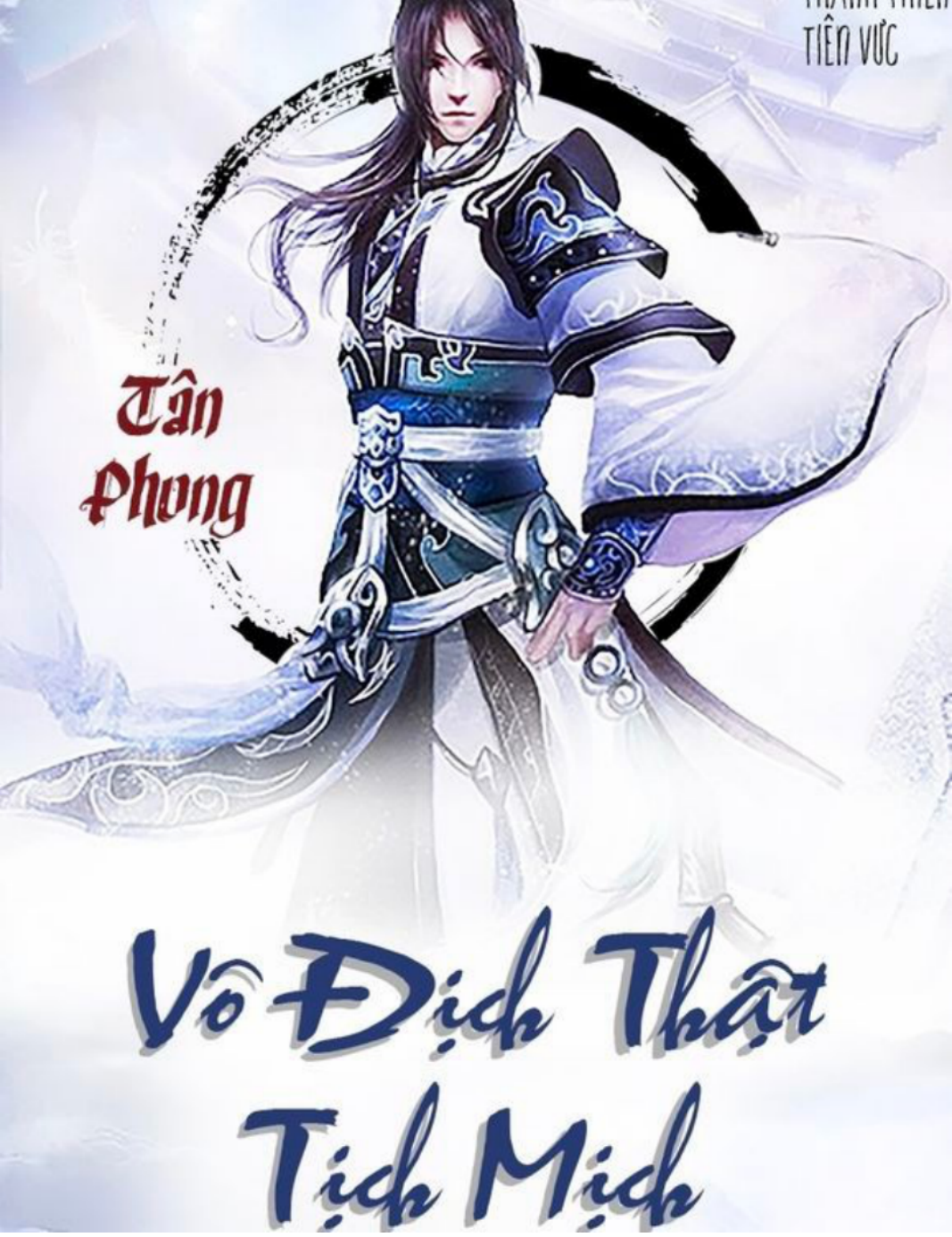
Tân Phong
Võ Địch Thật Tịch Mịch

Vô Địch Thật Tịch Mịch

Tác giả: Tân Phong

Editor: Ẩn Môn

Designer:

Thể loại: Huyền Huyễn, Xuyên Không, Dị Năng, Hài Hước, Hệ Thống

Nguồn: truyenyy.vip

—★—

dtv-ebook.com

Mục lục

Chương 1: Ta là bất tử

Chương 2: Nghĩ đến đã thấy hí hửng

Chương 3: Thật không có tiền đồ

Chương 4: Mình khác gì Autohack

Chương 5: Ta chỉ không tin mà thôi

Chương 6: Lây lan đến tất cả mọi người

Chương 7: Phân tích một chút là ổn

Chương 8: Chờ chút, ta có lời muốn nói

Chương 9: Sát tính của các ngươi quá nặng

Chương 10: Sư đệ, đừng mà

Chương 11: Độ hảo cảm cày lên nhanh ghê

Chương 12: Bí kíp tự sáng tạo công pháp

Chương 13: Ngủ cái lờ mịa mài, high lên!

Chương 14: Ta nhiều tuyên ngôn lắm

Chương 15: Phải tem tém lại

Chương 16: Công pháp tự sáng tạo

Chương 17: Cơ hội tuyệt nhất đã tới

Chương 18: Rốt cục thì bọn mày có cho bố cơ hội không?

Chương 19: Tiểu bá vương bức khí tận trời: Lâm Phàm

Chương 20: Cho mày làm bố tao luôn được chưa?

Chương 21: Một đám súc sinh

Chương 22: Đó là một loại thần thái

Chương 23: Ta tu luyện vô cùng khắc khổ

Chương 24: Có đại hội biểu dương không?

Chương 25: Ngươi là đồ súc con mẹ nó sinh

Chương 26: Các ngươi chờ đó cho ta

Chương 27: Khua chiêng gõ trống thu phế phẩm

Chương 28: Xin mọi người hãy lấy đó mà làm gương

Chương 29: Vũ khí sát sinh cực khủng bố ra đời

Chương 30: Đê tiện! Vô sỉ!

Chương 31: Trở về ông mày phải tu luyện công pháp

Chương 32: Cả thế giới im phăng fuck

Chương 33: Trên đời này thật lắm người tốt

Chương 34: Xuất phát làm nhiệm vụ

Chương 35: Xem ra ta phải giả chết mới được

Chương 36: Bội thu

Chương 37: Lầy lội theo ta nào

Chương 38: Đồ cặn bã, ngươi muốn chết như thế nào?

Chương 39: Người bị đánh đâu mất tiêu rồi?

Chương 40: Hu hu! Nước mắt tuôn trào!

Chương 41: Thần đèn pa pa, mau ra đây

Chương 42: Ta chính là vị thần tối cao

Chương 43: Hiểu lầm coi như không có luôn

Chương 44: Mi gian xảo quá đi mất

Chương 45: Phải trở nên mạnh mẽ!

Chương 46: Sao mà khó giao tiếp thế này!

Chương 47: Để ta dùng canh gà bồi bổ cho tâm hồn ngươi

Chương 48: Quân lâm thiên hạ, nhiệt tình hăng hái!

Chương 49: Xuất phát đi, Phàm Phàm của ta

Chương 50: Lâm Phàm, xong

Chương 51: Lôi mày theo cùng

Chương 52: Loài người kia, ngươi được lắm

Chương 53: Lại muốn lừa ta vào tròng!

Chương 54: Về tông!

Chương 55: Sao lại thành thế này?

Chương 56: Lỡ đánh chết người ta thì phải làm sao

Chương 57: Thèm vào mà biết tên mày

Chương 58: Hãy để chúng ta đấu một trận thỏa thích đi

Chương 59: Đại ca… cứu đệ

Chương 60: Ngươi nhìn đi, chảy máu rồi này

Chương 61: Nào, mình cùng đi lên mặt chút

Chương 62: Bức khí tung hoành, chịu không nổi

Chương 63: Biết ta là ai không? Là Lâm Phàm rõ chưa

Chương 64: Đạt đến Địa Cương cảnh rồi

Chương 65: Sư muội có đứng lên được không?

Chương 66: Không có điểm tích lũy thì biết sống sao

Chương 67: Vừa ra ngoài đã chết

Chương 68: Xin cảm tạ các vị đại lão phù hộ

Chương 69: Cường giả cũng có quá khứ khổ cực không thể nói ra

Chương 70: Đừng mà!

Chương 71: Nhân vật phản diện tinh anh thiếu cảm giác tồn tại nhất

Chương 72: Sợ chết bảo bảo roài

Chương 73: Thật sự quá nhiệt tình

Chương 74: Thôi toi cơm rồi

Chương 75: Có chuyện thì nói, bán ta làm gì

Chương 76: Để xem chúng mình ai ác hơn

Chương 77: Các ngươi chuẩn bị xong chưa?

Chương 78: Cuối cùng cũng chết

Chương 79: Thật vô vị

Chương 80: Quyết định mục tiêu nhỏ tiếp theo

Chương 81: Thao tác nghẹt thở

Chương 82: Hoàn mỹ hủy thi diệt tích

Chương 83: Là đàn ông thì không được co vòi!

Chương 84: Đứng lại, người này là của chúng ta

Chương 85: Đây chính là cường giả bá đạo sao

Chương 86: Sư huynh chống lưng

Chương 87: Vẫn là chưa thể thích gì làm nấy

Chương 88: Không biết xấu hổ

Chương 89: Nam nhi nói là phải làm

Chương 90: Cho mọi người, sau này nhất định phải đuổi kịp ta

Chương 91: Ta phải trở nên mạnh hơn

Chương 92: Lời thề với trời đất

Chương 93: Trời đất, ta có thể bội ước không

Chương 94: Còn công pháp khác nữa không

Chương 95: Không tồi, cũng thú vị ra phết

Chương 96: Thật không quen với bộ dáng này chút nào

Chương 97: Đây là hành vi không thể khống chế

Chương 98: Hắn là một con hàng lòe loẹt

Chương 99: Kẻ yếu thì nằm xuống là được rồi.

Chương 100: Lâm Phàm ta rất giữ chữ tín.

Chương 101: Phàm Phàm sợ hãi quá đi.

Chương 102: Ngươi có dám đánh một trận với ta không

Chương 103: Đúng là quá thâm độc!

Chương 104: Pha làm màu này tự nhiên phải biết

Chương 105: Hảo hảo tu luyện

Chương 106: Dung mạo vẫn còn, ta vẫn còn đỏm dáng

Chương 107: Bọn họ thật sự quá mạnh.

Chương 108: Thật sự nghèo, quá nghèo.

Chương 109: Máu của bọn bây đáng tiền lắm đấy

Chương 110: Các ngươi thật quá vô sỉ

Chương 111: Ta chính là thần.

Chương 112: Tam Thanh Đại Thần sẽ không bỏ qua ông đâu.

Chương 113: Người này đã chết rồi sao?

Chương 114: Không giữ lời là ta sẽ tức giận đấy

Chương 115: Một nửa cũng tính tiền chứ nhỉ

Chương 116: Ta là người thành thật

Chương 117: Con đường quật khởi ở ngay trước mắt

Chương 118: Ngươi thật sự là quá âm hiểm

Chương 119: Ê đừng chạy, ta lại trở về rồi đây

Chương 120: Nội Thần mở ra, tựa như thần linh

Chương 121: Lâm Phàm ta cũng không phải người có lòng dạ sắt đá

Chương 122: Bức khí tung hoành, ai mạnh ai yếu

Chương 123: Bắt đầu lịch luyện, muốn giựt tiền thì mau mau

Chương 124: Ôm cây đợi thỏ

Chương 125: Ngươi là ai? (1)

Chương 126: Ngươi là ai? (2)

Chương 127: Ngươi đã kém hơn trước

Chương 128: Tránh sang một bên đi, đừng ảnh hưởng ta phát huy

Chương 129: Con mẹ mi thiểu năng à?

Chương 130: Chúng ta cùng thề với trời đi

Chương 131: Đại chiến bộc phát

Chương 132: Lão tử phải thi triển đại chiêu uýnh chết các ngươi

Chương 133: Đây mới là Triền Nhiễu thuật mạnh nhất

Chương 134: Lâm Phàm ta là người đỉnh thiên lập địa

Chương 135: Chỉ là giãy chết mà thôi

Chương 136: Ngươi là bằng hữu của ta

Chương 137: Đây chính là sỉ nhục

Chương 138: Thiên uy không thể trêu chọc

Chương 139: Trở về lục soát thi thể thôi

Chương 140: Thả điểm tích lũy của ta ra

Chương 141: Con đường đào bảo

Chương 142: Bắt ba vị phong chủ

Chương 143: Bước ra tông môn là chết

Chương 144: Cơ duyên của ta tới rồi

Chương 145: Mãi Mãi Đề Thiết Cao

Chương 146: Đi ra tên nào, ta đập tên đó

Chương 147: Đạo lý dễ hiểu như thế mà các ngươi cũng không hiểu sao?

Chương 148: Lâm Phàm ta là người có lòng dạ rộng lớn cỡ nào

Chương 149: Ngươi có thể nói lại một lần nữa hay không

Chương 150: Đồ phế vật

Chương 151: Thực lực đề thăng

Chương 152: Phát hiện một tấm phù lục khác

Chương 153: Chưa từng nhìn thấy kiếm chiêu hoa lệ như thế đi

Chương 154: Cái đỉnh này là của ta

Chương 155: Hiện tại ta rất mạnh (1)

Chương 156: Hiện tại ta rất mạnh (2)

Chương 157: Gia hỏa này là tên điên đi

Chương 158: Các ngươi gào khóc làm gì đấy

Chương 159: Đây là đồ tốt, hảo hán chém hắn đi

Chương 160: Hảo hán! Ngươi bóp ta chặt quá

Chương 161: Để cho ta thử IQ của ngươi một lần (1)

Chương 162: Để cho ta thử IQ của ngươi một lần (2)

Chương 163: Kết quả rút thăm phong phú

Chương 164: Tiểu tâm tư rất nhiều đó

Chương 165: Biết càng nhiều thường chết càng nhanh

Chương 166: Con đường cường giả cần người chứng kiến

Chương 167: Thiên Trung Cuồng Thần, không thể địch nổi

Chương 168: Các ngươi muốn làm gì

Chương 169: Yên tâm, ta không giết nữ nhân

Chương 170: Các ngươi thật sự là phiền phức

Chương 171: Hai người trời sinh phản cốt

Chương 172: Xuống đây, để ta đánh chết ngươi

Chương 173: Mười hơi thở là có thể giải quyết ngươi (1)

Chương 174: Mười hơi thở là có thể giải quyết ngươi (2)

Chương 175: Chúng ta không dựa vào huyết mạch cũng có thể nghiền chết ngươi (1)

Chương 176: Chúng ta không dựa vào huyết mạch cũng có thể nghiền chết ngươi (2)

Chương 177: Không phải lỗi của ta

Chương 178: Ba tên kia lăn ra đây cho lão tử

Chương 179: Hôm nay có một người hẳn phải chết (1)

Chương 180: Hôm nay có một người hẳn phải chết (2)

Chương 181: Rất xin lỗi, ngươi hô trễ rồi (1)

Chương 182: Rất xin lỗi, ngươi hô trễ rồi (2)

Chương 183: Ngọn núi thứ mười

Chương 184: Vô Địch phong

Chương 185: Một người đắc đạo gà chó cũng thăng thiên (1)

Chương 186: Một người đắc đạo gà chó cũng thăng thiên (2)

Chương 187: Những đồ chơi này đều là rác rưởi (1)

Chương 188: Những đồ chơi này đều là rác rưởi (2)

Chương 189: Thật đúng là rất thần kỳ (1)

Chương 190: Thật đúng là rất thần kỳ (2)

Chương 191: Tay phải này hiện tại quý như vàng (1)

Chương 192: Tay phải này hiện tại quý như vàng (2)

Chương 193: Lão sư, con đến bóp vai cho ngài (1)

Chương 194: Lão sư, con đến bóp vai cho ngài (2)

Chương 195: Lão sư, ngài không thể làm như vậy

Chương 196: Bàn giao như này có làm các ngươi hài lòng hay không?

Chương 197: Để các ngươi sống thêm một đoạn thời gian

Chương 198: Các ngươi biết ta đuổi theo vất vả lắm hay không

Chương 199: Con rối Sinh Tử

Chương 200: Con rối Sinh Tử (2)

Chương 201: Có lẽ đây chính là bi ai của kẻ yếu

Chương 202: Ta ngửi được mùi của sự hoan nghênh

Chương 203: Ta ngửi được mùi của sự hoan nghênh (2)

Chương 204: Kỳ tích từ trên trời rơi xuống (1)

Chương 205: Kỳ tích từ trên trời rơi xuống (2)

Chương 206: Cái này sẽ chỉ trói buộc mình

Chương 207: Phương pháp phát tài làm giàu

Chương 208: Hoan nghênh các vị lên Tể Trư Chi Chu*

Chương 209: Thiên Cơ đại nhân

Chương 210: Quả nhiên, ta rất mạnh mẽ

Chương 211: Kỳ vọng càng lớn, thất vọng càng lớn

Chương 212: Sứ mệnh vinh quang của Chiến Thuyền Tám Cánh

Chương 213: Loại cảm giác này khiến cho người ta

Chương 214: Cứ điểm Lục Thời

Chương 215: Ta sẽ để cho ngươi minh bạch sự chênh lệch

Chương 216: Đây mới là phương thức sử dụng chính xác

Chương 217: Chúng ta chơi một trò chơi nhé

Chương 218: Ta đã nói rồi, điều đó là không có khả năng

Chương 219: Chấn động bộc phát

Chương 220: Đại Yêu Sư

Chương 221: Ngươi biết chuyện bốn nhóm máu chính hay không?

Chương 222: Bồi dưỡng đại quân hoàn mỹ nhất cho ta

Chương 223: Nơi xoát điểm tích lũy tốt nhất

Chương 224: Chí Đạo Hữu Thần

Chương 225: Hiện tại ta mạnh như vậy sao?

Chương 226: Cái này cũng có thể chính là nguyên do đi

Chương 227: Lâm sư huynh trích lời

Chương 228: Tâm Ma đại kiếp

Chương 229: Lần này thật sự phát tài

Chương 230: Lần này ta sẽ tha các ngươi một lần

Chương 231: Trở về làm quái gì

Chương 232: Quá ít, quá yếu

Chương 233: Thành chủ như thế này mới là thành chủ tốt

Chương 234: Thật sự cho rằng người người đều cường đại như ta hay sao?

Chương 235: Để ta đánh chết các ngươi

Chương 236: Đây là tình huống như thế nào?

Chương 237: Tiền bối nhận làm người rồi

Chương 238: Siêu cấp đại khủng bố

Chương 239: Sao mà cần thời gian dài như vậy

Chương 240: Chủ giáo khu thứ tám

Chương 241: Lão sư cứ để con làm

Chương 242: Đừng nói trộm, nói cầm

Chương 243: Sẽ nghiện, khó cai lắm

Chương 244: Tất cả các ngươi đứng im

Chương 245: Không cần nhẫn nại xúc động

Chương 246: Lần này thật phát tài rồi

Chương 247: Giải quyết xong rồi. Kết thúc công việc thôi

Chương 248: Lão sư, chúng ta không nói những chuyện này nữa

Chương 249: Cái này về sau để người ta còn chơi thế nào

Chương 250: Đề thăng to lớn

Chương 251: Giao dịch cùng Lực Lượng Pháp Tắc

Chương 252: Đột phá thì cứ đột phá, còn khoe khoang cái gì

Chương 253: Ta muốn quyết đấu một trận công bằng với ngươi

Chương 254: Khẩu vị nặng đó

Chương 255: Chỉ cần ngươi vui vẻ là được rồi

Chương 256: Ta có thể nói nửa ngày

Chương 257: Hết thảy đều đáng giá

Chương 258: Tiến đến cứu viện

Chương 259: Đây là chuyện không thực tế cỡ nào

Chương 260: Mọi người không cần khẩn trương

Chương 261: Điểm tích lũy, ta tới đây

Chương 262: Tình hữu nghị Viêm Thần vạn tuế

Chương 263: Lang Nha bổng dài trăm trượng

Chương 264: Bắt hắn lại, để ta tới

Chương 265: Thật đẹp trai. Thật dũng mãnh

Chương 266: Hắn có điểm gì tốt nào?

Chương 267: Đây là thảm cảnh cỡ nào

Chương 268: Tay của ta cứng đơ lại

Chương 269: Vấn đề này hơi có chút phức tạp

Chương 270: Cũng có chút đáng sợ

Chương 271: Tăng lên! Tăng lên! Tăng lên!

Chương 272: Thiên Cương Chân Thân

Chương 273: Đây chính là Hoàng Kim trong truyền thuyết sao

Chương 274: Hữu Sắc Nhãn Tình

Chương 275: Để bọn họ sợ thêm một lúc

Chương 276: Ngươi lại dám can đảm nhục nhã ta

Chương 277: Bỏ bàn tay của ngươi ra

Chương 278: Ếch xanh tính tạo nên rất lớn

Chương 279: Thiên xuyên vạn xuyên nịnh nọt không xuyên*

Chương 280: Hư Không sinh linh

Chương 281: Này một đám gia hỏa là thiểu năng trí tuệ đi

Chương 282: Nhiệm vụ này rất đơn giản

Chương 283: Ánh sáng của tài phú chọc mù mắt

Chương 284: Điên cuồng, điên cuồng liếm

Chương 285: Làm sao đột nhiên biến mất

Chương 286: Thu sạch

Chương 287: Xúc động muốn khóc

Chương 288: Ác ma buông ra thần của chúng ta

Chương 289: Bộ dáng của ngươi nhìn quá yếu ớt

Chương 290: Thật sự là phiền phức

Chương 291: Đây mới thật sự là phục sinh

Chương 292: Ngươi là nhân tài

Chương 293: Thiên Tông điện

Chương 294: Bị dọa

Chương 295: Hết thảy vinh dự để ta đến tiếp nhận đi

Chương 296: Đựng đan dược rất mệt mỏi

Chương 297: Bế quan

Chương 298: Lời càng thô tục cũng có thể nói

Chương 299: Tiêu hao hết thảy, cực hạn tăng lên

Chương 300: Thực lực mới là chân lý

Chương 301: Tâm tính quá kém

Chương 302: Một mực bị chà đạp ếch xanh

Chương 303: Đây là khuất nhục bực nào

Chương 304: Ta công thần, ngươi không thể đối đãi với ta như vậy

Chương 305: Khoáng mạch nguyên tinh

Chương 306: Thay mặt tông môn thẩm phán ngươi

Chương 307: Bọn họ sẽ ăn hết tất cả những gì mà bọn họ nhìn thấy

Chương 308: Đứng núi này trông núi nọ

Chương 309: Chính nghĩa cùng hòa bình cần các ngươi

Chương 310: Vận khí của ngươi rất tốt

Chương 311: Đây là trách nhiệm cao thượng

Chương 312: Ta đang làm gì

Chương 313: Chỉ là không muốn lãng phí

Chương 314: Ở chỗ này, ai cũng không có sức mạnh

Chương 315: Ta sắp bị nấu rồi

Chương 316: Ổn định, hắn phải thật ổn định

Chương 317: Các ngươi có thể gọi ta là Oa sư

Chương 318: Ta tin tưởng Lâm sư huynh

Chương 319: Lại dùng biện pháp này

Chương 320: Lực Đế Chi Chủ

Chương 321: Thật sự là kẻ yếu, không chịu nổi một đòn

Chương 322: Không chất đầy nội tình, ai cũng đừng nghĩ đi

Chương 323: Hay là suy nghĩ nhiều quá

Chương 324: Không cần đánh

Chương 325: Một con giun như thế nào trở lại đỉnh phong

Chương 326: Tông môn thay đổi

Chương 327: Đạt đến cảnh giới tha thiết ước mơ

Chương 328: Ta không có hứng thú đối với kẻ yếu

Chương 329: Đừng ngốc, thôi được rồi

Chương 330: Vô Diện Vương

Chương 331: Tái chiến người mạnh nhất trên thế gian

Chương 332: Vô Địch kiếm pháp

Chương 333: Chứng vọng tưởng cực kỳ nghiêm trọng

Chương 334: Một thương chống sạch sẽ

Chương 335: Yêu càng nhiều hận càng sâu

Chương 336: Cơ hội tới

Chương 337: Kém chút nữa là trở thành kẻ điên

Chương 338: Kỳ thật vẫn là rất dễ dàng

Chương 339: Tham lam thành tính

Chương 340: Thảm! Thảm!

Chương 341: Tràn đầy cảm giác tự hào

Chương 342: Cái đồ chơi này có chút khủng bố

Chương 343: Ta kém chút không nhịn được nghĩ đánh ngươi tơi bời

Chương 344: Ta đích xác là một nhân tài

Chương 345: Thông minh như mình rất khó được

Chương 346: Ta phải học được cách chịu nhục

Chương 347: Khiến cho người ta sợ hãi

Chương 348: Tội nhân Lâm Phàm đi theo chúng ta một chuyến

Chương 349: Các ngươi rất không may

Chương 350: Ta sẽ ở đỉnh phong chờ ngươi

Chương 351: Chết có ý nghĩa, đáng giá, đáng giá

Chương 352: Tu luyện như thế nào

Chương 353: Chuyện này khiến cho người ta cảm thấy rất bất đắc dĩ

Chương 354: Một thần không kéo chín hố di chuyển được

Chương 355: Ngươi sao có thể mắng chửi người

Chương 356: Một thần cuối cùng

Chương 357: Ta mạnh như vậy sao

Chương 358: Phi! Đồ rác rưởi

Chương 359: Ta chỉ khát vọng được người đánh chết

Chương 360: Viêm Hoa tông ta tuyệt đối không có hạng người lắm mồm

Chương 361: Nhanh chứng minh trong sạch của ta

Chương 362: Ta là người yêu thích hòa bình

Chương 363: Về sau chuyện đều giao cho con đi

Chương 364: Ta là người được tông môn khâm điểm

Chương 365: Mình tới cửa chịu chết

Chương 366: Đây là nửa cái cẩu đầu quân sư của ta

Chương 367: Đừng nhiều lời

Chương 368: Ngươi có phải là tên điên hay không

Chương 369: Ngọa tào! Ta không muốn đi

Chương 370: Ta có tư cách để ngang ngược

Chương 371: Công việc vừa thần thánh vừa cao quý

Chương 372: Việc lớn sắp thành

Chương 373: Chuyện này mà hoàn thành thì đây đúng là tổ hợp hoàn mỹ

Chương 374: Hay là không nể mặt

Chương 375: Hơi thở này có hơi quen nha

Chương 376: Ngươi khiến cho ta thấy khó hiểu

Chương 377: Đồ rác rưởi, trang cái gì mà trang

Chương 378: Đầu óc của ta không có vấn đề

Chương 379: Thật sự là một nơi tốt

Chương 380: Ta chỉ là một người thành thật

Chương 381: Nhổ tận gốc, một tấc đất cũng không chừa

Chương 382: Cướp trước cái đã, không, là lấy đi trước

Chương 383: Đây là một đòn bùng nổ mạnh nhất

Chương 384: Không thể để mất mặt được

Chương 385: Đây mới là bộ ngực của đàn ông nè

Chương 386: Đây không phải lịch luyện, đây là chuyển về

Chương 387: Đây chính là con đường của ta

Chương 388: Ta còn muốn thử cảm giác của kẻ yếu

Chương 389: Đừng ngậm máu phun người

Chương 390: Hóa Thần

Chương 391: Hòa khí là cái gì? Không có!

Chương 392: Bối phận không thể loạn

Chương 393: Tông ta há có thể không có đạo đãi khách

Chương 394: Ảo Cảnh Luân Hồi

Chương 395: Đây là tín niệm vĩ đại

Chương 396: Năm Đại Thánh Giả Đến

Chương 397: Chỉ Hiểu Mà Không Nói Thành Lời

Chương 398: Quyết Tâm Tìm Hiểu Điều Chưa Biết

Chương 399: Ngươi Xem, Ngươi Đã Chọc Giận Đồ Nhi Ta Đến Mức Này Rồi

Chương 400: Sư Tỷ, Bao Nhiêu Tiền Vậy?

Chương 401: Năm Người Như Kỳ Tích, Sẽ Mang Đến Kỳ Tích Gì?

Chương 402: Ta Vừa Ngắm Vợ Ngươi, Vừa Chờ Ngươi Tới

Chương 403: Không Cầu Sinh Cùng Ngày, Chỉ Nguyện Chết Cùng Ngày

Chương 404: Bọn Họ Đang Muốn Tạo Phản

Chương 405: Sự Ra Đời Của Diễn Viên Gạo Cội

Chương 406: Phải Chịu Uất Ức Đến Nhường Nào

Chương 407: Các Vị Tổ Tiên Trên Cao, Hoả Dung Ta Kiệt Sức Rồi

Chương 408: Bi Kịch Của Thánh Đường Tông

Chương 409: Đứng Ra Làm Chủ Cho Tông Ta

Chương 410: Ông... Là Ai Hả?

Chương 411: Ta Thật Sự Tức Giận Rồi Đó

Chương 412: Họa Này, Chúng Ta Không Gánh Nổi

Chương 413: Sư Đồ Xuất Thủ, Vô Địch Thiên Hạ

Chương 414: Đây Là Gặp May Rồi

Chương 415: Trời Sắp Có Biến

Chương 416: Lời Đồn Là Không Thể Tin

Chương 417: Tông Môn Đại Loạn

Chương 418: Cho Dù Là Như Vậy Thì Cũng Không Cách Nào Ngăn Cản Ta Lấy Việc Giúp Người Làm Niềm Vui

Chương 419: Ta Tên Là Chính Nghĩa

Chương 420: Dũng Sĩ Mang Theo 3 Muội Tử Đi Chịu Chết

Chương 421: Yêu Thú Trong Truyền Thuyết

Chương 422: Cũng Nên Đi Ra Làm Màu Rồi

Chương 423: Ta Không Phải Tên Lâm Phàm Đẹp Trai Rạng Ngời Kia

Chương 424: Tên Này Chẳng Lẽ Không Có Cảm Giác Sợ Hãi Sao

Chương 425: Bảo Chùi Đít Thì Chùi, Tuyệt Đối Không Chùi Miệng

Chương 426: Lâm Phong Chủ Thân Thiện Của Chúng Ta Đã Trở Về

Chương 427: Ở Lại Nữa Sẽ Phát Điên, Cáo Từ!

Chương 428: Đời Này Của Ngươi Cũng Có Ý Nghĩa Rồi

Chương 429: Chủ Nhân Lạnh Nhạt Với Ngươi, Về Sau Không Cô Đơn

Chương 430: Hãy Gọi Ta Là Huyết Luyện Tông Chủ

Chương 431: Lâm Phong Chủ Thật Trượng Nghĩa

Chương 432: Không Ai Có Thể Ăn Hiếp Vô Địch Phong Chúng Ta

Chương 433: Ta Không Đến Để Phách Lối, Ta Đến Để Giết Người

Chương 434: Hôm Nay Ai Cũng Đừng Nghĩ Được Yên Ổn

Chương 435: Con Mẹ Nó, Thật Là Kích Thích

Chương 436: Vẫn Phải Giả Vờ Thôi

Chương 437: Ngươi Con Mẹ Nó Quá Trớn Rồi Đó

Chương 438: Như Vậy Không Phải Tốt Hay Sao, Không Nên Đánh Đánh Giết Giết Làm Gì Cả

Chương 439: Đây Không Phải Là Lúc Ngươi Ra Vẻ

Chương 440: Ở Với Đúng Người Rất Quan Trọng

Chương 441: Nhìn Lên Mấy Nghìn Năm, Nhìn Xuống Mấy Nghìn Năm, Đều Không Có (1)

Chương 442: Nhìn Lên Mấy Nghìn Năm, Nhìn Xuống Mấy Nghìn Năm, Đều Không Có (2)

Chương 443: Các Sư Đệ Hãy Quay Về Đi, Ta Nhớ Các Đệ Rồi

Chương 444: Nỗ Lực Vì Bán Thần

Chương 445: Đóng kịch đúng là mệt mỏi (1)

Chương 446: Đóng kịch đúng là mệt mỏi (2)

Chương 447: Trưởng Lão Quý Tông Thật Khiến Người Ta Thất Vọng

Chương 448: Lão Gia Gia, Chiếc Nhẫn Kia Của Ngươi Không Tệ (1)

Chương 449: Lão Gia Gia, Chiếc Nhẫn Kia Của Ngươi Không Tệ (2)

Chương 450: Đừng Xem Ta Như Vũ Khí Mà Sử Dụng

Chương 451: Thổi Nổ Tung Rồi (1)

Chương 452: Thổi Nổ Tung Rồi (2)

Chương 453: Đại Ca Nói Có Lý

Chương 454: Sức Hấp Dẫn Quá Lớn Cũng Chẳng Còn Cách Nào Khác (1)

Chương 455: Sức Hấp Dẫn Quá Lớn Cũng Chẳng Còn Cách Nào Khác (2)

Chương 456: Thầy Có Phải Đã Từng Gia Nhập Ma Môn Hay Không?

Chương 457: Một Người Bị Bắt Làm Ruộng, Một Người Được Nhận Nuôi

Chương 458: Bây Giờ Lão Tử Là Bán Thần

Chương 459: Ta Cũng Có Tôn Nghiêm

Chương 460: Ta, Lâm Phàm, Cô Đơn, Tĩnh Mịch

Chương 461: Luồng Sáng Trắng Này Là Cái Gì, Là Nòng Nọc Đó (1)

Chương 462: Luồng Sáng Trắng Này Là Cái Gì, Là Nòng Nọc Đó (2)

Chương 463: Mẹ Kiếp, Mạnh Quá Đi

Chương 464: Câm Miệng, Ngươi Câm Miệng Lại Cho Ta (1)

Chương 465: Câm Miệng, Ngươi Câm Miệng Lại Cho Ta (2)

Chương 466: Một Trận Chiến Giải Quyết Ân Oán Tình Thù

Chương 467: Yêu Quý Sinh Mạng, Đại Sự Vẫn Quan Trọng Hơn (1)

Chương 468: Yêu Quý Sinh Mạng, Đại Sự Vẫn Quan Trọng Hơn (2)

Chương 469: Nhanh Vậy, Sao Không Đánh Lâu Thêm Chút Nữa.

Chương 470: Đây Là Hồng Môn Yến đó (1)

Chương 471: Đây Là Hồng Môn Yến đó (2)

Chương 472: Trong Tuyệt Cảnh, Nhật Chiếu Tông Bùng Nổ

Chương 473: Trời Đất Xoay Chuyển (1)

Chương 474: Trời Đất Xoay Chuyển (2)

Chương 475: Chúng Ta Phải Phản Kích

Chương 476: Đây Chính Là Bắt Đầu Xâm Chiếm Sao? (1)

Chương 477: Đây Chính Là Bắt Đầu Xâm Chiếm Sao? (2)

Chương 478: Cứu Mạng Với, Thổ Dân Hung Mãnh, Tàn Nhẫn

Chương 479: Đây Có Lẽ Không Phải Là Cường Giả Mà Ta Muốn Đợi

Chương 480: Chân Nguyệt: Những Thứ Rác Rưởi Này Từ Đâu Đến Vậy

Chương 481: Con Thẩm Vấn Thì Còn Vấn Đề Gì Nữa Chứ? (1)

Chương 482: Con Thẩm Vấn Thì Còn Vấn Đề Gì Nữa Chứ? (2)

Chương 483: Chúng Ta Nhất Định Phải Xâm Lược Lại Mới Được

Chương 484: Ghi Chép Có Sai Sót

Chương 485: Bởi Vì Ta Lợi Hại Nhất

Chương 486: Nói Rất Có Đạo Lý, Không Thể Phản Bác Được (1)

Chương 487: Nói Rất Có Đạo Lý, Không Thể Phản Bác Được (2)

Chương 488: Cái Tên Này Vẫn Chưa Chết À

Chương 489: Vậy Tôi Tới Để Làm Gì?

Chương 490: Đại Lão Sắp Tới, Chuẩn Bị Sẵn Sàng.

Chương 491: Tôi Không Có Đánh Đâu Nha (1)

Chương 492: Tôi Không Có Đánh Đâu Nha (2)

Chương 493: Mạc Thi Tu Luyện Đại Lão

Chương 494: Mạc Thi Tu Luyện Đại Lão (2)

Chương 495: Thật Ngang Bướng

Chương 496: Sư Huynh, Cứu Ta Với! (1)

Chương 497: Sư Huynh, Cứu Ta Với! (2)

Chương 498: Lần Sau Xâm Lược Làm Ơn Hãy Điều Tra Cho Rõ Ràng Nhé!

Chương 499: Ông Biết Ta Có Thể Đánh Được Mấy Người Hay Không? (1)

Chương 500: Ông Biết Ta Có Thể Đánh Được Mấy Người Hay Không? (2)

Chương 501: Tại Sao Ngươi Không Nói Sớm

Chương 502: Trứng Cũng Bay Ra (1)

Chương 503: Trứng Cũng Bay Ra (2)

Chương 504: Tại Sao Ta Lại Phải Xuống Đó Nữa Chứ

Chương 505: Chưởng Giáo Đích Thân Đến

Chương 506: Chưởng Giáo Đích Thân Đến (2)

Chương 507: Cái Chuông Này Có Duyên Với Ta

Chương 508: Tên Thổ Dân Này Uy Hiếp Ta (1)

Chương 509: Tên Thổ Dân Này Uy Hiếp Ta (2)

Chương 510: Không Nể Mặt Đến Vậy Sao

Chương 511: Các Ngươi Biết Nhiều Quá Rồi (1)

Chương 512: Các Ngươi Biết Nhiều Quá Rồi (2)

Chương 513: Kèn Lệnh Đánh Bại Tà Ác Nổi Lên

Chương 514: Đây Chính Là Sắp Xếp Của Lâm Phàm Ta.

Chương 515: Thật Sự Diệt? Nhất Định Phải Diệt (1)

Chương 516: Thật Sự Diệt? Nhất Định Phải Diệt (2)

Chương 517: Sàng Lọc Lực Lượng Của Các Ngươi

Chương 518: Chúng Ta Là Nhóm Người Truy Tìm Chính Nghĩa (1)

Chương 519: Chúng Ta Là Nhóm Người Truy Tìm Chính Nghĩa (2)

Chương 520: Ta Là Bạch Đỉnh Chân Tiên

Chương 521: Ta Muốn Cứu Vớt Những Bình Dân Trong Cuộc Sống Dầu Sôi Lửa Bỏng Này

Chương 522: Ta Muốn Cứu Vớt Những Bình Dân Trong Cuộc Sống Dầu Sôi Lửa Bỏng Này (2)

Chương 523: Này Khinh Người Quá Đáng Quá Rồi

Chương 524: Đối Với Các Ngươi Ấp Ủ Lòng Thông Cảm

Chương 525: Đừng Nói Là Ta Không Cho Các Ngươi Cơ Hội

Chương 526: Chúng Ta Đều Chủ Quan

Chương 527: Chỉ Còn Lại Mình Ngươi Thôi (1)

Chương 528: Chỉ Còn Lại Mình Ngươi Thôi (2)

Chương 529: Nắm Đấm Của Ta Vẫn Cứng Hơn Một Chút

Chương 530: Xong Việc, Kết Thúc Thôi

Chương 531: Sao ông có thể lừa gạt người thành thật như ta?

Chương 532: Sao ông có thể lừa gạt người thành thật như ta? (2)

Chương 533: Tự mình dẫn đoàn, cả đoàn rất dễ bị diệt

Chương 534: Hỏa lực của quân địch quá mạnh, mau chóng rút lui! (1)

Chương 535: Hỏa lực của quân địch quá mạnh, mau chóng rút lui! (2)

Chương 536: Các ngươi quá cầm thú

Chương 537: Lần này là chúng ta thắng lợi

Chương 538: Chuyện này thật sự rất phản khoa học

Chương 539: Cuộc đời quá thất bại

Chương 540: Một tiếng đạo hữu quá tang thương

Chương 541: Ngươi có thể làm gì được ta

Chương 542: Dâm tặc, thả ta ra

Chương 543: Dùng yêu cảm hóa các ngươi

Chương 544: Rất vừa lòng lần luân hồi này

Chương 545: Cảm giác hòa mình vào thiên nhiên

Chương 546: Di chuyển rồi nói tiếp, không so

Chương 547: Ta còn sẽ trở về

Chương 548: Phải bao giết bao chôn

Chương 549: Ta bị đan dược che mờ mắt

Chương 550: Các ngươi thật lề mề

Chương 551: Ngồi vững, lái xe

Chương 552: Trị số đáng đánh đạt tới đỉnh

Chương 553: Cảm tạ giáo dục bắt buộc chín năm

Chương 554: Chúng ta cùng nhau thăm dò nào

Chương 555: Hơi sợ

Chương 556: Thật sự giết vào

Chương 557: Lai lịch của bản tiên rất huyền diệu

Chương 558: Ài, toàn do thời kỳ phản nghịch

Chương 559: Bây giờ ta đã tin

Chương 560: Đời đá của ngươi không nên như vậy

Chương 561: Ngươi biết cữu cữu của ta là ai không

Chương 562: Gặp quỷ

Chương 563: Đây là quang minh chính đại

Chương 564: Vẫn không thể nào, đời này đều không thể

Chương 565: Đại ca, làm chút việc tốt thả ta đi

Chương 566: Ta giúp ngươi không vì điều gì

Chương 567: Mặc kệ đến bao nhiêu đều được

Chương 568: Sư huynh không thể làm vậy

Chương 569: Lo được lo mất, đây là tự làm mình tiện

Chương 570: Hãy xem bản phong chủ xử ngươi như thế nào

Chương 571: Thu đồng nát

Chương 572: Đi, chúng ta cùng nhau đi vào

Chương 573: Thứ này có giá trị nghiên cứu rất cao

Chương 574: Bị cái ngu của mình làm ngây người

Chương 575: Thôn trang này không có người vậy thì mượn dùng

Chương 576: Thật khiến người ghét

Chương 577: Chúng ta hãy mở rộng cửa lòng tâm sự một chút

Chương 578: Sức hấp dẫn nhân cách của ta mạnh vậy?

Chương 579: Nghe chỉ huy của ta, học theo ta

Chương 580: Đã đến phút so đấu chỉ số thông minh

Chương 581: Cái này đơn giản, ta thề một cái là được

Chương 582: Ta không đi! Ta không đi!

Chương 583: Đã xác nhận bằng mắt, thật sự muốn đánh người

Chương 584: Giá trị tàn nhẫn rất cao

Chương 585: Hận Thiên Tiểu Ma Quân

Chương 586: Vượt một bước siêu dài hướng tới Thần cảnh

Chương 587: Thời gian càng lâu cảm giác lịch sử càng nặng

Chương 588: Ta, Lâm Phàm, nhìn trúng ngươi, hãy sinh con cho ta

Chương 589: Đừng có được đằng chân lân đằng đầu

Chương 590: Lực lượng khí vận đều áp lên người ta

Chương 591: Giáng lâm, giáng lâm

Chương 592: Có sư huynh như vậy sao?

Chương 593: Các ngươi làm lão sư của ta sợ

Chương 594: Gan đấy, ta thích

Chương 595: Sống chết do trời, tùy vào số trời

Chương 596: Oa Oa nói: Ngơi người quá đáng

Chương 597: Đau lòng, khó chịu, muốn chết

Chương 598: Đây là ức hiếp người

Chương 599: Đáng tiếc, ngươi dùng kiếm

Chương 600: Thôi thì làm tròn số chẵn

Chương 601: Lão sư lên đi, làm thịt nàng

Chương 602: Đồ nhi, chúng ta bị nữ nhân hạ gục

Chương 603: Ở lại hết hố phân đi

Chương 604: Đi, sư huynh mang các ngươi đi phát tài

Chương 605: Khiến lão tử yêu ngươi

Chương 606: Chỉ có hai ngươi là người thông minh

Chương 607: Ta thật sự rất muốn đi

Chương 608: Không thể được

Chương 609: Không tìm thấy đường về nhà

Chương 610: Chúng ta phải giàu, giàu không chút tính người

Chương 611: Thật sự xảy ra chuyện lớn

Chương 612: Mau lên, lập thề nguyện lớn đi

Chương 613: Tại sao không có ai để ý tới ta

Chương 614: Tông môn này rất mạnh, quét nhà vệ sinh đều có thực lực Đại Đế

Chương 615: Siêu, siêu khủng bố

Chương 616: Lý tưởng và mục tiêu vĩ đại này

Chương 617: Sư đệ, có nói thì ngươi cũng không hiểu

Chương 618: Đi, chúng ta đi bảo vệ hòa bình

Chương 619: Ưm, lão tổ nhà các ngươi bị người chém chết

Chương 620: Kiểu làm này khiến người hết chịu nổi

Chương 621: Chỉ là vết thương nhỏ

Chương 622: Bản phong chủ thích xưng hô như thế

Chương 623: Đời bây giờ chết cũng khó

Chương 624: Đúng vậy, xác chết rồi sẽ tự mình chạy

Chương 625: Có khi nào không phải con ruột

Chương 626: Một cái bánh nướng được vẽ ra như vậy đấy

Chương 627: Vận rủi cuồn cuộn

Chương 628: Cái này quá khủng bố

Chương 629: Đã có hài tử rồi còn ham liều làm gì

Chương 630: Có ai đứng ra giải thích tình huống một chút không

Chương 631: Chắc đến diễn trò

Chương 632: Nhân vật chính đã chết

Chương 633: Ra ngoài phiêu bạt không thể khổ chính mình

Chương 634: Tiểu hữu, mau thu thần thông lại

Chương 635: Có thể nói chuyện đàng hoàng được không

Chương 636: Chúng ta hãy lo phát triển thì tốt hơn

Chương 637: Ta muốn nghe Lâm Phàm kể chuyện

Chương 638: Chỗ tồi tàn, ăn một miếng, bớt giận

Chương 639: May mắn học giỏi toán, nếu không đã xảy ra chuyện

Chương 640: Mời thần dễ đưa thần khó

Chương 641: Cái thứ rách nát gì

Chương 642: Chạy mau lên, sắp nổ

Chương 643: Trong vòng trăm thước, cả người lẫn vật đều kêu gào

Chương 644: Thể xác và tinh thần của ta đều bị tàn phá

Chương 645: Bệnh thần kinh, bắn cái đầu ngươi

Chương 646: Tông môn có điều không đúng

Chương 647: Ta rời tông

Chương 648: Chúng ta muốn đi cùng

Chương 649: Hành động này mãnh như hổ

Chương 650: Ai bung lụa kẻ đó là cún

Chương 651: Nếu ngươi đâm chết còn có thể báo thù cho ngươi

Chương 652: Còn bung lụa nữa là làm cún, múa lụa như cún!

Chương 653: Hôm nay chơi tới bến với các ngươi

Chương 654: Tuyệt vọng

Chương 655: Chính nghĩa, vui với giúp người

Chương 656: Động tác tay có dấu hiệu rõ như thế mà xem không hiểu

Chương 657: Bà nội nó, ta muốn chém người

Chương 658: Ta là hạng năm trăm Thiên Kiêu, không hố người

Chương 659: Lão đệ, có quỷ, chạy mau lên!

Chương 660: Lão ca, chúng ta kết làm huynh đệ nào

Chương 661: Ăn làm gì, có đường sống mà không đi được

Chương 662: Một người đoàn diệt

Chương 663: Như từng quen biết, hơi bị hố

Chương 664: Hắn muốn sống tiếp, khó khăn có thể gọi là vực sâu

Chương 665: Sao không mang về thêm mấy trái cho vi sư

Chương 666: Cái này không liên quan đến ta

Chương 667: Người trẻ tuổi, sao nóng tính vậy

Chương 668: Người trẻ tuổi phải nhớ kỹ

Chương 669: Không ngờ còn làm kỳ thị

Chương 670: Ta cứu ngươi đi, đừng hoảng

Chương 671: Giúp người là nguồn gốc của niềm vui

Chương 672: Ta có nắm chắc làm thịt ngươi

Chương 673: Người này đâu

Chương 674: Giáo vương và nông phu

Chương 675: Khắp nơi đều có tài phú

Chương 676: Yếu ghê gớm

Chương 677: Vô sỉ chưa từng thấy

Chương 678: Hình mẫu vạn năng, Lâm sư huynh

Chương 679: Đồng bạn của ta đến, liền quỳ

Chương 680: Ngươi kiếm đâu ra đùi vàng này vậy

Chương 681: Thái tử, hắn không có tư cách trở thành đồng tử thổi tiêu của ngài

Chương 682: Lão sư, chúng ta giàu rồi

Chương 683: Hy vọng ngươi đáng giá ít tiền

Chương 684: Quá đen

Chương 685: Mùi học thuật quá nặng

Chương 686: Xảy ra chuyện gì

Chương 687: Như vậy là không chịu nổi

Chương 688: Ta chỉ nhìn, không nhúc nhích

Chương 689: Mở rộng tầm mắt thường nghịch vậy sao

Chương 690: Lão sư, ngài đã nạp tiền rồi sao

Chương 691: Con người của ngươi sao mà tính toán chi li vậy

Chương 692: Nghĩ cái gì, đến cái đó

Chương 693: Khẩu chiến quần địch, sướng lên mây

Chương 694: Mợ nó, hèn dữ vậy

Chương 695: Ta sớm một ánh mắt nhìn thấu

Chương 696: Ừ, tôn tử

Chương 697: Người buộc nghĩ cách di dời

Chương 698: Chúng ta muốn đến diệt tông

Chương 699: Sao ngươi tồi tệ dữ vậy

Chương 700: Có biết một quả thận của ta đáng giá bao nhiêu tiền không

Chương 701: Có sảng khoái không, nói cho ta biết có thấy sảng khoái không

Chương 702: Cho một hy vọng được không

Chương 703: Cái này cũng giành, quá đáng hết sức

Chương 704: Ta thấy ngươi không tệ

Chương 705: Không ngờ khiến ta không tìm thấy lý do xử các ngươi

Chương 706: Lặp lại không quá ba lần, hình như ngươi quá năm lần rồi

Chương 707: Nguyện thế gian ít vài người giống như vậy

Chương 708: Đưa sai, cũng vì hết cách rồi

Chương 709: Hắn đã nói sẽ không cho ai biết

Chương 710: Lòng nhỏ máu, tất cả dừng tay cho ta

Chương 711: Bội phục lão ca, nghĩ ra được cách tàn nhẫn như vậy

Chương 712: Giải quyết đau khổ từ tận gốc rễ

Chương 713: Toàn quân bị diệt

Chương 714: Một đám súc sinh

Chương 715: Đây là phó tông chủ của chúng ta

Chương 716: Đừng nói là bị kẹt rồi

Chương 717: Đây chính là cảm ngộ lực lượng

Chương 718: Đừng để họa từ miệng mà ra

Chương 719: Con muỗi khiến người ghét

Chương 720: Ta muốn rút lại lời nói

Chương 721: Tiểu ca ca, đừng mà

Chương 722: Người sáng mắt không thầm ra oai

Chương 723: Tâm thái này của các ngươi cực kỳ đáng sợ

Chương 724: Ngươi không thể nói thẳng được sao

Chương 725: Ta là sư đệ của lão sư của hắn

Chương 726: Ta sẽ không tu luyện, đời này đều không tu luyện

Chương 727: Làm cá mặn thật thoải mái

Chương 728: Đến đông đủ rồi, có thể bắt đầu đánh

Chương 729: Mọi người cùng lên nào, đừng lề mề

Chương 730: Là hắn tự giết mình

Chương 731: Có lẽ đây là ý trời

Chương 732: Ta chỉ muốn làm không khí sống động một chút

Chương 733: Mặt mũi là dựa vào bản thân giành lấy

Chương 734: Thề đi, còn có thể mòn mỏi chờ đến ngày được tự do

Chương 735: Nội dung hay tiêu đề đều không đúng

Chương 736: Trở thành người soạn vĩ đại.

Chương 737: Mời ngươi hãy chứng minh bản thân

Chương 738: Tin tưởng ta, ta có mặt mũi đó

Chương 739: Sư huynh, heo trong tông môn bị cảm nắng

Chương 740: Nếu ta nói không cố ý thì ngươi có tin không

Chương 741: Xin lỗi người có cốt khí cho ta

Chương 742: Người bây giờ đều dữ dội vậy sao

Chương 743: Lý do rất đơn giản, vì ta rất mạnh

Chương 744: Ngươi xem bọn họ giết sung sướng biết bao

Chương 745: Đây chính là phẩm chất của chúng ta

Chương 746: Ta chỉ hy vọng các ngươi có thể làm cá mặn

Chương 747: Ca, có phải lại muốn bắt cóc ta

Chương 748: Các vị có gì khó chịu thì hãy nói ra

Chương 749: Ngươi làm con trâu của ta sợ

Chương 750: Có thể thử pháo hoa nam giới một lần

Chương 751: Trâu trong trâu oách trong trâu

Chương 752: Có chút trí thông minh đều biết chọn ai

Chương 753: Đang buộc ta mở chiêu lớn

Chương 754: Rốt cuộc có thể bắn pháo hoa nam giới

Chương 755: Đấm lung tung đánh chết con rùa

Chương 756: Đây rõ ràng là pháo rung trời

Chương 757: Người bây giờ dữ dằn vậy sao

Chương 758: Thân thể của ta bị . . .

Chương 759: Ta chừa cho ngươi một trái được chưa

Chương 760: Đầu trâu ca cố lên

Chương 761: Giả vờ, các ngươi cứ tiếp tục giả vờ

Chương 762: Khoan, câu này nghe là lạ

Chương 763: Sao tiểu tử nhà ngươi láo quá vậy

Chương 764: Mạnh nhất phải bị lợi dụng làm cây thương

Chương 765: Ta thật sự đã cố gắng hết sức

Chương 766: Người tàn nhẫn như vậy, không muốn trêu vào

Chương 767: Các ngươi thay đổi, tất cả đều là đồ mặt dày

Chương 768: Rốt cuộc cứng rắn chống lại kẻ bỏ mạng này một lần

Chương 769: Thuyền nhỏ tin tưởng nói lật liền lật

Chương 770: Chúng ta làm một giao dịch

Chương 771: Lấy lý phục người, mài chết các ngươi

Chương 772: Từ buổi tối đến trời sáng, ngươi chết bao nhiêu lần

Chương 773: Lão tổ, ta là người làm nên trò trống

Chương 774: Hài tử cố tranh một hơi, hôm nay không thể đi ra

Chương 775: Một hơi nhét hết qua

Chương 776: Đến chậm, là kẻ nào tàn nhẫn như vậy

Chương 777: Thật điếm thúi

Chương 778: Thế này mới giống con nít

Chương 779: Nào, để gia gia yêu các ngươi

Chương 780: Để bản phong chủ chém chết ngươi

Chương 781: Đây là cảm giác đột phá

Chương 782: Có lẽ đây là trận đánh cuối cùng của ngươi

Chương 783: Lão sư của ngươi suýt bị ta một đấm đánh chết

Chương 784: Sao đều biết ra oai như vậy

Chương 785: Đây chắc chắn là người quen

Chương 786: Hỗn Loạn: Nuốt lệ cũng phải đi cho xong

Chương 787: Lâm phong chủ, ta khổ lắm

Chương 788: Huynh đệ, ta không có tiền nhưng có thể làm giao dịch

Chương 789: Lão già, khép miệng thối của ngươi lại

Chương 790: Có là như vậy, khiến người bất đắc dĩ

Chương 791: Chơi hiệu ứng rồi sẽ có ngày chết

Chương 792: Khả năng ta bị đánh chết rất cao

Chương 793: Cuộc đời của ta không muốn đánh với hai loại người nhất

Chương 794: Lâm phong chủ, chúng ta đi, Đan giới hoan nghênh ngươi

Chương 795: Bé mập thật đáng yêu, rất muốn liếm một miếng

Chương 796: Vì lưu truyền thiên cổ, liều

Chương 797: Lão tổ, ngươi chắc chắn nổi tiếng

Chương 798: Ưm, không tệ, đúng là vậy

Chương 799: Bé gái đáng yêu không nên như vậy

Chương 800: Không cần lý do

Chương 801: Tông sư, an toàn nhân thân của ngươi có nguy hiểm

Chương 802: Cấm Thể

Chương 803: Đừng làm ta thất vọng lần nữa

Chương 804: Trời ạ, giọng ai mà nghe thảm thế

Chương 805: Tất cả điều này đều vì chính nghĩa

Chương 806: Ngươi mới nói cái gì

Chương 807: Hãy chìm đắm trong sự chi phối khủng bố

Chương 808: Vẫn dùng chiêu thức thích nhất thì hơn

Chương 809: Hay à, thì ra là mụ đàn bà này

Chương 810: Sau này cẩn thận cho ta

Chương 811: Tất cả đều vì chính nghĩa

Chương 812: Sư huynh lại cưỡi heo đi rồi

Chương 813: Nam nhân thì nên nghênh ngang

Chương 814: Các ngươi trân trọng hòa bình sao?

Chương 815: Đầu óc của ta quá thông minh

Chương 816: Cứ như thế chết cho ta

Chương 817: Đúng là nam nhi đích thực, ta bội phục

Chương 818: Quả nhiên đã nhìn lầm ngươi

Chương 819: Muốn tìm hiểu miễn dịch tinh thần không

Chương 820: Ta muốn nghe ngươi kể chuyện

Chương 821: Mợ nó, hắn điên rồi

Chương 822: Lâm Phàm đây, tìm hiểu thử

Chương 823: Hãy nói xem đây là đồ của ai

Chương 824: Ngươi nói cái gì đó

Chương 825: Hôm nay kể đến khi nào nàng nghe ói ra

Chương 826: Rất tốt, chúng ta từ từ chơi

Chương 827: Ngủ gì mà ngủ, đứng lên quẫy

Chương 828: Oa, cảm động quá

Chương 829: Thế này thì ta biết nói sao

Chương 830: Bản lĩnh mở mắt nói xạo lợi hại

Chương 831: Sắp tức điên rồi

Chương 832: Ta là nam nhân mà ngươi không có được

Chương 833: Bị chọc tức muốn khóc

Chương 834: Tiện long, câu nói này mới là trọng điểm

Chương 835: Nào, đứng lên, đi hai bước

Chương 836: Sợ chọn tốt quá chứ gì

Chương 837: Thật là rất nguy hiểm

Chương 838: Tự mình nhậm chức đi tìm đối phương

Chương 839: Nơi này thật giàu

Chương 840: Thề quyết bắt được hắn

Chương 841: Ta muốn dời ngọn núi này

Chương 842: Lực cắn của ta rất mạnh

Chương 843: Ta là người gan dạ

Chương 844: Dùng hai chữ ăn cắp không tốt lắm

Chương 845: Việc này hơi bị phức tạp

Chương 846: Có lời gì thì quang minh chính đại nói ra

Chương 847: Ta đến cho ngươi sự tự do

Chương 848: Trúng mùa đậm

Chương 849: Còn có thiên lý không

Chương 850: Lão thất phu này hố ta

Chương 851: A! Tiểu Thương của ta!

Chương 852: Tâm thái siêu nhiên không phải mỗi người đều có

Chương 853: Trong đầu ngươi đều nghĩ cái gì

Chương 854: Tìm thấy đường về nhà

Chương 855: Tình huống này hơi lạ

Chương 856: Sư huynh đừng sợ

Chương 857: Bà nội nó, làm ta hết hồn

Chương 858: Trời ơi, đất hỡi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì

Chương 859: Đừng nâng cao ngưỡng cửa nữa

Chương 860: Tông chủ, đang nói chuyện với ai vậy

Chương 861: Ta hộc máu

Chương 862: Bình tĩnh, đừng hoảng

Chương 863: Có biết nói lời khách khí không

Chương 864: Cách nghĩ bị buộc đến không thể phản bác

Chương 865: Việc nhỏ thôi, không cần phải nói

Chương 866: Đào ba thước đất

Chương 867: Thứ gân gà, hố ta hả

Chương 868: Toàn bộ đoàn diệt

Chương 869: Huynh đệ của ngươi có phải là Bình Thiên Ma Ngưu Vương không

Chương 870: Điên cuồng gặt

Chương 871: Lâng lâng khiến ta thoát khỏi gông xiềng

Chương 872: Ta tự cuộn tròn trịa lăn

Chương 873: Tông chủ, có phải bọn họ hơi tàn nhẫn

Chương 874: Đừng động tay động chân

Chương 875: Đây là một ngọn đèn sáng

Chương 876: Mấy cái này đều là chút lòng thành

Chương 877: Thăng cấp! Thăng cấp! Thăng cấp!

Chương 878: Một câu tìm cái chết, bá khí vô cùng

Chương 879: Nàng rốt cuộc đã trải qua cái gì, cảm giác đần ngố

Chương 880: Niềm mong mỏi của ta tan vỡ

Chương 881: Đây cũng xem như một loại tiếc nuối (1)

Chương 882: Đây cũng xem như một loại tiếc nuối (2)

Chương 883: Phong phạm như thế khiến người bội phục

Chương 884: Chủ nhân, chúng ta chuyển nhà đi

Chương 885: Thật ra ta không sợ chút nào

Chương 886: Đây là cứu mạng của ai

Chương 887: Hôm nay Thiên Tu ta đây xem như đầu óc bị bệnh

Chương 888: Đi đi, nơi này Lục La Công ngươi

Chương 889: Giao dịch này xem như đáng giá

Chương 890: Giờ lão phu rất hoảng

Chương 891: Tình huống gì? Xảy ra vụ gì?

Chương 892: Ta không phải là người xấu

Chương 893: Biểu hiện tốt, cho ngươi toàn thây

Chương 894: Ngươi không biết rõ mối quan hệ giữa mặt mũi và không mặt mũi

Chương 895: Nữ nhân đừng khó xử nữ nhân, chôn đi

Chương 896: Tình hoàng tử của chúng ta chỉ thiếu một chút xíu

Chương 897: Ta thật sự đi bộ tới

Chương 898: Thứ này có thể xiên chết hắn không

Chương 899: Ngươi có từng nghe về Cửu Hoang Thần Sư không

Chương 900: Vì sao có nhiều người lợi hại thế nhỉ

Chương 901: Đói quá

Chương 902: Cơ Uyên bạo ngược

Chương 903: Ngón tay cũng không đủ, tính không chính xác

Chương 904: Uy thế thần phục trùm

Chương 905: Lâm phong chủ, chúng ta đến trợ trận

Chương 906: Chờ chút, cái này khác với tưởng tượng

Chương 907: Đường thương này rất ngon lành

Chương 908: Này này, chắc ngươi sẽ không chết rồi chứ?

Chương 909: Mở ra Hữu Sắc Nhãn Tình

Chương 910: Nhân phẩm của họ cực kỳ có vấn đề

Chương 911: Sư huynh có hảo cảm với người thành tín

Chương 912: Quyết phải chém chết

Chương 913: Hắn rất vui vẻ, không đau chút nào

Chương 914: Muốn chết cũng không nên chọn kiểu này

Chương 915: Hay ngươi đi làm bạn với tông chủ

Chương 916: Viết bậy bạ cái gì

Chương 917: Một bộ chưởng pháp trong truyền thuyết từ trên trời rơi xuống

Chương 918: Có phải các ngươi muốn ta chết

Chương 919: Sớm không đến, trễ không tới, giờ mới có mặt

Chương 920: Đâu phải ta chọc vào, không liên quan gì ta

Chương 921: Ma Tổ ta mà dữ lên là mắng luôn chính mình

Chương 922: Không lẽ ta không có cả tư cách bị ăn vạ?

Chương 923: Ta nói đều là sự thật

Chương 924: Tắm rửa thay đồ, thân thiện tiến lên

Chương 925: Đây là lần đầu tiên của ta

Chương 926: Đồ chó chết nhà ngươi

Chương 927: Lời này đều là hắn tự nói thì có vấn đề gì

Chương 928: Nói câu này không mang chút hơi hướm ra oai nào

Chương 929: Sớm giải quyết, sớm kết thúc

Chương 930: Mời biểu diễn tiết mục của các ngươi

Chương 931: Chúng ta không sợ chết

Chương 932: Sư đệ, các ngươi giỏi lắm, ta lại đi đây

Chương 933: Đứa nào đánh lén chúng ta

Chương 934: Tìm cái chết cũng không nên chọn kiểu này

Chương 935: Sư đệ, tay của sư huynh rất nhanh

Chương 936: Thật ra các ngươi rời đi cũng không sao

Chương 937: Đừng tìm lý do cho sự thất bại của ngươi

Chương 938: Có khi nào bị đánh te tua không

Chương 939: Lại để ta càng phình to hơn

Chương 940: Ngươi không hiểu cảm giác này

Chương 941: Tông chủ nói ngươi rất đáng ghét

Chương 942: Sắp bị chọc tức điên

Chương 943: Tránh né tai nạn là trách nhiệm của mỗi người

Chương 944: Một đám điêu dân ngu xuẩn

Chương 945: Thế này nguy hiểm còn hơn trước kia

Chương 946: Đều đợi nóng ruột nóng gan

Chương 947: Các ngươi vui vẻ vì điều gì

Chương 948: Mợ nó, khùng

Chương 949: Không thể nói chuyện đàng hoàng sao

Chương 950: Thổ lộ nồng nàn nhất là câu ta chờ ngươi đến

Chương 951: Muốn chạy? Đúng là nằm mơ

Chương 952: Ca, ngươi có thể nghe kể câu chuyện của ta không

Chương 953: Dạ Trủng này không phải loại người đó

Chương 954: Đôi chân đã vô dụng đối với người như ta

Chương 955: Oa Oa rất đau lòng

Chương 956: Có món nợ phải đền

Chương 957: Nhiều người chạy có khí thế

Chương 958: Lại đang điên cuồng thăm dò ta

Chương 959: Xin hãy giữ bản thân

Chương 960: Ta ghét người khác lên mặt trước mắt ta

Chương 961: Chết thảm quá

Chương 962: Chúng ta sợ quá

Chương 963: Bọn họ chỉ đi bàn việc

Chương 964: Ta nói cho ngươi biết, đừng hòng ăn vạ

Chương 965: Nếu ta nói là hiểu lầm thì ngươi có tin không?

Chương 966: Ta không muốn chơi mãi với kẻ yếu như sên

Chương 967: Con người của ngươi sao tiện quá vậy

Chương 968: Với trí tuệ của ngươi thì rất khó hiểu

Chương 969: Không cho phép nhúc nhích, thật sự không thể nhúc nhích

Chương 970: Có phải đồ nhi không thích nữ nhân

Chương 971: Xảy ra chuyện liền bỏ chạy

Chương 972: Ta có một đôi hỏa nhãn kim tinh, giỡn được sao

Chương 973: Rơi đốm đỏ không phải vật vô tình

Chương 974: Dù sao thì vẫn không hiểu thấu

Chương 975: Nói sao thì cũng cần thời kỳ giảm xóc

Chương 976: Đây là trùm trong truyền thuyết sao?

Chương 977: Còn quá trẻ tuổi

Chương 978: Vi sư là người rất dân chủ

Chương 979: Đừng lên mặt ở trước mặt của ta

Chương 980: Tông sư, xin đừng xúc động

Chương 981: Trời ơi, quần áo của ta đâu

Chương 982: Ta cũng có rất nhiều, nhưng không cho ngươi

Chương 983: Ngươi đã là lần thứ mấy rồi

Chương 984: Ta phục được chưa?

Chương 985: Làm ơn hãy nhẹ nhàng, lần đầu tiên của ta

Chương 986: Liệt thí chủ, nam nhi đích thực

Chương 987: Trời ơi, không thể nào

Chương 988: Đúng, đúng, lão sư oách quá

Chương 989: Thăng cấp hơi thú vị

Chương 990: Đừng đùa, ta chỉ làm hình thức

Chương 991: Nhớ kỹ thứ này có lẽ là gánh nặng cho đầu óc

Chương 992: Kẻ nào hách vậy

Chương 993: Chúng ta nên chạy thôi

Chương 994: Nguy rồi, nguy rồi

Chương 995: Tất cả là vì niềm tin

Chương 996: Một đám đồ con rùa

Chương 997: Ngươi làm vậy là tặng vũ khí cho người

Chương 998: Ngươi không phải Tuyết Nhi của ta

Chương 999: Ta lợi hại nhất là nắm đấm

Chương 1000: Không hiểu liền tự mình thực tiễn

Chương 1001: Sư đệ, đã xem pháo hoa bao giờ chưa?

Chương 1002: Ta không biết gì cả

Chương 1003: Ta mà động não thì bọn họ hết chuyện làm

Chương 1004: Ta là điện chủ của ngươi

Chương 1005: Đám người này lại kiếm chuyện

Chương 1006: Buff này là sao vậy trời

Chương 1007: Làm ơn đừng hù người

Chương 1008: Ngươi chỉ cần nói tình cảm của chúng ta có sâu hay không

Chương 1009: Ta khống chế lực lượng

Chương 1010: Ta chỉ muốn nói chuyện

Chương 1011: Ta đề nghị các ngươi đi một chỗ

Chương 1012: Đừng nằm mơ, ngươi không có hy vọng

Chương 1013: Lão sư, ngài tin chưa

Chương 1014: Ta là trứng tốt

Chương 1015: Chơi đao đều là đầu óc không thông minh

Chương 1016: Đồ nhi, vi sư khó chịu

Chương 1017: Ta không mấy hứng thú với chơi đao

Chương 1018: Hay ngươi thử một lần xem

Chương 1019: Đưa các ngươi đi thượng giới

Chương 1020: Thật nhiều người

Chương 1021: Các ngươi không quá thân thiện

Chương 1022: Ta cho ngươi mặt nạ, che mặt đi

Chương 1023: Có quỷ nè trời

Chương 1024: Đáng tiếc, chạy trốn

Chương 1025: Có lẽ nghe lầm

Chương 1026: Chắc chắn là các ngươi trộm

Chương 1027: Ta không ăn trộm

Chương 1028: Ngươi có hiểu cái gì gọi là ma không?

Chương 1029: Trời tối quá, xoẹt xoẹt hai cái đã chết

Chương 1030: Trời ạ, nổi gió

Chương 1031: Ngươi rất không tệ, lão tử tha thứ ngươi

Chương 1032: Chỉ có thể dựa vào chính mình tranh thủ cơ hội

Chương 1033: Toàn bộ tông môn đều đang giả vờ

Chương 1034: Hài tử, ngươi đã nhập môn

Chương 1035: Sư huynh của ngươi mãi mãi cũng là sư huynh của ngươi

Chương 1036: Sư huynh, vậy thì cho ngươi một cơ hội

Chương 1037: Chỉ có cường giả mới có can đảm thám hiểm (1)

Chương 1038: Chỉ có cường giả mới có can đảm thám hiểm (2)

Chương 1039: Tạo hình của cái này hơi giống hoa cúc

Chương 1040: Trước khi đi vào phải tìm hiểu rõ ràng

Chương 1041: Cái này hơi giống vụ nổ big bang

Chương 1042: Thì ra ngươi là kẻ yếu

Chương 1043: Liều một phen, xe đạp thay đổi thành mô tô

Chương 1044: Giao cho trời

Chương 1045: Phát tận tình yêu và hòa bình

Chương 1046: Trong các ngươi không có ai mạnh hơn sao?

Chương 1047: Cái này thật quá kinh khủng

Chương 1048: Nhất định phải để bọn họ biết là ai làm

Chương 1049: Đây là giác quan thứ sáu của nam nhân

Chương 1050: Cái này nổ thật

Chương 1051: Cuối cùng vẫn phải chết chút người

Chương 1052: Ngày khiến người tuyệt vọng

Chương 1053: Nể mặt Huyết Ma Đế này

Chương 1054: Bắt đầu đi, trò quen thuộc của ta

Chương 1055: Đám người bảo vệ hòa bình giao cho ngươi

Chương 1056: Các ngươi đều đang nói cái gì?

Chương 1057: Ngươi có xem ta là huynh đệ không? (1)

Chương 1058: Ngươi có xem ta là huynh đệ không (2)

Chương 1059: Trời hỡi

Chương 1060: Ta ngồi ở trên người nàng vì sợ nàng chạy mất

Chương 1061: Yêu đơn phương là nỗi bi ai

Chương 1062: Cái này giống như đã từng quen biết

Chương 1063: Ta đã từng học lớp của ngươi

Chương 1064: Cõng cái nồi này hơi khó chịu

Chương 1065: Đại Đế đến, sát khí hơi nặng

Chương 1066: Ngươi nói xem tình hình bây giờ có nên đánh không

Chương 1067: Đánh chết y

Chương 1068: Kiên cường một phen

Chương 1069: Không thể dạy, không dạy được

Chương 1070: Chắc đến thăm ta, dù gì là tình nghĩa huynh đệ

Chương 1071: Hắn muốn rù quến ta

Chương 1072: Ta leo bậc thang hơi bị giỏi

Chương 1073: Lão tử nhận thua, chết tiệt

Chương 1074: Bà nội nó, đồ khốn ở đâu ra

Chương 1075: Hán Tôn thích rình coi

Chương 1076: Hắn vẫn còn là con nít

Chương 1077: A! Đau quá, chân của ta gãy rồi

Chương 1078: Hắn ở trước mặt ta, chạy không thoát (1)

Chương 1079: Hắn ở trước mặt ta, chạy không thoát (2)

Chương 1080: Thanh Oa, trong đầu của ngươi có chút đồ vật

Chương 1081: Đại Vương Bát, ngươi là Đại Vương Bát (1)

Chương 1082: Đại Vương Bát, ngươi là Đại Vương Bát (2)

Chương 1083: Các ngươi đều biết, chỉ có ta không biết?

Chương 1084: Cái này không tốt lắm đâu, quá càn rỡ (1)

Chương 1085: Cái này không tốt lắm đâu, quá càn rỡ (2)

Chương 1086: Ngươi thậm chí không đánh lại chó giữ cửa

Chương 1087: Các huynh đệ, cùng ta xông lên

Chương 1088: Tiểu tử, giỏi lắm (1)

Chương 1089: Tiểu tử, giỏi lắm (2)

Chương 1090: Quá đen tối

Chương 1091: Tự đề cử mình, ta làm nhân viên quản lý

Chương 1092: Sợ cái phân, đánh không lại liền chạy

Chương 1093: Bạn nhỏ, ngươi là muốn đi vực ngoại giới sao?

Chương 1094: Nói rất có lý, không vấn đề

Chương 1095: Sống hay chết đành xem số trời

Chương 1096: Thăng cấp tại chỗ

Chương 1097: Ta tin tưởng các ngươi là không có gì không thể làm được

Chương 1098: Tên của y gọi là bạn học lực lượng (1)

Chương 1099: Tên của y gọi là bạn học lực lượng (2)

Chương 1100: Chân thành đề nghị các ngươi đánh hội đồng

Chương 1101: Đây là thời đại quét ngang tất cả thuộc về Lâm Phàm này

Chương 1102: Chơi với mấy bạn nhỏ này không vui

Chương 1103: Chúng ta đến du lịch

Chương 1104: Phó Thần Chủ sẽ tin tưởng nhân cách của ta

Chương 1105: Bình tĩnh, có gì từ từ nói (1)

Chương 1106: Bình tĩnh, có gì từ từ nói (2)

Chương 1107: Mợ nó, chuyện gì đây?

Chương 1108: Lâm phong chủ, ngươi cảm nhận được sự cường đại của ta không? (1)

Chương 1109: Lâm phong chủ, ngươi cảm nhận được sự cường đại của ta không? (2)

Chương 1110: Mặt của Lâm Phàm này là đỏ

Chương 1111: Chúng ta muốn thành lập đại hội Trừ Ma

Chương 1112: Trời ạ, ta muốn trở về (1)

Chương 1113: Trời ạ, ta muốn trở về (2)

Chương 1114: Hình như hơi kỳ kỳ

Chương 1115: Bị rối kiểu tóc

Chương 1116: Ma gia, ta đứng về phía lẽ phải

Chương 1117: Ma gia, ta đứng về phía lẽ phải (2)

Chương 1118: Mông hơi đau

Chương 1119: Kiếm tiền không dễ dàng

Chương 1120: Cứ theo đà này thì lỗ chết

Chương 1121: Tuyệt đối không thể đi lên con đường của thần sư

Chương 1122: Mợ nó, đúng là khó giao lưu

Chương 1123: Được thừa nhận khiến hắn rất vui mừng

Chương 1124: Tới đây, đợi lâu như vậy

Chương 1125: Đừng nói nhảm, đánh, đánh

Chương 1126: Nam nhân thì phải cứng rắn chịu đòn

Chương 1127: Không cần liều mạng như vậy chứ

Chương 1128: Đây là lực lượng

Chương 1129: Lâm gia, người một nhà, đừng đánh sai

Chương 1130: Ai là gian phu, tự bước ra

Chương 1131: Gà bay trứng vỡ (1)

Chương 1132: Gà bay trứng vỡ (2)

Chương 1133: Tâm tình đột nhiên tốt hơn

Chương 1134: Trẻ nhỏ dễ dạy, đập hắn một trận

Chương 1135: Nam nhân không thể nói mình không được

Chương 1136: Mợ nó, mắc gì xé áo của ta

Chương 1137: Mợ nó, mắc gì xé áo của ta (2)

Chương 1138: Quê nhà bị xốc

Chương 1139: Thêm chút đặc sắc cho đường hầm

Chương 1140: Lạnh nhạt vậy sao

Chương 1141: Nguyên Tổ Thâm Uyên

Chương 1142: Quả trứng này thật tươi mới

Chương 1143: Thảm! Thật sự là thảm!

Chương 1144: Âm khí trong tông môn rất nặng

Chương 1145: Lâm phong chủ, tình cảm của chúng ta bền vững hơn cả vàng

Chương 1146: Người bí ẩn từ vực sâu hư không

Chương 1147: Cái thứ này hơi thú vị

Chương 1148: Đừng nhục nhã ta

Chương 1149: Lại đạo một tiếng cho ta xem

Chương 1150: Ngày tai nạn của Phật Ma Tháp

Chương 1151: Tiểu tử, ngươi cuồng không biên giới

Chương 1152: Liên quan gì đến ngươi

Chương 1153: Ngươi sẽ không chịu nổi một chỉ của ta (1)

Chương 1154: Ngươi sẽ không chịu nổi một chỉ của ta (2)

Chương 1155: Ngươi nói cái gì thế?

Chương 1156: Đừng la, đi

Chương 1157: Con người sợ nhất bị so sánh (1)

Chương 1158: Con người sợ nhất bị so sánh (2)

Chương 1159: Tiểu tử, đây là bí mật lớn

Chương 1160: Sư huynh nói lời này rất tổn thương người

Chương 1161: Sư huynh, hãy trở về đi

Chương 1162: Sư huynh, hãy trở về đi (2)

Chương 1163: Nồng nàn tỏ tình, ngộp thở

Chương 1164: Chúa Tể

Chương 1165: Thì ra sức hấp dẫn nhân cách của ta lớn đến vậy (1)

Chương 1166: Thì ra sức hấp dẫn nhân cách của ta lớn đến vậy (2)

Chương 1167: Có vào đường hầm không?

Chương 1168: Đi ra

Chương 1169: Ta sẽ lập tức đánh nát đầu chó của bọn họ

Chương 1170: Ai đi ra đều phải đánh

Chương 1171: Thế này giống chó điên giành thức ăn không?

Chương 1172: Tại sao các ngươi có thể tàn nhẫn như vậy

Chương 1173: Ta quan hệ với ngươi tốt như vậy, tuyệt đối không phải là vì đan dược

Chương 1174: Lát nữa sẽ nổ nát mông của ngươi

Chương 1175: Vị trí này, ta ngồi

Chương 1176: Dừng tay, van cầu ngươi dừng tay

Chương 1177: Thật ra có cách càng đơn giản hơn

Chương 1178: Chúng ta đổi địa bàn

Chương 1179: Có lẽ thần vật sẽ tự ti

Chương 1180: Ta Là Cốt Vương không phải chó

Chương 1181: Lười cùng ngươi nói nhảm

Chương 1182: Luôn khiêu chiến ranh giới cuối cùng của ta

Chương 1183: Tiểu lão đệ sợ đến thế sao?

Chương 1184: Khôi Lỗi lão tổ bị khùng à?

Chương 1185: La liếm là không có hạnh phúc

Chương 1186: Thật muốn đánh tơi bời đối phương

Chương 1187: Già mồm, già mồm (1)

Chương 1188: Già mồm, già mồm (2)

Chương 1189: Phật Ma đang hố người

Chương 1190: Nếu thích đến thế thì sẽ giúp ngươi luân hồi

Chương 1191: Kẻ này tuệ căn biến dị

Chương 1192: Với chỉ số thông minh hiện giờ thì khó hiểu được (1)

Chương 1193: Với chỉ số thông minh hiện giờ thì khó hiểu được (2)

Chương 1194: Diệt tông

Chương 1195: Giết các ngươi rồi giết trời

Chương 1196: Ai động người của ta

Chương 1197: Không đủ

Chương 1198: Tên già này thật xấu

Chương 1199: Phật Ma ở khắp mọi nơi

Chương 1200: Ta đang bị người đánh

Chương 1201: Biến trọc, cũng biến mạnh

Chương 1202: Cảm giác nghi thức rất quan trọng

Chương 1203: Biểu cảm thật giả tạo (1)

Chương 1204: Biểu cảm thật giả tạo (2)

Chương 1205: Ta phải tu luyện

Chương 1206: Cái này đã chạm vào điểm giới hạn

Chương 1207: Đập tan cấm kỵ chân chính (1)

Chương 1208: Đập tan cấm ky chân chỉnh (2)

Chương 1209: Phải đánh tơi bời mới được

Chương 1210: Sao ngươi ngông cuồng quá vậy

Chương 1211: Điều này sao có thể

Chương 1212: Mợ nó, tiện nhân (1)

Chương 1213: Mợ nó, tiện nhân (2)

Chương 1214: Chơi chó quá vậy? (1)

Chương 1215: Chơi chó quá vậy? (2)

Chương 1216: Ôi chao, lượng tin tức này có hơi đau đầu (1)

Chương 1217: Ôi chao, lượng tin tức này có hơi đau đầu (2)

Chương 1218: Hít một hơi có vẻ mạnh quá (1)

Chương 1219: Hít một hơi có vẻ mạnh quá (2)

Chương 1220: Hít một hơi có vẻ mạnh quá (3)

Chương 1221: Thật ra đầu óc của ta không ngốc (1)

Chương 1222: Thật ra đầu óc của ta không ngốc (2)

Chương 1223: Thật ra đầu óc của ta không ngốc (3)

Chương 1224: Ngươi nói có chút dọa người (1)

Chương 1225: Ngươi nói có chút dọa người (2)

Chương 1226: Ngươi nói có chút dọa người (3)

Chương 1227: Xác ướp cổ

Chương 1228: Xác ướp cổ (2)

Chương 1229: Ngươi có gan cứ đánh ta (1)

Chương 1230: Ngươi có gan cứ đánh ta (2)

Chương 1231: Lấy thân báo đáp . . . biến (1)

Chương 1232: Lấy thân báo đáp... biến (2)

Chương 1233: Chúa Tể nhất thế (1)

Chương 1234: Chúa tể nhất thể (2)

Chương 1235: Các ngươi chơi thật hả? (1)

Chương 1236: Các ngươi chơi thật hả? (2)

Chương 1237: Chờ người đã đông đủ thì đánh luôn (1)

Chương 1238: Chờ người đã đông đủ thì đánh luôn (2)

Chương 1239: Các ngươi đã quá yếu (1)

Chương 1240: Các ngươi đã quá yếu (2)

Chương 1241: Việc này liên quan đến toàn bộ giới vực (1)

Chương 1242: Việc này liên quan đến toàn giới vực (2)

Chương 1243: Điểm nhiều kinh người (1)

Chương 1244: Điểm nhiều kinh người (2)

Chương 1245: Đại kết cục (1)

Chương 1246: Đại kết cục (2)

Chương 1247: Đại kết cục (3)

Chương 1248: Giới thiệu truyện

Chương 1249: Chương PR

Chương 1: Ta là bất tử

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Hạp cốc trên hoang mạc.

Bầu trời xám ngoét, mùi máu ngập tràn khắp nơi, từng tiếng chém giết vang lên phá vỡ sự tĩnh lặng của nơi hoang vắng này.

- Mình đang nằm con mẹ nó mơ à. - Có một thiếu niên nằm giữa vũng máu trên mặt đất, thừa dịp không ai để ý đến, hắn bèn lấy máu của xác chết bên cạnh bôi lên mặt mình rồi nằm ngay đơ ra giả chết.

- Cái đám người ở đây chẳng xem mạng người ra gì cả. - Thiếu niên mi thanh mục tú, tóc dài cột ở sau đầu, hắn hơi hí mắt ra, chăm chú theo dõi mọi thứ xung quanh.

Ở phía xa, kiếm quang lóe, vô số người bị chém thành hai khúc.

Thậm chí còn có mãnh thú với lớp vảy đen khịt, mỗi bước đạp xuống đều khiến mặt đất rung chuyển, đây đúng là địa ngục trần gian mà.

- Mẹ ơi, con muốn về nhà. - Thiếu niên này tên là Lâm Phàm, hắn cũng không biết tại sao mà bản thân lại đến cái thế giới nguy hiểm này.

Phải biết là ngày trước thôi, hắn còn đang ở nhà chơi game, chơi được một lúc thì ngủ gật mất tiêu, đến khi hắn mở mắt ra nhìn xung quanh thì lập tức phát hiện bản thân đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ.

Ngay sau đó chính là một đoạn kí ức không thuộc về hắn ùa vào trong đầu.

Chủ nhân của thân thể này cũng tên là Lâm Phàm, ngoại hình lại còn giống hắn y đúc, ngay cả vết bớt trên người cũng giống nhau, điều này khiến cho hắn ngu người thật luôn, tình huống này là sao đây?

Đồng thời nơi hắn đang ở tên là 'Viêm Hoa tông', giống như một tông môn trong tiểu thuyết vậy.

'Viêm Hoa tông' đã thành lập được một trăm ba mươi năm, do Viêm Hoa Đại Đế vĩ đại dẫn dắt vô số người dân bất khuất, đánh bại chế độ tàn bạo trước đó, lập nên chế độ đúng với mong muốn của mọi người.

Nhưng cũng bởi vì thực lực trung bình quá thấp, nên luôn bị những tông môn khác ngấp nghé, những tông môn khác thèm thuồng trước tài phú của mảnh đất này, cho nên bao năm nay luôn bị kẻ thù quấy phá từ bên ngoài.

Đáng lẽ chuyện này không liên quan gì tới Lâm Phàm nhiều, nhưng khi biết được thân phận và tình cảnh của mình hiện tại, hắn lập tức há hốc mồm.

Thân phận của hắn bây giờ chỉ là một đệ tử bình thường, đã thế ba ngày sau còn phải đi theo đội ngũ nghênh chiến với những kẻ xâm lăng.

Lúc biết được tin này, hắn đã tìm đủ mọi cách để chạy trốn, nhưng nơi này thật sự canh gác quá nghiêm, muốn chạy cũng không được. Mãi cho đến khi lên tới chiến trường, chứng kiến sự khủng bố và tàn bạo của chiến tranh, hắn bèn trực tiếp nằm bẹp trên đất giả làm xác chết, mong rằng có thể sống sót.

- Mẹ ơi, ai đó làm ơn đánh thức ta dậy khỏi giấc mộng này đi! - Lâm Phàm run lẩy bẩy, trong lòng gào thét liên hồi.

Nếu như cho ông đây xuyên không thì cũng phải đưa ông vào nơi nào tốt tốt một chút chứ, tình huống này là cái gì chứ hả? Giỡn con mẹ nó mặt với ông à.

Bịch!

Một đạo thân ảnh đến gần, đáp cái rầm xuống bên cạnh Lâm Phàm.

- Ngươi đang giả chết đấy à. – Mặt mày của người vừa mới ngã xuống tái mét, trên ngực máu tuôn xối xả, nhưng điều khiến cho Lâm Phàm hoảng sợ chính là trên đầu người này lại mọc một cái sừng màu bạc, thế này còn tính là con mẹ nó người nữa không đây?

- Ông anh này, có thể từ từ một chút được không, ông anh xem mình đổ máu ào ào thế kia kìa. Hay là bọn mình cùng nằm đây chờ

đến khi kết thúc đi nhé. - Lâm Phàm nói.

- Được.

Điều khiến cho Lâm Phàm không thể ngờ là người này lại đồng ý luôn mới ghê, sau đó đối phương xoay người lại, - Hôm nay đúng là tốt thật đấy….

Ngay lúc đối phương đang lầu bầu, Lâm Phàm trực tiếp nhặt cây kiếm bên cạnh, xoay người lại thật nhanh, cắm thẳng vào tim của đối phương.

Còn gã đàn ông có sừng màu bạc kia thì mở to hai mắt, lộ ra vẻ khôn dám tin, xụi lơ đánh rơi vũ khí trong tay, cuối cùng chỉ có thể để lại một chữ.

- Hự!

-Mi cho rằng ông đây bị ngu à? Vừa rồi chắc ngươi cũng muốn giết ta chứ gì. - Lâm Phàm chưa từng giết người. Nhưng ở trong cái thế giới hỗn loạn này, hắn không muốn chết, cũng không muốn bị kẻ khác giết chết

Phần ký ức vừa mới dung hợp kia đã cho hắn biết, không ra tay chính chỉ có chết.

Sau đó hắn lại nhanh chóng nằm lăn ra đất giả làm xác chết.

- Toi cơm rồi, thế này thì phải làm sao mới sống sót được đây?

- Giết chết sinh linh tôi thể tầng ba.

- Được +30 điểm.

- Ai đang nói chuyện thế này? - Lâm Phàm bị doạ hết hồn, trong đầu bỗng có giọng nói văng lên khiến hắn chết khiếp. Nếu như không phải tình hình chiến đấu xung quanh đang quá mức kịch liệt, thì hắn nhất định phải ngồi dậy để điều tra tình huống cho rõ ràng mới được.

Đúng lúc này, giọng nói trong đầu lại vang lên.

- Danh tính: Lâm Phàm.

- Tu vi: Tôi thể tầng 1 (+).

- Điểm khổ tu: 0.

- Điểm tích lũy: 30.

- Được tặng một lần rút thưởng vĩnh viễn.

Lâm Phàm phát hiện trong đầu mình xuất hiện một cái đĩa quay, bên trên để đầy các loại đồ vật. Lúc này cái kim quay bắt đầu chuyển động, tốc độ quay rất nhanh, căn bản không thể nhìn thấy rõ lắm.

Tuy rằng hắn không biết đây là cái gì, nhưng khả năng tiếp nhận mạnh mẽ của mình khiến hắn hiểu được, có thể cái thứ này cũng thuộc dạng trâu bò lắm.

- Rút trúng BUFF cấp vĩnh viễn: Bất tử chi thân.

- Bất tử chi thân: Vạn giới huỷ diệt, ngươi bất diệt (Thời gian sống lại là 10 giây).

Lâm Phàm cảm giác hình như bản thân có chút thay đổi, trong cơ thể đột nhiên có một loại sức mạnh khó mà miêu tả thành lời.

- Tình huống gì thế này?- Hắn có chút mơ hồ, mấy chuyện diễn ra thật chẳng khoa học tí nào, bất tử chi thân á?

Chẳng lẽ có thể bất tử thật sao?

- Ể, sao trên trời lại có thứ gì lóe sáng lên thế kia, chẳng lẽ mình sắp tỉnh giấc rồi à? - Lâm Phàm nằm trên mặt đất, mắt ngước nhìn lên bầu trời, có một đốm sáng cứ lóe lên không ngừng, lại còn càng lúc càng lớn nữa.

Đến khi thấy rõ được đốm sáng kia, hắn bị doạ sợ xanh hết cả mặt mày. Mẹ ơi, là cái thằng nào thiếu đạo đức không có trái tim như thế, ông đây nằm im như thế mà cũng có tai vạ bay tới là sao.

Phập!

Cảm nhận được chính mình bị thanh trường kiếm giáng xuống từ trên trời đâm trúng, hắn tuyệt vọng quá đỗi, vậy là hắn sắp tèo rồi đúng không?

Mười giây sau!

- Í, sao lại sống lại thế này? - Lâm Phàm mở to mắt, nhìn thanh trường kiếm còn đang cắm thẳng trên người mình, không hề có chút cảm giác đau đớn nào, hơn nữa đầu óc còn rất tỉnh táo, hắn giơ tay nắm chuôi kiếm rút thẳng ra.

Máu tươi lập tức phun ra, nhưng lại không hề có cảm giác đau đớn, hơn nữa hắn cảm giác miệng vết thương này đã khôi phục trong nháy mắt.

Lúc này, hắn cảm thấy hưng phấn cực kỳ, có khi nào cái bất tử chi thân ban nãy là thật không.

Chẳng nhẽ mình có tool hack thật à?

Đột nhiên, một đạo thân ảnh ngã xuống ngay trước mặt Lâm Phàm.

-Không, ta không thể ngã xuống, không thể. - Trong mắt của người vừa ngã xuống kia ngập tràn vẻ không phục lẫn không cam lòng, trong tay cầm một viên cầu màu tím, ánh mắt nhìn chằm chằm vào con cự thú đang hoành hành trên chiến trường đằng xa, giết chết vô số đồng bào của mình.

Lâm Phàm nhìn gã mập trước mặt, trông có vẻ hơi quen. Dựa vào trí nhớ của nguyên chủ, tên mập này bình thường không hay nhiều lời, mà chỉ thẳng tay huấn luyện mình điên cuồng, lúc này hình như bụng của hắn bị thứ gì đó sắc bén đả thương, máu tươi tuôn ra khắp nơi, mặt mày trắng nhợt.

- Tên béo kia, mau giả chết đi, đừng có chịu chết. - Lâm Phàm nhỏ giọng nói.

Vẻ mặt của tên mập kia hơi đổi, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm, hắn không ngờ lại có người còn sống, nhưng ngay sau đó trong mắt hắn lại lộ ra vẻ khinh thường và tức giận, ngặt nỗi vết thương của hắn quá nặng, nên đến sức lực để tức giận cũng chẳng có.

- Không, ta phải phá huỷ cự thú kia, nếu để bọn chúng đột phá nơi này, người nhà và bằng hữu của chúng ta đều phải chết trong tay bọn chúng, bị bọn chúng nô dịch. – Lữ Khải Minh trầm giọng, nhưng điều khiến Lâm Phàm ngạc nhiên hơn nữa chính là không biết tên mập này lấy sức ở đâu ra mà quát hắn.

- Ngươi không thể yếu hèn như thế, nếu như ai cũng như ngươi, Viêm Hoa Tông sẽ tiêu đời, tương lai của chúng ta, thậm chí con cháu của chúng ta đều sẽ sống trong ách nô dịch của kẻ khác.

Lâm Phàm trợn mắt há mồm nhìn tên mập trước mắt, quả nhiên mấy kẻ bình thường trông lầm lì ít nói, một khi đã nói thì sẽ tràn đầy chính con mẹ nó nghĩa luôn.

Trong ánh nhìn của Lâm Phàm, tên mập trước mắt lại giãy giụa cố đứng lên, nhưng máu tươi trên bụng vẫn đang đổ ào ào, chỉ động một cái thôi mà đã có cả đống máu đổ ra, rốt cuộc hắn lại ngã lăn ra đất thêm lần nữa.

Trong mắt hắn tràn đầy vẻ không cam lòng xen lẫn tuyệt vọng, cuối cùng hắn hơi khép hờ mắt lại, rồi ngay sau đó, Lữ Khải Minh đột nhiên mở to hai mắt.

Chỉ thấy có một bàn tay giật phắt thứ ở trong tay hắn..

- Ngươi nói đúng lắm, ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục nữa đây, nhiệm vụ khó khăn như thế cứ để ta lo, nếu ta chết ngươi nhất định phải nhớ đốt vàng mã cho ta mỗi năm đấy.

Suy nghĩ duy nhất của Lâm Phàm lúc này chính là tranh thủ thời gian rời khỏi chiến trường này, các ngươi đánh nhau thì cứ đánh, liên quan quái gì đến ông đâu.

Hơn nữa mình lại có 'bất tử chi thân', trời đất bao la, còn nơi nào mà Lâm Phàm ta không đến được kia chứ?

Lúc này đây, hắn đang ngập tràn hứng thú với thế giới này, đương nhiên, nếu như không có cái bàn tay vàng này thì bảo đảm hắn sẽ chẳng có tí tẹo hứng thú nào.

- Ngươi… - Lữ Khải Minh nhìn Lâm Phàm với vẻ giật mình, hắn không ngờ tới vị đồng bào trước mắt này lại can đảm như thế..

Lâm Phàm lộ ra vẻ mặt kiên quyết: - Gió sông Dịch hiu hắt thổi, tráng sĩ một đi không trở lại.

- Ta đi đây, hãy mang theo ý chí của ta mà cố gắng sống sót nhé.

Khuôn mặt hồng nhuận của Lã Khải Minh bỗng càng đỏ bừng thêm, trong đầu vẫn còn quanh quẩn câu mà Lâm Phàm vừa nói.

Nhất thời lệ rơi đầy mặt, hắn gào to: - Ngươi phải sống sót đấy nhé.

Lâm Phàm đầu cũng không quay lại, chạy thẳng về phía trước.

- Sống cái quần què, ông đang muốn chạy trốn đây này.

Cái con cự thú ở đằng kia thật con mẹ nó lớn, ít nhất cũng phải cao mấy chục mét ấy chứ. Cao lớn thì thôi đi, lại còn giống con mẹ nó Godzilla nữa chứ.

Tuy rằng Lữ Khải Minh không thể động đậy, nhưng vẫn mong chờ nhìn vào cái thân ảnh ở phía xa kia.

Khả năng hủy diệt con cự thú kia căn bản là không có, nhưng hắn vẫn giữ nguyên hy vọng.

Nhưng Lữ Khải Minh đột nhiên thấy đạo thân ảnh kia ngã xuống, bởi vì khoảng cách hơi xa nên hắn căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra.

- Không- Lữ Khải Minh cắn chặt răng, sắp tuyệt vọng nhắm mắt thì đột nhiên, hắn kinh ngạc nhìn về phía xa, đạo thân ảnh ban nãy vừa ngã xuống nay đã đứng lên rồi.

Hắn nhìn thấy loáng thoáng sau lưng người kia đã bị máu tươi thấm đỏ.

- Con mẹ nó, người đông phiền phức thật đấy, chẳng thể biết được lúc nào mình sẽ bị người ta chém cho một nhát. - Lâm Phàm mắng xa xả, vừa không cẩn thận nên bị người ta đâm cho một kiếm từ phía sau, may mà bất tử chi thân này khá đáng tin, mười giây sau đã sống lại.

Hắn trực tiếp chạy vắt chân lên cổ bỏ chạy không chút nghĩ ngợi.

- Chết đi.

Còn chưa chạy được bao xa thì lại bị người ta chém cho một nhát. Một đao này chém vào cổ, tuy không đau chút nào, nhưng máu phun thế này có phải hơi quá rồi không.

Lữ Khải Minh trông thấy đạo thân ảnh kia lại ngã xuống lần nữa, thì tiếp tục tuyệt vọng lần nữa, nhưng chẳng mấy chốc, hắn thấy thân ảnh nọ lại loạng choạng đứng dậy.

Lữ Khải Minh nắm chặt hai tay, móng tay cắm ngập vào thịt. Hắn đã bị làm cho cảm động phát khóc, đối phương ngã xuống biết bao lần, nhưng vẫn tiếp tục đứng dậy, mãi cho đến khi hắn không còn trông thấy bóng lưng kia nữa.

Rốt cuộc là loại ý chí thế nào mà có thể khiến hắn kiên trì đến vậy kia chứ.

Giờ khắc này, Lữ Khải Minh cắn chặt răng: - Ý chí của ngươi vững vàng như núi cao, nhưng ta nhất định cố gắng noi theo và phát huy.

Dọc theo đường đi.

Đến bản thân Lâm Phàm không biết mình đã bị người ta chém chết bao nhiêu lần, nhưng mỗi lần đều dựa vào bất tử chi thân mà sống lại.

Nhưng cứ cho là có bất tử chi thân thì cũng không ổn lắm, nào có ai để người ta chém hoài như vậy chứ.

Lúc này Lâm Phàm trực tiếp quỳ mọp xuống đất, giãy hai chân lết lên từ từ.

Voldemort, xuất hiện.

Đám người bên cạnh đang chém giết khí thế ngút trời, ai lại đi để ý dưới chân có một con Voldemort xuất hiện thế này.

- Hắc hắc, thế này được hơn nhiều, không bị người ta chém phải là được rồi. - Lâm Phàm hớn hở ra mặt, cảm giác bản thân đúng là thông con mẹ nó minh.

Không lâu sau, Lâm Phàm ngẩng đầu lên, con cự thú khổng lồ kia đã ở ngay trước mắt.

Con cự thú này vô cùng hung tàn, mỗi bước chân đã đạp chết không biết bao nhiêu người.

Mà ở bên cạnh cự thú là bốn đạo thân ảnh bay lơ lửng, ánh mắt nhìn vào chằm chằm hư không, tựa như đang đề phòng công kích đến từ trên trời.

Lâm Phàm bò lại từ từ, căn bản không khiến bất kỳ kẻ nào chú ý tới, ngay cả bốn thân ảnh đứng bên cạnh cự thú cũng không thèm nhìn xuống bên dưới làm gì, chắc là theo như bọn họ thấy thì bên dưới căn bản chẳng có gì đáng lo.

Đúng lúc này, cự thú giẫm mạnh một cái, tuy rằng không đạp trúng Lâm Phàm, nhưng khí kình mạnh mẽ lại khiến hắn đổ máu ào ào.

Lâm Phàm chửi thầm trong lòng, thoắt cái tắt thở.

Đến lúc sống lại, nhìn thấy con cự thú phía trước, hắn lập tức đứng dậy đuổi theo điên cuồng.

Viên cầu trong tay hắn là vật phẩm phụ trợ thượng phẩm do các đại sư trong luyện khí đường của Viêm Hoa tông nghiên cứu biết bao

nhiêu thời gian mới có thể chế tạo ra được.

Tác dụng chính của nó là phối hợp với 'Thần Nguyên pháo', tiến hành định vị mục tiêu.

Lâm Phàm đứng ở giữa hai chân cự thú, hai tay giơ lên cao, hít một hơi sâu, ấn nút khởi động, chợt nhớ đến một câu nói rất cảm động mà trước kia hắn từng dọc được.

- Cứ bắn tôi đi!

Thanh âm cực lớn, lan ra khắp chiến trường.

Ầm ầm!

Họng của khẩu đại pháo khổng lồ kia ẩn chứa một cỗ sức mạnh đáng sợ, sau đó bắn thẳng lên trời cao.

- Má nó! Sao pháo bắn nhanh thế này. – Mặc dù có bất tử chi thân, nhưng hắn cũng chẳng muốn ngồi im chờ chết, bị nổ tan thây đâu.

Trong nháy mắt, hắn phát hiện ở gốc của cái đuôi con cự thú này lại có một cái lỗ, rút kín lại giống như lỗ đít.

Hắn trực tiếp ném viên cầu vào đó không chút do dự.

Cự thú run nhẹ một cái, hình như có thứ gì đó là lạ chui tọt vào bộ phận quan trọng của nó, có hơi ngưa ngứa.

- Lượn thôi. - Lâm Phàm vắt chân lên cổ, nhanh chóng chạy khỏi nơi thị phi này.

Lã Khải Minh nằm trên mặt đất, vốn không còn ôm chút hi vọng nào nữa, nhưng khi nghe được âm thanh này thì hắn ngẩng phắt đầu dậy.

Hắn thành công rồi!

Không nhịn được nữa bèn khóc òa lên:

- Ta sẽ nhớ ngươi cả đời.

Mà hành động này của Lâm Phàm đã ảnh hưởng tới toàn bộ người của Viêm Hoa tông, sức chiến đấu bạo phát trong nháy mắt.

- Sao có thể như thế được. - Bốn đạo thân ảnh ở quanh cự thú

không dám tin vào những chuyện đang xảy ra, nháy mắt lập tức chạy ra thật xa.

Mặt đất bắt đầu rung chuyển.

Một cỗ kình khí cực mạnh quét bay tất cả.

Còn Lâm Phàm lúc này đã chạy đi thật xa, vừa quay đầu lại thì lập tức muốn chửi thề, hắn bị trận gió lốc này thổi bay lên trời.

- Ta muốn bay cao hơn nữa!

Chương 2: Nghĩ đến đã thấy hí hửng

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Không biết đã qua bao lâu.

Lúc Lâm Phàm mở mắt chỉ thấy đầu óc mông lung.

- Đây là nơi nào?

- Mịa nóa, bị thổi đi đâu thế này?

Đến khi nhìn lại phía xa, hắn không nhịn nổi bắt đầu ca cẩm.

- Cái ĐM, nổ văng xa vãi khiếp. Giờ thì hay rồi, ai ai cũng tưởng ông đã chết, có thể lén chuồn được rồi.

Nghĩ đoạn, Lâm Phàm không khỏi nở nụ cười đắc ý, lộ ra cả hàm răng trắng.

- 'Thân bất tử' thật đúng là có ích, chí ít cũng đảm bảo về sau không chết được, lại còn có thể sảng khoái mà đi ngao du.

- Đúng rồi! Hình như lúc trước bị chém đã xuất hiện một vật phẩm gì đấy ghê gớm lắm.

Đúng lúc này, trong đầu hắn đột nhiên hiện lên một hình ảnh chính mình đang nói.

"Danh tính: Lâm Phàm

Tu vi: Tôi Thể tầng 1 (+)

Điểm khổ tu: 100

Điểm tích lũy: 30"

- Cái đệt, hóa ra trò này khá là cao cấp.

Khả năng tiếp thu của Lâm Phàm khá tốt, không mảy may cảm thấy hình ảnh vừa hiện lên kỳ quái chỗ nào. Hắn chỉ tự cảm thấy mình đẹp trai ngời ngời như này đương nhiên cũng phải phối với bàn tay may mắn.

Nếu như tay không hên thì còn chơi cái khỉ gì nữa, thà một nhát đao tự kết liễu cho xong.

Điểm tích lũy 30, hình như là sau khi bị chém mới có thì phải.

Nhưng mà cái điểm khổ tu này là như nào đây? Ban đầu thì rõ ràng là trứng ngỗng, có vẻ như sau khi bị chém thì điểm được tăng lên chút chút.

Rồi nhìn thấy tu vi chỉ có Tôi Thể tầng 1 thì hắn lại muốn chửi bà mẹ nó.

Chủ nhân lúc trước của cơ thể này hẳn là cùi lắm, yếu đến mức độ tu vi chỉ vừa ở mức lót sàn.

Đau cả đầu!

Rõ ràng lúc còn ở địa cầu hắn sống sung sống sướng, ngủ có một giấc mở mắt ra đã ở cái nơi quái quỷ này rồi. Giả như có thực lực vô đối thả sức quăng quật thì còn miễn cưỡng chấp nhận, éo nào chỉ có mấy thứ vớ vẩn này.

- Ây da, kí hiệu (+) đằng sau tu vi là gì đây?

Lâm Phàm có chút nghi hoặc, sau đó ấn nhẹ một cái.

Một chuyện không tưởng xảy ra.

“Tu vi: Tôi Thể tầng 2 (+).”

Chỉ có điều là điểm khổ tu lại biến thành trứng ngỗng.

- Ôi vãi!

Lâm Phàm thở dồn dập, cảm thấy cơ thể dần có biến hóa, một dòng nước ấm lan tràn toàn thân, dường như sức lực trở nên khỏe hẳn.

Hắn nắm đấm tay lại, thực là mạnh hơn rất nhiều hồi trước, lợi hại quá xá đi.

- Ha ha!

Lâm Phàm cười lớn, cảm giác sắp đạt đến cảnh giới nhân sinh cmnr. Như trong tiểu thuyết thì nhân vật chính đều phải tự tu luyện, mà hắn chỉ động cái ngón tay ấn một phát đã có thể nâng cao thực lực. Thử hỏi còn ai có thể đánh bại hắn?

Tuy nhiên rất nhanh sau đó hắn đã bình tĩnh lại.

Điểm khổ tu này ban đầu rõ ràng là 0, bị chém suốt cả quãng đường mới biến thành 100. Xem ra là bị giết chết cũng có thể gia tăng điểm khổ tu. Đây hắn cũng không phải là cách duy nhất, cụ thể thì còn cần phải tìm tòi thêm.

Còn về điểm tích phân thì không hiểu có tác dụng gì.

Theo lí mà nói, thường sẽ phải chui ra một shop tích phân hoặc là rút thưởng may mắn gì đấy. Nhưng hiện tại chả thấy cái quần gì khác, hắn hơi bị thất vọng.

Đột nhiên có âm thanh từ đằng xa vọng lại.

Lâm Phàm nhoài người nấp lại sau tảng đá, nhòm ra cái thấy đơ luôn.

Lại chuyện quái gì đây?

Sao những người ở trận đánh lần trước lại đang chạy hết về phía hắn thế này?

Chẳng lẽ do hành động anh hùng cứu thế giới trước đó.

Xem xét xung quanh hoàn toàn không thấy đường lui.

Giả như mặt đối mặt, chết thì không chết nhưng lại bị bắt sống thì càng khốn, hắn chỉ muốn tự do thôi.

Ngay lúc này, ánh mắt Lâm Phàm lóe lên sự kiên quyết, không chút do dự đập mạnh đầu vào tảng đá.

Bịch!

“Lâm Phàm, trâu chó!” Máu tươi tứ phía không thể lãng phí được, hắn lấy hai tay bôi máu lên khắp người, chớp mắt một cái mồm phun ra búng máu rồi nằm thẳng cẳng ra đấy, giả chết tập hai.

Âm thanh càng ngày càng gần.

- Chạy mau, người của Viêm Hoa tông điên hết rồi, không ngờ

chúng ta lại bị đánh bại.

- Sao lại như thế được?

- Thật đáng hận.

- Ê xem, ở đây có một tên đệ tử của Viêm Hoa tông, nhưng đã chết rồi.

- Thật đáng ghét, tên tiểu tử thối này, chết rồi ta cũng không để cho ngươi yên.

Hự hự!

Lâm Phàm đang giả chết, cảm thấy bị người khác chém, trong lòng liền điên cuồng oán thán.

"Lũ chó đẻ này, biến thái vừa vừa chứ, ông đây đã nằm rồi còn bị các ngươi ngược đãi thi thể, một đám súc sinh!" Nhưng kể cả như vậy, hắn vẫn nằm im thin thít.

Nếu mà để bị phát hiện hắn là cái loại bất tử không thể chết thì mới gọi là bi kịch.

Tuy nhiên vào lúc này lại xảy ra chuyện hắn không nghĩ đến.

"Điểm khổ tu: 10."

Quả nhiên là giống như suy đoán, điểm khổ tu tăng thật.

- Tên đệ tử thối Viêm Hoa tông này, ta cho ngươi chết cũng không toàn thây.

"Đờ cờ mờ!", Lâm Phàm hơi bị éo chịu nổi, thằng cha này lại dám đá "tiểu đệ" của hắn.

Thôi bỏ đi, nhịn một tí vậy.

Đợi ông đây đạt tới cảnh giới nhân sinh tuyệt đối sẽ chém sạch chúng mày.

Điều khiến Lâm Phàm ngạc nhiên là lần này điểm khổ tu lại không tăng, xem ra chỉ có bị giết chết mới tăng được.

- Đừng dừng ở đây nữa, đi mau.

- Mỗi người tặng một nhát đao, phanh thây hắn ra!

- Được!

Rồi thì tất cả những tên bạo đồ này đều căm phẫn, lần lượt bước qua, giơ thanh đao trong tay lên chém mạnh xuống thi thể nằm trên mặt đất.

Này thì khác đéo gì băm xác.

Nhưng mà điểm khổ tu lại đang tăng.

"+10

+10

..."

Có điều, 'Thân bất tử' vô tác dụng trong vòng 10 giây, tức là khi hồi sinh sẽ cần 10 giây để sống lại. Mà trong 10 giây này hắn bị coi như là đã chết, có bị chém thì cũng không được tăng điểm khổ tu.

Không lâu sau đó.

Âm thanh đã đi xa.

Lâm Phàm lập tức mở mắt, tay sờ sờ đầu. Ban nãy có thằng mất dạy nào đấy chỉ chuyên môn chém vào đầu, xém chút nữa khiến hắn bị chấn động não.

Tuy nhiên tình hình hiện tại đã ổn định.

Xem ra Viêm Hoa tông thắng rồi, nếu không mấy tên kia cũng chẳng cần tháo chạy.

Kiểm tra điểm khổ tu xem sao.

Vậy mà được những 150 điểm.

Nhẩm tính lại, hình như bản thân bị chém chết đúng 15 lần.

Lại ấn kí hiệu (+) kia, nhấn xong không thấy phản ứng gì.

Chỉ e là điểm khổ tu chưa đủ thăng cấp, thôi bỏ qua đã, bây giờ phải tính xem nên đi đâu.

Một cơn gió lạnh thổi đến, hắn tự nhiên thấy lành lạnh.

Vừa nhìn phát hắn liền đơ luôn, ban nãy bị chém nhiều đến mức

giờ quần áo đã nát con mẹ hàng lươn rồi. Hắn ngượng ngùng che đũng quần rồi nhìn quanh quất, cứ phải tìm đồ để che chắn cái đã.

Lúc này Lâm Phàm thực sự muốn cám ơn người Nhật Bản ở địa cầu của hắn đã phát minh ra cách quấn khố, rồi rút đống quần áo trên người xuống che cái mông lại.

Ổn rồi!

Kí ức của người trước cho hắn biết Viêm Hoa tông ngày nay không yên bình, bị khai chiến toàn mặt trận, đi đâu cũng nguy hiểm. Nhưng mà quay về đường cũ cũng không ổn, thoát được ra đây chẳng dễ dàng gì, nhất định phải phiêu bạt một mình mới được.

Tục ngữ nói rất hay, bỏ mặc tất cả, tung hoành tứ hải.

Thế giới thì rộng lớn, lại còn là một thế giới xa lạ, phải xông xáo bước vào cuộc sống mới mới phải.

Năng lực của bản thân trâu chó như vậy, còn sợ gì mà không đến được với cảnh giới nhân sinh?

Tuy nhiên rất nhanh sau đó, ý tưởng này liền bị hắn gạt phăng đi.

Nhìn thấy được những gì mà tiền thân đã chứng kiến khi trốn ở chỗ ẩn náu, hắn không chút do dự liền quay phắt trở về.

Vẫn là Viêm Hoa tông an toàn.

Huống hồ mình lại là anh hùng.

Chẳng lẽ lại không xếp hàng hoan nghênh.

Nói không chừng còn có gái đẹp sùng bái anh hùng đây, giải quyết được luôn chuyện đại sự đời người.

Nghĩ đến đã thấy hí hửng.

Chương 3: Thật không có tiền đồ

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

- Người đâu hết rồi?

Về đến chiến trường lúc trước giờ đã không còn thấy bóng người nào, một khối thi thể cũng không còn.

Tuy chưa đếm kỹ xem bao nhiêu người hi sinh, nhưng trận chiến đó tàn khốc như vậy ít phải có đến cả vạn người tử vong.

Rốt cục mình đã ngất bao lâu, tốc độ dọn dẹp chiến trường cũng nhanh quá.

Từ thế giới hiện thực đến 'Viêm Hoa tông' này mới ba ngày đương nhiên hắn chưa thể có gì gọi là lòng trung thành được. Nhưng bên ngoài quá là không an toàn. Xem xét lại thực lực bản thân lúc này, ngoài 'Thân bất tử' ra hắn coi như chẳng có chút năng lực nào tự bảo vệ mình. Quay về Viêm Hoa tông thì vẫn hơn.

Nhìn quanh quất, ngay cả tấm áo hắn cũng không có, xui đéo thể tả được.

Ăn mặc như này nhỡ để người ta nhìn thấy lại chả bị cười rụng răng.

Đi tiếp về phía trước sẽ tới căn cứ địa của Viêm Hoa tông, không biết tiếp theo sẽ xảy ra những gì.

Không biết qua bao lâu.

- Đứng lại! Ngươi là kẻ nào?

Đột nhiên có hai kẻ cầm binh khí xuất hiện trước mặt Lâm Phàm, cảnh giác nhìn Lâm Phàm chằm chằm.

Lâm Phàm hò hét trong lòng, cuối cùng cũng thấy bóng mẹ nó người.

- Là người mình cả, đừng xúc động.

Lâm Phàm vội nói, định lấy ra vật làm chứng mới chợt nhận ra hiện tại bản thân ngoài cái khố đùm thì chả lấy đâu ra cái gì khác.

Một kẻ có dáng người gầy gò trong hai người nọ cảnh giác nhìn Lâm Phàm, trộm nghĩ người này sao lại ăn mặc như vậy, ngữ khí không tí thân thiện nào:

- Ngươi lấy cái gì để chứng minh ngươi không phải là gian tế?

Lâm Phàm thật hết chỗ nói, gian cái mẹ mài.

Ông đây nếu là gian tế còn mặc cái dạng này đến đây sao? Thật là ngu ngốc.

Tên có dáng người cao cao đề nghị:

- Ta thấy hắn lai lịch không rõ ràng, lại còn trông dung tục như vậy. Hay là mang đi chém đi!

Tên gầy yếu khó xử nói:

- Thế có vẻ không ổn lắm đâu.

Tên cao lại nói:

- Không ổn cái gì, ta chỉ cần cho hắn một đao là thành hai nửa, trút một hơi là ngắc ngoải ngay.

Lâm Phàm nghe cuộc trò chuyện của hai người nhất thời nổi giận. Ông khổ sở tìm đến các ngươi vậy mà các ngươi lại dám chém, thật con mẹ nó chịu thế éo nào được.

Thực sự là không thể nhịn được nữa, hắn gầm lên:

- Các ngươi muốn làm gì? Sao các ngươi hành xử cái kiểu đắng lòng thế? Vừa rồi ta liều mạng xử cự thú vất vả lắm mới trở về được mà các ngươi lại muốn giết ta?

Hai người nọ nghe xong lời này liền kinh ngạc.

Nam tử gầy yếu cả mặt tràn đầy vẻ không dám tin nhìn Lâm Phàm:

- Ngươi chính là đệ tử lúc đó hét lên “Nã pháo về phía ta” sao?

- Ngoài ta ra còn có thể là ai? Ta đánh đổi mạng sống cho các người, không ngờ rằng các ngươi vậy mà lại muốn giết ta? Đau lòng, thật sự quá đau lòng! Thôi, ta thà rời đi còn hơn.

Lâm Phàm vẻ mặt vừa bi thương vừa bất ngờ, xoay người định bỏ đi.

Ngay lúc Lâm Phàm xoay người đi, một bàn tay giữ tay hắn lại.

Lâm Phàm lén cười, ui xời, ông đây nói hai ba câu là khiến các người áy náy không thôi.

Quả nhiên!

-Vị sư đệ này, đừng tức giận, ta và sư huynh vốn không biết.

Nam tử gầy yếu phút chốc cảm thấy áy náy vô cùng, ánh mắt nhìn Lâm Phàm cũng đã thay đổi.

Sao bọn họ có thể không biết, để thắng được trận chiến này ít nhiều là nhờ vị đệ tử vô danh lúc đó. Nếu không kết cục thế nào thật không thể nói trước được.

Lâm Phàm tiêu sái quay đầu:

- Nếu đã như vậy, ta cũng đành tha thứ cho các ngươi.

Và tên đệ tử cao kia ôm luôn lấy bả vai Lâm Phàm, hắn vốn tập võ có lực, ánh mắt trừng trừng như trâu:

- Vị sư đệ này, sư huynh vừa rồi đúng là muốn chém đệ, nhưng đệ đừng để trong lòng. Ta vốn là người nói chuyện có chút thô lỗ.

Lâm Phàm trong lòng thầm nghĩ, tên này cao to như vậy sao đầu óc lại đơn giản thế chứ.

Dù sao hắn đã có tính toán ban đầu. Mình mặc dù có 'Thân bất tử' không sợ chết, nhưng bên ngoài thật sự rất nguy hiểm, nếu bị người khác bắt cóc thì sợ là trốn không nổi.

Suy đi tính lại nơi này có vẻ an toàn hơn một chút, mình cũng có thể nghĩ phương pháp trốn ra một cách an toàn.

- Xin hỏi cao danh quý tính của hai vị đại huynh đây là?

Nam nhân gầy yếu tóc dài xõa vai, mặt mũi có chút âm trầm, đáp lại:

- Ta là Âm Tiểu Thiên.

- Ta là Cao Đại Tráng. Sau này chúng ta đều là người một nhà, có chuyện gì cứ tới tìm ta, ta thích nhất là được giúp đỡ người khác.

Quả nhiên tên cũng như người, thật mẹ nó cao to, lại hơi bị ngốc.

Còn nữa, ai là người một nhà, muốn bắt quàng làm họ cũng không phải bắt kiểu này chứ.

Chỉ là với tình hình hiện tại thì hai người này có thể xem như khá thân thiện.

- Ta là Lâm Phàm

Bỗng nhiên, Âm Tiểu Thiên hô lên;

- Đúng rồi, Đại Tráng, ngươi dẫn Lâm sư đệ đi, để ta đi thông báo với sư huynh.

Nóng xong Âm Tiểu Thiên liền nhanh chóng chạy đi.

Lâm Phàm có chút khó hiểu sờ đầu:

- Đại Tráng sư huynh, Âm sư huynh đây là định...?

Cao Đại Tráng vỗ vai Lâm Phàm, khí lực không hề nhỏ, lớn giọng:

- Sư đệ, đệ chính là anh hùng, lập được công lớn, các sư huynh bên trên đều đang tìm đệ đó.

Có mỗi chút chuyện nhỏ gì đâu, còn phải vẽ vời, Lâm Phàm nói thầm trong lòng.

Cao Đại Tráng dẫn hắn đi qua tầng tầng lớp lớp trạm gác.

Dựa vào kí ức, nơi này cũng không phải là bản bộ của Viêm Hoa tông mà là khi giao chiến với kẻ thù mới lấy làm đại bản doanh tạm thời.

Chẳng qua có việc khiến Lâm Phàm hơi xấu hổ là Cao Đại Tráng quá khoe khoang, gặp ai cũng hô lớn:

- Đây chính là anh hùng đã xử đẹp Cự Thú Chiến Tranh!

Không phải chứ, ai ai cũng dán mắt vào mình. Có điều ánh mắt họ đều lộ rõ sự kính nể.

Lâm Phàm không khỏi ngẩng đầu ưỡn ngực, dương dương tự đắc. Trước khi trốn ra còn có thể hưởng thụ một phen đãi ngộ dành cho anh hùng cũng là lựa chọn không tồi.

Rất nhanh đã đến đại bản doanh.

Đại bản doanh này không hề giống với cảnh trong phim cổ trang, không hề có trăm ngàn lều trại như trong tưởng tượng.

Đó là các tòa kiến trúc cổ sừng sững, nhất là điện chỉ huy ở chính giữa, vô cùng rộng rãi khí thế, một chút cũng không tầm thường.

- Sư huynh, chính là người này.

Âm Tiểu Thiên xuất hiện, bên người hắn còn có một nam tử đang đánh giá Lâm Phàm:

- Đệ chính là Lâm Phàm?

Nam tử nghi hoặc nhìn đối phương, trong lòng có chút nghi ngờ người này làm sao mà sống sót dưới nòng của 'Thần Nguyên pháo' được vậy.

Lâm Phàm lộ vẻ hớn hở:

- Đúng vậy, sư huynh, ta chính là Lâm Phàm.

- Đệ làm sao mà sống sót được hay vậy?

Lâm Phàm vốn đã sớm nghĩ ra lý do lấp liếm, liền thổi phồng sự việc:

- Sư huynh, huynh không biết đâu, tình hình chiến trường ngày đó thực sự rất khốc liệt, Lã Khải Minh sư huynh vốn định dùng thân mình để hủy diệt con cự thú kia. Không ngờ huynh ấy bị người ta chém cho một đao, hoàn toàn không thể cử động được. Vì vậy đệ đây không hề do dự, ôm cái thứ đó lao thẳng về phía cự thú. Đúng lúc 'Thần Nguyên pháo' phát nổ đệ liền vắt chân lên chạy, sau đó liền không biết gì nữa. Khi đệ tỉnh lại đã không biết bị thổi bay đến đâu rồi, chỉ đáng tiếc là quần áo trên người đều không còn.

Nam tử có chút mơ hồ, còn có thể có chuyện như thế này sao?

'Thần Nguyên pháo' kia chính là pháp bảo công kích trung phẩm

cấp Huyền giai, được nạp một lượng lớn 'Nguyên tinh' có thể phát ra sức bạo kích vô cùng khủng bố. Dù cho là tu vi Tôi Thể tầng 9, sắp trở thành cường giả Địa Cương cảnh cũng không là gì trước pháo.

Cuối cùng, hắn cũng nghĩ không ra tình huống này là thế nào, chỉ có thể đổ cho vận may vậy.

- Tốt, rất tốt, Viêm Hoa tông có đệ tử như đệ còn lo gì không giữ được gia tông - Nam tử vui vẻ vỗ vai Lâm Phàm - Lâm sư đệ, công lao này của đệ sư huynh sẽ ghi nhớ, đợi đánh nhau xong trở về phái, sẽ dựa vào công lao mà ban thưởng. Âm sư đệ, mau dẫn Lâm sư đệ đi nghỉ ngơi.

- Vâng, sư huynh. - Âm Tiểu Thiên gật đầu, cười nói - Lâm sư đệ đi thôi, ta dẫn đệ đi thay quần áo.

Lâm Phàm thấy có chút không đỡ được.

Ông đây lập công lao lớn như vậy, chỉ một câu là xong?

Đã nói là anh hùng cơ mà.

Đệt mịa nóa, không có tiền đồ, quả nhiên không có chút tiền đồ nào. Ra ngoài chạy loạn có khi còn tốt hơn nơi này.

Lâm Phàm hơi bị thất vọng, vốn dĩ cho rằng có thể đi tới cảnh giới nhân sinh rồi, không ngờ lại như vậy.

Trên đường.

- Âm sư huynh, vị sư huynh vừa rồi là ai vậy? - Lâm Phàm hỏi.

Âm Tiểu Thiên sùng bái đáp:

- Vị kia là Phương Kình sư huynh. Nhập tông hai năm đã trở thành Tôi Thể tầng 9, đã đạp nửa chân lên cấp cường giả Địa Cương cảnh. - Sau đó có chút ngượng ngùng nói - Ta và Đại Tráng đều nhập tông được ba năm, bây giờ mới chỉ là Tôi Thể tầng 6, cũng không biết bao giờ mới có thể trở thành cường giả như Phương sư huynh đây.

Lâm Phàm nói thầm trong lòng, mất hai năm mới chỉ là Tôi Thể tầng 9, nếu là mình sớm đã vô địch thiên hạ.

Dù sao cũng tốt, ông đây bây giờ là người có bàn tay vàng, trở thành cường giả còn khó sao.

Cao Đai Tráng cười ngây ngốc:

- Với năng lực của Lâm sư đệ, nhất định cũng sẽ trở thành cường giả Địa Cương cảnh.

Chương 4: Mình khác gì Autohack

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

- Lâm sư đệ, trước mắt cứ ở tạm nơi này, quần áo ở trong ngăn tủ.

Âm Tiểu Thiên vẫn còn cảm thấy áy náy với Lâm Phàm vì lúc trước nghi ngờ sư đệ là nội gián. Chính đệ ấy là người đã liều mạng trong trận cự thú tàn phá mà bản thân lại suy nghĩ như thế, càng nghĩ càng xấu hổ đến nỗi chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Lâm Phàm nhìn căn phòng trước mặt thấy khá là vừa ý, rồi hỏi:

- Hai vị sư huynh chuẩn bị đi đâu vậy?

Âm Tiểu Thiên đáp:

- Hôm nay ta và Đại Tráng có phiên trực, lát nữa còn phải quay lại vị trí. Ngày mai chúng ta lại đến tìm sư đệ trò chuyện.

Nói xong liền quay người rời khỏi.

Lâm Phàm hiện tại còn rất nhiều chuyện chưa làm rõ, cũng muốn yên tĩnh một mình.

- Hai vị sư huynh đi thong thả.

Lâm phàm cười vẫy vẫy tay.

Âm Tiểu Thiên và Cai Đại Tráng cùng quay người, nghi hoặc nhìn về phía Lâm Phàm:

- Lâm sư đệ còn có chuyện gì sao?

- A? - Lâm Phàm ngẩn người, mình làm gì có chuyện gì đâu, lập tức nhanh trí đáp - Không có gì đâu, hai vị sư huynh cứ đi đi.

- Lâm sư đệ nghỉ ngơi tĩnh dưỡng đi.

Đệch mợ, nói "đi thong thả" thì chính là bảo các người lượn đi cho nhanh còn gì, vậy mà lại nghĩ mình còn có chuyện, thật không biết làm sao.

Trở về phòng, hắn thấy nơi này mặc dù đơn giản nhưng khá sạch sẽ. Tiếp đó liền nhanh chóng cởi bỏ mảnh khố đụp xuống, thay bộ trang phục khác.

Đi qua đi lại với phong cách này hẳn là sẽ rất tổn hại đến hào quang của bản thân.

Không nghĩ nhiều nữa, phải nhanh chóng xem xem bàn tay vàng còn có tác dụng thần kì gì.

Hệ thống xuất hiện, không có phản ứng gì.

Chọc chọc bàn tay vàng, con mẹ nó vẫn không có phản ứng.

Tâm trí vừa chuyển động, bảng điều khiển ở trong đầu liền xuất ra một màn hình.

"Danh tính: Lâm Phàm

Tu vi: Tôi Thể tầng 2 (+)

Điểm khổ tu: 150

Điểm tích lũy: 30

"Thiên phú: Thân bất tử"

"Rút thưởng: Thanh Đồng (100), Bạch Ngân (300), còn lại chưa được mở."

Số liệu trên bảng điều khiển đã có nhiều thay đổi lớn, so với trước đây còn xuất hiện thêm hai phân loại là thiên phú và bảo rương.

'Thân bất tử' thì hắn vốn đã rõ, khỏi cần giải thích, nhưng mà mục rút thưởng này có lẽ là dùng điểm tích lũy đổi lấy.

Lúc trước đã tự rút được thưởng cấp vĩnh hằng, xem ra khá là may mắn. Tuy nhiên hiện tại thì trong hệ thống rút thưởng không có cái cấp vĩnh hằng nào, chắc còn cần phải tiếp tục nỗ lực.

Còn điểm khổ tu này quả khiến người khác khó hiểu, cũng không thể để bản thân suốt ngày bị chém chết được, hắn là phải có cách

khác.

Đinh! Đinh! Đinh!

Tiếng chuông lớn vang đến. Âm sắc ấy cao vút, rung động cả tâm linh như có ý cảnh cáo.

Lâm Phàm kết hợp với kí ức gốc, đột nhiên hiểu ra.

Đây là tiếng chuông đặc thù của Viêm Hoa tông, cho dù đang ở trong phái hay ở ngoài chiến trường, cứ đến đúng thời khắc thì vang lên.

Mục đích của tiếng chuông chính là để nhắc nhở các đệ tử cần nỗ lực tu luyện, tăng cường thực lực bản thân. Thân cường thì tông mới mạnh, đây chính là tôn chỉ của Viêm Hoa tông.

- Đúng rồi, chỉ cần là đệ tử của Viêm Hoa tông, lúc nhập môn đều sẽ được tu luyện một môn công pháp.

"Luyện Thể quyết" - Lâm Phàm tìm một lượt ở trong đầu mới thấy môn công pháp này.

Không cần biết là đệ tử ở cấp bậc nào, nhập môn đều cần phải tu Luyện Thể quyết.

Cảnh giới của Tôi Thể tổng cộng chia làm chín tầng. Mỗi tầng tuy không có quá nhiều khác biệt nhưng lại có thể khiến cơ thể càng ngày càng cường tráng. Đến cuối cùng các loại cơ quan như xương cốt, tủy, nội tạng đều trở thành bất diệt, đánh đâu thắng đó.

Đương nhiên đây chỉ là cách nói khoa trương. Đúng ra thì vẫn chưa có ai tu luyện được đến cảnh giới đao thương bất nhập này. Nhưng nhiều người đã có thể rèn đúc cơ thể đến mức cực hạn chuẩn bị sẵn sàng để bước vào cảnh giới.

Theo như ghi chép, mỗi ngưỡng gồm ba tầng, muốn tu luyện đến Tôi Thể cửu trọng cần phải trả một cái giá cực lớn.

- Đệch mợ, đến cái thế giới này lại chỉ có mỗi một môn pháp để tu luyện, quả là rẻ rách. Giá mà rút thưởng được công pháp tuyệt thế thì mới sướng chứ.

Lâm Phàm ngầm rủa trong lòng.

- Thôi bỏ đi, thử một lần xem sao, nếu tốc độ tu luyện quá chậm thì tự sát luôn, tự sát được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Theo như hắn biết thì tình huống hiện tại không an toàn. Bọn họ đang phải đối mặt với sự xâm chiếm của Nhật Chiếu tông. Theo trí nhớ thì tông môn này nằm gần Viêm Hoa, đất đai ít, tài nguyên cũng không dồi dào, nhưng lại rất nhiều người tài, thực lực tông môn gần như vượt hẳn Viêm Hoa tông. Bởi vậy Nhật Chiếu tông mới muốn xâm chiếm Viêm Hoa tông nhằm tranh đoạt lãnh thổ và tài nguyên.

Nhưng cả triệu đệ tử Viêm Hoa tông sao có thể chịu bị khuất phục. Cái khác thì không biết nhưng chết thì chắc chắn không sợ. Lúc này họ tạm gác lại các cuộc nội chiến, toàn bộ lực lượng đồng lòng đối phó với Nhật Chiếu tông.

“Trời ạ, xuyên không đến đây đã chẳng được thân phận tốt đẹp gì, lại còn đầy áp lực.” Lâm Phàm nghĩ.

Phải tu luyện!

Chuyển hóa công pháp.

Trong tức khắc, thân thể hắn sinh ra kết nối với không khí. Một sự rung động mạnh lan truyền trong không khí, giống như những gợn sóng sinh ra khi ném tảng đá vào trong nước, mài vào thân thể hắn.

Dồn nén cộng hưởng lại.

Từ khi có ‘Thân bất tử’ hắn đã không còn cảm nhận được nỗi đau. Nhưng dựa theo trí nhớ, sự đau đớn phi thường khi tu luyện rất khó chịu đựng. Bởi vậy rất nhiều người đã không kiên trì được, chỉ có thể từng bước chậm rãi tu luyện.

Đột nhiên xảy ra một chuyện khiến Lâm Phàm ngạc nhiên.

“Điểm khổ tu +1

Điểm khổ tu +1

...”

Điểm khổ tu không ngừng tăng lên khiến Lâm Phàm vô cùng kinh ngạc như phát hiện một châu lục mới. Ban đầu hắn còn không dám tin, sau đó liền hưng phấn tột độ.

- Vãi đạn!

- Thì ra là cách này, nếu như cứ phải bị chém chết mới tăng điểm khổ tu thì không biết phải đến bao giờ mới tu luyện được đến cảnh

giới cao nhất. Hóa ra mấu chốt chính là tự tu luyện, thật là phê như con tê tê.

Một thời gian sau.

Lâm Phàm ngừng tu luyện.

Kiểm tra điểm khổ tu đã đạt tới 3750 điểm.

Tăng điểm, phải tăng thêm điểm.

Lập tức nhấn kí hiệu (+).

Vụt!

Có cảm giác kì lạ chảy khắp cơ thể, hắn kiểm tra bảng điều khiển thì phát hiện tu vi đã thay đổi.

“Tu vi: Tôi Thể tầng 3 (+)

Điểm khổ tu: 1750.”

Lần trước lên một cấp cảnh giới chỉ cần một trăm điểm khổ tu. Không ngờ rằng tăng lên tầng 3 tiêu hao mất 2000 điểm, sự chênh lệch này quả là lớn.

Dẫu vậy cũng đủ khiến Lâm Phàm mãn nguyện, những người khác phải mất vài tháng mới lên được một cấp cảnh giới. Mình chỉ mất vỏn vẹn một canh giờ đã luyện được, sợ chưa.

Dưới tầng 3 là một hạn ngưỡng, sau tầng 3 là đến lúc xuất hiện chuyển biến, cơ thể sẽ dần dần rắn rỏi cứng cáp như đá.

Nếu muốn vượt qua tầng 3 lên tầng 4 cần phải có ý chí kiên định, bởi lẽ nỗi đau đớn này không phải người bình thường nào cũng có thể chịu đựng được.

Sau khi phát hiện bí mật nhỏ này, Lâm Phàm sao có thể chần chừ được nữa, lập tức điên cuồng tu luyện.

Thực lực cường hãn rồi mới có thể tự do phiêu bạt, nếu chỉ dựa vào mỗi ‘Thân bất tử’ thì có ích gì mấy.

Tu luyện!

Đến khi mặt trời lặn Lâm Phàm mới mở to mắt.

“Điểm khổ tu: 5750.”

Tăng điểm.

Tay vừa di chuyển.

“Tu vi: Tôi Thể tầng 4 (+)

Điểm khổ tu: 1750.”

Tức khắc tầng 3 lên tầng 4 ấy, cơ thể hắn đã xuất hiện những thay đổi cực lớn. Làn da nhẵn nhụi trở nên thô ráp, mọc lên từng mảng vảy sắc bén. Hắn lấy tay chọt thử liền thấy cứng cáp vô cùng. Sau đó những mảng vảy từ từ ẩn xuống dưới da, làn da thô ráp lại trở nên nhẵn nhụi như ban đầu.

- Không phải là từ tầng 3 lên tầng 4 sẽ có một quẻ bói sao? Quẻ của ông đâu rồi?

Lâm Phàm gặp tình huống này không khỏi phá lên cười, đệch cụ còn chơi cái mẹ gì nữa, bố mày rõ ràng là đang chơi ăn gian, còn cho người khác sống nữa không?

Tốc độ đạt đến cảnh giới nhân sinh đã nhanh hơn rồi.

Chương 5: Ta chỉ không tin mà thôi

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Có được bàn tay vàng này mà còn không nắm chặt lấy thì đúng là trời không dung đất không tha.

Huống hồ tình huống hiện tại cũng không an toàn. Nếu lại gặp tình huống oánh nhau, tuy rằng bất tử thật nhưng lỡ cứ để người ta chém hoài thì cũng khiến hắn băn khoăn không ít.

Vậy nên hắn tu luyện, điên cuồng tu luyện đến rạng sáng!

Lâm Phàm mở mắt, cảm thấy có tí khó nuốt, đầu óc mê mê mang mang. Việc tu luyện hao phí quá nhiều tinh lực của hắn, hơn nữa thực lực của bản thân hắn còn chưa mạnh mẽ đến mức có thể không màng nghỉ ngơi.

Chí ít thì hiện tại hắn vẫn chỉ là người trần mắt thịt.

Tính toán sơ qua một chút, một phút đồng hồ có thể tăng ba mươi điểm khổ tu, vậy là một giờ tăng một ngàn tám trăm điểm.

Nhìn lại bảng hiển thị một chút, điểm khổ tu: 7150.

Tu luyện đã được ba giờ.

Nhìn sắc trời, bên ngoài đêm khuya tĩnh mịch, chỉ có tiếng côn trùng là kêu không thôi.

Muốn tiện tăng thực lực lên một chút nhưng điểm khổ tu không đủ để tăng lên nữa.

Ngày hôm sau.

Bang! Bang!

Tiếng đập cửa vang lên, đồng hồ sinh học của Lâm Phàm còn chưa thích ứng kịp, hồi xưa thì cứ phải đến giữa trưa hắn mới thèm

mở mắt.

- Chết tiệt, mới sáng sớm thằng mẹ nào đã gõ cửa. - Lâm Phàm đẩy cửa ra, tức khắc ấy còn chưa kịp phản ứng đã thấy hoa cả mắt. Một thân thể mập mạp nhào đến ôm chầm lấy hắn.

- Lâm sư đệ, đệ còn sống thật!?

Lã Khải Minh kích động trào nước mắt. Sự tình diễn ra ở trận chiến hôm ấy hắn chứng kiến rõ mồn một. Lúc trận đấu kết thúc thì hắn được đưa đi trị liệu, nhưng vẫn cố nhịn đau, kể kỳ tích của Lâm Phàm lại cho người khác nghe, một lòng mong bọn họ tìm được thi thể Lâm Phàm.

Sau đó được nghe có người nói Lâm Phàm đã quay về, lại vẫn toàn vẹn như lúc ban đầu, hắn hưng phấn đến độ chỉ hận không thể ngay lập tức đi tìm đối phương. Nhưng thương thế trên người hắn không cho phép hắn tùy tiện rời giường. Trải qua một đêm hồi phục, thân thể dần khá hơn hắn mới không thể chờ được mà chạy đến đây.

- Đệ đệ cái củ kẹc!

Lâm Phàm điên tiết chửi thề, cái tên béo này làm gì thế không biết, ông mày đéo thích đàn ông. Hắn vốn định giãy dụa thoát ra, không ngờ cánh tay của tên béo này cứng như gọng kìm sắt, ôm hắn chặt cứng.

Lâm Phàm tỏ vẻ bình tĩnh:

- Lã sư huynh, không ngờ huynh vẫn còn sống.

Khuôn mặt béo tròn của Lã Khải Minh đỏ bừng, hưng phấn thuật lại:

- Ta vốn tưởng ta không cố được nữa rồi. Nhưng Lâm sư đệ từng dặn dò ta nhất định phải sống thay phần của đệ nữa. Ta liền thề, ta không thể chết được, nhất định phải kiên cường. Gặp lại được Lâm sư đệ ta vui quá đi mất.

Khụ khụ!

Đúng lúc này, có tiếng nói vang lên ngoài cửa:

- Có phải chúng ta đến không đúng lúc rồi hay không?

Âm Tiểu Thiên đứng ở ngoài cửa, mắt vẫn liếc trộm hai người đang ôm nhau, lại chuyển tầm mắt qua nhìn nhìn Cao Đại Tráng, cảm

thấy bản thân không nên suy nghĩ quá nhiều.

Cao Đại Tráng ngây ngốc gãi đầu:

- Lâm sư đệ thực rất được lòng người khác, giống hệt ta.

Lã Khải Minh lúc này mới phát hiện ra chính mình đã quá kích động, sau đó mới chịu buông Lâm Phàm ra:

- Để hai vị sư huynh chê cười rồi, ta nhìn thấy Lâm sư đệ nên mừng quá.

Lâm Phàm thở ra một hơi, người này đúng là quá nhiệt tình, nhiệt tình đến phát khiếp.

- Hai vị sư huynh tìm đến đây sớm như vậy, có chuyện gì sao?

- Lâm sư đệ, chúng ta tới tìm đệ nhau cùng đi nhà ăn, sau đó cùng đi đến trường luyện võ. - Âm Tiểu Thiên nói.

Cao Đại Tráng cười ngây ngô:

- Lâm sư đệ còn không mau mau đi, nếu đi muộn quá là không còn gì ăn đâu.

Tính đến thời điểm này hắn đến đây mới được ba ngày. Trước nay hắn vốn chỉ là một tên độc thân bị người ta chê cười, không nghĩ giờ lại được yêu mến đến thế. Sáng dậy còn có người gọi đi ăn cơm, cảm giác này cũng không tồi.

Sau đấy hắn liền đi rửa mặt.

- Ba vị sư huynh, chúng ta đi thôi.

Dùng bữa ở nhà ăn xong, bốn người đến trường luyện võ. Tuy rằng hiện giờ đang giao chiến, nhưng tu luyện lại là việc không có ai lơ là một chút nào.

- Âm sư huynh, bước đầu nhập môn đều phải tu luyện 'Luyện Thể quyết' sao? - Lâm Phàm nghi hoặc hỏi.

Âm Tiểu Thiên đáp lời:

- 'Luyện Thể quyết' là công pháp cơ bản trong quá trình tu luyện Tôi Thể của Viêm Hoa tông, có tác dụng rèn rũa cơ thể để đạt đến Tôi Thế tầng 9, chuẩn bị cho thời điểm bước vào Địa Cương cảnh. Đến khi nhập Địa Cương cảnh rồi, thì sẽ sản sinh ra nguyên lực giúp

tu luyện được những công pháp không thuộc về người phàm nữa.

Lâm Phàm hỏi:

- Vậy khi còn là Tôi Thể thì có thể tu luyện những công pháp gì?

- Có thể tu luyện công pháp Nhân giai, đây là môn pháp có thể luyện khi chưa sản sinh ra nguyên lực. Còn những công pháp trên cấp Nhân giai thì phải có nguyên lực mới thúc đẩy được. – Âm Tiểu Thiên giải thích.

Rất nhanh đã đến trường luyện võ.

Đương lúc vừa đặt chân đến trường luyện võ, Lâm Phàm có chút không đành lòng nhìn thẳng tình huống đang diễn ra trước mắt.

Tàn độc, thật sự quá tàn độc.

Vết máu loang lổ khắp nơi. Người thì đứng im cho người khác dùng gậy gỗ, gậy sắt nện liên tiếp vào thân. Người thì tay cầm dây thừng chống đỡ công kích liên tục của đạn đá.

Đừng tưởng rằng người ta đang tự ngược đãi, thực chất là đang tu luyện.

Phương pháp mài dũa thân thể thì có rất nhiều. Cách thứ nhất là ngoan ngoãn tu 'Luyện thể quyết', dùng biện pháp cộng hưởng để dồn nén thân thể.

Còn một cách nữa chính là dựa vào ngoại lực cùng lúc với sử dụng 'Luyện thể quyết', tiến hành mài dũa thân thể với cường độ cao, tốc độ tu luyện cũng nhanh hơn.

Cái cảm giác tra tấn này người bình thường không chịu được bao lâu là sẽ ngừng lại ngay. Còn nếu cứ cố quá thì sẽ dễ quá cố.

- Lâm sư đệ, tu luyện thôi. – Lã Khải Minh nói. Để tăng cường thực lực của bản thân, Lã Khải Minh cũng thuộc dạng liều.

- Được. - Lâm Phàm cười nói, hắn cũng muốn thể hiện. Mặc dù trong lòng vẫn còn hoài nghi, chẳng lẽ mấy biện pháp này thật sự có thể đề cao tốc độ tu luyện?

Âm Tiểu Thiên thì lại không lựa chọn tu luyện theo loại phương pháp này, có vẻ như thấy thương cho cơ thể bản thân. Còn Cao Đại Tráng thì cởi luôn áo, để lộ ra thân thể cường tráng.

- Nào, đánh ta đi. - Cao Đại Tráng hít sâu một hơi, sắc mặt nghẹn đỏ bừng, cơ bắp sau lưng cuộn lên từng khối, cảm giác kích thích khôn tả.

Âm Tiểu Thiên cầm gậy sắt đánh mạnh vào lưng Cao Đại Tráng, mà Cao Đại Tráng bình thường vốn luôn tỏ vẻ ngốc nghếch lúc tu luyện lại rất nghiêm túc, cẩn thận.

Hắn chôn chặt cảm giác đau đớn, không mảy may biểu hiện ra ngoài.

Dưới sự trợ giúp của ngoại lực, hắn vận chuyển công pháp, cơ thể dần dần chuyển sang sắc đỏ như bị lửa nóng đốt cháy. Dòng máu trong cơ thể hắn sôi lên hừng hực, chuyển hóa thành từng luồng năng lượng huyền diệu, phân tán đến từng thớ da tấc thịt.

Có thể thấy hắn đã luyện cốt đến cảnh giới rất cao.

Lâm Phàm nhìn quanh quất, cảm thấy mình hẳn là có thể thử một lần, xem xem chịu đựng được hay không.

- Ngươi chính là Lâm Phàm? Kẻ đã tiêu diệt Cự Thú Chiến Tranh? – Đúng lúc này sau lưng có tiếng nói vang lên.

Lâm Phàm quay đầu, phát hiện một nam tử cởi trần đi về phía mình. Trên người hắn thâm tím đầy mình, hiển nhiên cũng là kẻ mạnh.

- Đúng vậy, chính là ta. - Lâm Phàm tự hào đáp, xem ra gặp được người hâm mộ rồi.

Nam tử kia nhìn một lượt trên xuống dưới, đánh giá một phen rồi lắc đầu:

- Nhìn tu vi cùng dáng người, Trương Long ta đây không tin.

Lâm Phàm khó chịu trong lòng. Ông mày không quản khó nhọc làm nên đại sự mà có người dám không tin, thế thì khác éo gì xúc phạm nhân phẩm đâu.

- Vậy ngươi muốn thế nào mới chịu tin? - Lâm Phàm thấy cần phải chứng minh mới được.

Trương Long nói:

- Ta chỉ là không tin mà thôi. - Sau đó xoay người chuẩn bị rời đi.

Lâm Phàm bị xoay như chong chóng. Theo trình tự mà nói đáng lẽ nên thể hiện ra tí năng lực, khiến cho tên này tâm phục khẩu phục. Nhưng cái tên này chả tỏ vẻ gì khác, nói mỗi mấy câu đã xoay người đi luôn.

- Trương Long, ngươi có ý gì? Chẳng nhẽ ngươi nghi ngờ Lâm sư đệ? – Lã Khải Minh sao có thể nhịn được, tận mắt hắn chứng kiến Lâm sư đệ không màng sống chết hủy diệt Cự Thú Chiến Tranh.

- Lã Khải Minh, ngươi muốn gì? Ta nghi ngờ thì làm sao? Trước kia hắn nhát như chuột, bây giờ bảo Cự Thú Chiến Tranh là do một tay hắn tiêu diệt, đánh chết ta cũng không tin. - Trương Long khinh thường.

- Ngươi…- Lã Khải Minh cùng Trương Long rơi vào thế giằng co, nhất thời không ai biết phải nói gì.

Nhưng đột nhiên, từng tiếng hò hét vang lên:

- Đuỵttttt, đệ tử này là ai? Mạnh quá đi mất.

- Cường độ này thân thể có mạnh hơn cũng không chống đỡ được.

Lại thêm tiếng nổ đùng đoàng.

Lã Khải Minh cùng Trương Long cùng qua bên đó xem. Và vừa nhìn thấy liền sững người.

Chương 6: Lây lan đến tất cả mọi người

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Lâm Phàm hai tay cầm dây thừng, đầu dây thừng còn lại nối với một khối đá lớn hình tròn. Mỗi lần kéo dây thừng, sau đó buông tay ra, lưng sẽ bị tảng đá kia đập liên tục.

Cũng không bao nhiêu người nguyện ý nếm thử phương thức tra tấn này, bởi vì lực sát thương của nó quá lớn. Dù cho đã thử thì tuyệt đối cũng chẳng chịu được bao lâu.

Nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, đây có là vấn đề gì?

Một chút cũng không đau.

Kèm theo tu luyện 'Luyện Thể quyết' khiến điểm khổ tu tăng một cách đáng sợ.

"Điểm khổ tu +5.

…"

So với tu luyện bình thường đã tăng nhanh gấp 5 lần.

Máu nóng sôi trào, thân thể hắn giống như một miếng sắt được nung nóng đỏ, tỏa ra từng đợt khói trắng.

Các đệ tử chung quanh đều đã há hốc mồm.

- Tên này là ai? Tàn bạo quá đi mất.

- Đá đập liên tục vào người sinh ra cộng hưởng, so với tu luyện bình thường còn phải mạnh hơn gấp mười lần. Hơn nữa nếu như có xảy ra sơ suất lục phủ ngũ tạng sẽ bị phá vỡ, chưa phải là Tôi Thể tầng 6 trở lên căn bản chả có ai dám tiếp tục.

- Như thế này là đã kéo bao nhiêu lần rồi.

- Đúng thật là không muốn sống nữa, dù có là các sư huynh có Tôi Thể tầng 6 đi nữa cũng tuyệt đối không có khả năng liên tục kéo thả như vậy. Mỗi một lần đều cần phải có thời gian bình ổn lại huyết khí sôi trào trong cơ thể. Làm giống như hắn đâu khác nào đòi mạng.

Nghe tiếng các đệ tử chung quanh thán phục, khỏi nói cũng biết trong lòng Lâm Phàm có bao nhiêu thích thú. Hơn nữa tốc độ tăng của điểm khổ tu có chút ngoài mong đợi, so với tu luyện bình thương phải nói là đã được đẩy nhanh rất nhiều.

Đối với người khác đây là hình thức tra tấn không thể nhẫn nhịn. Nhưng đối với Lâm Phàm, có được 'Thân bất tử', hắn chẳng thấy đau đớn tẹo nào, chỉ cảm thấy sau lưng một mảnh ẩm ướt, chắc là đổ máu rồi.

Giờ đây cả người Lâm Phàm đỏ bừng bừng, hắn há miệng thở ra một hơi khói trắng nồng đậm.

Điểm khổ tu: 8000.

Lâm Phàm không hề do dự, trực tiếp cộng điểm.

Tu vi: Tôi Thể tầng 5.

Một lượng sức mạnh huyền diệu trong cơ thể hắn bạo phát.

Ầm!

Gân guốc trên cánh tay hắn nổi lên như rắn rết, dữ tợn không gì sánh được. Âm thanh nổ tung vang lên, thân thể hắn phình to hơn hẳn so với ban đầu.

Cánh tay hắn thì càng thêm thô kệch.

Thân thể cũng cao thêm rất nhiều.

- Vị đệ tử này rốt cuộc là ai? Có thể tu luyện đột phá đến Tôi Thể tầng 5, xương cốt cũng thay đổi.

- Mạnh quá, rốt cuộc là ai vậy chứ?

- Ta vừa nghe nói, hắn có vẻ như chính là đệ tử ngày hôm qua trên chiến trường cho Cự Thú Chiến Tranh đi bán muối.

- Là hắn!

Các đệ tử đang tu luyện chung quanh hai mắt nhìn nhau không

dám tin, sau đó toàn bộ lộ ra vẻ mặt hưng phấn.

Bọn họ không ngờ lại có thể gặp được người uy mãnh như thế này.

Trương Long nhìn đến chết lặng, hắn trợn tròn mắt, trong nội tâm nảy lên một loại cảm xúc xấu hổ.

Mình vừa nãy nói với người ta cái gì?

Không tin người ta?

Nhát như chuột?

Chết tiệt, kẻ dám tu luyện như vậy hắn căn bản còn chả gặp được mấy, đã thế cường độ như này hắn càng chưa thấy bao giờ.

Phương thức tu luyện này đem lại đau đớn mà con người ta khó có thể chịu đựng được. Nhưng cái người trước mắt này, mặt đã không đổi sắc, thậm chí lại còn có chút hưng phấn. Chuyện này rốt cục là sao?

Quá mức điên cuồng.

Cao Đại Tráng dừng việc tu luyện của mình lại, ngây ngốc nhìn theo Lâm Phàm, tiếp đó nói quá:

- Lâm sư đệ thật là mạnh đó, ta cũng không dám tu luyện như vậy.

Âm Tiểu Thiên cảm thán:

- Không ngờ ý chí của Lâm sư đệ lại mạnh mẽ đến vậy. Nếu không phải tận mắt chứng kiến, e là ta cũng có chút hoài nghi Lâm sư đệ.

Lã Khải Minh nhìn sau lưng Lâm Phàm đã loang lổ vết máu, trong phút chốc liền trợn trừng mắt nhìn Trương Long:

- Nhát như chuột mà ngươi nói đấy. Nói thử ta nghe, ngươi dám tu luyện như vậy không?

Tu vi của Trương Long đã đạt đến Tôi Thể tầng 6, hắn cũng rất lao tâm khổ lực tu luyện. Muốn tu luyện như vậy, hắn thật sự không dám. Mỗi lần uỳnh một cú, cảm giác như thịt nát xương tan, đau đớn đấy thực khó có thể chịu đựng.

Mà người trước mắt hắn đã chịu phải không dưới một trăm cú như vậy, đã chịu đựng thống khổ tới cỡ nào.

- Ta… Ta…- Trương Long nhất thời không biết nên trả lời như thế nào, hắn thật sự bị dọa hết hồn. Đồng thời sâu trong ánh mắt hắn nhìn về phía Lâm Phàm không còn điểm khinh thường như trước, thay vào đó là bội phục.

Lã Khải Minh không để ý Trương Long, mà là vội vàng hô:

- Lâm sư đệ mau dừng lại đi, cứ tiếp tục đệ sẽ không chịu nổi nữa đâu.

Lâm Phàm mở miệng, thở ra một làn khí trắng:

- Lã sư huynh, không có vấn đề gì. Nếu chút đau ấy cũng không chịu nổi thì còn nói gì đến chuyện bảo vệ gia quyến, tông môn. Không muốn bị kẻ khác giết chỉ có liều mạng tu luyện, nam nhi phải biết tự dựa vào sức mình. Bây giờ đổ nhiều máu, sau này mới không khiến người khác rơi lệ.

Ông đây phóng đại một chút là đám người các người lại chả phục sát đất.

Đau đớn là cái gì?

Ông đây cũng rất muốn cảm thụ đau đớn một chút.

Đáng tiếc, hắn không có cơ hội này.

Ầm!

Đá lớn đập rầm rầm vào xác thịt hắn, tạo ra âm thanh chấn động đến tận tâm can.

Trường luyện võ một mảnh im lặng.

Tất cả đệ tử đều bị mấy lời nói của Lâm Phàm làm cho nhiệt huyết sôi trào.

Bọn họ từ tông mộn đến nơi xa xôi này là vì cái gì?

Khẳng định là muốn bảo vệ tông môn, bảo vệ lãnh thổ.

Các đệ tử chung quanh không thể nhịn được nữa bèn cất lời:

- Lâm sư huynh nói chí phải, không hổ là bậc anh hùng.

- Liều mạng cố gắng tu luyện, chút đau đớn kia có tính là gì?

Một gã đệ tử trực tiếp lên nắm dây thừng, cũng muốn cho đá lớn đâm rầm vào. Nhưng chỉ mới một chút gã ta đã hộc máu, người bay sang một bên.

Một đệ tử khác thẳng bước đến:

- Vị sư đệ này, không sao chứ?

- Không sao, đúng là còn gắng gượng quá. Sư huynh, chúng ta hai người một tổ, cùng nhau tu luyện đi?

- Được.

Cao Đại Tráng nói:

- Lâm sư đệ nói cũng được đó, Đại Tráng cũng muốn nỗ lực tu luyện. Sư đệ, đánh đi.

- Được.

Lã Khải Minh cũng sôi trào nhiệt huyết, không nói thêm gì nữa, trực tiếp tiến hành tu luyện. Hắn không ngờ Lâm sư đệ lại có hùng tâm tráng khí như vậy, cũng không thể để mình tụt lại phía sau được.

Trương Long hổ thẹn vạn phần, nhìn về phía Lâm Phàm:

- Lâm sư đệ, xin lỗi, sư huynh hiểu lầm đệ rồi.

Lâm Phàm phun một hơi khói trắng, lộ ý cười:

- Sư huynh nói gì vậy chứ, đều là đệ tử Viêm Hoa tông, tất nhiên phải giúp đỡ nhau rồi.

Trương Long bấy giờ ngây ngẩn cả người. Hắn không ngờ Lâm sư đệ chịu nhiều tra tấn của việc tu luyện vậy mà còn cười được với mình. Như này nhất định là cố nén đau đớn, cười cho mình an tâm, để mình không cắn rứt trong lòng.

Sau khi nghĩ đến đây, Trương Long cảm thấy thật muốn rơi lệ. Mình nói Lâm sư đệ như vậy mà không ngờ Lâm sư đệ lại còn suy nghĩ cho mình.

Thật quá là cảm động.

- Lâm sư đệ, ta... - Trương Long không biết nên nói gì, cuối cùng xoay người rời đi, hắn cũng muốn liều mạng đi tu luyện.

Lâm Phàm mà biết ý nghĩ hiện tại của Trương Long chắc chắn sẽ chửi thề loạn lên.

Sư huynh, mi nghĩ con mẹ nó nhiều quá rồi đó.

Ông cười như thế này chẳng qua chỉ định giả vờ pro, tỏ vẻ tu luyện rất thoải mái thôi mà.

Sao vào mắt mi lại biến thành ý khác thế.

Sáng hôm ấy.

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên trong trường luyện võ.

Mọi khi chuyện như này cũng rất bình thường. Nhưng hôm nay điểm không bình thường chính là chẳng có đệ tử nào bỏ về sớm cả.

Điều này làm cho một vài đệ tử đi ngang vẻ mặt mù mịt: cái này éo hợp lý tí nào.

Đám người này sao tự nhiên đánh đến hăng tiết vịt như vậy?

Không dừng tu luyện được nữa luôn.

Chương 7: Phân tích một chút là ổn

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

- Ôi đệt, chịu không nổi nữa rồi.

Tuy rằng Lâm Phàm không có cảm giác đau, nhưng cũng có thể cảm giác được thân thể này có gì đó không ổn lắm.

Crack một tiếng.

Xương cổ phía sau lưng dường như đã nứt ra, không chống đỡ nổi cường độ luyện tập như vậy.

Phụt!

Hắn phun một búng máu.

Phổi hỏng rồi.

Sắc mặt Lâm Phàm tái nhợt, đây là dấu hiệu thân thể bị trọng thương. Với tu vi Tôi Thể tầng 5 của hắn hiện tại sao chịu nổi tra tấn như thế này.

Chậm lại, nhất định phải chậm lại.

Bây giờ hắn muốn tự sát. Nhưng hiện trường đông người xem như vậy, phải tìm địa điểm khác hợp lý hơn.

- Lâm sư đệ, đệ không việc gì chứ? – Lã Khải Minh lập tức đến bên cạnh Lâm Phàm, một tay đỡ Lâm Phàm, vẻ mặt lo lắng hỏi.

Lâm Phàm xua tay:

- Không có việc gì. Máu trong người cuộn trào lên hơi mạnh quá nên phun có một ngụm máu nhỏ. Ta về trước nghỉ ngơi một chút, các sư huynh cứ tiếp tục tu luyện.

Lã Khải Minh vẫn không yên tâm:

- Thật sự không sao sao?

Lâm Phàm sắc mặt nghiêm túc:

- Không có việc gì. Với trạng thái hiện tại của ta một quyền có thể đánh chết một con trâu, huynh có tin không?

Không đợi Lã Khải Minh nói thêm gì, Lâm Phàm tức tốc rời khỏi sân tập.

Hắn thật sự sợ bản thân không chịu nổi mà bị rong huyết luôn, đến lúc đó thì có mà toi con mẹ nó cơm.

Âm Tiểu Thiên nhìn theo lưng Lâm Phàm:

- Lâm sư đệ, chắc chắn là không sao chứ?

Cao Đại Tráng đang tu luyện thì dừng lại:

- Lâm sư đệ quá là lợi hại, chịu đựng được lâu như vậy, xem ra đã tu luyện 'Luyện Thể Quyết' đến cảnh giới cao nhất rồi.

Trong phòng.

Lâm Phàm vừa vào phòng đã không nhịn được ho khù khụ rồi nôn ra một búng máu tươi.

- Mẹ nó chứ, không chỉ phổi hỏng mà cả gan cũng nát luôn. Đúng như bọn họ nói, phương thức tu luyện kiểu này ai mà kiên trì trụ vững được. Chấn động mạnh như vậy mà không bị làm sao thì mới là lạ.

Trong tình huống này hắn đã trọng thương, từ từ khôi phục thì quỷ biết được lúc nào mới khỏi.

Hắn cầm trường kiếm bên cạnh, không chút do dự cắt một đường lên cổ, máu liền phun trào.

"Ựa" một tiếng, BGM tự chêm âm thanh, và thân thể hắn ngã xuống cái ầm.

"Điểm khổ tu +10"

Mười giây sau, Lâm Phàm mở mắt, cử động thân thể, xương cốt kêu răng rắc, không có vấn đề gì cả.

Hắn đã phục hồi hoàn toàn, không có tí dở chứng gì.

Nhìn lại điểm khổ tu đã đạt đến 1265 điểm.

Hôm nay chảnh cũng đã chảnh qua, giờ thì phải suy xét về vấn đề tiếp theo. Mục đích của hắn là rời khỏi nơi này, từ giờ trở đi tiêu dao. Nhưng muốn rời khỏi cũng không phải là dễ dàng, dĩ nhiên phải nghĩ biện pháp mới được.

Mỗi tội giờ nhìn xung quanh hắn còn chẳng dám nhìn thẳng. Máu tươi đầy đất, nhìn mà rợn người, phải mau mau dọn sạch mới được.

Tình huống hiện nay phải nhanh chóng nâng cao thực lực. Chỉ có trở nên cường hãn mới là chân lý duy nhất.

Khi Lâm Phàm xuất hiện lần nữa tại trường luyện võ.

Lã Khải Minh hết hồn luôn.

- Lâm sư đệ, sao lại ra đây làm gì? - Hắn vốn đã nhận ra Lâm sư đệ bị thương, không ngờ rằng chả bao lâu đã quay lại.

Lâm Phàm thở dài một tiếng:

- Sư huynh, cứ nghĩ đến tình thế hiện tại là sư đệ lại ăn ngủ không yên. Ta thấy thân thể không sao, liền đến để tiếp tục tu luyện.

Lã Khải Minh nhìn Lâm sư đệ, nhiệt huyết trong lòng hừng hực sôi trào:

- Sư đệ, tuyệt lắm.

Trừ lời này ra hắn cũng chẳng biết phải nói gì khác.

Hắn nhận ra Lâm sự đệ trước mắt mình có giác ngộ thật cao, cao đến mức khiến hắn phải sùng bái.

Lâm Phàm đến đây chỉ vì bất đắc dĩ. Ngay cả chủ nhân của thân thể này cũng là một cô nhi, không nơi nào dựa vào, cũng chẳng có nơi nào để lưu luyến.

Mặc kệ, cứ tu luyện đã.

Đá lớn cứ thế đập liên tiếp, tạo nên cộng hưởng hai lớp lên thân thể, điểm khổ tu tăng nhanh một cách dị thường.

Cả một buổi chiều.

Các đệ tử trên trường luyện võ nhiệt huyết cứ thế sôi trào.

Bọn họ liều mạng tu luyện, mà trong số đó còn có một sự tồn tại kinh khủng hơn cả chính là tên đệ tử kia.

Hắn tu luyện theo cái kiểu mà khiến người khác phải trợn mắt há mồm, thật sự là không dám tin, nếu không tận mắt nhìn thấy thì không thể tin được.

Ở xa.

- Tên đệ tử kia là ai? - Một người trung niên khí thế phi phàm chăm chú nhìn về phía trường luyện võ.

- Lục sư huynh, hắn chính là Lâm Phàm. - Đệ tử bên cạnh cung kính nói, nhìn Lục sư huynh với ánh mắt tràn ngập sùng bái.

Vị sư huynh trước mắt có một thân tu vi sâu không lường được, vô cùng cường hãn, là thần tượng của rất nhiều đệ tử. Đã thế còn nghe nói Lục sư huynh đã đạt tới Địa Cương cảnh tầng 5.

Lục sư huynh nhớ kỹ cái tên Lâm Phàm này, rồi lại tiếp tục tuần tra:

- Không sai, hôm nay các đệ tử tu luyện rất khắc khổ. Có như vậy khi gặp Nhật Chiếu tông mới không trở thành thịt cá.

- Lục sư huynh nói phải.

Mãi cho đến buổi tối.

Lâm Phàm lết cái thân mệt mỏi về phòng, sau đó tiến hành kết liễu bản thân. Hắn xuống tay một cách quyết đoán, tuyệt đối không kéo dài.

Mười giây sau, hắn lại hồi sinh full bình máu.

Kiểm tra điểm khổ tu đã được 10500, nhưng còn cách khoảng cách tăng cấp tu vi một đoạn.

Ngày hôm sau!

Tiếng chuông vang vọng, trực tiếp đánh thức Lâm Phàm từ trong giấc mộng.

- Đệch mợ, có để cho người khác sống nữa hay không, mới sáng banh mắt ra đã chuông chuông cái đéo gì. - Lâm Phàm tỉnh dậy một cách vô cùng khó chịu.

Bịch bịch!

- Lâm sư đệ, mau dậy nhanh, tập hợp rồi. – Lã khải Minh gõ cửa, hồng hộc nói.

- Đây rồi, đây rồi. - Lâm Phàm mặc xong đồ, đẩy cửa ra – Lã sư huynh, đây là tình huống gì vậy?

Lã Khải Minh nói:

- Đây là tín hiệu báo tập hợp khẩn cấp. E là có chuyện xảy ra rồi, chúng ta phải nhanh lên.

Khi tới nơi tập trung, trên sân đã có rất nhiều đệ tử, ai nấy đều đứng thẳng tắp ở đó. Không khí hiện trường có chút áp lực, cũng không biết xảy ra chuyện gì.

- Sư huynh, xảy ra chuyện gì vậy? Sao ai ai cũng nghiêm túc như thế? - Lâm Phàm nhỏ giọng hỏi.

- Xuỵt, sư đệ đừng nói chuyện, trật tự. – Lã Khải Minh nhẹ giọng nói.

- Vâng. - Lâm Phàm lặng lẽ gật đầu, còn bí mật cơ đấy.

Đúng lúc này, Lâm Phàm cảm nhận được một luồng khí bức bách từ xa đập vào mặt.

Đến khi thấy rõ tình hình thì hắn bàng hoàng hết cả người. Con mẹ nó mạnh quá đi, cơ bắp cuồn cuộn, còn cường hãn hơn cả Cao Đại Tráng. Nhất là ánh mắt sắc lẻm kia, tuy không nhìn rõ nhưng có thể cảm giác được.

- Đó là Lục sư huynh. – Lã Khải Minh hồ hởi nhìn ra xa - Lục sư huynh có tu vi kinh người, từng đơn thân độc mã giết chết một tên cường giả của Nhật Chiếu tông, xoay chuyển chiến cục.

- Hỡi các sự đệ, sư muội. - Trên đài, Lục sư huynh cất tiếng, thanh âm giống như tiếng chuông đánh vào lòng mỗi người.

- Nhật Chiếu tông dã tâm không dứt, mưu toan chia binh làm hai đường, một đường định đánh nơi này, đường còn lại đi chiếm thành Thiên Phong. Bởi vậy, giờ ta muốn tập hợp một nghìn đệ tử đi chặn đường Nhật Chiếu tông. Lần này cửu tử nhất sinh, chỉ cần kiên trì trong ba canh giờ là chúng ta sẽ đuổi tới, có ai nguyện ý đi? - Lục sư huynh trầm giọng xuống, ánh mắt chăm chú nhìn xuống dưới, không

biết ai sẽ đồng ý.

Các đệ tử dưới đài nghe thấy thế ngơ ngác nhìn nhau.

Cửu tử nhất sinh, tức vẫn chưa phải là thập tử vô sinh?

Mấy tên Nhật Chiếu tông thủ đoạn thì tàn nhẫn, lại vô cùng điên cuồng. Đôi khi nguyện chết cũng phải lôi người khác chết chùm. Đối với bọn họ mà nói, khủng bố nhất vẫn là Nhật Chiếu tông.

Hiện tại nguy hiểm lại lớn, bọn họ bắt đầu do dự.

Lâm Phàm nghe xong thì cũng bắt đầu thầm phân tích.

Đây chính là đội cảm tử, tỷ lệ tử vong chắc chắn phải cao phát khiếp.

Ngược lại lại có cơ hội trốn thoát khỏi nơi này.

Tức khắc, Lâm Phàm giơ tay không một chút do dự:

- Ta nguyện ý.

Trong chớp mắt, tất thảy mọi người dán chặt mắt về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm ngẩng đầu ưỡn ngực, bước ra khỏi đội ngũ, đi thẳng đến trên đài

Lã Khải Minh muốn ngăn lại nhưng đã muộn.

Hắn cũng không phải sợ chết mà là không muốn chết một cách không rõ ràng như thế này.

P/S: Hôm nay team sẽ up từ chương 7 tới chương 20.

Chương 8: Chờ chút, ta có lời muốn nói

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Mọi người đổ dồn ánh mắt về hắn.

Cảm giác này thật là thích.

Trước lúc bỏ trốn được chảnh tý đúng là hơi bị sướng.

Lâm Phàm đi lên trên đài, bộ dạng đầy lẫm liệt, nói:

- Lục sư huynh, ta nguyện ý đi chặn đường mấy tên Nhật Chiếu tông kia.

- Được - Lục Đạo Thăng rất hài lòng vỗ bả vai Lâm Phàm, sau đó hướng ánh mắt xuống dưới - Còn ai nguyện ý không?

Các đệ tử phía dưới đài đấu tranh nội tâm dữ dội. Bọn họ rất muốn đi nhưng lại không cam lòng. Bởi vì bọn họ muốn lên chiến trường để được chém giết chứ không phải để mấy tên Nhật Chiếu tông phiền toái kia thái như thái rau.

Lục sư huynh đã nói rất rõ ràng là cửu tử nhất sinh, tức là một trận chiến không công bằng. Có thể một kẻ thù cũng chưa giết được mà bản thân đã ngã xuống rồi.

Mà đồng thời đối với một số ít đệ tử sợ chết mà nói thì họ chỉ muốn được sống sót trở về.

Lục sư huynh có chút thất vọng, không nghĩ tới chẳng có ai khác xung phong.

- Ta nguyện ý.

- Ta cũng nguyện ý.

…

Lúc này, Lã Khả Minh, Âm Tiểu Thiên, Cao Đại Tráng, Trương Long giơ cao tay, theo nhau đi lên trên đài.

Lục Đạo Thăng mặt mũi vui vẻ, đây mới là đệ tử của Viêm Hoa tông chứ.

Lâm Phàm nhìn những người đi lên, bỗng nhiên muốn câm nín.

- Các ngươi sao cũng muốn đi? - Lâm Phàm bất đắc dĩ nói. Hắn biết lần này rất nguy hiểm, nhưng hắn có thân thể bất tử. Đã thế hắn còn định ra trận chết thẳng xong nằm tại chỗ luôn, chờ kẻ địch đi qua là lập tức trốn chạy.

Nhưng Lã sư huynh và mọi người đều không có thân thể bất tử. Nếu chết là chỉ có chết thật.

Hơn nữa hắn cũng nhận ra Lã sư huynh bọn họ hoàn toàn chẳng muốn đi. Không phải tại hắn xung phong nên bọn họ mới xung phong theo chứ.

Lã Khải Minh nói:

- Lâm sư đệ còn không sợ, chúng ta sợ cái gì? Huống hồ ta cũng không yên lòng, ta nợ đệ một mạng, phải chết thì cùng chết.

Lâm Phàm sắp khóc đến nơi, các ngươi thiểu con mẹ nó năng à.

Ông đây là định lẻn đi, các ngươi đòi đi cùng thì ông trốn thế nào? Mấy tên mắc dịch các ngươi muốn làm ta áy náy cả đời phải không.

Toi con mẹ nó cơm.

Cao Đại Tráng cười ngờ nghệch:

- Đại Tráng ta nhất định phải kề vai chiến đấu cùng bằng hữu.

Âm Tiểu Thiên lắc lắc vai:

- Ta theo Đại Tráng.

Trương Long thì:

- Ta bội phục đệ nên muốn kết bằng hữu với đệ.

Lâm Phàm không còn gì để nói, đây là cái con mẹ gì thế này. Thế giới khỉ gió này, lừa mình gạt người thì không được à, cho ông đây

không vướng bận mà lang thang một đời đi mà.

Các người nhiệt tình như vậy làm ta bị cảm động đấy có biết không.

Lục Đạo Thăng nhìn xuống dưới đài:

- Còn có ai không?

Lâm Phàm thở dài, bây giờ còn làm thế nào được? Nếu chẳng còn ai khác xung phong hắn là cũng không thể để vài thằng bọn hắn đi một mình? Rồi hắn bước một bước ra, hít một hơi thật sâu, ánh mắt hừng hực lửa cháy nhìn xuống những đệ tử phía dưới:

- Các vị sư huynh muội, lần này tuy rằng cửu tử nhất sinh, nhưng chúng ta không hề oán thán. Bởi vì trong thành Thiên Phong là đồng bào của chúng ta, là người thân, là gia đình của chúng ta. Nếu những kẻ địch kia xâm nhập vào, hậu quả sẽ như thế nào? Mọi người có tưởng tượng nổi không?

- Tính nết của mấy tên Nhật Chiếu tông kia như thế nào, mọi người còn không rõ? Mọi người đành lòng để vợ mình bị chúng cưỡng bạo hay sao? Hay là bằng lòng nhìn người thân của mình bị chém thành mười mấy khúc? Ta không thể, nên ta đứng ra đây.

Lâm Phàm rít gào, nhìn về phía các đệ tử, điên cuồng đi, gia nhập chiến đấu đi.

Lục Đạo Thăng nhìn Lâm Phầm, không nghĩ tới giác ngộ của đệ tử này thật là cao, chỉ cần còn sống trở lại tông môn, nhất định hắn sẽ đề bạt lên chức cao.

Có được ý nghĩ như vậy, nhất định sau này sẽ trở thành một cường giả đứng đầu.

Nhưng mà lúc này, tình huống khiến Lâm phàm khó xử xảy ra.

- Ta không có người thân ở thành Thiên Phong.

Không biết thằng lồn mẹ nào dưới đài nói ra lời này, khiến Lâm Phàm cứng họng.

Lục Đạo Thăng có chút muốn nổi giận. Thời khắc thế này chẳng nhẽ không còn ai đứng ra nữa, chẳng lẽ phải chọn bừa ra mới được?

Lâm Phàm ho khan một tiếng:

- Vừa rồi ta không biết ai phát ngôn nhưng ta có thể nói cho ngươi biết, nếu thành Thiên Phong không giữ được, những tên Nhật Chiếu tông kia sẽ tiến quân thần tốc, nhất định sẽ lan ra xung quanh. Ai dám cam đoan nơi bị chiếm tiếp theo không phải quê hương của ngươi.

- Đến lúc đó, vợ của các ngươi bị một đám người dày vò, phụ mẫu các ngươi bị loạn đao chém chết. Nếu không may hơn nữa vợ các ngươi mang thai con của đám giặc kia, các ngươi có thể nhịn không, nếu có thể nhịn ta không còn gì để nói.

Quả nhiên, sau khi tiêu hao một đống nước miếng liền có hiệu quả.

- Không thể nhịn, ta tham gia.

- Ta cũng tham gia.

Nhiều đệ tử lục tà lục tục giơ tay.

Bọn họ chưa bao giờ nghe qua những lời thô tục như vậy. Cái gì mà vợ bị một đám người dày vò, cái gì mà người nhà bị loạn đao chém chết.

Lòng căm thù của họ với Nhật Chiếu tông cũng chẳng còn là chuyện một hai ngày. Trong số các môn phái khác thì bọn họ hận nhất chính là Nhật Chiếu tông.

Bởi vì tại thời điểm Viêm Hoa đại đế lật đổ chế độ thống trị tàn bạo, Nhật Chiếu tông khi đó thừa dịp muốn xâm chiếm nơi này, tàn sát nhiều thành, cừu hận này đã tích lũy hơn trăm năm.

Cho đến hiện giờ bọn họ cũng không thể quên.

Lục Đạo Thăng hài lòng gật đầu nhìn Lâm Phàm, tuy lời nói thì thô tục nhưng rất có lý.

Lâm Phàm rất vừa lòng nhìn hết thảy.

Tập hợp một ngàn người hoàn tất.

Mỗi đệ tử lên đài đều chung suy nghĩ là không hối hận và cùng chung một thái độ phẫn nộ.

Tuy rằng biết trước sẽ hy sinh nhưng tuyệt đối không sợ hãi nữa.

- Lâm Phàm. - Lục Đạo Thăng cất tiếng.

- Sư huynh, có đệ tử. - Lâm Phàm bước lên.

- Đệ phụ trách toàn bộ hành động lần này, toàn bộ các đệ tử khác bắt buộc phải nghe theo hiệu lệnh của Lâm sư đệ, ai vi phạm sẽ bị hủy bỏ tu vi và đuổi khỏi môn phái. - Lục Đạo Thăng nói.

- Vâng.

Hết thảy đã chuẩn bị sẵn sàng.

Lâm Phàm nhìn mọi người, trong lòng thầm nghĩ bây giờ cho mình chỉ huy rồi thì chạy kiểu gì đây?

Vấn đề này hơi bị phức tạp.

Nhưng bây giờ cũng không phải lúc nghĩ đến việc này, Lâm Phàm vung tay lên:

- Xuất phát.

Một đoàn người trùng trùng điệp điệp xuất phát về phương xa.

Lục Đạo Thăng nhìn đám người Lâm Phàm, trên mặt xuất hiện một tia lo lắng, nhưng cũng không quan tâm được nhiều, hiện tại cuộc chiến kịch liệt chỉ mới vừa bắt đầu.

- Lâm sư đệ, lúc nãy đệ nói thật tuyệt. – Lã Khải Minh nói.

Lâm Phàm bình tĩnh xua tay:

- Cũng tạm, chỉ là thuận miệng mà thôi.

Mặt trời đã lên cao.

Mấy người Lâm Phàm dừng lại trên đường lớn, lấy bản đồ ra.

Lã Khải Minh nói:

- Lâm sư đệ, theo tin tình báo, đệ tử của Nhật Chiếu tông sẽ đi qua con đường này.

- Ừm - Lâm Phàm gật đầu, nhìn hai bên đường đều là cây cối tươi tốt, đủ để che dấu tất cả mọi người, liền nói – Lã sư huynh, huynh cho các đệ tử nấp ở hai bên. Chờ đến lúc đệ tử của Nhật Chiếu tông đi qua, chúng ta cùng nhau xông lên.

Lã Khải Minh mắt sáng lên:

- Sư đệ, biện pháp này hay.

Lâm Phàm xấu hổ cười, mọe nó biện pháp như này cũng gọi là hay? Có mỗi việc che dấu trong chiến đấu cũng không biết? Chẳng lẽ quang minh chính đại đứng giữa đường mà giáp mặt với kẻ địch hay sao?

- Lâm sư đệ, thế còn đệ? - Lã Khải Minh hỏi.

Lâm Phàm tức thời ôm bụng kêu:

- Ta đau bụng đi giải quyết một chút.

Cơ hội đẹp thế này mà không trốn thật sự là một tổn thất lớn.

- Sư đệ chú ý an toàn. Nếu xảy ra tình huống gì, lập tức kêu to lên một tiếng. – Lã Khải Minh nói.

- Yên tâm đi. - Lâm Phàm gật đầu, cũng mặc kệ lời nói của hắn, trực tiếp rời khỏi nơi này.

- He he, ta đã điều tra rõ phía trước không xa có một con đường nhỏ, có thể từ con đường nhỏ đó mà rời đi an toàn.

Nhật Chiếu tông, tiểu đội cướp bóc.

- Sư huynh, phía đường lớn có đệ tử của Viêm Hoa tông chặn lại, chúng ta có thể đi con đường nhỏ này thẳng đến thành Thiên Phong. Tuy rằng rất muốn chém bay mấy tên kia nhưng chúng ta đang có nhiệm vụ cướp đoạt thành Thiên Phong và tất cả các tài nguyên.

- Ừm, nói có lý, ra lệnh cho các đệ tử đi đường nhỏ.

- Vâng.

Lâm Phàm đi trên con đường nhỏ, không khỏi ngừng chân lại, vẻ mặt có chút lo lắng và do dự.

- Đệch mợ, ông mày mới đến thế giới này được vài ngày, sao toàn gặp cái đám suy nghĩ cục súc như vậy, còn đối với mình tốt quá làm gì. Nếu bọn họ không tham gia vào đội cảm tử thì chẳng phải sẽ bình yên vô sự. Đợi một lát nữa gặp được mấy tên Nhật Chiếu tông kia thật thì làm sao mà có khả năng sống sót.

Hắn là người có lối tư duy sôi nổi, đầu óc thông minh, có nội tâm chính nghĩa, được coi là thằng con trai tốt. Vậy mà lại bán đứng các bằng hữu huynh đệ, lương tâm hắn thật sự rất bất an.

- Đệt chứ, lồn con mẹ nó. - Lâm Phàm lắc đầu, im lặng một lúc, vẫn là nên về thì hơn. Cho dù kết cục có như thế nào, hắn cũng không thể hại chết các huynh đệ được.

Nhưng đúng vào lúc này, một loạt âm thanh nhốn nháo vang lên:

- Ở đây có một tên đệ tử của Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm quay người, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Vừa nhìn thấy liền hết hồn luôn.

Một lô một lốc đệ tử của Nhật Chiếu tông xuất hiện trước mặt hắn.

Ông đuỵt!!

Mấy tên Nhật Chiếu tông sao lại xuất hiện ở con đường nhỏ này.

Không phải đã nói sẽ đi bằng đường con mẹ nó lớn hay sao?

- Giết hắn. – Bọn đệ tử Nhật Chiếu tông hét lớn rồi cầm đao lăm lăm xông về phía Lâm Phàm, căn bản không cho người khác cơ hội nói chuyện.

Lâm Phàm hô to một tiếng:

- Chờ chút, ta có lời muốn nói.

Chương 9: Sát tính của các ngươi quá nặng

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Con bà nó!

Sao bảo là đi đường lớn cơ mà, thế nào lại đụng nhau ở con đường nhỏ này.

Đã nói là đợi một chút, sao vừa gặp nhau đã rút đao ra chém rồi. Bọn bây có còn chút đạo đức nghề nghiệp nào không vậy.

Một tên đệ tử của Nhật Chiếu tông có dáng người cao lớn, cầm trong tay Cửu Hoàn Đại Đao, tràn đầy sát khí lao về phía Lâm Phàm mà chém.

- Chết đi rồi nói.

Đao quang lóe sáng, chín cái vòng sắt trên sống đao rung lên lanh canh, xé gió ào ào lướt đến, một đao tuyệt đối có thể bổ người thành hai mảnh.

Lâm Phàm nổi cáu, cáu thực sự, vừa gặp mặt đã muốn giết mình, ngay cả một chút lễ phép cũng không có.

Hắn xoè một bàn tay ra, phịch một tiếng, cánh tay vốn dĩ nhỏ bé bỗng trở nên giãn nở. Trên bàn tay có một tầng ánh sáng chuyển động, trực tiếp chộp lấy Cửu Hoàn Đại Đao.

Cửu Hoàn Đại Đao như chém phải tảng đá, không đả thương được chút nào.

Trong lòng Lâm Phàm vô cùng vui mừng, Tôi Thể tầng 5 trở lên có cơ thể vô cùng rắn chắc, vững như bàn thạch. Kẻ trước mắt này muốn giết hắn đúng là nằm con mẹ nó mơ.

Bàn tay còn lại thì hung hăng đánh thẳng một chưởng lên thân đệ tử Nhật Chiếu tông.

Bị sức mạnh cường đại đánh vào, tên đệ tử Nhật Chiếu tông hai mắt trắng dã, như không thể ngờ tới thực lực của đối phương lại mạnh mẽ như vậy, há mồm phun máu như điên.

Lâm Phàm một cước đạp tên đó dưới chân, sau đó khó chịu nhìn về phía trước nói:

- Ta hỏi các ngươi, có nói chuyện được hay không?

Bọn đệ tử Nhật Chiếu tông sắp xông tới trông thấy cảnh tượng này, từng tên từng tên một đều trợn mắt há mồm:

- Sao lại như vậy được, sư huynh là cường giả Tôi Thể tầng 4, lại còn có Cửu Hoàn Liên Trảm xuất thần nhập hoá trong tay, sao có thể mới một chiêu đã bị thua?

- Các ngươi có nghe thấy âm thanh vừa rồi không? Thân thể như đá là dấu hiệu của Tôi Thể tầng 5, tên nhóc này là cường giả Tôi Thể tầng 5.

Với mấy tên này Tôi Thể tầng 5 đã là cường giả rồi?

Con mẹ nó dúng là không có kiến thức.

Lâm Phàm chân đạp trên người đệ tử Nhật Chiếu tông, nhìn đám người líu nhíu trước mặt, cũng chỉ dám nói thầm trong lòng, nhiều người như vậy, chí ít có hai ngàn người, hơn nữa còn không biết bên trong có cường giả hay không?

Tên ở dưới chân mình đây vừa nhìn đã biết là bia đỡ đạn, cái thứ đầu óc đơn bào.

Nhưng tình hình đã thế này sao có thể rét được nữa.

Mặc dù hắn có rét thật, nhưng tuyệt đối không thể biểu hiện ra ngoài được.

Lâm Phàm chân đạp lên người tên đệ tử kia, tay chắp sau lưng, ánh mắt sắc bén:

- Ta hỏi, ai là kẻ đứng đầu trong các ngươi, có thể nói chuyện được không?

Lúc này, một nam tử mặc áo xanh bước ra, khoé mắt nhỏ dài, vừa nhìn đã biết là cái loại nham hiểm xảo trá:

- Tên đệ tử Viêm Hoa tông kia, ngươi muốn hỏi gì? - Nam tử ngữ

khí âm trầm, dùng ánh mắt đánh giá Lâm Phàm.

Hắn nhìn ra được tên đệ tử Viêm Hoa Tông này Tôi Thể ít nhất từ tầng 5 trở lên.

Có điều khiến cho hắn hoài nghi là sao có thể chỉ có mỗi một người? Chẳng nhẽ phía sau còn có mai phục?

Lâm Phàm trong lòng đã sớm chửi thề, thật con mẹ nó không hợp lý chút nào. Rõ ràng là nên xuất hiện ở đường lớn thế mà lại đụng phải nhau ở đường nhỏ này.

Thận trọng, phải thật thận trọng.

Hắn ho nhẹ một tiếng, cố giữ bình tĩnh:

- Các ngươi không phân biệt đúng sai phải trái mà đã lấy đao chém ta. Không thể hỏi rõ xem ta ở đây làm gì sao. Các ngươi hành động như vậy, nếu như ta đây là muốn đến nương nhờ các ngươi để cung cấp thông tin tình báo, thì còn làm sao mà cấp được?

Với tình huống này, nhất định là phải chạy.

Xem ra ở phía Lã Khải Minh kia còn an toàn, mà mình thì rơi vào thế vô cùng nguy hiểm.

Về phần thành Thiên Phong kia thì liên quan cái rắm gì đến hắn. Hắn tứ cố vô thân, chạy trốn vẫn là quan trọng hơn.

- Sư huynh, cẩn thận một chút, coi chừng có bẫy. - Một tên đệ tử cẩn thận từng ly từng tý nói. Sau đó dùng ánh mắt vô cùng tức giận nhìn Lâm Phàm. Bởi vì kẻ bị Lâm Phàm giẫm dưới chân kia chính là đại ca của hắn.

Đại ca hắn cả đời vô cùng cường hãn, thật không ngờ lại bị đối phương một đạp giẫm trên mặt đất, ngay cả chút chống cự phản kháng cũng không thể, điều này khiến hắn rất tức giận.

Cừu Lệ lạnh lùng nhìn Lâm Phàm, hắn cũng không tin kẻ trước mắt này có thể làm nên sóng gió gì. Nếu như hắn đúng là chỉ có một mình, nơi này có đến 2000 đệ tử, mỗi người một đao cũng có thể chém chết hắn.

Huống hồ ở nơi này bọn hắn có không ít đệ tử có Tôi Thể tầng 5. Mà bản thân hắn còn là Tôi Thể tầng 8, xương tủy đều được tu luyện viên mãn, sắp bước vào thời kì trở thành cường giả Tôi Thể tầng 9.

Giết Lâm Phàm dễ như giết một con chó.

Nhưng nếu trong đầu đối phương đã có ý định đầu hàng Nhật Chiếu tông, thì trái lại có thể cho hắn một con đường sống. Nói không chừng có thể moi được một ít tin tức có ích, khi trở về còn có thể được thưởng.

Phút chốc, sắc mặt Cừu Lệ hòa hoãn không ít:

- Được, nói đi. Nếu ngươi đã muốn ra nhập, vậy nói tin tức có ích ra đi, ta có thể sẽ giữ lại mạng cho ngươi. Thậm chí còn có thể đặc cách khai ân cho ngươi trở thành đệ tử Nhật Chiếu tông.

Lâm Phàm khoát tay:

- Không phải như vậy, ta thấy ngươi nghĩ sai rồi. Ta không phải định tới đầu hàng, chỉ là lấy ví dụ vậy thôi. Ý ta muốn nói chính là, ta không cẩn thận đi qua nơi này, ta không có liên can gì tới bọn họ cả. Chúng ta hãy cứ xem như chưa từng gặp mặt đi. Các ngươi đi đốt giết cướp bóc, ta lặng lẽ rời khỏi, ngươi xem để cho ta một chút thể diện đi.

Và thần sắc của Cừu Lệ trở nên âm trầm đến đáng sợ.

- Ngươi đang đùa giỡn ta?

- Không, ta nào có đùa giỡn ngươi, ta con mẹ nó đi ngang qua nơi này thật. Chúng ta cứ xem như chưa từng gặp không được sao, còn vị này ta thả ra là được chứ gì? - Lâm Phàm nói.

Cừu Lệ không ngờ tới mình vậy mà lại bị tên đệ tử rác rưởi này của Viêm Hoa Tông đùa giỡn, lửu giận nhất thời khó dập tắt được:

- Giết hắn cho ta.

Lâm Pàm nghe lời này lập tức bùng nổ:

- Sao sát tính của các ngươi lại nặng như vậy chứ?

- Lồn mẹ chúng mày, chém chết được ông ông đổi họ theo chúng mày luôn!! - Lâm Phàm không nói hai lời trực tiếp nắm lấy Cửu Hoàn Đại Khảm Đao, xử lý luôn tên đang bị đạp dưới chân.

“Điểm tích lũy +40”

Ồ!

Không ngờ giết một tên lại đạt được 40 điểm tích lũy, thật không tồi.

Hăn hiện tại sợ cứt gì, hắn có 'Thân bất tử', cùng lắm khô máu một lần, ai sợ ai.

Các đệ tử Nhật Chiếu tông trong nháy mắt vây lấy Lâm Phàm. Lâm Phàm mặc dù chưa từng luyện qua đao pháp nhưng thực lực của hắn cũng là Tôi Thể tầng 5, mỗi chiêu chém ra lực đạo cường hãn đến đáng sợ.

"Điểm tích lũy +20

Điểm tích lũy + 10"

Lâm Phàm phát hiện, người bị chém chết khác nhau, điểm tích lũy cũng khác biệt. Hắn là có liên quan đến tu vi.

"Điểm tích lũy đã đủ 100, có thể rút thưởng"

- Rút, rút, nhanh rút.

Mơ ước lớn nhất của Lâm Phàm hôm nay là chạy trốn, chưa từng tính đến việc cùng cái lũ này dông dài.

Nhưng với tình huống này nếu không thu được ích lợi gì, còn xứng với bản thân nữa không?

"Tiêu hao 100 điểm tích lũy"

"Rút thưởng Thanh Đồng được: Đạt được ám khí Đường Môn Bạo Vũ Lê Hoa Châm (phạm vi: 5x5)."

Lâm Phàm một đao chém đệ tử bên cạnh lăn ra đất, trong lòng chửi thầm cái quần què gì vậy.

Ám khí của Đường Môn Bạo Vũ Lê Hoa Châm sao lại xuất hiện ở đây?

Chỉ là bây giờ hắn không có hơi mà lo nhiều như vậy được, đối phương quá đông, mình hắn đánh không lại, đành vứt bừa Bạo Vũ Lê Hoa Châm ra.

Đệ tử Nhật Chiếu Tông làm sao mà để ý đến thứ nhỏ bé như vậy, không thèm đếm xỉa tí nào.

Và một màn kinh khủng xảy ra.

Mấy chục cây ngân châm bắn ra, những kẻ trong phạm vi bị thương tổn kêu thảm thiết liên hồi, vô cùng thê thảm.

“Điểm tích lũy +10”

“Điểm tích lũy +20”

Trong nháy mắt điểm tích lũy đã đạt đến 720 điểm.

Lâm Phàm kinh ngạc đến ngây người, quá là con mẹ nó phê.

Rút!

Tiếp tục rút!

“Tiêu hao 100 điểm tích lũy”

“Rút thưởng Thanh Đồng: Thu hoạch được một viên lựu đạn hình trứng 82- 2 Hoa Hạ chế tạo”

…

Cừu Lệ nhìn thấy các đệ tử bị tên khốn này giết chết, trong cơn giận giữ khí thế bộc phát, nhảy lên như tư thế của đại bàng, đánh một chưởng về phía Lâm Phàm.

- Chết cho ta!

Ầm!!!

Lâm Phàm lập tức có cảm giác khí huyết trong cơ thể sôi trào, đồng thời không hề có lực để đánh trả. Hắn đã là Tôi Thể tầng 5, kẻ trước mắt này tuyệt đối mạnh hơn hắn, hơn nữa còn mạnh hơn rất nhiều, đúng là đồ cặn bã.

Vỏn vẹn có một chưởng đã suýt nữa lấy luôn mạng của hắn.

Phụt!

Hắn phun một ngụm máu tươi.

Lựu đạn hắn vừa rút được bay từ trong ngực ra, vẽ thành một đường vòng cung trên không trung.

Lâm Phàm trong lòng cả kinh, thò tay định bắt lại, tê tâm liệt phế hét:

- Hỡi Thánh Linh Vô Địch Diệu Dụng Địa Cương Cứu Tâm Hoàn, cơ hội đột phá Địa Cương cảnh duy nhất của ta!!!

Ban đầu Cừu Lệ vốn không để ý cái thứ bay ra ngoài ấy, nhưng khi nghe thấy Lâm Phàm hét cái tên lên thì lập tức cảm thấy chỉ sợ không phải là bảo bối tầm thường.

“Thánh Linh Vô Địch Diệu Dụng Địa Cương Cứu Tâm Hoàn” tên gì mà bá đạo khiếp.

Đặc biệt mấy chữ ‘Địa Cương cảnh’ kia càng kích thích hắn.

Sau đó hắn phi thân nhảy lên chộp lấy.

Khuôn mặt vốn âm trầm của hắn đột nhiên nở nụ cười, rồi nhìn về phía Lâm Phàm đắc ý.

Chương 10: Sư đệ, đừng mà

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Cừu Lệ nhìn quả cầu sắt có hình thù kì dị với hai màu xanh trắng đan xen trong tay, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặp cấp thiết muốn lấy lại của đối phương liền thấy đây chắc chắn là đồ tốt.

- Trả cho ta! – Lâm Phàm lộ ra vẻ không cam lòng, nhìn chòng chọc vào Cừu Lệ.

Cừu Lệ cười lạnh một tiếng:

- Trả lại ngươi? Làm gì có chuyện đấy, rơi vào tay ta là đồ của ta.

Lâm Phàm nghiến răng nghiến lợi:

- Đó không phải vật gì tốt đâu, chỉ là một thứ vô dụng thôi.

- Ha ha, hữu dụng hay vô dụng thì cũng là đồ của ta. – Giờ phút này Cừu Lệ càng thêm chắc chắn vật này nhất định là thần vật. Không ngờ rằng chuyến đi này lại nhặt được đồ xịn, thật là thần may mắn phù hộ.

- Nói! Đây rốt cuộc là thứ gì, nếu như ngươi không nói ta sẽ lấy mạng của ngươi. Ngược lại nếu ngươi nói ra ta sẽ xem xét giữ lại cho ngươi một mạng.

Lâm Phàm lộ vẻ khó xử, biểu cảm mất mát, thậm chí có cả thống khổ:

- Van xin ngươi, trả lại cho ta đi mà, nếu không ngươi sẽ hối hận đó.

- Ha ha.

Cừu Lệ nghe Lâm Phàm nói xong thì cười phá lên:

- Hối hận? Cừu Lệ ta xưa nay chưa từng biết hối hận là gì. Chỉ dựa vào ngươi mà có thể khiến ta hối hận sao? Nói! Đây là cái gì? Nếu không ngươi chỉ có một con đường chết.

Hắn cảm thấy đây có thể chỉ là vỏ ngoài, bên trong nhất định có thần dược. Vừa rồi đã quan sát kỹ vẫn không tìm thấy chỗ mở ra. Vật khiến tên kia giữ kỹ như vậy có thể là thứ đơn giản sao?

Mặc dù có thể cứ thế bóp nát, nhưng hắn sợ như vậy sẽ làm thần dược bên trong bị hư mất, bởi vậy mới giữ cái mạng nhỏ của Lâm Phàm đến tận bây giờ.

- Đừng giết ta. – Lâm Phàm khiếp đảm nói.

Cừu Lệ rất hài lòng với tình huống hiện tại:

- Không giết ngươi cũng không phải không thể, nhưng ngươi nhất định phải nói ra đây rốt cuộc là vật gì.

Đôi mắt đầy tuyệt vọng của Lâm Phàm mới lộ ra vẻ khấp khởi:

- Ngươi sẽ không gạt ta chứ?

- Hừ, ta không đến mức lật lọng như vậy. Cừu Lệ ta thề sẽ không giết ngươi. – Cừu Lệ ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng hắn lại nghĩ khác.

Chỉ cần biết được cách mở vật này, liền để đệ tử của mình giết chết Lâm Phàm.

Lâm Phàm trầm mặc một lát mới khôi phục khí lực:

- Được, ta nói cho ngươi biết, vật này là bảo vật gia truyền nhà ta. Tám mươi năm trước, cha ta… ông nội ta tình cờ ở giữa đường cứu được một ông lão tuyệt thế đang bị trọng thương. Ông lão kia để báo ân cứu mạng của ông nội ta lúc rời đi đã để lại ba bình thần dược. Ông nội ta dùng xong liền từ Tôi Thể cảnh đột phá đến Địa Cương cảnh, còn vô song hơn so với những người cùng cấp bậc, về sau…

Giờ khắc này Lâm Phàm bắt đầu soạn chuyện xưa.

Cừu Lệ nghe được nội tâm sục sôi, hưng phấn vô cùng, ánh mắt sáng lấp lánh, không ngờ lại có thứ tốt đến như vậy. Cơ mà trong lòng có chút không vui, kể nhiều như vậy điểm quan trọng nhất lại chưa nói đến.

- Đủ rồi, ta hỏi ngươi mở thế nào.

Lâm Phàm nói:

- Đừng nóng vội, ít nhất ta cũng phải kể cho ngươi toàn bộ nguồn gốc và tác dụng của thứ này. Nếu như ngày sau ngươi có trờ thành cường giả tuyệt thế, chí ít cũng sẽ không quên chuyện ngày hôm nay.

Cừu Lệ có chút mất kiên nhẫn. Về phần có đưa thứ này cho tông môn không, đó là việc không thể nào. Hắn sẽ tự dùng, chắc chắn sẽ trở thành cường giả Địa Cương cảnh.

Tôi Thể tầng 9 đột phá đến Địa Cương cảnh không phải là chuyện đơn giản.

Quá trình này chỉ có khi tự bản thân thể nghiệm mới biết khó khăn cỡ nào.

Bây giờ lại có thần dược giúp trực tiếp đột phá này trong tay, vậy còn gì khó nữa.

Chỉ là đáng tiếc.

Loại thần dược này vậy mà bị dùng hết hai bình, thật đáng chết.

Nghĩ đến đây, ánh mắt nhìn về phía Lâm Phàm có chút thay đổi, như là nếu không giết chết hắn trong lòng sẽ rất khó chịu.

- Cách mở ra rất đơn giản. Ngươi nhìn thấy vòng tròn kia không, chỉ cần kéo nó ra rồi đợi vài giây, chờ cơ quan bên trong tự mở ra là được rồi. Nếu ngươi không tin thì để ta mở cho. – Lâm Phàm lo lắng tên khốn này quá thông minh sẽ cho rằng đây là thứ nguy hiểm, nên liền chủ động đề nghị.

- Ha ha, để cho ngươi mở, sợ rằng ngươi biết mình sắp chết liền uống mất thần dược thì sao? Ta đâu có ngu. – Cừu Lệ lạnh giọng, hắn thấy nếu ngay cả điểm này mà cũng không nhìn thấu thì làm sao mà sống được đến giờ.

Lâm Phàm biến sắc gầm lên:

- Ngươi lật lọng, ngươi đã nói là không giết ta.

- Ha ha. – Cừu Lệ đạt được thần dược, trong lòng thoải mái vô cùng, âm hiểm nói – Dĩ nhiên là ta sẽ không giết ngươi, nhưng những sư đệ của ta cũng chưa từng nói qua là không giết ngươi.

- Ngươi… ngươi! – Lâm Phàm có chút bó tay, tên khốn này cũng thông minh nha, cái trò chơi chữ này thật lưu con mẹ nó manh.

Cừu Lệ kéo vòng cái roạt, không hề căng thẳng, lẳng lặng đợi.

Các sư đệ hắn xung quanh cũng vây lại xem, ánh mắt mong ngóng lấp lánh:

- Sư huynh, có thể cho chúng ta xem thần dược trông thế nào được không.

- Được, chỉ cho nhìn, không cho phép động vào, đây là đồ của ta. – Cừu Lệ lạnh giọng.

- Vâng vâng, bọn đệ chỉ muốn nhìn xem một lát. Thần dược cỡ này cũng chỉ xứng với sư huynh mà thôi.

Một đám vây lại một chỗ vui vẻ chờ đợi, bọn hắn đối với thứ 'Thánh Linh Vô Địch Huyền Diệu Địa Cương Cứu Tâm Hoàn' này rất mong chờ. Mặc dù tên có chút dài, nhưng thần dược lợi hại không phải đều như thế sao.

Ngẫm lại lát nữa sư huynh sẽ trở thành Địa Cương cảnh cường giả, trong lòng bọn chúng cũng rất hâm mộ.

Từng đôi mắt to lộ ra sự hiếu kì.

Không biết thần dược trông như thế nào nhỉ?

Lâm Phàm mong đợi ngóng trông, trong lòng lặng lẽ thầm thì:

"Nổ đi, nổ chết cái đám khốn kiếp này."

. . .

Phía đường lớn.

Lã Khải Minh vẻ mặt đầy hồ nghi:

- Lâm sư đệ đi lâu như vậy sao còn chưa có trở về?

Trương Long nói:

- Không biết nữa, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì rồi? Còn cả lũ Nhật Chiếu tông nữa, sao giờ này còn chưa đến?

Bên cạnh có vài đệ tử hoài nghi:

- Lâm sư huynh chắc không phải là sợ hãi nên nửa đường bỏ chạy chứ?

- Im miệng, Lâm sư đệ không phải là loại người như vậy. Nếu các ngươi còn dám nói xấu Lâm sư đệ ta liền không khách khí với các ngươi. – Lã Khải Minh phẫn nộ nói.

Ầm!

Đúng lúc này, một trận nổ vang lên.

Sắc mặt bọn họ đại biến.

- Không ổn rồi, đó là hướng Lâm sư đệ đi. Chúng ta mau đi xem. – Lã Khải Minh nghe được âm thanh này liền sốt ruột, gấp rút dẫn mọi người đi về hướng phát ra âm thanh.

…

- Ha ha, ngu loàn, ngu vãi con mẹ nó loàn, phê chưa? Ông hỏi chúng mày, có thấy phê không?? - Lâm Phàm lúc này đứng dậy. Vừa rồi bị Cừu Lệ đánh một chưởng trọng thương nên giờ đầu óc choáng váng, nhưng giờ nhìn tình huống trước mắt hắn liền thấy phê như con tê tê.

Toàn bộ đệ tử Nhật Chiếu tông trợn tròn mắt, đang yên đang lành tự nhiên ầm một tiếng, sư huynh của bọn chúng bay sạch bách.

Lâm Phàm rất sảng khoái.

“Điểm tích lũy +60.

Điểm tích lũy +50.

Điểm tích lũy +60.”

Nổ chết không ít Tôi Thể tầng 5, tầng 6.

- Woah, không ngờ ngươi vẫn chưa chết. – Lâm Phàm hơi kinh ngạc, nổ như thế mà con mẹ nó vẫn chưa chết. Nhưng một cánh tay hắn đã banh xác, ngực thì be bét máu thịt lẫn lộn.

Oa!

Cừu Lệ phun từng ngụm máu tươi.

Lâm Phàm vui vẻ nói:

- Cảm giác thế nào? Thánh Linh Vô Địch Huyền Diệu Địa Cương Cứu Tâm Hoàn cũng không tệ lắm đúng không? Ta đã nói với ngươi đừng cầm kẻo hối hận. Ngươi cứ không chịu nghe, bây giờ là muốn chết chưa?

- Lâm Phàm ta làm việc quang minh chính đại, xưa nay không chơi trò đánh lén. Đã nói rõ với ngươi là rất nguy hiểm, ngươi sẽ hối hận. Ngươi không thèm tin thì có thể trách ai?

- Ngươi… - Cừu Lệ hai mắt sung huyết, căm tức nhìn Lâm Phàm. Hắn không ngờ rằng người đắng cấp như hắn mà lại bị lừa.

Nếu không phải tu vi của hắn đã đạt đến Tôi Thể tầng 8, sợ rằng cũng sẽ tan thành mây khói giống như những sư đệ này.

- Bắt lấy hắn cho ta, ta muốn tàn bạo tra tấn hắn đến chết. – Cừu Lệ yếu ớt nói, nhưng ngữ khí lại vô cùng âm trầm.

Lâm Phàm thấy tình huống hiện tại không ổn lắm, thân mang trọng thương, phải chết một lần mới được.

Sau đó vung tay lên, khí thế rất bá đạo giễu cợt nói:

- Không cần các ngươi ra tay, Lâm Phàm ta dù chết cũng tuyệt đối không chết trên tay các ngươi.

Lâm Phàm tính, lát nữa mình tự sát xong những kẻ này sẽ rút đi. Sau đó mình sống lại, lập tức chạy trốn, kế hoạch này không sai vào đâu được.

Cửu Hoàn Đao đặt sẵn trên cổ, chuẩn bị cho chính mình một đao.

- Sư đệ dừng tay, các sư huynh tới rồi đây. – Lã Khải Minh bọn họ vừa tới liền nghe thấy Lâm sư đệ nói ra những lời nhiệt huyết sôi trào như vậy, lập tức khiến bọn họ cảm đông muốn khóc.

Nhất là mấy người lúc trước hoài nghi Lâm Phàm lúc này cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Bọn họ không ngờ Lâm sư huynh sẵn lòng tự sát cũng không muốn chết ở trong tay lũ Nhật Chiếu tông.

Tinh thần này của Lâm sư huynh khiến bọn họ bội phục sát đất, đồng thời cảm thấy tự hổ thẹn.

- Ta đệt con em mày.

Lâm Phàm đơ luôn.

Chương 11: Độ hảo cảm cày lên nhanh ghê

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Hắn chỉ muốn chạy thoát, nhưng tại sao chứ?

Là do hắn không nhân được cơ hội này, rõ ràng đã nắm rất chắc, cuối cùng lại chui ra một đống kỳ đà cản mũi này.

Số lượng đệ tử của Nhật Chiếu tông nhiều hơn bọn họ rất nhiều, thế nhưng giờ phút này bọn họ lại không sợ hãi một chút nào. Thậm chí ý chí chiến đấu của từng người còn sùng sục sôi trào, bọn họ đều bị lời nói của Lâm Phàm cảm hóa.

- Giết!

Âm Tiểu Thiên cầm trường kiếm trong tay, thân hình chợt lóe giống như Đại Bàng giương cánh. Trường kiếm trong tay hắn quét vài đường liền cắt đứt cổ một loạt mấy tên đệ tử trước mặt, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm:

- Lâm sư đệ, chúng ta báo thù cho đệ.

Cao Đại Tráng bỗng quát một tiếng, trán nổi gân xanh, trông vô cùng dữ tợn. Một cú giáng nổ trời, hắn trực tiếp đánh bay đệ tử Nhật Chiếu tông trước mặt. Cao Đại Tráng hùng hùng hổ hổ, ánh mắt lóe lên tia nguy hiểm:

- Dám khinh thường Lâm sư đệ nhà tao, tao giết hết chúng mày.

Các đệ tử Viêm Hoa gào lên một tiếng, tất cả xông vào.

Nhân số Nhật Chiếu tông vượt xa nhiều so với Viêm Hoa tông, nhưng giờ phút này Cừu sư huynh của bọn chúng bị thương thành như vậy; lại còn bị khí thế của đệ tử Viêm Hoa tông dọa cho, nhất thời loạn cào cào cả lũ. Trong lòng bọn chúng chỉ còn đúng một suy nghĩ đó là co giò lên chạy cho nhanh.

Cừu Lệ trợn mắt dữ tợn, phun mạnh ra một ngụm máu tươi. Hắn

không ngờ kết cục cuối cùng lại thành như vậy. Ban đầu nghĩ cứ lấy thực lực áp chế còn sợ gì không nghiền nát được Viêm Hoa tông, nhưng hiện tại lòng quân đã tan rã hết rồi.

Trận nổ vừa rồi đã làm banh xác hàng loạt đệ tử Tôi Thể tầng 5, tầng 6. So về thực lực tuyến trên, đã thua Viêm Hoa tông một quãng dài.

Hiện tại Lâm Phàm thực sự không còn lời gì để nói, cái con mẹ gì đang diễn ra thế này?

Cừu Lệ nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm, sau đó cắn răng chịu đựng vết thương nhanh chóng rút lui. Cứ tiếp tục ở lại tuyệt đối chỉ còn một con đường chết.

Thằng chó chết, Cừu Lệ ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Lã Khải Minh quay đầu:

- Sư đệ, đệ tĩnh dưỡng cho tốt đi, chờ chúng ta dọn sạch lũ khốn kiếp này sẽ đưa đệ về chữa thương.

Tình hình hiện tại hắn còn nghỉ ngơi thế nào được? Ban đầu muốn trốn chạy, nhưng bây giờ cũng đã không chạy được rồi. Chi bằng đại khai sát giới còn tích lũy thêm điểm tích phân.

- Sư huynh, ta còn có thể chịu đựng được. - Lâm Phàm cầm Cửu Hoàn Đại Đao trong tay, nhìn chằm chằm vào đệ tử Nhật Chiếu tông.

Lã Khải Minh kinh ngạc:

- Sư đệ, thương thế của đệ...

Lâm Phàm vung mạnh tay, lẫm liệt nói:

- Không sao, ta không thể đứng một bên mà nhìn sư huynh sư đệ mình đánh nhau được. Ta cũng muốn ra sức nỗ lực, tiêu diệt kẻ địch được bao nhiêu lại càng tốt bấy nhiêu.

Lã Khải Minh nhìn Lâm Phàm, hắn thật không nghĩ tới sư đệ đã bị thương đến như vậy rồi vẫn còn muốn giết địch. Cuối cùng, hắn vỗ vai Lâm Phàm:

- Được lắm, sư đệ, chúng ta kề vai chiến đấu đi.

Giờ phút này, khí thế của Lâm Phàm trong nháy mắt thay đổi, vác Cửu Hoàn Đại Đao phóng về phía lũ đệ tử trước mặt:

- ĐM mấy thằng nhãi con chúng mày, ông nội chúng mày tới đây.

Nghe thấy lời này của sư đệ, Lã Khải Minh nháy mắt đơ người, rồi cười khổ một tiếng. Hắn không nghĩ sư đệ lại bá đạo như thế, xông thẳng đến bên người sư đệ, đảm bảo an toàn không để sư đệ lại xảy ra thêm việc gì.

Tuy rằng hiện tại bản thân mang trọng thương, nhưng Lâm Phàm vẫn còn chịu đựng được. Chém chết vài đứa cặn bã này vẫn không thành vấn đề.

"Điểm tích lũy + 10.

Điểm tích lũy +20"

Bây giờ Lâm Phàm cứ chuyên môn nhắm bọn cùi cùi mà chém. Tuy rằng không thêm nhiều điểm tích lũy, nhưng may là nhân số của đối phương đủ nhiều.

Đột nhiên Lâm Phàm phát hiện Lã sư huynh chém một gã đệ tử ngã xuống đất. Đao vừa giơ lên chuẩn bị bổ xuống, Lâm Phàm đã hô to một tiếng:

- Sư huynh để ta giết, chính là thằng nhãi ranh này vừa nãy mới mắng ta. Không giết hắn, ta khó cởi mối hận trong lòng.

- Được rồi. - Lã Khải Minh ngưng tay, cứ thế giao tên đệ tử Nhật Chiếu tông này cho sư đệ.

Lâm Phàm vui sướng trong lòng, một đao bổ xuống.

Điểm tích lũy +40

Sảng khoái.

Chém chết một tên cặn bã Tôi Thể tầng 4, điểm tích lũy gia tăng làm tâm trạng hắn mới vui sướng biết bao nhiêu.

Hắn lại phát hiện Cao Đại Tráng đang giao chiến cùng một tên đệ tử Tôi Thể tầng 6.

Tuy rằng cảnh giới tu luyện giống nhau, nhưng Cao Đại Tráng rõ ràng chiếm ưu thế hơn, hoàn toàn lấy sức mạnh nghiền áp đối phương.

Một quyền đánh ra, âm thanh bạo phá nổ trong không khí.

Rắc!

Ngực tên đệ tử kia chịu phải cú đánh uy mãnh, lõm xuống thật sâu. Từng ngụm từng ngụm máu tươi phun ra ngoài.

Lúc Cao Đại Tráng chuẩn bị cho tên kia một cú cuối cùng, chợt nghe Lâm sư đệ kêu lớn:

- Sư huynh, để đệ đánh, lúc trước tên chó chết này có mắng đệ. Không tự tay giết hắn, tâm tình đệ thật sự rối rắm khó yên.

Tình trạng bây giờ của Lâm Phàm chỉ có thể khoan khoái chém những nhát dứt điểm, nhất là từ tay bọn Cao Đại Tráng. Thực lực của kẻ địch phía đối diện cũng không kém, chỉ là bọn chúng ai ai cũng muốn trốn chạy thoát thân. Lâm Phàm hắn muốn có lại cơ hội như vậy cũng không dễ dàng gì.

- Được. - Cao Đại Tráng thì không nghĩ nhiều như vậy, chỉ thu tay lại để cho Lâm sư đệ đến trả mối hận trong lòng.

Lã Khải Minh nhìn Lâm Phàm, trong lòng có chút kinh ngạc. Này này, rốt cuộc là có bao nhiêu tên đã mắng Lâm sư đệ vậy?

Sao mà cứ như lúc nào gặp địch đứa nào nó cũng mắng cho ấy.

- Chết đi cho ông! - Năng lực last hit của Lâm Phàm rất mạnh, tuyệt đối nhanh gọn chuẩn xác ngoan hiểm. Căn bản hắn không dư một hơi sức nào, thẳng tay chém chết tên đệ tử kia.

“Điểm tích lũy +60”

Đương lúc Lâm Phàm còn đang hăng say last hit, đệ tử Nhật Chiếu tông đã chạy không còn mống nào.

- Bà mẹ nó, chạy cũng nhanh quá đó. - Lâm Phàm trong lòng có chút khó chịu. Hơn nữa nhớ tới tên Cừu Lệ đang bị thương kia, nếu có thể chém chết hắn ta thì mới gọi là sảng khoái.

Phụt!

Đột nhiên Lâm Phàm phun ra một ngụm máu tươi.

Này đâu phải diễn kịch, là thật này. Đống máu này là đồ xịn hàng thật giá thật này.

Tình hình thân thể hiện tại chỉ có mình hắn biết, đó là bản thân đã bị trọng thương. Hắn chỉ cần tự sát là mười giây sau lại sống lại.

Nhưng bây giờ thì tự sát kiểu gì.

Xem ra chỉ còn cách miễn cưỡng quay về.

- Sư đệ, đệ không sao chứ? - Lã Khải Minh tiến lên, một tay đỡ lấy Lâm Phàm, trong mắt lộ ra tia lo lắng – Đệ gặp đệ tử Nhật Chiếu tông sao không hét lên một tiếng?

Các đệ tử vây xung quanh, họ rất bội phục Lâm sư huynh, dù chịu trọng thương như vậy cũng không ngăn được tinh thần kiên trì giết địch.

Tinh thần đó khiến bọn họ cảm động lẫn kính nể quá đỗi.

Lâm Phàm lẫm liệt đáp lời:

- Sư huynh, lúc ấy tình huống thật sự là quá nguy hiểm. Huống hồ nhân số đối phương quá nhiều, nếu ta kêu các ngươi lại đây, chỉ sợ sẽ làm liên lụy đến mọi người. Xin tha thứ sư đệ quá ích kỷ, chỉ là không muốn khiến các vị sư huynh đệ lãng phí tính mạng vì mình.

Lời vừa nói tất thảy đều cảm động.

Hu hu~

Có đệ tử con tim mỏng manh khóc rống lên.

- Thật không nghĩ tới Lâm sư huynh vì an nguy của chúng ta mà tự mình đi ngăn cản Nhật Chiếu tông.

Lã Khải Minh tiếp lời:

- Sư đệ, nếu đệ không báo cho chúng ta biết, thành Thiên Phong chắc đã... – Những lời cuối cùng không nói ra hết, bởi vì hắn thật sự là không biết nên nói cái gì.

Lâm Phàm áy náy bảo:

- Lúc ấy vừa nghĩ đến an nguy của các sư huynh đệ, ta cũng không kịp cân nhắc nhiều. May là chưa có gây ra đại họa gì.

Nói xong lời này, Lâm Phàm cảm giác mình đã chiếm được kha khá hảo cảm của mọi người rồi.

Nên té xỉu thôi.

Sau đó hai mắt nhắm tịt, giả vờ té xỉu.

Lã Khải Minh nhanh tay nhanh mắt lập tức đỡ lấy Lâm Phàm, lay lay:

- Sư đệ...

- Quay về, nhanh chóng chữa thương cho sư đệ. - Lã Khải Minh không chút do dự nào ôm lấy Lâm Phàm rời khỏi nơi này.

Hành động lần này đã thành công mỹ mãn. Chỉ không biết tình huống bên phía chiến trường đã như thế nào rồi.

Chương 12: Bí kíp tự sáng tạo công pháp

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Đối với việc sư đệ mình đã nhất quyết như vậy, Lã Khải Minh cũng chịu phục. Chính như lời hắn từng nói, người như này quả nhiên là nam tử hán.

- Sư đệ, thật sự không sao chứ? - Lã Khải Minh lo lắng hỏi.

Tuy rằng mới nãy trông sư đệ vẫn mạnh mẽ, nhưng vừa rồi chiến đấu quá mức kịch liệt, hắn sợ sư đệ cứ ngang ngạnh chống đỡ, khiến vết thương ngày một trở nặng.

Lâm Phàm khẳng định luôn một câu, không có việc gì.

Chẳng cần nói là có việc, hơi thở hắn đã yếu đi rõ như vậy.

Nhưng vừa nghĩ đến chuyện không thể chạy trốn thành công trong lòng hắn lập tức không thoải mái. Chẳng phải chỉ là bỏ trốn thôi sao, không thể cho hắn một cơ hội?

Vì sao lần nào vận số cũng đen như vậy, đi đường nhỏ cũng đụng quỷ được. Ừ thì coi như đụng đi, đã tính xong kế chuồn rồi, vậy mà lại còn có viện binh đến. Đây rõ ràng là không muốn chừa đường sống cho hắn.

Phụt!

Lại phun thêm một búng máu, thương thế của hắn nghiêm trọng đến mức nào vậy?

- Không xong rồi, xỉu, xỉu mất. - Lâm Phàm a một tiếng, trời đất quay cuồng, lăn đùng ra hôn mê bất tỉnh.

Lã Khải Minh vừa nhìn thấy liền nhanh chóng ôm lấy Lâm Phàm:

- Đi, nhanh chóng trở về.

Âm Tiểu Thiên tiến lên đưa ra một viên thuốc:

- Bón cho Lâm sư đệ uống cái này để ổn định thương thế trước.

…

Không biết qua bao lâu Lâm Phàm mới mở mắt, nhìn quanh quất thấy bầu trời bên ngoài tối mịt, e là đã nửa đêm.

Lúc này, hắn phát hiện Lã Khải Minh đang dựa vào bên giường đột nhiên mở mắt. Nhìn thấy Lâm sư đệ tỉnh lại, nhất thời liền vui vẻ:

- Sư đệ, ngươi cảm thấy thế nào rồi?

Hỏi ra câu này hắn mới thấy không đúng lắm.

Chính hắn cũng chẳng biết mình cảm thấy thế nào. Không cảm giác được đau đớn thì biết nói gì đây?

Cơ mà nhìn vẻ mặt lo lắng kia của Lã Khải Minh, Lâm Phàm rất bình tĩnh:

- Vẫn ổn, rất thoải mái.

Lã Khải Minh nghe được vậy liền nhẹ nhàng thở ra:

- Như vậy là tốt, sư đệ không biết thương thế của ngươi có bao nghiêm trọng. Lúc trị thương cho ngươi, đại phu ai cũng nói có thể sống được đã là kỳ tích. Lục sư huynh mang đến Thánh Đan chữa thương cho ngươi ăn mới cầm cự được thương thế.

- Hóa ra là như vậy. - Lâm Phàm gật gật đầu. Nghĩ đến mà ghê, lỡ như hắn tử ẹo ngay trước mặt bọn họ, xong lại hồi sinh như đúng rồi thì quá là gay go.

Cơ mà không nghĩ tới Lục sư huynh thế mà lại cho mình ăn Thánh Đan chữa thương, nghe đến cái tên đã biết là thuốc xịn.

- Sư huynh, sắc trời cũng không còn tối, chỗ ta cũng không còn việc gì nữa, huynh trở về nghỉ ngơi đi. - Lâm Phàm nói.

- Sư đệ, không sao đâu.- Lã Khải Minh còn không chịu rời đi, khẳng định là vẫn chưa yên lòng.

Nhưng mà Lâm Phàm lại không muốn hắn ở lại tí nào. Đợi lát nữa mình còn phải tự sát mà, hắn cứ không đi thì mình tự sát thế

nào.

Cái Thánh Đan chữa thương kia có lợi hại thế nào đi chăng nữa cũng làm cho hắn nháy mắt hồi phục được sao?

Như bây giờ đây, hắn cảm giác thân thể có gì đó sai sai, dường như khí huyết không lưu thông tốt, không dồn nổi sức lực.

- Sư huynh trở về nghỉ ngơi đi. Tình hình bây giờ rất căng thẳng, ta cũng không có việc gì. Huynh an tâm. - Lâm Phàm nói đi nói lại nhiều lần.

Cuối cùng Lã Khải Minh không nói thêm gì nữa đành gật gật đầu rời đi:

- Sư đệ, nghỉ ngơi cho tốt, có bất cứ chuyện gì cứ gọi ta.

Sau khi xác nhận Lã sư huynh đã rời khỏi, Lâm Phàm xuống giường. Hắn chỉ vừa hoạt động thân mình một chút liền có thể cảm nhận được có chút không thoải mái. Cái thân thể cứng nhắc này đúng là phải cần bù đắp lại mới được.

Lúc này, Lâm Phàm phát hiện Cửu Hoàn Đại Đao hắn từng cầm kia cũng bị người ta mang theo về, đang được đặt trên mặt bàn, hắn cảm thấy có chút câm nín.

- Ai lại nhặt cây đao về thế này, binh khí mình thuận tay cầm tạm còn bị tưởng luôn là của mình.

Thôi thì cũng không nghĩ nữa, hắn cầm Cửu Hoàn Đại Đao quệt thẳng một phát lên cổ.

Lâm Phàm cảm giác mình hơi bị táo bạo, động một cái là lại tự mình giết mình. Chuyện này nếu để cho người ngoài biết thì người ta sẽ nghĩ mình ra sao đây chứ?

Xuống một đao, hắn lập tức thành cái xác.

“Điểm khổ tu +10.”

Mười giây sau.

Lâm Phàm mở hai mắt, mặt mũi hớn hở. Toàn thân hắn thư thái, thương thế đều đã bị đẩy lùi.

Sau đó hắn liền nhanh chóng xem thử bảng điều khiển, xem thử lúc này đã được bao nhiêu điểm tích lũy rồi.

“Danh tính: Lâm Phàm.

Tu vi: Tôi Thể tầng 5.

Điểm khổ tu: 10510.

Điểm tích lũy: 1100.

“Thiên phú: Thân thể bất tử”

“Rút thưởng: Thanh Đồng (100), Bạch Ngân (300), còn lại chưa được mở.”

- Không tồi, đạt được nhiều điểm tích lũy như vậy, có thể rút thưởng được rồi.

Nếu không phải đã chủ động rút thưởng hai lần, hắn cũng không dám tin mình có thể rút được cái quần què gì thật.

Bạo Vũ Lê Hoa Châm của Đường Môn, lựu đạn.

Hai cái món ấy xuất hiện ở thế giới này đúng là kỳ quặc, được cái uy lực đúng là không tồi.

Một quả lựu đạn có thể nổ một tên Tôi Thể tầng 8 thành tàn phế. Nếu may mắn rút được nhiều nhiều, sau này ai dám làm càn với mình nữa.

- Trước tiên thử vận may một lần, rút thưởng Thanh Đồng 100 điểm tích lũy nào.

- Tới nào.

“Tiêu hao 100 điểm tích lũy.”

“Rút thưởng Thanh Đồng được: Cảm ơn đã tham gia, chúc bạn may mắn lần sau.”

Mặt Lâm Phàm đang hí hửng đột nhiên cứng lại.

- ? ? ?

Đây là có ý gì? Chẳng lẽ còn có rút thưởng không thành công? Không phải rút thưởng này là chắc chắn đạt được à?

Hắn hơi bị khó hiểu, lừa đảo à.

Ngay từ đầu đã đưa ra một phần rút thưởng vĩnh viễn, trúng rồi.

Rút thưởng hai lần Thanh Đồng, cũng trúng nốt, thậm chí rất không tồi.

Đến bây giờ lại nói với mình là bà mẹ nó không phải chắn chắn trúng, lừa con mẹ nó đảo.

100 điểm tích lũy cứ thế đi tong.

- Ông đệt mợ. - Nếu giờ có thanh đao trong tay hắn nhất định sẽ chém cái trò rút thưởng này thành phế vật, gạt người vl.

Mà thôi được rồi, nhịn cho qua, chúng ta lại tiếp tục rút tiếp, không nhỏ nhen vậy.

Chẳng qua lần này, hắn rút luôn 300 điểm tích lũy.

"Tiêu hao 300 điểm tích lũy."

"Rút thưởng Bạch Ngân được: Trúng Bí kíp tự sáng tạo ra công pháp."

Lâm Phàm: ? ? ?

- Cái quần què gì vậy, 300 điểm tích lũy, rút ra thứ khỉ gió này?

- Không đúng, từ từ đã. "Bí kíp tự sáng tạo ra công pháp", nghe cũng có vẻ rất ghê gớm.

Thời khắc ấy Lâm Phàm đột nhiên nhớ đến một chuyện. Hắn có từng nghe qua truyền thuyết muốn trở thành cường giả hô phong hoán vũ tung hoành thiên hạ, điều tất yếu là cần tự sáng tạo ra công pháp của riêng mình. Chỉ có người tự nghĩ ra được công pháp mới đủ tài năng trở thành kẻ mạnh chân chính.

Khoảnh khắc nghĩ đến những lời này, hai mắt Lâm Phàm lóe sáng.

Hắn không ngờ lại rút trúng loại bảo bối này. Tuy rằng chỉ là bí kíp sáng tạo công pháp cấp Nhân Giai, nhưng tất nhiên cũng không thể xem thường.

Cho dù là cường giả Địa Cương cảnh, muốn sáng tác ra một môn công pháp cũng là chuyện không thể.

Chỉ có cảnh giới, cảm ngộ, học thức đạt đến trình độ nhất định

mới có khả năng làm được điều đó, bằng không hết thảy đều là nói cho vui mồm thôi.

Lâm Phàm tay có chút run run, hắn vừa kích động vừa hưng phấn.

Không ngờ rằng vận số lại hên đến vậy, mình lại rút trúng được bảo bối tốt đến thế này.

Sau đó, hắn nhanh chóng mở quyển bí kíp ra.

Tuy rằng chỉ có vỏn vẹn một trang, nhưng tuyệt đối sẽ kinh hãi thế tục.

Đột nhiên.

Đồng tử Lâm Phàm co cả lại.

Như kiểu không tin được.

Chỉ thấy trong đó viết:

"Thế gian tồn tại ngàn vạn loại công pháp, đều có lý cả, không thể là bịa đặt. Vì vậy, phương thức sáng tạo công pháp như sau:

Tìm kiếm một quyển công pháp, ngược lại tất cả mà tu hành. Nếu không sợ chết có thể thử thêm vài lần, chắc chắn sẽ thành công."

Sau khi xem xong, Bí kíp sáng tạo công pháp Nhân Giai kia cũng hóa thành bạch quang nhập vào trong thân thể hắn.

- Ông… Ông… - Lâm Phàm đỏ bừng mặt, thở hổn hển, và sau đó liền bộc phát.

- Ông đệch con mọe!! Bà mài đùa bố à? Lại còn cái gì "nếu không sợ chết thì thử vài lần". Thử thử cái đéo!

- Trả lại bố 300 điểm tích lũy!

Chương 13: Ngủ cái lờ mịa mài, high lên!

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Hắn đã không còn ôm kỳ vọng gì đối với "Bí kíp tự sáng tạo công pháp Nhân Giai", nói nữa cũng bằng không nói. May mà còn có 700 điểm tích luỹ, có thể tiếp tục rút thưởng.

Cái trò gọi là rút thưởng, chơi rồi dễ nghiện.

Mặc dù hắn không thích cờ bạc, nhưng cái trò rút thưởng này cứ rút là rút được đồ xịn làm hắn cũng hoang mang.

- Tiếp tục dùng 100 điểm tích luỹ.

- Tới đi.

"Tiêu hao 100 điểm tích luỹ."

"Rút thưởng Thanh Đồng được: Cảm ơn đã tham gia, chúc bạn may mắn lần sau."

- Ông đệt!

Lâm Phàm cảm thấy tức ngực, có nhất thiết phải như vậy không? Lần trước đã dính một lần cảm ơn đã tham gia, bây giờ lại tiếp tục cảm ơn lần nữa, tỷ lệ trúng thưởng rốt cuộc là bao nhiêu vậy.

Lại lãng phí thêm 100 điểm tích lũy, con tym anh đau.

Số điểm tích luỹ này phải vất vả lắm mới có được, sao nỡ ra nông nỗi này.

- Mẹ nó chứ, dùng luôn 300 điểm tích luỹ, xem còn không được sao?

- Tới luôn, rút cả hai loại.

"Tiêu hao 300 điểm tích luỹ."

“Rút thưởng Bạch Ngân được: Cảm ơn đã tham gia, chúc bạn may mắn lần sau.”

Lâm Phàm nhìn thấy thông báo này ngu hết người, muốn chết đi cho xong. Hắn không ngờ lần này vẫn chúc bạn may mắn lần sau tập hai? Nhìn ông mày đây dễ ức hiếp nên cứ thế bắt nạt phải không?

- Không rút, không chơi nữa, trả lại cho bố 300 điểm tích luỹ.

Nhưng số điểm tích lũy này đã tiêu hào rồi nào còn đường quay lại nữa.

Hắn không dám nhìn nữa, sợ nếu còn nhìn tiếp sẽ uất không chịu được mà ói ra máu luôn.

“Rút thưởng Bạch Ngân được: Chúc mừng trúng thưởng một viên đan dược Sư Hổ Đan cấp tu luyện thượng phẩm Nhân Giai.”

- Í!

Phút chốc Lâm Phàm mở to mắt, lệ rơi đầy mặt, cảm tạ ông trời cuối cùng thương cho hắn rút trúng.

Nếu như lại nghe được câu “Cảm ơn đã tham gia”, hắn cũng không dám đảm bảo lần sau còn dám tham gia rút thưởng nữa hay không.

Cũng hên là vận may bộc phát, cuối cùng cũng trúng thưởng, mặc dù chỉ là một viên đan dược nhưng còn hơn là không có gì.

Nhìn viên đan dược trong tay, Lâm Phàm không chút do dự nuốt luôn xuống bụng, không thèm tìm hiểu xem viên thuốc này có tác dụng gì.

- Dược lực thật mãnh liệt. – Thuốc vừa vào miệng, Lâm Phàm đã cảm thấy thân thể bắt đầu khô nóng, liền vận công ‘Luyện Thể Quyết' luyện hoá hiệu lực của thuốc.

“Điểm khổ tu +50

Điểm khổ tu +50

....”

Cứ thế cho đến tận khi điểm khổ tu đạt đến 16000 điểm thì mới dừng lại.

Lâm Phàm trợn mắt kinh ngạc, hắn không ngờ rằng chỉ với một viên đan dược vậy mà làm tăng lên nhiều điểm khổ tu như vậy, sau đó không thể chần chờ được mà ấn nút (+).

Tu vi: Tôi Thể tầng 6 (+).

Điểm khổ tu: 0

Không ngờ được rằng tu vi quả nhiên tăng lên thật.

Hắn cảm nhận được thay đổi rõ rệt trong cơ thể, thân thể gống như đã đạt đến cảnh giới viên mãn, xương cốt kêu lên răng rắc, trở nên cứng rắn hơn rất nhiều so với trước kia.

Hắn đã đột phá đến Tôi Thể tầng 6, bắt đầu tôi luyện xương cốt rồi.

- He he. – Lâm Phàm hớn hở ra mặt, cảm giác thực lực tăng lên thật không tệ.

Đồng thời hắn đã phát hiện uống đan dược xong vận công luyện hóa dược lực cũng có thể làm tăng điểm khổ tu. Về sau nếu có cơ hội nhất định phải tìm thêm đan dược khác mới được.

Chỉ đáng tiếc là hắn không biết luyện đan dược, nếu không chẳng phải sẽ nhanh chóng max cấp luôn.

Sắc trời vẫn còn sớm, hắn vẫn chưa buồn ngủ chút nào. Ở cái thế giới này nếu ngươi không có thực lực chỉ có bị người khác đánh cho bầm dập.

Giống như Viêm Hoa tông vậy, thực lực tổng thể không mạnh, cho nên luôn bị các tông môn khác nhắm đến, ý đồ xâm chiếm, cướp đoạt tất cả mọi thứ. Nếu như thực lực bản thân mình không mạnh, sau này gặp phải kẻ thù chỉ sợ phải chịu nhục.

Hắn ngồi xếp bằng, bắt đầu vận công 'Luyện Thể Quyết'.

"Điểm khổ tu +1"

Điểm được cộng rất ít nhưng tốc độ lại rất nhanh.

Không biết qua bao lâu, Lâm Phàm cảm thấy thân thể bắt đầu kháng nghị, cảm giác như mệt mỏi quá độ, muốn nghỉ ngơi.

Nếu như không phải hôm nay trải qua chuyện này, hắn có lẽ đã đi ngủ rồi.

Nhưng hiện tại thì không thể.

- Ngủ cái lồn mịa mài í, high lên! - Lâm Phàm không chút do dự cầm lấy Cửu Hoàn Đại Đao chém luôn một nhát.

Một đao mất mạng, không có chút nương tay nào.

“Điểm khổ tu +10.”

Mười giây sau.

Lâm Phàm mở hai mắt ra, lập tức cảm thấy tinh thần sảng khoái, không còn một chút buồn ngủ nào.

- Quả nhiên cái ‘Thân bất tử’ này thật biến thái. – Lâm Phàm phát hiện cái rút thưởng Vĩnh Viễn này thật sự rất đỉnh, cái ‘Thân bất tử’ rút được nói đơn giản chính là BUG. Không nói đến việc mất cảm giác đau đớn, sau khi sống lại thân thể hoàn toàn khôi phục đến trạng thái tốt nhất.

Tu luyện, tiếp tục tu luyện.

Thẳng một mạch đến bình minh.

Lâm Phàm từ trong trạng thái tu luyện khôi phục lại, kiểm tra điểm khổ tu đã lên tới hơn tám nghìn điểm.

Xem ra, hắn chỉ có một con đường duy nhất là cố gắng.

Hiện tại hắn không còn một điểm tích luỹ nào, nhất định phải nghĩ biện pháp kiếm điểm tích luỹ mới được, sau đó lại tiếp tục tham gia rút thưởng.

Mặc dù xác suất trúng của cái trò rút thưởng này hơi bị quá quắt, nhưng đã trúng thì đều là vật phẩm tốt, đáng để hắn tiếp tục đầu tư.

Đúng lúc này Lâm Phàm cảm thấy bên ngoài có người đến.

Kẽo kẹt!

Lã Khải Minh đẩy cửa bước vào, đúng lúc nhìn thấy Lâm Phàm xuống giường vội vàng tiến lên:

- Lâm sư đệ, thương thế của đệ còn chưa lành, mau tranh thủ thời gian nghỉ ngơi đi.

Lâm Phàm nói:

- Sư huynh, không cần lo lắng, ta bây giờ rất khỏe. Đan dược Lục sư huynh cho ta dùng rất có hiệu lực. Bây giờ ta cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh.

Lã Khải Minh nhìn Lâm Phàm, chừng như không tin tưởng. Bị trọng thương như thế mà đã khoẻ lại thì hơi bị nhanh quá.

Có điều đan dược Lục sư huynh đưa đích xác là thứ không tầm thường, người bình thường không thể nào có được.

- Lâm sư đệ...

Bọn Âm Tiểu Thiên và Cao Đại Tráng tới. Âm Tiểu Thiên còn cầm theo một hộp đựng cơm trong tay:

- Sư đệ, đây là canh đại bổ sư huynh chuẩn bị cho đệ. Mặc dù có rất nhiều loại thảo dược tạm thời còn thiếu nhưng cũng rất tốt cho thân thể, đệ uống thử đi.

Lâm Phàm cười:

- Cảm ơn sư huynh.

Trong lòng hắn lại có chút bất đắc dĩ.

Mấy tên ngốc các người đối xử với ông tốt như vậy làm gì, làm ông không nỡ rời đi.

Cơ mà cũng không được, hắn nhất định phải rời đi, không thì làm sao mà đạt tới cảnh giới nhân sinh.

Đúng lúc này Trương Long cũng tới, cũng mang theo một cái hộp, khi thấy mọi người đều ở đây không khỏi sửng sốt:

- Các vị sư huynh đệ cũng tới à. – Sau đó nhìn Lâm Phàm: - Sư đệ, đây là canh gà hầm cách thủy ta tìm được cho đệ, có thể giúp bổ sung máu, đệ mau ăn đi.

- Đa tạ sư huynh.

Âm Tiểu Thiên cười:

- Không ngờ Trương sư đệ vậy mà còn có lúc quan tâm ngườii khác.

Trương Long liếc mắt nhìn Âm Tiểu Thiên:

- Âm sư huynh, mặc dù thường ngày chúng ta không hợp, nhưng ta đối với Lâm sư đệ thật lòng thật dạ quan tâm.

- Thật vậy sao? Vậy sao trước kia ta nhìn thấy, trên sân luyện võ, ngươi đối với Lâm sư đệ hình như có ý kiến không nhỏ. – Âm Tiểu Thiên và Trương Long vốn có chút mâu thuẫn nhỏ.

- Ngươi... – Trương Long vốn không biết cách nói chuyện, mỗi khi có việc đều trực tiếp dùng nắm đấm giải quyết.

Cao Đại Tráng đứng dậy, chắn trước Âm Tiểu Thiên:

- Ngươi muốn làm gì!

Lâm Phàm nhìn thấy tình hình này cũng cảm thấy bó tay, tức tốc đứng ra giảng hòa.

Đừng con mẹ nó bảo cuối cùng lại thành đánh nhau đến một mất một còn.

Chương 14: Ta nhiều tuyên ngôn lắm

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Ừng ực ừng ực!

Dưới những ánh mắt hằm hè của đôi bên, hắn không còn cách nào khác đành uống cạn hai bát canh đại bổ.

Thế mà không ngờ lại thực sự có tác dụng, khí huyết trong cơ thể hắn đột nhiên sôi trào.

Trương Long nói:

- Không ngờ Lâm sư đệ lại khôi phục nhanh như vậy, đan dược mà Lục sư huynh đưa cho thật là hữu dụng.

Âm Tiểu Thiên tiếp lời:

- Theo ta thấy vẫn là do Lâm sư đệ có thân thể khỏe mạnh, nếu không dù có Thánh đan chữa thương cũng không khỏi nhanh vậy được.

Lâm Phàm dương dương tự đắc:

- Đương nhiên rồi, thân thể này của ta chính là sắt thép, bị người ta chém mấy chục đao cũng không nhíu mày một cái, ngày hôm sau lại lập tức sinh long hoạt hổ.

- Không hổ là đệ tử của Viêm Hoa tông, khí phách phải nên như vậy.

Đúng lúc này bên ngoài vang lên tiếng đằng hắng.

- Lục sư huynh, Phương sư huynh. - Mọi người nghe được âm thanh này, đều nhìn về phía cửa.

Lục Đạo Thăng dẫn theo Phương Kình từ từ đi vào, trên mặt hai người đều mang theo vẻ tươi cười.

Trận chiến hôm qua bọn họ thắng, tuy rằng tổn thất không nhỏ nhưng ít nhất đã đẩy lùi được Nhật Chiếu tông.

Phương Kình nhìn Lâm Phàm gật gật đầu:

- Lục sư huynh, chuyện ngày hôm qua sư đệ cũng nghe nói qua. Không nghĩ tới Lâm sư đệ đây lại dũng mãnh như vậy, một mình đối mặt với mấy nghìn đệ tử của Nhật Chiếu Tông mà không hề sợ hãi. Cuối cùng còn định thà tự sát cũng không muốn chết trong tay đệ tử Nhật Chiếu Tông.

Đối với nhân tài như vậy, Phương Kình có chút không dám tin, thật sự là ý nghĩa quá lớn.

Được khen ngợi, Lâm Phàm rất khiêm tốn xua tay:

- Đâu nào, đâu nào, ta có gì mà được xem là dũng mãnh. Cơ mà sư huynh, cũng phải nói hôm qua nguy hiểm thật, nếu không gắng gượng được sợ rằng giờ này các huynh cũng không còn nhìn thấy ta nữa rồi.

Lục Đạo Thăng nói:

- Lâm sư đệ tuyệt vời lắm, công lao này của đệ ta đã nhớ rõ, chờ đánh bại Nhật Chiếu tông rồi quay về nhất định sẽ báo lên trên. Tông môn vẫn luôn xem trọng những đệ tử như đệ.

Lâm Phàm đáp:

- Sư huynh nói thế này lại không đúng rồi. Đệ tử Viêm Hoa tông bảo vệ tông môn làm sao lại phải ban thưởng chứ, đây là tinh thần mà mỗi đệ tử Viêm Hoa tông đều nên có.

Đương nhiên, trong lòng hắn thì lại đang điên cuồng chửi thề.

Sao lần éo nào cũng chỉ là nhớ rõ, không thể tiền trao cháo múc luôn được sao. Ví dụ như ban thưởng chút đan dược này nọ, cũng coi như là đã tốt lắm rồi.

Bọn Lã Khải Minh thì gật gật đầu, họ cảm thấy Lâm sư đệ nói quá là chí phải.

Những lời như vậy, bọn họ không thể nói nổi, đồng thời đem những lời này ghi nhớ trong lòng, cảm thấy học thức của Lâm sư đệ hẳn là rất cao.

Lục Đạo Thăng nhìn Lâm Phàm:

- Lâm sư đệ, tình trạng thân thể đệ hẳn là cũng khá hơn nhiều rồi. Ta lại đang nghĩ đến một chuyện, đó là để cho Lâm sư đệ đứng trước toàn thảy các đệ tử phát biểu nêu cao tinh thần này, các đệ thấy thế nào?

Lã Khải Minh trong lòng vui vẻ:

- Rất hay.

Âm Tiểu Thiên cũng gật đầu:

- Lâm sư đệ anh dũng như vậy, nên cho tất cả các sư huynh đệ đều được biết.

Lâm Phàm sửng sốt, mấy tên ngốc này muốn hắn lên đài phát ngôn sao?

- Như thế không ổn lắm đâu. – Lâm Phàm khiêm tốn nói. Hắn mới đến đây không bao lâu đã phải lên đài phát ngôn, lại còn để cho muôn người chú mục, có bao ngượng ngùng.

Trong lòng hắn còn chưa có chuẩn bị gì.

Lục Đạo Thăng thế nhưng không cho Lâm Phàm cơ hội từ chối:

- Nếu đã vậy thì bây giờ đi luôn thôi. Sau khi chiến đấu với Nhật Chiếu tông tâm trạng của các đệ tử đều mệt mỏi. Nhất định phải cho họ cảm nhận được tinh thần này của Lâm sư đệ, để có thể đem toàn bộ dũng khí ra mà đối đầu với Nhật Chiếu tông.

Nghe xong Lâm Phàm liền biết lần này hắn chạy không thoát được, nhưng trong lòng hắn đã hơi xao động, lại có chút phấn khởi.

Lớn đến từng này, hắn còn chưa bao giờ đứng trước mặt nhiều người như vậy để phát biểu đâu.

Chờ chút, câu đầu tiên mình nên nói gì đây?

…

Trên quảng trường.

Lục Đạo Thăng đã có mệnh lệnh, toàn bộ các đệ tử đều phải đến tập hợp.

Hôm qua thắng trận khiến họ có được sự cổ vũ rất lớn, nhưng khi nghĩ đến các sư huynh đệ thân thuộc đã chết, trong lòng họ thật

sự rất khổ sở.

Trước kia còn ở tông môn, bình thường chỉ có tu luyện với rèn luyện. Đến lúc ra trên chiến trường mới biết sự thật tàn khốc, hôm nay còn có thể nhìn nhau nói chuyện, nói không chừng ngày mai đã chẳng còn gặp lại.

Lục Đạo Thăng lên đài, kiểm tra các đệ tử bên dưới:

- Hôm qua, Nhật Chiếu tông khởi xướng chiến tranh. Tuy rằng chúng ta đã đánh lui chúng nhưng không ít đệ tử đã chết dưới lưỡi đao của của Nhật Chiếu tông. Cũng vào ngày hôm qua, một ngàn đệ tử ta bao vây quân cướp thành Thiên Phong của Nhật Chiếu tông đã đẩy lùi toàn bộ bọn chúng. Mà trong đó có đệ tử Lâm Phàm của chúng ta, một mình đối mặt với Nhật Chiếu tông nhưng không hề sợ hãi. Thậm chí cuối cùng thà tự sát cũng không muốn chết trong tay lũ Nhật Chiếu tông. Tinh thần gan dạ này thật đáng kính nể.

Lâm Phàm nghe mà ngượng ngùng, nhưng hắn vẫn hếch đầu lên. Nói không sai chút nào, tinh thần gan dạ này hỏi có ai dám không phục không.

Cơ mà hắn cũng vốn định dựa vào cơ hội này mà chạy trốn, nào có nghĩ đến không thành công.

Các đệ tử dưới đài ngoảnh mặt nhìn nhau.

Chuyện ngày hôm qua họ đã nghe nói.

Ban đầu bọn họ vốn cho rằng là thập tử nhất sinh, không ngờ rằng cuối cùng lại thắng lớn. Lâm Phàm thì họ cũng có nghe nói qua, đều rất hiếu kì không biết bộ dáng hắn như thế nào mà dũng mãnh như vậy.

Lúc này đây, Lâm Phàm bước lên đài.

Nhìn đông đảo các đệ tử bên dưới, hắn cũng hơi hồi hộp.

Hắn ho nhẹ một cái, biểu tình dần trở nên nghiêm túc.

- Chào các vị sư huynh đệ, ta là Lâm Phàm.

Trong nháy mắt,

Lâm Phàm cảm nhận được vô số đôi mắt đang dính chặt vào hắn. Mà tia sáng ánh lên trong những đôi mắt ấy khiến hắn có chút không chịu nổi.

Đó là những tia sáng của sự sùng bái.

Hắn không khỏi ưỡn thẳng lưng, thời khắc được vô vàn ánh mắt chú ý tất nhiên phải bày ra toàn bộ khí thế của bản thân.

Nhưng mà nên nói cái gì bây giờ?

Toàn thảy im thin thít, mọi người đều thấp thỏm nhìn Lâm Phàm, không biến hắn sẽ nói gì đây.

Mà Lâm Phàm bị chừng đó ánh mắt nhìn chằm chằm đến muốn xẹp luôn rồi. Lồn mẹ nó, lúc lên đài chưa kịp nghĩ ra nên nói gì, giờ thì bế tắc luôn.

Nếu như cứ nói bừa thì khẳng định không đủ rung động. Mà muốn rung động thì không biết nên nói cái gì đây.

Nghĩ kỹ xem, mấy tuyên ngôn làm người ta nhiệt huyết sôi trào mà ở địa cầu người ta hay nói thế nào nhỉ.

Cao Đại Tráng nhỏ giọng cẩn thận hỏi:

- Ê, Lâm sư đệ làm cái gì vậy?

Âm Tiểu Thiên ánh mắt khấp khởi nhìn Lâm Phàm:

- Lâm sư đệ đang chuẩn bị cảm xúc, cứ chờ chút là được.

- Ờ… ờ. – Cao Đại Tráng gật đầu. Lâm sư đệ siêu thật, lát nữa nhất định sẽ nói ra những lời kinh thiên động địa.

Lúc này, cuối cùng Lâm Phàm cũng nghĩ ra. Hắn hít sâu một hơi, ánh mắt đột nhiên thay đổi, thở ra một hơi đầy bi tráng.

Trong phút chốc tất cả mọi người đều bị ảnh hưởng, từng người từng người nhìn Lâm Phàm chờ đợi.

- Đệ tử như chúng ta có trách nhiệm gìn giữ đất đai, từng thước cỏ cũng không được buông tay, vì gìn giữ tông môn bảo vệ gia đình mà chống Nhật Chiếu Tông. Cho dù có hi sinh đến chỉ sót lại một người cuối cùng, cũng tuyệt đối không lùi bước.

Lâm Phàm nói xong cảm thấy thực sảng khoái.

Nhưng mà tình hình lại có vẻ không đúng lắm.

Hiện trường sao lại im lặng như vậy, chẳng lẽ mình nói không

hay sao?

Hay là nói thêm vài thứ khác, ví dụ như vài câu như thế này.

- Ta còn tông mất, ta mất tông còn.

- Cho dù chân ta gãy, cũng đừng quan tâm. Ta đã quyết tâm chết vì tông, lấy nhân cách bảo toàn tông môn.

Khoan đã!

Đây toàn là các tuyên ngôn bi tráng mà.

Lúc Lâm Phàm cứ tưởng là không xong rồi thật, thì một tiếng hét lớn vang đến:

- Nói hay lắm!

Lục Đạo Thăng hai mắt ửng đỏ, thân là Địa Cương cảnh đệ tử của tông môn, dẫn đầu các đệ tử xuất quân, vì môn phái, vì đất nước. Nay lời Lâm Phàm nói đều là những lời từ tận đáy lòng của hắn.

Lâm Phàm bó tay chấm cơm. Nói thì không nói sớm, làm người ta sợ chết khiếp, cứ tưởng là thiếu muối lắm cơ.

Chương 15: Phải tem tém lại

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy

Lục Đạo Thăng lên đài, dùng ánh mắt thân thiết nhìn Lâm Phàm, những lời của Lâm Phàm đã nói lên điều sâu từ tận đáy lòng hắn.

Tuy rằng tu vi của hắn là Địa Cương cảnh nhưng ở trong tông môn cũng chưa tính là gì.

Thế nhưng số người có nhiệt huyết nguyện ý sứt đầu mẻ trán vì tông môn lại vô cùng ít. Phần lớn mọi người đều đang hưởng thụ đãi ngộ của tông môn, tìm cách tu luyện đến cái cảnh giới cao nhất như có như không kia.

Trước kia hắn chỉ là một tên luyện võ nghèo túng, về sau vừa may được một trưởng lão của Viêm Hoa tông nhìn trúng. Trưởng lão mang hắn về tông môn dốc lòng dạy bảo. Đến khi xảy ra chiến tranh, tất cả mọi người đều thoái thác, hắn lại không do dự đứng ra, tiên phong chỉ huy xuất kích, chỉ vì muốn bảo vệ tông môn. Nếu không có Viêm Hoa tông thì cũng không có đại gia đình phía sau hắn.

Bây giờ một đệ tử lại nói ra những lời như thế, làm sao hắn có thể không phấn chấn được.

- Nói hay lắm! - Lục Đạo Thăng nhìn về phía Lâm Phàm hài lòng gật đầu.

Lâm Phàm rất là bình tĩnh, mấy lời đó chỉ tính là xàm xàm mà thôi. Hắn còn rất nhiều lời chưa nói đâu, nhưng hiện tại nói như vậy đã đủ.

Nói quá nhiều thật ra lại cảm thấy không hay lắm.

Lã Khải Minh giơ nắm tay lên, ở dưới đài hoan hô:

- Lâm sư đệ, hay lắm!

Các đệ tử khác hô to:

- Bảo vệ tông môn và gia đình, không được nhân nhượng!

Lục Đạo Thăng hỏi:

- Lâm sư đệ, đệ còn lời nào muốn nói không?

Lâm Phàm bình tĩnh xua tay:

- Lục sư huynh, những lời muốn nói đã nói hết rồi, không cần nói thêm gì nữa.

Đối với Lâm Phàm mà nói, còn có thể nói cái gì? Mồm miệng của hắn mà còn nói nhiều nữa là chỉ có làm cho mấy thằng cha này tốc hết váy lên mà đi tìm Nhật Chiếu Tông oánh nhau tơi bời luôn mất.

Hắn bây giờ cũng không hiểu ra làm sao lắm. Hắn đi vào thế giới này, chủ nhân cũ của thân thể này vốn là đệ tử của Viêm Hoa tông, cứ cho là chủ nhân cũ của thân thể này có tình cảm với Viêm Hoa tông thế nào đi chăng nữa vốn dĩ cũng chẳng phải chuyện của hắn. Hắn chỉ là một kẻ qua đường, trong lòng luôn nghĩ tới việc chạy trốn khỏi đây.

Trời cao biển rộng, mặt đất bao la, cơ hội tự do bay lượn của mình rồi cũng sẽ tới.

Chứ không phải tiêu tốn sức lực trên cái chiến trường này.

Dưới sự chăm chú theo dõi của hàng vạn người, Lâm Phàm đi xuống đài cao.

Lã Khải Minh vội vàng bước tới:

- Lâm sư đệ, đệ phát biểu hay quá. Những lời này sẽ trở thành lời răn của ta, vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng.

Cao Đại Tráng gật đầu:

- Ta cũng vậy, nhiệt huyết sôi trào. Vì tông môn mà sứt đầu mẻ trán cũng không hề hối tiếc. Nếu như chúng ta e ngại, con dân của tông môn chúng ta ở hậu phương chỉ sợ sẽ bị bọn Nhật Chiếu tông giở thủ đoạn tàn nhẫn.

Đối với sự tâng bốc này Lâm Phàm còn có thể nói gì đây? Các người vui là được.

...

Tại Nhật Chiếu tông.

Cừu Lệ mang theo thương tích đầy mình lết về, những người có cấp bậc cao ở Nhật Chiếu tông nghe xong chuyện này sắc mặt cực kì khó coi. Bọn hắn không ngờ cục diện vốn dĩ thắng chắc vậy mà lại trở thành như thế này.

- Sư huynh, Cừu Lệ biết tội rồi, xin hãy cho ta một cơ hội. – Mồ hôi trên trán Cừu Lệ chảy róc rách, sắc mặt tràn ngập vẻ hoảng sợ.

Dựa theo tình hình này, tội của hắn đáng chết vạn lần. Nhưng mấu chốt là hắn không muốn chết.

Nam tử đứng trước mặt Cừu Lệ khí tức âm trầm, ánh mắt nhìn về phía Cừu Lệ như đang nhìn một người đã chết.

- Ngươi đã tàn phế. – Nam tử cất tiếng, ống tay áo Cừu Lệ trống rỗng, nhìn rất thê thảm.

Mà Cừu Lệ nghe xong sắc mặt đại biến, vội vàng quỳ gập xuống sàn, nện trán bình bịch lên nền nhà:

- Sư huynh tha mạng, tha mạng...

Nam tử lạnh lùng nhìn Cừu Lệ, trực tiếp khoát tay:

- Mang xuống, đem đi cho ăn.

Hai chữ “cho ăn” này đối với Cừu Lệ mà nói như sấm sét giữa trời quang. Điều đó đại biểu rằng, hắn sắp bị Cự Thú Chiến Tranh ăn thịt.

Cự Thú Chiến Tranh là loại yêu thú được nuôi dưỡng bằng phương pháp đặc biệt để bồi dưỡng ra tính hung tàn, mà hắn bây giờ chuẩn bị trở thành thức ăn dinh dưỡng cho cự thú.

- Không! Sư huynh tha mạng!!!

Mặc kệ cho Cừu Lệ cầu xin cỡ nào cũng không có tác dụng, trực tiếp bị đệ tử ở hai bên lôi xuống.

Đối với Nhật Chiếu tông mà nói, đã tàn phế thành bộ dạng như vậy còn có tác dụng gì nữa.

Nếu như không phải đang xảy ra chiến tranh, có lẽ chẳng ai quản đến, nhưng đang lúc chiến tranh như bây giờ, phế vật là thứ thừa thãi nhất.

…

Hiện tại tâm tình Lâm phàm vô cùng sảng khoái.

Đó là thứ cảm giác thoải mái không nói nên lời, được chảnh trước mặt nhiều đệ tử như vậy, thử hỏi có phê hay không?

Trong phòng.

Lâm Phàm ngồi xếp bằng bắt đầu tu luyện. Hứng thú lớn nhất của hắn bây giờ là gia tăng thực lực của bản thân, chỉ có thực lực tăng lên mới là điều chân thật nhất.

“Điểm khổ tu +1”

“Luyện Thể Quyết” là công pháp bắt buộc phải học của đệ tử Viêm Hoa tông, nhưng với Lâm Phàm mà nói thì con mẹ nó chẳng bõ dính răng.

Lúc này, Lâm Phàm mở hai mắt ra, không khỏi trầm mặc.

Kỳ thật hắn nên thử một lần.

Hắn nghĩ đến ‘Bí kíp sáng tạo công pháp Nhân Giai’ mình rút thưởng được. Bất kể nói thế nào, nếu như không thử một chút thì cũng không đúng lắm.

Nhớ lại pháp môn tu luyện ‘Luyện Thể Quyết’, hắn sàng lọc một chút trong đầu.

Lâm Phàm đã đưa ra quyết định, trực tiếp tiến vào trạng thái tu luyện.

Bước đầu tiên trước mắt không thay đổi. Bước thứ hai, chúng ta đi theo một con đường khác.

Nhất định sẽ tạo ra công pháp mới.

Bắt đầu tu luyện!

Lâm Phàm đột ngột mở to mắt, không đúng lắm! Thân thể hắn phát sinh biến hóa cực lớn.

Huyết khí sôi trào cứ như muốn nổ tung ra.

Trên người hắn bay ra từng cái bong bóng.

Bùm!

Và thế là hắn nổ banh xác pháo.

“Điểm khổ tu +10.”

Mười giây sau, Lâm Phàm tỉnh lại.

- Ông đệt mợ, có nhất thiết phải thế không, không cho người ta cơ hội phản kháng đã nổ cái bùm. Cái trò luyện sai công pháp này không ngờ lại nghiêm trọng như vậy. - Lâm Phàm lẩm bẩm, cảm thấy sờ sợ.

Khi nhìn thấy vách tường bốn phía, Lâm Phàm câm nín luôn.

Máu bê bết khắp các vách tường, thế này thì có cho người ta sống nữa hay không. Nếu để các sư huynh bước vào nhìn thấy tình trạng này, họ sẽ nghĩ rằng mình đã gặp chuyện gì bất trắc mất.

- Đệch, nơi đây không nên ở lâu. Phải chuyển đi chỗ khác mới được. - Lâm Phàm ngán ngẩm, con mẹ nó xảy ra cái éo gì thế này.

Sau đó hắn đi tìm vài thứ để xử lý sạch vết máu trên bốn vách tường.

Sau khi giải quyết xong hết thảy.

Lâm Phàm đi thẳng ra ngoài, nơi này không ở lại chơi được nữa. Cứ chơi tiếp chắc chắn sẽ xảy ra chuyện. Bản thân hắn thì đang muốn con mẹ nó tự sát để sáng tạo ra công pháp. Nếu cứ nổ bùm bùm như vậy tới vài trăm lần, rất khó nói trước sẽ không bị phát hiện.

Lỡ bị phát hiện thật thì hắn sống làm sao?

Chẳng nhẽ lại phải giả vờ chết thật.

Nhất định phải thận trọng.

Trên đường, Lâm Phàm đi rất lặng lẽ. Nhưng ánh mắt nhìn Lâm Phàm của các đệ tử đi ngang qua đã thay đổi hẳn, họ nhìn hắn như một vị anh hùng.

Việc này khiến Lâm Phàm tức thời ngượng ngùng.

- Nhìn kìa, đó chính là Lâm sư huynh.

- Đó chính là Lâm sư huynh nói ra những lời kinh thiên động địa kia sao? Quả nhiên không phải tầm thường.

- Ôi thần tượng.

Nghe đến mấy lời nói này, Lâm Phàm liền tem tém lại một chút. Gì chứ những thứ chẳng đáng gì ấy nhắc tới làm chi. Sau đó hắn ngẩng đầu, cười một cái rồi bỏ đi.

Nhưng đối với những đệ tử này mà nói, lại khiến họ rất hưng phấn.

- Thấy chưa thấy chưa! Lâm sư huynh vừa cười với ta!

- Cười với mẹ mi í! Rõ ràng là cười với ta được chưa.

Giờ khắc này, một đám các đệ tử tranh luận vô cùng náo nhiệt, ai cũng không phục ai. Theo bọn họ nghĩ, mới vừa rồi Lâm sư huynh rõ ràng là cười với mình.

Chương 16: Công pháp tự sáng tạo

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Thế nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, hắn bây giờ rất muốn nói một câu, cười con mẹ nhà chúng mài. Ông mài hiện giờ chỉ muốn đi tu luyện.

Thật ra mà nói bọn Lã sư huynh đối với hắn coi như không tệ. Nhưng mà tình hình này cũng không thể một mực nói rõ được. Sống trong xã hội hài hòa, chỉ cần không làm chuyện gì xấu với xã hội đã là chuyện tốt lắm rồi.

Tự do.

Có hiểu ý nghĩa hai chữ này không?

Đó chính là được làm việc mình muốn, chỉ cần không vi phạm pháp luật là được.

Huống hồ, hiện tại tới thế giới xa lạ này, còn nói cái gì chuyện xấu với chuyện không xấu, chỉ cần có thể sống sót là đã tốt lắm rồi.

Không thấy đến thế giới này mới có vài ngày hắn đã chém chết bao nhiêu người nha. Nếu là ở thế giới trước kia, sớm đã phải ngồi tù mục xương.

Thứ duy nhất hắn muốn chỉ là tự do mà thôi, rời khỏi nơi này để phiêu bạt khắp thế giới, xem xét tình hình các nơi khác, sau đó mới tính toán ngày sau thế nào.

Chỉ đáng tiếc là tình hình hiện tại cũng chẳng yên tâm được tí nào, cũng không phải muốn làm gì là được làm nấy.

Cứ coi như đến được địa phương mà chẳng có bóng người nào, nhưng kỳ thật lại vẫn thuộc địa phận Viêm Hoa tông quản thúc. Theo Lâm Phàm, muốn thần không biết quỷ không hay mà rời khỏi phạm vi của Viêm Hoa tông rất khó, trừ phi biết bay.

Thực lực của Lâm Phàm bây giờ đừng nói đến biết bay. Coi như chạy thì chạy cũng chả nhanh.

Không nghĩ nhiều nữa, hay là thử một lần xem có thể sáng tạo ra công pháp hay không.

Thí nghiệm lần trước đã để lại cho hắn ấn tượng sâu sắc. Đó chính là sau khi thất bại rất có thể sẽ tự nổ tung mà chết.

Hắn lấy giấy giấy bút ra bắt đầu ghi chép, vừa rồi bước đầu tiên là đúng, nhưng bước thứ hai đi nhầm. Mà kỳ kinh bát mạch trong cơ thể người nhiều như vậy, nào dám nói đi một bước là đúng luôn được.

Nếu đã sai một lần, thì liền đi một con đường khác.

Tu luyện.

Khí huyết trong người dần sôi trào, Lâm Phàm vui sướng như mở cờ trong bụng, xem chừng bước thứ hai đã thành công. Mà bước thứ ba thì lại có tận mấy trăm đường gân mạch, hắn tìm đại một đường gân mạch xong vận công ngược lại.

Bùm!

Không có chút gì do dự.

Lâm Phàm không có cảm giác đau đớn, cứ thế chửi lồn mẹ nó luôn, cái đệch cụ chứ, đéo gì, có nhất thiết phải nguy hiểm như vậy không?

Không biết những người sáng tạo ra công pháp đã làm như thế nào, không thể một phát thành công luôn sao, mà không thì chắc chắn bị nổ chết.

“Điểm khổ tu +10.”

Lâm Phàm không còn gì buồn nói nữa, cảm thấy cái trò tự sáng tạo công pháp này chính xác là tự rước họa vào thân. Nhưng mà hắn lại có ‘Thân bất tử’, hơn nữa còn không có cảm giác đau, thế mà còn không tự sáng tạo ra được một bộ công pháp thì sau này còn mặt mũi nào mà gặp người khác nữa.

Kỳ thật Lâm Phàm không biết rằng, kỳ kinh bát mạch bên trong cơ thể có đường sinh có đường tử. Tự sáng tạo ra công pháp vốn dĩ không phải là đi theo cách này.

Mà người có thể sáng tạo công pháp, có ai không phải là thực lực cường hãn kèm kiến thức sâu rộng. Nếu không có kiến thức thì làm sao mà sáng tạo ra công pháp.

Hắn bây giờ cũng chỉ là từng bước từng bước thí nghiệm mà thôi, xem như dùng phương pháp loại trừ, đế xem xem con đường nào mới là thích hợp nhất.

Lâm Phàm tỉnh lại, mặc dù biết mình sẽ không chết, nhưng cứ tự ngược hoài cũng không phải là cái cách hay, đến nông nỗi phải ngược đãi vậy không?

Nhưng không dùng biện pháp này thì còn cách nào khác?

Người khác đều dùng kiến thức, tài năng và học vấn để sáng tạo ra công pháp, còn hắn thì dùng cách nguyên thủy nhất, thô bạo nhất để thí nghiệm.

Bước đầu tiên, bước thứ hai không có bất cứ vấn đề gì, như vậy bước thứ ba phải thử cách khác.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Lâm Phàm ghi chép lên giấy, sau đó nhìn lại thành quả, rất là hài lòng gật gật đầu.

- Vận khí không tệ, thế mà đi được đến bước thứ tư, tiếp tục nỗ lực nhất định có thể thành công.

Lâm Phàm rất có lòng tin, vì đây là tự sáng tạo công pháp cơ đấy, nếu như thành công thì chính là lưu danh thiên cổ.

Có được kinh nghiệm trước đó, Lâm Phàm tràn đầy tự tin.

- Nào mình cùng tới luôn.

Khí huyết sôi trào, thân thể hắn bỗng phát sinh biến hóa không đúng lắm.

- Đệt, chuyện gì thế này, ngực mình..., ôi mẹ ơi. - Lúc này, Lâm Phàm phát hiện bộ ngực dần dần căng phồng lên, lại là một trường hợp thất bại nữa.

Mặc dù không có cảm giác đau, nhưng xúc cảm đó vẫn còn, Lâm Phàm không nói hai lời, không đợi bộ ngực tự nổ tung, giơ đao lên cắt luôn một đường xuống cổ, gọn gàng lưu loát vô cùng.

"Điểm khổ tu +10 "

Khổ, thật quá là khổ, tự sáng tạo công mẹ nó pháp, éo phải việc cho người làm.

Nhưng Lâm Phàm lại làm không biết mệt, bởi vì hắn tin tưởng, chỉ có tự sáng tạo ra công pháp mới là tiêu chuẩn duy nhất để đến được cảnh giới nhân sinh.

Đừng có nhắc đến cái trò rút thưởng kia, toàn bộ đều là lừa con mẹ nó gạt.

Rút ra mấy cái thứ quần què đấy, cứ dựa vào nó thì có mà chết từ đời tám hoánh nào.

Bùm!

Bùm!

Nơi không một bóng người ấy cứ thế vang lên từng trận nổ.

Nếu như bây giờ có người ở hiện trường ắt sẽ trợn mắt há mồm, cái này con mẹ nó có còn là người không.

Không biết qua bao lâu.

Lâm Phàm điên luôn rồi, hắn đã quên mình đã chết bao nhiêu lần.

Dù sao điểm khổ tu đã đạt đến 10,000 điểm.

Tính toán qua loa cũng biết hắn đã chết hơn mấy trăm lần.

- Tới luôn! – Lâm Phàm chợt quát một tiếng, vận chuyển kinh mạch, khí huyết đột nhiên sôi trào cả lên.

Đây cửa ải cuối cùng.

Thân thể phát sinh biến hóa cực lớn, đây là hiệu quả không phải của 'Luyện Thể Quyết'.

Bất thình lình.

Cái 'Bí kíp tự sáng tạo công pháp' từng chui vào cơ thể hắn lúc trước phát sinh thay đổi.

Giữa trang sách trống rỗng ấy hiện lên một dòng chữ:

"Ngạo Cốt Luyện Thể Quyết: Thân thể tăng trưởng, xương cốt bất khuất, tu luyện điểm khổ tu +2"

"Trung phẩm Nhân Giai"

- Ông đuỵt! – Lâm Phàm nhìn thấy trang sách trống không bỗng hiện lên dòng chữ, cả người như muốn bay lên.

Hắn éo có dễ con mẹ nó dàng đâu.

Vất vả lâu như vậy, tự nổ nhiều lần như vậy, rốt cục cũng thành con mẹ nó công.

Lúc này hắn muốn khóc luôn rồi, dễ dàng đâu?

Chỉ muốn thử hỏi, hắn đã tự nổ bao nhiêu lần rồi, nếu như là để cho người khác làm, có chịu nổi đến cùng không?

Cơ mà cái này không đúng lắm.

Công pháp này dường như không có đạt được mong chờ như dự liệu.

Tu luyện vậy mà chỉ gia tăng có 2 điểm khổ tu.

Khác éo gì đuổi ăn mày.

Không được, nhất định phải cố gắng.

Lâm Phàm hiện tại lòng tin tràn đầy, bất kể nói thế nào, hắn đã thành công hơn phân nửa. Chỉ cần tiếp tục thí nghiệm ắt sẽ có thể sáng tạo ra công pháp cao cấp hơn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Sắc trời dần dần tối.

Nhưng Lâm Phàm cũng không từ bỏ.

Hắn không tin, cứ cho rằng tự nổ liên tục, cũng không thể ngăn cản bước chân của hắn.

. . .

Chỉ là hắn không biết rằng, Lã Khải Minh vẫn luôn đi tìm hắn. Ban đầu không thấy Lâm sư đệ đâu, còn tưởng rằng hắn chỉ đi đâu đó.

Thế nhưng là mãi cho đến tối vẫn chẳng thấy Lâm sư đệ đâu, bọn họ bắt đầu sốt ruột.

Rốt cục thì Lâm sư đệ đi đâu mất rồi?

Hôm sau.

Trời đã sáng.

Nơi này sớm đã biến thành biển máu.

Hàng loạt con đường tu luyện được ghi trên quyển vở nhỏ, thế nhưng không có lấy một con đường thông suốt.

- Thôi thôi không làm nữa, mình nôn con mẹ nó mất. - Lâm Phàm thật sự không chịu nổi nữa. Thí nghiệm cả ngày mà chẳng ra được cái mô tê gì.

- "Ngạo Cốt Luyện Thể Quyết", thôi thì cứ tu luyện cái này trước. Chờ một ngày nào đó thư thư lại rồi hẵng thử tiếp. – Bây giờ hắn chỉ có thể dùng cách này tự an ủi mình.

Bất kể nói thế nào, chí ít so lúc trước tiến bộ hơn một tí rồi phải không?

Chương 17: Cơ hội tuyệt nhất đã tới

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Lâm Phàm vui vẻ đứng dậy, đột nhiên cảm thấy lành lạnh.

Cái đệch!

Lúc này, hắn mới chợt nhận ra vừa rồi hắn đã điên cuồng tới mức nào, quần áo bị nổ rách tanh tươm, toàn thân trần trụi, thế này làm sao mà quay mẹ nó về?

Ngó nghiêng xung quanh, chẳng có gì ngoài cỏ cây hoa lá.

Tại đại bản doanh tạm thời Viêm Hoa tông.

Lã Khải Minh vẫn đang tìm kiếm Lâm sư đệ, nhưng tìm cả ngày cũng không thấy khiến hắn thật sự lo lắng.

Những suy nghĩ bất an xuất hiện trong đầu.

Lâm sư đệ bị phái Nhật Chiếu bắt cóc, dùng nhục hình tra tấn.

Lâm sư đệ bị lạc đường, gặp phải yêu thú rồi bị ăn thịt thê thảm.

Đủ các loại ảo tưởng tràn ngập trong đầu Lã Khải Minh.

- Lâm sư đệ, đệ đang ở đâu? - Lã Khải Minh nén nghẹn ngào, hô to một tiếng, thịt mỡ trên người run rẩy một chút, trong ánh mắt lóe lên một tia kiên nghị - Sư đệ, ta nhất định sẽ tìm được đệ.

- Sư huynh, ta ở đây.

Đúng lúc này, một giọng nói từ xa vang đến, Lã Khải Minh trong lòng mừng rỡ, nhanh chóng chạy ra, gặp đối phương đang trong tình trạng trần truồng, ngoại trừ phần kín được che bằng một ít cỏ, những nơi khác đều không một mảnh vải.

- Sư đệ, đệ bị sao vậy? - Lã Khải Minh vội vàng chạy đến, ngó

trái ngó phải.

Lâm Phàm bị Lã Khải Minh nhìn đến toàn thân lạnh toát, cúc hoa cũng trở nên căng thẳng:

- Sư huynh, huynh nhìn gì vậy?

Hắn cảm thấy ánh mắt của Lã Khải Minh có chút xâm phạm, khiến hắn hơi lúng túng. Đậu má đừng có bảo đến cuối cùng thì sẽ té ra vị sư huynh này là gay, muốn "xử lí" hắn luôn chứ?

- Sư đệ, đệ không sao chứ? Y phục của đệ đâu?

Lã Khải Minh hỏi.

Lâm Phàm nhất định không thể nói do mình tu luyện đến mức quần áo bị nổ tanh banh, mặt mũi buồn rầu nói:

- Đệ quả thực không biết, đệ chỉ vừa mới đi tắm, quay lại liền không thấy y phục nữa. Cũng không rõ là tên khốn kiếp nào trộm đồ của đệ, thực quá đáng. Huynh nói xem đệ toàn thân trần trụi như này, nếu như để người khác nhìn thấy thì còn ra thể thống gì.

- Đệ không sao là ổn rồi.

Lã Khải Minh thấy không có chuyện gì liền nhẹ nhõm thở phào, chuyện quần áo thì hoàn toàn không quan tâm, đàn ông đàn ang sợ gì chứ.

- Sư đệ, chúng ta quay về lấy y phục đi. - Lã Khải Minh nói đoạn, cũng không đợi Lâm Phàm đáp lại liền xuất phát.

- Đây... - Lâm Phàm muốn đáp lại nhưng căn bản không có cơ hội, chỉ có thể che đũng quần, cúi đầu rồi nhanh chóng đi theo về căn cứ.

Không lâu sau, một đám nữ đệ tử đi qua.

Vừa nhìn thấy Lâm Phàm người trần trụi, các nữ đệ tử liền thầm thì bàn tán:

- Đó không phải là Lâm sư huynh sao.

Hôm quá trên đài, những lời nói của Lâm Phàm quả thực đã khiến không ít người cảm động, thậm chí là với nhiều nữ đệ tử mà nói, Lâm sư huynh chính là một người đàn ông đích thực.

Đặc biệt là tu vi của Lâm phàm đã đạt tới Tôi Thể tầng 6, tỉ lệ thân thể càng không cần nói, đường nét mạch lạc rung động lòng người, lực sát thương vô cùng lớn đối với các chị em gái.

Vài nữ đệ tử táo bạo huýt sáo luôn với Lâm Phàm:

- Cơ thể Lâm sư huynh thật ngon nghẻ quá đi.

- Oa, chỗ bị Lâm sư huynh che đi có vẻ cũng không nhỏ đâu.

- Lâm sư huynh bị sao vậy? Chắc không phải là vừa mới đi làm gì chứ.

- Các tỷ muội xem, Lâm sư huynh bây giờ thật giống một tiểu nữ nhân.

Những câu nói đùa giỡn truyền đến tai Lâm Phàm, đặc biệt chính là câu nói hắn giống một tiểu nữ nhân?

Cái đậu má, bố mày mà là nữ nhân sao?

Đám hủ nữ này thực quá đáng, nếu như không thể hiện một chút thì e rằng thật đúng là bị xem thường rồi.

Nhịn không nổi, thực sự nhịn không nổi.

Hắn bỏ hai tay ra, nâng nắm cỏ lên, vị trí nhạy cảm lập tức lộ ra, một chú voi nhỏ cute rít gào.

- A!

- Lâm sư huynh thật biến thái.

Những tiếng thét vang lên, tất thảy nữ đệ tử mặt đỏ bừng bừng chán nản chạy đi.

Lâm Phàm cười hả hê, tí tuổi! Dám trêu đùa ông, thật không biết trời cao đất dày là gì.

Lã Khải Minh nhìn Lâm Phàm:

- Lâm sư đệ sao vậy?

Lâm Phàm trong lòng đắc ý cười:

- Không có gì, sư huynh chúng ta mau đi đi.

...

Ở trong phòng.

Lâm Phàm thay quần áo, trong lòng không khỏi nhẹ nhõm thở phào, xấu hổ quá, thực sự quá xấu hổ.

Tuy nhiên kì lạ ở chỗ sao lại không có nhẫn trữ vật nhỉ?

Nếu như có thì hắn cũng không đến nông nỗi không có quần áo mặc.

Lã Khải Minh nói chuyện với Lâm Phàm một hồi rồi rời đi.

Còn Lâm Phàm lại tiếp tục tập trung vào biển tu luyện mênh mông.

"Ngạo Cốt Luyện Thể Quyết" là công pháp do hắn vận dụng thông minh và tài trí, cực khổ lắm mới sáng tạo ra được. Chỉ cần dựa vào năng lực chế tạo công pháp này, thử hỏi cùng cấp với hắn còn ai dám làm đối thủ?

"Điểm khổ tu +2

Điểm khổ tu +2"

Kinh nghiệm nhanh chóng tăng lên, so với "Luyện Thể Quyết" lúc trước tăng nhanh hơn rất nhiều.

Ở giai đoạn Tôi Thể cảnh có thể tu luyện công pháp Nhân Giai, cũng chính là võ học. Tuy nhiên đối với Lâm Phàm mà nói những thứ này đều chẳng có tác dụng kẹc gì, đánh nhau ở giai đoạn này chỉ có so xem ai ra tay tàn bạo hơn.

Hắn lại là người nắm giữ 'Thân bất tử', lẽ nào lại phải sợ?

Buổi tối, khi mọi người đều đã nghỉ ngơi thì Lâm Phàm vẫn liều mạng tu luyện. Hắn không phải là kẻ lười biếng, một khi thực lực còn chưa đạt đến cảnh giới nhất định mà đã lười biếng chính là tự tìm đường chết.

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng kèn lệnh.

- Đệch mợ! Chẳng nhẽ lại bị tập kích. - Lâm Phàm đứng bật dậy, cảm giác tần suất chiến đấu ngày một nhiều. Những ngày gần đây cũng đánh rất nhiều trận rồi, mà tiếng kèn này là lệnh toàn lực chiến đấu, xem ra Nhật Chiếu tông đã không đợi được nữa.

- Lâm sư đệ, dậy mau!

Đúng lúc này, đèn đuốc bên ngoài sáng trưng, tiếng bước chân dồn dập, Lã Khải Minh bọn họ đã chờ ở ngoài cửa.

- Sư huynh, Nhật Chiếu tông tấn công sao? - Lâm Phàm hỏi.

- Đúng vậy, Nhật Chiếu tông tấn công rồi, chúng ta phải nhanh chóng tập hợp. Nhớ kỹ tuyệt đối không được đi lẻ, trận chiến này e rằng sẽ vô cùng tàn khốc. - Lã Khải Minh nghiêm túc đáp.

...

Lục Đạo Thăng nheo lông mày:

- Xem ra Nhật Chiếu tông muốn phân định thắng bại rồi, chúng muốn đi đến kết cục cuối cùng. Truyền lệnh xuống dưới, trận này nhất định không thể thua, tuyệt đối không thể bị phá vỡ phòng tuyến này.

Phương Kình nhận lệnh:

- Dạ, sư huynh yên tâm, cho dù tử trận tuyệt đối cũng không để Nhật Chiếu tông tiến thêm một bước.

Tập hợp đại đội ngũ.

Lâm Phàm nhìn thấy nhiều người như vậy, tâm tình khỏi phải nói cũng biết sướng thế nào.

Tình trạng thế này, đợi đến khi xảy ra hỗn chiến, ông mà chạy không được thì ăn cứt cho các người xem luôn.

Tình hình trước mắt cho thấy chỉ cần loạn cào cào lên một phát thì chính là cơ hội tuyệt nhất để thoát thân.

Đến lúc đó, còn thằng mẹ nào chú ý đến mình.

Đương nhiên là thằng nào cũng chỉ lo được đến thân thằng nấy.

Tiếng chân đạp, tiếng gầm rú từ xa truyền đến, hiển nhiên là Nhật Chiếu tông đã phái đại quân tới.

Lâm Phàm ngó nghiêng xung quanh.

Một vài đệ tử trên mặt tràn đầy sợ hãi, mà một vài người khác lại tràn đầy ý chí chiến đấu.

Còn Lâm Phàm lại thực bình tĩnh, cơ hội tuyệt nhất cuối cùng cũng đến.

Thuận tiện còn thu vét lại một loạt điểm tích phân.

Cái trò rút thưởng khỏi nói đi, có vẻ cũng không tồi đâu.

Chương 18: Rốt cục thì bọn mày có cho bố cơ hội không?

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Phát biểu trước trận chiến vẫn là mấy lời cũ, lúc này nói gì cũng chẳng còn tác dụng. Vào trận rồi thì cứ thế mà đánh, nghĩ ngợi nhiều làm gì.

Vài đệ tử đang nói chuyện ở xung quanh:

- Ngươi có sợ không?

- Sợ chứ, ngươi thì sao?

- Không sợ.

- Vậy được, đợi lát nữa ngươi chắn ở phía trước ta, ta sợ chết đi được.

- Cút đi!

...

Lã Khải Minh vỗ vai Lâm Phàm.

- Lâm sư đệ, lát nữa đừng có nôn nóng, nhất định đừng để bị lọt vào phạm vi của phe địch.

Lâm Phàm hiện tại vô cùng hưng phấn, vừa nghĩ tới lát nữa có thể ngao du giang hồ liền cảm thấy sảng khoái, sau đó còn vỗ ngực:

- Sư huynh yên tâm đi, huynh còn không tin đệ sao.

Đương nhiên, vế sau của câu còn chưa nói, đó là tin thì có mà trời sập.

Lục Đạo Thăng nhìn xuống phía các đệ tử:

- Phương Kình, lát nữa đành trông cậy hết vào đệ rồi. - Sau đó liền hướng ánh mắt về phương xa, nơi đó khí thế ngút trời, hiển nhiên đã có kẻ địch đang chờ đợi - Nhật Chiếu tông tàn ác, hôm nay Lục Đạo Thăng ta quyết giết sạch các ngươi.

Lục Đạo Thăng nói xong liền biến mất trong chớp mắt, ngay lập tức cũng có vài bóng người theo sau.

Phương Kình chứng kiến cảnh này, trong mắt tựa như lóe lên ngọn lửa. Đây chính là một cường giả Địa Cương cảnh, có thể một bước lên trời, biến mất không tung tích, mà hắn chỉ có thể kiêng nể theo dõi đối phương. Trận chiến nơi đó hoàn toàn nằm ngoài phạm vi của hắn.

Đối mặt với những cường giả đó, tu vi Tôi Thể tầng 9 của hắn vẫn còn chưa đủ tầm.

Sau đó hắn nhìn về phía chiến trường trước mắt, hô vang:

- Xuất phát.

Lâm Phàm bây giờ có xíu căng thẳng, lát nữa phải thực hiện bước đầu trong kế hoạch như thế nào nhỏ?

Chẳng bao lâu sau.

Đệ tử hai phái ở thế giằng co, kiềm nén sự căm giận, dường như ai cũng không ra tay.

Lâm Phàm hỏi:

- Sư huynh, tình huống này là sao vậy? Lúc nào thì mới đánh?

Lã Khải Minh đáp:

- Đợi một chút, Lục sư huynh bọn họ vẫn chưa động thủ, họ động thủ thì chúng ta mới động thủ.

Lâm Phàm hiểu ra vấn đề, hóa ra phải để các tướng lĩnh quyết đấu trước. Nếu tướng lĩnh đột nhiên thỏa thuận không đánh nữa mà quân lính bọn họ đánh nhau thì thành trò cười mất.

Đột nhiên, từ phương xa truyền đến một tiếng nổ vang.

Phương Kình giận giữ gầm lên:

- GIẾT!

Lâm Phàm lập tức có phản ứng, đậu má, đánh nhau rồi, sau liền giơ cao Cửu Hoàn Đại Đao:

- Các anh em theo ta xông lên, giết hết lũ kẹc kia.

- Giết hết lũ kẹc kia.

- Đi theo Lâm sư huynh giết chết bọn giặc.

- Lâm sư đệ... - Lã Khải Minh tròn mắt ngạc nhiên, hắn phát hiện lúc trước đã phí lời với Lâm sư đệ rồi. Rõ ràng đã bảo đệ ấy bình tĩnh, bây giờ cứ lao lên như này há chẳng phải là đang tìm chỗ chết sao.

Âm Tiểu Thiên thấy tình huống này cũng ngẩn cả người, nhanh chóng tiến lên cùng Lã Khải Minh:

- Ngươi không căn dặn gì Lâm sư đệ sao.

- Ta đã dặn rồi. - Lã Khải Minh vội vã đáp lại, lúc trước rõ ràng đã dặn kĩ đừng nóng, đừng nóng, nào có ngờ rằng lại nóng nảy đến mức này.

- Ôi, không làm gì được nữa rồi, đành dựa vào ý trời vậy.

...

Lâm Phàm đang đứng trước ngọn gió, tay giơ cao Cửu Hoàn Đại Đao,

- Lũ rùa kia, bố mày đến đây.

Hắn giơ tay chém xuống, điểm tích lũy tăng lên.

Điểm tích lũy +30

Hắn chém một tên đệ tử Tôi Thể tầng 3 lăn ra đất, điểm tích lũy tăng lên cũng không ít.

Tình hình hiện nay hắn cũng chẳng quan tâm gì nhiều, cứ thế vác Cửu Hoàn Đại Đao chém lia lịa, mặc kệ đối phương có lai lịch gì, không giết chết các ngươi thì ông nhận thua.

Những đệ tử đi theo Lâm Phàm nhìn thấy cảnh này liền trở nên phấn khởi vô cùng:

- Lâm sư huynh vô địch.

- Đi theo Lâm sư huynh giết chết lũ giặc.

Lâm Phàm ngầm rủa trong lòng, đi theo cái cứt. Theo ông chỉ có đường chết, ông còn đang muốn tháo chạy thoát thân, các người theo làm cái gì.

Mà thôi chả nói nhiều nữa, phải mau lẹ kiếm thêm điểm tích lũy.

“Điểm tích lũy +40

Điểm tích lũy +50”

Không cần biết là Tôi Thể tầng 5 hay tầng 6, lọt vào tay hắn đều chết hết.

Hắn cảm thấy mình còn mạnh hơn nhiều so với những kẻ Tôi Thể tầng 6 bình thường khác.

Khí huyết trong người hắn cuồn cuộn dâng trào, sức mạnh trong cơ thể lại càng bùng nổ, mỗi nhát đao hắn chém xuống đều có máu tươi bắn lên tung tóe vô cùng thê thảm.

Đúng lúc này, một giọng nói âm trầm vang lên bên tai Lâm Phàm:

- Chém các huynh đệ ta như cỏ rác vậy không hay lắm đâu.

Một bóng người kỳ dị xuất hiện bên cạnh Lâm Phàm, một luồng khí lạnh đánh thẳng vào ngực hắn.

- Trò gì thế này? - Lâm Phàm đang chém giết hăng say, đột nhiên nghe thấy lời uy hiếp này liền khó chịu, lập tức vung Cửu Hoàn Đại Đao nhằm thẳng vào bóng người kia mà đánh.

Tên đệ tử của Nhật Chiếu tông kia nhếch khóe miệng cười nhạt, chủy thủ lạnh lẽo trong tay khí chất bức người, tay giơ cao chống đỡ.

Khuôn mặt hắn thoắt cái biến săc.

Sự sợ hãi bất giác lóe lên trong ánh mắt hắn, một nhát chém cực mạnh giáng xuống toàn thân.

Khí huyết chấn động!

Phụt!

Hắn phun một búng máu tươi.

- Sao lại như thế được? - Kẻ kia bàng hoàng, đều là tu vi Tôi Thể lục trọng, sao lại không đỡ nổi.

- Tưởng gì, mi thì cũng là cỏ rác thôi chứ khác gì.

Lâm Phào giáng xuống một đao, chém đối phương thành hai nửa trong nháy mắt.

"Điểm tích lũy +60."

Lâm Phàm hớn hở vui mừng. Không tồi, không tồi, điểm tích lũy tăng đâu vào đấy.

Trong mắt hắn bây giờ chỉ có gom góp một loạt điểm tích lũy, đợi sau khi chạy trốn thì cũng không cần lo về vấn đề điểm tích lũy nữa.

Kiểm tra lại một chút.

Điểm tích lũy: 2500

Nhiều điểm tích lũy như vậy cũng không tệ rồi, cũng đủ để đi ngao du đây đó rồi.

Chiến trường liên tục thay đổi, tình hình vô cùng khốc liệt, một đao chém xuống thì đừng mong nhìn thấy thi thể còn nguyên vẹn.

Lâm Phàm liên tục tiến sâu vào, không những thế còn tạo ra một con đường máu ở phía sau.

Đối với các đệ tử đi theo Lâm Phàm mà nói, bọn họ thực quá sùng bái Lâm sư huynh. Quả thực quá mạnh mẽ, hơn nữa đã không sợ chết lại còn chẳng màng đến vết thương trên người, không một cái nhíu mày. Đây mới đúng là cường giả chân chính.

Lồn mịa nóa, đủ rồi, đủ lắm rồi.

Lâm Phàm xem xét điểm điểm tích lũy có vẻ đã đủ, đã đến lúc nằm chết viên mãn rồi.

- Tên chó chết, đi chết đi.- Đột nhiên, một tên đệ tử Nhật Chiếu tông phát hiện ra Lâm Phàm, trường kiếm trong tay xé gió lao đến như muốn đâm thủng Lâm Phàm.

Lâm Phàm liếc mắt một cái, trong lòng hoan hỉ, đến quá đúng lúc, phen này thì ổn con mẹ nó rồi.

Mau đâm lẹ lên, để ông suôn sẻ mà cút được rồi.

- Sư huynh cẩn thận.

Bất thình lình, một bóng người chắn trước mặt Lâm Phàm, thanh trường kiếm đâm thẳng vào người đệ tử lao ra chắn ấy.

Lâm Phàm sững sờ gào thét trong lòng, mi làm cái con mẹ gì vậy.

Tên đệ tử Nhật Chiếu tông kia chưa giết được Lâm Phàm, nhất thời có chút thất vọng, lập tức rút lui. Trong tay hắn là thanh trường kiếm đẫm máu, tình hình hiện tại không được phép do dự.

Lâm Phàm ôm chặt người đệ tử chỉ có Tôi Thể tầng 3 này, không thốt nên lời. Chuyện gì thế này, hắn chỉ cần bị chém con mẹ nó một nhát là chết, sau đó sẽ viên mãn mà chuồn khỏi đây, mi làm cái gì không biết nữa.

- Sao đệ lại thay ta đỡ nhát kiếm này.

Đệ tử tu vi Tôi Thể tầng 3 này ngập tràn sự sùng bái với Lâm Phàm, phun ra một búng máu tươi:

- Sư huynh, huynh là thần tượng của đệ, đệ... không thể để huynh chết, huynh phải tiếp tục sống.

Lâm Phàm tròn mắt ngạc nhiên, đầu óc của người ở thế giới này rốt cục làm từ gì. Kể cả ta có là thần tượng của mi, mi cũng không thể vì ta mà mất mạng chứ.

Mình chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi đây, tại sao lại không cho mình cơ hội này.

Tại sao!

Ép mình phải áy náy mới được sao?

Ôi giời ơi, ĐCM nhà nó.

Hắn không thốt nên lời, chuyện này biết phải nói thế nào.

Một đám người đều như này, sao lại không nghi kỵ rồi tàn sát lẫn nhau đi, hà cớ gì lại có lòng với nhau vậy.

Lâm Phàm không chịu nổi nữa:

- Sư đệ, ta sẽ báo thù cho đệ.

Không cần nói gì nữa, tình hình này mà bản thân vẫn còn muốn chạy thì không phải người nữa rồi, nhất định phải báo thù cho sư đệ này rồi chạy sau.

- Sư...

Đệ tử ấy nằm trên mặt đất, tay hơi giơ lên, dường như vẫn còn điều muốn nói.

Nhưng Lâm Phàm lại cho rằng vị sư đệ kia đang cáo biệt lần cuối với mình, hắn có chút không đành lòng, không nói hai lời liền vội vã vác Cửu Hoàn Đại Đao lên đuổi theo tên chết tiệt ban nãy.

- Huynh,... giúp đệ lấy thuốc. - Đệ tử ấy thều thào đứt quãng, nói xong thì phát hiện Lâm sư huynh đã xông lên từ đời tám hoánh nào rồi, đành chật vật lấy ra từ trong ngực một lọ đan dược rồi chậm rãi đổ vào miệng.

- Không thương tổn đến vị trí trọng yếu, coi như giữ được cái mạng rồi. - Đệ tử ấy thở phào nhẹ nhõm, sau đó liền nằm ngắm sao trên trời.

Một ngôi sao!

Hai ngôi sao!

Muốn ngủ quá.

Chương 19: Tiểu bá vương bức khí tận trời: Lâm Phàm

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Nghĩ đến vị sư đệ cản thay mình một kiếm mới nãy, thâm tâm Lâm Phàm cảm động không thôi.

Haizzz!

Tuy rằng mình có được thân thể bất tử, nhưng người khác lại không biết. Vị sư đệ kia bỏ mạng để đỡ thay mình một kiếm, dũng khí phải lớn cỡ nào mới có thể làm được.

- Vô Danh sư đệ, đệ yên tâm đi, dù cho nói thế nào đi chăng nữa, sư huynh trước khi trốn chạy nhất định phải trả được thù cho đệ. - Lâm Phàm không biết tên gọi của vị sư đệ kia, chỉ có thể sử dụng hai chữ "Vô Danh" lấy làm xưng hô.

- Bà mẹ nó, chạy đi đâu mất rồi? - Lâm Phàm nhìn trái nhìn phải cũng chẳng thấy được tên chết tiệt đã đâm chết sư đệ của mình đâu. Nếu tìm được tên khốn đó, không thể không chém cho chết tơi bời.

Hắn cảm giác người của Viêm Hoa tông chẳng bình thường tí nào. Động một tí là chắn kiếm cho mình, đến tột cùng là phải quý đến bao nhiêu mới làm được.

Bất thình lình.

Lâm Phàm chợt thấy được tên khốn đâm sư đệ mình, liền vác Cửu Hoàn Đại Đao xông đến, hét lớn:

- Khốn kiếp, xem chiêu.

Tên đệ tử kia đang bất phân thắng bại với một đệ tử Viêm Hoa tông, lúc này nghe được tiếng hô mặt liền biến sắc, trở tay đỡ kiếm.

Một sức mạnh mãnh liệt ập đến, trường kiếm trong tay hắn chấn

động, giống như có thể văng ra khỏi tay bất cứ lúc nào.

- Mẹ nó, chính tên khốn kiếp nhà mi đã chém sư đệ của ông, xem ông băm vằm mi thành từng mảnh đây. - Trên chiến trường mà dám kêu gào kiêu ngạo như vậy chắc cũng chỉ có Lâm Phàm.

Xung quanh toàn người là người, nếu không chú ý rất dễ bị người khác đánh lén từ phía sau.

Nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, hắn giờ đây còn chẳng biết chữ "chết" viết như thế nào. Ai có thể giết chết mình, thì coi như kẻ đó có bản lĩnh.

Liễu Chân Hạo thân là đệ tử Nhật Chiếu tông, mục đích đến chiến trường lần này chính là chém giết đệ tử Viêm Hoa tông, hắn còn không nhớ đã giết chết bao nhiêu tên rồi.

Lúc tên đệ tử Viêm Hoa tông kia hùng hùng hổ hổ đánh tới, hắn cười lạnh trong lòng, đúng là tự tìm đường chết.

Nhưng sau khi tiếp một chiêu, hắn phát hiện khí lực của đối phương lớn đến mức khiến hắn cảm thấy hoảng sợ.

Hắn mau lẹ lướt đi chỗ khác, tìm đệ tử khác mà chém.

Còn về phần tên đệ tử này, hắn trước tiên tránh phải đọ sức cùng đối phương. Nếu không rất khó đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện gì.

Lâm Phàm thấy tên kia lỉnh vào nơi khác trên chiến trường thì tức đến xì khói:

- Thằng chó đẻ, không được chạy.

Mặc kệ xung quanh là ai, Lâm Phàm vác Cửu Hoàn Đại Đao xông về phía trước chém giết liên tục. Chỉ cần đệ tử Nhật Chiếu tông xuất hiện ở trước mắt, thì toàn bộ đều bị chém cho đo đất.

“Điểm tích lũy +30.

Điểm tích lũy +20.”

Liễu Chân Hạo đang thu hoạch phía trước, từng đệ tử phe đối địch cứ thế chết trong tay hắn.

Trong mắt hắn, đệ tử Viêm Hoa tông chẳng khác gì cỏ rác mà tùy ý chặt chém.

Lúc này, hắn thấy được một tên đệ tử của địch, lách người lướt thẳng đến tên đệ tử kia mà chém.

Đệ tử Viêm Hoa tông kia nhìn thấy trường kiếm lạnh lẽo từ trong bóng tối lướt đến liền hốt hoảng ra mặt.

Hắn chỉ là một tép riu Tôi Thể tầng 3, mà chủ nhân của một kiếm kia cho hắn một áp lực lớn quá mức. Toàn thân hắn như bị khóa chặt, ngay cả cử động cũng không thể.

- Không, ta không muốn chết ở đây. - Đệ tử này thét lên trong lòng, cuối cùng tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Nhưng cảm giác đau mà hắn chờ đợi lại không hề đến, mở mắt ra thì phát hiện một bóng lưng chắn trước mặt mình, và hắn thấy được khuôn mặt khiến hắn kinh ngạc vô cùng:

- Lâm sư huynh.

Lâm Phàm giờ đang căm tức nhìn Liễu Chân Hạo, sắc mặt đầy vẻ giận dữ:

- Thằng chó chết kia, mi thử chạy nữa xem.

Liễu Chân Hạo sửng sốt, hắn thấy tên đệ tử Viêm Hoa tông này có phải điên rồi hay không?

Chẳng nhẽ hắn quen biết mình?

Sau đó hắn chẳng mảy may do dự xoay trường kiếm trong tay, chuyển hướng đâm thẳng vào ngực Lâm Phàm.

- Đệt mẹ mi - Lâm Phàm giơ Cửu Hoàn Đại Đao lên chém thẳng vào đối phương

Leng keng!

Tia lửa lóe ra.

Liễu Chân Hạo cực kỳ kinh hoảng, sức mạnh to lớn kia khiến hắn không cách nào đương đầu. Hắn nhận ra bản thân căn bản không địch nổi người này, lại muốn thoát chiến lần nữa.

Lâm Phàm tất nhiên đâu có cho đối phương cơ hội này, giơ Cửu Hoàn Đại Đao lên điên cuồng chém về phía Liễu Chân Hạo, miệng liên tục chửi rủa:

- Cho mi chạy nè! Dám đâm chết sư đệ của ông, chán sống rồi đúng không.

Hết lần này lần khác, áp lực lên Liễu Chân Hạo gia tăng mãnh liệt, cánh tay hắn phải chống đỡ sức lực lớn đến nỗi hắn sắp chịu không nổi.

Đáng giận, không ngờ lại đụng phải cao thủ của Viêm Hoa tông. Xem ra, đệ tử của phe địch trước mắt hắn tu vi ít nhất là Tôi Thể tầng 6 trở lên, hơn nữa còn mạnh hơn hắn rất nhiều.

Ngay lúc Lâm Phàm sắp chém chết được tên kia, đột nhiên từ trong bóng tối có mấy thanh trường kiếm lao đến đâm thẳng vào thân thể Lâm Phàm.

- Con mẹ nó. - Lâm Phàm nhăn mày, ngã ngay xuống đất.

Liễu Chân Hạo liền nhẹ nhàng thở ra:

- Đa tại các sư huynh giúp đỡ.

- Đừng nhiều lời nữa, nhanh đi giết lũ đệ tử Viêm Hoa tông đi.

- Dạ. - Liễu Chân Hạo không lôi thôi nhiều lập tức đánh về phía khác.

Viêm Hoa tông không ít cao thủ, nhưng Nhật Chiếu tông của bọn chúng lại càng không thiếu cao thủ.

“Điểm khổ tu +10.”

Mười giây qua đi.

Lâm Phàm nằm trên đất, lắc lắc đầu, do dự một lát rồi đứng lên.

Má nó, thế mà lại bị người ta chém cho.

Vốn dĩ lúc này hắn hoàn toàn có thể nằm trên đất mà làm xác chết, sau đó nháy mắt nhân cơ hội chạy trốn.

Nhưng không, bởi vì lời hứa với sư đệ đã chết ấy nhất định sẽ báo thù cho hắn. Thế nên Lâm Phàm hắn nhất định phải báo thù.

- Thằng chó đẻ, lại chạy đi đâu rồi. - Lâm Phàm quan sát trái phải. Nhìn thấy đệ tử Nhật Chiếu tông kia ở cách đó không xa, hắn liền vác Cửu Hoàn Đại Đao xông tới la lớn đòi mạng.

Liễu Chân Hạo hiện tại đang chém giết rất vui vẻ, đệ tử Viêm Hoa tông nào gặp phải hắn đều bị hắn một kiếm là tiêu diệt gọn ghẽ.

Trong tông môn, hắn thân là người tài, vốn dĩ trước nay đều là được phân phó ở hậu phương. Nhưng hắn thích dùng giết chóc để tôi luyện thực lực bản thân, vì thế nên mới xuất hiện trên tuyến đầu của chiến trường.

Hơn nữa chú của hắn lại là trưởng lão trong tông môn, nhân vật thuộc tầng trung như vậy cũng không nhất thiết phải lên chiến trường.

Nhưng hắn lại cự tuyệt, thân là kẻ mạnh trong tương lai, sao có thể ham sống sợ chết như thế được.

Đột nhiên lông tơ hắn dựng đứng lên hết cả. Hắn xoay mạnh người, giương trường kiếm trong tay lên đỡ.

Lực đạo mạnh mẽ đè lên khiến cổ tay hắn phát run.

Thời điểm nhìn thấy đối phương, hắn ngạc nhiên không dám tin.

- Thế quái nào lại là ngươi, không phải ngươi đã chết rồi sao? - Liễu Chân Hạo không ngờ lại đụng phải người kia, hơn nữa hắn cảm thấy người kia đang cố ý tìm mình.

- Chết con mẹ mày ấy. Dám giết sư đệ ông, xem ông chém chết mày đây. - Lâm Phàm chưa từng tu luyện chiêu thức nào khác, cứ thế thô bạo vung Cửu Hoàn Đại Đao lên chém mạnh về phía Liễu Chân Hạo.

Qua vài hiệp, Liễu Chân Hạo đầu đầy mồ hôi, áp lực đối phương gây lên hắn là quá lớn.

- Ngươi điên hả, nhiều người như thế sao nhất định cứ phải tìm ta. - Liễu Chân Hạo thật muốn sụp đổ luôn, địch nhiều như vậy sao cứ hết lần này lần khác tìm hắn mà đánh.

- Chết cho ông. - Lâm Phàm bổ xuống một đao, cơ thể được 'Ngạo Cốt Luyện Thể Quyết' rèn đúc giờ phút này bạo phát. Cánh tay hắn nở ra căng phồng, gân xanh nổi lên như rắn rết, trông dữ tợn vô cùng. Một đao bổ xuống đánh gãy trường kiếm trên tay đối phương, lưu lại một vệt máu trên thân hắn.

Máu tươi bắn ra tung tóe.

Liễu Chân Hạo kinh hoàng, hắn không nghĩ mình mà lại chết yểu ở nơi này. Chẳng phải chính miệng thúc thúc đã nói mình là thiên tài sao?

Tu luyện chưa đầy một năm đã đạt tới Tôi Thể tầng 6, tốc độ khủng bố này ai có thể so với mình được.

Nếu không phải do thất lạc thúc thúc nhiều năm, nếu như hắn đã tu luyện từ nhỏ, không biết chừng đã có thể trở thành cường giả Địa Cương cảnh.

Hắn không phục.

Giờ phút này, hắn dữ tợn rít gào:

- Ngươi nhớ kỹ cho ta, ta không phải là hạng vô danh. Nhớ kỹ tên ta, sẽ có người báo thù cho ta, ta là...

- Là cái con mẹ mày, xem ông chém mày thành mấy khúc thịt này. - Lâm Phàm rảnh hơi đâu mà quan tâm hắn ta là ai, trực tiếp một đao chém chết Liễu Chân Hạo.

Từ miệng vết thương, máu túa ra không ngừng.

Lâm Phàm hít sâu một hơi:

- Sư đệ, xong cả rồi, ta báo thù cho đệ rồi. Bây giờ ta cũng có thể rời đi rồi, ta không hề nuốt lời với đệ.

"Điểm tích lũy +60."

Thiên tài đệ nhất Liễu Chân Hạo, bị tiểu bá vương khí thế bức trời Lâm Phàm giết, chết một cách không rõ ràng trong trận hỗn chiến này.

Cuối cùng cũng là tại có lớn mà không có khôn.

Thật là đáng tiếc.

Chương 20: Cho mày làm bố tao luôn được chưa?

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Tình cảnh hiện giờ đang rất hỗn loạn, muốn sống sót trên chiến trường cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Tình cảnh bọn Lã Khải Minh hiện nay khỏi phải nói hắn cũng rõ. Nhưng căn cứ vào thực lực của bọn Lã Khải Minh, việc bảo toàn tính mạng chắc chắn không thành vấn đề.

Lâm Phàm quan sát tình hình bốn phía liền phát hiện có một hướng hơi an toàn một chút. Ít nhất dù có bị giết cũng chỉ phải phơi thây trên đường một chốc, sau đó có thể trốn thoát khỏi nơi này, trên cơ bản là không có vấn đề gì.

Ỷ vào 'Thân bất tử' chất chơi như con dơi, Lâm Phàm căn bản chẳng có gì để băn khoăn. Hắn cứ chém cứ bổ, một đường đánh thẳng đến không chút do dự.

Liễu Chân Hạo lúc được phát hiện ra thì đã bỏ mạng. Khoảnh khắc một đệ tử Nhật Chiếu tông phát hiện Liễu sư huynh đã bị người khác giết, hắn liền rống lớn một tiếng. Liễu sư huynh là cháu trai của trưởng lão tông môn, bị giết trên chiến trường như thế này, không cần nói cũng có thể hiểu rõ hậu quả nghiêm trọng đến nhường nào.

Nhưng tình huống bây giờ đâu có nghĩ nhiều được như vậy. Có thể bảo toàn được cái mạng nhỏ đã là vô cùng may mắn rồi.

Lâm Phàm lăn xả vào trong đám đông mà chém, điểm tích lũy tặng không trước mặt mà còn không thèm thì còn muốn thế nào nữa. Đối mặt với mấy tên đệ tử Nhật Chiếu tông này, Lâm Phàm không chút nương tay, cứ vậy mà chém giết không lưu tình.

Bấy giờ, đã có cường giả Nhật Chiếu tông chú ý tới Lâm Phàm.

Một tên nam tử khí sắc âm trầm phát hiện ra Lâm Phàm, biểu

cảm thay đổi:

- Tên đệ tử Viêm Hoa tông này làm càn quá thể, dám tùy ý chém giết đệ tử tông ta như kia.

- Hừ, nhìn khí sắc, bét lắm cũng chỉ đạt đến Tôi Thể tầng 7. Cái đám phế vật này, thế mà lại không giết nổi một tên Tôi Thể tầng 7.

Kẻ đang nói có chân tay nhỏ thó, đầu lại to, nhìn có hơi dị dạng. Nhưng đôi mắt hắn lóe lên tia hung tàn, hiển nhiên thuộc dạng người tàn nhẫn.

Trong mắt hai kẻ đang thảo luận ấy, tên đệ tử Viêm Hoa tông kia đã là người chết. Đợi một lát nữa nếu không có đệ tử nào giết được tên này, bọn chúng sẽ chuẩn bị ra tay.

Lâm Phàm cảm giác mình cũng giết kha khá người rồi, chỉ sợ nếu cứ tiếp tục sẽ thu hút sự chú ý của kẻ khác.

Đến lúc đó có muốn rời đi e là sẽ khó. Nếu như hắn bị bắt sống thì càng thảm hơn nữa.

- Còn ai nữa. - Lâm Phàm rống vọng lên, đệ tử Nhật Chiếu tông đều bị tên này dọa cho sợ chết khiếp.

Cái tên trước mắt này cả người be bét máu, lấm tấm vết thương. Nhưng khiến bọn chúng càng không thể tưởng tượng nổi chính là cái tên này cứ như được đúc bằng sắt, chẳng những không chết mà còn càng lúc càng dũng mãnh.

- Ngươi....

Ánh mắt Lâm Phàm lúc này nhìn về một tên đệ tử Nhật Chiếu tông. Đệ tử này bị Lâm Phàm trừng mắt nhìn một cái liền run bắn cả người, sau đó hắn nhắm tịt mắt mà gào:

- Ta liều mạng với ngươi.

Đệ tử này nghĩ rằng hắn sắp chết đến nơi rồi.

Bởi vì trước mắt hắn chính là một Đại Ma Vương.

Xì!

Tay hắn cảm nhận được cảm giác binh khí đã đâm trúng người khác.

Tên đệ tử mở to mắt, nhìn đến mức đần thối, sau đó thay đổi nét mặt, điên cuồng hét lên:

- Ta... Ta giết được hắn rồi.

Tên đệ tử này phấn khởi đến trào cả nước mắt.

Mình chỉ là một tên Tôi Thể tầng 3 tép riu, thế mà lại có thể đánh chết một tên Đại Ma Vương.

Lâm Phàm mở to hai mắt nhìn đệ tử trước mặt, bất ngờ cất tiếng:

- Trông ngươi như vậy mà cũng mạnh nhể.

Tên đệ tử kia rất đắc ý, nhe nanh múa vuốt:

- Ha ha, ông đây chắc chắn phải mạnh. Tên cặn bã như ngươi mà muốn giết ta, có mà nằm mơ đi, chờ ta...

Phập!

Tên đệ tử sững sờ cúi đầu nhìn lồng ngực mình. Không biết Cửu Hoàn Đại Đao đã đâm xuyên qua người mình từ khi nào, sau đó hắn sửng sốt ngẩng đầu:

- Sao...có thể.

"Điểm tích lũy +30."

- Mẹ nó, giết được ông thì cũng đắc ý ít thôi, này thì còn chảnh cơ, ông cho mài chết cùng luôn. - Lâm Phàm nói thầm trong lòng, vốn dĩ hắn còn muốn để tên khốn kiếp này có cơ hội thể hiện một chút. Ai mà ngờ hắn lại còn huênh hoang phách lối trước mặt mình, chuyện này làm sao Lâm Phàm có thể nhịn?

Dù sao cũng đủ rồi.

Phù phù!

Hắn giả vờ nằm trên mặt đất.

Hai kẻ thảo luận lúc trước khinh thường hừ lạnh:

- Đồ bỏ đi, để một tên đệ tử Tôi Thể tầng 3 lấy mạng đổi mạng.

- Không tệ lắm, có thể thả Cự Thú Chiến Tranh ra chấm dứt trận

chiến này rồi.

- Pháo Thần Nguyên của Viêm Hoa tông đã không còn đủ 'Nguyên tinh' để duy trì nữa. Muốn giết được Cự Thú Chiến Tranh chỉ có cưỡng giả Địa Cương cảnh mới có thể làm được. Chỉ có điều Viêm Hoa tông bọn chúng còn đủ cưỡng giả Địa Cương cảnh sao?

- Nhưng chẳng ai ngờ đến là Cự Thú Chiến Tranh lần này nuôi dưỡng lại vừa lúc tiến giai.

- Hừ, Viêm Hoa tông chết chắc rồi.

…

Lâm Phàm nằm ở đó, lúc nào cũng có thể quan sát tình hình của chiến trường. Nhân lúc không ai chú ý hắn lặng lẽ di chuyển một chút, khi có người đi qua thì trở lại nằm im không nhúc nhích.

Đột nhiên.

Mặt đất bỗng chấn động.

Lâm Phàm ti hí mắt, ngu người luôn.

- Mẹ nó, đây là cái quần què gì vậy, khổng lồ vãi cả đái. - Trong tầm mắt Lâm Phàm là một con cự thú vô cùng khổng lồ, trên lưng mọc lan tràn toàn là gai xương, hai chân to lớn. Đặc biệt là với đôi mắt đỏ rực như máu, không khó để nhận ra đây là một vũ khí phục vụ chiến tranh.

Lúc này hắn đã hiểu ra, loại cự thú này là Nhật Chiếu tông lấy yêu nguyên từ cơ thể các loại yêu thú trộn lại với nhau mới nuôi ra được. Đó là loại cự thú không có lí trí, chỉ biết phá hoại. Đồng thời Nhật Chiếu tông đang bày ra trận pháp trong cơ thể Cự Thú Chiến Tranh để tiến hành khống chế nó. Có thể nói nó là tồn tại mạnh nhất trên chiến trường, trừ cưỡng giả Địa Cương cảnh ra không ai là đối thủ của nó.

- Này là xong đời luôn rồi. - Lâm Phàm bất lực, Cự Thú Chiến Tranh này thật sự rất khủng bố, đoán chừng bản thân mình dù có thân thể bất tử cũng vô dụng. Không giết chết được nó thì còn nói làm gì nữa chứ.

Hai tên cưỡng giả Nhật Chiếu tông vừa nãy nói chuyện với nhau, lúc này đang bay lượn qua lại trên hai vai của Cự Thú Chiến Tranh, khống chế nó.

- Giết.

Âm thanh giết chóc vang lên, ở trước mặt Cự Thú Chiến Tranh đệ tử Viêm Hoa Tông ai cũng trở nên rất nhỏ bé.

Phương Kình nhìn thấy tình hình này, mặt biến sắc, kinh hãi nghĩ không thể nào.

Nhật Chiếu tông sao có thể vẫn còn Cự Thú Chiến Tranh?

Nguyên tinh để kích hoạt 'Thần nguyên pháo' đã không còn lại bao nhiêu, cơ bản không thể phát động được. Nay xuất hiện Cự Thú Chiến Tranh còn đánh kiểu gì?

Nhìn số lượng lớn đệ tử bị Cự Thú Chiến Tranh giẫm chết dưới chân, trong lòng Phương Kình phẫn nộ, thiếu chút nữa tức đến phun máu.

Lâm Phàm có thể cảm nhận được sự thảm thiết xung quanh, trong lòng hắn cũng bất đắc dĩ vô cùng. Đừng trách mình, mình thật sự không giúp được mọi người đâu.

Đột nhiên.

Lâm Phàm nhận ra có chút không đúng, bởi vì hắn phát hiện cái bóng to khủng khiếp kia dường như đang dừng lại ngay trước mặt mình. Đương lúc hắn vừa mở mắt thì phát hiện hai mắt đỏ bừng của con Cự Thú Chiến Tranh đang nhìn mình chằm chằm như kiểu mình đây giết mẹ của nó không bằng, tràn ngập phẫn nộ.

Hai người khống chế Chiến Tranh Cự Thú mặt lập tức biến sắc:

- Chuyện gì thế này?

Nhưng mặc cho hai người khống chế như thế nào, Cự Thú Chiến Tranh vẫn cứ đứng yên như thế, không hề động đậy.

Lâm Phàm cảm giác con Cự Thú Chiến Tranh này cũng không phải là có ý tốt với mình cho lắm. Hơn nữa xung quanh cũng chẳng có ai mấy, cứ tiếp tục phơi thây như thế này hình như không phải ý hay, hắn cũng nào có dám chảnh nữa, thế là đành vắt chân lên mà chạy.

- Gừ!

Cự Thú Chiến Tranh rống lên một tiếng, muốn thoát khỏi khống chế của hai người kia mà xông lên tấn công Lâm Phàm.

Nhưng sau đó nó liền càm giác được, trong cơ thể có người đang khống chế nó.

Trên chiến trường, tất cả mọi người đều dại ra , không biết chuyện gì đang diễn ra.

Hai người đang khống chế Cự Thú Chiến Tranh kia cũng đầy kinh ngạc:

- Chuyện quái gì xảy ra vậy chứ, làm sao nó có thể chống lại được năng lực khống chế của chúng ta?

Đột nhiên.

Chuyện xảy ra đã nằm ngoài khả năng tưởng tượng của mọi người.

Cự Thú Chiến Tranh giơ móng vuốt bén nhọn trực tiếp bắt lấy hai người đang bay lượn bên thân nó, nghiền mạnh một cái, hai người ngay lập tức chỉ còn là hai nắm bột vụn.

- Gừ!

Nó gầm vang.

Lâm Phàm nhìn cái bóng to lớn kia mà ngu người. Đây là tình huống quái quỷ gì thế, cái con quỷ chết tiệt này cứ như là có thù với mình không bằng.

Đúng lúc này, cự thú gầm gừ khiến Lâm Phàm chết khiếp, tuy rất mơ hồ nhưng hắn vẫn nghe hiểu được:

"Họ Lâm kia... ta muốn mạng của ngươi."

Lâm Phàm vừa nghe thấy lời này, liền cảm thấy không đúng lắm. Sao lại quen tai như vậy?

Ôi đệt, đúng rồi, hình như là tên Cừu Lệ kia.

Cừu Lệ bị đem đi cho Cự Thú Chiến Tranh ăn, tâm không cam tình không nguyện, oán hận ngập trời. Vậy mà không ngờ ý thức của hắn lại dung hợp làm một với Cự Thú Chiến Tranh, ban đầu cũng không xảy ra vấn đề gì.

Nhưng đến khi lên chiến trường, ngửi thấy mùi của Lâm Phàm, lại còn thấy được bóng dáng của hắn, ý thức báo thù vốn đã ngủ say bỗng trỗi dậy. Đối với Cự Thú Chiến Tranh mà nói, nó chỉ có một ý

nghĩ, đó chính là giết chết người kia.

Ầm!

Chiến Tranh Cự Thú cất bước đuổi theo Lâm Phàm.

Lâm Phàm bị tình hình này dọa đến nhũn trym.

- Ông địt con mẹ mày, bị điên à, đuổi theo bố làm đéo gì? - Lâm Phàm rít gào, ba mươi sáu kế chạy vẫn là thượng sách.

Lã Khãi Minh bọn họ nghe được âm thanh này, lập tức la lên:

- Là Lâm sư đệ, đệ ấy vẫn chưa chết.

Lâm Phàm thật muốn khóc, cái chuyện đéo gì đang xảy ra với mình vậy? Ông nằm không cũng dính đạn, tự nhiên bị con cự thú nhắm trúng.

Lát nữa mình tèo mất.

Còn nữa, thằng Cừu Lệ kia, con mẹ mày tìm ông làm cái đéo gì thế. Có phải ông hại mày đâu, chỉ nổ có một phát thôi mà.

Hu hu!

Không nói nữa, lo chạy trước đi đã.

Con cự thú cứ thế bám sát đít Lâm Phàm. Mặc kệ Lâm Phàm chạy đi đâu nó vẫn nhất quyết đuổi theo sau, trông bộ dáng của nó, chắc chắn là không giết được Lâm Phàm nó sẽ không bỏ qua.

Đối với con cự thú khủng bố này, Lâm Phàm sợ thật rồi:

- Đừng có đuổi theo ta nữa mà, ta sợ mi rồi được chưa.

- Xin mày đừng đuổi nữa mà.

- Cho mày làm bố tao luôn được chưa?

- Chúng ta hòa bình một chút không được sao?

Chương 21: Một đám súc sinh

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

- Đệch mợ, mi đừng có quá đáng nha.

Sao mình lại khổ thế này, không biết đã đắc tội với ai, con Cự Thú Chiến Tranh này chỉ nhắm mình mình, cũng không thèm nhắm người khác.

Mà thằng Cừu Lệ bị làm sao vậy? Sao lại trở thành Cự Thú Chiến Tranh rồi.

Nghĩ mãi không ra.

Rầm!

Cự Thú Chiến Tranh đạp một chân xuống, mặt đất lập tức rung chuyển, nhấc chân lên để lại một hố đất sâu.

Nếu như dẫm phải người thì chẳng phải là thịt nát xương tan sao.

Lã Khải Minh ngạc nhiên:

- Chuyện gì thế này? Sao Cự Thú Chiến Tranh cứ đuổi theo Lâm sư đệ?

Âm Tiểu Thiên tập hợp lại, nhìn thấy cảnh tượng này cũng nghi hoặc:

- Kì lạ, thật quá kì lạ, Cự Thú Chiến Tranh là hung binh của Nhật Chiếu tông, tuyệt đối không thể xảy ra vấn đề. Vậy mà nó lại giết chết hai kẻ khống chế, nhất định đã thoát khỏi sự kiểm soát.

- Ta lập tức đi cứu Lâm sư đệ. - Lã Khải Minh nói, theo như hắn thấy, Lâm sư đệ sẽ không chống cự được bao lâu nữa, sự hung hãn của Cự Thú Chiến Tranh chỉ có những người từng tiếp xúc rồi mới hiểu thấu được.

Những người cảnh giới chưa đạt tới Địa Cương cảnh mà gặp phải Cự Thú Chiến Tranh chỉ có một con đường chết.

Âm Tiểu Thiên ngăn Lã Khải Minh lại:

- Đừng đi nộp mạng, ngươi đi rồi thì cũng làm được gì? Cũng chỉ là thêm một xác người nữa mà thôi.

- Vậy cũng không thể đứng nhìn Lâm sư đệ gặp nguy hiểm được. - Lã Khải Minh đáp lại.

...

- ĐM, là mi ép ta đấy.

Lâm Phàm thực sự nổi giận, lương thiện thì bị ức hiếp, nhất định là do mình quá hiền lành mới khiến tên khốn này tưởng là dễ bắt nặt.

Rút thưởng, ta muốn rút thưởng.

Hắn không chịu nổi nữa, muốn giết chết con Cự Thú Chiến Tranh này đành phải dựa vào rút thưởng rồi.

May là bản thân cũng tích được kha khá điểm tích lũy, đủ liều một phen.

“Tiêu hao 300 điểm tích lũy.”

“Rút thưởng Bạch Ngân được: Cảm ơn đã tham gia, chúc bạn may mắn lần sau.”

- Cái đù má.

Sao bảo hôm nay gặp may mắn mà tay lại thối như thế này.

Không được, phải tiếp tục rút.

Ông phải rút liên tục mười lần, rút được lựu đạn mới hài lòng.

“Tiêu hao 1000 điểm tích lũy.”

“Rút thưởng Thanh Đồng được: Cảm ơn đã tham gia, chúc bạn may mắn lần sau.”

...

Lâm Phàm đần cả mặt, rút một loạt liên tục như này sao chỉ toàn "Cảm ơn đã tham gia, chúc bạn may mắn lần sau", chẳng lẽ không còn gì khác sao?

Đột nhiên.

"Rút thưởng Thanh Đồng được: Chúc mừng rút được sổ hướng dẫn chế tạo lựu đạn loại 82-2."

- Mình đâu có cần thứ này. - Lâm Phàm bụm mặt, đây là muốn mạng người luôn chứ còn gì nữa.

"Rút thưởng Thanh Đồng được: Chúc mừng rút được một quả trứng gà thối bị ruồi bâu."

Lâm Phàm:

- ???

Toàn là những cái khỉ gì vậy, điểm tích lũy giờ chỉ còn 1200.

Hắn bắt đầu trở nên tuyệt vọng, không cần quay lại cũng cảm nhận được cự thú vẫn đang đuổi theo sau, rõ ràng là không giết được hắn thì sẽ không dừng lại.

- Chết tiệt, đành phải liều thôi, rút Bạch Ngân liên tục bốn lượt, ông mày không tin không rút được đồ hữu ích.

"Rút thưởng Bạch Ngân được: Cảm ơn đã tham gia, chúc bạn may mắn lần sau."

"Rút thưởng Bạch Ngân được: Chúc mừng rút được nhẫn trữ vật cỡ nhỏ."

"Rút thưởng Bạch Ngân được: Cảm ơn đã tham gia, chúc bạn may mắn lần sau."

"Rút thưởng Bạch Ngân được: Chúc mừng rút được đan dược tu luyện hạ phẩm Trung Huyền giai, một viên Long Hổ đại bổ hoàn."

- 2400 điểm tích lũy cứ như thế là đi tong? - Lâm Phàm ngầm rủa, cái trò rút thưởng quần què gì thế này, có thể cho chút đồ hữu dụng được không.

Điểm tích lũy, mình cần điểm tích lũy, không có điểm tích lũy thì chết chắc.

Lúc này, Lâm Phàm hướng ánh nhìn về phía mấy tên đệ tử của Nhật Chiếu tông, không cần biết trời cao đất dày cứ thế vung Cửu Hoàn Đại Đao lên xông tới chém.

- Không ổn, tên đó đang chạy tới hướng chúng ta.

- Cẩn thận, Cự Thú Chiến Tranh ở phía sau hắn.

Uy thế của Cự Thú Chiến Tranh khiến nhiều kẻ Nhật Chiếu tông phải khiếp đảm, Lâm Phàm nhận cơ hội này liền vung đao chém mãnh liệt.

"Điểm tích lũy +40

Điểm tích lũy +30

..."

Mục tiêu duy nhất của Cự Thú Chiến Tranh là Lâm Phàm, hoàn toàn không để tâm tới những tên đệ tử Nhật Chiếu tông, mỗi bước chân đạp xuống đều dẫm chết sạch một đám.

Những tiếng la hét nối liền không dứt, vô cùng thê thảm.

Lâm Phàm nhìn cảnh tượng này ruột gan vỡ vụn, đồ súc sinh, đó đều là điểm tích lũy của ta, ngươi dẫm vậy phí phạm bao nhiêu điểm?

Nhật Chiếu tông hoàn toàn hoảng loạn:

- Xin cứu mạng, ta không muốn chết.

Bọn chúng tình nguyện về chiến đấu với Viêm Hoa tông, còn hơn là bị Cự Thú Chiến Tranh dẫm chết.

Các đệ tử Viêm Hoa tông thấy cảnh tượng này, nước mắt tuôn trào.

- Mọi người xem, Lâm sư huynh bị Cự Thú Chiến Tranh đuổi cũng không quên giết địch. Chúng ta không thể để Lâm sư huynh một mình chống chọi, tất cả hãy cùng xông lên, liều mạng với lũ Nhật Chiếu tông.

- Lâm sư huynh quả nhiên là thần tượng trong lòng ta.

Đệ tử Viêm Hoa tông cũng chẳng mù, họ đều đã nhìn thấu toàn bộ cảnh tượng trước mắt.

Bị Cự Thú Chiến Tranh vô cùng hung tàn đuổi theo, Lâm sư huynh chẳng những không hề sợ hãi, còn không quên chém giết quân Nhật Chiếu tông, tinh thần thép và lòng quyết tâm này hoàn toàn khiến bọn họ cảm động.

- Xông lên, đừng tới gần Cự Thú, chỉ cần giết đệ tử Nhật Chiếu tông.

- Đã rõ.

Bọn họ đã hoàn toàn bị Lâm Phàm ảnh hưởng, nhưng họ không ngu, nếu tới gần Lâm sư huynh sẽ chỉ có một con đường chết.

Người của Nhật Chiếu tông hoàn toàn hoảng loạn, tình hình này không giống như suy tính của chúng, trận hình đã hoàn toàn bị phá hỏng.

Tên đệ tử Viêm Hoa tông khốn kiếp lại đi nhử mồi Cự Thú Chiến Tranh rồi xông tới chỗ bọn chúng, không biết bao nhiêu đệ tử đã chết dưới chân của Cự Thú Chiến Tranh.

Lâm Phàm thấy người của Viêm Hoa tông lao vào quân Nhật Chiếu, trong lòng liền gào thét.

Súc sinh, một đám súc sinh, các người muốn làm trò gì.

Điểm tích lũy của ông đều bị các người lấy cả rồi.

Hắn đã suy tính kĩ, nếu hôm nay không chạy được thì ít nhất cũng phải kiếm chác thêm chút điểm tích lũy chứ.

Bây giờ một đám người các ngươi xông lên thì mình còn kiếm được cái mẹ gì.

Thôi mặc kệ ít nhiều, cứ chém giết đã.

“Điểm tích lũy +50

Điểm tích lũy +60”

Một tên đệ tử Tôi Thể tầng 7 của Nhật Chiếu tông thấy Lâm Phàm đang xông tới, tay nắm chặt vũ khí muốn giết chết hắn, nhưng vừa ngẩng đầu thấy Cự Thú Chiến Tranh ở phía sau, lập tức run rẩy hai chân.

Cự Thú Chiến Tranh vô cùng hung ác, gào thét dữ tợn, mỗi bước giậm chân, mỗi quyền oanh kích đều gây ra chấn động, không gì có

thể kháng cự.

Lâm Phàm hô to:

- Huynh đệ phía trước chạy mau lên, ta không giết ngươi, con Cự Thú này thực quá nguy hiểm.

Tên đệ tử Nhật Chiếu tông nghe lời Lâm Phàm lập tức xoay người bỏ chạy, nhận thấy Cự Thú Chiến tranh vẫn đang đuổi phía sau liền gào lên:

- Ngươi đừng chạy theo ta, Cự Thú chỉ đuổi ngươi thôi.

Lâm Phàm hét:

- Chạy mau, đừng quay đầu lại.

- Chết tiệt. - Tên đệ tử kia vô cùng phẫn nộ, nhưng cũng chỉ có thể cắm đầu mà chạy.

Phụt!

- Ngươi... chẳng phải nói là không động thủ sao? - Tên đệ tử Nhật Chiếu tông trợn tròn mắt, cảm thấy mình bị lừa gạt.

Lâm Phàm rút đao, quay đầu hô:

- Ta quên mất...

"Điểm tích lũy +70."

Tuyệt!

Có điều là Cự thú Chiến Tranh vẫn đang đuổi theo sau, không biết phải xử lí thế nào.

Hắn không sợ bị Cự Thú Chiến Tranh dẫm chết mà sợ bị nuốt chửng, nếu vậy thì thật kinh khủng.

...

Chương 22: Đó là một loại thần thái

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

- Quá đáng!

Hắn thật không muốn nói nhiều nữa.

Tại một sườn núi nào đó phía xa.

Khuôn mặt Lục Đạo Thăng hơi đỏ, hai tay siết chặt, phía trên là một đám sương mù đen dày đặc quẩn quanh, đám sương mù đen này tự như một vật sống đang hút lấy nguyên lực của hắn.

Một nam nhân đứng trước mặt Lục Đạo Thăng, chân tay nhỏ thó, trông giống hệt với kẻ lúc trước khống chế Cự Thú Chiến Tranh, khuôn mặt cũng có đến bảy phần giống nhau.

Lúc này, nam nhân kia mới khục khặc cười lạnh:

- Lục Đạo Thăng, ngươi không ngờ tới chứ gì.

Xung quanh họ, những cường giả Địa Cương cảnh khác của Nhật Chiếu tông và Viêm Hoa tông vẫn đang liều mạng chiến đấu, bất phân thắng bại.

- Kim La, không ngờ ngươi không tuân theo quy định liên hợp giữa các môn phái, lại đi tu luyện loại tà công trời không dung đất không tha này. - Lục Đạo Thăng gặp bất lợi, lạnh lùng đáp.

- Ha ha. - Khuôn mặt xấu xí của Kim La cất to tiếng cười - Quy định liên hợp giữa các phái? Đó chỉ là quy định giữa kẻ mạnh và kẻ yếu mà thôi. Kim La ta không quan tâm thì đã sao? Mùi vị nguyên công Thi Ma Hồn của ta không tệ chứ.

Sau đó hắn nâng hai tay, đôi mắt lóe ra sự điên cuồng:

- Ta đã phải tra tấn hàng vạn người mới tu luyện nguyên công Thi Ma Hồn đạt tới tầng 8, đó chính là mùi vị của cái chết.

Đột nhiên!

Hơn chục kẻ Nhật Chiếu tông đang hoảng hốt tháo chạy ở phía xa.

- Đứng lại, các ngươi đang làm gì vậy? - Kim La nhìn thấy những tên đệ tử này mặt liền biến sắc, ngữ khí âm trầm hỏi.

Những kẻ tháo chạy kia gặp phải Kim La, mặt cắt không còn giọt máu, lập tức hoảng sợ đáp:

- Không ổn rồi thưa Kim sư huynh, Cự Thú Chiến Tranh thoát khỏi tầm kiểm soát, cục diện hoàn toàn bị sụp đổ, không thể chống trụ được nữa.

- Cái gì? Đệ đệ ta đâu? - Kim La nghe xong sắc mặt biến chuyển.

Còn Lục Đạo Thăng thì thở phào nhẹ nhõm, Cự Thú Chiếm Tranh mất kiểm soát, vậy tốt rồi, ít nhất sẽ không dẫn đến thất bại toàn diện.

- Huynh ấy bị Cự Thú Chiến Tranh bóp chết rồi. - Tên đệ tử vừa dứt lời lập tức bị một đám sương mù đen bao phủ, toàn thân nổi lên những nốt mụn mủ, “ầm” một tiếng, tất cả mụn mủ đều vỡ ra.

Những đệ tử xung quanh đều bị như vậy, chết cực kì thê thảm.

- A! - Kim La hai mắt đỏ ngầu, gầm lên một tiếng - Đệ đệ của ta....

Khi được sinh ra cả hai đều vô cùng xấu xí, chân tay ngắn nhỏ, sau còn bị vứt bỏ, từ nhỏ đến lớn đều bị mọi người cười nhạo. Sau do một sự trùng hợp ngẫu nhiên mà học được tà công chuyên dùng để tra tấn người khác, khiến tất cả những kẻ đã từng cười nhạo bọn họ phải chết.

Hắn căm hận những kẻ có cơ thể lành lặn khỏe mạnh, dần dần trở nên điên rồ khát máu. Huống hồ đệ đệ là người thân duy nhất của hắn, vậy mà lại chết, hắn làm sao có thể chịu đựng được.

- Lục Đạo Thăng, ngươi phải chết.

Sương mù đen cuồn cuộn ngất trời, trong đó còn ẩn chứa một nguồn lực ghê rợn, tất thảy hoa cỏ xung quanh đều chết khô chết héo.

Lục Đạo Thăng toàn thân dao động, nguyên lực bộc phát, hai tay

bừng bừng lửa cháy tựa như hai mặt trời gay gắt, thiêu đốt đám sương mù đen đang phủ vây:

- Kim La, hôm nay nhất định phải giết được ngươi.

- Vậy xem xem kẻ nào chết trước.

...

Lúc này, Lâm Phàm bị Cự Thú Chiến Tranh đuổi đến mất cả bình tĩnh.

- Rút thưởng.

Ban nãy chém chết không ít người, kiếm được 3200 điểm tích phân, lại đủ rút một loạt nữa.

- Ta muốn rút 10 lượt liên tiếp.

"Rút thưởng Thanh Đồng được: Cám ơn đã tham gia, chúc bạn may mắn lần sau."

Hắn chịu thua luôn, tỉ lệ trúng thưởng thực quá thấp.

Mười lượt đều không trúng, muốn giết người phải không?

Hắn không phục, nhất quyết không phục, thứ này quả thực không đáng tin.

- ĐM, phải ép chết người mới chịu sao?

Hiện tại hắn không muốn nhiều lời nữa, cớ sao lại đen đủi thế này, đen đủi tới mức quá đáng.

Đệ tử Nhật Chiếu tông đã bị Cự Thú Chiến Tranh đánh tan tác, những kẻ Tôi Thể tầng 8. tầng 9 đều không dám đến gần.

- Chạy mau.

Đệ tử Nhật Chiếu tông hoảng loạn tháo chạy, hoàn toàn bị sụp đổ, bị chính Cự Thú Chiến Tranh của bọn họ dẫm chết dưới chân, thực sự quá sụp đổ.

Trong tâm trí mọi người, Lâm Phàm đã trở thành anh hùng.

Nhưng bọn họ lại không hề biết rằng anh hùng của họ lúc này lại vô cùng bất lực.

“Rút thưởng Bạch Ngân được: Chúc mừng rút được đan dược tu luyện thượng phẩm Nhân Giai, Sư Hổ đan.”

Khóc không ra nước mắt.

Điểm tích lũy trôi nhanh như nước vậy, không níu giữ lại được gì.

- Cơ hội cuối cùng, ông rút thưởng lần cuối, nếu còn không trúng thì cũng không thèm con mẹ nó chạy nữa, cùng lắm thì chết ông lại hồi sinh.

“Tiêu hao 100 điểm tích lũy.”

“Rút thưởng Thanh Đồng được: Chúc mừng rút được một quả lựu đạn hình trứng loại 82-2.”

- Đù má!

- Thật đê con mẹ nó tiện, uy hiếp chút liền cho ngay.

Lâm Phàm nghe thấy tiếng thông báo, cả người như đang bay lên. Tuyệt vời, thực sự quá tuyệt vời.

Đúng là muốn bay con mẹ nó lên thật

- Lâm sư huynh, cẩn thận.

Lúc này, Lâm Phàm mới có phản ứng, vừa phát hiện đệ tử Nhật Chiếu tông đều đã tháo chạy, hắn liền ngẩn người.

Đệ tử Viêm Hoa tông chứng kiến Lâm sư huynh bị Cự Thú Chiến Tranh truy đuổi đều không biết phải làm sao, không biết nên làm gì để cứu Lâm sư huynh.

Cự Thú Chiến Tranh quá hung tàn, bọn họ chỉ đành bất lực.

Lâm Phàm phát hiện nhiều người đang nhìn mình, cảm thấy đã đến lúc thể hiện.

Ngay lập tức liền dừng lại, giơ tay ra, hét lớn một tiếng:

- Mi đứng con mẹ nó lại cho ông.

Cự Thú Chiến Tranh kia đang hung hăng lao tới cũng đột ngột dừng lại, đôi mắt dữ tợn bùng nổ ngọn lửa oán hận.

Đệ tử Viêm Hoa tông chứng kiến cảnh tượng này tất thảy đều kinh ngạc:

- Sư huynh đang muốn làm gì vậy?

Lâm Phàm phẫn nộ nhìn Cự Thú Chiến Tranh:

- Đồ chó chết, mày đuổi theo bố đuổi đến bị nghiện rồi à. Ông đéo chạy nữa, quyết đấu với mi, hãy nếm thử ám khí độc môn đây.

Hắn cầm "trứng gà thối bị ruồi bâu" ném hết tốc lực về phía Cự Thú Chiến Tranh.

Gràooo!

Cự Thú Chiến Tranh nổi giận gầm lên một tiếng, muốn bóp nát Lâm Phàm. Nhưng quả trứng gà thối bay đúng vào lỗ mũi của Cự Thú.

Bùm!

Quả trứng nổ tung, chất lỏng màu vàng tràn ngập trong khoang mũi nó.

Một loại mùi không ai chịu đựng được lan tỏa trong mũi của Cự Thú Chiến Tranh.

Oa!

Cự Thú Chiến Tranh chịu không được nôn ọe điên cuồng, bộ dạng trông giống như đang gào thét.

Lâm Phàm sững sờ, không ngờ rằng quả trứng thối lại có uy lực lớn như vậy, ngay cả Cự Thú Chiến Tranh cũng không chịu đựng dược.

Lúc này, Cự Thú Chiến Tranh nôn ra một bộ xương, mà Cự Thú nhìn bộ xương bị thiếu mất một cánh tay này có vẻ phảng phất nhớ lại được chuyên gì, đôi mắt giận dữ dần co lại.

Nó gào thét dữ tợn, tựa như không dám tin là thật.

Lâm Phàm gặp tình huống này liền trở nên vui sướng, không chần chừ gì lập tức nhảy thẳng lên miệng Cự Thú Chiến Tranh, hô to.

- Đồ chó, cho ngươi chứng kiến tuyệt chiêu tối cao của ta.

- Lâm sư huynh... - Đệ tử Viêm Hoa tông đau lòng hét lên khi chứng kiến cảnh tượng này, bọn họ cho rằng Lâm sư huynh muốn cùng chết với Cự Thú Chiến Tranh.

- Đệch mợ thối quá. - Vào tới khoang miệng của Cự Thú Chiến Tranh, hắn có chút chịu không nổi, lập tức kéo chốt lựu đạn, nhẩm đếm ngược.

Bùm!

Lưu đạn nổ tung trong khoang miệng Cự Thú Chiến Tranh.

Các đệ tử bên ngoài chỉ cảm nhận được toàn thân Cự Thú Chiến Tranh dường như chấn động mạnh một hồi.

Dưới sự chứng kiến của các môn đệ, Cự Thú Chiến Tranh ngã cái rầm xuống đất.

- Sư huynh... - Đệ tử Viêm Hoa tông chứng kiến mọi chuyện, ánh mắt trở nên đờ đẫn, bọn họ không dám tin sư huynh lại hi sinh như vậy.

Lã Khải Minh tuyệt vọng nhìn phía trước:

- Lâm sư đệ...

Cao Đại Tráng lệ rơi đầy mặt:

- Bằng hữu của ta...

Mười giây sau.

Bùm một tiếng.

Tất cả đệ tử đều kinh ngạc, một bóng người bổ nát đầu Cự Thú Chiến Tranh, xuất hiện trong tầm mắt của tất cả mọi người, hai tay chắp phía sau, cằm khẽ nâng, liếc mắt lên nhìn ánh trăng.

Dưới ánh trăng.

Bóng người kia thực thần thánh, thực bá đạo.

Lâm Phàm tự cảm thấy tư thế này rất oai phong, ánh mắt lộ rõ một loại thần thái Độc Cô Cầu Bại.

Chỉ là cảm thấy phía dưới hơi lành lạnh.

Nhưng không không sao cả, tư thế mới là quan trọng nhất.

- Sư huynh!

Các đệ tử chiến đấu thắng lợi, đồng loạt hò reo chạy về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhếch miệng mỉm cười, một nụ cười bình tĩnh.

Nhưng ngay sau đó.

- Đệch mợ, kẻ nào dám động vào "cậu nhỏ" của ông, lập tức dừng tay.

Một nữ đệ tử xinh xắn nhịn không được mà hò reo:

- Ta đụng phải "cậu nhỏ" của Lâm sư huynh rồi.

Hình tượng sụp đổ.

Chương 23: Ta tu luyện vô cùng khắc khổ

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Bọn Lã Khải Minh hưng phấn tiến lên phía trước, trên mặt vẫn còn đọng vẻ sợ hãi:

- Lâm sư đệ, đệ hù chúng ta chết khiếp.

Lâm Phàm tay che đũng quần, ngượng ngùng nói:

- Sư huynh, trước khi nói gì, ít nhất cũng phải cho ta bộ quần áo để mặc chứ. Để sư đệ tẽn tò thế này.

Có mấy đệ tử bụm mặt, bọn họ còn tưởng Lâm sư đệ da mặt thép chứ, ai dè cũng biết ngượng ngùng.

Vừa rồi còn chẳng biết ai không biết xấu hổ là gì, trần như nhộng còn đứng đó tạo tư thế cơ.

Hai cái áo được đưa lại, hắn quấn hết lên eo, che kín chỗ đũng quần lại.

- Sư đệ, đệ không có việc gì chứ? - Âm Tiểu Thiên dò hỏi.

Lâm Phàm nở nụ cười:

- Chắc chắn là không có việc gì, Chiến Tranh Cự Thú vặt vãnh ấy mà, có cái gì mà phải sợ. Ta lúc ấy đánh ra một chiêu tuyệt kỹ là xử gọn nó. Hiện tại Nhật chiếu tông đã bị chúng ta đánh lui, trận chiến này xem như chũng ta thắng lợi.

“Thắng lợi!”

Hai chữ này truyền vào tai các đệ tử, trong chớp mắt không khí sôi trào cả lên

Họ sung sướng nhảy cẫng hết cả lên, hoan hô:

- Thắng lợi, chúng ta cuối cùng cũng thắng rồi!

Đối với các đệ tử mà nói, thắng lợi này có được không dễ dàng, không biết đã bao nhiêu huynh đệ đã ngã xuống.

Điều này khiến họ rất đau lòng.

Nhìn sự vui sướng của các đệ tử, trong lòng Lâm Phàm lại tủi thân não nề. Haiz, lại chạy trốn không thành công.

- Lâm sư đệ, làm tốt lắm. - Phương Kình từ phía xa tới, toàn thân đầy máu, có thể thấy hắn vừa trải qua một hồi chiến đấu kịch liệt. Nay Nhật Chiếu tông đã bị đánh lui, hắn không khỏi nhẹ nhàng thở phào.

Mặc dù trong lòng hắn vẫn còn nghi hoặc, không biết Lâm sư đệ làm cách nào mà giết được Cự Thú Chiến Tranh. Đương nhiên tại thời điểm thắng lợi này hắn cũng sẽ không hỏi đến vấn đề này.

Giờ đây, hắn nhìn về phương xa, không biết tình hình bên Lục sư huynh như thế nào.

Đột nhiên.

Có mấy thân ảnh từ xa bay tới.

Các đệ tử mong chờ nhìn về phía mấy thân ảnh, trận chiến đấu này bọn họ đã giành thắng lợi. Chỉ không rõ tình hình bên Lục sư huynh ra sao.

Lâm Phàm cũng nhìn sang. Hắn cũng biết được, bên trên cảnh giới Tôi Thể chính là cảnh giới Địa Cương, đạt đến cảnh giới đó liền thoát ly khỏi phàm nhân, có được năng lực rất lớn.

Nhưng hắn tin tưởng rằng với khả năng của mình, trở thành một cường giả Địa Cương cảnh cũng chẳng mất bao lâu.

Lúc này một môn đệ Địa Cương cảnh hấp tấp nói:

- Lục sư huymh đã bị trọng thương, cần trị liệu gấp. Phương Kình ngươi chỉ huy đệ tử thu dọn chiến trường.

- Vâng, sư huyunh. - Phương Kình nghe được Lục sư huynh bị thương cũng giật mình. Thực lực của Lục sư huynh hắn rất rõ ràng, vậy mà bị thương nặng. Trận chiến này xem ra rất kinh thiên động địa.

Lã Khải Minh kinh ngạc:

- Không ngờ rằng Lục sư huynh bị thương. Lũ Nhật chiếu tông thật đáng giận, ngày nào đó phải giết hết tông môn của bọn chúng.

Lâm Phàm an ủi:

- Lã sư huynh, ta nghĩ rằng Lục sư huyng sẽ không việc gì đâu.

- Ừ. - Sắc mặt Lã Khải Minh dịu xuống.

Phương Kỉnh lại không nghĩ ngợi nhiều:

- Các đệ tử dọn dẹp chiến trường, sau đó tập hợp để trở về.

...

Mãi đến tận trời sáng.

Tất cả mới dọn dẹp xong, chuẩn bị trở về.

Lâm Phàm ngoảnh lại nhìn về phía biên giới mênh mông kia, bất đắc đi thở dài, đúng là ý trời.

- Lâm sư đệ, đệ làm sao vậy? – Lã Khải Minh vỗ vai Lâm Phàm, không biết Lâm sư đệ làm sao mà đột nhiên lại bi thương như thế.

Lâm Phàm xua tay:

- Không có việc gì, chúng ta trở về đi.

Hắn khóc không ra nước mắt. Nhiều cơ hội chạy trốn như vậy lại cứ như bị ai đó ngăn cản không cho hắn trốn đi, khiến hắn rất là bi thương.

Trời cao không nghe thấy nguyện vọng của ta, đành tạm thời hoãn lại một chút vậy. Hiện tại hắn chỉ nghĩ làm sao để tăng thực lực lên nhanh một chút, chí ít cũng phải đạt được cảnh giới Địa Cương.

Người khác mà biết ắt sẽ tức phọt máu.

Ngươi cho rằng Địa Cương cảnh là bắp cải à, muốn lên là lên được chắc.

Tại đại bản doanh lâm thời.

Sau trận chiến tất cả các đệ tử đều đã mệt mỏi, toàn bộ đã đi

nghỉ ngơi.

Mà đối với Lâm Phàm mà nói, nghỉ ngơi là gì? Không có luôn.

- Trước tiên mình phải xem xem, lúc nãy đã thu hoạch được những gì. - Lâm Phàm có chút nóng lòng. Lúc trước rút thưởng trúng vài thứ hắn đều không để ý lắm, trong số đó hình như có lẫn vào mấy thứ gì đó rất là ghê gớm.

"Nhẫn trữ vật loại nhỏ"

Cái món này không tồi, đây chính là món đồ thiết yếu cho mấy nhà lã hành giết người cướp của. Không có nhẫn chứa đồ làm sao dám nhận mình là dân pro.

Chiếc nhẫn này có màu bạc, đeo vào ngón tay vừa vặn lại thích hợp.

Tiếp tục kiểm tra, không tồi, thêm một viên đan dược hạ phẩm Huyền Giai, là đan dược dạng tu luyện, hơn nữa còn cao hơn một bậc so với Sư Hổ đan lần trước.

Cứ để đó, lát nữa tu luyện sẽ lấy ra dùng.

Thứ cuối cùng lại khiến Lâm Phàm kinh ngạc nhất.

"Sổ hướng dẫn chế tác lựu đạn hình trứng loại 82-2."

Cái này theo lâm Phàm là một món đồ rất tuyệt, vũ khí hiện đại công nghệ cao, chỉ cần một viên không chuyện gì không giải quyết được, uy lực thì rõ như ban ngày.

Lúc trước tên Cừu Lệ tu vi là Tôi Thể tầng tám đứng trong phạm vi lựu đạn nổ chỉ bị mất một cánh tay. Như vậy đã hiểu đại khái được uy lực của nó.

Cơ mà khỏi phải nói, nếu nhét lựu đạn vào mồm, thì đừng nói là Cừu Lệ, có là cường giả Địa Cương cảnh cũng phải quỳ cho ta.

Đương nhiên đây cũng là suy nghĩ mà thôi, làm gì có thằng ngu nào cầm lựu đạn của hắn nhét vào mồm. Cơ mà Chiến Tranh Cự Thú kia thì là ngoại lệ.

Kiểm tra bảng điều khiển một chút.

"Tính danh: Lâm Phàm

Tu vi: Tôi Thể tầng sáu.

Điểm khổ tu: 10540.

Điểm tích lũy: 2330.”

“Thiên phú: Thân bất tử”

“Rút thưởng: Thanh Đồng (100), Bạch Ngân (300), còn lại chưa được mở.”

Số liệu coi như tạm đủ để hài lòng. Điểm tích lũy đã lên 2330, lúc giết được Cự Thú Chiến Tranh xong được tặng không 100 điểm, coi như là bồi thường, ít nhất chứng minh là mình không chết một cách oan uổng.

Hắn uống đan dược tu luyện hạ phẩm Huyền giai cùng đại bổ hoàn Long Hổ, vận công bắt đầu tu luyện.

Lâm Phàm hắn chẳng có bản lĩnh gì khác, nhưng đối với tu luyện thì vô cùng nghiêm khắc.

Đan dược vừa bỏ vào miệng, một sức mạnh to lớn lập tức ùa vào cơ thể.

Điểm khổ tu cũng tăng lên nhanh chóng.

Thời điểm Lâm Phàm mở mắt, hắn thấy trong lòng sung sướng vô cùng.

Điểm khổ tu đã tăng lên 18540, một lúc đã tăng 8000 điểm. Với tốc độ tăng này, hỏi xem có đáng sợ hay không.

Xem ra về sau cứ thế dùng đan dược hỗ trợ tu luyện cũng là một lựa chọn đúng đắn.

Có thể tăng nhanh như bay thế này thật phê như con tê tê.

Nhưng nếu Lâm Phàm biết loại đan dược tu luyện cấp Huyền Giai này quý hiếm đến mức nào, chỉ sợ hắn không còn dám tơ tưởng nhiều như vậy.

Trời đã sáng.

Cũng đã đến buổi chiều.

Lâm Phàm nghĩ cũng nên ra ngoài xem một chút, ở bên ngoài

sớm đã vọng đến âm thanh của các đệ tử khác

Có điều hắn hơi mệt một chút. Người tu luyện vất vả như hắn còn tìm ở đâu được chứ.

Không nói nữa.

Lâm Phàm cầm Cửu Hoàn Đại Đao quệt một nhát qua cổ, trực tiếp tắt thở.

“Điểm khổ tu +10.”

Mười giây sau.

Tinh thần phấn chấn, hắn lại hồi sinh full bình máu.

Lâm Phàm bình tĩnh sửa sang lại quần áo, tiện đó lau dọn sạch sẽ vết máu, rồi nghênh ngang đẩy cửa ra ngoài đi dạo.

Chương 24: Có đại hội biểu dương không?

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

- Lâm sư đệ.

- Lâm sư huynh.

Các đệ tử xung quanh chào hỏi vô cùng nhiệt tình, Lâm Phàm rất bình tĩnh gật đầu với từng người.

Đây chính là kết quả của việc được yêu mến. Nhìn đi, nhìn đi! Được người ta yêu mến đến như thế! Nếu để người ta biết một ngày mình sẽ rời họ mà đi, thì họ sẽ bị đả kích đến nhường nào, sợ là đau lòng đến chết luôn.

- Lâm sư đệ. - Lã Khải Minh xuất hiện, Lâm Phàm nhìn ra được tâm tình của Lã sư huynh hôm nay rất tốt.

- Lã sư huynh, hôm nay trông có vẻ tươi thế, có chuyện gì vui vậy? - Lâm Phàm hỏi.

Mới đêm qua tâm trạng Lã sư huynh không phải rất kém hay sao, hôm nay đã vui vậy rồi.

Lã Khải Minh sững người, phản ứng tiếp theo là:

- À, đúng rồi, chắc Lâm sư đệ chưa biết, Lục sư huynh đã không có việc gì. Còn tin quan trọng hơn là chiến tranh đã kết thúc rồi. Tin tức ở tiền tuyến truyền đến nói tông môn đã đàm phán với Nhật Chiếu tông, chúng ta có thể trở về tông môn rồi.

- A ha? - Lâm Phàm trợn tròn mắt, con mẹ nó còn đàm phán nổi? Đánh nhau đến chết cha chết mẹ xong lại đàm phán được, không thể tin nổi.

Cơ mà, từ từ đã, chiến tranh kết thúc, trở về tông môn, vậy cũng tức là ý tưởng lang thang phiêu bạt của hắn đã bị dập tắt.

Nhưng mà, không đúng, căn cứ theo kinh nghiệm của hắn, trở về tông môn e cũng là lúc dễ rời đi nhất.

Lã Khải Minh nhìn thấy Lâm sư đệ ngây đơ cả người, nghĩ rằng Lâm sư đệ biết chiến tranh đã kết thúc mà cảm thấy phấn khởi, tự mình lẩm bẩm:

- Khi ta nghe thấy tin tức này, ta cũng rất là phấn khởi. Nửa năm, đã nửa năm không trở về tông môn rồi, ta còn chẳng biết làm sao mình vẫn còn sống cơ.

Và Lã Khải Minh cầm tay Lâm Phàm:

- Lâm sư đệ, mấy lần chiến đấu đệ đều lập không ít công lớn. Trở về tông môn đệ nhất định trở thành đệ tử ngoại môn nhất phẩm.

Đệ tử ngoại môn của Viêm Hoa tông chia làm ba phẩm, cao nhất là nhất phẩm, thấp nhất là tam phẩm. Lâm Phàm hiện tại là đệ tử tam phẩm, nếu được lên đệ tử nhất phẩm phúc lợi cũng sẽ tăng lên.

Đệ tử ngoại môn nhất phẩm có rất nhiều phúc lợi, có thể nhận không ít đồ đạc.

Huống hồ bây giờ chiến tranh đã kết thúc, muốn đạt được thêm điểm tích lũy nhất định phải kiếm thêm kẻ địch. Có điều ở tông môn cũng có nhiều thứ hay, có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Sau một hồi phân tích tỉ mỉ, hắn liền quyết định trước mắt cứ trở về tông môn cái đã.

Về phần nguyên thân của hắn, làm thế nào mà trụ được nửa năm chưa chết, e là cũng nhờ lầy lội cả.

Dùng một câu để hình dung.

Đúng là lầy thật.

Đinh đinh!

Tiếng chuông vang lên.

Lã Khải Minh nghe thấy tiếng chuông, toàn thân phấn khởi:

- Tập hợp rồi, đã đến lúc chúng ta trở về rồi.

Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng:

- Lã sư huynh bình tĩnh, bình tĩnh.

Lúc này, Trương Long, Âm Tiểu Thiên cũng đi đến, hiểm nhiên là biết tin trở về tông môn.

Tuy rằng không biết tông môn dùng cách gì mà đàm phán được với Nhật Chiếu tông, nhưng ít ra cũng cho thấy là được trở về thật.

- Lâm sư đệ, Lã sư huynh, hai người càng ngày càng thân thiết, không phải là cái đó đó chứ. - Âm Tiểu Thiên cười hỏi.

Lã Khải Minh bởi vì quá phấn khởi mà vẫn nắm lấy tay của Lâm Phàm, Lâm Phàm cảm thấy không đúng lắm lập tức vẩy tay Lã sư huynh ra:

- Mọi người đừng hiểu lầm, ta là nam nhân bình thường.

- Haha, chúng ta đã thấy hết thân thể của Lâm sư đệ, tự nhiên biết đệ là nam nhân bình thường. - Trương Long cười quái dị.

Nghĩ đến chuyện hôm qua, Lâm Phàm liền xấu hổ, khoe thân quá đà bị người ta nhìn đến mất hết cả tong tắng.

Hắn nhanh chóng chuyển đề tài:

- Thôi thôi, chúng ta mau đi tập hợp đi.

Trên quảng trường.

Dưới ánh mắt của mọi người, Lục đại Thăng xuất hiện trên đài cao, sắc mặt vẫn còn hơi tái nhợt. Xem ra thương thế vẫn chưa khỏi hẳn, nhưng nhìn bộ dáng hôm nay hẳn là không có vấn đề gì lớn, ít nhất có thể thoải mái cử động.

- Chiến tranh đã kết thúc, tất cả đệ tử đều có thể trở về tông môn.

Lục Đạo Thăng nói xong, các đệ tử trên quảng trường nhốn nháo hết cả lên. Đây chính là lời họ muốn nghe nhất.

Lúc này.

Bàn tay Lục Đạo Thăng vừa nhấc, từng chiếc từng chiếc thuyền thần bay ra từ nhẫn trữ vật trên tay hắn, sau đó càng lúc càng lớn, che kín cả bầu trời, cuối cùng chậm rãi hạ xuống.

Lâm Phàm nhìn đến tròn mắt, mấy món này xịn thật.

Những thứ này đều là bảo vật do đại sư luyện khí của tông môn luyện chế ra. Thuyền thần chở người này thuộc Trung cấp Huyền Giai, cần rất nhiều loại vật liệu hiếm, rất phí tiền, nhưng khuyết điểm lớn nhất chính là không có bất kì lực công kích nào.

Các đệ tử hăng hái lên thuyền thần. Rời khỏi nơi này, trở lại tông môn, chính là hi vọng lớn nhất của họ.

Lã Khải Minh nói:

- Sư đệ chúng ta đi thôi.

- Đi thật sao? - Lâm Phàm còn có chút nuối tiếc, đàm phán cái quỷ gì không biết, Nhật Chiếu tông sao tự nhiên lại nhát thế nhỉ.

- Sao thế? - Lã Khải Minh không biết Lâm Phàm nghĩ gì, còn tưởng rằng Lâm sư đệ vẫn còn vui đến chưa tỉnh được.

- Không có gì, đi thôi.

Mười ngày sau.

Lâm Phàm tưởng rằng lên thuyền thần có thể tu luyện để vượt qua thời gian nhàm chán. Nhưng đó chỉ là nghĩ, tưởng tượng mà xem, ở trên thuyền thần người chen nhau chật như nêm.

Thôi chả buồn nói nữa, coi như sai lầm.

Có điều đối với Lâm Phàm mà nói, cũng không phải không có thu hoạch gì

Đứng trên thuyền thần, nhìn xuống phía dưới có thể nhìn thấy được nhiều thành trấn nhỏ cùng núi sông.

Đây là lần đầu tiên hắn tận mắt nhìn thấy cảnh vật này, trong lòng đầy khấp khởi.

- Thật đồ sộ.

Đã đến Viêm Hoa Tông. Nhìn về phía xa kia, liền thấy một pho tượng sừng sững nằm ngay giữa Viêm Hoa tông, đó chính là người sáng lập - Viêm Hoa đại đế.

Nếu dùng lời nói để hình dung thì.

Đó chính là đồ sộ, hùng vĩ, to lớn.

Khi thuyền thần hạ xuống, phía dưới đã có không ít đệ tử tụm năm tụm ba một chỗ trò chuyện với nhau.

Mỗi người đều mang vẻ tươi cười đầy xán lạn.

Đương nhiên cũng có người thần sắc không vui, hiển nhiên là có bằng hữu chết ở chiến trường.

Lâm Phàm không hiểu sao lại có chút căng thẳng. Đến nơi nhiều người như vậy, có thể phát sinh xung đột gì hay không, thần thái xuất chúng của mình liệu có làm người khác khó chịu với mình hay không?

Sau đó hắn tự đánh mình một cái.

Ý nghĩ này đều bị Lâm Phàm gạt bỏ khỏi đầu.

Lã Khải Minh nói:

- Lâm sư đệ, chúng ta trở về đi.

Lâm Phàm ngạc nhiên:

- Lã sư huynh, cứ thế là về thôi? Không có đại hội biểu dương gì đó, ví dụ như là ban thưởng ít đồ sao?

Lã Khải Minh cười nói:

- Không có, tất cả công lao đều được các sư huynh nhớ rõ, các trưởng lão ở tông môn sẽ căn cứ ghi chép mà sai người đưa đồ đạc đến. Chúng ta chỉ cần chờ là được.

- Vậy à.

Lâm Phàm có chút thất vọng, cảm giác quy chế này cũng không tốt lắm.

Không có cách nào để điều khiển cảm xúc của các đệ tử khác.

Nếu như để cho mình nắm quyền, nhất định phải tổ chức một đại hội biểu dương thật lớn, khiến cho các đệ tử náo động.

Đương nhiên đây cũng chỉ là ý nghĩ trong đầu thôi.

Lấy thân phận và thực lực hiện tại của bản thân, nếu làm càn chỉ có xác định là chết thôi.

Chẳng nhẽ mình là người muốn chết thế sao?

Đương nhiên không phải.

Chương 25: Ngươi là đồ súc con mẹ nó sinh

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Trong phòng.

Sau khi về đến tông môn, hắn có chút hồi hộp.

Chủ yếu vì nơi này là tông môn chân chính, chứ không phải là đại bản doanh tạm thời khi có chiến tranh kia.

Nơi này thực sự quá rộng lớn, đệ tử của Tông môn nhiều không đếm xuể, nhiều đến bao nhiêu hắn cũng không đếm được.

Hồi còn ở trái đất, đọc tiểu thuyết cứ tưởng tông môn là loại đoàn thể nhỏ. Giờ mới biết không phải như vậy, tông môn lớn cứ như cả một thành phố.

- Mặc kệ đi, cứ tu luyện cái đã.

Cứ nghĩ đến đây là một thế giới huyền ảo, tim hắn lại đập thình thịch. Chung quy thì ai mà chả thích phi thiên độn thổ, không gì không làm được. Nay cơ hội đã bày ra trước mắt, làm sao mà hắn có thể không động lòng cho được.

Đặc biệt mình lại sở hữu bàn tay vàng ưu việt như vậy, nếu còn không trở thành cường giả thì nói ra mất hết cả mặt mũi người trái đất.

Tu luyện, quan trọng nhất vẫn là nỗ lực tu luyện.

Cơ mà trước khi tu luyện, hắn lấy quyển sổ hướng dẫn chế tạo lựu đạn ra, vỗ lên người một cái, lập tức học xong kỹ năng này.

Hắn thấy, loại lựu đạn này là vũ khí vĩ đại, một vũ khí vô cùng quan trọng trong bước đầu hành tẩu của mình.

Điểm tích lũy hắn còn không ít, dù sao thì cũng muốn tu luyện, chi bằng trực tiếp rút thưởng.

Nói không chừng hên hên còn rút trúng được đan dược.

Rút mười lần liên tục, thử vận may một chút xem sao.

Hắn cảm giác tay hắn cứ xui xui thế nào ấy, nếu không mấy lần trước cũng không bị hố như vậy.

“Tiêu hao 1000 điểm tích lũy.”

“Rút thưởng Thanh Đồng được: Cảm ơn đã tham gia, chúc bạn may mắn lần sau.”

“Rút thưởng Thanh Đồng được: Chúc mừng bạn rút được đan dược loại phụ trợ tốc độ cấp Trung phẩm Nhân Giai, Phong Hành đan.”

“Rút thưởng Thanh Đồng được: Cảm ơn đã tham gia, chúc bạn may mắn lần sau.”

…

Sau đó, không có sau đó.

Một ngàn điểm tích lũy vậy mà chỉ rút được một viên đan dược trung phẩm, hắn coi như chịu thua.

Tay xui đến không còn gì để nói, chỉ có thể nói là thua luôn. Nếu không phải tâm tính hắn đủ tốt, chỉ sợ đã nổ tung tại chỗ.

Điểm tích lũy ra đi thì cũng đã ra đi rồi, thôi không tiếc nữa, tiếp tục rút.

Nhưng mà lần này không rút Thanh Đồng nữa, cảm giác như đang lãng phí điểm tích lũy vậy.

Rút bốn lần Bạch Ngân liên tiếp, tới đi.

“Rút thưởng Bạch Ngân được: Cảm ơn đã tham gia, chúc bạn may mắn lần sau.”

“Rút thưởng Bạch Ngân được: ...”

Giờ khắc này, mặt Lâm Phàm ngày càng đen, đen đến mức phát khiếp.

- Mẹ ơi, có cho người ta cơ hội sống nữa hay không?!

- Con mẹ mày trúng một lần thì chết à?

“Rút thưởng Bạch Ngân được: Chúc mừng rút trúng đan dược loại tu luyện cấp Thượng phẩm Huyền giai, Nguyên Uẩn đan.”

- Ôi đệt, được lắm.

Nghe thấy trúng thưởng, Lâm Phàm nhảy dựng lên, lần này cuối cùng cũng không uổng con mẹ nó phí, đùng cái lại lên đời.

Không ngờ lại rút trúng đan dược thượng phẩm Huyền Giai, càng quan trọng hơn là, đây là đan dược loại tu luyện, có thể dùng trực tiếp làm tăng tu vi.

Phê như con tê tê.

Bình ổn lại sự kích động trong lòng, dùng hết 130 điểm tích lũy cuối cùng, chỉ để lại 30 điểm tích lũy, coi như một sự khởi đầu tốt lành.

Dĩ nhiên, nếu vừa rồi chỉ rút độc một cái Thanh Đồng, thì đúng là đen đủi muốn chết.

Nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, rút thưởng lần này hoàn toàn đáng giá, hoàn toàn không thiệt thòi.

Dùng đan dược, bắt đầu tu luyện.

Điểm khổ tu nhanh chóng tăng lên, đây là sự hồi báo hậu hĩnh nhất cho sự nỗ lực của hắn.

Hôm sau.

Vừa mở mắt ra, Lâm Phàm khẩn cấp xem xét điểm số.

“Điểm khổ tu: 42000 điểm.”

Một đêm này hoàn toàn không uổng phí, hắn nhấn ký hiệu (+), tiêu hao mất 32000 điểm khổ tu.

“Tu vi: Tôi Thể cảnh tầng 7 (+)”

Thời khắc tu vi tăng lên, mệt mỏi toàn thân liền trở thành hư không, sức mạnh trong cơ thể bùng nổ, xương cốt càng thêm cứng rắn, giống như đã trải qua trăm ngàn lần tôi luyện.

Lúc này Lâm Phàm không tiếp tục tu luyện nữa, hắn phải đi tìm

hiểu rõ tình hình hiện tại. Nay điểm tích lũy đã tiêu hao hết sạch, với năng lực của bản thân tạm thời không thể chế ra đan dược phẩm phẩm chất cao, chỉ có thể dựa vào rút thưởng mà đạt được.

Nhưng mà ở trò rút thưởng này, tay mình cũng quá thối. Không có lượng lớn điểm tích lũy để cầm cự, e rằng chẳng rút ra được cái gì hay ho.

Đúng lúc hắn đẩy cửa ra thì đâm phải một nam tử định đi vào.

- Lâm sư đệ. – Nam tử vừa nhìn thấy Lâm Phàm liền cười toe toét.

Lâm Phàm chớp chớp mắt:

- Ngươi là ai?

Hắn hoàn toàn không quen biết cái tên trước mặt mình. Mà cái điệu bộ cười cợt này trông dung tục quá thể, không phải định làm gì chứ?

Ở cái nơi lạ nước lạ cái này, lỡ có người có mưu đồ bất chính với mình thật cũng chẳng thể phản kháng được. Chẳng nhẽ chỉ còn cách nhắm mắt mà hưởng thụ?

- Lâm sư đệ, tại hạ là đệ tử ngoại môn nhị phẩm Hoàng Hạo, có lòng đến chúc mừng Lâm sư đệ. – Hoàng Hạo cười nói.

Lâm Phàm cái gì nghe không rõ, riêng hai chữ "chúc mừng" thì nghe cực kỳ rõ, lập tức vui vẻ cười toét miệng:

- Hoàng sư huynh, có phải là có chuyện gì tốt phải không?

Hoàng Hạo không hề giấu giếm, lấy ra một vài thứ đồ:

- Lâm sư đệ, đệ ở trên chiến trường biểu hiện xuất sắc. Ta được Thiên Công đường của tông môn đặc biệt phái đến ban thưởng cho đệ, mong Lâm sư đệ nhận cho.

Hắn thân là đệ tử ngoại môn nhị phẩm, thời điểm nhìn thấy phần thưởng này cũng đỏ mắt ghen tị. Nhưng hắn không dám tham ô, lỡ để Thiên Công đường biết được thì chỉ có xui tận mạng.

Thâm tâm Lâm Phàm vui vẻ hết đỗi, không một chút do dự nhận lấy phần thưởng.

Đầu tiên là một cái lệnh bài, sờ lên thấy hình như làm bằng sắt,

mặt ngoài có hai chữ 'Nhất phẩm'.

- Chúc mừng Lâm sư đệ trở thành đệ tử ngoại môn nhất phẩm. Sau này ta phải gọi một tiếng Lâm sư huynh rồi. - Hoàng Hạo ra sức nịnh nọt, cái mặt cũng đủ đê tiện.

Theo sau đó là một cái bình nhỏ màu trắng đập vào mắt. Khẽ lắc một cái, bên trong hình như là có thứ gì đó, mở ra thì thấy hoá ra là đan dược.

- Lâm sư huynh, đây là phần thưởng của tông môn đan dược loại tu luyện cấp Hạ phẩm Nhân Giai – Kim Cang đan. Một lọ tổng cộng có sáu viên, đối với cơ thể khi tu luyện có tác dụng vô cùng kì diệu. - Hoàng Hạo giống hệt nhân viên tiếp thị. Lâm Phàm lật đến thứ nào là hắn liền giới thiệu như đã thuộc làu trong lòng bàn tay, quen thuộc vô cùng.

Lâm Phàm vừa nghe thấy cấp Hạ phẩm Nhân Giai là không còn chút hứng thú nào. Ông đây dùng toàn là đan dược cấp Huyền Giai nhớ, kém nhất cũng là Thượng phẩm Nhân Giai, tông môn này thật mẹ nó ki bo.

Haiz, bỏ đi.

Theo sau đó chính là một chồng giấy màu bạc trong suốt, mặt trên toàn là chữ số.

Hoàng Hạo nhìn đến thứ này, ánh mắt vô cùng thèm thuồng:

- Lâm sư huynh, thứ này thật sự khiến đệ thèm muốn. Sư huynh lập được công lớn, Thiên Công đường đặc biệt ban thưởng xuống năm vạn Viêm Hoa tệ. Đệ đây dù mất cả năm cũng không thể kiếm nổi số tiền này.

Viêm Hoa tệ này ở các địa phương thuộc sở hữu của Viêm Hoa tông đều rất thông dụng, có thể mua mọi thứ, có sức mua tuyệt đối. Ví dụ như Kim Cang đan, nếu dùng Viêm Hoa tệ để mua mà nói, phải ba ngàn mới mua được một viên.

Cho nên phần thưởng lần này tông môn cấp cho Lâm Phàm có thể nói là rất hậu hĩnh.

Chung quy đệ tử nhiều như vậy.

Vỏn vẹn một trận chiến là phải ban thưởng biết bao thứ. Quả thực khó tưởng tượng được giá cả trên trời này.

- Đa tạ Hoàng sư đệ đã mang chỗ vật phẩm này đến cho ta. Cứ về đi, phiền đệ nói lại với các vị sư huynh ở Thiên Công đường là ta rất hài lòng. - Lâm Phàm tủm tỉm cười, ôm hết đống đồ vào trong lòng.

Mà Hoàng Hạo thấy vậy đột nhiên hít thở không thông, có vẻ mất tự nhiên:

- Lâm sư huynh, huynh xem ta ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn liền đến báo tin vui cho huynh, huynh xem...

Tuy chưa nói thẳng hết ra, nhưng trong lòng Hoàng Hạo đã thầm chửi mẹ nó. Lão tử mất công mang đồ đến báo tin vui cho ngươi, ngay cả một chút thưởng ngươi cũng không cho, ki bo vcđ.

- Ây da! Hoàng sư đệ, đệ chưa ăn điểm tâm sao lại không nói sớm. Không thể như vậy được, bữa này sư huynh nhất định phải mời đệ. Không nói cái khác, sư huynh nhất định... nhất định... - Lâm Phàm sờ soạng khắp người, sau đó tìm bừa thấy Viêm Hoa tệ mà thân thể này trước kia tiết kiệm được.

Và hắn kéo cánh tay Hoàng Hạo, vỗ vỗ lên:

- Hoàng sư đệ, ăn gì đó ngon một chút, coi như sư huynh cảm tạ đệ.

"Đuỵt!!" Hoàng Hạo nhìn thấy trên bàn tay là hai mươi Viêm Hoa tệ, suýt nữa thì trừng lòi con mắt.

Kẹt xỉ đến mức nào mới rút ra được đồng bạc cỏn con này.

Đúng lúc đó Lâm Phàm nhìn thấy Lã Khải Minh, liền vội vàng đuổi theo, được cái vẫn không quên Hoàng Hạo:

- Hoàng sư đệ, đi thong thả, không tiễn. Sư huynh có chút việc, lần sau gặp lại.

Hoàng Hạo nhìn theo bóng lưng Lâm Phàm, tức đến mặt đỏ bừng.

Ngươi... ngươi là đồ súc sinh.

Chương 26: Các ngươi chờ đó cho ta

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

- Lã sư huynh… - Lâm Phàm hét.

Lã Khải Minh nhìn thấy Lâm Phàm liền dừng bước, nhìn thấy lệnh bài mà Lâm Phàm vắt ngang bên hông, không khỏi cười nói:

- Lâm sư đệ, chúc mừng đệ trở thành đệ tử ngoại môn nhất phẩm.

Lã Khải Minh không thích khoe khoang, nhưng vẫn sờ vào lệnh bài mới toanh bên hông mình, chứng minh hắn cũng đã trở thành đệ tử ngoại môn nhất phẩm.

Lâm Phàm tinh mắt, sao có thể không nhìn thấy, nở nụ cười:

- Cùng vui, cùng vui, chẳng phải Lã sư huynh cũng đã trở thành đệ tử nhất phẩm ngoại môn hay sao.

- Ha ha. - Hai người cùng phá lên cười.

Đồng thời lại so sánh phần thưởng, trong lòng hắn rất vừa lòng. Xem ra không phải tông môn keo kiệt với hắn mà là keo kiệt với tất cả mọi người đều. Phần thưởng của Lã sư huynh chỉ có bốn vạn Viêm hoa tệ, đương nhiên là đan dược thì giống nhau y đúc, toàn bộ đều là sáu viên.

- Lã sư huynh, huynh định đi đâu vậy? – Lâm Phàm hỏi.

Lã Khải Minh cười nói:

- Không phải vừa được ban thưởng sao. Ta định đến Công Pháp đường đổi thành công pháp. Tiền này ở trên người ta cũng vô dụng, chi bằng dùng nó để tăng cường thực lực.

Hai người cứ thế trò chuyện. Khi biết được Lã Khải Minh muốn đổi công pháp Thượng phẩm Nhân Giai cần đến năm vạn Viêm Hoa

tệ, hắn liền muốn chửi mẹ nó. Đầu óc của tông môn thật khôn lỏi, vừa ban thưởng cho người ta xong đã có cách lấy lại ngay.

Cơ mà Lâm Phàm cũng muốn đi đổi một chút, chung quy hắn cũng chẳng biết công pháp loại tấn công nào. Nói ra không phải khiến người khác chê cười sao.

- Lâm sư đệ, vậy còn đệ? – Lã Khải Minh hỏi.

Lâm Phàm cười:

- Ta đi nhận nhiệm vụ tiếp theo, xem có giặc cỏ gì đó ở đâu không.

Lã Khải Minh quan tâm nói:

- Sư đệ, vậy đệ phải cẩn thận một chút, tốt nhất là nên vào cùng tổ đội với các sư huynh đệ khác. Thực lực bọn giặc cỏ cũng không kém, một thân một mình khá nguy hiểm.

- Yên tâm, ta tự có toan tính. – Lâm Phàm cười nói.

Đương nhiên, nói cũng chỉ là nói mà thôi. Mình làm gì có chuyện đi tổ đội với người khác, chẳng nhẽ để người ta đoạt điểm tích lũy của mình hay sao.

Thực lực của mình hiện tại giết vài thằng đạo tặc chỉ là vấn đề cỏn con gì đâu.

Thật ra thì khu vực trong phạm vi của Viêm Hoa tông cũng không được thái bình cho lắm. Trong các toà thành lớn khác có lẽ an toàn, nhưng ở ngoài thành lại tồn tại rất nhiều kẻ giết người cướp của.

Bên cạnh đó còn một số kẻ tà ma ngoại đạo tu luyện các loại tà công vẫn đang bị Viêm Hoa tông truy nã. Mà những mục tiêu này chính là đối tượng cho các đệ tử rèn luyện.

Đương nhiên là vẫn có nguy hiểm. Dựa vào kí ức, số đệ tử chết bên ngoài hàng năm cũng không phải con số nhỏ.

Sau khi tách Lã sư huynh ra, Lâm Phàm liền vui vẻ đi nhận nhiệm vụ.

Vận khí không tồi, hắn nhận được ngay một nhiệm vụ cách đó không xa. Chính là trên một con đường lớn cách tông môn 10 dặm, có một đám giặc cỏ xuất hiện, rất nhiều người đi ngang qua nơi đó

đã chết trên tay chúng. Đã thế phần thưởng của nhiệm vụ này cũng kha khá.

Lâm Phàm hắn lại thấy chuyện phần thưởng chẳng quan trọng nữa.

Bởi vì hắn sắp được phiêu bạt khắp chân trời rồi.

Nhận xong nhiệm vụ, hắn lập tức rời khỏi tông môn.

Có điều Lâm Phàm không nhìn kỹ, nhiệm vụ này có ghi rằng có thể có giặc cỏ có Tôi Thể tầng 9.

Còn Viêm Hoa tông thì trong khoảng thời gian ngắn hắn sẽ không quay lại.

Nói cho cùng, cứ lang thang bên ngoài một vòng, chờ khi thực lực tăng lên tới trình độ ai ai cũng khiếp sợ rồi mới trở về khoe khoang, thì lúc đó sướng phải biết.

Mấy ngày sau.

Lâm Phàm đã có mặt tại địa điểm cần tới từ hôm qua, nhưng hắn vẫn đang mai phục. Hôm nay đám người ngựa xuất hiện phía trước kia chính là mục tiêu của hắn.

Những người này, từ hình thái đến tướng mạo đều vừa nhìn đã biết không phải là người tốt, hắn là đạo tặc.

Về phần thực lực thì, còn phải nói, mạnh đến đâu khỏi nói cũng biết, dù sao cứ thế hấp chúng nó là được.

- Đứng lại!

Lâm Phàm hét lên một câu đúng chuẩn mực chính nghĩa bắt giặc.

Đám đạo tặc kia đang cười hô hố, nghe được giọng nói này không khỏi quay đầu lại. Chỉ thấy trên đỉnh núi nhỏ ở phía xa có một nam tử cầm Cửu Hoàn Đại Đao, nhếch cằm nhìn chúng, ánh mắt vừa thâm thuý vừa chính trực.

Một tên đạo tặc thân hình cao lớn, thần sắc dữ tợn khinh thường nhìn Lâm Phàm:

- Ngươi là kẻ nào?

- Ha ha. - Lâm Phàm cười lạnh, vỗ lệnh bài bên hông: - Thấy rõ

không?

Tên đạo tặc nhìn thấy lệnh bài này, không khỏi kêu lên:

- Tam đương gia, hắn ta là đệ tử ngoại môn nhất phẩm của Viêm Hoa tông, nhất định là người Viêm Hoa tông đến vây giết chúng ta. Chúng ta chạy mau.

- Chạy cái con mẹ ngươi! - Tam đương gia vung tay gạt tiểu đệ tử này sang một bên, khinh thường nói - Chỉ có một mình ngươi?

Lâm Phàm cảm thấy tư thế của mình rất được, cười nói:

- Đương nhiên, chỉ có mình ta, đối phó với lũ đạo tặc bọn bây, chẳng nhẽ còn chưa đủ hay sao?

- Để ta đến xem, một thằng, hai thằng, đám đạo tặc bọn bây quá là không chuyên nghiệp. Có mỗi mười thằng mà cũng dám chặn thương đội, đúng là chán sống. Hôm nay ta đến để dọn dẹp toàn bộ bọn mi, bọn mi có phục hay không?

Lâm Phàm kiêu ngạo cất tiếng. Đám giặc cỏ này khiến hắn có chút thất vọng, cảm giác chém cũng chẳng bõ dính tay.

Có giết hết cái lũ này cũng chẳng được bao nhiêu điểm tích lũy.

Thôi vậy, đành coi như tiện đường kiếm chác chút đỉnh.

- Tam đương gia, thằng nhóc này kiêu ngạo quá thể, để ta đi xử nó! - Một tên đạo tặc nghe thấy đối phương chỉ có một người, làm gì còn sợ hãi, đại đao trong tay đã sớm ngứa ngáy khó chịu.

- Ừ. - Tam đương gia gật gật đầu, cũng tiện thể thử xem thực lực đối phương thế nào.

- Thằng nhóc, hôm nay cho mi hết đường về. - Tên đạo tặc xoay đại đao trong tay, bay thẳng đến phía Lâm Phàm chém xuống.

Lâm Phàm nhìn đối phương, cười hơ hơ, vung Cửu Hoàn Đại Đao thẳng tay chém cái roẹt, tức thì máu tươi tuôn trào.

“Điểm tích lũy +30.”

- Haiz, đồ rác rưởi. - Lâm Phàm cảm thán, sau đó nhìn về phía đám đạo tặc, bá đạo mà quát – Mấy tên khốn bọn bây chẳng lẽ không có đến một tên nào biết đánh nhau sao?

Tam đương gia nhìn Lâm Phàm, sắc mặt vô cùng bình tĩnh, hiển nhiên là không để Lâm Phàm vào mắt, vỗ tay:

- Tất cả lên hết cho ta, chiêu đãi vị tiểu ca này cho tốt.

Lâm Phàm ngạc nhiên không hiểu lắm, ông mày theo dõi bọn bây lâu như vậy cũng chỉ thấy có mười thằng, còn có tên rắm nào nữa mà gọi.

Đúng lúc này, chuyện xảy ra sau đó khiến Lâm Phàm hết sức kinh ngạc.

Từ hai bên cây cối trái phải nhảy ra vô số bóng người, đếm đếm ít nhất cũng gần trăm người.

Cái đệt con mẹ, chuyện gì thế này?

Tam đương gia nhìn đối phương đã đần thối mặt, không khỏi cười:

- Thằng nhóc, ta biết thừa Viêm Hoa tông các ngươi liệt chúng ta vào nhiệm vụ. Lão tử chính là chờ các ngươi rơi vào bẫy để giết sạch từng tên. Thế nhưng không nghĩ đến hôm nay lại có thằng óc bã đậu dám đến một mình. Không tồi, dũng khí đáng khen, nhưng…

- Ha ha, cứ cho là đông hơn nữa đi, mi tưởng ta sẽ sợ hãi sao? Hôm nay để ta cho bọn mi biết sợ là gì.

Lâm Phàm thấy cảnh đó đã sớm trợn tròn mắt. Đéo gì không biết, nhiều người vãi chưởng! Cho dù ông đây có buff 'Thân bất tử' cũng con mẹ nó xử không hết đối phương. Nhưng mà không được rét, ít nhất cũng phải giữ được mặt mũi.

Tam đương gia còn chưa nói xong đã bị đối phương khinh thường chặn họng. Hắn không ngờ thằng nhóc này dám láo xược như vậy. Đúng lúc hắn đang chuẩn bị ra lệnh cho thủ hạ xông lên thì bị tên này làm cho kinh ngạc.

Lâm Phàm diễn màn chảnh chó xong thì không nhiều lời nữa, vắt chân lên cổ chạy mất hút luôn, không quên để lại một câu:

- Bọn bây chờ con mẹ nó đấy, vài ngày nữa ông sẽ quay lại tính sổ.

Lâm Phàm hắn đâu dễ dàng đổ máu chứ.

- Tam đương gia, hắn chạy rồi. – Đạo tặc hô lên.

Tam đương gia vung tay đánh bay tên đệ tử này:

- Lão tử thấy rồi, ai cần mi lắm lời. Tên đệ tử viêm Hoa tông đáng ghét, nhát như cáy mà cũng dám chọc lão tử, đúng là chán sống.

Chương 27: Khua chiêng gõ trống thu phế phẩm

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

- Mẹ nó, khinh người quá đáng, dám ỷ đông hiếp ít, đúng là súc sinh. - Lâm Phàm vịn cây, thở hổn hển, có chút bó tay.

Đang tràn trề phấn khởi đến thu hoạch điểm tích lũy không ngờ lại gặp phải lũ người âm hiểm xảo trá đến vậy.

Được cái ai bảo mình quang minh chính đại như vậy, theo lý mà nói cũng coi là có thể thông cảm được.

- Coi như bọn bây xảo trá. Cứ chờ đó, nếu qua mấy ngày nữa ông không xử hết một nồi bọn bây thì không mang họ Lâm nữa. – Lâm Phàm trong lòng âm thầm thề, mặt mũi coi như mất hết rồi. Nhưng bị mất mặt không đáng sợ, lần sau lại nhặt lại là được.

Mấy ngày sau.

Ở tông môn.

Lâm Phàm nhìn trái nhìn phải, phát hiện không có ai mới mau lẹ chạy về chỗ ở của mình.

- Lâm sư đệ. – Đúng lúc này, sau lưng vang lên giọng nói.

Lâm Phàm quay đầu, nhìn thấy người tới lập tức cười nói:

- Hóa ra là Trương sư huynh.

- Lâm sư đệ, ta nghe Lữ Khải Minh nói đệ đi nhận nhiệm vụ, thế nào rồi? Nhiệm vụ hoàn thành chưa? – Trương Long hỏi.

- Chưa, không tìm được mục tiêu, phí công một chuyến. Ta đành quay lại, chuẩn bị mấy hôm nữa lại đi xem thế nào. – Hắn đương không thể nói mình bị số người của đối phương dọa cho chạy mất

dép. Chuyện này mà nói ra thì còn mặt mũi nào nữa.

Trương Long gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu:

- Nhiệm vụ bây giờ cũng không dễ làm. Mấy tên bị tông môn truy nã kia đều vô cùng giảo hoạt, có đôi khi cũng phải nhờ vào số cả.

- Đúng vậy, ta cũng nhận ra bọn khốn kiếp này thật gian giảo. Huynh xem, ta chạy không công nhiều ngày như vậy, ngay cả một bóng người cũng không thấy, cũng chỉ có thể tay không mà quay về. – Lâm Phàm cảm thán nói, sau đó phát hiện khí sắc của Trương Long đã thay đổi rất nhiều so với trước kia, không khỏi chuyển chủ đề - Sư huynh, huynh đột phá tu vi rồi?

Nói đến đây, Trương Long không khỏi tươi cười ra mặt:

- May mắn, may mắn cả thôi. Lần này nhờ được tông môn ban thưởng, ta dùng số tiền tài tích cóp đi đổi một viên đan dược, thành công đột phá đến Tôi Thể tầng 7.

- Sư huynh khiêm tốn rồi.

- A, đúng rồi, sư đệ, qua một thời gian mấy huynh đệ chúng ta chuẩn bị cùng nhau tiếp nhận nhiệm vụ chung. Đến lúc đó, sư đệ phải tham gia đó. – Trương Long nói.

Trương Long có ý quan tâm Lâm Phàm. Tông môn có không ít nhiệm vụ cấp đoàn đội, chỉ cần hoàn thành là có thể nhận phần thưởng giá trị.

Nhất là khi Trương Long đã đột phá đến Tôi Thể tầng 7, lòng tin càng thêm tràn đầy, muốn kiếm lấy một đợt ban thưởng kha khá. Nhưng hắn cứ nhất quyết không quên được Lâm sư đệ, cho nên mới muốn dẫn Lâm sư đệ đi cùng.

- Được, không thành vấn đề. Sư huynh, tạm không nói nữa, tâm trạng ta có chút buồn bực, còn phải trở về chuẩn bị một chút. – Lâm Phàm giờ chẳng muốn nói gì nữa. Lần này hắn quay lại, nói thẳng ra chính là để nghiên cứu lựu đạn. Ban đầu tại quá tự tin nên đã bị dạy cho một bài học rồi.

Cứ chờ bố mày chế ra lựu đạn, thì bọn bây sẽ biết tay.

Sau đó ai về nhà nấy.

Lâm Phàm lúc trước đã học xong cách chế tạo lựu đạn trong

quyển sổ ấy, đã thuộc nằm lòng cách chế tạo lựu đạn rồi. Chỉ có điều trong đó vẫn còn chút khúc mắc.

Đầu tiên phải giải quyết vấn đề gốc rễ là nguyên liệu bao bọc, tiếp theo là thuốc nổ.

Sắt vụn ở nơi này đều không đáng tiền, hoặc có thể nói là chẳng con mẹ nào thèm. Nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, sắt vụn lại là thứ bắt buộc phải có, không thì không thể chế tạo nổi lựu đạn.

Tu luyện một đêm.

Hôm sau!

Lâm Phàm tìm được công cụ, đẩy xe nhỏ đi ra.

- Lâm sư đệ, đệ làm gì vậy? – Lữ Khải Minh nhìn thấy Lâm Phàm trở về liền rất vui vẻ. Dù hắn biết Lâm sư huynh chưa hoàn thành nhiệm vụ này cũng không dám đề cập tới.

- Sư huynh, huynh cứ làm việc của mình, ta đi thu chút sắt vụn. – Lâm Phàm đẩy xe nhỏ, đáp lời.

Lữ Khải Minh sững người, không hiểu mô tê gì, Lâm sư đệ làm gì không biết?

Thu sắt vụn?

Lấy sắt vụn làm gì?

Hình như chẳng có tác dụng gì cả.

Trên đường phố nơi đệ tử tông môn cư ngụ.

Lâm Phàm cầm chiêng trống trong tay, khua leng ca leng keng, cao giọng hô:

- Mọi người qua đường đừng bỏ qua, tới đây mà nghe xem, đảm bảo là có chuyện hay.

Một vài đệ tử Tông môn dừng bước lại, nghi hoặc nhìn Lâm Phàm.

Không biết người này định làm gì.

- Vị sư huynh này, định biểu diễn dùng ngực đập nát tảng đá lớn sao? Ta rời quê hương cũng không ít năm rồi, đã lâu lắm không được

xem. – Một đệ tử hỏi.

Lâm Phàm liếc xéo, đập cái con mẹ mài đá.

- Tới mà xem, từ phế vật biến thành tiền chỉ đơn giản thôi. Hiện tại ta thu sắt vụn, các sư huynh đệ ai có sắt vụn mau mau đưa tới. Một cân. . . một cân một đồng Viêm Hoa Tệ, bỏ qua cơ hội này là không có lần sau.

Lâm Phàm gào thét. Hắn phát hiện có vài đệ tử nổi tiếng nghèo, nghe đến sắt vụn có thể bán lấy tiền, còn không đem mọi thứ có thể bán trong nhà ra bán.

Quả nhiên, nghe Lâm Phàm nói xong, không ít đệ tử kinh ngạc.

Trong nhận thức của họ, sắt vụn đều chẳng có gì đáng tiền, hầu như chả ai cần. Mặc dù cũng có mấy đệ tử của Luyện Khí đường cần những vật này. Bởi vì là học đồ thì đương nhiên phải luyện tập, cho nên bình thường cũng lấy sắt vụn dùng. Mà sắt vụn thì chẳng đáng mấy đồng tiền nên bình thường toàn tặng không. Giờ lại nghe được đồng môn nói một cân một đồng Viêm Hoa Tệ, bọn hắn tưởng mình nghe lầm.

- Sư huynh, huynh nói thật không đấy? Huynh không gạt chúng ta chứ? – Một đệ tử hỏi.

Lâm Phàm vỗ ngực bảo đảm:

- Lừa mọi người làm gì? Già trẻ không gạt, có thì mau mau mang tới, thời gian có hạn, lát nữa ta còn phải đi chỗ khác.

Giờ phút này, một vài đệ tử xôn xao hẳn lên.

- Mẹ nó, vũ khí của ta hồi trước bị hỏng xong ném đi đâu mất rồi, phải mau đi tìm lại.

- Đúng, đúng, ta cũng phải đi tìm, từ khi nào mấy thứ vặt vãnh này lại đáng tiền rồi.

- Ây dô, đệt mợ, ta một ngày cũng chỉ kiếm được mấy chục Viêm Hoa Tệ. Không ngờ sắt vụn cũng bán được nhiều tiền như thế.

Không ít đệ tử bắt đầu sốt ruột. Trước kia bọn hắn chẳng bao giờ nghĩ đến những đồ vặt vãnh này có thể bán lấy tiền, đáng vứt đều vứt sạch. Giờ lại đi tìm lại, thật đúng là chẳng dễ dàng.

Lâm Phàm mặt tươi roi rói đứng đó, trong lòng đắc ý, xem ra lát

nữa thu hoạch khá phải biết.

Có điều hắn đã hiểu sức mua của Viêm Hoa Tệ, cái hắn tiêu đi là tài phú.

Nghĩ đến là lại đau lòng.

Được cái cứ nghĩ tới sắp chế tạo được lựu đạn, ý nghĩ này lại bay biến không còn vết tích.

Chỉ là, tình hình có vẻ không đúng lắm, số đệ tử đến bán đồ ít hơn cả tưởng tượng.

Không phải là chưa tìm được đấy chứ.

- Sư huynh, huynh xem thanh kiếm này của ta bao nhiêu cân? – Tên đệ tử này mắt lóe sáng, có vẻ rất là chờ mong.

Lâm Phàm xem cái thứ gãy thành ba đoạn trong tay, còn bị gỉ sắt, hơi chèn chèn, thì thầm trong lòng, cái của nợ này ít nhất phải đến mười mấy cân.

- Ừm, cái này tầm bốn năm sáu bảy tám cân, tính cho ngươi sáu cân.

Tên đệ tử này sửng sốt:

- Sư huynh, không đúng, cái này của ta hình như không chỉ nặng mỗi vậy.

- Ơ kìa, sư đệ ơi, trước kia là như vậy, nhưng bây giờ chỉ còn có vậy thôi. Đệ nhìn cái này xem có phải giống như là bị côn trùng cắn không? – Lâm Phàm chỉ những vết lấm tấm màu vàng trên thân kiếm, trên những điểm lấm tấm này có lít nha lít nhít lỗ.

Đệ tử này làm sao biết cái này là rỉ sét, chớp mắt xem xét, bị Lâm Phàm làm cho ngáo luôn thật.

- Vậy mới bảo, thanh kiếm này của đệ bên trong đã bị côn trùng ăn rỗng rồi. Thế nên trọng lượng nhẹ đi. Nhìn đệ là biết lần đầu tiên làm ăn, thôi thì tính cho đệ bảy cân, được chưa? – Lâm Phàm nói – Đệ phải biết người như sư huynh đây không dễ gặp đâu, toàn là mang lợi ích cho bọn đệ đấy.

Đồng thời trong lòng lại nói thầm, có mà côn trùng thành con mẹ nó tinh, răng cứng vãi cả đái.

Đệ tử này bừng tỉnh đại ngộ:

- Đa tạ sư huynh khẳng khái, vậy thì xem là bảy cân bán đi.

Tiền trao cháo múc, tràn đầy thành ý.

Đệ tử này cầm tiền, lòng tươi như hoa, mặc dù không nhiều, nhưng cũng bằng một phần năm số tiền một ngày kiếm được.

Sau đó vui vẻ rời đi.

Hắn định đi tìm nhiều sắt vụn hơn để bán.

Thu xong đống sắt vụn đầu tiên, Lâm Phàm cười tươi roi rói:

- Còn huynh sư đệ nào bán nữa không. Con đường làm giàu phát tài ngay trước mắt, bỏ qua là không còn nữa đâu.

Đúng lúc này, một tên đệ tử ngoại môn nhất phẩm đang đập quả ăn, nghênh ngang đi ngang qua người Lâm Phàm, nghiêng đầu phun hột ra.

Hột dính luôn lên giày của Lâm Phàm, nhưng đối phương coi như không nhìn thấy.

Thế nhưng, Lâm Phàm hắn thì nhìn thấy.

- Dừng lại.

Phách lối, quá là phách lối, ăn uống trước mặt ông mày, còn dám nhổ hạt vào chỗ ông. Ngay cả một câu xin lỗi cũng không có, quá đáng quá thể.

Chương 28: Xin mọi người hãy lấy đó mà làm gương

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Hoàng Phú Quý nhồm nhoàm ăn quả, quay đầu lại một chút, tỏ vẻ rất không thèm để ý nhìn thoáng Lâm Phàm:

- Muốn gì?

Các đệ tử xung quanh nhìn thấy tình huống này nhanh chóng tránh ra.

Bọn hắn có cảm giác lát nữa sợ là sẽ phát sinh mâu thuẫn nhỏ.

Một tên đệ tử ngoại môn tam phẩm tùy tùng bên người Hoàng Phú Quý tay mắt lanh lẹ, cậy thế chỉ vào Lâm Phàm:

- Hoàng sư huynh nhà ta hỏi ngươi muốn gì?

Lâm Phàm đi đến bên cạnh hắn, vô tình vô ý vỗ lệnh bài ở thắt lưng, giơ chân lên:

- Nhìn thấy không, ngươi nhổ trúng ta rồi.

Đệ tử ngoại môn tam phẩm kia vốn muốn nói một câu, nhổ trúng ngươi chính là vinh hạnh cho ngươi, đột nhiên tinh mắt nhìn thấy lệnh bài kia, lời định nói đã lên đến cổ vội nuốt xuống.

- Hoàng sư huynh, tên này cũng là đệ tử ngoại môn nhất phẩm.

Hoàng Phú Quý đầy vẻ không thèm để ý:

- Nhất phẩm thì thế nào, Hoàng Phú Quý ta không phải là nhất phẩm sao? – Sau đó nhìn về phía Lâm Phàm - Nhổ vào ngươi thì là nhổ vào ngươi thôi, ngươi tự phủi đi không được sao?

Lâm Phàm cảm thấy kẻ trước mặt này hơi bị làm càn, đã muốn

đắc ý thế thì hôm nay không giáo huấn hắn một trận đúng là không được.

- Ngươi thân là đệ tử ngoại môn nhất phẩm, là tấm gương cho tất cả đệ tử ngoại môn khác. Bây giờ lại khiến người ta thất vọng như vậy, ngươi làm người thế này là không được. – Lâm Phàm lắc đầu nói, đầy vẻ đáng tiếc, lại có chút khinh thường.

Hoàng Phú Quý nghe xong lập tức nổi giận, hắn để ý nhất chính là hình tượng, phẫn nộ quát:

- Ngươi có ý gì, Hoàng Phú Quý ta sao không phải là tấm gương của đệ tử ngoại môn. Hôm nay nếu ngươi không nói rõ ràng cho ta, ngươi có tin ta sẽ đánh ngươi không.

Nói xong hắn liền vung tay áo lên, quơ quơ nắm đấm thô to trước mặt Lâm Phàm.

Hắn rất tự tin với thực lực của mình, Tôi Thể tầng 7, trong số các đệ tử ngoại môn cũng có chút danh tiếng.

Mặc dù đối phương cũng là đệ tử ngoại môn nhất phẩm, nhưng hắn không hề sợ.

Lâm Phàm để người vây xem tránh ra một lối:

- Các sư huynh đệ, mọi người nhìn xem, mọi người nhìn thấy cái gì trên mặt đường?

Các đệ tử chung quanh hai mặt nhìn nhau, sau đó nhìn mặt đường, cũng có nhìn thấy vấn đề gì đâu?

Sau đó từng người lắc đầu tỏ vẻ không hiểu.

Lâm Phàm thì lại đau lòng nhức óc:

- Mọi người chẳng nhẽ không nhìn thấy trên mặt đường sạch sẽ có nhiều rất nhiều hột ảnh hưởng đến mỹ quan sao?

Nghe xong Lâm sư huynh nhắc, phần đông đệ tử mới kịp phản ứng.

Ngay sau đó, Lâm Phàm lại cất tiếng:

- Mọi người phải nhớ kỹ, tông môn là nhà chúng ta, quản lý thế nào phải dựa vào chính chúng ta. Tên khốn này hoàn toàn không đặt nhà của chúng ta vào trong mắt, phá hoại mặt đường đến nỗi không

nỡ nhìn thẳng. Mọi người nói xem, sư huynh như hắn có thể làm tấm gương sao?

Hoàng Phú Quý nghe xong liền cảm thấy không đúng lắm, tên này nói gì thế?

Hắn lập tức nhìn Lâm Phàm hầm hầm:

- Ngươi đừng yêu ngôn hoặc chúng, ta làm gì mà phá hoại tông môn?

Vo ve!

Đúng lúc này, một con côn trùng đập cánh vo ve bay đến, sau đó không ngừng lượn lờ quanh mớ hột trên mặt đất.

- Còn nói nữa đi, mọi người có nghe thấy tiếng côn trùng bay không? Cái tiếng này mọi người nghe thấy có phiền không? – Lâm Phàm hỏi các đệ tử chung quanh.

Các đệ tử gật đầu:

- Ừm, phiền, thật sự rất phiền.

- Có đôi khi ban đêm đang nghỉ ngơi nghe thấy cái tiếng này là không ngủ được.

- Sau khi tu luyện, giác quan được tăng cường, âm thanh nhỏ cũng nghe rõ rõ ràng ràng.

Lâm Phàm rất là hài lòng gật gật đầu, sau đó chỉ vào Hoàng Phú Quý:

- Ngươi nhìn cái trò ngươi làm. Nếu như một đêm nọ có sư đệ nào đó đang tu luyện, mà tại ngươi nhổ đống hột này dẫn đám côn trùng bay đến, tiếng vo ve kia sẽ ảnh hưởng đến sư đệ tu luyện. Đến lúc đó nhẹ thì trọng thương, nặng thì tử ẹo. Ngươi nói ngươi thân là sư huynh, có phải đã gián tiếp mưu hại tính mạng của sư đệ không.

- Rắm con mẹ ngươi ấy. – Hoàng Phú Quý tức đến mặt đỏ bừng, hắn không ngờ tên này biết thổi phồng đến vậy, đã thế còn nói rõ từng tí một.

Lâm Phàm không hề khó xử khoát tay:

- Đừng nói ta rắm này nọ, làm sư huynh phải dũng cảm thừa nhận sai lầm của mình. Các sư huynh đệ ở đây cũng không phải

người lòng dạ hẹp hòi, nhất định sẽ tha thứ cho ngươi. Bây giờ ngươi còn giảo biện, bảo xem có quá đáng không?

- Bây giờ cho ngươi một cơ hội xin lỗi, ta liền tha thứ cho ngươi.

Các đệ tử chung quanh nhỏ giọng thảo luận:

- Sư huynh nói chí phải, ta càng nghĩ càng thấy thật đáng sợ. Rõ ràng chỉ là một cái hột, nhưng e là có thể xảy ra chuyện như vậy thật.

- Ừ, mấy con côn trùng có cánh thích nhất là những món này. Hôm nào ta ra đường cũng bị mấy con côn trùng làm cho bực dọc.

- Hoàng sư huynh làm việc này là không đúng lắm, ta đồng ý với ý kiến của vị sư huynh này.

- Trước kia ta không thấy hành vi nhổ hột lung tung của Hoàng sư huynh có vấn đề chỗ nào, nhưng bây giờ ngẫm lại vấn đề thật là lớn.

- Sư huynh này nói rất đúng, tông môn là nhà chúng ta, dựa vào chúng ta quản lý. Chúng ta thân là một phần của tông môn, đương nhiên là phải bảo vệ môi trường trong tông môn.

Hoàng Phú Quý càng lúc càng đen mặt, hắn cảm giác mình bị người khác tính kế.

Thân là đệ tử ngoại môn nhất phẩm, thực lực không tệ lại có chút giàu có, trong mắt các đệ tử khác, hắn chính là sư huynh được người người ngưỡng mộ.

Nhưng hôm nay, tên khốn này dám phá hỏng thanh danh tích lũy qua nhiều năm của mình.

Hắn sao có thể không tức.

Đột nhiên, Lâm Phàm tiến lên, giật cái quả trong tay Hoàng Phú Quý, sau đó dùng lời lẽ chính nghĩa nói:

- Hành vi này ta nhìn không thuận mắt. Đại diện các sư huynh đệ ta tịch thu cái quả này, ngươi còn gì muốn nói không?

- Được lắm, ta nhớ mặt ngươi rồi, ngươi đợi đấy cho ta. – Hoàng Phú Quý tức đến mặt tái mét. Nhưng hắn biết mình nói không lại đối phương, mà nếu động thủ sợ sẽ gây nên ảnh hưởng không tốt.

Nhưng việc này hắn sẽ không để yên.

Sau đó hắn hất ống tay áo, thở phì phò rời đi.

Thế nhưng còn chưa đi bao xa đã nghe Lâm Phàm nói vậy, tức giận đến mức muốn quay đầu giết chết tên ghê tởm này.

Hắn cũng không biết hôm nay rốt cuộc gặp phải cái loại người gì, lão tử không phải chỉ là nhổ một cái hột hay sao, làm sao lại đối đầu với hắn.

Đáng giận, thù này chúng ta nhớ kỹ, mẹ nó đừng để bị ta tìm được cơ hội, nhất định sẽ phải khiến ngươi đẹp mặt.

- Thôi vậy, không xin lỗi thì thôi. Hy vọng hắn có thể kiểm điểm lại hành vi của mình. Đồng thời các sư huynh đệ có mặt tuyệt đối phải lấy đó mà làm gương, đừng học tập theo hắn.

Chúng đệ tử gật đầu, cảm thấy sư huynh này nói quá có lý.

Đồng thời trong lòng cũng cảm thán, ngàn vạn lần không được học tập Hoàng sư huynh.

- Tốt, tiếp tục thu sắt vụn. Còn sư huynh đệ nào có sắt vụn không, mua lại với giá cao đây.

Lâm Phàm thấy tình hình cũng ổn rồi thì thét to, sau đó cầm một quả bỏ vào miệng nhóp nhép thưởng thức.

Hai mắt hắn lập tức tỏa sáng.

WOW!

Ngon phết!

Trong lòng thì hí hửng.

Oắt con!

Dám chọc ông, xem ông có nói chết mi không.

Lúc này, hiện trường lại náo nhiệt lên, các đệ tử có sắt vụn trong lòng như nở hoa, cảm giác lại có thể kiếm một khoản lời.

Mà các đệ tử đã từng vứt sắt vụn đi lại hối tiếc không thôi. Khó khăn lắm mới có một kẻ ngu ngốc dùng tiền mua sắt vụn, vậy mà mình lại không nắm được cơ hội.

Có điều, nếu để cho Lâm Phàm biết có người nói hắn ngu ngốc, hắn nhất định sẽ chém chết đối phương.

Chương 29: Vũ khí sát sinh cực khủng bố ra đời

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Trải qua một ngày nỗ lực, tuy sắt vụn thu được không là bao nhưng trong lòng hắn vẫn cảm thấy tốt đẹp, cảm giác con đường thắng lợi đã hiển hiện ngay trước mắt.

Nghĩ đến mấy tên đạo tặc xảo quyệt kia hắn liền tức không thể chịu được.

Đê tiện, vô sỉ, ỷ nhiều hiếp ít.

Đợi ông đây nghiên cứu chế tạo ra lựu đạn, nhất định sẽ cho bọn mi đẹp mặt.

Cất đống sắt vụn thu được vào trong nhẫn trữ vật, hắn tính ngày mai thu mua thêm một đợt nữa thì có thể chế tạo lựu đạn rồi.

Đương nhiên sắt vụn giờ cũng đã đủ, nhưng nhiều chút nữa cũng không chết ai. Nên như thế, càng nhiều càng tốt.

Chỉ cần chế tạo thành công, mấy tên đạo tặc kia còn chẳng đủ cho hắn đánh.

Ở một gian phòng khác.

Hoàng Phú Quý cả ngày nay mặt xanh như tàu lá.

- Khốn kiếp, cái tên khốn kiếp kia thật đáng hận. - Hắn chưa từng bị mất mặt như vậy, lần đầu tiên mất mặt lại ở ngay trước nhiều đệ tử như vậy.

Tên sai vặt vội vàng chạy tới:

- Hoàng sư huynh, ta đã hỏi thăm rõ rồi. Tên khốn kia là Lâm Phàm, nhờ lập được công lao trên chiến trường mà được tông môn

thăng lên thành đệ tử ngoại môn nhất phẩm. Căn cứ theo lời đệ tử đến đưa phần thưởng cho hắn, tên khốn đó rất keo kiệt, nhân phẩm cực kỳ kém.

Đầu óc Hoàng Phú Qúy không đủ khôn khéo, tuy rằng rất bực nhưng cũng không nghĩ ra được biện pháp gì hay:

- Ngươi nói thử xem chuyện này nên xử lý như thế nào?

Tên sai vặt cau mày, tỏ vẻ đang suy nghĩ, sau đó mắt sáng lên, trong lòng đã nghĩ ra kế sách:

- Sư huynh, huynh xem cái tên này đi thu mua sắt vụn, chắc chắn sắt vụn đối với hắn rất quan trọng. Theo đệ thấy, ngày mai chúng ta cũng đi thu sắt vụn, cướp đi mối làm ăn của hắn, khiến hắn làm gì cũng bất thành. – Tên sai vặt đề xuất.

Hoàng Phú Qúy nhíu nhíu mày:

- Thu sắt vụn? Ta thu mua đống phế phẩm đó làm gì, có thể làm cái mẹ gì?

- Ai da, Hoàng sư huynh, huynh nghĩ đi. Hắn không thu được thứ hắn cần trong lòng nhất định sẽ rất khó chịu. Đồng thời còn có thể khiến hắn hiểu được Hoàng sư huynh lắm tài nhiều của. Cho hắn biết đừng nên lấy trứng chọi đá, người như chúng ta hắn đừng hòng đắc tội vào. Biện pháp này quả là một công đôi việc. – Tên sai vặt dương dương tự đắc nói, vì biện pháp này do hắn tự nghĩ ra liền không tránh khỏi muốn tự like một cái.

Hoàng Phú Quý nghĩ ngợi đôi chút, cảm giác đúng là có thể làm như vậy thật, không khỏi cười cười vỗ bả vai tên sai vặt:

- Không tồi, không tồi, đầu óc ngươi cũng thông minh đó, không uổng công ta thu ngươi làm thủ hạ. Đi, mau đi thu xếp, ngày mai chúng ta sẽ cho hắn đẹp mặt.

- Được, Hoàng sư huynh, huynh chờ mà xem, ta tuyệt đối sẽ không khiến huynh thất vọng.- Tên sai vặt tràn đầy tự tin, hắn bị trí thông minh của chính mình cảm phục.

Biết đâu nhờ chuyện này có thể khiến Hoàng sư huynh ưu ái mình.

Ngày hôm sau!

Lâm Phàm vẫn đẩy xe nhỏ như trước, đến chỗ đông người ở nhất mà thét:

- Thu mua sắt vụn đây, một đồng một cân, giá cả vừa phải. Ai đi ngang qua đây xin đừng bơ tui, giờ mà bơ tui là phải đợi lần sau đó.

Đệ tử trên con đường này hiện tại đều biết được cái tên đệ tử có chỉ số thông minh không quá cao kia đang mua sắt vụn. Thế nên có không ít người hôm qua chuyện gì cũng không làm chỉ đi tìm kiếm sắt vụn. Giờ đây nghe được âm thanh quen thuộc kia tất cả mọi người đều chạy đến.

Lâm Phàm nhìn thấy thứ trong tay mấy tên đệ tử này, ngay lập tức cười rực rỡ. Xem ra chuyện lần này thế là đã ổn rồi.

Đúng lúc hắn đang tưởng lần này bội thu thì xảy ra một chuyện hắn không thể nào tưởng tượng được.

Đinh đinh!

Một cái chiêng vang tiếng, kêu còn to hơn cái chuông của hắn.

Tên sai vặt của Hoàng Phú Quý hô to:

- Các sư huynh mau đến xem, thu mua sắt vụn đây, hai đồng một cân. Hoàng sư huynh cùng tài sản mười vạn đang chờ các huynh đệ tới lấy.

Vài tên đệ tử đang chuẩn bị đem đồ bán cho Lâm Phàm vừa nghe thấy những lời này liền sững người.

- Cái đệch, Hoàng sư huynh bên kia hai đồng một cân, nhanh bán cho Hoàng sư huynh.

- Bà mẹ, đống sắt vụn này từ khi nào lại đáng giá đến vậy?

- Ai biết, dù sao ai giá cao thì bán cho người đấy thôi.

Lâm Phàm trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh này, chuyện đéo gì, sao lại chui ra cái trò đoạt mối làm ăn này?

Lúc nhìn về bên Hoàng Phú Quý, chỉ thấy đối phương đang khoanh tay, vênh mặt đắc ý nhìn mình.

Trong ánh mắt kia phảng phất muốn nói: thằng nghèo loz, loại mày mà dám cứng với tao.

- Đệt mợ! - Lâm Phàm khó chịu, cực kỳ khó chịu. Con mẹ nó thế này đéo được rồi, đống sắt vụn không đáng giá này mua cái con mẹ nhà mi chứ mua.

Lại còn tăng giá lên gấp đôi, tưởng ông mày ngu à.

Trời đất ơi, mẹ ơi, đúng là đồ súc sinh.

Tình hình bên này thu hút sự chú ý của rất nhiều đệ tử. Một vài đệ tử nghe chuyện liền vắt chân lên chạy đi tìm đồ mà bán lấy bán để.

Xem ra sắt vụn đối với bọn họ lại đáng giá đến thế, đúng là chuyện không dám nghĩ tới.

Lâm Phàm chỉ đứng nhìn, sau một hồi đối phương đã thu đầy một đống.

Hoàng Phú Quý hiện tại ngoài mặt đang sảng khoái lắm, nhưng trong lòng lại đau như cắt. Toàn bộ chỗ này đều là vàng là bạc mua cả đó, vất vả tích trữ bao nhiêu lâu chỉ vì báo thù tên khốn kia mà xả như nước, bảo sao tym anh không đau.

Nhưng khi thấy tên kia chật vật nhìn mình, Hoàng Phú Quý liền cảm thấy vui vẻ lắm.

Hắn đoán, lát nữa tên kia chắc chắn sẽ đến tìm mình tranh luận, khi đó mình chắc phải nhân cơ hội vũ nhục hắn.

Ví dụ một câu như này.

“Thấy chưa?”

“Có tiền chính là muốn làm gì thì làm, còn mi thì không làm được gì cả.”

Nhưng mà hiện thực lại khác với suy nghĩ, tên kia thế mà lại thẳng tay đẩy xe nhỏ rời đi.

Tên sai vặt thu mua hết sắt vụn của các đệ tử đem tới, sau đó vui vẻ đến trước mặt Hoàng Phú Quý:

- Sư huynh, đã xử lý xong rồi, đảm bảo không để tên kia xơ múi được tí nào.

Hoàng Phú Quý thuận miệng hỏi một câu:

- Mua được bao nhiêu rồi?

Tên sai vặt cười cười:

- Sư huynh, tổng cộng hơn hai vạn bốn Viêm Hoa tệ.

- Gì? - Nghe được con số này, con tym của Hoàng Phú Qúy như muốn ngừng đập, nhiều như vậy sao?

Khi nhìn đến đống sắt vụn chất thành núi, hắn liền cảm giác có gì đó không ổn lắm.

…

Lâm Phàm về đến nhà, lầm bầm chửi rủa.

Loz mẹ nó, chó chết thật. Quên đi quên đi, không cần chấp nhặt với hắn, sắt vụn cũng không thiếu, có thể chế tạo không ít lựu đạn.

- Được rồi, mấy ngày tiếp theo cần phát huy trí thông minh. Phải để cho tất cả mọi người biết, Lâm Phàm ta sắp sáng tạo ra loại vũ khí giết người khủng bố đến thế nào.

Lâm Phàm mười phần tự tin, về phần tên Hoàng Phú Quý thích thu mua sắt vụn thì cứ để kệ cho hắn mua, giờ này chỉ có mà khóc.

Còn định hại ông, mà không nhìn mặt Lâm Phàm bố là người ngầu lòi thế nào.

Mấy ngày liền sau đó.

Hắn một mực bận rộn chế tạo lựu đạn, giải quyết hết tất cả vấn đề căn bản.

Mà trong khoảng thời gian này, lại có một chuyện lớn phát sinh.

Các đệ tử Luyện Khí Đường đi tìm sắt vụn để về luyện tập. Ngay khi tìm thấy có vài đệ tử bán thì lại phát hiện ra, đống sắt vụn trước kia không cần tiền mua bây giờ lại tăng giá rồi.

Hai đồng một cân?

Mà lại chẳng đảm bảo còn bao nhiêu mà mua?

Đệ tử Luyện Khí Đường biết chuyện này liền ù ù cạc cạc. Sắt vụn trước kia không mất tiền mua từ lúc nào lại đáng tiền rồi?

Ban đầu bọn họ còn nghĩ gặp phải người lòng dạ hẹp hòi mới vậy, nhưng liên tục hỏi rất nhiều người đều hỏi ra một kết quả giống nhau.

- Các sư đệ, sắt vụn bây giờ không miễn phí nữa đâu. Hiện tại giá trên thị trường đều là hai đồng một cân. Ngươi nếu cần, có thể bán cho ngươi. Nếu không cần, ta phải đưa đến cho Hoàng sư huynh.

Luyện Khí đường đệ tử:

- ? ? ?

E là Lâm Phàm cũng không nghĩ đến, chỉ bởi một hành động nhỏ của mình thế mà sắt vụn cả tông môn bị đảo lộn hết cả lên.

…

Chương 30: Đê tiện! Vô sỉ!

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

- Đệt, cuối cùng cũng giải quyết xong hết cả rồi.

Nhìn chỗ lựu đạn chất đống trên mặt bàn, hắn tạm thở phào một hơi nhẹ nhàng.

Trải qua mấy ngày cố gắng, cuối cùng cũng thành công chế tạo ra loại lựu đạn này.

Lựu đạn hình trứng 82-2, lực sát thương không nhỏ.

Đếm sơ qua trên bàn có tổng cộng ba mươi hai quả, dùng để đối mặt với đám cướp kia cũng đủ rồi.

Giờ hắn chỉ hận không thể khiến đám cướp đường kia được mở mang tầm mắt, cho bọn chúng biết uy lực của lựu đạn mãnh liệt biết nhường nào.

Mình khổ sở vất vả mấy ngày nay chỉ để chế tạo ra toàn bộ chỗ lựu đạn này, đến việc tu luyện cũng không ngó ngàng đến. Nhất định hắn phải thu lại thành quả xứng đáng mới cam lòng.

Hắn đẩy cửa, bước ra ngoài.

Lã Khải Minh nhìn Lâm Phàm, mặt đầy nghi hoặc:

- Lâm sư đệ, tại sao mấy ngày nay không nhìn thấy bóng dáng đệ đâu vậy?

Lâm Phàm cười:

- Lã sư huynh, ta chỉ là bận tu luyện mà thôi. Hiện tại đã hoàn thành tu luyện rồi, nên chuẩn bị ra ngoài một chuyến.

Lã Khải Minh thầm đoán Lâm sư đệ hẳn là đã tu luyện có kết quả, nên mới định ra ngoài tiếp tục làm nhiệm vụ, lập tức không dây

dưa nữa:

- Lâm sư đệ, cố lên!

…

Cất ba mươi quả lựu đạn vào nhẫn lưu trữ, hắn thập phần tự tin.

Ngay lúc vừa đặt chân đến chân núi dưới tông môn, hắn liền thấy được một bóng dáng quen thuộc. Người kia không ngờ lại là Hoàng Phú Quý.

Đứng đối diện với Hoàng Phú Quý lúc này còn có hai người, nhìn qua hình như quan hệ rất thân thiết, có lẽ đều là người thân của Hoàng Phú Quý.

- Mẹ à, tiền này mẹ cứ cầm lấy, muội muội nếu muốn gả qua nhà người ta tất nhiên không thể để người khác xem thường. Thứ nên mua tất phải mua. - Hoàng Phú Quý lấy hết chỗ Viêm Hoa tệ chẳng còn bao nhiêu ra, nhét toàn bộ vào tay của bác gái trước mặt.

Nhưng chỗ đấy ít cũng phải đến mấy vạn.

Một bên là một cô gái trẻ, thân hình đầy đặn, khuôn mặt có vài điểm tương tự với Hoàng Phú Quý. Không thể không nói, giống với anh trai của mình cũng là cái tội.

- Huynh, huynh có bao nhiêu cũng đem cho chúng ta hết cả, vậy thì huynh dùng cái gì? -

Hoàng Thanh Hoa nhìn anh trai của mình, lo lắng hỏi.

Đối mặt với người nhà, Hoàng Phú Quý không còn kiêu ngạo giống như lúc ở tông môn, hắn đưa tay vỗ nhẹ đầu của muội muội:

- Được rồi, huynh là đệ tử ngoại môn nhất phẩm, làm sao có thể bị đói chết được. Ở nhà thay huynh chăm sóc mẹ cho tốt, có biết không?

- Vâng, muội biết rồi. - Hoàng Thanh Hoa gật đầu.

Hoàng Phú Quý cũng có chút lưu luyến:

- Mẹ, hai người đi đường cẩn thận. Ngày muội muội kết hôn, con nhất định sẽ trở về tham dự.

- Phú Quý à, ở tông môn con nhất định phải chú ý an toàn. Bên ngoài lúc này loạn lạc không yên, mặc kệ chuyện gì xảy ra, tính mạng vẫn là quan trọng nhất. Mẹ và em ở nhà chờ con. - Thân làm cha mẹ tuy rất lo lắng nhưng cũng không thể nề hà, con cái trưởng thành tự có tính toán cho riêng bản thân mình.

- Con biết rồi ạ, nhất định sẽ chú ý. - Hoàng Phú Quý gật gật đầu, sau đó tiễn hai người bước lên xe ngựa. Sau khi dặn dò phu xe cẩn thận nhiều lần, hắn mới yên tâm để họ rời đi.

Lâm Phàm vẫn luôn trốn ở trong góc tối nghe lén. Hoàng Phú Quý này cũng thật là ngoan ngoãn, đối xử với người nhà thảo gớm.

Vừa rồi cho sạch chỗ tiền kia sợ là bây giờ hắn rỗng túi rồi.

Hoàng Phú Quý nhìn người nhà mình rời đi liền chuẩn bị trở về. Mấy bận nay hắn ngày nào cũng không được thoải mái, thân là sư huynh, mấy đệ tử kia ngày nào cũng đem sắt vụn đến, hắn lại éo biết từ con mẹ nó chối thế nào. Tất cả nguyên nhân đều từ tên chết tiệt kia mà ra. Nếu không có hắn, mình cũng không phải mua cái đống phế vật kia về, chả biết làm được cái trò trống gì nữa?

- Ế, đây không phải là Hoàng sư huynh sao? Sắc mặt không tệ, phát tài rồi sao - Lâm Phàm cười tươi roi rói, cất bước tiến tới - Không ngờ Hoàng sư huynh có cô em gái xinh đẹp như vậy, không tệ, không tệ.

Hoàng Phú Quý không ngờ đến lại bắt gặp Lâm Phàm, nhất thời trừng mắt một cái:

- Liên quan éo gì đến mi? - Sau đó hắn lại dừng bước – Lại có nhiệm vụ đi ra ngoài? Ta nói cho mi biết, ra ngoài đừng có để người ta chém chết đấy.

Lâm Phàm đáp bừa:

- Việc này không cần Hoàng sư huynh phải bận tâm. Người có thể chém chết ta vẫn còn chưa sinh ra đâu.

- Hơ hơ. - Hoàng Phú Quý cười lạnh hai tiếng, cũng không muốn phí nước bọt với Lâm Phàm, nguẩy đít bỏ đi.

Lâm Phàm cũng không chĩa mũi vào chuyện người khác nữa, lòng đầy háo hức xuất phát đi làm nhiệm vụ.

Mấy ngày sau.

Trên một triền núi nhỏ nào đó.

Một đám đạo tặc đang tụ tập một chỗ.

- Tam đương gia, đã nhiều ngày chúng ta chưa mở hàng, các huynh đệ đều nôn nóng cả rồi. – Một tên đạo tặc mở miệng.

- Gấp cái gì? Đại đương gia với nhị đương gia đều không vội, ngươi sốt ruột cái gì? Quan sát mọi chuyện kỹ càng một chút, có chuyện xảy ra phải nhanh chóng quay về bẩm báo. – Tam đương gia gào vào mặt tên đàn em, sau đó cằn nhằn.- Mẹ nó, Viêm Hoa tông có chịu phái đệ tử đến đây nữa không? Lão tử ngồi ở đây đéo biết bao nhiêu ngày rồi, cái tên khốn nhận nhiệm vụ kia vẫn chưa quay lại, còn bắt ta chờ con mẹ nó đến bao giờ?

Lâm Phàm nhìn cảnh đấy nhịn không được chửi thề. Cái đám khốn này chó thật đấy, lúc nào cũng đúng mười thằng, quyết tâm không để dư ra thêm một tên.

- Khụ khụ!- Đúng lúc này Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng, khiêng Cửu Hoàn Đại Đao, ánh mắt nghiêm túc, mở miệng ra liền toàn là chân lý – Ban ngày ban mặt, trời đất sáng sủa mà đám đạo tặc bọn bây cũng dám quang minh chính đại xuất hiện ở nơi này. Hôm nay đệ tử ngoại môn nhất phẩm của Viêm Hoa tông ta, Lâm Phàm, xử tội chết cho bọn mi. Lũ chúng bây có phục hay không?

Lũ đạo tặc đang phờ phạc rã rượi vừa nghe thấy tiếng người liền nhanh chóng quay đầu nhìn.

- Tam đương gia, thằng ngốc ngày hôm đó lại đến nữa rồi. - Một tên đạo tặc hô lên.

Lâm Phàm vừa nghe có người xúc phạm đến mình tức thời nổi giận:

- Thằng mẹ nào dám sỉ nhục bố?

- Là ta nói đó, có vấn đề gì? – Tên đạo tặc kia vênh váo đứng dậy, chỉ vào Lâm Phàm - Thằng nhóc, hôm nay mi chết chắc rồi.

Lâm Phàm nhìn đối phương bằng nửa con mắt, lấy ra một quả lựu đạn từ trong nhẫn lưu trữ, giật chốt, lại chờ thêm vài giây, rồi dùng một tư thế cực kỳ ưu nhã ném quả lựu đạn qua. Đợi lát nữa "bùm" một phát là bọn bây tha hồ thăng thiên.

Lựu đạn cứ lăn cứ lăn, lăn đến dưới chân tên đạo tặc kia.

- Í, cái này là gì?- Tên đạo tặc lấy làm kỳ lạ, chẳng hiểu mô tê gì.

Vài tên đạo tặc chung quanh cũng vây lại săm xoi.

- Hình như là một quả bóng.

- Cơ mà bề ngoài kỳ kỳ thế nào í, nhỏ thế này thì làm được gì?

- Bên trong hẳn là có thứ gì đó hay ho.

Lũ đạo tặc vắt hết cả óc ra suy nghĩ, ai cũng hiếu kỳ dò xét.

Và tên đạo tặc thích tranh công kia lập tức nhặt lựu đạn lên tay:

- Tam đương gia, có cái này hay lắm. Vừa rồi tên kia ném cái món này qua, ngài xem tạo hình của nó kỳ quặc biết bao.

Tên đạo tặc hứng thú ra mặt, mà Tam đương gia đứng ở tít xa, nên cũng chẳng thấy rõ vật thể này đến tột cùng là thứ gì.

Lâm Phàm thầm cầu nguyện trong lòng.

4!

5!

Tam đương gia gật đầu:

- Mang đến đây, để lão tử xem thằng nhóc này muốn chơi cái gì?

7!

Ngay lúc tên đạo tặc kia sắp đến gần Tam đương gia, lựu đạn lập tức nổ tung.

Bùm!

Tiếng nổ khổng lồ vang lên.

Mấy tên đạo tặc chung quanh bị nổ trong nháy mắt, bay thẳng cẳng ra ngoài.

Tam đương gia vốn dĩ còn đang rất hiếu kỳ, nhìn thấy tình huống này tức thời ngây ra. Hắn bị tiếng nổ này làm cho sợ đến ngồi bệt xuống đất, hai mắt nhìn chằm chằm, xem chừng hoàn toàn không dám tin.

- Cái quần què gì vậy? - Giọng Tam đương gia tràn ngập hoảng

sợ.

“Điểm tích lũy +30.

Điểm tích lũy +20.

Điểm tích lũy +10.

Điểm tích lũy +30.

…”

Lâm Phàm đứng ở nơi đó, mỉm cười đầy bình tĩnh. Không tệ, không tệ, lần này lời những hai trăm điểm tích lũy.

Buôn bán không hề lỗ vốn luôn.

Tiếp đó hắn nhìn mấy tên đạo tặc đang sợ chết khiếp kia, lập tức vác Cửu Hoàn Đại Đao, chạy như điên xông đến phía chúng.

- Đám cặn bã, ông chúng mày tới rồi đây.

Tam đương gia nhìn thấy cảnh đó lập tức hét lên:

- Ra hết cho ta, giết chết tên khốn kia.

Mà lúc này ý chí chiến đấu của Lâm Phàm đã sôi trào:

- Hôm nay ta nhất định phải vì dân trừ hại.

Sau đó hắn tiếp tục lấy ra một quả lựu đạn từ trong nhẫn lưu trữ, dùng răng kéo ngòi nổ. Cầm trong tay một lát chờ đến thời điểm thích hợp rồi ném mạnh vào trong đám người.

Ầm!

Ầm!

Tiếng kêu thảm thiết nối liền không dứt.

Tam đương gia thấy cảnh đó, mặt đỏ bừng, giận dữ hét:

- Có giỏi thì đừng sử dụng ám khí.

- Ngon thì tới đây, đánh nhau một trận ra trò đê, ông mày sẽ không sử dụng ám khí. Để xem hôm nay tao có chém mi thành mấy khúc không.

Tam đương gia lửa giận ngút trời, vác vũ khí lên xông về phía Lâm Phàm ra chiêu:

- Chết đi!

- Chết con mẹ mày thì có. - Đúng lúc này, Lâm Phàm lại kéo chốt một quả lựu đạn, ném về phía Tam đương gia.

Tam đương gia nhìn thấy vật thể hình tròn kia tức thời sợ đến mức hồn phi phách tán:

- Vô sỉ, đê tiện, đã bảo là không sử dụng ám khí.

- A, Tam đương gia, cứu mạng~

- Chân của ta.

Tiếng kêu thảm thiết, thê lương vô cùng.

Mà Tam đương gia nhìn thấy cảnh đó, trong lòng cũng đang nhỏ máu.

Nhưng chính hắn cũng bất lực, bởi vì uy lực của ám khí này quá lớn. Chính hắn còn cảm thấy quá sức khủng bố.

Chết người thật đấy.

…

Chương 31: Trở về ông mày phải tu luyện công pháp

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Lâm Phàm quan sát hết thảy, trước tiên mỉm cười hài lòng, trở mặt nhìn Tam đương gia cười thật bỉ ổi, cầm quả lựu đạn trong tay từng bước từng bước tiến về phía đối phương.

Trong mắt hắn, chỗ này toàn là điểm tích lũy, sao có thể bỏ qua bọn chúng.

- Đừng có qua đây, ngươi rốt cuộc là ai? - Tam đương gia kinh hoảng hét lên, hắn đã bị tên trước mặt dọa chết khiếp. Mỗi phát lựu đạn tên đó ném ra là một nhóm thủ hạ của hắn bị nổ banh xác, chết ngắc ngoải.

Đồng thời trong lòng hắn kinh hãi: "Từ lúc nào mà Viêm Hoa tông có cái thứ này, thật không hợp lí."

Lâm Phàm cười, vỗ vỗ lệnh bài treo bên hông:

- Nhìn rõ đi, đệ tử ngoại môn nhất phẩm của Viêm Hoa tông, biết chưa. Nhưng mi cũng không cần nghĩ nhều nữa, ông mày sẽ tiến mi về chầu trời ngay bây giờ.

- Không, không, ta… - Tam đương gia nghe xong câu này vô cùng kinh hãi, hắn cảm thấy trong ánh mắt của tên này tràn đầy tà ác.

Mà Lâm Phàm lấy lựu đạn ra rồi, vừa lúc chuẩn bị kéo chốt thì đột nhiên dừng lại, cất quả lựu đạn trong tay đi. Làm Tam đương gia cứ tưởng giữ được mạng nhỏ, còn chưa vui mừng được bao lâu liền nghe thấy lời nói khiến hắn còn sợ hãi hơn.

- Chỉ bằng chút tu vi của ngươi, còn không đáng để ta sử dụng thứ này. - Lâm Phàm lắc đầu, có chút không nỡ, cuối cùng lấy Cửu Hoàn đại đao chém thẳng về phía Tam đương gia.

Tam đương gia thấy vậy, hoảng sợ vô cùng, phẫn nộ hét lên:

- Ta liều mạng với ngươi.

Lâm Phàm nhìn đối phương một cách khinh thường, tỏ ý rất rõ rằng không phải ta coi thường mi, mà mi đích thực đang nằm mơ.

Hai tay hắn vung Cửu Hoàn Đại Đao lên, chém mạnh một nhát về phía Tam đương gia. Có điều Lâm Phàm thấy nếu có cơ hội thì phải học thêm vài môn công pháp mới được, nếu không mỗi lần đi chém người cứ dùng mãi một chiêu đơn điệu rất thiếu phong cách.

Sức mạnh kinh hoàng ập đến, Tam đương gia vừa không cẩn thận một cái liền bị chém thành hai nửa.

"Điểm tích lũy +70"

- Đã! - Lâm Phàm cười nói, sau đó đưa ánh mắt nhìn về phía trước.

Mấy tên cướp đã són ra quần từ lâu, Tam đương gia còn bị người ta chém chết, bọn chúng còn đánh cái rắm gì nữa. Nhất là đối phương còn có một thứ có thể phát nổ, điều này càng cực kỳ khủng bố.

- Chạy mau, tên kia giết Tam đương gia rồi.

- Hu hu, đừng giết ta, ta biết sai rồi.

Nhìn bọn cướp liều mạng chạy tứ phía hắn cũng thấy bó tay. Bọn bây chạy tán loạn như vậy tao chém kiểu gì?

Nhưng không sao, ông đây là người có lựu đạn trong tay, sao có thể để bọn bây chạy thoát được.

Hắn lấy một quả lựu đạn ra, thẳng tay kéo chốt, nghiêng người ném mạnh ra xa.

Vài tên cướp đang chạy trốn thấy trên trời có một vật màu đen rơi xuống lập tức hét lên:

-Đừng mà, cứu mạng.

Đoàng!

Bấy giờ Lâm Phàm thấy rất sảng khoái, ném đi từng quả lựu đạn trong tay, những tên cướp đang chạy tứ phía chẳng còn chỗ nào để

thoát.

Tiếng nổ mạnh vang lên liên tục, nhưng điểm tích lũy đang tăng mạnh khiến Lâm Phàm một lần nữa vô cùng khoái chí.

Sau khi xử lí toàn bộ đám cướp, hắn kiểm tra lại điểm tích lũy, đã có những 4200 điểm rồi.

Nhiều điểm tích lũy như vậy, lại có thể tiêu xài thoải mái rồi.

Có điều, lựu đạn chỉ còn lại có 6 quả.

Sau khi xong việc, thì phải đi thu thập chiến lợi phẩm.

Mấy tên cướp nhỏ thì khỏi phải lục xoát, chắc chắn rất nghèo, có mò cũng phải mò tên Tam đương gia. Thấy tên Tam đương gia này bị mình chém thành hai nửa, hắn không đành lòng nhìn thẳng, mình thô bạo quá đi mất.

Thu vét xong, quả thực lấy được một vạn Viêm Hoa tệ và một lọ đan dược, còn những thứ khác đều không đáng giá.

-Đờ, con mẹ nó nghèo hết cỡ! - Lâm Phàm đạp vài cước, tâm trạng não nề.

Đột nhiên!

Lâm Phàm cảm giác được một sức chiến đấu cực mạnh từ phía xa, cùng với tiếng thét phẫn nộ:

- Đồ khốn, ngươi dám giết người của ta!

Nhìn về phía giọng nói ấy, Lâm Phàm thấy một tên đại hán thân người to lớn, sắc mặt hung tàn, trong tay cầm một thanh Lang Nha Bổng vĩ đại. Trên Lang Nha Bổng có những gai nhọn sắc bén vô cùng, nhìn mà thấy gớm.

Lý Hùng Hạc là Nhị đương gia của nhóm cướp, nghe thấy âm thanh vọng từ phía bên này đã thấy không ổn, liền nhanh chóng đi tới.

Đến hiện trường, hắn không chỉ phát hiện mặt đất mấp mô, lại còn thấy rất nhiều mảnh thi thể. Hắn vừa nhìn liền nhận ra, đây đều là thủ hạ của mình.

Thủ hạ của mình chết thảm như vậy, thân là lão Nhị sao hắn có thể khoanh tay đứng nhìn. Tức khắc hắn giận dữ, lập tức tìm kiếm

hung thủ. Khi nhìn đến Lâm Phàm, hắn liền biết nhất định là do tên này gây ra.

-Mi là ai? - Lâm Phàm nhìn đối phương, nháy mắt liền so sánh thấy chênh lệch giữa hình thể hai người, bản thân chỉ được tối đa 1m78, mà chiều cao của đối phương ít nhất là 2m2.

Mà tu vi của mình là Tôi Thể tầng 7, tu vi của đối phương thì... What the fuck, không hợp lý tí nào.

Tình hình trước mắt khiến hắn đờ ra.

Lý Hùng Hạc căm tức nhìn Lâm Phàm:

- Được lắm, giết người của ta mà còn dám hỏi ta là ai, đúng là muốn chết. - Sau đó hắn không nhiều lời nữa. Mặt đất bỗng nứt ra như mạng nhện, thân thể tuy to lớn, nhưng tốc độ lại không chậm, hắn hóa thành tàn ảnh đánh về phía Lâm Phàm – Đi chết đi.

Lâm Phàm không khỏi tập trung. Thực lực của đối phương hẳn là mạnh hơn mình, ít nhất cũng là Tôi Thể tầng 9.

Mẹ nhà nó, chênh nhau hai cấp thế này thì đánh cái rắm gì.

Nhưng mà ai sống ai chết thì còn chưa xác định đâu.

Lý Hùng Hạc chợt quát một tiếng, hai bắp tay căng lên, tràn ngập lực bạo phát, Lang Nha Bổng từ trên trời đánh xuống, cùng tiếng gió rít nện tới phía Lâm Phàm.

-Ôi đệt. - Lâm Phàm dồn sức tránh khỏi Lang Nha Bổng. Mà mặt đất chịu một kích này, nháy mắt bị đập thành một cái hố sâu, đá vụn hất bay lên trên mặt làm Lâm Phàm ngứa ngáy.

May mắn mình không có cảm giác đau, nếu không thì chỉ có đau chết thôi.

- Thằng nhóc, hôm nay không ai có thể cứu được mày. - Lý Hùng Hạc hai con ngươi sắc lạnh, sát khí sôi trào, nhưng trong lòng cũng kinh ngạc. Tu vi của tên nhóc này chỉ có Tôi Thể tầng 7, sao có thể giết sạch toàn bộ thủ hạ của mình. Hơn nữa tu vi của Tam đệ cũng là Tôi Thể tầng 7, hoàn toàn không hợp lý.

Có Đại đương gia là đệ tử Viêm Hoa tông, bọn chúng vẫn luôn nội ứng ngoại hợp. Nếu như đệ tử có tu vi bình thường tiếp nhận nhiệm vụ, bọn chúng hoàn toàn không cần sợ hãi. Nếu là đệ tử có tu

vi cao hoặc là nhiều người nhận nhiệm vụ, mà bọn chúng không địch lại được, thì sẽ tránh đi.

Nhưng lần này lại gặp hạn rồi, thế lực khổ sở bồi dưỡng nên lại bị tên này giết sạch, sao có thể nhịn được.

-Mạnh thật. – Lâm Phàm không thể không thừa nhận tên cao to đen hôi này lợi hại thật, sau đó vội vàng lấy 'Phong Hành đan' lần trước rút thưởng trúng ra nuốt một ngụm.

Tốc độ tăng lên rõ ràng.

Nhưng hắn không phải định chạy trốn, mà nhất định phải nói chuyện nhân sinh với tên này.

Có nhất thiết đầu tiên gặp mặt đã phải thô bạo thế này không.

Sau vài hiệp.

Lâm Phàm cứ né hoài. Đánh nhau với tốc độ cao, đúng là không dễ dùng lựu đạn.

Lý Hùng Hạc bạo phát, chợt quát một tiếng:

- Lang Nha bạo.

Thế công nháy mắt tăng lên, so với lúc trước mạnh hơn rất nhiều.

Uỳnh!

Lâm Phàm vừa không chú ý một cái liền chịu thẳng một kích, nháy mắt bị chùy đánh bay, hộc máu tươi, trong lòng hoảng hốt:

- Đệt mịa nó, không khoa học! Đéo gì vèo cái mạnh lên dữ vậy.

Mẹ kíp, nguyên nhân nhất định là do công pháp, trở về rồi ông mày nhất định phải tu luyện công pháp.

Chương 32: Cả thế giới im phăng fuck

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

- Không xong, không xong rồi, nhất định là gãy xương rồi, sắp chết bố nó rồi. - Lâm Phàm nằm đó, nôn từng ngụm máu tươi. Nhưng một chút cảm giác đau đớn cũng không có, hắn cũng không biết nên hét lên như thế nào mới có thể thể hiện rằng mình sắp không xong rồi.

Lý Hùng Hạc đắc ý, đối phương vừa bị một chùy của hắn phang cho đo đất không dậy nổi.

Lúc đầu do mãi vẫn không bắt được đối phương, Lý Hùng Hạc không khỏi thẹn quá hóa giận. Hắn có tu vi Tôi Thể tầng chín, đáng lẽ trong vòng năm chiêu có thể lấy mạng đối phương. Nhưng trước đó tên nhóc kia dùng đan được có công hiệu tăng tốc độ, khiến hắn rất phiền não. Vì vậy hắn dùng thủ đoạn át chủ bài, trực tiếp ra một kích lôi đình. Tuy hậu quả là cánh tay bây giờ vô cùng đau nhức, nhưng tất cả đều đáng giá.

Lý Hùng Hạc từ xa nhìn lại, nhún hai đầu gối xuống, cách mấy chục mét nhảy thẳng đến trước mặt Lâm Phàm, nhìn xuống:

- Thằng oắt, nhớ kỹ, hôm nay chính là ngày giỗ của mi.

Sau khi đánh gục Lâm Phàm, cơn tức trong lòng hắn dần dần nguội bớt, nhưng hắn vẫn rất tức giận. Thế lực mình khổ sở xây dựng nay đã tan rã, sau này muốn gây dựng lại e là lại phải tốn một ít thời gian.

Quan trọng nhất là không biết ăn nói thế nào với Đại đương gia.

Tài nguyên mà bọn chúng đoạt được đa số đều cống nạp cho Đại đương gia, bởi vì địa vị của đại đương gia trong tông môn càng cao thì bọn chúng càng có lợi.

Kẻ mạnh là cao nhất, thực lực là tất cả, mà muốn tăng thực lực,

ngoại trừ khắc khổ tu luyện, thì cũng không khỏi liên can tới tiền tài.

Đan dược, công pháp,… có thứ gì không cần tới tiền chứ.

Lâm Phàm nằm đó nhìn đối phương, chậm rãi cất tiếng:

- Ông anh, có thể cho ta một cơ hội nói chuyện hòa giải được không?

Hắn đã nghĩ xong, chỉ cần đối phương đồng ý tiếp lời, hắn tuyệt đối có thể lấy mạng đối phương.

- Hừ, nói chuyện? Mi cũng xứng sao? - Lý Hùng Hạc lạnh lùng nhìn Lâm Phàm, tiếp đó cầm Lang Nha Bổng nện một kích xuống mặt đất, tạo thành một cái hố sâu - Khi mi động tay động chân giết thủ hạ của ta, thì tính mạng mi đã không còn thuộc về bản thân nữa rồi.

Lâm Phàm chớp mắt nhìn Lang Nha Bổng, cảm thấy loại vũ khí này thật bá con mẹ nó đạo. Nhìn lại Cửu Hoàn Đại Đao của mình đúng kiểu hết hạn sử dụng, phải đoạt được Lang Nha Bổng kia mới được.

Nhưng điều kiện tiên quyết là mình phải giải quyết được thằng mắc dịch này.

Lúc này, Lý Hùng Hạc hiển nhiên đã không định lắm lời nữa, vung cao Lang Nha Bổng, trong mắt lóe lên sắc thái điên cuồng, chuẩn bị đập nát đầu Lâm Phàm.

Mà Lâm Phàm thấy thế nào còn do dự, lập tức ôm đùi Lý Hùng Hạc khóc lóc:

- Đại ca, đừng mà, có thể cho ta một cơ hội, hoặc là nghe ta kể một câu chuyện thôi, chờ ta nói xong hẵng giết ta được không?

Nói xong lại nôn máu ồng ộc.

Lý Hùng Hạc thấy tên này cũng sắp tuyệt đường sống rồi, dù hắn không ra tay thì trọng thương như vậy cũng chỉ còn đường chết mà thôi.

- Hừ, nói đi, chuyện gì? - Lý Hùng Hạc nhìn Lâm Phàm cân nhắc, chuẩn bị dốc sức tra tấn đối phương.

Lâm Phàm vừa lau nước mắt vừa nói:

- Đại ca, ta trên có mẹ già, dưới có con nhỏ, lại còn có cô vợ vừa

mới cưới, nếu ta chết thì chẳng phải nàng sẽ ở vậy cả đời ư.

- Ngươi nói cái này với ta làm gì? - Lý Hùng Hạc lạnh lùng nói.

- Không phải, vợ ta tuổi trẻ xinh đẹp, năm nay tuổi trăng tròn, vóc người cuốn hút, khuôn mặt thiên sứ, thân hình cần lồi có lồi, cần lõm có lõm, eo nhỏ vừa bàn tay uyển chuyển điệu đà, bờ mông thì... - Lâm Phàm bắt đầu nói hươu nói vượn, lôi hết toàn bộ những thuật ngữ miêu tả trong truyện khiêu dâm đọc được ở kiếp trước đem ra thuật lại.

Ực ực!

Lý Hùng Hác nuốt nước miếng, cậu nhỏ trong quần cũng từ từ ngóc đầu nhô lên.

Chỉ tại cái tên Lâm Phàm đọc truyện khiêu dâm đến thuộc làu, miêu tả sống động quá đỗi.

- Thực sự như ngươi nói sao? - Lý Hùng Hạc lạnh lùng nói.

- Đúng, đúng, chỉ hơn không kém. - Lâm Phàm trả lời.

- Được, nếu ngươi đã nói ra, vậy chỉ cho ta biết, nàng ở nơi nào. Chờ lão tử đập chết ngươi xong sẽ thay ngươi thu nhận nàng. Ngươi yên tâm, ta sẽ cho ngươi toàn thây. - Lý Hùng Hạc đã không còn cảnh giác với Lâm Phàm.

Hắn rất tự tin, trúng một chùy của hắn mà có thể sống đến bây giờ cũng đã là kỳ tích .

Nhưng lúc này, ánh mắt Lý Hùng Hạc bỗng chốc thay đổi, hắn thấy tên nhóc kia đang cầm cái gì đó hình như còn kéo chốt lôi ra được, hắn không khỏi nghi hoặc:

- Ngươi đang làm gì vậy?

Lâm Phàm ôm đùi Lý Hùng Hạc, vẻ mặt tuyệt vọng mà lại bình tĩnh:

- Không làm gì cả, ta chỉ kéo chốt lựu đạn thôi, chuẩn bị đưa tiễn chính mình ấy mà.

- Lựu đạn? Đó là thứ gì? - Lý Hùng Hạc tự cảm thấy bản thân kiến thức rộng rãi, nhưng cũng chưa từng nghe qua lựu đạn.

Lâm Phàm ôm khư khư đùi Lý Hùng Hạc, bắt đầu chậm rãi phân

tích:

- Lựu đạn có rất nhiều loại hình, lựu đạn của ta là lựu đạn Hoa Hạ 82-2 dạng trứng. Đặc điểm chủ yếu chính là kết cấu đơn giản, lại kinh tế, thể tích nhỏ, trọng lượng nhẹ. Bên trong có một lượng TNT, có thể sinh ra 330 mảnh nhỏ, nổ trong bán kính 6m. Đồng thời trải qua cải tiến của ta, bên trong cất chứa hơn 200 viên bi thép nhỏ, bởi vì là thủ công, nên bi thép có đường kính là 10mm...

Mấy lời lầm bầm này Lý Hùng Hạc nghe không hiểu.

Sau đó hắn dùng một chân định đá văng Lâm Phàm, nhưng Lâm Phàm sống chết bám chặt lấy đùi hắn, đá cũng không đá ra.

- Ngươi đang nói cái gì? - Lý Hùng hạc căm tức hỏi.

Mà lúc này, Lâm Phàm lặng lẽ ngẩng đầu, khuôn mặt lộ vẻ tiếc nuối, sau đó lắc đầu nói:

- Không còn kịp rồi.

- Cái gì không kịp, ngươi rốt cuộc đang nói cái gì vậy? - Lý Hùng Hạc nhìn sắc mặt Lâm Phàm, tức thời có cảm giác không ổn, nhưng lại không biết sẽ phát sinh chuyện gì.

Lúc này, Lâm Phàm thở dài:

- Thôi, nói thật với mi, kỳ thật chính là thứ này đưa toàn bộ thủ hạ của mi về chầu trời. Khỏi phải hoảng, hiện tại đã qua sáu giây, trốn không thoát nữa đâu. Để ta giúp mi suy đoán trước nhé, với khoảng cách nổ gần phía dưới thế này, cái chân này của mi coi như hết xài, của quý e rằng cũng không xong, nhưng…

Lý Hùng Hạc càng nghe càng cảm thấy không ổn, nhưng khi hắn vừa chuẩn bị động thủ thì...

Uỳnh!

Tất cả đều đã muộn.

Uy lực to lớn nổ ra, hai bóng người nháy mắt bay lên trời, còn giống như đã bị phân thây.

Lâm Phàm bị nổ đến chia năm xẻ bảy.

“Điểm khổ tu +10.”

- A!

Tu vi của Lý Hùng Hạc đã đạt tới Tôi Thể tầng chín, da thịt, gân cốt, nội tạng đều cứng rắn vô cùng. Nhưng khi nổ gần như vậy, dù cứng rắn đến đâu cũng không chống đỡ được.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Hắn nhìn bản thân máu chảy đầm đìa, hai chân đã biến mất, toàn thân sụp đổ, nhất là thứ nơi đũng quần, cứ như đã mất tích không còn bóng dáng.

- Sao lại thế, sao lại thế.... - Lý Hùng Hạc trọng thương thê thảm, nôn máu tươi ồng ộc, sắc mặt trắng bệch, do tu vi thâm hậu mới có thể bảo trụ tính mạng.

- Tởm lợm, không ngờ đến chết cũng phải hại ta bằng được. Ta nhất định phải hung hăng tra tấn vợ mi đến chết. - Lý Hùng Hạc tức giận gào thét, phẫn nộ trong lòng triệt để bạo phát.

Nhưng tình huống hiện tại, hắn cũng sắp ngất đi .

10 giây sau.

Lâm Phàm mở mắt, sau đó đứng lên, vỗ vỗ trán, cảm giác không có vấn đề gì, tinh thần rất tốt, hơn nữa vết thương lúc trước cũng khỏi luôn.

Lúc này, hắn thấy được Lý Hùng Hạc ở phía xa, nhất thời vui vẻ:

- Ê cao to đen hôi, ta ở đây nè.

Lý Hùng Hạc nghe thấy giọng nói này liền đảo mắt qua, khi nhìn thấy mục tiêu, tức thời trợn mắt há hốc mồm:

- Sao có thể thế.

Lâm Phàm đi đến bên cạnh Lý Hùng Hạc, cười đần độn:

- Thế nào, uy lực lựu đạn của ta cũng không tệ lắm nhỉ.

- Sao mi lại không xây xước tí nào? - Lý Hùng Hạc gầm lên, hắn không thể tin được tất cả mọi chuyện.

Lâm Phàm nhìn thấy Lang Nha Bổng nằm bên cạnh, tiện tay cầm lên xoa xoa, cảm giác cũng không tệ lắm, dễ dùng hơn nhiều so với Cửu Hoàn Đại Đao trước kia, rồi lại nhìn Lý Hùng Hạc cười hê hê:

- Vấn đề này ứ nói cho mi biết đâu. Thôi nhé, tạm biệt, ta sẽ nhớ kỹ mi.

- A, đúng rồi, cô vợ ta kể ban nãy chỉ do ta tưởng tượng ra thôi. Bây giờ ta còn là FA.

Phụt!

Lý Hùng Hạc tức đến phọt máu, hắn không ngờ mình thế mà lại bị lừa, tại sao lại ngu ngốc đến vậy.

Lâm Phàm không lôi thôi nữa, giơ cao Lang Nha Bổng, nện một chưởng vào Lý Hùng Hạc.

- Chết đi cho ông.

- Không…

“Điểm tích lũy +90.”

Quá đã!

Cả thế giới trở nên tươi đẹp biết bao.

Chương 33: Trên đời này thật lắm người tốt

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Tất cả đã xong, hiện trường ngoài thi thể ra thì chỉ còn những cái hố sâu hoắm.

Lục xoát thi thể!

Lâm Phàm sờ tới sờ lui trên người Lý Hùng Hạc, sờ soạng một lúc lâu, mới lấy ra được một ít đồ.

- Mẹ nóa, có mỗi cái quần què này?

Sờ soạng lâu như vậy cũng chỉ lấy ra được một quyển công pháp, hơn nữa nhìn cái tên công pháp quê mùa hết chỗ nói.

“Lang Nha Bổng mạnh mẽ”

...

- Thôi vậy, có còn hơn không, giờ Lang Nha Bổng này chính là vũ khí thuộc về mình, đợi sau này gặp được cái xịn hơn sẽ đổi lại sau. - Lâm Phàm nhìn cây Lang Nha Bổng trong tay mình, gật gật đầu hài lòng.

Thoạt nhìn, nó thập phần khí thế, không hề tầm thường, lấy ra uýnh nhau với người ta hẳn là rất có khí khái.

Nhưng công pháp này mình phải tự mình tu luyện, thật là mua dây buộc bụng.

Đột nhiên!

Một tình huống khác lạ xảy ra.

“Bạn có muốn sử dụng 10 điểm tích lũy để kích hoạt “Lang Nha Bổng mạnh mẽ” không?”

Lâm Phàm ngây người, hắn cảm thấy thật con mẹ nó méo tin được, cái này sao có thể dùng điểm tích lũy tu luyện được? Vậy sao cái "Ngạo Cốt Luyện Thể Quyết" lại không thể?

Chỉ là, hắn không nghĩ nhiều nữa, đương nhiên phải sử dụng chứ. Vấn đề có thể dùng điểm tích lũy để giải quyết thì không gọi là vấn đề.

"Tiêu hao 10 điểm tích lũy."

"Lang Nha Bổng mạnh mẽ (Tầng 1)."

"Để gia tăng sức mạnh, cần 100 điểm tích lũy tiến giai đến tầng 2."

Lâm Phàm suy nghĩ cẩn thận một chút, rồi như ngộ ra vấn đề, "Ngạo Cốt Luyện Thể Quyết" được coi là công pháp thăng cấp tu vi, chắc chắn là không thể dùng điểm tích lũy để thăng cấp được.

Nhưng cái "Lang Nha Bổng mạnh mẽ" này lại là công pháp tấn công, dù nâng cấp bằng cách nào tu vi của bản thân cũng sẽ không tăng cao, nhưng thực lực sẽ mạnh hơn.

Nắm được bản chất rồi, hắn không do dự nữa, tiếp tục nâng cấp "Lang Nha Bổng mạnh mẽ".

"Tiêu hao 100 điểm tích lũy."

"Lang Nha Bổng mạnh mẽ (Tầng 2)."

"Để gia tăng sức mạnh, cần 200 điểm tích lũy tiến giai đến tầng 3."

Hắn cảm thấy hai cánh tay mình thay đổi rõ ràng, sức lực càng thêm khỏe, đồng thời vừa nắm lấy Lang Nha Bổng liền có cảm giác quen thuộc như đã tu luyện từ rất lâu.

Cùng lúc đó khí huyết trong cơ thể hắn sôi trào, cứ như đã được mài giũa rất lâu, tràn trề sức mạnh.

Thật vi diệu!

Xoẹt xoẹt!

Tiếng gió vang lên.

Lâm Phàm múa Lang Nha Bổng trong tay hệt như đã dày công tôi

luyện bao nhiêu năm rồi ấy.

- Ha ha, moẹ, cứ tưởng rằng bàn tay vàng của mình chỉ có mỗi tác dụng rút thưởng chứ, hoá ra còn có công dụng khác. Xem ra mình vẫn còn phải khám phá nó nhiều hơn mới được.

Rất nhiều thứ ngoài sức tưởng tượng của hắn, e rằng còn có nhiều công dụng mà hắn không biết đang chờ đợi hắn ở phía sau.

Để nâng cấp cái này tuy không tốn điểm tích lũy lắm, nhưng kỳ thực cũng đã tiêu hao không ít. Giết được tên Tôi Thể tầng chín hắn mới kiếm được có 90 điểm tích lũy, vậy mà bây giờ đã mất 200 điểm tích lũy để nâng cấp, cái này cũng thật là đắt quá đi.

Nhưng so với rút thưởng thì còn hợp tình hợp lý chán.

Ngay sau đó hắn tiếp tục nâng cấp.

Tầng 3.

Tầng 4.

Lúc này, Lâm Phàm phát hiện "Lang Nha Bổng mạnh mẽ" xảy ra biến hoá.

Lang Nha Bổng mạnh mẽ (Tầng 4).

"Để gia tăng sức mạnh, có thể nổ trong không khí, cần 800 điểm tích lũy tiến giai đến tầng 5."

Mới tăng tới tầng 4 đã tiêu hao 710 điểm tích lũy.

Tuy có thể xem là không nhiều nhưng Lâm Phàm thấy e là càng về sau sẽ phải dùng càng nhiều điểm tích lũy, kinh khủng phết chứ méo đùa đâu.

Nhưng cho dù như vậy, hắn cảm thấy sức mạnh của mình so với trước kia dũng mãnh hơn rất nhiều.

Nổ trong không khí?

Đây là cái trò gì vậy?

Hắn không hề do dự, ngay lập tức thi triển hết chín chiêu của "Lang Nha Bổng mạnh mẽ".

Lâm Phàm cảm thấy khí huyết toàn thân sôi lên sùng sục.

Hự!

Một kích nổ ra, hắn nhìn thấy rõ xung quanh thân Lang Nha Bổng có một loại sức mạnh bạo phát ra, tiếng nổ vang lên, bùn đất dưới chân bay tứ tung.

- Đuỵt, mạnh gớm.

Lâm Phàm hai mắt sáng quắc, có cảm giác hưng phấn không nói nên lời.

Về tông môn, nhất định phải về tông môn một chuyến.

Trở nên dũng mãnh thế này mà không về thể hiện một phen thì thật có lỗi với bản thân.

Còn ý tưởng ngao du thiên hạ, tạm thời để sau tính, chúng ta cũng chưa vội lắm..

Lâm Phàm nguẩy đít bỏ đi, để lại sau lưng những cái hố sâu thê thảm, nhìn mà sợ.

Tông môn!

Vừa về đến tông môn thì chạm mặt hai vị sư huynh.

- Âm sư huynh, Cao sư huynh hai người đi đâu vậy? - Lâm Phàm vác Lang Nha Bổng trên vai, hớn hở tiến lên chào hỏi.

Âm Tiểu Thiên đang trò chuyện gì đó với Cao Đại Tráng, nhìn thấy Lâm Phàm vô cùng sửng sốt:

- Lâm sư đệ, Lang Nha Bổng ở đâu ra vậy?

Lâm Phàm cười hề hề:

- Còn ở đâu ra nữa, thành quả tu luyện của sư đệ đó. Đệ mới ra ngoài làm xong nhiệm vụ, gặp được cái thằng Nhị đương gia gì đó của bọn đạo tặc dùng cây vũ khí này, thấy thích quá bèn thẳng tay cướp về luôn.

Hai người lộ ra vẻ mặt thán phục:

- Sư đệ siêu thật.

Lâm Phàm đắc ý cười:

- Sư huynh, các huynh đang làm gì đấy?

- Cái tên Trương Long kia mời bọn ta cùng làm một nhiệm vụ. Ta và Đại Tráng đang suy xét có nên tham gia hay không. - Âm Tiểu Thiên cứ nhắc tới Trương Long kia là không vừa lòng lắm, nhưng cũng không phải kiểu ghét bỏ.

Hơn nữa lần này tổ đội hành sự, hắn có chút xao động. Ít nhất tên Trương Long kia có thể coi là một người đáng tin cậy, cũng có thể bảo đảm an toàn.

Nếu là người xa lạ bọn họ sẽ cần suy nghĩ, không thể để trong lúc hành động bị bán đứng.

Chuyện đó rất thường xảy ra, gặp được bảo vật, tình huống đồng môn hạ độc thủ thường xuyên phát sinh.

Lâm Phàm vừa nghe liền lập tức vui vẻ:

- Sư huynh, hai người nhất định phải tham gia, đệ còn tham gia mà hai huynh không tham gia sao?

Cao Đại Tráng đứng bên cạnh vò đầu:

- Bọn ta cũng vì nghe nói Lâm sư đệ và Lã sư huynh đều tham gia rồi nên mới muốn tham gia. Âm sư huynh của đệ cũng đã đồng ý rồi, chỉ có hơi hục hặc tí thôi.

Âm Tiểu Thiên liếc xéo Cao Đại Tráng:

- Đại Tráng, hơi bị nhiều chuyện rồi đấy. Từ sau có mặt ta thì đừng có mở mồm nữa, ngươi chỉ cần tập trung đánh nhau là được.

- Được. - Cao Đại Tráng cười.

Lâm Phàm nhìn hai người cứ cảm giác gei gei thế íu nào, nên cũng không nán lại nữa:

- Hai vị sư huynh, đệ phải đi bàn giao nhiệm vụ rồi, chúng ta nói chuyện sau nhé.

Cáo biệt hai vị sư huynh xong, hắn đến thẳng nơi bàn giao để trả nhiệm vụ.

Tiền thưởng cũng không nhiều lắm, chỉ có một nghìn mà thôi, ngoài ra còn có một viên đan dược dạng tu luyện cấp trung phẩm Nhân Giai.

Có mỗi từng đó đối với Lâm Phàm thật chẳng bõ bèn gì, còn chẳng nhiều bằng kiếm chác từ đống thi thể. Được cái lần này thu hoạch cũng kha khá, chủ yếu là Lang Nha Bổng nhìn thích mắt đáo để.

Còn có một môn công pháp cũng không tồi, tạm thời có thể bổ sung khuyết điểm của bản thân về sự thiếu hụt thủ pháp công kích.

Đúng lúc Lâm Phàm chuẩn bị rời khỏi nơi bàn giao nhiệm vụ thì một nam tử bỗng xuất hiện ngay trước mặt:

- Xin chào huynh đệ, tại hạ là Liễu Phong.

Lâm Phàm quan sát người trước mắt, thoáng có chút nghi hoặc:

- Liễu sư huynh, huynh có chuyện gì sao?

Sư huynh kia thoạt nhìn sáng sủa gọn gàng, tuy mắt hơi nhỏ nhưng ánh mắt láo liên.

Lâm Phàm cảm thấy, những kẻ giống vậy đều rất âm hiểm.

Liễu Phong cười nói:

- Vị sư đệ này, ta thấy Lang Nha Bổng này của đệ uy vũ bất phàm liền yêu thích hết sức, không biết là lấy được từ đâu.

Lâm Phàm nhất thời nở nụ cười:

- Liễu sư huynh, huynh thật có mắt nhìn. Lang Nha Bổng này thật ra không phải của đệ, có người tặng cho đệ thôi.

- Tặng ư? - Liễu Phong sửng sốt, có chút không dám tin, quan sát cẩn thận thì thấy đúng là Lang Nha Bổng mà hắn biết.

Lâm Phàm thấy đối phương không tin, quen mồm chém gió luôn:

- Có người tặng đệ thật mà. Người đó cũng kì quái, gặp được đệ bèn giống như là nhìn thấy gì gì đó, cứ quấn lấy đệ, đòi tặng vũ khí của mình cho đệ bằng được. Huynh nói xem, đệ dễ mềm lòng, chịu không nổi người khác nhõng nhẽo nài nỉ, cuối cùng đành phải đồng ý nhận lễ vật của hắn. Ầy, sư huynh à, không nói thì thôi, chứ trên đời này lắm người tốt thật đấy.

- Sư huynh, thôi không nói nữa, đệ phải về rồi, gặp lại sau.

Liễu Phong đứng ở đó, nhìn bóng Lâm Phàm xa dần, chau mày,

cảm thấy phẫn nộ khó có thể nói nên lời. Hắn cảm giác mình như bị coi thành con khỉ mà đùa giỡn.

Đồng thời trong lòng hắn chùng xuống, đành nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Chương 34: Xuất phát làm nhiệm vụ

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Trong phòng.

Lâm Phàm đặt Lang Nha Bổng sang một bên, bắt đầu tiến hành tu luyện.

Nhìn đan dược trước mắt, hắn không hứng thú lắm. Nhưng dù nói thế nào thì cũng có thể dùng để tu luyện, hắn bèn bỏ hết vào miệng, bắt đầu chuyển hoá dược lực.

Những đan dược này đều là đan dược cấp Nhân Giai, chẳng có viên nào cấp Huyền Giai trở lên cả, điều này hơi đáng tiếc.

Nhưng hắn biết, đan dược cấp Huyền Giai trở lên e là rất đắt.

Một viên Kim Cang Đan đan dược tu luyện cấp Hạ phẩm Nhân Giai đã mất hơn ba nghìn, càng khỏi phải nói đến Huyền Giai.

Lúc lâu sau, hắn mở mắt ra, điểm khổ tu đã tăng lên, dù không nhiều nhưng cũng đột phá cự ly, vẫn còn thiếu chút đỉnh nữa.

Bấy giờ, Lâm Phàm bắt đầu suy nghĩ đến một chuyện, đó là với số điểm tích lũy hiện giờ rốt cục có nên rút thưởng không? Hay là đi nâng cấp "Lang Nha Bổng mạnh mẽ" đã.

Suy đi tính lại, hắn cảm thấy trước hết vẫn nên nâng cấp "Lang Nha Bổng mạnh mẽ".

Cái trò rút thưởng quần què kia thật chẳng có gì để nói, toàn dựa vào may rủi cả. Hơn nữa gần đây tay hắn hơi đen, nếu như để lãng phí hết vào trò này thì đúng là chẳng còn chỗ mà khóc.

- Tăng lên tầng 5. – Hắn lẩm nhẩm.

"Tiêu hao 800 điểm tích lũy."

Tăng lên tầng 6.

Tiêu hao 1000 điểm tích lũy.

Tăng lên tầng 7.

Tiêu hao 1400.

“Lang Nha Bổng mạnh mẽ” (Tầng 7).

“Để gia tăng sức mạnh, có thể nổ trong không khí, thêm hiệu quả cấp tốc, cần 1800 điểm tích lũy tiến giai đến tầng 8.”

Lâm Phàm chỉ cảm thấy sức mạnh của bản thân được gia tăng một cách khủng khiếp, so với lúc trước ít nhất đã tăng gấp đôi, mà cảm giác khống chế đối với Lang Nha Bổng càng thêm mạnh mẽ.

- Ghê gớm thật, hơn nữa còn tiện lợi. Nếu như có điểm tích lũy vô hạn để tăng công pháp đến tầng cao nhất, e rằng chỉ cần dựa vào thực lực Tôi Thể tầng bảy cũng có thể đánh bại Tôi Thể tầng chín.

Đây là cảm giác hiện tại của hắn, giờ có đối đầu với Địa Cương cảnh hắn cũng muốn liều ăn nhiều luôn.

Chả biết có phải là mình ảo tưởng sức mạnh quá không, hay là có loại thực lực này thật.

Hắn không khỏi có chút kích động, thật muốn thử đi liều với Tôi Thể tầng chín một phen.

Cái thằng Lý Hùng Hạc đấy chắc cũng mới chỉ tu luyện “Lang Nha Bổng mạnh mẽ” đến khoảng tầng 3, 4 thôi nhể.

Bởi vì hắn mới tăng lên đến tầng 7 đã có cảm giác sức mạnh của mình đã tăng vọt đến mức khó tin. Nếu như Lý Hùng Hạc kia cũng tăng lên đến tầng 7, tuy chưa chắc đã tăng ghê gớm như mình nhưng tuyệt đối không thể coi thường.

Đến giờ, vẫn còn dư 640 điểm tích lũy.

Giữ lại cũng lãng phí, chi bằng rút thưởng.

Lâm Phàm có chút cố chấp khác thường đối với việc rút thưởng, hắn không tin vận may của mình tệ thế, làm gì mà đen hoài đen mãi được.

- Tới luôn, rút thưởng hai lần cấp Bạch Ngân, freestyle đuê.

Hắn lẩm nhẩm cầu nguyện trong lòng, tuy không ấp ủ quá nhiều hi vọng, nhưng dù nói thế nào, kết quả cũng phải khiến người ta vui một chút.

Tiêu hao 600 điểm tích lũy.

“Rút thưởng Bạch Ngân được: Cảm ơn đã tham gia, chúc bạn may mắn lần sau.”

Đuỵt!

Hắn thở dài, cảm thấy bó tay chấm cơm, đéo gì xui như chó. Lần thứ nhất đã tay trắng, lần thứ hai còn hi vọng cái rắm.

“Rút thưởng Bạch Ngân được: Chúc mừng rút trúng đan dược tu luyện cấp Trung phẩm Huyền Giai, Thanh Nguyên đan.”

- Vẫn còn may, vẫn còn may. - Lâm Phàm vui như mở cờ trong bụng, quả nhiên khá lắm, không làm người ta thất vọng. 600 điểm tích lũy đổi lấy một viên đan dược Trung phẩm Huyền Giai, đúng là lời to.

Hắn nuốt luôn vào miệng, tiến hành tu luyện.

Điểm khổ tu được farm lên như gió.

Cứ theo đà này, dựa vào bàn tay may mắn của bản thân, muốn trở thành cường giả ắt cũng chẳng tốn quá nhiều thời gian.

Đương nhiên, điểm tích lũy cũng rất quan trọng, xem ra phải cố gắng kiếm chác thêm mới được.

Luyện hoá xong đan dược, hắn ngồi xếp bằng tu luyện “Ngạo Cốt Luyện Thể Quyết”.

Nhưng tốc độ tăng điểm khổ tu này không đủ để khiến hắn hài lòng.

Mỗi lần tăng có 2 điểm, mất mặt không cơ chứ.

Không được, phải sáng tạo công pháp tiếp.

Lấy cuốn vở nhỏ ghi chép lộ trình tu luyện ra, hắn chuẩn bị thử lại lần nữa, ít nhất cũng phải nâng cao được nền tảng.

Qua một đêm.

Lâm Phàm cũng không biết đã tự sát bao nhiêu lần, điểm khổ tu cũng cóp nhặt được không ít, nhưng mãi vẫn chưa tạo ra được công pháp.

Ai dà, đầu óc thông minh lanh lợi như mềnh còn mãi chưa sáng tạo ra công pháp, có thể thấy con đường này có bao nhiêu khó khăn vất vả.

Chuyện này mà để người khác biết, e là một đao cho hắn lên Tây thiên từ lâu.

Người ta tu luyện hai ba năm, có lẽ mới có thể đến Tôi Thể tầng 6 tầng 7. Hắn thì giỏi rồi, mới vài ngày đã đạt được cảnh giới tầng 7.

Hơn nữa "Ngạo Cốt Luyện Thể Quyết" này chỉ là công pháp Trung phẩm Nhân Giai mà đã mang theo hiệu quả tăng mạnh. Nếu như để người khác biết, e là sẽ kinh sợ đến trợn mắt há mồm.

Bởi vì cái này không hề hợp lý, vốn dĩ chỉ có công pháp cấp Huyền Giai mới có thể có được hiệu quả ấy.

Hôm sau!

Lâm Phàm đang tu luyện thì tỉnh người, hắn cảm giác có người đến.

- Lâm sư đệ, đệ tỉnh chưa? - Bên ngoài truyền đến giọng nói của của Lã Khải Minh.

- Tỉnh rồi, tỉnh rồi.- Một đêm thực nghiệm sáng tạo công pháp, chẳng thu được cái rắm gì. Được cái điểm khổ tu tăng lên cũng kha khá, coi như có chút an ủi bản thân.

Đẩy cửa ra.

Lâm Phàm hơi kinh ngạc:

- Í, các vị sư huynh, sao lại đến cả thế này? Có phải hôm nay xảy ra chuyện gì rồi không?

Lã Khải Minh, Âm Tiểu Thiên, Cao Đại Tráng, Trương Long đều đến cả. Hơn nữa nhìn bộ dạng họ có vẻ đã chuẩn bị xong xuôi hết rồi, đây là cái kiểu sắp đi xa.

Trương Long sửng sốt, đánh mắt nhìn Lã Khải Minh:

- Ngươi chưa nói cho Lâm sư đệ là hôm nay chúng ta sẽ xuất

phát sao?

Lã Khải Minh có chút xấu hổ:

- Cái này, là ta sai sót, ta quên mất không nhắc.

Lâm Phàm nhìn mọi người:

- Làm sao vậy? Có phải là sắp ra ngoài làm nhiệm vụ?

- Lâm sư đệ, xin lỗi, sư huynh quên không nói với đệ thời gian xuất phát rồi.- Lã Khải Minh lúng túng nói, hắn quên nói với Lâm sư đệ là hôm nay. Giờ thì chẳng còn chút thời gian nào để chuẩn bị nữa.

- Không sao, đệ đã chuẩn bị xong từ lâu rồi. - Lâm Phàm sao lại không nhìn ra được tình hình này. Hắn thì phải chuẩn bị cái gì, cứ thế vác theo Lang Nha Bổng lên đường là được rồi.

Lã Khải Minh cảm kích nhìn thoáng Lâm Phàm, vẫn là sư đệ tốt với mình.

Trương Long:

- Lâm sư đệ, nếu đệ cần chuẩn bị, bọn ta có thể đợi một chút.

Lâm Phàm phẩy tay cái roẹt:

- Không cần chuẩn bị gì nữa, bây giờ chúng ta xuất phát đi.

- Chờ một chút, Hoàng sư đệ vẫn chưa tới. - Trương Long nói.

Không lâu sau.

Một giọng nói từ bên ngoài truyền đến.

- Trương sư huynh, đệ tới rồi.- Hoàng Phú Quý vội vã chạy tới, trên mặt lại nở nụ cười.

Quan hệ giữa hắn và Trương Long khá tốt. Mà lần làm việc này hắn vô cùng coi trọng, bởi vì phần thưởng nhiều, gần đây hắn lại sống hơi khó khăn. Khó lắm mới tiết kiệm được một khoản thì bị đống sắt vụn làm cho tan hoang hết.

Muốn xử lý, nhưng tạm thời không tìm ra cách nào.

Những đệ tử của Luyện Khí đường đã chịu vụ sắt vụn đang free bỗng biến thành mất tiền mua. Nhưng hàng tồn của hắn khá nhiều,

bán đi được một ít cũng chẳng đáng là bao.

Đã thế còn lỗ vốn.

Lâm Phàm nghe thấy tiếng nói liền có biểu cảm khá quái dị, đến khi gặp được người tới thì không nhịn được cười:

- Xin chào Hoàng sư huynh.

Hoàng Phú Quý trông thấy đối phương lập tức kinh ngạc:

- Sao lại là mi, mi sao có thể…

Đám Trương Long nhìn Lâm Phàm và Hoàng Phú Quý, không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì.

- Lâm sư đệ, giữa đệ và Hoàng sư đệ có mâu thuẫn sao?- Trương Long nghi hoặc hỏi.

Lâm phàm cười, tiến đến ôm vai Hoàng Phú Quý:

- Không mâu thuẫn, chỉ là một chút hiểu lầm. Nhưng Hoàng sư huynh chắc chắn sẽ không để bụng đâu, có đúng không.

Hoàng Phú Quý gạt phắt tay Lâm Phàm ra, rõ ràng là không muốn ở chung với Lâm Phàm.

- Trương sư huynh, đệ và hắn có chút mâu thuẫn. Nhưng huynh yên tâm, đệ sẽ không mang cảm xúc riêng tư vào nhiệm vụ này đâu.- Hoàng Phú Quý nói.

Lâm Phàm vai run run, liếc Hoàng Phú Quý:

- Con người huynh sao lại nhỏ nhen vậy chứ, chả khoan dung tẹo nào.

Hoàng Phú Quý vừa nghe vậy, suýt chút bùng nổ tại chỗ.

Nhỏ nhen?

Khoan dung?

Đã bị ngươi hại đến phá sản, còn con mẹ nó bảo ta nhỏ nhen.

Chưa đánh ngươi tại chỗ là may lắm rồi.

Tuy nhiên nếu để Lâm Phàm mà biết nhất định sẽ giãy đành đạch

lên: Ai bảo ngươi lồi lõm với ta trước, cho chết.

Chương 35: Xem ra ta phải giả chết mới được

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Chuẩn bị sẵn sàng, xuất phát

Trong lúc đám Lâm Phàm đang rời khỏi tông môn, thì xuất hiện một người đàn ông nhìn theo hướng bọn họ khuất dần, biểu cảm hằm hè dữ tợn.

Dọc đường đi.

Lâm Phàm vác theo Lang Nha Bổng, nhìn trước nhìn sau chỉ thấy cây cối um tùm, chim muông ríu rít nhưng tuyệt nhiên không có lấy một bóng người. Sau đó hắn nhàm chán, nở nụ cười giảo hoạt chạy lại bên cạnh Hoàng Phú Quý:

- Hoàng sư huynh, đệ hỏi huynh một chuyện.

Hoàng Phú Quý liếc nhìn Lâm Phàm, hừ một cái rồi ngoảnh mặt quay đi không thèm bắt chuyện.

- Đừng bơ đệ thế chứ, dù gì chúng ta cũng là đồng môn, giờ lại còn là đồng đội. Đệ có chuyện muốn thương lượng với huynh, huynh đưa cái đống sắt vụn của huynh cho đệ đi. -

Bây giờ trên người hắn chỉ còn có năm quả lựu đạn, ra ngoài chảnh chó cũng chẳng có cảm giác yên tâm.

Nếu giờ có mấy trăm nghìn quả, có khi hắn cho nổ thủng trời luôn ý chứ.

- Hơ hơ. - Hoàng Phú Quý cười nhạo giễu cợt, thật không ngờ thằng oắt này câu đấy cũng nói ra được.

Bị thằng quỷ này hại đến đéo còn gì để nói, thế mà hắn còn vác mặt mũi đến đòi. Nếu như đưa cho hắn thật thì mình éo làm con mẹ

nó người nữa.

- Ai ya, Hoàng sư huynh thật lạnh lùng nha, rất đáng danh nam thần. - Lâm Phàm tiếc rẻ nói, ghét ghê! Sau đó hắn quay sang phía Trương Long: - Trương sư huynh, nhiệm vụ lần này là gì vậy?

- À, ta sẽ nói qua nhiệm vụ lần này. Lần này chúng ta là đi đầm lầy Khô Linh ở phía Nam để tiêu diệt tà tu Thanh Manh. Ta đã điều tra rồi, tu vi của Thanh Manh hiện nay là Tôi Thể tầng tám, nếu mấy người chúng ta cùng hợp sức, phối hợp hài hòa nhất định sẽ tiêu diệt được nó, hẳn là không có vấn đề gì. - Trương Long nói.

-Tầng tám. - Lâm Phàm sửng sốt - Trương sư huynh, việc này chắc không thành vấn đề, chúng ta mấy người cơ mà?

Hoàng Phú Quý đứng bên kia khinh bỉ lên tiếng:

- Đương nhiên là không vấn đề gì, hay là ngươi sợ rồi?

Lâm Phàm vừa nghe xong thì đột nhiên cười ha ha:

- Nói đùa thôi, tại sao đệ phải sợ nó chứ? Đợi lúc nữa gặp được thằng lỡm kia, đệ sẽ cho huynh thấy thực lực của đệ.

Hoàng Phú Quý vẻ mặt đầy nghi ngờ, theo như hắn thấy, tên ba hoa này chỉ giỏi làm vướng chân người khác.

Nhóm người gấp rút lên đường, mặt trời từ từ ngả về tây.

Bây giờ trước mắt nhóm người Lâm Phàm là cánh rừng rậm rạp, tuy chỉ đứng ngoài thôi đã nghe thấy âm thanh rợn người của dã thú bên trong.

Lã Khải Minh lên tiếng cảnh báo:

- Chúng ta phải hết sức cẩn thận, yêu thú bên trong rất nhiều. Trời cũng đã tối rồi, chúng ta chỉ có thể chờ đến sáng mai băng qua khu rừng này, buổi tối hành động sẽ vô cùng nguy hiểm.

Lâm Phàm thì lại thấy nơi này thì nguy hiểm cái rắm gì. Nếu có phải nằm chết thì ông mày cũng nằm được đến cùng luôn. Có điều mấy vị sư huynh kia thì không thể, nếu đầu lìa khỏi cổ rồi thì chắc chắn sống không nổi rồi.

Nếu chỉ có một mình hắn đã khiêng Lang Nha Bổng xông vào từ lâu rồi, cho dù bên trong có như thế nào cũng coi trời bằng vung, gặp sóng chắn sóng, gặp gió chắn gió.

Dựng xong mấy cái lều trại đơn giản bình thường, Lâm Phàm thấy chỉ sợ sáng mai tỉnh dậy cơ thể mất đi vài bộ phận không chừng.

Được cái nhìn các sư huynh có vẻ rất tự tin, phải chăng đã tìm ra cách giải quyết gì rồi. Thôi bỏ đi, nghĩ nhiều làm gì, lần này đi thực hiện nhiệm vụ nhất định phải biểu hiện cho ra trò mới được.

Về phần tà tu Tôi Thể tầng tám quần què gì đấy, ăn một chùy của ông mài là đảm bảo tử ẹo.

Trong lúc nhóm người Lã Khải Minh nhóm lửa, Lâm Phàm lại đang đăm chiêu suy nghĩ một vấn đề vô cùng quan trọng. Đó chính là trong rừng rậm kia có vô vàn yêu thú, nếu chém chết cái đám yêu thú đấy thì có được điểm tích lũy hay không?

Vấn đề này phải đi thực hiện mới có thể xác nhận chính xác được, nếu không hắn cứ bứt rứt không yên.

- Thôi, mọi người cứ ở đây xử lý, ta ra chỗ bìa rừng bắt vài con thú về làm thức ăn tối nay. - Lã Khải Minh lên tiếng.

Lâm Phàm nghe được câu này như mở cờ trong bụng, không chần chừ vội vàng lên tiếng:

- Lã sư huynh, việc nhỏ này cứ giao cho đệ.

Lã Khải Minh nhìn Lâm Phàm:

- Lâm sư đệ, để ta đi cùng đệ đi?

Lâm Phàm vội vàng phất tay, nếu có người đi cùng thì làm sao hắn có thể thực hiện được kế hoạch cơ chứ:

- Lã huynh không cần đâu, một mình đệ đi là được rồi. Huynh yên tâm, để đảm bảo đệ sẽ hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ.

- Thôi được, vậy Lâm sư đệ phải chú ý cẩn thận. - Lã Khải Minh biết thực lực của Lâm Phàm cũng không kém cỏi, nếu chỉ ở bên ngoài bìa rừng chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề gì.

- Tuân lệnh sư huynh. - Lâm Phàm vẫy tay, hung dũng vác theo Lang Nha Bổng trên vai tiến vào trong. Bóng huynh đệ vừa khuất, hắn liền cười ầm lên sung sướng.

- Ta tới rồi nè... - Hắn không chút do dự hùng dũng xông thẳng vào, trên đường đi không ngừng quan sát tình hình. Cây cối dày đặc

hết vòng ngoài lại đến vòng trong, rậm rạp um tùm, ngẩng đầu lên không thấy mây trời. Sắc trời ngày một tối dần, tầm mắt cũng dần trở nên mơ hồ mờ ảo.

Nơi này không biết đã có từ đời nào, cây cối khổng lồ phát khiếp, có khi chúng đến mấy trăm năm tuổi cũng nên.

- Yêu thú, chúng mày ở đâu. - Lâm Phàm vác cây chùy, nhìn trước ngó sau nhưng lại chẳng thấy một bóng yêu thú nào xuất hiện. Điều này làm hắn có chút nản chí, chả lẽ trời đã tối, bọn chúng đi ngủ mẹ nó hết rồi?

Đột nhiên…

Có sát khí!

Lâm Phàm dừng bước, cảm giác xung quanh có động tĩnh. Hắn tỉ mỉ lắng nghe, nhận ra âm thanh từ phía sau lưng vọng lại. Có điều đối phương dường như chưa muốn hành động, có vẻ nó cũng đang chờ đợi giống mình.

- Ta nhìn thấy mi rồi, mau ra đây. - Trong chớp mắt, Lâm Phàm quay đầu nhìn về phía sau, chỉ thấy rào rào vài tiếng, hình như nó chạy mất tiêu rồi.

- Con mợ nó chứ. - Lâm Phàm trợn mắt há mồm, con quỷ này cẩn con mẹ nó thận gớm.

Theo lẽ thường, ông đã giao cả tấm lưng cho mày, mày phải hung dữ lao vào cắn ông mày một miếng chứ, thế bây giờ là thế nào đây?

Hầy.

Xem ra còn hơi bị thẹn thùng xấu hổ.

Lâm Phàm xoay người lại, nếu mày đã xấu hổ vậy thì coi như ông chưa nhìn thấy mày.

Quả nhiên Lâm Phàm vừa quay về phía trước, sau lưng đã có âm thanh xào xạc vang lên.

Có đôi mắt xanh lè sáng quắc xuyên thấu từng cành cây bụi cỏ đang nhìn chằm chằm về phía Lâm Phàm.

Tí tách!

Đó là một yêu thú đầu sói dãi rớt ròng ròng, nó đã để ý con mồi này rất lâu rồi, từ lúc hắn tiến vào nó đã đánh hơi được thấy.

Tuy nhiên nó phát hiện tính cảnh giác của con mồi vẫn còn rất cao, nếu đã vậy thì nó cứ tạm thời trốn ở phía sau.

Thân là một yêu thú, nó sẽ không bao giờ trực diện đối đầu với kẻ địch, phải rình rập thời cơ, chớp cơ hội đánh lén mới chiếm được thế thượng phong.

Trong giờ khắc này nó cảm nhận được có vẻ con người này đã không còn chú ý đến nó. Tuy nhiên nó vẫn muốn chờ đợi thêm, xem con người này có thật sự là không còn chú ý đến nó nữa không.

Lâm Phàm đứng đó, có chút mất kiên nhẫn. Đờ mờ con yêu thú này hèn hạ quá thể, chả nhẽ phải đợi ông mày nằm chết luôn mới chịu đi ra?

Được rồi, được rồi, đã thế thành toàn cho mi.

Ngay sau đó, Lâm Phàm nằm dài xuống đất, thở dài một hơi:

- Ây da, mệt quá đi, phải ngủ một giấc mới được.

Hắn cũng không thèm quan tâm con yêu thú kia có nghe hiểu hay không, dù sao cũng không thể thiếu được khúc nhạc dạo.

Con yêu thú đang rình núp xa xa đột nhiên thấy con mồi trước mắt nằm xuống liền không khỏi ngây ngắn, không hiểu con người kia tự nhiên đo đất làm gì. Rồi nó ngẩng đầu lên trời, trời đã tối thui, nó chợt hiểu ra một điều, nhất định là trời tối rồi và con người kia muốn đi ngủ.

Có điều dám ngang nhiên đến địa bàn của yêu thú chúng nó ngủ ngon lành, thật không coi ai ra gì.

Phải nuốt hắn vào trong bụng mới được.

Ào ào!

Yêu thú không hề do dự, ầm ầm như vũ bão lao tới, cái miệng khổng lồ banh ra, nhắm chuẩn đầu thằng nhóc kia lao vào.

Lâm Phàm nằm dài trên mặt đất, cười hơ hơ trong bụng, thật con mẹ nó ngu xuẩn. Được cái ngu xuẩn cũng hay, không lãng phí nhiều thời gian của mình.

Chương 36: Bội thu

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Vào khoảnh khắc yêu thú chuẩn bị nhào lên người mình, Lâm Phàm tỉnh táo lại, dũng mãnh bật dậy, ôm chặt chân con yêu thú.

- Ha ha, cuối cùng cũng bắt được ngươi rồi.

Con yêu thú kia vốn tưởng con người này không còn động đậy nữa, chuẩn bị lao vào với tốc độ nhanh nhất để giết chết hắn. Nào ngờ con người kia đột nhiên bật dậy, túm chặt lấy chân của nó, làm nó trợn tròn hai mắt, lông tơ dựng ngược, nội tâm kinh hãi.

Phù phù…

Yêu thú nằm thẳng cẳng trên đất, không động đậy chút nào.

Lâm Phàm chứng kiến tất cả, không khỏi ngây ngẩn cả người.

Tình hình này là thế nào, ta còn chưa ra tay, sao mà nó đã ngất đi rồi.

Lúc này, nhìn con yêu thú Thương Lang không chút động đậy, Lâm Phàm không khỏi hơi nảy sinh nghi ngờ, người có thể hù chết người, vậy người dọa yêu thú cũng có thể hù chết nó sao?

Thật là khiến người ta có chút xấu hổ mà.

- Này, tỉnh lại đi. - Lâm Phàm vỗ vỗ vào mặt Thương Lang, muốn làm cho nó tỉnh lại, nếu không thì làm sao hắn có thể giết chết con yêu thú này.

Nó vẫn nằm im không nhúc nhích, có lẽ vẫn đang hôn mê chưa tỉnh.

Trải qua một loạt những hành động dày vò tra tấn của Lâm Phàm cuối cùng Thương Lang cũng tỉnh lại, chóp mũi đánh hơi thấy mùi của con người, nó không hiểu chuyện gì đã xảy ra, tại sao nó lại ngất

xỉu như vậy, à đúng rồi, là mình bị con người kia dọa cho ngất.

Nghĩ đến bị một con người nhỏ bé dọa cho đến ngất nó cảm thấy nhục nhã hết sức, tiếng gầm gừ vang lên.

Thương Lang tức giận bừng bừng, mồm miệng mở rộng hết cỡ, nó muốn ngấu nghiến cắn nuốt Lâm Phàm ngay lập tức.

Một con Thương Lang tôi thể tầng ba, nếu như nó dốc toàn lực cắn, sức mạnh cũng sẽ rất ghê gớm. Tuy nhiên, trong mắt Lâm Phàm nó cũng chỉ là con vật nhỏ bé yếu đuối mà thôi.

Lâm Phàm vui sướng tột độ, cuối cùng nó cũng đã tỉnh lại, ngay sau đó hắn cầm lang nha bổng trên tay, nện về phía Thương Lang.

Chỉ liếc thấy có thứ gì đó đang dần dần biến lớn đến trước mắt, Thương Lang lại sợ đến mức hồn bay phách lạc.

Bùm ---

Lang nha bổng vung lên, nhằm về phía hướng mục tiêu.

Lâm Phàm hơi chờ mong.

“Điểm tích lũy +30”

Nghe được tiếng thông báo, hắn hưng phấn tột độ.

Woa, thật sự có điểm tích lũy.

Vốn đang đau đầu chuyện tăng điểm tích lũy, vì điểm tích lũy đâu dễ kiếm, lấy đâu ra nhiều điểm tích lũy cho hắn lấy như vậy, nhưng bây giờ thì khác rồi, hắn đã tìm được cách kiếm điểm rồi, vậy sau này không phải lo lắng tìm điểm tích lũy nữa rồi.

Tuy nhiên nhìn lại bộ dáng vô cùng thê thảm, máu thịt nhơ nhớp tanh hôi của con Thương Lang, Lâm Phàm lại có chút động lòng thương hại, haiz thôi bỏ đi, số phận đã định, nếu thân đã làm yêu thú thì phải chuẩn bị trước tư tưởng sẽ có ngày hôm nay.

Giây phút này Lâm Phàm đang hừng hực ý chí chiến đấu, không một ai có thể ngăn cản hắn trên con đường thu thập điểm tích lũy.

Bây giờ hắn vẫn còn rất đam mê với cái trò rút thưởng, hơn nữa “Bạo lực lang nha bổng” của hắn cũng phải cần một lượng điểm tích lũy rất lớn mới có thể đạt được tầng chín.

- Grào!

Đúng lúc này, Lâm Phàm nghe thấy một đạo âm thanh vô cùng bá đạo vọng lại từ xa.

- Đệch, xem ra hiện tại tạm thời ta vẫn chưa đi được rồi. - Lâm Phàm trực tiếp đem con Thương Lang mặt mũi biến dạng ném vào trong nhẫn trữ vật, rồi chạy như bay đến thẳng chỗ âm thanh vừa vọng lại.

Bên ngoài

Nhóm người Lã Khải Minh đợi bên ngoài có chút sốt ruột lo lắng.

- Lâm sư đệ chắc không có việc gì đi.

Âm Tiểu Thiên cũng bồn chồn lo lắng:

- Nếu Lâm sư đệ không đi sâu vào lãnh địa bọn chúng thì chắc sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu.

Lúc này, cảnh tượng trước mắt khiến ánh mắt Lâm Phàm sáng ngời lên.

Một đám Thương Lang đang tụ tập ở một chỗ, một con Thương Lang đầu đàn to lớn đang đưa hai móng vuốt di chuyển trên thân một con Thương Lang cái, cái mông không ngừng động đậy rung lắc, hình như bọn chúng đang thực hiện nghi lễ nào đó.

Những con Thương Lang xung quanh vây thành một vòng tròn, có con thì không ngừng quay đầu lại nhìn, trong con mắt lộ ra sự ngưỡng mộ, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, ai bảo bọn chúng không là Lang Vương.

Bọn chúng chỉ còn biết trơ mắt nhìn những con lang cái khả ái đáng yêu trở thành tình nhân của lão đại.

- Đệch, nơi này ít nhất cũng phải có đến mấy chục con Thương Lang, nếu đem tiêu diệt hết bọn chúng há chẳng phải mình phát tài rồi sao. - Lâm Phàm thì thầm vui sướng trong lòng, nếu so sánh với con người, thì số lượng yêu thú còn khổng lồ hơn mấy lần, hơn nữa tiêu diệt bọn chúng chẳng phải lo lắng phụ trách bất cứ gánh nặng nào.

Bởi vì quá sung sướng kích động, chân chẳng may dẫm phải cành cây khô, âm thanh vỡ vụn vang lên, thu hút toàn bộ ánh nhìn của bọn

Thương Lang, bọn chúng kích động, đôi mắt xanh lè gầm gừ, hung dữ nhìn chằm chằm vào nơi phát ra tiếng động.

- Hey… Không ngờ mình lại bị phát hiện. - Lâm Phàm vác theo lang nha bổng hiên ngang đi ra, nhìn lũ Thương Lang trước mắt, khuôn mặt bọn chúng dữ tợn, điên cuồng, tuy vậy trong mắt hắn, tất cả thứ này chẳng qua chỉ là điểm tích lũy mà thôi.

Lang vương nhìn về phía con người vừa quấy rầy giây phút vui vẻ của nó, lập tức nổi giận gầm lên một tiếng, bọn Thương Lang vây quanh cũng rú lên gầm theo, tất cả đều gầm gừ xung quanh Lâm Phàm.

- Đến cả đây đi. - Lâm Phàm cười lớn một tiếng, mãnh mẽ vung lên lang nha bổng trong tay, huyết quản sôi trào, "Lang Nha Bổng mạnh mẽ" đã tu luyện đến tầng thứ bảy, mỗi kích tung ra đều ẩn chứa sức mạnh khổng lồ.

Phanh!

Bọn Thương Lang từng con từng con bị đánh gục, máu me chảy lan tràn mặt đất, trong không khí nồng nặc sát khí. Muốn giữ thi thể toàn thây cũng coi như nằm mơ giữa ban ngày đi.

Điểm tích lũy không ngừng tăng lên, có điều thực lực của bọn Thương Lang này vẫn chưa đủ mạnh, mỗi lần giết một con chỉ đạt được có hai mươi, ba mươi điểm mà thôi.

Mùi máu tanh tưởi tràn ngập tứ phía, bản chất hung ác của đàn Thương Lang đã bị khơi dậy, nếu thêm một đội Thương Lang nữa công kích, e rằng trên người Lâm Phàm cũng sẽ có vô số vết thương, tuy nhiên đối với Lâm Phàm, hắn lại không bị ảnh hưởng chút nào, không đau không ngứa, không có cảm giác gì cả.

Thương Lang ngơ ngác nhìn cảnh tượng này, nó thật không ngờ con người kia lại lợi hại đến vậy, hắn sắp đem toàn bộ thủ hạ của nó tiêu diệt sạch sẽ rồi.

Có điều nó cảm nhận được khí tức của con người kia đang suy nhược dần rồi, rồi xem ngươi cuối cùng cũng sẽ phải chết trong tay ta mà thôi.

Khi giải quyết con Thương Lang cuối cùng, hiện trường lúc này chỉ còn lại Lang vương và một con lang cái duy nhất.

Lâm Phàm hít thở phì phò, vết thương trên người dày đặc, máu

chảy không ngừng, từ lúc bắt đầu đến bây giờ, hắn vẫn chống chọi ngang ngạnh như vậy thật không phải là đơn giản, nếu không cũng không thể hạ gục bầy Thương Lang nhanh như vậy.

- Tốt rồi, bây giờ chỉ còn xót lại hai chúng bay thôi. - Lâm Phàm đứng rất gần Lang vương, tuy nhiên lại có cảm giác hành động không được linh hoạt cho lắm, xem ra thương thế cũng không nhẹ.

Hai con ngươi Lang vương đỏ ửng như máu, con người kia đã giết tất tần tật thủ hạ của nó làm nó vô cùng phẫn nộ tức giận, nhưng đúng lúc nó chuẩn bị giải quyết con người đứng trước mắt này...

Chợt xảy ra một việc ngoài dự đoán.

Lâm Phàm cầm lấy lang nha bổng, hơi xoay người, rồi đập mạnh lên đầu mình.

Phanh!

Trong nháy mắt, Lang Vương cùng con lang cái kia trợn mắt há mồm, không hiểu tình huống gì đang diễn ra trước mắt, chúng không thể hiểu được, con người kia rốt cuộc là muốn làm gì.

Tuy nhiên sau đó, Lang vương lại hướng sang phía lang cái ra oai.

- Nàng thấy không, khí thế của bản vương đã bức bách con người kia hổ thẹn mà tự sát.

Nó hiện tại vô cùng đắc ý, theo nó, con người kia nhất định là không thể chịu đựng được khí thế bá đạo bức người của nó nên mới tự tử.

Mười giây sau

Lâm Phàm mở trừng trừng hai mắt, tinh thần sảng khoái cực điểm, toàn thân vô cùng thoải mái, không có một chút vấn đề gì.

Quả nhiên, bất tử thật là tốt quá đi, thời điểm mệt mỏi chỉ cần quyết đoán tự sát, mười giây sau lại quay về làm một hảo hán.

Mà lúc này hắn phát hiện con Lang vường trước mặt vẫn còn khoa trương phét lác, ngay lúc đó, không chần chừ do dự, nhảy bật dậy, tư thế lôi đình, nhấc lên lang nha bổng dũng mãnh lao về phía Lang vương.

Con Lang vương đang trong cơn khoái lạc, đột nhiên phát hiện trên đỉnh đầu có một cỗ cực đại sắp ập đến, trong lúc định phản ứng lại thì bốp một kích vào đầu.

Phanh

"Điểm tích lũy +30"

"Điểm tích lũy +30"

Lâm Phàm sảng khoái thở phào một hơi, thật là sảng khoái sung sướng quá đi, lần này điểm tích lũy lại ổn định rồi.

Xem xét một chút.

Điểm tích lũy đã được 3850 điểm.

Thử hỏi trên đời này, còn có ai có thể trở thành đối thủ của ta.

Nếu tiếp tục có điểm tích lũy như thế này thì ông đây sẽ là vô địch thiên hạ.

Có điều tình hình lúc này có gì đó không thích hợp cho lắm, chắc do máu me dính nhem nhép trên người, cũng may lần này đi làm nhiệm vụ mang theo không ít quần áo để mỗi lần chém giết xong còn có quần áo sạch sẽ để thay.

Lâm Phàm thay một bộ quần áo khác, sau đó nhìn những thi thể chồng chất trên mặt đất, trực tiếp chọn mấy con thú mang về, vậy là hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Nếu còn không về, e rằng các vị sư huynh sẽ nóng lòng chờ đợi.

Doanh địa.

Khi Lâm Phàm mang theo Thương Lang không còn nhận ra hình hài mặt mũi trở về, tất cả mọi người có mặt đều há hốc mồm kinh ngạc.

Lã Khải Minh nhìn Lâm Phàm:

- Lâm sư đệ, ruốt cục đã đã xảy ra chuyện gì, tại sao bọn Thương Lang lại biến thành như thế này?

Lâm Phàm bất đắc dĩ thở dài một hơi:

- Không còn cách nào khác, đệ vừa gõ một chùy xuống thì bọn nó

đã biến thành như này đây.

Mọi người không lời nào để nói, bây giờ đã như vậy rồi, bọn họ còn biết nói gì nữa. Có còn hơn không.

Sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, Lâm Phàm quay trở lại lều trại, bắt đầu tu luyên.

Bây giờ có điểm tích lũy rồi, ta phải vận dụng triệt để mới được, cái gì mà tà tu Thanh Manh, ở đấy chờ ông đây một búa đập chết đi.

Chương 37: Lầy lội theo ta nào

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

- Định mệnh nó, thật là may mắn, về sau chỉ cần dựa vào yêu thú đã có thể phát tài rồi. - Một mình ngồi trong lều, nụ cười trên mặt Lâm Phàm mở rộng tới tận mang tai, rực rỡ lấp lánh như hoa cúc nở rộ, chỉ nghĩ đến việc dựa vào yêu thú mà có thể đứng trên đỉnh cao thiên hạ, thật là sung con mẹ nó sướng.

Đối với yêu thú mà nói, cái ý tưởng biến thái này có thể sẽ gây ra thảm họa, tai ương ngập đầu với chúng.

Bây giờ hắn có hai việc để làm, một là rút thưởng, còn nếu không thì dùng điểm tích lũy tăng cấp "Lang Nha Bổng mạnh mẽ" .

Nhưng đối với Lâm Phàm mà nói trò chơi rút thưởng này thật con mẹ nó hại thận, vận may của hắn như muốn kháng cự hắn, tránh như tránh tà, trừ khi ngay lần đầu tiên hắn rút được giải thưởng vĩnh hằng, nếu không với vận khí bậc này của hắn chắc sẽ sớm phá sản mà thôi.

- Tăng lên tầng tám - Hắn mặc niệm trong lòng.

“Tiêu hao 1800 điểm tích lũy.”

“Lang Nha Bổng mạnh mẽ (tầng tám)”

Giới hạn sức mạnh tăng lên, nổ trong không khí, tăng tốc. Cần 2600 điểm tích lũy để tăng lên tầng chín.

Hắn cảm giác được sức mạnh của bản thân lần nữa tăng vọt, nhất là phương diện tăng cấp vừa nãy đã xuất hiện sự gia tăng của lực lượng cực hạn, xem ra sắp đạt được đến giới hạn cực điểm của môn công pháp này rồi.

Chỉ còn lại tầng cuối cùng, đến lúc đó, có lẽ nó sẽ trở thành thời khắc viên mãn nhất.

Còn dư 2050 điểm tích lũy, Lâm Phàm suy nghĩ một chút, cảm giác mình nên thử rút thưởng thêm lần nữa, mặc dù tay mình tương đối đen nhưng ai mà chẳng nằm mơ mình sẽ phát tài cơ chứ.

Xe đạp biến thành ô tô cũng chỉ là một ý tưởng mà thôi.

Tuy nhiên cũng không loại trừ khả năng xe đạp trở thành xe tang.

- Rút thưởng Bạch Ngân, sáu lần liên tiếp, bắt đầu.

- Con lạy Phật Tổ Như Lai, con lạy Ngọc Hoàng Thượng đế, con lại Tam Thanh trên cao phù hộ cho con đánh cược lần này.

Tiêu hao 1800 điểm tích lũy.

Kéo rút thưởng Bạch Ngân ra: Xin chúc mừng bạn đã trúng một viên đan dược thăng cấp Tôi Thể tầng tám không có đẳng cấp.

- Cái gì?

Lâm Phàm vội bật dậy, vẻ mặt hoàn toàn không dám tin, bà nội cha nó! Thật méo tin nổi.

Vận may đến rồi.

Giờ phút này, hắn hưng phấn đến mức muốn nhảy cẫng lên luôn, thật không ngờ lần này tay của hắn lại may mắn đến thế, trông vậy mà vớ được bảo bối đan dược.

Nếu uống thứ này vào thì có thể nâng cấp từ Tôi Thể tầng bảy lên Tôi Thể tầng tám.

- Tam Thanh trên cao đa tạ các vị, đệ tử Lâm Phàm yêu các ngươi muốn chết, đúng là cầu được ước thấy nha. - Lâm Phàm cũng vui sướng muốn khóc, hắn vốn nghĩ mình là một người có bàn tay xui xẻo, đâu thể ngờ rằng hôm nay mình lại may mắn đến vậy, lần đầu rút đã được ngay bảo bối, thật cảm động muốn khóc rồi.

Tiếp tục rút thưởng.

Rút trúng rút thưởng Bạch Ngân: cám ơn chiếu cố, chúc bạn may mắn lần sau.

Liên tiếp vài cái cũng đều là chúc bạn may mắn lần sau, nếu như không có viên đan dược tăng cấp kia thì chỉ sợ hắn đã sớm cầm Lang Nha Bổng nện bản thân mình một trận rồi.

Bây giờ hắn cũng đã hiểu, cái trò rút thưởng này cũng có tỉ lệ nhất định, ở một thời điểm nhất định sẽ rút được đồ tốt.

Coi như mấy lần sau đều trắng tay, hắn cũng không để tâm, ít nhất thì vẫn còn có lần rút đầu tiên không khiến cho hắn thất vọng.

Giờ còn có 250 điểm tích lũy, số điểm này làm cho hắn không vui vẻ tí nào, phải tiếp tục rút thôi, hôm nay tâm tình vui vẻ, hắn phải chơi đến cùng mới được.

Hai lần rút liên tiếp.

Tiêu hao 200 điểm tích lũy

Kéo ra rút thưởng Thanh Đồng: Chúc bạn may mắn lần sau.

Kéo ra rút thưởng Thanh Đồng: Xin chúc mừng bạn đã rút được Thần Đèn Aladdin loại ảo tưởng.

Đối với lần rút thưởng này hắn không ôm chút hy vọng nào, nhưng kết quả lại khiến hắn ngây ngẩn.

Hoàn toàn không dám tin.

- Mẹ ơi, chẳng lẽ hôm nay mình đã cứu vớt cả thế giới sao...

Hắn thật không thể tin được lần trước mình rút được đan dược thăng cấp đã xem như đủ may mắn rồi, nhưng bây giờ dùng rút thưởng Thanh Đồng thế mà lại rút được đồ, lần này định mệnh thật sự gặp quỷ.

Thần Đèn Aladdin: Có thể sử dụng hai lần, có thể biến hóa thành hồn đèn, thực hiện mọi ước nguyện.

"Đây là đồ chơi đặc biệt gì đây" – Nhìn hướng dẫn công dụng hắn có chút ngơ ngác, đậu xanh có thể dùng được vào việc gì chứ?

Thôi kệ nó, trước hết mình phải nhanh chóng uống đan dược thăng cấp đã rồi tính tiếp.

Hắn không do dự chút nào, lập tức nuốt viên đan dược xuống.

Đan dược vào miệng.

Chỉ trong nháy mắt thôi, hắn đã cảm nhận được bản thân có biến hóa rất lớn, sự thay đổi này thật sự không biết dùng từ ngữ nào để hình dung, chỉ có thể nói rằng giờ đây bản thân hắn tràn ngập sức

mạnh.

Tu vi: Tôi Thể tầng tám (+)

Thay đổi rồi, tu vi tăng lên rồi.

Ngày hôm sau.

Lâm Phàm quả thật rất vui vẻ, tối hôm qua may mắn khiến hắn rất sảng khoái, mà tối hôm qua cũng chẳng tu luyện được tí nào. Không bằng bây giờ ra ngoài đi dạo, duy trì tâm trạng vui vẻ.

Mọi người chuẩn bị một chút rồi lập tức xuất phát.

Lúc tiến vào rừng rậm, Lâm Phàm phát hiện mọi người bắt đầu đề cao cảnh giác.

Trương Long nhìn khắp bốn phía, nói:

- Yêu thú nơi này rất nhiều vì vậy chúng ta nên cố gắng tránh đi, lỡ như có yêu thú kết thành bầy thì thật không dễ đối phó, nếu mà dây dưa với chúng lâu chỉ e rằng đến lúc muốn thoát thân sẽ khó mà thoát được.

- Chờ một chút, các ngươi có ngửi thấy mùi máu tươi không?

Lã Khải Minh gật đầu:

- Ừm, ta có thể ngửi được, có lẽ nó ở phía trước.

Lâm Phàm phát hiện phương hướng đấy không phải là nơi mình tiêu diệt đàn Thương Lang hay sao?

- Cẩn thận một chút.

Trương Long nói.

- Nơi này là địa bàn của đàn Thương Lang, chỉ sợ rằng đã xảy ra chuyện gì đó.

Thương Lang thuộc về yêu thú cấp thấp, tu vi bình thường đều ở mức Tôi Thể tầng ba mà thôi, coi như có là Lang vương đi nữa thì cũng chỉ là tầng sáu, nhưng nơi này tồn tại một mùi máu tươi nồng đậm, không khỏi làm bọn họ cảnh giác.

Lâm Phàm đắc ý trong lòng, đàn Thương Lang khiến bọn họ khẩn trương thế mà một mình mình cùng Lang Nha Bổng tiêu diệt sạch.

Nhưng khi nhìn đến hiện trường thì hắn trợn tròn mắt.

Xác Thương Lang đàn bị đập chết hôm qua đến hôm nay chỉ còn lại xương trắng.

- Mẹ nó tình huống này là sao?

Lâm Phàm trợn tròn mắt, hắn cảm thấy chuyện này rất vô lý, rốt cuộc là cái thứ gì, ăn hết đống xác của đàn Thương Lang này cũng sạch sẽ quá đi.

Trương Long thấy vậy, sắc mặt thay đổi ngay lập tức.

- Chúng ta cẩn thận một chút, chỉ sợ rằng đã có thứ gì cực kỳ khủng bố đi qua nơi này.

Đối với bọn họ mà nói, hiện trường này quá mức khủng bố, xương cốt chất đầy thế này có lẽ chỉ có yêu thú cấp cao tài năng mới làm được, hơn nữa con này tiêu diệt hoàn toàn đàn Thương Lang.

Cơ mà đối với Lâm Phàm mà nói, hắn chỉ nghĩ đến một việc đó là không biết ai đùa giỡn đem gặm đống xương cốt này mà lại không nghĩ đến mùi máu tươi quá nặng sẽ dẫn bọn chúng tới.

Tính đi tính lại vẫn nên để dịp khác rồi quay lại xem.

Mấy ngày sau.

Đám người Lâm Phàm ở bên ngoài nhìn hoàn cảnh âm trầm khủng bố kia thì không khỏi đề cao cảnh giác.

- Nơi này chính là đầm Khô Linh? – Lâm Phàm hỏi, cảm giác nơi này có chút thê lương, khắp nơi đều là cây cối héo úa, mà ở phía dưới mấy rễ cây kia có mấy miệng đầm đang tỏa hơi nóng, bốc lên một mùi có chút khó ngửi.

- Phải cẩn thận đấy, căn cứ vào điều tra của tông môn thì tà tu Thanh Manh này, tu luyện tà công có thể ăn mòn cơ thể con người, rất lợi hại, các ngươi nhất định không thể đánh một mình. - Trương Long nói.

Lần này, độ khó khăn của nhiệm vụ càng tăng thêm, nhưng bọn họ có nhiều người như vậy chỉ cần liên thủ cùng nhau thì tuyệt đối sẽ không có bất cứ chuyện gì xảy ra.

Đột nhiên phía trước truyền đến tiếng chiến đấu, hơn nữa hình như rất kịch liệt.

Trương Long biến sắc.

- Xem ra có người đến trước chúng ta một bước, từ từ tiến lại gần xem xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Phàm nghiêm túc gật đầu:

- Các sư huynh hãy theo sát bước chân của đệ, đệ dẫn các huynh cùng lầy.

- Sư đệ, "lầy" là cái gì? – Mọi người nghi hoặc hỏi.

- Ây da, chính là đi theo ta cẩn thận một chút, ta cam đoan các huynh sẽ không có việc gì đâu.

Ở phương diện lầy lội tạm thời chưa ai có thể vượt qua được hắn.

Nhưng mà trong lòng hắn cũng rất hiếu kỳ, rốt cuộc là vị đại lão nào đi trước một bước mạo phạm đối phương?

Chương 38: Đồ cặn bã, ngươi muốn chết như thế nào?

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Đằng trước, một nam tử trong trang phục hắc bào, khắp người đều tản ra một khí tức hắc ám, trước mặt hắn có thêm ba người, hai nam một nữ.

- Thanh Manh, hôm nay chính là này giỗ của ngươi.

Một tên đàn ông vóc dáng cao gầy, trong tay cầm trường kiếm, khí thế bất phàm, đối mặt với Thanh Manh không một chút sợ hãi.

- Tộc huynh à, tiếp chuyện với tên tà tu này làm gì, chi bằng chúng ta thẳng tay chém chết hắn rồi mang xác về gia tộc sẽ được thưởng công lớn đó.

Một nữ tử tuổi trẻ xinh đẹp, ánh mắt sắc bén, cả người toát lên một thần thái vô cùng kiêu ngạo.

- Ha ha.

Thanh Manh nhìn ba người trước mắt đột nhiên nở nụ cười.

- Chỉ bằng ba người các ngươi mà cũng dám chọc tới ta, xem ra các người không biết sợ là gì, hôm nay chính là ngày giỗ của các ngươi, ta sẽ để hai người các ngươi biết thế nào là mùi vị bị ăn mòn, về phần tiểu quỷ này, ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết, cảm thụ cảm giác tuyệt vời nhất thế gian.

- Hừ, hỗn xược.

Ba người lập tức nổi giận, nháy mắt bao vây Thanh Manh rồi công kích trực tiếp, không có chút do dự.

Nơi nào đó sau tảng đá lớn.

Lâm Phàm lặng lẽ xem tình cảnh chiến đấu trước mặt, không khỏi sờ cằm một cái:

- Sư huynh, bây giờ chúng ta làm sao đây, có người đến giành ăn kìa, nếu không thì chúng ta bắt bọn họ lại đi, các huynh thấy thế nào?

Nếu như chỉ có một mình hắn, thì hắn sẽ ngồi quan sát hổ đấu, rồi đến thời điểm thích hợp sẽ ngư ông đắc lợi ra tay, loại cảm giác này thật là kích thích.

Nhưng mà hiện tại còn có các sư huynh ở đây, mình không thể phóng đãng như vậy, nhất định phải chững chạc một chút.

- Không đúng, ba người này hình như là đệ tử thế gia, nhìn quần áo thì có lẽ địa vị cũng không thấp, hẳn phải là xuất thân không tồi, chỉ là không thể nhìn ra rốt cuộc là gia tộc nào.

Lã Khải Minh lẩm bẩm.

Viêm Hoa tông phía dưới các trấn cũng có không ít thế gia. Tông môn cùng bọn họ mặc dù khác nhau nhưng cũng là thế lực không thể coi thường.

Âm Tiểu Thiên quan sát cẩn thận.

- Hình như là Vương gia Vân Lạc thành, trước kia Vương gia chủ đã tới tông môn một lần, nhìn xa xa ta thấy quần áo trang sức của bọn họ rất giống.

- Nếu như là phủ Vương gia chỉ sợ chúng ta không thể làm lơ rồi.

Trương Long nói.

Lúc mọi người còn đang thảo luận, thì bên kia xảy ra biến hóa rất lớn, ba người kia cản bản không phải là đối thủ của Thanhh Manh, bọn bọ trực tiếp bị đánh ngã đến hộc máu.

- Không thể nào, tin tức trong dòng họ có sai sót, tu vi của tên kia đã đạt tới Tôi Thể tầng chín chứ không còn là tầng tám nữa.

Nam tử dáng người thon dài bị đánh ngã xuống đất, trong mắt tràn ngập sợ hãi.

- Haha, Tôi Thể tầng tám? Tin tức nội bộ của các ngươi rốt cuộc là từ khi nào vậy? Ông đây đã sớm thăng lên Tôi Thể tầng chín rồi, chỉ còn nửa bước nữa là bước vào Địa Cương Cảnh, nhóm người các

ngươi chính là phế vật Tôi Thể tầng bảy mà cũng dám chạy tới đây gây chuyện, thật là đi tìm đường chết.

Nét hung ác lộ ra trong mắt Thanh Manh, sau đó nhìn về nữ tử bị té ngã bên kia.

- Đệ tử gia tộc lớn thật đúng là không tệ, làm thành đồ chơi nhất định rất kích thích, tạm thời ta sẽ không giết hai người các ngươi, ta sẽ để các ngươi xem nữ tử nhà các ngươi bị ta chơi đùa như thế nào.

Sắc mặt Vương Thư Phong tái nhợt, hét lên dữ tợn:

- Thanh Manh, nếu như ngươi dám đụng tới nàng thì nhất định ngươi sẽ chết không có chỗ chôn!

- Khà khà…

Thanh Manh cười lạnh, bước từng bước một về phía nữ tử, không đem chút uy hiếp ấy để trong lòng.

Vương Tử Yên kinh hoảng nhìn Thanh Manh đang bước về phía mình, sắc mặt trắng bệch, trong lòng thấp thỏm, nàng rất sợ hãi, lần này nàng tới đây chỉ để trải nghiệm cuộc sống là gì và rèn luyện một chút, đâu ngờ rằng tà tu Thanh Manh là trở thành cường giả Tôi Thể tầng chín.

Lấy thực lực bọn họ bây giờ hoàn toàn không phải là đối thủ.

Vừa nghĩ đến tất cả mọi tình huống có thể xảy ra, nàng lập tức tuyệt vọng.

Thiên kim tiểu thư Vương gia từ nhỏ đã được nuông chiều, nếu bị tà tu xấu xí này làm bẩn thì về sau biết sống như thế nào?

- Ôi trời, mấy người này cũng yếu quá đi.

Lâm Phàm thật không ngờ mấy người này thế mà lại bại nhanh như vậy, giống như chưa kịp đánh đấm gì đã bị người ta quật ngã hết rồi.

Hắn còn tưởng rằng sẽ được xem một cuộc chiến kịch liệt chứ, thế mà không nghĩ đến ngay cả một cọng lông cũng chưa kịp nhìn thấy thì đã liệt hết rồi.

Lúc này, Trương Long vỗ bả vai Lâm Phàm.

- Lâm sư đệ, đợi tí nữa chúng ta dây dưa với Thanh Manh, ngươi

hãy mau chóng đưa bọn họ rời khỏi đây.

Âm Tiểu Thiên gật đầu.

- Ừ, cũng chỉ có thể làm như vậy, chúng ta xác thực không thể thấy chết không cứu được, Lâm đệ à, ngươi nhất định phải mang họ đi, đến đó chúng ta sẽ tụ họp.

Ngay lúc Lâm Phàm chuẩn bị mở miệng nói thì Trương Phong vung tay lên rồi lao ra ngoài.

- Mẹ nó, các ngươi đây là tình huống gì, ông đây chính là người chủ lực đó có biết hay không?

Lâm Phàm có chút cạn lời, chẳng lẽ thoạt nhìn thì mình không giống cường giả sao?

- Lâm sư đệ, hành động đi!

Lã Khải Minh hô lớn một tiếng.

Lâm Phàm nhìn bọn họ, gương mặt bất đắc dĩ, bây giờ cũng không xấu hổ nữa, hắn không do dự trực tiếp vọt ra ngoài kéo ba người kia sang một bên để tránh ngộ thương.

- Đồ kiến hôi, một đám phế vật Tôi Thể tầng bảy mà cũng dám càm rỡ.

Hiện trường bây giờ đã lao vào đánh loạn xạ.

Ba người đệ tử Vương gia kia thấy có người đi ra cứu bọn họ, trong lòng chợt thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi thấy đối phương chỉ là Tôi Thể tầng bảy thì bọn họ lập tức lộ vẻ thất vọng.

Tu vi Vương Thư Phong là Tôi Thể tầng tám, nhưng cũng không phải là đối thủ của hắn, vậy những người ngày là Tôi Thể tầng bảy thì làm được gì chứ.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua hiện trường rồi đi thẳng đến cạnh nữ tử, lúc muội tử muốn mở miệng hắn đành bất lực, trực tiếp dốc ngược nữ tử vác trên vai.

- Ngươi làm gì, buông ta ra.

Sắc mặt Vương Tử Yên đỏ hồng, nàng cảm giác được bàn tay của người này đang chạm vào nơi cấm kị.

- Đừng nhiều lời, ta đang cứu mạng các ngươi đấy.

Lâm Phàm không quan tâm mấy thứ này, trong mắt hắn thì đây không phải là một muội tử mà đó chỉ là một miếng da mà thôi, chạm vào cũng không chết huống hồ trong tình thế cấp bách này.

Vả lại đối với loại đàn ông không ham mê nữ sắc như hắn thì còn cần phải ngượng ngùng cái gì.

Tiếp đó xách hai người kia kẹp ngay hông.

- Vị huynh đệ này, ngươi tranh thủ thời gian bảo bọn họ rút lui đi, Thanh Manh lúc này thật sự quá mạnh mẽ, bọn họ căn bản không phải là đối thủ.

Vương Thư Phong sắc mặt nhợt nhạt nói.

- Thôi xong, chúng ta căn bản không thể chạy thoát, tin tình báo có sai lầm, Thanh Manh là cường giả Tôi Thể tầng chín, chúng ta không tài nào chạy trốn được.

Một nam tử mặt đầy bi thảm, tuyệt vọng.

Lâm Phàm cảm thấy ba tên này nói nhiều quá đi.

Chợt.

Tình huống chiến đấu phát sinh biến hóa.

- Lâm sư đệ, ngươi chạy trước đi.

La Khải Minh có tu vi thấp nhất trực tiếp bị đá bay.

Lúc này Trương Long chống đỡ càng lúc càng khó khăn, khoảng cách chênh lệch tu vi không thể nào bù lại, nếu như đối phương chỉ là Tôi Thể tầng chín thì bọn họ chắc chắn sẽ đánh bại đối phương, nhưng tình huống hiện tại là không có khả năng.

Giờ phút này, Trương Long muốn kéo Lã Khải Minh thoát khỏi vòng đấu.

Nhưng Thanh Manh làm sao để cho bọn họ có cơ hội này được, nhìn đám kiến hôi trước mặt mà không khỏi hừ lạnh một tiếng:

- Muốn chạy ư, các ngươi nằm mơ đi, hôm nay ta sẽ khiến toàn bộ các ngươi ở lại nơi này.

Lâm Phàm không nghĩ đến tình huống hiện trường lại chuyển biến nhanh như vậy, vốn dĩ hắn nghĩ mấy vị sư huynh có thể dây dưa với người này được một lúc nhưng không ngờ rằng hoàn cảnh trong nháy mắt đã hóa xấu.

Vương Tử Yên không nghĩ rằng sẽ chết ở chỗ này liền thao bả vai Lâm Phàm:

- Chạy mau, mau mang ta đi khỏi đây đi, ta xin ngươi đấy!

Mẹ, thế mà dám ăn hiếp bằng hữu của ta, tên khốn kiếp nhà ngươi.

Lâm Phàm không chút do dự ném Vương Tử Yên trên vai xuống, không có một tí gì gọi là thương hoa tiếc ngọc cả, tiếp đó lại thô lỗ ném hai người bên cánh tay xuống đất.

Mặt Vương Tử Yên lộ vẻ đau đớn, căm tức nhìn Lâm Phàm, nàng không nghĩ rằng tên này lại thô lỗ như vậy.

- Sư huynh, các ngươi tránh ra đi, để ta…

Lâm Phàm nhấc Lang Nha Bổng lên, hung hổ phóng về hướng Thanh Manh.

- Xong đời.

Vương Tử Yên nhìn hết thảy, mấy người này chính là muốn tìm đường chết mà, rõ ràng có cơ hội mang các nàng chạy trốn thế mà lại bị hắn lãng phí mất.

Ầm!

Trong nhất thời vô ý mà Trương Phong dính một chưởng, mặt bắt đầu sung huyết rồi không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi.

Lâm Phàm lập tức vọt tới, đỡ lấy Trương Long.

- Sư huynh mau đi nghỉ ngơi đi, hãy xem ta đây.

Hắn vốn nghĩ rằng để cho bọn Trương Long đấu với đối phương một trận, không ngờ lại bại nhanh như vậy.

Nhìn các vị sư huynh bị đánh thành bộ dạng này, tâm tình hắn rất khó chịu, trực tiếp chặn Thanh Manh lại, vung Lang Nha Bổng trong tay lên chỉ vào Thanh Manh, khí phách ngút trời :

- Đồ cặn bã dám bắt nạt bằng hữu của Lâm Phàm ta, ta cho ngươi một cơ hội đấy, ngươi muốn chết như thế nào?

Trương Long nhìn thấy một màn trước mắt thì nhất thời nóng nảy.

- Lâm sư đệ ơi, tại sao đệ không mau chạy đi chứ.

Lâm Phàm hất bàn tay, ngữ khí bình tĩnh nói:

- Lâm Phàm ta trước giờ chưa bao giờ vứt bỏ bằng hữu, các huynh nghỉ ngơi đi, hôm nay ta sẽ cho các ngươi xem thực lực của ta khủng bố như thế nào, nhớ kỹ này, ta chính là sức mạnh chủ lực đấy biết không?

Hoàng Phú Quý ngã xuống nghe nói như vậy thì sửng sốt chốc lát, hắn cảm thấy người hèn hạ vô sỉ trước mặt này thế mà cũng có lúc nghĩa khí như vậy.

Có phải mình hiểu lầm gì không?

Thanh Manh nhìn Lâm Phàm, hắn không ngờ lại có thêm một tên rác rưởi nữa chạy đến, không khỏi nghiền ngẫm cười nói:

- Chỉ bằng các ngươi sao? Chắc là các ngươi không biết chữ "Chết" viết như thế nào rồi.

Vương Tử Yên nghĩ đầu óc người này chắc chắn có bệnh, chỉ bằng tu vi của hắn thì làm sao có thể là đối thủ của Thanh Manh được.

Lúc này nàng cực kỳ hối hận, đáng lẽ nàng không nên đi trải nghiệm lần này.

Chỉ là, bây giờ đã quá muộn rồi.

Chương 39: Người bị đánh đâu mất tiêu rồi?

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Lâm Phàm khiêng Lang Nha Bổng ngẩng đầu ưỡn ngực, khí thế không giống người thường. Trên người hắn có một loại cảm giác, ta đây là đệ nhất thiên hạ.

- Ta đây cũng thành thật nói với ngươi, đúng là ta không hề biết viết chữ "Chết" là như thế nào. Bây gia ta cho ngươi thêm một cơ hội nữa, mau chóng quỳ xuống gọi ta một tiếng cha, ta sẽ cho ngươi chết toàn thây. – Lâm Phàm kêu gào.

Vương Tử Yên nhìn Vương Thư Phong đang dựa vào bên kia, trên mặt lộ ra sắc thái hoảng sợ:

- Người này chắc chắn là điên rồi, Thanh Manh là Tôi Thể tầng chín, thực lực mạnh mẽ vô cùng. Chỉ sợ tên này còn không biết mình đang đắc tội với ai đâu?

Vương Thư Phong sớm đã hết hi vọng rồi, hắn không ngờ rằng thực lực của Thanh Manh đã đạt tới mức này. Nếu sớm biết mọi chuyện sẽ trở nên như thế này, hắn nhất định sẽ không tự tìm đường chết.

Nhưng giờ nói cái gì thì cũng đã trễ rồi.

Lã Khải Minh cắn chặt răng, hàm răng trắng như tuyết bị nhuộm đỏ bởi máu tươi. Hai tròng mắt phẫn nộ nhìm chằm chằm Thanh Manh, rít gào nói:

- Thanh Manh, có giỏi thì đánh với bọn ta. . .

Thanh Manh cười ha ha:

- Thật là tình nghĩa thắm thiết quá, nhưng mà yên tâm đi, sẽ cho các ngươi đoàn tụ sớm thôi.

Hắn hoàn toàn không để tên này vào mắt. Tên rác rưởi này xem ra cũng chỉ dừng ở ngưỡng Tôi Thể tầng tám mà thôi, không tốn bao nhiêu công sức cũng có thể đánh bại được.

Lâm Phàm hiện tại cũng đang phân tích, xung quanh nhiều người như vậy mình không thể mất mặt được. Sức chiến đấu của đối phương là 9, mà mình chỉ có 8 thôi, bất quá cộng thêm tài trí nhạy bén bùng nổ, đánh bại đối phương xem ra cũng không khó khăn lắm

Lúc này, hai tròng mắt Lâm Phàm đột nhiên sửng sốt, gắt gao nhìn chằm chằm vào phía sau Thanh Manh.

Thanh Manh phát hiện ánh mắt đối phương đột nhiên thay đổi. Ánh mắt lúc trước vẫn đang nghiền ngẫm, đột nhiên lại trở nên ngưng trọng, trong lòng cũng nhất thời suy nghĩ. Chẳng lẽ lại phát sinh chuyện gì không hay rồi sao?

- Đậu má! Có một nữ nhân không mặc quần áo, đang giạng hai chân ở bên kia kìa.

Lâm Phàm đột nhiên kinh hô một tiếng, mặt không dám tin, biểu tình giống như việc xảy ra 100% ngay trước mặt.

Dựa vao lý luận kiếp trước, đối với nam nhân mà nói nữ nhân không mặc quần áo có lực hấp dẫn đến 70%, nhưng nếu tăng thêm tính dụ hoặc cho câu nói, thì tỉ lệ có thể đạt đến 100%.

- Nữ nhân không mặc quần áo?

Thanh Manh không khỏi ngây ngẩn cả người, xoay đầu thật mạnh. Không có gì hết, đột nhiên hắn cảm giác được nguy hiểm.

- Fuck, háo sắc, đi chết đi.

Lâm Phàm nhân cơ hội này vung Lang Nha Bổng đánh tới Thanh Manh.

“Lang Nha Bổng mạnh mẽ” đã đạt đến tầng tám, uy lực cũng không thể đùa được. Một phát chém ra có thể gây sát thương diện rộng.

- Thứ vô liêm sỉ.

Thanh Manh nổi giận gầm lên một tiếng, hắn không nghĩ tên này lại hèn hạ như thế. Vừa mới di chuyển cơ thể, đột nhiên thoáng cái hai má liền nóng rát đau đớn. Có chất lỏng chảy xuống, là máu.

Ầm!

Lang Nha Bổng oanh kích trên mặt đất, lực công phá cực lớn đập ra một cái hố sâu.

Lâm Phàm cười khà khà đê tiện nhìn Thanh Manh:

- Tiếp theo, chính là đập ngươi thành bánh thịt.

Mở màn đã gặp may mắn, xem ra chiến thắng một nửa đã nằm trong tầm tay.

Bọn Lã Khải Minh trợn mắt, lộ rõ vẻ không dám tin. Bọn họ không nghĩ Lâm sư đệ lại mạnh đến vậy, một chiêu vừa rồi nhìn như vô cùng bình thường, nhưng sức mạnh lại đáng sợ kinh hồn.

- Mạnh thật, thực lực Lâm sư đệ lại mạnh như thế.

Trương Long kinh hãi nói, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hắn nào dám tin.

Thanh Manh sờ mặt,thấy máu trên ngón tay, dữ tợn rít gào

- Đáng giận, ta muốn giết chết ngươi.

Hai bàn tay đánh ra mang theo khí tức mạnh mẽ, cả người hắn đột nhiên âm trầm, hướng Lâm Phàm chém giết mạnh mẽ.

- Ha ha, muốn ta chết, còn phải đợi xem ngươi có bản lĩnh này hay không? Xem ta đánh vỡ đầu ngươi đây.

Lâm Phàm chợt quát một tiếng, cầm Lang Nha Bổng trong tay như cá gặp nước, sau đó bay thẳng đến nện vào Thanh Manh:

- Cẩn thận cái đầu của ngươi.

Khải Minh vô cùng khẩn trương:

- Lâm sư đệ vẫn sơ suất quá, cao thủ đấu với cao thủ, sao lại nói cho đối phương biết chỗ mình muốn tấn công?

Hắn vừa nói câu này, chữ cuối cùng lại bị kẹt trong cổ họng.

Hắn mới nhìn thấy gì vậy.

Hắn thế mà lại nhìn thấy Lâm sư đệ đập xuống một kích, đối phương lấy hai tay chống đỡ. Mà Lâm sư đệ lúc này xông đến như

thần long bái vĩ, một cước thẳng vào chính giữa đũng quần đối phương. Động tác mây bay nước chảy không có một tia ngập ngừng, giống như đã tu luyện chiêu thức này mất bao nhiêu năm rồi.

- A!

Sắc mặt Thanh Manh lúc xanh lè, lúc trắng bệch, ôm lấy hai chân. Sắc mặt âm trầm đáng sợ, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Phàm:

- Đáng giận, đê tiện, vô sỉ, ngươi mà cũng dám làm như vậy với ta?

Lâm Phàm hít sâu một hơi, bất đắc dĩ lắc đầu:

- Với ý thức chiến đấu như thế này của ngươi, có thể sống đến bây giờ cũng là kỳ tích rồi đó. Nhưng đừng nghĩ rằng ta sẽ chấm dứt dễ dàng như vậy, chịu thêm một chiêu nữa của ta đi.

Âm Tiểu Thiên trợn mắt há hốc mồm nhìn, hắn là không nghĩ Lâm sư đệ đối mặt với tên này lại có thể chiếm được ưu thế. Xem ra bọn họ, quả thực không thể làm được rồi.

Chỉ có điều bọn họ không dám nhìn tiếp. Lâm sư đệ ra chiêu cũng quá cay độc rồi, độc đến nỗi người ta hơi hãi.

Nhưng đúng lúc này, Lâm Phàm phát hiện Thanh Manh hai chân khép lại, trên trán mồ hôi nhỏ giọt. Hiển nhiên, một cú đá kia khiến hắn khó có thể nhẫn nại.

Thế nên, hắn dừng bước, mà Thanh Manh sau đó cũng ngẩng đầu nhìn đối phương, trong lòng dấy lên cảnh giác. Hắn không biết đối phương lại muốn làm gì.

Lâm Phàm buông Lang Nha Bổng ra, nhìn Thanh Manh, trên mặt toàn là thần thái chính phái:

- Lâm Phàm ta, chưa bao giờ lợi dụng lúc người khác đang khó khăn. Ta nhìn ngươi có vẻ đang thống khổ lắm. Cho ngươi nghỉ một chút, ta không di chuyển.

- Lâm sư đệ, không được. - Trương Long nhìn tình huống này thì nóng nảy - Đối phó loại người tà tu này ngàn vạn lần không thể nương tay, nhất định phải giết hắn đi.

Lâm Phàm vung tay, lời lẽ chính nghĩa nói:

- Trương sư huynh, đừng nói nữa, lòng ta đã quyết. Thanh Manh, ta xem ngươi là một đại hán tử, cho ngươi dừng lại một chút.

Thanh Manh không mở miệng mà lại cảnh giác nhìn Lâm Phàm. Hắn cũng không tin đối phương sẽ cho hắn cơ hội chậm lại. Nhưng một lúc trôi qua, hắn đột nhiên phát hiện, tên này dường như thật sự không di chuyển.

Bọn Trương Long đều mồ hôi đầy đầu, bọn họ không biết Lâm Phàm rốt cuộc nghĩ như thế nào nữa. Sao lại có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Lúc này Thanh Manh lại không nhịn được nữa, hai tay che đũng quần, sắc mặt thay đổi cực kỳ quái dị, vẫn đang cố giảm bớt đau đớn.

Hắn không nghĩ tên này lại ngu đến thế, hoàn toàn cho hắn thời gian hoãn binh, trong lòng cũng là cười lạnh liên tục. Nhưng đột nhiên, hắn phát hiện ra có điểm không đúng, sau đó tức giận rít gào đứng lên.

- Người như ngươi sao có thể hèn hạ như thế. - Hắn không nghĩ đến tên khốn kiếp này lại thừa dịp hắn đang hòa hoãn mà bay thẳng đến đây chuẩn bị ra tay giết hại.

- Đối phó loại tà ma như ngươi, Lâm Phàm ta chưa bao giờ thật lòng đối đãi. Chỉ có đem ngươi chém giết, mới là biện pháp duy nhất cứu sống mọi người. Chết đi!

- Lang Nha Nổ Tung.

Lâm Phàm nổi giận gầm lên một tiếng, hai tay căng phồng lên. Tốc độ vung tay thay đổi trong nháy mắt, tiếng gầm gừ phát ra từ không khí.

- Đáng chết. - Thanh Manh nổi giận gầm lên một tiếng, hai tay biến thành rắn chắc trong nháy mắt, đón đỡ trực diện với Lang Nha Bổng.

Rầm!

Thanh Manh biến sắc, trong nháy mắt gương mặt đã đầy máu.

- Fuck! - Lâm Phàm sửng sốt: – Thế mà ngươi còn có thể chống đỡ được, ta cũng không tin.

Lâm Phàm một tay vung Lang Nha Bổng lên, một lần lại một lần trực tiếp đập xuống

Sức mạnh to lớn, trực tiếp khiến Thanh Manh quỳ một gối xuống. Hắn không nghĩ sức mạnh của tên rác rưởi này lại cường đại như thế, vừa va chạm một lúc, đã cảm giác được một luồng sức mạnh không thuộc về năng lực của Tôi Thể tầng tám nhằm vào hắn mà tấn công.

Mà cánh tay được khí huyết cường hóa cũng có cảm giác tê dại, đồng thời sưng lớn lên.

- Ta thấy ngươi là bị thiểu năng mẹ rồi, vậy mà lại dám dùng dùng thân thể bằng xương bằng thịt chống lại Lang Nha Bổng của ông đây. Đây là tự ngươi tìm đường chết rồi.

Lúc này, Lâm Phàm một lần lại một lần nện xuống.

Thanh Manh trong lòng đã sớm chửi thề, đậu má, ngươi ra tay âm hiểm như vậy còn đéo cho người ta cơ hội phản ứng. Không ngăn cản bằng hai tay thì còn có thể ngăn bằng cái mẹ gì?

Rầm!

Rầm!

Tất cả mọi người có mặt ở hiện trường đều mờ mịt nhìn cảnh tượng này.

Trương Long triệt để trợn tròn mắt, tình huống hiện tại là như thế nào vậy? Thanh Manh thế mà lại bị Lâm sư đệ áp chế hoàn toàn?!

Lâm Phàm vung Lang Nha Bổng lên, nện sung sướng không thôi. Thanh Manh thì chỉ có thể nâng hai tay ngăn cản, hắn đã bị chùy nện đau đến có chút mơ hồ. Trên cánh tay đều là máu tươi của hắn, hắn không ngờ rằng mình có thể lâm vào tình cảnh nguy hiểm này.

Hoàn toàn không có bất cứ cơ hội nào để xoay chuyển tình thế.

- Có mạnh hay không, ta liền hỏi ngươi, Lâm Phàm ta mạnh hay không? - Lâm Phàm nện đến nghiện, nội tâm rất nhanh liền cảm thấy thỏa mãn.

Lang Nha Bổng mạnh mẽ tầng tám, bùng nổ cấp tốc, ở trong mắt mọi người Lang Nha Bổng này mang đến một ấn tượng chính là hung tàn.

Nện rồi lại nện, Lâm Phàm phát hiện có chỗ không đúng lắm.

- Mẹ nó! Người đâu rồi. . .

Lâm Phàm vác Lang Nha Bổng, nhìn trái nhìn phải, cũng không thấy bóng người đâu, sau đó nhìn về phía mọi người.

- Các sư huynh, tên kia đâu rồi.

Ực!

Tất cả mọi người nuốt nước miếng.

Lã Khải Minh kinh hãi nâng tay lên, lắp bắp nói:

- Sư. . . Sư đệ, hắn ở chỗ ngươi kìa.

- Chỗ ta? - Lâm Phàm nhìn nhìn. - Đâu?

Mọi người nhìn thấy tình cảnh đấy không khỏi cảm thán, cũng quá tàn bạo rồi.

Lúc này Thanh Manh đã bị Lang Nha Bổng chọc thủng rồi, vắt ngang trên chùy, hấp hối chỉ còn lại có một hơi.

Chương 40: Hu hu! Nước mắt tuôn trào!

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Lâm Phàm thở phì phò, vừa rồi dùng lực có hơi quá mức, bây giờ bắt đầu thấy mệt mỏi rồi.

Vác Lang Nha Bổng trên vai, nhìn trước nhìn sau Lâm Phàm cũng không thể tìm ra được bóng dáng của tên này:

- Ta chịu hắn rồi, rốt cuộc là đi đâu vậy. Ta đang tấn công như bão táp vậy mà cũng có thể lặng lẽ chuồn mất, xem ra là cũng có chút bản lĩnh. Dù nói ta thua, ta cũng không thấy oan ức.

Mọi người nghe thấy một người như Lâm sư đệ nay lại lầm bầm làu bàu, không biết vì lý do gì mà đột nhiên cảm thấy hình ảnh này có chút không thích hợp.

Không phải người này vẫn đang bị Lang Nha Bổng của ngươi đặt trên mặt sao, tại sao ngươi lại không nhìn thấy?

Tí tách!

Lúc này Lâm Phàm cảm thấy hình như có thứ gì rơi xuống trên mặt mình, vừa sờ lên thì thấy một giọt máu tươi. Sau đó hắn lập tức ngẩng đầu, trong phút chốc bị dọa đến trợn tròn mắt.

- Mẹ nó, tên chó kia vì sao lại có mặt ở chỗ này.

Hắn có chút khó hiểu, cái tên tu luyện tà đạo Thanh Manh này thế mà lại bị Lang Nha Bổng đánh cho gục, lồng ngực sớm đã đổ máu, thoạt nhìn liền không thể nhận ra.

Trong ánh mắt vô hồn của tên Thanh Manh, lóe ra tia tuyệt vọng, hắn không nghĩ mình lại sẽ có kết cục như vậy

Tôi Thể tầng tám.

Chỉ là một tên Tôi Thể tầng tám rác rưởi vậy mà có thể đánh bại

được hắn.

Chẳng lẽ bản thân mình đến cả rác rưởi cũng không bằng?

Lâm Phàm trực tiếp kéo Lang Nha Bổng lên, vung một cái thật mạnh, trực tiếp quất Thanh Manh sang một bên, sau đó kêu gào nói:

- Thấy chưa, ta đã nói với ngươi, đừng khi dễ bằng hữu ta. Nhưng ngươi vẫn không nghe, hiện tại biết kết cục rồi chứ.

Thanh Manh cũng là Tôi Thể tầng chín thôi, chịu trọng thương như thế đâu thể nào chống đỡ được. Lúc này hắn dùng hết khí lực cuối cùng, nhìn thoáng qua Lâm Phàm, cuối cùng mắt nhắm lại, ngỏm củ tỏi.

"Điểm tích lũy +90."

Nghe được âm thanh nhắc nhở kia cũng có thể xác định được, tên khốn này chết rồi.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua, bất đắc dĩ lắc đầu. Cứ nhất định phải so đấu với hắn, hắn đã nói không ít hơn một lần, đừng so. Nhưng là không ai nghe lời hắn.

Lúc này, hắn chợt nghĩ đến các sư huynh bị đả thương rất nặng kia, liền nhanh chóng chạy đến:

- Lã sư huynh, ngươi không sao chứ?

- Ta không sao cả, chỉ là, sư đệ, ngươi trở nên mạnh như vậy từ lúc nào?

Lã Khải Minh kinh ngạc hỏi, hắn tất nhiên không thể tin được sư đệ thế nhưng có thể đạt được đến cảnh giới này. Có thể chém giết không ghê tay như vậy, thực lực này thật sự làm cho người ta quá sức hoảng sợ rồi.

Lâm Phàm nở nụ cười:

- Sư huynh, không phải sư đệ chém gió. Thứ vũ khí này dùng một tay cũng có thể đánh chết cả một đám người. Huynh tin hay không?

Lã Khải Minh há hốc miệng, hắn cảm giác có chút không theo kịp năng lực của sư đệ mình.

Chuyện này...

Lâm Phàm nhìn ánh mắt khiếp sợ kia của mọi người liền không nhịn được nở nụ cười. Xem ra bọn họ đều đã bị rung động bởi khí thế của mình.

Đôi khi, giấu tài thật đúng là không được rồi, cảm giác bị người khác xem thường đúng là không dễ chịu gì.

- Sư đệ, đệ mau đem đan dược đưa đến cho bọn họ đi. - Lã Khải Minh đem chỗ đan dược trị thương mua được từ tông môn ra.

Tuy rằng không thể đem vết thương dưỡng tốt triệt để, nhưng ít ra có thể tạm thời ổn định thương thế.

- Được.

Lâm Phàm đem đan dược phân phát dần dần. Về phần tên Hoàng Quý kia, liền đưa cho hắn cuối cùng. Ai bảo hắn trước kia đắc tội với mình, trước hết phải chọc cho hắn tức chết đã.

Bọn người Vương Tử Yên lúc này đã sớm trợn tròn mắt, nhìn tên đệ tử khủng bố kia khiêng Lang Nha Bổng bước về phía các nàng, khiến các nàng ai nấy đều có chút sợ hãi.

Cây Lang Nha Bổng dính đầy vết máu kia, đối với nàng hoàn toàn tràn ngập sát ý.

Tên vô dụng bị các nàng xem nhẹ kia, thế nhưng lại quá sức khủng bố như thế. Quả thực dọa chết người ta.

Lúc Lâm Phàm đứng trước mặt Vương Tử Yên, nàng cảm giác được khí tức bức người, phả vào mặt, đây là khí tức cường giả tài năng mới có được đó.

Giờ khắc này ánh mắt nàng nhìn Lâm Phàm đều đã đổi khác hoàn toàn.

- Cho ngươi.

Lâm Phàm đem đan dược ném qua.

Vương Tử Yên gật đầu.

- Cảm ơn.

Vương Thư Phong cũng không khác gì, hắn cũng bị kinh sợ bởi người trước mắt này. Thật không ngờ rằng thực lực của tên này lại mạnh mẽ đến như vậy.

Thanh Manh là Tôi Thể tầng chín, đối với bọn họ đã là cực kỳ khủng bố. Nhưng có lẽ trong mắt tên này, hoàn toàn không cần hắn tốn sức động tay động chân.

Nhất là Lang Nha Bổng kia, cái đầu siêu to, nếu như bị gõ trúng, e rằng chỉ có một con đường chết.

Thi thể Thanh Manh vẫn còn đang ở đó, quay lại nhìn thêm một lần nữa, phát hiện ra đã sớm biến dạng hoàn toàn rồi.

Thật là!

Nuốt nuốt nước miếng, tỏ vẻ kính sợ.

Đối với ánh mắt mấy người này nhìn mình, Lâm Phàm cảm thấy hết sức vừa lòng. Thân là cường giả như hắn, phải tận hưởng ánh mắt sùng bài này một chút mới được.

Sau đó, hắn liền đi đến bên cạnh Hoàng Phú Quý.

Hoàng Phú Quý vẫn đang trong cơn khiếp sợ, thật lâu sau vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh. Hắn đã bị bộ dáng cuồng bạo kia của Lâm Phàm thuyết phục. Nhớ đến lần đó ở tông môn, nếu cũng phát sinh xung đột tương tự, có phải mình cũng bị gõ chết như thế hay không?

Nghĩ đến tình huống này, hắn liền cảm thấy may mà lần đó bản thân mình bình tĩnh, nếu không hậu quả thực sự không dám tưởng tượng.

- Hoàng sư huynh, huynh không sao chứ?

Lâm Phàm tươi cười, đối với bậc tiền bối hắn vẫn có đầy đủ sự tôn trọng. Người trước mắt này tuy là hoàng tử đồng nát, chính hắn vẫn còn để bụng đó.

- Không sao, Lâm sư đệ, đệ thật sự quá lợi hại. - Hoàng Phú Quý vội vàng nói.

- Hê hê, bình thường thôi.

Lâm Phàm khiêm tốn nói, sau đó đi về phía Lã Khải Minh.

Đột nhiên!

Một cỗ sát ý từ phía sau ập đến.

Tâm tình Lã Khải Minh vừa được buông lỏng, nay nhất thời cả kinh:

- Cẩn thận..

Một cỗ khí lạnh từ không trung nhanh chóng ập đến, trong tuyết còn phảng phất ánh kiếm quang. Người đến này không phải là người bình thường.

Chỉ có điều một kiếm này cũng không phải hướng đến tấn công Lâm Phàm, mà từ đầu tới cuối chỉ nhằm vào Hoàng Phú Quý.

Hoàng Phú Quý cảm nhận được cỗ sát ý này là tập trung vào mình, lập tức sợ đến mức mặt tái mét. Đối với hắn mà nói, một kiếm này đã nhanh tới cực hạn rồi, hoàn toàn không cho hắn thời giản để phản ứng lại.

Tiêu đời.

Tiêu đời chắc rồi.

- Muội muội, có lẽ ta không thể đợi được ngày đại hôn của muội.

Hoàng Phú Quý tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Mà bọn Trương Long cũng hết sức vội vàng. Bọn họ không ngờ rằng thế nhưng lại có người sẽ đánh lén đến đây, còn là hết sức đê tiện, vô sỉ, nhằm vào Hoàng sư đệ đang mang trọng thương mà tấn công.

Lúc này Hoàng Phú Quý chỉ còn biết nằm chờ chết.

Hự!

Đột nhiên, ngay lúc ấy, Hoàng Phú Quý cảm nhận có người nắm lấy bả vai mình. Thời điểm hắn mở to mắt nhìn đến, phát hiện Lâm sư đệ vừa rời đi thế mà lại xuất hiện ở trước mặt hắn.

Hắn liền cúi đầu xuống không dám tin, nhìn thấy thân thể phủ đầy tuyết trắng của Lâm Phàm giờ đây còn có một thanh kiếm đâm xuyên qua. Máu tươi theo thân kiếm chậm rãi chảy xuống.

- Hoàng sư huynh, ngươi không có chuyện gì chứ?

Lâm Phàm chậm rãi hỏi, mày lại nhăn cả vào nhau, hiển nhiên đang rất thống khổ.

Tên đánh lén thấy một chiêu đã thành, nháy mắt liền rút trường kiếm về, nhanh chóng rút lui.

Hoàng Phú Quý nghe được lời này của Lâm sư đệ, trái tim liền kích động mãnh liệt. Hắn không nghĩ đến Lâm sư đệ có thể thay hắn cản một kiếm, còn có thể hỏi hắn có xảy ra chuyện gì hay không. Hắn cảm thấy thế giới này thay đổi nhanh quá hắn không theo kịp rồi.

- Lâm sư đệ, ngươi vì cái gì...

Hoàng Phú Quý thực không dám tin.

Lâm Phàm sắc mặt thoáng trắng bệch:

- Hoàng sư huynh, ngươi vẫn còn có người nhà, đại hôn của muội muội ngươi vẫn còn chờ ngươi đến dự, làm sao có thể chết ở chỗ này. Sư đệ tứ cố vô thân, chết cũng sẽ không có ai khóc thương, không cần bận lòng.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Hoàng Phú Quý nháy mắt thay đổi mạnh mẽ. Nước mắt ào ào chảy ra, vẻ mặt bi phẫn mà lại thương tâm:

- Lâm sư đệ, ta...

Nghẹn ngào.

Hiện tại hắn cảm thấy hối hận không kịp, hắn như thế nào lại không sớm nhận ra Lâm sư đệ là người như thế nào. Trước kia còn oán hận Lâm sư đệ, bây giờ ngẫm lại, bản thân mình thật sự quá đáng giận.

Lã Khải Minh cũng khiếp sợ vì cảnh tượng này.

Lâm Phàm thần sắc lẫm liệt nhìn về bóng dáng tên che mặt ở xa kia, không chút do dự cầm lấy Lang Nha Bổng, hô lớn:

- Các sư huynh, mọi người cứ yên tâm. Có ta ở đây, không ai có thể đả thương mọi người.

Ô ô!

Giờ khắc này, Hoàng Phú Quý nhìn bóng dáng tuy rằng trông nhỏ gầy, nhưng lại như núi cao chắn trước mặt bọn họ. Nước mắt hắn giống như lụt tràn, không nhịn được nữa mà tuôn trào.

Lâm Phàm nhủ thầm trong lòng, tình huống hiện tại hơi có chút không ổn, chỉ sợ thực lực của đối phương mạnh hơn so với Thanh Manh. Vừa rồi chắn giúp Hoàng Phú Quý một kiếm cũng chỉ là chút tính toán riêng trong lòng hắn mà thôi.

Bất quá hiệu quả không tồi, một kiếm này đỡ thay không hề uổng phí..

Hơn nữa hắn phát hiện sát khí của tên đánh lén vừa rồi là tập trung ở trên người mình. Xem ra người mà hắn muốn đâm chết là chính mình.

Lâm Phàm vung lên Lang Nha Bổng, quát:

- Có giỏi thì đuổi theo ta.

Sau đó hắn liền hướng đến chỗ vực sâu mà chạy đến, đồng thời hô to:

- Các sư huynh, đừng báo thù cho...

Người bịt mặt không nói một câu nào, đuổi theo Lâm Phàm.

- Lâm sư đệ...

Mọi người kinh hô, nhưng thực sự chỉ có bất lực.

Hoàng Phú Quý nhìn Lâm sư đệ mỗi một bước chạy đều vẩy máu ra tuyết trắng, cả người đổ gục trên mặt đất khóc đến giày xéo tim gan.

Hắn không ngờ được rằng, lại còn có người chắn kiếm thay cho hắn.

Mà lý do kia, hắn càng chưa bao giờ nghĩ đến.

Đều là mình trách lầm Lâm sư đệ.

...

Chương 41: Thần đèn pa pa, mau ra đây

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Sau một thân cây nào đó.

Lâm Phàm lặng lẽ chờ đợi, cảm thấy mình càng ngày càng suy yếu, xem ra nhát kiếm kia khá chí mạng.

Theo phán đoán, đối phương nhất định là một cường giả Địa Cương cảnh, đã tu luyện ra nguyên lực. Và nguyên lực ấy đang dần từ bên ngoài phá hủy cơ thể hắn. May mà hắn đã không còn cảm giác đau, nếu không thì có mà đau đến chết mớt.

- Tên chết bầm này rốt cục ở đâu ra vậy, hình như mình chưa từng chọc gì đến hắn. - Lâm Phàm có chút ngờ vực, không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Hắn cảm nhận được kẻ kia bừng bừng sát khí liên tục nhắm vào mình, rõ ràng là muốn giết chết mình.

- Trời ạ! Kiếp trước rốt cục ta đã gây ra chuyện kinh thiên động địa gì mà giờ cứ gặp phải toàn những kẻ quái lạ, thực đáng buồn. - Lâm Phàm có chút bi thương, nhưng không còn cách nào khác, gặp chuyện này đành phải đối mặt, nếu không chỉ có đường chết.

Chỉ là thực lực chiến đấu của đối phương khá cao, e rằng bản thân đấu không lại.

Tuy rằng đã tu luyện "Lang Nha Bổng mạnh mẽ" đến cấp tám, nhưng chỉ dựa vào một môn công pháp Nhân Giai mà muốn chọi với trời thì đúng là có mà nằm mơ.

Liễu Phong đứng ở đó, cảm nhận mọi thứ xung quanh, hắn theo đến tận đây chính là để báo thù rửa hận.

Thân là đệ tử ngoại môn nhất phẩm, tu vi đạt đến Địa Cương cảnh tầng một, ở ngoài môn phái, thực lực thuộc loại hàng đầu. Để

có được sức mạnh tầm cỡ này hoàn toàn do hắn tính toán sắp đặt.

Hắn tập hợp tay sai tạo nên một lực lượng hoạt động cách xa môn phái hàng chục dặm, chuyên cướp bóc lượng lớn tài sản các đoàn thương nhân đi qua rồi dùng cho việc tu luyện.

Khi bị môn phái truy bắt chúng cũng không hề sợ hãi. Nếu là một đệ tử thực lực kém nhận nhiệm vụ lập tức sẽ bị chúng giết hại. Nếu gặp phải người có thực lực mạnh thì bọn đạo tặc sẽ tạm thời lẩn trốn, còn lỡ hắn có mặt thì đương nhiên giết chết luôn.

Cho tới nay vẫn chưa hề gặp phải chuyện gì.

Nhưng hắn lại không ngờ tới, tên đệ tử Tôi Thể tầng 6 này lại phá tan thế lực mà hắn cất công gây dựng, thử hỏi hắn sao có thể nhịn được.

Do đó liền theo dấu đến đây, cuối cùng nhân cơ hội ra tay chớp nhoáng.

Hắn căn bản không hề để tâm đến những người đồng môn đang bị trọng thương, đợi giết xong tên khốn Lâm Phàm này hắn sẽ quay lại giết sạch toàn bộ bọn họ.

Lúc này, đầu óc Lâm Phàm đột nhiên nhạy bén hẳn lên, nhất định phải tính kế, không tính kế thì chỉ có nước vào nồi. Đối thủ là cường giả Địa Cương cảnh, còn mình chỉ là Tôi Thể tầng tám, chắc chắn là đánh không lại.

- Có cách rồi.

Lâm Phàm nở nụ cười, đối phó với kẻ này, sao có thể không dùng đến trí thông minh cao siêu của mình chứ.

Rắc!

Hắn cố ý dẫm vào một nhánh cây, tiếng động răng rắc ấy lập tức truyền đến tai Liễu Phong.

Liễu Phong mắt lóe lên tia sáng, tập trung hướng về phía trước, nhếch môi cười lạnh. Thì ra là trốn ở đó, lần này xem ngươi chạy kiểu gì.

Nhưng trong tích tắc.

Liễu Phong nhíu mày, không hiểu chuyện gì đang diễn ra trước mắt, tên đệ tử kia hình như vẫn chưa phát hiện ra hắn, đã thế trong

tay còn cầm một cây đèn kì quái.

Lâm Phàm cẩn thận ngó qua ngó lại, lẩm bẩm:

- Đáng ghét, đáng ghét ghê gớm, tên khốn kia đuổi giết mình làm đéo gì không biết. Hiện giờ thương tích quá nặng rồi, đành phải dùng Thần Đèn đến thực hiện nguyện vọng thôi.

Liễu Phong vừa chuẩn bị động thủ, nghe thấy thế liền đột ngột dừng lại, trong lòng nghi hoặc:

- Thần Đèn? Nguyện vọng? Cái quái gì thế?

Trong mắt hắn, tên khốn này giờ đã là cá nằm trên thớt, muốn trở mình cũng chẳng có chuyện đấy.

Muốn giết muốn sống, hắn chỉ cần đến một chiêu võ. Lúc này hắn liền ẩn mình xem xem rốt cục thằng nhóc kia muốn làm gì, sau đó liền nghe thấy chuyện khiến hắn kinh ngạc.

- Thần Đèn Aladdin, thần vật duy nhất trong chư thiên vạn giới có thể thực hiện điều ước, huyền diệu vô cùng. Nay bản thân ta bị trọng thương, Thần Đèn hãy khiến ta hồi phục lại. -

Lâm Phàm lẩm bẩm, tựa như muốn để người khác nghe thấy.

Sau đó dùng ngón tay chà Thần Đèn, miệng lảm nhảm:

- Thần Đèn pa pa, Thần Đèn pa pa, người mau xuất hiện đáp ứng nguyện vọng của ta.

Liễu Phong chau mày, vẫn chưa hiểu chuyện gì, đột nhiên trợn tròn hai mắt kinh ngạc, sững người không tin được.

Từ trong miệng bình tỏa ra một làn khói trắng, một người đàn ông ngực trần đầu đội mũ xanh, khoanh tay trước ngực chui ra.

- Hỡi người phàm kia, hãy nói ra nguyện vọng của ngươi.

- Thần Đèn pa pa, ta muốn hồi phục vết thương.

- Nguyện vọng này của ngươi quá là đơn giản. Hãy cầm vũ khí của ngươi lên mà tự đập mình một nhát, ngươi sẽ hồi phục lại.

Liễu Phong cảm thấy đây là một loại tà vật khiến cho đối phương tự sát, nhưng đột nhiên hắn trợn mắt kinh ngạc. Tên nhóc kia lại dùng Lang Nha Bổng đập vào đầu thật, máu văng tung tóe, ngủm củ

tỏi ngay tắp lự.

Liễu Phong ngây cả người, không hiểu chuyện gì đang diễn ra, hắn muốn xông ra nhưng kiềm chế lại được.

Đột nhiên!

Hắn trợn tròn mắt, trước mắt hắn, tên nhóc vừa mới tự sát kia đang đứng dậy, vết thương trên người đã biến mất hoàn toàn.

- Bảo bối, thực sự là bảo bối sao? - Liễu Phong phấn khích tột cùng, dường như hắn đã phát hiện ra một thứ vô cùng lợi hại.

- Ai vậy? - Lâm Phàm đã phát hiện ra Liễu Phong từ lâu, cố ý quay đầu lại.

Mà Liễu Phong thì không chờ được nữa, lập tức bước ra từ chỗ tối, cười tủm tỉm, ánh mắt tham lam nhìn cây Thần Đèn vàng trong tay Lâm Phàm.

Bây giờ hắn chỉ muốn có được Thần Đèn.

Nếu hắn sở hữu được Thần Đèn, Viêm Hoa tông là cái thá gì, Nhật Chiếu tông là cái thá gì, cả thế giới này cũng là cái thá gì, hắn muốn làm thần của cả thế gian.

Trở thành vị thần tối cao.

Lâm Phàm nhìn thấy Liễu Phong, nhất thời lộ vẻ hoảng loạn, vội vàng giấu Thần Đèn vào trong ngực, giọng nói có chút căng thẳng:

- Ngươi... ngươi rốt cục là ai? Chẳng lẽ ngươi đã ở đây từ lâu rồi?

- Khà khà! - Liễu Phong cười lạnh - Đưa Thần Đèn cho ta, ta sẽ tha mạng cho ngươi.

- Không được, ngươi đừng có nằm mơ, ta nhất quyết không đưa cho ngươi. - Lâm Phàm gào to, biểu cảm vừa nhìn đã biết đúng kiểu không đành lòng giao nộp đồ.

Liễu Phong quả quyết đây chính là thần vật tuyệt thế, nhất định phải có được thần vật vô song này. Sao có thể để thần vật trên tay một kẻ phế vật chứ.

- Vậy thì ngươi đi chết đi. - Liễu Phong không phí lời nữa, thân hình di chuyển trong nháy mắt, tốc độ nhanh đến mức đáng kinh

ngạc.

Lâm Phàm trong lòng ngậm ngùi, đây chính là thực lực của người đã đạt tới Địa Cương cảnh, tốc độ siêu việt không gì sánh được, người ở Tôi Thể cảnh căn bản không thể ngăn cản.

Nhưng hắn lại không sợ.

- Ai sợ ai, đến đi. - Lâm Phàm vung Lang Nha Bổng xông lên, hắn muốn xem sự chênh lệch giữa hắn và Địa Cương cảnh rốt cục lớn đến mức nào.

Ầm!

Hai người cùng xông tới một chỗ.

- Không biết tự lượng sức. - Liễu Phong cười lạnh, tay trái giơ lên một chưởng, bùng nổ nguyên lực tung thẳng tới lồng ngực Lâm Phàm.

Lâm Phàm không ngờ Địa Cương cảnh lại mạnh như vậy, căn bản không có cơ hội phản kháng.

Thôi bỏ đi bỏ đi, không cứng với thằng này nữa, chết cho mau rồi tiếp tục thực hiện mưu kế của mình vậy.

Một chưởng giáng xuống, lồng ngực Lâm Phàm lập tức bị đè xẹp lép, lục phủ ngũ tạng trong cơ thể đều nổ tung, máu văng tung tóe.

Lâm Phàm nằm trên mặt đất, đôi mắt lóe sáng như thể không dám tin chuyện vừa xảy ra:

- Thì ra… Ngươi lại mạnh như vậy.

- Thật lắm lời. - Liễu Phong không do dự, vút một tiếng thanh trường kiếm trong tay hắn liền đâm xuyên người Lâm Phàm, ghim thẳng xuống mặt đất.

Cây Thần Đèn vàng chói lọi rơi ra từ trong ngực Lâm Phàm.

Liễu Phong nhìn thấy thần vật liền vô cùng phấn khích, lập tức nhặt lên, khuôn mặt lộ rõ vẻ hưng phấn điên cuồng.

Thần vật là của ta rồi.

Chương 42: Ta chính là vị thần tối cao

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Mười giây sau.

Lâm Phàm hồi sinh, thấy kẻ kia vẫn đang đứng ở bên cạnh. Nhưng khốn đốn ở chỗ là sao hắn không rút thanh kiếm vẫn đang cắm trên người mình ra chứ. Mi có biết làm như này sẽ dính debuff mất máu, máu chảy không ngừng sẽ tiếp tục chết không.

Thôi kệ, ông đây không thèm chấp vặt với thằng đũy nhãi con như mi, cho ngươi chơi Thần Đèn đấy.

Tiếp tục nằm im như một mỹ nam.

Liễu Phong vô cùng hiếu kỳ ngắm nghía Thần Đèn trong tay, rốt cục là thần vật gì, thực khiến người khác khó tin.

Nhưng mà sau khi chứng kiến tên khốn kia ước nguyện hồi phục vết thương xong quả thực là hồi phục lại thật, hắn liền bắt đầu tin tưởng.

Nói cho cùng thì làm gì có ai có thể chết đi sống lại?

Kể cả Thiên Cương cảnh trên cả Địa Cương cảnh cũng không thể làm được.

Nhớ lại cách tên nhóc ban nãy triệu hồi Thần Đèn, hắn liền làm theo, chà chà ngón tay lên thân Thần Đèn, rồi cất tiếng:

- Xuất hiện đi.

Không có mảy may động tĩnh.

- Ơ, chuyện gì thế này? - Liễu Phong ngây người, hắn không ngờ rằng lần thử nghiệm đầu tiên lại thất bại.

Lâm Phàm đã đoán ra từ đầu, nhưng nghĩ lại, hắn là tên này

niệm chú không đúng, thân là Thần Đèn đương nhiên không thể tùy tiện được.

Có hiểu thế nào là mất giá không.

Lâm Phàm trong lòng điên cuồng chửi rủa, lại còn chuyện gì thế này, ông mày niệm chú lớn tiếng như vậy mi còn không nhớ nổi, chỉ số thông minh như cái rắm vậy.

Liễu Phong suy nghĩ, hồi tưởng lại, mặt đột nhiên biến sắc, giống như đang hạ quyết tâm. Hắn đã nhớ ra câu niệm chú rồi, nhưng câu niệm chú này khiến hắn thực xấu hổ. Cuối cùng nghĩ đến nguyện vọng, hắn đành cắn chặt răng, sắc mặt quái dị hô to:

- Thần Đèn pa pa, Thần Đèn pa pa, người mau xuất hiện đáp ứng nguyện vọng của ta.

Hắn trong lòng vô cùng phẫn uất, Liễu Phong hắn đầu đội trời chân đạp đất, tới đây còn sắp trở thành một vị thần. Vậy mà giờ đây lại phải hô lên một câu như vậy, thù này phải khắc ghi.

Chỉ cần nguyện vọng được thực hiện, nhất định phải ra sức hành hạ Thần Đèn đến chết.

Lâm Phàm nằm đó mất máu quá nhiều, nhất thời trong lòng trở nên thoải mái, dễ chịu.

Một làn khói trắng tỏa ra từ miệng bình, sau đó xuất hiện một bóng người tay khoanh trước ngực, đội chiếc mũ xanh bắt mắt, râu cá trê thực quá bá đạo, âm thanh lại vô cùng vang dội.

- Hỡi kẻ phàm trần kia, hãy nói ra nguyện vọng của ngươi.

Lúc này, hai tay Liễu Phong run rẩy bần bật, Thần Đèn cuối cùng cũng xuất hiện, nguyện vọng đã ở ngay trước mắt rồi. Nhưng có cảm giác Thần Đèn này sao trông giống với tên đệ tử bị giết ban nãy ghê. Thôi kệ, có lẽ bị ảo giác thôi.

- Thần Đèn, ta muốn trở thần vị thần tối cao nhất thế gian này. - Liễu Phong gào lớn, cả người trở nên điên cuồng.

Lâm Phàm nhìn cái thằng giống như bị thiểu năng ở trước mặt, trong lòng điên cuồng chửi bới, con mẹ nó ngu đéo chịu được, phải đùa giỡn cho bõ.

- Kẻ phàm trần, ngươi niệm chú sai rồi, Thần Đèn pa pa không

thể đáp ứng nguyện vọng của ngươi.

Liễu Phong ngây người, sao lại có thể niệm chú sai được?

Đột nhiên, Liễu Phong ngộ ra, sao cứ như đang bị sỉ nhục ế nhể. Nhưng để trở thành tối cường, hắn nhẫn nhục.

- Thần Đèn pa pa, ta muốn trở thành vị thần tối cao nhất thế gian này. - Để trở thành tối cường, Liễu Phong đành nhẫn nhịn chịu đựng bất cứ giá nào.

Lâm Phàm biến thành Thần Đèn, rất vừa lòng gật gật đầu, một tiếng pa pa này nghe thật êm tai.

- Nguyện vọng này của ngươi quá đơn giản, nhưng đợi đã, ngươi là ai? - Lâm Phàm cao ngạo nhìn xuống Liễu Phong, ánh mắt lộ ra một tia nghi hoặc.

- Ta là người triệu hồi ngươi, ngươi hãy đáp ứng nguyện vọng của ta. - Hắn thực không đợi được nữa, chỉ muốn trở thành tối cường, tối cường nhất thế gian.

- Kẻ phàm trần, không được lừa gạt Thần Đèn pa pa. Mắt Thần Đèn pa pa không mù, hắn mới là người đã triệu hồi ta.

Liễu Phong sốt ruột, liếc mắt nhìn Lâm Phàm bị mình chém chết, rồi lập tức đáp:

- Hắn bị ta giết chết rồi, ta mới là người triệu hồi ngươi.

Lâm Phàm trầm mặc, Liễu Phong lại càng căng thẳng, hắn không muốn nguyện vọng của mình lại thất bại như vậy.

- Kẻ phàm trần, Thần Đèn pa pa là vị thần chính nghĩa, đã niệm tình cũ lại còn đẹp trai vô đối. Thần Đèn pa pa không thể cứ vậy mà đáp ứng nguyện vọng của ngươi được. Nhưng nếu ngươi quỳ xuống cúi đầu lạy hắn ba lạy, Thần Đèn pa pa sẽ xem ngươi như người triệu hồi mới. Kẻ phàm trần, ngươi đồng ý không.

- Ta cúi đầu lạy hắn? - Liễu Phong nổi giận, nhưng ngay sau đó lửa giận liền bị dập tắt. Hắn nghĩ đến một câu nói, muốn trở thành cường giả tuyệt thế bắt buộc phải biết nhẫn nhịn. Nhưng hắn lại nghĩ tới một chuyện, liền hỏi Thần Đèn - Nếu như hắn là kẻ triệu hồi ngươi, tại sao hắn không ước nguyện được trở thành tối cường?

Ây dồ, cái củ kẹc nhà mi, tự nhiên khôn ra gớm. Nhưng chỉ

chuyện này mà muốn gây khó dễ Thần Đèn pa pa thì có mà nằm mơ.

- Kẻ phàm trần, ngươi thật lắm vấn đề, Thần Đèn pa pa không muốn trả lời ngươi. Nhưng Thần Đèn pa pa nhìn ngươi cũng hay hay nên đành cho ngươi biết chân tướng vậy. Tại vì hắn thiếu tôn trọng Thần Đèn pa pa do đó Thần Đèn pa pa không muốn đáp ứng thực hiện nguyện vọng vĩ đại cỡ đấy. Nhưng ngươi lại tôn trong Thần Đèn pa pa, Thần Đèn pa pa sẽ nguyện ý giúp đỡ ngươi.

Liễu Phong cúi đầu, nhếch mép cười lạnh. Tôn trọng ư, hơ hơ, được lắm, để đạt được nguyện vọng ta sẽ chịu đựng. Hắn nhìn về phía Lâm Phàm, không do dự chút nào quỳ phịch xuống.

Lâm Phàm trong lòng vô cùng thoải mái, thật phê quá đi mất.

Đồ nhãi con đũy, thực lực của mi mạnh hơn bố thì đã sao, chẳng phải vẫn bị bố giỡn cho quay mòng mòng đó sao.

Sướng lắm!

Liễu Phong đã ghi tâm khắc cốt mối hận này. Chỉ cần nguyện vọng được thực hiện, hắn nhất định sẽ phanh thây Lâm Phàm thành vạn mảnh, đồng thời cực lực hủy diệt Thần Đèn này.

- Thần Đèn, ta cúi lạy xong rồi. - Liễu Phong nói.

Lâm Phàm nói:

- Kẻ phàm trần, ngươi thiếu tôn trọng Thần Đèn pa pa, ngươi không được gọi Thần Đèn. Nghĩ kĩ xem, nên gọi ta như nào?

- Đáng hận! - Liễu Phong đè nén phẫn nộ, sau đành gằn giọng đáp - Thần Đèn pa pa, ta đã cúi lạy xong rồi.

- Kẻ phàm trần, Thần Đèn pa pa rất hài lòng. Hãy nói ra nguyện vọng của ngươi để Thần Đèn pa pa đáp ứng. - Chứng kiến chuyện này, hắn suýt nhịn không được mà cười phá lên, chắc trong lòng thằng khốn này đéo khác gì ăn cứt.

Cuối cùng cũng đợi được đến giây phút này, Liễu Phong gào lớn:

- Ta muốn trở thành vị thần tối cao nhất thế gian này, tối cao nhất!

- Kẻ phàm trần, nguyện vọng của ngươi thật quá đơn giản. - Lâm Phàm lấy ra một quả lựu đạn, đặt trên lòng bàn tay – Ngươi bỏ nó vào miệng, trong tâm mặc niệm bảy lần, ngươi sẽ trở thành vị thần

tối cao nhất thế gian, cảm nhận thế gian rộng lớn, âm thanh huyền bí kì diệu, từ nay về sau, ngươi sẽ bất lão bất tử, tồn tại vĩnh cửu, trở thành vị thần vĩ đại nhất.

Liễu Phong nhìn thứ đồ hình thù quái dị, phấn khởi hết cả lên:

- Đây là vật gì?

- Đậu má, sao lại lắm lời thế không biết. Nhưng ai bảo ta là Thần Đèn chứ, đành phải đáp ứng đối phương. - Lâm Phàm thầm rủa, sau đó liền đáp - Bên trong thứ này cất giữ thần lực chí tôn vĩ đại nhất trong Chư Thiên vạn giới, sẽ khiến ngươi trở thành vị thần tối cao nhất.

- Kẻ phàm trần, hãy trả lời Thần Đèn pa pa. Ngươi có đồng ý tiếp nhận sự kế thừa này không?

Liễu Phong toàn thân run rẩy phấn khởi:

- Ta đồng ý.

- Rất tốt, hãy đặt vào miệng ngươi.

Liễu Phong không hề do dự, lập tức đặt quả lựu đạn hình trứng loại 82-2 vào trong miệng. Mặc dù thứ này hơi to, nhét một lần không vô hết. Nhưng để trở thành tối cường, nhét không được cũng phải nhét.

- Ớ ớ! - Liễu Phong hiện không nói chuyện được, hắn muốn hỏi tiếp sau phải làm gì.

Lâm Phàm nhịn không nổi cười phá lên, đáp lại:

- Kẻ phàm trần, để Thần Đèn pa pa giúp ngươi mở phong ấn, chờ đợi sự kế thừa đi.

Không chút do dự, Thần Đèn do bản thân biến hóa thành lập tức đưa ngón tay vào rút chốt lựu đạn.

- Kẻ phàm trần, cứ chờ đi, hãy mặc niệm bảy giây. Nếu ngươi lấy ra thì sự kế thừa sẽ thất bại, từ nay về sau sẽ không còn cơ hội trở thành vị thần tối thượng nữa. Vì Thần Đèn pa pa chỉ có thể được triệu hồi hai lần, mà đây chính là lần thứ hai, ngươi phải biết trân trọng. - Lâm Phàm sợ thằng này lấy lựu đạn ra, đành phải dọa hắn chút, để hắn biết cơ hội khó nắm.

Nhét vào miệng rồi mà không nổ chết mi thì ông mày chổng cây

chuối ăn phân luôn.

Liễu Phong run rẩy, khuôn mặt ngày càng trở nên dữ tợn, tối cường, sắp trở thành tồn tại vĩ đại nhất thật rồi.

Nhưng mà lại chỉ có thể ước hai điều, điều ước còn lại đã bị thằng nhóc kia lãng phí rồi, thực quá đáng hận.

Lâm Phàm nhìn bộ dạng này của Liễu Phong không khỏi thở dài, trong lòng nhẩm đếm.

7!

6!

...

3!

Lâm Phàm:

- Kẻ phàm trần, hãy đón nhận cảm giác tuyệt vời nhất thế gian đi, loại cảm giác tuyệt diệu mà ngươi sẽ không thể quên được!

- Thần Đèn pa pa chỉ có thể giúp ngươi đến đây thôi.

Liễu Phong càng lúc càng hưng phấn, trong lòng gào thét:

- Đúng vậy, cảm giác tuyệt diệu nhất, đến đi, cảm giác của sự tối cường.

Ta chính là vị thần tối cao...

Bùm!

Chương 43: Hiểu lầm coi như không có luôn

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Đó là âm thanh tuyệt vời vang vọng khắp Thiên Đường.

Lâm Phàm vốn đang nằm giả chết, trong tích tắc giật mình mở mắt, nhổ thẳng trường kiếm đang cắm ở trên người ra, máu tươi lập tức bắn tung tóe. Được cái hắn chả hề hấn gì, đã không còn cảm thấy đau đớn thì còn gì là đáng sợ nữa.

Thương thế quá nặng.

Cây kiếm cứ cắm trên người hoài khiến máu chảy không ngừng được, hắn đành thuận tay một kiếm cắt cổ, nháy mắt liền đi đời.

"Điểm khổ tu +10"

Mười giây sau.

Lâm Phàm tỉnh lại, tinh thần sảng khoái, tâm tình vô cùng khoái trá.

Sau đó là lập tức tìm kiếm bóng dáng của tên khốn kiếp kia.

Phía xa, Liễu Phong đang nằm đó, toàn thân bê bết máu. Hắn vẫn chưa chết nhưng đã không còn cử động được, thậm chí muốn nói cũng không nói nổi.

Trong lòng hận ý ngập trời, hắn đã nhận ra mình bị người khác tính kế.

- Ha ha.

Lâm Phàm đã nhịn rất lâu, giờ thì đã không nhịn nổi nữa mà cười phá lên. Sau đó hắn đi đến bên người đối phương, nhìn thấy cái cảnh ấy, bèn cười đến chói lọi:

- Ây da, sao lại thế này, chẳng phải trước kia chất chơi lắm sao, sao lại biến thành thế này rồi. Ê, nói gì đi chứ, nổ như vậy mà còn chưa chết, cái mạng cũng cứng gớm nhỉ.

Mặc kệ thế nào, hắn đã cảm động vì sự thông minh tài trí của mình. Biện pháp như thế cũng nghĩ ra được, thử hỏi có ai làm nổi không?

Có ai làm nổi không!

Liễu Phong tuy là cường giả Địa Cương cảnh tầng 1, nhục thể đại thành, nhưng lựu đạn oanh tạc ngay trong mồm thì chịu thế nào được.

Một cái răng cũng không còn, phần mặt thì chỗ còn chỗ mất, có thể nhìn thấy cả những bộ phận bên trong, đơn giản là thê thảm vô cùng.

Lâm Phàm thì lại dễ mềm lòng, không nhịn được mà quay đầu, không dám nhìn thẳng đối phương.

- Nhớ kĩ, về sau làm người phải quang minh chính đại. Và điều quan trọng nhất là trước khi muốn chém người phải tìm hiểu cho rõ xem đối phương có phải là người mi có thể chém nổi hay không. – Lâm Phàm cảm thấy cần để lại một bài học thật ấn tượng để đối phương phải khắc sâu.

Chỉ có điều bài học lần này phải trả giá bằng chính sinh mệnh.

Liễu Phong cảm thấy muốn cử động cũng nhúc nhích không nổi, tuyệt vọng từ tận đáy lòng, hắn không ngờ kết quả sẽ thành như vậy.

Đường đường là cường giả Địa Cương cảnh tầng 1 mà lại bị người ta lừa gạt thành như thế này.

Không thể nào tha thứ.

Lâm Phàm tìm Lang Nha Bổng về, sau đó lại đi về phía Liễu Phong:

- Nhớ cho kỹ, có thể chết trong tay Lâm Phàm ta là phúc khí tu luyện ba đời của nhà mi, mi có thể an tâm mà ra đi.

Rồi hắn vung Lang Nha Bổng lên mà nện Liễu Phong.

Mà Liễu Phong không biết lấy sức lực ở đâu ra, cầm được lệnh bài bên hông trong tay, run run rẩy rẩy giơ lên.

Lâm Phàm sửng sốt:

- Lệnh bài của đệ tử ngoại môn nhất phẩm?

Hắn không muốn chết, chỉ có sống mới có hi vọng. Thời khắc này, hắn chỉ còn có thể lấy ra lệnh bài để khiến đối phương biết ta và ngươi là đồng môn, ngươi không thể giết ta.

Hơn nữa muốn đối phương biết, giết hại đồng môn sẽ phải nhận trừng phạt.

Chỉ là, sự tình làm cho hắn tuyệt vọng đã xảy ra.

- Ây da, tự nhiên mắt lại bị mù, chả nhìn thấy cái quái gì hết. – Lâm Phàm hoảng sợ hét, lấy tay bưng mắt lại, sau đó vung Lang Nha Bổng lên nện thẳng về phía Liễu Phong.

Liễu Phong thấy cảnh đó chỉ kịp mấp máy môi. Rồi phịch một tiếng, thân thể hắn run rẩy, và đi đời nhà ma.

Điểm tích lũy +200.

- Tưởng ta là kẻ ngu à? - Lâm Phàm cười hê hê, còn dám cầm lệnh bài ra mong mình tha cho hắn một mạng, có mà nằm mơ.

Được cái điểm tích lũy cũng không tệ, vậy mà được những 200 điểm, lời ghê gớm.

Giờ mới là lúc quan trọng nhất, nhất định phải lục xoát thi thể. Thực lực của tên này mạnh như vậy đảm bảo không thiếu đồ xịn.

- Wow wow, tên shipper này giàu có ghê. - Lâm Phàm rút ra một đống tiền mặt, nhét thẳng vào nhẫn trữ vật. Sau đó tiếp tục vơ vét được hai bình đan dược và một môn kiếm pháp cấp Hạ phẩm Huyền Giai.

Bội thu, tốt quá.

Bấy giờ, Lâm Phàm lại bắt đầu suy xét sự đời. Tình huống hiện giờ đã khác biệt rất nhiều so với trước kia.

Thời kỳ chiến tranh, tông môn không cho chạy. Nhưng bây giờ đã khác xưa rồi, chiến tranh đã kết thúc, thích đi đâu cũng được chả có vấn đề gì. Thế thì hắn còn phải lén trốn đi làm cái rắm gì.

- Sư đệ…

Đúng lúc này, có tiếng nói phía xa vọng lại, đó là Lã Khải Minh đang gọi mình.

Ngoài ra còn có một giọng nói, thoáng có chút bi thương:

- Lâm sư đệ đáng thương, vì chúng ta, nhất định đã bị tiêu diệt rồi, hu hu...

Lâm Phàm vừa nghe giọng nói này liền mất hết cả hứng. Ông mày sống sờ sờ thế này, huống hồ cái tên cặn bã kia ngu như bò thế làm đéo gì nổi ông.

Cơ mà, đợi đã, lúc nãy hình như mình bị thằng chết bầm kia đâm một kiếm thì phải. Nhưng hiện tại trên người mình lành lặn chả còn vết thương nào, tuy rằng chỉ số thông minh của bọn họ không cao lắm, nhưng cũng không thể bắt nạt người ta quá đà zầy.

Ông đuỵt.

Ông đéo có thích tự ngược đâu, bị ép buộc cả đó.

Sau đó hắn cầm lấy trường kiếm, tìm một vị trí thích hợp rồi cho mình một nhát.

Chuẩn bị xong hết thảy, Lâm Phàm lập tức đi đến trước mặt Liễu Phong, bày ra một cái tư thế rất bá đạo.

- Lâm sư đệ.. - Bọn Lã Khải Minh vốn đã tuyệt vọng, đến khi nhìn thấy bóng người đứng ở bên đó liền khấp khởi chạy đến.

Lâm Phàm vung ống tay áo, nháy mắt biểu lộ thần thái bá đạo. Đến khi gặp được bọn Lã Khải Minh, khuôn mặt ác liệt kia mới dần dần dịu xuống, tỏ vẻ vui mừng:

- Các sư huynh, mọi người không có chuyện gì chứ?

Lã Khải Minh nhìn thấy vết thương trên người Lâm sư đệ tức thời vô cùng lo lắng:

- Lâm sư đệ, đệ không có việc gì chứ?

- Không có việc gì, chỉ là bị thương nhẹ mà thôi. - Lâm Phàm mặt không đổi sắc bình tĩnh nói.

Ba người nhà họ Vương nhìn thấy cảnh đó cũng phải giật mình. Miệng vết thương còn phọt cả máu thế kia mà mặt Lâm Phàm không hề có chút thay đổi. Kinh khủng, đúng là kinh con mẹ nó khủng.

Nếu vết thương này ở trên người bọn họ thì chắc là đau đến chết mất.

Hoàng Phú Quý đã cảm động đến mức lệ rơi đầy mặt, thấy miệng vết thương nhìn mà rợn người kia của Lâm sư đệ, cũng áy náy không thôi:

- Lâm sư đệ, thương thế của đệ quá nghiêm trọng rồi, nhanh chóng đi nghỉ ngơi tử tế đi.

- Yên tâm đi, Hoàng sư huynh, chút thương thế nhỏ này, còn không đủ đánh bại Lâm Phàm ta đâu. - Lâm Phàm thần sắc lẫm liệt nói.

Nghe xong như vậy, Trương Long đã không còn lời nào để nói, bọn họ có cảm giác đã xem nhẹ Lâm sư đệ. Không hổ danh là Lâm sư đệ từng cả gan đối mặt với cự thú trên chiến trường.

Sức mạnh ý chí ấy thật khiến bọn họ phục sát đất.

Và rồi, tất cả mọi người cùng nhìn về phía người đang nằm trên mặt đất, là Liễu Phong mặt mũi không còn toàn vẹn kia, họ hiếu kỳ xem đây đến cùng là ai.

Có Lã Khải Minh tinh mắt, lập tức thấy được lệnh bài kia, cầm lên xem.

- Liễu Phong.

Nhưng thời điểm nghe thấy hai chữ này, bọn Trương Long bất chợt ngạc nhiên không thôi.

Cái tên này quen thuộc quá đỗi, đó chính là đệ tử ngoại môn nhất phẩm thực lực vô cùng cường hãn, Liễu Phong.

Mà Lâm Phàm nghe được cái tên ấy cũng phản ứng lại. Cái tên này nghe được ở đâu rồi ấy, từ từ, chẳng phải chính là cái thằng mẹ nào đấy lần trước chào hỏi với mình sao.

Thôi đuỵt rồi!

Chuyện quái gì vậy, sao tên này lại muốn giết mình, hình như mình chưa có đắc tội gì với hắn.

Bên trong nhất định là có hiểu lầm, cơ mà giờ đã bị mình chém chết mất tiêu rồi, hiểu lầm đành coi như không có luôn đi.

Lã Khải Minh lặng lẽ nhặt lệnh bài lại, cùng Âm Tiểu Thiên đưa mắt nhìn nhau.

Âm Tiểu Thiên ngầm hiểu, liền đứng dậy:

- Được rồi, các sư huynh đệ đều không có chuyện gì. Nhiệm vụ cũng đã hoàn thành, chúng ta về tông môn thôi.

- Nhưng mà, trước hết cứ mang chứng cứ nhiệm vụ về.

Chương 44: Mi gian xảo quá đi mất

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Thi thể Thanh Manh yên tĩnh nằm ở nơi đó.

Những nhiệm vụ tông môn giao đều cần mang được chứng cứ về mới có thể chứng minh nhiệm vụ đã hoàn thành.

Ví dụ như Thanh Manh này, xuất quỷ nhập thần, rất khó truy lùng. Nếu như không mang theo bất cứ chứng cứ gì trở về, tông môn cũng khó xác nhận là đã thực sự hoàn thành nhiệm vụ hay chưa.

Cao Đại Tráng rất là chán ghét tên Thanh Manh này:

- Thằng ôn này tu luyện tà công, tàn sát không ít con dân của tông môn. Hắn là phải đem thi thể hắn về tông môn mới được.

- Ừm, Đại Tráng nói rất đúng. – Âm Tiểu Thiên nói.

Ba người bọn Vương Thư Phong đưa mắt nhìn nhau, bọn họ cũng tiếp nhận nhiệm vụ này do dòng họ giao. Giờ Thanh Manh đã chết, mà lại không phải chết trong tay bọn họ, nếu như họ tay không trở về thì cũng khó mà trả được nhiệm vụ.

Lâm Phàm băng bó đơn giản một chút, dù sao cũng ếu hề hấn gì. Lúc trước bị Liễu Phong đâm một kiếm kia đích xác là rất nặng, nhưng sau đó tự mình chế thêm nhát kiếm này, kỳ thật chả có chuyện gì to tát. Hắn chỉ đơn giản chọc cho mình vài phát trước phát sau, giả tạo nên một vết thương xuyên qua người, chứ thật ra chả bị cái rắm gì.

Mặc dù bởi vì thời gian cấp bách, làm không giống thật lắm, nhưng là để lừa bọn Lã sư huynh thế đã đủ rồi.

- Mấy vị huynh đệ, có thể thương lượng với mọi người một việc hay không. - Hai người Vương Thư Phong và Vương Tử Yên ra hiệu cho nhau xong thì cùng bước lên, chuẩn bị thương lượng để bọn hắn

nhường thi thể này cho họ, tiện cho bọn họ có thể trở về bàn giao nhiệm vụ.

- Việc gì? – Lã Khải Minh nghi hoặc hỏi.

- Các vị huynh đệ tông môn, nhà họ Vương chúng ta với Viêm Hoa tông quan hệ vốn mật thiết, mà chúng ta lần này ra ngoài cũng là để làm nhiệm vụ dòng họ giao cho, bây giờ Thanh Manh đã phải đền tội. Các huynh đệ có thể mang tín vật của Thanh Manh về bàn giao nhiệm vụ, còn thi thể có thể nhường cho bọn ta không, để chúng ta trở về còn có cái để ăn nói.

- Thực không dám giấu giếm, nhiệm vụ lần này đối với ba người chúng ta quan trọng không gì bằng. Bởi vì cái này ảnh hưởng đến việc địa vị của chúng ta ở trong gia tộc có thể tiến lên một bậc nữa hay không, cho nên muốn cùng các vị thương lượng một phen, ngày sau tất có hậu tạ.

Vương Thư Phong nói chuyện rất êm tai, câu nào câu nấy đều huynh huynh đệ đệ nghe thật trơn tru.

Lã Khải Minh bọn họ thì lại cảm thấy cũng không có gì, thi thể này đối với bọn hắn mà nói đích thực chẳng có tác dụng gì, chỉ cần mang chứng cứ về là được. Bây giờ đối đã phương mở miệng, bọn hắn tự nhiên cũng không tính toán.

- Nếu đã vậy, thì cái này...

Ba người Vương Thư Phong mừng thầm trong lòng, không ngờ lần này lại may mắn như vậy. Chẳng những giữ được mạng mà còn hoàn thành được nhiệm vụ, đây quả thực là được lợi mà không tốn một chút công phu. Đúng lúc ấy, một giọng nói chẳng mấy thỏa hiệp vang lên:

- Chờ một chút... – Lâm Phàm bước lên, hắn cảm thấy tình hình phát triển không đúng lắm.

Nhất là ba tên này cứ mắt đi mày lại với nhau, vừa thấy đã biết là có vấn đề.

Khỏi cần nghĩ cũng biết ba tên này muốn trục con mẹ nó lợi, tưởng lợi của ông mày dễ trục vậy sao.

- Sư đệ, sao vậy? – Lã Khải Minh hỏi.

- Sư huynh, vấn đề này nhất định phải ngồi xuống uống miếng

nước ăn miếng bánh rồi hẵng thương thảo. Nào nào, cứ ngồi xuống đã, để ta nói vài câu. – Lâm Phàm là người đầu tiên ngồi xuống, sau đó Lã Khải Minh bọn hắn cũng ngồi xuống theo. Bọn người Vương Thư Phong thì liếc nhau, cảm thấy sự tình bắt đầu không ổn.

Bấy giờ, Lâm Phàm rất là hài lòng gật gật đầu, xem ra đều rất phối hợp, như vậy thì có thể bắt đầu trao đổi.

- Đầu tiên, điểm thứ nhất, mạng của các ngươi là chúng ta cứu. Điểm thứ hai, Thanh Manh là do ta giết, cho nên thi thể này các ngươi có thể mang đi hay không còn phải hỏi ta. Đương nhiên các ngươi có thể mang đi, có điều phải để lại một ít cái này. - Lâm Phàm xoa ngón tay, thể hiện rõ quan điểm muốn đòi hỏi chút phúc lợi.

Lã Khải Minh bên cạnh nói:

- Lâm sư đệ, nhiệm vụ của chúng ta cũng đã hoàn thành. Bây giờ Vương huynh đệ bọn hắn nếu cần thì chúng ta có thể. . .

Lâm Phàm thẳng thừng cắt lời:

- Sư huynh, đừng chêm vô, nghe ta.

Hắn cảm thấy Lã Khải Minh sao mà dễ tính đến vậy, việc mua bán lỗ vốn như rứa mà cũng làm nổi.

Chúng ta liều sống liều chết, sao có thể để người khác ngồi ngoài vớ bở chớ?

Vương Thư Phong biết đệ tử Viêm Hoa tông ít ra đường tiếp xúc, tương đối dễ nói chuyện nên hắn là sẽ không nghĩ nhiều như vậy. Lã Khải Minh vừa mới đồng ý xong, tự nhiên lại mọc ra thằng nỡm này, hắn muốn câm nín luôn. Mà để đoạt không được cái thi thể này lại chẳng phải trả bất cứ giá nào, hắn cũng sẵn sàng may rủi một phen.

- Lâm huynh đệ, chúng ta đều là con dân Viêm Hoa tông, hẳn là nên giúp đỡ nhau đúng không. Huống hồ chúng ta có thể quen biết âu cũng là duyên phận, ta cho rằng các vị đều là người có nghĩa khí giang hồ, đáng để kết giao. Chờ ngày sau các vị có đến thành Vân Lạc, Vương Thư Phong ta sẽ đích thân tiếp đãi các huynh đệ đây...

Bô lô ba la một tràng, chốt lại thì là muốn có được thi thể miễn phí.

Lâm Phàm không nói hai lời, đứng lên, vỗ vỗ cái mông:

- Các sư huynh, khiêng thi thể về tông môn.

Bây giờ, Hoàng Phú Quý đã bội phục Lâm Phàm vô cùng, lập tức khiêng thi thể về nhà không có một chút do dự. Hắn đã lập nên quyết định về sau tuyệt đối phải đi theo Lâm sư đệ lăn lộn.

Bởi vì thần thái của Lâm sư đệ đã triệt để làm rung động đến nội tâm trầm tĩnh của hắn.

- Chờ một chút. – Vương Thư Phong gọi, cái xác này nhất định phải đoạt con mẹ nó bằng được, chỉ là không ngờ thằng cha này ác tới như vầy.

Vương Tử Yên trong lòng có chút tức giận, thằng cha này keo kiệt quá thể quá đáng.

Lâm Phàm nhìn Vương Thư Phong:

- Thế ngươi có muốn hay không.

- Muốn. – Vương Thư Phong cắn răng nói, hắn cảm giác hôm nay sợ rằng mình sắp bị bắt chẹt một trận.

- Vậy là tốt rồi, hiện tại có thể bàn bạc giá cả, ngươi ra giá bao nhiêu? – Lâm Phàm hỏi.

Lã Khải Minh ngây ngẩn cả người, hắn không nghĩ tới Lâm sư đệ lại nói trắng ra như vậy, cái này không được hay cho lắm.

Vương Thư Phong suy nghĩ một lát, cuối cùng đưa ra một cái giá:

- Mười ngàn.

Lâm Phàm nghe xong liền chả buồn nói chuyện nữa luôn:

- Hoàng sư huynh, khiêng thi thể đi về. Cái giá này là đuổi ăn mày sao, biết vậy đã không cứu các ngươi, chẳng có tí thành ý nào. Lần trước ta cũng gặp phải một đệ tử của gia tộc nọ, người ta hào phóng như vậy. Ài, đúng là không so sánh được, không thể sánh được.

- Lâm huynh đệ, mời nói giá đi. – Vương Thư Phong sốt sắng, nhiệm vụ lần này với hắn mà nói thật sự rất quan trọng, thuộc về tình thế bắt buộc.

Lâm Phàm cười, nhe hàm răng trắng như tuyết ra. Hắn biết rõ những con em gia tộc này tương đối có tiền, bởi vì họ đều sở hữu

sản nghiệp của gia tộc.

- Ta thấy ngươi cũng là người sảng khoái, thôi thì không báo giá linh tinh nữa, một trăm ngàn chốt đi. – Lâm Phàm cảm thấy cái giá này rất phải chăng, cũng khá rẻ, chẳng hề phi lý tí nào.

Bọn Lã Khải Minh nghe được lời này, cả đám đều trợn tròn mắt, một cái thi thể mà muốn lấy một trăm ngàn của người ta, mẹ nó gian thương quá thể.

Lâm Phàm nhìn thấy đối phương trầm tư, hẳn là cũng đang cân nhắc. Có điều hắn cũng không có thời gian dông dài.

- Có mua hay không? Không mua thì thôi.

Ba người Vương Thư Phong nhỏ giọng bàn bạc, cuối cùng cắn răng, xem như ngươi lợi hại, nếu như không phải vô cùng cần gấp thì chắc chắn sẽ không mua.

- Mua. – Vương Thư Phong nói.

Lâm Phàm vui vẻ ngay lập tức:

- Hoàng sư huynh, mau đưa thi thể qua, tiền trao cháo múc.

Hoàng Phú Quý nghe xong, trong lòng cũng là rất thoải mái:

- Được.

- Chờ một chút. – Lâm Phàm gọi giật lại, sau đó lập tức tiến lên: - Suýt nữa quên mất.

Vương Thư Phong không biết thằng cha này lại muốn làm cái gì. Rồi trong chớp mắt, hắn liền bội phục luôn sự vô sỉ ấy, thằng cha này vậy mà vơ vét hết sạch mọi đồ vật trên thân thể Thanh Manh.

Hắn muốn câm nín luôn, trên thế gian này sao lại có người xảo trá đến nhường ấy.

Giao dịch hoàn thành.

Lâm Phàm cũng không dây dưa với bọn họ nữa.

Tâm tình ba người Vương Thư Phong rất khó chịu, cũng không muốn nhiều lời nữa, cứ thế khiêng thi thể rời đi.

- Lã sư huynh, không phải ta nói huynh chứ, nhưng về sau ngàn

vạn không thể quá ngây thơ. Huynh xem chẳng phải là đủ lời rồi sao. Nào, ta lấy năm chục ngàn, các huynh mỗi người mười ngàn. – Lâm Phàm nói, sau đó liền chia tiền tại trận.

Trương Long nhìn của cải trong tay, không khỏi rơi vào trầm mặc, dường như đang suy nghĩ về những lời của Lâm sư đệ.

- Có lý. – Không lâu sau đó, Trương Long mới gật gật đầu, tựa như đã ngấm được chân lý nhân sinh nào đó.

Bọn Âm Tiểu Thiên cũng hớn hở trong lòng, không ngờ nhiệm vụ còn chưa bàn giao đã kiếm được một vố.

- Lâm sư đệ, đệ thông minh quá xá, về sau Đại Tráng ta chỉ theo đệ lăn lộn thôi. – Cao Đại Tráng bội phục nói.

Lâm Phàm khiêm tốn khoát tay áo:

- Đâu có, đâu có.

. . .

Chương 45: Phải trở nên mạnh mẽ!

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Tại con đường nhỏ trên núi.

- Thật đáng ghét, sao tên kia lại có thể xảo trá đến vậy! - Vương Tử Yên vừa đá đám hoa dại ven đường, vừa thở hổn hển mắng.

Nàng dám thề với trời, cả đời này chưa từng gặp loại người như vậy.

Vương Thư Phong thở dài, cảm thấy đau lòng, nhưng vẫn bình tĩnh nói:

- Thôi, có thể hoàn thành nhiệm vụ dòng họ giao cho đã là tốt lắm rồi. Tổn thất một chút tiền của cũng không tính gì, muội thân là thiên kim của dòng họ, lại còn thiếu chút tiền đó sao?

- Không phải, chỉ là tức quá mà thôi. - Vương Tử Yên nói, chút tiền đó nàng không để vào mắt. Chỉ là bị người ta bắt chẹt như vậy, tính cách tiểu thư của nàng không thể dễ dàng bỏ qua.

Đằng sau, Vương Đằng vừa cõng thi thể vừa càm ràm:

- Thằng cha đó cũng độc ác thật. Thi thể bị nổ thành như vậy, sau khi trở về nhất định phải tắm rửa thật kĩ, mắc ói quá đi mất.

Thanh Manh lúc này đã biến thành thi thể, bị Lâm Phàm nện đến mức có thể nói là vô cùng thê thảm, ruột gan phèo phổi lòi hết cả ra, quả thực kinh khủng muốn lộn mửa.

Nhưng ai bảo địa vị hắn thấp nhất, chỉ có hắn có thể cõng thi thể, tuy vậy hắn lại mang thù tính trên người Lâm Phàm. Đã giết người ta thì thôi, còn đập thành như vậy, thật là không có một chút công đức nào cả.

Mà lúc này Lâm Phàm ngâm nga một bài hát ngắn, tâm trạng không tồi. Hắn đã lặng lẽ phát hiện, địa vị của hắn trong đoàn đội

đang dần dần nâng cao.

Ánh mắt mà các sư huynh nhìn về phía mình đã thay đổi, không giống trước kia.

Đây là sự coi trọng và tôn trọng đối với kẻ mạnh.

Nhưng lần này ra ngoài đúng là bội thu. Mặc kệ người khác thế nào, chỉ cần hắn có lời là được.

Hơn nữa cũng chứng minh một việc, đó chính là nguồn kiếm điểm tích lũy, sau này có thể cứ nhè yêu thú mà farm.

Bản thân hắn không phải loại biến thái thích giết chóc bừa bãi, nếu cứ phải giết người mới đạt được điểm tích lũy, tấm lòng thiện lương của hắn nhất định sẽ bị sa ngã.

Vài ngày sau.

Viêm Hoa tông.

Sau khi trở lại tông môn, đám người Lâm Phàm đều thở phào nhẹ nhõm. Lần này dọc đường đi tất cả mọi người đều cẩn thận từng li từng tí, dẫu sao thì cũng không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Đương nhiên, Lâm Phàm không sợ hãi gì cả, giờ hắn đang phổng hết cả mũi, còn biết nguy hiểm là cái gì. Cùng lắm thì bị đối phương giết chết, mười giây sau lại trở thành một trang hảo hán .

- Cuối cùng cũng về đến tông môn rồi. - Trương Long cảm thán, sau đó nói - Các sư huynh sư đệ, chúng ta đi giao nhiệm vụ rồi lĩnh thưởng thôi.

Trong lòng mọi người cũng rất kích động, đi ra ngoài một chuyến chính là vì thời khắc này. Hơn nữa lần này nếu không có Lâm sư đệ, e là đã thập tử vô sinh.

Bọn họ không nghĩ tới tu vi của Thanh Manh đã đạt tới Tôi Thể tầng chín, thực lực đó có thể đè bẹp tất cả bọn họ.

Với lại bọn họ phát hiện Lâm sư đệ bắt đầu có chút thần bí, cũng không biết tu vi của hắn rốt cuộc đã đạt tới trình độ nào. Nhưng mà bọn họ không có vặn hỏi, mỗi người đều có bí mật riêng, hỏi nhiều làm gì.

- Các sư huynh, mọi người đi giao nhiệm vụ đi, ta trở về trước. Còn phần thưởng thì các huynh cứ chia xong rồi lại đưa ta một phần

là được. - Lâm Phàm không có hứng thú với phần thưởng.

Giờ đã là thổ hào rồi còn để ý mấy thứ vặt vãnh đó làm chi?

Sau khi Lâm Phàm rời đi, Lã Khải Minh nhìn mọi người nói:

- Chúng ta đừng nói chuyện này ra ngoài.

Âm Tiểu Thiên gật đầu:

- Kẻ đột nhiên xuất hiện đánh lén, hẳn chính là Liễu Phong.

Mọi người không nói thêm gì, trong lòng đều hiểu rõ, chuyện này nếu tiết lộ ra bên ngoài thì cũng chỉ chuốc lấy phiền toái.

Liễu Phong là đệ tử nhất phẩm của ngoại môn, nếu để tông môn biết Liễu Phong bị Lâm sư đệ giết, chỉ sợ sẽ không ổn tí nào, cho nên cứ giấu kín chuyện này vào trong lòng là tốt nhất.

Trong phòng.

Lâm Phàm lấy hết những thứ vơ vét được ra sờ soạng, cũng rất là vừa lòng.

Một lọ đan dược cấp Hạ phẩm Nhân Giai.

Hai lọ đan dược cấp Trung phẩm Nhân Giai.

Một lọ đan dược cấp Thượng phẩm Nhân Giai.

Với lại còn có một viên đan dược cấp Trung phẩm Huyền Giai.

Trước cứ mặc kệ không cần biết gì hết, cứ nuốt sạch rồi nói sau, farm chút điểm khổ tu.

Đối với những đệ tử khác, đan dược đâu phải để uống cùng một lúc. Nhưng Lâm Phàm thì chẳng hề băn khoăn vấn đề ấy, chỉ cần luyện hóa đan dược thì dược lực lập tức biến thành điểm khổ tu.

Hiện tại đan dược cấp Trung phẩm Nhân Giai trở xuống đối với Lâm Phàm chỉ là muỗi, cơ bản là không tăng được bao nhiêu điểm tích lũy. Nhưng muỗi có nhỏ thì cũng là thịt.

Hắn mở nắp hết tất cả các bình, đổ toàn bộ đan dược vào miệng.

Vận chuyển công pháp, tôi luyện thân thể.

Cơ thể ban đầu đang bình lặng bỗng bộc phát như cơn hồng thủy, đó là dược lực đã phát tán.

Nếu có đệ tử khác ở bên cạnh nhìn, đảm bảo sẽ ngu người luôn. Tên này chán sống rồi à, bọn họ chỉ dám uống từng viên một, nào dám dùng thuốc cái kiểu đấy.

Dược lực cuồng bạo rất có khả năng gây tổn hại thân thể, thậm chí mang lại thương thế ngầm khó khôi phục.

Tâm tình Lâm Phàm vô cùng sảng khoái, loại cảm giác tăng vọt này mới là sảng khoái nhất.

Bạo tăng!

Không biết trôi qua bao lâu, đến khi Lâm Phàm mở hai mắt ra thì hắn hăng hái vui mừng khôn xiết.

Kiểm tra giao diện một chút.

“Tính danh: Lâm Phàm

Tu vi: Tôi Thể tầng tám.

Điểm khổ tu: 60250.

Điểm tích lũy: 340”

“Thiên phú: Bất tử chi thân”

“Rút thưởng: Thanh Đồng (100), Bạch Ngân (300), còn lại chưa được mở.”

- Tốt, tốt, rất tốt.

Đối với lần tăng tu vi này, hắn rất hài lòng, nhưng khoảng cách để tăng cấp còn thiếu không ít, vẫn cần cố gắng mới được.

Về phần điểm tích lũy, tạm thời còn quá ít, cần phải tích cóp thêm, đợi đến cuối dùng liền một lượt.

Sau đó hắn lấy kiếm pháp cấp Hạ phẩm Huyền Giai thu vét được ra, xem qua một chút liền ném nó vào trong nhẫn trữ vật.

Bây giờ vẫn chưa thể tu luyện, huống hồ tu luyện cũng chả dùng được cái kẹc gì. Tuy rằng “Lang Nha Bổng mạnh mẽ” của hắn phẩm giai không đủ cao, nhưng thắng ở bạo lực.

Chỉ cần lực lượng đủ mạnh, một chùy đánh xuống là lấy mạng đối phương.

Nhưng khiến Lâm Phàm thấy hơi không hài lòng chính là chính "Ngạo Cốt Luyện Thể Quyết" , hắn bỗng cảm thấy hai chữ "Ngạo Cốt" không xứng với mình.

(Ngạo cốt: ngông nghênh, cứng cỏi)

Hơi trẻ trâu, không đủ bá khí, cần tiếp tục thực nghiệm một chút, nhất định phải sáng tạo ra công pháp trâu bò hơn.

Hắn lấy quyển sổ nhỏ ra tỉ mỉ nghiên cứu.

- Ban đầu đã thực nghiệm ở đây, vậy thì cứ tiếp tục thí nghiệm thôi. - Lâm Phàm có một loại cố chấp với tu luyện, chỉ cần ở đâu có thời gian là lập tức lao vào tu luyện.

Về phần nghỉ ngơi ư, thôi đi, không tu luyện thì có khác gì ăn không ngồi rồi đâu.

Vận công theo một lộ tuyến khác.

Không bao lâu sau.

Đột nhiên hắn cảm thấy thân thể có chút không ổn, khí huyết trong cơ thể triệt để không ổn định, có cảm giác tẩu hỏa nhập ma.

Lâm Phàm không nói hai lời, rút trường kiếm từ trong nhẫn trữ vật ra, thẳng tay đâm mình một nhát.

Những lúc như thế này, chúng ta không cần lãng phí thời gian, không được thì làm lại, cùng lắm thì tự sát.

Điểm khổ tu +10.

Sau 10 giây tỉnh lại hắn liền tiếp tục tu luyện.

Hiện nay Lâm Phàm đang tinh thần phấn chấn, không hề sợ hãi, đặt trường kiếm ở trước mặt, thấy bất thường là cho mình một kiếm.

Đột nhiên, "Bí kíp sáng tạo công pháp Nhân giai" phần còn trống lại phát sinh biến hóa, thêm một hàng chữ.

"Đồng Thiết Tôi Thể Quyết: tăng cường nhục thân, điểm khổ tu +1.

Cấp Hạ phẩm Nhân giai”

- Ôi đuỵt, tụt con mẹ nó lùi là thế íu nào.

Lâm Phàm bất lực chửi thề, coi như đếu nhìn thấy gì. Bất luận thế nào cũng nhất định phải để công pháp tăng cấp bậc.

Chương 46: Sao mà khó giao tiếp thế này!

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Mặt trời nhô lên, bầu trời dần sáng hẳn.

Lâm Phàm đã sắp tẩu hỏa nhập ma rồi, hai mắt trừng to như sắp tóe ra lửa.

- Mày rốt cục có chịu thành công hay không. - Hắn muốn sụp đổ, thực nghiệm cả một đêm, số lần chết thì khỏi nói. Nhưng đừng có bắt nạt người khác quá đà vậy chứ, ít nhất cũng để bố thành công một lần được không.

Một lần cuối cùng, nếu không thành công, thì đi chết đi.

Đột nhiên!

Ngay khi Lâm Phàm sắp rơi vào trạng thái cuồng bạo, cảnh tượng khó tin đã xảy ra.

Phần còn trống trong "Bí kíp sáng tạo công pháp Nhân Giai" đột nhiên xuất hiện một hàng văn tự:

"Kim Thân Tôi Thể Quyết: Thân thể tăng trưởng, Kim Cương Bất Hoại, điểm khổ tu +3

Thượng phẩm Nhân Giai."

- 6666... - Vừa thấy lời giới thiệu này, cả người hắn như sắp bay lên, tuyệt quá đi mất, không còn gì để nói, ngon lành cành đào.

Tu luyện một giây bằng 3 điểm điểm khổ tu.

Một phút được 180 điểm, một giờ chính là 10800 điểm, thời gian để đề tăng tu vi, giảm bớt không ít.

Rất tốt.

Lâm Phàm cảm thấy thật mỹ mãn, vất vả lâu như vậy, rốt cuộc tạo ra công pháp Thượng phẩm Nhân Giai, dù thế nào thì hắn cũng đã rất là thỏa mãn.

Trong tông môn, đệ tử Tôi Thể cảnh chủ yếu đều tu luyện "Tôi Thể quyết", tốc độ tu hành chậm hơn mình rất nhiều. Hơn nữa sức mạnh của mình không ngừng tăng lên, còn có thêm cái Kim Cương Bất Hoại, chỉ nghĩ đến thôi đã thấy toàn thân phấn khởi.

Nơi ở của Hoàng Phú Quý.

Tên đệ tử sai vặt vừa nhìn thấy sư huynh đang bận rộn, liền hấp tấp chạy tới, mặt a dua nói:

- Sư huynh, để ta lo cho, lần này nhất định có thể bán đống sắt vụn này đi.

Đống sắt vụn xếp đống ở trong này, hắn cũng hơi chướng mắt, nhưng đa phần gia sản của Hoàng sư huynh hầu như đã bỏ hết vào đây, nếu vứt đi thì cũng quá đáng tiếc .

Hắn thân là sai vặt trung thành, tất nhiên cần giúp sư huynh thoát ưu giải sầu:

- Sư huynh, hãy tin tưởng ta, ta đã tìm hiểu rõ ràng, vài đệ tử của Luyện Khí đường hiện tại đang cần gấp sắt vụn, khẳng định sẽ thu mua với giá cao.

Hoàng Phú Quý trừng mắt nhìn:

- Đừng ăn nói lung tung, nhanh chóng sắp xếp, theo ta đi sang bên Lâm sư đệ.

Thân là sai vặt, đương nhiên là phải có con mắt sắc bén quan sát bốn phương tám hướng, năng lực nhìn mặt đoán ý là không cần phải nói. Xem cái kiểu của Hoàng sư huynh lúc này nhất định là muốn đi gây phiền toái với tên kia, dùng sức mạnh chèn ép, bắt đối phương mua hết đống sắt vụn này.

Hay, thật là quá hay.

...

Dọc đường đi.

Không ít đệ tử nhìn thấy Hoàng Phú Quý, đều chỉ trỏ, nhỏ giọng thảo luận.

-Thấy chưa, Hoàng sư huynh sắp phát tài rồi, hiện tại thị trường sắt vụn giá cao vời vợi, đã tăng lên ba đồng một cân.

- Nhưng hiện tại ta không thiếu sắt vụn, đi tìm ai thu mua giờ.

- Giữ lại, tên ngốc này. Hiện giờ Hoàng sư huynh đã bão hòa rồi, tạm thời không thu mua nữa. Nhưng trong tương lai khẳng định giá sẽ càng cao, cho nên cứ trữ chút hàng, đợi sau này tăng giá thì bán phá giá.

Tên đệ tử này như thể biết rõ nội tình, giảng giải cho đồng môn rằng giá của thị trường sắt vụn tương lai rất khả quan.

Hoàng Phú Quý cũng không để ý những đệ tử chung quanh nói gì, hiện tại hắn chỉ có một ý nghĩ, đó chính là tặng hết đống sắt vụn này cho Lâm sư đệ.

Trước kia chỉ vì mấy việc cỏn con mà gây ra hiểu lầm.

Nhưng trải qua lần ra ngoài lịch lãm này, thái độ của hắn đối với Lâm sư đệ thay đổi rất nhiều, đồng thời cũng sinh lòng cảm kích.

Đặc biệt là cái cảnh Lâm sư đệ chắn một kiếm thay mình khiến hắn không thể nào quên được. Ban đêm mỗi khi nhắm mắt lại hắn đều nhớ lại chuyện này, bất giác mà khóe mắt đã thấm ướt.

Trong phòng.

Lâm Phàm tu luyện xong xuôi, rất là vừa lòng đối với thành quả tu luyện lần này. Cũng không uổng công tu luyện lâu lắc như vậy, mỗi lần tu luyện hắn đều ghi lại lộ tuyến, không ngừng thí nghiệm.

Hiện tại môn công pháp này đã đạt tới Thượng phẩm Nhân Giai, muốn sáng tạo ra công pháp mạnh hơn, vậy chỉ có thể chờ đến khi rút được bí kíp sáng tạo công pháp Huyền Giai.

.

- Lâm sư đệ. - Bên ngoài vang lên tiếng gọi.

Lâm Phàm đẩy cửa ra, vừa nhìn thấy Hoàng Phú Quý đẩy xe nhỏ tới liền có chút nghi hoặc trong lòng, không biết Hoàng sư huynh muốn làm gì?

Chẳng lẽ chỉ vì quan hệ giữa họ vừa xích lại một chút, hắn liền kéo đống sắt vụn này tới để mình mua lại giúp hắn?

Vậy thì nhất định phải thận trọng, nếu quả thật là như thế, cần phải đánh lừa hắn một chút, mình không thể chịu thiệt được.

- Hoàng sư huynh, sao vậy? - Lâm Phàm biếng nhác hỏi.

Hắn vừa mới kết thúc tu luyện, quên luôn cả tự sát, hiện tại không có chút tinh thần nào.

Tên sai vặt bên cạnh Hoàng Phú Quý lập tức đứng ra, mặt đầy phẫn nộ:

- Hoàng sư huynh là để cho ngươi gọi sao?

"Bốp!"

Tên sai vặt vốn đang chuẩn bị làm ầm lên.

Thì đột nhiên!

Hắn cảm thấy bản thân như đang bay lên, cả người bay vèo sang một bên khác.

Hoàng Phú Quý tiến lên phía trước, cầm tay Lâm Phàm, áy náy không thôi, nói:

- Lâm sư đệ, trước kia sư huynh và đệ có hiểu lầm, hi vọng đệ có thể tha thứ cho sư huynh.

Sau đó chỉ vào đống sắt vụn nói:

- Đây là sư huynh tặng cho sư đệ, hi vọng sư đệ có thể nhận lấy.

- Sư huynh, không cần như thế, đệ không có để ở trong lòng. - Lâm Phàm ngây ngẩn cả người, hấp tấp hoàn hồn. Vừa rồi hắn bị dọa cho một trận, cứ tưởng đến bắt chính mình mua hàng, không ngờ lại là tặng phúc lợi cho mình. Nhưng mình là loại người tùy tiện nhận đồ của người khác sao?

Rất hiển nhiên, đúng vậy đó.

Nhưng lời khách khí thì vẫn cần nói, đây chính là truyền thống mỹ đức của người Hoa Hạ chúng ta kiếp trước.

- Ây dà, sư huynh à, những thứ này sao ta có thể lấy được, khẳng định phải trả tiền. Dù sao đây đều là sư huynh dùng vàng thật, bạc trắng mua về cả. - Lâm Phàm tỏ vẻ sốt sắng.

Hoàng phú quý cảm động không thôi, một đại nam nhân mà nước mắt đều sắp tuôn ra.

Hắn không nghĩ tới sư đệ thế mà còn suy nghĩ cho hắn, tiền tài tuy rằng trọng yếu, nhưng hắn thấy rằng làm gì quan trọng bằng Lâm sư đệ. nhưng một phen tâm ý này của Lâm sư đệ, hắn cũng không dễ từ chối.

- Tất cả đều nghe theo sư đệ an bài. - Hoàng Phú Quý vỗ tay Lâm Phàm, chân thành nói.

- A?

Hắn trợn mắt há hốc mồm.

Ơ cái diễn biến này không đúng lắm.

Hoàng sư huynh sao ngươi đồng ý lẹ dữ vậy. Không phải nên nói là, không cần, không cần, đều là sư huynh tặng cho sư đệ cả ư.

Kịch bản không phải thường diễn như vậy sao?

Người của thế giới này tại sao không biết khách khí gì hết trơn vậy, sao mà khó giao tiếp thế này.

Nhưng lời đã nói ra, cũng không thể đổi ý, không thì cái mặt này biết giấu đi đâu.

- Được, nếu đã như vậy thì ta cứ nhận nhé, đúng lúc sư đệ cũng cần dùng gấp. Nhưng khoản tiền này thì sư đệ đành phải nói với sư huynh là, để từ từ thêm một thời gian rồi sư đệ sẽ dâng bằng cả hai tay. - Dù sao mình vốn cũng mặt dầy chán, nói ra những lời này chả cảm thấy vấn đề gì.

Hoàng Phú Quý cũng muốn thu lại chút vốn, nhưng sư đệ đã mở miệng thì hắn tự nhiên một hơi đáp ứng luôn:

- Được, không có việc gì, chỉ cần sư đệ đừng chê bai gì với sư huynh là được.

Lâm Phàm vỗ bả vai Hoàng Phú Quý:

- Đâu có, đâu có, còn phải cảm tạ sư huynh đã tin tưởng sư đệ. Sư huynh cứ yên tâm đi, qua một thời gian nữa, sư đệ nhất định sẽ trả lại tiền cho sư huynh.

- Được. - Hoàng Phú Quý gật đầu, hắn rất tin tưởng Lâm sư đệ.

Nhưng cái khoảng thời gian ấy thì không đảm bảo chính xác được đâu.

Rốt cuộc phải qua bao lâu thì mới tính là qua một thời gian đây?

Mà hiện tại hắn đích xác cũng cần đống sắt vụn này để chế tạo một ít lựu đạn. Bao nhiêu yêu thú còn đang chờ hắn, có những thứ này, điểm tích lũy không thoát ra khỏi lòng bàn tay.

Chương 47: Để ta dùng canh gà bồi bổ cho tâm hồn ngươi

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

- Hoàng sư đệ, ngươi cũng ở đây à. – Lúc này, Trương Long đi tới từ phía xa.

Lâm Phàm nghi hoặc:

- Trương sư huynh, sao huynh lại tới?

- Nhiệm vụ đã bàn giao xong, ta đây là đến để đưa cho đệ phần thưởng của nhiệm vụ. -

Trương Long cười nói, sau nhìn thấy xe sắt vụn thì liền đờ ra: - Đây là…?

Hoàng Phú Quý cười nói:

- Đây là đưa tới cho Lâm sư đệ.

Sắt vụn này cũng không đáng tiền, không hiểu vì sao mà Lâm sư đệ lại cần đến. Mà thôi cũng không cần nghĩ nhiều làm gì, hắn lấy phần thưởng đã được chia ở trong lòng ra, đưa qua:

- Sư đệ, nhận lấy đi.

Nhiệm vụ này có thể hoàn thành được, đúng là phải nhờ vào Lâm sư đệ. Nếu không có Lâm sư đệ, chỉ sợ bọn họ đều không về được.

- Sư huynh, chỗ này hình như hơi nhiều, ta nhớ rõ phần thưởng của nhiệm vụ này không nhiều như vậy. – Chỗ này ít nhất là có ba vạn Viêm Hoa tệ, còn có một lọ đan dược Thượng phẩm Nhân Giai, quả thực là quá nhiều.

Cảm giác như là toàn bộ phần thưởng của nhiệm vụ này đều đưa hết cho mình.

- Không nhiều, không nhiều. – Trương Long vội vàng nói.

Lâm Phàm khoát tay:

-Được rồi, nghĩ ta ngốc sao, các huynh xem Lâm Phàm ta là loại người gì chứ. Tiền này ta lấy một vạn, đan dược ta lấy hai viên. Nếu như huynh không nhận, về sau chúng ta xem như không quen biết, ta nói thật đó.

Đối với các sư huynh luôn quan tâm đến mình, hắn vẫn luôn rất trân trọng. Huống hồ hắn có cách gia tăng tu vi, cũng không cần đến đan dược Thượng phẩm Nhân Giai nữa. Phải nhang chóng làm cho tu vi của các sư huynh tăng lên mới được, bằng không về sau làm sao mà bắt kịp được hắn.

- Sư đệ, đệ thế này là... - Trương Long á khẩu không trả lời được, cuối cũng chỉ có thể nhận đồ lại, trong lòng cảm động đến cực điểm, vỗ bả vai Lâm Phàm, tất cả lời lẽ đều nghẹn ở trong lòng.

Hắn thấy rằng, có thể cùng Lâm sư đệ trở thành bạn tốt là phúc khí cả đời của hắn.

Sau khi tiễn hai người đi, Lâm Phàm quay lại suy xét một vấn đề.

Giờ sắt vụn cũng có rồi, làm lựu đạn gì đó cũng không lo thiếu, đợi khi làm xong lựu đạn thì liền đi tìm yêu thú để farm điểm.

Có điều, trước tiên phải sử dụng số tiền này đã, dùng chỗ tiền này có thể mua đan dược và cả công pháp nữa.

Mà tạm thời còn chưa cần đến công pháp, Tôi Thể cảnh đối với hắn chung quy mà nói chỉ là một cái thời kì quá độ mà thôi. Trước tiên dùng chỗ tiền này mua một ít đan dược, tăng thực lực lên một chút, thế mới sáng suốt.

Tu luyện và đan dược phối hợp với nhau, tốc độ tu luyện như thế đảm bảo chỉ có chuẩn.

Đặt chân tới Luyện Đan đường, nhìn giá đan dược xong, hắn câm nín không còn lời nào để nói.

Đan dược Hạ phẩm Nhân Giai cần ít nhất ba ngàn Viêm Hoa tệ.

Đan dược Huyền Giai bình thường cần mấy vạn, có khi còn lên đến mười mấy vạn, thậm chí mấy chục vạn.

Cái này đối với các đệ tử bình thường mà nói, đều là vật phẩm

xa xỉ.

Mua không nổi đan dược, vậy chỉ còn có thể ngoan ngoãn mà tu luyện.

Sau khi nhìn một vòng, ánh mắt Lâm Phàm tập trung ở một bình đan dược loại tu luyện cấp Thượng phẩm Huyền Giai.

“Huyền Cốt Viêm đan: đan dược loại tu luyện cấp Thượng phẩm Huyền Giai.”

“Sau khi uống vào, xương cốt sẽ bùng nổ, cảm giác như là bị lửa nóng đốt cháy. Nếu tâm trí nếu không kiên định mà bỏ dở giữa chừng, sẽ khiến thân thể nhận phải thương tổn rất lớn.”

Trị giá hai mươi lăm vạn Huyền Hoàng tệ.

So sánh với các đan dược Thượng phẩm Huyền Giai khác, chênh lệch thật sự quá lớn.

Có lẽ là do cái tác dụng phụ này mới khiến giá cả thấp như thế.

Đan dược Huyền Giai vốn rất quý giá, nó có thể hỗ trợ cho tu luyện đạt đến cảnh giới Địa Cương cảnh một cách viên mãn.

Hơn nữa ở trong tông môn hiện nay, Địa Cương cảnh là xu hướng chính, nên có tiền cũng không mua được đan dược Huyền Giai.

Nhẩm tính lại số tiền tài mà bản thân hắn đang có, vơ vét tài sản của mấy cái xác cho đến bây giờ, tài sản tích luỹ được cũng coi như lớn, ước chừng phải hơn mười ba vạn. Có điều còn cách giá của chỗ đan dược này một khoảng khá xa.

Xem ra phải nghĩ biện pháp kiếm chác một vố mới được.

Lúc này, Lâm Phàm nhớ tới bộ kiếm pháp cấp Hạ phẩm Huyền Giai đang nằm lặng lẽ ở trong nhẫn trữ vật kia.

Đó chính là đồ vật lấy được từ trên người Liễu Phong, xem ra chỉ có cách nghĩ biện pháp từ công pháp Hạ phẩm Huyền Giai này thôi.

Buổi chiều.

Tại Đài Ân Oán của Tông môn.

Nơi nhiều người thì sẽ có mâu thuẫn, có mâu thuẫn thì sẽ phải

giải quyết. Mà tông môn để giúp đệ tử giải quyết các ân oán thì đã lập nên Đài Ân Oán này.

Chỉ cần không tổn thương đến tính mạng, có thể quyết đấu phân thắng bại.

- Đánh cược đi, đánh cược đi. Đệ tử ngoại môn nhị phẩm Hà Hư đấu với đệ tử ngoại môn nhị phẩm Bạch Hâm.

- Hà Hư tu vi Tôi Thể tầng sáu.

- Bạch Hâm tu vi Tôi Thể tầng 6.

- Đánh cược đi.

Ở trên Đài Ân Oán kia, một người nam tử trung niên đang cao giọng kêu gọi các đệ tử đánh cược. Chuyện này ở trong tông môn là rất bình thường, mà tông môn không có ít đệ tử xem chuyện này như một con đường phát tài làm giàu.

Đối với hai đệ tử ở trên đài mà nói, bọn họ đến là để giải quyết ân oán. Còn với các đệ tử dưới đài mà nói, đến đây là để làm giàu phát tài, đi lên đỉnh cao của cuộc đời.

Lâm Phàm đứng bên trong đám người, đeo mặt nạ. Ở Tông môn thì cách ăn mặc rất bình thường, sẽ không khiến bất cứ ai chú ý tới.

Hắn cảm thấy tông môn này má nó càng ngày càng lắm trò hay.

Vậy mà còn có cả đánh bạc.

Lâm Phàm không tham gia đánh cược, hắn lẳng lặng chờ đợi. Có thể có được khởi đầu tốt đẹp hay không còn phải xem lần này đã.

Hai người trên đài đang đối diện nhau, lửa giận phun trào. Khi được bắt đầu giải quyết ân oán, trong nháy mắt hai người đã động thủ.

Không mất bao lâu, Hà Hư thi triển một chưởng pháp đại khai đại hợp, thẳng tay đánh bay đối phương ngã xuống đất không dậy nổi. Sau đó hắn một cước đạp Bạch Hâm dưới chân, ánh mắt sắc bén, thần sắc bá đạo:

- Bạch Hâm, ngươi thua rồi. Nhớ kĩ cho ta, về sau nhìn thấy ta thì biết điều một chút.

- Hừ.

Trường kiếm trong tay Bạch Hâm bay đến một bên, miệng hộc máu tươi, căm tức nhìn Hà Hư.

Hà Hư vung ống tay áo, vô cùng ngạo nghễ, nhìn xuống Bạch Hâm:

- Chỉ cần hai tay ta cũng đánh bại được ngươi. – Sau đó hắn quay đầu đi thẳng xuống đài. Xem ra với hắn, Bạch Hâm không đáng để nhắc đến.

Tuy rằng tu vi hai người tương đương nhau, nhưng 'Trấn Hải Càn Khôn chưởng' của hắn đã tu luyện tới đỉnh cao từ lâu, thực lực sớm đã không ở mức mà Bạch Hâm có thể so sánh được.

Bạch Hâm gian nan đứng dậy, cầm lấy trường kiếm, vừa thổn thức vừa rời khỏi nơi này.

Hắn không nghĩ tới thực lực của mình so với Hà Hư lại chênh lệch lớn đến như vậy.

Hắn không cam lòng chút nào, tất cả chuyện này đều là do hắn không có lấy một môn công pháp cường đại nào cả.

Nếu như có một môn công pháp cường đại, mình làm sao mà thua nhanh như vậy được. Thậm chí đánh bại được Hà Hư cũng không phải là không có khả năng, chỉ là bây giờ có nói gì cũng đã muộn.

Lâm Phàm nhìn bóng dáng âm u kia, khuôn mặt giấu dưới lớp mặt nạ bất giác nhoẻn miệng cười.

Thất vọng được lắm.

Chỉ có thất vọng thì mới dễ ra tay.

Hắn lặng lẽ theo sau đuôi.

Tới tận vách núi cạnh tông môn.

Bạch Hâm ngồi nơi đó, lau khô máu tươi ở khoé miệng, nhìn phong cảnh mênh mông vô bờ trước mắt, không khỏi thở dài.

- Sư đệ, bây giờ thắng thua không phải là chuyện quan trọng, chỉ cần có ý chí không chịu lùi bước, đó mới là quan trọng. – Lâm Phàm đi đến, ngồi ở bên cạnh, thản nhiên cất tiếng.

Bạch Hâm nhìn thoáng qua người bên cạnh:

- Đa tạ sư huynh an ủi, nhưng mà thua chính là thua.

- Ngươi sai rồi, thất bại là mẹ thành công. Một lần thất bại chỉ làm ngươi phát hiện khuyết điểm của mình thôi. Chỉ cần biết bù lại được khuyết điểm ấy, nhất định sẽ đạt được thành công. – Lâm Phàm bắt đầu giở bài canh gà bồi bổ tâm hồn.

Mà Bạch Hâm nghe nói như vậy, không khỏi nhìn thẳng nhìn vào sư huynh xa lạ ngồi bên cạnh.

Hắn đột nhiên nhận ra sư huynh nói rất có đạo lý.

Cảm giác thất bại đã nhạt phai đi không ít.

Lâm Phàm cười, nói đùa, canh gà bồi bổ tâm hồn ngươi đã nghe qua chưa. Hôm nay vì để bán công pháp đi, cứ để ta dùng canh gà bồi bổ cho tâm hồn ngươi cái đã.

(“Chicken Soup for the Soul” - Một trong những tác phẩm bán chạy nhất thế giới của tác giả Jack Canfield, chuyên răn dạy triết lý sống.)

Chương 48: Quân lâm thiên hạ, nhiệt tình hăng hái!

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

- Sư huynh, xin hỏi huynh là ai? - Bạch Hâm cảm thấy sư huynh có học vấn như vậy, nhất định không phải kẻ tầm thường, chỉ nói có mấy câu đã khiến hắn hiểu ra nhiều điều, đương nhiên là phải kết giao một phen.

Lâm Phàm vẫy tay:

- Ta là ai không quan trọng, quan trọng là hôm nay chúng ta gặp nhau coi như là có duyên phận, có thể cùng trò chuyện.

Hắn sẽ không để mình bị bại lộ, bản thân đây là đang làm chuyện xấu, nếu bị phát hiện thì có mà toi cơm.

- Sư huynh, rốt cục thì tại sao ta lại thua chứ? – Bạch Hâm cảm giác như mình tìm được một tri kỷ, trong lòng có rất nhiều lời muốn nói, muốn tìm người để dốc bầu tâm sự.

Lâm Phàm hỏi lại:

- Tự ngươi đã biết rõ, sao còn hỏi ta làm gì?

- Đúng, ta biết, tất cả là vì công pháp ta tu luyện không đủ cường đại. Nếu ta có được một môn công pháp cường đại, nhất định ta sẽ không thua. – Trong lòng Bạch Hâm hiểu rõ nhưng sau đó lại nuối tiếc nói: - Nhưng một môn công pháp cường đại quý giá như vậy, chỉ với vốn liếng tích luỹ hiện tại của ta căn bản là không mua nổi.

- Haizzz…

Một tiếng thở dài vô vàn xót xa.

- Sư đệ, ngươi xem đây là gì? – Lâm Phàm nhìn quanh nhìn quất, đảm bảo không có ai mới vén áo khoác lên, lộ ra một môn bí tịch ở

ngay sát bên trên quần áo.

Bạch Hâm sửng sốt, thốt lên:

- Công pháp.

Lâm Phàm rất hài lòng gật gật đầu, đè nhỏ giọng nói:

- "Cuồng Phong kiếm pháp" – cấp Hạ phẩm Huyền Giai, rất hợp với sư đệ, thấy sao?

Bạch Hâm nuốt nuốt nước miếng, nhưng khi biết được đó là công pháp cấp Hạ phẩm Huyền Giai, lại tỏ vẻ tiếc nuối:

- Sư huynh, đây là Huyền giai hạ phẩm công pháp, chỉ khi nào tiến vào Địa Cương cảnh mới có thể tu luyện được.

Lâm Phàm đã biết điều ấy từ lâu, nhưng hắn không tin với tài ăn nói của hắn hắn không bán được vật này:

- Thế ta hỏi ngươi, ngươi nói có thể tu luyện hay không?

Bạch Hâm gật đầu:

- Cái này đương nhiên có thể tu luyện, chỉ là không có Nguyên Lực thúc đẩy thì sẽ ảnh hưởng đến uy lực mà thôi.

- Như vậy đi, sư đệ, bất cứ công pháp nào, hình thức thay đổi bản chất cũng không thay đổi. Nếu như ngươi có thể nắm được tinh tuý bên trong, cho dù không thể dùng Nguyên Lực thúc đẩy ra uy lực lớn nhất, nhưng ngươi nghĩ xem, có cường đại hơn kiếm pháp ngươi vẫn đang tu luyện hay không? – Lâm Phàm nhỏ giọng nói, cứ như đang thương thảo một vấn đề không thể để lộ ra ánh sáng.

- Sư huynh, nói có lý lắm. - Bạch Hâm tán đồng.

Lâm Phàm cảm thấy lửa đã được nhen kha khá rồi, đã có thể đi trực tiếp vào vấn đề chính, hắn không tin mình không thực hiện được, bèn thở dài một tiếng:

- Haizz, gặp nhau cũng là duyên phận, ta với sư đệ coi như vừa gặp đã quen. Nay sư đệ vì công pháp mà phiền não, sư huynh ta không thể thấy chết không cứu. Môn 'Cuồng Phong kiếm pháp' này bán cho sư đệ, sư đệ ngươi có muốn mua hay không?

- Sư huynh, huynh thật sự muốn bán cho ta? - Bạch Hâm thở dồn dập, nhưng sau đó lại cúi đầu - Sư huynh, chỉ sợ là ta mua không nổi.

Lâm Phàm đương nhiên biết thừa thằng này nghèo kiết xác, công pháp Hạ phẩm Huyền Giai không có mười vạn trở lên mà muốn mua thì có mà nằm mơ đi.

- Sư đệ, ngươi nói thật cho sư huynh nghe đi, ngươi có bao nhiêu? – Hiện tại, Lâm Phàm chỉ muốn bán tống bán tháo, có thể bán bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Bạch Hâm nói:

- Sư huynh, nói thật với huynh, toàn bộ gia sản của ta chỉ có hơn hai vạn một chút. Ta vốn muốn từ từ tích góp, mua một bộ kiếm pháp cấp Nhân Giai mà thôi.

- Được, ta thấy sư đệ cũng là người thẳng thắn, hai vạn thành giao luôn, được không? – Lâm Phàm nói một hơi.

- A? - Bạch Hâm sửng sốt, sau đó nháy mắt đỏ bừng mặt - Sư huynh, đây chính là kiếm pháp Hạ phẩm Huyền Giai, huynh thật sự muốn bán cho ta chỉ hai vạn?

Bạch Hâm thật sự không thể nào tin nổi. Đây chính là công pháp Hạ phẩm Huyền Giai đó, nếu như mua ở tông môn thì chính là giá trên trời.

- Đương nhiên. – Lâm Phàm nói.

Bạch Hâm không thể ngờ trong tông môn lại có sư huynh tốt như vậy, đây là điều hắn chưa từng nghĩ đến.

Lâm Phàm nhìn quanh quất, rồi nhanh nhẩu lấy công pháp ra:

- Sư đệ, mau mau kiểm hàng, chúng ta trao đổi.

Bạch Hâm chỉ nhìn thoáng qua, liền nhanh chóng mang tiền tích góp ra:

- Đa tạ sư huynh.

Mối đầu tiên thành công, tâm tình Lâm Phàm rất là vui sướng, sau đó đứng dậy đi về phía trước, đột nhiên lại dừng lại, khí tức trầm ổn nói:

- Sư đệ, sư huynh có lời này muốn nói với ngươi.

Bạch Hâm đối với vị sư huynh vô danh này vô cùng cảm tạ, gật đầu liên tục:

- Sư huynh, mời nói.

Lâm Phàm hít sâu một hơi:

- Chỉ cần tâm không sợ hãi, gió mát sẽ thổi đến. Con đường ở phía trước nhất định có nhiều khó khăn và thất bại, thuận theo chiều gió có thể sẽ thoải mái, nhưng sẽ không thể đi lên vị trí cao được. Ngược gió mà đi sẽ đau đớn, nhưng mới có thể leo lên được đến đỉnh núi. Ở trên đỉnh cao nhìn xuống, giữ trong lòng một trái tim quả cảm, quân lâm thiên hạ, nhiệt tình hăng hái.

- Hãy nỗ lực mà nuôi dưỡng tấm lòng hướng Phật, cây xanh sẽ tự nảy mầm, hướng thẳng về phía mặt trời.

Lâm Phàm tiếp tục đi về phía trước, giơ tay lên, quay lưng về phía Bạch Hâm mà vẫy vẫy:

- Sư đệ, cố gắng lên, sư huynh tin tưởng ngươi sẽ thành công.

Bạch Hâm đứng thẳng tại chỗ, nhìn tấm lưng ở phía xa đang khoác lên ánh nắng chói lòa từ ánh mặt trời chiếu rọi, hốc mắt có chút ẩm ướt, chưa bao giờ có ai nói với hắn những lời này. Hắn vô cùng phấn chấn mà nói:

- Sư huynh, ta sẽ cố gắng!

Hắn gào lên, thất bại là mẹ thành công, trong lòng hạ quyết tâm, nhất định phải khắc phục khuyết điểm, không sợ thất bại.

...

- Thật mẹ nó thoải mái, thế là hai vạn vào túi.- Ở một nơi không có ai, Lâm Phàm cất tiền vào nhẫn trữ vật, sau đó lại cầm ra một quyển bí tịch, cất vào trong quần áo, tiếp tục tìm kiếm mục tiêu tiếp theo.

Hắn sao chép 'Cuồng Phong kiếm pháp' thành rất nhiều bản, chỉ cần bán hết ra ngoài là khỏi phải lo lắng gì nữa.

Có điều cần phải cẩn thận một chút mới được, đây là ở tông môn, nếu như bị bắt được thì coi như xong đời.

Một hồi vừa rồi, sau này không thể lấy lý do này nữa.

Trên đường, có không ít đệ tử đi ngang qua.

Lâm Phàm chuyên môn tìm các đệ tử tu luyện kiếm pháp để ra

tay. Những kẻ giàu có thì thôi, tư tưởng kiểu bọn đấy có khi chẳng coi mình ra cái gì, nói không chừng còn đi tố cáo mình như chơi.

Lúc này, một tên đệ tử mang trường kiếm trên lưng rơi vào tầm mắt của Lâm Phàm.

Hắn liền mau lẹ đuổi theo, hai người song song nhau mà đi.

Tên đệ tử kia quay đầu, có chút nghi hoặc nhìn Lâm Phàm, không biết thằng này là thằng nào định làm gì. Không đợi hắn mở miệng Lâm Phàm liền lên tiếng trước.

- Sư đệ, cho ngươi xem một thứ hay ho, có muốn nhìn hay không?

Đệ tử này có chút không hiểu người này muốn làm gì, nhưng vẫn gật gật đầu:

- Thứ gì?

Lâm Phàm thừa dịp không ai chú ý, lặng lẽ vén một góc áo lên, để lộ ra công pháp dắt bên trong.

- Công pháp Hạ phẩm Huyền Giai, ngươi biết đấy, đúng là đồ xịn phải không?

Động tác lén lén lút lút, giọng nói thì dung tục, giống hệt bọn người bán đồng hồ và di động dạo ở trên đường kiếp trước, đều hành động lặng lẽ.

- Ha ha... - Tên đệ tử này nhìn thấy công pháp thì lập tức cười đến xán lạn, cười bỉ ổi như bắt được vàng, ánh mắt trở nên quái dị: - Đồ xịn, đúng là đồ xịn.

Hắn hiểu rõ, đây là buôn bán công pháp, trước kia ở tông môn không phải chưa từng có, chỉ là bị chỉ trích một hồi, trên cơ bản đã không còn nữa.

Không ngờ mình lại may mắn như vậy, thế mà có thể gặp được.

Lâm Phàm vừa thấy đối phương có ý muốn mua, cười vô cùng xán lạn:

- Sư đệ, đi, chúng ta đi vô hẻm nhỏ nào, từ từ rồi nói chuyện.

- Được được…

...

Mãi cho đến khi ráng chiều hạ xuống.

Lâm Phàm đi đến chỗ không người, cởi mặt nạ xuống, sau đó nhìn nhìn số tiền trong nhẫn trữ vật, cười đến chói lóa.

Đúng là lời to.

Nếu biết con mẹ nó sớm đã sao chép nhiều hơn mấy phần.

Mặc dù có vàn bản giá một vạn cũng bán, nhưng tiền thì vẫn là tiền.

Dựa vào bản "Cuồng phong kiếm pháp" này đã bán được hai mươi vạn Viêm Hoa tệ, tốc độ kiếm tiền của mềnh đúng là nhanh như gió, hiện tại đã có đủ tiền để mua đan dược.

Trong lòng thật vui vẻ.

Mà lúc này, ở một nơi khác.

Một đệ tử dẫn theo các sư huynh chấp pháp đi đến chỗ ban đầu Lâm Phàm buôn bán:

- Các sư huynh, vừa rồi ta phát hiện có đệ tử vụng trộm buôn bán công pháp, chỉ là ta không biết hắn đi đâu mất rồi.

Các sư huynh chấp pháp nhìn nhau, chuyện này cần phải điều tra kỹ lưỡng.

Được cái may là Lâm Phàm chỉ bán một lúc thì không bán nữa, nếu mà còn tiếp tục bán thì có khi đi đời nhà ma thật.

Chương 49: Xuất phát đi, Phàm Phàm của ta

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Ôm số tiền vất vả một ngày kiếm được, trong lòng hắn có phần mỹ mãn, cuối cùng cũng nhờ vào năng lực bản thân mà kiếm được số tiền này.

Sau đó hắn liền đến Luyện Đan đường, vô cùng phong độ mua đan dược thượng phẩm Huyền giai.

Tuy rằng khi dùng có tác dụng phụ rất mạnh, nhưng có liên quan gì đến mình?

Đừng có kể lể với ta nữa, gì mà cực kì đau đớn, tra tấn, những cảm giác đau này đều không là vấn đề.

Châm ngôn của ông mày chính là, chỉ cần không nổ tan xác thì không thành vấn đề.

Số tiền còn lại hắn chưa động tới, giờ thì hắn đã hiểu rõ, muốn tu luyện đến cảnh giới cao thì cần phải có tiền.

Tu vi thấp thì bần cùng là lẽ đương nhiên.

Tu vi cao thì tiền tài không phải vấn đề.

Hầu hết của cải đều nằm trong tay một số ít người, phần còn lại trong tay một đám nghèo loz, hơn nữa còn đang làm việc cho những có kẻ tu vi cao, đem lại càng nhiều lợi lộc cho chúng.

Cũng giống như xã hội ở kiếp trước.

Trong phòng.

Hắn ngắm nghía viên đan dược màu đỏ trong tay, không chút do dự nuốt xuống, sau đó lập tức vận công, bắt đầu luyện hóa.

Rắc!

Lâm Phàm cảm giác xương cốt đang biến chuyển, giống như muốn nổ tung ra vậy, đương nhiên cũng chỉ là cảm nhận, hoàn toàn không thấy khó chịu.

Điểm khổ tu không ngừng tăng lên.

Đan dược sức mạnh vô cùng lớn, được tích hợp vào cơ thể càng thêm phần gia tăng tu vi.

Nếu người khác chứng kiển cảnh này nhất định sẽ bị dọa tới trợn mắt há mồm, tên này tởm vãi đái, dùng loại đan được này mà không có chút khó chịu nào sao?

Đương nhiên, chẳng ai ngờ được Lâm Phàm sở hữu "Thân bất tử", hơn nữa còn vô cảm với sự đau đớn.

Ngày hôm sau!

Lâm Phàm mở mắt, nở nụ cười đắc ý.

- Tu vi của ta hãy bùng nổ đi.

- Thăng cấp.

Hắn ấn vào dấu (+), tiêu hao 128000 điểm khổ tu.

Tu vi: Tôi Thể tầng chín (+).

Đúng thời khắc đột phá ấy, cơ thể Lâm Phàm có sự thay đổi vô cùng lớn, toàn thân bên trong như muốn nổ tung ra, tất cả xương cốt, nội tạng, tủy xương đều đạt đến đỉnh điểm.

So với tôi thể tầng tám lúc trước, quả thực có sự khác biệt quá lớn, chính là sự thay đổi về sức mạnh.

Tên Thanh Manh hồi trước chính là Tôi Thể tầng chín, hoàn toàn dựa vào hình thức cấp bậc để chèn ép các huynh đệ của ta.

Nếu không phải nhờ bản thân tu luyện "Lang Nha Bổng mạnh mẽ" đến cảnh giới cao như vậy, e rằng cũng khó mà chèn ép được Thanh Manh.

Kiểm tra bảng điều khiển.

"Tính danh: Lâm Phàm.

Tu vi: Tôi Thể tầng chín (+)

Điểm khổ tu: 58654

Điểm tích lũy: 340”

“Thiên phú: Thân bất tử”

“Rút thưởng: Thanh Đồng (100), Bạch Ngân (300), còn lại chưa được mở.”

Tu luyện liên tục từ tối đến sáng quả thực không lãng phí một giây phút nào, hơn nữa kết hợp với đan dược còn tích lũy được đủ điểm khổ tu trị, một bước đột phá đến Tôi Thể tầng chín.

Còn chuyện tiến vào Địa Cương cảnh đã nằm trong tầm với rồi, chỉ cần thêm chút thời gian mà thôi.

Mục tiêu hiện tại chính là kiếm thêm điểm tích lũy để nâng cấp “Lang Nha Bổng mạnh mẽ” đến cấp chín, lên cấp chín cần 2600 điểm tích lũy, cũng không quá nhiều, đi đánh một đám yêu thú là được.

Tinh thần sảng khoái, toàn thân dễ chịu.

Lúc Lâm Phàm bước ra thì phát hiện bên ngoài có không ít các đệ tử mặc áo giáp, không khỏi có chút nghi hoặc.

- Các đệ tử Chấp Pháp đường đang làm gì vậy, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?

Lâm Phàm thầm nghĩ.

Và rồi hắn nhìn thấy Lã Khải Minh đang đứng quan sát đằng xa, lập tức tiến đến.

- Sư huynh, đã xảy ra chuyện gì vậy? - Lâm Phàm hỏi.

Lã Khải Minh nhỏ giọng đáp:

- Nghe nói hôm qua có đệ tử lén lút bán trộm công pháp, người của Chấp Pháp đường liền bắt đầu đi kiểm tra rồi.

Lâm Phàm nghe thấy lời này liền giật mình, chẳng phải là đang nói chính mình sao.

- Vậy có phát hiện được manh mối gì không? - Lâm Phàm hỏi nhỏ, nếu bị phát hiện thì sẽ phải rời khỏi đây, mà hiện tại hắn vẫn

chưa muốn đi lắm.

Nơi này mọi người đều biết đối nhân xử thế, nói chuyện lại dễ nghe, vô cùng thích nơi đây, mà còn chưa hưởng thụ đủ nữa.

- Không có, chỉ là có đệ tử báo cáo, Chấp Pháp đường liền tới điều tra một chút. Cũng không biết vị huynh đệ nào lại to gan như vậy. Trước đây những môn đệ lén lút buôn bán công pháp đều bị bắt quy án chịu phạt rồi, không ngờ vẫn còn có kẻ dám làm. - Lã Khải Minh cảm thán, vẻ mặt có chút bối rối, có lẽ bởi vì bản thân chưa từng gặp phải kẻ buôn bán trộm công pháp như này.

Nói chung là kiểu buôn bán công pháp chui như này rẻ hơn rất nhiều so với tông môn.

Lâm Phàm thở phào nhẹ nhõm, may mà không bị phát hiện, nhưng trong lòng cũng thầm rủa không biết là kẻ nào tố giác, thực khốn nạn.

- Ấy, sư đệ, sao ta cảm thấy hôm nay đệ có gì đó không giống với thường ngày? - Lã Khải Minh nhìn Lâm Phàm, thực sự cảm thấy có chỗ không giống, nhưng mà không giống ở điểm nào thì nhất thời không nói ra được.

Lâm Phàm ngó trên ngó dưới, bản thân thay đổi sao?

Xem ra là do tu vi thăng cấp, toàn thân đều phát ra sinh lực.

- Chắc là trở nên đẹp trai hơn rồi. - Lâm Phàm tự đắc đáp.

Lã Khải Minh không còn lời nào để nói, sư đệ thực quá tự luyến, thôi tốt nhất là không nên vạch trần ra.

Không còn chuyện gì nữa, Lâm Phàm liền chào tạm biệt Lã Khải Minh. Hắn còn bận làm việc lớn, cần phải đi kiếm nguyên liệu chế tạo lựu đạn, thế là liền lập tức xuất phát.

Vài ngày sau.

Lâm Phàm nhìn nhẫn trữ vật có hàng trăm quả lựu đạn, không khỏi nở nụ cười sung sướng.

Lần này đã chuẩn bị ổn thỏa, có thể thỏa sức làm càn rồi.

Lũ yêu thú, ta đến đây, hi vọng các ngươi đừng quá đau buồn, ta sẽ nhẹ nhàng với các ngươi.

Sáng sớm, hắn sắp xếp thu gọn đồ đạc, chuẩn bị rời khỏi tông môn.

- Sư đệ, đệ đi đâu vậy? - Âm Tiểu Thiên và Cao Đại Tráng lúc nào cũng ở cùng nhau, cứ mỗi lần xuất hiện đều có mặt cả hai người.

Lâm Phàm cứ thắc mắc trong lòng, có khi nào hai người này có gì đó thiệt không.

Nhưng đành phải tạm gác lại vấn đề này, dù sao thì nói thẳng ra cũng khiến người khác khó lòng chấp nhận, vậy quả thực không ổn.

- Đệ ra ngoài có chút chuyện, Âm sư huynh, các huynh tới làm gì vậy? - Lâm Phàm hỏi ngược lại.

Âm Tiểu Thiên cười đáp:

- Ta cùng Cao sư huynh của đệ gần đây ở tông môn hoài có chút buồn phiền nên định đi dạo qua thành Vân Lạc giải sầu chút, sư đệ có cùng đường không?

Hắn đương nhiên không muốn đi cùng với hai người này. Muốn làm chuyện đại sự mà lại có người bên cạnh thì thực vướng chân vướng tay, bèn đáp:

- Sư huynh, không cùng đường rồi, đệ đi ngược đường với các huynh.

- Thôi được, sư đệ, vậy hai huynh đi trước đây, đi ra ngoài nên chú ý an toàn.

Âm Tiểu Thiên và Cao Đại Tráng vẫy tay chào.

- Được.

Lúc này, Lâm Phàm đã chuẩn bị sẵn sàng, lập tức rời tông. Lần này không cày đủ điểm tích lũy hắn tuyệt đối sẽ không quay về.

Và hắn gấp rút lên đường, kể cả đêm khuya cũng không nghỉ ngơi.

Ba ngày sau.

Lâm Phàm nhìn rừng cây um tùm trước mắt, khuôn mặt lập tức lộ vẻ tươi cười.

Lũ yêu thú, ta đến rồi đây.

Rừng Tê Hà.

Đây là nơi lũ yêu thú sinh sống, phạm vi cả khu rừng rất rộng. Bọn yêu thú phía ngoài bìa rừng thì không đáng nhắc tới, nhưng nếu tiến vào sâu trong rừng sẽ gặp phải yêu thú cấp Địa Cương cảnh, thậm chí còn có cả yêu thú Thiên Cương cảnh, vô cùng nguy hiểm.

Đối với Lâm Phàm mà nói, mục đích chính là cày điểm tích lũy, chẳng hề nghĩ tới đi gây hấn với loại đại yêu thú đáng sợ như vậy.

Chương 50: Lâm Phàm, xong

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Một thân một mình tới đây thực có chút căng thẳng, nếu bị yêu thú bao vây, nhất định sẽ chỉ còn đường chết, không chết thì cũng bị lột da. Nhưng đối với kẻ điên khùng như Lâm Phàm thì chẳng có ảnh hưởng gì.

Hắn hoàn toàn không thèm để mắt tới khu vực phía ngoài rừng, tiếp tục đi sâu vào trong.

Một đàn sói xám.

Lâm Phàm lập tức bỏ qua vài chục con sói xám đáng thương, không buồn ra tay. Lần trước đã giết sạch cả một đàn đông đúc, cũng nên để cho chúng cơ hội nghỉ ngơi phát triển nữa.

Húúúú!

Đi sâu đến một phạm vi nhất định, tiếng gầm gừ của yêu thú càng ngày càng nhiều, mà tiếng gầm gừ này tựa như tiếng sấm, vô cùng vang dội.

Lắng nghe tiếng vang liền biết được yêu thú có tiếng gầm dữ dội đến thế nhất định không phải loại tầm thường.

Lâm Phàm nghênh ngang bước tới, cây cối xung quanh cũng trở nên to lớn hơn, độ ẩm thấp ngày một tăng lên.

Đúng lúc này, mắt hắn sáng lên, một đàn yêu thú xuất hiện phía sau những khối đá lớn ở bãi đất trống trước mặt.

Diều hâu Tích Giác!

Hình dáng chúng trông như diều hâu thường, trên đầu mọc một sừng trắng dài, giống với xương cột sống của người, bốn móng vuốt dài sắc bén nhọn hoắt, đuôi mảnh và dài, phía sau đuôi mở ra là hàm răng nhọn có thể cắn kẹp.

Trong nhóm yêu thú chưa đạt tới Địa Cương cảnh, loại yêu thú này đã thuộc dạng khó nhằn.

Thường thì chúng đều là Tôi Thể tầng sáu, tầng bảy, nhưng cũng có có cả Tôi Thể tầng tám.

Các môn đệ có thực lực ngang hàng với loại yêu thú này còn không dám gây hấn.

Bởi vì tốc độ của lũ yêu thú này rất nhanh. Ngoài ra toàn thân chúng trên dưới đều có tác dụng công kích, đặc biệt là phía sau đuôi khiến người khác khó phòng bị được. Nếu đột nhiên bị nó lướt qua cắn kẹp cho thì có thể bị cắn nát cả người.

- Được lắm. - Lâm Phàm nở nụ cười, đếm kĩ có khoảng gần hai mươi con, nếu giết sạch được bọn chúng thì nhất định sẽ kiếm được một mớ điểm.

Hắn nấp về phía sau, không chút do dự lôi lựu đạn ra, kéo chốt rồi ném thẳng vào trong.

Từng quả từng quả lựu đạn được ném ra không chút do dự, cứ nổ chết một loạt đã rồi tính tiếp.

Đám diều hâu Tích Giác đang nghỉ ngơi, nghe thấy tiếng động liền lập tức có phản ứng, quan sát xung quanh. Khi nhìn thấy một vật có hình tròn lăn tới, lũ yêu thú còn đang nghi ngờ không biết là thứ đồ gì.

Trong đó có một con diều hâu Tích Giác còn tưởng là đồ ăn, há mỏ nuốt luôn quả lựu đạn.

Đối với loại yêu thú dưới Địa Cương cảnh này, tưởng chúng có trí thông minh thì chỉ là trong mơ mà thôi.

- Hầy, chúng mày chết cũng không oan đâu. - Lâm Phàm chứng kiến cảnh này thì chẳng muốn nhiều lời nữa. Ngay cả lựu đạn của ta cũng dám nuốt, không biết bọn này lấy dũng khí từ đâu ra.

Hắn đếm thầm bảy giây.

Bùm!

Quả lựu đạn nổ tung trong nháy mắt.

“Điểm tích lũy +60

Điểm tích lũy +70

Điểm tích lũy +60

...”

Lâm Phàm dựa lưng vào tảng đá, mắt hơi nhắm lại. Nghe thấy những tiếng nổ vang dội này, hắn không muốn nói gì nữa, trong lòng vô cùng thương cảm.

Vạn vật trên thế gian đều bình đẳng như nhau, các ngươi có quyền sinh tồn. Nhưng không còn cách nào khác, các ngươi không chết thì là ta chết.

Hi vọng kiếp sau các ngươi có thể trở thành người, không phải làm yêu thú nữa.

Kết thúc cầu nguyện.

Lâm Phàm lấy Lang Nha Bổng từ trong nhẫn trữ vật ra, vẻ mặt bá đạo, sau đó nhảy ra từ sau tảng đá:

- Giết...

Giữa tâm vụ nổ, con diều hâu vương sững sờ chứng kiến tất cả.

Đến bây giờ nó vẫn chưa kịp có phản ứng gì, các tiểu đệ rốt cục bị sao vậy, sao đột nhiên lại bị nổ tan tác thế này.

Bùm!

Tiếng nổ lớn từ bên trái truyền đến.

Diều hâu vương lập tức quay lại, tiểu đệ vừa nãy còn lành lặn, trong chớp mắt liền biến mất không thấy nữa.

Rốt cục là có chuyện gì, cũng không thấy kẻ địch, sao tất cả lại biến mất thế này.

- Giết!

Đột nhiên, nó nghe được giọng nói loài người. Chỉ thấy phía trước là một con người đang vác vũ khí cực lớn xông về phía mình. Chuyện này khiến diều hâu vương vô cùng phẫn nộ, nó rít gào một tiếng, lao ra tấn công đối phương.

- Chậc chậc! - Lâm Phàm không ngờ con diều hâu vương này may

mắn như thế, nhiều lựu đạn như vậy mà không nổ chết nó, còn bắt mình phải dứt điểm.

"Lang Nha Bổng mạnh mẽ" mang theo uy lực vượt trội bùng nổ.

Diều hâu vương vô cùng mạnh nhưng cũng không phải sắt thép, một chùy nện xuống lập tức bị nổ tan xác.

"Điểm tích lũy +80."

Sảng khoái.

Kiểm tra điểm tích lũy đã được 1350 điểm.

Trận đầu toàn thắng, thuận lợi tiến lên.

Hiện tại, Lâm Phàm vô cùng tự tin với con đường phía trước. Nơi đây không thiếu yêu thú, chỉ cần tiếp tục cố gắng, muốn trở thành ông trùm điểm tích lũy chỉ còn là vấn đề thời gian.

Lông yêu thú thực ra cũng có chút giá trị, nhưng sức mạnh của bọn yêu thú này quá yếu, không thèm để mắt tới nữa.

Trừ phi là yêu thú cấp cao mới có thể khiến hắn để mắt tới.

Không nói chuyện khác nữa, tiếp tục tìm yêu thú rồi tiến hành oanh tạc.

Ở trong rừng Tê Hà một lúc, tiếng gầm gừ ở khắp mọi nơi, những con yêu thú cấp thấp nghe thấy tiếng gầm rú đều bị dọa chạy tán loạn.

- Còn con nào nữa.

Lâm Phàm vác Lang Nha Bổng bước đi trong rừng, hắn cảm giác như đã trở thành bậc đế vương ném pháo đang hành tẩu, chỉ cần có yêu thú sẽ có bóng dáng hắn.

Lũ yêu thú dưới Địa Cương cảnh đều đã bị pháo nổ cho tan tác, đang tháo chạy khắp nơi.

Đối với loại yêu thú này, mặc dù số lượng đông đảo, nhưng đều không là gì so với lựu đạn. Một quả lựu đạn không đủ thì hai quả, không tin không trừng phạt được lũ này.

Kiểm tra điểm tích lũy, đã đạt được 6000 điểm.

Thu hoạch được nhiều như vậy đã khiến Lâm Phàm cực kì hài lòng. Không phải do lười biếng mà vì địa bàn của yêu thú vô cùng nhỏ bé so với cả khu rừng Tê Hà rộng lớn. Đối với Lâm Phàm mà nói, muốn vượt sang khu vực khác cũng phải mất chút thời gian.

Về phần địa bàn nằm sâu trong rừng của đại yêu thú, hắn tạm thời chưa suy tính tới.

Gặp phải yêu thú Địa Cương cảnh thì phiền phức rồi.

Hơn nữa cũng không kiếm chác được nhiều bằng bọn yêu thú này.

Lúc này, trong một hang động tối ở trong rừng Tê Hà, đột nhiên xuất hiện hai tròng mắt đỏ ngầu.

Hai tròng mắt đỏ kia giống như đá hồng ngọc, ở trong hang động tối trở nên vô cùng chói mắt.

Grừ!

Một tiếng gầm lớn từ trong hang động phát ra ngoài, âm vang vô cùng lớn, phá hủy hết thảy mọi thứ xung quanh.

Nó vốn đang ngủ say thì bị đánh thức bởi những âm thanh chói tai kia.

Bùm!

Bùm!

Tiếng nổ này khiến nó vô cùng giận dữ, rốt cục là kẻ nào lại dám lởn vởn gần địa bàn của nó tạo ra thứ âm thanh vô cùng khó chịu này.

Nó muốn nghiền nát đối phương thật tàn bạo.

Ở cửa hang, một bóng dáng to lớn bò ra từ bên trong, sau đó nó đứng thẳng lên, phát ra hơi thở đáng sợ.

...

- Hầy, lũ yêu thú bọn bây đâu hết rồi. - Lâm Phàm rạo rực, trong lòng vô cùng thỏa mãn, cảm thấy cuộc đời này thật tươi đẹp.

Nhìn điểm tích lũy tăng vùn vụt, hắn cảm nhận được một loại khoái cảm khó diễn tả bằng lời.

Dù sao thì vẫn còn rất nhiều lựu đạn, nhất định phải dùng hết mới quay về.

Gầm!

Đột nhiên, một tiếng gầm giận dữ cực đại vang đến, vang vọng cả trời đất, những chiếc lá trên cây cổ thụ ào ào rụng xuống.

Lâm Phàm bịt tai lại.

- Ôi đuỵt, rốt cục là tiếng gầm của loại yêu thú gì mà chỉ dựa vào tiếng gầm thôi đã có uy lực lớn như vậy, thật quá đáng sợ. - Lâm Phàm thầm cảm thán.

Không thể dây vào! Không thể dây vào!

Suy tính của hắn chính là chuyên chọn những con nhỏ mà xử, còn những con lớn thì cứ để về sau rồi tính.

- Í, trời hình như tối rồi. - Lâm Phàm bất chợt phát hiện dường như có một bóng râm bao phủ lấy mình, mà bóng râm này càng lúc lại càng lớn.

Vừa ngẩng đầu nhìn lên hắn liền tròn mắt kinh ngạc, lập tức gào thét:

- Cái đệt! Con khỉ to vãi này ở đâu chui ra vậy.

Ma vượn mắt đỏ, cường đại yêu thú trên Địa Cương cảnh, là hậu duệ của hung vượn thời cổ, vô cùng hùng mạnh, khát máu, trong đám yêu thú thuộc lại khó đối phó nhất.

Rầm!

Con yêu thú to lớn che phủ cả bầu trời, trong chớp mắt che khuất luôn Lâm Phàm. Rồi nó nhảy mạnh xuống đất, toàn bộ mặt đất đều chấn động. Lấy vị trí của Lâm Phàm làm trung tâm, mặt đất nứt ra chi chít tựa như một mạng nhện dày đặc.

Lâm Phàm chưa kịp phản ứng thì đã bị một bàn tay khổng lồ bao trùm.

Hự hự!

Một vũng máu nhuốm đỏ bàn tay của Ma vượn mắt đỏ.

Lâm Phàm, xong!

Chương 51: Lôi mày theo cùng

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Ma vượn mắt đỏ đứng đó, bắp thịt nổi lên cuồn cuộn cuộn trông rất dữ tợn, quanh người nó lại tản ra bầu không khí hết sức khủng bố. Nó lắc lắc bàn tay, để cho máu thịt dính trên tay văng đi.

Trong mắt nó, kẻ kia cũng chỉ bé nhỏ không khác gì con kiến, chỉ một bàn tay là có thể đập chết tươi.

Tất cả yêu thú trong vùng phụ cận có thể cảm nhận được khí tức cuồng bạo này đều nằm rạp xuống đất, run bần bật. Dưới sự bức bách của vương giả, chúng nó không thể phản kháng.

Hổn hển.

Ma vượn mắt đỏ phì ra hơi khói trắng nóng hầm hập từ trong mũi. Hai tròng mắt nó đỏ như máu, trông vô cùng hung lệ. Trên lồng ngực nó chi chít là khe rãnh của những vết sẹo. Nó thô lỗ đập hai tay lên ngực, rống một tiếng vang vọng chấn động đất trời, như một lời uy hiếp khiến vạn vật phải thần phục. Để tuyên cáo trong địa bàn của nó, không cho phép bất cứ sinh linh nào bén mảng càn quấy.

Với con kiến dám quấy rầy này, nó đã chẳng mảy may nương tay. Và rồi nó xoay người rời đi.

Cái bóng hung dữ to lớn ấy bước đi trong rừng sâu, khiến muôn loài tránh né, không có một con yêu thú nào dám tiến lên trước mạo phạm đến nó.

Yêu thú trên cấp Địa Cương cảnh chính là khủng bố đến nhường ấy.

Mười giây sau.

Giữa vũng máu đỏ lòm trên mặt đất, một thi thể nhơ nhớp máu dần dần mở mắt.

- Mẹ kiếp! Vừa xảy ra chuyện gì vậy? - Lâm Phàm từ cái vũng ấy bò ra, nhìn thân thể trần như nhộng của mình, cả người liền đờ ra. Sau đó hắn rút một bộ quần áo từ trong nhẫn trữ vật ra mặc vào.

Hình như là trời đột ngột tối, rồi có một con khỉ tới đập mình một chưởng, sau đó mình không còn cảm giác được bất cứ chuyện gì xảy ra nữa.

Lúc này hắn chú ý đến mặt đất dưới chân mình. Đất nứt ra thành từng khe lớn, kéo ra rất dài rất xa, nhìn không thấy giới hạn.

- Khủng bố thật.

Hiện tại trong đầu hắn cũng chỉ có ý nghĩ này, mình bị một con khỉ giết chết, hơn nữa còn không có chỗ trở tay.

- Đệch mợ mi, ông đây đánh yêu thú kiếm điểm tích lũy thì chọc éo gì tới mi. Coi như mi giỏi, cũng cậy mạnh hiếp yếu quá rồi đó. - Lâm Phàm chửi thề trong lòng, thật sự rất khó chịu. Hắn bị giết chết không rõ ràng, còn chưa kịp nói lời một lời hai đã nghẻo cmnr, bảo hắn nhịn sao cho thấu.

- Mi chờ đó cho ta, thù này ta sẽ ghi nhớ kỹ. Tuy ta cũng không rõ ngươi là cái giống gì, nhưng sau này chỉ cần gặp bọn khỉ, ta nhất định sẽ làm gỏi hết sạch.

Thời khắc này, Lâm Phàm đã ký kết ân oán với bộ tộc Ma vượn mắt đỏ rồi.

Vừa rồi hắn còn chẳng biết mình chết ra làm sao, vẫn hơi sợ hãi. Bây giờ xem ra nơi này có thằng trùm nào đấy không thể đụng vào, vậy thì mình kiếm chỗ nào xa xa một chút. Chọc không nổi mi, ô kê, ông lượn là được chứ gì.

Thất bại nhất thời không thể bào mòn đi lòng hăng hái kiếm điểm tích lũy của Lâm Phàm. Hắn vỗ vỗ quần áo, tiếp tục đi về phía trước, con đường bạo phá yêu thú vĩnh viễn sẽ không chấm dứt.

Sau khi đi được một đoạn.

Lâm Phàm dừng lại, trước mắt lại có yêu thú, hơn nữa vẻ mặt của bầy yêu thú này có chút khiếp đảm. Dường như chúng vừa bị thứ gì dọa sợ.

- Hê hê, cơ hội lại tới rồi.

Tâm trạng hắn cực kỳ tốt, nơi này là thiên đường của yêu thú, cũng chính là thiên đường kiếm điểm tích lũy của mình.

Yêu thú Địa Cương cảnh mình trêu không nổi, thì mình bắt nạt bọn yêu thú Tôi Thể cảnh thôi. Nghĩ đến đấy, hắn liền lấy lựu đạn ra, canh thời gian, thừa dịp đám yêu thú này vẫn còn đang ngáo ngơ, cứ thế mở màn.

Bùm!

Tiếng nổ mạnh lại bùng lên, vang vọng cả đất trời, đối với bầy yêu thú mà nói đây chính là âm thanh đoạt mệnh. Nhưng đối với Lâm Phàm, đây mới là âm thanh của thiên đường.

Trong một hang động nào đó.

Ma vượn mắt đỏ đang nằm sấp, ngủ say.

Đột nhiên!

Nó mở hai tròng mắt màu máu, lóe ra hung ác vô cùng. Nó lại nghe được tiếng ồn kia, âm thanh ầm ĩ ấy cứ cuồn cuộn không ngừng.

Húúúú!

Tiếng rống giận dữ, phẫn nộ từ trong hang động truyền ra ngoài. Lũ yêu thú sống trong lãnh địa của Ma vượn mắt đỏ không biết chuyện gì đã xảy ra, rốt cuộc là giống loài nào có thể khiến cho bá chủ phẫn nộ như thế.

Ma vượn mắt đỏ xuất chinh. Một yêu thú vô tri cấp Địa Cương cảnh tầng một xuất hiện ở trước mặt ma vượn, ma vượn thẳng tay chộp lấy nó nhét vào miệng. Máu đỏ bật ra từ hàm răng sắc bén của nó, nhuộm đỏ một mảng, khiến cho ma vượn vốn đã vô cùng dữ tợn nay lại trông càng thêm hung ác.

Nó nhún chân xuống, hai tròng mắt đỏ như máu nhìn chằm chằm ra xa, phát ra một sức mạnh mãnh liệt.

Ầm!

Rồi tựa như tia chớp, nó biến mất về phía chân trời.

...

Tâm tình lúc này của Lâm Phàm rất vui sướng, điểm tích lũy tăng

không ngừng, đã gom góp được đến 7520 điểm.

Hắn chưa từng tích trữ được lượng điểm khổng lồ như vậy bao giờ.

Nhưng mà hắn vẫn chưa thỏa mãn, số điểm tích lũy này đã đáng là bao nhiêu.

Chỉ là đám yêu thú này có hơi khó tìm, hình như đã trốn hết rồi, làm hắn có chút không biết phải làm sao.

Lúc này, hắn phát hiện xa xa có đàn chim cất cánh bay, những đôi cánh đen tuyền che lấp ánh mặt trời, cảnh sắc hùng tráng vô cùng. Đúng vào lúc đó, một bóng đen to lớn xuất hiện nơi chân trời, chặn đứng đàn chim trên đó.

Hắn thấy mà choáng váng, nguyên một mảng trời đất vốn đen tuyền cuối cùng lại biến thành một biển máu.

- Fuck! Lại là cái gì nữa đây. - Lâm Phàm ngu người, trong lòng có cảm giác không ổn. Hắn cũng không cần biết là chuyện gì đang xảy ra, trực tiếp kéo lựu đạn.

Rầm!

Một thân ảnh to như quả núi đáp xuống, khiến cho mặt đất rung lên dữ dội.

Đây là lần đầu tiên Lâm Phàm thấy một con yêu thú to lớn đến như thế. Nếu lôi con Cự Thú Chiến Tranh ra so, chỉ có nước gọi con này là sư phụ.

Hai tròng mắt Ma vượn mắt đỏ hung lệ nhìn chằm chằm con kiến bé nhỏ kia. Tất cả những tiếng ồn vừa rồi chính là do cái thứ con người bé nhỏ này gây ra.

Nó sắp điên lên mất, thính giác của Ma vượn mắt đỏ rất nhạy, bất cứ âm thanh nhỏ nào qua tai nó cũng đều sẽ phóng đại vô số lần.

Mà thứ âm thanh này lại nổ đến chói tai như thế, khiến nó khó có thể chịu được.

Lâm Phàm đứng ngây ngốc tại chỗ, trái tim nhảy ngược lên cuống họng rồi. Khủng bố, thật sự quá khủng bố, cái khí tức bức người này chắc chắn chỉ có trùm cấp Địa Cương cảnh mới có thể có được.

Ma vượn mắt đỏ giơ lên một chưởng, che kín cả đất trời, hết thảy đều lọt thỏm trong bàn tay nó.

Lâm Phàm không có bất cứ do dự nào, lập tức giơ tay đầu hàng:

- Anh ơi, là em sai rồi, không cần anh động thủ đâu, em tự đến được…

May mà hắn đã tính trước, mở sẵn chốt lựu đạn.

Bùm!

Nháy mắt nổ tung trời.

Nháy mắt ngủm củ tỏi!

Ma vượn nhìn con người nằm yên không nhúc nhích trên mặt đất kia cũng không hề rời đi. Nó mạnh mẽ giơ hai tay lên, đập thẳng xuống thi thể Lâm Phàm.

Muốn ngược đãi xác chết hả trời!

Oanh!

Mặt đất chấn động, dư âm khuếch tán tới bốn phương tám hướng. Cổ thụ xung quanh đổ rạp đầy đất, hố sâu càng lúc càng lớn. Mà thi thể Lâm Phàm đã bị đập cho nát nhừ, có lẽ cũng chỉ còn lại có máu thịt mà thôi.

Ma vượn muốn phát tiết phẫn nộ trong lòng, đối với thứ con người dám đến khiêu khích mình này, nó tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Sau khi đã trút xong lửa hận trong lòng, Ma vượn nhảy lên, biến mất tại chỗ.

Mười giây sau.

Lâm Phàm mở hai tròng mắt, hắn cũng nổi giận rồi.

Lại bị thằng mặt loz kia dập cho thành thịt xay, đờ mờ đã bảo là để bố mày tự xử, còn ngược đãi thi con mẹ nó thể. Đéo gì còn trái tim không vậy?

Được cái giờ hắn cũng đã hiểu ra, chỗ này có sếp sòng cai quản. Mình mà muốn lồi lõm e là không dễ dàng.

Chỉ là, có vậy mà khiến mình co vòi sao?

Nếu đàng hoàng mà nói với ta là tiếng động ta gây ra làm ồn đến mi rồi, ông nội mi có thể sẽ nể tình vì thực lực của mi mạnh hơn mà chấp nhận đổi sang nơi khác.

Nhưng giờ thì?

Ha ha, đừng có mà nằm con mẹ nó mơ, có chết bố mày cũng phải lôi mày theo cùng.

Chương 52: Loài người kia, ngươi được lắm

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Nếu không phải có "Thân bất tử", e rằng mình đã sớm xuống mồ.

Tuy rằng mình tài năng ngút trời, nhưng đối với thực lực chân chính trước mặt, không chết là chuyện không thể. Thậm chí hi vọng sống lé loi cũng không tồn tại.

Ở trước mặt kẻ mạnh chân chính mà muốn không chết thì quá khó.

Hắn giờ đã biết yêu thú giết mình hai lần chính là Ma vượn mắt đỏ, là hậu duệ của mãnh thú thời hoang cổ. Được kế thừa huyết thống từ tổ tiên, sức mạnh của nó vô cùng cường hãn. Xem cảnh giới tu luyện của nó, có lẽ cũng đạt đến Địa cương cảnh tầng xx, không rõ là tu luyện được đến tầng bao nhiêu.

Ma vượn mắt đỏ tìm đến mình chắc cũng là vì mình ném lựu đạn, tiếng nổ mạnh kia đã ảnh hưởng đến nó.

Lâm Phàm điều chỉnh lại tâm tình cho tốt, đánh bay đống cảm xúc tiêu cực. Mi đã chán ghét thanh âm này, thì ta nhất định sẽ phá mi chịu không nổi mới thôi.

Sau khi trở lại sơn động của mình, Ma vượn lại tiếp tục ngủ say. Con người nhỏ bé kia đã bị nó đập chết, nhưng trong lòng nó cũng dấy lên nghi hoặc.

Con người ngày nay ngu xuẩn như thế sao, chết một thằng lại thằng khác mò đến, đúng là lũ chán sống.

Trong mắt Ma vượn, thân thể Lâm Phàm rất bé nhỏ. Hơn nữa con người ai cũng đều có bộ dáng giống nhau đến vậy, nó cũng chẳng phân biệt nổi có phải cùng một người hay không.

Yêu thú cấp Địa Cương cảnh đã có chỉ số thông minh rồi. Hơn nữa nó còn là hậu duệ của yêu thú thời thái cổ, chỉ số thông minh

cũng không thấp, chẳng qua là chưa nói được tiếng người mà thôi.

Ma vượn dần dần ngủ say.

Đột nhiên!

Âm thanh chói tai kia lại truyền đến, Ma vượn không thể chịu được nữa, cả sơn động lại bắt đầu rung lắc dữ dội.

Nó phẫn nộ hết sức, cái lũ loài người đúng là chán sống.

...

Sao khi Lâm Phàm đi dạo một vòng, hắn rất may mắn lại phát hiện ra yêu thú. Dựa trên nguyên tắc gặp được yêu thú chắc chắn phải thu hoạch, đương nhiên hắn không bỏ qua.

Về phần Ma vượn mắt đỏ kia, muốn đến thì đến đi, bố sợ mày chắc?

"Điểm tích lũy +50.

Điểm tích lũy +60."

Điểm tích lũy không ngừng tăng lên, bây giờ hắn cũng rất vừa lòng. Toàn bộ chỗ điểm này là do mình bỏ mạng ra mà cày, trong lòng hắn tràn đầy cảm giác tự hào.

Ở nơi xa, trời đất bỗng hóa một mảnh mù mịt tối đen.

Lâm Phàm nở nụ cười, đến đúng lúc lắm, giờ ta tuyệt đối sẽ không co vòi nữa đâu. Làm con người bé nhỏ tất nhiên phải khiêu chiến quyền uy của ngươi. Hắn lấy Lang Nha Bổng từ trong nhẫn trữ vật ra vác trên vai, chăm chú nhìn lên trời, ý chí chiến đấu cuồn cuộn trong ánh mắt bốc ra hừng hực.

Rầm.

Ma vượn mắt đỏ đáp xuống trước mặt Lâm Phàm, há miệng rít gào dữ tợn.

- Gào cái fuck, ngươi gào được, ta cũng gào được - Lâm Phàm hít sâu một hơi, dài giọng hét "aaa", mãi đến khi sắc mặt đỏ bừng mới chịu ngừng lại, vung Lang Nha Bổng chỉ vào Ma vượn: - Ngậm cái loz mày lại, có giỏi thì xông lên, ông sợ đéo gì mày.

- Nhận lấy chiêu của ta đi.

- Sức mạnh Lang Nha Bổng, bùng nổ.

Lâm Phàm mang theo khí thế bất khuất, ánh mắt sắc bén, cả người bùng nổ chiến ý lao vào Ma vượn mà chém.

Ma vượn không nghĩ con người bé nhỏ như thế mà dám khiêu khích nó, vung cánh tay lên, không gian trong nháy mắt méo mó, gió lớn nổi lên làm mặt đất cuộn hết cả lại.

Một chưởng của nó tung ngay chóc mục tiêu!

Ầm!

Ngay cả một cơ hội phản kháng Lâm Phàm cũng không có, dưới sức mạnh to lớn tuyệt đối kia, cơ thể hắn nổ tung trong nháy mắt, một dòng máu phiêu đãng chảy xuống.

Gừ!

Ma vượn rống giận, như là đang nói, đây chính là kết cục khi khiêu chiến ta.

Trận chiến giữa loài người bất khuất và yêu thú hung tàn, không đến một giây đã kết thúc hoa lệ.

Chấm dứt bằng sự tàn bại của loài người.

Ma vượn quay lưng, mang theo hung uy tối cao mà rời đi.

Mười giây sau.

Lâm Phàm tỉnh rồi, không khỏi thở dài hơi tiếc nuối, mình đã lấy hết sức ra mà đánh, thế nhưng ngay cả một chiêu cũng không chống đỡ được. Thật sự quá mất mặt.

Nhìn nơi ở của Ma vượn nơi xa xa kia, hắn cũng không nghĩ nhiều nữa, tiếp tục đi thẳng tới trước.

Về chuyện mới lúc nãy hắn coi như chưa hề xảy ra, nếu bản thân mình sống lại, thì đã là một thân thể mới. Cái gì gọi là bại trận, vốn dĩ không hề tồn tại.

- Đệch mịa! Yêu thú đi đâu hết mẹ rồi. - Lâm Phàm cảm giác yêu thú trong khu vực này càng ngày càng ít .

E là nguyên nhân do Ma vượn mắt đỏ dọa toàn bộ yêu thú chạy hết rồi.

Nhưng may thay, còn một ít yêu thú chưa rời đi, hắn tiếp tục tiến hành công việc tìm kiếm điểm tích lũy của mình.

Bùm!

Tiếng nổ mạnh vang vọng đất trời.

Lâm Phàm cười ha ha, đáng lẽ chỉ cần mười lựu đạn là xong xuôi, nhưng hắn cứ thế ném nhiều hơn. Hắn ném nhiều lựu đạn như vậy không phải là vì xa xỉ, mà là vì hắn ghê tởm Ma vượn mắt đỏ kia.

Bên trong sơn động.

Ma vượn mắt đỏ lại mở con mắt đỏ lòm như máu, lao về phía xa mà tàn sát.

Năm phút đồng hồ sau.

Lâm Phàm, ngủm!

Một giờ sau.

Lâm Phàm, ngủm!

Hai giờ sau.

Lâm Phàm, ngủm!

...

Mặt trời đã vắt ngang trời tây, chậm rãi hạ xuống, trời tựa như tối dần.

Bùm!

Ở sâu trong rừng rậm Tê Hà cứ thế vang lên những tiếng nổ quen thuộc.

Ma vượn mắt đỏ trừng con ngươi đỏ như máu, hô hấp càng ngày càng dồn dập, đi ra khỏi hang động, nhìn về nơi xa xa phát ra âm thanh kia. Nó vẫn chưa hành động, nhưng quanh người đã tỏa ra khí tức khủng bố, cuồng bạo.

Gừ!

Ma vượn mắt đỏ tức giận rống lên, song chưởng hợp lại, tạo ra

sức mạnh lay động đất trời đập thẳng lên sơn động.

Ầm!

Sơn động sập.

Ma vượn không tỏ ra bất cứ cảm xúc nào, lao về phía phương xa.

Loài người, ta nhớ kỹ các ngươi rồi, ta đi…

Rừng rậm Tê Hà vô cùng lớn, chẳng lẽ còn không có chỗ cho Ma vượn mắt đỏ ta sống được hay sao.

Đối với bọn con người này, nó không muốn nói nhiều lời, cũng không muốn nhớ lại nó đã nghiền nát bọn chúng bao nhiêu lần. Nó chỉ nhớ, chuỗi thanh âm này cứ kéo dài vĩnh viễn không dứt, đã sớm làm nó phát điêm.

Ở thời khắc như này, mình đáng lẽ phải ngủ say, chứ không phải thức tỉnh.

...

Lâm Phàm đã làm tốt công tác chuẩn bị liều chết cùng Ma vượn mắt đỏ, nhưng hắn đợi hồi lâu cũng không thấy bóng dáng, nhất thời liền phá lên cười.

- Muốn đấu cùng ta, có mà nằm mơ giữa ban ngày.

- Không đến đập ta nữa chứ gì, vậy ông đây cày điểm tích lũy tiếp.

Mục tiêu lớn nhất của hắn lúc này là kiếm lấy càng nhiều điểm tích lũy càng tốt.

Hơn nữa thu hoạch hiện tại cũng rất tốt, đã tích lũy được 12500 điểm rồi.

Hắn chẳng ngại trời đã đen như mực, cũng không hề ngưng tay. Con đường trở thành kẻ mạnh không hề có khái niệm nghỉ ngơi. Nếu bản thân không có động lực cố gắng, sẽ trở thành phế nhân.

Một đêm này không yên, nhất là khu vực có nhiều yêu thú lại càng không thể ngủ được. Hết thảy đều đã trải qua tuyệt vọng, có yêu thú còn dắt díu cả nhà rời xa nơi này, rời khỏi thiên đường mà chúng tràn ngập thương yêu.

Chúng thật sự đã chịu đựng đủ rồi. Nơi đây đã không còn là mái ấm của yêu thú nữa, tiếng nổ ran cứ vang lên không ngừng, muốn nghỉ ngơi cũng không thể nghỉ ngơi. Nếu không thể nghỉ ngơi đàng hoàng, ngày hôm sau lấy đâu ra tinh lực để tiếp tục sinh tồn.

Vì an toàn của bản thân, chúng nó đành rời khỏi nơi này.

Ngày hôm sau!

Lâm Phàm đánh đuổi hết một đêm cũng rất mệt, đến phát khổ vì tìm yêu thú.

Hắn sờ soạng một chút trong nhẫn trữ đồ, trống rỗng.

- Đù, lựu đạn hết mất rồi, xem ra phải dừng việc cày điểm ở đây thôi.

Hắn kiểm tra lại điểm tích lũy một chút.

Hai mắt hắn lập tức sáng lên.

“Điểm tích lũy: 28510.”

Khi nhìn đến số điểm tích lũy này, cả người đều tràn ngập tinh thần.

Có chỗ điểm tích lũy này, hết thảy đều không cần phải lo nữa.

Cuối cùng cũng đạp được lên cảnh giới nhân sinh rồi.

Chương 53: Lại muốn lừa ta vào tròng!

Viêm Hoa tông!

Hôm nay khác với ngày thường, bởi vì đội ngũ sứ đoàn Nhật Chiếu tông sẽ đến đây.

Đối với đệ tử tông môn mà nói, bọn họ hận không thể úp sọt lũ đệ tử Nhật Chiếu tông một trận nhừ tử. Tuy nhiên giữa các môn phái bọn họ vẫn cần có quan hệ qua lại.

Trên các nẻo đường trong tông môn.

Các đệ tử túm tụm với nhau thành từng đám trò chuyện, trên mặt bọn họ không giấu được sự căm phẫn, tức giận.

- Bọn Nhật Chiếu tông chó đẻ, vậy mà vẫn còn dám vác mặt mũi đến đây. Cũng không biết các vị trưởng bối nghĩ gì mà lại tiếp đãi bọn chúng thịnh soạn như này. Vậy sự hi sinh trước đấy của các đệ tử chẳng phải vô ích sao? - Một tên đệ tử vẻ mặt kích động, hiển nhiên là rất phẫn nộ.

Một đệ tử đồng môn bên cạnh an ủi:

- Sư huynh, bớt giận. Chuyện này cũng không có cách nào khác, tông môn chúng ta quá gần Nhật Chiếu tông. Hơn nữa tổng thể thực lực của chúng ta cũng không bằng Nhật Chiếu tông, không ít thứ đều cần học tập. Nếu phong tông tự bế, đối với tông môn cũng không tốt. Mà ngưng chiến hòa bình ở chung, cũng có lợi cho dân chúng trăm họ ở biên giới hai tông môn.

- Điều sư đệ nói, ta cũng biết rõ, chỉ là trong lòng không phục mà thôi. Nếu tông ta có thực lực mạnh mẽ như Thánh Đường tông thì tốt, dùng thực lực tuyệt đối chèn ép tất cả lũ xấu xa kia, khiến bọn chúng phải cúi đầu quy phục.

- Sẽ có một ngày như vậy, chỉ cần chúng ta cố gắng.

...

Cửa tông môn.

Các vị trưởng lão phụ trách sự vụ lớn nhỏ trong tông môn đứng

chờ ngay ngắn ở đó, còn hai bên các đệ tử cũng đã đứng kín chỗ.

Trong tám vị trưởng lão ở đây, một vị trưởng lão có thân hình cao lớn, râu dài như thác nước, đổ thẳng tuột xuống đất, làn da lại như sắt thép, tỏa ra chất thép sáng bóng.

- Đến rồi. - Thiên Tu trưởng lão tầm nhìn như thần, tập trung vào hư không, trầm thấp nói.

Đối với Nhật Chiếu tông, trong lòng hắn cũng hận thấu xương, nhưng với thân phận và địa vị hiện tại, không cho phép hắn hành động theo cảm tính, tất cả đều phải lấy đại cục làm trọng.

Một chiếc thuyền thần đen kịt cắt qua hư không, xuyên ra từ giữa hư ảo. Ở trước mũi thuyền thần, một nam tử hai tay chắp sau lưng, đứng thẳng giữa trời. Ở phía sau hắn là một đám đệ tử của Nhật Chiếu tông, tên nào tên nấy khí tức như sói, ánh mắt tham lam nhìn về phía bốn phía lãnh thổ rộng lớn.

Đối với đa số đệ tử Nhật Chiếu tông mà nói, lãnh thổ rộng lớn này phải là của bọn chúng. Chẳng qua do cuộc chiến tranh lần trước vẫn chưa phân ra thắng bại, lại có tông môn khác ra tay chen vào ngăn cản. Bằng không thì bằng thực lực của Nhật Chiếu tông bọn họ, đã sớm thôn tính đại bộ phận lãnh thổ của Viêm Hoa tông.

- Thiên Tu... - Nam tử ở trên thuyền thần có thanh âm vang dội, tựa như tràn ngập lực xuyên thấu không gì sánh kịp, làm toàn bộ không gian bị chấn động.

Thiên Tu trưởng lão bước ra một bước, tùy ý vung tay lên, mặt mang ý cười:

- Huyền Khôn, đã đến rồi cần gì phải dọa tiểu bối. Trên dưới Viêm Hoa tông đều hoan nghênh sứ đoàn Nhật Chiếu tông đến thăm.

- Ha ha. - Huyền Khôn có khuôn mặt cương nghị, gió mạnh thổi tới làm y bào của hắn phấp phới.

Thuyền thần đáp xuống, toàn bộ đệ tử sứ đoàn Nhật Chiếu tông đi xuống, ánh mắt đầy vẻ khinh thường nhìn về phía đệ tử Viêm Hoa tông.

Trong đám người, một số đệ tử Viêm Hoa tông nắm chặt hai tay, tràn ngập lửa giận. Địch nhân ở ngay trước mắt nhưng lại không thể chém giết, thật là đáng giận.

Đệ tử Nhật Chiếu tông tên nào tên nấy đều vênh váo tự đắc, đối mặt với đệ tử Viêm Hoa tông thì lỗ mũi hếch hết lên trời, đây là sự khinh bỉ giành cho kẻ yếu thế hơn mình.

Hội nghị giữa các nhân vật cấp cao, các đệ tử không thể biết được.

Khi có một tin tức nào đó được truyền ra, các đệ tử Viêm Hoa tông lại sôi nổi bàn tán.

Viêm Hoa tông cử ra đệ tử cùng tỉ thí với đệ tử sứ đoàn Nhật Chiếu tông. Đương nhiên, đây không phải do Viêm Hoa tông đề xuất, mà do Nhật Chiếu tông đưa ra, coi như hai tông dùng võ kết bạn, tăng cường cảm tình hai bên.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, Nhật Chiếu tông đang ra oai với Viêm Hoa tông.

Ý tứ rất rõ ràng, Nhật Chiếu tông vĩnh viễn cường đại hơn so với Viêm Hoa tông, sau này phải biết thân biết phận một chút.

Các đệ tử Viêm Hoa tông xoa tay nóng lòng muốn thử, đệ tử ngoại môn đối kháng với đệ tử ngoại môn, nội môn đối kháng nội môn.

Rừng rậm Tê Hà.

Lâm Phàm phong thái ung dung, ngâm nga một khúc hát. Lựu đạn đã dùng sạch sẽ, điểm tích lũy đạt hơn hai vạn tám ngàn, có thể nói là một khoản tích lũy vô cùng lớn.

Nhưng điều khiến hắn hơi chút nghi hoặc chính là, Ma vượn mắt đỏ rốt cuộc là chết dí ở chỗ nào rồi, chẳng nhẽ không đến nữa thật?

Trong lòng hắn có chút đắc ý, tuy rằng thực lực con khỉ này mạnh hơn mình không ít. Nhưng thế thì sao, ông mày sợ đéo.

Cho dù hai bên lại chạm mặt, Lâm Phàm ta cũng không phải loại người lâm trận bỏ chạy, dù chết, cũng phải bảo vệ tôn nghiêm của chính mình.

Tu luyện thoai, rút thưởng nèo.

Hắn tìm đến chỗ một gốc cổ thụ to lớn, nhảy thẳng lên chỗ cao nhất.

“Lang Nha Bổng mạnh mẽ” đã đạt tới tầng tám, phải tăng lên

max cấp.

- Tăng lên tầng chín. – Hắn lẩm nhẩm.

“Tiêu hao 2600 điểm tích lũy.”

“Lang Nha Bổng mạnh mẽ (Tầng chín).

Sức mạnh đã tăng đến cực điểm, không khí bạo tạc, cấp tốc, trời long đất lở.”

Crack!

Đột nhiên, Lâm Phàm cảm nhận được một loại sức mạnh khó địch nổi tuôn trào trong cơ thể, lan tràn khắp các bộ phận.

Mạnh hơn, ta đã trở nên mạnh hơn rồi.

Hắn lấy Lang Nha Bổng ra từ trong nhẫn trữ vật, vung lên một kích mạnh mẽ, oanh tạc mặt đất.

Ầm!

Lang Nha Bổng va chạm kịch liệt với mặt đất, đất đá bay tán loạn. Mặt đất vốn bằng phẳng nháy mắt nứt ra, vết rạn nứt lan ra tứ phía. Mà chỗ bị Lang Nha Bổng oanh kích thì toác ra một cái hố sâu.

Cường hãn!

Lâm Phàm cảm giác sức mạnh của mình đã trở nên mạnh mẽ hơn, nhất thời có một cảm giác bễ nghễ thiên hạ. Đương nhiên, đây là ảo tưởng của chính hắn.

Sau đó hắn thu Lang Nha Bổng lại, tiếp tục trở lại trên cây.

- Hiện tại còn 25910 điểm tích lũy, thôi thì thử đi rút thưởng xem sao. - Lâm Phàm lẩm bẩm trong miệng. Tuy rằng tay mình rất đen, nhưng cũng có lúc đỏ. Nhất là bây giờ đang có nhiều điểm tích lũy, không rút thưởng thì thật có lỗi với bản thân.

Đến đây đi, bé cưng của anh.

Rút thưởng Bạch Ngân, rút mười phiếu liên tục.

“Tiêu hao 3000 điểm tích lũy.”

“Rút thưởng Bạch Ngân được: Cảm ơn đã tham gia, chúc bạn

may mắn lần sau.”

Tuy rằng vừa rút đã đen, nhưng Lâm Phàm không hề bỏ cuộc, có đầy đủ điểm tích lũy, hắn không sợ hãi chút nào.

“Rút thưởng Bạch Ngân được: Chúc mừng rút được đan dược loại tu luyện cấp Hạ phẩm Nhân Giai.”

Rác rưởi!

“Rút thưởng Bạch Ngân được: Cảm ơn đã tham gia, chúc bạn may mắn lần sau.”

“Rút thưởng Bạch Ngân được: Chúc mừng rút được công pháp Thượng phẩm Nhân Giai ‘Bạo huyết’.”

Í!

Lâm Phàm có chút kinh ngạc, hắn rút trúng công pháp rồi.

Sáu lần rút thưởng sau đó, không ngờ lại rút được một thứ khiến Lâm Phàm cảm thấy khó có thể tin.

“Chúc mừng rút được năng lực đặc thù không chia phẩm giai: 100% tay không nhập Bạch Nhận.”

Lâm Phàm: "..."

Cái đéo gì vậy, được cái cảm giác chắc là cũng kinh phết.

- Cái đệch! Đây là vận may bùng nổ ư. Mẹ ơi, lúc trước còn bảo tay mình đen như mực, giờ thì rút mười phiếu trúng những ba thứ. Mặc dù có một cái là đan dược rác rưởi, nhưng hai thứ còn lại khá tốt.

Công pháp Hạ phẩm Nhân Giai không tệ.

Năng lực đặc thù không chia phẩm giai: 100% tay không nhập Bạch đao, vừa nghe đã thấy là thứ rất ghê gớm.

Không tệ, không tệ, thật mỹ mãn.

Còn bây giờ có rút tiếp không ư, vấn đề này, căn bản không cần nghĩ.

Rút cái đầu mày ý! Mở đầu đã đỏ như vậy, đảm bảo là định lừa bố vào tròng, gạt lấy điểm tích lũy của bố, rồi khiến bố thua đến

quần lót cũng không còn.

Ông mày thông minh lắm đấy nhé, không ngốc chút nào đâu.

Chương 54: Về tông!

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Đan dược Hạ phẩm Nhân Giai chẳng đáng bỏ vào mắt, một ngụm nuốt xuống, cũng chỉ tạo ra cơn sóng nhỏ.

Điểm khổ tu ít ỏi không đáng bao nhiêu.

Sau đó hắn rất hưng trí nghiên cứu công pháp nhân giai thượng phẩm "Bạo Huyết".

"Xác nhận tiêu hao 1000 điểm tích lũy để lĩnh ngộ "Bạo Huyết" hay không?"

Đắt vậy ư...

Hắn không ngờ rằng lĩnh ngộ công pháp Thượng phẩm Nhân Giai vậy mà cần tới 1000 điểm tích lũy, trong khi "Lang Nha Bổng mạnh mẽ" chỉ cần một xíu điểm tích lũy là đã lĩnh ngộ được rồi.

- Lĩnh ngộ. – Hắn lẩm nhẩm.

"Bạo Huyết (Tầng một).

Đặc tính: khí huyết cuồng bạo.

Tác dụng phụ: mất máu, sau ba ngày sẽ khôi phục.

Tiêu hao 3000 điểm tích lũy để tăng lên tầng hai."

Sau khi lĩnh ngộ xong, Lâm Phàm phát hiện dường như mình có thể tự điều khiển khí huyết trong cơ thể xoay chuyển nhanh hơn.

- Đờ mờ, đây là chiêu thức đả thương địch thủ một ngàn, tự tổn hại đến tám trăm.

Nhưng mà, ta thích, hê hê!

- Tăng lên tầng hai.

Loại biện pháp gia tăng thực lực đơn giản mà thô bạo này chính là kiểu hắn thích nhất.

“Bạo Huyết (Tầng hai).

Đặc tính: khí huyết sôi trào, kinh hoàng.

Tác dụng phụ: cực thương tổn căn cốt, gây ra bệnh kín.

Tiêu hao 5000 điểm tích lũy, tăng lên tầng ba.”

Không cần phải nói nhiều, điểm tích lũy để lại tiếp tục rút thưởng còn không bằng trực tiếp tăng “Bạo Huyết” lên cấp cao nhất.

Mà “Bạo Huyết” tổng cộng chỉ có ba tầng.

Tăng lên!

Tăng lên.

“Bạo Huyết (Tầng ba).

Đặc tính: khí huyết nghịch chuyển, kinh hãi, huyết văn.

Tác dụng phụ: sau ba lần sẽ chết.”

- Ông đuỵt, lại còn sau ba lần sẽ chết, kinh vãi loằn, sắp hù chết tau rồi. – Trái trym nhỏ bé của Lâm Phàm đập bùm bụp. Quá khủng bố, công pháp tự tổn hại mình để đổi lấy thực lực cường đại, đúng là tàn ác vô nhân đạo.

Nhưng may mà mình có “Thân bất tử”, không thì dùng không nổi loại công pháp này.

“100% tay không thu Bạch Nhận (không chia phẩm giai): đối với vũ khí dạng kiếm có độ mẫn cảm siêu mạnh, tay không có thể bắt, chuẩn 100%.”

- Mạnh!

Đây là nhận xét duy nhất của Lâm Phàm, chỉ có thể nói là quá mạnh.

Chỉ là hắn có chút nghi hoặc, nếu kiếm pháp của đối phương quá mạnh, tuy mình có thể bắt chuẩn trăm phần trăm, nhưng thế thì bàn tay của mình liệu còn hay mất?

Vấn đề này, vẫn cần phải xem xét một chút.

Trừ phi tu luyện nhục thân đến mức cực kỳ cứng rắn, không thì thật sự toi con mẹ nó rồi.

Tuy nghe đến không chia giai phẩm thoạt nhìn có vẻ rất sang choảnh, nhưng cũng không đảm bảo mạnh. Nếu là cấp vĩnh hằng thì khỏi phải nói, bẩm sinh đã có sẵn năng lực cường đại.

Bây giờ còn lại 13910 điểm tích lũy, thoạt nhìn thì rất nhiều, nhưng cái công pháp Nhân Giai khỉ gió này đòi số điểm tích lũy thực là quá quắt.

Bỏ đi, bỏ đi, trước mắt chúng ta cũng không vội, việc rút thưởng tạm thời trì hoãn để sau tính tiếp.

Lâm Phàm nhảy từ trên cây đáp mạnh xuống đất, khiêng lang nha bổng lên, chợt quát một tiếng.

- Bạo Huyết!

Oanh!

Dòng máu bên trong cơ thể hắn vốn chậm rãi chảy xuôi, đột nhiên nghịch chuyển với tốc độ cao. Lỗ chân lông mở ra, máu chuyển hình thái tựa như rồng, huyết long quấn quanh nhau, hung uy huyết sát bộc phát ra, tóc dài bay lượn dần dần nhiễm đỏ, trên làn da lóe ra từng sợi huyết văn. Hắn như ma thần trong biển máu.

Rắc rắc!

Thân thể biến hóa, xương cốt rung động, thân hình mãnh liệt sừng sững.

Hắn thuận tay đánh ra một kích Lang Nha Bổng.

Ầm!

Một tiếng động nổ vang, mặt đất rung chuyển kịch liệt, một cái hố sâu vài mét hình thành trên mặt đất.

- Lực phá hoại thật kinh người. - Lâm Phàm không ngờ mình mới đi đến thế giới này chỉ ngắn ngủi có một tháng, thế mà đã cường hãn đến mức này.

Không tệ, thật sự là không tệ.

Về tông!

Trước mắt hắn cũng không định ở lại rừng rậm Tê Hà, lần ra ngoài này đã lời to rồi. Giờ thì trở về tăng tu vi lên tới Địa Cương cảnh rồi lại suy nghĩ xem nên đi đâu để tiếp tục tăng cường thực lực.

...

Mấy ngày sau.

Viêm Hoa tông!

- Đánh hay lắm, sư huynh cố gắng lên. - Ở trên quảng trường, các đệ tử Viêm Hoa tông đang xem trận so đấu trên lôi đài, hô to cổ vũ sư huynh của tông môn mình.

Trên khán đài, trưởng lão Viêm Hoa tông và trưởng lão Nhật Chiếu tông Huyền Khôn ngồi song song.

- Thiên Tu, đệ tử tông môn các ngươi tu luyện công pháp không đủ huyền diệu lắm. -Huyền Khôn vẻ mặt lạnh nhạt, tựa như không đặt trận tỷ thí vào trong mắt. Mục đích hắn tới lần này chính là để do thám thực lực của Viêm Hoa tông. Mà hiện tại mục đích này đã đạt tới, có thể trực tiếp trở về tông môn.

Về phần hai tông đạt được thỏa hiệp về hòa bình và mậu dịch, hắn căn bản không để vào mắt.

Tất cả những thứ đó chỉ hữu dụng đối với phàm nhân mà thôi. Đối với hắn mà nói, chỉ có thực lực trở nên càng mạnh mới là nền tảng duy nhất.

Thiên Tu trưởng lão cười tươi ra mặt:

- Công pháp huyền diệu hay không, vẫn phải xem sự lĩnh ngộ của các đệ tử đối với công pháp.

Về phần các trưởng lão khác, tâm tình đã rất khó chịu, Nhật Chiếu tông phái Huyền Khôn tới thật sự là quá đáng.

Khi ở trên chiến trường, bọn họ đã cùng Huyền Khôn giao thủ. Thực lực đối phương rất mạnh, bọn họ căn bản không phải đối thủ của hắn, chỉ có Thiên Tu sư huynh mới có thể ngang tài ngang sức .

- Huyền Khôn trưởng lão, theo ta thấy, công pháp Nhân Giai của Viêm Hoa tông kém hơn rất nhiều so với công pháp của Nhật Chiếu tông chúng ta. – Một tên trưởng lão quái gở ngồi bên cạnh Huyền

Khôn nói, trong lời nói tràn đầy sự khinh miệt.

Huyền Khôn cười ha ha:

- Đây là do ngươi có điều không biết, thời gian Viêm Hoa tông thành lập ngắn hơn rất nhiều so với Nhật Chiếu tông chúng ta. Năm đó công pháp không nhiều, đại đa số đều do các nhân vật tiền bối trước kia của Viêm Hoa tông nghiền ngẫm ra, tất nhiên yếu hơn rất nhiều.

Sắc mặt các trưởng lão khác cực kỳ khó coi, nhưng đây là sự thật. Trước khi Viêm Hoa tông thành lập, công pháp khan hiếm, đại đa số đều là từ công pháp của các tông môn khác biến tấu ra. Nhưng mà hiện tại đã không giống trước kia, chỉ là bị Nhật Chiếu tông nhục nhã như vậy, trong lòng họ vô cùng oán giận.

Sau đó họ nhìn về phía tên trưởng lão này hỏi:

- Ngươi là ai?

Tên trưởng lão kia của Nhật Chiếu tông cười nói:

- Các vị trưởng lão chưa thấy ta bao giờ cũng là bình thường. Mấy ngày trước, ta còn là đệ tử nội môn mà thôi. Bởi vì phải đi sứ Viêm Hoa tông nên được tông môn đề bạt thành trưởng lão nội môn.

Vài vị trưởng lão Viêm Hoa tông vừa nghe lời này, nhất thời trừng mắt, trong lòng bốc lên hỏa khí, đây chính là vũ nhục.

Đệ tử nội môn lâm thời đề bạt thành trưởng lão, đi sứ Viêm Hoa tông, ngồi chung cùng bọn họ. Chẳng lẽ là nói chỉ một tên đệ tử nội môn Nhật Chiếu tông cũng có thể cùng ngồi cùng ăn với chúng ta?

Thiên Tu vuốt vuốt râu dài, hơi hơi nâng tay:

- Tiếp tục xem tỷ thí.

Tạm thời hóa giải cảnh tượng xấu hổ này.

...

- Trương sư huynh, đợi lát nữa là đến phiên huynh lên đài, nhất định phải cố gắng. - Hoàng Phú Quý nói, ở đây trong số bọn họ thì thực lực Trương Long mạnh nhất .

- Ừ, yên tâm đi, ta nhất định sẽ thắng. Chỉ là đáng tiếc, nếu Lâm sư đệ ở đây, để Lâm sư đệ lên võ đài tuyệt đối nghiền nát bọn đệ tử

Nhật Chiếu tông. - Trương Long nhìn tên đệ tử Nhật Chiếu tông trên đài đã liên tục thắng mấy trận, vênh váo tự đắc, trong lòng bừng bừng nổi giận.

- Ai biết Lâm sư đệ đi lâu như vậy, đến bây giờ vẫn chưa trở về. - Hoàng Phú Quý cảm thán, cũng bất đắc dĩ.

Thời gian đến rồi.

Trương Long lên đài, đối thủ là một tên đệ tử Nhật Chiếu tông tu vi Tôi Thể tầng tám.

Một thời gian trước, Trương Long thuận lợi đột phá đến cảnh giới tầng tám, trong số đệ tử ngoại môn cũng thuộc nhóm cường giả top 1.

Đối mặt với tên đệ tử này, thần sắc Trương Long ngưng trọng, không có một tia sơ ý. Đối phương mang lại cho hắn một cảm giác rất nguy hiểm, cần phải toàn lực ứng phó.

Đệ tử Nhật Chiếu tông khinh thường nhìn Trương Long, vươn tay, vẫy vẫy:

- Lên đi.

Động tác khiêu khích như thế, mọi người tức đến mức sắc mặt xanh mét, thật sự là quá là láo xược.

Một hồi chiến đấu kịch liệt diễn ra, Trương Long cũng đã sử dụng toàn bộ thực lực.

- Yếu, yếu, thật sự là quá yếu, Viêm Hoa tông các ngươi chẳng lẽ đều là mặt hàng dạng này.

- Một chiêu này gọi là gì? Yếu đuối vô lực, không chịu nổi một kích.

Bịch!

- Sư huynh... - Mọi người kinh hãi.

Chiến đấu bắt đầu còn chưa được bao lâu, thế mà đã sắp thua.

Đệ tử Nhật Chiếu tông đạp một cước trên trên mặt Trương Long:

- Nhận thua đi, đừng cố nữa, bằng không sẽ thảm hại hơn đó.

- Nằm mơ. - Trương Long không ngờ tên này có thể nháy mắt đánh ra sức mạnh lớn như thế, đây căn bản không phải năng lực mà Tôi Thể tầng tám có thể đạt được.

- Vậy thì ngươi cố mà chịu. – Tên đệ tử Nhật Chiếu tông cười lạnh, chộp lấy hai cánh tay của Trương Long, và "rắc" một tiếng.

- A!

Đám người Hoàng Phú Quý thấy cảnh đó tức thời sợ hãi hét lên :

- Sư huynh, mau nhận thua...

Chương 55: Sao lại thành thế này?

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Việc đọ sức giữa các đệ tử nội môn coi như cũng tạm, nhưng bên đệ tử ngoại môn lại bị Nhật Chiếu tông chèn ép.

Chênh lệch giữa đệ tử ngoại môn của hai tông dần dần hiện rõ.

- Có nhận thua không. - Đệ tử ngoại môn Nhật Chiếu tông Triển Vân Thiên vẻ mặt điên cuồng, đạp một cước vào cằm Trương Long. Lực đá mạnh mẽ trực tiếp khiến cằm Trương Long biến dạng, máu chảy không ngừng.

- Nằm... mơ. - Trương Long đầu lưỡi đã tê liệt, phun ra lời cự tuyệt khiến người nghe khó hiểu. Nhưng bảo hắn nhận thua trước Nhật Chiếu tông, thì cho dù chết, cũng tuyệt đối không có khả năng.

Khóe mắt Hoàng Phú Quý như sắp nứt ra, hận không thể lập tức vọt lên trên đài:

- Sư huynh, nhận thua đi...

- Ngươi rốt cuộc có nhận thua hay không? - Triển Vân Thiên trở lên cuồng bạo, đạp từng cước một. Đầu Trương Long đã bị vùi vào trong hố sâu, máu tươi nhiễm đỏ mặt đất.

Hắn căn bản không muốn cho đối phương nhận thua, trước tiên đạp vỡ cằm Trương Long.

Trên khán đài.

Trưởng lão Nhật Chiếu tông Huyền Khôn hưng trí xem trận tỷ thí giữa đệ tử ngoại môn. Nhất là khi đệ tử tông môn của hắn Triển Vân Thiên đang ngược đãi đệ tử Viêm Hoa tông, hắn lại cảm thấy có chút thú vị.

- Thiên Tu, đệ tử ngoại môn này của ngươi cũng rất kiên cường đó. Nhưng kiên cường thì kiên cường, mạng nhỏ sợ là vẫn không giữ

được. - Huyền Khôn cười nói.

Bề ngoài thì sắc mặt Thiên Tu trưởng lão rất bình tĩnh, nhưng nội tâm lại không bình tĩnh tí nào. Đối với việc đệ tử tông môn kiên cường như thế, hắn rất vui mừng, nhưng cũng không thể chết trong tay đệ tử Nhật Chiếu tông một cách phí hoài như vậy.

Dưới đài, Triển Vân Thiên dừng động tác lại, vẻ mặt cao ngạo, tràn ngập khinh thường:

- Các vị trưởng lão, tên đối thủ này không nhận thua, ta nên xử lý như thế nào? Có phải nếu ta đánh chết hắn cũng không có việc gì?

- Đương nhiên, tỷ thí không chịu nhận thua, đó chính là sinh tử do trời, chẳng trách được người khác. Không nhận thua thì tiếp tục đánh, còn hỏi cái gì? - Huyền Khôn cất tiếng.

- Đủ rồi, đã không có sức đánh trả thì coi như nhận thua. - Thiên Tu trầm giọng nói.

- Ha ha... - Huyền Khôn nở nụ cười, ánh mắt nhìn chằm chằm Thiên Tu: - Ngươi muốn nhận thua ư?

Bọn Hoàng Phú Quý vốn cho rằng như vậy là kết thúc, nhưng là khi nhìn thấy động tác của Trương sư huynh, bọn họ lập tức hoảng sợ:

- Đừng…

Trương Long vẫn nằm không nhúc nhích trên mặt đất, cả người toàn là máu, ngón tay hắn sờ soạng trên mặt đất nhặt lấy một khối đá vụn, dùng hết sức ném về phía Triển Vân Thiên:

- Nằm… mơ.

Đá vụn bay vào đầu Triển Vân Thiên. Triển Vân Thiên đang quay lưng, vẻ mặt dữ tợn như một con sư tử đang nổi giận, quay phắt đầu, trong ánh mắt tràn ngập lửa giận, nói từng từ:

- Ngươi, muốn, chết...

- Đủ rồi.

Giờ phút này, Thiên Tu trưởng lão đứng lên, nhìn chằm chằm Triển Vân Thiên:

- Đến đây chấm dứt.

Triển Vân Thiên nhìn về phía Huyền Khôn trưởng lão, sau đó nói:

- Thiên Tu trưởng lão, đệ tử quý tông vẫn không nhận thua, trận tỷ thí này khó có thể chấm dứt. Ngược lại, nếu hắn nhận thua thì có thể chấm dứt ngay.

- Lão phu nhận thua thay hắn. - Thiên Tu trầm giọng nói.

Lời vừa nói ra, cả đám đệ tử Viêm Hoa tông ồ lên, bọn họ không ngờ Thiên Tu trưởng lão lại chủ động nhận thua.

- Ha ha... - Huyền Khôn trưởng lão đứng dậy nói - Được rồi, trận này tỷ thí đến đây là chấm dứt. Nếu Thiên Tu trưởng lão đã thay vị đệ tử này nhận thua thì lập tức có hiệu lực. Còn không mau lui ra.

Triển Vân Thiên hai tay ôm quyền:

- Vâng, trưởng lão.

Đám người Hoàng Phú Quý nhanh chóng lên đài xem xét tình hình Trương sư huynh:

- Ai có đan dược chữa thương...

Những đệ tử vây xem thi đấu thấy tình cảnh ấy cũng tiến lên nói:

- Chỗ ta có đan dược chữa thương Hạ phẩm Huyền Giai...

Hoàng Phú Quý cảm kích nhìn vị đệ tử này:

- Đa tạ, chúng ta sẽ trả lại cho ngươi .

- Không vội, thương thế của Trương sư huynh quan trọng hơn.

Hôm sau!

Lâm Phàm tâm tình vui sướng, đi một mạch về cũng không cảm thấy mệt. Khoảng cách với tông môn càng ngày càng gần, trái trym nhỏ cũng thấy kích động.

Không biết các sư huynh có nhớ mình không.

Hẳn là phải nhớ chứ, mình phong độ thế này, bọn họ sao có thể không nhớ nhung.

Rất nhanh đã về đến tông môn.

- Ây ya, sao hôm nay trong tông môn đến một cái bóng quỷ cũng không có vậy? - Lâm Phàm cảm thấy hơi lạ, bình thường đến gần tông môn có khá nhiều đệ tử hoạt động, mà hôm nay thật kỳ lạ, chẳng có lấy một ai.

Hắn không nghĩ nhiều liền chạy nhanh vào bên trong.

- Lã sư huynh, có ở trong phòng không? - Gõ cửa phòng Lã sư huynh nhưng thật lâu sau vẫn không có hồi âm, hắn bèn đẩy cửa đi vào. Bên trong chẳng có bóng dáng ai, thật kì con mẹ nó quái, tên này chạy đi đâu mất rồi?

- Đệt mợ, vốn muốn cho các người một chuyện kinh hỉ. Các người lại đều không có ở đây, bảo ta cho các người kinh hỉ kiểu gì.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng nói khiến hắn kinh ngạc:

- Haizz! Thật quá thảm, hôm qua Trương Long bị đánh như vậy, cũng không biết còn sống được không.

- Không biết nữa, dù sao cũng thảm quá đi.

Tiếng nói xa dần.

Lâm Phàm đứng đờ ra tại chỗ.

Chuyện quái gì vậy?

Trương sư huynh bị người ta đánh? Lại còn rất thảm.

Đờ mờ!

Không chút do dự, hắn bay thẳng đến chỗ ở của Trương Long.

Còn chưa tới nơi đã ngửi thấy được mùi thuốc nồng đậm.

Trong lòng hắn cả kinh, nhất thời có cảm giác không ổn, liền nhanh chóng đẩy cửa vào:

- Trương sư huynh, huynh đâu rồi?

Vừa tiến vào trong phòng, Lâm Phàm nhìn thấy tình cảnh trước mặt tức thời dụi mắt liên tục, người này là ai vậy?

Mặt sưng to như cái bánh chưng, mắt mũi thì bầm dập, trông còn chả giống con người.

- Xin lỗi, đi nhầm. - Nhất định là mình đi nhầm, đây sao có thể là các sư huynh anh tuấn đẹp trai mà mình quen biết được?

Ngay khi Lâm Phàm chuẩn bị đóng cửa rời đi, Lã Khải Minh với khuôn mặt bị bao kín mở miệng gọi:

- Sư đệ, đi theo chúng ta.

Lâm Phàm ngây ngẩn cả người, mặt dại ra, nâng tay lên, không dám tin.

- Huynh... Các huynh... Sao lại…

- Ngươi là Lã sư huynh, vậy kia là... - Lâm Phàm hơi không dám nhận, nhưng khi nhìn thấy chiều cao của đối phương, nghi ngờ hỏi - Đại Tráng...

Lã Khải Minh rất thảm, mặt bị người ta đánh sưng hết cả:

- Sư đệ, đệ đã trở lại, chúng ta đều không có việc gì. Đệ đi gặp Trương sư huynh đi, hắn mới thảm nhất.

Theo hướng chỉ của Lã Khải Minh, Lâm Phàm thấy một người bị quấn thành bánh chưng trên giường, từ đầu đến chân, không có một chỗ nào có thể nhìn ra được đó là một người.

- Trương sư huynh, huynh làm sao vậy. - Lâm Phàm vội vàng tiến lên, nhìn bộ dáng này của Trương Long thấy rất đau lòng.

- Ôi, ta từ bên ngoài trở về, chuẩn bị cho các huynh một kinh hỉ, thế mà các huynh lại cho ta kinh hách.

Hắn rất đau lòng, mình không phải chỉ ra ngoài một thời gian ngắn thôi sao, thế nào lại xảy ra nhiều chuyện không hay như vậy.

Trương Long nằm đó chỉ lộ ra mỗi đôi mắt, khi nhìn thấy Lâm Phàm hốc mắt cũng ẩm ướt, giống như trong lòng rất ấm ức, mà lại không tìm thấy ai để tố khổ.

- Sư huynh, đừng khóc, đừng tủi thân, sư đệ sẽ báo thù cho huynh. - Lâm Phàm nhìn tình cảnh này chịu thế nào được. Khổ sở tu luyện là vì cái gì, còn không phải là để người khác không dám ức hiếp chính mình ư.

Hiện tại người trong nhà bị người đánh thành dạng này, người khác nhịn được cơn tức này, hắn thì không nhịn được.

- Lã sư huynh, rốt cuộc có chuyện gì? Các huynh sao lại bị người đánh thành như vậy.

Lâm Phàm còn không biết đã phát sinh chuyện gì, nhưng giờ khắc này, hắn đã hạ lệnh tử hình với tên dám động thủ với người của mình.

Chương 56: Lỡ đánh chết người ta thì phải làm sao

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

- Lâm sư đệ, để ta kể cho đệ nghe. – Trong lòng Hoàng Phú Quý rất phẫn nộ, tuy rằng hắn cũng bị người ta hành hung một trận, nhưng vừa nghĩ đến bộ dạng Trương sư huynh lúc này, hắn lại càng đau lòng.

Giờ Lâm sư đệ đã trở lại, Hoàng Phú Quý chắc chắn là muốn nói ra hết những lời giữ trong lòng.

Lâm Phàm lẳng lặng nghe xong, nội tâm triệt để phẫn nộ.

- Mẹ nó, đây là coi bằng hữu của Lâm Phàm ta làm bia ngắm để đánh. - Lâm Phàm nổi giận, mặc kệ là ai cũng không được ức hiếp các sư huynh của hắn.

Đặc biệt còn là đám cặn bã của Nhật Chiếu tông, đúng là chán sống.

- Sư đệ, đệ đi đâu vậy? - Lã Khải Minh thấy Lâm sư đệ xoay người rời đi, vội vàng hỏi.

Lâm Phàm mở cửa, quay đầu:

- Còn đi đâu được nữa, đi báo thù cho các huynh, mấy tên này đúng là muốn chết.

- Đừng... - Mọi người vội vàng ngăn cản, nhưng việc mà Lâm Phàm muốn làm, thì có bao nhiêu người ngăn cũng vô dụng.

Trên võ đài.

Cuộc tỷ thí giữa Viêm Hoa tông và Nhật Chiếu tông đã sắp kết thúc.

Đối với Viêm Hoa tông mà nói, lần tỷ thí này hơi bị mất mặt. Bên

đệ tử nội môn còn được, có thua có thắng, nhưng bên đệ tử ngoại môn thì thua đến thảm hại.

Lần này tất cả đệ tử mà Nhật Chiếu tông đưa tới Viêm Hoa tông đều là tinh anh trong tinh anh. Nói riêng đệ tử ngoại môn, mặc dù tu vi không cao, nhưng đối với việc khống chế công pháp đã sớm đạt tới mức cực cao.

Trương Long và Triển Vân Thiên tuy rằng có tu vi giống nhau, nhưng mức độ lĩnh ngộ công pháp của Triển Vân Thiên cao hơn nhiều so với Trương Long. Sau mấy chiêu đã bị hạ chớp nhoáng, cũng là tình huống bình thường.

Lâm Phàm đứng trong đám người nhìn tuyển thủ trên đài:

- Ha ha, đến một tên đệ tử có thể đánh nhau mà Viêm Hoa tông cũng không có ư? - Một tên đệ tử Nhật Chiếu tông thẳng thừng đá đệ tử Viêm Hoa tông xuống dưới đài, sau đó mặt đầy khinh thường - Nhận thua, rồi cút xuống cho ta.

Tên đệ tử kia sắc mặt tái nhợt, há miệng hộc ra một búng máu tươi, sau đó được đệ tử khác nâng xuống lập tức rời khỏi hiện trường.

Đám đệ tử ngoại môn quanh đó vô cũng phẫn nộ, thậm chí không cam lòng.

- Tại sao lại thế, chẳng lẽ chúng ta kém hơn đệ tử ngoại môn Nhật Chiếu tông nhiều vậy sao?

- Trương Long sư huynh thảm bại, nghe nói bây giờ còn chưa thể cử động, có thể giữ được tính mạng đã là vạn hạnh rồi.

Lâm Phàm nghe âm thanh mọi người xung quanh trò chuyện, nhìn chằm chằm tình huống trên đài, tâm tình rất không tốt.

Đúng là quá càn rỡ!

- Sư đệ, đừng lên. - Lã Khải Minh cũng không thèm để ý ánh mắt mọi người xung quanh, giữ chịt lấy Lâm Phàm. Tuy hắn biết Lâm sư đệ rất mạnh, nhưng đệ tử Nhật Chiếu tông càng mạnh hơn.

Trương Long còn không chống đỡ được bao lâu, có thể thấy mạnh tới mức nào.

- Sư huynh, là kẻ nào đánh Trương sư huynh thành như vậy. -

Lâm Phàm hỏi.

Hắn biết Lã sư huynh chưa tín nhiệm mình, nhưng hắn không sợ hãi chút nào, rất nhanh mình sẽ chứng minh tất cả.

- Sư đệ, đừng hỏi.

Lâm Phàm nhìn Lã Khải Minh:

- Sư huynh, nếu huynh coi ta là bằng hữu, thì hãy nói cho ta biết.

Lã Khải Minh nhìn biểu tình nghiêm túc của Lâm sư đệ, cuối cùng không có cách nào khác đành chỉ chỉ phía trước:

Lâm Phàm nhìn về phía đó của đài luận võ, có một đám đệ tử đang ngồi. Mấy tên đệ tử này cười đến khinh thường ra mặt, tựa như coi đệ tử Viêm Hoa tông chẳng khác gì đồ chơi.

Loại này ánh mắt khiến người khác rất là khó chịu.

- Lâm sư đệ, là tên ngồi ở giữa kia... - Lã Khải Minh không còn cách nào khác đành nói cho Lâm sư đệ, lời còn chưa nói xong đã bị Lâm Phàm cắt ngang.

- Sư huynh, không cần nói nữa, điều này đã không quan trọng nữa. - Khi hắn nhìn thấy ánh mắt mấy tên này, hắn đã quyết định, bọn chúng, toàn bộ đều phải nằm xuống hết.

- Thi đấu chấm dứt. – Lúc này ở trên đài luận võ, một trưởng lão Viêm Hoa tông hô to.

Trên khán đài.

Huyền Khôn cười nói:

- Thiên Tu, lần thi tài này là Nhật Chiếu tông thắng.

Sắc mặt Thiên Tu trưởng lão vẫn bình tĩnh, nhưng nội tâm lại không bình tĩnh chút nào:

- Thắng thua cũng không quan trọng, chỉ cần các đệ tử có thể lĩnh ngộ là được...

Huyền Khôn cười cười, đến giờ này còn tìm lý do, thật là buồn cười.

Đột nhiên một giọng nói cất lên:

- Ta không phục...

Giọng nói vừa vang lên, mọi người đều cả kinh, không biết là ai lên tiếng.

Ngay cả các trưởng lão trên khán đài cũng nghi hoặc, không biết là vị đệ tử nào đã hô lên.

- Vị đệ tử nào không phục? – Vị trưởng lão trên đài luận võ cất tiếng hỏi. Kết quả này hắn cũng không phục, nhưng không phục không được, kết quả đã có.

Đệ tử ngoại môn của Viêm Hoa tông không bằng đệ tử ngoại môn của Nhật Chiếu tông.

Tuy lần này tất cả đệ tử Nhật Chiếu tông dẫn tới đều là tinh anh của họ, nhưng bọn chúng ở đại bản doanh của Viêm Hoa tông lại hoành hành chẳng coi ai ra gì, không có một tên đệ tử ngoại môn nào có thể ngăn cản, đây chính là sỉ nhục.

- Sư đệ... – Đám người Lã Khải Minh kinh hoảng gọi, bọn họ không nghĩ tới sư đệ lại muốn đứng ra thật.

Tuy rằng trong lòng Hoàng Phú Quý rất oán hận đệ tử Nhật Chiếu tông, nhưng cũng không muốn sư đệ đi chịu chết.

- Là ta. - Lâm Phàm khiêng Lang Nha Bổng bước lên phía trước, sau đó nhảy lên đài luận võ. Đối với tất cả mọi thứ, hắn đều không hề sợ hãi.

Trưởng lão nghi hoặc:

- Ngươi không phục cái gì? – Sau đó liền nháy mắt với Lâm Phàm, ý tứ rất rõ ràng, nhanh đi xuống đi, đừng tìm chết.

Lâm Phàm trực tiếp coi như không thấy, cất tiếng:

- Đệ tử thân là đệ tử ngoại môn, một thời gian trước ra ngoài trải nghiệm, hôm nay mới trở về tông môn. Mà vài vị sư huynh của ta chịu khổ bạo ngược, trong lòng ta không phục, muốn lên đài so đấu, tiện thể thay các sư huynh báo thù.

Vài tên đệ tử Nhật Chiếu tông vừa nghe xong lập tức nở nụ cười:

- Cũng to mồm gớm, để ta tới đấu với ngươi một trận. - Vừa dứt lời liền chuẩn bị lên đài.

Nhưng tên đồng môn bên cạnh lại giữ chặt nói:

- Để cho ta đấu.

- Không được, ta lên.

Đệ tử Nhật Chiếu tông bắt đầu tranh nhau, dường như trong mắt bọn họ, tên to mồm này đã là cá nằm trên thớt.

Lâm Phàm vung Lang Nha Bổng lên chỉ thẳng vào bọn họ:

- Đừng có tranh nữa, đều đi con mẹ nó lên hết đi. Chỉ bằng vài tên rác rưởi các ngươi, còn chưa đủ cho ta chém.

Lời này vừa nói ra, làm mọi người lập tức khiếp sợ.

- Sư huynh, quá trâu bò, cố lên.

- Giết chết bọn hắn.

Các đệ tử Viêm Hoa tông nhìn thấy vị sư huynh nhất phẩm ngoại môn này bá đạo như vậy, nhiệt huyết trong lòng cũng sôi trào lên. Tuy còn chưa đánh, cũng không biết tình hình thế nào, nhưng chỉ bằng lời nói này đã đủ khí phách lắm rồi.

Trên khán đài.

Huyền Khôn cười lạnh nói:

- Thiên Tu, đệ tử của ngươi khẩu khí không nhỏ. Hôm nay nếu không lên đấu với hắn, Nhật Chiếu tông ta đúng là không nhẫn nại được.

Thiên Tu hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm tên đệ tử dưới đài kia:

- Làm càn, sao lại phát ngôn sỉ nhục tông môn láng giềng như vậy. Còn không mau xin lỗi rồi lui ra, trở về chịu phạt.

Đây là Thiên Tu đang bảo hộ Lâm Phàm, để hắn mau mau rời đi, đừng tìm đường chết. Đương nhiên, đối với việc tông môn có những đệ tử không sợ hãi sinh tử, hắn rất là vui mừng.

Khiến hắn bất ngờ chính là, tên đệ tử này lại nói tiếp, còn làm hắn không thể đáp lại.

Lâm Phàm khiêng Lang Nha Bổng, thái độ đúng mực, mà thần sắc lại kiêu ngạo cực kì:

- Bẩm trưởng lão, đệ tử không phải đang sỉ nhục người ta, mà là ăn ngay nói thật. Phế vật chính là phế vật, không phục thì lên hết. Để ta chứng minh bọn chúng ăn hại thế nào! - Sau đó hắn nhìn về phía đệ tử đồng môn - Các ngươi nói, lời sư huynh nói có đúng không, nếu thật sự không phải là phế vật, thì lên đài.

Các đệ tử ngoại môn Viêm Hoa tông lập tức sôi trào:

- Đúng vậy, sư huynh nói không sai.

- Các ngươi muốn chứng minh mình không phải phế vật, thì lên đài cùng sư huynh đánh nhau.

- Sư huynh thật có khí phách.

Bấy giờ đệ tử Nhật Chiếu tông cũng đã nổi giận, không nói thêm gì leo hết lên đài. Nhất là Triển Vân Thiên, sắc mặt cực kì âm trầm đáng sợ:

- Được, nếu chính ngươi muốn tìm chết, thì đừng trách chúng ta.

Lâm Phàm vặn đầu, sau đó hô to một tiếng:

- Trưởng lão, đệ tử là người thô kệch, xuống tay không biết nặng nhẹ. Nếu không cẩn thận đánh chết đệ tử tông môn láng giềng, thì phải làm thế nào?

Thiên Tu trưởng lão còn chưa nói gì, Huyền Khôn trưởng lão đã đứng lên luôn:

- Lần tỷ thí này, sinh tử do ý trời.

- Bắt đầu...

Hở cái là đã bắt đầu, chẳng hề cho người khác cơ hội do dự.

Nhưng mà hắn thích.

Vậy thì cho bọn bây xem xem, thực lực nháy mắt bạo phát ra của ông mày nhé.

Chương 57: Thèm vào mà biết tên mày

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Các đệ tử Viêm Hoa tông dưới đài hồi hộp nhìn lên lôi đài. Lúc trước bọn họ nhiệt huyết sôi trào bao nhiêu thì khi trận đấu bắt đầu tâm tình của bọn họ lại căng thẳng bấy nhiêu.

Trước mắt có tận mười hai đệ tử ngoại môn Nhật Chiếu tông, trong đó có vài tên đã để lại cho bọn họ có ấn tượng sâu sắc. Theo bọn họ thấy, đệ tử ngoại môn Nhật Chiếu tông quả thực chính là tượng trưng của kẻ vô địch, thủ đoạn bá đạo, ra tay nhất định sẽ kinh thiên động địa.

Đối với vị đồng môn phía trước này, bọn họ thật sự lo lắng.

Ở phía xa, vài vị nội môn đệ tử Viêm Hoa tông ngồi ngay ngắn, sắc mặt ngưng trọng.

- Sư muội, ngươi thấy trận này thắng bại thế nào? - Một tên cẩm y nam tử nhẹ giọng dò hỏi.

Mà nữ tử có khí chất thanh thoát, dung mạo khuynh thành bên cạnh cẩm y nam tử lúc này khẽ nhếch đôi môi đỏ mọng:

- Chết khỏi bàn cãi.

Một tên đệ tử nội môn có thân hình cao lớn khác lại nói:

- Theo ta thấy, tên đệ tử ngoại môn này chính là đầu óc có bệnh, còn một chọi tất cả. Lát nữa còn không biết chết như thế nào đâu, tông môn đã mất mặt như vậy, còn tiến lên rước nhục vào thân, quả thật hết thuốc chữa.

- Nhược Trần sư muội, trận đấu nãy của muội với đệ tử nội môn Nhật Chiếu tông thật là vô cùng phấn khích. – Nam tử cười tục tằng, muốn kéo gần quan hệ với sư muội.

- Ừ. - Sắc mặt Nhược Trần bình tĩnh, lúc nào cũng tỏa ra khí chất

cách xa người khác ngàn dặm.

Tên nam tử cục mịch kia cũng không định bị quê tiếp, quay lại nhìn vị sư huynh bên cạnh:

- Lục sư huynh, ngươi sao vậy? Ngươi biết tên đệ tử này sao?

Lục Đạo Thăng chau mày, đang chăm chú nhìn lên lôi đài, nghe được câu hỏi của sư đệ cũng gật đầu:

- Ừ, đệ tử này không tệ, nhưng lần này thì liều lĩnh thật. Mười hai đệ tử ngoại môn của Nhật Chiếu tông có thực lực rất mạnh, lĩnh ngộ công pháp ở mức độ rất cao.

Hắn rất có thiện cảm với Lâm Phàm, trong lúc chiến tranh, biểu hiện của đệ tử này đã gây được sự chú ý của hắn. Có tinh thần kiểu đó, nổi dậy cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Nhưng tình hình lúc này lại khiến hắn không hiểu lắm, đây rõ ràng là tự tìm cái chết.

…

Dưới lôi đài, đám người Hoàng Phú Quý lo lắng nói:

- Khải Minh, ngươi bảo phải làm sao đây, Lâm sư đệ hắn….

Sắc mặt Lã Khải Minh trắng bệch, cũng không biết nên làm thế nào. Lâm sư đệ vẫn đứng rất bình tĩnh ở trên đài, nhưng trong lòng hắn thật sự rất bất an.

Trên lôi đài.

Lâm Phàm cười tươi ra mặt:

- Ta khuyên các ngươi tốt nhất là cùng nhau lên đi, nếu không các ngươi sẽ hối hận đó.

Lời nói kiêu ngạo như vậy khiến mười hai vị đệ tử ngoại môn Nhật Chiếu tông rất phẫn nộ.

Triển Vân Thiên bỗng quát một tiếng:

- Đúng là chán sống. - Nói xong liền chuẩn bị chém chết tên hỗn láo trước mắt này.

Quy tắc lúc nãy trưởng lão nói họ đều đã nghe rõ, đó là sống chết mặc bay. Bọn chúng đều đã nổi đầy sát ý.

- Không cần đến các ngươi, để cho ta lên là được. - Một tên đệ tử vẫn đứng phía sau ôm một thanh trường kiếm chậm rãi đi lên.

Dáng đứng của hắn thẳng tắp, ánh mắt tỏa ra kiếm ý sắc bén.

Mọi người xung quanh hơi hơi tản ra:

- Kiếm ý của sư đệ thật mạnh, xem ra chỉ cách kiếm đạo một bước nữa thôi.

Kha Nhất Kiếm liếc nhìn Lâm Phàm, khẽ nhếch miệng, lạnh lùng nói:

- Một tên không biết trời cao đất dày, thôi được, để ta giải quyết ngươi, dù ta chưa bao giờ giết hạng người vô danh. Mà ngươi, nếu ngươi có thể tiếp được một kiếm của ta, ngươi mới có tư cách biết của tên ta.

Trên khán đài.

Huyền Khôn nhìn tên đệ tử vừa đi ra, lộ vẻ tươi cười:

- Thiên Tu, ngươi thấy thế nào.

Thiên Tu nhìn thoáng qua, ngoài miệng tuy không thừa nhận nhưng trong lòng đã rõ, tên đệ tử này trình độ kiếm đạo rất cao. Rõ ràng chỉ là Tôi Thể tầng chín, nhưng kiếm ý như cầu vồng. Người có tu vi thấp mà chăm chú nhìn lâu thì có thể sẽ bị kiếm ý sắc bén đâm thủng hai mắt.

Công pháp của Nhật Chiếu tông quả thực không tầm thường, so sánh với Viêm Hoa tông thì chênh lệch quá lớn.

Leng keng!

Kiếm quang vô hình, với các đệ tử dưới đài mà nói, bọn họ căn bản không nhìn thấy thân kiếm, mà chỉ cảm thấy ánh sáng liên tục lóe ra như chớp.

Một nhát kiếm thật mạnh được xuất ra, mạnh đến nỗi bọn họ đều không thể ngăn cản.

Đối mặt với đường kiếm sắc bén này, Lâm Phàm vẫn đứng đó, sắc mặt bình tĩnh như cũ.

Đột nhiên!

Khi đường kiếm đó sắp đâm tới nơi, tay trái Lâm Phàm đột nhiên nâng lên, đường kiếm này tức thời tan thành mây khói.

- Sao có thể? - Kha Nhất Kiếm sửng sốt, dường như không kịp phản ứng lại. Đúng lúc đó, một giọng nói vang lên bên tai hắn.

- Rất tiếc là mi không còn cơ hội báo ra tên họ nữa đâu. Đối với kẻ yếu, ta cũng thèm vào mà biết tên ấy.

Aaa!

Tiếng hét vang vọng khắp khu vực.

Lang Nha Bổng sắc bén phá không lao đến, trong tư thế cuồng bạo nhất đánh vào tên Kha Nhất Kiếm còn đang ngây người, đập hắn bẹp dúm xuống mặt đất.

Phụt!

Máu tươi phun tung tóe, nhiễm đỏ cả lôi đài.

- Sư đệ... - Đám người Nhật Chiếu tông sắc mặt thay đổi kinh hoàng như không dám tin. Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Tên này làm thế nào mà đỡ được kiếm của Kha sư đệ.

Các đệ tử Viêm Hoa tông thì há hốc miệng, ánh mắt ngây dại. Bọn họ choáng hết luôn, đây là tình huống gì vậy, rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Lâm Phàm nhìn đám đệ tử đang há hốc mồm dưới đài, hét lên:

- Nói cho ta biết, ta có mạnh không…

Khoảnh khắc tiếng hét ấy vừa truyền tới tai đám đệ tử, cả hiện trường triệt để sôi trào.

- Mạnh, thực quá mạnh.

- Sư huynh vô địch.

- Ha ha, tuyệt lắm, một chùy là chết một tên, sư huynh vô địch.

Trên khán đài.

Huyền Khôn nắm chặt năm ngón tay, nhất thời trừng mắt kinh ngạc, sao có thể thế.

Thiên Tu trưởng lão cũng giật mình một phen, không ngờ đệ tử này lại mạnh đến như vậy.

Phía đệ tử nội môn.

Lục Đạo Thăng không khỏi mở miệng khen:

- Hay, hay lắm... – Sự việc bất thình lình diễn ra ấy làm sắc mặt hắn trở nên hồng nhuận.

Lâm Phàm lắc cho rơi máu thịt dính trên Lang Nha Bổng, khiêu khích nhìn những tên còn lại:

- Ta đã nói với các ngươi rồi, muốn lên thì cùng nhau lên. Nếu không các ngươi sẽ hối hận, đáng tiếc không ai nghe. Giờ cho các ngươi một cơ hội nữa, lên hết đi.

Hắn khiêu khích ngoắc ngón tay.

Cảnh ấy khiến các đệ tử ngoại môn Viêm Hoa tông triệt để phấn khích.

- Lên đi, tất cả các ngươi cùng lên, xem sư huynh ta dùng chùy nện chết các ngươi.

- Bá đạo, sảng khoái, sư huynh cố lên!

- Ha ha, thật là mát lòng mát dạ. Ta đã nói mà, Viêm Hoa tông chúng ta sao có thể yếu như vậy. Đó là bởi vì sư huynh chúng ta ra ngoài rèn luyện, để cho các ngươi chớp thời cơ. Giờ sư huynh trở lại, để xem các ngươi làm như thế nào.

...

- Ngươi, vậy mà giết chết Kha sư đệ... - Đám ngươi Triển Vân Thiên nhìn về phía Lâm Phàm, ánh mắt tràn ngập lửa giận. Bọn chúng không ngờ tên vô liêm sỉ trước mắt này dám giết sư đệ của chúng. Đáng hận, thật là đáng hận.

Lâm Phàm lắc đầu răng rắc:

- Các ngươi lắm lời quá đấy, ta không muốn cãi nhau với các ngươi. Thôi được, cho các ngươi cảm thụ một chút cái gọi là bất lực.

- Bạo huyết!

Trong tức khắc, Lâm Phàm quát lớn một tiếng, khí huyết trong cơ

thể triệt để sôi trào.

Thân người hắn bỗng tản ra hơi nước trắng xóa, hắn khẽ há miệng, từ bên trong lỗ mũi có một luồng khí huyết thổi quét ra, quấn quanh thân người. Từng sợi huyết văn hiện lên trên da thịt.

Khí huyết nghịch chuyển!

Uy hiếp!

Huyết văn!

Một đám đệ tử dưới đài trợn tròn mắt, tim đập thình thịch, cứ như bị một sức mạnh thần bí áp chế.

Mà sư huynh ở trên đài thời khắc này tựa như Ma thần huyết ngục, tản ra khí thế khiến người khác khó có thể chống đối.

Hơi thở của hắn khiến lòng người hoảng sợ.

- Tốt, đã đạt đến trạng thái hoàn mĩ. Để ta xem Nhật Chiếu tông mạnh đến đâu cũng được, nhưng bị ta nện chết thì ta không chịu trách nhiệm đâu nhá. - Cảm nhận được sức mạnh cuồn cuộn không dứt của mình, hắn thấy mình lúc này có thể tiêu diệt tất cả mọi thứ.

Vèo!

Lâm Phàm hơi hơi dùng lực, nháy mắt liền biến mất khỏi chỗ đứng cũ.

Triển Vân Thiên kinh hô một tiếng:

- Cẩn thận...

Chương 58: Hãy để chúng ta đấu một trận thỏa thích đi

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

- Sư đệ mạnh thật. - Lã Khải Minh há hốc mồm, cảm giác như mình đang nằm mơ giữa ban ngày. Hết thảy mọi việc xảy ra ảo quá thể.

Hoàng Phú Quý nhìn thấy Lâm sư đệ như bước ra từ trong biển máu, cả người đều đơ ra. Hắn không ngờ rằng thực lực của Lâm sư đệ lại mạnh đến như vậy. Xem ra, Lâm sư đệ thường ngày vốn chính là đang che giấu đi thực lực mạnh nhất của mình.

Dưới ánh mặt trời chói chang gay gắt, thân thể nhuốm máu của Lâm Phàm làm cho người ta cảm giác vô cùng nhức mắt.

Những nữ đệ tử vô cùng hưng phấn.

- A! Ngầu quá! Ta phải làm sao bây giờ, sư huynh thật quá anh tuấn!

- Sư huynh cố lên, muội yêu huynh…

Giờ phút này, không chỉ các đệ tử nữ điên cuồng gào thét, mà cả các nam đệ tử, cũng phấn khích điên cuồng.

Triển Vân Thiên bọn chúng thì hoảng hốt, không ngờ tên này lại mạnh đến thế.

Đột nhiên, một bóng đen bao trùm phía trên hắn. Hắn ngẩng đầu lên, không biết từ lúc nào tên đó đã xuất hiện trên không trung. Còn cây Lang Nha Bổng mang gai sắc nhọn nhuốm đầy máu tươi kia hoàn toàn làm người ta kinh khiếp.

- Không hay rồi, mau tránh đi.

- Đại bạo tạc. - Lâm Phàm quát lớn một tiếng, Lang Nha Bổng trong tay kéo ra một đường máu, lập tức oanh kích lên mặt đất.

Đám người Triển Vân Thiên dùng hết sức nghiêng một bên né tránh, nhìn thấy lực bạo phát mà Lang Nha Bổng tạo ra, đồng tử co rút kịch liệt, sự kinh hãi trong đáy mắt càng thêm nặng nề.

Vèo vèo!

Đá vụn bay bắn tứ tung, một viên đá giống như sao băng cắt qua má Triển Vân Thiên, kéo ra một vệt máu.

Lâm Phàm hơi nghiêng đầu, nhe hàm răng trắng như tuyết, cười hê hê:

- Ngươi chạy không thoát đâu.

Âm vang!

Tiếng nổ vang vọng toàn bộ tông môn, tro bụi mù mịt bao phủ lấy Lâm Phàm.

Mà đám người Triển Vân Thiên dùng tốc độ cao nhất tránh được một kích này, nhưng cũng bị sức mạnh bạo phát này làm cho chấn động.

Sau khi đứng ổn định lại, trên trán Triển Vân Thiên dần dần đổ mồ hôi hột, thần kinh căng thẳng, đề phòng tứ phía. Hắn đâu rồi, rốt cục ở đâu rồi.

Đột nhiên, một đệ tử trên đài bỗng hét lên:

- Hắn ở đằng sau huynh..

- He he, muộn rồi...- Thân thể Lâm Phàm nháy mắt xuất hiện đằng sau Triển Vân Thiên, mùi máu nồng đậm bao trùm khắp người hắn.

Triển Khinh Vân đổ mồ hôi trán như mưa, hắn cảm nhận được hàn ý bạo phát ra từ sau lưng mình, thần kinh căng như dây đàn. Rồi hắn chầm chậm quay người lại, trong đáy mắt càng chất chồng thêm sự hoang mang và kinh hãi.

Khi hắn nhìn thấy khuôn mặt kia, trái tim đập kịch liệt:

- Không thể nào... - Hắn không tin tình thế lại biến thành thế này, khi hắn đang muốn phản công, lại phát hiện tất cả đều muộn rồi.

- Yếu, quá yếu! Nói ta nghe, ngươi có thể mạnh hơn chút được

không. - Lâm Phàm giơ cao Lang Nha Bổng, tức giận rít gào, dồn sức tấn công.

"Lang Nha Bổng mạnh mẽ" đặc tính tầng chín hoàn toàn bạo phát ra, một kích nện xuống nhanh như chớp.

Phụt!

Triển Vân Thiên mí mắt hấp háy, thấy thân thể bị tấn công cực mạnh, lục phủ ngũ tạng trong nháy mắt tan tành, hắn phun ra một ngụm máu tươi.

Toàn bộ trên dưới võ đài một mảnh im lặng.

Tất cả mọi người mở to mắt, đều đã bị chấn động vì những gì vừa xảy ra.

Máu chảy tràn lan, thật là kinh khủng.

Triển Vân Thiên còn chẳng kịp biết mình chết như thế nào.

Lâm Phàm nhìn Triển Vân Thiên bị gai nhọn của Lang Nha Bổng cắm trên người, lắc đầu, rồi đưa bàn tay đầy máu túm lấy đầu của tên kia, gỡ thân thể mềm nhũn ấy ra ném thẳng xuống đất.

- Đáng giận, Lang Nha Bổng của ta bị làm bẩn rồi, các ngươi phải bồi thường…- Lâm Phàm nhìn chằm chằm vào mười tên đệ tử còn sót lại, hậm hực khó chịu.

Mười đệ tử còn lại kinh hãi tột độ nhìn Lâm Phàm, bọn chúng bị cảnh tượng đẫm máu tên này vừa gây ra dọa sợ rồi. Trúng một gậy của hắn là căn bản không thể toàn thây.

Rắc rắc!

Âm thanh xương cốt bị lệch vang lên răng rắc, khiến mọi người ở đó kinh ngạc.

Lâm Phàm có chút câm nín, tác dụng phụ thật làm cho người ta bất lực. Hắn lấy tay nắn lại chỗ xương cốt bị lệch kia:

- Thật ngại quá, làm tốn chút thời gian của mọi người. Xương cốt của ta lệch rồi, để ta nắn lại một chút.

Rắc!

Sắc mặt Lâm Phàm điềm tĩnh, không chút biểu cảm.

- Được rồi, có thể tiếp tục bắt đầu.

Ực ực!

Các đệ tử quan sát dưới đài hoang mang nuốt nước bọt, vị sư huynh này thật làm bọn họ có chút sợ hãi.

Đệ tử nội môn trên đài thì...

- Lục sư huynh, đệ tử này hắn...- Bọn họ thân là đệ tử nội môn, vốn dĩ coi thường đệ tử ngoại môn. Thế nhưng tình cảnh thế này đã gây chấn động mạnh lên thần kinh của bọn họ.

Không nói đệ tử này mạnh đến đâu, làm cho bọn họ khiếp sợ, mà hơn cả là hắn đối với chính mình cũng thật độc ác quá đi.

Rốt cục phải có được ý chí lớn thế nào, mới có thể mặt không biến sắc mà chữa lại xương cốt bị lệch như thế.

Lục Đạo Thăng trong lòng dậy sóng, rất lâu sau vẫn chưa hoàn hồn.

...

- Được rồi, được rồi, các ngươi đã không động thủ, vậy thì để ta. - Lâm Phàm cười, lắc lắc Lang Nha Bổng, sau đó chỉ vào các đệ tử còn lại, chầm chậm bước, cuối cùng dừng lại trước một đệ tử: - Hình như lúc này ngươi rất kiêu ngạo, vậy bây giờ, ta sẽ tặng cho ngươi một chùy.

Đệ tử kia của Nhật Chiếu tông phát hiện bản thân bị đối phương ngắm trúng tức thời chết đứng, thần kinh hoàn toàn căng thẳng, bèn tức giận gào lên:

- Ngươi muốn hù dọa ai, ta phải giết ngươi.

- Kinh phủ!

Tên đệ tử Nhật Chiếu tông quát lớn một tiếng, hai lưỡi rìu trong tay bạo phát ra khí tức sắc bén, giống như khai thiên lập địa mà bổ thẳng về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm vươn tay vung Lang Nha Bổng lên cao, nhắm tên đệ tử đang đánh tới, sau đó lập tức giáng xuống.

- Ngươi yếu lắm đấy, biết không?

Rầm!

Lang Nha Bổng và song rìu va chạm nhau, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi.

Rắc một tiếng, song rìu nứt toác, tên đệ tử tay cầm rìu tức thời cảm thấy cánh tay vừa hứng chịu một kích vô cùng mạnh mẽ.

Rồi hắn phun máu dữ dội như sông cuộn biển gầm.

- Còn chưa kết thúc đâu.- Lâm Phàm quát to một tiếng, cánh tay vung rộng lên, sức mạnh của Lang Nha Bổng càng lớn hơn đánh thẳng vào lồng ngực đối phương, lập tức đè bẹp hắn ta trên mặt đất.

Ầm!

Mặt đất hõm sâu, vết rạn lan ra bốn phương tám hướng, sức mạnh oanh tạc ấy làm mọi người kinh sợ trợn mắt há mồm.

Máu tươi túa ra, nhuộm đỏ tất cả.

Mùi máu tươi nồng đậm làm người ta buồn nôn.

- Sao có thể thế này, sức lực này, cho dù là Địa Cương cảnh e là cũng không thể mạnh như vậy. - Đệ tử nội môn khiếp hãi, quá mạnh, thực sự là quá mạnh.

Tôi Thể cảnh mà lại có sức mạnh như vậy, e rằng chỉ có thể là thần lực trời ban.

- Đã, thật sự là quá sảng khoái.- Lâm Phàm hét trong lòng, đây chính là va chạm lực lượng. Bình thường ông mày tuy thích lầy lội, nhưng khi thật sự động thủ, sức mạnh bạo phát hết ra thì không thể đùa được đâu.

Ta muốn đánh bại tất cả những kẻ dưới Địa Cương cảnh.

Không đúng, cho dù là kẻ Địa Cương cảnh tầng 1, ta cũng không hề sợ.

“Lang Nha Bổng mạnh mẽ” cấp cao nhất, cùng “Bạo huyết” cấp cao nhất, khi dung hợp lại tạo ra sức mạnh không ai có thể ngăn cản lại được.

Giờ khắc này, Lâm Phàm nâng Lang Nha Bổng lên, bơ luôn cái tên máu thịt xương cốt đã lấp đầu hố sâu vừa rồi, mà quay sang nhìn chín tên còn lại, thất vọng thốt lên một câu:

- Đệ tử Nhật chiếu tông các người, sao không bằng rác rưởi như vậy? Nhìn đồng môn của mình bị đập chết mà vẫn thờ ơ. Nào, chúng ta làm trận nữa, đàn ông với nhau, lấy hết sức lực, dồn hết mồ hôi máu thịt ra đấu với ta một trận. Để ta được tận hưởng cảm giác thú vị khi chiến đấu...

- Đến đây, đừng làm ta quá thật vọng. Hãy dùng khí phách ngạo nghễ của các ngươi, chúng ta đấu một trận, một trận lẫm liệt thỏa chí.

Lâm Phàm thét vang một hơi, nét mặt dào dạt chiến ý, làm chấn động tất cả mọi người.

Đệ tử Nhật Chiếu tông trên đài, lùi về sau một bước, bọn chúng đã sợ chết khiếp.

Tên này không phải người.

Quá hung ác.

Chương 59: Đại ca… cứu đệ

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Các đệ tử dưới đài nhiệt huyết sôi sục, bọn họ chưa từng nghĩ trong số các đệ tử ngoại môn lại tồn tại kẻ bá đạo như vậy. Tư thế khiêng Lang Nha Bổng kia đã khắc ghi sâu trong lòng bọn họ.

Thân hình huyết sắc, ánh mắt ngạo nghễ với đời, đứng trên lôi đài tựa như vị thần vô địch.

Dù là các đệ tử nội môn cũng đứng cả lên, nhiệt huyết cuồn cuộn. Tuy rằng đây chỉ là cuộc tỉ thí của đệ tử ngoại môn, nhưng thực sự quá chấn động.

Cho dù thực lực của sư đệ trước mắt này không bằng bọn họ, nhưng loại khí thế đó, lại khiến bọn họ cảm thấy kinh hãi.

- Các ngươi làm ta quá thất vọng rồi, nếu các ngươi đã sợ như thế, vậy để ta dạy các ngươi một bài học ấn tượng sâu sắc nhé. - Lâm Phàm nhảy lên một bước, huyết khí hung bạo di chuyển, quấn lấy cơ thể, cánh tay phải duỗi thẳng, Lang Nha Bổng trong tay dưới ánh sáng rực rỡ loé ra lãnh quang chói loá làm người ta khiếp sợ.

- Nhớ cho kĩ, động đến các sư huynh của ta, là phải trả bằng mạng.

Ầm!

Hai đầu gối hắn bỗng phát ra tiếng nổ mạnh, cả người hoá thành một đạo tàn ảnh, đánh tới chín người đang sợ hãi kia.

- Cẩn thận…

- Đáng giận, ta không tin cái thứ nhà ngươi lại lợi hại như vậy.

- Bất động như núi.

Chín đệ tử ngoại môn của Nhật Chiếu tông hoàn toàn cuồng nộ, dốc hết bản lĩnh và công sức khổ luyện bấy lâu nay ra chiến đấu.

Mười hai người bọn họ đều là nhưng nhân vật vô địch nhất trong số những kẻ dưới Địa Cương cảnh, thế nhưng giờ đây lại bị một tên đệ tử của Viêm Hoa tông đàn áp.

- Ha ha, được, phải thế chứ, khí thế của các người đã khiến máu ta bắt đầu sôi trào rồi, có điều…

Tia sáng trong mắt Lâm Phàm loé ra, Lang Nha Bổng xé rách không khí, phát ra âm thanh bạo tạc, lập tức oanh kích vào giữa đám người.

- Các người không đủ tư cách.

Oanh!

Toàn hoả lực xuất ra, Lang Nha Bổng oanh kích trên mặt đất, những viên gạch đá xanh không ngừng vỡ vụn, cả lôi đài như vỡ tung ra.

Một đệ tử trong số đó nhìn thấy cảnh tượng này tức thời kinh hãi, tên này không phải là người.

Đúng lúc đang chuẩn bị né lùi sang một bên, hắn cảm giác không khí bên người hình như bị vật gì đó đánh tới, đang chuẩn bị phản ứng thì phần eo lại bị chịu một lực va chạm cực mạnh. Hắn chỉ cảm thấy máu trong cơ thể tựa như đứt đoạn.

- Yếu, đúng là quá yếu.

Ầm!

Lực tấn công cực đại trực tiếp oanh kích lên người đệ tử này, một bóng đen bay ra khỏi lôi đài, máu tươi vẽ ra một đường máu dài ở trên không trung, và bóng đen ấy rơi thẳng xuống khán đài.

Tất cả mọi người đều ngây người, cuồng bạo quá thể.

Đệ tử kia ngã xuống khán đài, thân thể đã bị chặt đứt, ánh mắt vốn vô cùng kiêu ngạo dần rã ra:

- Trưởng lão, cứu…

Và đầu hắn ngoẹo sang một bên, tắt thở.

Huyền Khôn trưởng lão ngồi ở chỗ kia, góc áo đã bị máu tươi tung óe nhiễm đỏ, nộ khí trong lòng bốc lên ngùn ngụt.

- Thật ngại quá, chưa khống chế tốt lực đạo. Nhưng các người yên tâm, không có lần sau đâu… - Lâm Phàm nhìn lên lôi đài, mắt đối mắt nhìn Huyền Khôn trưởng lão, sau đó lại nhanh chóng xoay đi: - Các sư huynh đệ dưới đài, cứ yên tâm theo dõi, sẽ không làm bẩn quần áo của các vị. Nếu quần áo ai bẩn, xong việc có thể đến tìm ta, sư đệ sẽ bồi thường cho các vị. Nhưng hiện tại, xin cho thêm ít tiếng cổ vũ, để ta cảm nhận được không phải chỉ có mình ta chiến đấu.

Mọi người: "…"

Thiên Tu trưởng lão nhìn đệ tử tựa sát thần trên lôi đài, thâm tâm dao động cực lớn. Nhưng ông ta cảm giác Huyền Khôn ngồi cạnh đã động sát ý, bèn lên tiếng:

- Huyền Khôn, ngươi thay những đệ tử này nhận thua đi, bằng không đệ tử dưới trướng này của ta e là sẽ không dừng tay.

Huyền Khôn sắc mặt âm trầm đáng sợ:

- Không cần, đệ tử Nhật Chiếu tông thà chết trận, cũng không nhận thua…

Tám kẻ còn lại nhìn tên này tàn nhẫn đập một sư huynh của họ nát bẩy xong vứt xuống khán đài, nội tâm dần dần sụp đổ. Bọn chúng cảm giác đây căn bản không phải cuộc đọ sức cùng đẳng cấp, đây là đàn áp người ta.

Tôi thể tầng chín, sao có thể mạnh như vậy.

Mà ngay khi bọn chúng đang thất thần, giọng nói đòi mạng khủng bố kia lại cất lên:

- Chiến đấu là phải toàn tâm toàn ý tập trung vào, các ngươi đây là đang xem thường Lâm Phàm ta sao?

- Trời long đất lở!

Đặc tính của "Lang Nha Bổng mạnh mẽ" tầng chín, trong nháy mắt bùng nổ.

In trong đáy mắt một tên đệ tử là Lang Nha Bổng đầy gai sắc nhọn đang từ trên trời giáng xuống, khí tức cường hãn nháy mắt bao trùm, nội tâm hắn khiếp hãi, tức thời suy sụp. Cái chết cận kề hoàn toàn làm hắn phát điên.

- Ta không tin, ta phải giết ngươi.

- Bá thương vô địch! - Đệ tử này quát lớn một tiếng, trường thương màu bạc trong tay bạo phát ra ánh thương lấp loáng nóng rực, dùng hết sức lực xuất kích.

Ầm!

Ngay lập tức, đệ tử này sắc mặt bỗng đại biến. Một cỗ cự lực oanh kích khiến thân trường thương "rắc" một tiếng vỡ tung, biến thành mảnh vụn. Còn Lang Nha Bổng thì theo đà phóng đến, không thể nào cản được, hắn chỉ kịp tuyệt vọng thét:

- Không…

Ầm!

Mặt đất lại xuất hiện một cái hồ sâu, thi thể tên đệ tử đã không còn nguyên vẹn, xương thịt nát dính với nhau nằm gọn trong đó.

Tí tách!

Lâm Phàm nâng Lang Nha Bổng lên, trên những cái gai sắc nhọn găm từng miếng thịt bê bết máu, máu tươi tí tách tí tách rơi trên nền đất.

Ọe ọe!

Nhiều đệ tử quan sát dưới khán đài trông thấy cảnh ấy không nhịn được bắt đầu nôn khan.

Khủng bố, thực sự quá khủng bố.

Đây tuyệt nhiên không phải một trận tỉ thí, mà là giết chóc.

Cho dù bọn họ giết người, cũng chỉ là đánh người ta hộc máu. Nhưng Lâm Phàm sư huynh đây, lại là phanh thây, khiến đối phương thịt xương lẫn lộn.

Cho dù là đồng môn, biết rằng đối phương sẽ không hại mình, nhưng họ cũng bắt đầu thấy hoảng sợ.

Lâm Phàm kéo lê Lang Nha Bổng trên mặt đất, gây ra âm thanh sắc bén làm người ta kinh khiếp.

- Các ngươi thật sự quá yếu.- Lâm Phàm lắc đầu, có chút thất vọng, sau đó cười nói: - Nếu đã như vậy, thì thôi kết thúc đi.

- Cái gì?

Bảy đệ tử còn lại nghe được những lời này liền bị dọa đến chết khiếp, có tên nhịn không nổi kinh hãi mà hai chân bắt đầu trở nên run rẩy.

- Ta đến đây…

Vù!

Tại nơi đó, một luồng khói trắng bay lên, mà Lâm Phàm đã biến mất tiêu.

Khi tiến vào hình thức "bạo huyết", tốc độ, sức mạnh, tất cả đều được nâng cao tối đa. Đến khi hắn xuất hiện lại, thì đã đứng ngay sau lưng một đệ tử.

- Khỏi nhìn lung tung, ta ở sau ngươi.

Đệ tử kia cảnh giác nhìn bốn phía, nhưng đột nhiên nghe được giọng nói này liền kinh hoàng đến run bắn cả người, hoang mang tột độ đến nỗi mặt cắt không còn giọt máu.

Bụp!

Một chuỳ bổ xuống, thịt tươi bay tứ tung. Còn sáu đệ tử bên cạnh thì đồng tử mãnh liệt co rút, trong tầm mắt của họ, thế giới đã biến thành một vùng máu đỏ. Mà tên giống như ma quỷ kia lại chém chết một sư huynh nữa rồi.

- Không… - Bọn chúng hoảng sợ rống lên, cuống cuồng đánh loạn xà ngậu, chỉ hi vọng có thể chém chết tên ma quỷ này.

- Vô vị…

Lang Nha Bổng trong tay Lâm Phàm đang kết liễu tính mạng của bọn chúng, toàn hiện trường đều yên lặng vô cùng.

Các đệ tử dưới đài kinh ngạc chứng kiến tất cả, đối với bọn họ, đây chính là một trận đồ sát.

Những đệ tử kia của Nhật Chiếu tông lúc trước vô cùng kiêu ngạo, thủ đoạn cay nghiệt, giờ khắc này lại bị Lâm Phàm dọa cho khiếp đảm.

- Tên cuối cùng…- Lâm Phàm nhìn tên đệ tử đứng ngây ngốc tại chỗ, đũng quần đã ướt sũng, không khỏi thở dài một tiếng - Thật là yếu ớt, đáng tiếc, dù có tè ra quần cũng không thay đổi được kết cục của ngươi.

- Đại ca…cứu đệ… - Đệ tử kia thật thà quay đầu, nhìn chằm chằm vào lôi đài. Đại ca hắn ngồi ngay ngắn ở đó, trên mặt toàn nước mắt nước mũi. Cho dù có sống tiếp, e là nỗi ám ảnh này cũng sẽ quấn lấy hắn cả đời.

Dưới khán đài, trưởng lão tân nhiệm của Nhật Chiếu tông thấy cảnh tượng trước mắt, không tài nào nhịn được kẻ chém giết đồng môn của mình. Mà bấy giờ, trông thấy tiểu đệ của mình sắp chết trong tay đối phương, hắn càng không thể ngoảnh mặt làm ngơ.

Nhưng hắn không dám tự ý xông lên, vì Huyền Khôn trưởng lão vẫn chưa nói gì.

Đột nhiên, từ trong khóe mắt hắn nhìn thấy ngón tay của Huyền Khôn trưởng lão hơi động đậy, lập tức ngầm hiểu, nhảy phắt lên, xông vào lôi đài, tốc độ cực nhanh đến nỗi người ta không thể phản ứng.

Leng keng một tiếng!

Từ trong nhẫn kết giới, hắn lấy ra một thanh trường kiếm.

- Lưu quang tuyệt ảnh…

Chương 60: Ngươi nhìn đi, chảy máu rồi này

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

- Huyền Khôn, ông muốn làm gì? - Thiên Tu trưởng lão bỗng kinh ngạc, đang chuẩn bị ra tay định ngăn tên vừa đột ngột xông lên lôi đài thì lại bị Huyền Khôn giữ lại.

- Nhận thua, cứu người.- Huyền Khôn lạnh lùng nói.

- Ngươi…

Cảnh tượng lúc đó diễn ra nhanh như chớp, muốn ra tay cũng đã muộn.

Nghiêm Húc là đệ tử nội môn Nhật Chiếu tông, bởi vì đi sứ Viêm Hoa tông mà được tông môn tạm thời cho làm trưởng lão nội môn. Thực lực của hắn cũng chỉ là Địa Cương cảnh tầng ba mà thôi.

Đây cũng là do Nhật Chiếu tông vì muốn sỉ nhục Viêm Hoa tông mà dùng chút tiểu xảo.

Đệ tử còn lại duy nhất trên đài là tiểu đệ của hắn, hắn trong lòng tuy không nhịn được, nhưng cũng không có cách nào. Rồi đột nhiên, ám thị nhỏ bằng tay của Huyền Khôn trưởng lão lọt vào mắt hắn, ý nghĩa chính là lên đài giết chết tên đệ tử ngông cuồng kia.

Giờ khắc này, hắn nào có thể nhịn nữa, ngay lập tức dùng kiếm chiêu cường đại đánh lên.

Để khiến tất cả mọi người đều không phản ứng kịp, hắn sử dụng kiếm chiêu bằng tốc độ nhanh nhất.

Kiếm chiêu cấp trung phẩm Huyền giai - Lưu Quang Tuyệt Ảnh.

Có thể trong nháy mắt đẩy tốc độ kiếm lên cực đại, chỉ lưu lại một đạo tàn ảnh mà thôi.

Đám người Hoàng Phú Quý chỉ trông thấy trên đài một bóng người đánh tới, ngay sau đó liền không thấy thân ảnh ấy đâu nữa.

- Sư đệ, cẩn thận.

Trên lôi đài.

Lâm Phàm cảm giác được sau lưng có sát khí đánh tới, không ngờ rằng mấy tên gia hỏa Nhật Chiếu tông này lại đểu cáng như vậy, càng khiến hắn muốn chém chết tên đệ tử trước mặt này.

Vô số đạo kiếm quang phong thiên tỏa địa xuất hiện sau lưng Lâm Phàm, mỗi nhát đều tập trung vào những vị trí hiểm yếu.

Nghiêm Húc khuôn mặt lạnh lùng, hắn tin, đợi lát nữa đệ tử này sẽ biến thành thi thể. Tôi Thể cảnh muốn cản lại được chiêu này là việc hoàn toàn không thể.

- Kiếm chiêu cơ đấy...- Lâm Phàm trong lòng cười lạnh, không thèm để ý tới, cả nhìn cũng không thèm nhìn, cứ thế vung Lang Nha Bổng bổ về phía tên đệ tử vẫn đứng ngây ngốc ở chỗ kia.

Tất cả mọi người đều cảm nhận được sát ý ẩn chứa trong đạo kiếm quang này.

- Sư đệ...

Mọi người hoảng sợ thét lên, dường như ai không dám đối mặt với cảnh tượng tiếp theo.

Nhưng đúng lúc này, cảnh tượng khiến tất cả khiếp sợ đã xảy ra.

Chỉ thấy Lâm sư đệ hơi nâng tay trái lên vắt ngang trong không trung, rồi đột nhiên như là cảm thấy gì đó, tốc độ cánh tay trái càng lúc càng nhanh, cuối cùng biến mất không thấy bóng nữa.

- Không ai có thể cản bước ta, hắn nhất định phải chết.- Lâm Phàm hét lớn một tiếng, Lang Nha Bổng lập tức bổ xuống, một tiếng nổ lớn vang vọng khắp lôi đài.

Tất cả mọi người đều sợ ngây người.

Nghiêm Húc càng không dám tin, hắn tổng cộng đâm kiếm chín lần, tốc độ mỗi lần đều đạt đến cực hạn. Nhưng hắn nhận ra tay trái của tên đệ tử này hoàn toàn ngăn cản được kiếm chiêu của hắn.

Máu thịt bắn tung tóe, Lâm Phàm hơi gập lưng, từ tốn nhấc Lang

Nha Bổng lên. Một khối thi thể bị đập nát như vắt trên Lang Nha Bổng. Hắn vung mạnh một phát quẳng thi thể xuống dưới đài.

Các đệ tử dưới khán đài thét lên một tiếng rồi lùi ra. Nhìn thấy khối thi thể, ai cũng kinh hãi nôn ọe, trong ánh mắt tràn ngập sợ hãi.

Nghiêm Húc xuất hiện trên lôi đài, kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt. Hắn không thể tin được, kiếm pháp của mình vậy mà lại bị ngăn chặn toàn bộ.

Lâm Phàm xoay người lại, nâng tay trái dính đầy máu thịt bấy hầy đang chảy máu ròng ròng mà lắc lắc, máu tươi rơi đầy đất, rồi hắn bình tĩnh nói:

- Tốc độ của ngươi, chỉ đến mức này thôi sao?

- Có giỏi thì nhanh hơn chút nữa đi chứ?

Ngạo mạn, thật sự quá ngạo mạn.

Các đệ tử dưới đài đều đã trợn tròn mắt, cảnh tượng vừa rồi thực sự quá chấn động.

Lấy thân thể máu thịt ra đón đỡ kiếm chiêu mà bọn họ còn khó nhìn rõ. Cuối cùng, cánh tay đã bị thương đến vậy, thế nhưng mặt vẫn không đổi sắc.

Chẳng lẽ hắn không biết đau sao?

Có đệ tử trông thấy thương tích này đã tê dại hết cõi lòng.

Thân thể hắn đã tôi luyện đến cực hạn của Tôi Thể cảnh, nhưng dưới kiếm pháp của cường giả Địa Cương cảnh vẫn yếu ớt như cũ. Tuy nhiên dù máu thịt lẫn lộn, thậm chí bị thương đến xương cốt, hắn cũng chẳng thấy có vấn đề gì.

Không hề sợ hãi.

- Không thể nào. - Nghiêm Húc kinh ngạc nói, hết thảy hắn đều không dám tin - Người tu vi chỉ là tôi thể tầng chín, sao có thể tiếp chiêu được.

Lâm Phàm nhìn Nghiêm Húc, ra vẻ đáng tiếc nói:

- Không thể ư? Không, không, hãy nhớ, không phải tốc độ của ta nhanh, mà là kiếm pháp của ngươi thực sự quá chậm, chậm tới nỗi đã khiến ta không thèm tiếp chiêu của ngươi.

- Có điều không thể không nói, kiếm của ngươi sắc thật, ngươi xem…- Lâm Phàm giơ tay lên, lắc lắc trước mặt Nghiêm Húc - Chảy máu rồi, tay ta chảy máu rồi, nhưng đáng tiếc quá, chỉ hơi đau chút thôi, còn lại chả sao cả.

- Ngươi…- Nghiêm Húc lập tức lùi lại một bước, mặt đỏ bừng, hắn cảm thấy thật mất mặt, bản thân đã thi triển ra kiếm pháp tốc độ nhanh nhất mà cũng chỉ vô dụng.

Lúc này một nữ đệ tử vội vã lên đài, khuôn mặt nhìn Lâm Phàm đầy sùng bái, sau đó lấy khăn tay trong người ra:

- Sư huynh, muội băng bó cho huynh.

- Làm phiền sư muội rồi. – Lâm phàm nhìn muội muội bên cạnh, yểu điệu thướt tha, có chút đáng yêu.

- Sư huynh có đau không? - Sư muội nhìn cánh tay máu thịt lẫn lộn, sắp ngất đi rồi, nhưng giờ đang băng bó cho sư huynh, dù có muốn ngất cũng phải cố kìm lại.

Lâm Phàm nở nụ cười bình tĩnh, không trả lời, nhưng điệu cười ấy cũng đủ khiến sư muội hoàn toàn mềm nhũn.

Thật sự là quá nam tính.

Một vài nữ đệ tử trông thấy cảnh này, trong lòng cũng rất hối hận.

- Đáng ghét, lại để cô ta nhanh chân đến trước.

…

- Lục sư huynh, đệ tử này rốt cục mạnh đến mức nào.- Đệ tử nội môn kinh hãi hỏi.

Lục Đại Thăng lúc này vẫn còn đang ngây người, không biết nên trả lời như thế nào:

- Cái này…

Trong đôi mắt lạnh lùng của Liễu Nhược Trần cũng loé lên sự không dám tin. Thân là nữ thần, đối với mọi chuyện nàng đều rất bình tĩnh. Nhưng đến hôm nay, cảnh tượng diễn ra làm nàng cực kì chấn động, chấn động đến mức khó mà miêu tả bằng lời.

- Không thể nào, ta không tin.- Nghiêm Húc hét lớn một tiếng,

sắp điên đến nơi. Hắn không tin kiếm pháp của mình bị một thằng phế vật Tôi Thể ngăn cản toàn bộ. Đây nhất định là do bản thân chưa thi triển hết lực, chắc chắn là vậy.

- Gì cơ? Vẫn còn muốn thi triển kiếm pháp chậm kinh khủng kia của ngươi nữa sao? Được, ta cho ngươi thêm một cơ hội, chung quy kẻ đến là khách, để tránh Nhật Chiếu tông các người sau khi quay về nói Viêm Hoa tông chúng ta tiếp đãi không chu đáo, không cho các ngươi biểu diễn hết mình.

- Sư muội, xuống đi, để cho vị khách này tiếp tục biểu diễn cho mọi người xem.

Sư muội này nghe được giọng nói tràn đầy từ tính của sư huynh nhất thời cảm thấy mình hình như yêu rồi, bèn ngượng ngùng gật gật đầu:

- Sư huynh, cẩn thận.

Nghiêm Húc lúc này muốn phun máu đến nơi rồi, hắn không thể chịu nổi sự sỉ nhục này.

- Đủ rồi, cút về cho ta. - Huyền Khôn lạnh giọng khiển trách.

Nghiêm Húc nghe vậy, lạnh người, trưởng lão giận rồi, mình quay về e là cũng không dễ sống.

Lâm Phàm lắc đầu:

- Thôi thế là ngươi xong phim rồi...

Huyền Khôn:

- Thiên Tu, khá lắm, Viêm Hoa tông có đệ tử như vậy, quả thực rất tốt.

Thiên Tu cười vuốt râu:

- Huyền Khôn, không phải ngoại môn tông môn của ta yếu, mà là đệ tử tông phái chúng ta đủ khiêm tốn. Nếu không đến mức vạn bất đắc dĩ có lẽ cũng không đứng ra đâu.

- Ha ha. - Huyền Khôn trong lòng cười lạnh, khiêm tốn? Khiêm tốn mà giết hết mười hai đệ tử ngoại môn của tông môn ta.

Việc hôm nay, tạm thời ghi nhớ.

Lâm Phàm cảm thấy cũng ổn rồi, bèn ôm quyền:

- Trưởng lão, đệ tử cáo từ.

Sau đó hắn vung tay áo, khiêng Lang Nha Bổng nhảy xuống đài, cũng không đợi người khác nói thêm gì cứ thế rời đi.

Tàm tạm là được rồi, còn léng phéng nữa sợ là to chuyện.

Không nói cái khác, di chứng của "Bạo huyết" sắp phát tác rồi, còn không đi thì đến lượt mình xong phim.

Nhanh đến, nhanh đi.

Ánh mắt của rất nhiều đệ tử tập trung hết vào Lâm Phàm, bóng lưng rời đi ấy đã đọng lại sâu sắc trong lòng bọn họ.

Quá dữ!

Chương 61: Nào, mình cùng đi lên mặt chút

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Giải tán, mau giải tán hết đi, nếu không đến là quỵ xuống mất.

Lâm Phàm bước nhanh hơn, lần này làm màu hơi thái quá, bạo lực đến mức quá đáng, sợ là sẽ gây ảnh hưởng không tốt, để lại ấn tượng khó phai trong lòng các sư huynh đệ.

Sau này chắc không dễ giao thiệp rồi, thực ra mình là người tốt mà, đâu phải là kẻ độc ác tuỳ tiện chém giết người ta.

Di chứng của "Bạo huyết" sắp bắt đầu rồi, đã có thể cảm nhận rõ được trạng thái bất ổn của bản thân.

Tuy rằng sau khi sử dụng ba lần mới chết, nhưng sau mỗi lần không ngừng tăng thêm các di chứng, sợ rằng nếu là người bình thường sớm đã bị phá hủy rồi.

- Có chút đáng tiếc. – Hắn vừa đi vào phòng, vừa thấy hơi tiếc nuối.

Những đệ tử bị mình nện chết kia tuy đều là Tôi Thể cảnh, nhưng trông cũng giống thổ hào lắm, không lục soát thi thể đúng là tổn thất lớn.

Nếu là ở bên ngoài thì thật tốt biết mấy, một phen có thể kiếm chác lớn không phải là không có khả năng.

Được cái điểm tích lũy lần này thu hoạch cũng khá tốt, đạt được 1050 điểm tích lũy.

Về đến phòng.

Hắn lấy từ trong nhẫn kết giới ra thanh trường kiếm trước kia đoạt được, trực tiếp đâm cho mình một nhát. Nhưng khi kiếm đâm vào, hắn có thể cảm nhận rõ ràng không được trơn tru lắm, xem ra thân thể đã trở nên rắn rỏi hơn.

Mười giây sau.

Lâm Phàm mở to mắt, tinh khí toàn thân đạt đến đỉnh cao, di chứng của "Bạo huyết" cũng biến mất, tay trái bị chém rữa kia cũng đã hồi phục trở lại.

Chỉ là khôi phục nhanh như vậy có chút khó tin, hắn đành tìm mảnh vải trắng băng bó tay trái kín mít, hoàn hảo giấu nó đi.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

- Lâm sư đệ...- Lã Khải Minh bọn họ đến rồi, ai nấy đều khó mà kìm chế sự vui sướng trong lòng. Cảnh tượng vừa nãy làm họ quá chấn động, Lâm sư đệ quả thực mạnh đến ná thở.

Cửa bị đẩy ra.

Mọi người xông vào hỏi han Lâm Phàm ân cần.

- Lâm sư đệ, đệ có chỗ nào không khoẻ?

- Lâm sư đệ, đệ chắc hẳn là rất mệt.

- Lâm sư đệ, tay trái của đệ không sao chứ?

Các loại câu hỏi, làm hắn không biết nên trả lời thế nào.

Âm Tiểu Thiên vui sướng vỗ vai Lâm Phàm:

- Lâm sư đệ, đệ thực sự quá mạnh. Cảnh tượng lúc nãy làm bọn ta đều bị hù chết, thế nhưng không ngờ rằng đệ lại một mình giải quyết hết. Nhật Chiếu tông này hẳn là cũng bị sức mạnh của Lâm sư đệ dọa sợ rồi.

- Ài, không có gì, chỉ là năng lực của đối phương yếu mà thôi.- Lâm Phàm khiêm tốn đáp, chung quy bản thân vốn người khiêm tốn như vậy, sao lại có thể vì một chút thắng lợi mà kiêu căng tự mãn. Giết được Tôi Thể cảnh vẫn chưa thể làm hắn quá vui mừng.

Hoàng Phú Quý hưng phấn nói:

- Chúng ta mau đến chỗ Trương sư huynh đi, kể chuyện này cho Trương sư huynh, ta nghĩ huynh ấy sẽ rất vui đấy.

Lần so tài này, kẻ bị hại nhiều nhất chính là Trương Long, thương tích của hắn nặng nhất, suýt chút nữa mất luôn cái mạng nhỏ.

Họ đến chỗ ở của Trương sư huynh, kể xong hết sự việc. Trương sư huynh tạm thời không thể nói chuyện, nhưng rõ là rất vui sướng, mắt chớp liên tục, hẳn là không ngờ sự việc lại trở nên như vậy.

Mọi người ngồi quây lại thành vòng.

- Lâm sư đệ, lần này đệ đã lập công lớn, lấy lại thể diện tông môn, nhất định sẽ được thưởng lớn. - Lã Khải Minh nói.

- Mọi người xem, ta diễn có giống không.- Hoàng Phú Quý nói đoạn liền ho khan vài cái, đứng ra một bên, một tay vuốt râu, cố ý đè giọng xuống - Lâm Phàm, lần này con đã lập công lớn cho tông môn, nói đi, con muốn phần thưởng gì.

- Các ngươi thấy ta diễn giống hay không?

Hoàng Phú Quý đóng giả Thiên Tu trưởng lão, nhưng trông có hơi buồn cười, chủ yếu là khí chất không hợp.

- Ha ha…- Âm Tiểu Thiên cười - Hoàng sư đệ, nếu như để trưởng lão biết được, e rằng không tránh khỏi bị phạt một trận.

Hoàng Phú Quý cười nói:

- Ở đây không phải đều là người nhà sao, chắc chắn sẽ không để người khác biết được.

Mọi người ở chỗ Trương sư huynh hàn huyên một hồi, rồi rời đi.

Trận tỉ thí lần này khiến cho các đệ tử chứng kiến chấn động rất mạnh, Lâm Phàm một đấu mười hai. Càng truyền ra ngoài, thủ pháp công kích đẫm máu kia càng làm tất cả mọi người kinh hãi, cảm giác thật quá khủng bố.

Đệ tử ngoại môn không ai không khiếp sợ, không ít trong số bọn họ tự nhủ bản thân tuyệt đối không thể chọc đến thằng này này.

Còn đối với đệ tử nội môn thì lại không đáng ngạc nhiên lắm. Họ chỉ cảm giác đệ tử ngoại môn này có chút không tầm thường. Đối mặt với nhiều đối thủ cùng cấp như vậy vẫn có thể dùng thực lực tuyệt đối đàn áp, rõ ràng rất là mạnh mẽ, xem ra trình độ lĩnh hội công pháp rất cao.

Nếu không chắc chắn sẽ không xuất hiện hiệu quả như vậy.

Lâm Phầm lần này về tông mục đích chính là nhanh chóng nâng cao tu vi đạt đến Địa Cương cảnh.

“Kim thân luyện thể quyết” đã là công pháp thượng phẩm Nhân giai, muốn tự tạo ra công pháp Huyền giai mà không có bí kíp thì không thể được.

Chỉ là nếu đạt đến Địa Cương cảnh, thì phải cần các công pháp khác, mà các công pháp này nhiều vô cùng. Nên chọn một cái hay là tiếp tục tự sáng tạo ra, vấn đề này cần phải nghiên cứu thêm.

Không nghĩ nhiều nữa, bắt đầu tu luyện.

Hôm sau!

Ánh dương ló rạng.

Lâm Phàm dừng việc tu luyện lại, xem xét điểm khổ tu.

Trải qua một đêm khổ luyện, tác dụng quả là rõ rệt, điểm khổ tu đã đạt tới 166664 điểm, chỉ còn cách Địa Cương cảnh một chút nữa.

Một mạch hăng hái tới giờ, hắn dự định hôm nay sẽ không làm gì hết, chỉ tập trung vào tăng điểm khổ tu.

Tu luyện cả đêm, có hơi lao lực.

Không chút do dự, hắn cầm lấy trường kiếm đâm vào người một cái.

Mười giây sau, tinh thần sảng khoái, chuẩn bị tiếp tục tu luyện.

Nhưng Lã sư huynh bọn họ đến rồi.

- Lâm sư đệ, chúng ta đi thôi, Nhật Chiếu tông sắp về rồi, chúng ta vừa lúc qua đó xem một chút. - Lã Khải Minh nói.

Hoàng Phú Quý ở bên cạnh cười nói:

- Đám người Nhật Chiếu tông này, đến Viêm Hoa tông của chúng ta còn không biết an phận. Lần này ăn quả đắng rồi, ắt phải tức đến chết. Chúng ta đi tiễn họ một đoạn, tiện thể lên mặt luôn.

Lâm Phàm vừa nghe lời này, lập tức thấy hứng thú.

- Đi, đi, đi xem xem…- Lâm Phàm vội vã nói.

Sơn môn.

Khi bọn Lâm Phàm tới đó, đã có rất nhiều đệ tử đến rồi.

Mà các đệ tử nhật Chiếu tông đã lên thuyền thần chuẩn bị rời đi. Lần đi sứ này sang Viêm Hoa tông, bọn chúng vốn là mang tâm thái đàn áp, nhưng hiện giờ chúng chỉ muốn chết quách cho xong.

Mười hai đệ tử ngoại môn toàn bộ bị phanh thây nơi đây. Trở về tông môn sợ rằng bị cười chết mất.

Huyền Khôn nói với Thiên Tu trưởng lão mấy lời xong bèn bay thẳng lên thần châu, chuẩn bị rời đi.

Mà Lâm Phàm lại vui sướng hô lớn:

- Các sư huynh đệ Nhật Chiếu tông, hoan nghênh lần sau lại đến nhé…

Thái độ lồi lõm đến mức tất thảy mọi người đều chú ý.

Những đệ tử Nhật Chiếu tông kia thần sắc còn đang ảo não, vừa nhìn thấy đệ tử kia vẫy vẫy tay, tên nào tên nấy tức đến nỗi mặt đỏ bừng.

Bọn chúng đã nhận ra tên tiểu tử kia chính là tên hôm qua đã khiến Nhật Chiếu tông mất hết mặt mũi.

Bây giờ còn kiêu ngạo như thế, thách thức bọn chúng.

Huyền Khôn nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm, sắc mặt lạnh tanh, rõ ràng cũng đã nhớ kĩ Lâm Phàm.

Hoàng Phú Quý lập tức cười, sau đó cũng hô lớn:

- Các sư huynh đệ Nhật Chiếu tông, hoan nghênh lần sau lại tới nhé…

Ngay sau đó các đệ tử đều nhao nhao hô lên.

Lâm Phàm câm nín, cám đám này làm gì vậy, cướp mất hào quang của ta. Sau rồi hắn nhìn thấy Nghiêm Húc trốn trên thuyền, càng hưng phấn hét lên:

- Nghiêm trưởng lão, trở về nhớ rèn luyện thêm kiếm pháp, tốc độ kiếm pháp của ngươi thực sự rất chậm. Lần sau nếu như còn đến thì phải chuẩn bị cho tốt nhé, đừng có làm ta thất vọng.

Nghiêm Húc vốn chẳng buồn ừ hử gì, lại nghe thấy lời này tức thời nổi giận. Thằng oắt này quá đáng hận, ta còn chưa nói gì, có cần thiết phải nhục mạ ta như thế không?

Thôi bỏ đi, nhịn ngươi vậy. Nhưng ngươi nhớ kĩ, vĩnh viễn đừng để ta chạm mặt.

Nếu không thì coi chừng mạng chó của ngươi.

Mà các đệ tử khác cũng tiếp nối hô to:

- Nghiêm trưởng lão, tu luyện thêm kiếm pháp nhé…

Trên thuyền thần, Nghiêm Húc đột nhiên cảm thấy một ánh mắt nhìn chằm chằm vào mình. Hắn giật thót quay ra, hoá ra là Huyền Khôn trưởng lão trừng mắt nhìn mình.

Huyền Khôn trưởng lão không nói gì thêm, trực tiếp điều khiển thần châu rời khỏi nơi này.

Chương 62: Bức khí tung hoành, chịu không nổi

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

- Ha ha! - Lâm Phàm cười đểu, cảm giác mình đã là kẻ chiến thắng cuộc đời. Ngoại trừ chưa có ý trung nhân ra, còn lại đều đã nắm trong tay. Làm màu làm mè xong còn có thể cười nhạo đối phương lúc họ chuẩn bị rời đi, diễn biến này thật tuyệt vời.

Thân là đệ tử ngoại môn nhất phẩm, tự nhiên hắn đã là tấm gương của biết bao sư đệ. Đặc biệt lần này còn xuất hiện đầy phong cách như thế, như phong ba bão táp mà trấn áp toàn bộ võ đài, làm nở mày nở mặt cho các đệ tử ngoại môn, nhất định là sẽ nhận được vô vàn sự chào đón.

Mà hai câu hắn vừa nói, đối với đệ tử Nhật Chiếu tông thực chính là họa vô đơn chí.

Lần này chiếm thượng phong, nhưng về sau vẫn phải chịu khó tu luyện thêm, nếu không tu luyện tử tế, lần tới chỉ có nước ăn đập.

Thiên Tu trưởng lão tâm tình vui sướng, vốn dĩ cho rằng lần này sẽ làm Viêm Hoa tông mất hết mặt mũi. Nhưng không ngờ lại mọc ra một đệ tử từ trên trời rơi xuống, dùng sức mạnh tuyệt đối đàn áp hết thảy, lấy lại thể diện cho tông môn, điều này khiến ông ta hết đỗi vui mừng.

Đối với đệ tử như vậy, nhất định phải thưởng, hơn nữa còn phải thưởng cực lớn mới được.

Ông ta ho nhẹ một tiếng, toàn thể im lặng.

Thiên Tu trưởng lão nhìn Lâm Phàm nói:

- Đệ tử Lâm Phàm, lần này ngươi đã lập công lớn cho tông môn. Muốn phần thưởng gì, chỉ cần ngươi nói ra, bổn trưởng lão nhất định đáp ứng ngươi.

Lâm Phàm ngu người, Hoàng Phú Quý con mẹ nó thông minh vãi, éo ngờ đoán trúng thật. Tuy cách nói có hơi khác chút đỉnh, nhưng ý thì không khác mấy.

Mà lời Thiên Tu trưởng lão vừa hứa hẹn, làm cho cả đệ tử ngoại môn lẫn đệ tử nội môn đều ngạc nhiên.

Đáng lẽ chuyện này sẽ chẳng gây chấn động gì, chung quy Thiên Tu trưởng lão thưởng phạt phân minh, đối với đệ tử lập công trước giờ đều rất rộng rãi. Nhưng câu sau cơ, gì mà "bổn trưởng lão nhất định đáp ứng", nghe sai sai.

Và rồi, biết bao người ngưỡng mộ và ghen tị, khao khát thế vào vị trí của Lâm Phàm, đáng tiếc đây chỉ là ảo tưởng của bọn họ mà thôi.

Lã Khải Minh trong lòng vui sướng không thôi, tự đáy lòng mừng thay cho Lâm sư đệ.

Tất cả đều là do Lâm sư đệ tự mình đạt được, chỉ cần đưa ra yêu cầu hợp lí, chắc chắn có thể một bước lên trời.

Lâm Phàm khiêm tốn nói:

- Trưởng lão, thân là đệ tử tông môn, đây là việc đệ tử nên làm.

Hơi khiêm tốn một chút chứ. Trước đây hắn đã xem qua rất nhiều bộ phim, trong đó mỗi khi lão đại muốn thưởng tiểu đệ, tiểu đệ đều vô cùng tham lam nói ra phần thưởng. Thế là liền bị lão đại một chưởng đánh gục, cuối cùng chốt lại một câu: Xuống dưới đó mà hưởng thụ đi.

Ngẫm lại tình huống này, hắn lập tức cảm thấy có chút sợ hãi.

Thiên Tu trưởng lão rất thỏa mãn gật gật đầu, ông rất thích đệ tử này. Tuy tu vi hơi thấp, nhưng nếu như chịu khó bồi dưỡng thêm, có lẽ sẽ trở thành trụ cột vững chắc của tông môn.

Có điều nếu như để Lâm Phàm biết được suy nghĩ này, hắn chắc chắn sẽ điên cuồng nôn oẹ.

Trụ cột vững chắc? Cái mục tiêu này, cũng quá coi thường ta rồi, ít nhất phải trở thành cường giả siêu cấp khai thiên lập địa mới được.

- Bổn trưởng lão thưởng phạt phân mình, có công ắt phải

thưởng. Lần này ngươi giết mười hai đệ tử ngoại môn của Nhật Chiếu tông, cũng là báo thù rửa hận cho sự hi sinh của các đệ tử trong cuộc đấu. Nói đi, ngươi muốn gì? - Thiên Tu trưởng lão hỏi.

Các đệ tử xung quanh đều sốt ruột chết đi được, mau mau đưa ra yêu cầu đi, đây chính là cơ hội lớn đó, không biết có bao nhiêu người muốn có cơ hội này.

Mà đối với đệ tử nội môn, bọn họ mong phần thưởng này đến đỏ cả mắt.

Lâm Phàm đang suy nghĩ, phần thưởng?

Nên muốn phần thưởng gì đây, bản thân rút thưởng cũng kiến được rất nhiều những thứ kì lạ hiếm có, hơn nữa khi tu luyện, điểm khổ tu cũng tăng lên rất nhanh.

Hay muốn tiền, thế thì thô tục quá, đầu óc mình thông minh như vậy, cách kiếm tiền có nhiều. Hơn nữa chém người rồi lục xoát thi thể thì mới biết được cảm giác hồi hộp là gì. Nếu đùng cái trở thành người giàu thì trên đời này còn gì thú vị nữa? Không có tí động lực nào, vậy thà trở thành một phế nhân còn hơn.

Còn về đan được thì càng không có ý nghĩa lắm, Huyền Giai đan dược mình không cần, Địa Giai đan dược có thể cho mình bao nhiêu lợi ích? Chắc còn không nhiều bằng tự mình tu luyện một đêm.

Về phần Thiên Giai đan dược thì thôi bỏ đi, cũng không biết tông môn có nỡ cho không.

Mà mấy cái công pháp thì càng khỏi phải nói, nâng cao công pháp cần điểm tích luỹ, công pháp phẩm giai càng cao, điểm tích lũy cần đến cũng càng nhiều. Chỉ được nhìn mà không được dùng, thì đau lòng biết bao.

Nghĩ đến Trương sư huynh đang nằm đó, hắn cảm thấy đáng thương. Lã sư huynh còn nói Trương sư huynh bị tàn phế rồi, muốn hồi phục phải mất khoảng một năm. Điều này đối với Trương sư huynh chắc chắn là đả kích rất lớn. Thân là bạn tốt, nhất định không thể thấy chết không cứu.

- Trưởng lão con nghĩ xong rồi, sư huynh con Trương Long trên lôi đài bị đối phương phế mất tu vi, bị thương nặng. Cho dù thương thế có đỡ dần, trong khoảng thời gian dài e rằng không thể hồi phục, cho nên con muốn giúp sư huynh hồi phục. - Lâm Phàm nói.

Các đệ tử xung quanh đều đang chờ đợi Lâm Phàm đưa ra mong muốn. Bọn họ cho rằng Lâm Phàm nhất định sẽ yêu cầu lợi ích cực lớn. Ví dụ như muốn Thiên Tu trưởng lão thu nhận làm đệ tử, trở thành đệ tử chính danh, hoặc là hưởng đãi ngộ đặc biệt từ trưởng lão,...

Bởi vì chuyện này cũng không phải chưa từng xảy ra, nên khi nghe Lâm Phàm đưa ra yêu cầu, mọi người đều trợn tròn mắt.

- Hắn có phải điên rồi không, cơ hội cực tốt như vậy lại chỉ đưa ra yêu cầu thế này?

- Giúp người khác hồi phục thương thế? Việc này…

- Hắn rốt cuộc nghĩ thế nào vậy, lẽ nào não bị kẹp rồi.

Bọn Lã Khải Minh vô cùng chờ đợi, nhưng khi nghe thấy Lâm sư đệ nói ra yêu cầu thế này, bọn họ đều đơ ra. Đặc biệt là Hoàng Phú Quý càng ngây ra nhìn Lâm Phàm.

Hắn thật không thể ngờ được Lâm sư đệ sẽ đưa ra yêu cầu này.

Tuy quan hệ của bọn họ rất tốt, nhưng trong tình huống một bước lên trời này, hắn là bất kì ai cũng không nỡ bỏ qua mà dành cơ hội cho người khác.

Thiên Tu trưởng lão hiển nhiên cũng sửng sốt, đã một khoảng thời gian dài, ông từng thưởng cho rất nhiều đệ tử, nhưng chưa từng nghe thấy đệ tử nào chọn mong muốn kiểu này.

Và thế là, ông ta bắt đầu nghĩ ngờ bản thân, lẽ nào do lời hứa của mình không còn quan trọng nữa?

Mà một số trưởng lão bên cạnh Thiên Tu trưởng lão cũng ngây người, lời hứa của Thiên Tu sư huynh là thứ bao nhiêu đệ tử tha thiết ước mơ. Nhưng đến giờ đệ tử này lại đưa ra mong muốn như vậy, rõ ràng làm cho bọn họ giật mình.

- Con chắc chứ? - Thiên Tu trưởng lão hỏi lại lần nữa, đề phòng mình nghe nhầm.

Lâm Phàm hai tay chắp sau lưng, hơi ngẩng đầu, thần sắc nghiêm túc nói:

- Đương nhiên, Lâm Phàm con trước giờ không biết hối hận. Bạn bè bình thường thì dễ có, tri kỉ thì khó tìm. Tuy con quen biết Trương

sư huynh không lâu, nhưng trong tình cảnh nguy nan, huynh ấy thay con ngăn cản đối thủ, bảo vệ mạng sống của con. Lâm Phàm con từ nay sẽ không bạc đãi huynh ấy, mong trưởng lão thành toàn.

Lã Khải Minh bọn họ nghe được mấy lời này, lập tức cảm thấy được làm bạn với Lâm sư đệ thực sự là vô cùng vinh hạnh.

Hoàng Phú Quý dụi mắt, quá cảm động, thực là cảm động quá đi mất.

Bao nhiêu nữ đệ tử còn cảm động sắp khóc đến nơi.

- Lâm sư huynh đúng là người đàn ông tốt.

- Nếu có thể làm bạn bên cạnh Lâm sư huynh thì hạnh phúc biết nhường nào.

Thiên Tu trưởng lão vô cùng xúc động:

- Được, được, rất tốt. Con có tình nguyện bái ta làm thầy, trở thành đệ tử chân truyền của ta, kế thừa kĩ năng của ta không?

Lâm Phàm sừng sốt, có hơi bất ngờ, không hiểu mô tê gì cả.

Tình huống này là thế nào?

Các đệ tử xung quanh điên cuồng, đệ tử chân truyền, kế tục kĩ năng. Đây đúng là vô cùng may mắn.

Tu vi của Thiên Tu trưởng lão trong tông môn thuộc mười người đứng đầu, nắm giữ đại quyền, biết bao người muốn trở thành đệ tử, thi thoảng cũng có người từng may mắn trở thành đệ tử chính danh, nhưng đệ tử chân truyền thì chưa từng có.

Đây vốn chính là cơ hội một bước lên trời.

- Đa tạ trưởng lão ưu ái. Chỉ là đệ tử muốn nói, con đưa ra mong muốn này không phải vì muốn trưởng lão thiên vị. Đồng thời cũng là muốn các vị huynh đệ ở đây biết rằng, đồng môn nên giúp đỡ lẫn nhau. - Lâm Phàm lãnh đạm tiêu sái nói.

Ặc!

Vài đệ tử không nhịn nổi sắp thổ huyết.

Từ chối rồi.

Thằng cha này lại từ chối.

Ông trời ơi, mau mau đánh chết thằng cha kia đi.

Bức khí tung hoành, không chịu nổi nữa.

Chương 63: Biết ta là ai không? Là Lâm Phàm rõ chưa

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Đối với người khác mà nói thì việc cự tuyệt ý tốt của Thiên Tu trưởng lão là một hành vi cực kỳ ngu ngốc.

Đệ tử chân truyền không giống như những đệ tử bình thường khác, được kế thừa các kỹ năng thân truyền của Thiên Tu trưởng lão. Đến lúc đó thì trở thành nhân vật có thực quyền trong tông là chuyện dễ như trở bàn tay, không thể thay đổi được.

Lâm Phàm cảm giác được ánh mắt của một số đệ tử vây quanh đều nhìn mình tỏ thái độ rằng tên này không biết điều, nhưng hắn chẳng muốn nói thêm gì nữa.

Hắn bây giờ bỗng dưng muốn hát bài "Chúng ta không giống nhau."

Hắn là Lâm Phàm, sở hữu bàn tay vàng thì bất kể là thực lực hay địa vị hắn cũng có thể kiếm được dựa vào hai bàn tay này. Huống chi hắn căn bản không coi trọng địa vị ấy, nó quá mệt mỏi và cũng không có ý nghĩa gì cả. Trở thành một cường giả nắm giữ tất cả trong tay mới là mục đích duy nhất mà hắn theo đuổi ở thế giới này.

Đánh giá của Thiên Tu trưởng lão đối với người đệ tử trước mặt này lại tăng cao, nhưng ông cũng rất hoài nghi rằng mị lực của mình tuột xuống nhanh như vậy sao?

Đích thân thu nhận đồ đệ lại bị cự tuyệt, chuyện này khiến Thiên Tu trưởng lão bị đả kích nghiêm trọng.

- Ngươi chắc chứ? - Thiên Tu trưởng lão hỏi, ý tứ rất rõ ràng, nếu như bây giờ ngươi hối hận thì vẫn còn kịp đấy.

Lâm Phàm lạnh nhạt gật đầu, hai tay ôm quyền:

- Trưởng lão, đệ tử đã quyết định rồi, xin người hãy cứu sư

huynh con.

- Được, vậy hãy dẫn đường cho ta, để lão phu đích thân trị thương giúp sư huynh ngươi, giúp hắn thay da đổi thịt mà tiến thêm được một bước, coi như đáp ứng yêu cầu của ngươi. - Thiên Tu trưởng lão vuốt râu nói.

Lâm Phàm không biết tu vi Thiên Tu trưởng lão như thế nào nhưng nhất định là cường giả từ Địa Cương cảnh trở lên, hoặc cũng có thể là cường giả Thiên Cương cảnh.

Nếu như là cường giả Thiên Cương cảnh ra tay giúp sư huynh thay da đổi thịt thì lợi ích mang lại thật không dám tưởng tượng.

Sau khi mấy người Lâm Phàm rời đi, các đệ tử ở lại cũng chợt phản ứng, cả đám bắt đầu kêu rên.

Bọn họ quả thật không dám tin tên đệ tử đó lại dám từ chối Thiên Tu trưởng lão, không phải đầu óc tên này không bình thường thì còn có thể là gì?

Haizzz.

Bó tay.

- Lục sư huynh, tên đệ tử này…- Một đệ tử nội môn lắc đầu than thở, không biết nên nói gì cho phải.

Lục Đạo Thăng cũng chẳng còn gì để nói, hiển nhiên cũng không nghĩ tới Lâm sư đệ sẽ lựa chọn như vậy, không biết Lâm sư đệ nghĩ gì nữa.

Ngược lại, Liễu Nhược Trần bên cạnh lạnh mặt nói:

- Đồ vô tri ngu xuẩn, có lẽ sau này hắn sẽ hiểu ra rằng hôm nay hắn lựa chọn bỏ qua cơ duyên to lớn này là lựa chọn ngu ngốc đến nhường nào. - Nói xong nàng lập tức xoay người đi khỏi.

Chỉ có một đôi mắt ái mộ vẫn chăm chú vào bóng người phương xa kia.

Đối với vô số đệ tử mà nói, Liễu Nhược Trần là nữ thần trong lòng bọn họ cũng là đối tượng thích hợp nhất để làm một nửa của mình. Nhưng các đệ tử cũng tự hiểu rằng nữ thần thế này chỉ có thể ngắm nhìn cả đời, cho dù chỉ là một góc áo của nữ thần cũng không thể đụng tới.

Lục Đạo Thăng lắc đầu ngán ngẩm, hắn không phản bác được Liễu sư muội. Có lẽ sau này Lâm sư đệ sẽ hối hận quyết định hôm nay ngu xuẩn cỡ nào.

Nhưng mặc kệ như thế nào đi nữa, hắn cũng rõ ràng rằng Lâm sư đệ là người trọng tình nghĩa, đáng để kết giao.

Hắn cũng cảm thấy vui mừng thay Trương sư đệ có thể có được một bằng hữu như vậy.

...

Trương Long nằm trên giường, trong lòng dần tuyệt vọng. Tuy rằng không biết thương thế của mình như thế nào nhưng hắn có thể cảm giác được khí huyết trong cơ thể đang dần kiệt quệ. Hiển nhiên là các huyệt đã bị phá, hắn rồi sẽ trở thành phế nhân.

Nhưng hắn không hối hận chút nào, nếu như cho hắn thêm một cơ hội lựa chọn nữa thì hắn cũng sẽ không nhận thua trước đệ tử Nhật Chiếu tông kia.

Hắn nghĩ, nếu như nhận thua với đệ tử Nhật Chiêu tông thì nỗi sỉ nhục không tài nào xóa bỏ, cho dù có chết cũng không xóa đi được.

Két két.

Cửa bị đẩy ra.

Trương Long biết chắc là bọn Lâm sư đệ đến đây, hắn điều chỉnh lại cảm xúc, không thể để các đệ đệ lo lắng cho mình được. Nhưng khi nhìn thấy bóng người nọ, hắn bất chợt ngây ngẩn.

Thật không ngờ Thiên Tu trưởng lão lại đến thăm một đệ tử ngoại môn như hắn.

Hắn muốn giãy dụa nhưng toàn thân lại vô lực, chỉ đành trừng mắt.

Lâm Phàm tiến lên:

- Trương sư huynh xin đừng cử động.

Trương Long chớp chớp mắt, muốn Lâm sư đệ đỡ mình dậy nhưng cả người bị băng bó thành cái dạng này thì có nâng dậy cũng vô dụng.

Thiên Tu trưởng lão bước tới, nhìn thoáng qua rồi gật đầu:

- Ừm, không tồi, lão phu đã nhìn thấy ngươi trên lôi đài tỷ thí rồi. Tông môn có được đệ tử như ngươi đúng là may mắn.

Lâm Phàm:

- Trưởng lão, xin hãy ra tay.

- Ừm. - Thiên Tu trưởng lão gật đầu, sau đó một cổ khí tức huyền diệu tỏa ra, bộ râu dài thẳng đứng hơi gợn lên. Phía trên Trương su huynhh dần dần có một khối khí ngưng tụ, khối khí này không ngừng xoay tròn như đang hấp thu tinh khí thiên địa vậy.

Tu vi bọn Lâm Phàm quá thấp mà kiến thức cũng thiếu hụt trầm trọng nên làm sao có thể hiểu được điều huyền diệu trong đó, nhưng dù sao đi nữa bọn họ cũng cảm giác thao tác vừa rồi rất cao cấp.

-Lại đây...- Ông ngoắc tay một cái, không khí đang phẳng lặng đột nhiên nứt ra một khe hở. Một luồng nước sông xanh biếc tựa như dây lụa chảy ra từ khe nứt đó, sau đó quẩn quanh trên thân thể Trương Long. Lúc đã tẩy sạch xong nó liền hóa thành từng giọt nước rồi rơi xuống, dung nhập vào từng lỗ chân lông trên người hắn.

Trong nháy mắt, mọi thứ khôi phục lại bình thường.

-Xong. - Thiên Tu trưởng lão khẽ vuốt bộ râu dài, nở nụ cười nhìn về phía Lâm Phàm - Lão phu hỏi ngươi lần nữa, ngươi chắc chứ?

Lâm Phàm thật muốn tức chết, đã nói bao lần rồi hả, cuối cùng chỉ đành bất đắc dĩ nói:

- Đệ tử chắc chắn.

- Được thôi, lão phu sẽ không cố ép ngươi.

Sau đó, Thiên Tu trưởng lão rời khỏi.

Lúc này, bọn Lã Khải Minhh nhanh chóng bước tới:

-Sao rồi, có cảm giác gì không?

Roẹt!

Mảnh vải trắng quấn trên người Trương Long rách tả tơi, rơi rắc đầy trên giường.

Gương mặt Trương Long tỏ vẻ không thể tin:

- Ta thấy hình như ta hồi phục rồi.

Hắn cảm thấy dòng máu khô kiệt kia lại dần dần dâng trào, tràn ngập từng ngóc ngách trong cơ thể hắn, thậm chí hắn nhận thấy so với trước kia còn cường đại hơn nữa.

Trong họa có phúc, quả thật là trong họa có phúc.

Lâm Phàm cũng tươi cười:

- Chúc mừng Trương sư huynh, xem ra trong họa có phúc rồi. Sau khi hồi phục tu vi lại tiến thêm một bước, mà khoảng cách với Tôi Thể tầng chín cũng được rút ngắn.

Trương Long gật mạnh đầu:

- Đa tạ các sư huynh đệ đã quan tâm, hiện tại ta cảm thấy cơ thể tràn ngập sức mạnh. - Nhưng kế tiếp lại nghi hoặc hỏi - Tại sao Thiên Tu trưởng lão lại đến chữa thương cho ta?

Biểu tình mọi người có chút quái dị, Trương Long nhìn Hoàng Phú Quý:

- Hoàng sư đệ, ngươi nói đi.

Hoàng Phú Quý không che giấu nói:

- Sư huynh, là nhờ Lâm sư đệ, lần thi đấu này Lâm sư đệ lập công lớn nên Thiên Tu trưởng lão ban thưởng. Mà Lâm sư đệ đưa ra yêu cầu giúp huynh khôi phục như cũ nên Thiên Tu trưởng lão mới tới đây.

Trương Long nghe xong thì giật mình, nhìn Lâm sư đệ đầy ngạc nhiên. Hắn không ngờ rằng Lâm sư đệ vì mình mà đưa ra yêu cầu như vậy.

- Lâm sư đệ, đệ… - Hốc mắt Trương Long đỏ hoe. Trong tông môn nhìn như yên bình nhưng thực chất chuyện các đệ tử lừa đảo cấu xé lẫn nhau xảy ra không ít, ai ai cũng chỉ biết lo cho bản thân mình. Ấy thế mà lại có người vì nhiệt thành quan tâm đến mình, mình…

Lâm Phàm dửng dưng khoát tay:

- Bất kỳ phần thưởng nào so với sức khỏe của sư huynh đều không đáng để nói đến. Được rồi, bỏ qua việc này đi, đừng nhắc tới nữa.

- Lâm sư đệ! - Ngay lúc này đây, hốc mắt Trương Long đã đỏ hết cả lên, ân tình này hắn vĩnh viễn sẽ khắc ghi trong lòng.

...

Chương 64: Đạt đến Địa Cương cảnh rồi

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Lâm Phàm bất đắc dĩ thở dài, Phú Quý ơi, huynh chẳng lẽ không biết ta là người rất khiêm tốn sao?

Tại sao lại nói chân tướng ra chứ, thế này chẳng phải là chỉ làm tăng thêm sự bất đắc dĩ hay sao?

Còn ánh mắt chứa chan trìu mến kia của Trương sư huynh, hắn đành phải miễn cưỡng tiếp nhận.

Tu vi Thiên Tu trưởng lão quả thật rất mạnh, hắn có thể cảm giác được tình hình của Trương sư huynh đang chuyển biến rất tích cực. Tận đáy lòng hắn rất vui vẻ, ít nhất thì Trương sư huynh có thể đuổi kịp bước chân của mình rồi.

Nếu không bỏ cách xa quá thì cũng ngại.

Mọi người hàn huyên cùng nhau một lát rồi Lâm Phàm liền trở về tu luyện. Con đường tu luyện là không thể lơi lỏng được, từng giây từng phút đều phải cố gắng.

Trải qua sự việc lần này, đối với Trương Long mà nói, ân trọng như núi.

Nhưng Lâm Phàm lại tỏ vẻ không để tâm cho lắm, còn Trương sư huynh nhận được ân tình thì đàn ông đàn ang mà cảm động đến khóc nức nở, trông thật thảm thiết.

Trong phòng.

Lâm Phàm ngồi xếp bằng hai đầu gối, Địa Cương cảnh đã ngay trước mắt rồi, hôm nay hắn nhất định phải phá vỡ lá chắn để trở thành cường giả Địa Cương cảnh.

Ở Tôi Thể cảnh, tích lũy của bản thân có lẽ không phải cao nhất nhưng tuyệt đối là ổn nhất.

“Lang Nha Bổng mạnh mẽ” cấp cao nhất.

“Bạo huyết” cấp cao nhất.

Trong đó “Lang Nha Bổng mạnh mẽ” thuộc công pháp khổ luyện, chủ yếu là không hề rườm rà, lấy sức mạnh tuyệt đối để trấn áp mọi thứ, nó rất thích hợp cho con đường của Lâm Phàm.

Mà “Bạo huyết” là công pháp mà đả thương địch một ngàn sẽ tự tổn thương tám trăm, tuy nhiên tác dụng phụ của nó lại không hề ảnh hưởng đến hắn.

Hai loại công pháp này khi thi triển cùng lúc, sức mạnh bạo phát, không chỉ đơn giản là $1+1=2$, nếu nhất định phải nêu ra một con số cụ thể thì nó phải là 3.

Có được buff “Thân bất tử” thì hướng tu luyện về sau phải kết hợp với điều kiện bản thân mà lựa chọn hướng đi thích hợp, có lẽ con đường dùng bạo lực đàn áp là thích hợp nhất.

Chứ không phải là đi con đường nhẹ nhàng hay gì đấy kỳ dị khác.

Phương hướng này phải lấy thực lực chứng minh.

Mặt trời đã lặn về tây, trời đất dần dần trở thành một mảnh xám đen.

Lâm Phàm mở to đôi mắt, nhếch mép mỉm cười vui sướng, điểm khổ tu đã đủ, có thể tăng tu vi rồi.

Hắn nhấn dấu + để tăng tu vi.

“Tiêu hao 256000 điểm khổ tu.”

“Tu vi: Địa Cương cảnh tầng một.”

Trong chớp mắt, Lâm Phàm cảm thấy cơ thể xảy ra thay đổi cực lớn, tất cả khí huyết như dung nham nóng chảy cuồn cuộn, cả người nóng hừng hực như lò luyện đan, tỏa ra hơi nước trắng đục.

Lâm Phàm cảm nhận sự thay đổi trong cơ thể mình, khí huyết hình thành vòng xoáy, giống như vòng xoáy được hình thành trong ngân hà vậy, từng dòng khí huyết ngưng tụ lại, tập trung thành một điểm.

Đây có lẽ chính là cảnh cửa duy nhất để Tôi Thể tầng chín đột

phá đến Địa Cương cảnh.

Để đột phá đến Địa Cương cảnh bắt buộc phải tập trung toàn bộ khí huyết hội tụ thành một điểm duy nhất, để hình thành nội hạt của Địa Cương cảnh, hấp thu toàn bộ cương khí đất trời để cường đại bản thân.

Nếu như không thể ngưng tụ được nội hạt của Địa Cương cảnh, khí huyết sẽ lập tức phân tán. Như vậy chứng tỏ lần đột phá ấy đã thất bại, khí huyết vốn tràn đầy sẽ chỉ còn một nửa. Muốn tiếp tục ngưng tụ, phải tu luyện lại lần nữa, tu luyện đến khi huyết đạt đến cảnh giới tràn đầy.

Nghe ra có vẻ rất đơn giản, nhưng thực ra khó khăn chồng chất khó khăn.

Không biết đã có bao nhiêu đệ tử kẹt ở bước này đến mấy tháng trời, không thể tiến bộ lên được.

Nhưng đối với mình mà nói thì hết thảy đều không có vấn đề gì, bởi vì mình không có bất kỳ chướng ngại vật nào, tất cả đều thuận buồm xuôi gió.

Mặt đất vốn lạnh lẽo lại bắt đầu nóng lên, sức mạnh huyền diệu sâu trong các ngóc ngách của lòng đất bị dẫn dụ, dần dần nâng lên, dung nhập vào trong cơ thể.

- Thành công rồi!

Bên trong đan điền có một viên nội hạch như hạt đậu nành đang chầm chậm xoay tròn, đồng thời xuất hiện một luồng sức mạnh Địa Cương bao bọc lấy nó.

Tuy rằng rất nhỏ nhưng hắn cũng vẫn cảm nhận được sự thay đổi về chất.

Với thực lực hiện tại của hắn, đã có thể tha hồ mà hành hung Tôi Thể tầng chín. Đương nhiên, cứ cho là chưa đột phá sang Địa Cương cảnh, hắn cũng vẫn tha hồ hành hung Tôi Thể tầng chín như thường.

Hắn xòe bàn tay ra, trong đầu khẽ suy nghĩ, bàn tay kia vốn vô cùng bình thường đột nhiên bao phủ một tầng cương khí. Hắn cảm nhận được lực công kích cùng khả năng phòng ngự của bản thân đã tăng vọt.

Dĩ nhiên, cỗ cương khí lúc này không cách nào rời khỏi thân thể

được. Phải tiếp tục làm cho viên nội hạch Địa Cương lớn lên, đợi sang Địa Cương tầng hai thì cỗ cương khí ấy mới có thể rời khỏi cơ thể, đánh một kích xa trăm mét.

Nghĩ đến tên Liễu Phong bị mình ngụy trang thành Thần Đèn hại cho nổ chết, hắn cảm thấy thật nuối tiếc cho đối phương.

Rõ rằng tên kia là cường giả Địa cương cảnh tầng một, thực lực của mình khi đó không thể nào trở thành đối thủ của hắn được. Chỉ là một phút lơ là để bị lừa, là không bao giờ còn nhìn thấy trời xanh.

Đây phải chăng là nỗi bi ai của cường giả.

Cầm lấy bản kiếm pháp hạ phẩm Huyền Giai "Cuồng Phong kiếm pháp" mà hắn từng thu thập được, bây giờ hắn đã là cường giả Địa Cương cảnh, có thể tu luyện được rồi nhưng hắn không thích kiếp pháp cho lắm.

Bỏ đi, trước hết không nên tu luyện cái này, lãng phí điểm tích lũy lắm.

Nhân dịp hôm nay là ngày trọng đại, mình phải rút thưởng một lần mới được.

Xem xét bảng điều khiển cá nhân, hắn thấy có chút thay đổi.

"Danh tính: Lâm Phàm

Tu vi: Địa Cương cảnh tầng một (+)

Điểm khổ tu: 0

Điểm tích lũy: 14960

Thiên phú: Bất Tử Chi Thân, 100% tay không thu Bạch Nhận"

Chủ tu: Kim thân luyện thể quyết (3)

Công pháp: "Bạo lực lang nha bổng" max cấp, "Bạo huyết" max cấp.

Rút thưởng: Thanh Đồng (100), Bạch Ngân (300), còn lại chưa được mở."

Khi đột phá đến Địa Cương cảnh, có chút thay đổi nhỏ là chủ tu và công pháp được chia làm hai, coi như dùng văn tự hóa để xác nhận đặc tính mới của bản thân, cũng không tồi.

Điểm tích lũy hơn mười nghìn điểm, thoạt nhìn thì nhiều thật đấy nhưng thực chất rất ít, nếu như dùng để nâng cao công pháp thì quả thật như muối bỏ biển.

Nhanh chóng rút thưởng thử chút vận may.

Trước tiên rút chín lần liên tiếp Thanh Đồng để bỏ bớt số lẻ phía sau.

Rút Thanh Đồng không có nghĩa là không rút được đồ tốt, chẳng qua là so với Bạch Ngân, tỉ lệ rút được đồ tốt của Thanh Đồng thấp hơn rất, rất nhiều.

"Tiêu hao 900 điểm điểm tích lũy."

Ánh mắt hắn chăm chú không hề di chuyển, nhưng đến cuối cùng cũng chỉ rút được một viên Sư Hổ đan, đan dược loại tu luyện cấp Thượng phẩm Nhân Giai.

Thành quả này coi như tạm được, chẳng qua bản thân đã đột phá đến Địa Cương cảnh, trợ giúp của viên Sư hổ đan có thể nói là cực kỳ bé nhỏ.

Rút thưởng mười lần Bạch Ngân.

"Tiêu hao 3000 điểm tích lũy."

"Rút thưởng Bạch Ngân được: Cám ơn đã tham gia, chúc bạn may mắn lần sau."

Lâm Phàm cũng không thấy tiếc nuối gì, đây có đáng là bao. Nếu chỉ tốn có mấy ngàn điểm mà đã rút được đồ ngon thì chẳng phải sẽ không cảm nhận được sự hưng phấn khi rút được đồ ngon hay sao.

Cuộc đời con người đã chơi là phải vui. Mở hack cũng được không sao, nhưng mà hack cái kiểu biến thái quá thì chỉ có mất hết hứng thú.

Cơ mà, nói thì nói như vậy, nhưng con mẹ nó không cho tí đồ ngon nào là không được đâu nhé.

- Con lạy Ngọc Hoàng đại đế, con lạy Như Lai phật tổ, con lạy Quan Thế Âm Bồ Tát, xin cho con ít may mắn để con rút trúng thưởng.

"Rút thưởng Bạch Ngân được: Xin chúc mừng nhận được Bí kíp sáng tạo công pháp Thượng phẩm Huyền Giai."

- Ôi đuỵt, thiêng rồi kìa.

Lâm Phàm hô lên một tiếng, hưng phấn không thôi. Mười lần rút thưởng quả là đáng tin cậy, đúng là muốn gì được nấy. Bí kíp sáng tạo công pháp Thượng phẩm Huyền Giai chính là thứ đồ hắn cần nhất bây giờ.

Hắn đã có kế hoạch, trước tiên phải nâng cấp "Kim thân luyện thể quyết". Hắn luôn tin rằng không được coi thường bất cứ công pháp nào, nhất là công pháp cơ bản nhất. Rễ có bền thì cây mới tốt, sau đó từng bước từng bước nâng cấp lên, nhất định sẽ trở thành công pháp nghịch thiên.

- Không rút nữa, cứ có cảm giác rút nữa thì chính là lãng phí điểm tích lũy. Sau này mà giàu lên rồi thì sẽ đầu tư rút mấy trăm lần liền. Không biết cảnh tượng đấy sẽ như thế nào, cứ nghĩ đến là thấy kích động.

Mặc dù mình đã trở thành cường giả Địa Cương cảnh rồi nhưng cũng không nên kiêu ngạo tự mãn.

Ngủ thì có gì hay ho, phải cố gắng tu luyện mới được.

Nếu mình cứ ở trạng thái không ngừng cố gắng như vậy mà không trở thành cường giả thì còn ai có thể trở thành cường giả chứ.

Hơn nữa, mình lại luôn một lòng quyết tâm trở thành cường giả.

Chương 65: Sư muội có đứng lên được không?

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Con đường tu hành này, đã dấn thân vào rồi là phải luôn luôn tiến về phía trước, vĩnh viễn không bao giờ chùn bước.

Hiện tại mặc dù có thể đi đường tắt, nhưng bắt buộc phải nỗ lực tu luyện, mới có thể trở thành cường giả chân chính.

Đến lúc đó, trời đất bao la có nơi nào mà mình không thể tung hoành chứ.

Mặt trời đã nhô lên cao, lực Địa Cương xâm nhập vào từng đường gân thớ thịt hắn. Sức mạnh ấy lớn dần, nội hạch Địa Cương trôi nổi trong đan điền. Một tia lực Địa Cương khuếch tán khắp các bộ phận, dần dần ảnh hưởng đến toàn bộ cơ thể.

Điểm khổ tu 108000 điểm.

Tự sát, mười giây, và đi ra ngoài.

Vốn dĩ hắn từ bên ngoài trở lại tông môn với mục đích chủ yếu là đột phá đến Địa Cương cảnh. Hiện tại mục đích đã đạt được rồi, xem ra phải tiếp tục ra ngoài lang thang khám phá mới được.

Tất cả việc hắn làm đều vì mục đích nâng cao thực lực bản thân.

Được cái đột phá sang Địa Cương cảnh xong thì có thể tự do đi học miễn phí một loại công pháp Hạ phẩm Huyền Giai của tông môn, đây có thể coi như là phúc lợi của tông môn.

Tông môn phải chăm lo, bồi dưỡng một số lượng đệ tử rất lớn, vì thế những thứ được coi là tài sản của tông môn thì không thể miễn phí công khai cho tất cả các đệ tử, nếu không tông môn sớm đã bị diệt vong rồi.

Những tài nguyên cần để tu luyện từ Địa Cương cảnh trở xuống

còn có thể dễ có được. Nhưng khi đã sang đến Địa Cương cảnh trở lên, lượng tài nguyên cần thiết phải nói là rất đáng sợ.

Coi như là có thể hỗ trợ tu luyện cho hàng trăm hàng nghìn đệ tử Địa Cương cảnh, nhưng sẽ chẳng thể hỗ trợ được bao lâu. Hơn nữa số lượng các đệ tử Địa Cương cảnh nhiều vô số kể, vượt quá xa so với con số nói trên.

Công Pháp đường.

Một nữ đệ tử xuất hiện ở đây, các đệ tử xung quanh khi nhìn thấy nàng ai ai cũng thổn thức, sau đó bắt đầu nhỏ giọng trao đổi.

- Ngươi nhìn kìa, bóng dáng ấy rất yểu điệu có đúng không? - Một vài đệ tử tụm lại nhỏ giọng bàn luận.

Một nam đệ tử không rõ danh tính nhìn thấy bóng lưng kia cứ nuốt nước miếng liên tục, ánh mắt rạng ngời lên:

- Dáng người nàng đẹp quá đi, cái mông kìa, căng tròn săn chắc.

- Ha ha, chỉ là dáng lưng xinh đẹp mà thôi, coi chừng đó. - Một đệ tử trong đó cảm thán, đột nhiên nổi hứng vui đùa, hô to với nàng ấy - Mộ Linh, xoay người lại đi!

Ngay lúc nữ đệ tử kia xoay người, nam tử lúc trước còn khen dáng người nàng đẹp lập tức trợn tròn mắt, thấy mình như mù luôn.

- Trông dọa người quá đi.

Rồi có lẽ hắn cũng nhận ra mình vừa nói hơi quá đáng, lập tức bịt miệng lại, núp ở đằng sau đám người.

Mộ Linh quay người, nàng biết rõ rằng tên đệ tử gọi tên mình kia là muốn trêu chọc mình, nàng cũng quen rồi. Vào tông đã mười năm nhưng chẳng hiểu vì sao cho dù mình luôn cố gắng tu luyện thế nào đi nữa, tu vi vẫn ở Tôi Thể tầng bảy. Trong khi các đồng môn vào sau họ đều đuổi kịp và vượt qua nàng luôn rồi.

Nhưng nàng không hề quan tâm, bởi vì nàng biết rằng mình đã cố gắng. Ngay cả khi người khác nghỉ ngơi, nàng cũng không ngừng cố gắng, chỉ cần cố gắng hết sức thì nàng sẽ không hối hận gì cả.

Mà thứ bọn họ chế giễu lại chính là khuôn mặt của mình. Khi sinh ra bên má trái nàng đã có một vết bớt, vết bớt này như kiểu má trái từng bị thiêu đốt vậy, chiếm cả nửa khuôn mặt. Lúc bé chỉ là một

điểm nhỏ nhưng càng lớn lên, vết bớt màu đỏ này cũng lớn theo, thậm chí còn dần dần lan rộng ra.

Không thèm để ý đến ánh mắt xung quanh, nàng đi đến Công Pháp đường. Tích cóp một thời gian dài cuối cùng nàng cũng có thể mua một quyển công pháp Trung phẩm Nhân Giai.

Trong lòng nàng rất vui vẻ.

Lúc này, một đám người từ phía cửa đi vào.

Trong đám người này, có một nữ tử mang nét mặt cao ngạo, đẹp đến hoa nhường nguyệt thẹn, dung mạo diễm lệ, được một đám nam đệ tử vây quanh tung hô, ủng hộ, thu hút mọi ánh nhìn.

Đám đệ tử lúc nãy cười nhạo Mộ Linh, khi nhìn thấy nữ tử này thì ngây người.

- Đó là Liễu Nguyệt, muội muội của Liễu Nhược Trần sư tỉ.

- Xinh đẹp quá đi, cũng kiều diễm như Nhược Trần sư tỉ vậy…

Mộ Linh nhìn nữ tử phía trước, trong lòng có chút ngưỡng mộ, nàng hâm mộ nữ tử này không có bất cứ tỳ vết nào trên khuôn mặt. Nhưng rất nhanh, sự ngưỡng mộ ấy hoàn toàn biến mất.

Liễu Nguyệt rất hưởng thụ loại cảm giác được mọi người tung hô, nhất là đám nam nhân xung quanh, đuổi cũng không thèm đi. Tên nào cũng nịnh bợ nàng, nàng muốn có cái gì lập tức có cái đó.

Tuy rằng trong đó có hào quang của tỷ tỷ bao phủ, nhưng nàng vẫn thản nhiên tiếp nhận.

Lúc nàng thấy được Mộ Linh xấu xí đằng trước thì cố ý đi tới, rồi như cố ý không làm chủ bản thân, đứng không vững, để đẩy Mộ Linh ngã xuống đất. Mà chính nàng thì giả bộ như vô tình té xuống theo, hàng mi hơi nhíu, thần thái động lòng người, cất giọng nói mềm mại:

- Đau quá đi, hình như ta bị trật chân rồi.

Đám nam đệ tử xung quanh thấy cảnh đó lập tức chen lên trước muốn đỡ Liễu Nguyệt dậy, cả đám quan tâm hỏi:

- Liễu sư muội có sao không?

- Có bị thương ở đâu không?

- Có đau hay không?

Bọn nam tử đau lòng vô cùng, giống như bảo bối của mình đụng phải chuyện gì vậy.

Bên kia, Mộ Linh bị xô ngã ngồi xuống đất, nhíu chặt mày, vai trái có chút đau đớn.

Liễu Nguyệt giả vờ té ngã nhưng thật ra lòng bàn tay ả có giấu một lực đạo.

Lúc này, một tên đệ tử quan tâm Liễu Nguyệt căm tức nhìn Mộ Linh:

- Ơ cái con này, mắt mù không nhìn thấy đường à?

- Lỡ như làm Liễu sư muội bị thương, mày có chịu trách nhiệm nổi không?

Vai trái Mộ Linh đau đến tê liệt, trong lòng nàng có chút uất ức, nàng đâu có làm gì đâu mà.

Liễu Nguyệt được bọn nam tử xung quanh nâng dậy, nàng ta khiêu khích nhìn Mộ Linh như cố ý nói rằng: Có thấy sự khác biệt giữa gà hoang và Phượng Hoàng không?

- Các sư huynh à, ta không sao. - Liễu Nguyệt nũng nịu nói, giọng nói ấy khiến đám nam nhân xung quanh rùng mình một cái. Dễ nghe, dễ nghe quá đi mất.

- Sư muội không có việc gì là tốt rồi, nếu có làm sao thì sư huynh đau lòng chết mất.

- Nếu sư muội có chuyện gì, sư huynh nhất định không để yên cho cô ta.

Và rồi bọn họ nhìn Mộ Linh đầy chán ghét. Tuy nói đây là thế giới huyền ảo nhưng cũng vẫn là thời đại dựa vào mặt để sống cả thôi.

Sự đối lập giữa Liễu Nguyệt và Mộ Linh nháy mắt hình thành một cách rõ ràng.

Tất cả mọi người đều chăm chú nhìn vào Liễu Nguyệt mà bỏ qua Mộ Linh bên kia.

Theo bọn họ, Liễu Nguyệt bị thương chút ít thôi thì đã đủ để lòng

họ đau như dao cắt. Còn Mộ Linh thì chính là tự rước họa vào thân, không ai thèm quan tâm.

- Chúng ta đi thôi. - Liễu Nguyệt cất tiếng, khinh miệt liếc Mộ Linh bằng một con mắt.

...

Khóe mắt Mộ Linh ngân ngấn nước, nhưng vẫn cố nhịn xuống, nàng không thể rơi nước mắt được. Tình xuống này xảy ra cũng không phải lần một lần hai, nàng cũng đã quen rồi.

Không có bạn bè, không có người thân, càng không có người quan tâm mình.

Nàng ao ước có được bạn bè, nhưng sau nhiều lần gặp phải những cảnh ngộ chả hay ho cho lắm, nàng đã dần dần khép kín nội tâm của chính mình.

Đúng lúc này, một giọng nói cất lên phía sau lưng nàng:

- Sư muội này không sao chứ.

Một giọng nói tràn đầy từ tính.

Mộ Linh sửng sốt quay đầu lại, tự đáy lòng nàng xúc động. Đôi mắt nàng sáng long lanh như hai hòn ngọc, vẽ lên một nét cười hiền hòa.

Thanh mát như gió xuân.

Người này đang quan tâm mình sao?

Khi Lâm Phàm nhìn thấy khuôn mặt này, trong lòng hơi sửng sốt, không thể không nói nàng ấy có chút dọa người. Nhưng kiếp trước chẳng phải đến Như Hoa mà mình còn thưởng thức được hết sạch sáu mươi phút, xong vẫn còn thẩm du được.

(Như Hoa: nhân vật ngoáy mũi kinh điển trong phim của Châu Tinh Trì, do Lý Kiện Nhân thủ vai)

Nữ tử trước mặt này có đáng là gì.

Đôi môi khẽ mở, nhe hàm răng tuyết trắng, hắn khom người, vươn tay, rồi mở rộng bàn tay:

- Sư muội có thể đứng lên được không?

Một làn dó xuân thổi qua, làm bay bay mái tóc dài của Lâm Phàm.

Trong mắt Mộ Linh bây giờ, dường như cả thế giới này hoàn toàn yên tĩnh. Một cảm giác được người ta quan tâm chăm sóc đã dần dần nảy sinh từ sâu trong lòng nàng.

Đây là cảm giác chưa bao giờ nàng có được.

Nàng ngơ ngẩn.

Nàng ngây người.

Trong mắt nàng toàn bộ trời đất giờ đây đều biến mất, chỉ còn sót lại vị sư huynh đang vươn tay ra nâng mình dậy.

Chương 66: Không có điểm tích lũy thì biết sống sao

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

- Sư muội có thể đứng lên không? - Lâm Phàm cảm thấy có chút kỳ quái, không lẽ mình đẹp trai quá nên đã mê hoặc muội muội này rồi?

Đành chịu vậy, thi thoảng mị lực lớn quá biết sao được.

Ảo giác tan biến nhưng mọi thứ đều chân thật.

Mộ Linh vươn ra bàn tay trắng nõn không tỳ vết chậm rãi đặt vào lòng bàn tay của Lâm Phàm, cảm giác khi vừa chạm tay khiến nàng cảm thấy hết thảy đều chân thật.

“Ngón tay này thật xinh đẹp, trông không khác gì một tác phẩm nghệ thuật cả, chỉ có điều gương mặt bị mất điểm hơi nghiêm trọng.” Lâm Phàm nói thầm trong lòng, cảm giác thật đáng tiếc, sau đó kéo Mộ Linh đứng lên.

Mộ Linh cúi đầu, hai má ửng đỏ, nhưng bởi vì có vết bớt trên mặt nên không nhận ra sự thay đổi.

- Sư muội hãy tu luyện chăm chỉ nhé, nội tâm tốt đẹp chính là điều mỹ lệ nhất tồn tại trên thế gian, đừng vì dung mạo của mình mà cảm thấy tự ti... - Giọng nói càng ngày càng xa.

Lúc Mộ Linh nghe được lời nói này, nội tâm đang xôn xao bỗng tĩnh lặng, đây là lần đầu tiên nàng nghe được có người nói với nàng như vậy.

Nàng ngẩng đầu lên tìm kiếm, thì phát hiện vị sư huynh nọ chắp hai tay sau lưng, đã đi vào bên trong Công Pháp đường.

- Người ta còn chưa biết tên của huynh mà... - Mộ Linh tha thiết muốn biết tên của vị sư huynh kia, vừa định cất bước thì chợt dừng lại.

Các đệ tử đang vây xem xung quanh thấy có người nâng Mộ Linh dậy thì cả kinh, vốn dĩ định cười nhạo một trận thì chợt có người nhận ra vị kia là ai.

- Người vừa nãy là Lâm Phàm sư huynh có phải không?

- Chính là người ở lôi đài lấy một địch mười hai, ra tay vô cùng cuồng bạo, Lâm sư huynh đó sao?

- Đúng thế, chính là thần tượng của ta đấy.

- Thật không hổ là Lâm sư huynh, thế mà lại không sợ khuôn mặt của Mộ Linh kia, còn có thể tươi cười như vậy, thật khiến ta bội phục.

- Các ngươi nhìn Mộ Linh kìa, còn vọng tưởng cơ đấy, chẳng nhẽ cô ta cho rằng bằng dung mạo ấy có thể xứng đôi với Lâm sư huynh sao.

- Không sai, chỉ tại Lâm sư huynh làm người quá tốt mà thôi, bộ thật sự nghĩ rằng gà hoang có thể xứng đôi với thiên nga sao.

Một vài nữ đệ tử khinh thường nói, cho rằng Mộ Linh đúng là tự rước nhục.

Mộ Linh nghe những đệ tử xung quanh trao đổi, tất cả nội dung nhục nhã đều bị nàng bỏ qua, trong đầu chỉ còn lại ba chữ "Lâm sư huynh".

Nhìn những người xung quanh, Mộ Linh quyết định không tới Công Pháp đường nữa mà xoay người rời đi.

Ngày hôm nay đối với nàng mà nói, thật sự rất vui vẻ.

...

Trong Công Pháp đường.

Lâm Phàm nhìn một vòng xung quanh, có không ít đệ tử nội môn và ngoại môn ở đây.

Lúc này, một lão nhân khép hờ mắt, ngồi yên tĩnh định thần ở đó. Nhưng trong mắt Lâm Phàm thì lão nhân này không đơn giản, có khi chẳng cần dùng mắt nhìn, lão vẫn nắm rõ tình hình bên trong Công Pháp đường.

Hai bên trái phải có vài vị đệ tử của Công Pháp đường đang sắp

xếp đồ vật, đối với các đệ tử đang lựa chọn công pháp, bọn họ cũng không giám sát, dường như chẳng hề để ý xem có đệ tử nào lén lút lấy trộng công pháp hay không.

- Đệ tử ngoại môn Lâm Phàm đã đột phá đến Địa Cương cảnh, hôm nay đến đây để nhận một bộ công pháp. - Lâm Phàm đi đến trước mặt ông lão, cất tiếng.

Viêm Hoa tông tuy rằng bị chèn ép không ít, nhưng dù sao cũng là tông môn không thiếu cao thủ, mỗi một cửa đường đều có cao thủ tọa trấn.

Hiện tại tu vi của hắn hơi thấp nên không thể nhìn thấu tu vi của lão nhân này được.

Thiết nghĩ phải tỏ ra khiêm tốn.

Lâm Phàm thấy lão nhân này một chút cũng không nhúc nhích, đang chuẩn bị mở miệng thì hắn nhận ra hình như mình bị một nguồn lực bao bọc.

Sau đó hắn mất khống chế mà bị dịch chuyển vào bên trong, phía sau lão nhân như có một bức tường vô hình. Lúc hắn va vào bức tường ấy, thì từng gợn sóng lăn tăn tản ra.

Trong lòng Lâm Phàm cũng đã hiểu ra, không phải ở đây không sợ công pháp bị ăn cắp mà căn bản chính là ăn cắp không được.

Toàn bộ nơi này đều nằm trong cảm giác của lão nhân kia, nhất là bức hình vô tường đó không thể nào xuyên thấu được.

Một giọng nói truyền vào tai Lâm Phàm.

- Không được mang ra ngoài.

Lâm Phàm nói thầm trong lòng, quả thật đủ thâm. Được cái chỗ này rất im ắng, mấy vị đệ tử đến để lựa chọn công pháp xong đều ngồi khoanh chân, cố gắng tu luyện.

Lúc này, có một đệ tử của Công Pháp đường cầm một quyển sách thật dày đi về hướng Lâm Phàm.

- Đây là mục lục công pháp Hạ phẩm Huyền Giai, tự mình chọn đi. Chọn xong rồi thì nói với ta. – Đệ tử này nói xong thì đặt quyển sách thật dày đó trước mặt Lâm Phàm rồi đi ra luôn.

- Chết mẹ, dày như thế này thì chọn tới khi nào. - Lâm Phàm phỉ

nhổ trong lòng rồi mở ra quyển mục lục được liệt kê rất chi tiết.

Công pháp Hạ phẩm Huyền Giai:

Quyền pháp, kiếm pháp, chưởng pháp, đao pháp..., đủ mọi thứ đều có, rồi hắn tiếp tục lật xuống dưới.

"Phá Hải Thập Tam thức" thiếu.

"Huyền Minh Cương Khí Kiếm" thiếu.

"Minh Vương Chưởng" thiếu.

...

Ở giữa quyển mục lục dày cộm có không ít công pháp đều bị đánh dấu thiếu. Nhưng điều khiến hắn kinh ngạc chính là nếu tìm kiếm công pháp khác bên ngoài rồi giao cho công pháp đường thì có thể miễn phí đổi lấy công pháp có giai phẩm tương đương.

Điều này có vẻ không tồi, về sau khi ra ngoài, nếu gặp phải cỗ thi thể nào, phải cần thận lục xoát tỉ mỉ mới được.

Bây giờ thì phải lựa chọn công pháp.

Đã xác định được lộ tuyến tu luyện của mình là không câu nệ rườm rà, đi theo đường chính đạo, thì việc nâng cao công pháp cần rất nhiều điểm tích lũy. Nên chắc chắc không thể tu nhiều loại công pháp, chỉ có thể từ từ mà tiến.

Vậy nên cần phải lựa chọn ra một công pháp cực kỳ thích hợp với mình mới được.

Đệ tử bình thường khi tới Địa Cương cảnh, đều lựa chọn công pháp kế sau "Luyện Thể Quyết", nhưng Lâm Phàm thì không cần. Giờ hắn đã có Bí kíp sáng tạo công pháp Huyền Giai rồi thì hoàn toàn có thể tự mở rộng "Kim Thân Tôi Thể Quyết", không phải lãng phí cơ hội lần này.

Xem ra, thích hợp với hắn nhất chính là loại công pháp thiêu đốt tiềm lực bản thân để bộc phát ra lực lượng cường đại, cũng không biết trong mục lục có hay không nữa.

Tìm hồi lâu, đến mức hắn muốn mắng người. Đéo gì nhiều thế không biết, xem đến hoa cả mắt, thế này thà đi rút con mẹ nó thưởng còn hơn.

Cuối cùng, hắn đành phải chọn một loại công pháp mà trước mắt có lợi cho hắn.

"Hám Sơn Kình"

Điều chỉnh Cương khí của bản thân, quy tụ thành một điểm, có thể bạo phát ra sức mạnh kinh khủng, tổng cộng có sáu tầng. Đây có thể xem là công pháp có thể tăng nhiều cấp nhất trong số các công pháp ở đây.

Xem ra công pháp ở đây giai phẩm quá thấp, không có loại mà hắn mong muốn.

Cuối cùng, đành chọn công pháp này vậy.

Đệ tử của Công Pháp đường khi nhìn thấy hắn chọn loại công pháp này cũng có chút kinh ngạc, bởi vì công pháp này ngoại trừ có thể thăng cấp sức mạnh thì cũng không có gì huyền diệu.

Hơn nữa tu luyện công pháp này khó muốn chết, đích thị là tra tấn.

Trước kia cũng đã có đệ tử chọn qua rồi, nhưng đều hối hận cả. Chủ yếu là muốn tu luyện được thành công lớn thì phải chịu khổ một chút. Nhưng nếu tu luyện thành công, thì sức mạnh nhận được cũng không thể xem thường.

Lấy được công pháp, Lâm Phàm liền mở ra lĩnh ngộ.

“Có tiêu hao 1500 điểm tích lũy để lĩnh ngộ "Hám Sơn Kình" hay không?"

- Lĩnh ngộ.

“Tiêu hao 1500 điểm tích lũy.”

“Hám Sơn Kình (Tầng một).

Đặc tính: Tăng sức bạo phát.”

Sau khi tăng lên một tầng, Lâm Phàm có cảm giác rõ rệt rằng mình có thể bộc phát ra sức mạnh cường đại.

Nhưng ở đây bây giờ không thích hợp để tăng cấp cho lắm, hắn bèn để công pháp lại cho đối phương, rồi vỗ mông bỏ đi.

Lần này xem ra điểm tích lũy không giữ nổi rồi.

Phải rời tông kiếm thêm điểm mới được.

Trong phòng.

- Tăng lên tầng hai. - Hắn lẩm nhẩm.

“Tiêu hao 3500 điểm tích lũy.”

“Hám Sơn Kinh (Tầng hai)

Đặc tính: tăng lực bạo phát.”

Không biến hóa nhiều lắm, xem ra khoảng cách giữa tầng một và tầng hai cũng không quá cách biệt.

Công pháp Hạ phẩm Huyền Giai chính là công pháp Hạ phẩm Huyền Giai, tiềm lực không cường hãn như mình tưởng.

“Tăng lên tầng ba.”

“Tiêu hao 5500 điểm tích lũy.”

“Hám Sơn Kình (Tầng ba)

Đặc tính: tăng lực bạo phát, một chưởng kinh thiên động địa.”

Nhìn điểm tích lũy nháy mắt bay sạch có chút đau lòng, được cái đã tăng lên tầng ba cũng không tồi rồi, có nhiều thêm một đặc tính.

Mặc kệ thế nào, ít nhất thực lực đã mạnh hơn rồi, vậy là đủ.

Phải đi ra ngoài cày điểm tích lũy thôi, không có điểm tích lũy những ngày này biết sống sao.

Chương 67: Vừa ra ngoài đã chết

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

- Sư đệ, sư đệ...

Lúc này, bên ngoài có truyền đến tiếng nói của Lã Khải Minh, đồng thời cũng xen lẫn giọng của Trương sư huynh.

- Lâm sư đệ đã đột phá sang Địa Cương cảnh mà chẳng báo cho huynh đệ một tiếng, đúng là chẳng đáng mặt bạn bè.

Lúc Lâm Phàm mở cửa thì nhận ra ai nên đến đều đã đến cả, liền có chút kinh ngạc.

- Sư huynh, các huynh lại làm gì thế?

Lã Khải Minh vỗ vai Lâm Phàm:

- Sư đệ, đệ giấu kín quá cơ. Nếu như không phải đệ đến Công Pháp đường nhận công pháp, bọn ta còn không biết đệ đã đột phá đến Địa Cương cảnh.

- Các sư huynh, cũng có gì đâu mà, chỉ là Địa Cương cảnh thôi mà. - Lâm Phàm bình tĩnh nói, có cái quái gì đâu chứ, chẳng phải là Địa Cương cảnh thôi sao. Ít nhất cũng phải đợi ta đột phá đến Thiên Cương cảnh mới không biết xấu hổ mà đi khoe chứ.

Tất cả mọi ánh mắt đều nhìn Lâm Phàm, lời nói ra cũng đâu cần đả kích người ta đến thế. Bọn họ ngày đêm cực nhọc tu luyện cũng chỉ là để trở thành cường giả Địa Cương cảnh. Thật không ngờ, người đầu tiên đạt được lại là Lâm sư đệ.

- Đúng rồi, sư đệ, nếu đệ đã đột phá đến Địa Cương cảnh, vậy chẳng phải là có thể đi tham gia nhiệm vụ khảo hạch để trở thành đệ tử nội môn rồi hay sao. Sau này địa vị cũng cao lên không giống trước nữa .- Âm Tiểu Thiên nói.

Việc tu vi của Lâm sư đệ tăng nhanh đến vậy, hắn cũng vô cùng

bội phục, có lẽ đệ ấy chính là kì tài tuyệt thế, vạn người có một.

- Đệ tử nội môn. - Hắn giờ mới nhớ ra, đột phá Địa Cương cảnh là có thể tham gia kì khảo hạch để trở thành đệ tử nội môn thật.

Hoàng Phú Quý sùng bái lên tiếng:

- Với thực lực của Lâm sư đệ, nhất định có thể dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ. Đến lúc đó, bọn ta đây đều phải gọi đệ là sư huynh rồi.

Trong tông môn, cách gọi sư huynh sư đệ không phải dựa vào thời gian ai đến trước đến sau. Mà phải dựa vào địa vị, thân phận trong tông môn, đồng thời cũng phải xem thực lực.

Nghe được câu này, Lâm Phàm có chút vui vẻ. Đùng một cái mà trở thành sư huynh thì cũng thích phết.

- Mới đột phá sang Địa Cương cảnh, đệ đang muốn ra ngoài rèn luyện một phen. Vừa hay có nhiệm vụ này, vậy ngày mai đệ sẽ đi tiếp nhận, rồi trở thành nội môn đệ tử. - Lâm Phàm tràn trề tự tin. Chỉ có điều nếu sau này trở thành đệ tử nội môn, chắc hẳn sẽ phải chuyển đi chỗ khác ở.

Tất cả mọi người đều vui mừng cho thành tựu mà Lâm sư đệ đạt được, sau đó bèn hàn huyên một chút rồi rời đi.

Còn Lâm Phàm tiếp tục tiến hành tu luyện.

Đương nhiên, nay đã rút được Bí kíp sáng tạo công pháp Huyền Giai, thì phải nghiên cứu khai phá công pháp mới. “Kim thân luyện thể quyết” đã không còn đủ cao cấp nữa rồi. Điểm khổ tu sử dụng ở Địa Cương cảnh khổng lồ phải biết, không giống như ở Tôi Thể cảnh.

Hắn lấy ra một quyển sổ nhỏ, bên trong có ghi chép lại tất cả các lộ tuyến thực nghiệm, rồi chọn đại một đường mà trầm mê vào tu luyện.

Mãi cho đến khi trời sáng, ánh nắng xuyên chiếu vào trong phòng.

Lâm Phàm mở mắt trừng trừng. Thất bại, liên tục thất bại, cũng thường xuyên trong tình trạng tẩu hỏa nhập ma. Hơn nữa bây giờ tự sát đã không còn dễ dàng như trước, bảo kiếm thu hoạch được từ tay Liễu Phong đã không còn đủ sắc. Xem ra phải tìm một thần khí tự sát cực kì sắc bén mới được.

Nội Môn đường!

Đệ tử ngoại môn đột phá sang Địa Cương cảnh, thì có thể đến đây tiếp nhận nhiệm vụ khảo hạch trở thành đệ tử nội môn. Nhưng cho dù có hoàn thành nhiệm vụ, thì cũng chưa chắc trở thành đệ tử nội môn, chỉ là lấy được tư cách tham gia khảo hạch đệ tử nội môn mà thôi.

Về phần có thể trở thành đệ tử nội môn hay không, phải xem bản lĩnh của chính mình.

Hắn tiếp nhận nhiệm vụ.

Thì ra nhiệm vụ là đi tiêu diệt một tà tu Tôi Thể tầng chín, nhiệm vụ này cũng dễ dàng quá đi, chỉ là đường xá có chút xa xôi.

Xem ra, tông môn là có ý đồ cả. Trên đường đi hắn là sẽ không được thuận buồm xuôi gió, nói không chừng còn chết yểu giữa đường. Mà tông môn thì chẳng thể quan sát theo dõi hết được các đệ tử, cho nên tất cả vận mệnh phải tự nắm lấy thôi.

- Sư đệ, xin đợi một chút.

Khi Lâm Phàm đang định rời đi, thì lại có người ở đằng sau gọi lại. Đối phương ăn mặc rất cao quý, còn có vài đệ tử theo cùng, ánh mắt họ nhìn hắn không hề thiện cảm .

- Có chuyện gì? - Lâm Phàm hỏi.

- Thì ra là Lâm sư đệ đại sát tứ phương trên lôi đài, tại hạ Viên Thiên Quân. Ban nãy nhìn thấy Lâm sư đệ nhận nhiệm vụ đi Phong Sơn tiêu diệt một tên tà tu, vừa hay bọn ta cũng đi Phong Son trại bên đó. Chi bằng chúng ta kết bạn đồng hành, đệ thấy thế nào? - Viên Thiên Quân cũng khá ngạc nhiên, không ngờ đệ tử trước mặt lại chính là Lâm sư đệ vô cùng uy phong lẫm liệt trên lôi đài.

Có điều sự ngạc nhiên ấy tiêu tan rất nhanh, chẳng hề để ở trong lòng.

Còn nghe nói Lâm sư đệ cự tuyệt lời mời của Thiên Tu trưởng lão. Theo như hắn thấy, tên này đúng là đầu óc có vấn đề, nhưng xét thực lực thì cũng không tồi, coi như đủ tư cách gia nhập đội ngũ của bọn hắn.

Lâm Phàm nhìn đối phương bằng nửa con mắt. Tên gì mà đũy thế không biết, cái gì mà Thiên Quân, con mịa nó chứ, cũng không sợ

bị cái tên này đè chết. Điều quan trọng là ánh mắt bọn này nhìn mình có gì đó không thích hợp.

- Không cần đâu, ta hành tẩu một mình quen rồi, xin cáo lui.- Lâm Phàm thuận miệng trả lời, sau đó lập tức rời đi.

Ra ngoài lêu lổng thì tuyệt đối không kết đội với người khác. Kết đội làm gì cơ chứ, không cần thiết.

Hơn nữa, đám người này đều là đệ tử nội môn, e rằng khi đi ra ngoài cũng chẳng có chuyện tốt đẹp gì. Lôi kéo mình đi cùng chắc chắn là muốn mình trở thành mồi cho cọp. Trừ khi mình không có não, nếu không còn lâu mới nghe lời.

Viên Thiên Quân không ngờ Lâm sư đệ lại cự tuyệt, nét mặt vốn tươi cười dần dần trở nên băng lãnh:

- Không biết tốt xấu…

Mấy tên huynh đệ bên cạnh tụm lại:

- Tên nhóc này thật hỗn xược, chẳng lẽ hắn tưởng giết được đệ tử Nhật Chiếu tông trên lôi đài thì có thể coi trời bằng vung luôn sao?

- Viên sư huynh, đệ có ý kiến này hay lắm.- Một tên nam tử đứng bên cạnh Viên Thiên Quân nhếch mép cười, và nói ra chủ ý của bản thân.

...

Ra khỏi tông môn.

Lâm Phàm cảm thấy vô cùng thoải mái. Trong tông môn phải giữ gìn hình tượng độc đáo, thực ra chẳng phải bản tính của hắn.

Bây giờ một mình ra khỏi tông môn, thì còn cái mẹ gì ràng buộc nữa.

Và rồi hắn suy xét một chút, đoạn đường này có vẻ hơi xa, bây giờ điểm tích lũy cũng tương đối ít. Có thể vừa đi vừa chém giết để kiếm được kha khá điểm tích lũy. Xong đến được Phong Sơn trại thì tùy tay cũng có thể giết được tên tà tu kia. Sau đó trên đường trở về lại tiếp tục chém giết thêm lần nữa.

- Ai nha, sắp bị tài trí của mình làm cho cảm động rồi. Tại sao mình lại nghĩ ra được biện pháp hay như thế chứ, thật là thông minh quá đi. - Lâm Phầm bắt đầu bội phục bản thân mình, nhanh như vậy

mà đã vạch ra được đường đi nước bước.

Mấy ngày sau.

Hắn đã ở rất xa tông môn. Đứng giữa một cánh rừng rậm rạp um tùm, hắn thấy nơi này vô cùng quen thuộc, đây chẳng phải là lãnh địa của con Ma vượn mắt đỏ lần trước sao.

Trở về chốn cũ với vô vàn bùi ngùi.

Vụt!

Bất thình lình, tóc gáy hắn dựng đứng, hắn cảm thấy bị một luồng khí tức cực nguy hiểm bao phủ.

Ở đằng xa, có một điểm đen mờ ảo, hình như đang sắp bay về hướng mình.

- Cái quần gì vậy? - Lâm Phàm chớp chớp mắt, có chút hiếu kì.

Trong nháy mắt.

Chỉ đúng một tích tắc ấy.

Phụt!

Máu tươi bắn tung tóe

Lâm Phàm mở to hai mắt, thân thể ngã về đằng sau, nện cái rầm xuống mặt đất, lực công kích vô cùng mạnh mẽ, trực tiếp lún thành một cái hố sâu.

Ý niệm cuối cùng trong đầu hắn là sao cái thế giới này lại nguy hiểm như thế. Mình đã làm cái gì đâu, sao vô duyên vô cớ đã chết mất tiêu.

Chẳng nhẽ mình cứ ra khỏi tông môn là auto bị đại họa ập xuống đầu?

Bằng không thì phải giải thích chuyện này thế nào đây.

Chương 68: Xin cảm tạ các vị đại lão phù hộ

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Nơi xa xôi hư không…

Hai đạo nhân ảnh bay phấp phới giữa không trung. Trong đó một tên thanh y nam tử xuất ra một chưởng, toàn bộ trời đất đột nhiên biến sắc. Còn nam tử đối diện cầm không chắc trường kiếm trong tay, trực tiếp vuột khỏi tay rơi xuống, rồi như sao băng vụt lóe sáng sau đó lập tức bay vọt về phương xa, biến mất không còn vết tích.

- Lão Tam của Ngự Kiếm Các, xem ra cũng chỉ có bấy nhiêu. Hai sư huynh của ngươi đã bị chém chết, bây giờ chỉ còn lại một mình ngươi. Khôn hồn thì ngoan ngoãn quỳ xuống, có thể ta sẽ xem xét, tha cho ngươi một mạng. - Thanh y nam tử khuôn mặt tuấn lãng, uy nghiêm vô song đứng giữa không trung, làm cho người ta cảm giác có một loại thiên uy huy hoàng bao phủ toàn thân.

- Quân Vô Thiên, ngươi là người đứng đầu Thập Phong của Viêm Hoa Tông, tại sao lại giết trên dưới lớn nhỏ ba trăm sinh mạng của Ngự Kiếm Các. Ta phải đi Viêm Hoa Tông giải oan, để đòi lại sự công bằng. - Lão nhân trừng mắt phẫn nộ, nội tâm rỉ máu, trên dưới lớn nhỏ ba trăm người trong chớp mắt đã bị tên Quân Vô Thiên trước mắt giết sạch không còn sót một ai.

- Giải oan? - Quân Vô Thiên sửng sốt, rồi ngửa mặt lên trời cười to - Ngươi cho rằng ngươi có cơ hội đi giải oan?

- Ngươi là tên ác ma, Ngự Kiếm Các ta từ khi thành lập luôn được Viêm Hoa tông tông chủ bảo vệ. Vậy mà ngươi lại dám giết toàn bộ môn người trong các, tại sao? - Lão nhân khóe mắt oán giận kịch liệt, tức giận quát lên.

Quân Vô Thiên nhìn lão nhân trước mặt, như thể đang suy nghĩ lí do:

- Thôi được, dù sao ngươi cũng không còn sống được bao lâu nữa, vậy ta nói cho ngươi biết, vì Quân Vô Thiên ta đây thích giết người đấy, lí do này đã đầy đủ chưa?

- Hoang đường, hoang đường, thật là một lí do hoang đường... - Máu và nước mắt tuôn lã chã, lão nhân không cam lòng, đại họa ập đến vô duyên vô cớ, nhưng chỉ nhận được lí do vớ vẩn này.

Ngự Kiếm Các không phải tông môn, mà chỉ là một tổ chức luôn đứng dưới Viêm Hoa tông, có thể nói là xương thịt liền ruột. Ấy vậy mà chỉ vì một lí do đáng cười như vậy, mà người đứng đầu Thập Phong của Viêm Hoa tông lại làm ra hành động diệt môn, lão tài nào cam tâm cho được.

Bất luận có như thế nào cũng phải đi Viêm Hoa tông, đích thân gặp mặt tông chủ hỏi cho ra lí do.

- Còn muốn chạy, xem ngươi có thể chạy được đi đâu. - Quân Vô Thiên cười lạnh một tiếng, khuôn mặt dần dần trở nên dữ tợn. Trong con mắt của hắn, lão nhân trước mặt như con kiến vậy, hắn có thể giẫm chết bất cứ lúc nào, để xem chạy được đi đâu.

...

Mười giây sau.

Lâm Phàm mở mắt, cảm thấy ngáo ngơ, cũng có chút phẫn nộ.

Ta đã chọc đến ai, trời đất bao la như vậy, sao người khác không xui xẻo mà chỉ có mình ta xui xẻo?

Đúng là đen như chó thui.

- Ai mà lại bất lương đến vậy, kiếm cũng ném lung tung, có biết đã chém chết người rồi hay không? Ta mà tìm được ngươi, thì phải đòi bằng được phí đả thương. - Lâm Phàm tức giận, nhìn thanh trường kiếm, thất kinh, chuôi kiếm chọc sâu vào cơ thể, làm sao có thể rút ra đây.

Vừa mới sống lại xong đã lại bị trọng thương, máu tươi chảy ra cũng thật là dọa người.

Thật chẳng còn biện pháp nào, hắn đành mạnh mẽ dùng lực, phập một tiếng, toàn bộ cơ thể trực tiếp xuyên qua chuôi kiếm.

Hắn ngồi bịch xuống đất, nhìn lồng ngực giờ đây như cái hố sâu,

máu chảy đầm đìa, đúng là bó tay. Hơi thở hắn ngày một yếu dần, rồi nháy mắt tắt thở.

Mười giây sau.

Khi tỉnh dậy, vết thương ở lồng ngực đã khôi phục, sau đó hắn nhìn chằm chằm thanh trường kiếm cắm trên mặt đất, lại nhìn lên trời. Tình huống này là thế quái nào, cái thứ quần què này ở đâu ra vậy?

- Rút ra xem nào rốt cục là cái quần gì nào. - Lâm Phàm nắm chặt chuôi kiếm, chổng mông, dùng lực. Leng keng một tiếng, thanh kiếm được rút ra.

- Ây da, mù mắt ta rồi. - Lâm Phàm nhắm tịt mắt, kiếm gì mà sáng vãi, chói hết cả mắt.

Lâm Phàm quan sát tỉ mỉ một lượt, sắc mặt hơi thay đổi. Lưu quang của thanh trường kiếm chuyển động, hắn nhẹ nhàng vung tay, âm thanh tiếng rồng gầm vang lên.

Bảo bối!

Đây là phản ứng đầu tiên của hắn, trường kiếm này nhất định là bảo bối, trên thân kiếm còn có khắc vài chữ:

"Thái Hoàng kiếm"

- Tên kiếm thật bá đạo. - Lâm Phàm há hốc miệng, hắn thấy cái tên này thực ghê gớm. - He he, cái thằng đâm mình cũng tốt gớm, muốn giết thì cứ giết, lại còn tặng cho mình món quà to thế này, khách sáo quá.

- Thôi vậy, mặc dù mi đâm chết ta, nhưng Lâm Phàm ta cũng không phải là kẻ nhỏ mọn, sẽ không đi kiếm ngươi lí luận nữa.

Hắn còn đang nghĩ về sau tự sát ngày càng khó, nhưng thật không ngờ cầu được ước thấy. Đúng lúc thiếu thần khí để tự sát thì giờ đã thần khí đã tìm đến cửa rồi.

Tâm tình của hắn bây giờ vô cùng vui vẻ sung sướng.

Hết thu hoạch rồi.

Sau khi cất bảo bối vào nhẫn kết giới, Lâm Phàm cẩn thận quan sát chung quanh, xác định chắc chắn không có người rồi hấp tấp bỏ trốn. Hắn không muốn chủ nhân của thanh kiếm tìm ra mình rồi đòi

lại bảo bối của hắn, vậy há chẳng phải hắn tổn thất rất lớn sao.

Nếu bảo bối này đã rơi vào tay của mình, thì nhất định phải là đồ của mình.

Tuy hắn không biết rốt cục ai đã đâm chết mình, nhưng đối với hành vi này, hắn đồng ý tha thứ cho đối phương.

Thậm chí hắn còn mong muốn có thể tiếp tục như này mấy lần nữa cũng không có sao.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phải chạy cho mau, tìm đến nơi thật an toàn mới được.

Sau khi chạy được một đoạn khá xa, hắn dừng lại nhẹ nhàng thở ra một hơi, đến đây chắc là đã an toàn rồi.

Cũng không được vui sướng ra mặt, nếu bây giờ biểu hiện quá vui sướng, để cho người mất đồ bắt gặp thì nhìn phát biết ngay. Vì thế vẫn nên mặt lạnh như tiền, giả danh thiếu niên vừa mới vào đời, cái gì cũng không biết là tốt nhất.

Ý!

- Mùi máu. - Đúng lúc này, Lâm Phàm dừng bước, cẩn thận hít hít không khí. Hắn chau mày, ở đây có gì đó không đúng lắm, bèn nhanh chóng ngồi xổm xuống, dè dặt tiến về phía trước.

Núp vào sau gốc cây cổ thụ to, hắn ló ra một mắt. Ở phía trước, có một người nằm đó, hình như đã chết rồi, đang nằm im bất động.

- Chuyện gì đã xảy ra, phải chăng ở đây vừa diễn ra một trận đấu kịch liệt? - Lâm Phàm nghi hoặc trong lòng, tạm thời chưa biết tình huống này là sao, đưa mắt quan sát bốn phía, không có chút động tĩnh nào.

Bấy giờ, hắn bắt đầu suy xét sự việc. Theo như hắn quan sát, người chết kia mặc quần áo không giống người thường, hơn nữa còn là một lão nhân, thì hiển nhiên thân thế không bình thường tí nào.

Hơn nữa điều quan trọng nhất là cỗ thi thể kia vẫn chưa bị người khác lục xoát.

Hắn nhặt một viên đá bên chân, ném qua bên đó, không có bất cứ phản ứng nào.

Không chút do dự, hắn cẩn thận từng bước, từng bước đi tới.

Đến khi đứng trước thi thể, hắn hít một ngụm khí lạnh, thật thảm thương, lồng ngực bị một sức mạnh kinh khủng xuyên qua, nội tạng bên trong cũng phèo hết ra ngoài.

Lâm Phàm chắp hai bàn tay, vái vái một lúc rồi bắt đầu tìm tòi, lục xoát thi thể.

Sờ mó một lúc nhưng tuyệt nhiên không tìm được bất cứ đồ vật gì, hắn bắt đầu muốn câm nín, đừng bảo nghèo đến mức này chứ.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy chiếc nhẫn đang đeo trên tay lão nhân, tức thời nở nụ cười mãn nguyện. Nhẫn kết giới à, ra là vậy, đồ ngon đều nằm hết ở bên trong.

Chẳng qua không thể rút chiếc nhẫn ra được, quá đáng nó vừa chứ.

Lâm Phàm đỏ mặt, cố gắng dùng sức lôi ra, nhưng chiếc nhẫn vẫn như cũ không động đậy tí nào.

Lạch cạch!

Bất thình lình, lão nhân đang bất động đột nhiên nắm chặt lấy cổ tay Lâm Phàm.

- Ôi mẹ ơi, xác chết sống dậy…- Sự việc xảy ra quá bất ngờ khiến lâm phàm sợ đến nỗi thiếu chút nữa đạp cho xác sống kia một cước, chỉ là khi bàn chân đang ở giữa không trung lại từ từ hạ xuống.

- Báo thù cho ta… Quân Vô…Vô…

Đầu lão nhân vẹo xuống, trút hơi thở cuối cùng. Cùng lúc ấy, chiếc nhẫn rút mãi không ra dần dần trơn tuột rơi xuống.

Lâm Phàm nhận lấy chiếc nhẫn, đứng nhìn lão nhân, cảm thán một câu:

- Thì ra ông là cố gắng giữ hơi thở cuối cùng này, là để đợi người hữu duyên là ta đến giãi bày. Ông yên tâm, Lâm Phàm ta đã lấy đồ của ông, chỉ cần sau này gặp tên Quân Vô Vô kia, nhất định sẽ giúp ông báo thù, ông yên tâm an nghỉ đi.

Ngay sau đó tầm mắt hắn rơi vào trường kiếm bên cạnh, hắn ngừng lại một chút rồi trực tiếp nhặt lên, vừa nhìn đã thấy vô cùng sung sướng.

"Địa Hoàng kiếm."

- Đâm chết mình ban nãy chẳng phải là Thái Hoàng kiếm sao, chúng phải chăng là cùng một bộ. - Lâm Phàm nghi hoặc trong lòng, quét mắt một vòng, rồi mừng rỡ. Trong bụi cỏ trước mắt vẫn còn một thi thể nữa.

Hôm nay là ngày gì vậy, có phải nữ thần may mắn nhìn trúng ta không, sau đó hắn chắp tay trước ngực, bắt đầu cầu khấn.

- Con lạy Tam Thanh tại thượng, con nguyện dùng sự độc thân cả đời của các sư huynh con, cảm tạ các vị đại lão đã phù hộ cho con.

Chương 69: Cường giả cũng có quá khứ khổ cực không thể nói ra

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Trong khu rừng, Lâm Phàm lén lén lút lút mai phục bên cạnh một khối thi thể khác.

- Lão già, đắc tội nhé. Vừa rồi bằng hữu của ông đã truyền đạt lại tâm nguyện của ông cho ta. Các ông yên tâm, sau này khi tìm thấy Quân Vô Vô, ta nhất định sẽ giúp các ông đòi lại chính nghĩa. Những bảo bối trên người ông thì giao cho ta đi, hiện giờ thực lực của ta còn yếu, cần một ít để phụ trợ.

Hắn lầm bầm một lúc, sau đó bắt đầu sờ mó thi thể, rất nhanh đã lấy được nhẫn kết giới. Sau đó hắn dời mắt tới thanh trường kiếm ở bên cạnh, trong lòng hắn lập tức kích động.

Là nguyên một bộ ư?

"Nhân Hoàng Kiếm."

Nhìn trường kiếm trong tay, trái tim hắn đập thình thịch. Tốt, thật là quá tốt, lần này ra ngoài vừa vặn đụng đúng ngày hoàng đạo, đi ra liền có phúc lợi đưa tới cửa, thật là mĩ mãn.

Vốn hắn định chôn cất thi thể mấy lão nhân này, dù sao người ta cũng để lại cho mình rất nhiều thứ có ích.

Nhưng sau khi suy nghĩ một lúc, hắn thấy tình huống này có chút không thích hợp, những người này không thể vô duyên vô cớ mà chết, chắc chắn là bị người sát hại.

Mà kẻ giết những người này sao lại không kiểm tra thi thể, thì không thể nào giải thích nổi.

Vậy chân tướng chỉ có thể là kẻ giết người còn đang truy đuổi người khác, chưa kịp quay lại thu chiến lợi phẩm.

Tóm lại mình đã nhặt được ba thanh kiếm, nhưng lại chỉ nhìn thấy hai khối thi thể.

Nghĩ đến đây, tim hắn bỗng đập nhanh hẳn.

Không xong, nguy hiểm, phải rút gấp.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua hai khối thi thể, không chút do dự, trực tiếp vắt chân lên chạy về phía rừng sâu

...

Tại một nơi khác.

- Quân Vô Thiên, ngươi sẽ không được chết tử tế... - Thương thế của lão nhân rất nặng, nửa thân mình bị một loại sức mạnh cường hãn đánh vỡ, máu chảy tứ tung, khí tức cũng càng ngày càng yếu.

Lão nhân không cam tâm, tràn ngập phẫn nộ khôn cùng.

Nhưng hiện tại lão lại bất lực, Quân Vô Thiên, đứng đầu Thập Phong của Viêm Hoa tông, còn là một trong số những đệ tử cạnh tranh địa vị tông chủ tương lai.

- Viêm Hoa tông tuyệt đối không thể rơi vào tay ngươi, bằng không ta vạn kiếp bất phục.... - Lão nhân trút hơi thở cuối cùng, mang theo sự không cam tâm và phẫn nộ mà chết.

- Hừ, vạn kiếp bất phục, ha ha... - Quân Vô Thiên nở nụ cười, đạp một cước lên đầu lão nhân, rắc một tiếng, đầu lão vỡ nát: - Thật là bao đồng lo chuyện thiên hạ....

Sau đó hắn ngoắc ngón tay, nhẫn kết giới trên tay lão nhân rơi vào tay Quân Vô Thiên, hắn nhanh chóng xem xét, rồi chau mày:

- Không có, vậy mà không có... - Sắc mặt Quân Vô Thiên đột nhiên trở nên vô cùng khủng bố, hắn liếc nhìn lão nhân đã biến thành thịt nát, vẻ mặt càng trở nên dữ tợn.

- Đáng hận, chết cũng không cho người khác yên tâm. - Quân Vô Thiên trong lòng nổi giận, lấy ra một lọ đan dược, đổ thẳng xuống người lão nhân, sau đó bay vút đi.

Hú!

Không lâu sau, một đám yêu thú cấp thấp Khô Khuyển từ bốn phía vọt tới, đám Khô Khuyển này thân thể gầy yếu, nước miếng

chảy tí tách qua kẽ răng.

Khi nhìn thấy một khối thịt nát rời, tất cả đám Khô Khuyển đều nhào lên.

- Hừ, tẩm bổ cho chó cũng tốt. - Quân Vô Thiên nhìn thoáng qua lão nhân bị Khô Khuyển chia năm xẻ bảy, sau đó đi về phương xa. Nếu đồ vật không ở trên người lão già này, vậy tất nhiên là ở trên người hai lão già kia.

Nhưng đến khi tìm kiếm trên thi thể, lại phát hiện hai khối thi thể này dường như đã bị người khác lục tìm qua rồi.

Nhẫn kết giới đã biến mất, thanh trường kiếm kia cũng không ở đó.

- Là kẻ nào dám lấy đồ của Quân Vô Thiên ta... - Quân Vô Thiên đứng đó bạo phát ra một luồng khí tức băng lãnh.

Hắn diệt Ngự Kiếm Các chỉ để đoạt lấy "Hóa Thần kiếm trận". Nhưng hôm nay lại không tìm được, thế chẳng phải tất cả những gì chính mình đã làm đều là không công ư?

- Rốt cuộc là ai, đáng hận, đừng để ta tìm thấy... - Quân Vô Thiên lạnh lùng nhìn phía trước, lửa giận trong lòng bừng bừng. Hắn bay lên trên bầu trời, nhìn xuống rừng cây rậm rạp phía dưới, lại không thể nhịn được nữa, trực tiếp giáng xuống một chưởng uy lực cực mạnh.

Ầm!

Cây cối bị hủy diệt, trong phạm vi trăm mét đều biến thành bình địa.

Lâm Phàm đang chạy trốn đột nhiên nghe được tiếng nổ mạnh này, cả người đều bị dọa đến choáng váng.

Bị phát hiện rồi, lão tử bị phát hiện rồi. Nhất định là tên kia tới lục tìm thi thể, không tìm thấy đồ vật, bây giờ đã triệt để nổi giận.

Nhìn về phía cây cối đổ rạp đằng xa xa, hắn thấy một cỗ uy thế mạnh mẽ khôn cùng ập đến. Cường giả, đây tuyệt đối là cường giả.

Không được, ta phải nhanh chóng chạy trốn, phải trốn đi, nếu không thì chết thế nào cũng không biết.

Lúc này, Lâm Phàm đã khôi phục bình tĩnh, đối mặt với sự truy

tìm của cường giả, muốn trốn thoát thành công, cần phải chú ý những điểm sau.

Thứ nhất, bình tĩnh.

Thứ hai, vẫn là bình tĩnh.

Thứ ba, cần phải vô cùng bình tĩnh.

- Mẹ nó, hắn nhất định là tên Quân Vô Vô kia. Bây giờ cho ngươi thở một hơi đó, chờ ta có đủ thực lực lại đến đấu một trận công bằng với ngươi. Nhưng bây giờ, ngươi cứ tha hồ mà càn rỡ đi, người bị Lâm Phàm ta ngắm trúng, tuyệt đối không có kết cục tốt đâu. - Dữ tợn nói xong, hắn chạy thẳng.

Lâm Phàm chỉ cần nhìn bằng một mắt cũng biết, kẻ có thể tạo ra dao động to lớn như thế tuyệt đối mạnh đến đáng sợ.

Bản thân mình tuy có "Thân bất tử", nhưng nếu chạm mặt đối phương, rất có thể vừa gặp liền bị đánh phọt shit ngay.

Cho nên vì an toàn bản thân, lúc nên cụp đuôi thì vẫn phải cụp đuôi.

Hắn chạy trốn một mạch, không có chút do dự.

- Đệt mợ! Cái quần què gì mà lại nóng hầm hập thế này. - Lâm Phàm thứ nóng bỏng phía trước, đã to như một ngọn núi nhỏ lại tỏa khí nóng, thật dọa người.

Lúc đi ngang qua còn ngửi thấy chút mùi hương, vừa nhìn lại thấy giống phân. Nhưng phân gì mà to vãi khiếp, không phải dạng người bình thường có thể thải ra.

Quân Vô Thiên vẫn đang tìm kiếm kẻ kia, hắn trái lại muốn xem xem kẻ nào to gan lớn mật đến nỗi dám trộm đồ của hắn.

Đáng hận, thật sự là đáng hận vô cùng.

Không ai có thể lấy đi đồ vật của Quân Vô Thiên hắn, kẻ lấy đi đều phải chết.

...

Lúc này, đứng trước cái đống nóng hầm hập không xác định đó là một bóng người.

Lâm Phàm quay trở lại đường cũ, vì hắn thấy trên bầu trời có một điểm đen ngày càng rõ, giống như đang bay hướng về phía mình.

Nếu mình cứ chạy trốn thế này, chỉ sợ không thể trốn thoát.

- Thôi, nam tử hán đại trượng phu, cường giả trên đời ai mà không có quá khứ đau khổ không thể nói ra. Lâm Phàm ta quyết chí thành cường giả siêu việt hơn tất cả những cường giả khác, quá khứ đau khổ không nói nên lời này chắc chắn phải cay đắng hơn nhiều kẻ bình thường khác.

- Nếu chỉ có thử thách nhỏ bé này mà còn không chịu được thì sau này sao có thể trở thành cường giả chí tôn được.

- Đi thôi…

Không có bất kì do dự nào, Lâm Phàm chui đầu vào cái đống nóng hầm hập ấy, sau đó bò dần vào trong...

...

Chương 70: Đừng mà!

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

- Mẹ cha nó, thúi quá, đành nhịn vậy. - Lâm Phàm nín thở trốn bên trong, im thin thít không dám động đậy.

Theo hắn thấy, nếu như có bị tóm được thì cũng chịu phục thôi, cho dù bị giết chết thì cũng đành chịu vậy.

Một lát sau.

Hắn cảm giác bên ngoài có chút động tĩnh.

Quân Vô Thiên từ trên không trung hạ mình xuống, ánh mắt lạnh lẽo lướt quanh một lượt, cuối cùng dừng lại nhìn chằm chằm vào cái đống nóng hôi hổi trước mặt.

- Phân của Thôn Thiên Long mãng xà, xem ra quanh đây có một con Thôn Thiên Long Mãng trưởng thành... - Ánh mắt Quân Vô Thiên dừng lại nhìn một chút, rồi chuẩn bị rời đi.

Nếu là con Thôn Thiên Long Mãng Địa Cương cảnh trở xuống thì không có gì trở ngại, nhưng xem khối lượng đống phân này cũng không nhỏ, nhất định phải là con Thôn Thiên Long Mãng có Địa Cương cảnh trở lên.

Nếu ở nơi này lâu, sẽ rất nguy hiểm.

- Thật đáng ghét, lúc trước mình thi triển cảm tri, rõ ràng cảm nhận được tên kia rồi, thật không ngờ lại mất tích như thế. Đừng có để ta bắt được, bằng không ta sẽ phanh ngươi ra thành trăm ngàn mảnh. - Quân Vô Thiên lạnh lùng nói, sau đó, trong chớp mắt liền rời đi.

Còn Lâm Phàm thì tức thời thả lỏng người, thở ra một hơi. Có điều bây giờ vẫn chưa phải thời điểm thích hợp rời đi, nên nán lại chút nữa đã. Con người bây giờ vô cùng nguy hiểm, không cẩn thận sẽ bị cho nằm hố luôn.

Quả nhiên!

Thân ảnh Quân Vô Thiên phiêu dật giữa không trung, đảo mắt liếc nhìn xung quanh. Nếu như Lâm Phàm chui ra khỏi đống phân, rất có khả năng vừa chui đầu ra đã bị phát hiện.

Một ngày trôi qua.

Lâm Phàm đã ngủ được một giấc ở bên trong.

Đột nhiên, hắn có cảm giác long trời lở đất, hình như xảy ra sự tình gì ghê gớm lắm.

- Chuyện quái gì vậy? - Lâm Phàm thức dậy trong kinh hãi, không biết chuyện gì đang xảy ra. Ông đã trốn con mẹ nó trong đống phân rồi, mà còn có đại họa gì giáng xuống vậy?

Đừng quá đáng thế chứ, được không?

Bên ngoài.

Quân Vô Thiên sớm đã rời đi, hắn ở đây đợi rất lâu, lật tung cả cánh rừng này lên, nhưng vẫn không có thu hoạch gì, cuối cùng đành phải không cam lòng rời đi.

Chủ yếu là vì ban đêm, hắn phát hiện ở phía xa có một đôi mắt xanh lục cứ lấp lóe, khí thế hung ác khôn cùng tản ra trong màn đêm, một con yêu thú cấp cao đang xuất hiện ở đây.

Hắn không thể địch lại được, đành phải trực tiếp rời đi.

Và bây giờ, bên ngoài đống phân đang tỏa nhiệt khí kia là một con cá sấu màu bạc vô cùng to lớn. Khi thấy cái đống này, hai tròng mắt tối đen của nó lóe ra sự vui sướng. Đây chẳng phải là phân của Thôn Thiên Long Mãng sao, bên trong hắn là ẩn chứa một sức mạnh khổng lồ.

Không chút do dự, nó nuốt đống phân vào trong bụng.

Lâm Phàm trong nháy mắt cảm thấy trời đất đảo lộn, đầu óc choáng váng, hắn không biết rốt cuộc đang có chuyện gì xảy ra.

Rầm!

Nặng nề đáp xuống, hiện tại tạm thời yên ổn một chút.

Hắn nhanh chóng bò ra ngoài, quan sát một vòng, khuôn mặt lỗ

rõ vẻ nghi hoặc.

- Đây là nơi đâu? - Hắn ngu người, xung quanh nhấp nháy những ánh sáng màu xanh lét, giống như những con đom đóm vậy - Không đúng, không phải ta vẫn yên ổn nằm trong đống phân sao, bây giờ rốt cục là đang ở nơi quái quỷ nào.

Lâm Phàm mù mờ không hiểu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao mình lại đến cái chốn này.

Ục ục!

Tiếng tim đập truyền đến, dường như rất gần. Lâm Phàm không thể giải thích được đây là như thế nào. Hắn đi về phía trước, quan sát tỉ mỉ xem đây là nơi nào, tại sao vừa ngủ một giấc đã lại chui đến cái chốn này.

- Thúi quá… - Lâm Phàm bịt chặt mũi, mùi thối gay mũi truyền đến. Khi nhìn thấy tình huống trước mắt, cả người hắn ngây ra. Dưới chân hắn là một hồ nước xanh lè, mà bên trong hồ nước đang ùng ục sôi lên những bọt khí, xung quanh hồ nước còn có một ít xương cốt thi thể vẫn chưa tiêu hóa hết.

- Đây…đừng bảo là ta đang ở trong bụng con yêu thú nào đó chứ. - Lâm Phàm kinh hãi, cảm thấy rất có thể là như vậy.

Bên ngoài!

Con cá sấu bạc khổng lồ dạng bốn chân nghênh ngang đi khắp cánh rừng. Đến một khoảng đất trống, nó ngửa đầu lên, hai tròng mắt tối đen bỗng nhiên trở nên cảnh giác.

Trời đất bị che phủ tối om.

Một con chim ưng khổng lồ mở to đôi cánh, hai móng vuốt bắt lấy con cá sấu khổng lồ. Nếu như Lâm Phàm nhìn thấy cảnh này đảm bảo bị dọa phát khóc.

Đây là trận đấu giữa hai con yêu thú cấp cao.

Một chân con ưng khổng lồ quắp lấy lớp da của con cá sấu khổng lồ, lớp vẩy vốn cứng rắn của con sấu khổng lồ nháy mắt nó đã bị xé toạc ra, một luồng máu phun ra nhuốm đỏ mặt đất.

"Hú!"

Con sấu khổng lồ rống lên đau đớn, điên cuống phản kích lại.

Đuôi con sấu khổng lồ hoành hành thiên địa, bốn phía đất đá bay mù mịt. Nhưng đối với con ưng khổng lồ với đôi cánh khổng lồ đang lơ lửng trên không trung mà nói, không chút ảnh hưởng gì.

...

Lâm Phàm ở bên trong trời đất đảo lộn, cả người xiêu vẹo, đứng lên ngã xuống, chả hiểu mô tê cái gì đang xảy ra. Đột nhiên, hắn cảm giác được một luồng ánh sáng từ bên trên chiếu xuống.

Trong lòng hắn vui sướng, cuối cùng cũng có thể ra ngoài rồi. Rồi đôi mắt tràn ngập vui sướng của Lâm Phàm nhìn thấy một móng vuốt sắc nhọn xé rách lớp máu thịt hai bên của con cự ngạc, mạnh mẽ xé toạc ra. Và hắn nhìn thấy một đôi con ngươi to đùng, gay gắt như mặt trời, tràn trề hung sắc.

Ừng ực!

- Đây... - Lâm Phàm shock cmnl, mồ hôi hột trên trán từng giọt từng giọt rơi xuống.

- Không hay rồi, có chuyện rồi...

Chính lúc hắn phản ứng kịp, cái mỏ sắc nhọn của con ưng đâm vào giữa lớp máu thịt, một hớp nuốt sạch tinh hoa của con sấu khổng lồ, Lâm Phàm cũng theo đó bị nuốt vào.

- Ông bà tổ tiên nhà nó, thế giời này hết nổi cmnr. Sao cái vẹo gì cũng đổ lên đầu bố mày, sống kiểu đéo gì bây giờ. - Trong lòng Lâm Phàm hừng hực nộ khí, ta lần này chẳng phải chỉ đi ra ngoài rèn luyện một chuyến thôi sao, có nhất thiết phải khi dễ người ta như thế không?

Thằng đéo nào cũng muốn nuốt ông, tưởng ông dễ bị bắt nạt lắm sao.

Có điều rất nhanh sau đó, Lâm Phàm mất đi ý thức, hắn biết, hắn đã chết.

Con ưng khổng lồ giương rộng cánh bay đi, bay vào không trung vô tận.

Trên mặt đất, chỉ còn lại cỗ thi thể lạnh như băng của con sấu khổng lồ.

Một nhóm yêu thú đã đứng xung quanh chờ đợi rất lâu rồi, con

trước con sau chen lấn lao ra. Mặc dù tinh hoa cốt nhục của con sấu khổng lồ này đã bị lấy đi, nhưng dù sao, nó cũng là con yêu thú cấp cao. Đối với đám yêu thú đẳng cấp thấp bọn chúng mà nói, đống xương thịt trước mặt chính là tài nguyên vô cùng béo bở.

...

Mười giây sau.

Lâm Phàm tỉnh lại, khuôn mặt ngu ngơ, ngồi trên một lớp da mềm mềm nhũn nhũn, lại còn ẩm ẩm ướt nhẹp. Đến bây giờ, hắn vẫn chưa phục hồi lại tinh thần.

Hắn thật sự không biết hết thảy rốt cục là vì làm sao, mình rốt cuộc đã đắc tội với ai. Tại sao từ lúc ra ngoài đến bây giờ cứ bị hấp liên hồi, đã thế lại còn chả hiểu mô tê gì.

Giờ thì thế nào nữa, có phải ta lại nằm trong bụng một con yêu thú khác không?

Không thể nhịn, không nhịn được nữa rồi, hắn bắt đầu nổi giận.

Có thể loại nào ức hiếp người như thế không?

Lâm Phàm ta nói như nào thì cũng là nhân vật có máu có mặt. Giờ bị trở thành thức ăn cho yêu thú ăn qua ăn lại, lại còn con mẹ nó nuốt hết cả vỏ lẫn hột. Bọn bây cho rằng Lâm Phàm bố dễ bị ăn hiếp lắm sao?

Đã thế thì liều luôn!

Thời khắc này, hắn thật sự muốn bạo phát rồi, bèn lấy Lang Nha Bổng ra dốc sức đánh vào lớp da ướt mèm kia.

- Lâm Phàm ta không phải dễ bắt nạt như thế đâu…

Con ưng khổng lồ đang bay lượn trên không trung, đột nhiên nó cảm thấy hơi khó chịu, dạ dày có chút đau, hay là tại ăn nhầm thứ gì đó cũng nên?

Lâm Phàm không ngờ lớp da kia lại dai cứng đến vậy, hắn nện thế mà mãi không rách.

Chỉ là đột nhiên, tình huống có chút không thích hợp.

Xung quanh lớp da dần dần bị co rút thu hẹp lại, tất cả những thứ chưa tiêu hóa hết bên trong bị dồn ép lại với nhau.

- Lại muốn xảy ra cái gì nữa? - Lâm Phàm ngây người, vẫn chưa hiểu được rốt cuộc lại phát sinh chuyện gì…

Đột nhiên!

Ở phía trước, có một luồng ánh sáng xuyên vào, Lâm Phàm trong lòng mừng rỡ, cuối cùng cũng có thể ra ngoài.

Nhưng ngay lập tức, mặt hắn biến sắc, vì hắn nhận ra, cái cửa lỗ có ánh chiếu vào đấy có chút là lạ.

Lúc này, một cỗ lực hút mạnh mẽ truyền đến.

Lâm Phàm bám lấy khối thịt bên cạnh, hét ầm ĩ:

- Đừng mà, đừng! Lâm Phàm ta không muốn đi ra từ đường hoa cúc đâu. (Đường hậu môn)

- Ta phải trở thành nam nhân cường giả, ta không thể mất mặt đến mức như này được…

- Đừng mà…

- Bố đệt cái loz mẹ mài…

Chương 71: Nhân vật phản diện tinh anh thiếu cảm giác tồn tại nhất

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Hiện tại hắn đã không dám tin nữa rồi.

Mình luôn muốn trở thành người đàn ông mạnh mẽ nhất, giờ mà chịu đựng sỉ nhục như thế thì sau này còn mặt mũi nào mà ra ngoài lang bạt nữa.

Nghĩ kỹ về các chuyện đã xảy ra thì hắn có cảm giác như là bị tính kế hết.

Rời tông môn, bị giết chết, sờ thi, bị người ta đuổi giết, đúng lúc trốn trong một đống phân siêu lớn thì bị một con yêu thú ăn phân nuốt chửng, lại bị một con yêu thú to hơn nữa giết chết, cũng nuốt luôn cả mình, giờ lại muốn bài tiết mình ra ngoài.

Mấy người nói xem, mấy con khắm này có xem ông đây ra gì không chứ?

- Đừng mà, đừng. - Lâm Phàm bám vào vách thịt xung quanh, cho dù lực hút có mạnh hơn nữa, hắn cũng tuyệt đối sẽ không buông tay. Nếu thật sự buông tay, đời này chính thức chấm dứt.

Vì tôn nghiêm của bản thân, có đánh chết hắn cũng sẽ không buông tay.

Con ưng khổng lồ bay liệng trên trời, cảm giác bụng dạ càng lúc càng khó chịu, cứ như có một cục thịt nào đấy sắp rớt ra. Nó bèn hót một tiếng the thé, như muốn tích lực lại.

Và nó ngưng tụ toàn bộ sức lực lại thành một điểm, rồi kịch liệt bùng phát ra ngoài.

Lâm Phàm cảm giác không ổn cmnr, khối thịt hắn đang bám đã có hiện tượng tróc ra, nháy mắt sắc mặt hắn đại biến, lắc đầu nguầy nguậy:

- Đừng mà... A...

Trời đất ngả nghiêng.

Cả người hắn bị hút văng ra ngoài.

- Con mẹ mày chờ đó cho bố, bố éo tha thứ cho mày đâu. - Sau khi bị cái lỗ quái dị kia đẩy ra, Lâm Phàm tức lộn ruột.

Mà con ưng khổng lồ kêu lên một tiếng khoan khoái, sau đó quay đầu nhìn thoáng cái đống to lớn nó vừa mới bài tiết ra, hơi nghi ngờ hình như nó vừa nghe được âm thanh gì đó.

Nhưng không nghĩ nhiều vậy nữa, nó vỗ cái cánh lớn bay lên. Nó bây giờ cảm thấy thật thoải mái.

Nhưng hiện tại đối với Lâm Phàm mà nói thì quá là không thoải mái, vất vả vật lộn mãi mới bò ra từ trong đống bài tiết.

Ánh mắt vừa hướng xuống, yết hầu hơi dịch chuyển, có chút sợ hãi.

- Từ độ cao này nếu ngã xuống, e là chết một cách kinh khủng luôn chứ giỡn. - Hắn cảm giác như từ lúc mình rời tông môn thì chả có việc gì nên hồn cả.

Chết mấy lần mà chẳng có lần nào biết lý do.

Rào rào!

Cả người hắn lao xuống dưới, gió mạnh thối tốc cả quần áo, vết bẩn trên người cũng đều bị thổi đi mất.

- Hàiiii... - Lâm Phàm thở dài rồi khoanh hai tay nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ ngon một giấc. Kệ mẹ hết đi, hắn cũng chẳng buồn hỏi nữa. Dù sao cũng là chết, thế thì không bằng trước khi chết ngủ một giấc thật ngon, thử thưởng thức xem ngủ giữa bầu trời là cảm giác lâng lâng thế nào.

Trại Phong Sơn.

Khương Cổ bước ra từ trong mật thất bế quan, cuối cùng hắn cũng đã tu luyện thành công độc cổ. Chỉ cần thêm một bước nữa thôi là có thể trở thành cường giả Địa Cương cảnh, đến lúc đó trời đất bao la, còn nơi đâu mà mình không thể đi chứ.

- Để ta thử các bé cưng của ta xem được chưa nào. - Khương Cổ

lẩm bẩm, sau đó giang hai tay, trên lòng bàn tay đột nhiên có gì đó mấp máy trồi lên, cứ như con gì đó đang bò.

Xì xì!

Mặt bàn tay nứt ra từng khe hở, từng con từng con độc cổ từ trong khe máu đó bò ra ngoài.

Hình dáng của mấy con độc cổ này tuy rất nhỏ nhưng không thể coi thường được, bởi vì độc tính của nó rất mạnh. Mỗi nơi độc cổ đi qua, cỏ xanh toàn bộ héo rũ giống như nhiễm phải độc.

- Ha ha... - Khương Cổ thấy cảnh đó thì cười điên cuồng, tà công cuối cùng cũng luyện thành công rồi. Tuy chưa thành công lớn, nhưng từ hôm nay cũng không ai có thể cản trở được hắn.

- Ra đi, ra đi các bé cưng của ta. - Khương Cổ giật phứt quần áo ra, trần như nhộng.

Lộc cộc!

Lộc cộc!

Bề mặt da trên thân thể hắn nổi lên từng cục thịt, mà những cục thịt này lại không ngừng to hơn, cuối cùng vỡ thành khe máu. Vô số độc cổ từ đó bò lên, rất nhanh đã bao trùm thân thể Khương Cổ.

Hắn vì tu luyện loại tà công này mà không biết đã trải qua bao nhiêu khổ cực tra tấn, cuối cùng cũng tu luyện được độc cổ bước đầu tiên, lấy thân dưỡng cổ.

Tất cả cổ trùng nuôi trong cơ thể này sẽ trở thành một bộ phận cơ thể mình, làm cho mình trở thành một độc nhân chân chính.

Khương Cổ nhìn những con độc cổ này, hưng phấn ra mặt. Đây đều là con của hắn, những đứa con quan trọng nhất:

- Các bé cưng, các con hắn đã đói bụng rồi, để ta đi tìm thức ăn nuôi các con nhé.

Rời khỏi Phong Sơn trại

Không lâu thì hắn trở lại, trên vai còn vác thêm một người con gái. Nhìn quần áo thì rõ ràng là con nhà bình thường, còn sống ở dưới chân núi.

Lúc này người con gái ấy đang hôn mê nên không hề biết đang

xảy ra chuyện gì.

Khương Cổ ném cô gái xuống đất, ánh mắt đầy vẻ dâm tà, lẳng lặng chờ đợi.

Không lâu sau, cô gái nhà nông tỉnh lại, khi nhìn thấy cảnh trước mắt, nàng kinh hoảng, mắt lộ rõ vẻ sợ hãi.

- Tốt lắm, đồ ăn tươi đây, các bé cưng của ta nhất định rất thích. - Ánh mắt Khưởng Cổ tham lam nhìn cô gái, đầu lưỡi đỏ tươi hơi chuyển động, giống như muốn nuốt cả người cô gái vào.

- Ngươi là ai? Ngươi muốn làm gì? - Sắc mặt cô gái nhà nông trắng bệch, sự hoảng sợ trong mắt càng thêm rõ rệt, nàng biết mình đang bị người ta bắt cóc.

Nàng có nghe người trong thôn nói, người xấu trên núi rất đáng sợ, còn ăn sống máu người.

Lúc đầu, nàng cho rằng đó chỉ là lời đồn đại mà thôi nhưng giờ thì rõ rồi, không phải đồn mà là có thật.

- Khặc khặc!

- Các bé cưng của ta đã rất hưng phấn rồi, không chờ được nữa, để ta đến yêu thương ngươi nào. - Khương Cổ bắt đầu cởi quần áo, người trần như nhộng đối mặt với thiếu nữ nhà nông kia.

Thiếu nữ nhìn thấy người đàn ông đột nhiên trần truồng, sợ đến choáng váng.

Nhất là khi nhìn thấy thứ thật dài phía dưới kia, nàng phát khiếp đến đứng hình luôn.

Từng con côn trùng màu đỏ từ trong cái lỗ nhỏ đó bò ra, bề ngoài dữ tợn lại còn sưng phồng lên, phủ đầy răng nhọn, những cái răng nhọn đó còn động đậy.

- Không... - Cô gái nhà nông đã sớm bị dọa đến mất hết cả sức lực mà ngồi bệt xuống đất, chầm chậm lùi về phía sau.

Khương Cổ cười, tiếng cười càng lúc càng lớn, chậm rãi bước đến gần:

- Rất nhanh thôi, khi các bé cưng của ta của tiến vào trong cơ thể ngươi, hút hết máu ngươi, ăn sạch thịt ngươi , ngươi sẽ thành một phần của cơ thể ta, vĩnh viễn…

Đột nhiên, một âm thanh xé gió từ trên trời giáng xuống, Khương Cổ nhìn trái rồi lại nhìn phải cũng không thấy ai, mà lúc đang ngẩng đầu thì đồng tử mãnh liệt co lại.

Trong tầm mắt hắn, một thân ảnh càng lúc càng lớn, hơn nữa tốc độ nhanh đến nỗi khiến hắn không thể phản ứng kịp.

Ầm!

Mặt đất nứt toác, ngay lập tức hình thành một cái hố sâu, từng khe nứt như mạng nhện lan ra bốn phương tám hướng.

Mà cô gái nhà nông kia thì trợn mắt há mồm, trong mắt nàng, trời đầy một màu đỏ máu.

"A!"

Nàng ôm đầu thét chói tai vô cùng sợ hãi, cuối cùng không biết lấy đâu ra dũng khí, đứng đậy chạy bạt mạng về nơi xa.

...

Chương 72: Sợ chết bảo bảo roài

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Trời đất một mảng tĩnh lặng an yên.

Trại Phong Sơn rất im ắng, tà tu Khương Cổ tu luyện tà công, chịu đựng thống khổ người thường không thể chịu được, cuối cùng cũng thành công, và hắn rời núi, chuẩn bị quay lại khiến cả trời đất đều phải kinh sợ.

Chỉ là, lần rời núi này rất ngắn ngủi. Nhưng cả đời người, vài giây ngắn ngủi cũng đã có thể tỏa ra hào quang sáng chói.

Trong hố sâu, máu me bầy hầy thê thảm vô cùng, thịt nát bét rải rác đầy đất, trông vô cùng ghê sợ.

Mà trong hố sâu kia có một cái đầu người lăn long lóc, hai mắt mở to, trong mắt vẫn còn sót lại nỗi kinh hoàng trước khi chết.

Khương Cổ có lẽ đến chết cũng không biết mình chết như thế nào.

Vì Khương Cổ đã chết nên đám cổ trùng kia cũng chết.

Mười giây sau, sống lại.

- Ấy chời đất mẹ ơi, vừa xảy ra cái gì vậy, sau lại có thông báo điểm tích lũy thế? Chẳng lẽ đụng ai rồi sao? - Lâm Phàm đứng lên, lắc lắc đầu, có tí ngu người. Tuy thần trí rất tỉnh táo nhưng hắn cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

- Ơ, sao lại có cái đầu thế này? - Lâm Phàm lúc thấy đầu Khương Cổ, mặt hơi sửng sốt, sau đó kêu lên một tiếng - Trời đụ, ta lại làm liên lụy đến người vô tội rồi hay sao thế?

Hắn không thể chấp nhận nổi sự thật này.

Bản thân mình rõ ràng muốn trở thành anh hùng trong thiên hạ, tại sao có thể ra tay với người vô tội thế này.

- Ầy…

Nhưng mà đè thì cũng đè chết rồi, còn biết làm thế nào.

- Mấy con trùng này ở đâu ra vậy ta. - Lâm Phàm đá văng mấy con trùng đã chết dưới chân, đột nhiên trong mắt Lâm Phàm xuất hiện một cái lệnh bài.

- Cổ?

Trên cái lệnh bài bằng sắt này có khắc một chữ "Cổ", có hơi kỳ lạ, nhưng cũng cảm giác hơi quen quen.

Nhìn xung quanh một vòng, tuy không nhận ra nơi này nhưng khi hắn nhìn thấy vài chữ trên tảng đá không xa, thực sự ngây ngẩn cả người.

"Phong Sơn trại."

Lâm Phàm trợn tròn mắt, chỗ này cách nơi mình bị giết rất xa cơ mà nhể.

...

Đột nhiên Lâm Phàm nghĩ đến một chuyện rất quan trọng, sau đó hắn nhanh chóng lấy phần giới thiệu nhiệm vụ từ trong nhẫn kết giới ra.

Tà tu Khương Cổ, Tôi Thể tầng chín…

Bấy giờ hắn nhìn chằm chằm đống máu thịt kia, nói thầm trong lòng:

- Tên này không phải là Khương Cổ được nhắc đến chứ...

Hắn không hiểu lắm, mình không cẩn thận đè chết mục tiêu nhiệm vụ nên cái nhiệm vụ này cứ thế mà hoàn thành hay sao?

Cuối cùng, sau khi trải qua nhiều lần xác định thì hắn biết mình đã đè chết tên này rồi, chính là tên tà tu Khương Cổ, cũng chính là mục tiêu cần giết của mình.

- Cái con yêu thú này, ta... trời mẹ. - Trong lòng Lâm Phàm hơi khó xử, hắn đã ghim con yêu thú này trong lòng rồi, đợi sau khi thực lực thật mạnh chắc chắn sẽ khiến con yêu thú kia phải trả giá đắt.

Nhưng bây giờ cái làm hắn khó xử chính là con ml yêu thú này

không chỉ đưa mình đến nơi cần đến mà còn giúp mình tiêu diệt tên Khương Cổ thành công.

Sau này nếu gặp lại thì mình phải xử lý sao đây.

Vẫn cứ làm gỏi nó, hay là thôi vậy?

Vấn đề này hơi phức tạp một chút, thôi vậy không nghĩ nữa, lần này cũng thực dễ dàng.

Lâm Phàm vô cùng hài lòng, hoàn thành nhiệm vụ này cũng thật quá thoải mái. Còn chưa nghiêm túc bắt đầu mà lơ tơ mơ đã hoàn thành cmnr.

Hắn cất khối lệnh bài kia vào rồi trở về giao nhiệm vụ.

Sau đó vơ vét chút ít, mà cũng tiếc là thằng này nghèo đến mạt rệp, trừ việc cho mình ít điểm tích lũy thì chẳng còn điểm tốt nào khác.

…

Đám người Viên Thiên Quân gấp rút lên đường trong đêm rốt cuộc cũng tới Phong Sơn trại. Nhiệm vụ bây giờ của bọn họ chính là đến thôn Cổ Hà của Phong Sơn trại lùng bắt một người

Người này ẩn trốn trong thôn Cổ Hà, ngụy trang thành thôn dân bình thường. Nhưng tông môn đã điều tra ra, người này lại là người của tổ chức tà ác trong nội bộ Viêm Hoa tông, âm mưu làm tan rã Viêm Hoa tông.

- Sư huynh, giờ chúng ta phải làm như nào? - Một tên đệ tử hỏi.

Viêm Thiên Quân đáp lời:

- Từ từ đừng nóng vội, mai phục ngoài thôn Cổ Hà, xem thử tên kia có xuất hiện hay không, nếu xuất hiện thì chúng ta mới tính đến hành động.

- Sư huynh, ban đầu chúng ta là muốn gọi tên tiểu tử kia đến, lấy hắn làm bia đỡ đạn. Bây giờ ngay cả bia đỡ đạn cũng không có, thật ra cũng ảnh hưởng đến hành động của chúng ta.

Bia đỡ đạn theo lời người này thật ra chính là Lâm Phàm.

Lúc bọn họ còn ở trong tông môn định kéo một người vào làm bia đỡ đạn, vừa lúc thì thấy được Lâm Phàm. Chỉ là làm bọn họ

không nghĩ đến là cái tên này lại không nể chút mặt mũi nào, chả thèm tham gia cùng, khiến bọn họ rất khó chịu.

Viên Thiên Quân phủi tay:

- Không cần để ý, cứ dựa theo biện pháp lúc trước mà hành động. Các ngươi cũng chú ý động tĩnh tên tiểu tử kia một chút, dựa vào tốc độ của chúng ta, hẳn là chúng ta sẽ tới trước thôi, nếu thấy được rồi cũng đừng có đánh rắn động cỏ.

- Dạ đã biết, thưa sư huynh.

…

Thôn Cổ Hà.

Lâm Phàm đi trên đường, xem xét đồ vật mà hai ông lão kia tặng cho mình.

Đối với những thứ trong hai chiếc nhẫn kết giới, hắn rất hiếu kỳ, tâm tình cũng rất khoái trá.

Hai ông lão vừa nhìn đã biết là người giàu có nên chắc là sẽ cất giữ nhiều bảo bối lắm đây.

Lâm Phàm vừa đi vừa cười toét hết cả mặt:

- Hai lão cứ yên tâm đi. Lâm Phàm ta đây thề, chỉ cần trong này có thứ quý giá, sau này Lâm Phàm ta chỉ cần gặp được Quân Vô Vô nhất định sẽ chém chết hắn. Yên tâm đi!

Hắn mở một chiếc nhẫn kết giới.

Bụng hắn sôi hết cả lên, còn chưa cười được một giây đã ngay lập tức tắt ngấm.

- Gì? - Hắn không hiểu lắm, bên trong trống rỗng, là chuyện gì đây?

Cái đm!

Hắn không thể tin được, chưa từng thấy qua nhẫn kết giới nào sạch sẽ như này, bên trong ngay cả hạt bụi cũng không có thì thử hỏi ngươi có sợ không.

Dù sao thì cũng kệ mẹ người khác có sợ không, nhưng hắn thì sợ đó.

- Mẹ nó! Chẳng có cái gì cả, ông tổn thương nghiêm trọng tình hữu nghị của chúng ta đó. - Hắn hết muốn nói nổi.

Người với người phải có lòng tin chớ?

Mình liều chết liều sống sờ thi, cuối cùng lại sờ ra một cái xác không, uất éo thể chịu nổi.

Sau đó lại mở chiếc nhẫn kết giới còn lại ra.

Hắn cũng không còn mang bất cứ hi vọng gì. Cũng là do đả kích vừa rồi quá lớn, lần sau sợ cũng không khá hơn.

Hắn lén nhìn một cái.

Tâm tình không thể khống chế được nữa.

- Đệt mợ, quá đáng quá... - Lúc này hắn nổi giận thật rồi, cảm giác mình như bị người ta đùa giỡn vậy. Chỉ là đúng lúc này, hắn lại phát hiện ra trong góc của chiếc nhẫn kết giới thứ hai có một quyển sách.

Trên mặt vốn toàn vẻ bất đắc dĩ, cuối cùng cũng cười đến xán lạn.

- Cũng được, được lắm, cuối cùng cũng được an ủi.

Sau đó hắn mau chóng lấy quyển sách kia ra.

Lúc nhìn thấy tên quyển sách, hắn ngây ngẩn cả người.

"Hóa Thần kiếm trận"

- Có muốn tiêu hao năm mươi nghìn điểm tích lũy để lĩnh ngộ hay không?

- Có, lĩnh ngộ.

- Điểm tích lũy không đủ.

Lâm Phàm hết sức kinh ngạc, cảm giác hạnh phúc này đến quá nhanh.

Cần tới năm mươi nghìn điểm tích lũy để lĩnh ngộ, này rốt cuộc là loại công pháp đẳng cấp nào mới có thể tốn một số điểm tích lũy khổng lồ như vậy?

Này…

Shock cmnr.

Chương 73: Thật sự quá nhiệt tình

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Lĩnh ngộ một chút thôi mà cần tới năm mươi nghìn điểm tích lũy, hắn thấy đây đúng là một con số trên trời.

Xem ra phải hy sinh cái mạng nhỏ này một chút, chăm chỉ kiếm điểm tích lũy rồi.

Lần này ra ngoài, tuy rằng ban đầu có chút muốn câm nín, nhưng về sau cũng không tồi.

Không hiểu bằng cách nào mà tự dưng hoàn thành được nhiệm vụ, hơn nữa còn thu về được một công pháp trâu bò vcđ. Tuy muốn lĩnh ngộ cần đến hơi nhiều điểm tích lũy, nhưng chỉ cần mình cố gắng chăm chỉ một chút, thì vẫn chắc ăn.

Đi trên đường.

- Bác gái ơi, đây là đâu thế? - Lâm Phàm đứng ở ven đường, cất giọng hỏi một bà bác đang làm nông trong ruộng.

Bác gái nhìn Lâm Phàm, hơi sửng sốt:

- Ngươi từ núi xuống hả?

- Vâng - Lâm Phàm gật đầu - Có vấn đề gì ạ? Ta tới từ một nơi rất xa, chính là trên núi xuống đó.

Đối với vẻ mặt của bà bác này, trong lòng hắn cũng hiểu được, có lẽ làm cho người ta sợ hãi chính là tà tu trên núi kia.

Chỉ có điều đáng tiếc là, tên tà tu kia đã bị mình vô ý đụng chết rồi.

- Ngươi không gặp được ai hả? - Bác gái nghi hoặc hỏi.

Lâm Phàm lắc đầu:

- Không ạ, có một mình ta thôi. Bác gái à, bác còn chưa nói ta biết đây là đâu đó.

Bà bác ấy bán tín bán nghi, sau đó mới nói:

- Nơi này là Thôn Cổ Hà...

Lâm Phàm vẫy tay, rồi đi về phía trước. Thì ra nơi này là thôn Cổ Hà, ban đầu hoàn thành xong nhiệm vụ hắn định chuẩn bị trở về, nhưng hiện tại e rằng trở về hơi khó rồi.

Đạt được một công pháp, nếu không gom đủ điểm tích lũy để lĩnh ngộ thứ này, e rằng lấn cấn trong lòng hắn không thể thông suốt nổi.

Ban đầu ánh mắt bác gái kia còn hơi kinh hoàng và nghi hoặc, nhìn bóng dáng đã dần đi xa kia cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại. Nhưng trong mắt lại lóe ra vẻ suy xét.

Không lâu sau.

Lâm Phàm thấy được một loạt những ngôi nhà nhỏ nối tiếp nhau, nơi này hiển nhiên là thôn Cổ Hà. Chỗ này không lớn, nhiều nhất cũng chỉ đến một trăm hộ, hơn nữa ở đây không có mấy người trẻ, chủ yếu đều là người có tuổi.

Lâm Phàm nhìn trái nhìn phải, ngược với dự đoán, cũng không có cảm giác nơi này có gì không đúng lắm.

- Đại nhân tới từ Viêm Hoa tông? - Lúc Lâm Phàm đang nhìn quanh quất, một ông lão xuất hiện trước mặt Lâm Phàm.

Ông lão tay chống gậy, sắc mặt hiền lành, cho người ta một cảm giác an tâm.

- Dạ, ông là ai? - Lâm Phàm nghi hoặc hỏi.

- Ông già này là trưởng thôn thôn Cổ Hà, Bạch Thạch. Đại nhân ngàn dặm xa xôi tới đây, hạ cố đến Thôn Cổ Hà này, mời vào nhà ngồi một chút. - Trưởng thôn thong thả nói, thần sắc lộ ra hoàn toàn là sự tôn kính, vừa nhìn đã thấy rõ hết.

Trong phòng.

Lâm Phàm nghi hoặc hỏi:

- Trong thôn sao không có bóng dáng một người trẻ tuổi nào thế?

Bạch Thạch trả lời:

- Đại nhân, người trẻ tuổi trong thôn đều đi ra ngoài hết cả, chỉ còn lại một vài người già và trẻ chúng tôi ở đây thôi, bình thường có rất ít người qua đây. Ngược lại là trong khoảng thời gian này đại nhân là người đầu tiên ghé qua thôn Cổ Hà.

- Đúng rồi, ông có biết trên Phong Sơn trại có ai ở đó không? - Lâm Phàm hỏi.

Bạch Thạch cười lắc đầu:

- Đại nhân, trên phong sơn trại đã sớm không còn ai. Trước kia đó là một cái hang ổ thổ phỉ, sau này Viêm Hoa tông phái đệ tử đến tiêu diệt thổ phỉ, cũng là đã cứu thôn Cổ Hà chúng tôi.

Sau đó, trưởng thôn không nói gì nữa, đứng dậy:

- Xin đại nhân chờ một chút, ta đi dặn dò người làm chuẩn bị một bữa thịnh soạn cho ngài.

- Không cần phiền vậy đâu. - Lâm Phàm trực tiếp xua tay, thân là đệ tử Viêm Hoa tông, sao có thể ăn không uống không của người khác được.

- Có phiền hà gì đâu, xin đợi nhân cứ chờ một lát. - Trưởng thôn đứng ở cửa mỉm cười nhìn Lâm Phàm, sau đó xem xét cửa phòng, rồi rời đi.

…

Cách thôn Cổ Hà không xa có một ánh mắt nhìn chằm chằm vào nơi này, khi nhìn thấy Lâm Phàm thì lập tức rời đi.

Bên ngoài trại Phong Sơn.

- Viên sư huynh, thằng nhóc kia đã đến thôn Cổ Hà rồi, hình như là từ trên Phong Sơn trại xuống. Có lẽ hắn đã hoàn thành nhiệm vụ.

Viên Thiên Quân sửng sốt, có chút khó tin:

- Sao có thể, tốc độ đi của chúng ta đâu có chậm, hắn sao có thể tới trước chúng ta được. Nhưng mà chuyện này không quan trọng, ngươi nói, hắn đã đi vào thôn Cổ Hà rồi sao?

- Đúng vậy, đã đến Cổ Hà thôn rồi. Hắn đã được trưởng thôn tiếp đãi, được dẫn vào phòng.

- Theo như điều tra của ta thì thôn này rất kì lạ, so với điều tra của tông môn thì vẫn có điểm khác biệt. Trong thôn không có một người trẻ tuổi nào, toàn bộ đều là người già yếu và trẻ em, nhưng kỳ lạ nhất phải kể đến trưởng thôn Bạch Thạch kia.

Viên Thiên Quân gật gật đầu, sư đệ phân tích rất có lý:

- Được rồi, tiếp tục theo dõi, xem thử thằng nhóc kia cuối cùng sẽ thế nào.

"Vâng."

…

Thôn Cổ Hà.

- Tên đệ tử Viêm Hoa tông này, xử lý thế nào?"

- Giết không?

- Ta thấy không cần, nhìn người này có hơi ngốc, hẳn chỉ đến trại Phong Sơn để hoàn thành nhiệm vụ tông môn mà thôi. Khương Cổ ngu xuẩn kia cũng ngu thật, thế mà lại bị giết.

- Chuẩn bị đại một ít đồ ăn, ăn xong ta sẽ tiễn hắn rời thôn, không cần đánh rắn động cỏ.

...

Lâm Phàm ngồi đợi trong phòng, chung quy hắn vẫn cảm giác cái thôn này chả có chút sức sống nào, khiến người ta có cảm giác không nói nên lời.

Chính lúc hắn đang suy nghĩ, thì Bạch Thạch trưởng thôn bưng khay từ ngoài vào.

Khi nhìn thấy món ngon mỹ vị, trái trym nhỏ bé của Lâm Phàm nhảy bùm bùm hết cả lên. Từ khi ra ngoài, cũng đã lâu rồi hắn chưa ăn một bữa ngon lành.

Người thôn Cổ Hà này thật không tồi, độ hảo cảm tăng vèo vèo.

- Ôi trời, thật khách khí quá. - Trong lòng Lâm Phàm nở hoa, động tác tay cũng không ngừng, cầm lấy đũa hì hục ăn.

Trưởng thôn Bạch Thạch vẫn ngồi đó, mỗi khi Lâm Phàm cúi đầu hắn sẽ lộ ra một nụ cười rất là dọa người, mà khi Lâm Phàm ngẩng

đầu thì nụ cười kia rất nhanh thay đổi trở nên vô cùng bình thản.

Sau khi ăn no nê.

Lâm Phầm lấy từ trong nhẫn kết giới ra một ít tiền, xem như là tiền trả bữa ăn này.

- Đa tạ đã tiếp đãi, ta không thể ở lại lâu. - Hiện tại trong lòng Lâm Phàm chỉ có một ý nghĩ, đó chính là nhanh chóng đi tìm yêu thú.

Phải mau mau đi kiếm điểm tích lũy.

Trưởng thôn Bạch Thạch đứng dậy:

- Đại nhân không ở lại đây thêm một thời gian sao?

Lâm Phàm xua tay:

- Không, ta có chút việc, gấp rút lên đường hoài mệt lắm.

Cửa thôn không có một bóng người.

Bạch Thạch vẫn đi sau Lâm Phàm.

- Trưởng thôn, không cần tiễn nữa đâu, ông cứ về đi. - Lâm Phàm vẫy tay

- Nên tiễn, vẫn nên tiễn chứ, mời đại nhân. - Trưởng thôn Bạch Thạch vẫn cứ uyển chuyển cười đi phía sau Lâm Phàm, đồng thời ánh mắt nhìn chằm chằm vào đầu Lâm Phàm, phảng phất như đang suy nghĩ điều gì.

Lâm Phàm hơi lạnh gáy, hắn cảm giác được ánh mắt người này đang nhìn hắn từ phía sau khiến hắn không thoải mái..

- Đại nhân, già lão tiễn đến nơi này thôi. - Được một lúc, Bạch Thạch lên tiếng.

Lâm Phàm nghe vậy, liền nhẹ nhàng thở ra. Thật kinh khủng quá, nếu còn tiễn nữa không biết còn muốn nhìn chằm chằm mình bao lâu.

- Được rồi, đa tạ trưởng thôn, cáo từ. - Lâm Phàm nói, sau đó hướng về trước mà đi.

Bạch Thạch nhìn thân ảnh dần đi xa, vặn cổ, âm thanh rắc rắc, lẩm bẩm:

- Chắc là do ta nghĩ nhiều thật.

…

Chương 74: Thôi toi cơm rồi

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Lúc này trong lòng Lâm Phàm cảm thấy hài lòng vô cùng, cảm giác người bên ngoài thật sự quá tốt bụng.

Nhất là các thôn dân này, thuần phác, thiện lương, hiếu khách, hơn nữa còn rất tôn trọng mình.

- Nếu ta không có mục tiêu lớn, thật đúng là muốn giao lưu cùng mọi người thật lâu. Trong thôn ngay cả một người trẻ tuổi cường tráng cũng không có, chắc chắn sẽ có rất nhiều chuyện không thể làm.

Giờ đây, hắn cảm thấy tấm lòng của mình thật là thiện lương quá, nếu không thiện lương thì sao có thể nghĩ đến những việc như này chứ.

...

- Viên sư huynh, trưởng thôn Bạch Thạch đã tiễn tên tiểu tử kia lên đường rồi. Dọc đường đi, ta phát hiện trưởng thôn có dấy lên sát ý đối với tên tiểu tử kia, nhưng cuối cùng không biết vì sao lại không ra tay.

Viên Thiên Quân cười lạnh:

- Xem như tên tiểu tử kia may mắn, nói vậy Bạch Thạch này cũng sợ hậu quả của việc giết chết đệ tử Viêm Hoa tông. Hiện tại nếu đã xác định xong, vậy cũng tới lúc chúng ta hành động rồi.

- Sư huynh, vậy chúng ta nửa đường chặn giết, hay là trực tiếp vào thôn chém giết trước mặt mọi người luôn. - Hoàng Hầu hỏi.

Viên Thiên Quân chưa hề nghĩ đến, nhếch mép cười:

- Đương nhiên là tiến vào thôn rồi, trực tiếp giết chết hắn, vừa vặn khiến vài thường dân vô tri kia ca tụng chúng ta hết lời.

Những đệ tử khác nghe xong cũng cười:

- Sư huynh biện pháp này được đó.

Đối với bọn họ mà nói, tu vi rất quan trọng, nhưng thanh danh bên ngoài cũng rất đáng lưu tâm.

Một đám người cấp tốc hành động, đến thẳng trong thôn chờ đợi.

Bọn họ có thể xác định trưởng thôn Bạch Thạch kia chính là mục tiêu mà bọn họ tìm đến lần này. Về phần những người khác trong thôn, bọn họ đều đã quan sát, không có bất cứ vấn đề gì.

Không thể không nói, Bạch Thạch này cũng thật thông minh, lại biết giấu mình trong một sơn dân bình thường

Cửa thôn.

Một đứa trẻ con bím tóc cao vút, tay cầm trống bỏi, để chân trần, vui tươi chạy nhảy ở cửa thôn.

Ầm!

Bé không cẩn thận đã đụng vào thứ gì đó, ngồi bệt mông xuống đất, rồi ngước đôi mắt to tròn lên nhìn những người lạ trước mặt:

- Các người là ai thế?

Viên Thiên Quân ánh mắt coi thường nhìn lướt qua, giọng điệu lạnh nhạt nói:

- Tiểu nha đầu, người lớn đâu?

Một trong các sư đệ nhỏ giọng nói:

- Sư huynh, tiểu nha đầu này chúng ta có cần kiểm tra một chút hay không?

- Không cần, chỉ là một nha đầu thôi, còn có vấn đề gì được sao? - Viên Thiên Quân nói.

Hoàng Hầu vừa nãy đi tìm hiểu tin tức đã quay trở lại:

- Sư huynh, tên kia sắp đến rồi.

- Được. - Viên Thiên Quân gật đầu, ngữ khí nghiêm túc nói -

Nhanh, đi gọi hết tất cả người trong thôn đến đây.

Bé gái nhìn những người trước mắt, thấy hơi sợ hãi, sau đó cầm lấy trống bỏi chạy về thôn.

- Có người đến.

- Có người đến.

Tiểu nha đầu vui thích chạy trên đường, qua mỗi nhà đều gọi một lần.

Trong một gian bếp bình thường, một bà lão lưng còng cầm cái gáo múc nước đổ vào trong nồi, trầm giọng mà bình tĩnh nói:

- Ông già, đốt thêm lửa đi, đun sôi nước, đợi lát nữa còn phải giết heo.

Ông lão đốt lửa gật gật đầu, cánh tay nhăn nheo cầm một thanh củi lên, vừa cười vừa nói:

- Biết rồi, bà đi xem thử heo thế nào rồi, đừng có mà làm nó trốn mất.

- Yên tâm đi, có trưởng thôn ở đây, heo không chạy được đâu.

...

- Sư huynh, thôn này đúng là kỳ lạ thật luôn, ngay cả một tráng nam cũng không có, chẳng lẽ bỏ đi hết rồi hay sao?

Viên Thiên Quân đứng ở cửa thôn, ánh mắt chăm chú nhìn phía trước:

- Bình thường thôi, nơi này không nuôi được người nào, có lẽ đều đã đi lang bạt bên ngoài, chỉ còn lại mấy người già yếu và trẻ em. Có thế thì mấy tổ chức tà ma ngoại đạo mới có thể thâm nhập vào bên trong.

- Sư huynh, có người đến.

Phía trước, trưởng thôn Bạch Thạch chống gậy thong thả đi về phía cửa thôn, ánh mắt nhìn đến Viên Thiên Quân, nhưng sau đó lại nhìn xuống dưới mặt đất:

- Mấy vị đại nhân, xin hỏi có chuyện gì sao? - Trưởng thôn Bạch Thạch nói giọng bình tĩnh, hoàn toàn không giống với lúc đối mặt

Lâm Phàm. Tuy rằng vẫn xưng hô "đại nhân" nhưng trong giọng nói lại có ý cân nhắc.

Hoàng Hầu tiến lên một bước:

- Bạch Thạch, đừng giả vờ nữa, ngươi nghĩ rằng chúng ta không biết ngươi là ai sao? Ẩn trốn trong thôn này, lẻ loi hiu quạnh, chắc phải vất vả lắm nhỉ?

- Không ngờ bị các ngươi phát hiện rồi, tiếc thật. - Bạch Thạch vừa cười vừa nói. - Còn về phần vất vả, ngược lại không vất vả chút nào hết. Ta là trưởng thôn nơi này, sao có thể vất vả được, mấy vị đại nhân các ngươi nói có phải không?

Lúc này, các thôn dân từ trong nhà đi ra, tất cả đứng hết ra cửa thôn, đếm kỹ một chút cũng thấy hơn ba mươi người.

Viên Thiên Quân nhìn thấy chỉ có ba mươi người đi ra, nhăn mày:

- Còn các thôn dân khác đâu?

Bà lão còng lưng sắc mặt bình tĩnh:

- Đại nhân, bọn họ ngủ cả rồi, chưa tỉnh, không biết trưởng thôn sao rồi?

Mà ở trong những căn nhà kia mỗi căn đều có một thi thể nằm trong vũng máu, dáng chết cực kỳ thê thảm.

Viên Thiên Quân ngược lại không hề nghĩ nhiều như vậy, hơn ba mươi người vậy thì hơn ba mươi người thôi, sau đó bèn nói:

- Trưởng thôn này của các ngươi là người của tổ chức tà ác, ẩn trốn trong các ngươi. Chúng ta thay mặt tông môn tới giết hắn, giúp các ngươi thoát khỏi bể khổ…

Bạch Thạch sắc mặt bình tĩnh đứng đó, ánh mắt hắn vừa nhìn đã thấy rõ là có ý trêu tức, nhưng Viên Thiên Quân bọn họ không hề chú ý tới ánh mắt này.

Trong lòng bọn họ, Bạch Thạch trước mắt này chẳng qua cũng như là cá trong chậu mà thôi.

Giờ nói nhiều như thế cũng chỉ là muốn thôn dân hiểu rõ, tính mạng của các ngươi là do chúng ta cứu vớt.

- Ôi, đáng tiếc thật... - Bạch Thạch lắc đầu tiếc nuối.

- Tất nhiên là đáng tiếc rồi, ngươi trốn kỹ như vậy, nếu không phải tông môn phát hiện sớm, e rằng sau khi ngươi lợi dụng thôn dân xong lại sẽ giết hết. Nhưng yên tâm đi, ngươi sẽ không có cơ hội này đâu. - Viên Thiên Quân nói.

- Đại ca ca, ngươi nói thử xem nếu như người thiếu mất một chân vậy còn có thể đi đường được không? - Lúc này đứa bé ban nãy đi đến trước mặt Hoàng Hầu. Nó ngồi xuống dưới đất, ôm đùi Hoàng Hầu hiếu kỳ hỏi.

- Đương nhiên là đi không được rồi.- Hoàng Hầu trả lời.

- Ờ. - Đứa nhỏ tựa như vừa hiểu ra điều gì, cái tay nhỏ bé nhẹ nhàng vỗ lên chân của Hoàng Hầu. Đột nhiên vang lên một tiếng "phập", một luồng sáng chợt lóe lên.

Hoàng Hầu cảm thấy có chút khác thường, cúi đầu liền phát hiện cẳng chân phải tựa như đã rời ra, trong phút chốc liền hét thảm một tiếng.

- Chân của ta, chân của ta… - Hoàng Hầu choáng váng ngã ngồi xuống đất, hai tay che lấy đoạn cẳng chân bị đả thương kia, máu tươi không ngừng phun ra nhiễm đỏ cả một mảng đất lớn.

Viên Thiên Quân vừa nhìn thấy cảnh đó tức thời kinh khiếp, không do dự một chút nào tung một chưởng về phía đứa bé kia.

Mà đứa bé thoạt nhìn không có chút năng lực gây sát thương kia, lại nhanh nhẹn lách mình thoát được một chưởng này.

- Các ngươi… - Viên Thiên Quân kinh ngạc, không dám tin nhìn Bạch Thạch, sau đó lại quay đầu nhìn thôn dân chung quanh. Hắn không ngờ rằng một đứa bé vô hại thế mà lại…

- Ta nói rồi, trốn ở thôn Cổ Hà thật sự không mệt một chút nào, bởi vì nơi này có rất nhiều người của ta. - Bạch Thạch xé rách miệng, làn da tróc ra từng mảng, sau đó lại đè lấy làn da đã nát ra kia. - Tất cả là các ngươi, vừa đến đây đã làm hỏng quần áo của ta rồi.

- Ngươi… - Viên Thiên Quân đột nhiên cảm thấy tình hình trở nên không ổn.

Chuyện này không giống với suy nghĩ của bọn họ.

Mà đúng lúc này, cảnh tượng khiến bọn họ hoảng sợ xảy ra.

- Ông trưởng thôn ơi, ta chịu hết nổi rồi. Bộ quần áo này quá nhỏ, không vừa với ta lắm. - Đứa bé đột nhiên dùng hai tay nắm lấy da đầu cào một cái, da đầu và tóc đều bị lột xuống dưới. Mà ẩn giấu trong thân hình đứa bé ấy lại là một nam nhân co quắp.

Rắc rắc!

Nam tử vận động xương cốt, vặn vẹo thân mình đứng lên. Sau đó hắn thong thả nhìn về phía đám người Viên Thiên Quân, lộ ra một nụ cười tàn nhẫn:

- Tốt rồi, bây giờ đã thoải mái hơn nhiều. Cái túi da này thực sự quá nhỏ.

- Tà công, đúng là tà công. Các ngươi đều là người của tổ chức tà ác. - Một đệ tử thấy cảnh đó, lập tức thất kinh.

Chương 75: Có chuyện thì nói, bán ta làm gì

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

- Trả lời đúng, đáng tiếc, các ngươi biết quá muộn. - Nam tử chui ra từ trong cơ thể đứa trẻ nở nụ cười quỷ dị, sau đó ngữ khí lại biến thành giọng nói của trẻ nhỏ - Đại ca ca, mấy anh nói xem nếu mất đầu thì còn sống được không?

Bọn người Viên Thiên Quân nuốt nước bọt, cảm thấy tình huống này thật sự không ổn rồi. Đám người này đều tu luyện tà công, thuộc về loại công pháp vô cùng kì dị.

Ngay tên nam tử trốn trong hình hài trẻ nhỏ này, chính là dựa vào tà pháp giết đứa trẻ ban đầu rồi trốn ở trong đó.

Hắn tu vi tuy rằng là Địa Cương cảnh tầng hai, nhưng cùng với vài vị sư đệ kết hợp ra tay thì giết chết Bạch Thạch cũng không có bất cứ vấn đề gì. Nhưng hiện giờ nhiều người như vậy, nếu mà không chạy, cuối cùng cũng chỉ có thể chết ở nơi này.

Bà lão bước lên:

- Được rồi, đừng ẩn giấu nữa, giết bọn họ rồi rời khỏi nơi này. - Sau đó giống như nam tử trước đó, trực tiếp xé rách lớp da bà lão, mà dáng vẻ của hắn lại càng khiến người ta hoảng sợ, sát khí cực kỳ nồng đậm.

- Thoải mái hơn nhiều, nếu không phải là trông giống người xấu quá thì cần đéo gì đến cái vỏ da này. - Sau đó hắn chỉ vào Viên Thiên Quân - Ta muốn lớp da của người này, có lẽ có thể đến Viêm Hoa tông làm đệ tử một thời gian.

- Ngươi trốn trong lớp da đó đi đến Viêm Hoa tông, chỉ sợ không sống qua ngày hôm sau đâu.

...

Nghe bọn tà tu nói chuyện, sắc mặt đám người Viên Thiên Quân trở nên trắng bệch.

- Đi…

Giờ khắc nay, Viên Thiên Quân không một chút do dự bắt đầu chạy trốn. Hắn cũng không thể quản nhiều hơn, chỉ cần mình có thể chạy trốn, bảo toàn tính mạng, làm bất cứ chuyện gì đều đáng giá.

Hắm đã không dám tưởng tượng nếu mình rơi vào tay đám người đó cuối cùng mình sẽ biến thành bộ dạng gì.

Lột da?

Nghĩ đến liền thấy đáng sợ.

- Muốn chay, cứ chạy đi. - Đám tà tu ngụy trang thành thôn dân cười lạnh ra mặt, bay thẳng đến chỗ đám người Viên Thiên Quân mà chém giết.

Bạch Thạch lẳng lặng nhìn, không chút nôn nóng, những đệ tử Viêm Hoa tông này trong mắt hắn cũng chỉ là tử thi sống tạm thời mà thôi.

- Sư huynh, dẫn ta đi cùng với. - Hoàng Hầu tê liệt té trên mặt đất, mặt rơi đầy lệ, tuyệt vọng gào thét.

Nhưng Viên Thiên Quân không quay đầu lại, cật lực bỏ mặc tất cả.

- Tiểu ca ca, ta đến chơi với ngươi là được rồi. - Nam tử chui ra từ trong cơ thể đứa trẻ nở nụ cười xán lạn đứng trước mặt Hoàng Hầu, nụ cười kia trong mắt Hoàng Hầu là một sự khủng bố.

- Không…

- A!

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng.

Viên Thiên Quân nghe phía sau truyền đến tiếng kêu thảm thiết, tim cũng đập bình bịch như muốn nhảy ra khỏi cơ thể.

Hắn bị dọa chết khiếp rồi, thậm chí dũng khí để đánh nhau với đối phương cũng không có.

Hắn biết rõ nếu dùng toàn bộ thực lực có thể giết chết một phần

trong số bọn tà tu này, nhưng hắn lại nghĩ đến hậu quả của chính mình, liền không có một chút dũng khí đối mặt với đám người đó.

Vụt~

Trên đường, từng bóng người điên cuồng tập kích hắn.

Viên Thiên Quân liếc mắt một cái, sợ tới mức run như cầy sấy. Đám tà tu vẫn theo sát gót, ánh mắt chúng nhìn về phía hắn khiến hắn cảm nhận được, nếu rơi vào tay bọn chúng chắc chắn sẽ có kết cục vô cùng thảm.

Vậy thì cứ chạy như này liệu có chạy thoát nổi không?

- Sư huynh, làm sao bây giờ - Hoàng Phi Long bấy giờ đã sợ đến cuống cả lên, tốc độ của hắn miễn cưỡng đuổi kịp Viên Thiên Quân, nhung hắn không muốn chết nên chỉ có thể liều mạng chạy.

- Chúng ta liều mạng với bọn chúng đi, cứ chạy như vậy cũng chạy không thoát. - Trần Hổ lên tiếng nói.

Viên Thiên Quân không nói gì, bởi vì hắn hiện tại căn bản không muốn nói gì cả, chỉ muốn nhanh chóng trở về tông để thông báo tình hình nơi này.

Đột nhiên!

Hắn cảm nhận được một luồng sát khí từ sau lưng đánh tới, thậm chí không thèm ngoảnh đầu lại, trực tiếp kéo sư đệ bên cạnh qua, mà sư đệ này bên hiển nhiên không ngờ được.

Phập!

- Sư huynh, huynh… - Hoàng Phi Long chỉ cảm thấy phía sau đau rát, đến khi quay đầu lại thì phát hiện ra lồng ngực mình đã bị một cây xích sắt đâm xuyên qua, máu tươi từ lồng ngực ào ào chảy ra

Trần Hổ không thể ngờ Viên sư huynh lại kéo sư đệ ra làm bia đỡ đạn.

Viên Thiên Quân nói:

- Không còn cách nào khác chỉ có thể làm như vậy. Chạy mau, biết đâu vẫn còn đường sống.

Trần Hổ trong lòng đau khổ, sư huynh mà hắn vô cùng sùng bái thế mà lại lấy họ làm bia đỡ. Hắn cắn chặt răng, nhìn trừng trừng về

phía Viên Thiên Quân:

- Sư huynh...

Viên Thiên Quân đáp:

- Gì?

- Huynh thật sự khiến ta quá thất vọng. - Trần Hổ tuyệt vọng nhìn Viên Thiên Quân, sau đó đột ngột dừng lại, quay về phía bọn tà tu mà nổi giận hét lên - Ta liều mạng với các ngươi.

Không bao lâu sau, Viên Thiên Quân đã nghe thấy tiếng hét thảm thiết của Trần Hổ vang lên.

Viên Thiên Quân sửng sốt, sau đó tức giận mắng một câu:

- Đồ hỗn trướng, chết cũng đáng, thay ta chống đỡ một chút thời gian.

Đột nhiên, một giọng nói vang lên bên tai Viên Thiên Quân.

- Không hổ là đệ tử của Viêm Hoa tông, thù đoạn bán đồng môn cũng được lắm. - Bạch Thạch không biết từ lúc nào đã xuất hiện phía sau Viên Thiên Quân, giữa hai người giữ một khoảng cách nhất định.

Mà Viên Thiên Quân không nói câu nào, hắn bây giờ chỉ muốn giữ được cái mạng nhỏ này, những cái còn lại đều không quan trọng.

...

- Brừm brừm, đi cày điểm tích lũy thôi. - Lâm Phàm nhàn nhã đi dạo, chỉ cần gặp được yêu thú, nhất định sẽ nói chuyện với chúng nó đàng hoàng.

Hiện tại "Hóa Thân kiếm trận" này khiến hắn vô cùng hiếu kỳ, không biết sau khi tu luyện thành công sẽ có bộ dạng gì, thực lực của mình sẽ cường hãn đến mức nào.

Thực khiến hắn vô cùng chờ mong.

- Sư đệ, cứu ta…

Đột nhiên phía sau truyền đến tiếng kêu cứu, Lâm Phàm nghi hoặc quay đầu, chỉ thấy sau lưng là một người vô cùng chật vật đang chạy về phía mình.

Viên Thiên Quân nhìn thấy Lâm Phàm liền cảm thấy như tóm được hi vọng, nhưng không phải hi vọng rằng tên này có thể có thể chiến thắng được mấy người kia.

Rất nhanh Viên Thiên Quân đã đến trước mặt Lâm Phàm:

- Lâm sư đệ, cứu ta.

- Í, chẳng phải là Viên sư huynh sao. Sao lại thành cái dạng này? - Lâm Phàm sửng sốt, chẳng ngờ lại nhận ra kẻ nhếch nhác thảm hại này lại là Viên Thiên Quân.

Lúc trước tên này mời mình cùng tham gia tổ đội của hắn. Nhưng mình thấy hắn cũng không thành thật, lại muốn đơn độc hành động nên đã cự tuyệt.

Làm sao mà ngờ được lại đụng phải như thế này.

Cách đó không xa, từng bóng người xuất hiện, Lâm Phàm nhìn thoáng qua, xong cũng không để ý trong lòng.

Hắn thấy, nếu thật sự bị phát hiện, không giết đối phương cũng sẽ bị đối phương giết chết, dù sao cũng không có lựa chọn thứ ba.

Một bóng người xuất hiện trước mặt Lâm Phàm cùng Viên Thiên Quân.

Lâm Phàm vừa trông thấy liền ngạc nhiên:

- Í, thôn trưởng Bạch Thạch, mọi người làm gì vậy?

Bạch Thạch nhìn về phía Lâm Phàm, trên mặt lộ ra tươi cười trước sau như một:

- Xem ra không phải ta nghĩ nhiều, mà là ngươi thật sự muốn chết…

Lâm Phàm nghi hoặc, có ý gì?

Viên Thiên Quân tuyệt vọng, né vào sau lưng Lâm Phàm:

- Sư đệ, cứu ta, thật sự phải cứu ta, ta không thể chết ở chỗ này…

Đột nhiên Viên Thiên Quân dùng sức đẩy mạnh Lâm Phàm, muốn đẩy hắn đến trước mặt Bạch Thạch, còn hắn thì lập tức chạy về phía trước.

Mà lúc này, Lâm Phàm mới phản ứng lại, tức thời nổi giận.

Ngay lập tức hắn lấy Lang Nha Bổng từ trong nhẫn trữ vật ra, nện về phía Viên Thiên Quân một chùy:

- Đệch con mợ, có chuyện thì nói, bán ta làm gì?

- Không thể tha thứ!

Chương 76: Để xem chúng mình ai ác hơn

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Liền một mạch như mây bay nước chảy, động tác của hắn không hề có chút ngắc ngứ nào, giống hệt như đã tập luyện qua rất nhiều lần.

Viên Thiên Quân chỉ có thể chạy trốn, lúc nhìn thấy Lâm Phàm trong lòng hắn dâng lên một tia hi vọng. Nếu tên này có thể giúp mình cản lại, mình có thể trốn thoát khỏi nơi này.

Bởi vậy thừa dịp đối phương không để ý, hắn đẩy Lâm Phàm đến trước mặt Bạch Thạch, bắt Lâm Phàm thay hắn ngăn cản hết thảy mọi thứ sắp đến.

Đột nhiên!

Cương phong đánh tới, kinh đến nỗi mồ hôi ướt đẫm lưng.

Viên Thiên Quân quay phắt đầu, đột ngột nhìn thấy bóng đen che trời kia đánh về phía mình, sắc mặt đang vui mừng đột nhiên biến thành hoảng sợ hét lên:

- Không…

Ầm!

Một chùy hạ xuống, tiếng nổ vang lên, Viên Thiên Quân bị nện xuống đất, lút xuống một cái hố sâu.

- Ông mày đã sớm nhìn ra mi chẳng tốt đẹp gì, chờ mi lâu lắm rồi đấy. - Lâm Phàm thở phì phì nói, rồi thong thả nhấc Lang Nha Bổng lên, vung vài phát, vết máu dính ở Lang Nha Bổng rơi vãi đầy đất.

Điểm tích lũy +300.

Còn được, trước kia lúc giết Liễu Phong, điểm tích lũy chỉ tăng 200, Liễu Phong chỉ là cảnh giới Địa cương cấp một, còn Viên Thiên Quân lại là cảnh giới Địa Cương cấp hai. Quả nhiên điểm tích lũy này

không dễ kiếm được, dù cho có vượt cấp chém giết điểm tích lũy cũng không có gì thay đổi quá lớn.

Hiện trường một mảnh tĩnh lặng.

Lâm Phàm ngồi xổm xuống, lục xoát người Viên Thiên Quân, chỉ thu được hai bình đan dược:

- Quá nghèo, còn tưởng mi giàu có gì chứ.

Cực kỳ thất vọng.

Lúc này hắn mới nghĩ tới còn người ở đây, hiện tại nên cùng người ta trao đổi một chút.

Lâm Phàm xoay người, vặn cổ răng rắc, nhe ra hai hàm răng trắng sáng:

- Trưởng thôn, các ngươi làm gì ở đây?

Bạch Thạch nhướng mày, không hiểu nổi người trước mặt, nhưng sau đó lại nở nụ cười:

- Lợi hại, quả nhiên lợi hại, đệ tử Viêm Hoa tông người này so với người kia càng ngoan độc hơn.

Lâm Phàm khiên tốn khoát tay:

- Đâu nào, chỉ là ta không thích người khác bán ta mà thôi. Mà trưởng thôn nè, thôn này của các ngươi quả là thâm tàng bất lộ, ta thế nhưng lại không nhìn ra các ngươi đều mạnh như thế.

Bạch Thạch chống gậy đứng đó, cười quỷ dị:

- Thật sự đáng tiếc, vốn không định giết ngươi, mà hóa ra là ta nghĩ nhiều rồi. Lúc nhìn thấy ngươi ta cũng thật lòng muốn giết ngươi đó, khiến ngươi cảm thụ từng giọt máu tươi chảy xuống…

- He he, thích bộ da người này ghê, ta muốn. - Một nam tử dữ tợn tay cầm một bộ da trẻ nhỏ, sắc mặt đầy điên cuồng, gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Phàm, giống như vô cùng vô cùng muốn chiếm được.

Lâm Phàm nhíu mày, cũng không phải do nam tử này khiến hắn không được thoải mái, mà trong tay hắn cầm bộ da khiến hắn không thoải mái

- Trong tay mi là… - Lâm Phàm bình tĩnh hỏi, nhưng trong lòng như có ngọn lửa đang thiêu đốt.

- Cái này sao? - Nam tử dữ tợn nâng bộ da trong tay lên, sau đó dán lớp da lên mặt, sắc mặt đầy hưởng thụ - Đây là bộ da ta yêu thích nhất, nha đầu này đáng yêu lắm, ta thích cực kỳ. Ta làm khô từng giọt máu của con bé, đôi mắt to tròn ấy lóe ra nét sợ hãi khiến ta đặc biệt kích động, đặc biệt hưng phấn, nhất là những giọt nước mắt ấy…

- Ngọt vô cùng! - Nam tử dữ tợn bắt đầu phát cuồng, cứ như đang hồi tưởng cảm giác đó tuyệt mỹ tới nhường nào.

- Súc sinh! - Lâm Phàm trong lòng phẫn nộ, một bé loli khả ái chẳng những không biết trân trọng mà lại còn đối đãi tàn nhẫn, thật sự quá súc sinh.

Vốn dĩ còn định đùa giỡn với bọn này một lát, nhưng giờ thì không cần nữa rồi.

Hành hạ loli là tội đáng chết vạn lần.

Có đổi hết tính mạng của bọn chúng cũng không thể chuộc lỗi cho hết thảy những tội ác này.

- He he, trưởng thôn, ta lên trước, bộ da này là của ta. - Nam tử dữ tợn quẳng đại bộ da của tiểu nha đầu đi.

Hai tay hắn dần dần biến thành màu đen, các đầu ngón tay dần dần dài ra, bén nhọn vô cùng, tản ra một loại khí tức âm u.

- Ngươi là của ta, ta muốn tạo một cái lỗ trên yết hầu của ngươi, khiến máu ngươi nhiễm đỏ cả bầu trời.

- U Huyền Huyết Trảo.

Vụt!

Bóng nam tử dữ tợn nháy mắt biến mất tại chỗ, lao thẳng về phía Lâm Phàm mà giết, âm thanh bén nhọn lại quỷ dị vang lên bên tai Lâm Phàm.

- Hê hê, đừng căng thẳng, sẽ được giải thoát rất nhanh thôi.

Sắc mặt Trưởng thôn Bạch Thạch hơi thay đổi, hắn đột nhiên cảm giác được khí tức của Lâm Phàm biến đổi khôn lường, vội vàng hô:

- Thứ Quỷ, lùi lại.

Chỉ là đối với Thứ Quỷ mà nói, đây là con mồi của hắn, ai cũng không thể đoạt.

Trong một chớp mắt, Thứ Quỷ xuất hiện bên phải Lâm Phàm, đầu lưỡi đỏ thắm lè ra, dường như rất thèm muốn thân thể của Lâm Phàm, bàn tay đen thui hướng thẳng đến yết hầu của Lâm Phàm mà đâm.

Lâm Phàm đứng yên tại chỗ chưa hề động đậy, thậm chí xem như không thấy, cánh tay đột nhiên chấn động, bắt đầu khua nhanh như chớp.

Ầm ầm!

- Ngươi quá ghê tởm, lượn đi cho nước nó trong, đừng có tốn thêm một giây nào nữa.

Lang Nha Bổng không biết từ khi nào đã đánh thẳng lên người Thứ Quỷ, đè bẹp hắn trên mặt đất.

Phụt!

Thân thể của Thứ Quỷ run rẩy, máu văng tung tóe, giọng nói khàn khàn suy yếu:

- Không đau một chút nào, quá kích thích.

Lâm Phàm nâng thẳng đứng Lang Nha Bổng lên, nện xuống cái ầm lên tứ chi của Thứ Quỷ, cứ thế nện đến khi máu thịt hắn biến thành một đống hỗn độn.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Lâm Phàm lại nâng Lang Nha Bổng lên, mà lần này là tập trung lên trên đầu của Thứ Quỷ.

- Nói cho ta biết còn kích thích không?

Thứ Quỷ trên mặt lộ vẻ điên cuồng, nhưng ánh mắt lại thấp thoáng nét hoảng sợ:

- Kích thích…

Ầm!

Một chùy nện xuống, đập hắn nát bét.

Điểm tích lũy +90

Có mỗi 90 điểm?

Lâm Pham khinh miệt liếc mắt:

- Phế vất, Tôi Thể tầng chín cũng dám xông ra…

Sau đó hắn hơi ngước mắt lên, vung vẩy Lang Nha Bổng còn dính máu thịt bên trên:

- Tốt, xem ra các ngươi đều cho rằng thủ đoạn của mình rất buồn ói đúng không.

- Vừa hay, ta đối với địch nhân chưa bao giờ nương tay, để chúng ta xem xem, ai so với ai hung bạo hơn, các ngươi thấy được không?

Hiện trường một mảnh tĩnh lặng.

Đối với bọn chúng mà nói, đệ tử Viêm Hoa tông trước mắt này không giống với các đệ tử Viêm Hoa Tông mà chúng từng gặp. Nhất là Thứ Quỷ mới vừa bị giết càng khiến cho bọn chúng dao động.

Không ai trả lời.

Lâm Phàm ngẩng đầu, vác Lang Nha Bổng trên vai, từng bước đi về phía trước, ánh mắt sắc bén:

- Nói cho ta biết, các ngươi cho rằng được hay không?

Bạch Thạch không mở miệng, hắn đột nhiên thấy không hiểu người trước mắt này.

Mà lúc này, một tên tà tu kiềm nén nổi mà nổi giận hét lên một tiếng:

- Được…

Lâm Phàm cười đến rạng rỡ cả khuôn mặt:

- Nếu được, thì ta tới đây...

“Bạo Huyết.”

Ngay tích tắc ấy, bọn chúng thấy đệ tử Viêm Hoa Tông này thay đổi trong nháy mắt.

Chương 77: Các ngươi chuẩn bị xong chưa?

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Hai luồng máu như hai thân rồng quấn quanh, luân phiên nhau vây lấy Lâm Phàm, một cỗ huyết ý mãnh liệt bùng nổ.

Huyết văn xuất hiện.

Cảm nhận được nguồn lực cuồng bạo này, cả người hắn rơi vào trạng thái hưng phấn cực độ.

"Bạo Huyết" đối với người khác chính là loại công pháp đả thương địch thủ một ngàn tổn hại mình tám trăm, nhưng đối với hắn thì chẳng khác nào đo ni đếm thước cho hắn.

- Sát khí thật mãnh liệt, hẳn là tự thiêu đốt máu của chính mình. - Bạch Thạch nhíu mày, cảm giác tên này có vẻ khó đổi phó, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp với mấy tên trước đó.

- Đáng giận, ta chịu không nổi nữa rồi. - Tên tà tu giấu mình trong bộ da của ông lão không thể nhịn nổi nữa, lập tức lột bỏ lớp da lộ ra chân thân, thần sắc nhìn về phía Lâm Phàm toát ra sát ý khôn nhường - Chết cho ta!!!

Mấy tên này đều giấu mình trong bộ da của người khác để tránh né truy sát, nhưng giờ bọn chúng đã không muốn nấp nữa. Một loạt các bộ da rách toạc, cả bầu không khí rơi vào trạng thái ghê tởm tột độ.

Tên tà tu kia bất chợt xuất hiện ngay bên người Lâm Phàm, tung ra một quyền, sát ý sôi trào, đây là môn công pháp muốn tu luyện được thì phải giết người, mà sát khí nồng đậm đã đến mức này thì không biết bao nhiêu người đã bị giết hại rồi.

- Ngươi cho là ngươi rất mạnh sao? Nói cho ngươi biết, người chết dưới tay ta ước chừng có cả ngàn người, ngươi sẽ nhanh chóng giống bọn chúng thôi, chết vô cùng thảm... - Tà tu vô cùng tự hào, muốn nói cho đối phương biết chiến tích của mình .

Lâm Phàm vung cánh tay lên, Lang Nha Bổng quét qua quét lại, căn bản không cho đối phương cơ hội nào:

- Ta thèm vào mà biết ngươi giết được bao nhiêu người, bởi vì ngươi chết cmnr.

Ầm!

Sức mạnh tăng lên, tốc độ tăng lên, độ bùng nổ tăng lên.

Lâm Phàm đạt được thăng cấp về mọi mặt, đánh ra một kích, con người bình đừng mong ngăn cản được.

Trong tích tắc, máu thịt văng tung tóe, có kẻ đã chết không toàn thây. Đối với cái lũ này, Lâm Pham không muốn nương tay, để cho bọn chúng chết toàn thây chính là nhân từ với bọn chúng.

- Đáng giận!

Bọn tà không thể nhịn nổi nữa, đồng loạt ra tay. Trưởng thôn Bạch Thạch thì lại vẫn đứng yên tại chỗ mà lẳng lặng chờ, hắn muốn tìm cơ hội để ra một chiêu chí mạng.

Một đạo kiếm quang loé sáng, lượn một đường quỷ dị mà chém đến, các tà tu còn lại trực tiếp phong toả con đường phía trước Lâm Phàm.

- Nhất định phải chém ngươi thành vạn mảnh, khiến ngươi sống không bằng chết.

Bọn tà tu nổi giận, từ bốn phương tám hướng càn quét xông đến, không định cho đối phương bất kì cơ hội trốn thoát nào.

- Chỉ dựa vào các ngươi, thì có mà nằm mơ! - Ầm một tiếng, chỗ Lâm Phàm đang đứng đột ngột nổ tung, một cái bóng kéo theo tia máu dài lao thẳng vào bên trong đám tà tu mà chém giết.

- Đại bạo tạc

Lang Nhang bổng trong tay hắn sôi trào sát khí, lấy khí thế tiêu diệt ngàn quân đánh một kích lên người một tên tà tu. Nháy mắt, nửa thân tên đó vỡ nát, phụt một tiếng, máu phun như nước ra ngoài, nội tạng các loại trong nháy mắt bị đánh rách tả tơi, và tên đó đi đời nhà ma.

Phập!

Khi Lâm Phàm đang giết hơn mười tên Tà tu, một tên Tà tu vẫn ẩn mình trong đám người đột nhên đâm ra một kiếm. Nhát kiếm này nhanh như chớp lại đi theo đường vô cùng xảo quyệt đánh tới.

- Ha ha, chết đi! - Tên Tà tu kia lộ ra vẻ mặt điên cuồng, không nghĩ đến tên gia hoả này lại cường hãn đến mức giết được nhiều đồng bọn của hắn như vậy.

Chỉ là đột nhiên, nhát kiếm ấy bị chặn đứng.

- Ngươi đang nói cái gì thế? - Tay trái Lâm Phàm biến thành tàn ảnh, lúc lại hiện ra thì đã bắt được nhát kiếm kia. Tuy rằng mũi kiếm nhọn cắt vào lòng bàn tay, nhưng với hắn mà nói không có chút cảm giác nào cả.

- Ngươi… - Tà tu kinh hãi, dồn lực định thu trường kiếm lại, nhưng bàn tay kia giống như là không hề biết đến đau đớn cứ bắt chặt lấy thân kiếm.

- Ngươi đang đùa với ta sao, nhớ cho kĩ, chơi kiếm trước mặt ta là chơi với thần chết đấy. - Lâm Phàm chợt quát to, ngay lập tức một chuỳ từ trên trời giáng xuống, băm tên Tà tu này thành bánh thịt.

Vẩy sạch vết máu trong lòng bàn tay, hắn nhìn chằm chằm vào đám tà tu còn lại, sau đó nhìn về phía Bạch Thạch:

- Trưởng thôn, ngươi còn đứng nhìn thì đám người này của ngươi sắp chết hết thật đấy, ngươi còn định đứng xem đến khi nào?

Ầm!

Lời vừa nói xong, Lâm Phàm lập tức lại xông vào bên trong chém giết.

Bạch Thạch nuốt nuốt nước bọt, hắn cảm thấy tên oắt này còn điên hơn cả bọn hắn, thủ đoạn càng tàn nhẫn đến cực điểm.

Hiện trường như một biển máu, máu thịt rơi vãi đầy đất, không có lấy một khối thi thể hoàn chỉnh nào.

Và thân ảnh huyết sắc kia giống như con ma trong biển máu, giơ Lang Nha Bổng to lớn lên cao, nện mạnh xuống, máu thịt lẫn lộn lập tức bay tứ tung.

- Sao lại có thể mạnh đến như vậy?

- Địa Cương tầng 1 căn bản không chống đỡ nổi hai chiêu.

Mặc dù hắn biết có người lên Địa Cương tầng 1 liền được gọi là Địa Cương tầng 1 không đối thủ, nhưng cũng không cường đại đến mức như hắn.

- Xà thân.

Đột nhiên, một tên tà tu vặn vẹo thân thể theo biên độ quỷ dị, mềm mại vô cùng như mãng xà vậy, trực tiếp cuốn lấy Lâm Phàm. Đầu tiên là hai chân, rồi đến tay, khóa chặt toàn bộ, mà cổ của nó rất dài, đầu đặt cạnh đầu Lâm Phàm.

- Ha ha, trói lại rồi, ta đã trói hắn lại rồi, mau giết hắn. - Nam tử diên cuồng hét lên, trong mắt loé lên sự điên cuồng.

Bỗng nhiên cảnh tượng đáng sợ xảy ra.

Lâm Phàm ngả đầu ngả ra phía sau đập mạnh vào đầu đối phương.

Ầm!

Đối phương bị Lâm Phàm đập cho đầu váng mắt hoa, máu tươi giàn giụa, nhưng vẫn sống chết bám rịt lấy Lâm Phàm.

- Để ta.

Một tên tà tu cầm trường thương đâm thẳng tới, nhưng Lâm Phàm chẳng thèm nhìn, cứ liên lục đập vào đầu cái thằng kia.

- Đầu ngươi cứng hơn đầu ta được sao? - Lâm Phàm vừa đập vừa nói, 'Kim thân tôi thể quyết' tuy rằng không phải công pháp cường đại gì, nhưng độ cứng của thân thể này, há là hắn có thể so bì.

Phập!

Trường thương đâm thủng thân thể Lâm Phàm, máu tươi theo trường kiếm chậm rãi chảy xuôi xuống.

Nhưng Lâm Phàm mày cũng không thèm nhíu, vẫn cứ cụng đầu liên tục.

Tà tu kia mặt đã bê bết máu từ lâu, cứ thế bị Lâm Phàm cụng đến chết, thân thể mềm nhũn ngã xuống đất.

- Sao lại như vậy được. - Tên tà tu cầm trường thương trong tay sắc mặt tràn đầy kinh ngạc, muốn rút trường thương ra, nhưng hắn nhận ra trường thương không di chuyển chút nào.

- Nếu đã tới rồi thì đừng hòng chạy. - Lâm Phàm bắt lấy đầu thương đang cắm xuyên thân thể mình, dồn lực kéo thẳng về phía trước. Mà tên tà tu kia cũng đã nhận thấy trường thương không còn chịu sự khống chế của mình, bị một lực kéo mạnh mẽ kéo cả người về phía trước.

Lâm Phàm ném trường thương sang một bên, xoay mạnh người.

Mà tên tà tu kia vừa kịp phản ứng, muốn lùi lại nhưng đã bị Lâm Phàm nắm lấy đầu.

- Nói cho bố biết, định hù doạ ai? Để cho mày đâm mà cũng đâm không chuẩn. Lần sau nhớ phải đâm vào đầu không thì đâm vào nội tạng, đâm cái kiểu kẹc này chả đau chả ngứa gì đâu nhá.

Hắn nhấc bổng tên tà tu lên, vung Lang Nha Bổng dùng lực phang.

Nhưng tên kia cũng không bay xa mà nổ tung ngay giữa không trung.

Giờ khắc này, tất cả đám tà tu đều trợn tròn mắt, bọn chúng không thể tên gia hỏa còn có thể trấn định như vậy, chẳng lẽ không biết vết thương này nặng cỡ nào sao?

Lâm Phàm cúi đầu nhìn miệng vết thương bị đâm thủng, máu chảy không ngừng, cũng cảm thấy muốn bó tay. Hắn bèn đảo mắt một vòng, nghĩ ra biện pháp, liền khom người nhặt trường thương lên, bẻ gãy nó, nhét vào chỗ miệng vết thương đang chảy máu, ôi mình thực thông minh đến mức cảm động.

- Tốt, giải quyết xong, không chảy máu nữa. Như vậy chúng ta đã có thể tiếp tục, nói cho ta biết, các ngươi đã chuẩn bị xong chưa?

- Ta không muốn giỡn chơi nữa, đành phải giải quyết hết các ngươi thôi.

- Được cái, các ngươi khiến ta cảm thấy rất vui vẻ, ta sẽ cho các ngươi được chết toàn thây.

Lâm Phàm khiêng Lang Nha Bổng, cười tươi roi rói, chỉ là nụ cười này trong mắt đám tà tu thực khủng bố.

Ngón tay trưởng thôn Bạch Thạch hơi run lên.

Hắn có cảm giác kẻ đứng trước mặt hắn căn bản không phải là

người.

Chọc nhầm rồi, tên này mạnh hơn quá nhiều so với tưởng tượng của hắn.

Chương 78: Cuối cùng cũng chết

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Ầm!

Tuy một chùy đánh xuống còn chưa đến mức long trời lở đất, nhưng mỗi lần đánh xuống đều khiến máu thịt văng tung tóe, vô cùng thê thảm.

- Thôn trưởng Bạch Thạch, bộ da này của ngươi khiến ta xuống tay không thoải mái, không bằng ngươi cứ bại lộ chân thân đi. - Lâm Phàm vung chùy đánh rụng một cái đầu người, sau đó hắn quay đầu nhìn về phía Bạch Thạch đang đứng đó.

Đám tà tu còn lại sớm đã không chịu nổi nữa, bọn chúng bắt đầu sợ Lâm Phàm chết khiếp.

Thậm chí bọn chúng còn cảm thấy cái tên trước mặt vốn dĩ không phải là ngưởi.

Thương thế nặng như vậy lại như không hề gì, đặc biệt là miệng vết thương kia, ngoài hắn ra còn ai có thể tỉnh bơ cười với bọn chúng, chuyện này sao có thể.

Viêm Hoa Tông có đệ tử biến thái như vậy từ bao giờ không biết, đây quả thực là người sinh ra để chiến đấu, ra tay tàn độc đến cực hạn.

- Nếu so sánh với bọn ta thì ngươi còn tàn nhẫn hơn. - Bạch Thạch áp chế sự hoảng loạn trong lòng, lạnh giọng nói.

- Tàn nhẫn? Không, không, đây không phải là tàn nhẫn, mà các ngươi chỉ đáng được hưởng đãi ngộ như thế này. - Sau đó, hắn chỉ vào đống thịt nát bên cạnh, rất là khó chịu nói - Ngay cái thằng cặn bã kia, dám tàn nhẫn hành hạ loli đáng yêu đến chết. Ngươi có biết các ngươi gây ra tội lỗi thế này khiến ta rất là đau lòng không.

Ầm!

Vừa dứt lời, nháy mắt Lâm Phàm biến mất tại chỗ, mà lúc hắn xuất hiện lại đã ở ngay trước mặt một tên tà tu chột mắt xấu xí.

- Ngươi… - Tên tà tu chột mắt sửng sốt, hắn đã bị khí thế của đối phương áp chế, xuất hiện cảm giác bị vây tụ chưa từng có.

Không…

Ta là tà tu đó, sao có thể bị đệ tử Viêm Hoa Tông làm cho sợ thế này.

Tên tà tu chột mắt bùng nổ khí thế, giang hai tay ra, giận dữ gầm lên:

- Đừng có bắt nạt quá à nha, chúng ta là tà tu đó!

Ầm!

Một chùy vung ra, cả người tên tà tu chột mắt bị đánh bẹp trên mặt đất, nháy mắt trở thành bánh thịt.

- Cứ thích bắt nạt đấy thì làm sao? - Lâm Phàm lạnh nhạt nói, sau đó nhìn về phía sau - Bạch Trạch thôn trưởng, ngươi định ngồi chờ chết thật sao? Có điều đừng nóng vội, từ từ đợi, một lát nữa là đến lượt ngươi rồi.

Đám tà tu còn xót lại sớm đã hoảng hốt, giận dữ hét:

- Bạch Thạch, ngươi còn muốn dứng nhìn đến khi nào. Ngươi cứ nhìn như vậy nữa chúng ta chết hết đó.

Với bọn chúng mà nói, mấy tên đệ tử Viêm Hoa Tông vốn là cá nằm trên thớt. Nhưng bọn hắn lại không ngờ đụng đến một thằng nhóc cuồng bạo như vậy, khiến bọn chúng chống đỡ không nổi.

Lâm Phàm cười lạnh:

- Các ngươi đừng gào nữa, hắn bị dọa cho ngáo luôn rồi.

- Hỗn xược… - Bạch Thạch không nhịn nổi nữa, không thể để tên gia hỏa này tiếp tục chém giết, nếu cứ để hắn làm loạn có khi toàn quân bị diệt sạch thật.

'Bạo Huyết' vào trạng thái khai hỏa toàn bộ, ngực còn cắm mũi thương, phong độ như thế này ngoài mình ra còn ai trâu hơn được nữa.

- Đúng lúc lắm, chuyện khủng bố chỉ vừa mới bắt đầu thôi. - Lâm Phàm chợt quát một tiếng, sức chiến đấu bừng bừng, đám tà tu còn lại này, hắn căn bản không thèm để trong mắt.

Mấy thằng Địa Cương tầng một thì chỉ cần một chùy là đủ để mất mạng, nếu không đủ thì đánh hai chùy.

Thậm chí trong số đám tà tu này còn có cả Tôi Thể cảnh cùi bắp.

- Vô liêm sỉ. - Bạch Thạch cầm cây gậy trong tay mãnh liệt xuất kích, tràn đầy Cương khí mạnh mẽ, đánh thẳng về phía Lâm Phàm.

Ý nghĩ duy nhất của Lâm Phàm bây giờ là giết sạch lũ kiến tà tu trước, sau đó cuối cùng là xử đẹp tên Bạch Thạch này.

Chung quy trong suốt quá trình quan sát, tên kia khẳng định không tầm thường, vừa nhìn đã biết là cao thủ.

Cao thủ ấy mà, phải để lại cuối cùng mà quyết đấu mới ngon.

Hắn đánh ra một chùy, một tên tà tu vô danh nháy mắt nát bét, sức mạnh bạo tạc như vậy mà muốn cản được thì đúng là có mà nằm mơ.

Máu thịt văng tứ tung.

Một tên tà tu đứng cạnh tên tà tu vô danh ấy trợn mắt chứng kiến hết cảnh máu me bạo lực ấy, sợ muốn són ra quần.

Hắn dám cam đoan nếu gia hỏa này mà gia nhập tổ chức của bọn chúng tuyệt đối sẽ là sự tồn tại khủng bố nhất.

Phập!

Bạch Thạch tấn công một đòn sắc bén , xé gió mà đánh tới, trực tiếp chém bay cánh tay của Lâm Phàm.

Cảnh đó khiến đám tà tu còn lại vui mừng.

Tên nhãi khốn kiếp, đợi lát nữa thôi và hôm nay chính là ngày chết của ngươi.

Mặt Lâm Phàm không hề thay đổi, xoay người vung ra một chùy. Bạch Thạch không ngờ tên nhãi này vậy mà còn sức phản kháng, không hề do dự, trực tiếp ngăn cản.

Ầm!

Bạch Thạch nhăn tít mày, tên nhãi nhép này sức bạo phát mạnh thật, đã bị bị thương thành như vậy mà vẫn còn có thể bộc phát ra năng lực như vậy.

Khủng bố gớm.

Lâm Phàm nhếch mép, nhe hàm răng trắng tinh, ánh mắt lóe lên khiến chiến ý kẻ khác khiếp sợ:

- Chả đau chả ngứa gì cả. Bạch Thạch, sức lực của ngươi chỉ có chút đó thôi sao?

Ực ực!

Bạch Thạch nuốt nước bọt, đây là kẻ địch kinh khủng nhất mà hắn gặp phải, giống như dánh mãi không chết vậy. Không thể, tuyệt đối không phải là như vậy.

- Cứu ta…

Phập!

Ngay giây lát hắn đang ngây người, lại thêm một tên tà tu bị nghiền chết.

- Thật Phiền, thiếu mất một cánh tay, khiến cử động của ta không được linh hoạt lắm. Nếu không một chùy vừa rồi đánh xuống các ngươi nhất định cũng được hưởng phần. - Lâm Phàm nhìn bốn tên tà tu còn lại trước mắt, tiếc nuối nói.

Loảng xoảng!

Vũ khí của tên tà tu kia rơi leng keng xuống đất, hắn đứng người.

- Ngươi rốt cục là người hay là quỷ. - Tên tà tu hoảng sợ nói, một chút ý chí chiến đấu cũng không còn.

Hắn nhìn qua, cả mảnh đất đã bị nhiễm đỏ, hít một hơi nhẹ là có thể ngửi được mùi máu tươi gay mũi.

- Thôi cũng tàm tạm rồi. - Lâm Phàm cảm thấy sức sống trong cơ thể dần dần biến mất, cũng không thèm dấu giếm nữa, trực tiếp rút mũi thương cắm ở ngực ra.

Ùng ục!

Máu tươi từ lồng ngực hắn tuôn ra như vỡ đê.

- Chết! - Lâm Phàm xem như chả có việc gì, vung mạnh Lang Nha Bổng, tập trung nhìn vào một người rồi giáng một chùy thật mạnh từ trên trời xuống.

Bạch Thạch không nhịn nổi nữa, hóa thành một đạo tàn ảnh, cây gậy trong tay càng bạo phát ra khí tức ác liệt hơn, một kích này hắn muốn lấy mạng đối phương.

Ầm!

Phập!

Hai âm thanh nổ vang cùng lúc.

Lang Nha Bổng lại đập một tên tà tu nữa nát bét. Hai tên tà tu khác đứng tại chỗ không dám động đậy, nhìn thấy cảnh tượng giã người như giã thịt kia, chúng hoảng đến nỗi không nói nên lời.

Nhưng khi nhìn đến trạng thái của đối phương, bọn chúng lại nhịn không được mà phấn khởi hẳn lên.

Lâm Phàm nhìn quải trượng đâm xuyên qua tim, mỉm cười rồi gập hẳn người, chống một chân về phía trước, trực tiếp rút mạnh ra. Theo sau đó là một tiếng nổ vang lên, Lang Nha Bổng rơi xuống dựng đứng trên mặt đất.

- Không tệ, cuối cùng cũng giết được ta, Bạch Thạch thôn trưởng, ngươi thực sự đủ lợi hại. - Lâm Phàm cười tươi ra mặt, thân hình đứng thẳng tắp, sau đó hơi ngả về phía sau, ngã xuống đất.

Tuy rằng giết được Lâm Phàm, nhưng không hiểu vì sao tim Bạch Thạch cứ đập rất nhanh, có cảm giác không nói nên lời.

- Chết đi! - Bạch Thạch nhẹ giọng nói.

Còn hai tên tà tu sót lại thì nhốn nháo cả lên:

- Chết rồi, hắn cuối cùng cũng chết rồi.

- Đây là ác ma gì không biết, sao có thể kiên trì được tới lúc này, chúng ta đến cùng là chọc phải thứ gì vậy.

Bịch một tiếng, hắn ngồi bệt xuống đất, lệ rơi đầy mặt.

Bọn chúng trầm luân trong tuyệt vọng, giờ phút này cuối cùng

cũng được giải thoát.

Chương 79: Thật vô vị

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Nhìn cái tên bị máu tươi nhuộm đỏ đang nằm trên mặt đất, Bạch Thạch nhẹ nhàng thở phào trong lòng .

Hắn chưa bao giờ gặp qua người như vậy, cánh tay bị chém đứt mặt cũng không hề đổi sắc, sức chiến đấu lại càng anh dũng vô địch, không hề có ý định tránh né nào.

Thật sự quá khủng bố.

Nhưng mà thật may, cuối cùng hắn cũng chết, chỉ là bên mùnh cũng bị tổn thất nặng nề đến khó chấp nhận.

Hai kẻ vừa phục hồi tinh thần kia, nhìn Bạch Thạch giận tím mặt:

- Bạch Thạch, vì sao ngươi không chịu ra tay từ sớm. Chẳng nhẽ ngươi thực sự muốn nhìn chúng ta chết hết thì mới ra tay à?

Ánh mắt Bạch Thạch lúc này ngưng trọng lại, hai kẻ đang chìm trong tuyệt vọng mới đột nhiên phản ứng lại. Bọn chúng chỉ là lâu la tiểu tốt, mà Bạch Thạch lại là lão đại, dám dùng ngữ khí này nói chuyện với lão đại khác nào chán sống. Sau đó chúng liền cúi đầu thở dốc.

- Thằng nhóc này rốt cục là ai, sao lại mạnh tới vậy chứ? - Một trong số những tên tà tu hồn vía chưa ổn định, sớm bị thủ đoạn máu me của Lâm Phàm doạ cho hết hồn. Nếu không phải Bạch Thạch đã giết được người này, chỉ sợ bọn chúng sẽ chết không toàn thây giống những tên kia, tất cả biến thành một đống thịt nát.

Bạch Thạch gõ cây gậy trong tay lên mặt đất:

- Chết nhiều như vậy, phải nói với bên trên như thế nào?

- Chúng ta có thể nói là, hành tung của ta bị bại lộ, bị bọn người

Viêm Hoa tông bao vây, chúng ta phải liều chết phá vòng vây.

- Đúng, không sai. Viêm Hoa tông phái ra cường giả, chúng ta vất vả tiêu diệt chúng, mới có thể thoát ra.

- Cứ vậy đi. - Bạch Thạch trầm mặc, lần tổn thất nặng nề này hẳn là không thể lấp liếm được. Còn cái bộ da này, hắn rất thích nhưng cũng đành phải từ bỏ thôi.

- Nếu không phải tại thằng này, chúng ta cũng không chết nhiều người như vậy.

Ba người quay lưng lại với Lâm Phàm, vì bọn chúng không đành lòng nhìn thẳng vào toàn bộ hiện trường này.

Quá mức máu me, ai mà chịu đựng nổi.

Mười giây qua đi!

Sống lại!

Một đôi mắt bừng bừng sức sống mở ra, đập vào đôi mắt mày nâu là một khoảng trời xanh mây trắng, thế giới tươi đẹp biết bao nhiêu.

Tinh thần đạt đến đỉnh cao.

- Đáng giận, Viêm Hoa tông có một tên gia hoả như vậy căn bản là nằm ngoài tính toán của chúng ta. Chúng ta còn giữ được mạng trở về đã là may mắn rồi.

- Ối, Bạch Thạch, ngươi bị thương sao?

Một tên tà tu nhìn thấy gan bàn tay Bạch Thạch nứt toác, từng giọt máu tươi chảy ra, tức thời giật mình. Bạch Thạch là cường giả Địa Cương cảnh tầng 2, thế mà còn bị thương, tên gia hoả kia phải là loại trâu bò cỡ nào chứ.

Bạch Thạch nâng tay lên nhìn miệng vết thương, hắn không ngờ đến đối phương lại bộc phát ra sức mạnh cường đại đến như vậy, thế mà đánh nát được cả bàn tay của hắn, sức lực này thật bá đạo.

Xoạt!

Xoạt!

Đột nhiên, một loạt tiếng xương cốt ma sát kỳ dị vang lên bên tai

bọn chúng.

Ba người sửng sốt, sắc mặt khẽ biến, như kiểu nghĩ đến cái gì đó kinh khủng lắm vậy.

Chúng chậm rãi xoay cổ, di chuyển ánh mắt, tích tắc ấy nhìn thấy một cảnh khiến bọn chúng không thể tin nổi.

Lâm Phàm nằm trên mặt đất, mượn lực hai chân bật dậy, vặn vẹo cái cổ, cử động hai tay, tiếng xương kêu răng rắc vang lên.

- Tốt lắm, kết thúc làm nóng thân thể, các ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa? - Lâm Phàm dùng sức nhấc Lang Nha Bổng lên, bá đạo gác lên vai, nhếch mép cười khinh bỉ - Nói cho ta biết, các ngươi đã sẵn sàng cho trận chiến nghiêm túc tiếp theo chưa?

- Không thể nào!

Ngoài Bạch Thạch ra, hai tên còn lại sợ trắng mắt, giống như là gặp phải quỷ vậy. Chúng kinh hô một tiếng, đây rõ ràng là việc không thể nào.

Tên nhãi ranh này rõ ràng đã chết, sao lại sống lại được chứ.

Là ảo giác, nhất định là ảo giác.

Bạch Thạch ngây người không dám tin vào mắt mình:

- Ngươi…

Việc lạ gì hắn cũng từng gặp qua, duy chỉ có việc này, hắn không thể nào tin được. Ánh mắt hắn dán chặt vào tay trái đối phương, lúc nãy rõ ràng đã bị chém đứt, làm sao mà có khả năng khôi phục lại được chứ.

- Ngại quá, vừa rồi ta bực bội quá, hành xử hơi bị bộp chộp. Nhưng các ngươi yên tâm, tâm tình ta bình tĩnh lại rồi, có thể chiêu đãi các ngươi tử tế. Tuyệt đối sẽ không để xảy ra tình trạng nổ tan xác nữa. - Lâm Phàm lẩm bẩm, mọt chút cũng không thèm để ý đến tâm trạng ba người nọ.

Sụp đổ!

Bạch Thạch còn có thể ổn định, nhưng hai tên tà tu kia đã không trụ nổi nữa, tâm trạng đã triệt để sụp đổ.

Đối mặt với gia hoả khủng bố đến tận cùng này, chúng không

còn chút ý nghĩ phản kháng nào. Bọn chúng chỉ còn mỗi Bạch Thạch là Địa Cương cảnh, còn những kẻ khác đã bị chém sạch rồi.

Cái thứ khủng bố trước mặt này, còn có cách để phản kháng sao?

Phù phù!

Hai người không biết vì sao lại quỳ rạp xuống đất, lại rơi vào trong tuyệt vọng. Bọn chúng liều chết bao nhiêu mạng như vậy vẫn không thể giết được đối phương, mà đối phương bây giờ có bộ dáng giống hệt lúc ban đầu, thật sự hết cách rồi.

Bọn chúng biết lấy gì để liều mạng cùng đối phương chứ.

- Không, nhất định là ta bị ảo giác rồi, thật tuyệt vọng! Không, ta không muốn. - Biểu tình gã tà tu này trở nên vô cùng kì quái, như là đang bị khủng bố vậy, hắn cầm lấy vũ khí, sắc mặt điên cuồng. - Đúng, đây là mộng, nhất định là như vậy, chỉ cần tự kết liễu là sẽ tự hồi phục lại hết.

- Viên Mãn, Chính Quả, Giáo Vương, ta đến đây…

Phập!

Hai gã tà tu cứ thế tự sát không hề do dự.

- Ồ! - Lâm Phàm kinh ngạc một phen, sau đó nhìn về phía Bạch Thạch - Hai tên đồng bọn của ngươi sụp đổ tinh thần rồi, thật hết cách, hiện tại chỉ còn có mình ngươi đến đối mặt.

- Bạo huyết!

Huyết sắc quấn quanh, huyết văn xuất hiện, giống lúc trước y đúc, một luồng khí tức cường hãn bạo phát ra.

- Bạch Thạch, ngươi xem ta đối xử với ngươi tốt biết bao, trạng thái tốt nhất thế nhưng là giữ lại cho ngươi đấy.

- Ngươi đừng có mà một phát chết luôn đấy nhé, không có là ta thấy vô vị lắm.

Ầm!

Nháy mắt hắn biến mất tại chỗ.

Sắc mặt Bạch Thạch thay đổi lớn, tốc độ đối phương quá nhanh. Hắn đã nhìn ra Cương khí của đối phương không thể khỏi thân thể,

tức chỉ là Địa Cương tầng 1. Nhưng sức lực mà tên này bùng phát ra lại mạnh đến mức làm người ta sợ hãi.

Hắn đảo mắt tìm kiếm mục tiêu.

- Bạch Thạch, ta ở đây.

Một giọng nói cất lên sau lưng Bạch Thạch, mà trong nháy mắt hắn đã kịp phản ứng lại, khí tức tăng vọt, Cương khí trên cây thiết quải trong tay hắn bùng nổ, đánh về phía mục tiêu.

Ầm!

- Lực mạnh thật. - Hai tay Bạch Thạch chấn động, cảm giác được một cỗ lực truyền đến, lùi mạnh về phía sau.

- Quá yếu, thật sự quá yếu, ngươi có thể mạnh hơn một chút được không hả. - Lâm Phàm mang theo sát khí đánh tới, cường giả Địa Cương cảnh tầng 2 đây sao, hắn có chút thất vọng, vậy mà không hề giống như hắn tưởng tượng.

Mấy chiêu đã đánh ra.

Hai người vẫn giằng co.

Bạch Thạch nhìn lớp vỏ da của mình bị nứt toác, trong lòng vô cùng giận dữ:

- Đáng giận, ngươi đã chọc giận ta thành công rồi đó, ngươi sẽ phải trả giá đắt cho hành động của mình.

Hắn lột lớp da của ông lão trưởng thôn xuống, lộ ra chân thân.

Đầu trọc, khí chất tục tằng, thân cao hai thước, đôi mắt hắn lạnh lẽo nhìn chằm chằm Lâm Phàm:

- Ngươi chọc giận ta thật rồi đó, nếu đã như vậy, thì đi chết đi!

Lâm Phàm nhìn bộ dạng hiện tại của Bạch Thạch không khỏi mỉm cười:

- Đây là bộ dạng thực sự của ngươi sao, đúng là không thể ngờ được, khác hẳn lão già kia.

Cơ bắp hắn cuồn cuộn dữ tợn vô cùng, bộ dạng tràn ngập sự bạo lực điên cuồng:

- Tên đệ tử Viêm Hoa Tông kia, vốn là ta không muốn để ngươi trông thấy bộ dạng thực sự của ta. Nhưng giờ thì tất cả đều do ngươi tự chuốc lấy. - Bạch Thạch nắm chặt hai tay, nở nụ cười tàn nhẫn - Một khi đã như vậy, ta sẽ cho ngươi nếm thử thực lực chân chính của ta.

- Nhớ cho kĩ, ngươi chết ở trong tay Bạch Thạch ta.

- Cuồng thân.

Ầm!

Thân hình Bạch Thạch đã cao to, hai tay lại càng nở to ra, Cương khí trong cơ thể hắn tràn ra, cả người đều điên cuồng vô cùng, tràn ngập sức huỷ diệt mọi thứ.

- Thế này mới được chứ. - Lâm Phàm cười nói - Cũng tốt, ta cũng nghiêm túc với ngươi đây.

Đối mặt với tên nhãi kiêu ngạo như vậy, Bạch Thạch không thể nhịn nổi nữa, nghiến răng nghiến lợi, hai quyền nắm chặt, mang theo lực lượng cuồng bạo, khí thế ngút trời xông đến:

- Chết đi…

- Hám Sơn Kình

Ầm!

Trận nổ lớn vang lên.

Mặt đất dưới chân hai người mãnh liệt sụp đổ, bụi đất cuồn cuộn mù mịt, không thấy rõ bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Dần dần.

Tro bụi bay hết.

Một bóng người đứng ở đó.

Dưới chân hắn, một đống máu thịt vừa bị đánh nát đang tản ra dòng máu nóng hầm hập.

- Thật vô vị, còn tưởng ngươi mạnh đến đâu…

- Hoá ra cũng chỉ cần một chuỳ.

Chương 80: Quyết định mục tiêu nhỏ tiếp theo

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Lâm Phàm vẫn vác Lang nha bổng, đứng thẳng giữa biển máu, ánh mắt chăm chú nhìn phương xa, trông có vẻ chán nản. Hắn thở dài một tiếng, đối thủ kém cỏi thế này thật khiến hắn thất vọng.

Bạch Thạch lùn có hai thước (=2/3 mét), cứ ngỡ tên này sẽ tung ra sức mạnh như pháo hoa sáng chói, nhưng thực tế chứng minh, là do hắn tự nghĩ nhiều rồi.

Đập cho một chùy đã nát bét, còn chả kịp hấp diêm đã tắt điện, đúng là chán như con gián.

Hắn nhìn máu thịt đầy đất, công việc hậu kỳ thì vẫn phải làm.

Mình nghèo đến phát khiếp, không lục lọi xác chết thì sao có thể làm giàu được chứ.

Chỉ là với tình huống hiện tại, tìm đồ trên mấy thi thể khó khăn vl. Hắn thực hối hận, sớm biết thế này thì đã để bọn chúng được chết toàn thây rồi, giờ máu me đầm đìa thế này lục mệt vãi.

Dừng 'Bạo Huyết' lại, hắn cảm thấy thân thể còn tàm tạm, chẳng qua chưa đạt đến mức hoàn mỹ, có một chút di chứng nhỏ tạm thời không cần quan tâm. Trước hết phải xử lí xong sự tình trước mắt này vẫn là quan trọng hơn.

Xem xét điểm tích lũy một chút, tâm tình thật mỹ mãn.

6760 điểm.

Giết Địa Cương tầng một có thể đạt được 200 điểm tích lũy, Địa Cương tầng hai có thể đạt 300 điểm tích lũy.

Sự chênh lệch này cũng không quá lớn, xem ra việc thu thập diểm tích lũy không phải cứ vượt cấp càng cao càng được cộng

nhiều, mà quan trọng về số lượng hơn.

Được cái 'Hám Sơn Kình' này cũng ngon lành lắm, tăng sự bạo phát, thêm một tầng sức mạnh.

Vừa nãy đánh một chùy xuống, lực lượng bạo phát ra thực sự rất cường hãn. Bạch Thạch là Địa Cương tầng 2 vậy mà cũng không chống đỡ nổi, trong nháy mắt bị một chùy đập nát như tương.

Lâm Phàm quá ư hài lòng với thực lực của mình, cường hãn như vậy phát triển đến cuối cùng thì ngon phải biết.

Bắt đầu lục soát xác chết.

Mục tiêu đầu tiên chính là Bạch Thạch. Tuy rằng bị đập cho nát bét, nhưng cũng không ảnh hưởng đến cảm xúc sờ xác chết của hắn. Cơ mà Bạch Thạch cũng lùn vãi đái, đập có một chùy đã nát hết cả thân, đúng là câm nín.

- Ấy. - Mắt Lâm Phàm chợt sáng lên, một chiếc nhẫn xuất hiện trong tầm mắt hắn, đó là nhẫn kết giới trữ đồ của Bạch Thạch.

Hắn tràn ngập chờ mong, ngàn vạn lần đừng có khiến ta thất vọng đó nha.

- Mở ra!

- Đệt! - Khi nhìn thấy đồ đạc trong nhẫn kết giới, con trym Lâm Phàm nhảy dựng lên, giàu, giàu có vcđ.

Mười mấy bình đan dược, thật nhiều Viêm Hoa tệ, đồng thời còn có hai môn công pháp.

"Hoán bì liễm tức", công pháp thượng phẩm Nhân giai.

"Cuồng thân", công pháp hạ phẩm Huyền giai.

Từ trước đến nay, ngoài trừ lần ông già đó ra, đây là lần sờ thi thể khiến hắn kích động nhất.

Có điều "Hoán bì liễm tức" này hắn không thể tu luyện, chủ yếu vì công năng quá đơn điệu, chả có tác dụng kẹc gì. Mấy tên tà tu có thể dấu mình bên trong lớp da của người khác là nhờ vào loại công pháp này.

Ngược lại "Cuồng thân" này lại không tồi, có thể tu luyện được, chỉ là điểm tích lũy hiện nay không đủ dùng, đành để đó đã.

Hiện trường xác chết không tiện thu gom lắm, nhưng hắn cũng lấy được một ít đồ đạc, tuy không thể so sánh với tài phú của Bạch Thạch nhưng cũng tàm tạm.

Sau đó hắn nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Hôm sau.

Mấy bóng người từ phương xa lao tới, lúc đến được nơi này, toàn bộ đều bịt mũi, mùi này quá mức gay mũi, khó mà chịu đựng được.

- Đều chết hết sao? - Một nam tử mặc trường bào màu xám, thứ duy nhất để lộ ra ngoài là ngón tay đang bịt mũi kia, mà trên ngón tay kia có đường vân màu đen. Khi nhìn thấy hện trường trước mắt này, lòng hắn đau đớn.

- Đại nhân, đều chết hết rồi. - Những kẻ xung quanh cũng nhìn quanh, xác định không còn người nào sống, ngay cả một thi thể lành lặn cũng không còn. Bọn họ đã gặp phải chuyện gì vậy, không phải là gặp phải yêu thú thích xé xác người đấy chứ.

- Bạch Thạch đâu? - Ngữ khí của nam tử dần lạnh lẽo, những kẻ xung quanh đều cảm nhận được khí tức lạnh giá từ người nam tử. Toàn bộ cúi đầu, lùi về phía sau một bước, không ai dám nhìn thẳng.

- Đại nhân, hắn ở dưới chân người.

Nam tử cúi đầu, nhấc chân lên. Vệt máu đặc sệt dính vào gót giày hắn, bên cạnh là nửa khuôn mặt của Bạch Thạch, con mắt còn sót lại kia lộ ra vẻ sợ hãi khôn cùng.

- Tại sao lại có thể như vậy chứ…

Hắn không thể tưởng tượng nổi sự tình này là như thế nào, tu vi Bạch Thạch không hề tệ, lại chết thảm như vậy. Hơn nữa nhìn vào hiện trường này, thủ đoạn ra tay quá ngoan độc, so với bọn hắn còn tàn nhẫn hơn gấp trăm lần.

- Đi thôn Cổ Hà…

Một đám người lao về phía xa, bọn chúng muốn bắt được hung thủ.

Lâm Phàm đã đi vào một khu rừng.

Hắn tìm thẳn đến một chỗ để bắt đầu nhấm nháp chiến lợi

phẩm.

Vừa đổ đan dược vào trong tay, hắn vừa lẩm bẩm:

- Đan dược thượng phẩm Nhân giai không ít, đan dược thượng phẩm Huyền giai cũng rất nhiều, xem ra Bạch Thạch tích cóp được không ít thứ tốt.

Có được chỗ đan dược này, hắn quá ư là phấn khích. Tuy rằng đan dược thượng phẩm nhân giai với hắn mà nói không có mấy tác dụng, nhưng cũng là điểm khổ tu đúng không.

Đổ vào trong tay xong, hắn nuốt ực hết vào bụng.

Đan dược hóa thành một nguồn dược lực bùng phát, tràn ngập từng ngóc ngách trong cơ thể, không ngừng luyện hóa, điểm khổ tu tăng lên nhanh chóng.

Hiện tại hắn tự đặt cho mình một cái mục tiêu nho nhỏ, nhất định phải tu luyện đến cực hạn mới đi về, nếu không lần này ra ngoài thật phí công.

"Hám sơn kình" tổng cộng có sáu tầng, mình mới tăng đến tầng ba, không luyện đến cảnh giới cao nhất đã trở về thì biết giấu mặt đi đâu?

"Cuồng thân" dù mình chưa tu luyện cũng phải cố.

"Hóa thần kiếm trận" cũng cần 50 nghìn điểm tích lũy mới lĩnh ngộ được, mục tiêu này trước mắt còn cách rất xa, nhất định phải cố gắng mới được.

Xoạt!

- Dược lực có chút mạnh, tuy rằng mình chỉ dùng đan dược thượng phẩm Nhân giai. Nhưng uống vào một lượng lớn như vậy, dược lực khổng lồ bạo phát sắp chịu không nổi mất, may là mình đã ổn định. - Lâm phàm bất đắc dĩ nhìn làn da trước ngực có dấu hiệu nứt vỡ.

- Huyền giai đan dược dùng từng ít một vậy, đề phòng dùng nhiều quá, dược lực quá mạnh nổ tung cmn người mất.

- Được cái lần này thu hoạch cũng rất may mắn, đều là đan dược loại tu luyện, nếu là đan dược dạng phụ trợ thì có mà chán cmnl.

Lâm Phàm trong lòng mỹ mãn, cảm thán vận khí của mình thật

tốt.

Xét phẩm chất trong các loại đan dược, đan dược dạng tu luyện so với đan dược dạng phụ trợ trân quý rất nhiều. Trừ một số rất ít đan dược dạng phụ trợ tương đối sang quý ra, thì hai loại đan dược này không thế nào so sánh được với nhau.

Hơn nữa đan dược ở từng phẩm cấp đều sẽ có dược lực tương đương, phẩm cấp càng cao, hiệu quả càng tốt, tác dụng phụ cũng càng thấp.

Mấy canh giờ trôi qua.

Tiêu hóa hết số đan dược, điểm khổ tu đã tăng hẳn lên 255470 điểm.

Xem xét lại số liệu bản thân.

"Tính danh: Lâm Phàm

Tu vi: Địa Cương cảnh tầng 1 (+)

Điểm khổ tu: 225470

Điểm tích lũy: 6760"

"Thiên phú: 'Thân bất tử', '100% tay không nhập Bạch Nhận'."

"Chủ tu: Kim thân luyện thể quyết (3)."

"Công pháp: 'Lang Nha Bổng mạnh mẽ' max cấp, 'Bạo Huyết' max cấp, 'Hám sơn kình' tầng ba."

"Rút thưởng: Thanh Đồng (100), Bạch Ngân (300), còn lại chưa mở."

Dùng đan dược để tăng điểm khổ tu còn nhanh hơn tu luyện nhiều.

Lâm Phàm đã nghĩ xong xuôi, ở mỗi giai đoạn đều phải đạt đến cảnh giới viên mãn nhất.

"Kim thân luyện thể quyết" cũng phải tăng lên đến Huyền giai mới được. Bây giờ điểm không biết cần bao nhiêu điểm khổ tu để tăng lên một tầng cảnh giới nhưng tuyệt đối là con số lớn.

Chương 81: Thao tác nghẹt thở

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Toàn bộ chiến lợi phẩm đã hết veo, việc còn lại chính là hoàn thành việc cần phải làm trước khi tiến tới mục tiêu nhỏ.

Hắn lấy "Thái Hoàng kiếm" ra kề lên cổ cho mình luôn một nhát.

Thần binh chính là thần binh, mây trôi nước chảy, một mạch là thành, không cảm thấy chút trở ngại nào.

Mười giây sau, hồi sinh.

Bản thân đã đạt tới trạng thái tốt nhất, hắn đứng trên cành cây, nhìn về rừng rậm vô biên phía trước, tự cổ động viên tinh thần.

- Lần này không cày đến thiên hoàng địa lão tuyệt đối sẽ không dừng tay, lời này nói được làm được.

Sau đó hắn nhảy xuống, đáp đất cái rầm, khiêng Lang Nha Bổng đi thẳng vào trong rừng sâu.

Ác quỷ cày điểm tích lũy Lâm Phàm chính thức bắt đầu công việc.

Không qua bao lâu Lâm Phàm đã dừng cước bộ lại, trốn ở phía sau cây đại thụ, nhìn về phía bầy yêu thú đang hoạt động phía trước.

- Thay đổi địa điểm đúng là tuyệt, lúc trước cả bìa rừng Tê Hà bị mình cày nát cmnr, gặp được yêu thú khó vđ, giờ đổi qua chỗ này thật không tệ.

- Chỉ là tu vi mình hơi thấp, không thể xâm nhập vào sâu bên trong.

Ở trong đó toàn bộ yêu thú đều mạnh vô cùng, hiện tại làm gì có khả năng đối phó. Xem ra cần đợi thực lực cường hãn rồi mới có thể tiến vào càn quét một đợt.

Còn giờ thì ngoan ngoãn cày một đợt điểm tích lũy là ổn rồi.

Kẽo kẹt!

Tiếng vang thanh thúy gọi lên sự chú ý của nhóm yêu thú, từng đôi mắt hung ác nhìn chằm chằm về phía âm thanh truyền đến.

Lâm Phàm khiêng Lang Nha bổng cười toe toét bước ra:

- Các chế không cần căng thẳng, chúng ta mở hội hoan nghênh đặc biệt đi.

Húúú!

Đám yêu thú tu vi thấp này chỉ số thông minh cũng chả có bao nhiêu, tất cả đều là dựa vào bản năng. Lâm Phàm xuất hiện lập tức khơi dậy dậy sự hung dũ của chúng, lập tức lao tới cắn xé.

- Xem ra các ngươi không thân thiện lắm, vậy thì đành xin lỗi. - Lâm Phầm rất là tiếc nuối, nhìn những yêu thú ở trên không trung, Lang Nha Bổng mạnh mẽ bùng nổ, quất liên tục.

Điểm tích lũy +80.

Lão Thanh Mộc thân hình xanh biếc như thực vật, nhưng lại có bản tính hung ác của của loài sói, thuộc loại yêu thú khó chơi nhất. Nếu tu vi không đến cảnh giới Địa Cương mà gặp được đàn yêu thú như này thì tốt nhất là chạy cho nhanh, không có lựa chọn thứ hai.

- Điểm tích lũy có ít thật, nhưng cũng được cái là tu vi mình tăng lên mà điểm tích lũy đạt được không bị giảm bớt.

Một trận chiến đầu cuồng bạo bắt đầu, đối với khả năng của Lâm Phàm mà nói, đối mặt với đám yêu quái này cứ một chùy là ăn một con, rất đơn giản thoải mái.

Không qua bao lâu đã kết thúc chiến đấu.

Vèo một phát đã thu hoạch được hơn nghìn điểm tích lũy, đối với hiện tại mà nói có lẽ không nhiều, nhưng Lâm Phàm đã rất thỏa mãn. Mình không phải chỉ muốn cày có tí tẹo teo là xong, mà còn phải cày thật lâu cơ.

- Cuộc sống này thật tươi đẹp.

Một đợt yêu thú trước mắt đã được giải quyết, rồi thì phải đổi chỗ khác thôi.

Hai ngày sau, Lâm Phàm vẫn cứ tàn sát ở chỗ này, làm không biết mệt. Mỗi lần tâm tình có chút mệt mỏi, hắn liền nhắm hai mắt lại một lúc, ảo tưởng ra cảnh tượng sau này mình sẽ trở thành cường giả tuyệt thế, là lại tràn đầy mười phần nhiệt tình.

Giờ không chịu khó chịu khổ thì về sau làm sao trở thành cường giả.

Vụt!

Một con Huyết Mãng toàn thân đỏ lừ nhanh như tia chớp quấn chặt lấy Lâm Phàm, mà lực lại còn càng lúc càng lớn, cứ như muốn ép nát hết xương cốt Lâm Phàm.

Gặp được Huyết Mãng hai đầu cảnh giới Địa Cương tầng một, hắn liền nảy ra ý định muốn giết nó ngay lập tức.

Có điều giết được một đầu xong lại bị một đầu khác cuốn lấy, ngược lại là có chút khó giải quyết.

Mà con Huyết Mãng này mặc dù tu vi chỉ là cảnh giới Địa Cương tầng một, nhưng là bởi vì có thiên tính nên mạnh hơn con người rất nhiều, có lẽ ông trời cũng công bằng.

Không có trí thông minh của con người, thì lại có được thân thể cường tráng.

Sìì!

Huyết Mãng há cái miệng đầy máu định nuốt chửng Lâm Phàm.

- Hơi bị hỗn rồi đấy. - Lâm Phàm buông Lang Nha Bổng, hai tay nắm lấy cái thân bóng loáng của con rắn, mạnh mẽ dùng lực xé rách, một sức mạnh cực đại bộc phát ra, Huyết Mãng đau đến vặn vẹo thân hình.

- Chết đi...

Ầm!

Hai tay hắn cứ kéo, kéo đến khi con Huyết Mãng đứt làm đôi, máu chảy ra đất như suối.

- Hê, hôm nay có đồ ăn rồi, ăn canh thịt rắn vậy.

Tuy rằng không biết con Huyết Mãng này có độc hay không, ăn vào có vấn đề gì không, nhưng hắn lại không sợ, mình bách độc bất

xâm chứ đùa đâu, cùng lắm thì chết đi sống lại.

Mười giây sau lại là một trang hảo hán, ai sợ ai.

Sắc trời dần dần ảm đạm, so với lúc trước đã khác biệt rõ ràng.

Cày điểm tích lũy cả ngày đúng là mệt thật, nhưng mệt thì mệt, thu hoạch lại rất không tồi.

Bốn mươi nghìn điểm tích lũy đến tay, khoảng cách đến mục tiêu cũng càng gần thêm một bước.

Ngon lành cành đào!

Hắn đốt lên đống lửa, ở nơi như thế này quang minh chính đại đốt lửa là rất nguy hiểm, sẽ dẫn tới yêu thú không cần thiết. Nhưng Lâm Phàm thật đúng là cầu còn không được có yêu thú lại đây, cũng không biết là do mình giết chóc hơi quá tay hay là sao, mà yêu thú đã không còn dễ tìm nữa.

Cảm thấy yêu thú đều né tránh mình.

Đúng lúc này.

Ở phía xa vang lên một âm thanh rất nhỏ, Lâm Phàm đứng dậy, chăm chú nhìn về phía xa, không biết phát sinh chuyện gì.

Vốn tưởng là ảo giác, định chuẩn bị ngồi xuống thì lại có âm thanh truyền đến.

- Chuyện gì vậy, cứ như xảy ra chuyện gì đó. Nghe âm thanh hình như giống giọng nói của con người, chẳng nhẽ là có người ở gần trong phạm vi của mình? - Lâm Phàm nói thầm trong lòng, đang cân nhắc xem có nên đi xem xem không.

Cuối cùng hắn quyết định nên trực tiếp đi xem.

Trải qua chuyện của ông già kia, hắn đối với việc nhặt xác tràn đầy hứng thú, mỗi một lần đều sẽ có điều kinh hỉ xảy ra.

Thời điểm vừa tới hiện trường, Lâm Phàm nhìn thấy một đám người đang bị yêu thú bao vây,

Hơn nữa trong đó có hai người hắn cảm giác như đã gặp qua, nghĩ kỹ thì liền nhớ ra.

Con cháu nhà họ Vương ở thành Vân Lạc.

Vương Thư Phong, Vương Tử Yên.

Hai người kia không phải mấy tên gặp được đúng lần đi hoàn thành nhiệm vụ cùng các sư huynh sao. Cơ mà hình như tình hình hiện tại của bọn họ không được ổn cho lắm.

- Lên đi chứ, các ngươi đều lên hết cho ta. Sau khi trở về ta sẽ thưởng cho các ngươi. - Vương Tử Yên nhìn cảnh tượng trước mắt, dung nhan tuyệt sắc khuynh thành của nàng tái nhợt, cả người lạnh run núp ở phía sau, không dám đối mặt với tình huống trước mắt.

Lâm Phàm đứng ở trên nhành cây cười:

- Tê giác Phần Thiên, cảnh giới Địa Cương tầng hai, cũng hay đấy.

Bọn họ đã bị đàn tê giác Phần Thiên bao vây, hơn nữa trong đó có một con là Địa Cương tầng hai, tuy rằng xử lý có đôi chút khó khăn, nhưng để cứu bọn họ thì lại không thành vấn đề.

Bọn người Vương Tử Yên có thể kiên trì đến lúc này cũng là bởi vì trong bọn họ có một người cảnh giới Địa Cương tầng hai. Có điều xem bộ dạng của hắn, cơ bản cũng sắp tàn phế rồi.

Nếu không phải có cường giả Địa Cương cảnh tầng hai này bảo hộ, chỉ sợ Vương Tử Yên bọn họ đã chết từ lâu.

Có điều những người còn lại thì không có hên đến vậy, cơ bản xong đời.

So sánh với tê giác Phần Thiên, cường giả Địa Cương cảnh tầng hai bình thường cũng chẳng là cái gì.

- Ê! - Lâm Phàm gọi.

Mọi người đang bị vây trong tuyệt vọng lại nghe thấy có tiếng người, trong lòng đột nhiên dâng lên hi vọng.

Vương Thư Phong ngay từ đầu đã chuẩn bị vứt bỏ Vương Tử Yên, bắt cường giả kia dẫn mình chạy thoát. Dù sao trong gia tộc cường giả này cũng là người phe hắn, còn về phần Vương Tử Yên thì thôi đành kệ vậy, những lúc như này bảo vệ tính mạng là quan trọng nhất.

- Lâm huynh đệ, cứu chúng ta. - Vương Thư Phong hét lên.

Đàn tê giác Phần Thiên cũng nhìn về phía Lâm Phàm, bọn chúng

cảm giác được một hơi thở nguy hiểm, nhưng khiến chúng bỏ qua con mồi trước mắt là chuyện không thể nào.

Vương Tử Yên nhìn thấy Lâm Phàm, nghĩ đến tên này có thực lực rất mạnh, liền vội vàng vồ lấy phao cứu sinh cuối cùng:

- Mau cứu ta, cứu ta, ta cái gì cũng cho ngươi.

Lâm Phàm nhìn về phía đàn tê giác Phần Thiên, hô:

- Tê huynh, nể mặt Lâm Phàm ta chút nhé. Đứng yên đừng nhúc nhích, để ta giao dịch xong cái đã.

Đàn tê giác Phần Thiên không hiểu tên gia hỏa này nói gì, nhưng cảm giác của chúng cho biết gia hỏa trước mắt này là nguy hiểm nhất, cho nên vẫn cứ cảnh giác, đối phương bất động thì chúng sẽ cũng bất động.

- Được, cứu các ngươi cũng không phải không được, nhưng các ngươi tất yếu phải trả thù lao. Yêu cầu rất đơn giản, đưa mọi đồ vật sở hữu trên người cho ta, bao gồm cả nhẫn chứa đồ. So sánh với tính mạng hẳn là không có vấn đề gì nhể. - Lâm Phàm nói.

Vương Tử Yên nghe xong thấy có hơi nghẹt thở, nàng đã bị dọa cho chết khiếp từ lâu, khan giọng quát:

- Người như ngươi sao có thể vô sỉ đến vậy, ta là thiên kim nhà họ Vương, ngươi là đệ tử Viêm Hoa Tông, ngươi tất yếu phải cứu ta. Nếu ta sống được, ta nhất định phải đến Viêm Hoa tông tố cáo ngươi, khiến ngươi phải chịu trách phạt.

- Còn đứng ở nơi đó làm gì, còn không mau tới cứu ta, ta là thiên kim nhà họ Vương…

Lâm Phàm bị thao tác của Vương Tử Yên làm cho hết chỗ nói, con mẹ nó đúng là óc bã đậu.

- Được, các người cứ tiếp tục, không phải việc của ta nữa.

Đúng lúc hắn xoay người rời đi, Vương Thư Phong lại cất tiếng:

- Lâm huynh đệ, cứu chúng ta, sau này nhất định sẽ cảm tạ vạn phần. Vị này là một người trong gia tộc của ta, tu vị Địa Cương tầng hai, để mình hắn trốn thoát khỏi nơi này thì tuyệt đối không có vấn đề. Nếu hắn đến Viêm Hoa tông cáo trạng chuyện này, ngươi nghĩ xem, hậu quả sẽ như thế nào?

- Đương nhiên chỉ cần Lâm huynh đệ cứu chúng ta, tất nhiên sẽ hậu tạ.

Lâm Phàm nghe những lời này lại cảm thấy chói tai đéo thể tả, giống kiểu thọc gậy bánh xe vl.

Hắn nhảy từ trên cây xuống, cúi gằm mặt, đi về phía bọn Vương Tử Yên.

Đám ngươi Vương Thư Phong và Vương Tử Yên tức thời nở nụ cười, cuối cùng cũng thành công. Còn việc cho tên này toàn bộ gia sản thì còn khướt mới có chuyện đấy, chả cần nghĩ cũng biết là không thể nào.

Vừa nói lời hay vừa cộng thêm uy hiếp, chỉ cần cân nhắc một chút, tên này hẳn cũng nên biết phải làm như thế nào.

Mà bọn họ chính là dựa vào có một người trong gia tộc Địa Cương cảnh tầng hai ở đây, tuy rằng không thể chém giết đàn tê giác Phần Thiên, nhưng trốn chạy một mình hẳn là không có vấn đề gì.

Chỉ cần chạy trốn ra ngoài, lấy danh nghĩa người nhà họ Vương đi đòi công đạo ở Viêm Hoa tông, hắn nhất định sẽ bị phạt.

Lâm Phàm từng bước đi về phía bọn họ, tới gần sát thì mới cất lời:

- Nói đúng lắm, các ngươi đã nhắc nhở ta. Sống được thì sẽ đi tố cáo ta, nhưng nếu chết thì hẳn là không thể tố cáo nữa nhể. - Rồi Lâm Phàm ngẩng đầu, trong mắt lóe lên tia sáng - Các ngươi thấy ta nói có đúng không?

- Ngươi muốn làm gì… - Vương Thư Phong kinh hãi, dường như nghĩ tới chuyện gì đó vô cùng khủng bố.

Lâm Phàm rất khó chịu nói:

- Nhớ rõ, ta trước nay không thích bị người khác lợi dụng điểm yếu để uy hiếp, nhất là các ngươi…

- Bởi vì ta không có nghĩa vụ cứu vớt các ngươi.

Uỳnh!

Lang Nha Bổng bùng nổ, công kích thẳng về phía tên gia hỏa Địa Cương tầng hai.

...

Chương 82: Hoàn mỹ hủy thi diệt tích

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Uỳnh!

Cường giả Địa Cương tầng hai của nhà họ Vương, xong!

- Giờ thì người có tiềm năng chạy trốn để uy hiếp đã biến mất, các ngươi còn lời nào uy hiếp được ta thì mời tiếp tục.

Bang lên một tiếng, Lang Nha Bổng dựng đứng trên mặt đất.

Lâm Phàm cười đầy nguy hiểm, nhìn chăm chú hai người này. Hai người nay ở nhà họ Vương có địa vị không thấp, ăn trắng mặc trơn, tài phú kinh người, đáng để người khác nổi ý đồ.

Lúc trước đòi lấy vật chất đổi mạng sống thì không cần, cứ đòi uy hiếp mình cơ. Giờ thì hay rồi, ai bảo tự cái mồm hại cái thân, không thể trách mình được.

Hơn nữa, bản thân mình rất ghét bị người khác uy hiếp.

Nôn mửa!

Vương Tử Yên sắc mặt trắng bệch, máu thịt lẫn lộn trên mặt đất khiến nàng buồn nôn. Thân là thiên kim tiểu thư của họ Vương, là hòn ngọc quý trên tay, chưa bao giờ nàng gặp phải thủ đoạn tàn nhẫn như vậy.

Nhất thời, nàng cảm thấy hối hận.

- Lâm huynh hiểu lầm rồi, thật sự là hiểu lầm. Chúng ta nguyện ý tặng tất cả của cải vật chất cho Lâm huynh, chỉ hy vọng Lâm huynh có thể cứu chúng ta ra ngoài. - Vương Thư Phong vội la lên, hắn không ngờ đệ tử Viêm Hoa tông lại có thủ đoạn cay nghiệt như thế, đụng một cái đã đại khai sát giới.

Hiện tại sau lưng có đàn tê giác Phần Thiên bao vây, trước mặt có sát thần. Nếu muốn sống đương nhiên là chỉ còn cách dựa vào vị

trước mặt.

Hắn hận Vương Tử Yên chết đi được, đàn bà đúng là thành sự không có bại sự có thừa. Nếu không phải vì lời nói của nàng mách lối cho mình, sao mình lại có thể nói ra những lời kia.

Chỉ hi vọng giờ cúi đầu khuất phục vẫn còn kịp khiến đối phương tha thứ cho mình.

Đàn Tê giác Phần Thiên không hiểu chuyện gì đang xảy ra trước mắt, chúng nó không biết những con người này muốn gì, tại sao lại đột nhiên quay sang giết hại lẫn nhau?

Cảm giác con người quả nhiên là thứ tồn tại nguy hiểm nhất, đâu có giống bọn chúng, đoàn kết như thế, không bao giờ giết đồng loại.

Có điều tên loài người này lại cho chúng cảm giác nguy hiểm rất lớn, thuộc loại vô cùng nguy hiểm.

Lâm Phàm cảm giác được tên gia hỏa này đang bỡn cợt trí thông minh của mình, lúc trước còn không muốn giờ lại đồng ý.

- Các ngươi làm ta hoang mang vãi. - Lâm Phàm cảm thấy giao tiếp bằng ngôn ngữ thật tốn sức lực, cúi gằm mặt xuống, vẫn cứ xài Lang nha Bổng thì hơn, đập cho chết luôn thì sẽ không có nhiều phiền toái như vậy.

Vương Thư Phong đã sớm bị dọa hết hồn, nhưng đối phương tạm thời vẫn chưa động thủ, trong lòng hắn vẫn dâng lên hi vọng, ít nhất đối phương không có ý định giết hắn.

- Lâm huynh, có gì mà hoang mang, mời nói thẳng. Chỉ cần Vương Thư Phong ta biết, nhất định sẽ nói cho huynh.

Lâm Phàm cười, nhấc Lang Nha bổng lên, khiêng lên vai:

- Các ngươi nói thật nói điêu lẫn lộn khiến ta hoang mang chứ còn gì nữa, rốt cục ta nên tin vào câu nào đây?

- Lâm huynh, nói thật đó, tất cả đều là thật hết. Bây giờ ta sẽ giao tất cả đồ đạc cho Lâm huynh ngay lập tức để bày tỏ thành ý. - Vương Thư Phong vội vàng tháo nhẫn trữ vật ra, dâng lên bằng hai tay.

Vương Thư Phong thấy Lâm Phàm nhận lấy nhẫn trữ vật, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, vội bước lên:

- Lâm huynh, cứu ta, chỉ cần ta có thể trở về, nhất định sẽ hậu tạ lớn.

Lâm Phàm nở nụ cười:

- Nếu ban đầu các ngươi phối hợp với ta, ta khẳng định sẽ cứu các ngươi. Nhưng câu nói kế tiếp của các ngươi đã nhắc nhở ta, cứ cho là bây giờ các ngươi đưa đồ cho ta, nhưng khi trở về lại đi tố cáo ta với tông môn, thì chẳng phải ta xúi quẩy rồi sao?

- Nếu đã như vậy, thì tốt nhất là im cmn đi.

Trong phút chốc.

Lang Nha Bổng lướt gió nện về phía Vương Thư Phong.

Vương Thư Phong tức thời kinh hãi, trừng mắt hét lớn:

- Không…

Ầm!

Một chùy hạ xuống, tức thì nát bét.

Lâm Phàm tự nhận lúc trước không hỏi chu đáo, bản thân lại chủ quan, nhưng hai vị kia thật là hảo tâm, có ý tốt nhắc nhở mình, cứ cho là lấy được đồ đạc của họ mà để họ trở về thì mình cũng gặp phiền toái.

Một khi đã như vậy, không bằng xử lý gọn gàng sạch sẽ, giải quyết hết tất cả phiền toái.

Một xập tiền thật dày từ trong tay áo của nửa thân người còn lại của Vương Thư Phong lộ ra.

- Biết ngay tên gia hỏa ngươi không thành thật mà. - Lâm Phàm nhặt hết đống tiền lên, thỏa mãn bỏ vào trong nhẫn trữ đồ, sau đó ánh mắt tập trung vào người cuối cùng còn lại.

Vương Tử Yên thiên kim của nhà họ Vương, có mỹ mạo khuynh thành. Lại là một nữ nhân tư lợi.

Vương Tử Yên trợn tròn mắt, đứng ngây như phỗng, đầu óc trống rỗng.

Tất cả mọi người đều chết rồi, chết trong tay gia hỏa này.

Mà bản thân mình lại là thiên kim của nhà họ Vương, con đường tương lai còn rất dài, vinh hoa phú quý hưởng không hết, sao lại có thể chết ở nơi này.

Không thể, tuyệt đối không thể.

- Ngươi muốn làm gì? - Vương Tử Yên hoảng sợ nói, lui về phía sau, nhưng sau lưng nàng lại có đàn Tê giác Phần Thiên nguy hiểm.

Giờ khắc này, nàng bị ép đến tuyệt vọng, thật sự không biết làm như thế nào.

Tên gia hỏa trước mắt này nhất định sẽ giết chết mình, khẳng định mình sẽ chết.

Lâm Phàm cười:

- Còn làm gì nữa, đương nhiên là tiễu trừ phiền toái rồi.

Vương Tử Yên không dám tưởng tượng khi người kia ra tay mình sẽ biến thành bộ dạng gì, chẳng lẽ cũng là máu thịt lẫn lộn?

Bản thân mình có sắc đẹp như này, làm sao có thể làm như vậy.

- Tha cho ta, chỉ cần ngươi tha cho ta, chuyện gì ta cũng đồng ý. Tiền tài, địa vi, kể cả ta, ta đều có thể cho ngươi. - Vương Tử Yên đối với dung mạo của mình rất tự tin, nàng tin tưởng không có bất cứ người đàn ông nào có thể thoát khỏi ải mỹ nhân.

Chỉ cần còn sống là còn có hi vọng, chỉ cần sống trở lại dòng tộc, nhất định sẽ khiến tên kia bị phân thây thành nghìn mảnh, chết không có chỗ chôn.

Đột nhiên!

Ngay lúc Vương Tử Yên còn đang suy tư về vấn đề này, lại phát hiện một luồng sức mạnh hung ác đánh tới.

Lúc nàng ngẩng đầu, trong nháy mắt hoa dung thất sắc.

Sau đó, dĩ nhiên là không có sau đó.

Nhân vật phản diện chết vì nói nhiều, mình lại không muốn làm nhân vật phản diện.

Một chùy hạ xuống, cả thế giới đều trở nên yên tĩnh.

- Thoải mái. - Lâm phàm cảm thán, thấy mình cũng hơi thô bạo quá thật, một cô nàng xinh đẹp như thế mà cũng nỡ giết, xem ra đích xác là mình có tư tưởng của một cường giả.

Thu vét một đợt, kể cả vài tên đệ tử đã bị yêu thú giết chết cũng không bỏ qua.

- Chuyến đi xa này thu hoạch quả là phong phú, đường làm giàu đúng là nhặt xác nhanh nhất. - Lâm Phàm trong lòng cảm thán, vốn nghèo kiết xác giờ lại trở nên giàu có, đúng là khó tin.

- Chờ đã, có gì đó không đúng lắm, còn có chuyện quan trọng chưa làm. - Cẩn thận suy xét, hủy thi diệt tích cũng tất yếu phải làm đến cảnh giới cao nhất mới được.

Xử lý xong tất cả, hắn nhìn thoáng qua đàn Tê giác Phần Thiên ở xung quanh, sau đó không hề nghĩ ngợi, lập tức cuốn gói khỏi chỗ này.

Đàn Tê giác Phần Thiên nhìn về bóng người rời đi kia, tức thì tràn ngập nghi hoặc, không biết con người này có ý gì.

Dựa trên tính cách hung tàn của chúng nó, cứ cho là cảm thấy con người trước mắt này rất nguy hiểm, chúng cũng tuyệt đối không hề sợ hãi. Nhưng con người này lại chạy quá nhanh, căn bản không kịp đuổi theo.

Phía xa, phía sau một gốc cổ thụ, Lâm Phàm ló ra một mắt, lặng lẽ chờ đợi.

Hắn đang chờ đàn Tê giác Phần Thiên thanh lý hiện trường.

Mấy gia hỏa này bị mình dã cho nát nhừ, máu thịt bấy hầy khó thanh lý phết. Nhưng nếu giao cho đàn Tê giác Phần Thiên thì không thành vấn đề.

Hơn nữa sau đó mình lại dọn sạch cả đàn Tê giác Phần Thiên, không phải là cách giải quyết hoàn mỹ sao?

Đúng là khôn vcđ.

Ta không thành cường giả thì ai có thể trở thành cường giả?

Chương 83: Là đàn ông thì không được co vòi!

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Thủ lĩnh của đàn tê giác Phần Thiên gầm nhẹ một tiếng, ra hiệu bảo bọn đàn em bây hãy mau chóng lấp đầy bụng đi.

Một đàn tê giác Phần Thiên dũng mãnh tràn vào, há cái miệng khổng lồ ra mà tham lam ăn lấy ăn để thi thể loài người. Đối với bọn tê giác, chúng nó chả thèm quan tâm cái này có phải là máu thịt hay không, dù sao cũng là đồ ăn mà thôi.

Lâm Phàm lén nhìn, trong lòng thầm nói đừng trách ta, muốn trách thì trách các ngươi mưu tính ý đồ bất chính với ta, lại còn có thái độ quá ư lồi lõm..

Mấy tên này mà để lại chung quy lại vẫn là tai họa, nhất là Vương Tử Yên cao ngạo vô cùng kia. Cô ta chỉ nhìn người bằng đúng một loại ánh mắt, đó là ta chịu để mắt đến ngươi chính là phúc phận của ngươi.

Đối với loại người như thế thì gặp con nào là đập con đấy.

Lang Nha Bổng của mình cũng đâu phải ăn chay.

Giờ thân phận mấy người này không phải là bình thường, nếu ném thi thể vào nơi đồng hoang, rất khó nói có bị ai phát hiện ra hay không. Nếu có, mình lại vướng phải những phiều toái không cần thiết.

Hiện tại cứ để mọi thứ cho đàn tê giác Phần Thiên này dọn dẹp sạch sẽ thì vẫn tốt hơn rất nhiều. Thế này mà còn lần được đến mình thì thua.

Rất nhanh sau đó.

Chiến trường đã bị đàn tê giác Phần Thiên dọn sạch sẽ, hắn cảm giác đã đến lúc mình lên sàn rồi.

Điểm tích lũy bây giờ còn chưa đạt được yêu cầu của mình, phải tàn bạo hơn nữa mới được.

- Các vị, ăn no rồi thì cũng nên lên đường đi. - Lâm Phàm vác Lang Nha Bổng, nhảy từ trên cây cổ thụ xuống, đánh về phía đàn tê giác Phần Thiên.

Đánh nhanh thắng nhanh, tuyệt đối không dây dưa lằng nhằng.

Đàn tê giác quay đầu, nhìn thấy tên vừa mới bỏ đi kia đã quay trở lại thì gầm rống phẫn nộ.

Trong mắt Lâm Phàm, thứ gây uy hiếp nhất chính là thủ lĩnh Địa Cương cảnh tầng 2 của đàn tê giác Phần Thiên. Nhưng xem ra, cũng chỉ là một thằng cùi bắp pro hơn những thằng cùi bắp còn lại có chút xíu mà thôi.

- Xong một con. - Hắn vung Lang Nha Bổng lên, bùng nổ mạnh mẽ, trực tiếp oanh kích vào thân một con tê giác Phần Thiên trong đàn.

Ầm!

Một chưởng đánh bay, bởi vì đặc tính của vũ khi nên khi đã xuống một chiêu thì thi thể rất khó mà toàn vẹn.

Lâm Phàm cảm giác cái này hơi táo bạo, nhưng giờ cũng không tìm được binh khí nào tốt nữa thôi thì cứ dùng tạm trước.

Huống hồ Lang Nha Bổng này cùng với công pháp "Lang Nha Bổng mạnh mẽ" kết hợp, uy lực lúc tấn công tuyệt đối không giống với các loại binh khí thông thường.

Chỉ là "Tam Hoàng kiếm" kia, hắn cảm thấy tạm thời chưa sử dụng được, có hơi nguy hiểm. Mấy ông lão kia thì bị người ta giết chết, mà trước khi xác định được ai là Quân Vô Vô, hắn cẩn phải thận trọng một chút.

Thủ lĩnh tê giác Phân Thiên nhìn thấy những con tê giác trong đàn bị tên kia giết thảm như thế thì càng nổi trận lôi đình, dậm bốn chân hùng hục lao vào đạp Lâm Phàm.

Trên người tê giác Phần Thiên Địa Cương tầng 2 có một ngọn lửa đen cháy rực, được coi là huyết thống thiên phú được truyền thừa, so với yêu thú cấp thấp bình thường thì cao cấp hơn rất nhiều.

Mà thủ lĩnh tê giác Phần Thiên này đột phá đến Địa Cương cảnh, mở huyết mạch yêu thú ra, hình thành ngọn lửa đặc biệt. Còn mấy con tê giác Phần Thiên Tôi Thể cảnh kia thì ngay cả lông còn chưa trổ mã hoàn toàn.

Ầm!

Một cú húc va vào người, Lâm Phàm ngược lại có thể tự nghiệm thấy một cách chủ quan là thủ lĩnh tê giác Phần Thiên này rất mạnh, sức mạnh rất kinh khủng, thế mà đẩy lui được mình.

- Không tồi, quả là rất mạnh, nhưng giờ ta phải dọn sạch hết đám đàn em của mày mới được. - Lâm Phàm không lôi thôi với thủ lĩnh tê giác nữa mà bay thẳng đến đập mấy con tê giác Phần Thiên khác.

Toàn bộ chỗ này đều là điểm tich lũy, kiếm chác cũng khá thuận lợi, không có chút khó khăn nào.

Mỗi một nơi Lang Nha Bổng quét qua đều hóa thành biển máu. Mỗi một con tê giác đều có thể tích to vô cùng, cảnh tượng dã chùy tàn bạo đến không nỡ nhìn.

- Grừ!

Thủ lĩnh tê giác Phần Thiên nổi giận, con người này quá mức giảo hoạt, cứ thế mà giết thảm bầy đàn của nó.

Nó gầm lên xung kích, ngọn lửa đen trên người nó sôi trào. Nhưng Lâm Phàm lại chưa thèm cứng với nó mà tập trung ánh mắt lên các con còn lại, không quan tâm bất cứ chuyện gì mà thẳng một đường chém giết.

Tinh thần của mấy con tê giác Phần Thiên kia trong nháy mắt sụp đổ.

Chúng nó đi lang bạt theo thủ lĩnh, lúc đầu là muốn được ăn ngon uống mát, sao có thể nghĩ đến gặp được tên biến thái này cứ chuyên môn ghim chúng nó. Nhìn đồng loại từng con từng con bị đập chết, thú tâm của nó rất sợ hãi.

- Không được chạy... - Lâm Phàm nhìn thấy mấy con tê giác còn lại muốn chạy, làm sao có thể nhịn được. Đã tới tay ta có lý nào lại được bỏ qua, vậy thì thiệt hại cho ta quá rồi.

Chỉ là lúc hắn muốn đuổi giết thì bị thủ lĩnh tê giác Phần Thiên

đã trở nên cuồng bạo kia cản đường, hai con mắt phẫn nộ gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Phàm.

- Được rồi, nếu ngươi đã nôn nóng như vậy thì chúng ta cùng lên, ta cũng xem thử yêu thú Địa Cương tầng 2 rốt cuộc là mạnh đến mức nào. - Lâm Phàm đã chuẩn bị đầy đủ để đánh với thủ lĩnh tê giác Phần Thiên một trận ra trò.

- Bạo huyết.

- Đại bạo tạc.

Lâm Phàm chợt quát một tiếng rồi bay thẳng đến giết đối phương.

- Hám sơn kình.

Ầm ầm!

Hai bên đâm vào nhau, thủ lĩnh tê giác Phần Thiên mạnh hơn nhiều so với Bạch Thạch kia, lại có thêm nhân tố bẩm sinh thì càng thêm mạnh.

- Lợi hại lắm, phải thừa nhận là ta đã xem nhẹ ngươi rồi. - Lâm Phàm cười lớn, nện hết chiêu này đến chiêu khác về phía thủ lĩnh tê giác Phần Thiên.

Sức mạnh đối đầu với sức mạnh, nam nhân đối đầu với dã thú.

Đã là đàn ông thì không được co vòi, lấy đá chọi đá, ai sợ ai.

Lâm Phàm đánh một chùy vào sườn tê giác Phần Thiên, mà thủ lĩnh của tê giác Phần Thiên liên tục húc dữ dội, ngọn lửa sôi lên đập cả vào mặt.

Ầm!

Thủ lĩnh tê giác Phần Thiên kêu lên một tiếng thảm thiết, da tróc thịt bong, máu tươi không ngừng chảy ra đầy đất. Có điều nó nghĩ là con người này chỉ còn đường chết, nhưng lúc nó ngẩng đầu lên nhìn đối phương, mắt thú co rút liên tục như thể không dám tin.

- Được lắm, thực lực quả không tồi.

Lúc này cả người Lâm Phàm đều đã bị ngọn lửa đen bao lấy, giống như ma thần trong lửa.

Tí tách!

Âm thanh ngọn lửa thiêu đốt vang lên, làn da hắn đã bắt đầu dần dần nứt toác.

Nhưng đối với Lâm Phàm mà nói thì chả có tác dụng kẹc gì.

- Nào, chúng ta tiếp tục... - Lâm Phàm tràn đầy ý chí chiến đấu, vung Lang Nha bổng lên lao thẳng đến chém giết. Thân thể hắn bùng lên một ngọn lửa đen thật dài, những nơi bước chân hắn đi qua đều cháy đen một mảng.

Người bình thường khi dính phải ngọn lửa đen này thì sẽ nhanh chóng bị thiêu đốt đến đau đớn không thể chịu nổi, bị thiêu sống trong lửa. Nhưng với Lâm Phàm chỉ có một suy nghĩ, chỉ cần còn một hơi thở, thì chính là lúc chiến đấu.

Thủ lĩnh tê giác Phần Thiên đứng tại chỗ, lùi lại phía sau, như sợ đến ngây người nhìn ma thần trong ngọn lửa đen trước mặt. Hung tính cuồng bạo của nó đã bị trấn áp.

- Sao vậy? Sợ rồi sao, cuộc chiến vừa mới bắt đầu thôi mà, ngươi nghĩ gì thế?

- Ta đánh còn chưa đã đâu.

"Lang Nha Bổng mạnh mẽ" sớm đã đạt đến trạng thái viên mãn, đặc tính thêm vào đã đạt tới đỉnh cao.

Đánh ra một chùy là phát ra một nguồn sức mạnh vô cùng cuồng bạo.

Thủ lĩnh tê giác Phần Thiên gầm lên một tiếng, bắt đầu oanh sát với Lâm Phàm.

Phạm vi vài trăm mét toàn bộ đều bị biến thành chiến trường, con người Địa Cương cảnh tầng 1 đầu với tê giác Phần Thiên cương cảnh tầng 2 với sức mạnh nổi danh, quả thực chính là chán sống.

Nhưng chuyện này lại xảy ra trong tình cảnh không một ai chứng kiến.

Không lâu sau đó.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Thủ lĩnh tê giác Phần Thiên kêu rên một tiếng, thân thể to lớn

ngã ầm xuống đất. Nó không nghĩ là một con người thế mà lại chiến thắng mình.

Lâm Phàm đứng đó, thở hổn hển. Muốn dễ dàng giết được tê giác Phần Thiên Địa Cương cảnh tầng hai quả nhiên có vài phần miễn cưỡng, nhưng ít nhất vẫn chứng minh được mình có năng lực này.

Rắc!

Làn da hoàn toàn vỡ nút ra, ngọn lửa đen mãnh liệt kia sớm đã đốt mình thành than đen, thân thể từng khối từng khối rơi xuống, rơi vãi đầy đất.

- Quả nhiên là ngọn lửa trời cho không giống bình thường chút nào.

- Chỉ là ta có thể hồi sinh trong lửa.

- Đáng tiếc!

Cuối cùng chỉ còn sót lại một đống đá màu đen chồng chất trên mặt đất.

Chương 84: Đứng lại, người này là của chúng ta

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Mười giây sau, từ trong đống đá màu đen đen có một bóng người bước ra.

- Mãnh liệt thiệt sự. - Lâm Phàm mở mắt ra, cảm giác mình cũng lợi hại ghê, đồng quy vu tận cùng cả thủ lĩnh tê giác Phần Thiên, oách phải biết.

Tổng kết lại một chút, thủ lĩnh tê giác Phần Thiên quả thật không dễ đối phó, mà công pháp của bản thân mình cũng có chút giới hạn, không thể bộc phát toàn bộ thực lực của bản thân mình hiện tại.

Nhưng nếu có thể luyện "Hám sơn kình" đến mãn cấp, có lẽ hắn không cần vất vả như vậy.

Nhanh chóng xem xét lại thu hoạch một chút, Vương Tử Yên cùng Vương Thư Phong đều xuất thân từ gia tộc địa chủ, tiền tài thuộc dạng người bình thường không thể so bì nổi.

Lúc này hắn mới phát hiện ra, thật đúng là phúc lớn.

Nhìn thấy một xấp tiền thật dày, hắn nuốt nước bọt ừng ực, hai mắt trợn trừng:

- Sáu triệu…

Khủng bố, thật sự quá khủng bố.

Trước nay mình liều sống liều chết, lừa bịp đủ kiểu cũng chỉ tích lũy được mấy trăm nghìn mà thôi. Vậy mà bây giờ chỉ giết hai tên này mà đã có hơn sáu triệu. Khoản tiền khổng lồ như này phải dùng thế nào mới hết đây?

Không được, cần phải hòa hoãn lại một chút. Từ người nghèo thăng lên địa chủ trong nháy mắt như vậy cũng là bất ngờ quá lớn

khó mà thừa nhận được ngay.

- Đây là... - Lúc này một cái hộp gỗ thu hút được sự chú ý của Lâm Phàm, vừa mở hộp gỗ ra hắn liền phát hiện bên trong có sáu viên đan dược.

Mà khi hắn nhìn thấy sáu viên đan dược này, trong lòng nhất thời cả kinh.

Đan dược phụ trợ cấp thượng phẩm Huyền giai: Kim Tủy đan.

Tuy rằng chỉ là đan dược cấp thượng phẩm Huyền Giai, nhưng lại là bảo vật trân quý vô cùng, bởi vì đan dược này có thể thay đổi tư chất con người. Tuy rằng trong tông môn không có cách gọi "tư chất" này, nhưng đối với các đại lão tông môn mà nói bọn họ có thể nhìn thấu tư chất từng đệ tử.

Những viên đan dược này ở trong mỗi tông môn này đều vô cùng trân quý, thế nào lại xuất hiện trên người hai tên chết tiệt này.

Một phong thư đập vào trong tầm mắt, hắn vừa mở ra liền thấy một phong thư mừng đám hỏi. Vương gia cùng Triệu gia dạm hỏi, đồng thời mang theo lễ vật, viên Kim Tủy đan này chính là lễ vật dạm hỏi.

- Thôi xong, ta có lẽ đã chọc phải đại sự gì ghê gớm lắm. - Lâm Phàm nói thầm trong lòng, sau đó rất tự nhiên bỏ phong thư vào người, rồi lại xem xét tiếp những thứ khác.

Ngược lại cũng không có đan dược gì khác, một ít đan dược phẩm chất cao, trung Nhân giai đối với hắn cũng không có bao nhiêu tác dụng, đem về làm lễ vật cho các sư huynh vậy.

Mấy ngày sau.

Phía trên một cành cổ thụ cao, Lâm Phàm đứng thẳng người. Trải qua một khoảng thời gian cố gắng vừa rồi, yêu thú trong phạm vi xung quanh không né thì trốn không trốn thì né, chẳng dễ gì tìm được chúng nữa.

Về phần vài con yêu thú cấp cao kia, bản thân hắn không thể đấu lại, đi cũng chỉ là tự tìm đường chết mà thôi.

Được cái điểm tích lũy lại khiến hắn hài lòng.

Tám mươi nghìn điểm tích lũy, thực sự là con số khổng lồ.

- Cuối cùng cũng có thể lĩnh ngộ "Hóa thần kiếm trận". Không biết môn công pháp này đến tột cùng là mạnh như thế nào, hẳn là muốn oanh tạc trời đất rồi đây.

"Hóa thần kiếm trận"

"Có xác nhận tiêu hao năm mươi nghìn điểm tích lũy để lĩnh ngộ?"

"Chấp nhận"

"Hóa thần kiếm trận (Tầng một).

Đặc điểm: Kiếm vực sơ cấp, tốc độ tăng, cảm giác tăng, khống chế kiếm thuật."

Shock cmnl, không ngờ mới lĩnh ngộ có một tầng, môn công pháp này đã mang nhiều đặc tính đến vậy, mức bùng nổ quá ư kinh khủng.

Về phần hai tầng kia, không cần suy nghĩ cũng rõ điểm tích lũy yêu cầu chắc chắn là con số khổng lồ. Hắn vẫn nên thăng cấp "Hám sơn kình" thì hơn.

- Tăng lên tầng bốn. - Lâm Phàm lẩm nhẩm.

"Tiêu hao 7000 điểm tích lũy."

Tăng lên tầng bốn cũng không có nhiều thay đổi so với tầng ba, cũng chỉ là tăng năng lực của bản thân lên một ít, còn thiếu nhiều lắm.

Tăng cấp!

Tăng cấp!

Hám sơn kình (max sáu tầng).

Đặc điểm: tính bạo phát đã tăng đến cực hạn, thể lực tăng ba lần, cương khí xuyên thấu.

Sau khi tăng đến max cấp, điểm tích lũy chỉ còn lại 4000, vung tay một phát là biến thành quỷ nghèo. Được cái "Hám sơn kình" này đã tăng đến max cấp, hắn cũng rất vui vẻ. Thể lực tăng ba lần, còn có năng lực cương khí xuyên thấu.

Quả không phụ sự kỳ vọng.

Thậm chí hắn có thể cảm nhận được thực lực của bản thân tăng rõ rệt.

Thủ lĩnh tê giác Phần Thiên da lông cứng như đá. Nhưng so với thực lực hắn sau khi được tăng gấp 3, lại còn thêm năng lực cương khí xuyên thấu, hắn là một tên thủ lĩnh này cũng không là gì.

“Cuồng thân.”

“Có xác định tiêu hao 2000 điểm tích lũy để lĩnh ngộ?”

Lâm Phàm suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn xác định lĩnh ngộ. Môn công pháp này tuy chỉ là cấp hạ phẩm Huyền giai, nhưng cũng là loại công pháp tấn công kiểu cứng rắn, trước mắt đối với mình cũng có chút tác dụng.

"Cuồng thân (Tầng một).

Đặc điểm: Thân thể phình to, lực lượng tăng mạnh."

Những công pháp hắn đang tu luyện hiện tại đều là công pháp lấy cứng đối cứng, mà mạnh nhất tất nhiên là công pháp vừa mới lĩnh ngộ: “Hóa thần kiếm trận”.

- Ha ha. - Lâm Phàm nở nụ cười, cảm giác cuộc đời càng ngày càng tươi đẹp, mỗi lần thực lực mạnh thêm, khoảng cách tới điểm kết thúc cũng thu ngắn lại.

Thời gian ra ngoài chuyến này cũng đã dài, nếu còn chưa chịu trở về hẳn là các sư huynh sẽ rất nhớ mình cho xem.

Trở thành đệ tử nội môn tam phẩm, chất lượng cũng tăng vọt lên, có thể tiếp xúc với những thứ trước nay không được phép tiếp xúc rồi.

Xuất phát, về tông, còn nơi này thì sẽ cho các ngươi nghỉ xả hơi một thời gian, chờ lần sau ông đây lại tới.

...

- Sư muội Liễu Nguyệt, yên tâm, thằng khốn này chắc chắn sẽ trốn không thoát được. - Bọn đầu gấu trong tông môn muốn vì sư muội Liễu Nguyệt đẹp như thiên tiên mà dốc hết sức mình.

Một bóng người đang gấp rút chạy trốn ở phía trước, hắn không ngờ đệ tử Viêm Tông lần này lại hung hăng đến thế. Thế mà lại có đến một đám đệ tử Địa Cương tầng hai đến vây giết mình, nếu không

chạy nhanh chắc đã sớm bị giết rồi.

Cũng chỉ có thể tự trách bản thân mình, ai bảo đi ngang một nơi lại không nhịn được giết vài mống người, tự mình hút thêm phiền toái.

Nhưng giờ không thể lơ là, đang có người đuổi theo phía sau không tha, rõ ràng không định để mình chạy trốn.

Liễu Nguyệt giống như trăng sáng trên trời cao vậy, được nhiều đệ tử trong tông môn ủng hộ, nhìn tà tu đang chạy trốn thì khinh thường hừ lạnh một tiếng, sau đó nũng nịu nói:

- Các sư huynh, tuyệt đối không thể để hắn chạy, nếu không hoàn thành nhiệm vụ này thì ta sẽ rất buồn đó.

Đệ tử nghe được giọng nói này thì càng hăng tiết vịt hơn, ra sức như phát cuồng.

- Không được chạy, đứng lại cho bọn ta, Liễu sư muội của chúng ta muốn giết ngươi, người cho rằng ngươi chạy được sao?

- Không được chạy, để chúng ta giết chết ngươi.

Tà tu đang chạy trốn kia nghe thấy những lời này trong lòng thật muốn chửi con mẹ nó.

Cái đám người điên này, làm như chưa từng thấy gái không bằng, vì một con đàn bà thôi mà ra sức đến vậy, tôn nghiêm của đàn ông vứt đi đâu hết tiêu, đúng là xấu cả mặt.

Đột nhiên!

Hắn thấy có người phía trước đi về phía mình, nhất là lúc nhận ra quần áo đang mặc trên người người đó cũng là trang phục đệ tử Viêm Hoa tông, ngọn lửa giận dữ trong lòng cũng ngay lập tức bùng lên.

Ông đây bị một đám đuổi giết, thế mà vẫn còn một viên đạn lạc ở phía trước, vậy thì để ta giết xong rồi hẵng chạy tiếp.

Lâm Phàm đang yên ổn đi trên đường đột nhiên cảm thấy có người ở phía trước không chút thân thiện nào lao về phía mình.

- Ngươi muốn làm gì? - Lâm Phàm hỏi.

- Giết ngươi. - Đối phương thẳng tay đánh tới, ác ý bùng nổ.

Lâm Phàm sững người, không biết ra làm sao. Bố mày đã chọc ai, đang yên ổn sao lại đụng phải người muốn mạng mình chớ?

Thật nghĩ bố mày dễ bắt nạt lắm hay sao vậy?

Lang Nha Bổng trong tay trực tiếp vung tới trước oanh tạc về phía đối phương.

Tà tu kia ban đầu còn nghĩ Lâm Phàm chỉ là một tên cùi bắp, nhưng đột nhiên phát hiện một cú đánh này uy phong bá đạo, lại còn mang khí tức sắc lạnh. Nhất thời mồ hôi lạnh trên người hắn ứa ra, cả người giống như rơi vào trong hầm băng, tay chân rét run cả lên.

Ầm.

Một chiêu đã đoạt mạng người ta.

- Giỡn mặt đó hả, yếu vầy mà cũng đòi giết ta, ta bị ngươi dọa rồi đó. Mau lấy tài sản bồi thường tổn thương tinh thần cho ta đi. - Lâm Phàm sờ soạng trên người hắn một chút, chỉ tìm thấy một môn công pháp, nhìn liếc qua thấy chả ra làm sao.

Hắn bèn chuẩn bị đi tiếp.

- Đứng lại đó, người này là của chúng ta.

Một giọng nói truyền đến, Lâm Phàm dừng bước, nghi hoặc nhìn, hơi không hiểu việc gì đang xảy ra.

Chương 85: Đây chính là cường giả bá đạo sao

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Bọn Liễu Nguyệt đuổi theo một mạch, không ngờ lại có kẻ chém chết luôn tà tu.

Mắt thấy đối phương muốn đi, đương nhiên là kêu đứng lại rồi.

- Các vị có chuyện gì - Lâm Phàm rất thân thiện, đặc biệt là khi phát hiện đối phương là người Viêm Hoa tông thì ngữ khí càng ôn hòa hơn.

Chung quy hiện trường cũng đã tanh mùi máu, không thể để lại ấn tượng không tốt trong lòng người khác được.

Liễu Nguyệt nhìn thấy vũng máu trên mặt đất kia, mi hơi nhíu lại, hiển nhiên là có chút không thoải mái.

Mà các nam đệ tử xung quanh đối với một màn cảnh tượng này rất là buồn nôn, nhưng nghĩ đến Liễu sư muội đang ở đây, không thể tự mất mặt được.

- Vị sư đệ này, tên tà tu mà đệ chém chết này là do chúng ta phát hiện được, mà trùng hợp đây cũng là nhiệm vụ mà Liễu sư muội được yêu cầu hoàn thành, hi vọng đệ có thể giao môn công pháp kia ra đây.

- Vậy ư? - Lâm Phàm liếc mắt, bộ dạng hoài nghi - Hắn đã bị chuỳ của ta đánh thành như vậy, các ngươi có thể nhận ra được sao? Ta có chút nghi ngờ nha.

Tên tà tu này bị chuỳ của mình đập nát bét, mấy tên nhóc này có thể nhận ra được, thật trâu nha.

Đã thế thằng này là do mình chém chết, làm gì có chuyện bảo đưa là đưa được.

Mà trong mắt bọn họ thì, Lâm Phàm là một tên khá cứng cựa, nên mới không muốn nhường.

Giờ khắc này, trong lòng họ đều nghĩ như vậy, tuy nhiên trong đó có một tên đệ tử nhìn Lâm Phàm, như muốn hỏi:

- Ngươi là Lâm sư đệ sao?

- Lâm sư đệ, người mà ở trên lôi đài chém giết đệ tử Nhật Chiếu tông ấy.

Lâm Phàm nở nụ cười:

- Không sai, chính là ta, không ngờ còn có người nhận ra ta.

Liễu Nguyệt đang không nói gì bỗng cất tiếng:

- Nguyên lai ngươi chính là tên gia hoả cuồng vọng trong lời kể của tỷ tỷ ta, một thằng ngốc vĩnh viễn không hiểu rõ bản thân mình lúc đó từ chối sự ban ân đáng giá biết bao. Ta thật tò mò không biết ngày nào đấy ngươi nước mắt nước mũi ròng ròng quỳ xuống hối hận là cảnh tượng như thế nào.

Nghe xong, Lâm Phàm có chút không vui, lời này sao lại chói tai như vậy chứ, sau đó hỏi:

- Tỷ tỷ ngươi là ai?

- Hừ, nghe cho rõ, tỷ tỷ ta chính là đệ tử nội môn nhất phẩm, Liễu Nhược Trần. - Liễu Nguyệt khẽ hất cằm, mặt đầy tự hào, có tỷ tỷ như vậy, mình đi đâu cũng có thể cao cao tại thượng, được người khác vây quanh.

"Liễu Nhược Trần!" Hắn nhớ rõ cái tên này rồi, có thể nói ra lời này hiển nhiên rất có học vấn, mình cũng thích cùng người có học vấn trao đổi.

Một vài người muốn đánh Lâm Phàm phải thu hồi lại ý nghĩ này, bởi vì nghe nói Thiên Tu trưởng lão rất vừa ý đệ tử này, nếu trực tiếp động thủ , sợ rằng sẽ dẫn đến phiền phức không đáng có.

- Bây giờ có thể đưa đồ cho ta chưa. - Liễu Nguyệt nói.

Lâm Phàm nhìn công pháp trong tay:

- Được, có thể đưa. Nhưng đây là công pháp hạ phẩm Huyền giai, dựa theo giá thị trường, hai trăm nghìn. Chỉ cần các ngươi trả

được, ta liền đưa cho các ngươi, chung quy lại thì người là do ta giết, các ngươi cũng chỉ đến sau.

Tuy mình bây giờ đã là triệu phú, nhưng cũng chẳng chê tiền nhiều.

- Chuyện này là không thể, ngươi nghèo đến điên rồi sao. - Liễu Nguyệt lạnh lùng nói, đối với các sư huynh đệ khác, có thể đối đãi nhẹ nhàng, nhưng đối với đệ tử ngoại môn như thằng ngốc này, nàng không đặt trong lòng.

Nếu như tên nhãi trước mặt trở thành đệ tử chân truyền của Thiên Tu trưởng lão, có lẽ mình sẽ nhìn bằng ánh mắt khác, cho dù phải chuộc bằng tiền cũng không phải không có khả năng, chỉ là bây giờ trong mắt nàng đó chỉ là một kẻ ngốc mà thôi.

Lâm Phàm liếc Lang Nha Bổng cân nhắc, nếu không phải chưa chắc chắn, đã sớm cho con này một chùy nát bấy rồi.

Có điều giờ phải từ từ đã, bèn vác Lang Nha Bổng lên vai:

- Tuỳ các ngươi, thích mua thì mua, không mua thì dẹp, lượn đây.

Nói xong lời này liền đi về phía trước

- Đứng lại. - Phong Thiếu Vân ngăn Lâm Phàm lại, ánh mắt sắc như dao nhìn chằm chằm Lâm Phàm - Lâm sư đệ, thật sự không chịu nể mặt sao?

Lâm Phàm liếc lệnh bài bên hông đối phương, đệ tử nội môn tam phẩm, hẳn là muốn dựa vào thân phận để áp chế mình đây:

- Sư huynh này, ngươi không phải là muốn cướp đồ vật trên tay ta đấy chứ, chuyện này không hay đâu nha, nhưng nếu sư huynh thật sự muốn như vậy ta cũng không thể nói gì hơn.

- Tuy ta không có bái Thiên Tu trưởng lão làm sư phụ, nhưng các người định bắt nạt người khác như vậy, ta sẽ tố cáo các ngươi.

Quả nhiên, vừa nói lời này ra liền có chút tác dụng, Phong Thiếu Vân thực sự không còn biện pháp nào đối với Lâm Phàm.

Chẳnng nhẽ thực sự phải đổi hai trăm nghìn mới lấy được công pháp hay sao?

Tuy rằng công pháp này giá hai trăm nghìn, nhưng với bản thân

mình mà nói, không hề có chút tác dụng nào.

- Còn nữa, các ngươi đừng nghĩ đến việc giết ta, ta chạy rất nhanh đó, trong nháy mắt ta sẽ biến mất không thấy bóng dáng nữa đâu. - Lâm Phàm cảm thấy mình đã nghĩ xong xuôi hết đường lui rồi.

Ở đây có mấy người có tu vi cao hơn mình, nếu họ muốn úp sọt mình thật thì đúng là có chút nguy hiểm, trước hết phải nói cho bọn họ biết là đôi chân mình giống như bánh xe lửa vậy, vèo một cái là biến mất.

Đột nhiên!

Trong hư không xuất hiện một cỗ khí tức nặng như núi, che lấp trời đất, sắc mặt ai nấy đều đại biến, áp lực mỗi lúc một gia tăng.

Ngược lại Lâm Phàm không có chút cảm giác gì, chỉ là cảm thấy như có ai đó đè nặng bả vai mình.

- Các ngươi muốn làm gì? - Một thanh y nam tử đứng thẳng trong không trung, giống như mặt trời lơ lửng, chiếu sáng bốn phương, ánh mắt buông xuống, khiến hết thảy mọi người xung quanh đều cảm thấy trên người mình có bí mật gì đều bị nhìn thấu hết.

Cường giả, tuyệt đối là cường giả.

Chẳng nhẽ nửa đường lại nhảy ra một tên Trình Giảo Kim, muốn nghiền nát hết bọn họ hay sao?

Nếu mà như vậy, thì thật quá tốt rồi, mau nghiền chết tất cả chúng ta đi, sau đó ta sẽ sống lại mà vơ vét hiện trường, còn tên cường giả đẳng cấp này nhất định sẽ không thèm để mắt đến đồ đạc trên thân bọn này.

Bất quá để an toàn một chút, hắn thậm chí đã chuẩn bị nuốt luôn nhẫn trữ vật vào bụng.

Chỉ là khiến Lâm Phàm không ngờ đến chính là, mấy gia hỏa này nhìn thấy nam tử ở giữa không trung kia thì liền cúi mình cung kính.

- Tham kiến Quân sư huynh.

- Ừ, các ngươi đang làm gì ở đây, đống máu thịt này là như nào thế? - Quân Vô Thiên bay ở không trung, quan sát hết mọi thứ bên dưới rồi hỏi.

Liễu Nguyệt nhìn thấy Quân Vô Thiên, trong mắt tràn ngập sự ái mộ, đó là người đứng đầu Thập Phong, người có khả năng trở thành trưởng môn tiếp theo nhất trong số các đệ tử nội môn, là tình lữ trong mơ của các nữ đệ tử, thần tượng trong lòng các nam đệ tử.

- Liễu Nguyệt tham kiến Quân sư huynh. - Liễu Nguyệt nũng nịu cất lời, chầm chậm bước ra, dáng người thướt tha như tranh vẽ, một đôi mắt đẹp long lanh đưa đẩy nhìn bóng người trên không trung.

- Muội muội của Liễu sư muội đấy à. - Quân Vô Thiên đáp lời.

- Sư huynh, Liễu Nhược Trần là tỷ tỷ của ta. Lần này ta ra ngoài được các sư huynh đệ đây giúp đỡ hoàn thành nhiệm vụ, nhưng không ngờ sư đệ này nhảy ra đoạt thành quả, còn yêu cầu chúng ta đưa ra hai trăm nghìn mua lại. Phong sư huynh tức quá mới đang lý luận với hắn, thỉnh sư huynh làm chủ giúp chúng ta. - Liễu Nguyệt nũng nịu - Đã thế hắn còn lấy Thiên Tu trưởng lão ra dọa chúng ta, khiến chúng ta phải e dè.

Lâm Phàm cảm giác tình huống này không ổn, cô nương xinh đẹp này chủ động cắn ngược lại mình một miếng, dù hắn không háo sắc nhưng không dám chắc các vị ở đây có bị sắc đẹp mê hoặc hay không.

Hồng nhan họa thủy quả là lực sát thương thật lớn.

Vậy thì có chút khó khăn rồi.

Lúc này ánh mắt Quân Vô Thiên dừng ở trên người Lâm Phàm:

- Ngươi chính là kẻ đã cự tuyệt Thiên Tu trưởng lão, đệ tử ngoại môn Lâm Phàm?

Lâm Phàm bắt đầu vắt não, phải nghĩ ra cách đối phó mới được. Ở trước mặt cường giả mặc dù mình có bất tử đi chăng nữa cũng chả là cái gì, nếu bị đối phương bắt nạt thì phải làm sao?

Tính tình mình xấu như vậy, rất dễ dàng bị hận thù che mắt, đến lúc đó gây ra mưa máu gió tanh, vậy thực không tốt lắm đâu.

- Là ta, thưa sư huynh. - Lâm Phàm nói - Kỳ thật chuyện này…

Hắn vừa định giải thích thì Quân Vô Thiên đã ngắt lời:

- Đưa đồ cho Liễu sư muội đi. - Quân Vô Thiên lạnh lùng nói, ngữ khí thể hiện không cho kẻ khác cự tuyệt - Tuy rằng Thiên Tu

trưởng lão xem trọng ngươi nhưng ta chỉ coi trọng công chính, nếu Thiên Tu trưởng lão biết được cũng sẽ không nói gì.

Lâm Phàm không sợ hãi, không hề dao động, đây chính là cường giả bá đạo sao?

Thật đúng là lần đầu cảm nhận được.

Bọn người Liễu Nguyệt sung sướng nhìn Lâm Phàm gặp họa, ra vẻ giễu cợt, ở trước mặt Quân sư huynh xem ngươi còn có thể làm gì.

Chỉ có ngoan ngoãn đưa đồ ra ra mới là đúng đắn.

Mà giờ phút này Lâm Phàm đang tự hỏi.

Có phải đã đến lúc nên biết điều rồi không?

Mình là loại người dễ dàng biết điều vậy sao? Vấn đề này cần phải nghĩ cho kỹ đã.

Chương 86: Sư huynh chống lưng

Phong Thiêu Vân thấy Lâm Phàm thờ ơ, sắc mặt lạnh lùng:

- Quân sư huynh nói, chẳng lẽ tai ngươi không nghe thấy à?

Hiền tại có Quân sư huynh ra mặt, bọn họ chẳng sợ gì nữa, cứ cho đối phương có quan hệ với Thiên Tu trưởng lão thì đã sao chứ.

Quân sư huynh là người đứng đầu Thập Phong, địa vị cao ngất, giáo huấn một tên đệ tử ngoại môn có gì mà không được, cứ cho là Thiên Tu trưởng lão biết đi nữa cũng chẳng nói câu nào đâu.

Chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, dựa thế mà kiêu ngạo, cũng bá đạo gớm. Nếu muốn lấy cái này để áp chế mình, vậy thì chọn đúng biện pháp rồi, khiến người khác bất đắc dĩ, khiến mình không còn cách nào.

Dựa theo phong cách làm việc của mình, khẳng định là cầm chuỳ đánh đám người này thành bánh thịt, nhưng bây giờ Quân Vô Thiên đang ở đây, khẳng định là không ổn.

Cứ cho là nói quá lên đi chăng nữa thì cũng là khó chiếm được chút ưu thế nào, cho dù chỉ có 1% khả năng nghiền nát đám người này, mình cũng phải thẳng lưng mà nói một câu.

Ta xxx mẹ các ngươi.

Lúc này, Lâm Phàm nhìn về phía Quân Vô Thiên:

- Quân sư huynh, với vấn đề này ta có chút thắc mắc, không biết hỏi một câu có được không?

Quân Vô Thiên hừ lạnh một tiếng, vô cùng oai nghiêm từ trên trời đáp xuống, áp thẳng về phía Lâm Phàm, hắn không ngờ tên tiểu đệ tử ngoại môn này vậy mà dám ngỗ nghịch nói chuyện với hắn, đúng là tìm chết, không cho chút giáo huấn thì hẳn là sẽ không biết trời cao đất rộng là gì.

Đám người Phong Thiếu Vân toát mồ hô hột, tay chân lạnh cóng, Quân sư huynh không hề áp về phía bọn hắn, nhưng tinh thần bọn họ căng thẳng, áp lực thật lớn, như là sắp không chịu nổi vậy.

Lâm Phàm mở to mắt lấy làm lạ, mấy tên này làm gì vậy, làm sao mà tự nhiên kẻ nào cũng như bị dọa sợ vậy, vị sư huynh này không phỉ chỉ hừ một tiếng thôi sao, có gì đâu mà vậy chứ?

Phong Thiếu Vân nhìn thấy Lâm Phàm bình tĩnh vô cùng thì ngạc nhiên trong lòng, không biết xảy ra chuyện gì, tên nhãi này ở dưới uy thế của Quân sư huynh mà sao lại không xảy ra việc gì hết vậy.

Quân Vô Thiên nhăn mày, tình hình trước mắt hắn có chút ngoài ý muốn.

- Hừ!

Lại một tiếng hừ lạnh, giống như sấm chớp giáng xuống, ầm vang rung động.

Chỉ có cường giả mới có khả năng chuyển động yết hầu một chút là có thể bộc phát ra uy thế như vậy.

Lâm Phàm ngẩng đầu, trong lòng có chút kì quái, sư huynh này đang làm gì vậy, chẳng nhẽ cổ họng không khỏe sao?

Quân Vô Thiên mặt không thay đổi, nhưng trong lòng kinh ngạc, cảm giác khó có thể tin tưởng.

Phong Thiếu Vân lặng người, chân bắt đầu mềm ra, bọn họ không chịu nổi khí thế của sư huynh nữa rồi, khí thế này như vô số núi cao đè nặng trên vai họ, linh hồn như rơi vào hầm băng, sự tuyệt vọng ùa đến.

- Hừ!

Ngay sau đó lại là một tiếng hừ lạnh.

- Quân sư huynh, cổ họng ngươi không thoải mái sao? - Lâm Phàm nhịn hồi lâu, cuối cùng không nhịn nổi lên tiếng - Ở quê ta, nếu cổ họng không khỏe, uống nhiều nước một chút sẽ khỏe thôi.

Quân Vô Thiên kinh ngạc, hắn không thể hiểu nổi tên nhãi này sao có thể chịu đựng được khí thế của mình, chẳng lẽ trên người hắn có bảo bối hay bí mật gì đó mà mình không biết?

Lúc này, hắn đột nhiên nghĩ đến một chuyện, mắt lóe ra tia sáng.

Lâm Phàm phát hiện ra ánh mắt hắn lộ ra vẻ tham lam, có dự cảm không hay lắm.

- Đưa đồ cho Liễu sư muội mau! - Quân Vô Thiên không có chỉ rõ ra nhưng cũng thể hiện rằng chỉ cần Lâm Phàm lắm lời thêm một câu là hắn sẽ động thủ ngay.

"Thân bất tử của mình không lẽ còn có tác dụng miễn dịch?" Lâm Phàm biết rõ tên đó dùng khí thế trấn áp mình, nếu không sao bọn Phong Thiếu Vân lại như vừa tắm rửa xong như vậy.

Suy nghĩ một chút, thực sự là có khả năng này, mình tự sát nhiều lần như vậy, nếu không phải có tinh thần miễn dịch, thì sớm đã phát điên rồi.

- Giao ra hay không? - Hiện tại chỉ có hai lựa chọn.

Hiểu rõ thời thế mới là kẻ tài giỏi, giữ lại núi xanh không lo thiếu củi đốt.

Không rét thì lập tức nhào lên, chết rồi thì lại sống lại, còn nếu rét thì mất hết mặt mũi.

Khó lựa chọn vãi đái, đều tại thực lực của mình còn yếu, nếu mạnh hơn một chút, chỉ hơn kém Quân sư huynh có vài bậc cảnh giới, thì đánh một trận cũng được.

Đến lúc đó, mình tuyệt đối không nói hai lời, xoay Lang Nha Bổng rã đối phương thành thịt xay luôn.

Chỉ là bây giờ lại thật đau đầu.

Uỳnh!

Đột nhiên có hai bóng đen từ trên trời giáng xuống, ầm vang một tiếng xung quanh đều chấn động.

Cảnh tượng xảy ra bất thình lình khiến ai cũng trợn mắt há mồm, còn chưa kịp phản ứng, tro bụi bao phủ khiến không ai thấy rõ chuyện gì đã phát sinh.

Sắc mặt Quân Vô Thiên có chút trầm xuống.

Đợi khi tro bụi bay hết, lộ ra hai bóng dáng khổng lồ một cao một thấp, sừng sững đứng đó.

Rống!

Tiếng gầm chấn động trời đất, dọa một đàn chim bay lên, trong phạm vi mười dặm hẳn là một bóng dáng yêu thú cũng không còn.

Lâm Phàm ngẩng mặt nhìn cảnh tượng trước mắt, nuốt nước bọt.

Hắn cảm thấy mình gặp được người quen, thân hình cao ngất kia, hai cánh tay vĩ đại kia, đôi mắt khiến người khác say mê kia, nhất là đám lông như kim châm kia, tất cả kết hợp lại càng làm nổi bật lên sự quý tộc.

- Ma vượn mắt đỏ!

Đây chính là cái con lần trước mình gặp được, mà cái con bên cạnh kia thì có thân hình còn cao gấp đôi cái con mình gặp.

Phong Thiếu Vân nhìn thấy hai con yêu thú cấp cao này, tim bắt đầu đập dồn dập:

- Ma vượn mắt đỏ.

Lúc này Lâm Phàm phát hiện ánh mắt của Ma vượn mắt đỏ đang nhìn mình, hai tròng mắt tỏa ra hyết sắc vô cùng tức giận.

"Không xong rồi, bi cmn kịch rồi." Lâm Phàm nói thầm trong lòng, Ma vượn mắt đỏ này thuộc loại yêu thú cao cấp, đã có trí tuệ. Thời gian trước mình từng tạo ra tiếng nổ không ngừng, ảnh hưởng đến vị đại lão này ngủ đông, cuối cùng bức nó phải dời nhà đi nơi khác.

Hiện tại thế nhưng vô duyên vô cớ gặp phải, hơn nữa đối phương nhìn chằm chằm vào chính mình, hiển nhiên là muốn xử lý mình.

Quân Vô Thiên cau mày nhìn con Ma vượn mắt đỏ nguy hiểm kia, như là muốn cùng đối phương trao đổi một chút, ý bảo mình chỉ đi ngang qua đây thôi, không có ý đối đầu đâu nha.

Lâm Phàm thầm suy xét trong lòng, cảm giác mình có thể biểu diễn, bèn đứng bật ra, chỉ vào con Ma vượn mắt đỏ gặp được lần trước mà quát:

- Nhìn cái gì mà nhìn, nhìn nữa ta móc mắt ngươi bây giờ, ngươi biết vị này là ai không? Đây là Quân sư huynh của ta, các ngươi còn không mau cút, có tin người ta luộc bọn bây luôn không.

Ma vượn mắt đỏ lúc trước hắn gặp vốn đã rất lợi hại, bây giờ nghe được lời này lại dường như rất tủi thân, hướng về phía con Ma vượn mắt đỏ bên cạnh gầm rú, kể lể khổ sở lúc trước mình nhận phải.

Đột nhiên Quân Vô Thiên cảm thấy ánh mắt con Ma vượn mắt đỏ trưởng thành đó hung tàn nhìn về phía mình, trong lòng kinh hãi căm tức nhìn Lâm Phàm:

- Ngươi…

Lời còn chưa nói xong, Ma vượn mắt đỏ trưởng thành đã giơ nắm tay lên trời, hình thành sức mạnh cực đại, lao đến tấn công.

Lâm Phàm nhìn thấy tình huống này không thèm do dự liền vắt chân lên cổ mà chạy:

- Quân sư huynh, sư đệ đi tìm cứu binh giúp ngươi nha. Tự nhiên lại gặp phải hai con yêu thú cấp cao, thật đáng giận…

Chương 87: Vẫn là chưa thể thích gì làm nấy

- Ngươi… - Quâm Vô Thiên chìm trong cơn giận dữ, hắn còn không biết hai con Ma vượn mắt đỏ này đến cùng vì sao mà lại nổi giận như vậy.

Con nhỏ hơn hắn không thèm đặt ở trong mắt, nhưng cái con huyết nhẫn viên trưởng thành kia, không thể nào coi thường được.

Trong nháy mắt, con Ma vượn mắt đỏ trưởng thành kia nhắm thẳng vào Quân Vô Thiên, bùng nổ toàn bộ sức mạnh của nó, đủ để chấn vỡ hư không, một quyền vung ra, bất kì cương khí nào cũng không thể chống đỡ nổi.

Liễu Nguyệt nhìn đến phát ngốc, bị Phong Thiếu Quân kéo tay:

- Liễu sư muội, chúng ta mau đi thôi!

Đối với Phong Thiếu Vân mà nói, tình huống hiện giờ không nằm trong khả năng xử lý của họ, hai con Ma vượn mắt đỏ này thuộc về loại yêu thú cao cấp, chỉ cần bất kỳ một trong hai con đều có thể đập nát bọn họ.

Mà lúc này, Ma vượn mắt đỏ thú lúc trước từng có thù oán với Lâm Phàm nổi giận gầm lên một tiếng, bay thẳng về phía Lâm Phàm mà đuổi giết.

Lâm Phàm chạy nhanh vcđ, không ngờ tình hình lại thay đổi như vậy, ông trời tích cmn cực ghê, cứu binh từ trên trời rơi xuống, hắn vốn đối với Ma vượn mắt đỏ từng có chút ý kiến, bây giờ thì nửa điểm cũng không có.

Ân oán của chúng ta xóa bỏ hết nha…

Uỳnh! Uỳnh!

Mặt đất ầm ầm rung chuyển, trận uýnh lộn này quả là kịch liệt. Nhưng ngay lúc hắn quay đầu lại định hóng hớt một chút thì bị dọa cho trợn tròn mắt, không ngờ được con Ma vượn mắt đỏ thú kia vậy mà lại hướng về phía hắn mà đuổi giết.

- Cái tình huống quái gì vậy, đây là muốn làm gì chứ? - Lâm

Phàm kinh hãi, hắn không ngờ Ma vượn mắt đỏ này lại hẹp hòi như vậy.

- Phế vật, quả nhiên là phế vật, Quân sư huynh cái gì chứ, còn bảo là đứng đầu Thập Phong, thế mà có mỗi hai con Ma vượn mắt đỏ cũng không ứng phó nổi, còn để một con chạy đến tìm mình, gây họa cho một đóa hoa nhỏ như mình đây, đúng là mất hết mặt mũi.

Đột nhiên một giọng nói khấp khởi vui mừng vang lên bên tai Lâm Phàm.

Bọn người Liễu Nguyệt cuống cuồng chạy một mạch, mặt lộ vẻ hoảng sợ:

- Các sư huynh, con Ma vượn mắt đỏ này chỉ bám theo Lâm Phàm, chúng ta rời đi nơi khác thôi, để hắn dẫn con vượn này tách khỏi chúng ta.

Phong Thiếu Vân trong lòng mừng rỡ, hắn cũng không biết vì sao Ma vượn mắt đỏ không đuổi theo bọn hắn, chỉ đuổi theo tên tiểu tử kia, hắn là đã gây ra quá nhiều chuyện xấu đến mức người người oán trách.

Lâm Phàm khó chịu trong lòng, lũ khốn kiếp này, vậy mà còn dám sung sướng khi người gặp họa, ông đây không hại chết các ngươi liền đổi họ thành họ các ngươi.

Sau đó sắc mặt đại biến, lộ ra sự hoảng sợ:

- Sư huynh, sư tỷ, ta sợ lắm, đừng bỏ mặc ta. - Hắn thay đổi đường đi, lao thẳng lại phía bọn Phong Thiếu Vân.

- Ngươi dám lại đây ta giết chết ngươi. - Phong Thiếu Vân kinh hãi, căm tức nhìn Lâm Phàm, hắn không ngờ tên nhãi này vậy mà dám dẫn Ma vượn mắt đỏ đến thật.

Nếu như bị Ma vượn mắt đỏ nhắm trúng thì đúng là bi kịch, sợ rằng ngay cả chết thế nào cũng không biết được.

Liễu Nguyệt bị dọa đến hoa dung thất sắc.

- Sư huynh cứu mạng… - Lâm Phàm đâu có quan tâm chuyện đó, Quân sư huynh giờ cũng không ở đây, có chuyện gì cứ đổ lỗi hết cho Ma vượn mắt đỏ, mình sợ cách đếch gì nữa.

Uỳnh!

Ma vượn mắt đỏ nổi giận gầm một tiếng, hay tay đập mạnh lên mặt đất, cuộn thành một sức mạnh cực đại lan tỏa khắp bốn phương tám hướng.

Thân thể Lâm Phàm không vững, trực tiếp bị lực lượng này đánh trúng, cả ngươi bay về phía một sư huynh, đồng thời còn vung Lang Nha Bổng trong tay, sợ hãi gào to:

- Sư huynh, cẩn thận.

Sư huynh kía quay phắt đầu lại, khi nhìn thấy cảnh đó sắc mặt đột nhiên đại biến:

- Ngươi đừng tới đây…

Ầm!

Lâm Phàm vung tay lung tung như thể không hề cố ý, Lang Nha Bổng trực tiếp tiếp xúc thân mật với mặt sư huynh kia.

Sư huynh xong đời!

Phong Thiếu Vân đen mặt:

- Ngươi…

Lâm Phàm khóc lóc kể lể:

- Sư huynh, ta thực sự không cố ý. - Sau đó là biểu tình phẫn nộ - Tất cả đều là do Ma vượn mắt đỏ, nếu không phải nó, sư huynh cũng không phải chết, thật đáng giận, ta phải liều mạng với con súc sinh này.

- Không được, ta không được liều, ta không thể chết uổng được, ta phải trở nên lớn mạnh hơn, sau này mới có thể trả thù cho sư huynh được.

Phong Thiếu Vân nghe được lời này, máu nghẹn trong lồng ngực suýt nữa thì phun hết ra ngoài, mặt ngươi còn có thể dày hơn được nữa không.

Liễu Nguyệt nhìn Ma vượn mắt đỏ đang đuổi theo sát nút, sắc mặt trắng bệch:

- Sư huynh, dẫn ta theo với…

Phong Thiếu Vân cũng là người có tu vi cao nhất ở đây, bây giờ

Ma vượn mắt đỏ đang theo sát không rời, nếu mang theo Liễu Nguyệt, tất nhiên tốc độ sẽ chậm lại rất nhiều, lại càng là vướng víu.

Nhất là cái tên nhãi này, Ma vượn mắt đỏ rõ ràng là tìm hắn, vậy mà hắn lại đem nó dẫn lại đây, đúng là đáng ghét đến cực độ.

Mà bên cạnh Liễu Nguyệt còn không ít nam đệ tử vẫn đang do dự trong lòng, tên này tuyệt đối sẽ không theo đám bọn hắn, nếu phân tán chạy đi, nhất định có thể chạy thoát.

- Sư muội, bảo trọng.

Sau khi đã do dự xong, mấy nam đệ tử cúi gằm mặt chạy về các hướng khác nhau, hiển nhiên không có ý định cùng đường với bọn Liễu Nguyệt.

Liễu Nguyệt thấy vậy, giận dữ rống lên:

- Các ngươi dám bỏ mặc ta, trở về ta sẽ nói với tỷ tỷ, lúc đó xem các ngươi làm thế nào.

Nàng không ngờ trong lúc này, những nam nhân từng nịnh nọt nàng vậy mà lại bỏ rơi nàng.

Phong Thiếu Vân cắn răng, cũng chuẩn bị rút lui, vứt bỏ Liễu Nguyệt.

Đúng lúc này, một tiếng gầm giận dữ từ phương xa truyền đến.

Ma vượn mắt đỏ vốn đang đuổi theo bọn họ, đột nhiên tạm dừng lại, đôi mắt màu máu của nó chăm chú nhìn về phía xa, sau đó nó nhảy lên, đánh về phía ngược lại.

- Cái quái gì vậy, sao lại không đuổi theo nữa rồi? - Lâm Phàm chửi thề trong lòng, cơ hội tốt như vậy chẳng lẽ cứ thế mất trắng hay sao?

Phong Thiếu Vân nhìn thấy cảnh đó, tuy không biết vì sao nhưng vẫn nhẹ nhàng thở phào, căm tức nhìn Lâm Phàm:

- Ngươi, cái đồ khốn kiếp này…

Lâm Phàm run run:

- Không liên quan đến ta, ta cũng không biết huyện này là thế nào.

Mà các đệ tử lúc trước bỏ mặc Liễu Nguyệt kia cũng trở lại, vô cùng xấu hổ nhìn Liễu Nguyệt:

- Liễu sư muội, bọn ta…

- Cút. - Liễu Nguyệt còn chưa hết hoảng sợ, căm tức nhìn bọn họ - Ở thời khắc như thế này mà các ngươi lại bỏ mặc ta, sau này ta không muốn nhìn thấy các ngươi nữa.

Mấy ngươi liếc nhau, gật gật đầu rồi ôm quyền rời đi.

Lâm Phàm nhìn về phương xa, chỗ đó giống như bị đánh sụp, bụi mờ mịt vô cùng bất thường, xem ra cái vị Quân sư huynh kia giao chiến với Ma vượn mắt đỏ không đơn giản chút nào.

Mình tốt nhất nên nhanh chóng trở về tông môn, ở bên ngoài nguy hiểm quá đi mất, không nói hai lời, rút lui vẫn là diệu kế.

Mấy ngươi này hôm nay hẳn là không giết nổi, nhất là phong Thiếu Vân kia, thực lực còn cao hơn mình vài cảnh giới, giết không chết cũng phiền.

Vẫn là chưa thể thích gì làm nấy.

Trở về tông, không tăng được tu vi lên thì nhất quyết không làm gì khác.

…

Quân Vô Thiên không muốn cùng Ma vượn mắt đỏ trưởng thành này đánh tiếp, trực tiếp đạp nát hư không, định đưa cả người tiến vào trong đó, nhưng trong nháy mắt bị một chưởng khổng lồ ngăn lại, đập nát không trung, mạnh mẽ kéo Quân Vô Thiên ra.

- Đáng giận… - Quân Vô Thiên có tu vi kinh người, nhưng Ma vượn mắt đỏ này là hậu duệ của hung vượn thời cổ, huyết mạch cao quý, yêu thú bình thường không thể nào so sánh cùng được.

- Ma vượn mắt đỏ, ngươi nhất định muốn cùng ta quyết một trận tử chiến mới được sao? - Quân Vô Thiên lạnh giọng, loại yêu thú đẳng cấp cao này đã có trí tuệ, nếu cứ nhất định phải tàn sát đến thương vong, tuy mình có thể giết chết nó, nhưng bản thân cũng sẽ có kết cục không hay ho gì.

Nhất là hắn cũng không thể hiểu nổi Ma vượn mắt đỏ trưởng thành tại sao lại xuất hiện ở đây làm gì.

Chuyện này thật không bình thường.

Chương 88: Không biết xấu hổ

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Viêm Hoa Tông, sơn môn.

Một đường cuống cuồng, cuối cùng cũng đến Viêm Hoa Tông, hắn không khỏi nhẹ nhàng thở phào. Lần này ra ngoài vốn dĩ có thể tự cho mình điểm mười, nhưng không ngờ đến trên đường trở về lại gặp phải chuyện này, ngược lại lại là khiến mình gặp phải một ít phiền toái.

Liễu Nguyệt và vài tên ngốc kia hắn không sợ chút nào, nhưng mấu chốt là Quân Vô Thiên đáng để bó tay kia, quá mạnh, mạnh đến nỗi dù hắn có huy động hết mọi tế bào não cũng không nghĩ ra cách gì ứng phó.

"Thân bất tử" tuy rằng rất mạnh, nếu như lúc đó liều chết cùng đối phương thì khẳng định sau này không thể quay về tông môn nữa, như vậy về sau cũng tổn thất khá nhiều.

Bởi vậy chi bằng đánh cược một phen, trở về tông môn xem xét tình huống.

- Đồ nhãi ranh, ngươi dám hại ta.

Ở phương trời xa, dòng lũ quay cuồng, Quân Vô Thiên phí sức chín trâu hai hổ cuối cùng mới có thể thoát khỏi sự dây dưa của Ma vượn mắt đỏ.

Loại chuyện như này, trong lòng hắn không cam tâm. Một tên đệ tử ngoại môn nhỏ bé cũng dám hãm hại hắn, uy nghiêm sau này của hắn vứt đi đâu.

Sởn tóc gáy!

Lâm Phàm bất chợt nuốt nước bọt, chẳng nhẽ đám người đó dám làm gì mình ngay giữa cửa Tông môn sao?

Hắn không tin!

- Quân sư huynh, chuyện này nhất định là hiểu lầm thôi. - Ánh mắt Lâm Phàm chăm chú nhìn phía xa, có chút bất đắc dĩ, tên này có phải có bệnh không vậy, chuyện này thực sự là hiểu con mẹ nó lầm, còn muốn ta nói thế nào chứ?

Nếu không phải thực lực ông đây kém ngươi quá nhiều, chắc chắn sẽ dạy dỗ lại ngươi cách làm người.

Viêm Hoa Tông mặc dù có tình thương, nhưng với địa vị này của Quân Vô Thiên, đúng là có thể vô pháp vô thiên, ngay cả một số trưởng lão, cũng đều bưng lấy bàn chân thối của hắn mà quỳ liếm.

Quý tộc đấu với điêu dân, chỉ cần không mù thì ai cũng biết nên đứng về phía nào.

- Quân sư huynh, tên nhãi này chính là tiểu nhân bỉ ổi, nếu không phải hắn dẫn Ma vượn mắt đỏ tới, Trần sư huynh cũng không có mất mạng. - Phong Thiếu Vân đứng bên cạnh Quân Vô Thiên căm phẫn nhìn Lâm Phàm, hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn Lâm Phàm.

Ánh mắt Liễu Nguyệt lạnh lùng nhìn Lâm Phàm:

- Quân sư huynh nên vì tông môn mà thanh lý môn hộ, chém chết hắn đi, để trừ hậu họa về sau.

Sát ý!

Lâm Phàm cảm nhận thấy sát ý rõ ràng, tên kia thực sự là muốn giết chết mình.

Một vài đệ tử giữ cửa ở tông môn nhìn thấy tình huống này, một loạt đều cúi đầu, ngay cả thở mạnh cũng không dám, sợ liên lụy đến bản thân.

Đồng thời họ cũng không biết đệ tử kia đã gây ra chuyện gì mà khiến nhiều người tức giận thế này.

Lâm Phàm nhíu mày, ngẩng đầu chăm chú nhìn hư không:

- Các ngươi đây có phải là muốn giết chết ta ngay tại cửa tông môn không? Các ngươi không sợ bị bên trên trách phạt xuống hay sao?

- Nực cười, Quân sư huynh thanh lý môn hộ, Tông môn sao lại trách phạt chứ, ngươi tự xem trọng mình quá rồi đấy. - Liễu Nguyệt

lạnh lùng khinh thường - Quân sư huynh thân phận tôn quý, đứng đầu Thập Phong, có quyền sinh quyền sát, cái loại kiến cỏ như ngươi há có thể tưởng tượng nổi.

Bắt nạt người khác, bắt nạt người quá trớn.

Lâm Phàm trong lòng nổi giận, bọn người này miệng thật thối, ông đây sẽ nhớ thật kỹ trong lòng, sau này nhất định đừng để rơi vào tay ta, nếu không ta nhất định sẽ gõ nát miệng các ngươi.

- Ngươi cho rằng cứ quay về Tông môn thì có thể tránh được một kiếp này sao, Quân Vô Thiên ta thân là người đứng đầu Thập Phong, có trách nhiệm thanh lý môn hộ, quỳ xuống cho ta. - Quân Vô Thiên nhìn Lâm Phàm, ánh mắt không chút gợn sóng, trong mắt hắn, đệ tử này ngay cả con kiến cũng không bằng, tùy tiện nhấc tay cũng có thể đập chết.

Các đệ tử xung quanh cảm nhận được hơi thở này thì đều cúi đầu, đứng đầu Thập Phong là vị trí mà bọn họ có cố gắng cả đời cũng không leo lên được, ai nấy lạnh run, im lặng đến nỗi cái kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy được.

Mà lúc này, chỉ có mỗi Lâm Phàm vẫn nhìn thẳng vào không trung, trong lòng rất tò mò, Quân Vô Thiên này với Quân Vô Vô có cái quan hệ gì vậy?

Thấy người này còn thờ ơ, Liễu Nguyệt lạnh lùng nói:

- Tai ngươi có vấn đề à, Quân sư huynh nói ngươi quỳ, ngươi còn dám không quỳ, ngay cả con kiến còn biết cầu xin, ta thấy ngay cả kiến ngươi cũng không bằng.

- Mỗi câu mỗi chữ đều gọi ta là kiến, thật khiến người khác khó chịu. Liễu Nguyệt ngươi chẳng qua cũng chỉ là chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, loại như ngươi đến lúc hết thời thì xem ta có cầm chùy rã ngươi thành thịt vụn không. - Lâm Phàm tiến lên một bước, vác Lang Nha Bổng, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn hư không - Đứng đầu Thập Phong, Quân sư huynh cũng chỉ thế mà thôi. Người có thể chết nhưng không thể chịu nhục, Lâm Phàm ta tự biết mình không phải đối thủ của các ngươi, nhưng ta cũng không sợ các ngươi.

- Ngươi… - Liễu Nguyệt lạnh lùng trừng mắt, nàng không ngờ tên nhãi này đã chết đến nơi rồi mà còn nói khoác không biết ngượng mồm.

Quân Vô Thiên cười lạnh một tiếng, cũng không nói thêm gì, trực

tiếp nâng tay lên, không làm động tác dư thừa, trong không trung xuất hiện một bàn tay vô hình khổng lồ, mang theo uy thế không gì sánh kịp, tràn đầy sát khí đánh xuống người Lâm Phàm.

Đối mặt với đe dọa, hắn không sợ, đối mặt với kẻ mạnh, lòng hắn lặng như nước.

Một khi đã vậy, thì tới thôi.

- Tới đi, ngươi nghĩ rằng ta sẽ sợ các ngươi sao? - Lâm Phàm nhìn chằm chằm vào bàn tay khổng lồ mang theo uy thế cường đại trong không trung kia, góc áo phần phật bay lên.

Liễu Nguyệt nhếch mép cười đắc ý, Quân sư huynh cuối cùng cũng ra tay rồi.

Để cô ta chờ xem, lát nữa tên nhãi mạnh miệng này sẽ biến thành một khối thi thể lạnh lẽo.

Nhưng đột nhiên.

Trời đất giống như cô đọng lại, bàn tay khổng lồ của Quân sư huynh tự dưng biến mất.

Một hơi thở dồi dào khí thế từ bên trong tông môn truyền ra.

Khi còn chưa ai kịp phản ứng, một bóng người đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Các đệ tử, bao gồm Quân Vô Thiên, tất cả đều cung kính cúi người:

- Tham kiến Thiên Tu trưởng lão.

- Ừ. - Thiên Tu trưởng lão đứng thẳng người trong không trung, râu dài buông xuống, nhẹ nhàng đáp lại một tiếng. Mọi người đều im lặng, khi Thiên Tu trưởng lão còn chưa mở miệng thì không ai dám nói lời nào.

Trưởng lão đứng đầu tông môn, kệ cho Quân Vô Thiên có đứng đầu Thập Phong đi nữa, một khi chưa trở thành Tông chủ tông môn, thì cũng chỉ có thể cúi đầu cung kính.

- Đệt con mẹ nó, làm ta sợ muốn chết. - Hồi nãy vừa mới cứng được một phen đột nhiên lại an toàn, con trym nhỏ bé của hắn đập thình thịch.

Thiên Tu trưởng lão, Lâm Phàm ta cho ngươi hai tay 666..., đến thực đúng lúc.

Có điều hiện tại có chút im lặng, lại khiến Lâm Phàm hơi kinh ngạc, đã đến đây rồi thì phải nên nói gì đó chứ nhể?

Ngay lúc Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn về phía đối phương, lại phát hiện ánh mắt Thiên Tu trưởng lão có tia không thích hợp.

Ánh mắt này nói như thế nào nhỉ, giống như là có vô vàn hàm ý bên trong.

Trong đó có một chút hắn hiểu được.

"Ngươi gây ra chuyện lớn, chỉ có ta mới có thể cứu ngươi, bây giờ ngươi đã biết có một ngọn núi lớn để dựa vào là quan trọng thế nào chưa?"

"Trong lòng ngươi còn chưa rõ sao?"

Người khác đều nhìn sắc mặt mà làm việc, nhưng Lâm Phàm lại có một loại thiên phú, đó là xem ánh mắt để làm việc, chỉ cần ánh mắt ngươi nhìn về phía ta, ta liền có thể hiểu rõ ngươi muốn nói gì với ta.

Tình huống hiện tại làm Lâm Phàm có chút câm nín, ông già này đang muốn mình phải lựa chọn.

Chỉ sợ có người còn nhớ chuyện lần trước.

Mình quyết đoán cực tuyệt người ta, đã nghiêm trọng hủy hoại mặt mũi của Thiên Tu trưởng lão.

Nhưng giờ bản thân gặp phải chuyện nguy hiểm này, chẳng nhẽ lại vứt hết mặt mũi, quay lại sao?

Mình vốn có tiếng nhất ngôn cửu đỉnh, một khi đã nói ra tuyệt đối không nuốt lời.

Nhưng đây lại là tình huống đặc thù.

Không cần mặt mũi cũng được, giờ đã ăn quả đắng của việc không có chỗ dựa, coi như ngã một lần, có thể nhận thức được sai lầm của bản thân cũng đã là một thanh niên tốt rồi.

Lưu Bị còn ba lần đến mời, người ta cũng đã mời mình hai lần rồi, cũng không khác là mấy. Làm người không thể quá cao ngạo, tỏa

sáng quá mức cũng là cái tội.

Thiên Tu trưởng lão đã đối với mình nhớ mãi không thể quên, mình còn nói được gì.

Giờ khắc này phát sinh cảnh tượng khiến mọi người shock cmnl.

Lâm Phàm tiến lên, nói thật lớn như sợ người khác không nghe thấy:

- Đệ tử Lâm Phàm bái kiến sư phụ.

Thiên Tu trưởng lão vốn chẳng có biểu tình gì, lại lộ ra nụ cười bình thường khó gặp, khẽ gật đầu, trẻ nhỏ dễ dạy:

- Ngươi đã thành tâm bái sư như vậy, ta sẽ nhận ngươi làm đệ tử chân truyền.

Lâm Phàm: …

Không biết xấu hổ.

…

Chương 89: Nam nhi nói là phải làm

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Nguồn: truyenyy.com

Những đệ tử vây xem phía xa kia nghe thấy lời này thì kinh hãi. Đây là Thiên Tu trưởng lão khi hóa rồng khi ngao du chân trời góc bể. Bái được người này là sư phụ, khẳng định sau này địa vị ở tông môn chẳng khác nào nước lên thì thuyền lên, chính là sự tồn tại khiến ai cũng phải ghen tị.

Mặt Phong Thiếu Vân biến sắc, hắn không nghĩ là mọi việc sẽ trờ thành thế này.

Thiên Tu trưởng lão thể nhưng lại chính miệng đồng ý, vậy là Quân sư huynh trở thành người không tự lượng sức mà dám gây phiền phức với tên tiểu tử này.

Liễu Nguyệt còn một vài lời muốn nói, nhưng yết hầu giống như bị ai đó bóp chặt như bị mắc xương trong cổ, trong lòng không phục, không cam tâm, nhưng cũng có hơi hối hận.

Có lẽ cũng chẳng nghĩ đến, loài giun dế bị nàng ta coi thường trước đây trong tích tắc lại trở thành một người nàng ta không thể nào vươn tới.

Thay đổi như vậy khiến nàng ta không thể thích ứng được.

Thiên Tu trưởng lão gật đầu:

-Nghi lễ bái sư sẽ cử hành sau ba ngày nữa. - Nói xong liền rời đi, ông ta cũng chẳng để ý chuyện này, bởi vì trong tông môn không ai dám động đến đệ tử của mình.

Cho dù ở bên ngoài đi chăng nữa thì cũng không có người dám trắng trợn gây chuyện.

- Sư phụ, đi cẩn thận. - Lâm Phàm cười đến xán lạn, sau đó ánh mắt rơi vào hư không. Thân phận thay đổi trong phút chốc như này khiến hắn không thích ứng kịp.

Nhìn mấy tên kia như ăn quả đắng, tâm tình Lâm Phàm không biết vì sao lại trở nên vô cùng khoái chí, trong lòng nảy lên một loại cảm giác sung sướng khó nói nên lời.

Hắn vung Lang Nha Bổng quét một vòng, chỉ vào khoảng không:

- Con này, mày vừa nói ai là con kiến cơ, mau ra đây xem ta có đập cho chết không. Dám nhục mạ ta là con kiến chính là nhục mạ sư phụ của ta, nhục mà Thiên Tu trưởng lão. Thân là đệ tử của sư phụ, ta phải có trách nhiệm giáo huẩn ngươi một trận.

- Đi ra đây!

Một khi thắng thế liền tỏ ra kiêu ngạo, mặc dù làm vậy có chút trơ trẽn nhưng Lâm Phàm hắn nghẹn khuất trong lòng đã lâu, lúc này tất nhiên phải bùng phát hết ra ngoài.

Liễu Nguyệt đứng yên một chỗ, sắc mặt trắng bệch, miễn cưỡng mỉm cười:

- Lâm sư huynh...

- Ai là sư huynh của ngươi? Trong mắt ngươi có xem ta là sư huynh sao? Còn nữa, thu lại cái mặt loz tội nghiệp đấy đi, ta cũng không phải là mấy thằng ngốc kia, thấy ngươi một cái là ngu người. - Lâm Phàm mắng.

Bọn người Phong Thiếu Vân vừa nghe thấy lời này sắc mặt liền trở nên cực kì khó coi. Tên này chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, nhưng không thể làm gì..

Liễu Nguyệt nổi cơn giận dữ, nàng ta không thể nhịn được nữa:

- Ngươi đừng tưởng rằng ngươi đã bái Thiên Tu trưởng lão làm sư phụ thì có thể không coi ai ra gì, Liễu Nguyệt ta đây cóc thèm sợ ngươi.

- Vậy được, ngươi ra đây, xem ta có băm ngươi thành bánh thịt không. - Lâm Phàm vung vẩy Lang Nha Bổng trong tay.

Liễu Nguyệt không dám đi ra, trốn phía sau Quân Vô Thiên. Nàng dám tức giận mắng Lâm Phàm cũng bởi vì có Quân sư huynh, càng vì tỷ tỷ mình là Liễu Nhược Trần.

Tuy nàng biết không ai dám làm gì mình, nhưng đối mặt với tên này trong lòng nàng cũng không có mấy phần chắc chắn.

Quân Vô Thiên trái lại không ngờ là Thiên Tu trưởng lão sẽ đi qua đây, cũng không nghĩ đến việc trưởng lão sẽ thu tên tiểu tử này làm đồ đệ. Đã vậy còn là đệ tử chân truyền, sau này sẽ được kế thừa y bát.

- Lâm sư đệ, việc này bỏ đi. - Quân Vô Thiên cất lời, cực kỳ ra dáng đạo mạo uy nghiêm.

Hắn tuy rằng đứng đầu Thập Phong, ở tông môn cũng có địa vị tương đối cao. Nhưng nếu phải so sánh với Thiên Tu trưởng lão, hắn cũng chẳng khác nào tên tiểu tử trước mắt là bao.

Năm đó khi hắn nhập tông, Thiên Tu trưởng lão đã là trưởng lão đứng đầu, địa vị cao nhất tông môn. Mình tuy đã trưởng thành như ngày hôm nay cũng không dám động thủ làm càn.

Đây là do thực lực chênh lệch quá lớn, bản thân hắn khi đối mặt với trưởng lão đứng đầu như vậy cũng nảy sinh một loại cảm giác bất lực sâu sắc.

Nhưng trải qua chuyện này rồi, ấn tượng của hắn đối với Thiên Tu trưởng lão đã giảm xuống tận đáy. Những chuyện hôm nay đều được hắn khắc ghi trong lòng.

- Bỏ cái gì mà bỏ. Ngươi là ai chứ, ngươi nói bỏ qua thì bỏ qua sao? Không phải mới vừa rồi còn định luộc ta sao, bây giờ ta đứng ở đây chờ ngươi, đến giết ta đi. - Lâm Phàm tiến về phía trước, đứng lại một chỗ. Nhìn dáng vẻ của hắn, thực rất giống như sẵn sàng đứng chờ người ta đến đánh chết.

Hiển nhiên là hắn không muốn để việc này chấm dứt đơn giản như vậy.

Hắn muốn làm rõ sự tình, hôm nay nhất định phải có một người đứng ra nhận sai. Nếu không, việc hôm nay đừng hòng xong nhanh như vậy.

Phong Thiếu Vân lạnh lùng:

- Ngươi, tiểu nhân quá đắc chí rồi.

Lâm Phàm bình tĩnh ra mặt:

- Đúng vậy đó. Ngươi nếu biết rõ vậy còn hỏi ta làm gì? Có bản lĩnh thì cũng đi tìm một sư phụ về bao che cho ngươi đi. Có điều, ta nhìn bộ dạng ngươi loser đến như này chắc cũng chả tìm nổi đâu.

Một lời nói ra đả kích tâm trạng sâu sắc. Phong Thiếu Vân ôm ngực, cảm thấy lồng ngực nặng nề khác thường, giống như có một ngụm máu tươi mắc kẹt bên trong.

Quân Vô Thiên vung ống tay áo, tưởng như hắn cứ thế mà rời đi, không ngờ bước chân vừa nhấc lên lại đột nhiên dừng lại.

Lâm Phàm lớn giọng:

- Muốn chạy chứ gì? Co vòi thì cứ nhận đi, làm gì có ai coi thường ngươi đâu. Cái gì mà đừng đầu Thập Phong, đến cả dũng khí đánh chết ta cũng không có, tu luyện lâu như vậy hóa ra đều là tu luyện uổng phí.

- Ngươi… - Quân Vô Thiên đã đắn đo rất lâu, nhưng hắn cũng không nhịn nổi nữa. Hắn mà lại bị một tên đệ tử ngoại môn nhỏ như kiến lăng mạ nhục nhã như vậy.

Hắn là qua hôm nay chuyện này sẽ truyền khắp ra ngoài.

- Ngươi cái gì mà ngươi? Đến, đánh đi, một chưởng là cam đoan làm ta mất mạng. - Lâm Phàm cứ thế phanh ngực áo ra, lại còn lấy tay chỉ chỉ vẽ vẽ trên lồng ngực một vòng.

Các đệ tử chung quanh hai mắt nhìn nhau.

Cảm giác Lâm sư huynh này, thật sự quá dũng mãnh rồi.

Ban đầu bị áp chế, sau đó cục diện thay đổi, mọi chuyện dường như đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn. Hắn trực tiếp đối đầu với Quân sư huynh, dũng khí thế này làm cho người khác phải kính nể. Trước đây chưa từng thấy đệ tử nào dám thản nhiên khiêu khích Quân Vô Thiên như hắn vậy.

Đối với Lâm Phàm mà nói. dù sao trước đây cũng đã đắc tội rồi, bây giờ đắc tội thêm chút thì có sao.

Bản thân mình cũng gánh không ít thù hận rồi.

Lúc trước là hắn bị áp chế, bây giờ đổi ngược lại, nhất định phải chế nhạo một phen.

Quân Vô Thiên từ trên cao đáp xuống, sắc mặt âm trầm đáng sợ, cấp tốc đi về phía Lâm Phàm. Vừa đi hắn vừa nói:

- Được lắm, ngươi nói ta không dám đụng đến ngươi, vậy ngươi dám đụng vào ta sao?

Ngôn ngữ bá đạo lớn tiếng chất vấn.

Hắn vừa dứt lời thì đột nhiên

Rầm!

Đầu Quân Vô Thiên đỡ lấy một đòn mạnh mẽ của Lang Nha Bổng.

Có điều tu vi của tên này cao quá, thân thể quá mạnh, Lang Nha Bổng đập vào không những không thể đả thương hắn ngược lại còn bị nứt một chút. Mặc dù Lâm Phàm có chút đau lòng, nhưng chuyện này không quan trọng.

- Nói làm liền làm, đây mới là nam nhân chân chính. Chính miệng ngươi yêu cầu, vậy thì ta sẽ tận tay thỏa mãn ngươi. - Động tác của Lâm Phàm liên tục tựa mây bay nước chảy, không chút ngắc ngứ.

Đệ tử xung quanh há to miệng, ngáo ngơ hết cả nút. Lâm sư huynh dám ra tay thật á.

Bầu không khí tại hiện trường đột nhiên trở nên áp lực.

Liễu Nguyệt chấn kinh.

Phong Thiếu Vân thì trợn mắt há mồm.

Quân Vô Thiên không ngờ tên đệ tử này dám ra tay thật, không thể nhịn được nữa mà tung ra một chưởng. Chỉ là một chưởng này vào thời điểm sắp chạm đến ngực Lâm Phàm, đột nhiên tạm dừng, thả tay xuống.

- Sao thế, lại co vòi rồi? Không dám đánh nữa? - Lâm Phàm thoáng có chút căng thẳng, hắn còn nghĩ Quân Vô Thiên muốn đánh chết mình thật. Có điều là do chính mình tự suy nghĩ nhiều, sau đó hắn cầm tay Quân Vô Thiên đặt lên trái tim mình - Đánh đi, trái tim ở chỗ này này. Đánh ra rồi thì đừng dừng lại, ta cho ngươi cơ hội lại lần nữa, mau đánh ra khí thế phẫn nộ của ngươi đi.

Quân Vô Thiên là người đứng đầu Thập Phong, làm gì có chuyện không dám xuống tay giết người khác. Lúc trước hắn chém giết tam lão Ngự Kiếm Các không chút lưu tình, chỉ là hiện tại hắn lại không có biện pháp nào đối phó với một tên đệ tử.

Chỉ vì đối phương là đệ tử chân truyền của Thiên Tu trưởng lão.

Hiện tại hắn chỉ hận không thể chém chết người trước mặt,

nhưng hậu quả lần này bản thân hắn không thể gánh vác nổi.

Thực lực, hết thảy đều là do thực lực.

Nếu thực lực đạt đến độ cao nhất định, có thể ngồi ăn chung mâm với Thiên Tu trưởng lão, vậy thì hắn còn băn khoăn chuyện này làm gì.

Đáng giận!

Thôi cùng tàm tạm rồi, mặt mũi cũng đã lấy lại được, Lâm Phàm phủi tay Quân Vô Thiên ra, xoay người đi thẳng về tông môn, sau đó dừng lại một chút, quay đầu nhìn đối phương chăm chú:

- Ta đã cho ngươi cơ hội rồi, là tự ngươi không quý trọng. Sau này đừng quá càn rỡ với ta.

Bóng người rời đi càng ngày càng xa, nhưng tiếng nói lại thong thả truyền đến.

- Cái gì mà đứng đầu Thập Phong, cũng chỉ là hạng người luống cuống tay chân mà thôi.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Các đệ tử vây xem đơ hết cmnl.

Chuyện lần, Lâm sư đệ chơi quá đà thật rồi.

Nhưng cũng bá đạo vãi.

Quân Vô Thiên hai tay nắm chặt đứng tại chỗ, gân xanh nổi lên dữ tợn. Nhục nhã, quá là nhục nhã.

Chương 90: Cho mọi người, sau này nhất định phải đuổi kịp ta

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Quân Vô Thiên không rời đi, không ai dám động đậy gì, càng không ai dám lên tiếng.

Phong Thiếu Vân với Liễu Nguyệt đứng ở sau càng không dám làm càn

Tên tiểu tử làm nhục Quân sư huynh trước mặt nhiều người, nếu không tận mắt nhìn thấy thì đánh chết bọn họ cũng không tin.

Không khí lạnh lẽo thấu xương cứ thế bao trùm lên, chân tay mọi người rét run, uy thế của Quân sư huynh bọn họ có thể nhận thức được.

- Láo xược. - Quân Vô Thiên nghiến răng nghiến lợi, hai mắt đỏ ngầu, nổi điên. Nhục nhã hôm nay hắn sẽ ghi nhớ trong lòng, nỗi căm giận trong lòng này nếu không giết người này sẽ khó mà nuốt trôi. Sau đó hắn bay vào hư không, biến mất tại chỗ

Khí thế cũng dần biến mất.

Mọi người đồng loạt thở ra một hơi, sau đó ghé tai nhau thì thầm thảo luận.

Phong Thiếu Vân lạnh lùng nói:

- Tên kia không nể mặt mũi Quân sư huynh trước mặt người khác, sau này sẽ phải trả giá.

Liễu Nguyệt hừ nói:

- Tiểu nhân đắc chí, đến Quân sư huynh mà cũng dám gây sự, thật muốn xem hắn sau này sẽ thảm hại đến thế nào, có quỳ xuống đất cầu xin tha thứ hay không. Thiên Tu trưởng lão che hắn một thời gian cũng không che hắn được cả đời đâu.

- Cuối cùng cũng là Quân sư huynh kế thừa vị trí tông chủ, đến

lúc đó, xem hắn sẽ ra sao.

...

Lúc này, Lâm Phàm đã trở lại nơi ở của mình. Hắn đi trên đường mà con tim cứ đập bình bịch.

Là lấy mạng ra cược để được lên mặt đó, đã đâm lao thì phải theo lao, không thể quay đầu được nữa.

Nhưng cảm giác này thật là sảng khoái, sướng đến như muốn bay cả lên, trym nhỏ cũng muốn ngẩng đầu gào thét.

Nhưng hắn biết Quân Vô Thiên không dám làm gì mình là vì Thiên Tu trưởng lão, lão sư phụ có thể che cho mình một thời gian nhưng không thể che cho mình một đời. Dù sao như vậy là đủ rồi, chỉ cần cho mình một thời gian nhất định, thuần thục đến khi hắn không cần bất cứ sự giúp đỡ nào, đến lúc ấy hắn muốn làm gì thì làm. Ngày đó cũng không còn quá xa nữa.

- Quân Vô Vô, Quân Vô Thiên? - Lâm Phàm thầm nói trong lòng, hắn cảm giác mình chắc nhớ lầm rồi. Lúc ông lão mất cổ họng như thắt lại, không nói ra được chữ cuối cùng mà chỉ lặp lại chữ thứ hai.

Đúng rồi, nhất định là vậy. Phỏng theo hiện trường khi đó, bình thường lúc ai đó sắp chết muốn nói ra hung thủ, không phải là đều nói một nửa tên hung thủ nửa còn lại hồi hộp không nói nên lời sao?

- Quân... Quân... Vô... Thiên. - Lâm Phàm duỗi thẳng tay, giả vờ ngủm củ tỏi, hơi thở ngắc ngứ - Quả nhiên là như vậy, không có chút vấn đề gì..

- Lão già kia là ai, Quân Vô Thiên vì sao muốn giết bọn họ. Trong này nhất định có vấn đề, mình tạm thời không thể lấy Tam Hoàng kiếm ra, hơi đáng tiếc.

- Đù, phòng mình sao giống như bị ai động vào vậy, dọn dẹp sạch sẽ có phải là phong cách của mình đâu. - Lúc này Lâm Phàm nhìn quanh một vòng, phòng ốc được người ta dọn dẹp hết thảy, trong lòng hơi nghi hoặc, là ai tới giúp mình dọn mới được chứ?

- Lâm sư đệ…

Là giọng nói của các sư huynh cắt đứt suy nghĩ của hắn, sau đó hắn đẩy cửa:

- Sư huynh, tin tức của các ngươi nhanh thật, ta vừa trở về thì các ngươi đã biết rồi.

Lã Khải Minh nói:

- Sư đệ, ngươi lần này xuất tông đi nhiều ngày thật, không gặp chuyện gì chứ.

Bọn Trương Long ở bên kia cũng hồi hộp, Lâm sư đệ ra ngoài nhiều ngày như vậy không chút tin tức, trong lòng bọn họ cứ cảm giác sư đệ đã xảy ra chuyện gì rồi. Sau khi biết sư đệ đã trở về tảng đá trong lòng cũng được hạ xuống.

Biểu cảm Lâm Phàm khoa trương nói:

- Việc thì nhiều lắm. Vừa mới ở của tông môn ta đã tát vài cái bôm bốp vào mặt Quân Vô Thiên gì đó, nếu không thì đã sớm trở về rồi. Đều là do việc này làm chậm trễ hết.

Mấy người Lã Khải Minh tạm thời không kịp phản ứng lại, đương lúc chuẩn bị mở miệng lại đột nhiên ngây ngẩn cả người:

- Sư đệ, ngươi vừa nói cái gì? Quân Vô Thiên, là cái tên dã giết Thiên Phong, Quân Vô Thiên ư?

- Không sai, ta đã trở thành đệ tử chân truyền của Thiên Tu trưởng lão. Tên Quân Vô Thiên kia muốn giết ta lại bị ta làm cho nhục nhã trước mặt mọi người. Cũng đều do hắn tự tìm đến cả. Không nói chuyện này nữa, ta mang về vài thứ đồ tốt cho các huynh đây. - Lâm Phàm cười, sau đó nhanh chóng lấy từ trong túi đồ một đống đồ đạc bỏ ra ngoài.

Một đống nhỏ đan dược bày ra trên mặt bán. Những thứ này đều là đan dược Nhân giai, đối với hắn cũng không có nhiều tác dụng. Nhưng với vài vị sư huynh, tác dụng của chúng rất lớn.

Mà thứ trân quý nhất trong đó chính là sáu viên “Kim Tủy đan”.

Sắc mặt Trương Long nhất thời đông cứng:

- Sư đệ, ngươi làm như này là có ý gì?

Lâm Phàm đáp lời:

- Không có ý gì, quà tặng cho các sư huynh đấy thôi.

Lã Khải Minh bốc lên một viên đan dược, nhìn kỹ liền kinh hô

một tiếng:

- Đan dược thượng phẩm Nhân giai, Thú Huyết đan có thể tăng cường khí huyết, là đan dược từ khí huyết ẩn chứa bên trong yêu thú. Đan dược này là cực phẩm Nhân giai, sư đệ, quá quý giá! Đệ cầm lấy mà dùng, hoặc mang đi bán cũng tốt. Cứ đem cho chúng ta như vậy thì lãng phí quá rồi.

Ân Tiểu Thiên tuy rằng cũng trông thấy mà thèm, nhưng cũng biết chỗ đan dược này Lâm sư đệ có được cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Lâm Phàm vờ như không mấy vui vẻ:

- Các huynh có ý gì, khinh thường ta có phải không? Nếu thật sự coi ta là người nhà vậy thì chia đều chỗ đan dược này ra đi.

- Còn nữa, ba ngày sau là diễn ra nghi thức Thiên Tu trưởng lão thu ta làm đồ đệ. Các ngươi nghĩ thử đi, đến lúc đó mấy thứ đan dược này ta muốn bao nhiêu liền có bấy nhiêu, đối với ta không quá quan trọng.

Tuy rằng mọi người đều là người một nhà, nhưng lời nói này lại đả kích người khác theo kiểu chả phân biệt ai với ai.

Người này thật làm cho người ta tức chết.

Lã Khải Minh nhìn dáng vẻ này của Lâm sư đệ liền cảm thấy nội tâm rất khó chịu. Chúng ta thật tâm vì ngươi mà cảm thấy tự hào, nhưng cũng không thể nhân cớ đó mà thương hại chúng ta được.

- Đươc, nếu đây là ý tốt của Lâm sư đệ, vậy thì cứ nghe theo đi.

Lâm Phàm mỉm cười gật đầu:

- Như vậy mới đúng, tu vi của sư đệ đây đã đạt đến Địa Cương cảnh tầng một, các vị sư huynh cũng phải cố gắng thêm một chút. Tránh cho thực lực chênh lệch quá lớn, sau này mang các ngươi ra ngoài cũng khó mà hành động.

- Dừng. - Âm Tiểu Thiên vội vàng ngắt lời - Sư đệ về tán gẫu vài ba câu với chúng ta đã là tốt lắm rồi, chúng ta không cần đệ thương hại.

- Được rồi, chuyện quan trọng bây giờ là lọ đan dược này. - Lâm Phàm mở nắp bình đổ đan dược ra, phân cho mỗi người một viên.

Chỉ là, Lâm Phàm còn chưa kịp mở miệng, thần sắc Trương Long đã thay đổi mãnh liệt. Hắn đứng phắt dậy:

- Đây là Kim Tủy đan dược phụ trợ cấp thượng phẩm Huyền giai. Có thể tẩy tủy phạt cốt, loại trừ hết tạp chất trong cơ thể, đẩy tốc độ tu luyện lên cực nhanh. Tuy rằng chỉ là đan dược thượng phẩm Huyền giai, nhưng so với một số đan dược Địa giai còn trân quý hơn - Nói xong hắn lập tức xua tay - Không được, thứ này quả thực quá quý trọng, sư đệ vẫn nên giữ cho mình thì tốt hơn.

Bọn Lã Khải Minh tất nhiên cũng bị loại đan dược này làm cho kinh sợ. Kim Tủy đan là dược mà loại đệ tử trình độ như bọn họ không có khả năng đụng đến, dù có là đệ tử nội môn cũng khó mà có được.

Thực sự quá quý giá.

Thể chất một người từ khi sinh ra đã cố định, nếu muốn sửa đổi chỉ có thể dựa vào đan dược hoặc là công pháp.

Nhưng mặc kệ là loại nào, tất cả đều vô cùng trân quý. Chỉ dựa vào một viên đan dược này cũng có thể biến một nam tử gầy trơ xương trong nháy mắt trở thành một đại hán tử thân thể cường tráng.

Đó chính là sự thay đổi khiến tư chất tăng vọt.

Lâm Phàm mở lời:

- Được rồi, các sư huynh đừng từ chối chuyện này nữa, Kim Tủy Đan ta đã dùng rồi. Còn thừa sáu viên, ta đưa các huynh năm viên, mau chóng dùng đi.

- Còn nữa, ngàn vạn lần không thể đồn thổi ra ngoài, dù sao ta giữ nó trên người cũng là giữ tai họa.

Lã Khải Minh nghe nói vậy, trong lòng đánh động một tiếng. Hắn cũng mơ hồ phỏng đoán được vài chuyện. Lai lịch của đan dược kia e rằng không hề quang minh chính đại. Lâm sư đệ ra ngoài chuyến này, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Đến cả Hoàng Phú Qúy cũng cảm động muốn khóc, hắn thật sự không nghĩ đến bên trong tông môn mà vẫn còn có chân tình như vậy.

Lâm sư đệ thế nhưng lại lấy đan dược trân quý như vậy đem cho

bọn họ, thế này con tim hắn chịu sao thấu.

Cuối cùng các vị sư huynh đều cầm đan dược trong tay, đồng thời ánh mắt nhìn về phía Lâm Phàm cũng thay đổi, không còn giống với trước đây.

Bị nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm như vậy Lâm Phàm có chút không được tự nhiên.

- Các sư huynh, mau chóng dùng đi. - Lâm Phàm nói.

Lã Khải Minh lúc cùng mọi người rời đi có vỗ bả vai Lâm Phàm một cái. Tuy rằng hắn không nói thêm gì, nhưng hết thảy những lời cần nói đều đã nằm trong sự im lặng.

Chương 91: Ta phải trở nên mạnh hơn

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Kim Tủy đan đối với người khác là bảo vật quý giá, nhưng đối với Lâm Phàm lại méo có chỗ dùng, tu luyện dựa vào điểm khổ tu, cho dù tư chất có tăng lên cũng vô dụng.

- Đáng tiếc cho Lang Nha Bổng, thế mà lại bị nứt ra, phải nghĩ cách sửa nó mới được. - Nhìn cỗ máy sát nhân luôn đi theo mình, lập công lao to lớn, hắn vô cùng đau lòng, giống như bạn thân của mình bị người ta làm cho một cú, vô cùng tức giận.

- Quân Vô Thiên, ngươi lại dám hủy hoại Lang Nha Bổng của ta, ta và ngươi kẻ sống người chết. - Lâm Phàm trong lòng bừng bừng nộ khí, nhất định phải báo thù cho Lang Nha Bổng của mình.

Nhiệm vụ tư cách khảo hạch nội môn đã hoàn thành, tạm thời không cần đi giao nhiệm vụ nữa, đợi ba ngày sau, chính thức trở thành đồ đệ của Thiên Tu trưởng lão, lúc đó, mình sẽ đường đường chính chính, phong quang lỗi lạc đi bàn giao nhiệm vụ.

“Kim thân luyện thể quyết” tạm thời cũng không cần nâng cấp, đợi xem ba ngày nữa, bái sư sẽ nhận được công pháp gì, đến lúc đó mới quyết định xem là tiếp tục nâng cao lên, hay là giữa chừng chuyển sang môn công pháp khác.

Bây giờ vẫn nên cố gắng tu luyện, nhanh chóng nâng cao cảnh giới.

Tuy nhiên điều quan trọng bây giờ…vẫn là lấy 2000 điểm tích luỹ đi rút thưởng, mang theo bên người, chẳng có tí thú vị nào.

- Bạch Ngân sáu lần rút liên tục, bắt đầu.

Tiêu hao 1800 điểm tích lũy.

"Rút thưởng Bạch Ngân: Cảm ơn đã tham gia, chúc bạn may mắn lần sau."

"Rút thưởng Bạch Ngân: Chúc mừng rút trúng lựu đạn điều khiển

trong phạm vi hẹp."

Ôi đuỵt, clgt.

Cơ mà vô tư đê, đây mới chỉ bắt đầu, đằng sau vẫn còn rất nhiều.

- Chúc mừng rút trúng thẻ max cấp công pháp hạ phẩm Huyền giai.

Mãi cho đến sau cùng, vẫn không rút được bất cứ thứ gì khác.

Có điều khiến Lâm Phàm ngạc nhiên chính là, thẻ max cấp này có ý nghĩa gì?

Thẻ max cấp công pháp hạ phẩm Huyền giai: Lựa chọn bất kì công pháp hạ phẩm Huyền giai nào, sử dụng thẻ max cấp, có thể tăng lên đến cấp cao nhất, tiết kiệm được lượng lớn điểm tích lũy.

- Cha mẹ ơi, hàng ngon, hàng ngon! - Lâm Phàm vô cùng sung sướng, lúc đầu vốn không nghĩ là dùng 2000 điểm tích luỹ này thì có thể rút được cái gì hay ho, nhưng không ngờ thực sự lấy được một món đồ quý giá đến vậy.

Công pháp cấp Huyền giai muốn nâng lên cấp cao nhất, ít nhất cũng phải tiêu hao mấy chục nghìn điểm tích lũy liền.

Hắn bây giờ đang suy nghĩ, rốt cục là dùng luôn bây giờ, hay là giữ lại về sau chọn lựa công pháp rồi mới dùng.

Đến nay chỉ có một loại công pháp “Cuồng thân” là đáp ứng yêu cầu cấp này.

Mà “Cuồng thân” này tổng cộng có chín tầng, tuy nhiên mỗi tầng có đặc tính không phải quá mạnh, mặc dù có nhiều tầng, cũng không biết tăng lên đến tầng chín sẽ có biến hóa gì.

Mấy cái thứ công pháp này đều là theo đà thực lực tăng mà uy lực cũng tăng theo.

Suy nghĩ trong chốc lát, vẫn là chuẩn bị nâng cấp “Cuồng thân” lên mức cao nhất, suy cho cùng bây giờ thực lực là quan trọng nhất.

Lần tiếp theo xuất tông, rất khó nói sẽ không có ai thấy mình rồi ngứa mắt, lại muốn cho mình đi gặp tổ tiên.

“Cuồng thân” sử dụng thẻ max cấp.

Tăng lên!

Tăng lên!

Cuồng thân (tầng 2).

Cuồng thân (tầng 3).

…

Cuồng thân (cấp cao nhất).

Bỗng nhiên.

Lâm Phàm gầm nhẹ một tiếng, trong cơ thể có một nguồn lực mạnh mẽ không ngừng va đập, xương cốt kêu răng rắc, da dẻ trong nháy mắt vỡ căng, đồng thời có một kinh mạch màu đỏ tựa như có được mạng sống, kéo liền lại làn đã bị nứt, không ngừng hồi phục.

- Sắp mất kiểm soát rồi.

Cuồng thân (cấp cao nhất)

Đặc tính: cự hoá cuồng thể, sức mạnh tăng lên cực hạn, hồi phục, cứng cáp hơn.

Mặt bàn bị sập, nền đất gạch xanh cũng bị vỡ ra tạo thành những khe hở.

Hắn ngược lại không nghĩ tới lần đầu tăng “Cuồng thân” lên cấp cao nhất, lại phát sinh tình huống không khống chế được sức mạnh thế này.

Vươn cánh tay thô ráp ra, hắn ước chừng to gấp bốn lần trước đây, hơn nữa da bị bao phủ bởi một tầng da màu đen, đây chính là hiệu quả của cương hoá sao?

Lúc này hắn cảm giác như có một loại lực dời non lấp bể, đây là sự bành trướng của sức mạnh tuyệt đối.

- Quả nhiên, bất kì loại công pháp nào tu luyện đến mức tối đa đều sẽ có sự thay đổi không thể tin được. "Cuồng thân" tuy chỉ là công pháp hạ phẩm Huyền giai, nhưng sau khi tu luyện viên mãn, sức mạnh tăng lên như thế nào là không thể đoán được.

- Thực lực bản thân càng mạnh, khả năng tăng cấp cũng sẽ càng nhanh.

- Thế mà lại nhổ giò lên những ba mét, đúng là trở thành người khổng lồ nhỏ rồi.

Áo bị rách hết, chỉ còn quần là nguyên vẹn, điều này khiến thật là khiến người ta thấy khó tin.

Công pháp mình tu luyện cơ bản đều là công pháp kiểu cứng rắn, thuộc loại dùng lực trấn áp, bất kì kĩ năng nào, bất kì tốc độ nào, đều là một chưởng oanh tạc.

Rất nhanh, hắn đã khống chế được nguồn lực đột nhiên bạo phát trong cơ thể, thân thể hồi phục thành hình dạng bình thường.

- Tu luyện những công pháp kiểu cứng này đúng là muốn câm nín, xem ra phải chuẩn bị vài trăm bộ quần áo để trong nhẫn trữ vật, nếu không sau này ra ngoài gặp địch xong hết quần áo mặc thì thật là xấu hổ.

Sau khi xong xuôi tất cả, hắn lại tiến vào tu luyện.

Phải nhanh chóng nâng cao tu vi lên đến Địa Cương cảnh tầng hai. Trải qua chuyện của Quân Vô Thiên, hắn đã biết được rằng, không có thực lực tuyệt đối thế nào cũng sẽ chịu áp chế.

Mình cũng không phải loại người thích bị áp chế.

Hồng Đế Phong.

Phòng luyện công.

Trong phòng luyện công này, có một không gian nhỏ trống rỗng vô cùng quái dị, dường như là được khai quật ra.

Mà trong không gian được khai quật này, một nam nhân mặc chiến giáp dữ tợn, nhắm mắt, đứng sừng sững, tuy không có bất kì hành động gì, nhưng lại mang đến một uy thế vô cùng lớn, tựa như chiến thần trên trời, càn quét thiên địa, có một ý chí chiến đấu không thể hủy diệt.

Đột nhiên, không gian dao động, xuất hiện mấy vị bề ngoài giống hệt nam nhân kia, mỗi người đều mặc chiến giáp, nhưng khuôn mặt lại bị sắc đen bao phủ, nhìn không rõ khuôn mặt thực sự.

Trong phút chốc, nam tử trợn mắt, không gian vốn yên tĩnh bỗng nhiên tràn ngập sát khí.

- Giết!

Nam tử trong tay không binh khí, nhưng lại nắm giữ trăm quân, một chưởng đánh ra, hàm chứa một loại sức mạnh hủy diệt không gì ngăn cản nổi.

Tất cả tâm ma tan biến, chỉ thấy nam tử hợp năm ngón tay lại, tinh hoa tâm ma thuần chất dung hợp lại, hoá thành một viên đan dược.

Không gian nứt vỡ, nam tử từ bên trong bước ra.

Lục Đạo Thăng thân là đệ tử nội môn, đối mặt với nam tử mặc chiến giáp đen trước mắt, lộ ra thần sắc vô cùng tôn kính:

- Tham kiến sư huynh, chúc mừng sư huynh đánh bại tâm ma của bản thân.

- Ừ, Lục sư đệ, lần này kêu đệ qua là muốn hỏi một chuyện, người được Thiên Tu trưởng lão nhận làm đệ tử chân truyền, đệ có thân với hắn không? - Chiến Hồng Đế dò hỏi.

Lục Đạo Thăng thành thật trả lời:

- Không quá thân thiết, nhưng có tiếp xúc qua.

- Ồ. - Chiến Hồng Đế có hứng thú - Nói cho huynh, để huynh xem xem, đệ tử có thể được Thiên Tu trưởng lão xem trọng, và ở trước mặt mọi người hạ nhục Quân Vô Thiên, rốt cuộc có gì nổi bật.

- Quân Vô Thiên đứng đầu Thập Phong, tu vi cao nhất, không ai dám chọc vào. Ta không tin nay lại bị một tên đệ tử ngoại môn hạ nhục, bây giờ bị mất hết thể diện, làm gì còn mặt mũi nào tự xưng là người đứng đầu Thập Phong.

Lục Đạo Thăng đứng bên cạnh, một câu cũng chưa nói. Tông môn có Thập Phong, mà hắn lại thuộc Hồng Đế Phong, đi theo sư huynh Chiến Hồng Đế tu luyện.

Mà Thập Phong tranh đấu nhau rất kịch liệt, cuối cùng cũng chỉ muốn đạt được vị trí tông chủ cao cao tại thượng kia.

Có điều từ trước đến nay đều là Quân Vô Thiên dùng uy thế tuyệt đối trấn áp các Phong chủ khác, độc chiếm hạng đầu.

Lục Đạo Thăng thật không ngờ, một đệ tử ngoại môn hắn từng quen biết lại trưởng thành nhanh như vậy. Trong chớp mắt, không những trở thành đệ tử chân truyền của Thiên Tu trưởng lão, mà còn

trước bao người hạ nhục Quân Vô Thiên, làm toàn tông kinh ngạc.

Sau khi Lục Đạo Thăng nói hết những điều mình biết, Chiến Hồng Đế bắt đầu cười lớn:

- Thú vị, thật thú vị.

- Lục sư đệ, sư huynh thấy Địa Cương tầng năm đệ cũng chuẩn bị đột phá tiếp rồi. Đại Ma Phá Cương đan này ta cho đệ, có thể giúp đệ nhanh chóng đột phá sang Địa Cương tầng sáu. - Ngón tay Chiến Hồng Thiên khẽ nâng, đưa đan dược vừa luyện tặng cho Lục Đạo Thăng.

Lục Đạo Thăng vui mừng ra mặt:

- Đa tạ sư huynh.

Đại Ma Phá Cương đan không phải là đan dược ai cũng có thể luyện chế, mà là cần giết được tâm ma, ngưng kết lại lực lượng thuần nhất của tâm ma. Mà những tâm ma này chính là do sức mạnh tự thân của sư huynh tạo thành, cho nên trong đan dược này hàm chứa dược lực vô cùng mạnh mẽ, không giống bình thường.

- Ha ha, ta lại muốn đi Tru Thiên Phong một chuyến, hỏi thăm Quân Vô Thiên một phen.

Lục Đạo Thăng cúi đầu, Thập Phong mỗi Phong chủ đều là đệ tử trong tông môn, chiến lực cao nhất, đồng thời cũng là do tông chủ chọn lựa, các Thập Phong với nhau cũng không ngừng tranh đấu.

Mà hắn lại là người của Chiến Hồng Đế, cũng là tâm phúc, nếu như Chiến sư huynh trở thành tông chủ, bọn họ sẽ là lực lượng nòng cốt trong tông môn.

Có người theo đuổi sức mạnh, có người theo đuổi quyền lực.

Hắn chính là người theo đuổi quyền lực.

Chương 92: Lời thề với trời đất

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Ba ngày sau.

Lâm Phàm khẽ mở mắt, mỉm cười.

Đối với kiểu tu luyện cuồng ma này của hắn, chỉ cần đã tiến vào tu luyện, trừ phi gặp phải chuyện gì, nếu không tuyệt đối không dừng lại. Ba ngày nay hắn tu luyện ngày đêm không ngừng nghỉ, lúc tinh thần mệt mỏi thì bèn không do dự đâm cho mình một nhát.

Thực lực là thứ đảm bảo nhất, một khi mạnh rồi thì không bị người khác bắt nạt, không muốn bị người ta hại, thì phải cố gắng nâng cao thực lực.

Hắn nhấn nút (+), tăng cao tu vi.

Lực Địa Cương bỗng nhiên bạo phát, thổi quét khắp thân, tứ chi xương cốt như được gột rửa, nội hạch Địa Cương trong đan điền xoay tít, hấp thu toàn bộ lực Địa Cương xung quanh vào thân mình, hình thành một tâm gió lốc, không ngừng lớn mạnh.

Bốn môn công pháp đều đã tu luyện đến cấp cao nhất, có nền móng vững chắc, khi đột phá sang Địa Cương tầng hai, hắn không còn thấy trống rỗng trong người nữa.

Mà điều khiến hắn vui sướng nhất là ở Địa Cương tầng hai, cương khí có thể rời khỏi cơ thể, hình thành cương khí hộ thể, đồng thời còn có thể đánh ra một kích xa trăm mét, một sự nhảy vọt về chất.

Tiêu hao 1000000 điểm khổ tu.

Tu vi: Địa cương cảnh tầng 2 (+)

- Quả nhiên, sau khi tiến vào Địa Cương cảnh, mỗi lần đột phá đều cần số lượng điểm khổ tu nhiều vãi cả đái. - Hắn tự nhủ, thấy Tôi Thể cảnh chỉ là cảnh giới cơ bản, điểm khổ tu bị tiêu hao không nhiều.

Tôi Thể cảnh tầng chín đột phá sang đến Địa Cương cảnh tầng một, cần hơn hai trăm nghìn điểm khổ tu.

Nhưng từ Địa Cương cảnh tầng một tăng đến tầng hai, lại cần đến một triệu điểm khổ tu.

Giống bây giờ tu luyện "Kim thân luyện thể quyết", tốc độ mỗi giây tăng lên ba điểm khổ tu đã coi là nhanh rồi. Không biết từ tầng hai lên đến tầng ba cần bao nhiêu điểm khổ tu, lại còn đến cảnh giới cao hơn thì cần bao nhiêu điểm khổ tu nữa?

Sau tất cả những gì trải qua, hắn rút ra kết luận, sở hữu một môn công pháp hay là chuyện rất quan trọng. Có điều nếu nâng cao phẩm giai của " Kim thân luyện thể quyết" cũng là một lựa chọn không tồi.

- Mấy ông già cứ yên tâm, lúc lâm chung các người đã để lại công pháp quý giá này cho ta, ta nhất định sẽ báo thù cho các ông.

- Đừng thấy thực lực bây giờ của ta yếu, nhưng ta đã có thể chọc tức Quân Vô Thiên là đã tiến bộ lắm rồi..

Nghĩ đến mấy ông lão đã chết thảm hắn rất thương xót, tên Quân Vô Thiên này sao có thể làm ra chuyện cầm thú như vậy chứ.

Thật là không chịu nổi.

Nhìn bảng thống kê thực lực cá nhân.

"Họ tên: Lâm Phàm

Tu vi: Địa Cương cảnh tầng 2 (+)

Điểm khổ tu: 33070

Điểm tích lũy: 200"

"Thiên phú: Thân bất tử, 100% Tay không nhập bạch nhẫn"

"Chủ tu: Kim thân luyện thể quyết (3)"

"Công pháp: "Lang Nha Bổng mạnh mẽ" max cấp, "Bạo huyết" max cấp, "Hám sơn kình" max cấp, "Cuồng thân" max cấp, "Hoá thần kiếm trận" tầng một."

"Rút thưởng: Thanh Đồng (100), Bạch Ngân (300), còn lại chưa được mở."

Nói chung, rất là tuyệt vời, phải tiếp tục cố gắng.

- Lâm sư đệ, đại lễ bái sư sắp bắt đầu rồi, mau đi thôi. - Bên ngoài truyền đến giọng của Lã Khởi Minh, Lã sư huynh tuy hơi mập, nhưng rất cần cù chăm chỉ.

Uống xong "Kim Tuỷ đan", lại thêm sự thúc đẩy sức mạnh của mấy viên đan dược kia, tu vi đã cao lên một tầng.

Tuy vẫn cùi bắp như cũ, nhưng cũng là sự bắt đầu tốt.

Ngoại điện tông môn, đá ngọc trải đường, rộng lớn vô cùng, vô số đệ tử đứng hai bên nhón chân ngó nghiêng quan sát.

Nghi thức nhận đồ đệ của Thiên Tu trưởng lão khiến cho bao nhiêu đệ tử đều vô cùng ngưỡng mộ tên đó, đã thế lại còn là thu đệ tử chân truyền, một bước hoá rồng, từ nay về sau sẽ có một chỗ dựa cực vững chắc, khiến người ta đố kị biết bao nhiêu.

Đối với đệ tử ngoại môn, bọn họ muốn xem cái tên may mắn này, rốt cuộc trông như thế nào.

Mà đối với đệ tử nội môn, bọn họ trong lòng chỉ có ngưỡng mộ và ghen tỵ.

Thiên Tu trưởng lão ngồi nghiêm chỉnh trên bảo tọa, bên cạnh còn có một lão già tóc đỏ đang ngưng thần quan sát, tuy bình tĩnh, nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác vô cùng đáng sợ.

- Thiên Tu, lần này nhận đệ tử, ngài quá tùy tiện rồi. - Lão già tóc đỏ cất lời, đối với việc Thiên Thu nhận một đệ tử ngoại môn làm truyền nhân, thật là một chuyện ngốc nghếch.

Đặc biệt là đệ tử ngoại môn này trước bao người hạ nhục Quân Vô Thiên, đã khiến không ít trưởng lão tông môn phản cảm, cho rằng tên này quá kiêu ngạo, cậy thế hiếp người.

Thiên Tu trưởng lão vuốt râu cười, không đáp, nhưng sự tự tin trên mặt lại đang nói với mọi người, ông không nhìn nhầm, ông không hối hận, càng không cho rằng lần nhận đồ đệ này là tuỳ tiện.

Lão già tóc đỏ nhìn chằm chằm vào chỗ ngồi trống không chuẩn bị cho Thập Phong Phong chủ đến giờ vẫn chưa có ai tới, bày tỏ ý tứ rất rõ ràng.

Có lẽ họ đều cho rằng sự bất công trong đó khiến bọn họ khó

chịu, đồng thời thể hiện rằng việc Thiên Tu trưởng lão nhận đệ tử chân truyền đối với bọn hơn không hề quan trọng.

Nhưng mấu chốt chính là, cho tên đệ tử này một phát ra oai phủ đầu, để cho hắn biết được là cho dù một bước hoá rồng, trở thành đệ tử chân truyền của Thiên Tu trưởng lão, vẫn không được bọn họ tôn trọng như cũ, càng không có cửa ngồi chung mâm với bọn họ.

- Đại lễ bái sư chính thức bắt đầu.

Uỳnh!

Một tiếng chuông vang vọng đất trời vang lên khắp không trung, xua tan cả tầng mây, một vầng ánh dương rực rỡ bao phủ không gian, soi rọi kim quang khắp cả ngoại điện tông môn.

Một thân ảnh xuất hiện trên con đường ngọc thạch.

Lần này xuất hiện tại đại điện bái sư, Lâm Phàm ăn mặc rất đúng lễ nghi, một bộ trường bào màu lam vân mây, ngọc quan cố định, hai bên tóc mai theo gió lay động, lưng thẳng, cả người phong thần tuấn lãng, so với hình tượng ngày trước có khác biệt rất lớn.

Hoàng Phú Quý kinh ngạc:

- Hôm nay Lâm sư đệ mang đến cho chúng ta cảm giác thật mới lạ.

- Sau này phải tôn xưng thành Lâm sư huynh rồi. - Trương Long cười nói, nhóm bọn họ thực vui mừng cho Lâm Phàm, đồng thời trong lòng bọn họ cũng hưng phấn, nếu như Lâm Phàm đệ có thể tiến xa, vậy bọn họ cũng có chỗ dựa vững chắc.

Hoàng Phú Quý tiếp lời:

- Thì bây giờ gọi thế thôi, đến lúc nghi thức bái sư xong xuôi, lúc đó thay đổi cách xưng hô cũng được.

Một số nữ đệ tử ngoại môn biết đến Lâm Phàm, cũng biết lần đó Lâm sư huynh trên lôi đài đại phát thần uy, đến nay càng mang đến cho họ cảm xúc khác.

Cuồng bạo lỗ mãng, ôn văn nho nhã, khí thế bức người, đến nay hợp lại, càng làm cho những nữ đệ tử ngoại môn này phải kêu lên:

- Lâm sư huynh soái quá…

Mà trong nhóm người, có một đôi mắt ái mộ nhìn Lâm Phàm chăm chú, dường như mọi thứ xung quanh đều tan biến, trong mắt nàng chỉ có Lâm sư huynh.

Mộ Linh yên lặng ngắm nhìn, không thể reo hò giống các nữ đệ tử xung quanh, bởi vì nàng biết, dung mạo của mình có sức sát thương lớn thế nào đối với người khác.

Chỉ muốn tĩnh lặng ngắm nhìn, có thể nhìn thấy, đã là hạnh phúc.

Thiên Tu trưởng lão nhìn đệ tử sắp bái mình làm sư, thỏa mãn vuốt râu gật đầu, trong lòng thầm nói, tiểu tử này có khí chất và phong thái của ta năm đó, chỉ là so với mình hồi trẻ vẫn hơi kém một chút.

Không mong trò giỏi hơn thầy, chỉ cầu có thể truyền lại bảy phần bản lĩnh của mình là được rồi.

Lâm Phàm đến dưới bậc thang, vén trường bào, quỳ một gối xuống:

- Đệ tử Lâm Phàm, bái kiến sư phụ.

- Ừ - Thiên Tu trưởng lão gật đầu - Đứng lên đi.

- Lão phu Thiên Tu, hôm này có trời đất làm chứng, nhận đệ tử ngoại môn Lâm Phàm làm đệ tử chân truyền, về sau truyền lại kĩ năng, dốc lòng chỉ bảo, nếu làm trái, trời không dung đất không tha.

Sáu chữ cuối cùng âm vang như hình thành nên mối liên hệ nào đó với trời đất.

Biểu cảm của lão già tóc đỏ lập tức thay đổi, đây là lời thề với trời đất.

Lâm Phàm ngẩng đầu, bởi vì hắn cảm thấy thân thể Thiên Tu trưởng lão đột nhiên bao phủ một sức mạnh huyền diệu.

Những lời ông vừa nói tạo thành từng văn tự vô hình bay vào không trung, tựa như thiên địa đã chứng giám.

- Đây là làm thật cmnr. - Lâm Phàm trong lòng thầm nói.

Mà đối với lão già tóc đỏ, hắn không ngờ Thiên Tu lại dùng lời thề với trời đất, thế này là thật tâm thật ý muốn nhận tên đệ tử ngoại môn này làm đệ tử chân truyền rồi.

Thông thường nhận đồ đệ bái sư, hắn chưa từng nói ra lời thề nào.

Thiên Tu này là thật sự muốn mang tất cả giao cho đệ tử trước mắt, rốt cuộc là vì sao. Lẽ nào tu luyện bị tẩu hỏa nhập ma rồi?

Chương 93: Trời đất, ta có thể bội ước không

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Trong đám người, Liễu Nguyệt oán hận ra mặt, trong lòng bất bình, tên chết tiệt này dựa vào gì mà có thể may mắn như vậy, nhìn đối phương từng bước trèo cao, trong lòng nàng ta vô cùng giận dữ.

Nếu nàng ta và Lâm Phàm không có mâu thuẫn gì, có thể nàng ta sẽ chủ động tiếp cận, dựa vào đàn ông để nâng cao giá trị bản thân.

Chung quy người mà tên trước mắt bái làm sư phụ là Thiên Tu trưởng lão - là người đứng đầu trong tông môn, thực lực cường hãn, địa vị cực cao.

Nhưng tên này lại ở trước mặt mọi người hạ nhục nàng, lại còn định đập chết nàng, mối cừu hận này đã ghi tạc trong lòng.

Liễu Nhược Trần cảm xúc bình tĩnh:

- Xem ra hắn đã biết bỏ qua ân huệ như thế này là việc buồn cười biết bao, bây giờ có thể quay đầu cũng là thức thời. Có điều nếu chỉ vì thế mà cho rằng từ nay một bước lên mây luôn thì ảo tưởng lắm đấy, dù sao cũng phải dựa vào thực lực bản thân.

Liễu Nguyệt nghe xong, mặt mày vui vẻ:

- Tỷ tỷ, hắn đã là đệ tử chân truyền của Thiên Tu trưởng lão rồi, sau này chắc chắn sẽ khác, trở thành trụ cột vững chắc của tông môn cũng là tất nhiên. Thậm chí với sức mạnh của Thiên Tu trưởng lão, trợ giúp hắn sáng lập Thập Nhất Phong cũng không phải là không có khả năng.

Liễu Nhược Trần không tiếp lời mà nhìn chăm chú vào Liễu Nguyệt:

- Tỷ đưa muội từ trong gia tộc đến tông môn, là muốn muội nhìn thấy thế giới rộng lớn hơn, chứ không phải để muội mượn thanh danh của ta, ra ngoài gây sóng gió, nếu có lần sau, quyết không tha thứ.

Liễu Nguyêt sợ nhất chính là tỷ tỷ, thân mình lập tức run lên:

- Muội biết rồi, tỷ tỷ.

Liễu Nhược Trần cũng không nói thêm gì, tiếp tục lời vừa rồi:

-Tông môn chỉ có Thập Phong, muốn lập Thập Nhất Phong, chỉ dựa vào địa vị không đủ, còn cần thực lực.

- Cạnh tranh địa vị tông chủ, không có thực lực chính là tự tìm đường chết, cho dù có Thiên Tu trưởng lão trợ giúp cũng vô dụng, muội cho rằng các trưởng lão khác sẽ trơ mắt đứng nhìn tất cả?

- Ngoài có địch mạnh, trong còn khốn khó, địa vị tông chủ há có thể dễ dàng nhòm ngó như vậy?

Liễu Nguyệt không nói thêm gì, nàng biết tỷ tỷ tâm cao ngất, vẫn luôn muốn lập Thập Nhất Phong, nhưng vì tu vi không đủ, kinh nghiệm không đủ, thì chỉ là mò kim đáy bể, Dã Tràng xe cát mà thôi.

Có điều nàng biết, một vị Thánh Tử của đệ nhất đại tông Thánh Đường tông ưu ái tỷ tỷ mình, chỉ là tỷ tỷ kiêu ngạo, từ chối ý tốt của người ta.

Nàng đã nhìn thấy vị Thánh Tử kia, tuyệt thế tao nhã, lại bệ vệ thiên hạ, lúc đến Viêm Hoa tông, ngay cả tông chủ đều tự mình ra mặt tiếp đãi, có thể thấy địa vị không tầm thường.

Nếu nàng là tỷ tỷ, chắc chắn sẽ không từ chối mà cặp kè với vị Thánh Tử kia, từ đó về sau còn ai có thể hỗn xược với mình.

Cho dù là tên ngạo mạn trước mắt, có Thiên Tu trưởng lão bảo vệ cũng vô dụng, nên quỳ thì vẫn phải quỳ, đây chính là sức ép của địa vị và thực lực.

Quân Vô Thiên không tham gia đại lễ bái sư, bởi vì hắn không muốn thấy mặt cái tên kia, sợ rằng mình không nhịn được giết chết đối phương.

Mà những Phong chủ khác, có người không ở trong tông, có người chỉ quan sát, không thể hiện ý kiến gì.

Đối với địa vị này của bọn họ, một động thái nhỏ cũng có thể dẫn tới bạo động.

Có lẽ đối với bọn họ, Lâm Phàm dù có bái Thiên Tu trưởng lão làm sư, cũng sẽ không uy hiếp đến bọn họ,

Thập Phong bọn họ nào có ai không có trưởng lão ủng hộ từ phía sau, mà Thiên Tu trưởng lão đối với chuyện của bọn họ chỉ duy trì trung lập, không ủng hộ bất kì ai.

Đồng thời đại lễ bái sư lần này bọn họ cũng chẳng để tâm chút nào, cho dù sau này tên kia đụng tới bọn họ, cũng sẽ giữ thể diện Thiên Tu trưởng lão, nên thôi bỏ đi.

Có điều bọn họ thấy, Quân Vô Thiên bề ngoài thì quân lâm thiên hạ, khí phách vô song, nhưng vì địa vị tông chủ cũng rất cẩn thận, không dám làm ra chuyện gì quá đáng, e sợ đắc tội Thiên Tu trưởng lão.

Đúng là cũng nhát.

…

Đại lễ bái sư kết thúc.

Mọi người giải tán.

Đương nhiên Lâm Phàm sẽ cùng Thiên Tu trưởng lão rời đi.

Đối với Lâm Phàm, ưu đãi sắp đến rồi, có điều không ngờ Thiên Tu trưởng lão là đùa thành thật, nhận mình làm đồ đệ thật, đến lời thề với thiên địa cũng nói ra.

Vậy mình còn biết làm thế nào đây?

Ông nếu đùa thành thật rồi thì cứ vậy đi, chẳng nhẽ ta sợ chắc?

Ta Lâm Phàm không phải kẻ lòng lang dạ sói, ai tốt với ta, ta sẽ đối tốt với người đó, ai làm càn với ta nhất định sẽ bị đập một chuỳ thịt nát xương tan.

Đời người chính là phải bá đạo như vậy.

Nơi vách núi, mây trắng bao phủ, ở đây chỉ có Lâm Phàm và Thiên Tu trưởng lão.

Hắn chưa mở miệng, mà để sư phụ nói trước, chung quy trong lúc thế này, thông thường đều là đại lão phát biểu trước một phen, đưa ra một vài lời khuyên bổ ích cho mình.

Quả nhiên!

Thiên tu trưởng lão hai tay chắp sau lưng, ánh mắt nhìn chăm

chú vào nơi xa xăm vô tận, cất lời:

- Đồ nhi, vi sư nhận con làm đệ tử chân truyền, có trưởng lão nói lão phu tuỳ tiện, cũng nói lão phu không nên làm vậy…

Lâm Phàm lẳng lặng nghe, trong lòng nói thầm, mình con mẹ nó kém như vậy à?

- Sư phụ, vậy thì sao người lại nhận con làm đồ đệ? - Lúc này, Lâm Phàm tỏ ra rất bình tĩnh, còn mấy lời chửi mẹ chửi cha trong lòng thì cứ để đấy đã, sau này có cơ hội nhất định phải đấu với tên trưởng lão nói xấu mình kia.

- Bởi vì vi sư lần đầu tiên thấy ngươi, đã thấy trên người ngươi phát ra ánh sáng.

Lâm Phàm vừa nghe, trong lòng không bình tĩnh nổi, nhìn trái nhìn phải bản thân, trên người mình lại có ánh sáng, lẽ nào là bản thân quá loá mắt, trong lúc vô ý đã phát ra một loại khí chất ghê gớm?

Ngay sau đó, Thiên Tu trưởng lão mở miệng nói:

- Mắt thường chỉ có thể nhìn những thứ trước mắt, nhưng tuệ nhãn lại có thể nhìn thấy tất cả, căn nguyên, bản chất đều không che giấu được…

- Vi sư cũng không cầu con có thể vượt qua đỉnh cao, chỉ mong con đạt được một góc của đỉnh cao là được rồi.

Lâm Phàm lúc đầu còn cảm thấy những lời này thật sự nói từ tâm khảm, nhưng tự nhiên lại càng nghe càng thấy sai sai, đây là khen mình, hay là tự khen ông ta đây.

Thế thì hơi bị ảo tưởng sức mạnh à nha.

Vừa rồi khen mình như vậy chắc chỉ là trải đường, câu cuối lập tức chuyển ý, trải đường kết thúc, cao triều đã đến, mèo khen mèo dài đuôi, một pha lật chuyển vận dụng vô cùng thành thục.

Có điều ông là sư phụ, ông nói kiểu gì cũng đúng, ta nghe, chỉ cần cho ta đồ ngon là được.

- Sư phụ, nói chí phải. - Lâm Phàm đáp.

Thiên Tu trưởng lão gật đầu, rất hài lòng:

- Ngươi đã bái lão phu làm sư, vi sư cũng không làm khổ ngươi, mấy môn công pháp này ngươi trước hết cầm lấy, cố gắng rèn luyện, chỗ nào không hiểu thì hỏi.

Lâm Phàm trong lòng vui mừng khôn xiết, cuối cùng cũng vào vấn đề chính rồi.

- Nay ngươi đã đến Địa Cương cảnh tầng hai, nền tảng rất vững, bình đan dược này ngươi cầm lấy, mỗi ngày uống một viên, một tháng sau, lại đến lấy.

- Còn có binh khí trung phẩm Địa giai này, chính là thứ lão phu dùng hồi trẻ, đã theo lão phu mấy chục năm rồi, lâu nay không dùng đến, để nó yên tĩnh khá lâu.

- Phẩm giai tuy không cao, nhưng lại truyền trải vinh quang và thời gian một đời người của ta.

Một thanh trường thương xuất hiện giữa không trung.

Thiên Tu trưởng lão lưu luyến không rời, khẽ vuốt trường thương, tựa như là hoài niệm về quãng thời gian thời trẻ.

- Sư phụ, đồ nhi có lời muốn nói. - Lâm Phàm mở miệng nói - Về phần binh khí thì con không dùng trường thương, con dùng Lang Nha Bổng, có điều lần trước bị hỏng rồi, mong thầy giúp con sửa nó.

Lâm Phàm lấy Lang Nha Bổng ra, vẻ bùng nổ của nó làm Thiên Tu trưởng lão có chút ngây người, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

- Được rồi, nếu con đã quyết định đường đi của mình, vậy ta cũng không ép con nữa, ta sẽ giúp con sửa lại nó.

Lang Nha Bổng rời khỏi tay, được Thiên Tu trưởng lão hút vào trong tay:

- Phẩm giai có hơi thấp. - Tiếp đó ông ném Lang Nha Bổng vào hư không, dùng một sức mạnh huyền diệu bao phủ, sau đó chuyển hoá thành sự tồn tại cơ bản.

Lâm Phàm lẳng lặng chờ đợi, không biết bị sư phụ luyện chế lại từ đầu xong có xảy ra cái gì bất thường không.

Rắc!

Một âm thanh lanh lảnh vang lên.

Lâm Phàm tức thời trợn mắt há mồm.

Chỉ thấy sư phụ ném trường thương trước đây rất yêu quý vào không trung, cứ thế nung chảy, quá trình này không có chút do dự nào.

"Trường thương này không phải không phải là bạn đồng hành của ông sao? Lần này xuống tay cũng ác thật." Lâm Phàm trong lòng điên cuồng cằn nhằn.

Có điều hắn vẫn nhìn chằm chằm vào tình hình giữa không trung, hai tính chất khác nhau không ngừng dung hợp, dần dần hình thành Lang Nha Bổng mới, so với ngày trước uy phong hơn nhiều, màu bạc bên ngoài dưới ánh dương chói lọi phát ra ánh sáng loá mắt.

- Í, năng lực hấp thu đã đến cực hạn, vẫn còn thừa một chút nguyên liệu, làm gì bây giờ? - Thiên Tu trưởng lão nghi hoặc hỏi.

Lâm Phàm không do dự chút nào:

- Sư phụ, nguyện liệu còn thừa, luyện giúp đồ nhi một cái chảo nhé?

- Cái chảo??? - Thiên Tu trưởng lão không hiểu.

Sau khi Lâm Phàm khoa chân múa tay một hồi, Thiên tu trưởng lão mới hiểu, có điều trong lòng nghi hoặc, đây là cái binh khí gì?

Đến lúc được cầm hai binh khí trong tay, hắn cảm thấy trong chúng bao chứa năng lượng lớn vô cùng.

Tay trái là chảo, tay phải là lang nha bổng, hợp lại, còn ai có thể đỡ được liên chiêu.

Thiên Tu trưởng lão nhìn thấy đồ nhi hài lòng, cũng vui vẻ gật gật đầu:

- Được rồi, về nhà chịu khó tu luyện, vi sư đi trước đây.

- Đợi đã… - Lâm Phàm vừa nghe, lập tức ngăn lại.

Thiên Tu trưởng lão nghi hoặc không biết đồ đệ này của mình còn có chuyện gì, có điều nghĩ một chút, có lẽ đồ đệ mình là muốn cảm ơn người thầy này đây.

Có điều cũng không cần thiết, chung quy đây là việc người làm thầy nên làm.

- Sư phụ, mấy môn công pháp này có mấy cái không phù hợp với con, có thể đổi không… - Lâm Phàm cảm thấy mấy loại công pháp này khá nhẹ nhàng, còn có chút quỷ dị, không thích thú lắm.

Thiên Tu trưởng lão nghe được, trái tim hẫng một nhịp, đệ tử này của mình thật không dễ đối phó.

Trời đất, ta có thể bội ước được không?

Chương 94: Còn công pháp khác nữa không

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Đã bái vị đại lão này làm thầy rồi thì phải nắm lấy cơ hội này, không thể chỉ làm diễn viên quần chúng được.

Mấy môn công pháp này mặc dù nhìn rất không bình thường, nhưng lại không thích hợp với phong cách của mình lắm, quá miễn cưỡng thích ứng thì cũng chỉ tự làm mình uất ức mà thôi.

Mà lại mình cũng không phải người tùy tiện, chủ động đi thích ứng cái khác.

- Ngươi muốn loại hình công pháp gì? - Thiên Tu trưởng lão hít sâu một hơi, cố bình tĩnh lại, trong lòng một mực ám chỉ bản thân: Đây là đệ tử chân truyền của ta, ta nhất định phải dựng lên hình tượng vừa tuyệt vời vừa rực rỡ ở trong suy nghĩ của đồ đệ.

Lâm Phàm cân nhắc một lúc, cảm thấy hay là cứ thẳng thắn thì hơn, nhìn cái chảo cùng Lang Nha bổng, cặp đôi vũ khí này bá đạo đến nhường nào. Nếu như lại được thêm mấy công pháp hung ác thì đúng là máy đóng cọc hình người luôn.

- Sư phụ, ngài có loại công pháp nào thiêu đốt tiềm lực, bộc phát lực lượng cường đại không? - Lâm Phàm hỏi.

Thiên Tu trưởng lão kinh ngạc nhìn Lâm Phàm, có chút do dự, nói:

- Ngươi muốn những công pháp này làm gì?

Những công pháp này không phải vào thời điểm vạn bất đắc dĩ thì không ai sẽ sử dụng, bởi vì di chứng thật sự là quá lớn, hắn cũng không muốn để cho đồ đệ của mình tu luyện những môn công pháp này, để tránh sau này gặp phải tình huống người đầu bạc tiễn người đầu xanh.

Mình thu đồ đệ cũng là để phòng về già có người chăm sóc chứ bộ.

- Lão sư, thêm một môn công pháp như vậy nhỡ về sau gặp phải tình huống nguy hiểm không thể tránh khỏi, cũng có thể dựa vào tổn thất nhỏ mà bộc phát ra lực lượng cường đại, đoạt lấy chút hi vọng sống cho bản thân. - Lâm Phàm nói.

Sắc mặt của Thiên Tu trưởng lão rất là khó coi, nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm, nói:

- Đồ nhi, ý của ngươi là nói vi sư không bảo vệ được ngươi?

- Lão sư uy chấn thiên hạ, làm sao có thể không bảo vệ được con. Chỉ là muốn thêm một môn công pháp phòng thân, về sau gặp tình huống đặc biệt cũng có thể tự vệ, xin lão sư thành toàn. - Thần sắc của Lâm Phàm nghiêm túc, hắn thật sự cần những công pháp này.

Thiên Tu trưởng lão không nói gì, theo Lâm Phàm thấy, lão sư hẳn là đang suy xét.

Có điều hắn lại không biết Thiên Tu trưởng lão còn đang tính toán xem nên cho hắn công pháp gì thì hợp lý.

"Cực Diệt Phá Thể", công pháp này không được, mặc dù có thể trong thời gian ngắn ngủi bộc phát ra thực lực gấp ba lần, nhưng cái giá để sử dụng chính là tử vong, không thể hại đồ đệ.

"Hỗn Nguyên Ma Tâm", cái này cũng không được, tâm ma nhập thể, ảnh hưởng đến tâm trí, sẽ trở thành kẻ khát máu điên cuồng, cũng không được.

Chọn lựa tới chọn lựa lui, cuối cùng Thiên Tu trưởng lão đã xác định được một môn công pháp, cũng là công pháp khiến ông yên tâm nhất.

"7 Thần Thiên Pháp", công pháp này là một môn công pháp cường đại mà ông ngẫu nhiên lấy được, theo công pháp này, bên trong bảy đại huyệt khiếu của cơ thể con người có bảy vị Thần Linh cư trú.

Nếu như có thể dánh thức bảy vị Thần Linh này, sẽ có thể bộc phát ra sức mạnh to lớn đến không thể tưởng tượng được, bảy vị Thần Linh này phân biệt là:

Trung Trì Nội Thần, Thiên Trung Cuồng Thần, Chí Đạo Hữu Thần, Bách Cốc Địa Thần, Linh Đài Thiên Thần, Tam Quan Tinh Thần, Ngũ Hành Nghịch Thần.

Môn công pháp này chính là dùng để thức tỉnh bảy vị thần linh này, bộc phát ra sức mạnh không có gì sánh kịp.

Mà coi như bảy thần toàn bộ triển khai, tác dụng phụ sau cùng cũng chỉ là tu vi mất hết, biến thành phế nhân, nhưng không có lo lắng về tính mạng.

Đồng thời phương pháp tu luyện thức tỉnh Ngũ Hành Nghịch Thần trong bảy thần, bước cuối cùng của công pháp "Thất Thần Thiên Pháp" đã bị khuyết thiếu, cho nên vĩnh viễn không thể thức tỉnh được toàn bộ bảy vị thần linh. Như vậy đồ đệ của mình về sau dù có thể thức tỉnh hết sáu vị thần linh phía trước, tối đa cũng chỉ suy yếu một năm hay nửa năm, cũng sẽ không xuất hiện nhiễu loạn lớn.

Giờ khắc này, Thiên Tu trưởng lão không nói thêm gì, cứ thế lấy môn công pháp này ra ném luôn cho Lâm Phàm.

- Môn công pháp này, ngươi có thể tu luyện. Đây là môn công pháp bộc phát tiềm lực duy nhất ở trong tay lão phu. - Thiên Tu trưởng lão nói, sau đó lại như ngẫm ra điều gì, nói tiếp - Lai lịch của môn công pháp này không hề tầm thường đâu, là thần kỹ dưới đáy rương của lão sư đấy. Nói nhỏ cho ngươi biết, đây chính là công pháp mà đến cả thần tu cũng đã từng tu luyện.

Lâm Phàm tiếp nhận công pháp, ánh mắt thoáng có chút hoài nghi, đối với lời nói của Thiên Tu trưởng lão, hắn giữ yên lặng.

7 Thần Thiên Pháp!

Tên nghe có vẻ cũng không tệ.

"Có xác nhận tiêu hao 60, 000 điểm tích lũy để lĩnh ngộ?"

"Đồng ý, lĩnh ngộ"

"Điểm tích lũy không đủ."

Mặc dù biết rõ điểm tích lũy không đủ, nhưng mà mộng thì vẫn cứ phải có.

Được cái so sánh từ trên phương diện điểm tích lũy đã có thể thấy được, môn công pháp này cường đại hơn "Hóa Thần Kiếm Trận" một chút.

Được, thú vị lắm.

Cơ mà thế này còn lâu mới đủ được, sau khi ném công pháp vào trong nhẫn trữ vật, Lâm Phàm lộ ra vẻ mặt gian xảo, nói:

- Lão sư, ngoại trừ cái này còn có công pháp nào khác không, tỉ như là loại bạo thể ý.

Thiên Tu trưởng lão quái dị nhìn Lâm Phàm, nói:

- Ngươi muốn làm gì?

Lâm Phàm sững sờ, nói:

- Lão sư, con có làm gì đâu. Chỉ là hỏi chút xem có loại công pháp kiểu bạo thể hay không thôi mà, nếu như ngày nào đồ nhi ngoan của ngài bị người ta làm nhục, lại không có biện pháp chạy trốn, cuối cùng có thể đồng quy vu tận với địch nhân thì cũng là kiếm bộn không lỗ, ngài nói xem có đúng không?

- Không có. - Thiên Tu trưởng lão lập tức từ chối, một mực chắc chắn không có công pháp nào như thế, sau đó bất mãn nói - Ngươi, cái tên đồ đệ này, chỉ biết làm cho lão sư không vui thôi. Có vi sư ở đây, còn ai có thể bắt nạt ngươi được nữa. Không đề cập tới những chuyện này nữa, vi sư đi trước đây, mau chóng trở về tu luyện đi. Ngày sau nếu là ngươi lười biếng, vi sư cũng không khách khí với ngươi đâu.

- Lão sư... - Lâm Phàm lập tức hô, mà Thiên Tu trưởng lão hiển nhiên là không muốn trò chuyện tiếp cùng Lâm Phàm, bởi vì trong đầu của tên đồ đệ này chỉ nghĩ đến công pháp, lại đều là loại công pháp tự ngược, làm cho người sợ hãi kia nữa chứ.

Thở dài một tiếng, Lâm Phàm cảm thấy muốn bó tay.

Xem ra muốn đạt được những môn công pháp kia chỉ có thể dựa vào chính mình đi phấn đấu mà thôi.

Được cái cảm giác có lão sư cũng không tệ lắm, cái môn "Thất Thần Thiên Pháp" này cũng hay, lợi hại hơn cái môn "Hóa Thần Kiếm Trận" kia không ít, dù sao từ trên phương diện số lượng điểm tích lũy cần tiêu hao để lĩnh ngộ là có thể nhìn ra.

Chỉ là hiện tại điểm tích lũy của hắn đã rỗng không, phải nghĩ biện pháp kiếm một đợt điểm tích lũy mới được.

Trở lại trong phòng.

Lâm Phàm lấy một môn công pháp tu luyện khác ra.

"Thanh Hư Chí Đạo Pháp".

Môn công pháp này so sánh với "Kim Thân Luyện Thể Quyết" khẳng định là cái sau vượt trội hơn hẳn cái trước, mà phương hướng tu luyện cũng không giống nhau. Cái môn "Thanh Hư Chí Đạo Pháp" này phẩm giai rất cao, nhưng chủ yếu lại là cô đọng tinh thần của bản thân, cảm ngộ thiên địa, đối với sức mạnh về thân xác các thể loại lại không có tác dụng gì mấy.

Mình bây giờ có "Thân bất tử", công pháp tu luyện từ trước đến nay đều là lấy lực phá diệt hết thảy, đột nhiên chuyển tu loại công pháp bình thản này, lại có cảm giác giống như là vẽ vời cho thêm chuyện ra, bỏ gốc lấy ngọn.

Đối với tu luyện mà nói, nếu không hiểu rõ con đường tu luyện mà mình cần đi thì chính là chuyện cực kỳ kinh khủng.

Mặc dù phẩm giai của "Kim Thân Tôi Thể Quyết" chỉ là thượng phẩm Nhân giai, nhưng dựa vào thiên phú của mình, lại có thể thử nghiệm không giới hạn, tìm cách tăng phẩm giai của công pháp lên.

Bí kíp sáng tạo công pháp Huyền giai vẫn còn đang ngoan ngoãn đợi mình kia đấy.

Tu vi đạt tới Địa Cương cảnh tầng hai, tạm thời không vội vã tu luyện, trước tiên phải tăng cái môn "Kim Thân Tôi Thể Quyết" này lên tới Huyền giai đã.

Ngồi xếp bằng, hắn lấy ra quyển sổ nhỏ để ghi chép, xem xét ghi chép của mình từ trước đến nay, rồi bắt đầu tiến vào việc thử nghiệm vô cùng khô khan, buồn chán.

Chỗ ở của đệ tử nội môn.

Trong lòng của Liễu Nguyệt cực kỳ tức giận, tức như chưa bao giờ tức đến thế. Mà Phong Thiếu Vân đang ngồi đối diện thì có vẻ mặt âm trầm, tựa như là đang nghĩ đối sách.

Đột nhiên, hắn vui mừng ra mặt, giống như là nghĩ được cái gì.

- Liễu sư muội, ta có biện pháp rồi. - Phong Thiếu Vân cười nói.

Liễu Nguyệt mặc dù có vẻ ngoài tuyệt sắc khuynh thành, nhưng mà đầu óc thì toàn là bã đậu, nếu như không phải có một tỷ tỷ tốt

làm chỗ dựa, chỉ sợ là không biết đã chết ở xó xỉnh nào rồi.

- Sư huynh, có biện pháp gì?

Phong Thiếu Vân cười nói:

- Sư muội, muội còn nhớ thằng nhóc đấy ra khỏi tông là vì cái gì không?

Liễu Nguyệt sững sờ rồi mới kịp phản ứng:

- Sư huynh siêu thật, hắn muốn tham gia khảo hạch để trở thành đệ tử nội môn.

Phong Thiếu Vân gật đầu, nói:

- Không sai, hắn mặc dù bái Thiên Tu trưởng lão làm thầy, nhưng cũng không phải một bước lên trời, mà vẫn phải dựa theo quy củ của tông môn để đi lên, nếu như để cho hắn mãi chỉ là một đệ tử ngoại môn, muội nói sau này sẽ như thế nào?

Liễu Nguyệt nghe xong lập tức vui mừng, nói:

- Sư huynh, quả là biện pháp hay.

Phong Thiếu Vân nhìn khuôn mặt tươi cười kia Liễu Nguyệt, trái tim liền rung động, suýt chút nữa là không kìm lòng được, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Chương 95: Không tồi, cũng thú vị ra phết

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Trong phòng.

Thái Hoàng Kiếm để ở bên cạnh người, cứ mỗi khi thân thể hắn run lên, hắn lại cầm kiếm lên cắt một nhát ngang cổ, hết thảy đều sẽ biến thành tẻ nhạt, vô vị.

Mười giây sau, sống lại.

Mở mắt ra, hắn thấy trời đã sáng.

- Vẫn chưa thành công, cũng đáng tiếc thật. - Lâm Phàm gãi đầu một cái, nhìn lộ tuyến ghi chép trên quyển sổ nhỏ, vừa lòng thỏa ý, mặc dù con đường tự sáng tạo công pháp này có chút khó đi, nhưng cũng may mình có vô số cơ hội để thử nghiệm, lần này thí nghiệm nhiều lần như vậy, tuy không thành công nhưng cũng coi như là có tiến bộ rất lớn.

Nếu như tăng phẩm giai của "Kim Thân Tôi Thể Quyết" lên tới Huyền giai, hắn là độ mạnh của công pháp cũng tăng lên không ít.

Thân xác tăng phúc, Kim Cương Bất Hoại, hai loại đặc tính này đã không có cách nào thỏa mãn nhu cầu của mình bây giờ, nhất định phải tăng tiếp lên nữa, thu hoạch được năng lực ở càng nhiều phương diện khác.

- Hôm nay là ngày tháng tốt, nhiệm vụ khảo hạch của đệ tử nội môn mình đã hoàn thành, chỉ cần đi giao nộp nhiệm vụ là có thể đạt được tư cách tham gia khảo hạch. Chờ đến khi trở thành đệ tử nội môn, tầm mắt sẽ được mở rộng, thế giới này sẽ càng thêm bao la. - Lâm Phàm thầm nghĩ, lần trước ra ngoài tông giáng từ trên trời xuống đã đụng chết luôn mục tiêu của nhiệm vụ, còn chưa kịp phát huy thực lực.

Chỉ là ở Viêm Hoa tông này, muốn trở thành đệ tử nội môn thật là có chút phiền phức, hoàn thành nhiệm vụ xong mới chỉ là đạt được cơ hội khảo hạch, còn phải thông qua khảo hạch mới có thể trở thành một đệ tử nội môn tam phẩm chân chính.

- Bên trên còn có bao nhiêu người chèn ép, nhất là mình lại còn yếu như vậy, đã thế lại đắc tội Phong chủ Tru Thiên Phong Quân Vô Thiên, đúng là sướng phải biết. - Lâm Phàm cười thầm, tự cảm thấy mình siêu vãi đái, làm méo còn ai ghê gớm hơn mình.

Được cái vận khí của mình đúng là rất không tệ, mọi chuyện không có phát triển theo phương hướng xấu nhất, ngược lại là càng ngày càng tốt.

Nhìn quanh phòng một chút, sau khi xác định là không có vết máu, hắn đi thẳng ra ngoài.

Thái Hoàng Kiếm, Địa Hoàng Kiếm, Nhân Hoàng Kiếm, đều là thần binh lợi khí. Mặc dù chưa khống chế được sự thần kỳ trong chúng, nhưng mà dùng để tự sát đã thích hợp lắm rồi, giết người không chảy máu, cũng không giống hồi trước nữa, mỗi lần tự sát đều văng máu tung tóe.

Nội Môn đường.

- Giao nộp nhiệm vụ khảo hạch đệ tử nội môn. - Lâm Phàm cầm lệnh bài có chữ 'Cổ' kia ra, đây là thứ để chứng mình thân phận cho tên tà tu Khương Cổ kia. Nhớ tới tên tà tu Khương Cổ kia, thần công vừa mới đại thành, còn chưa kịp phát huy cái vẹo gì đã bị đi chầu ông bà ông vải, cứ nghĩ đến là thấy bi ai thay.

Tiếp đãi Lâm Phàm chính là một tên đệ tử mặc áo bào màu trắng, hắn nhìn thoáng qua Lâm Phàm, biết đây là gia hỏa có vận khí tốt được Thiên Tu trưởng lão thu làm đệ tử chân truyền, nhưng lại đã đắc tội một vị Phong chủ là Quân Vô Thiên Quân sư huynh, cho nên có không ít đệ tử không muốn đắc tội Lâm Phàm nhưng cũng không dám gần gũi với hắn.

Quân sư huynh hiện tại chưa làm gì, cũng không đại biểu sau này sẽ không làm gì cả.

Nếu như tiếp xúc với hắn quá gần gũi, rất khó nói sẽ không rước họa vào thân.

- Ngày mai tới tiếp nhận khảo hạch. - Vị đệ tử tiếp đãi này làm xong thủ tục liền không nói thêm gì với Lâm Phàm nữa, tựa như là đang tránh né ôn thần vậy.

Lâm Phàm cười ha ha trong lòng, không nhiệt tình thì thôi, chờ sau này đến lúc ngươi muốn nhiệt tình tiếp đãi ta thì ta cũng sẽ mặc kệ mi đấy nhé.

Sau khi Lâm Phàm rời đi, Liễu Nguyệt xuất hiện ở trong Nội Môn đường, đi đến trước mặt của đệ tử tiếp đãi.

- Sư đệ... - Giọng nói mềm mỏng, tê tê dại dại của nàng ta khiến cho đệ tử này toàn thân run rẩy. Khi đệ tử này nhìn thấy Liễu Nguyệt, nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp:

- Liễu sư tỷ...

Liễu Nguyệt là nữ đệ tử xinh đẹp lại hoạt bát nhất ở trong nội môn.

Không biết có bao nhiêu đệ tử nội môn ái mộ nàng, muốn lấy lòng nàng.

Mà hắn thì chỉ là một đệ tử nho nhỏ của Nội Môn đường, chuyên tiếp đãi những người đến khảo hạch đệ tử nội môn mà thôi, đối với vị sư tỷ này chỉ có thể đứng xa mà nhìn, tuyệt đối không thể đùa bỡn.

Thế nhưng không ngờ Liễu sư tỷ vậy mà chủ động nói chuyện với hắn, làm sao mà hắn không kích động, không hưng phấn cho được.

- Sư đệ, sư tỷ hỏi đệ, ngày mai là ai chịu trách nhiệm khảo hạch Lâm Phàm? - Liễu Nguyệt nhẹ giọng hỏi thăm, đối với những người ái mộ mình này, nàng có 10,000 loại thủ đoạn để đùa bỡn đối phương ở trong lòng bàn tay.

- Sư tỷ chờ một lát, đệ kiểm tra một chút. - Tên đệ tử này lật xem ghi chép, sau đó nói - Là do đệ tử nội môn tam phẩm Vương Nghiêm tiến hành khảo hạch.

Liễu Nguyệt nhíu mày, cầm quyển sổ ghi chép lên nhìn thoáng qua, Vương Nghiêm - Địa Cương cảnh tầng một, tu vi quá thấp, sau đó ánh mắt nàng ta khóa chặt trên cái tên của một người đệ tử khác, rồi không khỏi nở nụ cười:

- Sư đệ à, sư tỷ cho rằng để cho đệ tử này khảo hạch Lâm Phàm mới là thích hợp nhất, đệ thấy sao? - Ngón tay ngọc của Liễu Nguyệt chỉ vào một cái tên trên quyển sổ và nói.

Vị đệ tử kia nhìn thấy cái tên này lập tức hơi sững sờ, có chút lo lắng nói:

- Sư tỷ, việc này...

Lời còn chưa nói hết, nhưng mà khi nhìn thấy ánh mắt hơi ngân ngấn nước của Liễu sư tỷ, lòng của hắn lập tức mềm nhũn, sau đó nhẹ gật đầu, nói:

- Vâng thưa sư tỷ, đệ biết rồi ạ.

Tần Sơn - Địa Cương cảnh tầng bốn, tinh thần hỗn loạn.

...

- Liễu sư muội, thế nào rồi? - Phong Thiếu Vân thấy Liễu Nguyệt đi ra, tiến lại gần dò hỏi.

Liễu Nguyệt nở nụ cười âm trầm, nói:

- Đã sắp xếp xong.

- Sư muội chọn ai khảo hạch hắn vậy? - Phong Thiếu Vân hỏi, loại chuyện này bọn hắn không có năng lực ra tay, nhưng mà Liễu sư muội lại có niềm tin tuyệt đối.

- Tần Sơn.

Thời điểm mà Liễu Nguyệt nói ra cái tên này, Phong Thiếu Vân không khỏi hít một ngụm khí lạnh:

- Tần Sơn, chính là tên điên đó sao, từ khi ca ca của hắn chết ở trên chiến trường, thần trí trở nên điên điên khùng khùng, lúc tốt lúc xấu, để hắn đến tiến hành khảo hạch sẽ không xảy ra chuyện chứ?

Liễu Nguyệt cười nói:

- Làm sao có thể.

Hôm sau!

Mấy người Lã Khải Minh đã đứng trước cửa phòng của Lâm Phàm đợi từ rất sớm, hiện tại xưng hô cũng đã thay đổi, toàn bộ đều xưng hô Lâm Phàm là sư huynh.

Cảm giác này ban đầu Lâm Phàm còn chưa thích ứng lắm, nhưng từ từ, hắn cảm thấy xưng hô thế này rất không tệ.

- Lâm sư huynh, hôm nay là ngày khảo hạch rồi, đệ tin tưởng huynh nhất định có thể thành công. - Hoàng Phú Quý nói.

Lâm Phàm nói:

- Đó là điều đương nhiên, ta mà không thành công thì ai có thể thành công được đây.

Chẳng phải chỉ là một đợt khảo hạch nho nhỏ thôi sao, có cái gì ghê gớm đâu.

Với thực lực của mình mà còn không thể trở thành đệ tử nội môn, vậy thì tông môn đừng hòng còn đệ tử ngoại môn nào thành công được.

Đối với mấy người Lã Khải Minh mà nói, Lâm sư huynh trở thành đệ tử nội môn là chuyện chắc như đinh đóng cột. Khảo hạch để trở thành đệ tử nội môn tam phẩm cũng không khó, tham gia đánh giá khảo hạch đều là đệ tử nội môn, không cần phải đánh bại họ, chỉ cần có thể chống đỡ một nén nhang là có thể thành công, hơn nữa tu vi của họ hầu như đều chỉ là Địa Cương cảnh tầng một hoặc tầng hai, độ khó rất thấp.

Bây giờ tu vi của Trương Long đã Tôi Thể cảnh tầng chín, chỉ cần có thể đột phá đến Địa Cương cảnh là có thể đi nhận nhiệm vụ lấy tư cách tiến hành khảo hạch để trở thành đệ tử nội môn.

Mà đối với Trương Long thì ngày đó cũng không còn quá xa, bởi vì hắn đã cảm nhận được ngưỡng cửa của Địa Cương cảnh.

Lần này đệ tử tham gia khảo hạch cũng không nhiều, cho nên Lâm Phàm cũng không phải chờ lâu lắm là đến phiên hắn.

- Đệ tử ngoại môn nhất phẩm Lâm Phàm, tiến hành khảo hạch. - Một đệ tử của Nội Môn đường hô to.

Ánh mắt mọi người đều tập trung chú ý, dù sao hiện tại thanh danh của Lâm Phàm ở Viêm Hoa tông rất vang dội, đệ tử chân truyền của Thiên Tu trưởng lão là thân phận mà vô số người phải hâm mộ.

Bọn Liễu Nguyệt đứng ở một phía nhếch mép cười, nàng ta đã nghĩ đến kết quả, chính là thằng nhóc này bị Tần Sơn đánh như chó chết rồi ném ra ngoài lôi đài.

- Sư huynh, cố lên. - Hoàng Phú Quý động viên nói.

Lâm Phàm bình tĩnh đi vào vòng sáng ở phía trước mặt, sau đó một luồng sức mạnh truyền tống hắn đi, đến khi mở mắt ra, hắn đã xuất hiện ở trên một lôi đài.

Mà đối với những đệ tử ở phía bên ngoài thì không có bất kỳ

thay đổi nào, chỉ là phía trước có một màn sáng ngăn cản lại mà thôi.

Lâm Phàm quan sát xung quanh, nơi này cũng thần kỳ ra phết, cũng không biết là vị đại lão nào sáng lập ra.

Uỳnh!

Đúng lúc này, Lâm Phàm nghe thấy âm thanh chấn động, đến khi nhìn qua thì lại phát hiện một kẻ ngốc to con đang đi về phía mình.

Mấy người Hoàng Phú Quý còn đang ở bên ngoài trò chuyện với nhau, nghĩ đến một lúc nữa sau khi Lâm sư huynh thành công xong thì bọn hỏi sẽ đi ăn mừng ở nơi nào.

Nhưng đột nhiên, tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

Lã Khải Minh hét lên kinh hãi:

- Sao lại là Tần Sơn? Người tiến hành khảo hạch Lâm sư huynh thế nào lại là Tần Sơn.

Tần Sơn trước kia ở trong tông môn cũng không phải là người nổi danh, nhưng mà về sau lại nổi tiếng, bởi vì tinh thần của hắn luôn ở trong trạng thái hỗn loạn, lúc tốt lúc xấu, đồng thời tu vi còn đạt đến Địa Cương cảnh tầng bốn.

Cái này căn bản không phải là khảo hạch cùng đẳng cấp.

Cái tên đệ tử an bài khảo hạch kia cũng là ngây ngẩn cả người, mặc dù ở trong lòng hắn biết là có chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn phải lộ ra dáng vẻ không biết rõ tình hình.

- Không ổn, sắp xếp nhầm rồi...

Một vài đệ tử đang xem cũng kinh hô lên:

- Sao tên này xui dữ vậy, lại là Tần Sơn tiến hành khảo hạch, Lâm Phàm này sắp không xong rồi.

- Tu vi của Tần Sơn là Địa Cương cảnh tầng bốn, thực lực vô cùng cường đại.

- Làm sao lại sắp xếp Tần Sơn đến khảo hạch đệ tử nội môn tam phẩm chứ, đây không phải là cố tình không cho người ta thông qua hay sao?

- Coi như Lâm sư huynh có mạnh hơn nữa cũng tuyệt đối không

phải là đối thủ của Tần Sơn, cuộc tỷ thí này kết quả không cần xem cũng biết.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Bởi vì trận khảo hạch này căn bản chính là không công bằng.

Thực lực của hai bên chênh lệch quá lớn.

Trong sân đấu, Lâm Phàm nhìn chằm chằm vào cái tên vừa lên đài, sắc mặt lạnh lùng, cơ bắp cuồn cuộn, tràn đầy lực bùng nổ, nhìn qua là có thể thấy kẻ này rất mạnh.

- Nội môn nha, quả nhiên là khác biệt, khảo hạch như vậy mới thú vị chứ. Nếu như quá mức đơn giản, sao có thể kiểm tra được sự cao quý của đệ tử nội môn.

- Chiến ý thật là mạnh mẽ.

- Không tồi, cũng thú vị đấy.

Chương 96: Thật không quen với bộ dáng này chút nào

Nhóm dịch: Ẩn Môn

Khảo hạch nội mộn.

Ở một nơi nào đó không ai biết, hai vị trưởng lão ngồi khoanh chân, ánh mắt hai người thu toàn bộ diễn biến dưới sân vào mắt.

Một trong hai vị trưởng lão sửng sốt nói:

- Đệ tử kia có lẽ là đệ tử chân truyền của Thiên Tu trưởng lão, chỉ là người khảo hạch này tại sao lại là Tần Sơn, có chút không phù hợp với quy định.

Một vị trưởng lão khác nhướn mày nhìn thoáng qua rồi không nhìn nữa:

- Kệ thế đi, việc này chắc là do Quân Vô Thiên an bài, hẳn là muốn giáo huấn đệ tử ngoại môn này.

- Nhưng đây là đệ tử chân truyền của Thiên Tu trưởng lão đấy, nếu có chuyện gì xảy ra chúng ta chắc chắn không gánh nổi trách nhiệm này đâu.

- Hai ta đều ở đây thì còn có thể xảy ra chuyện gì, có điều Quân Vô Thiên thật khiến người khác thất vọng, là người đứng đầu Thập Phong, vị trí tiên phong cho chức vị tông chủ nhưng lòng dạ lại hẹp hòi như thế, không biết sau này thật sự trở thành tông chủ, đối với tông môn là tốt hay xấu.

Haizz.

Haizz.

Hai tiếng thở dài vang lên, đôi bên đều cho rằng Quân Vô Thiên không có chừng mực, cố ý trả thù ngoại môn đệ tử.

Tru Thiên Phong.

Lòng Quân Vô Thiên kiên định như đá, sau khi trải qua lần mất mặt kia, trong cơn giận dữ hắn đã bế quan tu luyện một thời gian, kết quả viên mãn, hắn đã tới được Thiên Cương.

Chỉ là trong khoảnh khắc này, hắn chợt có một cảm ứng thật vi diệu, dường như đang có người ở rất gần đây nói về hắn.

Nhưng hắn không biết ai, cũng không để trong lòng.

...

Lâm Phàm nhìn tên khảo hạch mình trước mắt, tên này cường tráng lắm, cơ bắp cuồn cuộn hết cả lên, ánh mắt cực sắc bén khiến hắn cảm giác được khí thế không rõ ràng trong đó.

Nhưng mà hắn có chút thắc mắc, tên gia hỏa trước mặt này hình như không được bình thường cho lắm, cứ ngúc ngắc cái đầu như thể đang suy nghĩ gì đấy.

Chỉ là chuyện đó đối với hắn không quan trọng, bởi vì đây là khảo hạch nên hắn lập tức đánh giá một phen, lần này dùng Lang Nha Bổng không thích hợp cho lắm, hắn không nghĩ đến chuyện đánh người thành thịt nát xương tan tại tông môn đâu, nhìn thì cũng thấy được đệ tử trước mặt thân xác cũng cứng rắn mạnh mẽ phải biết, nhưng cũng có thể thể thử xem thịt đọ với thịt thì thế nào.

- Sư huynh, xin chỉ giáo. - Lâm Phàm ôm quyền, coi như là chào hỏi lần gặp mặt, hay dở gì thì lễ tiết vẫn phải có.

- A! - Tần Sơn vốn không khống chế được tinh thần, hai mắt sung huyết đỏ hoe, còn bàn tay trần thì thi triển công pháp cường đại, đột nhiên lao về phía Lâm Phàm.

Tên Tần Sơn trước mặt này đã đạt tới Địa Cương tầng bốn, cương khí sớm đã bạo phát, một quyền đánh tới, một cỗ cương khí cường hãn bao phủ, không khí không ngừng chấn động, giông gió không ngừng gào rít.

- Có chút thú vị đấy, cơ mà xông đến con mẹ nó hơi quá đà rồi. - Lâm Phàm không ngờ rằng đối phương không nói tiếng nào đã động thủ, cơ mà hắn rất thích, lấy cứng đối cứng mới kích thích.

Bên ngoài.

Liễu Nguyệt nhìn tình huống trước mắt trong lòng cực kỳ vui mừng, thật không nghĩ rằng vận khí tốt như vậy, Tần Sơn thế mà lại

rơi vào trạng thái hỗn loạn, người trong trạng thái này không bao giờ hạ thủ lưu tình, mỗi một chiêu tung ra đều dồn vào đường chết.

Ùynh!

Hai người va chạm vào nhau, cương khí bùng nổ tràn ra bốn phương tám hướng.

Thân hình Lâm Phàm chấn động, nội hạch cương khí trong cơ thể cấp tốc vận chuyển, cương khí dày đặc bao phủ toàn thân với lực lượng lớn, hắn bất ngờ với sức mạnh của đối phương, cước bộ bị đẩy lùi hẳn lại, không ngờ lần đầu va chạm lại thua hẳn một bậc.

- Địa Cương tầng bốn, con mẹ nó, lần khảo hạch này cũng khó thật. - Lâm Phàm thối lui, ánh mắt dần trở nên nghiêm túc, lúc đầu hắn không hề nghĩ đến thực lực đối phương cường đại như vậy, sau một lần giao thủ, hắn phát hiện sức mạnh ẩn chứa của đối phương thật đáng gờm.

- Đều đáng chết, tất cả đều đáng chết! - Tần Sơn nghiến răng nghiến lợi, gương mặt dữ tợn, hai tay gập lại, trong nháy mắt khí thế cả người đại biến, cả người tỏa ra hơi nước nóng hầm hập - Chết hết đi!!!

Lâm Phàm cảm nhận được hơi thở này, lên tiếng:

- Thú vị đấy, đã thế thì ta cũng không khách sáo nữa.

- Bạo Huyết!

Huyết văn hiện ra, dòng máu như rồng bắt đầu quấn vào nhau, đối mặt với cường giả thì cũng nên nghiêm túc mới được, vì thế huyết văn dần dần bao trùm hết cả thân mình hắn.

- Tới! - Lâm Phàm gầm lên một tiếng giận dữ, dậm chân "ầm" một tiếng nghiền nát cả mặt đất, tốc độ nháy mắt tăng đáng kể, song quyền nắm chặt giáng từ trên trời xuống, kéo theo sức lực của ngàn quân, Hám Sơn Kình bùng nổ, đánh ra sức mạnh tăng gấp ba.

Tần Sơn rít gào một tiếng rồi mở hai cánh tay ra, bên trên lòng bàn tay hắn là một tầng cương khí bao phủ, hình thành hai cái đầu trâu, đối mặt Lâm Phàm tung một chiêu cường hãn không chút thoái nhượng, hai tay mạnh mẽ bắt lấy song quyền Lâm Phàm.

Bùm!

Cương khí xuyên qua.

Giống như một con dao cương khí vậy, nó xuyên qua năm ngón tay Tần Sơn rồi cắt lìa cả cánh tay, máu chảy xuống như hoa đỏ nở rộ trong không khí.

Mặt Tần Sơn không chút đổi sắc, hai tay gắt gao bắt lấy song quyền Lâm Phàm, gương mặt biểu hiện vẻ điên cuồng xen lẫn phẫn nộ:

- Đi chết đi!!!

Hắn kéo cánh tay, sắc mặt Lâm Phàm khẽ biến, tuy rằng thực lực tên gia hỏa này là Địa Cương cảnh tầng bốn nhưng năng lực bạo phát cũng rất mạnh.

Lúc này Lâm Phàm để lộ sơ hở ngay lồng ngực, tình cảnh hiện tại không có chút phòng ngự.

- Oanh Thiên Pháo! - Nhân cơ hội, Tần Sơn quát to một tiếng, song chưởng thành quyền, tốc độ nhanh thần tốc tập kích vào lồng ngực Lâm Phàm.

Chiến đấu kịch liệt như thế khiến toàn bộ đệ tử làm khán giả xung quanh há hốc mồm.

Bọn họ không ngờ rằng tên nhóc này lại mạnh đến như vậy, dám cùng Tần Sơn đang trong trạng thái hỗn loạn đánh thành như vậy, quả thật khủng khiếp.

- Đã! - Vẻ mặt Lâm Phàm dần toát ra sự điên cuồng, hắn đưa hai tay chắn ngay trước lồng ngực, trực tiếp kháng cự sức mạnh to lớn kia, thân hình bị đẩy mạnh lùi về sau, lùi đến tận rìa sân đấu.

- Đúng là mạnh thật! - Lâm Phàm nâng bàn tay lên, dùng ngón cái quệt vết máu tươi nơi khóe miệng - Khá lắm, khá lắm!

- Có điều ngươi hơi quá đà rồi dấy.

- Đã thế thì xuất hết thực lực ra đi, nếu không sẽ đến lượt ngươi xui xẻo đấy.

- Cuồng Thân!

Bấy giờ, Lâm Phàm phát sinh biến hóa cực lớn, ầm ầm, thân hình hắn bắt đầu cao lên, cơ bắp không ngừng nảy nở, cả bộ quần áo trên người cũng theo đó rách tan.

Cơ bắp sau lưng, cơ bắp hai bên, tất thảy đều phồng lên, dựng thẳng dậy như tòa núi lớn, phập phồng lồi lõm, màu đen của da và màu đỏ của huyết văn giao hòa vào nhau, đen đỏ lẫn lộn, huyết văn quấn quanh, khiến người khác kinh hãi.

Toàn thảy người xem đều chấn động.

Một đám đệ tử vây xem mắt chữ A mồm chữ O không dám tin.

- Làm sao tu luyện được như thế này vậy.

Mọi người không thể nào tin được Lâm sư huynh trước mắt này đột nhiên biến hóa khác thường, trong mỗi một khối cơ bắp kia đều ẩn chứa đầy sức mạnh.

Ngay cả hai vị trưởng lão đang ẩn mình trong hư không cũng âm thầm giật mình:

- Thật lợi hại, không ngờ này đệ tử này tu luyện công pháp đến bậc này.

- Thiên Tu trưởng lão mắt nhìn người thật không tồi, có thể tu luyện công pháp đến mức độ thế này thì trong cả tông môn chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Đám Lã Khải Minh trợn mắt há hốc mồm, bọn họ là người quen thuộc với Lâm Phàm nhất nhưng cũng không hề biết Lâm sư huynh có ngón này.

Ánh mắt Liễu Nguyệt dại ra, nàng ta thật không ngờ tên gia hỏa này không bị một chiêu của Tần Sơn giết trong một nốt nhạc mà ngược lại vẫn còn có chiêu khác để đối phó.

Tại sao có thể như vậy, sao có thể như vậy được chứ...

Trong lòng tê tái, thần sắc không cam tâm dần bao phủ trên mặt, nàng ta vạn lần không phục.

- Thật là không quen với bộ dáng như này chút nào. - Lâm Phàm nắm chặt quyền, nguồn lực trong cơ thể sục sôi lên khiến cả người hắn hưng phấn. Hắn lắc cổ răng rắc, song chưởng hợp lại phát ra một tiếng nặng nề - Được rồi, bây giờ chúng ta hãy đánh với nhau một trận đi.

Chương 97: Đây là hành vi không thể khống chế

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Một bước đạp tới.

Mặt đất rung lên nhè nhẹ, mới chỉ vài phút trước Lâm Phàm dáng người thấp bé trước mặt Tần Sơn bây giờ đã khác, thân hình hắn cao đến ba mét, lúc này ngược lại, Tần Sơn ở trước mặt Lâm Phàm giống như người lùn vậy.

Hắn từ trên cao nhìn xuống Tần Sơn.

- Đệ đệ à, ngươi đã phạm sai lầm rồi đấy. - Lâm Phàm cũng chẳng phải là ca ca của Tần Sơn nhưng hiện tại một lớn một nhỏ, một người lùn một người khổng lồ, gọi một tiếng đệ đệ này cũng là để đối phương nhận ra sự chênh lệch giữa mình và hắn là không thể nào vượt qua được.

Mà thời điểm Tần Sơn nghe thấy hai chữ "đệ đệ" này, đột nhiên cảm thấy đầu óc càng thêm hỗn loạn, khuôn mặt mà hắn nhìn thấy bỗng thay đổi, nhưng ngay tức khắc, khuôn mặt ấy lại tiêu biến đi, hóa thành một khuôn mặt xa lạ, đây cũng chính là lúc mà sự phẫn nộ của hắn đạt đến đỉnh điểm.

- A!!! - Tần Sơn tức giận gầm lên một tiếng, cương khỉ toàn thân dày đặc, song quyền oanh kích về hướng Lâm Phàm, tuy hắn đã vào trạng thái hỗn loạn, sức mạnh tăng cao nhưng dường như vẫn vô lực.

Ầm!

Lâm Phàm nhẹ nhàng nắm song quyền của Tần Sơn trong lòng bàn tay, làm hắn không thể động đậy, ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống:

- Ngươi rất mạnh, nhưng cũng đến lúc kết thúc rồi.

Ánh mắt Tần Sơn đối diện với Lâm Phàm, khuôn mặt trong đáy mắt lại bắt đầu trùng lặp, thế nhưng nháy mắt đã tan thành mây khói,

chỉ còn lại sự phẫn nộ trong cơn hỗn loạn.

Hai tay Lâm Phàm gắt gao chế trụ đòn đánh của Tần Sơn, sau đó bỏ ra, hắn nhếch miệng nở một nụ cười lạnh lùng, rồi hôi nghiêng đầu về phía sau, đột ngột húc một cú như trời giáng lên đầu Tần Sơn.

Rầm!

Một tiếng gầm rú vang lên.

Trán Lâm Phàm vẫn cực kỳ cứng rắn như trước, mà trán Tần Sơn giờ đã có những vết máu li ti xuất hiện.

- Thật cứng, ngươi là đệ tử đầu tiên ta gặp có thể tu luyện thân thể đến cảnh giới này, nhưng thế này vẫn chưa đủ đâu. - Lâm Phàm cười cười, lại tiếp tục bổ xuống như búa tạ.

Các đệ tử bên ngoài thấy cảnh đó sớm đã ngây ra như phỗng.

Tình huống như thế này bọn họ căn bản không thể tưởng tượng ra được.

Hai vị trưởng lão ẩn mình trong hư không sắc mặt thay đổi:

- Ngay cả Tần Sơn cũng không phải đối thủ, rốt cuộc tu vi của đệ tử này đã đến đâu rồi.

- Địa Cương cảnh tầng hai lại có thể tu luyện công pháp đến bậc này quả thật là khủng khiếp.

- Nghị lực phi thường đến nhường nào mới có thể tu luyện công pháp đến mức cao nhất đó, mới đột phá đến Địa Cương cảnh thôi mà đã thế này rồi, căn cơ quá vững chắc, con đường về sau là không thể đoán trước được.

Đối với đệ tử Tôi Thể cảnh mà nói, căn cơ càng vững chắc thì đối với thành tựu sau này càng có lợi, nhưng mỗi người ai cũng có cực hạn.

Đầu Tần Sơn bị tấn công nặng nề, trở nên hỗn loạn đến cực độ, cảnh tượng trong mắt không ngừng biến hóa, khuôn mặt trong đáy mắt kia liên tục biến ảo, không ngừng dung hợp vào nhau.

Ục!

Máu chảy giàn giụa, hai mắt trở nên ngây dại, ký ức trong đầu bắt đầu hỗn loạn như thể được lặp lại từ đầu vậy.

Chỉ là Lâm Phàm không biết tình huống đó, hắn chỉ thấy cái tên trước mắt thật ngoan cường, bị mình đánh nhiều lần vậy mà mặt vẫn không đổi sắc, có điều biểu cảm khi thì ngơ ngác khi thì điên cuồng.

Thậm chí hắn còn có cảm giác, không phải tên này điên rồi đấy chứ.

Đập, rồi lại đập liên hồi.

Tiếng gào thét vang vọng.

Lâm Phàm dần hiểu rõ trong lòng, Địa Cương cảnh tầng bốn cũng không phải mình không hạ được, chỉ cần thi triển toàn bộ công pháp. Nhưng hắn phát hiện rằng tên Địa Cương cảnh tầng bốn này tuy rằng khá hung hăng, nhưng ý thức chiến đấu lại theo kiểu thẳng thừng, tuy có sức mạnh đầy mình nhưng lại chỉ biết khinh suất,

Có điều chuyện đó cũng không quan trọng.

- Tốt thôi, với một kích cuối cùng này thì ngươi có thể nằm nghỉ rồi. - Lâm Phàm nói, ngưng tụ cương khí chuẩn bị giải quyết triệt để tên này.

Đương nhiên, không phải giết chết, mà chỉ khiến hắn ta mất đi sức chiến đấu thôi.

Hai tay Tần Sơn dần dần vô lực, khuôn in trong đáy mắt kia quen thuộc đến nhường ấy, hoài niệm đến nhường ấy.

- Ca...

Lâm Phàm đã dồn sức xong, chuẩn bị bùng nổ đòn cuối cùng nhưng đột nhiên nghe được câu gọi này khiến động tác của hắn đình chỉ trong nháy mắt, sau đó khi phát hiện đối phương đã bình tĩnh lại, lực đạo trong hai tay hắn cũng biến mất.

-Ngươi nhận thua? - Lâm Phàm nghi hoặc, sau đó thả lỏng.

Đột nhiên.

Kế đó, cảnh tượng khiến Lâm Phàm kinh ngạc xảy ra, Tần Sơn đột nhiên quỳ rạp xuống đất ôm đùi hắn:

- Ca ca, rốt cuộc anh cũng trở lại rồi...

- Ngươi làm gì đấy, buông ta ra, ta không phải là ca ca của ngươi, tên gia hỏa ngươi bị thần kinh có phải không. - Lâm Phàm

sửng sốt đá văng đối phương ra, khi nhìn đến khuôn mặt bên kia thì ngây ngẩn cả người.

Nước mắt nước mũi dính đầy mặt, máu và nước mắt hòa trộn vào nhau, thoạt nhìn vô cùng thê thảm.

Ngay lúc Lâm Phàm định mở miệng nói chuyện, một tiếng nói vang lên trong đầu.

- Ca ca của Tần Sơn hy sinh giữa chiến trường, khiến hắn chịu đả kích rất lớn, tinh thần hỗn loạn, nếu như hắn nhận nhầm ngươi là ca ca đã chết của hắn, vậy thì ngươi mở lòng nhận hắn đi.

Lâm Phàm ngẩng đầu, ánh mắt chăm chú nhìn bốn phía, là vị trưởng lão nào đã truyền vớ truyền vẩn âm thanh vào đầu mình, còn trong lòng hắn thì tự nhủ, cái đéo gì thế này.

Đi khảo hạch thế mà lại được tặng một đệ đệ?

Còn là một tên tinh thần hỗn loạn?

- Mà thôi vậy. - Lâm Phàm có chút nói không nên lời, sau đó thu tay lại, thân hình khôi phục lại nguyên dạng nhìn Tần Sơn đang ôm đùi mình - Buông tay, đứng cho tử tế, theo ta ra ngoài.

Tuy rằng tinh thần Tần Sơn hỗn loạn nhưng hình như rất nghe lời Lâm Phàm, hắn lập tức buông tay ra đứng lên, bám sát theo sau Lâm Phàm.

Đệ tử khảo hạch thông báo:

- Đệ tử ngoại môn Lâm Phàm khảo hạch thành công, thăng chức thành đệ tử nội môn tam phẩm.

Bọn Lã Khải Minh hưng phấn trong lòng, cuối cũng cũng thành công rồi, tuy rằng chỉ phát sinh một chuyện ngoài ý muốn nhưng vẫn là thành công rồi.

Khi Lâm Phàm từ bên trong đi ra mọi người bắt đầu đi tới bao quanh, nhưng đối với Tần Sơn có không ít người nảy sinh cảnh giác, bởi vì tinh thần của tên này hỗn loạn, ai cũng không biết khi nào hắn sẽ nổi giận cả.

Phong Thiếu Vân nghiến răng nghiến lợi, trong lòng không cam tâm.

Liễu Nguyệt cố nhịn sự bất phục trong lòng, đi thẳng tới nở nụ

cười giả tạo:

- Chúc mừng Lâm sư huynh đã khảo hạch thành công.

Lâm Phàm nhìn Liễu Nguyệt không chút nể tình:

- Cút.

Đệ tử xung quanh nghe Lâm sư huynh nói "cút" cũng cả kinh, bá đạo quá đi mất, tỷ tỷ xinh đẹp như thế mà cũng không thèm tiếp.

Mà Liễu Nguyệt lúc này cảm thấy vô cùng nhục nhã, ánh mắt sắc lạnh:

- Ta đã bày tỏ thiện ý với ngươi năm lần bảy lượt rồi, nguwoi đừng có tưởng...

Đột nhiên.

Liễu Nguyệt còn chưa nói xong, một thân ảnh cao lớn lập tức xuất hiện trước mặt, nàng ta cofn định nói tiếp thì sắc mặt đại biến..

- Ai có ác ý với ca ca ta đều phải chết. - Khí thế Tần Sơn cuồng bạo, nắm tay bao phủ một tầng cương khí đánh thẳng lên má Liễu Nguyệt.

Một tiếng ầm vang lên.

Một đạo thân ảnh bay vút như quả lựu đạn về phía xa, máu rơi trong không trung như hoa nở, sau đó thân hình mê người kia rơi xuống mặt đất lăn vài vòng, gương mặt cúi xuống, quỳ rạp trên mặt đất không nhúc nhích.

Hiện trường nhất thời im lặng.

Tần Sơn quay đầu, hai mắt lộ vẻ ngốc ngốc nhưng lại rất kiên định:

- Ca ca, ta sẽ bảo vệ huynh, không để ai xúc phạm tới huynh nữa.

Lâm Phàm nhìn Tần Sơn, chớp chớp mắt, lại nhìn cái người đang nằm im thin thít ở đằng xa kia.

- Mọi người đều làm chứng rồi nhé, người này tinh thần hỗn loạn, hành vi vừa rồi của hắn là vô ý thức không thể khống chế.

Sau đó hắn lôi Tần Sơn đi, hô hoán mọi người mau tránh đường.

Cú đánh đẹp đéo thể tả.

Không biết đã đánh chết chưa.

Mà đến lúc mọi người kịp phản ứng lại thì bọn Lâm Phàm đã sớm chạy thoát.

Sắc mặt Phong Thiếu Vân đỏ bừng, tê tâm liệt phế:

- Sư muội...

Chương 98: Hẳn là một con hàng lòe loẹt

Nhóm: TTTV

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Biên: H

Nguồn: TruyenYY

Phong Thiếu Vân bò trên mặt đất, lật người Liễu sư muội lại, vươn tay định ôm sư muội xinh đẹp mà mình yêu quý vào lòng, nhưng lại bị hình ảnh ở trước mắt làm cho sợ hãi, bàn tay dừng lại giữa không trung.

Đây còn là Liễu sư muội phong hoa tuyệt đại, nhất tiếu khuynh thành trong lòng hắn sao?

Cái cằm lệch ra, đôi môi sưng vù, hai hàng răng rụng mất rất nhiều, máu me be bét, ảnh hưởng nghiêm trọng tới hình tượng sư muội ở trong lòng hắn.

Thậm chí còn không biết sư muội còn sống hay đã chết.

Hắn đấm ngực dậm chân, sắc mặt dữ tợn, cực kỳ bi thương nói:

- Sư muội à...

Các đệ tử ở xung quanh đã sớm bị cảnh tượng này làm cho sợ choáng váng.

Bọn hắn không ngờ cái tên Tần Sơn kia vậy mà đột nhiên nổi giận, thẳng tay ra quyền đánh bay Liễu Nguyệt, một quyền đánh ra ở khoảng cách gần như vậy, lực lượng bộc phát ra cường đại đến cỡ nào, chỉ sợ Liễu Nguyệt đã lành ít dữ nhiều.

Phong Thiếu Vân thương xót gào thét, bọn họ nghe thấy cũng rất thương cảm, dù sao người người đều có lòng yêu cái đẹp, Liễu Nguyệt lại xinh đẹp như vậy, tự nhiên là nữ thần ở trong suy nghĩ của tất cả nam đệ tử.

Nhưng hôm nay thì xong rồi, hết thảy đều triệt để kết thúc.

Chỉ nhìn thoáng qua một chút đã khiến bọn hắn không đành lòng nhìn thẳng, người kia đâu còn là nữ thần trong suy nghĩ của bọn hắn.

Ầm ầm!

Sét đánh.

Mây đen nặng nề bao phủ ở trên bầu trời Viêm Hoa tông, nước mưa rơi xuống.

Các đệ tử vây xem lấy hai tay che đầu, nói:

- Trời mưa rồi, mau trở về thôi.

Mọi người lập tức tản đi không còn một ai, hình ảnh nữ thần trong tim đã không còn, thì càng cho bọn hắn thêm kiên định trong việc tu luyện.

Nước mưa trượt xuống ở trên gương mặt của Phong Thiếu Vân, ánh mắt hắn tràn đầy lửa giận:

- Sư muội, sư huynh nhất định sẽ báo thù cho muội.

Thiên Tu trưởng lão mặc dù không có hỏi thăm về Lâm Phàm, nhưng mà lúc diễn ra khảo hạch ông vẫn một mực quan sát, thời điểm thấy người ra sân lại là Tần Sơn, trong lòng ông cũng thấy giận, nhất định là có người muốn hại đồ nhi của mình. Nhưng khi thấy đồ nhi thành công thông qua khảo hạch, lại còn thu phục được cái tên tinh thần hỗn loạn kia, ông cũng hài lòng gật đầu.

Nhưng sự tình xảy ra sau đó đúng là việc ngoài ý muốn, chính ông ta cũng bất ngờ.

...

Lâm Phàm đã dẫn mọi người rút lui từ lâu, khi về đến phòng thì nhướn mày cáu:

- Thời tiết ếu gì không biết, bảo mưa là mưa, mau vào phòng tránh mưa thôi.

Trong phòng.

Lã Khải Minh e ngại nhìn Tần Sơn, nói:

- Lâm sư huynh, làm gì hắn bây giờ?

Mấy người Hoàng Phú Quý cũng gật đầu, đây thế nhưng là kẻ có tinh thần hỗn loạn đấy, ai cũng không dám cam đoan lúc đêm hôm khuya khoắt mọi người còn đang say giấc liệu hắn có điên lên rồi đập chết bọn họ hay không.

Nghĩ đến cảnh đó, mấy người lập tức hãi hùng, khiếp vía.

Lâm Phàm cũng có chút đau đầu, nhìn về phía Tần Sơn, nghĩ dù sao đối phương cũng là người có tinh thần hỗn loạn, bèn dùng ngữ khí uyển chuyển nói:

- Huynh đệ à, có thể về phòng của mình rồi.

Khiến hắn không thể ngờ tới là tên gia hỏa này lại buông thõng hai tay, nắm chặt bàn tay như tủi thân muốn khóc:

- Ca không cần em nữa sao?

- Nào có, anh cần chứ, đi ra chỗ góc tường kia ngồi xổm đi. - Lâm Phàm bất đắc dĩ khoát tay, sau đó Tần Sơn đi đến chỗ một góc phòng, ngồi xổm xuống dựa vào ở nơi đó, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm như sợ hắn bỏ đi - Mọi người thấy rồi đó, tên gia hỏa này không đuổi đi được rồi, hắn cứ dính chặt lấy ta.

Gương mặt của Trương Long tràn đầy lo lắng:

- Nhưng mà vấn đề bây giờ có chút phiền phức, Liễu Nguyệt chính là muội muội của Liễu Nhược Trần Liễu sư tỷ, hắn ra tay nặng như vậy, hiện tại còn không biết là nàng ta đã chết hay còn sống, chỉ sợ chuyện sau đó không dễ giải quyết đâu.

Âm Tiểu Thiên nói:

- Không sai, nếu như cô ta biết chuyện này chỉ sợ là sẽ không bỏ qua đâu.

- Không bỏ qua thì thôi, ta mà còn phải sợ cô ta sao, một quyền này của Tần Sơn đánh quá đẹp, nếu mà đánh chết được thì còn tốt hơn nữa, đỡ cho ta bao nhiêu việc. - Lâm Phàm tự lẩm bẩm, không cẩn thận bại lộ tâm tư trong lòng.

Lã Khải Minh kinh ngạc nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn thấy vẻ mặt của đám người này bèn lập lòe khoát tay:

- Nghĩ gì thế, ta làm sao lại thừa dịp nàng ta ra khỏi tông môn mà

hạ độc thủ chứ. Ta không phải loại người này, yên tâm đi.

Quả nhiên!

Coi như hôm nay Tần Sơn không xuất thủ, ngày sau, Lâm sư huynh cũng sẽ chờ Liễu Nguyệt ra khỏi tông môn ra tay, nghĩ đến đã thấy khủng bố.

Mà dù sao chuyện này thật đúng là khó mà nói được, Tần Sơn là người có tinh thần hỗn loạn là chuyện mà tất cả mọi người đều biết đến, cho nên hắn là nên tha thứ cho hắn.

Đối với chuyện này, mấy người Lã Khải Minh cũng không biết giải quyết như thế nào, cơ mà theo bọn thắn thấy thì Lâm sư huynh dù sao cũng là đệ tử chân truyền của Thiên Tu trưởng lão, Liễu Nhược Trần hắn là sẽ không làm gì quá đáng.

Sau khi mấy người Lã Khải Minh rời đi, Lâm Phàm lại thấy nhức đầu, rốt cục là nên an bài cho cái tên Tần Sơn này như thế nào đây.

Hắn coi như đã hiểu, tinh thần của Tần Sơn này bị hỗn loạn, nói thẳng ra thì chính là bệnh nhân tâm thần, lúc trước còn muốn giết chết mình, bây giờ lại nhận mình làm ca ca.

Chỉ sợ cũng mà là bởi vì bị mình dùng đầu đập cho đến mức sinh ra ảo giác.

Lâm Phàm nhìn về phía Tần Sơn, nói:

- Ngươi đi về phòng nghỉ ngơi trước đi.

Tần Sơn lắc đầu:

- Ca, em không thể trở về, em phải ở đây bảo hộ anh.

Lâm Phàm vỗ đầu hắn:

- Ngoan, nghe lời.

Tần Sơn nói:

- Vâng, em nghe.

Tần Sơn vừa bước đi vừa quay đầu lại, cuối cùng rời khỏi nơi này.

Lâm Phàm nhẹ nhàng thở ra, con mẹ nó chuyện ếu gì không biết,

chả hiểu mô tê gì, mà thôi, vớ bở được tên đệ đệ ngốc, tui vi không tồi, Địa Cương cảnh tầng bốn, hơn nữa còn rất nghe lời, nếu đã nhận rồi thì nhận luôn đi, về sau cũng có thể có việc cần người như hắn đi làm.

- Tiếp tục tu luyện thôi, lần này phải thăng cấp công pháp lên, "Kim Thân Tôi Thể Quyết" hiện giờ đã không đáng để đặt vào mắt nữa rồi.

Hắn ngồi xếp bằng, tiếp tục lấy quyển sổ ghi chép ra, căn cứ vào lộ tuyến ghi trên đó mà tiếp tục khai phá.

Sáng sớm, ánh nắng chiếu qua khe cửa vào trong phòng. Mà lúc này, Lâm Phàm ngồi khoanh chân ở đó, sau một đêm cố gắng, thất bại vô số lần, rốt cục ở một khắc cuối cùng, đã phát sinh biến hóa.

Đi theo lộ tuyến này xem ra hoàn toàn có thể thực hiện được, nội hạch Địa Cương vận chuyển, từng sợi cương khí lưu truyền giữa mỗi đường kinh mạch trong cơ thể.

- Cảm giác này thật thoải mái, xem ra là sắp thành công.

Lâm Phàm mừng rỡ trong lòng, tự cổ vũ tinh thần, cương khí sục sôi trong người, vận chuyển theo lộ tuyến mà hắn đã xác định.

Bí kíp sáng tạo công pháp Huyền giai ở trong cơ thể hắn bấy giờ phát sinh biến hóa.

Trên trang sách trống không bỗng hiện ra văn tự:

"Bất Động Cương Thể: Tăng cường sức mạnh, Bá Thể, cương khí hộ thân, điểm khổ tu +5.

Huyền giai hạ phẩm."

- Coi như không tệ, cứ tiếp tục tấn thăng công pháp sẽ có được khả năng vô hạn, lão sư cho mình môn công pháp kia mặc dù phẩm giai rất cao, nhưng mà đặc tính thì lại không có phong phú như công pháp do chính mình tự sáng tạo. - Lâm Phàm suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng xác định muốn dựa hết vào bản thân.

Đây là căn cơ, cũng là căn bản.

Điểm khổ tu +5, cao hơn hai điểm so với "Kim Thân Tôi Thể Quyết", từ nay tu luyện cũng sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Bây giờ tu vi của mình là Địa Cương cảnh tầng hai, nhưng cũng

chả đáng vào đâu, cơ mà khi bộc phát toàn bộ chiến lực thì cho dù có gặp phải Địa Cương cảnh tầng bốn cũng không sợ.

- Lâm sư huynh, không xong rồi, Liễu Nhược Trần mang người đi qua chỗ của Tần Sơn. - Lã Khải Minh người còn chưa tới, đã thấy giọng nói truyền đến trước.

Lâm Phàm vừa thông qua khảo hạch, chỗ ở lẫn công pháp đều chưa đi nhận, bây giờ nghe thấy lời này thì nhíu mày, quả nhiên là phiền toái rồi.

Hắn đẩy cửa đi ra.

- Cái con kia chết chưa? - Lâm Phàm hỏi, hắn hiện tại muốn biết nhất là Liễu Nguyệt đã chết chưa, nếu như chưa chết thì về sau lại còn phải đích thân ra tay.

- Không biết, không có tin tức truyền đến, cơ mà tám phần là chết rồi. - Lã Khải Minh suy đoán, dù sao một quyền kia của Tần Sơn cũng rất ngoan độc, coi như không chết thì e rằng cũng chỉ còn nửa cái mạng.

- Tám phần ấy à, thế thì chắc là chưa chết rồi. - Lâm Phàm thì thầm trong lòng, mà thôi được cái là cũng có thể gặp Liễu Nhược Trần kia một lần.

Có thể mê hoặc nhiều nam đệ tử như vậy, cô ta hẳn cũng phải là một con hàng lòe loẹt.

Chương 99: Kẻ yếu thì nằm xuống là được rồi.

Nhóm: Ẩn Môn

Dịch: Nguyễn Khiêm

Biên: H

Nguồn: TruyenYY

Nội môn.

- Liễu sư tỷ đi tìm Tần Sơn, e là sắp có chuyện lớn rồi.

- Hôm qua, Tần Sơn một quyền đánh bay Liễu Nguyệt, sống chết không rõ, Liễu sư tỷ thân là tỷ tỷ của Liễu Nguyệt chắc chắn sẽ không bỏ qua.

- Không sai, Liễu Nguyệt là người mà Liễu sư tỷ đích thân đưa từ gia tộc đến tông môn, mặc dù cô Liễu Nguyệt kia dựa vào vẻ ngoài xinh đẹp để hấp dẫn các đệ tử, khiến cho Liễu sư tỷ mất mặt, nhưng cho dù nói như thế nào đi nữa thì đó cũng là muội muội ruột, chỉ sợ tên Tần Sơn kia sẽ gặp xui xẻo rồi.

- Theo ta thấy thì tên Tần Sơn kia đã đáng chết từ lâu rồi, tinh thần hỗn loạn, ai biết sẽ mang đến tai nạn gì cho chúng ta.

- Xuỵt, nói cẩn thận, ca ca của Tần Sơn vì tông môn mà tử trận, lập nên đại công, bây giờ hắn bị điên cũng là đáng thương vô cùng.

- Lần này Liễu sư tỷ đích thân ra tay, còn dẫn theo người xếp hạng thứ 52 trên Địa Bảng nội môn là Phong Hỏa công tử Nguyên Minh Không.

- Không chỉ thế thôi đâu, Liễu sư tỷ cực kỳ có uy vọng ở trong nội môn, lần này đi tìm Tần Sơn không chỉ có Nguyên Minh Không, còn có rất nhiều sư huynh khác, chúng ta nhanh đi xem xem, trò hay không thể bỏ qua.

Một đám đệ tử nội môn châu đầu ghé tai bàn luận, bọn hắn mặc

dù là đệ tử nội môn, nhưng cũng chỉ là đệ tử nội môn tam phẩm mà thôi, so sánh cùng với những vị sư huynh có thể xuất hiện trên Địa Bảng vẫn là chênh lệch như trời và đất.

Hiện trường là chỗ ở của đệ tử nội môn, so ra thì tốt hơn so với chỗ của đệ tử ngoại môn rất nhiều, mỗi người đều còn có biệt viện riêng, mà lúc này thì ở trước cửa chỗ ở của Tần Sơn đã có đầy đệ tử vây quanh.

Bấy giờ từng đôi mắt đều nhìn chằm chằm vào nữ tử đứng ở nơi đó, nàng không nói một lời nào, tản ra khí chất ngạo nghễ, đây chính là Liễu Nhược Trần, ngoài ra bên cạnh nàng còn có mấy vị sư huynh có tên trên Địa Bảng.

Mấy người này đều là những nhân vật bình thường khó có thể gặp được, bây giờ lại tề tụ nơi này, khiến không ít đệ tử nội môn nhìn đến đã cả mắt.

- Tần Sơn, cút ra đây. - Bên người Liễu Nhược Trần là một nam tử mặc trường bào màu trắng, mang khuôn mặt anh tuấn. Hắn bước ra một bước, gằn giọng gọi, sóng âm cường đại, ẩn chứa cương khí cuồn cuộn đánh thẳng về phía cửa phòng của Tần Sơn.

- Đây là Diệp Trần Phong, trên Địa Bảng xếp hạng thứ 80, cương khí hùng hậu, xuất âm thành chiêu. Ai có tu vi thấp rất có thể sẽ bị chấn động đến khí huyết quay cuồng rồi bị trọng thương.

- Các sư huynh có năng lực đề tên trên Địa Bảng đều vô cùng cường đại, mạnh đến mức chúng ta không thể tưởng tượng nổi đâu.

Phong Hỏa công tử Nguyên Minh Không khoác trường bào có hai màu đỏ và lam, giờ phút này không khỏi gật đầu, nói:

- Diệp sư đệ, cái môn "Thiên Âm Cương Khí" này của ngươi so với mấy tháng trước đã tiến bộ rất nhiều.

Diệp Trần Phong hãnh diện:

- Nguyên sư huynh quá khen, chỉ mới là thành công nhỏ mà thôi, nếu như đã đại thành, e là Tần Sơn kia cho dù ở trong phòng cũng sẽ bị âm thanh của ta làm cho nội thương.

Ngay lúc hai người đó còn đang trò chuyện, một tiếng gầm thét từ trong phòng truyền ra, Tần Sơn đẩy cửa đi ra ngoài:

- Các ngươi muốn làm gì. - Tần Sơn nhìn chằm chằm vào đám

người trước mặt, quát.

Nguyên Minh Không nhìn thẳng Tần Sơn, trong ánh mắt mang theo vẻ khinh thường:

- Tần Sơn, ngươi lại còn hỏi chúng ta muốn làm gì, hôm qua ngươi xuất thủ đả thương muội muội của Liễu sư tỷ, chẳng lẽ còn không biết điều?

- Ai là Liễu sư tỷ, ai là muội muội, ta không biết. - Tần Sơn lắc lắc đầu, mặc dù rất nghe lời Lâm Phàm, nhưng mà hiện tại đầu óc hắn vẫn bất thường như cũ.

Diệp Trần Phong cười nói:

- Nguyên sư huynh, cố gắng nói chuyện cùng với một kẻ ngốc chỉ là uổng công mà thôi, chắc hiện tại hắn còn không biết mình chọc phải ai rồi cơ.

Liễu Nhược Trần nói:

- Các vị sư đệ, việc này là chuyện của ta, mọi người không cần nhúng tay.

Nguyên Minh Không khoát tay, nói:

- Sư tỷ, Liễu Nguyệt là sư muội của chúng ta, cũng là muội muội của chúng ta, sao có thể ngồi nhìn mặc kệ, cái tên Tần Sơn này tinh thần rối loạn, ra tay tàn nhẫn, ta sợ đánh hắn sẽ làm bẩn tay của sư tỷ, cứ để cho chúng ta xử lý là tốt rồi.

Liễu Nhược Trần lạnh nhạt đứng đó, không nói thêm gì, tựa như là tiên nữ cách biệt hoàn toàn với trần thế, Liễu Nguyệt là muội muội của nàng, bây giờ mặc dù vẫn còn thoi thóp nhưng cũng đã bị hủy nhan rồi.

Chuyện này mặc kệ ai đúng ai sai cũng phải nói cho ra nhẽ, người của Liễu gia không phải ai cũng có thể ức hiếp.

- Các vị sư đệ, người này thủ đoạn ngoan độc, để tránh tạo ra náo động lớn, mọi người nên cùng nhau xuất thủ tóm gọn hắn luôn. - Nguyên Minh Không cất lời, nói thì có vẻ hiệp nghĩa lắm, úp sọt thì vẫn là úp sọt, vậy mà có thể nói ra thành việc có đạo lý như thế, đúng là để cho người ta thấy được da mặt dày bao nhiêu.

- Sư huynh cao kiến. - Diệp Trần Phong gật đầu, hai đệ tử còn lại

cũng gật đầu, bọn hắn đi theo Liễu sư tỷ đến đây đương nhiên là muốn chủ động xum xoe. Có điều cái tên Tần Sơn này tinh thần hỗn loạn, thực lực cường hãn, nếu như là đơn đả độc đấu thì cũng không đảm bảo nắm chắc phần thắng.

Nếu lên cùng một lúc thì lại có thể trấn áp hắn một cách nhẹ nhàng.

- Tặc tử, ngươi đã xuất thủ đả thương người, hôm nay chúng ta sẽ bắt ngươi đi Hình đường chịu phạt. - Nguyên Minh Không gầm lên một tiếng, đường hoàng bước lên, trong nháy mắt xuất thủ, hơn nữa vừa ra tay đã dốc toàn lực giở đòn sát thủ.

Hắn tu luyện Phong Hỏa công pháp, thuận thế, mãnh liệt, thiên biến vạn hóa, trong số các đệ tử nội môn cũng là nhân vật cực kỳ mạnh.

Các đệ tử vây xem chung quanh nhìn thấy tình huống bực này liền cùng nhau kinh hô một tiếng.

Cái tên Tần Sơn này hôm nay sợ là xui xẻo rồi, bốn đệ tử nội môn đồng thời xuất thủ, hắn làm sao có thể chống đỡ được.

Tần Sơn tinh thần rối loạn, thế công tuy hung mãnh, nhưng lại không biết né tránh, cứ đỡ hết tất cả các chiêu, nếu như không phải hắn có tu vi Địa Cương cảnh tầng bốn, đồng thời còn tu luyện ngạnh công, chỉ sợ lúc này đã thua rồi.

- Đồ đần đúng là đồ đần. - Nguyên Minh Không cười lạnh liên tục, không nể mặt mũi, giấu cương khí Phong Hỏa trong lòng bàn tay trực tiếp chụp về phía Tần Sơn, cương khí bộc phát. Sắc mặt của Tần Sơn biến đổi, mà Diệp Trần Phong thì thừa cơ đánh thẳng một chưởng vào sau lưng của Tần Sơn. Tần Sơn phun ra một ngụm máu tươi, thân thể đập mạnh lên ngọn giả sơn trong biệt viện.

- Thật mạnh, Tần Sơn căn bản chống đỡ không nổi. - Các đệ tử đang vây xem sợ hãi thán phục, các sư huynh trên Địa Bảng quả nhiên là rất cường hãn, nhưng cũng có đệ tử cảm thấy hành vi của mấy người Nguyên Minh Không lại quá trơ trẽn.

Vậy mà lấy bốn đánh một, nhưng họ lại không dám nói thêm gì, đây đều là các sư huynh trên Địa Bảng, nhất là Liễu Nhược Trần còn đang ở ngay tại hiện trường. Nếu như đắc tội đối phương thì sợ là thời gian sau này ở nội môn cũng không dễ chịu.

- Hê hê. - Diệp Trần Phong nhìn Tần Sơn đang chật vật không

chịu nổi, từng bước một đi tới, nhưng đột nhiên hắn phát hiện có một luồng khí lạnh truyền đến bên cạnh, bèn lùi hẳn lại một bước.

Uỳnh!

Mặt đất bị một đồ vật cưng cứng nào đó nện thành một cái hố to, mà khi tro bụi tiêu tán thì mọi người mới nhìn rõ, lại là một thanh Lang Nha bổng cực kỳ to lớn dựng ngược ở nơi đó.

- Là ai? - Diệp Trần Phong giận dữ hét, nhìn về phía đám đệ tử đang vây xem.

Các đệ tử đang vây xem thì tránh ra một lối.

- Thú vị đấy, một đám đệ tử nội môn, đéo biết giữ cái mặt loz lại à. Bốn người xúm vào quần ẩu tiểu đệ của ta, các ngươi còn chưa xin ý kiến ta đâu đấy. - Lâm Phàm từ trong đám người đi ra, sau đó đi tới trước mặt của Tần Sơn, nhìn bộ dáng hiện giờ của Tần Sơn, máu tươi đầy người, trông rất là chật vật, cũng bất đắc dĩ lắc đầu.

Tần Sơn nhìn thấy Lâm Phàm liền ngây ngốc cười, nhe hàm răng dính máu nói:

- Ca, anh yên tâm, em sẽ bảo vệ anh. - Sau đó cũng không biết lấy động lực ở đâu ra mà đột nhiên đứng lên, ánh mắt đầy hung quang nhìn chằm chằm vào mấy người Nguyên Minh Không - Ta muốn đánh chết các ngươi.

Lâm Phàm giơ tay lên, lại với không tới đỉnh đầu của Tần Sơn.

- Cuồng Thân.

Xương cốt kẽo kẹt rung động, thân thể cất cao, áo rách bươm ra, chiều cao của thân thể lập tức vượt qua Tần Sơn, sau đó hắn duỗi cánh tay màu đen ra, khẽ vuốt đầu Tần Sơn, nhẹ nhàng nói:

- Đệ đệ ngốc của ta, ngồi xuống.

- Vâng, ca ca. - Trong ánh mắt của Tần Sơn lộ ra vẻ sùng bái, rất nghe lời ngồi xổm xuống.

Lâm Phàm quay đầu, bẻ bẻ cổ, lúc đi ngang qua Lang Nha bổng thì rút Lang Nha bổng ra khỏi mặt đất vác lên vai, đi tới trước mặt Diệp Trần Phong, từ trên cao nhìn xuống, cười đầy ý vị:

- Là ngươi đập một chưởng vào lưng đệ đệ của ta sao?

Diệp Trần Phong nhíu mày, hắn biết người ở trước mặt là ai. Lâm Phàm, đệ tử chân truyền của Thiên Tu trưởng lã là một tên rất khó giải quyết, nhất là vừa nãy thân thể của đối phương lại đột nhiên cất cao, cho hắn cảm thấy bị đả kích vô cùng. Nhưng bây giờ có sư tỷ cùng các sư huynh đều đang ở đây, hắn cũng chẳng sợ.

- Đúng vậy...

Lạch cạch!

Hắn còn chưa nói xong đã phát hiện có một bàn tay khổng lồ bao phủ trên đầu, nhấc hắn lên khỏi mặt đất.

- Địa Cương cảnh tầng ba, xếp hạng thứ 80 trên Địa Bảng nội môn, thật là quá yếu. - Lâm Phàm lắc đầu nói.

Diệp Trần Phong chỉ kịp cảm thấy mình đã bị khóa chặt, căn bản là không có cách tránh né, cả người bị nhấc lên trên không trung, hai chân đá lên người Lâm Phàm, nhưng lại phát hiện giống như đá lên một khối sắt cứng rắn.

Lâm Phàm nhìn động tác của Diệp Trần Phong không hề cảm thấy có chút ảnh hưởng nào, nhờ có Bá Thể khiến hắn không thể bị ngã.

Sau đó hắn nhấc tay nâng Diệp Trần Phong lên ngang tầm mắt của mình, ánh mắt bình tĩnh nhìn thẳng vào đối phương.

Diệp Trần Phong nuốt nước bọt ừng ực, muốn giãy ra, nhưng mà cái bàn tay đang nắm lấy đầu mình lại càng nắm chặt hơn, không cách nào giãy ra được.

Một giọng nói băng lãnh vang lên bên tai Lâm Phàm:

- Nếu như ta là ngươi, ta sẽ buông hắn xuống. - Liễu Nhược Trần lạnh giọng nói, ánh mắt lạnh lẽo thản nhiên nhìn Lâm Phàm.

Tầm mắt của Lâm Phàm di chuyển, nhìn chằm chằm vào thân thể có lồi có lõm kia của Liễu Nhược Trần, nhếch mép cười:

- Sư tỷ nói rất có lý, ta hắn là nên buông hắn xuống.

Liễu Nhược Trần khẽ gật đầu, xem ra cũng không phải là không có thuốc nào cứu được, chí ít còn...

Còn chưa kịp nghĩ xong thì nàng ta đã khiếp sợ ra mặt.

Lâm Phàm nắm lấy đầu của Diệp Trần Phong quật mạnh xuống, nện cái rầm lên mặt đất, làm cả nền đất rung động.

Toàn thân của Diệp Trần Phong dính trọng kích, bờ môi mở ra, hai mắt lòi ra, sau đó phun ra một ngụm máu tươi, rồi vô lực mà ngất đi.

- Sư tỷ nói rất đúng, đến lúc nên buông hắn xuống rồi. - Lâm Phàm nâng Diệp Trần Phong lên, lúc này toàn thân Diệp Trần Phong máu me bê bết, tứ chi vô lực rủ xuống. Sau đó hắn ném sang bên cạnh như vứt rác - Kẻ yếu thì không cần đứng, cứ nằm xuống là tốt nhất.

Sau đó hắn chăm chú vào Liễu Nhược Trần, nói:

- Sư tỷ tìm tiểu đệ của ta có gì chỉ giáo? Ta lại thấy hứng thú lắm đấy. Có thể nói ta nghe chút được không?

Chương 100: Lâm Phàm ta rất giữ chữ tín.

Nhóm: Ẩn Môn

Biên: H

Nguồn: TruyenYY

Đám đệ tử vây xem đều sợ ngây người, bọn họ không ngờ Lâm sư huynh chẳng nói lời nào đã ra tay luôn, hơn nữa Diệp Trần Phong còn xếp thứ tám mươi trong Địa Bảng của Nội môn, tu vi của hắn tuy chỉ là Địa Cương cảnh tầng ba nhưng mức độ lĩnh ngộ công pháp cực cao.

Tuy nhiên hôm nay lại bị Lâm sư huynh chà đạp giống như rác rưởi, tiện tay ném ra xa, cảnh tượng này quả thực làm người khác kinh sợ.

Ánh nắng mặt trời chói chang chiếu rọi xuống một bóng người cao ba mét, tản ra ánh sáng màu đen khác lạ, như một đả kích rất lớn với mọi người.

Nguyên Minh Không khẽ nhếch miệng, sắc mặt dữ tợn:

- Sao ngươi dám ra tay với Diệp sư đệ, sao ngươi dám!

Rít gào, gầm thét, hắn không dám tin.

Lâm Phàm giơ tay ngoáy lỗ tai, lấy ra chút ráy tai, dùng ngón út bắn dáy tai vào mặt Nguyên Minh Không:

- Liễu sư tỷ à, ngươi còn định bình tĩnh tới lúc nào? Chẳng lẽ ngươi không chịu giải thích xem vì sao lại đụng đến tiểu đệ của ta ư?

- Láo xược! - Nhất thời, Nguyên Minh Không cảm thấy vô cùng nhục nhã, muốn xông lên liều mạng với Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhướn mày, tùy ý đặt Lang Nha Bổng xuống đất, chỉ một động tác nhỏ như vậy lại khiến Nguyên Minh Không đứng tại chỗ, không dám động đậy.

Sự khác biệt về ngoại hình là đả kích rất lớn đối với Nguyên

Minh Không. Đặc biệt là thủ đoạn mà Lâm Phàm vừa ra tay để trấn áp Diệp Trần Phong càng khiến hắn cảnh giác.

- Liễu sư tỷ, ngươi không định nói gì ư? - Lâm Phàm nhìn chằm chằm nữ thần khiến vô số đệ tử nội môn say mê này, có điều ngó qua ngó lại thì thấy cũng chỉ đến thế, loại này phịch thì được chứ yêu thì không hứng thú lắm.

Về phần tên Nguyên Minh Không, hắn trực tiếp bỏ qua, tên này tạm thời còn chưa đủ để lọt vào mắt hắn.

Đối với Nguyên Minh Không mà nói, đây là một loại nhục nhã, hắn liếc mắt với hai sư đệ, chuẩn bị ra tay giáo huấn Lâm Phàm.

Liễu Nhược Trần lãnh ngạo đứng một chỗ, trong ánh mắt lộ ra một tia thương hại cùng đáng tiếc.

Vốn cho rằng người trước mắt này chỉ cần bái Thiên Tu trưởng lão làm sư phụ sẽ biết nắm bắt cơ hội, cố gắng tu luyện, tương lai có thể sẽ có một vị trí nhất định trong tông môn, nhưng hôm nay thì mới biết cũng chỉ là một tên mãng phu mà thôi.

Tiểu nhân đắc chí, kiêu ngạo vô cùng.

Diệp Trần Phong dù xếp thứ tám mươi trong Địa bảng của Nội môn, nhưng cũng thuộc Thập Phong, là môn nhân của Trung Thiên Phong Vạn Trung Thiên sư huynh, nay đánh Diệp Trần Phong chính là tát vào mặt Vạn Trung Thiên.

Vẻn vẹn trong một thời gian ngắn đã liên tục đắc tội hai vị sư huynh, chỉ sợ sau này cũng chẳng còn con đường nào rộng mở với hắn nữa rồi.

Thiên Tu trưởng lão tuy là trưởng lão đứng đầu nội môn, nhưng cũng không thể bảo vệ hắn cả đời.

Chung quy cũng sẽ có một ngày Thiên Tu trưởng lão ra đi, thậm chí hiện nay Viêm Hoa tông cũng không an bình, bên ngoài có các tông môn như hổ rình mồi, có lẽ một ngày nào đó, Thiên Tu trưởng lão cũng chẳng còn ngồi ở vị trí cao quý kia nữa.

Đến lúc đó, núi dựa sập rồi, hai bàn tay trắng, hơn nữa còn phải đối mặt với những đối thủ lớn mạnh chỉ vì cái tội giờ đây tự cao tự đại, gây thù chuốc oán mà nên.

Nàng lắc đầu, thở dài.

-Các người lui ra đi. - Liễu Nhược Trần mở miệng, thanh âm băng lãnh, từ từ đi tới -Lâm sư đệ, hắn làm muội muội ta bị thương, ta nghĩ hắn phải cho ta một lời giải thích.

- Giải thích? Không có chuyện đó đâu. - Lâm Phàm nở nụ cười sau đó nhìn về phía Tần Sơn đang mờ mịt - Đệ đệ ngu xuẩn của ta, nói to cho ta biết, có phải em làm bị thương muội muội của Liễu sư tỷ không?

Tinh thần Tần Sơn vốn đã hỗn loạn, sự việc mới làm một giây trước một giây sau đã quên, càng không cần phải nói đến việc hôm qua.

Nghe câu hỏi của ca ca, Tần Sơn lắc đầu như trống bỏi:

- Không, em không có làm ai bị thương hết.

Đám đệ tử đang đứng xem cảm thấy thật câm nín, câu này hỏi với không hỏi có gì khác nhau, nếu Tần Sơn biết mình đang làm gì, vậy thì không phải là tinh thần hỗn loạn nữa rồi.

Lâm Phàm nhìn về phía Liễu Nhược Trần:

- Nghe thấy chưa, đệ đệ của ta không có làm ai bị thương hết . Tuy rằng ngươi là sư tỷ, nhưng ngươi cũng không thể đổ tội cho người khác, nhất là đệ đệ ta.

Lửa giận trong lòng Liễu Nhược Trần dần bốc lên, vô sỉ, bỉ ổi! Nhưng đối với tên đệ tử không biết sâu cạn này, nàng cảm thấy không đáng để tức giận như vậy, không tiếp tục truy hỏi nữa mà chuyển chủ đề, dùng ánh mắt như đao nhìn chằm chằm Lâm Phàm:

- Có phải ngươi cho rằng đã bái Thiên Tu trưởng lão làm sư phụ là có thể vô pháp vô thiên? - Liễu Nhược Trần lạnh lùng nói -Nếu quả là như vậy, thì ngươi khiến ta thật thất vọng, sau này cũng chỉ là ếch ngồi đáy giếng.

Lâm Phàm lắc lắc đầu, phát ra âm thanh rắc rắc, sau đó khóe miệng lộ ra ý cười:

- Liễu sư tỷ lạnh lùng nhưng rất thông minh, thế mà đã nhìn ra được rồi.

- Không sai, điều này thì ta thừa nhận, sau khi bái Thiên Tu trưởng lão làm sư phụ, ta thật sự có thể vô pháp vô thiên, nhưng các ngươi thì không thể.

- Còn ếch ngồi đáy giếng thì không có chuyện đó đâu, sư tỷ ghen tị thôi ấy mà. Nhãn giới của ta rất cao, tiếp xúc với những thứ mà sư tỷ ngươi còn chưa biết đến sự tồn tại của nó.

- Công pháp, đan dược, đều là những thứ mà hiện nay sư tỷ không thể tiếp xúc, cho dù sư tỷ bán rẻ tiếng cười cũng không thể đạt được, nhưng đối với ta mà nói, chỉ vì ta có một sư phụ tốt, những thứ đó với ta đều chỉ là chạm tay là có.

- Đã thế ta còn có quyền lựa chọn lựa thứ tốt hơn nữa. Vì thế nên sư tỷ à, lời này của ngươi hoàn toàn sai rồi.

- Nhưng mà sư tỷ cứ yên tâm đi, ta sẽ không cười nhạo ngươi, vì địa vị khác nhau, mức độ tiếp xúc cũng khác nhau, ngươi không hiểu hoàn cảnh vị trí của ta là thế nào, mà sư tỷ cũng chỉ có thể dựa vào suy đoán để ảo tưởng ra những mà ta có.

Đám đệ tử vây xem đột nhiên thấy nghẹt thở, trong ngực như có một ngụm máu tươi đang sôi trào, đây không phải là kích động, càng không phải hưng phấn, mà là tức giận.

Thằng này diễn trò tởm quá thể.

Bọn họ chưa từng gặp người nào có thể nói chuyện này có lý như thế, lại còn khiến người khác không thể phản bác.

Liễu Nhược Trần tỏa hơi lạnh toàn thân, đã bắt đầu tức giận rồi, nàng không ngờ tên này lại mặt dày tới cỡ vậy.

Mà những lời tiếp theo của Lâm Phàm càng khiến nàng không thể chịu đựng.

- Sư tỷ, ngươi nhớ kỹ, ta có thể được Thiên Tu trưởng lão thu làm ái đồ, không chỉ do vận khí, mà còn là vì bản thân ta có thực lực. Còn việc sư tỷ được hoan nghênh trong nội môn như vậy, theo ta thấy cũng chỉ là làm trò con bò mà thôi, không lên sân khấu nổi đâu. Trưởng lão không thu nhận ngươi làm đệ tử chân truyền, cũng vì ngươi quá tầm thường chẳng có gì đặc biệt, không lọt nổi vào mắt bậc cường giả.

- Đối với cường giả chân chính, thì diện mạo chỉ là mây khói, thực lực mới là quan trọng nhất. Hi vọng sư tỷ đừng có tự cho mình là ngon nữa.

Lời này không tìm ra một lỗi sai nào, ngay cả chính hắn cũng thấy tài ăn nói của mình tăng lên không ít, vậy mà có thể nói ra được

đạo lí lớn như vậy.

Liễu Nhược Trần lạnh lùng nói:

- Miệng lưỡi sắc bén, chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng việc hắn đả thương muội muội ta, như vậy là có thể bỏ qua ư?

Lâm Phàm khinh thường cười:

- Bỏ qua cũng được, không bỏ qua cũng chẳng sao, việc này không quan trọng, cho dù tiểu đệ của ta làm muội muội ngươi bị thương thì thế nào, người được Lâm Phàm ta che chở, ngươi còn có thể đụng đến hắn ư?

- Nhớ kỹ, ngươi dám động đến một sợi lông của Tần Sơn, ta sẽ diệt muội muội ngươi, đụng đến một cái đầu ngón tay của hắn, ta diệt toàn dòng họ Liễu gia ngươi.

- Đừng khiêu chiến với lời nói của ta, Lâm Phàm ta là người giữ chữ tín, nói giết cả nhà ngươi là sẽ giết cả nhà ngươi, không tin thì ngươi có thể thử một lần.

- Tần Sơn lại đây, để Liễu sư tỷ động vào ngươi một chút.

Lúc này, Lâm Phàm khí phách bá đạo, vẫy tay về phía Tần Sơn đang ngồi.

Tần Sơn mặt không sợ hãi đi tới, tinh thần hỗn loạn là rất điên cuồng, cho dù đối mặt với Liễu Nhược Trần cũng không sợ hãi chút nào, còn chỉ vào đối phương:

- Dám động vào ta, ca ca ta sẽ diệt cả nhà ngươi, ta không sợ.

Lâm Phàm khiêng Lang Nha Bổng, nghiêng đầu nghiền ngẫm nhìn Liễu Nhược Trần:

- Liễu sư tỉ, ngươi có dám động không?

Có tiền sợ có quyền, có quyền sợ bọn liều mạng, mà bọn liều mạng thì sợ bệnh tâm thần.

Giờ bên mình có cả hai loại người, mình thì liều mạng, Tần Sơn thì bệnh tâm thần.

Thế mà còn không chỉnh được các ngươi thì nhân sinh quá là vô vị rồi.

Chương 101: Phàm Phàm sợ hãi quá đi.

Nhóm: Ẩn Môn

Biên: H

Nguồn: TruyenYY

- Đối đầu rồi, mới thế thôi đã đối đầu rồi?

- Giữa Lâm sư huynh và Liễu sư tỷ vốn nước sông không phạm nước giếng, không ngờ hôm nay lại nháo tới mức này.

- Thật quá hổ báo, Lâm sư huynh trực tiếp bức Liễu sư tỷ tới đường cùng, rốt cuộc Liễu sư tỷ có động thủ hay không?

- Hẳn là không, Lâm sư huynh thật quá điên cuồng, nếu Liễu sư tỷ dám động thủ, vậy hậu quả khó mà tưởng tượng.

Trong hư không, một luồng hồng lưu bất ngờ chảy ngược, nếu là người bình thường tiến vào, đã sớm bị cắt thành mảnh nhỏ, nhưng lúc này lại có hai người bình an vô sự đứng thẳng ở trong đó, còn trò truyện với nhau.

Trưởng lão tóc đỏ cảm thán:

- Thiên Tu, đồ đệ này của ngươi hơi bá đạo, bản chất đã bại lộ, ngươi có hối hận chút nào không?

Hành động của Lâm Phàm đều bị hai người để vào trong mắt, ỷ là đồ đệ của Thiên Tu thì muốn làm gì thì làm ư, còn gây ra xung đột trong nội môn, thật sự là ỷ thế hiếp người.

Ánh mắt Thiên Tu nhìn kẻ trước mặt như nhìn kẻ ngốc:

- Hối hận ư, ta chưa bao giờ hối hận. Hỏa Dung, ngươi luôn hỏi ta, giữa ngươi và ta có gì khác biệt, vậy lấy đệ tử này làm ví dụ đi, loại đệ tử như này có lẽ ngươi sẽ không thích, nhưng Thiên Tu ta lại vô cùng thích hắn.

- Nhận người không nhận lí, sau này đến khi ta già yếu rồi còn có chỗ dựa vào, về phần lí lẽ là cái gì thì chẳng quan trọng. Bằng thực

lực của Thiên Tu ta, có thể bảo hộ hắn đến khi trưởng thành, không cần để ý sự uy hiếp của kẻ khác.

- Nếu hắn tay chân luống cuống, ta còn hối hận vì đã thu đồ đệ như vậy.

- Nhưng bây giờ, ta rất hài lòng.

Hỏa Dung nhìn Thiên Tu, hắn không ủng hộ quan niệm này, điều này hoàn toàn là tà thuyết ngụy biện. Trước kia khi trẻ tuổi, hắn và Thiên Tu là đồng môn đồng tông, cũng không quen nhìn cách đối nhân xử thế của Thiên Tu. Nhưng sau này, địa vị của Thiên Tu trong tông môn cao hơn mình, thực lực cũng mạnh hơn mình. Hắn thì cần cù tận tụy, một lòng bảo hộ chính nghĩa trong tim, thế mà vẫn không so bì được với Thiên Tu, điều này khiến hắn nghĩ không ra, cho dù đến nay cũng thế.

- Thiên Tu, vậy hiện tại ngươi cứ ngồi nhìn mặc kệ sự việc tiếp tục phát triển ư? - Hỏa Dung chau mày, bản thân vốn là trưởng lão, nên ra mặt ngăn cản chuyện này, đồng thời thưởng phạt phân minh, nhưng Thiên Tu lại lôi kéo mình ngồi đây quan sát sự tình, hắn cũng có chút nghĩ không thông.

- Đúng, cứ để thế đi, chúng ta ngồi ngoài xem xét, đồ đệ ta còn chưa có nguy hiểm, vì sao phải ngăn cản? - Thiên Tu đáp lại theo lẽ thường, hiện tại không có bất cứ vấn đề gì, tại sao phải ngăn cản.

Hỏa Dung:

- Nhưng ngươi là trưởng lão, xử lí như vậy là bất công.

Thiên Tu chỉ vào Lâm Phàm:

- Đó là đồ nhi của ta.

Không còn lời nào để đáp lại, hắn thật sự không biết phải nói gì, tư duy kiểu này căn bản là không cùng một kênh, chỉ mong chuyện này đến đây là dừng, đừng để có chuyển biến xấu.

...

- Ca ca, đệ mệt rồi. - Tần Sơn đứng đó, quay đầu, không biết nên làm gì.

Lâm Phàm cười:

- Liễu sư tỷ, tiểu đệ của ta mệt rồi, ngươi rốt cuộc có động thủ

hay không?

Lửa giận thiêu đốt trong lòng Liễu Nhược Trần, nhưng nàng thật sự bị bọn Lâm Phàm chấn trụ, hai người này chính là kẻ điên, đây chính là khiêu khích mình, không cho mình đường lui.

Nàng tin lời hai tên này trước mắt này nói là thật, nếu mình thật sự động thủ, vậy hắn sẽ giết muội muội của mình, thậm chí diệt gia tộc mình.

Nếu hắn có điều gì để cố ky, thậm chí chỉ có một chút cảm giác áp bách nào đấy, thì sẽ không ra tay với Diệp Trần Phong, hôm qua Tần Sơn cũng sẽ không động thủ với muội muội mình.

Bàn tay nàng run nhẹ, không phải là do dự mà là tức đến phát run.

Nguyên Minh Không trong lòng cảm thấy bi phẫn, nhìn Liễu sư tỷ bị hạ nhục như vậy lại bất lực, một cảm giác vô lực bao phủ trong lòng, vì sao lại như vậy, đối phương rõ ràng chỉ là đệ tử nội môn tam phẩm, sao mình lại sợ hãi như vậy.

Vì sao?

Mình là cường giả hạng năm mươi hai trên Địa bảng Nội môn, vì sao lại bị một tên đệ tử vừa vào nội môn dọa nạt.

Rốt cuộc là vì sao?

Hắn không cam tâm, hận không thể liều mạng ngay với đối phương, nhưng một âm thanh trong lòng luôn nhắc nhở hắn, xúc động là ma quỷ, ngươi sẽ giống như Diệp Trần Phong.

Cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn sư tỷ chịu nhục.

Liễu Nhược Trần lạnh lùng nhìn Lâm Phàm:

- Ngươi thực sự phải quá đáng như vậy ư?

Thở dài một tiếng, Lâm Phàm lắc đầu:

- Liễu sư tỷ, ngươi thật không thú vị, ta Lâm Phàm từ trước tới nay vẫn không hề quá đáng, là ngươi mang người đến bắt nạt tiểu đệ của ta, giờ lại nói ta quá đáng, tuy rằng sư tỷ xinh đẹp nhưng cũng không thể vô căn cứ mà vu oan hãm hại người khác.

Đột nhiên!

Một tiếng thét dài từ trên trời truyền tới.

- Hạng đạo chích cuồng vọng mà cũng dám phát ngôn bừa bãi, ngươi tưởng không ai dám thu thập ngươi ư? - Từ xa, một luồng bạch quang như dải lụa xuyên qua ngọn núi bay tới, sau đó ngạo mạn đứng giữa không trung.

Khi các đệ tử nhìn thấy bóng dáng người kia thì đều kinh hô:

- Hạng ba Địa bảng Nội môn Tiêu Lăng Dật.

- Đây chính là Tiêu sư huynh, sau khi ngủ đông ba năm đã xưng bá quần hùng một cách tuyệt luân vô song, vinh danh hạng ba Địa bảng Nội môn, kinh diễm toàn tông.

- Quả nhiên Vạn sư huynh đã ra tay phái Tiêu Lăng Dật tới, chắc cũng cho rằng Lâm sư huynh bá đạo thái quá, cần phải chèn ép một phen đây.

Trong hư không, Tiêu Lăng Dật mặc một bộ bạch y viền vàng, trong mắt tản ra tinh quang, ánh mắt nhìn chằm chằm Lâm Phàm, lộ vẻ nghiền ngẫm, sau đó nhìn về phía Liễu Nhược Trần:

- Liễu sư muội, vi huynh đến chậm, khiến muội chịu khổ rồi. - Tiêu Lăng Dật ôn nhu an ủi, nếu không phải ánh mắt hắn nhìn Lâm Phàm rất sắc bén, thì còn tưởng là một vị công tử văn nhã nào đó.

Lâm Phàm thấy hơi đau đầu, quả nhiên, trên thế giới này, ngoài thằng liều mạng và thằng bị bệnh tâm thần ra thì còn có nữ nhân xinh đẹp cũng không thể trêu chọc.

Quá nhiều kẻ giúp đỡ, đối phó không xuể a.

Liễu Nhược Trần này rốt cuộc có thủ đoạn gì mà lại khiến lắm thằng ngốc ủng hộ như thế, thật làm người khác hiếu kì, nếu có cơ hội mình phải nghiên cứu một chút, coi như biển học vô biên, học không bao giờ là muộn.

Liễu Nhược Trần Tâm trong lòng thở nhẹ một hơi:

- Nhược Trần tham kiến Tiêu sư huynh.

Vừa rồi nàng thật sự có cảm giác bất lực, giờ Tiêu sư huynh đã đến, mọi việc đều có thể giải quyết dễ dàng, nhưng nàng quá cao ngạo, nên việc này chỉ nhớ trong lòng.

Đồng thời nàng cũng biết ưu thế bản thân, chỉ là tương đối

hướng nội mà thôi.

Trong hư không.

Hỏa Dung:

- Thiên Tu, Tiêu Lăng Dật đã đến, xem ra chuyện hôm nay đồ nhi của ngươi không chiếm được ưu thế rồi.

- Hừ, nếu hắn dám động vào đồ nhi của ta, lão phu cho hắn đẹp mặt. - Thiên Tu lạnh lùng nhìn Tiêu Lăng Dật vừa cao ngạo xuất trướng, vậy mà lại luân phiên ra mặt để khi dễ đồ nhi của mình, thật là không thể tha thứ.

...

Lúc này, Tiêu Lăng Dật chăm chú nhìn Lâm Phàm:

- Những lời ngươi nói với Liễu sư muội ta đều nghe hết rồi, ngươi là hạng đạo chích đắc ỷ thế làm càn, không biết trời cao đất rộng.

- Ta lấy lời ngươi nói với Liễu sư muội trả lại ngươi, ngươi dám động một sợi lông của Liễu sư muội, ta sẽ diệt cả cửu tộc của ngươi. - Sau đó ánh mắt nhìn về phía Liễu Nhược Trần - Sư muội, nàng xem hắn có dám động hay không.

- Hừ!

Một âm thanh hừ lạnh như thiên lôi cuồn cuộn nổ vang bên tai mọi người.

Ánh mắt đám đệ tử vây xem lại tập trung lên người Lâm Phàm, sự tình lúc này đã chuyển biến tới mức khiến mọi người ngáo ngơ hết luôn.

Nay Tiêu sư huynh rời núi, sau lưng chắc chắn có ý chỉ của Vạn sư huynh.

Lâm Phàm nhìn về phía Tiêu Lăng Dật ở trên không, lại nhìn về phía Liễu Nhược Trần, chớp chớp mắt:

- Thú vị thật đấy.

Muốn diệt cả cửu tộc của mình, Phàm Phàm sợ quá a.

Ai đến giúp ta đi.

Chương 102: Ngươi có dám đánh một trận với ta không

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Biên: H

Cường giả xuất giá, uy thế huy hoàng như mặt trời rực rỡ chiếu rọi.

Những đệ tử đang đứng quan sát đều cảm thấy run run trong lòng.

Bọn họ gia nhập tông môn cũng được một thời gian rồi, nhưng chưa bao giờ gặp qua đệ tử dám làm càn như vậy, cho dù có những ai cảm thấy không phục mà lén giở trò, cũng đều bị đàn áp tàn nhẫn, đến nay vẫn chưa gượng dậy được.

Giờ đây, Liễu Nhược Trần bị bắt nạt ngay trong nội môn, Tiêu Lăng Dật của Trung Thiên Phong xuất hiện với một phong thái vô địch để trấn áp hạng đạo chích, cảnh cáo đối phương.

Sự thể ra sao, hồi sau sẽ rõ.

Trong lòng mọi người đều có chút nghi hoặc.

Lâm sư huynh là đồ đệ của Thiên Tu trưởng lão, địa vị cao hơn nhiều so với đám đệ tử bọn họ.

Liễu Nhược Trần nhìn thẳng Lâm Phàm, trong lòng thương hại, lạnh lùng nói:

- Khi sự tình phát triển đến mức bản thân không thể giải quyết được, thì thoái nhượng một cách có chừng mực là sáng suốt nhất.

Tiêu Lăng Dật đến thì nàng liền biết sự tình có thể kết thúc ở đây, dù là thực lực hay địa vị, thì tên đệ tử mới vào nội môn này cũng không chiếm chút ưu thế nào.

Bình thường Liễu Nhược Trần tuy lãnh đạm, không bị bất kì sự lấy lòng nào đả động nhưng nàng là người cao ngạo nên cũng đặc biệt hưởng thụ cảm giác được mọi người ủng hộ.

Bởi vì nàng biết, mình được quyền hưởng thụ tất cả những thứ này.

- Hê hê! - Lâm Phàm nhìn về phía Liễu Nhược Trần - Ngươi đừng nói nữa, ta nghe không hiểu đâu.

Sau đó ánh mắt chuyển về phía Tiêu Lăng Dật đang ngạo nghễ đứng trong không trung:

- Ngươi vừa nói cái gì? Ta động Liễu sư tỷ một cái, ngươi liền tru cái gì của ta cơ, phiền sư huynh lặp lại lần nữa?

Tiêu Lăng Dật trong lòng hừ lạnh, không chút lo lắng, ánh mắt tập trung vào Lâm Phàm, nói từng từ - Tru cửu tộc của ngươi.

Lâm Phàm đã cuồng hóa thân hình cao đến ba mét, giờ đây lắc lắc cổ, đạp ra một bước, mặt đất bị đè ép truyền ra âm thanh nặng nề. Sau đó hắn đi về phía Liễu Nhược Trần, nhe hàm răng trắng như tuyết cười:

- Tiêu sư huynh của ngươi cho rằng ta không dám động vào ngươi, thế ngươi thì nghĩ ta có dám động vào ngươi không?

Ánh mắt Liễu Nhược Trần lạnh như băng, chuyện tới nước này, tên này còn cố chống đỡ, thật là đáng thương:

- Nếu ta là ngươi, ta sẽ rời khỏi đây, an tâm đi theo Thiên Tu trưởng lão mà tu luyện. Tông môn không phải là nơi ngươi muốn thế nào thì sẽ như thế đó, chung quy thì ngươi vẫn chưa trải qua sự thử thách của tông môn đâu.

Lâm Phàm cúi đầu cười lạnh, sau đó cười một cách cuồng vọng, ngón tay đen thô chỉ vào Liễu Nhược Trần, liều lĩnh nói:

- Liễu Nhược Trần, rốt cuộc là ai cho phép ngươi nghĩ rằng ta không dám động vào ngươi thế? - Sau đó lại đột nhiên xẹp khí - Nhưng hắn nói rất đúng, đích xác ta sẽ không động vào ngươi.

Lời này vừa nói ra, Tiêu Lăng Dật lộ ra một tia cười lạnh, hắn tự mình đích thân đến giải quyết sự việc, tên này trừ phi điên rồi mới dám động thủ.

Nhưng đột nhiên.

Một tiếng nổ ran vang lên, hai mắt Tiêu Lăng Dật như phun máu, lạnh lùng nói:

- Ngươi dám…

Nhưng tất cả, đều đã muộn.

Lâm Phàm trực tiếp lấy ra cái chảo mà ân sư đưa cho hắn từ trong nhẫn trữ vật ra, cánh tay trái bành trướng trong nháy mắt, lực lượng hủy diệt sục sôi, đập một cú như trời giáng lên đầu Liễu Nhược Trần.

- Hắn nói rất đúng, ta không dám động ngươi.

- Nhưng ta dám đập ngươi.

Bing!

Một tiếng nổ lanh lảnh vang lên.

Lâm Phàm khom người, cái chảo vẽ một đường trên không rồi hạ xuống đất, mà Liễu Nhược Trần vốn đứng trước mắt đã sớm hóa thành một đạo lưu quang, ầm một tiếng va chạm vào đống phế tích ở phía xa.

Thân hình lực lưỡng của hắn đứng thẳng, vung vẩy cái chảo trong tay:

- Quả nhiên không tồi, nghe thật đã, mới bing một tiếng người đã bay cái vèo.

Ở phía xa, Liễu Nhược Trần không dám tin mọi thứ vừa xảy ra. Khi nàng đứng lên từ trong đống phế tích, tóc đen rũ xuống, má trái sưng to, nếu không phải do bản thân đã đạt tới Địa Cương cảnh tầng năm, thì với một cú đánh vừa rồi, chỉ sợ nàng đã chết ở đây rồi.

Lửa giận thiêu đốt đã hiện rõ trên mặt nàng.

Dù nàng che dấu kỹ đến đâu, cùng không thể chịu dựng được những nhục nhã hôm nay phải chịu.

- Ngươi... Vậy mà dám động thủ. - Giọng Tiêu Lăng Dật run run, tức giận gầm lên như sóng biển dâng trào - Ngươi nghĩ ta không dám làm gì ngươi?

Liễu sư muội chính là sư muội mà tất cả đệ tử nội môn yêu thương nhất.

Bình thường bọn họ đến cả mắng còn không nỡ mắng, không ngờ tên kia còn dám ra tay hủy đi gò má của Liễu sư muội, còn phớt lờ cảnh cáo của hắn.

Đám để tử xung quanh thì há hốc miệng, bọn họ không ngờ Lâm sư huynh dám động thủ thật.

- Ca ca thật lợi hại. - Tần Sơn cũng không biết Lâm Phàm vừa làm gì, nhưng cũng cảm thấy một chiêu kia của ca ca thật sự rất có khí phách. Tuy trong tay hắn không có chảo, cũng vung vung cánh tay để thử cảm thụ cảm giác vừa rồi của ca ca.

Lâm Phàm tay trái cầm chảo, tay phải cầm Lang Nha bổng, nhìn thẳng lên trời:

- Lời cảnh cáo của Tiêu sư huynh ta cũng sợ lắm, nhưng giữa sợ hãi và có dám ra tay hay không là hai chuyện khác nhau, ta chọn vế sau, đồng thời ta cũng rất mong chờ, không biết Tiêu sư huynh sẽ làm thế nào để tru diệt cửu tộc của ta?

- Lâm Phàm ta mười tuổi rời thôn, không cha không mẹ, lưu lạc chân trời góc bể, cuối cùng gia nhập Viêm Hoa tông, tất cả đệ tử ngoại môn đều trân trọng ưu ái ta, đó chính là thân nhân của ta, ngươi muốn diệt cửu tộc của ta, chẳng lẽ muốn chém giết tất cả đệ tử ngoại môn?

- Ta hỏi lại ngươi, ngươi có dám giết không? - Lâm Phàm nâng Lang Nha bổng chỉ thẳng vào Tiêu Lăng Dật lạnh lùng hỏi.

Bá khí của Lâm Phàm đánh thẳng vào nội tâm Tiêu Lăng Dật.

Những đệ tử ngoại môn đang vây xem chớp mắt liên hồi, chuyện gì vậy? Chúng ta chỉ tới xem kịch, sao lại kéo chúng ta vào?

Nhưng lời Lâm sư huynh nói thật khiến bọn họ cảm động, hóa ra Lâm sư huynh coi bọn họ là thân nhân.

Cảm động, thật quá cảm động.

Nhưng cảm động thì cảm dộng, nếu Tiêu Lăng Dật nổi điên động thủ thật thì không phải là tự dưng chết oan à?

- Ngươi... - Tiêu Lăng Dật ngập ngừng, hắn bị câu nói của Lâm

Phàm đánh thẳng vào tim, nhất là cái kiểu hỏi đầy chế nhạo "có dám không" ấy.

- Hừ, nhìn ngươi rét thế kia là biết thừa ngươi không dám.

- Ta bái Thiên Tu trưởng lão làm sư phụ, chỉ cần một ngày vi sư, sẽ là chung thân vi phụ. Đó chính là người thân thân nhất của Lâm Phàm ta, ngươi muốn tru cửu tộc của ta thì tức là phải giết cả sư phụ của ta.

- Tiêu Lăng Dật, nghe nói ngươi ngủ đông ba năm xong đã đại công cáo thành, trở thành đệ tử nội môn, bái nhập Trung Thiên Phong. Ta thì thấy hoàn toàn là một tên tiểu nhân đắc chí, càn rỡ vô cùng, khi sư diệt tổ, lấy hạ phạm thượng, đại nghịch bất đạo, kỳ tâm khả tru.

Lâm Phàm vẻ mặt chính khí, đối mặt Tiêu Lăng Dật cũng không hề chùn chân, hoàn toàn là bộ dáng bảo vệ tông môn.

Giữa dòng nghịch lưu trong hư không.

Thiên Tu trưởng lão xúc động đứng bật dậy, còn Hỏa Dung thì trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn trước mắt, tên đệ tử này thật đúng là miệng lưỡi sắc bén, đen cũng có thể nói thành trắng.

Lúc này, Thiên Tu trưởng lão cất lời:

- Ông trời đối với Thiên Tu ta không tệ, cho ta gặp được đồ đệ như vậy.

- Một ngày vi sư, chung thân vi phụ, Thiên Tu ta tu hành cả đời, không bạn lữ cũng không có con nối dõi. Nay trong cảm nhận của đồ đệ, ta lại giống như một người cha.

- Thiên Tu ta có đồ đệ như vậy, cuộc đời này đã đủ rồi.

Hỏa Dung muốn nói gì đó, nhưng nghĩ lại vẫn thôi, hắn thấy dù mình nói gì đi nữa cũng vô dụng thôi.

Tại hiện trường.

Lâm Phàm đập mạnh Lang Nha bổng xuống đất, chỉ thẳng cái chảo vào mặt đối phương.

- Tiêu Lăng Dật, ngươi muốn tru cửu tộc của ta, thì phải bước qua thi thể của ta trước đã.

- Tuy tu vi của Lâm Phàm ta thấp, nhưng vì thân nhân, vì ân sư, tuyệt đối sẽ không cúi đầu trước mặt ngươi.

- Ngươi có dám cùng ta đánh một trận.

Giờ phút này, đám đệ tử đều như nghẹt thở, vì hành động này quá cứng.

Chương 103: Đúng là quá thâm độc!

Nhóm: Ẩn Môn

Biên: L.H.A

Nguồn: TruyenYY

Tiêu Lăng Dật đứng ngẩn người trên không, lồng ngực phập phồng, hắn vậy mà lại bị một tên đệ tử nói cho đến mức á khẩu không trả lời được, nhưng thân là đệ tử nội môn của Trung Thiên Phong, há có thể bị một tên đệ tử vừa bước vào nội môn bức đến mức này.

Đám đệ tử vây xem khe khẽ trao đổi:

- Lâm sư huynh nói thật có đạo lý.

- Thiên Tu trưởng lão là sư phụ của Lâm sư huynh, một ngày vi sư, chung thân vi phụ, không có gì sai a, giờ Tiêu sư huynh muốn tru diệt cửu tộc của Lâm sư huynh, không phải có cả Thiên Tu trưởng lão ở trong ư?

- Tiêu sư huynh có phần tẩu hỏa nhập ma rồi, lời này sao có thể nói ra khỏi miệng.

- Chắc là muốn dọa Lâm sư huynh thôi, dù sao thì các trưởng lão cũng sẽ không để ý chuyện này.

Đối với Lâm Phàm mà nói, hắn có cảm giác đã khống chế được diến biến của mọi việc, nhưng nên gia hỏa trước mắt này vẫn đứng vững như vậy, hắn không khỏi bội phục tinh thần ấy.

- Tiêu Lăng Dật, ta không khỏi bội phục ngươi, vì một nữ nhân mà đến cả đồng môn cũng dám tàn sát. Không biết nên khen ngợi ngươi biết trân trọng hồng nhan, hay là nói ngươi là kẻ chỉ cần biết có nữ nhân trong lòng thì ngay cả tông môn cũng có thể phản bội?

- Phải làm đồng môn với ngươi thật là đáng buồn.

Lâm Phàm lắc đầu cảm thán, ra vẻ làm đồng môn với tên này quả

thực chính là một loại sỉ nhục, sau đó nhìn về phía Liễu Nhược Trần còn đang giận dữ ở phía xa, ngẩng đầu nói:

- Liễu sư tỷ, tuy rằng ngươi là nữ tử, nhưng cũng nên tự biết không ngừng vươn lên, tuy bản thân không có ưu điểm gì, nhưng chỉ cần cố gắng thì đến cuối cùng sẽ được báo đáp.

- Nhưng lúc này, ngươi lại làm loạn nội môn, thả thính khắp nơi, khiến đệ tử tông môn mâu thuẫn, tâm tư ngươi cũng thật đáng khinh. Hôm nay ta dạy dỗ ngươi bằng cái chảo này, không phải cố ý nhằm vào ngươi, mà là để ngươi biết rõ rằng không phải tất cả mọi người đều tâng bốc ngươi đâu. Về sau nhớ kỹ lấy, đừng tự cho là có chút dung mạo thì có thể muốn làm gì thì làm.

- Theo ta thấy, diện mạo dù có đẹp đến đâu thì cũng chỉ là bộ xương được trét phấn mà thôi, so với nét đẹp nội tâm thì dung mạo có là gì.

Nói xong, ánh mắt hắn ngưng lại rồi không nhìn Liễu Nhược Trần nữa.

Đám đệ tử vây xem đều bị lời nói của Lâm sư huynh chỉ điểm giác ngộ, bọn họ cảm thấy lời nói của Lâm sư huynh đều rất có đạo lý, thậm chí không thể phản bác.

Nghĩ kĩ lại, đúng là như thế, Liễu Nhược Trần khiến các sư huynh trong nội môn đấu tranh gay gắt với nhau, quả thật là đã làm hỏng mất phong thái của tông môn.

Nhưng không ai dám nói ra, bây giờ bị Lâm sư huynh đào bới lên, đúng là cũng nên xử lý tình trạng như thế này.

-Ha ha! - Đúng lúc này, Tiêu Lăng Dật nở nụ cười âm trầm - Miệng lưỡi sắc bén, đúng là miệng lưỡi sắc bén.

Sau đó ánh mắt hắn tràn đầy tức giận, nhìn thẳng Lâm Phàm:

- Ngươi cứ ba hoa chích chòe, mê hoặc nhân tâm đi, hôm nay ta vẫn phải giáo huấn ngươi cho biết mặt.

Trong lòng Lâm Phàm “rắc” một tiếng, thật sự phải động thủ ư, giữa ta và hắn vẫn có chút chênh lệch a, đã thế chênh lệch này còn không nhỏ, quả thật không nhất định có thể ăn được đối phương.

- Ngươi động thủ thương tổn Liễu sư muội, hôm nay ta phải bắt ngươi quỳ xuống nhận sai. - Ánh mắt Tiêu Lăng Dật lóe ra lãnh

quang, nắm chặt hai tay, cương khí dâng trào, tuy không định giết chết đối phương, nhưng cũng phải cho hắn một phen giáo huấn nhớ đời.

Ngay khi Lâm Phàm định lấy trứng chọi đá, cùng đối phương liều mạng thì có một âm thanh truyền tới từ trong hư không.

- Đồ nhi đừng ra tay, lão phu muốn xem, trong tông môn có ai dám khi dễ con. - Từ trong hư không xuất hiện hai bóng người đi tới, mang đầy uy thế cường giả, họ đáp xuống từ giữa không trung.

Đám đệ tử vây xem nhìn thấy người đang đi tới đều khom người một cách tôn kính:

- Tham kiến Thiên Tu trưởng lão, Hỏa Dung trưởng lão.

Mỗi một đệ tử đều vô cùng tôn kính hai vị trưởng lão, sự tôn kính này đều phát ra từ nội tâm, những trưởng lão bình thường khó gặp không ngờ lại xuất hiện tại nội môn, điều này khiến các đệ tử đều trở nên hưng phấn.

Những trưởng lão đứng đầu trong tông môn bình thường không màng thế sự, trừ phi có sự kiện trọng đại xảy ra thì mới xuất hiện chủ trì đại cục.

Liễu Nhược Trần nhìn thấy Thiên Tu trưởng lão, sắc mặt khẽ biến, việc lần này sợ là phiền toái rồi.

Tiêu Lăng Dật nhìn thấy Thiên Tu trưởng lão và Hỏa Dung trưởng lão cùng đi ra từ hư không, trong lòng giật thót, tuy rằng hắn là người của Trung Thiên Phong, nhưng chỉ sợ là cho dù có Vạn sư huynh ở đây cũng không dám làm càn.

Thập Phong Phong chủ tuy rằng tôn quý hơn trưởng lão bình thường rất nhiều, nhưng trong mắt những trưởng lão đứng đầu tông môn thì Thập Phong Phong chủ cũng không khác gì so với đệ tử bình thường.

- Đệ tử Tiêu Lăng Dật tham kiến trưởng lão. - Tiêu Lăng Dật nội tâm khiếp đảm, không dám đứng ở trong hư không nữa mà đáp xuống mặt đất, cung kính xưng hô.

- Hừ. - Thiên Tu trưởng lão hừ lạnh một tiếng, bên tai Tiêu Lăng Dật như nổ mạnh, khiến hắn sợ đến hai chân nhũn ra, có cảm giác chỉ muốn quỳ xuống cầu xin tha thứ.

- Đồ nhi, con hỏi hắn xem có còn dám động tay động chân với con không? - Thiên Tu trưởng lão nói.

Lâm Phàm trong lòng thở nhẹ một hơi, không ngờ sư phụ thân yêu vẫn luôn để ý mình, cách nói chuyện lúc này đều rập khuôn như lời tên này vừa nói ban nãy.

Bây giờ sư phụ thân yêu đã đến, hắn lập tức cảm thấy mình tràn ngập sức mạnh.

- Tiêu sư huynh, tuy rằng sư phụ ta đã đến đây, nhưng Lâm Phàm ta cũng không phải loại người càn rỡ. Giờ sư phụ muốn ta hỏi ngươi, ngươi có còn dám đụng đến ta không? - Lâm Phàm bước ra, đối mặt với Tiêu Lăng Dật, thu hồi Lang Nha bổng và cái chảo lại, hai tay chắp sau lưng, bình tĩnh nhìn thẳng đối phương.

Đáy lòng Tiêu Lăng Dật sôi trào lãnh khí, nhưng lúc này cúi đầu nói:

- Đệ tử không dám.

Lâm Phàm quay đầu cung kính nói:

- Sư phụ, hắn nói không dám.

Thiên Tu trưởng lão gật nhẹ đầu:

- Đồ nhi, con nói nên làm thế nào?

Lâm Phàm suy xét một hồi, sau đó ôm quyền nói:

- Tuy rằng Liễu sư tỷ muốn bắt nạt tiểu đệ của con, Tiêu sư huynh muốn tru di cửu tộc vủa con, nhưng đệ tử lòng dạ rộng lượng, cũng sẽ không ỷ thế mà không chịu buông tha cho người khác. Đệ tử thấy rằng, nên sống khoan dung độ lượng.

Thiên Tu trưởng lão gật đầu, sau đó dùng ánh mắt sắc bén nhìn về phía Tiêu Lăng Dật mà quát:

- Ngươi muốn tru di cửu tộc đồ nhi của ta, chẳng lẽ cũng muốn truy sát cả lão phu?

Phù phù!

Tiêu Lăng Dật lập tức quỳ xuống đất, run như cầy sấy, sắc mặt tái nhợt cầu xin tha thứ:

- Trưởng lão minh giám, là do đệ tử nhất thời mù mắt mới ăn nói hồ đồ. Mong trưởng lão tha mạng cho con.

Lâm Phàm nhẹ nhàng thở dài một tiếng, hình tượng chuyển biến nhanh như vậy, nói quỳ liền quỳ, không có chút phong thái tao nhã như trước nữa.

Đáng thất vọng, tiếc thật.

Loại người này không xứng làm đối thủ của mình, cùng lắm cũng chỉ là búp bê để oánh thành điểm tích lũy mà thôi.

Lâm Phàm trầm mặc một lát, đứng ra nói:

- Sư phụ, theo đồ nhi thấy, việc của Tiêu sư huynh cũng là chuyện có thể tha thứ. Chung quy ai mà không mắc lỗi chứ, nhưng biết sai liền sửa thì còn gì bằng nữa.

Thiên Tu trưởng lão không ngờ đồ nhi của mình lại nói ra những lời này, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Tiêu Lăng Dật ngẩng đầu nhìn Lâm Phàm, trong lòng cũng sửng sốt, không biết sao tên này lại nói đỡ cho mình.

Lúc này, Lâm Phàm chuyển giọng:

- Nhưng chuyện của Tiêu sư huynh lần này gây ảnh hưởng rất lớn, đối với ngoại môn lẫn nội môn đều tạo nên ảnh hưởng nghiêm trọng, phạt thì vẫn phải phạt.

Tiêu Lăng Dật quỳ lạy cầu xin tha thứ:

- Đệ tử biết sai, đệ tử nguyện ý chịu phạt, khẩn cầu trưởng lão tha mạng.

Nói muốn tru di trưởng lão là lời đại nghịch bất đạo.

Thiên Tu trưởng lão vẫn chưa lên tiếng, dường như đang chờ đợi đồ nhi ở dưới nói tiếp.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói:

- Tình huống của Lâm sư huynh, tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó thoát. Theo đồ đệ thấy, nên hủy bỏ tu vi, đuổi ra khỏi tông môn để răn đe.

Lời vừa nói xong, Lăng Tiêu Dật như nghẹt thở.

Hỏa Dung trưởng lão đứng bên cạnh cũng ngây đơ.

Hủy bỏ tu vi? So với giết chết hắn có gì khác nhau đâu?

Tuyệt cho câu tội chết có thể miễn, tội sống khó thoát.

Đúng là quá thâm độc.

Chương 104: Pha làm màu này tự nhiên phải biết

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nguồn: TruyenYY

Nhóm: Ẩn Môn

Tiêu Lăng Dật vốn là không nghĩ tới gia hỏa này tại sao phải hảo tâm như thế, sao lại cầu tình cho mình. Đến khi nghe được câu nói sau cùng của Lầm Phàm thì hai mắt hắn trợn trừng, hiện đầy tia máu.

- Ngươi thật là thâm độc. - Tiêu Lăng Dật ngẩng đầu nhìn thẳng Lâm Phàm, không dám tin.

Lâm Phàm nhíu mày nhìn đối phương, thâm độc á?

Làm gì có chuyện đấy chớ, xem ra đối phương chưa hiểu tâm ý của mình rồi. Bao nhiêu hạng người kinh tài tuyệt diễm đều là từ đỉnh phong rơi xuống, sau đó mới tức giận phấn đấu mà bắt đầu trở thành tượng đài nghịch thiên.

Xem ra rất đáng tiếc, cái Tiêu Lăng Dật này không phải loại người ấy.

Hắn đã nghĩ kỹ, nếu như Tiêu Lăng Dật bị phế tu vi rồi đá ra ngoài tông môn thật, mình nhất định chờ hắn đi được nửa đường thì xông ra cướp giết, tiến hành lục xoát thi thể.

- Hừ! - Thiên Tu trưởng lão hừ lạnh một tiếng, khiến Tiêu Lăng Dật kinh hãi, cúi đầu không dám làm càn.

Nếu như Thiên Tu trưởng lão xuất thủ trấn áp, tuyệt đối sẽ không có người ra mặt giúp mình. Giờ phút này chỉ còn cách cầu xin Thiên Tu trưởng lão tha thứ mà thôi.

Hắn không nghĩ tới Lâm Phàm này âm hiểm như thế, gài bẫy cho mình lọt vào.

Giết cửu tộc của hắn, là do quá mức phẫn nộ mới nói ra.

Nếu như không bị trưởng lão nghe được thì cũng không có việc gì. Nhưng mà hắn sao có thể nghĩ đến, Thiên Tu trưởng lão vậy mà đã ẩn thân ở gần đấy từ lâu, lắng nghe từng chữ một, đến cuối cùng mới đi ra ngoài.

Hỏa Dung trưởng lão thì một lòng vì tông, cái tên Tiêu Lăng Dật ở trước mắt ông cũng là lực lượng trung kiên ở trong tông môn, nếu hắn chỉ vì lý do nhỏ kia mà bị phế đi, đối với tông môn mà nói cũng là một tổn thất.

Lúc ông chuẩn bị lên tiếng thì lại bị người khác vượt lên trước một bước:

- Kính xin Thiên Tu trưởng lão thủ hạ lưu tình. - Một giọng nói vang dội từ xa tới, một nam tử đạp gió lướt đến, trong chớp mắt đã xuất hiện ở bên người Tiêu Lăng Dật.

Tiêu Lăng Dật nhìn thấy người này đi tới thì quỳ rạp xuống đất, nói:

- Vạn sư huynh cứu mạng...

Vạn Trung Thiên lạnh nhạt nhìn Tiêu Lăng Dật, sau đó chuyển dời ánh mắt:

- Mong Thiên Tu trưởng lão tha cho hắn một lần. Nếu như có lần sau, ta sẽ tự mình động thủ, tuyệt không làm phiền đến Thiên Tu trưởng lão.

- Chắc hẳn vị này chính là Lâm sư đệ, không tự ti không kiêu ngạo, quả thật là rồng phượng giữa chốn loài người. Việc lần này hi vọng sư đệ không nên chấp nhặt.

Phong chủ của Trung Thiên phong, Vạn Trung Thiên đích thân giáng lâm, ra mặt bảo vệ Tiêu Lăng Dật.

Liễu Nhược Trần đi đến trước mặt Vạn Trung Thiên, nói:

- Tham kiến Vạn sư huynh.

Khi Vạn Trung Thiên nhìn thấy bộ dáng bây giờ của Liễu Nhược Trần thì không khỏi hít một ngụm lạnh. Thảm, thật quá là thảm! Sau đó hắn nhìn về phía Lâm Phàm, tên sư đệ này không ngờ lại nỡ xuống tay thật.

Cơ mà đối với hắn thì Liễu Nhược Trần cũng chẳng quan trọng. Thứ hắn quan tâm chính là mối quan hệ giữa Liễu Nhược Trần cùng Thánh Đường tông.

- Liễu sư muội, việc lần này phải nhớ cho kỹ. Về sau không được lỗ mãng như thế. - Vạn Trung Thiên cất lời, hắn thân là Phong chủ của Trung Thiên phong, Liễu Nhược Trần gặp hắn đương nhiên là phải cung kính vô cùng.

Liễu Nhược Trần biết sự việc lần này đã không còn cách nào cứu vãn, cuối cùng gật đầu, nói:

- Muội đã khắc ghi lời sư huynh dạy bảo.

Bấy giờ, Vạn Trung Thiên nhìn về phía Tiêu Lăng Dật vẫn đang nằm rạp trên mặt đất, lạnh lùng nói:

- Còn không mau đứng dậy tạ tội với Thiên Tu trưởng lão và Lâm sư đệ. Lần sau mà còn không suy nghĩ trước khi nói thì cái miệng này của ngươi cũng không còn cần phải tồn tại nữa.

Thân hình của Tiêu Lăng Dật run lên, đầu càng cúi sát gần mặt đất hơn:

- Vâng, thưa sư huynh.

Các đệ tử đang vây xem cảm giác chuyện hôm nay thật là ảo. Không chỉ nhìn thấy những trưởng lão rất khó gặp được, lại còn được thấy cả Vạn sư huynh của Trung Thiên Phong.

Từ lúc Vạn Trung Thiên đến nơi này là Lâm Phàm chưa hề nói câu nào, mà vẫn liên tục đánh giá nam tử trước mắt. Dáng dấp cũng không tệ, thập phần trung khí, mà toàn thân lại tản ra khí thế cao ngất như thể tham vọng cao hơn cả trời. Cường giả quả nhiên là cường giả, không chỉ đơn giản như là nói thôi đâu.

Việc lần này muốn dựa vào cái mồm mà chiến thắng với nép vế chỗ dựa lưng là không đủ, muốn được tự do tung hoành không cố kỵ ai thì còn phải dựa vào thực lực.

Cơ mà thực ra cái mồm với cả chỗ dựa cũng được coi là thực lực chứ bộ, làm gì sai ở đâu đâu.

Chỉ là hắn thấy cái tên này cũng có hơi làm càn. Từ khi tên này đến là nơi này lập tức trở thành sân nhà của hắn, khống chế hết thảy cục diện.

Loại người này đúng là gợi đòn.

Hỏa Dung nhìn Vạn Trung Thiên xử lý sự việc đâu ra đấy, trong lòng thở dài một tiếng, ông biết Thiên Tu đã tức giận rồi.

Ông ta đã quen biết lão bằng hữu Thiên Tu này từ hồi còn trẻ đến bây giờ, còn có thể không rõ tính cách của Thiên Tu hay sao?

Vạn Trung Thiên một mực lộ vẻ tự tin, chắp tay sau lưng, ngạo mạn đứng thẳng, ánh mắt bao phủ đám người. Hắn thân là phong chủ của Trung Thiên phong, tự nhiên mang theo uy thế mà thường nhân không có được.

Tiêu Lăng Dật đứng trước mặt Thiên Tu trưởng lão và Lâm Phàm, cúi thấp đầu xuống, nói:

- Đệ tử biết sai rồi, kính mong trưởng lão và sư đệ tha thứ.

Thiên Tu trưởng lão không mở miệng, ánh mắt thản nhiên.

Vạn Trung Thiên khẽ gật đầu, sau đó ngẩng đầu ra hiệu:

- Trung Thiên xin phép không quấy rầy trưởng lão và sư đệ nữa. Sau khi trở về cũng sẽ nghiêm trị Tiêu sư đệ.

Mà đúng lúc này, Thiên Tu trưởng lão vốn vẫn chả làm gì bất chợt có động tĩnh rồi. Ông ta khẽ nâng tay, rồi chộp hẳn vào đỉnh đầu của Vạn Trung Thiên.

Lông tơ khắp người của Vạn Trung Thiên dựng đứng hết cả lên, ở trong mắt hắn, Thiên Tu trưởng lão chỉ tùy ý đưa tay ra, nhưng mà lại bao phủ hết thảy, ngưng kết toàn bộ hư không ở xung quanh hắn, căn bản là khiến hắn không thể động đậy.

Bộp bộp!

Bàn tay đáp trên đầu của Vạn Trung Thiên chỉ vỗ nhè nhẹ, hờ hững nhưng lại toát ra một loại khí tức làm cho người ta sợ hãi.

- Trung Thiên à, ngươi trưởng thành rồi.

Mặc dù chỉ là bảy từ đơn giản giống như là đang khen ngợi, nhưng mà lọt vào tai của Vạn Trung Thiên lại như là tiếng sấm nổ vang. Hắn ứa cả mồ hôi lạnh, nuốt nước bọt, vô cùng căng thẳng.

- Nhớ năm đó, lúc gặp lão phu ngươi còn biết quỳ lạy, cầu lão phu thu ngươi làm đồ đệ. Bây giờ ngươi đã trở thành phong chủ của

Trung Thiên phong, gặp được lão phu cũng có thể thản nhiên nói chuyện, lão phu cũng rất là vui mừng. - Thiên Tu trưởng lão thần tình lạnh nhạt, một mực vỗ vỗ ở trên đầu của Vạn Trung Thiên, tựa như là đang khen ngợi, tán thưởng.

Nhưng mà đối với Vạn Trung Thiên mà nói, hắn lại đột nhiên tỉnh ngộ. Từ khi trở thành phong chủ hắn liền có loại cảm giác coi thường người trong thiên hạ, nhất là khi sự uy nghiêm của bản thân được trường kỳ tích lũy, hắn càng có cảm giác bất kỳ sự tình gì cũng do hắn làm chủ.

Nếu như là với trưởng lão bình thường, lấy thân phận của hắn hoàn toàn có thể quyết định mọi chuyện. Nhưng mà bây giờ đối mặt hắn lại là Thiên Tu trưởng lão, hắn đột nhiên tỉnh ngộ, hết thảy đều là hắn sai bét nhè.

Lâm Phàm hiện tại nhàn nhã vô cùng, hắn ngoáy ngoáy lỗ tai, thuận miệng nói:

- Lão sư, đệ tử thấy hắn hơi bị hỗn xược nha.

Thiên Tu trưởng lão mỉm cười:

- Đồ nhi, vi sư hôm nay dạy con đạo lý làm người đầu tiên. Trước khi có được thực lực tuyệt đối, nhớ là không được vượt qua giới hạn mà bản thân không được phép vượt qua.

Lâm Phàm bình tĩnh gật đầu:

- Vâng thưa lão sư, đệ tử nhớ kỹ rồi.

Lời này mặc dù là Thiên Tu trưởng lão nói cho Lâm Phàm nghe, nhưng mà Vạn Trung Thiên hiểu, lời này là Thiên Tu trưởng lão nói cho hắn nghe.

- Trưởng lão, ta... - Khí thế ngạo nghễ của Vạn Trung Thiên đột nhiên tan thành mây khói.

Thiên Tu trưởng lão không nhiều lời, chỉ dùng một ánh mắt nhẹ nhàng nhìn lướt qua Vạn Trung Thiên, lại khiến Vạn Trung Thiên sợ đến nỗi thở dồn dập mà quỳ xuống đất:

- Trưởng lão thứ tội, Trung Thiên biết lỗi rồi ạ. - Vạn Trung Thiên lập tức cúi đầu, hắn hiện tại đã tỉnh ngộ, địa vị hiện giờ của mình ở trong mắt của Thiên Tu trưởng lão căn bản không hề có giá trị gì cả.

Thập phong bọn hắn là những người có khả năng trở thành tông chủ, ở trong mắt của đệ tử bình thường bọn họ là những người cao cao tại thượng.

Nhưng mà ở trong mắt Thiên Tu trưởng lão, bọn hắn là cái gì?

Chẳng phải là cái gì cả.

Tiêu Lăng Dật nhìn thấy Vạn sư huynh còn phải quỳ, hắn làm sao dám đứng nữa, liền lập tức quỳ xuống.

Thiên Tu trưởng lão thu tay lại, nhìn qua Lâm Phàm:

- Đồ nhi, hôm qua con đã thông qua được khảo hạch nội môn, đã đi nhận mấy món đồ dành cho nội môn chưa?

Lâm Phàm nói:

- Thưa lão sư, vẫn chưa ạ. Mới sáng ra đã gặp chuyện này, con còn chưa kịp đi.

Thiên Tu trưởng lão nói:

- Vậy thì con đi lĩnh đồ nội môn đi.

- Vâng, lão sư.

Lâm Phàm đã sớm khôi phục hình dạng bình thường, sau đó hắn liếc mắt nhìn Vạn Trung Thiên đang quỳ ở trước mặt, cười ha ha trong lòng.

Lão sư thật là bá đạo, quả thật là không nhận ra. Xém chút nữa là hắn bị vẻ ngoài của lão sư lừa gạt.

Cái pha làm màu này của lão sư còn tự nhiên hơn cả mình, xem ra chỗ mình phải học tập còn rất nhiều.

Lâm Phàm cùng Thiên Tu trưởng lão song song đi về phương xa, Tần Sơn thì theo ở phía sau.

Bóng người họ từ từ đi xa, nhưng mà tiếng nói thì lại vọng lại:

- Lão sư, bọn hắn phải quỳ tới khi nào a, có phải là tới sang năm hay không?

- Ngày mai.

- Ồ, đáng tiếc ghê.

...

Chương 105: Hảo hảo tu luyện

Dịch:Nguyễn Khiêm

Biên: L.H.A

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Hỏa Dung nhìn Vạn Trung Thiên còn đang quỳ ở đó, thở dài một tiếng rồi lập tức rời đi. Chuyện lần này ông ta quyết định mặc kệ, các đệ tử trong tông tranh đấu với nhau bình thường các trưởng lão cũng ít khi để ý. Nhưng nếu có ai tưởng rằng trở thành một trong Thập phong là có thể vượt mặt hết các trưởng lão thì chính là chán sống.

Ông ta biết Thiên Tu đã hạ thủ lưu tình, nếu như vào mấy chục năm trước, cái thời mà tính khí bọn họ còn ngông cuồng nóng nảy, thì Vạn Trung Thiên có được quỳ ở đây không hãy còn là một ẩn số.

Có điều ông ta cũng hiểu rõ một việc, đó chính là Thiên Tu rất để ý đến cái tên đệ tử chân truyền mới thu nhận này.

Đến bây giờ ông ta cũng vẫn chả biết cái tên đệ tử này đến cùng có chỗ nào tốt mà được Thiên Tu coi trọng như vậy.

Các đệ tử đang vây xem cũng không biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Vạn sư huynh chẳng phải là đến đây để cứu viện hay sao, làm sao mà con mẹ nó cũng phải quỳ, sau đó bọn họ chỉ dám liếc mắt rồi vội vàng tán đi.

Vây xem Vạn sư huynh quỳ lạy cũng không phải chuyện tốt gì, nếu xui rủi bị Vạn sư huynh nhớ mặt thì cuộc sống sau này cũng không dễ dàng gì

Liễu Nhược Trần khẽ sờ vào má trái đã bị sưng, trong lòng cũng cực kỳ khó chịu. Việc hôm nay ra nông nỗi này cho dù là nàng cũng không thể nghĩ đến mới đầu chỉ vẻn vẹn là một chuyện nhỏ, bây giờ đến cả Vạn sư huynh cũng bị mất mặt theo.

Sớm biết thế này, lúc đầu mình lúc đầu mình đã không kích động như vậy.

Vạn Trung Thiên cúi đầu, trong lòng rối rắm nhưng lại không thể làm gì, đây chính là sự chênh lệch về thực lực, đồng thời cũng vì nỗi sợ hãi đối với Thiên Tu trưởng lão từ khi vào tông môn chưa bao giờ nguôi bớt.

Hắn ở trước mặt Thiên Tu cố gắng tự nhiên như thường cũng là để Thiên Tu trưởng lão biết rằng năm đó ta quỳ xuống cầu xin ông thu ta làm đệ tử nhưng mà ông lại không thèm đoái hoài đến ta. Ta cao cao tại thượng như ngày hôm nay, liệu ông có hối hận không.

Nhưng bây giờ hắn mới nhận ra suy nghĩ của mình thật là buồn cười. Cho đến bây giờ Thiên Tu trưởng lão vẫn chưa từng để ý tới hắn.

Tru Thiên phong.

Quân Vô Thiên đứng trên đỉnh núi nhìn chăm chú nội môn ở phương xa, hắn nhìn thấy rõ hết mọi việc diễn ra ở đó, trường bào bay trong gió, cúi đầu trầm tư.

- Đe dọa Vạn Trung Thiên, cũng là đang đe dọa chúng ta ư?

Lúc này, một luồng sáng lóe lên, tôn lên một bóng người giống như vạn thế chiến thần mang theo vô vàn chiến ý xuất hiện bên cạnh Quân Vô Thiên, nói:

- Quân Vô Thiên, ngươi đã hiểu chưa? Thiên Tu trưởng lão trấn áp Vạn Trung Thiên chính là vì cái tên đồ đệ bảo bối kia của hắn.

Quân Vô Thiên nói:

- Chiến Hồng Đế, ngươi muốn nói gì?

- Ha ha, Quân Vô Thiên, bây giờ ngươi còn chưa nhìn ra sao? Thiên Tu trưởng lão đây là đang trải đường cho đồ đệ của mình, ngươi cho rằng tương lai Thập phong không thể biến thành Thập nhất phong hay sao?

Trong đôi mắt của Chiến Hồng Đế tựa như là có thiên quân vạn mã đang xông tới, chiến ý hừng hực.

Đây là bởi khi công pháp đã tu luyện tới cực hạn mới có thể ngưng tụ ra chiến ý.

- Ngươi sắp đột phá rồi?

Quân Vô Thiên không tiếp lời, mà là cảm nhận được chiến ý hừng hực do đối phương ra, trong lòng cả kinh, không ngờ Chiến Hồng Đế đã đạt tới cảnh giới như thế này.

- Đột phá? Vẫn còn sớm lắm, có điều bảy người khác của Thập phong đều đã đi ra ngoài để tìm kiếm cơ hội đột phá cho bản thân để vượt qua ngươi. Ngươi cũng nên cẩn thận đừng để đến cuối cùng người đứng đầu trong Thập phong biến thành người đứng cuối.

Chiến Hồng Đế cười, rồi đổi giọng:

- Nghe nói Ngự Kiếm các bị tiêu diệt, Ngự Kiếm tam lão bị giết. Cả tông môn giận dữ, vẫn đang truy tra hung thủ, không biết ngươi đã biết chưa?

Quân Vô Thiên nói mặt không biểu cảm

- Chiến Hồng Đế, ngươi rốt cục muốn nói gì? Hay là ngươi đã quên mất cảm giác bị ta giẫm ở dưới chân là thế nào?

Rắc!

Tiếng xương cốt va chạm vang lên. Nghe được lời nói này của Quân Vô Thiên, ngọn lửa ở trong hai con ngươi Chiến Hồng Đế đột nhiên bốc cháy hừng hực, sau đó dần dần tiêu tán, đồng thời cả thân hình hắn cũng biến mất khỏi vị trí cũ.

- Quân Vô Thiên, hi vọng ngươi còn có thể cười đến cuối cùng.

- Đáng giận. - Hơi lạnh tản ra từ thân thể Quân Vô Thiên khiến hoa cỏ ở xung quanh bị khí tức lăng lệ xoắn nát, toàn bộ phá diệt - Hồng Đế, rồi sẽ có một ngày ta khiến cho ngươi biết cái gì gọi là hối hận.

Nội Môn đường!

Thiên Tu trưởng lão rời đi.

Lâm Phàm dắt theo tiểu đệ và vài sư đệ khác nhận lấy phần thưởng sau khi trở thành đệ tử nội môn.

Chuyện xảy ra sáng ngày hôm nay hắn không hề để trong lòng. Những chuyện này tính là gì, chỉ là om sòm một trận nho nhỏ mà thôi. Lúc cái tên Vạn Trung Thiên kia vừa xuất hiện hắn đã biết tên này nhất định gặp xui xẻo.

Quả nhiên là xui xẻo thật.

Nhưng mà bọn Lã Khải Minh thì cứ không thể nào bình tĩnh lại được, hôm nay Lâm sư huynh khiến bọn hắn bất ngờ quá đỗi.

Đồng thời bọn hắn cũng cảm thấy mừng thay cho Lâm sư huynh. Thiên Tu trưởng lão vì Lâm sư huynh mà ra mặt trấp áp hết thảy, khiến người khác đều hướng về. Bọn hắn đều đang nghĩ chả biết lúc nào mới tìm được sư phụ giống như Thiên Tu trưởng lão vậy.

Đương nhiên cũng chỉ là nghĩ một chút mà thôi.

Đệ tử của Nội Môn đường đưa ra một đống đồ, nói:

- Sư huynh, đồ của huynh đều ở đây.

Lâm Phàm cầm lấy một khối lệnh bài bằng sắt nhìn, đây là vật minh chứng của đệ tử nội môn. Ngoài ra còn có quần áo và đồ bố trí cho chỗ ở đều ở đây.

- Các sư đệ đi thôi, đi xem xem chỗ ở của đệ tử nội môn trông thế nào. - Lâm Phàm vẫy tay gọi rồi nghênh ngang xuất phát.

Phúc lợi của đệ tử ngoại môn có chênh lệch rất lớn so với đệ tử nội môn. Từ chỗ ở là đã có thể nhìn ra, chỉ cần trở thành đệ tử nội môn thì sẽ có được biệt viện độc lập, đây là chuyện mà đệ tử ngoại môn không thể có.

Đồng thời trở thành đệ tử nội môn là có thể đi Công Pháp đường để nhận hai môn công pháp Huyền giai. Có điều đối với Lâm Phàm thì hiện tại cũng chẳng cần thiết lắm.

Công pháp trên người hắn hiện tại còn chưa tu luyện tới cực hạn, lấy đâu ra điểm tích lũy mà tiêu hao cho mấy bộ công pháp thường thường của tông môn.

- Khác biệt giữa đệ tử nội môn với đệ tử ngoại môn thật là lớn. - Hoàng Phú Quý nhìn sân nhỏ trong biệt viện, kinh ngạc thở dài.

Có vườn hoa, có băng ghế đá, mặc dù không đến nỗi xa hoa, nhưng cũng có thể nói là tương đối trang nhã. Bình thường sau khi kết thúc tu luyện cũng có thể thoải mái hưởng thụ một phen.

Lâm Phàm cười nói:

- Các sư đệ cố gắng tu luyện đi, sớm ngày trở thành đệ tử nội môn. Đến lúc đó, chúng ta lại có thể trở thành hàng xóm.

- Hê hê, bây giờ Lâm sư huynh là người đầu tiên trở thành đệ tử nội môn, tiếp đến hẳn là Trương sư huynh. - Hoàng Phú Quý nói .

Trong mọi người, ngoài Lâm Phàm cùng Tần Sơn ra, thì tu vi của Trương Long là cao nhất, mà thấp nhất chính là Cao Đại Tráng.

Cơ mà Cao Đại Tráng với Âm Tiểu Thiên cứ ở cùng với nhau hoài, tu vi của hai người trước giờ đều đột phá cùng lúc với nhau, đúng là huynh đệ đồng lòng, đột phá cũng phải cùng nhau đột phá.

Hàn huyên một hồi xong, Lâm Phàm tiễn đám bọn họ trở về.

Rồi hắn trở lại trong phòng, đánh giá thấy cũng không tệ, chỗ này rộng rãi, môi trường tốt, như vậy chỉ còn mỗi một việc phải làm là tu luyện thôi.

- Đúng là bó tay thiệt. Đùng cái đắc tội luôn hai Phong chủ của Thập Phong. Chẳng biết bọn hắn có thừa dịp mình ra khỏi tông mà xử lý mình không, về sau phải cẩn thận mới được.

- Cơ mà về sau ra ngoài tông cứ lén lút mà trốn đi vậy, chỉ cần bọn hắn không biết là chắc ăn thôi.

- Thực ra, hiện giờ thực lực là quan trọng nhất. Thời gian tới phải nâng tu vi lên Địa Cương tầng ba, sau đó đi cày một loạt điểm tích lũy, rồi nâng cấp công pháp lên, tạo nền móng cho Địa Cương tầng ba.

Lâm Phàm đã nghĩ kỹ việc cần phải làm trong thời gian sắp tới, điều kiện tốt như này nhất định phải lợi dụng hết.

Hắn lấy từ trong nhẫn trữ vật ra mấy bình đan dược, trong số này có mấy bình đều là lĩnh về từ Nội Môn đường, phẩm giai cũng không tính là cao lắm. Được cái có một bình mà lão sư cho mình thì là đồ xịn.

Chương 106: Dung mạo vẫn còn, ta vẫn còn đỏm dáng

Nhóm: Ẩn Môn

Biên: L.H.A

Nguồn: TruyenYY

Ngoại môn, nội môn.

Hôm nay mọi người đều xôn xao bàn tán một sự việc, chính là Vạn Trung Thiên bị Thiên Tu trưởng lão phạt quỳ ở đó.

Đồng thời cũng làm cho rất nhiều đệ tử kinh hãi trong lòng.

Mười vị sư huynh trong mắt bọn họ đều cao cao tại thượng, thân phận tôn quý có thể sánh ngang với Hoàng Đế. Mỗi vị sư huynh đều như tấm gương sáng tỏ, soi đường dẫn bước cho bọn họ trên con đường tu luyện rộng lớn vô tận. Thế nhưng hôm nay Vạn sư huynh của Trung Thiên Phong lại bị Thiên Tu trưởng lão phạt quỳ ở đó.

Nguyên nhân trách phạt lại chỉ vì một việc cỏn con, đúng là mất hết cả mặt mũi, sau này làm sao có thể tạo dựng uy tín cho mình nữa chứ.

Bọn họ đều hiểu rõ, mười vị sư huynh của Thập Phong đều là những đối thủ cạnh tranh cho vị trí mạnh nhất ở trong tông môn, tông môn cũng luôn đào tạo, bồi dưỡng bọn họ, để họ xây dựng được uy tín trong lòng các đệ tử.

Nhưng hiện tại, Thiên Tu trưởng lão lại trách phạt Vạn sư huynh, bắt hắn phải quỳ ở nội môn, đệ tử đi ngang qua ai ai cũng nhìn thấy, như vậy về sau làm sao có thể tiếp tục tranh đoạt được nữa?

Đồng thời các đệ tử cũng biết rõ nguyên nhân của chuyện này chính là đến từ tên đệ tử vừa mới được thăng cấp lên làm đệ tử nội môn. Hành động của Thiên Tu trưởng lão hôm nay như muốn nói với tất cả mọi người rằng, đây chính là đệ tử của ta, cho dù các ngươi có là ai, kể cả là Thập Phong Phong chủ cũng không được chọc vào.

Thật là bá đạo vô cùng, được sự che chở bảo vệ của sư phụ, trong lòng bọn họ có bao nhiêu ngưỡng mộ.

Ngay lúc này, Lâm Phàm đệ tử mà bọn họ vô cùng ngưỡng mộ kia đang ngồi tập trung tu luyện, vận chuyển công pháp "Bất Động Cương Thể" cấp Huyền giai hạ phẩm. Một cỗ lực Địa Cương vô cùng mạnh mẽ từ sâu trong lòng đất cuồn cuộn dâng lên, hòa quyện vào bên trong cơ thể hắn.

Điểm khổ tu +5.

Chỗ đan dược đã bị hắn uống hết sạch, mấy viên phẩm cấp thấp căn bản không tăng được bao nhiêu điểm khổ tu. Tuy nhiên đan dược mà Thiên Tu trưởng lão đưa cho lại có tác dụng thần kỳ.

Nó có thể làm cho nội hạch Địa Cương lớn mạnh lên, tăng lực bạo phát và sức mạnh bản thân.

Loại đan dược này không cần xem cũng biết là vô cùng quý giá và đắt đỏ, vì nó không phải là đan dược làm tăng điểm khổ tu, nên mỗi ngày chỉ cần uống một viên.

Bây giờ sức mạnh của hắn so với những người có cùng tu vi thì chính là người đứng đầu, cho dù là cương khí hay sức mạnh, đều mạnh hơn mấy lần so với người khác, thậm chí còn mạnh hơn cả những đệ tử Địa Cương tầng bốn.

Đương nhiên, hắn cũng tin là có không ít những người có cùng tu vi mà vẫn có thể chiến thắng được những đối thủ có tu vi lớn hơn.

Mức độ lĩnh ngộ công pháp và độ lớn mạnh của nội hạch Địa Cương không phải dùng cảnh giới là có thể so sánh được.

Ví dụ như Thập Phong Phong chủ, trong tông môn có không ít đệ tử có cùng cảnh giới với họ, nhưng lại không địch lại được họ, đây là vì nội tại quá thấp, không có cách nào có thể vượt qua bọn họ.

Nếu như đối chiến 1vs1 thì rất có thể bị one shot one hit.

Mặc dù bây giờ hắn được sư phụ bảo hộ, nhưng hắn biết rõ, không ai có thể bảo đảm sau này sẽ phát sinh sự tình gì. Chỉ có không ngừng cường đại sức mạnh của mình mới là điều bảo đảm nhất.

Còn nếu muốn mượn danh của sư phụ để chiếm được lợi thế trong tông môn, thì tốt nhất đừng nghĩ tới, đây là điều không thể.

Tuy rằng mới bái sư không lâu, nhưng hắn đã biết thừa Thiên Tu trưởng lão là vị thầy vô cùng nghiêm khắc. Lần này ra tay giúp đỡ mình chẳng qua là vì đối thủ quá mạnh, hơn nữa lại còn ức hiếp người quá đáng. Nếu như bây giờ mình cậy vào sự giúp đỡ của sư phụ mà hoành hành ngang ngược trong tông môn, e rằng người khác chưa ra tay, đã bị sư phụ cho một chưởng thành thịt nát.

Một ngày rồi một ngày trôi qua.

Mỗi lần tu luyện mệt mỏi, hắn lại lôi "Thái Hoàng kiếm" ra thưởng cho mình một nhát, không mất giọt máu nào, thật là thần khí lợi hại, hắn rất biết ơn ông lão chủ nhân của nó.

Đồng thời cũng đảm bảo nhất định sẽ trả thù giúp họ, có điều trước mắt thực lực của mình yếu quá, phải từ từ đã, thực lực tăng lên mới có thể thực hiện được.

Ba ngày sau.

Lâm Phàm mở to hai mắt, nhìn một chút điểm khổ tu, tăng lên hơn một triệu hai rồi nhưng vẫn thể nâng cấp.

- Con mẹ nó, Địa Cương cảnh tầng hai lên tầng ba rút cuộc là phải cần bao nhiêu điểm khổ tu.- Lâm Phàm mắng riếc trong lòng, điên tiết quá đi.

Hắn đẩy cửa ra chuẩn bị hít một hơi không khí trong lành, nhưng lập tức sửng sốt, vì có một bóng người đang ngồi xổm ở đó, khiến hắn thấy mà đơ luôn.

- Đệ vẫn ở đây sao? - Lâm Phàm hỏi.

Tần Sơn nhìn thấy Lâm Phàm, ánh mắt lóe lên tinh quang:

- Ca ca, đệ sẽ luôn ở bên cạnh huynh, bảo vệ huynh.

Lâm Phàm muốn nhẹ nhàng xoa đầu Tần Sơn, nhưng chiều cao khiêm tốn, bình thản nói:

- Ngồi hẳn xuống.

Rồi hắn mới nhẹ nhàng vỗ về Tần Sơn, còn Tần Sơn thì hưởng thụ ra mặt.

- Đệ đệ ngôc nghếch của ta, đệ tại sao lại ngốc như thế. Thôi bây giờ đi về ngay cho ta, về chỗ ở của mình ấy. Ta có thể cho phép đệ mỗi ngày đến trước cửa ngồi mấy tiếng thôi.

- Ca...- Tần Sơn mắt long lanh nhìn Lâm Phàm, giống như vô cùng ủy khuất.

- Đi đi - Lâm Phàm sắc lạnh quát, không cho hắn có cơ hội từ chối.

Tần Sơn chầm chậm đứng lên, thân hình cao lớn như ngọn núi nhỏ che khuất cả ánh dương trong tầm mắt của Lâm Phàm, tạo nên một bóng đen cực lớn bao phủ:

- Vâng, ca ca.

Sau khi Tần Sơn rời đi, Lâm Phàm bất đắc dĩ thở dài:

- Đừng nói rằng cả đời mình bị tên đệ đệ ngốc này bám riết không rời đấy chứ.

Rồi bất chợt hắn lại nhếch mép, nhẹ giọng:

- Có điều cảm giác này cũng không tồi.

Hắn xoay người trở về phòng, đối với việc tu luyện, hắn không bao giờ buông lỏng, chưa sang được Địa Cương tầng ba thì tạm thời chưa thể nghỉ ngơi.

Ở một biệt viện khác trong nội môn.

Liễu Nhược Trần thân là sư tỷ rất được yêu mến trong nội môn, vì thế tự nhiên cũng được hưởng thụ tất cả những thứ mà người khác không thể có được.

Mặc dù sự việc đã xảy ra ba ngày rồi, nhưng mỗi khi nàng nhắm mắt lại, nó lại hiện về mồn một trước mắt, không thể nào quên được.

Nhìn muội muội nằm ở đó, Liễu Nhược Trần không biết phải nói như thế nào, mấy hôm rồi vẫn nằm đó chưa tỉnh dậy, cũng không biết là còn sống hay đã chết.

Đột nhiên, có một giọng nói nhẹ nhàng cất lên:

- Tỷ tỷ. - Liễu Nguyệt mơ mơ màng màng tỉnh dậy, cũng không biết bản thân rút cuộc đã hôn mê bao lâu. Nhưng khi nhìn thấy tỷ tỷ đứng ở của sổ, tâm tình nàng ta cảm thấy vô cùng ấm áp, ít nhất có thể thấy tỷ ấy không bỏ mặc mình lúc này.

Liễu Nhược Trần không nói lời nào, thờ ơ đứng đó, thậm chí

nàng còn có chút hối hận vì đã ra mặt giúp muội muội, rồi lại rước một đống rắc rối về mình.

- Hắn có chết không? Cái tên gia hỏa đó ấy.- Điều đầu tiên nàng ta nghĩ đến sau khi tỉnh lại chính là Tần Sơn, còn có cả Lâm Phàm.

Nàng biết, Lâm Phàm chắc chắn sẽ không chết. Nhưng còn tên Tần Sơn kia dám đánh mình, hắn nhất định phải chết, nàng hận đến mức muốn ăn tươi nuốt sống hắn ngay lập tức.

Nàng được vô số đệ tử yêu mến chiều chuộng, bây giờ thì tất cả mất tất rồi, tất cả tại tên gia hỏa kia, đều tại hắn, nếu không phải là hắn thì bản thân cũng không thảm đến mức độ này.

Liễu Nhược Trần vốn cố tỏ ra bình tĩnh nhưng khi nghe được câu nói này, đột nhiên lạnh giọng gắt lên:

- Im miệng, muội im miệng cho ta. Muội có biết vì muội mà bao nhiêu người bị liên lụy không.

Liễu Nguyệt ngây người sợ hãi, lần đầu tiên nàng thấy tỷ tỷ phẫn nộ đến như thế. Tỷ tỷ nàng bình thường chưa từng nổi một cơn sóng nhỏ, băng lãnh không ai bằng, ấy thế mà giờ đây lại như nổi nóng như mụ đàn bà chanh chua, gầm rống quát mình.

Điều này khác xa hoàn toàn với ấn tượng xưa nay của nàng, hoàn toàn không thể nào trùng khớp được với nhau..

Nhưng lúc này, nàng lại nghĩ đến một việc vô cùng quan trọng, bèn nhanh chóng xuống giường, vội vàng cầm lấy cái gương soi lấy dung mạo của mình.

Khi nhìn thấy bản thân trong gương, nàng nhẹ nhõm thở phào một hơi:

- Vẫn còn, vẫn còn.

Nếu như dung mạo không còn thì thật sự mất hết mọi thứ rồi.

Chương 107: Bọn họ thật sự quá mạnh.

Nhóm: Ẩn Môn

Biên: L.H.A

Nguồn: TruyenYY

- Lần này nếu vẫn không đủ, mình liền tự sát tiếp.

Trong mấy ngày này hắn chẳng làm việc gì ngoài tập trung tu luyện, tinh thần mệt mỏi thì liền cho mình một nhát kiếm, ngồi không vững cũng cho mình một kiếm.

Lực Địa Cương không ngừng sôi sục cuồn cuộn ngưng tụ lại một chỗ, nội hạch Địa Cương không ngừng lớn mạnh. Hắn dừng tu luyện một chút để kiểm tra điểm khổ tu.

Hai triệu hai trăm mười ngàn điểm.

- Chắc là đủ rồi.

Sau khi đột phá sang Địa Cương cảnh tầng ba, sức mạnh ngưng tụ cương khí có thể huyễn hóa ra bất cứ đồ vật gì mà mình muốn biến ra. Nhưng đây cũng chỉ là bước đầu, phải tiếp tục tu luyện cương khí mới có thể áp dụng được vào việc công kích đối phương.

Chẳng hạn lấy các nhân vật chủ chốt của Thập Phong làm ví dụ, khi bọn họ xuất ra một chưởng, có thể ngưng tụ một cỗ sức mạnh khổng lồ bao phủ trời đất, khi cương khí ngưng luyện đến bước này thì đối phương khó mà phá giải được công kích..

Hắn nhấn nút +, tăng tu vi.

Trong phút chốc, Lâm Phàm khẽ nhếch miệng, một cỗ cương khí trong người triệt để bùng nổ, nội hạch Địa Cương xoay tròn với tốc độ chóng mặt, rồi không ngừng to lớn hơn.

Bốn môn công pháp đều đạt đến cấp cao nhất, hơn nữa được sử dụng đan dược của lão sư đưa cho, cương khí và sức mạnh của bản thân hắn đã mạnh hơn rất nhiều so với những người cùng cấp.

Tích lũy đến giờ khắc này có thể coi là đã chạy gần đến đích, sau khi đột phá sang Địa Cương tầng ba vẫn cứ phải không ngừng tích lũy. Vì chỉ có tiếp tục tu luyện thì khi chuyển từ Địa Cương tầng ba sang tầng bốn mới có được căn cơ vững chắc, nếu tích lũy không đủ thì sẽ chỉ có thể ở giai cấp trung trung được thôi, rất khó có thể trở thành cao thủ vô địch thiên hạ.

Nếu vậy thì bản thân hắn làm sao có thể chấp nhận được, ở cùng một đẳng cấp nếu thực lực yếu hơn người khác, nhất định sẽ bị các đối thủ khác nghiền nát.

Tiêu hao 2000000 điểm khổ tu.

Tu vi: Địa Cương tầng ba (+)

Hắn vung hai cánh tay, bạo âm oanh tạc, năm ngón tay mở rộng, cương khí ngưng tụ thành vô số hình dạng mà bản thân mong muốn, tuy nhiên nó lại không có bất kì tác dụng nào, chỉ để nhìn mà thôi, hoàn toàn không có chút xíu lực công kích nào.

- Cương khí không ngừng ngưng tụ, nhưng vẫn còn một đoạn đường rất dài phải đi.

Mà trong khoảnh khắc đột phá kia, tất cả nội tại vốn được tích lũy trong cơ thể đột nhiên bị tiêu tán đến rỗng không, hiển nhiên là khi đột phá sang Địa Cương tầng ba đã tiêu hao hết sạch.

Điểm tích lũy, điều quan trọng nhất bây giờ là điểm tích lũy.

"Thất thần thiên pháp" vẫn còn đang chờ đợi mình kia mà, nhưng lĩnh ngộ nó cần số lượng điểm tích lũy cũng lớn quá đi, sáu mươi ngàn điểm, xem ra gánh này có vẻ rất nặng.

Đẩy cửa đi ra ngoài.

Quả nhiên Tần Sơn vẫn ngồi ở đây.

- Tiểu đệ, đi theo ta.- Lâm Phàm ngoắc ngón tay, xoay người đi đến phía Luyện Đan Đường.

Mang trên người số tài sản lớn quá, hắn có cảm giác không được an toàn cho lắm, luôn có cảm giác ngày nào đó sẽ bị cướp đi mất, vì thế hắn quyết định tiêu bớt đi cho yên tâm.

Tần Sơn vẫn cứ ngồi đó nhàm chán vẽ vòng tròn, ừm một tiếng rồi đi sau Lâm Phàm như vệ sĩ vậy.

Ở trong tông môn, không ai dám đến gần Tần Sơn, bọn họ đều biết thần kinh hắn hỗn loạn, đều sợ vô duyên vô cớ bị một chưởng của hắn cho đi Tây Thiên.

Tại Luyện đan đường, đan dược các loại rực rỡ muôn màu tràn ngập trước mắt, đối với hắn mà nói, đan dược Nhân giai đã không còn giá trị nào, không phải quan tâm làm gì cho tốn thời gian, chỉ cần xem đan dược Huyền giai và đan dược Địa giai là được rồi.

Nhưng có điều đan dược Địa giai quá đắt đỏ, tuy số tiền sáu triệu Viêm Hoa tệ của hắn có thể coi là nhiều, tuy nhiên hắn vẫn phải dụng tâm lựa chọn một chút.

Đan dược loại bổ trợ cấp trung phẩm Huyền giai, Thanh Mộc Nguyên Linh, bốn trăm ngàn.

Đan dược này cũng đắt quá đi, tuy nhiên loại đan dược này có một đặc tính là có thể tăng cường huyết khí, có thể làm cho cương khí cường bạo trở nên ôn hòa, đạt đến cảnh giới cương nhu tịnh tế, điều này đối với cảnh giới hiện tại của hắn vô cùng hữu ích, đồng thời đối với công pháp cũng có chút thay đổi tích cực.

Hắn suy nghĩ một chút, mua luôn.

Tiếp tục đi xem đan dược.

Đan dược tu luyện cấp thượng phẩm Huyền giai, Huyết Long Vẫn đan, một triệu hai.

Mua.

Mua!

Mua!

Cho đến cuối cùng, tài sản sáu triệu của hắn đều tiêu sạch sành sanh, nội tâm có chút lo lắng, tuy nhiên nhìn những viên đan dược trong nhẫn trữ vật, hắn lại thấy vô cùng mãn nguyện.

Dùng tiền của người khác để mua đan dược cho bản thân, loại cảm giác này khó có thể diễn tả bằng lời. Thật là đã, quá đã!

Xuất tông mới là con đường phát tài duy nhất, nếu cứ mãi ngu người trong tông môn thì vĩnh viễn đừng nghĩ đến phát tài.

Cho nên hắn quyết định xuất tông, cho dù là ai đi nữa cũng không cản được hắn.

Cho dù có người muốn giết hại hắn cũng không thành vấn đề, ngọn lửa xuất môn đang cháy hừng hực, ai cũng không thể dập tắt được.

- Tiểu đệ, về, chúng ta về thôi.- Lâm Phàm ngoắc ngón tay, tất cả để tử có mặt ở Luyện Đan đường trợn mắt há mồm nhìn bọn họ rời đi.

Đối với đệ tử ở luyện đan đường, bọn họ chưa từng thấy đệ tử nội môn tam phẩm nào lại giàu có đến thế, lại có thể mua được những đan dược quý hiếm đắt đỏ, thậm chí có những loại đan dược cả đời bọn họ tích lũy cũng không mua được.

Thật là giàu có, ngoài sức tưởng tượng của bọn họ.

- Í! - Đúng lúc đó, Lâm Phàm phát hiện phía trước có một bóng người đi tới, nhưng điều đáng nói là bên cạnh người này lại có một đám đệ tử nam đi theo bảo hộ.

Liễu Nguyệt!

Chính là nữ nhân bị một chưởng của Tần Sơn đánh bay.

Đáng tiếc, thế mà không chết, đúng là mệnh lớn.

Đối với thực lực của Tần Sơn, một chưởng xuất ra có thể làm cho đối thủ thịt nát xương tan.

Mà lúc này, Liễu Nguyệt đang hưởng thụ cảm giác được người khác xiểm nịnh, cũng nhìn thấy người phía trước mặt, nàng vô cùng phẫn nộ.

Đám đệ tử nam xung quanh nàng cũng dời mắt sang, khi phát hiện ra hai người trước mặt thì trong lòng cũng thập phần phẫn nộ, ức chế không nói ra lời. Chính hai tên kia đã làm tổn thương nữ thần trong lòng bọn họ.

Nhưng bọn họ không dám làm càn, vì tên Tần Sơn kia thần kinh hỗn loạn, còn tên Lâm Phàm lại là đệ tử chân truyền của Thiên Tu trưởng lão.

Lâm Phàm dẫn theo Tần Sơn đi về phía trước, khuôn mặt tuyệt mỹ của Liễu Nguyệt lộ ra tia khiếp đảm, nhưng ngay sau đó như nghĩ ra điều gì, lại đổi thành bộ mặt vô cùng tự tin.

Đối với Liễu Nguyệt, nàng ta đã không để hắn vào trong mắt, lúc

nãy dừng lại chỉ vì có chút ngạc nhiên khi thấy đối phương thế mà không chết mà thôi.

Vừa đi ngang qua, bọn Lâm Phàm đang định trở về thì...

- Đứng lại. - Liễu Nguyệt quay người lại, giọng đầy đắc chí.

Lâm Phàm dừng bước, cánh môi khẽ nhếch lộ ra ý cười:

- Có chuyện gì? Lại thèm được nếm mùi vị của cái chết sao?

- Nếu như ngươi muốn, ta sẵn lòng đáp ứng. - Liễu Nguyệt hơi dừng lại, cố gắng lấy hết dũng khí, từ đáy lòng nói ra - Những việc sư huynh làm với muội, muội vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, đợi vài ngày nữa, sư muội sẽ tận tình cảm tạ sư huynh.

Lâm Phàm cười:

- Chỉ là việc nhỏ nhặt thôi, không cần khách sáo cảm tạ làm gì.

Liễu Nguyệt cao ngạo ngẩng đầu, dường như đã quên hết những sự việc đã từng xảy ra:

- A, đúng rồi, tháng sau, Thánh Tử Thánh Đường tông sẽ đến đây, mời tỷ tỷ ta qua bên Thánh Đường tông tham quan, ta cũng sẽ đi cùng, ta nghĩ nếu đến lúc đó, Thánh Tử đại nhân biết được những việc huynh đã làm với tỷ tỷ và ta, nhất định sẽ rất có hứng thú.

Nụ cười của nàng ta rực rỡ chói mắt như bông hoa mới nở rộ.

- A!- Đúng lúc này, Tần Sơn trước đó vẫn rất bình tĩnh đột nhiên bạo nộ, vung lên một quyền nện thẳng lên khuôn mặt Liễu Nguyệt.

Bốp!

Cả người Liễu Nguyệt xoay tròn bảy trăm hai mươi độ giữa không trung, rồi vụt bay ra xa, rồi lăn mấy vòng trên mặt đất, rồi cuối cùng nằm bẹp dí ở đó.

Lâm Phàm sửng sốt, hét lên một tiếng:

- Đệ đệ ngu ngốc của ta, đệ vừa làm cái gì vậy?

Tần Sơn bĩnh tĩnh lại, ánh mắt đầy ngờ vực, hoàn toàn không nhớ ra một giây trước đó đã xảy ra chuyện gì:

- Ca ca, đệ vừa làm gì cơ?

Lâm Phàm thở dài, nhìn đám đệ tử đang ngây dại trước mặt:

- Đệ đệ ta thần kinh hỗn loạn không làm chủ được hành động, vô tình ra tay. - Sau đó vươn tay ra vẫy vẫy - Mau đi cứu người, may ra còn giữ được hơi thở.

- Đệ đệ, đi theo ta về, huynh nói với đệ bao nhiêu lần rồi, đừng đánh người, tại sao lại cứ không nghe lời. - Lâm Phàm nội tâm đau khổ, tự trách.

Tần Sơn lắc đầu:

- Ca, đệ không có đánh người, đệ rất nghe lời.

- Uhm, ta biết đệ nghe lời. Lần sau ra tay phải tàn nhẫn một chút, ta không muốn nhìn thấy con đấy tiếp tục ngang ngược như thế lần thứ ba.

- Đệ biết rồi, ca ca.

Hai đạo thân ảnh chiếu rọi dưới ánh hoàng hôn, dáng người càng bước càng dài, cuối cùng biến mất ở chân trời.

Ở góc nào đó.

Phong Thiếu Vân ngồi trên mặt đất, hai tay nắm chặt, ngón tay tái nhợt cắm sâu vào trong da thịt. Hắn cắn chặt môi để bản thân không khóc ra thành tiếng, run rẩy cất lời:

- Sư muội, muội bảo sư huynh đừng gặp muội nữa. Sư huynh biết muội chê huynh yếu kém, nhưng sư huynh thật sự không yếu kém.

- Mà là bọn hắn quá mạnh.

- Sư huynh nhất định sẽ nỗ lực để trở nên mạnh hơn, muội nhất định phải cố được đến ta quay lại nhé, sư muội số khổ của ta.

Chương 108: Thật sự nghèo, quá nghèo.

Nhóm: Ẩn Môn

Biên: L.H.A

Nguồn: TruyenYY

Trong phòng.

- Cứ tu luyện một mạch không hẳn là cách hay, vẫn nên cần đến đan dược bổ trợ mới được, phải cái là mấy viên đan dược này tiêu hao của mình lắm tiền lắm của quá.

Hắn mở mắt, cương khí trong cơ thể thay đổi rất lớn so với trước đây. Thanh Mục Nguyên Linh đan thuộc loại đan dược bổ trợ, vừa tăng cường khí huyết vừa có tác dụng làm cương khí cuồng bạo trở nên nhu hòa, đạt đến cảnh giới cương nhu tịnh tế.

Đây chính là nhân tố không thể thiếu nếu muốn đột phá từ Địa Cương tầng ba sang tầng bốn.

- Quả nhiên, càng những cảnh giới về sau càng khó đạt được. Mặc dù bản thân có dựa vào điểm khổ tu để tăng tu vi, nhưng nếu không gây dựng nền móng vững chắc, cho dù có đột phá lên cảnh giới cao nhất thì cũng chỉ đứng hàng thấp nhất trong số những người cùng đẳng cấp.

- Cũng may lúc đầu mình đánh bậy đánh bạ thế nào mà lại làm căn cơ vững chắc dần, nếu không bây giờ sẽ hối hận chết mất.

Lâm Phàm nghĩ mà thấy sợ, may là khi còn ở Tôi Thể cảnh đã biết đường mà nâng cao khả năng lĩnh ngộ công pháp, xây dựng được cho mình căn cơ vững chắc như núi.

Bây giờ phản ứng lại xem ra cũng không muộn.

Là một người con của địa cầu này, ánh sáng của Tam Thanh đại lão làm gì mà không chiếu được đến người mình.

Tài sản sáu triệu bạc cũng chỉ mua được có mấy viên đan dược,

còn may là mấy viên đan dược này hỗ trợ rất lớn cho hắn.

Ngón tay hắn nhấc lên, ở giữa là viên đan dược trong suốt lấp lánh vô cùng đẹp mắt, đây là viên đan dược loại hình bổ trợ cấp hạ phẩm Địa giai, Bách Luyện Cương Nguyên đan, nó có thể làm cho cương khí gian nan khổ luyện của bản thân trở nên càng thuần túy và hợp nhất hơn.

Giữ gìn đến bây giờ, cũng nên lấy ra dùng rồi.

Hắn uống viên đan xuống.

Đan dược trong nháy mắt được dung hòa vào cơ thể hắn, cảm giác như có những đường gân cứng như sắt lại gồ ghề uốn lượn đang tản ra khắp các bộ phận trong cơ thể, như những chiếc rìu được vung lên, oanh tạc nổ vang, đập liên tục vào cương khí.

Leng keng sôi sục, thiên chùy bách luyện.

Giống như tiếng sấm sét nổ vang trời, ẩn chứa sức mạnh kinh khủng.

Một luồng tạp khí từ trong mũi bay ra rồi tan vào trong không khí, đây chính là những tạp khí trong cương khí bị đẩy ra ngoài.

Đối với người bình thường mà nói, một viên "Bách Luyện Cương Nguyên đan" là thừa sức đáp ứng cho nhu cầu rèn luyện. Nhưng cương khí của bản thân hắn quá nồng đậm, cùng cảnh giới ấy, khả năng dự trữ cương khí của hắn có thể nhiều hơn gấp mấy lần so với người khác.

Một viên vĩnh viễn là không đủ, hai viên còn chưa chắc đã thấm vào đâu.

Nhưng điều kinh khủng là hắn giờ đây rất nghèo, đến nỗi chẳng mua nổi một viên đan dược Nhân giai. Muốn có tài sản rủng rỉnh như trước thì chỉ có cách xuất môn, tiếp tục ra bên ngoài tiêu diệt người khác rồi lục soát thi thể mới có thể giàu được.

Thật ra xin sư phụ cũng được nhưng phải tiết lộ bí mật của bản thân, như vậy sư phụ có thể cho chút đan dược, đối với thiên tài mà nói từng bước từng bước tiến tới là đủ lắm rồi.

Nhưng bản thân mình lại không phải là thiên tài, cách tu luyện đương nhiên cũng không giống thế.

Hơn nữa phải có điểm tích lũy mới có thể nâng cao đẳng cấp của công pháp.

Nói không chừng có khi lại còn vớ được đồ ngon, một bước lên tiên cũng nên.

Tin tức Liễu Nguyệt bị đánh trọng thương một lần nữa lại lan tràn khắp nội môn.

Các đệ tử đều ngu người, không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Nàng Liễu Nguyệt này không phải là đen đủi vậy chứ, vừa mới tỉnh lại đã lại bị đánh cho trọng thương rồi, hơn nữa lại từ cùng một người.

Chính là tên thần kinh hỗn loạn, Tần Sơn.

Đây căn bản chính là cái thằng mà có lí lẽ cũng không thể nói được với hắn..

Mặc dù Liễu Nguyệt là em gái của Liễu Nhược Trần, nhưng lần trước nàng ta dẫn theo một đám sư huynh đến gây rắc rối với Tần Sơn, kết quả cuối cùng như nào trong lòng mọi người đều rõ.

Trung Thiên Phong Phong chủ, Vạn Trung Thiên bị quỳ ở nội môn.

Nghĩ lại vẫn còn thấy kinh khủng, ai còn dám tìm hắn gây rắc rối nữa.

Nếu làm cho Thiên Tu trưởng lão nổi giận, thì chỉ có nước chết tức tưởi.

Liễu Nhược Trần đã hoàn toàn tuyệt vọng, không phải là tuyệt vọng với thế giới mà là với muội muội ngu xuẩn của mình. Con bé đã quen với cuộc sống thiên kim tiểu thư, khi gia nhập tông môn lại dựa vào diện mạo để câu dẫn sự nuông chiều của một số đệ tử. Nhưng so với thực lực tuyệt đối thì huàn toàn không đáng để nhắc đến.

Chỉ là nếu đem ra so sánh, trong lòng nàng không cam tâm, có điều Thánh Tử Thánh Đường tông một lòng theo đuổi nàng. Tháng sau hắn sẽ đến Viêm Hoa Tông để đón nàng qua Thánh Đường tông tham quan. Đây cũng là cơ hội thăng tiến của nàng.

Tuy rằng có chút khoa trương, nhưng cũng không cách sự thật là bao.

Nghe nói Thánh Đường tông cảnh đẹp mỹ lệ, giàu có không gì

sánh bằng. Tùy ý cất bước,cúi đầu cũng có thể nhìn thấy tài phú.

Tuy rằng có chút khoa trương, nhưng cũng không cách sự thật là bao.

Thánh Đường tông là tông môn lớn nhất thiên hạ, mỗi đường đi nước bước đều có thể can thiệp vào quyết định của vô số các tông môn khác. Tông môn như thế làm gì có ai lại không hướng đến.

Khi Nhật Chiếu tông đánh chiếm Viêm Hoa tông cũng chính là xâm chiếm quyền kiểm soát của Thánh Đường tông. Vì vậy khiến cho Nhật Chiếu tông mỗi lần ra tay đều liên tiếp thất bại, cuối cùng phải ngưng chiến.

Tất cả điều này đối với đệ tử thông thường mà nói có lẽ là bí mật, nhưng nàng thì có đầy đủ quan hệ rộng rãi để biết được thông tin từ các sư huynh.

Nhìn Liễu Nguyệt đang nằm ở đó, Liễu Nhược Trần trong lòng rối bời, dường như đã đưa ra quyết định nào đó.

Một muội muội suốt ngày gây phiền toái giữ lại thì có tác dụng gì, nếu để nó nằm ở đây cả đời có lẽ cũng là chuyện hay.

Khi suy nghĩ này chợt thoáng qua trong đầu, sắc mặt Liễu Nhược Trần có chút biến hóa, như thể không ngờ bản thân lại nghĩ có thể nghĩ đến chuyện này, nhưng sau rồi ý nghĩ đó vẫn bị nàng gạt đi.

Ngay sau đó nàng đi ra ngoài, nàng sợ cứ tiếp tục ở trong đó thì ý nghĩ này sẽ thành sự thật.

Ban đêm, vầng trăng khuyết lơ lửng giữa không trung mờ ảo như sương, ánh trăng bao trùm khắp mặt đất.

Đêm khuya thanh vắng, các đệ tử đều đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Nhưng đột nhiên xuất hiện một bóng người lén lén lút lút, nhìn trái nhìn phải, ngó trước ngó sau, đến khi xác định không có ai mới chạy vèo một mạch về phía trước.

- Chẳng ngờ đến giờ đã ra nông nỗi muốn xuất tông cũng phải lén lút thế này. Quả nhiên trước khi trở thành mạnh tuyệt đối mà đã gây thù chuốc oán với quá nhiều người là chuyện phi thường ngu xuẩn.

- Có điều, hai từ ngu xuẩn mà dùng với mình thì ếu có chuyện

đấy đâu. Chỉ đơn giản là khiến cho cuộc sống thêm kích thích mà thôi.

Lâm Phàm đã quyết định xuất tông, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách giải quyết. Quá nghèo, thật sự là quá nghèo, đã thế điểm tích lũy cũng trống rỗng, nếu không nghĩ cách cày thêm điểm tích lũy thì cuộc đời sau này của mình phải sống như thế nào.

Cửa sơn môn, có hai đệ tử đang canh giữ, nhưng với thực lực của Lâm Phàm, không cần kinh động đến bọn họ mà vẫn có thể ra khỏi tông là một việc rất đơn giản. Hắn nhún chân nhảy bật lên, dùng thế đại bàng giương cánh nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

Tiếp đất nhẹ nhàng xong, hắn quay đầu nhìn về hướng tông môn, khóe miệng hé ra một tia cười giảo hoạt:

- Ông đi đây, một thời gian nữa sẽ trở lại.

Tình cảm của hắn với tông môn này không phải quá sâu đậm, có điều tiếp xúc qua lại một thời gian dài liền có chút lưu luyến. Cho nên ý nghĩ muốn hành tẩu giang hồ tạm thời vẫn chưa thực hiện được.

Huống hồ, với thực lực hiện tại của mình đã có thể ra ngoài tùy thích mà không có việc gì.

Đợi đến khi thực lực bản thân mạnh lên một đẳng cấp nhất định, như vậy thì tất cả mới có thể không phải suy nghĩ gì.

Viêm Hoa tông nhìn thì có vẻ không có gì đáng sợ, nhưng trải qua những sự việc như vừa rồi, hắn có thể thấy được nước ở đây rất sâu, nếu như không có thực lực thì rất dễ gặp chuyện.

Đặc biệt là các tông môn bên ngoài, mặc dù mới chỉ tiếp xúc với Nhật Chiếu tông, nhưng hắn cũng không thích tông môn đấy lắm.

Thậm chí có một cảm giác chán ghét.

Xem ra nếu có cơ hội phải qua bên Nhật Chiếu tông đi dạo một vòng mới được, tiện thể thu hoạch thêm ít điểm tích lũy để tăng sức mạnh cho bản thân.

Chương 109: Máu của bọn bây đáng tiền lắm đấy

Dịch: V

Biên: H

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

- Chỉ số thông minh thấp quả nhiên rất tốt, mới có một thời gian không đến mà bọn yêu thú này đã quên hết chúng nó đã từng tuyệt vọng như thế nào.

Ầm!

Đầu một con yêu thú bị đánh nát bét, máu tươi men theo móng vuốt chảy xuống, nhuốm đầy mặt đất, sau đó thi thể nó bị ném sang một bên.

Điểm tích lũy +90

- Bọn yêu thú này thật chẳng ra làm sao cả, toàn là bọn Tôi Thể cảnh, mình phải đi tìm bọn yêu thú Địa Cương cảnh mới đươc, giết bọn này như giẫm con kiến, thật chẳng có cảm giác sung sướng gì.

Trước mặt hắn, xác bọn yêu thú chất đống như núi, máu chảy như sông, giống như giữa địa ngục man rợ.

Lâm Phàm nhìn cảnh này cũng không đành lòng.

- Không phải là bọn mi ăn thịt ta thì chính là ta giết chết bọn mi, nhân quả tuần hoàn, hi vọng kiếp sau bọn mi sẽ đầu thai thành những con yêu thú cường mạnh, một miếng có thể nuốt chửng ta.

Ánh mắt hắn chăm chú nhìn về phương xa, đó chính là nơi sâu cùng của rừng rậm Tê Hà, nơi đó là nhà của rất nhiều yêu thú cường đại, mỗi con lại có những ưu thế riêng khó mà so bì được với nhau. Ngày trước khi mình đến đây sức mạnh còn yếu kém, nhưng nay đã khác, với thực lực hiện tại của mình đã có thể đè bẹp từng con từng

con dưới chân.

Nắm đuôi một con yêu thú lôi đi, hắn thẳng hướng về phía rừng sâu đen thẳm kia, bầu không khí âm u trước mặt trong mắt Lâm Phàm lại không khác gì một nghi thức chào đón.

Bụng hơi đói rồi, tiện thể có cái chảo, vừa hay ta sẽ làm một bữa thịt yêu thú ăn cho no nê.

Tông môn.

Thiên Tu trưởng lão có chút nhớ nhung đệ tử của mình, một thời gian không gặp, không biết đệ tử của mình tu luyện ra sao. Nhưng khi vừa đến chỗ ở của đồ nhi, ông lại thấy Tần Sơn đang ngồi xổm ở đó nhàm chán vẽ vòng tròn.

Tần Sơn ngẩng đầu, thật thà nhìn ông lão hắn không quen biết trước mặt. Nhưng theo bản năng, hắn cảm nhận được nội tại của ông lão này, đó là loại khí tức khiến cho hắn sợ hãi.

Thiên Tu đi ngang qua Tần Sơn, mà hắn vẫn ngồi vẽ vòng tròn như cũ.

Ông đẩy cửa bước vào, không thấy đồ nhi của mình trong phòng. Quái lạ, đồ nhi của ta chạy đi đâu mất rồi. Ông đứng im một chỗ, lấy mình làm trung tâm, triển khai kết giới như mạng nhện vô hình, khuếch tán bốn phương tám hướng, bao phủ toàn bộ tông môn, nhưng vẫn không cảm nhận được khí tức của đồ đệ.

Thằng nhóc này chẳng lẽ chạy ra ngoài rồi?

Có lẽ chỉ có lí do đó mới có thể giải thích được chuyện này, tuy nhiên ông cũng rất ngưỡng mộ lòng can đảm của đồ đệ này. Thân là đệ tử chân truyền, nếu chỉ sống trong vòng bảo vệ bao bọc thì sẽ không thể nào độc lập trưởng thành được.

Phải trải qua nguy hiểm, phải vật lộn trong bể máu thì mới đứng được trên đỉnh cao quyền lực, mới được hưởng thụ những vinh dự mà bản thân xứng đáng có được.

Nhìn bóng hoàng hôn, Thiên Tu trưởng lão lại nhớ lại những hồi ức của mình, hồi trẻ cũng đã từng nếm qua biển máu, không ít lần phải đối đối mặt với cảnh chết chóc, để rồi bản thân dần dần trưởng thành.

Rừng rậm Tê Hà.

Một đống lửa được đốt lên, phát ra âm thanh xèo xèo, mùi thịt nướng thơm lừng cuộn vào trong làn khói trắng, theo gió lùa vào rừng Tê Hà sâu thăm thẳm.

Lâm Phàm ngồi trên một khúc gỗ, tâm tình vô cùng sung sướng:

- Nhờ trưởng lão luyện cho cái chảo này thật là quyết định đúng đắn, đi ra ngoài còn có thể nấu thức ăn.

Bên trong chảo có một tảng thịt nóng hôi hổi, một lớp mỡ vàng óng phủ bên trên, nhìn đã muốn ứa nước miếng, hương vị chắc chắn sẽ rất ngon đây.

- Cho thêm chút gia vị.

Lấy trong nhẫn trữ vật ra một ít gia vị đã chuẩn bị sẵn, hắn miết ngón tay để rắc đều lên trên miếng thịt.

Ngửi chút, mùi thịt đã dậy lên rồi, thịt cũng đã mềm, chút nữa là có thể thưởng thức được rồi.

Lúc này, đột nhiên xuất hiện những tiếng gầm nhẹ vang lên từ xung quanh truyền đến.

Từng đôi mắt màu kim lóe sáng trong những bụi cỏ âm u.

Tí tách!

Hình như âm thanh của chất lỏng tí tách từng giợt rơi xuống.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn xung quanh một lượt, những cái đầu yêu thú nhấp nhô như hổ rình mồi đang nhìm chằm chằm vào mình.

Yêu thú Địa Cương tầng hai, Kim Diễm Sư Hổ.

Nhìn một vòng, tổng cộng có mười hai con, trong đó có con Kim Diễm Sư Hổ vương đã đạt đến tu vi Địa Cương tầng hai.

Bọn chúng thuộc loại yêu thú thường gặp ở vùng bìa rừng mà sức mạnh vô cùng lớn. Đặc biệt là hàm răng sắc nhọn có sức cắn vô cùng mạnh, nghe nói có thể cắn nát được cả sắt thép, nếu bị chúng cắn thế nào cũng bị xé rách một mảng thịt lớn.

Đối với luyện đan đường của tông môn mà nói máu tươi của bọn Kim Diễm Sư Hổ này rất quý, để luyện được đan dược thượng phẩm Nhân giai bắt buộc phải có Sư Hổ đan.

Phải trải qua rất nhiều công đoạn mới có thể để đem toàn bộ máu tươi của một con Kim Diễm Sư Hổ luyện thành một giọt, giọt máu ấy chính là tinh hoa của cả con sư hổ kia.

Lâm Phàm nhìn con Kim Diễm Sư Hổ vương kia, khóe miệng lóe ra nụ cười:

- Ngươi cũng muốn ăn thịt ta nấu sao?

Con Kim Diễm Sư Hổ vương này cũng có chút trí tuệ, tuy không cao nhưng nó có thể cảm nhận được con người trước mắt này hoàn toàn không tản ra khí tức nào uy hiếp nó cả.

Mùi thịt thơm lừng bay vào mũi bọn Kim Diễm Sư Hổ, mỹ vị là thứ đối với bất cứ giống loài, bất cứ loại sinh linh đang sống nào đều có sức hút mãnh liệt.

Con Kim Diễm Sư Hổ vương gầm nhẹ một tiếng, như muốn cảnh cáo Lâm Phàm tránh xa miếng thịt này ra, bây giờ là nó của ta.

Bọn Kim Diễm Sư Hổ xung quanh cũng vậy, gầm gừ liên tục, chúng theo cước bộ của sư hổ vương đi dần về hướng con người để tạo áp lực.

- Xong, món thịt đã nấu xong.- Lâm Phàm không sợ nóng, nhấc miếng thịt trong cái chảo ra ngoài cắn một miếng, miệng hắn dính đầy mỡ, trên khuôn mặt lộ ra biểu cảm sung sướng hưởng thụ - Thật quá ngon!

Sau đó, hắn xé một miếng ném về phía Kim Diễm Sư Hổ vương:

- Nếm thử chút, ngon lắm đấy, qua đây ăn cùng với ta.

Con Kim Diễm Sư Hổ vưng há miệng, cái lưỡi đảo một vòng đớp lấy miếng thịt nuốt vào trong bụng, mỹ vị lan tỏa trong miệng làm nước miếng sền sệt của nó không ngừng nhỏ ra, rơi đầy mặt đất.

Lâm Phàm nhấc cái chảo lên:

- Lại đây, ăn cùng với ta, ta là một người rất dễ kết bạn. Ta nguyện ý chia sẻ đồ ngon, cho dù là với loài sinh linh xa lạ đi chăng nữa.

Kim Diễm Sư Hổ vương dẫn cả bầy tiến lên phía trước. Đối với bất kỳ đối thủ nào, nó luôn có lòng tin sẽ chinh phục được. Con người trước mắt này bây giờ đang nằm trong vòng bao vây tầng tầng

lớp lớp của bọn chúng, chẳng lẽ vẫn có gan làm càn.

Rầm rập!

Những bàn chân to đùng nện ầm ầm xuống mặt đất, tiến dần đến chỗ con người.

Càng tới gần, hương vị miếng thịt kia càng mê người.

Lâm Phàm mặt vẫn giữ nguyên nụ cười, làm ra vẻ rất thân thiện gần gũi, sau đó cầm miếng thịt lên cắn một miếng lớn.

Kim Diễm Sư Hổ vương nhìn thấy miếng thịt ngon lành kia bị tên nhân loại cắn một miếng, nhất thời gầm lên một tiếng, như muốn cảnh cáo rằng nó rất không vừa lòng.

- Đừng nóng giận, vẫn còn rất nhiều, thưởng thức chút đi đã. - Lâm Phàm đặt cái chảo lên mặt đất, khuôn mặt bày ra biểu cảm vô hại, khiến cho bọn yêu thú kia thả lỏng cảnh giác.

Kim Diễm Sư Hổ vương đến gần Lâm Phàm, rồi nhìn vào miếng thịt ngon ở trong chảo, cúi đầu xuống, há to cái miệng khát máu, lộ ra những cái răng sắc nhọn sáng quắc.

Khuôn mặt tươi cười của Lâm Phàm đột nhiên ngưng trọng lại.

Cuồng thân!

- Ngươi thế mà lại dám ăn đồ ăn của ta, đúng là rất cả gan đó, ta đây còn chưa ăn no đâu! - Lâm Phàm hừng hực nộ khí đứng bật dậy, cánh tay khổng lồ chộp về phía con Kim Diễm Sư Hổ vương.

Kim Diễm Sư Hổ vương cảm giác được nguy hiểm đang ập đến, muốn tránh đi, nhưng cánh tay khổng lồ kia đã tóm chặt lấy cái đầu của nó, nhấc bổng nó lên cao.

- Nếu như không phải ta quá nghèo, phải giữ lấy toàn vẹn cái xác của ngươi mới có giá trị, thì ngươi đã đi gặp tổ tiên từ lâu rồi.

Máu của Kim Diễm Sư Hổ vương Địa Cương tầng hai rất đáng tiền, nó có thể luyện ra Sư Hổ đan hạ phẩm Huyền giai.

Con Kim Diễm Sư Hổ vương gào rít, cố gắng giãy dụa để thoát khỏi vòng tay của Lâm Phàm. Nhưng đột nhiên, đột cỗ sức mạnh ập đến, thân hình to lớn của nó bị oanh kích nằm vật trên mặt đất.

Trong tay Lâm Phàm, con Kim Diễm Sư Hổ vương kia không khác

gì một món đồ chơi, bị nện liên tiếp xuống mặt đất.

Lâm Phàm nắm chặt lấy hai hàm của con Kim Diễm Sư Hổ vương:

- Không được nôn ra máu, ngươi có biết máu của ngươi rất đáng tiền không? Không được lãng phí tiền bạc biết chưa!

Chỉ đến khi bốn chân của con Kim Diễm Sư Hổ vương buông thõng xuống không còn nhúch nhích, Lâm Phàm mới mãn nguyện cất nó vào trong nhẫn trữ vật.

Sau đó hắn đảo mắt qua nhìn bọn yêu thú xung quanh, rồi nhấc chiếc chảo lên, bỏ luôn miếng thịt còn sót lại trong chảo miệng, nhai nhồm nhoàm rồi nuốt xuống.

- Máu của bọn bây không đáng tiền.

- Cho nên không nhất thiết phải để chúng bây chết toàn thây.

Chương 110: Các ngươi thật quá vô sỉ

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Biên: H

Nhóm: Ẩn Môn

Đàn Kim Diễm Sư Hổ nhìn con vương của chúng đột nhiên bị người ta xách trong tay quật trái quật phải, cuối cùng không nhúc nhích, chúng nó đau lòng vô cùng.

Đó thế nhưng là con vương vô địch trong lòng chúng nó cơ mà, là vị vua đã dẫn đầu bọn chúng chinh phục cả rừng rậm Tê Hà, dẫn dắt bọn chúng tìm kiếm giống cái đẹp nhất.

Bây giờ vương đã chết, mộng cũng liền tan vỡ.

Gừ!

Chúng tức giận gầm nhẹ rồi lao tới, con người này đã phạm vào tội lớn ngập trời, bọn chúng muốn báo thù cho vương bằng những nỗ lực cuối cùng.

Cho dù con người trước mặt có mạnh hơn đi chăng nữa cũng không thể ngăn cản mong muốn báo thù của bọn chúng.

- Rất tốt, vương của bọn mày có thể có đàn em như thế này, nó chết cũng không tiếc. - Lâm Phàm cũng không ngờ những con Kim Diễm Sư Hổ này chẳng những không chạy trốn mà còn muốn lao tới báo thù, điều này khiến cho hắn rất là vui mừng.

Ít nhất cho thấy thế giới này không chỉ có xấu xa với lừa lọc mà vẫn còn chân ái.

Đoàng~

Hắn quơ quơ cái chảo, tiếng gió vang lên ào ào, rồi lại lấy Lang Nha bổng ra vác lên vai. Hắn lắc lắc cổ, tiếng xương cốt kêu răng rắc, ánh mắt nhìn chăm chú vào những con Kim Diễm Sư Hổ đang lao tới.

- Thấy các ngươi có dũng khí như vậy, ta cũng sẽ đối xử tốt với các ngươi một chút, giữ cho các ngươi toàn thây nhé. - Đối với những sinh linh có dũng khí như này, Lâm Phàm rất là kính trọng. Mặc dù Kim Diễm Sư Hổ chỉ là yêu thú, nhưng ở trong mắt hắn, chúng sinh là bình đẳng, dù là yêu thú thì vẫn đáng được kính trọng.

- Tới đi, tới báo thù cho vương của các ngươi đi.

Lâm Phàm cắm Lang Nha bổng dựng đứng trên mặt đất, khóe miệng dạt dào ý cười, đống điểm tích lũy trước mắt chỉ còn nữa là có thể gom hết vào hầu bao rồi, đúng là vui thiệt.

Gừ!

Một con Kim Diễm Sư Hổ gầm nhẹ một tiếng, tựa như là đang trao đổi cùng đồng bạn ở chung quanh. Ngay sau đó, một tiếng rồi lại một tiếng gầm vang lên, tựa hồ là đã đạt thành nhận thức chung.

Giờ khắc này, đám Kim Diễm Sư Hổ tản ra khắp bốn phương tám hướng, tựa như là đang sắp xếp trận hình, khoảng cách giữa mỗi con Kim Diễm Sư Hổ đều là khoảng năm đến sáu mét.

- Thì ra những con Kim Diễm Sư Hổ này hoàn toàn không ngu xuẩn chút nào, nếu như lúc trước con Kim Diễm Sư Hổ Vương kia không chủ quan thì chỉ sợ có thể dẫn dắt cả bầy gây ra không ít phiền toái cho mình.

Lâm Phàm thì thầm trong lòng, không ngờ yêu thú loại mạnh còn có thể triển khai chiến thuật, thật đúng là rất thần kỳ.

Hắn không hề động đậy, bởi vì muốn tôn trọng đối thủ, để bọn chúng sắp xếp trận hình xong rồi mới tiến hành đánh một trận cuối cùng, cũng là để bọn chúng chết cũng không tiếc. Tránh cho đến lúc chết chúng nó còn suy nghĩ là bọn ta chưa xếp trận xong đã bị ngươi giết rồi, Kim Diễm Sư Hổ bọn ta không phục.

Rất nhanh, trận hình đã bày xong, Lâm Phàm cũng bắt đầu hành động, ánh mắt nhìn chằm chằm một con Kim Diễm Sư Hổ ở gần nhất, nói:

- Ta tới đây, các...

Đột nhiên!

Một cảnh tượng khiến hắn khiếp sợ xảy ra.

Đám Kim Diễm Sư Hổ đang bộc phát chiến ý dạt dào đột nhiên quay đầu chạy trốn, tản đi khắp bốn phương tám hướng, ngay cả đầu cũng không quay lại, tốc độ nhanh đến mức Lâm Phàm chỉ kịp nghẹn họng nhìn trân trối.

- Cái đệt! Cái lũ chúng bây... - Lâm Phàm nhất thời ngây ngẩn cả người, sau đó nhảy dựng lên điên cuồng đuổi theo - Đứng lại, đừng chạy, bọn yêu thú hèn hạ vô sỉ chúng bây! Ngay cả thù của vương cũng không báo, chúng bây rốt cục có phải là đàn em của nó không vậy!

Đối với đàn Kim Diễm Sư Hổ mà nói, con người trước mắt chúng quá mạnh, ngay cả vương cũng không phải là đối thủ, bọn chúng còn có thể làm gì. Nhưng mà trong lòng mỗi một con Kim Diễm Sư Hổ đều có một mục tiêu vĩ đại.

Đó chính là phải ăn để trở nên càng cường tráng hơn một chút, tương lai còn tìm kiếm con người này mà báo thù cho vương.

Bọn chúng lúc trước đã thương lượng xong, phải phân tán ra mà chạy trốn, tên nhân loại này tuyệt đối đuổi không kịp.

Ầm ầm!

- Đừng chạy nữa! - Thân thể khổng lồ của Lâm Phàm chạy điên cuồng trong rừng rậm, đuổi theo một con Kim Diễm Sư Hổ chạy nhanh nhất phía trước, cái chảo và Lang Nha bổng ở trong tay hắn đều muốn nói là: Còn chạy nữa là sẽ đập chết mi, đập chết tươi luôn.

Con Kim Diễm Sư Hổ bị đuổi theo kia sợ đến nỗi không còn tí gan hùm nào, bên trong con ngươi màu vàng toát ra vẻ sợ hãi. Vì sao con người này chỉ đuổi nó mà không đuổi đồng bạn khác, ta không hề mập a, thịt ăn cũng không ngon đâu.

Không được, ta không thể chết, ta phải chạy trốn.

Dục vọng sống sót lớn đến mức khiến nó bộc phát ra tốc độ chưa bao giờ từng có, điên cuồng lao đi như điện xẹt, chỉ trong chớp mắt đã biến mất không thấy tăm hơi.

- Chạy cũng nhanh khiếp, điểm tích lũy cứ như vậy chạy hết mất tiêu rồi? Sớm biết thế đã không làm thịt Kim Diễm Sư Hổ Vương.

Lâm Phàm đuổi theo ở phía sau, trong lòng hối hận vô cùng. Hắn không ngờ bọn yêu thú này không có tiết tháo như vậy, tiếc thật.

Bỗng đột nhiên, Lâm Phàm bừng tỉnh khói ý nghĩ, cảnh vật chung quanh hình như quá quỷ dị.

Đáng lẽ ở bên ngoài phải có tiếng chim kêu hoặc ít nhất cũng có tiếng côn trùng vo ve, nhưng khi đến nơi này, không gian lại tĩnh lặng, im ắng đến đáng sợ, tựa như là khu vực xung quanh đây không hề có con vật nào còn sống cả.

Bốn phía là những cây cổ thụ sừng sững, bên trên những cây cổ thụ này có rất nhiều dây leo to bằng cánh tay bám lên. Kể cả trong bùn đất phía dưới cũng nhấp nha nhấp nhô, dường ngay cả trong bùn đen cũng có những dây leo ấy.

Yên tĩnh đến đáng sợ.

Đột nhiên, một tiếng kêu thảm thiết từ phía trước truyền đến.

Cẩn thận nghe một chút thì thấy tựa như là tiếng của Kim Diễm Sư Hổ.

- Xem ra có yêu thú mạnh hơn nữa. - Lâm Phàm thì thầm trong lòng, suy nghĩ một lúc cuối cùng vẫn quyết định đi xem xem sao. Tài phú cùng nguy hiểm luôn đi cùng với nhau, cũng giống như là lấy hạt dẻ trong lò lửa, không vào hang cọp sao bắt được cọp con.

Hơn nữa mình có được Bất Tử Chi Thân, còn sợ cái gì, cùng lắm thì tử ẹo mà thôi, mười giây sau lại làm một trang hảo hán, không cần sợ hãi.

Khi trốn ở phía sau của một cây cổ thụ, nhìn thấy cảnh tượng ở trước mắt, trái tim hắn cũng nảy lên một cái.

Con Kim Diễm Sư Hổ kia bị từng cái dây leo trói lại, kéo lên cao. Mà những dây leo kia tựa như là sinh vật sống, đầu nhọn của chúng bay múa giữa không trung, sau đó đột nhiên dừng lại, rồi như những mũi tên sắc nhọn đâm thẳng qua thân thể của Kim Diễm Sư Hổ. Con sư hổ vốn da lông rậm rạp đột nhiên biến thành trong suốt, một dòng máu màu đỏ chảy xuôi ở bên trong.

Con Kim Diễm Sư Hổ kia nguyên bản là cũng cực kỳ to lớn, vậy mà trong nháy mắt thân thể đã khô quắt vào, chỉ còn lại có một đống da bọc xương, trong cơ thể không còn tồn tại một giọt máu tươi nào.

- Thật là ác độc.

- Đây là Đằng Yêu, không phải là yêu thú, nhưng so với đám yêu

thú còn khủng bố hơn.

Lâm Phàm bắt đầu thấy rắc rối rồi, không nghĩ tới sẽ đụng phải đồ khó chơi này. Mà cái con Kim Diễm Sư Hổ này nữa, mi mà bị ông mày đập chết chí ít còn có thể cam đoan thi thể hoàn chỉnh. Hiện tại thì tốt rồi, cứ thế là bị hút thành thây khô. Thảm, thảm quá đi mất.

Một cái rễ Đằng Yêu cắt qua màn đêm, xuất hiện ở sau lưng Lâm Phàm. Đầu nhọn của nó mở ra, giống như là nụ hoa nở rộ, trong miệng giăng đầy những chiếc răng nhỏ, lít nha lít nhít. Nó từ từ trườn tới, đột nhiên lao đến muốn đâm xuyên cái ót của Lâm Phàm.

Bộp!

- Chớ có quá đà nha, ta còn định không chọc vào các ngươi, thế mà các ngươi lại đánh lén ta. - Cảm giác của Lâm Phàm cực kỳ nhanh nhạy, một phát bắt được Đằng Yêu đang đánh tới. Nhìn khoang miệng làm cho người buồn nôn kia, liền không muốn nói nhảm cùng nó nữa.

Rắc!

Hắn trực tiếp bóp nát, một dòng máu tươi màu xanh sẫm phun ra.

Rồi hắn vung tay ném cái dây leo còn đang không ngừng chảy ra chất lỏng màu xanh sẫm buồn nôn này đi, tỏ vẻ vô cùng bất đắc dĩ.

- Ầy, bị phát hiện rồi, xem ra muốn rời đi cũng không được. - Lâm Phàm thở dài trong lòng, trực tiếp đi ra, cảnh giác nhìn quanh bốn phía.

Ào ào!

Tiếng ma sát trên mặt đất vang lên khắp bốn phía, hiển nhiên bọn Đằng Yêu này đã phong tỏa đường rút lui của mình.

Chẳng trách nơi này lại tĩnh lặng, im ắng đến như thế, nguyên lai là có đám gia hỏa này tồn tại.

Đúng thật, mặc kệ là sinh linh gì thì đã vào đây đều nhận lấy kết quả thê thảm dị thường, đó chính là bị hút khô huyết dịch, trở thành phân bón nuôi dưỡng cho đám Đằng Yêu ở nơi này.

Chương 111: Ta chính là thần.

Dịch: L

Biên: H

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Ở ngay trước mặt hắn, từng hàng dây leo phá đất mà lên, dựng thẳng giữa không trung, đối với chúng mà nói, lúc này có người tới quả là vận may.

Lâm Phàm cầm trong tay cái chảo và Lang Nha bổng, sắc bén nhìn đám Đằng Yêu, đám Đằng Yêu này thế mà cũng có điểm tích lũy, lúc vừa bóp nát một cái, mình liền có thêm 90 điểm tích lũy.

Mà nay, trước mắt nhiều Đằng Yêu như thế này, không phải là cho mình thêm bao nhiêu điểm tích lũy hay sao.

Nghĩ đến liền có chút kích động.

- Cứ tới đi bọn bây, muốn hút khô máu ông mày còn phải xem bọn bây có đủ bản lĩnh không - Đối mặt với cái lũ buồn nôn như thế, tuy rằng trong lòng hắn không muốn đánh nhau với chúng nó lắm. Nhưng điểm tích lũy ngay trước mặt, buồn nôn có là gì, có ói ra cũng phải giết chết hết.

Một loạt âm thanh vút qua không trung.

Tốc độ cực nhanh, vượt qua tất thảy.

Lâm Phàm vung cái chảo, đón trên đỡ dưới, ngăn cản toàn bộ thế công của Đằng Yêu, theo sau đó là vung Lang Nha bổng lên nện mãnh liệt, đập toàn bộ lũ Đằng Yêu nát nhừ.

Màu huyết dịch xanh thẫm rớt tung tóe, điểm tích lũy tăng lên một cách chóng mặt.

- Mặc dù có chút buồn nôn, nhưng vẫn yếu vãi. - Lâm Phàm cười, coi như là thu thập điểm tích lũy.

- Bọn bây quá láo xược, cho nên ta mới phải chủ động tiếp đón bọn bây.

Ban đầu còn muốn phòng thủ, nhưng bây giờ đã không còn cần phòng thủ nữa, hắn tạm thu cái chảo lại, vung Lang Nha bổng lên đánh liên tiếp về phía những cây dây leo.

Mỗi một chùy hạ xuống là một cái hố sâu hiện ra.

Một cây dây leo định chạy trốn, bị Lâm Phàm tóm ngay phần đuôi lôi lại:

- Đi ra đây cho ta, đừng hòng chạy.

Bịch!

Bịch!

Bùn đất văng tung tóe, bị Lâm Phàm lôi kéo, thân hình Đằng Yêu hoàn toàn bại lộ. Tại phần đuôi của nó lại là một trái tim hình tròn đang đập bình bịch, bên trong còn có một lượng máu tươi đang chảy, hiển nhiên là lúc trước mới ăn no.

Ầm ầm!

Lang Nha bổng trực tiếp oanh kích đánh vỡ nát trái tim hình tròn, máu bắn tứ phía, tràn ngập trong không trung. Mấy cây leo chung quanh đột nhiên lao tới, uống hết sạch máu tươi phiêu tán trong không trung.

- Bọn bây thật ghê tởm, đến giờ này rồi còn nghĩ đến việc uống máu đồng loại.

Trong lòng hắn hiện tại vô cùng hối hận, sớm biết đã không đến nơi này. Đám sinh vật ở đây buồn nôn quá thể rồi, buồn nôn đến mức không chịu nổi nữa.

So ra thì hắn vẫn thích yêu thú hơn.

Phải cái bây giờ hiển nhiên là không chạy được.

Tất cả các con đường đều bị dây leo ngăn lại, nếu không hại chết Lâm Phàm ở chỗ này thì nhất định không bỏ qua.

Càng ngày càng có nhiều Đằng Yêu, so với lúc trước còn nhiều hơn tận mấy lần, hiển nhiên những Đằng Yêu xuất hiện sau này đều do động tĩnh của nơi này đánh thức.

- Thật đáng ghét, giết mãi mà không hết.

Lang Nha bổng sớm đã bị nhiễm màu xanh của máu, đây không phải điềm báo tốt, mà may là mình còn chưa có gì để bị làm xanh được.

(Tiếng trung "bị xanh" tức là bị cắm sừng.)

Phập phập!

Thế công của đám dây leo càng ngày càng dày, một cây dây leo há khoang miệng đầy răng nhọn xuyên thẳng qua cánh tay của Lâm Phàm.

Đột nhiên, có một cỗ lực hút thật lớn hút máu trên cánh tay hắn.

Lâm Phàm tóm lấy dây leo:

- Phun máu bố mày ra!

Đằng Yêu uốn éo thân mình, giãy dụa muốn thoát thân.

Sự công kích quá dày đặc, không ngờ lại cho Đằng Yêu này một cơ hội như này, xem ra mình còn tu hành chưa đủ.

Đằng Yêu bị bóp quá chặt, máu tươi vừa hút vào đã nhả ra.

Lâm Phàm rất vừa lòng gật đầu:

- Thấy mi thành thật như thế, ta đành cho mi chết một cách sảng khoái vậy.

Ầm!

Tứ phân ngũ liệt dây leo xong, hắn ném thân thể dài mảnh đó ra xa.

Nhìn cánh tay bị đâm thủng thành một cái lỗ, hắn nhíu mày, có hơi mất thẩm mỹ.

Nhưng mà lực xuyên thấu của con Đằng Yêu này quả nhiên rất mạnh, mình đã Cuồng Thân, dùng màng đen bao trùm, thế mà vẫn bị đâm thủng dễ dàng, thật đúng là dọa người.

- Không thể tha thứ, đúng là không thể tha thứ. - Lâm Phàm ánh mắt lạnh lùng, chăm chú nhìn về phía trước - Cái bọn mất dạy chúng bây, quá đáng quá thể lắm rồi đấy.

Trong mắt Lâm Phàm giờ chỉ còn là đám Đằng Yêu che kín bầu trời kia.

Vô số xúc tu của Đằng Yêu bay múa trong không trung, đối với chúng nó mà nói, con mồi này có chạy đằng trời cũng đừng hòng thoát khỏi nơi này.

So sánh với đám Đằng Yêu dày đặc trong không trung này, một Lâm Phàm khiêng Lang Nha bổng trên vai thật quá nhỏ bé.

Hoặc có thể nói là lấy trứng chọi đá, không biết tự lượng sức mình.

Lúc này, một âm thanh bén nhọn truyền đến.

Toàn bộ Đằng Yêu xung quanh kính sợ dạt ra hai bên.

Lâm Phàm nuốt nước miếng, xem chừng là có một đại lão sắp xuất hiện.

Che kín bầu trời, vô cùng rộng lớn, một Đằng Yêu nhúc nhắc xuất hiện từ trong hắc ám, nó so với mấy con Đằng Yêu khác to gấp mấy lần, nhất là khoang miệng ở giữa, từng tầng từng tầng xoay tròn, mỗi tầng đều phủ đầy răng nhỏ nhọn hoắt, nếu như bị nuốt vào, cảm giác hẳn là không dễ chịu.

Đằng Yêu Vương Địa cương cảnh tầng bốn, so với con người thì càng cường hãn hơn nhiều.

- Xem ra bọn bây không ép ta ép thành xác khô thì sẽ không bỏ qua. - Lâm Phàm cúi đầu nắm chặt Lang Nha bổng, sau đồ ngẩng phắt đầu - Nếu đã như vậy tới đi.

- Lâm Phàm ta không phải là kẻ bọn bây có thể dễ dàng hấp thụ đâu.

- Bạo huyết.

Khí huyết sôi trào, hai dòng máu như rồng quấn quanh thân mình, huyết văn màu đỏ dày đặc giao hòa với cuồng thân, khiến cho màng đen bao bọc cũng thay đổi đáng kể.

Một khí tức cuồng bạo bộc phát, huyết văn phủ đầy trên gương mặt, sắc mặt hắn trở nên điên cuồng, rồi gầm nhẹ một tiếng:

- Hóa Thần kiếm trận.

Ầm ầm!

Một cỗ khí thế to lớn mạnh mẽ khuếch tán, lấy thân thể Lâm Phàm làm trung tâm, bụi bay mù mịt, Tam Hoàng kiếm trong nhẫn trữ vật nhận được cảm ứng, vụt một tiếng bay ra ngoài.

Thái Hoàng kiếm!

Nhân Hoàng kiếm!

Địa Hoàng kiếm!

Tam hoàng kiếm bồng bềnh bay phía sau Lâm Phàm, biến hóa dần dần, một chia thành hai, hai chia thành bốn, khuếch tán không ngừng. Một luồng sức mạnh huyền diệu bộc phát. Bên trong luồng sức mạnh ấy, Lâm Phàm cảm thấy như mình chính là thần tinh.

Mà lúc này Tam Hoàng kiếm phân tán ra vô số lưỡi kiếm, bay ngay ngắn sau lưng Lâm Phàm, lóa lên ánh sáng chói mắt. Thậm chí, vô số Tam Hoàng kiếm này còn đột nhiên thay đổi bộ dạng, biến thành ảo ảnh lão già râu dài ngạo mạn đứng đó, toát ra kiếm ý ngút trời.

Nhưng cảnh tượng này lại chẳng duy trì được bao lâu, đã biến về hình dạng ban đầu.

- Đây chính là sức mạnh của Hóa Thần kiếm trận tầng một ư, thật là cường đại, lực cảm ứng tăng vọt, nắm trong tay kiếm thuật này, tốc độ cũng tăng lên một cách chóng mặt.

- Khiến cho ta cảm giác, ta là mạnh nhất.

- Đây chính là ảnh hưởng của kiếm đạo chân chính mang lại.

Các loại công pháp đều mang đến cho người thi triển nó cảm giác chưa từng có, kiếm đạo chi thần có thể trảm diệt bất cứ chướng ngại gì. Đây là một loại cảnh giới mà mỗi kẻ tu hành đến cuối đều phải lĩnh ngộ.

Chỉ là hiện tại tu vi của mình còn quá thấp, mà cảnh giới này là công pháp bắt buộc phải thêm vào.

Giờ khắc này, Lâm Phàm nhìn về phía trước:

- Ông mày vô cùng coi trọng chúng bây, chiêu mạnh nhất này chưa bao giờ thể hiện ra, hiện tại tặng cho chúng bây, hi vọng chúng bây biết trân trọng.

Ầm!

Hai đầu gối bộc phát ra sức bật không gì sánh kịp, mặt đất dưới chân hắn chịu phải lực công kích lớn lún sâu xuống. Lâm Phàm tăng tốc, như ngôi sao băng xẹt thẳng về phía chân trời.

Vô số xúc tu của Đằng Yêu định ngăn Lâm Phàm trong không trung lại.

Nhưng mỗi khi có một Đằng Yêu đánh tới, kiếm ý sắc bén cắt đứt toàn bộ các xúc tu của nó.

Giữa không trung.

Lâm Phàm kẽ nâng cằm, nhắm mắt, hai tay mở ra, ở phía sau là vô số Tam Hoàng kiếm bay lên vù vù, dường như không đợi được nữa.

- Ta chưa từng cảm nhận được sức mạnh như này bao giờ.

- Ở nơi này ta chính là thần, còn các ngươi chính là tội nhân xúc phạm thần.

- Hóa thần kiếm trận tầng một.

- Lão tử chính là thần.

Dứt lời, hắn mở bừng mắt, áp song chưởng lại, Tam Hoàng kiếm phía sau chia ra, vút một tiếng, lấy Lâm Phàm làm trung tâm vẽ ra nửa vòng cung che kín bầu trời, vô cùng rộng lớn, từ trên trời xuống đất đều dày đặc kiếm ý oanh kích về phía trước, tiền hành trấn áp không góc chết.

Uỳnh!

Uỳnh!

Đất trời rung động, toàn bộ rừng núi Tê Hà kinh hãi lay động.

Chương 112: Tam Thanh Đại Thần sẽ không bỏ qua ông đâu.

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Biên: H

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Sức mạnh này quá cường đại, nếu như không phải tự mình cảm thụ, căn bản là không thể tưởng tượng được sức mạnh này hùng hậu đến nhường nào.

Thậm chí, đây cũng không phải là sức mạnh mà Địa Cương cảnh tầng ba có thể bộc phát ra.

Khắp trời đất xám xịt một mảnh, giữa không gian xám xịt ấy, chỉ có một Lâm Phàm đang đứng sừng sững.

- Đây chính là hiệu ứng của Hóa Thần Kiếm Trận nha, có thể làm cho ta nổi bồng bềnh giữa không trung, phải cái là...

Ánh mắt của Lâm Phàm nhìn chằm chằm xuống phía dưới, Đằng Yêu Vương kia đã bị kiếm trận đâm thủng trăm ngàn lỗ mà vẫn chưa chết, còn đang giãy dụa.

- Xem ra đã đến lúc bổ cho nó nhát cuối cùng rồi.

Cầm lấy Lang Nha bổng, khí thế của hắn tăng lên tới đỉnh điểm, rồi hắn chợt quát một tiếng, từ trên trời giáng xuống:

- Xem ta băm mi thành bùn nhão đây!

Đằng Yêu Vương điên cuồng giãy dụa, nhưng thân thể nó đã rách tả tơi, máu tươi màu xanh sẫm đổ ào ào khắp mặt đất. Cảm nhận được uy hiếp tới từ không trung, nó há khoang miệng đầy răng nhọn ra, định nuốt Lâm Phàm.

Uỳnh!

Lang Nha bổng đập thẳng vào khoang miệng của Đằng Yêu Vương, Lâm Phàm đột nhiên quát một tiếng, cơ bắp nở ra, một sức mạnh khổng lồ chợt bộc phát.

Sức mạnh như muốn phá diệt hết thảy được rót vào trong Lang Nha bổng. Thanh âm như cắt da vang lên, ầm một tiếng đã thấy Lâm Phàm quỳ một chân trên đất, rồi hắn đứng lên.

Bịch!

Thi thể của Đằng Yêu Vương như bị dùng kiếm cắt từ trên đỉnh đầu xuống dưới tận đuôi, chia làm hai nửa, ở giữa hai nửa ấy là chất lỏng màu xanh sẫm sềnh sệch chảy ra, cuối cùng đổ sụp trên mặt đất.

- Giải quyết xong, thật đúng là không dễ dàng.

Lâm Phàm vui mừng ra mặt, nhìn về phía chung quanh, những Đằng Yêu kia đã sớm phá diệt. Đối diện với "Hóa Thần Kiếm Trận" mà vẫn còn sống được thì quá là hư cấu.

Mà muốn bảo tồn thân thể hoàn chỉnh, thì chỉ có hư cấu của hư cấu.

Phù phù!

Lâm Phàm nhíu mày, quỳ một chân trên đất, ộc ra một búng máu tươi, khí huyết trong cơ thể bạo động.

- Với thực lực của mình bây giờ thi triển chiêu này vẫn còn miễn cưỡng sao?

Rồi đột ngột, một luồng kiếm ý từ giữa người hắn đâm xuyên ra thành một cái lỗ nhỏ. Lâm Phàm đờ đẫn nhìn, trong lòng thấy muốn đệt mợ.

Phụt phụt!

Lại là một luồng kiếm ý đâm ra từ cơ thể hắn, không biết vì sao, càng lúc càng nhiều kiếm ý hùng hậu mà cuồng bạo không ngừng cắt phá thân thể.

- Ta chỉ chết đứng, tuyệt đối sẽ không chết quỳ.

Lang Nha bổng uỳnh một tiếng nện lên mặt đất, một tay hắn nắm lấy Lang Nha bổng để chống đỡ thân thể, ánh mắt nhìn chăm chú về phương xa, chờ đợi tử vong đến.

Tức khắc, vô số kiếm quang xuyên thấu thân thể, bạo phát từ ngay giữa thân thể hắn, bắn ra bốn phương tám hướng, rồi vụt về phía hư không xa xôi.

- Muốn chết thì để cho ta chết nhanh nhanh giùm, đừng có chơi kiểu này nữa, ếu chịu nổi nữa rồi.

May là mình không có cảm giác đau, nếu không chỉ sợ là đau muốn chết.

Xoạt xoạt!

Lâm Phàm cảm giác kiểu chết này thực kinh khủng. Quả nhiên, một mảnh da của thân thể hắn vỡ ra, bay liệng trước mắt hắn, nhẹ nhàng như không có trọng lượng, sau đó bay cao lên không trung, rồi dần dần tiêu tán.

Một mảnh rồi lại một mảnh, hai tay, rồi đến thân thể.

Trên gương mặt hắn nứt ra một cái khe, cuối cùng vết nứt túa ra lít nha lít nhít như là mạng nhện, từng mảnh từng mảnh bay lên.

Qua không lâu lắm, cả khu vực này chỉ còn sót lại những bộ thi thể thủng trăm ngàn lỗ của Đằng Yêu, và còn có một cây Lang Nha bổng sừng sững ở giữa, vẫn toát ra hung uy như cũ.

Mà thân thể của Lâm Phàm đã sớm tiêu tán, tựa như là biến mất ở giữa thiên địa này rồi.

Mười giây sau.

Một bóng người xuất hiện, giống như là vô duyên vô cớ xuất hiện. Một tay hắn rút Lang Nha bổng lên vác trên vai, chẳng thèm nhìn đống thi thể ở chung quanh mà nhanh chóng đi về phương xa. Đối với hắn, hết thảy mọi thứ chung quanh đã không còn gì để mà lưu luyến.

Không ngờ, cái giá phải trả khi thi triển "Hóa Thần Kiếm Trận" đến cuối cùng lại là tử vong, mà cương khí trong cơ thể sau khi sử dụng chiêu này cũng tiêu hao sạch sẽ.

Cơ mà có Bất Tử Chi Thân, cái giá này cũng không khác gì là không phải trả giá cả.

Không sai, rất là không tệ.

Đồ vật mà ông lão kia cho mình quả nhiên rất tuyệt, ông cứ yên

tâm đi, Lâm Phàm ta nói được thì làm được, về sau nhất định sẽ báo thù cho các ông.

Sắc trời đã tối, ánh trăng căn bản không thể xuyên vào rừng Tê Hà được, mà coi như là xuyên vào được thì cũng chỉ là một tia sáng lé loi.

Giờ khắc này, rừng sâu Tê Hà đen kịt một mảnh, không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì trước mắt, một vài loại yêu thú chuyên hoạt động ban đêm đã bắt đầu tìm kiếm con mồi.

Lâm Phàm cũng không tâm thần đến nỗi nửa đêm chạy đi liều với đám yêu thú này, trừ phi là đầu óc bị nước vào.

Trên một gốc cổ thụ, hắn ngồi xếp bằng, kiểm tra điểm tích lũy đã được đến hơn bốn mươi ngàn.

Trong số này đa phần điểm tích lũy đều là do đám Đằng Yêu kia cống hiến.

Phải cái nơi kiếm điểm tích lũy tươi đẹp ấy đã bị mình tiêu diệt, Đằng Yêu ở nơi đó cũng đã chết sạch. Giá như có thể tìm được một hang ổ của yêu thú thì tốt biết bao.

Được thế thì điểm tích lũy cần có để lĩnh ngộ "Thất Thần Thiên Pháp" có thể vô tư mà kiếm đủ rồi.

Cơ mà không cần quá lo lắng, hiện tại đã có hơn bốn mươi ngàn điểm tích lũy, khoảng cách lĩnh ngộ được cũng gần tới rồi.

Nhớ tới Liễu Nguyệt nói Thánh Tử của Thánh Đường tông một tháng sau là sẽ đến Viêm Hoa tông, chuyện này khiến hắn cũng có chút hiếu kỳ.

Tên Thánh Tử này tóm lại là có gì xuất sắc?

Thật đúng là khiến người ta hiếu kỳ.

Sau đó cũng không nghĩ nhiều nữa, cứ thế bắt đầu tu luyện, điểm khổ tu cũng cần phải tăng lên.

Sáng sớm, bóng tối của rừng sâu Tê Hà đã bị ánh sáng ban ngày xua tán đi.

Lâm Phàm tỉnh lại từ trong tu luyện, không tính là quá mệt mỏi, cũng không cần phải tự sát, mũi hít sâu một cái, không khí mới mẻ thật là dễ chịu.

Được sống thật là tốt.

Vặn vẹo thân thể một chút, một ngày mới lại đến, lại phải bắt đầu một ngày cố gắng nỗ lực.

Thân là một kẻ mong ước trở thành cường giả đỉnh thiên lập địa, vậy thì không được lãng phí mỗi giây mỗi phút nào.

Ngẫm lại ở trong tông môn, những đệ tử cả ngày chỉ biết quây xung quanh người mỹ nữ, cùng là nam nhân, hắn cũng cảm thấy đau lòng thay cho bọn họ.

Tuổi còn trẻ là thời gian tốt đẹp để tu luyện, lại đi mê luyến nữ sắc, đây là hành vi ngu xuẩn đến cỡ nào.

Nếu như có thể trở thành cường giả tuyệt thế, chẳng phải là cái gì cũng có sao?

Thật sự là quá ngu xuẩn.

Từ trên cổ thụ nhảy xuống, hắn duỗi lưng một cái, chuẩn bị xuất phát.

Nhưng đột nhiên!

Một luồng hàn khí từ phía sau lưng đột ngột bao phủ lấy hắn, khiến hắn có cảm giác không ổn lắm, tựa như đã bị ai đó nhắm vào.

Cúi đầu nhìn mặt đất, hắn thấy một cái bóng khổng lồ đã che phủ chính mình.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, chợt quát một tiếng, lấy Lang Nha bổng trong nhẫn trữ vật ra, quay đầu đánh ra một kích, nói:

- Vừa sáng sớm đã dọa người, mi chán...

Lời còn chưa nói hết thì đã thấy rõ hình dáng của sinh vật ở trước mắt, hắn khẩn cấp dừng tay, thu hồi Lang Nha bổng vào trong nhẫn trữ vật.

Sự phẫn nộ trên khuôn mặt hắn lập tức tiêu tán, thay vào đó là nở một nụ cười nịnh nọt:

- Ây dà, Hầu ca, chúng ta lại chạm mặt rồi, thật là có duyên nha. - Lâm Phàm cười, chào hỏi cái thân ảnh khổng lồ ở trước mắt này.

Nhưng mà trong lòng thì lại chửi mẹ kiếp.

Cái đệt mợ, chuyện ếu gì thế? Tại sao lại gặp con Ma vượn mắt đỏ này ở đây, hơn nữa còn mẹ nó không phải là chỉ một con. Con Ma vượn mắt đỏ khổng lồ mà lần trước đã đối chiến cùng với Quân Vô Thiên cũng ở cùng nó.

Sao lại xui tới cỡ này cơ chứ.

Ông trời cứ đợi đấy cho ta, ông đối xử với ta như vậy, Tam Thanh Đại Thần sẽ không bỏ qua cho ông đâu.

Chương 113: Người này đã chết rồi sao?

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Biên: H

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Hồng hộc!

Hơi thở nóng hổi phun ra từ lỗ mũi Ma vượn mắt đỏ, bao phủ Lâm Phàm.

Thối vãi!

Nhưng mà không thể nói ra lời, về phần liều mạng cùng đối phương gì gì đó, vẫn là đừng đùa thì hơn. Nếu như bây giờ chỉ có một mình nó thì may ra có thể đánh liều. Nhưng mà nhìn con Ma vượn mắt đỏ lớn hơn nó mấy bậc vẫn đang đứng ở bên cạnh kia, Lâm Phàm quyết định tem tém lại.

Nếu như mình phản kháng, e rằng cũng không biết chết như thế nào.

- Hầu ca, âu thì cũng là người quen, ta cũng chỉ là đi ngang qua một chút mà thôi, hiện tại sẽ lập tức đi ngay, địa bàn này là của ngươi. - Lâm Phàm quay người, chuẩn.bị rời đi.

Nhưng mà có hai ngón tay cắm ngược trên mặt đất như cột chống trời, trực tiếp ngăn cản đường đi của hắn.

- Grừ!

Ma vượn mắt đỏ vĩ đại gầm nhẹ một tiếng, tựa như là đang nói chuyện.

Ma vượn mắt đỏ cỡ nhỏ cũng gầm nhẹ một tiếng như muốn nói:

- Phụ thân, tên nhân loại này đã từng tổn thương ta.

Đột nhiên!

Lâm Phàm cảm giác khí lạnh chạy dọc sống lưng, giống như là bị sự tồn tại kinh khủng đầy hung uy cái thế nhắm vào. Hắn hí mắt nhìn, là đôi mắt đỏ ngòm của con Ma vượn mắt đỏ khổng lồ kia đang nhìn chòng chọc vào chính mình.

Chỉ mới vẻn vẹn nhìn một chút, đã khiến cho mình có cảm giác như đang ở trong một vùng đất chỉ có giết chóc, hỗn loạn.

Quá khủng khiếp, thật sự là khủng bố, thực lực cỡ này mình hoàn toàn không có khả năng đối mặt.

Lâm Phàm lúng túng cười, mình cũng có chỗ dựa chứ bộ. Nhưng mà cái tên đã từng bị chính mình quấy rối, ép nó dọn nhà đi cũng có chỗ dựa. Mà lại chỗ dựa của nó còn mẹ nó ở ngay bên cạnh đây, có chút dọa người.

Thái độ phải ngay ngắn, lễ phép, dáng tươi cười phải xán lạn hơn chút nữa.

Lúc này không nên chấp nhặt với đối phương, tên này thật sự là quá không biết xấu hổ, có ngon thì một chọi một với ta, dựa vào người khác thì tính làm ếu gì.

Ma vượn mắt đỏ vĩ đại gầm nhẹ một tiếng, mà tiếng gầm này khiến cho Lâm Phàm có cảm giác rất là không ổn. Chẳng nhẽ là nó nổi giận muốn giết chết mình hay sao?

Quả nhiên, con Ma vượn mắt đỏ nhỏ hơn nhẹ gật đầu, gầm lên một tiếng. Mặc dù khi nó đứng ở bên cạnh con Ma vượn mắt đỏ kia thì trông rất thấp bé, nhưng mà trong mắt Lâm Phàm vẫn là một người khổng lồ siêu cấp.

Một bàn tay khổng lồ che kín bầu trời trực tiếp bao phủ Lâm Phàm, dưới chỉ thị của phụ thân, nó đập mạnh xuống.

- Mả mẹ nó, ngươi đợi đấy cho ta...

Ầm!

Cả mảnh đất chấn động, ở trước mặt sự tồn tại cường đại như Ma vượn mắt đỏ, Lâm Phàm ngay cả lòng phản kháng cũng không có, thích đập thì cứ đập, ngươi vui là được.

Chỗ mà bàn tay khổng lồ đập xuống bị lõm sâu xuống, Lâm Phàm

chết ngắc ngoải, đã bị đập thành bánh thịt.

Ma vượn mắt đỏ nhỏ hơn gầm nhẹ một tiếng như muốn nói:

- Phụ thân, tên nhân loại này rất phiền, ta không muốn nhìn thấy tên nhân loại này nữa.

Ma vượn mắt đỏ to lớn hơn cũng gầm nhẹ một tiếng:

- Hắn đã bị con đập chết rồi, về sau sẽ không làm phiền con được nữa đâu.

Ma vượn mắt đỏ nhỏ hơn cũng chưa bỏ qua, năm ngón tay tráng kiện như cột sắt đâm sâu xuống mặt đất, chộp khối đất vào trong lòng bàn tay, sau đó đứng thẳng người, đôi mắt đỏ máu nhìn chăm chú về phương xa, nó gầm nhẹ một tiếng rồi dùng sức ném khối đất trong tay đi thật xa.

Sau khi làm xong hết thảy, Ma vượn mắt đỏ nhẹ nhàng thở ra, tựa như là chỉ có thế mới có thể khiến cho nó an tâm. Tên nhân loại này hẳn là sẽ không đến quấy rối mình nữa.

Nó theo sau lưng phụ thân, đi đến chỗ sâu của rừng rậm Tê Hà, nơi có truyền thừa của nó.

Rồi mình cũng sẽ trở thành Ma vượn mắt đỏ trưởng thành, sẽ càng thêm mạnh mẽ.

...

Sau mười giây.

Lâm Phàm mở mắt, gió thổi vù vù bên tai.

- Đủ khốn nạn rồi đấy, đụng phải ngươi coi như là ta không may, ta nhận. Đã thế lại còn ném ta văng lên trời, bay đến đâu rồi không biết?

Sức lực của Ma vượn mắt đỏ không thể coi thường, cho dù là một ngọn núi nhỏ cũng có thể giơ lên cao, ném tới nơi rất xa.

Lại càng không cần phải nói tới một nhân loại nhỏ bé như mình, tiện tay quăng ra là đã có thể ném đến mức khiến Lâm Phàm nghi ngờ cuộc đời này.

Hắn cúi đầu nhìn về phía dưới, quá cao, rơi xuống hẳn phải chết thê thảm. Thôi vậy, chờ đợi cho rơi tự do quách cho rồi.

...

Khu vực biên giới phía Đông Nam của Viêm Hoa tông.

Một chiếc xe ngựa chạy ở trên quan đạo, hai bên là từng dãy hộ vệ người mặc khôi giáp, những binh lính này không phải binh sĩ bình thường, nhìn một cái là có thể cảm nhận được khí huyết nồng nặc đang sôi trào trong cơ thể của bọn họ.

Đây là nhóm hộ vệ đã trải qua huấn luyện, vả lại thực lực cũng rất cường đại.

Thấp nhất hẳn là cũng có tu vi Tôi Thể tầng tám, chỉ có tu vi bực này mới có thể có được khí huyết nồng nặc như vậy.

Có điều tu vi bực này thì trong số đệ tử ngoại môn của Viêm Hoa tông đã có thể được coi là cao thủ rồi, nhưng ở đây lại chỉ có thể làm hộ vệ, hiển nhiên người bên trong chiếc xe ngựa này có địa vị không bình thường.

Ngồi ở phía trước xe ngựa là một lão giả tóc mai tuyết trắng, nhưng mà cánh tay thô kệch, thần sắc lăng lệ, hoàn toàn không giống như là một lão nhân bình thường, lão giả này đang vung roi đánh xe ngựa.

Lúc này, từ trong xe ngựa, một cánh tay ngọc duỗi ra, vén tấm màn nhung che trước thùng xe, rồi một âm thanh êm ái vang lên:

- Trình bá, còn bao lâu nữa là tới Vân Hải phường thị?

- Tiểu thư, còn cần một ngày một đêm, bên ngoài gió lớn, tiểu thư chú ý thân thể. - Lão giả cung kính nói, ánh mắt vốn bén nhọn cũng nhu hòa hơn một chút.

- Ừm. - Nử tử trong xe ngựa nhẹ nhàng đáp, rồi không nói thêm gì nữa.

Cũng không lâu lắm, xe ngựa đột nhiên ngừng lại.

Trình bá nhíu mày, nói:

- Tiểu thư, phía trước có mấy người nạn dân ngăn trở đường đi, để ta cho người đuổi bọn hắn đi.

- Trình bá, cho họ chút tiền đi, thái độ cũng nên tử tế một chút, những người này cũng rất đáng thương mà. - Nữ tử nói.

Trình bá gật đầu, trong lòng cảm thán, tâm địa của tiểu thư vẫn thiện lương như trước, chỉ là, haiz...

Sau đó ông ta không nói thêm gì, để hộ vệ tiến lên, lấy chút tiền đuổi mấy người nạn dân rời đi.

Nhưng khiến ông ta thầm ngạc nhiên là phạm vi mấy ngàn dặm quanh đây hình như không có thôn xóm bình thường nào, tại sao lại có thể có nạn dân. Mặc dù có chút cảnh giác, nhưng cũng không nghĩ đến những tình huống xấu.

Giờ phút này, những nạn dân quần áo rách rưới, thân thể xanh xao vàng vọt, có người còn gầy trơ cả xương, thân hình chỉ như que củi, nhìn thấy xe ngựa xa hoa như vậy càng cầu xin một cách đáng thương hơn.

- Xin các đại nhân hãy rủ lòng thương, cho chúng ta chút gì đó để ăn đi.

- Cho chúng ta chút gì đó để ăn đi mà.

Trình bá ra hiệu, hai tên hộ vệ cầm tiền và một số đồ ăn đi tới phía trước, nói:

- Cầm lấy đi, rồi mau mau tránh ra, đừng có chặn đường.

Đối với những nạn dân này, bọn hắn cũng tận lực dùng ngữ khí bình thản một chút, tính tình của tiểu thư thiện lương thế nào bọn họ đều biết, nhưng bây giờ còn có việc gấp, không thể bị dở dang.

Một tên hộ vệ có thân hình cao lớn nhìn thấy ánh mắt đầy khát vọng đối với thức ăn của một đứa trẻ, cầm đồ ăn và tiền bạc đưa tới trước mặt đứa trẻ kia, nói:

- Nhớ kỹ, đây là Mặc gia tiểu thư của Linh Phong thành cho ngươi, hãy khắc ghi ở trong lòng.

Đứa trẻ chậm rãi vươn tay, nhưng không tiếp lấy đồ ăn và tiền, mà lại chộp vào chỗ cổ tay của hộ vệ, cúi đầu nhỏ giọng nói:

- Ta sẽ một mực ghi nhớ ở trong lòng, cả trong đầu nữa.

Hộ vệ giật mình, tuy nhiên lại không còn kịp rồi.

Móng tay dính đầy bụi đất của đứa bé kia đột nhiên dài ra, cắm vào mạch máu trên cổ tay của hộ vệ, một giọt chất lỏng thuận theo móng tay chảy vào bên trong cổ tay của hộ vệ.

Thân thể của hộ vệ kia khẽ run lên, vố số đường vân màu đỏ xuất hiện trong mắt, sau đó đột nhiên ầm một tiếng, thân thể ngã xuống đất.

Con ngựa mới dừng lại đột nhiên nháo động.

Trình bá kinh hãi quát lên một tiếng:

- Các ngươi là loại người nào?

Xoạt xoạt!

Cái bụng của đứa bé kia đột nhiên bị một đôi tay xé mở. Một thân người vặn vẹo bò ra từ bên trong, tiếng xương cốt kẽo kẹt vang lên. Ngón tay dài nhỏ, bén nhọn nắm lấy cái bánh màn thầu ở trong tay của hộ vệ đưa lên miệng cắn một miếng lớn. Hắn cất giọng nói âm u:

- Thật là thơm, màn thầu của Mặc gia ngon thật, cũng không biết màn thầu của Mặc gia đại tiểu thư có phải cũng ngon lắm không?

- Khặc khặc!

Giờ khắc này, thân thể của tất cả các nạn dân ở xung quanh đều vỡ nát, lộ ra chân thân.

- Đúng là cơ hội khó có được. Lão bất tử của Mặc gia lại dám diệt trừ thế lực của thánh thần chúng ta ở trong Linh Phong thành, khiến chúng ta thực đau lòng. Tại sao phải loại trừ chúng ta, chúng ta chỉ muốn truyền lại lý tưởng tốt đẹp nhất đến thế gian mà thôi.

Mấy người hộ vệ lập tức cảnh giác, ánh mắt lăng lệ nhìn những người này.

Trình bá biến sắc nói:

- Không ngờ lại vẫn còn dư nghiệt, các ngươi còn dám xuất hiện sao?

Đột nhiên, một giọng nói vang lên:

- Làm sao mà không dám xuất hiện, vì sao? Bởi vì có ta ở đây.

Những người của tổ chức tà ác tản ra hai bên, lộ ra một con đường. Một nam tử xuất hiện, người hắn khoác áo bào màu tro trùm kín toàn thân, trên cái cánh tay lộ ra bên ngoài hiện lên những đường vân màu đen.

Mà khi nam tử này bước ra, lập tức như có bóng tối bao trùm, thiên địa như ảm đạm phai mờ, chỉ còn lại khí tức âm hàn bao phủ hết thảy mọi người.

Trình bá đột nhiên cảm nhận được áp lực cực lớn, trong lòng biết không thể địch lại, đồng thời cũng không ngờ lại vẫn còn dư nghiệt của tổ chức kia trốn thoát.

- Tiểu thư, đợi lát nữa ta sẽ bảo vệ người rời đi. - Trình bá thấp giọng nói.

Nử tử ở trong xe ngựa cũng khẽ run lên, tựa như là không nghĩ tới ngay cả Trình bá cũng cảm nhận được áp lực.

Nam tử mặc áo bào màu tro âm trầm cười lạnh:

- Rời đi? Các ngươi cho rằng còn đi được sao?

Thanh âm âm trầm bao phủ ở trong lòng mọi người.

Trong lòng của Trình bá run lên, rời đi được sao? Có lẽ thật sự là không đi được rồi.

Nam tử mặc áo bào màu tro khẽ nhấc ngón tay, nói:

- Nữ lưu lại, còn lại đều giết hết cho ta.

Khặc khặc!

Người của tổ chức tà ác âm trầm cười, đối với bọn hắn mà nói, giết chóc và tra tấn là hoạt động mà bọn hắn thích nhất.

Nhưng đúng vào lúc này.

Một cái bóng đen từ trên trời giáng xuống, ầm một phát đập ngay giữa đường.

Những người của tổ chức tà ác kia vốn chuẩn bị triển khai giết chóc, ở thời khắc này, cũng dừng lại.

Tựa như là không biết chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

Đến khi tro bụi tiêu tán, giữa đường xuất hiện một cái hố sâu, mà bên trong hố sâu kia, lại có một thi thể ngâm ở trong bể máu.

Người kia là ai?

Đã chết rồi sao?

Chương 114: Không giữ lời là ta sẽ tức giận đấy

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Biên: H

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Trình bá đã chuẩn bị tinh thần để liều mạng với người của tổ chức tà ác, tranh thủ thời gian cho tiểu thư thoát đi, nhưng bây giờ, một bóng người từ trên trời giáng xuống, nện ở giữa đường, sống chết không rõ, quỷ dị vô cùng.

- Trình bá, sao vậy. - Nử tử ở trong xe ngựa kéo màn nhung lên, muốn đi ra nhưng lại bị Trình bá cản lại.

- Tiểu thư, đừng ra ngoài, vừa mới có một bóng người từ trên trời đến rơi xuống giữa đường, không biết là người nào.

Nhưng nữ tử đã không muốn đợi ở trong xe ngựa nữa, nàng bước ra, mình khoác một bộ váy màu lam dài lê đất, thuần khiết như mây trời, da dẻ nõn nà, khí sắc như hoa lan. Chỉ nhìn nàng một cái đã đủ làm cho người ta không có cách nào rời ánh mắt.

- Tiểu thư, người ra đây làm gì. - Vẻ mặt của Trình bá sốt ruột, nhất là sau khi tiểu thư đi ra, lòng cảnh giác càng đề cao đến tột độ, chỉ cần tình hình không ổn là lập tức bảo vệ tiểu thư rời đi, tuyệt đối không thể để tiểu thư rơi vào tay của những người thuộc tổ chức tà ác này.

Nếu quả thật rơi vào tay những người này, hậu quả khó mà lường được.

Nam tử mặc áo bào tro nhíu mày nhìn thi thể ở giữa hố sâu, tựa như là đang trầm tư. Nhưng khi nhìn thấy Mặc gia tiểu thư từ trong xe ngựa đi ra, hắn quyết định không cần suy nghĩ nhiều như vậy, trực tiếp động thủ.

- Mặc gia tiểu thư quả thật giống như lời đồn, tựa như là tiên nữ, niết một chút là đã chảy nước rồi. - Trong số những kẻ kia, có một tên nam tử tướng mạo xấu xí nuốt nước bọt, tỏ vẻ không thể chờ được nữa.

Trong bọn chúng có không ít kẻ đều ham thích tra tấn nữ nhân, nhất là tư thái và thân phận của Mặc gia tiểu thư càng khiến cho bọn chúng bốc cháy dục vọng vô tận.

Lúc này, nam từ mặc áo bào tro cất giọng âm trầm từ bên dưới lớp áo bào:

- Xém chút là bị dọa rồi, mà cũng chẳng việc gì nữa, Mặc gia tiểu thư, xin mời đi theo chúng ta một chuyến, may ra ta sẽ để cho những người hầu này của ngươi được chết toàn thây.

- Hỗn xược. - Trình bá quát lớn một tiếng - Những người của tổ chức tà ác như các ngươi đáng để phải tru diệt tận gốc, muốn mang tiểu thư đi thì phải bước qua xác của lão hủ đã!

Nam tử mặc áo bào tro duỗi cánh tay đầy đường vân đen ra ngoắc ngoắc, lãnh khốc ra hiệu:

- Giết!

Kẽo kẹt!

Tiếng xương cốt giòn tan vang lên khiến cho người của cả hai phe đều vội vàng cảnh giác quay sang nhìn, kẻ mà ai cũng nghĩ là đã chết kia đột nhiên đứng dậy.

Lâm Phàm một tay vịn cổ, vặn vẹo uốn éo phát ra âm thanh giòn tan, lười biếng mà bất đắc dĩ, nói:

- Cuối cùng đã tới, ngủ hẳn một giấc rồi.

Sau đó hắn cúi đầu, tựa như là đang trầm tư, suy nghĩ sự tình gì đó.

Sức lực của Huyết Nhãn Ma Viên quả nhiên không thể coi thường, toàn lực quăng một phát không ngờ lại ném hắn bay xa đến vậy, đến bây giờ hắn cũng không biết mình đang ở đâu.

Ngẩng đầu lên, xem xét xung quanh, chuyện ếu gì thế này, hai phe này đang muốn làm gì?

Đến khi nhìn về phía những bộ da đang nằm la liệt dưới đất,

trong đầu hắn cảm thấy có chút quen thuộc.

Da người?

Cái này giống như đã gặp được ở đâu nhỉ, đúng rồi, thôn Cổ Hà, thôn trưởng Bạch Thạch.

- Vị công tử này không sao chứ? - Mặc Lăng Vũ nhẹ giọng hỏi thăm, mặc dù nam tử ở trước mắt này là một người xa lạ, nhưng nhìn phía sau lưng hắn đã thấm đẫm máu tươi, dường như đã bị trọng thương.

Lâm Phàm nghe thấy thì kinh ngạc quay đầu, nhìn về phía Mặc Lăng Vũ, ngắn ngủi dừng lại mấy giây, sau đó nhe ra hai hàng răng trắng như tuyết, nói:

- Không có việc gì, chỉ là ngủ thiếp đi chút, giờ mới tỉnh lại.

Đột nhiên, Mặc Lăng Vũ hô lên:

- Công tử, cẩn thận.

Theo chỉ thị của đầu sỏ, một tên tà tu của chợt quát một tiếng, thân như hùng ưng, song trảo lóe ra ánh sáng lạnh chộp vào sau ót của Lâm Phàm, âm hàn nói:

- Nếu như ngươi đã thích ngủ như thế, vậy thì an nghỉ đi.

Sắc mặt của Lâm Phàm lạnh nhạt, tựa như là không biết có người đánh lén ở phía sau lưng, nhưng ngay tại thời điểm đối phương sắp chạm đến, hắn chợt giơ tay lên, không thèm nhìn mà vẫn chuẩn xác bắt lấy đầu của đối phương, cất giọng đầy bình tĩnh:

- Đừng động, cử động nữa là đầu của ngươi sẽ nổ tanh banh đấy.

- A!

Tên tà tu kia không biết xảy ra chuyện gì, cố gắng giãy dụa, thế nhưng mà cánh tay nắm lấy đầu hắn càng ngày càng chặt, đau đến mức hắn kêu to thảm thiết.

Trình bá thấy được cảnh này thì hai mắt tỏa sáng, trong lòng dâng lên hi vọng, không nghĩ tới cái người thần bí từ trên trời giáng xuống này lại mạnh đến thế. Nếu như có hắn hỗ trợ, có lẽ có thể hóa giải tình thế nguy hiểm này.

- Vị thiếu hiệp ơi, đây là đại tiểu thư của Mặc gia ở Linh Phong

thành, hy vọng các hạ có thể giúp một chút sức lực, chúng ta tất có hậu tạ. - Trình bá vội vàng nói.

Lâm Phàm nhìn tà tu trong tay, lại nhìn bên Mặc gia một chút, chợt lóe lên ý tưởng, cơ hội phát tài có đôi khi chỉ đơn giản như vậy đã bày ra ngay trước mặt, về phần có thể nắm lấy hay không thì phải dựa vào bản thân rồi.

- Lão đầu, chúng ta làm một vụ giao dịch đi, một tên Địa Cương trở lên ba triệu, một tên Địa Cương trở xuống năm trăm ngàn, đồng ý không? - Lâm Phàm cười đến mức vô cùng xán lạn.

Về phần cái gọi là gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, đó là chuyện mà mấy tên ngốc mới chân ướt chân rào bước giang hồ là nguyện ý chơi thôi.

Những tà tu này rõ ràng là người của một tổ chức khổng lồ, giết thì cũng sẽ rước lấy cho mình một chút phiền toái, nếu như không có lời lãi gì thì xin lỗi, thật là không tiện, các ngươi tự mình giải quyết đi.

Huống hồ, mình cũng không quen biết gì những người này, không có lí do gì phải tùy ý giúp người cả.

Đã vậy, nhìn thế trận của đối phương cũng không giống như là người nghèo, lại còn là đại tiểu thư của gia tộc, cái mạng cũng đã đáng tiền lắm rồi.

- Tiểu tử, to gan đấy. - Nam tử khoác áo bào xám cất lời, chất giọng âm trầm như là âm thanh của quỷ vang vọng bên tai mọi người, không muốn nghe cũng không được.

Lâm Phàm đặt ngón trỏ dọc trên miệng, nói:

- Xuỵt, đừng nóng vội, để cho ta thương lượng xong đã. - Sau đó nhìn về phía đám người của Mặc gia - Mau trả lời ta đi, có đồng ý hay không?

Đối với Trình bá mà nói, chỉ cần có thể bảo đảm cho đại tiểu thư an toàn, bất kỳ yêu cầu gì ông cũng đều sẽ đáp ứng.

- Được. - Trình bá không hỏi thăm ý kiến của đại tiểu thư, ông sợ nếu chậm trễ thêm một khắc thì sẽ có biến cố phát sinh.

- Thành giao, yên tâm đi, Lâm Phàm ta là người rất có nguyên tắc. - Lâm Phàm cười, muốn có tiền thì ngoại trừ lục xác chết ra còn

cần phải dựa vào hai bàn tay mà làm việc.

Có trả giá thì sẽ có hồi báo, không sai chỗ nào.

Nam tử mặc áo bào xám không ngờ nửa đường lại có người chen chân giúp đỡ, khiêu chiến sự uy nghiêm của bọn hắn là chuyện không thể tha thứ, bèn nói:

- Thả người ra, hoặc là chết.

Ầm!

Lâm Phàm nhếch mép cười, năm ngón tay phát lực, cái đầu ở trong lòng bàn tay hắn đột nhiên nổ tung, máu tươi rơi đầy đất.

Tứ chi của tên tà tu kia trong nháy mắt rủ xuống, ngã xuống đất tắt thở.

Vẩy vẩy máu tươi còn dính ở trên tay, Lâm Phàm lấy Lang Nha bổng ra vác lên vai, trên mặt nở nụ cười hồn nhiên:

- Ta đã gặp các ngươi rồi.

- Hoán Bì Liễm Tức, công pháp này thực biến thái. À đúng rồi, lần trước lúc ta đi qua Cổ Hà thôn có gặp một ông thôn trưởng, ta đã đập hắn thành bánh thịt, hắn còn tặng cho ta một môn công pháp, hắn là ngươi cũng biết nhỉ.

- Cuồng Thân!

Chiếc áo khoác trên người hắn rách tung, lộ ra cơ bắp cường tráng đầy sức công kích, đập thẳng vào tầm mắt của mọi người.

Nam tử mặc áo bào xám hơi biến sắc, ngay lúc hắn còn ngây người thì kẻ thần bí trước mắt đột nhiên phát sinh biến hóa.

Thân thể đang bình thường kia đột nhiên phình lên, chiều cao lên tới ba mét, hơi thở đầy cuồng bạo tản mát khắp nơi.

Giọng Lâm Phàm vang vọng:

- Nhận ra không, đây chính là công pháp của hắn, nhưng mà đã bị ta học được.

- Hắn tên là Bạch Thạch, một ông lão rất đáng kính. Đáng tiếc hắn lại nổi sát ý với ta, cho nên ta chỉ có thể đập chết hắn trước.

- Mà các ngươi, có phải là cũng nổi sát ý với ta rồi không?

Trình bá nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì đờ đẫn cả người, sao lại có thể như vậy.

Là con người mà lại tu luyện ngạnh công đến mức độ này.

Thay đổi khung xương của bản thân, xương cốt bạo tăng.

Đột nhiên, một luồng hơi lạnh bao phủ bọn họ.

Lâm Phàm quay đầu, nhìn về phía Trình bá, nói:

- Giá cả đã nói rồi, nếu như các ngươi không giữ lời thì ta sẽ tức giận lắm đấy, hi vọng đừng có gạt ta.

Mặc Lăng Vũ nhìn thân thể khổng lồ phía trước, nhất thời, đôi mắt nàng cũng lóe lên vẻ khiếp sợ.

Chương 115: Một nửa cũng tính tiền chứ nhỉ

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Biên: H

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Nam tử mặc áo bào xám nghe thấy mấy câu này, trong lòng cảm thấy kinh hãi, tức giận gào thét:

- Ngươi chính là kẻ đã giết hết giáo đồ của chúng ta ở Cổ Hà thôn ư?

Lâm Phàm không trả lời, hắn không muốn nói nhảm quá nhiều với những người này. Làm việc thì phải dùng phương thức hữu hiệu nhất để hoàn thành mới có thể khiến cho khách hàng hài lòng.

- Bạo Huyết.

Huyết khí sôi trào. huyết long quấn quanh thân thể, sức mạnh cuồng bạo trong cơ thể bộc phát ra càng thêm mạnh mẽ, đường vân màu máu bao phủ bên ngoài thân thể.

Trình bá đã sống lâu đến như vậy, cứ nghĩ bất kỳ sự tình gì ở trên đời cũng không thể làm cho ông cảm thấy ngạc nhiên nữa. Nhưng mà cảnh tượng ở trước mắt lại khiến ông không biết nên dùng từ gì để miêu tả.

- Người này đến cùng là ai? Tu luyện công pháp đều là loại bá đạo như vậy, thân thể này sao có thể chịu đựng được.

Từ xa nhìn lại, ông cũng có thể cảm nhận được trong mỗi thớ thịt trên cơ thể của người này đều ẩn chứa sức mạnh cực kỳ cường đại. Đây cũng không phải là trình độ mà nhân loại có khả năng đạt tới, mà là đang hao tổn sinh mệnh lực của bản thân, cũng là đang gia tăng gánh nặng cho thân thể.

Nhất là bây giờ, thân thể phải chịu đựng phụ tải cường đại như thế, nếu là người khác, hẳn là thân thể đã sớm bị đè ép đến sụp đổ rồi, nhưng mà nam tử ở trước mắt này lại giống như là không hề có chuyện gì xảy ra cả.

- Trình bá, người này đến cùng là ai? - Mặc Lăng Vũ kinh ngạc, đôi mắt đẹp của nàng hiếu kỳ nhìn Lâm Phàm rồi nhẹ giọng hỏi thăm. Nàng đã gặp qua không ít thanh niên tài tuấn, nhưng mà loại cuồng bạo như này thì chưa từng thấy bao giờ. Nhất là ánh mắt của đối phương khi nhìn thấy mình không giống với ánh mắt của người khác.

Nghiền ngẫm, đúng, chính là nghiền ngẫm.

Tựa như là ở trong mắt của đối phương, mình chỉ là một món đồ chơi mà thôi, hơn nữa còn là loại đồ chơi mà tùy thời đều có thể bóp nát.

- Tiểu thư, chúng ta có mang theo đủ tiền để trả cho hắn hay không? - Trình bá không có trả lời vấn đề của Mặc Lăng Vũ mà là hỏi tới một vấn đề mấu chốt nhất.

Hắn cảm giác thiếu niên ở trước mắt này còn đáng sợ hơn cả những người tổ chức tà ác kia.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, tay trái cầm cái chảo, tay phải cầm Lang Nha bổng, uy phong lẫm liệt, bá đạo vô biên, nói:

- Tốt rồi, hiện tại chính là lúc để cho các ngươi nhận lấy cái chết.

- Muốn thi thể được nguyên vẹn thì để tất cả tiền tài của mình xuống dưới đất, ta có thể khoan dung với các ngươi. - Lâm Phàm vung vẩy Lang Nha bổng trong tay, nói ra thông điệp cuối cùng cho đối phương.

Trong mắt của nam tử khoác áo bào xám lóe ra ánh sáng lạnh lẽo:

- Tên ghê tởm nhà ngươi vậy mà dám giết nhiều giáo đồ trung thành của giáo ta như vậy, ngươi sẽ chỉ có một con đường chết.

- Giết!

- Đáng tiếc, vậy thì đành xin lỗi nhé. - Lâm Phàm cúi đầu, tỏ ra tiếc nuối, nhưng mà khi hắn ngẩng đầu lên, khí tức toàn thân đột nhiên cuồng bạo. Ở trong mắt hắn, những tên tà tu này đều là tài phú

nha.

- Bộ da của ngươi là của ta. - Một tên tà tu chợt quát một tiếng, đôi mắt lóe ra thần sắc khát máu như yêu thú lúc điên cuồng, hai tay đập mạnh xuống đất rồi nhanh chóng lao vào Lâm Phàm.

- Cặn bã, các ngươi đều là của ta. - Lang Nha bổng trong tay quét ngang, với tu vi Địa Cương cảnh tầng ba của Lâm Phàm, đối phó với mấy tên sâu kiến này chỉ có nghiền ép, không cần phải suy nghĩ.

Ầm!

Lang Nha bổng oanh kích xuống, nện thẳng lên lưng của tà tu kia, đập hắn bét dí xuống đất. Sau đó Lâm Phàm vẩy Lang Nha bổng một cái, quăng luôn thi thể của tên tà tu này tới phía trước xe ngựa của Mặc gia.

- Tên thứ nhất, Tôi Thể cảnh.

Ầm ầm!

Thi thể trông cực kỳ dữ tợn kia lăn vài vòng đến trước xe ngựa của Mặc gia. Ngón tay Trình bá run nhè nhẹ, nhìn thi thể đã bị đập đến huyết nhục mơ hồ ở trước mắt, một giọt mồ hôi từ từ lăn xuống trên trán ông.

Sau đó, Trình bá ngẩng đầu lên, trước mắt ông là cảnh tượng bóng người khổng lồ kia đang dùng tư thái cuồng bạo mà nghiền ép đám tà tu. Mỗi nơi mà hắn quét qua, máu tươi đều phun như mưa, mỗi cú oanh kích đều có tà tu ngã xuống dưới tay hắn.

Từng bộ thi thể được ném lên trên không trung rồi rơi xuống cạnh xe ngựa của Mặc gia.

- Tên thứ hai, Tôi Thể.

- Tên thứ ba, Tôi Thể.

Cảm xúc của Lâm Phàm càng ngày càng không bình tĩnh, tuy rằng hắn đã giết rất nhiều tà tu nhưng mà sắc mặt vẫn âm trầm đến đáng sợ:

- Địa Cương cảnh đâu? Cái lũ chúng bây đi giết người mà ngay cả một tên cường giả cũng không có, tự tin đến thế cơ à?

Cái chảo đột nhiên hất lên rồi giáng xuống đầu của một tên tà tu.

Duang~

Gương mặt của tên tà tu kia lộ vẻ hoảng sợ, nháy mắt cảm thấy đầu của mình gặp phải công kích cực mạnh, xương đầu đột nhiên nổ tung, cả cái đầu bị đập lúm vào trong cổ.

Ngay sau đó, Lang Nha bổng hất lên, đánh bay thi thể kia về bên phía Mặc gia.

- Sao lại đều là Tôi Thể cảnh? - Lâm Phàm nhìn chăm chú vào nam tử khoác áo bào xám kia - Chẳng lẽ chỉ có một mình ngươi là Địa Cương cảnh hay sao?

Nam tử mặc áo bào xám thở hổn hển, đã có mấy lần hắn xông đến nhưng mà đều bị gia hỏa này đánh văng ra. Mà gia hỏa này lại chỉ lo chém giết những thuộc hạ của hắn, căn bản là không chịu đối chiến với hắn.

Lâm Phàm đá văng cái đầu dưới chân, cảm thấy rất bực bội. Vốn dĩ hắn còn tưởng ngày hôm nay chính là một cơ hội tốt để phát tài, ngờ đâu lại gặp phải một đám toàn là rác rưởi.

Đột nhiên!

Một bóng đen tựa như là dung hợp cùng mặt đất xuất hiện ở ngay phía sau lưng Lâm Phàm, rồi nhanh chóng tách ra khỏi mặt đất. Hắn xòe bàn tay ra, cương khí ngưng tụ thành một cái đầu mãng xà, miệng to như chậu máu, lại có răng nhọn tản ra ánh sáng lạnh lẽo như thật.

- Cường giả chỉ là đang chờ đợi cơ hội mà thôi. - Tên tà tu cảnh giới Địa Cương cười lạnh, con ngươi của hắn giống như là mắt rắn, lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Lâm Phàm cười, cười rất vui vẻ, khí tức này là khí tức của cường giả Địa Cương cảnh.

- Ta chờ đợi ngươi lâu lắm rồi đấy.

Ngay khi mà tên tà tu kia sắp đắc thủ, hắn lại phát hiện phần eo của mình bị một luồng sức mạnh khổng lồ đánh trúng. Cả người bị trấn áp ở trên mặt đất, lục phủ ngũ tạng trong cơ thể đã bị một đòn này đánh nát, miệng há to rồi phun ra một ngụm máu tươi.

Trong đôi mắt của tên tà tu này lóe lên thần sắc không thể tin tưởng, không biết từ khi nào, cái Lang Nha bổng kia đã trấn áp ở trên

người của hắn. Sức mạnh khổng lồ kia đè ép hắn nằm ở trên mặt đất.

Tên tà tu này còn cố gắng giãy giụa nhưng rồi hắn đột nhiên cảm nhận được một ánh mắt tập trung vào mình. Hắn ngẩng đầu, lè lưỡi liếm môi, đầu lưỡi vậy mà cũng giống như là lưỡi của rắn vậy, chia làm hai nửa trông rất là buồn nôn.

Duang~

Cái chảo mãnh liệt đập xuống, đập thẳng lên trên đầu của tên tà tu Địa Cương cảnh này. Nửa đầu bị đập bẹp, khí tức đang ngưng tụ đột nhiên thả lỏng ra, tên tà tu này thở ra một hơi cuối cùng rồi nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

- Ẩn tàng lâu như vậy, chính là muốn chứng minh ngươi là cường giả Địa Cương cảnh sao? Nếu như là thế. vậy thì xin chúc mừng, ngươi đã thành công. - Lâm Phàm giơ chân, đá bay thi thể này về phía Mặc gia, trong ánh mắt lóe ra vẻ hưng phấn. - Một tên Địa Cương cảnh có giá ba triệu.

Bên phía Mặc gia, ánh mắt của bọn họ vẫn nhìn chằm chằm vào bộ thi thể ở trước mặt. Địch nhân mà trong lòng của bọn họ cho rằng không thể địch nổi, ở trong tay nam tử như là Ma Thần kia lại chỉ như là sâu kiến, tiện tay là có thể nghiền ép.

Nhất là bây giờ, bộ thi thể của cường giả Địa Cương cảnh càng khiến cho tất cả mọi người chấn kinh.

Trình bá nuốt nước bọt, ánh mắt kinh ngạc, nói:

- Địa Cương cảnh, thật sự là Địa Cương cảnh. - Sau đó, ông nhìn về phía Mặc Lăng Vũ - Tiểu thư, người này rốt cuộc là có thân phận gì?

Mặc Lăng Vũ nghĩ tới rất nhiều tình huống, tỉ như người của phe mình phối hợp cùng nam tử này đánh lui những tên tà tu kia. Nhưng mà bây giờ xem ra, hoàn toàn là mình suy nghĩ quá nhiều.

Chỉ dựa vào thực lực của một mình đối phương đã có thể trấn áp hết thảy, uy thế đáng sợ vô cùng.

Lúc này, Lâm Phàm đưa mắt nhìn về phía nam tử khoác áo bào xám kia, nâng Lang Nha bổng lên, nói:

- Hiện tại chỉ còn lại có một mình ngươi mà thôi, Địa Cương

cảnh tầng bốn đích thực là vô cùng cường đại. Nhưng mà ở trong mắt của ta, ngươi chỉ là tài phú mà thôi. - Ánh mắt của Lâm Phàm lóe lên tinh quang, mặt đất dưới chân đột nhiên rạn nứt, lực công kích to lớn bạo phát ra ở dưới chân để cho thân thể lao nhanh tới. Lang Nha bổng trong tay đột nhiên kéo ra phía sau, chuẩn bị cho đối phương một kích cuối cùng.

- Đáng giận, đáng giận, Thiên Thần giáo là vô địch. - Nam tử kia gào thét dữ tợn, áo bào xám không gió tự bay, sát khí bộc phát. Cánh tay giấu ở dưới áo bào xám lộ ra, đây không phải là cánh tay của nhân loại mà giống với móng vuốt của một loại yêu thú hơn, cơ bắp cuồn cuộn, phía trên là vô số lỗ máu có kích thước to nhỏ khác nhau.

- Tội nghiệt kia, hào quang của Thiên Thần giáo sẽ rửa sạch tất cả tội lỗi của ngươi. - Nam tử mặc áo bào xám thét dài, cương khí sôi trào, không khí cũng bắt đầu chấn động. Cánh tay dữ tợn của hắn vung mạnh, năm ngón tay đã sớm biến thành móng vuốt đánh về phía Lang Nha bổng.

Oanh!

Hai luồng sức mạnh cuồng bạo đánh vào cùng một chỗ, mặt đất rung chuyển như có động đất.

Nam tử mặc áo bào xám khặc khặc cười lạnh, đôi mắt khát máu gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm:

- Tội của ngươi đáng chết vạn lần.

Sắc mặt của Lâm Phàm bình tĩnh, đúng là hắn cũng không nghĩ tới nam tử mặc áo bào xám này vậy mà có thể ngăn cản một kích kia, nhưng mà đáng tiếc, tưởng bở rồi con.

Từ bên cạnh, cái chảo mang theo tiếng gió nhanh chóng đánh tới.

Duang một tiếng, cái chảo đã quất vào mặt của nam tử mặc áo bào xám.

- Đừng quá chủ quan, cái chảo của ta chờ đợi lâu lắm rồi đấy. - Lâm Phàm mỉm cười - Ở lại đây đi, ngươi chạy không thoát đâu.

Nam tử mặc áo bào xám bị trúng đòn, trong nháy mắt đầu óc trở nên trống rỗng, cái áo bào xám hắn khoác trên mình bị phanh ra, lộ ra bộ dáng chân chính của hắn.

Lâm Phàm nhìn thấy bộ dáng này cũng phải nhíu mày. Kẻ này đã

mất hết lớp da nửa bên mặt, chỉ còn lớp thịt màu máu, ngoài ra còn có gân mạch màu đen dính ở phía trên lớp thịt này.

- Thiên Thần giáo rốt cuộc là tổ chức gì? Làm sao mà người ở bên trong toàn là quái nhân vậy?

Đúng lúc này, nam tử mặc áo bào xám kia thanh tỉnh lại, gào thét một tiếng, ánh mắt tràn đầy thần sắc hung lệ, tức giận nói:

- Thì ra là ngươi, ta đã nhớ ra ngươi rồi, ngươi chính là một trong những đối tượng mà Thiên Thần giáo phải giết, ngươi hãy chuẩn bị mà chờ chết đi.

- Muốn chạy sao? - Lâm Phàm phát hiện nam tử mặc áo bào xám này vậy mà muốn chạy, làm sao có thể để cho đối phương dễ dàng thực hiện được. Hắn nhanh chóng giơ Lang Nha bổng trong tay lên cao rồi đập xuống chỗ của nam tử mặc áo bào.

Mà nam tử mặc áo bào xám kia thì nhảy lên rồi lao đầu xuống dưới giống như là một con cá chép, nửa người trên lập tức dung nhập vào trong lòng đất. Nhưng mà tốc độ của Lang Nha bổng cũng không kém cho nên vẫn kịp đánh nát nửa người dưới của hắn.

Một tiếng kêu thê thảm vang lên.

Máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, mà nửa thân trên kia thì hóa thành một bóng đen tiếp tục bỏ chạy, lao đi trong lòng đất, trong chớp mắt đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

- Ngươi hãy đợi đấy cho ta, Thiên Thần giáo chúng ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu.

Thanh âm càng ngày càng xa, càng ngày càng nhỏ, rồi dần dần biến mất.

- Thủ đoạn thật là quỷ dị, loại công pháp thoát thân này là gì vậy, không lấy được cũng tiếc thật. - Lâm Phàm không đuổi theo, bởi vì hắn cảm thấy mình không cần thiết phải làm như thế.

Nhưng mà thu hoạch lần này cũng kha khá. Mặc dù nửa thân trên của gia hỏa này chạy mất, nhưng mà vẫn còn lại nửa thân dưới bị Lang Nha bổng của mình chặn ngang nện đứt, cũng có thể coi như là nửa người rồi.

Ba triệu không còn, nhưng mà một một triệu rưỡi hẳn là vẫn có chứ.

Sau đó hắn nắm lấy cổ chân kia kéo lê trên mặt đất, đi thẳng về phía Mặc gia.

...

Chương 116: Ta là người thành thật

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Biên: H

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Người Mặc gia nhìn thấy Lâm Phàm đang đi tới thì lập tức cảnh giác như gặp phải đại địch. Không phải là do bọn họ muốn quịt tiền mà Lâm Phàm khiến cho bọn họ có cảm giác nguy hiểm.

Những hộ vệ cho dù đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, nhìn thấy cảnh tượng tăm tối như dịa ngục ở trước mắt cũng thấy dạ dày cuộn trào, những thứ đã ăn hôm qua đều kém chút nữa là phun ra ngoài.

Trên đời làm gì có kiểu chiến đấu kinh khủng như thế này, không còn một bộ thi thể nào hoàn chỉnh.

Lạch cạch!

Lâm Phàm tiện tay vứt nửa bộ thân thể của nam tử mặc áo bào xám qua một bên. Sau đó hắn nhìn mấy người Mặc gia một chút rồi lại nhìn nửa đoạn thân thể kia một chút, cuối cùng uyển chuyển nói:

- Thực lực của tên đầu lĩnh này khá mạnh, thủ đoạn chạy trốn cũng quá mức quỷ dị. Nhưng mà cũng may, hắn đã bị ta nện đứt nửa người, như thế cũng có thể tính là giết được nửa tên có đúng không?

Sau khi nói xong, hắn nhìn qua phía người của Mặc gia với vẻ mặt mong đợi.

Đây chính là một triệu rưỡi đó. Cơ mà nếu như đối phương cố tình bắt bẻ thì hắn cũng đành chịu thôi. Dù sao thì hắn cũng không có thực sự giết chết được người kia.

Thân là một người làm việc chuyên nghiệp, tất nhiên là phải tìm cách hoàn thành giao dịch cho hoàn mỹ. Chỉ là phần cuối cùng của

giao dịch này lại xảy ra vấn đề nho nhỏ.

Trình bá nuốt nước bọt. Bởi vì người đã già, kiến thức cũng nhiều hơn. Nhưng mà nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, ông cũng thật sự không thể tin được cảnh tượng ngày hôm nay lại là sự thật.

Hiện tại đối phương đã lên tiếng dò hỏi rồi, ánh mắt còn nhìn chằm chằm vào nửa bộ thân thể kia, việc này khiến cho Trình bá cảm thấy hơi run rẩy.

- Đúng vậy, vẫn có thể tính là một nửa.

Lâm Phàm nghe ông ta nói như thế thì nhẹ nhàng thở ra. Xem ra khách hàng của lần hợp tác thứ nhất này cũng không tệ, đủ hào phóng, về sau cũng không phải không thể hợp tác tiếp.

Đếm kỹ một chút.

- Tôi Thể cảnh 13 tên, Địa Cương cảnh hai tên, ngoài ra còn có nửa tên Địa Cương cảnh nữa, tổng cộng vừa vặn mười triệu. - Lâm Phàm cũng sợ mình tính sai, cố ý nhẩm tính ở trong đầu thêm mấy lần, cuối cùng mới xác định. Nói xong, hắn ngửa bàn tay khổng lồ ra trước mặt mấy người Mặc gia - Xin mời đưa tiền.

Thần sắc của Trình bá có chút sững sờ, đầu óc còn không có kịp phản ứng.

Mặc Lăng Vũ cảm thấy hơi khó chịu, trong chớp mắt đã có bao nhiêu sinh mệnh yếu ớt biến mất ngay trước mắt nàng. Nhưng mà đây đều là người của tổ chức tà ác, cho nên nàng cũng không có cảm thấy vị công tử này đã làm sai điều gì.

Nếu để cho những tà tu này còn sống, e rằng sẽ có càng nhiều người vô tội phải gặp nạn.

- Đa tạ ân cứu mạng của công tử. Chỉ là công tử vừa mới tính sai, tổng cộng là mười một triệu. - Mặc Lăng Vũ khẽ khom người, biểu đạt ý cám ơn, nhoẻn miệng cười yếu ớt.

Ý cười như hoa, ấm áp lòng người.

Nhưng mà lúc này, Lâm Phàm đột nhiên cảm thấy hít thở không thông, mười một triệu sao? Mình đã tính nhẩm nhiều lần như vậy, làm sao vẫn ra là 10 triệu? Chẳng lẽ là ngạnh công có cảnh giới quá cao khiến cho trí thông minh bị hạ thấp xuống?

Chỉ có đều mình thân là đệ tử nội môn tam phẩm của Viêm Hoa tông, lại còn là đệ tử của Thiên Tu trưởng lão, sao có thể thừa nhận là bản thân mình tính sai được, cho nên hắn nở một nụ cười tươi rồi nói:

- Số lẻ một triệu thì cứ xóa đi, lần thứ nhất hợp tác tự nhiên sẽ có ưu đãi.

Lâm Phàm cố thản nhiên, ra vẻ như thật, nhưng mà trong lòng hắn thì đau đớn vô cùng, một triệu cứ như vậy bị trí thông minh của mình ném đi mất.

Được cái những tà tu này cũng mang đến cho mình một ít điểm tích lũy. Mặc dù không nhiều, nhưng được hơn một ngàn là cũng không tệ rồi.

Nếu như không phải đụng trúng Ma vượn mắt đỏ, hắn là đã sớm lĩnh ngộ được "Thất Thần Thiên Pháp".

Con khỉ đáng giận này, một ngày nào đó ông sẽ cho mi phải hối hận.

Trình bá ôm quyền, nói:

- Đa tạ thiếu hiệp trượng nghĩa xuất thủ, lão hủ vô cùng cảm kích.

- Ừm? - Lâm Phàm nhướng mày, cao giọng nói - Các ngươi chẳng lẽ là muốn lừa gạt người lương thiện như ta sao?

Trượng nghĩa xuất thủ sao? Ta không có trượng nghĩa xuất thủ nha, chúng ta đều đã nói xong hết cả rồi mà, đừng hòng chơi đánh bài chuồn với người lương thiện như ta.

Loảng xoảng!

Hắn đột nhiên vác Lang Nha bổng lên vai, đưa mắt nhìn những người Mặc gia ở trước mặt. Mặc dù trong số những người này có một người là lão nhân, còn có một tiểu thư vừa xinh đẹp vừa dịu dàng. Nhưng mà hắn dám cam đoan, chỉ cần đối phương dám nói ra một từ "phải", Lang Nha bổng đang vác ở trên vai của hắn sẽ giáng ngay xuống đầu của bọn họ. Lúc đó thì nữ nhân cho dù đẹp đến mấy cũng sẽ biến thành bánh thịt mà thôi.

Tức giận, Lâm Phàm đang rất tức giận.

Trình bá cảm nhận được cỗ khí tức này, thân thể căng cứng, khí lạnh chạy từ lòng bàn chân đến tận đỉnh đầu. Ông có cảm giác ở trước mặt không phải một con người mà là một ngọn núi lớn đang chuẩn bị đè lên người mình.

Về phần thiếu hiệp này nói tới thiện lương, đó chỉ là một chuyện cười. Ông hoàn toàn không nhìn ra người ở trước mắt này có nửa điểm lương thiện.

Mặc Lăng Vũ nói khẽ:

- Công tử hiểu lầm rồi. Người của Mặc gia chúng ta nói lời sẽ giữ lấy lời. Trình bá, mau lấy tiền đưa cho công tử.

- Vâng, thưa tiểu thư. - Trình bá gật đầu, nhưng mà có chút lo lắng. Ông ta sợ lỡ mình rời đi rồi, nam tử này lại tự nhiên nổi điên lên giết chết tiểu thư. Nhưng mà ngẫm lại, chuyện này hẳn là cũng không có khả năng xảy ra. Sau đó ông quay đầu đi vào trong xe ngựa ở phía sau, rất nhanh đã quay trở về giao lại cho tiểu thư.

Mặc Lăng Vũ đưa mười trang giấy đặc thù này về phía Lâm Phàm, những tờ giấy này dưới ánh mặt trời dường như trong suốt, mà có bị gấp lại nhìn cũng không ra nếp gấp nào.

- Công tử, đây là mười triệu, có thể đổi ở thương hội các nơi. - Ngón tay như búp măng của Mặc Lăng Vũ đặt ngân phiếu vào trong lòng bàn tay thô to của Lâm Phàm.

Tiền đã tới tay, tâm tình của Lâm Phàm rất tốt đẹp, có cảm giác vui sướng không nói được thành lời.

Đây chính là món tiền mà hắn dựa vào hai tay kiếm được.

Mặc dù có hiềm nghi là lên giá lúc người ta gặp khó khăn, nhưng mà so sánh với tính mệnh thì đương nhiên là đối phương vẫn còn lời chán.

Nếu như là bị mất mạng thì còn đâu ra cơ hội mà hưởng thụ cuộc sống.

Lâm Phàm cất mấy tờ ngân phiếu vào trong nhẫn trữ vật, nói:

- Ừm, người Mặc gia quả nhiên giữ chữ tín. Bây giờ nguy cơ đã được giải trừ, giao dịch giữa chúng ta cũng đến đây là kết thúc. Ta cũng xin cáo từ. Nếu như lần sau còn gặp phiền phức, có thể tới Viêm Hoa tông tìm ta.

- Nhớ kỹ tên của ta, Lâm Phàm.

- Lâm công tử xin dừng bước. - Đúng lúc Lâm Phàm chuẩn bị rời đi, Mặc Lăng Vũ đột nhiên lên tiếng - Xin hỏi Lâm công tử có phải là đệ tử Viêm Hoa tông không?

Lâm Phàm quay đầu lại, bình tĩnh gật đầu:

- Không sai, ta là đệ tử nội môn của Viêm Hoa tông, sư tôn là Thiên Tu trưởng lão.

Khi mà Lâm Phàm nhắc đến danh hiệu của Thiên Tu trưởng lão, không chỉ có Mặc Lăng Vũ sửng sốt, mà ngay cả Trình bá cũng khiếp sợ.

Trình bá lập tức lên tiếng:

- Thiên Tu trưởng lão chính là trưởng lão đứng đầu của Viêm Hoa tông, thực lực xuất thần nhập hóa. Không ngờ thiếu hiệp lại là đệ tử của Thiên Tu trưởng lão. Ta nhớ là 10 năm trước, Mặc gia chúng ta cũng đã từng được vinh dự tiếp đãi đệ tử của Thiên Tu trưởng lão.

Lâm Phàm khoát tay, rất tùy ý nói:

- Người mà Mặc gia các ngươi tiếp đãi hẳn là đệ tử ký danh của lão sư ta. Mà ta là đệ tử chân truyền duy nhất của lão sư. Mặc dù nhập môn muộn nhưng mà nếu bọn hắn gặp ta, cũng phải gọi ta một tiếng sư huynh.

Chấn kinh!

Đầu lưỡi của Trình bá xoắn cả lại, đệ tử chân truyền ư? Đây chính là thân phận khác xa với đệ tử ký danh, thậm chí có thể nói là chênh lệch như trời và đất vậy.

Giờ khắc này, ánh mắt của ông nhìn về phía Lâm Phàm đã thay đổi hoàn toàn.

- Mong được Lâm đại nhân bỏ quá cho, lão hủ có mắt mà không thấy Thái Sơn, cũng không biết Lâm đại nhân là đệ tử chân truyền của Thiên Tu trưởng lão. - Trình bá hạ thấp tư thái, cung kính nói.

- Không cần đa lễ. Từ trước tới giờ, ta cùng không muốn dùng danh hiệu của ân sư làm chỗ dựa cho bản thân. Ta chính là ta. Ta muốn dựa vào sự cố gắng của mình đạt tới trình độ của lão sư. - Lâm

Phàm khẽ hếch cằm, tỏ vẻ đầy tự tin.

Sau đó tựa như là nghĩ tới điều gì, hắn nói:

- Mong Mặc tiểu thư bỏ qua cho. Công pháp ta tu luyện tương đối đặc thù, khi xuất thủ cũng không dễ khống chế, cho nên mới tạo thành tình cảnh máu tanh như thế này.

Mình cũng đã nói thân phận thật của bản thân ra rồi. Nếu để cho người ta nghĩ rằng mình là người tàn nhẫn rồi truyền ra ngoài thì không hay lắm.

Vừa chính nghĩa vừa lương thiện như anh đây, sao lại có thể là hạng người tàn nhẫn được chứ.

Chỉ là thủ đoạn chiến đấu của mình rất dễ khiến cho người ta hiểu lầm mà thôi, nên vẫn phải giải thích một phen.

Mặc Lăng Vũ nở nụ cười, nói:

- Lâm công tử, tiểu nữ có một yêu cầu quá đáng mong công tử giúp cho.

Lâm Phàm thấy tim đập cái thịch, lại bày trò rồi. Nếu đã biết là yêu cầu quá đáng, vậy còn cần phải nói ra sao?

- Mặc tiểu thư không cần khách khí, chúng ta vừa có một lần hợp tác vui vẻ. Lần thứ hai hợp tác tất nhiên cũng sẽ rất thoải mái. Tiểu thư cứ nói đi, Lâm Phàm ta không phải là kẻ có lòng tham không đáy, giá cả tuyệt đối là rẻ nhất.

Lâm Phàm chỉ nói một câu đã biến yêu cầu quá đáng thành yêu cầu có thưởng.

Chương 117: Con đường quật khởi ở ngay trước mắt

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Biên: H

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Tại một nơi hoang tàn vắng vẻ, âm trầm khủng bố, một bóng người đột nhiên chui ra từ trong lòng đất, miệng vẫn phun ra từng ngụm từng ngụm máu tươi, gương mặt lóe ra thần sắc điên cuồng, tức giận.

- Đồ hỗn trướng, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi. - Nam tử khoác áo bào xám phẫn nộ gào thét, sau đó hắn nhìn qua thương thế của mình. Nửa người dưới đã không còn, máu tươi chảy lênh láng.

- Nếu như không phải là mình đã dung hợp với huyết mạch của yêu thú thì chỉ sợ lần này đã chết rồi. - Nam tử khoác áo bào xám nghĩ đến tình cảnh lúc trước mà lòng vẫn còn hơi hoảng sợ. Hắn không ngờ tới tên kia vậy mà lại mạnh như thế. Mình rõ ràng không phải là đối thủ của hắn.

Phân bộ ấn náu tại Linh Phong thành bị lão già kia của Mặc gia nhổ tận gốc, giáo đồ tử thương vô số. Vốn dĩ là hắn muốn bắt cóc nha đầu của Mặc gia kia để trả thù, sao có thể ngờ đến có chuyện như vậy xảy ra.

Vừa nghĩ tới thủ đoạn của thiếu niên kia, hắn lại thấy lạnh run. Thủ đoạn của tên kia vô cùng tàn nhẫn, thậm chí còn tàn nhẫn hơn cả bọn hắn nữa.

Lúc này, cửa đá đang bị đóng chặt ở phía trước bỗng nhiên mở ra, hai tên tà tu đi ra. Nhìn thấy nam tử mặc áo xám, chúng lập tức đi tới.

- Đại nhân, ngài sao vậy?

Lửa giận ở trong lòng của nam tử khoác áo bào xám bùng lên, hắn nói:

- Ngươi mắt mù hay sao mà còn hỏi?

- Dạ dạ, mong đại nhân tha thứ. - Tiếng quát của nam tử khoác áo bào xám làm cho hai tên tà tu kia bị dọa đến run lẩy bẩy. Bọn hắn chỉ là tiểu lâu la mà thôi, làm sao dám mạo phạm uy nghiêm của người kia.

Nhưng mà bọn hắn thấy bộ dáng hiện tại của nam tử khoác áo bào xám thật sự là vô cùng thê thảm. Thương thế nặng đến như thế này, nếu như không phải được đón nhận hào quang thần thánh trong giáo, nam tử khoác áo bào xám cũng sớm đã chết rồi.

- Đại nhân, Minh đại nhân tới. - Một tên tiểu lâu la nói.

- Cái gì? - Nam tử khoác áo bào xám sững sờ, sau đó gầm thét lên - Vậy các ngươi còn đứng đó làm cái gì, mau đỡ ta dậy! Ta có chuyện quan trọng cần báo cáo với Minh đại nhân.

- Vâng.

Trong tổ chức của bọn hắn, đẳng cấp được phân biệt rất nghiêm ngặt, phải lấy thực lực nói chuyện. Tuy rằng tổ chức chỉ có thể tồn tại ở trong bóng tối, không có cách nào hành tẩu ở dưới ánh mặt trời. Nhưng mà bọn hắn tin tưởng vào một ngày nào đó, bọn hắn sẽ có thể thoải mái hít thở không khí trong lành.

Chỉ là tất cả những thứ đó đều cần có thời gian.

Viêm Hoa tông đáng giận, nhất định phải lật đổ tông môn này, chỉ có Thiên Thần giáo mới là chủ nhân chân chính của vùng đất này.

Xe ngựa chạy ở trên đường lớn ngẫu nhiên hơi rung một chút, Trình bá vẫn ngồi đằng trước đánh xe. Ông cũng rất yên tâm, con đường tiến về phường thị Vân Hải sẽ thuận buồm xuôi gió.

Ngay cả những hộ vệ mặc khôi giáp ở xung quanh cũng thản nhiên hơn nhiều. Có được cường giả lợi hại như thế kia đi cùng, coi như gặp phải nguy hiểm, bọn hắn cũng sẽ không thúc thủ vô sách.

Chỉ là bọn hắn vẫn có cảm giác vị đại nhân này thật không giống như là người tốt.

Trước khi xuất phát, người này vẫn không quên lột sạch tài sản

của những tà tu kia, nhất là khi không thu được thứ gì, hắn lại còn nhấc chân giẫm nát đầu của tên tà tu đó. Việc này e rằng không phải là hành vi mà một người chính nghĩa nên làm.

Bây giờ, vị đại nhân đó lại cùng đại tiểu thư ngồi chung trong một chiếc xe ngựa. Không ai biết được hai người đang làm gì. Chỉ hi vọng đối phương đừng có đột nhiên nổi giận, giết chết đại tiểu thư.

Lúc này, ở trong xe ngựa, thần sắc của Lâm Phàm vô cùng nghiêm túc. Sau khi nghe Mặc tiểu thư kể chuyện xong, hắn cũng cảm thấy tức giận, bèn nói:

- Những tà tu này thật là quá đáng, vì thanh trừ chúng mà Mặc lão gia tử mới không may bị trọng thương. Chúng biết được nội đan của Huyết Giao trong đầm Giao Long cách phường thị Vân Hải khoảng mười dặm có thể chữa khỏi thương thế cho Mạc lão gia tử, bèn cho người nửa đường chặn giết, cướp đoạt nội đan của Huyết Giao. Thật sự là quá phận.

Mặc Lăng Vũ thở dài một tiếng rồi nói:

- Về sau, ta nghe nói bên trong Giao Long đầm kia còn có một con Huyết Giao nữa, cho nên mới vội vã tới phường thị Vân Hải.

- Vậy là tốt rồi, còn một con là vẫn còn có hi vọng. Nhưng mà với lực lượng như thế này của Mặc tiểu thư, chỉ sợ không có cách nào giết được con Huyết Giao kia đâu. - Lâm Phàm nghi hoặc hỏi.

Mặc Lăng Vũ gật đầu, nói:

- Ừm, cho nên ta mới tới phường thị Vân Hải, mục đích chính là để mời mấy vị cường giả hỗ trợ. Mà căn cứ vào sự điều tra của ta, tu vi của con Huyết Giao kia rất cao, khoảng chừng Địa Cương cảnh tầng năm. Hơn nữa bởi vì nó là yêu thú, lại ẩn núp trong đầm Giao Long không ra, cho nên dù là cường giả có tu vi Địa Cương cảnh tầng sáu cũng khó mà có thể giết chết nó.

- Không biết tu vi của công tử là như thế nào?

Lâm Phàm hơi sững sờ, tu vi của mình chỉ là Địa Cương cảnh tầng ba mà thôi. Nhưng bây giờ mối làm ăn này đang ở trước mắt, nếu như bọn họ biết được tu vi thật sự của mình thì e rằng họ sẽ không tin tưởng mình nữa, bởi vậy hắn đáp:

- Rất mạnh.

Mặc Lăng Vũ không thể nhìn thấu tu vi của Lâm Phàm, kể cả Trình bá cũng không nhìn ra.

- Mặc tiểu thư cứ yên tâm, tu vi của ta đủ để ứng phó hết thảy mọi việc. Vừa rồi tiểu thư nói là đã chuẩn bị 20 triệu để mời cao thủ? Ta thì thấy những người này xui xẻo rồi, vì ta chỉ cần 18 triệu mà thôi, cam đoan sẽ lấy được nội đan của Huyết Giao đưa cho tiểu thư. - Lâm Phàm nghiêm nghị nói. Đối với việc những người này lên giá lúc người khác khó khăn, hắn cảm thấy thật sự là trơ trẽn. Xem ra mình phải ra mặt ép giá cả xuống một chút mới được.

Sơ bộ đánh giá một chút, nếu như lần giao dịch này hoàn thành, tổng cộng mình sẽ có được 28 triệu. Số tiền này cũng đủ cho mình mua sắm đan dược rồi.

Phải cái con Huyết Giao này có tu vi là Địa Cương cảnh tầng năm, độ khó tuy rằng cũng khá lớn, nhưng cũng không phải là không thể giết chết, có lẽ mình sẽ phải chết thêm mấy lần mới được.

Một phát không giết được ngay, thì chỉ còn cách dây dưa với nó.

Thực lực cường đại mà Lâm Phàm biểu hiện lúc trước khiến Mạc Lăng Vũ cũng rất là tin tưởng.

- Vậy thì làm phiền Lâm công tử rồi. - Mặc Lăng Vũ nói.

Lâm Phàm khoát tay:

- Không cần. Lần thứ hai hợp tác nhất định ta sẽ cố gắng hoàn thành.

Lần trước thật sự là dọa hắn hết hồn, xém chút nữa thì bị xem như ra tay miễn phí rồi, may mắn là mình còn thông minh chán.

Chờ sau khi giao dịch này hoàn thành, mình phải đi săn giết yêu thú kiếm thêm điểm tích lũy mới được.

Chỉ là trước khi ra tay, có lẽ cũng nên cố gắng cho điểm tích lũy đạt đến 60 000 rồi lĩnh ngộ tầng thứ nhất của "Thất Thần Thiên Pháp", đến lúc đó phối hợp thêm "Hóa Thần Kiếm Trận" nói không chừng có thể lập tức giết chết con Huyết Giao kia.

Hôm sau!

Trải qua một ngày một đêm đi đường, họ đã đến phường thị Vân Hải. Nơi này là địa phương mà người tu hành thường xuyên tụ tập,

theo Lâm Phàm và Mặc Lăng Vũ biết, thì bởi vì ở xung quanh đây có hai đại hiểm địa là vực sâu Vạn Quật và khu bỏ hoang Triệu Linh.

Đặc biệt, nơi nguy hiểm nhất của vực sâu Vạn Quật nằm ở dưới lòng đất, có vô số cửa hang. Không một ai biết được vực sâu Vạn Quật kéo dài đến đâu, hơn nữa cửa vào không chỉ có ở bên phía phường thị Vân Hải này.

Nghe nói còn kéo dài đến tận lãnh địa của Nhật Chiếu tông nữa, là nơi giao nhau giữa hai tông. Vậy nên hiểm địa này là chỗ mà đệ tử của hai tông cùng người tu hành rèn luyện.

Nhưng mà điều này là thật hay giả, cũng không nói chính xác được.

Dù sao cũng không ai biết.

Lâm Phàm suy nghĩ một chút, hai hiểm địa này không phải chính là nơi mà thiên địa chế tạo cho mình cày điểm tích lũy hay sao?

Xem ra lần này đến đúng chỗ rồi.

Chờ sau khi hoàn thành giao dịch với Mặc tiểu thư, mình nhất định phải lưu lại nơi này trong một thời gian.

Một tháng sau là lúc mà tên Thánh Tử rắm chó gì kia muốn tới, nhất định phải chiến một trận tinh phong huyết vũ.

Bỗng nhiên, Mặc tiểu thư lên tiếng, kéo Lâm Phàm về thực tại:

- Lâm công tử, chúng ta đã đến.

- Ừm.

Xuống xe ngựa, chung quanh rất là náo nhiệt. Đây là lần đầu tiên hắn đến được địa phương náo nhiệt như vậy ngoại trừ tông môn.

Nơi này là thị trường giao dịch, cũng là thiên đường cho người mạo hiểm.

Với tư tưởng không sợ gian khổ, mình nhất định có thể đạt được thu hoạch lớn hơn.

Con đường quật khởi ở ngay phía trước.

...

Chương 118: Ngươi thật sự là quá âm hiểm

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Biên: H

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Lấy tài lực của Mặc gia, muốn có được nội đan của Huyết Giao đương nhiên không có vấn đề gì, chỉ là sẽ phải trả một cái giá lớn thôi.

Nhưng mà cũng may mà bọn họ đã gặp được mình, một người lương thiện như thế này. Vẻn vẹn chỉ cần 18 triệu đã đạt thành hợp tác. Con Huyết Giao này có tu vi Địa Cương cảnh tầng năm, thực lực chắc hẳn là vô cùng mạnh mẽ, bởi vì trời sinh yêu thú cường hãn hơn so với nhân loại rất nhiều. Đồng thời con Huyết Giao này còn ẩn nấp trong đầm Giao Long, chiếm cứ địa lợi. Nếu như muốn giết chết, có thể nói rất khó khăn.

Ở dưới nước, cho dù là cường giả Địa Cương cảnh tầng sáu mà không cẩn thận thì cũng có thể bị Huyết Giao mài chết. Nhưng mà tu luyện đều cần một lượng lớn tài nguyên mới có thể tiến bộ, bởi vậy vẫn có rất nhiều cường giả nguyện ý rời núi xử lý Huyết Giao.

Đâu có như mình!

Mặc gia lão tộc trưởng vì an toàn của người dân ở trong thành Linh Phong mà diệt trừ phân bộ của tổ chức tà ác kia, cuối cùng còn để bản thân bị trọng thương, việc này thực khiến người khác cảm động và bội phục.

Thân là đệ tử nội môn tam phẩm của Viêm Hoa tông, đệ tử chân truyền của Thiên Tu trưởng lão, khẳng định nên đứng ra vì chính nghĩa.

Ban đêm!

Mấy người Mặc gia cũng không có hành động ngay mà tạm thời

nghỉ ngơi một đêm. Lâm Phàm được an bài tại một gian phòng xa hoa. Nhưng mà hắn cũng không thích điều kiện chỗ này lắm, chỗ hưởng thụ như thế này dễ khiến cho người ta buông lỏng cảnh giác. Bởi vậy hắn chuẩn bị đêm nay ra ngoài cày điểm tích lũy một chút.

Dù sao "Thất Thần Thiên Pháp" đã đặt ở trên người rất lâu rồi. Nếu như còn chưa lĩnh ngộ được thì có lỗi với bản thân quá.

Hắn đẩy cửa sổ ra. Đèn đuốc ở bên ngoài sáng trưng, chợ đêm phồn vinh.

Không hổ là phường thị Vân Hải, một địa phương có đông đảo người tu hành tụ tập, cũng là thiên đường cho giấc mơ phát tài.

Lâm Phàm không đi theo đường thường mà trực tiếp nhảy cửa sổ ra ngoài, thận trọng đáp xuống con đường phía dưới.

Một số võ giả kinh ngạc nhìn Lâm Phàm, cảm giác người này có phải là bị bệnh tâm thần hay không? Có cửa không đi, lại còn nhảy cửa sổ đi ra. Nhưng mà rồi bọn họ cũng không để ý nữa. Ở phường thị Vân Hải này, người thích gây sự chú ý thường sẽ không sống quá lâu.

Lâm Phàm cũng không thèm để ý đến ánh mắt của người chung quanh, hắn chỉ muốn đi cày điểm tích lũy. Lấy thực lực bây giờ của hắn mà chiến đấu cùng với Huyết Giao thì vẫn còn có chút khó khăn, đặc biệt là nếu như chiến đấu ở đầm Giao Long sẽ càng thêm khó khăn. Chiến đấu thì phải nghiền ép đối phương, đây mới thật sự là phương thức chiến đấu mà cường giả nên có.

Đi ra khỏi phường thị, Lâm Phàm lập tức cảm thấy không khí xung quanh đã không còn bình thường. Không khí nơi này lạnh lẽo, vì ở gần hai đại hiểm địa cho nên yêu thú hoành hành, độ nguy hiểm rất cao.

Người bình thường cũng không dám ở bên ngoài khi trời tối. Bởi vì không ai biết, ban đêm sẽ có thứ gì xuất hiện.

- Ta là đom đóm bay trong màn đêm. Đám yêu thú kia hãy mau trợn to mắt lên! Có thấy cái điểm sáng làm cho các ngươi hưng phấn này hay không? Mau tới ăn ta đi.

Tới nơi xa lạ này, không có gì để dựa vào, chỉ có thể ôm quyết tâm bị ăn thịt mới có thể làm nên chuyện.

Trong tửu lâu.

- Tiểu thư, người chẳng lẽ thật sự chỉ định đặt hi vọng ở trên người một mình Lâm đại nhân sao? Dù sao con Huyết Giao này cũng có tu vi là Địa Cương cảnh tầng năm. - Trình bá dò hỏi. Không phải là ông không tin Lâm Phàm, mà là nếu chỉ có một người thì khả năng thành công cũng thật sự quá thấp. Dù sao đây chính là Huyết Giao có tu vi Địa Cương cảnh tầng năm.

Mặc Lăng Vũ gật đầu, nói:

- Ừm, ta đã thỏa thuận xong với Lâm công tử rồi, chúng ta cũng chỉ có thể tin tưởng mà thôi.

- Thế nhưng mà nếu như đợi quá lâu, lão bộc sợ lão gia sẽ... - Trình bá lo lắng âu cũng là điều hiển nhiên. Hiện tại thương thế của lão gia cực kỳ nặng. Nếu như thời gian tìm kiếm nội đan dài quá, nếu như Lâm đại nhân vừa đi liền mấy ngày không về, bọn họ thì có thể chờ nhưng mà lão gia không đợi được.

Mặc Lăng Vũ trầm mặc một lát rồi nói:

- Trình bá nói cũng đúng, ngày mai ta sẽ đi qua giải thích với Lâm công tử một phen. Thù lao cũng sẽ không thiếu một phần nào, nhưng mà chúng ta sẽ phải mời thêm mấy vị cường giả cùng nhau đi đầm Giao Long. Ngươi lui ra đi, ta mệt rồi.

- Vâng, lão bộc cáo từ. - Trình bá gật đầu rồi chắp tay rời đi.

Đối với Mặc gia, tiền tài tuyệt nhiên không quan trọng, quan trọng chính là tính mệnh của lão gia. Chỉ cần lão gia còn ở trên đời, Mặc gia sẽ không đổ.

Cách đó mười dặm, tại đầm Giao Long.

Vầng trăng treo trên cao, in bóng ở trong nước.

Lâm Phàm chắp tay sau lưng, hắn thản nhiên nhìn mặt nước yên ả không gợn sóng, đôi mắt lóe ra tinh thần của cường giả, tiếc nuối lắc đầu:

- Hồ nước âm u đầy tử khí, một gợn sóng cũng không có, vậy mà lại là đầm Giao Long. Mà thôi, nay Lâm Phàm ta tới đây cũng không phải là muốn giết chết mi, chỉ đến đây nhìn hang ổ của Huyết Long xem thế nào. Hóa ra cũng chỉ bình thường thôi. Ngày mai, khi ánh bình minh vừa lên, cũng chính là lúc mà ta mổ thịt mi.

Nói xong lời này, Lâm Phàm tiêu sái quay người, chuẩn bị đi tìm

yêu thú. Chỉ cần hắn lĩnh ngộ tầng thứ nhất của "Thất Thần Thiên Pháp", con Huyết Giao này cũng không phải là vấn đề khó khăn lắm.

Đây không phải là tự đại, mà là hắn tự tin vào thực lực của bản thân.

Ùng ục ục!

Bỗng nhiên, trên mặt nước yên ả của đầm Giao Long sâu không thấy đáy chợt có bọt khí nổi lên. Tiếng bong bóng nổ tung trên mặt nước truyền vào tai Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhíu mày. Lúc hắn quay đầu lại nhìn thì thấy nước của Đầm Giao Long bay lên cao. Một cái đuôi không lồ phủ đầy lân giáp vọt ra khỏi mặt nước, nhanh chóng quấn quanh eo của Lâm Phàm rồi xiết chặt.

- Mẹ nó, ông mày còn chưa bảo là bây giờ chưa muốn làm thịt mi. Con mẹ mi định làm gì đấy?

Phù phù!

Vừa dứt lời, hắn đã bị Huyết Giao lôi xuống giữa đầm Giao Long.

Huyết Giao có tu vi là Địa Cương cảnh tầng năm, sức lực cực kỳ khổng lồ, kéo Lâm Phàm xuống nước hoàn toàn là một việc không hề tốn sức.

Đầm Giao Long lại một lần nữa khôi phục vẻ yên lặng. Ánh trăng vẫn nhu hòa, tĩnh mịch như vậy. Nhưng mà người vừa mới đứng ở bên cạnh Đầm Giao Long phát ngôn bừa bãi thì đã biến mất.

Ùng ục ục!

Ở trong nước, Lâm Phàm há miệng, lập tức bị nước hồ tràn đầy vào. Hắn đưa mắt nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy một mảnh tối đen như mực, chỉ có lân phiến của con Huyết Giao kia tản ra ánh sáng lạnh lẽo. Sau đó hắn ngẩng đầu và phát hiện mình đã ở cách xa mặt nước, chỉ còn bóng trăng sáng phía trên cho hắn biết là mình đã bị Huyết Giao kéo xuống nước rồi.

Lâm Phàm cố gắng giãy dụa nhưng không hề có chút tác dụng nào.

Ở trong nước, cho dù là hắn triển khai toàn bộ thực lực thì cũng không thể lay động được con Huyết Giao này.

Xong, xong con mẹ nó phim rồi. Sai sót thật, vốn dĩ hắn chỉ định đến quan sát Đầm Giao Long này mà thôi. Nhưng bởi vì phong cảnh xung quanh quá đẹp nên cũng cảm thán thêm hai câu. Ai mà ngờ con Huyết Giao này âm hiểm như thế! Vậy mà lại thừa dịp mình không chú ý để trực tiếp đánh lén. Thật sự là quá âm hiểm.

Đột nhiên! Hoàn cảnh thay đổi, nước trong hồ đã không thấy đâu. Con Huyết Giao này thế mà lại lòi ra hai cái chân, cứ thế đi trên mặt đất. Nhìn chung quanh tựa như là một huyệt động.

Không ngờ ở phía dưới của đầm Giao Long này lại còn có động thiên khác.

Nhưng mà con Huyết Giao này giống như chỉ là quấn lấy mình, cũng không có xuống đòn sát thủ. Chẳng lẽ là con Huyết Giao này biết thân phận của mình, cho nên không dám làm càn quá mức hay sao?

Chỉ là khi ý tưởng này vừa sinh ra thì hiện thực đã tặng cho hắn một cái bạt tai thật mạnh.

Trong huyệt động rộng rãi, Huyết Giao đột nhiên hất cái đuôi lên, ném nhân loại đang ở trên cái đuôi của mình bay thẳng về phía vách đá.

Giữa không trung, Lâm Phàm hít sâu một hơi, làm động tác xoay tròn trên không trung để cưỡng chế thân thể dừng lại, rồi vững vàng đáp xuống đất.

Chống tay trên mặt đất, đột nhiên Lâm Phàm có cảm giác hơi nhớp nháp. Lúc hắn giơ tay lên thì nhìn thấy lòng bàn tay đầy máu. Hắn vội đưa mắt nhìn, xung quanh đều là thi cốt. Tim hắn đập cái thịch, con mẹ Huyết Giao này đến cùng đã giết chết bao nhiêu người rồi.

Bấy giờ, hắn đưa mắt nhìn về phía Huyết Giao, cảm thấy lần này có vẻ không xong rồi.

Thân thể của con Huyết Giao ở trước mắt này cực kỳ to lớn, phải đến hơn mười trượng. Hai cái chân chống đỡ thân thể, mỗi lân phiến trên người nó đều có kích thước cỡ bàn tay, toát ra vẻ lạnh lẽo.

- Giao ca, hai chúng ta vốn dĩ là nước giếng không phạm nước sông. Mặc dù ta muốn xử lý ngươi, nhưng cũng là phải đến lúc hừng đông cơ mà. Bây giờ ngươi lại xuất thủ trước, chẳng lẽ không thấy mình thiếu đạo đức sao? Ngươi thả ta ra đi. Sáng sớm mai, ta lại đến

đấu với ngươi một trận, ngươi thấy thế nào?

- Tốt, Giao ca không nói lời nào, ta coi như là ngươi đã đồng ý.

Lâm Phàm phủi tay, cảnh giác nhìn Huyết Giao sau đó đi về phía cửa hang.

Chỉ là đột nhiên có tiếng gió vang lên, cái đuôi của Huyết Giao đột nhiên quất tới.

- Cuồng Thân.

Lâm Phàm giật mình. Trong nháy mắt hắn đã thi triển trạng thái cuồng thân. Hai tay giơ lên, tuy chặn lại được cái đuôi kia nhưng mà sức mạnh của cú quật này cũng khiến cho Lâm Phàm có cảm giác là hai tay của mình sắp bị bẻ gãy. Thân thể bay ra, va vào vách đá.

Phụt!

Hắn ộc ra một búng máu tươi.

Được, được lắm!

Tại mi không muốn nói chuyện với ta đấy nhé.

Chương 119: Ê đừng chạy, ta lại trở về rồi đây

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Biên: H

Nhóm: Ẩn Môn

- Ngươi đừng có quá đáng, tưởng Lâm Phàm ta là người dễ bắt nạt thật sao? Ta muốn nói chuyện phải trái cùng với ngươi, không phải bởi vì ta sợ ngươi mà chỉ là không muốn thương tổn tình cảm giữa hai chúng ta.

- Bây giờ ngươi làm như vậy khác nào không nể mặt Lâm Phàm ta, đã thế ta cũng sẽ không khách khí với ngươi nữa.

Lau máu tươi ở trên khóe miệng, Lâm Phàm chỉ vào Huyết Giao chửi ầm lên.

Trước mặt người khác, mình nhất định phải giữ vững khí chất của cường giả. Nhưng mà hiện tại, chỉ có một người một thú, không có người nào khác vây xem, như vậy có thể thoải mái bạo phát bản tính của mình ra.

- Bạo Huyết

Tay trái cầm cái chảo, tay phải cầm Lang Nha bổng.

Nếu như địch nhân ở trước mắt là một con người Địa Cương tầng năm, hắn dám cam đoan, mình sẽ tuyệt đối không chần chờ, xông lên lấy mạng đổi mạng ngay.

Nhưng mà hôm nay, địch nhân lại là Huyết Giao. Nó có thể coi là vương giả trong số các yêu thú đồng cấp, sức mạnh rất lớn, huyết mạch được truyền thừa từ Thần Long chân chính. Hơn nữa hoàn cảnh xung quanh lại khiến mình không thể chạy trốn, nếu không giết chết nó, chỉ sợ là không đi ra ngoài được.

Giờ khắc này, Lâm Phàm nghiêm mặt, hai thanh vũ khí cầm trong tay trông rất là uy phong.

- Tới đi, lão tử hôm nay sẽ dạy cho ngươi cách để trở thành một yêu thú chân chính mà không phải là một con yêu thú chuyên môn đánh lén người.

Huyết Giao gầm nhẹ một tiếng, đôi mắt to như đèn lồng nhìn chòng chọc vào nhân loại trước mắt. Nó há cái miệng to như chậu máu, xông thẳng đến tấn công Lâm Phàm.

- Ăn một chiêu này của ta xem, chảo bổng hợp thể.

Trong mắt tràn đầy chiến ý, Lâm Phàm hoàn toàn không có ý định phòng thủ, hắn nhảy lên cao rồi cầm cái chảo và Lang Nha bổng cùng đánh xuống.

Thân thể của Huyết Giao tuy khổng lồ nhưng lại vô cùng linh hoạt. Nó nhanh chóng xoay người, giơ vuốt vồ tới. Lang Nha bổng vốn rất to lớn nhưng ở trước mặt cái vuốt của nó lại có chút nhỏ bé.

Tiếng leng keng vang lên như là đánh vào trên sắt thép.

- Hám Sơn Kình!

Lâm Phàm chợt quát một tiếng, cương khí sôi trào, ba tầng sức mạnh lập tức bạo phát ra.

Huyết Giao cảm nhận được cỗ sức mạnh kinh khủng này đánh tới, cũng nổi giận gầm lên một tiếng. Một cái vuốt khác lập tức xé gió vồ vào ngực Lâm Phàm, để lại ba vết cào sâu hoắm, máu tươi phun trào như suối.

Vốn dĩ sau khi Lâm Phàm thi triển Cuồng Thân thì sẽ có một lớp màng đen bao bọc lấy thân thể của hắn, nhưng mà ở dưới lợi trảo sắc bén của Huyết Giao, lớp màng này cũng không khác gì giấy cả, hoàn toàn không có bất kỳ năng lực phòng ngự gì, trong nháy mắt đã bị phá hủy.

Phụt!

Lâm Phàm phun ra một ngụm máu tươi rồi thân thể bị oanh kích, bay về phương xa.

- Ngươi... Ngươi thật mạnh. - Lâm Phàm thở hồng hộc, sau đó cất Lang Nha bổng cùng cái chảo vào trong nhẫn trữ vật rồi hơi nhấc ngón tay. Cuối cùng, tựa như là thương thế của hắn quá nặng, hắn duỗi chân ra, hai mắt trợn trừng, giả chết tại chỗ.

Đôi mắt của Huyết Giao nhìn chằm chằm vào bộ thi thể ở trước mắt, nó gầm nhẹ một tiếng. Tiếng gầm này đã có chút uy thế như là long ngâm rồi. Sau đó nó nện bước đi đến phía trước thi thể của nhân loại này.

Đối phương là nhân loại, nó thân là yêu thú, tự nhiên nó sẽ có cảm giác với thực lực của mình hoàn toàn có thể nghiền ép đối phương.

Mà ngay khi Huyết Giao đang cảm thấy tự hào vì thực lực của bản thân mình thì đột nhiên...

Phập!

Nó có cảm giác hơi đau đau, thân thể giống như là bị thứ gì đó đâm xuyên vậy.

Quay đầu lại nhìn thì thấy được con người vốn đã chết kia vậy mà đang cầm một thanh trường kiếm, cắm ở trên thân thể của mình.

- Da dày thịt béo quá à, ngươi đến cùng đã ăn bao nhiêu đồ vậy? Để cho dáng người mập mạp như thế này?

Từ trong trạng thái tử vong khôi phục lại, Lâm Phàm thừa dịp Huyết Giao không chú ý, lấy Thái Hoàng Kiếm ra, đâm vào thân thể của Huyết Giao.

Nhưng mà sau khi đâm vào, hắn mới cảm giác được thịt của con Huyết Giao này quá dày. Khi đâm vào, hắn có cảm giác Thái Hoàng Kiếm bị máu thịt bao vây lại, lúc rút ra, cũng có cảm giác không được tự nhiên.

Hú!

Giờ khắc này, Huyết Giao đã phản ứng lại, nổi giận gầm lên một tiếng. Hai trảo đột nhiên chộp lấy Lâm Phàm rồi kéo mạnh ra hai bên khiến cho thân thể của Lâm Phàm bị chia năm xẻ bảy.

Đối với Huyết Giao, chỗ thương thế kia cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ như là bị gai đâm mà thôi. Nhưng mà thân là yêu thú, nó cũng có tôn nghiêm của yêu thú. Nhân loại nhỏ bé như vậy cũng dám tổn thương nó. Thật sự là quá phận.

Huyết Giao nâng trảo lên, nhanh chóng rút cây trường kiếm này ra. Nhìn vết thương đang không ngừng đổ máu kia, nó gầm nhẹ một tiếng. Năng lực khôi phục cường hãn bạo phát. Vết thương kia vậy

mà từ từ khép lại, ngoại trừ miếng lân giáp bị cắt mở thì không hề nhìn ra được bất kỳ dấu vết nào của việc bị thương nữa.

Nhân loại nhỏ bé kia đã bị giết chết, chung quanh triệt để an tĩnh lại. Huyết Giao quay đầu, nó chuẩn bị tiếp tục trở lại đầm Giao Long, chờ đón kẻ xâm nhập tiếp theo.

Chẳng qua là khi nó chuẩn bị rời đi, một thanh âm đột nhiên vang lên bên tai của nó.

- Ê đừng đi.

Huyết Giao quay đầu lại, trong đôi mắt to cỡ đèn lồng kia lóe ra tia sáng kỳ dị. Tên nhân loại này vậy mà không chết.

- Ngươi quá đáng lắm đấy nha! Ta đã nói rồi, ta không muốn thương tổn tình cảm giữa chúng ta, thế nhưng mà ngươi lại vẫn cứ không nghe. Đã như vậy, ta cũng sẽ không đùa với ngươi nữa.

Lâm Phàm cúi đầu, thể xác lẫn tinh thần đều chịu thương tích. Hắn biết trong nhân loại vẫn có chuyện ngươi lừa ta gạt, lại không nghĩ rằng yêu thú cũng không có tình cảm, vậy thì giữ lại nó còn có ích lợi gì.

Đột nhiên!

Huyết Giao trở nên cảnh giác. Từ trên người của nhân loại này, nó cảm nhận được khí tức nguy hiểm. Khí tức này mặc dù không đủ để nó e ngại, nhưng lại khiến nó cảm thấy một tia áp lực.

- Ta biết một chiêu kiếm pháp có thể từ trên trời giáng xuống, Nhưng mà ở trong không gian hẹp như thế này, ta lại không có cách nào để thi triển, cho nên ta chỉ có thể để cho ngươi xem một loại kiếm pháp khác mà ta chưa từng thi triển.

- Hóa Thần Kiếm Trận

Ong ong!

Thái Hoàng Kiếm đang nằm trên mặt đất đột nhiên lay động. Viu một tiếng, nó xuyên không lao đến. Còn Địa Hoàng Kiếm và Nhân Hoàng Kiếm ở trong nhẫn trữ vật cũng tự động bay ra, trôi nổi ở phía sau lưng của Lâm Phàm. Sau đó, cả ba thanh kiếm không ngừng huyễn hóa, phân thành vô số đạo hư ảnh Tam Hoàng Kiếm. Một cỗ kiếm ý trùng thiên bạo phát ra, bao phủ hang động.

Giờ khắc này, Lâm Phàm ngẩng đầu, ngón tay chỉ vào Huyết Giao, nghiến răng nói.

- Hóa Thần Kiếm Trận tầng thứ nhất.

- Ngươi đã tổn thương sự tín nhiệm của ta đối với ngươi.

Vút!

Lấy Lâm Phàm làm trung tâm, kiếm quang chiếu sáng toàn bộ hang động. Kiếm ảnh tung hoành, liên miên không dứt đánh về phía Huyết Giao.

Huyết Giao thấy cảnh này, con ngươi đột nhiên co lại. Nó gầm lên một tiếng, cương khí bộc phát, âm bạo chấn động khiến cho không gian đều bị bóp méo, một lớp bình phong màu máu đột nhiên xuất hiện.

Kiếm khí đánh lên lớp bình phong màu máu này, vang lên những tiếng đinh đinh chói tai.

- Đừng bảo là ta không phá nổi phòng ngự của ngươi chứ. - Lâm Phàm cảm giác được một chiêu này của mình chính là không gì không phá nổi, nhưng mà con Huyết Giao này thật là có chút tài năng, không thể nói là không phục được.

Xoạt xoạt!

Đột nhiên, một cảnh tượng khiến cho Lâm Phàm hưng phấn phát sinh. Tấm lá chắn màu máu kia chịu đựng hồi lâu cuối cùng vẫn bị kiếm quang phá vỡ một góc. Một đạo kiếm khí xuyên qua, đánh lên trên lân giáp của Huyết Giao, phá vỡ lân giáp và cắt một vết thương sâu hoắm trên người nó.

Úúú!

Huyết Giao nổi giận gầm lên một tiếng, con ngươi dần dần biến dạng, hiện đầy tơ máu, tựa như đã bị nhân loại này chọc giận.

Chỗ cửa động, thủy triều sôi trào, từng con yêu thú của đầm Giao Long xuất hiện.

Hóa Thần Kiếm Trận tiêu tán, vậy mà chỉ để lại được trên người Giao Long một chút thương tích nhỏ, xem ra thực lực của mình vẫn chưa đủ.

Chít chít!

Tiếng gầm của Huyết Giao vậy mà lại kéo tới một đám yêu thú. Những yêu thú này có làn da bóng loáng trông như là cá chạch, nhưng mà trong cái những miệng đang mở rộng kia lại phủ đầy răng nhọn. Mỗi một con đều có kích thước như một đứa bé.

- Huyết Giao, ngươi quả nhiên là âm hiểm, còn biết kêu gọi cứu binh nữa. Nhưng mà nếu chỉ có như vậy mà ngươi đã cho rằng có thể giết chết ta, vậy thì là ngươi đã suy nghĩ quá đẹp rồi. Chờ ta mười giây.

Vừa nói xong, thân thể của Lâm Phàm hóa thành vô số mảnh vỡ phiêu tán trong huyệt động, dần dần biến mất không thấy gì nữa.

Đám yêu thú giống như cá chạch kia quay đầu, nhìn về phía Huyết Giao tựa như là đang hỏi thăm, đại ca ngươi kêu chúng ta tới đây làm gì?

Nhân loại kia biến mất rồi.

Huyết Giao cũng không hiểu đến cùng là chuyện gì vừa xảy ra. Cuối cùng, nó gầm nhẹ một tiếng, ra hiệu tụi đàn em đã có thể rời khỏi đây.

Nhưng mà lúc đám yêu thú giống cá chạch này chuẩn bị rút lui trở lại đầm Giao Long, một thanh âm lại vang lên.

- Ê đừng đi, ta lại trở về rồi đây.

...

Chương 120: Nội Thần mở ra, tựa như thần linh

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Biên: H

Nhóm: Ẩn Môn

Tình huống trước mặt là Huyết Giao đầy âm hiểm gọi đàn em tới vây đánh Lâm Phàm. Nhưng nếu như chỉ là thế thôi thì con Huyết Giao này đã tính lầm rồi.

Bởi vì đây rõ ràng là con Huyết Giao này đưa phúc lợi đến cho mình. Nếu như có thể giết chết nhiều yêu thú như vậy, không biết mình sẽ kiếm được bao nhiêu điểm tích lũy đây.

- Hóa Thần Kiếm Trận tầng thứ nhất.

- Tên âm hiểm kia!

Huyết Giao đã triệt để ngây ngốc. Nó không biết nhân loại này đến cùng là như thế nào, vì sao cứ biến mất một hồi rồi lại xuất hiện? Nhất là sau khi xuất hiện, hắn lại giống như không hề bị thương vậy.

Liên tục bị Lâm Phàm khiêu khích, Huyết Giao cực kỳ tức giận, nó lập tức thúc giục tiểu đệ của mình mau chóng xông lên.

Đầm Giao Long không chỉ có một con yêu thú là Huyết Giao.

Khi tu vi đạt đến Địa Cương cảnh tầng năm, yêu thú đều có lãnh địa của mình. Nhất là loại yêu thú có được tổ tiên cường đại như Huyết Giao này, đối với lãnh địa càng có ý thức mãnh liệt.

Trước kia nó còn có một đứa em trai cùng chia sẻ đầm Giao Long. Nhưng mà về sau em trai của nó bị con người giết chết, mảnh lãnh địa này giờ chỉ là địa bàn của một mình nó mà thôi. Bất luận kẻ nào dám mạo phạm xâm nhập vào lãnh địa của nó, nó đều sẽ giết hết.

Đám yêu thú cá chạch gào thét xông lên, không biết sợ chết là gì. Bọn chúng căn bản là không có cảm giác sợ hãi, chỉ có mệnh lệnh của lão đại mới là thứ trọng yếu nhất đối với bọn chúng.

- Thật là ti tiện, vậy mà để đàn em lên làm pháo hôi. Các ngươi có lão đại như thế này, cũng thực đáng thương thay. Thôi thì để cho ta giải thoát các ngươi vậy.

Năng lực quần công của Hóa Thần Kiếm Trận tầng thứ nhất vẫn rất là không tệ. tuy rằng thực lực những yêu thú cá chạch này có thể nói là chẳng ra gì nhưng mà số lượng lại vô cùng đông đảo.

Điểm tích lũy +30

Điểm tích lũy +80

Tu vi không đồng nhất, cao có thấp có, nhưng mà dưới sự càn quét của kiếm khí, toàn bộ đều biến thành mẩu vụn.

Một con yêu thú cá chạch nhảy lên, há miệng ra, dữ tợn lao đến chỗ Lâm Phàm, nhưng chỉ trong nháy mắt là đã bị một đạo kiếm khí tàn nhẫn giết chết.

Huyết Giao không nghĩ tới nhân loại này lại khó chơi như vậy, gào thét rống giận, gọi thêm càng nhiều đàn em đến. Nó muốn dùng đàn em đi đè chết nhân loại này.

Mặc dù nó là yêu thú nhưng mà vẫn có chút trí tuệ.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Nó không biết nhân loại trước mắt này đã biến mất rồi xuất hiện trở lại bao nhiêu lần rồi, cũng không biết đã có bao nhiêu đàn em chết thảm ở chỗ này. Hiện tại nó chỉ có một ý nghĩ, đó chính là phải giết chết nhân loại ghê tởm này.

Nhân loại này đang gây hấn với uy nghiêm của nó. Thân là hậu duệ của Thần Long cao quý, nó được trời ưu ái, là quý tộc trong số các yêu thú, mà uy nghiêm của quý tộc là không thể xâm phạm.

Nhân loại kia lại biến mất một lần nữa, hóa thành mảnh vỡ tiêu tán trong huyệt động.

Mà các tiểu đệ của nó cũng đã bị giết chết hết, chỉ còn lại thi thể chồng chất như núi trong huyệt động, chứng minh các tiểu đệ của nó đã từng tới nơi này.

- Ta lại trở về rồi.

Lâm Phàm vẫn cứ xuất hiện một lần nữa ở đúng nơi mà hắn vừa biến mất, mà lần này, hắn lại như là vương giả trở về.

Bởi vì, con Huyết Giao này thiểu năng vãi, điểm tích lũy của mình vậy mà đã từ hơn 40 000 tăng lên đến 60 000.

Bây giờ hắn đã có thể lĩnh ngộ "Thất Thần Thiên Pháp".

Rống!

Huyết Giao rống giận, nó muốn triệu hoán thêm càng nhiều tiểu đệ đến giết chết nhân loại này. Thế nhưng mà dù đã rống khản cả cổ, đám yêu thú cá chạch vốn cứ tràn vào không dứt, giờ lại không tiếp tục xuất hiện nữa.

Lâm Phàm kiểm tra điểm tích lũy một hồi, trong lòng đắc ý, cười nói:

- Huyết Giao, đừng hô nữa. Toàn bộ tiểu đệ của ngươi đã bị ta tiêu diệt rồi.

Lạch cạch!

Đột nhiên, một thanh âm truyền đến. Đó là âm thanh chói tai của yêu thú cá chạch.

Chẳng lẽ là vẫn còn á? Đầm Giao Long nhỏ như thế, đến cùng là có bao nhiêu con yêu thú cá chạch trong này vậy?

Huyết Giao nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm, thậm chí có chút đắc ý. Đối với chuyện mình có được vô cùng vô tận tiểu đệ, nó cảm thấy rất tự hào.

Lâm Phàm tập trung nhìn qua, nhưng khi hắn nhìn thấy rõ tình huống chỗ cửa hang thì biểu lộ của hắn cũng có chút quái dị.

Một con yêu thú cá chạch không giống với những con phía trước từ từ xuất hiện. Tựa như là nó đã già cho nên thân thể không còn cường tráng lắm. Nhưng mà bởi vì lão đại triệu hoán cho nên coi như là dùng hết khí lực, nó cũng muốn bò đến hiện trường. Cuối cùng, sau nửa ngày, nó cũng đã bò tới nơi.

Huyết Giao quay đầu, con ngươi màu đỏ ngòm nhìn chằm chằm thân ảnh nhỏ bé ở cửa hang kia, hiển nhiên là nó cũng ngây người vì tình huống trước mắt.

Rống!

Huyết Giao rống giận gào thét. Uy thế khiến cho con yêu thú cá chạch này kém chút nữa là té ngã trên mặt đất. Thế nhưng mà ở trước mặt lão đại, con yêu thú cá chạch cao tuổi này lại rất có khí phách chống đỡ được, sau đó quay đầu về phía Huyết Giao, gầm nhẹ vài tiếng như muốn nói:

- Lão đại, ta đã tới. Ta sẽ dùng chút khí lực cuối cùng của ta bảo vệ sự tôn nghiêm của ngài.

Sau đó, nó đập liên hồi hai bên mang, kêu lên một tiếng chói tai, rồi lao về phía Lâm Phàm. Lúc nó mở miệng ra, Lâm phàm phát hiện bên trong lại không còn một cái răng nhọn nào, như đã rụng hết cả.

- Haiz! - Lâm Phàm thở dài, xem ra cũng đến lúc nên kết thúc rồi. Con yêu thú cá chạch này đáng giá để cho hắn tôn trọng. Dù là tuổi già sức yếu, nó cũng muốn giữ thể diện cho lão đại. Cảnh tượng này làm cho người ta cảm động.

"Xác nhận tiêu hao 60, 000 điểm tích lũy để lĩnh ngộ ‘Thất Thần Thiên Pháp’?"

"Lĩnh ngộ."

"Thất Thần Thiên Pháp tầng thứ nhất.

Trung Trì Nội Thần."

Trong chốc lát, Lâm Phàm cảm giác như có một bảo tàng thần bí nào đó trong cơ thể được mở ra. Một vị Thần Linh giẳng đứt gông xiềng, bài trừ phong ấn, một lần nữa giáng lâm đến thế gian.

Cương khí ở bên trong huyệt Nội Thần của Lâm Phàm càng thêm dày đặc, nội hạch Địa Cương tựa như là bị kích thích, không ngừng xoay tròn. Cương khí quấn ở chung quanh cũng nhanh chóng xoay tròn theo.

- Giống như có một vị Thần Linh đang bao phủ ta.

Đây là cảm thụ trực quan nhất của Lâm Phàm. Đồng thời, ở phía sau lưng của hắn, có một vị Thần Linh ngạo nghễ xuất hiện. Đột nhiên Lâm Phàm nhắm mắt lại, một cỗ uy thế cường hãn tản ra xung quanh, sau đó dần dần tiêu tán và lùi về trong cơ thể của hắn.

- Đây là cái gì?

Lâm Phàm cảm thụ được tình huống ở bên trong cơ thể, một hạt châu màu đỏ xuất hiện giữa hư không, quay xung quanh sát rìa của nội hạch Địa Cương. Mọi chuyện diễn ra hết sức yên tĩnh, không có bất cứ động tĩnh gì. Nhưng mà ánh sáng màu đỏ quấn quanh hạt châu này lại làm cho người ta cảm thấy kinh hãi, tựa như là bên trong ẩn chứa sức mạnh đáng sợ.

Đột nhiên Lâm Phàm mở hai mắt ra, hắn nhìn chăm chú vào Huyết Giao đang ở trước mặt.

Huyết Giao cảm nhận được sức mạnh này, dữ tợn gầm lên một tiếng, yêu thú cá chạch ở bên cạnh cũng làm như thế.

Lão đại rống, nó cũng rống.

Phập!

Cự trảo của Huyết Giao đột nhiên đập xuống, giẫm con yêu thú cá chạch kia thành bánh thịt.

Bấy giờ Lâm Phàm cảm thấy bản thân hoàn toàn không giống với lúc trước. Thân thể tựa như là tràn đầy sức mạnh. Sức mạnh này khổng lồ đến mức khiến cho người ta hưng phấn lại cảm thấy khủng bố.

- Huyết Giao, ngươi thật tàn nhẫn. Ngay cả tiểu đệ trung thành như thế mà cũng có thể giẫm chết. Xem ra hôm nay tử kỳ của ngươi cũng đến rồi. - Lâm Phàm bình tĩnh nói.

Huyết Giao gào thét một tiếng, thân thể uốn lượn, cái đuôi của nó nhanh chóng quét ngang qua.

Lâm Phàm cười cười.

- Cuồng Thân

- Bạo Huyết

- Nội Thần

Ba môn ngạnh công toàn lực bộc phát, khí tức triệt để sôi trào lên. Lấy bản thân hắn làm trung tâm, một cơn bão táp đột ngột chui lên từ dưới mặt đất, uy thế cường hãn giống như là có thể nghiền ép hết thảy. Hắn giang hai tay ra rồi ôm chặt lấy cái đuôi của Huyết Giao.

- Hê hê, chết mi rồi. - Lâm Phàm cười, hiện tại hắn thật sự là quá

mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức làm cho chính hắn cũng có cảm giác e ngại.

Loại sức mạnh này đủ để nghiền ép hết thảy. Bởi vì thế mà giờ chết của con Huyết Giao này cũng đã điểm.

Phường thị Vân Hải.

- Tiểu thư, Lâm đại nhân không có ở trong phòng. - Sắc mặt của Trình bá thoáng có chút quái dị. Hôm qua Lâm đại nhân đã đáp ứng bọn họ, vậy mà hôm nay lại biến mất không thấy, trong phòng cũng không có người. Theo ông thấy, hẳn là Lâm đại nhân đã chạy trốn rồi.

Có lẽ là bởi vì Lâm đại nhân sợ bị mất mặt, cho nên mới giả vờ đáp ứng. Sau đó, Lâm đại nhân lại phát hiện mình không thể địch nổi con Huyết Giao này, đành phải rời đi.

Sắc mặt của Mặc Lăng Vũ bình tĩnh, nhưng trong lòng cũng là có chút cảm thán, nàng nhẹ nhàng nói:

- Có lẽ là Lâm công tử có việc gì đó quá gấp nên phải rời đi mà thôi.

Lúc này, ở trong nhóm người của Mặc gia còn có bốn tên nam tử. Khí tức của bốn tên nam tử này cực kỳ phi phàm, tài năng thần binh lộ rõ, mắt thường không dám nhìn thẳng.

- Mặc tiểu thư, tu vi của Huyết Giao cực kỳ cường đại. Cho dù là chúng ta cũng không có mười phần tự tin là có thể thành công. Người này chạy trốn trong đêm cũng là việc có thể thông cảm được. Chúng ta vẫn là nên tranh thủ thời gian lên đường đi thôi. - Tống Chân Sơn ngạo nghễ nói. Mặc dù không có nói thêm cái gì, nhưng mà trong lời nói có thể thấy, hắn hoàn toàn không để ý đến Lâm Phàm, hiển nhiên là hắn cho rằng Lâm Phàm nghe nói đến danh tiếng của Huyết Giao nên đã lập tức chạy trốn trong đêm.

Bốn người bọn họ là những người chuyên môn xử lý loại sự tình mà người khác làm không được ở phường thị Vân Hải.

Nhất là thanh danh của Mặc gia cũng rất vang dội. Đó là nhà giàu chân chính có gia tài bạc triệu. Nếu như bọn họ có thể hoàn thành chuyện này thì sẽ kiếm được khoản lời không nhỏ.

Cho dù ở trong tông môn, cường giả Địa Cương cảnh tầng năm cũng là sức mạnh trung kiên, được hưởng thụ đãi ngộ mà người khác

không thể có. Nhưng mà mấy người bọn hắn lại cam nguyện ở chỗ này, trở thành tay chân của người khác, đó cũng là bởi vì có rất nhiều lợi ích khác.

Nguyên bản người này cũng không phải tên là Tống Chân Sơn. Nhưng trong một lần gặp kỳ ngộ, hắn lại ngoài ý muốn thu hoạch được một môn công pháp là "Chân Sơn Như Thiên Pháp", từ đây mới đổi tên là Tống Chân Sơn.

Ở trong phường thị Vân Hải, hắn cũng là cường giả đỉnh cao.

Mặc Lăng Vũ suy nghĩ một lát, gật đầu nói:

- Vậy làm phiền các vị, mời lên đường.

Những người khác ở trong phường thị Vân Hải cũng xì xào, bàn tán, thảo luận với nhau.

- Bọn họ muốn đi đồ sát Huyết Giao sao? Chúng ta cũng đi theo nhìn thôi.

- Ừm, con Huyết Giao này rất cường hãn, lại ở sâu trong đầm Giao Long, muốn giết chết thật đúng là không dễ dàng. Chiến đấu giữa những cường giả như thế này, chúng ta không thể bỏ qua được.

Sự kiện lần này cũng thu hút sự chú ý của những kẻ không liên quan trong phường thị Vân Hải.

Chương 121: Lâm Phàm ta cũng không phải người có lòng dạ sắt đá

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Khiêm

Biên: H

Đầm Giao Long.

Mặt hồ yên ả, cảm giác không hề có chỗ nào thu hút. Thậm chí trong mắt một số người, đây lại là một nơi mỹ lệ, hồ nước trong veo, bên trong thỉnh thoảng còn có vài chú cá tung tăng bơi lội.

Nếu quả thật nghĩ như thế thì sai hoàn toàn rồi.

Trước kia có một đôi vợ chồng chơi đùa ở gần đầm nước này thì bất thình lình bị Huyết Giao nuốt mất, máu tươi nhuộm đỏ mặt hồ, lúc đó mọi người mới biết được trong đầm Giao Long này có Huyết Giao sinh sống.

Chỉ có điều Huyết Giao ẩn nấp ở bên trong đầm Giao Long, một mực không xuất hiện, cũng không có người dám xuống dưới tìm kiếm. Con Huyết Giao bị chém giết lúc trước là do bị người ta dẫn dụ ra, mới hợp lực giết chết được nó. Còn hiện tại muốn làm như vậy e là độ khó còn cao hơn. Dù sao con Huyết Giao còn lại chắc chắn đã khôn ra so với con ban đầu.

Tống Chân Sơn nhìn đám người chung quanh, lên tiếng:

- Người không liên quan xin mời lùi ra xa, dù sao Huyết Giao hung ác thành tính, khó tránh bị ngộ thương. - Sau đó hắn đổi chủ đề - Nếu như khi chúng ta đánh với Huyết Giao, có người nào âm thầm ra tay cướp đoạt, cũng đừng trách chúng ta không nể tình.

Lời hay phải nói, cảnh cáo cũng phải nói.

Những người ở phường thị Vân Hải cũng không có mấy ai là

người tốt, chuyên môn làm những việc lợi mình không lợi người, cho nên sự tình gì cũng có thể phát sinh.

Mặc Lăng Vũ nói:

- Huyết Giao ẩn nấp ở bên trong đầm Giao Long, nếu như nó không chịu ra, vậy thì chúng ta nên làm như thế nào?

- Ha ha. - Tống Chân Sơn cười - Mặc tiểu thư không cần lo lắng, bốn người chúng ta tự có biện pháp của riêng mình. Nhưng mà trước mắt thì chúng ta cũng cần chuẩn bị một chút.

Ngoại trừ Tống Chân Sơn, ba người còn lại đều có vẻ mặt ngưng trọng. Huyết Giao cường hãn là chuyện mà mọi người đều biết, nhất là con Huyết Giao này lại còn cường đại hơn con Huyết Giao bị giết lúc trước kia rất nhiều.

Nếu như không chuẩn bị tốt, thắng bại cũng khó liệu, khả năng bọn hắn bị Huyết Giao nuốt mất còn lớn hơn.

- Các ngươi nói xem bọn hắn có thể giết chết con Huyết Giao này hay không?

- Khó mà nói, mặc dù tu vi của bọn hắn đều là Địa Cương cảnh tầng năm, nhưng mà Huyết Giao lại là yêu thú Địa Cương cảnh tầng năm. Vả lại nghe đồn, con Huyết Giao này còn là hậu duệ chân chính của Thần Long, thực lực còn cường hãn hơn yêu thú đồng cấp rất nhiều.

- Lúc trước Mặc tiểu thư còn mời một vị cường giả nữa, nhưng mà vị cường giả kia đã bỏ đi giữa đêm. Chỉ sợ là bởi vì đã biết Huyết Giao không thể địch nổi, cho nên đã chạy trốn rồi.

- Đây là chuyện rất bình thường, mấy người Tống Chân Sơn chưa nếm mùi sự lợi hại của Huyết Giao nên mới hùng hổ thế thôi. Đợi đến lúc gặp được nó thật, e là họ có hối hận cũng không kịp. Con Huyết Giao trước đó bị sáu vị cường giả Địa Cương tầng năm vây giết, tuy rằng thành công thế nhưng cuối cùng ba người bị trọng thương, còn có một người thì bị Huyết Giao cắn đứt cánh tay, ngươi nghĩ xem tình cảnh đó thê thảm đến nhường nào?

Tống Chân Sơn đang bố trí một vài thứ ở khu vực xung quanh. Mặc dù trông thì như thật, nhưng đối với Huyết Giao, những thủ đoạn nhỏ này chẳng là cái gì.

Một đại hán khôi ngô khiêng lưỡi búa đi đến bên cạnh Tống

Chân Sơn, thấp giọng nói:

- Nếu như gặp phải nguy hiểm thì chúng ta làm thế nào?

- Chạy. - Tống Chân Sơn không hề nghĩ ngợi trả lời ngay.

Trình bá đứng bên cạnh Mặc Lăng Vũ, nhỏ giọng nói:

- Tiểu thư, người cho rằng lần này có thể thành công sao?

Mặc Lăng Vũ lắc đầu, nói:

- Không thành công cũng phải thử một lần, chúng ta đã không thể chờ thêm được nữa rồi.

Trình bá cúi đầu, tiểu thư nói rất đúng, đích thật là bọn họ không còn nhiều thời gian nữa. Chỉ là lần này có chút đáng tiếc, bởi vì nghe nói là có báu vật xuất thế cho nên cường giả của phường thị Vân Hải mới đều tiến vào hiểm địa, đi tìm hiểu lời đồn không biết thật giả kia.

Bây giờ, bốn tên cường giả Địa Cương cảnh tầng năm đã là đội hình mạnh nhất ở phường thị Vân Hải. Nếu như mấy người này cũng thất bại, vậy thì bọn họ thật sự là không còn biện pháp nào khác.

Tống Chân Sơn nhìn về phía Mặc Lăng Vũ rồi nói:

- Mặc tiểu thư, chúng ta muốn dụ Huyết Giao ra ngoài, các ngươi mau lui về sau đi, tránh thương tổn ngoài ý muốn.

Mặc Lăng Vũ gật đầu, nói:

- Làm phiền mấy vị.

Giờ khắc này, bốn người đi tới phía trước đầm Giao Long, liếc mắt nhìn nhau, hít sâu một hơi, khí thế chợt bộc phát ra, và họ bay vụt về phía đầm Giao Long.

- Thật mạnh mẽ! Đây chính là thực lực của cường giả Địa Cương cảnh tầng năm sao?

- Công pháp tu luyện của Tống Chân Sơn thuộc về thổ hệ, mỗi một chiêu đánh ra đều nặng nề như núi, uy lực khiến người khác khó có thể chịu đựng. Trong cùng bậc Địa Cương cảnh tầng năm, thực lực của hắn cũng thuộc hàng đầu.

Ùng ục!

Ngay khi những người vây xem còn đang châu đầu ghé tai bàn luận, thì mặt hồ đột nhiên dao động, vô số bong bóng ùng ục nổi lên.

- Huyết Giao sắp ra rồi.

Những người đang xem ở bên ngoài nhìn thấy tình huống này vội vàng lùi lại về sau mấy bước. Bọn họ cũng bị thực lực của Huyết Giao làm cho kinh sợ.

Mấy người Tống Chân Sơn sửng sốt. Tại sao có thể như vậy? Con Huyết Giao này cũng thiếu kiên nhẫn thật, khí thế của bọn hắn còn chưa có tác động đến chỗ sâu, vậy mà nó đã cảm ứng được sao?

Bong bóng càng lúc càng nhiều, khắp mặt hồ sôi lên như nước nóng.

- Mau rút lui, Huyết Giao ra rồi. - Tống Chân Sơn quát lên một tiếng, bốn người nhanh chóng lui về phía sau.

Mặt nước đột nhiên nổ tung, sóng nước bay cao tới trăm trượng, một thân ảnh dài mấy chục trượng lập tức xuất hiện trước mắt mọi người. Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, con Huyết Giao kia bay thẳng lên trời.

- Chuyện gì thế này? Sao Huyết Giao lại biết bay?

- Mọi người xem kìa, trên người của con Huyết Giao này toàn là máu, chẳng lẽ nó bị thương nặng rồi?

- Gì cơ? Sao có thể như thế được, Huyết Giao sao lại thụ thương? Mấy người Tống Chân Sơn kiếm lời rồi, đây là một con Huyết Giao bị thương.

Lúc mà mọi người còn đang thì thầm với nhau thì mấy người Tống Chân Sơn thấy cảnh này cũng vui mừng nói:

- Huyết Giao đã bị thương nặng, chúng ta lên thôi.

Ầm!

Bốn bóng người đột nhiên lao lên, thi triển thần thông đánh về phía Huyết Giao.

Chỉ là giờ phút này, mặt hồ kia lại một lần nữa nổ tung, một bóng người lao thẳng lên không trung, quát to:

- Cút hết ra! Đây là con mồi của ta.

Mấy người Tống Chân Sơn sững sờ, rồi bọn hắn lập tức cảm nhận được có một uy thế cường hãn như thủy triều đập vào mặt. Cương khí cuồng bạo khiến cho bọn hắn cảm thấy kinh hãi. Sức mạnh khổng lồ đánh bay cả bốn người về phía xa.

- Huyết Giao, ngươi chạy không thoát đâu, chịu chết đi. - Lâm Phàm nhanh chóng đuổi kịp, bàn tay bắt lấy cái đuôi của Huyết Giao.

Mà khi Huyết Giao cảm nhận được Lâm Phàm đã bắt được nó, nó lập tức giãy dụa, gào thét, trong tiếng gào thét ẩn chứa đầy sự sợ hãi.

Hai tay của Lâm Phàm kéo mạnh một cái, thi triển ra toàn bộ sức mạnh, kéo Huyết Giao đánh xuống mặt đất.

- Chết đi cho ta.

Thân thể dài mấy chục trượng của Huyết Giao vặn vẹo vài cái ở trên không trung, rồi bị Lâm Phàm hung hăng nện xuống mặt đất.

Ầm ầm!

Mọi người đang vây xem trợn mắt há hốc mồm, chỉ cảm thấy mặt đất ở dưới chân cũng chấn động.

- Là Lâm công tử. - Lúc mà Mặc Lăng Vũ nhìn thấy thân ảnh kia, lập tức đưa tay lên che miệng, vẻ mặt không dám tin.

Trình bá lại càng ngạc nhiên hơn, ông không ngờ Lâm đại nhân vậy mà đã đến đây để giết Huyết Giao từ trước.

Vả lại nhìn tình huống hiện tại thì Huyết Giao hẳn là phải chết rồi.

Huyết Giao kêu rên một tiếng.

Rồi nó phun ra một búng máu tươi, hai trảo chống xuống mặt đất, muốn tiếp tục chạy trốn, nhưng mà thân thể lại không ngừng lui về phía sau.

- Còn định chạy đi đâu? Mau ra đây. - Lâm Phàm nắm lấy cái đuôi của Huyết Giao, lôi thật mạnh về phía mình như chơi kéo co.

Tay trái hắn vẫn nắm chặt cái đuôi của Huyết Giáo, tay phải lấy Lang Nha bổng từ trong nhẫn trữ vật ra, nhắm thẳng đầu của Huyết Giao mà đập mạnh xuống. Máu tươi phun trào ra, nhuộm đỏ mọi thứ xung quanh.

- Thật tàn nhẫn, thật mạnh mẽ.

- Người này đến cùng là ai? Ngay cả Huyết Giao cường đại như vậy cũng bị hắn giết chết dễ dàng.

- Cái này...

Mọi người đã chấn kinh, thậm chí không dám tin, theo bọn họ nghĩ, người này thật quá mạnh mẽ.

Điểm tích lũy +500.

Lâm Phàm dừng tay lại, nhìn về phía chung quanh, hắn cũng không ngờ lại có nhiều người tới đây xem như vậy.

Hắn dây dưa với Huyết Giao đến cả một buổi tối. Thật vất vả mới kiếm được đủ điểm tích lũy để lĩnh ngộ công pháp, mở ra hình thức vô song, sau đó chính là chà đạp Huyết Giao một trận. Cuối cùng con Huyết Giao này còn muốn chạy, đơn giản chính là nằm mơ.

Khi Lâm Phàm nhìn thấy Mặc tiểu thư cũng ở đây, trong lòng vui vẻ. Khách hàng đã ở đây rồi, giao dịch lần này liền có thể kết thúc.

Hắn nhanh chóng phá vỡ đầu của Huyết Giao đầu, lấy một viên nội hạch lớn chừng nắm tay ra rồi kéo lấy thi thể của Huyết Giao đi về phía Mặc Lăng Vũ.

- Mặc tiểu thư, giao dịch đã hoàn thành, nội đan của Huyết Giao ở đây, trả tiền đi. - Lâm Phàm vươn tay nói.

Mặc Lăng Vũ hơi ngây ngốc. Nàng nhìn gương mặt đầy máu tươi của Lâm Phàm rồi lại nhìn thi thể của Huyết Giao ở trong tay hắn, trong nhất thời còn chưa kịp phản ứng.

Mấy người Tống Chân Sơn nhìn thấy Huyết Giao bị người thô bạo đập chết cũng sốt ruột, bèn vội vàng hô lên:

- Mặc tiểu thư, chúng ta được cô mời đến, mặc dù chúng ta không có giết chết con Huyết Giao này, coi như là không có công lao cũng có khổ lao.

Lâm Phàm nghe được lời này, trong nháy mắt đã thu hồi nội đan của Huyết Giao, bất mãn nói:

- Mặc tiểu thư, cô làm thế là có ý gì? Là không tín nhiệm ta hay sao? Lâm Phàm ta nói được thì làm được, từ trước tới giờ không lỡ hẹn, cô làm vậy không phải là đang vũ nhục ta sao?

- Vậy thì, nội đan giờ có giá 20 triệu, một cắc cũng không được thiếu.

Trình bá vội vàng giải thích nói:

- Lâm đại nhân, tiểu thư của chúng ta tuyệt đối không có ý vũ nhục ngài.

Mặc Lăng Vũ cũng nói:

- Mong Lâm công tử thứ lỗi. Mọi chuyện là do tiểu nữ tử cân nhắc không chu toàn, bây giờ Lâm công tử đã giúp đỡ ta giết chết Huyết Giao, tiểu nữ tử cực kỳ cảm kích, sao có thể không giữ lời. - Sau đó nàng lấy một xấp ngân phiếu ra và nói - Đây là bồi thường cho Lâm công tử.

Trên mặt của Lâm Phàm vẫn tỏ vẻ không vui, nhưng mà sau khi âm thầm đếm kỹ ngân phiếu một chút, thấy giống như có tận 30 triệu, trong lòng lập tức cười như nở hoa, sau đó thở dài một tiếng:

- Thôi, Mặc tiểu thư cũng là sốt ruột vì cứu cha, Lâm Phàm ta cũng không phải người có lòng dạ sắt đá, cô cầm lấy nội đan của con Huyết Giao này đi.

Sau đó hắn giả bộ điềm nhiên như không có việc gì, cầm đống ngân phiếu kia tùy ý ném vào trong nhẫn trữ vật, tỏ vẻ rằng ta không thèm để ý.

- Tiền tài với ta chỉ là mây khói, nhưng mà cách làm người của Mặc tiểu thư lại khiến ta rất bội phục. Nếu Mặc tiểu thư đã có ý tốt, ta cũng không từ chối.

Động tác và lời nói liền mạch, không có chút vấn đề gì, giống như là một chuyện rất bình thường.

Lại thể hiện Lâm Phàm là người coi tiền tài như cặn bã.

Mặc Lăng Vũ cúi thấp người, nhẹ nhàng nói:

- Đa tạ Lâm công tử đã thông cảm.

Lâm Phàm ừ một tiếng, tỏ vẻ rất rộng lượng.

Chương 122: Bức khí tung hoành, ai mạnh ai yếu

Dịch: Nguyễn Khiêm

Biên: H

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

---

*Giải nghĩa tên chương: Bức khí - khí thế khi nói về sự lợi hại của bản thân

Ngân phiếu tới tay, trong nháy mắt Lâm Phàm có cảm giác rằng mình đã trở nên giàu có. Khoản tiền lớn như 40 triệu đặt ở trên người cũng khiến cho Lâm Phàm cảm thấy có thật nhiều ánh mắt tham lam đang chú ý vào mình, muốn cướp đoạt số tiền này. Nhưng mà ngẫm lại cũng thấy đúng, số tiền lớn như thế này mặc kệ là ai cũng sẽ thèm muốn.

Chẳng qua ai muốn cướp đoạt khoản tiền này từ trên người mình thì phải xem người đó có năng lực này hay không đã. Đừng để đến cuối cùng lại trở thành đối tượng cho mình lục soát thi thể, tới lúc đó thì không biết nên khóc hay cười?

Khi Mặc Lăng Vũ giao một khoản tiền khổng lồ như vậy cho Lâm Phàm, tất cả mọi người ở hiện trường đều mở to hai mắt, cực kỳ hâm mộ. Nhất là mấy người Tống Chân Sơn còn nuốt nước bọt, hiển nhiên là cũng bị khoản tiền này làm cho kinh hãi.

Nhưng mà nghĩ đến cảnh tượng người này giết chết Huyết Giao lúc nãy, tự so sánh trong lòng, bọn hắn cũng biết mình tuyệt đối không làm được chuyện đó. Nhưng mà bọn hắn được Mặc Lăng Vũ mời đến đây, dù còn không có xuất thủ, nhưng thuê thì cũng đã thuê rồi, cũng không thể không chiếm được cái gì cả.

Tống Chân Sơn vừa muốn mở miệng, Mặc Lăng Vũ đã quay sang nhẹ nhàng cười với bọn hắn:

- Bốn vị là do ta mời đến, Lăng Vũ tự nhiên sẽ tuân thủ hứa hẹn.

Chỉ là Huyết Giao đã bị Lâm công tử giết chết, bởi vậy Lăng Vũ chỉ có thể cho bốn vị một chút thù lao để cảm tạ.

Dưới chỉ thị của tiểu thư, Trình bá lấy ra bốn tờ ngân phiếu, mỗi một tờ đều có giá trị 500 ngàn. Dù là ở trong phường thị Vân Hải, số tiền này cũng là một khoản tiền lớn.

Mấy người Tống Chân Sơn nhẹ nhàng thở ra, mặc dù số tiền này còn chênh lệch rất lớn với giá tiền mà bọn hắn đã thương lượng. Nhưng hiện tại bọn hắn cũng chưa làm cái gì vậy mà cũng có thể cầm được một chút thù lao, cho nên cũng hài lòng đến cực điểm.

- Đa tạ Mặc tiểu thư! Sau này mà tiểu thư có chuyện gì, cứ việc tìm bốn người chúng ta. Chúng ta nhất định cố gắng giúp đỡ Mặc tiểu thư. - Tống Chân Sơn cực kỳ khách khí nói, dù sao khách hàng hào phóng như thế này ai mà chả thích. Vả lại vị Mặc tiểu thư này còn là người Mặc gia của thành Linh Phong, là người của gia tộc quyền thế. Sau này bọn họ có đến thành Linh Phong, biết đâu nàng sẽ nể chút giao tình nhỏ này mà chiêu đãi bọn họ một phen.

Mà đúng lúc này, một tiếng nói giống như là sấm sét nổ vang truyền tới từ phương xa. Khi nghe được tiếng nói này, một vài người có tu vi thấp cảm thấy khí huyết trong cơ thể mình cũng sôi trào lên.

- Chuyện gì cũng không làm mà cũng muốn nhận thù lao, chẳng lẽ các ngươi nghĩ Mặc gia ta là nhà từ thiện hay sao? - Từ phương xa, một bóng người cưỡi trên một con yêu thú hình ngựa nhanh chóng lao đến. Con yêu thú kia cao tận hai mét, trong miệng nó còn có lửa nóng hừng hực, bốn vó cuốn lên một mảnh tro bụi. Những nơi mà nó đi qua đều lưu lại từng dấu móng ngựa màu đen.

- Đó là Dung Nham Thần Câu, yêu thú Địa Cương cảnh tầng ba. Người này có thể bắt Dung Nham Thần Câu làm tọa kỵ, bá đạo uy phong biết nhường nào.

Vốn dĩ vẫn còn vài người ấm ức trong lòng, thật muốn nhìn xem là ai mà kiêu ngạo như thế, lại muốn lấy khí thế đè ép tất cả mọi người. Nhưng khi nhìn thấy con Dung Nham Thần Câu kia, tất cả mọi người đều không bàn mà hợp, cùng nhau ngậm miệng lại. Người có thể khiến yêu thú Địa Cương cảnh tầng ba đồng ý làm tọa kỵ sẽ có thực lực cường đại đến mức nào?

Mọi người đều biết, yêu thú Địa Cương cảnh trở lên hung tính khó thuần, nếu như muốn để cho nó đồng ý làm tọa kỵ, quả thực chính là mơ mộng hão huyền, lại càng không cần phải nói yêu thú có tình tình cuồng bạo như Dung Nham Thần Câu.

E rằng cho dù là chết, nó cũng sẽ không đồng ý làm tọa kỵ, trừ phi là có người khiến cho nó cảm phục thì mới có khả năng này.

Lâm Phàm ngẩng đầu lên liếc một cái. Nam tử đang đi đến kia có dung mạo bậc nhất, thần sắc kiên nghị, cưỡi ở phía trên Dung Nham Thần Câu khiến cho người này càng thêm nổi bật, có khí thế một mình một ngựa xung phong liều chết trong vạn quân, không ai có thể địch nổi.

Cách xuất hiện này quả thực là quá phong cách, nhưng mà dám phong cách hơn cả mình thì không hay ho gì cho hắn đâu.

Trình bá nhìn thấy người nọ thì lập tức phấn khởi ra mặt, vội vàng tiến lên nói:

- Lão bộc bái kiến đại thiếu gia. - Sau đó ông hỏi - Đại thiếu gia, ngài không phải ra ngoài rèn luyện ba năm ư? Sao bây giờ ngài lại đến phường thị Vân Hải này?

- Thời gian ba năm là quá dài, chỉ cần hai năm là ta cũng đã tu luyện thần công đến đại thành. Sau khi về đến nhà, ta mới biết được muội muội tới đầm Giao Long, muốn giết chết Huyết Giao để lấy nội đan làm thuốc chữa bệnh cho cha. Chuyện thế này, sao ta có thể không tới? - Ánh mắt của Mặc Kinh Trập liếc qua. Khí thế cường đại ép về phía đám người xung quanh khiến họ phải cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng hắn.

Trong lòng tất cả mọi người đều chỉ có một ý nghĩ, người ở trước mắt tuyệt đối là cường giả vô song, cường hãn hơn mấy người Tống Chân Sơn rất nhiều. Thân thể ẩn giấu ở phía dưới bộ quần áo kia ẩn chứa sức mạnh kinh khủng, thậm chí giống như là không thể thu liễm nổi, khí tức tiết ra ngoài thổi phồng cả áo ngoài.

- Bên trong thành Linh Phong không ngờ lại có phân bộ của Thiên Thần giáo, nếu như ta về sớm một chút, phụ thân làm sao lại trọng thương. Dù sao với ta, giết chết những tên đạo chích này chỉ là chuyện giống như nghiền ép mấy con kiến mà thôi. - Mặc Kinh Trập tự tin nói to, lúc nhắc đến Thiên Thần giáo, trong giọng nói của hắn còn lộ vẻ khinh thường.

Mặc Lăng Vũ tiến lên, khẽ khom người, nói:

- Lăng Vũ đã lâu không gặp ca ca.

- Ừm. - Mặc Kinh Trập gật đầu, hơi nhấc tay, dáng vẻ như bao dung cả giang sơn, thần sắc hơi nhu hòa - Lăng Vũ, mấy năm nay

muội làm không tệ, quản lý mọi việc trong gia tộc ngay ngắn rõ ràng, giúp đỡ phụ thân chia sẻ không ít áp lực. Nhưng mà Mặc gia ta cũng không phải là thiện đường, bốn người bọn họ không có bất kỳ công lao gì, sao lại phải trả thù lao, hoàn toàn chính là lãng phí.

Mấy người Tống Chân Sơn nghe được lời nói này của Mặc Kinh Trập liền cảm thấy tức giận. Người này thật sự là quá đáng, đây là đang vũ nhục bọn hắn sao? Nhưng mà đối phương trông cực kỳ nguy hiểm, cho nên bọn họ chỉ có thể giấu cơn giận này ở trong lòng.

- Ca ca, bốn người bọn họ có thể đứng ra trợ giúp Mặc gia ta cũng đã là có công lao, trả thù lao vẫn là việc nên làm. Xin ca ca đừng để cho Lăng Vũ phải khó xử. - Mặc Lăng Vũ không tự ti, không kiêu ngạo nói, sau đó nhìn về phía mấy người Tống Chân Sơn - Mong các vị thông cảm! Tính tình của ca ca ta chính là như vậy, hi vọng các vị đừng để bụng. Lần này Lăng Vũ cũng xin cảm tạ các vị đã đến hỗ trợ.

Sắc mặt của mấy người Tống Chân Sơn hòa hoãn lại. Bọn hắn cảm thấy vị Mặc tiểu thư này quả nhiên là hiểu lòng người, mỗi tiếng nói, mỗi cử động đều có phong phạm của đại gia tộc. Sau đó bọn hắn lại nhìn cái tên đầy kiêu ngạo ở bên cạnh, nếu như là ở bên ngoài, kẻ này tuyệt đối không sống tới ngày thứ hai.

- Mặc tiểu thư không cần để ý, bốn người chúng ta hiểu mà.

Mặc Kinh Trập nhảy từ trên Dung Nham Thần Câu xuống rồi nói:

- Nếu muội đã quyết định như vậy, ta cũng sẽ không nói thêm gì nữa. -Sau đó, hắn lại nhìn chằm chằm về phía Lâm Phàm và nói - Huyết Giao chỉ có tu vi Địa Cương cảnh tầng năm mà thôi, ngươi cầm tận 30 triệu không thấy quá đáng à? Chẳng lẽ định ức hiếp Mặc gia ta hay sao?

Lúc này, Trình bá cũng sợ ngây người, không ngờ tới đại thiếu gia ra ngoài tu luyện công pháp, vậy mà tính nết càng ngày càng ngay thẳng. Ông ta cũng biết môn "Kinh Long Đại Thiên Công" này của thiếu gia là loại công pháp cương mãnh, sẽ hơi cải biến tính cách của người tu luyện. Chỉ có điều cũng không ngờ tới người trầm tính như đại thiếu gia vậy mà lại biến thành ác liệt, bá đạo như bây giờ.

- Đại thiếu gia, vị đại nhân này là đệ tử của Viêm Hoa tông, lại... - Trình bá vẫn còn chưa nói xong, Mặc Kinh Trập đã ngắt lời.

- Viêm Hoa tông thì sao? Thân là đệ tử của Viêm Hoa tông thì càng phải tuân thủ nguyên tắc công bằng công chính, Mặc gia ta thủ

hộ thành Linh Phong, ủng hộ Viêm Hoa tông, ngươi thân là đệ tử của Viêm Hoa tông thì càng không nên thu tiền thù lao của muội muội ta. - Mặc Kinh Trập nói năng có khí phách, có lý lẽ, từng câu từng chữ đều không có sai lầm, nhưng mà khí thế lại rất bá đạo, giống như là không cho phép người khác làm trái lời.

Mặc Lăng Vũ nhíu mày, nàng cũng có chút không thích tính khí này của ca ca, bèn nói:

- Ca ca, việc này là muội làm chủ, xin ca ca đừng để ý nữa.

- Lâm công tử giết chết Huyết Giao vì phụ thân, công lao khổ lao đều có, đúng lý nên được trả thù lao.

Mặc Kinh Trập không cho là đúng, hắn khoát tay, nói:

- Muội muội nói như thế là không đúng. Mặc gia tuy là gia tộc quyền thế, nhưng cũng không thể phung phí như vậy. Huyết Giao tuy mạnh, nhưng mà chỉ cần ta đến, lật tay là có thể giết chết nó, cần gì phải để cho người khác hỗ trợ.

Lâm Phàm nhìn chằm chằm vào Mặc Kinh Trập, người này làm sao mà đáng ghét thế này? Chẳng nhẽ cứ tu luyện thành công là lòng tự tin vượt lên cả trời? Sau đó hắn nhìn về phía Mặc Lăng Vũ, chỉ vào Mặc Kinh Trập nói:

- Mặc tiểu thư, ca ca của cô bị bệnh à?

Lời này vừa dứt, đám người ở hiện trường choáng luôn.

Sau đó trong nháy mắt, bọn họ kịp phản ứng lại, thấy lời nói này cũng không có sai.

Theo bọn hắn nghĩ, Mặc Kinh Trập này chính là có bệnh, ngươi lợi hại vậy thì sao ngươi không đến sớm một chút đi, nhất định phải chờ đến khi mọi việc đã kết thúc mới chạy đến nói nhảm.

Nếu không phải là họ cảm thấy thực lực của Mặc Kinh Trập tương đối mạnh mẽ, bọn hắn đã sớm vén tay áo, đi lên giáo huấn hắn một chầu rồi.

Mặc Lăng Vũ sững sờ, sau đó nhẹ nhàng cười một tiếng:

- Xin Lâm công tử đừng để bụng những lời của ca ca ta, mặc dù ca ca ta nói khó nghe nhưng tuyệt đối không có ác ý.

Lâm Phàm gật đầu, nói:

- Điểm ấy ta cũng biết. Chứ nếu như là hắn có ác ý thì hiện tại ta đã cho hắn nằm trên đất rồi.

- Hừ! Mặc Kinh Trập ta ba tuổi tập võ, rèn luyện thân thể hai năm, ngưng kết khí huyết. Năm tuổi đột phá Tôi Thể cảnh tầng một, không có bất kỳ ngoại lực gì giúp đỡ. Hai năm trước xâm nhập hiểm cảnh ở phương nam là sơn mạch Dung Hỏa rồi khổ tu hai năm. Khi thần công đại thành thì tu vi cũng đột phá đến Địa Cương cảnh tầng sáu. Ngươi vậy mà nói có thể khiến ta nằm trên mặt đất, lấy tự tin ở đâu ra thế? - Mặc Kinh Trập sải bước ra, uy thế hùng dũng đột nhiên bạo phát ra.

Lâm Phàm liếc Mặc Kinh Trập, khóe miệng lộ ra vẻ khinh thường. Rồi hắn bước ra một bước, khí thế cũng bùng lên:

- Hừ, có tí thành tựu mà cũng phải kể.

- Lâm Phàm ta hai mươi năm trước vẫn còn bận hưởng thụ nhân sinh, từ trước tới giờ không tu luyện. Một tháng trước chỉ là Tôi Thể cảnh tầng hai, một tháng sau đã là Địa Cương cảnh tầng ba. Sáu môn ngạnh công đạt cảnh giới đại thành, giết địch cấp cao hơn dễ như trở bàn tay. Ngươi thì kể chuyện mà chẳng biết xấu hổ là gì.

Trong một chớp mắt, chung quanh không còn bị khí thế bao phủ.

Mà chỉ còn lại khí tức đầy áp bức, lăng lệ tung hoành giữa thiên địa, khiến cho đám người xung quanh chấn động, vẻ mặt kinh hãi, không dám tin.

Mặc Kinh Trập tức thì bị khí thế cực kỳ cường hãn, không thể địch nổi này làm cho kinh hãi mà lui lại mấy bước, thật vất vả mới ổn định lại được tinh thần, hắn nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm.

Sao lại có thể như thế?

Lại có người còn giỏi hơn hắn.

Chương 123: Bắt đầu lịch luyện, muốn giựt tiền thì mau mau

Nhóm: Ẩn Môn

Biên: H

- Không thể như vậy được. - Mặc Kinh Trập vô cùng tự tin đối với thành tích của bản thân, cho rằng mình chính là thiên chi kiêu tử, thiên tài trong thiên tài. Hắn cũng cực kỳ khinh thường những người sử dụng ngoại vật để tăng cường thực lực, cho rằng chỉ có dựa vào tự bản thân tu luyện mới là chân thật.

Bây giờ kẻ ở trước mắt này lại nói hắn đột phá từ Tôi Thể cảnh tầng hai tới Địa Cương cảnh tầng ba chỉ trong vòng trong một tháng, điều này làm sao có thể xảy ra.

- Hừ! - Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng - Ếch ngồi đáy giếng chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi, không biết trời cao đất rộng. Ra ngoài mà mở mang tầm mắt đi, ngươi sẽ biết được thế gian này có rất nhiều chuyện mà ngươi cho rằng không có khả năng xảy ra, lại thực sự tồn tại.

Trình bá đi đến bên cạnh Mặc Lăng Vũ, nói:

- Tiểu thư nên ngăn cản đại thiếu gia, đừng để đại thiếu gia tiếp tục cãi nhau với Lâm đại nhân nữa.

Mặc Lăng Vũ gật đầu, nàng cũng không ngờ sự tình sẽ phát sinh đến mức độ như thế này. Không ngờ ca ca của mình và Lâm công tử mới lần đầu gặp mặt đã phát sinh cãi vã. Hơn nữa nàng còn cảm thấy hai người như sắp đánh nhau đến nơi rồi.

Ca ca của mình làm sao có thể chưa từng dùng đan dược? Nàng nhớ rõ khi còn bé ca ca đã len lén uống một viên đan dược thượng phẩm Địa giai của gia tộc. Nếu như không phải có cao nhân xuất thủ áp chế dược lực cuồng bạo kia thì ca ca của mình chỉ sợ đã bị nổ banh xác rồi.

- Ta không tin, ta phải... - Trong ánh mắt của Mặc Kinh Trập lóe

lên chiến ý hừng hực tựa như là muốn phân cao thấp cùng với Lâm Phàm, chứng minh cho mọi người thấy ai mạnh ai yếu. Nhưng mà hắn còn chưa nói xong thì đã bị Mặc Lăng Vũ ngắt lời:

- Ca ca, muội đã lấy được nội đan của Huyết Giao, chúng ta phải mau chóng trở về cứu phụ thân.

Mặc Kinh Trập sững sờ, dù có vẻ không muốn nhưng cũng đành gật đầu, sau đó quay đầu nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm như muốn khắc ghi dung mạo của hắn vào trong lòng, sau đó hỏi:

- Nói cho ta biết, ngươi tên gì?

Hiển nhiên là có ý ngươi chờ đó về sau ta sẽ tìm ngươi chiến một trận.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, cũng không hề để đối phương ở trong lòng, thản nhiên nói:

- Nhớ kỹ, ta là đệ tử nội môn của Viêm Hoa tông, Lâm Phàm.

Mặc Kinh Trập hít sâu một hơi, mắt sáng như đuốc, như có lửa nóng hừng hực cháy bên trong, rồi hắn trầm giọng:

- Ngươi cũng nhớ kỹ cho ta, ta là đại thiếu gia của Mặc gia thành Linh Phong, Mặc Kinh Trập.

Mặc Lăng Vũ khẽ khom người với Lâm Phàm, nói:

- Lần này đa tạ Lâm công tử ra tay tương trợ, ngày sau nếu công tử đến thành Linh Phong, Lăng Vũ sẽ tận tâm tiếp đãi.

Lâm Phàm khoát tay:

- Mặc tiểu thư khách khí.

Theo suy nghĩ của Mặc Kinh Trập, vấn đề này hắn không bỏ qua được. Nguyên bản thần công đã thành, hắn nghĩ mình hoàn toàn có thể độc bộ thiên hạ, nhưng mà sao có thể ngờ đến lại gặp được người này. Vốn dĩ hắn còn muốn chiến đấu một trận cùng đối phương, nhưng mà phụ thân còn bị trọng thương, đang ở nhà chờ thuốc, hắn phải gấp rút đưa nội đan của Huyết Giao về.

Nhìn đám người Mặc gia rời đi, Lâm Phàm cũng chuẩn bị quay về phường thị Vân Hải để đổi ngân phiếu thành đan dược tu luyện, nhưng mà khi cúi đầu nhìn thi thể dài mấy chục trượng của Huyết Giao còn ở trên mặt đất thì lại có chút bất đắc dĩ.

Huyết Giao Địa Cương cảnh tầng năm kỳ thật cũng rất đáng tiền, là một trong những nguyên liệu thiết yếu của rất nhiều loại đan dược.

- Ai muốn mua thi thể của Huyết Giao không? - Lâm Phàm nhìn chung quanh và lên tiếng.

Hắn vừa dứt lời đã có mấy người đi ra, hiển nhiên là bọn họ cũng chờ đợi lâu rồi. Những người này đều là Luyện Đan sư của mấy cửa hàng bán đan dược trong phường thị Vân Hải. Khi biết có người muốn đi giết chết Huyết Giao, bọn họ vẫn đi theo sau. Dù sao toàn bộ thân thể của Huyết Giao đều là đồ tốt, có thể luyện chế Long Tủy Đan cấp thượng phẩm Huyền Giai, nếu như là Luyện đan sư cao cấp hơn thì còn có thể luyện chế Thiên Long Đan cấp hạ phẩm Địa Giai.

Hai loại đan dược này có rất nhiều tác dụng, thậm chí Thiên Long Đan còn có tỷ lệ nhất định khiến người sử dụng kế thừa được một tia huyết mạch của thần long.

Mà tia huyết mạch này lại có công hiệu rất mạnh, tăng cường thể chất cũng chỉ là chuyện bình thường. Thậm chí nếu sau này cơ duyên đủ may mắn, có thể tăng tia huyết mạch này lên tới cấp bậc huyết mạch của Viễn Cổ Thần Long, vậy thì sẽ càng ghê gớm.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi. Từ xưa đến nay còn chưa bao giờ có người đạt tới mức độ như thế.

- Ta đến từ Dược Vương các, ra giá 1,5 triệu. - Một lão giả bước ra, long hành hổ bộ, tinh khí thần hùng hậu, hiển nhiên là một vị cao thủ luyện đan, bồi bổ bản thân cũng rất đầy đủ.

- Hừ, Dược Vương các thật đúng là hào phóng! Toàn bộ thi thể Huyết Giao Địa Cương cảnh tầng năm đều là bảo bối, con Huyết Giao trước đó cũng đã bán được 2 triệu. Bây giờ con này có tu vi cường hãn hơn con trước rất nhiều, vậy mà các ngươi cũng dám ra giá 1,5 triệu. Đan Đỉnh các ta ra giá 2,5 triệu. - Một nam tử trung niên chắp hai tay sau lưng bước ra, quần áo tản ra ánh sáng của tài phú đến chói mắt, hiển nhiên cũng là một ông chủ lớn.

Đối với cái gọi là mấy triệu này, Lâm Phàm đã không còn để ở trong lòng, bây giờ chỉ là tuân theo nguyên tắc không lãng phí nên mới bán ra mà thôi. Cho nên hắn cũng tùy tiện để cho mấy người kia tranh giá, có thể bán được bao nhiêu thì cứ bán bấy nhiêu. Bán xong còn rời đi cho nhanh, hắn còn muốn xâm nhập hai đại hiểm địa, tiến hành tu luyện nữa.

Về phần số tiền này, hắn cũng định lưu lại đến khi trở về tông môn thì mới tiêu xài. Ở phường thị Vân Hải này, mặc dù kiếm tiền dễ dàng, nhưng mà đan dược ở đây đắt hơn ở tông môn rất nhiều.

Cuối cùng, thi thể của Huyết Giao cũng bán được 3 triệu, cũng xem như là một món tiền không nhỏ.

Nếu như là mấy ngày trước, có lẽ Lâm Phàm sẽ rất phấn khởi. Nhưng mà bây giờ, trong lòng hắn lại không gợn sóng.

Sau khi giao dịch kết thúc, hắn cầm ngân phiếu bỏ vào trong nhẫn trữ vật rồi lập tức trở lại phường thị Vân Hải, dự định mua một vài thứ để chuẩn bị đi thăm dò hai đại hiểm địa.

Mà hắn cứ luôn có cảm giác rằng có rất nhiều đôi mắt tham lam đang nhìn mình chằm chằm, nhưng mỗi khi quay lại tìm kiếm, những ánh mắt này lại lập tức biến mất không thấy đâu. Điều này khiến cho Lâm Phàm có một ý tưởng khác lạ, chơi câu cá cũng là một lựa chọn không tồi.

Hắn cố ý để lộ số tiền lớn trước ánh mắt của mọi người, sau đó lại còn rất tùy ý cất vào trong nhẫn trữ vật, giống như là nói cho tất cả mọi người đều biết, ta hiện tại rất giàu có, các ngươi ai có ý tưởng xấu xa thì nên tranh thủ thời gian hành động đi, bây giờ bỏ qua rồi là về sau sẽ không còn cơ may nữa đâu.

Chuyện ở đầm Giao Long hôm nay có rất nhiều người chứng kiến. Đối với bọn hắn, tên nhóc này mang khoản tiền quá lớn trên người, khiến không ít người đã nảy sinh ý đồ.

- Gì cơ, tiểu tử này chỉ có tu vi Địa Cương cảnh tầng ba thật sao?

- Hắn là không có khả năng này. Hắn ta có thể giết chết con Huyết Giao kia, sao có thể là Địa Cương cảnh tầng ba.

- Con Huyết Giao kia có tu vi là Địa Cương cảnh tầng năm, cường giả Địa Cương cảnh tầng năm bình thường cũng khó có khả năng giết chết. Nhưng mà cũng có một trường hợp ngoại lệ, đó chính là con Huyết Giao kia nguyên bản đã trọng thương từ trước rồi và tiểu tử này nắm bắt được cơ hội.

- Bây giờ số tiền kia đang ở ngay trước mắt, nếu cứ bỏ qua như thế thì về sau sẽ không dễ có cơ hội nào nữa đâu. Theo ta thấy, chúng ta nên làm một vụ này. Dù sao ở phường thị Vân Hải, chuyện giết người cướp của là hết sức bình thường. Huống hồ tiểu tử này hắn là muốn đi hiểm địa, đến lúc đó chúng ta chỉ cần bám sát theo

phía sau. Nói không chừng chưa cần chúng ta động thủ, tiểu tử này đã bị yêu thú ở bên trong giết chết rồi.

Nói đến đây, những người này cũng có chút động tâm. Đây chính là cầu phú quý trong nguy hiểm, nếu thành công thì đúng là giàu to rồi.

Đội xe ngựa của Mặc gia chạy ở trên đường lớn với tốc độ rất nhanh, hiển nhiên là cũng vội vã trở về thành Linh Phong.

Có Mặc Kinh Trập đi cùng cho nên họ cũng không sợ gặp phải đám tà tu như lúc trước. Mặc Kinh Trập cưỡi Dung Nham Thần Câu, sắc mặt trông thì có vẻ bình tĩnh nhưng lại tựa như là có một tảng đá lớn đang đè nặng trong lòng, nếu như không thể cất lên thì khó mà thoải mái.

Lộc cộc!

Lúc này, ở phương xa có một đội nhân mã xuất hiện, khi Mặc Kinh Trập nhìn thấy đám người này, hắn lập tức mừng rỡ.

- Muội muội, mấy người Nhị thúc cũng đã tới, ta còn có chuyện phải làm, mọi người cứ về trước đi. - Vừa nói xong, Mặc Kinh Trập lập tức điều khiển Dung Nham Thần Câu quay đầu, chạy về phía phường thị Vân Hải.

Mặc Lăng Vũ vừa muốn nói gì đó, lại phát hiện bóng dáng của Mặc Kinh Trập đã biến mất ở phương xa.

Đội nhân mã ở phía trước dừng lại, nam tử trung niên dẫn đầu mang khí tức vững vàng, ông ta hỏi:

- Cháu gái, cháu đã lấy được nội đan của Huyết Giao rồi sao?

Mặc Lăng Vũ bước ra từ trong xe ngựa, nói:

- Nhị thúc, cháu đã lấy được rồi.

- Kinh Trập đâu? Không phải là nó cũng tới phường thị Vân Hải sao?

- Ca ca có chuyện rời đi trước, nhưng mà không có việc gì, hẳn là chẳng mấy chốc sẽ trở về. - Mặc Lăng Vũ nghĩ đến vẻ mặt kia của ca ca, trong lòng cũng biết sẽ xảy ra chuyện gì. Hiển nhiên là ca ca muốn quay về chiến một trận với Lâm công tử.

- Vậy thì tốt, chúng ta cũng đi nhanh thôi.

Lúc này, Lâm Phàm còn đang suy nghĩ xem mình nên đi chỗ nào lịch luyện, chuyện lựa chọn thôi cũng để cho người ta cảm thấy nhức đầu.

Vực sâu Vạn Quật!

Phế cảnh Triệu Linh!

Chỉ cần nghe danh tự là đã biết hai cái hiểm địa này rất cao cấp, nhất là vực sâu Vạn Quật thông suốt bốn phương, yêu thú nhiều vô số kể, nghe nói còn có kho báu nữa, đúng là có thể thử một lần.

Sau đó, Lâm Phàm cũng không suy nghĩ nhiều thêm, nhanh chóng quyết định là đi vực sâu Vạn Quật.

Chỉ là trước khi đi vào thì nên chọn lựa một nơi bí mật để tự sát đã. Dù sao "Bạo Huyết" và "Thất Thần Thiên Pháp" đều có một chút di chứng. Mặc dù tạm thời thì không nghiêm trọng lắm, nhưng mà muốn đi thăm dò một chỗ mới, nhất định phải toàn lực đối mặt.

Đây không chỉ là để bảo vệ bản thân, còn là thể hiện sự coi trọng đối với yêu thú sinh sống ở bên trong hiểm địa.

Vực sâu Vạn quật.

Đây cũng là lần đầu tiên hắn đi thăm dò hiểm địa. Trên mặt đất là nham thạch màu đen mênh mông, xung quanh có rất nhiều hố to đủ cho một người chui lọt. Vô số âm thanh kỳ quái tựa như là tiếng dã thú gầm rống, tiếng âm hồn rít lên chói tai truyền đến từ bên trong những cái hố lít nha lít nhít kia.

Người nhát gan thì đúng là sẽ không dám đi vào thật. Nhưng mà kiếp trước từng học hành đầy đủ, Lâm Phàm biết hiện tượng này chỉ là do gió mà thôi.

Sau đó, hắn lập tức nhảy vào trong khe trượt đen kịt rồi biến mất trong bóng đêm.

Một lát sau, mấy bóng người xuất hiện.

- Không ngờ tiểu tử này lại tiến vào vực sâu Vạn Quật. Thật đúng là trời cũng giúp chúng ta. Dù sao chúng ta cũng vô cùng quen thuộc với vực sâu Vạn Quật, xem ra cơ hội thành công càng lớn hơn rồi.

- Đi, chúng ta nhanh đuổi theo thôi, đừng để lạc mất tiểu tử này.

Sau khi những người này đi vào được một lúc, lại có mấy bóng

người xuất hiện. Rồi cũng không hề do dự, mấy người này lập tức nhảy vào bên trong khe trượt đen kịt kia.

Chương 124: Ôm cây đợi thỏ

Dịch: Nguyễn Khiêm

Biên: H

Không biết là đã qua bao lâu, rốt cục Lâm Phàm đã thấy được một tia sáng lóe lên ở phía cuối con đường. Phịch một tiếng, hắn đã rơi trên mặt đất. Ỷ vào Bất Tử Chi Thân, hắn thong dong nhìn cảnh vật ở bốn phía.

Nơi này rộng lớn vô biên, giống như một thế giới khổng lồ ở dưới lòng đất. Càng khiến cho người ta cảm thấy thần kỳ là rõ ràng đang ở dưới đất nhưng khi ngẩng đầu lên lại không nhìn thấy đỉnh, hắn phải sâu biết nhường nào.

Khiến Lâm Phàm càng không hiểu là nơi này rất sáng, cũng không khác mấy so với bên ngoài. Không biết ánh sáng này rốt cuộc là từ đâu ra, do thứ gì cung cấp năng lượng để hoạt động? Thật đúng là khiến người ta tò mò.

Chỉ là trước tiên, hắn có một đại sự trọng yếu hơn muốn làm. Nhìn động huyệt cao bằng một người này, hắn nghiêng đầu nhìn lên trên, chỉ thấy đen thăm thẳm, không hề có bóng dáng của bất cứ ai.

Lâm Phàm đứng bên cạnh cửa động, lấy Lang Nha bổng từ trong nhẫn trữ vật ra. Suy tư một chút, hắn nghĩ ở khoảng cách gần như thế, nếu như đập xuống một chùy thì quá máu me lại cũng quá ồn ào, do đó hắn lặng lẽ cất Lang Nha bổng đi rồi cầm cái chảo ra.

Tay phải đặt ở trên tai, yên tĩnh lắng nghe thanh âm truyền đến từ bên trong huyệt động.

Không biết đã qua bao lâu, trong hang động vang lên âm thanh khi người trượt xuống.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, hai tay nâng cái chảo lên cao, chuẩn bị sẵn sàng.

Một bóng người đột nhiên xuất hiện, đầu tiên chính là hai chân lòi ra. “Không vội, phải đợi cái đầu chui ra đã” - Lâm Phàm thầm nói

ở trong lòng.

Dương Nhất Đao nhìn thấy ánh sáng ở phía cuối khe trượt, trong lòng mừng rỡ. Ôi tài phú đã ở ngay phía trước rồi, chỉ cần giết chết tiểu tử này, cướp đoạt tiền tới tay như vậy là có thể phát tài.

Chẳng qua Dương Nhất Đao vẫn có chút ý kiến với vực sâu Vạn Quật, đó chính là khe trượt này quá dài, trượt đến đau cả mông. Nhưng mà cũng không quan trọng, so sánh với tài phú, những tra tấn nhỏ này có tính là gì.

Khi mà hắn còn đang so sánh tài phú và tra tấn khi trượt xuống thì bỗng nhiên hắn cảm thấy có một bóng đen che phủ phía trên đầu của mình. Lúc ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt lập tức biến đổi. Một cái đáy chảo mang theo uy thế không có gì sánh kịp, giáng thẳng xuống đầu của hắn.

Bang!

Âm thanh trong trẻo vang lên, cái chảo lập tức đập dẹp đầu của Dương Nhất Đao. Sau đó, Lâm Phàm không chút do dự, lập tức kéo thi thể ra khỏi huyệt động và ném qua một bên, chờ lát nữa xử lý hết tất cả người theo đuôi hắn, rồi mới lục soát cả thảy

- Hừ, muốn đánh lén ta sao? Lâm Phàm ta là người rất thông minh, chỉ sợ các ngươi không mắc câu mà thôi.

Vừa nói xong, Lâm Phàm lại tiếp tục nâng cái chảo lên cao, lẳng lặng chờ đợi. Thân là người xuyên việt, nếu như bị những kẻ chưa từng thấy qua việc đời như các ngươi ám toán, vậy thì thật sự là quá mất mặt.

Hắn cũng không tin rằng chỉ có một tên theo dõi mình. Hơn nữa vừa rồi chỉ là một tên Địa Cương cảnh tầng hai cùi bắp, khẳng định còn có cá lớn ở phía sau.

Lại có âm thanh truyền đến, hơn nữa còn rất gần rồi. Đầu tiên là một đôi chân xuất hiện, sau đó nửa người, cuối cùng là một quả đầu trọc lóc.

Mà chủ nhân của quả đầu trọc lóc này có một đôi mắt dữ tợn, hung ác. Lúc thấy được ánh sáng, hắn nở nụ cười tươi. Nhưng đột nhiên một cái đáy chảo xuất hiện trong tầm mắt, con ngươi của hắn lập tức co vào. Hắn hét lên một tiếng sợ hãi, hiển nhiên là cũng bị dọa sợ.

bang

Cái chảo đập thẳng xuống, nện quả đầu trụi lủi này thành bánh thịt, sau đó Lâm Phàm lại nhanh chóng nắm lấy cổ chân của gia hỏa này và ném ra phía sau.

- Đáng tiếc! Lại để hắn kịp hô lên như thế, nhưng mà chắc là sẽ không có chuyện gì đâu. - Lâm Phàm tràn đầy động lực, tiếp tục nâng chảo chờ đợi, hắn tin rằng vẫn còn người sắp xuống.

Cái đám này xem ra cũng không yếu, tên trọc đầu này thế mà lại có tu vi Địa Cương cảnh tầng ba. Xem ra là bọn này thực sự muốn giết chết mình rồi. Chẳng lẽ là bởi vì mình khoe khoang tu vi của bản thân chỉ có Địa Cương cảnh tầng ba nên mới khiến chúng động tâm tư hay sao?

Nếu thật sự là như thế, thì các ngươi đã nghĩ sai hoàn toàn rồi.

- Vương Huyền, ngươi gào cái quỷ gì vậy? Thét như thế làm tiểu tử kia chú ý thì làm sao bây giờ? - Trong khe trượt, một tiếng quát mắng vang lên nhưng mà thanh âm rất nhỏ, hiển nhiên cũng sợ đánh động đến Lâm Phàm.

Lâm Phàm chờ đợi, quả nhiên vẫn còn người ở phía sau. Cái chảo này không hổ là Thần khí, đập đâu trúng đó. Mà cái bọn này điếc hết rồi à? Tiếng chảo phang to thế cũng không nghe được.

Chẳng qua suy nghĩ kỹ một chút cũng có thể hiểu được, bọn chúng rơi xuống đất kiểu gì cũng phát ra tiếng động, cho nên chúng nó mới đều cho rằng thanh âm cái chảo đập xuống chính là thanh âm khi người rơi xuống đất.

Chu Quân Vũ chính là chủ mưu của vụ cướp tiền lần này, cũng là kẻ có tu vi cao nhất. Hắn đã chuẩn bị xong hết rồi, chỉ cần giết chết Lâm Phàm xong, hắn cũng sẽ lập tức xử lý hai người còn lại.

Tình huynh đệ hữu nghị cái gì! Nghĩ đến số tiền khổng lồ như thế phải chia đều cho cả hai kẻ khác đã thấy đau nhói trong lòng rồi, có là cha ruột thì hắn cũng phải giết.

Nghe được phía dưới không có tiếng trả lời, Chu Quân Vũ mặc dù có chút tức giận song cũng cảm thấy đắc ý. Xem ra mình vẫn có lực uy hiếp đối với hai tên kia. Mình mới răn dạy một câu, hai tên kia đã lập tức sợ đến không dám cãi lời.

Xoàn xoạt.

Thanh âm bên trong khe trượt càng ngày càng gần, trong lòng bàn tay của Lâm Phàm cũng đã đổ một chút mồ hôi. Đây không phải do khẩn trương, cũng không phải do sợ hãi, mà hắn đang nghĩ người tới lần này liệu có phải là cá lớn hay không thôi.

Bây giờ tiền trong túi đã rủng rỉnh, mấy cái trò vớ vẩn bình thường đã không còn được Lâm Phàm để ở trong lòng. Bởi vì tầm mắt đã được mở rộng, không còn giống với lúc trước.

- Hả, không phải chân sao? - Lâm Phàm hơi sững sờ, vốn nghĩ thứ chui ra đầu tiên hẳn là chân chứ, sao có thể ngờ đến lại là đầu. Thằng này nhảy xuống cái kiểu đéo gì vậy?

Chu Quân Vũ cắm đầu xuống là bởi muốn quan sát tình huống phía bên ngoài, đồng thời cũng định là khi rơi xuống đất, chuẩn bị làm động tác xoay người hoa lệ. Thế nhưng mà lúc ánh sáng loé lên, hắn lại nhìn thấy một người đang đứng sẵn bên cạnh cửa hang, trong tay là một thứ vũ khí quái dị. Nhìn thấy người này đang nhắm vào mình, hắn hoảng sợ thét lên:

- Ngươi muốn làm gì?

Bang!

Giọng nói vừa dứt, cái chảo đã đập xuống. Chu Quân Vũ nguyên bản còn muốn điều động cương khí để hộ thân, tuy nhiên ở dưới sức mạnh cuồng bạo của Lâm Phàm, đầu của hắn lập tức bị đập bẹp, khí tức sinh mệnh hoàn toàn biến mất, nằm ở nơi đó không nhúc nhích.

- Lại là một tên Địa Cương cảnh tầng ba, không có cường giả hay sao? - Lâm Phàm hơi nghi hoặc nhưng vẫn nhanh chóng kéo thi thể của Chu Quân Vũ ra một bên và tiếp tục chờ đợi.

Chỉ là hắn không ngờ tới, đợt rớt xuống này chỉ có ba tên thật. Về phần đám người khác, khi nghe được thanh âm của Chu Quân Vũ truyền từ phía dưới lên thì lập tức cắm mười ngón ẩn chứa cương khí vào trong vách đá ở bên cạnh, cố gắng dừng thân hình lại, treo lơ lửng giữa khe trượt không dám nhúc nhích.

Khí tức của những kẻ này cực kỳ cường đại, mạnh hơn ba tên Chu Quân Vũ không biết bao nhiêu lần. Ánh mắt bọn hắn như lửa, xuyên thấu bóng tối trong khe trượt này.

- Đừng trượt xuống nữa, phía dưới có nguy hiểm. - Một tên khẽ nói.

Mấy kẻ ở phía trên cũng biết vậy, bọn hắn không nghĩ tới gia hỏa này lại cảnh giác như vậy, lại chờ ở phía dưới để đánh lén bọn hắn. Nhưng mà cũng may là có những kẻ kia làm pháo hôi dò đường giúp bọn hắn tránh khỏi nguy hiểm. Nếu không thì khó mà nói được sau khi bọn hắn xuống dưới đó có xảy ra chuyện gì hay không?

Chờ đợi hồi lâu, Lâm Phàm nhíu mày, chẳng lẽ không còn tên nào thật? Hắn thò đầu vào nhìn coi tình hình bên trong khe trượt. Nhưng bởi vì khe trượt này có hình vòng cung cho nên căn bản là không thể nhìn thấy phía trên thế nào.

- Còn có ai không? Ta phát hiện đồ ngon dưới này nè. Các ngươi mau xuống đây đi. - Lâm Phàm ngẩng đầu lên, hô lớn.

Mà mấy kẻ ở trong khe trượt vẫn không nhúc nhích, ngừng thở, không để cho mình bị phát hiện.

Hèn hạ, xảo trá, âm hiểm.

Quả nhiên như trưởng bối trong nhà đã nói, ra ngoài xông xáo phải cẩn thận một chút.

Nếu là trong tình huống bình thường, bọn hắn tin tưởng có thể dễ dàng giết chết gia hỏa này. Chỉ có điều ở trong khe trượt này, bọn hắn căn bản không thi triển được thủ đoạn, sợ rằng sẽ thiệt thòi lớn.

Lâm Phàm luôn có cảm giác trong khe trượt này còn có người, nhưng mà bọn hắn giống như là đã phát hiện ra cái gì đó, cả đám đều không chịu xuống. Hắn thử nói thêm một lần nữa:

- Xuống đi nào! Ta sẽ không động thủ đâu, ta thật sự phát hiện ra kho báu đó. Thôi vậy, các ngươi không xuống thì thôi. Ta đi đây, các ngươi cứ ở đó mà chờ đi.

Rất an tĩnh, không hề có một chút thanh âm nào giống như là Lâm Phàm đã thật sự rời đi.

- Sư huynh, xem ra là hắn đã đi rồi, chúng ta đi xuống thôi.

- Không! Chúng ta đi lên, đổi một con đường để đi xuống.

Lâm Phàm đợt ở phía dưới một lát, cảm thấy tiếc nuối. Xem ra bọn này không tin mình thật, đúng là bó tay. Sau đó hắn cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều, đi qua chỗ ba bộ thi thể bắt đầu tiến hành lục soát.

- Quần què gì thế này, nghèo đến mức chỉ có 3 trăm nghìn?

- “Hổ Môn Đao Quang” đao pháp Huyền giai hạ phẩm, cái này cũng không tồi, trở lại thì giao cho tông môn.

- Haiz, nghèo gì nghèo vãi cả cức. Quên đi, cũng không trách được. Nếu bọn bây không nghèo thì cũng sẽ không nghĩ đến chuyện ăn cướp ta.

Chương 125: Ngươi là ai? (1)

Dịch: Nguyễn Khiêm

Biên: H

Nhóm: Ẩn Môn

Nhìn thoáng qua cửa hang kia với vẻ lưu luyến, bịn rịn, Lâm Phàm vẫn nhanh chóng rời đi. Những người ở phía trên kia có xuống hay không thì hắn cũng không đợi được nữa rồi. Lần này hắn tiến vào hiểm địa chủ yếu là để tu luyện cùng với cày điểm tích lũy. Điểm khổ tu thì dễ rồi, nhưng mà điểm tích lũy lại cần cố gắng kiếm thêm. Hắn muốn mỗi một tầng cảnh giới đều được xây dựng căn cơ vững chắc, chỉ có như vậy thì mới có thể dễ dàng tiến quân vào hàng ngũ cường giả đỉnh cấp.

Lâm Phàm nhanh chóng tìm đến một chỗ hơi chút bí mật để ẩn nấp rồi lập tức tự sát, mười giây sau sống lại.

- Thi triển Bạo Huyết và Thất Thần Thiên Pháp khiến tác dụng phụ cũng chồng lên nhau, quả nhiên khiến cho thân thể càng thêm tổn thương. -Lâm Phàm cảm thụ một chút, cảm giác lúc toàn thịnh thật đúng là rất cường hãn. Cương khí lưu động không ngừng trong cơ thể không gặp trở ngại nào là cảm giác mà khi thân thể có bệnh hoàn toàn không thể so sánh được.

Giờ khắc này, hắn mới chính thức quan sát vực sâu Vạn Quật này. Hiểm địa bực này cũng không biết đã có bao nhiêu người đến thăm dò qua, số lượng tài phú bị lấy đi hiển nhiên cũng rất kinh người. Nhưng cũng có rất nhiều người ngã xuống, hóa thành oan hồn ở nơi đây.

Hắn nhìn xung quanh, chỉ thấy toàn là nham thạch màu đen. Có chỗ nham thạch còn lồi ra tạo thành hình mũi nhọn, tản ra ánh sáng lạnh lẽo. Phía trên còn có vết máu đã khô, hiển nhiên nơi này đã từng phát sinh chiến đấu, chỉ là không biết kết quả thế nào.

Nhưng mà dấu vết này đã từ rất lâu rồi cho nên cũng không cần tìm hiểu nữa.

Hắn vẫn một mực tiến lên mà chẳng có mục tiêu nào. Đi đến một chỗ xa lạ thì chỉ có thể tự mình dò đường, nếu như gặp phải yêu thú thì vung Lang Nha bổng đập chết là xong.

Càng xâm nhập sâu, hắn càng cảm nhận được sự to lớn của vực sâu Vạn Quật này. E là nếu đi như này đến tận một tháng cũng chưa chắc đã đi được đến rìa. Xem ra vực sâu Vạn Quật này quả thực thống suốt tới bốn phương tám hướng, thậm chí kéo dài đến tận Nhật Chiếu tông cũng không phải là lời nói vô căn cứ.

Lúc này, ở phía trước có động tĩnh khiến cho Lâm Phàm có chút hiếu kỳ. Hắn trốn ở phía sau một khối nham thạch, thò đầu ra nhìn. Thì ra là một đám yêu thú đang di chuyển.

Những yêu thú này có hình dáng như báo săn, nhưng mà ở trên lưng của chúng lại có một khối xương giống như là nham thạch lồi ra.

- Loài yêu thú này không có trong bất kỳ ghi chép nào. - Lâm Phàm thì thầm trong lòng. Ở bên trong vực sâu Vạn Quật tồn tại một loại khí tức quỷ dị. Đám yêu thú sinh sống nhiều năm ở dưới chỗ này hẳn là cũng xuất hiện dị biến. Nhưng mà những điều này cũng không quan trọng, nơi nào có yêu thú thì nơi đó sẽ có Lâm Phàm ta tồn tại.

- Xin chào, điểm tích lũy của ta. - Một tay cầm cái chảo, một tay cầm Lang Nha bổng, Lâm Phàm đi ra từ phía sau nham thạch, hữu hảo chào hỏi bầy yêu thú này.

Mà những yêu thú kia nghe được thanh âm khiêu khích như thế, khuôn mặt đang bình tĩnh đột nhiên biến thành dữ tợn. Chúng nó tức giận gào thét, lao về phía Lâm Phàm.

Hai ngày sau!

Vực sâu Vạn Quật.

Mặc Kinh Trập chau mày, hắn đến vực sâu Vạn Quật chính là vì để tìm kiếm và phân ra cao thấp với gia hỏa phách lối hơn cả hắn kia. Nhưng mà hắn đã tìm tận hai ngày cũng chưa tìm được. Ngược lại là ở nửa đường, hắn gặp một số người đến đây lịch luyện ham của cải của hắn và bị hắn thuận tay giải quyết.

Lúc này, một thanh âm từ phương xa truyền đến.

- Nghiêm sư đệ kiếm pháp siêu tuyệt, một chiêu Lưu Quang Tuyệt Ảnh này chỉ thấy ánh sáng không thấy thân hình. Xem ra sư đệ

đã tu luyện môn kiếm pháp này tới cấp độ viên mãn.

- La sư huynh quá khen, so với La sư huynh thì ta còn kém xa.

- Ừm, rất tốt, Nhật Chiếu tông ta nếu như người người đều có thể cố gắng tu luyện như như Nghiêm sư đệ đây, lo gì không diệt được Viêm Hoa tông.

Ở phương xa, mấy bóng người đứng ở cùng một chỗ. Một người trong đó thì đang thi triển tuyệt chiêu, dùng một kiếm giết chết một con yêu thú Địa Cương cảnh tầng ba.

Đây chính là Nghiêm Húc, người bị Lâm Phàm khiến cho mất hết mặt mũi ở trong đợt giao lưu giữa Viêm Hoa tông và Nhật Chiếu tông cách đây không lâu. Từ sau lần đó, khi trở lại tông môn, Nghiêm Húc lập tức bế quan khổ luyện, tăng tu vi lên tới Địa Cương cảnh tầng bốn, còn tu luyện kiếm pháp Huyền giai trung phẩm Lưu Quang Tuyệt Ảnh đến cấp độ viên mãn.

Chỉ là cho dù thực lực tăng lên, kiếm pháp cũng tu luyện tới cấp độ viên mãn nhưng mà tất cả đều không thể khiến hắn quên đi lần sỉ nhục đó.

- Các ngươi vừa mới nói cái gì?

Lúc này, Mặc Kinh Trập lao tới. Thân hình giống như là chim ưng giương cánh, đứng sừng sững ở phía trên một tảng đá lớn. Ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bốn người, trong lòng có một ngọn lửa vô danh đang bùng cháy.

- Nói khoác mà không biết ngượng, chỉ có chút thực lực như vậy mà dám nói diệt Viêm Hoa tông sao? Mặc Kinh Trập ta cũng muốn nhìn xem các ngươi có bản lãnh gì mà dám cuồng ngôn như thế?

Mặc Kinh Trập xuất hiện làm cho mấy người Nghiêm Húc hơi sững sờ. Tựa như là không ngờ tới sẽ có người xuất hiện ở chỗ này.

Nghiêm Húc nhìn Mặc Kinh Trập, đánh giá một lúc rồi nói:

- Ngươi là người của Viêm Hoa tông sao?

Mặc Kinh Trập vung tay áo, ngạo nghễ ngẩng đầu,giọng nói dứt khoát:

- Không sai, ta là Mặc Kinh Trập, đại thiếu gia của Mặc gia thành Linh Phong, Viêm Hoa tông.

Sau đó, Mặc Kinh Trập nhìn về phía nam tử ở sau lưng Nghiêm Húc, chất vấn:

- Lời vừa rồi là do ngươi nói sao?

- Hỗn xược. - Nghiêm Húc quát lớn. Tên gia hỏa không biết trời cao đất này lại dám chất vấn La sư huynh, quả thực chính là muốn chết.

Nhưng mà một cánh tay duỗi ra, ngăn ở trước ngực của Nghiêm Húc, tên nam tử bị Mặc Kinh Trập chất vấn kia đi lên phía trước, khóe miệng lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm, hắn nói:

- Vực sâu Vạn Quật quả nhiên rất thần kỳ. Chúng ta đã đi vào nửa tháng mà lại còn có thể gặp được người của Viêm Hoa tông, hơn nữa còn là người yêu tông như thế. Đúng là rất thù vị! Nhưng mà một kẻ chỉ có tu vi Địa Cương cảnh tầng sáu lại dám chất vấn ta, làm ta rất muốn hỏi ngươi một câu, đầu óc của ngươi vẫn bình thường sao?

Mặc Kinh Trập hừ lạnh một tiếng:

- Người của Nhật Chiếu tông đồ sát cả triệu con dân của Viêm Hoa tông, tất cả đều đáng chết nghìn lần. Dù các ngươi hung mãnh như yêu thú, Mặc Kinh Trập ta cũng không hề e ngại chút nào.

Nghiêm Húc nói:

- La sư huynh, loại gia hỏa không biết trời cao đất rộng cứ để ta giáo huấn hắn cho.

La Chinh Nhất lắc lắc đầu:

- Nghiêm sư đệ, tu vi của ngươi mặc dù không yếu nhưng vẫn chưa phải là đối thủ của hắn. - Sau đó, hắn quay đầu nhìn về phía một sư đệ khác - Trương sư đệ, ngươi lên đi, xem tên này có bản lĩnh gì mà dám to mồm như vậy.

- Vâng sư huynh.

Chương 126: Ngươi là ai? (2)

Dịch: Khiêm

Biên: H

Nhóm: Ẩn Môn

Trương Chân Hổ, người cũng như tên, thân thể cao lớn, tản ra khí thế uy vũ. Khi nhìn về phía Mặc Kinh Trập, trên mặt nở nụ cười tàn nhẫn, hắn nói:

- Ta cũng đã giết qua không ít người của Viêm Hoa tông, không dưới mấy chục nghìn đâu đó.

Ánh mắt của Mặc Kinh Trập tràn ngập sát ý, cương khí sôi trào, hắn giận dữ nói:

- Chỉ có tu vi Địa Cương cảnh tầng năm mà cũng dám lớn lối như vậy, tự tìm đường chết.

Ầm!

Nghiêm Húc nhìn cảnh tượng ở trước mắt không khỏi than thở:

- Uy thế khi Trương sư huynh xuất thủ quả thật không phải bình thường, đây là dấu hiệu khi "Hổ Khiếu Thiên Địa Công" đã đại thành.

Nam tử mặc áo bào màu vàng vẫn im lặng đứng ở một bên từ nãy đến giờ đột nhiên lên tiếng:

- Nghiêm sư đệ, môn "Hổ Khiếu Thiên Địa Công" này chính là công pháp truyền thừa của bộ tộc Tử Dực Thiên Lôi Hổ, vương giả trong yêu thú, chỉ những người có huyết mạch nửa người nửa thú như là Trương sư huynh mới có thể tu luyện. Mặc dù tu vi của Trương sư huynh chỉ là Địa Cương cảnh tầng năm nhưng mà chiến lực cũng không hề thua kém Địa Cương cảnh tầng sáu.

Ầm!

Vừa dứt lời, người được bọn hắn xem trọng là Trương sư huynh kia lại bị một chưởng đánh đến mức phun máu, thân hình bay ngược

lại, cánh tay trái uốn cong giống như là đã gãy, máu không ngừng chảy.

- Không biết tự lượng sức mình, Mặc Kinh Trập ta đã tu luyện "Kinh Long Đại Thiên Công" đến cảnh giới đại thành, chỉ cần khẽ động sẽ giống như rồng ngâm vang chín tầng trời, uy thế vô song, một con mèo ốm như ngươi cũng dám càn rỡ sao? Hôm nay đánh gãy một cánh tay của ngươi cũng là để cho ngươi biết, con dân của Viêm Hoa tông cũng không phải người mà mấy kẻ như các ngươi có thể giết. - Mặc Kinh Trập khinh thường hừ lạnh, hai con kinh long tỏa ra ánh sáng màu vàng quấn quanh thân thể, tiếng rồng ngâm vang vọng. Nhìn Mặc Kinh Trập giống như là hoàng giả giáng lâm, bễ nghễ thiên hạ.

Tu vi đạt đến Địa Cương cảnh tầng sáu, cương khí hùng hậu như biển, biến cương khí hoá thành hình kinh long cũng là chuyện dễ như trở bàn tay, vả lại hai con kinh long này còn ẩn chứa lực sát thương cường đại.

Mấy người Nghiêm Húc nhìn thấy cảnh tượng ở trước mắt lập tức trợn mắt há hốc mồm, vẻ mặt không dám tin. Trương Chân Hổ sư huynh có thực lực cường hãn, cho dù cảnh giới thấp hơn một tầng, nhưng mà với sự cường đại của huyết mạch nửa người nửa thú kia cũng không có khả năng bị thua nhanh như vậy.

- Muốn chết. - Đột nhiên, La Chinh Nhất hét lên một tiếng, cương khí bành trướng, năm ngón tay nắm lại thành quyền, thân thể hóa thành một đạo lưu quang màu đen, trên đường đi qua không khí liên tục bạo tạc. Trong nháy mắt, hắn đã xuất hiện ở trước mặt Mặc Kinh Trập, đánh ra một quyền mang theo uy thế không có gì sánh kịp.

- Thật mạnh, đây là "Phá Âm Sát Quyền" của La sư huynh, tu luyện tới cực hạn có thể phá vỡ bức tường âm thanh. - Nghiêm Húc trợn mắt há hốc mồm, triệt để khiếp sợ trước sự cường đại của các sư huynh.

- Kinh Long Hộ Thể. - Mặc Kinh Trập hơi biến sắc, nhưng mà động tác cũng không chậm, chưởng pháp thiên biến vạn hóa vây quanh thân, hình thành một vòng cương khí hộ thể.

Bởi vì là huyết mạch nửa người nửa thú, cho nên Trương Chân Hổ bị Mặc Kinh Trập đánh gãy một tay kia có năng lực khôi phục cực mạnh. Vết thương trên cánh tay trong nháy mắt ngừng chảy máu và ngưng lại thành sẹo, trên mặt của hắn lộ vẻ ngoan độc.

- Tất cả cùng tiến lên, làm thịt hắn.

Trương Chân Hổ vừa dứt lời, trong nháy mắt, cả Nghiêm Húc, nam tử mặc áo bào màu vàng lập tức đồng thời xuất thủ.

Lưu Quang Tuyệt Ảnh!

Hổ Khiếu Thiên Hạ!

Địa Cương Càn Khôn Chưởng!

Ầm ầm!

Cương khí cường hãn triệt để bạo phát ra, mặc dù cương khí của Mặc Kinh Trập hùng hậu, nhưng mà cũng không chịu nổi bốn người đồng thời vây công. Nhưng mà cho dù như thế, hắn cũng không có lùi bước.

Lâm Phàm giết hai ngày hai đêm, mệt mỏi thì tự sát, nói chung là cũng thoải mái, tự tại. Hắn có ham muốn mãnh liệt đối với điểm tích lũy, cho nên tuyệt đối không muốn lãng phí một phút một giây nào.

Lúc này, hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phía xa, trong lòng thì thầm:

- Là tên ngốc nào đang đốt pháo vậy?

Nhưng mà hắn cũng không dừng lại, chạy thẳng đến phương xa, nơi phát ra âm thanh, hắn muốn nhìn xem chỗ đó là đang có chuyện gì.

Ầm!

Mặc Kinh Trập bị một quyền của La Chinh Nhất đánh vỡ cương khí hộ thể, thân hình bay ra, đập mạnh lên tảng đá lớn. Hắn phun ra một búng máu tươi, nhưng ánh mắt không phục nhìn về phía nam tử mặc áo bào màu vàng đang đứng ở một bên, quát to:

- Đồ hèn hạ.

Hắn không phải là không địch lại La Chinh Nhất, mà là nam tử mặc áo bào màu vàng này lại chơi xấu, không biết kẻ này ném ra vật gì khiến hắn nhòe cả mắt.

Theo hắn nghĩ, cao thủ so chiêu chính là phải quang minh chính đại, đánh thật thương thật. Làm sao có thể ngờ đến đối phương lại dùng những thủ pháp hạ lưu này.

Nghiêm Húc nhìn thấy gia hỏa này đã thổ huyết ngã xuống đất, điên cuồng cười:

- Hừ, nhiều lời vô ích. Rõ ràng La sư huynh đánh một quyền làm vỡ cương khí hộ thể của ngươi, làm ngươi trọng thương. Hiện giờ ngươi còn cố gắng kiếm cớ biện hộ sao? Đúng là đáng xấu hổ.

Mặc Kinh Trập nhìn chằm chằm vào đối phương và nói:

- Mặc Kinh Trập ta thua thì thua. Nhưng mà các ngươi chơi xấu, ta không phục.

Đúng lúc này, La Chinh Nhất lại quay đầu, nhìn qua một bên, quát một tiếng chói tai:

- Là ai? Đi ra cho ta!

Lâm Phàm vừa tới hiện trường, còn chưa kịp ẩn thân thì đã bị phát hiện. Hắn cũng thấy rất bất đắc dĩ, đành phải đi ra. Chỉ có điều khi nhìn thấy rõ hình dáng của mấy người ở đây, hắn lại sững sờ.

- Ai nha, đây không phải thiên tài Mặc Kinh Trập sao?

Mặc Kinh Trập nghe được giọng nói này, lại nhìn thấy khuôn mặt kia, một búng máu nguyên bản sắp sửa phun ra lại bị hắn cố gắng nuốt lại, nói:

- Là ngươi sao? Ta đã tìm ngươi đã hai ngày hai đêm.

Lúc Nghiêm Húc nhìn thấy Lâm Phàm, sắc mặt đột nhiên trở nên dữ tợn, tức giận gào thét:

- Tên kia mi còn nhớ mi đã sỉ nhục ta như thế nào không? Ta vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, suốt một tháng qua ta luôn muốn giết ngươi. Không ngờ tới hôm nay chính ngươi lại tự tìm tới cửa. Nay ta phải giết ngươi, lấy máu của ngươi để rửa sạch nỗi nhục trên người ta.

Lâm Phàm quay sang nhìn về phía Nghiêm Húc, nghi hoặc nói:

- Ngươi là ai?

- Phụt!

Nguyên bản Nghiêm Húc đã bị Mặc Kinh Trập đánh đến mức khí huyết sôi trào, thật vất vả mới áp chế được. Bấy giờ nghe được câu nói kia của Lâm Phàm, hắn cũng không thể nhịn được mà phun ra một búng máu tươi.

Mặc Kinh Trập sững sờ, nhìn Lâm Phàm không dám tin. Thật mạnh! Rõ ràng Lâm Phàm chỉ mới nói có một câu đã khiến đối

phương kinh hãi đến mức phun máu rồi.

“Thật ghê gớm! Gia hỏa này chỉ sợ có chút tài năng thật” - Mặc Kinh Trập thì thầm từ tận đáy lòng

Chương 127: Ngươi đã kém hơn trước

Dịch: Nguyễn Khiêm

Biên: H

Nhóm: Ẩn Môn

- Sư đệ, ngươi quen hắn sao? - La Chinh Nhất chắp tay sau lưng, không ai thấy được bàn tay của hắn run nhè nhẹ. Vừa rồi để trấn áp Mặc Kinh Trập, hắn đã cưỡng ép sử dụng "Phá Âm Sát Quyền" tới cảnh giới cao hơn bản thân lĩnh ngộ, dẫn đến khí huyết sôi trào, tới giờ vẫn chưa bình ổn được. Không thể không nói, tên Mặc Kinh Trập này quả thật là cực kỳ cường hãn, đáng để coi trọng.

Về phần thiếu niên vừa mới xuất hiện, hắn lại không hề để vào mắt, cương khí mặc dù hùng hậu, nhưng cũng chỉ là như thế mà thôi.

Sắc mặt của Nghiêm Húc âm trầm. Hắn lau máu tươi trên khóe miệng đi, rồi giơ trường kiếm trong tay lên chỉ thẳng Lâm Phàm và nói:

- Sư huynh, cách đây không lâu, khi đệ tử Nhật Chiếu tông chúng ta đến Viêm Hoa tông luận bàn, chính là tên này đã chém giết các đệ tử ngoại môn của chúng ta. Hơn nữa ở trên lôi đài hắn còn làm nhục ta, thù này không báo, tinh thần ta khó mà bình ổn, tu vi cũng khó có thể tiến bộ.

- Ồ, nguyên lai chính là hắn. - La Chinh Nhất hơi sửng sốt, lúc này hắn mới chú ý đến Lâm Phàm. Sau đó, hắn nở một nụ cười nghiền ngẫm và nói - Sư đệ cứ việc ra tay, sư huynh sẽ áp trận cho ngươi. Bây giờ môn "Lưu Quang Tuyệt Ảnh" của ngươi đã tu luyện tới cấp độ viên mãn, kiếm quang như ảnh, nhanh đến mức cực hạn, một kiếm đứt cổ, không có giọt máu nào kịp chảy ra đâu.

Hắn cũng có nghe nói khi Huyền Khôn trưởng lão dẫn người đi Viêm Hoa tông thì bị thiệt lớn, toàn bộ đệ tử ngoại môn mang đi đều ngã xuống ở Viêm Hoa tông. Khi hắn biết được chuyện ấy thì cũng cực kỳ giận dữ, bọn đạo chích Viêm Hoa tông lại dám làm càn như thế, thật là không thể tha thứ. Bây giờ người trong cuộc đã ở đây,

vậy thì cứ để cho Nghiêm sư đệ ra tay báo thù rửa hận thôi, lấy máu của đối phương tẩy sạch sỉ nhục.

Nghiêm Húc bước ra một bước, toàn thân toát ra cương khí sôi trào như sương mù dày đặc. Trường kiếm trong tay tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo. Ánh mắt hắn âm trầm:

- Ta chờ ngày này đã rất lâu rồi. Hiện giờ ta đã tu luyện "Lưu Quang Tuyệt Ảnh" tới cấp độ viên mãn, tu vi cũng đã tăng lên tới Địa Cương cảnh tầng bốn, giết ngươi cũng chỉ như giết chó mà thôi. Hôm nay ai cũng cứu không được ngươi.

Tay cầm kiếm của hắn cũng bắt đầu run rẩy, đây không phải sợ hãi mà là hưng phấn.

Chuyện ngày hôm đó giống như là tảng đá lớn đè nặng trong lòng hắn, muốn ném đi cũng không được. Lúc này nhìn thấy cừu nhân gây ra mọi chuyện, làm sao mà không hưng phấn cho được.

- Ta vốn dĩ đã quên ngươi là ai? Nhưng mà vừa nãy khi ngươi nói đến chuyện trên lôi đài, đúng là khiến ta nhớ ra, ngươi chính là gia hỏa xuất kiếm cực chậm kia. Hơn nữa ta nhớ mình còn nói là để cho ngươi trở về tu luyện thêm. - Lâm Phàm nhìn gia hỏa giống như là bị khí huyết công tâm ở trước mặt không khỏi cười nói.

- Muốn chết. - Nghiêm Húc không thể nhịn được nữa, nhanh chóng đánh tới, hét lên - Lưu Quang Tuyệt Ảnh, kiếm ý Cực Đạo.

Trong nháy mắt, thân thể của Nghiêm Húc hóa thành vô số đạo kiếm quang nhanh chóng lao thẳng đến Lâm Phàm. Trong không trung không thể nhìn thấy bóng người, chỉ có từng đạo kiếm quang lóe ra hào quang chói sáng kia mà thôi.

La Chinh Nhất khẽ gật đầu.

Nam tử mặc áo bào màu vàng nói:

- Xem ra Nghiêm sư đệ đã lĩnh ngộ tinh tuý của chiêu "Lưu Quang Tuyệt Ảnh" này. Khi Nghiêm sư đệ thi triển ra một chiêu này, có là ta thì cũng phải cẩn thận ứng phó.

- Mặc dù thiên phú tu hành của Nghiêm sư đệ không cao, nhưng thiên phú tu luyện kiếm pháp lại không tồi, một chiêu Lưu Quang Tuyệt Ảnh này chính là dùng cực kiếm mà chém giết tất cả mọi thứ. - La Chinh Nhất tán dương. Đối với hắn, thực lực của Nghiêm Húc không đáng giá nhắc tới, nhưng mà trên phương diện lĩnh ngộ kiếm

pháp Nghiêm Húc lại không tệ.

- Cẩn thận. - Mặc Kinh Trập vẫn còn đang khôi phục thương thế, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng kiếm quang bao phủ thiên địa đang lao tới kia cũng không nhịn được lên tiếng nhắc nhở.

Lâm Phàm bất đắc dĩ lắc đầu. Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, chỉ có đến trước khi chết thì mới biết được việc mà mình làm là ngu xuẩn đến cỡ nào.

Tay trái rục rịch.

Cánh tay này muốn tiếp kiếm sao?

Nhưng mà hắn lại không muốn tiếp một kiếm này, bởi vì không cần thiết phải làm như thế?

Quá yếu! Thật sự là quá yếu!

- Chết đi. - Vô số đạo kiếm quang hợp lại thành một, thân thể của Nghiêm Húc tựa như là xuyên qua thiên địa, lao tới theo một đường thẳng tắp. Sau khi tu thành một kiếm cường đại nhất này, hắn vẫn chưa từng thi triển bao giờ, bởi vì đây là một kiếm mà hắn giữ lại cho Lâm Phàm.

Nhìn thấy tên gia hỏa ghê tởm này vẫn đứng im, không hề nhúc nhích, trên mặt của Nghiêm Húc lộ ra thần sắc điên cuồng.

Là bất lực sao?

Hay là một kiếm này có tốc độ quá nhanh cho nên ngươi không kịp phản ứng?

Ầm!

Tiếng gầm rú vang lên, thời khắc khiến cho người ta khẩn trương triệt để tiêu tán, kiếm quanh cũng chưa hề chạm tới người Lâm Phàm. Không biết từ khi nào, Lang Nha bổng trong tay Lâm phàm đã đập cho Nghiêm Húc nằm dài trên mặt đất.

Phụt!

Nghiêm Húc chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ của mình tựa như là đã vỡ nát. Miệng há to, phun ra một búng máu tươi, nhuộm đỏ cả mặt đất.

Ánh mắt nguyên bản tràn ngập sát ý giờ lại biến thành mờ mịt,

sắc mặt ngây ngốc, không dám tin tưởng.

Lâm Phàm nhìn lướt qua Nghiêm Húc rồi thản nhiên nói:

- Ngươi khiến ta quá thất vọng rồi! Ngươi đã từng có thể khiến cho ta phải tiếp ngươi một kiếm. Nhưng bây giờ ngay cả hứng thú để cho ta tiếp kiếm cũng không có. Ngươi đã kém hơn trước.

Nghiêm Húc nghe được lời nói này giống như là nghe thấy sấm sét giữa trời quang, vẻ mặt không dám tin tưởng. Hắn không ngờ tới kết quả sẽ là như vậy, bản thân tân tân khổ khổ bế quan tu luyện, cuối cùng tu luyện chiêu "Lưu Quang Tuyệt Ảnh" tới cấp độ viên mãn, bây giờ lại có kết cục như thế này.

Trong đầu của hắn lúc này chỉ còn có câu nói kia.

- Ngươi đã kém hơn trước...

- Ngươi đã kém hơn trước...

Phụt!

Bởi vì khí huyết công tâm, hắn lại phun thêm một búng máu nữa, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Kiếm pháp tu luyện đến cảnh giới viên mãn, vốn dĩ là nên khinh thường quần hùng, báo thù rửa hận. Nhưng mà hôm nay khi gặp được cừu nhân, kết quả lại là hắn tiếp tục chịu nhục thêm một lần nữa.Với thương thế hiện giờ, e rằng sau này hắn cũng không có cơ hội để mà báo thù nữa. Hiện giờ, trong lòng Ngiêm Húc chỉ còn cảm giác không cam tâm.

Con mắt hắn trợn trừng, rồi hắn lập tức đi chầu ông bà ông vải. Không ngờ đã bị Lâm Phàm làm cho tức chết.

Điểm tích lũy tới tay.

Lâm Phàm lắc đầu, mặc dù tên này yếu một chút, nhưng điểm tích lũy cũng không tệ lắm. Sau đó hắn lại vác Lang Nha bổng lên vai, thản nhiên nhìn về phía mấy người La Chính Nhất.

- Là chính hắn tự phun máu mà chết, không liên quan đến ta.

- Nghiêm sư đệ. - Nam tử mặc áo bào màu vàng thấy cảnh này, tức đến muốn rách cả mí mắt, quát ầm lên - Ngươi lại dám giết Nghiêm sư đệ.

Khoé mắt của Mặc Kinh Trập khẽ run run, trong lòng sợ hãi than: "Thật mạnh!"

Mặc dù tên đệ tử của Nhật Chiếu tông kia có tu vi không cao, nhưng mà kiếm pháp siêu tuyệt, tốc độ cực nhanh. Lúc vừa nãy, khi bốn người bọn họ vây công hắn, ngoại trừ tên La Chinh Nhất kia thì khiến cho hắn cảnh giác nhất chính là kiếm pháp của gia hỏa này.

Kiếm quang như ảnh, chỉ cần không cẩn thận thì sẽ lập tức xuất hiện ở sau lưng.

Nhưng bây giờ, gia hỏa này lại bị Lâm Phàm đập một phát chết luôn, căn bản không cần nhiều chiêu thức hoa lệ nào. Thật sự làm cho người kinh hãi vạn phần.

Mặc kệ những người còn lại của Nhật Chiếu tông đang căm tức, Lâm Phàm khom người xuống, thò tay sờ soạng trên thi thể nát be bét của Nghiêm Húc. Tìm thấy nhẫn trữ vật, hắn đổ hết sạch đồ bên trong ra. Chỉ có một ít tiền tệ của Nhật Chiếu tông, số lượng mặc dù khá lớn, nhưng mà bởi vì tỉ lệ hối đoái thành Viêm Hoa Tệ cũng quá cao, là 100 so với 8, cho nên đống tiền này cũng chả là gì cả.

Ngoài ra còn có một môn kiếm pháp, cũng chính là môn kiếm pháp Huyền giai trung phẩm "Lưu Quang Tuyệt Ảnh" kia. Đáng tiếc mình đã có Hóa Thần Kiếm Trận, cho nên cũng chướng mắt kiếm pháp cấp thấp như này. Xem ra để lúc trở về thì giao nộp cho tông môn thôi.

Sau khi thanh lý xong, cũng không thấy có thứ gì đáng để hứng thú lắm, hắn bèn vứt luôn cái nhẫn trữ vật này đi. Mặc dù giá trị của nhẫn trữ vật này cũng không thấp, nhưng mà hiện tại hắn đã là phú ông chục triệu, đồ vật bình thường thật đúng là không lọt được vào tầm mắt của mình.

Khuôn mặt của nam tử mặc áo bào màu vàng vì tức giận mà trở nên xanh mét, mắt thấy hết thảy mọi việc đã xảy ra, hắn gầm lên:

- Ngươi đã giết Nghiêm sư đệ, lại còn dám vũ nhục thi thể của sư đệ ta. Đáng chết! Thật là đáng chết!

Lâm Phàm ngẩng đầu lên, bình tĩnh nói:

- Con mắt nào của ngươi thấy ta làm nhục thi thể thế. Rõ ràng là ta đang thu hoạch chiến lợi phẩm của mình, liên quan éo gì đến ngươi.

- Nếu không phục thì đợi lát nữa sau khi đập chết ngươi, ta cũng sẽ làm như thế với ngươi.

- Cuồng vọng! Quá là cuồng vọng! - Nam tử mặc áo bào màu vàng không thể nhịn được nữa, tức giận nói - La sư huynh, ta phải giết chết tên tiểu tử này để trả thù cho Nghiêm sư đệ.

La Chinh Nhất cũng không ngờ tới, Nghiêm Húc thế mà lại chết rồi.

Mà hắn ở một bên áp trận lại không hề kịp phản ứng.

Bây giờ chuyện đã phát sinh rồi, như vậy chỉ có dùng mạng của tiểu tử này để an ủi linh hồn Nghiêm sư đệ ở dưới suối vàng thôi.

Chương 128: Tránh sang một bên đi, đừng ảnh hưởng ta phát huy

Dịch: Khiêm

Biên: H

Nhóm: Ẩn Môn

- Là lỗi của ta. Ta đã quá mức chủ quan để Nghiêm sư đệ phải chịu độc thủ của tên này. - Sắc mặt của La Chinh Nhất bình tĩnh, không hề nhìn ra hắn đang thương cảm cho Nghiêm Húc.

Nam tử mặc áo bào màu vàng oán giận nói:

- La sư huynh, không phải lỗi của huynh mà là do tên này quá mức xảo trá, hơn nữa Nghiêm sư đệ cũng chủ quan nên mới trúng độc thủ của hắn. Hiện giờ, việc mà chúng ta có thể làm cũng chỉ là giết chết tên tiểu tử này để truy điệu cho Nghiêm sư đệ.

Trương Chân Hổ bị Mặc Kinh Trập đánh gãy một tay, nhưng mà dựa vào năng lực khôi phục cường đại của huyết mạch nửa người nửa thú, hắn vẫn còn có thể chiến đấu được. Lúc này, ánh mắt của hắn dữ tợn như là dã thú, tản ra quang mang khát máu:

- Ta muốn xé xác tiểu tử này.

Mặc dù tên Trương Chân Hổ này bị Mặc Kinh Trập đánh gãy một tay, nhưng mà thực lực của hắn quả thật là rất cường đại. Tử Dực Thiên Lôi Hổ là vương giả trong số yêu thú, công pháp truyền thừa "Hổ Khiếu Thiên Địa Công" của bộ tộc càng cực kỳ cường hãn, nghe đồn nếu tu luyện tới cực hạn, hét một tiếng cũng có thể làm cho nhật nguyệt xoay chuyển, thiên địa tan vỡ.

Chẳng qua Trương Chân Hổ chỉ là huyết mạch nửa người nửa thú, cho nên không có khả năng tu luyện môn "Hổ Khiếu Thiên Địa Công" này tới cực hạn.

Chỉ là người này làm sao lại có được huyết mạch nửa người nửa thú, xem ra lai lịch của tên Trương Chân Hổ này cũng khá thú vị đó.

Lâm Phàm nhìn ba người ở trước mặt, một tên thì tàn phế, một tên khác trông hơi kích động, một tên cuối cùng thì trông có vẻ âm trầm.

Trong đó hai người trước đều có tu vi là Địa Cương cảnh tầng năm, mà tên La Chinh Nhất kia thì có tu vi là Địa Cương cảnh tầng sáu.

Trận thế này rất mạnh, so sánh một chút, tu vi hiện nay của mình là Địa Cương cảnh tầng ba, nếu bật hết hỏa lực cũng đủ để xử lý hai tên Địa Cương cảnh tầng năm kia, nhưng mà còn tên Địa Cương cảnh tầng sáu này thì chỉ sợ cần mài một thời gian mới được.

Rất tốt, không ngờ sau khi xâm nhập vực sâu Vạn Quật, ngoại trừ việc được cày điểm tích lũy rất thoải mái, còn có thể đối mặt với những cường giả như thế này. Đặc biệt tên La Chinh Nhất kia nhìn qua cũng biết là kẻ có tiền, nhất định phải giết chết, ai cũng không thể ngăn trở bước chân của mình.

Nam tử mặc áo bào màu vàng gầm lên:

- Ngươi nhìn cái gì?

Hắn phát hiện ánh mắt của kẻ trước mắt này khi nhìn bọn hắn cực kỳ quái dị, có tham lam, còn có chút coi thường.

Khóe miệng của Lâm Phàm hơi nhếch lên lộ ra một nụ cười lạnh, hắn xoay cổ tay.

Cuồng Thân!

Quần áo ở nửa người trên lập tức rách nát, thân thể biến thành khổng lồ, màng đen xuất hiện, cơ bắp hiện lên cuồn cuộn, dữ tợn. Môn công pháp này rất mạnh, nhưng mà vẫn có một khuyết điểm duy nhất chính là sau mỗi một lần thi triển thì lại phải đổi một bộ y phục, cũng may mà mình đã chuẩn bị đầy đủ, đã sớm để khoảng trăm bộ quần áo trong nhẫn trữ vật.

Khí tức cuồng bạo bộc phát ra, quét sạch thiên địa, đè ép về phía mấy người La Chinh Nhất.

La Chinh Nhất nhíu mày, hắn cũng không nghĩ đến người này lại còn biết loại bí pháp thiêu đốt khí huyết, bạo phát toàn bộ tiềm lực này, nhưng mà nếu chỉ có thế thì vẫn còn kém xa lắm.

- Thì ra là thế! Ngươi dám kiêu ngạo như thế chính là dựa vào

môn công pháp này sao? Đáng tiếc... Vẫn chẳng là cái gì đâu.

Lâm Phàm cười nói:

- Đương nhiên là không chỉ có thế.

- Bạo Huyết

Đột nhiên, ở trong mắt của mọi người, khí huyết toàn thân của Lâm Phàm triệt để sôi trào lên, hai con huyết long xuất hiện, đan xen vào nhau rồi quấn quanh người hắn.

Bên trên cơ bắp cuồn cuộn xuất hiện từng mạch huyết văn, những mạch huyết văn này hiện ra từ trong thân thể, khiến cho người ta khiếp sợ cực độ.

Nam tử mặc áo bào màu vàng kinh hãi đến mức lui lại một bước, cảm thấy một tia áp lực, trên mặt lộ vẻ ngưng trọng, hiển nhiên là không nghĩ tới Lâm Phàm lại còn có mấy chiêu như thế này. Nhưng mà khi đưa mắt nhìn về phía La sư huynh đang bình tĩnh đứng ở một bên, hắn cũng cảm thấy an tâm không ít.

La sư huynh vẫn chắp tay ở sau lưng, mặt không biểu tình, trong ánh mắt vẫn lóe ra vẻ ngẫm nghĩ.

- Không tồi! Không tồi! Ta cũng không ngờ Viêm Hoa tông lại có người có thể tu luyện ngạnh công tới cảnh giới cỡ này, e rằng cũng chỉ có thiên tài ngạnh công của Nhật Chiếu tông ta là Thiên Nhất sư đệ mới có thể so sánh với ngươi.

- Có điều...

La Chinh Nhất bước ra một bước, mặt đất rạn nứt, cương khí cường hãn phát tán ra khiến cho mặt đất cứng rắn như bàn thạch phải chia năm xẻ bảy.

- Chỉ dựa vào thực lực của ngươi bây giờ thì ... còn chưa đủ.

Nam tử mặc áo bào màu vàng trông thấy khí thế uy vũ của La sư huynh, cảm thấy đã nắm chắc thắng lợi ở trong tay, cũng liên tục cười lạnh:

- Giờ có La sư huynh ở đây, cho dù ngươi có mạnh hơn nữa thì hôm nay cũng phải ngã xuống ở chỗ này.

Hắn cũng thật bị kẻ trước mắt này làm cho kinh sợ, không ngờ tới kẻ này dám thiêu đốt khí huyết hai lần để có thể bạo phát ra uy

lực cường đại như thế, vốn dĩ hắn còn tưởng đây là chuyện không thể xảy ra.

Ngạnh công là loại công pháp khó tu luyện nhất trong tất cả chủng loại công pháp, bởi vì muốn tu luyện thành công phải chịu được khổ, hơn nữa cũng không phải là ngươi muốn chịu thì có thể chịu.

- Không đủ sao?

Lâm Phàm cười nói:

- Vội cái gì! Ta còn có một môn công pháp cuối cùng chờ các ngươi. Có đủ hay không thì đợi lát nữa các ngươi chỉ cần tự thể nghiệm là biết được rồi.

- Vẫn còn sao? - Nam tử mặc áo bào màu vàng nghe Lâm Phàm nói như thế lập tức kinh hãi, người này đến cùng là tu luyện thế nào? Vậy mà có thể đồng thời thi triển mấy môn ngạnh công. Thân thể này làm sao có thể chịu đựng nổi?

Cho dù là thân thể làm bằng sắt chỉ sợ cũng không chịu đựng được sức mạnh cuồng bạo như vậy.

Giờ khắc này, hạt châu màu đỏ vẫn không nhúc nhích trong cơ thể Lâm Phàm nhanh chóng xoay tròn, một luồng khí tức cường hãn từ trong thân thể bạo phát ra.

Mái tóc đen suôn dài uốn lượn như mãng xà, không gió tự bay, một luồng khí tức từ dưới lòng bàn chân bạo phát ra, khí tức này cường hãn đến mức khiến cho Lâm Phàm rõ ràng còn chưa đạt tới cảnh giới lăng không đứng vững, vậy mà cũng đã có thể trôi nổi trên không trung.

Nơi đan điền có một luồng sáng lấp lóe, nhìn kỹ thì lại là những nếp đường vân, mà những đường vân này càng ngày càng sáng, thậm chí xuyên thấu thân thể Lâm Phàm, bồng bềnh ở sau lưng hắn và không ngừng mở rộng.

Đây là đường vân thần bí mà tất cả mọi người đều chưa từng thấy qua.

Khí tức của Lâm Phàm càng ngày càng mạnh. La Chinh Nhất nguyên bản còn trấn định tự nhiên, giờ phút này cũng không khỏi ngưng trọng. So với lúc trước, khí tức mà Lâm Phàm phát tán ra cường hãn hơn quá nhiều.

Giống như là một trời một vực vậy, làm sao có thể biến hóa nhanh như vậy?

Giờ phút này, Lâm Phàm mở mắt, ở trong mắt có hai đạo tinh quang lấp lóe, hắn khẽ nói:

- Trung Trì Nội Thần, mở.

Đường vân thần bí bay bổng ở sau lưng Lâm Phàm đột nhiên xoay tròn. Một vị thần linh tựa như là bước ra từ trong cơ thể của Lâm Phàm rồi phiêu diêu ở sau lưng hắn, đấm hai nắm tay vào nhau phát ra tiếng nổ như sấm sét, vang vọng bên tai tất cả mọi người.

Trương Chân Hổ đột nhiên lui lại mấy bước. Công pháp mà hắn tu luyện chính là lấy sự uy mãnh vô song mà dương danh, vậy mà bây giờ hắn cảm giác một thứ sức mạnh càng khủng bố hơn đang nghiền ép về phía hắn, trong nội tâm thấy kinh hoảng.

Trong chớp mắt, vị thần linh kia lại bước vào trong cơ thể Lâm Phàm, mà Lâm Phàm thì cũng đáp xuống đất. Ngay lúc chân chạm đất thì có khí tức cường hãn lan truyền ra khiến mặt đất cũng bắt đầu chấn động. Hắn đưa mắt chăm chú nhìn về phía La Chinh Nhất.

- Hiện tại đã đủ chưa?

Vẻ mặt của La Chinh Nhất ngưng trọng, không còn vẻ bình thản như lúc trước. Mỗi một khối cơ bắp trong cơ thể thiếu niên ở trước mắt này đều ẩn chứa sức mạnh kinh khủng, ánh sáng màu đen chuyển động tản ra cảm giác giống như là sắp hủy diệt thế giới này, còn cả hư ảnh lúc trước nữa chẳng lẽ đó là thần linh sao?

Mặc Kinh Trập đang ngồi ở một bên cũng đứng lên. Sau khi điều tức một thời gian, thương thế của hắn cũng đã khỏi hơn phân nửa. Hắn đi đến bên cạnh Lâm Phàm, ngạo nghễ nói:

- Nếu như cộng thêm ta nữa thì đã đủ chưa?

- Ngươi thì lượn qua một bên đi. -Lâm Phàm đưa tay chụp lấy Mặc Kinh Trập rồi ném hắn qua một bên.

Mặc Kinh Trập bị một sức mạnh kinh khủng ném bay ra, va vào tảng đá lớn, trong ánh mắt lóe lên vẻ nghi hoặc rồi nói:

- Ngươi đang làm gì thế? Thời khắc này, chỉ có đoàn kết nhất trí, chung sức đánh lui cường địch mới là việc nên làm chứ.

Lâm Phàm bẻ bẻ cổ, nói:

- Bọn hắn là của ta, ai cũng đừng nhúng tay.

- Mà ngươi sẽ chỉ ảnh hưởng ta phát huy thực lực.

Mặc Kinh Trập biến sắc. Hắn luôn cảm thấy mình rất cường hãn, hơn nữa "Kinh Long Đại Thiên Công" đã tu luyện đại thành, hiện giờ lại bị coi là thứ vướng víu, ảnh hưởng đến người khác phát huy thực lực, cảm giác bị sỉ nhục kỳ lạ này khiến hắn bị đả kích trầm trọng.

Cục tức này muốn nuốt cũng không trôi.

Chương 129: Con mẹ mi thiểu năng à?

Dịch: Khiêm

Biên: H

Nhóm: Ẩn Môn

Tất cả mọi phương diện từ sức mạnh, tốc độ, cho đến lực bạo phát, toàn bộ khi đã bộc phát ra đều sẽ mang lại mức độ cực hạn mà công pháp có thể có.

Bây giờ lại còn cộng thêm "Thất Thần Thiên Pháp", thực lực càng đạt đến một loại cảnh giới cực kỳ cường đại. Đây là sức mạnh mà hắn chưa bao giờ có được.

Huyết Giao có tu vi Địa Cương cảnh tầng năm cũng bị hắn nghiền ép, nhưng Huyết Giao chung quy là yêu thú, cho nên thân thể của nó cũng không yếu ớt giống như nhân loại. Lúc đánh với nó, xúc cảm cũng không được tốt lắm.

Bây giờ có ba vật thí nghiệm đang ở ngay trước mắt, đúng lại là có thể chiến đấu một trận sảng khoái, vui vẻ.

- Lúc này không được cậy mạnh. Thủ đoạn của những tên đệ tử của Nhật Chiếu tông cực kỳ tàn nhẫn, hơn nữa bọn hắn đã tàn sát không biết bao nhiêu con dân vô tội của Viêm Hoa tông. Mặc Kinh Trập ta không thể mặc kệ mà ngồi nhìn được, cho dù ta hiện tại chỉ mới khôi phục được phân nửa thương thế, nhưng gặp được người của Nhật Chiếu tông, dù là khí huyết hao hết cũng muốn giết sạch. – Mặc Kinh Trập không muốn từ bỏ, thao thao bất tuyệt, hơn nữa mỗi một câu đều chứa đạo lý cực lớn. Trong mắt hắn, lúc này chỉ có giết chết mấy tên đệ tử của Nhật Chiếu tông ở trước mắt mới là trọng điểm.

Ánh mắt của Lâm Phàm ngưng trọng, hắn nhìn Mặc Kinh Trập quát lên:

- Ngươi câm miệng cho ta.

Hắn phát hiện tên Mặc Kinh Trập này đúng thật là có bệnh, có

người bình thường nào lại nói chuyện kiểu này.

Mặc Kinh Trập lắc đầu:

- Im miệng là không thể nào, Mặc Kinh Trập ta đỉnh thiên lập địa, khoái ý ân cừu, mối thù của tông môn tất nhiên phải báo, ngươi cẩn thận nghe một chút, có nghe thấy những oan hồn vô tội kia đang kêu thảm hay không? Thanh âm không cam lòng của bọn họ quấn quanh ở bên trong một bầu nhiệt huyết của ta. Ta xâm nhập hiểm địa, khổ tu hai năm, cũn từng trải qua vô số trắc trở. Nhưng những thứ này cũng chưa từng khiến ta phải cúi đầu, bởi vì ta biết ước muốn của ta chính là...

- Đủ rồi, đừng nói nhảm nhiều như vậy nữa, lên. - Lâm Phàm chợt quát một tiếng, vung vẩy cái chảo cùng Lang Nha bổng trong tay đánh về phía nam tử mặc áo bào màu vàng, uy phong bá đạo.

Uỳnh!

Sức mạnh cường đại bạo phát ra, thân hình hóa thành một đạo lưu quang, trong nháy mắt đã tiếp cận nam tử mặc áo bào màu vàng.

Trong lòng của Mặc Kinh Trập cực kỳ vui sướng, chân lý của mình rốt cục được người này tán thành, một cỗ cương khí hung mãnh, không gì không thể phá hủy bao phát ra.

- Kinh Long Chấn Nộ.

Cương khí hoá thành hình rồng quấn quanh hai tay của Mặc Kinh Trập, dữ tợn gào thét, lao về phía La Chinh Nhất.

Nam tử mặc áo bào màu vàng đúng là không ngờ tới gia hỏa này vậy mà có thể tiếp cận mình nhanh như vậy, lông tơ toàn thân dựng đứng lên, cảnh giác đến cực hạn, vung hai tay lên, cương khí hoành hành.

- Địa Cương Càn Khôn Chưởng

Lấy cương khí ngưng tụ thành càn khôn, cương nhu cùng tồn tại, khai thiên tích địa. Nguyên bản môn công pháp này khiến cho nam tử mặc áo bào màu vàng cực kỳ tự tin rằng có thể đơn giản hóa giải bất kỳ đòn gì có sức mạnh dưới Địa Cương cảnh tầng bảy. Nhưng mà lúc này, sức mạnh của kẻ trước mắt lại vô cùng cuồng bạo, dù còn chưa đánh tới, nhưng cảm giác nghiền ép kia lại khiến cho hắn không khỏi hốt hoảng.

- Ta đến giúp ngươi. - Trương Chân Hổ gào thét một tiếng - Hổ Khiếu Thiên Địa!

Hư ảnh của một tôn cự thú xuất hiện ở phía sau lưng của hắn, nếu có người hiểu biết chắc chắn sẽ nhận ra, cự thú này chính là "Tử Dực Thiên Lôi Hổ". Hư ảnh này gầm to một tiếng rồi hóa thành sức mạnh bá đạo nhất và nhanh chóng đánh tới, muốn giết chết Lâm Phàm.

- Để ta giúp ngươi cảm thụ sức mạnh cuồng bạo nhất ở trên thế gian là như thế nào.

- Hám Sơn Kình

Lúc này, chiến ý ở trong lòng của Lâm Phàm đang sôi trào. Một mình chiến đấu với hai tên cường giả Địa Cương cảnh tầng năm làm cho hắn cực kỳ sảng khoái. Đáng tiếc, thực lực của hai người này còn yếu một chút. Huyết Giao có tu vi Địa Cương cảnh tầng năm cũng bị mình đè xuống mà đánh. Chỉ bằng hai tên gia hỏa còn yếu hơn Huyết Giao rất nhiều này mà muốn ngăn cản mình khi triển khai toàn bộ chiến lực, hoàn toàn chính là nằm mơ.

- Muốn chết. - Trương Chân Hổ gào lên, đánh ra một quyền, không khí xung quanh phát ra tiếng nổ lốp bốp.

Lâm Phàm hừ lạnh, cái chảo của hắn hiện giờ ẩn chứa kình đạo của Hám Sơn Kình tầng thứ ba cộng thêm thực lực bây giờ của bản thân, toàn bộ bộc phát ra. Đó là sức mạnh không gì không phá được, dùng nắm đấm đánh vào ư? Chẳng lẽ tên này nghĩ nắm đấm của hắn là làm từ kim cương sao?

Tiếng nổ vang lên, một quyền một chảo va chạm.

Xoạt xoạt.

Cương khí bao bọc nắm đấm đột nhiên chấn động, kình đạo trong cái chảo xuyên thấu lớp cương khí này, đánh thẳng vào năm ngón tay của đối phương.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên. Cảm giác duy nhất của Trương Chân Hổ vào lúc này chính là toàn bộ xương cốt ở trên nắm đấm tựa như là đã vỡ nát, đau đớn đến tận xương tủy.

- Đi chết đi.

Lâm Phàm không có chút gì do dự, tay phải vung Lang Nha bổng

lên, đập thẳng xuống đầu của Trương Chân Hổ.

Nhưng đột nhiên, hai tay của nam tử mặc áo bào màu vàng nhanh chóng kết ấn, năm ngón tay linh hoạt huy động, nằm ngang, dựng thẳng, co duỗi, thiên biến vạn hóa, hình thành một loại cương khí đặc thù ngăn cản ở phía trước Lang Nha bổng. Đạo cương khí này vậy mà có thể làm bớt uy lực khi đánh xuống của Lang Nha bổng.

- Tự đại cuồng vọng, hôm nay ta sẽ khiến cho ngươi chết ở chỗ này.

Trương Chân Hổ vốn cho là mình sắp chết rồi. Lúc này, chỗ xương tay đã vỡ vụn đột nhiên phát sinh biến hóa, vậy mà từ bên trong da thịt mọc ra một cái lợi trảo của yêu thú, chộp tới lồng ngực của Lâm Phàm, muốn móc trái tim của Lâm Phàm ra.

- Có chút năng lực, nhưng nếu ngay cả hai kẻ rác rưởi như các ngươi mà ta cũng không trấn áp được, như vậy cũng thật là uổng phí công sức tu luyện rồi.

Lâm Phàm cười lạnh một tiếng, hai tay buông lỏng, cương khí sôi trào, sức mạnh càng thêm cường hãn bộc phát ra, tốc độ nhanh chóng đạt tới cực hạn, lấy thân thể đập thẳng vào Trương Chân Hổ.

Ầm!

Sức mạnh cường hãn truyền lại, sắc mặt của Trương Chân Hổ đại biến, xương cốt trong cơ thể vỡ tan, lực va chạm cỡ này dù là cương khí hộ thể cũng không thể chống đỡ được.

Loại sức mạnh này đến cùng là ở đâu ra?

Mà lúc này, hắn lại nghĩ tới Thiên Nhất sư đệ trong tông môn. Bởi vì ngạnh công đại thành cho nên hắn chỉ cần đấm đá lung tung, không cần bất kỳ chiêu thức gì, thân thể chính là vũ khí mạnh nhất rồi, bất kỳ thứ gì ngăn cản ở trước mặt hắn, đều sẽ bị hắn đánh cho vỡ nát.

Nhưng không ngờ hôm nay, từ trên người của tên đệ tử Viêm Hoa tông này, hắn lại cảm nhận được loại cảm giác này.

Phụt!

Máu phun đầy trời, người bay về phương xa, đập vào một tảng đá lớn, còn có mấy cây xương cốt đã đứt gãy, đâm xuyên thân thể,

trông thảm thương đến mức không nỡ nhìn.

Nam tử mặc áo bào màu vàng thấy cảnh này, tức giận gào thét:

- Đáng giận, chết đi cho ta.

- Kẻ phải chết chính là ngươi. Chỉ là Địa Cương cảnh tầng năm mà thôi. - Năm ngón tay của Lâm Phàm hóa thành trảo, nhanh chóng đánh về phía nam tử mặc áo bào màu vàng.

- Địa Cương hộ thể.

Nam tử mặc áo bào màu vàng nhất thời phân tâm, khi phản ứng lại thì năm ngón tay kia đã như là mũi tên, chộp về phía đầu mình, chỉ có thể nhanh chóng vận chuyển cương khí, hình thành một vòng cương khí bảo hộ bản thân.

Xoạt xoạt!

- Làm sao có thể? - Nam tử mặc áo bào màu vàng cảm thấy kinh hãi, cương khí hộ thể ở trước mặt năm ngón tay kia lại chỉ như là một tờ giấy bình thường, trong nháy mắt đã bị xé nát.

- Mình không thể địch nổi kẻ này, thực lực của đối phương quá mức kinh khủng.

Thân hình của nam tử mặc áo bào màu vàng khẽ lay động. Hắn dùng một loại thân pháp quỷ dị, tránh né một trảo kia của Lâm Phàm. Những mà khi chuẩn bị lui về phía sau, hắn đột nhiên dừng lại, bởi vì một cánh tay của hắn đã bị Lâm Phàm bắt được.

- Hê hê, muốn chạy sao? Cứ chạy thử đi? - Lâm Phàm cười lạnh, năm ngón tay cắm chặt vào bên trong cánh tay của nam tử mặc áo bào màu vàng, cương khí xuyên thấu móng tay, rồi thông qua cánh tay của nam tử mặc áo bào màu vàng truyền khắp cơ thể của hắn.

- Đáng giận.

Sắc mặt của nam tử mặc áo bào màu vàng trở nên tái nhợt, hắn cắn răng một cái, chém một chưởng ngang qua cánh tay, rồi không thèm quay đầu lại, liều mạng bỏ chạy, giữ vững khoảng cách với Lâm Phàm.

Nhưng mà huyết mạch của hắn cũng không giống như Trương Chân Hổ, thương thế chỗ cụt tay càng lúc càng nghiêm trọng, máu tươi chảy ra như suối. Sau khi đứng cách thật xa Lâm Phàm, hắn

tranh thủ thời gian nhanh chóng lấy ra một viên đan dược rồi nuốt vào, sắc mặt mới đỡ tái nhợt.

Hắn nhìn Lâm Phàm với gương mặt hoảng sợ, hiển nhiên cũng là không ngờ tới đối phương lại cường đại như thế.

La Chinh Nhất đang chiến đấu không phân cao thấp cùng Mặc Kinh Trập, nhìn thấy hai vị sư đệ bị bại trận nhanh như vậy, cũng cực kỳ kinh hãi. Đột nhiên, một đạo uy thế lăng lệ ập tới.

- Chiến đấu thì phải toàn tâm toàn ý. Ngươi quá bất cẩn rồi. Nhưng mà Mặc Kinh Trập ta sẽ không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Cho ngươi cơ hội để điều chỉnh đấy. - Vừa nói xong, Mặc Kinh Trập lập tức thu tay lại, khí thế vừa bộc phát ra lại yếu đi một phần, từ đó khiến La Chinh Nhất tránh được một kiếp.

Lâm Phàm thấy cảnh này, tức giận gào thét:

- Con mẹ mi thiểu năng à?

Mặc Kinh Trập cũng không cảm thấy bất mãn, lạnh nhạt khoát tay:

- Ta không phải là thiểu năng.

Mà đúng lúc này, một đạo kiếm ý bén nhọn đột nhiên xuất hiện từ trong hư không. Đạo kiếm ý này như cuồng phong mưa rào, nhanh chóng phong tỏa tất cả đường đi của Lâm Phàm.

Nguy hiểm!

Sắc mặt của Lâm Phàm ngưng trọng, không hề có chút do dự, đột nhiên vung Lang Nha bổng lên đánh vào đạo kiếm ý kia.

Chương 130: Chúng ta cùng thề với trời đi

Dịch: Khiêm

Biên: H

Nhóm: Ẩn Môn

Một kiếm từ trong hư không đánh tới kia có tốc độ nhanh kinh người. Kiếm quang sáng chói, đánh thẳng lên Lang Nha bổng, uy thế bạo phát ra từ chỗ mũi kiếm làm cho Lâm Phàm biến sắc. Cường giả vừa mới tới này là muốn nửa đường cướp người hay sao?

Chẳng lẽ là người Nhật Chiếu tông đến đây tìm cách cứu viện. Nếu thật là như thế, vậy thì lần này phải giết cho thống khoái.

- Là ai? Đi ra mau!

Lâm Phàm lui sang một bên, lạnh lẽo nhìn chung quanh. Nơi này đã coi như là chỗ sâu trong vực sâu Vạn Quật. Mà ở bên trong vực sâu Vạn Quật rộng lớn này đ-ng phải nhiều người như vậy, tuyệt đối không thể nào là chuyện ngẫu nhiên được.

Hiển nhiên kết quả chỉ có một, đối phương cố ý tới nơi này.

Trong chốc lát, bốn bóng người xuất hiện từ bốn góc, đáp xuống mặt đất.

Lâm Phàm nhìn chằm chằm vào bốn người, trong đó chỉ có một người cầm kiếm, như vậy một kiếm vừa rồi chính là do người kia đánh tới. Hơn nữa trong một kiếm kia có sát ý cuồn cuộn, hiển nhiên là người này cố ý muốn giết chết mình chứ không phải là đánh ra một kiếm ngẫu nhiên.

Mặc Kinh Trập đi đến bên cạnh Lâm Phàm, cảnh giác nhìn chằm chằm bốn người, nói khẽ:

- Kẻ đến không thiện.

Lâm Phàm cáu:

- Ta cũng nhìn ra được, không cần ngươi phải nói.

Mặc Kinh Trập cũng không để bụng mà tiếp tục nói:

- Ngươi yên tâm, Mặc Kinh Trập ta không phải là hạng người nhát gan sợ phiền phức. Những người này hiển nhiên là có quan hệ cùng Nhật Chiếu tông, tất nhiên ta sẽ phải giết chết bọn hắn.

Lâm Phàm đã không còn gì để nói, hắn có thể cực kỳ chắc chắn tên Mặc Kinh Trập này bị thiểu năng. Ngươi đã nhìn rõ tình huống hiện tại chưa mà đã dám nói lời kiêu ngạo như vậy. Tu vi của bốn người ở trước mắt này căn bản là không kém gì tên La Chinh Nhất kia, nếu phải xáp lá cà thật, e rằng đến chết cũng còn không biết chết như thế nào.

- A, người này sao trông quen thế? - Mặc Kinh Trập nhìn chằm chằm một người trong số đó, cẩn thận suy nghĩ, sau đó kinh hô một tiếng, chỉ vào nam tử cầm kiếm bên trong bốn người kia rồi nói:

- Huynh là Kiếm Vô Trần, đệ tử nội môn nhất phẩm của Viêm Hoa tông, còn được gọi là Vô Trần Kiếm Quân.

- Mấy tháng trước, ta còn ăn cơm cùng với huynh, huynh có nhớ hay không?

Sau đó, Mặc Kinh Trập vỗ vỗ bả vai của Lâm Phàm và nói:

- Không sao, ta biết hắn, đều là người mình cả, nhưng mà...

Lâm Phàm sững sờ. Hắn cũng không ngờ bốn người vừa mới tới này thế mà lại là đồng môn của mình. Nhưng đối phương lại ra tay với mình hơn nữa sát ý nặng như vậy, hiển nhiên là cố ý muốn giết chết mình.

Rốt cuộc là ai?

Là Quân Vô Thiên hay là Vạn Trung Thiên?

Hai người này là có khả năng nhất. Về phần Liễu Nhược Trần thì thôi đi, cho dù nàng ta có xinh đẹp hơn nữa thì cũng không có khả năng sai khiến bốn tên đệ tử nội môn nhất phẩm truy đuổi vạn dặm đến tận vực sâu Vạn Quật này để giết chết mình.

Huống chi lão sư của mình chính là Thiên Tu trưởng lão, mấy người này cũng sẽ không thể vì sắc đẹp tìm đến tận đây để giết mình, cho nên kẻ chủ mưu không phải Quân Vô Thiên thì chính là Vạn Trung Thiên.

Hai tên khốn, các ngươi chờ đó cho ta, Lâm Phàm ta cũng không cần biết ai trong hai người các ngươi là chủ mưu, dù sao các ngươi cũng chết chắc rồi.

Không đợi Lâm Phàm mở miệng, Mặc Kinh Trập quay sang, nghi ngờ nói:

- Vô Trần huynh, những người này đều là đệ tử của Nhật Chiếu tông. Ngươi sao có thể vì cứu viện bọn họ mà ra tay với người một nhà? Đã thế người này lại còn là đồng môn của các huynh.

Kiếm Vô Trần chau mày, hắn cũng không ngờ tới sẽ gặp Mặc Kinh Trập ở chỗ này.

Bốn người bọn họ không phải bế quan tu luyện thì chính là đi ra ngoài lịch luyện, rất ít lộ diện ở trong tông môn.

Lần này bọn họ nhận mệnh lệnh sư huynh, một đường truy tìm tung tích Lâm Phàm chính là muốn lập tức giết chết hắn. Xem ra hôm nay, dưới kiếm này của hắn lại phải có thêm một vong hồn rồi.

Không chỉ như thế, bây giờ ở đây còn có người của Nhật Chiếu tông nữa, xem ra cũng phải giết thêm mấy người nữa.

Giờ khắc này, Kiếm Vô Trần đi lên trước một bước, chăm chú nhìn vào Lâm Phàm rồi nói:

- Viêm Hoa tông đã hoà giải cùng Nhật Chiếu tông. Ngươi thân là đệ tử của Viêm Hoa tông sao có thể giết chết đệ tử của Nhật Chiếu tông. Đây là hành vi phá hoại tình cảm giữa hai tông.

Giờ phút này, trong lòng của La Chinh Nhất hơi thư giãn nhưng mà hắn vẫn còn cảnh giác, lập tức ôm quyền nói:

- Đa tạ bốn vị! Đúng như lời vị huynh đệ này vừa nói, Nhật Chiếu tông ta đã ký kết hiệp ước hòa bình cùng Viêm Hoa tông, quan hệ thân như tay chân, gia hỏa này giết sư đệ ta, xin bốn vị đòi lại công đạo cho ta.

Lâm Phàm biết chuyện này không xong con mẹ nó rồi, lập tức cúi đầu nhỏ giọng nói với Mặc Kinh Trập:

- Ngươi đi đi. Ta không muốn liên lụy đến loại thiểu năng.

- Hừ. - Mặc Kinh Trập hừ một tiếng biểu thị sự bất mãn, đầy chính nghĩa lên tiếng - Ngươi không cần lấy cớ đuổi ta đi. Hiện giờ

tặc nhân của Nhật Chiếu tông còn ở đây. Nếu ta không giết bọn hắn, sao có thể an lòng? Hơn nữa ngươi bị đồng môn công kích, chuyện thế này chính là tối kỵ của tông môn. Hôm nay ta muốn bọn hắn minh bạch, ở trong mắt của người ngoài chuyện như thế chính là một trò hề.

Lâm Phàm hiện tại thật muốn đập một phát cho Mặc Kinh Trập chết luôn đi cho rồi. Con mẹ nó, rốt cuộc Mặc gia đã làm chuyện ác đến như thế nào mới sinh ra được tên thiểu năng trí tuệ thế này.

- Ê, bốn người các ngươi cứ nói đi. Rốt cuộc là các ngươi muốn thế nào? - Lâm Phàm thẳng thừng hỏi..

Kiếm Vô Trần không lên tiếng, ngược lại là một người khác ở bên cạnh nói:

- Còn muốn thế nào nữa? Ngươi giết đệ tử của Nhật Chiếu tông, phá hỏng tình cảm giữa hai tông, hiện tại mau thúc thủ chịu trói, theo chúng ta trở về tông môn cho trưởng lão xử lý.

La Chinh Nhất ở một bên khoanh tay cười lạnh, nếu như bốn người này không có tới đây, chỉ sợ hắn cũng đã phải nằm lại chỗ này, nhưng mà tình huống bây giờ lại phát sinh biến cố. Thật đúng là tuyệt vời.

- Cái lũ lừa đảo, muốn lừa đảo thì có tâm hơn tí đi. Có biết lão sư của ta là ai hay không? Lão sư của ta là Thiên Tu trưởng lão, ngươi nói xem vị trưởng lão nào dám chế tài ta. Cho dù có thì cũng bị lão sư ta cho một chưởng là đi đời nhé.

- Còn ngươi nữa, cười cái gì mà cười. Thằng ngu, ngươi có biết là những người này tới đây để làm gì hay không? Là tới để giết ta đấy. Mà ngươi biết không? Lão sư của ta là trưởng lão đỉnh tiêm của tông môn, ngươi cho rằng bọn hắn sẽ bỏ qua cho ngươi sao? Ta nói cho ngươi biết, đợi lát nữa sau khi xử lý, việc đầu tiên mà bọn họ làm chính là đâm ngươi từ sau lưng, hòng giết người diệt khẩu.

Lâm Phàm nhìn thấy La Chinh Nhất còn đang đứng đó cười lạnh, lập tức cao giọng mắng một trận. Trong tình huống hiện tại mình dĩ nhiên phải kéo một vài kẻ đần tới làm bia đỡ đạn nữa.

La Chinh Nhất nghe hắn nói như thế, hiển nhiên là cũng ngây ngẩn. Nguyên bản hắn cũng không biết được bối cảnh của Lâm Phàm, lúc này nghe rõ, sắc mặt lập tức biến đổi. Nếu mọi việc thật sự giống như lời mà Lâm Phàm vừa nói, như vậy mình cũng không thể sống được.

- Nói năng bậy bạ. Ngươi giết chết đệ tử của Nhật Chiếu tông, đó chính là tội lớn. Còn không mau mau thúc thủ chịu trói, theo chúng ta trở về tông môn thỉnh tội. - Một người đệ tử khác nổi giận nói.

Lâm Phàm lắc đầu, nhìn về phía La Chinh Nhất, quát lên:

- Cái thằng này, bọn hắn nói thế mà cũng dám tin à? Quan hệ giữa Viêm Hoa tông với Nhật Chiếu tông là như thế nào? Trong lòng của ngươi đéo rõ ư? Bọn hắn không giết các ngươi đã coi như là lòng tốt bất ngờ nổi lên. Còn vì một tên đệ tử của Nhật Chiếu tông các ngươi mà dám bắt giữ đệ tử chân truyền của Thiên Tu trưởng lão như ta sao? Ngươi nói xem gan của bọn hắn lớn đến bao nhiêu mới dám làm như thế? Cho nên ta nói, ngươi nếu còn có chút đầu óc thì nên tranh thủ thời gian tới liên thủ với chúng ta đi, ân oán giữa chúng ta tạm thời cứ để xuống đã.

- Ta cam đoan chỉ cần tránh được một kiếp này thì ta sẽ không ra tay với ngươi trong vực sâu Vạn Quật nữa, ý ngươi như thế nào?

- Chính ngươi suy nghĩ kỹ một chút xem, tin tưởng ta thì còn có một chút hi vọng sống, không tin ta thì chính là thập tử vô sinh.

- Mà Lâm Phàm ta thề với trời: Nếu như ta vi phạm lời thề, sau khi đi ra khỏi vực sâu Vạn Quật thì sẽ bị thiên lôi đánh xuống, chết không có chỗ chôn.

Phía trên đầu Lâm Phàm đột nhiên xuất hiện một loại sức mạnh huyền diệu, đây là dấu hiệu lời thề được Thiên địa chứng nhận.

Với cảnh giới tinh khí thần hiện tại của Lâm Phàm đã sớm có thể xúc động thiên địa, lời thề tự nhiên là sẽ có hiệu quả.

La Chinh Nhất bị những lời nhắc nhở này của Lâm Phàm làm cho tỉnh táo lại, cảm giác được chuyện này thật sự là có rất nhiều vấn đề, ánh mắt nhìn về phía bốn người kia cũng hơi do dự. Hắn không phải là kẻ ngu, dựa theo tình huống lúc này cũng có thể phán đoán ra.

Nơi này là vực sâu Vạn Quật, muốn chạy trốn rất khó. Huống hồ tu vi của bốn người này cũng không thấp, e rằng mạnh hơn mình nhiều lắm. Nếu quả thật bọn hắn muốn giết mình, chỉ sợ mình cũng không có năng lực gì để mà phản kháng.

- Tốt, ân oán giữa chúng ta tạm thời để qua một bên. - La Chinh Nhất suy nghĩ một phen xong, cuối cùng hạ quyết định.

Lâm Phàm duỗi tay, nói:

- Ngươi cũng thề đi, nếu không thì ta cũng sợ ngươi sẽ đâm một đao ở sau lưng ta.

La Chinh Nhất nghe hắn nói như vậy thì càng thêm tin tưởng cho nên lập tức chỉ tay lên trời và nói:

- Tốt, La Chinh Nhất ta thề với trời, nếu như đâm sau lưng ngươi, thiên lôi sẽ đánh xuống, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Lời thề thành, thiên địa có cảm ứng.

Lâm Phàm vẫy vẫy tay, nói:

- Ngươi qua đây đi, đứng ở bên cạnh ta này. Hôm nay, chúng ta chỉ có thể nghe theo mệnh trời rồi.

La Chinh Nhất thân là đệ tử nội môn của Nhật Chiếu tông, địa vị cao thượng. Bây giờ lại bị bức đến mức này, hắn cũng cảm thấy xấu hổ. Nhưng không còn cách nào khác, vì mạng sống thì hắn cũng chỉ có thể làm như vậy.

- Yêu ngôn hoặc chúng! Xem ra hôm nay chỉ có thể giết chết tất cả các ngươi. - Kiếm Vô Trần lạnh lùng nói. Lúc này có bốn kẻ bọn hắn ở đây, ba tên này muốn chạy cũng chạy không thoát được.

Mà bởi vì đã tự cắt một cánh tay khiến cho thực lực không còn mấy nên khi nhìn thấy tình huống ở trước mắt, nam tử mặc áo bào màu vàng lập tức trốn ở đằng sau một tảng đá lớn, không dám ho he. Về phần Trương Chân Hổ nằm ở nơi đó, trong miệng vẫn còn phun máu, vùng vẫy một hồi, rồi cũng ngỏm củ tỏi.

Lúc này, âm thanh của hệ thống vang lên báo hiệu điểm tích lũy gia tăng.

Lâm Phàm nhíu mày, kiểm tra điểm tích lũy một hồi thì thấy vẫn còn kém một chút nữa mới được.

Chỉ cần lấy được thêm một chút điểm tích lũy nữa thôi là hắn có thể đề thăng công pháp rồi.

Giờ khắc này, Lâm Phàm nhìn chằm chằm về phía La Chinh Nhất.

Mà cũng bởi vì đã thề xong cho nên La Chinh Nhất buông lỏng cảnh giác đối với Lâm Phàm. Thấy đối phương nhìn qua, hắn cũng yên lặng gật đầu, xem như là đã xác nhận, sau đó bước đến bên cạnh

Lâm Phàm.

- Mạng của La Chinh Nhất ta chỉ có chính ta mới có thể khống chế, mệnh ta do ta, không do trời...

Ầm!

La Chinh Nhất còn chưa dứt lời, Lang Nha bổng đã đập thẳng xuống khiến cho đầu của hắn lập tức nổ tung.

- Xin lỗi! Ta phải vi phạm lời thề này rồi.

....

Chương 131: Đại chiến bộc phát

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Biên: H

Nhóm: Ẩn Môn

Thoải mái, tựa như là đang ở trong ngày nóng lại được uống một cốc nước suối lạnh buốt, vô cùng thoải mái, suy nghĩ trong đầu hắn vô cùng rõ ràng.

Lời thề là cái gì?

Hắn hoàn toàn không biết cái gì gọi là lời thề cả.

- Sao ngươi lại giết hắn? - Giọng nói chói tai của Mặc Kinh Trập vang lên giống như là không dám tin tưởng mà ngoại trừ cảm xúc kia thì còn có vẻ rất hưng phấn.

Lâm Phàm nâng Lang Nha bổng còn đang hãm sâu bên trong thịt nát lên, đưa mắt nhìn qua Mặc Kinh Trập:

- Thì sao? Chẳng lẽ là ta không được làm thế hay sao?

- Không phải. - Mặc Kinh Trập lắc đầu như trống bỏi, hưng phấn nói - Ta quả nhiên không có nhìn lầm ngươi. Dù là rơi vào trong hiểm cảnh, ngươi cũng không lựa chọn thông đồng làm bậy cùng những tặc tử của Nhật Chiếu tông kia. Mặc Kinh Trập ta coi như chết ở đây, cũng muốn cùng ngươi vượt qua cửa ải khó khăn này.

Đưa mắt nhìn về phía Kiếm Vô Trần, trên mặt Mặc Kinh Trập hiện lên thần sắc bi phẫn, ngón tay chỉ thẳng mặt hắn và nói:

- Kiếm Vô Trần, Vô Trần Kiếm Quân, Mặc Kinh Trập ta thật sự là nhìn lầm ngươi, trước kia lại còn mời ngươi uống trà ăn cơm. Bây giờ xem ra, số tiền này quả thật uổng phí. Ngươi làm ta quá là thất vọng rồi.

- Hừ, Lâm Phàm, ngươi vốn đã phá hư tình cảm giữa hai tông, bây giờ lại còn vi phạm lời thề, chém giết La Chinh Nhất. Hành vi

của ngươi càng làm cho ta cảm thấy ngươi là kẻ trơ trẽn. Hôm nay ta nhất định sẽ bắt giữ bọn ngươi, áp tải về tông môn. - Kiếm Vô Trần lạnh lùng nói, sát ý dạt dào. Hắn đã không thể kiềm chế nổi sát ý ở trong lòng rồi.

- Bốn người các ngươi cũng đừng giả bộ nữa. Bị người phái tới giết ta, còn có thể nói ra đạo lý lớn đến như thế, đúng là chết cũng không biết xấu hổ, là kỹ nữ mà còn muốn lập đền thờ trinh tiết. Chỉ có điều nếu như các ngươi nghĩ rằng nhất định có thể chém giết được ta, vậy thì hoàn toàn chính là nằm mơ.

Trong lúc nói chuyện, hắn cũng đang suy nghĩ xem nên đề thăng công pháp nào. Vực sâu Vạn Quật đối với hắn chính là một nơi dồi dào điểm tích lũy, yêu thú hoành hành. Trải qua hai ngày hai đêm không ngừng chém giết, hắn đã kiếm được một trăm nghìn điểm tích lũy, có thể lĩnh ngộ "Hóa Thần Kiếm Trận" tầng thứ hai.

Về phần "Thất Thần Thiên Pháp" thì vẫn còn không có cách nào để đề thăng bởi vì điểm tích lũy còn thiếu không ít.

Điểm tích lũy cần để lĩnh ngộ công pháp cao cấp hoàn toàn chính là một con số khổng lồ.

Chỉ là vẫn có một việc làm cho Lâm Phàm lo lắng chính là sau khi lĩnh ngộ "Hóa Thần Kiếm Trận" tầng thứ hai thì hắn có năng lực để mà thi triển ra hay không?

Bất quá đã đến lúc này còn sợ cái quái gì nữa. Muốn biết có thể thi triển ra hay không thì cứ thử một lần là được.

- Đề thăng Hóa Thần Kiếm Trận.

- Tiêu hao một trăm nghìn điểm tích lũy.

- Hóa Thần Kiếm Trận (tầng thứ hai)

- Đặc tính: Kiếm Vực trung cấp, kiếm ý thành hình, tăng cường tốc độ cực hạn, tăng cường cảm giác, kiếm thuật tinh thông.

So sánh cùng với tầng thứ nhất thì đặc tính ở tầng thứ hai cũng không có quá nhiều biến hóa, chỉ có Kiếm Vực tăng cấp, lại thêm một cái đặc tính là kiếm ý thành hình, tốc độ tăng lên, kiếm thuật cũng được tăng từ khống chế lên đến tinh thông.

Nháy mắt, trong cơ thể phát sinh biến hóa cực lớn. Kiếm ý tràn ngập ở bên trong cơ thể tựa như là được dẫn dắt, không ngừng

ngưng tụ, tạo thành một thanh kiếm nhỏ có kích cỡ như ngón tay.

Lấy thân thể của hắn làm trung tâm, một loại kiếm ý bá đạo tản ra bốn phía xung quanh.

Mặc Kinh Trập đang đứng ở bên cạnh Lâm Phàm, khi cảm nhận được kiếm ý này cũng phải lui ra phía sau một bước, trong ánh mắt lóe ra thần sắc kinh ngạc. Hắn phát hiện khí thế phán tán ra từ trên người của Lâm Phàm lại tương đối kinh khủng, làm cho hắn có chút sợ hãi.

Kiếm Vô Trần chau mày, không biết là đã xảy ra chuyện gì. Gia hỏa này đến cùng là đã làm gì? Vì sao khí thế lại đột nhiên biến đổi, không còn giống với lúc trước?

- Sư huynh, tiểu tử này có gì đó quái dị. - Một tên đệ tử nhìn tình huống ở trước mắt, cảnh giác nói.

Giờ khắc này, Lâm Phàm mở hai mắt ra, trong lòng có một loại cảm giác không thể nói được thành lời rất hoảng sợ, rất mê mang. Hắn cảm giác được sức mạnh cực kỳ cường hãn nhưng mà cũng có cảm giác, bản thân chỉ đủ khả năng thi triển một nửa, nếu tiếp tục sẽ phải đi chầu ông bà ông vải.

Sau khi trầm mặc một lát, Lâm Phàm khom người xuống, vươn tay lục lọi ở trên thi thể của La Chinh Nhất một chút rồi lấy đi nhẫn trữ vật. Kết quả của trận chiến ở trước mắt vẫn khó mà nói, nhưng mà bất kể như thế nào cũng không thể để mình phải lỗ vốn, nên cầm vẫn phải cầm.

Đằng sau một tảng đá lớn!

Nam tử mặc áo bào màu vàng che miệng lại. Hắn không ngờ tới La sư huynh lại bị người đánh chết, mà hắn chỉ có thể trốn ở chỗ này kéo dài hơi tàn, run lẩy bẩy, không dám phát ra một chút động tĩnh nào.

Sư huynh đã chết, sư đệ cũng đã chết, tất cả mọi người đều đã chết rồi, chỉ có một mình hắn là còn sống.

Dục vọng cầu sinh cường đại dâng lên từ tận dưới đáy lòng.

Sư huynh, ta nhất định phải mang theo ý chí của các ngươi mà sống sót, trở lại tông môn. Ta phải mang tin tức của các ngươi trở về để tông môn báo thù cho các ngươi.

- Ngươi đang làm cái gì? - Kiếm Vô Trần quát một tiếng chói tai. Hắn không thể bỏ qua, nhất định phải giết chết kẻ trước mắt này. Chỉ là hành vi của gia hỏa này khiến hắn không hiểu được. Vào giờ phút như thế này, kẻ này lại còn có tâm tư đi làm chuyện khác.

- Làm gì? Ngươi có phải bị mù hay không? Không nhìn ra ta đang thu chiến lợi phẩm của mình hay sao? Kiếm Vô Trần, uổng cho ngươi tu hành cả một đời tại Viêm Hoa tông, kết quả cuối cùng cũng chỉ là trở thành chó săn của người khác mà thôi.

- Nể mặt ta thì sự tình lần này dừng lại ở đây, ta cũng sẽ không truy cứu nữa, về sau đi theo ta lăn lộn. Ngươi cũng biết lão sư của ta là Thiên Tu trưởng lão, về sau ta nhất định có thể trở thành tồn tại đỉnh cấp trong tông môn. Mà ngươi là người của ta, ta có thể bảo vệ ngươi, cho ngươi hưởng thụ địa vị cao. Thấy sao?

Lâm Phàm vẫn tuân theo nguyên tắc, có thể không động thủ thì tốt nhất đừng động thủ. Phần thắng của trận chiến này thật sự quá nhỏ. Hắn cũng không muốn mạo hiểm như vậy.

Dù sao đối phương cũng có một tên Địa Cương cảnh tầng bảy, ba tên Địa Cương cảnh tầng sáu.

Nếu như là ba tên Địa Cương cảnh tầng sáu thì đơn giản, nhưng mà một tên Địa Cương cảnh tầng bảy lại là vượt quá phạm vi thực lực mà hắn có thể bộc phát. Dù hắn có thi triển toàn bộ bí pháp ra, cũng không có cách nào chiến đấu cùng đối phương.

Ông trời hãy tha thứ cho tư tưởng của Lâm Phàm ta quá thô ráp nhưng mà tình huống này đúng là như thế.

Mặc Kinh Trập đứng dậy, gương mặt lộ vẻ tiếc nuối:

- Vô Trần huynh, nhớ năm đó tại Phong Nguyệt lâu, ta và ngươi uống rượu đàm luận tương lai. Ta biết ngươi là người có chí hướng lớn, hiện giờ chỉ là bị người khác ép buộc. Không bằng chúng ta biến chiến tranh thành tơ lụa, cùng bước ra vực sâu Vạn Quật, đi đến phường thị Vân Hải, vừa uống vừa nói chuyện, như vậy tốt biết bao. Mặc Kinh Trập ta có thể làm chủ, tuyệt đối làm cho các ngươi hài lòng.

- Chớ có đâm đầu vào vực sâu rồi càng lún càng sâu. - Cảm thán, bất đắc dĩ, tiếc nuối, không nỡ.

Tựa như là Mặc Kinh Trập thật không muốn nhìn thấy Vô Trần huynh mà mình đã từng quen biết biến thành bộ dáng hiện tại vậy.

Lâm Phàm nhìn Mặc Kinh Trập với ánh mắt kinh ngạc, thầm nghĩ mình cần phải nhận xét lại gia hỏa này một lần nữa. Kẻ này cũng không phải quá ngu, chí ít còn biết sợ hãi. Chỉ là lời kế tiếp của Mặc Kinh Trập lại làm cho Lâm Phàm thu hồi ý nghĩ. Đồ đần vĩnh viễn là đồ đần, đừng tưởng rằng bọn hắn ngẫu nhiên bình thường một chút thì lập tức cho rằng bọn họ là người bình thường.

- Nếu như Vô Trần huynh còn chấp mê bất ngộ, vậy thì Mặc Kinh Trập ta cũng chỉ có thể nhịn đau mà ra tay. - Mặc Kinh Trập nói với vẻ mặt nghiêm túc.

- Ha ha ha ha ha! Tốt, tốt, nguyên bản lời các ngươi nói thật đúng là khiến cho ta động tâm. Nhưng mà ngẫm lại ngay cả lời thề với thiên địa, Lâm sư đệ cũng dám vi phạm. Chúng ta cũng không muốn chết không rõ ràng như tên đệ tử của Nhật Chiếu tông kia. Hơn nữa, Lâm sư đệ à, coi như chúng ta không giết ngươi, lão thiên cũng sẽ thu ngươi, không bằng để các sư huynh đưa ngươi đi cho thanh thản một chút.

Kiếm Vô Trần không ngừng cười lạnh. Ở trong mắt hắn, tên Lâm Phàm này đã là người chết rồi, ngay cả lời thề với thiên địa cũng dám vi phạm. Bây giờ hắn còn có thể sống được, đó cũng là bởi vì hắn ở trong vực sâu Vạn Quật này có hiểm địa ngăn cản khí tức, nhưng mà chỉ cần đi ra khỏi Vạn Quật ắt sẽ bị trời phạt.

- Giết, một tên cũng không để lại.

Sát ý ở trong mắt của Kiếm Vô Trần lấp lóe. Hắn cũng không muốn nói nhảm nữa, tránh cho đêm dài lắm mộng.

Lâm Phàm ngưng trọng nói:

- Đồ đần, ngươi đi ôn chuyện cùng tên Kiếm Vô Trần này đi, ta sẽ ngăn cản ba người khác.

Mặc Kinh Trập cực kỳ nghiêm túc nói:

- Lâm huynh đệ, ta không phải đồ đần, ta là Mặc Kinh Trập.

Trận chiến này cuối cùng cũng không tránh được. Không ngờ, kẻ muốn giết ta lại vội vàng như thế, chờ lão tử về tông, tất sẽ cho các ngươi biết mặt.

...

Chương 132: Lão tử phải thi triển đại chiêu uýnh chết các ngươi

Dịch: Khiêm

Biên: H

Nhóm: Ẩn Môn

Mặc dù chiến đấu cũng với ba tên gia hỏa Địa Cương cảnh tầng sáu kia có chút nguy hiểm, nhưng mà nếu bộc phát ra uy lực của "Hóa Thần Kiếm Trận" tầng thứ hai, Lâm Phàm vẫn có niềm tin rất lớn rằng có thể giết chết bất kỳ ai trong ba người này.

Phong Thanh Vân, Hoàng Huyền Đạo, Hàn Vân Đào, ba người này đều là đệ tử nội môn nhất phẩm của Viêm Hoa tông, thực lực cường hãn, căn cơ thâm hậu.

Lâm Phàm muốn giết chết cả ba người này thì cũng tương đối khó khăn. Nếu như chỉ là một người ngược lại cũng dễ nói, nhưng mà tình huống hiện tại là ba người liên thủ. Tình huống này cũng khá nguy hiểm.

Cương khí bộc phát, áo bào của ba người ào ào rung động. Bọn hắn đều đã chuẩn bị vẹn toàn để giết chết Lâm Phàm ở đây bằng được.

- Ba người các ngươi cần phải suy nghĩ cho kỹ, nên nhớ lão sư của ta chính là Thiên Tu trưởng lão đó. Bây giờ quay đầu còn kịp, chớ tự mình đâm đầu vào vực sâu.

Hiện tại, giao thủ thật sự là hành vi không quá sáng suốt. Nếu như có thể lừa dối ba người này quay đầu là bờ, liên thủ cùng hắn giết chết Kiếm Vô Trần, vậy là đã có thể chuyển nguy thành an, không cần hao phí công phu lớn như vậy nữa.

Hoàng Huyền Đạo bước ra một bước, giận dữ nói:

- Hừ, lúc này vẫn không quên châm ngòi ly gián. Chỉ cần giết chết ngươi cùng tên Mặc Kinh Trập kia thì cũng không còn ai biết được là chúng ta làm. Huống hồ nơi này là vực sâu Vạn Quật, yêu

thú cường hãn nhiều vô số kể, chết không có chỗ chôn cũng là chuyện bình thường.

- Thanh Vân, Vân Đào, đừng nói nhảm cùng hắn nữa, giết.

Ba người cũng không có nhiều lời vô ích nữa, lập tức đánh tới, vừa ra tay chính là sát chiêu. Bọn hắn có thể tu luyện tới Địa Cương cảnh tầng sáu, công pháp trên người đã không phải là người bình thường có thể sánh được.

Cho dù là La Chinh Nhất, mặc dù hắn chỉ mới thi triển "Phá Âm Sát Quyền", nhưng mà công pháp ở trên người khẳng định cũng không ít. Chỉ là cái môn "Phá Âm Sát Quyền" này có lực sát thương cực lớn, có thể bằng vào tốc độ nhanh nhất làm cho không người nào có thể kịp phản ứng.

Mà bây giờ ba kẻ ở trước mặt này có thể bị phái ra để giết chết mình hiển nhiên cũng có căn cơ thâm hậu, cũng cường đại hơn võ giả Địa Cương cảnh tầng sáu bình thường nhiều.

Thậm chí còn có một tên Địa Cương cảnh tầng bảy nữa, thế này hoàn toàn chính là không muốn để mình sống sót, dù là một tia hi vọng cũng không cho.

- Tốt, xem ra là cho thể diện mà không cần. Đã như vậy, ta cũng chỉ có đập chết tất cả các ngươi. Lúc đó thì các ngươi mới có thể hiểu được sự bao dung của ta đối với các ngươi.

Lâm Phàm gầm nhẹ một tiếng, cương khí mênh mông lại một lần nữa bạo phát ra, rồi giống như là không sợ sinh tử mà đánh úp về phía ba người.

Mặc Kinh Trập đối mặt Kiếm Vô Trần, sắc mặt bình tĩnh, không hề có vẻ là đang sợ hãi. Mặc dù tu vi kém một cảnh giới, nhưng mà đối với kẻ có đầu óc không quá nhanh nhạy như hắn mà nói, chỉ cần đối thủ là một người, vậy thì sẽ không có gì phải sợ hãi.

Sắc mặt của Kiếm Vô Trần không hề thay đổi, hắn thản nhiên nói:

- Mặc Kinh Trập, hôm nay xem như ngươi không gặp may, lại đi dính líu với tên tiểu tử này. Yên tâm, sau khi giết chết ngươi, ta cũng sẽ đưa thi thể của ngươi về Mặc gia.

Hai mắt vốn đang khép hờ của Mặc Kinh Trập đột nhiên mở ra, sức mạnh đỉnh phong từ "Kinh Long Đại Thiên Công" bạo phát, hắn

nói:

- Kiếm Vô Trần, từ trước tới giờ, Mặc Kinh Trập ta đều không ra tay với bằng hữu. Nhưng mà hôm nay, giao tình giữa ta và ngươi đã không còn. Ngươi khiến ta cảm thấy quá thất vọng rồi.

Uỳnh!

Một cơn gió lốc bằng cương khí đột nhiên bạo phát ra từ trên thân thể của Mặc Kinh Trập, mà bên trong cơn gió lốc này lại có ánh lửa nóng bỏng giống như là dung nham.

- Ngươi lại có thể cải tiến "Kinh Long Đại Thiên Công".

Kiếm Vô Trần đương nhiên biết Mặc Kinh Trập tu luyện công pháp gì. Hơn nữa hắn còn biết đầu óc của tên đại thiếu gia của Mặc gia này cũng không tốt. Từ trước tới giờ hắn đều không biết che giấu bất cứ chuyện gì, chỉ cần hỏi một chút là nói ngay, cho nên rất nhiều người điều hiểu rõ đặc tính của Kinh Long Đại Thiên Công. Nhưng mà bây giờ nhìn kỹ, lại phát hiện công pháp này đã bị tên Mặc Kinh Trập này cải tiến rồi.

- Hừ, công pháp là chết, người là sống. Mặc Kinh Trập ta xâm nhập hiểm địa Dung Nham, lấy Cương Hỏa luyện thể, đẩy Kinh Long Đại Thiên Công tới cảnh giới đỉnh phong, còn sáng tạo ra Địa Viêm Kinh Long Khí.

- Hành vi của ngươi thật sự làm ta cảm thấy thất vọng. Ngươi đã xúc phạm tới sự tín nhiệm của ta đối với ngươi, khiến cho lửa giận trong cơ thể của ta triệt để thiêu đốt.

- Hỗn Nguyên Kinh Thiên

Trong một chớp mắt, Mặc Kinh Trập hóa thành một con rồng lửa, lao về phía Kiếm Vô Trần.

- Vân Đào, thân thể của gia hỏa này quá mạnh mẽ, không cần liều mạng cùng với hắn.

Hoàng Huyền Đạo lúc đầu còn không để ý. Nhưng sau khi hắn đón đỡ Lang Nha bổng, bị sức mạnh cường hãn chợt bộc phát ra trong Lang Nha bổng đánh bay ra xa, hai chân cày ở trên mặt đất hai đường rãnh dài cả mét, gương mặt hắn cũng lộ ra vẻ ngưng trọng.

Địa Cương cảnh tầng ba mà đã có sức mạnh thân thể cường đại đến như vậy, hiển nhiên là do tên này tu luyện ngạnh công, hơn nữa

ngạnh công còn được tu luyện đến cảnh giới cực cao.

- Nhưng mà sức mạnh thân thể của ngươi có mạnh hơn nữa thì cũng chẳng có tác dụng gì đâu, ba người chúng ta liên thủ chẳng lẽ còn không thể giết chết được ngươi hay sao?

Phong Thanh Vân thét dài một tiếng, song chưởng tung bay. Mây mù bỗng nhiên xuất hiện rồi tràn ngập khu vực xung quanh. Sau đó mây mù đột nhiên ngưng thực nhanh chóng bao vây Lâm Phàm lại.

- Các ngươi thật sự là quá càn rỡ.

Ở bên trong mây mù kia, cương khí cuồng bạo bộc phát ra. Phịch một tiếng, mây mù lập tức tiêu tán không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Trong mắt của Lâm Phàm có lửa giận hừng hực thiêu đốt, hắn nói:

- Hèn hạ, vô sỉ. Ba người lại liên thủ đánh với một mình ta. Nếu như các ngươi chỉ có một người, lão tử đã sớm đập các ngươi thành bánh thịt.

Vừa dứt lời, Lâm Phàm giẫm mạnh chân xuống đất, bộc phát ra tốc độ đã siêu việt cực hạn, lao về phía người có thực lực yếu nhất trong ba người là Hàn Vân Đào.

Hám Sơn Kình!

Lang Nha bổng mang theo gió lớn đánh tới, ba tầng kình đạo chồng lên nhau.

Hàn Vân Đào cảm thấy phẫn nộ. Chỉ là một tên Địa Cương cảnh tầng ba nho nhỏ mà ba người bọn họ cũng không xử lý được, như vậy tu hành còn có ý nghĩa gì nữa? Năm ngón tay nắm chặt lại, cương khí tung hoành, hắn đánh một quyền về phía Lâm Phàm.

- Chớ lựa chọn cứng đấu cứng cùng với hắn.

Hoàng Huyền Đạo thấy cảnh này, vội vàng hô. Nhưng mà Hàn Vân Đào cảm thấy, hắn đường đường cường giả có tu vi Địa Cương cảnh tầng sáu, làm sao có thể e ngại một tên cặn bã Địa Cương cảnh tầng ba.

- Địa Huyền Hàn Minh Kình

Một tầng sương lạnh bao vây lấy nắm tay của Hàn Vân Đào. Rồi

nắm tay này va chạm cùng với Lang Nha bổng của Lâm Phàm. Với thế công dạng này, nếu là vũ khí bình thường thì đã sớm vỡ nát.

Nhưng mà Lang Nha bổng này là do chính tay Thiên Tu trưởng lão luyện chế, không phải là những thứ binh khí bình thường kia có thể so sánh.

Ầm!

Sức mạnh khổng lồ đánh tới, cương khí trên nắm tay đột nhiên nổ tung, xương tay rạn nứt, sắc mặt của Hàn Vân Đào đại biến rồi hắn kêu lên một tiếng thảm thiết.

- Đi chết đi cho ta.

Ánh mắt của Lâm Phàm ngưng trọng. Hắn định cứ giết chết một tên đã rồi hẵng nói.

Hoàng Huyền Đạo cùng Phong Thanh Vân nhìn thấy cảnh này, nổi giận gầm lên một tiếng. Phong Thanh Vân đánh một chưởng thẳng đến sau lưng của Lâm Phàm. Đồng thời hai tay của Hoàng Huyền Đạo vung vẩy, cương khí hóa thành vô số sợi tơ, nhanh chóng quấn chặt lấy Lang Nha bổng, rồi hắn dùng sức lôi kéo khiến cho Lang Nha bổng không thể tiến thêm được nửa bước

.

Lâm Phàm vừa mới bóp lấy cổ của Hàn Vân Đào, lúc chuẩn bị vung Lang Nha bổng lên, lại phát hiện có lực cản cực lớn kéo lại khiến cho Lang Nha bổng không thể đập xuống. Mà một chưởng của Phong Thanh Vân đã đánh tới phía sau lưng, hiển nhiên là muốn ép mình bỏ tay ra để Hàn Vân Đào có cơ hội trốn thoát.

Nhưng mà lúc này, Lâm Phàm không muốn bỏ qua cơ hội này. Hắn buông Lang Nha bổng ra, cánh tay đang chụp lấy cổ của Hàn Vân Đào đột nhiên đẩy về phía trước. Phịch một tiếng, lập tức trấn áp Hàn Vân Đào ở phía trên vách đá, rồi hắn lấy Thái Hoàng Kiếm từ trong nhẫn trữ vật ra, nhanh chóng đâm xuyên bụng của Hàn Vân Đào, đóng dính hắn lên vách đá.

- Đáng giận.

Phong Thanh Vân giận đến muốn rách cả mí mắt, chưởng phong đánh tới, đập vào phía sau lưng của Lâm Phàm, lớp màng đen lập tức bị đánh vỡ. Hắn cũng không ngờ tới tên Lâm Phàm này lại quyết tâm lấy thương đổi mạng, dù chịu đựng một chưởng của hắn vẫn muốn

xuống tay với Hàn sư đệ bằng được.

Sắc mặt của Lâm Phàm không đổi, tựa như là không hề có cảm giác đau đớn. Thái Hoàng Kiếm lập tức chia Hàn Vân Đào thành hai nửa, máu tươi bắn ra đầy đất.

Phong Thanh Vân cùng Hoàng Huyền Đạo thấy cảnh này lập tức dại ra. Tại sao có thể như vậy? Người bình thường thì sẽ tránh né còn tên này lại cố gắng chịu đựng để phân thây Hàn sư đệ.

Nhưng mà khi nhìn về phía trường kiếm ở trong tay của Lâm Phàm, hai người lại sợ hãi rống một tiếng.

- Thái Hoàng Kiếm, ngươi có quan hệ như thế nào với Ngự Kiếm các Tam lão? Chẳng lẽ chính ngươi là người diệt Ngự Kiếm các hay sao?

Kiếm Vô Trần đang giao thủ cùng Mặc Kinh Trập, nghe hai người Phong Thanh Vân hét lên, đột nhiên thi triển một kiếm bức lui Mặc Kinh Trập, quay đầu nhìn qua. Khi thấy Hàn Vân Đào bị giết chết, lửa giận trong long hắn bùng nổ. Mà khi nhìn thấy thanh Thái Hoàng Kiếm kia, tâm thần cũng chấn động.

Đây là Thái Hoàng Kiếm, vũ khí bên người của Ngự Kiếm các Tam lão. Làm sao mà nó lại ở trong tay của tiểu tử này?

Lâm Phàm lau vết máu ở khóe miệng, nói:

- Thái Hoàng Kiếm thì lạ lắm sao? Ngay cả Hóa Thần Kiếm Trận, lão tử cũng biết đấy. Con mẹ chúng bây chết hết đi cho ta.

- Hóa Thần Kiếm Trận tầng thứ hai

Uỳnh!

Kiếm ý ngập trời bao phủ thiên địa.

Một cỗ kiếm ý kinh người đột nhiên xuất hiện, uy thế kinh khủng làm cho mấy người Kiếm Vô Trần chấn động.

- Lão tử không nhịn được nữa rồi, lão tử phải thi triển đại chiêu uýnh chết toàn bộ bọn bây.

Chương 133: Đây mới là Triền Nhiễu thuật mạnh nhất

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Khiêm

Kiếm khí tung hoành. Lấy Lâm Phàm làm trung tâm, từng đạo kiếm ý phóng lên tận trời, ngưng tụ ở trên không. Đây là Hóa Thần Kiếm Trận tầng thứ hai, uy lực phải cường đại hơn tầng thứ nhất đến mấy lần.

Mà lúc này, kiếm ý ngưng tụ ở trên không tựa như là đã tích lũy tới trình độ nhất định, vù vù một tiếng, vạn kiếm cùng lao xuống.

Ở giữa những chuôi trường kiếm này giống như là có một loại liên hệ nào đó khiến cho chúng tạo thành một loại Kiếm Vực đặc thù.

Trường kiếm ở trong tay Kiếm Vô Trần nhận lấy Kiếm Vực ảnh hưởng, ông ông tác hưởng khiến cho Kiếm Vô Trần có cảm giác trường kiếm muốn phá không bay đi, hòa mình vào trong Kiếm Vực.

- Đây là Kiếm Vực.

Sau khi kinh hãi trong chốc lát, Kiếm Vô Trần lập tức vận chuyển cương khí, áp chế trường kiếm đang xao động bất an xuống. Sau đó hắn nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm. Tông môn vẫn đang một mực điều tra về chuyện Ngự Kiếm các Tam lão bị người giết chết, Ngự Kiếm các bị diệt môn.

Thế nhưng mà vẫn không thể tra ra được đến cùng là người nào làm việc này.

Chỉ có điều hắn không tin Lâm Phàm là người đã giết chết Ngự Kiếm các Tam lão. Dù sao Tam lão đều là cường giả nửa chân đạp vào Thiên Cương cảnh, chỉ bằng thực lực của tiểu tử này làm sao có năng lực làm chuyện đó.

Chỉ là hiện tại Thái Hoàng Kiếm xuất hiện, đồng thời cái môn

Hóa Thần Kiếm Trận này cũng xuất hiện, đủ để chứng minh tuyệt học của Tam lão đã bị tiểu tử này chiếm được.

Đáng giận! Thật đáng hận.

Tại sao tiểu tử này lại có vận khí tốt như thế, lại có thể chiếm được bảo bối quý giá như vậy?

Nhưng mà nếu như mình có thể giết chết tên tiểu tử này, như vậy những thứ này đều sẽ trở thành vật ở trong túi của mình nha. Nghĩ tới đây, hắn càng thêm quyết tâm giết giết Lâm Phàm. Vô luận như thế nào, bằng bất cứ giá nào, hôm nay cũng phải để tên tiểu tử này nằm lại ở đây.

- Kiếm Vô Trần, ngươi đừng quá chủ quan.

Mặc Kinh Trập nhìn thấy tình huống bên phía Lâm Phàm, trong lòng cũng phải cảm thán Lâm Phàm thật mạnh. Chỉ có điều hiện tại mình còn đang quyết đấu cùng với Kiếm Vô Trần, mặc dù đối mặt với Kiếm Vô Trần, mình vẫn có cảm giác vô lực, thế nhưng mà mình sẽ không sợ hãi.

Lúc này, Lâm Phàm cảm giác được cương khí trong cơ thể đang nhanh chóng tiêu hao, vẻn vẹn chỉ là vừa thi triển thì hắn đã có cảm giác thân thể đều bị đào rỗng.

Bây giờ, khu vực xung quanh đã trở thành thế giới của kiếm. Kiếm khí rất sống động như là đã có được sinh mạng, trôi nổi ở chung quanh.

Đột nhiên!

Lâm Phàm phát hiện gia hỏa Phong Thanh Vân kia không biết làm như thế nào lại có thể xuất hiện ở phía sau lưng của mình rồi vòng hai tay ôm chặt lấy bản thân.

- Hoàng sư huynh, mau mau ra tay đi, hắn vẫn còn đang ngưng tụ những đạo kiếm khí này. Nếu để hắn ngưng tụ thành công, chúng ta đều phải chết.

Phong Thanh Vân thi triển thân pháp Hành Vân Nghịch Phong, thân thể bị cương khí bao bọc, vô hình vô ảnh, xuyên thấu qua những đạo kiếm khí ở xung quanh, đi đến sau lưng và ôm chặt lấy Lâm Phàm để Hoàng Huyền Đạo có cơ hội xuất thủ, giết chết Lâm Phàm.

Hắn không dám ra tay. Bởi vì nếu như không thể một chiêu giết chết gia hỏa này, như vậy những đạo kiếm khí đã ngưng tụ này rất có thể sẽ bạo động lên. Đến lúc đó, hắn cũng không có cách nào để ngăn cản.

Mà ở trong lòng của Lâm Phàm lúc này, thì như là có ngàn vạn con thảo nê mã đang chạy, cương khí ở trong cơ thể lại bị triệt để rút khô. Cho dù là hắn đã vận dụng Thất Thần Thiên Pháp thì cũng không thể thi triển một chiêu mãnh liệt như này.

Với thực lực hiện giờ, hắn căn bản là không có khả năng thi triển một chiêu này.

Một mảnh vỡ nhỏ đột nhiên bay từ phía dưới lên. Đây là làn da ở chỗ cổ chân.

Thân thể của mình đã bắt đầu vỡ nát, nhưng mà chiêu này còn chưa thi triển được một nửa nữa.

- Sư huynh, nhanh, nhanh lên.

Phong Thanh Vân gào thét, hắn cũng không phát hiện dị dạng của Lâm Phàm. Bây giờ trước mắt đã bị kiếm khí dày đặc ngăn trở, mà hắn lại đứng quá gần Lâm Phàm cho nên căn bản không nhìn thấy rõ phía dưới Lâm Phàm đã bắt đầu vỡ nát.

Đối với Lâm Phàm, chuyện thương tâm cùng lắm cũng chỉ là như thế này mà thôi. Công pháp chỉ mới thi triển có một nửa, địch nhân còn không chết mà chính bản thân đã sụp đổ trước. Chuyện này có mất mặt hay không cơ chứ?

- Vị sư huynh này, đừng ôm chặt ta như vậy.

Lâm Phàm bình tĩnh lại, cảm thấy hơi bất đắc dĩ. Dù sao tiêu hao một trăm nghìn điểm tích lũy, cuối cùng lại có kết quả thế này. Nếu như ta không thể thi triển, ngươi, con mẹ nó, còn để ta lĩnh ngộ làm cái gì?

- Không có khả năng. Ta không thể không thừa nhận rằng là ngươi rất mạnh. Nhưng mà hiện giờ, ngươi chỉ có một con đường chết mà thôi.

Phong Thanh Vân cười lạnh:

- Môn Long Xà Triền Nhiễu Thuật này của ta chính là Triền Nhiễu thuật mạnh nhất trong tông môn. Cho dù là ta chết đi, ngươi cũng

không thể giãy dụa ra.

Lâm Phàm lắc đầu. Lúc này, hai chân của hắn cũng đã dần dần tiêu tán. Sau đó, hắn giơ tay lên, Địa Hoàng Kiếm bay đến. Lâm Phàm nắm chặt kiếm ở trong tay.

Phong Thanh Vân không ngừng cười lạnh:

- Ngươi muốn làm gì? Là muốn giết chết ta sao? Ta nói cho ngươi biết. Đây là chuyện không thể nào, Long Xà Triền Nhiễu Thuật của ta có thể đồng bộ né tránh cùng với thân thể của ngươi, cho dù là ngươi...

Phốc!

Lời còn chưa nói hết, hai mắt của Phong Thanh Vân đột nhiên trợn to tựa như là không dám tin tưởng.

Lâm Phàm lại không hề nghĩ ngợi, đâm thẳng Địa Hoàng Kiếm vào trong thân thể của mình, từ đó đâm xuyên qua người của Phong Thanh Vân.

- Ta cũng không nghĩ tới việc né tránh.

Bên ngoài!

Hoàng Huyền Đạo căn bản không nhìn thấy tình huống ở bên trong. Tầng kiếm ý bao bọc ở bên ngoài tựa như là thác nước, không chỉ bao phủ người ở bên trong đồng thời cũng ngăn cản tầm nhìn của người bên ngoài.

- Hảo, Phong sư đệ, làm tốt lắm. Hãy cố gắng chống đỡ thêm một lúc nữa.

Lúc nghe thấy thanh âm của Phong Thanh Vân, trong lòng của Hoàng Huyền Đạo cực kỳ mừng rỡ, hắn cũng biết được vị sư đệ này có một môn công pháp có tác dụng quấn quanh. Giống như là mãng xà, chỉ cần bị cuốn lấy thì đừng nghĩ đến chuyện thoát thân.

Hiện tại tầng kiếm khí này còn không có triệt để hình thành, không có bao nhiêu lực sát thương. Với thực lực của hắn đủ để phá vỡ, xông thẳng vào giết chết Lâm Phàm.

Hai tay chấn động, cương khí như lửa, áo bào ào ào rung động, hắn muốn thi triển chiêu thức mạnh nhất, muốn chắc chắn giết chết Lâm Phàm.

- Dừng tay...

Hai mắt của Phong Thanh Vân đỏ bừng, trên mặt lộ vẻ dữ tợn, thân thể run lên. Hắn không ngờ tới đối phương lại dám làm như thế, không dám tin tưởng nói:

- Ngươi làm sao có thể hung ác đối với bản thân như vậy?

Địa Hoàng Kiếm đâm xuyên qua thân thể của hai người, máu tươi tí tách chảy.

Lâm Phàm lại tiếp tục giơ tay lên, Nhân Hoàng Kiếm bay đến. Nắm chặt kiếm trong tay, hắn lạnh lùng nói:

- Chỉ có hung ác với bản thân mới có thể hung ác với địch nhân. Ở trong mắt của ta, môn Long Xà Triền Nhiễu Thuật này của ngươi căn bản là không đáng giá nhắc tới. Hôm nay ta sẽ để ngươi xem Triền Nhiễu Thuật mạnh nhất ở trên thế gian là cái gì?

- Nhìn thấy chưa? Đây mới là mạnh nhất.

Phốc!

Nhân Hoàng Kiếm cũng tiếp tục đâm vào trong thân thể của hai người.

Ánh mắt của Phong Thanh Vân dần dần tan rã tựa như là sắp đi chầu ông bà ông vải nhưng miệng vẫn gào thét.

- Làm sao có thể? Ngươi sao có thể hung ác như vậy, lại dám ra tay cả với bản thân?

Hắn chưa bao giờ ngờ tới lại có người ác với bản thân như vậy. Kẻ này chẳng lẽ muốn cùng chết với mình hay sao?

Chỉ là đột nhiên, hắn thấy được một mảnh vỡ bay đến trước mắt, không khỏi kinh ngạc nói:

- Đây là cái gì?

Lâm Phàm lại ngoắc tay, Thái Hoàng Kiếm bay đến. Rồi hắn thản nhiên nói:

- Đây là một bộ phận của thân thể ta nhưng mà nó đã hóa thành mảnh vỡ. Nếu như ngươi có thể chịu đựng một kiếm cuối cùng này mà còn sống sót vậy thì ngươi có bản lĩnh.

- Ngươi muốn làm gì?

Phong Thanh Vân muốn buông Lâm Phàm ra, nhưng mà hắn đột nhiên phát hiện ra là bản thân căn bản không có cách nào động đậy. Hai thanh trường kiếm đâm xuyên thân thể kia như là gông xiềng triệt để khóa hắn lại, chỉ cần khẽ động đậy là vết thương sẽ càng nghiêm trọng.

- Một kiếm cuối cùng, ngươi hãy chết cùng với ta đi.

Lâm Phàm cười nhạt một tiếng rồi cúi đầu nhìn chằm chằm tựa như là đang tìm kiếm thứ gì đó.

- Ngươi muốn làm gì?

Trong đầu Phong Thanh Vân hiện giờ chỉ có một ý nghĩ. Đó chính là gia hỏa này điên rồi, hoàn toàn điên rồi.

- Ta đang tìm kiếm vị trí của trái tim. Ngươi nói xem trái tim ở bên trái hay là bên phải nhỉ?

Lâm Phàm dò hỏi rồi đột nhiên nói:

- A, tìm được rồi, là bên phải.

Phốc!

- Không đúng, là ở bên trái. Ngươi đừng có lo, một kiếm này sẽ chính xác thôi.

Phong Thanh Vân đã bị Lâm Phàm đâm đến choáng váng, thân thể cũng bắt đầu suy yếu.

Xoạt xoạt!

Trán của Lâm Phàm bắt đầu vỡ nát, hai tay cũng dần dần tiêu tán. Hắn rút Tam Hoàng Kiếm ra, thu vào trong nhẫn trữ vật rồi nói:

- Chờ một chút ta sẽ lại đến làm thịt ngươi.

- Sư đệ, ta đến đây. Ngươi mau tránh ra.

Đột nhiên, kiếm khí ở phía trước bị đánh nát, một bóng người lao nhanh tới như tia chớp, một quyền ẩn chứa sức mạnh vô cùng kinh khủng cũng theo đó đánh ra.

- Lâm Phàm, đi chết đi cho ta.

Thế nhưng khi mà một quyền kia đánh tới, thân thể của Lâm Phàm lại đột nhiên tiêu tán. Thế là một quyền này lại đánh thẳng lên trên l-ng ngực của Phong Thanh Vân.

Ầm!

Cương khí cực kỳ cường hãn nhanh chóng bộc phát. Trong nháy mắt, trái tim của Phong Thanh Vân đã nổ tung.

- Sư huynh, ngươi...

Đến lúc chết Phong Thanh Vân cũng không dám tin tưởng mình lại chết trong tay đồng bọn.

Hoàng Huyền Đạo sững sờ, ngẩng đầu, trong mắt lóe ra vẻ kinh hoảng:

- Sư đệ, ngươi...

Chương 134: Lâm Phàm ta là người đỉnh thiên lập địa

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Khiêm

Lâm Phàm vẫn lạc.

Kiếm khí thác nước đột nhiên tiêu tán, mọi thứ cũng khôi phục lại như lúc ban đầu.

Hoàng Huyền Đạo không ngờ một quyền của mình lại đánh vào trên thân thể của sư đệ. Tiểu tử kia đến cùng là đã đi nơi nào? Vừa rồi rõ ràng hắn còn thấy được mà.

Kiếm Vô Trần vốn đang đè ép Mặc Kinh Trập, nhưng khi đưa mắt kiểm tra tình huống bên kia, sắc mặt đột nhiên kinh hãi, kiếm trong tay hơi chệch đi để Mặc Kinh Trập có cơ hội phản kích, sau đó hắn lập tức lấy lại tinh thần, trong nháy mắt đã lùi ra xa.

- Hoàng sư đệ, ngươi đang làm gì vậy?

Kiếm Vô Trần giận dữ hét lên, hắn không ngờ Hoàng Huyền Đạo lại đánh chết Phong Thanh Vân.

Hoàng Huyền Đạo lúc này mới kịp phản ứng, sau đó một tay đỡ lấy Phong Thanh Vân, quay đầu về phía Kiếm Vô Trần, hô lớn:

- Vô Trần sư huynh, gia hoả kia đã hại chết Phong sư đệ.

- Ngươi nghĩ ta mù hay sao?

Kiếm Vô Trần quát lên, hắn rõ ràng trông thấy là Hoàng Huyền Đạo đánh nát trái tim của Phong Thanh Vân, bây giờ hắn lại còn dám nói là tiểu tử kia giết chết Phong sư đệ.

- Phong sư đệ, ngươi mau nói cho Vô Trần sư huynh biết đi, ta không phải là người giết ngươi.

Hoàng Huyền Đạo lay lay thân thể của Phong Thanh Vân, muốn hắn nói chuyện, chứng minh sự trong sạch của mình. Thế nhưng mà một quyền vừa nãy đã làm cho trái tim của Phong Thanh Vân vỡ nát, vả lại lúc trước hắn còn bị Lâm Phàm đâm ba kiếm, tính mạng đã sớm giống như ngọn đèn trước gió, muốn mở miệng ra nói gì đó, nhưng còn không có nói câu nào thì đầu đã lệch sang một bên, ngỏm củ tỏi.

Bây giờ, Hoàng Huyền Đạo nhất định phải chứng minh sự trong sạch của mình. Bởi vì từ trong ánh mắt của sư huynh, hắn đã nhìn ra sư huynh không còn tin tưởng mình nữa. Hắn vội vàng nói:

- Vô Trần sư huynh, ta thật sự không có giết chết Phong sư đệ, huynh nhất định phải tin tưởng ta. Tất cả là do tiểu tử kia. Ta chỉ muốn giết hắn mà thôi.

- Không sai, người là do ta giết. Kiếm Vô Trần, đừng vu hãm đồng đội của ngươi.

Lúc này, một thanh âm vang lên ở sau lưng Mặc Kinh Trập khiến cho Mặc Kinh Trập kinh hãi đến suýt nhảy dựng lên, sau lưng đổ mồ hôi lạnh. Hắn lại không biết được là có người đứng ở sau lưng mình.

Thế nhưng mà khi thấy người này là ai, hắn lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng của Lâm Phàm cũng rất muốn mắng chửi người. Tên Hoàng Huyền Đạo này thật là đồ chó hoang, vậy mà lại đoạt điểm tích lũy của mình. Rõ ràng là tên Phong Thanh Vân kia đã sắp chết rồi, nhưng bị một quyền của hắn đánh cho vỡ tim mà chết, làm cho mình không thể lấy được điểm tích lũy.

Nhưng thôi, chỉ là mấy trăm điểm tích lũy, hắn vẫn chịu nổi tổn thất này. Chỉ cần giao lưu cùng đám yêu thú một chút là có thể kiếm về.

Hắn cũng vừa mới hồi sinh. Thương thế ở trên người đã hoàn toàn biến mất, tinh thần vô cùng sung mãn.

Trong lòng của Kiếm Vô Trần lạnh lẽo, quả nhiên là thế, trong nhóm của mình lại xuất hiện phản đồ, nếu không thì sao mà trên người của tiểu tử này lại không hề có một chút thương thế nào, vả lại tinh khí thần cực kỳ sung mãn, căn bản không giống như là người vừa mới chiến đấu kịch liệt, tổn thất đại lượng cương khí.

Lâm Phàm chắp tay ở sau lưng, ngạo nghễ nói:

- Lâm Phàm ta là người đỉnh thiên lập địa, ai làm thì người nấy chịu. Người kia chính là do ta giết, không có liên quan với hắn.

Hoàng Huyền Đạo hiển nhiên còn không có kịp phản ứng, sau đó cố gắng nói:

- Vô Trần sư huynh, ngươi nghe được chưa? Chính hắn đã thừa nhận, Phong sư đệ không phải ta giết mà là do hắn giết.

Sau đó ánh mắt lạnh lùng, tràn đầy phẫn nộ:

- Ngươi giết Phong sư đệ. Thù này, ta nhất định phải báo.

Kiếm Vô Trần nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm một phen, rồi lại quay sang nhìn chằm chằm vào Hoàng Huyền Đạo, trong lòng vô cùng phẫn nộ, giọng nói cũng cực kỳ âm trầm:

- Hoàng Huyền Đạo, ngươi nghĩ ta là kẻ ngốc hay sao?

- Sư huynh, vì cái gì mà huynh lại không tin ta? hắn cũng đã thừa nhận, Phong sư đệ chính là do hắn giết.

Hoàng Huyền Đạo sắp điên dại, hắn không ngờ sư huynh vậy mà lại bắt đầu hoài nghi mình.

Đây rốt cuộc là vì cái gì?

Đột nhiên, hắn phản ứng lại, đầu óc cũng có chút hỗn loạn.

- Sư huynh, tình huống không phải như vậy. Phong sư đệ đã vây khốn hắn, mà ta chuẩn bị đánh giết hắn. Nhưng không biết vì sao, hắn ta lại có thể trốn thoát, nên một quyền kia của ta mới đánh vào trên người Phong sư đệ. Ta thật sự không phải cố ý muốn giết Phong sư đệ.

Hoàng Huyền Đạo giải thích.

Lâm Phàm gật đầu, nói:

- Đúng vậy! Những gì hắn nói đều là sự thật. Ta cũng không biết tại sao mình lại đột nhiên biến mất, có thể là ta đã sử dụng thần thông dịch chuyển không gian khiến cho hắn không kịp phản ứng, cho nên một quyền của hắn mới giết chết sư đệ của mình.

Sau đó nhìn về phía Hoàng Huyền Đạo còn đang lo lắng vạn phần, hắn nói:

- Ta chỉ có thể giúp ngươi giải thích tới đây thôi. Về phần sư huynh của ngươi có thể tin tưởng ngươi hay không, đó chính là sự tình của ngươi. Ta đã hết lòng quan tâm, giúp đỡ rồi.

- Lâm Phàm ta là người đỉnh thiên lập địa. Chuyện mà ta làm qua, đương nhiên sẽ thoải mái thừa nhận. Từ trước tới giờ, ta cũng chưa từng ra tay đánh lén phía sau, càng sẽ không đổi trắng thay đen, nói chuyện lừa gạt.

Lời này tuy được Lâm Phàm nói ra cực kỳ hiên ngang lẫm liệt, nhưng mà nhìn thi thể của La Chinh Nhất vẫn còn chảy máu ở một bên kia, lại là tạo thành sự đối lập mãnh liệt khiến cho người ta khó mà tin tưởng được.

Mà lời nói này truyền vào trong tai của Kiếm Vô Trần lại đặc biệt chói tai, giống như Lâm Phàm ta là người âm hiểm hèn hạ, sự tình mà ta làm qua ta vĩnh viễn sẽ không thừa nhận, ta ưa thích ra tay đánh lén ở phía sau, càng ưa thích đổi trắng thay đen.

Chẳng qua hiện nay, ánh mắt của Kiếm Vô Trần băng lãnh, như tuyết giữa mùa đông, lạnh thấu xương, đâm thật sâu vào bên trong thể xác cùng với tinh thần của Hoàng Huyền Đạo:

- Ngươi rốt cục thừa nhận, là ngươi giết chết Phong sư đệ.

Hoàng Huyền Đạo gấp đến mức mặt đỏ tới mang tai, nói:

- Sư huynh, ngươi nghe ta nói...

Kiếm Vô Trần hừ lạnh một tiếng, hất tay áo lên, nói:

- Ngươi không cần phải nói nữa, không ngờ trong chúng ta lại xuất hiện phản đồ. Tốt, thật sự là rất tốt.

Lâm Phàm hiện tại cũng lười để ý đến hai người này, không ngờ ba tên kia liên hợp cùng một chỗ, thật là có chút khủng bố. Nhưng mà Hóa Thần Kiếm Trận này xem như là đã lừa lão tử một vố, ta đã nhớ kỹ ngươi rồi.

- Thế nào, ngươi đánh thắng được tên Kiếm Vô Trần này sao?

Lâm Phàm hỏi.

Mặc Kinh Trập lắc đầu, cảm thán một tiếng:

- Đánh không lại, ta vốn tưởng rằng bằng vào thiên tư yêu nghiệt cùng với nỗ lực mà ta đã bỏ ra, cải tiến Kinh Long Đại Thiên Công,

thuộc về kỳ tích vô tiền khoáng hậu, đủ để vượt cấp khiêu chiến, thật không ngờ kiếm thế của tên Kiếm Vô Trần này lại quá mạnh mẽ, giống như liền thành một khối, Kiếm Đạo đã thành, một kiếm chém ra còn ẩn chứa một loại quỹ tích Kiếm Đạo nào đó. Ở trong tay hắn, ta đã bị thiệt thòi không ít, nếu như không phải thực lực của ta cũng không đơn giản, chỉ sợ đã bị hắn làm thịt đến mấy lần rồi.

Lâm Phàm nhìn chằm chằm vào Mặc Kinh Trập, không có lời nào để nói, đánh không mà lại có thể nói có đạo lý như vậy. Tốt, rất tốt.

Đột nhiên!

Một đám mây đen cuồn cuộn lao tới chỗ bọn họ, Lâm Phàm hơi nghi hoặc một chút, tại trong vực sâu Vạn Quật này làm sao lại có mây đen xuất hiện?

Rống!

Thanh âm giống như là tiếng oán quỷ gào thét, dữ tợn, khủng bố, tà ác cuốn tới, bao phủ vùng thiên địa này.

- Đa tạ Minh đại nhân xâm nhập hiểm địa, ngưng tụ yêu thú chi huyết, giúp ta khôi phục thân thể.

Nam tử mặc áo bào xám cảm động đến rơi nước mắt. Vốn hắn nghĩ bị thương thành như vậy, mình sẽ bị phế bỏ. Thật không ngờ Minh đại nhân vậy mà lại thi triển thần công nghịch chuyển kinh thiên, lấy yêu thú chi huyết, yêu thú chi cốt, phối hợp thần công kinh thiên động địa để mình có thể khôi phục lại nửa người dưới.

- Hừ, nếu như không phải Thiên Thần giáo còn cần ngươi, ngươi cho rằng ta sẽ cứu loại phế vật như ngươi sao?

Ở bên người nam tử mặc áo bào màu xám, một vị nam tử mang theo mặt nạ hình đầu lâu mở miệng nói.

Thanh âm này âm trầm đáng sợ, không mang theo một tia tình cảm, nhưng rơi vào trong tai của nam tử mặc áo bào màu xám, lại khiến hắn như là rơi vào hầm băng, run lẩy bẩy.

- Đúng, đúng, Minh đại nhân nói chí phải, ta là phế vật, ta là phế vật.

Đột nhiên, nam tử mặc áo bào màu xám nhìn về phía trước và phát hiện một đám người. Nhưng khi nhìn thấy một người, hắn lại quát ầm lên:

- Minh đại nhân, chính là hắn, chính là hắn hại ta thành như thế này.

Nhưng mà nam tử mặc áo bào màu xám lại không biết Mặc Kinh Trập, hiển nhiên cũng là bởi vì Mặc Kinh Trập đã rời khỏi thành Linh Phong lịch luyện hai năm, mà chỉ sợ cũng là ở trong hai năm này, phân bộ của Thiên Thần giáo mới đến ẩn tàng trong thành Linh Phong.

Mà giờ phút này, mấy người Lâm Phàm cũng cảm nhận được cỗ khí tức tà ác này, trong lòng cũng đều nghiêm lại, có dự cảm không ổn.

Ánh mắt của Lâm Phàm ngưng tụ, nhìn về phương xa, trong lòng kinh hãi. Con mẹ nó, đấy là tình huống như thế nào? Mỗi một lần lão tử xuất tông, làm sao đều sẽ có những chuyện như này xảy ra?

Mây đen cuồn cuộn, giống như có oán linh đang thét gào, dữ tợn khủng bố.

Bấm ngón tay tính toán.

Đại kiếp sắp tới.

Chương 135: Chỉ là giãy chết mà thôi

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Mặc Kinh Trập nhìn đám mây đen cuồn cuộn kia, sắc mặt ngưng trọng, cực kỳ chân thành nói:

- Ta ngửi được khí tức tà ác.

- Ngươi đừng nói nhảm nữa, lần này e rằng chúng ta muốn treo.

Trong mây đen này ẩn chứa sức mạnh kinh khủng làm cho người kinh hãi, mà trong đó như là ẩn giấu oán linh tà ác đến làm cho người sợ hãi. Cho dù đối mặt với mấy người Kiếm Vô Trần, Lâm Phàm vẫn dám chiến một trận, nhưng mà nhìn vào đám mây đen đang cuồn cuộn lao đến kia, Lâm Phàm lại có cảm giác không thể địch lại.

Ngay cả Kiếm Vô Trần cùng Hoàng Huyền Đạo đang tranh luận với nhau, sắc mặt cũng đều biến đổi. Nhất là Kiếm Vô Trần khi cảm nhận được sức mạnh mà đám mây đen kia phát tán ra, cánh tay cầm kiếm cũng bắt đầu run nhè nhẹ.

Tà ác, âm trầm, đây là sự khủng bố mà hắn chưa bao giờ cảm thụ qua. Khí tức này để cho người ta có cảm giác cực kỳ bất an.

Trong lòng của Lâm Phàm hơi nghi hoặc, không biết trong đám mây đen này đến cùng là tồn tại cấp bậc cao đến như thế nào.

Mây đen cuồn cuộn, dừng lại ở trên không đột nhiên giống như là bị một đôi bàn tay lớn xé mở, phân tán ra hai bên, mấy bóng người xuất hiện, đứng ở phía trên mây đen, trong đó vị nam tử mang theo mặt nạ hình đầu lâu kia mặc dù không chủ động phát tán khí tức, nhưng mà người ta cũng có thể cảm thấy hắn là người mạnh nhất trong mấy người này.

- Là ngươi, ngươi còn nhớ ta hay không, oan gia ngõ hẹp, không ngờ ở chỗ này lại có thể gặp ngươi. Ta muốn rút gân, lột da của ngươi cho ngươi chết không có chỗ chôn.

Ánh mắt của nam tử mặc áo bào màu xám khóa chặt Lâm Phàm, dữ tợn gào thét. Bây giờ hậu thuẫn mạnh nhất của hắn là Minh đại nhân đang ở đây, cho dù là tiểu tử này có lợi hại hơn nữa, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của Minh đại nhân.

Mặc Kinh Trập đứng ở bên cạnh Lâm Phàm, nhỏ giọng nói:

- Người này là tới tìm ngươi.

- Ta biết.

Lâm Phàm đúng là không ngờ lại đ-ng phải gia hoả của tổ chức tà ác bị mình đánh nát một nửa người lần trước. Hơn nữa không ngờ bây giờ hắn ta lại vẫn sinh long hoạt hổ, nửa người dưới của hắn cũng đã khôi phục như cũ.

Nhưng nhìn tình huống hiện tại, hiển nhiên là có chút không ổn, ánh mắt xoay chuyển, sau đó nghi hoặc nói:

- Ngươi có phải là nhận lầm người hay không? Ta và ngươi chưa từng gặp mặt mà. Hai vị này là sư huynh của ta, chúng ta mới lần đầu đi ra lịch luyện.

Giả bộ, nhất định phải giả bộ.

Đồng thời trong lòng cực kỳ phẫn nộ. Đây là cái thế đạo gì? Tại sao mình lại có nhiều cừu nhân như vậy? Hơn nữa, mỗi một tên nhìn thấy mình cũng đều muốn giết chết mình. Nhân sinh như này thật đúng là vô cùng thất bại.

- Nhận lầm người sao? Không có khả năng! Cho dù ngươi có hóa thành tro, ta cũng sẽ nhận ra ngươi.

Nam tử mặc áo bào màu xám cười lạnh:

- Không nghĩ tới ngươi lại còn có sư huynh ở đây, vừa vặn dùng mạng của các ngươi trả thù cho những thủ hạ kia của ta.

- Minh đại nhân, chính là hắn. Nhiệm vụ lần trước thất bại cũng là do hắn chen một chân vào. Hơn nữa, lúc trước hắn còn nói mình là đệ tử của Viêm Hoa tông.

Nam tử mặc áo bào màu xám hung tợn nói.

- Là đệ tử của Viêm Hoa tông ư? Rất tốt! Rất tốt!Viêm Hoa tông vẫn muốn phá hủy giáo ta, giết chết vô số giáo đồ của giáo ta, dùng đầu lâu của các ngươi để tế điện những giáo đồ đã chết đi của giáo

ta, chuyện này cũng không tồi.

Minh đại nhân đang đứng phía trước, nghe nam tử mặc áo bào màu xám nhắc đến đệ tử của Viêm Hoa tông, mới mở miệng nói ra, mây đen dưới chân mấy người Minh đại nhân theo đó mà quay cuồng, hình thành vô số đầu người dữ tợn, bay múa trên không trung, cảnh tượng thật đáng sợ.

Hoàng Huyền Đạo đi đến phía sau lưng của Kiếm Vô Trần nhỏ giọng nói, hiện tại cũng không phải là lúc để mà giải thích:

- Vô Trần sư huynh, làm sao bây giờ? Xem ra những người này chính là giáo đồ của Thiên Thần giáo, hơn nữa khí tức của nam tử đeo mặt nạ khô lâu kia rất mạnh, chỉ sợ tu vi cũng rất cao.

Kiếm Vô Trần không có để ý đến Hoàng Huyền Đạo, mà bước ra một bước, ôm quyền nói:

- Các vị, ta cùng hắn không có bất cứ quan hệ nào, mà ta cũng muốn giết chết hắn. Bây giờ hắn có ân oáncùng các ngươi, như vậy chúng ta cáo từ trước.

- Sư huynh, ngươi...

Lâm Phàm cũng không ngờ tên Kiếm Vô Trần này lại vô sỉ như thế, mắt thấy không địch lại, lập tức muốn rút lui, đẩy mình ra. Đáng giận đến cực điểm, không có một chút tình nghĩa với đồng môn.

Nam tử mặc áo bào màu xám đứng ở một bên nói:

- Minh đại nhân, những người này chắc chắn là đồng tông, hiện tại lại nói như thế này, theo ý của thuộc hạ, khẳng định là có quỷ kế gì đó.

Lạch cạch!

Đúng lúc này, một tay của Minh đại nhân bỗng nhiên đặt lên trên đầu của nam tử mặc áo bào màu xám. Chỉ là một động tác nhỏ này, lại khiến cho nam tử mặc áo bào màu xám bị hù dọa đến mức quỳ xuống, mồ hôi lạnh ứa ra.

- Ngươi nói nhảm quá nhiều rồi.

Nam tử mặc áo bào màu xám nhìn thấy Lâm Phàm, lửa giận trong lòng khó mà kiềm chế cho nên mới chửi ầm lên. Nhưng mà bây giờ hắn đã tỉnh ngộ lại, mình giống như là quá càn rỡ ở trước mặt

của Minh đại nhân, sau đó lập tức ngậm miệng không nói nữa, quỳ xuống để cầu xin tha thứ.

Minh đại nhân có chủ trương của mình, sao ta có thể càn rỡ như vậy?

Lâm Phàm nhìn tình huống ở trước mắt, trong lòng sơ bộ đánh giá một chút, nếu như coi sức chiến đấu của Kiếm Vô Trần là 3, vậy thì sức chiến đấu của gia hỏa âm trầm ở trước mắt này có thể đột phá đến hai chữ số.

Cấp bậc thực lực này muốn nghiền ép mình chỉ sợ cũng giống như là nghiền chết một con kiến mà thôi, nhất định phải nghĩ biện pháp thoát thân, không thể kéo dài thêm nữa.

- Chỉ có ở trong tuyệt cảnh mới có thể dục hỏa trùng sinh, mới có thể đi đếncảnh giới cao hơn, Mặc Kinh Trập ta bây giờ đối mặt với nhân sinh đại kiếp, mặc dù là cửu tử nhất sinh, nhưng mà cũng tuyệt không cúi đầu, như vậy để ta dùng đôi thiết quyền này, đánh vỡ khốn cảnh bây giờ này đi.

- Chỉ có ở trong tuyệt cảnh mới có thể dục hỏa trùng sinh, mới có thể đột phá đến cảnh giới cao hơn. Lúc này, Mặc Kinh Trập ta phải đối mặt với nhân sinh đại kiếp. Mặc dù là cửu tử nhất sinh, nhưng mà ta cũng tuyệt không cúi đầu, như vậy để ta dùng đôi thiết quyền này đánh vỡ khốn cảnh bây giờ đi.

Mặc Kinh Trập trầm mặc một lát, sau đó tựa như là nghĩ thông suốt, nhìn thẳng về phía trước. Khí chất trên người cũng biến hóa, giống như là một con rồng lửa bay lượn trên chín tầng trời.

Lâm Phàm vươn tay, kéo Mặc Kinh Trập về phía sau, thấp giọng nói khẽ:

- Ngươi bị điên rồi sao? Còn cái gì mà dục hỏa trùng sinh? Đợi lát nữa nghe ta, ta nói chạy thì lập tức chạy ngay.

Hắn thấy tên Mặc Kinh Trập này có thể sống đến bây giờ đúng là một kỳ tích. Nếu không bằng vào chỉ số thông minh của tên này còn không bị người ta làm thịt bao nhiêu lần rồi.

Đúng lúc này, Lâm Phàm bước ra một bước, trầm trọng nói:

- Các sư huynh, Thiên Thần giáo tai họa tông môn, lẽ ra là nên giết, nhưng mà bây giờ đối phương thật sự là quá cường đại, chúng ta căn bản không phải đối thủ của hắn. Bảo vật này tuyệt đối không

thể rơi vào trong tay của Thiên Thần giáo, ta sẽ dẫn dắt hắn rời đi, các ngươi mau chóng cầm bảo bối trở lại tông môn, đưa cho các vị trưởng lão.

Hưu!

Vừa nói xong, Lâm Phàm lập tức lấy quả lựu đạn có thể điều khiển mà hắn rút thưởng trúng lần trước từ trong nhẫn trữ vật ra, ném về phía Kiếm Vô Trần, lựu đạn vẽ trên không trung một đường cong tuyệt đẹp rồi rơi vào trong tay của Kiếm Vô Trần.

- Đi.

Lâm Phàm lôi Mặc Kinh Trập chạy về phương xa, đồng thời còn quay đầu hét lớn:

- Có gan thì các ngươi đuổi ta. Đừng đuổi theo sư huynh của ta.

Minh U đứng ở trên mây đen,thản nhiên nhìn cảnh tượng ở trước mắt tựa như là đang trầm tư, hoặc là không kịp phản ứng. Sau đó, hắn hơi nhấc ngón tay, mấy cái mặt người bằng mây đen đang bay lượng trên không trung, dữ tợn gào một tiếng rồi lập tức đuổi theo Lâm Phàm.

Kiếm Vô Trần nhìn chằm chằm vào đồ vật thần bí ở trong tay, lại nhìn Minh U ở phía trên mây đen một chút, nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng cảm thấy lạnh lẽo, người ở trước mắt khiến cho hắn có cảm giác thật sự là quá nguy hiểm, quá kinh khủng.

Không ngờ đến vực sâu Vạn Quật giết chết tên tiểu tử Lâm Phàm kia, hắn lại có thể gặp được tồn tại khủng bố như thế này.

- Hắn là đệ tử chân truyền của Thiên Tu trưởng lão, ta cùng hắn có thù oán.

Bàn tay của Kiếm Vô Trần run rẩy, trong lòng vô cùng hoảng sợ, có cảm giác áp lực không miêu tả được bằng lời.

Hoàng Huyền Đạo nhìn cảnh tượng ở trước mắt, không hề do dự lập tức vận chuyển cương khí, chạy về phương xa. Hắn thấy không chạy chính là chết.

Minh U giơ tay lên, lại có mấy mặt người dữ tợn gào một tiếng, đuổi theo phía sau Hoàng Huyền Đạo.

Kiếm Vô Trần không nhúc nhích. Cũng không lâu lắm, một tiếng

kêu thảm thiết truyền đến. Hắn quay đầu nhìn qua, lại phát hiện Hoàng Huyền Đạo đã bị cái mặt người kia xuyên qua thân thể.Trên người tản ra sương mù màu đen dày đặc, sau đó Hoàng Huyền Đạo lập tức rơi xuống đất, cũng không hề nhúc nhích nữa, hiển nhiên là đã chết hẳn.

Trường kiếm tuột khỏi tay, rơi trên mặt đất. Nhìn cảnh kia, hắn không một chút ý chí chiến đấu nào.

Bởi vì hắn thấy, người trước mắt này thật sự là quá mạnh, mình có ra tay cũng chỉ là giãy chết mà thôi.

Chương 136: Ngươi là bằng hữu của ta

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Đối với việc Hoàng Huyền Đạo bị dễ dàng giết chết, Kiếm Vô Trần không có chút ba động nào. Ở trước mặt cường giả mạnh mẽ như vậy, cho dù có cố gắng chạy trốn cũng đều là phí công mà thôi. Nơi này là vực sâu Vạn Quật, ngươi có thể chạy đi đâu?

Nam tử mặc áo bào màu xám bị thực lực của Minh đại nhân làm cho khiếp sợ đến mức run lẩy bẩy, theo hắn thấy gia hỏa chạy trốn kia chính là một vị cường giả, thế nhưng mà ở trước mặt Minh đại nhân lại tựa như là sâu kiến, ngay cả một chút phản kháng cũng không có đã bị tiêu diệt.

Cường đại! Thật sự là quá cường đại! Không biết đến khi nào thì mình mới có được thực lực giống như là Minh đại nhân vậy? Đến lúc đó, trên trời dưới đất, còn có nơi nào là mình không đi được?

- Minh đại nhân, chẳng lẽ để tiểu tử kia chạy sao?

Nam tử mặc áo bào màu xám cẩn thận từng li từng tí hỏi, không dám lỗ mãng, hắn biết nếu như còn càn rỡ giống như là lúc trước, rất có thể Minh đại nhân sẽ đập chết mình luôn.

- Hừ, hắn chạy được sao? Có Hắc Huyền Minh Yên của ta đuổi theo, hai kẻ kia đều không chạy được.

Thanh âm của Minh U âm trầm giống như không thèm để ý đến chuyện Lâm Phàm chạy trốn. Hắn thấy đây hết thảy chỉ là phí công vô ích mà thôi, sau đó đi từ trên mây đen xuống, đi tới trước mặt Kiếm Vô Trần.

Kiếm Vô Trần đứng ở nơi đó, thân thể run rẩy. Thân là người tu luyện Kiếm Đạo, vốn dĩ là nên chém bất kỳ chướng ngại gì, nhưng mà đối mặt người ở trước mắt này, hắn đã không có tâm tư chống cự.

Phù phù một tiếng, hắn lập tức quỳ trên mặt đất, lộ ra bộ dáng cầu xin, tựa như là đang tìm kiếm sự tha thứ của đối phương, muốn bảo trụ tính mạng của mình.

- Nói, hắn là ai?

Minh U đứng ở trước mặt Kiếm Vô Trần, thanh âm băng lãnh, không mang theo một tia tình cảm.

- Hắn là đệ tử nội môn tam phẩm của Viêm Hoa tông, còn là đệ tử chân truyền của Thiên Tu trưởng lão.

Kiếm Vô Trần run lẩy bẩy, nói ra tất cả những gì mà mình biết về Lâm Phàm, không có một chút che giấu.

- Đệ tử của Thiên Tu ư?

Minh U nghĩ đến hình ảnh cực kỳ lâu trước kia, sắc mặt giấu ở phía dưới mặt nạ khô lâu cũng dần dần biến thành dữ tợn.

Vài thập niên trước, hắn thấy được cảnh tượng một tên trưởng lão của Viêm Hoa tông vươn tay nhổ cả phân bộ của Thiên Thần giáo từ trong dãy núi ra, sau đó vác cả dãy kiến trúc ở trên vai đi về nơi xa. Cảnh tượng đó vĩnh viễn khắc ghi ở trong lòng của hắn, khiến cho hắn không thể quên được. Đồng thời đối với thực lực của trưởng lão kia, trong lòng của hắn cũng chỉ có kính sợ. Hắn thấy vị trưởng lão Viêm Hoa tông kia chính là tồn tại giống như là quỷ thần, khủng bố đến cực điểm.

Chẳng qua nếu như mình bắt được chân truyền đệ tử của hắn, mang về đến tổng bộ, có lẽ sẽ có tác dụng đặc biệt.

Suy nghĩ trong chốc lát, Minh U đã quyết định, giữ lại tính mệnh của tên kia, mang về tổng bộ để sáng tạo lợi ích lớn hơn nữa.

- Cầu xin đại nhân tha ta một mạng. Ta chưa từng giết một vị giáo đồ nào của Thiên Thần giáo.

Kiếm Vô Trần cầu xin tha thứ, đâu còn có loại khí thế bá đạo như khi đối mặt Lâm Phàm.

Ở trước mặt Minh U, hắn chỉ như là một con chó đang vẩy đuôi mừng chủ.

- Ngươi nói Thiên Thần giáo được không?

- Tốt! Tốt! Thiên Thần giáo rất tốt.

Kiếm Vô Trần lập tức gật đầu, không có nửa điểm do dự, lúc mà Minh U xuất hiện ở trước mặt của hắn là hắn đã biết mình không thể chạy trốn, mặc kệ cố gắng đến đâu cũng đều vô dụng, sau khi nhìn thấy kết cục của Hoàng Huyền Đạo thì càng từ bỏ hết thảy, hắn nói:

- Ta nguyện ý rời bỏ Viêm Hoa tông, gia nhập Thiên Thần giáo, vì Thiên Thần giáo kính dâng hết thảy mọi thứ của ta.

- A, ngươi thật nguyện ý phản bội tông môn, gia nhập Thiên Thần giáo, thờ phụng Thiên Thần thần thánh mà vĩ đại sao?

Minh U nghiền ngẫm hỏi.

- Nguyện ý, ta nguyện ý kính dâng hết thảy mọi thứ của ta.

Kiếm Vô Trần gào thét. Vì sống sót, hắn có thể từ bỏ hết thảy, sau đó ánh mắt càng lóe ra sự chờ mong

Chỉ là đột nhiên, con mắt của Kiếm Vô Trần mở thật to, gương mặt lộ ra vẻ sợ hãi, bởi vì một cỗ hấp lực bao phủ hắn. Cương khí, huyết nhục, tinh khí thần ở trong cơ thể, toàn bộ đều đang xói mòn, từ ngũ quan (5 bộ phận trên khuôn mặt: mắt, mũi, miệng, tai, lông mày) hóa thành sợi tơ dung nhập vào trong miệng của người ở trước mắt này.

- Không...

Trong chốc lát, thân thể của Kiếm Vô Trần không còn chút máu thịt nào, triệt để biến thành thây khô.

- Ừ, ngươi đã muốn kính dâng hết thảy mọi thứ của ngươi, vậy thì ta cũng thỏa mãn nguyện vọng cho ngươi.

Minh U lạnh nhạt nói.

Nam tử mặc áo bào màu xám ở một bên nhìn thấy cảnh này, trong lòng lạnh lẽo. Thủ đoạn này thật sự là quá bá đạo. Nếu như Minh đại nhân ra tay với mình, có lẽ mình cũng sẽ giống như gia hỏa này trở thành một bộ thây khô nằm trên đất.

Trong vực sâu Vạn Quật, hai bóng người nhanh chóng chạy trốn.

Mặc Kinh Trập quay đầu phát hiện mặt người to lớn kia vẫn một mực đi theo ở phía sau bọn hắn, vội vàng nói:

- Vật kia vẫn đang đuổi theo chúng ta.

- Ta biết, không cần ngươi phải nói.

Lâm Phàm suy nghĩ một lúc, sau đó nhìn về phía Mặc Kinh Trập rồi nói:

- Chúng ta tách ra chạy.

Mặc Kinh Trập lắc đầu, nói:

- Không được! Đối thủ này thật sự là quá cường đại, chúng ta nhất định phải ở cùng một chỗ mới có hi vọng chiến thắng đối phương.

- Chiến cái rắm! Ngươi có phải là kẻ đần hay không? Tên kia mạnh bao nhiêu trong lòng ngươi không dự đoán được sao?

Lâm Phàm cũng không biết nên nói cái gì. Không hiểu làm sao mà gia hỏa này không có chút kiến thức này có thể sống đến bây giờ. Nhưng mà, đúng rồi, quả lựu đạn kia của mình còn không có kích nổ đây, sau đó lấy điều khiển từ xa ra, nhấn một cái.

Cũng không lâu lắm, ở chỗ vừa nãy truyền đến một tiếng nổ lớn.

Không có tiếng hệ thống nhắc nhở khi thu hoạch được điểm tích lũy làm Lâm Phàm hơi thất vọng, không ngờ lại không có hãm hại được người nào cả.

- Đừng nói nữa, chúng ta lập tức tách ra thôi.

Lâm Phàm không do dự nữa. Ai cũng không biết tên kia lúc nào thì sẽ đuổi theo, vả lại mặt người ở phía sau kia chỉ sợ là đang theo dõi bọn hắn.

Mình có Bất Tử Chi Thân, có vô số biện pháp đào tẩu. Nhưng tên Mặc Kinh Trập này thì không nếu đi cùng với mình, khẳng định là không có đường sống.

Mặc Kinh Trập cảm thán:

- Mặc Kinh Trập ta kinh tài tuyệt diễm, đã gặp được không biết bao nhiêu hiểm cảnh. Vốn dĩ ta còn muốn phân cao thấp với ngươi một trận, hiện tại xem ra là thực lực của ngươi mạnh hơn ta nhiều lắm, nếu như chúng ta có thể sống sót, ta nhất định sẽ đi Viêm Hoa tông tìm ngươi, nhận ngươi làm bằng hữu.

Lâm Phàm nhìn Mặc Kinh Trập một chút, mình nếu có bằng hữu thiểu năng trí tuệ như thế này, e rằng thời gian sau này chỉ sợ là cũng

sẽ không tốt lắm. Nhưng mà bây giờ, hắn cũng không muốn nói nhảm cùng gia hỏa này, việc đó hoàn toàn chính là tốn thời gian.

- Cái này cho ngươi.

Đúng lúc này, Mặc Kinh Trập lấy một bản bí tịch ra, đưa tới và nói:

- Đây là Kinh Long Đại Thiên Công mà ta tu luyện, môn công pháp này có được năng lực mà quỷ thần cũng không lường được.

Lâm Phàm sững sờ hiển nhiên là không kịp phản ứng, sau đó nhìn chằm chằm vào Mặc Kinh Trập và nói:

- Ngươi cứ thoải mái mà đưa bảo bối ép rương của ngươi cho ta như vậy sao? Ngươi đã cho bao nhiêu người thế?

Đối với công pháp mà mình tu luyện, bất luận kẻ nào đều sẽ cất giữ cực kỳ cẩn mật, tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ đưa cho người khác xem. Nhưng mà tên Mặc Kinh Trập này lại có thể đưa công pháp cho mình một cách hào phóng như vậy, cũng không biết là đã đưa cho bao nhiêu người rồi.

Mặc Kinh Trập cười nhạt một tiếng:

- Ngươi cho rằng Mặc Kinh Trập ta là kẻ ngu sao? Mặc dù có rất nhiều người muốn quan sát Kinh Long Đại Thiên Công, nhưng đều bị ta cự tuyệt, mà ngươi đã có được sự hữu nghị của Mặc Kinh Trập ta, chúng ta giờ là bằng hữu đồng sinh cộng tử, có đồ tốt tự nhiên là muốn chia sẻ cùng bằng hữu rồi.

- Tốt! Không nói nhiều nữa, chúng ta tách ra thôi. Để ta tới giúp ngươi dẫn mặt người này đi.

Mặc Kinh Trập dừng lại, đánh ra một quyền. Cương khí cường đại đánh thẳng vào mặt người kia, sau đó Mặc Kinh Trập không chút do dự, quay đầu chạy thẳng về một phương hướng khác.

Lâm Phàm hơi ngây ngẩn, không ngờ trên thế giới này lại còn có người như vậy, chỉ là khi nhìn thấy mặt người kia vẫn còn đuổi theo mình, lại gầm thét.

- Con mẹ nó, Mặc Kinh Trập, ngươi có thể đánh thêm mấy lần được không? Mặt người này đến cùng là có chuyện gì? Làm sao lại chỉ đuổi theo ta?

Chương 137: Đây chính là sỉ nhục

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Kinh Long Đại Thiên Công là một môn công pháp cực kỳ cường đại, nhưng mà hiện tại Lâm Phàm cũng không còn điểm tích lũy cho nên cũng không học được. Nếu sớm biết sẽ có tình huống này thì lúc trước hắn đã không lĩnh ngộ Hóa Thần Kiếm Trận tầng thứ hai rồi, ngẫm lại cũng có chút hối hận.

Giờ phút này, mặt người kia vẫn như cũ đuổi theo ở sau lưng mình.

Lâm Phàm cũng không muốn suy nghĩ nhiều nữa, nhanh chóng ném bản công pháp này vào trong nhẫn trữ vật, rồi chạy về phương xa.

Bây giờ ngẫm lại, hắn cũng có cảm giác hơi bất đắc dĩ. Từ lúc xuất tông đến bây giờ, địch nhân mà hắn gặp phải nếu không phải là yếu đáng thương thì sẽ là cường đại đến đáng sợ.

Gia hỏa đeo mặt nạ hình đầu lâu kia có thực lực rất mạnh, dựa theo phán đoán của mình thì ít nhất cũng là cường giả Địa Cương cảnh tầng chín, thậm chí rất có thể là cường giả Thiên Cương cảnh.

Đột nhiên!

Hư không ở phía sau lưng tựa như là một mảnh vải bị người xé rách. Một đám mây đen cuồn cuộn lao đến. Mặt người một mực theo dõi mình kia giống như tìm được nơi mà nó thuộc về, bay thẳng đến chỗ mây đen kia.

Lâm Phàm kinh hãi, không ngờ người này có thể đến nhanh như vậy, tốc độ này cũng quá kinh khủng đi. Sau đó hắn ngừng lại, không chạy nữa, nếu như đã không thể chạy thoát, vậy thì còn lãng phí khí lực làm cái gì?

Mèo đuổi chuột sao? Mình cũng không phải chuột.

- A! Ta muốn ngươi chết. Ta muốn ngươi chết.

Ở trên đám mây đen kia, một thanh âm phẫn nộ, oán độc vang lên.

Thanh âm này là của nam tử mặc áo bào màu xám, mà tình huống hiện tại của tên này cũng vô cùng thê thảm, một nửa thân thể là máu thịt be bét, nếu như không phải là có sức mạnh cường đại bảo vệ, chỉ sợ đã chết lâu rồi.

Nam tử mặc áo bào màu xám cũng không ngờ mình sẽ xui xẻo như thế. Hắn mới cầm vật ở trong tay Kiếm Vô Trần lên, chuẩn bị nghiên cứu một phen, sao có thể ngờ đồ vật đẹp đẽ tuyệt luân này đột nhiên bộc phát ra sức mạnh cường đại phá hủy cương khí hộ thể của hắn rồi hủy diệt một nửa thân thể của hắn. Nếu như không phải là có Minh đại nhân bảo vệ sinh cơ cho hắn, chỉ sợ hiện tại hắn đã chết.

Mà giờ khắc này, toàn bộ sự oán hận của hắn cũng đổ hết lên trên người Lâm Phàm, bởi vì vật kia chính là do Lâm Phàm ném ra.

- Ha ha, chạy đi! Ngươi chạy nữa đi! Làm sao lại không chạy? Ở trước mặt Minh đại nhân, ngươi con kiến hôi này cũng chỉ là giãy chết mà thôi.

Trên mây đen, nam tử mặc áo bào màu xám tức giận gào thét, ánh mắt khi nhìn về phía Lâm Phàm tràn đầy hận ý, hận không thể dằn vặt Lâm Phàm đến chết, cũng cho gia hỏa này cảm thụ thống khổ mà mình bây giờ phải thừa nhận.

- Ta muốn ngươi phải chịu đựng sự thống khổ gấp trăm lần, nghìn lần, cho ngươi nếm thử cảm giác sống không bằng chết …

Nhưng mà khi chưa kịp nói hết câu, cổ họng của nam tử mặc áo bào màu xám đã bị người bóp chặt.

- Ngươi thật sự rất phiền. Mặc dù Thiên Thần giáo còn cần ngươi nhưng cũng không phải là không thể thay thế.

Minh U vươn tay bóp lấy cổ của nam tử mặc áo bào màu xám, nâng hắn lên trước mặt và nói:

- Thật sự là phế vật, bảo hộ tính mệnh của ngươi, còn có tác dụng gì.

Nam tử mặc áo bào màu xám sợ hãi nói:

- Minh đại nhân tha mạng, tha mạng...

- A!

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng. Bên trong ngũ quan của nam tử mặc áo bào màu xám kia, khí huyết hóa thành sợi tơ rồi bay ra ngoài, bị Minh U hút hết. Thân thể không ngừng khô héo, cuối cùng trong cơ thể không còn chút khí tức nào tồn tại.

Minh U nhanh chóng ném bộ thây khô này xuống phía dưới. Mà những giáo đồ đứng ở sau lưng hắn nhìn thấy cảnh này cũng cực kỳ hoảng sợ, cúi đầu không dám nói gì cả.

- Đây là chết bởi nói nhiều.

Lâm Phàm thì thầm trong lòng, đồng thời cảm thấy tên Minh đại nhân này thật đúng là tâm ngoan thủ lạt, chí ít còn hung ác hơn mình nhiều lắm. Nhưng hắn cũng hơi tiếc số điểm tích lũy kia, ngươi muốn hắn chết, có thể đưa hắn tới cho ta giết mà, cần gì phải tự mình động thủ đâu.

- Ngươi chính là Lâm Phàm.

Trên mây đen, Minh U nhìn xuống phía dưới, sau đó mây đen biến thành một con rồng đen đưa Minh U đến mặt đất.

- Ta chính là Lâm Phàm, ngươi muốn làm gì?

Lâm Phàm nhìn Minh U với vẻ cảnh giác. Người này mang đến cho hắn một cảm giác quá quỷ dị, khí tức như là một đầm nước đọng không có một chút gợn sóng nào.

Điều này căn bản là không nên xuất hiện ở trên thân của người đang sống, bây giờ xuất hiện, hiển nhiên là do đối phương tu luyện một môn tà công. Thiên Thần giáo rốt cuộc là tổ chức gì, làm sao mà mỗi người trong đó đều là một đám người không ra người, quỷ không ra quỷ. Quả thực làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

- Đi với ta một chuyến.

Minh U lạnh lùng nói, năm ngón tay mở ra, chộp về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm lập tức cảm giác được không gian chung quanh mình giống như là bị phong tỏa, một trảo bình thường này lại để cho hắn

có một loại cảm giác giống như là bị thiên la địa võng bao phủ, trời đất bao la, cũng không có chỗ nào cho mình chạy trốn.

Cuồng Thân!

Bạo Huyết!

Thất Thần Thiên Pháp!

Lúc này, Lâm Phàm làm sao còn dám do dự, lập tức thi triển toàn bộ bí pháp, bất kể như thế nào cũng muốn liều một phen. Trong chốc lát, một khí thế cường hãn bạo phát ra, Lang Nha bổng trong tay vung lên, đánh về phía một trảo kia.

- Có chút năng lực, nhưng cũng chỉ là lấy trứng chọi đá, không biết tự lượng sức mình mà thôi, nếu như không phải là ta muốn ngươi còn sống, ngươi đã trở thành bột phấn.

- Có chút năng lực, nhưng cũng chỉ là lấy trứng chọi đá, không biết tự lượng sức mình mà thôi. Nếu như không phải là ta muốn ngươi còn sống, ngươi đã trở thành bột phấn.

Thanh âm lạnh lẽo của Minh U vang lên, năm ngón tay tiếp tục đè ép xuống, sức mạnh như ngàn quân (đơn vị đo sức mạnh của Trung Quốc thời xưa) bộc phát ra.

Lâm Phàm lập tức cảm giác thân thể của mình giống như là đang cõng một tòa núi lớn, sức mạnh đè ép xuống khiến cho hắn không thở nổi, mặt đất dưới chân cũng bị rạn nứt.

- Lão tử cũng không tin rằng ngươi có thể miểu sát ta.

- Bạo Lực Lang Nha Bổng

Lâm Phàm chợt quát một tiếng, lập tức thi triển một chiêu mạnh nhất. Lấy thân thể làm trung tâm, sức mạnh cuồng bạo chợt bộc phát ra.

- Chỉ là chống cự vô ích mà thôi.

Vừa dứt lời, Minh U lại tiếp tục vận chuyển công lực đè ép xuống, không gian giống như là muốn đọng lại. Mà sức mạnh này đánh ở trên thân thể Lâm Phàm, trong một chớp mắt, khiến cho Lâm Phàm có cảm giác thứ mà mình đang đối mặt không phải là một con người, mà là một con Hồng Hoang cự thú.

Đây chính là trước thực lực tuyệt đối, ngay cả nhấc một ngón tay

đều khó khăn như vậy sao?

- Đi!

Minh U búng ngón tay một cái, đột nhiên từ trong mây đen có một sợi tơ dài mảnh bay ra. Sợi tơ này giống như là vật sống, sau khi dạo qua một vòng trên không trung, nhanh chóng xuyên thấu thân thể của Lâm Phàm, trói chặt hắn lại.

- Mình lại bại đơn giản như thế này sao?

Trong lòng của Lâm Phàm hơi mất mác, có chút không phục. Từ lúc mình tu luyện đến bây giờ mới chỉ có hơn một tháng, nếu không tên này làm sao đánh bại mình dễ dàng như vậy được.

Nhưng mà để cho hắn có cảm giác sỉ nhục chính là sợi tơ này lại cứ bóp chặt tiểu huynh đệ của hắn.

Minh U đi tới, liếc nhìn Lâm Phàm giờ đã bị trói thành bánh chưng, lạnh lùng nói:

- Không sai, có chút năng lực, có thể chống đỡ hai chiêu của ta. Yên tâm, ngươi còn có chút tác dụng, ta sẽ không giết ngươi ngay, cùng ta trở lại tổng bộ của giáo ta, có lẽ lão sư của ngươi sẽ tới cứu ngươi.

Sau đó hắn nhanh chóng xách Lâm Phàm lên, giống như là xách một con heo mập đang bị trói lại, đợi lát nữa mang về nhà cắt tiết và làm bữa cuối năm.

Sỉ nhục, thật quá sỉ nhục.

Lâm Phàm xì một tiếng khinh miệt. Hắn xuất đạo lâu như vậy, chưa bao giờ nhận qua đãi ngộ bực này. Thật sự là sỉ nhục.

Mặc Kinh Trập một đường chạy trốn, thỉnh thoảng còn nhìn lại về phía sau, nhưng mà lại không phát hiện một chút động tĩnh nào, trong lòng cũng rất lo lắng, không biết tình huống của Lâm Phàm là như thế nào.

- Ta hắn là nên tin tưởng hắn. Người được Mặc Kinh Trập ta công nhận làm sao lại có thể bị bắt dễ dàng như vậy?

Sau đó hắn cũng không do dự nữa, tiếp tục bỏ chạy về phương xa.

Chương 138: Thiên uy không thể trêu chọc

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Mây đen ở bên trong vực sâu Vạn Quật hoành hành không cố kỵ, không ít yêu thú khi cảm nhận được khí tức âm u kia đều trốn ở chỗ sâu, không dám đi ra.

Mà cho dù có yêu thú không có mắt đánh tới, sau khi bị mây đen lướt qua thì cũng biến thành một bộ thây khô.

Tình huống này khiến cho Lâm Phàm cực kỳ đau lòng, đây đều là điểm tích lũy đó, hiện tại lại bị tên này lãng phí như vậy, hoàn toàn chính là không bằng súc sinh.

- Thả ta ra, ta muốn cùng ngươi quyết một trận tử chiến.

- Ngươi không buông ta ra cũng được, nhưng ngươi có thể chỉnh lại cách trói ta hay không? Kiểu trói này của ngươi chính là đang muốn vũ nhục ta sao?

- Ta cho ngươi biết, sĩ khả sát bất khả nhục (sĩ tử có thể giết nhưng không thể vũ nhục), ta là người có tôn nghiêm, ngươi buộc ta chặt như vậy là muốn làm gì?

Trên đường đi, Lâm Phàm cố gắng giãy dụa, muốn giữ lại một chút tôn nghiêm cuối cùng.

Nhưng mà không có một chút tác dụng nào, cánh tay kia của Minh U cũng không nhúc nhích tí nào, cứ như vậy mang theo hắn, đứng ở phía trên mây đen, bay về phía lối ra.

Vực sâu Vạn Quật có rất nhiều lối vào, dĩ nhiên cũng có rất nhiều lối ra. Mà Minh U chỉ sợ cũng đã biết vị trí của một chỗ lối ra cho nên một mực bay về phía trước.

- Chờ ta mang ngươi trở lại tổng bộ của giáo ta, cái gọi là tôn

nghiêm cuối cùng của ngươi e rằng cũng sẽ tan thành mây khói.

Minh U lạnh lùng nói. Hắn cảm thấy vô cùng hài lòng với thu hoạch của lần này. Vốn dĩ hắn chỉ định đến đây ngưng tụ yêu thú chi huyết, khôi phục thân thể cho tên phế vật kia, nhưng mà không nghĩ tới lại có thể đ-ng phải đệ tử của Viêm Hoa tông.

Mà đệ tử này còn có một thân phận khác không hề tầm thường, là đệ tử chân truyền của Thiên Tu trưởng lão, đúng là có thể lợi dụng một phen.

Rất nhanh, lối ra đã ở ngay phía trước, Minh U không khỏi bay nhanh hơn.

- Đã đi ra à?

Lâm Phàm cảm giác được mặt trời chiếu sáng ở trên đầu, trong lòng cũng cảm thán.

- A, trời muốn mưa.

Đúng lúc này, bầu trời nguyên bản đang trong xanh, không biết vì sao đột nhiên xuất hiện rất nhiều đám mây đen to lớn giống như là dãy núi. Những đám mây đen này xuất hiện rất thần bí, trong nháy mắt, cũng đã bao phủ một vùng khiến cho xung quanh tối tăm không thấy ánh mặt trời.

Minh U ngẩng đầu, trong lúc hắn đang nghi hoặc thì đột nhiên một tiếng nổ vang lên, vọng khắp thiên địa, ở phía trên đám mây đen này xuất hiện sấm sét dày đặc.

- Ha ha, ta đã biết. Đây là báo ứng của ngươi. Ngươi có biết hay không? Lâm Phàm ta là người được trời quý, nắm giữ đại khí vận. Ngươi dám trói ta như thế này, ông trời cũng không vừa mắt.

Lâm Phàm cười lớn, tỉ mỉ nghĩ lại, hẳn là do mình vi phạm lời thề với thiên địa, hiện giờ thiên khiển muốn đánh chết mình.

Nhưng mà lúc ở bên trong vực sâu Vạn Quật, vì cái gì mà lại không có thiên khiển? Không nghĩ ra, thật sự là khó hiểu.

- Báo ứng? Ha ha, thật sự là chuyện buồn cười đến cực điểm.

Minh U cười lớn, nhưng mà tiếng cười của hắn cũng rất khó nghe giống như là tiếng ma quỷ đang thét gào.

Ầm ầm!

Sấm sét ở trên bầu trời càng ngày càng cuồng bạo, tựa như là đang ngưng tụ sức mạnh. Trong chốc lát, từng tia sét lớn bằng ngón cái từ trên trời giáng xuống, đánh thẳng xuống mặt đất chung quanh chỗ Minh U và Lâm Phàm đang đứng, tạo ra vô số hố sâu.

- Thấy được không, tranh thủ thời gian thả ta, rồi đào mệnh đi thôi, thiên khiển muốn tới rồi.

Lâm Phàm giãy dụa lấy.

Oanh!

Một tia sét từ trên trời giáng xuống, hơn nữa phương hướng chính là Lâm Phàm, nhưng mà giờ phút này hắn bị Minh U nắm trong tay, như vậy tia sét này cũng tương đương là muốn đánh tới Minh U.

Minh U không biết tình huống này là như thế nào, bầu trời làm sao lại đột nhiên biến đổi, bây giờ lại còn có một tia sét giáng xuống chỗ hắn khiến hắn càng thêm phẫn nộ.

- Làm càn.

Sau đó hắn đột nhiên bay lên không trung, bàn tay mở ra, hóa chưởng thành trảo nắm lấy tia sét này vào trong tay, không ngừng xoa nắn, sau đó đột nhiên nắm chặt tay lại, nhanh chóng phá hủy tia sét này, cười to và nói:

- Ha ha, đối với những con sâu cái kiến như là các ngươi, tia sét này chính là thiên uy, nhưng mà với ta lại một chuyện cười.

Từ trên không trung hạ xuống, hắn lại xách Lâm Phàm lên.

Mà Lâm Phàm thì trừng mắt nhìn Minh U với vẻ mê mang, tình huống này là như thế nào? Đây chính là thiên khiển sao?

Nếu như vi phạm lời thề, thiên khiển cũng chỉ có một chút uy lực như thế này thì còn ai sợ chuyện vi phạm nữa.

Chỉ là giờ phút này, mây đen ở trên bầu trời cũng không có tiêu tán, sấm sét lại càng cuồng bạo không thôi.

Minh U ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn vào đám mây đen, thân thể đột nhiên bộc phát ra khí tức khiến cho người ta sợ hãi rồi hét lên:

- Thứ không biết sống chết, ngươi lại còn dám đến nữa sao? Thật sự cho rằng chỉ bằng chút sấm sét phổ thông này có thể khiến ta bị

thương hay sao?

- Minh U ta hôm nay muốn đồ thiên.

Vừa dứt lời.

Minh U bay lên không trung, vận chuyển ma công. Ma khí ngập trời che đậy thương khung, uy thế kinh khủng giống như là muốn phân cao thấp cùng với thiên địa. Đối mặt sấm sét dày đặc ở trên bầu trời, hắn hoàn toàn không sợ hãi, thể hiện phong phạm của cường giả không sợ trời không sợ đất.

- Ma Diễm Thao Thiên.

- Thôn Phệ Sinh Cơ.

Oanh!

Thiên địa biến đổi, một tia sét cuồng bạo từ trên trời giáng xuống giống như là Cự Long gầm thét nhanh chóng bao phủ Minh U.

Minh U nguyên bản còn tỏ vẻ khinh thường. Nhưng mà khi tiếp xúc cùng với tia sét cuồng bạo kia, sắc mặt đột nhiên biến đổi, gầm thét lên:

- A! Đây là thiên khiển, đến cùng là ai đã vi phạm lời thề, là ai...

Lâm Phàm bị trói trên mặt đất, vẻ mặt vô tội nhìn lên bầu trời. Tình huống này là như thế nào, cường giả vừa mới triển lộ bá khí kinh thiên muốn đối chiến cùng với thiên địa đi nơi nào rồi?

Trên bầu trời trống rỗng, ngoại trừ sấm sét thì không có những sinh linh khác tồn tại.

Sợi tơ đang buộc chặt ở trên người hắn tựa như là không có sức mạnh chống đỡ, trong nháy mắt hóa thành tro tàn, tan thành mây khói.

Những giáo đồ kia nhìn thấy tình huống ở trước mắt này cũng hoàn toàn bị dọa sợ. Đại nhân đi nơi nào rồi? Đại nhân bị sấm sét đánh thành tro bụi rồi sao?

Lâm Phàm đứng lên, bẻ bẻ cổ, nói:

- Tốt! Cuối cùng ta cũng đã khôi phục tự do, đại nhân của các ngươi đã bị thiên khiển tiêu diệt. Ta đã nói qua rồi mà, những người làm nhục ta như vậy thì sẽ phải bị trời phạt.

Những giáo đồ kia nhìn Lâm Phàm với vẻ hoảng sợ. Bọn hắn cũng không biết tình huống rốt cuộc là như thế nào. Đại nhân mạnh mẽ như vậy lại chết ở dưới sấm sét. Điều này sao có thể, không có khả năng xảy ra được?

- Là lúc đưa các ngươi đi lên đường.

Lâm Phàm cười lạnh. Nhưng khi hắn vừa mới chuẩn bị lấy Lang Nha bổng ra, đột nhiên ngẩng đầu, một tia sét từ trên trời giáng xuống, nhanh chóng nuốt chửng hắn.

- Con mẹ nó...

Ở trong mắt của những giáo đồ xung quanh, tên gia hỏa mà bọn hắn không thể đối kháng kai cũng đột nhiên cũng biến mất, không thấy tăm hơi đâu cả, chỉ còn thiên uy khủng bố khiến cho bọn hắn sợ hãi, run như cầy sấy. Bọn chúng hoảng sợ hét lên một tiếng, sau đó chạy tán loạn về bốn phương tám hướng.

Bọn hắn đã bị dọa sợ rồi. Đến bây giờ bọn hắn cũng không biết tình huống lúc nãy là như thế nào, tại sao lại có sấm sét không hiểu thấu giáng xuống, không chỉ đánh chết đại nhân của bọn hắn, mà ngay cả tên đệ tử của Viêm Hoa tông kia cũng bị đánh tan thành mây khói, bọn hắn cũng không muốn có kết cục như thế đâu.

Sau khi Lâm Phàm biến mất, mây đen dày đặc ở phía trên bầu trời cũng tan biến, bầu trời lại một lần nửa trở nên trong xanh.

Ánh nắng đại biểu cho chính nghĩa tiếp tục chiếu xuống mảnh đất này.

Sau mười giây.

Lâm Phàm trần truồng xuất hiện, ngẩng đầu nhìn trời, lại nhìn tình huống chung quanh một chút, sau đó lấy một bộ y phục từ trong nhẫn trữ vật ra và mặc lên người, rồi lấy Lang Nha bổng ra. Sau khi trầm mặc một lát, hắn lại quay đầu tiếp tục xâm nhập vực sâu Vạn Quật.

Lịch trình tu luyện của mình còn chưa kết thúc đâu.

Hắn cũng thấy tên Minh U kia khá đáng thương, thực lực mạnh như thế mà còn chưa thể xây dựng cơ đồ lại không minh bạch mà chết đi. Đúng là cũng làm cho người ta cảm thấy tiếc hận.

Nguyên bản hắn còn muốn lục soát thi thể nhưng mà hiện tại

ngay cả cặn bã cũng không có, còn sờ cái rắm.

Thiên uy, khủng bố như vậy.

Không thể trêu vào, thực tình không thể trêu vào.

Chương 139: Trở về lục soát thi thể thôi

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Lúc này, Lâm Phàm đã xuất hiện ở chỗ mà mình bị tóm lúc trước và nhanh chóng bắt tay vào việc lục soát thi thể. Nam tử mặc áo bào màu xám này bị tên Minh U kia giết chết, thi thể bị vứt ở một bên, hiển nhiên là Minh U chướng mắt đồ trên người hắn. Nhưng mà mình thì khác, những tài nguyên này có bao nhiêu là thu bấy nhiêu, ai đến cũng không có cự tuyệt.

- Tại sao tên này lại nghèo đến như vậy? Quả thực là lãng phí thời gian.

- Tại sao tên này lại nghèo đến như vậy? Quả thực là lãng phí thời gian.

Lâm Phàm mở nhẫn trữ vật ra, chỉ thấy một chút Viêm Hoa tệ chứ không còn thứ gì khác, tức giận giẫm nát bộ thi thể này, sau đó đi đến một bên khác.

Thi thể của Kiếm Vô Trần và Hoàng Huyền Đạo đều ở nơi này, đó cũng là tiền cả, không nên lãng phí, nhất là kẻ có tu vi cao như Kiếm Vô Trần, không thể nào lại không có đồ tốt.

Trải qua sự tình lần này, hắn hiểu được chỉ có làm bản thân trở nên cường đại mới thật sự là căn bản.

Ở trước mặt Minh U, hắn cảm nhận được sự bất lực. Chỉ bằng hai chiêu, tên kia đã ép mình không lật người nổi. Mặc dù cuối cùng mình dựa vào thiên khiển để hãm hại hắn phải chết, nhưng mà rốt cục đó cũng không phải là sức mạnh của bản thân mình.

Nếu như mình chiến đấu cùng Quân Vô Thiên hoặc là Vạn Trung Thiên, chỉ sợ mình sẽ chết càng thảm hại hơn. Ở trong tông môn thì có sư tôn giúp mình chống đỡ, nhưng mà bây giờ mình đang đi ra lịch luyện. Qua chuyện mấy người Kiếm Vô Trần, hắn biết ở bên ngoài những người kia mặc dù không thể tự mình đến nhưng lại có thể phái tiểu đệ ở dưới trướng tới.

Đây là lần đầu tiên mà hắn cảm thấy muốn nhanh chóng tăng cường thực lực.

Nhất là một tháng sau, Thánh Đường tông Thánh Tử đến đây. Với những việc mà mình đã làm đối với Liễu Nhược Trần cùng Liễu Nguyệt, hai con bé này chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ. Có hậu thuẫn cường đại như là tên Thánh Tử kia, các nàng có khả năng không quan tâm đến sư tôn, mượn nhờ thủ đoạn của tên Thánh Tử kia đến để trấn áp mình.

Mấy bộ thi thể lẳng lặng nằm ở nơi đó.

Lúc Lâm Phàm nhìn thấy thi thể của Kiếm Vô Trần, hắn cảm thán:

- Ai, không tự tìm đường chết thì sẽ không phải chết, tai sao cứ nhất định phải tới giết ta. Nhìn vào hiện tại mà xem, chẳng những không có giết chết ta, mình còn gặp nạn. Đáng tiếc! Đáng tiếc!

Cầm nhẫn trữ vật lên dò xét một chút, Lâm Phàm lập tức nở nụ cười. Mặc dù Kiếm Vô Trần một mực tiềm tu ở bên trong tông môn nhưng mà tài phú ở trên người của hắn cũng không ít, có rất nhiều đan dược, còn có không ít công pháp bí tịch.

Nhưng mà những công pháp bí tịch này đều thuộc về Kiếm Đạo hơn nữa còn kém Hóa Thần Kiếm Trận rất nhiều.

Hiện tại hắn đã minh bạch, điểm tích lũy mặc dù dễ kiếm nhưng mà nếu như muốn dùng để lĩnh ngộ tất cả công pháp thì vẫn là không đủ. Nếu như mình đã chọn tốt con đường vậy thì cứ vững bước mà đi tới thôi.

Tiếp tục sờ soạng thi thể của Hoàng Huyền Đạo, Phong Thanh Vân, Hàn Vân Đào, số lượng đan dược thu hoạch được cũng tương đối khá, mặc dù đều là đan dược Huyền giai nhưng mà trong đó lại có mấy loại đan dược có tác dụng lớn.

- A, thi thể của ba tên kia đi nơi nào mất rồi?

Lâm Phàm tìm kiếm khắp nơi cũng không thấy được thi thể của mấy người La Chinh Nhất, sau đó như là nghĩ đến cái gì đó, tự nhủ:

- Xem ra là tên nam tử mặc áo bào màu vàng kia còn sống sót, chính hắn đã mang mấy bộ thi thể đó đi.

Trầm mặc một lát, Lâm Phàm cũng không suy nghĩ thêm nhiều

nữa. Nếu đã tới vực sâu Vạn Quật, như vậy thì phải nhanh chóng tăng điểm tích lũy lên đồng thời đột phá cảnh giới. Đó mới là chuyện quan trọng nhất.

Mình bây giờ có tu vi là Địa Cương cảnh tầng ba, nhưng mà nếu như toàn lực bộc phát thì võ giả Địa Cương cảnh tầng sáu phổ thông cũng không phải là đối thủ của mình. Chẳng qua nếu như là những thiên tài căn cơ dị thường hùng hậu kia thì có thể trấn áp mình.

Quá yếu! Rốt cuộc mình vẫn quá yếu.

Bên ngoài vực sâu Vạn Quật.

Mặc Kinh Trập đã trốn thoát, nhưng hắn cũng không hề rời đi, mà là còn đang nghĩ xem Lâm Phàm đến cùng có trốn thoát được hay không? Hắn có nên đi kiểm tra một chút hay không?

Ngay khi mà hắn còn do dự, bất định, phía trước có mấy người chạy tới mà những người này hơi có vẻ bối rối tựa như là đang chạy trối chết.

Mặc Kinh Trập nhíu mày, nhanh chóng đi lên, bắt giữ những người này lại. Khi hắn biết những người này đều là giáo đồ của Thiên Thần giáo thì cũng không hề nhẹ nhàng nữa, quát hỏi:

- Nói, bằng hữu của ta đi nơi nào?

Những giáo đồ này thấy được tình huống thiên khiển đánh xuống, nội tâm đã sớm kinh hãi, giờ phút này càng bối rối nói:

- Chúng tôi không biết gì cả. Xin đại nhân rủ lòng thương, thả chúng tôi ra.

- Nói. Chỉ cần các ngươi nói cho ta biết tình hình thực tế, ta có thể tha cho các ngươi. Mặc Kinh Trập ta nói lời giữ lời, người đi cùng với ta kia có phải bị các ngươi bắt đi hay không?

Mặc Kinh Trập lanh lùng nói.

Hắn hiện tại còn hơi nghi hoặc, nhìn qua, những người này tựa như là đang chạy trối chết, cũng không biết là có chuyện gì xảy ra.

Giờ khắc này, các giáo đồ nhìn chằm chằm vào Mặc Kinh Trập giống như nhận ra hắn là ai, nói:

- Người kia bị đại nhân của chúng ta bắt lại. Nhưng mà lúc chúng ta đi ra khỏi vực sâu Vạn Quật, bầu trời đột nhiên đen kịt, trên trời

có sấm sét bổ xuống đánh chết cả đại nhân nhà ta còn có người đi cùng với ngươi, ngay cả tro tàn cũng không còn.

- Cái gì?

Mặc Kinh Trập sững sờ, sắc mặt biến đổi tựa như là không thể tin được:

- Tại sao có thể như vậy? Người có được sự công nhận của Mặc Kinh Trập ta làm sao lại chết đơn giản như vậy? Không có khả năng.

Sau đó nhìn chăm chú vào những giáo đồ này, hắn nói:

- Nói cho ta biết, ở đâu?

Mấy tên giáo đồ cực kỳ hoảng sợ, chỉ về phía xa rồi nói:

- Ở nơi đó.

Trong chớp mắt, Mặc Kinh Trập hóa thành một đạo lưu quang, nhanh chóng biến mất, chỉ có một thanh âm truyền lại vào trong tai của mấy giáo đồ kia.

- Mặc Kinh Trập ta là người giữ chữ tín. Ta đã nói là tha cho các ngươi một mạng vậy thì tha cho các ngươi một mạng. Nhưng mà nếu như các ngươi dám gạt ta, ta sẽ truy tìm và trừng phạt các ngươi.

Những giáo đồ này nghe được lời nói này của Mặc Kinh Trập làm sao còn dám lưu lại, sau khi thở một hơi dài nhẹ nhõm, lập tức nhấc chân tiếp tục chạy trốn.

Mặc Kinh Trập ngây ngốc đứng ở chỗ mà thiên lôi vừa đánh xuống. Cho dù đã qua một đoạn thời gian nhưng mà ở bên trong những cái hố sâu kia vẫn còn có khói trắng bốc lên cao, thậm chí uy thế của thiên khiển cũng vẫn còn sót lại ở trong đó.

Hắn tin tưởng bằng hữu của mình thật sự bị sấm sét đánh chết.

- Đây là?

Mặc Kinh Trập cúi đầu, nhìn thấy một mảnh vải rách trên mặt đất. Mặc dù đã bị sấm sét đốt cháy khét nhưng hắn còn có thể cảm giác ra đây chính là một phần quần áo ở trên người bằng hữu kia của mình. Nắm mảnh vải trong tay, trong lòng của hắn cũng thấy rất khổ sở.

- Bằng hữu của ta, ta sẽ không để cho ngươi phơi thây hoang dã,

ta nhất định phải đưa tin tức của ngươi về Viêm Hoa tông. Nếu như không phải mấy người Kiếm Vô Trần đến vây giết ngươi, chúng ta cũng sẽ không gặp phải giáo đồ của Thiên Thần giáo. Hung thủ giết người chân chính không phải là sấm sét, càng không phải là người của Thiên Thần giáo mà là mấy người Kiếm Vô Trần, còn có đám người của Nhật Chiếu tông nữa.

Mặc Kinh Trập tự nhủ, sau đó hạ quyết tâm. Nhìn thoáng qua vực sâu Vạn Quật một lần nữa, trong lòng hắn cảm thấy phiền muộn. Thật vất vả mới có thể gặp được một bằng hữu vừa ý, vậy mà chưa được bao lâu thì đã chết rồi. Nhân sinh thật sự là quá vô thường!

- Ai!

Thở dài một tiếng, trong lòng của hắn có cảm giác hoang mang rối loạn.

Một con Dung Nham Thần Câu chạy tới từ phương xa, Mặc Kinh Trập lập tức nhảy lên, ánh mắt nhìn chăm chú về phía trước.

- Đi, đi Viêm Hoa tông.

Thần câu hí lên một tiếng. Bốn chân giẫm xuống đất, thân hình hóa thành một đạo lưu quang, trong nháy mắt đã chạy đến phương xa.

Lúc này ở trong vực sâu Vạn Quật, Lâm Phàm đã nuốt hết tất cả đan dược vừa mới thu hoạch được vào bụng, điểm khổ tu trong nháy mắt tăng vọt. Không ngờ chỉ dựa vào những đan dược này lại có thể thu được mấy trăm nghìn điểm khổ tu.

Ngoài ra còn có một viên đan dược làm cho Lâm Phàm hơi bất ngờ, không ngờ Kiếm Vô Trần lại có được một viên Tạo Hóa Kiếm Thể Hoàn, đan dược Địa giai hạ phẩm.

Viên đan dược này có thể chuyển hóa xương cốt bình thường thành kiếm cốt. Sau khi phục dụng thì mỗi một chiêu thức đánh ra đều sẽ ẩn chứa sự sắc bén của kiếm khí. Đối với người tu luyện Kiếm Đạo, dan dược này có tác dụng vô cùng lớn. Cho dù là những người không tu luyện Kiếm Đạo nuốt vào cũng không có việc gì. Mình tu luyện chính là ngạnh công, nếu như khi đối chiến cùng người khác kiếm khí này xuyên thấu ra cũng có thể làm cho đối phương trở tay không kịp.

Chỉ là quá trình phục dụng đan dược này thật sự quá đau đớn,

mình giống như là bị tra tấn vậy. Người bình thường nếu mà phục dụng chỉ sợ cũng sẽ bị kiếm khí cuồng bạo chém nát nội tạng. Ngưng mà đối với Lâm Phàm thì việc này lại hoàn toàn không có vấn đề gì.

Viên đan dược này mặc dù là Địa giai hạ phẩm nhưng mà độ khó khí luyện chế rất lớn. Kiếm Vô Trần có thể lưu đan dược này đến bây giờ cũng không có phục dụng, hiển nhiên là đang muốn chờ đợi một cơ hội tốt nhất để phục dụng.

Đáng tiếc chính là hắn còn không đợi được đến thời cơ kia thì đã vẫn lạc tại nơi này. Giờ lại tiện nghi cho mình.

Tu luyện đã hoàn tất, điểm khổ tu cũng đã tương đối đầy đủ, chuyện còn lại chính là cố gắng xoát điểm tích lũy.

Hiện tại hắn có mấy môn công pháp cũng không tệ, cần điểm tích lũy để lĩnh ngộ đề thăng.

Phá Âm Sát Quyền, Kinh Long Đại Thiên Công hắn đều muốn lĩnh ngộ. Nhưng mà trải qua những chuyện lần này hắn đã hiểu có công pháp cao cấp mà lấy thực lực hiện giờ của mình chưa thể thi triển được, căn bản không nên dùng điểm tích lũy để đề thăng. Ví dụ như là tầng thứ hai của Hóa Thần Kiếm Trận chẳng hạn. Thực lực của bản thân không đủ, cương khí ẩn chứa trong cơ thể căn bản là không có cách chèo chống khiến cho mình còn chưa kịp thi triển xong đã hóa thành tro tàn, cho nên Thất Thần Thiên Pháp cũng phải chờ một chút.

Trước tiên phải đánh chắc căn cơ đã, cuối cùng mới nhất cổ tác khí vọt thẳng đến Địa Cương cảnh tầng bốn.

Tiếng gào thét của yêu thú từ chỗ sâu truyền đến, hiển nhiên là chúng đang hoan nghênh mình đến. lâm Phàm không do dự, hóa thành một đạo lưu quang, bay thẳng đến chỗ những thanh âm này phát ra.

Chương 140: Thả điểm tích lũy của ta ra

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

- Hay thật! Đám yêu thú này đang mở đại hội, thảo luận vấn đề gì hay sao?

Lâm Phàm đứng ở trên một tảng đá lớn. Ở phía trước là vô số yêu thú đứng đông nghìn nghịt tựa như là đang trao đổi. Khi mà hắn xuất hiện, có mấy con Yêu thú Vương giả cảm ứng được khí tức của nhân loại, tức giận gào thét. Tiếng gầm hóa thành tầng tầng sóng âm cuốn tới.

Lâm Phàm không để ý đến sóng âm này, ánh mắt lóe ra thần sắc hưng phấn. Con Yêu thú Vương giả kia đã đạt đến Địa Cương cảnh tầng năm, nhưng mà thực lực cỡ này cũng không đủ để hắn xem trọng, cũng chỉ là mấy trăm điểm tích lũy mà thôi. Chỉ có đám thủ hạ của yêu thú này mới là thứ mà hắn yêu thích nhất.

Bởi vì điều hắn thích nhất chính là khi dễ nhỏ yếu.

Một phát đập là một con chết. Mặc dù điểm tích lũy của một con yêu thú là không nhiều, nhưng mà được cái là giết nhanh chóng, hơn nữa số lượng ở đây lại rất nhiều.

Hắn nhảy xuống rồi đi đến chỗ đàn yêu thú, tay trái cầm cái chảo, tay phải cầm Lang Nha bổng, bá đạo nói:

- Uy, đám yêu thú nhìn chằm chằm vào thịt của ta này, sáng bóng, thơm ngon cỡ nào. Mau mau tới ăn ta đi.

Rống!

Yêu thú Vương giả gầm lên giận dữ. Đám yêu thú tiểu đệ trong nháy mắt xông lên, bao vây Lâm Phàm. Nếu như là người bình thường, dưới sự vây công của bầy yêu thú này đã sớm không còn lại một khối xương nào rồi.

Chỉ trong chốc lát, Lâm Phàm đã bị yêu thú bao vây lại. Những yêu thú này mở cái miệng lớn như bồn máu của mình ra, muốn cắn xé cương khí hộ thể của Lâm Phàm. Nhưng mà bởi vì thực lực của bọn chúng quá yếu, phần lớn là Địa Cương cảnh tầng một, tầng hai, thậm chí còn có cả Tôi Thể cảnh nữa, cho nên ngay cả cương khí hộ thể của hắn cũng không thể cắn nát.

- Cuồng Thân

Con đường xoát điểm tích lũy một đi không trở lại, Lâm Phàm nhanh chóng thi triển Cuồng Thân hóa thành khổng lồ, vung vẩy Lang Nha bổng cùng cái chảo, lao vào trong đám yêu thú, bắt đầu quá trình xoát điểm tích lũy.

Hắn quát to một tiếng, thân hình giống như là một con cù quay, xoay một vòng tròn lớn, tất cả yêu thú ở bên trong vòng tròn này đều nổ tung hóa thành một đống máu thịt rải đầy dưới đất. Máu chảy thành sông, mùi máu tươi nồng đậm tràn ngập ở chung quanh, nhưng mà bên trong cái mùi máu tanh tưởi này lại có một mùi thơm thoang thoảng, mùi thơm này tựa như là phát tán ra từ trong máu tươi của những yêu thú này.

Đúng lúc này, Lâm Phàm đột nhiên nghĩ ra. Những yêu thú này có tên là Hống Tranh, hình dạng tương đối giống với con báo của kiếp trước, nhưng trên đầu có một cái sừng. Bình thường Hống Tranh chỉ có một cái đuôi, nhưng khi đột phá đến Địa Cương cảnh, mỗi khi cảnh giới tăng lên một tầng thì nó sẽ mọc thêm một cái đuôi, con yêu thú thủ lĩnh kia có tu vi Địa Cương cảnh tầng năm tức là có năm cái đuôi.

Những điều này đều không phải là trọng điểm. Trọng điểm là máu tươi cùng thịt của loại yêu thú này là đồ ăn mà yêu thú khác ưa thích nhất.

Ngoài ra máu tươi của loại yêu thú này còn có một tác dụng khác, đó chính là uy hiếp những loại yêu thú cấp thấp. Nhưng mà đối với những loại yêu thú cường đại hơn, thứ mùi này chính là thứ bọn hắn thích nhất.

Bây giờ nơi này đã máu chảy thành sông, cảnh tượng giống như là ở địa ngục, mùi thơm càng ngày càng đậm, cũng không biết sẽ hấp dẫn những loại yêu thú nào tới đây kiếm ăn.

Hắn tự nhiên biết loại tình huống này, chẳng qua là cũng không chút hoang mang, yêu thú tới càng nhiều thì càng tốt, để hắn dùng Lang Nha bổng trong tay dạy cho những con yêu thú kia biết rằng

tham ăn kỳ thật cũng là một loại tai họa.

Rống!

Hống Tranh thủ lĩnh nhìn thấy các tiểu đệ của mình bị nhân loại này giết nhiều như vậy, thú tâm cũng triệt để sôi trào lên. Hai con mắt đỏ ngòm nhìn chòng chọc vào Lâm Phàm, năm cái đuôi đánh thẳng đến chỗ Lâm Phàm giống như là mưa bay đầy trời.

Trong chớp mắt, ánh sáng màu đen lấp lóe, Lâm Phàm nhanh chóng tránh qua một bên. Năm cái đuôi như là mũi tên đánh xuống, đ-c mấy lỗ thủng trên mặt đất.

- Đừng nóng vội, hiện tại ta còn không muốn chơi cùng ngươi. Chờ ta chết sạch những tiểu đệ này của ngươi xong đã, sau đó sẽ đến từ từ đùa nghịch với ngươi.

Lâm Phàm cười. Thân hình chuyển động, tiếp tục xông vào đám tiểu đệ của Hống Tranh Vương, vung vẩy vũ khí trong tay. Đây hoàn toàn chính là một trận đồ sát.

Đại khai đại hợp, thế không thể đỡ, cương khí hùng hậu phối hợp cùng Lang Nha bổng và cái chảo ở trong tay bộc phát sức mạnh không có gì sánh kịp nhanh chóng đánh xuống.

Điểm tích lũy không ngừng tăng vọt, tiếng thông báo của hệ thống liên tục rơi vào trong tai của Lâm Phàm, hắn thấy đây quả thực giống như là âm thanh của trời.

Hống Tranh Vương giờ phút này đã sắp điên rồi. Nó không ngờ tên nhân loại này lại vô sỉ như thế, giận dữ gầm thét lên như muốn nói, đánh với ta, con mẹ nó, ngươi đánh với ta.

Nhìn những tiểu đệ đáng yêu này của nó giờ đang phải chịu đựng sự hành hung của nhân loại này, tâm can của nó cũng cực kỳ đau đớn.

Biển máu ngập trời che phủ con mắt của nó. Nó nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể hóa thành một đạo lưu quang lao thẳng đến Lâm Phàm.

Lâm Phàm vừa mới đập chết vài con Hống Tranh, Lang Nha bổng cũng đã sớm bị nhuộm đỏ. Đột nhiên, Hống Tranh Vương đánh tới, tốc độ nhanh như một tia chớp. Võ giả Địa Cương cảnh tầng ba phổ thông chỉ sợ là sẽ không kịp phản ứng, trong nháy mắt sẽ bị năm cái đuôi kia đâm xuyên thân thể.

Mặc dù tu vi của Lâm Phàm cũng chỉ là Địa Cương cảnh tầng ba, nhưng mà thực lực của hắn lại đã có thể so sánh với Địa Cương cảnh tầng sáu đỉnh cao, cảm giác lại càng nhạy bén, khi mà Hống Tranh Vương sinh ra sát ý, hắn đã cảm giác được.

- Cút ra xa một chút cho ta, ta còn không muốn giết ngươi.

Lâm Phàm nhanh chóng vung Lang Nha bổng lên, đánh tới Hống Tranh Vương. Sức mạnh khổng lồ lập tức bộc phát ra, Lang Nha bổng va chạm cùng năm cái đuôi có vẻ không gì phá hủy được kia.

Hống Tranh Vương nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình trong nháy mắt lui về phía sau.

Nó nghĩ mãi mà cũng không rõ tên nhân loại này làm sao có thể mạnh như thế? Rõ ràng khí tức không phải cường đại như vậy mà.

Hơn nữa, toàn bộ tiểu đệ của nó đều ở nơi này, cho dù hắn có thực lực mạnh hơn, cũng nên bị mài chết. nhưng mà tên nhân loại này lại giống như là có được sức mạnh dùng không bao giờ hết vậy. Cho dù trên người đã dính đầy máu tươi lại cũng không hề có bất cứ dấu hiệu nào là đang mệt mỏi, thậm chí động tác cũng không hề chậm lại.

Nó đã gặp qua không ít nhân loại, nhưng mà lại chưa từng thấy qua có nhân loại nào như vậy. Quả thật là còn giống yêu thú hơn cả chúng nó.

Ánh mắt của Lâm Phàm nhìn về phía chung quanh. Những Hống Tranh kia e rằng giờ cũng đã bị chính mình giết đến sợ hãi nên không có tiếp tục lao lên, nhưng mà ở bên trong hai con ngươi đỏ ngòm vẫn lóe ra hung ý.

Yêu thú cùng nhân loại khác biệt là ở chỗ đó. Nhân loại có thể sẽ chạy trốn khi sợ hãi, nhưng mà yêu thú thì khác khi chém giết đến kịch liệt, dù là đánh không lại chúng cũng sẽ không lùi bước, bởi vì vua của bọn chúng vẫn còn ở đây.

Căn cứ tông môn ghi chép chuyện nguy hiểm nhất trên phiến đại lục này không phải tranh đấu trong nội bộ hoặc là ngoại địch tiến hành xâm lược mà là yêu thú cuồng bạo.

Mấy trăm năm trước, bên trong yêu thú đã từng xuất hiện một con Yêu Hoàng chân chính, rống một tiếng có thể rung trời, dẫn đầu yêu thú vô cùng vô tận quét sạch tất cả tông môn tạo thành một hồi giết chóc thảm khốc.

Dưới gót sắt của yêu thú, rất nhiều tông môn cường thịnh ở thời kỳ đó hóa thành tro tàn. Cho dù cuối cùng những tông môn này cũng được gây dựng lại, nhưng mà đã không thể cường thịnh giống như trước được nữa. Về sau đoạn thời kỳ này được xưng là thời kỳ hắc ám, kết thúc giai đoạn hoàng kim của tu luyện giới.

Về phần cuối cùng làm cách nào để nhân loại có thể giết chết vị Yêu Hoàng kia rồi trở lại thống trị mảnh đất này cũng là một bí mật.

Đột nhiên!

Một dãy núi trong vực sâu Vạn Quật chấn động, từng tảng đá lớn từ trên vách đá cao lăn xuống phía dưới. Những con Hống Tranh kia cũng phải nhanh chóng né tránh, suýt nữa bị những tảng đá lớn này đè chết.

- Chuyện gì xảy ra? Núi muốn sụp hay sao?

Lâm Phàm cũng hơi giật mình, chuyện này giống như là động đất vừa xảy ra vậy.

Rống!

Hống Tranh Vương gầm nhẹ một tiếng, bước chân đột nhiên lui ra phía sau, những tiểu đệ kia cũng như vậy, trên mặt của tất cả đều lộ vẻ hoảng sợ tựa như là cảm giác sẽ có sự tình gì đó cực kỳ nguy hiểm sắp sửa phát sinh.

Thậm chí ở dưới sự ra hiệu của Hống Tranh Vương, có một vài con Hống Tranh đã chạy tán loạn ra bốn phương tám hướng.

Lâm Phàm thấy cảnh này, trong lòng thầm hô không ổn, hét lên:

- Đừng chạy! Chỉ là động đất mà thôi, chớ có khẩn trương như thế.

Những con Hống Tranh này đều là điểm tích lũy của hắn, hiện tại mới lừa giết được hơn nửa, còn có gần một nửa đây. Nếu như để bọn chúng đều chạy mất, vậy thì thật khó chịu.

Đúng lúc này, mặt đất đột nhiên nứt ra, từng khối nham thạch lồi ra tựa như là có thứ gì đó đang chuyển động ở dưới nền đất.

Phốc phốc!

Ở dưới mặt đất kia, đột nhiên có từng cái gai xuyên thấu ra, đâm thủng Hống Tranh đang đứng ở phía trên, những cái gai này có màu

đen kịt, tản ra ánh sáng lạnh lẽo.

Lúc này, Lâm Phàm cảm giác chấn động ở dưới chân càng lúc càng lớn, mặt đất cũng bắt đầu lõm xuống dưới. Đột nhiên có một lực hút từ dưới đất truyền đến, đồng thời khu vực lực hút ảnh hưởng không phải chỉ là chỗ Lâm Phàm đang đứng, mà ngay cả những Hống Tranh đã chạy tán loạn kia cũng bị ảnh hưởng. Những con yêu thú kia muốn tiếp tục chạy trốn, nhưng mà một thứ có màu đỏ trông giống như là đầu lưỡi đột nhiên duỗi ra từ lòng đất, trói chặt những con Hống Tranh này lại rồi kéo xuống dưới mặt đất.

- Thứ gì đây?

Lâm Phàm sững sờ. Con mẹ nó! Mình đang xoát điểm tích lũy thật vui vẻ, làm sao lại tự dưng xuất hiện những thứ này?

Nếu như là bởi vì máu tươi của những con Hống Tranh này hấp dẫn yêu thú chú ý, như vậy con yêu thú giấu ở dưới mặt đất kia cũng quá kinh khủng đi.

Một thanh âm quái dị vang lên từ dưới nền đất, lực hút ở dưới chân trong nháy mắt đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Rồi đột nhiên một chỗ trên vách đá nổ tung, một con Yêu thú đen kịt trông như là con rết mọc đầy xúc tu xuất hiện ở trước mặt Lâm Phàm.

Thân thể dài mấy chục trượng, khoang miệng phủ đầy răng nhọn, toàn thân đen kịt khiến người ta có cảm giác lạnh lẽo.

- Thâm Uyên Chi Trùng.

Khi nhìn rõ bộ dáng của con quái vật khổng lồ ở trước mắt, Lâm Phàm cũng sững sờ tựa như là không ngờ sẽ hấp dẫn con yêu thú này tới đây.

Đột nhiên! Con Thâm Uyên Chi Trùng này mở miệng ra, lực hút bạo phát, những Hống Tranh kia còn muốn rút lui, nhưng thân hình lại trôi nổi lên không trung rồi lập tức bay về phía trong miệng của Thâm Uyên Chi Trùng.

- Con mẹ nó! Thả điểm tích lũy của ta ra.

Lâm Phàm nhìn thấy cảnh này, trong lòng phẫn nộ, vung Lang Nha bổng lên rồi thuận theo cỗ lực hút kia nhảy vào khoang miệng của Thâm Uyên Chi Trùng.

Những điểm tích lũy này đều là ta, ai cũng không thể cướp đi.

Dù là thực lực ngươi có cường đại đi nữa, lão tử cũng muốn bảo vệ chiến lợi phẩm của mình.

Chương 141: Con đường đào bảo

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Bởi vì có Bất Tử Chi Thân cho nên Lâm Phàm cũng không sợ hãi. Mặc dù con Thâm Uyên Chi Trùng này cũng không phải là thứ mà mình có khả năng đối phó, nhưng mà nghĩ đến con Thâm Uyên Chi Trùng này dám đoạt điểm tích lũy từ trong tay mình là hắn lại giận dữ.

Dù là bị Thâm Uyên Chi Trùng này nuốt vào trong bụng rồi cuối cùng bị bài tiết ra ngoài, hắn cũng muốn giết chết những con Hống Tranh kia trước khi Thâm Uyên Chi Trùng này kịp tiêu hóa.

Đây không phải ngốc mà là tôn nghiêm.

Đối với nhân loại, khoang miệng to lớn của Thâm Uyên Chi Trùng giống như là một cái hố sâu khổng lồ, đen kịt, sâu không thấy đáy.

Còn mấy con Hống Tranh kia thì đang sợ hãi gào thét. Bọn hắn hiện tại đã trở thành thức ăn trong miệng của Thâm Uyên Chi Trùng, muốn đào thoát là chuyện không thể nào.

Đột nhiên, một con Hống Tranh cố gắng giãy dụa, cắn đứt xúc tu đang quấn quanh mình, bên trong hai con mắt của nó bạo phát ra dục vọng cầu sinh nồng đậm. Nhưng khi mà nó sắp chạy thoát khỏi miệng của ác ma khổng lồ này, nó lại phát hiện nhân loại kia đang vung vẩy Lang Nha bổng đánh về phía mình.

- Ngươi là của ta, không một ai có thể cướp ngươi đi từ trong tay của ta.

Lâm Phàm quát. Lời nói thâm tình cảm động thiên địa nhưng Lang Nha bổng trong tay không chút lưu tình đập thẳng xuống, con Hống Tranh này lập tức hóa thành một đống máu thịt.

Điểm tích lũy +200

Lâm Phàm vui vẻ vì lại có 200 điểm tích lũy tới tay. Sau đó hắn đưa mắt nhìn về phía chỗ sâu trong khoang miệng, nơi đó còn vang lên tiếng gào thét của Hống Tranh, bọn chúng đều ở bên trong.

Thâm Uyên Chi Trùng ngửi được mùi thơm hấp dẫn kia cho nên mới thức tỉnh, từ dưới đáy Thâm Uyên bò lên. Bây giờ nó đã nuốt lấy tất cả những mỹ vị này vào trong bụng cho nên cũng cảm thấy thỏa mãn. Sau đó nó di chuyển thân thể. Nham thạch bình thường thì kiên cố giống như là không gì có thể phá hủy, nhưng mà ở trước mặt của những cái xúc tu đếm không hết của Thâm Uyên Chi Trùng thì cũng giống như là sành sứ, lập tức vỡ nát.

Thân ảnh khổng lồ của Thâm Uyên Chi Trùng đã biến mất, mà nơi này chỉ còn lại vết nứt dưới mặt đất, cái hố ở trên vách đá cùng với vết máu ở xung quanh chứng minh ở chỗ này vừa mới phát sinh một trận chiến đấu dị thường kịch liệt.

Ở trong bụng của Thâm Uyên Chi Trùng, Lâm Phàm đáp xuống, chân như đạp lên mặt đất cứng rắn, đứng rất ổn. Trong cơ thể của Thâm Uyên Chi Trùng này cũng thật là quái dị, không mềm nhũn giống với những yêu thú khác mà cứng rắn giống như là làm bằng sắt, nhất là mấy khớp xương lồi ra, cạnh xương sắc bén e rằng có thể cắt đứt thân thể của hắn.

Chạy đi một lát, Lâm Phàm đã thấy được những con Hống Tranh kia, chúng cũng đã hấp hối, sắp chết rồi. Lâm Phàm chỉ cần chạy đến bồi thêm một bổng là được, cùng không cần phải đuổi bắt như ở bên ngoài. Xem ra Thâm Uyên Chi Trùng này xuất hiện cũng có lợi với hắn, bằng không đám Hống Tranh này đã chạy được phân nửa rồi.

Sau khi làm thịt hết Hống Tranh bình thường, Lâm Phàm tìm quanh nhưng mà cũng không thấy được Hống Tranh Vương, không biết nó đã chạy nơi nào, tạm thời không có gặp được.

Nhưng điểm tích lũy mà hắn thu hoạch được cũng không tồi, chỉ là một đợt này điểm tích lũy đã nhiều thêm bốn chục nghìn.

Quả nhiên trong hiểm địa, yêu thú Tôi Thể cảnh cũng rất thưa thớt, đại đa số yêu thú ở đây đều là Địa Cương cảnh, nhờ vậy điểm tích lũy cũng tăng lên rất nhanh chóng.

Nhưng mà muốn lần nữa đ-ng phải loại yêu thú sống quần thể giống như là Hống Tranh chỉ sợ cũng rất khó, vì yêu thú khi đạt đến Địa Cương cảnh, đại đa số đều có lãnh địa của riêng mình, rất ít khi

chung sống hòa bình được.

Chân như giẫm trên đất bằng, cũng không biết bụng của Thâm Uyên Chi Trùng này rốt cuộc là do thứ gì tạo thành, không chỉ cứng rắn mà lại còn có thể phát ra ánh sáng nhàn nhạt nữa.

Mà lúc này, ở dưới chân hắn có một tảng đá tản ra ánh sáng nhàn nhạt, khảm nạm trên mặt đất.

Nhanh chóng cạy tảng đá kia ra, phía trên còn bao trùm một tầng màng mỏng. Ngón tay khẽ động xé rách lớp màng mỏng này, bộ dáng thực của tảng đá cũng lộ ra.

- Đây là nguyên tinh.

Lâm Phàm sững sờ tựa như là không nghĩ tới sẽ là thứ này. Nguyên tinh cũng chính là một loại tinh thạch, thuộc về vật liệu đặc thù khá quý hiếm, sức mạnh ẩn chứa bên trong nguyên tinh này rất ôn hòa. Thần Nguyên Pháo ở trong tông môn chính là mượn nhờ năng lượng trong nguyên tinh để thôi động, bộc phát ra sức mạnh kinh khủng khiến cho cường giả có thực lực dưới Địa Cương cảnh tầng ba đều e ngại.

Ngoại trừ làm động lực cho Thần Nguyên Pháo, nguyên tinh này còn có rất nhiều công dụng khác, mặc dù không có bất kỳ tác dụng gì đối với việc tăng cường tu vi nhưng mà lại rất đáng tiền.

Theo như hắn biết, Viêm Hoa tông cũng có được mấy chỗ khoáng mạch nguyên tinh, mặc dù vẫn đang không ngừng khai thác nhưng mà sản lượng thu hoạch rất thấp.

- Phát tài.

Lúc này, trái tim của Lâm Phàm đập rất nhanh, cảm giác vận khí của mình thật sự là quá tốt rồi. Những thứ phát tán ra ánh sáng nhàn nhạt ở trong thân thể của Thâm Uyên Chi Trùng chỉ sợ đều là nguyên tinh. Mặc dù chúng khá phân tán, nhưng nếu như thu thập lại thì cũng là một khoản tiền lớn.

Có được khoản tài phú này, hắn có thể mua sắm rất nhiều thứ, cũng có thể muốn làm gì thì làm.

Con Thâm Uyên Chi Trùng này khẳng định là đã tiến vào một chỗ khoáng mạch nguyên tinh. Có thể là bởi vì nó muốn đi qua nên đã gặm luôn cả một đống đá ở khu vực xung quanh, chính thế mà vô tình nuốt cả những khối nguyên tinh này vào trong bụng.

Những tảng đá kia có lẽ đã bị tiêu hóa, nhưng mà nguyên tinh lại vô cùng cứng rắn, không dễ dàng bị tiêu hóa như vậy.

Sau khi trở lại tông môn mình nên nói cho lão sư tin tức vực sâu Vạn Quật có khoáng mạch nguyên tinh, có lẽ sẽ được ban thưởng.

Nhưng mà ngẫm lại chỉ sợ không có đơn giản như vậy, cho dù vực sâu Vạn Quật có khoáng mạch nguyên tinh, tông môn cũng không dám khai thác, bởi vì nơi này thật sự là quá nguy hiểm.

Lúc trước, mình có thể gặp được người của Nhật Chiếu tông, hiển nhiên cũng không phải là chuyện đơn giản. Chắc hẳn bọn hắn cũng không theo con đường bên phía Viêm Hoa tông để đi vào vực sâu Vạn Quật. Bởi vậy có thể chứng minh, vực sâu Vạn Quật này hoàn toàn chính xác là liên tiếp cả hai tông. Lần trước, Nhật Chiếu tông muốn xâm lấn Viêm Hoa tông lại không đi qua vực sâu Vạn Quật này, chỉ sợ là do bọn họ cũng biết, vực sâu Vạn Quật quá sức khủng bố, không thích hợp cho đại quân đi qua.

Không muốn nghĩ nhiều như vậy nữa, cũng mặc kệ hiện tại Thâm Uyên Chi Trùng này mang theo bản thân đi tới nơi nào, Lâm Phàm nhanh chóng động thủ, móc nguyên tinh ra, bỏ vào trong nhẫn trữ vật.

Mà Thâm Uyên Chi Trùng cũng không có cảm nhận được lại có một nhân loại đang ở trong cơ thể mình đào bảo, dù sao nó đã ăn no cho nên lại muốn đi xuống dưới đáy Thâm Uyên và ngủ say.

Sau ba ngày!

Một con ngựa màu đỏ rực như là ánh lửa, chợt lóe lên, những nơi đi qua lưu lại vô số dấu chân màu đen.

Dung Nham Thần Câu có tu vi Địa Cương cảnh, sinh hoạt tại hiểm địa Dung Nham, quanh năm bị dung nham ăn mòn, huyết mạch dần dần phát sinh biến hóa, có được liệt diễm chi uy.

Sau khi đi ra từ vực sâu Vạn Quật, Mặc Kinh Trập không có ngừng nghỉ, một ngày đi cả vạn dặm, không hề lộ ra vẻ mỏi mệt.

Đồng thời cũng là bởi vì đây là Dung Nham Thần Câu am hiểu chạy đường dài, nếu như là yêu thú khác chỉ sợ đã sớm mệt mỏi đến co quắp.

Xa xa.

Một sơn môn xuất hiện ở trong tầm mắt của hắn. Sơn môn của Viêm Hoa tông vô cùng to lớn, cao vút trong mây, bậc thang đi lên có 999 tầng giống như là Thiên Thê.

Vì bày tỏ sự tôn kính với Viêm Hoa tông, bình thường khách đến thăm đều sẽ lựa chọn đi bộ, bước từng bước đi lên bậc thang 999 tầng này. Nhưng mà hiện tại, Mặc Kinh Trập lại không muốn lãng phí nhiều thời gian như vậy. Hắn lập tức giẫm chân lên trên lưng của Dung Nham Thần Câu, thân hình nhảy lên giống như là đại bàng giương cánh, lên như diều gặp gió, chỉ trong vòng mấy hơi thở, đã vững vàng đi đến trước cửa sơn môn.

- Người nào?

Hai đệ tử trông coi sơn môn nhìn thấy đối phương không theo bậc thang đi lên cũng nghiêm mặt lại.

Mặc Kinh Trập nhìn hai đệ tử này, mặc dù hai người chỉ có tu vi Tôi Thể cảnh, nhưng hắn vẫn khách khí ôm quyền, nói:

- Tại hạ là Mặc Kinh Trập, đại thiếu gia của Mặc gia thành Linh Phong. Tại hạ có đại sự cầu kiến Thiên Tu trưởng lão.

- Mặc gia thành Linh Phong sao?

Thủ sơn đệ tử nghi hoặc nhìn Mặc Kinh Trập, sau đó nghĩ đến với thân phận của Thiên Tu trưởng lão, chỉ là thiếu gia của một gia tộc sao có thể muốn gặp thì gặp, bởi vậy khoát tay, nói:

- Thiên Tu trưởng lão là nhân vật bậc nào, há lại là người mà ngươi muốn gặp thì có thể gặp, mau chóng trở về đi.

Mặc Kinh Trập nghe hắn nói thế, cũng hơi sững sờ. Sau khi suy nghĩ một lát, hắn vận chuyển cương khí, thi triển một môn âm công, thanh âm vang lên, vọng khắp đất trời.

- Thiên Tu trưởng lão, ta là Mặc Kinh Trập. Bằng hữu của ta, Lâm Phàm cũng chính là đệ tử chân truyền của ngươi, tại vực sâu Vạn Quật gặp độc thủ, không may vẫn lạc. Ta muốn tới đây, tìm về cho hắn một cái công đạo.

- Ngươi làm cái gì thế?

Hai đệ tử kia không nghĩ tới gia hỏa này, cũng dám càn rỡ ở trước cửa Viêm Hoa tông, vừa định tiến lên ngăn cản lại bị Mặc Kinh Trập vung chưởng đánh bay.

Mặc Kinh Trập không quan tâm đến hai người nữa, tiếp tục cao giọng quát lên.

Địa Cương cảnh tầng sáu toàn lực hô lớn giống như là sấm sét nổ vang.

Không ít đệ tử khi nghe được thanh âm này còn có chút nghi hoặc, không biết là kẻ nào lại có lá gan lớn như vậy, cũng dám lớn tiếng ồn ào tại Viêm Hoa tông.

Chẳng qua là khi bọn hắn nghe được tin tức Lâm Phàm vẫn lạc, tất cả lại vô cùng chấn động.

Dù sao ở trong Viêm Hoa tông, có người nào không biết Lâm Phàm là đệ tử chân truyền của Thiên Tu trưởng lão?

Bây giờ hắn lại chết rồi, đây thật sự là một chuyện lớn bằng trời.

Chương 142: Bắt ba vị phong chủ

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Viêm Hoa tông

Khu vực ngoại môn.

- Chúc mừng Trương sư huynh thành công đột phá đến Địa Cương cảnh, trở thành vị đệ tử nội môn thứ hai trong nhóm mấy người chúng ta.

Lã Khải Minh vỗ tay chúc mừng

Nửa ngày trước, Trương Long đột phá Tôi Thể cảnh trở thành cường giả Địa Cương cảnh. Giờ hắn chỉ cần đi Nội Môn đường nhận nhiệm vụ, sau khi hoàn thành là sẽ có tư cách tham gia khảo hạch trở thành đệ tử nội môn.

Trương Long cũng rất hưng phấn, có được thành tựu ngày hôm nay mặc dù có một phần là do sự cố gắng của hắn, nhưng mà càng nhiều hơn là nhờ vào sự hỗ trợ của Lâm sư huynh. Nhìn các vị sư đệ đang chúc mừng ở xung quanh, hắn cũng giấu giếm sự hưng phấn ở trong nội tâm, bình tĩnh nói.

- Ta cũng chỉ là đi trước các vị sư đệ một bước mà thôi, nếu như không phải lần trước Lâm sư huynh cho chúng ta Kim Tủy Đan để chúng ta tẩy kinh phạt tủy, ta muốn đột phá đến Địa Cương cảnh chí ít cũng còn cần tới nửa năm. Cũng không biết Lâm sư huynh bây giờ thế nào? Khi nào thì trở về?

Hoàng Phú Quý cười nói:

- Lâm sư huynh ra ngoài lịch luyện đã được một thời gian rồi. Bằng tư chất của sư huynh, khi trở về, tu vi khẳng định sẽ tiến thêm một bước.

Lúc mọi người ở đây vừa mới chuẩn bị mở miệng, bên tai lại vang lên tiếng nói như sấm rền.

- Thiên Tu trưởng lão, ta là Mặc Kinh Trập. Bằng hữu của ta, Lâm Phàm cũng chính là đệ tử chân truyền của ngươi, tại vực sâu Vạn Quật gặp độc thủ, không may vẫn lạc. Ta muốn tới đây, tìm về cho hắn một cái công đạo.

Mấy người vẫn còn đang cười nói vui vẻ đột nhiên sừng sỡ, thần sắc hưng phấn ở trên mặt lập tức biến mất.

Thân thể của Lã Khải Minh run lên tựa như là không dám tin tưởng, tức giận nói:

- Ai lại dám nguyền rủa Lâm sư huynh như thế? Ta phải đi xem một chút mới được.

Sau đó cũng không đợi mấy người Trương Long phản ứng, hắn lập tức đi ra ngoài, chạy thẳng đến chỗ sơn môn.

Khu vực nội môn, trong một tiểu viện nhỏ, chim hót hoa nở, khung cảnh tươi đẹp, Liễu Nhược Trần ngẩng đầu ngóng nhìn về phương xa, sắc mặt tuy có vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng thì hi vọng Thánh Tử của Thánh Đường tông mau mau đến đây đón nàng. Nàng đã không thể tiếp tục chờ ở Viêm Hoa tông này được nữa.

Đột nhiên, nàng nghe thấy tiếng hét của Mặc Kinh Trập. Sắc mặt vốn bình tĩnh kia đột nhiên cứng lại, sau đó dần dần biến hóa, vậy mà lộ vẻ tươi cười.

- Chết rồi.

Nàng không ngờ tên đệ tử nội môn đáng chết kia lại chết rồi. Thật đúng là niềm vui lớn bằng trời a.

- Tỷ, tên kia chết rồi, chết rồi.

Lúc này, một bóng người xinh đẹp lao tới từ phương xa, Liễu Nguyệt mang vẻ mặt hưng phấn vừa đi vừa nói, thậm chí nụ cười cũng có chút dữ tợn.

Nàng đã chờ mãi, rốt cuộc đã đợi được đến lúc nghe thấy tin tức này. Những ngày qua nàng đã phải chịu đựng vô số ủy khuất tất cả chỉ vì tên Lâm Phàm kia. Giờ khắc này, khi nghe được tin tức kia, nàng cực kỳ hưng phấn, chỉ là có chút tiếc nuối rằng mình không được tự tay báo thù, tự tay giết chết gia hỏa kia mà thôi.

Mộ Linh thân là nữ đệ tử xấu nhất trong tông môn, bình thường đều một mình tu luyện. Trước kia, lúc Lâm sư huynh đi ra ngoài, nàng đều sẽ đi quét dọn phòng cho Lâm sư huynh. Thế nhưng mà từ sau khi Lâm sư huynh trở thành đệ tử nội môn, đệ tử ngoại môn như nàng lại không thể tiến vào chỗ của Lâm sư huynh rồi.

Vì tới gần Lâm sư huynh hơn một chút, nàng chỉ có thể liều mạng tu luyện. Bởi vì tư chất của nàng hơi kém cho nên mỗi ngày trừ lúc ăn cơm, đi ngủ và một số việc thiết yếu khác, toàn bộ thời gian còn lại đều được nàng sử dụng để tu luyện.

Đột nhiên, khí huyết trong cơ thể sôi trào lên tựa như là nhận lấy đả kích, Mộ Linh phun ra một búng máu tươi. Trong đôi mắt tựa như là tinh linh kia hiện lên thần sắc không thể tin tưởng. Sau đó nàng cũng không thèm xem xét tình huống của bản thân mà, đứng dậy chạy thẳng đến nơi phát ra thanh âm kia.

Chỗ sơn môn, chung quanh Mặc Kinh Trập đã có rất nhiều đệ tử tụ tập lại.

- Im ngay, sơn môn của Viêm Hoa tông là nơi để ngươi càn rỡ sao?

Một tên nam tử mặc quần áo hoa lệ, ánh mắt nghiêm nghị nói với Mặc Kinh Trập. Trên người của nam tử này phát tán ra khí tức khiến cho người sợ hãi, hiển nhiên cũng là một vị đệ tử nội môn cường đại.

Những đệ tử xung quanh nhìn thấy người nói chuyện, cũng châu đầu ghé tai trò chuyện với nhau.

- Đồ sư huynh đã tới.

- Gia hỏa này gặp xui xẻo rồi. Dám ở cửa tông môn hô to gọi nhỏ thì chắc chắn sẽ bị trừng phạt, dù là sự tình lớn bằng trời cũng không được.

Mặc Kinh Trập cũng không có để ý đám người kia, mà hơi ngừng lại lấy hơi rồi lại tiếp tục gầm rú.

- Càn rỡ.

Trong mắt của Đồ Thí lóe lên tinh quang, chợt quát một tiếng, nhanh chóng đánh ra một quyền về phía Mặc Kinh Trập. Hắn muốn đánh tên gia hoả dám hô to gọi nhỏ tại cửa tông môn này xuống núi.

Nhưng đột nhiên.

Đồ Thí cảm giác toàn thân tựa như là rơi vào trong hầm băng, tứ chi rét run, không thể động đậy. Sau đó hắn đột nhiên bị đánh bay, nếu như không phải có luồng sáng màu đỏ đỡ lấy hắn, chỉ sợ hắn đã bị trọng thương.

Hỏa Dung để Đồ Thí lui ra rồi nhìn về phía Thiên Tu mà cũng không biết nên nói gì. Hắn cũng không ngờ tiểu tử kia lại chết rồi. Nếu như đây là sự thật, vậy thì sẽ là sự đả kích quá lớn đối với Thiên Tu.

- Ngươi nói cái gì? Đồ nhi ta thế nào?

Thiên Tu có thực lực thông thiên, ở trong tông môn, nếu có người nhắc đến tên của hắn cũng có thể bị hắn cảm ứng được, lại càng không cần phải nói Mặc Kinh Trập hét lớn như thế.

Mặc Kinh Trập ngừng gầm rú. Hắn cảm thấy đứng ở trước mặt mình không phải một lão giả mà là một tôn Sát Thần. Loại uy thế áp chế ở bên trên nội tâm kia khiến cho hắn có cảm giác yết hầu của mình giống như bị người bóp chặt.

- Thiên Tu trưởng lão, tại hạ Mặc...

- Ta hỏi ngươi, đồ nhi ta đến cùng thế nào?

Thiên Tu lại trầm giọng nói. Sắc mặt lạnh lẽo khiến cho Mặc Kinh Trập kinh hãi. Hắn cũng không dám nói nhảm nữa, bởi vì hắn có cảm giác nếu mình tiếp tục nói nhảm dù chỉ là nửa câu, vậy thì mình sẽ trở thành một bộ thi thể lạnh băng.

- Hắn đã chết, chết tại vực sâu Vạn Quật rồi.

Mặc Kinh Trập nói ra, nói:

- Chúng ta gặp mặt ở tại đầm Giao Long bên ngoài phường thị Vân Hải. Sau đó ở bên trong vực sâu Vạn Quật, ta gặp phải đệ tử của Nhật Chiếu tông và phát sinh tranh đấu. Hắn trông thấy và đến giúp đỡ. Nhưng mà đột nhiên, có mấy người xuất hiện, ta biết một người trong đó là đệ tử nội môn nhất phẩm Kiếm Vô Trần.

Đột nhiên, Mặc Kinh Trập kinh hãi, bởi vì lão giả ở trước mắt này giơ tay đặt lên trên trán của hắn mà trong đầu của hắn tựa như là có thứ gì đó bị dẫn dắt ra.

Hỏa Dung kinh ngạc nói:

- Thiên Tu, dừng tay, ngươi đang dùng tà công đó.

- Im miệng.

Thiên Tu lạnh lùng nói, ngón tay đang đặt ở trên trán của Mặc Kinh Trập đột nhiên sáng lên, bên trong ánh sáng này có thật nhiều hình ảnh xuất hiện.

Bây giờ Thiên Tu đang thi triển một môn tà công có tên là Sưu Hồn tà công, có thể khiến toàn bộ ký ức ở trong đầu của một người hiện ra bên ngoài cho người khác nhìn.

- Kiếm Vô Trần

- Hoàng Huyền Đạo

- Hàn Vân Đào

- Phong Thanh Vân

- Bốn tên đệ tử nội môn nhất phẩm dám vây giết đồ nhi của ta. Không ngờ ở trong vực sâu Vạn Quật, đồ nhi của ta lại gặp phải hiểm cảnh như vậy. Mà ta lại không hề hay biết, ta... Ta.

Nhấc ngón tay ra, hai con ngươi nguyên bản hơi mê mang của Mặc Kinh Trập đột nhiên khôi phục vẻ tỉnh táo. Người cũng ứa ra mồ hôi lạnh. Khủng bố, thật sự là quá kinh khủng! Ở trước mặt vị trưởng lão này, mình không hề có một chút năng lực phản kháng gì.

Hỏa Dung cảm nhận được khí tức mà Thiên Tu đang phát tán ra, trong lòng hô to không ổn, đi tới bên cạnh Thiên Tu trưởng lão, vội vàng nói:

- Thiên Tu, việc này còn cần điều tra. Chuyện này...

Hắn còn chưa nói xong thì đã bị Thiên Tu ngắt lời:

- Hỏa Dung, nếu như ngươi còn nhớ được giao tình mấy chục năm của chúng ta. Vậy thì ngươi đừng nhúng tay.

- Tốt! Rất tốt! Đến cùng là ai có thể sai khiến bốn tên đệ tử nội môn nhất phẩm? Lão phu rất muốn biết đó.

Thanh âm tức giận của Thiên Tu đột nhiên biến thành băng lãnh. Sau đó ông ta duỗi tay, chộp tới thập phong ở nơi xa:

- Các ngươi đều tới đây cho lão phu...

Sức mạnh mênh mông bạo phát ra, toàn bộ hư không đều giống như là bị phá tan.

Khi cảm nhận được cỗ lực lượng này, mấy đệ tử đứng ở xung quanh đều có cảm giác mình giống như là bị nghiền nát. Hỏa Dung ở một bên thấy cảnh này, trong lòng kinh hãi, nhanh chóng vẫy bàn tay một cái, bảo hộ những đệ tử này, sau đó nghiêm nghị nói:

- Thiên Tu, ngươi muốn lấy mạng của những đệ tử này sao?

- Bất kể là ai giết đệ tử của lão phu, dù là hắn là trời, lão phu cũng muốn nghiền hắn thành tro, cho hắn chết không có chỗ chôn.

Phương xa!

Thập phong là vị trí cao nhất dành cho đệ tử ở bên trong Viêm Hoa tông. Hiện giờ có bảy vị phong chủ không ở đó mà đã đi ra bên ngoài để lịch luyện, chỉ có ba người còn ở lại là Quân Vô Thiên, Vạn Trung Thiên, Chiến Hồng Đế.

Hồng Đế phong!

Chiến Hồng Đế còn đang tu luyện. Đột nhiên không gian nứt vỡ, một bàn tay lớn tản ra sức mạnh cường hãn không cách nào địch nổi xuyên thấu hư không đánh tới khiến Hồng Đế phong chấn động kịch liệt.

- Thiên Tu trưởng lão, ngươi thân là trưởng lão lại không để ý đến thân phận của mình ra tay với chúng ta. Ngươi không để ý đến quy củ của tông môn sao.

Hồng Đế đột nhiên mở to mắt, chiến ý ngập trời bạo phát ra.

- Ta là phong chủ của Hồng Đế phong, là một trong những người có khả năng trở thành tông chủ. Hiện giờ, ngươi lại muốn bắt giữ chúng ta ở trước mắt của đông đảo sư đệ. Nếu làm như vậy, sau này ở trước mặt của những sư đệ này, chúng ta còn có gì là uy nghiêm nữa.

Bàn tay lớn kia cũng không có ngừng lại, nhanh chóng bóp nát trận pháp hộ sơn của Hồng Đế phong rồi chộp về phía Chiến Hồng Đế đang ngồi trong cung điện.

- Thập Phương Thiên Diệt.

Chiến Hồng Đế chợt quát to một tiếng, không gian chung quanh đột nhiên phá toái, sức mạnh hủy thiên diệt địa từ trên người hắn bạo phát ra.

Đạp đạp!

Hư ảnh một binh đoàn thiết kỵ (Kị binh trang bị giáp sắt có thể chỉ cho người có thể cho cả ngựa) tràn ngập sát khí xuất hiện, giơ binh khí lên lao thẳng về phía bàn tay lớn kia.

Chỉ là ở dưới sự trấn áp của bàn tay lớn kia, hư ảnh binh đoàn kia trong nháy mắt sụp đổ, tan thành mây khói.

Một bàn tay kia vẫn còn dư lực ép tới. Uy thế khiến cho Chiến Hồng Đế có cảm giác bản thân giống như là con thuyền nhỏ ở bên trong mưa bão, tùy thời đều có thể bị đánh chìm.

- Thật cường hãn! Làm sao có thể mạnh như vậy?

Sắc mặt của Chiến Hồng Đế biến đổi, đây là sức mạnh mà hắn không cách nào địch nổi. Hắn chưa bao giờ thấy qua Thiên Tu trưởng lão động thủ, nhưng mà bây giờ, lại cảm thấy mình quá yếu.

Ầm!

Bàn tay mặc dù còn không có chụp tới Chiến Hồng Đế, nhưng mà uy thế ở trên năm ngón tay kia đã trấn áp Chiến Hồng Đế nằm rạp trên mặt đất. Chiến giáp ở trên người cũng xoạt xoạt một tiếng rồi nứt toác ra.

Chuyện này khiến cho Chiến Hồng Đế cũng không dám tin tưởng. Đây chính là chiến giáp cấp bậc Địa giai thượng phẩm, vậy mà bây giờ lại bị uy thế này nghiền nát tan tành.

Năm ngón tay nắm lại giống như là bắt một con gà con, xách Chiến Hồng Đế qua chỗ Thiên Tu.

Về phần Vạn Trung Thiên đã sớm khuất phục trước uy thế của Thiên Tu trưởng lão, bị tóm tới đây mà không hề có một chút phản kháng nào.

Hiển nhiên Quân Vô Thiên cũng phản kháng nhưng hết thảy đều là phí côn. Ở trong tay Thiên Tu trưởng lão, bọn hắn chính là tồn tại giống như là sâu kiến mà thôi.

Mà lúc này, ba người liếc nhau, im lặng không nói gì cả, chỉ cười

khổ. Nhưng khi thấy tình cảnh ở phương xa, bọn họ lại giận muốn rách cả mí mắt. Trên bầu trời, bàn tay kia vồ mạnh một cái.

Tru Thiên phong, Trung Thiên phong, Hồng Đế phong ầm vang một tiếng rồi sụp đổ, hang ổ của ba vị phong chủ trong nháy mắt bị phá diệt.

Tất cả mọi người ở hiện trường đều chấn kinh.

Đây chính là thực lực.

Đây chính là uy thế.

Dù là trong mắt bọn hắn, ba vị sư huynh cường đại như là thần linh, ở trong tay của Thiên Tu trưởng lão trong nháy mắt đã bị trấn áp, không hề có sức phản kháng.

Hỏa Dung nhìn cảnh tượng ở trước mắt cũng hít thở không thông, sau đó hai mắt đỏ bừng, nói:

- Thiên Tu, ngươi muốn gây nên nội chiến trong tông môn hay sao?

- Chờ sau khi ta báo thù cho đồ nhi của ta, ta tự nguyện chịu phạt.

Chương 143: Bước ra tông môn là chết

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Ba vị phong chủ bị Thiên Tu trưởng lão bắt đến rồi quẳng xuống đất, chật vật không chịu nổi.

- Ta là phong chủ của Hồng Đế phong, một trong những người có khả năng trở thành tông chủ. Ngươi sao có thể đối xử với chúng ta như vậy?

Chiến Hồng Đế ngạo nghễ nói, cho dù bộ dáng lúc này của hắn có chút chật vật, nhưng khí thế vẫn cao ngất:

- Ngươi luôn miệng nói chúng ta đã giết đồ nhi của ngươi nhưng mà ngươi có chứng cứ gì không?

Vạn Trung Thiên vốn là người có tu vi yếu nhất bên trong thập phong. Nguyên bản hắn cũng là thiên kiêu, đáng tiếc ở dưới uy thế kinh khủng của Thiên Tu trưởng lão, hắn cũng không dám nhiều lời, đứng ở trong ba người, cúi đầu trầm tư.

Quân Vô Thiên lúc trước cũng có phản kháng, nhưng mà ở dưới uy thế của Thiên Tu trưởng lão, cuối cùng chỉ có thể thu tay lại, mặc cho Thiên Tu chộp tới, để tránh khỏi bị nỗi khổ da thịt. Nhưng giờ phút này, hắn cũng nhìn thẳng Thiên Tu trưởng lão, giận giữ nói:

- Theo quy củ của tông môn, ba người chúng ta đều là người có khả năng trở thành tông chủ. Ngoại trừ tông chủ thì chúng ta không cần nhận sự quản chế của bất cứ kẻ nào, cho dù Thiên Tu trưởng lão có là trưởng lão đỉnh tiêm của tông ta, nhưng mà ngươi cũng không có quyền trừng phạt chúng ta, càng không thể ra tay với chúng ta.

Đám đệ tử đang vây xem ở chung quanh run lẩy bẩy, trong ánh mắt tản ra thần sắc khó tin. Từ lúc bọn hắn nhập tông đến nay, đây là lần thứ nhất gặp được chuyện thế này, trưởng lão đỉnh tiêm của tông môn lại dám liều lĩnh làm trái với quy củ, trấn áp ba vị phong chủ.

Mười vị phong chủ đều là người có khả năng trở thành tông chủ, có thực lực cường hãn, là tấm gương cho các đệ tử noi theo. Cho nên vì giữ gìn sự uy nghiêm của mười vị phong chủ ở trong suy nghĩ của các đệ tử khác, đối với hành động cả mười vị phong chủ, tất cả trưởng lão trong tông môn đều mở một con mắt nhắm một con mắt, chỉ cần không phải quá mức, bình thường cũng sẽ không hỏi đến.

Nhưng mà bây giờ, ở trước mặt mọi người, Thiên Tu trưởng lão không phân trường hợp, lấy thực lực tuyệt đối, xem ba người như là sâu kiến mà bắt đến, làm cho tất cả mọi người đều kinh hãi. E rằng nếu như bây giờ cả mười vị phong chủ đều ở tại tông môn, Thiên Tu trưởng lão cũng sẽ không do dự mà bắt cả.

Đến lúc đó, thật sự là đại sự lớn rồi.

Hỏa Dung vội vàng đi lên, tranh thủ thời gian khuyên can:

- Thiên Tu đủ rồi. Việc này chỉ sợ còn cần tông chủ định đoạt. Bây giờ còn có các đệ tử khác ở đây, không thể để các phong chủ mất hết thể diện được.

- Đồ nhi của ta đều đã chết, bọn hắn còn muốn thể diện sao?

Thiên Tu quát một tiếng chói tai, trong mắt lóe lên sát ý. Thân là một trong những trưởng lão đỉnh tiêm của tông môn, vậy mà lại động sát tâm đối với người có khả năng trở thành tông chủ. Đây chính là sự tình mà tất cả mọi người đều không dám tưởng tượng.

- Nếu cả ba người các ngươi đều không thừa nhận, vậy thì cũng tốt! DDể ta xem một chút, trong thần hồn của các ngươi ẩn giấu tư tưởng buồn nôn cỡ nào.

Trong chốc lát, thiên địa đột nhiên chấn động, ba người Quân Vô Thiên lập tức cảm thấy bản thân tựa như là bị giam cầm, cương khí ở trong cơ thể bị đóng băng, căn bản không thể động đậy.

Chiến Hồng Đế giận dữ, quát lên một tiếng.

- Ngươi dám!

Hắn không ngờ Thiên Tu trưởng lão lại muốn lục soát thần hồn của bọn họ. Chuyện này hoàn toàn chính là sỉ nhục với bọn họ, vả lại chỉ không cẩn thận một chút sẽ khiến cho thần hồn bị hao tổn, để bọn họ biến thành ngớ ngẩn.

- Hồng Đế Tái Hiện, Thiên Hàng Chân Thân.

Cương khí trong cơ thể Chiến Hồng Đế triệt để sôi trào lên, một khí tức ngập trời bạo phát ra. Một hư ảnh to lớn nhưng chưa ngưng kết hoàn toàn xuất hiện ở sau lưng của hắn, hư ảnh này bộc phát ra chiến ý dạt dào giống như Chiến Thần đến thế gian, người khoác chiến giáp màu vàng , tay cầm Thần khí nghịch thiên, khí tức cường hãn bao trùm thiên địa.

- Đây là hình thức ban đầu của Thiên Cương Chân Thân, người này chỉ mới đạp nửa chân vào Thiên Cương cảnh, vậy mà đã ngưng luyện ra Thiên Cương Chân Thân rồi sao?

Trong lòng của Hỏa Dung trưởng lão kinh hãi, đồng thời cũng vui mừng không thôi. Cuối cùng cũng có phong chủ sắp bước vào Thiên Cương, đây là phúc của tông môn.

Mà lúc này, Quân Vô Thiên cũng sẽ không ngồi chờ chết cho nên cũng không giấu giếm thực lực nữa mà triệt để bạo phát ra.

- Vô Pháp Vô Thiên, Thiên Địa Thương Khung.

Hỏa Dung trưởng lão lại chấn kinh, không ngờ Quân Vô Thiên cũng đạt tới mức độ này, vả lại từ trên khí tức, e rằng còn cường hãn hơn Chiến Hồng Đế một chút.

Thiên tài như thế sau này sẽ là lực lượng trung kiên của tông môn, tuyệt đối không thể để những đệ tử này bị hủy trong tay Thiên Tu được.

- Thiên Tu, dừng tay.

Hỏa Dung trưởng lão cũng không do dự nữa, vươn tay xuất chưởng muốn ngăn cản thế công của Thiên Tu trưởng lão lại. Nhưng mà trong nháy mắt, sắc mặt của hắn biến đổi, một chưởng của hắn trong nháy mắt hóa thành vô hình, hơn nữa còn có một nguồn sức mạnh mãnh liệt, liên miên không dứt đánh thẳng về phía hắn. Đây là Thiên Tu ra tay với hắn.

Ầm!

Ầm!

Hai tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, hai bộ Thiên Cương Chân Thân của Chiến Hồng Đế cùng Quân Vô Thiên trong nháy mắt bị phá diệt, hóa thành cương khí thuần chân nhất lùi về trong cơ thể của hai người.

Việc này khiến cho hai người sợ hãi đến mất mật.

Ở trong con mắt của bọn họ, một ngón tay của Thiên Tu giống như là Thượng Thương Chi Thủ phong tỏa không gian và thời gian ở xung quanh bọn họ, chỉ đến khi ngón tay kia rơi xuống thì bọn họ mới có thể nhúc nhích.

Đột nhiên, từ chỗ sâu trong tông môn, một thanh âm truyền đến, phá vỡ phong tỏa của Thiên Tu trưởng lão.

- Thiên Tu đã đủ rồi.

Thanh âm này tràn ngập khí thế khiến cho người ta không dám cự tuyệt, đồng thời ba người Quân Vô Thiên đột nhiên cảm giác toàn thân nhẹ nhõm, uy thế đè ép trên người bọn họ cũng theo thanh âm này mà triệt để tan thành mây khói.

Nhanh chóng lui về phía sau, vẻ mặt cảnh giác nhìn chằm chằm vào Thiên Tu, bọn họ không ngờ Thiên Tu lại thật sự dám ra tay với bọn họ.

Hỏa Dung trưởng lão cũng nhẹ nhàng thở ra, sau đó nhìn qua chỗ sâu trong tông môn, hắn biết là tông chủ xuất thủ.

Nếu như chuyện lớn đến như thế này mà tông chủ còn không xuất thủ, như vậy thật sự sẽ xảy ra đại sự. Những đệ tử này đều là tương lai của tông môn, tuyệt đối không thể chết ở trên tay của người một nhà.

Vả lại Thiên Tu thật sự là quá vọng động rồi, thân là trưởng lão đỉnh tiêm của tông môn, sao có thể làm như vậy ở trước mặt đông đảo đệ tử được? Đây không phải là làm rét lạnh tâm can của các đệ tử sao?

- Không đủ, bọn hắn giết đồ đệ của lão phu. Há có thể để yên như vậy được?

Thiên Tu trưởng lão cũng quay đầu nhìn về phương hướng của thanh âm kia, không hề có ý tứ lùi bước.

Vạn Trung Thiên nhanh chóng quỳ xuống, nói:

- Tông chủ minh giám, đệ tử Vạn Trung Thiên thật không có giết Lâm sư đệ.

Hắn hiện tại cũng sắp khóc rồi. Không biết là có chuyện gì xảy

ra, từ sau khi gặp được Lâm Phàm này thì đều có chuyện không tốt xảy ra với hắn, lần trước thì là quỳ gối ở nội môn đã mất hết thể diện. Sau chuyện đó, nguyên bản hắn muốn bế quan tu luyện ở trong sơn phong của mình, mặc kệ mọi việc không hỏi đến. Nhưng mà bây giờ bị Thiên Tu trưởng lão bắt ra, lại ở trước mặt đông đảo sư đệ nói to rằng muốn lục soát thần hồn của mình. Vì cái gì mà lại bắt hắn gánh chịu sự tình mà hắn không làm?

- Thiên Tu, việc này ta đã biết được. Mặc dù có người điều động bốn tên đệ tử nội môn nhất phẩm vây giết đồ nhi của ngươi, nhưng mà cuối cùng bọn họ cũng bị Thiên Thần giáo Minh U giết chết, tông ta đã tổn thất năm tên đệ tử.

- Sư huynh muốn bao che cho bọn hắn sao?

Trong mắt của Thiên Tu lóe lên thần sắc tức giận. Hắn biết sư huynh đang suy nghĩ cái gì, nhưng mà hắn cũng không muốn quản những thứ này. Ai dám giết đồ nhi của hắn cũng đều phải chết.

Hỏa Dung nhướng mày, nói:

- Thiên Tu, sao huynh có thể nói như thế với tông chủ?

Quân Vô Thiên cùng Chiến Hồng Đế không khỏi nhẹ nhàng thở ra. Đối với việc này, hai người cũng không dám có ý kiến gì thêm, cùng nhau khom người, nói:

- Tông chủ, chúng ta thân là một trong mười vị phong chủ của tông môn, đối với các sư đệ chỉ có ý bảo vệ, tuyệt đối sẽ không làm ra sự tình hãm hại sư đệ. Xin tông chủ minh giám.

- Chúng ta tự biết Thiên Tu trưởng lão thống khổ khi đồ đệ đột ngột tử vong. Chuyện trưởng lão hủy sơn phong của chúng ta, đệ tử nguyện ý tiếp nhận.

Thiên Tu nhìn chằm chằm vào hai người, trong lòng lóe lên sát ý. Nhưng mà tông chủ sư huynh đã ra mặt, hắn biết hôm nay e rằng sẽ không giết được hai người. Chỉ có điều hắn sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy.

- Tốt! tốt! Hôm nay có sư huynh che chở các ngươi. Nhưng mà các ngươi hãy nhớ kỹ cho lão phu, chỉ cần các ngươi bước ra tông môn một bước, lão phu sẽ lấy tính mệnh của các ngươi, cho các ngươi chôn cùng đồ nhi của ta.

- Nửa đời sau của lão phu sẽ giao cho ba người các ngươi.

Bá đạo, hung ác, không cố kỵ gì.

Lời nói này khiến cho hai người Quân Vô Thiên cùng Chiến Hồng Đế sợ đến mất mật, không ngờ Thiên Tu trưởng lão lại không để ý thân phận của mình, ở trước mặt đông đảo đệ tử nói ra lời này.

Ở vào chỗ sâu trong tông môn, tông chủ Viêm Hoa tông cũng chỉ có thể thở dài một tiếng. Lời nói này không phải là lời mà người như tông môn trưởng lão nên nói ra. Nhưng là sư huynh đệ với Thiên Tu đã lâu nên hắn biết rõ tính nết của Thiên Tu. Cho dù mấy chục năm qua, Thiên Tu cũng chỉ là hơi thu liễm mà không có cải biến tính cách, chỉ là bây giờ có chuyện này khiến cho hắn bạo phát ra, không người nào có thể ngăn cản.

Các đệ tử đang vây xem ở xung quanh, cũng run lẩy bẩy, lời nói này của Thiên Tu khiến cho bọn hắn bị hù đến sắc mặt tái nhợt, đồng thời khi nhìn về phía ba người Quân Vô Thiên cũng cảm thấy bi ai.

Sau này sợ là ba người đừng nghĩ đến chuyện xuất tông, có Thiên Tu trưởng lão thời thời khắc khắc nhìn chằm chằm vào, rời khỏi tông môn thì chắc chắn chết.

Vả lại bọn hắn cũng sẽ không hoài nghi lời nói này của Thiên Tu trưởng lão là vui đùa, nếu như xuất tông, thật sự sẽ có người chết.

- Hừ!

Thiên Tu hừ lạnh một tiếng, rời khỏi nơi này, nhưng mà cảm giác lại một mực bao phủ ở trên người ba người Quân Vô Thiên.

Mấy người Quân Vô Thiên cảm nhận được việc này, sắc mặt cũng trắng bệch, bọn hắn cũng không ngờ sự tình sẽ phát triển đến mức độ này.

Bọn hắn cũng tin tưởng, lời nói này của Thiên Tu trưởng lão không phải vui đùa mà là chân chính động sát tâm đối với bọn hắn.

Nhưng mà bên trong ba người bọn họ, có hai người cảm giác có chút vô tội, thậm chí cũng hận chết gia hỏa điều động đệ tử đi vây giết Lâm Phàm kia.

Đây không phải muốn chết sao?

Chương 144: Cơ duyên của ta tới rồi

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Chỗ nền đất sâu của vực sâu Vạn Quật.

Trong cơ thể của Thâm Uyên Chi Trùng.

Lâm Phàm cũng không biết đã chờ đợi ở trong này trong bao lâu rồi. Dù nguyên tinh ở trong cơ thể của yêu thú này phân tán rất rộng, nhưng qua thời gian dài như vậy, trên cơ bản đều bị hắn cạy mở hết rồi. Có đôi khi có nguyên tinh chôn quá sâu, hắn còn phải dùng Tam Hoàng Kiếm từ từ đào lấy, mà khi đào như vậy, hắn rõ ràng cảm giác chung quanh có chút lắc lư, chỉ sợ là khi đó Thâm Uyên Chi Trùng này cũng cảm giác được đau đớn.

Lúc này, hắn ngừng lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào một thứ ở trước mặt, thứ này vô cùng to lớn, có hình bầu dục, tản ra ánh sáng màu hồng.

Mà mặt ngoài của thứ tản ra ánh sáng màu hồng này hiện lên từng đường vân màu đen như là kinh mạch kéo dài ra bốn phương tám hướng, vươn về phương xa.

- Đây rốt cuộc là thứ gì vậy?

Lâm Phàm hơi nghi hoặc. Một đường đi tới đây, hắn cũng không biết mình đã chết bao nhiêu lần, chủ yếu là ở trong cơ thể của yêu thú này thỉnh thoảng sẽ có mấy cây gai xương đột nhiên lồi ra, đâm xuyên qua mình, có đôi khi nó nhanh đến mức, mình cũng không biết là bản thân chết như thế nào.

Nhưng cũng may mà mình có được Bất Tử Chi Thân, một đường chết đi sống lại, cuối cùng thì tới nơi đây.

Ở phía xa, khi mà hắn thấy nơi này có ánh sáng màu hồng lấp lóe, hắn cứ tưởng rằng đây là một viên nguyên tinh to lớn cơ, nhưng sau khi đến nơi này mới phát hiện là không phải.

Bàn tay sờ lên, có cảm nhận giống như là sờ vào thịt, hẳn là một loại khí quan nào đó của Thâm Uyên Chi Trùng đi.

Một mùi thơm tản ra từ trên khí quan này truyền vào trong lỗ mũi, đúng là khiến hắn hơi nghi hoặc. Loại yêu thú một mực ở vào chỗ sâu dưới đáy thâm uyên như này vậy mà cũng có khí quan thơm như thế ư? Liệu có phải là do con yêu thú này phi thường kén ăn, chỉ ăn những thứ thơm ngon nên khí quan cũng tràn ngập mùi thơm hay không?

Lộc cộc!

Lúc này hắn cảm thấy hơi đói, trước khi có thể nghĩ biện pháp rời khỏi cơ thể của yêu thú này, cứ ăn no cái đã.

- Mặc dù không biết thứ này đến cùng là cái gì, nhưng mà có thể phát ra mùi thơm như vậy khẳng định là đồ tốt, cho dù có độc cũng không có việc gì, cùng lắm thì chết thêm một lần mà thôi. Người sống ở trên đời phải thử nhiều thứ mới lạ một chút. Người đầu tiên có can đảm ăn con cua, đó chính là hảo hán.

Khi đi ra ngoài dã ngoại tự nhiên phải chuẩn bị đầy đủ công cụ, hắn nhanh chóng nhóm lửa, sau đó lấy cái chảo ra, gác ở phía trên.

Mặc dù không biết đây là thứ gì, nhưng mà ăn chín uống sôi cũng là điều nên làm.

Sau đó hắn cầm Thái Hoàng Kiếm, đi thẳng đến trước khí quan kia, cắt nguyên một khối to xuống.

Lúc này, tại chỗ sâu dưới đáy thâm uyên, Thâm Uyên Chi Trùng vốn đang ngủ đông, nhưng mà trong mấy ngày nay, nó luôn có cảm giác thân thể không thoải mái, thỉnh thoảng vẫn có cảm giác đau đớn truyền đến từ bên trong cơ thể.

Dưới cái nhìn của nó, khả năng này là mấy ngày trước ăn quá nhiều hoặc là ăn cái gì đó quá to lớn khiến thứ này bị kẹt lại trong dạ dày. Nhưng nó không sợ hãi, lấy năng lực tiêu hóa của nó rất nhanh là có thể tiêu hóa sạch sẽ những vật này.

Đột nhiên!

Nó cảm thấy đau đớn đến thấu tim gan, thân thể sôi trào, một tiếng gào thét bén nhọn vang lên, vang vọng toàn bộ thiên địa.

Đau quá!

Đau quá!

Nỗi đau như xé rách cả tim gan tựa như là bộ vị trọng yếu nào đó trong cơ thể của nó bị thương nặng, thân thể to lớn uốn éo, giẫy giụa, nó mở miệng ra, nuốt mấy tảng đá lớn vào trong bụng.

- Con yêu thú này lại bắt đầu quay cuồng. Thật là khiến người ta không an lòng.

Ánh mắt của Lâm Phàm nhìn chằm chằm vào miếng thịt ở trong cái chảo, cảm thấy không gian xung quanh khẽ rung rinh, hắn cũng không để ý. Hiển nhiên là Thâm Uyên Chi Trùng lại bắt đầu di chuyển, cũng không biết là muốn đi nơi nào.

Rất nhanh miếng thịt đã chín rồi, Lâm Phàm hít một hơi. Mùi hương thật là quyến rũ. Sau đó hắn lập tức cầm lên, cắn một cái, rồi cả miếng thịt cũng rất nhanh bị hắn nuốt vào bụng.

Trong chốc lát.

Lâm Phàm há to miệng, vẻ mặt không dám tin tưởng, trong cơ thể giống như là có một nguồn năng lượng mênh mông đột nhiên bạo phát ra.

- Đây rốt cuộc là thứ gì? Tại sao có thể có tác dụng lớn như vậy?

Hắn cực kỳ chấn kinh, cảm thấy không thể tin được, sau đó cũng mặc kệ, bắt đầu luyện hóa.

- Điểm khổ tu +100

- Điểm khổ tu +100

Sau khi luyện hóa toàn bộ năng lượng mới xuất hiện trong cơ thể, hắn phát hiện điểm khổ tu đã tăng thêm 30, 000.

Đây quả thực là thần đan diệu dược, còn nhanh chóng hơn so với mình khổ tu hoặc là nuốt đan dược, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi đã tăng thêm nhiều điểm khổ tu như thế, vả lại trong nguồn năng lượng này còn có một loại năng lượng đặc thù dung nhập vào trong cương khí của hắn.

Lần trước nuốt một viên Kiếm Hoàn đan, trong cương khí đã có sự sắc bén, bây giờ thì lại nhiều hơn một loại năng lượng đặc thù. Chỉ là không biết năng lượng này có tác dụng gì?

- Tác dụng của miếng thịt này e rằng đan dược Huyền giai, Địa

giai đan dược cũng không sánh nổi đi.

Lâm Phàm ngây ngốc, nhìn chằm chằm vào khí quan hình bầu dục tản ra ánh sáng màu hồng ở trước mắt, trái tim cũng đập nhanh hơn.

Quả nhiên Lâm Phàm ta thật sự là Vận mệnh chi tử, đi đâu đều có vận khí tốt, ở trong cơ thể của yêu thú này, không chỉ phát hiện thứ quý hiếm như là nguyên tinh, còn phát hiện vật thần kỳ này, ăn một miếng là có thể khiến điểm khổ tu tăng vọt.

Trong cơ thể của yêu thú này quả nhiên là một bảo tàng lớn chưa bao giờ bị người khai phá qua.

Thâm Uyên Chi Trùng là một loại yêu thú đặc thù thuộc về vực sâu Vạn Quật. Bình thường, nó một mực ngủ đông ở phía dưới nền đất của vực sâu chỉ có lúc săn mồi mới đi ra, cho nên căn bản không có người nào có thể phát hiện chứ đừng nói đến chuyện giết chết để mà phát hiện bảo tàng này.

Có được năng lực đoạn chi trùng sinh, cho dù là bị chặt thành hai đoạn, Thâm Uyên Chi Trùng cũng có thể từ từ sinh trưởng lại.

Hơn nữa còn không có ai sau khi tiến vào trong cơ thể của Thâm Uyên Chi Trùng mà còn có thể sống được rồi đi ra kể chuyện. Cho dù hắn đã cực kỳ cẩn thận,ở trong này cũng chết đi không dưới trăm lần, lại càng không cần phải nói đến người khác.

- Tài phú, bảo tàng, cơ duyên.

Lâm Phàm hưng phấn lẩm bẩm một mình, nhìn chằm chằm vào khí quan to lớn kia, cảm động đến sắp khóc, điểm khổ tu mặc dù cũng dễ kiếm nhưng mà cũng cần tốn công tu luyện.

Vả lại sau khi điểm khổ tu tích lũy đầy đủ cũng không phải mình muốn tăng tu vi là có thể tăng.

Nếu như không muốn trở thành cặn bã, nhất định phải đánh chắc căn cơ của mỗi một cảnh giới.

Nhưng trước khi đột phá cũng không ảnh hưởng đến việc tích lũy điểm khổ tu.

Giờ khắc này, Lâm Phàm đã chuẩn bị làm tốt hết thảy, đó chính là sự tình gì đều không làm, thứ trước mắt này chính là của mình.

Vì tu vi, vì cường đại lên, còn nấu cái gì mà nấu, cái chảo nhỏ như vậy sẽ lãng phí bao nhiêu thời gian cho nên hắn nhanh chóng nhào tới, há miệng cắn một miếng lớn.

Bên ngoài, Thâm Uyên Chi Trùng đau đớn đến tận tim gan, nó cảm giác được địa phương hạch tâm nhất trong thân thể của mình đang không ngừng tan vỡ, khí tức cũng nhanh chóng giảm sút, khí tức nguyên bản cực kỳ kinh khủng kia vậy mà đã yếu đi không ít.

Đó là năng lượng bản nguyên của nó, nơi ẩn chứa mấy trăm năm tu vi của nó.

Trong cơ thể của Thâm Uyên Chi Trùng, Lâm Phàm ngồi xếp bằng, không ngừng luyện hóa năng lượng bàng bạc xuất hiện trong cơ thể sau khi ăn. Sau khi luyện hóa xong, tay phải lại vồ một cái, nhanh chóng xé xuống một khối thịt, nhét vào trong miệng, tiếp tục luyện hóa.

Chỗ sâu trong vực sâu Vạn Quật.

Một đám người đứng ở phía trước một cánh cửa, bên trên cánh cửa này có khắc đầy các loại phù văn thần bí, tản ra khí tức thần bí, khó lường.

- Sư huynh, chính là chỗ này. Nơi này chính là Vạn Quật môn.

Một nữ tử hưng phấn nói ra, trong tay có một tấm bùa chú tản ra quang mang màu trắng, một mực hình thành liên hệ cùng Vạn Quật môn kia.

- Tốt, không ngờ lại bị chúng ta phát hiện bảo bối như vậy. Thật đúng là trời cao chiếu cố! Cho chúng ta phát hiện chìa khoá để ra vào Vạn Quật môn ở trong một mật thất bình thường.

Nam tử vừa nói chuyện có vẻ mặt kiêu ngạo.

- Đây là trời cao phù hộ Nhật Chiếu tông chúng ta. Hiện giờ chúng ta sử dụng chìa khoá tiến vào bên trong Vạn Quật môn này thăm dò cẩn thận một phen, sau đó trở lại tông môn, cống hiến chìa khoá cho tông môn, khi đó chúng ta đều là người có công, tông môn tất nhiên sẽ trọng thưởng cho chúng ta.

Mấy người khác cũng vô cùng hưng phấn, hiển nhiên cũng là không ngờ vận khí của bọn họ sẽ tốt như thế.

- Tên La Chinh Nhất kia lại còn muốn tranh đấu cùng sư huynh,

hoàn toàn chính là nằm mơ giữa ban ngày. Chờ sau khi chúng ta tiến vào tìm kiếm cơ duyên trong Vạn Quật môn, trở về lại cống hiến chìa khoá cho tông môn đổi lấy tài nguyên. Lúc đó, tên La Chinh Nhất kia còn có bản sự gì để tranh đấu cùng Doanh sư huynh.

Một tên đệ tử vuốt mông ngựa nói ra.

- Ha ha.

Doanh Thăng cười lớn, hiển nhiên cũng rất thoải mái với sự nịnh nọt của người này.

Ầm ầm!

Đột nhiên, mặt đất chấn động. Mấy người đều vô cùng cảnh giác không biết là có chuyện gì xảy ra.

Khi Thâm Uyên Chi Trùng đi ra từ lòng đất, có đệ tử đột nhiên hoảng sợ kêu lên.

- Là Thâm Uyên Chi Trùng.

Doanh Thăng sắc mặt ngưng tụ, nói:

- Tất cả mọi người đề phòng. Đáng giận! Thâm Uyên Chi Trùng làm sao lại xuất hiện ở nơi đây.

Chương 145: Mãi Mãi Đề Thiết Cao

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Lúc cảm nhận khí tức của con Thâm Uyên Chi Trùng này thì Doanh Thăng biết nó đã trưởng thành. Đó là tồn tại mà bọn hắn căn bản không có khả năng ứng đối. Mặc dù bọn hắn có nhiều người nhưng mà e rằng mấy người bọn hắn còn chưa đủ nhét kẽ răng đâu.

- Không đúng, con Thâm Uyên Chi Trùng này có vấn đề, khí tức của nó đang không ngừng giảm xuống tựa như là đã bị người đánh trọng thương.

Nhãn lực của Doanh Thăng là sắc bén bực nào, chỉ nhìn qua đã có thể xác định con Thâm Uyên Chi Trùng này đang có vấn đề.

Thân thể lộ ra trên mặt đất vẫn còn uốn éo, đập qua đập lại. Thậm chí, nó còn đập vào Vạn Quật môn, nhưng mà Vạn Quật môn là tồn tại cấp bậc nào? Đây chính là thứ đã tồn tại từ tận xa xưa, kết nối với một chỗ động thiên phúc địa khác. Nếu như một con Thâm Uyên Chi Trùng cũng có thể đâm hỏng thì Vạn Quật môn này đã sớm tiêu vong rồi.

Và kết quả không ngoài dự đoán, sau khi va chạm trên người Thâm Uyên Chi Trùng phun ra một dòng máu đen.

- Doanh sư huynh, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Một vị sư đệ ngưng trọng hỏi, mặc dù con Thâm Uyên Chi Trùng này đang có vấn đề, nhưng cũng không phải dễ đối phó. Nhìn tình huống hiện tại, con Thâm Uyên Chi Trùng này hiển nhiên đã nổi điên.

- Các sư đệ bày trận, cùng ta giết chết con Thâm Uyên Chi Trùng này. Nơi này là lãnh địa của Nhật Chiếu tông ta. Sao có thể cho một con yêu thú càn rỡ?

Doanh Thăng nghiêm nghị nói, sau đó đột nhiên nhảy lên, song quyền tỏa ra hào quang sáng chói, trong nháy mắt đã đánh ra mấy

trăm quyền lên thân thể của Thâm Uyên Chi Trùng.

- Sư huynh lợi hại.

Những người khác nhìn thấy sư huynh lợi hại như vậy, cảm thấy dù là vỏ ngoài của Thâm Uyên Chi Trùng cứng rắn dị thường thì cũng không ngăn cản được uy lực từ mấy quyền này của sư huynh.

- Hừ, Phá Âm Sát Quyền của ta đã sớm tu luyện đến cảnh giới tối cao, chớp mắt là có thể đánh ra hơn trăm quyền, còn được trưởng lão của tông môn ban thưởng một viên Canh Kim Sát Đan để cương khí có thêm đặc tính sắc bén, đánh vỡ vỏ ngoài của con Thâm Uyên Chi Trùng này chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Doanh Thăng đắc ý nói.

- Doanh sư huynh không hổ là Doanh sư huynh, La Chinh Nhất kia cũng chỉ mới tu luyện tới cảnh giới mấy chục quyền mà thôi. Làm sao so sánh cùng với sư huynh được?

Một tên đệ tử nịnh nọt nói.

Trong lòng của Doanh Thăng cũng rõ ràng. Tu vi của hắn và La Chinh Nhất đều là Địa Cương cảnh tầng sáu, nhưng ở trên phương diện lĩnh ngộ công pháp, bởi vì mà hắn được thúc thúc, là một vị trưởng lão của Nhật Chiếu tông quán đỉnh, giảm bớt đi không ít công phu nên mới có thể đạt tới cảnh giới này.

Chênh lệch giữa quý tộc cùng bình dân chính là như thế, mình không chỉ có thiên phú, còn có hậu thuẫn cường đại.

Bình dân muốn vượt qua đoạn chênh lệch này hoàn toàn chính là chuyện nằm mơ giữa ban ngày.

- Tốt, các vị các sư đệ không nên khinh thường. Nhanh chóng giết chết con Thâm Uyên Chi Trùng này đi! Mấy cái chân của con súc sinh này đều là tài liệu luyện khí hiếm có, mang về tông môn cũng có thể đổi lấy không ít đồ tốt.

Doanh Thăng nói, lại thi triển Phá Âm Sát Quyền, khí thế mặc dù không có uy mãnh như trước nhưng cũng không thể coi thường.

Toàn bộ không gian đều là bóng dáng của Doanh Thăng.

Nhất là bây giờ Thâm Uyên Chi Trùng còn đang đau đớn, chỉ qua một đoạn thời gian, tu vi lại tiếp tục giảm xuống một phần, hiện tại

lại bị những người này oanh kích khiến cho thương thế càng thêm nghiêm trọng, e rằng đã sắp tử vong rồi.

Doanh Thăng trông thấy con Thâm Uyên Chi Trùng này đã dần dần không còn khả năng chống đỡ, trong lòng vô cùng hưng phấn. Tu vi của con súc sinh này chỉ sợ đã là Địa Cương cảnh tầng chín, hơn nữa nó còn là yêu thú cỡ lớn, thực lực càng thêm đáng sợ. Nếu như có thể giết chết, mặc kệ là thừa dịp hắn thụ thương hay vẫn là cái gì, chiến tích này cũng có thể cho hắn khoác lác một phen rồi.

Còn về phần Lâm Phàm, hắn còn đang ở trong cơ thể của Thâm Uyên Chi Trùng ăn uống thả cửa, đồng thời với thức ăn vào bụng, điểm khổ tu cũng không ngừng tăng vọt.

Hắn thấy con Thâm Uyên Chi Trùng này đã bớt cho hắn không biết bao nhiêu thời gian khổ tu, về sau chỉ cần kiếm điểm tích lũy, đánh chắc căn cơ là có thể đột phá tu vi, đạt tới cảnh giới càng cao hơn.

Vươn tay lấy một miếng cuối cùng nhét vào trong miệng, nhanh chóng nuốt xuống rồi lại bắt đầu luyện hóa.

Lần này vận khí của Lâm Phàm thật sự là quá tốt, lại gặp được yêu thú đặc thù như Thâm Uyên Chi Trùng, bình thường thì yêu thú căn bản không có khả năng ngưng tụ tinh hoa.

E rằng chỉ có những yêu thú chân chính cường đại biết được tu luyện kia mới có thể cô đọng tinh hoa của bản thân, nhưng mà những yêu thú kia đều là tồn tại cực kỳ cường hãn, nghiền chết Lâm Phàm giống như là nghiền chết con kiến mà thôi.

Ngoại trừ con Thâm Uyên Chi Trùng này tương đối không may này thì còn có thể gặp được cơ duyên to lớn như thế này ở đâu cơ chứ?

Điểm khổ tu tăng thêm mấy triệu, nếu như hiện tại hắn lập tức sử dụng để tăng cao tu vi, chỉ sợ cũng có thể tăng lên tới Địa Cương cảnh tầng sáu, tầng bảy. Lần này số lượng điểm khổ tu thu hoạch được thật sự là quá lớn, mấy trăm năm tích lũy của Thâm Uyên Chi Trùng cứ như vậy không công tiện nghi cho Lâm Phàm.

Con Thâm Uyên Chi Trùng này cũng cực kỳ không may. Thực lực của nó mặc dù cường đại nhưng mà trí tuệ thấp kém, không hiểu tu luyện, ngưng tụ tinh hoa trong cơ thể cũng chỉ là thiên phú trời cho, vô ý ngưng tụ mà thôi, nếu như ở bị người giết chết, như vậy khối tinh hoa này sẽ tiêu tán vào trong thiên địa.

Mà bây giờ, khi Thâm Uyên Chi Trùng vẫn còn đang sống sờ sờ, Lâm Phàm đã ăn hết khối tinh hoa này, cũng mài chết con Thâm Uyên Chi Trùng này.

Bên ngoài, Doanh Thăng chuẩn bị thi triển đại chiêu, thế nhưng mà đại chiêu chỉ vừa mới ấp ủ được một nửa thì ầm một tiếng, Thâm Uyên Chi Trùng ngã xuống mặt đất rồi không nhúc nhích nữa.

Doanh Thăng cũng cực kỳ sững sờ, chẳng lẽ thế công vừa rồi của mình thật sự là quá mức cường đại, cương khí không gì không phá được đã giết chết con Thâm Uyên Chi Trùng hay sao?

- Có lẽ ta đã cường đại đến trình độ mà mình cũng không thể lý giải đi.

Doanh Thăng thầm nghĩ trong lòng, sau đó chắp tay sau lưng, nhanh chóng đi tới chỗ thi thể của Thâm Uyên Chi Trùng.

Chung quanh các sư đệ thấy cảnh này cũng đi lên vuốt mông ngựa:

- Sư huynh thật sự là quá lợi hại. Con Thâm Uyên Chi Trùng này ở trong tay của sư huynh cũng chỉ là như vậy mà thôi.

Trong lòng của Doanh Thăng cực kỳ đắc ý, nhưng ngoài mặt lại tỏ vẻ xem thường, nói:

- Mấy người các ngươi đi chặt đứt hết mấy cái chân của con Thâm Uyên Chi Trùng, đợi sau khi trở về nộp lên tông môn.

- Vâng.

Mấy người kia cũng không do dự, nhanh chóng phân công hành động, dùng tốc độ nhanh nhất xử lý thi thể của Thâm Uyên Chi Trùng. Không còn sức mạnh chống đỡ, mấy cái chân kia cũng bị chặt đứt cực kỳ dễ dàng.

- Tốc độ nhanh một chút, đợi lát nữa sư huynh còn muốn mang chúng ta tiến vào Vạn Quật môn.

- Ha ha, không ngờ lần này chúng ta lại có vận khí tốt như vậy, không chỉ ngẫu nhiên thu hoạch được một chiếc chìa khoá của Vạn Quật môn, còn có một con Thâm Uyên Chi Trùng tự mình đưa tới cửa.

Lâm Phàm nghe được hệ thống báo điểm tích lũy tăng lên thì mới

biết con Thâm Uyên Chi Trùng này đã bị mình giết chết. Ngẫm lại chắc là do khí quan mà mình vừa ăn là bộ vị cực kỳ trọng yếu của Thâm Uyên Chi Trùng giống như là trái tim trong cơ thể con người vậy.

Kiểm tra một chút, hắn cũng phải nuốt nước bọt. Thật sự là không thể tin được! Không ngờ điểm khổ tu đã có hơn 9 triệu, sắp được 10 triệu rồi.

Khi đột phá đến Địa Cương cảnh tầng ba, mình tốn 2 triệu điểm khổ tu, vậy hơn 9 triệu này cũng có thể cho mình tăng lên mấy cảnh giới đi.

Nếu như lại có đủ điểm tích lũy đánh chắc căn cơ cho bản thân, như vậy thì có lẽ trong nháy mắt mình sẽ trở thành cường giả. Lấy tích lũy của bản thân, đánh vỡ hết thảy, vậy còn có thể có vấn đề gì hay sao?

Nhưng khi mà hắn chuẩn bị đi ra, lại nghe được bên ngoài có âm thanh truyền đến.

- Nhật Chiếu tông sao?

- Chìa khoá của Vạn Quật môn sao?

- Tài phú, bảo tàng ư?

Những cái khác đều không quá trọng yếu, nhưng mà tài phú cùng bảo tàng lại khiến cho hắn không thể chần chờ nữa, nhanh chóng lấy Thái Hoàng Kiếm ra, chọc thủng lớp da thịt cứng rắn của Thâm Uyên Chi Trùng rồi nhảy ra ngoài.

Khi hắn định nói một câu 'Các ngươi là đến đưa phúc lợi', lại thấy tình huống chung quanh có chút không đúng, cũng ngây ngẩn cả người.

Con mẹ nó, người ở xung quanh cũng quá nhiều đi, chí ít cũng phải hơn mười người, hơn nữa còn có mấy khí tức tương đối mạnh mẽ, đồng thời mình cũng không biết chìa khoá kia là ở trong tay ai? Nếu như người kia chạy đi mất thì mình biết đi đâu mà tìm.

Ngay lập tức, Lâm Phàm ôm quyền cảm kích nói:

- Đa tạ các vị sư huynh Nhật Chiếu tông! Ân cứu mạng này, Mãi Mãi Đề Thiết Cao ta sẽ mãi mãi khắc ghi ở trong lòng.

Chương 146: Đi ra tên nào, ta đập tên đó

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

- Ngươi là ai?

Khi mà Lâm Phàm chui từ bên trong thi thể của Thâm Uyên Chi Trùng ra, mấy tên đệ tử đang thu thập chân của Thâm Uyên Chi Trùng ở chung quanh đột nhiên hét lên. Suýt chút nữa là dọa chết bọn hắn rồi, một người sống lại chui từ trong cơ thể của Thâm Uyên Chi Trùng ra, có thể không dọa người sao?

Giờ phút này, trong lòng của Lâm Phàm cũng thầm hô may mắn. May là lúc trước hắn đã chết rất nhiều lần cho nên cũng đổi quần áo rất nhiều lần, nhất là trang phục của đệ tử nội môn cùng với lệnh bài chứng minh đã bị thiên khiển đánh tan thành mây khói, nếu như mà vẫn còn treo ở trên người vậy thì thật là không diễn nổi.

Những đệ tử của Nhật Chiếu tông ở quanh đây cũng hơi nhiều hơn nữa còn có mấy vị cường giả nữa. Đưa mắt nhìn qua, Lâm Phàm lập tức thấy được cái cửa lớn có phong cách cổ xưa đang hãm sâu ở trên vách đá kia, xem ra đây chính là Vạn Quật môn mà bản thân vừa nghe được.

Hiện tại cái chìa khoá kia cũng không biết ở trên tay của người nào, xem ra cần phải phát huy trí tuệ của mình một chút.

Nghe đồn đệ tử của Nhật Chiếu tông chân ngắn trí thông minh thấp, cũng không biết là thật hay giả nhưng mà bất kể như thế nào, đều phải thử một lần mới được.

- Tại hạ Mãi Mãi Đề Thiết Cao, một tên tán tu trong khu vực của Nhật Chiếu tông, ngẫu nhiên tiến vào trong vực sâu Vạn Quật, lại bị Thâm Uyên Chi Trùng nuốt vào trong bụng. Nguyên bản ta cho là mình sẽ chết ở trong bụng của con yêu thú này, lại không ngờ gặp được các vị. Khi chuẩn bị buông xuôi lại nghe được thanh âm chém giết yêu thú của các vị, bởi vậy ta mới cố gắng kiên trì được.

Lâm Phàm lộ vẻ cảm kích, một lần nữa trịnh trọng ôm quyền cảm tạ.

Các đệ tử ở chung quanh nghe hắn nói như vậy, nhẹ nhàng thở ra, sau đó cái lưng cũng thẳng lên. Bọn họ không ngờ nhóm người mình lại còn cứu được một người khác, vả lại cách người này cảm tạ bọn họ cũng khiến bọn họ thấy rất thoải mái.

- Mãi Mãi Đề Thiết Cao sao?

Doanh Thăng đi tới, nhìn về phía Lâm Phàm với vẻ cảnh giác, nhưng khi cảm nhận được khí tức mà Lâm Phàm cố ý phát ra thì lại khinh thường. Ở trong mắt của hắn, Địa Cương cảnh tầng ba cũng chỉ như là sâu kiến mà thôi, do đó hắn cũng buông lỏng cảnh giác.

- Sư huynh, trên lãnh thổ của Nhật Chiếu tông chúng ta có họ Mãi Mãi này sao?

Một tên đệ tử nghi ngờ hỏi.

Doanh Thăng cũng không có nghe qua họ này, nhưng nhìn thần sắc trịnh trọng ở trên mặt của đối phương, cũng không giống như nói láo, sau đó vung tay áo một cái, nói:

- Nhật Chiếu tông ta đất rộng người đông, dòng họ nhiều, cho dù là Viêm Hoa tông kia cũng không sánh bằng, họ Mãi Mãi này hoàn toàn chính xác là tồn tại, ta đã nhìn thấy qua ở trên một quyển sách nào đó.

Các đệ tử ở chung quanh gật đầu, cảm thấy sư huynh hiểu biết thật nhiều, tri thức uyên bác khiến cho người ta kính nể.

Lâm Phàm nghe được lời nói của gia hỏa này, trong lòng lại không ngừng cười lạnh, lãnh thổ của Viêm Hoa tông phải lớn hơn Nhật Chiếu tông đến cả trăm lần, vậy mà tên này cũng dám nói đất rộng người đông. Thật sự là không biết xấu hổ.

Nhưng hắn vẫn là trịnh trọng khách khí nói:

- Vị sư huynh này vừa nhìn qua đã biết là người có tri thức uyên bác. Tại hạ đa tạ ân cứu mạng các vị, nhưng ta vừa mới nghe được các vị muốn đi vào Vạn Quật môn kia cho nên cả gan xin hỏi. Có thể mang cả ta cùng nhau tiến vào được hay không? Đương nhiên, nếu như ở bên trong phát hiện bảo bối, ta chỉ lưu một thành còn lại đều thuộc về các vị, coi như là ân cứu mạng.

Lúc Doanh Thăng nghe được đối phương nhắc đến Vạn Quật môn, lập tức cảnh giác, nhưng vừa nghĩ tới tu vi của đối phương, chút cảnh giác này cũng biến mất.

- Làm càn, chúng ta đã cứu được tính mệnh của ngươi, vậy mà ngươi còn muốn chúng ta mang ngươi vào động thiên phúc địa. Đừng có nằm mơ giữa ban ngày.

Một tên nữ đệ tử đi lên cao ngạo, nổi giận nói, ánh mắt kia nhìn về phía Lâm Phàm cũng lộ vẻ khinh bỉ.

Tu vi của nàng ta là Địa Cương cảnh tầng bốn, cho nên đã sớm nhìn ra nam tử ở trước mắt này chỉ có tu vi Địa Cương cảnh tầng ba mà thôi, ngay cả tư cách để xách giày cho nàng cũng không có.

Bây giờ lại còn muốn đi theo bọn hắn vào Vạn Quật môn, đó chính là nằm mơ.

- Lộ sư muội nói rất đúng, Doanh sư huynh, người này muốn theo chúng ta tiến vào Vạn Quật môn, đúng là si tâm vọng tưởng. Hơn nữa tu vi của hắn cũng rất thấp, đi vào cũng chỉ kéo chân chúng ta mà thôi.

Một nam đệ tử ngữ khí âm trầm nói.

Lộ sư muội nhìn về phía vị sư huynh này với vẻ ái mộ, vị sư huynh này không chỉ có tu vi cường đại, đối xử mọi người cũng rất tốt, nói chuyện cũng rất hợp lòng người, là bạch mã hoàng tử trong lòng rất nhiều nữ đệ tử.

- Vạn sư huynh nói chí phải, tu vi của người này quá thấp. Mặc dù là người ở trên lãnh thổ Nhật Chiếu tông ta, nhưng mà cũng chỉ là một tên tán tu mà thôi. Chỉ sợ hắn cũng không biết Vạn Quật môn này là đại biểu cho cái gì, có thể tiến vào bên trong là phúc duyên to lớn bực nào.

Doanh Thăng im lặng nghe hết, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm, nói:

- Tốt, ngươi có thể đi rồi. Nhớ kỹ, ngươi mặc dù là người ở trên lãnh thổ của Nhật Chiếu tông ta, nhưng ngươi chỉ là một tên tán tu, dù ngươi có giao chín thành thu hoạch của ngươi cho chúng ta cũng không đủ, phải biết rằng chỉ vẻn vẹn một thành kia cũng là một khoản tài phú lớn đến mức ngươi chưa bao giờ có thể tưởng tượng ra được.

- Các vị các sư đệ, chúng ta đi. Nếu như tên này dám tiến thêm một bước, vậy thì cứ giết hắn đi.

Khi nói ra lời này, sát ý cũng bộc phát ra, bao phủ ở chung quanh. Đối với một tên sâu kiến chỉ có tu vi là Địa Cương cảnh tầng ba, sát ý của hắn là thứ đáng sợ cỡ nào, e rằng tên này đã bị hù dọa đến mức tè ra quần rồi.

- Vâng.

Đám người gật đầu nói, ánh mắt khi nhìn về phía Lâm Phàm cũng lộ ra vẻ khinh bỉ, lại còn muốn theo bọn hắn tiến vào Vạn Quật môn, cũng không nhìn lại bản thân một chút đi.

Mặc dù trong đám người này có mấy kẻ có tu vi còn kém hơn cả Lâm Phàm, nhưng mà bọn hắn lại là tùy tùng của Doanh sư huynh, há lại một tên tán tu có thể so sánh.

Vạn Quật môn chính là bí cảnh lớn nhất của vực sâu Vạn Quật. Theo truyền thuyết, bảo bối ở bên trong nhiều đến mức làm cho người ta nghẹn họng trân trối. Con đường phát tài ở ngay phía trước, làm sao có thể mang theo một kẻ râu ria như hắn đi cùng được? Hoàn toàn chính là nằm mơ giữa ban ngày.

Thật đáng tiếc!

Trong lòng của Lâm Phàm thở dài, không ngờ đám người kia lại khinh bỉ mình. Thật sự là đáng sợ. Đâu giống như ở Viêm Hoa tông, nếu như là có người ở trên lãnh thổ của Viêm Hoa tông nói với mình như vậy, bản thân khẳng định sẽ dẫn bọn hắn đi vào rồi.

Trí thông minh của những người này đúng là có vấn đề, chỉ cần đầu óc hơi bình thường một chút là có thể nghĩ được. Có pháo hôi dò đường xin đi vào như này, tuyệt đối là cầu còn không được.

Hắn đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm vào đám người kia, bọn họ đã đến phía trước cánh cửa kia. Lúc này, Lộ sư muội lúc trước còn khinh bỉ mình lấy ra một tấm bùa chú, lập tức một khí tức huyền diệu lan truyền ra từ trong phù lục.

Cửa đá nguyên bản đang đóng chặt kia đột nhiên mở ra một khe hở, một luồng sáng bao phủ mấy người.

Mà Lộ sư muội kia quay đầu nhìn thoáng qua Lâm Phàm, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh, nói:

- Không biết tự lượng sức mình, nằm mơ giữa ban ngày, hừ.

Trong chốc lát, đám người kia biến mất mà cửa đá kia cũng đóng lại như cũ.

- Ha ha! Ha ha!

Lại bị người khinh bỉ, cảm giác này không vui lắm.

- Các ngươi, những kẻ rác rưởi này còn dám khinh bỉ ta. Nếu không phải là ta không biết chìa khoá nằm ở trên tay người nào, lại sợ các ngươi chạy trốn, các ngươi thật sự cho rằng có thể chạy trốn ra khỏi lòng bàn tay của Mãi Mãi Đề Thiết Cao ta sao?

Lâm Phàm rất khó chịu. Trên con đường tu hành ngoại trừ gan lớn còn cần phải thận trọng.

Mình cũng không phải là kẻ thiểu năng trí tuệ chỉ có một thân man lực.

Sau đó, hắn đi đến trước Vạn Quật môn đã phong bế, vươn tay sờ soạng một chút, có thể cảm thấy Vạn Quật môn phát tán ra khí tức cực kỳ cổ xưa.

Không biết cái cửa này đã tồn tại bao lâu rồi? Cũng không biết đằng sau cánh cửa này đến cùng là cái gì?

Những đệ tử của Nhật Chiếu tông kia lại có thể tìm được chìa khoá của Vạn Quật môn. Đúng là vận khí cứt chó.

Nhưng mà hiện tại mình có thể gặp được những đệ tử của Nhật Chiếu tông này cũng coi như là mình khá may mắn đó. Xem ra ông trời vẫn rất để ý đến bản thân.

Lấy Nhân Hoàng Kiếm ra, vung vẩy vài cái, nếu như chờ người đi ra rồi chém xuống một kiếm thì cũng là một ý kiến không tồi. Nhưng phải chú ý độ lớn cùng sự chính xác, nếu như không thể một kiếm giết chết ngược lại sẽ tốn thời gian hơn.

Sau đó ngẫm nghĩ, vẫn là cất Nhân Hoàng Kiếm đi và lấy Lang Nha bổng ra, nếu như chịu một đập của ta mà các ngươi còn không chết, vậy thì các ngươi có mạng lớn.

Có chìa khoá để tiến vào bí cảnh lại không chia sẻ cùng với ta, sự keo kiệt của các ngươi đã chọc giận ta.

Để cho các ngươi cố gắng thu hoạch đi, nếu như các ngươi có

thể mang đồ tốt ra đến đây còn hưởng dụng được, coi như ta thua.

Có bản lĩnh thì ở bên trong cả một đời cho ta.

Còn không, đi ra tên nào, lão tử đập tên đó.

Chương 147: Đạo lý dễ hiểu như thế mà các ngươi cũng không hiểu sao?

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Hắn cũng không dám cam đoan trong Vạn Quật môn này sẽ không có lối ra khác, nhưng dù chỉ có một chút khả năng, hắn cũng sẽ không buông tha.

Mấy đệ tử của Nhật Chiếu tông này hiển nhiên là có chuẩn bị mới đến đây, nhưng để ý kỹ cũng thấy, chắc bọn hắn cũng không ngờ vận khí của mình tốt như vậy, tìm được chìa khoá của Vạn Quật môn.

- Có đôi khi vận khí của một người cho dù tốt cũng không thể đạt được hết thảy kỳ ngộ. Xem ra mình chỉ có thể cướp đoạt từ trong tay người khác.

- Mặc dù loại thủ đoạn này có phần tồi tệ nhưng mà vì trở thành người mạnh nhất thì chỉ có thể làm như vậy.

- Nhưng các ngươi cũng không có lỗ, có thể trải đường vì người mạnh nhất cũng là một loại may mắn. Sau này chờ ta trở thành người mạnh nhất, ta sẽ chuyên môn viết ra một quyển sách, ghi chép lại con đường trưởng thành của ta rồi lưu truyền vĩnh hằng, để cho các ngươi cũng được người đời ghi nhớ.

Lâm Phàm tự an ủi bản thân mình một chút rồi ngồi xuống bên cạnh Vạn Quật môn, tiến hành tu luyện tăng điểm khổ tu. Hắn quyết định sẽ chờ một thời gian, nếu như mấy người kia còn không đi ra, như vậy thì sẽ phải suy nghĩ những biện pháp khác.

Điểm khổ tu một mực tăng trưởng.

Điểm khổ tu đã tăng thêm 430 000, vậy chính là một ngày một đêm đã đi qua.

Hắn quay đầu nhìn Vạn Quật môn một chút, nơi đó vẫn không hề có chút động tĩnh nào, xem ra mấy người này ở bên trong thật đúng

là vô cùng thoải mái, lâu như vậy mà còn không có đi ra.

Bên trong Vạn Quật môn.

- Lộ sư muội cẩn thận.

Vạn sư huynh chợt quát một tiếng, đại đao trong tay ẩn chứa cương khí mạnh mẽ chặt đứt đôi một con yêu thú, mấy vị sư đệ khác ở chung quanh cũng nhanh chóng chạy đến, cảnh giác nhìn chằm chằm chung quanh.

Sắc mặt của Lộ sư muội tái nhợt, suýt chút nữa là nàng bị yêu thú cắn đứt cổ rồi, sau đó nhìn qua Vạn sư huynh đang đứng ở bên người, trên mặt cũng toát ra vẻ ái mộ.

- Tạ ơn Vạn sư huynh.

- Các vị sư huynh đệ, chúng ta phải cẩn thận một chút. Yêu thú ở nơi này cường đại hơn ở bên ngoài rất nhiều.

Vạn sư huynh cực kỳ hưởng thụ, bọn hắn đã tiến vào trong Vạn Quật môn được một ngày một đêm, thu hoạch được không ít đồ tốt. Huyệt động kia nhìn qua đã hoang phế thật lâu vậy mà vẫn có yêu thú sinh sống, nhưng sau khi chém giết yêu thú, lại có thể tìm được không ít bảo bối ở bên trong.

Lúc này, một tên đệ tử đi ra từ trong huyệt động kia, trong tay cầm không ít đồ, nói:

- Vạn sư huynh, trong này có rất nhiều thứ, có ba viên đan dược Huyền giai thượng phẩm, sáu viên đan dược Huyền giai trung phẩm, còn có một thanh binh khí Huyền giai trung phẩm.

Các đệ tử ở chung quanh nghe hắn nói vậy, lập tức phá lên cười vui vẻ.

- Vận khí của chúng ta thật sự là quá tốt rồi. Cũng không biết thu hoạch của mấy người Doanh sư huynh là như thế nào?

Bọn hắn hiện tại vẫn chỉ là ở vòng ngoài, không có xâm nhập vào sâu hơn bởi vì thực lực của bọn họ không đủ, nếu như cố gắng tiến vào cũng chỉ là một con đường chết mà thôi. Nhưng tu vi của mấy người Doanh sư huynh cực kỳ cường đại, cho nên bọn họ tạm thời tách ra, xâm nhập vào sâu hơn, ở trong đó sẽ có bảo bối cao cấp hơn.

Vạn sư huynh gật đầu, nói:

- Tập trung kiểm tra thu hoạch một chút đi, chờ sau khi rời khỏi nơi này thì phân chia.

Mấy người kiểm tra một hồi, nụ cười trên mặt càng sáng lạn. Lần thăm dò này, bọn họ có thu hoạch thật sự là quá phong phú, ở chỗ này kiếm lời còn nhanh hơn nhiều so với ở trong tông môn, một ngày thành phú ông chính là như thế.

- Ta thu hoạch được một viên Âm Dương Đan, đan dược Huyền giai thượng phẩm, là đan dược phụ trợ tu luyện. Đây chính là đồ tốt, có thể điều hòa cương khí cho cương nhu cùng tồn tại, hơn nữa đạt tới cấp độ tốt nhất.

- Vận khí của Hà sư đệ cũng tốt đó nhưng vận khí của ta cũng không kém. Lúc nãy nhìn thấy một bộ xương trắng, ta lập tức tiến lên kiểm tra một chút, vậy mà thu hoạch được một môn chưởng pháp Huyền giai thượng phẩm, mặc dù ta không muốn tu luyện, nhưng mà sau khi trở lại giao nộp cho tông môn cũng có thể đổi được không ít điểm cống hiến.

Mà lúc này, Vạn sư huynh cũng lấy thu hoạch của mình ra. Trong một chớp mắt, mấy người khác chỉ cảm thấy tựa như là đang ngâm mình ở trong thế giới của đan dược, dược lực nồng đậm tràn ngập ra bốn phía. Viên đan dược ở trong lòng bàn tay Vạn sư huynh tản ra sương trắng, lớp sương trắng này cô đọng thành thực chất, như mãng xà quấn quanh, Bạch Hổ gào thét, Côn Bằng thổ nạp, thiên biến vạn hóa.

- Vạn sư huynh, đây chẳng lẽ là đan dược Địa giai trung phẩm hay sao?

- Nhất định là vậy, chỉ có đan dược Địa giai trung phẩm mới có thể hình thành loại dị tượng này.

Vạn sư huynh cười lớn, sau đó cất đan dược vào trong nhẫn trữ vật, nói:

- Không sai, đây chính là đan dược Địa giai trung phẩm, Vạn Thú Đan.

- Vạn Thú Đan? Đây không phải là đan dược dùng máu tươi của hơn chục nghìn loại yêu thú khác nhau ngưng tụ mà thành sao? Loại đan dược này hoàn toàn là thứ có thể ngộ nhưng không thể cầu, sau khi nuốt vào có thể hình thành vạn thú chi lực, để cho người uống có được hung uy đương thời không thể địch nổi.

Một tên đệ tử hoảng sợ nói:

- Không ngờ Vạn sư huynh sẽ có cơ duyên lớn như thế, lại gặp được thần đan bực này.

- Dương sư đệ nói cũng không sai, nhưng đó là Vạn Thú Đan đạt đến cấp bậc Thiên giai thượng phẩm, còn viên Vạn Thú Đan này thì chỉ là một viên đan dược Địa giai trung phẩm mà thôi. Viên đan dược này chỉ do máu tươi của trăm con yêu thú ngưng tụ thành thôi, so sánh cùng viên Vạn Thú Đan Thiên giai thượng phẩm kia thì giống như là trời và đất vậy.

- Sư huynh, vậy còn không tranh thủ thời gian nuốt vào đi, chờ thực lực của sư huynh tiến thêm một bước, chúng ta cũng có thể đi vào chỗ sâu hơn, nói không chừng còn có thể gặp được càng nhiều bảo bối cao cấp hơn.

Vạn sư huynh khoát tay, nói:

- Các vị sư huynh đệ, chẳng lẽ các ngươi không có cảm giác được cương khí của bản thân không có cách nào khôi phục sao? Trong Vạn Quật môn này căn bản không có Địa Cương chi lực cho chúng ta hấp thu. Chúng ta tiến vào đây đã một ngày một đêm, cương khí đã sớm tiêu hao sạch sẽ. Có người nào chuẩn bị đan dược để khôi phục cương khí hay không? Nếu không thì không thể tiếp tục lưu lại thăm dò.

Được Vạn sư huynh nhắc nhở, mấy người khác đột nhiên tỉnh ngộ, lập tức kiểm tra tình huống của bản thân.

- Đúng là ở đây không có cách nào khôi phục cương khí.

- Nếu như không thể khôi phục cương khí, chúng ta mà tiếp tục lưu lại đây, khi gặp được yêu thú cường đại, e rằng sẽ chết đấy.

- Vậy thì mấy người Doanh sư huynh sẽ không có chuyện gì chứ?

- Chắc chắn là sẽ không có việc gì. Doanh sư huynh chính là cường giả Địa Cương cảnh tầng sáu, đã sớm đạt đến trình độ cương khí tuần hoàn, sinh sôi không ngừng. Hơn nữa bọn họ khẳng định có đan dược để khôi phục cương khí. Chúng ta chỉ là quá mức hưng phấn, trong lúc nhất thời không có chú ý tới loại tình huống này mà thôi.

Lộ sư muội trầm tư một lát, nói:

- Vạn sư huynh, theo ta thấy không bằng chúng ta đi ra ngoài trước rồi chờ các vị sư huynh trở về, chìa khoá bây giờ vẫn còn ở trong tay của chúng ta, sau khi chúng ta trở lại tông môn, cống hiến chìa khoá cho tông môn, để trưởng lão của tông môn dẫn đội đến đây. Đến lúc đó, chúng ta đi theo, có lẽ có thể xâm nhập đến chỗ sâu hơn, thu hoạch được càng nhiều bảo bối hơn.

Mấy người gật đầu, cảm giác Lộ sư muội nói rất đúng. Cái chìa khoá này ở trong tay bọn họ mặc dù cũng tốt, nhưng mà bây giờ có nhiều người như vậy, bí mật khẳng định là không giữ được. Sau khi giao cho tông môn, bọn hắn không chỉ có thể được ban thưởng phong phú, còn có thể đi theo đại quân của tông môn đến đây thăm dò tiếp.

Đến lúc đó, lấy lực lượng của tông môn, quét ngang Vạn Quật môn này cũng không phải là điều quá khó khăn.

Nếu như có thể phát hiện bảo bối tuyệt thế, nghịch thiên gì gì đó thì có khả năng tiêu diệt Viêm Hoa tông, chiếm đoạt lãnh thổ củaViêm Hoa tông, đến lúc đó Nhật Chiếu tông bọn hắn sẽ thành tông môn cường đại nhất trên thế giới này, cho dù Thánh Đường tông kia cũng phải cúi đầu xưng thần.

Càng nghĩ đến càng tốt đẹp, càng nghĩ đến càng kích động.

- Đi, chúng ta đi ra ngoài trước, chờ mấy người Doanh sư huynh trở về.

Vạn sư huynh trầm mặc một lát, nghĩ đến điểm mấu chốt trong đó.

Mặc dù bên trong Vạn Quật môn này có nhiều bảo bối đến mức làm cho người ta ham muốn, nhưng mà cũng phải có mạng mới có thể cầm được.

Cho dù trên đoạn đường này, bọn hắn cũng đã không biết bao nhiêu lần gặp phải nguy hiểm, đến cả thú triều cũng gặp được mấy lần. Nếu như không phải có một người có bảo vật thăm dò trước để bọn hắn kịp thời tránh né , không thì đụng phải thú triều, chỉ sợ bọn hắn đã sớm vẫn lạc.

Những bộ xương trắng ở trên đường đi tới kia hiển nhiên chính là những người đã tới thăm dò lúc trước nhưng bọn họ đều đã chết tại nơi này.

Chuyện này nói rõ nơi này cũng rất nguy hiểm, có lẽ là vận khí

của bọn hắn cũng khá tốt, tạm thời không có gặp được sự tình nguy hiểm mà thôi.

Lâm Phàm ở bên ngoài tu luyện không biết đã bao lâu, điểm khổ tu đã sớm tích lũy đến 10 triệu. Có được nhiều điểm khổ tu như thế, hắn đã có lòng tin tuyệt đối đối với việc tăng lên tới cảnh giới cao hơn.

Đột nhiên!

Vạn Quật môn hơi chấn động, thần sắc của Lâm Phàm khẽ động, hắn lập tức đi đến bên cạnh Vạn Quật môn, thi triển Cuồng Thân nhanh chóng hóa thành khổng lồ, giơ Lang Nha bổng lên cao, chuẩn bị sẵn sàng, đi ra tên nào là nện tên đó.

Ba!

Vạn Quật môn hơi mở ra, tạo nên gợn sóng. Một bóng người vui mừng, hớn hở, nghênh ngang đi ra.

Chỉ là vẻ hưng phấn này còn không có duy trì bao lâu, người này lập tức cảm giác có gì đó đang rơi xuống đỉnh đầu của mình, ngẩng đầu nhìn lên, con ngươi đột nhiên co vào, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, người khổng lồ kia là ai? Hắn muốn làm gì?

Ầm!

Điểm tích lũy +300

Người vừa đi ra đã thành một cái bánh thịt.

- Hắc hắc! Rốt cục đi ra, bọn ngươi để cho ta chờ thật lâu rồi.

Lâm Phàm vươn tay, nhanh chóng kéo tên gia hỏa đã bị nện chết kia ra phía sau. Đợi lát nữa, sau khi xử lý hết cả đám còn lại thì sẽ lục soát cả.

Nghèo thành thần, giàu dễ bị thịt*.

Đạo lý dễ hiểu như vậy mà các ngươi cũng không hiểu, còn cần ta dạy cho các ngươi hay sao?

Chương 148: Lâm Phàm ta là người có lòng dạ rộng lớn cỡ nào

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Phía sau Vạn Quật môn, một đám đệ tử của Nhật Chiếu tông đang xếp hàng để đi ra, tất cả đều mừng ra mặt.

- Không ngờ lần thăm dò Vạn Quật thâm uyên này lại cho chúng ta phát tài nhanh như vậy, chỉ là khu vực ngoại vi mà chúng ta đã phát hiện nhiều bảo bối như thế, các ngươi nói xem ở khu vực hạch tâm của Vạn Quật môn sẽ có bảo bối cao cấp cỡ nào.

Ngẫm lại cũng có chút thèm, nhưng mà thực lực của bọn họ quá yếu, nếu như xâm nhập vào trong đó cũng giống như là tự tìm đường chết. Chỉ có cường giả giống như là mấy người Doanh sư huynh mới có thể không chút kiêng kỵ mà xâm nhập vào trong khu vực nội vi, nhưng cho dù bọn hắn cũng không dám đi vào khu vực hạch tâm.

Cho dù là như thế, bọn họ cũng không dám tưởng tượng mấy người Doanh sư huynh sẽ thu hoạch được tài phú cỡ nào, nếu như thực lực của bọn hắn cường đại hơn một chút thì lần kỳ ngộ này sẽ không kết thúc nhanh chóng như vậy.

Đáng tiếc, thật là quá mức đáng tiếc.

- Vạn Quật môn này làm sao chỉ mở ra khe hở bé xíu như vậy, khiến cho chúng ta chỉ có thể xếp hàng để từng người đi ra ngoài.

Có đệ tử đứng gần cuối hàng phàn nàn nói.

- Tờ phù lục mà chúng ta lấy được e rằng cũng chỉ là một mảnh vỡ của chiếc chìa khoá Vạn Quật môn chân chính mà thôi.

Vạn sư huynh có nhãn lực cỡ nào, vẻn vẹn từ một chút manh mối là có thể nhìn ra vấn đề ở trong đó.

Các đệ tử nhìn về phía Vạn sư huynh với vẻ sùng bái, nếu như không phải là có Doanh sư huynh đi cùng thì e rằng lần này Vạn sư huynh mới là người chói mắt nhất.

Lúc này có đệ tử nghĩ đến tên gia hỏa mà lúc trước muốn bọn họ dẫn hắn vào đây khinh thường, chế nhạo.

- Tên Mãi Mãi Đề Thiết Cao gì kia còn muốn chúng ta dẫn hắn vào. Thật đúng là nằm mơ giữa ban ngày. Hiện tại chúng ta thu hoạch được nhiều bảo bối như vậy, dẫn hắn đi vào không phải là tiện nghi cho hắn sao?

- Tại tông môn, đan dược Huyền giai đắt đỏ như thế nào? Mỗi một viên đều có giá trên trời. Bảo vật như thế, người như hắn sao có khả năng nhúng chàm được. Không nói nữa, các vị sư huynh đệ, ta đi trước một bước, hẹn gặp lại ở bên ngoài.

Một tên đệ tử đứng ở đầu hàng cười nói, sau đó ngẩng đầu, bước vào trong gợn sóng.

Ầm!

Đệ tử này vừa mới đi ra, cũng không biết là có chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy trên đầu có một sức mạnh cực kỳ khủng bố đè ép xuống, rồi trong nháy mắt hắn đã mất hết tri giác.

- Lại một tên nữa đi ra. Không tệ.

Tâm tình của Lâm Phàm rất thoải mái. Bàn tay lớn nắm lấy chân của thi thể vừa bị hắn đập nổ, quăng về phía sau, nơi đó có một đống thi thể chồng chất lại cũng khá cao rồi.

Ánh mắt của hắn đã sớm nhìn thấy biểu lộ của đám người này, mỗi một người khi đi ra đều tỏ vẻ vui mừng, hiển nhiên là ở bên trong đã thu hoạch được rất nhiều bảo bối.

Người khác ở trong hiểm địa liều sống liều chết, vì một kiện bảo bối cũng có thể mạo hiểm cả mạng sống.

Còn mình chỉ cần đứng ở cửa ra, cầm Lang Nha bổng trong tay chờ người đi ra là đập một cái, chỉ cần tiêu hao một chút khí lực là có thể thu hoạch được tất cả mọi thứ, loại mua bán kiếm bộn không lỗ này thật là sung sướng, thậm chí Lâm Phàm suy nghĩ về sau có nên làm thêm mấy lần nữa hay không?

Nếu như là người của Viêm Hoa tông, hắn có lẽ sẽ có cảm giác tội lỗi, nhưng mà đây đều là đệ tử của Nhật Chiếu tông. Sau khi trải qua cuộc chiến đấu kia, hắn đã có giác ngộ cho nên lần này hắn ra tay cũng không hề có chút lưu tình.

Màn ánh sáng bao phủ Vạn Quật môn lại tiếp tục chấn động và một bóng người lại xuất hiện.

Lang Nha bổng đập xuống, cương khí bộc phát. Tu vi của những đệ tử này quá yếu đồng thời lại bị tài phú vừa mới cầm tới làm cho đầu óc lâng lâng, làm sao mà kịp phản ứng được. Mà coi như là kịp phản ứng, vậy thì cũng đã là trong một phần vạn của khoảnh khắc trước khi chết rồi.

Lâm Phàm lại quăng thi thể ra đằng sau lưng rồi tiếp tục giơ Lang Nha bổng lên cao, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào Vạn Quật môn.

Mặc kệ là thứ gì đi ra thì cũng đập xuống một bổng đã, có gì tính sau.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Một lần lại một lần đập xuống, động tác buồn tẻ là như vậy, nhưng với hắn, mỗi một lần đập xuống đều tương ứng với tài phú.

Bên trong Vạn Quật môn.

Vạn sư huynh cùng Lộ sư muội đứng ở nơi đó. Quan hệ giữa hai người rất vi diệu cho nên lúc đông đảo sư huynh đệ còn ở đây, hai người cũng không có biểu hiện quá rõ ràng.

Lúc này, tất cả mọi người đều đã ra ngoài, hai người không có tiếp tục giả vờ nữa.

- Sư huynh, sau khi trở lại tông môn, ta sẽ ghé thăm phòng của ngươi.

Lộ sư muội liếc mắt đưa tình với Vạn sư huynh, mặc dù dáng dấp của Vạn sư huynh không quá anh tuấn nhưng lại khiến cho nàng cảm thấy rất dễ chịu, khiến cho nàng vui đến quên cả trời đất, không còn biết gì nữa.

Vạn sư huynh hiển nhiên có chút do dự, nói:

- Sư muội, đó là ở trong tông môn. Nếu như bị Doanh sư huynh phát hiện thì phiền phức đó, sư huynh đối với ta ân trọng như núi, giống như huynh trưởng, chúng ta làm việc này, liệu...

Ngón tay ngọc nhỏ dài của Lộ sư muội điểm nhẹ lên trên l-ng ngực của Vạn sư huynh rồi nàng nhẹ nhàng nói:

- Sư huynh, ta chỉ là đi tới phòng của ngươi để chải vuốt mái tóc một chút mà thôi, không có việc gì đâu mà huynh phải sợ.

Vạn sư huynh nghe nàng nói như thế, trong lòng khẽ động. Đối với chuyện nam nữ hoan ái này, chỉ ăn một lần là sẽ khắc sâu vào tận tủy.

- Như vậy cũng tốt, trong tông môn, ta cũng thường chải tóc cho các sư muội khác, sẽ không có người hoài nghi.

- Sư muội, chúng ta nhanh đi ra ngoài thôi, tránh các sư đệ khác hoài nghi.

Trên mặt của Vạn sư huynh toát ra thần sắc mong đợi, sau đó cảm thấy hai người bọn họ đã dừng lại ở trong này hơi lâu rồi, nếu không ra nhanh sẽ khiến cho người khác hoài nghi, cho nên tiến về phía trước một bước, nói:

- Sư huynh đi trước một bước, sư muội nhanh chóng đi ra thôi.

Thân thể chui vào đến trong màn sáng, biến mất ở trước mắt Lộ sư muội.

Nhưng khi mới ra tới bên ngoài, hắn lập tức cảm giác được một uy thế đánh về phía mình, lông tơ toàn thân dựng đứng. Trong chớp mắt hắn đã biết có người đánh lén mình.

Liếc nhìn qua, khi thấy rõ bộ dáng của người kia, tức giận đến muốn rách cả mí mắt, há miệng, hét lên một tiếng:

- Ngươi dám...

Ầm!

Máu tươi tung toé, Vạn sư huynh trong nháy mắt đã vẫn lạc.

- Không ngờ lại còn kịp phản ứng, xem ra là ta đã xem thường thực lực của các ngươi.

Lâm Phàm đã nhận ra kẻ trước mắt này là ai, chính là một trong những người trào phúng mình nhiều nhất, nhưng bây giờ kẻ này cũng đã chết.

- A, lại tới nữa, làm gì mà nhanh như vậy, không cho ta có thời gian chuẩn bị nữa. Để ta nhìn xem đến cùng là ai, hiện tại chỉ còn thừa lại ba gia hỏa.

Lúc trước hắn đã ghi nhớ nhân số cùng bộ dáng của những đệ tử Nhật Chiếu tông này vào trong đầu, mỗi lần đập chết một tên đều nhẩm tính một lần, hiện tại chỉ còn lại ba tên cuối cùng, xem ra mình cũng sắp sửa lục soát thi thể được rồi.

Một bóng người xuất hiện ở trong tầm mắt của Lâm Phàm, Lang Nha bổng trong tay đột nhiên dừng lại. Khi đối phương còn không có kịp phản ứng, năm ngón tay hoá thành trảo rồi nhấc nữ tử kia lên cao.

Lộ sư muội vừa mới đi ra từ trong Vạn Quật môn, còn không có kịp phản ứng thì đã cảm thấy bản thân bị khóa chặt, khi kịp phản ứng, lại phát hiện mình đã bị một bàn tay khổng lồ bắt được, hai chân bị nhấc lên cách xa mặt đất, gương mặt lộ vẻ hoảng sợ.

- Ngươi là ai? Ngươi muốn làm gì? Mau buông ta ra, sư huynh cứu mạng.

Lộ sư muội hoảng sợ gào thét. Nhưng mà khi đôi mắt đẹp nhìn thấy đống thi thể chồng chất như núi ở phía sau lưng Lâm Phàm, nàng lập tức ngây ngốc há hốc mồm tựa như là không thể tin được tình huống mà mình vừa nhìn thấy.

Máu chảy thành sông, máu thịt be bét cảnh tượng giống như là trong địa ngục, khủng bố đến cực điểm.

Mà khi nhìn rõ khuôn mặt của nam tử ở trước mắt này, nàng lập tức sợ hãi kêu lên một tiếng, nói:

- A. Là ngươi, Mãi Mãi Đề Thiết Cao, ngươi không thể giết ta. Chúng ta đều là người của Nhật Chiếu tông.

Lâm Phàm thả Lang Nha bổng xuống dưới đất, ngửa bàn tay to lớn, đen kịt ra trước mặt Lộ sư muội, bình tĩnh nói:

- Đưa chìa khóa cho ta.

- Đừng có giết ta.

Lộ sư muội vẫn cố gắng giãy dụa, hai chân vung vẩy ở giữa không trung.

- Đưa chìa khóa cho ta, ta có thể buông ngươi ra, nếu không thì ta sẽ đập chết ngươi.

Lâm Phàm tiếp tục mở miệng nói, thanh âm so với lúc trước thì

khủng bố hơn rất nhiều.

Thứ mà hắn coi trọng nhất chính là chìa khoá của Vạn Quật môn, cái chìa khoá này quý giá hơn những vật khác rất nhiều a.

Vả lại hắn thấy được, cái chìa khoá này chính là ở trên người của nữ đệ tử này. Mặc dù dáng dấp của nữ đệ tử này cũng rất nóng bỏng, hấp dẫn như yêu tinh, nhưng so sánh cùng chìa khoá, hắn lựa chọn chìa khoá.

- Đừng có giết ta, ta sẽ đưa chìa khoá cho ngươi.

Lộ sư muội sợ hãi nói. Ở trong mắt nàng, nam tử này chính là ác ma, chính là ma quỷ. Sau đó nàng nhanh chóng đưa nhẫn trữ vật cho Lâm Phàm, nói:

- Chìa khoá ở bên trong, tất cả mọi thứ của ta cũng đều ở bên trong.

Lâm Phàm cầm nhẫn trữ vật, kiểm tra một hồi, quả nhiên có một tấm phù lục lẳng lặng nằm ở nơi đó, hắn cực kỳ hài lòng, gật đầu.

- Nói, còn có hai người nữa, bọn họ đâu rồi?

Lộ sư muội bị Lâm Phàm bóp cổ, sắc mặt đỏ bừng, chỉ cảm thấy hô hấp càng ngày càng khó khăn, nói:

- Doanh sư huynh cùng Tô sư huynh xâm nhập vào chỗ sâu hơn để thăm dò, không có đi cùng với chúng ta. Xin ngươi đừng có giết ta! ngươi muốn cái gì, ta đều nguyện ý cho ngươi, cho dù là ngươi muốn ta cũng được, ta sẽ là của ngươi.

Nhưng mà trong lòng của nàng lại cực kỳ phẫn nộ, nàng thề chỉ cần Doanh sư huynh cùng Tô sư huynh đi ra, nhất định phải giết chết gia hỏa này.

Chỉ là lúc này, nàng nhất định phải giữ được tính mạng.

Nhất là nhìn thấy thảm trạng của mấy người Vạn sư huynh, cảm giác sợ hãi ở trong lòng không có cách nào tiêu trừ. Cảnh tượng kia quá kinh khủng. Thật sự là quá kinh khủng.

Nguyên lai hai người còn lại đều còn ở bên trong, không đi ra cùng mấy người này. Như vậy cũng tốt, có thể cho mình buông lỏng một hơi.

Lộ sư muội thấy trong mắt của đối phương lấp lóe tinh quang,

nghĩ rằng đối phương muốn đổi ý, nói:

- Ngươi đã đáp ứng ta, buông ta ra.

- Đương nhiên, Lâm Phàm ta nói lời sẽ giữ lời, khẳng định sẽ buông ngươi ra.

Lâm Phàm cười, sau đó hắn giơ Lộ sư muội lên cao rồi năm ngón tay buông lỏng ra.

- Dù là lúc trước ngươi đã từng khinh bỉ ta, nhưng Lâm Phàm ta là người có lòng dạ rộng lớn, ta đã nói là buông ngươi ra, như vậy khẳng định sẽ buông ngươi ra.

Vừa dứt lời, đột nhiên hắn cầm lấy Lang Nha bổng rồi vung ngược lên.

Lộ sư muội còn chưa kịp rơi xuống đất, lại cảm giác có thứ gì đó đánh về phía mình, sắc mặt lập tức biến đổi, gào thét.

- Không...

Ầm!

Lâm Phàm nhìn máu bắn tung tóe như là khói lửa nổ tung ở trên không trung, không khỏi cảm thán.

- Mỹ nữ chính là mỹ nữ, cảnh tượng nổ tung cũng không giống với những người khác.

- Thú vị. Thật sự là rất thú vị.

Chương 149: Ngươi có thể nói lại một lần nữa hay không

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Trên cơ bản đã xử lý gần hết người của Nhật Chiếu tông, trong lòng của hắn cũng vui sướng hơn nhiều.

Kẹp tấm phù lục ở giữa hai ngón tay, cẩn thận quan sát một phen. Đây chính là chìa khoá của Vạn Quật môn, phía trên có vô số đường vân khiến cho hắn cảm thấy hoa mắt chóng mặt, khi tới gần Vạn Quật môn, có một luồng sáng nhàn nhạt lưu chuyển ở phía trên những đường vân này, đồng thời có một loại sức mạnh kỳ dị phát ra từ trong phù lục này. Quả thực vô cùng kỳ lạ.

Bây giờ đã có phù lục này, về sau bản thân có thể tùy ý ra vào chỗ Vạn Quật môn này.

Nhưng mình còn không biết tình huống ở bên trong là như thế nào, xem ra cũng nên vào thăm dò một phen. Sau đó hắn đi về phía những thi thể đang chất đống ở đằng kia, bắt đầu lục soát thi thể.

- Thật giàu. Thật giàu.

- Tu vi chỉ mới có Địa Cương cảnh tầng một vậy mà lại có được đan dược Huyền giai thượng phẩm. Thật là vô cùng giàu có.

- Âm Dương Đan, không ngờ ngay cả loại đan dược này cũng có.

Lâm Phàm tìm được một viên đan dược tốt, đan dược này có thể điều hòa cương khí khiến cho cương khí đạt tới tình trạng cương nhu cùng tồn tại, công hiệu cũng tương tự với Thanh Mộc Nguyên Linh Đan mà hắn từng mua sắm trong tông môn, mặc dù phẩm giai thì vẫn hơi kém viên Thanh Mộc Nguyên Linh Đan kia, nhưng mà cũng là thứ hiếm có.

Tiếp tục kiểm tra, đan dược cũng có mà công pháp cũng có, ngoài ra còn có một vài thứ linh tinh khác. Mà khi kiểm tra vị Vạn sư huynh kia, Lâm Phàm cũng bị một viên đan dược làm cho kinh hãi.

- Vạn Thú Đan, không đúng, hẳn là Bách Thú Đan, tuy rằng kém hơn Vạn Thú Đan nhưng cũng là thứ có thể ngộ mà không thể cầu.

Lâm Phàm nhìn chằm chằm vào viên đan dược này, trong lòng vui sướng, bên ngoài đan dược có sương trắng quấn quanh, biến hóa ra hình thái của các loại yêu thú, đây chính là đan dược được hình thành tự nhiên, do yêu thú giết đến mức máu chảy thành sông, còn cần vô số điều kiện khác mới có thể ngưng tụ thành.

Nếu như luyện hóa được viên đan dược này, cương khí trong cơ thể hắn chí ít có thể hùng hậu gấp đôi, hơn nữa đan dược này còn có thể rèn luyện, tăng cường phẩm chất của cương khí, đấm ra một quyền sẽ có uy thế của bách thú.

Vạn Quật môn này đến cùng là địa phương nào mà lại giàu có như thế này? Chỉ tính riêng những đan dược này đã là một khoản tài phú khổng lồ, e rằng cũng tương đương với tích lũy cả một đời của cường giả Địa Cương cảnh rồi, nếu như hối đoái toàn bộ những đan dược này thành tài phú, đó sẽ là con số khổng lồ thế nào?

Chỉ tính riêng viên Bách Thú Đan này đã là thứ mà không phải tiền có khả năng mua được, bởi vì nó là đan dược Địa giai trung phẩm, cho dù là Luyện Đan sư cường hãn nhất của Viêm Hoa tông cũng không luyện chế ra được loại đan dược có cấp bậc này.

- Tốt, tốt, Vạn Quật môn này tồn tại đã lâu, xem ra chính là đang chờ đợi người hữu duyên như ta đến thu hoạch. Mấy người này cũng chỉ là cu li miễn phí giúp mình thu thập một phen mà thôi.

Đột nhiên!

Màn sáng bao phủ Vạn Quật môn lại một lần nữa chấn động, hiển nhiên hai người kia muốn đi ra rồi.

Lâm Phàm đã lục soát thi thể xong, không hề có một chút do dự nào, vung Lang Nha bổng lên nhanh chóng đánh tới, Bạo Lực Lang Nha Bổng tổ hợp cùng với Hám Sơn Kình bộc phát ra khí thế không có gì sánh kịp, rõ ràng là muốn một đòn giết chết đối phương.

Doanh Thăng thấy hoa mắt, lúc khôi phục lại thì cũng đã ở bên ngoài. Đột nhiên, hắn ngửi được mùi máu tươi nồng đậm và cảm giác được một đòn mãnh liệt ở một bên đang đánh về phía hắn, lập tức nhướng mày, quát lớn một tiếng.

- Hỗn Nguyên Cương Khí

Cương khí sôi trào, hắn vung tay đấm ra một quyền, đánh thẳng về phía kia.

Ầm!

Nắm đấm va chạm cùng Lang Nha bổng, cương khí khuếch tán ra khiến cho bụi bay mù mịt.

Doanh Thăng đột nhiên lui ra phía sau mấy bước, sau đó thân thể lướt đi, lùi về phía xa, trong lòng kinh hãi, sức mạnh thật lớn. Tại sao lại có người đột nhiên ngầm hạ sát thủ với mình? Nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng ở đằng sau Lâm phàm, hắn lại trợn mắt há mồm, không dám tin tưởng, thân hình cũng lui về phía sau thêm mấy bước.

Bên kia là thi thể chồng chất như núi, hơn nữa đều là sư đệ, sư muội của mình, cảnh tượng này khiến cho hắn nổi giận rồi.

- Là ngươi giết bọn hắn sao?

Lâm Phàm nhíu mày, không ngờ gia hỏa này lại có thể tránh né. Quả nhiên là rất khó đánh lén cường giả Địa Cương cảnh tầng sáu hoặc là phải nói tu vi của mình còn chưa đủ cao, nếu như hiện tại tu vi của mình là Địa Cương cảnh tầng bốn, tầng năm, vậy thì gia hỏa này tuyệt đối không có khả năng tránh né được.

Nhưng khi nghe được đối phương gầm thét, hắn lại cười nói:

- Không sai, là ta giết bọn hắn. Hơn nữa mọi thứ đều đã rơi vào trong tay của ta.

Lúc này, màn sáng bao phủ Vạn Quật môn lại tiếp tục chấn động, hiển nhiên là còn có một người muốn đi ra.

- Nếu đã đi ra vậy thì chết cho ta.

Lâm Phàm tiếp tực ra tay, nếu không kịp giết chết tên Doanh Thăng này, như vậy nhất định phải giết chết kẻ còn lại.

Doanh Thăng quá sợ hãi, tức giận nói:

- Đáng giận. Kẻ này lại hèn hạ như thế.

- Phá Âm Sát Quyền

- Thuấn Quyền

Oanh!

Thân thể của Doanh Thăng đột nhiên biến mất, mà chỗ mặt đất kia trong nháy mắt nứt toác ra. Một bóng người lướt đi trên không trung tạo thành một vệt đen.

Ở trong ánh mắt ngạc nhiên của Lâm Phàm, bóng người kia trong chớp mắt đã đến trước mặt mình, vô số nắm đấm xuất hiện chặn lại một kích của mình.

Tô Thiên Tứ mới đi ra từ Vạn Quật môn nghe được thanh âm chiến đấu, lập tức cảnh giác, thân thể uốn éo, chân đạp mạnh xuống đất, theo một loại phương vị huyền diệu, thân hình thiên biến vạn hóa. Nguyên bản hắn còn ở phía trước Vạn Quật môn nhưng mà trong nháy mắt đã xuất hiện ở phương xa, tốc độ để cho người ta khó tin.

- Doanh sư huynh, chuyện gì đang xảy ra?

Mùi máu tươi gay mũi khiến cho hắn cảnh giác, khi nhìn về phía đống thi thể đang chồng chất ở phương xa thì hơi nhướng mày. Khi thấy rõ hình dáng của người đang chiến đấu với Doanh Thăng, trong ánh mắt lộ ra sát ý, tức giận nói:

- Là ngươi, Mãi Mãi Đề Thiết Cao.

Lâm Phàm thở dài, để Lang Nha bổng lên ngang vai, bất đắc dĩ lắc đầu, nói:

- Đáng tiếc. Thật sự là thật là đáng tiếc. Vậy mà để cho các ngươi đi ra, xem ra ta cần phải tốn chút công phu rồi.

- Nhưng các ngươi thật đúng là hào phóng. Không ngờ lại cho mỹ nữ kia bảo quản mảnh chìa khóa của Vạn Quật môn. Nhưng như vậy cũng tốt, cho ta không công nhặt được tiện nghi.

Lâm Phàm cười, nếu như tấm phù lục kia mà do hai người này cất giữ, vậy thì đúng là có chút phiền phức. Nếu như hai người không muốn báo thù cho mấy người khác mà lập tức chạy trốn, vậy thì mình thật sự sẽ bỏ qua cơ duyên lần này.

Sắc mặt của Doanh Thăng cùng Tô Thiên Tứ biến đổi, bọn hắn không ngờ gia hỏa này đã lấy được tấm phù lục kia, hơn nữa rõ ràng còn biết được đó chính là một mảnh chìa khóa của Vạn Quật môn. Nguyên bản bọn họ lưu phù lục lại cho Lộ sư muội bởi vì phù lục này là do Lộ sư muội phát hiện, vả lại sau khi trở về cũng phải giao

nộp cho tông môn. Thân là sư huynh, bọn họ cũng không tiện cướp đoạt ở trước mặt đông đảo sư đệ.

Thật không ngờ vậy mà vô cớ cho người khác kiếm lợi.

- Doanh sư huynh, tấm phù lục kia là trọng bảo, không thể để tên gia hỏa này chạy trốn.

Tô Thiên Tứ nói ra.

- Ngươi đến cùng là ai?

Lửa giận ở trong lòng của Doanh Thăng đang bùng cháy. Tên ghê tởm này không chỉ giết chết các sư đệ của mình, mà còn cướp đoạt đồ vật của bọn hắn. Không cần Tô Thiên Tứ nói, hắn cũng đã quyết tâm rằng vô luận như thế nào cũng không thể buông tha cho Lâm Phàm.

Lâm Phàm cười, thi triển Bạo Huyết cùng với Thất Thần Thiên Pháp Trung Trì Nội Thần, khí thế lại cường đại thêm một bậc, uy thế khiến cho hai người Doanh Thăng có cảm giác hư không cũng đang rung động.

- Muốn biết ta là ai? Đợi lát nữa, khi đánh chết các ngươi, ta sẽ nói cho các ngươi biết.

Ầm!

Sức mạnh, tốc độ, lực bộc phát trong nháy mắt đạt đến cực hạn.

Thân thể cao lớn như là người khổng lồ cỡ nhỏ nhưng mà tốc độ lại không chậm, trong nháy mắt đã hóa thành một đạo lưu quang màu đỏ lao về phía Tô Thiên Tứ.

- Nếu vừa rồi ngươi để ta đập chết, như vậy đối với ngươi, đó là kiểu chết tốt nhất, gọn gàng không đau đớn. Nhưng mà ngươi lại không trân quý cơ hội đó, vậy thì ta chỉ có thể cho ngươi cảm thụ một chút, kiểu chết thống khổ nhất là như thế nào.

Tiếng nói âm trầm vang lên ở bên tai của Tô Thiên Tứ.

Tô Thiên Tứ tại Nhật Chiếu tông cũng là thiên kiêu, bây giờ lại bị một kẻ vô danh xem thường, cũng không nhịn được, tức giận nói:

- Muốn chết, ta tên Thiên Tứ, tự nhiên trời sẽ ban hồng phúc.

Vừa dứt lời, có một màn sáng màu vàng bao phủ toàn bộ thân

thể của hắn, bên trên màn sáng màu vàng này có văn tự màu vàng đậm tản ra ánh sáng nhạt.

Doanh Thăng thấy cảnh này, trong lòng mừng rỡ, càng thêm tin tưởng tryền thuyết về thân thế của Tô sư đệ.

Nghe đồn lúc Tô sư đệ ra đời, trên trời giáng xuống dị tượng, từ nhỏ đã có màn sáng màu vàng này hộ thể, theo thực lực tăng lên, màn sáng hộ thể này cũng càng thêm cường đại, trong cùng giai, không người nào có thể phá vỡ.

Lạch cạch!

Chỉ là trong nháy mắt, một bóng người xuất hiện ở trước mặt Tô Thiên Tứ, mười ngón tay chộp vào màn sáng này.

- Ha ha, cho dù ta đứng yên để cho ngươi đánh thì ngươi cũng không thể phá vỡ được vòng bảo hộ này của ta. Đây chính là thứ mà ông trời ban cho ta, trong cùng giai, ta chính là vô địch, ngươi cho rằng...

Xoạt xoạt!

Màn sáng không ngừng rạn nứt.

Trông thấy cảnh tượng này, Tô Thiên Tứ lộ ra vẻ hoảng sợ, tựa như là không dám tin tưởng.

Lâm Phàm nhanh chóng nắm lấy cánh tay của Tô Thiên Tứ, lộ ra ý cười nghiền ngẫm.

- Vừa mới, ngươi nói cái gì? Ta nghe không có rõ ràng. Ngươi có thể nói lại một lần nữa hay không?

Chương 150: Đồ phế vật

- Không có khả năng!

Tô Thiên Tứ không thể tin được màn sáng bảo hộ của mình sẽ bị Lâm Phàm nghiền nát đơn giản như vậy. Màn sáng này chính là thứ mà ông trời ban cho hắn. Nghe người trong thôn nói, lúc mà hắn vừa được sinh ra, trên bầu trời có tiếng long ngâm vang vọng, sấm sét đan xen, có hư ảnh một con cự xà tám đầu hiển hiện ở trong hư không, chỉ khi hắn cất tiếng khóc mới biến mất.

Hắn tin tưởng mình không phải là một người bình thường bởi vì mình là người có thiên mệnh.

- A!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Chân của Lâm Phàm giẫm lên trên ngực Tô Thiên Tứ, hai cánh tay thô kệch đột nhiên kéo mạnh. Hai tay của Tô Thiên Tứ lập tức bị kéo đứt, máu tươi phun ra như suối, còn có một chút máu tươi bắn lên trên mặt của Doanh Thăng.

- Rác rưởi.

Lâm Phàm giẫm chân xuống, đầu lâu của Tô Thiên Tứ tựa như là một quả dưa hấu, trong nháy mắt đã chia năm xẻ bảy, máu tươi vương vãi, chết đến không thể chết lại.

Lâm Phàm nhanh chóng rút nhẫn trữ vật trên cánh tay trái của Tô Thiên Tứ ra, sau đó ném cánh tay về phía trước mặt Doanh Thăng còn đang sợ đến ngây người.

- Đến đây nào, chỉ còn lại một mình ngươi mà thôi. Ta đã nói rồi, đập chết là xong hết mọi chuyện, đập không chết thì đập thêm vài cái nữa.

Oanh!

Mặt đất rạn nứt, Lâm Phàm hóa thành một đạo lưu quang, trong phút chốc đã đến trước mặt Doanh Thăng. Lang Nha bổng giáng thẳng xuống đầu của Doanh Thăng.

- Đáng giận, ngươi lại dám giết Tô sư đệ.

Doanh Thăng triệt để nổi giận, trưởng lão trong tông môn vô cùng coi trọng Tô Thiên Tứ. Bây giờ Tô sự đệ bị người chém giết, coi như hắn có thể giết chết đối phương, e rằng mấy vị đại lão kia cũng không tha thứ cho hắn.

Hai tay chấn động, trong nháy mắt, chấn động mấy chục lần rồi đánh ra một quyền về phía Lang Nha bổng.

Ầm!

- Sức mạnh thật lớn.

Thần sắc của Doanh Thăng biến đổi, gương mặt đỏ bừng, huyết khí trong cơ thể sôi trào. So với lúc vừa giao thủ, thực lực của đối phương ít nhất đã tăng gấp ba lần.

Làm sao kẻ này lại đột nhiên trở nên cường đại như vậy?

- Đi chết đi cho ta.

Tay trái không biết lúc nào đã cầm lấy cái chảo, vỗ xuống đầu của Doanh Thăng.

Lúc này, Doanh Thăng đột nhiên nở một nụ cười tàn nhẫn, nói:

- Ha ha, ngươi lộ sơ hở.

- Phá Âm Sát Quyền.

Cương khí bộc phát, tiếng nổ vang vọng, một quyền đánh ra theo đường thẳng tắp, đây là cảnh giới cao nhất của Phá Âm Sát Quyền, vượt qua vận tốc âm thanh, âm bạo hình thành quyền phong, cắt đứt hết thảy mọi thứ.

Một quyền đánh lên trên người của Lâm Phàm, xuyên thủng bụng của hắn. Quyền kình còn chưa tán hết, tiếp tục xuyên qua lưng của Lâm Phàm bắn về nơi xa.

- Ha ha!

Doanh Thăng phá lên cười, nhưng mà khi hắn vận chuyển cương khí muốn phá hủy ngũ tạng lục phủ của đối phương thì lại phát hiện không biết khi nào năm ngón tay của Lâm Phàm đã nắm chặt cánh tay của hắn.

- Hắc hắc, ngươi cũng lộ sơ hở.

Lâm Phàm cười, năm ngón tay sắc bén như dao cắm sâu vào cánh tay của Doanh Thăng, sau đó cái chảo lại tiếp tục vỗ xuống đầu của đối phương.

Doanh Thăng nhìn thấy đối phương đánh về phía đầu mình, lập tức vận chuyển cương khí hình thành cương tráo bảo vệ đỉnh đầu.

Ầm!

Ầm!

Cái chảo đập lên phía trên cương tráo, sức mạnh cường hãn khiến cho đầu óc của Doanh Thăng quay cuồng, bên tai vang lên tiếng ong ong.

- Ngươi đến cùng là quái vật gì vậy?

Doanh Thăng không ngờ một quyền của mình đã đánh xuyên qua thân thể của Lâm Phàm, vậy mà đối phương lại tựa như không có việc gì vậy, không chỉ có cười to mà còn có thể phản kích.

Thương thế nặng như vậy làm sao có thể chịu đựng?

Bình thường người bị trọng thương, không phải thân thể chết trước mà là bị cảm giác đau đớn tác động lên não bộ giết chết. Nhưng bởi vì Bất Tử Chi Thân cho nên Lâm Phàm căn bản không cảm giác được đau đớn, dù bị trọng thương thì tinh thần vẫn luôn ở thời khắc đỉnh cao nhất.

Hiện giờ chỉ có chờ máu tươi không ngừng xói mòn đến khi thân thể thiếu máu trầm trọng lúc đó hắn mới tử vong.

Liên tục một chảo lại một chảo đập xuống, cương tráo bảo hộ ở trên đầu Doanh Thăng cũng không ngừng chấn động, thậm chí xuất hiện dấu hiệu rạn nứt.

- Đi chết đi.

Lâm Phàm chợt quát to một tiếng, sức mạnh khổng lồ đột nhiên bộc phát ra. Ầm một tiếng. Cái chảo nhanh chóng đập nát cương tráo, sau đó đập thẳng lên đầu của Doanh Thăng.

Ầm!

Nhận một đòn như thế, đầu của Doanh Thăng vỡ nát, hai đầu gối

cong xuống, quỳ trên mặt đất.

Lâm Phàm cực kỳ bình tĩnh rút cánh tay của Dương Thăng ra, nói:

- Ngươi thật là quá yếu, còn yếu hơn cả tên La Chinh Nhất kia.

- Quên nói cho ngươi biết. Kỳ thật ta tên là Lâm Phàm chứ không phải là Mãi Mãi Đề Thiết Cao, nhưng đáng tiếc hiện giờ ngươi cũng nghe không được nữa.

Ở cấp độ của bọn hắn, cần gì phải thi triển tuyệt chiêu hoa lệ, cứ đánh bừa thôi, ngươi không chết, chính là ta vong, cái gì bắt lấy sơ hở, tất cả đều là lừa người.

Sau khi thu hồi mọi thứ ở trên người của Doanh Thăng, hắn nói:

- Nhớ kỹ, lúc ngươi bắt được sơ hở của ta, cũng chính là lúc mà ngươi phải tử vong.

Ngồi xếp bằng, máu tươi chảy lênh láng, Lâm Phàm tự nhủ

- Một quyền này của Doanh Thăng mặc dù đã đánh xuyên qua thân thể của mình, nhưng mà còn không có phá hủy khí quan trong cơ thể dẫn đến tốc độ sinh mệnh lực xói mòn rất chậm.

Nhìn về phía thi thể của Doanh Thăng với ánh mắt khinh bỉ, Lâm Phàm nói.

- Đồ phế vật, gần như thế mà cũng không đánh chuẩn, còn phải để ta tự mình ra tay.

Không hề có chút do dự, nhanh chóng lấy Thái Hoàng Kiếm ra, cắt ngang qua cổ của mình.

Mười giây sau.

Phục sinh.

Lâm Phàm thở dài. Lần này thu hoạch thật sự là quá phong phú. Ngoài ra giết chết mấy gia hỏa này cũng thu được không ít điểm tích lũy. Hiện tại hắn cũng đã tích lũy được hơn năm vạn điểm. Còn thiếu một chút là có thể lĩnh ngộ Kinh Long Đại Thiên Công rồi.

Nhắc đến môn công pháp này mới nhớ, thằng ngốc Mặc Kinh Trập kia không biết giờ ra sao?

Nhưng lúc đó, tên Minh U kia sau khi bắt được hắn lập tức đi ra ngoài vực sâu Vạn Quật rồi bị thiên kiếp đánh chết, cho nên hắn là tên kia đã chạy thoát.

Ngay từ đầu hắn còn muốn lĩnh ngộ môn Phá Âm Sát Quyền kia. Nhưng mà hiện tại, cảm thấy chỉ là một môn công pháp rác rưởi, ngoại trừ tốc độ nhanh một chút thì không còn tác dụng gì khác, còn không bằng chừa chút điểm tích lũy đi rút thưởng.

Đã có một đoạn thời gian không có rút thưởng rồi, tích lũy đến bây giờ, cơ hội rút trúng giải thưởng lớn khẳng định rất cao.

Đi đến trước mặt Vạn Quật môn, lấy phù lục ra, cửa đá mở ra một khe hở nhỏ, quang mang bao phủ, Lâm Phàm nhanh chóng biến mất, tiến vào bên trong hiểm địa có vô số bảo vật kia.

Cửa đá đóng lại, hiện trường bên ngoài ngoại trừ máu tươi đầy đất cùng thi thể bị chất đống thì không còn vật gì khác, hết thảy trở nên yên tĩnh.

Đột nhiên!

Một đám sương mù màu xanh lá chui ra từ bên trong thân thể của Tô Thiên Tứ sau đó chầm chậm bay lên cao. Sương mù càng ngày càng đậm, rồi dần dần hóa thành một hư ảnh.

Nếu như có cường giả nhìn thấy cảnh này tất nhiên sẽ vô cùng chấn kinh. Đây chính là Nguyên Thần ký thác, đầu thai chuyển thế.

Hư ảnh này rõ ràng là một yêu thú hung mãnh, cự xà tám đầu tám đuôi, mặc dù kích thước rất nhỏ nhưng mà bất kỳ ai nhìn thấy bộ dáng này của nó đều có thể cảm nhận được sự hung ác của yêu thú này.

Lúc này mấy con mắt của hư ảnh này vẫn không có mở ra tựa như là không có tỉnh táo lại. Khi hư ảnh triệt để ngưng thực, mí mắt của nó khẽ run run rồi mở ra. Khi nhìn thấy thi thể chia năm xẻ bảy, ngay cả đầu cũng bị vỡ nát của Tô Thiên Tứ, nó im lặng thật lâu.

Khi nhận ra đây chính là chuyển thế chi thân của mình, nó lập tức tức giận gào thét.

- Đến cùng là ai lại dám chém giết chuyển thế chi thân của bản tọa. Đáng giận. Thật sự là đáng giận. Tên này làm sao lại kém cỏi đến như vậy, chỉ cần ba tháng nữa thôi là Nguyên Thần của bổn tọa đã có thể thức tỉnh rồi, vậy mà ngay cả ba tháng cuối cùng cũng không

chèo chống được. Đồ phế vật.

Hư ảnh hơi lay động hiển nhiên là cực kỳ suy yếu. Sau đó tám cái miệng mở ra, khẽ hút một cái, những thi thể ở xung quanh tựa như là bị thứ gì đó hấp thu, không ngừng khô héo cuối cùng trở thành thây khô.

Hưu!

Hư ảnh này hóa thành một đạo lưu quang bay thẳng đến phương xa.

Chương 151: Thực lực đề thăng

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Bên trong Vạn Quật môn.

- Nơi này thật sự là không đơn giản.

Lâm Phàm cũng không di chuyển mà đứng im và ngước đầu nhìn lên, phía trên là một mảnh đục ngầu, có chín hình tròn màu máu treo ở trên cao tản ra khí tức kỳ lạ.

Mặt đất có màu nâu đen, không có một gốc thực vật nào, chỉ có những tảng đá hình thù kỳ quái tản mát ở khắp nơi khiến người ta có cảm giác như là đang tiến vào địa ngục vậy, nhìn về phía phương xa, chỉ có một màu xám trắng, không biết ở nơi đó sẽ có thứ gì.

- Cương khí không có cách nào khôi phục.

Trong vực sâu Vạn Quật còn có thể hấp thụ Địa Cương chi khí, nhưng mà sau khi tiến vào Vạn Quật môn này thậm chí còn không thể cảm nhận được chút Địa Cương chi khí nào nói gì đến hấp thụ.

Nếu như không có chuẩn bị sẵn sàng, không mang đủ đan dược để khôi phục cương khí, chỉ sợ sau khi thâm nhập vào chỗ sâu kia thì cũng đừng nghĩ đến chuyện sẽ đi ra. Chỉ là những thứ này căn bản không phải là vấn đề với hắn, khi cương khí khô cạn thì chỉ cần rút kiếm tự sát, khi mà tâm phiền ý loạn thì cứ rút kiếm tự sát, tất cả sự tình đều chỉ cần một kiếm là có thể giải quyết.

Hắn hiện tại không có vội vã đi thăm dò mà tìm kiếm một chỗ nhìn tương đối an toàn, lấy ra toàn bộ đan dược vừa mới thu hoạch để nuốt vào, định đột phá Địa Cương cảnh tầng bốn rồi mới đi thăm dò.

Hiện tại điểm khổ tu đã đầy, việc còn lại chính là tăng cường nội tình của bản thân.

Vận khí của những tên đệ tử của Nhật Chiếu tông kia xác thực rất tốt, vốn cho là chỉ có một viên Âm Dương Đan, không ngờ lại có tận bốn viên. Sau khi nuốt vào, dược lực bộc phát ra khiến cho cương khí ở trong cơ thể lập tức cuồng bạo, hình thành Âm Dương đồ án, không ngừng giao hòa, cương khí cuồng bạo dần dần bắt đầu trở nên nhu hòa.

Đạt tới cảnh giới Âm Dương hợp nhất, cương nhu cùng tồn tại, tâm niệm vừa động, cương khí phóng ra ngoài rồi hóa thành đủ loại hình dạng, so với lúc trước thì dễ dàng hơn rất nhiều, tâm tùy ý động, ý động thành hình.

- Tiếp tục nuốt Bách Thú Đan này vào là đủ cho cương khí hùng hậu gấp đôi.

Lâm Phàm nhìn chằm chằm vào viên đan dược cực kỳ trân quý ở trong tay một lúc rồi ném thẳng vào trong miệng. Đan dược lập tức hòa tan, sức mạnh cường hãn nhanh chóng bộc phát ra, dược lực như là đại dương mênh mông hình thành các loại yêu thú chạy tán loạn ở trong cơ thể của Lâm Phàm.

Thậm chí Lâm Phàm cảm giác được khi đan dược hòa tan, có vô số giọt máu tươi bắn ra muốn dung nhập vào huyết mạch của bản thân. Đối với người khác, đây là chuyện cầu còn không được nhưng với hắn lại hoàn toàn không cần thiết.

- Muốn dung nhập vào trong huyết mạch của ta sao? Các ngươi, những yêu thú này còn không đủ tư cách.

Hiện tại huyết mạch của bản thân là tinh thuần nhất, mặc dù huyết mạch của bách thú bên trong Bách Thú Đan rất mạnh, có thể cải biến huyết mạch của bản thân, nhưng mà có trời mới biết, những yêu thú này đến cùng là yêu thú nào.

Luyện hóa!

Luyện hóa những giọt máu tươi này thành cương khí tăng cường cho nội tình của bản thân.

Oanh!

Những giọt máu tươi này tiêu tán bị triệt để luyện hóa thành cương khí nồng hậu chạy khắp cơ thể.

Không biết đã qua bao lâu, hai mắt của Lâm Phàm mở ra, bên trong có tinh quang lấp lóe, cương khí toàn thân sôi trào mãnh liệt,

trạng thái của bản thân đã đạt đến đỉnh phong.

Tích lũy đã đủ rồi có thể tăng cao tu vi.

- Tăng lên.

Trong lòng mặc niệm.

- Tiêu hao 3000000 điểm khổ tu.

- Tu vi: Địa Cương cảnh tầng bốn.

Sau khi đột phá Địa Cương cảnh tầng bốn, trong nháy mắt, cương khí trong cơ thể phát sinh biến hóa, càng thêm ngưng thực, càng thêm mạnh mẽ.

- Thực lực của ta bây giờ chí ít phải cường đại hơn gấp ba lần so với lúc trước. Cho dù là không thi triển Cuồng Thân, Bạo Huyết, Trung Trì Nội Thần thì cũng chỉ cần một quyền là có thể đánh hai tên gia hỏa kia thành bánh thịt.

Cảm thụ được sức mạnh mãnh liệt đang sôi trào trong cơ thể, tinh thần trở nên sảng khoái, quả nhiên tăng thực lực lên mới là tốt nhất.

Lần này đi ra đã thu hoạch được tài phú cực kỳ khổng lồ, nhất là có không ít đan dược Huyền giai này, tuy rằng đan dược Huyền giai còn hữu dụng đối với hắn nhưng mà tác dụng đã không lớn, không bằng mang về cho các sư đệ.

Trên người tên Doanh Thăng kia cũng có không ít đồ tốt, trong đó có một viên đan dược Địa giai trung phẩm là Thiên Tai Phong Hỏa Đan, lúc đột phá Địa Cương cảnh tầng bảy mà ăn đan dược này vào thì có thể dùng thiên tai, phong hỏa để rèn luyện thân thể, không chỉ có thể hình thành Địa Cương chi thể còn có thể khiến cho cương khí tiến hành chuyển biến về chất.

Đi ra từ trong hang đá, Lâm Phàm cầm một hòn đá màu nâu đen cứng rắn lên, năm ngón tay nắm chặt, phịch một tiếng, hòn đá nổ tung, mảnh vụn bắn ra xung quanh.

- Thật mạnh, cảm giác có được sức mạnh cường đại thật sự là quá sung sướng.

Sau đó nhìn về phương xa, hiểm địa bên trong Vạn Quật môn này hoàn toàn chính là chế tạo riêng cho mình. Mặc dù còn không biết ở

trong này sẽ có cái gì nhưng tuyệt đối là chỗ tu hành tuyệt hảo.

Nghĩ đến mấy người Kiếm Vô Trần, trong lòng của hắn cũng hơi khó chịu, cũng không biết là ai dám phái người tới giết chết mình. Chờ khi mình tu luyện có thành tựu, trở về sẽ đánh nổ tất cả mấy tên có hiềm nghi.

Vả lại nghe nói Liễu Nhược Trần sẽ có Thánh Tử của Thánh Đường tông đến đưa nàng đi Thánh Đường tông tu luyện, bất kể như thế nào, coi như là đi thì trước khi đi, hắn cũng muốn hành hạ nàng một trận, đánh tan khó chịu ở trong lòng.

- Đám yêu thú ở bên trong mau ra đây nghênh đón ta. Hiện tại ta rất cần điểm tích lũy. Ta muốn cho mình mạnh mẽ hơn.

Lâm Phàm cười to một tiếng, đi về phía chỗ sâu của Vạn Quật môn. Người khác cần cẩn thận từng li từng tí, nhưng mà với hắn, nơi này chính là tiên cảnh.

Nhật Chiếu tông.

Nam tử mặc áo bào màu vàng khiêng thi thể trở về. Khi đi tới cửa tông môn, sức cùng lực kiệt, té ngã dưới đất, ngao ngao khóc lớn, thương tâm đến gần chết.

- Cứu mạng! Trưởng lão cứu mạng. La sư huynh, Trương sư đệ, Nghiêm sư đệ, tất cả đều chết rồi.

Tiếng khóc cực kỳ thê thảm, cảnh tượng kia chính hắn không thể nào quên được, lúc đó hắn cũng chỉ là kéo dài hơi tàn, một mực giả chết, rốt cục may mắn trốn khỏi một kiếp.

Mấy bóng người bay ra từ chỗ sâu trong tông môn, lúc nhìn thấy mấy cỗ thi thể kia, sắc mặt biến đổi, một tên trưởng lão tóc thưa thớt lộ vẻ giận dữ, lệ khí vô biên từ bốn phương tám hướng lao tới, ép nam tử mặc áo bào màu vàng nằm rạp trên mặt đất.

- Nói, có chuyện gì đã xảy ra?

Nước mắt, nước mũi của nam tử mặc áo bào màu vàng chảy ròng ròng:

- Ta cùng các sư huynh đệ đi đến vực sâu Vạn Quật lịch luyện, gặp phải đệ tử của Viêm Hoa tông, bọn hắn ra tay đánh chết các sư huynh đệ.

- Bao nhiêu người?

- Hai người.

Nam tử mặc áo bào màu vàng run lẩy bẩy, sau khi hắn nói ra câu trả lời, đột nhiên một sức mạnh cuồng bạo hóa thành hình dạng một cái bàn tay đánh bay hắn về phía xa. Nam tử mặc áo bào màu vàng phun ra một búng máu tươi, nằm ở nơi đó không nhúc nhích.

- Phế vật, chỉ có hai người đã giết chết được ba người trong số các ngươi, tại sao ngươi không chết ở chỗ kia luôn đi?

Tên trưởng lão này cực kỳ phẫn nộ, ánh mắt lóe ra lửa giận, nói:

- Viêm Hoa tông sao? Tốt lắm, không ngờ sau khi ngưng chiến, các ngươi lại còn dám giết đệ tử của Nhật Chiếu tông ta. Bọn hắn nhất định phải gánh chịu lửa giận của tông ta.

Sau đó hắn nhanh chóng biến mất. Đối với sinh tử của mấy người này, hắn căn bản không để trong lòng, chỉ là nghĩ đến thể diện của tông môn đã bị mất hết vì mấy đệ tử này rồi.

Hiểm địa trong Vạn Quật môn.

Lâm Phàm vung vẩy Lang Nha bổng, đập một đầu yêu thú ở trước mặt thành bánh thịt, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất.

- Điểm tích lũy đã đủ.

- Lĩnh ngộ Kinh Long Đại Thiên Công

- Tiêu hao 60000 điểm tích lũy.

Trong chốc lát, Lâm Phàm gầm nhẹ một tiếng. Khí tức trên người trong nháy mắt đã tăng lên một cấp độ, một đoàn long khí đột nhiên chui từ trong cơ thể ra, quấn quanh thân thể của hắn, không ngừng biến ảo rồi cuối cùng ngưng tụ thành hình dạng thiên long.

- Quả nhiên là công pháp này cực kỳ mạnh mẽ, lại khiến cho khí huyết trong cơ thể của ta cũng đều sôi trào lên. Mặc Kinh Trập, ngươi cũng không tệ. Lão tử thích ngươi rồi đó.

Lâm Phàm cười to, đột nhiên có một đường kinh mạch màu xanh dần dần hiện lên, đường kinh mạch này tựa như là rễ cây quấn quanh cơ thể của hắn.

Lâm Phàm ngửa mặt lên trời gào thét. Lấy bản thân hắn làm

trung tâm, khí tức mênh mông chợt bộc phát ra, mặt đất ở xung quanh không ngừng nứt ra, vết nứt chằng chịt như là mạng nhện không ngừng mở rộng.

Một cột sáng phóng thẳng lên cao tựa như là thần long bay lên trời, ở trong hư không ngưng hình một lát rồi nhanh chóng đáp xuống, ẩn vào trong cơ thể của hắn, đường kinh mạch màu xanh kia cũng dần dần tiêu tán.

Kinh Long Đại Thiên Công (tầng thứ nhất)

Đặc tính: Long ảnh tùy hành, tăng cường cương khí, tăng cường sức mạnh, Kinh Long Đại Thủ Ấn.

- Không sai, quả nhiên là rất cường hãn.

Lâm Phàm cực kỳ hài lòng đối với thực lực hiện giờ của bản thân.

Hắn có lòng tin, chỉ cần có thêm điểm tích lũy thì sẽ nắm chắc trong thời gian ngắn nhất cho thực lực tăng lên mấy cấp độ.

Lĩnh ngộ Kinh Long Đại Thiên Công tầng thứ nhất khiến cho thực lực của bản thân được tăng cường, không biết bây giờ, thực lực của mình đến cùng là cường đại cỡ nào?

Có lẽ nếu người khác biết được chỉ là Địa Cương cảnh tầng bốn đã có thể tu luyện nhiều công pháp kinh thiên động địa như thế, không chừng còn bị hù chết ấy chứ.

Ngao!

Phương xa một đám yêu thú chuẩn bị xông lên tấn công Lâm Phàm, thế nhưng mà đột nhiên, tên nhân loại này lại bạo phát ra một cỗ sức mạnh cường hãn khiến cho chúng nó sợ hãi, cho nên nhanh chóng lui về phía sau, muốn chạy trốn khỏi nơi này.

Lâm Phàm nhìn về phía đám yêu thú này, trên mặt nở một nụ cười tươi, nói:

- Yêu thú vậy mà cũng biết sợ hãi sao? Nhưng mà rất đáng tiếc, các ngươi đều là điểm tích lũy của ta.

Oanh!

Thân thể khẽ động, hóa thành một đạo lưu quang lao đến chỗ những yêu thú kia, phía sau lưng là hư ảnh của một con thần long dữ

tợn gào thét.

- Kinh Long Đại Thủ Ấn

Cương khí ở trong cơ thể triệt để sôi trào. Hắn vỗ xuống một chưởng, cương khí hóa thành long trảo rồi giáng xuống, không gian cũng tựa như là bị một chưởng này đánh vỡ. Nguyên bản bên trong những công pháp mà hắn tu luyện, hoàn toàn không có loại thủ đoạn tạo thành sát thương ở phạm vi lớn, nhưng mà sau khi lĩnh ngộ Kinh Long Đại Thiên Công thì đã có được loại thủ đoạn này, hơn nữa nhờ hệ thống nên hắn sử dụng cũng cực kỳ linh hoạt.

Ầm!

Mặt đất ở bên trong Vạn Quật môn vô cùng cứng rắn, nhưng bây giờ ở dưới uy lực của một chưởng này bị lõm xuống thành một cái hố sâu, máu tươi phun ra từ trong thân thể của những yêu thú kia chảy vào trong hố sâu này hình thành một cái ao máu.

Điểm tích lũy tăng trưởng.

Lâm Phàm chắp tay sau lưng, thần tình lạnh nhạt, nhưng trong lòng thì như có sóng to gió lớn.

Thủ ấn này thật mạnh nhưng cũng khá tiêu hao, chỉ mới dùng một lần vậy mà đã tiêu hao một phần mười lượng cương khí của ta. Tên ngốc Mặc Kinh Trập kia đã tu luyện lâu như vậy, chỉ sợ là Kinh Long Đại Thiên Công của hắn đã đạt tới cảnh giới cao hơn, xem ra khi đối mặt La Chinh Nhất, hắn vẫn còn che giấu thực lực.

Không tồi! Không tồi! Nguyên lai là tên đó không phải thật sự ngốc, ngược lại còn biết ẩn tàng thực lực.

Nhưng cũng có thể là mình tu luyện ngạnh công tới cảnh giới quá cao, dẫn đến khi thi triển thủ ấn này có thể bộc phát ra uy lực càng mạnh, mà cương khí của Mặc Kinh Trập không hùng hậu giống như mình.

Lúc mình trở về tông môn, chỉ sợ tất cả mọi người sẽ bị thực lực hiện giờ của mình hù dọa đi, dù sao nhân sinh bật hack, người khác làm sao có khả năng minh bạch được.

Chương 152: Phát hiện một tấm phù lục khác

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Hiện tại Lâm Phàm đang suy nghĩ một việc, đó chính là đám người Nhật Chiếu tông kia tìm thấy bảo bối ở đâu?

Mình tiến vào chỗ hiểm địa Vạn Quật môn này đã lâu, thế nhưng mà lại chưa từng gặp được một cái bảo bối nào. Chẳng lẽ là vận khí của mình kém đến như thế hay sao?

Suy nghĩ này vừa hiện lên ở trong đầu thì trong nháy mắt đã bị Lâm Phàm đánh gãy. Điều đó không có khả năng, mình có Tam Thanh Đại Thần phù hộ, làm sao lại có thể xuất hiện tình huống vận khí không tốt được?

Nhưng trước mặc kệ đi, bảo bối tuy tốt nhưng mà cũng không có trọng yếu như điểm tích lũy. Mình nhất định phải nhanh chóng kiếm điểm tích lũy, chỉ cần có điểm tích lũy, những thứ khác còn chạy được hay sao?

Chỉ là cũng không phải tất cả yêu thú ở trong Vạn Quật môn này đều có tu vi Địa Cương cảnh trở lên, vẫn còn có rất nhiều yêu thú chỉ là Tôi Thể cảnh, thật sự làm cho người ta cảm thấy bất đắc dĩ. Xem ra hắn còn cần tiếp tục đi vào chỗ sâu hơn, chỉ có đến càng gần khu vực hạch tâm mới có thể gặp được yêu thú càng cường đại.

Lấy thực lực hiện giờ của mình, yêu thú Địa Cương cảnh tầng năm, tầng sáu chả là cái đinh gỉ gì cả, một quyền là có thể đánh nổ. Về phần yêu thú Địa Cương cảnh tầng bảy thì còn cần mài một lúc, nhưng cũng không phải là đối thủ không thể chiến thắng.

Rống!

- Đây là tiếng gầm gừ của yêu thú.

Lâm Phàm cẩn thận lắng nghe. Từ bên trong tiếng gầm thét này, hắn có thể cảm thấy đây là một con yêu thú cường đại.

Hiện tại thứ mà hắn muốn gặp được nhất chính là yêu thú cường đại, nếu như là hai đàn yêu thú cường đại đang đánh nhau, vậy thì đúng là chuyện cầu cũng không được.

Thân hình trong nháy mắt hóa thành một đạo lưu quang bay theo phương hướng tiếng gầm vừa vang lên.

Lúc này, ở chỗ kia, có mấy bóng người đang dây dưa cùng một con yêu thú. Kiếm quang, đao quang, quyền cương bay lượn đan xen, đánh về phía yêu thú, uy lực khiến cho không khí ở chung quanh cũng hơi chấn động.

Trong nhóm người kia có một tên nam tử, người mặc trường bào màu lam, tướng mạo hung ác, lúc này trên tay của hắn đang cầm một cái đỉnh lớn. Cương khí mênh mông bộc phát ra. Cái đỉnh lớn tựa như là nặng ngàn cân, không ngừng đập vào con yêu thú kia. Mà thân thể của yêu thú kia cũng quá khổng lồ, dài trọn vẹn mấy chục trượng, thú trảo vươn ra va chạm kịch liệt cùng cái đỉnh lớn, lực phản chấn đánh bay mấy tảng đá ở xung quanh, thậm chí một số tảng đá ở gần còn bị đánh thành bột phấn bay đầy trời.

Mà ba người còn lại là hai nam một nữ cũng đều mặc trường bào màu lam. Đối mặt với con yêu thú to lớn ở trước mắt, bọn họ cũng đang thi triển thủ đoạn của riêng mình.

- Đây là người của Hải Thần tông.

Núp ở phía sau một tảng đá, Lâm Phàm chăm chú nhìn tình huống ở trước mắt.

Hải Thần tông ở lân cận Viêm Hoa tông, lại cách xa Nhật Chiếu tông. Năm đó khi Viêm Hoa tông do Viêm Hoa Đại Đế vừa thành lập, ở trên lãnh địa của Hải Thần tông đã xảy ra một cuộc thảm sát. Người của Hải Thần tông đã giết chết tất cả con dân của Viêm Hoa tông sinh hoạt ở trên lãnh địa của mình.

Khi đó máu chảy thành sông, thây ngang khắp đồng, thậm chí đệ tử của Hải Thần tông còn thực hiện vô số hành vi man rợ, ví dụ như tu luyện công pháp thải âm bổ dương hành hạ vô số nữ đệ tử của Viêm Hoa tông.

Còn đối với nam đệ tử củaViêm Hoa tông, hành vi của bọn họ càng thêm tàn nhẫn, hành hạ, tra tấn đến chết, sau đó rút hồn luyện

phách, tu luyện tà công.

Lúc đó phần lớn tà công đều là do cao tầng của Hải Thần tông phát tán ra rồi lưu truyền đến tay của đệ tử bình thường .

Cũng bởi vì chuyện này, thực lực tổng hợp của Hải Thần tông đã tăng lên một cấp bậc nhỏ. Về sau Viêm Hoa Đại Đế dẫn toàn tông xuất chinh, lấy sức mạnh một người, suýt chút nữa là hủy diệt luôn Hải Thần tông rồi. Nếu như không phải có những tông môn khác cưỡng ép can thiệp thì hơn một trăm năm trước, Hải Thần tông đã diệt vong rồi.

Về sau mặc dù thu hồi phần lớn tà công, nhưng mà vẫn còn có một bộ phận lưu truyền ở bên ngoài. Có thể nói tà công thịnh hành, công lao của Hải Thần tông không thể bỏ qua.

- Ta mặc dù không phải là dân bản xứ của Viêm Hoa tông, nhưng nếu là đệ tử của Viêm Hoa tông, như vậy ta cũng sẽ không bỏ qua. Thù này, oán này chỉ có diệt tông mới có thể tiêu vong.

Tâm niệm vừa động, vô số kế hoạch để giết chết đối phương xuất hiện ở trong đầu của Lâm Phàm. Thực lực của bốn gia hỏa này cũng không yếu, nhất là tên nam tử khiêng đại đỉnh kia chỉ sợ là Địa Cương cảnh tầng tám, hơn nữa đây còn là lần đầu tiên mà Lâm Phàm nhìn thấy bảo bối có thể bộc phát ra uy thế như thế kia.

Trên chiếc đỉnh lớn kia có một bộ đồ án Thủy Thần Ngự Sơn Hà rất sống động, chỉ cần nhìn chăm chú một chút thì có cảm giác như là thân thể của mình đang ở trong nước sông dậy sóng.

Lúc này, ánh mắt của Lâm Phàm lại nhìn đến một bệ đá lớn phía sau lưng yêu thú kia, trên đó lại có một tấm phù lục đang trôi nổi.

- Là mảnh chìa khoá của Vạn Quật môn.

Không ngờ lại có thể nhìn thấy phù lục này, bốn người này có thể tiến vào hiểm địa khẳng định ở trên người cũng có một tấm phù lục nữa, cộng thêm một tấm ở chỗ mình, vậy là mình đã thấy được ba tấm.

Trầm tư một lát, quyết định trước tiên cứ lấy phù lục tới tay đã. Hiện tại toàn bộ lực chú ý của yêu thú đều đang dồn vào bốn người kia, mình có thể thừa cơ hội này lặng lẽ trộm lấy tấm phù lục kia rồi rời đi, chờ thời cơ chín muồi, lại giết chết bốn người kia nữa.

Đúng lúc này, tình cảnh lại phát sinh biến hóa.

Nam tử khiêng đỉnh kia chợt quát một tiếng, phun một búng tinh huyết lên phía trên đại đỉnh, rồi thét lên:

- Thiên Hà Vương Đỉnh, Hải Khiếu Diệt Linh.

Được tinh huyết của nam tử kia gia trì, Thiên Vương Hà Đỉnh nhanh chóng xoay tròn, nổi bồng bềnh giữa không trung, miệng đỉnh hơi nghiêng, dòng nước cuồn cuộn ở bên trong nhanh chóng lao ra, uy lực vô song.

Trong dòng nước này, mỗi một giọt nước sông đều ẩn chứa sức mạnh tương đương với sức mạnh của một tên võ giả Tôi Thể cảnh tầng chín. Cả triệu giọt nước ngưng tụ cùng một chỗ đánh thẳng đến chỗ con yêu thú kia.

- An sư muội nhanh chóng đi cướp lấy phù lục kia.

Nam tử gầm thét lên.

- Vâng, sư huynh.

Thân hình của An Phù Mị khẽ động, chân đạp mạnh xuống đất rồi hóa thành một đạo lưu quang lao thẳng tới chỗ bệ đá phía sau lưng con yêu thú này.

Ở bên ngoài vực sâu Vạn Quật, bọn hắn may mắn thu hoạch được phù lục của Vạn Quật môn mới tiến vào chỗ hiểm địa này. Còn không có xâm nhập bao xa thì bọn họ đã phát hiện con yêu thú này, đồng thời cũng phát hiện tấm phù lục kia. Mặc dù không biết phù lục này ngoại trừ tác dụng ra vào Vạn Quật môn còn có ích lợi gì nữa không, nhưng mà chỉ riêng một tác dụng kia cũng đủ cho bọn họ quyết tâm phải lấy được tấm phù lục này.

Lâm Phàm thấy cảnh này, cũng không do dự nữa, thân hình hóa thành một đạo lưu quang lao tới, hiện tại đã không sợ bại lộ tung tích, nhất là nhìn thấy nữ tử kia cũng đang lao tới, đây chính là thời khắc tốt nhất.

Yêu thú kia còn đang gắng gượng chống đỡ áp lực từ dòng nước, thân thể không ngừng khom xuống, phát hiện có người dám thừa dịp đi đoạt phù lục thì dữ tợn gào thét, muốn đẩy chiếc đỉnh lớn này ra.

Nhưng mà Thiên Hà Vương Đỉnh này được nam tử này toàn lực thôi động đã bạo phát ra sức mạnh lớn nhất, nước sông nhỏ xuống trên người tựa như là bị người đập từng gậy từng gậy vậy.

- Hừ, súc sinh, chiêu này của ta không phải là thứ như ngươi có thể phá giải, đây chính là tinh hoa từ nước của ba sông năm biển đó, mỗi một giọt nước sông đều ẩn chứa sức mạnh của một võ giả Tôi Thể cảnh tầng chín.

Đột nhiên!

Phương xa, một tiếng kêu thảm thiết vang lên. Nam tử kia nhìn qua, lập tức giận muốn rách cả mí mắt, gào lên:

- Sư muội...

Lâm Phàm trong nháy mắt xuất hiện ở trước bệ đá, vươn tay bắt lấy tấm phù lục kia, mà An Phù Mị cũng đã đi đến đây, vừa định cầm lấy phù lục lại phát hiện có người đã cướp đoạt trước.

Còn không có kịp phản ứng thì nam tử đến cướp đoạt phù lục kia đã ra tay trước, một quyền đánh về phía bộ ngực của nàng.

- Lão tử đánh nổ ngực của ngươi.

Vừa dứt lời, An Phù Mị cũng cảm giác được một nửa lồng ngực của nàng giống như là bị đánh lùi vào trong cơ thể, trong nháy mắt cả người bị đánh bay về phía sau.

Thân là nữ tử, thứ xinh đẹp nhất lại bị người đánh nổ một bên, làm sao có thể nhịn? Nhưng mà cảm giác đau đớn kia lại khiến nàng suýt chút nữa là ngạt thở chết rồi.

Lâm Phàm sau khi đắc thủ, đâu còn muốn lưu lại, nhưng lại nghĩ đến một việc.

- Yêu thú huynh há mồm.

Con yêu thú kia đang bị áp chế nhưng nhìn thấy phù lục bị đoạt, lập tức há miệng gào thét với Lâm Phàm. Chỉ là đột nhiên, một viên đan dược từ trong tay nhân loại kia rơi thẳng vào trong miệng nó rồi lập tức bị nó nuốt vào trong bụng.

Lâm Phàm thấy cảnh này, trong lòng cười lạnh:

- Viên đan dược Huyền giai thượng phẩm, Nhiên Huyết Bạo Khí Đan này liền đưa cho ngươi phục dụng, cứ thoải mái nghiền ép mấy tên này đi.

Long ảnh tùy hành, trong nháy mắt hắn đã biến mất.

Rống!

Con yêu thú kia lập tức cảm giác được có dược lực khổng lồ bạo phát ra trong cơ thể, khí huyết sôi trào tựa như là có sức mạnh cường đại chưa từng có đang bùng nổ trong cơ thể của nó.

Hai mắt biến thành màu đỏ hồng, mỗi một lần hít thở đều có sương mù màu trắng tuôn ra từ bên trong lỗ mũi.

Thân thể vốn bị dòng nước cuồn cuộn không dứt kia đè xuống đột nhiên thẳng lên. Nó gào thét một tiếng, vươn trảo đánh lên trên Thiên Hà Vương Đỉnh kia.

Hà Đồ tức giận gào thét, hai mắt đỏ như máu:

- Đáng giận! Đáng giận.

Hắn không ngờ phù lục không những bị người đoạt đi mà người kia lại còn trợ giúp con yêu thú này, làm cho yêu thú thiêu đốt tiềm lực bộc phát ra sức mạnh khủng bố.

- Chó chết. Ta muốn nghiền ngươi thành tro.

Chương 153: Chưa từng nhìn thấy kiếm chiêu hoa lệ như thế đi

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Lâm Phàm đang chạy trốn nhưng mà khi nghe thấy tiếng gào thét kia của đối phương lại dừng bước.

Gia hỏa này vừa mới nhắc nhở mình, mặc dù mình đã cho yêu thú này ăn Nhiên Huyết Bạo Khí Đan, nhưng mà thực lực của con yêu thú này quá mạnh còn viên đan dược kia có phẩm giai quá thấp, căn bản là không thiêu đốt được bao nhiêu tiềm lực.

Nhìn qua là đã biết bốn gia hỏa này có địa vị không tầm thường, cho nên khẳng định có rất nhiều thủ đoạn, muốn giết chết con yêu thú này tuyệt đối không có vấn đề.

Mình cứ rời đi như vậy, muốn gặp lại bọn hắn cũng không quá dễ dàng mà ở trên người của bọn hắn khẳng định còn có một tấm phù lục.

Không được. Mình không thể đi, nhất định phải lưu lại, gia nhập hỗn chiến, mượn nhờ con yêu thú kia giết cả bốn người này.

Hơn nữa Thiên Hà Vương Đỉnh kia cũng không tệ lắm, về sau muốn tắm rửa gì đó, cũng có chỗ thuận tiện.

Cuồng Thân!

Bạo Huyết!

Thất Thần Thiên Pháp!

Giờ khắc này, Lâm Phàm bật hết hỏa lực, thân thể tăng vọt, khí huyết sôi trào, gào thét một tiếng, sức mạnh khổng lồ đột nhiên bộc phát ra, thân hình lướt đi trên không trung, lao về phía trận chiến.

- Hà sư huynh, làm sao bây giờ?

Một người ôm An sư muội nói. Bộ dáng bây giờ An sư muội khiến bọn hắn kinh hãi, một nửa lồng ngực bị đánh xuyên, máu tươi chảy ròng ròng. Nếu không phải là có bọn hắn dùng cương khí bảo vệ, chỉ sợ nàng đã sớm tử vong.

Dù sao An sư muội còn không có cô đọng Địa Cương chi thể, thân thể vẫn rất yếu đuối.

Chỉ là nam tử thần bí kia để bọn hắn rất phẫn nộ, lại thừa dịp bọn họ chiến đấu cùng yêu thú, cướp đoạt phù lục thuộc về bọn hắn, hơn nữa còn đánh trọng thương An sư muội. Không thể tha thứ. Thật sự là không thể tha thứ.

Tuy rằng Hà Đồ phẫn nộ, nhưng mà vẫn giữ được sự bình tĩnh:

- Không có việc gì. Đan dược kia có phẩm giai quá thấp, căn bản là không cho con yêu thú này bộc phát được lâu. Vốn dĩ ta cũng không muốn tiêu hao quá nhiều cương khí, nhưng mà hiện tại xem ra không muốn cũng không được.

Vừa nói xong, hai tay của Hà Đồ hợp lại ở trước ngực, cương khí mênh mông ngưng tụ giữa hai lòng bàn tay, sau đó hắn đẩy hai tay ra phía trước, rót cỗ cương khí này vào bên trong Thiên Hà Vương Đỉnh.

Thiên Hà Vương Đỉnh được cương khí gia trì, đột nhiên trở nên to lớn hơn, nước sông lao ra càng thêm mạnh mẽ.

- Súc sinh, uy năng của Thiên Hà Vương Đỉnh mạnh mẽ bực nào, ngươi làm sao có thể ngăn cản được? Chết đi cho ta.

Yêu thú kia lập tức cảm giác áp lực gia tăng mãnh liệt, gân mạch bên trên hai cánh tay thô kệch nổi lên giống như là sắp nổ rồi. Nó tức giận gào thét, muốn gắng gượng chống cự. Thế nhưng mà giờ phút này, hai cánh tay đều khó mà nhấc lên, thân hình lại hơi khom xuống.

- Yêu thú huynh, ta đến giúp ngươi.

Lúc này, một cái Lang Nha bổng mang theo uy thế vô tận đột nhiên xuất hiện, đánh lên trên Thiên Hà Vương Đỉnh.

Ầm!

Thiên Hà Vương Đỉnh chấn động, yêu thú kia bắt lấy cơ hội này, rống giận gào thét, một quyền đánh lên trên chiếc đỉnh lớn vừa một

mực áp chế nó.

Sắc mặt của Hà Đồ biến đổi, nhanh chóng thu hồi Thiên Hà Vương Đỉnh về bên người, khi nhìn thấy người kia, cũng vô cùng âm trầm, miệng quát lớn:

- Đồ hỗn trướng, không nghĩ tới ngươi còn dám trở về. Chết đi cho ta.

Hắn không ngờ tên gia hỏa vừa mới tranh đoạt phù lục kia lại còn dám trở về nên không đề phòng. Lúc này, hắn vỗ lên trên Thiên Hà Vương Đỉnh, hai con thủy long bay ra từ trong miệng đỉnh, đánh về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm rõ ràng cảm giác được bên trong thủy long này ẩn chứa sức mạnh cực kỳ kinh khủng. Địa Cương cảnh tầng tám đúng là rất mạnh mẽ.

Bất quá cho dù là như vậy cũng không thể khiến hắn sợ hãi. Lúc vừa mới chuẩn bị thi triển Kinh Long Đại Thủ Ấn liều mạng cùng đối phương, yêu thú vừa mới thoát khốn kia đột nhiên đấm ra một quyền về phía mình.

- Ngươi… Con mẹ nó, súc sinh, ta giúp ngươi, ngươi cũng đánh ta. Đúng là không có thuốc chữa.

Lâm Phàm nhanh chóng tránh né, đàm luận tình cảm cùng yêu thú hoàn toàn chính là nằm mơ. Sau đó thân hình lóe lên, nhanh chóng xuất hiện ở sau lưng yêu thú mà hai con thủy long kia cũng theo đó đánh tới yêu thú này.

Yêu thú nổi giận gầm lên một tiếng, cánh tay vung vẩy, lập tức đập nát hai con thủy long, đôi mắt màu đỏ hồng nhìn thẳng vào Hà Đồ rồi không quan tâm Lâm Phàm nữa mà đánh về phía kẻ vừa trấn áp nó.

- Hắc hắc, hỗn chiến đúng là thứ mà ta thích nhất.

Lâm Phàm lấy cái chảo ra, sau đó hít sâu một hơi, lao thẳng đến chỗ hai người còn lại của Hải Thần tông.

Ở chỗ này, ngoại trừ nuốt đan dược thì đừng nghĩ đến chuyện khôi phục cương khí.

Mà mình bây giờ lại là ở thời kì đỉnh phong, mấy người của Hải Thần tông cùng yêu thú này đã chiến đấu lâu như vậy, chỉ sợ cũng đã

tổn hao không ít.

Cơ hội tới, liền nhìn xem mình có thể nắm chắc hay không mà thôi.

- Ngươi đã cướp đoạt đồ vật của chúng ta lại còn đả thương An sư muội, vậy mà giờ còn dám đến sao?

Hai người khác trợn mắt nhìn, cương khí bàng bạc trong nháy mắt bạo phát ra.

- Dựa vào cái gì mà ta không dám tới, ta không chỉ có đả thương nàng, còn muốn giết chết tất cả bốn người các ngươi.

Trong chốc lát, ba người đã lao vào hỗn chiến với nhau. Lâm Phàm dù đối mặt với sự vây công của hai người cũng không có vẻ là yếu thế, Lang Nha bổng cùng cái chảo trong tay càng điên cuồng oanh kích, uy thế bạo phát ra khiến cho hai người kia cũng khó mà chống đỡ.

- Sức mạnh thật cường hãn, kình đạo quá lớn.

Hai người đã giao thủ cùng Lâm Phàm hơn mười chiêu, chỉ cảm thấy khí tức của đối phương vô cùng cương mãnh, càng đánh càng mạnh.

- Các vị sư đệ mau tránh ra, để ta xử lý tên này.

Đúng lúc này, Hà Đồ gầm thét một tiếng, giơ Thiên Hà Vương Đỉnh lên cao rồi nhanh chóng đập xuống Lâm Phàm. Thiên Hà Vương Đỉnh phá vỡ không gian đánh đến, uy lực cực kỳ khủng bố.

Lâm Phàm không do dự, thu hồi cái chảo, thi triển Kinh Long Đại Thủ Ấn. Chưởng ấn va chạm cùng Thiên Hà Vương Đỉnh, tiếng nổ vang lên chói tai.

Lực trùng kích cường đại bạo phát ra. Mấy tảng đá ở xung quanh trong nháy mắt vỡ nát, hiển nhiên là cũng chịu không nổi sức mạnh cuồng bạo này.

Mà đây cũng là lần đầu tiên mà Lâm Phàm chiến đấu cùng với cường giả Địa Cương cảnh tầng tám. Lúc đánh tới Thiên Hà Vương Đỉnh này, hắn cũng cảm giác được cái đỉnh này bộc phát ra sức mạnh không giống như là hắn đã tưởng tượng, mà là càng cường đại hơn.

Thân thể trong nháy mắt lui nhanh, cương khí đã đạt tới cảnh

giới cương nhu cùng tồn tại trong cơ thể cũng bắt đầu chấn động.

- Bảo bối thật mạnh mẽ vậy mà có thể chấn thương ta.

Lâm Phàm duỗi ngón tay lau máu tươi chảy ra bên khóe miệng. Tên Hà Đồ kia vì giúp các sư đệ mà đánh hắn một đòn, nhưng trong nháy mắt lại bị yêu thú cuốn lấy.

- Sư huynh của các ngươi rất tốt, thế nhưng mà hắn đích thực đã chọc giận ta rồi. Mà lửa giận này chỉ có thể để hai người các ngươi tiếp nhận.

- Cảnh giới của ta đã đột phá, ta có cảm giác mình hoàn toàn có thể thi triển Hóa Thần Kiếm Trận tầng thứ hai rồi.

Ngay khi Lâm Phàm lầm bầm lầu bầu, hai người kia còn đang cảnh giác nhìn Lâm Phàm, không ngờ một chiêu cường đại như thế của sư huynh cũng không thể đè chết đối phương mà chỉ làm cho đối phương bị thương nhẹ.

Bất quá đối với bọn hắn, đối phương thụ thương chính là chuyện tốt, sau đó cả hai liếc mắt nhìn nhau.

Leng keng.

Trường đao trong tay hai người đụng vào nhau tựa như là muốn thi triển một loại đao pháp cường đại nào đó, lấy chỗ trường đao của hai người giao nhau làm trung tâm, một khí tức cường hãn bạo phát ra.

Lâm Phàm cảm thụ được khí tức này nhưng nội tâm vẫn bình tĩnh, hai tay rủ xuống, cái chảo cùng Lang Nha bổng trong tay tản ra ánh sáng lạnh lẽo.

Hắn nhẹ nhàng nói:

- Hóa Thần Kiếm Trận.

Tam Hoàng Kiếm cảm ứng được, không ngừng run rẩy, trong nháy mắt đã bay ra từ trong nhẫn trữ vật rồi không ngừng phân liệt. Kiếm ý kinh thiên bộc phát ra, từng chuôi kiếm khí tựa như là bị người khống chế, trôi nổi ở sau lưng Lâm Phàm.

- Giết!

Tinh quang trong mắt Lâm Phàm lóe lên. Thân hình hóa thành một đạo lưu quang đánh tới chỗ hai người kia, mà vô số kiếm khí ở

sau lưng hắn tựa như là nhận lấy khống chế cũng đi theo, xuất phát sau mà tới trước, trong nháy mắt, đã đến trước mặt hai người.

- Chảo Bổng Kiếm Hợp Bích, các ngươi có mấy cái tay để đánh với ta.

Ầm ầm!

Hà Đồ đang dây dưa cùng yêu thú, cảm nhận được uy thế kia, hơi sững sờ. Phía bên kia, vô số kiếm khí đã tạo thành một quả cầu bằng kiếm. Quả cầu này nhanh chóng xoay tròn, mà thể tích của có cũng càng ngày càng nhỏ, không ngừng co vào bên trong.

- Sư đệ...

Hà Đồ gào thét một tiếng. Hắn cảm thấy có chuyện chẳng lành.

Lúc này, quả cầu kiếm kia dường như đã áp súc tới trình độ nhất định, đột nhiên nổ tung, mà tình huống bên trong lại khiến cho Hà Đồ tức giận đến thổ huyết.

Ở trong đó, giờ phút này, hai vị sư đệ của hắn đã bị vô số kiếm ý xuyên tim, trên người cắm đầy kiếm khí, không có một chỗ nào là còn nguyên vẹn.

Đồng thời, một bóng người đi ra từ khe hở giữa hai người.

- Thế nào? Một chiêu này của ta cũng khá hay chứ.

Lâm Phàm nhấc tay, Tam Hoàng Kiếm trở lại trong nhẫn trữ vật, vô số kiếm khí cắm ở trên thân thể của hai người tựa như là hư vô lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Phù phù!

Hai người kia không còn sức mạnh chống đỡ, đầu gối cong xuống, quỳ dưới đất, đầu vô lực rủ xuống, máu tươi cuồn cuộn chảy ra từ bên trong những lỗ kiếm lít nha lít nhít kia, thậm chí thông qua một vài lỗ kiếm còn có thể nhìn thấy mặt đất ở dưới thi thể của hai người.

- Ồ!

Lúc này, Lâm Phàm cúi đầu, nhìn thấy trên người mình cũng có một cái lỗ kiếm, máu tươi ồ ồ chảy ra ngoài, không khỏi tiếc nuối nói:

- Không có ý tứ, lần đầu tiên ta thi triển kiếm chiêu hoa lệ như thế, cho nên tự đâm bị thương.

- Bất quá cũng không cần sợ hãi, chỉ còn lại một mình ngươi thôi. Ta rất coi trọng cái đỉnh kia của ngươi.

Lúc mà Hà Đồ còn không có kịp phản ứng, Lâm Phàm lại biến mất.

Mà yêu thú kia cũng gào thét một tiếng, một quyền từ trên trời giáng xuống đầu của hắn.

Hai mặt thụ địch, áp lực gia tăng mãnh liệt.

Chương 154: Cái đỉnh này là của ta

Người dịch: Nguyễn Khiêm

- Thiên Hà Vương Đỉnh, Thủy Thần Hộ Thể.

Hà Đồ gào thét một tiếng. Thiên Hà Vương Đỉnh cảm ứng được sự triệu hoán của hắn, lập tức bay trở lại rồi xoay tròn ở trên đỉnh đầu của Hà Đồ. Một màn nước nhanh chóng bao phủ toàn bộ thân thể hắn.

Oanh!

Một quyền của con yêu thú kia đánh vào phía trên màn nước, uy lực cực lớn khiến cho màn nước nổi lên gợn sóng. Lâm Phàm cũng không bỏ qua cơ hội, Lang Nha bổng quét ngang, lập tức đánh vỡ màn nước kia.

Phốc!

Hà Đồ gặp trọng kích, khí tức trong cơ thể trở nên hỗn loạn, phun ra một búng máu tươi, thân thể bay về phương xa, thế nhưng mà vẫn không quên được bảo bối của hắn.

- Đỉnh tới.

- Đỉnh không muốn đi.

Bàn tay khổng lồ của Lâm Phàm lập tức bắt lấy Thiên Hà Vương Đỉnh này. Nhưng mà hắn vẫn cảm nhận được Thiên Hà Vương Đỉnh này đang không ngừng giãy dụa, tựa như là phải bay đến bên người Hà Đồ. Lâm Phàm cũng không thèm nói hai lời, hai tay mở ra, nhanh chóng ôm Thiên Hà Vương Đỉnh vào trong ngực.

Hà Đồ nhìn thấy cảnh tượng đó, tức đến rách cả mí mắt, liều mạng thúc giục bí pháp để Thiên Hà Vương Đỉnh trở về, nhưng lại phát hiện Thiên Hà Vương Đỉnh đã bị một sức mạnh khổng lồ giữ lại.

- Đây là của ta.

Sắc mặt của Lâm Phàm đỏ bừng, gân xanh trên cánh tay nổi lên, ôm chặt lấy Thiên Hà Vương Đỉnh. Thật vất vả mới có thể nhìn thấy một cái bảo bối vừa ý, sao có thể bỏ qua?

Hơn nữa về sau mình có thể tắm rửa bằng nước nóng hay không, cũng phải dựa vào cơ hội lần này.

Thiên Hà Vương Đỉnh tựa như là cảm giác được kết quả bi thảm nếu rơi vào trong tay của Lâm Phàm nên không ngừng giãy dụa.

- Súc sinh, ngươi…. Tên súc sinh này.

Hà Đồ tức giận gào thét. Hắn nhất định phải thu hồi Thiên Hà Vương Đỉnh bởi vì tất cả gia sản của hắn đều ở bên trong.

Bảo bối này là tất cả của hắn, là thứ mà hắn phải bỏ ra cái giá cực lớn mới có được, bên trong có một không gian nhỏ, bình thường đều bị hắn sử dụng như là nhẫn trữ vật.

Bây giờ đối phương muốn giữ Thiên Hà Vương Đỉnh lại. Làm sao hắn có thể cho phép điều đó xảy ra?

- Đỉnh tới.

Hà Đồ lại một lần nữa tức giận gầm thét, thúc giục bí pháp muốn Thiên Hà Vương Đỉnh trở lại bên cạnh mình.

- Con mẹ nó.

Lâm Phàm há miệng, cắn vào Thiên Hà Vương Đỉnh, hai mắt trợn to:

- Ngươi muốn triệu hoán cái đỉnh này trở về, vậy thì cứ mang theo cả ta về cùng đi.

Lúc này, khiến cho Lâm Phàm cảm động chính là con yêu thú kia lại không có đánh về phía mình mà nổi giận gầm lên một tiếng, lao về phía Hà Đồ.

Chỉ sợ là do lúc trước nó bị Hà Đồ áp chế đủ thảm nên bây giờ muốn trả thù.

Không có Thiên Hà Vương Đỉnh trợ giúp, Hà Đồ mặc dù là võ giả Địa Cương cảnh tầng tám nhưng cũng không phải đối thủ của con yêu thú này.

Oanh!

Yêu thú đấm ra một quyền. Hà Đồ vận chuyển cương khí muốn ngăn cản nhưng bởi vì hắn còn đang cố gắng triệu hoán Thiên Hà Vương Đỉnh khiến cho cương khí không đủ cho nên bị yêu thú đánh

bay đi, trên không trung còn phun ra một búng máu tươi.

Cương khí ở trong cơ thể đã không còn nhiều mà đan dược để khôi phục cương khí lại còn ở trong Thiên Hà Vương Đỉnh.

Lúc này, Hà Đồ cảm thấy cực kỳ phẫn nộ, muốn lao lên giết cả con yêu thú kia lẫn Lâm Phàm. Nhưng mà hiện tại, nhất định phải giữ được tính mạng của mình, không có mạng sống thì không còn gì cả.

- Ngươi nhớ kỹ cho ta. Ta nhất định sẽ giết ngươi.

Hà Đồ nhìn thấy yêu thú đang tiếp tục đánh tới, cũng không dám lưu lại, nhanh chóng bay về phương xa.

Nhưng để Hà Đồ hoảng sợ chính là con yêu thú này tựa như là quyết tâm phải giết hắn cho nên một mực đuổi theo hắn.

- Súc sinh, ngươi … con súc sinh này.

Nghĩ đến Thiên Hà Vương Đỉnh còn ở chỗ Lâm Phàm mà con yêu thú này lại một mực truy sát mình, căn bản không cho hắn có bất kỳ cơ hội nào để hồi sức, chỉ có thể chạy trốn đến chỗ Vạn Quật môn.

Trong lòng của Hà Đồ cực kỳ khó chịu. Bọn hắn lấy được tấm phù lục kia, nguyên bản là muốn đại triển thân thủ, thu hoạch tài nguyên ở bên trong hiểm địa này. Nhưng mà bây giờ đừng nói là tài nguyên, ngay cả bảo bối của mình cũng đều mất đi rồi, sau khi trở lại tông môn không biết nên làm cái gì.

Nguyên bản mượn nhờ sức mạnh của Thiên Hà Vương Đỉnh, ở trong tông môn, mình cũng là tiểu cao thủ có danh có tiếng, cho dù đồng môn cùng giai cũng không phải là đối thủ của mình, một mực bị mình giẫm dưới chân. Bây giờ nếu như mình trở lại tông môn chỉ sợ cũng sẽ vô cùng thê thảm.

Lúc này, Vạn Quật môn đã xuất hiện ở phía trước, hắn cũng không muốn rời khỏi nơi này, nhưng mà con yêu thú dữ tợn kia còn đang đuổi giết ở đằng sau lưng. Cuối cùng vì tính mệnh, hắn đành phải đi vào bên trong Vạn Quật môn.

Yêu thú dừng bước, đứng ở trước Vạn Quật môn, gầm thét một tiếng rồi quay đầu đi trở về.

Khi Lâm Phàm có cảm giác hàm răng của mình sắp vỡ nát rồi thì Thiên Hà Vương Đỉnh kia đột nhiên ngừng giãy dụa.

- Đỉnh, chủ nhân hiện tại của ngươi thật sự là quá yếu, ngay cả ngươi cũng không bảo hộ được, chỉ có đi theo ta mới là lựa chọn đúng đắn nhất.

Lâm Phàm tự nhủ, mặc dù không có giết chết Hà Đồ, nhưng mà so sánh tên kia cùng với Thiên Hà Vương Đỉnh, vẫn là cái đỉnh này trọng yếu hơn.

Sau đó Lâm Phàm nhìn tình huống chung quanh một chút, lại nhìn vết thương ở trên người mình, sau đó vác Thiên Hà Vương Đỉnh trên vai, chạy về phương xa.

Trong chốc lát, hiện trường trở nên vô cùng yên tĩnh, chỉ còn lại mấy cái hố sâu đại biểu cho việc nơi này đã diễn ra một trận chiến khốc liệt.

Chỉ là không lâu lắm, Lâm Phàm lại khiêng đại đỉnh trở về, hắn quên mất một chuyện quan trọng. Đó chính là hắn còn không có thanh lý hiện trường.

Đi đến chỗ hai gia hỏa bị vô số kiếm ý đâm thủng kia tìm kiếm một chút, hắn nhanh chóng tìm được hai cái nhẫn trữ vật, lúc chuẩn bị rời đi lại nhớ đến nữ tử bị một quyền của mình đánh xuyên qua lồng ngực kia.

Ánh mắt quét qua một vòng.

Phát hiện nữ tử kia đang cố gắng bò đi về phương xa tựa như là nàng cũng biết các sư huynh của mình đều đã chết. Nếu mình còn tiếp tục lưu lại nơi này, cuối cùng chỉ có một con đường chết.

An Phù Mị không ngừng bò về phía trước, chỗ lồng ngực bị đánh xuyên vẫn đang không ngừng chảy máu khiến chỗ nàng bò qua hình thành một con đường máu màu đỏ tươi.

- Uy.

Lúc này, bên tai vang lên một tiếng nói xa lạ, đại não của An Phù Mị đột nhiên trở nên trống rỗng, nguyên bản nàng nhìn thấy gia hoả kia đã vác Thiên Hà Vương Đỉnh của Hà sư huynh rời khỏi nơi này, cho là mình có thể sống sót. Thật không ngờ gia hỏa này lại còn quay trở về.

- Xin ngươi buông tha cho ta đi. Ta là nữ nhân, hơn nữa hiện giờ ta đã không còn năng lực để phản kháng. Xin ngươi cho ta ở trong này tự sinh tự diệt đi.

An Phù Mị khóc lóc, cầu xin. Nàng đã sợ hãi. Dưới cái nhìn của nàng, kẻ trước mắt này không phải là người.

Thật quá mạnh.

Thậm chí ngay cả các sư huynh của nàng đều không thể giết chết hắn.

Mà hiện tại, nàng chỉ có thể cầu xin đối phương buông tha nàng, cho nàng tự sinh tự diệt. Dù sao nơi này là Vạn Quật môn, bất kỳ khả năng gì đều sẽ có thể xảy ra, miễn là còn sống thì sẽ có cơ hội.

- Kỳ thật dáng dấp của ngươi rất đẹp.

Lâm Phàm nhìn An Phù Mị một hồi, sau đó nói ra.

An Phù Mị sững sờ tựa như là không hiểu tại sao đối phương lại nói thế, sau đó đột nhiên phản ứng lại, cảm giác cơ hội cho mình sống sót đã tới.

- Đúng, đúng, ta kỳ thật chỉ là bị thương nặng. Nếu như ngươi cứu ta, ta nguyện ý phục thị ngươi. Thật ra, ta vẫn còn trong trắng, hơn nữa phụ thân của ta còn là trưởng lão của Hải Thần tông.

Lâm Phàm ngồi xổm xuống, tựa như là đang trầm tư suy nghĩ, sau đó hỏi:

- Kỳ thật ta là đệ tử của Nhật Chiếu tông, ngươi đối đãi người của Viêm Hoa tông như thế nào?

Trên khuôn mặt mỹ lệ của An Phù Mị vẫn còn mang theo vẻ sợ hãi, giờ phút này vội vàng nói:

- Người của Viêm Hoa tông chính là heo, chính là sâu kiến. Hơn một trăm năm trước, Hải Thần tông chúng ta đã tiến hành thanh lý đối với ngươi của Viêm Hoa tông trên lãnh địa của mình, nữ thì hành hạ đến chết, nam thì cắt thân thể thành năm, bảy phần, sau đó rút hồn luyện phách.

- A. Thật sao?

Lâm Phàm mặt không chút thay đổi, sau đó đứng dậy, vươn tay ra rồi lẳng lặng nhìn An Phù Mị.

- Tạ ơn.

An Phù Mị nhìn thấy cánh tay của Lâm Phàm vươn ra, rốt cục

nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó cũng gian nan giơ tay lên, muốn đối phương đỡ mình đứng lên.

Chỉ là tình huống có chút không đúng.

- Ngươi muốn làm gì?

An Phù Mị hoảng sợ nói.

Lâm Phàm nắm lấy cánh tay của An Phù Mị, cầm lấy nhẫn trữ vật đeo ở phía trên ngón tay của nàng, sau đó ném nàng lên không trung, tay phải nắm lại, đặt ở bên hông, ngưng tụ cương khí.

- Không, ngươi không thể giết ta. Phụ thân của ta là trưởng lão của Hải Thần tông.

- Cho ngươi cảm thụ quyền pháp do ta tự sáng tạo một chút, Yên Hoa Bạo Tạc Quyền.

Lâm Phàm chợt quát một tiếng, đấm ra một quyền, cương khí bàng bạc bộc phát ra, đánh thẳng về phía bóng người xinh đẹp đang rơi xuống từ trên không kia.

Sau đó hắn vác Thiên Hà Vương Đỉnh lên vai, quay lưng lại, đi thẳng về phương xa.

- Pháo hoa lần này không có cách nào hấp dẫn ta.

Ầm!

Máu tươi nhuộm đỏ bầu trời mang đến phong cảnh lạ thường cho Vạn Quật hiểm địa chỉ toàn màu xám này.

Chương 155: Hiện tại ta rất mạnh (1)

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Bên ngoài Vạn Quật môn.

Hà Đồ thở hồng hộc, trong lòng vẫn cảm thấy kinh hãi, không ngờ một người có tu vi là Địa Cương cảnh tầng tám như mình lại bị người hãm hại, phải chạy trốn ra bên ngoài Vạn Quật môn.

Không chỉ khiến mấy vị sư đệ, sư muội bị giết chết mà ngay cả Thiên Hà Vương Đỉnh của mình cũng bị người khác lấy đi. Đây là sỉ nhục cỡ nào.

- Đáng giận.

Hai đầu gối quỳ ở trên mặt đất, hai tay đánh mạnh lên mặt đất, thần sắc vô cùng dữ tợn, nhìn quanh bốn phía, đây là chỗ mà lúc trước hắn cùng các sư đệ tiến vào, bây giờ cũng chỉ có một mình hắn đi ra.

Ngoại trừ tu vi, toàn bộ gia sản đều bị cướp đoạt, sau khi trở lại tông môn, cuộc sống sẽ không dễ chịu, mấy kẻ từng bị mình chèn ép sẽ không bỏ qua cho bàn thân.

Thi triển bí pháp cố gắng liên lạc với Thiên Hà Vương Đỉnh nhưng lại bị một sức mạnh vô hình ngăn cách, không có bất kỳ phản ứng nào.

Hà Đồ vô cùng hối hận, ngửa mặt lên trời gào thét:

- Vì cái gì mà ta lại ngốc như vậy? Lại bỏ tất cả bảo bối vào bên trong Thiên Hà Vương Đỉnh? Vì cái gì mà ta không để ở trong nhẫn trữ vật? Nếu như đặt ở trong nhẫn trữ vật cũng sẽ không bị gia hoả kia cướp đoạt.

Địa cương khí sôi trào mãnh liệt bị Hà Đồ hút vào trong cơ thể. Khi cương khí đã khôi phục thất thất bát bát, Hà Đồ đứng dậy, đi đến trước Vạn Quật môn, vận lực muốn đẩy cửa đá này ra, nhưng

mà cửa đá vẫn không hề nhúc nhích.

Hắn biết, dù là mình có cố thủ tại chỗ này cũng vô dụng, cửa vào Vạn Quật môn có rất nhiều, không phải chỉ có một cái này.

- Ha ha, không tồi. Quả nhiên là bảo bối tốt.

Lâm Phàm nhìn kỹ Thiên Hà Vương Đỉnh ở trước mặt, tâm tình vô cùng sảng khoái. Thu hoạch lần này thật sự là quá phong phú. Uy lực của Thiên Hà Vương Đỉnh này cũng rất cường hãn, lúc trước hắn cũng đã thấy được, ngay cả con yêu thú Địa Cương cảnh tầng tám kia cũng không chống đỡ nổi. Sau khi mất đi Thiên Hà Vương Đỉnh, Hà Đồ kia lập tức bị con yêu thú kia đánh đến không có sức hoàn thủ.

- Nào, để ta đến giúp ngươi nhận chủ một lần nữa đi.

Bên trong Thiên Hà Vương Đỉnh là một mảnh hư vô mà ở trung tâm không gian hư vô kia có một trận pháp tản ra hào quang, đồng thời còn có một luồng thần niệm lan truyền ra, hiển nhiên đây là thứ để Thiên Hà Vương Đỉnh tạo thành liên hệ với tên Hà Đồ kia. Nhưng chỗ hiểm địa Vạn Quật môn này có năng lực ngăn cách rất mạnh cho nên tên Hà Đồ kia cho dù làm thế nào cũng không thể liên lạc Thiên Hà Vương Đỉnh.

- Nát cho ta. Về sau ngươi chính là của ta.

Tinh thần của Lâm Phàm hoá thành một bàn tay khổng lồ đập lên trên trận pháp này, nhanh chóng xóa đi tinh thần lạc ấn của Hà Đồ, đồng thời lưu lại tinh thần lạc ấn của bản thân, chiếm lấy Thiên Hà Vương Đỉnh.

Mà lúc này tâm thần của Hà Đồ lập tức chấn động, phun ra một búng máu tươi. Thiên Hà Vương Đỉnh bị người đoạt đi, lạc ấn của hắn cũng bị người xóa bỏ cho nên hắn bị phản phệ.

Khi cảm nhận được mọi việc, Hà Đồ chỉ muốn đập đầu lên trên Vạn Quật môn mà chết đi cho xong. Thiên Đạo bất công, vì sao lại đối xử với hắn tàn nhẫn như vậy?

- Có bảo bối.

Ngay sau khi tiếp nhận Thiên Hà Vương Đỉnh này, Lâm Phàm lập tức cảm giác được ở bên trong Thiên Hà Vương Đỉnh này có cất giấu không ít thứ hơn nữa còn có mùi thơm của đan dược.

Không kịp chờ đợi.

Vốn dĩ hắn từ bỏ phù lục để cướp đoạt bảo bối này tới tay, nhưng mà khi nhìn thấy những thứ ở bên trong không gian của Thiên Hà Vương Đỉnh, Lâm Phàm mừng rỡ, cười ngoác cả miệng ra.

Một tấm phù lục phiêu phù ở trung tâm, đây chính là phù lục của Vạn Quật môn.

Mà ở chung quanh phù lục còn có không ít đan dược, mỗi một viên đều không đơn giản, dược lực quấn quanh bàng bạc như là đại dương mênh mông.

- Phát tài.

Lâm Phàm mở to mắt. Hắn đột nhiên có cảm giác hiểm địa Vạn Quật môn này chính là chuẩn bị cho mình. Khi còn ở tông môn, hắn nghèo đói không tả nổi, dù có cố gắng thế nào cũng không thể kiếm được bao nhiêu, vậy mà sau khi ra ngoài tông môn, thu hoạch tài phú dễ như trở bàn tay vậy.

Vẫy tay một cái, thu toàn bộ tài phú ở trong này vào trong nhẫn trữ vật.

Nhưng bây giờ tấm phù lục kia mới là thứ khiến cho hắn tò mò nhất. Ba tấm phù lục phiêu phù ở trước mặt,sau đó tựa như là được sức mạnh nào đó dẫn dắt, lập tức tụ hợp vào cùng một chỗ, đường vân ở trên phù lục tản ra quang mang khác thường, nhưng mà khi đường vân này chuẩn bị hợp nhất tạo thành một vòng tuần hoàn thì lại thiếu hụt mất một góc.

Xem ra tổng cộng là có bốn tấm phù lục, mình đã có ba tấm, vậy thì chỉ cần lấy được một tấm cuối cùng là có thể minh bạch phù lục này có tác dụng gì.

- Tốt, hiện tại tu vi đã tăng lên đến Địa Cương cảnh tầng bốn, ta muốn ở trong hiểm địa này tăng tu vi lên tới Địa Cương cảnh tầng sáu thậm chí tầng bảy, sau khi trở lại tông môn, chuyện đầu tiên chính là phải xử lý kẻ đứng đằng sau mấy người Kiếm Vô Trần.

Vết thương vẫn còn đang chảy máu, Lâm Phàm cau mày, rút Nhân Hoàng Kiếm ra chém mình một kiếm, lập tức tử vong, mười giây sau lại phục sinh.

Thu Thiên Hà Vương Đỉnh vào trong cơ thể, mượn nhờ uy lực của bảo bối này, mình chỉ cần lật tay là có thể trấn áp cường giả Địa Cương cảnh tầng bảy.

Thiên Hà Vương Đỉnh tuy rằng là rất lợi hại, nhưng mà lúc trước xem ra Hà Đồ kia cũng có chút khoác lác. Nước của ba con sông, năm vùng biển ư? Hoàn toàn chính là nói khoác. Nhưng mà mỗi một giọt nước sông ở trong này đúng là rất mạnh, mặc dù không có sức mạnh của một võ giả Tôi Thể cảnh tầng chín, nhưng cũng có được sức mạnh của võ giả Tôi Thể cảnh tầng bảy, tầng tám.

Nếu như quả thật có được sức mạnh của một võ giả Tôi Thể cảnh tầng chín, con yêu thú kia đã sớm bị Hà Đồ trấn áp rồi, làm sao còn có thể cố gắng chống đỡ?

Đồng thời trọng lượng của ba con sông, năm vùng biển nặng đến bao nhiêu, cho dù tên Hà Đồ kia có tu vi Địa Cương cảnh tầng tám cũng không thể nhấc lên nổi. Đừng nói là ba con sông, năm vùng biển, e rằng cho dù là một con sông đã có thể đè chết hắn rồi.

- Xem ra ở thế giới này, vẫn là phải chém gió. Dù sao có thể nâng lên giá trị của bản thân, cớ sao lại không làm?

Tài phú ở trong hiểm địa này cũng thật là kinh người, nhưng mà thứ hấp dẫn hơn với Lâm Phàm chính là số điểm tích lũy khổng lồ kia.

Sau ba ngày.

Lâm Phàm mang theo Thiên Hà Vương Đỉnh một đường giết chóc. Khi gặp được đàn yêu thú, hắn lập tức triệu hoán Thiên Hà Vương Đỉnh. Dưới uy lực của dòng nước ngập trời ở bên trong Vương Đỉnh, đám yêu thú kia chỉ có một kết cục là bị đè chết.

Ba ngày nay, Lâm Phàm giết đến không biết mệt mỏi. Đối với đám yêu thú, sự tình kinh khủng nhất trong cuộc đời bọn chúng cũng chính là chuyện xảy ra trong ba ngày này đi.

Một kẻ nhân loại tay cầm đại đỉnh, đi đến đâu là giết tới đó, dù là vua của bọn chúng cũng bị nhân loại này đập chết, mà những tiểu tùy tùng như bọn chúng tự nhiên cũng bị chôn cùng thủ lĩnh của chúng nó.

Lúc Lâm Phàm kiểm tra điểm tích lũy thì hơi sững sờ rồi lập tức phá lên cười.

Điểm tích lũy: 101200.

Đây là số điểm tích lũy khổng lồ cỡ nào, cũng là tài phú mà hắn khổ cực giết chết không biết bao nhiêu con yêu thú mới kiếm được.

Hóa Thần Kiếm Trận hiện tại không cần phải tăng lên nữa. Với thực lực bây giờ của hắn, thi triển tầng thứ nhất sẽ không chết, nhưng mà thi triển tầng thứ hai tuyệt đối sẽ chết, cho nên không cần tiếp tục tăng lên.

Chương 156: Hiện tại ta rất mạnh (2)

Dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Bạo Huyết, Cuồng Thân là hai môn ngạnh công cường đại mà hắn đã tu luyện từ thuở ban đầu. Nhưng mà hiện tại hắn đã tu luyện đến cảnh giới cao nhất, hệ thống lại không thể tự động thôi diễn cho phẩm giai của hai môn công pháp này tăng lên. Mặc dù năng lực tăng cường rất mạnh, nhưng lại không thể càng mạnh mẽ hơn. Đó cũng là một loại tiếc nuối.

Thất Thần Thiên Pháp cùng Kinh Long Đại Thiên Công, hắn đang do dự đến cùng là nên lĩnh ngộ cái nào, nhưng tình huống do dự cũng chỉ là duy trì mấy giây rồi lập tức không còn.

- Cân nhắc cái gì, bây giờ ở trong Vạn Quật môn này yêu thú nhiều vô số kể, điểm tích lũy muốn bao nhiêu là có bấy nhiêu, không đủ thì tiếp tục giết.

- Tăng lên Kinh Long Đại Thiên Công

Lâm Phàm mặc niệm trong lòng.

- Tiêu hao 90 000 điểm tích lũy

- Kinh Long Đại Thiên Công (tầng thứ hai)

Đặc tính: Long Đằng Cửu Thiên, tăng cường cương khí sơ cấp, tăng cường sức mạnh, tăng cường lực bộc phát, Kinh Long Đại Thủ Ấn, Long Thân.

Kinh Long Đại Thiên Công tầng thứ hai chỉ cần tiêu hao 90 000 điểm tích lũy, xem ra là hơi yếu hơn Hóa Thần Kiếm Trận một chút, nhưng mấy đặc tính của nó lại làm cho Lâm Phàm mừng rỡ, không ngờ lại có thêm mấy loại đặc tính mà tầng thứ nhất không có.

Cương khí ở trong cơ thể không ngừng lớn mạnh, thực lực lại tăng thêm một đoạn.

Mặc Kinh Trập có lẽ là tại Địa Cương cảnh tầng sáu mới có thể tu luyện Kinh Long Đại Thiên Công tới tầng thứ hai, mà mình tại Địa Cương cảnh tầng bốn đã tu luyện tới rồi, xem ra nội tình của bản thân cũng không kém hơn Mặc Kinh Trập là bao, thậm chí là càng mạnh hơn.

Có lẽ chính là nội tình mới khiến cho mình có thể vượt cấp giết chết cường giả. Không ngừng tích lũy nội tình, chờ đến trạng thái đỉnh phong, tất cả nội tình mới bộc phát ra để mình có thể thoải mái tiến vào cảnh giới cao hơn.

Cương khí là năng lượng mà thân thể chính là vật chứa, vật chứa càng lớn, tích lũy nội tình cũng càng nhiều, nội tình càng nhiều, vượt cấp giết chết những người một lòng chỉ nghĩ đến tăng cao cảnh giới kia, đơn giản như là thái rau xắt thịt.

Sau đó, hắn lấy tài phú thu được từ chỗ Hà Đồ cùng mấy vị sư đệ, sư muội của hắn ra, bắt đầu chọn lựa đan dược. Đám người này cũng rất giàu có, nhất là tên Hà Đồ kia, thân là cường giả Địa Cương cảnh tầng tám, tài phú nhiều đến mức làm cho người ta nghẹn họng trân trối, trong đó còn có vài viên đan dược Địa giai trung phẩm, hạ phẩm.

Sau khi nuốt toàn bộ, dược lực tại trong cơ thể triệt để bạo động. Làn da bên ngoài thân thể không ngừng nứt ra, mỗi khi có một chỗ vỡ ra, bên trên máu thịt màu đỏ sẽ xuất hiện những gân mạch màu máu như là xúc tu giữ chặt khe hở làm cho khe hở không thể mở rộng thêm đồng thời không ngừng chữa trị.

Trong cơ thể, cho dù là một tế bào cũng bị cương khí lấp đầy.

Hà Đồ tích lũy đan dược, chỉ sợ là đang chuẩn bị để đột phá Địa Cương cảnh tầng chín, nhưng tên này chỉ biết mượn nhờ sức mạnh của Thiên Hà Vương Đỉnh để giết địch mà không để ý đến nội tình của bản thân. Cho dù hắn đột phá đến Địa Cương cảnh tầng chín, nếu như gặp được những người nội tình hùng hậu như là Quân Vô Thiên, chỉ sợ hắn cũng không thể tiếp nổi một chiêu.

Giống như là hai người cùng tuổi tác, nhưng mà một người thì gầy trơ xương, một người lại mạnh mẽ, to lớn, chỉ sợ người to lớn kia đánh ra một quyền là người gầy trơ xương kia sẽ biến thành bánh thịt.

Thiên Hà Vương Đỉnh chính là ngoại lực, có thể cho kẻ yếu cảm giác rằng là mình rất mạnh, nhưng mà sau khi mất đi những ngoại lực này, bọn họ sẽ trở nên nhỏ yếu giống như là sâu kiến.

Tài phú thu hoạch được cơ bản đã tiêu hao sạch sẽ, công pháp đã tăng lên, nội tình đã đủ.

Nhấn vào kí hiệu +, tăng cao tu vi.

Tiêu hao 4 000 000 điểm khổ tu.

Tu vi: Địa Cương cảnh tầng năm.

Oanh!

Giờ khắc này, bên trong thân thể của Lâm Phàm đột nhiên truyền đến một tiếng nổ lớn, hắn có cảm giác nội tình nguyên bản đã tích lũy đầy trong nháy mắt tiêu tán không còn, hóa thành vô số điểm tinh quang dung nhập vào mỗi một tế bào bên trong cơ thể.

Tế bào không ngừng phân liệt, không ngừng mở rộng, phải lớn hơn so với lúc trước mấy lần. Đây là biểu hiện vật chứa trở nên to lớn hơn.

- Tiêu hao cũng thật nhiều.

Lâm Phàm mở mắt ra, cảm giác sức mạnh của bản thân lại một lần nữa được tăng lên:

- Nuốt nhiều đan dược Địa giai như vậy, lại thêm nội tình khi công pháp tăng lên, vậy mà tu vi chỉ mới đột phá một tầng thì đã tiêu hao không còn.

- Đan dược cao giai đã dùng hết, chỉ còn lại đan dược Nhân giai và đan dược Huyền giai, chúng đã không còn nhiều tác dụng đối với mình. Một ít công pháp lại không hợp với con đường mà mình đã chọn, không cần lãng phí điểm tích lũy để tăng lên.

Rống!

Đúng lúc này, một con yêu thú nhìn thấy Lâm Phàm, lập tức gào thét một tiếng rồi lao tới, thân thể cao lớn giống như một ngọn núi nhỏ mạnh mẽ đâm tới.

- Kim Cương Tê.

Lâm Phàm nhướng mày, nhìn thoáng qua.

Con Kim Cương Tê này có tu vi là Địa Cương cảnh tầng bảy, làn da bên ngoài thân thể trông như là sắt thép, nhưng lại còn cứng rắn hơn sắt thép rất nhiều lần. Nham thạch ở bên trong hiểm địa Vạn

Quật môn, ở dưới lực xung kích của nó cũng giống như là đậu hũ, trong nháy mắt đã bị vỡ nát.

- Cũng tốt, liền lấy ngươi để thử nghiệm thực lực bây giờ của ta.

Lâm Phàm đứng lên.

- Rống!

Kim Cương Tê gầm thét, thân thể khổng lồ xuất hiện ở trước mặt Lâm Phàm, hai chân trước nhấc lên rồi giáng thẳng xuống đầu Lâm Phàm.

Uy thế của hai chân kia cường đại tựa như là có thể đánh nát hư không, gót sắt to lớn rơi xuống lại có uy thế nghiền nát tất cả thành mảnh vỡ.

Lâm Phàm giơ tay, sau đó năm ngón tay nắm lại thành quyền, cương khí ở trong cơ thể sôi trào. Hắn gầm nhẹ một tiếng, đấm ra một quyền, va chạm cùng đôi chân kia.

Oanh!

Một tiếng nổ thật to vang vọng khắp thiên địa.

Kim Cương Tê vốn là muốn nghiền nhân loại này thành bánh thịt, nhưng đột nhiên lại cảm nhận được sức mạnh khổng lồ từ phía dưới chân truyền vào trong cơ thể.

Ầm!

Hai chân bị vỡ nát, xương cốt bị bẻ gãy, máu thịt phun ra đầy đất.

Thân thể khổng lồ của Kim Cương Tê ngã xuống đất, giật giật vài cái rồi không còn nhúc nhích, lục phủ ngũ tạng đã bị sức mạnh của Lâm Phàm đánh nát.

Lâm Phàm nhìn thi thể của Kim Cương Tê rồi lại nhìn cánh tay đang che kín vảy rồng của mình, không khỏi nở nụ cười.

- Đây chính là Long Thân nha. Thật đúng là rất mạnh.

Lẩm bẩm một hồi, sau đó nắm lấy đầu của Kim Cương Tê rồi kéo thi thể của nó đi về phương xa.

Bụng có chút đói, mà hiện tại cũng có Thiên Hà Vương Đỉnh,

đúng là có thể thử làm món canh thịt tê giác.

Chương 157: Gia hỏa này là tên điên đi

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Lộc cộc!

Khói trắng phiêu đãng, mùi thơm xông vào mũi.

Ở phía dưới bốn cái chân to của Thiên Hà Vương Đỉnh là một đám lửa lớn đang cháy bùng bùng.

- Cứ nghĩ là hiểm địa Vạn Quật môn ngoại trừ đá thì không có vật gì khác, vậy mà cũng có cây khô. Có lẽ lúc trước nơi này cũng có hoa cỏ cây cối, hay vẫn là có người cố ý để lại, làm cho nơi này tăng thêm một tia tử khí âm u?

Lâm Phàm có chút nghi hoặc, nhưng không nghĩ ra thì cũng không nghĩ nữa, đây đều là sự tình không liên quan đến mình.

Thịt của Kim Cương Tê mặc dù có chút cứng rắn, cũng rất khó ăn. Nhưng mà hắn là con nhà nghèo, cho nên cũng không kén chọn đồ ăn, có cái gì thì ăn cái đó.

Thiên Hà Vương Đỉnh này đích thật là bảo bối tốt, cho tên Hà Đồ kia sử dụng hoàn toàn chính là lãng phí, nguồn nước bên trong là nước đã trải qua luyện chế, nếu dùng để nấu ăn chính là tuyệt hảo, có thể bảo trì độ thơm ngon của thức ăn, mấu chốt nhất chính là ngọt.

Trước khi bỏ thịt của Kim Cương Tê vào, hắn còn uống một hớp nước trong này, chỉ có thể nói là đỉnh cao, không thể chê vào đâu được.

Canh thịt bên trong Thiên Hà Vương Đỉnh đã sôi trào lên, mùi thơm bay vào trong lỗ mũi. Sau đó, Lâm Phàm tranh thủ thời gian cho gia vị, thả chút hành, lại thả mấy quả ớt cho bớt đi mùi tanh.

Gia vị ở trong Viêm Hoa tông cũng rất phong phú, không chỉ có đủ loại mà còn tương tự với những thứ ở trên Địa Cầu. Thậm chí

hắn còn nghĩ đến, Viêm Hoa tông ở thế giới này có phải là tương ứng với Hoa Hạ trên Địa Cầu hay không nữa?.

Dù sao gia vị, mỹ thực của hai bên đều giống hệt như nhau.

Oa oa ~

Đúng lúc này, Lâm Phàm nhìn thấy một con ếch xanh chỉ lớn cỡ lòng bàn tay, đứng ở trên tảng đá phía đằng xa, liếm đầu lưỡi, do dự hồi lâu, cuối cùng nhảy về phía mình.

Oa oa!

Lại kêu lên một tiếng.

Bản thân cũng vừa đột phá, tâm tình rất vui vẻ, nói với con ếch xanh này:

- Ngươi cũng muốn ăn hay sao?

Oa oa!

Ếch xanh giống như nghe hiểu được tiếng người, không ngừng gật đầu, lại còn nhảy lên nhảy xuống mấy lần.

Lâm Phàm có chút khó xử, sau đó trong mắt lóe ra tinh quang:

- Kỳ thật ta càng muốn ăn ngươi hơn.

Ếch xanh tựa như là còn không có minh bạch lời này của Lâm Phàm là có ý gì. Nhưng đột nhiên, Lâm Phàm vươn tay bắt lấy nó.

- Không ngờ nơi này cũng có ếch xanh, nếu như bỏ thứ này vào nấu cùng, nói không chừng có thể làm cho nồi canh này càng ngon hơn.

Bàn tay của Lâm Phàm vẫn nắm chặt ếch xanh, miệng thì lẩm bẩm một mình.

Mà ếch xanh nghe hắn nói như thế, lập tức cố gắng giãy dụa tựa như là nghe được chuyện kinh khủng vậy.

Phù phù!

Lâm Phàm không hề do dự, lập tức ném ếch xanh vào trong nồi, mà ếch xanh đang bay ở giữa không trung, nhìn thấy nồi nước sôi trào kia, đột nhiên tức giận mắng.

- Súc sinh!

Lâm Phàm hơi sững sờ, có người nói chuyện sao?

Nhưng cẩn thận nhìn chung quanh một chút, hắn cũng không có phát hiện người nào khác, lắc lắc đầu. Có thể là mấy ngày qua mình giết chóc quá nhiều cho nên tinh thần quá khẩn trương.

Xem ra một lát nữa cần phải rút kiếm tự sát, thư giãn một tí, nhưng hiện tại cứ xử lý một nồi mỹ vị này cho tốt rồi nói sau.

- Ừm, còn muốn chạy sao?

Lâm Phàm nhìn thấy con ếch xanh kia rơi vào bên trong Thiên Hà Vương Đỉnh, lại còn muốn nhảy ra, sao có thể cho phép nó rời đi? Đây chính là nồi canh đầu tiên mà mình làm sau khi tiến vào hiểm địa, có ý nghĩa cực kỳ đặc thù.

Lấy cái chảo ra, đập xuống một cái, ngăn cản ếch xanh nhảy ra.

Phù phù!

Ếch xanh vừa nhảy ra lại bị Lâm Phàm đập một chảo đánh về trong nồi, mắt nổi đom đóm, choáng váng.

- Đáng giận. Không ngờ gia hỏa này lại muốn ăn ta.

Trong lòng ếch xanh tức giận mắng rồi lại tiếp tục cố gắng nhảy ra bên ngoài.

Bang~

Tiếng đập giòn giã vang lên, ếch xanh lại bị đập trở về.

Lâm Phàm đứng ở bên ngoài, cầm chắc cái chảo trong tay, hắn có cảm giác giống như là đang chơi trò đánh chuột đất, chỉ cần ếch xanh dám nhảy ra thì sẽ đập một phát cho nó bay trở về.

Nhưng nơi này không hổ là hiểm địa Vạn Quật môn, ngay cả một con ếch xanh cũng có thể ở trong nồi nước đang sôi trào lâu như vậy.Thật đúng là quá trâu.

Nhưng mà mọi thứ ở trên thế gian, dù có mạnh hơn thì bản chất cũng sẽ không thay đổi. Đó chính là chỉ cần là động vật đều có thể nấu lên và cho vào bụng.

- Ngươi lại còn dám nhảy ư? Nếu không phải đồ tươi sống thì

chất thịt mới có thể tươi ngon thì ta đã sớm rút kiếm chém chết ngươi.

Lâm Phàm chỉ vào ếch xanh bên trong Thiên Hà Vương Đỉnh, nói.

Xem ra ếch xanh cũng biết là mình không có cách nào để nhảy ra, bơi qua bơi lại trong nồi nước, thỉnh thoảng còn lặn xuống nước một phen, tuy có vẻ nhàn nhã nhưng mà trong lòng của ếch xanh vẫn đang choáng váng.

Nhân loại này đến cùng là ai? Thậm chí ngay cả pháp bảo đã được luyện chế qua, có được diệu dụng thần kỳ như này cũng có thể lấy ra để nấu đồ ăn, đầu óc của tên này đến cùng là như thế nào? Chẳng lẽ ta gặp phải một kẻ đần có lai lịch lớn hay sao?

Nguy hiểm. Thật sự là quá nguy hiểm.

Nếu để kẻ này biết mình có thể nói chuyện, mình khẳng định sẽ gặp nạn.

Nhưng tình huống bây giờ, muốn chạy thoát hiển nhiên là không được, cuối cùng, ếch xanh cắn răng, nhanh chóng biến hóa thân thể.

- Chuyện gì đang xảy ra?

Lúc này, Lâm Phàm cảm giác được bên trong Thiên Hà Vương Đỉnh xuất hiện biến hóa, trong lúc nhất thời cũng hơi cảnh giác. Đột nhiên, một con ếch xanh khổng lồ nhảy ra từ trong Thiên Hà Vương Đỉnh, hơn nữa còn đá một cước vào Thiên Hà Vương Đỉnh, nước canh bị đổ hết ra ngoài.

Lâm Phàm nhìn nước canh bị đổ ra đầy đất, lửa giận xông lên đầu, nhìn về phía ếch xanh còn đang nhảy về phương xa, nổi giận gầm lên một tiếng.

- Ngươi lại dám lãng phí mỹ thực của ta. Ta muốn lột da ngươi làm canh ếch xanh.

Hắn không nói hai lời, thu Thiên Hà Vương Đỉnh lại, nhấc chân đuổi theo con ếch xanh to như một ngọn núi nhỏ kia.

Ếch xanh liếc mắt nhìn một cái, phát hiện nhân loại kia còn đang đuổi theo phía sau lưng của mình, nó cũng sợ hãi, lập tức tăng nhanh tốc độ. Nó đã gặp qua rất nhiều nhân loại, nhưng lại là lần đầu tiên gặp được người ngu ngốc giống như tên này.

Lâm Phàm hóa thành một đạo lưu quang đuổi tới. Trong lòng của hắn cũng rất hiếu kì, một con ếch xanh lại còn có thể hóa thành khổng lồ, loại ếch này cho dù là ở trong điển tịch của tông môn cũng không hề có ghi chép tương tự. Hiển nhiên là con ếch xanh này có điểm đặc thù.

Giờ khắc này, trong lòng của hắn chỉ có một ý nghĩ, đó chính là nhất định phải bắt được con ếch này.

Nhưng tốc độ của con ếch xanh này thật đúng là không chậm. Một bước nhảy là có thể đi được vài dặm. Đúng là rất biến thái.

Theo ếch xanh, nhân loại này là tuyệt đối sẽ không đuổi kịp tốc độ của nó, đồng thời tại trong hiểm địa Vạn Quật môn này, nhân loại không có cách nào khôi phục cương khí, chỉ có thể nuốt đan dược.

Đối với tên nhân loại này, nó cực kỳ khinh bỉ. Ngay cả mình cũng muốn ăn, cái này cần nghèo tới trình độ nào? Chỉ sợ cái đỉnh kia cũng chỉ là bảo bối mà kẻ này ngẫu nhiên lấy được đi.

Đuổi đi, ta cho ngươi đuổi. Chờ đến một lúc nữa, ngươi sẽ biết đuổi ta là hành vi ngu xuẩn cỡ nào.

Sau một ngày một đêm.

- Đứng lại cho ta. Lão tử muốn chém chết ngươi.

Lâm Phàm vẫn đuổi theo ở phía sau, tiếng rống giận dữ như sấm rền.

Ếch xanh đã choáng váng, gia hỏa này là tên điên từ đâu tới vậy? Lại đuổi nó tới tận một ngày một đêm, căn bản là không cho nó bất luận cơ hội nào để nghỉ ngơi.

Đáng giận. Thật sự là đáng giận.

Nếu không phải là ta đã đáp ứng thê tử của ta, về sau sẽ không giết người nữa thì ngươi cho rằng ngươi có thể sống đến hiện tại sao?

Chỉ là càng nghĩ càng tức giận, cuối cùng ếch xanh quyết định, nó muốn giáo huấn tên nhân loại này một chút, cho hắn biết ếch xanh ta cũng không phải thứ dễ trêu.

Lâm Phàm một mực đuổi theo ở phía sau. Đột nhiên, con ếch xanh kia ngừng lại. Lâm Phàm chỉ thấy đối phương há miệng, đầu

lưỡi tựa như là phá vỡ không gian, trong nháy mắt đã xuất hiện ở trước mắt hắn.

- Hừ, muốn chết.

Lâm Phàm trong nháy mắt thi triển Cuồng Thân, vươn tay ra, nắm chặt lấy đầu lưỡi này.

Ếch xanh cười lạnh, không biết sống chết, cũng dám bắt đầu lưỡi của ta, nhìn ta xử lý ngươi như thế nào? Chỉ là đột nhiên, một sức mạnh khổng lồ truyền đến, thân thể to lớn của nó đột nhiên bị nhấc lên, bay về phía nhân loại kia.

- Làm sao có thể, nhân loại này tại sao lại có thể có được sức lực lớn như vậy?

Đang bay giữa không trung, trong lòng của ếch xanh vẫn cực kỳ kinh hãi, còn chưa kịp phản ứng thì thân thể đã lăn xuống đến trước mặt nhân loại kia.

Bàn tay của Lâm Phàm vẫn nắm chặt lấy đầu lưỡi của ếch xanh, một tay cầm cái chảo, đột nhiên vỗ xuống đầu con ếch xanh to lớn này.

Bang~

Bang~

Cái chảo trong nháy mắt đã đập xuống vô số lần, khiến cho ếch xanh choáng váng, suýt chút nữa là hôn mê.

- Làm sao lại mạnh như vậy? Rõ ràng kẻ này chỉ có tu vi là Địa Cương cảnh tầng năm, làm sao lại mạnh như vậy?

Trong lòng của ếch xanh gào thét, thậm chí không dám tin tưởng, nếu như để kẻ này tiếp tục vỗ xuống vài cái nữa, nó cũng sẽ chết mất.

- Hảo hán tha mạng!

- Hảo hán tha mạng!

- Đừng đập nữa, ta nhận thua.

Ếch xanh cũng nhịn không được nữa, lập tức mở miệng nói chuyện, cầu xin tha thứ.

Lâm Phàm đập rất thoải mái, nhưng đột nhiên lại phát hiện ếch xanh này có thể mở miệng nói chuyện, cũng hơi ngây ngẩn. Cái chảo trong tay đột nhiên dừng lại ở giữa không trung tựa như là không thể tin được chỉ là một con ếch xanh nho nhỏ cũng có thể mở miệng nói chuyện.

Chương 158: Các ngươi gào khóc làm gì đấy

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

- Ngươi là thứ gì?

Theo hắn biết, yêu thú chỉ có đạt tới Thiên Cương cảnh mới có thể nói chuyện, nhưng mà hiện tại một con ếch xanh nhỏ yếu như vậy lại có thể mở miệng nói chuyện. Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

- Ta không phải thứ gì, nhưng mà hảo hán, trước tiên ngài có thể thả đầu lưỡi của ta ra đi có được không? Ta thu nhỏ rồi nói cho ngươi biết.

Ếch xanh cũng không ngờ nhân loại này lại mạnh như vậy, để nó không có một chút sức mà hoàn thủ. Thậm chí nếu lại để đối phương tiếp tục đập, cái đầu nhỏ này của mình sợ rằng cũng sẽ nát bét đó.

Sức mạnh quá kinh khủng. Nó còn chưa từng gặp qua võ giả Địa Cương cảnh nào mạnh như vậy.

Không ngờ lần này nó có mắt không thấy Thái Sơn. Đối phương nhìn qua cũng chỉ có tu vi Địa Cương cảnh tầng năm, nhưng không ngờ lại cường hãn đến mức dọa người.

Lâm Phàm buông đầu lưỡi kia ra. Hắn cũng không sợ đối phương chạy trốn. Nếu thật sự là có thể chạy trốn, đối phương cũng sẽ không bị mình đuổi một ngày một đêm.

Ếch xanh thu nhỏ lại, còn không có thở phào đã bị Lâm Phàm nắm vào trong tay.

- Nói, ngươi rốt cuộc là thứ gì? Nếu như ngươi không thể cho ta một câu trả lời hài lòng, ta cũng không để ý mà đưa ngươi lên trời.

Lâm Phàm nói ra. Hiểm địa Vạn Quật môn này thật đúng là thần kỳ, không chỉ có rất nhiều yêu thú, lại còn có một con ếch xanh có

thể mở miệng nói chuyện. Đây chính là năng lực mà yêu thú Thiên Cương cảnh mới có, một con vật nhỏ yếu như ếch xanh lại có thể làm được. Điều này để cho hắn cực kỳ tò mò.

Ếch xanh không ngờ nhân loại này thô lỗ như vậy, nhưng mà hiện tại mạng nhỏ của mình còn ở trong tay người ta, nó cũng không có cách nào.

- Ta không phải thứ gì. Ta gọi là Oa Thần, chính là yêu thú bản thổ ở nơi này. Bởi vì cơ duyên xảo hợp, nuốt được một viên đan dược nên ta có thể nói chuyện.

Ếch xanh nói ra, chỉ là mới nói xong, Lâm Phàm đã cầm một thanh trường kiếm sắc bén kề sát lên trên cổ của hắn.

- Nguyên lai là như thế sao? Ta còn tưởng rằng ngươi là bảo bối gì nữa, đã như vậy, chỉ có thể làm thịt ngươi rồi. Chế biên ngươi thành món canh ếch bù đắp lại mỹ vị mà ngươi đã đạp đổ.

Lâm Phàm mở miệng nói.

Ếch xanh nghe Lâm Phàm nói xong lập tức run lẩy bẩy, sau đó hơi sững sờ rồi hô lên:

- Thái Hoàng Kiếm, đây là Thái Hoàng Kiếm. Làm sao mà ngươi có được thanh kiếm này?

Lâm Phàm liếc mắt nhìn ếch xanh:

- Ha ha, còn có chút nhãn lực.

- Đương nhiên, ta là Oa Thần, không gì không biết, không gì không hiểu. Thái Hoàng Kiếm này là bảo bối được lưu truyền từ rất lâu rồi. Không ngờ ngươi lại có cơ duyên như vậy, có thể lấy được Thái Hoàng Kiếm này. Đáng tiếc, nếu như ngươi có thể tìm được Địa Hoàng Kiếm và Nhân Hoàng Kiếm, như vậy uy lực bạo phát ra sẽ đạt đến mức kinh thiên động địa, dù là Quỷ Thần cũng phải nhượng bộ lui binh.

- Nhưng ngươi yên tâm, chỉ cần người buông tha cho ta, ta có thể chỉ cho ngươi...

Đột nhiên, lời còn chưa nói hết, ếch xanh đã im bặt lại.

Lâm Phàm lấy Tam Hoàng Kiếm ra, cắm trên mặt đất, cười lạnh nói:

- Đến, nói tiếp, nói xong ta sẽ cho ngươi một cái thống khoái (ý nói chết nhẹ nhàng).

Ếch xanh ngây người, hắn không ngờ gia hỏa này lại có thể thu thập đủ cả bộ Tam Hoàng Kiếm, sau đó ánh mắt xoay chuyển, nói ra:

- Ghê gớm! Ghê gớm! Không ngờ ngươi đã thu thập đủ Tam Hoàng Kiếm, nhưng đáng tiếc, nếu như ngươi có thể học được Hóa Thần Kiếm Trận thì có thể phát huy ra tất cả sức mạnh của Tam Hoàng Kiếm, Hóa Thần tự tại, trở thành Kiếm Đạo chi thần, nhưng ngươi rất may mắn khi gặp ta, ta biết...

Ếch xanh mới nói được một nửa, lại tiếp tục im bặt, bởi vì nó đã cảm thấy kiếm ý xuất hiện ở trên người của đối phương, mà kiếm ý này còn chính là kiếm ý đặc hữu của Hóa Thần Kiếm Trận.

- Đến, nói tiếp, sau khi nói xong, ta vẫn có thể cho ngươi một cái thống khoái.

Lâm Phàm cũng muốn nhìn con ếch xanh này còn có thể chém gió tới lúc nào. Chẳng qua nó lại có thể biết Tam Hoàng Kiếm còn có Hóa Thần Kiếm Trận, hiển nhiên cũng có chút năng lực, chỉ là tu vi có chút thấp.

Con mắt gian xảo của ếch xanh trộm nhìn về phía Lâm Phàm, sau đó suy nghĩ một chút, nói:

- Kỳ thật, những câu trước đều không phải là trọng điểm, thứ trọng điểm mà ta muốn nhắc tới chính là Tam Hoàng Kiếm này nguyên bản chỉ là một thanh kiếm tên là Thiên Địa Hoàng Đạo Kiếm. Nghe đồn nó là chí bảo của một tên cường giả nghịch thiên ở thời kỳ Thượng Cổ, nhưng mà về sau chí bảo này bị đánh nát, hóa thành Thái Hoàng Kiếm, Địa Hoàng Kiếm, Nhân Hoàng Kiếm. Ngươi nhìn xem, phía trên thân của những thanh kiếm này có phải là có mấy cái rãnh kiếm hay không? Nếu như ngươi có thể tìm được Bản Nguyên Bảo Thạch thì có thể dung hợp ba thanh kiếm này với nhau, để chúng hợp nhất lại thành Thiên Địa Hoàng Đạo Kiếm.

- Nếu như ngươi thả ta ra, ta sẽ nói cho ngươi biết Bản Nguyên Bảo Thạch có thể tìm thấy ở nơi nào. Giao dịch này cũng không tệ đi.

- Nói xong rồi à?

Lâm Phàm hỏi.

Ếch xanh không biết đối phương có ý gì, gật đầu:

- Nói xong rồi.

Lâm Phàm:

- Nói xong là tốt rồi, cũng nên tiễn ngươi lên đường. Nói nhiều như vậy mà ngươi không hề nói đến bất kỳ thứ gì để làm cho ta động tâm. Về phần cái gì mà chí bảo nghịch thiên, cái gì mà Thiên Địa Hoàng Đạo Kiếm hoàn toàn chính là phế phẩm, thứ mà có thể bị người đánh nát mà cũng dám nói là chí bảo, không vào được mắt của ta.

Mũi kiếm đã kề sát vào cổ họng, ếch xanh bị hù dọa đến mức toàn thân run rẩy.

- Hảo hán lưu tình. Ta còn có lời muốn nói. Ta nói thật với ngươi, ta thật ra là một tên cường giả nghịch thiên, sau bị người đánh nát thần hồn. Sau đó thần hồn của ta đi vào bên trong hiểm địa Vạn Quật môn này, bất đắc dĩ phải dung nhập vào trong cơ thể của một con ếch xanh bình thường. Trải qua mấy chục nghìn năm, ta mới từ một con ếch xanh phổ thông, biến thành một con ếch xanh có tu vi Địa Cương cảnh tầng bảy.

Ếch xanh nghĩ đến chuyện cũ của mình, trong lòng cũng cực kỳ khổ sở.

- Nếu như không phải là ta đã đáp ứng vợ ta là sẽ không giết người nữa, tên gia hỏa kia làm sao có thể đánh ta thành dạng này.

Lâm Phàm nhìn ếch xanh một lúc rồi lắc lắc đầu:

- Ếch xanh nhà ngươi cũng thật sự là quá kém cỏi, tu luyện mấy chục nghìn năm mới đến được Địa Cương cảnh tầng bảy. Thật đúng là chẳng ra làm sao cả.

Ếch xanh lập tức phản bác:

- Hảo hán, ngươi không hiểu rõ. Ở trên thế gian, huyết mạch chính là một trong những quy tắc chí cao. Ta phải nhập vào trong cơ thể của một con ếch xanh bình thường không có một chút huyết mạch, không có một chút trí tuệ, tu luyện là chuyện khó khăn cỡ nào.

- Chỉ riêng việc đột phá từ Tôi Thể cảnh tầng chín đến Địa Cương cảnh tầng một, ta đã mất trọn vẹn một chục nghìn năm rồi, cho tới tu vi Địa Cương cảnh tầng bảy bây giờ, là mất tận ba chục nghìn năm. Cho dù là như vậy, huyết mạch trong cơ thể của ta vẫn như cũ là cấp thấp. Ở nơi này không có cương khí hấp thụ, tốc độ tu luyện của ta

đã rất nhanh rồi.

Ếch xanh nói đến đây, trong lòng cũng rỉ máu.

Đây là chuyện thê thảm cỡ nào, bi ai cỡ nào.

Lâm Phàm cầm ếch xanh lên, nhìn một lúc, nói:

- Chỉ là một con ếch xanh mà lại có thể tu luyện đến mấy chục nghìn năm sao? Tuổi thọ của ngươi đúng là rất dài.

Ếch xanh bình tĩnh nói:

- Không phải tuổi thọ của ta dài mà là do thần hồn của ta quá cường đại. Dù bị đánh nát nhưng ta cũng vẫn có thể sống thật lâu, thật lâu.

Khi mà Lâm Phàm đang cân nhắc xem phải xử lý con ếch xanh này như thế nào thì một tiếng nói đột nhiên vang lên.

- Thú vị. Quả thật là rất thú vị. Lão phu bị giam trong này đã mấy ngàn năm, vậy mà lại vẫn không biết có một con ếch xanh đã sống ở trong này đến cả chục nghìn năm.

Lâm Phàm sững sờ, không biết thanh âm này là từ đâu tới.

Mà khi ếch xanh nghe thấy thanh âm này, cực kỳ hoảng sợ. Nó nhanh chóng nhìn quanh, khi thấy tám tấm bia đá dựng đứng ở gần chỗ mà Lâm Phàm đang đứng, lập tức sợ hãi nói:

- Chạy mau, không ngờ ngươi lại đuổi ta tới chỗ mà lão yêu này bị phong ấn. Nếu như ngươi còn không đi, lão yêu này sẽ thi triển Khống Hồn Chi Thuật, khống chế thân thể của ngươi đó.

- Đã chậm.

Thanh âm lúc nãy lại vang lên, lúc này Lâm Phàm đã nghe rõ thanh âm này truyền đến từ bên trong tám tấm bia đá khổng lồ ở trước mặt.

Lập tức một sức mạnh bí ẩn, khó lường từ bên trong tám tấm bia đá kia truyền ra ngoài rồi lập tức tiến vào trong đầu của Lâm Phàm.

Ếch xanh trông thấy cảnh này, lập tức giãy giụa, muốn nhanh chóng chạy khỏi nơi này.

Xong rồi. Lần này thì thật sự là xong đời rồi.

Hắn biết tám tấm bia đá này. Chúng gọi là Phong Yêu Bia, đây là chí bảo mà một cường giả để lại đây nhằm phong ấn một con yêu thú cực kỳ cường đại. Nhưng mà ở trong mấy năm gần đây, lực phong ấn bị hạ thấp xuống rất nhiều, lão yêu này có thể phóng thích một chút sức mạnh ra bên ngoài. Mặc dù khoảng cách truyền đi không được xa, nhưng mà bây giờ bọn hắn chính đang ở bên trong phạm vi lan truyền của lão yêu.

Trường Giang sóng sau đè sóng trước, sóng trước chết ở trên bờ cát, lão yêu này sinh sau hắn vài chục nghìn năm, vậy mà thực lực còn cường đại hơn cả hắn ở thời kỳ đỉnh phong.

Vài ngàn năm trước, trận đại chiến kia phát sinh ở bên trong hiểm địa Vạn Quật môn. Lúc đó, hắn cũng đã quan sát toàn bộ. Thật đúng là kinh thiên động địa. Cuối cùng, chủ nhân của hiểm địa Vạn Quật môn này đã phong ấn lão yêu này tại đây và lưu lại tám tòa Phong Yêu Bia làm vật trấn áp, sau đó hắn rời đi đến giờ vẫn chưa quay lại.

- Ha ha ha ha! Chờ suốt mấy ngàn năm, rốt cục có nhân loại tiến vào đến nơi này. Ếch xanh, công lao của ngươi là không thể bỏ qua.

Phía dưới phong ấn, lão yêu cười to. Yêu khí ngập trời bùng lên tựa như là đang chuẩn bị sau khi khống chế được nhân loại này sẽ dùng các loại yêu công huyền diệu để đánh vỡ phong ấn này cho bản thể của hắn có thể một lần nữa giáng lâm đến thế gian.

Ếch xanh gấp gáp, không biết nên làm sao bây giờ. Ở trận đại chiến kia, hắn đã từng thấy sự đáng sợ của môn Khống Hồn Chi Thuật này, bây giờ lão yêu đã xâm nhập vào trong linh hồn của nhân loại này, chỉ sợ hiện tại gia hỏa này đã bị lão yêu khống chế rồi.

Xong đời.

Lần này đúng là không có cách nào để sống sót. Mình vất vả lắm mới tu luyện tới Địa Cương cảnh tầng bảy, chỉ cần chờ tiếp qua mấy chục nghìn năm nữa là có thể đột phá đến Thiên Cương cảnh, sau đó có thể đi ra hiểm địa Vạn Quật môn. Hiện tại xem ra không có cơ hội rồi.

Chỉ có thể chờ đợi tử vong mà thôi.

Lâm Phàm đứng yên tại chỗ, nháy nháy mắt. Đúng là hắn có cảm thấy một sức mạnh xâm nhập vào trong linh hồn của bản thân, muốn nuốt chửng linh hồn của mình, nhưng mà sức mạnh này vừa mới xông vào bên trong thức hải của mình thì lập tức biến mất.

Lúc này, tiếng cười của lão yêu kia còn có tiếng gào thét sợ hãi của ếch xanh cũng làm cho hắn có chút bực bội.

- Các ngươi gào khóc làm gì đấy?

Ếch xanh:

- ...

Lão yêu:

- ...

Chương 159: Đây là đồ tốt, hảo hán chém hắn đi

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

- Ngươi không có bị lão yêu khống chế sao?

Ếch xanh vui mừng tựa như là không dám tin tưởng, há miệng nói:

- Quả nhiên là đồ đần thì có ngốc phúc, lại có thể bình yên vô sự.

- Ngươi nói cái gì?

Ếch xanh lập tức im bặt, nó nhìn thấy trong ánh mắt của nhân loại này đang tràn đầy sát ý, lập tức bị hù đến run lẩy bẩy.

- Hảo hán tha mạng. Hảo hán ta biết sai rồi. Xin hảo hán tha thứ ta.

- Không có khả năng! Không có khả năng! Khống Hồn Chi Thuật của lão phu làm sao lại không có tác dụng với ngươi.

Dưới phong ấn, lão yêu tức giận gào thét. Hắn không tin tà lại tiếp tục thi triển bí pháp thêm một lần nữa. Trong nháy mắt một luồng sức mạnh truyền ra, xông thẳng vào trong đầu của Lâm Phàm. Ở trong linh hồn của hắn, sức mạnh này hóa thành một con Thôn Thiên Cự Mãng. Cái miệng như bồn máu há ra, muốn thôn phệ linh hồn của Lâm Phàm.

Nhưng mà cự mãng vừa mới mở miệng thì đã lập tức tiêu tán.

Một lần lại một lần, cuối cùng, lão yêu cũng không tiếp tục thử nghiệm nữa. Tình huống của Lâm Phàm khiến cho hắn thật sự là không thể tin được.

Hiện trường lại tiếp tục lâm vào yên tĩnh.

Lúc ếch xanh nhìn thấy sức mạnh của lão yêu này xuyên qua

phong ấn, tiến vào trong cơ thể nhân loại này, nội tâm của hắn cực kỳ khẩn trương. Nhưng khi phát hiện nhân loại này không hề bị làm sao, nó không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

- Xấu hổ sao? Nếu không ta lại cho ngươi thử một lần nữa.

Lâm Phàm kịp phản ứng, không ngờ lại còn đụng phải người muốn khống chế mình.

Nhưng sau khi trải qua tình huống lần này, hắn cũng yên tâm. Nguyên lai linh hồn của mình lại cường đại như thế.

Mặc kệ là bên ngoài hay là bên trong đều cực kỳ lợi hại, Buff Vĩnh Hằng cấp này quả thật là rất cường hãn.

Cũng không biết là phương diện rút thưởng của hệ thống lúc nào thì có thể đề cao đẳng cấp nữa, mãi vẫn là Thanh Đồng cùng với Bạch Ngân. Thật đúng là khiến hắn có cảm giác không tốt lắm a.

Ở dưới phong ấn, lão yêu cũng trầm mặc. Hiển nhiên là hắn cũng không ngờ tình huống hiện tại lại thành như thế này.

- Lão yêu, thế nào? Có phải phát hiện Khống Hồn Chi Thuật của mình không có tác dụng đối với nhân loại này, cảm giác là mình đã không còn hi vọng phá vỡ phong ấn hay không?

- Chỉ cần tám tòa Phong Yêu Bia này còn tồn tại, ngươi chí ít còn phải bị giam thêm chục nghìn năm nữa.

- Nhưng chờ đến chục nghìn năm sau, ta nghĩ ngươi sẽ yếu đến mức tận cùng, ngay cả ta cũng không bằng đi. Dù sao thì nơi này cũng có tác dụng ngăn cách hết thảy sức mạnh, ngay cả cương khí cũng không có, ngươi không có cách nào khôi phục. Lúc đó ngươi sẽ làm như thế nào để khôi phục yêu thể đây.

Ếch xanh cười lớn, tựa như là thấy có người còn thảm hơn bản thân nên tâm tình vô cùng vui vẻ, hoàn toàn chính là kiểu cười trên nỗi đau của kẻ khác.

Ở dưới phong ấn, lão yêu vẫn tiếp tục trầm mặc tựa như là lời nói này của ếch xanh đã thực sự đâm trúng chỗ đau trong lòng của hắn.

- Ngươi cười cái gì?

Lúc này, Lâm Phàm lắc lắc ếch xanh trong tay.

Mà lúc này ếch xanh cũng đã nhớ lại, mình vẫn còn đang ở trong tay của nhân loại này. Trong lòng cũng cực kỳ bi thương, nhưng ngoài mặt vẫn cười nịnh:

- Hảo hán, ta là bị sự cường đại của ngươi thuyết phục.

Đột nhiên!

Phong ấn kia chấn động, một lượng lớn yêu khí lan tràn ra, hình thành một bàn tay màu đen to lớn ở trên không trung.

- Đáng giận, ta muốn các ngươi chết.

Trong phong ấn lão yêu tức giận gào thét, tựa như là chịu không được sự ủy khuất này, muốn hung hăng chụp chết một người một ếch đang đứng ở phía trên.

Ếch xanh thấy cảnh này, lập tức giật mình nói:

- Hảo hán chúng ta mau chóng rời đi thôi, bản thể của lão yêu này là U Minh Hắc Mãng, một loại yêu thú vô cùng cường đại. Mặc dù đã bị phong ấn mài mòn thực lực nhưng mà yêu khí lan tràn ra cũng không phải là thứ mà chúng ta có thể đối phó.

- Chỉ tính bàn tay kia đã cường đại hơn ta rất nhiều lần.

Ở trên không trung, bàn tay khổng lồ kia quấy động phong vân, năm ngón tay đen kịt giống như là năm đầu mãng xà nhanh chóng lao tới, muốn cắn giết Lâm Phàm.

- Tên ghê tởm, nếu như ta không có cách nào để khống chế ngươi vậy thì ngươi chết đi cho ta.

Yêu khí nồng đậm sôi trào lên, uy thế cuồng bạo khiến cho người ta cảm thấy kinh hãi, mà năm ngón tay trầm trọng như sơn nhạc khiến cho người ta có cảm giác chỉ cần ấn xuống thì cho dù là nhật nguyệt cũng có thể bị nghiền nát.

- Hảo hán, đây là yêu công của lão yêu này, có năng lực thôn thiên thực địa. Nếu như chúng ta dính phải, toàn bộ máu tươi ở trong cơ thể sẽ bị rút hết, trong nháy mắt trở thành một bộ thây khô.

Ếch xanh nhìn thấy bàn tay màu đen bằng yêu khí kia, cũng vội vàng hô.

Vài ngàn năm trước, hắn đã tận mắt nhìn thấy sự cường hãn của lão yêu này. Chỉ bằng một chiêu này, trong nháy mắt lão yêu đã

khiến một nhóm lớn yêu thú bên trong Vạn Quật hiểm địa biến thành thây khô. Nếu như không phải hắn chỉ là một con ếch xanh nho nhỏ không có điểm nào thu hút, chỉ sợ cũng sẽ trúng độc thủ.

Cuồng Thân, Bạo Huyết, Thất Thần Thiên Pháp trong nháy mắt được thi triển.

Ếch xanh nhìn thấy thân hình của nhân loại này trong nháy mắt đã biến thành khổng lồ, cũng ngao ngao kêu to:

- Hảo hán, ngươi thả ta ra. Ngươi cứ thoải mái chiến đấu cùng lão yêu này. Ta sẽ ở một bên cổ vũ trợ uy cho ngươi.

Lâm Phàm lập tức chuyển ếch xanh sang bên tay trái, tay phải cầm Lang Nha bổng, nói:

- Không cần, chờ ta xử lý bàn tay kia sẽ nói chuyện tiếp với ngươi. Nếu như ngươi còn không nói được cái gì hữu dụng, vậy thì ta sẽ chuẩn bị làm món canh ếch.

- Hảo hán...

Ếch xanh không ngờ đã đến tình trạng này, nhân loại này vẫn còn nhớ hắn. Đúng là quá bi ai.

Oanh!

Lang Nha bổng đánh vào trên bàn tay đen kịt kia, vang lên âm thanh như đập vào sắt thép.

- Quả nhiên là lão yêu. Chiêu này rất mạnh.

Trong lòng của Lâm Phàm ngưng trọng. Cũng may Lang Nha bổng đã được lão sư luyện chế lại một lần, nếu không thì chỉ sợ sau cú va chạm này, nó đã chia năm xẻ bảy.

Mà khi năm ngón tay đen kịt kia chạm đến mặt đất, một đoàn yêu khí đột nhiên bạo phát ra, hình thành một con mãng xà màu đen dữ tợn lao thẳng đến chỗ Lâm Phàm.

Lúc này, Lâm Phàm nhấc tay trái lên, để ếch xanh đối mặt với con mãng xà màu đen này.

- Hảo hán, ngươi không thể làm như thế này, sẽ chết người, à không chết ếch đó.

Ếch xanh không ngờ nhân loại này lại để cho hắn đối kháng với

con mãng xà màu đen kia, đâu còn dám do dự, đầu lưỡi duỗi ra nhanh chóng quấn quanh thân thể của con mãng xà màu đen này, sau đó co vào, xoắn con mãng xà kia thành một đoàn yêu khí nồng đậm.

- Đáng giận! Đáng giận.

- Yêu Khí Mạn Thiên, Già Thiên Tế Nhật.

Lão yêu nổi giận, càng nhiều yêu khí thoát ra khỏi phong ấn.

- Hảo hán uy vũ. Xem ra lão yêu này quyết tâm chém giết ngươi rồi, ngay cả bản nguyên yêu khí trân quý của lão cũng bỏ ra được.

Ếch xanh thấy cảnh này, mắt ếch nho nhỏ mở thật to, kém chút nữa là lồi ra rồi.

Ở trên bàn tay đen kịt kia, vô số mãng xà màu đen do yêu khí hình thành tức giận gào thét. Dưới uy thế kia, không khí cũng bắt đầu chấn động.

- Thiên Hà Vương Đỉnh trấn áp cho ta.

Lâm Phàm chợt quát to một tiếng.

Trong nháy mắt, Thiên Hà Vương Đỉnh xuất hiện, nổi bồng bềnh ở giữa không trung, miệng đỉnh lập tức hơi nghiêng, nước sông cuồn cuộn lao ra.

- Đè chết hắn cho ta.

Lâm Phàm vỗ ra một chưởng, cương khí hùng hậu hóa thành cự long, đánh thẳng vào bên trong của Thiên Hà Vương Đỉnh.

Được cương khí gia trì, Thiên Hà Vương Đỉnh càng cuồng bạo lên.

Mỗi một giọt nước sông tương đương với võ giả Tôi Thể cảnh tầng bảy, tầng tám, nhiều nước sông như thế hỗn hợp lại cùng với nhau, sức mạnh bùng lên càng khủng bố.

Oanh!

Nước sông trút xuống, thân thể của những mãng xà màu đen kia đột nhiên vặn vẹo rồi trong nháy mắt đã bị phá diệt.

- Bảo bối tốt, lão yêu này hôm nay phải bị thua thiệt. Hảo hán mau mau chặt đứt cánh tay này của hắn. Ngươi không phải muốn ta

cho ngươi vật hữu dụng sao? Bản thể của lão yêu này là U Minh Hắc Mãng hơn nữa đã tu luyện đến chục nghìn năm, huyết mạch cực cao, cánh tay này chí ít có được một phần chục nghìn công lực của lão yêu này. Ta có một biện pháp có thể luyện chế cánh tay này thành đan dược, để thực lực của ngươi tăng nhiều.

Ếch xanh thao thao bất tuyệt nói ra giống như thật sự là không có cái gì mà hắn không biết vậy.

Lâm Phàm nghe xong, lập tức mừng rỡ nói:

- Tốt, nếu quả thật làm được, ta sẽ tha cho ngươi một mạng.

- Tạ ơn hảo hán, ta tin tưởng ngươi.

Ếch xanh hô lớn, cuối cùng đã tới lúc cho nó phát huy.

Trong phong ấn lão yêu gầm thét ngập trời:

- Ghê tởm! Ta muốn các ngươi chết.

- Hóa Thần Kiếm Trận

Lập tức kiếm ý kinh thiên từ trong thân thể của Lâm Phàm bạo phát ra, Tam Hoàng Kiếm hóa thành vô số kiếm ý bén nhọn ngưng tụ ở phía sau Lâm Phàm.

- Trảm cho ta.

Oanh!

Vô số kiếm ý cùng chém xuống giống như là một thác nước liên tục chảy không dứt.

Ếch xanh nhìn ở tình cảnh trước mắt, trong lòng cảm thán, không ngờ nó lại có thể được nhìn thấy môn kiếm pháp này một lần nữa. Trước kia hắn cũng cảm giác được môn kiếm pháp này đủ lộng lẫy, đủ khốc.

Nhưng ngẫm lại người sáng tạo môn kiếm pháp này, hắn cũng hiểu, nếu sáng tạo kiếm pháp không lộng lẫy chắc chắn người kia sẽ không chịu truyền ra ngoài đâu.

Suy nghĩ kết thúc, bàn tay đen kịt kia của lão yêu trong nháy mắt đã bị Lâm Phàm chém đứt. Sau khi bị chém đứt, bàn tay này còn không ngừng giẫy giụa trên mặt đất giống như là còn có sinh mệnh lực.

- Hảo hán, trấn áp cánh tay này.

Ếch xanh oa oa kêu to, chiến đấu như vậy thật sự là quá kích thích.

Lâm Phàm không chút do dự, cương khí bộc phát ra, trấn áp bàn tay đen kịt này để nó không thể động đậy nữa, thậm chí cũng không thể biến thành yêu khí, một lần nữa trở lại trong phong ấn.

Ở trong phong ấn kia, thanh âm bao hàm cả sự tức giận và oán độc của lão yêu vang lên, vọng ra khắp bốn phương.

- Các ngươi chờ đó cho ta. Một ngày nào đó ta sẽ phá hủy phong ấn này, sau đó việc đầu tiên mà lão phu muốn làm chính là chém chết hai người các ngươi.

- Nha.

Chương 160: Hảo hán! Ngươi bóp ta chặt quá

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Lâm Phàm trả lời với vẻ lạnh nhạt, thản nhiên, không sợ hãi khiến cho lão yêu tức giận gào thét, thậm chí có cảm giác vô lực giống như là một quyền mạnh mẽ đánh vào bông vậy.

- A a a a! Ta là Yêu Thần đã tu luyện chục nghìn năm, tu vi nghịch thiên, vốn dĩ có thể tung hoành thiên địa, bây giờ lại bị khốn ở chỗ này bị hai con kiến hôi như các ngươi đùa giỡn. Đúng là rồng khốn nước cạn bị tôm đùa giỡn, hổ xuống đồng bằng bị chó khinh. Các ngươi cứ chờ đó, lúc lão phu phá giải được phong ấn này chính là ngày chết của các ngươi.

- Nha!

Khi cường giả gầm thét tốt nhất là nên đáp lại một chút.

Trong phong ấn, lão yêu không còn tiếp tục gào thét. Mọi thứ đều trở nên an tĩnh dị thường. Theo lão yêu, hắn thân là cường giả nghịch thiên, giờ lại bị một tên nhân loại nho nhỏ trêu đùa như vậy, uy nghiêm còn cao hơn trời nay lại bị sâu kiến chà đạp, làm sao có thể chịu đựng?

Bàn tay đen kịt kia không ngừng giãy dụa, muốn quay lại trong phong ấn nhưng mà dưới sự trấn áp của Lâm Phàm, làm sao có thể chạy trốn được?

- Ha ha! Lão yêu, hiện tại ngươi đã biết lợi hại chưa? Bị người chặt đứt một tay, tổn thất một phần chục nghìn công lực, mà hiểm địa Vạn Quật môn này lại ngăn cách mọi loại sức mạnh, ta xem ngươi làm cách nào để khôi phục. Ngươi đang gia tốc thời gian tử vong của mình đó.

Ếch xanh cười ha ha, bởi vì thấy có người còn thảm hơn cả nó nên cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Chỉ là vừa dứt lời, nó liền phát hiện một sức mạnh khổng lồ truyền đến, cảm nhận được ánh mắt của Lâm Phàm nhìn sang, đột nhiên cầu xin tha thứ:

- Hảo hán tha mạng.

- Đừng nói nhiều, làm sao luyện cánh tay này thành đan dược?

Lâm Phàm cầm ếch xanh lên và hỏi. Hắn cũng rất hiếu kỳ về con ếch xanh này, không ngờ nó lại có thể biết nhiều kiến thức như vậy, xem ra cần phải tìm hiểu kỹ một chút.

- Nhớ kỹ, cơ hội của ngươi chỉ có một. Nếu như ngươi dám gạt ta, cho dù ngươi là ếch xanh đã sống mấy chục nghìn năm, ta cũng phải nấu ngươi thành canh.

Trong lòng của ếch xanh giận dữ, nhân loại này đến cùng là làm sao vậy? Mình đã biểu hiện ra tài năng cùng kiến thức phong phú như vậy, lẽ ra hắn phải cung kính, lễ đãi mình chứ? Khi đó có lẽ tâm tình của mình vui vẻ thì sẽ cho nhân loại này một chút chỗ tốt.

Nhưng mà bây giờ nhân loại này một mực nắm chặt mình, động một chút lại muốn lột da nấu canh Thật sự là quá thô lỗ.

Mình mặc dù trở thành ếch xanh nhưng cũng vẫn cần thể diện nha.

- Hảo hán, ta tuyệt đối sẽ không lừa ngươi. Nhưng ngươi nhất định phải đáp ứng ta, chỉ cần ta luyện chế cánh tay của lão yêu chục nghìn năm này thành đan dược, ngươi sẽ thả ta ra.

Ếch xanh nói. Lần này, nó xem như nhìn lầm nhân loại này, cứ nghĩ tu vi tuy thấp hơn mình thì bản thân có thể tùy ý nắn bóp, thật không ngờ bây giờ lại bị đối phương tùy ý nắn bóp.

Đây quả thực là nhục nhã. Nó đã sống cả chục nghìn năm vậy mà còn mắc sai lầm.

Chỉ là lúc này, ếch xanh đột nhiên trợn mắt lên tựa như là thấy được sự tình cực kỳ đáng sợ. Nhân loại này đột nhiên lấy Thiên Hà Vương Đỉnh ra, đồng thời lại cầm Thái Hoàng Kiếm, thậm chí còn có một đống nguyên liệu nấu ăn để ở quanh nữa.

Hắn muốn làm gì?

- Hảo hán, có chuyện gì thì cứ hảo hảo nói, ngươi muốn làm gì?

Ếch xanh gấp gáp hỏi, hành động của Lâm Phàm khiến cho hắn cảm giác có chút không ổn, tựa như là có chuyện kinh khủng sắp xảy ra.

Bàn tay của Lâm Phàm xoa xoa quanh thân thể của ếch xanh rồi hắn bình tĩnh nói:

- Không làm cái gì cả, ta chỉ là đang nhìn xem từ nơi nào hạ đao sẽ không phá hư chất thịt.

- So sánh giữa đồ ăn ngon cùng đan dược, ta nghĩ một hồi vẫn quyết định là lựa chọn đồ ăn ngon.

- Ngươi biết một món ăn gọi là ếch om chuối đậu không? Món này rất ngon đó.

- Hắc hắc!

Tiếng cười âm trầm truyền vào trong tai ếch xanh khiến cho nó có cảm giác mình đang gặp được người khủng bố nhất trên thế gian, sau đó nó cố gắng giãy dụa, oa oa kêu to:

- Hảo hán tha mạng. Ta phục rồi. Ta sẽ luyện. Đừng có giết ta.

- Vậy thì nhanh nhanh chút, còn ì èo cái gì?

Lâm Phàm lắc lắc ếch xanh trong tay, khiến đối phương hoa mắt váng đầu.

Ếch xanh muốn liều mạng với nhân loại này, nhưng mà thực lực không bằng người ta, đến cuối cùng nói không chừng chính bản thân có thể bị chém chết, còn sống mới có hi vọng.

Thê tử chờ ta, ta nhất định sẽ trở về tìm ngươi.

Oa oa!

Kêu to một tiếng, quai hàm phình lên, sau đó ếch xanh há miệng ra, một cái đỉnh nhỏ bay ra khỏi miệng nó sau đó dần dần biến lớn.

- Cái đỉnh này của ngươi đúng là không tệ.

Ếch xanh dương dương đắc ý:

- Đây là điều hiển nhiên. Đây là Đan Hỏa Mộc Vương Đỉnh, là bảo bối mà ta phát hiện ở trong một chỗ bí cảnh tại hiểm địa Vạn Quật môn. Có nó trong tay, ta thậm chí có thể luyện chế ra là Thiên

giai đan ...

Đột nhiên tựa như là nghĩ đến điều gì, ếch xanh ngậm miệng không nói, nội tâm có chút hoang mang, rối loạn. Nó vội vàng há miệng ra, mấy con rồng màu xanh bay ra, phun lửa đốt nóng dược đỉnh.

- Hảo hán, ngài ném cánh tay này vào bên trong dược đỉnh, ta sẽ luyện chế cho ngươi một viên đan dược Địa giai thượng phẩm.

Ếch xanh hô.

Lâm Phàm không do dự, nhanh chóng ném cánh tay này vào bên trong dược đỉnh. Hắn cực kỳ hứng thú đối với dược đỉnh, lại càng cảm thấy hứng thú đối với ngọn lửa này.

Nhất là trong ngọn lửa này lại tràn ngập khí tức đốt cháy mọi vật, hiển nhiên không phải là bảo bối bình thường.

Ếch xanh này đã sống tại hiểm địa Vạn Quật môn này tới vài chục nghìn năm, khẳng định là có cất giữ mấy món đồ tốt, nhưng thời gian dài như vậy mà tu vi vẫn thấp thế này. Đúng là kém cỏi.

Có lẽ ếch xanh này không có gạt người, huyết mạch ở trong tu luyện đúng là một nhân tố rất trọng yếu.

Mà một con ếch xanh bình thường như nó lại có thể tu luyện tới Địa Cương cảnh tầng bảy, thật đúng là rất dọa người.

Cánh tay của U Minh Hắc Mãng không có cương khí áp chế, không ngừng đánh vào Đan Hỏa Mộc Vương Đỉnh, khiến cho dược đỉnh liên tục chấn động, bỗng nhiên một tiếng gào thét từ trong phong ấn truyền đến.

- Đồ hỗn trướng, các ngươi thật sự là đồ hỗn trướng a.

Lão yêu kia rống giận. Một người một ếch này lại dám luyện chế cánh tay của hắn ở ngay trước mặt hắn, mà hắn lại chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Phong ấn mặc dù đã suy yếu hơn trước nhưng mà vẫn còn rất mạnh mẽ. Lúc nãy hắn đã phóng yêu khí ra đến mức cực hạn nhưng vẫn không phải là đối thủ của nhân loại này, lại tiếp tục phóng yêu khí ra cũng chỉ cho đối phương chém, cho bản thân suy yếu mà thôi.

- Ha ha, lão yêu, có bản lĩnh ngươi lại đến, đến bao nhiêu ta sẽ

thu bấy nhiêu. U Minh Hắc Mãng chính là vật đại bổ, nhất là U Minh Hắc Mãng chục nghìn năm như ngươi, nếu như có thể cho toàn bộ thân thể vào luyện chế, e rằng sẽ luyện ra được đan dược siêu việt Thiên giai đó.

Đùng!

Lâm Phàm vươn tay, vỗ lên đầu ếch xanh một cái, nói:

- Chú ý luyện chế cho ta, nói lời vô dụng làm gì.

Ếch xanh sợ hãi, liên tục gật đầu:

- Hảo hán tha mạng. Ta đã biết, nhưng bây giờ còn thiếu vài cọng linh dược, không biết... Hảo hán, đừng trừng ta, ta có.

Vốn dĩ là nó không muốn lãng phí linh dược của mình, thế nhưng mà vừa nhìn thấy nhân loại này đang trừng mắt, trái tim nhỏ của nó lập tức đập nhanh.

Khủng bố. Thật sự là quá khủng bố.

Mình rốt cuộc là gặp gỡ giặc cướp kiểu gì thế này.

Một lần nữa há miệng, vài cọng linh dược bay ra, trong đó có một gốc linh dược như là một đoạn trúc làm từ băng. Sau khi nó xuất hiện, không khí cũng giống như là bị đông lại.

- Đây là Băng Linh Địa Tinh.

Lâm Phàm cũng không ngờ con ếch xanh này lại giàu có như thế. Xem ra lát nữa, mình nên cẩn thận tâm sự với con ếch xanh này.

Băng Linh Địa Tinh là linh dược sinh trưởng ở trong lòng đất, hấp thu Địa Hàn chi lực trong lòng đất, mười năm sẽ dài ra một đoạn, sau trăm năm sẽ thành thục. Loại linh thảo này chỉ có ở khu vực cực nam, cực bắc của đại lục mà thôi, không ngờ ở bên trong chỗ hiểm địa này lại cũng có linh dược bực này. Đúng là một phát hiện lớn.

Mấy con rồng kia không ngừng phun lửa, dược đỉnh cũng liên tục rung động.

- Đan thành.

Ếch xanh hét lớn một tiếng. Mấy con rồng lửa đột nhiên nổ tung, hình thành một vùng biển lửa, bao vây dược đỉnh lại. Sau đó biển

lửa dần dần tiêu tán tựa như là bị dược đỉnh hấp thu vậy.

Một viên đan dược bay ra ngoài.

Lâm Phàm vươn tay cầm lấy, cẩn thận nhìn, viên đan dược này gần như chỉ có một màu đen kịt, phía trên lại có mấy đường vân màu bạc. Lúc chạm vào mấy đường vân kia, hắn còn cảm thấy hơi lạnh.

- Hảo hán, đây chính là đan dược Địa giai thượng phẩm, Linh Mãng Thăng Long Đan. Nếu như có thể luyện hóa toàn bộ thân thể của U Minh Hắc Mãng kia thì mới có thể luyện chế ra Thần đan siêu việt đan dược Thiên giai, một viên có thể nhất phi trùng thiên, hóa thành thiên long trên chín tầng trời.

Ếch xanh tựa như là rất tiếc nuối nói, sau đó nghĩ đến yêu cầu của mình lúc trước:

- Hiện tại đan dược cũng đã luyện thành, hảo hán có thể thả ta đi được chưa?

Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- Ngươi dám cam đoan là đan dược này không có vấn đề ư?

Ếch xanh hô to:

- Tuyệt đối là không có vấn đề, ta lừa gạt ai cũng không dám lừa gạt hảo hán.

Thật sự là từ trong đan dược này, Lâm Phàm cũng đã cảm nhận được dược lực bàng bạc, e rằng chỉ cần nuốt viên thuốc này vào là có thể để nội tình của bản thân trở nên sung túc, chỉ cần điểm khổ tu đầy đủ thì đột phá đến Địa Cương cảnh tầng sáu cũng không thành vấn đề.

Mặc dù mình có Bất Tử Chi Thân, có thể không cần quan tâm bất cứ nguy hiểm tiềm ẩn gì, nhưng hắn cũng không muốn con ếch xanh này rời đi. Nếu như lúc mà mình tự sát, ếch xanh này chạy đi mất, vậy thì thật sự là đã bỏ qua một cơ duyên to lớn.

- Tốt, ngươi làm cách nào để cam đoan là không có gạt ta?

Lâm Phàm nhìn về phía ếch xanh.

Ếch xanh vội vàng nói:

- Hảo hán, ta có thể lấy danh nghĩa thê tử của ta ra để thề. Ta

tuyệt đối không có lừa gạt ngươi.

- Ha ha, ngươi đối với vợ ngươi thật đúng là rất tốt.

Lâm Phàm cười, hắn cũng không ngờ con ếch xanh này lại còn có cả thê tử.

- Tốt, lấy danh nghĩa thê tử của ngươi để thề đi. Nếu như ngươi dám gạt ta, vậy thì vợ ngươi sẽ chạy theo người khác.

Vừa nghe thấy lời ấy của Lâm Phàm, ếch xanh giãy dụa kêu to:

- Không có khả năng, tình cảm giữa ta cùng thê tử của ta có thể so với kim cương. Năm đó có vô số thiên kiêu truy cầu thê tử của ta, nhưng mà thê tử của ta cũng không có thèm nhìn bọn hắn, một mực chung tình với ta.

- Tốt, nếu như ta lừa gạt ngươi, vậy thì thê tử của ta sẽ chạy theo người khác.

Lời thề đối với Lâm Phàm chính là đánh rắm. Nhưng từ trong ánh mắt của con ếch xanh này, hắn cũng có thể nhìn ra ếch xanh này không có ý hãm hại mình. Không do dự nữa, hắn quay đầu, rời xa khu vực mà yêu khí có khả năng lan tràn, sau đó nhanh chóng nuốt đan dược vào.

Trong nháy mắt!

Dược lực khổng lồ như là hồng thủy bộc phát, triệt để nổ tung ở trong cơ thể của hắn.

- Dược lực thật là mạnh.

Vẫn bị tay trái của Lâm Phàm nắm chặt, ếch xanh oa oa kêu to:

- Hảo hán thả ta ra. Ngươi bóp ta chặt quá.

Lúc này, Lâm Phàm hoàn toàn đắm chìm ở bên trong việc khống chế dược lực, hai tay đột nhiên phồng lên, từng cái gân mạch màu xanh nổi lên tựa như là sắp nổ tung.

Chương 161: Để cho ta thử IQ của ngươi một lần (1)

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Lúc này, Lâm Phàm đã hoàn toàn đắm chìm ở bên trong dược lực như đại dương mênh mông kia, viên Linh Mãng Thăng Long Đan này hoàn toàn chính xác là cực kỳ cường đại, một phần chục nghìn công lực của lão yêu kia lại hỗn hợp thêm các loại linh dược khiến cho dược lực ẩn chứa bên trong cực kỳ khổng lồ.

Nếu như là người bình thường, chỉ sợ đã sớm bị dược lực làm cho nổ tung.

Từng con mãng xà màu đen uốn lượn ở trong cơ thể Lâm Phàm, đồng thời có một giọt máu màu vàng được mấy con mãng xà này bao bọc lại tựa như là đang bảo vệ.

- Đây là máu của U Minh Hắc Mãng sao?

Nhưng hắn cũng không muốn dung nhập giọt máu này vào trong huyết mạch của bản thân, mà chuẩn bị luyện hóa nó thành cương khí tinh thuần nhất để tăng cường tu vi. Huyết mạch của mình cứ để như hiện tại là được rồi, không cần phải pha lẫn thêm bất luận huyết mạch gì vào nữa.

Oanh!

Cương khí khổng lồ hình thành vòng xoáy nhanh chóng nghiền nát giọt máu màu vàng này.

Ếch xanh lúc này vẫn đang cố gắng giãy dụa.Nhưng mà nhân loại này cho dù đang luyện hóa dược lực cũng vẫn không quên nắm chặt mình, nó đã dần tuyệt vọng.

Thế nhưng mà khi nhìn thấy tình huống hiện tại của nhân loại này, lấy kiến thức rộng rãi của nó cũng không khỏi kinh hãi.

Ở bên trong đan dược Địa giai thượng phẩm, hơn nữa còn là loại

đan dược cao cấp nhất bên trong Địa giai thượng phẩm như là Linh Mãng Thăng Long Đan, ẩn chứa dược lực ở một mức độ vô cùng kinh khủng.

Nhân loại này đến cùng là tu luyện như thế nào? Làm sao có thể tu luyện ngạnh công tới cảnh giới cỡ này? Gia hỏa này cũng quá hung ác đối với bản thân mình đi.

Trong số các loại công pháp ở trên đời thì ngạnh công cùng tà công là khó tu luyện nhất.

Tà công khiến cho bản thân trở thành kẻ người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Mà ngạnh công thì cần không ngừng rèn luyện thân thể, lấy bản thân là vật chứa, không ngừng khuếch trương, mở rộng, khổ cực phải chịu đựng người thường khó có khả năng chịu được.

Hiện tại dược lực khổng lồ của Linh Mãng Thăng Long Đan vẫn đang chạy lung tung ở bên trong cơ thể của nhân loại này nhưng rõ ràng đang dần dần bị hấp thu, nhất là cơ bắp cuồn cuộn nổi lên khiến người ta cảm thấy cực kỳ rung động. Xem ra ngạnh công đã đạt đến cảnh giới cực kỳ cao thâm mới có thể chịu đựng dược lực của đan dược Địa giai tàn phá cơ thể.

Đột nhiên!

Nó phát hiện trong cơ thể của nhân loại này có ánh sáng màu vàng xuất hiện nhưng trong nháy mắt đã bị đánh nát, sợ hãi kêu to:

- Đây là huyết mạch của U Minh Hắc Mãng . Mặc dù chỉ là một tia nhưng mà nếu như dung nhập vào huyết mạch của bản thân thì sẽ có rất nhiều trợ giúp cho việc tu hành trong tương lai, ngươi lại nghiền nát tia huyết mạch này hóa thành cương khí. Thật sự là quá lãng phí.

Ếch xanh kêu to tựa như là không ngờ nhân loại này sẽ làm như vậy.

Ánh sáng màu vàng tiêu tán, ếch xanh cũng vô lực. Huyết mạch này đã bị luyện chế nên đã sớm mất đi cảm ứng cùng lão yêu kia, có thể nói là tồn tại riêng biệt. Hiện tại nhân loại này lại luyện hóa nó thành cương khí, đúng là phí của giời.

Loại cơ duyên này có thể ngộ nhưng không thể cầu. Huyết mạch của U Minh Hắc Mãng đã tu luyện chục nghìn năm nếu đặt ở bên

ngoài sẽ là thứ mà không biết có bao nhiêu người tranh đoạt đến rách đầu.

Hiện tại cứ lãng phí như vậy. Đáng tiếc. Thật là quá đáng tiếc.

Oanh!

Lấy bản thân Lâm Phàm làm trung tâm, cương khí đột nhiên bạo phát ra, chấn vỡ toàn bộ nham thạch ở chung quanh.

- Thật mạnh. Cương khí thật sự là quá hùng hậu. Gia hỏa này đến cùng là tích lũy như thế nào? Tu vi không cao mà nội tình lại là cao đến mức đáng sợ.

Ếch xanh lộ vẻ kinh hãi, kiến thức của nó rất rộng, tự nhiên biết tu hành không phải cứ một mực tăng lên cảnh giới là được mà cần phải rèn luyện bản thân, tích lũy nội tình. Sau khi nội tình tích lũy đến trình độ cực hạn mới đột phá cảnh giới, lúc đó, uy thế sẽ cực kỳ kinh khủng.

Thiên kiêu, như thế nào mới được gọi là thiên kiêu? Chính là ở trong cùng một cảnh giới, sự tình mà người khác không thể làm, bọn họ có thể làm, cường giả mà người khác không thể chiến thắng, bọn họ có thể chiến thắng.

Đây chính là thiên địa chi kiêu, so sánh chính là nội tình.

- Một môn, hai môn, ba môn.

- Làm sao có thể? Gia hỏa này chỉ mới là Địa Cương cảnh tầng năm, vậy mà có thể tu luyện hai môn ngạnh công đến cảnh giới viên mãn. Mặc dù phẩm giai của hai môn công pháp này không cao, nhưng mà ngoài hai môn đó còn có một môn ngạnh công cao cấp nữa. Cho dù cảnh giới cũng không cao nhưng tổng hợp lại thì có thể bộc phát ra sức mạnh cực kỳ cường đại. Đây là lấy mạng sống ra để tu luyện rồi.

Ếch xanh càng xem càng kinh hãi. Trước đây khi vẫn còn trong thể xác nhân loại, nó cũng từng thấy qua không ít cường giả tu luyện công pháp thiêu đốt tiềm lực đến cực hạn, nhưng mà cũng không có người nào dám cùng một lúc tu luyện nhiều môn công pháp như vậy.

Mặc dù khi thi triển toàn bộ có thể bộc phát thực lực mạnh mẽ không có gì sánh kịp, nhưng mà tiềm lực bị thiêu đốt mang tới hậu quả thật sự là quá nghiêm trọng.

Hiện tại khi thấy được nhân loại này tu luyện nhiều môn ngạnh công như thế, nó cũng không biết nên nói cái gì.

Đồ đần thật sự là đồ đần. Đây hoàn toàn chính là muốn chết.

- Không sai, quả nhiên là vật đại bổ.

Lâm Phàm mở mắt ra, tinh quang dài hai thốn bắn ra từ trong mắt, sau đó tiêu tán. Hắn thở dài một hơi. Thật là không nghĩ đến chỉ vẻn vẹn một viên đan dược, vậy mà đã lấp đầy nội tình của hắn.

Nếu như không có luyện hóa giọt máu màu vàng kia có lẽ sẽ còn kém một chút. Nhưng mà hiện tại, cương khí toàn thân sôi trào mãnh liệt, đấm ra một quyền là có thể đánh nát một ngọn núi nhỏ.

Ếch xanh lập tức gào thét:

- Hảo hán uy vũ. Hảo hán bá khí. Hảo hán là người có thiên phú cao nhất mà ta từng gặp được.

- Hảo hán, bây giờ người có thể thả ta đi được chưa? Ta đã luyện chế đan dược này cho ngươi, giúp cho nội tình của ngươi càng thêm hùng hậu.

Nó hiện tại chỉ muốn khóc mà thôi. Vài chục nghìn năm qua, có khi nào mà nó luân lạc tới tình trạng này, bị người nắm trong tay, còn cưỡng ép mình luyện đan. Đây quả thực là khổ không thể tả.

Lâm Phàm nhìn ếch xanh ở trong tay, nở nụ cười xán lạn:

- Hiện tại ta lại cực kỳ hứng thú đối với ngươi, cho nên ngươi còn không thể rời đi.

- A! Không cần, ngươi sao có thể nói chuyện không giữ lời như vậy được.

Ếch xanh luống cuống. Nó đã hiểu, bởi vì mình lộ tài mới khiến cho đối phương nhớ thương rồi, sớm biết như này lúc trước không nên khoe khoang.

Không quan tâm ếch xanh đang nghĩ gì nữa, Lâm Phàm đi vào nơi phong ấn. Hắn cảm thấy rất hứng thú đối với tám tấm Phong Yêu Bia này, toàn thân đen như mực, phía trên có lạc ấn rất nhiều loại thần văn huyền diệu, thậm chí hắn có thể cảm nhận được sức mạnh mà tám tấm Phong Yêu Bia này truyền ra ngoài đang chậm rãi dung nhập vào trong phong ấn, hiển nhiên là đang duy trì năng lượng cho phong

ấn.

Có thể trấn áp lão yêu kia ở chỗ này, vị chủ nhân của hiểm địa Vạn Quật môn này, cũng không phải là người đơn giản.

Khi hiểu biết càng nhiều, hắn lại càng có cảm giác hứng thú đối với rất nhiều sự vật, hiên tượng.

Nhất là con ếch xanh này, hiện tại nó là thứ khiến cho hắn hứng thú nhất a.

- Uy, lão yêu, có còn ở đó hay không?

Chương 162: Để cho ta thử IQ của ngươi một lần (2)

Dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Lâm Phàm chuẩn bị kiểm tra xem trí thông minh của lão yêu này như thế nào? Nếu như có thể thành công thì cũng coi là một đoạn giai thoại, nếu như không thể thành công thì cũng không sao. Dù sao thì hắn cũng không có tổn thất gì.

- Nhân loại, ngươi nhớ kỹ cho ta. Chờ lão phu đi ra, ngươi chỉ có một con đường chết.

Qua hồi lâu, lão yêu âm trầm quát.

Lâm Phàm rất bình tĩnh, không có một chút cảm giác hoảng hốt nào:

- Lão yêu, đừng như vậy! Chính ngươi có thể phá vỡ phong ấn mà đi ra hay không cũng khó nói. Coi như ngươi có thể đi ra, chỉ sợ cũng là chuyện của chục nghìn năm sau. Đến lúc đó, thực lực của ngươi còn có bao nhiêu?

Trầm mặc, yên tĩnh giống như chết.

Ếch xanh dương dương đắc ý:

- Không sai, tám tấm Phong Yêu Bia này mặc dù đã không lớn bằng lúc trước, thế nhưng mà bọn chúng vẫn đang không ngừng hấp thụ sức mạnh của ngươi để trấn áp ngươi. Đến lúc ngươi có thể phá tan phong ấn đi ra, ngay cả ta cũng có thể dễ dàng trấn áp ngươi.

- Ngươi cái thứ người không ra người, yêu không yêu thứ này, bị người đánh nát thần hồn ném vào trong cơ thể súc sinh này quả là xứng đáng.

Trong phong ấn, lão yêu tức giận gào thét, không chỉ có nhân loại này khiến cho hắn phẫn nộ, ngay cả con ếch xanh này cũng làm hắn cực kỳ căm ghét.

Lâm Phàm cũng lười nói nhảm cùng lão yêu này.

- Kỳ thật, ta cũng có thể thả ngươi đi ra. Nhưng ngươi nhất định phải lại để cho ta chém mấy cánh tay của ngươi.

Ếch xanh nghe thấy lời nói này của Lâm Phàm, vội vàng hô:

- Hảo hán, chuyện này không thể được. Nếu như người thả xuất lão yêu này ra, chúng ta đều sẽ chết đó. Mặc dù đã bị phong ấn mấy ngàn năm, nhưng mà thực lực của lão yêu này cực kỳ cường đại, yêu lực hùng hậu, hơn nữa hắn còn có thể thu hồi sức mạnh của hắn ở bên trong tám tấm Phong Yêu Bia này. Dù không đạt đến thời kì đỉnh phong, nhưng cũng không phải là thứ mà chúng ta có khả năng đối phó. Ngài không nên tự tìm đường chết.

- Hừ, ngươi thật sự cho rằng lão phu là kẻ ngu hay sao? Lời nói này đổi lại là ngươi thì ngươi có tin hay không?

Trong phong ấn, lão yêu gầm thét. Hắn cảm giác nhân loại này đang muốn vũ nhục trí tuệ của hắn.

- Hảo hán, không thể.

Ếch xanh kêu to, khuôn mặt vốn là màu xanh, giờ lại càng thêm xanh. Cái này hoàn toàn chính là đang tự tìm đường chết, bảo hổ lột da.

- Ngươi câm miệng cho ta.

Lâm Phàm vỗ một cái, sau đó nói ra:

- Ta có thể thề với thiên địa, như có vi phạm, chết không có chỗ chôn. Mà ngươi chỉ cần thề dù là ngươi đi ra thì vĩnh viễn cũng không thể giết ta là được, thế nào?

Trong phong ấn, lão yêu hiển nhiên cũng bị lời nói này của Lâm Phàm làm cho ngây ngẩn cả người tựa như là không ngờ nhân loại này lại có loại suy nghĩ này.

- Ngươi nói thật sao?

Lão yêu âm trầm hỏi, nhưng trong giọng nói lại thể hiện rõ sự hưng phấn. Chỉ cần hắn có thể đi ra, như vậy tất cả đều không phải là vấn đề.

Lâm Phàm vung tay áo một cái, vẻ mặt nghiêm túc, nói:

- Tự nhiên, Lâm Phàm ta cả đời nói lời giữ lời, đã nói là làm. Chỉ cần ngươi có thể thỏa mãn yêu cầu của ta, thả ngươi đi ra thì cũng có làm sao?

- Tốt. Tốt. Thật can đảm. Có khí phách. Trong số những nhân loại mà lão phu đã từng gặp được, ngươi chính là người can đảm nhất.

Lão yêu hiển nhiên cũng không ngờ nhân loại này lại có khí phách như thế.

- Nhưng bản nguyên yêu khí hiện tại của ta cũng không còn nhiều cho nên nhiều nhất chỉ có thể cho ngươi chém ba lần, nếu không bản thể của ta sẽ vỡ nát, không có cách nào phá phong ấn đi ra.

- Có thể.

Lâm Phàm gật đầu, sau đó ngửa mặt nhìn lên bầu trời:

- Lâm Phàm ta thề với trời. Chỉ cần lão yêu này cho ta chém ba lần, ta sẽ lập tức phá giải phong ấn thả hắn đi ra. Nếu như có vi phạm, ta sẽ bị thiên lôi đánh xuống, hóa thành tro tàn.

Một sức mạnh hình thành lời thề với thiên địa, bao phủ ở phía trên đầu của Lâm Phàm.

Lão yêu không ngờ nhân loại này lại thật sự thề:

- Tốt.Tốt. lão phu thề với trời, chỉ cần nhân loại này có thể phá giải phong ấn thả ta đi ra, lão phu sẽ vĩnh viễn không ra tay với hắn. Thiên địa chứng giám, nếu như có vi phạm, thần hồn chôn vùi, vĩnh viễn không được luân hồi.

Ếch xanh hô to:

- Lão yêu, tính cả ta nữa, lão phải thề không ra tay với ta nữa.

- Hừ, súc sinh, vô số năm qua, mỗi khi có nhân loại đi ngang qua đây, ngươi đều tìm cách dẫn những người này rời đi, khiến ta không thể phá vỡ phong ấn. Sau khi lão phu đi ra, việc làm đầu tiên chính là chém chết ngươi.

Sau đó lại có một đám yêu khí bay ra khỏi phong ấn, hình thành ba bàn tay đen kịt. Đây đều là bản nguyên yêu lực của lão yêu. Sau khi tổn thất, cũng không biết hắn phải tu luyện bao nhiêu năm mới có thể khôi phục lại.

- Chém đi.

Lâm Phàm không hề do dự. Kiếm quang lóe lên, chặt đứt ba cánh tay này, sau đó lập tức vận chuyển cương khí trấn áp.

- Tốt, hiện tại lão phu sẽ nói cho ngươi biết cách phá vỡ phong ấn...

Lúc lão yêu vừa định nói ra cách phá vỡ phong ấn cho Lâm Phàm, lại phát hiện hắn đã quay người rời đi.

- Ngươi làm gì? Ngươi muốn làm gì?

- Nhanh phá vỡ phong ấn để ta ra ngoài.

- Ngu ngốc.

Lâm Phàm trả lời một câu rồi không quan tâm nữa, thu ba cánh tay đã bị trấn áp vào trong nhẫn trữ vật rồi quay đầu rời đi:

- Ếch xanh, đợi lát nữa ngươi tiếp tục luyện chế đan dược cho ta.

- A a a a! Đáng giận, ngươi cũng dám vi phạm lời thề với thiên địa. Ngươi sẽ chết không yên lành. Ngươi sẽ chết không yên lành.

Trong phong ấn truyền đến tiếng gào thét tê tâm liệt phế của lão yêu nhưng mà không có người đáp lại hắn.

Ếch xanh lúc này cũng đang choáng váng, nó đã hoàn toàn không hiểu rõ chuyện gì đang diễn ra.

Nhân loại này thật muốn vi phạm lời thề với thiên địa sao?

Chỉ cần hắn bước ra khỏi vực sâu Vạn Quật thì chỉ có một con đường là chết thôi.

Chương 163: Kết quả rút thăm phong phú

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Cách xa nơi phong ấn, Lâm Phàm cùng ếch xanh vẫn có thể nghe được tiếng gào thét phẫn nộ, không cam lòng của lão yêu này.

Trái tim của ếch xanh lúc này vẫn đang đập mạnh, hắn đã không dám nói nhiều lời nữa.

Kẻ liều mạng, nhân loại này tuyệt đối là kẻ liều mạng.

Thậm chí có thể là tên điên.

Ngay cả lời thề với thiên địa cũng dám vi phạm, chẳng lẽ hắn cũng không biết hậu quả sẽ khủng bố đến mức nào sao?

Dù là lão yêu kia ở thời kỳ toàn thịnh, nếu như vi phạm lời thề với thiên địa thì cũng có thể bị thiên khiển đánh nát thành cám. Bây giờ nhân loại này nói vi phạm là vi phạm, hoàn toàn chính là tự tìm đường chết. Lên trời xuống đất, không người nào có thể cứu hắn.

Chẳng lẽ nhân loại này muốn đợi cả một đời trong hiểm địa Vạn Quật môn này hay sao?

- Tiếp tục luyện chế cho ta.

Lâm Phàm vứt ba cánh tay bị trấn áp kia cho ếch xanh. Những cánh tay này đều là bản nguyên yêu lực của lão yêu kia. Bị phong ấn lâu như vậy, yêu lực trong cơ thể của lão yêu kia cũng không còn thừa lại bao nhiêu, lại càng không cần phải nói bây giờ bị hắn chặt ba lần, e rằng yêu lực còn sót lại cũng đã tổn thất non nửa.

Yêu thể cần yêu lực duy trì, bởi vì lão yêu kia không muốn yêu thể bị hao tổn, mấy ngàn năm qua, một mực sử dụng tất cả yêu lực để duy trì lấy bản thể. Bây giờ bị hắn hãm hại một lần, chỉ sợ ngay cả tâm muốn tự tử đều đã có.

Đối với người khác, lời thề với thiên địa đều là việc mà bọn họ

không dám vi phạm, nhưng mà đối với Lâm Phàm thì không đáng để lo. Bởi vì hắn có được Bất Tử Chi Thân, cùng lắm là bị đánh thành tro mà thôi, mười giây sau sẽ lại phục sinh, trở lại như cũ.

Ếch xanh vốn muốn nói, vật liệu luyện đan rất trân quý, ta cũng không có nhiều. Nhưng mà sau khi trải qua chuyện lúc nãy, nó đã e ngại.

Nhân loại này nhất định là một kẻ liều mạng, thậm chí có thể là tên điên. Ngay cả lời thề với thiên địa cũng dám vi phạm, còn có thể có việc gì mà hắn không dám làm.

Cảm thán trong lòng một lúc rồi ếch xanh há miệng ra, Đan Hỏa Mộc Vương Đỉnh cùng rồng lửa màu xanh lại xuất hiện, ếch xanh tập trung tinh thần, bắt đầu luyện đan.

Hiện tại cũng không cần Lâm Phàm phải nói thêm cái gì, ếch xanh cũng cẩn trọng luyện đan, còn nghiêm túc hơn so với lúc trước.

Lâm Phàm nhàm chán mở miệng hỏi:

- Mấy con rồng lửa màu xanh này của ngươi cũng không tệ lắm. Chúng có lai lịch gì vậy?

Nếu như là lúc trước, ếch xanh còn có thể nói nhảm một hồi, nhưng bây giờ lại thành thành thật thật, chỉ sợ nói quá chậm thì nó sẽ bị kẻ liều mạng này ninh nhừ.

- Đây là Thanh Uyên Địa Hỏa. Lực công kích rất yếu ớt nhưng mà khi dùng để luyện đan thì có thể loại trừ tạp chất, giữ lại dược lực tinh thuần nhất, dung hợp dược lực trong các loại dược liệu đến trình độ lớn nhất, là một loại Tiên Thiên Linh Hỏa rất được luyện đan sư yêu thích.

Ếch xanh cũng không dám khoe khoang, nói chuyện giống như là đang giảng giải kiến thức mới cho Lâm Phàm.

- Nói một chút xem. Chuyện của ngươi là như thế nào? Làm sao lại bị người đánh nát thần hồn, nhốt vào trong cơ thể của con ếch xanh này?

Lâm Phàm bình tĩnh hỏi, hắn đột nhiên phát hiện, khi mình nghiêm túc lên, vẫn rất có thần thái.

Chí ít đã khiến cho con ếch xanh này kinh hãi.

- Ta cũng không biết. Chỉ là có một ngày, ta đang cùng thê tử của ta ngao du ở trên Cửu Thiên, đột nhiên có người đánh lén, sau đó một đám người xuất hiện vây quanh chúng ta rồi đánh nát thần hồn của ta. Khi ta tỉnh lại thì đã ở trong cơ thể của con ếch xanh này.

Ếch xanh thành thành thật thật hồi đáp.

Gia hỏa này mặc dù không có mạnh mẽ như những người nó gặp phải trước kia nhưng mà người này quá độc ác, hung ác đến mức làm cho người ta phải e ngại.

Không thể trêu vào, thực sự không thể trêu vào.

Nhất là bây giờ mình vẫn còn đang nhỏ yếu như thế này, nếu như nhân loại này đột nhiên nổi điên, bỏ mình vào nồi hầm thì cũng chả biết kêu ai.

Ếch xanh trầm ngâm một lúc, nói:

- Hảo hán, lúc nãy, khi ngươi thề, ta nghe được tên ngươi là Lâm Phàm, kỳ thật ta cũng có tên, ta...

- Đừng nói nhảm nữa, ta không có hứng thú đối với danh tự của ngươi, cứ cẩn thận luyện đan đi cho ta.

Lâm Phàm vỗ một cái lên đầu ếch xanh.

- Đúng, đúng...

Ếch xanh có chút thương cảm, ý định của nó là muốn nói tên của mình ra cho đối phương nhớ kỹ, đề phòng nếu như mình bị nấu, vậy mà ngay cả tên của mình, đối phương cũng không biết, thật sự là chết quá không minh bạch.

Trong lúc này, Lâm Phàm thì ngồi ở một bên nhàm chán suy nghĩ:

- Hiện tại điểm tích lũy còn có 11200, cũng không đủ để lĩnh ngộ công pháp, hay là thử rút thăm một chút xem sao, nhìn xem có thể rút được đồ gì tốt hay không?

Liên tục rút 37 lần cấp Bạch Ngân.

Bắt đầu!

Tiêu hao 11100 điểm tích lũy.

- Hệ thống rút thăm cấp Bạch Ngân: Chúc bạn may mắn vào lần

sau.

Mở đầu đen nhưng nội tâm của Lâm Phàm vẫn cực kỳ bình tĩnh, không hề có chút ba động nào. Hắn cảm thấy rất bình thường, đâu thể lúc này cũng rút trúng được, rút không trúng, vẫn còn cơ hội ở phía sau mà.

- Hệ thống rút thăm cấp Bạch Ngân: Chúc mừng túc chủ rút trúng một viên đan dược Huyền giai hạ phẩm, Long Hổ Đại Bổ Đan.

Không sai, lần thứ hai đã rút trúng, mặc dù chỉ là đan dược Huyền giai hạ phẩm mà mình đã nhìn không thuận mắt, thậm chí trong nhẫn trữ vật còn có rất nhiều, nhưng đó cũng coi là tiến bộ không tồi.

- Hệ thống rút thăm cấp Bạch Ngân: Chúc mừng túc chủ rút trúng một bình đan dược Nhân giai thượng phẩm, Sư Hổ Đan.

- Hệ thống rút thăm cấp Bạch Ngân: Chúc bạn may mắn vào lần sau.

Liên tục ba mươi lần rút thăm, mặc dù rút trúng không ít đồ vật, nếu như là ở trước kia, chỉ sợ sẽ làm cho mình mừng rỡ như điên, nhưng bây giờ cũng chỉ đành lưu lại cho các sư đệ sử dụng thôi.

Để nhìn xem bảy lần cuối cùng có thể rút trúng đồ tốt hay không? Đúng là trò rút thăm này chỉ có thể dựa vào vận khí.

- Hệ thống rút thăm cấp Bạch Ngân: Chúc mừng túc chủ rút trúng một viên đan dược Địa giai hạ phẩm, Hỏa Nguyên Đan.

Tốt, rút trúng một viên đan dược Địa giai hạ phẩm, xem như là một tiến bộ rất lớn, dù sao đan dược này vẫn còn tác dụng đối với mình.

- Hệ thống rút thăm cấp Bạch Ngân: Chúc mừng túc chủ rút trúng một tấm Đề Thăng Phù của công pháp Nhân giai.

Cái đồ chơi này hơi lạ, đợi lát nữa nhìn xem có ích lợi gì.

Phía sau đều là chúc bạn may mắn vào lần sau, chỉ còn lại một lần cuối cùng.

Tam Thanh đại lão ở trên, Lâm Phàm ở dưới cầu xin, các ngài hãy phù hộ ta rút trúng đồ tốt.

- Hệ thống rút thăm cấp Bạch Ngân: Chúc mừng túc chủ vận khí

đại bạo phát, rút trúng Buff Vĩnh Hằng cấp, Không Nhìn Phong Ấn.

Hả?

Nội tâm của Lâm Phàm đột nhiên có chút chấn động.

Đây là ý gì?

Không Nhìn Phong Ấn: Không quan tâm tất cả các loại phong ấn, giam cầm.

Chớp chớp mắt cố gắng biểu thị mình rất bình tĩnh, nhưng khi nhìn thấy giới thiệu, hắn lại không trấn định được nữa.

Đây là cấp cho mình nguyên bộ năng lực sao? Để xem nào, mình vốn có được năng lực bất tử, bây giờ lại thêm Không Nhìn Phong Ấn. Đây là muốn biểu đạt cái gì?

Không tồi. Không tồi. Lần này rút thăm quả thật không lỗ, mặc dù cái Buff Không Nhìn Phong Ấn này cũng không có nhiều tác dụng lắm đối với mình, dù sao mình cẩn thận như vậy, làm sao lại bị người phong ấn?

Nhưng cũng rất khó nói, có thể về sau mình sẽ gặp phải loại tình huống này.

Ổn, sau này nhân sinh đã khá ổn thỏa.

Xem ra mình chính là Boss hình người, giết cũng giết không được, mà giờ phong ấn cũng không có tác dụng, về sau mình sẽ không trở thành người mà tất cả cường giả đều không muốn đối mặt nhất đi.

Có chút ý tứ.

Thu hoạch khi rút thăm lần này cũng khá phong phú. Một đống đan dược trong đó đan dược trân quý nhất chính là đan dược Địa giai hạ phẩm Hỏa Nguyên Đan, ngoài ra Đề Thăng Phù của công pháp Nhân giai này cũng xem như đồ tốt. Đồng thời Buff Vĩnh Hằng cấp Không Nhìn Phong Ấn này nữa cũng một niềm vui ngoài ý muốn, xem như là đặt xuống cơ sở vững chắc cho nhân sinh sau này của bản thân, về sau mình cũng không sợ bị người phong ấn nữa.

Đề Thăng Phù của công pháp Nhân giai: Có thể đề thăng một môn công pháp Nhân giai thượng phẩm thành công pháp Huyền giai hạ phẩm, là vật phẩm sử dụng một lần duy nhất.

Trong số các môn công pháp tu luyện hiện giờ của bản thân, phù hợp với yêu cầu này chỉ có Bạo Huyết. Môn công pháp này mặc dù chỉ là Nhân giai thượng phẩm, nhưng mà có trợ giúp rất lớn đối với mình. Không nghĩ tới bây giờ, hệ thống lại đưa than trong ngày tuyết, nếu như đề thăng công pháp này lên tới Huyền giai, vậy thì thực lực của bản thân sẽ lại tăng thêm một cấp độ.

- Tăng Bạo Huyết lên

Trong lòng mặc niệm.

- Tiêu hao một tấm Đề Thăng Phù của công pháp Nhân giai

Lập tức, Lâm Phàm cảm giác một sức mạnh ở trong cơ thể đột nhiên sinh động lên, sức mạnh nguyên bản thuộc về Bạo Huyết kia đột nhiên tăng vọt, phải cường đại hơn so với lúc trước đến mấy lần.

Đặc tính: Khí huyết sôi trào, Chấn nhiếp, Huyết văn, Huyết chi lực.

Tác dụng phụ: Sau ba lần sử dụng hẳn phải chết.

Tác dụng phụ thì không có thay đổi, chỉ là đặc tính Khí huyết nghịch chuyển biến thành Khí huyết sôi trào, lại còn nhiều thêm ra một đặc tính là Huyết chi lực.

Cũng không biết Huyết chi lực này đến cùng là cái gì.

- Hảo hán, đan dược luyện xong rồi.

Lúc này, ếch xanh cũng đã luyện chế đan dược thành công.

Lâm Phàm nhìn thấy ba viên đan dược bay ra từ trong dược đỉnh, trôi nổi ở giữa không trung, nhanh chóng vươn tay, tóm lấy, trong lòng có cảm giác vô cùng thoải mái.

Mà hiện giờ trong lòng của ếch xanh cũng cực kỳ đau đớn. Nó cũng chỉ có một gốc Băng Linh Địa Tinh và đã sớm sử dụng rồi nên để luyện chế đan dược thành công, nó phải cắn răng lấy ra thêm nhiều linh dược khác, càng nghĩ càng đau lòng.

- Không sai, ếch xanh, ngươi rất không tệ, ta rất hài lòng với năng lực của ngươi.

Trong lòng của Lâm Phàm vô cùng vui vẻ, mặc kệ là rút thăm hay đan dược, đều khiến cho hắn cảm thấy rất hài lòng.

Chỉ là thỉnh thoảng chơi trò rút thăm này một vài lần thì được, nếu một mực đắm chìm ở trong đó, điểm tích lũy chẳng mấy mà sẽ tiêu hao hết.

Nhìn 100 điểm tích lũy cuối cùng có chút chướng mắt, hắn lập tức lựa chọn rút thăm cấp Thanh Đồng, kết quả đúng như dự đoán Chúc bạn may mắn vào lần sau.

Còn với ếch xanh câu 'ta rất hài lòng với năng lực của ngươi' của Lâm Phàm đã khiến cho nó lạnh run.

Ta không muốn ngươi hài lòng với ta, hãy bất mãn mà buông tha ta đi.

Chương 164: Tiểu tâm tư rất nhiều đó

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Đối với ếch xanh, Lâm Phàm chính là dao thớt còn nó chính là thịt cá mặc người băm chặt, bị Lâm Phàm nắm trong tay, nó muốn chạy cũng không chạy được.

- Hảo hán, bây giờ có thể thả ta rời đi sao?

Ếch xanh cẩn thận từng li từng tí nói ra, hiện tại nó cũng hận không thể cho mình hai cái bạt tai. Chỉ vì thèm ăn mà hiện tại nó triệt để nhảy vào trong hố, hơn nữa cái hố này lại còn rất sâu, đã nhảy vào thì không nhảy ra được.

- Thế nào? Ngươi rất muốn rời khỏi ta sao?

Lâm Phàm thấy không cao hứng. Chẳng lẽ mình thật sự dọa người như vậy sao? Ngay cả một con ếch xanh cũng muốn bỏ mình mà đi.

Ếch xanh cảm thấy khí tức nguy hiểm bao phủ toàn thân, lập tức cuống quít lắc đầu:

- Không có. Không có. Hảo hán ngươi hiểu lầm, là ta cảm thấy thực lực của mình thấp kém. Ở cùng một chỗ với hảo hán, ta cũng bắt đầu sinh ra cảm giác tự ti.

- Há mồm.

Lâm Phàm nói ra.

Ếch xanh cũng không biết gia hỏa này muốn làm gì, chẳng lẽ gia hỏa này có ý nghĩ kỳ lạ gì sao? Cảm giác e ngại ở trong lòng càng thêm nồng đậm nhưng cuối cùng nó vẫn phải há mồm.

Trong chốc lát, hai ngón tay của Lâm Phàm kẹp lấy đầu lưỡi của ếch xanh. Ếch xanh muốn oa oa kêu to, nhưng căn bản không phản kháng được.

Lâm Phàm kéo đầu lưỡi dài ra, cẩn thận kiểm tra rồi nói:

- Quái. Những đồ chơi kia đến cùng là được ngươi giấu ở chỗ nào?

Hắn có chút hiếu kỳ. Con ếch xanh này đến cùng là giấu bảo bối ở nơi nào? Vừa nãy khi nó luyện đan, hắn đã nhìn rất rõ ràng, ếch xanh sử dụng không ít linh dược có phẩm giai rất cao, người bình thường không thể nào có được.

Gia hỏa này quả nhiên là muốn lấy bảo bối của mình. Tiền tài không thể để lộ ra ngoài, mấy chữ này đã bị hắn quên ở sau ót. Chỉ muốn khoe khoang trước mặt người khác một chút, lại không để ý đến thực lực của mình, bây giờ thật đúng là có chuyện.

- Hảo hán, ta thật sự là không còn có bảo bối. Vừa nãy khi luyện chế đan dược cho ngươi, ta đã dùng hết rồi.

Ếch xanh sắp khóc. Từ khi trở thành ếch xanh đến nay, đây là lúc mà nó cảm thấy bất đắc dĩ nhất.

- Ha ha, đừng kể chuyện cười. Ngươi sống ở trong này lâu như vậy, thế mà giờ ngươi nói với ta là ngươi không có bảo bối?

Lâm Phàm làm sao mà tin tưởng lời của ếch xanh được.

- Nếu như ngươi không thành thật một chút, cẩn thận ta sẽ bỏ ngươi vào nồi để ninh nhừ.

Ếch xanh sắp hỏng mất, ngao ngao kêu to:

- Ngươi sao có thể làm như thế? Ta là ếch xanh đã sống mấy chục nghìn năm. Ngươi sao có thể đối đãi với ta như thế? Cả đời ta đã chịu nhiều thống khổ, hiện tại biến thành ếch xanh, ngay cả thê tử cũng không thấy được.

- Sinh sống tại địa phương cứt chim cũng không có này đến mấy chục nghìn năm, tu luyện giống như là tìm nước ở trên sa mạc vậy. Mấy chục nghìn năm mới tu luyện đến cảnh giới này, nếu như ngươi lấy đi tất cả mọi thứ của ta, còn không bằng một đao chém chết ta đi cho xong, để ta không cần phải suy nghĩ gì nữa.

Nó cũng không biết dũng khí từ đâu mà dám quát lên với cả tên điên ngay cả lời thề với thiên địa cũng dám vi phạm ở trước mắt. Sau đó ếch xanh cũng thở dài, xem ra mấy chục nghìn năm đi qua cũng vẫn không có san bằng ngạo khí cùng tôn nghiêm ở trong lòng mình.

Lâm Phàm cũng không hề cử động tựa như là bị lời nói của ếch xanh làm cho sợ ngây người.

Ếch xanh nhìn biểu lộ của nhân loại trước mắt này, trong lòng cũng hơi nghi hoặc. Chẳng lẽ lời nói vừa nãy của ta đã xúc động đến điều gì đó ở trong lòng của đối phương hay sao? Quả nhiên, cho dù mình đã trở thành một con ếch xanh, vẫn như cũ có khí chất khiến cho người khác không có cách nào coi nhẹ.

Âm vang!

Thái Hoàng Kiếm xuất hiện, kiếm ý sắc bén bộc phát ra.

- Tốt, ngươi đã muốn như vậy thì ta chỉ có thể thỏa mãn ngươi mà thôi. Sau khi chém chết ngươi, ta lại ăn một bữa thật ngon. Yên tâm đi, Thái Hoàng Kiếm sắc bén lắm, ngươi sẽ không cảm thấy đau đâu.

Lâm Phàm bình tĩnh nói.

Ếch xanh giật mình, suy nghĩ lúc trước lập tức bị ném lên đến chín tầng mây, oa oa kêu to.

- Hảo hán tha mạng cho ta. Đừng chặt ta.

- Chỉ cầu hảo hán tha cho ta một mạng. Kiếp sau ta nhất định làm trâu làm ngựa báo đáp ân tình của hảo hán.

Ếch xanh đã sắp điên rồi. Nhân loại này căn bản không theo kịch bản bình thường mà ra bài.

Chẳng lẽ hắn không có một chút đồng tình nào sao? Mình cũng nói bi thảm đến như vậy, chỉ cần người còn có một chút lương tâm thì đều sẽ không hạ thủ được.

Trong lòng của Lâm Phàm cũng có chút trầm tư. Ếch xanh này thật đúng là không đơn giản, rất nhiều điều mình không biết hắn đều biết. Mà hắn có thể bị người đặt bẫy đánh vỡ thần hồn nhưng không dám giết hắn, hiển nhiên lai lịch cũng thật không đơn giản.

Mặc dù thực lực của ếch xanh này cũng hơi kém cỏi nhưng mà phương diện luyện chế đan dược vẫn rất không tệ.

- Kiếp sau thì thôi. Ta chỉ cần đời này mà thôi, thề đi.

Thanh âm của Lâm Phàm truyền vào trong tai của ếch xanh.

Nghe được lời này của Lâm Phàm, ếch xanh cũng ngây ngốc, trong lòng thì hét to, ngươi cũng đã sắp chết rồi, chỉ cần ra khỏi vực sâu Vạn Quật thì thiên kiếp sẽ lập tức kéo đến hỏi thăm rồi đánh ngươi thành tro bụi. Giờ ngươi còn muốn ta thuần phục làm gì?

Nhưng ếch xanh lập tức nghĩ đây có lẽ là một cơ hội rất tốt.

- Hảo hán, kỳ thật ở chỗ này của ta có một môn thần thông tên là Thâu Thiên Luyện Yêu Thuật, có thể hình thành khế ước, môn thần thông này còn lợi hại hơn cả lời thề với thiên địa nữa, để ta cho ngươi xem phù lục của môn thần thông này. Ngươi nhìn xem như thế nào?

Giờ khắc này, ếch xanh há miệng. Một tấm phù lục tản mát ra yêu khí nồng đậm bay ra từ trong miệng của nó.

Lâm Phàm một tay nắm lấy ếch xanh, tay còn lại bắt lấy phù lục cẩn thận cảm thụ một chút. Hắn cũng không ngờ là trên đời lại còn có môn công pháp như thế này, có thể lập tức hình thành khế ước cùng yêu thú, một ý niệm là có thể quyết định sự sống chết của yêu sủng. Mà môn công pháp này cũng có chỗ tốt cực lớn đối với ếch xanh.

Đó chính là khi mình đi bên ngoài, ếch xanh có thể nhờ vào liên hệ với bản thân mà hấp thu thiên địa cương khí, từ đó tiến hành tu luyện.

- Không tệ.

Lâm Phàm hài lòng gật đầu.

Ếch xanh nói:

- Đương nhiên rồi, ta đã chọn mà, sao có thể là hàng thông thường được. Hơn nữa bởi vì ta là yêu thú bản thổ ở chỗ này cho nên khi tu vi còn không có đạt tới Thiên Cương cảnh thì không ra được.

Căn cứ vào tác dụng của thần thông này, Lâm Phàm nhanh chóng đánh ra vô số thủ ấn. Trong nháy mắt, một trận pháp huyền diệu xuất hiện ở dưới chân của ếch xanh. Ngay lập tức, Lâm Phàm có thể cảm giác được tâm thần của mình đã hình thành liên hệ chặt chẽ cùng một loại sinh vật nào đó, chỉ cần một ý niệm ở trong đầu, mặc kệ yêu sủng này ở đâu, hắn đều có thể lập tức chém chết nó, ngay cả thần hồn cũng chạy không thoát.

Sau khi biết được tác dụng của môn thần thông kia, Lâm Phàm thoải mái buông ếch xanh xuống. Bây giờ, hắn cũng không sợ gia hỏa này chạy trốn.

- Hành vi của ngươi rất không tệ. Tốt, nói cho ta biết bảo địa trong này là ở chỗ nào?

Lâm Phàm hỏi.

Tròng lòng của ếch xanh cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ, không ngờ cuối cùng lại phải ký kết khế ước với nhân loại này. Nhưng hắn cũng che giấu không ít, môn Thâu Thiên Luyện Yêu Thuật này mặc dù có thể khống chế sinh tử của hắn, nhưng mà nếu như Lâm Phàm tử vong, nó cũng sẽ không bị tổn thương gì.

Hắn thấy, nhân loại này đã vi phạm với lời thề với thiên địa, chỉ có một con đường là chết mà thôi. Chỉ cần hắn rời khỏi vực sâu Vạn Quật, thiên khiển sẽ lập tức giáng lâm. Đến lúc đó, mình lại trở thành người tự do.

Hơn nữa còn có thể hấp thu cương khí ở thế giới bên ngoài. Thật sự là rất thoải mái.

- Chủ nhân, bảo địa ở nơi này trên cơ bản đều có yêu thú rất cường đại thủ hộ. Mà những bảo địa không có yêu thú bảo vệ, ở trong vài chục nghìn năm này đều bị người vơ vét không sai biệt lắm rồi.

- Đúng rồi, chủ nhân, ta còn có một mảnh chìa khoá của Vạn Quật môn. Nghe nói nếu như tập hợp đầy đủ chìa khóa của Vạn Quật môn, sẽ mở ra được bảo địa cuối cùng của nơi này, nhưng mà vài chục nghìn năm qua, chưa bao giờ có tình huống chìa khóa được tập hợp đủ.

Lúc này, ếch xanh há miệng, một tấm phù lục bay ra, phiêu đãng giữa không trung.

Lâm Phàm vươn tay bắt lấy tấm phù lục này, sau đó lập tức dung hợp cùng ba tấm phù lục khác trong tay hắn, phù văn phía trên lập tức lưu chuyển thông suốt.

- Đây chính là chìa khóa sao?

Lâm Phàm hơi nghi hoặc.

Ếch xanh há hốc mồm, nói:

- Chủ nhân uy vũ. Đây là chìa khóa để đi vào bảo tàng lớn nhất trong hiểm địa Vạn Quật môn, mật tàng Vạn Quật. Nhưng chỗ kia ta đã lén lút đi qua một lần, có rất nhiều yêu thú cường đại, ngay cả yêu thú Thiên Cương cảnh cũng nhiều vô số kể. Lấy thực lực hiện giờ của chủ nhân, đi vào đó cũng chẳng khác nào chịu chết. Hơn nữa mật tàng Vạn Quật này còn giấu ở trong không gian thác loạn. Trước khi chủ nhân đột phá đến Thiên Cương cảnh, tốt nhất là đừng nên đi.

Lâm Phàm cười:

- Ngươi biết thật đúng là rất nhiều đó.

Ếch xanh dương dương đắc ý, cao ngạo ngẩng đầu:

- Đây là chuyện thường. Ta là ếch xanh đã sống mấy chục nghìn năm cơ mà.

Xem ra tạm thời không lấy được mật tàng Vạn Quật này, những yêu thú Thiên Cương cảnh kia cũng không đáng sợ, thứ phiền toái nhất chính là không gian thác loạn. Lấy năng lực của mình chỉ sợ đi vào thì dễ dàng nhưng đi ra sẽ khó khăn. Hơn nữa mật tàng Vạn Quật này là giấu ở bên trong không gian rối loạn, không có năng lực đánh phá không gian, sợ là sẽ không tìm thấy được.

- Đi theo ta đi.

Lâm Phàm vươn tay nắm lấy ếch xanh, chạy về phương xa.

Hắn hiện tại muốn tu luyện, còn có kiếm chút điểm tích lũy.

Đồng thời kiếm chút linh dược để con ếch xanh này luyện đan cho mình.

Chờ đến Thánh Tử gì kia của Thánh Đường tông đến Viêm Hoa tông, mình lại trở về.

Chương 165: Biết càng nhiều thường chết càng nhanh

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Ma Uyên Hắc Hải là hiểm địa trong hiểm địa. Hải vực dài triệu dặm, mênh mông vô bờ, cực kỳ yên tĩnh. Nước biển màu đen không có một gợn sóng hình thành một cảnh tượng ma quái.

Lúc này, từ phương xa có ánh sáng màu vàng thánh khiết chiếu sáng cả một vùng biển đen, bên trong ánh sáng này tựa như là có người đang niệm tụng kinh văn. Từng cái phù văn huyền diệu trôi nổi ở trong thiên địa, dần dần dung hợp, hình thành một Thiên Địa Pháp Tướng hình người có hai cánh màu trắng to lớn, thánh khiết ở phía sau ánh sáng màu vàng kia.

Phía trước là chín con yêu thú hình rồng màu vàng, ở trong miệng của những con yêu thú này có một sợi dây xích màu vàng nối với một chiếc xe lộng lẫy. Chiếc xe này có màu trắng, phía trên điêu khắc các loại thần văn tản ra quang mang khác thường, giống như là có thần uy bao phủ.

Chín con yêu thú hình rồng này đều có tu vi là Địa Cương cảnh tầng bảy, tầng tám, huyết mạch cực cao, ở bên trong yêu thú cũng có thể coi là Vương tộc cao đẳng, bây giờ lại bị dùng để kéo xe. Hiển nhiên là lai lịch người ở trong xe không hề tầm thường.

- Thánh Tử đại nhân, lần này chúng ta đi Viêm Hoa tông, nếu như có thể mang Liễu Nhược Trần kia trở về tông môn, đó chính là một công lớn.

Một lão giả có thân hình gầy gò, nhăn nheo ngồi ở một bên nói, lão giả này tựa như là đã cao tuổi, nhưng mà bên trong thân thể gầy gò kia lại tựa như là ẩn chứa sức mạnh cực kỳ kinh khủng.

- Chỉ là một tông môn ngu muội, lạc hậu như Viêm Hoa tông không ngờ lại có thể xuất hiện Thánh Nữ Thiên Thể. À, sự tình mà ta bảo ngươi tra xét đã có kết quả gì chưa? Trong số tổ tiên của Liễu

Nhược Trần kia, có người nào có huyết mạch của Thánh Đường tông ta hay không?

Nam tử vừa nói chuyện có khuôn mặt anh tuấn, mái tóc vàng bồng bềnh, bên trên còn có lôi đình quấn quanh, giống như mỗi một sợi tóc đều là một thế giới của sấm sét.

- Tiểu nhân đã cho người điều tra nhưng tạm thời còn chưa tra ra. Nhưng nếu nàng có Thánh Nữ Thiên Thể, như vậy tổ tông của nàng khẳng định là người có liên quan với Thánh Đường tông.

Lão giả thấp giọng nói. Khi thấy mái tóc màu vàng của Thánh Tử đại nhân, trong mắt của hắn lại lóe ra tinh quang. Hắn biết đây là biểu hiện của việc tu luyện Lôi Đình Thánh Pháp tới cảnh giới cực cao.

- Xem ra ẩn tàng đúng là rất sâu. Người có được Thánh Nữ Thiên Thể vậy mà lại lưu lạc đến loại tông môn lạc hậu này. Đúng là một loại khinh nhờn, như ngọc tốt bị phủ bụi trần, còn chưa được khai phá ra. Ta đã thương lượng cùng trưởng lão trong tông môn rồi, để Liễu Nhược Trần này trở thành song tu đạo lữ của ta. Chỉ cần nàng thức tỉnh Thánh Nữ Thiên Thể, ta có thể lợi dụng thể chất này để đánh vỡ bình chướng Địa Cương cảnh, trở thành cường giả Thiên Cương cảnh chân chính, trở thành tồn tại cao cấp nhất trong số các Thánh Tử của tông môn.

Thánh Tử cười lớn, trên mặt lóe ra thần sắc điên cuồng cực kỳ khác biệt với vẻ bình tĩnh lúc trước.

Lão giả nằm rạp ở trên mặt đất, bởi vì kích động mà thân thể run run.

Trong Thánh Đường tông có tổng cộng 1,999 vị Thánh Tử. Hiện tại đại nhân của hắn cũng chỉ là người nằm trong top 1,000. Nếu như có thể song tu cùng Thánh Nữ Thiên Thể, đại nhân không chỉ có thể trở thành cường giả Thiên Cương cảnh, mà sau này, tốc độ tu luyện cũng sẽ tăng mạnh, trở thành tồn tại cao cấp nhất trong số các Thánh Tử cũng không phải việc khó gì.

Rống!

Đột nhiên, biển đen vốn cực kỳ yên tĩnh lại xuất hiện một con sóng lớn, tựa như là có thứ gì đó kinh khủng muốn đi ra.

Chín con yêu thú hình rồng cũng tức giận gào thét, ánh mắt nhìn chòng chọc vào con sóng kia.

- Thứ dơ bẩn.

Thánh Tử cảm nhận được động tĩnh ở bên ngoài, trên khuôn mặt lạnh lùng nở nụ cười khinh thường.

- Thần uy!

Đột nhiên!

Từ trong thân thể của vị Thánh Tử kia bộc phát ra một uy thế khủng bố. Trong nháy mắt bầu trời phía trên chiếc xe xuất hiện một cơn lốc xoáy do sấm sét tạo thành.

Con sóng kia đột nhiên nổ tung. Một con Hải thú cao mấy chục trượng lao ra, dữ tợn gào thét, mấy cái xúc tu không ngừng đập ở bên trên mặt nước màu đen, mỗi một lần đập xuống đều hình thành một cơn sóng thần.

Ầm ầm!

Đột nhiên một tia sét to mấy chục thước từ trong lốc xoáy đánh xuống, nhanh chóng bao trùm Hải thú. Khi sấm sét tiêu tán, Hải thú cũng đã biến mất, bên trên mặt biển đen chỉ còn lại mấy mảnh thịt vụn đang trôi nổi, nhuộm đỏ cả một vùng.

Lão giả cực kỳ kích động, nói:

- Chúc mừng Thánh Tử đại nhân. Lôi Đình Thánh Pháp của ngài đã tiến thêm một bước, đạt tới trình độ một lời nói ra thiên địa chấn động.

Thánh Tử khoát tay, không có nửa điểm kiêu ngạo:

- Ta còn cách cảnh giới đó xa lắm. Mặc dù hiện tại ta có thể làm cho thiên địa chấn động, nhưng mà nếu như đột phá đến Thiên Cương cảnh thì đâu chỉ là chút uy năng như vậy.

- Tăng tốc đi, Hắc Hải này có không ít tồn tại ta cũng không muốn trêu chọc.

- Vâng.

Hiểm địa Vạn Quật môn.

Trên một tảng đá màu đen to lớn, Lâm Phàm ngạo nghễ đứng, ánh mắt chăm chú nhìn về phía phương xa, gió lạnh thổi phất qua trên mặt, nhưng không có bất cứ ba động gì.

- Ếch xanh luyện đan cho ta, có thể luyện cái gì thì cứ luyện cái đó.

Lâm Phàm ném ếch xanh xuống dưới mặt đất, chuẩn bị đi kiếm điểm tích lũy. Ngoài ra còn cần kiếm điểm khổ tu nữa, hắn cũng không ngờ điểm khổ tu lấy được từ chỗ của Thâm Uyên Chi Trùng giờ chỉ còn lại có 3 triệu. Thật đúng là quá nghèo, cũng không đủ tăng cao tu vi nữa.

- Chủ nhân, ta không có...

Trong lòng của ếch xanh điên cuồng rống giận. Ngươi cũng sắp phải chết rồi, còn muốn nhiều đan dược như vậy để làm gì? Đây không phải là lãng phí tích súc của ta sao? Nhưng nhìn thấy tên nhân loại này lại dám vọt thẳng vào bên trong đàn yêu thú, nó bị hù đến không dám nhiều lời nữa.

- Nếu như trước khi ta trở về mà ngươi còn không có luyện đan xong, vậy thì ta sẽ biến ngươi thành một món ăn ngon.

Ếch xanh oa oa kêu to, nói:

- Ngươi sao có thể uy hiếp ta, một con ếch xanh sống mấy chục nghìn năm.

Ở trong lòng của nó đã chết lặng, nhưng tính toán một chút, nhịn nhất thời có thể để sóng êm biển lặng, lui một bước trời cao biển rộng. Gia hỏa kia đã vi phạm lời thề với thiên địa, sau khi ra ngoài sẽ bị sét đánh chết. Lúc đó, nó cũng có thể khôi phục tự do.

- Thôi, ai bảo ếch xanh ta có tâm địa thiện lương. Bây giờ ngươi cũng sống không được bao lâu nữa. ta sẽ để ngươi thoải mái trong những ngày cuối cùng của cuộc đời đi.

Ếch xanh há miệng, Đan Hỏa Mộc Vương Đỉnh bay ra, Thanh Uyên Địa Hỏa bùng lên hóa thành rồng lửa, đau lòng lấy ra một ít linh dược. Đây đều là những thứ mà nó rất vất vả mới lấy được.

Lấy thân thể nhỏ yếu của ếch xanh mà có chiếm được những bảo bối này, nói nghe thì dễ nhưng mà làm thì khó như lên trời.

Nhưng nghĩ đến nếu nhân loại này nhìn thấy mình không có luyện đan xong, nói không chừng sẽ tại lúc hắn sắp chết kéo mình đi xuống địa ngục cùng.

Mình còn muốn gặp thê tử, sao có thể chết ở chỗ này?

Kinh Long Đại Thủ Ấn!

Lang Nha bổng!

Chỉ trong chốc lát, đàn yêu thú kia đã bị hắn giết sạch. Đàn yêu thú này cũng không quá mạnh, đa số là yêu thú Địa Cương cảnh tầng hai, tầng ba. Cho dù là gặp được hắn của mấy ngày trước cũng chỉ có một con đường chết, lại càng không cần phải nói hiện tại tu vi của hắn đã tăng thêm.

Đánh một chưởng là chết một đám.

Lang Nha bổng vung vẩy lại càng giống như trời sụp đất nứt, không khí bạo tạc, đánh nát những yêu thú này, máu thịt bay tứ tung.

- Tàn nhẫn. Thật sự là quá tàn nhẫn.

Ếch xanh vừa luyện đan, vừa quan sát Lâm Phàm. Nó không ngờ nhân loại này lại tàn nhẫn như vậy. Mỗi một chiêu, mỗi một thức đều vô cùng huyết tinh.

Ông trời muốn thu hắn cũng phải. Dù sao tên này mà còn tồn tại thì quá hại thiên hòa.

Ngẫm lại mình trước kia, lúc vẫn còn trong thân thể nhân loại, kết cục cuối cùng của cuộc chiến giữa cường giả đều là tan thành mây khói, ngẫu nhiên cũng chỉ phun ra mấy búng máu, đâu có huyết tinh như thế này.

6000 điểm tích lũy tới tay.

Máu thịt đầy đất, không có một con yêu thú nào còn sống cả, hắn hài lòng trở về.

- Luyện xong chưa?

Lâm Phàm đi đến trước mặt ếch xanh, thô lỗ nắm chặt hắn trong lòng bàn tay.

Ếch xanh kêu to, nói:

- Chủ nhân, ta đã luyện xong rồi. Nhưng mà chủ nhân, tốt xấu gì thì ta là yêu sủng của ngươi, ngươi có thể đối xử với ta nhẹ nhàng một chút hay không? Không cần mỗi lần đều bóp ta đau như thế.

Lâm Phàm không quan tâm ếch xanh nói cái gì, nhanh chóng

chộp lấy viên đan dược kia và nói:

- Đây là đan dược gì?

Ếch xanh biết không ít thứ, nhất là năng lực luyện đan của nó thật đúng là không thể coi thường. Xem ra lúc còn trong hình người, nó cũng cao thủ luyện đan.

Yêu sủng này rất không tệ, nhưng chỉ là có hơi nhiều tiểu tâm tư. Nhưng tất cả những thứ này cũng không quan trọng. Chờ đối phương đột phá đến Thiên Cương cảnh có thể rời khỏi nơi này, lúc đó mình lại dạy dỗ nó thật tốt.

- Đây là đan dược Địa giai hạ phẩm, Băng Hỏa Tam Trọng Đan. Sau khi nuốt vào băng thì ngưng kết, lửa thì dung luyện, có thể tăng cường ngũ tạng lục phủ, rèn luyện xương cốt, có thể khiến cho chủ nhân tích lũy càng nhiều nội tình hơn nữa. Đây chính là thứ mà ta tiêu hao toàn bộ tài phú mới luyện chế được. Mặc dù không cách nào luyện chế ra Cửu Trọng Đan, nhưng mà đan dược này cũng cực kỳ khó lường.

- Coi như là một vài loại đan dược Địa giai thượng phẩm cũng không thể so sánh cùng viên đan dược này.

Ếch xanh ngẩng đầu, dương dương đắc ý nói. Ở trên con đường luyện đan này, nó đã đạt đến cảnh giới đại sư, tiện tay luyện chế một viên đan dược cũng phải khiến cho người ta kinh động như gặp người trời. Nếu như có đầy đủ vật liệu thì cho dù là Thần đan, nó cũng có thể cố gắng luyện ra.

Lâm Phàm gật đầu, nói:

- Ừm, xem ra ngươi còn có chút tác dụng, chí ít là tốt hơn so với việc làm thành đồ ăn.

Ếch xanh oa oa hô to, nói:

- Ta mặc dù là yêu sủng, nhưng mà ngươi không thể vũ nhục nhân cách của ta. Ta đâu chỉ là hữu dụng, nhớ năm đó, người đến cầu ta luyện đan...

Lời còn chưa nói hết đã bị Lâm Phàm ném tới một bên.

- An tĩnh một chút cho ta.

Lâm Phàm cầm Băng Hỏa Tam Trọng Đan lên, suy nghĩ một chút,

sau đó lại lấy viên Hỏa Nguyên Đan kia ra, không biết nếu như hắn uống cả hai viên đan dược này cùng một lúc thì có thể khuếch trương dung lượng của bản thân đến cỡ nào?

Mà khi ếch xanh cảm nhận được dược lực nồng đậm đập vào mặt, cũng kinh hãi nói:

- Chủ nhân, ngươi tại sao lại có Hỏa Nguyên Đan?

Lâm Phàm nghe nó nói như thế, lại hứng thú hỏi:

- Làm sao? Một viên đan dược Địa giai hạ phẩm đã để cho ngươi, vị luyện đan đại sư này cảm thấy chấn kinh sao?

- Làm sao có thể.

Ếch xanh cúi đầu, nhưng mà vẻ khiếp sợ bên trong mắt nó lại không thể gạt được Lâm Phàm.

- Hỏa Nguyên Đan cũng không phải đan dược bình thường, mặc dù chỉ là Địa giai hạ phẩm, nhưng mà thế giới này không có khả năng có tài liệu để luyện chế nó.

Lâm Phàm sững sờ, tựa như là nghe được tin tức gì đó cực kỳ thú vị, nói:

- Ngươi không phải người của thế giới này?

Ếch xanh không ngờ mình đã lỡ miệng nói ra cho nên ngẩng đầu lên, kiêu ngạo nói:

- Đúng, không sai, ta từ trong miệng của mấy nhân loại đã từng tiến vào nơi này biết được, thế giới này căn bản không phải nơi ta sinh sống trước kia. So với nơi đó, nơi này kém hơn quá nhiều.

- Nhớ năm đó...

Lạch cạch!

Lâm Phàm vươn tay bóp chặt ếch xanh, nói:

- Thân là yêu sủng phải có giác ngộ của yêu sủng. Đừng nói nhảm nữa, nói một chút xem viên Hỏa Nguyên Đan này làm sao?

Tầm mắt của hắn há lại những thổ dân này có thể so sánh. Kiếp trước đọc qua không ít tiểu thuyết huyền huyễn nên hắn tự nhiên biết thế giới cũng có phân cấp. Nhưng giờ tu vi của hắn còn quá

thấp, những chuyện xa xôi kia không nên nghĩ quá nhiều.

Bởi vì hắn cũng hiểu được biết càng nhiều thì chết càng nhanh.

Cứ nhìn con ếch xanh này mà xem, hắn có vẻ biết được không ít thứ nhưng mà hiện tại cũng không có kết quả gì tốt.

Ếch xanh cố gắng giãy dụa, trong nội tâm rơi lệ. Nếu như về sau nó thật sự trở thành yêu sủng của nhân loại này, chỉ sợ cũng một loại tội nghiệt. Nhưng cũng may chỉ cần nhịn một chút là có thể qua, chờ nhân loại này chết đi nó sẽ lại được tự do.

- Hỏa Nguyên Đan này mặc dù chỉ là đan dược Địa giai hạ phẩm, nhưng mà trong đó có một gốc dược liệu rất quý hiếm, đó chính là Địa Tâm Thiên Hỏa Hoa. Ở thế giới trước đây của ta, chỉ có những đệ tử hạch tâm, thiên kiêu chi tử ở trong các đại tông môn truyền thừa đã lâu mới có tư cách uống Hỏa Nguyên Đan, phá vỡ cực hạn của bản thân, ngươi đây là có được đại cơ duyên, lại có thể lấy được đan dược bực này.

Ếch xanh thao thao bất tuyệt nói ra.

- Nói đều là nói nhảm, không có chút tác dụng nào.

Lâm Phàm ném ếch xanh ra xa. Hắn đúng là không ngờ thứ rút thăm ra đều thần kỳ như thế.

Nhìn nhân loại trước mắt này, ếch xanh cũng bất đắc dĩ thở dài. Đây không phải là ngươi hỏi ta sao? Hiện tại lại bảo ta nói nhảm. Thật sự là yêu sủng thì không có tôn nghiêm.

Lâm Phàm không do dự nữa, trước tiên nuốt Băng Hỏa Tam Trọng Đan vào, hắn muốn nhìn xem đan dược này có hiệu quả như thế nào.

Chương 166: Con đường cường giả cần người chứng kiến

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Đan dược vừa vào trong bụng, lập tức hóa thành dược lực nồng đậm, bạo phát ra trong cơ thể.

Gió lạnh ngưng kết, lửa mạnh thiêu đốt.

Dược lực một phân thành hai, hóa thành hai bóng người, trong đó một nửa dược lực hóa thành Tuyết Yêu trắng như tuyết, Tuyết Yêu há miệng phun ra băng tuyết rét lạnh thấu xương, phô thiên cái địa, đông kết ngũ tạng lục phủ cùng toàn bộ xương cốt trong cơ thể, băng nhọn lóe ra ánh sáng lạnh lẽo. Còn một nửa dược lực kia thì lại hóa thành Hỏa Ma đỏ choét, mỗi một sợi tóc đều như là một ngọn lửa, Hỏa Ma há miệng phun ra ngọn lửa nóng bỏng thiêu đốt hết thảy.

Ếch xanh ở bên ngoài quan sát, trong lòng cũng chấn kinh, nhân loại này đến cùng là bị làm sao vậy? Uống Băng Hỏa Tam Trọng Đan vậy mà mặt không biểu tình, nhất là bây giờ bên ngoài nhân loại này đều đã kết thành vụn băng thật dày. Chẳng lẽ như vậy mà hắn cũng không có một chút cảm giác không thoải mái nào hay sao?

Mà lúc này, Lâm Phàm đã hoàn toàn đắm chìm vào biến hóa ở trong cơ thể, Tuyết Yêu và Hỏa Ma đều đã xuất hiện.

Băng Hỏa cùng tác động. Băng tuyết hòa tan chẳng những không có dập lửa mà lại dung hợp lẫn nhau, hình thành đồ án Thái Cực một trắng một đỏ.

Nhất trọng thiên!

Nhị trọng thiên!

Tam trọng thiên!

Băng Hỏa luân chuyển không ngừng lặp lại, xương cốt rung động

phát ra âm thanh kẽo kẹt.

Ếch xanh trợn mắt há hốc mồm, trong lòng oa oa kêu to, ngươi chí ít cũng nên có chút biểu cảm đi chứ? Băng Hỏa Tam Trọng Thiên này mặc dù sẽ không thực sự khiến cho người sống không bằng chết, nhưng mà nỗi thống khổ này cũng không phải ai cũng có thể chịu đựng.

Người bình thường uống loại đan dược này đều mồ hôi vã ra như tắm, không ngừng gào thét, thế nhưng mà kẻ trước mắt này lại không có một chút khác thường tựa như là chưa hề uống đan dược.

Nhưng đối với Băng Hỏa Tam Trọng Đan này, nó vẫn rất xem trọng. Mặc dù chỉ là Địa giai hạ phẩm, nhưng mà có thể làm cho thân thể phát sinh biến hóa cực lớn.

Nghĩ đến mình có một thân luyện đan thuật cấp đại sư lại không thể uống đan dược, nội tâm liền vô cùng đau đớn.

Từ đó, nó càng thêm oán hận tên gia hỏa đã đánh thần hồn của bản thân vào trong cơ thể ếch xanh, chí ít cũng nên cho nó chút hi vọng, đánh vào trong cơ thể loại yêu thú nào đó có một chút huyết mạch chứ.

Chứ với thân thể của ếch xanh như hiện tại, nếu như uống đan dược cấp bậc này, dược lực khổng lồ cũng có thể làm cho hắn bội thực, cho dù là một viên đan dược Huyền giai loại kém nhất cũng thế, đều có thể làm cho hắn bội thực.

Hiện tại bản thân có tu vi là Địa Cương cảnh tầng bảy cũng không có bất kỳ tác dụng nào, nhìn xem đan dược mà mình khổ cực luyện ra bị người khác uống, cũng chỉ có thể trông mà thèm.

- Quả nhiên là rất không tệ.

Lâm Phàm cảm thụ được biến hóa ở trong cơ thể, bên ngoài ngũ tạng lục phủ cùng với xương cốt như là được bao phủ bởi một tầng màng mỏng tản ra quang mang nhàn nhạt, mà tiềm lực của bản thân cũng bị khai phát thêm không ít.

- Ếch xanh, ngươi làm rất không tệ.

Ếch xanh tự hào nói:

- Đây là chuyện đương nhiên, ta đã xuất thủ thì làm sao có chuyện xuất hiện đan dược phẩm chất kém được.

Nhưng mà trong lòng của nó cũng đang nói thầm. Coi như là không phải đan dược phẩm chất kém thì đối với ngươi cũng là vô dụng mà thôi, dù sao ngươi cũng đều phải chết.

Về phần trốn tránh ở bên trong vực sâu Vạn Quật này cả một đời, đó căn bản là không thể nào. Không có cương khí hấp thu, chỉ có chờ chết già hoặc là vận khí không tốt, bị yêu thú cường đại phát hiện và bị nó nuốt vào trong bụng.

Nhưng mà với Lâm Phàm, hiện tại chỉ cần nuốt viên Hỏa Nguyên Đan này vào cho dung lượng của bản thân tiếp tục khuếch trương, sau đó uống ba viên Linh Mãng Thăng Long Đan kia.

Lão yêu này thật đúng là không tệ, yêu lực bản nguyên quả nhiên cường đại. Không biết là hắn có thể đi lừa một lần nữa hay không? Nhưng ngẫm lại, khả năng thành công là rất thấp.

Không có suy nghĩ nhiều, nhanh chóng nuốt đan dược.

Ếch xanh mắt thấy nhân loại này cứ thế mà nuốt Hỏa Nguyên Đan vào, trái tim cũng phù phù nhảy lên. Nó cảm thấy nhân loại này thật sự là quá điên cuồng, không có chuẩn bị gì mà đã nuốt viên đan dược này, đợi lát nữa sau khi gặp phải thống khổ, biểu lộ của hắn sẽ như thế nào. Thật sự là để cho người ta khó có thể tưởng tượng.

Hắn đã từng thấy qua có người nuốt viên Hỏa Nguyên Đan này, bởi vì không chịu nổi nỗi thống khổ kia mà ngừng hấp thu dược lực. Nỗi thống khổ đó không phải dùng ý chí là có thể kiên trì.

Mà lúc này, tràng cảnh mà Lâm Phàm đối mặt cũng giống như là trong suy nghĩ của ếch xanh.

Khi đan dược hòa tan, tất cả dược lực ở bên trong lập tức bùng nổ. Dược lực cuồng bạo tựa như là có một ngọn núi lửa sắp phun trào chạy khắp cơ thể của Lâm Phàm. Cảm giác nóng bỏng đánh thẳng vào mỗi một bộ vị trong cơ thể, cho dù là tế bào cũng không ngừng tan vỡ.

- Dược lực thật là mạnh nhưng mà hiệu quả cũng thật mạnh. Nếu như không phải là mình không có cảm giác đau, chỉ sợ cũng không nhịn được kêu thảm.

Lâm Phàm nội thị quan sát tình huống trong cơ thể, trong lòng cũng cảm thán.

Sương mù tiêu tán, dược lực triệt để bộc phát.

Khí nóng nhanh chóng phát tán ra xung quanh.

Ếch xanh đột nhiên nhảy ra xa, khí nóng này khiến cho hắn oa oa kêu to lên. Mà trong mắt hắn, nhân loại này đã bị một ngọn lửa bao phủ lại.

- Gia hỏa này muốn chết sao? Cho dù là đệ tử của những đại tông kia lúc uống Hỏa Nguyên Đan đều sẽ dùng Băng Linh Tuyền Thủy để giảm bớt tác động của khi nóng này, mặc dù sẽ khiến dược hiệu giảm sút nhưng ít ra có thể chống đỡ đến cuối cùng.

Trong lòng của ếch xanh nói thầm

Thế nhưng mà khi nó phát hiện vẻ mặt của nhân loại này vẫn không hề thay đổi, nó thật sự là không biết phải nói cái gì. Chẳng lẽ gia hỏa này không có một chút cảm giác đau đớn sao? Ngươi chí ít cũng nên nhíu mày một chút chứ, cho ếch xanh ta nhìn thấy thần sắc thống khổ của ngươi, như thế ta mới cảm thấy thoải mái.

Nhưng hôm nay, chuyện xảy ra khác biệt thật sự là quá lớn với suy nghĩ của hắn.

Tóc trên người của Lâm Phàm đã bị thiêu đốt, lông mày cũng hóa thành hư vô, thậm chí ngay cả làn da cũng bị ngọn lửa này đốt cháy đen. Nhưng mà trong cơ thể lại phát sinh biến hóa cực lớn.

Máu tươi ở dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa này không ngừng sôi trào. Tế bào không ngừng nổ tung, sau đó được gây dựng lại, rồi lại nổ tung và tiếp tục một lần nữa được gây dựng lại, tuần hoàn không thôi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Dược lực của Hỏa Nguyên Đan dần dần tiêu tán, Lâm Phàm mở mắt ra, trong con mắt giống như là có hai đám lửa đang thiêu đốt, sau đó đám lửa dần dần tiêu tán.

Lông tóc không ngừng sinh trưởng, so với lúc trước thì càng thêm sáng bóng, càng thêm cứng cỏi.

- Quả nhiên là đan dược cường hãn. Dung lượng của bản thân chí ít tăng lên bốn, năm lần.

Hắn hiện tại chỉ cảm thấy thật đói, cần nhanh chóng bổ sung năng lượng.

Lấy ba viên Linh Mãng Thăng Long Đan kia ra, cho lên miệng, một hơi nuốt cả, dược lực mênh mông nhanh chóng nổ tung ở trong cơ thể.

Ếch xanh một mực đứng ở chỗ cũ. Do lúc trước đã quá chấn kinh nên đến bây giờ nó vẫn còn ngây ngốc. Nó có thể thề với trời, từ trước tới nay, nó chưa từng gặp qua người nào hung ác đối với bản thân như vậy.

Sau khi Hỏa Nguyên Đan khai phát tự thân tiềm lực, người bình thường ít nhất cũng phải uẩn dưỡng một canh giờ, nhưng mà gia hỏa này lại lập tức nuốt ba viên Linh Mãng Thăng Long Đan vào. Chẳng lẽ hắn không sợ thân thể không chiu nổi mà vỡ nát sao?

Mà lúc này, mỗi một tế bào ở trong cơ thể của Lâm Phàm đều đang tham lam hấp thu dược lực khổng lồ ở bên trong ba viên Linh Mãng Thăng Long Đan kia, không ngừng biến hóa, không ngừng trở nên mạnh mẽ.

Lâm Phàm cực kỳ hưng phấn, há miệng hét to một tiếng, chỉ trong một đoạn thời gian ngắn ngủi, đã có thể tăng thực lực lên tới mức độ này, tuyệt đối là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả (trước kia không có ai bằng, sau này cũng không có người nào so sánh được).

Uỳnh!

Thân thể đột nhiên lắc lư một chút, cương khí mênh mông đột nhiên bạo phát ra, hình thành một cơn lốc xoáy quét qua xung quanh.

Chân trước của ếch xanh bám chặt vào một tảng đá, gương mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ.

- Quá mạnh. Nhân loại này đến cùng là tu luyện như thế nào vậy? Nội tình của hắn lại đạt đến trình độ nào? E rằng cho dù là đệ tử hạch tâm của những đại tông môn kia cũng không có cường hãn như vậy đi.

Hắn đã không dám tưởng tượng, có người chỉ dựa vào bản lãnh của mình lại có thể tu luyện tới mức độ này. Nếu như người này được các đại tông môn toàn lực bồi dưỡng thì sẽ cường hãn đến mức nào?

Lâm Phàm nắm chặt nắm đấm, cảm giác mình vẫn còn kém một chút xíu, chỉ một chút xíu mà thôi là có thể triệt để lấp đầy nội tình của mình. Viên Hỏa Nguyên Đan kia chỉ sợ là đã đề cao cực hạn của bản thân tới trạng thái đỉnh phong, thậm chí có một ít dược lực cũng

đã lãng phí bởi vì bản thân đã đến cực hạn, không có cách nào tăng thêm.

Không tệ. Chuyện còn lại chính là tăng điểm khổ tu lên.

Sau đó lại kiếm một chút điểm tích lũy, rồi lĩnh ngộ Thất Thần Thiên Pháp tầng thứ hai.

Đến lúc đó, lấy tu vi Địa Cương cảnh tầng sáu của bản thân, thi triển toàn bộ thực lực nhất định có thể đánh nổ tên Quân Vô Thiên kia.

Thậm chí mở ngọn núi thứ mười một bồi dưỡng thế lực cho bản thân cũng không phải là vấn đề lớn.

Vươn tay nắm lấy ếch xanh, Lâm Phàm nở nụ cười quỷ dị, nói:

- Ếch xanh, ngươi nhìn ta hiện tại thế nào?

Ếch xanh đã sớm bị hù dọa đến ngây người, lập tức điên cuồng hét lên:

- Lợi hại. Thật sự là quá lợi hại. Trong cuộc đời mấy chục nghìn năm của ta, chủ nhân chính là người duy nhất có thể làm cho ếch xanh ta bội phục. Chỉ cần chủ nhân tiếp tục cố gắng, sau này trở thành thiên địa chí cường giả cũng không phải là việc gì khó.

- Ếch xanh ta có thể được chủ nhân ưu ái, thật sự là quá may mắn.

Nói nói, khóe mắt của ếch xanh còn xuất hiện mấy giọt nước mắt con con.

Lâm Phàm hài lòng gật đầu. Trên con đường tu luyện khô khan, nhất định là phải chịu đựng sự cô đơn, tịch mịch, năng lực luyện đan của ếch xanh này cũng không tồi, nhưng lại không phải trọng yếu nhất.

Để hắn nhìn trúng chính là ếch xanh này có thể hô 6666...

Trên con đường trưởng thành của mỗi một vị cường giả làm sao lại không có người chứng kiến.

- Nhớ kỹ, về sau đến hô 666...

Ếch xanh mê mang nói:

- Chủ nhân, 666 là có ý gì?

- Làm sao? Ta nói ngươi nghe không hiểu sao? Hay là ngươi muốn được trở thành bữa ăn của ta rồi?

Lâm Phàm hơi dùng sức bóp cho ếch xanh oa oa kêu to.

- Chủ nhân 666...

- Chủ nhân chính là 666...

Sau khi dạy dỗ ếch xanh xong, Lâm Phàm lập tức ném nó sang một bên. Con đường tu hành vẫn còn rất dài, lại tiếp tục tu luyện thôi.

Chương 167: Thiên Trung Cuồng Thần, không thể địch nổi

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Gió lạnh như đao quét qua khuôn mặt màu xanh lá của ếch xanh. Nó không chớp mắt nhìn chằm chằm cửa hang. Lúc này, nó đã tuyệt vọng. Nhân loại này không phải là muốn sống cả đời ở trong hiểm địa Vạn Quật môn này đi.

Nếu không sao đã năm ngày trôi qua mà gia hỏa này còn chưa chịu đi? Đồng thời để nó không nghĩ ra chính là cương khí của gia hỏa này tại sao lại hùng hậu như vậy?

Coi như là gặp được yêu thú, nhân loại này cũng bằng vào sức mạnh của thân thể dùng Lang Nha bổng kia nện đối phương thành bánh thịt.

Nó thấy thật sự là quá tàn nhẫn.

Trong năm ngày này, Lâm Phàm vẫn đang một mực tu luyện, không ngừng vận chuyển Bất Động Cương Thể, điểm khổ tu cứ thế liên tục tăng.

Người khác khi tu luyện cần hấp thu cương khí nhưng mà hắn lại phát hiện, mình thì không, chỉ cần vận chuyển Bất Động Cương Thể là có thể tăng điểm khổ tu.

Phát hiện này đúng là rất hay khiến cho hắn có suy nghĩ dù mình ở bên trong hiểm địa Vạn Quật môn này tu luyện cả một đời cũng không phải là việc gì khó.

Nếu cương khí tiêu hao sạch sẽ thì chỉ cần rút kiếm tự sát. Sau mười giây là có thể khôi phục hoàn toàn, cương khí hay thân thể đều sẽ ở trạng thái đỉnh phong.

Ếch xanh đợi đã lâu, rốt cục nhìn thấy nhân loại này đi ra, nó rất muốn nói một câu 'Chủ nhân, chúng ta ra ngoài hóng gió đi'. Nhưng mà nghĩ kỹ lại phát hiện không được.

Làm như thế rất dễ dàng bại lộ mục đích thật sự của nó.

Thế nhưng mà tự do thật sự là rất quý giá. Mình làm sao có thể trở thành yêu sủng của nhân loại tàn bạo này? Như vậy, cuộc sống sau này của mình sẽ không hề có cảm giác an toàn.

- Đi, tìm giết yêu thú thôi.

Lâm Phàm nhanh chóng nắm lấy ếch xanh rồi chạy về phương xa.

Tu luyện năm ngày, điểm khổ tu tăng lên 2 100 000, cộng thêm điểm khổ tu trước đây, hiện tại đã có hơn 5 000 000, kí hiệu + đã lóe sáng tức là mình có thể đột phá tu vi.

Nhưng mà nội tình còn chưa đủ, nhất định phải kiếm thêm điểm tích lũy, lĩnh ngộ Thất Thần Thiên Pháp tầng thứ hai. Đến lúc đó, nội tình viên mãn là lập tức tăng tu vi tới Địa Cương cảnh tầng sáu. Sau khi về tông môn là hắn có thể xử lý những gã phong chủ kia rồi.

Nhưng Bất Động Cương Thể chỉ có thể tăng năm điểm khổ tu trong 1 giây, trước thì cũng ổn nhưng bây giờ có chút chậm rồi, phải tiếp tục thí nghiệm thôi.

Ếch xanh choáng váng, gia hỏa này muốn làm gì vậy? Tại sao lại thích giết yêu thú đến thế? Yêu thú cũng không chọc giận ngươi mà.

Hiển nhiên, kẻ này hoàn toàn chính là một người điên, điên ở cấp độ cực nặng rồi, không có thuốc chữa nữa.

Mà lúc này đám yêu thú trong hiểm địa Vạn Quật môn bỗng cảm thấy trái tim không ngừng nhảy lên, tựa như là có chuyện gì chẳng lành sắp sửa phát sinh.

Lại sau năm ngày.

Ếch xanh nhìn cảnh tượng chung quanh. Nơi này đã hoàn toàn trở thành biển máu. Mặt đất xung quanh đều là máu tươi, đều là thịt vụn. Mùi máu tươi nồng đậm xông vào mũi khiến nó cực kỳ khó chịu.

Trong vòng năm ngày này, nó đã chứng kiến quá nhiều cảnh tượng khủng bố. Rõ ràng mấy con yêu thú đang cố gắng lao động vì đời sau của mình thì nhân loại này đột nhiên từ một bên giết ra. Căn nguyên của tội ác cũng chính là Lang Nha bổng kia đánh xuống, mắt đất cũng rung chuyển.

Sau khi tro bụi tiêu tán, khắc sâu vào trong đôi mắt nho nhỏ của nó chỉ còn có một đám sương mù màu máu.

Tại sao lại phải tàn nhẫn như vậy? Mấy con yêu thú kia chỉ đang cố gắng lao động vì đời sau mà thôi, nhân loại này lại nỡ đập chết chúng, còn đánh nát vụn như thế kia nữa.

- Chủ nhân 666...

Tuy rằng nghĩ như vậy nhưng mà khi nhìn thấy nhân loại này đã đập chết một đầu yêu thú cuối cùng, ếch xanh đứng thẳng lên, chân trước quơ quơ, hưng phấn hét to.

- Chủ nhân thật sự là quá lợi hại. Những yêu thú này đối mặt với chủ nhân lại không cúi đầu chờ chết, mà còn dám phách lối xông lên. Đúng là chết chưa hết tội.

Lâm Phàm nhẹ nhàng thở ra, sau khi diệt xong đám yêu thú này điểm tích lũy đã vượt qua 100 000, đầy đủ để lĩnh ngộ Thất Thần Thiên Pháp tầng thứ hai.

Về phần con ếch xanh này, sau khi được mình dạy dỗ thì nó cũng hơi biết cách nói chuyện rồi, mặc dù vẫn còn hơi kém chút, nhưng với tình huống hiện nay thì đã đủ rồi.

- Lĩnh ngộ Thất Thần Thiên Pháp

Trong lòng mặc niệm.

- Tiêu hao 100 000 điểm tích lũy

- Thất Thần Thiên Pháp (tầng thứ hai)

- Thiên Trung Cuồng Thần

Trong chốc lát, một sức mạnh cường hãn lấy thân thể Lâm Phàm làm trung tâm triệt để bạo phát ra, cương khí cường đại như là lưỡi đao nhanh chóng cắt nát toàn bộ nham thạch ở chung quanh.

Ếch xanh còn đang hô 666, nhưng khi cảm nhận được sức mạnh cường hãn đến cực hạn này, nó lập tức lui về phía sau.

- Chuyện gì đang xảy ra thế này? Sức mạnh cường hãn như vậy là ở đâu ra?

Trên trán của ếch xanh có một giọt mồ hôi lăn xuống. Ở trong ánh mắt cảnh giác của nó, nhân loại kia giống như đột nhiên cuồng

bạo. Một sức mạnh mênh mông bạo phát ra, tạo thành lốc xoáy cương khí cao đến mấy trượng, mà lốc xoáy cương khí này còn đang không ngừng mở rộng. Những nơi mà nó đi qua, toàn bộ mọi thứ đều bị cắt nát.

- Thật cường hãn. Nhân loại này đến cùng là gì? Tu vi chỉ vẻn vẹn là Địa Cương cảnh tầng năm lại có thể bạo phát ra sức mạnh cường đại như thế. Chuyện này căn bản là không có khả năng xảy ra.

Ếch xanh đã từng thấy qua rất nhiều chuyện ly kỳ cổ quái, nhưng mà cảnh tượng ở trước mắt lại làm cho nó kinh hãi đến mức nói không ra lời.

Chỉ riêng cái lốc xoáy cương khí này, cho dù là võ giả có tu vi Địa Cương cảnh tầng bảy nếu như tiến vào bên trong, chỉ sợ cũng có thể bị cắt thành mảnh vỡ.

Trong khoảng thời gian ở cùng với nhân loại này, ếch xanh đã kinh hãi rất nhiều lần rồi. Gia hỏa này dường như là không biết đau đớn, không biết mệt nhọc. Hơn nữa đối với yêu thú, nhân loại này có một loại yêu thích đặc thù, không chém chết được đối phương thì giống như thề không bỏ qua.

Hiện tại lốc xoáy cương khí này đã hoàn toàn vượt ra khỏi thực lực mà Địa Cương cảnh tầng năm có khả năng thi triển.

- A!

Đột nhiên, một tiếng rống giận dữ vang lên từ bên trong lốc xoáy cương khí kia. Một cột sáng vọt thẳng lên trời, nguyên bản lốc xoáy cương khí còn đang chậm chạp khuếch trương, vậy mà trong nháy mắt bạo phát.

Gió lớn mạnh mẽ quét qua xung quanh làm cho ếch xanh gần như không thể mở mắt ra. Ếch xanh giơ chân che chắn tròng mắt, lẩm bẩm một mình:

- Thật mạnh mẽ, quá cường hãn, sức mạnh này đến cùng là từ đâu mà đến? Trong cơ thể của tên nhân loại này đến cùng là tồn tại cái gì? Chẳng lẽ là có thần linh ở trong đó hay sao?

Trong nháy mắt, lốc xoáy cương khí đột nhiên dừng lại rồi không ngừng thu nhỏ, cuối cùng co lại vào chỗ mi tâm của nhân loại kia.

Sau đó một cảnh tượng để ếch xanh trợn mắt há hốc mồm phát sinh.

Phía sau lưng của nhân loại này lại xuất hiện một hình tròn, phía trên hiện ra các loại trận văn thần bí, đồng thời ở chỗ mi tâm của nhân loại kia có quang mang chiếu sáng, sau đó không ngừng mở rộng. Từng sợi tóc đột nhiên dựng thẳng lên, một sức mạnh cuồng bạo bạo phát ra từ chỗ mi tâm của nhân loại kia.

- Đây là thần linh sao?

Ếch xanh hét to, trong ánh mắt lóe ra vẻ kinh hãi.

Lâm Phàm lúc này chỉ cảm thấy thân thể của mình tràn đầy sức mạnh, chỗ mi tâm tựa như là muốn vỡ ra, giống như có một vị thần linh muốn đi ra từ bên trong.

- Thiên Trung Cuồng Thần

Hắn giận dữ gầm lên một tiếng. Mái tóc đang dựng thẳng lên kia tựa như là bị tẩy và nhuộm qua, chậm rãi từ màu đen biến thành màu đỏ tựa như là máu tươi.

Một bóng người màu đỏ tựa như là Cuồng Bạo Chi Thần xuất hiện ở phía sau lưng Lâm Phàm. Bóng người này tay cầm Lang Nha bổng cùng cái chảo, tức giận gào thét.

Sau đó thân ảnh này dần dần tiêu tán, một lần nữa dung nhập vào trong mi tâm của Lâm Phàm, lập tức từng đường vân màu máu nổi lên ở khóe mắt, một mực kéo dài xuống đến dưới cằm.

Đây chính là sức mạnh sao?

Lâm Phàm cảm thấy máu tươi trong cơ thể của mình đang triệt để sôi trào lên, hai tròng mắt màu đen cũng dần dần hóa thành màu đỏ.

- Ếch xanh, ngươi quên mất là ngươi nên nói cái gì sao?

Ếch xanh một mực ở vào trong trạng thái khiếp sợ, giờ phút này nghe được lời nói của Lâm Phàm, lập tức phản ứng lại, hai chân trước quơ quơ.

- 666...

- Chủ nhân thật sự là quá 666.

Lâm Phàm cười tựa như là đang khinh miệt, nói:

- Không cần hô nhiều quá, để dành sức mà chuẩn bị hô lớn đi,

bất ngờ còn đang ở phía sau. Sức mạnh của ta bộc phát đi.

- Tiêu hao 5 000 000 điểm khổ tu.

- Tu vi: Địa Cương cảnh tầng sáu (+)

Uỳnh!

Sức mạnh càng thêm cuồng bạo bộc phát ra, mấy tảng đá khổng lồ ở chung quanh không ngừng vỡ nát, mặt đất rạn nứt, vết nứt tựa như là mạng nhện không ngừng kéo dài.

Ầm!

Tảng đá ở dưới chân ếch xanh trong nháy mắt vỡ nát, khiến nó kinh hãi mà oa oa kêu to. Dù sau đó nó nhanh chóng ổn định thân thể nhưng mà bên trong mắt ếch nho nhỏ đã tràn đầy vẻ khiếp sợ.

- Kẻ này không phải là người.

Đây là ý nghĩ duy nhất ở trong lòng của nó vào lúc này. Nó không ngờ nhân loại này lại có thể đột phá tu vi nhanh như vậy. Mà sức mạnh của nhân loại này đã cường đại đến trình độ mà Địa Cương cảnh không có khả năng so sánh.

- Ha ha!

Lâm Phàm cười lớn. Mọi thứ đều là do hắn cố gắng mới có được, không ngừng chém giết, không ngừng tu luyện, rốt cục bạo phát ra toàn bộ nội tình của bản thân.

Sau đó khí thế đột nhiên thu lại. Tất cả khí tức không còn sót lại chút gì, toàn bộ đã quay về trong cơ thể của hắn.

- Đi, cùng ta đến một chỗ khác. Cũng đã đến lúc ta nên rời đi.

Bàn tay của Lâm Phàm vồ một cái, cương khí hình thành bàn tay lớn nắm chặt ếch xanh, sau đó hắn chạy về chỗ phong ấn lão yêu kia.

Hắn muốn nhìn xem lão yêu này đến cùng có phải thật sự là thiểu năng trí tuệ hay không?

Mà lúc này, ếch xanh đã ở vào trạng thái choáng váng, thật lâu không có hoàn hồn.

Chương 168: Các ngươi muốn làm gì

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

- Có chút thê lương.

Lâm Phàm đi đến chỗ phong ấn. Tám tấm Phong Yêu Bia kia vẫn như cũ dựng đứng ở đó, thế nhưng mà hắn luôn có cảm giác so đoạn thời gian trước, chúng đã trở nên thê lương hơn.

Ếch xanh không biết Lâm Phàm còn tới đây làm gì, nhưng trong lòng của nó cực kỳ hưng phấn, bởi vì lúc nãy nó đã nghe được Lâm Phàm nói là muốn rời đi. Chẳng lẽ người càng cường đại sẽ càng tự phụ sao?

Ngay cả thiên khiển cũng không khiến hắn sợ hãi.

- Lão yêu, ngươi đã chết hay chưa?

Lâm Phàm nhìn quang mang không ngừng lóe lên ở chỗ phong ấn, hô to.

Yên tĩnh, hoàn toàn yên tĩnh.

Đột nhiên, một thanh âm tức giận vang lên từ bên trong phong ấn.

- Ngươi lại còn dám đến sao?

Sau đó tiếng gầm thét càng lúc càng lớn:

- Ngươi lại còn dám đến sao? Đồ hèn hạ! Đồ vô sỉ! Ngươi sẽ chết không có chỗ chôn.

- Ha ha, vi phạm lời thề với thiên địa, ngươi chỉ có một con đường chết. Bây giờ ngươi còn muốn thả ta ra ngoài sao? Đã chậm.

- Lão yêu ta tung hoành thiên địa đã bao lâu, lúc nào lại bị người lừa gạt như vậy, không chỉ có tổn thất yêu lực bản nguyên, còn bị người dầy xéo tôn nghiêm. Đây là sự tình mà ta không thể tha thứ.

Lâm Phàm vẫn bình tĩnh, thản nhiên nói:

- Ta muốn xin lỗi về chuyện lúc trước. Hi vọng ngươi có thể tin tưởng ta thêm một lần, để ta chém một lần nữa có được hay không? Yêu lực bản nguyên của ngươi có tác dụng rất lớn đối với ta.

- Tin tưởng ta. Chỉ cần chém thêm một lần nữa, ta nhất định sẽ thả ngươi đi ra. Lâm Phàm ta đường đường là cường giả Địa Cương cảnh tầng sáu sẽ không lật lọng đâu.

Ếch xanh trầm mặc không nói, ngay cả nó còn không tin tưởng được lời nói của Lâm Phàm, huống chi là lão yêu kia.

Hiện trường một lần nữa lại trở nên yên tĩnh.

Trong lòng của ếch xanh hơi nghi hoặc, chẳng lẽ lão yêu này còn muốn tin tưởng kẻ này một lần nữa hay sao? Là do bị phong ấn trong thời gian quá dài cho nên đầu óc xuất hiện vấn đề hay sao?

Đột nhiên, lão yêu hét lên một chữ, âm thanh như là sấm sét nổ vang ở bên tai.

- Lăn!

Lão yêu đã triệt để nổi giận. Không ngờ nhân loại này thực sự xem hắn như là đồ đần, lại còn dám tới dò hỏi.

- Tốt, tích chữ như vàng, cường giả không hổ là cường giả.

Lâm Phàm nắm lấy ếch xanh quay người rời đi, sau đó dừng bước lại, nói:

- Lần sau, khi ngươi được nghe lại thanh âm của ta, đó cũng chính là lúc mà ngươi sắp trở thành một viên đan dược.

- Lăn! Lăn! Lăn!

Lão yêu gầm thét, nói:

- Ngươi, kẻ nhân loại vi phạm lời thề này, thiên khiển sẽ thu thập ngươi.

Ếch xanh đang bị Lâm Phàm nắm chặt trong tay, quay đầu lại, nhìn về chỗ phong ấn kia mà không khỏi thở dài. Đây là một câu chuyện cực kỳ bi ai đó.

Vạn Quật môn.

Ếch xanh nhìn Lâm Phàm chuẩn bị rời đi, trong nội tâm rất kích động, rất hưng phấn, nhưng mà vẫn miễn cưỡng nặn ra hai giọt nước mắt ếch, nói:

- Chủ nhân, ngươi đi đi, ta sẽ tu luyện thật tốt, sớm ngày đột phá Thiên Cương cảnh, rời khỏi nơi này, đi tìm ngươi.

- Rất ngoan.

Lâm Phàm xoa đầu ếch xanh, nói:

- À, chủ nhân muốn một thứ của ngươi. Ngươi nguyện ý cho chủ nhân sao?

- Nguyện ý, nguyện ý, ta chính là yêu sủng của chủ nhân. Ngay cả bản thân, ta đều có thể đưa cho chủ nhân, còn có cái gì là không thể đưa cho chủ nhân đây.

Hiện giờ, ý nghĩ duy nhất của ếch xanh chính là cho Lâm Phàm mau chóng rời đi, hắn muốn làm một con ếch xanh tự do bay nhảy trong thiên địa.

- Ta muốn Thanh Uyên Địa Hỏa của ngươi.

Lâm Phàm mở miệng, sau đó nghĩ đến cái gì, nói:

- Không cần cho ta hết, đưa cho ta một sợi là đủ rồi.

Hắn còn muốn ếch xanh này luyện đan cho mình, nếu như cầm đi toàn bộ Thanh Uyên Địa Hỏa, vậy thì không được rồi. Mặc dù mình cũng cần sử dụng nhưng mà chỉ cần một sợi cũng đã đủ rồi.

Khi Ếch xanh nghe được lời nói trước của Lâm Phàm, lập tức có cảm giác ngạt thở, nhưng nghe được câu sau, nó cũng nhẹ nhàng thở ra. Nếu như đưa toàn bộ Thanh Uyên Địa Hỏa cho nhân loại này thì sau này, mình muốn luyện đan thì nên làm cái gì.

Hơn nữa sau khi nhân loại này rời đi vực sâu Vạn Quật, bại lộ giữa thiên địa thì sẽ dẫn tới thiên khiển, đưa Thanh Uyên Địa Hỏa cho hắn cũng lãng phí. Nhưng bây giờ hắn cũng chỉ muốn một sợi mà thôi, vậy còn có thể tiếp nhận.

Ếch xanh há miệng, một sợi Thanh Uyên Địa Hỏa bay ra, trôi nổi giữa không trung.

Lâm Phàm vươn tay vồ lấy rồi nhanh chóng luyện hóa một sợi Thanh Uyên Địa Hỏa này, sau đó dung nhập vào trong cơ thể của

mình.

- A, đúng rồi, sau khi ta rời đi, ngươi phải chăm chỉ luyện đan. Lần sau khi ta trở về, nếu ngươi lười biếng, ta sẽ chặt ngươi nấu canh đó.

Lâm Phàm nói ra. Hắn nhất định phải giao nhiệm vụ cho ếch xanh, dù sao năng lực luyện đan của nó cũng không tệ.

Ếch xanh lập tức gật đầu, nói:

- Chủ nhân, yên tâm đi, ta nhất định sẽ luyện càng nhiều đan dược chờ ngươi trở lại.

Nhưng trong lòng lại điên cuồng chửi thề, trở về cái rắm, ngươi đi ra ngoài là sẽ bị thiên khiển đánh thành tro bụi. Cũng không biết đầu óc của kẻ này nghĩ như thế nào, lại không sợ hãi thiên khiển.

Khi Lâm Phàm vừa mới chuẩn bị giơ chân lên bước vào trong Vạn Quật môn, hắn lại đột nhiên dừng lại.

Mà ếch xanh cũng sững sờ, chẳng lẽ kẻ này hối hận hay sao?

- Lại hô 666, tiễn đưa ta đi.

Lâm Phàm cười nói.

Ếch xanh lập tức nhẹ nhàng thở ra, lên tinh thần, hai chân trước quơ quơ, miệng hét to:

- Chủ nhân 666.

Khi thân ảnh của Lâm Phàm biến mất ở đằng sau Vạn Quật môn, ếch xanh cũng nhẹ nhàng thở ra, rốt cục kẻ này cũng rời đi rồi. Đột nhiên, một cái đầu thò vào:

- Ếch xanh, nhất định phải chăm chỉ luyện đan đó, nghe rõ không?

Lúc nghe được thanh âm này, ếch xanh suýt chút nữa là bị hù dọa đến hôn mê, sau đó nó lập tức gật gật đầu, nói:

- Chủ nhân, yên tâm đi, ta nhất định sẽ tận tâm tận lực luyện đan vì chủ nhân.

Chờ thêm một lúc, xác định là Lâm Phàm đã thực sự rời đi, ếch xanh đặt mông ngồi dưới đất, chân trước sờ sờ mặt rồi thở dài, rốt

cục kẻ này cũng rời đi rồi.

Sau đó hít sâu một hơi, dựa vào một loại liên hệ huyền diệu, một lượng lớn Địa Cương chi lực trong nháy mắt truyền vào trong cơ thể của nó.

Nó biết nhân loại này đã đi ra, nhưng bây giờ có lẽ hắn vẫn còn ở bên trong vực sâu Vạn Quật, chỉ cần Lâm Phàm đi ra khỏi vực sâu Vạn Quật, thiên khiển sẽ lập tức giáng lâm.

Đây là tự tìm đường chết, nó cũng không có cách nào để khuyên bảo cả.

Lúc này, Lâm Phàm đã đi ra ngoài, tâm tình vô cùng sung sướng. Chìa khoá của Vạn Quật môn đã ở trong tay hắn, về sau chỗ hiểm địa này chỉ có một mình hắn có thể tiến vào. Chờ đến khi tu vi đạt tới Thiên Cương cảnh, hắn sẽ quay lại nơi này, bỏ mật tàng Vạn Quật kia vào trong túi.

Hành trình xuất tông lần này hoàn toàn chính xác là rất thoải mái. Hắn không chỉ thu hoạch được vô số tài phú, thực lực cũng tăng mạnh.

Sau đó hắn chạy thẳng đến chỗ lối ra.

Bên ngoài!

Khi Lâm Phàm vừa bước chân ra khỏi vực sâu Vạn Quật, thiên địa bỗng nhiên phát sinh biến hóa, một đám mây đen lớn đột nhiên xuất hiện, hình thành vòng xoáy, sấm sét dày đặc không ngừng quay cuồng.

Thiên uy huy hoàng.

Lâm Phàm ngẩng đầu lên, nói:

- Ai, thiên khiển tới rồi.

Sau đó cất toàn bộ tài sản của mình vào trong nhẫn trữ vật.

Nhẫn trữ vật này là đồ của hệ thống, chỉ là thiên khiển mà cũng muốn đánh nát nó sao? Hoàn toàn chính là nằm mơ.

Giang hai cánh tay, nghênh đón thiên khiển.

- Nhanh lên, ta rất bận rộn.

Uỳnh!

Một tia sét đánh xuống, trong nháy mắt đã bao phủ Lâm Phàm. Sau khi sấm sét tiêu tán, Lâm Phàm cũng đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi gì nữa, hiển nhiên là đã bị thiên khiển đánh thành tro bụi.

Bên trong hiểm địa Vạn Quật môn.

Ếch xanh nguyên bản đang tham lam hấp thu Địa Cương chi lực. Đột nhiên, Địa Cương chi lực gián đoạn. Sau khi ngây ngốc khoảng ba giây, ếch xanh vui mừng nhảy cẫng lên.

- Ta tự do rồi, ta đã tự do rồi.

Hiện tại hắn thật sự là quá hưng phấn. Trở thành yêu sủng của người khác là chuyện nhục nhã cỡ nào, hoàn toàn không có một chút tự do nào.

Ếch xanh ngồi dưới đất, kích động đến mức chảy nước mắt. Chân trước định giơ lên lau mắt thì bất chợt ở trong cơ thể của nó, liên hệ vừa bị gãy mất kia đột nhiên lại hiện lên.

Ếch xanh mở to hai mắt, ngây ngẩn ra.

- Chuyện này sao có thể...

Hai ngày sau.

Lâm Phàm cảm thấy có chút mệt mỏi. Hắn nhanh chóng lấy Thiên Hà Vương Đỉnh ra, ngón tay búng một cái, một sợi Thanh Uyên Địa Hỏa xuất hiện, thiêu đốt ở phía dưới Vương Đỉnh. Nước trong đỉnh nhanh chóng đã sôi trào.

Ào ào!

Lâm Phàm cởi y phục xuống và nhảy vào, hưởng thụ giây phút nhẹ nhàng hiếm hoi, thở dài một tiếng, cảm thán nói:

- Thật thoải mái! Ngâm một chút là tất cả mệt nhọc cũng biến mất hết.

Tu luyện cần khắc khổ, nhưng mà cũng cần phải biết hưởng thụ. Nếu như chỉ biết một mực tăng tu vi, như vậy có gì khác biệt với máy móc đâu.

Lần xuất tông này, thu hoạch lớn nhất có lẽ chính là Thiên Hà

Vương Đỉnh cùng sợi Thanh Uyên Địa Hỏa kia, hai thứ này phối hợp lại cùng một chỗ, hoàn toàn chính là thần khí.

Nước suối đã được luyện hóa ở bên trong Vương Đỉnh phối hợp thêm với Thanh Uyên Địa Hỏa là có thể làm ra suối nước nóng. Ngâm mình ở trong nước nóng hầm hập thật sự là rất thoải mái.

Phương xa!

Mấy bóng người bay nhảy giữa những cành cây mà ở trên vai của mỗi một bóng người đều khiêng một đứa bé.

Mà những người này đều mặc áo đen nhưng mà vẫn như cũ không thể che lấp được thân thể làm cho người ta chảy máu cam kia của các nàng. Mặc dù trên mặt các nàng đều bịt một chiếc khăn mỏng màu đen nhưng mà chỉ cần nhìn qua là biết được các nàng đều là những nữ tử xinh đẹp.

- Đại nhân, lần này chúng ta thu hoạch rất dồi dào, trở lại trong giáo, cũng có thể được cấp trên ban thưởng phong phú.

- Nếu như không phải sợ hãi người của Viêm Hoa tông phát hiện ra chúng ta, làm sao lãng phí thời gian như vậy? Cứ giết tất cả cha mẹ của những đứa bé này rồi đoạt người luôn chứ đâu cần lén lén lút lút trộm cắp như bây giờ.

- Nhưng chí ít đã hoàn thành nhiệm vụ. Sau khi mang những đứa bé này về trong giáo tiến hành bồi dưỡng. Ngươi nói về sau những đứa bé này tự tay chém giết cha mẹ của bọn họ, đó sẽ là tình cảnh đặc sắc cỡ nào.

- Ha ha ha ha...

Từng giọng nói dịu dàng vang lên trong rừng cây. Thanh âm tuy dễ nghe nhưng lại vẫn như cũ không che giấu được sự tàn nhẫn ở bên trong.

- Bên kia có người.

Bỗng nhiên, một nữ tử áo đen nói ra.

- Đi xem một chút.

Lâm Phàm từ từ nhắm hai mắt, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút. Đây là một loại hưởng thụ ở trên tinh thần.

Lạch cạch!

Đột nhiên, 12 bóng người linh lung, hấp dẫn xuất hiện, áo đen bó sát người càng làm tôn thêm sự gợi cảm của những người này.

- Ai yêu, tiểu ca ca này đúng là có nhã hứng, vậy mà lại tắm rửa ở nơi này. Thật đúng là biết hưởng thụ.

Lâm Phàm mở mắt. Nhìn những ngươi ở trước mặt, hắn nở một nụ cười tươi.

- Các vị tiểu tỷ tỷ muốn làm gì vậy?

- Ta cũng không có mặc quần áo.

- Như thế này không tốt lắm đâu.

Chương 169: Yên tâm, ta không giết nữ nhân

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Mười hai bóng người lả lướt xuất hiện làm cho rừng cây tĩnh lặng có thêm vào phần diễm lệ. Nhưng ở trong mắt Lâm Phàm, những bóng người này lại khiến trời hơi đen

- Khí tức của các ngươi khiến cho ta có cảm giác chán ghét.

Lâm Phàm vẫn nhàn nhã ngâm mình ở trong Thiên Hà Vương Đỉnh. Đưa mắt

nhìn về phía đứa trẻ ở trên vai của những nữ tử này, hắn nói:

- Các ngươi thật đúng là có nhã hứng, không ngờ lại đưa trẻ con vào tận đây để tản bộ?

Mười hai nữ tử kia trông thấy có người ngâm mình, tắm rửa ở trong một cái đỉnh, cũng đã cảm thấy đây là một chuyện cực kỳ quái dị, hơn nữa cái đỉnh kia còn tản ra uy thế nhàn nhạt, hiển nhiên không phải thứ bình thường.

Thậm chí ngọn lửa không có gì đốt mà vẫn cháy ở phía dưới cái đỉnh kia, tất cả mọi chuyện đều khiến cho các nàng phải đề cao cảnh giác.

Lúc này, đứa trẻ ở trên bờ vai của một nữ tử đột nhiên tỉnh lại, phát hiện mình

đang ở trong hoàn cảnh lạ lẫm, không khỏi khóc rống lên.

- Đây là đâu? Ta muốn về nhà, ta muốn mẹ của ta...

Rồi theo đó lại có mấy đứa trẻ nữa tỉnh dậy, nhìn quanh rồi khóc rống theo

- Thủy Hạt, chú ý những đứa bé này.

Nữ tử đầu lĩnh nghiêm nghị nói.

- Vâng, đại nhân.

Nhận được mệnh lệnh, nữ tử áo đen được gọi là Thủy Hạt kia vươn tay, cương khí

hoá thành sợi tơ bắn ra trói chặt mười hai đứa trẻ kia lại, sau đó chuyển chúng đến chỗ dưới một cây cổ thụ. Nhìn những đứa trẻ còn đang khóc rống này, trong lòng của nàng cảm thấy bực bội, trong đôi mắt đẹp tràn ngập sát ý, nói:

- Tất cả im miệng cho ta, nếu không ta sẽ cắt đầu lưỡi của các ngươi.

Những đứa trẻ đang khóc rống kia nghe nàng nói như thế, tất cả đều lộ ra thần sắc

kinh khủng, run lẩy bẩy ngồi yên ở một chỗ, cúi đầu, không dám khóc to nữa.

- Nguyên lai những đứa bé này đều là do các ngươi trộm được.

Lâm Phàm bình tĩnh nói, sau đó đưa mắt nhìn về phía ngón tay của nữ tử đầu lĩnh kia. Khi nhìn thấy đường vân màu đen có chút quen thuộc kia, lập tức có ấn tượng, nói:

- Các ngươi là người của Thiên Thần giáo sao?

- Có chút ánh mắt.

Nữ tử đầu lĩnh đi ra, thân thể lung linh đủ để hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người,

nói:

- Huyết Chu, Ám Sát phân bộ của Thiên Thần giáo, ngươi là ai?

Lâm Phàm cười, không ngờ hắn vừa mới đi ra từ Vạn Quật thâm uyên đã ngay lập tức gặp phải giáo đồ của Thiên Thần giáo. Hắn vẫn còn nhớ kỹ tên Minh U kia, nhưng rất đáng tiếc, tên kia đã chết.

Nếu như không chết, hắn hiện tại tuyệt đối sẽ dùng một quyền đánh nổ đối phương.

- Ở trên vùng đất này, ta lại không phải là người của Thiên Thần giáo các ngươi, vậy ngươi nói xem ta là người như thế nào?

Lâm Phàm vớt nước trong đỉnh lên rửa mặt.

Huyết Chu trầm xuống, trong giọng nói đã có sát ý nồng đậm:

- Ngươi là đệ tử của Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm cũng không có trả lời các nàng mà nhìn về phía mười hai đứa trẻ

đang ở một bên, giọng nói ôn nhu giống như anh trai ở nhà bên:

- Các bạn nhỏ nhắm mắt lại. Cảnh tượng sắp sửa phát sinh cũng không phải

là thứ mà ở tuổi tác hiện tại của các ngươi nên nhìn thấy.

- Nghe lời, nhắm mắt lại. Khi mở mắt ra, các ngươi sẽ có thể nhìn thấy mẹ

của các ngươi.

Những đứa trẻ bị hù sợ kia nghe được lời nói của Lâm Phàm, tâm linh nhỏ bé kia

như là được trấn an, từng đứa nghe lời nhắm mắt lại.

- Thật sự là một đám hài tử biết nghe lời.

Lâm Phàm cười, sau đó đứng lên. Dòng nước lướt qua đường cong rõ ràng của cơ thể, dưới sự chiếu rọi của ánh nắng mặt trời, lóe ra vẻ nam tính.

Lâm phàm lấy một cái áo bào từ trong nhẫn trữ vật ra, khoác lên người, rồi lẩm bẩm một mình.

- Kỳ thật ta không thích giết nữ nhân, nhưng mà đối với nữ nhân có nội tâm rắn rết như các ngươi, ta xưa nay lại không hề nương tay.

Một tay chống vào một bên thành đỉnh và nhảy ra ngoài, những giọt nước trượt xuống tựa như là nặng đến ngàn cân, nhanh chóng đục vài cái lỗ sâu ở trên mặt đất.

Mỗi một giọt đều tương đương với sức mạnh của võ giả Tôi Thể cảnh tầng bảy, tầng tám, mặt đất phổ thông làm sao có thể tiếp nhận?

- Mười hơi!

- Ngươi nói cái gì?

Huyết Chu trầm giọng nói.

Ầm!

Vừa dứt lời, nàng chỉ cảm thấy có một con gió thổi ngang qua mặt của mình, rồi phía sau lập tức truyền đến tiếng nổ mạnh. Ánh mắt lóe ra vẻ hoảng sợ, nàng quay đầu lại nhìn. Thiếu niên kia không biết từ khi nào đã xuất hiện ở sau lưng nàng, mà tiếp theo hình ảnh khắc sâu vào trong ánh mắt của nàng chính là cảnh tượng máu thịt văng tung tóe.

- Yếu quá! thật sự là yếu quá! Cho dù là nữ nhân, là một võ giả thì cũng nên rèn luyện thân thể của mình chứ. Chỉ một quyền đã đánh nổ rồi, thân thể yếu ớt đến mức nào.

Không nhìn thấy người, chỉ có thanh âm vang lên ở bên tai.

Dù nàng có tu vi Địa Cương cảnh tầng năm, vậy mà cũng không có cách nào nhìn rõ được bóng dáng của đối phương.

Ầm!

Tiếng nổ không ngừng vang lên ở bên tai. Thủ hạ đứng ở xung quanh, từng người từng người không hiểu thấu bỗng nổ tung, máu thịt bắn tung tóe nhuộm đỏ mặt đất.

Nàng dẫn thủ hạ đi cướp trẻ con, thu được thành quả phong phú. Thấy có người xuất hiện, nàng vốn định đi ra trêu đùa một phen sau đó sẽ dằn vặt hắn đến chết. Nhưng hôm nay, các nàng đã đụng phải cao thủ rồi. Hiện tại nàng vẫn đang ngây ngẩn cả người, bởi vì nhân loại có khuôn mặt vô hại này đang ngược sát thủ hạ của nàng.

Run rẩy, thân thể không ngừng run rẩy.

Đây không phải là do hoảng sợ mà là do tức giận.

Gia hỏa này là ai mà dám ngược sát thủ hạ của nàng? Những người này đều là thủ hạ trung thành nhất của nàng đó.

- Thật quá yếu! Ta thậm chí còn không cần lấy Lang Nha bổng ra, chỉ dựa vào nắm đấm đã có thể đánh nát tất cả các ngươi. Đám giáo đồ của Thiên Thần giáo các ngươi vậy mà cũng dám xuất hiện ở trước mặt của ta. Hiển nhiên là muốn chết.

Lâm Phàm đấm ra một quyền. Cương khí bùng nổ, đánh nát thân

thể một tên giáo đồ của Thiên Thần giáo. Những thân thể yếu ớt này làm sao có thể ngăn cản một quyền cuồng bạo như vậy?

Huyết Chu rống giận:

- Dừng tay! Ngươi dừng tay cho ta! Chúng ta là giáo đồ của Thiên Thần giáo, giáo đồ thần thánh. Ngươi sao dám giết các nàng? Ta muốn ngươi phải chết.

- Huyết...

Nàng vừa định thi triển đại chiêu để giết chết tên gia hỏa đáng giận kia nhưng vừa mới nói ra một chữ, nàng lại phát hiện có hai cánh tay luồn qua cổ của nàng đặt ở trên mặt của nàng, bên tai truyền đến thanh âm nhu hòa của thiếu niên kia:

- Huyết cái gì vậy?

Tâm thần của Huyết Chu run lên, có cảm giác như là đang đối mặt với một con ác ma. Nàng nuốt nước bọt, gian nan nói ra mấy chữ:

- Ngươi đến cùng là ai?

Cuồng Thân!

Đúng lúc này, một cảnh tượng khiến cho Huyết Chu hoảng sợ phát sinh. Cánh tay nguyên bản gầy yếu như thư sinh kia đột nhiên phồng to, gân xanh nổi lên giống như là rễ cây bám vào trên da.

Một sức mạnh truyền đến. Nàng bị ép xoay người lại. Sau đó hai cánh tay thô kệch kia đặt lên vòng eo mảnh khảnh như con rắn của nàng, bộ ngực của nàng dán chặt vào lồng ngực đen kịt của hắn. Hai tay của hắn nắm chặt khiến nàng thấy vô cùng đau đớn.

- Đáng giận.

- A!

Cánh tay thô kệch kia không ngừng ép chặt. Huyết Chu cảm thấy toàn bộ thân thể của nàng tựa như là muốn bị ép nát.

- Đồ ghê tởm. Ta ghét nhất chính là những kẻ như các ngươi, cướp đi những đứa trẻ thiên chân vô tà từ trong tay thân nhân của bọn nó.

- Các ngươi có biết hay không? Những đứa trẻ này cần tình

thương của mẹ đến như thế nào?

Huyết Chu há miệng, phun ra một búng máu tươi, nhuộm đỏ chiếc khăn mỏng màu đen.Khuôn mặt lộ ra thần sắc thống khổ, nói:

- Buông...ta… ra.

Sức mạnh đang không ngừng tăng cường, cơ bắp ở phía sau lưng của Lâm Phàm lồi lên giống như là gò núi.

Tiếng kẽo kẹt vang lên, Huyết Chu đã cảm giác được xương sườn của mình đang không ngừng vỡ nát, cho dù là có cương khí gia trì cũng không thể ngăn cản. Nàng gầm rú lên, tiếng gầm cực kỳ thê thảm, sắc mặt đỏ bừng tựa như là tùy thời đều phải tử vong.

- Các ngươi đang phá hư hạnh phúc của các gia đình, phá hư sự yên ổn của Viêm Hoa tông, đối mặt với những kẻ phá hoại như ngươi, thân là đệ tử của Viêm Hoa tông, ta chỉ nên có một lựa chọn. Đó chính là giết.

- Chiêu thứ hai do ta tự sáng tạo, Hoài Trung Bão Muội Sát.

Ầm!

Tiếng vỡ vang lên, ngũ tạng lục phủ trong cơ thể của Huyết Chu ở thời khắc này đã hoàn toàn nổ tan tành. Cái vòng eo nguyên bản đã rất mảnh khảnh kia hiện tại càng thêm thon thả.

Lâm Phàm nhanh chóng ném thi thể của Huyết Chu sang một bên. Hiện tại, hắn đã không thèm để ý đến việc lục soát tài phú của những nữ tử này, chỉ những gia hỏa yếu ớt này thì có thể có bảo bối gì cơ chứ?

Giờ khắc này, ánh mắt của hắn đang nhìn về phương xa.

Thủy Hạt vẫn đang một mực canh chừng bọn trẻ. Thế nhưng mà khi tận mắt thấy được cảnh tượng thảm liệt ở trước mắt kia, nàng lại hoàn toàn ngây ngốc. Đại nhân còn không kịp phản kháng thì đã chết thảm trong tay của đối phương.

Hai chân của nàng không nghe theo mệnh lệnh run rẩy lên, thậm chí là sức mạnh để chạy trốn cũng không có. Khi thấy nam nhân kinh khủng kia đang đi về phía này, không biết dũng khí tới từ nơi nào, trong tay nàng xuất hiện một cây chủy thủ gác ở trên cổ của một đứa trẻ.

Lâm Phàm vẫn chậm rãi đi tới. Thân thể đen kịt, to lớn giống như là một ngọn núi nhỏ, làm cho Thủy Hạt vô cùng rung động.

- Nghe lời, đưa đao cho ta, trẻ con là vô tội.

Lâm Phàm ngửa bàn tay to lớn đen kịt ra trước mặt Thủy Hạt, sau đó cực kỳ ôn nhu nói:

- Yên tâm, ta không giết nữ nhân.

Khi nhìn thấy khuôn mặt ôn hòa kia, Thủy Hạt run rẩy nhấc chủy thủ ra khỏi cổ đứa trẻ kia, sau đó đặt chủy thủ vào trong tay của Lâm Phàm.

Xoạt xoạt!

Ở trong mắt nàng, năm ngón tay của đối phương nắm lại, chủy thủ kia lập tức vỡ nát, hóa thành bụi bặm.

- Đến, đưa tay cho ta, ta dìu ngươi đứng lên.

Lâm Phàm cười nói. Nói chuyện với nữ tử, nhất định phải dịu dàng.

Thủy Hạt đã giết qua rất nhiều người vô tội. Nhưng mà khi đối mặt với nam tử này, nàng đột nhiên có cảm giác mình giống như là những người vô tội đã từng bị chính nàng ngược sát kia.

Bàn tay mềm mại của nàng đặt vào bàn tay khổng lồ đen kịt kia. Tựa như là cảm nhận được ấm áp, vẻ mặt sợ hãi dần dần tiêu tán, trên mặt nở một nụ cười miễn cưỡng.

- Ta...

Lời còn chưa nói hết, Thủy Hạt cũng cảm giác được một sức mạnh khổng lồ truyền đến, người bị ném đến tận bầu trời.

Lâm Phàm nhìn thân ảnh ở trên không trung kia. Năm ngón tay nắm chặt, cương khí bành trướng, đấm ra một quyền. Cương kình cường đại bộc phát ra, cổ thụ ở chung quanh cũng chấn động, lá cây rụng xuống, bay lả tả.

Ầm!

Thân thể của Thủy Hạt nổ tung.

Lâm Phàm đi đến chỗ của những đống máu thịt kia, mười ngón

cắm sâu vào mặt đất. Cương khí bộc phát ra, mặt đất cũng bắt đầu chấn động rồi không ngừng sụp đổ. Toàn bộ máu thịt lập tức bị chôn sâu xuống, trong không khí chỉ còn mùi máu tanh nhàn nhạt.

Hiện tại ở đây còn có mấy đứa trẻ con, hắn cũng không muốn cho bọn chúng nhìn thấy cảnh tượng huyết tinh như thế này, tránh lưu lại bóng ma tâm lý trong tâm linh nhỏ yếu của bọn họ.

Trở lại hình dạng bình thường, rửa sạch máu dính ở trên người, thay một bộ quần áo khác, hắn đi đến trước mặt mấy đứa trẻ còn đang nhắm mắt lại, ôn nhu nói.

- Mấy đứa có thể mở mắt rồi.

Mấy đứa trẻ kia mở mắt, quan sát chung quanh, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm, nói:

- Đại ca ca, những đại tỷ tỷ kia đi đâu rồi?

Lâm Phàm cười nói:

- Các nàng đi tìm thế giới mới rồi. Nhà của các ngươi ở nơi nào? Ta sẽ đưa các ngươi trở về.

Mấy đứa trẻ cảm giác đại ca ca ở trước mặt chính là người tốt, lúc trước còn đang sợ hãi, bây giờ cũng dần bình tĩnh lại.

Chương 170: Các ngươi thật sự là phiền phức

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

- Trấn Tam Diệp, cũng không phải là quá xa.

Lâm Phàm mang theo một đám trẻ đi về phương xa. Từ trong miệng của mấy đứa trẻ này, hắn biết được nhà của bọn chúng ở trấn Tam Diệp. May mắn là hắn lúc xuất tông cũng đã chuẩn bị kỹ, có cả bản đồ chi tiết của lãnh thổ Viêm Hoa tông, nếu không hắn cũng không biết phải đi như thế nào.

Nhưng Thiên Thần giáo càng ngày càng kiêu ngạo, cũng dám cướp người ngay giữa ban ngày ban mặt. Sau khi trở lại tông môn, hắn phải nói chuyện này cho lão sư.

Rốt cuộc là ai đang chống đỡ Thiên Thần giáo làm cho bọn chúng kiêu ngạo như vậy, khiến cho Viêm Hoa tông cũng không có cách nào nhổ tận gốc đám dị loại này.

Loạn trong giặc ngoài, quả nhiên không phải đơn giản như mình nghĩ vậy.

Nhưng những chuyện này đều không thể khiến hắn sợ hãi. Mặc ngươi trâu bò như thế nào, ta một quyền đánh nát là được.

- Đại ca ca, ta đói bụng.

Sau khi đi mấy canh giờ, một đứa bé trai ngậm lấy ngón tay, nói.

- Đói bụng sao?

Lâm Phàm nhìn qua những đứa trẻ này. Đi bộ mấy canh giờ đối với hắn quá nhẹ nhàng, không có một chút mệt nhọc nào, nhưng mà những đứa bé này thì không được.

Phía trước có một con dã thú, đúng là muốn cái gì thì cái đó đã tới, Lâm Phàm nhanh chóng tóm lấy con dã thú kia. Dù nó cố gắng

giãy dụa nhưng không ăn thua. Con dã thú này như muốn nói ta chỉ là đi ngang qua mà thôi, tại sao muốn bắt ta?

- Đại ca ca thật là lợi hại.

Những đứa trẻ này nhìn thấy Lâm Phàm vươn tay là có một bàn tay màu trắng to lớn bay ra ngoài, chộp lấy dã thú, cả đám đều hưng phấn gào thét.

Lâm Phàm cười, mặc dù ếch xanh không ở bên người hô 666, nhưng mà đã có một đám trẻ con tung hô, cảm giác cũng không tệ.

- Tốt, những tiểu quỷ các ngươi đúng là có lộc ăn. Hôm nay để ta đến trổ tài làm một bữa. Chắc các ngươi chưa bao giờ được nếm qua thịt rán đi!

Lâm Phàm lấy cái chảo ra, ngón tay búng một cái, Thanh Uyên Địa Hỏa rơi trên mặt đất rồi hắn cắt một miếng thịt lớn trên người dã thú kia, sau đó lấy gia vị tẩm ướp rồi đặt ở trên chảo.

Xì xì xì!

Thịt trong chảo xèo xèo nổ vang. Thịt thú nhanh chóng chín vàng, mùi thơm mê người xông vào mũi.

Những đứa trẻ này vây ở chung quanh, mắt không chớp nhìn qua, nước bọt từ khóe miệng chảy xuống ướt hết áo giống như là đã không thể chờ thêm được nữa.

Viêm Hoa tông!

Chỗ sâu trong tông môn, một đám trưởng lão đang tụ họp tiến hành giao lưu.

Một tông môn không thể chỉ có mỗi hai vị trưởng lão là Thiên Tu và Hỏa Dung, mà có tầm gần trăm người trong đó trưởng lão đỉnh tiêm cũng có chín người, nhưng bình thường bọn họ đều bế quan tiềm tu tại chỗ sâu trong tông môn, nếu không có việc quan trọng thì sẽ không xuất hiện.

Mà những người giữ gìn trật tự của tông môn chỉ là mấy vị trưởng lão phổ thông. Những người đó đều là đệ tử nội môn, sau khi trải qua tầng tầng khảo hạch mới trở thành trưởng lão phổ thông, quản lý các đệ tử trong tông môn.

Bây giờ, tám tên trưởng lão đỉnh tiêm cùng nhìn về phía tông

chủ.

- Thánh Tử của Thánh Đường tông sắp đến. Hắn muốn mang Liễu Nhược Trần đến Thánh Đường tông, ở trong đó chắc chắn có bí ẩn mà chúng ta không biết.

Một tên trưởng lão gầy như que củi, làn da giống như vỏ cây già, phía trên phủ kín bởi hoa văn lít nha lít nhít, mở miệng nói.

Đây là Khô Mộc trưởng lão, một trong những trưởng lão đỉnh tiêm của tông môn. Người này tu luyện là một môn công pháp Mộc hệ cực kỳ cao thâm. Bây giờ hắn đã dung hợp toàn bộ tinh khí thần của bản thân lại cùng nhau, ẩn sâu trong cơ thể. Bên ngoài trông rất yếu đuối nhưng một khi uy lực bạo phát ra, sẽ kinh thiên động địa.

- Tông chủ, lão thất phu Thiên Tu kia vì một tên đệ tử đã chết mà cấm túc ba vị phong chủ. Viêm Hoa tông ta nguyên bản đã lạc hậu hơn những tông môn khác, bây giờ hắn vì một người liền hạn chế ba vị đệ tử kinh tài tuyệt diễm, chuyện này khiến cho rất nhiều đệ tử lo lắng.

Một lão giả khác mở miệng nói. Người này cũng là một trong những trưởng lão đỉnh tiêm của Viêm Hoa tông, Cát Luyện.

Hỏa Dung nhìn chằm chằm vào đối phương, nói:

- Cát Luyện, ngươi muốn nói cái gì? Ta thừa biết, ngươi thấy người mà mình ủng hộ là Quân Vô Thiên gặp nạn nên mới lên tiếng muốn tông chủ trách phạt Thiên Tu. Đừng nói là ba vị, cho dù là mười vị, trăm vị cũng không có tác dụng bằng Thiên Tu.

Cát Luyện sầm mặt lại, hắn duy trì Quân Vô Thiên đã là chuyện mà tất cả mọi người đều biết. Bây giờ Quân Vô Thiên lại bị lão thất phu Thiên Tu kia trấn áp, không dám ra ngoài tông môn. Thật sự là ẩu tả. Đây chẳng phải là muốn bức toàn bộ lực lượng trung kiên trong tông môn rời đi hay sao?

- Hỏa Dung, ngươi thân là trưởng lão vậy mà không chịu suy nghĩ cho tông môn, chỉ lo tình nghĩa cá nhân. Nếu như chỉ bởi vì Thiên Tu mà ép ba vị phong chủ thoát ly Viêm Hoa tông, ngươi cùng Thiên Tu cần hoàn toàn chịu trách nhiệm.

Cát Luyện nhìn tất cả mọi người ở đây một lần, nói:

- Các ngươi nói, có phải như vậy hay không?

Các trưởng lão khác không nói gì mà đưa mắt nhìn về phía tông chủ, ngồi đợi tông chủ quyết định. Bọn họ đều có người ủng hộ của riêng mình. Bất kể như thế nào, Quân Vô Thiên này đều không có bất cứ quan hệ nào với bọn họ,.

- Được rồi, việc này không cần nói lại. Đồ đệ của Thiên Tu bị người hại chết, hắn hơi có chút xúc động cũng là điều tất nhiên. Chờ qua một thời gian nữa, hắn nghĩ thông suốt, tự nhiên sẽ thu tay lại. Hiện tại điều mà chúng ta muốn thảo luận chính là tại sao Thánh Tử của Thánh Đường tông lại tới tông ta? Thánh Đường tông thân là đệ nhất đại tông trên thế gian, nhưng quan hệ với tông ta cũng không tốt lắm. Bây giờ Thánh Tử đến đây chỉ sợ không phải chuyện đơn giản như trong lời của bọn họ.

Tông chủ trầm mặc một lát, mở miệng nói.

Thân là tông chủ, tất cả hành động của hắn có mục đích cuối cùng chính là làm cho Viêm Hoa tông cường đại lên.

Hỏa Dung nói:

- Thiên Tu từng nói qua với ta. Huyết mạch của Liễu Nhược Trần này có chút đặc thù, không giống như là người của Viêm Hoa tông ta. Ta nghĩ Thánh Đường tông phái Thánh Tử tới đây, muốn đưa nàng đi chỉ sợ là do bọn họ đã biết rõ huyết mạch của Liễu Nhược Trần là loại huyết mạch nào.

- Ai, ta thẹn với vị trí tông chủ. Nhớ năm đó Viêm Hoa Đại Đế còn sống, dù là tông môn nhỏ yếu, nhưng vẫn như cũ có thể cứng đối cứng với Thánh Đường tông. Bây giờ đến tay của ta, lại như đi trên băng mỏng, vẻn vẹn chỉ là một vị Thánh Tử do Thánh Đường tông phái tới, lại làm cho chúng ta...

Nói chưa dứt lời, hắn đã thở dài một tiếng.

Các trưởng lão khác ở chung quanh cũng có cảm giác như thế. Mặc dù bọn họ chưa từng trực tiếp gặp qua Viêm Hoa Đại Đế, nhưng cũng biết Viêm Hoa Đại Đế là người bá đạo bực nào.

- Năm đó Viêm Hoa tông vừa mới thành lập, Thánh Đường tông phái tới mấy vị trưởng lão đến đây, bên ngoài thì nói là chúc mừng, nhưng lại âm thầm tìm hiểu cơ mật của tông ta. Ở trên đại điển thành lập tông môn, những trưởng lão kia nói năng lỗ mãng, bị Viêm Hoa Đại Đế trấn áp tại chỗ, dù là Thánh Chủ của Thánh Đường tông đích thân tới cứu người, cũng bị Đại Đế chém một phân thân. Đó là uy phong bậc nào, bá đạo bực nào.

Một tên trưởng lão dù chưa gặp qua Viêm Hoa Đại Đế, nhưng mà sự tích này lại được hắn ghi nhớ trong lòng.

- Nhưng tông chủ cũng không cần tự trách bản thân. Những năm gần đây, tông chủ đã dốc lòng, cố gắng cho Viêm Hoa tông ta trở nên cường đại. Bây giờ Viêm Hoa tông chúng ta trên dưới một mảnh vui vẻ phồn vinh, không cần trăm năm, nhất định có thể vượt qua Thánh Đường tông.

Mấy vị trưởng lão vẫn một mực không nói chuyện, lúc này cũng mở miệng an ủi.

Lúc này, một người đi tới.

- Tên Thánh Tử kia tới đây thì làm sao? Mấy lão đầu các ngươi thật sự là càng sống càng lùi bước. Liễu Nhược Trần đã sinh ra phản cốt, bây giờ Thánh Đường tông tới đòi người, vậy thì cứ để bọn họ mang đi. Chẳng lẽ Viêm Hoa tông ta còn phải cố gắng giữ lại một người như thế hay sao?

Lời nói xong, Thiên Tu đã xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Cát Luyện nguyên bản còn đang nói xấu Thiên Tu, bây giờ lại ngậm miệng không nói chuyện. Vào lúc này, hắn cũng không muốn cãi vã với Thiên Tu.

- Thiên Tu, ngươi rốt cuộc đã đến. Ngươi nghĩ thông suốt rồi sao?

Hỏa Dung nở nụ cười hỏi.

Chỉ cần nghĩ thông suốt là tốt, dù sao người chết cũng không thể phục sinh, ánh mắt cần nhìn về tương lai.

- Nghĩ thông suốt ư? Không có khả năng, chỉ cần ba người bọn họ dám xuất tông, ta chắc chắn sẽ giết bọn họ. Lúc này, ta tới chỉ là vì nhìn thấy các ngươi lằng nhà lằng nhằng, không có phong phạm của tông chủ hay là trưởng lão của Viêm Hoa tông ta.

Sau đó Thiên Tu quay sang, nhìn về phía Cát Luyện, nói:

- Nếu như ngươi muốn che chở Quân Vô Thiên vậy thì cứ đánh với ta một trận. Nhưng lão phu cam đoan, ai dám ngăn cản ta làm việc này, ta tuyệt đối sẽ không lưu tình.

Vừa dứt lời, Thiên Tu lập tức biến mất.

Cát Luyện tức đến đỏ bừng cả mặt, giơ tay lên, giận không kìm

được nói:

- Các ngươi nhìn hắn xem, càn rỡ, vô pháp vô thiên, hắn còn coi mình là trưởng lão của tông môn sao?

Cùng lúc này, Lâm Phàm xẻ đều thịt nướng rồi phân cho những đứa trẻ này, đắc ý nói:

- Thế nào, ăn ngon không?

- Ăn ngon.

Từ nhỏ đến bây giờ, những đứa trẻ này chưa từng nếm qua thứ ngon như thế này. Từng đứa tham lam ăn, miệng dính đầy dầu. Mà chuyện nho nhỏ này cũng làm cho quan hệ của Lâm Phàm cùng những đứa trẻ này kéo gần lại hơn.

Sắc trời không còn sớm nữa. Vốn dĩ Lâm Phàm định ngày mai là về tới tông môn, nhưng mà hiện tại xem ra, ít nhất cũng phải đến ngày kia.

- Các bạn nhỏ đi thôi. Ta đưa các ngươi trở về nhà.

Lâm Phàm đứng dậy, thu dọn đồ đạc, những thứ này đều là nhu yếu phẩm sinh hoạt cần thiết khi ra ngoài lịch luyện đó.

Cho dù hắn chết, những vật này cũng không thể ném đi.

Màn đêm buông xuống, khoảng cách đến trấn Tam Diệp vẫn còn một đoạn xa. Cân nhắc đến những đứa trẻ này, Lâm Phàm cũng chỉ có thể quyết định dừng chân, nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại tiếp tục di chuyển.

Đêm tối yên tĩnh.

Ở chỗ lúc sáng, mấy bóng người xuất hiện.

- Chính là chỗ này. Khí tức của mấy người Huyết Chu biến mất ở ngay ở chỗ này.

- Đáng giận, đến cùng là ai chém giết các nàng? Chẳng lẽ là người của Viêm Hoa tông hay sao?

- Đại nhân, bớt đau buồn đi.

Một tên giáo đồ đi đến bên cạnh một vị nam tử mặc áo bào đen an ủi.

Nam tử áo bào đen kia giơ tay lên, bóp nát đầu lâu của tên giáo đồ này, thậm chí ngay cả một chút thời gian suy tính cũng đều không có.

- Chết tiệt, lại dám giết lô đỉnh của ta. Chỉ cần bị ta biết là ai làm, hắn nhất định phải chết.

Nam tử mặc áo bào đen âm trầm nói, thanh âm tức giận vang lên ở trong rừng cây để cho mấy con dã thú kinh hãi chạy ra xa.

Hôm sau, trấn Tam Diệp.

Lâm Phàm đứng ở cửa trấn, những gia đình kia bởi vì mất đi đứa trẻ cho nên đang điên cuồng tìm kiếm. Khi thấy đứa trẻ lại quay trở về, bọn họ đều vui đến phát khóc.

- Đa tạ đại nhân. Đa tạ đại nhân đã đưa những đứa trẻ này trở về.

Trưởng trấn là một lão nhân đã ngoài tám mươi. Lúc này, hắn liên tục cảm tạ Lâm Phàm.

- Không cần cám ơn, thân là đệ tử của Viêm Hoa tông, tự nhiên phải có trách nhiệm bảo hộ các ngươi.

Lâm Phàm nói ra. Ở thời khắc này, hắn mới cảm giác tâm tình của mình buông lỏng, hơn nữa cũng không có cảm giác thủ đoạn đối địch của mình tàn nhẫn như thế nào, dù sao mục đích của mình là đả kích tà ác mà.

Những những đứa trẻ kia đang được người thân vây quanh hỏi han, nhìn thấy Lâm Phàm muốn rời đi, cả đám đều hô lớn.

- Đại ca ca, cám ơn ngươi.

Đứng dưới ánh mặt trời, Lâm Phàm nở nụ cười, giơ tay chào.

- Các bạn nhỏ, ở nhà ngoan ngoãn nhé.

Rồi xoay người rời đi

- Chúng ta biết rồi, đại ca ca đi cẩn thận.

Chương 171: Hai người trời sinh phản cốt

Viêm Hoa tông. Sơn môn uy vũ hùng vĩ.

Mỗi một đệ tử cang giữ sơn môn đều vô cùng tự hào, bởi vì bọn họ nhận trách nhiệm cực kỳ quan trọng. Đó là khi gặp được nguy cơ thì phải nhanh chóng báo cho mọi người.

Hai đệ tử đứng nghiêm trang ở trước sơn môn, dù là gió táp mưa sa, cũng sẽ không làm cho bọn họ rời khỏi vị trí.

Đột nhiên!

Từ phương xa, một vệt sáng màu vàng lao tới. Khi hai người nhìn thấy vệt sáng màu vàng này, lập tức kinh hãi, nhanh chóng rời khỏi vị trí, muốn gõ vang cảnh báo, báo cho mọi người rằng có địch đột kích.

Chẳng qua là khi bọn họ còn không có chạy được hai bước, mặt đất đột nhiên run rẩy, thềm đá kia cũng nứt toác ra.

- Cuối cùng đã tới. Ta không ngờ sơn môn của Viêm Hoa tông này vẫn không có nhiều biến hóa lắm, vẫn rách nát như vậy.

Khi nghe được lời nói này, hai người vừa định răn dạy người tới. Nhưng khi thấy rõ sinh vật ở trước mắt, họ lại kinh hãi đến sắc mặt trắng bệch, chân cũng run run.

Chín con yêu thú hình rồng to lớn, chân đạp thềm đá, hai con mắt màu vàng óng to lớn lộ ra hung uy.

Đây là lần đầu tiên hai người trông thấy yêu thú to lớn như vậy.

Hơi thở phun ra từ trong lỗ mũi của con yêu thú này hình thành một cơn lốc cuốn tới, thổi ngã hai người này.

Con yêu thú này há miệng, răng nhọn tản ra hàn quang làm cho hai người kia sợ đến không nói ra lời.

- Ha ha, nhìn hai đệ tử này xem, mới chỉ có thế mà đã sợ tè ra quần. Thật đúng là thú vị.

Thánh Tử ở trên xe cười lớn.

Lão giả ở một bên hơi khom người, nói:

- Thánh Tử đại nhân, những đệ tử này chưa từng gặp qua Hoàng Kim cự long, cho nên bị uy thế của nó hù sợ cũng cũng là điều tất nhiên.

- Đây là điều hiển nhiên. Dù Hoàng Kim cự long có huyết mạch cao quý, nhưng với Thánh Đường tông chúng ta, chúng cũng chỉ là vật kéo xe mà thôi.

Thánh Tử cười nói, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khinh thường.

Mà lúc này, lão giả tiến về phía trước một bước. Thanh âm khàn khàn vang lên hình thành sóng âm, không ngừng khuếch tán, lan truyền ra khắp Viêm Hoa tông:

- Thánh Tử của Thánh Đường tông đã đến. Chẳng lẽ đạo đãi khách của Viêm Hoa tông chính là như vậy hay sao?

- Thánh Tử của Thánh Đường tông đại giá quang lâm, không có từ xa tiếp đón, mong được tha thứ.

Mấy bóng người bay ra. Người chưa tới, nhưng mà thanh âm cũng đã tới.

Một vệt sáng màu hồng dừng lại ở trên không trung, sau đó một bóng người xuất hiện. Hỏa Dung thân là một trong những trưởng lão đỉnh tiêm của tông môn, những người khác không nguyện ý đi ra, chỉ có hắn tới đón tiếp tên Thánh Tử này của Thánh Đường tông. Mà những người đi theo phía sau đều là trưởng lão trong tông môn, cũng xem như biểu thị sự coi trọng đối với Thánh Tử.

- Hỏa Dung trưởng lão, đã lâu không gặp.

Thánh Tử cười nói, sau đó vỗ lên đầu của Hoàng Kim cự long, những con cự long này giương cánh, bay về phương xa, xem như tự do thả đi.

- Xin mời.

Tu vi của Hỏa Dung trưởng lão cao hơn Thánh Tử rất nhiều, nhưng mà thân phận của đối phương khá đặc thù. Trong Thánh Đường tông, địa vị của đối phương cũng giống như là hoàng tử, thân phận cao quý. Bây giờ đi vào Viêm Hoa tông, tự nhiên là phải để trưởng lão đỉnh tiêm như hắn đến tiếp đãi.

Khi chuẩn bị đi vào phía trong tông môn, ánh mắt của Hỏa Dung dừng lại ở trên thềm đá bị phá hủy kia một lúc, khẽ lắc đầu, trong lòng có cảm giác bất đắc dĩ không nói ra được.

Nếu như Viêm Hoa tông cường đại như thời của Viêm Hoa Đại Đế, cho dù là Thánh Đường tông cũng không dám càn rỡ như vậy.

Hai người kia cực kỳ xấu hổ, xám xịt rời đi. Bọn họ cảm thấy mình đã làm mất thể diện của tông môn, trong lòng bi phẫn.

Không ít đệ tử đứng ở chung quanh dò xét nam tử tóc vàng kia, bàn luận xôn xao.

- Đó chính là Thánh Tử của Thánh Đường tông. Một năm trước ta đã từng gặp qua hắn. Quả thật là uy thế vô song.

- Đúng vậy a, Thánh Đường tông là đệ nhất tông môn trên thế gian. Đệ tử đi ra quả nhiên phi phàm, cảm giác đối phương còn có uy thế lớn hơn cả Quân sư huynh.

- Chín con yêu thú to lớn vừa nãy các ngươi thấy được sao? Nghe nói mỗi một con đều có tu vi là Địa Cương cảnh tầng tám, nếu như ở Viêm Hoa tông chúng ta cũng đều là tồn tại vô cùng cường đại, nhưng mà đối với Thánh Đường tông lại giống như là chuyên môn dùng để kéo xe.

- Đệ nhất tông môn không hổ là đệ nhất tông môn. Nghe nói chiến tranh giữa tông ta cùng Nhật Chiếu tông cũng bởi vì có Thánh Đường tông chen chân vào mới có thể đột nhiên ngừng lại.

- Ngươi đây là nghe ai nói?

- Ta là nghe các sư huynh ở trong nội môn nói. Tựa như là Nhật Chiếu tông xâm hại đến lợi ích của Thánh Đường tông.

- Ghê gớm, một tiếng nói, cử động của Thánh Đường tông lại có thể ảnh hưởng đến chiến tranh giữa hai tông môn, Viêm Hoa tông chúng ta đến khi nào mới có thể đạt được mức độ này?

- Thềm đá bên ngoài sơn môn của Viêm Hoa tông các ngươi cần phải tu sửa, kém xa so với Thánh Đường tông chúng ta, ở đó chúng ta còn phải khảm nạm vàng ngọc, như vậy mới lộng lẫy.

Thánh Tử cùng nhau đi tới, nhìn thấy bất kỳ vật gì đều lắc đầu, tràn đầy khinh thường tựa như là đang đi tới một nơi thâm sơn cùng cốc vậy.

Hỏa Dung cười không nói. Mỗi một lần có đệ tử của đại tông môn đến đây, đều là do hắn tới tiếp đón, cho nên những lời này hắn cũng đã nghe đến nhàm tai rồi. Hắn nghĩ nếu để Thiên Tu tới tiếp đón, có lẽ bây giờ tên Thánh Tử này đã là một bộ thi thể rồi.

Khu vực nội môn.

- Tỷ tỷ, Thánh Tử đã tới.

Liễu Nguyệt rất hưng phấn nói, thậm chí chính nàng đều có cảm giác tay chân luống cuống, sau đó nắm lấy tay của tỷ tỷ, nói với vẻ mặt khát vọng:

- Tỷ tỷ, nếu như ngươi rời khỏi Viêm Hoa tông, có phải cũng sẽ mang ta cùng rời đi hay không?

Liễu Nhược Trần nhìn muội muội ở trước mắt, không biết đang suy nghĩ đến cái gì, sau đó gật đầu, nói:

- Ừm.

Thấy tỷ tỷ khẳng định, Liễu Nguyệt sung sướng giống như sắp được bay lên trời vậy. Sau đó tựa như là nghĩ tới điều gì, nàng nói:

- Tỷ tỷ, trước khi rời khỏi tông môn, ta muốn báo thù. Gia hoả Lâm Phàm kia chết rồi, nhưng mà tên Tần Sơn kia vẫn còn.

Liễu Nhược Trần không nói gì, nàng hiện tại chỉ muốn rời khỏi Viêm Hoa tông, đi đến Thánh Đường tông. Nơi đó mới là chỗ mà nàng nên đi, ở lại Viêm Hoa tông sẽ chỉ làm chậm trễ tiền đồ của mình.

- Tốt. Ngươi thu thập một chút rồi cùng ta đi gặp mặt Thánh Tử.

Tru Thiên phong, Trung Thiên phong, Hồng Đế phong, ba đại phong chủ chưa hề đi ra. Ngọn núi của bọn họ lần trước bị Thiên Tu trưởng lão vỗ nát. Về sau tông chủ ra tay giúp bọn họ chữa trị. Từ đó đến nay, ba người vẫn đợi ở bên trong ngọn núi của mình.

Đối với bọn họ, chuyện lần trước thật sự là sỉ nhục. Bị Thiên Tu trấn áp ở trước mặt đông đảo đệ tử, bọn họ đã mất hết thể diện, nhưng mà Thiên Tu trưởng lão giống như là một tòa núi cao đè ở trong lòng làm cho bọn họ cảm giác không thể thở nổi.

Thực lực của Thiên Tu sâu không lường được. Cho dù bọn họ trở thành cường giả Thiên Cương cảnh thì cũng không phải là đối thủ

của Thiên Tu trưởng lão.

Bây giờ Thánh Tử của Thánh Đường tông đến, bọn họ càng không muốn đi ra. Bởi vì bọn họ đều đã từng gặp tên Thánh Tử kia, làm người cao ngạo, ỷ là Thánh Tử của Thánh Đường tông cho nên không hề để bọn họ vào trong mắt.

Có đôi khi bọn họ cũng có cảm giác bất đắc dĩ. Đây chính là do tông môn nhỏ yếu, đối mặt với tông môn cường đại, bọn họ đều có một chút cảm giác tự ti.

Thậm chí còn nghe nói, tên Thánh Tử này ở bên trong Thánh Đường tông cũng không phải là đệ tử mạnh nhất, còn có rất nhiều Thánh Tử cường đại hơn hắn.

Chuyện này làm cho bọn họ không dám tưởng tượng.

Rốt cuộc là tông môn to lớn bực nào mới có thể có nhiều đệ tử cường đại như thế.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Thánh Tử ngồi ở trên đài cao ở giữa đại điện, gương mặt lộ ra vẻ nhàm chán.

- Hỏa Dung trưởng lão, tu vi của những đệ tử này thật sự là quá kém, kiểu giao đấu này quá nhàm chán. Cho dù là đệ tử vừa mới chiến thắng kia, Càn Nguyên Chưởng mà hắn thi triển cũng chỉ là bản thiếu, lại còn xem như thủ đoạn ép ở đáy rương. Ở bên trong Thánh Đường tông, cho dù là đệ tử ngoại môn cũng chướng mắt công pháp này.

Thánh Tử không hề nể tình, trực tiếp chỉ ra, mà thanh âm lại rất lớn tựa như là sợ người khác không nghe được.

Sắc mặt của tên đệ tử vừa chiến thắng kia lúc trắng lúc xanh, trong lòng rất là khó chịu, nhưng lại bất lực, chỉ có thể ôm quyền rời đi.

Lúc này, hai bóng người xinh đẹp chầm chậm đi tới. Tất cả đệ tử trong đại điện đều nhìn về phía hai người kia.

- Liễu sư tỷ.

Các đệ tử ở dưới đài đều biết mục đích của vị Thánh Tử kia khi đến đây chính là để đưa Liễu sư tỷ về Thánh Đường tông.

Khi Thánh Tử nhìn thấy Liễu Nhược Trần, lập tức nở nụ cười và nói:

- Nhược Trần, ngươi rốt cuộc đã đến rồi.

Liễu Nhược Trần đi đến trước mặt Thánh Tử, khom người nói:

- Nhược Trần tham kiến Thánh Tử đại nhân.

- Nhược Trần không cần đa lễ, đến đây ngồi cạnh ta nào. Lần này ta đi tới đây, chính là vì chuyên môn đến đón ngươi về Thánh Đường tông đó.

Thánh Tử cười nói, sau đó nhìn về phía Liễu Nguyệt đang đứng ở một bên, nói:

- Vị này là ai?

- Nàng là muội muội của ta.

Liễu Nhược Trần nhìn về phía Liễu Nguyệt, bình tĩnh nói.

Liễu Nguyệt đã sớm không thể chờ đợi, lập tức đi đến trước mặt Thánh Tử, nũng nịu nói:

- Liễu Nguyệt tham kiến Thánh Tử đại nhân, ta thường thường nghe tỷ tỷ nói về Thánh Tử đại nhân. Bây giờ nhìn thấy Thánh Tử đại nhân, tiểu nữ tử thật sự là quá vui sướng, cảm giác Thánh Tử đại nhân chính là nhật nguyệt ở trên trời, quang huy chiếu rọi, không người có thể so sánh.

- Ha ha ha!

Thánh Tử nghe được lời nói này của Liễu Nguyệt lập tức cười lớn tựa như là không ngờ sẽ có người nói như vậy, sau đó cười nói:

- Tốt. Nếu là muội muội của Nhược Trần, vậy thì cùng ta đi đến Thánh Đường tông với chúng ta đi. Đến nơi đó, ngươi chỉ sợ cũng không muốn về lại Viêm Hoa tông này.

Liễu Nguyệt mừng rỡ như điên, nói:

- Tạ ơn Thánh Tử đại nhân.

Năm ngón tay của Hỏa Dung chộp vào chỗ thành ghế đang ngồi, lửa giận trong lòng bùng lên. Nhưng mà hắn biết, hắn phải nhịn, không thể đánh mất thể diện.

Chỉ là hắn không ngờ trong tông môn lại có đệ tử như thế này, hoàn toàn chính là ném thể diện của tông môn ở phía sau đầu.

Đúng lúc này, trên lôi đài phía dưới, một tên đệ tử đã chiến thắng. Đối với chuyện tên Thánh Tử này đến Viêm Hoa tông diễu võ giương oai, hắn cũng hiểu được, mặc dù không cam lòng, nhưng lại bất lực. Ngay khi mà hắn chuẩn bị xuống đài, Thánh Tử lại lên tiếng.

- Ngươi chờ một chút.

Thánh Tử mở miệng nói.

- Xin hỏi Thánh Tử có gì chỉ giáo.

Mặc dù tu vi của hắn thấp, nhưng tuyệt đối sẽ không ném đi uy phong của tông môn, bởi vậy không tự ti không kiêu ngạo trả lời.

- Ngươi vừa mới thi triển chính là Cửu Trọng Thiên Phong Đao pháp. Nhưng ta nhìn ra, ngươi chỉ có sáu tầng trước mà không có ba tầng sau. Bản hoàn chỉnh này ta thưởng cho ngươi.

Một bản bí tịch bay tới nhưng mà đệ tử kia cũng không có tiếp lấy, cứ như vậy để bản bí tịch kia rơi xuống mặt đất.

- Làm sao? Cho rằng quá quý giá rồi? Không sao, môn đao pháp này ở Thánh Đường tông chỉ là đao pháp cho đệ tử ngoại môn tu luyện mà thôi, ngươi không cần cảm thấy sợ hãi.

Thánh Tử nói ra, hắn thấy tên đệ tử này ăn mặc cực kỳ đơn giản, chỉ sợ là cảm giác đao pháp này quá quý giá.

Nếu thật là nghĩ như vậy thì thật là quá sai lầm.

- Đa tạ Thánh Tử hảo ý, nhưng mà tại hạ không cần, Viêm Hoa tông ta cũng không thiếu công pháp.

Đệ tử kia ôm quyền nói, sau đó nhanh chóng quay người rời đi, nhảy xuống dưới lôi đài.

Sắc mặt của Thánh Tử có chút khó coi, không ngờ chỉ là một tên đệ tử bình thường giống như sâu kiến kia lại dám cự tuyệt hảo ý của hắn.

Liễu Nguyệt một bên nói:

- Thánh Tử đại nhân, đây là hắn không biết tốt xấu.

Còn chưa rời tông đã đứng ở bên Thánh Đường tông để nói chuyện.

Hỏa Dung thầm nghĩ đến lời nói của Thiên Tu, hai người Liễu Nhược Trần và Liễu Nguyệt này đều là trời sinh phản cốt. Bây giờ xem ra, quả nhiên không sai.

Chương 172: Xuống đây, để ta đánh chết ngươi

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Thiên Tu trưởng lão đứng ở trên một ngọn núi, nhìn một ngôi mộ ở trước mặt, mà phía trên ngôi mộ này còn có một tảng đá đen dựng thẳng đứng. Phía trên có khắc: Đồ đệ Lâm Phàm chi mộ

- Đồ đệ ngoan của ta, vi sư nhất định sẽ báo thù cho ngươi.

Thiên Tu nhìn mộ bia bằng đá kia. Những chữ này chính là do hắn tự mình khắc lên.

Nhưng đột nhiên, tựa như là cảm ứng được cái gì, thần sắc biến đổi, biểu lộ không vui không buồn kia bất chợt toát ra vẻ khiếp sợ. Hắn đưa mắt nhìn về phía sơn môn, tựa như là không dám tin tưởng, sau đó không chút do dự hóa thành một vệt sáng bay đi.

Viêm Hoa tông sơn môn.

Lâm Phàm ngẩng đầu, trên mặt nở nụ cười. Rốt cục hắn đã trở về tông môn, không biết các vị sư đệ hiện tại như thế nào?

Đột nhiên!

Hắn cảm giác có người xuất hiện ở sau lưng hơn nữa còn đang vươn tay về phía mình.

- Muốn chết!

Không ngờ đến tận nơi này mà lại vẫn có người dám đánh lén hắn. Nhưng mà lấy thực lực hiện giờ của hắn, cho dù là động tác của đối phương có nhanh hơn nữa, cũng không thể đào thoát cảm giác của hắn.

Oanh!

Một quyền mang theo uy thế không có gì sánh kịp bạo phát ra, đánh vào trên người của kẻ kia.

- Ai nha, đồ đệ ngoan, ngươi làm cái gì vậy?

Lâm Phàm sững sờ khi thấy rõ ràng bộ dáng của người bị mình đánh bay kia, vội vàng chạy đến đỡ Thiên Tu lên, nói:

- Lão sư, ngài làm cái gì vậy? Làm sao không nói tiếng nào đã xuất hiện ở sau lưng con? Làm con tưởng rằng có người muốn tìm con báo thù đây.

Hắn không ngờ lão sư sẽ lại còn chơi trò này. Cũng may tu vi của lão sư cao thâm, nếu là người khác, e rằng đã bị một quyền này của mình đánh chết.

Thiên Tu hiện tại thật sự là quá hưng phấn, thậm chí không dám tin tưởng. Vốn dĩ hắn định ôm đồ đệ vào trong ngực, nhưng đột nhiên nghĩ đến mình là lão sư, nhất định phải có uy nghiêm, bởi vậy đứng lên, ho nhẹ một tiếng.

- Đồ đệ, ngươi không chết sao?

Thiên Tu hỏi.

Lâm Phàm nghi hoặc nói:

- Lão sư, lời nói này của ngài rất dễ làm tổn thương trái tim của con đó. Con vừa mới từ bên ngoài trở về, rõ ràng là còn sống rất khỏe mạnh. Làm sao ngài lại ngóng trông con chết đi?

- Là tên Mặc Kinh Trập của Mặc gia kia nói ngươi đã bị thiên khiển đánh chết ở bên ngoài vực sâu Vạn Quật rồi.

Thiên Tu nói ra.

- Lão sư, hắn chính là một kẻ ngốc. Hắn nói vậy mà ngài cũng tin. Nhưng một lần kia thật sự là cửu tử nhất sinh, con bị người Thiên Thần giáo chộp tới. Cũng không biết người kia đã làm chuyện gì khiến cho người người oán trách để bị thiên lôi đánh chết. Sau đó con lại thâm nhập vực sâu Vạn Quật tiếp tục tu luyện, giờ mới trở về.

Lâm Phàm nói ra. Hắn cũng không ngờ tên Mặc Kinh Trập kia lại còn chạy đến tông môn, báo tin của mình cho sư tôn.

Lúc này Thiên Tu cũng tựa như là quá mức kích động, nói:

- Tốt, tốt, không có việc gì là tốt, không có việc gì là tốt rồi.

Nhưng khi nhìn thấy tu vi lúc này của Lâm Phàm, hắn lại quá sợ hãi, vội vàng nói:

- Đồ đệ, tu vi của ngươi làm sao tăng lên nhanh như vậy?

Lâm Phàm tự nhiên biết, tu vi của mình khẳng định là chạy không thoát khỏi thần nhãn của lão sư, nói:

- Lão sư, ngài vẫn là không có hiểu rõ. Chúng ta vừa đi vừa nói.

Trong tông môn.

Liễu Nguyệt chủ động dán ở bên người Thánh Tử, trong đôi mắt đẹp lóe ra vẻ ái mộ, nói:

- Thánh Tử đại nhân, có thể giúp ta giáo huấn một người hay không? Ở trong tông môn, ta đã từng bị hắn khi dễ hai lần. Ta nghĩ nếu như ta đi Thánh Đường tông, về sau cũng khó có khả năng trở về, cho nên nuốt không trôi cục tức này.

- Nha! Còn có chuyện như thế sao?

Thánh Tử cười yếu ớt. Mặc dù cô gái này không có được Thánh Nữ Thiên Thể giống tỷ tỷ nàng, nhưng nếu như có thể cùng tỷ muội song phi, có lẽ cũng là một chuyện cực kỳ khoái hoạt. Hắn nói:

- Hắn tên là gì?

- Tần Sơn.

Liễu Nguyệt vội vàng nói.

Liễu Nhược Trần một mực ngồi im ở bên cạnh Thánh Tử, nghe Liễu Nguyệt trò chuyện với Thánh Tử, hơi nhíu mày. Nàng cũng không ngờ Liễu Nguyệt lại thân cận cùng Thánh Tử như vậy, hơn nữa đã chuẩn bị rời tông lại còn muốn gây phiền toái.

Thánh Tử mặc dù địa vị cao thượng, nhưng Viêm Hoa tông cũng không phải là thứ để người khác tùy ý giẫm đạp, nếu như làm quá mức, chỉ sợ cuối cùng cũng khó mà giải quyết hậu quả.

- Tần Sơn ở đâu?

Thánh Tử mở miệng nói.

Mấy người Lã Khải Minh biết Tần Sơn có tình cảm đặc thù với Lâm sư huynh. Bởi vậy sau khi biết tin Lâm sư huynh chết đi, bọn họ vẫn luôn chiếu cố Tần Sơn.

Mà cũng may Tần Sơn cũng biết nghe lời bọn họ nói. Lúc này khi tên Thánh Tử kia nhắc đến danh tự 'Tần Sơn', bọn họ lập tức kéo tay Tần Sơn, muốn bảo hắn đừng đi ra ngoài.

- Ta ở đây.

Thế nhưng mà Tần Sơn vốn dĩ đần độn, tinh thần hỗn loạn, lại không biết tình huống hiện tại là như thế nào, tự nhiên là gào to lên.

Hỏa Dung chau mày. Ánh mắt khi nhìn về phía Liễu Nguyệt cũng tràn đầy tức giận, nói:

- Thánh Tử, đây là ý gì?

Thánh Tử cười nói:

- Hỏa Dung trưởng lão, ta cũng không có bất kỳ ý tứ gì cả. Chỉ là người này ức hiếp Liễu Nguyệt cô nương, bây giờ Liễu Nguyệt cô nương muốn theo ta đi đến Thánh Đường tông, sau này chỉ sợ sẽ không trở về nơi này. Ta cũng chỉ muốn để cho tên Tần Sơn này dập đầu xin lỗi Liễu Nguyệt cô nương mà thôi.

Liễu Nguyệt nhìn thấy Tần Sơn, bây giờ lại có Thánh Tử làm chỗ dựa, tự nhiên là trở nên can đảm, nổi giận nói:

- Tần Sơn, còn không mau quỳ xuống, dập đầu xin lỗi ta.

Tần Sơn nhìn về phía bóng người ở trên đài cao, lắc đầu nói:

- Ca ca ta nói, hắn không muốn lần thứ ba nhìn thấy ngươi nhảy nhót tưng bừng. Ta muốn đánh chết ngươi.

- Làm càn.

Thánh Tử tức giận nói.

Tần Sơn nhìn chằm chằm vào Thánh Tử, nói:

- Ngươi mới to gan lớn mật, ta muốn đấm chết ngươi.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều trở nên ngây ngốc. Bọn họ cũng không ngờ lá gan của Tần Sơn lại lớn như vậy, nhưng nghĩ đến Tần Sơn là người có tinh thần hỗn loạn, cũng cảm thấy đó là

chuyện đương nhiên.

Liễu Nguyệt thầm mừng. Thứ không biết sống chết này dám mắng cả Thánh Tử đại nhân. Trên trời dưới đất này, không có người nào có thể cứu được ngươi nữa rồi. Xem ra ngươi có thể đi theo cái gia hỏa đáng giận kia xuống địa ngục rồi.

- Tốt. Tốt. Không ngờ Viêm Hoa tông lại có đệ tử gan to bằng trời như vậy. Hôm nay ta muốn nhìn xem ai có thể cứu được ngươi.

Thánh Tử đột nhiên đứng lên, sau đó nhìn về phía Hỏa Dung, nói:

- Hỏa Dung trưởng lão, ngươi yên tâm, ta sẽ không lấy tính mệnh của hắn. Nhưng mà ta phải cho hắn biết, một kẻ như hắn không có khả năng nhục nhã một vị Thánh Tử.

- Đệ đệ ngu xuẩn của ta chính là gan to bằng trời như vậy đấy. Ngươi không phục, có thể xuống đây nói chuyện với ta.

Đúng lúc này, một thanh âm vang lên bên tai của mọi người.

Mấy người Lã Khải Minh nghe được thanh âmvô cùng quen thuộc này, bỗng nhiên như nghĩ đến cái gì, từng người vô cùng hưng phấn, đưa mắt tìm kiếm ở bốn phía.

- Vị sư đệ này, phiền phức nhường đường một chút để ta lên lôi đài.

Lâm Phàm đẩy một người đệ tử trong đám người sang một bên, sau đó chậm rãi đi lên lôi đài.

Tần Sơn nhìn thấy bộ dáng của người đi tới, lập tức hưng phấn lên, nói:

- Ca.

Lâm Phàm muốn giơ tay lên xoa đầu của Tần Sơn, nhưng Tần Sơn lại quá cao to cho nên hắn với không tới.

- Ngồi xuống.

Tần Sơn lập tức nghe lời ngồi xổm xuống.

Lâm Phàm cảm thấy hài lòng, vươn tay xoa xoa đầu của Tần Sơn.

Mấy người Lã Khải Minh cực kỳ hưng phấn, nói:

- Đúng là Lâm sư huynh...

Bọn họ không ngờ Lâm sư huynh lại không chết. Chuyện này thật sự là quá tốt.

Mà những đệ tử ở chung quanh cũng cực kỳ kinh ngạc. Bọn họ cũng đã nghe qua tin tức Lâm Phàm đã vẫn lạc, không ngờ bây giờ hắn lại trở về.

Nhưng có đệ tử trong lòng tiếc nuối, lúc này đến thì có thể làm như thế nào? Dù sao đối phương chính là Thánh Tử cao cao tại thượng, thực lực cường đại như thế. Lâm Phàm làm sao có khả năng đối kháng?

Có lẽ chỉ có mười vị phong chủ mới có thể đối kháng cùng tên Thánh Tử này đi.

Khi Liễu Nguyệt nhìn thấy rõ bộ dáng của người vừa tới, lập tức cảm giác trên mặt lại ẩn ẩn đau đớn, nhớ lại chuyện trước kia, lửa giận ở trong lòng liền triệt để bùng nổ.

Hỏa Dung nhìn thấy Lâm Phàm trở về, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, xem ra chuyện của ba vị phong chủ kia kết thúc rồi.

Lâm Phàm nhìn về phía bóng người trên đài cao kia, nói:

- Ngươi chính là Thánh Tử của Thánh Đường tông sao?

Thánh Tử ngạo nghễ đứng thẳng, trong ánh mắt lóe ra vẻ kiêu ngạo, nói:

- Không sai, ngươi là người phương nào?

Lâm Phàm lắc đầu, không có để ý, mà vẫy vẫy tay, nói:

- Xuống đây, để ta đấm chết ngươi.

- Thánh Tử đại nhân, hắn gọi là Lâm Phàm, sư phụ của hắn là Thiên Tu trưởng lão. Người này ngang ngược càn rỡ, cũng tự tay đánh qua tỷ tỷ của ta.

Liễu Nguyệt ở một bên vội vàng nói ra.

Thánh Tử nghe thấy người này từng đánh qua Liễu Nhược Trần, lửa giận trong lòng rốt cuộc khó mà áp chế. Dù sao Liễu Nhược Trần chính là song tu bạn lữ mà hắn chỉ định, người khác sao có khả năng nhúng chàm?

- Tốt. Tốt. Ngươi đang định khiêu chiến ta phải không?

Thánh Tử nghiêm nghị nói.

- Không, ngươi không có tư cách để cho ta khiêu chiến ngươi. Ta chỉ muốn đánh chết ngươi mà thôi.

Lâm Phàm lắc đầu nói ra.

Cuồng vọng, phách lối.

Các đệ tử ở phía dưới trợn mắt há hốc mồm, bọn họ không ngờ cho dù đối mặt với Thánh Tử của Thánh Đường tông, vậy mà Lâm sư huynh vẫn có thể cuồng vọng như thế, đây rốt cuộc là cần dũng khí cỡ nào.

- Ha ha ha ha ha! Ta đã từng thấy qua vô số hạng người phách lối, nhưng mà còn chưa bao giờ thấy qua người phách lối giống như ngươi vậy. Tốt. Ngươi đã thành công chọc giận ta. Ta chấp nhận lời khiêu chiến của ngươi. Nhưng trước khi chiến đấu, để ta nhìn xem ngươi có bản lĩnh gì mà dám cuồng vọng như thế.

Thánh Tử cười lớn, sau đó gào thét một tiếng. Từ phương xa tựa như là có tiếng long ngâm đáp lại.

Trong nháy mắt, ở trên bầu trời, một con yêu thú khổng lồ tản ra hào quang màu vàng xuất hiện. Một con Hoàng Kim cự long lao xuống phía dưới. Nó đến theo mệnh lệnh của Thánh Tử, chuẩn bị xé xác người dám can đảm khiêu khích Thánh Tử.

Các đệ tử ngẩng đầu lên. Tất cả đều bị thân hình khổng lồ của Hoàng Kim cự long làm cho khiếp sợ. Dù sao yêu thú này thật sự là quá lớn, hơn nữa lại còn có khí tức cuồng bạo bao phủ thiên địa, ép xuống để một vài đệ tử có thực lực hơi kém cảm thấy lạnh lẽo, không dám nhìn nữa.

- Các ngươi ăn điểm tâm rồi sao?

Lâm Phàm nhìn về phía các đệ tử ở chung quanh, hỏi.

Tất cả đệ tử ở phía dưới sững sờ, cũng không biết Lâm sư huynh nói như vậy là có ý gì.

- Xem ra là cũng chưa ăn. Tốt. Vậy thì để sư huynh mài đao chém rồng, bày tiệc mời khách đi.

Lâm Phàm quát to một tiếng, khi mà Hoàng Kim cự long sắp đánh

tới.

Năm ngón tay của hắn nắm lại, cương khí tung hoành, nhanh chóng đấm ra một quyền.

Uỳnh.

Hoàng Kim cự long khổng lồ kia bị một quyền này đánh trúng, trong nháy mắt kêu rên một tiếng, thân thể to lớn lăn lộn ở trên lôi đài. Lâm Phàm vươn tay, tóm lấy cái đuôi của nó, miễn cho nó va chạm các sư đệ khác.

Giờ khắc này, hiện trường hoàn toàn yên tĩnh.

Bọn họ nhìn thấy cái gì?

Lâm sư huynh chỉ vẻn vẹn đánh ra một quyền, con yêu thú to lớn này đã bị đánh gần chết.

- Tránh hết ra.

Lâm Phàm quay đầu về phía mấy tên đệ tử còn đang đờ đẫn, hô lớn.

Những đệ tử kia nghe hắn nói như thế, lập tức vội vàng tránh ra.

Sau đó Lâm Phàm trực tiếp quật một cái, thân thể to lớn đánh lên trên mặt đất khiến cho mặt đất hơi rung rinh.

- Mang xuống làm thịt đi. Sư huynh mời các ngươi ăn thịt rồng.

Sau đó Lâm Phàm nhìn về phía Thánh Tử ở trên đài cao, vẫy vẫy tay.

- Xuống đây, để ta đánh chết ngươi.

Chương 173: Mười hơi thở là có thể giải quyết ngươi (1)

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Các đệ tử ởxung quanh khiếp sợ nhìn Lâm sư huynh đang đứng trên lôi đài. Khi nhìn về phía thân thể to lớn của yêu thú kia, bọn họ không tự chủ được nuốt nước bọt. Đây chính là yêu thú Địa Cương cảnh tầng tám, uy thế vô địch, là yêu thú cường đại đến mức chỉ một hơi thở là có thể diệt sát bọn họ.

Nhưng mà hôm nay con yêu thú này lại bị Lâm sư huynh dùng sức mạnh tuyệt đối quật chết.

- Sư huynh thần uy.

Tên đệ tử lúc trước có khí phách cự tuyệt Thánh Tử ban thưởng công pháp kia cảm thấy máu tươi sôi trào, lập tức gào thét lên. Mặc dù tu vi của hắn không cao nhưng mà thanh âm to lớn vọng khắp toàn bộ đại điện.

Ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía bóng người trên lôi đài kia, thể xác tinh thần cũng bắt đầu run rẩy. Đây mới là hình tượng của sư huynh ở trong lòng của hắn. Mặc dù Viêm Hoa tông còn rất nhỏ yếu, nhưng sao lại có khả năng để người khác tùy ý chà đạp?

Đập chết Hoàng Kim cự long, uy thế kinh thiên động địa cỡ này khiến cho người khác hướng tới.

- Ngươi rất không tệ. Sư huynh đã nhìn thấy tất cả việc làm của ngươi.

Lâm Phàm búng ngón tay một cái, một bản công pháp bắn ra, nói:

- Môn công pháp Huyền giai hạ phẩm, Hổ Khiếu Đao Pháp này là sư huynh ban thưởng ngươi. Cố gắng tu luyện, tương lai tông môn cần những người như ngươi đến chống đỡ.

Tên đệ tử này lập tức tiến lên, hai tay cung kính tiếp lấy, sắc mặt đỏ bừng, quát lớn:

- Tạ ơn sư huynh ban thưởng.

Đối với đệ tử bình thường, công pháp Huyền giai hạ phẩm đã thuộc về công pháp mà nằm mơ cũng muốn lấy được. Ở Viêm Hoa tông, chỉ có đột phá Tôi Thể cảnh, trở thành đệ tử nội môn, mới có thể được tông môn ban thưởng một môn Huyền giai công pháp. Mà sau đó muốn thu hoạch được công pháp, chỉ có thể không ngừng hoàn thành nhiệm vụ của tông môn rồi dùng tài phú để mua sắm. Đối với đệ tử bình thường, tài phú bực này đã là rất khổng lồ.

Lần này xuất tông lịch luyện, xâm nhập vực sâu Vạn Quật, Lâm Phàm cũng không biết là đã chém chết bao nhiêu người, thu hoạch được bao nhiêu bộ công pháp. Hắn vẫn chất đống ở bên trong nhẫn trữ vật, số lượng nhiều đến mức mà hắn có cảm giác chúng hơi chiếm chỗ.

Các đệ tử ở chung quanh nhìn thấy cảnh này đều vô cùng hâm mộ. Nhưng bọn họ cũng biết vị đệ tử này được sư huynh ban thưởng là chuyện đương nhiên, bởi vì hắn cự tuyệt Thánh Tử ban thưởng, bảo vệ tôn nghiêm của tông môn.

Nếu như là bọn họ, có lẽ sẽ không ngăn cản được dụ hoặc kia mà tiếp nhận Thánh Tử ban ân đi.

Trên một đỉnh núi nhỏ ở phương xa, Thiên Tu đứng sừng sững nơi đó, vui mừng cười. Hắn phát hiện sau khi ra ngoài trở về, đồ đệ của mình có biến hóa cực lớn, đã có giác ngộ về trách nhiệm của sư huynh trong tông môn. Mỗi tiếng nói mỗi cử động đều có phong độ bất phàm, thưởng phạt phân minh, thu nạp lòng người.

Chỉ là để hắn không nghĩ ra chính là đồ đệ này của mình đến cùng là đạt được kỳ ngộ lớn cỡ nào. Rõ ràng chỉ có tu vi là Địa Cương cảnh tầng sáu lại có thể bộc phát ra thực lực mạnh như thế. Yêu thú Địa Cương cảnh tầng tám cũng có thể đấm một phát chết tươi, thực lực như thế này thật sự là khiến cho người ta khó có thể tưởng tượng.

Mà lấy thực lực của hắn, hoàn toàn có thể nhìn ra đồ đệ này của mình căn cơ hùng hậu, dầy như biển sâu. Cho dù là hắn lúc còn trẻ cũng mặc cảm, căn bản không thể so sánh.

Trên khán đài.

Cái miệng anh đào nhỏ nhắn của Liễu Nguyệt mở ra, trong đôi mắt đẹp lóe ra vẻ không dám tin tưởng, sắc mặt dần dần biến thành dữ tợn, trong lòng điên cuồng hét lên. Làm sao có thể? Hắn làm sao có thể mạnh như vậy?

Yêu thú Địa Cương cảnh tầng tám lại bị hắn dùng một quyền trấn áp. Đây rốt cuộc là sức mạnh lớn cỡ nào, thực lực mạnh mẽ cỡ nào.

Liễu Nhược Trần trấn định tự nhiên ngồi ở chỗ cũ, trong lòng không hề xuất hiện một tia ba động. Mặc dù Lâm Phàm có thể dễ dàng trấn áp Hoàng Kim cự long, nhưng mà phải biết đây chỉ là thú kéo xe của Thánh Tử đại nhân mà thôi. Chỗ cường đại của Thánh Tử Thánh Đường tông há lại đơn giản như vậy.

Mặc dù không biết Lâm Phàm thu được cơ duyên lớn cỡ nào. Nhưng vừa về đến tông môn đã vội vàng diễu võ giương oai lại không phải là cử chỉ sáng suốt. Cho dù là hiện tại, hắn cũng vẻn vẹn chỉ để cho nàng coi trọng thêm mấy phần mà thôi.

- Tốt. Tốt. Không ngờ Viêm Hoa tông lại còn có đệ tử giống như ngươi. Quả thật là rất can đảm, nhưng mà chẳng lẽ ngươi cho rằng trấn áp một con Hoàng Kim cự long là có thể làm càn ở trước mặt ta hay sao?

Lửa giận ở trong lòng của Thánh Tử phun trào, hắn không thể nhịn được nữa, ngạo nghễ nói với Lâm Phàm.

Mặc dù Hoàng Kim cự long chỉ là yêu thú kéo xe Thánh Đường tông, nhưng cũng đồ vật của Thánh Đường tông, bây giờ tại Viêm Hoa tông bị người trấn áp, một cái tát này không chỉ đánh lên trên mặt của hắn cũng đánh lên trên mặt của Thánh Đường tông.

Lâm Phàm chắp tay sau lưng, khinh miệt nhìn thoáng qua Thánh Tử, sau đó đưa mắt nhìn về phía đệ tử ở dưới lôi đài, nói:

- Các ngươi còn nhìn cái gì đấy? Còn không tranh thủ thời gian mang xuống làm thịt đi. Chẳng lẽ các ngươi không muốn ăn thịt rồng hay sao?

Lời này vừa nói ra, đám đệ tử lập tức rối loạn tưng bừng, sau đó hơn mười vị đệ tử đứng ra, nói:

- Sư huynh chờ một lát, chúng ta lập tức khiêng con yêu thú này đến thiện đường để làm thịt.

Thân hình của con Hoàng Kim cự long này quá to lớn, cũng phải nặng tới mấy chục tấn. Mười mấy tên đệ tử kia gầm nhẹ một tiếng, cương khí ở trong cơ thể chợt bộc phát ra. Mỗi người khiêng một bộ phận, nâng thi thể to lớn của con yêu thú này lên, nhưng cũng hơi có chút cố sức.

Những người khác thấy thế, cũng tranh thủ thời gian gia nhập vào trong đó, nhanh chóng di chuyển thi thể của Hoàng Kim cự long đi, Lâm sư huynh đã nói muốn ăn thịt rồng, vậy thì nhất định phải ăn thịt rồng.

Lâm Phàm nhẹ gật đầu hài lòng, sau đó nhìn về phía Thánh Tử, nói:

- Lời vừa rồi của ta chẳng lẽ ngươi nghe không hiểu hay sao? Ta bảo ngươi xuống đây, có phải là ngươi cho rằng như thế không quá tôn trọng hay không? Vậy thì tốt, xin ngươi hãy xuống đây, để ta đánh chết ngươi.

- Cuồng vọng!

Giận dữ gầm lên một tiếng, Thánh Tử nhảy xuống từ trên đài cao, trong ánh mắt tràn đầy lửa giận.

- Thật can đảm, ngươi là người thứ nhất dám ta nói như thế ở trước mặt ta, giết Hoàng Kim cự long của ta. Lẽ ra ta phải đánh chết ngươi, nhưng nhìn trên mặt mũi của Viêm Hoa tông, ta chỉ cắt một tay của ngươi, lưu ngươi một cái mạng.

Thánh Tử ngạo nghễ nói, uy nghiêm vô thượng phát tán ra từ trên người của hắn lại thêm cương khí hóa thành sấm sét quấn quanh thân thể để hắn trông chẳng khác nào người trời.

Tư tư!

Từng tia sét thật nhỏ kia di chuyển ở trên người, bên trong hai con ngươi màu vàng óng kia càng lóe ra phù văn bằng sấm sét, từng cái tựa như là một thế giới bằng sấm sét, tản ra uy nghiêm làm cho người kinh hãi.

Hỏa Dung tự nhiên không muốn nhìn thấy cảnh tượng này phát sinh. Hắn vừa định mở miệng ngăn cản, lão giả một mực đứng ở bên người Thánh Tử khàn khàn mở miệng nói.

- Hỏa Dung trưởng lão, mặt mũi của Thánh Đường tông không thể để người khác chà đạp. Thánh Tử đại nhân đã cho các ngươi mặt

mũi rồi, chỉ chém một cánh tay của hắn mà thôi. Chẳng lẽ Viêm Hoa tông thật muốn vì một tên đệ tử mà khiêu chiến uy nghiêm của Thánh Đường tông hay sao?

Lão giả nói chuyện thản nhiên, nhưng mà trong thân thể khô gầy kia lại tản ra uy thế ngập trời, nhất là trong lời nói này của hắn càng lấy uy nghiêm của Thánh Đường tông ra ngăn cản Hỏa Dung trưởng lão.

Chương 174: Mười hơi thở là có thể giải quyết ngươi (2)

Sắc mặt của Hỏa Dung không ngừng biến hóa, cuối cùng cũng thu tay lại. Lâm Phàm đã đến như vậy Thiên Tu chắc hẳn cũng đang quan sát tình huống ở nơi này. Hắn chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn đệ tử của mình gặp nạn, bây giờ còn chưa có đi ra, chỉ sợ cũng là do có lòng tin đối với đồ đệ này của hắn.

Cũng được. Vậy thì để ta nhìn xem đệ tử này đến cùng có thực lực cỡ nào.

- Thánh Tử đại nhân, người này có nội tình tràn đầy, ngài cũng không nên bị cảnh giới của hắn mê hoặc.

Lão giả vừa nhìn liền xem thấu bản chất của Lâm Phàm, truyền âm nhắc nhở Thánh Tử.

- Hừ, nội tình sâu dày thì có thể như thế nào? Chẳng lẽ nội tình của ta lại không bằng hắn ư? Cuồng vọng tự đại, có chút cơ duyên liền không biết trời cao đất rộng là gì, ta thân là Thánh Tử của Thánh Đường tông cũng nên gõ những nhân tài mới này một cái, để hắn minh bạch, uy nghiêm của Thánh Đường tông ta cao không thể chạm đến. Ánh sáng bằng hạt gạo cũng dám ganh đua cùng nhật nguyệt trên bầu trời.

Thánh Tử lạnh lùng nói, khí thế trên người không ngừng tăng lên, sấm sét nguyên bản chỉ lớn bằng ngón cái, dần dần to lớn lên tráng kiện giống như là long mãng.

Liễu Nguyệt cảm thụ được khí thế mà Thánh Tử đại nhân phát tán ra, cực kỳ sùng bái, sau đó nhỏ giọng nói:

- Tỷ tỷ, Thánh Tử đại nhân thật sự là quá mạnh mẽ. Gia hỏa phách lối kia gặp nạn rồi. Đợi lát nữa hắn sẽ bị Thánh Tử đại nhân giẫm ở dưới chân, để sự cao ngạo của hắn cũng bị giẫm nát, không còn sót lại chút gì.

Liễu Nhược Trần vẫn thản nhiên như cũ, nhưng cũng gật đầu nói:

- Kiến càng lay cây, nói thì dễ dàng nhưng sao mà làm được.

Thánh Tử đại nhân nhân hậu, chỉ cắt một tay của hắn đã là ban ân rồi.

- Thánh Tử là người cao quý cỡ nào. Người thường như hắn sao có khả năng vũ nhục? Nếu như hắn biết ẩn nhẫn, có lẽ tương lai còn có thể trở thành sức mạnh trung kiên của Viêm Hoa tông, nhưng cũng vẻn vẹn chỉ là ở tại Viêm Hoa tông mà thôi.

- Tỷ tỷ nói rất đúng.

Liễu Nguyệt cũng biết nàng có thể được Thánh Tử mang đến Thánh Đường tông là có công lao của tỷ tỷ, cho nên ở trước mặt tỷ tỷ, nàng không dám làm càn. Sau đó ánh mắt tràn đầy oán hận nhìn về phía lôi đài, trong lòng đang cực kỳ mong đợi gia hỏa đáng giận kia bị Thánh Tử giẫm ở dưới chân, mất hết mặt mũi, như là chó nhà có tang.

Hỏa Dung trưởng lão nhìn về phía tỷ muội Liễu Nhược Trần, trong ánh mắt tràn đầy phẫn nộ, không ngờ Viêm Hoa tông lại nuôi hai kẻ phản bội như thế này.

Liễu Nhược Trần cảm nhận được ánh mắt bất mãn của Hỏa Dung trưởng lão, nhẹ nhàng cười. Hiện tại nàng đã không phải là đệ tử của Viêm Hoa tông, mà là đệ tử của Thánh Đường tông. Bởi vậy cho dù đối mặt với Hỏa Dung trưởng lão, trong lòng nàng cũng đã không còn quá nhiều kính sợ.

Lâm Phàm lấy Lang Nha bổng ra, nhẹ nhàng lắc lắc, nở một nụ cười tươi, nói:

- Ngươi rất mạnh, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Cuồng Thân!

Bạo Huyết!

Trung Trì Nội Thần!

Ở trong mắt của các đệ tử phía dưới, Lâm sư huynh bỗng hóa thành khổng lồ, chiều cao tăng lên đến trọn vẹn ba mét, cho bọn họ cảm thấy kinh ngạc không thôi.

Mà còn không chỉ như thế, khí huyết ngập trời bạo phát ra từ trên người của Lâm sư huynh khiến bọn họ có cảm giác khí huyết của bản thân giống như là phóng ra bên ngoài cơ thể.

Điều này khiến cho bọn họ kinh hãi, chỉ có thể vận chuyển cương khí cưỡng ép trấn áp.

- Xem ra đây chính là đặc tính Huyết chi lực.

Lâm Phàm cảm giác mình nắm trong tay một sức mạnh thần bí, tựa như chỉ cần hắn nguyện ý là có thể rút ra toàn bộ khí huyết của những đệ tử có thực lực nhỏ yếu kia, rồi ngưng tụ vào trong thân thể, tăng cường thực lực cho bản thân.

Hỏa Dung trưởng lão cũng hơi sững sờ, hắn cũng không ngờ Thiên Tu lại truyền thụ cả Thất Thần Thiên Pháp cho tên đồ đệ này. Hơn nữa gia hỏa này đã luyện thành tầng thứ nhất Trung Trì Nội Thần rồi. Sau đó hắn cũng rõ ràng, xem ra là bởi vì đã luyện được cái này, Lâm Phàm mới có lòng tin như vậy.

Chỉ là những công pháp này mặc dù cường đại, nhưng mà cũng có tác dụng phụ không nhỏ đối với bản thân.

Tiếng long ngâm gào thét chấn động, cương khí hình rồng xuất hiện rồi quấn quanh thân thể của hắn.

Kinh Long Đại Thiên Công tầng thứ hai.

Lâm Phàm nắm chặt tay lại, cảm giác trong cơ thể tràn đầy sức mạnh. Mặc dù cường đại nhưng còn không phải trạng thái mạnh nhất của hắn.

- Thánh Tử, ta vốn cho là ngươi rất mạnh nhưng mà giờ khắc này, ta lại có cảm giác ngươi thật sự rất yếu.

- Mười hơi thở là có thể giải quyết ngươi.

- Cái gì?

Thánh Tử nhíu mày, hắn không ngờ kẻ trước mắt này lại có thể bạo phát ra uy thế mạnh mẽ đến như thế, cũng không khỏi cảnh giác.

Lâm Phàm nở một nụ cười tươi, bịch một tiếng, hắn lập tức biến mất.

- Đồ đệ này của ta đến cùng là tu luyện như thế nào?

Ở bên ngoài, Thiên Tu cũng rất khiếp sợ, hắn không ngờ chỉ mới vẻn vẹn một tháng không thấy mà Lâm Phàm đã đạt đến tình trạng mà hắn cũng không dám tin tưởng.

Trong lòng Thánh Tử phẫn nộ, nói:

- Hừ, trong vòng mười hơi thở chiến thắng ta ư? Người nằm mơ sao?

- Lôi Đình Thánh Ngục!

Tiếng nổ vang lên từ trong miệng của Thánh Tử, sấm sét chi lực trong cơ thể điên cuồng bộc phát, từng tia sét tráng kiện như là những con long mãng, sấm sét dày đặc bao phủ toàn bộ lôi đài. Khi cảm nhận được sự kinh khủng của những tia sét này, toàn bộ đệ tử ở phía dưới nhanh chóng lui về phía sau.

Bởi vì chỉ vẻn vẹn là uy thế phát tán ra cũng khiến cho bọn họ cảm nhận được tử vong đang tới gần.

Lúc này, một bóng người đột nhiên xuất hiện.

Vô số sấm sét quấn quanh thân thể của Lâm Phàm, tiếng nổ lốp bốp làm người ta rung động, nhưng mà chút sấm sét này lại không có bất kỳ tác dụng nào đối với Lâm Phàm. Lang Nha bổng trong tay đánh vỡ hư không, giáng thẳng xuống chỗ Thánh Tử.

- Sấm sét ư? Chỉ sợ rằng ngươi còn không có cảm thụ qua sấm sét chân chính đi.

- Nằm xuống cho ta.

Lang Nha bổng mang theo uy thế kinh khủng đánh đến. Sắc mặt của Thánh Tử biến đổi. Hắn không ngờ ở bên trong Lôi Đình Thánh Ngục của mình, gia hỏa này lại còn có thể hành động tự nhiên như vậy.

- Làm càn.

Thánh Tử chợt quát to một tiếng, mười ngón tay xòe ra. Hai bàn tay bằng sấm sét đột nhiên xuất hiện trước người của Thánh Tử, rồi lao thẳng đến Lang Nha bổng.

- Thần Uy Yên Diệt.

Oanh!

Một tiếng nổ thật to vang lên, uy thế cường đại phát tán ra hình thành lốc xoáy mãnh liệt làm cho các đệ tử ở phía dưới đều không thể mở mắt. Dù là đã lui ra ngoài mấy chục trượng, bọn họ vẫn có cảm giác uy thế này tựa như là muốn xé rách thân thể của bọn họ.

Mà lúc này, trong lòng của tất cả mọi người đều chỉ có một ý nghĩ. Đó chính là kết quả cuối cùng là như thế nào.

Chương 175: Chúng ta không dựa vào huyết mạch cũng có thể nghiền chết ngươi (1)

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Tro bụi bao phủ lôi đài, thậm chí bên trong sấm sét còn đang giật tư tư, không có người nào dám tới gần, cũng không biết chuyện gì xảy ra ở bên trong.

- Thế nào? Sư huynh đã chiến thắng sao?

- Không biết, nhưng mà Thánh Tử cũng thật mạnh. Ta có cảm giác nếu như mình đụng vào những tia sét kia e rằng sẽ lập tức tử vong.

- Lâm sư huynh nhất định sẽ thắng. Ta tin tưởng Lâm sư huynh.

- Phi, đám người này đến Viêm Hoa tông chúng ta diễu võ giương oai. Ba vị phong chủ còn ở trong tông môn, vậy mà không có một người nào dám ra mặt. Nếu như không phải là còn có Lâm sư huynh đứng ra ngăn cơn sóng dữ thì cũng không biết tên Thánh Tử này còn muốn giẫm lên thể diện của Viêm Hoa tông chúng ta đến bao giờ nữa.

- Sau trận chiến này, mặc kệ kết quả là thắng hay là thua, ta cũng sẽ ủng hộ Lâm sư huynh. Chỉ có những người như Lâm sư huynh mới có thể làm cho người của Viêm Hoa tông chúng ta không cảm thấy tự ti ở trước mặt các đại tông môn khác. Chúng ta không sợ chết, chỉ sợ không có cốt khí.

Liễu Nguyệt cười. Mặc dù không có nhìn thấy kết quả cuối cùng nhưng mà nàng tin tưởng, Thánh Tử đại nhân đã ra tay vậy thì cái tên ghê tởm kia chỉ có một con đường là chết mà thôi. Có lẽ hiện tại hắn đã giống như một con chó chết nằm ở nơi đó đi.

Vẻ mặt của Liễu Nhược Trần ngưng trọng, trong lòng cũng sợ hãi thán phục, công pháp của Thánh Đường tông quả nhiên cường đại.

Lôi Đình Thánh Pháp mà Thánh Tử đại nhân thi triển ra có uy lực vô song, cường đại hơn mấy loại công pháp kia của Viêm Hoa tông rất nhiều.

Có lẽ chờ mình đi đến Thánh Đường tông cũng có thể học được công pháp cường hãn như này.

Đệ nhất tông môn không hổ là đệ nhất tông môn, quả thật không phải là tiểu tông như Viêm Hoa tông có thể sánh được.

Thánh Tử đại nhân đã từng hứa hẹn với nàng. Khi nàng đến Thánh Đường tông, hắn sẽ cho nàng một trận đại tạo hóa. Bây giờ tạo hóa này đã sắp đến, dù là nàng có tâm cảnh như chỉ thủy, nhưng mà ở trước mặt đại tạo hóa như này, nàng cũng không thể bảo trì trấn định.

Mà chính tại lúc này, một thanh âm lười biếng, khinh thường vang lên ở bên trong đám bụi.

- Xem ra mười hơi thở là đã coi trọng ngươi, chỉ mới vẻn vẹn bốn hơi thở, ngươi đã bị ta đánh như là chó chết rồi. Yếu quá. Thật sự là quá yếu.

Một cơn gió mạnh đột nhiên xuất hiện thổi tan toàn bộ bụi bặm, tình huống hiện tại ở trên lôi đài lập tức làm cho tất cả mọi người phải khiếp sợ.

Lâm Phàm đứng sừng sững ở giữa lôi đài, Lang Nha bổng được hắn vác ở trên vai, còn Thánh Tử ở cách đó không xa, đang quỳ một chân dưới đất, khóe miệng chảy máu, quần áo rách nát, một nửa bên người đã bị đánh nát, trông vô cùng chật vật.

Ầm ầm!

Lang Nha bổng nện trên mặt đất, Lâm Phàm nhìn qua Thánh tử và nói:

- Thánh Tử của Thánh Đường tông cũng không gì hơn cái này. Chỉ có chút thực lực này mà cũng dám làm càn ở trước mặt ta sao? Nếu như không phải người tới là khách, ngươi đã bị ta đánh chết.

Khi thấy cảnh tượng kia, Liễu Nhược Trần vốn cực kỳ thản nhiên, bất chợt đứng dậy, biểu tình ở trên mặt vô cùng phong phú, một đôi mắt đẹp hiển thị rõ vẻ kinh hãi.

Nàng không thể tin được. Thánh Tử đại nhân trong mắt của nàng

là người mạnh mẽ như thần linh, vậy mà lại bị thua.

Còn gia hỏa mà nàng chuyên miệt thị lại có thể trấn áp Thánh Tử đại nhân. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, nàng sao có thể tin tưởng?

- Thánh Tử đại nhân.

Liễu Nguyệt ngồi bệt xuống dưới đất, trong mắt lóe ra thần sắc hoảng sợ, nói:

- Không có khả năng. Tên ghê tởm này làm sao có thể là đối thủ của Thánh Tử đại nhân được?

Hỏa Dung trưởng lão lúc này cũng cực kỳ kinh hãi. Hắn cũng không ngờ Lâm Phàm lại có thể trấn áp Thánh Tử của Thánh Đường tông, hắn không phải là chỉ có tu vi Địa Cương cảnh tầng sáu thôi sao? Chẳng lẽ trên đời thật sự có yêu nghiệt có thể vượt mấy cấp mà trấn áp cường giả hay sao?

Điều huyền diệu của thân thể con người chính là tiềm lực vô biên, có thể khuếch trương dung lượng của bản thân. Nhưng mà mỗi người cũng đều có cực hạn, dù là những yêu nghiệt kia tối đa cũng chỉ có thể vượt được hai cảnh giới nhỏ. Vậy mà tên tiểu tử này lại vượt tận ba cái cảnh giới nhỏ. Đây là uy thế cỡ nào.

Giờ khắc này, hắn đột nhiên minh bạch, Thiên Tu không phải đầu óc hồ đồ, mà là đã sớm nhìn ra kẻ này không phải người bình thường. Bây giờ xem ra, quả thật là như vậy.

Nhưng khi nhìn về phía lão giả đang đứng ở một bên kia, Hỏa Dung lại phát hiện người này vẫn cực kỳ bình tĩnh, không hề có bất kỳ phản ứng nào đối với chuyện đang diễn ra ở lôi đài bên dưới.

- Kẻ này không tệ, nhưng hành vi của hắn lại mười phần sai. Nếu như hắn đứng im để Thánh Tử đại nhân chặt đứt một cánh tay, có lẽ còn có thể giữ lại tính mệnh, nhưng mà hiện tại... Hết thảy đã trễ rồi.

Thanh âm khàn khàn của lão giả gầy gò cực kỳ âm trầm. Lời nói lại tựa như là đang miêu tả kết quả cuối cùng của trận chiến.

Các đệ tử ở phía dưới lôi đài đứng ngây ngốc tại chỗ, sau đó từng người nắm chặt bàn tay lại, dùng sức hét to.

- Lâm sư huynh uy vũ, thần uy cái thế, không ai có thể địch nổi.

- Ha ha, đại khoái nhân tâm. Thánh Tử cao cao tại thượng của Thánh Đường tông lại bị Lâm sư huynh nghiền ép trong vòng bốn hơi thở. Chiến tích bực này cũng khiến cho chúng ta cảm thấy kiêu ngạo. Thân là đệ tử Viêm Hoa tông, máu của ta cũng bắt đầu sôi trào.

- Thánh Tử thì thế nào? Lâm sư huynh ở đây, hắn sao có thể làm càn được?

- Khi nào ta cũng có thể giống như là Lâm sư huynh vậy, giẫm tất cả những tên gia hỏa đến Viêm Hoa tông chúng ta diễu võ giương oai kia ở dưới chân.

Lúc này, thân thể của Thánh Tử run rẩy một chút, một sức mạnh kinh khủng bộc phát ra từ bên trong thân thể của hắn.

Thánh Tử mở miệng nói. Thanh âm giống như là của ma quỷ ở dưới vực sâu.

- Tốt. Thật sự rất tốt. Ngươi đã triệt để chọc giận ta.Đệ tử của Viêm Hoa tông, ngươi có thể làm tổn thương ta, nhưng đó cũng là vinh quang cuối cùng trong cuộc đời của ngươi.

Lốp bốp!

Sấm sét màu bạc ở xung quanh thân thể của Thánh Tử tiêu tán rồi từ trong cơ thể kia, một tia sét màu tím xuất hiện quấn quanh người Thánh Tử.

Thánh Tử đưa tay lên lau máu tươi ở khóe miệng. Mà nửa người đã bị Lâm Phàm đánh cho máu thịt be bét kia giờ phút này cũng phát sinh biến hóa. Máu thịt không ngừng vặn vẹo rồi chuyển hóa thành sấm sét, giống như thân thể này của Thánh Tử chính là do sấm sét tạo thành.

- Ngươi biết vì sao Thánh Đường tông lại là đệ nhất tông môn trên thế gian không? Mà Viêm Hoa tông các ngươi tuy có cương vực rộng lớn vô biên lại chỉ là một tiểu tông môn không? Hiện tại ta sẽ nói cho ngươi biết lý do.

- Bởi vì huyết mạch, người của Thánh Đường tông, từ Thánh Chủ ở trên, xuống đến sâu kiến ở dưới đều có huyết mạch cao quý mà những hạng người nhỏ yếu như các ngươi chưa từng có. Mà ta phải nói cho ngươi biết huyết mạch của ta chính là Thánh Thể Lôi Đình.

- A!

Thánh Tử ngửa mặt lên trời gào thét, toàn bộ thiên địa tựa như là bị sức mạnh thần bí trong cơ thể hắn dẫn dắt. Trên bầu trời, mây đen quay cuồng hình thành vòng xoáy khổng lồ, một tia sét thô to đánh xuống, trực tiếp bao phủ thân hình của Thánh Tử.

Uy thế cường đại bộc phát, các đệ tử ở phía dưới bị ép phải lui lại. Ở trước mắt bọn họ, lôi đài giống như đã trở thành thế giới sấm sét.Mà Thánh Tử thì đứng ở vị trí trung tâm của thế giới đó, tựa như ở trong thế giới này hắn chính là thần, Thần Sấm.

- Sức mạnh thật là cường đại, Lâm sư huynh hẳn là có thể chống đỡ đi.

Các đệ tử ở dưới đều lo âu, bọn họ không ngờ Thánh Tử này lúc trước còn không có lấy ra toàn bộ thực lực. Bây giờ sức mạnh này bạo phát ra, đánh nát toàn bộ hi vọng lúc trước của bọn họ, khiến cho bọn họ có cảm giác bất lực.

Có đệ tử trong lòng không phục, chẳng lẽ chênh lệch giữa bọn họ thật sự lớn như vậy sao?

Chương 176: Chúng ta không dựa vào huyết mạch cũng có thể nghiền chết ngươi (2)

Dịch: Khiêm

Nguồn: TruyenYY

Nhóm: Ẩn Môn

Hai chữ huyết mạch này đối với bọn họ cực kỳ xa lạ. Trong tông môn có rất ít người nói qua về huyết mạch, bởi vì bọn họ là người của Viêm Hoa tông, không có bất kỳ huyết mạch gì quá cường hãn, cho dù có thì cũng là do dung nhập huyết mạch của yêu thú vào trong cơ thể khiến cho huyết mạch của mình biến dị, ẩn chứa một số đặc tính trong huyết mạch của yêu thú.

Thế nhưng mà so sánh với những loại Tiên Thiên huyết mạch của Thánh Đường tông lại chênh lệch một trời một vực.

Như là chênh lệch giữa hoàng đế cùng tên ăn mày, mặc dù đều là người, nhưng mà chênh lệch trên thân phận không thể che giấu.

Cảm nhận được sức mạnh kinh khủng bạo phát ra từ trong cơ thể Thánh Tử, Liễu Nguyệt đột nhiên khôi phục lại thần sắc, trên mặt lại nở một nụ cười dữ tợn.

- Quả nhiên là thế. Thánh Tử làm sao lại bị trấn áp dễ dàng như vậy? Nguyên lai chỉ là đại nhân còn không có lấy thực lực chân chính của mình.

Lão giả nhìn tình cảnh ở dưới lôi đài, tỏ vẻ hài lòng, gật gật đầu, nói:

- Mặc dù tại tông môn, Thánh Tử đại nhân xếp hạng cũng không cao nhưng mà đó cũng là bởi vì đại nhân còn chưa đạt tới Thiên Cương cảnh. Nếu như đột phá đến Thiên Cương cảnh, huyết mạch triệt để kích phát, Thánh Thể Lôi Đình cảm ứng thiên địa, thực lực đề thăng chính là gấp mấy lần, thậm chí là gấp 10 lần.

- Bây giờ Thánh Tử đã nổi giận, không người nào có thể ngăn lại. Nhưng mà Hỏa Dung trưởng lão yên tâm, trong lòng của Thánh Tử cũng nắm chắc, tuyệt đối sẽ lưu lại tính mệnh cho tên đệ tử này, nhưng lúc đầu là chỉ chặt đứt một cánh tay, bây giờ chỉ sợ sẽ thành hai cánh tay.

Lâm Phàm đứng yên, tùy ý để sấm sét đánh vào người, khóe miệng nhếch lên, nở một nụ cười thật tươi.

- Thú vị. Hiện tại thật đúng là rất thú vị.

Rồi hắn bước từng bước một đi về phía thế giới sấm sét kia.

- Nếu như Thánh Tử của Thánh Đường tông chỉ có chút thực lực kia vậy thì sẽ thật sự khiến cho ta rất tiếc nuối.

Trong mắt của mọi người, Lâm sư huynh đi về phía Thánh Tử, vô số tia sét cuồng bạo hóa thành lôi long lao tới.

- Nhưng ta vẫn phải nói lại câu nói kia. Ngươi vẫn không biết cái gì mới thật sự là sấm sét.

Lâm Phàm giơ tay lên, nắm lấy một con lôi long đang lao tới. Năm ngón tay bóp chặt, lôi long trong nháy mắt đã bị phá diệt.

- Đối với ta, những tia sét này của ngươi chẳng khác gì đồ chơi cả, không đáng giá nhắc tới.

- Ha ha, nói khoác mà không biết ngượng. Ta thừa biết, ngươi chỉ là đang gắng sức chống đỡ mà thôi. Đã như vậy, ta sẽ để ngươi cảm nhận uy lực chân chính của Thánh Thể Lôi Đình.

- Thế Giới Lôi Đình.

Thánh Tử chợt quát to một tiếng. Một vị Lôi Thần màu tím do sấm sét tạo thành xuất hiện ở sau lưng hắn ngửa mặt lên trời gào thét, trong tay có lôi long quấn quanh. Sức mạnh hủy diệt kia lan truyền ra xung quanh để các đệ tử ở phía dưới kinh hãi, trong lòng dâng lên cảm giác bất lực.

- Sức mạnh của sấm sét là thần lực bá đạo nhất, cuồng bạo nhất ở trên thế gian. Bất kỳ kẻ phàm nhân nào dám can đảm khiêu khích thần uy đều sẽ bị nó biến thành tro tàn.

Thánh Tử giang hai tay ra. Từng tia sét bên trong vòng xoáy trên bầu trời không ngừng đánh xuống, ngưng tụ lại trong bàn tay của

hắn, sấm sét chi lực ở đó cũng không ngừng lớn mạnh.

- Đi chết đi cho ta.

Thánh Tử giận dữ hét lớn. Song chưởng đẩy ra phía trước, tôn Lôi Thần ở phía sau lưng hắn cũng duỗi cự chưởng ra giáng thẳng xuống chỗ Lâm Phàm.

Lâm Phàm vẫn thản nhiên như cũ, nhìn chằm chằm vào Thánh Tử đang được sấm sét quấn quanh, nói:

- Có được sức mạnh huyết mạch gia trì mà không biết tích lũy nội tình, nóng lòng đột phá cảnh giới, xem ra, ngươi cũng không có tư cách trở thành đối thủ của ta.

Hắn giơ bàn tay lên chống đỡ cự chưởng kia của Lôi Thần. Sức mạnh khổng lồ đột nhiên đánh tới khiến cho hắn phải lui về phía sau một bước.

- Ha ha ha ha! Cuồng vọng nữa đi. Ta sẽ xem ngươi ngăn cản như thế nào?

Thánh Tử cười lớn, nhìn về phía Lâm Phàm giống như là nhìn sâu kiến.

Chênh lệch cảnh giới vẫn là tồn tại như trước. Nhưng nếu chỉ vẻn vẹn như thế này, thì thật là quá coi thường người khác.

Thiên Tu một mực nhìn chằm chằm vào lôi đài. Chỉ cần tình huống có gì đó không đúng, hắn nhất định sẽ nhanh chóng cứu đồ đệ của mình, bây giờ khi Thánh Tử thi triển ra sức mạnh huyết mạch, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Đồ đệ của mình đã làm rất tốt, làm được đến tình trạng mà tất cả đệ tử của Viêm Hoa tông cũng không thể làm được.

Mặc kệ kết quả cuối cùng như thế nào, hắn đều có thể kiêu ngạo vì có được đệ tử như vậy.

Nhìn thấy đồ đệ bị cái lôi chưởng kia đè ép cho phải không ngừng lui ra phía sau, hắn cũng minh bạch đồ đệ của mình đã đến cực hạn.

Nhưng mà lúc hắn chuẩn bị ra tay, một cảnh tượng khiến cho hắn triệt để khiếp sợ xuất hiện.

- Thiên Trung Cuồng Thần!

Vẻn vẹn bốn chữ vang lên trên không trung, có lẽ nhiều người không biết hàm nghĩa của bốn chữ này nhưng mà hắn lại biết.

Thất Thần Thiên Pháp, vị thần thứ hai, cũng là vị thần linh có sức mạnh lớn nhất bên trong bảy vị thần.

Cuồng Thần!

Lâm Phàm cảm nhận được, sức mạnh của Cuồng Thần trong cơ thể của mình đã không kịp chờ đợi muốn bùng lên, đã bắt đầu oán trách mình.

- Thánh Tử, chắc ngươi chưa bao giờ thể nghiệm qua cái gì mới gọi là sức mạnh. Như vậy hiện tại cảm thụ một chút đi.

Một cột sáng xông thẳng lên trời, nhanh chóng đánh tan mây đen trên bầu trời.

Trong ánh mắt mọi người, bộ dáng của Lâm Phàm lại tiếp tục phát sinh biến hóa. Một sức mạnh mênh mông bao phủ toàn bộ thiên địa, áp chế tâm linh của bọn họ.

Tóc đen không gió tự bay. Từ chân tóc, màu tóc bắt đầu chuyển biến, mỗi một lần lan tràn, sức mạnh sẽ cường đại thêm một phần, biến hóa một mực lan tràn đến lọn tóc, lúc này mái tóc dài đã biến thành màu đỏ rực giống như màu máu. Huyết văn xuất hiện, kéo dài từ khóe mắt đến hàm dưới. Hai con mắt màu máu khiến cho lòng người kinh hãi. Bây giờ trông Lâm Phàm chẳng khác gì một vị Ma Thần giáng lâm đến thế giới này.

Một vị Cuồng Thần màu máu xuất hiện ở sau lưng Lâm Phàm, giơ Lang Nha bổng cùng cái chảo trong tay lên, đánh về phía Lôi Thần kia, chỉ bằng một kích, trong nháy mắt đã đánh nát hư ảnh Lôi Thần kia.

Lâm Phàm bước ra một bước, giống như trời sập khiến cho người ta có cảm giác đè nén nặng nề.

Hắn giơ tay lên, nhẹ nhàng xé một cái, đã xé mở một cửa hang lớn ở bên ngoài thế giới sấm sét.

Bước chân khẽ động, mái tóc dài màu đỏ, hóa thành một vệt sáng màu đỏ, trong nháy mắt đã xuất hiện ở trước mặt Thánh Tử.

Trong chớp mắt, tựa như là xuyên thấu thời không, Thánh Tử cùng không có kịp phản ứng, đã bị một bàn tay lớn trực tiếp nắm

đầu xách lên.

- Cảm nhận được sao? Đây mới là sức mạnh.

Lâm Phàm ở trên cao nhìn xuống, hai con mắt màu máu lóe ra thần sắc khinh thường .

- Ở trước mặt ta, huyết mạch của ngươi cũng không đáng giá nhắc tới.

- Không có cái gì mà khoe khoang cả, bởi vì đệ tử của Viêm Hoa tông ta không dựa vào huyết mạch cũng có thể đánh ngươi như chó chết giống như là nghiền chết một con kiến vậy.

Thanh âm kiêu ngạo vang vọng khắp đại điện.

Những đệ tử ở dưới lôi đài, không thể chịu đựng được nữa, hai tay nắm chặt thành quyền, máu tươi trong cơ thể tựa như là đã sôi trào đến cực hạn, sắp phun ra ngoài.

- Sư huynh, vô địch.

Không dựa vào huyết mạch cũng có thể nghiền chết Thánh Tử cao quý như là nghiền chết một con kiến.

Lời nói này đã làm cho bọn họ triệt để hưng phấn lên.

Chương 177: Không phải lỗi của ta

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Thiên Tu ngây ngốc đứng ở nơi đó. Lấy kinh nghiệm, tâm thái của hắn, hắn cho rằng trên đời này không còn có chuyện gì có thể làm cho hắn khiếp sợ nữa.

Nhưng mà giờ phút này, hắn lại triệt để khiếp sợ, thậm chí còn ngây ngốc lẩm bẩm một mình.

- Đồ đệ của ta đến cùng là yêu nghiệt gì? Chỉ mới có một tháng, vậy mà đã tu luyện Thất Thần Thiên Pháp đến tầng thứ hai. Cái này sao có thể? Rốt cuộc là đồ đệ của mình có tiềm lực mạnh mẽ đến cỡ nào.

Nhìn cảnh tượng phát sinh ở trước mắt này, bàn tay của hắn cũng bắt đầu run rẩy lên. Đây không phải do sợ hãi mà là hưng phấn, cực kỳ hưng phấn.

- Không có khả năng.

Thánh Tử dữ tợn gào thét, không ngừng giãy giụa. Vô số tia sét lao đến, đánh thẳng lên trên người của Lâm Phàm.

Hắn không tin mọi chuyện sẽ diễn ra như này. Mình thân là Thánh Tử của Thánh Đường tông, làm sao lại có thể bị một tên đệ tử của một tông môn ở thâm sơn cùng cốc như này đánh đến mức không hề có lực hoàn thủ, bây giờ lại còn bị đối phương nắm ở trong tay một cách xấu hổ như thế này nữa.

Ầm!

Lâm Phàm đánh ra một quyền vào bụng của Thánh Tử. Thân thể của Thánh Tử lập tức cong như con tôm, quần áo phía sau lưng nhận cương khí trùng kích, lập tức nổ tung. Thánh Tử liên tục phun ra một búng rồi lại một búng máu tươi, ánh mắt nguyên bản đang cực kỳ tức giận, cũng bắt đầu tan rã tựa như là muốn mất đi tri giác.

- Tốt, đưa ngươi lên trời đi. Thực lực của ngươi quá yếu, ta đã chơi chán.

Năm ngón tay của Lâm Phàm nắm lại thành quyền, cương khí cuồng bạo không ngừng ngưng tụ. Nếu như bị một quyền đánh trúng, Thánh Tử tuyệt đối sẽ bị nổ tung.

Trên đài cao, lão giả thấy cảnh này, giận muốn rách cả mí mắt. Thân thể gầy gò nhanh chóng phồng to lên, sức mạnh bộc phát ra, tràn ngập khắp cơ thể.

Trong nháy mắt, lão giả đã trở nên cực kỳ tráng kiện như thanh niên, đồng thời một khí tức bộc phát ra, tiếng xương cốt giống như là lôi âm nổ tung.

- Thằng nhãi ranh, ngươi dám.

Lão giả hóa thành một vệt sáng, lao thẳng đến chỗ Lâm Phàm, bàn tay giơ lên đánh tới, nói:

- Thánh Tử là người cao quý cỡ nào? Ngươi dám can đảm ra tay, tội đáng chết vạn lần.

Lâm Phàm tùy ý nhìn thoáng qua, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh, nói:

- Không ngờ người mạnh nhất lại là ngươi. Mặc dù tu vi cũng là Địa Cương cảnh tầng chín, nhưng ngươi lại cường đại hơn tên Thánh Tử này rất nhiều.

- Cũng tốt, vậy thì lấy ngươi làm vật thí nghiệm, để xem thực lực bây giờ của ta là mạnh cỡ nào.

Sau đó hắn nhìn về phía Hỏa Dung rồi lại nhìn về phương xa, nói:

- Ai cũng không cho phép xuất thủ, lão đầu này là của ta.

- Làm càn, Quang Minh Thánh Quyền.

Lão giả chợt quát to một tiếng. Vô số tia sáng giống như là dải lụa bắn ra từ phía sau lưng hắn rồi nhanh chóng bao trùm ở trên nắm tay.

- Ngạnh công sao? Ta thích, so sánh với những chiêu thức xinh đẹp kia, ngạnh công vẫn thực dụng hơn nhiều lắm.

Lâm Phàm cười, cười rất là sảng khoái, rốt cục hắn đã đụng phải một võ giả tu luyện ngạnh công có trình độ cực cao.

Lão giả này cũng thực sự là rất thông minh, biết ngạnh công để lại nhiều di chứng cho nên nhanh chóng ngưng tụ toàn bộ khí huyết để thân thể không bị phá hư.

Nhưng đây chỉ là phương pháp để kẻ yếu bảo hộ bản thân mà thôi.

Cường giả không cần bảo hộ, thân thể bị hủy diệt thì có làm sao đâu. Mười giây sau lại một lần nữa phục sinh và quét ngang hết thảy.

Đối mặt với một quyền của lão giả này, hắn giơ Lang Nha bổng lên và không hề do dự, đánh thẳng xuống.

- Tiểu tử buông Thánh Tử ra. Ta tha cho ngươi khỏi chết.

Lão giả quát to. Khí thế càng thêm hùng hậu, hắn thân là nô bộc của Thánh Tử, tự nhiên là muốn đảm bảo sự an nguy của Thánh Tử, lại không ngờ tình cảnh thay đổi trong nháy mắt. Cho dù là hắn cũng không có kịp phản ứng.

- Ha ha, đánh thắng được ta rồi nói sau.

Lâm Phàm cười to. Khí huyết triệt để sôi trào lên, Lang Nha bổng giáng xuống va chạm thẳng cùng quyền đầu màu trắng của lão giả kia.

Một sức mạnh khổng lồ phát tán ra. Lôi đài không ngừng vỡ nát. Đây chính là uy lực sinh ra do hai sức mạnh cường hãn va chạm với nhau.

Hỏa Dung trưởng lão cảm giác việc này đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát của hắn, muốn đi lên trước ngăn lại. Nhưng một thanh âm vang lên trong đầu của hắn khiến cho hắn đột nhiên dừng lại.

- Nếu ngươi dám quấy nhiễu trận chiến của đồ đệ ta, không cho hắn chiến đấu vui vẻ, lão phu sẽ đánh gãy chân của ngươi.

Là Thiên Tu, trong lòng của Hỏa Dung cũng cực kỳ bất đắc dĩ. Sư huynh sao có thể để mặc cho đệ tử của mình làm ẩu như vậy?

Nếu quả thật xảy ra chuyện gì, mình nên xử lý như thế nào mới tốt đây.

Nhưng hắn cũng biết, Thiên Tu không sợ trời không sợ đất, lúc

tuổi còn trẻ thường thường treo một câu ở trên miệng, dù là trời sập xuống thì cũng chỉ là chết mà thôi, còn có chuyện gì có thể làm cho ta e ngại.

Lão giả cảm nhận được sức mạnh truyền đến từ Lang Nha bổng, sắc mặt cũng cực kỳ ngưng trọng. Hắn cũng không ngờ thực lực của người ở trước mắt lại có thể cường đại như thế. Rõ ràng kẻ này chỉ có tu vi là Địa Cương cảnh tầng sáu lại có thể bộc phát ra sức mạnh còn cường đại hơn Địa Cương cảnh tầng chín.

Không thể lưu, tuyệt đối không thể lưu gia hỏa này lại tại Viêm Hoa tông. Lần này hắn nhất định phải giết chết gia hỏa này.

Thánh Đường tông có thể sừng sững không ngã, trở thành đệ nhất tông môn trên thế gian, không chỉ dựa vào thực lực cường đại, còn có một chút thủ đoạn không quang minh chính đại. Chính là bất luận tông môn gì xuất hiện thiên kiêu, Thánh Đường tông cũng sẽ nhanh chóng ám sát những thiên kiêu này.

Bây giờ dù là liều mạng để mình cùng Thánh Tử mãi mãi lưu lại tại Viêm Hoa tông, hắn cũng muốn giết chết tiểu tử này.

- Tiểu tử buông Thánh Tử ra.

Lão giả nổi giận nói.

- Tốt, được thôi.

Lâm Phàm cười. Tay trái giơ lên, nhanh chóng nắm lấy Thánh Tử, đập về phía lão giả. Lão giả vốn nghĩ là Lâm Phàm muốn phản kích, thế nhưng mà khi phát hiện Thánh Tử lại bị Lâm Phàm xem như là vũ khí oanh đến, hắn cũng đành phải lùi lại về phía sau đến mấy chục trượng.

- Đồ hỗn trướng, ngươi vậy mà dám lấy Thánh Tử làm binh khí.

Lão giả không ngờ tên đệ tử này của Viêm Hoa tông lại hèn hạ như thế. Nếu như không phải là hắn phản ứng nhanh, chỉ sợ vừa rồi mình cũng khả năng đánh chết Thánh Tử.

- Cường giả chính là không quan tâm đến gì cả, bất kỳ vật gì cũng đều có tác dụng của nó, chỉ là dễ dàng bị xem nhẹ mà thôi.

Lâm Phàm vung vẩy cánh tay, đột nhiên nện Thánh Tử lên trên mặt đất. Đá vụn bay tung tóe, mặt đất cũng nứt toác ra. Hắn nói:

- Ngươi nhìn xem, cái này là vũ khí tiện tay cỡ nào, không chỉ có máu tươi, còn có cảm giác rất mềm mại. Ngươi không cần, chỉ là vì ngươi còn không có cảm nhận được sự cường đại của loại vũ khí này mà thôi.

Oanh!

Nói xong hắn giẫm chân xuống đất, mặt đất rạn nứt, một tàn ảnh xuất hiện ở chỗ cũ.

Lão giả ngưng trọng. Hắn cảm thấy sự tình rất khó giải quyết. Thật sự là quá khó giải quyết. Hắn đã từng gặp vô số địch nhân, nhưng chưa từng thấy qua đối thủ hèn hạ như vậy, lại dám lấy Thánh Tử làm binh khí.

Ngay khi hắn còn đang suy nghĩ cách giải quyết, Lang Nha bổng kia lại một lần nữa đánh tới.

- Đồ hỗn trướng, ngươi muốn chết, Đại Quang Minh Thánh Quyền.

Lão giả chợt quát to một tiếng. Một quyền đánh ra giống như là có ánh sáng màu trắng cao chục nghìn trượng bạo phát ra. Ở bên trong một quyền này tựa như là có Thiên Sứ bay ra, muốn bắt giữ tất cả ác ma.

- Thánh Tử quét ngang.

Lâm Phàm nắm lấy hai chân của Thánh Tử, đánh về phía lão giả.

Đầu của Thánh Tử lắc lư ở trong cuồng phong. Cương phong mạnh mẽ khiến cho bộ mặt của hắn cũng bắt đầu biến hình. Lão giả vừa định tránh đi, nhưng lại không biết khi nào, Lang Nha bổng kia đột nhiên biến mất. Hắn lập tức phát hiện gia hỏa này chuyển sang cầm một cái đỉnh khổng lồ đánh tới.

Ầm!

Một quyền đánh lên trên cự đỉnh vang lên tiếng nổ oanh minh. Trong lúc đó, lại có một cơn gió xuất hiện ở bên trái. Lúc hắn kịp phản ứng, lại quá sợ hãi, nếu như đấm tới một quyền, hắn sẽ đánh chết Thánh Tử.

Ầm!

Lão giả phun ra một búng máu tươi, thân thể của Thánh Tử đập

thẳng vào người hắn khiến hắn cảm thấy ngũ tạng lục phủ trong cơ thể tựa như là muốn nổ tung. Nhưng mà giờ khắc này, hắn lại không nghĩ được nhiều như thế. Hai tay giang ra, ôm chặt Thánh Tử đã biến thành người máu vào trong ngực. Hắn cố nén thương thế, nhanh chóng lùi về phía sau.

Giờ khắc này, lão giả thở phào nhẹ nhõm, rốt cục hắn đã cướp lại Thánh Tử rồi.

Tí tách!

Có thanh âm máu tươi nhỏ xuống.

- Lão đầu, ngươi đây là muốn làm gì? Ngươi có biết là Thánh Tử, chủ nhân của ngươi đã bị mất một cái chân rồi hay không?

Lâm Phàm không ngờ binh khí của mình lại bị lão giả này cướp đi, nhưng cũng bội phục sự tàn nhẫn của lão giả này.

Khi lão giả thấy thứ mà Lâm Phàm đang cầm ở trong tay, hắn lập tức nhìn xuống Thánh Tử rồi tức giận gào thét.

- Ngươi cũng dám làm như thế...

Hắn phát hiện Thánh Tử đã thiếu một cái chân mà máu tươi lại còn không ngừng chảy xuống. Hắn lập tức lấy đan dược ra, để Thánh Tử ăn vào cho máu tươi ngừng chảy, đồng thời dược lực cũng giúp Thánh Tử ổn định thương thế.

Đồng thời, bởi vì vừa mới bị cự đỉnh kia đánh một đòn, bản thân cũng đã bị trọng thương, giờ phút này không nhịn được nữa, lão giả cũng phun một búng máu tươi.

- Cái này không liên quan đến ta. Đừng cho là ta dễ ức hiếp thì chuyện gì cũng có thể đẩy đến trên đầu của ta. Nếu như không phải ngươi cướp đi binh khí của ta thì binh khí này của ta cũng sẽ không hư hỏng. Hết thảy mọi việc đều là sai lầm của ngươi.

- Nếu như ngươi còn dám vu hãm ta một câu nữa, ta sẽ đánh ngươi thành bánh thịt.

Lâm Phàm nổi giận. Người tốt thực sự quá khổ, người lương thiện cũng thường bị người hãm hại. Rõ ràng không phải là sai lầm của hắn, nếu như lão giả này không đoạt vũ khí của mình, vũ khí này cũng sẽ không thiếu một cái chân.

Các đệ tử ở dưới lôi đài đã triệt để trợn tròn mắt.

Lâm sư huynh thật quá cuồng bạo. Vốn dĩ bọn họ cho là sư huynh sẽ bị thua, nhưng mà hiện tại xem ra, lấy thực lực cường đại của sư huynh hoàn toàn có thể trấn áp đám người của Thánh Đường tông ở trên lôi đài.

Sự tình vinh quang bậc này ngoại trừ lúc Viêm Hoa Đại Đế còn sống thì chưa từng xảy ra.

- Tốt, cũng nên đưa các ngươi rời đi.

Lâm Phàm đã chuẩn bị đánh chết cả hai người này ở chỗ này. Dù Thánh Đường tông có cường đại tới như thế nào đi nữa thì mình cũng không thể buông tha hai người này được.

Dù sau đó có bị người ám sát đi chăng nữa cũng không sao, cứ chiến thôi. Tôn nghiêm không phải dựa vào cầu xin mà là dựa vào thực lực giết ra mới có được.

Một trận chiến tranh có thể làm cho Viêm Hoa tông vĩnh viễn trường tồn, không người dám lấn, như vậy hết thảy đều đáng giá.

Bó tay bó chân cuối cùng rồi sẽ bị người ức hiếp, chỉ có buông ra tất cả để chiến đấu mới khiến cho người ta kính sợ.

Mà đúng lúc này, thanh âm của Hỏa Dung trưởng lão vang lên.

- Dừng tay.

Nhưng Lâm Phàm làm sao lại nghe lời của hắn. Sát ý trong mắt lóe lên, thân thể hóa thành một vệt sáng màu hồng đánh về phía hai người Thánh Tử.

Sắc mặt của Hỏa Dung trưởng lão biến đổi. Trong chớp mắt, hắn đã xuất hiện ở trên lôi đài, dễ dàng ngăn cản một quyền của Lâm Phàm, sau đó quay mặt về phía Lâm Phàm, lắc lắc đầu, ra hiệu dừng tay.

Lúc này, lại có một thanh âm vang lên ở trong đầu của Lâm Phàm.

- Đồ đệ, được rồi, vi sư ủng hộ hành động của ngươi. Nhưng mà tông môn sẽ không để mặc cho ngươi giết người của Thánh Đường tông, đặc biệt là khi bọn họ còn ở tông ta.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, tâm niệm bị đè nén làm hắn rất khó

chịu, rất muốn phát tiết một phen.

Chương 178: Ba tên kia lăn ra đây cho lão tử

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Hỏa Dung trưởng lão đã bị thực lực của Lâm Phàm làm cho khiếp sợ rồi. Tuổi còn trẻ đã có tu vi bực này, nếu như lại cho hắn thêm một chút thời gian, vậy sẽ cường đại đến mức nào?

Nhưng hắn không thể dung túng tên đệ tử này giết Thánh Tử, nếu không Viêm Hoa tông sẽ gặp phiền toái.

- Nhu nhược.

Lâm Phàm trầm giọng nói, sau đó đứng yên ở trên lôi dài, không tiếp tục nhìn về phía hai người Thánh Tử nữa. Nhưng mà trong lòng thì đang lẩm bẩm, chỉ cần tu vi của mình đột phá đến Thiên Cương cảnh, nhất định phải đi đến lãnh thổ của Nhật Chiếu tông cùng Thánh Đường tông, quấy hai chỗ đó đến long trời lở đất.

Được rồi. Đây là cao tầng của tông môn nhu nhược, không dám đắc tội đệ nhất tông môn. Cuối cùng sẽ có một ngày, mình sẽ làm cho bọn họ minh bạch, nhu nhược chỉ là đang kéo dài thời gian tử vong mà thôi, chỉ có cường thế mới có thể làm cho không ai dám đến trêu chọc.

Hỏa Dung nhìn bộ dáng hiện tại của Lâm Phàm. Mái tóc dài, đỏ như màu máu, thân thể cao lớn, con ngươi màu máu. Nội tâm thật lâu chưa từng ba động vậy mà khẽ run lên. Hắn thậm chí không dám tưởng tượng, đồ đệ này của Thiên Tu sau này khi trưởng thành sẽ là tồn tại bực nào.

Một quyền vừa nãy của tên này mặc dù nhìn qua thì rất nhẹ nhàng, nhưng mà hắn lại cảm nhận được sức mạnh tràn ngập ở bên trong. Thật sự là quá kinh khủng.

Chỉ mới vẻn vẹn thi triển vị thần thứ hai đã cường đại như thế này, nếu như hắn có thể triển khai toàn bộ bảy vị thần, vậy thì uy

lực sẽ kinh khủng cỡ nào. Chỉ sợ trong tông môn, không mấy người có thể chống đỡ được một quyền của hắn đi.

Không muốn nghĩ nhiều như vậy, trước tiên hắn vẫn nên giải quyết chuyện trước mắt đã. Hỏa Dung đột nhiên có cảm giác, hắn là vị trưởng lão đỉnh tiêm bất hạnh nhất. Mặc kệ là chuyện gì đều sẽ đến tay hắn giải quyết, nhất là loại oan ức này, hắn không muốn cõng cũng phải cõng.

- Luận võ ngẫu nhiên thất thủ, xin Thánh Tử không cần ghi tạc ở trong lòng.

Hỏa Dung trưởng lão nói ra.

Bây giờ Thánh Tử đã sớm hôn mê rồi, không hề hay biết mọi chuyện bên ngoài, cũng không biết là còn sống hay là đã chết còn sắc mặt của lão giả kia vẫn lạnh lùng đến đáng sợ, hắn âm trầm nói:

- Tự nhiên, luận võ ngẫu nhiên thất thủ cũng là chuyện bình thường. Viêm Hoa tông có đệ tử như vậy là phúc khí của Viêm Hoa tông. Sau khi trở lại tông môn, ta sẽ báo cáo chi tiết việc này cho các trưởng lão xử lý.

Hỏa Dung trưởng lão ngoài cười nhưng trong không cười, nói:

- Thánh Tử bị trọng thương, có thể cho ta kiểm tra một chút hay không?

- Không cần, chuyện này Thánh Đường tông ta sẽ tự giải quyết.

Lão giả lập tức cự tuyệt, sau đó cũng không nói gì thêm nữa mà nhanh chóng triệu hoán tám con Hoàng Kim Cự Long còn lại tới. Tám con Hoàng Kim Cự Long che khuất bầu trời, trôi nổi ở trên không trung.

- Chuyện hôm nay là Thánh Tử của tông ta tài nghệ không bằng người. Ngày sau sẽ lại đến lĩnh giáo.

Sau đó lão giả đưa mắt nhìn về phía Liễu Nhược Trần ở trên đài cao, nói:

- Nhược Trần cô nương, chúng ta lên đường thôi.

Bây giờ ở trên đài cao.

Liễu Nhược Trần đã sớm ngây ngốc, sắc mặt hiện giờ cũng cực kỳ khó coi. Nàng không ngờ Lâm Phàm lại cường đại như thế. Một

tháng trước, hắn còn không có thực lực như vậy.

Nhưng nàng cũng không phải người ngu, biết là hiện giờ không thể làm càn nữa. Nàng nhanh chóng đứng dậy, đi thẳng tới bên cạnh lão giả, khẽ khom người, không dám nhìn thẳng vào Lâm Phàm.

- Tỷ tỷ chờ ta với.

Liễu Nguyệt đã sớm không muốn đợi tại Viêm Hoa tông. Bây giờ tỷ tỷ muốn đi, nàng tự nhiên cũng muốn đi. Khi thấy Thánh Tử, người mà trong suy nghĩ của nàng cường đại như là thiên thần, bị tên ghê tởm này đánh thành như vậy. Nàng cũng là hết sức thất vọng. Thật sự là phế vật. Ngươi vẫn còn là Thánh Tử sao? Lúc trước bá đạo như thế làm nàng còn tưởng rằng mạnh mẽ cỡ nào, nguyên lai là cũng chỉ như vậy.

Lão giả ôm lấy Thánh Tử, đồng thời cũng cầm theo cái chân gãy kia, để tất cả lên phía trên xe.

Lúc này, Liễu Nguyệt vừa mới chạy đến. Sắp được rời khỏi Viêm Hoa tông, trong nội tâm của nàng cực kỳ hưng phấn. Nhưng mà vừa nghĩ tới chuyện mà nàng đã trải qua lúc trước, nàng liền khó mà nuốt xuống cục tức này. Nhất là bây giờ nàng sắp sửa đi đến Thánh Đường tông, cũng không biết khi nào mới có thể trở về diễu võ giương oai, bởi vậy mới quay đầu lại nói:

- Lâm Phàm, ngươi rất mạnh. Nhưng mà ngươi làm như vậy với Thánh Tử đại nhân, Thánh Đường tông chắc chắn sẽ không bỏ qua cho ngươi. Ngươi chỉ là một con dế nhũi, cho dù có được cơ duyên để thực lực tiến nhanh cũng vẫn là dế nhũi mà thôi, không biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Mà Liễu Nguyệt ta sắp đi đến Thánh Đường tông. Đến nơi đó, ta sẽ có được công pháp tu hành cường đại nhất. Không tới ba năm, ta sẽ bỏ ngươi lại ở phía đằng sau, đạt tới cảnh giới mà ngươi mãi mãi cũng không có khả năng ...

Lời còn chưa nói hết, cái cổ của Liễu Nguyệt đã bị một bàn tay to lớn bóp chặt, sau đó nâng lên cao. Hai con ngươi màu máu của Lâm Phàm lộ ra một loại thần sắc khó hiểu.

- Ngươi muốn biểu đạt cái gì?

Trong lòng vừa mới bị đè nén rất khó chịu, đang không biết giải quyết như thế nào thì lời nói của Liễu Nguyệt lại giúp hắn hiểu ra, khi mà bản thân cảm thấy bị đè nén thì chỉ có thể phát tiết một chút.

- Thả ta ra...

Hai chân của Liễu Nguyệt cố gắng giãy giụa. Khuôn mặt tuyệt mỹ dần dần đỏ bừng. Bàn tay này bóp chặt quá, làm cho nàng thật là khó chịu.

Các đệ tử ở phía dưới nhìn thấy Liễu Nguyệt kia bị Lâm sư huynh nhấc lên đều cực kỳ thản nhiên. Trước kia Liễu Nguyệt là đệ tử đồng tông, lại bởi vì dáng dấp xinh đẹp, tự nhiên khiến cho bọn họ ái mộ. Thế nhưng mà bây giờ, bọn họ đã nhìn thấy rõ. Liễu Nguyệt này lại phản bội tông môn, muốn gia nhập Thánh Đường tông, chuyện này khiến cho bọn họ cảm thấy nàng ta rất trơ trẽn.

Có xinh đẹp hơn nữa cũng sẽ không quan tâm.

Liễu Nhược Trần không nghĩ tới muội muội của mình lại ngu xuẩn như vậy. Lúc này rồi mà vẫn dám càn rỡ, chẳng lẽ nàng không hiểu bây giờ là tình huống như thế nào sao?

Nhưng đây là muội muội của nàng, nàng không thể ngồi im mặc kệ.

- Xin thả muội muội của ta ra. Sau này nếu như Lâm sư huynh đến Thánh Đường tông, ta nhất định sẽ hảo hảo khoản đãi ngươi. Mà muội muội của ta hiện tại đã cùng ta gia nhập Thánh Đường tông, cũng coi là nửa đệ tử của Thánh Đường tông.

Liễu Nhược Trần nói khẽ, nhưng mà nửa đoạn sau của câu nói lại có ý cảnh cáo. Đúng vậy, muội muội của ta đã là đệ tử của Thánh Đường tông, muốn ra tay thì cũng nên cẩn thận suy nghĩ một chút.

Vừa dứt lời.

Lâm Phàm hất tay, ném Liễu Nguyệt lên không trung. Ánh mắt không nhìn về phía nàng nữa, mà là nhìn về phía Tần Sơn đang ngồi ở dưới, hắn nói:

- Đệ đệ ngốc, ngươi đã xem qua pháo hoa đẹp như vẽ chưa?

Tần Sơn lắc đầu, nói:

- Ca ca, ta không có.

- Vậy thì tốt, hôm nay ta sẽ để ngươi nhìn một lần.

Lâm Phàm cười nói.

Liễu Nhược Trần không biết lời nói của Lâm Phàm là có ý tứ gì. Nhưng xem ra đối phương đã minh bạch ý tứ ẩn chứa bên trong lời

nói của mình.

Chỉ là đột nhiên, một uy thế bộc phát ra. Sắc mặt của Liễu Nhược Trần biến đổi, nàng tức giận quát ầm lên:

- Ngươi dám...

Ầm!

Vô số đệ tử nhìn lên vì không biết Liễu Nguyệt sẽ như thế nào. Nhưng đột nhiên, bọn họ thấy thân thể đang lơ lửng ở giữa không trung của Liễu Nguyệt hóa thành một đám sương mù màu máu.

- Đệ đệ, đẹp mắt sao?

Tần Sơn lắc đầu, nói:

- Ca ca, không dễ nhìn.

Lâm Phàm thở dài, nói:

- Đúng vậy, người quá mức dơ bẩn cũng làm ảnh hưởng tới cảm xúc.

Sau đó hắn nhìn về phía Liễu Nhược Trần, nói:

- Ngươi vừa mới nói cái gì?

Sắc mặt của Liễu Nhược Trần trắng bệch tựa như là không dám tin tưởng, sau đó phản ứng lại, bi phẫn nói:

- Ngươi lại dám giết muội muội của ta...

- Ừm, thế nào?

Lâm Phàm bình tĩnh gật đầu, sau đó mỉm cười, nói:

- Kỳ thật, ta cũng muốn đánh chết ngươi. Không biết ngươi có nguyện ý cho ta cơ hội để ta biểu hiện hay không?

Hỏa Dung đứng ở một bên, cực kỳ sửng sốt. Hắn không nghĩ tới đồ đệ của Thiên Tu lại cuồng bạo như vậy. Một lời không hợp liền đánh chết Liễu Nguyệt, hơn nữa còn làm cho nàng chết không toàn thây, vẻn vẹn chỉ là để đệ đệ ngắm pháo hoa mà thôi.

Rốt cuộc là đầu óc của tên này làm bằng gì mới có thể nghĩ ra được trò này.

Trong thân thể của Liễu Nhược Trần tựa như là có một ngọn núi lửa sắp bạo phát, nhưng mà bị nàng cố gắng nhịn xuống. Sau đó nàng lui về phía sau lão giả, lạnh lùng nói:

- Tốt, nàng tự mình muốn chết, chẳng trách được người khác. Nhưng mà mười năm sau, ta sẽ trở về, lĩnh giáo cùng Lâm sư huynh một phen.

Lâm Phàm lắc đầu, nói:

- Mười năm quá lâu, ta chỉ tranh sớm chiều. Nửa năm sau, ta sẽ đến Thánh Đường tông để giẫm ngươi tại đúng chỗ tốt đẹp mà ngươi đang hướng tới kia, để ngươi có thể mãi mãi ở nơi đó. Sư huynh đối xử tốt với ngươi như thế, ngươi có cảm động hay không?

Bộ ngực của Liễu Nhược Trần phập phồng, cố gắng chịu đựng lửa giận ở trong lòng, nàng nói:

- Đa tạ sư huynh yêu thương.

- Ha ha ha! Sư muội không cần khách khí. Đối với mỹ nhân như sư muội, sư huynh bình thường đều sẽ đặc biệt chiếu cố. Cút nhanh lên đi, chờ thêm một lúc nữa, ta sợ mình sẽ không nhịn được mà đánh chết ngươi ngay đó.

Thần sắc của Lâm Phàm thản nhiên, tựa như là đang nói về một chuyện rất bình thường.

Lão giả nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm một chút, sau đó nhanh chóng ôm Thánh Tử vào bên trong thùng xe, Liễu Nhược Trần cũng theo sát ở phía sau. Hoàng Kim Cự Long giương cánh bay lên cao, trong nháy mắt đã biến mất ở phía cuối chân trời.

Giờ khắc này, hiện trường vốn dĩ đang cực kỳ yên tĩnh, triệt để vỡ òa. Tất cả mọi người đều nhìn về phía Lâm Phàm với ánh mắt nóng bỏng, miệng thì hoan hô.

Hỏa Dung trưởng lão nhìn Lâm Phàm một lúc, cuối cùng gật đầu, nói:

- Tốt rồi. Ngươi trở về đi. Lão sư của ngươi cũng rất nhớ ngươi.

- Không, chuyện vẫn chưa xong.

Nói xong, Lâm Phàm bước ra một bước, khí tức ngập trời đột nhiên bạo phát ra. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía ba ngọn núi kia rồi

hét lớn:

- Quân Vô Thiên, Vạn Trung Thiên, Chiến Hồng Đế, ba tên khốn kia mau lăn ra đây cho lão tử.

Khí thế ngập trời,mênh mông mãnh liệt khiến cho ba ngọn núi không ngừng chấn động.

Chương 179: Hôm nay có một người hẳn phải chết (1)

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Các đệ tử lộ vẻ kinh hãi. Lâm sư huynh bộc phát thần uy, lấy sức mạnh cường hãn nhanh chóng trấn áp Thánh Tử của Thánh Đường tông. Vốn bọn họ cho rằng mọi chuyện đến đây là kết thúc, thật không ngờ Lâm sư huynh còn muốn trấn áp cả ba vị phong chủ nữa.

Đoạn thời gian trước, tin tức Lâm sư huynh tử vong truyền về tông môn. Nguyên bản chuyện này cũng không phải là chuyện kinh thiên động địa gì, nhưng mà người ra tay ám sát Lâm sư huynh lại bốn đệ tử nội môn nhất phẩm của tông môn.

Đệ tử nội môn nhất phẩm ở trong tông môn có địa vị cực cao, thuộc về lực lượng trung kiên, muốn điều động đệ tử nội môn nhất phẩm xuất tông tìm giết sư huynh đệ đồng môn, như vậy người ở phía sau màn khẳng định không phải bình thường.

Bây giờ Lâm sư huynh cường thế trở về, tự nhiên là muốn làm rõ ràng chuyện này.

Bất kỳ đệ tử nào đều cảm giác năm nay tông môn xảy ra thật nhiều chuyện, hơn nữa mỗi một chuyện đều là đại sự.

Uy thế cường hãn nhanh chóng bao phủ cả ba ngọn núi, thanh âm bá đạo càng vang vọng ở bên tai của các đệ tử. Từ trong ba ngọn núi, đột nhiên có ba khí tức bạo phát ra, quấy phong vân, lay động đất trời.

Đồng thời ba vệt sáng bay ra, lao về phía này.

- Lâm Phàm, ngươi đừng khinh người quá đáng.

Vạn Trung Thiên nổi giận gầm lên. Trong lòng của hắn cực kỳ khó chịu, lại vô cùng bất đắc dĩ, chuyện này có quan hệ gì với hắn

đâu.

Lần trước bị Thiên Tu trưởng lão trấn áp, ép đến không dám rời tông nửa bước, mỗi ngày chỉ có thể chờ đợi ở bên trong Trung Thiên phong.

Thánh Tử của Thánh Đường tông đến tông môn diễu võ giương oai. Mặc dù thực lực của hắn cũng tương đương với đối phương, nhưng coi như đi ra thì lại có thể làm như thế nào. Thánh Đường tông vẫn như cũ là Thánh Đường tông, đệ nhất tông môn trên thế gian, đi ra cũng chỉ là tự rước lấy nhục mà thôi.

Nhưng tất cả mọi chuyện vừa mới xảy ra, hắn đều nhìn ở trong mắt. Lâm Phàm đã có thành tựu, không còn là người mà mình có thể tùy ý nghiền ép như trước nữa.

Tên Thánh Tử kia cũng bị Lâm Phàm trấn áp, e rằng mình cũng không còn là đối thủ của Lâm Phàm nữa rồi.

Trong mắt của Quân Vô Thiên ẩn tàng sự tức giận. Luận thực lực, hắn còn cường hoành hơn tên Thánh Tử kia rất nhiều, nhưng mà tông môn quá yếu cho nên dù có thể nghiền ép tên Thánh Tử kia, hắn cũng không dám ra tay.

Lâm Phàm vô pháp vô thiên, trấn áp Thánh Tử, đã sớm lưu lại ở trong lòng ba người bọn họ một ấn tượng không thể xóa nhòa, bây giờ bọn họ chỉ có một ý nghĩ.

Kẻ này đã có thành tựu, đã không thể nào trấn áp được nữa.

Dù không cần mượn nhờ uy danh của Thiên Tu trưởng lão, xét trên phương diện thực lực, chỉ sợ trong mười vị phong chủ cũng không có người nào có thể nắm chắc là sẽ chiến thắng được hắn, lại càng không cần phải nói phía sau Lâm Phàm còn có Thiên Tu trưởng lão làm chỗ dựa.

Đáng giận. Không biết từ khi nào, gia hỏa này đã xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người, uy nghiêm của bọn họ lại bị người khác khiêu khích, thậm chí ép bọn họ đến mức không thể ngẩng đầu lên được.

Lâm Phàm chắp tay sau lưng, ngạo nghễ nhìn ba người rồi nói:

- Các ngươi rốt cục đã chịu đi ra.

Bây giờ hắn đã triển khai toàn bộ chiến lực, nếu như không lập

uy, vậy thì thật sự là xin lỗi lần bạo phát này của mình. Mặc dù tu vi của mình chỉ là Địa Cương cảnh tầng sáu, nhưng chiến lực đã không hề thua kém ba người này, thậm chí còn cường đại hơn.

Thành lập ngọn núi thứ mười một, xây dựng thế lực cho mình, đây là sự thật hiển nhiên rồi, ai cũng không thể ngăn cản.

Sắc mặt của Chiến Hồng Đế cũng cực kỳ lạnh lùng, hắn bị Thiên Tu trấn áp không có nghĩa là tất cả mọi người đều có thể trấn áp hắn. Sau đó hắn đạp mạnh chân xuống đất, Thiết Huyết Chiến Kỳ xuất hiện, trôi nổi ở phía sau lưng hắn. Sát khí bộc phát ra, quét ngang toàn trường. Ở bên trong hai mắt tựa như là đang diễn ra một trận chiến kịch liệt, âm thanh chiến đấu vang vọng toàn trường.

Ở trong mắt của đông đảo đệ tử, Chiến Hồng Đế chính là Chiến Thần, dù chỉ vẻn vẹn phát ra chiến ý cũng đã để bọn họ cảm thấy sợ hãi.

- Lâm Phàm, ta cùng ngươi chưa từng gặp mặt, không thù không oán, ngươi muốn làm gì?

Chiến Hồng Đế hét to, thanh âm giống như tiếng trống trận, đánh thẳng vào lòng người.

E rằng chỉ vẻn vẹn bằng thanh âm, Chiến Hồng Đế đã có thể khiến cho đệ tử bình thường khí huyết quay cuồng, khó mà ngăn cản.

Nhưng mà ở trong mắt của Lâm Phàm, những thứ này chỉ là thủ đoạn nhỏ mà thôi, không có bất cứ tác dụng gì với hắn.

- Đúng là chúng ta chưa từng gặp mặt. Nhưng mà thật đáng tiếc, bây giờ trong mười vị phong chủ chỉ có ba người các ngươi là đang ở trong tông môn. Hôm nay ta chỉ muốn biết, đến cùng là ai ra lệnh cho bốn người kia.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

- Ngươi thực sự là kẻ không nói đạo lý. Ngay cả chứng cứ cũng không có, vậy mà đã muốn ba người chúng ta phải chịu trách nhiệm, nếu như không có ai trong ba người chúng ta thừa nhận, có phải ngươi sẽ hạ sát thủ với cả ba người chúng ta hay không?

Chiến Hồng Đế lạnh lùng nói. Hắn thân là phong chủ của Hồng Đế phong, giờ lại bị một nhân tài mới nổi chất vấn ở ngay trước mặt đông đảo đệ tử. Chuyện này mà truyền ra ngoài, hắn còn mặt mũi

nào, còn có gì là uy nghiêm để chấn nhiếp những đệ tử khác.

Lâm Phàm cười lớn, hai con mắt màu máu nhìn chằm chằm vào ba người, nói:

- Ngươi nói đúng rồi đấy, hôm nay phải có một người bị ta đánh chết, nếu không thì ta sẽ đánh chết cả ba.

Lời này vừa nói ra đã khiến cho đông đảo đệ tử cảm thấy kinh hãi, không ngờ Lâm sư huynh lại bá đạo đến như vậy. Đây chính là ba vị phong chủ đó, cũng không phải nhân vật bình thường.

Hỏa Dung trưởng lão vẫn muốn ngăn cản chuyện này nhưng mà có một khí thế đã khóa chặt hắn. Dùng đầu gối để nghĩ thì hắn cũng biết là người nào đang làm như vậy, ngoại trừ Thiên Tu còn có thể là ai nữa.

Hắn không biết Thiên Tu đến cùng là muốn làm gì, chẳng lẽ hắn thật sự muốn trơ mắt nhìn tông môn bị tổn thất, đệ tử thiên tài trong tông môn bị vẫn lạc hay sao?

Hoặc là bây giờ hắn đang trải đường cho đồ đệ bảo bối này lập uy mà mục tiêu của lần lập uy này chính là ba vị phong chủ.

Vạn Trung Thiên đứng ở một bên, một mực không nói chuyện, trong lòng thì đang điên cuồng hét lớn. Hắn chỉ muốn yên lặng làm một vị phong chủ bình thường, quản lý các sư đệ, làm một vị sư huynh cao cao tại thượng ở trong lòng các sự đệ, sư muội.

Chương 180: Hôm nay có một người hẳn phải chết (2)

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Hắn cũng biết rõ, ở bên trong mười vị phong chủ, tu vi của hắn là thấp nhất. Đối mặt với Thánh Tử, cho dù hắn sử dụng toàn bộ thực lực, cũng chưa nhất định có thể thắng, lại càng không cần phải nói đối mặt với người đã dễ dàng trấn áp Thánh Tử là Lâm Phàm.

- Lâm Phàm, ta với ngươi mặc dù có mâu thuẫn, nhưng đó cũng chỉ là mâu thuẫn nhỏ, tuyệt đối không có khả năng phái người đi giết ngươi. Chuyện Liễu Nhược Trần phản bội tông môn gia nhập Thánh Đường tông, ta cũng vô cùng thống hận.

Vạn Trung Thiên cuối cùng cũng không nhịn được nữa, tiến lên một bước nói, khí thế đã yếu đi một phần.

Hiện giờ, hắn đã không có dũng khí chiến một trận với Lâm Phàm. Lúc trước, mặc dù không có mặt tại hiện trường nhưng mà hắn cũng quan sát được hết mọi chuyện.

Uy thế cuồng bạo, không người nào có thể so sánh. Nhất là cảnh tượng Lâm Phàm quăng quật tên Thánh Tử kia, máu thịt be bét, càng đè nặng ở trong lòng của hắn. Hắn cũng không muốn mình biến thành như thế.

Nếu như thật sự xảy ra xung đột, hắn không nghĩ ba người bọn họ có thể trấn áp Lâm Phàm ngược lại là có cảm giác bọn họ sẽ bị Lâm Phàm triệt để nghiền ép.

Mặc dù sẽ không bị đánh chết, nhưng mà tuyệt đối sẽ bị đánh một trận mất hết mặt mũi.

Có Thiên Tu trưởng lão duy trì, người này trở thành phong chủ thứ mười một cũng đã không phải là việc khó. Đến lúc đó hắn còn có thể lấy cái gì mà đấu với đối phương.

Chiến Hồng Đế nhìn về phía Vạn Trung Thiên, trong mắt lóe ra

một tia khinh thường, nói:

- Vạn Trung Thiên, ngươi sợ hãi.

Vạn Trung Thiên cảm thấy không vui, thậm chí có chút xấu hổ. Đúng là hắn đã sợ hãi, nhưng hắn thân là phong chủ, sao có thể thừa nhận ở trước mặt đông đảo sư đệ được, cho nên hắn bình tĩnh nói.

- Đây không phải sợ hãi, mà là nói lên sự thật. Vạn Trung Thiên ta là người đỉnh thiên lập địa, dù chiến bại, cũng tuyệt đối sẽ không phái người ám sát đồng môn. Hành vi này rất đáng xấu hổ, cực kỳ đáng hận.

Lâm Phàm cười, nhìn về phía Vạn Trung Thiên, giơ ngón tay lên, nói:

- Ngươi đứng qua một bên, nơi này đã không có chuyện của ngươi.

Vạn Trung Thiên nghe nói lập tức nhẹ nhàng thở ra, sau đó ôm quyền nói:

- Đa tạ Lâm huynh đã tín nhiệm, Vạn Trung Thiên ta sao có thể là loại người này?

Lâm Phàm lắc đầu, nói:

- Ngươi suy nghĩ nhiều quá. Ta cũng không phải là tin tưởng ngươi, mà là ở trong mắt của ta, ngươi quá nhu nhược. Lấy tính cách này của ngươi, dù có cho ngươi thêm mười lá gan, ngươi cũng không dám làm việc kia.

- Ngươi...

Vạn Trung Thiên nghiến răng nghiến lợi, cực kỳ tức giận, muốn phản bác lại không dám nói.

- Làm sao?

Lâm Phàm lạnh nhạt nói:

- Chẳng lẽ là ngươi cảm thấy ta đang nói xấu ngươi ư? Nếu như không phục, ngươi cũng có thể tiếp tục đứng ở chỗ này, đánh chết hai người cũng là đánh, đánh chết ba người cũng là đánh, thêm một người hay thiếu một người cũng không có gì khác biệt.

- Chỉ là ngươi quá nhu nhược. Giết ngươi sợ bẩn tay của ta. Nếu

như không muốn chết thì cút sang một bên cho ta, còn nói nhảm nữa, ta sẽ đánh chết ngươi trước tiên.

Lâm Phàm nói chuyện cuồng vọng, trong ánh mắt lóe ra vẻ miệt thị, căn bản là không có đặt Vạn Trung Thiên vào trong mắt.

Trước kia còn cảm giác Vạn Trung Thiên rất mạnh, nhưng mà hiện tại, cảm thấy người này cũng chỉ như vậy mà thôi. Hắn có thể miểu sát Thánh Tử, vậy thì cũng có thể đánh Vạn Trung Thiên thành bánh thịt.

Thiên Tu đứng ở trên ngọn núi, một bên bùn đất hơi nhô lên, sau đó một bóng người xuất hiện.

- Thiên Tu, đồ đệ này của ngươi rất phách lối. Nhưng mà chúng ta biết, ngươi muốn để đồ đệ của ngươi mượn nhờ chuyện này lập uy ở tông môn, muốn thành lập ngọn núi thứ mười một. Chúng ta cũng không phản đối chuyện này, nhưng mà sau khi kết thúc ngươi cũng phải lấy ra cái gì đó để đền bù tổn thất cho ba người Quân Vô Thiên.

Lão giả vừa mới xuất hiện có làn da màu vàng đất, tựa như là tu luyện công pháp nào đó, có thể dung nhập vào trong đất, mượn nhờ sức mạnh của đất tiến hành tu luyện.

- Đền bù tổn thất ư?

Thiên Tu lắc đầu, nói:

- Thổ Hoàng, ngươi nghĩ nhiều quá. Tất cả tài sản của lão phu đều là chuẩn bị cho đồ đệ của ta, người khác không có tư cách, cũng không có năng lực lấy đi từ trong tay của lão phu.

- Về phần mượn nhờ ba người để lập uy? Ngươi nghĩ quá đơn giản. Hôm nay, trong ba người kia, tất có một người sẽ phải chết.

Sắc mặt của Thổ Hoàng biến đổi, nói:

- Thiên Tu, ngươi đây là muốn làm gì? Những người này đều là trụ cột vững vàng trong tông môn, là một trong số những người có thể kế thừa vị trí tông chủ đó.

- Cho dù đã kế thừa cũng vô dụng, dám điều động đồng môn đi tìm giết đồ đệ của ta, ngày chết của hắn cũng đã sớm được quyết định.

Thiên Tu khẽ vuốt bộ râu dài, ánh mắt thâm thúy giống như là nhìn thấy mọi việc phương xa.

Thổ Hoàng trầm mặc một hồi rồi nói:

- Tông chủ sẽ không cho phép chuyện này xảy ra.

Thiên Tu vẫn không thèm để ý, thản nhiên nói:

- Chuyện này bất luận kẻ nào cũng không thể ngăn cản. Thổ Hoàng, ngươi trở về nói cho tông chủ sư huynh biết. Hôm nay không thấy máu, lão phu sẽ cùng đồ đệ của ta rời khỏi tông môn. Trời đất bao la, chẳng lẽ còn không có chỗ để hai người chúng ta đi hay sao? Bị người tìm giết còn không thể báo thù, tông môn như vậy lão phu đã sớm chịu đủ rồi.

- Với thân phận bây giờ của ngươi, cũng không nên nói lời này.

Sắc mặt của Thổ Hoàng hơi biến đổi, hiển nhiên hắn cũng không ngờ Thiên Tu sẽ nói câu này. Nếu như Thiên Tu rời khỏi tông môn, đó sẽ là tổn thất thật lớn đối với Viêm Hoa tông, thậm chí có thể nói là lớn đến mức không thể thừa nhận được.

- Thân phận của lão phu sao? Lão phu cũng không còn cảm thấy hứng thú đối với vị trí trưởng lão này nữa. Sáu mươi năm trước, nếu như không phải sư huynh cầu ta lưu lại phụ trợ hắn, ta cũng đã sớm rời đi.

Sau đó Thiên Tu khoát tay, nói:

- Đi thôi, nói hết tất cả cho sư huynh. Đây chính là ranh giới cuối cùng mà ta cho hắn. Về phần sẽ lựa chọn như thế nào, cứ để hắn tự quyết định đi.

- Hôm nay, trong ba người kia, có một người hẳn phải chết.

Thổ Hoàng nhanh chóng biến mất, chắc hẳn là trở về báo cáo.

Phía trên đỉnh núi, Thiên Tu vẫn đứng yên không nhúc nhích tí nào. Trong tông môn, người cùng một thời đại với Thiên Tu đều biết, nếu như Thiên Tu hung ác lên thì cũng không khác gì Lâm Phàm ở phía dưới kia.

Sáu mươi năm trước, trong kỳ tuyển chọn tông chủ, bởi vì ủng hộ tông chủ bây giờ cho nên hắn bị người tìm giết. Cuối cùng, khi hắn trở lại tông môn, lập tức đánh chết kẻ phái người đi tìm giết hắn

ở ngay trước cửa sơn môn của tông môn.

Chương 181: Rất xin lỗi, ngươi hô trễ rồi (1)

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Đối với các đệ tử ở dưới lôi đài mà nói, nếu như là lúc trước Lâm sư huynh trấn áp Thánh Tử khiến cho bọn họ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Nhưng mà tình huống hiện tại lại khiến cho bọn họ cảm thấy áp lực.

- Lâm sư huynh đồng thời phải đối mặt với Quân Vô Thiên Quân sư huynh cùng Chiến Hồng Đế Chiến sư huynh, nhưng hắn là sư huynh cũng có lực đánh một trận đi.

Một tên đệ tử nói khẽ. Hai vị phong chủ đều không phải là người bình thường, cho dù là tên Thánh Tử của Thánh Đường tông kia nếu mà đồng thời phải đối mặt với hai người, cũng tuyệt đối không chống đỡ nổi quá mười chiêu.

Bây giờ một mình Lâm sư huynh chiến đấu với hai người, tình cảnh này khiến cho người ta khó có thể tưởng tượng.

Trong đám người, một nam tử trung niên có ánh mắt phức tạp, thở dài một tiếng.

- Không ngờ một đệ tử bình thường ở mấy tháng trước kia, vậy mà trong khoảng thời gian ngắn đã đi tới mức độ này.

Phương Kình ở một bên nói:

- Đúng vậy. Không ngờ hôm nay hắn lại trưởng thành đến mức ngang hàng cùng mười vị phong chủ.

Lục Đạo Thăng tu hành tại Hồng Đế phong, bây giờ Chiến sư huynh lại bị người khiêu khích. Vốn dĩ hắn hẳn là nên phẫn nộ,

nhưng mà giờ phút này, nội tâm của hắn cực kỳ phức tạp. Khi đó, hắn đã từng có lòng muốn bồi dưỡng tên đệ tử có biểu hiện xuất sắc ở trên chiến trường này thật tốt, nhưng mà sao có thể nghĩ đến, chỉ ngắn ngủi trong thời gian vài tháng, đệ tử này cũng đã đạt tới trình độ mà hắn cũng không thể với tới.

Cho dù là hắn nhìn thấy người này, cũng phải cung kính nói một tiếng, Lâm sư huynh.

Quân Vô Thiên chịu đựng áp lực hồi lâu, rốt cục không thể áp chế lửa giận ở trong lòng, khí thế bạo phát ra, nói:

- Lâm Phàm, ngươi thật muốn càn rỡ như thế hay sao?

Lâm Phàm lắc đầu, nói:

- Càn rỡ sao? Không, ta nghĩ ngươi đã hiểu lầm rồi. Quân Vô Thiên, ta đã từng đã đáp ứng một vị lão gia gia, muốn giúp hắn báo thù.

- Ngươi nói cái gì?

Sắc mặt của Quân Vô Thiên cực kỳ âm trầm.

Hưu!

Thái Hoàng Kiếm, Nhân Hoàng Kiếm, Địa Hoàng Kiếm cắm ngược ở trên mặt đất, tản ra uy thế của kiếm đạo vô thượng.

- Ngươi có nhận ra ba thanh kiếm này không?

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

- Tam Hoàng Kiếm.

Khi mà Quân Vô Thiên nhìn thấy ba thanh hoàng đạo chi kiếm này, tâm thần đột nhiên chấn động. Hắn giết chết Ngự Kiếm các Tam lão chính là vì Hóa Thần Kiếm Trận cùng với Tam Hoàng Kiếm, sao có thể không nhận ra được?

Nhưng mà sau khi giết chết Tam lão, hắn đã tìm tòi kỹ càng quanh khu vực đó, nhưng không có tìm được những thứ này.

Không ngờ lại bị tiểu tử này chiếm được, nghĩ đến tên tiểu tử này có thể trưởng thành đến mức này trong thời gian ngắn như vậy, chẳng lẽ chính là dựa vào cơ duyên này hay sao?

Lâm Phàm cười. Nguyên bản khí tức coi như nhẹ nhàng, đột nhiên bạo phát ra. Không gian chung quanh cũng bắt đầu trở nên mơ hồ tựa như là không thể tiếp nhận ba động của khí thế này.

- Xem ra ngươi còn nhận biết, ngươi giết chết Ngự Kiếm các Tam lão, thật đúng là giết phí công. Trước khi chết, bọn họ đã tặng những thứ này cho ta. Mà hôm nay ta cũng muốn hoàn thành hứa hẹn với bọn họ, giết chết ngươi.

Lâm Phàm vừa dứt lời, tất cả đệ tử ở phía dưới đều kinh hãi.

Ngay cả Hỏa Dung cũng biến sắc, không dám tin tưởng nhìn qua Quân Vô Thiên. Chẳng lẽ thực sự là hắn giết chết Ngự Kiếm các Tam lão hay sao?

Cảm nhận được những ánh mắt hoài nghi kia, sắc mặt của Quân Vô Thiên lộ vẻ dữ tợn, thét to:

- Ngươi đừng ngậm máu phun người, Quân Vô Thiên ta khi nào thì làm qua những chuyện này?

Đột nhiên, Lâm Phàm biến mất, lúc xuất hiện lần nữa thì đã đến trước mặt của Quân Vô Thiên. Lang Nha bổng ở trong tay đánh thẳng xuống.

- Ngươi có làm việc này hay không, bây giờ đã không còn trọng yếu nữa, bởi vì hôm nay ngươi phải chết rồi. Lâm Phàm ta cũng không phải là hạng người nói không giữ lời.

- Muốn chết.

Quân Vô Thiên chợt quát lên một tiếng. Trong chớp mắt, hắn vỗ một chưởng, đánh thẳng lên trên Lang Nha bổng.

Sức mạnh khổng lồ đánh tới. Sắc mặt của Quân Vô Thiên biến đổi, hắn không ngờ sức mạnh của gia hỏa này lại cường đại như thế, vừa mới đón đỡ, sức mạnh đã giống như là sóng biển, một đợt lại một đợt đánh tới, suýt chút nữa đã phá hủy cương khí hộ thể của hắn.

- Chiến Hồng Đế, ngươi còn muốn xem tới khi nào? Hôm nay kẻ này đã chắc chắn muốn giết chúng ta, cho dù không phản kháng thì kết cục cuối cùng của ngươi cũng thế mà thôi.

Sau đó thân hình Quân Vô Thiên khẽ động hóa thành một vệt sáng, nhanh chóng lùi về phía sau, cách xa Lâm Phàm.

Hắn cũng đã quan sát trận chiến giữa Lâm Phàm cùng Thánh Tử. Thực lực của Lâm Phàm cực kỳ cường hãn, nếu như không xuất ra toàn bộ thực lực, e rằng hắn cũng chỉ có một con đường chết.

Hắn không ngờ cảnh tượng bản thân giết chết Ngự Kiếm các Tam lão lại bị kẻ này nhìn thấy. Nếu như chuyện này được chứng thực, vậy thì đừng nói gia hỏa này giết chết mình, cho dù không giết được thì tông môn cũng sẽ không tha cho bản thân nữa.

Cho dù là tiềm lực của mình có lớn đến đâu đi nữa, thậm chí sau này có thể trở thành tông chủ, tất cả cũng đều vô dụng.

- Giết!

Trong lòng sát ý đã thành, đã quyết tâm phải giết chết Lâm Phàm. Cho dù Thiên Tu trưởng lão ở đây, nhưng nếu như mình có thể liên thủ cùng Chiến Hồng Đế giết chết người này, lúc đó coi như là Thiên Tu trưởng lão ra tay, tông môn cũng sẽ không mặc kệ.

Sau khi nghĩ thông suốt, hắn hiểu không giết Lâm Phàm thì chắc chắn sẽ chết, nếu giết chết Lâm Phàm chí ít hắn còn có một chút hi vọng sống.

Chỉ là trong lòng cực kỳ giận dữ, bốn tên phế vật kia thậm chí ngay cả một người cũng không giết chết được, còn khiến cho hắn tu luyện có thành tựu rồi giết trở về. Hoàn toàn đáng hận đến cực điểm.

Đúng vậy, người ra lệnh cho bốn người Kiếm Vô Trần đi tập sát Lâm Phàm, chính là Quân Vô Thiên. Chỉ là hắn không ngờ bốn người kia không những không giết chết được Lâm Phàm mà còn ảnh hưởng đến đại kế của mình nữa.

Mà hắn tuyệt đối sẽ không thể chết ở chỗ này, vì vị trí tông chủ, hắn đã bố cục suốt mấy năm, há có thể để Lâm Phàm phá hỏng.

- Vô Thiên Chi Đạo, Thiên Địa Thương Khung.

Trong chốc lát, khí thế của Quân Vô Thiên đột nhiên phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Hỏa Dung bị Thiên Tu áp chế, chỉ có thể trơ mắt nhìn mọi việc diễn ra. Khi cảm nhận được khí thế do Quân Vô Thiên phát tán ra, trong lòng hắn cũng cực kỳ chấn kinh.

Đây là Thiên Cương đại đạo, đụng chạm đến Thiên Địa Chi Đạo, chỉ cần bước thêm nửa bước nữa là có thể đột phá Thiên Cương

cảnh. Địa Cương cảnh chỉ có thể hấp thu Địa Cương chi lực để tăng cường sức mạnh, nhưng mà sau khi đột phá đến Thiên Cương cảnh thì có thể hấp thu thiên địa chi lực, thậm chí nhất cử nhất động đều có thể dẫn động thiên địa dị tượng.

Chiến lực của cao tầng Viêm Hoa tông không hề thua kém mấy tông môn nhất lưu kia, nhưng mà thực lực của các đệ tử lại một mực không có cách nào siêu việt. Đây là thuộc về tình huống nhân tài tàn lụi.

Bây giờ Quân Vô Thiên đã đụng chạm đến biên giới của Thiên Cương cảnh. Đây chính là chuyện vui lớn của tông môn.

Uy thế vô biên bạo phát ra từ trên người của Quân Vô Thiên dẫn phát thiên địa chấn động, hình thành thiên uy huy hoàng, không thể coi thường.

Ánh mắt của Lục Đạo Thăng lóe ra thần quang, nói:

- Không ngờ Quân Vô Thiên đã đạt tới mức độ này. Trong mười vị phong chủ thì có bảy vị ra ngoài tìm kiếm cơ duyên để đột phá. Bây giờ xem ra, Quân Vô Thiên rất có thể sẽ dẫn trước tất cả mọi người một bước, đột phá đến Thiên Cương cảnh. Nhưng bây giờ hắn cũng đang gặp được đại kiếp, nếu như có thể vượt qua, chỉ sợ sau này vẫn sẽ như trước là người đứng đầu trong mười vị phong chủ, sẽ vẫn đè ép Chiến sư huynh một đầu.

- Lâm Phàm, ngươi đã triệt để chọc giận ta. Tông môn chính là tông môn, dù là có Thiên Tu trưởng lão làm chỗ dựa cho ngươi thì ngươi cũng không thể vô pháp vô thiên. Hôm nay Quân Vô Thiên ta lấy danh nghĩa của người đứng đầu trong mười vị phong chủ cho ngươi biết ngoại lực chung quy cũng chỉ là ngoại lực, cũng không phải là thứ mà ngươi có thể một mực dựa vào.

Chương 182: Rất xin lỗi, ngươi hô trễ rồi (2)

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Nói xong, Quân Vô Thiên giang rộng hai tay ra, thiên địa chi lực dần dần ngưng tụ. Trong chốc lát, một đôi bàn tay khổng lồ bằng cương khí bao phủ lôi đài, giáng xuống chỗ Lâm Phàm.

- Nói nhiều như vậy nhưng đều là nói nhảm.

Lâm Phàm giống như không thèm để ý, chỉ hơi nhấc ngón tay. Tam Hoàng Kiếm đang cắm trên mặt đất tựa như là được triệu hoán đột nhiên run rẩy rồi bay lên, lơ lửng ở sau lưng Lâm Phàm.

- Hóa Thần Kiếm Trận, tầng thứ hai

Lấy thực lực hiện tại của Lâm Phàm, thi triển Hóa Thần Kiếm Trận tầng thứ hai sẽ không xuất hiện tình huống cương khí không đủ, không cách nào chống đỡ đến cuối cùng.

Hưu!

Tam Hoàng Kiếm trôi nổi trên không khung, bộc phát ra hào quang sáng chói, những cái này không phải hào quang mà là kiếm ý do Tam Hoàng Kiếm phân ra, chúng đã che đậy toàn bộ hư không.

Kiếm ý ngập trời tung hoành thiên địa. Trong các đệ tử vây xem cũng có người sử dụng trường kiếm, nhưng mà giờ phút này trường kiếm ở trong tay của bọn họ không ngừng run lên, mặc dù bọn họ đã cực lực áp chế nhưng cũng không thể làm cho những chuôi trường kiếm này yên tĩnh lại.

- Quân Vô Thiên, hôm nay ta sẽ dùng Hóa Thần Kiếm Trận để giết chết ngươi, cũng coi như là hoàn thành tâm nguyện của ba vị lão gia gia kia.

Lâm Phàm đạp mạnh chân xuống đất, cánh tay nhấc lên, vô số kiếm khí che khuất bầu trời kia đánh thẳng đến Quân Vô Thiên.

- Ngươi muốn chết.

Quân Vô Thiên nổi giận gầm lên một tiếng, bàn tay khổng lồ kia cũng càng thêm cuồng bạo.

- Ngươi mãi mãi cũng sẽ không hiểu, người mà ngươi đang đối mặt là tồn tại mạnh mẽ như thế nào.

Lâm Phàm giơ tay lên, một chưởng đánh thẳng lên trên bàn tay cương khí kia. Ầm một tiếng. Bàn tay cương khí kia đã bị vỡ nát.

- Làm sao có thể, sức mạnh của kẻ này rốt cuộc là cường hoành đến trình độ nào?

Hỏa Dung sợ hãi, thán phục, gương mặt lộ vẻ không dám tin tưởng. Thất Thần Thiên Pháp cho dù cường đại nhưng cũng không thể khiến cho người ta trở nên mạnh mẽ như vậy được.

Nhưng mà hắn lại không biết, Lâm Phàm đã tu luyện ngạnh công tới cảnh giới như thế nào, cương khí ở trong cơ thể giống như là cuồng long. Uy thế của mỗi một đòn mà hắn đánh ra đều giống như là dời sông lấp biển, có thể đánh một vị võ giả Địa Cương cảnh tầng chín phổ thông thành mảnh vỡ.

- Thập Phương Thiên Diệt

Đúng lúc này, Chiến Hồng Đế chợt quát lên một tiếng, thân hình hóa thành một vệt sáng đánh về phía Lâm Phàm, chiến ý vô biên sôi trào mãnh liệt giống như là muốn đánh chết Lâm Phàm.

- Còn chưa tới phiên ngươi, chờ ở một bên đi.

Lâm Phàm tiếp tục vỗ ra một chưởng. Một con cuồng long xuất hiện, điên cuồng gào thét đánh tới Chiến Hồng Đế.

Kinh Long Đại Thủ Ấn!

Dưới một chưởng này, sát chiêu do chiến ý vô biên hình thành của Chiến Hồng Đế không ngừng vỡ nát. Sắc mặt của Chiến Hồng Đế cũng biến đổi. Làm sao có thể? Kẻ này làm sao có thể mạnh như thế?

Mà giờ khắc này, Lâm Phàm vẫn đang nhìn chằm chằm về phía Quân Vô Thiên.

- Như thế nào? Hóa Thần Kiếm Trận là công pháp mà ngươi một mực muốn chiếm đoạt, bây giờ tự mình cảm thụ uy lực của nó, tư vị như thế nào?

Bây giờ, Quân Vô Thiên cực kỳ chật vật, máu me be bét khắp người. Ở dưới Hóa Thần Kiếm Trận, hắn cũng khó có thể chống đỡ, cương khí hộ thể bị đánh nát. Dù hắn đã đụng chạm đến biên giới của Thiên Cương cảnh, nhưng mà cũng vô dụng. Một ngày không có đột phá đến Thiên Cương cảnh, vậy thì vẫn như cũ là Địa Cương cảnh tầng chín.

- Không có khả năng, Quân Vô Thiên ta làm sao có thể thua ngươi được.

Quân Vô Thiên rống giận, tóc tai bù xù, không còn chút uy phong của người đứng đầu trong mười vị phong chủ lúc trước, hai mắt càng lóe ra ánh sáng màu máu.

Đột nhiên, vẻ điên cuồng ở trên mặt Quân Vô Thiên tiêu tán vô tung, cả người tản mát ra một mũi ngọn, mũi nhọn này cắt đứt thiên địa, cho dù là tầng mây ở trên bầu trời đều bị cắt một vết nứt thẳng đứng.

- Thế nhân đều biết Quân Vô Thiên ta dùng song chưởng trấn áp chín vị phong chủ, lại không có người nào biết được kiếm pháp của ta còn lợi hại hơn cả chưởng pháp, chỉ cần một kiếm là ta có thể chém hết chín vị phong chủ. Ngươi rất cường hãn, lại có thể bức ta đến mức này. Hôm nay ta sẽ cho ngươi nhìn một chút, cái gì mới thật sự là kiếm đạo.

Trong chốc lát, một kiếm ý cực kỳ cường đại bạo phát ra từ trên người của Quân Vô Thiên. Một thanh trường kiếm màu xám xuất hiện ở sau lưng Quân Vô Thiên, tham lam hấp thu Địa Cương chi lực, thậm chí ở chung quanh kiếm ý kia, không gian cũng bị bóp méo tựa như là muốn sụp đổ.

Sắc mặt của Hỏa Dung biến đổi. Hắn không ngờ Quân Vô Thiên lại có thể tu thành Hư Vô Thuấn Sát Kiếm Ý.

Lúc này, Lâm Phàm cười. Kiếm đạo nha, có ý tứ.

- Chết cho ta.

Quân Vô Thiên lạnh lẽo nhìn Lâm Phàm. Hai mắt dần dần chuyển biến thành máu xám, tiếp cận với màu của hư vô.

Ông!

Hư không chấn động, thân ảnh của Quân Vô Thiên lập tức biến mất. Đây không phải là tốc độ đạt tới cực hạn gây ảo giác mà là thật

sự biến mất tựa như là Quân Vô Thiên đã dung nhập vào trong hư không.

Hỏa Dung nhìn thấy Quân Vô Thiên thi triển một chiêu này, lập tức hét to:

- Thiên Tu, ngươi còn không tranh thủ thời gian tới cứu đồ đệ của ngươi. Ta cũng đã có nghe nói qua về đặc tính của Hư Vô Thuấn Sát Kiếm Ý này. Một khi Quân Vô Thiên xuất hiện, đồ đệ của ngươi tuyệt đối không thể ngăn cản.

- Lão sư, không cần.

Lâm Phàm nhẹ nhàng nói ra, đột nhiên, tay trái của hắn nhấc lên.

Nguyên bản bàn tay khổng lồ đen kịt vậy mà chuyển biến thành vuốt rồng. Đồng thời một thanh kiếm bất chợt xuất hiện từ giữa hư không, nằm gọn trong lòng cái vuốt rồng này.

- Ở trước mặt ta đùa nghịch kiếm, chính là muốn chết.

Lâm Phàm chợt quát một tiếng, tay phải nắm lại thành quyền, nhanh chóng đánh tới Quân Vô Thiên.

Ầm!

Hai mắt của Quân Vô Thiên trợn to tựa như là không dám tin tưởng. Một sức mạnh không thể địch nổi đánh tới, đập trúng mặt của hắn, thân hình bay ra xa. Hắn bị một quyền của Lâm Phàm đánh bay ra từ trong hư không.

Lạch cạch!

Bàn chân của Lâm Phàm giẫm lên trên đầu của Quân Vô Thiên, thả nhiên nói:

- Ngươi có thể đi chết được rồi.

- Dừng tay.

Một thanh âm vang lên từ chỗ sâu trong tông môn. Cát Luyện trưởng lão vốn cho là Quân Vô Thiên có thể dễ dàng giết chết kẻ này, nhưng mà không ngờ hắn lại bị Lâm Phàm trấn áp đơn giản như thế. Bây giờ nhìn thấy Quân Vô Thiên sắp bị Lâm Phàm giết chết, hắn liền vội vàng đi ra cứu người.

Lâm Phàm cười. Nguyên bản một cước không có bao nhiêu sức

mạnh, lại bởi vì câu nói này, lập tức bộc phát toàn lực, giẫm mạnh xuống. Đầu của Quân Vô Thiên giống như là một dưa hấu, trong nháy mắt đã vỡ nát.

Máu tươi phun trào, nhuộm đỏ một góc lôi đài.

- Rất xin lỗi, ngươi hô trễ rồi.

Chương 183: Ngọn núi thứ mười

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

- A a a! Ngươi sao tàn nhẫn như thế? Quân Vô Thiên là đồng môn của ngươi. Vậy mà người lại có thể hạ sát thủ, hôm nay lão phu muốn thanh lý môn hộ.

Cát Luyện nổi giận. Hắn không ngờ Quân Vô Thiên bị người giết rồi. Đây là phong chủ mà hắn một mực ủng hộ để trở thành tông chủ của Viêm Hoa tông đó.

Bây giờ lại bị Lâm Phàm giẫm chết, bảo hắn làm sao có thể chịu đựng, làm sao có thể coi như là không nhìn thấy.

Chẳng qua là khi Cát Luyện chuẩn bị ra tay, lại có một bóng người xuất hiện ở trước mặt của hắn, lạnh nhạt nói:

- Ngươi không muốn sống nữa sao?

- Ngươi...

Cát Luyện nhìn thấy Thiên Tu, tuy trong lòng oán giận, nhưng cũng phải thu tay lại. Hắn không có dũng khí chiến một trận với Thiên Tu, nhưng mà cũng không thể mặc kệ nhìn hung thủ giết chết Quân Vô Thiên nhởn nhơ như thế này.

- Thiên Tu, nếu như ngươi tiếp tục để như vậy nữa, tông môn sẽ bởi vì ngươi mà hủy diệt.

Cát Luyện tức giận nói.

Thiên Tu không có trả lời Cát Luyện, mà nhấc cánh tay lên, từ bên trong thi thể của Quân Vô Thiên, một sức mạnh kỳ diệu bay ra, trôi nổi giữa không trung.

Hỏa Dung nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng cũng cực kỳ bất đắc dĩ, lại là Sưu Hồn chi thuật, hơn nữa Thiên Tu còn thi triển ở trước mặt nhiều đệ tử như thế. Sau này hắn làm sao có thể chỉ ra

phương hướng chính xác cho bọn chúng được nữa đây.

Tuy là nghĩ vậy nhưng mà Hoả Dung vẫn không chớp mắt, nhìn chằm chằm về phía hư không.

Một vài hình ảnh xuất hiện.

Cảnh tượng Quân Vô Thiên chém giết Ngự Kiếm các Tam lão và cảnh tượng hắn ra lệnh cho bốn vị đệ tử nội môn nhất phẩm xuất tông ám sát Lâm Phàm đều có ở trong đó.

Khi nhìn thấy những hình ảnh này, các đệ tử ở phía dưới cũng cảm thán, không ngờ Quân sư huynh hiên ngang lẫm liệt ở trong lòng bọn họ, vậy mà làm qua nhiều chuyện xấu như thế.

Ngự Kiếm các Tam lão trung thành tuyệt đối với tông môn, một mực ủng hộ Viêm Hoa tông, lại không nghĩ rằng bị Quân Vô Thiên vô tình chém giết.

- Ừm?

Khi Thiên Tu trưởng lão chuẩn bị thu tay, hắn lại phát hiện bên trong những hình ảnh kia có một cảnh tượng hơi quỷ dị. Ngón tay búng một cái, đơn độc rút hình ảnh này ra ngoài.

Trong tấm hình, Quân Vô Thiên quỳ ở trên mặt đất mà đứng ở phía đối diện hắn lại một bóng đen. Khuôn mặt của bóng đen này mơ hồ, căn bản là không thấy rõ được.

- Đây là...

Sắc mặt của Hỏa Dung biến đổi tựa như là nghĩ tới điều gì đó.

Xoạt xoạt!

Trong một chớp mắt, thiên địa biến đổi, bầu trời nguyên bản đang trong xanh, đột nhiên bị mây đen bao phủ mà ở phía trên mây đen kia còn nứt ra một cái khe.

Một uy thế kinh khủng bộc phát ra. Các đệ tử đều không chịu đựng được uy thế này, nằm rạp ở trên mặt đất, mồ hôi đầm đìa tựa như là tử vong đã sắp tới gần.

Một bàn tay to lớn, đen kịt, giống như bàn tay của ác ma xuyên qua tầng mây chộp về phía lôi đài.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn lên. So sánh với bàn tay to lớn này,

bàn tay từ cương khí do Quân Vô Thiên thi triển ra cũng chỉ giống như là một món đồ chơi của con nít mà thôi, không đáng giá nhắc tới.

- Thiên Thần giáo dũng cảm lắm, vậy mà cũng dám nhúng tay vào Viêm Hoa tông.

Thiên Tu gầm thét một tiếng, thân thể hóa thành một vệt sáng, bay thẳng lên trên bầu trời. Từ trong cơ thể của hắn, một khí thế cường hãn trong nháy mắt bộc phát ra, uy thế mạnh mẽ khiến cho hư không cũng bắt đầu vỡ nát.

Mà bàn tay to lớn kia cũng lập tức phản kích. Năm ngón tay đột nhiên bắn ra, lập tức có năm viên thiên thạch to lớn xuất hiện mang theo khí tức tử vong đánh xuống phía dưới.

- Làm càn.

Thiên Tu đưa tay ra. Cử động hời hợt như vậy lại tựa như là khiến cho thiên địa bị đảo ngược, năm viên thiên thạch màu đen kia lập tức dừng lại. Bàn tay nắm chặt, năm viên thiên thạch hóa thành hư vô, tiêu tán ở trong thiên địa.

- Sư huynh, mục đích của hắn là cướp thi thể của Quân Vô Thiên.

Hỏa Dung chợt quát một tiếng rồi đánh về phía lôi đài, nhưng mà có một tầng sương mù màu đen đột nhiên xuất hiện bao phủ lôi đài, ngăn cản Hỏa Dung ở bên ngoài. Từng cái xúc tu màu đen không hiểu thấu xuất hiện, nhanh chóng cuốn lấy thi thể của Quân Vô Thiên, muốn kéo vào chỗ vực sâu không đáy.

Lâm Phàm nhìn thấy nhẫn trữ vật trên ngón tay của Quân Vô Thiên, cắn răng một cái. Trong nháy mắt hắn thi triển Long Đằng Cửu Thiên đến gần rồi nhanh chóng tóm lấy ngón tay kia, cưỡng ép tháo nhẫn trữ vật xuống.

Xúc tu kia cũng không ngờ có người dám cướp đoạt đồ vật của nó, đột nhiên đánh tới Lâm Phàm. Uy thế cường đại giáng xuống, vậy mà để Lâm Phàm có cảm giác, không có chỗ nào có thể trốn.

Ngay khi cái xúc tu này chuẩn bị đánh trúng Lâm Phàm, Hỏa Dung lại đột nhiên xuất hiện ở một bên, xuất chưởng trấn áp cái xúc tu này.

- Lui ra một bên đi! Đây không phải chuyện mà ngươi có thể xen

vào.

Hỏa Dung đẩy Lâm Phàm qua một bên, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

Mà lúc này, Thiên Tu nhìn thấy thi thể bị cướp đi, nhíu mày. Mà ở trên bầu trời, bàn tay đen kia cũng không ngừng lui về phía sau, muốn lần nữa trở lại trong cái khe hở kia để rời khỏi Viêm Hoa tông.

- Hừ, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi. Chẳng lẽ ngươi nghĩ Viêm Hoa tông ta không có người sao?

Vừa nói xong, Thiên Tu đã lập tức biến mất, mà khi hắn xuất hiện lại thì đã đứng ở bên cạnh cái khe hở kia. Bàn tay vươn ra, một tia sáng trắng hiển hiện, nhanh chóng chặt đứt bàn tay to lớn màu đen kia.

Thiên Địa Nhất Niệm Gian.

Một trong những thần thông cường đại nhất của Thiên Tu, cường đại đến mức có thể cắt đứt cả thiên địa.

Mà bàn tay to lớn kia không ngừng quay cuồng, muốn giáng xuống trấn áp các đệ tử của Viêm Hoa tông ở bên dưới. Đối mặt với bàn tay to lớn này, những đệ tử kia đều cảm giác tựa như là có một ngọn núi lớn đang đè xuống.

- Vùng vẫy giãy chết! Ở lại đây đi!

Bộ râu dài màu trắng của Thiên Tu không ngừng kéo dài, xuyên qua hư không, trói bàn tay to lớn kia lại. Mà ở trên bộ râu này đột nhiên lóe ra từng vệt sáng, không ngừng co vào, bàn tay khổng lồ kia cũng không ngừng thu nhỏ, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

Khi Thiên Tu muốn tìm tòi hư thực ở bên trong khe hở kia thì cũng đã trễ rồi, chỗ hư không kia đột nhiên khép kín, thiên địa lại khôi phục như cũ.

Giờ khắc này, tất cả uy thế đều đã tiêu tán. Các đệ tử đều khôi phục lại, từng người đều trông còn rất sợ hãi, cảm giác như là vừa mới đi dạo một vòng quanh Quỷ Môn Quan vậy.

Hỏa Dung đi đến trước mặt Thiên Tu, nói:

- Sư huynh, Thiên Thần giáo làm sao dám ra tay ở trong Viêm Hoa tông?

- Bị hắn trốn thoát, nếu như hắn chần chừ thêm một chút nữa thì ta đã có thể tìm tới chỗ của hắn, đồng thời nhất cử diệt luôn chỗ phân bộ đó của Thiên Thần giáo.

Thiên Tu nhìn về phía hư không, nói:

- Đây cũng là Thiên Thần giáo hộ giáo Pháp Vương ra tay. Bọn chúng chịu phong hiểm lớn như vậy, cũng muốn mang thi thể của Quân Vô Thiên đi. Xem ra ở bên trong còn có chuyện gì đó mà chúng ta không biết.

Hỏa Dung cũng không nói thêm gì nữa, lúc này đông đảo đệ tử vẫn còn ở đây, bọn họ cũng không nên thương thảo những thứ này.

Nguyên bản chỗ sâu trong tông môn có mấy khí tức bạo phát ra, nhưng mà sau khi chuyện được giải quyết, chúng cũng dần dần thu liễm lại.

Giờ khắc này, Thiên Tu trưởng lão nhìn về phía lôi đài, nói:

- Quân Vô Thiên chém giết Ngự Kiếm các Tam lão, mưu hại đồng môn, cấu kết Tà giáo, theo lý nên giết. Từ nay về sau, Tru Thiên phong cũng sẽ tiêu vong.

Vừa dứt lời, Thiên Tu vỗ ra một chưởng, Tru Thiên phong hùng vĩ lập tức tan thành mây khói.

Lâm Phàm trong lòng vô cùng xúc động, vừa rồi là lần đầu tiên mà hắn trông thấy sư phụ của mình ra tay. Thật sự là quá mạnh. Nhưng hắn tin tưởng, lấy thiên phú của mình, trở thành tồn tại còn cường đại hơn cả lão sư cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Nhưng chuyện còn chưa kết thúc.

- Chiến Hồng Đế, ngươi muốn nói cái gì không?

Lâm Phàm liếc nhìn.

Bây giờ, Chiến Hồng Đế đúng là có chút khó xử, không biết phải làm như thế nào mới được, khí thế trên người đột nhiên tản ra, sau đó ôm quyền, tự nhận không bằng.

- Xin Lâm sư huynh...

Lời còn chưa nói hết.

Chiến Hồng Đế lập tức cảm giác lông tơ toàn thân dựng đứng

lên, khi kịp phản ứng, lại phát hiện một sức mạnh cực kỳ cường hãn đánh thẳng đến chỗ hắn.

Ầm!

Một quyền của Lâm Phàm đánh vào bụng của Chiến Hồng Đế, làm cho Chiến Hồng Đế phun ra một búng máu tươi. Hắn quỳ một chân trên mặt đất, không ngừng ho khan, khuôn mặt đỏ bừng, chỉ cảm thấy thân thể của mình giống như là muốn vỡ nát vậy.

- Nhớ kỹ, lần sau còn dám làm càn, trừng phạt cũng không phải chỉ là một quyền giống như bây giờ.

- Nếu như ngươi cảm thấy không phục, có thể quang minh chính đại khiêu chiến ta. Xem ở tình nghĩa đồng môn, ta sẽ lưu ngươi một mạng, nhưng mà nếu như ngươi dám giở trò ám sát, Quân Vô Thiên chính là kết cục của ngươi.

Các đệ tử ở phía dưới thấy cảnh này, cả đám đều có cảm giác hít thở không thông.

Bọn họ đã được chứng kiến một cảnh tượng vô cùng khó tin.

Lâm sư huynh một quyền trấn áp Thánh Tử, một cước giẫm chết Quân Vô Thiên, càng khiến cho Chiến sư huynh cùng Vạn sư huynh không dám phản kháng, bá khí cỡ này thật sự là làm cho người ta cảm thấy khí huyết sôi trào.

Bá đạo, vô địch. Thật sự là quá mạnh.

Lúc này, Lâm Phàm quay đầu về phía lão sư, cúi người ôm quyền nói:

- Lão sư, ta muốn thành lập ngọn núi thứ mười, tên là Vô Địch.

Mấy người Lã Khải Minh giờ phút này cũng cảm thấy máu tươi sôi trào, sau đó liếc mắt nhìn nhau, cao giọng nói:

- Lâm sư huynh vô địch, chúng ta ủng hộ Lâm sư huynh thành lập ngọn núi thứ mười.

- Chúng ta ủng hộ.

Trương Long cũng hô to.

Giờ khắc này, trong lòng của một số đệ tử khác cũng minh bạch, Lâm sư huynh đã có thành tựu, không phải người bình thường có

khả năng lật đổ, mà muốn lật đổ Lâm sư huynh, e rằng cũng chỉ có bảy vị phong chủ còn lại.

Chiến Hồng Đế cùng Vạn Trung Thiên đã không còn có tư cách này.

Bọn họ đã cúi đầu trước Lâm sư huynh, khí thế đã yếu đi, cũng chính là đã nhận thua, e rằng sau này cũng không có cơ hội để xoay người.

Cát Luyện trưởng lão vốn định ngăn cản, nhưng mà nghĩ tới Quân Vô Thiên mà mình ủng hộ lại làm ra những chuyện như thế kia, cũng cảm thấy xấu hổ nên không nói nữa.

Giết Ngự Kiếm các Tam lão, ám sát đồng môn, còn có liên hệ cùng Thiên Thần giáo, cái nào cũng là tội lớn đó.

Nếu như không phải lần này, mấy chuyện này bị vạch trần, tương lai bọn họ để người này kế thừa vị trí tông chủ, đó sẽ là chuyện kinh khủng đến như thế nào. Chỉ sợ Viêm Hoa tông sẽ thật sự bị hủy diệt.

Lâm Phàm giơ tay, nói:

- Nếu như có vị sư huynh nào cảm thấy Lâm Phàm ta còn không có năng lực thành lập ngọn núi thứ mười có thể khiêu chiến với ta.

Mọi người nghe hắn nói như thế, toàn bộ lắc đầu. Ai dám khiêu chiến, chỉ tính đến uy thế mà Lâm Phàm vừa mới bạo phát ra đã làm bọn họ sợ hãi, còn không biết Lâm Phàm còn có lá bài tẩy nào nữa không, đi lên khiêu chiến chỉ sợ cũng chỉ là tự rước lấy nhục.

Thiên Tu hài lòng gật đầu, xem ra đồ đệ của mình đã chuẩn bị hết cả rồi.

- Sư huynh, Lâm Phàm còn chưa là đệ tử nội môn nhất phẩm, đã muốn thành lập ngọn núi thứ mười, cũng không phù hợp quy củ lắm đi.

Hỏa Dung là trưởng lão cực kỳ coi trọng quy củ của tông môn. Bởi vậy mặc kệ có hữu dụng hay không, hắn cũng không nhịn được mà nhắc nhở mấy lời.

- Bảo thủ không chịu thay đổi, khó thành đại sự.

Thiên Tu nhìn thoáng qua Hỏa Dung, quá bảo thủ, cả một đời

đều quay quanh quy củ, không dám vượt qua giới hạn.

Chỉ là Thiên Tu cũng minh bạch, tông môn vẫn cần có người giống như Hoả Dung, chí ít có hắn thì quy củ còn có tồn tại.

Hỏa Dung lắc đầu, không nói thêm gì nữa, nhưng vẫn có cảm giác không tốt. Hắn vẫn nghĩ không có quy củ, không thành quy tắc, làm sao có thể để tông môn cường thịnh lên được.

Thiên Tu nhìn về phía chỗ sâu trong tông môn, mở miệng, nói:

- Tông chủ sư huynh, đồ đệ của ta muốn thành lập ngọn núi thứ mười, ngươi có đồng ý hay không?

Cũng không lâu lắm, từ chỗ kia có một thanh âm vang lên.

- Đồng ý.

Giờ khắc này, áo bào của Thiên Tu không gió tự bay, nhìn về phía Lâm Phàm, nói:

- Đồ nhi, hôm nay vi sư sẽ tự tay luyện chế ngọn núi thứ mười cho ngươi, làm cho nó trở thành ngọn núi độc nhất vô nhị trong tông môn.

Chương 184: Vô Địch phong

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Trong lòng Lâm Phàm cực kỳ thoải mái, bái được một lão sư cường hãn chính là sảng khoái như thế đó. Chí ít lúc mà mình còn không có trở thành người mạnh nhất, cũng có thể hưởng thụ cảm giác có đại lão bảo vệ.

Trong lòng của hắn cũng biết, nếu như lão sư của mình không phải là Thiên Tu, mình muốn làm càn tại tông môn như vậy, tỷ lệ cơ bản là không, khả năng bị tông môn trục xuất, lưu lạc thiên nhai e rằng là 100%.

Nhưng bây giờ, tất cả đều không phải là vấn đề, hắn đã có mục tiêu lớn hơn.

Bây giờ lão sư bao bọc hắn, tương lai khi mình trở thành người mạnh nhất, mình lại bao bọc lão sư, để lão sư có thể vô pháp vô thiên.

Có mục tiêu này, hắn cũng cảm giác có động lực mười phần, muốn tăng tu vi lên tới cảnh giới cao hơn.

Lúc này, trong lòng các đệ tử cực kỳ chấn kinh, Thiên Tu trưởng lão tự mình xuất thủ luyện chế ngọn núi thứ mười. Đây là sự tình hùng vĩ cỡ nào, đồ sộ cỡ nào.

Chín ngọn núi hiện tại đều là do trưởng lão trong tông môn hoặc là tông chủ di chuyển từ nơi khác đến, cũng chính là ngọn núi bình thường nhất mà thôi. Nhưng mà bây giờ Thiên Tu trưởng lão muốn đích thân luyện chế, lại không biết là sẽ ghê gớm như thế nào.

- Thiên Thần giáo hộ giáo Pháp Vương tới thật đúng lúc, vì đồ đệ của ta đưa tới vật liệu chính cho ngọn núi thứ mười.

Bộ râu bạc của Thiên Tu trưởng lão chấn động, lấy cánh tay bị

trấn áp kia ra. Sau đó ngón tay giơ lên, bắn ra một ngọn lửa nhỏ. Ngọn lửa này đột nhiên phóng to, hình thành lửa cháy ngập trời, nhuộm đỏ cả một vùng thiên địa.

- Hỏa diễm thật mạnh mẽ, e rằng còn cường đại hơn cả Thanh Uyên Địa Hỏa kia. Xem ra lão sư cũng rất giàu có.

Lâm Phàm cảm thán, có được lão sư có thực lực cường đại, lại còn giàu có, cảm giác này thật sảng khoái.

Khi bị ngọn lửa đốt cháy, cánh tay bị trấn áp kia đột nhiên giãy giụa tựa như là muốn phá tan phong ấn để rời đi. Nhưng cho dù chân thân của nó giáng lâm cũng không địch lại Thiên Tu, lại càng không cần phải nói chỉ là cánh tay này.

Thiên Tu giơ tay lên, năm ngón tay chộp vào hư không, thiên địa giống như là bị lột xuống một lớp da, thiên địa chi lực mênh mông rót vào trong đó, khí đen quấn quanh cánh tay đột nhiên tiêu tán, chuyển hóa thành sương mù có năm màu rực rỡ. Rồi tựa như là cải biến hình thái của vật chất, cánh tay này lại biến thành bộ dáng của núi đá.

Hỏa Dung đứng quan sát ở một bên, trong lòng cực kỳ chấn kinh. Hắn cũng không ngờ Thiên Tu đã cường hãn đến trình độ như này, cho dù là hắn cũng không có năng lực làm như thế này.

Một vòng hào quang màu xanh xuất hiện, mà trong hào quang này lại một viên đá màu xanh biếc.

- Đây là Thanh Thiên Linh Thạch.

Sắc mặt của Hỏa Dung biến đổi. Đây chính là chí bảo, vật liệu luyện chế pháp bảo Thiên giai. Theo như hắn biết, viên Thanh Thiên Linh Thạch này là sư huynh lấy được ở trong một chỗ bí cảnh từ rất lâu rồi. Bởi vì chỉ có một viên cho nên sư huynh vẫn chưa sử dụng, không ngờ giờ lại dùng để luyện chế ngọn núi cho đồ đệ của hắn.

Lãng phí. Thật sự là quá lãng phí.

Lại một đống cát thủy tinh xuất hiện, mỗi một hạt cát đều lóe ra quang trạch, bên trong tựa như là tự thành một giới

Một loại rồi lại một loại vật liệu xuất hiện. Hỏa Dung càng ngày càng kinh hãi. Thiên Tu lấy ra nhiều bảo vật như thế chỉ là vì luyện chế ngọn núi thứ mười cho đồ đệ của hắn. Thật là bạo tay! Giờ phút này, chính hắn cũng có chút hâm mộ Lâm Phàm.

Lâm Phàm đứng ở một bên, mặc dù thấy rõ hình dạng của những tài liệu này, lại không biết những bảo bối này rốt cuộc là thứ gì, nhưng lão sư xuất thủ, khẳng định không phải là vật kém cỏi.

Giờ phút này, tất cả các loại vật liệu kia đã dung hợp lại, tạo thành một cái khối cầu khổng lồ. Trong khối cầu này, có lôi đình lấp lóe, hào quang bắn ra bốn phía, các loại dị cảnh không thể tưởng tượng nổi,...

- Sư huynh, ngươi đây là...

Hỏa Dung rất muốn hỏi, ngươi muốn vét sạch nội tình của mình hay sao? Nhưng hắn lại nghĩ đến tài phú của sư huynh e rằng không chỉ có những thứ này.

Trước kia lúc còn chưa trở thành trưởng lão trong tông môn, điều mà sư huynh thích nhất chính là tiến vào bí cảnh, đồng thời còn ưa thích giết địch cướp tiền. Mấy tông môn ở chung quanh Viêm Hoa tông có không ít đệ tử đều phi thường thống hận Thiên Tu.

Bây giờ đã nhiều năm như vậy, có lẽ cũng đã quên đi.

Nhưng vào lúc này, những ký ức này hiện về khiến cho Hỏa Dung cũng không nhịn được nữa, thân hình hơi run rẩy.

Thiên Tu trưởng lão bóp ngón tay, một giọt máu tươi tản ra thiên địa chi uy bay ra, sau đó đột nhiên nổ tung, hóa thành thiên địa thần uy nồng đậm nhanh chóng dung nhập vào trong khối cầu kia.

- Thành!

Thiên Tu đột nhiên hét to một tiếng, khối cầu kia đột nhiên nổ tung, bộc phát ra ánh sáng năm màu, quang mang xuyên thấu hư không, chiếu rọi bốn phương tám hướng, giống như là dải lụa che đậy tất cả.

- Đây là bản mệnh tinh huyết.

Hỏa Dung trợn tròn mắt, đừng nhìn chỉ là một giọt máu nhưng mà cho dù là người cường đại như Thiên Tu, trong cơ thể cũng chỉ có mười mấy giọt bản mệnh tinh huyết mà thôi. Nếu như dung nhập giọt máu tươi này vào trong cơ thể của một người bình thường, có thể khiến cho người này trong nháy mắt trở thành cường giả Thiên Cương cảnh. Mặc dù chỉ là Thiên Cương cảnh kém cỏi nhất nhưng cũng là Thiên Cương cảnh. Chỉ có điều, cho dù thành công thì cả một đời của người bị cưỡng ép tăng lên cũng chỉ là cảnh giới này.

Ánh sáng năm màu đột nhiên thu lại rồi nhanh chóng tiêu tán.

Khi tất cả mọi người thấy rõ cảnh tượng ở bên trong, toàn bộ đều ngây ra như phỗng tựa như là đang nằm mơ vậy.

Vách núi thẳng đứng, cao vút đến tận mây xanh. Kỳ hoa dị thảo rực rỡ chói mắt, bao phủ khắp ngọn núi. Cho dù là xa như vậy, mọi người đều có thể cảm nhận được dư hương thoang thoảng xông vào mũi, hít vào một hơi đều có thể cảm giác tinh khí thần tựa như là được tăng cường, tinh thần sung mãn, mệt nhọc hoàn toàn tiêu tán.

Đồng thời có thác nước ở trên ngọn núi chảy xuống giống như là Ngân Hà trên chín tầng trời.

Từng con phi cầm đột nhiên xuất hiện, vây quanh ngọn núi, từ xa nhìn lại ngọn núi thứ mười tựa như một ngọn núi tiên.

Con đường đi lên núi là do tổng cộng một ngàn khối đá trôi nổi ở trong hư không xếp thành hình bậc thang.

Ầm một tiếng. Ngọn núi rơi xuống vị trí của Tru thiên phong lúc trước, giờ nó đã thực sự trở thành ngọn núi thứ mười của Lâm Phàm.

- Đây là kỳ quan đồ sộ cỡ nào.

Các đệ tử ở phía dưới đều ngây ngốc. Bọn họ chưa từng gặp qua ngọn núi hùng vỹ bực này. So sánh cùng ngọn núi thứ mười, chín ngọn núi khác liền giống như là một tên ăn mày vậy, rách rưới không thôi, thường thường không có gì lạ, đâu có hùng vĩ như ngọn núi thứ mười.

Hỏa Dung nhìn về phía Thiên Tu, lắp bắp nói:

- Sư huynh, ngươi cái này quá... Nhiều bảo bối như thế chỉ để luyện chế ngọn núi này?

Thiên Tu hài lòng, nhẹ gật đầu, sau đó nhìn về phía Hỏa Dung, nói:

- Đồ đệ của Thiên Tu ta muốn mở ngọn núi thứ mười. Thân là lão sư ta há có thể keo kiệt, nếu như không phải sợ trong lòng của mấy vị phong chủ khác cảm thấy không công bằng, há lại chỉ có cảnh tượng như vậy.

Còn sợ mấy người kia cảm thấy không công bằng ư?

Ngọn núi hùng vỹ như thế này còn chưa đủ tốt sao? Nếu là bảy vị phong chủ còn lại trở về, e rằng ngay cả tâm muốn thổ huyết tâm đều có, so sánh cùng với ngọn núi thứ mười, ngọn núi của bọn họ tính là gì?

Hoàn toàn chính là đá cuội nhặt ở ven đường.

Vạn Trung Thiên quan sát ngọn núi thứ mười mà hắn đã muốn quỳ xuống. Đây là giàu có như thế nào, hoa lệ cỡ nào. Trong lòng hắn thật sự là rất hâm mộ Lâm Phàm, nếu như hắn có ngọn núi như thế này, e rằng cả một đời đều muốn đợi ở bên trong.

Lâm Phàm há to miệng. Hoa lệ, lợi hại, không phản bác được.

- Đồ nhi, tranh thủ thời gian luyện hóa đi, sau này đây chính là ngọn núi của ngươi.

Thiên Tu đứng ở một bên nhắc nhở.

Lâm Phàm giờ mới kịp phản ứng, nói:

- Tạ ơn lão sư.

Hắn thật sự cảm động muốn khóc, điều này khiến những người khác còn sống thế nào. Sau đó hắn cũng không do dự nữa, lập tức vỗ ra một chưởng bao trùm cả ngọn núi thứ mười. Chỉ là lúc luyện hóa, hắn cũng cảm thấy cực kỳ khó khăn. Bởi vì ngọn núi thứ mười này quá lớn, quá mạnh, cho nên tốc độ luyện hóa cũng vô cùng chậm chạp.

- Lão sư, ta không luyện hóa được.

- Vi sư giúp ngươi.

Thiên Tu vỗ ra một chưởng, cương khí hùng hậu bạo phát ra, nhanh chóng truyền vào trong cơ thể Lâm Phàm. Tốc độ luyện hóa lập tức tăng mạnh.

Trong nháy mắt, ngọn núi thứ mười đã bị Lâm Phàm triệt để luyện hóa.

Oanh!

Địa Cương chi lực cường hãn bạo phát ra từ trên ngọn núi, sinh cơ ở trên ngọn núi thứ mười lập tức càng thêm thịnh vượng.

Lúc này, Lâm Phàm lập tức cảm nhận được có một liên hệ huyền

diệu nào đó giữa mình cùng ngọn núi này, tựa như là chỉ cần một ý niệm ở trong đầu, hắn cũng có thể làm cho ngọn núi phát sinh biến hóa cực lớn. Ngọn núi này từ nay về sau chính là ngọn núi của bản thân.

Thậm chí hắn cảm giác ở trong tông môn, nếu như mình giao đấu với người khác, thì cũng có thể mượn nhờ sức mạnh của ngọn núi này để tăng cường thực lực. Thật mạnh. Thật thật mạnh.

Lúc này, hắn nghĩ đến cái Thiên Hà Vương Đỉnh kia.

Nước sông ở bên trong Thiên Hà Vương Đỉnh này chính là đồ tốt, bị trận đồ kia không ngừng luyện chế, mỗi một giọt đều tương đương với sức mạnh của võ giả Tôi Thể tầng bảy, tầng tám. Nếu như ở trên ngọn núi thứ mười thành lập một tòa Tôi Thể Trì, cũng có thể để các đệ tử ở ngoại môn rèn luyện thân thể.

Bàn tay vung lên, Thiên Hà Vương Đỉnh hơi nghiêng, nước sông chảy ra, lao thẳng đến chỗ đỉnh ngọn núi.

Thiên Tu gật đầu, nói:

- Không hổ là đồ đệ của ta, bảo bối bực này mà ngươi cũng có. Nhưng cái này giống như là bảo bối của Hải Thần tông. Chẳng lẽ là ngươi giết địch đoạt tới?

- Không sai, không sai.

Hỏa Dung nhìn về phía Thiên Tu, nói:

- Sư huynh, Hải Thần tông đã cùng tông ta ký kết hiệp ước hòa bình. Bây giờ quan hệ giữa hai tông của chúng ta là kiểu nước giếng không phạm nước sông. Thế này sẽ xuất hiện lời đồn không tốt đó.

- Làm sao? Viêm Hoa tông ta bị Thánh Đường tông áp chế, chẳng lẽ lại còn muốn bị Hải Thần tông kia áp chế hay sao? Chẳng phải là giết người đoạt bảo thôi sao? Trước kia chúng ta còn làm không ít đi?

Hỏa Dung thở dài, nghe Thiên Tu nói như thế, hắn cũng nhớ lại sự tình trước kia, lúc đó mỗi một lần sư huynh xuất tông hắn đều đi theo, bây giờ nghĩ lại hối hận không kịp, cảm giác bản thân đã đi vào con đường tà đạo.

Lâm Phàm mặc dù không có cường đại như lão sư, vung tay lên là có thể tạo nên một ngọn núi hùng vĩ, nhưng mà chỉ mở một tòa

Tôi Thể Trì lại không thành vấn đề.

- Tôi Thể Trì đã thành, sau này miễn phí mở ra cho tất cả mọi người, để các vị sư đệ ở ngoại môn đến đây tu luyện. Nhưng một giọt nước này thì có sức mạnh tương đương với Tôi Thể cảnh tầng bảy, tầng tám, cho nên các vị sư đệ còn phải lượng sức mà đi.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói, thanh âm truyền vào trong tai của mỗi một vị đệ tử.

Đối với các đệ tử ngoại môn, đây quả thực là tin tức cực kỳ tốt.

Hiện giờ bọn họ vẫn chỉ là Tôi Thể cảnh, muốn đột phá thì phải rèn luyện nhục thân, nhưng mà những phương pháp rèn luyện nhục thân ở Viêm Hoa tông lại quá mức thống khổ, quá mức huyết tinh. Bây giờ có Tôi Thể Trì của Lâm sư huynh, như vậy thì sẽ đỡ hơn nhiều, hơn nữa hiệu quả còn tốt hơn những phương pháp khác.

Giờ khắc này, trong lòng của những đệ tử ngoại môn này đã chân chính ủng hộ Lâm Phàm, bởi vì bọn họ biết rõ Lâm sư huynh đang cấp phúc lợi cho bọn họ.

Lâm Phàm biết đệ tử ngoại môn tu hành không dễ, mà muốn cho Viêm Hoa tông trở thành tông môn cường đại, ngoại trừ mình cường đại còn muốn người người như rồng.

Đến lúc đó, cho dù là một tên đệ tử bình thường cũng dám gọt ngạo khí của Thánh Đường tông.

Mà lúc này, chỉ còn có một bước cuối cùng nữa thôi, Lâm Phàm duỗi ngón tay ra, vung vẩy trong hư không.

Vách đá trên ngọn núi thứ mười đột nhiên tróc ra, phía trên có điêu khắc hai chữ.

'Vô Địch'.

Từ nay về sau, nơi này chính là Vô Địch phong, danh tự này rất xứng đôi với mình.

Tất cả đã hoàn thành, hắn cũng cực kỳ thỏa mãn.

- Lão sư, đã tốt rồi.

Lâm Phàm nói.

Thiên Tu gật đầu, nói:

- Đồ nhi, việc kiến thiết ngọn núi phải xem năng lực của chính bản thân ngươi, vi sư mặc dù có thể giúp ngươi làm tốt hết mọi việc, nhưng mà sẽ khiến cho ngươi không có cảm giác thành tựu như khi tự mình làm.

- Đồ nhi minh bạch.

Lâm Phàm gật đầu, không thể thay đổi hiện trạng chỉnh thể của cả Viêm Hoa tông, vậy thì hắn sẽ cải biến trên chính ngọn núi của mình.

Chương 185: Một người đắc đạo gà chó cũng thăng thiên (1)

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nguồn: TruyenYY

Ngọn núi cũng đã luyện thành. Lâm Phàm cũng đã thành một trong mười vị phong chủ của Viêm Hoa tông. Nhân sinh cuả hắn cũng đã biến hóa cực lớn. Về sau hắn cũng có địa bàn của mình, thậm chí hắn còn có thể tham gia tranh đoạt vị trí tông chủ nữa.

Lục Đạo Thăng đi đến bên cạnh Chiến Hồng Đế, thần sắc khẩn trương lại có chút bất đắc dĩ, nói:

- Sư huynh, ngươi không sao chứ?

Chiến Hồng Đế không có nói nhiều một câu, chỉ khi nhìn về phía bóng người ở bên kia, trong mắt lóe ra thần sắc tức giận. Sau đó hắn hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi thẳng, trở về Hồng Đế phong.

Hắn không ngờ Lâm Phàm lại có thể hung ác như thế, ngay cả Quân Vô Thiên cũng bị hắn giẫm chết, đồng thời chênh lệch thực lực giữa mình và Lâm Phàm lại lớn đến như vậy. Sau này không biết hắn sẽ phải làm như thế nào mới có thể xoay người được đây.

Tu luyện, điên cuồng tu luyện, thể diện hôm nay đã ném đi, ngày sau nhất định phải đòi lại.

Phương Kình đi đến bên cạnh Lục sư huynh, nói:

- Sư huynh, Chiến sư huynh....

Lục Đạo Thăng lắc đầu thở dài, nói:

- Lần này Hồng Đế sư huynh thất bại quá mức triệt để. Nếu như sư huynh có thể vượt khó tiến lên, tu vi sẽ tăng mạnh, nhất phi trùng thiên, nếu như cứ trầm luân ở trong đó, Hồng Đế phong e rằng rồi cũng sẽ suy tàn.

Phương Kình nhìn về phía Hồng Đế phong ở phương xa. Hắn

không ngờ sẽ xảy ra chuyện như thế. Ở trong lòng của hắn, mười vị phong chủ là tồn tại vô cùng cường hoành, Chiến Hồng Đế Chiến sư huynh cũng là như thế. Nhưng mà trước đây sư huynh bị Quân Vô Thiên giẫm ở dưới chân, bây giờ lại bị Lâm Phàm trấn áp. Đối với người cao ngạo như sư huynh, liên tục bị nghiền ép hai lần e rằng đã tạo thành tâm ma ở trong lòng của sư huynh.

Giống như là Lục sư huynh vừa nói vậy. Nếu như Chiến Hồng Đế có thể đánh vỡ tâm ma, tự nhiên là thực lực tăng mạnh,nhất phi trùng thiên. Nếu như không đánh tan được, vậy thì Hồng Đế phong cũng sẽ không còn tồn tại nữa.

Vạn Trung Thiên đã không có ý nghĩ phản kháng nữa. Hắn không sợ người có thực lực cường đại, nhưng lại sợ người hung ác, mà bây giờ Lâm Phàm không chỉ cường đại mà còn hung ác nữa. Hơn nữa hắn cũng biết, thành lập ngọn núi thứ mười đã là chuyện không thể thay đổi, Lâm Phàm đã có thành tựu nhất định, muốn trấn áp đối phương cũng chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày.

Nhìn thoáng qua Vô Địch phong làm cho người hâm mộ, Vạn Trung Thiên cũng hóa thành một vệt sáng và biến mất. Chỉ là hắn biết bảy vị phong chủ còn lại sẽ không chịu phục đâu.

Quân Vô Thiên mặc dù thiên tư tung hoành, lực áp chín vị phong chủ còn lại, nhưng phong thủy luân chuyển, ai mạnh ai yếu, cũng không có người nào nói chắc được.

Tâm tình của Lâm Phàm vô cùng vui vẻ, vung tay lên, nói:

- Các vị sư đệ, nếu có hứng thú thì có thể cùng ta đi lên thăm quan Vô Địch phong.

Các đệ tử chung quanh nghe Lâm Phàm nói như thế đều vô cùng hưng phấn. Bọn họ đã sớm muốn đi lên thăm quan Vô Địch phong, quan sát xem ngọn núi do Thiên Tu trưởng lão tự tay luyện chế đến cùng là sẽ hùng vĩ bực nào. Bây giờ Lâm sư huynh mời bọn họ đi lên, bọn họ sao có thể không vui mừng.

Mùi thơm do những loại kỳ hoa dị thảo kia toả ra, ở khoảng cách như vậy xa, bọn họ vẫn có thể ngửi được, hơn nữa còn khiến cho tinh thần của bọn họ trở nên sung mãn, không còn mệt nhọc. Nếu như tiến vào ngọn núi, không biết sẽ là tình cảnh như thế nào?

- Lâm sư huynh sau này liệu có thể thay thế cho Quân Vô Thiên, trở thành người đứng đầu trong mười vị phong chủ hay không?

- Đây là chuyện còn phải bàn sao? Lâm sư huynh đã trấn áp Quân Vô Thiên, danh hiệu người đứng đầu trong mười vị phong chủ còn có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của Lâm sư huynh sao? Bảy vị phong chủ kia nếu như trở về mà trông thấy cảnh này, không biết sẽ có cảm tưởng gì.

- Gần đây tông môn xảy ra nhiều chuyện lớn như thế để ta có cảm giác như là đã qua mấy đời.

- Tu vi hiện tại của ta đã đạt đến Tôi Thể cảnh tầng chín. Nếu như ta có thể tiến vào Tôi Thể Trì mà Lâm sư huynh nói tới, nói không chừng có thể rèn luyện nhục thân đến cảnh giới viên mãn, đột phá Địa Cương cảnh, thông qua khảo hạch, trở thành đệ tử nội môn.

- Chúc mừng, chúc mừng, ta lại không được, đến bây giờ ta vẫn còn là Tôi Thể cảnh tầng tám, nhưng đã có Tôi Thể Trì của Lâm sư huynh, ta cũng có nắm chắc chỉ cần một, hai tháng nữa là có thể bước vào Tôi Thể cảnh tầng chín.

- Đi, chúng ta đuổi theo bước chân của Lâm sư huynh.

Dưới sự mời mọc của Lâm Phàm, một đám đệ tử đi theo ở phía sau. Mấy người Lã Khải Minh lại càng thêm vui mừng, hớn hở. Bọn họ cũng không ngờ Lâm sư huynh có thể đi tới mức độ này nhanh như vậy. Cũng may bọn họ đã đi theo Lâm sư huynh từ đầu rồi. Thật đúng là một người đắc đạo gà chó cũng thăng thiên.

Trong đám người có một nữ tử đứng ở tít đằng sau, ngơ ngác nhìn bóng người ở phương xa, sau đó lặng lẽ rời đi.

Thậm chí không có khiến cho bất cứ người nào chú ý.

Hỏa Dung đứng ở bên người Thiên Tu, nói:

- Sư huynh bồi dưỡng đệ tử kiểu này có vẻ không tốt lắm.

Thiên Tu trưởng lão cười, nói:

- Có gì mà không tốt. Ta lại cho rằng như thế mới tốt. Tên Vô Địch phong cũng không sai. Uy thế ngập trời, vô địch trên thế gian, Viêm Hoa tông sẽ do hắn dẫn dắt mà biến thành tông môn vô địch.

- Sư huynh, ngươi nói thế có phải là quá đề cao đồ đệ của ngươi hay không? Chỉ một mình hắn có thể làm được sao?

Hỏa Dung không tin, cũng không muốn tin tưởng, nói:

- Một tông môn cường đại, cũng không phải dựa vào một người cường đại là được, mà là...

- Không. Sư đệ, tu vi của ngươi còn quá yếu, cho nên còn không có cảm nhận được điều đó. Khi tu vi cường đại đến cảnh giới nhất định, cho dù là tông môn nhỏ yếu, cũng có thể bởi vì một người, mà trở thành tông môn đỉnh tiêm. Ta tin tưởng đồ đệ của ta, hắn có thể đi đến một bước kia.

Thiên Tu tự tin nói.

Sắc mặt của Hỏa Dung biến đổi, nói:

- Sư huynh đã đụng chạm đến cảnh giới kia rồi?

- Chạm đến sao?

Thiên Tu cười, nói:

- Vẫn chưa được.Mặc dù hiện tại ta chỉ cách cảnh giới kia một bước xa, nhưng một bước này lại giống như là khoảng cách giữa trời và đất vậy.

- Tốt, ở đây đã không còn sự tình gì của mấy lão giả chúng ta nữa, tông chủ sư huynh hiện tại e rằng đã cực kỳ phẫn nộ, Thiên Thần giáo lại chịu phong hiểm như vậy, cũng muốn cướp đoạt thi thể của Quân Vô Thiên, hiển nhiên là có ẩn tình.

Sau đó hắn lại nhìn về phía Cát Luyện, nói:

- Quân Vô Thiên, người mà ngươi ủng hộ lại là phản đồ của tông môn. Hi vọng về sau ánh mắt của ngươi nên sáng lên một chút, đừng chọn sai người nữa.

Vừa dứt lời, thân hình của Thiên Tu lập tức biến mất.

Còn Cát Luyện sắc mặt lúc trắng lúc xanh. Hắn đầu tư vào Quân Vô Thiên quá nhiều tâm huyết, bây giờ toàn bộ đều trôi theo dòng nước. Nội tâm cực kỳ đau đớn, nhưng lại không lời nào để nói, nếu như không phải là phát hiện ra sớm, sau này sợ rằng sẽ tạo thành đại họa.

Chương 186: Một người đắc đạo gà chó cũng thăng thiên (2)

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Về phần lời nói này của Thiên Tu, hắn còn có thể thừa nhận được. Nếu như không chịu nổi, vài thập niên trước đã đánh nhau sống chết cùng Thiên Tu.

Giẫm trên thềm đá lơ lửng giữa không trung, từng vòng gợn sóng tản ra xung quanh, Vô Địch phong nguyên bản trầm tĩnh đột nhiên trở nên vô cùng náo nhiệt.

Mấy con linh thú kì dị cao giọng kêu lên tựa như là đang hoan nghênh phong chủ của mình trở về.

Một đám đệ tử tựa như là một đám dân quê tiến vào biệt viện của quan lớn vậy, nhìn trái nhìn phải. Tất cả đều lộ ra vẻ mặt hâm mộ. Theo suy nghĩ của bọn họ, chín ngọn núi còn lại so sánh cùng Vô Địch phong chẳng khác nào đất trống đồi trọc, chênh lệch thật sự là quá lớn.

Chân đạp thềm đá như là đang đi lên chín tầng trời, đi vào trong vô số cung điện trên đỉnh núi cao vút trong mây.

- Đây là Linh Hầu.

- Đây là Bạch Lộc.

Các đệ tử theo ở phía sau, phát hiện hai bên có không ít linh thú tựa như là có linh trí vậy đang quan sát bọn họ, mà lại còn giống như đang vỗ tay. Đây là đang hoan nghênh bọn họ hay sao?

- Đó chính là Tôi Thể Trì sao?

Một tên đệ tử chỉ vào một ao nước to lớn giữa sườn núi, hô lên, trong đó còn có không ít linh thú đang tiến hành tu luyện tựa như nơi đó chính là thánh địa tu luyện tuyệt hảo vậy.

Lâm Phàm mặc dù không nói một lời nào, nhưng mà hết thảy mọi vật ở chung quanh đều khắc sâu vào trong ánh mắt của hắn. Nguyên bản hắn đã tưởng tượng thật tốt, nhưng mà hiện tại xem ra, mình vẫn còn đánh giá thấp sự sủng ái của lão sư đối với mình.

Nhiều vật liệu cao cấp như vậy được dùng để luyện chế ngọn núi cho mình, làm sao lại có thể là bình thường được.

Đi mãi cho đến đỉnh núi, Lâm Phàm đứng ở nơi đó, nhìn về phía phương xa, mây trắng mênh mông, liên miên không dứt che phủ cảnh vật ở phương xa, cảm giác tầm mắt của mình giống như đang được đề cao.

Các đệ tử chung quanh cũng là chia thành nhiều nhóm nhỏ để đi quan sát theo ý thích, thậm chí nhìn thấy không ít thứ mới lạ mà bọn họ chưa bao giờ nghe nói qua.

Một giọt bản mệnh tinh huyết của Thiên Tu trưởng lão có ẩn chứa sức mạnh mênh mông nhường nào, để một ngọn núi tầm thường biến thành nhân gian tiên cảnh cũng không phải việc khó.

Lã Khải Minh thật vất vả kịp phản ứng, trên mặt nở một nụ cười, nói:

- Lâm sư huynh, ngươi rốt cục đi đến bước này.

Lâm Phàm quan sát chung quanh. Ngọn núi khổng lồ như vậy, nếu như chỉ có một mình hắn thì có chút lãng phí.

- Các vị sư đệ, các ngươi sau này cũng dọn đến phía trên ngọn núi thứ mười của ta, Địa Cương chi lực ở nơi này rất nồng đậm, cũng có thể tăng tốc độ tu luyện của các ngươi.

Hắn chắc chắn sẽ không quên mấy vị sư đệ có quan hệ rất tốt với mình.

Hơn nữa Tần Sơn là người có tinh thần hỗn loạn. Nếu như để hắn sống ở khu vực nội môn, Lâm Phàm cũng không thể chắc chắn liệu hắn có đột nhiên lên cơn, đập chết ai đó hay không, nếu như an trí hắn ở trên Vô Địch phong cũng là một lựa chọn rất tốt.

Càng quan trọng hơn chính là nếu như chỉ một người hắn, ban đêm cũng sẽ sợ hãi, nếu là có người ở cùng, cũng can đảm hơn nhiều.

Mấy người Lã Khải Minh nghe được lời nói này của Lâm Phàm đều cảm động đến nhanh khóc. Bọn họ biết sư huynh sẽ không vứt

bỏ mình.

- Trương sư đệ, Hoàng sư đệ, các ngươi đột phá đến Địa Cương cảnh rồi?

Lúc này, Lâm Phàm mới nhìn kỹ, lại phát hiện Trương Long, Hoàng Phú Quý đều đã đột phá đến Địa Cương cảnh, mà mấy người Lã Khải Minh cũng đã đạt đến Tôi Thể cảnh tầng chín, nửa chân đạp vào Địa Cương cảnh.

Trương Long nở một nụ cười, nói:

- Lâm sư huynh, nếu như không phải là ngươi ban cho ta viên đan dược kia, giúp chúng ta tẩy kinh phạt mạch, muốn đột phá đến Địa Cương cảnh, e rằng cũng còn cần một đoạn thời gian rất dài.

Hai người Âm Tiểu Thiên cùng Cao Đại Tráng vẫn như hình với bóng. Đối với việc tu vi có thể tăng lên nhanh như thế , trong lòng bọn họ cũng rất hưng phấn, mặc dù còn không có đột phá đến Địa Cương cảnh, nhưng mà theo suy nghĩ của bọn họ, tốc độ tu hành đã rất nhanh rồi, chỉ mới một tháng mà bọn họ đã liên tục đột phá mấy cảnh giới nhỏ.

- Lã sư đệ, các ngươi nếu như sử dụng Tôi Thể Trì, e rằng cũng sẽ có thể nhanh chóng đột phá đến Địa Cương.

Lâm Phàm cũng không có ngờ tác dụng của viên Kim Tủy Đan kia lại to lớn như thế, nhưng trong này còn do trước khi rời tông, mình đã cho bọn họ một chút đan dược, uống những đan dược này, tu luyện làm ít công to.

Nhưng tốc độ tu hành của bản thân cũng không chậm. Chỉ là thứ cần chuẩn bị cũng tương đối nhiều, nhất định phải khiến cho mỗi một tế bào ở trong cơ thể trở nên bão hòa, còn muốn dùng điểm tích lũy lĩnh ngộ công pháp, tích lũy nội tình đến trạng thái đỉnh phong, khi đó mới đi đột phá cảnh giới thì thành tựu sau này sẽ cao đến mức người khác không thể tưởng tượng được.

Lâm Phàm lấy một nhóm đan dược từ trong nhẫn trữ vật ra, nhanh chóng phân cho mấy người Lã Khải Minh.

Lúc mấy người Lã Khải Minh nhìn thấy những đan dược này, cả đám đều ngây ngẩn cả người, liên tục khoát tay, không dám nhận. Dù sao những đan dược này cũng rất quý giá, Nhân giai còn dễ nói, nhưng mà đan dược Huyền giai cũng là một khoản tài phú cực lớn đối bọn họ.

Lấy tài sản của bọn họ, muốn hối đoái một viên đan dược Huyền giai đều có chút khó khăn, lại càng không cần phải nói sư huynh lấy ra nhiều như thế.

- Cầm đi! Với quan hệ của chúng ta, sao còn phải để ý chút đan dược này. Hơn nữa những đan dược này đã không còn có nhiều tác dụng lắm đối với ta rồi.

Lâm Phàm nói. Hiện giờ, đối với hắn, đan dược Nhân giai, Huyền giai này cũng chính là bánh kẹo mà thôi, thỉnh thoảng cũng coi là đồ ăn vặt ăn cho đỡ buồn mồm, hương vị cũng khá tuyệt.

Đan dược Huyền giai thượng phẩm có thể một mực phụ trợ người bình thường tu luyện đến Địa Cương cảnh đỉnh phong. Nhưng mà hiện tại nội tình của bản thân quá cường hãn, đan dược Huyền giai kia đã không còn có hiệu quả nào, chỉ có đan dược Địa giai mới có chút tác dụng.

Khi nhìn thấy cảnh này, mấy đệ tử đang đi thăm quan ở chung quanh đều vô cùng đỏ mắt.

Bọn họ không ngờ Lâm sư huynh lại có thể lấy ra nhiều đan dược như vậy để phân cho mấy người kia. Đây là đãi ngộ cao cỡ nào.

Nếu như cho bọn họ, e rằng cho dù là máu chảy đầu rơi, bọn họ cũng vẫn sẽ ủng hộ Lâm sư huynh.

Lúc này, một tên đệ tử vội vã tới, nói:

- Lâm sư huynh, tiệc thịt rồng đã chuẩn bị xong.

Lâm Phàm cười lớn, nói:

- Tốt, hôm nay ta mời các vị sư đệ ăn một bữa ngon.

Đám người mặc dù đỏ mắt vì những đan dược kia, nhưng nghe được có tiệc thịt rồng thì lại rất kích động.

Ăn yêu thú Địa Cương cảnh tầng tám chính là chuyện mà cả một đời bọn họ cũng không dám ngờ.

Nếm qua một lần, về sau cũng có thể khoe khoang một chút. Đây là chuyện rất có thể diện.

Chương 187: Những đồ chơi này đều là rác rưởi (1)

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Lúc này, tại một chỗ tà ác nào đó, nơi này tựa như là thế giới màu máu, biển máu mênh mông, sóng cả mãnh liệt. Ở trên biển máu kia, từng con rồng máu bay lên, dữ tợn gào thét.

Biển máu mênh mông tựa như là có oan hồn của yêu thú đang thét gào vậy khiến cho lòng người kinh hãi.

Hư không giống như bị hai bàn tay to lớn xé mở. Một đôi chân lớn thò ra, bước vào trong biển máu sâu không thấy đáy kia. Vết nứt càng lúc càng lớn giống như là có sinh vật gì đó cực kỳ khủng bố muốn xuất hiện.

Thẳng đến khi một bóng người màu máu to lớn giống như là một người khổng lồ xuất hiện, đứng ở trong biển máu mênh mông.

- Đáng giận. Không ngờ tên này lại chết rồi.

Người khổng lồ mở miệng, mang theo uy thế cực kỳ khủng bố làm cho biển máu bị khuấy động đến sôi trào:

- Viêm Hoa tông, Thiên Tu, một ngày nào đó, ta nhất định sẽ phải tra tấn thần hồn của ngươi, tẩm bổ cho Luyện Huyết Địa Ngục của ta.

Lúc này, bên ngoài cơ thể của người khổng lồ nổi lên rất nhiều bọc lớn, sau đó những cái bọc này vỡ tan, vô số xúc tu xuất hiện giống như mưa bay đầy trời, ở bên trong đống xúc tu này, một bộ thi thể không đầu xuất hiện.

- Không nghĩ tới lại bị giết. Đáng giận. Đáng giận.

Người khổng lồ gầm nhẹ, có thể thấy hắn đang cực kỳ phẫn nộ. Một lúc sau, đôi mắt màu đỏ lớn như một cái đèn lồng kia dần dần khôi phục lại bình tĩnh. Sau đó vô số xúc tu cuốn lấy thi thể, nhanh

chóng bay về phía biển máu vô biên kia, rồi ném thi thể ra.

Thi thể của Quân Vô Thiên trôi nổi ở phía trên biển máu. Biển máu nguyên bản bình tĩnh lại đột nhiên sôi trào lên. Từ bên trong biển máu, vô số xúc tu màu máu duỗi ra, bám lên trên thi thể của Quân Vô Thiên. Đại lượng căn nguyên màu máu từ trong biển máu không biết sâu cạn kia thông qua những xúc tu này truyền vào trong thi thể.

Người khổng lồ nhìn tình huống ở trước mắt, cực kỳ thỏa mãn. Sau đó, hắn nhấc bàn tay to lớn lên. Vô số sinh linh bay ra từ trong lòng bàn tay. Mỗi một sinh linh đều bị một màn sáng màu hồng bao phủ làm cho bọn họ trông cực kỳ nhỏ bé, mà từng tiếng kêu thảm thiết cũng vang lên từ bên trong màn sáng màu hồng kia.

- Thiên Thần giáo, các ngươi chính là ma quỷ.

- Viêm Hoa tông là sẽ không bỏ qua cho các ngươi.

Hiển nhiên, ở bên trong những màn sáng màu hồng này đều là con dân của Viêm Hoa tông, trong đó cũng không thiếu võ giả có tu vi cường đại. Nhưng lúc này, bọn họ bị ánh sáng màu hồng này bao phủ cho nên không thể phản kháng được.

- Huyết Tế Nghịch Chuyển Đại Pháp!

Người khổng lồ há miệng, vô số phù văn màu máu bay ra, trôi nổi giữa không trung. Mỗi một cái phù văn đều tựa như là một thế giới bằng máu vậy. Sau đó những phù văn này bao vây Luyện Huyết Địa Ngục lại, tạo thành một đại trận nghịch thiên thần bí khó lường.

- Quân Vô Thiên, ngươi không thể chết. Dù trở thành tồn tại người không ra người quỷ không ra quỷ, ngươi cũng không thể chết.

Người khổng lồ nhìn thoáng qua tình huống ở đây, gật gật đầu rồi một lần nữa xé mở vết nứt, rời khỏi nơi này.

Vô Địch phong!

Lâm Phàm đi vào trong mật thất. Đây là chỗ tu luyện mà lão sư chuẩn bị cho hắn, có thể ngăn chặn hết thảy quấy nhiễu ở bên ngoài, để hắn có thể an tâm tu luyện.

Mấy người Lã Khải Minh đã trở về thu dọn đồ đạc. Ngày mai bọn họ sẽ vào ở Vô Địch phong. Đến lúc đó, Lâm Phàm sẽ giao Vô Địch phong cho bọn họ quản lý, việc tuyển chọn thêm đệ tử khác cũng sẽ

do bọn họ phụ trách.

Còn việc mà Lâm Phàm muốn làm, chính là không ngừng tu luyện cho mình càng thêm cường đại, xứng với hai chữ vô địch.

Thi thể của Quân Vô Thiên bị người cướp đi, nhưng mà hắn cũng kịp lấy nhẫn trữ vật của tên kia rồi. Hắn có một sự chấp nhất không có gì sánh kịp đối với tài phú, tuyệt đối sẽ không lãng phí.

- Thân là người đứng đầu trong mười vị phong chủ, tài phú chắc hẳn là rất kinh người, đừng khiến ta thất vọng nhé.

Lâm Phàm nói thầm, nhanh chóng kiểm tra nhẫn trữ vật, nhìn xem bên trong có bảo bối gì không.

Khi kiểm tra xong hắn cũng ngây ngẩn cả người rồi gương mặt đột nhiên lộ ra vẻ mừng rỡ như điên.

Đan dược chồng chất như núi, số lượng khiến cho người sợ hãi không thôi.

- Không ngờ tên này lại tích lũy nhiều đan dược như thế, chỉ tính riêng số lượng đan dược Nhân giai e rằng đã vượt qua chục nghìn bình, mỗi một bình thì có mười viên, đó chính là mấy trăm nghìn viên đan dược Nhân giai. Gia hỏa này đến cùng là lấy tài phú ở đâu ra mà nhiều như thế? Chẳng lẽ là muốn khai tông lập phái, tự lập môn hộ hay sao?

Đếm kỹ một chút, tổng cộng có mười ba nghìn bình đan dược Nhân giai, trong đó đại đa số đều là đan dược Nhân giai trung phẩm, mà thượng phẩm cũng có hơn ba nghìn bình, Quân Vô Thiên này đúng là một vị phú ông. Thật sự là vô cùng giàu có.

Một mình Quân Vô Thiên tuyệt đối không có khả năng có nhiều đan dược như thế, nếu không phải là do giết người cướp của kiếm được, thì phải là do người khác đưa cho.

Khả năng giết người cướp của cũng không cao lắm, dù sao người có thể bị hắn chém giết, tu vi tuyệt đối không yếu, không có khả năng cất giữ nhiều đan dược Nhân giai như vậy. Xem ra chỉ có một khả năng, có người ở sau lưng ủng hộ hắn, cho hắn nhiều đan dược như thế chính là để hắn thu mua lòng người.

Sau đó tiếp tục tra xét.

Đan dược Huyền giai 1000 bình, thượng phẩm 100, trung phẩm

200, hạ phẩm 700.

Quả là giàu có. Nếu như lấy ra toàn bộ đan dược Huyền giai hối đoái thành tài phú, e rằng cũng đều là một con số khổng lồ.

Thi thể của Quân Vô Thiên bị Thiên Thần giáo cướp đoạt, chẳng lẽ chính là Thiên Thần giáo ở sau lưng ủng hộ Quân Vô Thiên. Nếu là như vậy, Thiên Thần giáo này cũng không phải là tổ chức bình thường, nội tình rất sâu.

Nhưng mà nghĩ kỹ thì cũng có thể lý giải, nếu như nội tình của Thiên Thần giáo không đủ, e rằng đã sớm bị Viêm Hoa tông diệt trừ rồi, cũng không có khả năng làm càn đến bây giờ.

Về phần đan dược Địa giai cũng có nhưng không nhiều, chỉ có vài bình, xem ra là Quân Vô Thiên đã dùng để tu luyện.

Tiếp tục tra xét rồi lấy ra một môn công pháp.

- Hư Vô Thuấn Sát Kiếm Ý, công pháp Địa giai trung phẩm.

Sau khi nhìn vài lần, hắn lập tức ném qua một bên, nói:

- Rác rưởi, tu luyện thành công như Quân Vô Thiên cũng bị ta một cước giẫm chết, lãng phí điểm tích lũy.

- Vạn Yêu Thần Thể!

- Ha ha.

Lúc nhìn thấy danh tự của bộ công pháp này, Lâm Phàm không khỏi nở nụ cười, nói:

- Có chút ý tứ, cô đọng huyết mạch của một chục nghìn con yêu thú, tăng cường thực lực của bản thân, luyện thành Vạn Yêu Thần Thể. Quân Vô Thiên ơi là Quân Vô Thiên, nếu như biết ngươi tu luyện môn công pháp này thì ta đã không có xem trọng ngươi như vậy. Ngay cả huyết mạch của mình mà cũng muốn thay đổi, đúng là kẻ bất hiếu.

- Rác rưởi!

Chương 188: Những đồ chơi này đều là rác rưởi (2)

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Đại khái nhìn một vòng, đối với người khác, tài phú của Quân Vô Thiên có thể nói là vô cùng kinh người, nhưng mà với Lâm Phàm thì cũng chỉ như vậy mà thôi, đa số toàn là rác rưởi.

Nhưng Quân Vô Thiên cũng không phải là không có đồ tốt, chí ít tên này còn để lại sáu bình đan dược Địa giai.

Lấy đan dược ra, ngồi xếp bằng, nhanh chóng nuốt vào bụng rồi bắt đầu luyện hóa.

Trong chốc lát, dược lực khổng lồ bộc phát ra ở trong cơ thể, tế bào ở trong cơ thể tham lam hấp thu dược lực, không ngừng cường hóa, không ngừng lớn mạnh.

Nhưng sau khi nuốt hết tất cả đống đan dược Địa giai này, tế bào ở trong cơ thể còn chưa được bổ sung đầy. Hiển nhiên dung lượng thân thể hiện tại của mình đã đạt đến một trình độ rất khủng bố.

- Bất Động Cương Thể đã theo không kịp tốc độ tu hành của mình, mỗi một giây tu luyện chỉ có thể tăng năm điểm khổ tu. Con số này thật sự là quá ít. Mình cũng nên sáng tạo công pháp cao cấp hơn rồi.

Hắn lấy ra quyển sách nhỏ lúc trước, bắt đầu thí nghiệm thôi diễn công pháp. Nếu mình đã lựa chọn con đường tự sáng tạo tạo công pháp này, vậy thì nên tiếp tục đi tới.

Bên trong hiểm địa Vạn Quật môn.

Ếch xanh một mực ở vào trong trạng thái tu luyện. Thông qua liên hệ huyền diệu với Lâm Phàm, Địa Cương chi lực khổng lồ không ngừng được truyền lại. Nhưng mà trong khoảng thời gian này, Địa Cương chi lực lại thường xuyên gián đoạn, khi thì có khi thì không.

- Tình huống của tên nhân loại này đến cùng là như thế nào? Hay vẫn là Thâu Thiên Luyện Yêu Thuật của ta có vấn đề. Làm sao mà Địa Cương chi lực thỉnh thoảng lại cứ gián đoạn?

Ẩn núp ở một chỗ bí mật, ếch xanh nằm rạp ở trên mặt đất, vận chuyển công pháp, tăng cường tu vi, nhưng mà bởi vì Địa Cương chi lực thường xuyên gián đoạn, cho nên nó cũng không cảm thấy dễ chịu, cương khí vận chuyển gián đoạn rất tổn hại sức khỏe đó.

- Lại tới, cương khí lại có thể liên tiếp.

- Tình huống như thế nào, tại sao lại đứt đoạn?

- Không được, môn Thâu Thiên Luyện Yêu Thuật này nhất định có vấn đề. Cái gì mà bí pháp độc môn của thiên địa đệ nhất Yêu Tông, hoàn toàn chính là hàng giả mà bọn họ lấy ra để lừa thần đan của ta. Chờ khi ta tu luyện thành công, sau khi trở về, nhất định sẽ phải bắt bọn họ giải thích.

Mấy ngày sau.

Đệ tử trông coi sơn môn của Viêm Hoa tông đột nhiên chấn phấn.

Phương xa, mấy bóng người lao tới. Trong đó có nam tử mặc áo trắng kia làm cho người ta cảm thấy không thể coi thường, mặc dù người này đã thu liễm khí tức, nhưng mà vẫn làm cho đệ tử trông coi sơn môn sợ mất mật.

- Vân Tiêu sư huynh.

Hai tên thủ sơn đệ tử lập tức tiến lên, cung kính xưng hô, khom người thật sâu, biểu đạt kính ý lớn nhất.

Bọn họ cảm giác tu vi của Vân Tiêu sư huynh đã tiến thêm một bước, tản ra khí tức làm cho người nhìn không thấu, cảm giác càng thêm thần bí, khó lường.

- Ừm.

Vân Tiêu gật đầu, ngạo nghễ chắp tay. Hai người tùy tùng ở sau lưng hắn, quần áo cũng vô cùng hoa lệ, đồng thời lệnh bài ở bên hông đã hiển lộ rõ ràng thân phận của hai người.

Đệ tử nội môn nhất phẩm.

Giờ phút này một người giơ tay lên, hai viên đan dược bay ra,

kiêu ngạo nói:

- Đây là Vân Tiêu sư huynh ban thưởng cho các ngươi.

Hai người đệ tử bảo vệ sơn môn tiếp lấy đan dược, cảm thụ dược lực bành trướng ở phía trên đan dược, vô cùng hưng phấn. Hai viên đan dược Nhân giai thượng phẩm, đối với bọn họ cũng là một khoản tài phú khá lớn, vội vàng nói:

- Đa tạ Vân sư huynh ban thưởng.

Vân Tiêu không có lưu lại,nhanh chóng bước vào tông môn, bay về phía ngọn núi của Khô Mộc trưởng lão.

Chỉ là đột nhiên, Vân Tiêu dừng bước lại và nhìn về một hướng.

Hai đệ tử nội môn nhất phẩm đi ở đằng sau lưng cũng dừng bước lại. Sau đó khi nhìn qua, bọn họ cũng hơi sững sờ, bởi vì ở phía bên kia, một ngọn núi giống như nhân gian tiên cảnh hiện ra trước mắt của bọn họ. Một người không nhịn được mở miệng nói:

- Đây là ngọn núi của người nào, vậy mà lại...

Mới nói được một nửa, người này lại im lặng không nói tiếp nữa. Bởi vì hắn thấy, ngọn núi của Vân Tiêu sư huynh không có thể sánh ngang với ngọn núi này.

- Vô Địch phong ư? Giọng điệu thật lớn. Cho dù Vân Tiêu sư huynh cũng không dám lấy danh tự như vậy.

Khi nhìn thấy hai chữ do Lâm Phàm để lại, một tên đệ tử nội môn khác cười lạnh, trong mắt lóe ra vẻ khinh thường.

Hắn thấy người này hoàn toàn chính là muốn chết.

Nhưng trong lòng của hắn cũng vô cùng ngạc nhiên, ngọn núi này đến cùng là của người nào? Bọn họ mới rời khỏi tông môn có mấy tháng, chẳng lẽ tông môn đã xảy ra biến cố lớn gì đó sao, hoặc là lại có người đột phá, trở thành phong chủ.

Nếu thật là như vậy, ý tứ biểu đạt ở bên trong cũng không phải bình thường.

Mười vị phong chủ chính là những người cạnh tranh cho vị trí tông chủ, bây giờ lại thêm một ngọn núi nữa, người này cũng muốn cạnh tranh vị trí tông chủ với mười người khác hay sao?

Trong ánh mắt của Vân Tiêu lóe ra thần quang, nói:

- Các ngươi đi điều tra một chút xem ngọn núi này đến cùng là của người nào, ta còn cần đi đến chỗ trưởng lão báo cáo.

- Vâng.

Vừa dứt lời, Vân Tiêu cũng không ở dừng lại, nhanh chóng hóa thành một vệt sáng, bay về phương xa.

Vừa về đến tông môn, lại có chuyện cần bẩm báo, nên hắn cũng không quá để ý Vô Địch phong này, chỉ là hiếu kỳ đến cùng là ai lại có năng lực mở ngọn núi thứ mười một.

Sau khi Vân Tiêu rời đi, hai người kia cũng bắt đầu trò chuyện.

- Giọng điệu thật sự là rất lớn. Vô Địch phong, chẳng lẽ hắn thật sự nghĩ rằng mình đã là vô địch hay sao?

Vương Thánh Khang có dáng người thon dài, trên trán toát ra khí khái hào hùng, lưng đeo trường kiếm, ngược lại khiến cho người ta có cảm giác hắn giống như một vị tuyệt thế kiếm khách, chỉ là giọng điệu lại rất cuồng vọng, khi nói về Vô Địch phong, trong lời nói ẩn chứa sự khinh thường.

- Không biết, chi bằng cứ đi qua nhìn một chút là biết đến cùng là ai lại có giọng điệu lớn như thế.

Huyền Thanh ngược lại rất hiếu kỳ.

Sắc mặt của hắn hiện ra màu xanh, bởi vì tu luyện một môn công pháp, khi mà còn không có tu luyện tới cảnh giới viên mãn thì không thể làm cho sắc mặt trở lại như bình thường.

- Đi, đi xem một chút.

Lập tức hai người hóa thành hai vệt sáng, bay thẳng về phía Vô Địch phong.

Chương 189: Thật đúng là rất thần kỳ (1)

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

- Đại thủ bút, quả thật là đại thủ bút. Không ngờ nơi này còn hùng vĩ hơn cả Vân Tiêu phong.

Sắc mặt của Vương Thánh Khang lạnh lùng, đạp ở trên thềm đá, đi lên đỉnh núi.

Huyền Thanh vận chuyển cương khí xuống dưới chân, muốn nhìn xem thềm đá này cứng rắn như thế nào rồi lại phát hiện dù hắn cố gắng thế nào thì bậc thang ở dưới chân vẫn như cũ không chút sứt mẻ.

- Thềm đá này đến cùng là làm bằng vật liệu gì? Không ngờ lại cứng rắn đến thế này, cho dù Hắc Kim Huyền Thạch cũng không sánh bằng.

Hắc Kim Huyền Thạch rất cứng rắn, thường được dùng vào việc luyện chế binh khí. Nhưng mà lấy tu vi của hắn, cho dù Hắc Kim Huyền Thạch, ở dưới một cước này cũng phải vỡ nát. Vậy mà thềm đá này lại không hề sứt mẻ, dù một chút vết tích cũng đều không có.

- Ngoài ra, thềm đá này làm sao lại có thể trôi nổi giữa không trung? Cho dù Vân Tiêu sư huynh cũng không có năng lực để những thềm đá này lơ lửng suốt ngày đêm đi.

Vương Thánh Khang càng lúc càng cảm thấy Vô Địch phong này quái dị. Bọn họ mới rời khỏi tông môn có mấy tháng vậy mà khi về tông môn đã đổi khác thế này.

Đến cùng là ai tiêu hao lớn như vậy để thành lập ngọn núi này.

- Ngươi nhìn, bên kia là yêu thú sao?

Huyền Thanh chỉ về phương xa. Nơi đó có vài con dã thú nằm

dài ở trên vách đá, phun ra nuốt vào Địa Cương chi lực. Mặc dù tu vi của bọn chúng không cao, nhưng mà đã có thể biết được hấp thu Địa Cương khí. Đây đã là cảnh tượng vô cùng kỳ dị.

Yêu thú chưa đến Địa Cương cảnh tuyệt đối sẽ không tự chủ tu luyện, thậm chí cho dù yêu thú Thiên Cương cảnh cũng có loại vẫn không tu luyện.

Bây giờ yêu thú nhỏ yếu như vậy lại đang tu luyện, đây quả thực là cảnh tượng làm cho người ta không dám tin.

Ánh mắt của Vương Thánh Khang lấp lóe tinh quang, muốn quan sát xem hết thảy mọi chuyện ở đây đến cùng là như thế nào. Sau đó hắn lắc đầu.

- Không phải, những con vật kia không tính là yêu thú, đây chỉ là dã thú mà thôi. Nhưng mà cũng không đúng, dã thú chỉ có bản năng, làm sao lại có thể tự chủ tu luyện?

Hai người tiếp tục đi lên trên đỉnh núi.

Lúc này có mấy vị đệ tử đi ngang qua. Khi nhìn thấy hai người, mấy người này cũng đều giật mình. Hai vị này chính là tùy tùng bên người Vân Tiêu sư huynh. Bọn họ ở đây, chẳng lẽ Vân Tiêu sư huynh đã lịch luyện trở về.

- Tham kiến hai vị sư huynh.

Mấy người lập tức cung kính, ân cần thăm hỏi. Bọn họ chỉ là đệ tử ngoại môn đến đây mượn nhờ Tôi Thể Trì để tu luyện, bây giờ gặp hai vị đệ tử nội môn nhất phẩm tự nhiên phải cung kính.

Vương Thánh Khang nhìn về phía mấy tên đệ tử này, thần sắc ngạo nghễ, hoàn toàn không có uy nghiêm của sư huynh, nói:

- Ta hỏi các ngươi, phong chủ của ngọn núi này là ai?

- Bẩm báo sư huynh, phong chủ của Vô Địch phong là Lâm sư huynh.

Một tên đệ tử gầy yếu ở trong đám người nói.

- Ta hỏi là tên đầy đủ.

Vương Thánh Khang hừ lạnh một tiếng, không hề để những đệ tử ngoại môn này vào trong mắt.

Lập tức, một tiếng sấm nổ vang ở trong lòng những đệ tử này làm cho bọn họ kinh hãi, khí huyết sôi trào, có xúc động muốn quỳ lạy trên mặt đất. Sau đó một người vội vàng nói.

- Lâm Phàm.

Một người còn muốn nói điều gì đó nhưng lại bị một đệ tử khác bí mật ngăn lại.

Vương Thánh Khang cùng Huyền Thanh nhìn nhau, cũng không biết tên Lâm Phàm này là ai? Tông môn khi nào có đệ tử này? Hơn nữa còn có thể nhanh chóng thành lập ngọn núi thứ mười một như vậy, tại sao mà bọn họ lại chưa hề nghe qua danh tiếng của người này?

Chẳng lẽ là có vị đệ tử nào ẩn nhẫn lâu nay, đến bây giờ mới quật khởi, muốn một tiếng hót kinh động trời xanh hay sao?

Không có khả năng, cho dù có đệ tử như vậy thì cũng không có khả năng thành lập ngọn núi thứ mười một nhanh chóng như thế.

Không nghĩ ra điểm này, hai người không để ý những đệ tử ngoại môn kia, ngạo nghễ leo lên trên núi.

Sau khi hai người này rời đi, những đệ tử ngoại môn này không khỏi nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhưng mà lại cực kỳ bất mãn nói:

- Quá bá đạo, chỉ bởi vì chúng ta trả lời không hài lòng liền dùng uy thế trấn áp chúng ta. Đây đâu phải là việc mà một vị sư huynh nên làm.

- Sư đệ, vừa nãy ngươi vì cái gì không cho ta nói với bọn họ chuyện liên quan tới Lâm sư huynh?

Đệ tử lúc nãy định nói chuyện lại bị đồng bạn ngăn cản, quay sang hỏi.

- Bọn họ là tùy tùng của Vân Tiêu sư huynh, Vương Thánh Khang cùng Huyền Thanh. Hai người này tự cao tự đại, không coi ai ra gì. Lấy tính nết của bọn họ tuyệt đối sẽ đắc tội Lâm sư huynh. Đến lúc đó, Lâm sư huynh ra tay trấn áp hai người bọn họ, như thế mới làm cho bọn họ minh bạch cảm giác bị người ức hiếp.

Tên đệ tử này tâm tư kín đáo, biết được mượn lực, mặc dù hắn không thể trả thù này nhưng mà Lâm sư huynh có thể.

Mấy tên đệ tử gật đầu, cảm giác vị sư đệ này rất thông minh, cách này mà cũng có thể nghĩ được.

- Ngươi nói tên Lâm Phàm này đến cùng là ai?

Trong lòng của Vương Thánh Khang vẫn vô cùng nghi hoặc. Trên đường leo lên, hắn đã sớm bị tình cảnh trước mắt làm cho chấn kinh.

Kỳ hoa dị thảo, sắc màu rực rỡ, chỉ ngửi một hơi cũng có cảm giác tinh thần sung mãn, tuyệt đối không phải là vật bình thường, đối với bọn họ cũng có hiệu quả.

- Ta không biết, nhưng mà đợi lát nữa đi lên trên đỉnh núi là có thể biết.

Ánh mắt của Huyền Thanh nhìn về phía giữa sườn núi, nơi đó có không ít đệ tử, mỗi một người đều xếp bằng ở trong đầm nước, dường như đang tu luyện.

Hơn nữa còn có đệ tử nối liền không dứt đi đến đây. Điều này làm cho hắn cảm thấy nơi này còn được đệ tử hoan nghênh hơn là Vân Tiêu phong.

Mấy người Lã Khải Minh gần đây rất bận rộn, Lâm sư huynh thành lập ngọn núi thứ mười cần một lượng lớn nhân thủ. Mà gần đây có không ít đệ tử ngoại môn, thậm chí còn có đệ tử nội môn đến đây muốn gia nhập Vô Địch phong.

Đúng lúc này, Lã Khải Minh nhìn thấy hai người đang đi thẳng đến chủ điện, lập tức đứng dậy hô:

- Dừng lại, nơi đó cấm người rảnh rỗi đi vào.

Vương Thánh Khang cùng Huyền Thanh dừng bước lại, quay đầu nhìn qua người vừa nói chuyện. Khi thấy Lã Khải Minh, bọn họ dò xét một phen, mặt mũi tràn đầy khinh thường, chỉ là một tên đệ tử ngoại môn Tôi Thể cảnh tầng chín.

Nguyên bản còn có chút cảnh giác đối với Vô Địch phong này, nhưng mà sau khi nhìn thấy Lã Khải Minh, trong nháy mắt, sự cảnh giác đều không còn sót lại chút gì.

Người trông coi của ngọn núi này cũng chỉ là đệ tử ngoại môn Tôi Thể cảnh tầng chín, chuyện này nếu nói ra, chẳng phải là muốn người khác cười đến rụng răng.

Ở Vân Tiêu phong bọn họ, đệ tử trông coi đều là võ giả Địa Cương cảnh tầng ba.

Chương 190: Thật đúng là rất thần kỳ (2)

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Lúc này, Lã Khải Minh đã đi đến. Khi thấy rõ dung mạo hai người, hắn cũng cả kinh, không ngờ là Vương Thánh Khang cùng Huyền Thanh. Mặc dù hắn chỉ là đệ tử ngoại môn, nhưng cũng biết hai người là người của Vân Tiêu phong, tùy tùng của Vân Tiêu sư huynh.

Nhưng mà hiện tại hắn là người của Vô Địch phong, người của Lâm sư huynh, được Lâm sư huynh giao phó trách nhiệm quản lý Vô Địch phong, sao có thể cho phép có người nghênh ngang, mạnh mẽ đi tới chủ điện?

Mặc dù hai người trước mắt đều là đệ tử nội môn nhất phẩm, còn là tùy tùng bên người Vân Tiêu sư huynh nhưng mà hắn cũng không hề e ngại.

- Xin hai vị dừng bước, nơi này là chủ điện của Vô Địch phong, không phải người của Vô Địch phong, không thể tiến vào.

Lã Khải Minh nói.

Vương Thánh Khang nhướng mày, nói:

- Ngươi đang nói chuyện với ta sao?

Vừa dứt lời, hắn lập tức bộc phát khí thế của mình ra, muốn trấn áp Lã Khải Minh xuống.

- Chẳng lẽ ngay cả hai chữ 'sư huynh' cũng không biết nói sao?

Hắn trách móc ngay tại chỗ mà không hề để ý đến chuyện đối phương là người của Vô Địch phong.

Lã Khải Minh cau mày, lui về phía sau một bước. Hắn chỉ cảm thấy giống như có búa tạ đánh lên trên người vậy.

- Người nào dám nháo sự ở Vô Địch phong.

Phương xa, Trương Long phát hiện có biến cố xảy ra, nhanh chóng chạy đến. Hắn không ngờ vậy mà lại có người dám đến Vô Địch phong nháo sự. Mà khi nhìn thấy bộ dáng của hai người, hắn cũng ngưng trọng, người của Vân Tiêu phong.

Vương Thánh Khang cùng Huyền Thanh liếc mắt nhìn, khinh thường lắc đầu, nói: - Một đám người ô hợp.

- Ngươi...

Lã Khải Minh thẹn quá hoá giận, không ngờ bị người vũ nhục ở trên Vô Địch phong, mà bây giờ Lâm sư huynh còn đang bế quan tu luyện trong mật thất, không thể quấy nhiễu.

Giờ khắc này, Lã Khải Minh bước ra một bước, ngẩng đầu ưỡn ngực, Lâm sư huynh không có ở đây, bọn họ nhất định phải chống đỡ Vô Địch phong, không để người khác có thể coi thường người của Vô Địch phong.

- Vương Thánh Khang, Huyền Thanh, hai người các ngươi thân là người của Vân Tiêu phong, đến chỗ Vô Địch phong chúng ta nháo sự là muốn làm gì?

Lã Khải Minh nổi giận nói.

Vương Thánh Khang không hề để mấy người Lã Khải Minh vào mắt, mà lạnh nhạt mở miệng nói:

- Chúng ta cùng Vân Tiêu sư huynh lịch luyện trở về, phát hiện lại có một ngọn núi như thế này tồn tại, nguyên lai tưởng rằng là người khó lường bực nào, không ngờ lại chỉ là một đám ô hợp như mấy người các ngươi đang duy trì trật tự của ngọn núi. Đáng tiếc. Thật sự là đáng tiếc.

Những đệ tử đang xếp hàng kia nhìn nhau.

- Vân Tiêu phong muốn làm gì? Chẳng lẽ là muốn khai chiến cùng Vô Địch phong sao?

- Hai người bọn họ là nhân vật số một, số hai của Vân Tiêu phong, là tùy tùng theo sát Vân Tiêu sư huynh. Bây giờ bọn họ đã trở về, như vậy Vân Tiêu sư huynh e rằng cũng đã trở về.

- Tại sao ta cảm giác đầu óc của hai người bọn họ có chút không đúng. Nơi này chính là Vô Địch phong của Lâm sư huynh. Chẳng lẽ bọn họ không biết những chuyện mà Lâm sư huynh đã làm trong

khoảng thời gian này hay sao?

- Hai người Vương Thánh Khang cùng Huyền Thanh này ở trong tông môn có tiếng là hạng người cao ngạo. Ngoại trừ trưởng lão cùng mấy vị phong chủ khác thì đều coi thường những người khác. Nhưng không ngờ bọn họ lại tự cao tự đại đến mức này, dám đến Vô Địch phong nháo sự, nếu như Lâm sư huynh xuất quan, hai người này không chết cũng phải lột da.

- Ta cố gắng tu luyện chính là bởi vì không quen nhìn những người này phách lối. Đối với những đệ tử ngoại môn như chúng ta thì ngang ngược càn rỡ, nhưng mà khi đối mặt với trưởng lão hoặc là mấy vị sư huynh trong tông môn, lại khom lưng cung kính, chính là điển hình của hạng người sợ mạnh hiếp yếu. Bây giờ Lâm sư huynh thành lập Vô Địch phong, trước tiên liền xây dựng thần vật như Tôi Thể Trì, hơn nữa còn miễn phí mở ra giúp chúng ta tu luyện, những ngọn núi khác há lại có thể so sánh.

Sắc mặt của mấy người Lã Khải Minh cũng cực kỳ âm trầm, không ngờ hai người này tự nhiên đi vào Vô Địch phong, vậy mà còn mở miệng nhục nhã bọn họ, nếu là lúc trước, bọn họ có lẽ sẽ nhịn.

Nhưng mà hiện tại, bọn họ lại không thể nhịn.

Bởi vì nếu như bọn họ nhịn sẽ làm cho Vô Địch phong mất thể diện.

- Vương Thánh Khang, Huyền Thanh, hai người các ngươi đừng quá làm càn. Nơi này là Vô Địch phong, coi như là phong chủ của Vân Tiêu phong các ngươi, Vân Tiêu sư huynh tới đây cũng không dám càn rỡ giống như các ngươi vậy.

Lã Khải Minh nghiêm nghị trách móc.

Vương Thánh Khang cùng Huyền Thanh liếc nhau, tựa như là nghe được một chuyện cười lớn, lập tức cười ha hả.

- Ha ha ha ha! Các ngươi nói cái gì? Vân Tiêu sư huynh tới cũng không dám càn rỡ sao? Các ngươi muốn cho chúng ta buồn cười đến chết hay sao?

- Đi, gọi tên Lâm Phàm gì gì đó ra đây, Vân Tiêu sư huynh của chúng ta muốn biết, đến cùng là ai có năng lực lớn như vậy, lại dám thành lập Vô Địch phong. Chẳng lẽ các ngươi không sợ hai chữ 'Vô Địch' đè chết hay sao?

Huyền Thanh nói với giọng tràn đầy khinh thường, đệ tử trông coi yếu ớt như thế này, phong chủ kia thì cũng mạnh được bao nhiêu.

- Các ngươi muốn chết.

Lã Khải Minh gầm thét một tiếng, đánh ra một quyền về phía Vương Thánh Khang. Hắn biết rõ mình là đang lấy trứng chọi đá, cũng không hề sợ hãi chút nào.

- Không biết tự lượng sức mình.

Vương Thánh Khang giơ tay lên, nhẹ nhàng vung vẩy. Nhưng đối với Lã Khải Minh, chiêu này lại như là vạn quân chi lực đang đánh tới, thân hình bay ra ngoài, đâm vào trên trụ đá, phun ra một búng máu tươi, khí tức uể oải.

- Chỉ là Tôi Thể cảnh tầng chín cũng dám xuất thủ với ta. Thật sự là không biết sống chết. Chẳng lẽ tên Lâm Phàm kia dạy các ngươi đối đãi với sư huynh như thế này sao? Hôm nay ta cũng cho ngươi chút giáo huấn, về sau biết được tôn ti, đừng nên mạo phạm người mà các ngươi không thể đắc tội.

Vương Thánh Khang hời hợt, chắp tay sau lưng, cả người giống như là một thanh kiếm sắc bén vậy.

- Các ngươi quá càn rỡ.

Bốn người Trương Long, Hoàng Phú Quý, Âm Tiểu Thiên, Cao Đại Tráng gầm lên, trong nháy mắt đồng thời xuất thủ.

Nhưng mà ở trong mắt hai người Vương Thánh Khang, bốn người này vẫn như cũ không đáng giá nhắc tới, chỉ vẫy tay là bốn người lập tức bị đánh bay ra ngoài.

- Không biết tôn ti.

Vương Thánh Khang cũng nhìn bốn người này.

Cường giả Địa Cương cảnh tầng tám, những sâu kiến này sao có khả năng kháng cự.

- Ta muốn đánh chết các ngươi.

Tần Sơn nhìn thấy cảnh tượng ở trước mắt, điên cuồng gào thét, khí thế cuồng bạo bộc phát ra.

- Không ngờ kẻ ngốc duy nhất ở trong tông môn cũng ở đây. Vô Địch phong quả thật là một chỗ thần kỳ, phế vật gì cũng đều có. Ta nghĩ Vô Địch phong này vẫn là đổi một chủ nhân khác đi, đưa cho Vân Tiêu sư huynh cũng là một lựa chọn không tồi.

Vương Thánh Khang lắc đầu, đạp mạnh chân xuống đất, cương khí bộc phát ra, hóa thành một tia kiếm ý, chém về phía Tần Sơn.

Chương 191: Tay phải này hiện tại quý như vàng (1)

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Vương Thánh Khang đi theo Vân Tiêu sư huynh lịch luyện, tu vi tăng lên tới Địa Cương cảnh tầng tám, đã sớm tự nhận mình là đệ nhất nhân ở dưới mười vị phong chủ.

Bây giờ những đệ tử không biết tôn ti này liên tục đi lên khiêu khích, mặc dù hắn sẽ không giết chết, nhưng mà giáo huấn là vẫn phải có, nếu không sau này làm sao còn có thể chấn nhiếp những đệ tử khác.

Toàn bộ cương khí trong cơ thể Tần Sơn quấn quanh nắm đấm đón đỡ kiếm ý kia.

Xoạt xoạt!

Chỉ mới đụng vào, cương khí đã lập tức vỡ nát, thân thể Tần Sơn như là bị trọng thương, đột nhiên bay ra ngoài, nện ở trên trụ đá.

- Không biết tự lượng sức mình.

Vương Thánh Khang lạnh lùng nói.

Các đệ tử chung quanh nhìn cảnh tượng trước mắt cũng ngây ngẩn cả người, không ngờ thực lực của tên Vương Thánh Khang này lại cường đại như thế, vung tay hai lần, giậm chân một cái đã có thể trấn áp mấy người Lã Khải Minh.

Bọn họ không thể không thừa nhận thực lực của Vân Tiêu phong rất mạnh.

Nhất là trên phương diện sức mạnh phía dưới phong chủ, Vân Tiêu phong có thể nói là độc chiếm vị trí đầu. Còn về phương diện phong chủ thì Quân Vô Thiên đã từng là người nghiền ép chín vị

phong chủ còn lại.

Chỉ là lần này trở về, không biết tu vi của phong chủ của Vân Tiêu phong Vân Tiêu sư huynh tăng lên đến cỡ nào, nhưng chắc hẳn là mạnh lên rất nhiều, nếu không thì không có khả năng trở về.

Lúc này, Vương Thánh Khang cùng Huyền Thanh liếc nhìn nhau, rồi cả hai đều cùng nở nụ cười, sau khi nhìn thấy biểu lộ của những đệ tử kia, càng cười to thêm.

- Các ngươi tới nơi này, chính là vì gia nhập Vô Địch phong sao? Theo ta thấy, vẫn là đi qua Vân Tiêu phong thôi. Nơi đó chí ít có thể làm cho các ngươi tiến bộ hơn chỗ ô hợp này.

Vương Thánh Khang cảm giác những đệ tử này thật sự là có mắt không tròng, ngọn núi nhỏ yếu như này lại có nhiều người đến gia nhập như thế.

Mà lúc này, những đệ tử kia cũng đang xì xào, bàn tán, thảo luận.

- Hai người này triệt để xong đời rồi.

- Các ngươi nói hai người này có thể sống sót hay không?

- Hẳn là có thể sống sót. Dù sao bây giờ cũng đang ở trong tông môn, Lâm sư huynh cũng đã nói sẽ không giết đồng tông, nhưng mà hai người này e rằng sẽ sống không bằng chết.

- Bây giờ hai người này còn ở nơi này diễu võ giương oai, quả thật không sáng suốt. Nếu như ta là bọn họ, vào lúc này tốt nhất là nhanh chóng đi cầu Vân Tiêu sư huynh cứu bọn họ.

- Trễ...

- Có ý tứ gì?

- Các ngươi nhìn bên kia, Lâm sư huynh xuất quan.

Vương Thánh Khang cùng Huyền Thanh nhìn thấy biểu lộ của những đệ tử này, thấy bọn họ đang châu đầu ghé tai, thảo luận, cũng không biết bọn họ đang nói cái gì. Nhưng mà ở trong lòng của hai người bọn họ, hiển nhiên là bị dọa sợ rồi.

Về phần vị phong chủ của Vô Địch phong này đến cùng là có hậu trường bực nào, bọn họ cũng không e ngại. Chỉ là tiện tay giáo huấn mấy đệ tử không biết tôn ti mà thôi, chẳng lẽ còn có thể trấn áp bọn

họ hay sao?

- Lâm sư huynh.

Lã Khải Minh chịu đựng thương thế, lúc nhìn thấy bóng người kia đi ra từ nội điện, hưng phấn hô, nhưng mà bởi vì quá hưng phấn, phun ra một búng máu tươi.

Võ giả Tôi Thể cảnh tầng chín lại dám đối mặt thậm chí ra tay với cường giả Địa Cương cảnh tầng tám, chỉ tính riêng phần dũng khí này đã đáng giá cho tất cả mọi người kính trọng.

Nguyên bản tâm tình của Lâm Phàm rất tốt đẹp, nhưng khi nhìn thấy tình huống ở bên ngoài, tâm tình tốt đẹp đã biến mất, ngược lại tràn đầy hiếu kỳ.

Cố gắng suy nghĩ, đây rốt cuộc là vì cái gì? Chẳng lẽ là đoạn thời gian trước mình không đủ cường đại, hay là thành tựu của mình làm cho người khác quá mức đố kỵ, khiến cho có người gan to bằng trời, đến Vô Địch phong nháo sự.

Chỉ phần dũng khí này cũng đáng giá khen ngợi.

Ngón tay búng một cái, mấy viên đan dược bay vụt ra ngoài, rơi vào tay của mấy người Lã Khải Minh, Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- Các ngươi đều nuốt vào đi, trước tiên phải ổn định thương thế đã.

Đan dược này là thứ ở trong nhẫn trữ vật của Quân Vô Thiên, hiệu quả trị liệu cũng không tệ lắm.

Hai người Vương Thánh Khang cùng Huyền Thanh nhìn về phía bóng người kia. Dù bọn họ cố gắng quan sát, cũng không nhớ ra tông môn có hạng người kinh tài tuyệt diễm như này. Tu vi cũng chỉ là Địa Cương cảnh tầng sáu, kém hơn bọn họ tận hai tầng.

Nhưng nếu Lâm Phàm là phong chủ, địa vị tự nhiên cao hơn bọn họ. Nhưng địa vị cao hơn không có nghĩa là có thể hàng phục hai người bọn họ. Tuy nhiên lễ nghi cơ bản vẫn phải có, bọn họ cũng không muốn để bất cứ kẻ nào có thể chê trách hai người bọn họ không có tôn ti được.

- Tham kiến Lâm sư huynh, chúng ta là Vân Tiêu phong, người của Vân Tiêu sư huynh, những đệ tử này của Vô Địch phong không có một chút tôn ti nào. Hai người chúng ta vừa mới ra tay dạy dỗ bọn

họ một phen, xin Lâm sư huynh lượng...

Khi nói đến Vân Tiêu phong, hiển nhiên cũng cực kỳ tự hào.

Chỉ là lời còn chưa nói hết thì đã bị Lâm Phàm đưa tay cắt đứt.

Lâm Phàm đi đến trước mặt hai người, ánh mắt nhìn thẳng Vương Thánh Khang, mặt không chút thay đổi nói:

- Sướng hay không?

- Ừm.

Vương Thánh Khang tràn đầy nghi hoặc. Lời này là có ý gì, cái gì gọi là sướng hay không, hắn mở miệng nói:

- Lâm sư huynh chỉ giáo cho?

- Đừng nói chuyện! Trả lời ta!

Lâm Phàm lại ngắt lời:

- Sướng hay không?

Huyền Thanh đứng ở một bên, tiến lên một bước. Lúc này, trong lòng hắn cảm thấy không vui. Sau khi lịch luyện trở về, tu vi đã đột phá, lòng tin cao hơn trời. Hơn nữa Vô Địch phong này hiển nhiên là mới xây, muốn đứng vững ở bên trong mười vị phong chủ, tự nhiên cần kết giao với những phong chủ có uy tín lâu năm như Vân Tiêu sư huynh. Bởi vậy hắn cũng không e ngại, đặc biệt là khi thấy tu vi của Lâm Phàm thấp như vậy.

- Lâm sư huynh, chúng ta...

Đột nhiên! Huyền Thanh còn chưa nói xong, lập tức cảm giác được một sức mạnh kinh khủng đánh về phía mặt của hắn, lúc kịp phản ứng, cả người đã hóa thành một vệt sáng bay về phương xa.

Thân hình giống như là đạn pháo, xuyên một ngọn núi lại một ngọn núi, cuối cùng rơi xuống trên quảng trường ở tông môn. Cả người hãm sâu lòng đất, không thể nhúc nhích, nằm ở nơi đó.

Nguyên bản có mấy đệ tử đi ngang qua quảng trường, đột nhiên cảm nhận được chấn động ở dưới chân, cũng ngơ ngác nhìn nhau, không biết là đã xảy ra chuyện gì.

Một vài đệ tử đưa mắt nhìn về phía những ngọn núi ở phương xa

kia, trong lúc nhất thời cũng ngây ngẩn cả người.

Tình huống là như thế nào vậy? Tại sao lại có người bay tới từ ngọn núi xa như vậy? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Có đệ tử gan lớn một chút chạy đến biên giới của hố sâu nhìn vào bên trong, lại phát hiện có người nằm ở nơi đó, hơn nữa nhìn bộ dáng, tựa như là xương cốt toàn thân đều gãy mất vậy, nằm im không nhúc nhích.

Bên trên Vô Địch phong, Lâm Phàm lại một lần nữa mở miệng, nói:

- Ta hỏi ngươi, đánh người của ta có phải là cảm giác rất thoải mái hay không?

Ở hiện trường, các đệ tử nín thở, thần sắc cực kỳ chấn kinh. Lâm sư huynh thật là bá đạo.

Huyền Thanh kia lại bị Lâm sư huynh tát bay về phương xa, sinh tử không biết.

Giờ phút này, Vương Thánh Khang cũng cực kỳ cảnh giác, thân hình không tự chủ được lui về phía sau một bước. Nhưng mà sau khi hắn lui về phía sau một bước, vị phong chủ của Vô Địch phong này lại tiến về phía trước một bước, một mực nhìn thẳng mình.

Chương 192: Tay phải này hiện tại quý như vàng (2)

Lập tức, một giọt mồ hôi lăn xuống từ trên trán của Vương Thánh Khang. Giờ khắc này hắn đã cực kỳ sợ hãi.

Lúc này ở một ngọn núi khác mà có lẽ không nên gọi là ngọn núi, bởi vì nơi này là do vô số nhánh cây chồng chất lên tạo thành hình dáng như ngọn núi thôi. Mỗi một nhánh cây đều có kích thước một vòng tay của người lớn, thô to như là cự mãng vậy. Những nhánh cây này đan xen vào với nhau khiến cho người ta có cảm giác không còn sinh cơ.

Khô Phong, ngọn núi của trưởng lão đỉnh tiêm Khô Mộc.

Vân Tiêu lúc này tựa như là biết được tin tức gì đó cực kỳ trọng đại vậy, vẻ mặt ngưng trọng, nói:

- Tên Lâm Phàm kia lại mạnh mẽ như thế sao? Không chỉ đánh bại Chiến Hồng Đế, Vạn Trung Thiên rồi còn có thể giết chết Quân Vô Thiên. Mà tên Quân Vô Thiên kia lại dám giấu tông môn làm nhiều chuyện ác như vậy.

Khô Mộc nhắm mắt dưỡng thần, nói:

- Ừm, lần này ra ngoài, ta cũng không ngờ ngươi sẽ có sự tiến bộ to lớn như thế. Về ngọn núi của mình bế quan một thời gian nữa, e rằng ngươi sẽ có thể đột phá Thiên Cương cảnh.

Vân Tiêu hiển nhiên không thèm để ý chuyện đột phá tu vi, nói:

- Trưởng lão, thực lực của tên Lâm Phàm kia như thế nào? Nếu như là ta chiến đấu với hắn, tỷ lệ thắng bại như thế nào?

Giờ khắc này, Khô Mộc mở to mắt tựa như là muốn xem thấu Vân Tiêu, rồi thản nhiên nói:

- Lấy thực lực của ngươi bây giờ, hiện tại là tỷ lệ năm năm.

Vân Tiêu nghe được lời này của Khô Mộc trưởng lão, rõ ràng không dám tin tưởng. Hắn khổ tu lâu như vậy, thực lực tăng cường rất nhiều. Dù Quân Vô Thiên, hắn cũng tin rằng mình có thể chiến thắng, không ngờ chiến với Lâm Phàm vẫn là tỷ lệ năm năm. Nhưng

mà câu nói phía sau của Khô Mộc trưởng lão lại để Vân Tiêu không có lời nào để nói.

- Nếu như hắn mượn dùng sức mạnh của Vô Địch phong, lật tay là có thể trấn áp ngươi.

Thanh âm của Khô Mộc trưởng lão rất nhẹ nhàng.

- Nhưng, nếu như ngươi có thể đột phá đến Thiên Cương cảnh, chênh lệch giữa hắn cùng ngươi chính là cách biệt một trời một đất. Hắn sẽ không còn có khả năng chiến thắng ngươi.

- Hô!

Vân Tiêu nhẹ nhàng thở ra, chí ít còn có hi vọng, chỉ là đột nhiên nhớ đến điều gì, lập tức kinh hãi, nói:

- Không tốt.

- Thế nào? Có chuyện gì sao?

Khô Mộc hỏi.

- Vương Thánh Khang cùng Huyền Thanh đi Vô Địch phong. Lần lịch luyện này, tu vi của hai người bọn họ tăng mạnh, quá mức kiêu ngạo, tự mãn, lại không biết lai lịch Vô Địch phong nên sẽ gây chuyện. Trưởng lão, Vân Tiêu cáo từ trước.

Vân Tiêu không kịp chờ đợi, hóa thành một vệt sáng, bay thẳng về phía Vô Địch phong.

Chỉ là bên tai còn truyền đến thanh âm của Khô Mộc trưởng lão.

- Nhớ lấy, không cần phát sinh xung đột, nếu không ngươi cũng sẽ đi theo gót bọn họ đấy.

Giữa không trung, khi Vân Tiêu nghe được lời nói này, thân thể khẽ run lên. Khí thế cuồng bạo kia đột nhiên tiêu tán.

Hắn tin tưởng lời nói của Khô Mộc trưởng lão. Nguyên bản sau khi lịch luyện trở về, tu vi đột phá, hắn muốn trấn áp Quân Vô Thiên, trở thành người đứng đầu trong mười vị phong chủ, đúc thành bất thế chi uy, từ đó làm bàn đạp đột phá Thiên Cương cảnh. Nhưng hiện tại xem ra, tông môn cũng không đơn giản như mình suy nghĩ, vẫn còn hạng người kinh tài tuyệt diễm như Lâm Phàm.

Mà đúng lúc này, hắn nhìn thấy cảnh tượng phát sinh bên trên

Vô Địch phong, không khỏi mở miệng.

- Xin Lâm phong chủ thủ hạ lưu tình.

Bên trên Vô Địch phong, Lâm Phàm nắm lấy đầu của Vương Thánh Khang, đánh một quyền vào bụng. Sức mạnh cường hãn xuyên thấu hộ thể cương khí, uy lực mạnh mẽ khiến cho ngũ tạng lục phủ của Vương Thánh Khang giống như là bị nứt toác ra vậy, phun ra từng búng từng búng máu tươi, tinh thần cực kỳ uể oải.

Các đệ tử chung quanh không có chút ba động nào giống như đã sớm biết kết cục của chuyện này.

Nhưng khi nghe được thanh âm kia, bọn họ cũng hơi ngây ngẩn, lúc kịp phản ứng lại thì phát hiện Vân Tiêu sư huynh tới.

Tất cả mọi người cũng không biết Vân Tiêu sư huynh muốn làm gì, chẳng lẽ muốn vì hai người này mà chiến đấu cùng Lâm sư huynh hay sao?

Lâm Phàm nhìn về phía bóng người đang nhanh chóng bay đến kia, nói:

- Ngươi là ai?

Vân Tiêu đáp xuống từ trên không trung, nhanh chóng chắp tay nói:

- Phong chủ của Vân Tiêu phong Vân Tiêu xin Lâm sư huynh thủ hạ lưu tình. Hai người bọn họ mạo phạm sư huynh, hoàn toàn chính xác là tội đáng chết vạn lần. Nhưng mà xin Lâm sư huynh xem ở phương diện đồng môn, xin lưu lại tính mạng cho bọn họ.

Lúc này, hắn không nhìn thấy Huyền Thanh, sau đó cảm ứng được một khí tức quen thuộc kia phương xa, lại không nghĩ rằng Huyền Thanh đã bị đánh đến nơi đó.

- Phong chủ của Vân Tiêu phong.

Lâm Phàm quan sát Vân Tiêu một chút, sau đó quay sang nhìn Vương Thánh Khang đã nửa chết nửa sống, nói:

- Ta nói qua, xem ở đồng tông, ta sẽ không giết chết bất cứ một vị đệ tử nào. Nhưng người này dám đến Vô Địch phong nháo sự, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, cứ để hắn quỳ gối ở chân núi Vô Địch phong bảy ngày đi.

Vân Tiêu nhìn thoáng qua Vương Thánh Khang, nói:

- Vậy kính xin Lâm sư huynh để ta giúp hắn khôi phục một chút thương thế. Ngay khi thương thế khôi phục, ta sẽ lập tức để hắn quỳ gối ở dưới chân núi Vô Địch phong.

Lâm Phàm lắc đầu, nói:

- Cứ như vậy tiếp tục quỳ đi, không cho phép dùng bất cứ đan dược gì, nếu như qua bảy ngày mà hắn còn sống, việc này coi như xong, nếu như sống không qua, đó cũng đáng đời.

- Chẳng qua nếu như hắn khôi phục thương thế hoặc là nuốt đan dược, ta sẽ không quản hắn có ở tông môn hay không, đều chém chết hắn.

Vừa dứt lời, Lâm Phàm nhanh chóng ném Vương Thánh Khang xuống chân núi.

Vân Tiêu không ngờ Lâm Phàm lại bá đạo như vậy. Nhưng mà lời nói của Khô Mộc trưởng lão vẫn một mực vang vọng ở bên tai của hắn làm hắn không dám ra tay. Sau đó như là nghĩ đến cái gì, ngón tay khẽ động, một đóa hoa sen màu trắng bay ra, trôi nổi giữa không trung.

Đóa hoa sen này tản ra sương mù màu trắng, bên trong sương mù giống như là hình thành thế giới băng tuyết, rõ ràng không phải là vật bình thường.

- Đây là Tam Diệp Bạch Liên ở Tuyết Vực xem như là vật bồi tội. Xin Lâm sư huynh tha cho Vương sư đệ.

Lâm Phàm đưa tay, cầm lấy Tam Diệp Bạch Liên, sau đó cương khí khẽ động, lập tức nghiền Tam Diệp Bạch Liên thành mảnh vỡ.

- Ngươi...

Vân Tiêu sững sờ, không nghĩ đến Lâm Phàm lại hủy Tam Diệp Bạch Liên.

- Nhớ kỹ, đến Vô Địch phong ta nháo sự, đánh người của ta, cũng không phải những đồ chơi này bồi tội là có thể xong việc. Nếu như có lần sau nữa, ta sẽ… san bằng Vân Tiêu phong.

Lâm Phàm chắp tay sau lưng, nhanh chóng quay người rời đi, hoàn toàn xem Vân Tiêu như là không khí.

Mấy người Lã Khải Minh nuốt đan dược, thương thế cũng đã hơi khôi phục, nhìn thoáng qua Vân Tiêu rồi tiếp tục quay đi làm việc của mình.

Mà những đệ tử đang xếp hàng kia lại có cảm giác vô cùng hưng phấn, cảm giác Lâm sư huynh thật quá bá đạo, đồng thời còn rất bao che khuyết điểm.

Mới vừa rồi, đóa Tam Diệp Bạch Liên kia chính là thần vật, vậy mà Lâm sư huynh lại có thể tiện tay bóp nát, không hề có chút do dự nào, thực tình là rất uy vũ.

Vân Tiêu mặt không biểu tình, nhanh chóng rời khỏi Vô Địch phong.

Về phần Vương Thánh Khang vừa thổ huyết vừa quỳ ở dưới chân núi, có thể sống qua bảy ngày hay không, cũng rất khó nói.

Trong nội điện.

Lâm Phàm thở dài, nhìn tay phải của mình một chút, chỉ bóp nhẹ nhàng một cái, một bảo bối đã biến mất, tay phải này hiện tại rất quý giá đó.

Chương 193: Lão sư, con đến bóp vai cho ngài (1)

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Vô Địch phong xa hoa, lộng lẫy cao vút trong mây, ở bên trong mười ngọn núi, hiện ra uy thế mênh mông, có khí thế cầm đầu chín ngọn núi khác.

Mà Vương Thánh Khang vẫn đang quỳ lạy ở bên dưới thềm đá lơ lửng kia, khí huyết trong cơ thể quay cuồng, sắc mặt đỏ bừng, trong lòng không chỉ bi phẫn mà còn tuyệt vọng.

Vân Tiêu sư huynh đã đến đây nhưng cũng không có cứu mình. Mà hắn cũng không thể tin được, phong chủ của Vô Địch phong lại trấn áp hắn ở đây vì mấy tên đệ tử có tu vi thấp kém kia.

Sư huynh ở đâu? Trưởng lão trong tông môn ở đâu?

Mình chính là cường giả Địa Cương cảnh tầng tám, người mạnh nhất phía dưới mười vị phong chủ, tương lai cũng sẽ trở thành trụ cột vững vàng ở trong tông môn, bây giờ lại bị phạt quỳ ở chỗ này, mặc cho những đệ tử đi ngang qua kia vây xem, về sau làm sao có thể chấn nhiếp các đệ tử khác.

- Ta không tin, ta cũng không tin nếu như ta rời khỏi đây, Lâm Phàm sẽ giết ta.

Trong mắt của Vương Thánh Khang lóe lên vẻ giãy dụa, nhưng mà khi hắn vừa định đứng dậy thì có một thanh âm vang lên ở bên tai.

- Quỳ đi, nếu không cho dù là ta cũng không cứu được ngươi.

Lúc này, Vân Tiêu cảm thấy vô cùng phức tạp. Nguyên bản sau khi ra ngoài lịch luyện cho tu vi tiến nhanh, hắn muốn trở về tông môn, lực áp chín vị phong chủ còn lại, thật không nghĩ đến lại xảy ra

chuyện như vậy. Vị phong chủ của Vô Địch phong này không chỉ có lai lịch lớn đến dọa người mà thực lực cũng cường hãn như vậy. Cho dù là hiện tại, hắn cũng không nắm chắc rằng mình thể trấn áp đối phương.

- Vân Tiêu sư huynh, xin hãy cứu ta.

Hai mắt của Vương Thánh Khang đỏ bừng. Hắn há miệng gào thét. Thương thế trong cơ thể hắn cũng rất nặng, nếu như không phải hắn có tu vi là Địa Cương cảnh tầng tám, e rằng đã sớm chết rồi.

- Ta cứu không được. Các ngươi phạm phải sai lầm lớn. Vị phong chủ kia của Vô Địch phong lực áp hai người Chiến Hồng Đế, Vạn Trung Thiên, lại dám giết cả Quân Vô Thiên. Cho dù là ta hiện tại cũng không có năng lực trấn áp hắn.

Vân Tiêu lạnh nhạt nói, thanh âm hóa thành một sợi tơ thật dài, truyền đến bên tai Vương Thánh Khang.

Vương Thánh Khang nghe Vân Tiêu nói như thế, hai mắt đột nhiên co vào, hai tay rủ xuống, trong lòng giống như là mặt biển trong ngày bão, xuất hiện sóng to gió lớn.

Cái gì?

Vị phong chủ này của Vô Địch phong dám giết Tru Thiên phong Quân Vô Thiên, còn trấn áp hai vị phong chủ cường đại là Chiến Hồng Đế cùng Vạn Trung Thiên. Chuyện này làm sao có thể xảy ra?

Nhưng mà lời này là do chính miệng Vân Tiêu sư huynh nói, không thể nào sai được. Nếu thật là như thế, e rằng mình chỉ có thể thành thật quỳ ở chỗ này trong đủ bảy ngày.

Ngẩng đầu, sắc mặt vốn tái nhợt càng lóe ra vẻ hoảng sợ, nhìn lên ngọn núi cao vút tận mây xanh kia, trong lòng cũng tràn đầy hối hận.

Sớm biết mọi chuyện sẽ như thế này, lúc ấy bọn họ nên nghe ngóng rõ ràng, không nên tự tin như vậy, lỗ mãng leo lên Vô Địch phong, nhưng mà hiện tại nói cái gì thì cũng đều đã chậm.

Một vài tên đệ tử tiến vào Tôi Thể Trì của Vô Địch phong để tu luyện từ trên đỉnh núi đi xuống, nhìn thấy Vương Thánh Khang quỳ ở nơi đó, cũng hơi kinh ngạc, sau đó đều lắc đầu đi xa.

Bọn họ cũng biết chuyện vừa mới xảy ra ở phía trên Vô Địch phong. Đúng là không ngờ lại có người dám tới Vô Địch phong nháo sự. Đây quả thực là tự tìm đường chết. Bây giờ lại chỉ bị phạt quỳ gối ở nơi này đã là Lâm sư huynh thủ hạ lưu tình, không có giết ngay tại chỗ đã là một kết quả không tệ rồi.

Nhưng theo bọn họ, những việc này còn lộ ra một ý tứ đáng giá phải suy ngẫm.

Vương Thánh Khang là người của Vân Tiêu sư huynh, nhưng mà bây giờ ngay cả Vân Tiêu sư huynh cũng không có cách nào cứu hắn. Hiển nhiên Vân Tiêu sư huynh còn có cố kỵ đối với Lâm sư huynh, chứ nếu không, Vân Tiêu sư huynh tuyệt đối sẽ đưa Vương Thánh Khang đi, sẽ không trơ mắt nhìn hắn quỳ ở chỗ này.

Mấy vị trưởng lão ở trong tông môn đều đã biết chuyện xảy ra. Tất cả đều bảo trì im lặng, ngầm thừa nhận chuyện này. Thậm chí có mấy người nguyên bản cho rằng tu vi của đệ tử trong tông môn tiến nhanh là một chuyện vui lớn, đáng giá chúc mừng. Nhưng hôm nay xem ra, hai người này hoàn toàn là kẻ không có đầu óc.

Trong nội điện của Vô Địch phong.

Tâm tình của Lâm Phàm không tệ, trải qua mấy ngày cố gắng, rốt cục hắn đã sáng tạo thành công một môn công pháp mới từ cơ sở của Bất Động Cương Thể, phẩm giai cũng từ Huyền giai hạ phẩm tăng lên tới Huyền giai thượng phẩm.

- Cực Hạn Đại Ma Quyết: Tăng cường nhục thân đến cực hạn, Ma Thể hình thức ban đầu, Ma Vực, tu luyện điểm khổ tu +7

- Huyền giai thượng phẩm

Huyền giai Sáng Tạo Chỉ Nam, bên trên giao diện màu trắng ghi chép một lượng lớn số liệu, chữ viết lít nha lít nhít, dòng số liệu cuối cùng chính là tình huống của môn công pháp này.

Nhưng Lâm Phàm có cảm giác là quá trình tu luyện của mình xuất hiện vấn đề, công pháp này có dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma, giống như là đang phát triển theo hướng Ma Đạo.

Trước kia công pháp hắn sáng tạo ra quang minh chính đại đến cỡ nào, dù nhìn thế nào cũng chính là thần công dành cho nhân sĩ chính phái tu luyện, nhưng mà bây giờ lại rất kỳ quái.

Nhưng khi vận chuyển công pháp, cơ thể lại rất thoải mái, không

có một tia khác thường, giống như môn công pháp này chính là chế tạo riêng cho hắn vậy.

- Được rồi, không nghĩ nữa, thật vất vả mới có thể sáng tạo ra công pháp Huyền giai thượng phẩm, lần này cũng là do vận khí bộc phát mới được, nhưng không có Sáng Tạo Chỉ Nam cho công pháp Địa giai, nếu không mình có thể nhất cổ tác khí, nhanh chóng sáng tạo ra công pháp cao cấp hơn.

Lâm Phàm suy nghĩ một chút, công pháp đã tăng lên tới Huyền giai thượng phẩm, dung lượng trong cơ thể lại tăng thêm không ít, nguyên bản nuốt một lượng lớn đan dược đã bổ sung không sai biệt lắm, nhưng mà bây giờ bởi vì công pháp cao cấp hơn cho nên lại không đủ.

Hiện tại trọng yếu nhất chính là kiếm điểm tích lũy, ngoài ra còn phải tìm kiếm một chút công pháp, nếu như dựa vào rút thăm, chỉ có thể nhìn vận khí, hơn nữa còn chưa chắc sẽ rút được.

Giờ khắc này, hắn lập tức nghĩ đến lão sư của mình.

Có thể giải quyết vấn đề này cũng chỉ có biện pháp đó.

Từ chỗ của lão sư lấy mấy bộ công pháp, sau đó ở trong tông môn tu luyện một đoạn thời gian, tích lũy điểm khổ tu, sau đó ra ngoài kiếm điểm tích lũy, thực lực của mình cứ thế sẽ nhanh chóng tăng lên thôi.

Mạch suy nghĩ thông suốt, mục tiêu rất rõ ràng, cảm thấy không có bất cứ vấn đề gì nữa, hắn lập tức rời khỏi mật thất, đi ra ngoài.

Lã Khải Minh còn đang ở bên ngoài khảo hạch đệ tử. Vô Địch phong tuy là vừa mới thành lập nhưng mà đã có danh vọng rất lớn cho nên rất nhiều đệ tử ở trong tông môn đều muốn gia nhập Vô Địch phong. Nhưng mà đệ tử muốn gia nhập quá nhiều, chỉ có thể dựa vào khảo hạch để chọn lựa.

Đồng thời sau này chi tiêu của Vô Địch phong cũng sẽ dần dần tăng cao, dù sao bọn họ cũng cần phụ trách các loại đan dược, tài nguyên mà những đệ tử này cần có để tu hành. Đó cũng là vấn đề đang làm mấy người lã Khải Minh đau đầu.

- Lâm sư huynh.

Lã Khải Minh nhìn thấy Lâm Phàm đi ra, vội vàng tiến lên. Mặc dù vừa mới bị người nện cho một trận, nhưng mà nhờ có đan dược

của Lâm Phàm, cho nên bây giờ hắn vẫn khỏe như vâm, không có vấn đề gì.

Tần Sơn thì đang ngồi ở trên một tảng đá gần đó, trong lòng bàn tay có một con thỏ nhỏ, chơi vui đến quên cả trời đất.

Chương 194: Lão sư, con đến bóp vai cho ngài (2)

- Lã sư đệ, công việc của Vô Địch phong cũng chỉ có thể nhờ các ngươi rồi. Số đan dược này ngươi hãy cất kỹ, tuyển ra một chỗ trong những cung điện này để bày số đan dược này ra.

Nói xong, Lâm Phàm tùy ý nhấc tay, vô số đan dược xuất hiện chồng chất ở trên mặt đất, mùi thuốc nồng đậm tản ra xung quanh.

Khi nhìn thấy số lượng đan dược kinh khủng kia, những đệ tử đang xếp hàng kia cũng đều trợn mắt há hốc mồm.

Mấy người Lã Khải Minh cũng sợ đến ngây người, bọn họ chưa từng nhìn thấy số lượng đan dược nhiều như thế này. Nếu như đổi thành tài phú, đó sẽ là con số kinh khủng đến như thế nào.

Nhìn biểu tình khiếp sợ của đám người xung quanh, trong lòng của Lâm Phàm cũng cực kỳ thoải mái, dùng tài phú của người khác để đi khoe khoang, loại cảm giác này cũng thực không tồi.

Chí ít chứng minh, Quân Vô Thiên cũng không phải là không còn tác dụng gì khác. Đan dược hắn để lại vẫn hữu dụng đấy chứ.

Sau đó Lâm Phàm cũng không có tiếp tục lưu lại. Hai đầu gối cong xuống và đột nhiên nhảy lên. Cú nhảy này xa xôi đến cực điểm tựa như là có thể nhảy vượt qua giới hạn của thiên địa.

- Ai, chỉ có thể đột phá đến Địa Cương cảnh tầng bảy mới có thể bay được. Đến lúc đó cho dù đi tới chỗ nào cũng có thể giống như là đi trên đất bằng vậy.

Trên không trung, thân thể của hắn như là chim ưng giang cánh, nhanh chóng lướt đi. Mỗi một tầng trong chín tầng cảnh giới của Địa Cương cảnh đều có uy năng của riêng mình. Nhưng Lâm Phàm lấy sức mạnh làm chủ, không quan tâm võ kỹ của ngươi hoa lệ đến cỡ nào thì cũng chỉ có một kết cục là một quyền nổ nát.

Khi Lã Khải Minh kịp phản ứng lại thì phát hiện Lâm sư huynh đã rời đi. Nhìn đan dược rải đầy trên mặt đất, hắn nuốt nước miếng, nhanh chóng bỏ vào trong nhẫn trữ vật, trong lòng cũng cực kỳ hưng phấn, xem ra đây chính là nội tình của Vô Địch phong.

Nhìn thấy nhiều đan dược như thế, những đệ tử đang xếp hàng kia đều mừng rỡ như điên, cảm giác nội tình của Vô Địch phong thật sự là quá dồi dào. Nhiều đan dược như thế không biết có thể cho bao nhiêu đệ tử tu luyện.

Nhưng nếu để bọn họ biết ở trong nhẫn trữ vật của Lâm Phàm còn có một nhóm lớn nguyên tinhthì cũng không biết bọn họ sẽ có ý nghĩ gì.

Những thứ này đều là tài nguyên hiếm có, giá trị kinh người.

Rất nhanh, một ngọn núi xuất hiện ở trước mắt hắn. Ngọn núi này mộc mạc, rất bình thường, nếu như chỉ nhìn ở bề ngoài, ngọn núi này hoàn toàn không có cách nào so sánh được với Vô Địch phong. Nhưng mà trong mắt hắn, ngọn núi này không đơn giản. Lúc vừa mới đi đến chân núi, hắn rõ ràng có thể cảm nhận được bên trong ngọn núi này ẩn chứa một sức mạnh cực kỳ kinh khủng.

Lão sư không hổ là lão sư, mặc dù nội liễm nhưng mà cũng không phải là vật bình thường.

Chỉ có điều bây giờ cũng không phải là lúc quan tâm những thứ này, mục đích của mình hôm nay chính là đến để nịnh nọt, xin xỏ lão sư một ít đồ mà.

- Đồ nhi sao không ở trong Vô Địch phong của ngươi lại mò tới chỗ của vi sư thế này?

Còn không có nhìn thấy người đã có âm thanh truyền đến.

- Đương nhiên là bởi vì đồ nhi nhớ lão sư, cho nên cố ý đến thăm hỏi ngài nha.

Trên mặt của Lâm Phàm lập tức nở một nụ cười, sau đó hắn nhanh chóng chạy đến chỗ vách đá trên ngọn núi kia.

Thiên Tu đứng ở trên đỉnh núi, chăm chú nhìn về phương xa, sau đó xoay người lại, nhìn về phía đồ đệ vừa mới đi tới.

Hắn rất hài lòng với tên đồ đệ này, cảm giác đời này có thể tìm tới một tên đệ tử chân truyền hợp ý như thế này thật sự là quá may mắn, cái gì cũng đều hợp khẩu vị của hắn, thâm chí ngay cả kiểu khôn vặt này cũng giống như đúc hắn hồi trẻ, chỉ là thực lực cường đại hơn mình khi đó rất nhiều.

- Lão sư, ngài đang nhìn cái gì vậy?

Lâm Phàm đứng sau lưng Thiên Tu, tò mò hỏi. Dù sao phía trước ngoại trừ đường chân trời thì không có vật gì khác.

- Nhìn thiên địa đại thế.

Thiên Tu bình tĩnh nói. Đối với những người đạt đến cấp độ như hắn, một ý nghĩ là có thể cảm ứng thiên địa, nhưng mà vẫn như cũ không có cách nào để thấy rõ những thứ bí ẩn như vận mệnh, đại thế,….

Lâm Phàm tu vi không đủ, nghe không hiểu Thiên Tu đang nói cái gì. Sau đó hắn nhanh chóng đỡ lấy cánh tay của Thiên Tu, nói:

- Lão sư, tới kia ngồi đi, đồ nhi giúp ngài thư giãn một tí.

- Đồ nhi, ngươi có chuyện gì thì cứ nói đi, vi sư còn không hiểu trong lòng của ngươi đang nghĩ gì sao?

Thiên Tu lắc đầu cười, nhưng vẫn đi đến ngồi ở trên băng ghế đá chỗ đình nghỉ mát.

Lâm Phàm nắn vuốt bả vai của lão sư, vẻ mặt tươi cười, nói:

- Lão sư, con không sao, chỉ là muốn đến giúp ngài thư giãn một tí.

Thủ pháp xoa bóp này là do hắn học được ở kiếp trước, hồi đó mẹ của hắn cũng hay bị đau lưng, cho nên hắn cố gắng tìm hiểu, tự học thành tài.

Thiên Tu trầm tĩnh lại, híp mắt, cảm thấy rất thích thú, lần đầu tiên cảm nhận được không khí sư đồ vui vẻ, hòa thuận.

- Lão sư, dễ chịu không?

- Dễ chịu.

- Đồ nhi còn có cách để thoải mái hơn. Lão sư chờ một chút, ngâm suối nước nóng một lúc, tinh thần sẽ tốt hơn.

Lâm Phàm lấy Thiên Hà Vương Đỉnh ra, sau đó ngón tay búng một cái, Thanh Uyên Địa Hỏa rơi xuống phía dưới, bắt đầu thiêu đốt.

Thiên Tu cười nói:

- Đồ nhi, xem ra lần này ra ngoài, thu hoạch của ngươi cũng tương đối khá. Thanh Uyên Địa Hỏa này còn được gọi là thần hỏa

cho việc luyện đan, bây giờ lại bị ngươi dùng để nấu nước, đúng là có chút đáng tiếc.

- Lão sư, con lại không biết luyện đan, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có việc này là cần dùng lửa thôi.

Lâm Phàm đỡ Thiên Tu dậy, nói:

- Lão sư, tiến vào ngâm một chút để máu lưu thông, thân thể và tinh thần sẽ càng thoải mái.

Thiên Tu lắc đầu cười, cũng vui vẻ tiếp nhận sự hầu hạ của đồ đệ.

- Không sai, cũng không ngờ đồ đệ của ta sẽ còn biết được cách hưởng thụ như vậy. Chỉ là nước này hơi yếu một chút.

Thiên Tu cười nói, sau đó hơi nhấc ngón tay. Từ nơi xa xôi, một con rồng nước bay lên, phóng về phía bên này, Thiên Tu nhìn qua nói:

- Vi sư giúp ngươi luyện chế lại Thiên Hà Vương Đỉnh này một chút. Cái đỉnh này cũng không tệ lắm, chỉ là nước sông trong này lại quá yếu.

Lâm Phàm đưa mắt nhìn, lập tức sợ đến ngây người, không ngờ thực lực của lão sư mạnh mẽ đến như thế, vung tay một cái đã bắt giữ được nước của cả một con sông rồi.

Rất kinh khủng.

Không biết đến khi nào mình mới có được thực lực mạnh như thế.

Chương 195: Lão sư, ngài không thể làm như vậy

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Lâm Phàm đứng ở một bên tập trung quan sát, hắn cảm thấy mình có thể trở thành đệ tử của Thiên Tu trưởng lão, thật sự là quá may mắn.

Rồng nước lao tới. Lúc còn ở phương xa, độ cao của nó rõ ràng là hơn chục nghìn trượng, thế nhưng mà khi bay đến gần chỗ này, lại hóa thành một con rồng nước thật nhỏ.

Rồng nước rất chân thực, rõ ràng đến cả từng chiếc vảy ở bên ngoài cơ thể.

Con rồng nước thật nhỏ kia còn quanh quẩn trên không trung một vòng, gầm vang một tiếng rồi mới lao thẳng xuống, tiến vào bên trong Thiên Hà Vương Đỉnh.

Trong chốc lát, Lâm Phàm có cảm giác liên hệ giữa mình cùng Thiên Hà Vương Đỉnh đã cường đại thêm một phần.

- Đồ nhi, Thiên Hà Vương Đỉnh này là bảo vật của Hải Thần tông. Trong này vốn dĩ có hai phần lạc ấn, một phần lạc ấn yếu hơn đã bị ngươi xóa đi, nhưng mà vẫn còn một phần lạc ấn ẩn giấu sâu hơn, ngươi còn không có xóa đi nên còn một mực tồn tại. Nếu như sau này, ngươi gặp được Thiên Hà Tử của Hải Thần tông, hắn có thể tùy thời thu hồi Thiên Hà Vương Đỉnh này.

- Nhưng hôm nay, vi sư sẽ giúp ngươi triệt để giải quyết tai hoạ ngầm này.

Vừa dứt lời, Thiên Tu vỗ một chưởng vào Thiên Hà Vương Đỉnh đang sôi trào kia, sau đó cánh tay nhấc lên, đồng thời còn kéo theo một con nghiệt long màu đen đi ra.

Con nghiệt long màu đen này như ẩn như hiện. Nó vẫn một mực ngủ say ở trong Thiên Hà Vương Đỉnh, bây giờ bị Thiên Tu đánh thức, há mồm tức giận gào thét.

- Thiên Tu, ngươi dám xóa đi lạc ấn, lão phu...

Ầm!

Lời còn chưa nói hết, năm ngón tay của Thiên Tu đã bóp nát con nghiệt long này hóa thành hư vô. Mà giờ khắc này, Lâm Phàm phát hiện, liên lạc giữa mình cùng Thiên Hà Vương Đỉnh đã đạt đến độ cao chưa bao giờ có.

Cùng lúc đó, ở một cái tông môn xa xôi nào đó.

Một lão giả toàn thân bao phủ ở bên trong trường hà mênh mông đột nhiên mở mắt, trong ánh mắt tràn đầy sự phẫn nộ.

- Đáng giận, Thiên Tu lão tặc lại dám xóa đi lạc ấn của ta.

Chỉ là phẫn nộ được một lát, sắc mặt của lão giả lại trầm xuống, bảo bối này là do hắn luyện chế, về sau ban cho một đệ tử. Nói như vậy, đệ tử này cũng bị người của Viêm Hoa tông chém giết.

Khi con nghiệt long kia đi ra, Lâm Phàm có thể cảm nhận được một sức mạnh kinh khủng phát tán ra từ trên thân con nghiệt long này. Lấy thực lực bây giờ của mình, mặc dù có thể đào thoát nhưng mà căn bản không có khả năng hàng phục.

- Lão sư lợi hại, lão sư bá đạo, lão sư uy vũ.

Hắn thấy cảnh này, lập tức vuốt mông ngựa, khẳng định phải làm cho lão sư cảm thấy sung sướng mới được.

Thiên Tu cười, nói:

- Tốt, đồ đệ, vi sư tuy rất thích nghe ngươi nịnh hót thế nhưng mà không thể dùng. Bây giờ tai hoạ ngầm ở bên trong Thiên Hà Vương Đỉnh đã được vi sư xóa bỏ, hơn nữa mới rồi vi sư đã tăng cường thêm sức mạnh của một con sông. Hiện tại Thiên Hà Vương Đỉnh này đã tăng lên một cấp, mỗi một giọt nước sông tương đương với võ giả Địa Cương cảnh tầng một. Nếu như không phải vi sư sợ thực lực của ngươi không đủ, khó khống chế hoàn toàn thì cho dù đến tầng bốn, tầng năm cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Lâm Phàm há to miệng, cả trái tim đều nhanh nhảy ra ngoài. Một

giọt nước tương đương với võ giả Địa Cương cảnh tầng một. Chuyện này cũng quá kinh khủng đi. Hắn vội vàng nói:

- Đa tạ lão sư.

- Nhưng lão sư, nếu ngài đã ra tay luyện chế Thiên Hà Vương Đỉnh, vậy thì cũng tiện tay giúp đồ đệ luyện chế cái này một chút đi.

Cũng không đợi lão sư nói thêm cái gì, hắn tranh thủ thời gian lấy Lang Nha bổng ra còn có mấy cái chân của Thâm Uyên Chi Trùng mà lần trước thu được. Những cái chân này có đặc tính không gì không phá, nếu như có thể dung luyện vào trong Lang Nha bổng, như vậy lực phá hoại của Lang Nha bổng khẳng định sẽ càng mạnh.

- Đồ tốt không ít.

Lúc Thiên Tu nhìn thấy mấy cái chân đen kịt này của Thâm Uyên Chi Trùng, cũng không khỏi nhẹ gật đầu. Ông nhanh chóng xòe bàn tay ra, hòa tan Lang Nha bổng cùng những cái chân này vào cùng một chỗ.

Không ngừng luyện hóa, rất nhanh đã thành hình.

Mà lúc này, Lang Nha bổng tuy vẫn còn là màu trắng bạc, nhưng mà những cái gai thép lồi ra kia lại hiện ra màu đen. So với lúc trước, chúng càng thêm sắc bén, vẻn vẹn nhìn một cái, cũng cảm giác có chút khủng bố.

E rằng nếu đập một bổng xuống, cho dù là cương khí kiên cố đến đâu thì cũng sẽ bị những gai thép đen kịt này đập bể.

- Lão sư, ngài thật sự là quá lợi hại.

Lâm Phàm cảm thấy cực kỳ hưng phấn, sau đó tranh thủ thời gian nắn vai cho lão sư. Có được những thứ này, thực lực của hắn bây giờ lại tăng thêm một cấp độ, cảm giác mình muốn phát triển tới tình trạng cực kỳ ghê gớm.

Hơn nữa Thiên Hà Vương Đỉnh này sau khi được lão sư luyện chế, nước sông đã mạnh mẽ hơn. Về sau ngâm mình ở bên trong, cảm giác đương nhiên là sẽ càng thêm thoải mái.

Thiên Tu cười. Được đồ đệ tán dương, hắn vẫn cảm thấy rất thoải mái. Sau đó ông bước ra Thiên Hà Vương Đỉnh, nói:

- Đồ đệ, vẫn nên nói chính sự một chút đi, ngươi tìm vi sư có

chuyện gì?

Nếu là còn không thể xem thấu đồ đệ của mình, vậy thì cái chức danh lão sư thật đúng là uổng phí.

Lâm Phàm biểu hiện ra vẻ mặt ngượng ngùng, nói:

- Lão sư, con đến đây là muốn xin lão sư một chút công pháp. Hiện tại việc tu luyện của đồ đệ đã gặp được bình cảnh, muốn tìm hiểu thêm một chút công pháp làm phong phú nội tình của bản thân.

Biểu lộ của Thiên Tu có chút quái dị, nói:

- Đồ đệ, công pháp của ngươi còn thiếu sao?

- Lão sư, đúng là còn thiếu. Hiện tại mấy môn công pháp bình thường, con đều đã tu luyện tới cảnh giới viên mãn, mà mấy công pháp cao cấp cũng đều gặp bình cảnh. Lấy thực lực bây giờ của đồ đệ căn bản là không có cách tiếp tục tăng lên.

Lâm Phàm thành thật nói.

Lời này đều là lời nói thật.

Mấy môn Bạo Lực Lang Nha Bổng, Bạo Huyết, Cuồng Thân, Hám Sơn Kình đều đã tu luyện đến cảnh giới viên mãn, mà Thất Thần Thiên Pháp, Hóa Thần Kiếm Trận, Kinh Long Đại Thiên Công đều còn ở tầng thứ hai, muốn tu luyện mấy tầng phía sau cần có số lượng điểm tích lũy cũng thật sự là quá khổng lồ. Đồng thời hắn luôn có cảm giác những công pháp không được toàn diện.

Cho nên hắn muốn đến xin lão sư mấy môn công pháp nữa, tăng lên nội tình của bản thân.

- Vậy ngươi cần loại hình công pháp gì?

Nếu đồ đệ đã mở miệng, thân là lão sư, Thiên Tu tự nhiên cũng phải thỏa mãn.

Nghe được lão sư đồng ý, Lâm Phàm cũng không do dự nữa, lập tức nói:

- Lão sư, con cần ngạnh công, hơn nữa còn phải là loại ngạnh công vô cùng cường đại, khó tu luyện, hoặc là nhiều tác dụng phụ, những điều này đều không phải là vấn đề, có bao nhiêu con muốn bấy nhiêu.

Thiên Tu hơi ngây ngẩn, sau đó gầm thét:

- Đồ nhi này, ngươi có phải là muốn vi sư người đầu bạc tiễn người đầu xanh hay không? Lăn, lăn, không có.

- Lão sư, đừng như vậy. Cho con một môn cũng được mà, lão nhân gia ngài chọn giúp con đi, chỉ cần thích hợp là được.

Lâm Phàm sao có thể tay không mà quay về. Công pháp vừa đến tay, hắn sẽ trở về mất thất, tu luyện ở trong một đoạn thời gian, tích lũy điểm khổ tu, sau đó sẽ lập tức rời tông tiếp tục lang thang.

Thiên Tu nhìn chằm chằm đồ đệ của mình, trong lòng cũng muốn mắng hắn một phen.

Đồ đệ này của mình cái gì cũng tốt, nhưng mà ông ta luôn có cảm giác đầu óc của tên đồ đệ này của mình có chút không đúng, hoàn toàn khác biệt với người bình thường.

Ngạnh công mặc dù cường đại, nhưng mà chỉ cần không cẩn thận một chút là có thể tàn phế hoặc là bỏ mình.

Đồ đệ này của mình còn nói là có bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, hắn không sợ bản thân xảy ra chuyện sao?

- Cho ngươi, nếu là công pháp khác thì ta còn có thể cân nhắc cho ngươi một đống. Nhưng loại công pháp này thì về sau ngươi đừng nhắc lại.

Thiên Tu vung tay, ném một bản công pháp về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn thấy thế, nhanh chóng vươn tay tóm lấy.

Cực Diệt Phá Thể, tu luyện tới cảnh giới viên mãn có thể bộc phát ra thực lực gấp ba lần trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, giá phải trả là tử vong.

Công pháp tốt, nếu như công pháp lão sư cho đều là loại này, khẳng định là đến bao nhiêu thì hắn muốn bấy nhiêu.

Nhưng vừa xem qua hắn liền cảm thấy không bình thường, công pháp này tổng cộng có ba tầng, nhưng mà hai tầng sau lại không có gì, trông giống như là bị người xé đi.

- Lão sư, công pháp này không đầy đủ, hai tầng phía sau có phải là bị ngài xé hay không?

Lâm Phàm thấy thế này cũng choáng váng. Hiện tại hắn cũng không biết hệ thống có thể dùng điểm tích lũy để lĩnh ngộ phần thiếu hụt của công pháp hay không?

Thiên Tu nhìn đồ đệ một chút, khoát tay nói:

- Không có, lúc lão sư lấy được bản công pháp này thì cũng chỉ có như thế. Hiện tại ta cũng chỉ có một môn công pháp này thôi. Muốn thì cầm, không cần thì đưa cho vi sư.

- Con muốn, đương nhiên là con muốn, nhưng mà hai tầng phía sau cũng nên đưa cho con chứ. Lão sư, lão sư tốt của con, ngài không thể làm như này. Tu luyện nửa vời thế này, cảm giác rất khó chịu.

Lâm Phàm vội vàng nói, điểm tích lũy liệu có thể không nhìn thiếu hụt mà vẫn tăng lên hay không? Đó vẫn còn là một ẩn số. Nếu như chỉ có thể lĩnh ngộ tầng thứ nhất, không lĩnh ngộ được hai tầng phía sau không phải là hắn thiệt thòi lớn sao?

Thiên Tu trừng mắt với đồ đệ không hiểu chuyện này của mình, nói:

- Ngươi khó chịu nhưng vi sư sợ ngươi tu luyện tới viên mãn rồi chết, bản thân vi sư còn khó chịu hơn.

- Trở về đi, vi sư còn muốn bế quan.

Nói xong, Thiên Tu vung tay lên. Lâm Phàm lập tức cảm thấy một sức mạnh không thể địch nổi đánh tới, bao phủ rồi đưa hắn rời khỏi ngọn núi.

- Lão sư, ngươi không thể làm như vậy với ta.

Lâm Phàm lập tức cảm giác trời đất quay cuồng, khi mở mắt ra được thì phát hiện mình đã về đến Vô Địch phong.

Lâm Phàm thở dài một tiếng, trong lòng cũng thấy bất đắc dĩ, mình có Bất Tử Chi Thân, tùy tiện tu luyện đều vô sự, nhưng mà lão sư không biết. Điều này không thể không nói cũng là một loại sai lầm.

- Phải chăng tiêu hao 60, 000 điểm tích lũy để lĩnh ngộ Cực Diệt Phá Thể

- Đồng ý.

Lâm Phàm chém đinh chặt sắt nói.

- Điểm tích lũy không đủ

Mặc dù biết rõ điểm tích lũy không đủ, nhưng mà hắn vẫn hi vọng hệ thống gặp lỗi.

Cất kỹ công pháp, trở lại mật thất lập tức tuyên bố bế quan.

Tu vi từ Địa Cương cảnh tầng năm đột phá lên Địa Cương cảnh tầng sáu đã tiêu hao 50 000 000 điểm khổ tu, như vậy muốn đột phá đến tầng bảy có lẽ cần khoảng 6 triệu điểm khổ tu.

Sau khi tích lũy đầy đủ điểm khổ tu thì hắn sẽ ra ngoài xoát điểm tích lũy, bắt đầu lĩnh ngộ công pháp, ngoài ra thỉnh thoảng còn có thể tiến hành rút thăm, trong tông môn cũng không có công pháp thích hợp với mình.

Có được Bất Tử Chi Thân, nhất định phải lợi dụng để mở ra con đường nghịch thiên. Khi đến cuối cùng hắn trở thành cường giả vô thượng, người mang vô số công pháp giết địch 1000 tự tổn 800, sợ rằng tất cả mọi người đều sẽ e ngại.

Nhanh chóng tiến vào mật thất, tiến hành bế quan.

Trong một vùng núi hoang vu.

Một chiếc chiến thuyền to lớn bay về phía Viêm Hoa tông, lưu lại một vệt sáng thật dài trên bầu trời.

Trên chiến thuyền, một đám đệ tử thân thể thẳng tắp, phân tán ở khắp nơi, thời thời khắc khắc quan sát hết thảy mọi thứ chung quanh.

- Sư huynh, mười ngày sau, chúng ta sẽ đến Viêm Hoa tông.

Lúc này một tên đệ tử cung kính đứng ở trước mặt một vị nam tử cúi đầu nói. Trong mắt của hắn lóe ra vẻ cuồng nhiệt, người mà hắn đang nói chuyện chính là một trong 108 vị Thần Tử của Nhật Chiếu tông, địa vị cao thượng, thực lực cường đại.

- Ừm, mười ngày sao? Tuy có chút chậm, nhưng không sao cả.

Nam tử gật đầu, quạt giấy trong tay hợp lại, khóe miệng nở một nụ cười, trong ánh mắt thâm thúy kia tựa như là có thần quốc thoáng hiện.

Mấy tên đệ tử ở bên cạnh cũng không nói gì nhưng mà trong lòng cũng cực kỳ oán giận. Lần này mục đích bọn họ đi đến Viêm

Hoa tông cũng rất đơn giản, chính là do một tên đệ tử của Viêm Hoa tông chém giết đệ tử trong tông môn bọn họ khiến cho cao tầng của tông môn tức giận. Nghe nói còn có đại nhân vật vẫn lạc, khả năng là có quan hệ cùng tên đệ tử của Viêm Hoa tông kia.

Căn cứ vào chỉ thị của tông môn, tốt nhất chính là để Viêm Hoa tông giao tên đệ tử kia ra, để bọn họ áp giải hắn về tông môn.

Bây giờ còn chưa tới Viêm Hoa tông, bọn họ còn không biết tình huống cụ thể. Nhưng mà Nhật Chiếu tông bọn họ có mấy tên đệ tử bị giết, việc này sẽ không thể bỏ qua đơn giản như vậy được.

Bây giờ hắn thân là một trong 108 vị Thần Tử của Nhật Chiếu tông, mang theo khẩu dụ từ cao tầng của Nhật Chiếu tông, nếu như Viêm Hoa tông không bàn giao thỏa đáng, việc này cũng không dễ dàng được giải quyết như vậy.

Chương 196: Bàn giao như này có làm các ngươi hài lòng hay không?

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Sau mười ngày!

Sự tình ở trên Vô Địch phong đã qua, Vương Thánh Khang cuối cùng cũng chịu đựng được. Nhưng ở trong thời gian quỳ lạy, máu tươi nôn ra nhiều đến mức khiến cho người ta không đành lòng nhìn thẳng.

Máu tươi ở chỗ mà hắn quỳ xuống đều đã dính lại thành vết. Trước lúc rời đi, hắn còn bị Lâm Phàm cảnh cáo, phải dọn dẹp sạch sẽ chỗ đó, mới có thể rời đi.

Chuyện này đối với Vương Thánh Khang, đơn giản chính là một loại nhục nhã. Thế nhưng mà dưới uy thế vô địch của đối phương, hắn còn có thể nói cái gì, chỉ có thể nhanh chóng thanh lý vết máu rồi rời đi. Cuối cùng lúc chạy về tới Vân Tiêu phong chữa thương, hắn đã lung lay gần như sắp đổ rồi.

Chỗ sơn môn, hai đệ tử đang canh chừng đột nhiên ngẩng đầu. Bầu trời bỗng nhiên tối đen. Một chiếc thuyền khổng lồ giống như là quái vật đột nhiên hạ xuống. Sắc mặt của hai đệ tử biến đổi, vội vàng gõ vang cảnh báo, thanh âm vang vọng cả tông môn.

- Đây là chiến thuyền của Nhật Chiếu tông. Bọn họ tới đây làm cái gì?

Lần trước Nhật Chiếu tông đến đây muốn ra oai với Viêm Hoa tông, cuối cùng bị Lâm Phàm giết ngược, chết không ít đệ tử xuất sắc. Từ đó đến giờ cũng đã qua một đoạn thời gian, chẳng lẽ lần này Nhật Chiếu tông tới để báo thù hay sao?

Một lúc sau, chiếc chiến thuyền kia triệt để xuất hiện. Thân thuyền đen như mực, kích thước khổng lồ che kín cả môt vùng trời

khiến cho cả sơn môn của Viêm Hoa tông giống như bị bao phủ tại trong bóng râm.

Vân Tiêu phong, Vân Tiêu đứng ở trên đỉnh núi, chăm chú nhìn về chỗ sơn môn. Hắn cảm nhận được một khí tức quen thuộc ở trên chiếc chiến thuyền kia.

- Phục Đô Thánh, hắn làm sao lại đến Viêm Hoa tông?

Khí tức kia chính là Phục Đô Thánh, một trong 108 vị Thần Tử của Nhật Chiếu tông, tu vi cường đại. Lúc trước khi ra ngoài lịch luyện, ở trong một hiểm địa, hai người bọn họ vô tình đụng phải nhau. Vì tranh đoạt một bảo vật mà bọn họ đã chiến qua một trận, kết quả là bất phân thắng bại. Cuối cùng bảo vật này bị phân thành hai, một người một nửa, mới kết thúc trận tranh đoạt này.

Bây giờ tên Phục Đô Thánh này đến Viêm Hoa tông cũng khiến cho hắn có chút nghi hoặc.

Trong tông môn, mấy bóng người bay tới. Bọn họ cũng không phải là trưởng lão đỉnh tiêm, mà là mấy vị trưởng lão phổ thông ở trong tông môn, nghe thấy tiếng cảnh báo ở chỗ sơn môn, cho nên đi ra kiểm tra một chút.

Bên trên chiến thuyền.

- Sư huynh, chúng ta đã đến nơi.

Một đệ tử đi đến trước mặt Phục Đô Thánh, cung kính nói ra.

Phục Đô Thánh mở to mắt. Thanh âm bình tĩnh lại ẩn chứa một loại uy nghiêm không giận tự uy vang lên:

- Đi xuống đi.

Chỗ cửa sơn môn, một trưởng lão nhìn chằm chằm vào chiến thuyền ở trên trời, chau mày, nói:

- Chiến Thuyền Tám Cánh, đây là đãi ngộ của Nhật Chiếu tông khi Thần Tử xuất hành. Thần Tử của Nhật Chiếu tông đến Viêm Hoa tông chúng ta là muốn làm gì?

Một trưởng lão khác nói:

- Chẳng lẽ là bọn họ đến diễu võ giương oai hay sao?

- Hắn là không phải. Nếu như đến để diễu võ giương oai, Nhật

Chiếu tông không thể chỉ phái một tên Thần Tử tới, khẳng định sẽ có trưởng lão đến đây.

Lúc này, mấy bóng người từ bên trên chiến thuyền đi xuống. Phục Đô Thánh cầm đầu nhẹ nhàng bay xuống, tay vung vẩy quạt giấy, tóc dài phiêu dật. Khi nhìn thấy mấy người trưởng lão ở cửa sơn môn, hắn lại nở một nụ cười tươi, quạt giấy khép lại, nói:

- Tại hạ là Phục Đô Thánh, Thần Tử của Nhật Chiếu tông, đến Viêm Hoa tông có việc cần nhờ quý tông trợ giúp.

- Nguyên lai là Thần Tử của Nhật Chiếu tông. Chúng ta không có tiếp đón từ xa, thật thất lễ. Không biết Thần Tử đến Viêm Hoa tông là có việc gì muốn làm?

Một trưởng lão tiến lên hỏi thăm. Chiến tranh giữa Viêm Hoa tông cùng Nhật Chiếu tông vừa mới kết thúc không lâu. Lần trước Huyền Khôn trưởng lão của Nhật Chiếu tông đến đây muốn diễu võ giương oai, cuối cùng bị mất mặt, giận dữ rời đi. Bây giờ lại có Thần Tử tới, đến cùng là muốn làm gì.

Không rõ ràng, hoàn toàn không rõ ràng.

Phục Đô Thánh cũng không vòng vèo, nhanh chóng đi thẳng vào vấn đề, nói:

- Tại vực sâu Vạn Quật, một đệ tử của Viêm Hoa tông đã giết đệ tử của Nhật Chiếu tông, trong đó còn có đệ tử tinh anh của tông ta. Vậy nên lần này theo mệnh lệnh của mấy vị trưởng lão, ta đại biểu tông môn đến đây đòi một lời giải thích.

Vừa dứt lời.

Sắc mặt của những trưởng lão kia biến đổi. Bọn họ đúng là không ngờ tên Thần Tử này lại đến đây vì chuyện này.

Mấy đệ tử bình thường ở chung quanh bọn họ cũng nhìn nhau, không biết tình huống rốt cuộc là như thế nào. Nhất là khi nghe được bốn chữ vực sâu Vạn Quật, bọn họ chợt nghĩ đến, hình như Lâm sư huynh vừa mới trở về từ vực sâu Vạn Quật.

Nhưng bọn họ không nói gì, mà ngó qua xem mấy vị trưởng lão của tông môn trả lời như thế nào.

Một vị trưởng lão mở miệng nói:

- Không biết đệ tử mà Thần Tử nói tới gọi là gì?

Phục Đô Thánh cười lắc đầu, nói:

- Không biết.

- Nếu như không biết tên mà muốn tìm người thì đúng là rất khó khăn. Đệ tử của tông ta nhiều vô số kể, muốn tìm ra một người khó như là mò kim đáy biển vậy. Huống hồ Nhật Chiếu tông có bằng chứng gì để nói việc đó do người của Viêm Hoa tông chúng ta làm. Dù sao vực sâu Vạn Quật thông suốt bốn phương, người của những tông môn khác cũng có thể là hung thủ.

Trong lòng mấy trưởng lão nhẹ nhàng thở ra, không biết tên mà dám đến đây tìm người, không phải bệnh tâm thần thì là cái gì?

- Chuyện này cũng không có gì khó khăn. Chỉ cần các vị triệu tập tất cả đệ tử có tu vi Địa Cương cảnh của Viêm Hoa tông tới đây là được. Ở đây ta có một vị sư đệ vừa vặn lúc ấy cũng có mặt tại hiện trường. Hắn đã nhìn qua hình dáng của người này.

Phục Đô Thánh không nóng không vội, nhẹ giọng mở miệng:

- Dương sư đệ, ngươi đến nói chuyện một chút đi.

Lúc này, một đệ tử mặc áo bào màu vàng đi ra, sắc mặt âm trầm đáng sợ, quay đầu về phía Phục Đô Thiên ôm quyền, sau đó quay sang nói với mấy vị trưởng lão của Viêm Hoa tông.

- Ngày đó tại vực sâu Vạn Quật, ta thấy rõ mồn một cảnh tượng người kia giết chết mấy vị sư huynh của ta. Hắn cũng thừa nhận mình là đệ tử của Viêm Hoa tông. Đây là chân dung của hắn do ta vẽ ra. Các vị nhìn qua đi.

Nam tử mặc áo bào màu vàng nhanh chóng lấy một bức tranh ra, sau đó mở ra.

Mấy trưởng lão của Viêm Hoa tông nhìn lại, không khỏi nhìn nhau và nở nụ cười, nói:

- Thần Tử, cái này là chân dung của người hay sao? Chỉ là một đám khói đen mà thôi. Không biết Thần tử muốn chúng ta nói như thế nào?

Phục Đô Thánh không có mở miệng mà nam tử mặc áo bào màu vàng kia lại tiếp tục nói:

- Sau khi hắn biến thân, toàn bộ cơ thể đều có màu đen kịt. Chính là như vậy.

Tất cả trưởng lão nghe được lời này, mặc dù trong lòng đã biết là ai nhưng vẫn làm bộ không biết, nói:

- Viêm Hoa tông của chúng ta cũng không có đệ tử nào đen kịt như thế này. Xem ra là vị đệ tử này của quý tông nhận sai rồi.

- Không có khả năng.

Nam tử mặc áo bào màu vàng gầm thét. Tình cảnh ngày đó vẫn còn hiện rõ mồn một ở trong đầu của hắn. Cho dù là hiện tại, có đôi khi nhắm mắt lại, cảnh tượng đó cũng xuất hiện ở trong đầu hắn. Cả một đời hắn cũng sẽ không quên được diện mạo hung tàn kia, thủ đoạn huyết tinh kia.

Nếu như không phải là hắn tham sống sợ chết, e rằng cũng đã sớm chết ở trong tay tên ma quỷ kinh khủng kia.

Tất cả trưởng lão lắc đầu, nói:

- Nếu như không có chân dung rõ ràng, vậy thì chúng ta cũng không có cách nào tìm kiếm. Xin Thần Tử trở về đi.

- Các ngươi đang làm gì đó? Lại có khách quý tới chơi sao?

Lúc này, một thanh âm vang lên.

Lâm Phàm vừa mới kết thúc tu luyện, muốn đi Luyện Đan đường đổi tài phú ở trên người thành một chút đan dược. Vừa vặn đi ngang qua nơi này, lại phát hiện có nhiều người vây xem như vậy, hắn cũng hơi hiếu kỳ nên lên tiếng hỏi.

Tu luyện mười ngày, điểm khổ tu đã là hơn 6 triệu, đã đủ để hắn đột phá tu vi. Nhưng mà nội tình vẫn chưa tích lũy đủ cho nên hắn chuẩn bị ra ngoài một chuyến đi kiếm điểm tích lũy.

Khi mà mấy vị trưởng lão ở đây nghe được thanh âm này, sắc mặt đột nhiên biến đổi tựa như là không ngờ người mà Nhật Chiếu tông tìm kiếm lại tự mình mò đến đây.

Khi nam tử mặc áo bào màu vàng nhìn thấy diện mạo của người vừa mới tới, hắn lập tức giơ ngón tay chỉ vào Lâm Phàm, gào thét:

- Chính là hắn. Sư huynh, chính là hắn...

Lâm Phàm vừa đến hiện trường, mấy đệ tử ở chung quanh liền tránh ra, cung kính nói.

- Lâm sư huynh.

- Ừm.

Lâm Phàm gật đầu, phát hiện có một nam tử đang chỉ tay vào mình, nghi ngờ nói:

- Ngươi là ai?

Nam tử mặc áo bào màu vàng giống như là nổi điên, trong miệng gào thét:

- Chính là hắn. Hắn chính là người giết chết các sư huynh tại vực sâu Vạn Quật. Chính là hắn, dù hắn hóa thành tro, ta cũng nhận ra được. Sư huynh nhanh bắt lấy hắn.

- Ngươi không nhớ sao? Ở trong vực sâu Vạn Quật, ngươi sát hại các sư huynh của ta một cách tàn nhẫn. Ngươi không ngờ đi, ngươi không ngờ là ta còn sống đi.

- Ha ha ha...

Lâm Phàm ngơ ngẩn giống như là không hiểu chuyện gì cả, nhìn nam tử mặc áo bào màu vàng một lúc rồi nói:

- Ngươi đến cùng là ai? Ta giống như chưa có gặp ngươi bao giờ.

- Giảo biện, ngươi còn muốn giảo biện.

Nam tử mặc áo bào màu vàng gầm thét. Bởi vì quá mức kích động, hắn cũng bắt đầu quơ tay múa chân.

Mấy vị trưởng lão không ngờ là Lâm Phàm lại đột nhiên đi ra. Nhưng nhìn qua, Lâm Phàm giống như là không biết gì cả. Hắn cũng cảm thấy cách làm của Lâm Phàm rất hay, sau đó nói:

- Thần Tử, đệ tử của Nhật Chiếu tông các ngươi có chút gì đó không thích hợp đi. Chúng ta cũng không thể nghe lời nói từ một phía mà lung tung vu hãm đệ tử của tông ta như vậy được. Hơn nữa hắn còn là phong chủ của Vô Địch phong, một trong mười vị phong chủ của tông ta. Nếu như không có chứng cứ xác thực, ta nghĩ dù là tông chủ của Nhật Chiếu tông tự mình đến đây cũng không thể ăn nói lung tung như vậy đi.

Chỉ là, lúc này Lâm Phàm cau mày, mở miệng nói giống như là đang tự hỏi:

- Đúng là ta đã đi qua vực sâu Vạn Quật, cũng đánh chết không ít người. Nhưng ta đúng là không có ấn tượng gì với người như ngươi. Nếu như ngươi có thể nói cụ thể một chút, có lẽ ta sẽ nhớ ra.

- Ngươi còn giả vờ sao? La Chinh Nhất, La sư huynh của ta chính là bị ngươi lừa giết, ngươi hẳn là đã quên đi hay sao? Ngươi đừng tưởng rằng hiện giờ ngươi không biến thân thì ta sẽ không nhận ra, chính là ngươi.

Nam tử mặc áo bào màu vàng gầm thét lên.

Lâm Phàm nghe vậy nở một nụ cười tươi và nói:

- A, nhớ rồi, là La Chinh Nhất sao? Ngươi nói sớm môt chút có phải đỡ hơn không? Nếu là hắn thì ta vẫn nhớ kỹ được. Còn sâu kiến như ngươi, thật sự là qua 1 giây thì ta đã quên rồi.

- Nhớ kỹ, ta gọi Lâm Phàm, không phải toàn thân đen kịt. Về phần cái mà ngươi nói là biến thân đen kịt, ta nghĩ hẳn là đi như vậy...

Sắc mặt của mấy vị trưởng lão ở chung quanh biến đổi tựa như là không ngờ Lâm Phàm sẽ thừa nhận.

Đột nhiên.

Lâm Phàm thi triển Cuồng Thân biến thành người khổng lồ cao ba mét. Thân thể to lớn hiện ra khiến cho tất cả mọi người đều bị chấn kinh.

Lạch cạch!

Bàn tay to lớn màu đen kịt đặt lên trên đầu của nam tử mặc áo bào màu vàng, Lâm Phàm nở một nụ cười tươi, nói:

- Ngươi nhìn kỹ xem, có phải là diện mạo này hay không?

Con ngươi của nam tử mặc áo bào màu vàng đột nhiên co rút lại, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi tựa như là gặp được quỷ vậy. Đột nhiên hắn hét lên một tiếng.

- Chính là hắn. Chính là diện mạo này. Sư huynh, chính là hắn giết mấy người La sư huynh.

Phục Đô Thánh không ngờ sự tình lại có thể hoàn thành đơn giản như vậy. Sau đó hắn nở một nụ cười tươi, nói:

- Không ngờ sẽ dễ dàng phát hiện hung thủ sát hại mấy vị sư đệ của ta như vậy. Tốt rồi, ngươi cũng đã thừa nhận, như vậy ngươi cần cho mấy người đã chết kia một cái công đạo.

Lâm Phàm quay đầu, nói:

- Không phải phát hiện mà là chính ta thừa nhận, Lâm Phàm ta xưa nay sẽ không ẩn tàng ở trước mặt sâu kiến.

- Vực sâu Vạn Quật là hiểm địa, ở trong đó sinh tử do trời định. Ta giết chết mấy địch nhân có vấn đề gì hay sao? Hay là nói mấy đệ tử của Nhật Chiếu tông các ngươi đều là phế vật, chỉ biết đến đây khóc lóc kể lể. Nếu thật sự có bản lĩnh, các ngươi có thể tùy ý đến đây tìm ta báo thù.

- Minh sát, ám sát, sắc dụ, cái gì cũng được, tùy các ngươi lựa chọn.

- Bàn giao như này có làm các ngươi hài lòng hay không?

Giờ khắc này, hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều không ngờ Lâm Phàm bá đạo, không kiêng nể gì như thế.

Chương 197: Để các ngươi sống thêm một đoạn thời gian

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Nếu như là đệ tử bình thường, những trưởng lão này khẳng định sẽ răn dạy một phen.

Nhưng mà đây chính là phong chủ của Vô Địch phong, đồ đệ của Thiên Tu trưởng lão, bọn họ cũng không có dũng khí răn dạy hắn ở trước mặt nhiều đệ tử như thế.

Các đệ tử ở chung quanh cũng choáng váng, cảm giác có chút hít thở không thông. Bọn họ cũng không ngờ Lâm sư huynh bá đạo như vậy. Không chỉ giết đệ tử của Nhật Chiếu tông mà khi người ta tìm tới cửa, sư huynh còn không thèm tìm lý do để che giấu, lại lập tức thừa nhận, còn mở miệng khiêu khích người ta nữa.

Minh sát, ám sát thì bọn họ còn có thể lý giải.

Nhưng mà sắc dụ thì là thế nào? Bọn họ nghe qua cũng có chút mơ hồ.

Nhưng trong lòng của bọn họ cũng cám thấy hưng phấn. Người của Nhật Chiếu tông đều đáng chết.

- Đáng giận, ngươi giết các sư huynh của ta, lại còn dám khẩu xuất cuồng ngôn. Phục sư huynh nhất định sẽ báo thù cho các sư huynh.

Nam tử mặc áo bào màu vàng rống giận. Thế nhưng mà hắn vừa dứt lời, bàn tay còn đang đặt lên đầu của hắn hơi dùng sức nhấc hắn lên, để mặt của hắn dí sát vào mặt của Lâm Phàm.

- Im miệng! Đúng là ta cũng không ngờ khi đó lại còn có cá lọt lưới. Nhưng mà kẻ tham sống sợ chết như ngươi lại không lựa chọn tìm một chỗ bí mật nào đó ẩn nấp suốt phần đời còn lại, cầu nguyện

tốt nhất cả một đời đừng nhìn thấy ta, lại còn đưa mấy tên này tới tim phiền toái. Có phải là ngươi muốn đi cùng những sư huynh kia của ngươi hay không?

Lâm Phàm nhìn chằm chằm vào nam tử mặc áo bào màu vàng. Lúc này, trong lòng của hắn cũng cám thấy rất bất đắc dĩ. Lúc ấy nếu không phải gặp được người của Thiên Thần giáo, làm sao lại có thể để gia hỏa này chạy mất.

Hơn nữa mình không chỉ có giết mấy người La Chinh Nhất, mà còn có hơn mười đệ tử khác nữa, tỉ như kẻ gọi là Doanh Thăng kia.

Ý cười ở trên mặt của Phục Đô Thánh dần dần tiêu tán, đến cuối cùng hóa thành vẻ lạnh lùng, nói:

- Tốt, rất tốt. Chẳng lẽ hiện tại Viêm Hoa tông cho như vậy là đúng hay sao?

Mà đúng lúc này, một thanh âm vang lên:

- Phục Đô Thánh, lịch luyện trong hiểm địa sinh tử vô thường, chẳng lẽ Nhật Chiếu tông các ngươi hiện tại ngay cả điều đó cũng không chịu đựng nổi hay sao?

- Ai?

Ánh mắt của Phục Đô Thánh ngưng tụ. Hắn thấy một vệt sáng từ phương xa đang bay tới, nói:

- Vân Tiêu, là ngươi.

Vân Tiêu đáp xuống chỗ cửa sơn môn, gật đầu, nói:

- Ừm, một năm không thấy, vốn dĩ ta cho là tu vi của ngươi sẽ tiến nhanh lại không nghĩ rằng đến giờ vẫn còn như cũ.

Phục Đô Thánh nguyên bản còn muốn mỉa mai vài câu nhưng mà khi cảm nhận được khí tức của Vân Tiêu, hắn đột nhiên sững sờ, tựa như là không dám tin tưởng, lắp bắp nói:

- Ngươi vậy mà đã đột phá rồi ư? Sao lại nhanh như vậy?

- Không phải ta đột phá nhanh mà là ngươi tu hành quá chậm.

Vân Tiêu lắc đầu, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm, nhẹ gật đầu, nói:

- Lâm Phàm là một trong mười vị phong chủ của tông ta, đồng thời hắn cũng chỉ chém giết đệ tử của Nhật Chiếu tông các ngươi ở bên trong hiểm địa, hợp tình hợp lý, lịch luyện vốn là sinh tử vô thường. Huống chi chuyện thế này Nhật Chiếu tông các ngươi dám vỗ ngực thề rằng mình chưa bao giờ làm sao? Chẳng lẽ ngươi đã quên chuyện năm đó, lúc ở trong hiểm địa kia, ngươi vì tranh đoạt bảo bối với ta, đồng thời liên hợp với mấy người khác xuống tay với ta hay sao?

Sắc mặt của Phục Đô Thánh lúc trắng lúc xanh, dù sao ở trước mặt mọi người bị người vạch trần chuyện xấu, mặt mũi này để vào đâu.

Lâm Phàm liếc nhìn Vân Tiêu, gia hỏa này muốn làm gì? Là đến giúp mình nói chuyện, hay là chuẩn bị chuyển đề tài, đẩy đầu mâu về phía hắn?

Nhưng bây giờ, hắn cũng không muốn tranh cãi tiếp nữa, vung tay lên, ném nam tử mặc áo bào màu vàng về phía Phục Đô Thánh rồi nói.

- Còn muốn đánh nữa hay không?

Phục Đô Thánh vươn tay, đỡ lấy đệ tử áo vàng kia. Nhưng mà khi vừa mới tiếp xúc, hắn lại cảm nhận được một sức mạnh khổng lồ thông qua đệ tử này đánh vào trong cơ thể của hắn. Thân hình không tự chủ được lùi lại mấy bước, sắc mặt đột nhiên trở nên ngưng trọng.

Thực lực của kẻ này mạnh hơn mình.

Vân Tiêu thấy cảnh này, cũng lắc lắc đầu. Nhật Chiếu tông có tổng cộng 108 vị Thần Tử, nhưng mà nếu muốn nói thực lực thì cũng chỉ có những người xếp hạng trước 30 là có thể phân cao thấp cùng mười người bọn họ, thậm chí có vài kẻ có thể mạnh hơn. Còn về phần mấy người xếp hạng phía sau lại không được. Dù sao số Thần Tử bị hắn lật tay trấn áp cũng không phải là số ít.

Bởi vì điều kiện để trở thành phong chủ ở Viêm Hoa tông khó khăn hơn trở thành Thần Tử ở Nhật Chiếu tông rất nhiều, cho dù là tu vi đạt tới Địa Cương cảnh tầng chín cũng không đủ.

Mặc dù tu vi của tên Phục Đô Thánh ở trước mắt này cũng là Địa Cương cảnh tầng chín, nhưng mà thực lực cũng chỉ là thuộc về nhóm cuối cùng mà thôi.

Lúc còn ở tầng tám, hắn biết rõ tên Phục Đô Thánh này tích lũy nội tình cực kỳ hùng hậu, cho nên có thể không phân cao thấp cùng với hắn. Nhưng mà hắn không ngờ, đến khi đột phá Địa Cương cảnh tầng chín, tên Phục Đô Thánh này tựa như là đã tiêu hao hết toàn bộ tiềm lực của bản thân, mà tiềm lực của mình vẫn còn hùng hậu khiến cho chênh lệch giữa mình và hắn trở nên cực kỳ rõ ràng.

- Tốt, thật sự là rất tốt.

Phục Đô Thánh biết lần này sợ là muốn không công mà lui, nói:

- Nếu Viêm Hoa tông không muốn bàn giao, vậy ta chỉ có thể trở về bẩm báo tông chủ, để ông ấy định đoạt. Cáo từ.

- Thứ đồ gì muốn tới thì tới muốn đi thì đi. Về sau nếu như không có chuẩn bị tốt tâm lý, vậy thì đừng có tùy tiện tới.

Lâm Phàm nhíu mày, có chút mất hứng. Hắn không ngờ tên Phục Đô Thánh này hóa ra lại mềm yếu như thế, nhìn thấy tình thế không đúng là lập tức muốn trở về.

Nếu như không phải là còn đang ở Viêm Hoa tông, hắn đã sớm đi lên, trấn áp tên này rồi.

Phục Đô Thánh hơi khựng lại, sắc mặt có chút khó coi. Trước khi tới đây, hắn đã chuẩn bị vạn toàn. Thế nhưng mà sau khi nhìn thấy Vân Tiêu, hắn phát hiện người đã từng là đối thủ cũ, hiện tại lại trở nên cường đại như thế, không thể không nói, có chút đả kích.

Nam tử mặc áo bào màu vàng không ngờ chuyện dễ dàng kết thúc như vậy. Phục sư huynh cái gì cũng không làm đã muốn rời đi, lập tức gào thét:

- Phục sư huynh, chính là hắn giết các sư huynh mà.

Phục Đô Thánh không nói thêm gì, nhanh chóng dẫn đám người quay trở lại chiến thuyền.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn chiến thuyền, trong lòng đang suy tư. Đám gia hỏa này đến đây tìm mình để gây phiền phức, lại chỉ phải chịu đựng một điểm đả kích nho nhỏ đã muốn quay về Nhật Chiếu tông. Làm sao mà đơn giản như vậy được? Hắn sao có thể để bọn họ rời đi dễ dàng như vậy được.

Ân, có ý tưởng.

Mấy vị trưởng lão ở xung quanh nhìn thấy Phục Đô Thánh đến cũng vội vàng, mà đi cũng vội vàng, đúng là không còn lời nào để nói. Bọn họ không ngờ chỉ cần hai vị phong chủ đi ra là có thể ép đối phương không nói nổi lời nào nữa.

Nếu như người đến là trưởng lão của Nhật Chiếu tông, như vậy chuyện này cũng không dễ dàng được giải quyết như vậy. Đến lúc đó, còn phải cần cao tầng của tông môn ra mặt mới được.

Lúc này, Vân Tiêu nhìn về phía Lâm Phàm, lạnh nhạt, tự tin nói.

- Lâm Phàm, hiện tại mà chiến đấu với ngươi, Vân Tiêu ta tự nhận chỉ có tỷ lệ năm ăn năm thua. Nhưng mà chờ khi ta bước vào Thiên Cương cảnh, ta sẽ quang minh chính đại khiêu chiến ngươi, đồng thời lực áp tám vị phong chủ khác trở thành người đứng đầu của mười vị phong chủ.

Các đệ tử nghe được lời nói này của Vân Tiêu cũng đều nhìn nhau. Bọn họ không ngờ Vân Tiêu sư huynh lại nói với Lâm sư huynh những lời này. Xem ra về sau sẽ có một trận long tranh hổ đấu giữa hai vị phong chủ.

- Chờ ngươi đến Thiên Cương rồi nói sau.

Lâm Phàm không có để ý đến Vân Tiêu mà chạy thẳng về phía ngọn núi của mình. Lúc không còn ai chú ý, hắn lại chuyển hướng, đuổi theo Chiến Thuyền Tám Cánh đã đi xa.

Nguyên bản hắn đã muốn ra ngoài, lại không ngờ có kẻ mò tới tìm hắn để gây phiền phức rồi lại thoải mái rời đi như vậy. Thân là người trong cuộc, hắn sao có thể để điều này xảy ra.

Dù sao cũng muốn ra ngoài, vậy thì tiện đường đuổi theo làm thịt mấy tên kia đi.

Hơn nữa đây chính là Thần Tử, tài phú ở trên người khẳng định sẽ rất khổng lồ. Hiện tại mình nhà lớn nghiệp lớn, không lục lọi thi thể phát tài, chẳng lẽ còn phải thành thành thật thật tích lũy hay sao?

Nhưng hiện giờ vẫn còn ở trên lãnh địa của Viêm Hoa tông, mình tạm thời không nên động thủ. Dù sao nếu như Thần Tử của Nhật Chiếu tông chết ở lãnh địa của Viêm Hoa tông sợ rằng sẽ dẫn tới một chút phiền toái nhỏ. Như vậy thì cứ đuổi theo đã, khi mà bọn họ tiến vào lãnh địa của Nhật Chiếu tông thì mình sẽ trấn áp bọn họ.

Suy đi tính lại, biện pháp này không tồi, cũng không có vấn đề gì.

Thiên Tu mở to mắt, cảm nhận được đồ nhi đã ra ngoài, trong mắt cũng lóe lên vẻ chờ mong, không biết khi trở về, đồ nhi này sẽ lại cho hắn kinh hỉ cỡ nào.

Sau đó hắn lại cảm thấy được có hai khí tức rời khỏi tông môn.

Chiến Hồng Đế cùng Vạn Trung Thiên đã không thể ngồi yên ở bên trong ngọn núi của mình. Bọn họ cảm giác chênh lệch giữa bản thân cùng Lâm Phàm đã càng ngày càng xa. Nếu như còn một mực ở trong tông môn, e rằng khoảng cách này sẽ càng lúc càng lớn, cho nên bọn họ cũng lựa chọn đi ra ngoài tìm kiếm cơ duyên.

Vân Tiêu trở lại tiếp tục bế quan. Thiên Cương khó thành chứ không phải không có cách nào, lần này lịch luyện trở về, hắn đã tích lũy đầy đủ, chỉ còn kém một tia mà thôi, nhưng chỉ một tia này lại cách biệt như trời và đất. Sau đó hắn đưa mắt nhìn về phía Vô Địch phong.

- Lâm Phàm, không bao lâu nữa, ta sẽ trở thành cường giả Thiên Cương cảnh. Đến lúc đó, chênh lệch giữa ngươi và ta sẽ không thể nào san lấp.

Bỗng nhiên Vân Tiêu nghĩ đến sáu vị phong chủ khác. Mấy người kia cũng đều đang lịch luyện ở bên ngoài tìm kiếm cơ duyên, không biết sau khi trở về, tu vi của bọn họ sẽ như thế nào, e rằng cũng có thể đột phá Thiên Cương cảnh rồi.

Giữa núi rừng, Lâm Phàm ngẩng đầu. Hắn có thể cảm nhận được cái Chiến Thuyền Tám Cánh kia đang ở ngay phía trên bầu trời, hơn nữa tốc độ di chuyển của chiếc thuyền này cũng không chậm. Nhưng cho dù là như thế, hắn cũng muốn đuổi theo tới cùng.

Cuồng Thân!

Trong nháy mắt hắn biến thành khổng lồ rồi thân hình hóa thành một vệt sáng màu đen vọt về phía trước.

Mấy con yêu thú cấp thấp còn đang nghỉ ngơi, đột nhiên cảm giác được một cơn gió mạnh đánh tới, đột nhiên bừng tỉnh. Thế nhưng mà quan sát một lát, bọn chúng lại không có nhìn thấy người xâm nhập, cuối cùng lại nằm xuống để nghỉ ngơi.

Bên trên Chiến Thuyền Tám Cánh.

Mười ngón tay của Phục Đô Thánh chộp vào trên thân thuyền, sắc mặt vô cùng âm trầm.

- Đáng giận, không ngờ kết quả sẽ là như thế này.

Trong lòng của hắn cực kỳ khó chịu. Nguyên lai tưởng rằng chuyện này là một chuyện rất đơn giản, nhưng mà hiện tại xem ra là hắn suy nghĩ quá đẹp rồi.

Người mà bọn họ muốn tìm lại trở thành một vị phong chủ của Viêm Hoa tông, hơn nữa thực lực của tên Vân Tiêu kia lại vượt qua hắn nhiều như thế, chuyện này khiến hắn không thể nào tiếp thu được.

La Chinh Nhất chết đi, mặc dù khiến cho tông môn tức giận, nhưng mà như vậy chưa đủ để tông môn phái hắn đến Viêm Hoa tông. Lần này là bởi vì Tô Thiên Tứ sư đệ, người bị cao tầng của tông môn tiên đoán là một vị Thần Linh chuyển thế kia, biến mất ở vực sâu Vạn Quật.

Về sau tông môn phía người đi tìm, lại chỉ phát hiện một đám thây khô cho nên phái mình đến Viêm Hoa tông để tra hỏi một phen.

Bây giờ xem ra, chuyện này tám chín phần mười chính là do tên phong chủ của Vô Địch phong kia của Viêm Hoa tông làm. Sau khi trở về, hắn nhất định phải bẩm báo chuyện này cho tông môn, cũng coi như là có bàn giao.

Mà lúc này, bọn họ lại không biết, ở phía dưới chiến thuyền, một bóng người vẫn đang đuổi theo tựa như là đã tập trung vào bọn họ.

Lâm Phàm không ngờ tốc độ của cái Chiến Thuyền Tám Cánh này vậy mà lại nhanh như thế, nếu không phải là tốc độ của mình cũng không chậm, thật đúng là sẽ không đuổi kịp.

Hắn đã quyết định, toàn bộ đồ vật ở trên chiến thuyền này đều là của hắn, ai cũng không thể cướp đi.

- Để các ngươi lại sống thêm một đoạn thời gian, chỉ cần ra khỏi địa giới của Viêm Hoa tông, ta muốn toàn bộ các ngươi phải thăng thiên.

Nhưng lần này đuổi theo đúng là rất mệt mỏi. Nếu như mà thu hoạch không phong phú, vậy thì thật là làm cho người ta quá thất vọng.

Nếu có người biết hành vi hiện giờ của Lâm Phàm, tuyệt đối sẽ kinh hô một tiếng. Cái này không phải tên điên thì là cái gì.

Có ai sẽ điên cuồng đuổi theo Chiến Thuyền Tám Cánh như vậy không?

Chương 198: Các ngươi biết ta đuổi theo vất vả lắm hay không

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Khu rừng rậm rạp, thiên đường thuộc về yêu thú, nguyên bản yên tĩnh, bình yên, thỉnh thoảng có tiếng yêu thú kêu lên vang vọng đất trời.

Nhưng mà trong khoảng thời gian này.

Khu rừng rậm rạp, mênh mông này lại liên tục vang lên những tiếng nổ to. Từ trên không trung nhìn xuống là có thể phát hiện, trong rừng rậm mênh mông này có một vệt sáng màu hồng nhanh chóng tiến lên tựa như là chia khu rừng rậm này thành hai nửa.

Chấn động to lớn như vậy khiến cho đám yêu thú cảm thấy hốt hoảng, không biết rốt cuộc là thứ gì lại dám hoành hành không chút kiêng kỵ nào ở trong khu rừng rậm này.

Sa mạc tử vong mênh mông vô bờ, thỉnh thoảng xuất hiện một cơn gió lốc gợi lên một trận bão cát to lớn. Nhưng một vệt sáng màu hồng chợt lóe lên, gió lốc lập tức bất ổn rồi nhanh chóng bị phá hủy, hết thảy khôi phục lại bình tĩnh.

Biển xanh bao la, một vệt sáng màu hồng lấp lóe, sóng biển nổi lên, đánh về hai bên trái phải tạo thành biển động, ở giữa gần như là một rãnh sâu.

Nhật nguyệt điên đảo, mấy ngày trôi qua.

Tốc độ của vệt sáng màu hồngcàng ngày càng chậm, cuối cùng nó dừng hẳn lại.

Một bóng người khổng lồ màu đen, bên ngoài thì lạc ấn hoa văn màu đỏ, toàn thân tỏa ra sương mù màu trắng tựa như là vừa bước ra từ trong lồng hấp vậy. Người này thở hồng hộc, mồ hôi tí tách lăn

xuống.

- Cái Chiến Thuyền Tám Cánh này thật là quá tiện, bay lâu như vậy mà tốc độ cũng không hề thuyên giảm. Tính sai, không ngờ ngay cả cơ hội dừng lại để thở cũng không có, lão tử đã chạy năm ngày năm đêm, cương khí có hùng hậu đến đâu cũng không chèo chống được.

- Con mẹ nó, vậy mà để con mồi này chạy trốn. Thật là đáng giận.

Hiện tại trong lòng của hắn cực kỳ khó chịu, một đường điên cuồng đuổi theo, tốc độ lúc nào cũng ở mức độ cực hạn, phá vỡ vận tốc âm thanh, thân thể đều bởi vì khí lưu ma sát mà bắt đầu nóng lên. Đây hoàn toàn chính là cầm sinh mệnh ra để chạy.

Lần này Nhật Chiếu tông chủ động tới cửa, hắn tuyệt đối sẽ không buông tha. Vốn dĩ là hắn muốn đợi đám người của Nhật Chiếu tông ra khỏi lãnh địa của Viêm Hoa tông rồi mới chém giết, nhưng mà hiện tại xem ra, hoàn toàn chính là suy nghĩ nhiều rồi. Sớm biết thế này, hắn nên trấn áp bọn họ luôn ở Viêm Hoa tông rồi, không nên cho bọn họ chạy.

Coi như là kết xuống đại thù cùng lắm cũng chỉ là bị người chém giết mà thôi, có gì ghê gớm đâu.

- A.

Lúc này, Lâm Phàm ngẩng đầu, mục tiêu sắp đi xa kia lại đột nhiên dừng lại, lơ lửng ở trong hư không, giống như là không đi tiếp nữa.

- Cơ hội hiếm có, không thể bỏ qua.

Lâm Phàm không hề có chút do dự, nhanh chóng lấy Thái Hoàng Kiếm ra, đâm mình một kiếm, quả quyết khôi phục trạng thái đỉnh phong. Hắn biết chỉ có làm như thế này, mới có thể tiếp tục đuổi bắt.

Bên trên Chiến Thuyền Tám Cánh.

- Phục sư huynh, nếu như không cho Viêm Hoa tông một chút giáo huấn, e rằng bọn họ sẽ cho rằng Nhật Chiếu tông chúng ta dễ ức hiếp.

Một đệ tử có bộ mặt dữ tợn, nhìn thôn trang cực kỳ nhỏ bé ở phía dưới, trong mắt lóe ra vẻ nóng bỏng.

Tuy sắc mặt hiện giờ của Phục Đô Thánh vẫn như bình thường, nhưng trong lòng của hắn tự nhiên cũng cực kỳ phẫn nộ.

- Đi, đi xuống bắt tất cả trẻ con ở trong thôn trang này. Đám người của yêu thú đường kia gần nhất thiếu vật liệu để nghiên cứu 'nhân thú kết hợp', hình thành chiến tranh cự thú mới nhất. Đó cũng là phương hướng phát triển không tồi, nếu như có thể thành công, từ nay về sau, tông ta sẽ không cần đệ tử tham gia chiến trường, chỉ cần những đưa trẻ vô cùng vô tận này của Viêm Hoa tông cũng đã đầy đủ.

Trong mắt của Phục Đô Thánh lóe ra vẻ điên cuồng.

Đệ tử có bộ mặt dữ tợn sau khi nghe được lời này của Phục Đô Thánh, cũng phá lên cười, nói:

- Đợi lát nữa chúng ta sẽ bắt toàn bộ nữ tử ở thôn trang này đưa lên cho sư huynh tu luyện.

- Không cần.

Phục Đô Thánh khoát tay, nói:

- Những nữ tử này đều là người bình thường, không có chút tu vi nào, không có tác dụng đối với ta. Chính các ngươi phân đi, nhớ kỹ sạch sẽ một chút, đừng lưu lại người sống.

- Xin Phục sư huynh cứ yên tâm. Xung quanh nơi này đều là rừng rậm, yêu thú đông đảo. Sau khi hoàn thành chỉ cần chúng ta tạo thành thú triều, san bằng thôn xóm nho nhỏ này tự nhiên không thành vấn đề.

- Ừm.

Phục Đô Thánh hài lòng gật đầu. Bây giờ Chiến Thuyền Tám Cánh đã phi hành năm ngày năm đêm, đã sớm cách xa Viêm Hoa tông, hơn nữa nơi này vắng vẻ như thế, tự nhiên không có khả năng có người phát hiện ra.

Một đường đi đến, bên trong nội tâm của hắn đều ứ đọng sự phẫn nộ vô tận. Các sư đệ đi cùng cũng cảm thấy như thế, không ngừng hồi báo tình huống phía dưới, tỉ như có thôn trang nào hay không?

Nhưng mà những thôn trang kia có thể liên lạc cùng ngoại giới, nếu như bọn họ tùy tiện ra tay, sợ rằng sẽ dẫn tới phiền phức.

Mà thôn trang ở phía dưới ẩn cư nơi rừng núi, ngăn cách với bên ngoài, đúng là mục tiêu tốt để bọn họ hạ thủ.

Trong thôn trang, các thôn dân vẫn trải qua sinh hoạt bình thường, mỗi ngày đều là đi sớm về trễ.

Mỗi ngày, chuyện thứ nhất sau khi rời giường của mấy đứa trẻ ở trong thôn chính là rửa mặt sạch sẽ, sau đó quỳ lạy ở trước một bức tranh chân dung, thành tâm cầu nguyện, sau đó dâng hương.

- Viêm Hoa gia gia, xin phù hộ thôn trang chúng ta bình an, không bị yêu thú quấy nhiễu.

Mà câu cầu nguyện này vang lên trong mọi gia đình hình thành một loại sức mạnh huyền diệu bao phủ ở trên bầu trời của thôn trang. Một chút yêu thú đi ngang qua thôn trang này cũng có thể cảm nhận được có một sức mạnh chấn nhiếp bọn chúng, khiến cho bọn chúng không dám tới gần thôn trang, tránh đi từ phía xa.

Hôm nay, khi mà mấy đứa trẻ trong thôn đang chơi đùa, cười nói không dứt thì đột nhiên, bọn trẻ dừng lại, tất cả ngẩng đầu lên trời. Bọn chúng phát hiện trên đỉnh đầu của mình có một bóng đen khổng lồ đang bao phủ bọn họ.

- Mẹ, có người từ trên trời đi xuống.

Bọn trẻ non nớt hét to, thôn phụ đang ở trong nhà bận rộn còn có mấy người đàn ông đang làm ngoài ruộng đều đi ra. Sau khi nhìn thấy thứ ở trên đỉnh đầu của mình, tất cả đều lộ ra vẻ hoảng sợ.

- Ha ha ha! Các sư huynh đệ, đợi lát nữa sau khi xuống dưới, trẻ con lưu lại, còn lại đều giết. Về phần nữ nhân, các ngươi có thể tùy ý đùa bỡn.

Trên bầu trời, nam tử có khuôn mặt dữ tợn cười lớn, gương mặt lộ ra thần sắc tàn nhẫn.

- Cao sư huynh, mấy tên thanh niên trai tráng kia kỳ thật cũng có thể giữ lại, mang về tông môn để người của yêu thú đường tiếp tục nghiên cứu chế tạo. Chưa biết chừng có thể dung hợp cùng một loại yêu thú nào đó để hình thành một loại Chiến Tranh Cự Thú đặc thù đó.

Một đệ tử khác cười lớn.

- Không cần thiết, những người này đã lớn tuổi, tâm trí thành

thục, khí tức hỗn tạp, không có thuần chất như những đứa trẻ kia, hơn nữa bọn họ lại không có tu vi, không có khả năng thành công đâu.

Lạch cạch!

Đám người đáp xuống mặt đất, một bộ trường bào riêng biệt của đệ tử Nhật Chiếu tông lắc lư theo gió, gương mặt tràn đầy sát ý.

- Thôn trưởng, bọn họ là ai?

Thôn dân dò hỏi.

Một lão giả được thôn dân gọi là thôn trưởng, thân thể cong cong, nhưng mà ánh mắt lại sáng ngời có thần, mặc dù tuổi già nhưng lại tản ra một loại nhuệ khí. Khi gặp được những chuyện này, hắn lại trấn định tự nhiên, tựa như là lúc còn trẻ, hắn đã gặp qua rất nhiều chuyện đại sự vậy.

Chẳng qua là khi nhìn thấy rõ trang phục mà những người kia đang mặc, sắc mặt của thôn trưởng đột nhiên phát sinh biến hóa.

Trường bào màu đen, phía trên có thêu hình ngọn lửa đỏ thẩm.

- Đây... Đây là trang phục của đệ tử Nhật Chiếu tông.

Thôn trưởng kiến thức rộng rãi, tâm thần run lên, bước chân lui ra phía sau, sau đó trầm giọng nói:

- Nữ nhân, hài tử đều trở lại phòng, đóng kín cửa, không có lệnh của ta không được ra ngoài, thanh niên trai tráng tất cả tập hợp.

Nghe được mệnh lệnh của thôn trưởng, sắc mặt của các thôn dân biến đổi, lập tức bảo thê tử cùng trẻ con trốn đi, mà bọn họ thì cầm binh khí đứng ở phía sau lưng thôn trưởng.

Cao Hổ Sinh mang theo đông đảo sư huynh đệ bước vào trong thôn trang, nhìn phòng ốc chung quanh, khinh thường nói:

- Không ngờ ở Viêm Hoa tông lại còn có thôn trang lạc hậu như thế này. Quả thật là quá nghèo khó. Xem ra cũng không có thứ gì tốt để thu hoạch, chỉ có thể dùng con người để phát tiết lửa giận trong lòng chúng ta.

Thôn trưởng nhìn về phía mấy người Cao Hổ Sinh, sắc mặt ngưng trọng, lên tiếng răn dạy:

- Mấy người Nhật Chiếu tông các ngươi làm sao lại có can đảm đến nơi này?

- Lão đầu, ngươi vẫn còn biết chúng ta là người của Nhật Chiếu tông sao? Xem ra càng không thể lưu ngươi.

Cao Hổ Sinh lộ ra một nụ cười lạnh. Ở trong mắt của hắn, đám thôn dân này cũng chỉ giống như là sâu kiến mà thôi.

Trong chốc lát, một uy thế bạo phát ra, bao phủ các thôn dân.

Các thôn dân lập tức cảm nhận được áp lực khổng lồ đánh tới, thân thể nặng nề như vác ngàn cân giống như muốn bị ép phải quỳ trên mặt đất.

Thậm chí có chút thôn dân hai chân run lên, trong lòng đột nhiên xuất hiện cảm giác sợ hãi, bất lực.

Thôn trưởng phát hiện các thôn dân e ngại, không khỏi nghiêm nghị quát:

- Đều đứng thẳng lên cho ta! Năm đó Viêm Hoa Đại Đế chính là người của thôn trang chúng ta, nơi đây cũng là chỗ mà đại đế bắt đầu khởi nghĩa, thôn dân chúng ta đã xuất hiện không biết bao nhiêu anh hùng. Những hậu nhân như các ngươi còn định quỳ gối ư? Muốn bôi nhọ thanh danh của tổ tiên hay sao?

Nghe được lời nói của thôn trưởng, ở sâu trong nội tâm của các thôn dân đột nhiên có một đám lửa bùng cháy lên. Mặc dù ngọn lửa này cũng không thể khiến cho bọn họ cường đại hơn nhưng lại làm cho nội tâm của bọn họ kiên cường hơn.

Không sai, thôn trang của bọn họ có đoạn lịch sử huy hoàng này. Đó là chuyện của mấy trăm năm trước, thuộc về quá khứ cực kỳ lâu trước đây, nhưng mà đoạn lịch sử này một mực được lưu truyền xuống. Thôn trang của bọn họ cũng không có nhờ vào uy danh đó đi tìm Viêm Hoa tông hưởng thụ vinh dự, mà lựa chọn ẩn cư, ngăn cách với ngoại giới, yên lặng sinh hoạt tại mảnh đất này. Bây giờ đệ tử của Nhật Chiếu tông đánh tới, bọn họ cũng không hề e ngại.

Mấy đệ tử của Nhật Chiếu tông nghe được lời nói này của thôn trưởng, nhíu mày, nói:

- Cao sư huynh, Viêm Hoa Đại Đế tới từ thôn trang này. Chúng ta...

Cao Hổ Sinh trừng mắt, nói:

- Hắn tới từ chỗ này thì làm sao? Đã mấy trăm năm rồi, Viêm Hoa Đại Đế đã sớm chết. Các ngươi nhìn xem, thôn trang này cũ nát, xuống dốc như vậy, đã sớm không ai chú ý, còn có thể sợ cái này hay sao? Nếu như chỉ là chỗ mà Viêm Hoa Đại Đế đi ra, chúng ta cũng e ngại, như vậy thì chúng ta cũng đừng nghĩ đến chuyện xâm chiếm Viêm Hoa tông nữa.

- Sư huynh nói đúng lắm.

Mấy đệ tử khác của Nhật Chiếu tông gật đầu, sau đó nhìn về phía những thôn dân kia, không khỏi nở nụ cười và nói:

- Giao nữ nhân cùng trẻ con ra đây, nếu như có thể làm cho chúng ta cao hứng, có lẽ ta sẽ cho các ngươi một thống khoái.

- Đánh rắm, cẩu vật. Nếu không phải là tông chủ đời trước của Nhật Chiếu tông các ngươi năm đó quỳ gối trước mặt Viêm Hoa Đại Đế ba ngày ba đêm, ngươi cho rằng các ngươi còn có thể có được ngày hôm nay.

Thôn trưởng tức giận khiển trách.

- Nói hươu nói vượn, nói năng bậy bạ.

Sắc mặt của Cao Hổ Sinh cực kỳ dữ tợn, nói:

- Đã như vậy, ta sẽ giẫm chết lão bất tử nhà ngươi trước, sau đó sẽ lại từ từ thu thập đám gia hỏa ở phía sau.

- Đừng đánh gia gia của ta.

Lúc này, từ trong phòng, một đứa bé mặc quần yếm chạy ra, cầm một thanh kiếm gỗ, lao về phía Cao Hổ Sinh.

Thôn trưởng thấy cảnh này, sắc mặt lập tức biến đổi, nói:

- Anh Hùng, mau trở về...

- Hắc hắc, bé con, trước hết bóp chết ngươi đi.

Cao Hổ Sinh nở nụ cười tàn nhẫn, vươn tay chộp lấy đứa bé kia.

Cánh tay kia như là cánh tay ác ma vươn ra từ trong bóng tối vậy, trong nháy mắt đã tóm chặt sinh linh nhỏ bé kia.

- Dừng tay.

Thôn trưởng quá sợ hãi tựa như là không dám đối mặt với chuyện sắp sửa phát sinh vậy.

Mà các thôn dân cũng nhắm mắt lại không dám nhìn tiếp chuyện sắp sửa phát sinh.

Đột nhiên.

Phụt!

Một vệt sáng đánh tới tựa như là có thứ gì đó bị cắt mở vậy, đồng thời còn có một thanh âm vang lên, bên trong thanh âm này ẩn chứa sự bất đắc dĩ, nhưng cũng có cảm giác may mắn.

- Rốt cục cũng đã đuổi kịp các ngươi rồi. Các ngươi có biết là ta đuổi các ngươi vất vả đến như thế nào hay không?

- Nhưng cũng may, các ngươi rốt cục dừng lại.

Vừa dứt lời, một dòng máu phun ra.

Chương 199: Con rối Sinh Tử

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Hắn nguyên bản còn tưởng rằng đám người này biết mình đuổi ở phía sau, cho nên mới ngừng lại để chờ vây công mình hoặc là Chiến Thuyền Tám Cánh đã hết nhiên liệu, cần dừng lại để bổ sung.

Hiện tại xem ra là mình suy nghĩ quá nhiều. Đám gia hỏa này đâu phải là muốn đợi mình, mà là muốn nửa đường giết người. Nhìn bộ dáng hèn mọn hiện tại của đám người này, khẳng định là bọn họ bị vũ nhục ở Viêm Ha tông nên muốn phát tiết ở đây.

Nhưng thật đáng tiếc, cũng bởi vì lý do này khiến cho mình đuổi theo kịp.

Đuổi theo năm ngày năm đêm, đây là chuyện mà con người có thể tiếp nhận sao?

Nếu là người khác, e rằng đã sớm mệt đến thổ huyết.

Nhưng trải qua chuyện này, hắn càng thêm tin tưởng rằng mình có thể trở thành cường giả vô thượng, bởi vì chỉ có người có đại nghị lực mới có thể trở thành cường giả chân chính. Về phần những người khác cái gì mà tư chất yêu nghiệt hoặc là truyền thừa siêu cấp, toàn bộ đều xếp ở phía sau thôi.

Chờ các ngươi có thể giống như lão tử, đuổi một đám gia hỏa đến tận năm ngày năm đêm rồi nói sau.

- Là ngươi.

Khi Cao Hổ Sinh nhìn thấy rõ bóng người vừa mới xuất hiện, hắn lập tức quát ầm lên.

Lâm Phàm nghi hoặc nhìn đối phương và nói:

- Ngươi không có cảm giác đến ngươi thiếu đi thứ gì sao? Hay là

nói kiếm pháp của ta có tiến bộ làm cho ngươi không cảm giác được đau đớn?

- Ngươi nói cái gì?

Cao Hổ Sinh giận dữ hét. Nhưng đột nhiên, hắn cảm giác được trên người của mình giống như thiếu đi cái thứ gì đó.

Cảm giác đau đớn đột nhiên ập đến. Hắn cúi đầu nhìn xuống chỗ cổ tay. Lúc nhìn thấy rõ tình huống của mình, hắn lập tức kêu thảm thiết.

- A! Tay của ta, tay của ta...

- Ai, phản ứng chậm chạp.

Cổ tay của Lâm Phàm rung lên, đánh bật cánh tay của Cao Hổ Sinh ra, sau đó sờ đầu đứa trẻ vẫn đang đờ đẫn đứng ở bên cạnh, nói:

- Tiểu tử, thanh kiếm gỗ này của ngươi không chém được người xấu đâu, đi qua một bên nhìn đi.

Thôn trưởng lập tức đi tới, kéo cháu trai của mình ra sau lưng, đưa mắt nhìn về phía Lâm Phàm với vẻ cảm kích.

- Anh Hùng không sao chứ?

Thôn dân vội vàng tiến lên, vây quanh thôn trưởng và đứa bé. Chuyện vừa này suýt hù chết bọn họ rồi. Bọn họ nghĩ rằng là cháu trai của thôn trưởng sẽ bị những người của Nhật Chiếu tông này giết chết.

Hiện tại đứa bé đã thoát khỏi nguy hiểm cũng để bọn họ nhẹ nhàng thở ra. Chẳng qua là khi nhìn về phía Lâm Phàm, bọn họ lại rất nghi hoặc.

Bọn họ chưa từng ra khỏi thôn, cũng không biết bên ngoài có cảnh tượng thế nào. Cho tới nay, tất cả những điều mà bọn họ biết đều là từ trong miệng của thôn trưởng.

- Đây là đệ tử của Viêm Hoa tông.

Thôn trưởng nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm. Loại tinh khí thần kia, loại khí chất kia tuyệt đối không sai.

Các thôn dân sợ hãi thán phục, nói:

- Thôn trưởng, hắn là đệ tử của Viêm Hoa tông sao? Như vậy có phải là chúng ta được cứu rồi hay không?

- Đồ hỗn trướng, ngươi cũng dám tổn thương ta.

Cao Hổ Sinh nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm, lửa giận trong lòng triệt để bạo phát ra. Loại thống khổ vì đứt tay này để hắn khó mà chịu đựng, đau đến tê tâm liệt phế.

- Một, hai... A, còn có một người nữa đâu, tên Phục sư huynh kia của các ngươi đi nơi nào rồi?

Lâm Phàm vẫn bình tĩnh đếm nhân số của Nhật Chiếu tông ở đây. Sau đó hắn ngẩng đầu, nhìn Chiến Thuyền Tám Cánh vẫn đang lơ lửng ở giữa không trung, khóe miệng lộ ra ý cười, nói:

- Xem ra là ở phía trên. Cũng tốt, trước tiên ta cứ giải quyết các ngươi, sau đó lại đi lên giải quyết sư huynh của các ngươi.

- Ngươi có nghe ta nói chuyện hay không? Ta hỏi ngươi, ngươi làm sao dám tổn thương ta?

Cao Hổ Sinh phẫn nộ gào thét, hai mắt đều tràn ngập tơ máu tựa như là không nghĩ tới sẽ có chuyện như thế này xảy ra.

Lâm Phàm nhìn mấy đệ tử của Nhật Chiếu tông ở trước mắt. Những tên này đều là điểm tích lũy của hắn cho nên không thể sai lầm, chỉ là đối phương khiến cho hắn cảm thấy rất bất đắc dĩ.

- Mấy người Nhật Chiếu tông các ngươi có phải đều là đồ đần hay không? Nếu không vì cái gì mà mỗi lần ta giết các ngươi thì đều chỉ nói một câu kia, có dám hay không? Ta đều đã chặt ngươi. Ngươi lại còn hỏi ta có dám hay không? Các ngươi có phải là thiểu năng trí tuệ hay không?

- Được rồi, không nói nữa, kết thúc đi.

Ầm!

Lâm Phàm giẫm mạnh chân xuống đất khiến mặt đất dưới chân nứt toác ra. Rồi một bóng người đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh mấy người Cao Hổ Sinh.

Cuồng Thân!

Đúng lý là khi đối mặt đám người này, Lâm Phàm căn bản không cần thi triển Cuồng Thân, chỉ là nếu như bàn tay quá nhỏ, sẽ không

bắt được nhiều người cùng lúc.

Cao Hổ Sinh gầm nhẹ một tiếng, nhanh chóng phòng ngự. Nhưng đột nhiên, một cánh tay xuất hiện ở phía trên đầu của hắn. Ngay khi hắn vừa định phản kích thì cánh tay này đã chộp lấy đầu của hắn, sau đó nhấc hắn lên khỏi mặt đất.

- Đi lên nói cho Phục sư huynh của ngươi biết, để hắn rửa cổ mà chờ chết đi.

Lâm Phàm tung Cao Hổ Sinh lên cao cao, sau đó lấy Lang Nha bổng ra, vung mạnh một cái, cảnh tượng huyết tinh lại phát sinh.

Cương châm màu đen bên trên Lang Nha bổng nhanh chóng đâm xuyên qua thân thể của Cao Hổ Sinh làm cho hắn bị dính trên Lang Nha bổng.

Cả người đều tựa như là bị gai nhím đâm xuyên qua vậy.

Mấy đệ tử của Nhật Chiếu tông ở chung quanh nhìn thấy cảnh này, lập tức nuốt nước bọt tựa như là gặp được cảnh tượng gì đó kinh khủng vậy.

Lâm Phàm chau mày, nói:

- Thứ gì vậy, còn dính ở trên vũ khí của ta nữa. Bẩn quá đi mất.

Bàn tay to lớn vồ một cái, nhanh chóng lôi thi thể của Cao Hổ Sinh từ trên Lang Nha bổng xuống, sau đó cánh tay hất lên. Thi thể này giống như là một quả đạn pháo xông thẳng lên tới chân trời, bay về phía Chiến Thuyền Tám Cánh.

Sau đó Lâm Phàm quay đầu, nhìn về phía mấy đệ tử còn ở chung quanh. Đột nhiên hắn nhìn thấy một bóng người hơi quen thuộc.

Chính là nam tử mặc áo bào màu vàng, kẻ đã vẽ chân dung của mình thành một đám khói đen kia. Hắn cực kỳ chán ghét gia hỏa này. Ngươi nhìn xem ta anh tuấn siêu phàm thế này, ngươi vẽ ta thành thế kia, vậy có tức không cơ chứ?

Mà nam tử mặc áo bào màu vàng này cũng nhìn thấy Lâm Phàm, trong ánh mắt có ý tứ né tránh. Hắn không ngờ gia hỏa giống như là người điên này lại xuất hiện ở đây. Hơn nữa nghe gia hỏa nói đã một đường đuổi theo bọn họ mới chạy đến đây.

Thế nhưng mà điều này sao có thể xảy ra. Tốc độ của Chiến

Thuyền Tám Cánh nhanh như vậy, lại đã đi suốt không hề dừng lại. Hắn rốt cục là làm như thế nào để đuổi theo được.

Khi mà hắn còn không có suy nghĩ được nhiều hơn nữa, đột nhiên phát hiện tên kia đã biến mất, mà lúc kẻ này xuất hiện lại thì đã đứng ở trước mặt hắn. Bàn tay màu đen kia nhanh chóng nắm lấy đầu của hắn, nhấc lên.

- Thả ta ra.

Nam tử mặc áo bào màu vàng gào thét giãy dụa.

Lâm Phàm nhanh chóng cất Lang Nha bổng đi, lấy cái chảo ra. Nếu như thi thể của mấy tên này lại còn dính vào Lang Nha bổng nữa, vậy thì cũng không tốt lắm.

Nâng nam tử mặc áo bào màu vàng lên cao, tay phải duỗi dài, cẩn thận cầm cái chảo trong tay, ước lượng một lúc rồi gầm nhẹ:

- Nhớ kỹ, không có năng khiếu làm họa sỹ thì cũng đừng tùy tiện vẽ chân dung của người khác. Lão tử không phải khói đen. Nhìn bộ dáng của ta cho rõ ràng đi, để mà nhớ kỹ ở trong lòng.

Chương 200: Con rối Sinh Tử (2)

Bang~

Cái chảo vỗ mạnh một cái, nhanh chóng đập nam tử mặc áo bào màu vàng bắn về phía không trung. Về phần tên của gia hỏa này là gì, Lâm Phàm đã không thèm để ý, đối với hắn mà nói, tên của kẻ yếu thì không cần phải tốn công nhớ kỹ.

Các thôn dân đờ đẫn nhìn cảnh tượng trước mắt tựa như là gặp quỷ vậy. Có một thôn dân quay đầu về phía thôn trưởng, nhẹ giọng hỏi.

- Thôn trưởng, hắn thật sự là đệ tử của Viêm Hoa tông sao?

Hắn còn có một nửa không dám nói ra, chính là người này tại sao phải tàn bạo như vậy?

Thôn trưởng nhìn bóng người kia không chớp mắt, tựa như là muốn ghi tạc diện mạo của người trước mắt vào trong lòng. Hắn căn bản là không có chú ý đến câu hỏi của thôn dân kia.

- Quá cường đại. Thật sự là quá cường đại. Đối với những tạp toái của Nhật Chiếu tông này, cứ phải tàn nhẫn mới được.

Nếu như không phải tuổi đã cao, lại không có thực lực cường đại, hắn cũng muốn đi lên giáo huấn đám người này.

Bên trên Chiến Thuyền Tám Cánh.

Phục Đô Thánh dáng đứng yên giống như suy tư về vấn đề gì đó. Đột nhiên, một tiếng vang truyền đến, nguyên bản boong thuyền còn đang sạch sẽ, trơn bóng, đột nhiên vương vãi đầy máu tươi mà ánh mắt của hắn cũng co rút lại.

Đống máu thịt be bét kia không phải là Cao sư đệ sao?

Ầm!

Lại một thanh âm vang lên, lại có một bộ thi thể từ phía dưới bay lên rồi rơi xuống boong thuyền.

- Chuyện gì đang xảy ra thế này?

Sắc mặt của Phục Đô Thánh đột nhiên biến hóa. Hắn lập tức đứng lên, khi vừa định đi qua, nhìn xem đến cùng là có chuyện gì xảy ra, hắn lại phát hiện, một bộ rồi lại một bộ thi thể từ phía dưới bay lên, sau đó rơi xuống boong thuyền.

Những thi thể này đều là sư đệ của hắn, đi tới nơi này cướp đoạt một cái thôn trang nhỏ bé mà thôi, làm sao lại xảy ra chuyện như vậy.

Sau khi dọn dẹp sạch sẽ tất cả thi thể ở trên mặt đất, Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn về phía Chiến Thuyền Tám Cánh còn đang lơ lửng ở giữa không trung. Suy nghĩ một lát, hắn đột nhiên ngồi xổm người xuống, hai đầu gối hơi cong xuống rồi đột nhiên bật mạnh, thân hình bay thẳng vào mây xanh, lao về phía Chiến Thuyền Tám Cánh.

Ầm!

Hai chân giẫm ở trên boong thuyền, ánh mắt nhìn chung quanh một vòng, Chiến Thuyền Tám Cánh này thật đúng là rất lớn.

- Uy, ngươi đang tìm cái gì đấy?

Lâm Phàm nhìn thấy Phục Đô Thánh đang đứng tại đầu thuyền, cười dò hỏi.

Phục Đô Thánh nghe được thanh âm này, tâm thần đột nhiên run lên. Khi nhìn thấy rõ khuôn mặt của Lâm Phàm, hắn không khỏi kinh ngạc, hỏi:

- Là ngươi, ngươi tại sao lại ở chỗ này?

Hắn có chút không dám tin tưởng. Gia hỏa này rõ ràng tại Viêm Hoa tông, làm sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây.

Chẳng lẽ gia hỏa này vẫn đuổi theo bọn họ mà tới đây, nhưng ngẫm lại cũng không có khả năng, người làm sao có thể đuổi theo kịp tốc độ của Chiến Thuyền Tám Cánh, hơn nữa còn đuổi nhiều ngày như vậy, cho dù sức chịu đựng như Thiên Cương cảnh sợ rằng cũng phải mệt chết đi.

- Vấn đề này hỏi rất hay, đương nhiên là chạy tới chứ còn gì nữa. Thế nào có phải là bị sự cường hãn của ta hù dọa hay không?

Lâm Phàm bẻ bẻ cổ. Cố gắng những ngày qua rốt cục cũng đã được đền đáp. Mặc dù mấy tên này còn không có ra khỏi lãnh địa của Viêm Hoa tông, nhưng mà cũng không quan trọng nữa, bởi vì hắn đã

không thể chờ đợi đến khi đó nữa rồi.

Chỉ có nhanh chóng chém giết mấy tên gia hỏa này mới có thể khiến cho tâm linh của mình được thoải mái.

- Tốt. Thực lực của ngươi quá yếu. Ta cũng không muốn nói nhảm cùng ngươi nữa, chịu chết đi.

Tay trái cầm cái chảo, tay phải cầm Lang Nha bổng, thân thể đột nhiên biến mất.

Bạo Huyết.

Thất Thần Thiên Pháp.

Bật hết hỏa lực, pháp lực vô biên.

- Muốn chết.

Phục Đô Thánh nổi giận gầm lên một tiếng, một khí tức ngập trời bạo phát ra. Hắn thu quạt giấy lại, vung tay vỗ ra một chưởng.

- Âm Dương Thần Quốc

Tóc dài bay múa, trong mắt lóe ra quang mang khác thường, từ trong cơ thể của Phục Đô Thánh, một tòa Âm Dương Thần Quốc xuất hiện. Thần quốc này tựa như là do vô số hạt thủy tinh tạo thành, sáng óng ánh, long lanh, bên trong mỗi một hạt thủy tinh này đều có hai bóng người, tiến hành Âm Dương giao hợp, tư thế biến ảo vô tận tựa như là đang vận hành dựa theo quỹ tích nào đó của thiên địa vậy.

- Đáng giận, đồ hỗn trướng nhà ngươi vĩnh viễn lạc trong thần quốc của ta đi. Chờ khi ta trở lại Nhật Chiếu tông, ta sẽ để ngươi sống không bằng chết.

Lâm Phàm cảm giác tựa như là có một khí tức huyền diệu đang quấn chặt lấy mình, loại khí tức này lại có thể câu dẫn dục vọng ở tận sâu trong lòng của hắn.

- Thứ gì đây?

Lang Nha bổng ở trong tay đột nhiên đánh ra, mặc cho ngươi thiên biến vạn hóa, toàn bộ đều sẽ bị một bổng đập nát.

- Làm sao lại như vậy?

Sắc mặt của Phục Đô Thánh biến đổi. Lúc còn ở Viêm Hoa tông, hắn cũng cảm giác thực lực đối phương không yếu, bởi vậy vừa ra tay chính là chiêu thức mạnh nhất, tế ra thần quốc mà hắn vất vả lắm mới tu luyện được. Nhưng mà bây giờ, ở dưới sức mạnh khủng bố của gia hỏa này, hắn lại phát hiện thần quốc của mình không chịu nổi áp lực, xuất hiện dấu hiệu vỡ nát.

Xoạt xoạt!

Thần quốc không ngừng vỡ vụn, tinh thể không ngừng vỡ nát.

- Khốn khiếp. Ở trước mặt người chính nghĩa như ta, ngươi lại dám bày ra những hình ảnh dâm uế như vậy, đi chết đi cho ta.

Lâm Phàm đạp mạnh chân xuống đất, cái chảo trong tay đập xuống đầu Phục Đô Thánh.

Phục Đô Thánh cực kỳ kinh hãi, nhấc hai tay lên tạo tư thế phòng ngự, thần quốc không ngừng co vào, trong chốc lát đã thu nhỏ bằng hạt cát rồi bay vào trong cơ thể của Phục Đô Thánh, sau đó hắn đột nhiên hét to một tiếng:

- Ngươi đừng quá làm càn. Ngươi thật sự cho rằng tất cả mọi người đều có thể khi dễ Phục Đô Thánh ta hay sao?

Khi mà cái chảo oanh kích đến, Lâm Phàm lại phát hiện có một sức mạnh bao phủ, bảo vệ Phục Đô Thánh, cái chảo đánh lên phía trên lại không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì.

Phục Đô Thánh tiến về phía trước một bước. Một khí tức quỷ dị bạo phát ra, ở trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện một con rối không có gương mặt, lúc con rối này vừa mới xuất hiện, thiên địa đột nhiên biến sắc.

- Biết thực lực của ta vì sao mà lại một mực không tiến không? Hiện tại ta cho ngươi biết, bởi vì ta đạt được một món thần khí từ thời Thượng Cổ là con rối Sinh Tử. Suốt bấy lâu nay, cả ngày lẫn đêm ta đều cố gắng rèn luyện, thần khí đã sớm hòa cùng một thể với ta.

- Là phong chủ của Viêm Hoa tông của Vô Địch phong, ngươi đã có tư cách trở thành phân thân của ta. Ta sẽ cùng ngươi đồng mệnh đồng thể, nhục thể của ngươi là của ta, thần hồn của ngươi cũng sẽ bị ta khống chế.

Chương 201: Có lẽ đây chính là bi ai của kẻ yếu

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Phục Đô Thánh có được đại cơ duyên. Trong một lần lịch luyện, hắn tiến vào một chỗ hiểm địa, trải qua vô số nguy cơ, không ngờ đánh bậy đánh bạ lại có thể tiến vào trong một chỗ mật tàng.

Mật tàng kia không có bất kỳ vật gì, chỉ có một con rối lớn cỡ một bàn tay lẳng lặng trôi nổi ở bên trong.

Đây cũng chính là con rối Sinh Tử. Vốn dĩ hắn không biết con rối Sinh Tử được luyện chế như thế nào, cũng không biết nó từ đâu đến, nhưng mà khi Phục Đô Thánh khống chế được con rối Sinh Tử, hắn cũng đã biết được lai lịch cùng tác dụng của nó.

Đây là thứ của Khôi Lỗi lão tổ, một vị đại năng siêu cấp thời kỳ Thượng Cổ, có vô số nô bộc, chấn nhiếp Bát Hoang.

Con rối Sinh Tử có thể tạo ra phân thân thậm chí có thể nói là hóa thân.

Có hai loại lựa chọn, loại thứ nhất chính là con rối thuần túy.

Loại thứ hai chính là hóa thân, đồng mệnh đồng thể. Tất cả mọi thứ mà người bị con rối Sinh Tử khống chế tu luyện sẽ chính là của người thi triển, người thi triển có thể tùy thời hấp thu tất cả sức mạnh của người khống chế.

Nhưng mà cái con rối Sinh Tử này vẫn có một tác dụng phụ duy nhất, chính là nếu như người bị con rối khống chế đột nhiên chết đi, như vậy người thi triển cũng sẽ nhận liên luỵ, bản thân bị trọng thương.

Cho nên Phục Đô Thánh không có sử dụng mà là không ngừng rèn luyện, đồng thời đang tìm kiếm cơ hội, lựa chọn một cường giả tương đương với bản thân, sử dụng con rối Sinh Tử, luyện chế hắn thành phân thân.

Đến lúc đó, hai người đồng thời tu luyện, cảnh giới của người kia càng cao, cuối cùng phản hồi cũng càng nhiều.

Lâm Phàm lập tức cảm giác được bản thân bị một sức mạnh tác động, trong lòng cũng hơi sững sờ, hắn phát hiện con rối này có chút quỷ dị.

- Ha ha ha! Ngươi có cảm thấy hay không, cảm thấy càng lúc càng không khống chế được thân thể của mình. Lúc đầu đây là thứ mà ta lưu lại cho Thánh Tử của Thánh Đường tông cơ, thế nhưng mà không ngờ ngươi lại quá mạnh khiến cho ta không có cách nào ngăn cản, chỉ có thể sử dụng con rối Sinh Tử này với ngươi. Từ nay về sau, ngươi sẽ quên mình là ai, chỉ biết nghe theo mệnh lệnh của ta.

Trong mắt của Phục Đô Thánh lóe lên sự điên cuồng, chỉ là trong lòng cũng hơi tiếc nuối.

Con rối Sinh Tử chỉ có một cái, sử dụng hết thì sẽ không có.

Nhưng mà dùng ở trên người tên phong chủ này của Viêm Hoa tông cũng không tính quá thua thiệt, chỉ là không có lời như trên người tên Thánh Tử của Thánh Đường tông kia mà thôi.

- Lên, sinh tử chuyển đổi, ta chính là chủ.

Trong chốc lát, gương mặt của con rối vặn vẹo rồi hóa thành một khuôn mặt giống Lâm Phàm như đúc, sau đó con rối không ngừng lớn lên, trôi nổi ở trong hư không.

Trên bầu trời, mây gió nổi lên, một cột sáng xuyên thấu tầng mây, nhanh chóng đánh xuống.

Trong thôn trang, tất cả thôn dân đều ngẩng đầu, nhìn tình huống trên bầu trời.

- Thôn trưởng, hiện tại là tình huống như thế nào?

Các thôn dân hỏi, bọn họ không biết tình huống hiện tại là như thế nào.

Sắc mặt của thôn trưởng ngưng trọng, hắn cảm giác được trên kia có một khí tức tà ác xuất hiện.

- Thứ đồ gì?

Lâm Phàm thường rất hiếu kỳ đối với những thứ đồ chơi tươi mới này. Nhưng nhìn thần sắc của Phục Đô Thánh hưng phấn như

thế, trong lòng của hắn cũng có chút khác thường, người này chẳng lẽ là tên điên hay sao?

Thân thể hoàn toàn chính xác là có chút nặng nề, nhưng cũng vẻn vẹn chỉ là hơi nặng nề mà thôi.

Đột nhiên!

Lâm Phàm cảm giác tựa như là có một sức mạnh huyền diệu mạnh mẽ nhanh chóng đâm vào trong đầu mình, muốn thôn phệ, dung hợp thần hồn của mình.

Chỉ là sức mạnh này vừa chạm đến thần hồn của mình lập tức tan thành mây khói, không có nửa điểm ảnh hưởng.

Thiên địa dần dần trở lại bình thường.

- Ha ha ha...

Phục Đô Thánh phá lên cười rồi phun ra một búng máu tươi nhuộm đỏ con rối kia.

Sau đó con rối này đột nhiên co vào rồi hóa thành một vệt sáng màu hồng bay vào trong cơ thể Phục Đô Thánh.

Giờ khắc này, Phục Đô Thánh nhìn Lâm Phàm không còn nhúc nhích ở trước mặt, nhấc chân đi tới. Vốn dĩ là hắn muốn hung hăng đạp ngã Lâm Phàm trên mặt đất, nhưng lại lắc đầu.

- Ngươi rất may mắn, lại có thể bức ta sử dụng cái con rối Sinh Tử này. Nhưng yên tâm, hiện giờ, ta cũng không nỡ đánh ngươi. Chúng ta bây giờ đang đồng mệnh đồng thể, đánh ngươi chính là đánh ta. Ta cũng không phải là người thích tự ngược.

Lâm Phàm nghi hoặc nhìn tên Phục Đô Thánh này. Hắn không hề có cảm giác có gì không thoải mái, chỉ là gia hỏa này đột nhiên buông lỏng cảnh giác đối với mình, còn đi đến trước mặt mình lớn lối như thế. Đúng là chuyện vô cùng quái dị.

- Nhẫn trữ vật sao? Ngươi đã trở thành phân thân của ta, vậy thì không cần những thứ này nữa, đưa cho ta đi.

Phục Đô Thánh nhìn thấy nhẫn trữ vật trong tay Lâm Phàm, vươn tay ra muốn đoạt tới.

Chỉ là, sắc mặt của Phục Đô Thánh đột nhiên biến đổi, lông tơ toàn thân dựng đứng lên.

- Ngươi có bệnh sao?

Lâm Phàm vung cái chảo trong tay lên, đánh tới Phục Đô Thánh.

Bang~

Phục Đô Thánh đột nhiên bay ra ngoài, nện ở trên boong thuyền.

Mà đầu của Lâm Phàm cũng đột nhiên nghiêng một cái tựa như là phản ứng dây chuyền vậy.

- Làm sao có thể, ngươi...

Phục Đô Thánh chỉ cảm thấy đầu óc của mình như muốn vỡ ra vậy. Nhưng lúc này, hắn căn bản không nghĩ được nhiều như thế, mà là hoảng sợ nhìn về phía Lâm Phàm.

- Không có khả năng, con rối Sinh Tử của ta không có khả năng thất bại, ngươi làm sao còn có thể giữ lại được ý thức của mình.

Trong mắt của Phục Đô Thánh lóe lên vẻ hoảng sợ. Hắn không ngờ sự tình lại biến thành dạng này.

Đây chính là con rối Sinh Tử mà. Sau khi luyện hóa con rối Sinh Tử này, hắn cũng biết được lai lịch con rối này. Đây chính là thần vật từ thời kỳ Thượng Cổ lưu truyền xuống, có thể khống chế người khác.

Nếu như không phải là do thời gian đã quá lâu, sức mạnh của con rối Sinh Tử đã bị xói mòn hơn phân nửa, lấy thực lực bây giờ của hắn còn có thể biến cường giả Thiên Cương cảnh thành phân thân.

- Ngươi có thể kết nối, chịu đựng mọi thứ cùng với ta sao?

Lâm Phàm trầm mặc một lát, sau đó ngẩng đầu, nâng tay phải lên đột nhiên đánh vào mặt của mình một cái.

Ầm một tiếng!

Hắn đánh mạnh đến mức mình cũng phun ra một búng máu tươi, thế nhưng mà ánh mắt của hắn một mực khóa chặt ở trên người Phục Đô Thánh bởi vì hắn không biết tình huống của gia hỏa kia sẽ là như thế nào.

Mà lúc này Phục Đô Thánh tựa như là bị một sức mạnh vô hình đánh trúng, thân thể vô duyên vô cớ bay về phía một bên khác, đánh

vào boong thuyền, đồng thời phun ra một búng máu tươi.

Sau khi thấy tình huống này, Lâm Phàm mở to hai mắt, ngạc nhiên nói:

- Thú vị. Ta đánh mình, ngươi lại cũng muốn tiếp nhận. Con rối Sinh Tử này đến cùng là do cao thủ nào luyện chế vậy, sức tưởng tượng cũng quá cao đi.

- Không có khả năng, cái này sao có thể xảy ra? Con rối Sinh Tử của ta làm sao lại xuất hiện vấn đề, tuyệt đối không có khả năng.

Phục Đô Thánh thấy cảnh này cũng triệt để choáng váng.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Ở trong quá trình thi triển đến cùng là xuất hiện sai lầm gì? Vì cái gì mình lại không thể khống chế được đối phương, ngược lại đối phương tự mình đánh mình, mà hắn cũng bị thương tổn.

Nhưng vì nghiệm chứng tình huống hiện tại có đúng như suy đoán của bản thân không? Lâm Phàm tiếp tục giơ tay lên và tát mình một cái, mặc dù không có cảm giác đau đớn, nhưng mà sức mạnh này vẫn có thể khiến cho mình thụ thương.

Phốc!

Thân thể của Phục Đô Thánh lại bay về phía một bên khác, miệng phun ra một búng máu tươi.

- Đây không phải là tự tìm đường chết sao?

Lâm Phàm đã không dám tưởng tượng lá gan của tên Phục Đô Thánh này đến cùng là lớn cỡ nào, lại dám liên kết với mình theo kiểu này.

- Đáng giận. Đến cùng là ngươi đã giở trò gì đối với con rối Sinh Tử của ta?

Phục Đô Thánh nổi giận gầm lên một tiếng. Hắn cố gắng chịu đựng đau đớn trên người mà lao về phía Lâm Phàm, vươn tay, vỗ ra một chưởng, sức mạnh của thần quốc bạo phát ra đánh thẳng lên trên ngực của Lâm Phàm.

Ầm!

Lâm Phàm không có hoàn thủ, thân thể đột nhiên lùi lại. Còn về phần Phục Đô Thánh, tựa như là có một đôi tay vô hình to lớn nắm

lấy thân thể của hắn rồi nhanh chóng ném hắn ra phía sau, Phục Đô Thánh liên tục phun mấy búng máu tươi rồi lại đập vào boong thuyền.

- Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?

Phục Đô Thánh ôm đầu, không thể tin được tất cả mọi việc đều là thật. Chuyện này rốt cuộc là như thế nào, đến cùng là khi thi triển con rối Sinh Tử, hắn sai lầm ở bước nào.

- Thú vị. Cái đồ chơi này thật đúng là thú vị. Không biết là ai mới có thể sáng tạo ra thứ để tự ngược như thế này?

Lâm Phàm cảm giác thế giới này càng ngày càng thú vị, có đủ loại đồ vật kỳ quái.

Sau đó Lâm Phàm lấy toàn bộ Tam Hoàng Kiếm ra.

Phục Đô Thánh nhìn thấy cử động của Lâm Phàm, sắc mặt biến đổi, vội vàng nói:

- Ngươi muốn làm gì?

Lâm Phàm cầm Thái Hoàng Kiếm lên rồi đâm thẳng xuống bàn chân.

- A!

Tiếng kêu thảm thiết của Phục Đô Thánh vang lên khắp Chiến Thuyền Tám Cánh.

- Có đau hay không?

Lâm Phàm rút Thái Hoàng Kiếm ra, tò mò hỏi.

- Ngươi...

Phục Đô Thánh không ngờ gia hỏa này lại có thể tàn nhẫn như thế, tức giận gào thét:

- Ngươi dừng tay cho ta, dừng tay cho ta.

Phốc!

Lại tới một kiếm.

Loại đau đớn kia đột nhiên truyền lại vào bên trong nội tâm cùng

tinh thần của Phục Đô Thánh.

- Không đau không ngứa, lại không nghĩ rằng ngươi kêu lớn tiếng như thế. Xem ra thật sự là người được nuông chiều từ bé, điểm đau nhức ấy mà cũng không nhẫn nhịn được. Học ta đây này, cứ thoải mái cười lên, bởi vì những đau nhức này chưa tính là gì cả, còn có vài màn đau hơn ở phía sau đây.

Lâm Phàm cười, mặc dù làm như thế này sẽ không lưu lại vết thương ở trên người Phục Đô Thánh, nhưng mà loại đau đớn trên tinh thần này còn đáng sợ hơn, có thể sẽ khiến cho hắn bị đau chết.

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng toàn bộ thiên địa.

Khi các thôn dân ở phía dưới Chiến Thuyền Tám Cánh nghe được tiếng kêu thảm thiết này, hai chân cũng như nhũn ra.

- Phía trên rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì. Tiếng kêu thảm thiết như thế đến cùng là do ai truyền ra.

Trong lòng của các thôn dân cũng cực kỳ kinh hãi. Chiến thuyền to lớn kia khiến cho bọn họ có cảm giác bị đè nén. Nếu như người đến đây cứu bọn họ bị đám ác ma ở phía trên giết chết, vậy thì kết cục của bọn họ e rằng cũng sẽ không tốt đẹp hơn đâu.

Đúng lúc này, thần sắc tức giận ở trên mặt của Phục Đô Thánh đột nhiên thay đổi, bởi vì hắn nhìn thấy gia hỏa ở trước mặt kia lại cầm một thanh kiếm, đặt ở trên cổ, lập tức bị hù dọa đến sắc mặt trắng bệch, phù phù quỳ xuống.

- Đừng, Xin ngươi đừng. Ta sai rồi. Đừng làm thế. Về sau chúng ta nước giếng không phạm nước sông, ta có thể cho ngươi vô số tài nguyên. Nếu như ngươi chết, ta cũng sẽ chết đó, ngươi nói cái gì, ta đều nguyện ý nghe theo. Xin ngươi dừng lại đi.

- Không...

Lâm Phàm nhanh chóng dùng lực, Nhân Hoàng Kiếm xẹt qua cổ họng. Đúng là hắn muốn xem xem gia hỏa này có thể bị chết cùng hắn hay không?

- A!

Phục Đô Thánh ngửa đầu, hai mắt tràn ngập máu tươi, thân thể không ngừng run rẩy. Một loại đau đớn không thể chịu đựng được đột nhiên tác động vào trong đầu óc của hắn, tựa như là muốn xoắn

nát đầu óc của hắn vậy.

Ầm! Ầm!

Phục Đô Thánh lấy đầu nện vào boong thuyền tựa như là không nhẫn nhịn được sự đau đớn này, khàn giọng rống giận:

- Ta không thể chết, ta không thể chết.

Oanh!

Trong chốc lát, hắn chỉ cảm thấy đầu của mình giống như là bị nổ tan tành rồi nhanh chóng mất đi khí tức.

Mười giây sau.

Lâm Phàm mở mắt, nhìn thấy Phục Đô Thánh nằm ở gần đấy không nhúc nhích, không còn khí tức sinh mệnh, lẩm bẩm một mình.

- Gia hỏa này thật sự là bị đau chết hay sao? Cũng quá yếu đuối đi.

- Thôi, có lẽ đây chính là bi ai của kẻ yếu đi, chỉ có cường giả mới có thể chịu được đau đớn kịch liệt như thế.

Hiện tại tất cả mọi chuyện đều đã giải quyết, giờ chính là lúc thu hoạch chiến lợi phẩm.

Thân là Thần Tử, có lẽ sẽ không quá nghèo. Dù sao có thể có được thứ quỷ dị giống như là con rối Sinh Tử kia thì tên này cũng là kẻ có chút năng lực.

Chương 202: Ta ngửi được mùi của sự hoan nghênh

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

- Thật nghèo!

- Còn nói mình là Thần Tử, vậy mà chỉ có một bình đan dược Địa giai, tài sản như thế này xứng đáng thân phận của một vị Thần Tử hay sao?

Lâm Phàm kiểm tra một phen, không ngờ tên Phục Đô Thánh này lại chỉ có một bình đan dược Địa giai, hơn nữa còn là Địa giai hạ phẩm. Đúng là mất mặt. Hắn tức giận đá thi thể của Phục Đô Thánh lăn sang một bên.

Nhưng hắn đột nhiên nghĩ đến con rối Sinh Tử kia, đó cũng là đồ tốt. Sau đó, hắn nhanh chóng chộp về phía thi thể của Phục Đô Thánh.

- A, đến cùng là tên này giấu nó ở nơi nào? Chẳng lẽ là ở trong thân thể hay sao? Vậy chỉ có thể mở ngực mổ bụng, tìm xem có ở nơi này hay không?

Đột nhiên, trên lồng ngực của Phục Đô Thánh có một vệt sáng thoáng hiện. Sau đó một con rối lớn cỡ bàn tay lăn xuống, chỉ là phía trên con rối này có vài vết rạn nứt, e rằng đã sắp vỡ tan.

Lâm Phàm cầm con rối kia lên, quan sát cẩn thận:

- Ngươi tuyệt đối đừng không có hỏng nhé. Gia hỏa này đã nghèo như vậy, đồ tốt thì cũng chỉ có duy nhất cái này. Nếu như nó cũng hỏng nốt thì lần truy đuổi này coi như là tốn công không rồi.

Lập tức, Lâm Phàm vận chuyển cương khí, bao phủ con rối này lại, nhìn xem có thể luyện hóa vật này hay không. Trong nháy mắt, hắn cảm nhận được bản thân có một loại liên hệ đặc thù với con rối

Sinh Tử này.

- Hữu dụng, vậy mà thật có hiệu quả. Cái này rõ ràng là đồ vật dùng một lần duy nhất. Mình cũng chỉ muốn thử một chút thôi, sao lại vẫn còn có thể hữu dụng nhỉ? Chẳng lẽ là lúc Phục Đô Thánh sử dụng con rối Sinh Tử này, bởi vì nguyên nhân do mình cho nên chỉ có thể tính là thành công một nửa, không có triệt để tiêu hao sạch sẽ sức mạnh còn lại ở bên trong con rối Sinh Tử này?

Trong lòng Lâm Phàm thâm nghĩ, có lẽ đây chính là tình huống chân thật.

- Thu.

Tâm thần khẽ động, con rối Sinh Tử đột nhiên hóa thành một vệt sáng tiến vào trong cơ thể của Lâm Phàm.

Chỉ là điều khiến Lâm Phàm ngạc nhiên chính là con rối Sinh Tử này vậy mà lập tức hấp thu sức mạnh của hắn tựa như là đang khoi phục lại sức mạnh vừa mới mất đi vậy.

Thì ra là thế. Tên Phục Đô Thánh này yếu như vậy xem ra là bởi vì khi mà hắn đạt được con rối Sinh Tử này thì con rối này đã không còn đủ năng lượng để kích hoạt, cho nên cần hấp thu cương khí để khôi phục. Tên Phục Đô Thánh kia tiêu hao cương khí để luyện hóa nhưng bây giờ lại bị mình chiếm tiện nghi.

Hiện tại con rối Sinh Tử này đã được kích hoạt thành công, mình chỉ cần rót sức mạnh vào là được. Chờ nó hút hết cương khí, mình lại thi triển kỹ năng phục sinh đầy máu, cho nên Lâm Phàm để mặc cho con rối này tùy tiện hút, muốn hút bao nhiêu liền hút bấy nhiêu, cam đoan số lượng nhiều cho nó ăn đủ no.

Tiếp tục kiểm tra.

- Âm Dương Song Tu Thuật

Đây chính là công pháp chủ tu của Phục Đô Thánh, phẩm giai cũng không tệ lắm, dĩ nhiên là công pháp Địa giai trung phẩm.

Hiện tại công pháp Thiên giai cũng không dễ dàng có được. Nhưng vận khí của mình cũng rất tốt cho nên đã có được ba môn công pháp Thiên giai hạ phẩm lần lượt là Thất Thần Thiên Pháp, Hóa Thần Kiếm Trận, Kinh Long Đại Thiên Công.

Về phần công pháp Thiên giai trung phẩm có lẽ ở chỗ lão sư có,

nhưng mà còn công pháp Thiên giai thượng phẩm, e rằng cũng chỉ có dạng tông môn cường đại giống như Thánh Đường tông mới có đi.

Nếu như là trước kia, khi mà hắn còn không có thành lập Vô Địch phong, hắn có lẽ sẽ chướng mắt công pháp này. Nhưng mà bây giờ nhà lớn nghiệp lớn, không có cách nào khác, có cái gì thì thu cái đó, đan dược, công pháp, binh khí mặc kệ là phẩm giai gì hắn đều không từ chối.

Nhưng cái môn Âm Dương Song Tu Thuật này thật đúng là làm cho hắn rất chướng mắt bởi vì nó hoàn toàn chính là một quyển sách cấm trẻ em dưới 18 tuổi, thật là quá cay con mắt.

Chỉ là ném nó đi thì không thể nào.Nếu như để công pháp tà môn thế này rơi vào trong tay người khác, sợ rằng sẽ gây tai họa với nữ nhân ở trên đời này.

Được rồi. Mình cứ tạm thời đảm bảo đã, lúc rảnh rỗi cũng có thể lấy ra đọc một chút để giết thời gian.

Xong xuôi, hắn quay sang kiểm tra những thi thể khác một phen, thu hoạch cũng không tệ lắm. Mặc dù phẩm giai của đan dược không cao, nhưng có thể mang về tông môn cho các sư đệ phục dụng.

Còn có một số công pháp cũng có thể mang về tông môn.

Dù sao hiện tại, chỉ cần có khả năng sử dụng, mặc kệ là cái gì hắn cũng đều muốn.

Lúc này Lâm Phàm mới để ý, chỉ mới bỏ mặc cho con rối Sinh Tử hấp thu sức mạnh thoả thích một lúc vậy mà cương khí trong cơ thể hắn đã tiêu hao sạch sẽ, hơn nữa con rối Sinh Tử này dường như là vẫn còn không có hút no bụng.

Nhất là sau khi luyện hóa con rối Sinh Tử này, hắn cũng biết cái đồ chơi này là bảo bối do một vị siêu cấp cường giả ở thời kỳ Thượng Cổ luyện chế.

Khôi Lỗi lão tổ, danh hào của vị cường giả này đúng là đủ mạnh mẽ nhưng Lâm Phàm cũng không để ở trong lòng. Hiện tại coi như vị cường giả này xuất hiện ở trước mặt mình thì cũng chỉ là một loại bi ai của hắn.

- Quả nhiên là bảo bối. Đã như vậy, ta sẽ để ngươi hút no. Lần sau gặp được nhân tuyển thích hợp, mình cũng có thể sử dụng để khống chế.

Lấy Thái Hoàng Kiếm ra, nhanh chóng giải quyết bản thân.

Mười giây sau, phục sinh, cương khí lại một lần nữa khôi phục sung mãn, con rối Sinh Tử tiếp tục điên cuồng hấp thu.

Một lần lại một lần.

Một mực đến sau ba mươi mấy lần con rối này mới hoàn toàn bão hòa.

Thật sự là điên rồi. Nếu như toàn bộ sức mạnh mà con rối Sinh Tử này hấp thu được bạo phát ra thì cho dù là cường giả Thiên Cương cảnh cũng có thể bị đánh thành mảnh vỡ. Khó trách tác dụng của con rối Sinh Tử này to lớn như thế, nguyên lai điều kiện để khởi động được nó đích thật là quá hà khắc.

Phục Đô Thánh có thể kích hoạt con rối Sinh Tử thành công, đồng thời lấp đầy sức mạnh cần thiết, e rằng cũng không phải là việc dễ dàng. Chỉ là không nghĩ tới bây giờ lại tiện nghi mình, đây thật là phong thủy luân chuyển, năm nay đến nhà ta.

Bận rộn cả một đời, kết quả thì cũng chỉ là may áo cưới cho người khác mà thôi.

Chiếc Chiến Thuyền Tám Cánh này nhất định phải đưa về Nhật Chiếu tông, dù sao Viêm Hoa tông là tông môn chính nghĩa, sao có thể sử dụng thứ đồ chơi này.

Nhưng ở trước đó, hắn vẫn nên nhìn qua mấy thôn dân phía dưới một lần.

Các thôn dân ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào chiếc chiến thuyền không lồ ở trong hư không, Bọn họ cũng không biết chuyện gì đang diễn ra ở bên trong, chỉ có thể âm thầm cầu nguyện cho Lâm Phàm giành chiến thắng.

- Thôn trưởng, có người đi xuống.

Một thôn dân đột nhiên la lớn:

- Là hắn, là người vừa mới cứu chúng ta.

Lâm Phàm nhẹ nhàng rơi xuống đất, đúng là có phong phạm như một vị cường giả giáng lâm.

Chương 203: Ta ngửi được mùi của sự hoan nghênh (2)

Thôn trưởng tiến lên, nói:

- Xin hỏi đại nhân là đệ tử của Viêm Hoa tông sao?

Lâm Phàm chắp hai tay sau lưng, nói:

- Ừm.

Không nói nhiều, bảo trì phong phạm cao nhân thần bí.

Sau khi nghe được lời nói này của Lâm Phàm, gương mặt của các thôn dân đều toát ra vẻ vui mừng, nhất là đứa trẻ cầm kiếm gỗ kia, trong hai con ngươi thiên chân vô tà của nó lóe ra quang mang sáng ngời.

- Ta về sau cũng phải trở thành anh hùng giống như đại ca ca.

Thôn trưởng nở một nụ cười, nói:

- Đại nhân chớ trách. Đây là Anh Hùng, cháu trai của ta.

- Không sao, trẻ con có lý tưởng mới là tốt.

Lâm Phàm khoát tay, sau đó nhìn về phía Anh Hùng, gật đầu, nói:

- Rất không tệ. Tiểu tử, ngươi tên là gì?

Tiểu hài hưng phấn nói:

- Đại ca ca, ta gọi là Hoa Anh Hùng.

Lâm Phàm sững sờ, danh tự này làm sao mà quen thuộc vậy, hình như là nhân vật trong một bộ phim ở kiếp trước thì phải. Được rồi, không nghĩ nữa.

- Cái này cho ngươi.

Vung tay lên, một bản bí tịch bay ra ngoài, rơi vào trong tay Hoa Anh Hùng. Tiểu hài tử này tựa như là cũng biết chữ, nhìn ba chữ lớn ở phía trên bìa sách, nó không tự chủ được đọc ra.

- Luyện Thể Quyết

Lâm Phàm xoay người, chắp tay sau lưng, đột nhiên nhảy một cái, vọt thẳng lên Chiến Thuyền Tám Cánh. Sau đó một thanh âm vọng xuống.

- Tiểu tử, ta rất xem trọng ngươi. Hi vọng mười năm sau, ở tại Viêm Hoa tông, ta có thể nhìn thấy ngươi.

Hoa Anh Hùng ngẩng đầu, trong đôi mắt của hắn chỉ có bóng người đang từ từ đi xa kia. Mặc dù bóng người kia càng ngày càng nhỏ, nhưng ở trong mắt tiểu hài tử này, bóng người của Lâm Phàm lại dần dần phóng đại tựa như là che kín toàn bộ tầm mắt của nó.

- Ta nhất định sẽ đi.

Giờ khắc này, thông qua nhiều lần biểu hiện, bóng lưng của Lâm Phàm rốt cục đã lưu lại ấn tượng khắc sâu ở trong tâm linh của một đứa bé.

- Ai nha, quên mất, còn không kịp hỏi tên của đại nhân.

Thôn trưởng lập tức gấp gáp, vỗ đầu nói.

Chỉ là hắn vừa dứt lời, từ trên bầu trời lại truyền đến một thanh âm.

- Lâm Phàm!

Vừa lên đến trên Chiến Thuyền Tám Cánh, Lâm Phàm đột nhiên vỗ đùi, nhớ ra mình còn quên nói tên. Sau đó hắn lập tức quay đầu hô lớn, cũng coi là đã lưu lại tên của mình.

Thôn trưởng sờ đầu của Hoa Anh Hùng, trên mặt nở nụ cười tươi, nói:

- Anh Hùng, về sau ngươi nên giữ gìn cẩn thận thứ mà đại nhân để lại cho ngươi, sau này rời thôn, đi Viêm Hoa tông tìm đại nhân.

- Gia gia, ta nhất định sẽ làm như thế.

Tiểu hài nắm thật chặt quyển sách, thứ chỉ là hàng tiện nghi rẻ tiền ở trong tông môn này ở trong tay. Trong ánh mắt ngây thơ, chất phác tản ra vô tận quang mang.

Bên trên Chiến Thuyền Tám Cánh.

Lâm Phàm đứng ở trong phòng điều khiển, nhìn thứ ở trước mặt, trầm tư một lát, cuối cùng lắc lắc đầu. Hắn cũng không biết cách điều khiển cái Chiến Thuyền Tám Cánh này.

Suy nghĩ một lát, vươn tay chạm đến một cái điểm nhỏ trên màn sáng. Ầm một tiếng, tốc độ của chiến thuyền trong nháy mắt tăng vọt, bay về phương xa.

Lúc này, Lâm Phàm mới nhìn thấy ở một bên có sách hướng dẫn, lập tức cầm lên, cẩn thận đọc. Cũng không lâu lắm, hắn đã nhớ kỹ hết tất cả.

- Nguyên lai là dùng như thế. Tốt. Tốt lắm.

Vẫn là câu nói kia, đệ tử của Viêm Hoa tông không phải loại người tùy ý ham đồ vật của người khác cho nên thứ này khẳng định phải vật quy nguyên chủ, trả về cho Nhật Chiếu tông.

Hơn nữa những gia hỏa chết tha hương kia cũng rất đáng thương, mình cũng có nghĩa vụ đưa thi thể của bọn họ trở về.

Sau khi điều chỉnh hết thảy, Lâm Phàm liền khoanh chân lại, tiến vào tu luyện. Chờ đến lúc tiến vào lãnh địa của Nhật Chiếu tông, mình cũng có thể rời đi.

Cướp đoạt đồ vật của Viêm Hoa tông thì có gì là tài ba, muốn cướp cũng phải đoạt của Nhật Chiếu tông.

Nhưng lãnh địa của Nhật Chiếu tông quá nhỏ, e rằng tài phú ở nơi này cũng không phải là quá nhiều. Nhưng ở nơi đó có nhiều người chờ mình đến để chém giết như thế cơ mà.

Sau năm ngày!

Lâm Phàm mở mắt. Trước tiên hắn chém mình một kiếm.

Mười giây sau.

Phục sinh, trạng thái trở lại đỉnh phong.

- Đến lãnh địa của Nhật Chiếu tông rồi.

Lâm Phàm đứng ở trên boong thuyền của Chiến Thuyền Tám Cánh, nhìn xuống phía dưới, sau đó đi vào đài điều khiển, tìm kiếm một chút.

Tìm được một cái nút bấm, bên trên cái nút này có điêu khắc

hình một cái đầu lâu sinh động như thật, phía dưới có hai cái chữ lớn màu đỏ đậm như là được viết bằng máu.

- Nguy hiểm

Lâm Phàm nhanh chóng nhấn nút, lập tức Chiến Thuyền Tám Cánh lắc lư kịch liệt, nhưng sau đó ổn định lại, không lắc lư nữa.

- Điều chỉnh thời gian, địa điểm.

Sau đó lại tìm kiếm ở trên màn sáng.

Địa điểm chuẩn xác: Nhật Chiếu tông.

Địa điểm dẫn bạo: Anh Hồn Bia.

- Mấy tên này thật đúng là keo kiệt, đi ra ngoài cũng không đổ đầy nhiên liệu. Giờ chỉ còn có chút năng lượng mà thôi, e rằng cho dù có bạo tạc, cũng không đủ sáng chói. Được rồi, ai bảo ta hào phóng. Ta sẽ bổ sung cho các ngươi một chút năng lượng.

Lâm Phàm nhanh chóng lấy ra một nhóm nguyên tinh từ trong nhẫn trữ vật, sau đó bỏ hết vào bên trong một cái hốc nhỏ. Đây là thứ mà hắn kiếm được khi ở trong bụng của Thâm Uyên Chi Trùng.

Sau khi được Lâm Phàm bổ xung, năng lượng của Chiến Thuyền Tám Cánh đã tràn đầy.

Lâm Phàm bắt lấy một cái tay cầm, đột nhiên đẩy lên, nói:

- Mở hết tốc độ, tiến về phía trước cho ta. Nở rộ hào quang của ngươi đi, Chiến Thuyền Tám Cánh.

Oanh!

Tốc độ của Chiến Thuyền Tám Cánh nguyên bản đã cực kỳ nhanh chóng, bây giờ lại càng hóa thành một vệt sáng bay về phương xa.

Lâm Phàm đứng ở mạn thuyền, hài lòng nhìn thoáng qua, sau đó đột nhiên nhảy xuống phía dưới.

Trong chốc lát, gió mạnh như là dã thú điên cuồng xé rách thân thể của Lâm Phàm.

Nhưng mà Lâm Phàm lại không có chút cảm giác nào, giang hai cánh tay ra. Hắn hít một hơi thật sâu.

- Ta ngửi được mùi của sự hoan nghênh...

Chương 204: Kỳ tích từ trên trời rơi xuống (1)

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Giữa núi rừng, một bóng người mỹ lệ hoang mang, rối loạn chạy về phía trước. Mỗi một bước chạy chính là một quãng đường thật xa, tốc độ này còn nhanh chóng hơn cả báo săn.

Nhưng mà khi bóng người mỹ lệ này vừa mới biến mất, lại có mấy bóng người xuất hiện. Những người này mặc trường bào màu đen, bước chân nặng nề, trên quần áo còn có hình ảnh ngọn lửa màu đỏ. Bọn họ nhìn về phía con mỗi đang cố gắng chạy trốn kia với ánh mắt trêu tức, trên mặt lộ ra nụ cười quái dị.

Sắc mặt của Tần Mộc Băng trắng bệch. Thỉnh thoảng nàng còn quay đầu lại quan sát tình huống ở sau lưng. Hiện tại nàng chỉ muốn thoát khỏi sự truy sát của những đệ tử của Nhật Chiếu tông ở phía sau lưng.

Nhưng mà nàng biết, hy vọng này cũng không lớn, bởi vì tu vi của đối phương cao hơn nàng rất nhiều. Đồng bạn của nàng đều bị những người này tàn nhẫn sát hại, mà nàng thì là dưới sự liều mình bảo vệ của đồng bạn cũng chỉ có thể liều mạng chạy trốn.

Nàng là người của Viêm Hoa tông, thuộc về một tổ chức do những chí sĩ của Viêm Hoa tông xây dựng, ẩn nấp ở bên trong lãnh địa của Nhật Chiếu tông để tìm hiểu tình báo. Nàng hy vọng có thể dựa vào chút sức mọn của bản thân, tìm hiểu nhất cử nhất động của Nhật Chiếu tông, rồi truyền về Viêm Hoa tông, để cao tầng của tông môn biết được về hành động của Nhật Chiếu tông.

Lần này, tiểu đội các nàng phát hiện Nhật Chiếu tông đang bắt cóc số lượng lớn trẻ con để tiến hành một thí nghiệm cực kỳ tàn ác là dung hợp người với yêu thú. Vốn dĩ các nàng muốn truyền tin tức này về cho tổ chức, thế nhưng mà không ngờ trong bọn họ lại có

phản đồ. Ở chỗ kia cũng đã có vô số cường giả của Nhật Chiếu tông chờ đợi bọn họ.

- Không được, ta nhất định phải sống sót. Nếu không thì phản đồ kia sẽ còn tiếp tục tiềm phục ở trong tổ chức, sẽ có thêm nhiều thành viên bị hắn hại chết.

Tần Mộc Băng cắn răng, ánh mắt kiên định, tiếp tục chạy về phía trước.

Đột nhiên!

Nàng cảm giác sau lưng mình có một tia khí lạnh đánh tới. Nội tâm đột nhiên co vào, phản ứng cường đại khi thường xuyên kinh lịch ở bên bờ sinh tử làm cho nàng có thể cố gắng vặn vẹo thân thể, tránh khỏi đòn đánh lén này.

Một vệt sáng màu trắng xẹt qua gương mặt của nàng. Khi nhìn về phía trước, nàng thấy một thanh trường mâu có màu trắng như tuyết, cắm ở trên bùn đất.

- Hàn Huyền Công

Nàng biết môn công pháp này. Đồng bạn của nàng đều chết ở dưới môn công pháp này. Bọn họ đều bị biến thành tượng băng, sau đó bị đối phương đập nát, hóa thành vô số mảnh vụn.

Trường mâu màu trắng kia đột nhiên hòa tan, một tầng băng tuyết nhanh chóng lan tràn ra cả một khoảng đất, tạo thành thế giới băng tuyết.

Cho dù là cổ thụ che trời cũng đều bị băng tuyết bao trùm.

- Làm sao lại như vậy?

Tần Mộc Băng không kịp chuyển hướng cho nên giẫm ở trên khu vực băng tuyết này. Nàng lập tức phát hiện, những băng tuyết này tựa như là có được linh tính vậy, nhanh chóng đóng băng hai chân của nàng lại. Bàn chân bị bao trùm bởi một tầng băng thật dày khiến cho nàng không thể nhấc chân được.

- Chạy đi! Tiếp tục chạy đi! Sao ngươi không chạy nữa?

Lúc này, ba bóng người từ phương xa chạy tới, ngạo nghễ đứng ở trên một cành cây rất nhỏ, nói:

- Nguyên lai chúng ta tưởng rằng ngươi sẽ chạy đến chỗ tổ chức

của ngươi ẩn núp. Không ngờ là ngươi lại muốn trốn thoát khỏi sự truy đuổi của chúng ta. Chỉ là một tên Địa Cương cảnh tầng sáu đã muốn cắt đuôi chúng ta sao? Hoàn toàn là nằm mơ giữa ban ngày.

- Lẫm Đông Tam Quân.

Trong đôi mắt của Tần Mộc Băng lóe ra vẻ tuyệt vọng. Đối mặt với ba người này, nàng căn bản không có năng lực phản kháng, bởi vì nàng đã biết ba người này là ai.

Bọn họ là Lẫm Đông Tam Quân của Nhật Chiếu tông. Ba người này mặc dù không phải Thần Tử của Nhật Chiếu tông, nhưng mà thực lực của chúng cũng không thể coi thường. Ba người này đều có tu vi là Địa Cương cảnh tầng bảy, hơn nữa ba người này còn tu luyện ba loại công pháp có thể hỗ trợ lẫn nhau, chỉ cần bọn họ liên thủ là có thể bộc phát ra sức mạnh khiến cho người tuyệt vọng.

Hàn Huyền Công, Sương Huyền Công, Thủy Huyền Công.

Tổ chức của các nàng đã điều tra rất là rõ ràng. Đối mặt với ba người này, cho dù là võ giả có tu vi Địa Cương cảnh tầng tám cũng phải nhượng bộ lui binh.

Bây giờ nàng chỉ là một võ giả Địa Cương cảnh tầng sáu, có thể chạy trốn tới nơi này cũng chỉ là do đối phương coi nàng thành một con mồi, muốn chơi trò mèo vờn chuột mà thôi.

- Dáng dấp của nữ tử Viêm Hoa tông này đúng là rất hấp dẫn, nếu như giết luôn thì vẫn có chút đáng tiếc.

Lúc này, trong mắt của một tên nam tử có dáng người thấp bé, bên ngoài cơ thể có một dòng nước quấn quanh, lóe ra vẻ tham lam.

- Khặc khặc! Hàng năm chúng ta đều sẽ đi qua lãnh địa của Viêm Hoa tông để cướp đoạt nữ nhân nhưng mà những nữ tử kia thật sự là không có khả năng so sánh được với nữ tử này nha.

- Y phục bó sát người, thân thể có lồi có lõm, vừa nhìn qua đã khiến cho ta không thể nhịn được.

Lẫm Đông Tam Quân không hề che lấp, trần trụi khiêu khích.

Sắc mặt của Tần Mộc Băng trắng bệch, thậm chí không có một tia huyết sắc. Nàng biết người Nhật Chiếu tông đều như là cầm thú vậy. Nếu như rơi vào trong tay của bọn họ, kết cục của nàng tuyệt đối sẽ vô cùng thê thảm, sống không bằng chết.

- Nói ra vị trí ẩn nấp của tổ chức bọn ngươi cho ta biết, có lẽ ta có thể tha cho ngươi một mạng.

Một người âm trầm cười. Nữ tử ở trước mắt này đã là con mồi nằm trong lòng bàn tay bọn họ, muốn đào thoát chính là chuyện nằm mơ giữa ban ngày, nghĩ cũng đừng nghĩ.

- Không có khả năng, ta chết cũng sẽ không nói.

Tần Mộc Băng nghiêm nghị nói. Lúc này, nàng âm thầm vận chuyển cương khí, muốn chấn vỡ băng ở dưới chân.

Chỉ là tất cả mọi việc Lẫm Đông Tam Quân đều nhìn thấy nhưng không quan tâm. Cả ba người đều cười nói:

- Đừng vùng vẫy nữa! Đây chính là huyền băng. Chỉ bằng thực lực của ngươi, muốn giãy ra chính là không biết tự lượng sức mình.

Cương khí của Địa Cương cảnh tầng sáu trong cơ thể Tần Mộc Băng sôi trào mãnh liệt, thế nhưng mà khi đánh vào trên lớp hàn băng này lại không hề có chút tác dụng nào, thậm chí tựa như là bị triệt tiêu vậy, ngay cả một tia ba động cũng đều không có.

- Nếu không nói, vậy thì không có cách nào khác cả. Ba người chúng ta cùng lên đi, trước tiên phải dạy dỗ nàng thành nô lệ, đến lúc đó, nàng sẽ ngoan ngoãn nói ra tất cả mọi điều mà chúng ta muốn biết.

- Biện pháp tốt.

- Ta đã sớm không chờ nổi nữa.

Lẫm Đông Tam Quân cười lớn. Một người hơi nhấc ngón tay, một con rắn nước lao ra, quấn quanh người của Tần Mộc Băng. hắn nói:

- Trước tiên cứ để ta xé nát toàn bộ quần áo của ngươi đã. Chỉ có cho ngươi không còn mảnh vải nào che thân đứng ở trước mặt chúng ta thì mới có thể khiến cho chúng ta hưng phấn.

- Hèn hạ, vô sỉ, cuối cùng sẽ có một ngày, Nhật Chiếu tông các ngươi sẽ bị Viêm Hoa tông chúng ta diệt tông.

Tần Mộc Băng cố gắng giãy dụa. Nhưng mà băng tuyết ở trên mặt đất đột nhiên kéo dài hóa thành gông xiềng bằng hàn băng nhanh chóng khóa cổ tay của nàng lại. làm cho nàng không thể phản

kháng nữa.

- Ta thật sự phải chết ở chỗ này sao? Ta còn không có thể nghiệm qua tình yêu mà. Ông trời, van cầu ngươi mau cứu ta đi.

Tần Mộc Băng tuyệt vọng ngẩng đầu, trong khóe mắt có nước mắt chảy xuống. Về phần ông trời, chỉ là cầu nguyện sau cùng trong nội tâm của nàng mà thôi, bởi vì nàng biết mọi thứ đều cần dựa vào chính bản thân mình.

Đây là cái gì?

Chỉ là bỗng nhiên, Tần Mộc Băng phát hiện trên bầu trời có một quả cầu lửa đang rơi xuống, hơn nữa còn là nhắm thẳng đến chỗ nàng và Lẫm Đông Tam Quân.

- Đây là cái gì?

Nàng trợn tròn mắt, gương mặt lộ vẻ kinh ngạc tựa như là không thể tin được vậy.

- Nhìn trời cũng vô dụng. Ở chỗ này, chúng ta chính là trời.

Lẫm Đông Tam Quân cười lớn. Nhưng đột nhiên, một tiếng nổ vang lên bên tai của bọn họ. Khi bọn họ ngẩng đầu nhìn lên thì cũng phát hiện quả cầu lửa đang nhanh chóng rơi xuống từ trên bầu trời kia.

- Đó là cái gì?

Một người hét lên tựa như là không dám tin tưởng.

Quả cầu lửa càng ngày càng gần rồi đột nhiên rơi xuống cách chỗ bọn họ không xa.

Uỳnh!

Toàn bộ khu rừng đều rung động dữ dội. Lực trùng kích cường đại phát tán ra bốn phương tám hướng, thổi tro bụi bay mù trời.

- Rốt cuộc là thứ gì, làm sao lại có thể tạo thành trùng kích lớn như vậy?

Lẫm Đông Tam Quân che con mắt, áo bào bị thổi ay phần phật.

Mà Tần Mộc Băng bị đóng băng ở hai chân lại phải chịu đựng cơn gió mạnh này thổi đến, hai tòa kỳ quan ngạo nhân (ý chỉ bộ ngực

lớn) bị thổi đến không ngừng đung đưa.

- Thật xấu hổ.

Sắc mặt của Tần Mộc Băng đỏ bừng. Nàng muốn dùng hai tay che cảnh tượng xấu hổ này lại nhưng mà hai tay của nàng cũng bị giam cầm, căn bản là không thể động đậy. Cho nên nàng chỉ có thể để sắc mặt đỏ bừng, tò mò nhìn về bên kia, không biết rốt cuộc là thứ gì.

Tro bụi ở chung quanh dần dần tiêu tán, chỉ có trong hố to kia vẫn còn có tro bụi dày đặc cho nên không thấy rõ đến cùng là cái gì.

Nhưng mà đối với võ giả Địa Cương cảnh như bọn họ, cảnh tượng trước mắt thật sự là quá kinh khủng, hố sâu này đã khuếch trương đến cực hạn, mặt đất bị vỡ nát.

Chương 205: Kỳ tích từ trên trời rơi xuống (2)

Không biết rốt cuộc là thứ gì, mới có thể tạo thành tình cảnh như vậy.

- Ta thật sự là phục mình quá.

Một thanh âm vang lên từ trong hố sâu kia khiến cho Tần Mộc Băng cùng Lẫm Đông Tam Quân ngây ngốc, không dám tin tưởng. Bọn họ không hiểu làm sao lại còn có một người mà có vẻ là còn sống khỏe mạnh nữa.

Rơi xuống từ trên cao mấy chục nghìn trượng, thân thể bị thiêu đốt cho nên trước mấy giây khi sắp rơi xuống đất, Lâm Phàm quả quyết chém mình một kiếm. Đây chính là muốn tiết kiệm thời gian, chờ đến khi rơi xuống mặt đất, hắn sẽ phục sinh nhanh hơn.

Hắn cảm giác mình có thể nghĩ được ý tưởng này, quả nhiên là không đơn giản.

- Đến cùng là cái gì?

Tần Mộc Băng cố gắng nhìn về phía trung tâm của lớp tro bụi bao phủ, rất muốn nhìn rõ ràng tình huống ở bên trong. Nàng muốn biết thanh âm mà mình vừa mới nghe được kia là do mình xuất hiện ảo giác hay vẫn là thực sự tồn tại.

Đột nhiên!

Con ngươi của nàng co vào, bởi vì ở trung tâm của lớp tro bụi kia, một bóng người mơ mơ hồ hồ xuất hiện. Nàng có thể xác định, đó chính là một người.

Giờ phút này, lại một thanh âm vang lên.

- A, vận khí không tệ, vừa xuống đất liền gặp được mấy người đưa phúc lợi. Vận khí hôm nay thật đúng là quá tốt.

Lẫm Đông Tam Quân liếc nhìn nhau. Bọn họ đã xác định, ở dưới hố sâu chính là một người, nhưng còn không biết, người này đến cùng là ai, hơn nữa cái 'Phúc lợi' này là có ý gì.

Tần Mộc Băng cầu nguyện trong lòng, người này tới đây là để cứu mình, người này tới đây nhất định là để cứu mình.

Thế nhưng mà hoặc nhiều hoặc ít, nàng đều có cảm giác không dám tin tưởng, bởi vì nơi này là lãnh địa của Nhật Chiếu tông. Người của Viêm Hoa tông bình thường thì tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở nơi này.

Nếu như là người của tổ chức tới cứu mình cũng tuyệt đối sẽ không giống như là thế này. Chẳng lẽ người tới cũng đệ tử của Nhật Chiếu tông sao?

Trong ánh mắt nhạc nhiên của nàng, bóng người kia từ từ đi về phía bên này, tro bụi cũng dần dần tiêu tán.

Tần Mộc Băng mở to hai mắt. Nàng rất muốn nhìn rõ ràng người kia đến cùng là ai, nhưng đột nhiên, nàng há miệng rồi hét lên thật to, đầu quay sang một bên khác, nhắm chặt mắt lại.

- Biến thái.

Lâm Phàm vừa mới từ trong hố sâu đi ra, đã nghe thấy giọng nữ vang lên, không khỏi sững sờ. Đột nhiên hắn nhớ tới, mình từ trên trời rơi xuống, quần áo bên ngoài chỉ là vải vóc bình thường làm sao mà chịu nổi ma sát cho nên đã bị cháy sạch, hiện tại hắn đang trần trụi đứng ở chỗ này.

Khi mà Lẫm Đông Tam Quân nhìn thấy bóng người trần trụi kia, con ngươi cũng co rút lại, sau đó không tự chủ được đưa ánh mắt nhìn về phía đồ vật mà tất cả nam nhân đều có.

Lập tức lóe ra thần sắc mặc cảm, đồng thời trong đầu của ba người đều xuất hiện một ý nghĩ, đó chính là nhất định phải chém đứt đồ chơi này của đối phương.

Bởi vì bọn họ không cho phép có người còn mạnh mẽ hơn bọn họ.

- Được rồi, dù sao đều là người phải chết, nhìn thì cứ nhìn đi.

Lâm Phàm nhìn quanh một chút, ba tên Địa Cương cảnh tầng bảy, một tên Địa Cương cảnh tầng sáu, hơn nữa nhìn bộ dáng tựa như là hai phe đối địch.

Nhưng mà ở đây là lãnh địa của Nhật Chiếu tông, cho nên hắn cũng sẽ không nương tay. Sau đó hắn đi thẳng tới trước mặt Tần

Mộc Băng đang bị nhốt trong băng, vươn tay, kẹp lấy cái cằm của nữ tử này, xoay đầu nàng tới đối diện với hắn.

- Trả lời ta, ngươi là người tông môn nào?

Hắn hiện tại chỉ muốn biết em gái này là người của tông môn nào, về phần ba tên kia, nhìn qua cũng biết là người của Nhật Chiếu tông. Chân vòng kiềng, khí tức hèn mọn, vừa xem qua là biết, không cần phải nói, khẳng định là chỉ có người của Nhật Chiếu tông mới thế.

Mặc dù em gái này nhìn rất xinh đẹp, nhưng mà chỉ cần không phải là người củaViêm Hoa tông, như vậy hắn khẳng định sẽ bóp nát, dù có xinh đẹp cũng không thể quan trọng bằng điểm tích lũy đây.

Tần Mộc Băng đỏ mặt, trái tim phù phù nhảy lên. Đây là lần đầu tiên mà nàng nhìn thấy thân thể nam nhân. Thế nhưng mà giờ phút này, lại không nghĩ được nhiều như thế, bởi vì tình huống hiện tại không cho phép nàng nghĩ quá nhiều.

Là người đã trải qua vô số trận chiến sinh tử, tâm thái của Tần Mộc Băng đã sớm thành thục. Lúc đối phương hỏi ra câu này, nàng cũng bắt đầu nhanh chóng suy nghĩ.

Người ở trước mắt có thể là người của Viêm Hoa tông, cũng có thể là người Nhật Chiếu tông, thậm chí cũng có thể là người của Chân Dương tông.

Tổ chức của Viêm Hoa tông ở tại lãnh địa của Nhật Chiếu tông cũng không nhiều, mà quan hệ giữa Chân Dương tông cùng Nhật Chiếu tông lại tương đối thân mật, nếu như mình nói bản thân là người của Chân Dương tông, có lẽ sẽ làm cho đối phương tín nhiệm.

Nhưng mà...

- Ta là người của Viêm Hoa tông.

Tần Mộc Băng trầm giọng nói, trong ánh mắt lộ rõ sự tự hào. Cho dù đang đứng trước hiểm cảnh như thế này, nàng cũng không muốn giả mạo người của tông môn khác.

Chỉ là để nàng không tưởng tượng được, đối phương nghe được lời này lại buông tay ra, còn vỗ vai nàng nữa.

- Nguyên lai là đồng tông, là người mình.

Lâm Phàm đúng là không ngờ, mình vừa mới tới đây là đã có thể gặp được người của Viêm Hoa tông.

Xem ra vận khí của em gái này rất tốt. Lúc nguy hiểm như này lại có thể gặp được mình, cũng xem như là mệnh của nàng còn không có đến tuyệt lộ.

Tần Mộc Băng cũng không ngờ đối phương là người của Viêm Hoa tông, trong lòng đột nhiên nhẹ nhàng thở ra, chỉ là lúc này, nàng nhỏ giọng nói:

- Ngươi có thể mặc y phục vào đã rồi nói chuyện được không?

Lâm Phàm nhìn thoáng qua đối phương, sau đó yên lặng lấy quần áo ra, mặc vào. Hắn không ngờ lại gặp phải là người của Viêm Hoa tông, không công bị người nhìn hết. Đáng tiếc, xem ra lần này tài phú kiếm được phải ít một chút rồi.

Lẫm Đông Tam Quân liếc nhau, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh, nói:

- Không ngờ lại còn có một người của Viêm Hoa tông nữa đưa tới cửa.

Lâm Phàm lườm ba người một chút. Đối với mấy kẻ sắp sửa hóa thành điểm tích lũy của mình, hắn cũng không muốn lãng phí miệng lưỡi. Đi vào lãnh địa của Nhật Chiếu tông, chưa quen cuộc sống nơi đây, hắn còn phải thăm dò tình huống rõ ràng, nhìn xem nơi nào mới là chỗ tốt nhất để xoát điểm tích lũy.

Tần Mộc Băng vốn đang nhẹ nhàng thở ra, nhưng khi nghĩ đến thực lực của Lẫm Đông Tam Quân, lại hô:

- Ngươi chạy mau! Ba người này là Lẫm Đông Tam Quân, thực lực rất mạnh. Ngươi căn bản không phải là đối thủ của bọn họ, đừng chịu chết uổng.

Nàng tin tưởng thực lực của nam tử bất thình lình xuất hiện này hẳn là rất mạnh, nhưng mà cũng tuyệt đối không thể nào là đối thủ của Lẫm Đông Tam Quân.

Không biết đã có bao nhiêu đồng bạn của nàng chết ở trong tay của Lẫm Đông Tam Quân. Cho dù phó đội trưởng các nàng, cường giả Địa Cương cảnh tầng tám cũng đều bị Lẫm Đông Tam Quân vây công chém giết.

Loại địch nhân có thể vượt cấp chém giết như thế này thật vô cùng vô cùng khủng bố. Thậm chí dưới cái nhìn của nàng, những tên này căn bản không phải là người bình thường mà là tồn tại cực kỳ kinh khủng.

Chỉ là vừa dứt lời, nàng ngây ngẩn cả người, một cánh tay của đối phương đã đặt lên trên đầu của nàng.

- Nữ nhân, đừng có dùng ánh mắt thiển cận của ngươi để cân nhắc về bất luận kẻ nào, nếu không ta chỉ có thể nói ngươi giống như là con ếch ngồi ở đáy giếng mà thôi. Ba tên này rất yếu, ta chỉ cần ba quyền là có thể giải quyết bọn chúng rồi.

Tần Mộc Băng hơi sững sờ, sau đó nhìn thấy đối phương đi về phía Lẫm Đông Tam Quân, không khỏi kêu gào.

- Đừng cậy mạnh nữa! Bọn họ thật sự rất mạnh, ngươi sẽ chết đấy.

Lẫm Đông Tam Quân cười ha ha, nói:

- Tiểu tử, nữ nhân này nói đúng đấy. Ngươi chỉ là đang đi chịu chết mà thôi. Hơn nữa chúng ta thật sự rất mạnh, phó đội trưởng của nàng là cường giả Địa Cương cảnh tầng tám mà cũng bị ba người chúng ta liên thủ chém giết. Chúng ta chính là tồn tại có thể vượt cấp chém giết đó.

Lâm Phàm ngẩng đầu, nói:

- Chỉ mới vượt cấp chém giết địch nhân cao hơn một tầng mà các ngươi đã tự đại giống như này sao? Vậy thì một võ giả Địa Cương cảnh tầng sáu có thể đánh nổ cường giả tầng chín như ta thì nên tự hào đến trình độ như thế nào.

- Cuồng vọng.

Sắc mặt của Lẫm Đông Tam Quân phát lạnh. Một người lạnh lùng nói, không ngờ tiểu tử này lại càn rỡ như thế. Xem ra bọn họ cần phải cẩn thận giáo huấn tiểu tử này một phen.

Chương 206: Cái này sẽ chỉ trói buộc mình

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Team: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

- Xong đời, hắn sao có thể tự cao tự đại như vậy.

Tần Mộc Băng một lần nữa lại cảm thấy tuyệt vọng. Nàng cũng không hy vọng người của Viêm Hoa tông không công chết ở trong tay của Lẫm Đông Tam Quân này.

Khí tức của nam tử ở trước mắt này hoàn toàn chính xác rất mạnh nhưng mà vẫn không thể so sánh cùng phó đội trưởng.

- Tiểu tử, ngươi thật sự là quá càn rỡ.

Lẫm Đông Tam Quân nghiêm nghị nói. Một người đột nhiên bộc phát khí thế. Mấy con rồng nước xuất hiện, xoay quanh thân thể của hắn một vòng rồi lập tức đánh tới Lâm Phàm.

- Cẩn thận, những con rồng nước này là dị tượng do công pháp tạo thành cho nên không thể phá hủy được đâu. Nếu như bị đánh nát thì nó sẽ biến thành vô số con rồng nước nhỏ hơn.

Tần Mộc Băng nhắc nhở. Nàng đã nhìn thấy một chiêu này vài lần. Nàng thấy chiêu thức này cực kỳ khó giải quyết. Đồng bạn của nàng đều cố gắng đánh nát rồng nước. Nhưng mà sau khi bị đánh nát, những con rồng nước này lại biến thành vô số con rồng nước nhỏ, nhanh chóng theo bốn phương tám hướng đánh tới,quấn quanh người rồi thắt cổ.

Lâm Phàm cười cười. Hắn cũng lười sử dụng binh khí, chiến đấu với những người yếu như này, cũng chỉ là trợ giúp mình khởi động cho giãn gân giãn cốt một chút mà thôi.

Năm ngón tay nắm chặt thành quyền, khí thế không hề cuồng bạo, cũng không hề có cương khí ba động, sau đó hắn đấm ra một quyền.

Trong chốc lát, không khí nguyên bản thản nhiên, không có gợn sóng đột nhiên chấn động không ngừng lõm vào rồi hóa thành cương khí trùng kích nhanh chóng đánh nát toàn bộ những con rồng nước kia. Mà cương khí trùng kích này cũng không có đình chỉ, trong nháy mắt đã xuất hiện ở trước mặt người kia.

Ầm!

Thân thể của người kia đột nhiên bay lên. Khí kình cuồng bạo nhanh chóng rót vào trong cơ thể rồi xuyên thấu ra phía sau lưng.

- Làm sao có thể.

Người kia mở to hai mắt tựa như là không dám tin tưởng.

Phụt!

Miệng phun ra một búng máu tươi.

Xoạt.

Làn da chỗ lồng ngực đột nhiên vỡ nát, hiện ra một cái lỗ đen. Mà lỗ đen này không ngừng xoay tròn, quấy toàn bộ máu thịt ở chung quanh thành mảnh vỡ. Lỗ đen càng lúc càng lớn. Cuối cùng, toàn bộ lồng ngực của người này đã biến mất, trong nháy mắt máu tươi ở bên trong phun ra ngoài, nhuộm đỏ mặt đất.

Ầm.

Thân thể ngã trên mặt đất, không còn chút khí tức sinh mệnh nào. E rằng đến chết, hắn cũng không biết đến cùng là có chuyện gì xảy ra.

Tần Mộc Băng vốn dĩ còn đang tuyệt vọng bỗng giật mình. Con ngươi trợn to tựa như là gặp quỷ.

- Cái này sao có thể? Chỉ một quyền đã đánh chết tồn tại kinh khủng kia.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, nàng cũng thật sự không thể tin được.

- Ta nói, ba quyền giải quyết các ngươi thì sẽ chỉ cần ba quyền, thực lực của các ngươi quá yếu, căn bản không khiến cho ta có cảm giác hứng thú.

Thần sắc của Lâm Phàm lạnh nhạt. Sau đó hắn nhìn chằm chằm

về phía hai người khác. Khi mà hai người còn không có kịp phản ứng, hắn đạp mạnh chân xuống đất, trong nháy mắt đã biến mất.

Đối với những người khác, thực lực của ba tên này cũng coi như là không tệ. Nhưng mà đối với hắn, ba tên này thật sự là quá yếu.

Hắn có một mục tiêu to lớn, đó chính là chém giết hết thảy cường giả của Nhật Chiếu tông, quấy Nhật Chiếu tông đến long trời lở đất. Về phần ba tên này, chỉ là nhân vật đến đưa điểm tích lũy còn có tài phú đi.

- Đồ hỗn trướng.

Lẫm Đông Tam Quân chỉ còn hai người. Bọn họ tức giận gào thét, nhưng mà một người cảm thấy thân thể đột nhiên bị một sức mạnh không có cách nào chống cự đánh trúng.

Trong nháy mắt, ngũ tạng lục phủ ở trong cơ thể đã vỡ tan, cho dù là cương khí hộ thể cũng không thể ngăn cản đòn tấn công của Lâm Phàm.

- Tên thứ hai.

Sắc mặt của Tần Mộc Băng ngốc trệ. Trong mắt của nàng, nam nhân kia lại tiếp tục biến mất một lần nữa, mà lúc xuất hiện lại thì đã một lần nữa đánh chết một trong ba người Lẫm Đông Tam Quân.

- Thật mạnh mẽ! Rõ ràng chỉ là Địa Cương cảnh tầng sáu mà lại có thực lực cường hãn như thế.

Nàng đã từng tiếp xúc qua người của mấy tổ chức khác nhưng không có một người nào có thực lực cường đại như thế. Đội trưởng của nàng cũng đã từng nói, Lẫm Đông Tam Quân rất mạnh, cho dù là nàng cũng không muốn đơn độc đối mặt với sự liên thủ của ba người.

Bởi vì công pháp của ba người hỗ trợ lẫn nhau, có thể hình thành một khu vực đặc thù. Đó là khu vực thích hợp nhất để bọn họ thi triển sức mạnh, người khác không chỉ phải đối mặt ba người bọn họ mà còn phải đối mặt sự hung hiểm của cái khu vực này.

Nhưng mà bây giờ, ba người căn bản không có cơ hội thi triển tuyệt chiêu đã bị nam nhân này trấn áp.

- A! Ngươi lại dám giết bọn họ. Ngươi đợi đấy cho ta.

Một người còn sót lại sợ hãi, tê tâm liệt phế gầm rú. Hắn không ngờ gia hỏa này lại cường đại như thế.

Hai quyền, chỉ mới vẻn vẹn có hai quyền, hắn đã đánh chết hai người đồng bạn của mình. Thực lực của kẻ này rốt cuộc mạnh mẽ như thế nào.

Không thể địch lại, hắn nhất định phải mau chóng trốn đi. Chỉ có báo cho tông môn, để tông môn phái cường giả đến đây. Nếu như chậm trễ, như vậy chính bản thân mình cũng phải lưu lại.

- Còn muốn chạy, ngươi nằm mơ sao?

Lâm Phàm nhìn thấy người này lại muốn chạy trốn thì nhanh chóng vươn tay, vồ một cái, trong nháy mắt đã bắt lấy cổ chân của đối phương.

Gia hỏa kia đang nhảy lên thật cao, lại phát hiện Lâm Phàm đã nắm lấy cổ chân của hắn, cũng hô to một tiếng. Thế nhưng mà một sức mạnh khổng lồ truyền đến, thân thể đột nhiên bị quẳng xuống đất. Khi hắn muốn ra tay, lại phát hiện gia hỏa này đang giơ chân giẫm xuống.

Xoạt!

Xương cốt toàn thân tựa như là bị vỡ vụn vậy, mặt đất bị một cước này tác động, đột nhiên vỡ ra.

Người cuối cùng trong Lẫm Đông Tam Quân phun ra một búng máu tươi, ánh mắt mờ mịt rồi dần dần trở nên vô thần.

Lúc sắp chết, trong lòng của hắn cực kỳ khó chịu, không ngờ ba người bọn họ lại bị đối phương trấn áp đơn giản như vậy, thậm chí ngay cả chiêu thức mạnh nhất cũng không kịp thi triển.

Ba gia hỏa cộng lại cũng để hơn một ngàn điểm tích lũy thu hoạch tới tay làm Lâm Phàm thỏa mãn.

Sau đó Lâm Phàm ngồi xổm người xuống, lục soát ba người kia thu lấy nhẫn trữ vật.

Tần Mộc Băng ngây ngốc đứng tại chỗ. Băng tuyết ở xung quanh đã tiêu tán. Nàng đã khôi phục tự do. Nhưng nhìn hết thảy mọi việc vừa xảy ra, nàng đã triệt để ngây ngẩn cả người.

Thật là mạnh mẽ. Thật sự là quá mạnh mẽ. Nàng chưa bao giờ

thấy qua có người cường đại như thế.

Lẫm Đông Tam Quân cường đại như thế mà cũng bị người nam nhân ở trước mắt này dễ dàng trấn áp giống như là đang trêu đùa vậy, thậm chí ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

Nam nhân này đến cùng là cường đại cỡ nào.

Thu hoạch hoàn tất, Lâm Phàm nhìn thoáng qua Tần Mộc Băng. Nơi này cũng không cần thiết phải ở lại vì không có bất kỳ ý nghĩa gì. Hắn vẫn nên đi xung quanh tìm kiếm cơ duyên mới thôi. Chỉ là không biết cái Chiến Thuyền Tám Cánh kia hiện giờ thế nào? Nếu như có thể đến Nhật Chiếu tông rồi nổ tung, cảnh tượng sẽ hùng vỹ như thế nào, ngẫm lại cũng làm cho người ta có chút kích động.

Tần Mộc Băng đứng ở nơi đó. Khi nhìn thấy người kia đi về phía trước như muốn rời khỏi nơi này, nàng lại không tự chủ được đi theo.

- Xin chờ một chút ta...

Hai bóng người nhanh chóng biến mất, chỉ còn lại ba bộ thi thể yên tĩnh nằm ở nơi này.

- Ngươi đi theo ta làm gì? Chúng ta cũng không phải là người cùng đường.

Lâm Phàm quay trái quay phải, quan sát cảnh vật xung quanh. Nếu như không phải nữ nhân này cũng là người của Viêm Hoa tông, e rằng hắn cũng muốn làm thịt để kiếm điểm tích lũy rồi.

- Ta gọi Tần Mộc Băng, xin hỏi đại nhân tên là gì?

Tần Mộc Băng cẩn thận từng li từng tí đi theo phía sau lưng Lâm Phàm. Nguyên bản nàng tưởng rằng mình sẽ chết thảm ở trong tay Lẫm Đông Tam Quân, lại không nghĩ rằng sẽ có nam tử từ trên trời rơi xuống cứu vớt nàng.

Bây giờ, nàng muốn biết đối phương là ai, đồng thời cũng có dự định nhỏ, chính là kéo đối phương vào trong tổ chức của các nàng. Có cường giả mạnh mẽ như vậy gia nhập tổ chức, như vậy sau này, khi các nàng hành động trên lãnh địa của Nhật Chiếu tông sẽ càng an toàn.

- Lâm Phàm.

Đơn giản hồi đáp.

Tần Mộc Băng biết được cái tên này, trong miệng lẩm bẩm tựa như là muốn nhớ kỹ ở trong lòng. Chỉ là nàng phát hiện nam nhân này giống như là cũng không có quá nhiều hứng thú đối với nàng, vẫn không ngừng quay trái quay phải, quan sát tình huống chung quanh.

- Ngài đến Nhật Chiếu tông là muốn làm gì?

- Bí mật.

- Vậy ngài bây giờ là muốn đi nơi nào?

Hiện giờ, Tần Mộc Băng giống như là một cái đuôi nhỏ của Lâm Phàm vậy, một mực đi theo sau lưng, hơn nữa thao thao bất tuyệt hỏi, tựa như là muốn rút ngắn quan hệ giữa hai người.

Lạch cạch!

Lâm Phàm dừng bước, quay đầu nhìn về phía Tần Mộc Băng, nói:

- Ngươi đi theo ta làm cái gì?

Tần Mộc Băng do dự hồi lâu, sau đó tựa như là nghĩ thông suốt cái gì, trịnh trọng nói:

- Ta hi vọng ngươi có thể gia nhập tổ chức của chúng ta, giúp đỡ dò xét tình báo của Nhật Chiếu tông.

- Gia nhập tổ chức của các ngươi sao?

Lâm Phàm cười, sau đó lắc đầu, nói:

- Nữ nhân, ngươi tốt nhất đừng có ý nghĩ này, bởi vì ta sẽ làm cho các ngươi bị diệt đoàn.

Tần Mộc Băng mở to mắt. Nàng không hiểu lời nói của Lâm Phàm rốt cuộc là ý gì, ngược lại nói:

- Ngươi yên tâm, coi như là bị diệt đoàn giống như ngươi nói, chúng ta cũng tuyệt đối sẽ không hối hận. Bởi vì khi nhận nhiệm vụ này, chúng ta đã chuẩn bị sẵn tinh thần lúc nào cũng có thể phải hi sinh. Chúng ta cũng không sợ chết.

Lâm Phàm lắc đầu. Đối với mấy người như thế này, hắn cũng không biết nên nói như thế nào. Hơn nữa hắn không có hứng thú đối

với hoạt động tổ chức đoàn đội, hoàn toàn chính là bó tay bó chân, nếu như lại xuất hiện tình cảm nữa thì đây chính là trói buộc mình.

Nhưng mình đến Nhật Chiếu tông, cũng không thể đi lung tung mà không có mục đích.

- Ngươi đã ẩn núp tại Nhật Chiếu tông bao lâu rồi?

Lâm Phàm hỏi.

Tần Mộc Băng không có giấu diếm, nói:

- Ta đã tới được hơn ba năm rồi.

Ba năm cũng là một khoảng thời gian này khá dài. Hơn nữa có thể sống sót ở trên địa bàn của địch nhân đến bây giờ đúng là không dễ dàng.

- Tổ chức của các ngươi tên gọi là gì? Chuyên môn làm những việc gì?

Lâm Phàm đúng là có chút hiếu kỳ đối với loại tổ chức này. Khi còn ở tông môn, hắn cũng không có nghe nói qua có loại tổ chức như này.

Tần Mộc Băng lắc đầu, nói:

- Điều này thì ta không thể nói cho ngươi biết được. Nhưng nếu như ngươi gia nhập tổ chức của chúng ta thì ta có thể nói.

Lâm Phàm cười cười, lại còn có bí mật nhỏ. Nhưng thôi, những điều này đối với hắn căn bản là vô dụng. Hắn chỉ muốn không ngừng mạnh lên, trưởng thành đến trình độ không người nào có thể địch nổi.

- Có bản đồ của Nhật Chiếu tông sao?

- Có.

Tần Mộc Băng tìm kiếm ở trong nhẫn trữ vật một hồi, sau đó lấy ra một thứ, nói:

- Đây chính là bản đồ của Nhật Chiếu tông. Để có được thứ này, chúng ta cũng đã phải bỏ ra một cái giá rất lớn đấy.

Lâm Phàm mở ra nhìn một chút. Bản đồ khá chi tiết, ở những chỗ đặc thù đều có đánh dấu mà những chỗ đánh dấu này đúng là rất thú

vị.

Nguy hiểm!

Rất nguy hiểm!

Cực kỳ nguy hiểm!

Ba đẳng cấp của nguy cơ được phân định rõ ràng, đồng thời chỗ đó có cường giả nào của Nhật Chiếu tông trấn thủ, đều được ghi chép rất cụ thể.

- Ừm. Tốt! Bản đồ này đưa cho ta đi, coi như là trả ơn ta đã cứu mạng cô.

Lâm Phàm cũng không đợi Tần Mộc Băng đồng ý, nhanh chóng cất bản đồ vào trong nhẫn trữ vật của mình. Có bản đồ, hành động của mình cũng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

- A!

Tần Mộc Băng sững sờ. Nhưng mà nghĩ tới đối phương vừa mới cứu tính mệnh của mình, cũng giúp cho tình báo của mình có thể truyền ra ngoài, nàng cũng không có nói thêm cái gì. Mặc dù bản đồ này rất quý giá, nhưng mà chỉ cần nó ở trong tay người của Viêm Hoa tông, vậy thì nhất định có thể sinh ra tác dụng.

Lộc cộc!

Sắc mặt của Tần Mộc Băng đỏ lên. Nàng cũng không ngờ mình đói bụng đến mức này.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn, nói:

- Thôi, mời ngươi ăn một bữa ngon đi. Sau đó ngươi đi làm chuyện của mình, ta cũng đi làm việc của ta. Hai chúng ta chia tay, mỗi người đi một ngả.

Chương 207: Phương pháp phát tài làm giàu

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Dưới cây cổ thụ, một con yêu thú có dáng chết cực kỳ khủng bố. Nhưng ánh mắt của Tần Mộc Băng cũng không ở trên thi thể của con yêu thú này mà là phía trên một chiếc đỉnh đang sôi trào, tản ra mùi thơm kia.

Khi mà nam nhân này lấy cái đỉnh này ra, nàng lập tức cảm giác được cái đỉnh này tản ra khí tức cực kỳ kinh khủng để nàng cảm giác tuyệt vọng. Mà loại cảm giác này nàng chỉ mới cảm thụ qua từ trên người những cường giả của Nhật Chiếu tông kia.

Đã từng có lúc, tổ chức gặp tai hoạ ngập đầu, cường giả của Nhật Chiếu tông tế ra một cái búa đá. Cái búa này nhìn qua rất mộc mạc, nhưng mà khi nó đánh xuống, toàn bộ thiên địa đều ảm đạm phai mờ, mặt đất trong phương viên mấy trăm dặm ở dưới uy lực của cái búa đá kia trong nháy mắt vỡ nát. Cảnh tượng kia được nàng vĩnh viễn ghi ở trong lòng.

Nếu như không phải là có một người bí ẩn ra tay cứu giúp các nàng thì tất cả mọi người của tổ chức các nàng chỉ sợ đều phải chết rồi.

- Cái đỉnh này...

Tần Mộc Băng chỉ mới nói nửa câu, cũng không dám nhiều lời nữa, bởi vì nàng đã thật sự bị dọa sợ.

Lâm Phàm không hề không để ý, lật qua lật lại miếng thịt trong cái chảo, nói:

- Đây là Thiên Hà Vương Đỉnh, thứ mà ta cướp được từ Hải Thần tông. Thấy nó có chút tác dụng nên ta giữ lại. Khi đi ra ngoài, ta cũng phải dựa vào nó để làm vài việc quan trọng hàng ngày.

Tần Mộc Băng thật không biết nam nhân này đến cùng là nghĩ như thế nào. Nàng có thể cảm thấy cái đỉnh này rất cường đại, cho dù là nàng cũng không thể chống đỡ. Thế nhưng mà bảo bối như vậy lại bị người này dùng để nấu canh, đúng là phung phí của trời.

Lúc này, Lâm Phàm đưa cái chảo tới trước mặt nàng, chỉ vào miếng thịt nói:

- Nếm thử đi, đây là thịt nướng trên chảo do ta chế biến. Hương vị cũng không tệ lắm, yêu thú cũng thích ăn.

Nhớ tới trước kia có một con yêu thú bởi vì thích ăn thịt nướng của mình mà bị mình đập chết, hắn cũng có chút hối hận, nó tán đồng đồ ăn ngon do mình làm ra vậy mà lại bị mình đập chết.

Tần Mộc Băng nhìn khối thịt đầy đủ sắc hương vị ở trong cái chảo kia, nuốt nước bọt, sau đó nhâm nhi thưởng thức. Miếng thịt vừa mới vào miệng trong nháy mắt đã hòa tan, hương vị thịt ở trong miệng bạo phát, thật quá tuyệt vời.

- Tạ ơn ngài. Đã rất lâu rồi ta chưa từng niếm qua món ăn nào ngon như vậy.

Tần Mộc Băng cúi đầu cảm tạ. Kể từ khi đi vào Nhật Chiếu tông làm nhiệm vụ, nàng cũng không có cơ hội nếm qua món ngon như vậy nữa, bình thường đều là giải quyết qua loa. Bởi vì nàng biết mục đích của mình khi đến Nhật Chiếu tông là gì, sao có thể sẽ lãng phí thời gian ở trên phương diện ăn uống cơ chứ.

- Uống chút canh đi, hương vị của món canh này cũng rất tốt.

Lâm Phàm lấy ra một cái thìa, đưa cho Tần Mộc Băng.

Tần Mộc Băng không ngờ nam nhân cường đại này sẽ coi trọng đồ ăn như thế. Nếu cường giả như vậy thật sự có thể gia nhập vào tổ chức của các nàng, như vậy nhất định sẽ rất được các chị em hoan nghênh.

Nàng ngồi ở một bên, vừa ăn vừa liếc trộm Lâm Phàm. Đối với nàng, có thể ăn một bữa ngon như vậythật sự là quá hạnh phúc.

- Ngươi thật không suy nghĩ đến chuyện gia nhập tổ chức của chúng ta một chút sao? Kỳ thật ngươi có thể suy tính thêm một chút, tổ chức của chúng ta thật sự rất tốt, mọi người đều có chung lý tưởng.

Tần Mộc Băng một lần nữa mở miệng nói, nếu như có thể kéo nam nhân này vào trong tổ chức của các nàng, như vậy thật sự là một chuyện tốt đối với tổ chức.

Lâm Phàm cười, nói:

- Ăn nhanh lên! Sau khi ăn xong ta cũng nên rời đi.

- Nha.

Tần Mộc Băng không nói thêm gì nữa, tiếp tục ăn uống, cũng không phải ăn như hổ đói, nhìn qua càng giống như là một vị tiểu thư của một đại gia tộc.

Rất nhanh, Tần Mộc Băng ăn no căng bụng, hài lòng tựa người ở bên cổ thụ. Sau đó nàng lấy một tấm lệnh bài bằng sắt ra, nói:

- Cái này tặng cho ngài. Nếu có tấm lệnh bài này, gặp được người của tổ chức chúng ta, bọn họ sẽ vô tư giúp đỡ ngài, bởi vì bọn họ biết ngài là người một nhà.

Lâm Phàm cầm lấy lệnh bài. Mặt trên lệnh bài này có điêu khắc một đóa hoa, nhưng mà hắn cũng không biết là hoa gì, nói:

- Ngươi cho rằng nếu như có chuyện mà ngay cả chính bản thân ta đều không giải quyết được, tổ chức của các ngươi có thể trợ giúp ta sao?

Tần Mộc Băng hơi đỏ mặt, có chút xấu hổ, nói:

- Ta chỉ là hi vọng, về sau nếu như ngài gặp được người có lệnh bài này, ngài có thể giúp bọn họ một chút.

- Tốt, gặp lại.

Lâm Phàm nhanh chóng đứng dậy, hơi nhấc ngón tay, thu hồi Thiên Hà Vương Đỉnh, sau đó chạy về phương xa.

Mà lúc này, một thanh âm truyền vào trong tai Tần Mộc Băng.

- Nữ nhân, về sau đừng mặc loại quần áo bó sát người như này, sẽ khiến cho người ta có xúc động muốn xé rách.

Tần Mộc Băng nhìn bóng người đang dần dần biến mất ở phương xa, còn có chút tiếc nuối, nhưng mà sau khi nghe được lời nói này của hắn, sắc mặt của nàng lại đỏ bừng.

- Biến thái.

Vốn dĩ nàng không có cảm giác quần áo bó sát người như thế này có vấn đề gì, bởi vì ăn mặc như thế này sẽ không ảnh hưởng tới hành động của các nàng. Chỉ là lời nói của Lâm Phàm vẫn vang vọng ở trong đầu của nàng.

- Chẳng lẽ thật sự là như thế?

Nghĩ đến ánh mắt của Lẫm Đông Tam Quân khi nhìn về phía mình, nàng cũng không khỏi rùng mình một cái, trong đầu cũng xuất hiện ý niệm muốn đổi quần áo.

Nhưng nghĩ đến những đồng bạn đã chết đi vì bảo hộ nàng, sắc mặt của nàng cũng có chút bi thương.

- Không được, ta phải nhanh chóng trở về, phản đồ kia nhất định sẽ trở về tổ chức. Ta cũng phải trở về báo cho đội trưởng.

Lúc này, Lâm Phàm lấy bản đồ ra, cẩn thận quan sát. Sau khi suy nghĩ hồi lâu, hắn cũng chọn trúng một chỗ, cũng là địa điểm cách mình gần nhất.

Lục Mê Cảnh Quật, mức độ: nguy hiểm.

Có được cường giả Địa Cương cảnh tầng chín của Nhật Chiếu tông tọa trấn.

Lục Mê Cảnh Quật này là một chỗ hiểm địa ở Nhật Chiếu tông. Phương thức tiến vào hiểm địa này không giống như ở Viêm Hoa tông. Ở Viêm Hoa tông, mọi người đều có thể tùy tiện đi vào hiểm địa còn Nhật Chiếu tông thì khác. Bọn họ nắm trong tay tất cả hiểm địa trong địa bàn của mình, những người muốn đi vào nhất định phải giao nộp phí tổn, do đệ tử chuyên môn trông coi của Nhật Chiếu tông tự mình đưa vào, lúc đi ra cũng do người chuyên môn đưa ra. Hơn nữa những người đi vào bất kể là thu hoạch được thứ gì ở bên trong đều cần dựa theo giá trị nộp lên trên một thành.

- Thú vị. Cách làm này khiến cho ta nghĩ đến chuyện gì đó hay ho.

Lâm Phàm cố gắng suy nghĩ, sau đó tựa như là nghĩ đến điều gì, hắn lập tức phá lên cười.

- Ha ha, ta thật sự là thiên tài. Đám người của Nhật Chiếu tông kia chờ ta đấy. Lão tử sẽ lập tức đi đến.

Trong nháy mắt, Lâm Phàm hóa thành một vệt sáng bay về phương xa.

Xem ra Lục Mê Cảnh Quật chính là chỗ để mình bắt đầu phát tài kể từ khi đi vào Nhật Chiếu tông.

Một chỗ hẻm núi hoang tàn vắng vẻ, nơi này có vô số hố sâu, bình thường cũng hiếm thấy dấu vết người đi lại. Mà lúc này ở trong một cái hố sâu lại tản ra ánh sáng nhàn nhạt.

- Đội trưởng, chúng ta gặp phải Lẫm Đông Tam Quân. Trừ ta ra, tất cả mọi người có lẽ đều chết rồi.

Một vị nam tử trung niên đau khổ nói tựa như là không ngờ sẽ có chuyện như thế này xảy ra vậy.

Mà ở trước mặt vị nam tử trung niên này có một bóng người thon thả đang đứng. Bóng người này cắt tóc ngắn, khuôn mặt đẹp đẽ. Giờ phút này, sau khi nghe xong lời nói của nam tử trung niên này, thân thể đột nhiên run lên tựa như là không tin tưởng vậy.

Các thành viên ở chung quanh cũng như thế. Một người trong đó càng tức giận quát:

- Kim Minh, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Lẫm Đông Tam Quân làm sao lại phát hiện ra các ngươi?

Trên mặt của Kim Minh có một vết sẹo lớn khiến cho diện mạo của hắn khá dữ tợn. Giờ phút này, hắn bất đắc dĩ lắc đầu, nói:

- Chúng ta cũng không biết. Lúc đầu chúng ta theo kế hoạch đi về phía bên kia nhưng lại không ngờ Lẫm Đông Tam Quân đã sớm chờ đợi chúng ta ở chỗ đó. Cuối cùng chúng ta bị vây quanh, ta liều mạng xông ra khỏi vòng vây, nhưng mà cũng mất đi liên lạc với những người khác. Giờ này họ còn chưa về, chỉ sợ ...

Sau khi nói xong, Kim Minh áy náy cúi đầu, nhưng mà trong mắt lại lóe ra vẻ hưng phấn.

- Ngươi nói láo. Đội trưởng, hắn chính là phản đồ.

Đúng lúc này, một bóng người chạy tới. Tần Mộc Băng nhanh chóng chạy về chính là muốn vạch trần tên phản đồ này ở trước mặt mọi người.

Kim Minh nghe được thanh âm này, gương mặt lộ ra thần sắc

không dám tin tưởng tưởng, nói:

- Ngươi làm sao có thể đào thoát từ trong tay Lẫm Đông Tam Quân.

Chỉ là vừa dứt lời, hắn đã phát hiện mình nói sai. Sau đó hắn đột nhiên chạy ra phía bên ngoài.

- Còn muốn chạy, nằm mơ.

Tần Mộc Băng đã xuất hiện tại cửa hang, nhanh chóng vỗ ra một chưởng, đánh ngã Kim Minh.

- Đội trưởng, hắn là phản đồ. Hắn đã sớm trở thành chó săn của Nhật Chiếu tông rồi. Lần này chính là hắn cấu kết cùng Lẫm Đông Tam Quân hại chúng ta. Mấy người chúng ta bị hắn bán đi.

Trong mắt của Tần Mộc Băng lóe ra sát ý. Nếu như không phải là tại gia hỏa này, đồng bạn của nàng cũng sẽ không phải chết.

Nhưng lúc này, Kim Minh vẫn cực kỳ kinh ngạc, nói:

- Làm sao có thể, Lẫm Đông Tam Quân làm sao lại tha cho ngươi.

- Hừ, không phải tha cho ta mà là Lẫm Đông Tam Quân bị người giết. Ngươi chỉ sợ rằng cũng không ngờ đi, ta còn có thể sống sót, trở về vạch trần ngươi.

Trong lòng của Tần Mộc Băng lúc này đang bị lửa giận thiêu đốt. Mười ba người trong nhóm các nàng, ngoại trừ nàng cùng tên phản đồ này, còn lại đều bị Lẫm Đông Tam Quân giết chết.

- Ngươi, tên chó săn này, năm đó chúng ta nhìn thấy ngươi bị người của Nhật Chiếu tông truy sát, cố gắng cứu mạng ngươi, không ngờ ngươi lại là phản đồ.

- Ha ha...

Kim Minh cười lớn, trong mắt lóe ra vẻ điên cuồng, nói:

- Không ngờ lại bị các ngươi phát hiện. Không sai, ta chính là phản đồ, nhưng ta là vì Nhật Chiếu tông mà chiến. Không ngờ ngươi lại có thể chạy thoát nhưng các ngươi chẳng mấy chốc sẽ đi theo ta mà thôi, ta sẽ ở phía dưới chờ các ngươi.

Nói xong, hắn lập tức ngã xuống tựa như là đã phục dụng độc dược, trong chớp mắt, đã bỏ mình.

- Tiện nghi cho kẻ hèn hạ như ngươi.

Tần Mộc Băng nhìn thi thể của Kim Minh, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

- Mộc Băng, ngươi không có việc gì sao?

Đội trưởng nhìn thấy Tần Mộc Băng lập tức nhẹ nhàng thở ra, mọi người ở chung quanh cũng như thế. Nhưng mà nghĩ đến những đồng bạn đã chết kia, bọn họ cũng vô cùng thương tâm.

- Ừm, ta không sao. Ta bị Lẫm Đông Tam Quân đuổi theo rất lâu, may mắn có một vị cường giả đi ngang qua đã cứu ta, đồng thời còn giết chết Lẫm Đông Tam Quân.

Tần Mộc Băng nghĩ đến cảnh tượng kia, nội tâm cũng cực kỳ rung động. Người kia quá mạnh mẽ, thật sự là quá mạnh mẽ.

Đội trưởng cũng ngây ngẩn cả người, nói:

- Ngươi nói Lẫm Đông Tam Quân bị người cứu ngươi giết chết.

Tần Mộc Băng gật đầu, nói:

- Ừm, hơn nữa chỉ vẻn vẹn hai quyền một cước, Lẫm Đông Tam Quân ngay cả chiêu thức mạnh nhất cũng không kịp thi triển đã bị miểu sát. Đội trưởng, ngươi không biết, nam nhân kia thật sự là rất cường đại, lúc đầu ta còn muốn kéo hắn vào trong tổ chức của chúng ta, nhưng hắn không có hứng thú. Về sau thì hắn đã rời đi.

- Hai quyền một cước.

Trên khuôn mặt đẹp đẽ kia của đội trưởng cũng hiện ra thần sắc không dám tin tưởng, người này phải cường hãn đến cỡ nào mới có thể làm được như thế.

Cho dù là nàng, nếu như gặp phải Lẫm Đông Tam Quân, cũng không dám nói nhất định có thể chiến thắng bọn họ, dù sao công pháp của ba người kia thật sự là quá quỷ dị.

- Đội trưởng, hắn gọi là Lâm Phàm. Ta nghĩ chúng ta về sau nhất định sẽ gặp lại hắn. Cường giả như vậy đi vào Nhật Chiếu tông, chính là tai nạn đối với Nhật Chiếu tông.

Tần Mộc Băng hưng phấn nói, sau đó vẻ mặt ảm đạm:

- Chỉ là bọn họ đều đã chết rồi.

Đội trưởng vỗ vỗ bả vai của Tần Mộc Băng, nói:

- Lúc lựa chọn gia nhập tổ chức này, chúng ta đã phải chuẩn bị tinh thần cho chuyện này rồi. Chỉ là lần này, mấy người bọn họ lại chết ở trong tay của phản đồ, thật sự là quá uổng phí.

Tần Mộc Băng nói:

- Đội trưởng, chúng ta cũng nên mau chóng rời đi. Nơi này đã không còn an toàn nữa rồi.

- Ừm.

Đội trưởng gật đầu, sau đó lập tức phân phó, di chuyển đến một chỗ khác.

Chương 208: Hoan nghênh các vị lên Tể Trư Chi Chu*

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Ẩn Môn

Lục Mê Cảnh Quật!

Lâm Phàm đi trên đường lớn, bên người lần lượt có người của Nhật Chiếu tông đi ngang qua, nhưng bọn họ lại không có nhận ra, ở bên cạnh mình có một đệ tử của Viêm Hoa tông,.

Nhưng ở trong mắt của Lâm Phàm, những người này đều là điểm tích lũy.

Nội tâm rục rịch, muốn lập tức lấy Lang Nha bổng ra đại khai sát giới.

Nhưng mà hắn cố gắng nhẫn nhịn, hiện tại đại khai sát giới thật sự là không phải việc sáng suốt. Những người ở trước mắt này chỉ là món lợi nhỏ, tài phú chân chính còn ở phía sau cơ.

Rất nhanh, hắn đã đến lối vào của hiểm địa. Nơi đó đã bị phong tỏa chỉ có một cái cửa để đi vào mà chỗ cửa vào kia có một đệ tử của Nhật Chiếu tông đang canh giữ.

Người muốn đi vào hiểm địa đều phải giao nộp phí tổn nhất định mới có thể tiến vào.

Mà Lâm Phàm cũng không vội, đứng nhìn ở nơi xa, quan sát tình huống ở nơi này, chờ sau khi thăm dò rõ ràng mới là lúc hắn bắt đầu hành động.

Lúc này, bên cạnh có người trò chuyện, hắn cũng lẳng lặng nghe. Sau đó khi hai người kia rời đi, trong lòng của hắn cũng bắt đầu cân nhắc.

- Nguyên lai là vị cường giả trấn thủ Lục Mê Cảnh Quật này đã

tạm thời rời đi. Đúng là có chút đáng tiếc, nhưng thôi, thời gian cũng không chờ người.

Sau đó hắn cũng không muốn nghĩ nhiều thêm nữa, đi thẳng đến phía trước xếp hàng.

Người phía trước dần dần đi vào, Lâm Phàm cũng đếm kỹ. Sau khi có đủ 20 người tiến vào, đệ tử trông coi cửa vào kia cũng sẽ tiến vào bên trong, qua một đoạn thời gian, hắn mới đi ra. Xem ra đó là lúc hắn đưa người vào trong bí cảnh.

Lúc Lâm Phàm còn đang suy nghĩ thì có một cánh tay khoác lên vai của hắn, sau đó bên tai vang lên thanh âm cuồng ngạo:

- Tiểu tử tránh ra để ta đứng lên trước.

Lâm Phàm quay sang nhìn đối phương, quần áo mặc trên người đối phương cũng rất hoa lệ, hơn nữa vẻ mặt còn rất kiêu ngạo, xem ra là miếng thịt béo.

- Nhìn cái gì vậy, biết ta là ai không? Ta là đại thiếu gia của Võ gia. Hiện tại ta muốn xếp trước ngươi, ngươi có ý kiến gì không?

Võ Kiếp kiêu ngạo, lớn lối nói.

Lâm Phàm cười cười, sau đó tránh qua một bên, đưa tay cười nói:

- Thì ra là Võ đại thiếu gia. Thất kính thất kính. Mời đại thiếu gia đi trước.

- Hừ, coi như ngươi thức thời.

Võ Kiếp đi về phía trước một bước, trong ánh mắt lóe ra vẻ khinh thường. Đối với loại người không có bất kỳ bối cảnh gì như Lâm Phàm, hắn đều không đặt ở trong mắt.

Rất nhanh đã tới lượt của bọn họ.

Võ Kiếp xếp ở trước mặt Lâm Phàm, vung tay lên, quăng tiền ra rồi nghênh ngang đi vào. Lâm Phàm cũng nhanh chóng lấy tiền ra nộp phí rồi đi vào.

Mà lúc này, đệ tử canh cửa phong ấn cửa vào, trước đó còn quay lại nói với mấy người ở bên ngoài:

- Lượt này đã đủ người. Chờ sau khi ta đưa người vào sẽ quay lại

mở ra đón lượt tiếp theo. Trong khoảng thời gian này, các ngươi đàng hoàng chờ đợi cho ta.

Nơi này là do Nhật Chiếu tông định ra quy củ, không ai dám không nghe theo.

Lúc này, đệ tử canh cửa ngoắc tay với đám người ở trong, nói:

- Tất cả đi theo ta. Đừng có đi loạn! Nếu không rơi vào trong vực sâu thì sẽ không có người nào có thể cứu được các ngươi.

Lâm Phàm theo ở phía sau, lúc này người phía trước cũng ngừng lại. Hắn nhìn kỹ, nguyên lai là có một chiếc phi thuyền cỡ nhỏ trôi nổi ở nơi đó, mà ở phía dưới phi thuyền kia thì là vực sâu vô tận. Chỉ liếc nhìn một cái hắn đã nhìn ra vực sâu không thấy đáy, chỉ có một mảnh đen như mực, đồng thời còn có một tiếng gào thét như là của dã thú vang lên từ phía dưới.

Đệ tử canh cửa đi lên phi thuyền, người muốn đi vào hiểm địa cũng đi theo.

- Nhớ kỹ, các ngươi chỉ có thể ở trong Lục Mê Cảnh Quật mười ngày. Nếu như vượt quá thời gian, ta sẽ không chịu trách nhiệm đưa các ngươi đi ra.

Đệ tử canh cửa bình tĩnh nói tựa như là đã nói qua rất nhiều lần vậy.

Võ Kiếp hét lên:

- Nhanh lên, quy củ này chúng ta đều hiểu. Mỗi lần đều là lằng nhà lằng nhằng như này.

Phi thuyền bay ở phía trên vực sâu, nhanh chóng chạy về phía trước, đi tới chỗ bờ bên kia.

- Mười ngày ư? Thời gian dài như vậy, ta cũng không chờ được.

Vốn dĩ Lâm Phàm định cho đám người này đi vào tìm kiếm cơ duyên, sau đó sẽ xử lý đệ tử canh cửa này rồi thay thế hắn làm loại việc tiếp đãi này. Nhưng mà bây giờ nếu như là để đám người này tiến vào mười ngày, hắn cũng không dám cam đoan trong khoảng thời gian này, thân phận của mình sẽ không bị người vạch trần.

- Việc này cũng khiến cho ta cảm thấy bất đắc dĩ.

Lâm Phàm nghĩ nghĩ rồi cuối cũng quyết định vẫn là tiến hành kế

hoạch luôn thôi. Mười ngày thì quá lâu, hắn đúng là không thể chờ nổi, đừng để đến cuối cùng cái gì cũng không chiếm được, như vậy thì thật sự tổn thất nặng nề.

Lúc này, Lâm Phàm lấy Lang Nha bổng ra, đến giờ làm việc rồi, có thể kiếm lời bao nhiêu thì kiếm lời bấy nhiêu thôi.

- Tên kia, chưa tiến vào hiểm địa thì không cho phép lấy binh khí ra.

Đệ tử canh cửa nhìn thấy Lâm Phàm lấy Lang Nha bổng ra, lập tức khiển trách.

Võ Kiếp quay đầu, khó chịu nói:

- Ngươi có phải là đồ đần hay không, không nghe thấy đại nhân nói cái gì sao? Còn giơ Lang Nha bổng lên nữa, ngươi muốn làm gì?

Lâm Phàm cười cười, Lang Nha bổng đã được giơ lên cao đột nhiên đánh xuống, nhanh chóng đánh nát đầu của Võ Kiếp. Một dòng máu tươi đột nhiên phun ra, bắn tung tóe đến trên mặt hoặc là trên quần áo của những người chung quanh.

- Ta không muốn làm cái gì cả. Ta chỉ muốn đánh chết các ngươi mà thôi.

- Ngươi...

Đệ tử canh cửa kinh hãi. Nhưng mà đột nhiên, một đòn cường hãn đã đánh về phía hắn. Trong mắt chỉ kịp lóe lên vẻ hoảng sợ thì đầu đã bị đập nát. Nếu không phải là y phục của hắn có chỗ cần dùng, Lâm phàm đã sớm đập nát toàn bộ thân thể của hắn rồi.

- A, giết người.

- Ngươi muốn làm gì?

- Đáng giận, ngươi lại muốn giết chết chúng ta, muốn giết người cướp của hay sao?

Bọn họ kêu rất lớn. Nhưng mà những tiếng kêu thảm thiết này đã bị tiếng gào thét từ dưới vực sâu che lấp, cho nên dù là người ở hai bên bờ của vực sâu cũng không biết được tình huống ở trên phi thuyền.

- Tôi Thể cảnh mà cũng dám đến đây rèn luyện sao? Hoàn toàn là lãng phí danh ngạch.

Khiến cho Lâm Phàm bất ngờ chính là trong đám người này lại còn có một tên võ giả Tôi Thể cảnh, mấy chục điểm tích lũy hoàn toàn không đáng để hắn chú ý. Nhưng cũng may là chỉ có một tên võ giả Tôi Thể cảnh mà thôi còn lại đều là võ giả Địa Cương cảnh. Mặc dù chỉ là Địa Cương cảnh tầng một, tầng hai, nhưng mà mình cũng không phải là hạng người có lòng tham không đáy, mặc kệ đến cái gì thì cứ thu vào tay đã, dù sao chân muỗi nhỏ cũng là thịt mà.

Phi thuyền vẫn tiếp tục chạy qua bóng tối. Khi đến được bờ bên kia, trên phi thuyền chỉ có một người Lâm Phàm là còn đứng mà thôi. Mượn nhờ ánh sáng ở nơi này, hắn cũng bắt đầu lục soát thi thể.

Hiện tại mặc kệ những người này có cảnh giới gì, nên lục soát đều lục soát, cho dù là đan dược Nhân giai, Lâm Phàm cũng bỏ vào trong túi.

- Khốn khiếp! Đây là thoải mái không muốn lại cứ đi làm việc khó khăn, ta không ngờ mình có thể nghĩ đến biện pháp tốt như vậy.

Hắn hiện tại cực kỳ hưng phấn, chiếc phi thuyền này nên gọi là Tể Trư Chi Chu hay là Địa Ngục Chi Chu đây.

Sau khi thu hết tất cả mọi thứ, Lâm Phàm lấy Thiên Hà Vương Đỉnh ra, nhanh chóng cọ rửa toàn bộ vết máu ở trên phi thuyền, còn đống thi thể kia bị hắn ném vào trong vực sâu.

Cuối cùng hắn nhanh chóng mặc quần áo của đệ tử canh cửa kia vào, sau đó thao túng phi thuyền trở về, tiếp tục đón heo đến giết.

Người bên ngoài đã sớm không chờ nổi nữa.

- Chuyện gì vậy? Lần này làm sao mà chậm như vậy? Sao mà đến bây giờ còn chưa có trở về?

- Về rồi. Về rồi. Lần này đến phiên chúng ta.

Lâm Phàm đi ra từ cửa hang, trên mặt nở nụ cười tươi, nói:

- Để các ngươi đợi lâu. Vừa mới thay ca, giờ là đến phiên ta đưa mọi người đi. Ai muốn đi vào hiểm địa, tranh thủ thời gian giao tiền, lần này phi thuyền một lần có thể mang ba mươi người.

- Ta làm sao chưa có nhìn thấy ngươi bao giờ vậy?

Nam tử xếp ở đầu nghi ngờ hỏi.

Lâm Phàm cười nói:

- Ta là người mới tới.

- Không đúng, trong nhóm người mới tới cũng không có ngươi.

Nam tử tiếp tục nói. Hắn luôn có cảm giác hơi quái dị, bởi vì hắn rất quen thuộc đệ tử canh cửa ở nơi này mà hắn lại chưa thấy Lâm Phàm bao giờ.

Lâm Phàm nhíu mày, nói:

- Ngươi có vào hay không? Không vào thì tránh ra cho người phía sau đi vào. Ngươi có biết ngươi làm như thế này là đang làm tổn hại cơ duyên của mọi người hay không? Có lẽ hiện tại đi vào thì bọn họ có thể lấy được bảo bối, thế nhưng mà 1 giây sau mới đi vào lại không còn bảo bối nữa.

Người xếp hàng phía sau cũng hét lên:

- Người ở trước mặt kia, đến cùng là ngươi có đi vào hay không? Ngươi không đi thì xéo, lãng phí thời gian của chúng ta.

- Nhanh lên, chúng ta còn muốn tiến vào Lục Mê Cảnh Quật để tìm kiếm bảo bối nữa. Đừng chậm trễ thời gian của chúng ta.

Bởi vì mấy người ở phía sau liên tục thúc giục, nam tử kia dù có chút nghi hoặc nhưng vẫn nộp tiền để tiến vào.

Ba mươi người đã đủ.

Lâm Phàm nhìn những người còn đang xếp hàng, cười nói:

- Phiền phức các vị chờ thêm một lát, chẳng mấy chốc nữa là ta sẽ trở về.

Sau khi Lâm Phàm dẫn theo đám người này đi vào, những người còn xếp hàng ở bên ngoài lại tranh thủ thảo luận.

- Lần này đệ tử canh cửa rất không tệ.

- Ừm, hắn rất khách khí với chúng ta. Nếu như chúng ta tìm được bảo bối ở bên trong, đúng là có thể thưởng thêm cho hắn một chút.

Ba mươi người kia đứng ở trên phi thuyền đúng là cảm giác có chút chật chội, nhưng nghĩ đến việc mình có thể lập tức đi vào Lục Mê Cảnh Quật tìm kiếm cơ duyên cho nên bọn họ cũng không thèm để ý nữa.

Chỉ là đột nhiên, Lâm Phàm cho phi thuyền ngừng lại. Đối mặt với những con cừu non đang đợi chờ tên đồ tể như mình đến làm thịt, hắn cũng vô cùng vui sướng.

- Sao không đi tiếp? Không phải là phi thuyền xảy ra vấn đề chứ.

Có người hô lên, ngữ khí có chút oán giận.

Mà lúc này, Lâm Phàm lấy Lang Nha bổng ra, quay đầu nhìn về phía đám người này, trên mặt nở một nụ cười cười.

- Ngươi lấy binh khí ra làm gì? Nhanh khởi động phi thuyền đi, chúng ta còn muốn tiến vào hiểm địa tìm kiếm cơ duyên.

Lâm Phàm cười nói:

- Hoan nghênh các vị đi lên Tể Trư Chi Chu. Ta là thuyền trưởng của các ngươi, Lâm Phàm. Hiện tại để ta tới thu hoạch các ngươi đi.

Khi mọi người ở đây còn đang nghi hoặc không hiểu Lâm Phàm là có ý gì thì Lâm Phàm đã nhanh chóng vung Lang Nha bổng lên, tiếp theo chính là một trận đồ sát. Trong chốc lát, trên phi thuyền, máu thịt văng tung tóe, cảnh tượng vô cùng thê thảm.

Đồng thời tiếng kêu thảm thiết không ngừng hòa lẫn với tiếng gào thét từ trong vực sâu khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

- Thoải mái!

Hiện tại, tâm tình của Lâm Phàm thật khó mà dùng ngôn ngữ để biểu đạt. Dọn dẹp xong một đợt này là hắn đã có thêm mấy ngàn điểm tích lũy, còn có không ít nhẫn trữ vật.

Hơn nữa, bên ngoài còn có rất nhiều người đang đợi. Cuộc sống như này đúng là không thể chê vào đâu được, nếu là liên tục làm mười ngày nửa tháng, tài phú thu hoạch được không biết sẽ còn lớn đến đâu.

Nhưng chuyện này cũng không có khả năng, dù sao những tài nguyên này không phải là thứ có thể tái sinh. Sau khi làm thịt toàn bộ e rằng cũng sẽ không còn mấy người đến nữa.

Được rồi, đánh bắt một thời gian rồi chuyển sang nơi khác thôi, dù sao hiểm địa thế này Nhật Chiếu tông cũng có không ít, còn rất nhiều cơ hội cho mình biểu hiện.

Sau khi rửa sạch sẽ Tể Trư Chi Chu, Lâm phàm lập tức trở về,

tranh thủ dùng thời gian nhanh nhất, giết càng nhiều heo càng tốt.

Bên ngoài!

- Nhanh như vậy đã trở lại rồi sao?

Người xếp hàng chờ đợi tiến vào hiểm địa nhìn thấy Lâm Phàm đi ra nhanh như vậy cũng cảm thán nói.

Lâm Phàm cười nói:

- Vì để các vị có thể nhanh chóng tiến vào hiểm địa, ta cũng chỉ có thể tăng tốc độ đi tới. Không chậm trễ thời gian quý giá của các vị nữa, giao nộp phí tổn sau đó đi lên thuyền, ta sẽ đưa các ngươi vào hiểm địa.

Đám người cười, hài lòng giao nộp phí tổn, đi thẳng vào bên trong. Đối với bọn họ, Lục Mê Cảnh Quật chính là bảo địa tốt nhất để bọn họ gia tăng thực lực.

- Chờ thực lực của ta tăng thêm một tầng, ta sẽ đi đến một chỗ hiểm địa khác để lịch luyện, tác dụng của Lục Mê Cảnh Quật này cuối cùng vẫn là có hạn.

Trên phi thuyền, một tên nam tử cười nói.

- Ta nghe nói Viêm Hoa tông bên kia cũng có không ít hiểm địa, nếu như có thể đến đó lịch luyện, vậy thì tốt rồi.

- Yên tâm, chờ chúng ta triệt để chiếm lĩnh Viêm Hoa tông thì toàn bộ hiểm địa ở bên kia đều là của chúng ta.

- Không chỉ có hiểm địa là của chúng ta mà ngay cả nữ nhân ở bên đó cũng đều là của chúng ta.

Két!

Phi thuyền đột nhiên dừng lại.

Lâm Phàm xoay người, lấy Lang Nha bổng ra, trên mặt nở nụ cười tươi, nói:

- Hoan nghênh các vị đã đi lên Tể Trư Chi Chu, ta là thuyền trưởng của các ngươi Lâm Phàm, hiện tại...

- Chết hết đi cho ta.

Trong chốc lát, Lang Nha bổng bạo phát, uy thế vô cùng kia cuốn tới, nhanh chóng nghiền ép những người ở trên phi thuyền.

Giờ khắc này, bầu trời đã phát sinh biến hóa.

Chương 209: Thiên Cơ đại nhân

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

- Tàn nhẫn, huyết tinh, càng ngày càng bạo lực.

Lâm Phàm cũng không đành lòng. Nhưng đối với điểm tích lũy cùng lục soát thi thể, hắn có một loại khát vọng không thể ngăn cản.

Tại Viêm Hoa tông mặc dù cũng có thể lục soát thi thể, nhưng cũng không thể không có kiêng nể gì như là ở địa bàn của Nhật Chiếu tông.

Nhưng hắn phải nắm chặt thời gian. Nếu như cường giả trấn thủ Lục Mê Cảnh Quật trở về, khẳng định sẽ phát hiện mình là đang đục nước béo cò. Đến lúc đó, nhất định sẽ phát sinh một trận đại chiến kinh thiên động địa. Sau khi xử lý nốt vị cường giả này, hắn cũng phải chuyển chỗ.

Hắn lấy Thiên Hà Vương Đỉnh ra, cọ rửa toàn bộ vết máu bên trên Tể Trư Phi Chu, thi thể lại ném vào trong vực sâu vô tận.

Bảo bối này của Hải Thần tông đúng là cực kỳ thực dụng, không chỉ có thể tắm rửa, nấu canh, hiện tại còn có thể dùng để rửa sạch hiện trường, che giấu hành vi tội ác của bản thân.

Có cơ hội hắn phải đi đến Hải Thần tông một chuyến. Chỉ là trước lúc đó, hắn phải để hành trình đến Nhật Chiếu tông này kết thúc mỹ mãn đã.

Bên ngoài, người của Nhật Chiếu tông đang trò chuyện với nhau, chờ Lâm Phàm trở về.

Đối bọn họ, Lục Mê Cảnh Quật chính là chỗ rất thích hợp để lịch luyện. Không gian bên trong bao la, rộng lớn, mênh mông cho nên dù đã nhiều năm như vậy, bên trong vẫn như cũ có rất nhiều bảo bối. Những bảo bối này giấu ở các nơi bí ẩn, chờ người hữu duyên đến

tìm kiếm.

Có người đi vào cũng không lâu lắm là có thể tìm được bảo bối, có người đi vào tận mười ngày lại không thu hoạch được gì. Loại tình huống này thật sự là quá nhiều, nhưng mà cho dù như thế cũng khó mà tiêu trừ nhiệt tình của mọi người, liên tục một đợt lại một đợt đi vào.

Dù sao tất cả mọi người đều cho rằng bản thân chính là người được trời cao chiếu cố, đi vào thể nào cũng có được đại cơ duyên.

Cửa hang đen kịt, một bóng người đi ra.

Trên mặt của Lâm Phàm vẫn giữ nụ cười chân thành, tha thiết. Hắn không nóng không vội đi ra từ bên trong, nói:

- Để các vị đợi lâu, những ai muốn tiến vào hiểm địa, mời giao nộp phí tổn rồi đi vào trong chờ.

Bọn họ phát hiện đệ tử canh cửa hiểm địa lần này rất khác biệt cùng với những người trước kia. Thái độ của người này thật sự là quá tốt rồi. Những đệ tử canh cửa trước kia đều lạnh như băng, ánh mắt khi nhìn về phía bọn họ đều giống như là đang nói muốn đi vào cũng nhanh chút, đừng lằng nhà lằng nhằng.

Lúc này, một đại hán hài lòng gật đầu, nói:

- Ngươi rất không tệ. Số tiền ngoài định mức này liền thưởng cho ngươi, hi vọng ngươi có thể tiếp tục bảo trì loại thái độ này.

Lâm Phàm cười khoát tay, nói:

- Không cần, ngươi cứ giữ lại cũng tốt, ta xưa nay không tiếp nhận ban ân. Nếu như là của ta, nó vĩnh viễn chạy không thoát.

Đại hán nhìn Lâm Phàm một chút, cảm giác đầu óc của tên đệ tử canh cửa này có chút không bình thường, người khác cho chỗ tốt mà cũng không cần.

Nhìn ba mươi người đi về phía cửa hang, Lâm Phàm gãi gãi đầu, trên mặt nở nụ cười xán lạn. Đây thực sự là biện pháp không tồi, chỉ hy vọng có thể nhiều thêm mấy ngày. Sau đó hắn cũng đi vào cửa hang kia.

Sau ba ngày!

Lâm Phàm ngồi ở chỗ đó, ngón tay gõ mặt bàn, nhìn những

người xếp hàng ở trước mắt, lắc lắc đầu.

Ba ngày này, hắn cũng không nhớ được đến cùng là mình đã chở bao nhiêu chuyến Tể Trư Chi Chu rồi, nhưng mà điểm tích lũy cũng đã có hơn 150 000.

Đây là một khoản tiền lớn, cũng là tài phú mà hắn chưa bao giờ tích lũy qua.

Khi mà hắn đắm chìm ở bên trong sự tốt đẹp của điểm tích lũy, những người xếp hàng lại đang oán trách.

- Đến cùng là ngươi có cho chúng ta đi vào hay không?

- Chúng ta đã đứng ở chỗ này chờ rất lâu, coi như là chỉ có mười mấy người cũng không thể không cho chúng ta đi vào chứ.

- Quái, bình thường thì có rất nhiều người đến Lục Mê Cảnh Quật mà, hôm nay làm sao lại ít như vậy.

- Không biết, có lẽ những người kia đều nghỉ ngơi đi. Nhưng đến cùng là có cho chúng ta đi vào hay không?

Lâm Phàm nhìn những người ở trước mắt, lắc đầu, nói:

- Còn không được, người quá ít, không có lời.

- Cái gì mà không có lời? Chúng ta đến là để tiến vào hiểm địa. Chúng ta giao nộp phí tổn, ngươi vì cái gì không để cho chúng ta đi vào? Còn nhất định phải đủ người mới được sao?

Lúc này, một nữ tử có dáng người cao gầy đi tới, nửa bên mặt có khắc hoa văn hoa hồng, bên trên hoa hồng này còn có đồ án một cái đầu lâu, đúng là ảnh hưởng tới khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

Mà lúc nhìn thấy nữ tử này, người chung quanh đều tránh qua một bên, hiển nhiên bọn họ cũng biết nữ nhân này là ai.

- Đúng vậy, nhất định phải chờ đủ ba mươi người mới có thể đi vào.

Lâm Phàm gật đầu, vẫn như cũ gõ mặt bàn. Hắn đang suy nghĩ xem hành động của hắn sai lầm ở chỗ nào? Chẳng lẽ là trong mấy ngày này, mình đã giết sạch những người thích đến Lục Cảnh Mê Quật của Nhật Chiếu tông rồi hay sao?

Đến bây giờ cũng không có người mới đến xếp hàng, nhưng rất

may mắn, có không ít người đi ra từ trong hiểm địa, hắn điều khiển Tể Trư Chi Chu đi đón rồi nửa đường đập chết, tài phú thu hoạch được cũng rất kinh người.

Thậm chí còn thu hoạch được mấy viên đan dược Địa giai trung phẩm, hiển nhiên là bên trong mấy kẻ bị mình đập chết cũng có gia hỏa tìm được bảo bối ở trong hiểm địa.

Ầm!

Nữ tử mặt hoa hồng đập hai tay lên trên mặt bàn, thần sắc dữ tợn, ngữ khí âm trầm:

- Cho ngươi một cơ hội cuối cùng. Nếu ngươi không đưa chúng ta đi vào, ngươi sẽ phải hối hận.

Người đứng phía sau nhìn thấy nữ tử kia nổi giận, trong lòng cũng rét run. Nữ tử này cũng là một người rất nổi danh, thủ đoạn tàn nhẫn, nếu có người rơi vào trong tay của nàng, tuyệt đối sẽ chết rất thảm.

Hơn nữa bọn họ biết, nữ tử này tu luyện một môn công pháp cực kỳ cường đại, có thể trong nháy mắt hút hết tinh khí thần của một người đàn ông, biến hắn thành thây khô, để đối phương chết ở thời khắc sung sướng tột cùng.

Bởi vậy ở trong mắt của không ít người, nử tử này chính là hoa hồng có gai, không thể trêu chọc.

Đệ tử canh cửa này mặc dù là đệ tử của Nhật Chiếu tông, nhưng mà thân phận của nữ tử này cũng không đơn giản, nhân mạch rất rộng. Nghe nói nàng có quan hệ với vị cường giả trấn thủ nơi này, mặc dù không biết là thật hay giả, nhưng mà không có lửa làm sao có khói, vị cường giả kia lại không thèm để ý cho nên thà tin rằng có chứ không nên nghĩ rằng không.

Nhưng bây giờ theo bọn họ nghĩ hiển nhiên lời đồn là thật, dù sao có thể nói với đệ tử của Nhật Chiếu tông là ngươi sẽ hối hận, cũng đã đầy đủ chứng minh, nữ nhân này có năng lực chèn ép đệ tử này.

Nhưng bọn họ cũng cười trên nỗi đau của người khác, đệ tử canh cửa này rõ ràng là không bình thường, nhất định phải đủ người làm gì. Hiện giờ nhóm bọn họ cũng đã có mười mấy người, chẳng lẽ còn chưa đủ hay sao?

- Chỉ 11 tên Tôi Thể cảnh, một tên Địa Cương cảnh đã bắt ta đưa các ngươi đi vào sao? Hoàn toàn là lãng phí thời gian, chờ một chút đi.

Lâm Phàm cũng lười đứng dậy.

Sau khi giàu có, tầm mắt cũng đột nhiên cao lên. Chỉ những người này còn không đủ một ngàn điểm tích lũy, đơn giản chính là một loại bi ai.

Khi nữ tử kia tức giận muốn quát mắng tiếp, người xếp hàng ở sau lưng nàng mở miệng nói:

- Chúng ta cũng giao nộp phí tổn đi vào.Dù phí tổn ít hơn một chút thì đó cũng là tài phú. Ngươi bắt chúng ta chờ ở chỗ này cũng chỉ là đang lãng phí thời gian mà thôi. Huống hồ hiện tại có vẻ cũng không còn ai đến nữa, hoạt động một chút có cái gì không tốt đâu, cần gì phải tự rước lấy phiền phức cho bản thân.

Lâm Phàm gõ mặt bàn. Khi nghe được lời nói này, trong mắt của hắn lóe lên tinh quang. Nhìn thoáng qua nam tử vừa mới nói chuyện kia rồi hắn đột nhiên đứng lên, trên mặt nở nụ cười xán lạn.

- Ừm, ngươi nói rất đúng. Tốt. Vậy tất cả mọi người cùng đi vào đi.

Người xếp hàng lập tức nhẹ nhàng thở ra, không nghĩ tới có thể khuyên bảo đối phương dễ dàng như vậy.

- Hừ!

Nữ tử kia còn hừ lạnh một tiếng. Nếu như đệ tử canh cửa này còn dám cự tuyệt, nàng thật không để ý mà giáo huấn hắn một chút, cho hắn biết trên đời này không phải ai cũng đắc tội được.

Lâm Phàm đi tới cửa động, nói:

- Mời vào.

Một đám người hài lòng đi vào, sau đó leo lên phi thuyền. Lâm Phàm nhìn thoáng qua bên ngoài, sân bãi không còn có một ai đến nữa, hắn cũng bất đắc dĩ lắc đầu. Vốn dĩ hắn cho là mình còn có thể làm thêm mấy ngày, lại không ngờ người đã bị mình xử lý sạch.

Qua một đoạn thời gian.

Chỗ cửa hang đen kịt lại xuất hiện một bóng người. Lâm Phàm

sửa sang lại cổ áo một chút, về tới vị trí lúc trước, đặt mông ngồi xuống, lẩm bẩm một mình.

- Từng người muốn nhanh chóng chạy đi đầu thai, sao không mang thêm một ít đồ nữa. Thật sự là lãng phí thời gian.

- Thôi, đợi thêm mấy ngày, nếu như vị cường giả trấn thủ nơi này còn không quay trở lại đây, vậy thì mình cũng sẽ đổi chỗ.

Trong khu vực trống trải không có một ai đã không còn phồn vinh như mấy ngày trước, thậm chí ngay cả một người sống đều khó mà nhìn thấy.

Lục Mê Cảnh Quật cứ xuống dốc như vậy hay sao?

Phủ thành chủ thành Bất Lạc.

Một nam tử béo ú, trên người mặc trang phục xa hoa, đang cung kính đứng ở trước mặt một nam tử khác, thấp giọng nói:

- Thiên Cơ đại nhân, tông môn có nhiệm vụ gì mới hay sao?

Hắn là thành chủ của thành Bất Lạc, là người quyền cao chức trọng, khống chế sinh tử của vô số con dân trong thành Bất Lạc. Nhưng người ở trước mặt hắn chính là cường giả trấn thủ Lục Mê Cảnh Quật, người này có địa vị cao hơn hắn, thực lực cũng cao hơn hắn, bởi vậy hắn cần phải cung kính.

Tu vi của Thiên Cơ là Địa Cương cảnh tầng chín, chỉ kém một bước là có thể bước vào Thiên Cương cảnh, nhưng bởi vì tuổi tác quá cao không có cách nào trở thành Thần Tử, chỉ có thể làm trưởng lão của tông môn. Nhưng cho dù như thế, người này cũng là một tồn tại mà hắn không thể đắc tội.

- Ở trong phạm vi lãnh địa của ngươi đã xuất hiện người của Viêm Hoa tông, ngươi cần ra lệnh đề phòng toàn thành, bắt giữ toàn bộ nhân vật khả nghi. Nhớ kỹ, thà rằng giết nhầm cũng không thể bỏ sót, đây là nhiệm vụ tông môn đưa cho ta, cũng là nhiệm vụ của ngươi.

Thiên Cơ nói.

Thành chủ, nói:

- Vâng, đại nhân xin yên tâm, tiểu nhân nhất định sẽ tìm ra được tất cả nội gián.

Thiên Cơ chắp tay sau lưng, không giận tự uy, nói:

- Lẫm Đông Tam Quân có tới tìm ngươi hay không?

- Dạ, không có.

Thành chủ lắc đầu, đúng là gần đây hắn chưa từng gặp qua Lẫm Đông Tam Quân.

Thiên Cơ chau mày, nói:

- Làm sao lại thế? Lẫm Đông Tam Quân đi truy sát những người của tổ chức này đã lâu, hẳn là phải sớm liên lạc cùng ngươi rồi chứ, chẳng lẽ là xảy ra chuyện gì đó sao?

- Đại nhân, tiểu nhân nghĩ cũng không khả năng này. Dù sao thực lực của Lẫm Đông Tam Quân cũng cực kỳ cường đại, nhất là ba người ở cùng một chỗ, nhóm người của tổ chức kia còn không có năng lực giết bọn họ. Tiểu nhân nghĩ hẳn là bọn họ phát hiện ra chuyện gì đó, cho nên không kịp đi tìm tiểu nhân.

Thành chủ vội vàng nói. Hắn đã từng gặp qua Lẫm Đông Tam Quân. Thực lực của ba người kia rất mạnh, nhưng nghĩ đến tiểu thiếp mà mình vừa mới nạp vào lại bị Lẫm Đông Tam Quân coi trọng rồi đùa chơi chết, hắn cũng cảm thấy vô cùng đau đớn, dù sao chính hắn cũng còn không có chơi qua.

Thiên Cơ gật đầu, nhìn ra bên ngoài, thản nhiên nói:

- Nhớ kỹ, tông môn hiện tại đang có nhu cầu cấp bách, cần một lượng lớn trẻ con đến thí nghiệm, nếu như không thể cướp đoạt từ Viêm Hoa tông vậy thì phải lấy ra từ bên trong mỗi một hộ gia đình.

Sắc mặt của thành chủ biến đổi, nói:

- Đại nhân, gần nhất tông môn tại sao muốn nhiều trẻ con như vậy. Nếu như lấy ra từ trong các hộ gia đình, tiểu nhân sợ sẽ xảy ra bạo động.

- Hừ, vì tông môn hi sinh là vinh quang, ai dám cự tuyệt vậy thì giết cho ta.

Vừa dứt lời.

Thành chủ cũng cảm giác được sát ý kinh khủng phát ra từ trên người của Thiên Cơ đại nhân. Hắn nhanh chóng cúi đầu xuống, không dám nói nhiều nữa.

- Vâng, tiểu nhân minh bạch. Đại nhân, gần đây tiểu nhân mới chiêu mộ một đám hộ vệ, muốn thỉnh cầu đại nhân cho phép bọn họ tiến vào tầng thứ sáu của Lục Mê Cảnh Quật.

Thành chủ nói. Lục Mê Cảnh Quật tổng cộng có sáu tầng, mà năm tầng trước đều là mở ra với bên ngoài, chỉ cần giao nộp phí tổn nhất định là có thể tùy ý tiến vào.

Nhưng mà tầng thứ sáu này lại khác, đây là chỗ lịch luyện cuối cùng, là chỗ cho đệ tử chính thức của Nhật Chiếu tông tiến vào tìm kiếm cơ duyên, người bình thường của Nhật Chiếu tông là không có tư cách tiến vào.

- Ừm, có thể.

Thiên Cơ gật đầu. Bảo bối ở tầng thứ sáu này cơ bản đều đã bị đệ tử trong tông môn thu hoạch hết rồi, cho nên để người khác đi vào cũng không quan trọng.

Mà để Lục Mê Cảnh Quật không ngừng có người tiến vào thì thỉnh thoảng hắn cũng sẽ tiến vào bên trong, lấy ra một chút đan dược hoặc là công pháp do tông môn phân xuống, giấu ở các nơi, để người tiến vào lịch luyện không ngừng tích lũy tài phú cho tông môn.

Chỉ là chuyện này, ai cũng không biết mà thôi.

Trên mặt của thành chủ nở một nụ cười tươi, nịnh nọt nói:

- Đại nhân, tiểu nhân vừa mới nạp một tiểu thiếp, chuyên môn giữ lại vì đại nhân.

- Ngươi đúng là có lòng. Cứ làm tốt chuyện của mình, tông môn sẽ không bạc đãi ngươi.

Thiên Cơ mỉm cười nói.

Thành chủ lập tức quỳ lạy trên mặt đất, nói:

- Vì tông môn hiệu mệnh, máu chảy đầu rơi cũng không tiếc.

Chỉ là nghĩ đến thảm trạng của tiểu thiếp kia của mình, hắn lại cảm thấy đau đớn. Thủ đoạn của vị Thiên Cơ đại nhân càng thêm khủng bố đó.

Chương 210: Quả nhiên, ta rất mạnh mẽ

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Tiêu Dao

Hôm sau!

Thiên Cơ ngạo nghễ, oai phong đi trên đường lớn. Thành chủ của thành Bất Lạc thì đi theo sau lưng, còn đi ở sau cùng là một đám hộ vệ tinh khí thần tràn trề. Giờ phút này, mỗi hộ vệ đều rất hưng phấn.

Thành chủ đã báo cho bọn họ. Tất cả bọn họ đều được đi vào tầng thứ sáu của Lục Mê Cảnh Quật. Điều này khiến cho bọn họ cực kỳ mong đợi, bởi vì bọn họ không phải là đệ tử chính thức của Nhật Chiếu tông, cho nên không có tư cách tiến vào tầng thứ sáu.

Nhưng bây giờ bọn họ đã được Thiên Cơ đại nhân cho phép, bọn họ có thể tiến vào trong bảo địa mà chỉ có đệ tử chính thức của Nhật Chiếu tông mới có thể tiến vào. Đi vào trong đó, bọn họ có thể lịch luyện, tìm kiếm bảo bối, nếu như vận khí tốt, phát hiện được cơ duyên lớn, đây chính là cơ hội để cho bọn họ nhất phi trùng thiên, có thể hiển lộ tài năng ở trước mặt thành chủ, để thành chủ coi trọng.

Đến lúc đó, vinh hoa phú quý tới tay, cuộc sống cũng sẽ đi đến đỉnh phong.

Thành chủ đi theo sau lưng Thiên Cơ mà trong lòng thở dài. Tiểu thiếp mà hắn vừa mới nạp đúng là đã chết rồi, hơn nữa dáng chết còn cực kỳ thê thảm. Thân thể đều bị chia làm vô số phần, ngay cả đầu cũng bị cắt đứt thành hai nửa, nhưng mà điều khiến hắn hoảng sợ nhất chính là tuỷ não của người tiểu thiếp này đều bị hút sạch sẽ.

Khủng bố đến cực điểm.

- A, đại nhân, ngươi có ngửi được mùi thơm hay không?

Một tên thị vệ đột nhiên lên tiếng hỏi.

Thành chủ sững sờ, chóp mũi khẽ động, ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng bay tới từ phương xa.

Thiên Cơ nhíu mày, hắn cũng không biết mùi thơm này đến cùng là từ đâu mà tới.

Thành chủ thấy Thiên Cơ đại nhân cũng không cảm thấy hứng thú đối với chuyện này, cũng không có hỏi tới, cho nên nói:

- Đại nhân, Lục Mê Cảnh Quật tồn tại khiến cho thành Bất Lạc thu được ích lợi to lớn. Không ít người đều từ ngàn dặm xa xôi chạy đến chính là vì tiến vào Lục Mê Cảnh Quật. Đại nhân trấn thủ Lục Mê Cảnh Quật, tất nhiên là người mang đến nhiều cống hiến nhất cho tông môn.

Thiên Cơ cười có chút tự hào. Hắn trấn thủ Lục Mê Cảnh Quật, tự nhiên là phải để cho nó phát triển. Dù sao ngay cả đan dược Địa giai trung phẩm, hắn cũng có thể bỏ vào bên trong.

Những người tiến vào kia tìm được đan dược cao cấp như vậy, dĩ nhiên là mừng rỡ như điên, mà người bên ngoài biết được tin tức có thể tìm thấy đan dược Địa giai trung phẩm ở bên trong Lục Mê Cảnh Quật này thì khẳng định là sẽ có càng nhiều người tới, hi vọng người kế tiếp tìm thấy được bảo bối chính là mình.

Chỉ là cũng không lâu lắm, Thiên Cơ dừng bước lại, sắc mặt cũng dần dần phát sinh biến hóa.

- Đây là có chuyện gì?

Trước mắt vô cùng trống trải, không thấy bất cứ người nào cả, nếu như nói có chỗ khác thường nữa, vậy thì chính là có một cái đỉnh đứng sừng sững ở giữa sân bãi, mùi thơm mà bọn họ ngửi được lúc trước cũng là từ nơi đó truyền tới.

- Đại nhân, cái này...

Thành chủ choáng váng. Đây là Lục Mê Cảnh Quật trong trí nhớ của hắn hay sao? Sao mà hắn từng nhớ, nơi này đã từng người đông nghìn nghịt, có vô số người đến nơi này xếp hàng vì tiến vào trong hiểm địa.

Nhưng bây giờ, ở bên ngoài Lục Mê Cảnh Quật lại không có một ai. Đây là có chuyện gì vậy?

- Là ai, đi ra.

Lúc này, ánh mắt của Thiên Cơ nhìn chằm chằm về phía chiếc đỉnh lớn kia, nghiêm nghị quở trách.

Lúc này, Lâm Phàm đang nấu ăn. Hiện giờ ở đây thật sự là quá nhàm chán, nếu như không phải là vì điểm tích lũy, hắn đã sớm rời đi.

Lúc nhìn thấy có người tới, hắn lập tức lên tinh thần.

- Xin dừng bước, giao nộp phí tổn thì mới có thể tiến vào hiểm địa.

Lâm Phàm nhìn nước canh trong chiếc đỉnh lớn, do dự một chút, quyết định vẫn là nên đưa bọn gia hỏa này lên Tể Trư Chi Chu trước thì mới tốt.

Không ngờ hắn đợi lâu như vậy, rốt cục lại chờ được nhiều người như vậy.

Hắn nhìn qua rồi giật mình. Chất lượng nhóm người này thật sự là quá cao, cao hơn mấy nhóm người mà mình gặp phải lúc trước không ít.

Giao nộp phí tổn?

Tiến vào hiểm địa?

Ánh mắt của Thiên Cơ dần dần trở nên lăng lệ, sát ý đột nhiên bộc phát, nói:

- Nói, ngươi đến cùng là ai?

Cảm nhận được cỗ sát ý này, trong mắt của Lâm Phàm lóe lên vẻ hưng phấn, sảng khoái. Sát ý này thật mạnh tuyệt đối không phải những con heo lúc trước kia có thể so sánh.

Mà thành chủ đại nhân càng không nhịn được muốn cười to, gia hỏa này có phải là đồ đần hay không? Người này chính là cường giả trấn thủ Lục Mê Cảnh Quật, Thiên Cơ đại nhân, hắn lại còn nói muốn Thiên Cơ đại nhân giao nộp phí tổn, chẳng lẽ là mắt mù hay sao?

- Tiểu tử, ngươi có biết là ngươi đang nói chuyện cùng với ai hay không? Đây chính là Thiên Cơ đại nhân, ngươi cũng dám thu phí của đại nhân hay sao? Ngươi có biết hành vi này của ngươi ngu xuẩn cỡ nào hay không?

Thành chủ tuy trách mắng nhưng trong lòng của hắn cũng hơi

nghi hoặc, tiểu tử này chẳng lẽ thật là bệnh tâm thần hay sao? Làm thủ vệ ở đây, vậy mà lại không biếtThiên Cơ đại nhân.

- Đại nhân, theo tiểu nhân thấy, người này...

Thành chủ còn chưa nói hết lời, lại phát hiện khí tức của Thiên Cơ đại nhân đột nhiên biến hóa, không giống với lúc trước. Khí thế rộng lớn vô biên nghiền ép toàn trường làm cho trong lòng của bọn họ đều cảm thấy tựa như là có một tảng đá lớn đang đè xuống vậy, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Thiên Cơ nghiêm nghị nói.

Lâm Phàm nhìn nam tử ở trước mặt, trong lòng mừng thầm. Thanh âm cũng bởi vì hưng phấn mà biến thành run rẩy:

- Ngươi chính là Thiên Cơ, gia hỏa trấn thủ nơi này, võ giả Địa Cương cảnh tầng chín sao?

- Ngươi đến cùng là ai?

Thiên Cơ cũng không ngờ là sẽ có người lợi dụng ở trong khoảng thời gian hắn vắng mặt mà ra tay với chỗ này. Hơn nữa nhìn tình huống hiện tại, chỉ sợ hết thảy đều là do người ở trước mắt tạo thành.

- Mùi máu tươi.

Khứu giác của hắn nhạy cảm đến cỡ nào, chỉ cẩn thận cảm nhận một chút là có thể cảm nhận được mùi máu tươi tràn ngập ở trong không khí. Mặc dù đã rất mỏng manh, nhưng mà cường giả có tu vi như hắn hoàn toàn có thể nhận ra.

Trong khoảng thời gian bản thân rời khỏi nơi này, đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Bộ dáng của người trước mắt cực kỳ lạ lẫm, xem ra chính là người của tổ chức kia. Thật can đảm, quả thật là rất can đảm, không ngờ lại có người dám tự đưa tới cửa.

Thành chủ cũng phát hiện tình huống không đúng. Người ở trước mặt chỉ sợ là địch nhân. Sau đó hắn vung tay lên, ra hiệu cho hộ vệ phía sau lấy binh khí ra.

- Bắt hắn lại cho ta.

Trong mắt của mấy người hộ vệ kia lóe ra vẻ hung lệ. Bọn họ lao thẳng đến chỗ Lâm Phàm. Ánh sáng của các loại vũ khí lấp lóe bao phủ Lâm Phàm.

Những thủ vệ này đều có tu vi Địa Cương cảnh, thậm chí người cao nhất là Địa Cương cảnh tầng ba.

Thiên Cơ không hề động đậy. Hắn đang quan sát, gia hỏa này đến cùng có chỗ dựa gì mà dám ở đây làm càn, hơn nữa nhìn thấy hắn cũng hề sợ hãi. Hắn nghĩ cứ để mấy tên sâu kiến này đi lên thăm dò một phen. Kẻ này can đảm như thế, chỉ sợ cũng có chỗ dựa nhất định.

- Nguyên bản ta còn muốn mời các ngươi cưỡi Tể Trư Chi Chu, xem ra là không cần thiết, như vậy thì mời các ngươi ăn một bữa ngon đi.

Lâm Phàm cười, hơi nhấc ngón tay.

Nước canh đang sôi trào bên trong Thiên Hà Vương Đỉnh trôi nổi lên. Đây là nước sông đã được lão sư luyện chế qua, mỗi một giọt cũng có sức mạnh tương đương với võ giả Địa Cương cảnh tầng một.

- Cẩn thận nhấm nháp đi.

Oanh!

Nước canh đang trôi nổi ở trên không trung tựa như là bị một sức mạnh vô hình trùng kích, đột nhiên bắn ra, Lúc thân thể của những thủ vệ kia vừa chạm đến nước canh, lập tức có cảm giác thân thể nhận lấy trọng kích, phun ra một búng máu tươi. Chỉ một đòn, toàn quân đã bị diệt.

- Sao lại có thể như thế?

Thành chủ há to miệng, những người này chính là hộ vệ do hắn tự tay tuyển nhận. Mỗi một người đều là cường giả Địa Cương cảnh, thế nhưng mà bây giờ đối phương mới đánh ra một chiêu, toàn bộ lập tức bị đánh ngã.

Bàn tay của Lâm Phàm đập vào Thiên Hà Vương Đỉnh, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía Thiên Cơ.

- Ta ở chỗ này, cô đơn tịch mịch, chờ ngươi thật lâu. Hiện tại ngươi rốt cuộc đã đến, như vậy thì ta nên nhanh chóng giải quyết ngươi thôi, sau đó còn chuyển sang nơi khác.

Thiên Cơ trông thì thản nhiên nhưng mà ở chung quanh cơ thể của hắn lại có vô số sợi tơ tỏa ra ánh sáng màu trắng quấn quanh. Những sợi tơ này không ngừng kéo dài về bốn phương tám hướng. Tảng đá cản đường lập tức bị sợi tơ đâm xuyên, lưu lại một khe hở thật nhỏ.

- Ngươi là người của tổ chức nào?

Lâm Phàm lắc đầu, nói:

- Ta không phải người của tổ chức nào cả. Ta chỉ là người tới để giết ngươi mà thôi. Ta ở chỗ này chính là vì chờ ngươi trở về. Tốt. Không cần nói nhảm nữa, chúng ta chiến đấu đi.

Ầm!

Trong nháy mắt, cái áo trên người Lâm Phàm đã vỡ nát, cơ bắp cuồn cuộn hiển hiện, thân thể cũng nhanh chóng hóa thành khổng lồ. Trong chốc lát, Lâm Phàm đã biến thành một người khổng lồ màu đen cao tới ba mét. Dưới sự chiếu rọi của ánh nắng mặt trời, thân thể đen kịt kia lại tản ra ánh sáng khác thường.

Mà lúc này, mặt ngoài của thân thể đen kịt đột nhiên hiện ra huyết văn màu đỏ.

- Thực lực của ngươi còn cường đại hơn cả tên Thần Tử mà ta từng gặp mặt, như vậy ta sẽ dùng toàn lực tới chiến đấu với ngươi.

Khí thế không ngừng đề thăng, tóc dài đen nhánh dần dần chuyển hóa thành màu đỏ như máu.

Thiên Cơ chau mày, hắn đã cảm nhận được sức mạnh mà đối phương bộc phát ra. Nguồn sức mạnh này khiến cho hắn cảm thấy kinh hãi, đồng thời hắn cảm giác khí huyết ở trong cơ thể của mình tựa như là bị một sức mạnh vô hình dẫn dắt, muốn phá thể mà lao ra vậy.

- Đại nhân.

Khi mà thành chủ cảm nhận được sức mạnh cuồng bạo này, hắn sợ mất mật, hai chân không tự chủ được run lẩy bẩy, máu tươi ở trong cơ thể cũng trở nên xao động.

Mà đúng lúc này, một thanh âm van lên bên tai thành chủ.

- Chiến trường của ta không cho phép có kẻ yếu tồn tại.

Hai con mắt màu đỏ ngòm của Lâm Phàm lóe ra vẻ hưng phấn. Hắn có thể cảm giác được bên trong cơ thể của tên Thiên Cơ này có ẩn chứa một sức mạnh cường đại. Xem ra tên này còn cường đại hơn cả tên Phục Đô Thánh kia.

Quả nhiên tên Thiên Cơ này không khiến cho hắn thất vọng, kể từ khi ra ngoài đến nay, rốt cục hắn có thể thoải mái đánh một trận.

Huyết chi lực!

Đây là đặc tính mới sau khi được Bạo Huyết đề thăng, cũng là đặc tính chưa bao giờ có, bởi vì hắn có thể cảm giác được đặc tính này có chút khủng bố.

Quả nhiên!

Máu tươi ở trong cơ thể những tên hộ vệ đã chết kia tựa như là bị thứ gì dẫn dắt vậy, không ngừng chảy ra giống như là vô số con rắn máu vậy lan tràn ở trên mặt đất rồi nhanh chóng ngưng tụ ở dưới hai chân của Lâm Phàm.

- A! Thiên Cơ đại nhân, cứu ta.

Lúc này, thành chủ hoảng sợ gào thét. Hắn phát hiện ánh mắt của mình chỉ còn một màu huyết hồng, không còn thấy rõ mọi thứ ở xung quanh nữa. Máu tươi chảy ra từ bên trong ngũ quan, dọc theo thân thể rơi xuống đất, sau đó cấp tốc chảy về chỗ hai chân của Lâm Phàm.

Thiên Cơ không có để ý thành chủ mà là đăm chiêu suy nghĩ, hắn muốn biết kẻ này tu luyện công pháp gì?

Ngay cả hắn cũng cảm giác được máu tươi ở trong cơ thể đang sôi trào, muốn phá thể mà ra. Nếu như không phải thực lực của hắn cường đại, chỉ sợ kết cục cũng sẽ giống thành chủ này.

- Quả nhiên, Huyết chi lực rất cường đại.

- Vậy mà khiến cho máu tươi trong cơ thể của ta sôi trào lên, bây giờ sâu kiến đã biến mất, chiến đấu bắt đầu.

Trong nháy mắt, thân thể của Lâm Phàm đã biến mất, bóng người màu đỏ ngòm lóe lên ở bốn phía.

- Ta chẳng cần biết ngươi là ai. Dám can đảm đến chỗ của ta nháo sự, chỉ có một kết cục, đó chính là chết.

Thiên Cơ chợt quát một tiếng, mười ngón tay vươn ra rồi kéo một phát, nói:

- Cắt đứt.

Vô số sợi tơ màu trắng lít nha lít nhít điên cuồng lan tràn ra giống như là muốn bao phủ trọn cả cái thiên địa này vậy.Sau đó những sợi tơ này đột nhiên co vào, bao phủ thân thể của Lâm Phàm.

Ầm!

Ầm!

Trong hư không liên tục vang lên tiếng nổ ing tai.

Tốc độ của Lâm Phàm đã đạt đến cực hạn, Lang Nha bổng cùng cái chảo ở trong tay điên cuồng va chạm cùng những sợi tơ này, rồi mạnh mẽ xoắn diệt hết thảy, nhanh chóng mở ra một con đường.

Trong chốc lát, Lâm Phàm đã xuất hiện ở trước mặt Thiên Cơ, Lang Nha bổng nhanh chóng đập về phía đỉnh đầu của Thiên Cơ.

Chương 211: Kỳ vọng càng lớn, thất vọng càng lớn

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nguồn: TruyenYY

Nhóm: Ẩn Môn

- Hộ Tráo

Trong chốc lát, những sợi tơ quấn ở chung quanh kia điên cuồng phun trào rồi nhanh chóng ngưng tụ, hình thành một cái lưới lớn màu trắng dày đặc trên đỉnh đầu của Thiên Cơ.

Lang Nha bổng rõ ràng bị cái lưới lớn này ngăn trở, không thể đánh xuống.

- Tu vi chỉ là Địa Cương cảnh tầng sáu lại có thể bộc phát ra sức mạnh bực này. Hiện tại ta rất có hứng thú đối với công pháp của ngươi. Nhưng chênh lệch giữa cảnh giới cùng lĩnh ngộ của hai chúng ta là không thể siêu việt.

- Xuyên Thấu.

Giờ khắc này, hai tay của Thiên Cơ đột nhiên duỗi thẳng. Trên mỗi ngón tay đều có vô số sợi tơ vặn vẹo, đầu mũi nhọn lấp lóe ánh sáng lạnh lẽo muốn nhanh chóng đâm xuyên qua thân thể của Lâm Phàm, sau đó xé nát hắn.

Lâm Phàm nhấc tay trái lên, cái chảo mang theo uy thế cuồng bạo đánh về phía khuôn mặt củaThiên Cơ.

Phốc.

Hơn mười sợi tơ điên cuồng đâm xuyên thân thể của Lâm Phàm, nhưng mà hắn không thèm để ý, tốc độ của cái chảo kia vẫn không hề giảm bớt.

Bang~

Cái chảo đánh trúng nửa bên mặt Thiên Cơ, đánh hắn bay thẳng về phía xa.

Mà lồng ngực của Lâm Phàm lại có thêm mười lỗ máu, trong mỗi lỗ máu đều có vô số sợi tơ. Tựa như là vừa mới đi vào nhưng mà còn không có kịp đâm sâu thì đã bị người đánh gãy, chúng một mực cố gắng giãy dụa ở lồng ngực của Lâm Phàm.

- Thứ đồ gì đây, buồn nôn đến cực điểm.

Lâm Phàm vươn tay bắt được phần đuôi những sợi tơ này. Hắn tựa như là không biết đau đớn vậy, nhanh chóng rút những sợi tơ này ra, ném ở trên mặt đất. Bởi vì phía đầu bên kia của sợi tơ đang cắm vào trong thân thể của hắn, cho nên lúc rút ra còn kéo theo cả một chút thịt.

Kẽo kẹt!

Phương xa, Thiên Cơ đứng lên, trên nửa bên mặt có sợi tơ giăng đầy, chính chúng đã chặn lại một kích vừa rồi của Lâm Phàm, nhưng mà sức mạnh khổng lồ vẫn khiến cho khóe miệng của Thiên Cơ chảy xuống một dòng máu tươi.

- Kẻ mạnh như ngươi tuyệt đối không phải là hạng người vô danh. Nói! Ngươi đến cùng là ai?

Thiên Cơ lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm. Dù chỉ vừa mới giao thủ trong chốc lát nhưng hắn cũng đã nhìn ra, tu vi của gia hỏa này chỉ là Địa Cương cảnh tầng sáu nhưng lại có thể bộc phát sức mạnh đáng sợ đến cực điểm.

Nhất là kiểu đấu pháp hoàn toàn không hề phòng thủ của đối phương mới là thứ làm cho hắn cảm thấy kinh hãi.

Vừa nãy, Lâm Phàm không hề né tránh đòn tấn công của hắn. Đó là điều hắn không ngờ tới cho nên hắn mới không kịp phản ứng. Nhưng may mắn có những sợi tơ này bảo hộ, nếu không trực tiếp chịu một đòn kia thì đầu của hắn cũng đã nát rồi.

- Chiến đấu thì nên thoải mái hưởng thụ, nói nhảm nhiều như vậy làm gì.

Ầm ầm!

Lấy Lâm Phàm làm trung tâm, một sức mạnh mênh mông nhanh chóng bạo phát ra. Mặt đất rạn nứt, hãm sâu xuống dưới, vết nứt

như là mạng nhện lan tràn ra xung quanh mà Lâm Phàm đã sớm biến mất.

Thần sắc của Thiên Cơ ngưng trọng, ánh mắt sắc bén, tay phải hất lên. Vô số sợi tơ bay múa, nhanh chóng bao phủ cả cánh tay phải, màu da nguyên bản trong nháy mắt đã biến thành màu trắng của sợi tơ.

- Tìm được ngươi rồi.

Thiên Cơ chợt quát to. Tay phải nâng lên, bổ về phía hư không. Sức mạnh cường hãn bạo phát ra. Chỉ bằng tu vi Địa Cương cảnh tầng chín mà hắn lại có thể cưỡng ép xé rách hư không, quả thật là rất khủng bố.

Ầm vang!

Một bóng người xuất hiện. Lang Nha bổng đập vào tay phải của Thiên Cơ. Lực trùng kích cường đại bạo phát ra, toàn bộ mọi thứ ở chung quanh lập tức bị chôn vùi, mà không khí cũng bị chấn động như là sóng biển vậy, một tầng lại một tầng khuếch tán ra bên ngoài.

Bùm!

Thân ảnh của hai người không ngừng lấp lóe ở trên không trung, mỗi một lần lấp lóe đều vang lên tiếng nổ thật to. Mặt đất phía dưới đã không ngừng vỡ nát.

Ầm!

Hai bóng người dần dần hiện ra, đứng cách nhau một khoảng.

Trên lồng ngực của Lâm Phàm có một vết thương, máu tươi như là thác nước dọc theo vết thương không ngừng chảy xuống. Nhưng mà máu tươi chảy ra trong nháy mắt chảy xuôi đến hai chân, lại một lần nữa bị Lâm Phàm hấp thu.

- Sảng khoái, ngươi thật rất là mạnh mẽ. Cũng đã lâu lắm rồi, ta không có chiến đấu kịch liệt như vậy.

Hiện tại Lâm Phàm cực kỳ hưng phấn, toàn bộ máu tươi ở trong cơ thể đều đang sôi trào lên. Chiến đấu ngang cơ như thế này khiến cho hắn cảm thấy cực kỳ sảng khoái, thoải mái hơn việc một quyền đánh nát kia rất nhiều.

Chỉ là lúc này sắc mặt của Thiên Cơ càng lúc càng ngưng trọng.

Tay phải không ngừng run rẩy, một đoạn xương cốt nhanh chóng đâm xuyên da thịt, lòi ra bên ngoài.

Sau mấy chục lần va chạm, sức mạnh của đối phương khiến cho hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, khiến cho hắn cảm thấy áp lực, hơn nữa loại đấu pháp không muốn mạng này của đối phương cũng để hắn cảm thấy sợ hãi.

Vừa rồi, hắn tìm được cơ hội, tay phải đánh lên lồng ngực của đối phương, lưu lại một vết thương sâu tận xương, bây giờ máu còn đang chảy. Thế nhưng mà hắn cũng không ngờ đối phương không hề có ý nghĩ né tránh, ngược lại còn cố gắng đánh nát xương cốt ở tay phải của hắn, khiến cho một đoạn xương cốt đâm xuyên cánh tay, lòi ra bên ngoài.

Tí tách!

Máu tươi nhỏ giọt xuống mặt đất.

Trong nháy mắt, máu tươi lăn xuống tựa như là đã có được sinh mệnh lực, dũng mãnh lao thẳng đến chỗ đối phương. Mà máu tươi ở trên những vết thương kia khác cũng như là bị một sức mạnh vô hình dẫn dắt, không ngừng giãy dụa. Nếu như không phải là bản thân vận chuyển cương khí để áp chế, chỉ sợ trong chốc lát, mình sẽ bị đối phương hút khô máu.

- Ngươi rất không tệ, có chút tài năng.

Lâm Phàm cười, hơi nhấc ngón tay. Một ngọn lửa bùng lên ở trên đầu ngón tay. Sau đó Lâm Phàm nhanh chóng đặt ngọn lửa lên trên vết thương

Tư tư

Âm thanh thiêu đốt vang lên, vết thương nhanh chóng đóng vảy, không chảy máu nữa.

- Ngươi đến cùng là thứ gì?

Thiên Cơ thấy cảnh này, nuốt nước bọt. Hắn chưa bao giờ thấy qua người nào hung ác đối với bản thân như kẻ ở trước mắt này. Thậm chí hắn không có cách nào nhìn ra sự thống khổ ở trên mặt của đối phương, giống như là thương thế mà hắn chịu đều là chuyện nhỏ, không đáng để lo.

- Tốt, đừng hỏi nhiều như vậy, nói cho ngươi cũng lãng phí nước

bọt, bởi vì đối với ta, ngươi đã là người chết.

Lâm Phàm cười cực kỳ hưng phấn. Đã lâu lắm rồi hắn không được chiến đấu sảng khoái như thế này.

Thoải mái, thật sự là quá sung sướng.

Thiên Cơ chịu đựng đau nhức kịch liệt, nhanh chóng nhét đoạn xương cốt kia vào, sau đó vô số sợi tơ tràn vào, cưỡng ép ổn định thương thế lại.

- Tốt. Tốt. Cũng thật lâu rồi, ta không có gặp được người như ngươi.

Thiên Cơ lắc lắc cánh tay, sau đó ánh mắt ngưng tụ, nói:

- Nếu như ngươi cho rằng đây chính là toàn bộ thực lực của ta, như vậy ngươi cũng thật quá coi thường ta.

Trong chốc lát, khí thế của Thiên Cơ phát sinh biến hóa, vô số sợi tơ chui ra từ dưới lòng bàn chân rồi không ngừng vặn vẹo.

- Hôm nay ta sẽ để ngươi cảm thụ thực lực chân chính của ta. Nhưng ngươi cũng đứng bị dọa sợ nhé.

- Phúc Thể!

Lập tức, những sợi tơ chui ra từ dưới lòng bàn chân này bao trùm cả hai chân của Thiên Cơ. Vô số sợi tơ không ngừng xoay tròn quấn quanh, sau đó lan tràn lên phía trên. Chân, eo, ngực thậm chí là đầu cũng đều bị những sợi tơ này bao trùm.

Lâm Phàm mỉm cười. Bịch một tiếng, trong nháy mắt hắn đã biến mất mà lúc xuất hiện một lần nữa thì hắn đã ở trước mặt Thiên Cơ. Lang Nha bổng nhanh chóng quét ra.

- Tốc độ của ngươi quá chậm.

Thiên Cơ lạnh lùng nói. Một quyền nhanh chóng đánh vào bụng của Lâm Phàm.

Ầm!

Lâm Phàm đột nhiên bay về phía sau. Trong nháy mắt thân hình đã hãm sâu vào trên vách đá, tạo thành một hố sâu hình người, chấn động khiến cho bụi bay mù mịt.

Thiên Cơ bóp bóp tay, bẻ bẻ cổ, nói:

- Ngươi rất mạnh nhưng mà vẫn còn xa mới đủ.

- Thật sao?

Lúc này, thanh âm của Lâm Phàm vang lên từ bên trong cái hố trên vách đá. Năm cái ngón tay màu đen tráng kiện chộp vào mặt trên vách đá rồi hắn từ từ đi ra.

Phần bụng vừa mới một quyền đánh lõm sâu đi vào, hơn nữa mặt ngoài giống như là bị thứ gì cắt đứt vậy, xuất hiện vô số vết thương lít nha lít nhít, mà mỗi một chỗ vết thương đều có lượng lớn máu tươi tuôn ra.

- Ngươi đã bộc lộ thực lực mạnh nhất, như vậy ta cũng có thể buông tay. Chỉ hy vọng là ngươi tuyệt đối đừng làm ta thất vọng.

Lạch cạch!

Lâm Phàm sải bước ra, ánh mắt màu đỏ kia nhìn chằm chằm về phía Thiên Cơ. Một đám sương mù màu đen nồng đậm phát tán ra bám vào trên bề mặt thân thể.

- Đây là cái gì?

Thiên Cơ vẫn đang cảm thụ sức mạnh ẩn chứa trong cơ thể mình, nhưng đột nhiên, sắc mặt lại biến đổi. Từ trên khí tức mà đối phương phát tán ra, hắn cảm nhận được một sức mạnh kinh khủng vượt xa sức mạnh trong cơ thể của hắn.

Lâm Phàm bước từng bước một về phía Thiên Cơ, mỗi khi đi một bước, ma khí màu đen ở trên người càng thêm nồng đậm.

Thiên Cơ không tự chủ được lùi về sau một bước. Hắn cảm giác khí tức này tựa như là lão ma ở trong vực sâu vậy, khiến cho người ta có cảm giác kinh hãi.

Ma Thể hình thức ban đầu!

Đặc tính của Cực Hạn Đại Ma Quyết.

- Ma Vực!

Một câu nói âm trầm vang lên.

Tựa như là có thứ gì đó che phủ, mặt đất nguyên bản có màu

vàng đột nhiên biến thành màu đen, hơn nữa phần màu đen này còn đang không ngừng kéo dài.

- Chuyện gì thế này?

Thiên Cơ ngưng trọng. Hắn phát hiện tình huống hiện tại đột nhiên trở nên cực kỳ quỷ dị. Khi ngẩng đầu nhìn về phía đối phương, sắc mặt của hắn bỗng nhiên biến đổi.

Thân thể càng thêm đen kịt, loáng thoáng cảm giác được ở trên thân thể kia có xích sắt màu đen quấn quanh, nhưng mà xích sắt này như ẩn như hiện, không biết là thật hay giả.

Uỳnh!

Lúc Thiên Cơ còn đang ở vào trong trạng thái khiếp sợ thì Lâm Phàm đã biến mất. Trong nháy mắt, hắn phát hiện một cái nắm đấm màu đen xuyên thấu hư không đánh tới.

- Mặc kệ ngươi là cái gì cũng đều phải chết.

Thiên Cơ chợt quát to. Hắn vung nắm đấm lên, muốn lấy cứng chọi cứng.

Nhưng mà ngay khi tiếp xúc với nắm đấm kia, Thiên Cơ đột nhiên cảm giác một sức mạnh khổng lồ đập đến. Tơ mỏng bao phủ trên cánh tay không chịu nổi sức mạnh này nhanh chóng nứt toác ra, mà thân thể của hắn cũng đồng thời bay về phía sau, vẻ mặt không dám tin tưởng.

- Tại sao có thể như vậy?

Thiên Cơ không dám tin tưởng, một quyền vừa rồi lại khiến cho hắn có cảm giác bản thân không hề có khả năng phản kháng. Mà lúc này, con ngươi của hắn đột nhiên co vào, nguyên bản trong tầm mắt là bầu trời, đột nhiên hóa thành một bóng người.

- Còn chưa kết thúc đâu.

Song quyền của Lâm Phàm hợp lại, sau đó đột nhiên đập xuống.

Thiên Cơ phun ra một búng máu tươi rồi thân thể cũng nhanh chóng rơi xuống mặt đất.

Ầm

Mặt đất chia năm xẻ bảy, tạo thành một cái hố sâu to đùng.

Lâm Phàm hạ xuống, đứng ở biên giới của hố sâu, cúi đầu, có chút thất lạc mà lẩm bẩm một mình.

- Xem ra vẫn là ta nghĩ nhiều rồi.

- Nếu như thi triển toàn lực, ngay cả một quyền của ta, ngươi cũng không chịu được. Chẳng lẽ chỉ có cường giả Thiên Cương cảnh mới có thể khiến ta cảm nhận được áp lực cực lớn sao?

Nhìn về phía bầu trời, Lâm Phàm vươn tay giống như là muốn tóm lấy mặt trời ở trên không trung kéo xuống.

- A! Ngươi đừng quá làm càn.

Trong hố sâu vang lên thanh âm tức giận.

Toàn bộ những sợi tơ bao phủ ở chỗ lồng ngực của Thiên Cơ đều đã vỡ tan, bại lộ thân thể nguyên bản của hắn. Mặc dù hiện tại chật vật đến cực điểm, nhưng mà Thiên Cơ vẫn cố gắng hóa thành một vệt sáng đánh về phía Lâm Phàm.

Trong ánh mắt tràn ngập lửa giận thiêu đốt bởi vì hắn cảm nhận được sỉ nhục cực lớn.

- Đừng làm phiền ta, ta đang suy tư về cuộc đời.

Lâm Phàm vươn tay, tát Thiên Cơ một cái. Những sợi tơ bao phủ đầu của Thiên Cơ lập tức vỡ nát, đầu lâu cũng theo đó nổ tung, một cột máu phun trào.

Một cái thi thể không đầu nhanh chóng ngã xuống dưới chân Lâm Phàm.

- Ai, kỳ vọng càng lớn, thất vọng cũng càng lớn.

Chương 212: Sứ mệnh vinh quang của Chiến Thuyền Tám Cánh

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nguồn: TruyenYY

Nhóm: Ẩn Môn

- Là lỗi của ta, là ta không có hoàn toàn khống chế sức mạnh của bản thân, làm cho ngươi có ảo giác là có thể giết chết ta.

- Kỳ thật ta còn không có thi triển Long Thân nữa, nhưng đáng tiếc, ngươi không có cách nào áp chế ta đến mức kia.

Lâm Phàm lắc đầu, thân thể khôi phục lại như cũ. Lập tức, hắn cảm giác khí tức trong người cực kỳ không ổn định. Thương thế trong trận chiến này bây giờ mới hoàn toàn bạo phát ra.

Lấy ra Thái Hoàng Kiếm, chém bản thân một kiếm.

Mười giây sau, phục sinh, trạng thái đã khôi phục đỉnh phong.

- Hình như sau khi phục sinh, ta liền giống như biến thành người khác. Cảm giác mất mát khi chiến đấu không vừa lòng đã hoàn toàn tiêu tán, thậm chí cảm giác u buồn ở trong lòng kia cũng đã biến mất.

Lâm Phàm trầm mặc một lát. Trong đầu hắn có một ý nghĩ, chẳng lẽ sau khi mình phục sinh, không chỉ có trạng thái thân thể khôi phục như cũ mà thậm chí tâm tình tiêu cực cũng sẽ biến mất hay sao?

Sau đó, hắn lắc lắc đầu, không nghĩ nữa, nhìn về phía thi thể của Thiên Cơ, ánh mắt sáng lên.

- Để ta nhìn xem cường giả trấn thủ Lục Mê Cảnh Quật đến cùng sẽ có vật gì tốt nào.

Hắn nhanh chóng lục soát thi thể. Đối với cường giả, nhất định phải lấy hình thức lục soát thi thể để biểu đạt kính ý.

Dù sao cũng chỉ có cường giả mới có thể khiến cho mình có hứng thú lục soát thi thể.

Trong một nhà trà lâu nào đó của thành Bất Lạc.

Hai nam một nữ ngồi yên quanh một cái bàn, căn bản không hề đụng đến nước trà ở trước mặt, cả ba người đều nhìn về phương xa.

- Khí tức kia là khí tức của Thiên Cơ lão cẩu.

Một tên nam tử dung mạo bình thường thấp giọng nói.

Mà nam tử dung mạo tuấn tú ở một bên, trầm tư nói:

- Rốt cuộc là có chuyện gì đã xảy ra? Là ai đang chiến đấu cùng Thiên Cơ? Chấn động kịch liệt như thế này, không biết phần thắng sẽ nghiêng về bên nào?

- Tú ca, ta nghĩ chúng ta có lẽ nên đi xem một chút. Nếu như người kia là người một nhà, chúng ta có lẽ có thể cứu hắn một lần. Thực lực của lão cẩu Thiên Cơ kia huynh cũng biết đấy, trừ phi là cường giả Thiên Cương cảnh, nếu không thì không thể nào là đối thủ của Thiên Cơ.

Nữ tử duy nhất trong ba người nhìn về phía nam tử dung mạo bình thường và nói.

Trần Thiên Tú trầm mặc một lát rồi nói:

- Thời gian chiến đấu kéo dài rất lâu, nói rõ tu vi của đối phương hẳn là không có đột phá đến Thiên Cương cảnh. Hiện tại khí tức của cả hai bên đều đã tiêu tán, chắc hẳn chiến đấu cũng đã kết thúc. Lấy tính cách của Thiên Cơ, tuyệt đối sẽ lưu lại người sống. Đi! Chúng ta bây giờ lập tức qua đó. Nhớ kỹ không thể liều mạng! Nếu như là người một nhà, chúng ta sẽ lập tức cứu đi.

- Ừm.

Hai người khác gật đầu, nhanh chóng đứng dậy thanh toán rồi rời đi.

Lục Mê Cảnh Quật.

Sau khi Lâm Phàm dọn dẹp sạch sẽ những thứ ở trên người Thiên Cơ, hắn cũng tiện thể thu thập đồ vật của những người khác. Sau đó hắn suy tư một chút, phía trước chính là thành Bất Lạc, liệu mình có nên đi lên diệt toàn bộ người ở trong thành này hay không?

Nhưng mà ngẫm lại cũng không ổn, nếu như diệt một thành chắc chắn sẽ kinh động đến cao tầng của Nhật Chiếu tông, điều này có ảnh hưởng rất lớn đối với kế hoạch của mình. Hơn nữa ở bên trong thành Bất Lạc kia cũng có thể có người của Viêm Hoa tông tiềm phục. Nếu như mình ra tay vậy không phải là giết oan người một nhà hay sao?

Sau đó hắn nhanh chóng hóa thành một vệt sáng chạy về phương xa.

Đánh xong chỗ này rồi thì nên đổi một chỗ thôi, trước tiên tìm một nơi bí mật để đột phá đã. Điểm tích lũy khổng lồ như thế đặt ở trên người cũng khiến cho bản thân cảm thấy bất an.

Qua một đoạn thời gian.

Ba bóng người lặng lẽ xuất hiện ở gần Lục Cảnh Mê Quật. Sau khi nhìn thấy tình cảnh trước mắt, bọn họ cũng hoàn toàn choáng váng.

Cảnh vật tan hoang.

- Trận chiến này đến cùng là phải kịch liệt đến trình độ nào mới có thể tạo thành tình cảnh như thế này.

Nữ tử kia cực kỳ khiếp sợ.

Trong lòng của Trần Thiên Tú cũng cực kỳ khiếp sợ, hắn chỉ tay về một hướng nói:

- Nơi đó có thi thể, chúng ta đi xem một chút.

Hai người kia cũng nhìn theo hướng tay của Trần Thiên Tú chỉ, nơi đó có một lượng lớn thi thể nằm tán loạn.

- Đây là thành chủ của thành Bất Lạc, hắn lại bị người giết chết.

Nam tử khuôn mặt tuấn tú giật mình nói.

- Tú ca, các ngươi mau tới.

Đúng lúc này, giọng của nữ tử vang lên, trong thanh âm này tràn đầy vẻ không dám tin tưởng. ở trước mặt nàng là một bộ thi thể không đầu, còn nàng hiện giờ đang trợn tròn mắt.

Hai người Trần Thiên Tú vội vàng tiến đến, hỏi:

- Thế nào? Có chuyện gi vậy?

- Các ngươi nhìn.

Nữ nhân chỉ vào bộ thi thể kia bởi vì quá mức khiếp sợ, ngón tay đều run lẩy bẩy.

Hai người cũng nhìn qua, rồi lập tức ngây ngẩn cả người, trăm miệng một lời nói:

- Thiên Cơ...

Bộ thi thể này mặc dù không có đầu, nhưng mà bọn họ liếc mắt một cái thì cũng đã nhận ra. Bởi vì bọn họ mãi mãi cũng sẽ không quên sợi tơ ở trên bộ thi thể này. Vô số đồng bạn của bọn họ đều bị sợi tơ này phân thây, thậm chí ngay cả lúc chết, bọn họ cũng không ngờ mình sẽ chết như thế này.

- Ha ha ha...

Trần Thiên Tú phá lên cười, nói:

- Chết rồi, Thiên Cơ lão cẩu vậy mà chết rồi. Đúng là trời xanh có mắt.

- Tú ca, chúng ta đi mau. Động tĩnh ở nơi này có lẽ đã khiến cho nhiều người chú ý. Chúng ta ở chỗ này, thật sự là quá nguy hiểm. Thiên Cơ bị người giết chết, thành chủ của thành Bất Lạc cũng bị giết chết. Bây giờ, chúng ta cần liên lạc với tổ chức, lập tức cứu con dân Viêm Hoa tông ở bên trong thành Bất Lạc ra. Hiện tại làm như thế hẳn là sẽ không quá khó khăn. Nếu như chờ Nhật Chiếu tông biết chuyện này, điều động càng nhiều cường giả tới đây, chỉ sợ cũng không có cơ hội nữa.

Nữ tử vội vàng nói.

- Thế nhưng mà trong thời gian ngắn như vậy, chúng ta căn bản là không có cách để người trong tổ chức tới.

Trần Thiên Tú nhíu mày. Hắn không ngờ sẽ có cơ hội tốt đến mức này, chỉ là muốn nắm giữ cơ hội này cũng không dễ dàng lắm.

- Theo ta được biết còn có một tổ chức ở chỗ này, có lẽ bọn họ có thể trợ giúp chúng ta.

Nữ tử nói.

Sơn môn của Nhật Chiếu tông.

Bầu trời nguyên bản trong xanh, đột nhiên bị một chiếc phi thuyền to lớn che phủ. Bóng dáng khổng lồ bao trùm mặt đất, để người bị bao phủ ở phía dưới nghĩ rằng trời đã tối.

Đệ tử canh gác sơn môn ngẩng đầu, nhìn thấy phi thuyền to lớn từ phương xa bay tới, hô to:

- Nhìn kìa, đó là Chiến Thuyền Tám Cánh của Phục sư huynh. Bọn họ đã trở về.

- Không biết lần này bọn họ đi Viêm Hoa tông có kết quả thế nào? Liệu có mang được gia hoả kia về hay không?

- Chờ chút, Phục sư huynh muốn làm gì, làm sao mà Chiến Thuyền Tám Cánh lại bay về phía bên kia?

Anh Hồn Bia.

- Quỳ xuống cho ta.

Một đệ tử của Nhật Chiếu tông nghiêm nghị trách mắng. Cái roi trong tay liên tục quất vào người của một nam tử. Mặc dù khắp cả người nam tử này đều be bét máu, nhưng trong ánh mắt vẫn lóe ra thần sắc bất khuất. Ánh mắt như là dã thú, nhìn chằm chằm vào đệ tử của Nhật Chiếu tông kia, nhếch miệng cười tươi, nói:

- Xem ra thằng khốn kia thật sự đã chết rồi. Thực sự là quá tốt rồi. Lão tử đời này không lỗ, muốn giết muốn chặt tùy các ngươi.

- Đồ hỗn trướng! Ngươi dám lừa giết sư huynh của ta, quỳ xuống, khấu đầu trước sư huynh cho ta.

Đệ tử kia nghiêm nghị nói.

Một Thần Tử của tông môn bọn họ lại bị người lừa giết, chết ở trong hiểm địa. Mà bọn họ còn suýt tý nữa để kẻ này trốn thoát được. Cuối cùng mấy vị trưởng lão của tông môn phải ra tay mới có thể bắt được kẻ này. Hiện tại hắn đã bị trưởng lão phế tu vi. Bây giờ hắn muốn kẻ này quỳ gối tạ tội với vị Thần Tử kia.

Ở bên cạnh có một lão giả, đôi mắt khép hờ, nói:

- Ngươi có biết Thần Tử mà ngươi giết là ai không?

- Lão tử cần gì quan tâm hắn là ai. Hiện giờ lão tử cũng chỉ có

một cái mạng này mà thôi. Dù sao cũng là kiếm lời, ta nói đám người Nhật Chiếu tông các ngươi đều là đồ đần. Lão tử chỉ mới thi triển một kế nhỏ đã khiến cho tên Thần Tử kia chết rồi.

Nam tử cười lớn, cảm giác như là mình đã làm một chuyện cực kỳ ghê gớm.

- Hắn là con của ta, con độc nhất của ta.

Thanh âm của lão giả càng ngày càng lạnh. Bởi vì không còn chút tu vi nào cho nên dưới áp lực của lão giả này, nam tử kia phải phun ra một búng máu tươi.

Nam tử không thèm để ý chút nào, còn cất tiếng cười to:

- Thật sao? Nguyên lai là con của ngươi. Ta nói làm sao lại ngốc như vậy, nguyên lai là có nguyên nhân. Nói cho ngươi, lão tử ẩn nhẫn mười ba năm, chính là vì hành động ngày hôm đó, thằng khốn kia giết cả nhà của ta. Bây giờ đại thù của ta đã báo. Đời này với ta thế là đủ rồi. Mặc kệ các ngươi làm trò gì, ta cũng không sợ.

Một người ở bên cạnh đi tới tát hắn một cái, thần sắc dữ tợn, nói:

- Cẩu tạp chủng của Viêm Hoa tông như ngươi còn dám làm càn sao? Trưởng lão, để ta giết hắn, báo thù cho sư huynh.

Lão giả không nói gì, sau đó nhấc bàn tay lên. Một con côn trùng màu tím xuất hiện ở trên lòng bàn tay của hắn:

- Ngươi biết đây là cái gì không?

Khi nhìn thấy con côn trùng này, mấy người đệ tử ở xung quanh cũng không khỏi lui về phía sau một bước, biểu hiện cực kỳ e ngại.

Mà khi nhìn thấy con côn trùng này, sắc mặt của nam tử kia biến đổi tựa như là nhìn thấy thứ gì đó cực kỳ kinh khủng vậy. Đây là Phệ Thể Ma Trùng, nó sẽ nuốt hết tất cả khí quan trong thân thể ký chủ, sau đó đẻ trứng. Mà những quả trứng này sẽ thay thế khí quan để ký chủ sống sót, ký chủ cũng sẽ từ người dần dần biến thành trùng nhân.

- Lão phu sẽ không để ngươi dễ dàng chết đi như vậy đâu. Suy đi tính lại cũng chỉ có thể để ngươi trở thành ký chủ của con Phệ Thể Ma Trùng này mà thôi.

Lão giả lạnh lùng nói.

- Cẩu vật có gan liền giết ta.

Nam tử gào thét. Hắn không muốn trở thành trùng nhân, cũng không muốn cống hiến bất kỳ thứ gì cho Nhật Chiếu tông cả.

- Lão phu muốn ngươi muốn sống không được, muốn chết cũng không xong. Sau này ngươi sẽ xuất lực cho tông ta, huyết tẩy Viêm Hoa tông.

Lão giả lạnh lùng nói. Hiện tại bọn họ vẫn đang nghiên cứu, chế tạo Chiến Tranh Cự Thú mới nhất, càng thêm cường đại, càng thêm cuồng bạo.

Đột nhiên, bầu trời đen lại.

Lão giả ngẩng đầu, sắc mặt ngưng trọng, nói:

- Phục Đô Thánh, ngươi muốn làm gì? Ngươi không biết nơi này là địa phương nào hay sao? Tại sao ngươi lại dám lái Chiến Thuyền Tám Cánh đến nơi này?

Chỉ là Chiến Thuyền Tám Cánh cũng không có dừng lại.

Ầm ầm!

Chiến Thuyền Tám Cánh to lớn nhanh chóng đập vào Anh Hồn Bia cao vút trong mây. Đá vụn không ngừng lăn xuống. Các đệ tử ở chung quanh cũng bị hù dọa đến trợn mắt hốc mồm rồi nhanh chóng chạy trốn về bốn phương tám hướng.

Đột nhiên!

Chiến Thuyền Tám Cánh đung đưa kịch liệt. Từ bên trong Chiến Thuyền Tám Cánh, một quầng sáng nhanh chóng khuếch tán ra bên ngoài.

- Không tốt.

Lão giả trông thấy cảnh này, sợ hãi quát. Đây là dấu hiệu khi Chiến Thuyền Tám Cánh sắp tự bạo.

- Ha ha ha ha... Lão bất tử, tử kỳ của các ngươi đến rồi.

Nam tử kia đã tiềm phục tại Nhật Chiếu tông hơn chục năm, tự nhiên biết đây là tình huống như thế nào, lập tức phá lên cười.

Không ngờ lúc sắp chết, ông trời lại cho hắn nhìn thấy cảnh tượng xán lạn như vậy.

Uỳnh!

Trong chốc lát, Chiến Thuyền Tám Cánh đã nổ tung. Lấy Anh Hồn Bia làm trung tâm, một sức mạnh khủng bố nhanh chóng khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Từ chỗ sâu trong tông môn, mấy bóng người đột nhiên bay tới. Khi nhìn thấy cảnh tượng kia, bọn họ cũng quá sợ hãi, lập tức thi triển thủ đoạn thông thiên bảo hộ tông môn.

Chiến Thuyền Tám Cánh tự bạo hình thành một đợt sóng xung kích, nhanh chóng khuếch tán ra bên ngoài. Những nơi nó đi qua, toàn bộ hóa thành tro tàn. Cả Nhật Chiếu tông đều đung đưa kịch liệt.

Những đệ tử kia ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không có kịp phát ra, trong nháy mắt đã nổ tung.

- Đáng giận.

Lão giả kia nổi giận gầm lên một tiếng, thiên địa chi lực ngưng tụ thành vòng bảo hộ cường đại. Chỉ là ở dưới uy lực của vụ bạo tạc này, vòng bảo hộ này cũng không có chèo chống bao lâu nhanh chóng nổ tung, lão giả liên tục phun máu.

Mặt đất vỡ nát, vô số phòng ốc không chịu nổi lực trùng kích cũng bắt đầu sụp đổ.

- Cứu mạng.

Một đệ tử bị phòng ốc sụp đổ đập trúng, tê tâm liệt phế hô hào. Thế nhưng mà trong chốc lát, ánh mắt của hắn lóe lên vẻ hoảng sợ, một tảng đá lớn từ trên trời giáng xuống, nhanh chóng nện hắn thành bánh thịt.

Sức mạnh bạo tạc bị cường giả đỉnh cao của Nhật Chiếu tông khống chế tại trong phạm vi nhất định, không để nó khuếch tán ra bên ngoài.

Trong lòng của vô số đệ tử nghiêm nghị, không biết là đã xảy ra chuyện gì. Vừa rồi còn rất tốt, đột nhiên cả tông môn rung động, bầu trời đều u ám, sau đó liền vang lên vô số tiếng kêu thảm thiết.

Toàn bộ Anh Hồn Bia đều bị chôn vùi tạo thành một cái hố to, mà kiến trúc ở chung quanh cũng sụp đổ. Giờ khắc này, tất cả mọi người trong Nhật Chiếu tông vẫn hoàn toàn không nghĩ ra, tại sao tai nạn này lại xảy ra?

Chương 213: Loại cảm giác này khiến cho người ta

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Trong một huyệt động nào đó, sau khi rời khỏi phạm vi Lục Mê Cảnh Quật, Lâm Phàm ghé vào đây, mở bản đồ ra, cẩn thận kiểm tra.

- Cứ điểm Lục Thời của Nhật Chiếu tông tương đối thích hợp.

Có một tên cường giả Thiên Cương cảnh còn có ba tên cường giả Địa Cương cảnh tầng chín trấn thủ, xem như một cứ điểm trọng yếu ở khu vực biên phòng địa giới, hơn nữa chỗ đó cách nơi này cũng không xa, chỉ khoảng ba ngày đường.

Ở trên bản đồ này còn đánh dấu mức độ của chỗ đó là phi thường nguy hiểm, đồng thời có số lượng lớn con dân của Viêm Hoa tông bị giam giữ, bắt làm lao công xây dựng cứ điểm.

Đã chọn tốt điểm đến rồi, giờ hắn phải bắt đầu tu luyện thôi. Hiện tại, hắn có hơn 150 000 điểm tích lũy, đã đủ để tăng tu vi lên.

- Tiêu hao 60, 000 điểm tích lũy lĩnh ngộ Cực Diệt Phá Thể.

Trong lòng mặc niệm.

Hắn đã nghĩ qua, bất kể như thế nào, trước tiên vẫn nên đề thăng công pháp này đã. Về phần hai tầng cuối của môn công pháp này cứ để sau hãy nói, có lẽ hệ thống sẽ bù đắp được.

- Cực Hạn Phá Thể (tầng thứ nhất).

- Đặc tính: Tăng cường sức mạnh gấp đôi, không gian phá toái

Lập tức, Lâm Phàm cảm giác cương khí trong cơ thể đột nhiên bạo động tựa như là mở ra Sinh Tử Chi Môn trên toàn thân, một loại sức mạnh bộc phát kỳ diệu không ngừng xuất hiện.

Kẽo kẹt!

Âm thanh xương cốt giòn vang, một tia sức mạnh hủy diệt cực hạn hoành hành bá đạo ở trong cơ thể.

- Thật mạnh mẽ, quả nhiên là có thể tăng cường sức mạnh gấp đôi.

Mà đúng lúc này, có chuyện để hắn không ngờ phát sinh.

- Có tiêu hao 120 000 điểm tích lũy để đề thăng Cực Diệt Phá Thể hay không?

Khi nghe được thanh âm này của hệ thống, nội tâm của Lâm Phàm đột nhiên run lên, như thế này cho dù là thiếu phương pháp tu luyện của hai tầng phía sau, hắn cũng có thể không cần để ý mà tiếp tục đề thăng.

Giờ khắc này, nội tâm của hắn cực kỳ kích động, có cảm giác sảng khoái không nói được nên lời.

Cố gắng nhẫn nhịn hưng phấn ở trong lòng, tiếp tục kiểm tra nhẫn trữ vật của Thiên Cơ.

- Quả nhiên đại lão chính là đại lão, vô cùng giàu có. Xem ra về sau mình nên chém người như vậy.

Khi nhìn thấy thứ ở trong nhẫn trữ vật, Lâm Phàm cũng cực kỳ hưng phấn, nhưng nghĩ lại cũng rõ ràng, Thiên Cơ là cường giả trấn thủ Lục Mê Cảnh Quật, của cải tuyệt đối kinh người.

Chẳng qua ngân phiếu này chỉ có thể sử dụng ở Nhật Chiếu tông, đúng là không có bao nhiêu tác dụng với hắn. Xem ra phải tìm cơ hội để dùng những ngân phiếu này mua sắm tài nguyên mới được.

- A, viên đan dược này là gì?

Trên ngón tay nắm vuốt một viên đan dược màu đỏ. Viên đan dược này khiến cho hắn có cảm giác không thích hợp. Dược lực bên trong tạo thành vô số hư ảnh, khuôn mặt của người khi tuyệt vọng, còn có tiếng gầm thét dữ tợn của yêu thú.

- Đan dược này nhìn qua thì đã biết không phải là đồ tốt rồi.

Lâm Phàm tự nhủ. Đan dược của Nhật Chiếu tông cũng có chút khác biệt với Viêm Hoa tông cho nên hắn có thể cảm giác được dược lực khổng lồ ẩn chứa bên trong viên đan dược này nhưng mà lại

không hề hay biết tác dụng của nó như thế nào.

Nhưng Lâm Phàm cũng không do dự, nhanh chóng bỏ đan dược này vào miệng, nuốt vào trong bụng, cần gì phải quản nó là cái gì, trước tiên cứ ăn vào đã lại nói.

Đan dược vào bụng, lập tức chuyển hóa thành dược lực khổng lồ. Hơn nữa trong dược lực này còn có một loại sức mạnh dị thường huyền diệu nhanh chóng tràn ngập toàn bộ cơ thể rồi bắt đầu cải biến kết cấu của thân thể.

- Không tốt, đan dược này sẽ cho người bình thường biến thành nửa người nửa thú. Chết tiệt, đám khốn khiếp Nhật Chiếu tông kia cũng dám hại ta.

Không chút do dự, hắn nhanh chóng lấy Thái Hoàng Kiếm ra chém mình một kiếm.

Ngay khi hắn tử vong, dược lực nhanh chóng khuếch tán, biến mất trong không trung.

Mười giây sau.

Lâm Phàm mở to mắt, tức giận nói:

- Đồ chó hoang Nhật Chiếu tông lại nghiên cứu ra loại đan dược biến thái này, hoàn toàn chính là cưỡng ép cải biến thể chất.

Lấy ra một quyển sách nhỏ, ghi chép lại về hình dạng, màu sắc, hương vị của loại đan dược này, sau đó đánh dấu.

- Đám khốn khiếp của Nhật Chiếu tông, một lần nữa các ngươi đã chọc giận ta. Nếu như không phải là ta có Bất Tử Chi Thân, chỉ sợ cũng bị các ngươi lừa rồi.

Nếu như người của Nhật Chiếu tông biết tình huống này, tuyệt đối sẽ giận phun nước bọt. Thật sự là không nói nổi. Đan dược cao cấp như vậy lại bị Lâm Phàm lãng phí. Dù cải biến thể chất của bản thân thì sao, bị hóa thành nửa người nửa thú thì thế nào? Trên thế giới này chẳng phải là tăng thực lực mới là vương đạo sao?

Lâm Phàm lại tiếp tục tra xét. Những đan dược khác vẫn được tính là bình thường, lại còn có đan dược Địa giai hạ phẩm, hơn nữa còn không chỉ một viên, đồng thời cũng có không ít đan dược Nhân giai cùng đan dược Huyền giai.

Những đan dược Nhân giai cùng Huyền giai này hắn không sử dụng mà nhanh chóng cất giữ để mang về tông môn. Còn đan dược Địa giai hạ phẩm thì nhất định phải nuốt dùng để lấp đầy dung lượng của bản thân.

Cuối cùng có một môn công pháp khiến cho Lâm Phàm chú ý, Hư Không Thiết Cát Thuật. Cái này giống như là công pháp tu luyện của Thiên Cơ, nghĩ đến Thiên Cơ rõ ràng chỉ có tu vi là Địa Cương cảnh mà đã có năng lực xé mở hư không, xem ra chính là tác dụng của môn công pháp này.

Thiên Cơ cô đọng cương khí của bản thân thành sợi tơ, lấy công pháp này làm cơ sở cắt chém hết thảy, xem ra đúng là có chút thông minh.

Hư Không Thiết Cát Thuật là công pháp Địa giai hạ phẩm. Lâm Phàm đang tự hỏi xem có nên tu luyện hay không? Sau khi tu luyện có ích lợi gì? Đây cũng là điều mà hắn nên cân nhắc thật cẩn thận.

- Tiêu hao 20 000 điểm tích lũy lĩnh ngộ.

Trong lòng mặc niệm.

- Hư Không Thiết Cát Thuật (tầng thứ nhất)

- Đặc tính: Xé mở không gian

Tầng thứ nhất không có bất kỳ tác dụng gì. Mình có thể đánh nát không gian, còn muốn cắt chém làm gì. Nhưng công pháp này tổng cộng có sáu tầng, từ từ đề thăng, nhìn xem những tầng phía sau có gì hay không.

- Tiếp tục đề thăng

- Tiêu hao 30, 000 điểm tích lũy.

- Hư Không Thiết Cát Thuật (tầng thứ hai)

- Đặc tính: Không gian phá toái

Tiếp tục đề thăng, 90 000 điểm tích lũy, chỉ có thể đề thăng tới tầng thứ ba.

- Hư Không Thiết Cát Thuật (tầng thứ ba)

- Đặc tính: Hư không chấn động, Canh Kim cương khí

Lập tức, hắn cảm giác cương khí ở trong cơ thể phát sinh một chút biến hóa. Cương khí giống như càng thêm sắc bén. Tựa như là chỉ cần tiện tay hất lên, cương khí có thể như là lưỡi đao mỏng cắt chém tất cả mọi thứ ở trước mặt.

Lâm Phàm đấm ra một quyền. Không gian giống như là một bức tường bị tróc ra từng mảng lộ ra một khu vực màu xám. Lúc hắn đánh vào phía trên khu vực màu xám này, hư không đột nhiên chấn động.

- Không sai, đúng là có chút tác dụng.

Lâm Phàm hài lòng nhẹ gật đầu. Đặc tính của môn công pháp này kỳ thật cũng không tệ. Người chưa tới Thiên Cương cảnh muốn đánh vỡ hư không là chuyện không thể nào, bởi vì chuyện này liên lụy đến thiên địa quy tắc.

Nhưng nếu như tu luyện công pháp này mà có thể làm được điều đó thì đây cũng là một lựa chọn không tệ.

Còn có 4000 điểm tích lũy, trong nháy mắt từ cự phú biến thành tên ăn mày, tất cả tích súc chỉ là đề thăng hai môn công pháp, cứ như vậy đã không còn sót lại chút gì, tiêu hao nhanh như là dòng nước chảy vậy.

Nhưng thực lực bản thân lại đã đề thăng đến mức độ cực cao. Mỗi một tế bào ở trong cơ thể đều đã đạt đến trình độ bão hòa. Sức mạnh ẩn chứa trong mỗi một cái tế bào, nếu như bạo phát ra đủ để đánh nổ võ giả Địa Cương cảnh tầng một.

Bây giờ điểm khổ tu cũng đã có hơn 9 000 000, tích lũy đã đạt đến đỉnh phong, có thể đề thăng tu vi rồi.

- Click kí hiệu +

- Tiêu hao 6 triệu điểm khổ tu

- Tu vi: Địa Cương cảnh tầng bảy (+)

Ầm ầm!

Lập tức, một sức mạnh cường hãn lấy Lâm Phàm làm trung tâm triệt để bộc phát ra, khuếch tán ra bốn phương tám hướng, xung quanh bị lực trùng kích san thành bình địa.

Canh Kim cương khí màu vàng phóng ra ngoài cơ thể, đánh lên

trên vách đá ở chung quanh. Vách đá tuy cứng rắn nhưng mà vẫn như cũ không thể ngăn cản, Canh Kim cương khí đâm xuyên qua rồi khuếch tán ra bên ngoài.

Đá vụn lăn xuống, huyệt động này giống như sắp sụp đổ vậy.

Lâm Phàm khẽ hít một cái, thu hồi toàn bộ cương khí ở bốn phía vào trong cơ thể.

- Mạnh!

Vừa dứt lời, hắn lại phát hiện tình huống không đúng.

Một tảng đá to lớn đột nhiên rơi xuống, sau đó ở chung quanh liên tục xuất hiện đá rơi.

Một ngọn núi nhỏ đã bị hắn cắt ra, hang động sụp đổ, nhanh chóng bao phủ Lâm Phàm.

- Con mẹ nó, chỉ không cẩn thận một chút đã chém đứt cả một ngọn núi nhỏ.

Bên ngoài cơ thể của Lâm Phàm có một tầng cương khí bao phủ, ngăn cản những tảng đá lớn ở phía ngoài.

- Còn có 4000 điểm tích lũy, toàn bộ dùng để rút thăm đi, lưu lại ở trên người cũng khiến cho mình cảm thấy khó chịu.

- Tiêu hao 3900 điểm tích lũy

- 13 lần rút liên tục

Lập tức một loạt nhắc nhở của hệ thống rút thăm xuất hiện, tiếng nhắc nhở không ngừng, lít nha lít nhít.

Đối với kiểu rút thăm như này, Lâm Phàm đã không ôm ấp bất cứ hy vọng nào rồi. Lần trước rút thăm được thứ rất tốt, xem như tiêu hao sạch sẽ vận khí của mình rồi.

Đan dược Nhân giai, đan dược Huyền giai, chúc bạn may mắn lần sau, hắn thản nhiên như là đã sớm biết kết quả.

- Hệ thống rút thăm Bạch Ngân, chúc mừng túc chủ rút trúng một máy MP 4 không có phẩm giai.

- Ừm?

Lâm Phàm ngây ngẩn cả người, trong ánh mắt nguyên bản còn thản nhiên lóe ra một tia khác thường, đây là thứ đồ gì?

MP 4 sao?

Cái này là đồ chơi của niên đại nào? Trước khi đi vào trong thế giới này, ở kiếp trước ngay cả MP8 đều đã được phát hành ra rồi mà,

Sau đó hắn cũng mặc kệ, không nghĩ nhiều nữa, tiêu hao 100 điểm tích lũy cuối cùng để rút thăm và cũng không có cái gì.

Nhìn đồ chơi màu trắng bạc, chỉ lớn cỡ lòng bàn tay ở trong tay, hắn cũng cảm thấy có chút choáng váng, sau đó nhìn thấy cái nút ở giữa, do dự một chút, cuối cùng nhấn một cái.

Trong chốc lát, nét mặt của hắn phát sinh biến hóa cực lớn.

Thanh âm từ bên trong cái MP 4 nho nhỏ này phát ra giống như thiên âm vậy, quấn quanh thiên địa.

Ầm ầm!

Đúng lúc này, tiếng nổ lớn vang lên. Đá vụn đột nhiên sụp xuống. Từ trong đống đá vụn, một bóng người nhanh chóng đứng thẳng lên. Nhìn đồ chơi trong tay, trong mắt Lâm Phàm lóe ra vẻ khiếp sợ.

Hắn chỉ cảm thấy, trong cơ thể có thứ gì đó đang điên cuồng thiêu đốt, hơn nữa âm thanh này tựa như là có ma lực vậy, quấn quanh ở trong lòng.

- Vô địch là cỡ nào, cỡ nào tịch mịch.

- Vô địch là cỡ nào, cỡ nào trống rỗng.

- Một mình ở bên trong đỉnh phong, gió lạnh không ngừng thổi qua.

...

- Hiện giờ, ta cực kỳ khát vọng tìm tới một đối thủ có thể làm cho ta hưng phấn.

Lâm Phàm xiết chặt nắm đấm, chiến ý bùng lên. Hai đầu gối đột nhiên cong xuống, một sức mạnh cường hãn triệt để bạo phát ra.

Xoạt xoạt!

Mặt đất rạn nứt mà bóng người kia lại bay thẳng lên không trung, hóa thành một vệt sáng rồi nhanh chóng bay về phía mục tiêu đã định sẵn ở phương xa.

Địa Cương cảnh tầng bảy, cương khí vận chuyển, có thể chân đạp hư không, bay lượn trên bầu trời.

Mà hiện giờ trong đầu của Lâm Phàm đang nghĩ tới một chỗ duy nhất để hắn hứng thú.

Lục Thời cứ điểm.

Hắn muốn đi đến nơi đó để tìm kiếm cường giả Thiên Cương cảnh, để có được một trận chiến đấu chân chính.

Về phần Địa Cương cảnh tầng chín, bọn họ đã không có cách nào mang đến cho hắn cảm giác sảng khoái.

Chương 214: Cứ điểm Lục Thời

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Lúc này ở Nhật Chiếu tông,tâm trạng của mọi người đều vô cùng trầm thấp. Trên bầu trời, những đám mây đen như là chì nặng nề làm cho tất cả mọi người có cảm giác cực kỳ ngột ngạt.

Vô số đệ tử choáng váng nhìn miệng hố to lớn ở phương xa kia tựa như là không thể tin được sẽ có chuyện như thế xảy ra.

Chiến Thuyền Tám Cánh tự hủy, uy lực cuồng bạo phát tán ra xung quanh. Nếu như không phải là có mấy vị cường giả trong tông môn trấn áp, vậy thì hậu quả cũng khó mà lường được.

- Là ai, đến cùng là ai?

Một tên trưởng lão toàn thân đầy máu tức giận gào thét. Hắn không ngờ sẽ xảy ra chuyện như thế này. Chiến Thuyền Tám Cánh tự bạo vốn là chuyện không có khả năng xảy ra, bởi vì nguyên liệu mà bọn họ sử dụng căn bản là không có cách nào bộc phát ra uy lực bực này.

Nhưng lúc cảm nhận được uy lực của lần tự bạo này, hắn lại hoàn toàn choáng váng. Lần này Chiến Thuyền Tám Cánh tự bạo, sức mạnh phát tán ra căn bản khiến cho người ta khó mà ngăn cản. Để làm được chuyện này có lẽ chỉ có sử dụng nguyên tinh làm nguyên liệu mới có thể tạo thành đi, hơn nữa nguyên tinh này còn nhất định phải là loại tinh khiết nhất.

Phù phù!

Vô số đệ tử quỳ trên mặt đất. Bọn họ không ngờ Anh Hồn Bia thần thánh ở trong suy nghĩ của bọn họ đã hoàn toàn bị hủy diệt, chỉ có hố sâu to lớn kia nói rõ nơi này đã từng là vị trí của Anh Hồn Bia.

Mỗi một người đệ tử của Nhật Chiếu tông đều hi vọng tương lai

mình có thể tiến vào Anh Hồn Bia. Bởi vì như thế chính là có được vinh quang chí cao, đời đời kiếp kiếp đều được hưởng thụ sự tế bái của đám người hậu bối.

Nhưng mà hiện tại tất cả cũng đã không còn nữa.

Lúc này, từ trong hố sâu, mấy bóng người hóa thành mấy vệt sáng bay về phía tông môn đại điện, sau đó tất cả cùng quỳ lạy ở trên mặt đất.

- Tông chủ, chúng ta đã điều tra rõ ràng.

Ngữ khí của những người này mặc dù rất bình tĩnh, nhưng lại không khó để nhìn ra trong nội tâm của bọn họ cũng cực kỳ hoảng sợ. Chiến Thuyền Tám Cánh tự bạo ở gần Anh Hồn Bia tạo thành tổn thất vô cùng nghiêm trọng, ngoài ra còn có vô số thương vong.

Mặc dù chuyện này không hề có bất cứ quan hệ nào với bọn họ. Nhưng vào thời khắc này, bọn họ cũng đều biết, lửa giận ở trong lòng của tông chủ chỉ sợ đã lên đến đỉnh điểm, hoàn toàn có thể đốt cháy tất cả mọi thứ thành tro bụi. Bọn họ cũng không muốn thành nơi trút giận của tông chủ đâu.

- Nói.

Bóng người cao lớn kia đứng ở trên cao nhưng tựa như là cả người đang hòa làm một thể với bóng tối, mà ở chung quanh, bọn họ ẩn ẩn cảm giác được mấy ánh mắt cũng đang nhìn chằm chằm về phía bọn họ.

Những ánh mắt này giấu ở trong bóng tối, không có lên tiếng cũng không có đi ra.

Nhưng mà bọn họ biết, những ánh mắt này chính là của mấy vị cao tầng đỉnh tiêm ở trong tông môn, những người nắm trong tay toàn bộ sinh tử của Nhật Chiếu tông.

- Là có người cố ý cài đặt để Chiến Thuyền Tám Cánh đánh úp về phía Anh Hồn Bia, hơn nữa còn thay đổi nguyên liệu khởi động thành nguyên tinh cao cấp nhất, cho nên mới có thể tạo thành uy lực như vậy. Đồng thời bởi vì đây là Chiến Thuyền Tám Cánh của Phục Đô Thánh, cho nên, tiểu nhân suy đoán, sự việc lần này chính là hành động của Viêm Hoa tông.

Người quỳ lạy ở trên mặt đất run lẩy bẩy.

Lúc này, từ phương xa, mấy bóng người bay tới, sau đó phù phù một tiếng, quỳ lạy ở trên mặt đất.

- Tông chủ tha mạng, tha mạng.

Những người đến sau này đều là đệ tử canh giữ ở sơn môn, chức trách của bọn họ chính là chặn đường tất cả phi thuyền từ bên ngoài lái tới.

Nguyên bản bọn họ cũng đã thấy được phi thuyền này, nhưng mà khi nhìn thấy đây là Chiến Thuyền Tám Cánh của Phục Đô Thánh Phục sư huynh, bọn họ cũng không có tiến lên chặn đường, bởi vì Phục Đô Thánh là Thần Tử của tông môn, là người quyền cao chức trọng.

Đồng thời bọn họ cũng người của Phục Đô Thánh, đương nhiên sẽ không chặn chiến thuyền của sư huynh mình lại.

Thế nhưng mà khi một tiếng nổ lớn, rung động đất trời vang lên, bọn họ cũng kinh ngạc đến trợn tròn mắt, đồng thời cũng biết được mình đã xông ra đại họa.

Giờ khắc này, hiện trường rất an tĩnh, không hề có một chút thanh âm nào.

- Chức vị trọng yếu như vậy mà tông môn giao cho các ngươi cũng nói rằng tông môn tin tưởng các ngươi đến thế nào, nhưng mà các ngươi lại trông coi như vậy hay sao?

Trong bóng tối, âm thanh kia vang lên, cực kỳ âm trầm, cực kỳ khủng bố làm cho mấy người đang quỳ lạy kia cảm thấy vô cùng kinh hãi, không ngừng run rẩy.

Thậm chí ở thời khắc này, bọn họ cảm thấy tựa như là rơi vào trong hầm băng.

- Tông chủ tha mạng.

Bọn họ dập đầu cầu xin tha mạng, chỉ cầu miễn qua tội chết, thậm chí để bọn họ lo lắng chính là ngàn vạn không nên để bọn họ sống không bằng chết.

Đột nhiên, bóng tối nguyên bản đang thản nhiên kia đột nhiên nổi lên sóng gió. Từ trong bóng tối, từng bóng người màu đen lao ra, những bóng người này tựa như là cái bóng vậy, nhanh chóng quấn quanh những đệ tử đang quỳ lạy kia.

- A! Tông chủ tha mạng ...

Những đệ tử này quá sợ hãi, gầm rú lên. Tiếng thét tê tâm liệt phế. Trong lòng bọn họ đã bị cảm giác sợ hãi bao phủ.

Ầm!

Máu tươi bắn tung tóe, thịt nát bắn ra khắp nơi.

Những đệ tử điều tra hiện trường kia nuốt nước miếng, run lẩy bẩy, không dám lên tiếng, mồ hôi trên trán tí tách lăn xuống.

Bọn họ biết tông chủ đã hoàn toàn tức giận, thậm chí toàn bộ tông môn cũng như thế.

Đối với tông môn, Anh Hồn Bia có ý nghĩa quá sâu sắc, cũng không phải là một nơi tầm thường.

...

Cứ điểm Lục Thời là một căn cứ trọng yếu của Nhật Chiếu tông.

Lúc này, tiếng mắng chửi, tiếng kêu thảm thiết không ngừng từ nơi này truyền ra ngoài.

Một đệ tử của Nhật Chiếu tông có làn da ngăm đen, tay cầm roi dài quất vào người một nam tử quần áo tả tơi và quát:

- Chớ có biếng nhác, nhanh làm việc cho ta.

Ở dưới một roi này, nam tử kia da tróc thịt bong, máu thịt be bét, đau đớn khiến cho hắn hít vào mấy hơi lạnh, có xúc động muốn ngã trên mặt đất. Nhưng mà hắn biết mình không thể ngã xuống, bởi vì nếu như thế vậy thì kết cục sau cùng chính là bị đưa đi làm thức ăn nuôi yêu thú.

Trên sân bãi lớn như vậy, vô số tù binh đang vận chuyển đá, có khối đá nặng mấy trăm cân, cũng có khối nặng đến mấy ngàn cân không giống nhau. Những khối đá này được đục ra từ nơi này, rồi vận chuyển đến phương xa, dùng để tu sửa tường thành.

Lúc này, ở bên trong đám tù binh này, có mấy người đi ở cùng một chỗ, vụng trộm liếc nhìn nhau một cái, sau đó hơi nhẹ gật đầu, động tác này không có khiến cho bất cứ người nào chú ý.

- Muốn chết, đứng lên cho ta.

Đúng lúc này, phương xa vang lên tiếng quát chói tai. Một đệ tử của Nhật Chiếu tông quất roi vào người một nam tử. Roi dài trong tay hắn như là cuồng long vậy, quất nam tử kia đau đến không ngừng lăn lộn ở trên mặt đất.

Người vận chuyển đá ở chung quanh nhìn thấy tình huống này, năm ngón tay nắm chặt lại, trong mắt lóe ra vẻ phẫn nộ. Nhưng mà bọn họ biết, ở trong này phản kháng chính là muốn chết, không ai có thể cứu được bọn họ.

Cũng không lâu lắm, nam tử kia đã bị quất đến không nhúc nhích.

Đệ tử của Nhật Chiếu tông kia nhìn thoáng qua, nhổ một bãi nước bọt, nói:

- Đồ phế vật, chết là không có bất kỳ tác dụng gì nữa, chỉ có thể làm đồ ăn cho yêu thú.

Sau đó roi dài quấn lấy cổ chân của nam tử kia rồi cổ tay của hắn đột nhiên hất lên, vung thi thể nam tử kia lên một cái xe chuyên dụng, bị người chở đi nuôi nấng yêu thú.

- Chăm chỉ làm việc cho ta! Nếu ai cảm thấy không được thì cứ nói với lão tử một câu, lão tử sẽ đưa các ngươi đi đút cho yêu thú.

Không có người nào dám phản kháng, thậm chí đại đa số người ở đây đều đã tuyệt vọng. Bọn họ cảm giác cả đời này cũng chỉ có thể sống chết ở chỗ này. Trước kia nơi này cũng có một nhóm người phản kháng, nhưng mà kết cục sau cùng cũng vô cùng thê thảm, thậm chí có thể nói là máu chảy thành sông.

Cường giả Thiên Cương cảnh trấn thủ nơi này vung một tay đã có thể trấn áp toàn bộ người phản kháng. Một lần kia đã hoàn toàn đánh một tia hi vọng le lói trong lòng của mọi người ở đây tới vực sâu.

Ở bên trong một đám nô lệ, có mấy người mắng thầm, ánh mắt lại lặng lẽ nhìn về phía phương xa. Bọn họ đang đợi, bởi vì cơ hội chẳng mấy chốc sẽ tới.

Tại một chỗ bí ẩn bên ngoài cứ điểm Lục Thời.

Một đám người ẩn nấp ở nơi đó cũng đã lâu mà chưa hề di chuyển, yên tĩnh chờ đợi cơ hội.

Một nam tử trung niên nhìn chằm chằm vào cửa lớn ở phía trước của cứ điểm Lục Thời, nói:

- Mọi việc đều đã chuẩn bị sẵn sàng, cơ hội chỉ có một lần, Lý Sùng Sơn dẫn ba tên phụ tá tạm thời rời khỏi cứ điểm Lục Thời, đến thành Bất Lạc kiểm tra tình huống. Điều chúng ta muốn làm chính là lợi dụng thời gian bọn họ rời khỏi nơi này, nhanh chóng giải cứu toàn bộ người ở bên trong ra.

- Cường giả trấn thủ Lục Mê Cảnh Quật là Thiên Cơ bị người giết chết, cũng không biết tin tức này là thật hay là giả? Đến cùng là người nào có bản sự giết chết lão cẩu Thiên Cơ kia? Tin tức này thật sự là khiến cho ta cảm thấy quá phấn chấn.

Một nữ tử nói.

- Tám phần là sự thật. Nếu như không phải lão cẩu Thiên Cơ kia bị người giết chết, Lý Sùng Sơn cũng sẽ không mang người rời khỏi cứ điểm Lục Thời. Nếu như bọn họ không rời khỏi, chúng ta cũng sẽ không có cơ hội này.

Nam tử trung niên vừa dứt lời, bên trong cứ điểm Lục Thời lập tức vang lên tiếng hô lớn.

- Hành động.

Hưu!

Mấy người ẩn nấp ở đây đột nhiên hóa thành mấy vệt sáng nhanh chóng phóng về phía cửa lớn của cứ điểm Lục Thời. Đệ tử canh giữ ở cửa ra vào nhìn thấy có người đánh tới cũng hơi choáng váng. Khi hắn kịp phản ứng lại, trên cổ lại xuất hiện một tia máu, trong nháy mắt máu tươi phun ra như suối, hắn ngã trên mặt đất, không còn khí tức sinh mệnh.

Nữ tử lúc trước, tay cầm một con dao găm sắc bén, khinh thường nhìn thoáng qua bộ thi thể này, sau đó theo đội ngũ nhanh chóng đi vào bên trong.

Tư thế hiên ngang, thủ pháp gọn gàng.

Ở trong sân bãi, những nhân viên của tổ chức giấu ở bên trong nơi này cũng đứng dậy phản kháng, nhanh chóng giết chết đệ tử của Nhật Chiếu tông ở bên cạnh, sau đó nhìn về phía những đồng bào còn không rõ tình huống kia rồi gào thét:

- Còn nhìn cái gì, tất cả đều tranh thủ thời gian, cầm vũ khí lên cùng chúng ta giết ra ngoài.

Nội ứng ngoại hợp, thừa dịp những người của Nhật Chiếu tông khác ở bên trong cứ điểm Lục Thời còn không có kịp phản ứng, dẫn người rời khỏi nơi này. Đó chính là kế hoạch của bọn họ.

- Đội trưởng ở nơi này.

Một nam tử tiềm phục ở bên trong đám nô lệ hô lớn.

Hùng Liệt Bách mang theo đám người đánh thẳng đến chỗ bọn họ. Đám người nhanh chóng tụ tập ở cùng nhau.

- Thủy Tú, chúng ta cần phải đi.

Hùng Liệt Bách quay đầu nhìn về phía nữ tử đang hăng hái giết chết đệ tử của Nhật Chiếu tông kia, hô lớn.

- Vâng, đội trưởng.

Dao găm trong tay Thủy Tú nhanh chóng cắt cổ một đệ tử của Nhật Chiếu tông, rồi nàng cũng nhanh chóng lui về phía sau.

Mà những người nô lệ kia vẫn còn đang choáng váng, không biết nên làm sao bây giờ. Bốn phía này đều là tường cao, chắc chắn như thế này thì làm sao mới có thể rời khỏi đây. Cho dù là những người kia có thể ôm bọn họ nhảy ra, nhưng mà nơi này có nhiều người như vậy, cũng không có khả năng mang theo từng người rời khỏi chứ.

Uỳnh!

Đúng lúc này, một tiếng nổ lớn vang lên. Bức tường cao lớn kia giống như là bị cái gì đánh vào vậy, nhanh chóng bị đục một cửa hang lớn.

Một con yêu thú loài gấu khổng lồ xuất hiện ở cửa hang. Con yêu thú này cao mấy trượng, bắp thịt cuồn cuộn, có lẽ chính là còn yêu thú này đã phá vỡ tường thành nặng nề kia.

- Yêu thú...

Đám nô lệ nhìn thấy con yêu thú này, nội tâm đột nhiên run lên. Ánh mắt cuồng bạo, tàn nhẫn của con yêu thú kia để bọn họ cảm thấy khủng bố.

- Đội trưởng, ta tới rồi.

Đúng lúc này, một thanh âm non nớt vang lên từ phía sau yêu thú. Sau đó, một đứa trẻ trên đầu đội một cái nón màu xanh lá, người mặc áo da thú đột nhiên xuất hiện ở trên đỉnh đầu yêu thú tựa như là đang thao túng yêu thú vậy.

- Chủng Tử lợi hại.

Thủy Tú nhìn thấy đứa bé kia, cũng cười nói.

Đây là đồng đội của bọn họ, một đứa trẻ rất thần kỳ. Lúc bọn họ phát hiện đứa trẻ này thì hắn đang sinh hoạt cùng một đám yêu thú, hơn nữa còn có thể ra lệnh cho đám yêu thú làm một ít chuyện đơn giản.

Dựa vào năng lực của Chủng Tử, bọn họ cũng không tiếp tục phải sợ hãi khi gặp được yêu thú, thậm chí còn có thể để yêu thú giúp bọn họ giám thị tình huống chung quanh. Gặp được tình huống địch nhân phục kích, bọn họ cũng sẽ có thể biết trước mà nhanh chóng rời khỏi, nhưng lấy năng lực hiện tại của Chủng Tử, hắn chỉ có thể ra lệnh cho yêu thú có tu vi dưới Địa Cương cảnh tầng bốn.

Còn một đầu yêu thú loài gấu mà hiện tại hắn đang thao túng này chính là Cuồng Bạo Hỏa Hùng có tu vi Địa Cương cảnh tầng ba.

- Đó là dĩ nhiên, ta chính là Chủng Tử mà.

Chủng Tử dương dương đắc ý nói. Chỉ là đột nhiên, một vệt sáng lạnh lẽo đột nhiên phá vỡ thiên địa, chém thẳng đến chỗ Chủng Tử.

- Rống!

Cuồng Bạo Hỏa Hùng cảm nhận được nguy cơ, đột nhiên vận lực, hất văng Chủng Tử ở trên lưng ra, sau đó nổi giận gầm lên một tiếng, nhanh chóng ngăn cản vệt sáng lạnh lẽo kia.

Phốc phốc!

Vệt sáng lạnh lẽo nhanh chóng chém Cuồng Bạo Hỏa Hùng thành hai nửa, máu tươi rơi vãi khắp nơi.

Chủng Tử nhìn thấy cảnh tượng này, hai mắt đột nhiên trợn to tựa như là không thể tin được vậy rồi lập tức gào thét:

- Thiết Hùng.

- Không ngờ các ngươi lại thật sự tới.

Lúc này, từ trên bầu trời, một thanh âm vang lên, một bóng người nhanh chóng xuất hiện ở phương xa.

Hùng Liệt Bách nhìn qua, sắc mặt biến đổi:

- Lý Sùng Sơn...

Hắn không ngờ cường giả trấn thủ cứ điểm Lục Thời lại không hề rời khỏi nơi này, đến cùng là xảy ra chuyện gì vậy?

- Bắt rùa trong hũ, đơn giản đến cực điểm, sâu kiến như các ngươi mà còn muốn tổ chức phản kháng để cứu người Thật đúng là rất ngoan cường. Nhưng các ngươi quá bất cẩn, cứ điểm Lục Thời có ta trấn thủ mà các ngươi cũng dám đến. Hôm nay toàn bộ đều lưu lại nơi này đi.

Lý Sùng Sơn giơ cao một tảng đá lớn, sau đó đột nhiên quăng ra. Tảng đá nhanh chóng chặn cửa hang kia.

- Đại nhân uy vũ.

Một người trong nhóm Hùng Liệt Bách đột nhiên lao ra, vọt thẳng tới, quỳ lạy ở trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy vẻ cung kính.

- Trương Hoành là ngươi bán đứng chúng ta sao?

Thủy Tú nhìn thấy người kia, lập tức giận dữ hét.

Lý Sùng Sơn nhìn về phía người đang quỳ lạy kia, trên mặt lóe ra ý cười âm trầm, nói:

- Ngươi yên tâm, chúng ta đã hứa hẹn đưa vinh hoa phú quý cho ngươi thì nhất định sẽ cho ngươi.

- Tạ đại nhân.

Phốc!

Chỉ là trong chốc lát, đầu người cùng thân thể đã tách rời.

- Ngươi xuống dưới hưởng thụ đi.

Chương 215: Ta sẽ để cho ngươi minh bạch sự chênh lệch

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Ẩn Môn

Nguồn: TruyenYY

Hùng Liệt Bách nhìn tình huống trước mắt, trong lòng đột nhiên cảm thấy tuyệt vọng, hắn không ngờ Lý Sùng Sơn lại không hề rời khỏi cứ điểm Lục Thời.

- Đại nhân!

- Đại nhân!

- Đại nhân!

Lúc này, ba người bay tới, quỳ lạy ở trước mặt Lý Sùng Sơn.

Cứ điểm Lục Thời, ngoại trừ Lý Sùng Sơn thì có ba người cầm quyền cao nhất, cũng là những nhân vật có thực lực mạnh nhất.

Kiếm Ma, Độc Cô Ý.

Côn Ma, Trương Tử Thành.

Đao Ma, Đồ Hải.

Ba người này đều có tu vi là Địa Cương cảnh tầng chín, thực lực cường đại. Cho dù là một người trong đó cũng đều có năng lực tiêu diệt tất cả người trong tổ chức của bọn họ.

- Đội trưởng, chúng ta phải làm gì bây giờ?

Sắc mặt của Thủy Tú hơi tái đi, nàng cũng không ngờ tình huống hiện tại lại biến thành như thế này. Bọn họ dám đến nơi này cứu người cũng bởi vì biết được tin tức bốn người này không còn ở đây. Chỉ cần bọn họ nhanh chóng cứu người rời khỏi thì tuyệt đối sẽ không có việc gì xảy ra.

Thế nhưng mà sao có thể nghĩ đến, đây chỉ là một cái bẫy của đối phương. Nàng thật không dám tưởng tượng, người theo bọn họ cùng một chỗ hành động, vì bọn họ cung cấp nhiều lần cơ mật kia, lại vì vinh hoa phú quý mà bán rẻ bọn họ.

Mấy thành viên khác cũng cảm thấy tuyệt vong, hai tay cũng bắt đầu run lẩy bẩy, nhưng mà tín niệm cường đại vẫn đang chống đỡ bọn họ, để bọn họ không có sợ hãi.

- Thiết Hùng của ta chết rồi sao?

Nhìn thi thể con yêu thú bị phân thành hai kia, hai con ngươi của Chủng Tử dần dần không có thần thái giống như là đang choáng váng vậy.

Sắc mặt của Hùng Liệt Bách cực kỳ ngưng trọng, hắn hiện tại cũng không biết nên làm cái gì nữa.

Đột nhiên, từ một bên, một bóng người xông ra ngoài.

- Ta muốn giết các ngươi.

Chủng Tử nổi giận gầm lên. Trên làn da bóng loáng đột nhiên mọc ra lông tóc rậm rạp, hắn không ngờ đã bắt đầu hóa thú.

- Chủng Tử mau trở lại.

Hùng Liệt Bách nhìn thấy cảnh này, lập tức sợ hãi, nhanh chóng lao tới, muốn kéo Chủng Tử trở về.

Lý Sùng Sơn nhìn thấy tình huống này, lập tức vui mừng, nói:

- Tử Thành bắt lấy tạp chủng này. Người này có thể hoàn mỹ dung hợp cùng với yêu thú. Thật là thần kỳ. Đây là nguyên liệu cực tốt để mấy người yêu thú đường thí nghiệm.

- Vâng.

Trương Tử Thành gật đầu rồi hắn lập tức hóa thành một vệt sáng, lao về phía đứa bé kia.

Hùng Liệt Bách vươn tay bắt được Chủng Tử rồi nhanh chóng ném hắn trở về đội ngũ. Sau đó cảm nhận được sát ý đánh tới, hắn cũng chợt quát to, giơ tay phản kích.

Ầm!

Một bóng người đột nhiên bị đánh bay ra ngoài.

Hùng Liệt Bách bị thương nặng. Hắn phun ra một búng máu tươi rồi nhanh chóng lăn đến dưới chân đám người Thủy Tú. Thủy Tú cũng vội vàng đỡ hắn đứng lên.

Nàng biết đối phương rất mạnh chỉ không ngờ đối phương lại cường đại như thế. Đội trưởng rõ ràng là cường giả Địa Cương cảnh tầng tám, cho dù đối phương là cường giả Địa Cương cảnh tầng chín cũng không có khả năng một chiêu đã có thể trấn áp đội trưởng.

Khụ khụ!

Hùng Liệt Bách vẫn tiếp tục ho ra máu, trong mắt cũng lóe ra vẻ cảnh giác.

Trương Tử Thành chắp một tay ở sau lưng, tay phải cầm trường côn màu bạc khẽ vẫy trên không trung mấy lần, sau đó ánh mắt nhìn thẳng phía trước, nói:

- Ngươi quá yếu, giao đứa trẻ kia ra đây, có lẽ ta có thể cho các ngươi một thống khoái, nếu không chính là sự tra tấn vô cùng vô tận.

Trong chốc lát, hiện trường trở nên yên tĩnh.

Lý Sùng Sơn vẫn lạnh nhạt, đứng ở trên cao nhìn xuống, không hề có ý ra tay. Nhưng dù thế mấy người Hùng Liệt Bách vẫn có cảm giác, lần này bọn họ sẽ phải bỏ mạng ở đây. Nhìn khuôn mặt đồng bạn ở xung quanh, trong lòng của Hùng Liệt Bách cũng vô cùng đau đớn, không ngờ là mình lại đẩy bọn họ về phía vực sâu.

Một vài tên nô lệ quỳ lạy ở trên mặt đất, run lẩy bẩy, nói:

- Đừng có giết ta, chuyện không liên quan đến ta, chuyện không liên quan đến ta.

Đột nhiên.

- Các ngươi có nghe thấy gì không?

Đúng lúc này, Hùng Liệt Bách hỏi.

- Cái gì?

Thủy Tú nghi hoặc nhìn sang. Nàng không biết là tại sao giờ này đội trưởng lại hỏi như thế? Chẳng lẽ là hắn xuất hiện ảo giác hay sao?

Hùng Liệt Bách nhìn về phía hư không, môi khẽ nhúc nhích:

- Vô địch là cỡ nào, cỡ nào tịch mịch.

- Đội trưởng, có chuyện gì vậy?

Thủy Tú lo lắng quát, nàng không biết đội trưởng làm sao vậy, nhưng đột nhiên, sắc mặt nàng thay đổi, bởi vì nàng cũng nghe thấy một tiếng hát.

Lúc này, tiếng hát này càng ngày càng to, càng ngày càng hùng vĩ quấn quanh ở trong lòng mọi người, thậm chí vang vọng ở trong thiên địa.

Thần sắc của Lý Sùng Sơn cứng lại. Hắn cũng không biết có chuyện gì xảy ra. Đưa mắt nhìn về một phía, hắn lại phát hiện từ phương xa, có một vệt sáng màu hồng đang nhanh chóng bay tới.

Lông mày của hắn nhíu một cái, đến cùng là ai tới?

Vệt sáng màu hồng càng ngày càng gần còn tiếng hát kia càng ngày càng to, cuối cùng triệt để nổ vang ở trong tai mọi người. Tiếng hát này có chút quái dị nhưng lại để bọn họ cảm nhận được, trong tiếng hát này bao hàm một loại cảm xúc tịch mịch tựa như là đang nói cho mọi người biết chủ nhân của tiếng hát này đang cực kỳ khát vọng có một đối thủ chân chính.

Uỳnh!

Vệt sáng màu hồng rơi xuống. Mặt đất chấn động. Tro bụi bốc lên, che đậy hình dáng của người vừa tới.

- Đội trưởng, người này là ai? Tại sao ta lại cảm nhận được sự khủng bố đè nén ở trong lòng.

Thủy Tú run rẩy nói. Nếu như Lý Sùng Sơn cho nàng cảm giác là tuyệt vọng, không thể chiến thắng, như vậy thì vệt sáng màu hồng này lại cho nàng cảm giác khủng bố giống như là rơi vào Vô Tận Thâm Uyên.

Hùng Liệt Bách lắc đầu, hắn cũng không biết là ai tới.

Tro bụi dần dần tiêu tán, một bóng người xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người.

Thân thể khổng lồ, đen kịt, mái tóc dài màu đỏ ngòm rũ xuống khiến cho người ta có cảm giác sợ hãi.

Lâm Phàm giơ chân, giẫm lên trên một tảng đá lớn, nói:

- Ta cảm nhận được khí tức của cường giả.

- Ngươi là ai?

Trương Tử Thành tức giận trách mắng, hắn chưa bao giờ thấy qua có người lớn lên thành như vậy.

- Cường giả ở chỗ nào? Đến cùng ở chỗ nào?

Lâm Phàm nhìn quanh giống như là đang tìm kiếm gì đó. Khi nhìn thấy Lý Sùng Sơn, hai con mắt màu đỏ ngòm đột nhiên lóe ra tinh quang, hắn nói:

- Là ngươi, ngươi chính là cường giả sao? Hi vọng ngươi có thể để ta cảm nhận được áp lực, để ta cảm giác được đau đớn.

Lâm Phàm cứ tự lẩm bẩm một mình làm mấy người ở đây nghĩ hắn rất giống một người điên.

- Muốn chết, ta hỏi ngươi là ai. Ngươi nghe không hiểu sao?

Trương Tử Thành chợt quát to. Thân hình khẽ động, trường côn đột nhiên đánh tới, trên không trung tất cả đều là hư ảnh trường côn. Hắn nói:

- Giả thần giả quỷ, nơi này không cho phép ngươi làm càn.

Hùng Liệt Bách nhìn thấy thế công của Côn Ma, cũng cảm thấy được chênh lệch giữa hai bên. Đối phương chỉ sợ đã đụng chạm đến cảnh giới càng cao hơn, cho dù hắn có tu vi là Địa Cương cảnh tầng tám, cũng khó có thể đỡ được một chiêu này.

Chỉ là lúc này, hắn mặc dù không biết Lâm Phàm là ai, nhưng nghĩ cũng cần phải nhắc nhở một câu:

- Cẩn thận! Hắn là Côn Ma. Đây là tuyệt chiêu Phong Thiên Tuyệt Địa Côn Pháp của hắn, một khi sử dung là địch thủ sẽ có cảm giác không có chỗ nào có thể trốn.

- Kẻ yếu đừng quấy rầy ta.

Nhìn gia hỏa đang vọt tới trước mặt, Lâm Phàm nhíu mày rồi giơ tay lên, nhanh chóng đập Trương Tử Thành nằm xuống dưới chân.

- Làm sao có thể?

Trương Tử Thành bị đập nằm trên mặt đất, phun ra một búng máu tươi. Hắn không ngờ đối phương lại cường hãn như thế, chỉ đập một cái là hắn đã nằm lăn ra đất. Lúc định phản kháng, hắn lại phát hiện đối phương giơ chân giẫm tới.

Ầm!

Đầu lâu trong nháy mắt nổ tung.

Lâm Phàm không hề để ý đến gia hỏa ở dưới chân mà chỉ nhìn về phía Lý Sùng Sơn. Sau đó, hắn nhanh chóng duỗi ngón tay ra, nói:

- Ngươi đánh với ta. Ta muốn đánh chết ngươi.

Giờ khắc này, hiện trường hoàn toàn yên tĩnh.

Hùng Liệt Bách há to miệng, trong ánh mắt lóe ra thần sắc không dám tin tưởng.

Đây chính là Trương Tử Thành, cường giả Địa Cương cảnh tầng chín. Thế mà bây giờ lại bị người này giết dễ dàng như thế, vậy thì đối phương phải mạnh cỡ nào.

- Làm càn.

Độc Cô Ý cùng Đồ Hải nhìn thấy tình huống này, lập tức hét lên giận dữ. Trong nháy mắt, hai người đồng thời xuất thủ. Kiếm ý cùng đao ý cường đại cuốn tới như là muốn xé rách thiên địa vậy. Bọn họ đúng là không ngờ lại có người dám tới cứ điểm Lục Thời làm càn, hơn nữa thực lực của người này lại mạnh mẽ như vậy, ngay cả Trương Tử Thành cũng bị miểu sát.

- Các ngươi quá yếu, còn không bằng cả Thiên Cơ nữa. Cút sang một bên đi!

Lâm Phàm lấy Lang Nha bổng ra, đánh về phía hai người. Sức mạnh cường hãn nhanh chóng đánh nát kiếm ý cùng đao ý của hai người. Sau đó, Lang Nha bổng tiếp tục quét ngang.

Ầm!

Ầm!

Trong nháy mắt, hai người đã bị đánh nổ tung, máu tươi bắn tung tóe khắp nơi.

Thủy Tú chỉ biết há hốc mồm, trợn tròn mắt nhìn cảnh tượng ở

trước mắt.

- Đội trưởng, hắn đến cùng là người hay là mãnh thú?

Nàng đã hoàn toàn choáng váng. Làm sao lại có người cao ba mét, hơn nữa thân thể lại có màu đen kịt xen lẫn đường vân màu đỏ, nhất là một mái tóc dài màu đỏ ngòm kia giống như là bị máu tươi tưới qua vậy khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

- Là người, hơn nữa còn là cường giả.

Hùng Liệt Bách nghiêm nghị nói.

Trong ánh mắt của Lý Sùng Sơn lóe lên vẻ kinh ngạc. Hắn cũng không ngờ ba người Trương Tử Thành lại bị đối phương chém giết dễ dàng như thế, thậm chí ngay cả một chiêu đều không có đỡ được.

- Thiên Cơ của Lục Mê Cảnh Quật là do ngươi giết?

Lâm Phàm có cảm giác hiện tại thân thể của mình đang tràn đầy sức mạnh, cần phải bạo phát ra. Hắn đến cứ điểm Lục Thời chính là vì muốn cảm thụ áp lực từ cường giả Thiên Cương cảnh một chút.

- Đúng thế, hắn quá yếu, căn bản không có cách nào để ta cảm nhận được áp lực. Nhưng ngươi thì khác, ta nghe nói ngươi rất mạnh cho nên muốn cảm thụ một chút, ngươi có thể để ta chiến đấu thoải mái hay không.

Lý Sùng Sơn cảm giác gia hỏa đang đứng ở trước mặt mình rất không bình thường. Nhưng mà bất kể như thế nào, hắn đều muốn chém gia hỏa này, bởi vì những người dám can đảm làm càn ở cứ điểm Lục Thời này đều phải chết. Nhưng trước đó, hắn muốn biết một việc.

- Ngươi là người của Viêm Hoa tông?

- Tại sao mà ngươi muốn nói nhảm nhiều như vậy?

Lâm Phàm có chút không kiên nhẫn. Hắn chỉ cảm thấy tiếng hát đang quanh quẩn ở trong lỗ tai khiến cho hắn cực kỳ hưng phấn, máu tươi trong cơ thể cũng bắt đầu sôi trào.

- Nếu như trả lời xong là có thể chiến đấu. Vậy ta nói cho ngươi, đúng thế.

Ầm!

Vừa dứt lời.

Trong nháy mắt, mặt đất chỗ Lâm Phàm vừa đứng lõm xuống dưới mà Lâm Phàm thì đã sớm biến mất không thấy gì nữa. Khi xuất hiện lại một lần nữa thì hắn cũng đã đứng ở bên cạnh Lý Sùng Sơn, Lang Nha bổng ở trong tay đột nhiên đập xuống:

- Đến, để ta nhìn xem Thiên Cương cảnh rốt cuộc mạnh cỡ nào. Mà ta cùng ngươi lại có chênh lệch lớn bao nhiêu.

Uỳnh!

Sức mạnh khổng lồ nhanh chóng đánh đến, không gian cũng như là hơi chấn động.

- Thật mạnh mẽ.

Thủy Tú trợn mắt há hốc mồm. Nàng chưa bao giờ nghĩ qua, trên đời lại có người có lực phá hoại cường đại như thế. Mà đột nhiên nàng nghĩ đến câu nói vừa rồi của đối phương.

- Đội trưởng, hắn là người của Viêm Hoa tông.

Hùng Liệt Bách gật đầu. Hắn đã bị khiếp sợ bởi sức mạnh của Lâm Phàm. Hơn nữa hắn còn nhìn ra, đối phương tu hành chính là ngạnh công, đồng thời còn đạt đến cảnh giới cực kỳ khủng bố.

Lý Sùng Sơn xuất hiện ở phương xa, trên mặt nở một nụ cười, nói:

- Ngươi không phải là Thiên Cương cảnh, ngươi vẫn chỉ là võ giả Địa Cương cảnh.

Lâm Phàm đứng ở trong hố sâu, nhìn về phía Lý Sùng Sơn, cực kỳ bình thản gật đầu, nói:

- Ừm, ngươi đoán rất đúng, tu vi hiện giờ của ta vẫn chỉ là Địa Cương cảnh mà thôi.

- Thật sao?

Lý Sùng Sơn nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm, sau đó nở một nụ cười trông cực kỳ tàn nhẫn, nói:

- Đã như vậy thì ngươi có thể đi chết rồi. Chênh lệch giữa Thiên Cương cảnh cùng Địa Cương cảnh không dễ dàng san lấp như là ngươi nghĩ đâu. Nếu như ta đoán không sai thì ngươi hẳn là tu luyện

ngạnh công đi. Tốt. Bởi vì ta cũng vậy, nhưng ta sẽ cho ngươi biết sự cường đại của ngạnh công cấp bậc Thiên Cương cảnh.

Lập tức, một khí tức cường hãn bạo phát ra từ trên người của Lý Sùng Sơn.

Chương 216: Đây mới là phương thức sử dụng chính xác

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Thùng thùng ~

Tựa như là thanh âm búa rèn sắt, vô cùng trầm muộn, nội tâm giống như bị cái búa này đập xuống.

Thân thể của Lý Sùng Sơn không có cao lên, cũng không có biến lớn, nhưng mà thân thể nguyên bản nhìn qua giống như là rất gầy yếu kia, đột nhiên phát sinh biến hóa cực lớn. Ánh sáng màu vàng lóe lên, bao phủ thân thể của hắn. Trong chốc lát, làn da ở bên ngoài thân thể của Lý Sùng Sơn đã biến thành màu vàng sẫm, mà trên thân thể màu vàng này lại có phù văn lấp lóe.

– Tiểu tử, ngươi có biết khác biệt lớn nhất giữa Thiên Cương cảnh cùng Địa Cương cảnh là cái gì hay không?

Lý Sùng Sơn nắm chặt tay lại, nói:

– Khác nhau ở chỗ là mặc kệ thực lực của ngươi cường đại đến cỡ nào, chỉ cần ngươi vẫn còn là Địa Cương cảnh thì vĩnh viễn không có cách nào khiêu chiến cường giả Thiên Cương cảnh. Bởi vì đây là chênh lệch giữa trời cùng đất.

Vừa mới nói xong.

Thân thể của Lý Sùng Sơn tựa như là phá vỡ hư không, nhanh chóng xuất hiện ở trước mặt Lâm Phàm, một quyền đánh thẳng vào bụng của Lâm Phàm.

Ầm!

Một sức mạnh khổng lồ bộc phát ra, đánh bay Lâm Phàm về phía phương xa. Loại cảm giác này, không, không có bất kỳ cảm giác đau

đớn gì cả, nhưng mà một quyền của đối phương đánh lên trên người hắn lại làm cho lục phủ ngũ tạng trong cơ thể hắn bị tổn thương nghiêm trọng.

– Ngươi có biết sử dụng ngạnh công ở trước mặt ta là chuyện buồn cười cỡ nào hay không? Võ giả Thiên Cương cảnh chính là Thiên Nhân mà ngươi mãi mãi cũng chỉ là con kiến bò sát trên mặt đất.

Trong nháy mắt, Lý Sùng Sơn xuất hiện ở bên người Lâm Phàm, song quyền đột nhiên giáng xuống.

Uỳnh!

Sức mạnh khổng lồ bộc phát ra. Mặc dù còn ở không trung, nhưng sức mạnh cường hãn này đã xuyên qua thân thể của Lâm Phàm, đục hai cái hố thật to ở trên mặt đất.

– Viêm Hoa tông đúng là có chút bản sự, lại có thể bồi dưỡng được đệ tử cường hãn như ngươi. Có thể nói ở phía dưới Thiên Cương cảnh, thực lực của ngươi cũng thuộc hàng đầu. Bọn họ cho ngươi mà không phải cường giả Thiên Cương cảnh đến Nhật Chiếu tông ta phá hoại. Xem ra bọn họ cũng còn nhớ rõ, chỉ cần Thiên Cương cảnh tiến vào Nhật Chiếu tông quấy phá thì lúc đó sẽ là ngày mà hai tông khai chiến. Nhưng mà ngươi thật sự là quá ngu xuẩn, không nên tới chỗ này của ta.

Ầm!

Nắm đấm giống như chùy sắt đột nhiên vung ra.

Lâm Phàm không hề có năng lực phản kháng, thân thể không ngừng rơi xuống. Sức mạnh cường đại đã sớm xuyên qua thân thể của hắn mà đập mặt đất thủng lỗ chỗ. Lúc thân thể của Lâm Phàm va chạm với mặt đất, toàn bộ mặt đất đều lõm sâu xuống phía dưới.

Trên bầu trời, Lý Sùng Sơn ngạo nghễ đứng thẳng. Nhìn về phía cái hố sâu không thấy đáy kia một lúc rồi hắn quay sang nói với mấy người Hùng Liệt Bách ở phương xa:

– Các ngươi cho rằng kẻ này tới là có thể cứu các ngươi hay sao? Các ngươi nghĩ quá đơn giản rồi.Hoặc có lẽ nên nói, ánh mắt của các ngươi thật sự là quá ngu dốt, không biết cường giả Thiên Cương cảnh rốt cuộc là mạnh mẽ đến cỡ nào.

Mấy người Hùng Liệt Bách đã sợ ngây người. Nguyên bản bọn họ

tưởng rằng nam tử mái tóc dài màu đỏ ngòm này đã đủ mạnh mẽ.

Thế nhưng mà ngay sau khi Lý Sùng Sơn xuất thủ, bọn họ mới hiểu được cái gì mới gọi là cường đại.

Đây là sức mạnh mà bọn họ căn bản không thể ngăn cản.

Bọn họ bí mật hành động tại Nhật Chiếu tông nhiều năm như vậy cũng chưa từng chiến đấu cùng Thiên Cương cảnh. Nhưng mà hiện tại, bọn họ đột nhiên có cảm giác, cường giả Thiên Cương cảnh thật sự là quá mạnh mẽ, quá cường hãn.

Nam tử tóc đỏ kia mạnh mẽ như thế cũng bị Lý Sùng Sơn dễ dàng bị miểu sát.

Mười giây sau.

Kẽo kẹt!

– Sảng khoái, ngươi đúng là rất mạnh mẽ, nhưng mà vừa rồi cũng không phải trạng thái hoàn mỹ nhất của ta, hiện tại mới đúng.

Trong hố sâu vang lên thanh âm của Lâm Phàm.

Từ bên kia chạy đến, cố gắng phi hành đánh vỡ vận tốc âm thanh quả nhiên không phải là chuyện mà người bình thường có khả năng chịu đựng, cương khí ở trong cơ thể hắn cũng không chống đỡ nổi tiêu hao bực này.

Đồng thời, ca khúc do cái MP 4 rút thưởng này phát ra vậy mà khiến cho tâm thần của hắn chấn động. Rõ ràng mình có được Bất Tử Chi Thân, miễn dịch tinh thần công kích, lại không cẩn thận bị cái đồ vật rút thăm được này ảnh hưởng.

Nhưng bây giờ thì tốt hơn rồi, sau khi phục sinh, tâm tình tiêu cực sẽ biến mất hết, sẽ không xuất hiện bất kỳ vấn đề gì nữa.

Lý Sùng Sơn ngưng trọng, quay đầu nhìn xuống phía dưới, tựa như là không ngờ đối phương lại còn có thể sống sót, còn có thể nói ra những lời tự đại như vậy.

– Có chút năng lực, nhưng mặc kệ ngươi có bao nhiêu chuẩn bị ở phía sau thì cũng đều vô dụng mà thôi, không vào Thiên Cương cuối cùng thì sẽ bị ta tùy ý hành hạ.

Từ trong hố sâu, Lâm Phàm bay lên và trôi nổi ở giữa không trung. Dáng vẻ cười tươi roi rói cùng với dáng vẻ cực đoan ở lúc

trước hoàn toàn chính là hai người. Sau đó hắn nhìn về phía đám người Hùng Liệt Bách ở phương xa, nói:

– Các ngươi cũng là người của Viêm Hoa tông sao? Vậy thì cứ đi trước đi. Nơi này chẳng mấy chốc sẽ không còn nữa.

Hùng Liệt Bách nghe Lâm Phàm nói thế, không do dự nữa, nhanh chóng đẩy tảng đá lớn đang ngăn chặn lỗ thủng kia ra, để người trong này có thể mau chóng rời khỏi.

Lý Sùng Sơn không có để ý đến những người chạy trốn kia. Chờ sau khi hắn chém tên tiểu tử này thì đuổi theo cũng không muộn, những sâu kiến này làm sao trốn thoát được khỏi tay hắn.

– Hình dạng đen kịt lúc nãy của ngươi đâu? Chẳng lẽ là bị ta phá vỡ rồi sao?

Lâm Phàm cười nói:

– Ngươi rất mạnh, nhưng hôm nay ngươi vẫn là phải chết thôi. Về phần hình dạng kia, chỉ là hơi có chút sai lầm nên mới trông như thế mà thôi, như vậy hiện tại ta sẽ để ngươi xem một chút.

Cuồng Thân!

Bạo Huyết!

Thất Thần Thiên Pháp!

Ma Thể hình thức ban đầu!

Long Thân

Trong chốc lát, lấy Lâm Phàm làm trung tâm, một sức mạnh cuồng bạo triệt để bạo phát ra.

Lý Sùng Sơn cảm thụ sức mạnh này lại vẫn lạnh nhạt như cũ, gật nhẹ đầu, nói:

– Không sai, trạng thái hiện giờ của ngươi cũng rất mạnh, nhưng mà còn không đủ. Cuối cùng ngươi vẫn chỉ là Địa Cương cảnh mà thôi, không có cách nào cảm nhận được sức mạnh chân chính. Như vậy để ta giúp ngươi cảm thụ một chút đi.

– Thiên uy!

Ầm ầm!

Thiên địa đột nhiên chấn động. Một sức mạnh huyền diệu xuất hiện trong thiên địa rồi nhanh chóng nhập vào người Lý Sùng Sơn.

Một khi bước vào Thiên Cương cảnh là võ giả có thể sử dụng thiên địa chi lực tăng cường cho bản thân, mà hiện tại Lý Sùng Sơn đang vận dụng năng lực đó. Ánh sáng màu vàng ở bên ngoài thân thể hắn nguyên bản đã xán lạn, nay càng thêm xán lạn, thậm chí có chút loá mắt, làm cho người ta không có cách nào nhìn thẳng.

Khi cảm nhận được thiên uy huy hoàng, mấy người Hùng Liệt Bách đang đi trốn ở phương xa, trái tim đều phù phù nhảy lên tựa như là có một uy áp không lồ đang bao phủ bọn họ vậy.

Vốn Lý Sùng Sơn nghĩ chỉ cần loại thiên uy này là có thể khiến cho tinh thần của đối phương khó mà chịu đựng đi. Chẳng qua là khi đưa mắt nhìn qua, hắn lại sững sờ, không ngờ đối phương vậy mà không có một chút dị dạng nào, giống như không có bất kỳ cảm thụ gì vậy.

– Môn công pháp này của ngươi là gì?

Nội tâm của Lâm Phàm vô cùng hưng phấn. Hắn đã coi trọng công pháp này. Ngạnh công vẫn luôn là thứ khó mà tìm được. Rút thăm thì tỷ lệ không lớn, mà lão sư cũng chỉ có loại pháp môn đả thương địch thủ 1000, tự tổn 800. Còn môn ngạnh công mà gia hỏa ở trước mắt đang thi triển nhìn qua nhan sắc lộng lẫy, rất không tệ.

– Tiểu tử đừng nói nhảm nữa! Ta cho ngươi thêm thời gian là một hơi thở, nếu như mà ngươi vẫn không có thêm trò gì khác, vậy thì sau đó, ngươi chính là người chết.

Lý Sùng Sơn cũng không trả lời câu hỏi của Lâm Phàm. Hắn nhường Lâm Phàm chuẩn bị cũng là bởi vì thấy có người tu luyện ngạnh công làm cho hắn muốn chơi đùa một chút. Hiện giờ, hắn chỉ lo thực lực đối phương quá yếu, cảnh giới chênh lệch quá lớn thì căn bản chơi không được bao lâu.

Lâm Phàm cười. Nếu đối phương không nói, vậy thì mình chỉ có thể đoạt tới.

Cực Diệt Phá Thể!

Lý Sùng Sơn hơi ngây người, đúng là không ngờ tiểu tử này lại còn có bí pháp nữa.Tốt. Đợi lát nữa giết hắn rồi đúng là có thể nhìn qua một chút, đến cùng là công pháp gì.

– Nghe chút âm nhạc để trận chiến của chúng ta vui hơn nhé.

Lâm Phàm nhấn nút, ca khúc vô địch lại một lần nữa vang lên. Lần này, hắn đã chuẩn bị tốt, cả người tựa như là bao phủ ở bên trong một loại khí tràng đặc thù.

Đây mới là phương thức sử dụng chính xác.

– Ta tới.

Uỳnh!

Bàn tay kia trong nháy mắt biến thành vuốt rồng, rồi đột nhiên Lâm Phàm nhấn về phía hư không một cái. Hư không kịch liệt chấn động, ba động truyền thẳng đến chỗ Lý Sùng Sơn.

– Không ngờ ngươi đã học xong Hư Không Thiết Cát Thuật của Thiên Cơ, nhưng đáng tiếc là còn chưa đủ cao thâm.

Lý Sùng Sơn vung tay lên, đánh nát chấn động trong hư không, sau đó nhanh chóng đánh về phía Lâm Phàm.

Ầm!

Hai người trong nháy mắt đụng vào nhau. Ở dưới lực trùng kích phát tán ra này, kiến trúc bên trong cứ điểm Lục Thời không ngừng vỡ nát.

– Chết cho ta.

Lý Sùng Sơn đánh một quyền vào bụng của Lâm Phàm, mà Lâm Phàm cũng không có do dự, một quyền đánh lên trên đầu của đối phương.

– Thoải mái, ngươi đã làm cho ta cảm nhận được cảm giác vui vẻ khi chiến đấu.

Lâm Phàm cười lớn, hoàn toàn từ bỏ phòng thủ, lấy thương đổi thương.

Giờ khắc này, Lang Nha bổng cùng cái chảo đã trở thành vật thừa thãi.

Tại trong chiến đấu ở loại tầng thứ này, chỉ có nắm đấm mới là binh khí tốt nhất.

Sức mạnh mà hai người bùng lên, đủ để lay động đất trời, dư ba

không ngừng khuếch tán. Cứ điểm Lục Thời nguyên bản đã bị đám người Hùng Liệt Bách dẫn vặt, giờ lại bởi vì trận chiến đấu này mà hủy diệt gần một nửa.

Mấy người Hùng Liệt Bách lúc này đang vội vàng sơ tán người. Khi cảm nhận được dư ba của trận chiến này, trái tim của bọn họ cũng không ngừng nhảy lên.

Trên bầu trời, căn bản không nhìn thấy bóng người, chỉ có dư ba chợt lóe lên, hủy diệt mọi thứ ở trên đường mà nó đi ngang qua kia.

– Tiểu tử, ngươi đã lộ sơ hở.

Lý Sùng Sơn không ngờ tiểu tử này lại có thể chiến đấu cùng hắn đến bây giờ. Lửa giận ở trong lòng cũng bắt đầu thiêu đốt. Cho nên khi Lâm Phàm lộ sơ hở, năm ngón tay sắc bén của hắn nhanh chóng đâm vào trong cơ thể của đối phương.

Phốc phốc!

Máu tươi phun trào ra.

– Tiểu tử, cảm giác như thế nào?

Hắn rất muốn nhìn thấy vẻ mặt thống khổ hiện giờ của tên tiểu tử này, nhưng đột nhiên, hắn phát hiện cổ tay của mình bị tiểu tử kia nắm chặt.

– Hắc hắc, lão đầu, ngươi cũng lộ sơ hở.

Lâm Phàm cười. Tay trái nắm chặt cổ tay của Lý Sùng Sơn, tay phải nắm lại thành quyền. Canh Kim cương khí bộc phát, một quyền đánh phía đỉnh đầu của Lý Sùng Sơn.

Lạch cạch!

– Hảo tiểu tử, vậy mà còn có thể phản kích.

Lý Sùng Sơn nhanh chóng giơ tay lên đón đỡ, sau đó kẹp lấy cánh tay của Lâm Phàm rồi cánh tay đột nhiên xoay tròn, tiếng xương cốt vỡ nát vang lên.

– Hóa Thần Kiếm Trận

Lâm Phàm quát to. Kiếm ý cường hãn bất chợt bộc phát ra, đánh thẳng đến Lý Sùng Sơn.

Khi Lý Sùng Sơn cảm nhận được những kiếm ý bén nhọn này, sắc mặt hơi biến đổi, vươn tay vỗ một chưởng lên ngực của Lâm Phàm.

– Đừng nghĩ đến chuyện đẩy ta ra.

Lâm Phàm gắt gao bắt lấy cổ tay của Lý Sùng Sơn, trên mặt lại nở nụ cười xán lạn.

Tiểu tử này bị sao vậy? Chẳng lẽ là hắn không biết đau hay sao? Bị một chưởng của mình vỗ trúng mà vẫn cười được. Nhưng mà hiện tại Lý Sùng Sơn cũng không nghĩ được nhiều như vậy, cơ bắp toàn thân trong nháy mắt bành trướng lên.

Tiếng kim loại va chạm vang lên, kiếm ý đánh lên trên thân thể của Lý Sùng Sơn lại không có cách nào tạo thành tổn thương. Nhưng Lâm Phàm biết, Lý Sùng Sơn chỉ là đang cố gắng chịu đựng.

Cánh tay vừa bị Lý Sùng Sơn bẻ gãy đột nhiên hất lên, đánh phía đầu của Lý Sùng Sơn.

– Tiểu tử đáng ghét, ngươi muốn chết sao?

Lý Sùng Sơn không ngờ chỉ là một tên võ giả Địa Cương cảnh lại có thể chiến đấu với hắn đến tận lúc này, cho nên cũng không hề lưu lực nữa. Hắn vươn tay đấm ra một quyền. Quyền đầu mang theo sức mạnh hủy diệt kinh khủng bạo phát ra, nhanh chóng đánh vào bụng của Lâm Phàm.

– Đến, đánh chết ta lại nói.

Lâm Phàm cũng đá ra một cước, nhắm thẳng về phía đũng quần của Lý Sùng Sơn.

Ầm một tiếng.

Tên này tu luyện Kim Cương Bất Hoại hay sao mà một chút phản ứng cũng không có.

– Đồ hỗn trướng.

Lý Sùng Sơn chợt quát một tiếng, cơ bắp ở phía sau lưng lồi ra, hư không giống như là bị đánh nát vậy. kiếm ý nhanh chóng bị đánh nát. Sau đó Lý Sùng Sơn nâng cánh tay lên, năm ngón tay nắm lại thành quyền rồi nhanh chóng đấm xuống.

– Băng diệt

Ầm!

Thân thể của Lâm Phàm bị một quyền này đánh tới tận sâu trong lòng đất, ngũ tạng lục phủ ở trong cơ thể trong nháy mắt đã bị vỡ nát.

– Hô!

Lý Sùng Sơn đứng ở không trung, bàn tay vươn ra sờ ở phía sau lưng một lúc, khi rút về, bàn tay lại đẫm máu tươi:

– Kiếm ý này thật mạnh, vậy mà có thể phá Thiên Cương chi lực của ta.

Sau đó hắn nhìn về phía dưới, trầm giọng nói:

– Tiểu tử, ngươi thật sự là đã chọc giận ta. Nhưng ngươi không có cách nào nhìn thấy được vẻ mặt tức giận của ta, đồng thời ta cũng chỉ có thể phát tiết sự phẫn nộ này ở trên người đồng bào của ngươi mà thôi.

– Giờ cũng là lúc nên đi giải quyết đám sâu kiến kia rồi.

Khi Lý Sùng Sơn vừa mới chuẩn bị hành động, lông mày lại hơi nhíu, dừng bước.

– Ngươi muốn đi đâu thế? Chuyện giữa chúng ta còn không có kết thúc đâu.

Mười giây qua nhanh chóng, Lâm Phàm lại một lần nữa thức tỉnh, giáng lâm đến thế giới này.

– Tình huống của tiểu tử này đến cùng là như thế nào?

Chương 217: Chúng ta chơi một trò chơi nhé

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Lý Sùng Sơn hơi kinh ngạc, thậm chí có chút không dám tin tưởng. Kẻ này rõ ràng đã bị một kích toàn lực của hắn đánh trúng vậy mà còn có thể sống sót, hơn nữa nhìn qua vẫn còn khỏe mạnh lắm.

– Chẳng lẽ là ta hạ thủ lưu tình hay sao?

Hắn lẩm bẩm một mình, không có minh bạch mọi chuyện đến cùng là như thế nào.

Lâm Phàm nhìn chằm chằm về phía Lý Sùng Sơn, nội tâm hoàn toàn sôi trào lên. Hắn không ngờ chênh lệch giữa Địa Cương cảnh cùng Thiên Cương cảnh lại lớn đến như thế. Nếu như không phải là nội tình của mình đầy đủ cường hãn lại đột phá đến Địa Cương cảnh tầng bảy, chỉ sợ đã sớm bị đối phương đánh nổ rồi.

Thế nhưng mà dù đã thi triển toàn bộ thủ đoạn, hắn cũng không phải đối thủ của đối phương. Điều đó có thể nói rõ chênh lệch giữa đại cảnh giới đúng là không phải dễ dàng vượt qua như vậy.

Nhưng cho dù là như thế thì sao, chiến đấu thì phải như vậy mới thoải mái được chứ.

Hùng Liệt Bách để đám nô lệ mau chóng rời khỏi nhưng lúc nào cũng quan sát tình huống hiện tại. Khi nhìn thấy Lý Sùng Sơn đã giải quyết nam tử tóc đỏ, sự tuyệt vọng ở trong nội tâm của hắn đột nhiên bạo phát ra. Hắn đã tưởng rằng mình sẽ kết thúc như vậy.

Thế nhưng mà chuyện để hắn không ngờ lại phát sinh. Nam tử tóc đỏ kia lại không có việc gì, hơn nữa khí tức không thay đổi, chuyện này khiến hắn nghi hoặc không thôi.

Người khác không biết Lý Sùng Sơn mạnh bao nhiêu, nhưng mà hắn có thể suy đoán được, cho dù là toàn bộ người của tổ chức bọn họ cũng không thể chiến thắng Côn Ma chứ đừng nói đến nam tử tóc đỏ đã miểu sát Côn Ma rồi cả Lý Sùng Sơn đang đè đánh nam tử tóc đỏ kia nữa .

– Nếu như ngươi ngoan ngoãn nằm ở nơi đó có lẽ còn có thể may mắn thoát chết. Nhưng mà ngàn không nên, vạn không nên đứng lên và đi ra, ngươi thật quá ngu xuẩn.

Lý Sùng Sơn ngạo nghễ đứng thẳng ở trong hư không, ánh mắt khi nhìn về phía Lâm Phàm cũng giống như là nhìn một người chết vậy.

Lâm Phàm bóp bóp nắm tay, ngẩng đầu, hưng phấn nhìn Lý Sùng Sơn, mở miệng nói:

– Chờ ngươi có thể đánh chết ta rồi nói sau.

Uỳnh!

Lấy Lâm Phàm làm trung tâm, một sức mạnh khuếch tán ra. Từ trong hố sâu, một bóng người nhanh chóng phóng lên trời. Một quyền nhanh chóng đánh ra.

– Lý Sùng Sơn, ngươi yên tâm, ta sẽ để ngươi tử vong trong vinh quang.

– Nói khoác mà không biết ngượng.

Lý Sùng Sơn hừ lạnh. Hai tay vung lên, hư không phá toái, sức mạnh cường hãn nhanh chóng xuyên qua hư không, đánh về phía Lâm Phàm.

Ầm!

Hai bóng người va chạm với nhau. Lý Sùng Sơn mặt không biểu tình, nhưng mà ở trong lòng lại vô cùng ngưng trọng. Kẻ này rất mạnh. Mặc dù tu vi của hắn chỉ là Địa Cương cảnh tầng bảy, nhưng sức mạnh mà hắn bộc phát ra đã có thể so sánh với võ giả Địa Cương cảnh đỉnh phong thậm chí không hề thua kém nửa bước Thiên Cương cảnh. Chuyện này thật khó mà làm cho người tin tưởng.

Nhưng mà hôm nay, kẻ này sẽ phải vẫn lạc tại nơi này. Chênh lệch giữa Thiên Cương cảnh cùng Địa Cương cảnh có thể vượt qua đơn giản như vậy sao?

Cho dù là võ giả Địa Cương cảnh tầng chín, ở trước mặt cường giả Thiên Cương cảnh cũng chỉ có kết cục là bị miểu sát.

Thế nhưng mà tiểu tử này lại làm cho hắn cực kỳ kinh ngạc, lại có thể chiến đấu cùng hắn đến mức độ này.

– Hám Sơn Kình!

Hai con mắt màu đỏ ngòm của Lâm Phàm lóe ra vẻ điên cuồng, cánh tay hất lên, nhanh chóng đánh lên trên nắm đấm của Lý Sùng Sơn, ba tầng kình đạo bất chợt bộc phát ra.

Đông!

Một thanh âm trầm trầm vang vọng thiên địa. Cánh tay của hai người đụng nhau. Dư ba đột nhiên khuếch tán ra bên ngoài.

Lý Sùng Sơn trông nhẹ nhàng nhưng mà thần sắc lại ngưng trọng vạn phần. Hắn là cường giả Thiên Cương cảnh, bình thường chỉ cần hơi dùng chút khí lực là có thể giết chết một con sâu kiến Địa Cương cảnh. Thế nhưng mà bây giờ, đối mặt với gia hỏa ở trước mắt này, hắn lại không thể không lấy ra thực lực chân chính của mình.

Trong chốc lát, bóng dáng của hai người đã biến mất ở trong thiên địa.

Mấy đệ tử của Nhật Chiếu tông ở cứ điểm Lục Thời cảm thụ được chấn động ở trong hư không cũng kinh hãi. Mỗi một lần trùng kích đều sẽ tạo thành sự phá hoại to lớn khiến cho bọn họ căn bản không hề có cảm giác an toàn. Thậm chí có chút đệ tử còn đang trợn mắt há hốc mồm, sợ đến ngây người.

– Người này là ai mà có thể chiến đấu cùng Sùng Sơn đại nhân đến trình độ này. Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, toàn bộ cứ điểm Lục Thời đều sẽ bị hủy diệt.

– Chúng ta chạy mau, Sùng Sơn đại nhân đã thực sự tức giận, căn bản sẽ không cố kỵ đến chúng ta. Chúng ta ở trong này quan sát cũng chỉ có một con đường chết.

Khi đệ tử của Nhật Chiếu tông nhìn thấy kiến trúc ở chung quanh sụp đổ, đè chết vô số đệ tử khác, bọn họ cũng sợ hãi, nhanh chóng chạy tán loạn về bốn phương tám hướng.

Lâm Phàm nhìn thấy những đệ tử của Nhật Chiếu tông kia chạy tán loạn cũng không có để ý tới. Hiện tại hắn chỉ muốn thoải mái

chiến đấu cùng Lý Sùng Sơn, muốn bằng vào thực lực của mình, nhanh chóng đánh chết đối phương.

– Băng Diệt!

Lý Sùng Sơn chợt quát to. Một quyền ẩn chứa sức mạnh khổng lồ đánh thẳng về phía Lâm Phàm. Hư không giống như là mặt kính, không ngừng vỡ nát. Hiện tại Lý Sùng Sơn đã chân chính tức giận, đường đường là một cường giả Thiên Cương cảnh, vậy mà để một võ giả Địa Cương cảnh như là sâu kiến vậy sống đến bây giờ, đây là sỉ nhục cỡ nào.

– Kinh Long Đại Thủ Ấn.

Lâm Phàm cũng không có nhượng bộ. Tay phải vung vẩy, vỗ một chưởng về phía Lý Sùng Sơn. Cương khí hình rồng sôi trào mãnh liệt, nhanh chóng phóng ra ngoài, đánh về phía lồng ngực của Lý Sùng Sơn.

Uỳnh!

Lâm Phàm phun ra một búng máu tươi, nửa người xẹp xuống, thân thể nhanh chóng rơi xuống phía dưới.

– Hảo tiểu tử, đã chết đến nơi rồi mà còn hung ác như vậy.

Lý Sùng Sơn cũng không ngờ cương khí ở bên trong một chưởng của Lâm Phàm lại hung mãnh như thế. Lực xuyên thấu cường đại đến mức có thể rung động Kim Thân của hắn, khiến cho hắn cũng phải lui về phía sau mấy bước. Đột nhiên, hắn nhận ra điều gì đó, đưa tay lên lau lau khóe miệng một chút, nhìn thoáng qua.

Đây là máu.

Đây là lần thứ hai mà tên tiểu tử này tổn thương hắn.

– Nhanh, đi nhanh lên cho ta.

Thủy Tú hô hào để đám nô lệ này mau chóng rời khỏi, nhưng nàng cũng một mực chú ý tình huống ở hiện trường. Khi nhìn thấy Lý Sùng Sơn đánh một chưởng vào trên người nam tử tóc đỏ, nội tâm ngưng trọng. Nhất là khi nhìn thấy uy lực của một chưởng kia, sức mạnh truyền ra khiến cho nàng sợ đến ngây người. Sức mạnh xuyên thấu thân thể Lâm Phàm, đánh lên trên mặt đất, vậy mà đục ra một cái hố sâu to lớn ở trên mặt đất.

Nếu như một chưởng này đánh lên trên người nàng, chỉ sợ nàng đã sớm đã chia năm xẻ bảy.

– Quả nhiên là rất mạnh, nhưng mà thế còn không đủ.

Lâm Phàm nằm ở trong hố sâu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bóng người ở trên không trung kia. Nguyên lai chênh lệch giữa Địa Cương cảnh cùng Thiên Cương cảnh lại lớn đến như vậy.

Thậm chí hắn cảm giác, sức mạnh của cường giả Thiên Cương cảnh đã có sự biến hóa về chất. Hoặc là nói, sức mạnh của Địa Cương cảnh và Thiên Cương cảnh cũng căn bản không phải là cùng một loại.

Hắn đã từng cảm thụ qua thiên uy trong thiên khiển, mà ở bên trong mỗi một đòn của Lý Sùng Sơn đều có sức mạnh tương tự như vậy.

Sở dĩ hắn có thể chiến đấu cùng Lý Sùng Sơn đến bây giờ, chính là dựa vào cương khí hùng hậu, ngoài ra còn có năng lực Bất Tử Chi Thân.

Lý Sùng Sơn đứng ở trên không trung. Trong lòng hắn còn đang suy nghĩ Viêm Hoa tông đến cùng là làm thế nào mới bồi dưỡng ra được kẻ như này. Rõ ràng chỉ có tu vi là Địa Cương cảnh tầng bảy lại có thể bộc phát ra uy thế cỡ này.

Thiên Cơ là Địa Cương cảnh tầng chín, hơn nữa hắn ta đột phá đã lâu, cương khí hùng hậu. Cho dù là ở bên trong cấp bậc Địa Cương cảnh tầng chín, cũng có thể coi là hàng đầu, ba người Côn Ma Trưởng Tử Thành căn bản là không có cách so sánh với Thiên Cơ.

Nhưng mà nếu như hắn muốn giết Thiên Cơ cũng chỉ là sự tình trong nháy mắt mà thôi.

Nhưng kẻ này lấy tu vi Địa Cương cảnh tầng bảy đã có thể giết Thiên Cơ, lại dây dưa với mình lâu như vậy, cũng có thể nói rõ thực lực chân chính của kẻ này không phải bình thường.

Hùng Liệt Bách nhìn thấy nam tử tóc đỏ kia biến mất trong tầm mắt, trong nội tâm cũng dần dần tuyệt vọng, nói:

– Thủy Tú, ngươi nói chúng ta có thể dẫn bọn họ rời khỏi sao?

Hắn bắt đầu có chút hoài nghi. Lý Sùng Sơn là cường giả Thiên Cương cảnh, bọn họ muốn rời khỏi đây còn khó khăn hơn cả lên trời.

Nhất là bây giờ nam tử tóc đỏ kia đã vẫn lạc, bọn họ lại càng không có khả năng rời khỏi.

– Đội trưởng, ngươi đang suy nghĩ gì đó, người kia còn đang giúp chúng ta ngăn cản Lý Sùng Sơn đấy. Mặc kệ là chạy được bao nhiêu, chúng ta chí ít cũng phải cố gắng. Nếu như hắn không được vậy thì sẽ đến lượt chúng ta đứng ra ngăn cản.

Thủy Tú nói.

Lúc này, bọn họ cảm giác có một ánh mắt đã nhanh chóng khóa chặt bản thân, cảm giác thân thể giống như bị người xích lại, nhất cử nhất động đều ở trong sự giám thị của người khác.

Ngay khi Lý Sùng Sơn vừa mới chuẩn bị đi giết những người tổ chức kia thì hắn lại dùng bước, sắc mặt cực kỳ khó coi nhìn xuống phía dưới.

Mấy người Hùng Liệt Bách cùng Thủy Tú đã chuẩn bị liều mạng cùng đối phương, nhưng đột nhiên, bọn họ lại phát hiện Lý Sùng Sơn dừng lại, nhìn qua chỗ khác. Tình huống này là như thế nào?

– Ngươi còn chưa có chết sao?

Lý Sùng Sơn quát to.

– Chết ư?

Từ trong hố sâu, Lâm Phàm bay lên, mái tóc dài màu đỏ ngòm lắc lư theo gió, sau đó ngẩng đầu, nói:

– Đây là chuyện không thể nào.

Uỳnh!

Hắn không tin, mình sử dụng hết các lá bài tẩy cũng không có cách nào giết Lý Sùng Sơn.

– Hóa Thần Kiếm Trận

Tam Hoàng Kiếm quét ngang thiên địa, kiếm ý mênh mông ngưng tụ trong hư không, kiếm quang không ngừng phân liệt. Chỉ trong chốc lát, toàn bộ thiên địa giống như là biến thành thế giới của kiếm.

Lý Sùng Sơn nhìn cảnh tượng ở trước mắt, giơ tay lên, dẫn dắt thiên địa chi lực hình thành một bức tường vô hình, nhanh chóng bao phủ những kiếm ý này.

– Tiểu tử, ngươi chỉ là Địa Cương cảnh mà thôi, còn cần dựa vào công pháp. Mà ta chỉ cần mượn nhờ thiên địa chi lực là có thể ngăn cản toàn bộ thế công của ngươi.

– A, vậy thì ngươi thật là lợi hại.

Lâm Phàm cười. Một hư ảnh hình rồng ngao du ở trong thiên địa, nhưng mà trong chốc lát, hư ảnh hình rồng tiêu tán, một bóng người xuất hiện, đột nhiên gầm thét:

– Kinh Long Đại Thiên Công

Song quyền hợp lại, đánh thẳng về phía Lý Sùng Sơn. Đồng thời hắn còn dẫn động Hóa Thần Kiếm Trận, kiếm ý vô tận, mênh mông lao xuống, đánh lên trên bức tường vô hình. Thanh âm đinh đinh đương đương liên tục vang lên.

Lý Sùng Sơn mặt không biểu tình, hai tay đưa ngang đỡ lấy song quyền của Lâm Phàm.

Lâm Phàm cũng không hề nao núng, mượn phản lực xoay người, giơ chân đá ngang, bầu trời giống như là bị một cước này vạch ra một vết nứt.

Lý Sùng Sơn nâng cánh tay lên chặn một cước này, bình tĩnh nói:

– Tiểu tử, ngươi nghĩ quá ngây thơ rồi. Ở trong mắt của ta, thế công của ngươi cũng chỉ là nhỏ yếu như vậy, chậm chạp như vậy mà thôi.

Lập tức, sắc mặt của Lâm Phàm trở nên ngưng trọng. Hắn cảm thấy thiên uy đang đánh tới. Chỉ thấy Lý Sùng Sơn duỗi hai ngón tay ra, đâm thẳng vào lồng ngực của hắn.

Phốc!

Nhục thân vốn dĩ cực kỳ cường đại, vậy mà cũng bị hai ngón tay này dễ dàng xé rách.

– Cảm giác như thế nào?

Lý Sùng Sơn cười lạnh. Chỉ là đột nhiên, sắc mặt của hắn biến đổi, không ngờ tiểu tử này lại nắm lấy cánh tay của hắn, để hai ngón tay của hắn nhanh chóng xuyên thấu thân thể của hắn, sau đó kề mặt đánh tới.

– Cắn chết ngươi.

Lâm Phàm dường như không nhận thấy cánh tay của Lý Sùng Sơn đã xuyên thấu thân thể của mình mà là há miệng, cắn tới cái cổ của Lý Sùng Sơn.

Tất cả sức mạnh ngưng tụ ở trên hàm răng, nhanh chóng cắn nát Kim Thân của Lý Sùng Sơn.

– Đồ hỗn trướng.

Sắc mặt của Lý Sùng Sơn biến đổi. Hắn chợt quát to, nhanh chóng cắm cả cánh tay vào trong lồng ngực của Lâm Phàm.

– Ngươi mới đồ hỗn trướng.

Lâm Phàm nhanh chóng hung hăng cắn xé một miếng thịt ở trên cổ của Lý Sùng Sơn xuống, nói:

– Tam Hoàng Kiếm, tiến lên cho ta.

Lập tức, Tam Hoàng Kiếm trôi nổi ở sau lưng Lâm Phàm rồi không chút do dự, đâm xuyên thân thể của Lâm Phàm, đồng thời kéo dài đến thân thể của Lý Sùng Sơn.

Phốc phốc!

Sắc mặt của Lý Sùng Sơn biến đổi. Hắn cảm giác thân thể như sắp vỡ tan, máu tươi chảy ròng ròng, thậm chí hắn còn có cảm giác máu tươi ở trong cơ thể của mình không bị khống chế dũng mãnh lao về phía đối phương. Hắn nổi giận gầm lên một tiếng rồi lui lại, nhanh chóng tránh thoát Tam Hoàng Kiếm. Sau đó hắn xuất chưởng đánh bay Tam Hoàng Kiếm đang đâm xuyên ở trong cơ thể của Lâm Phàm ra.

Lạch cạch!

Một tay bóp lấy cổ Lâm Phàm, trong mắt lóe ra thần sắc hung lệ. Năm ngón tay lại một lần nữa đâm xuyên vào chỗ ngực trái của Lâm Phàm rồi nhanh chóng lôi trái tim đi ra.

Trái tim màu đỏ tươi ở trong lòng bàn tay của hắn vẫn còn đang đập.

– Ngươi chính là đang tự tìm đường chết.

Lý Sùng Sơn hừ lạnh, nhìn thấy Lâm Phàm nghiêng đầu nhìn về phía phương xa. Lúc này, hắn mới phát hiện những người của tổ chức kia đã hoàn toàn rời khỏi tầm mắt.

– Đáng giận, không ngờ ta lại lãng phí nhiều thời gian như vậy ở trên người của sâu kiến như ngươi.

Trong lòng của Lý Sùng Sơn cực kỳ phẫn nộ. Hiện giờ hắn không chỉ để đám người Hùng Bách Liệt trốn thoát, lại còn bị sâu kiến này thương tổn, đây quả thực là chuyện cực kỳ sỉ nhục.

Sau đó một tay nắm lấy thi thể của Lâm Phàm rồi nhìn về phía cứ điểm Lục Thời. Lúc này hắn mới nhận ra nơi này đã gần như bị phá hủy rồi, mà vết thương trên cổ vẫn còn tiếp tục chảy máu, trông vô cùng dữ tợn.

Tiếng mắng chửi liên tục vang lên từ trong miệng Lý sùng Sơn.

Phốc phốc!

Thanh âm một vật bị đâm thủng vang lên, một dòng máu phun ra. Lý Sùng Sơn cảm giác trái tim của mình giống như là bị một bàn tay bắt được.

Lâm Phàm đột nhiên mở mắt ra, nói:

– Đến, chúng ta chơi một trò chơi nhé, gọi là bóp nát trái tim.

Vận lực.

Nhanh chóng kéo trái tim của Lý Sùng Sơn ra ngoài,

Đồng thời trên tay phải của Lâm Phàm cũng nắm lấy một trái tim còn đang đập mạnh mẽ.

Chương 218: Ta đã nói rồi, điều đó là không có khả năng

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– Sao ngươi có thể làm được như thế?

Hai mắt của Lý Sùng Sơn đột nhiên co vào như là gặp được chuyện gì đó kinh khủng vậy. Hắn nhìn về phía trái tim ở trên tay phải của Lâm Phàm. Đây là trái tim của tên tiểu tử này nhưng mà thế thì hắn làm sao có thể còn sống sót.

Sau đó hắn buông cổ của Lâm Phàm ra, thân thể không tự chủ được lui về phía sau một bước, trong mắt lóe ra vẻ hoảng sợ, bàn tay cũng nhanh chóng chộp về phía trái tim của mình.

– Trả lại cho ta.

– Chờ một chút.

Lâm Phàm đẩy tay của Lý Sùng Sơn ra, vung vẩy trái tim ở trong tay, nói:

– Hiện tại ta hỏi ngươi, ta có mạnh hay không?

Vốn dĩ theo suy nghĩ của Lâm Phàm, cuộc chiến đấu này sẽ cần thời gian rất lâu, nhưng mà không ngờ tên này lại tự đại đến mức để mình bắt được sơ hở.

Quả nhiên, trong chiến đấu, có lúc, thực lực cũng không phải là trọng yếu nhất, trọng yếu nhất vẫn là cơ hội.

Nếu như không phải là tên Lý Sùng Sơn này muốn đánh lén mình vậy thì bản thân cũng tuyệt đối sẽ không thể bắt được cơ hội.

– Trả lại cho ta.

Trên lồng ngực của Lý Sùng Sơn hiện giờ có một lỗ hổng nhưng lại có vài mai phù văn liên tục lấp lóe ở chỗ miệng vết thương.

Theo lý thuyết mà nói, nếu như đã mất đi trái tim thì không ai còn có thể sống sót. Nhưng mà không ngờ, Thiên Cương cảnh lại có năng lực như vậy, lại còn có thể dựa vào thiên địa chi lực để tạm thời duy trì khi trái tim tạm thời mất đi.

Nhất là nhìn dáng vẻ bức thiết muốn lấy trái tim trở về kia của Lý Sùng Sơn, hiển nhiên là còn có cơ hội cứu chữa.

Hơn nữa, qua tình huống này, mình cũng đã phát hiện một điều đặc biệt. Đó chính là năng lực sinh tồn tại của Thiên Cương cảnh cường hãn hơn Địa Cương cảnh rất nhiều. Lần sau phải chú ý nhiều hơn mới được.

– Trả lời vấn đề ta hỏi trước đã. Ta mạnh hay là không mạnh? Nếu như câu trả lời của ngươi làm ta không hài lòng, như vậy ta chỉ có thể bóp nát trái tim này mà thôi.

Lâm Phàm cười. Hắn đã cảm nhận được khí tức của Lý Sùng Sơn đang không ngừng yếu bớt, nếu như không phải là có thực lực cường đại chống đỡ, chỉ sợ kẻ này đã sớm chết rồi.

Những phù văn kia lại có thể thay thế trái tim, để Lý Sùng Sơn có thể duy trì sinh mệnh. Việc này khiến hắn rất hiếu kỳ, rất muốn nghiên cứu một phen. Nhưng xem ra cũng chỉ có thể chờ đến khi mà mình đột phá Thiên Cương cảnh mới có thể làm được.

Lý Sùng Sơn thì còn đang choáng váng. Hắn không thể tin được, tiểu tử này vì cái gì mà vẫn giống như là không có chuyện gì xảy ra vậy. Dù là trái tim bị hắn cũng đã bị mình rút ra, thế nhưng mà nhìn dáng vẻ hiện tại của hắn lại giống như là không có chuyện gì vậy. Đây rốt cuộc là vì cái gì.

Nhưng mà khi nhìn về phía trái tim ở trong tay Lâm Phàm, hắn lại triệt để ngây ngẩn cả người, nguyên bản trái tim đỏ tươi còn đang đập mạnh, lại đang dần dần biến thành vật chết màu đen, không còn một chút ba động.

– Mạnh! Ngươi là mạnh nhất. Mau trả trái tim lại cho ta.

Lý Sùng Sơn đưa tay. Trong ánh mắt lộ ra vẻ khát vọng. Hắn muốn lấy lại trái tim của mình.

Lâm Phàm lắc đầu, hơi có vẻ tiếc nuối, nói:

– Không, ngươi nói láo.

Phốc phốc!

Năm ngón tay bóp chặt, trái tim đột nhiên nổ tung, máu tươi thuận theo ngón tay chậm rãi chảy xuống đất.

– Ta cũng không mạnh. Nếu như ta là người mạnh nhất, ngươi cũng sẽ không nói nói nhảm với ta nhiều như thế, mà ta cũng sẽ không năm lần bảy lượt bị ngươi trấn áp. Đúng rồi, ngươi có muốn biết vì cái gì mà ta có thể như không có chuyện gì không?

Lâm Phàm ghé đầu vào bên tai Lý Sùng Sơn, nhỏ giọng nói.

Lý Sùng Sơn ngây ngốc nhìn cái trái tim đã bị bóp nát kia nhưng cũng gật đầu, tựa như là muốn biết vậy.

Phốc phốc!

Nhưng vào lúc này, bàn tay của Lâm Phàm chém xuống, nhanh chóng cắt đầu của Lý Sùng Sơn xuống, lạnh nhạt nói:

– Đối với kẻ yếu, từ trước tới giờ ta sẽ không giải thích nhiều. Ngươi cũng không có tư cách biết tất cả mọi chuyện.

Điểm tích lũy + 10000

– Ồ!

Lâm Phàm ngây ngẩn cả người, không ngờ giết Lý Sùng Sơn lại có được tới 10,000 điểm tích lũy. Chuyện này cũng có chút lạ. Bởi vì giết Địa Cương cảnh tầng chín cũng chỉ có 1000 điểm tích lũy mà thôi, nhưng mà bây giờ lại có tận 10,000 điểm tích lũy.

Chẳng lẽ ngay cả hệ thống cũng đồng ý với câu nói phía dưới Thiên Cương đều là giun dế này sao?

Nhưng thực lực của tên Lý Sùng Sơn này hoàn toàn chính xác là rất mạnh. Bây giờ mình cũng đã minh bạch chênh lệch giữa bản thân cùng với Thiên Cương cảnh. Có lẽ khi mình đột phá Địa Cương cảnh tầng chín thì mới có thể chiến đấu ngang hàng cùng Thiên Cương cảnh đi.

Lục soát thi thể, thu hoạch tài phú.

Thân là cường giả trấn thủ cứ điểm Lục Thời, tài phú tuyệt đối không ít, nhất định phải kiểm tra cẩn thận.

Quay đầu nhìn xuống phía dưới, cứ điểm Lục Thời to lớn đã bị trận chiến giữa hắn cùng với Lý Sùng Sơn hủy diệt hơn một nửa. Mà lúc này cũng không còn có một ai ở đây nữa, chỉ sợ là trong lúc chiến đấu, tất cả đều đã trốn chạy.

– Đáng tiếc, ở nơi này có nhiều đệ tử của Nhật Chiếu tông như thế, vậy mà không thể giết được mấy người.

Lâm Phàm lắc đầu, sau đó giang hai cánh tay. Một khí tức cường hãn bạo phát ra. Lâm Phàm ở trên không trung nhanh chóng vỗ ra một chưởng.

– Cứ điểm Lục Thời đã không cần thiết phải tồn tại nữa.

Uỳnh!

Dưới một chưởng của Lâm Phàm, cứ điểm Lục Thời không ngừng vỡ nát, toàn bộ tường thành ở chung quanh sụp đổ. Chỉ trong chốc lát, cứ điểm Lục Thời đã nhanh chóng biến thành phế tích.

– Phía dưới Thiên Cương cảnh là người mạnh nhất, nhưng mà ở cấp độ Thiên Cương cảnh lại là người yếu nhất, loại cảm giác này thật là khiến cho người ta thấy khó chịu.

Hiểu rõ được cấp độ thực lực hiện giờ của mình, Lâm Phàm cực kỳ bất mãn. Khi chiến đấu cùng Lý Sùng Sơn, dù hắn bật hết hỏa lực vẫn bị đánh chết nhiều lần như vậy. Nhưng mà cảm giác chiến đấu thế này lại rất thoải mái, sự cường đại của Lý Sùng Sơn đã thành công nghiền ép mình. Đáng tiếc mình là ai cơ chứ, nghiền ép đâu có đồng nghĩa với việc có thể chiến thắng.

Sau đó hắn cũng nhanh chóng rời khỏi hiện trường. Nơi này đã không thể ở lâu. Chấn động to lớn như vậy chỉ sợ đã khiến cho người khác chú ý.

Trong rừng rậm, một đám người nhanh chóng chạy đi. Đối với những nô lệ này, có thể trốn thoát ra từ cứ điểm Lục Thời là chuyện mà bọn họ không dám tưởng tượng. Vốn dĩ bọn họ nghĩ rằng cho dù bản thân chết thì cũng sẽ chết tại cứ điểm Lục Thời, lại không ngờ còn có thể nhìn thấy cảnh tượng ở bên ngoài. Chuyện này khiến cho bọn họ hưng phấn đến cực hạn.

– Đội trưởng, ngươi nói hắn còn có thể sống sót không?

Thủy Tú lo lắng nói. Dưới cái nhìn của nàng, khả năng để người kia có thể chiến thắng Lý Sùng Sơn cơ bản là không.

Bởi vì Lý Sùng Sơn thật sự là quá mạnh mẽ, đã cường đại đến mức cực kỳ kinh khủng.

– Rất nguy hiểm.

Hùng Liệt Bách chỉ có thể nói như vậy mà thôi. Người kia chỉ có tu vi là Địa Cương cảnh tầng bảy mà phải đối mặt với cường giả Thiên Cương cảnh. Chuyện này hoàn toàn giống như là đang tìm cái chết nhưng mà hành động của đối phương lại đạt được sự tôn kính của tất cả bọn họ.

Biết rõ không địch lại nhưng vẫn như cũ chiến đấu cùng đối thủ không thể chiến thắng, bọn họ mặc dù có dũng khí như này, nhưng mà không có thực lực để làm việc này.

Sau đó Hùng Liệt Bách nhìn về phía Chủng Tử cũng lắc đầu cười khổ, không ngờ hành động lần này chỉ có một mình Chủng Tử phải chịu tổn thương mà thôi.

Trong huyệt động nào đó.

Lâm Phàm chạy trốn đi rất xa, hắn cũng không có tìm kiếm địa điểm ẩn núp tại phụ cận cứ điểm Lục Thời, chính là vì sợ bị người phát hiện ra.

Cứ điểm Lục Thời bị hủy diệt chỉ sợ sẽ khiến người của Nhật Chiếu tông điên lên. Nhưng mà chuyện này không phải là việc mà mình cần quan tâm. Mình chỉ muốn chiến đấu cùng cường giả mà thôi, cũng không phải là có chủ ý hủy diệt từ đầu. Một chưởng cuối cùng cũng chỉ là tiện tay làm mà thôi.

– Để ta xem một chút, tài sản của cường giả Thiên Cương cảnh lớn đến như thế nào.

Hiện tại, ở trong lòng của Lâm Phàm đang cực kỳ chờ mong, không biết là ở trong nhẫn trữ vật của Lý Sùng Sơn sẽ có những thứ gì.

Đan dược cũng không sai, không có viên đan dược Nhân giai nào, đều là đan dược Địa giai cùng với đan dược Huyền giai.

Địa giai hạ phẩm Huyết Nguyên Đan, loại đan dược này ở trong Viêm Hoa tông cũng có ghi chép, xem như là một loại đan dược luyện thể không tệ, dùng để tu luyện ngạnh công. Nó có thể cô đọng máu tươi trong cơ thể thành dạng sền sệt như tương,tăng cường năng lực khôi phục cùng sức chịu đựng.

Sau khi cẩn thận kiểm kê, Lâm Phàm hài lòng gật đầu, có mười viên đan dược Địa giai, hơn nữa còn có cả một viên là đan dược Địa giai thượng phẩm, kém chút nữa là có thể đạt đến Thiên giai.

Sau đó hắn nhìn một môn công pháp ở trong tay. Công pháp Địa giai trung phẩm Đại Băng Diệt Quyền Kinh, cũng chính là quyền pháp mà Lý Sùng Sơn sử dụng lúc trước. Uy lực to lớn, có thể rung chuyển hư không.

Lúc trước, khi một chiêu này đánh lên trên người, hắn lập tức cảm giác toàn thân giống như là bị vỡ tan vậy, nhất là ngũ tạng lục phủ, trong nháy mắt đã nổ tung. Lực phá hoại cực mạnh, thuộc về cực phẩm bên trong ngạnh công.

Không tệ.

Một lần nữa tìm kiếm, hắn cực kỳ có hứng thú đối với môn công pháp khiến cho toàn thân của Lý Sùng Sơn biến thành màu vàng đậm. Nếu như có thể học được, cũng không biết có thể phối hợp cùng với Cuồng Thân hay không?

Cổ Giới Kim Cương Pháp Thân

– Đây là công pháp gì? Làm sao mà ta cảm giác có điểm gì đó là lạ?

Khi nhìn thấy danh tự của môn công pháp này, Lâm Phàm cũng cảm giác có chút quái dị. Sau khi lật ra nhìn coi, thần sắc lại tiếp tục phát sinh biến hóa.

Môn Cổ Giới Kim Cương Pháp Thân này có tổng cộng chín tầng, Lý Sùng Sơn vậy mà chỉ tu luyện đến tầng thứ ba Thông Cổ Kim Thân.

Không thể nào, cường giả Thiên Cương cảnh lại chỉ có thể tu luyện tới tầng thứ ba. Xem ra hoặc là công pháp này rất cao cấp, hoặc là công pháp này chỉ là mặt hàng bình thường, cho nên Lý Sùng Sơn cũng chỉ luyện đến thế.

Chẳng qua khi nhìn thấy điểm tích lũy để lĩnh ngộ, Lâm Phàm lập tức chắc chắn, công pháp này rất không bình thường.

Nếu như chỉ là công pháp bình thường, điểm tích lũy dùng để lĩnh ngộ tầng thứ nhất tuyệt đối sẽ rất ít. Nhưng mà tầng thứ nhất Vô Tướng Sắc Thân của môn Cổ Giới Kim Cương Pháp Thân lại cần tới 120 000 điểm tích lũy.

Đây chẳng lẽ là công pháp Thiên giai cao cấp hay sao? Nếu không thì sao cần điểm tích lũy khổng lồ như thế?

Lúc này, ở trong nhẫn trữ vật của Lý Sùng Sơn còn có một món đồ vật hấp dẫn sự chú ý của Lâm Phàm, đó là một tấm lệnh bài màu vàng óng ánh. Ở phía trên lệnh bài này còn có hào quang màu vàng đang lưu động. Hơn nữa khi hắn giơ lên, lệnh bài lại biến thành trong suốt, đồng thời tại ở bên trong có một cái ký hiệu đặc biệt. Ký hiệu này có lẽ không có ý nghĩa gì đối với người khác nhưng mà hắn lại vô cùng quen thuộc.

– Vạn

– Đây là Phật Tổ tâm ấn, cái này…

Đầu óc của hắn hơi to ra, giống như khó mà minh bạch tình huống ở trong này đến cùng là như thế nào.

Nhưng mà nhớ tới ếch xanh ở bên trong hiểm địa Vạn Quật môn nói tới thế giới bao la, hắn có cảm giác thế giới mà mình đang ở hắn chỉ là một cái bên trong vô số cái mà thôi.

Mà tên Lý Sùng Sơn này cũng là người có đại cơ duyên, lấy được lệnh bài này, còn có môn Cổ Giới Kim Cương Pháp Thân này nữa.

– Ta đã nói là không có khả năng mà. Giữa Thiên Cương cảnh cùng Địa Cương cảnh mặc dù chênh lệch một cái đại cảnh giới, nhưng cũng không thể khó vượt qua đến như vậy. Tên Lý Sùng Sơn này khẳng định là nhân vật tinh anh bên trong Thiên Cương cảnh tầng một, mình khiêu chiến là tinh anh mà không phải loại Thiên Cương cảnh tầng một phổ thông.

Giờ khắc này, Lâm Phàm bắt đầu an ủi bản thân. Mình rõ ràng mạnh như vậy, mặc dù vượt qua đại cảnh giới, nhưng mà cũng không có khả năng bị đánh đến mức không có sức hoàn thủ như vậy. Hiện tại đã tìm được nguyên nhân, tâm tình cũng thoải mái hơn không ít.

Tốt. Thu hoạch tràn đầy, nhân vật tinh anh chính là nhân vật tinh anh. Quả nhiên là cực kỳ lợi hại. Nhất là môn Cổ Giới Kim Cương Pháp Thân này có thể nói là bảo bối vô giá đối với hắn. Bây giờ bên ngoài cũng không tính là thái bình, mình có lẽ vẫn nên ở nơi này tu luyện một thời gian, tích lũy điểm khổ tu.

Chênh lệch giữa Địa Cương cảnh cùng Thiên Cương cảnh hoàn toàn chính xác là không thể bỏ qua.

Cho nên mình cũng không cần thiết tiêu hao quá nhiều thời gian ở Địa Cương cảnh, thậm chí nếu có cơ hội thì có thể nhanh chóng đột phá Thiên Cương cảnh ở ngay tại Nhật Chiếu tông.

Nghĩ rồi, Lâm Phàm ngồi xuống, bắt đầu tu luyện, điểm khổ tu cũng từ từ tăng trưởng.

Chương 219: Chấn động bộc phát

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Cứ điểm Lục Thời.

Mấy bóng người bay tới từ phương xa. Khi nhìn thấy cứ điểm Lục Thời đã từng phồn vinh, giờ lại biến thành phế tích, biểu lộ ở trên mặt cũng cực kỳ phong phú.

– Đại nhân…

Một người đi tới, quỳ lạy ở trước mặt nam tử dẫn đầu, trên trán thấm đẫm mồ hôi. Người này cúi đầu, lộ vẻ cực kỳ hoảng sợ.

– Nói! Ngươi phát hiện ra cái gì rồi?

Nam tử dẫn đầu giấu hai tay ở trong trường bào màu đen có thêu hoa văn hình ngọn lửa đỏ, bên ngoài không có một chút ba động giống như là một phàm nhân, thanh âm khàn khàn khiến cho người ta run lên.

– Lý Sùng… Sơn …đại… nhân… bị người giết, đồng thời Kiếm Ma, Côn Ma, Đao Ma cũng đều bị giết.

Người này vừa dứt lời, mấy người đứng ở phía sau nam tử dẫn đầu rõ ràng cũng run lẩy bẩy. Bọn họ hiển nhiên không ngờ sẽ xảy ra chuyện như thế.

Lý Sùng Sơn lại bị người giết, hơn nữa cứ điểm Lục Thời cũng bị người hủy. Chuyện này hiển nhiên đã là đại sự rồi.

– Chết rồi…

Nam tử dẫn đầu trầm mặc một lát, sau đó đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía phương xa. Hắn hóa thành một vệt sáng bay đến chỗ kia. Nhìn thi thể nằm trên mặt đất, đầu cùng thân bị chia cắt của Lý Sùng Sơn, hắn vươn tay, cầm cái đầu kia lên. Nhìn thấy hai mắt của

Lý Sùng Sơn còn không có khép lại, rõ ràng là chết không nhắm mắt, hắn âm trầm nói.

– Đệ đệ của ta, ngươi làm sao lại bị người giết? Ngươi chẳng phải đã nói muốn đuổi kịp rồi siêu việt ta, hung hăng nghiền ép ta ở dưới chân ngươi cơ mà. Ngươi sao có thể chết?

– Cơ Ảnh.

– Đại nhân.

Lúc này, một bóng người trống rỗng xuất hiện, không có chút khí tức ba động nào. Nếu như không dùng mắt để nhìn căn bản không cảm giác được, trước mắt sẽ có một người quỳ ở nơi đó.

Lý Sùng Uyên trầm mặc một lát, sau đó mở miệng nói:

– Ngươi điều tra xem đến cùng là ai giết đệ đệ ta.

– Vâng.

Thân ảnh đang quỳ lạy kia đáp một lời rồi dần dần biến mất. Khi cẩn thận quan sát thì có thể nhìn thấy một cái bóng màu đen di chuyển ở sát mặt đất, hoá thành hình dạng như là đầu mũi tên, biến mất ở phương xa.

– Bất kể là ai, ta đều muốn hắn phải chịu kết cục thê thảm, đau đớn nhất.

Năm ngón tay của Lý Sùng Uyên bóp chặt, vang lên tiếng kẽo kẹt.

Lúc này, những người ở phía sau kia đi tới, nói:

– Đại nhân, chúng ta cần báo tin tức này cho tông môn. Người có thể giết Lý Sùng Sơn Lý đại nhân tuyệt không phải hạng người hời hợt. Những tổ chức giấu ở Nhật Chiếu tông kia tuyệt đối không có năng lực này.

Lý Sùng Uyên liếc nhìn chung quanh, ánh mắt như đao, nói:

– Mặc kệ hắn là hạng người hời hợt hay là cái gì thì cũng đều phải chết.

– Đi.

Mấy người Hùng Liệt Bách mang theo số lớn nô lệ, chạy thoát khỏi cứ điểm Lục Thời, tìm một chỗ ẩn nấp đi.

Thủy Tú nhìn những đồng bào gầy trơ xương này, không khỏi thở dài:

– Đội trưởng, bây giờ chúng ta nên làm cái gì, muốn đưa nhiều người như vậy rời khỏi Nhật Chiếu tông tuyệt đối không phải chuyện đơn giản. Mà cũng không biết người kia thế nào rồi.

– Hắn thắng.

Hiện tại Hùng Liệt Bách vẫn còn hãi hùng khiếp vía. Tất cả chuyện xảy ra ở trong cứ điểm Lục Thời đều được hắn ghi nhớ ở trong lòng.

– Đội trưởng, ngươi làm sao có thể xác định?

Đôi mắt đẹp của Thủy Tú cũng trợn to, hiển nhiên có chút không dám tin tưởng. Dù sao đây chính là Lý Sùng Sơn, cường giả Thiên Cương cảnh trấn thủ cứ điểm Lục Thời mà.

– Nếu như người kia không có chiến thắng, chúng ta là tuyệt đối không có khả năng chạy thoát. Dù sao Lý Sùng Sơn cũng là cường giả Thiên Cương cảnh, sợ rằng tốc độ của chúng ta có nhanh hơn nữa thì cũng không chạy được.

Hùng Liệt Bách phỏng đoán. Theo hắn thấy, khả năng này là cực cao, thậm chí là trăm phần trăm.

Thủy Tú há to miệng, nói:

– Không thể nào, Lý Sùng Sơn chính là cường giả Thiên Cương cảnh mà người kia không phải chỉ có tu vi là Địa Cương cảnh tầng bảy sao? Chênh lệch xa như thế. Người này làm sao có thể giết Lý Sùng Sơn?

Hùng Liệt Bách lắc đầu. Hắn cũng không biết phải trả lời nàng như thế nào nhưng mà hắn tin tưởng, người kia nhất định là người chiến thắng, bằng không tất cả mọi người ở nơi này đều khó có khả năng thoát khỏi cứ điểm Lục Thời.

– Đừng nghĩ nhiều nữa, chúng ta đi nhanh lên. Cứ điểm Lục Thời bị hủy. Nhật Chiếu tông tuyệt đối sẽ vô cùng tức giận. Đến lúc đó, chỉ sợ sẽ là lúc cuồng phong mưa rào tiến đến.

Trong một cái hố nào đó.

Sau khi nuốt toàn bộ đan dược thu hoạch được từ trên người Lý

Sùng Sơn, Lâm Phàm lại tiếp tục tu luyện. Đan dược nhanh chóng hóa thành dược lực tinh khiết nhất chảy đến khắp mọi nơi trong cơ thể hắn.

Nhưng dược lực ẩn chứa bên trong những đan dược này lại vẫn khó mà có thể lấp đầy tất cả tế bào ở trong cơ thể của hắn, cho nên hắn chỉ có thể từ từ tích lũy.

Tu vi đột phá, dung lượng của cơ thể cũng càng lớn, mà muốn đạt tới bão hòa, thì sẽ cần tích lũy càng nhiều.

Hiện giờ, tu vi của hắn đã đột phá đến Địa Cương cảnh tầng bảy, có thể lăng không bay lượn, ngao du thiên địa, đồng thời cũng muốn bắt đầu chuẩn bị để cô đọng Thiên Cương pháp tướng, năng lượng cần thiết để làm việc này cũng không phải là ít.

– Dung lượng càng ngày càng rộng, tài nguyên cần thiết để bổ sung cũng càng nhiều. Cứ theo đà này, mình muốn lấy trạng thái viên mãn để đột phá đến Thiên Cương cảnh, vậy thì phải cần tích luỹ bao nhiêu năng lượng đây.

Hiện giờ trong lòng của Lâm Phàm cũng có chút lo lắng. Lấy tình huống hiện tại của hắn, năng lượng để hắn đột phá một tầng thôi cũng đủ để làm cho hai, ba người đột phá đến Thiên Cương cảnh rồi.

Hiện tại tu vi của hắn mới chỉ là Địa Cương cảnh tầng bảy mà thôi, đến tầng tám, tầng chín lại cần bao nhiêu nữa.

Nói là khổng lồ có lẽ cũng không đủ để hình dung đi.

Bây giờ, cứ điểm Lục Thời đã bị hắn hủy diệt. Tình huống hiển nhiên không ổn. Mặc dù mình cũng không sợ, nhưng vẫn là nên tích lũy một chút điểm khổ tu, chờ đến mức nhất định thì có thể ra ngoài, tiếp tục lang thang.

10 000 điểm tích lũy trước cứ giữ lại đã, nhưng để hắn có chút tiếc nuối chính là tất cả đệ tử của Nhật Chiếu tông ở bên trong cứ điểm Lục Thời đều đã chạy trốn đi xa rồi. Nếu như có thể giết toàn bộ, điểm tích lũy thu được cũng sẽ là một con số khổng lồ.

Sau ba ngày!

Ở bên trong một thành trì nào đó của Nhật Chiếu tông, không phải là đệ tử chính thức, người của Nhật Chiếu tông cũng đều phải sinh hoạt giống như là người bình thường.

Trà lâu phi thường náo nhiệt. Mấy người của Nhật Chiếu tông đang trò chuyện với nhau.

– Nghe nói sao? Cứ điểm Lục Thời bị người phá huỷ, những tên nô lệ của Viêm Hoa tông kia đều đã được người cứu ra, mà cường giả Thiên Cương cảnh trấn thủ cứ điểm Lục Thời là Lý Sùng Sơn Lý đại nhân thì bị người giết. Hiện giờ cảnh tượng ở đó vô cùng thê thảm.

Một tên nam tử hoảng sợ nói, thần sắc cực kỳ phẫn nộ, hiển nhiên là không ngờ sẽ có người dám đến Nhật Chiếu tông gây chuyện.

– Không thể nào, cứ điểm Lục Thời chính là trọng địa ở khu vực biên phòng, đến cùng là ai can đảm như vậy, dám phá hủy cứ điểm Lục Thời.

Những người ở chung quanh nghe người kia nói như thế đều lắc đầu, cười cợt, hiển nhiên là không hề tin tưởng, chỉ coi đó là tin đồn nhảm mà thôi. Ở trong lòng của bọn họ, Nhật Chiếu tông chính là tông môn cường đại nhất thế giới này. Mà Lý Sùng Sơn còn là cường giả Thiên Cương cảnh, ở trong mắt bọn họ, đó chính là tồn tại giống như là Thiên Thần vậy.

– Theo ta được biết, người hủy diệt cứ điểm Lục Thời cùng giết Lý Sùng Sơn là người có mái tóc màu đỏ ngòm, thân hình cao tới bốn, năm mét, toàn thân mọc vảy giống như là yêu thú vậy.

Lúc này, ở cách đó không xa có mấy người đang ngồi uống trà, lắng nghe những người đi đường này nói chuyện với nhau. Nghe xong chuyện này, mấy người cũng đều liếc nhìn nhau.

– Đội trưởng, ngươi nghĩ chuyện như vậy có tin được hay không?

Một nữ tử nhẹ giọng dò hỏi. Nàng chính là người được Lâm Phàm cứu mạng, Tần Mộc Băng. Về sau nàng cũng nghe theo lời của Lâm Phàm, không mặc loại áo đen bó sát người kia nữa mà chuyển sang mặc quần áo cực kỳ bình thường.

Nữ tử được nàng gọi là đội trưởng kia trầm mặc một lúc rồi nói:

– Không biết, nhưng mà có lẽ cũng không phải là lời đồn nhảm, không có lửa thì sao có khói.

Trên mặt của mấy người ở bên cạnh lóe ra vẻ hưng phấn. Nếu

như chuyện kia là thật, vậy thì cũng làm cho người ta cảm thấy phấn chấn.

Cứ điểm Lục Thời chính là trọng địa ở khu vực biên phòng của Nhật Chiếu tông, ở trong đó còn giam giữ không ít con dân của Viêm Hoa tông bị Nhật Chiếu tông bắt đi ở trong chiến loạn.

Bây giờ nghe nói cứ điểm Lục Thời bị phá hủy, chuyện này sao có thể không khiến cho bọn họ cảm thấy hưng phấn, không khiến cho bọn họ cảm thấy phấn chấn.

– Không xong, không xong…

Đúng lúc này, một nam tử hoảng sợ chạy vào, hét lên:

– Việc lớn không tốt, ta vừa mới nghe được tin tức, Chiến Thuyền Tám Cánh của Thần Tử Phục Đô Thánh tự bạo ở chỗ Anh Hồn Bia, làm cho toàn bộ tòa Anh Hồn Bia đều bị nổ nát, tông môn tử thương thảm trọng.

Người đang gầm rú kia run lẩy bẩy, có chút choáng váng tựa như là không thể tin được chuyện này.

Khi mà người kia vừa dứt lời, tất cả mọi người đều trầm mặc, sau đó một thanh âm vang lên:

– Ngươi nói đùa gì vậy? Anh Hồn Bia là địa phương trọng yếu nhất của Nhật Chiếu tông chúng ta, làm sao lại có thể bị phá hủy. Nếu như ngươi nói bậy, ta sẽ cắt đầu lưỡi của ngươi.

– Đây là tin tức mà biểu ca của ta truyền về, biểu ca của ta chính là đệ tử nội môn của Nhật Chiếu tông, sao có thể nói bậy được?

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều choáng váng. Anh Hồn Bia chính là một trong những chỗ ký thác tinh thần của bọn họ. mỗi một năm, Nhật Chiếu tông đều sẽ mở cửa để con dân của Nhật Chiếu tông đến đây bái tế.

Thế nhưng mà bây giờ có người nói Anh Hồn Bia bị phá hủy, chuyện này bảo bọn họ làm sao mà tiếp thụ được.

– Không có khả năng.

Có người đứng lên quát, nhưng mà sau đó lại như mất hết sức lực rồi ngồi xuống, sắc mặt trắng bệch, trong miệng lẩm bẩm.

– Làm sao có thể? Chuyện này sao có thể xảy ra?

Khi mấy người Tần Mộc Băng nghe được tin tức này, bọn họ cũng ngạc nhiên đến trợn mắt há hốc mồm. Nếu như tin tức cứ điểm Lục Thời bị hủy đã để các nàng quá sợ hãi, như vậy chuyện Anh Hồn Bia bị phá huỷ, thật là khiến cho người ta khó mà tin được.

– Đội trưởng…

Tần Mộc Băng rất muốn hỏi thăm một chút, vấn đề này có tin được hay không?

– Đi.

Đội trưởng nói khẽ, sau đó tính tiền rời khỏi.

Chuyện này hiển nhiên làm cho bọn họ chấn động cực lớn, nhưng cũng nhắc nhở bọn họ một việc, đó chính là gần đây bọn họ sẽ phải càng thêm cẩn thận.

Nếu như việc này là sự thật, như vậy Nhật Chiếu tông tất nhiên đã chấn động thậm chí là điên cuồng.

Đến lúc đó chính là một trận mưa to gió lớn, toàn bộ Nhật Chiếu tông đều sẽ đề phòng, điên cuồng loại bỏ gian tế như bọn họ.

Viêm Hoa tông.

Thiên Tu đang đứng ở trên ngọn núi. Đột nhiên, một vệt sáng xuyên thấu hư không, nhanh chóng rơi vào trong lòng bàn tay của hắn.

– Cứ điểm Lục Thời bị hủy, Lý Sùng Sơn bị giết.

– Chiến Thuyền Tám Cánh của Phục Đô Thánh tự bạo, nổ nát Anh Hồn Bia.

Giờ khắc này, Thiên Tu hơi trầm ngâm, những tin tức này đúng là có chút kinh người. Sau đó hắn bỗng nghĩ đến đồ đệ của mình không phải là chạy đến Nhật Chiếu tông kia sao?

Hiện tại, nơi đó đúng là có chút nguy hiểm, để hắn không thể yên lòng. Tâm niệm vừa động, hư ảnh của Lâm Phàm bỗng nhiên trống rỗng xuất hiện, sau đó Thiên Tu nhanh chóng mở ra hư không, hư ảnh của Lâm Phàm được bao vây bởi một tầng ánh sáng màu vàng, bay vào trong khe hở rồi biến mất.

Sau mười ngày.

Trong huyệt động.

Hai con ngươi của Lâm Phàm mở ra, thoải mái chém mình một kiếm, mười giây về sau, tỉnh lại.

Trên mặt nở nụ cười tươi.

Sau mười ngày tu luyện, điểm khổ tu đã là hơn sáu triệu. Đây chính là kết quả không ngủ không nghỉ, toàn tâm toàn ý chỉ dùng để tu luyện trong suốt mười ngày. Xem ra mình quả nhiên có quyết tâm trở thành cường giả, nếu không bế quan tu luyện khổ sở như vậy sao có thể kiên trì nổi.

Kiểm tra tình huống của bản thân một hồi, Lâm Phàm cực kỳ hài lòng gật đầu.

Tính danh: Lâm Phàm

Tu vi: Địa Cương cảnh tầng bảy (+)

Điểm khổ tu: 9232050

Điểm tích lũy: 10000

Thiên phú: Bất Tử Chi Thân, trăm phần trăm tay không tiếp kiếm, không nhìn phong ấn.

Chủ tu: Cực hạn Đại Ma công (7)

Công pháp: Bạo Lực Lang Nha Bổng max cấp, Bạo Huyết max cấp, Hám Sơn Kình max cấp, Cuồng Thân max cấp, Thất Thần Thiên Pháp tầng thứ hai, Hóa Thần Kiếm Trận tầng thứ hai, Kinh Long Đại Thiên Công tầng thứ hai, Cực Diệt Phá Thể tầng thứ nhất, Hư Không Thiết Cát Thuật tầng thứ ba.

Rút thăm: Thanh đồng (100), Bạch ngân (300), đến tiếp sau chưa mở ra.

– Cũng là lúc mình nên xuất quan rồi. Nhật Chiếu tông không có tìm được mình, bây giờ khẳng định cũng đã thư thả hơn nhiều, mình cũng phải tiếp tục hành trình lang thang của mình thôi.

Giờ khắc này, Lâm Phàm vươn tay, nhanh chóng đánh bay đá vụn ngăn ở cửa động. Thân hình loé lên một cái, đã đi ra bên ngoài. Lập tức một tia nắng chói chang chiếu xạ qua, hắn giơ tay lên che nắng, cảm thấy có chút chói mắt.

Chương 220: Đại Yêu Sư

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– Được đi ra là thoải mái, bây giờ cần suy nghĩ xem mình nên đi chỗ nào.

Lâm Phàm sờ cằm, sau đó lấy bản đồ ra, cẩn thận nhìn, suy nghĩ một hồi.

Tấm bản đồ này cũng không tệ, tất cả địa điểm đều được đánh dấu rất rõ ràng.

Thiên Hiểm cốc có được cường giả Thiên Cương cảnh tầng hai trấn thủ, hơn nữa cũng tương đối gần nơi này.

Nhưng cũng vẫn phải cẩn thận, Lý Sùng Sơn chỉ là cường giả Thiên Cương cảnh tầng một đã có thể chiến đấu với mình lâu như thế, đổi sang Thiên Cương cảnh tầng hai thì cho dù đánh tới sang năm, mình cũng không nhất định có thể mài chết đối phương, có lẽ là vẫn nên chuyển sang mục tiêu khác.

Chẳng qua nhìn tới nhìn lui, đúng là không có nhìn ra chỗ nào hay hơn. Được rồi. Trước tiên cứ đi xung quanh kiếm điểm tích lũy, đề thăng mấy môn công pháp. Nghe nói ở trên lãnh địa của Nhật Chiếu tông có không ít yêu thú, còn có một số yêu thú kỳ kỳ quái quái, thế nhưng mà tại Viêm Hoa tông không thấy được.

Hưu!

Thân hình hóa thành một vệt sáng bay về phương xa.

Bên trong một khu rừng rậm rạp, có hai nam tử thô kệch đang ngồi ở trên một con yêu thú, mà bốn vó của con yêu thú này còn đang cố gắng giãy dụa, nhưng không có thoát được.

– Cầm xích sắt, trói chặt mấy cái chân này cho ta.

– Lần này, vận khí của chúng ta thật là quá tốt, lại có thể gặp một con yêu thú Địa Cương cảnh tầng hai.

Phí hết sức chín trâu hai hổ, rốt cục hai người này cũng trói được con yêu thú này lại. Sau đó, bọn họ nhanh chóng đánh choáng con yêu thú này rồi quăng nó lên một chiếc xe ở gần đó. Ở trên chiếc xe này tính thêm con yêu thú mà bọn họ vừa mới bắt được thì đã có ba con yêu thú, tu vi cũng đều là Địa Cương cảnh.

– Ai?

Lúc này, một nam tử giật mình, quay đầu về phía sau quát lên. Khi nhìn thấy đối phương chỉ có một người, hai người cũng nhẹ nhàng thở ra.

Lâm Phàm đi ngang qua nơi này. Bởi vì cảm thấy hơi đói bụng lại vừa vặn có một con yêu thú đánh tới, hắn tiện tay trấn áp nó, sau đó chuẩn bị tìm nơi tốt làm một bữa ngon, thế nhưng mà hắn không ngờ lại có thể trông thấy người khác.

Hai người này hiển nhiên chính là đệ tử của Nhật Chiếu tông, áo bào màu đen, hoa văn hình ngọn lửa không phải là trang phục dành cho đệ tử của Nhật Chiếu tông hay sao?

– Ngươi là ai?

Một trong hai tên đại hán nghiêm nghị hỏi. Khi nhìn về phía con yêu thú mà Lâm Phàm đang kéo theo ở sau lưng, sắc mặt của hắn cũng đột nhiên biến đổi, là một con yêu thú Địa Cương cảnh tầng năm.

Hiển nhiên hắn cũng không ngờ, người xa lạ này lại có thể trấn áp một con yêu thú Địa Cương cảnh tầng năm. Đây là chuyện khiến cho người ta khiếp sợ.

– Mãi Mãi Đề Thiết Cao.

Lâm Phàm cảm giác tên gọi này không sai, có một loại cảm giác cao thâm khó dò. Hơn nữa hắn cũng không dám cam đoan, tên thật 'Lâm Phàm' của mình có truyền ra ở Nhật Chiếu tông hay không? Dù sao tên gọi này cũng tượng trưng cho truyền kỳ ở Viêm Hoa tông.

Thừa dịp khi hai người vẫn còn đang suy tư về tên gọi này, Lâm Phàm kéo yêu thú đi về phía hai người, tay trái đặt ở phía sau, chuẩn bị khi tiếp cận gần là sẽ có thể đập hai người này một phát.

Mà khi chuẩn bị xuất thủ, hắn lại yên lặng để Lang Nha bổng lại chỗ cũ.

– A, nguyên lai là Mãi Mãi Đề Thiết Cao, ngươi cũng là tới đây bắt yêu thú đi Yêu Thành đổi tài nguyên sao?

Một trong hai người nói. Hắn suy nghĩ nửa ngày cũng không thể nghĩ ra tên gọi này là ở bên Viêm Hoa tông hay Nhật Chiếu tông, nhưng mà nghĩ đến tên của người bên Viêm Hoa tông bình thường đều chỉ là hai chữ, ba chữ, mà tên của người này có tận năm chữ, hiển nhiên là từ tông môn không gì làm không được là Nhật Chiếu tông bọn họ.

– Đúng vậy.

Lâm Phàm lạnh nhạt gật đầu. Trong lòng hắn lúc này cũng rất hiếu kỳ. Chuyện bắt yêu thú đi Yêu Thành đổi tài nguyên này có chút kỳ lạ.

– Ta gọi là Vương Triệt, hắn gọi là Cao Kiến Sầu.

Vương Triệt nói. Vừa nói hắn vừa nhìn về phía con yêu thú ở sau lưng Lâm Phàm với ánh mắt tham lam.

Nhưng mà ngay cả yêu thú Địa Cương cảnh tầng năm cũng bị người này trấn áp, hiển nhiên người ở trước mặt cũng không phải là người bình thường. Hai người bọn họ cũng chỉ có tu vi là Địa Cương cảnh tầng hai. Chỉ sợ dù đồng thời tiến lên, bọn họ cũng sẽ bị người này miểu sát.

Lâm Phàm đã sớm thấy được ánh mắt tham lam của hai người. Nhưng bây giờ, hắn nhất định phải giả bộ như là một người chuyên nghiệp mới được.

Nếu như để lộ sơ hở, vậy thì cũng không tốt lắm.

– Các ngươi đã bắt đủ yêu thú chưa? Cùng ta đi đổi tài nguyên chứ?

Lâm Phàm nói.

Vương Triệt lắc đầu, nói:

– Không được, chúng ta còn cần bắt thêm mấy con yêu thú nữa mới được.

Lâm Phàm lập tức ném con yêu thú ở sau lưng qua, nói:

– Con yêu thú này cho các ngươi. Hai người các ngươi theo ta trở về Yêu Thành.

Vương Triệt cùng Cao Kiến Sầu lập tức choáng váng, sau đó liếc nhìn nhau rồi hô to.

– Là thật hay là giả?

Đây chính là yêu thú Địa Cương cảnh tầng năm đó. Nếu như về Yêu Thành, e rằng có thể đổi được hai viên đan dược Huyền giai thượng phẩm.

Đối phương có thể thoải mái ném tài phú lớn như thế cho bọn họ sao?

– Đương nhiên là thật rồi, các ngươi có muốn hay không? Nếu muốn thì chúng ta cùng trở về, không muốn thì ta đi tìm người khác.

Lâm Phàm nói.

Hiện tại, trong lòng của hắn có chút nghi ngờ. Yêu Thành mà hai người này nói đến cùng là ở nơi nào? Vì cái gì mà hắn không nhìn thấy ở trên bản đồ? Chẳng lẽ là tổ chức của cô nàng Tần Mộc Băng kia quên ghi chép hay sao?

– Được.

Vương Triệt cùng Cao Kiến Sầu hưng phấn vác con yêu thú Địa Cương cảnh tầng năm kia lên vai, sau đó đưa xe đẩy cho Lâm Phàm.

Bọn họ không ngờ chuyện tốt này lại rơi vào người của bọn họ. Thật đúng là quá may mắn.

Ba người một đường đi về phía trước. Vương Triệt cùng Cao Kiến Sầu hiện tại đều đang trong trạng thái hưng phấn. Đối với bọn họ, con yêu thú này chính là một khoản tài phú khổng lồ.

Trong lòng bọn họ nghĩ rằng đầu óc của Lâm Phàm có chút vấn đề. Nếu như có thể lừa dối hắn đi theo, vậy thì sau này có thể coi hắn như tay đấm miễn phí, còn sợ không thu hoạch được yêu thú cao cấp hay sao?

Hoàng hôn.

Lâm Phàm choáng váng. Yêu Thành này cũng quá xa đi. Thời gian dài như vậy mà còn chưa đi tới.

– Mãi… Mãi Mãi Đề Thiết Cao, đêm nay, chúng ta nghỉ ở chỗ này, sáng sớm mai lại tiếp tục lên đường.

Vương Triệt nói, dù sao cũng đã đi cả một ngày rồi. Bọn họ cũng rất mệt.

Lâm Phàm vốn muốn nói, còn chưa tới sao? Nhưng nếu nói thế chẳng phải là sẽ bại lộ thân phận nhà quê của mình hay sao, cho nên vội vàng nói:

– Các ngươi lên xe, ta đẩy hai người các ngươi đi, cũng không cần chậm trễ thời gian ở nơi này.

Vương Triệt cùng Cao Kiến Sầu liếc nhau. Hai người bọn họ đã có thể hoàn toàn xác định Lâm Phàm là đồ đần. Nếu như không phải là kẻ ngu thì sao lại nghĩ ra được việc cho họ lên xe để mình phải đẩy đi chứ.

Hai người hài lòng đi lên trên xe rồi ngồi xuống, mặc cho đối phương đẩy ở phía sau.

– Lần này vận khí thật sự là quá tốt rồi. Con yêu thú này sẽ đổi được một khoản tài phú khổng lồ.

– Nhưng chỗ kia thật sự là quá kinh khủng. Mỗi lần đi qua, ta đều run như cầy sấy. Tiếng gào thét vang lên ở trong đó e rằng có thể dọa chết người.

Cao Kiến Sầu nói.

Vương Triệt nhếch miệng:

– Có thể không dọa người sao? Đám người ở trong đó đang tiến hành thí nghiệm dung hợp người với yêu thú. Lần trước ta tận mắt nhìn thấy cảnh một tên nô lệ của Viêm Hoa tông dung hợp cùng yêu thú. Sau khi hoàn thành, hắn ta lập tức biến thành một con quái vật trông rất kinh khủng. Nhưng bởi vì thuộc về sản phẩm thất bại cho nên bị Đại Yêu Sư chụp chết.

Lâm Phàm vẫn đang đẩy ở phía sau, trên mặt một mực nở một nụ cười tươi. Nhưng mà khi tiến vào trong bóng tối, nụ cười này lại có chút âm trầm.

Sáng sớm.

Một thành trì xuất hiện ở phương xa. Thành này nhìn qua có chút

âm trầm khủng bố, chỉ ở xa đã có thể nghe được có tiếng gào thét truyền ra.

Hai người kia còn đang say giấc nồng nhưng mà nghe thấy thanh âm này lập tức giật mình tỉnh giấc.

– Đến, đến Yêu Thành rồi.

Vương Triệt hô to. Mỗi một lần tới đây hắn đều cảm giác nơi này rất kinh khủng.

Lâm Phàm nhìn thành trì ở phía trước, nơi này được người xưng là Yêu Thành sao?

Nhưng Lâm Phàm cám thấy nơi này không phải là một thành trì mà giống như là lãnh địa của một ác ma trong vực sâu. Dù chưa đến gần, hắn cũng đã có thể ngửi được mùi máu tươi, còn cảm nhận được khí tức cuồng bạo của yêu thú.

Vương Triệt cùng Cao Kiến Sầu nhanh chóng vác con yêu thú Địa Cương cảnh tầng năm kia lên rồi vội vàng nói:

– Mãi Mãi Đề Thiết Cao, chúng ta đi thôi.

Vừa dứt lời, hai người đã chạy nhanh về phía trước tựa như là sợ Lâm Phàm đột nhiên đổi ý vậy.

Lâm Phàm cười. Hắn đang nghĩ xem Yêu Thành này là tồn tại như thế nào, nhất định phải cẩn thận kiểm tra một chút mới được.

Nhưng người đến nơi này cũng không ít, có rất nhiều người đều bắt yêu thú tới đây đổi tài nguyên. Ở cách đó không xa, Vương Triệt cùng Cao Kiến Sầu đang đứng xếp hàng, đồng thời còn cười nói cùng mấy người ở bên cạnh. Thỉnh thoảng, bọn họ còn giơ tay chỉ chỉ về phía Lâm Phàm, tựa như là đang nói các ngươi nhìn bên kia chính là một kẻ ngốc, con yêu thú này của chúng ta chính là thu hoạch từ chỗ của hắn đó.

Bỗng nhiên, Lâm Phàm nhìn thấy ở một bên lại không có người nào xếp hàng.

– Trợ thủ của Đại Yêu Sư

Mục đích của hắn khi tới nơi này cũng chỉ có một. Đó chính là tìm cơ hội chém giết đám người thực hiện thí nghiệm dung hợp yêu thú kia, đặc biệt là Đại Yêu Sư. Bây giờ ở đây lại đang tuyển trợ thủ

cho Đại Yêu Sư, vậy thì hắn khẳng định phải đi nhìn một chút.

Vương Triệt cùng Cao Kiến Sầu đang nói chuyện vui vẻ cùng những người khác thì đột nhiên, bọn họ ngây ngẩn cả người, thậm chí có chút hoảng sợ.

– Tên kia đang muốn đi làm cái gì vậy?

– Không phải là nhận lời mời làm trợ thủ của Đại Yêu Sư đi, hắn muốn chết sao?

– Xuỵt, nói nhỏ chút! Nếu như để ứng viên rời khỏi thì chính chúng ta sẽ bị thay thế đó.

– Hắn là ngốc thật hay là đang giả ngốc thế, làm trợ thủ của Đại Yêu Sư là sẽ mất mạng đó.

Lúc mới đến, bọn họ cũng không coi vị trí trợ thủ của Đại Yêu Sư là cái vị trí ghê gớm gì. Thế nhưng mà về sau, bọn họ phát hiện hành động tuyển người này là liên tục, cho dù đã tuyển rất nhiều nhưng mà qua một đoạn thời gian, bọn họ sẽ lại tiếp tục tuyển người.

Mà những người được tuyển lúc trước đều biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Nghe nói là những người kia đều đã chết ở bên trong.

Bọn họ nghe nói, Đại Yêu Sư chính là một người điên. Đôi khi có ý tưởng mới, muốn tiến hành thí nghiệm nhưng mà bên người không có nô lệ thì Đại Yêu Sư sẽ tóm lấy trợ thủ tiến hành thí nghiệm.

Mặc dù chỉ là nghe đồn nhưng mà bọn họ đều tin tưởng.

Lâm Phàm đi đến trước bàn thông báo tuyển dụng, người thông báo tuyển dụng cũng đang ngủ gật. Hắn gõ gõ bàn, nói:

– Ta muốn làm trợ thủ của Đại Yêu Sư.

Người đang ngủ gật kia lập tức tỉnh lại, khi nhìn thấy Lâm Phàm đang đứng ở trước mặt, trong mắt lóe ra vẻ hưng phấn, nói:

– Ngươi muốn làm trợ thủ của Đại Yêu Sư sao?

– Ừm.

Lâm Phàm gật đầu, thậm chí đã nghĩ kỹ rất nhiều lý do, tuyệt đối sẽ không làm cho đối phương hoài nghi.

Nhưng để Lâm Phàm bất ngờ chính là đối phương căn bản cũng không hỏi bất cứ vấn đề gì mà hưng phấn nói:

– Tốt. Đi theo ta! Ngươi đã được tuyển. Mỗi ngày có thể nhận một viên đan dược Huyền giai trung phẩm, sau bảy ngày thì mỗi ngày có thể nhận một viên đan dược Huyền giai thượng phẩm.

Nam tử nói. Hắn không ngờ một tháng cuối cùng này rốt cục có người đến xin làm trợ thủ của Đại Yêu Sư.

Nghĩ đến cảnh tượng ở bên trong, hắn không rét mà run. Nếu như không phải là bởi vì tông môn có mệnh lệnh, bọn họ tuyệt đối sẽ không nguyện ý tiếp tục chờ đợi ở cái chỗ quỷ quái này.

Lâm Phàm cười. Xem ra phòng thí nghiệm của Đại Yêu Sư kia giống như rất khủng bố, nhưng muốn nói đến khủng bố, tên Đại Yêu Sư này chẳng lẽ có thể so sánh với mình hay sao?

Đúng là có thể thử một lần.

Chương 221: Ngươi biết chuyện bốn nhóm máu chính hay không?

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Theo phía sau lưng nam tử này, Lâm Phàm đi về phía hang động to lớn kia. Khi bước vào bên trong, mùi máu tươi càng lúc càng dày đặc. Tí tách. Tiếng giọt nước rơi xuống truyền ra từ bên trong hang động.

Nơi này chính là một cái hố sâu khổng lồ. Thềm đá gắn trên vách tường, xoay quanh mà đi xuống. Từ phía trên nhìn xuống dưới thì nơi này giống như là vực sâu đen kịt. Khi nhìn ngang qua, hắn thấy có xích sắt từ phía trên rủ xuống, mỗi cái xích sắt đều trói một bộ thi thể, có yêu thú, có nhân loại, còn có quái vật nửa người nửa yêu.

Phù phù!

Mấy bó đuốc ở trên vách đá đột nhiên sáng lên, một mực kéo dài xuống dưới, chiếu sáng bậc thang còn có vách tường ở chung quanh.

Nam tử dẫn đường cẩn thận từng li từng tí đi tới, không dám phát ra động tĩnh lớn nào, hắn nói khẽ:

– Nhỏ giọng một chút, đừng nói quá to.

Lâm Phàm cảm giác nơi này rất quỷ dị. Nhưng đối với hắn, nơi càng quỷ dị thì càng tốt, chí ít có thể sẽ có đồ tốt không tưởng tượng được xuất hiện.

Nam tử dẫn đường cũng thật sự sợ hãi nơi này, nhưng nhớ đến còn có mấy ngày là hắn có thể trở về tông môn, cho người khác đến thay ca, hắn cũng nhẹ nhàng thở ra.

Nơi này còn kinh khủng hơn so với lãnh địa của ác ma, nhất là tên Đại Yêu Sư kia lại càng là một người vô cùng kinh khủng. Thậm chí nếu như cần phải làm thí nghiệm mà không có người nào ở bên,

Đại Yêu Sư sẽ không chút do dự đặt hắn lên bàn mổ.

Đối với gia hỏa nhận lời mời này, hắn cũng chỉ có thể nói thầm trong lòng, hi vọng người này có thể kiên trì được ba ngày.

Dù sao từ trước đến nay, người có thể kiên trì ba ngày cũng vô cùng thưa thớt, người lâu nhất cũng chỉ sống sót qua bảy ngày mà thôi.

Một mực đi đến cuối hang động, bốn phía đều là thông đạo dài đến mức không nhìn thấy điểm cuối, giống như là thông suốt đi bốn phương. Trong mỗi một thông đạo đều vang lên tiếng gào thét thê lương. Những tiếng gào thét này có cái như là thanh âm của dã thú, có cái lại như là thanh âm nhân loại.

Lâm Phàm khá thản nhiên nhưng mà hắn lại cảm thấy thân thể của nam tử dẫn đường run lên tựa như là cực kỳ sợ hãi nơi này vậy.

Lúc này, phía trước có hai người đi tới, trong tay của hai người này còn đang kéo một bộ thi thể. Khi bọn họ đến gần, Lâm Phàm mới phát hiện nửa bên mặt của thi thể kia là mặt thú dữ tợn, răng thú lồi ra, trông cực kỳ khủng bố.

Chỉ là không có bất kỳ khí tức gì, hiển nhiên là đã chết.

– Đi theo ta, về sau ngươi sẽ thường xuyên nhìn thấy những cảnh như thế này. Bây giờ dù ngươi có sợ hãi đi nữa thì cũng không thể đổi ý đâu.

Nam tử dẫn đường nói.

Lâm Phàm cười, không nói thêm gì.

Sau đó hai người rẽ vào một thông đạo tối đen. Đi thêm một lúc, nam tử kia đẩy một cái cửa sắt ra. Âm thanh của dã thú ở bên trong càng thêm cuồng bạo, thậm chí còn có âm thanh xích sắt va chạm.

– Đại Yêu Sư đại nhân, trợ thủ mới của ngài tới rồi.

Nam tử cung kính nói, ánh mắt nhìn về phía thứ to lớn đang bị treo ở trên tường kia, thứ đó đã từng là một con yêu thú, nhưng mà hiện giờ nó đã bị chia năm xẻ bảy.

– Đồ vô dụng, sức mạnh mới chỉ ở mức độ này mà đã không chịu được.

Một tiếng hét âm trầm vang lên từ bên trong. Hiển nhiên là vì thí

nghiệm thất bại cho nên chủ nhân của thanh âm cũng cực kỳ phẫn nộ.

Nam tử nghe người kia nói như thế, thân thể run lẩy bẩy, toàn thân toát mồ hôi lạnh

– Thật sao? Trợ thủ của ta tới rồi, vậy thì ta cũng nên đi ra nhìn một chút.

Tiếng bước chân vang lên.

Ở trong mắt của nam tử tựa như là có một con ác ma vực sâu đi tới chỗ của mình vậy. Uy thế kinh khủng cuốn tới, ép hắn phải cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng.

Lâm Phàm nhíu mày. Khí tức này đúng là có chút cường đại, nhưng vẫn không cường đại đến mức khủng bố như vậy chứ.

Tiếng bước chân càng lúc càng lớn. Nhưng mà khi tiếng bước chân đã dừng lại ở trước mặt, Lâm Phàm lại vẫn không thấy một ai. Khi cúi đầu nhìn xuống thì hắn lại ngây ngẩn cả người.

Thân thể nhiều nhất cũng chỉ cao một mét, hơn nữa thoạt nhìn còn cực kỳ già nua, người này chính là Đại Yêu Sư hay sao?

– Ừm, rất không tệ.

Đại Yêu Sư ngẩng đầu nhìn Lâm Phàm, nhẹ gật đầu.

Nam tử lập tức cung kính nói:

– Đại Yêu Sư đại nhân hài lòng là tốt rồi.

– Ngươi đi với ta.

Đại Yêu Sư chỉ chỉ Lâm Phàm rồi nói, sau đó đi vào bên trong.

Lâm Phàm cũng không có suy nghĩ nhiều, nhanh chóng đi theo ở phía sau Đại Yêu Sư. Hắn cũng muốn nhìn xem tên Đại Yêu Sư này muốn làm gì.

Ngay khi mà hắn còn đang suy nghĩ chuyện này, thanh âm của Đại Yêu Sư đã vang lên:

– Ngươi sau này sẽ là trợ thủ của ta, tất nhiên là cần phải quen thuộc công việc của ta. Mục tiêu của ta chính là muốn cho nhân loại cùng yêu thú dung hợp hoàn mỹ, hình thành chiến tranh binh khí

mạnh nhất.

– Nhưng mà ta sẽ không nói cho ngươi bất kỳ chuyện gì, ngươi cần nghiên cứu, học tập ở trong quá trình thí nghiệm với ta. Nếu ngươi khiến cho ta có cảm giác ngươi không có cách nào trợ giúp cho ta, như vậy kết cục của ngươi chính là như thế này, trở thành vật liệu dung hợp cùng với yêu thú.

Đại Yêu Sư lạnh lùng nói, sau đó bàn tay nhấn vào một cái nút ở trên vách tường.

Lập tức, phía trên vách tường đột nhiên xuất hiện hai cái cửa động, một bên là người bị xích sắt trói lại mà một bên còn lại thì là yêu thú.

– A! Thả ta.

Người kia tức giận gào thét, cố gắng giãy dụa. Thanh âm xích sắt va chạm vang khắp hang động, nói:

– Những ác ma như các ngươi sẽ chết không được yên lành.

Đại Yêu Sư cầm một cái lệnh bài treo ở dưới chân nhân loại này lên, bình tĩnh nói:

– Đệ tử của Viêm Hoa tông, Địa Cương cảnh tầng một, tù binh.

– Ừm, vật liệu rất không tệ. Đúng là có thể để ta thí nghiệm thành quả mới nhất, thay thế trái tim của yêu thú cùng trái tim của nhân loại.

Lâm Phàm nhìn người này, nhíu mày. Hắn không ngờ những người này lại thật sự là lấy đệ tử của Viêm Hoa tông làm vật liệu để thí nghiệm. Thân là đệ tử Viêm Hoa tông, hắn làm sao có thể nhìn đồng tông bị người khác mổ xẻ nghiên cứu.

Tên Đại Yêu Sư này thật đúng là một gia hỏa làm cho người ta chán ghét.

– Đại Yêu Sư, thí nghiệm trao đổi trái tim mà ngươi nói có phải là cũng không có thành công hay không?

Lâm Phàm mở miệng nói.

Hắn vừa nói xong, động tác của Đại Yêu Sư đột nhiên dừng lại, sau đó một khí tức táo bạo cùng phẫn nộ bạo phát ra:

– Ngươi nói cái gì? Ngươi dám nói ta không thành công sao? Thân là trợ thủ, ngươi lại muốn chất vấn cấp trên của ngươi, Đại Yêu Sư vĩ đại như vậy hay sao?

Khí tức mà Đại Yêu Sư bạo phát ra đúng là rất mạnh, nhưng mà lại không có tác dụng gì với Lâm Phàm cả.

– Thế nào, thân là Đại Yêu Sư, chẳng lẽ cả việc thừa nhận thất bại cũng không thể làm được hay sao? Kỳ thật ta cũng cho rằng phương pháp nghiên cứu của ngươi là hoàn toàn sai lầm.

Lâm Phàm bình tĩnh nói.

Đại Yêu Sư nguyên bản đã gần như ở vào biên giới bộc phát. Nhưng mà sau khi nghe Lâm Phàm nói thế, hắn lại chậm rãi thu hồi khí tức, nói:

– Sai lầm ư? Tại sao lại là sai lầm?

Tốt, rất tốt. Nếu gia hỏa này đã hỏi thăm tại sao hắn sai lầm, vậy hôm nay bản thân sẽ giảng cho hắn một bài. Dù sao khi kiếp trước, ta chính là một cao thủ bán hàng.

– Ngươi có phải là một mực đang dùng người của Viêm Hoa tông để thí nghiệm hay không?

Lâm Phàm bình tĩnh nói. Hắn đưa lưng về phía Đại Yêu Sư, liên tục nháy mắt với nam tử bị xích sắt trói lại kia, ra hiệu đừng kêu nữa, ta đang cứu mạng nhỏ của ngươi đó.

Nhưng nam tử bị xích sắt trói lại kia lại không hiểu được ám hiệu của Lâm Phàm mà vẫn tức giận mắng to.

Đại Yêu Sư suy nghĩ, nói:

– Đúng vậy, chuyện này có vấn đề gì sao?

– Hừ, vấn đề rất lớn là đằng khác, ta nhìn ra ngươi căn bản là không có minh bạch chân lý của máu đi.

Lâm Phàm lạnh lùng nói, lộ ra vẻ khinh thường.

– Ngươi đang cười nhạo ta sao?

Đại Yêu Sư sao có thể nghe không ra sự khinh thường ẩn chứa trong ngữ khí của Lâm Phàm, hắn lập tức giận dữ hét tựa như là tùy thời đều có thể giết Lâm Phàm vậy.

Nhưng Lâm Phàm cũng không thèm để ý, hắn đã nhìn ra tên Đại Yêu Sư này có lẽ chính là một kẻ biến thái chuyên môn nghiên cứu, muốn cho nhân loại có thể dung hợp cùng với yêu thú.

– Làm sao? Ngươi không muốn biết rốt cuộc là vì cái gì mà ngươi liên tục thất bại sao?

Lâm Phàm nhìn về phía Đại Yêu Sư, lạnh nhạt hỏi.

Đại Yêu Sư vội vàng nói:

– Người nói đi, đến cùng là vì cái gì. Nếu như ngươi có thế khiến cho ta hài lòng, ta sẽ ban thưởng cho ngươi.

– Ngươi vì sao không dùng đệ tử của Nhật Chiếu tông để thí nghiệm?

Lâm Phàm nói.

– Đệ tử của Nhật Chiếu tông sao?

Đại Yêu Sư ngẩng đầu, nói:

– Tại sao lại muốn dùng đệ tử của Nhật Chiếu tông đến để thí nghiệm? Rõ ràng đã có những nô lệ Viêm Hoa tông này, tại sao phải dùng Nhật Chiếu tông làm gì?

Lâm Phàm lắc đầu, nói:

– Ngươi không hiểu. Đây là vấn đề ở giữa các loại nhóm máu khác nhau. Máu là thứ cực kỳ huyền bí, cực kỳ phức tạp, thường thấy nhất có bốn nhóm máu chính là A, B, AB, O.

– Chờ một chút, ngươi nói cái gì, cái gì là bốn nhóm máu chính?

Đại Yêu Sư nghe Lâm Phàm nói những thứ này, đầu lập tức to ra như cái đấu. Hắn nghe không hiểu đối phương đang nói cái gì, thậm chí hắn còn chưa từng nghe nói qua chuyện bốn nhóm máu chính.

Lâm Phàm cười, nói:

– Ngay cả thuyết pháp về bốn nhóm máu chính cũng không hiểu rõ mà đã muốn nghiên cứu loại thí nghiệm nhân loại cùng dung hợp yêu thú này, ngươi sợ là đang nằm mơ, hoặc là nói ngươi đang thử vận may.

– Nói cho ta biết, chuyện này rốt cuộc là có ý tứ gì?

Đại Yêu Sư cảm giác mình giống như mở ra một cánh cửa mới, mà đằng sau cánh cửa này có rất nhiều thứ mà hắn không biết.

– Tên đệ tử Viêm Hoa tông này không thích hợp, đổi một kẻ của Nhật Chiếu tông cho ta.

Lâm Phàm vừa dứt lời liền khoanh tay, tựa như là có ý nếu như mà ngươi không đổi, ta sẽ không nói thêm gì nữa.

Hiện tại, Đại Yêu Sư bức thiết muốn biết đến cùng là vì cái gì mà hắn liên tục thất bại. Hắn đi tới đi lui, đột nhiên nghĩ đến điều gì, đột nhiên kéo một cái chốt xuống, tên đệ tử của Viêm Hoa tông kia lập tức bị kéo lên, mà có một tên đệ tử của Nhật Chiếu tông bị thả xuống.

Tên đệ tử của Nhật Chiếu tông này bởi vì phạm sai lầm, cho nên bị phạt phải cảm thụ sự khủng bố ở nơi này. Thế nhưng mà giờ phút này, khi thấy tình huống hiện tại, tên đệ tử của Nhật Chiếu tông này lại gào thét.

– Các ngươi muốn làm gì? Ta là đệ tử của Nhật Chiếu tông, ta chỉ là bị phạt đợi ở chỗ này một năm mà thôi. Đại Yêu Sư. ngươi muốn làm gì?

Khi nhìn thấy tình huống chung quanh, tên đệ tử này lập tức minh bạch là đã xảy ra chuyện.

– Hắn thích hợp sao?

Đại Yêu Sư không hề quan tâm đến người này mà vẫn nhìn chòng chọc vào Lâm Phàm.

Lâm Phàm gật đầu, nói:

– Phù hợp.

– Hi vọng ngươi không nên gạt ta. Nếu không ngươi sẽ chết rất thảm.

Đại Yêu Sư không hề do dự, lập tức bắt đầu thí nghiệm. Tên đệ tử kia cố gắng giãy dụa nhưng lại không có tác dụng nào.

Phốc phốc!

Thanh âm làn da bị cắt vang lên.

– Không. Đại Yêu Sư ngươi không thể làm như vậy với ta. Ta là

đệ tử của Nhật Chiếu tông, ngươi không thể dùng ta để nghiên cứu.

Nhưng mà lúc này Đại Yêu Sư đã tiến vào trong trạng thái nghiên cứu, triệt để điên cuồng, không còn quan tâm đến bất cứ thứ gì nữa.

Vốn dĩ lúc đầu Lâm Phàm muốn giết toàn bộ người ở nơi này nhưng mà hắn đột nhiên phát hiện ra, tên Đại Yêu Sư này giống như là vẫn có chút tác dụng.

Nghĩ đến con Chiến Tranh Cự Thú to lớn, khủng bố ở thời kỳ chiến tranh kia, hắn cũng đã nhìn ra, nghiên cứu của Nhật Chiếu tông đối với phương diện này thâm sâu đến cỡ nào.

Con rối Sinh Tử.

Có lẽ dùng thứ này để khống chế Đại Yêu Sư cũng là một lựa chọn không tồi.

Ngay tại khi Lâm Phàm còn đang suy nghĩ, thanh âm của Đại Yêu Sư vang lên.

– Ha ha ha ha!

Đại Yêu Sư điên cuồng cười:

– Thành công, thật sự là đã thành công. Trái tim của nhân loại cùng yêu thú đã hoàn mỹ dung hợp với nhau. Thí nghiệm của ta đây đã thành công rồi.

Tên đệ tử của Nhật Chiếu tông kia đột nhiên đứng lên. Hai con ngươi nguyên bản đục ngầu đột nhiên biến thành màu máu. Ở chỗ trái tim của thân thể này, từng đường kinh mạch màu xanh nổi lên tựa như là rễ cây vậy.

Rống!

Tên đệ tử kia gào thét một tiếng, sau đó ở dưới mệnh lệnh của Đại Yêu Sư, ngoan ngoãn đứng ở một bên.

– Ngươi làm sao lại biết được những thứ này?

Đại Yêu Sư nhìn về phía Lâm Phàm tựa như là không ngờ tên trợ thủ này lại biết nhiều như thế.

Chương 222: Bồi dưỡng đại quân hoàn mỹ nhất cho ta

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Ta làm sao lại hiểu những này?

Vấn đề này của Đại Yêu Sư khiến cho hắn rất khó trả lời. Chẳng lẽ muốn hắn nói, kỳ thật ta cũng chỉ là đoán mò, nhưng mà vận khí của ta tương đối tốt cho nên mới lập tức thành công mà thôi.

Hắn đột nhiên phát hiện ra Nhật Chiếu tông vì cái gì mà lại ưa thích nghiên cứu dung hợp nhân loại cùng yêu thú.

Tên đệ tử của Nhật Chiếu tông này nguyên bản chỉ có tu vi là Địa Cương cảnh tầng hai, thế nhưng mà sau khi dung hợp với trái tim của yêu thú thì tu vi đã tăng tới Địa Cương cảnh tầng ba.

Cái này căn bản là không phù hợp với định luật của tu luyện giới. Chỉ dung hợp trái tim của yêu thú lại khiến cho tu vi đề thăng, hơn nữa sinh mệnh lực càng thêm thịnh vượng. Đây quả thực là chuyện để cho người ta không thể tưởng tượng.

Lấy trí tuệ của Lâm Phàm cũng không thể minh bạch đến cùng là vì cái gì mà có thể làm được như vậy?

Đến cùng là phát sinh biến hóa ở chỗ nào để có thể sinh ra sức mạnh cường đại như thế. Chuyện này thật đúng là khiến cho người ta không thể hiểu thấu.

Đại Yêu Sư nhìn kiệt tác của mình, cực kỳ hưng phấn, sau đó hắn đưa mắt nhìn về phía Lâm Phàm.

– Ngươi không phải là người bình thường.

Thanh âm băng lãnh đồng thời cũng có ẩn chứa sự nghi hoặc.

Đại Yêu Sư đi đến trước mặt Lâm Phàm, ngẩng đầu lên, nói:

– Ngươi lại có thể hiểu rõ thứ huyền diệu như thế. Bốn nhóm máu chính đến cùng là cái gì? Đây rốt cuộc là nguyên lý gì? Chúng có liên hệ gì? Tại sao lại tạo thành loại tình huống này?

Hắn nghiên cứu chuyện dung hợp nhân loại cùng yêu thú đã hơn 30 năm. Từ trong tay của hắn, vô số Chiến Tranh Cự Thú đã sinh ra. Nhất là trong trận chiến lần trước, một con Chiến Tranh Cự Thú lại có thể sản sinh ra linh trí. Cho dù chỉ là trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, nhưng mà điều này cũng khiến cho hắn cực kỳ hiếu kỳ. Đáng tiếc, con Chiến Tranh Cự Thú kia mới xuất hiện không bao lâu thì đã bị Viêm Hoa tông hủy diệt.

Chuyện này khiến cho Đại Yêu Sư cảm thấy quá đáng tiếc. Nếu như có thể bắt nó tới nghiên cứu, nhất định có thể làm cho thí nghiệm của mình tiến thêm một bước.

Lâm Phàm nhìn Đại Yêu Sư, nói:

– Ngươi rất muốn biết sao?

Đại Yêu Sư thở hổn hển, toàn bộ thân hình đều đang run lẩy bẩy tựa như là quá mức hưng phấn vậy, nói:

– Đúng vậy! Ta rất muốn biết. Đồng thời ta cũng rất hứng thú với thân phận chân thật của ngươi. Ngươi tuyệt đối sẽ không phải là hạng người vô danh. Ngươi đến cùng là Yêu Sư ở nơi nào, làm sao lại biết được nhiều kiến thức về máu như vậy.

– Ta có thể gặp được ngươi đúng là may mắn của ta.

Làn da của Đại Yêu Sư nứt toác ra. Từ trong những cái khe này, một chất lỏng sền sệt chảy ra. Thân thể nguyên bản chỉ cao một mét, hiện giờ đang không ngừng bành trướng.

Lạch cạch!

Một cái đuôi thú thô kệch màu xanh lắc lư ở trên mặt đất.

Khuôn mặt của Đại Yêu Sư cũng phát sinh biến hóa cực lớn. Hai bên khóe miệng xé mở, một mực kéo dài đến tận mang tai. Răng nhọn dày đặc trong khoang miệng giống như là của yêu thú vậy. Một đôi mắt thú tròn căng chuyển động. Cái lưỡi dài bén nhọn màu đỏ tươi thè ra liếm liếm môi.

– Nói cho ta biết! Ngươi đến cùng là ai? Ngươi còn biết gì nữa?

Lâm Phàm ngẩng đầu. Nhìn thân thể cao hai mét trước mặt, hắn cũng cảm thấy cực kỳ chấn động. Hắn không ngờ tên Đại Yêu Sư này không chỉ thí nghiệm dung hợp yêu thú với người khác mà còn thí nghiệm lên cả cơ thể của chính bản thân mình, hơn nữa có thể đạt tới mức người cùng yêu thú hoàn mỹ dung hợp.

– Ngươi cao thêm rất nhiều đó

Lâm Phàm sợ hãi than thở.

– Khặc khặc!

Đại Yêu Sư cười nói:

– Đây chính là hoàn mỹ dung hợp. Lúc trước, ta tình cờ dung hợp thành công cùng yêu thú. Nhưng mà từ đó đến sau này, ta lại không có thành công một lần nào nữa. Nói cho ta biết! Ngươi đến cùng còn biết gì nữa. Nếu như ngươi nói cho ta biết toàn bộ, ta sẽ thỏa mãn bất kỳ điều kiện gì của ngươi.

– Không, hình thái này của ngươi cũng không thể gọi là hoàn mỹ được.

Lâm Phàm lắc đầu.

Đại Yêu Sư sững sờ, biểu lộ hơi kinh ngạc, sau đó có chút phẫn nộ, nói:

– Không có khả năng, hình thái này của ta là hoàn mỹ nhất.

Lâm Phàm lắc đầu, nói:

– Xem ra, ngươi còn không biết thế nào là hoàn mỹ. Vậy thì để ta cho ngươi xem cái gì mới có thể gọi là hoàn mỹ.

Cuồng Thân!

Oanh!

Cơ bắp toàn thân của Lâm Phàm bắt đầu bành trướng, thân thể đột nhiên cao lên. Ở trong mắt Đại Yêu Sư, thân thể cao ba mét của Lâm Phàm như là người khổng lồ. Cái gọi là thân thể hoàn mỹ dung hợp với yêu thú của hắn vậy mà hiện tại trông cực kỳ nhỏ bé.

– Không, hình thái này của ngươi cũng không phải là dung hợp.

Đây chỉ là ngươi sử dụng ngạnh công để cải biến xương cốt ở trong cơ thể, không phải là dung hợp.

Đại Yêu Sư lắc đầu, nhưng mà trong ánh mắt lại lóe ra vẻ tham lam. Thân thể ở trước mắt là tài liệu hoàn mỹ cỡ nào. Nếu như có thể dung hợp cùng yêu thú, như vậy sẽ hình thành một tồn tại kinh khủng bực nào.

– Như vậy, thế này thì sao?

Long Thân!

Trong chốc lát, hai tay của Lâm Phàm đột nhiên phát sinh biến hóa long trời lở đất. Vảy rồng bao phủ kín cánh tay, năm ngón tay trở thành vuốt rồng, thậm chí ở trên trán, hai sừng rồng lồi ra, hai con ngươi cũng biến thành hình mắt rồng.

Đây là trạng thái chung cực của Long Thân ở trong hình người.

Hơn nữa mặc dù đây là đặc tính ở tầng thứ hai của Kinh Long Đại Thiên Công, nhưng mà Lâm Phàm phát hiện Mặc Kinh Trập căn bản cũng không có loại năng lực này. Nói cách khác, đây là đặc tính ngoài định mức gia tăng ở khi hắn dùng điểm tích lũy để đề thăng công pháp.

– Đây là kết quả do ngươi dung hợp với Hoàng Kim Cự Long của Thánh Đường tông hay sao?

Đại Yêu Sư sợ hãi nói tựa như là không dám tin tưởng vậy:

– Không có khả năng. Ta cũng đã từng thí nghiệm qua Hoàng Kim Cự Long, máu của nó có tính bài xích cực lớn, căn bản không thể dung hợp được với những loài khác.

Lâm Phàm vươn tay, chộp lấy đầu của Đại Yêu Sư, bình tĩnh nói:

– Tạp chủng, ngươi sai rồi. Đây là sức mạnh trong máu Viêm Hoa tông. Nhật Chiếu tông các ngươi cũng chỉ có thể lai giống cùng mấy loại yêu thú thấp kém mà thôi.

– Cái gì?

Đại Yêu Sư sững sờ, tựa như là còn không minh bạch ý tứ ẩn chứa trong lời nói của Lâm Phàm.

Một cái khôi lỗi lớn chừng bàn tay đột nhiên trôi nổi ở trên đỉnh đầu hai người.

– Ngươi muốn làm gì?

Đại Yêu Sư rống giận, cố gắng giãy dụa. Tâm thần hắn khẽ động, đệ tử vừa mới dung hợp trái tim của yêu thú kia đột nhiên đánh tới.

Lâm Phàm duỗi bàn tay ra, nhanh chóng chém bay đầu tên đệ tử kia.

– Trở thành nô bộc của ta, cẩn thận nghiên cứu cho ta. Ta sẽ nói cho ngươi biết tất cả tri thức về máu.

Lâm Phàm cười. Nguyên bản hắn nghĩ con rối Sinh Tử cũng không có bao nhiêu tác dụng vì nó cũng chỉ khống chế được cường giả dưới Thiên Cương cảnh mà thôi.

Nhưng mà Đại Yêu Sư này lại là một nhân tài. Để hắn ẩn nấp ở Nhật Chiếu tông, lấy nghiên cứu làm lý do, bảo hộ con dân bị bắt làm tù binh của Viêm Hoa tông, sau đó dùng đệ tử của Nhật Chiếu tông đến để nghiên cứu.

Không phải ngươi thích nghiên cứu việc dung hợp nhân loại cùng yêu thú hay sao? Như vậy thì ta sẽ cho ngươi nghiên cứu thoải mái luôn.

– Đây là vật gì, ngươi đến cùng là ai?

Đại Yêu Sư có cảm giác mình giống như bị một sức mạnh quỷ dị bao bọc lại, toàn thân không thể động đậy, tức giận gào thét, phát ra tiếng gầm gừ giống như là dã thú.

– Con rối Sinh Tử này quả nhiên đủ quỷ dị.

Khi tế ra cái con rối Sinh Tử này, Lâm Phàm phát hiện ở bên trong cơ thể của mình có một sức mạnh kỳ diệu tạo thành liên hệ cùng con rối Sinh Tử.

Đại Yêu Sư cố gắng giãy dụa, nhưng mà toàn thân đều bị khóa chặt. Đôi mắt thú đột nhiên co vào. Ở trong tầm mắt của hắn, bộ mặt của khôi lỗi kia dần dần trở nên mơ hồ sau đó đột nhiên biến thành khuôn mặt của hắn.

– Đây là cái gì? Dừng tay! Ngươi dừng tay lại cho ta!

Đại Yêu Sư cảm giác được tinh thần của bản thân đang dần dần tiêu tán, tựa như là bị thứ gì đó nắm ở trong tay vậy.

– Ha ha ha ha! Con rối Sinh Tử này quả nhiên là thứ thần kỳ, lại

thật sự có thể khống chế người khác.

Lâm Phàm cười lớn.

Sau đó hắn há miệng, phun ra một búng máu tươi lên trên con rối Sinh Tử.

Thứ này cái gì cũng tốt, chỉ có một chỗ không tốt chính là quá trình này, tùy tiện phun máu chính là hành vi không hay lắm.

– Chủ tớ khôi lỗi, khống chế sinh tử.

Từ bên trên khôi lỗi, một luồng sáng bạo phát ra, nhanh chóng bao phủ Đại Yêu Sư, sau đó khôi lỗi đột nhiên thu nhỏ, bay vào trong cơ thể của Lâm Phàm.

– Đại Yêu Sư đại nhân, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Có đệ tử của Nhật Chiếu tông cảm nhận được ba động kia, vội vàng chạy tới.

– Lăn ra ngoài.

Người vội vã chạy tới kia nghe được lời nói này của Đại Yêu Sư, lập tức bị hù dọa đến mức toàn thân run lên rồi nhanh chóng chạy ra ngoài.

Hắn đột nhiên nghĩ đến, nơi này chính là một trong những địa phương trọng yếu của Đại Yêu Sư đại nhân. Nếu như mà hắn còn tiếp tục đi vào, hậu quả sẽ cực kỳ đáng sợ.

Lâm Phàm nhìn Đại Yêu Sư ở trước mắt, cười nói:

– Quỳ xuống cho ta.

– Vâng, chủ nhân vĩ đại của ta.

Đại Yêu Sư không có bất kỳ hành động phản kháng gì mà nhanh chóng quỳ ở trên mặt đất.

Lâm Phàm cũng không ngờ mọi việc sẽ diễn ra nhanh chóng như thế. Có thể không chế được tên Đại Yêu Sư này rồi, sau này cũng dễ làm việc hơn.

Mà phương thức khống chế Đại Yêu Sư của hắn rất đơn giản, đó chính là tuyệt đối khống chế, cũng không cần đến năng lượng từ Đại Yêu Sư.

Bởi vì cường giả không cần kẻ yếu truyền sức mạnh, bởi vì tự mình tu luyện mới là chân thật nhất, về phần sức mạnh phản hồi, hết thảy đều chỉ là giả dối, tựa như trăng trong nước mà thôi.

Lúc này Đại Yêu Sư cũng vẫn như là lúc trước vậy, không có bất kỳ biến hóa gì. Ngoại trừ Lâm Phàm thì ai cũng không biết, Đại Yêu Sư đã bị người khống chế.

– Nơi này tổng cộng giam giữ bao nhiêu người của Viêm Hoa tông? Bao nhiêu người của Nhật Chiếu tông?

– Hết thảy có 130 000 người của Viêm Hoa tông, đồng thời còn có 600 tên đệ tử phạm sai lầm của Nhật Chiếu tông bị giam ở chỗ này.

Đại Yêu Sư đã bị Lâm Phàm khống chế, cho nên Lâm Phàm hỏi gì là hắn sẽ trả lời nấy.

Nghe được câu trả lời của Đại Yêu Sư, Lâm Phàm cũng cảm thấy có chút khó khăn, muốn đưa tất cả 130 000 người này đi khỏi đây cũng không phải là chuyện đơn giản, hơn nữa coi như là đi ra được, muốn rời khỏi Nhật Chiếu tông, an toàn về đến Viêm Hoa tông cũng là một việc rất khó.

Nhưng còn tốt, nơi này là Yêu Thành, địa bàn của Đại Yêu Sư, có lẽ bọn họ ở chỗ này mới là an toàn nhất.

– Nhớ kỹ, huyết mạch của Nhật Chiếu tông mới dễ dàng dung hợp cùng yêu thú nhất.

Lâm Phàm nói ra.

Đại Yêu Sư gật đầu, nói:

– Vâng, huyết mạch của Nhật Chiếu tông là tài liệu tốt nhất.

Lâm Phàm hỏi một lần nữa:

– Những sinh vật dung hợp thành công là do ngươi khống chế hay sao?

– Vâng.

Lâm Phàm rơi vào trầm tư, hiện giờ hắn đã khống chế được Đại Yêu Sư, cho nên cần cẩn thận lợi dụng, nếu không thì không phải là lãng phí con rối Sinh Tử sao.

Hơn nữa phương diện kiệt xuất nhất của tên Đại Yêu Sư này chính là về việc thi nghiệm dung hợp nhân loại cùng yêu thú.

Đã như vậy thì để Đại Yêu Sư sáng tạo ra cho mình một đội quân hoàn mỹ nhất đi.

Mặc dù thí nghiệm này Viêm Hoa tông không cho phép tồn tại, thậm chí là bị người phỉ nhổ, nhưng mà thế thì sao, ta không vào Địa Ngục, ai vào Địa Ngục.

Nhận xét là công hay là tội, cứ lưu cho hậu nhân là được. Hắn chỉ cần giải quyết những vấn đề ở trước mắt thôi.

Nhưng xác xuất thành công của Đại Yêu Sư cũng không cao, chuyện này có lẽ là có quan hệ với việc nhóm máu khác biệt. Dù sao nơi này vẫn là thế giới huyền huyễn, không biết những vật như là nhóm máu có tồn tại hay không?

– Đại Yêu Sư, ngươi qua đây, nhìn kỹ xem mỗi ống máu này có sự khác biệt gì hay không?

Lâm Phàm phân phó nói.

– Vâng.

Đại Yêu Sư gật đầu.

Giờ khắc này, Đại Yêu Sư lại một lần nữa tiến vào trạng thái nghiên cứu.

Lâm Phàm thì đứng ở một bên quan sát. Nếu như Đại Yêu Sư thật sự có thể nghiên cứu ra được, như vậy thì nói rõ vấn đề mà mình suy nghĩ là chính xác.

Có lẽ đây chính là chỗ mấu chốt lớn nhất khiến cho thí nghiệm dung hợp một mực thất bại.

Chương 223: Nơi xoát điểm tích lũy tốt nhất

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– Chủ nhân, ta không nhìn ra điểm gì khác biệt cả. Ngoại trừ máu của cường giả chân chính sẽ ngưng tụ thành màu vàng còn lại thì chúng đều có màu đỏ, không có gì khác nhau.

Đại Yêu Sư quan sát mấy bình máu tươi trong tay thật lâu, cuối cùng rút ra được kết luận mà hắn thấy thỏa mãn nhất.

Bàn tay của Lâm Phàm lập tức đập lên trên đầu của Đại Yêu Sư. Đại Yêu Sư ngã trên mặt đất, thần sắc mê mang nhìn chủ nhân. Hắn cũng không biết vì sao chủ nhân lại muốn đánh của hắn.

– Ngươi là thiểu năng trí tuệ sao? Chuyện máu tươi là màu đỏ ta không nhìn ra được hay sao? Ta muốn ngươi nghiên cứu xem bên trong những bình máu này có điểm gì khác nhau.

Lâm Phàm cảm giác khó mà giải thích được, tuy rằng trong lòng còn luôn nhắc nhở mình nhất định phải ôn hoà, nhã nhặn nhưng mà cuối cùng vẫn không thể nhịn được nữa, hai tay của Đại Yêu Sư này chỉ sợ đã dính máu tươi của không ít người Viêm Hoa tông.

Mặc dù người ở hai tông cũng đều là sinh mệnh, nhưng ai bảo mình lại là người của Viêm Hoa tông cơ chứ. Hơn nữa Nhật Chiếu tông này luôn khiến cho hắn nhớ về một quốc gia mà hắn căm ghét ở kiếp trước, không diệt các ngươi thì diệt ai?

Bởi vì con rối Sinh Tử khống chế cho nên Đại Yêu Sư sẽ không hận Lâm Phàm mà chỉ biết phục tùng.

– Chủ nhân, ngoại trừ màu sắc, năng lượng ẩn chứa bên trong mỗi bình máu cũng không giống nhau, có mạnh có yếu.

Đại Yêu Sư nghĩ một chút rồi lại mở miệng nói.

– Ngươi…

Lâm Phàm nghe hắn nói như thế cũng tức đến hộc máu, hận không thể vung tay chụp chết Đại Yêu Sư. Đây hoàn toàn chính là nói nhảm, chẳng lẽ gia hỏa này nghiên cứu mấy chục năm đều chỉ mới nghiên cứu ra những thứ vô dụng này hay sao?

Nhưng hắn vẫn cố gắng nhẫn nhịn. Dù sao thì mình cũng phải ở trong này một đoạn thời gian, phải cẩn thận truyền thụ một chút tri thức cho tên Đại Yêu Sư này.

– Ở chỗ này có nhiều yêu thú hay không?

Lâm Phàm nghĩ đến mình chỉ có 10,000 điểm tích lũy mà bây giờ bản thân đang ở Yêu Thành, lại đang khống chế Đại Yêu Sư cho nên có thể giết yêu thú nơi này, vừa tiện lợi lại tiết kiệm công sức.

– Tổng cộng có hơn 1,600 con yêu thú.

Đại Yêu Sư thành thật nói. Nơi này là Yêu Thành, ở đây lại lấy hình thức trao đổi tài nguyên để người của Nhật Chiếu tông bắt yêu thú đưa tới, dùng cho nghiên cứu.

Khi biết được có việc như này, một số người của Nhật Chiếu tông khẳng định là làm không biết mệt, cho dù đệ tử của Nhật Chiếu tông cũng vì tài nguyên mà bắt yêu thú đưa tới.

Hơn 1,600 con.

Nghe được số lượng khổng lồ như thế, nội tâm của Lâm Phàm cực kỳ xúc động. Nếu như hắn có thể giết toàn bộ, điểm tích lũy này sẽ tăng đến mức nào?

Có lẽ là mấy trăm nghìn đi.

– Mang ta đi nhìn xem.

Lâm Phàm đã không kịp chờ đợi. Hắn cảm giác vận khí của mình thật sự là quá tốt. Mỗi khi thiếu cái gì thì ông trời đều sẽ đưa thứ mà mình cần tới cho mình.

Điểm khổ tu đã tích lũy tốt, nhưng điểm tích lũy lại thật khó kiếm.

Công pháp đề thăng ngày càng cao, điểm tích lũy cần có cũng càng ngày càng nhiều. Bây giờ muốn đề thăng cả mấy môn công pháp ở trên người hắn thì chỉ sợ mấy triệu điểm tích lũy cũng không đủ.

Con đường đi tới thành công còn xa xôi lắm, hắn còn cần tiếp tục cố gắng mới được.

Chỗ giam giữ yêu thú của Yêu Thành.

Còn không có tiến vào, hắn cũng đã nghe được tiếng gào thét của đám yêu thú. Bị giam giữ ở bên trong chỗ tối tăm, không ánh mặt trời này, đám yêu thú đã sớm ở trong trạng thái cuồng bạo, bất kỳ động tĩnh gì cũng có thể làm cho bọn chúng nổi giận.

– Chủ nhân, tất cả yêu thú trong Yêu Thành đều bị giam giữ ở chỗ này.

Vì không muốn có bất kỳ người nào có thể quấy rầy hắn cùng chủ nhân làm việc, Đại Yêu Sư đã sớm ra lệnh cho tất cả đệ tử của Nhật Chiếu tông trông coi nơi này rời đi.

Có thể làm việc cho chủ nhân là Đại Yêu Sư đã cảm thấy vô thượng quang vinh.

Địa Cương cảnh tầng hai, Tôi Thể cảnh tầng chín, Địa Cương cảnh tầng một…

Mặc dù tu vi của những con yêu thú ở nơi này không phải là rất cao nhưng mà lại rất nhiều. Nếu như giết toàn bộ, hắn sẽ kiếm được rất nhiều điểm tích lũy.

Ngón tay sờ ở trên song sắt, hắn có thể cảm giác được những điểm tích lũy này đang mời gọi bản thân đến thu hoạch.

Rống!

Trong bóng tối, một con yêu thú đột nhiên lao ra. Thân hình đập vào song sắt vang lên tiếng rung độngkẽo kẹt. Một đôi mắt hung tàn nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm.

Lâm Phàm hơi nhấc ngón tay, cương khí bắn ra, trong nháy mắt đã miểu sát con yêu thú này.

Điểm tích lũy +200

– Những súc sinh này lại dám can đảm công kích chủ nhân, ta hiện tại sẽ ra lệnh đưa bọn chúng đi nghiên cứu.

Đại Yêu Sư tức giận nói, trên mặt lóe ra vẻ điên cuồng, hận không thể giết chết toàn bộ yêu thú ở nơi này.

– Đứng qua một bên đi.

Lâm Phàm khoát tay, sau đó lâm vào trầm tư.

Đại Yêu Sư cung kính đứng ở một bên, không dám quấy nhiễu suy nghĩ của chủ nhân.

Lâm Phàm đang nghĩ nếu như giết tất cả yêu thú ở trong Yêu Thành, có thể khiến cho cao tầng của Nhật Chiếu tông hoài nghi hay không? Dù sao số lượng yêu thú ở nơi này rất khổng lồ.

Nhưng nếu như không giết, để lãng phí ở nơi này thì cũng thật khó chịu.

– Nếu như ta giết toàn bộ yêu thú ở nơi này, có thể khiến cho cao tầng của Nhật Chiếu tông hoài nghi hay không?

Lâm Phàm nhìn về phía Đại Yêu Sư, dò hỏi.

Đại Yêu Sư lắc đầu, nói:

– Sẽ không, chỉ cần chủ nhân muốn, ta nhất định sẽ che giấu cho chủ nhân. Hơn nữa mỗi ngày cũng có rất nhiều yêu thú được đưa tới đây cho nên sẽ không khiến cho bất luận người nào chú ý. Chỉ cần thành quả nghiên cứu của ta có thể tiến thêm một bước thì sẽ không có bất kỳ chuyện gì.

– Vậy thì tốt.

Lâm Phàm gật đầu, vui vẻ nói. Hắn cũng chỉ hỏi thế thôi, coi như bị phát hiện cũng không có làm sao cả, cùng lắm thì hắn bỏ đi mà thôi. Số lượng điểm tích lũy khổng lồ như thế này, tuyệt đối không thể bỏ qua.

Nếu như buông tha thì thật là có lỗi với bản thân.

Yêu Thành.

Đệ tử của Nhật Chiếu tông bọn họ đứng ở bên ngoài phòng thí nghiệm của Đại Yêu Sư trò chuyện với nhau. Bọn họ từ phía dưới chạy tới, hô hấp không khí mới mẻ, lập tức cảm giác tinh thần mười phần thoải mái.

– Nơi này thật sự là quá kinh khủng. Đại Yêu Sư rốt cuộc biến thái cỡ nào mới có thể ở trong này tới vài chục năm.

– Xuỵt, nhỏ giọng một chút, Đại Yêu Sư cũng không phải là

người bình thường. Ta nghe nói hình dạng thật sự của Đại Yêu Sư cũng không phải như vậy. Đó là quái vật sẽ ăn người đó.

– Không thể nào, khủng bố như vậy.

– Ta nói cho ngươi biết, trước kia có mấy người trợ thủ không phải là bị Đại Yêu Sư dùng để nghiên cứu mà là trong lúc Đại Yêu Sư trầm mê nghiên cứu, đột nhiên đói bụng nên ăn thịt trợ thủ đó.

Mấy đệ tử khác nghe được lời nói này của hắn bị hù dọa đến sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh ứa ra. Bọn họ không nghĩ tới sẽ có lời đồn như thế này, nhưng ngẫm lại đúng là vẫn có khả năng xảy ra.

Bọn họ tới đây trông coi cũng bởi vì đây là nhiệm vụ của tông môn mà thôi. Cũng may bọn họ chỉ cần đợi thêm một thời gian ngắn nữa thôi là sẽ được trở về tông môn, cho một nhóm người khác tới đây thay thế.

Hiện tại Đại Yêu Sư ra lệnh cho tất cả bọn họ đi lên, trong lòng bọn họ cũng nhẹ nhàng thở ra.

Ở dưới lòng đất, Lâm Phàm đang giảng giải các loại tri thức liên quan tới máu cho Đại Yêu Sư. Mặc dù, hắn không hiểu tại sao mà nhân loại có thể dung hợp hoàn mỹ cùng với yêu thú, nhưng mà khẳng định là có liên quan với chuyện các nhóm máu của kiếp trước.

Ở dưới nắm đấm của hắn, Đại Yêu Sư rốt cục minh bạch sự khác biệt ở bên trong bốn nhóm máu.

– Chủ nhân, ta hiểu được. Đây chính là bốn nhóm máu như lời ngươi nói, thế nhưng mà rõ ràng đều là máu, tại sao lại còn sinh ra sự bài xích?

Đại Yêu Sư hơi minh bạch một chút, nhưng vẫn gặp vấn đề khác.

– Đây là nhóm máu âm tính, nhưng cũng bao hàm bốn nhóm máu… Nhưng ngươi đừng quản những thứ này, chỉ cần biết làm như thế nào để máu dung hợp là được.

Lâm Phàm cũng lười giải thích bởi vì tình huống trong này quá mức phức tạp. Tri thức gà mờ của hắn cũng khó có thể giải thích rõ ràng cho Đại Yêu Sư. Bây giờ có thể phân chia ra bốn nhóm máu cũng đã là một sự tiến bộ rất lớn.

Máu dung hợp lẫn nhau có thể khiến cho nhân loại dung hợp hoàn mỹ cùng với yêu thú.

Thí nghiệm biến thái như vậy, mình không hề ngăn cản ngược lại còn cổ vũ, thật đúng là có chút biến thái.

Đại Yêu Sư gật đầu. Nhưng hiển nhiên là hắn không hề muốn từ bỏ, khẳng định sẽ còn tiếp tục nghiên cứu. Về phần kết quả nghiên cứu cuối cùng là cái gì, vậy thì không phải là thứ mà Lâm Phàm có thể khống chế.

– Yêu thú dưới Địa Cương cảnh, ta sẽ lưu lại cho ngươi. Còn lại, ta đều muốn giết.

Lâm Phàm đã chuẩn bị kỹ càng, giết toàn bộ yêu thú có tu vi từ Địa Cương cảnh trở lên, về phần những con yêu thú có tu vi Tôi Thể kia thì lưu lại cho Đại Yêu Sư nghiên cứu đi.

– Vâng, chủ nhân.

Đại Yêu Sư gật đầu, không hề có ý quấy nhiễu hành động của chủ nhân.

Nghĩ đến điểm tích lũy khổng lồ đang vẫy gọi mình, nội tâm của Lâm Phàm liền bắt đầu hưng phấn.

Lúc hắn đi vào chỗ giam giữ yêu thú, vô số tiếng gào thét không ngừng truyền vào trong tai, nhưng đối với Lâm Phàm, những tiếng kêu này không khác gì thiên âm cả.

– Con rối Sinh Tử này quả thật là đồ tốt. Để gia hỏa Phục Đô Thánh kia sử dụng hoàn toàn chính là lãng phí. Tại sao mà mình lại không có vận khí tốt như vậy?

Hắn cũng cực kỳ xem trọng con rối Sinh Tử này. Vị cường nhân Khôi Lỗi lão tổ kia có thể luyện chế ra những vật như thế này cũng không thể không nói là một nhân tài. Không biết vị Khôi Lỗi lão tổ này đã chết chưa, nếu như chưa chết thì tốt rồi.

Chí ít về sau gặp, hắn có thể trò chuyện cùng đối phương một phen, thậm chí thỉnh thoảng cũng có thể chạy đến chỗ hắn kiếm mấy con rối Sinh Tử về chơi.

Tiếng bước chân vang vọng ở bên trong chỗ giam giữ yêu thú này.

Rống!

Đám yêu thú đều đang điên cuồng, không ngừng va đập vào chỗ

cửa sắt. Ẩn chứa bên trong vô số tiếng gào thét kia là thanh âm vô cùng phẫn nộ.

– Đừng nóng vội, ta tới. Các điểm tích lũy, ta cũng đã chờ các ngươi rất lâu.

Lâm Phàm nhanh chóng mở cửa sắt ra đi vào bên trong.

Leng keng.

Từng tia sáng liên tục lấp lóe sáng lên trong bóng tối, mà nương theo những tia sáng này lại là tiếng kêu thảm thiết của đám yêu thú.

Điểm tích lũy +300

Điểm tích lũy +200

Đám yêu thú này nhìn thấy có nhân loại tiến đến, nguyên bản đang hưng phấn, thế nhưng mà ngay sau đó, bọn chúng lại phát hiện, nhân loại này thật sự là quá cường đại.

– Bạo Lực Lang Nha Bổng.

Lâm Phàm tay cầm Lang Nha bổng, sử dụng chiêu Bạo Lực Lang Nha Bổng. Dưới một chiêu này, toàn bộ địa lao cũng bắt đầu chấn động, máu chảy thành sông. Mùi máu tươi nồng hậu, dày đặc tản ra bốn phía.

Bên ngoài phòng thí nghiệm.

Khi nghe được tiếng gào thét thảm thiết của đám yêu thú kia, những đệ tử kia còn đang trò chuyện vui vẻ với nhau đều rùng mình một cái, cảm giác không rét mà run.

– Xảy ra chuyện gì vậy?

– Đại Yêu Sư đại nhân lại đang tra tấn yêu thú sao? Thật quá kinh khủng. Yêu thú đường của Nhật Chiếu tông chúng ta không ngờ lại xuất hiện kẻ biến thái như tên Đại Yêu Sư này.

– Ngươi không muốn sống nữa sao mà dám nói xấu Đại Yêu Sư. Ngươi nhớ kỹ cho ta, Đại Yêu Sư đang bồi dưỡng lực lượng chiến đấu mạnh nhất cho Nhật Chiếu tông chúng ta. Một ngày nào đó chúng ta có thể xâm lấn Viêm Hoa tông chính là dựa vào những thứ đó.

Có đệ tử lộ vẻ hoảng sợ, nhưng mà có đệ tử lại hưng phấn phá

lên cười.

Tựa như là thanh âm này càng thê thảm, hắn sẽ càng hưng phấn, bởi vì điều này đại biểu rằng Nhật Chiếu tông của bọn họ sẽ có lực lượng chiến đấu càng cường đại hơn xuất hiện.

Viêm Hoa tông có nhân khẩu đông đảo. Chiến thuật biển người của bên đó cũng quá mức khủng bố. Nhưng mà nếu như Đại Yêu Sư nghiên cứu ra được Chiến Tranh Cự Thú, như vậy mọi chuyện đều sẽ không còn là vấn đề.

Trong địa lao.

Cánh tay của Lâm Phàm đều có chút mềm nhũn, không ngờ lại có ngày hắn sẽ được đập yêu thú đến mỏi tay như thế này. Nhưng mà vì điểm tích lũy, hắn nhất định phải giết sạch toàn bộ yêu thú ở đây.

Chương 224: Chí Đạo Hữu Thần

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Đã hai ngày hai đêm rồi, Lâm Phàm không có chợp mắt.

Hắn thầm nghĩ nếu như những yêu thú này đứng cùng một chỗ thì hắn chỉ cần đập một phát là có thể giết cả.

Nhưng những yêu thú này đều bị giam giữ đơn độc. Nếu như đứng cùng một chỗ thì bọn chúng sẽ lập tức tàn sát lẫn nhau.

– Còn có con nào nữa hay không?

Nhìn chung quanh một vòng, tìm kiếm yêu thú còn bỏ sót. Ngày thứ nhất, đám yêu thú vẫn còn vô cùng hung mãnh, hận không thể nhào lên cắn mình một miếng. Nhưng mà ngày thứ hai, đám yêu thú này đã bị mình giết sợ.

Yêu thú cấp thấp không đủ thông minh, không biết cái gì là hèn mọn hay phát dục, có thì cũng chỉ là cắn xé lung tung. Nhưng mà bọn chúng cũng không ngốc. Mùi máu tươi nồng hậu, dày đặc như thế này đã sớm khiến cho bọn chúng hiểu được nhân loại trước mắt này là tồn tại mà bon chúng không thể trêu vào.

Yêu thú Tôi Thể cảnh nằm run lẩy bẩy ở trong lồng, tự nhận là có thể trốn qua một kiếp, nhưng lại không biết là Lâm Phàm khinh thường đi giết bọn nó.

– A, tìm được rồi, thì ra là ngươi trốn ở chỗ này.

Lâm Phàm nhìn thấy một con yêu thú trốn ở trong góc tối của lồng giam, thân thể gần như không nhúc nhích, chỉ thỉnh thoảng mới hơi run rẩy.

Kẽo kẹt!

Hắn kéo cửa sắt ra.

– Con yêu thú này đúng là tú vị. Ta đã mở cửa sắt ra, vậy mà ngươi vẫn nhịn được dụ hoặc không chạy ra ngoài sao? Ra đi. Ta thả ngươi mà.

Lâm Phàm nói.

Thế nhưng mà con yêu thú kia vẫn không chịu nhúc nhích, chỉ gầm nhẹ vài tiếng, tựa như là đang nói lão ca đừng có tiếp tục tạo sát nghiệt nữa.

– Thật sự là không nghe lời.

Lâm Phàm đi vào, vươn tay, bắt lấy chân sau của con yêu thú này, kéo ra bên ngoài.

Ô ô ~

Con yêu thú này cắm chặt móng chân xuống mặt đất. Móng vuốt lưu lại dấu vết rất sâu trên mặt đất. Nó không hề muốn đi ra. Cảnh tượng lúc trước đã khiến cho nó sợ hãi. Nó cũng không muốn chết ở trong tay nhân loại tàn nhẫn này.

Nó biết sai rồi. Lúc trước, nó không nên phách lối. Ngay từ đầu khi được thả ra, nó cũng quay đầu về phía nhân loại không biết sống chết kia gào thét. Thế nhưng mà về sau, khi nó phát hiện vô số yêu thú bị nhân loại này tàn nhẫn đánh nát, nó trở nên e ngại, nó đã sợ hãi.

Sau đó, nó ngoan ngoãn mở lồng giam ra, nhanh chóng trốn về chỗ cũ, không dám lên tiếng, trong lòng thầm cầu mong đối phương đừng chú ý tới nó.

Đáng tiếc. Nhân loại này vẫn có thể tìm được nó.

– Rống!

Con yêu thú này cảm giác mình đã bị nhục nhã, đột nhiên quay đầu, há miệng cắn về phía đầu của nhân loại này.

Ầm!

Lâm Phàm đấm một quyền xuyên qua đầu của con yêu thú này. Máu tươi tí tách lăn xuống.

Điểm tích lũy +500

– Nguyên lai là yêu thú Địa Cương cảnh tầng bốn, khó trách lại

biết ẩn nấp.

Lâm Phàm lau lau vết máu trên bàn tay, sau đó kiểm tra điểm tích lũy.

Điểm tích lũy: 305300

– Ha ha ha ha!

Lâm Phàm cười lớn. Lang Nha bổng đánh lên trên mặt đất, hắn không ngờ mình lại có thể kiếm được nhiều điểm tích lũy như vậy. Thật sự là làm cho người ta cảm thấy quá hưng phấn.

Bình thường, hắn liều mạng đi kiếm cả tháng cũng không thể kiếm được số điểm tích lũy khổng lồ đến mức.

Nơi này quả nhiên là chỗ tốt.

– Giết nhiều đến mức mỏi tay rồi.

Lâm Phàm thở phào, chuẩn bị lấy trạng thái tốt nhất để đề thăng công pháp, sau đó sẽ tăng tu vi của mình.

Tử vong của mình cũng sẽ không ảnh hưởng đến Đại Yêu Sư. Bởi vì Đại Yêu Sư là bị con rối Sinh Tử khống chế, mà mình đã luyện hóa con rối Sinh Tử rồi, cho nên sẽ không phát sinh tình huống khi mình chết thì Đại Yêu Sư sẽ chết theo.

Hắn rút Thái Hoàng Kiếm ra, chém mình một phát.

Ở chỗ cửa hang phía trên phòng thí nghiệm.

Mấy tên đệ tử nhẹ nhàng thở ra. Tiếng kêu thảm thiết kia cuối cùng cũng đã không còn vang lên nữa. Đối với bọn họ, đứng nghe cái này hoàn toàn chính là một loại tra tấn.

– Cuối cùng cũng đã kết thúc, phía dưới đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?

– Đừng nghĩ cũng đừng hỏi. Đây không phải là chuyện mà chúng ta phải quan tâm. Chúng ta chỉ cần làm tốt việc của mình là được.

– Nơi này thật sự là kinh khủng như địa ngục, cũng không biết lần sau ai sẽ tiếp nhận vị trí của chúng ta.

Nghĩ đến sắp tới sẽ có người đi đến đây tiếp nhận vị trí của bọn họ, trong lòng của bọn họ cũng thoải mái hơn nhiều.

Dưới lòng đất!

– Lĩnh ngộ Cổ Giới Kim Cương Pháp Thân.

Có được điểm tích lũy khổng lồ như này, Lâm Phàm lập tức bắt đầu đề thăng công pháp.

– Tiêu hao 120, 000 điểm tích lũy

– Cổ Giới Kim Cương Pháp Thân (tầng thứ nhất)

– Đặc tính: Vô Tướng Sắc Thân, Hư Không Chấn, tăng cường nhục thân

Lập tức, Lâm Phàm cảm giác trong cơ thể đột nhiên xuất hiện một sức mạnh huyền diệu, sức mạnh này vô cùng mênh mông, có khí tức cổ xưa.

Công pháp này quả nhiên cường đại, dung lượng của bản thân lại được lấp đầy rất nhiều, sức mạnh không ngừng đề thăng mà đây mới chỉ là tầng thứ nhất.

Quả là thế, nội tình của mình đã cường hãn đến trình độ nhất định, coi như giữa Thiên Cương cảnh cùng Địa Cương cảnh chênh lệch một đại cảnh giới cũng không có khả năng để mình thúc thủ vô sách* (bó tay không còn cách nào khác) nữa.

Lý Sùng Sơn đích thật là người có đại cơ duyên. Nhờ tu hành môn công pháp Cổ Giới Kim Cương Pháp Thân này, thực lực của hắn đã vượt xa cảnh giới.Chỉ sợ ở trong cấp độ Thiên Cương cảnh tầng một, hắn cũng khó có địch thủ, chỉ là cuối cùng lại bị mình mài chết.

– Lĩnh ngộ Đại Băng Diệt Quyền Kinh

Hắn đã được lĩnh hội môn quyền pháp này rồi nên thấu hiểu rất rõ lực phá hoại của nó, cho dù là hắn cũng không chịu nổi một quyền.

– Tiêu hao 30, 000 điểm tích lũy

– Đại Băng Diệt Quyền Kinh (tầng thứ nhất)

– Đặc tính: Chấn động, tăng phúc sức mạnh, phá hư

– Băng Diệt!

Lâm Phàm đưa tay ra. Năm ngón tay nắm lại thành quyền rồi hắn

nhẹ nhàng đấm ra một quyền. Không gian lập tức chấn động. Từ trên nắm tay, một sức mạnh mang tính hủy diệt bạo phát ra, nhanh chóng quấy nát rồi xuyên qua không gian.

Uỳnh!

Vách tường ở trước mặt bị sức mạnh này đánh trúng, đột nhiên chấn động, thậm chí bị quyền kình đánh xuyên qua, đá vụn không ngừng lăn xuống.

– Thật mạnh, mình cũng không có dùng bao nhiêu sức, vậy mà đã có lực phá hoại cỡ này.

Trong lòng Lâm Phàm sợ hãi nói. Hắn cảm giác sức mạnh trong cơ thể như là cuồng long dời sông lấp biển, dấy lên sóng gió ngập trời ở trong đại dương mênh mông.

Hiện tại còn thừa một nửa điểm tích lũy, dùng để đề thăng công pháp gì thì mới tốt đây.

– Đề thăng Thất Thần Thiên Pháp

– Tiêu hao 150, 000 điểm tích lũy

Tiêu hao tuy rất lớn nhưng hắn lại không hề có cảm giác hối hận. Trong số những công pháp của bản thân thì Cổ Giới Kim Cương Pháp Thân cường đại nhất, tiếp theo là đến môn Thất Thần Thiên Pháp này thuộc về đỉnh tiêm, cũng là công pháp tăng phúc cường đại nhất.

– Chí Đạo Hữu Thần

Trong chốc lát, Lâm Phàm cảm giác trong cơ thể của mình xuất hiện ba động cực kỳ cuồng bạo.

Thùng thùng!

Trái tim đập càng ngày càng nhanh, càng ngày càng mạnh mẽ.

– Cái này…

Trong lòng Lâm Phàm kinh hãi, đây là tình huống mà hắn chưa bao giờ nghĩ đến. Đột nhiên, âm thanh xoạt xoạt vang lên. Hắn bỗng phát hiện trái tim của mình đã nứt toác, ở bên trong trái tim có một sức mạnh huyền diệu như muốn bạo phát ra.

Từ trên người của Lâm Phàm, một khí tức kinh khủng bạo phát

ra. Khí tức này cực kỳ thuần khiết. Khi cảm nhận được khí tức này, toàn bộ yêu thú Tôi Thể cảnh ở chung quanh nằm rạp trên mặt đất, run lẩy bẩy.

Xoạt xoạt!

Bề ngoài trái tim của Lâm Phàm không ngừng vỡ nát, lộ ra trái tim mới có màu vàng.

– Chí Đạo Hữu Thần, trực chỉ bản tâm.

Một vị thần linh dần dần xuất hiện ở trung tâm trái tim nhưng hình dáng của thần linh này còn rất mơ hồ. Lâm Phàm biết vị thần linh này sẽ được cô đọng theo suy nghĩ căn bản nhất ở trong lòng của hắn.

Lâm Phàm nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên vô số hình ảnh.

Một quyền đánh nổ thiên địa sao?

Không, quá yếu.

Phá hỗn độn, mở hồng hoang, chân đạp thiên địa, thọ cùng trời đất.

Uỳnh!

Khi ý tưởng này vừa xuất hiện, cương khí ở trong cơ thể không tự chủ được dũng mãnh lao tới chỗ trái tim tựa như là đang muốn cô đọng Chí Đạo Thần Linh theo suy nghĩ trong lòng của Lâm Phàm.

Trong chốc lát, cương khí trong cơ thể đã bị hấp thu một phần ba.

Lại một cái chớp mắt nữa thì đã bị hấp thu hai phần ba.

Lâm Phàm sững sờ, cảm giác không thể tưởng tượng nổi, tốc độ hấp thu cũng quá kinh khủng đi.

Bây giờ tu vi của hắn là Địa Cương cảnh tầng bảy, cương khí ẩn chứa trong cơ thể khổng lồ đến mức đủ cho mấy người đột phá đến Thiên Cương cảnh, thế nhưng mà bây giờ, lại sắp bị hấp thu đến cạn đáy.

Hắn lại không thể tự sát bởi vì nếu như tự sát, quá trình này sẽ dừng lại, như vậy thì Chí Đạo Hữu Thần khẳng định không có cách nào đạt tới cảnh giới hoàn mỹ.

– Tăng cao tu vi.

Ngay khi cương khí trong cơ thể sắp bị hấp thu hết sạch, Lâm Phàm không chút do dự tiêu hao điểm khổ tu, tăng cao tu vi để tiến hành khôi phục cấp tốc.

– Mình nhất định phải kiên trì. Chí Đạo Hữu Thần, tâm lớn bao nhiêu thì thần sẽ mạnh mẽ bấy nhiêu, tuyệt đối không thể để quá trình này kết thúc đơn giản như vậy.

– Tiêu hao 7 triệu điểm khổ tu

– Cảnh giới: Địa Cương cảnh tầng tám (+)

Cương khí nguyên bản sắp cạn giờ lại được bổ sung đầy.

– Thành thần cho ta, Thất Thần Thiên Pháp tầng thứ ba, Chí Đạo Hữu Thần.

Uỳnh!

Giờ khắc này, một cột sáng xuất hiện, bao phủ Lâm Phàm. Chỗ trung tâm của trái tim, một luồng sáng bạo phát ra, một hư ảnh đột nhiên xuất hiện, trôi nổi ở sau lưng Lâm Phàm.

Hư ảnh mặc dù không lớn, nhưng dưới chân là vũ trụ vô tận, bàn tay ngửa lên chống đỡ vô số tinh hà, khí tức của sức mạnh cực hạn phát tán ra xung quanh.

Đại Yêu Sư đang nghiên cứu ở phía trên, đột nhiên dừng động tác trong tay lại. Hắn cảm giác được một sức mạnh kinh khủng bộc phát ra từ dưới chỗ sâu kia.

Nhưng rất nhanh, sức mạnh này biến mất để Đại Yêu Sư nhẹ nhàng thở ra. Hắn cũng không biết chủ nhân đang làm gì, nhưng mà sức mạnh vừa mới bộc phát từ chỗ của chủ nhân thật quá kinh khủng.

Ở cửa hang phía trên phòng thí nghiệm.

Mấy tên đệ tử chỉ cảm thấy mặt đất hơi chấn động mà thôi, cũng không có những cảm giác khác. Bọn họ chỉ là cho rằng Đại Yêu Sư lại đang nghiên cứu thí nghiệm vô cùng kinh khủng gì đó mà thôi.

Đột nhiên, mấy tên đệ tử dừng lại, không nói chuyện nữa, vì bọn họ nhìn thấy một người đang lao về phía họ. Mấy người lập tức phẫn nộ quát:

– Người nào? Mau mau dừng lại.

– Nhìn vóc người giống như là một nữ nhân, nhưng chậc chậc, cái mặt nạ kia đúng là phá hoại phong cảnh. Thiên Nguyên, đệ ra nhìn xem người đến là ai. Nơi này là Yêu Thành, nếu như quấy rầy Đại Yêu Sư đại nhân, e rằng sẽ xảy ra đại sự.

Một tên đệ tử gật đầu rồi nhanh chóng tiến lên, vươn tay, nói:

– Người đang đi tới kia lập tức dừng lại, bỏ mặt nạ ra. Nếu như dáng dấp không tệ, hầu hạ chúng ta cho tốt, chúng ta có thể cao hứng mà không giết ngươi.

Phốc!

Một cái đầu người bay lên, hai con ngươi của người kia vẫn còn lóe ra thần sắc không dám tin tưởng.

– Ngươi dám!

– Ngươi chết chắc rồi.

Mấy tên đệ tử còn lại giận dữ quát to. Nhưng đột nhiên, vẻ giận dữ trên mặt bọn họ dần dần biến thành hoảng sợ. Nhìn chằm chằm vào một tấm lệnh bài mà người trước mắt vừa lấy ra, bọn họ đột nhiên run lẩy bẩy.

Sau đó, mấy người vội vàng quỳ xuống, mồ hôi lạnh ứa ra, run lẩy bẩy, nói:

– Đại nhân tha mạng.

– Đại Yêu Sư có ở trong đó hay không?

Thanh âm băng lãnh giống như là thanh âm vang lên từ vực sâu vậy truyền vào trong tai những đệ tử này, làm cho bọn họ có cảm giác như là đang nghe thấy Tử Thần triệu hoán vậy.

– Có, có, Đại Yêu Sư đại nhân đang ở bên trong.

Khi mấy người ngẩng đầu lên thì phát hiện người vừa ở trước mắt đã biến mất không thấy. Bọn họ nhẹ nhàng thở ra, mồ hôi đã ướt đẫm áo, bọn họ tựa như là vừa mới gặp Tử Thần vậy.

Chương 225: Hiện tại ta mạnh như vậy sao?

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Đại Yêu Sư bây giờ hoàn toàn trầm mê vào việc thí nghiệm dung hợp nhân loại cùng yêu thú. Sau khi được Lâm Phàm chỉ điểm, hắn phát hiện một cánh cửa mới tinh đang mở ra ở trước mặt của hắn.

– Người của Nhật Chiếu tông mới là tài liệu tốt nhất để thực hiện dung hợp, người của Viêm Hoa tông cũng không thích hợp lắm.

Đại Yêu Sư lẩm bẩm một mình, sau đó thanh âm càng lúc càng lớn. Hắn nhìn mấy tên đệ tử của Nhật Chiếu tông đang treo ở xung quanh với vẻ mặt điên cuồng.

– Đại Yêu Sư, ngươi làm gì? Ta là đệ tử nội môn của Nhật Chiếu tông. Ngươi không thể làm như vậy với ta. Nếu như ngươi dám bắt ta làm thí nghiệm, ngươi sẽ bị tông môn trừng phạt.

Đệ tử kia giờ phút này đã choáng váng. Hắn là đệ tử nội môn của Nhật Chiếu tông, chỉ là bởi vì phạm chút sai lầm mà bị giam giữ ở chỗ này, cảm thụ sự khủng bố của nơi này.

Nhưng mà bởi vì là đệ tử nội môn của Nhật Chiếu tông cho nên hắn cũng không nghĩ đến mình sẽ trở thành tài liệu cho Đại Yêu Sư thí nghiệm. Đáng tiếc bây giờ, tình huống đã thay đổi.

Tên Đại Yêu Sư ở trước mắt này vậy mà lại để hắn xuống bàn thí nghiệm, định mổ xẻ hắn để tiến hành nghiên cứu.

– Không. Ngươi rất thích hợp. Ngươi là tài liệu thí nghiệm tốt nhất.

Đại Yêu Sư lắc đầu, tựa như là bởi vì hưng phấn dẫn đến hai tay run lẩy bẩy. Sắp có một tác phẩm hoàn mỹ xuất hiện ở trước mắt là chuyện làm cho người hưng phấn đến cỡ nào.

– Ai?

Đại Yêu Sư đột nhiên quay đầu nhìn về phía cửa vào. Khi nhìn thấy người vừa tới, hắn cười nói:

– Nguyên lai là ngươi.

– Cơ Ảnh.

Đệ tử kia đã bị hù dọa đến mức đũng quần ướt sũng rồi. Cũng không cần biết người vừa mới đi tới là ai, hắn vẫn cố gào thét:

– Cứu ta! Đại Yêu Sư là tên điên. Hắn là tên điên. Ta là đệ tử nội môn của Nhật Chiếu tông, không phải tài liệu thí nghiệm.

– Khặc khặc!

Tiếng cười của Đại Yêu Sư cực kỳ âm trầm:

– Tên điên sao? Chẳng lẽ ở trong Nhật Chiếu tông còn có người nghĩ ta là một người bình thường hay sao?

– Đại Yêu Sư, đã có con dân của Viêm Hoa tông ở đây vì cái gì còn muốn dùng đệ tử của Nhật Chiếu tông đến thí nghiệm?

Cơ Ảnh nhìn cảnh tượng ở trước mắt, thần sắc không buồn không vui nhưng vẫn mở miệng hỏi thăm.

Trong ánh mắt hung tàn của Đại Yêu Sư lóe ra ý tứ ngươi không hiểu.

– Bởi vì người của Nhật Chiếu tông thích hợp hơn.

Đệ tử kia nghe được Đại Yêu Sư nói thế, tức giận gào thét:

– Không đúng, đám con dân thấp hèn kia của Viêm Hoa tông mới là thích hợp nhất. Ta là đệ tử nội môn, sau này sẽ trở thành trụ cột vững vàng ở trong tông môn. Ngươi không thể làm như vậy với ta, nếu không tông môn sẽ không bỏ qua ngươi.

Đại Yêu Sư nhìn chằm chằm vào tên đệ tử này, không ngừng cười lạnh:

– Ngươi không hiểu sao? Khi tông môn quyết định đưa ngươi đến nơi đây trừng phạt thì cũng đã quyết định tốt sinh tử của ngươi rồi.

– Không có khả năng…

Sắc mặt của tên đệ tử kia biến đổi. Hắn không tin đây hết thảy đều là thật.

– Ngươi đến Yêu Thành làm gì?

Đại Yêu Sư không để ý đến tên đệ tử này nữa mà nhìn về phía Cơ Ảnh. Nàng chính là đồ đao trong tay Lý Sùng Uyên, cũng không biết là đã giết bao nhiêu người rồi.

– Ta đến tìm một người. Hắn đang ở chỗ của ngươi.

Cơ Ảnh âm trầm mở miệng nói.

– Ai?

Đại Yêu Sư thả công cụ ở trong tay xuống, nghi hoặc nhìn về phía Cơ Ảnh.

– Nơi này ngoại trừ ngươi, ta, hắn, người còn lại là ai?

Đại Yêu Sư không có mở miệng. Hắn biết Cơ Ảnh cực kỳ mẫn cảm đối với mùi vị, có thể căn cứ mùi mà theo dõi đối thủ. Nhưng người mà nàng nói đến không phải là chủ nhân của hắn đi.

– Còn có một người nữa, là trợ thủ mới của ta. Hắn đã làm gì, tại sao mà ngươi phải tìm hắn?

Đại Yêu Sư nghiêm nghị nói, thần sắc dần dần dữ tợn.

Cơ Ảnh nhìn chung quanh một chút rồi đưa mắt nhìn về phía cuối hành lang, nói:

– Hắn hủy diệt cứ điểm Lục Thời, giết Lý Sùng Sơn.

Lúc này, có tiếng bước chân vang lên.

– Ai mới tới vậy?

Lâm Phàm vừa mới khôi phục lại từ trong trạng thái tu luyện. Hắn cảm giác thực lực của bản thân đã càng thêm cường đại, thậm chí hắn cảm thấy nếu như gặp lại Lý Sùng Sơn, chỉ cần một quyền là hắn có thể đánh chết đối phương.

Bây giờ mình mới chỉ có tu vi Địa Cương cảnh tầng tám lại có cảm giác như vậy, cũng không biết có phải là ảo giác hay không? Chờ về sau có cơ hội, mình nên tìm một đối thủ để thí nghiệm một chút.

Khi đi đến chỗ của Đại Yêu Sư, hắn lại phát hiện có một bóng người xa lạ đứng ở nơi đó.

– Là ngươi.

Khứu giác của Cơ Ảnh ngửi được mùi vị quen thuộc, lập tức quay đầu nhìn về phía Lâm Phàm, bình tĩnh nói:

– Ta đã ngửi thấy mùi của ngươi ở cứ điểm Lục Thời.

– Ngươi có phải là tìm nhầm người hay không? Ta giống như là chưa từng gặp qua ngươi.

Lâm Phàm nghi ngờ hỏi, nhưng trong lòng lại đang chửi um lên, mình đã trốn nhiều ngày như vậy, lại còn có thể bị người tìm tới. Cái mũi của kẻ này chẳng lẽ là mũi chó hay sao?

Vốn định yên lặng sinh hoạt vui vẻ ở trong này thêm một đoạn thời gian, xem ra là không có cơ hội nữa rồi.

Thanh âm băng lãnh của Cơ Ảnh vang lên:

– Chúng ta không cần phải gặp qua,. Khí tức của ngươi sẽ không lừa gạt ta. Đại Yêu Sư, hắn là người mà Lý Sùng Uyên đại nhân muốn, ngươi hãy giúp ta…

Hưu!

Thanh âm xé gió vang lên.

Một cái đuôi màu xanh nhanh chóng quấn quanh Cơ Ảnh, Đại Yêu Sư lạnh lùng nói:

– Người dám gây bất lợi đối với chủ nhân của ta đều không thể lưu lại được.

– Đại Yêu Sư, ngươi dám phản bội Nhật Chiếu tông.

Cơ Ảnh không ngờ Đại Yêu Sư lại có can đảm phản bội bọn họ. Đó là tội không thể tha thứ.

– Đáng giận, chỉ bằng mặt hàng như ngươi cũng muốn trói ta lại hay sao? Hoàn toàn là nằm mơ. Mặc dù chúng ta đều là Thiên Cương cảnh, nhưng mà thực lực của ngươi lại kém xa ta.

– Vậy thêm ta nữa thì sao?

Lập tức, một tiếng quát lớn vang lên

– Rất lâu rồi ta cũng chưa từng động thủ, hơn nữa lại còn vừa mới đột phá. Ngươi đã tự mình đưa đến cửa rồi như vậy thì để ta nhìn xem thực lực của mình hiện giờ là như thế nào?

Cơ Ảnh cảm nhận được một sức mạnh kinh khủng đột nhiên đánh tới, lập tức ngẩng đầu lên, kinh ngạc nói:

– Đây là Đại Băng Diệt Quyền Kinh.

Uỳnh!

Một quyền đánh trúng đầu của Cơ Ảnh. Trong chốc lát, sức mạnh mạnh mẽ nhanh chóng bạo phát ra. Đầu của Cơ Ảnh lập tức vỡ nát.

Khi nhìn thấy cảnh tượng này, tên đệ tử đang bị trói ở phía trên xích sắt kia sợ đến ngây người, thậm chí là không dám tin tưởng.

Cơ Ảnh đại nhân chính là cường giả Thiên Cương cảnh, cho dù chỉ là Thiên Cương cảnh tầng một thì cũng làm sao lại có thể bị giết chết dễ dàng như vậy được?

Điều đó không có khả năng.

Lâm Phàm nhìn nắm đấm của mình rồi lại quay qua nhìn thi thể không đầu kia, có chút không tin, tự nhủ:

– Không thể nào, mình đã trở nên cường đại như vậy rồi sao?

– Đây chính là cường giả Thiên Cương cảnh, mặc dù yếu hơn tên Lý Sùng Sơn kia, nhưng mà vẫn là Thiên Cương cảnh.

Đại Yêu Sư lập tức quỳ lạy ở trên mặt đất, nói:

– Chủ nhân uy vũ.

Lâm Phàm trừng mắt nhìn, cảm thấy không quen lắm:

– Người này là ai?

– Chủ nhân, người này là đồ đao ở trong tay Lý Sùng Uyên, Cơ Ảnh.

Đại Yêu Sư cúi đầu nói, hắn không ngờ chủ nhân của mình lại cường đại như thế, chỉ mới đánh ra một quyền đã có thể giết chết Cơ Ảnh.

– Lý Sùng Uyên ư? Người này có quan hệ gì với Lý Sùng Sơn hay không?

Lâm Phàm hỏi.

Đại Yêu Sư, nói:

– Lý Sùng Sơn là đệ đệ của Lý Sùng Uyên.

Lâm Phàm nhẹ gật đầu. Hắn còn đang suy nghĩ về một quyền mà mình vừa mới đánh ra, cảm giác sức mạnh ẩn chứa bên trong một quyền này thật sự là quá kinh khủng, cường đại hơn một quyền toàn lực lúc trước rất nhiều.

Chẳng lẽ là thực lực của mình đã đạt đến mức độ kinh khủng kia hay sao?

Lâm Phàm nhìn bộ thi thể này, ngay cả nhẫn trữ vật cũng không có, quả thật là quá nghèo rồi. Nhưng đây là lần đầu tiên mà hắn gặp được tình huống còn chưa có nhìn thấy rõ mặt mũi đối phương mà đối phương đã bị mình chém giết.

– Người này là nam hay là nữ?

Nhìn đường cong của thân thể này, trong lòng của hắn cũng có chút nghi hoặc. Bởi vì hiện tại ngay cả đầu cũng không có, cho nên cũng hơi khó để suy đoán.

Đại Yêu Sư lắc đầu, nói:

– Chủ nhân, ta cũng không biết, nhưng mà ta nghĩ nàng hẳn là nữ.

– Thật sao?

Lâm Phàm kinh ngạc, sau đó khoát tay, nói:

– Được rồi. Ta chỉ là có chút thất vọng, vốn dĩ còn tưởng rằng người này sẽ rất mạnh, không ngờ ta chỉ mới đánh một quyền đã chết rồi. Mặc dù có một phần nguyên nhân là do ngươi, nhưng mà người này cũng quá yếu đi.

– Chủ nhân ta tới kiểm tra giúp người.

Đại Yêu Sư vì giải khai nghi hoặc cho chủ nhân, cởi áo của đối phương ra nhưng lại vẫn không nhìn ra được, bởi vì quá bằng phẳng, khó mà xác định được. Sau đó, hắn lại sờ xuống phía dưới rồi mới

nói:

– Chủ nhân, nàng là nữ, nô bộc đã tự tay nghiệm chứng qua.

Lâm Phàm nhìn Đại Yêu Sư, thật là một tên biến thái. Sau đó, hắn đi về phương xa. Hiện tại, hắn muốn đi xem tình huống những người của Viêm Hoa tông bị giam giữ ở đây đến cùng là như thế nào.

Nhìn chủ nhân rời khỏi, Đại Yêu Sư nhìn qua bộ thi thể của Cơ Ảnh, rơi vào trầm tư rồi phiền muộn nói:

– Có hơi phiền toái, nhất định phải hủy thi diệt tích.

Sau đó, Đại Yêu Sư há miệng ra. Cánh tay như của yêu thú kia chộp lấy bộ thi thể rồi nhanh chóng nhét vào trong miệng. Chỉ trong chốc lát toàn bộ thi thể của Cơ Ảnh đã bị hắn nuốt vào bụng.

– A! Cứu mạng.

Đệ tử kia thấy cảnh này, cũng lộ vẻ điên điên khùng khùng giống như đã bị dọa sợ.

Đại Yêu Sư nhìn về phía đệ tử kia, nói:

– Ngươi thấy được mọi chuyện rồi cho nên ta cũng không thể lưu ngươi lại được. Chỉ có thể để ngươi làm tài liệu cho thí nghiệm dung hợp của ta.

Hành lang ẩm ướt âm u.

Lâm Phàm đi ở bên trong. Hắn có thể cảm nhận được người bị giam giữ trong lồng giam ở chung quanh đều đang run lẩy bẩy, tựa như là cực kỳ sợ hãi người từ bên ngoài đi tới như mình vậy.

Đèn đuốc cháy lên, chiếu sáng chỗ âm u này.

Lâm Phàm dừng bước, quay đầu nhìn sang phía bên cạnh, ở trong đó có một nam tử gầy như que củi, hai mắt hãm sâu đang bị giam giữ. Khi nhìn thấy Lâm Phàm, hắn cố gắng giơ tay lên, tựa như là muốn mắng chửi, nhưng bởi vì không còn sức nên cuối cùng lại thả tay xuống.

Nhưng ánh mắt khi nhìn về phía Lâm Phàm vẫn tràn ngập vẻ phẫn nộ.

– Tu vi Địa Cương cảnh tầng hai, không tệ.

– Chỉ là bởi vì bị giam ở chỗ này trong thời gian dài, khí huyết khô cạn dẫn đến mất hết sức lực. Như vậy đúng là có thể thử xem ta có thể để ngươi khôi phục lại hay không?

Lâm Phàm trầm tư một chút, sau đó ngón tay vạch ở trên lòng bàn tay một cái. Một giọt máu tươi chảy ra, sau đó tựa như là bị một sức mạnh vô hình dẫn dắt vậy, nhanh chóng chảy về phía nam tử kia.

Nam tử kia nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt lập tức biến đổi. Hắn muốn né tránh nhưng không kịp. Giọt máu tươi này nhanh chóng chui vào trong cơ thể hắn.

– A!

Lập tức, nam tử kia lập tức kêu lên thảm thiết.

– Xin lỗi, ta không có để ý. Khí huyết hơi mạnh, để ta giúp ngươi hóa giải.

Lâm Phàm không ngờ khí huyết của mình lại cường đại như thế. Chỉ mới một giọt mà đã khiến cho nam tử này không chịu nổi rồi. Sau đó hắn thi triển Huyết lực, hấp thụ hơn phân nửa sức mạnh về.

Quả nhiên, nam tử không còn biểu hiện thống khổ nữa, mà thân thể nguyên bản khô cạn cũng bắt đầu tản ra sức sống, sắc mặt nguyên bản tái nhợt cũng dần dần hồng nhuận lên.

– Ngươi là ai?

Nam tử không ngờ mình sẽ có biến hóa như thế. Hắn nhìn về phía nam nhân đang đứng trong hành lang kia với vẻ mặt khiếp sợ.

– Ngươi là ai?

Lâm Phàm hỏi.

Nam tử tự hào nói:

– Ta là đệ tử nội môn tam phẩm của Viêm Hoa tông, Võ Tư Minh, một năm trước bị bắt tới nơi này.

Lâm Phàm gật đầu, quả nhiên là người một nhà. Bị giam ở đây đến một năm mà còn có thể sống sót, vận khí của tên này thật là quá tốt rồi.

Tên Đại Yêu Sư kia cũng không phải hạng người lương thiện gì,

nhưng bây giờ tên này đã bị hắn khống chế. Hắn có thể ra lệnh để tên đó bảo hộ những người này.

Chương 226: Cái này cũng có thể chính là nguyên do đi

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Không có để ý đến tên Võ Tư Minh kia nữa, Lâm Phàm đi về phía trước. Thế nhưng mà khi hắn vừa định nhấc chân, lại có một cánh tay thò ra, bắt lấy cổ chân của hắn.

– Van cầu ngươi, giết ta đi.

Thanh âm rất nhẹ, là giọng nữ, nhưng mà trong thanh âm tràn đầy sự tuyệt vọng.

Lâm Phàm cúi đầu. Một cô gái có mái tóc đen nằm sấp nơi đó. Cánh tay mảnh khảnh thò ra từ trong lồng giam, bắt lấy cổ chân của hắn. Nhìn qua rõ ràng nàng ta rất suy yếu, nhưng mà khí lực của cánh tay này lại rất lớn.

– Ngươi tên là gì?

Lâm Phàm dò hỏi.

– Van cầu ngươi, giết ta đi.

Nàng vẫn chỉ nói một câu kia và vẫn như cũ toát lên vẻ tuyệt vọng.

Lâm Phàm không biết nữ tử này đã phải chịu đựng đả kích đến mức nào, vậy mà hiện tại chỉ một lòng muốn chết. Chuyện này khiến cho hắn rất nghi hoặc. Sinh mệnh là thứ rất quý giá, chỉ có còn sống mới có thể còn có hi vọng.

– Ai!

Võ Tư Minh thở dài, nói:

– Nếu như có thể, hi vọng ngươi có thể cho nàng thống khoái* (ý nói một đao xử lý cho nhanh). Đây không phải là trừng phạt đối với nàng, mà là một loại giải thoát.

– Ngươi biết nàng là ai?

Lâm Phàm nhìn về phía Võ Tư Minh, vẻ mặt nghi hoặc giống như là đang dò hỏi.

Võ Tư Minh gật đầu. Nguyên bản hắn cũng không muốn nói chuyện cùng Lâm Phàm. Nhưng mà hắn phát hiện nam nhân này không giống như là hạng người mà mình suy nghĩ vậy, cho nên mới nguyện ý nói nhiều như vậy.

– Nàng gọi là Cơ Nguyệt Không, là thành viên của một tổ chức ẩn nấp tại Nhật Chiếu tông. Tại thành Bất Lạc, nàng bị đệ tử của Nhật Chiếu tông bắt được, sau đó bị lột sạch quần áo mang đi khắp toàn thành, rồi còn gặp phải những chuyện mà ngươi không có cách nào tưởng tượng. Đối với nàng, giải thoát có lẽ chính là tốt nhất.

Sau khi nói xong, năm ngón tay của Võ Tư Minh nắm chặt lại, nghiến răng nói:

– Bọn súc sinh này không có kẻ nào đáng sống cả.

– Giết ta…

Lâm Phàm nhíu mày.

Sau đó, hắn vươn tay mở cửa sắt ra, đi đến bên người nữ tử kia. Bàn tay nắm lấy cái cằm của đối phương rồi hắn bình tĩnh nói:

– Nhìn ta…

Khuôn mặt thanh tú nhưng mà hai con ngươi lại như vô hồn tựa như là nàng đã không quan tâm đến tất cả mọi thứ chung quanh. Vẻ tuyệt vọng thậm chí đều đã truyền ra, kém chút nữa là có thể ngưng tụ thành thực chất.

– Van cầu ngươi, giết ta đi.

Cơ Nguyệt Không một mực lặp lại câu nói này.

– Ngươi muốn giải thoát sao? Chuyện này rất đơn giản, ta chỉ cần nhẹ nhàng bóp một cái là có thể khiến cho ngươi chết ngay. Một cái chết không có đau đớn. Nhưng mà hành vi này chỉ cho thấy ngươi đang sợ hãi mà thôi, muốn hi vọng sao? Ta có thể cho ngươi hi vọng.

Lâm Phàm nói khẽ, ngón cái nhẹ nhàng lướt qua môi của đối phương.

– Hi vọng sao?

Cơ Nguyệt Không ngây người, nói:

– Không có hi vọng. Ta đã không còn là mình. Hiện tại ngay cả ta còn chán ghét bản thân nữa. Tất cả mọi người sẽ ghét bỏ, xem thường ta.

– Đây chỉ là sự nhu nhược đang chi phối nội tâm của ngươi mà thôi. Sẽ có người không ghét bỏ ngươi, không xem thường ngươi tỉ như ta hoặc tỉ như tên Võ Tư Minh kia. Hơn nữa ngươi không muốn báo thù sao?

Lâm Phàm dịu dàng nói tựa như là đang dẫn dụ.

– Báo thù sao?

Cơ Nguyệt Không cúi đầu, nói:

– Ta còn có năng lực để mà báo thù sao? Ta…

Lâm Phàm đứng lên, vươn tay, nói:

– Nhìn ta! Tin tưởng ta! Ta có thể cho ngươi một cuộc sống mới. Nếu như bây giờ ngươi đặt tay lên lòng bàn tay ta, vậy thì ngươi sẽ không còn là ngươi của trước kia mà là một con người hoàn toàn mới.

– Lúc gặp thống khổ, tra tấn, chỉ có kẻ yếu mới có thể nghĩ đến cái chết. Mà cường giả chân chính sẽ tìm cách dục hỏa trùng sinh, biến thống khổ mà mình đã từng chịu đựng thành động lực để tiến lên.

Cơ Nguyệt Không ngẩng đầu. Hai con ngươi vô hồn nhìn về phía nam nhân ở trước mặt này, thật lâu vẫn không có hoàn hồn. Trong đầu của nàng vẫn vang lên câu nói của Lâm Phàm.

Lâm Phàm thản nhiên nhìn đối phương. Hắn chỉ vươn bàn tay ra rồi không nói thêm gì nữa, mặc cho Cơ Nguyệt Không lựa chọn.

Lúc này, Cơ Nguyệt Không cảm thấy tựa như là một bàn tay xuyên thấu tầng tầng bóng tối đến trước mặt của nàng.

Nàng biết nếu mình bắt lấy bàn tay kia thì bản thân có thể rời

khỏi chỗ tối tăm này và tiến vào trong một vùng bóng tối khác. Nhưng mà thế thì sao.

Bàn tay của Cơ Nguyệt Không đặt lên trên lòng bàn tay của Lâm Phàm.

Lâm Phàm cười. Hắn có cảm giác giống như là mình rất có tâm đắc đối với phương diện thuyết phục người khác.

Lúc này, Cơ Nguyệt Không quỳ một chân trên đất, nói:

– Đại nhân, xin ngài ban tên mới cho ta.

Lâm Phàm sửng sốt. Ban tên cho là thế nào? Chuyện này đúng là điểm yếu của mình, Nhị Cẩu Đản ư? Lắc lắc đầu, nếu mà mình nói ra tên như thế, có lẽ cô nàng này sẽ lập tức nhào lên cắn mình mất.

– Tuyệt vọng đến hi vọng sao?

Lâm Phàm trầm mặc, nói:

– Vậy ta sẽ gọi ngươi là Vọng Hi.

Vọng Hi phủ phục ở tại trước mặt Lâm Phàm, nói:

– Sau này, ta sẽ là Vọng Hi. Ta nguyện trở thành một lưỡi dao sắc bén ở trong tay đại nhân, vĩnh viễn không phản bội. Xin đại nhân cho phép người bẩn thỉu như ta đi theo bước chân của ngài.

Lâm Phàm cũng cảm thấy không giải thích được. Hắn chỉ không muốn nhìn thấy một sinh mệnh trở nên sa sút tinh thần như vậy mà thôi, không ngờ đối phương lại muốn trở thành cái bóng hoặc là lưỡi dao của mình.

Nhìn ánh mắt của đối phương, hắn biết nếu mình cự tuyệt như vậy đối phương sẽ một lần nữa trầm luân vào trong bóng tối.

Nhưng mà thực lực của người này thật sự là quá yếu, muốn trở thành lưỡi dao của mình, khả năng cực cao là sẽ trở thành một lưỡi đao gãy.

Nhưng… Thôi.

– Được.

Lâm Phàm nói khẽ.

Vọng Hi cúi đầu. Hai con ngươi nguyên bản vô hồn lại tản ra ánh sáng. Nhưng mà trong tia sáng này, ngoại trừ đại nhân ở trước mắt thì không có tồn tại bất kỳ tình cảm gì khác.

Võ Tư Minh há to miệng, Hắn không rõ là đã xảy ra chuyện gì.

Nam nhân kia vì cái gì chỉ nói mấy câu lại tạo thành ảnh hưởng lớn đối với người tuyệt vọng kia như thế.

Đây rốt cuộc là ai? Làm sao lại có năng lực như vậy?

Mà chính Lâm Phàm cũng không biết đây là năng lực gì, có lẽ nguyên nhân chính là do mị lực của mình quá lớn đi. Có lẽ mình vốn là một tồn tại quang huy, vĩ ngạn. Dưới sự bao phủ của ánh sáng huy hoàng sẽ có càng nhiều người thần phục.

Ừm! Chỉ có như vậy mới có thể giải thích được, hoàn toàn không có chuyện gì.

– Nơi này đều là người của Viêm Hoa tông sao?

Lâm Phàm đi đến Võ Tư Minh trước mặt dò hỏi.

Võ Tư Minh đờ đẫn nhìn Lâm Phàm, sau đó lập tức gật đầu, nói:

– Đúng vậy, nơi này đều là người của Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm cảm nhận được tử khí ở chung quanh, hiển nhiên tình huống của người bị giam giữ ở chỗ này cũng không tốt lắm, khí tức đều đã uể oải.

Sau đó, hắn xòe tay, máu tươi phun ra. Vì có kinh nghiệm lúc trước, hắn biết rằng trong máu tươi của mình ẩn chứa tinh khí cường đại đến cỡ nào. Đối với mấy người ở đây, một giọt máu của mình cũng không phải là linh đan diệu dược mà là độc dược đòi mạng.

Một giọt máu tươi rơi xuống mặt đất, sau đó như là có được linh tính vậy, nhanh chóng lan tràn ra bốn phương tám hướng.

– Huyết chi lực này quả nhiên là thực dụng. Đúng là không có uổng phí điểm tích luỹ để tăng lên.

Lâm Phàm cười. Hắn có thể cảm giác được khí tức của mấy người ở đây đã dần dần mạnh lên.

– Xảy ra chuyện gì vậy? Vết thương của ta tốt hơn rồi. Khí lực

cũng dần khôi phục.

– Là ai đang cứu mấy người bọn ta, giọt máu tươi này đến cùng là cái gì?

Từ bốn phương tám hướng, thanh âm kinh ngạc liên tục vang lên.

Võ Tư Minh trông thấy tất cả mọi chuyện, không biết nên dùng lời gì để mà hình dung.

Cường đại, thật quá cường đại.

Một giọt máu tươi đã có thể làm cho tất cả mọi người ở đây đều khôi phục lại. Người ở trước mắt này rốt cuộc là tồn tại cường đại đến cỡ nào.

– Ngươi là ai?

Võ Tư Minh trợn mắt há hốc mồm nhìn Lâm Phàm như là gặp thần linh vậy.

Lâm Phàm cười, nói:

– Lâm Phàm, phong chủ của Vô Địch phong, đệ thập phong của Viêm Hoa tông.

– Vô Địch phong ư? Tông môn khi nào thì có thêm Vô Địch phong vậy?

Võ Tư Minh sững sờ, không thể tin được. Nhưng người trước mắt hoàn toàn không cần phải lừa gạt hắn. Sau đó không hề do dự, hắn lập tức quỳ một chân trên đất.

– Đệ tử Võ Tư Minh tham kiến Lâm sư huynh.

Lâm Phàm gật đầu, nói:

– Các ngươi trước tiên cứ chờ đợi ở đây đã. Mặc dù ta có thể mang mấy người các ngươi rời khỏi Yêu Thành nhưng mà rất khó mang các ngươi rời khỏi Nhật Chiếu tông. Nhưng mà các ngươi yên tâm, ở chỗ này sẽ không phát sinh chuyện như trước kia nữa. Cho nên các ngươi cứ ở đây chờ đợi thời cơ trấn áp Nhật Chiếu tông.

Võ Tư Minh nghe Lâm Phàm nói thế, một lần nữa cúi đầu xuống thật sâu, thậm chí bởi vì quá hưng phấn, thân thể cũng run lẩy bẩy.

– Vâng.

Hắn tin tưởng nhất định sẽ có một ngày như vậy.

Nhìn thoáng qua nơi này rồi Lâm Phàm quay người rời khỏi.

Mà Vọng Hi thì đi theo ở sau lưng hắn.

Đại Yêu Sư nhìn thấy Lâm Phàm, lập tức tiến lên, nói:

– Chủ nhân.

– Quá trình dung hợp như thế nào?

Lâm Phàm hỏi. Nhưng khi nhìn về phía tên đệ tử đang trong quá trình dung hợp kia, hắn đã biết được kết quả, xem ra là thành công.

Đại Yêu Sư lập tức hưng phấn nói:

– Chủ nhân, thí nghiệm thành công rồi. Căn cứ theo lời của ngài, thí nghiệm rất thuận lợi. Tên kia chỉ có tu vi là Tôi Thể cảnh tầng chín, nhưng mà sau khi dung hợp cùng yêu thú, tu vi đã đạt đến Địa Cương cảnh tầng một. Hơn nữa nhục thân, sức mạnh, tốc độ, sinh mệnh lực đều được đề thăng ở mức độ cực lớn, chỉ cần không phá hủy đầu cùng trái tim thì tuyệt đối sẽ không chết, thậm chí còn có năng lực khép lại vết thương, mặc dù tốc độ rất chậm chạp.

– Thật quá hoàn mỹ. Đây là kiệt tác mà ta không dám tưởng tượng.

– A, chủ nhân, nàng là ai?

Đại Yêu Sư nhìn về phía nữ tử ở sau lưng Lâm Phàm, hơi nghi hoặc một chút, lên tiếng hỏi.

Lâm Phàm cũng không thể mang theo một nữ nhân ở bên người, hơn nữa còn là một cái vướng víu. Hắn định tính là trước hết cứ an trí nàng ở chỗ này:

– Đây là trợ thủ mà ta tìm cho ngươi. Nhớ kỹ, không thể tổn thương, nghe rõ chưao?

– Minh bạch, nô bộc minh bạch.

Đại Yêu Sư gật đầu.

Lúc Vọng Hi nhìn thấy tên đệ tử của Nhật Chiếu tông bị xích sắt

buộc chặt kia, sắc mặt lập tức biến đổi. Nàng lập tức cầm lấy một cây dao găm ở bên cạnh. Dưới ánh mắt hoảng sợ của tên đệ tử của Nhật Chiếu tông kia, Vọng Hi nhanh chóng cắm dao găm vào trong đầu của hắn. Sau đó nàng hơi dùng sức, trong nháy mắt, tên đệ tử của Nhật Chiếu tông này đã bị nàng chia làm hai nửa.

– A! Đây là kiệt tác của ta, kiệt tác hoàn mỹ nhất của ta. Ngươi làm sao lại hủy diệt nó?

Đại Yêu Sư thấy cảnh này, lập tức nhảy dựng lên, nếu như không phải là chủ nhân đã phân phó không thể thương tổn nữ nhân này, hắn đã đập nàng một trận rồi.

Lâm Phàm thì thầm trong lòng, thật con mẹ nó rất tàn nhẫn, thủ đoạn của mình so sánh cùng với nàng đều có chút thiện lương.

– Phát tiết đủ sao?

Lâm Phàm mở miệng nói.

Vọng Hi nằm rạp trên mặt đất, nói:

– Xin đại nhân trừng phạt.

Lâm Phàm tiến lên sờ đầu Vọng Hi, nói:

– Nhớ kỹ. Về sau không cho phép xúc động như vậy, chí ít hiện tại không được.

– Vâng.

Vọng Hi cúi đầu. Sự ôn nhu của đại nhân khiến nàng có động lực sống sót, làm việc cho đại nhân.

– Rất tốt, xem ra ta cũng có thể rời khỏi nơi này.

Yêu Thành này đã không có thứ gì đáng giá cho bản thân lưu lại. Giờ hắn cần phải đi ra ngoài xem tình huống một chút.

Lấy tu vi Địa Cương cảnh tầng tám hiện tại của mình, nghiền ép cường giả Thiên Cương cảnh tầng một hắn không phải là vấn đề gì. Đã như vậy, hắn đâu cần ẩn nấp làm cái gì, nhanh chóng quấy phá Nhật Chiếu tông đến thiên băng địa liệt mới tốt.

Loại cảm giác trốn trốn tránh tránh này rất khó chịu đó.

Cho dù có đánh không lại, vậy thì chạy trốn thôi, có vấn đề hay

sao?

– Thoải mái

Chương 227: Lâm sư huynh trích lời

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Yêu Thành

Bên trong phòng nghiên cứu âm u, Đại Yêu Sư nhìn về phía Vọng Hi. Tiếng nói âm trầm như là ác ma của vực sâu vang lên:

– Chủ nhân đã rời khỏi rồi. Ta hi vọng ngươi sẽ không quấy rầy nghiên cứu của ta. Hiện tại ta đang sáng tạo binh khí chiến tranh kinh khủng nhất trên thế gian cho chủ nhân. Nếu như ngươi quấy rầy, ta sẽ không khách khí với ngươi.

Con rối Sinh Tử đúng là rất bá đạo. Hiện giờ, thể xác và tinh thần của Đại Yêu Sư chỉ phục tùng Lâm Phàm. Dù Vọng Hi cũng là cấp dưới của Lâm Phàm, nhưng mà nếu như ảnh hưởng đến việc nghiên cứu của hắn, Đại Yêu Sư cũng sẽ không khách khí.

– Ta cũng muốn nghiên cứu.

Vọng Hi muốn chứng minh mình cũng không phải là không có một chút tác dụng nào, nàng cũng phải cống hiến cho đại nhân.

– Ngươi sao?

Đại Yêu Sư cười to và nói:

– Nữ nhân, ngươi cho rằng ngươi có thể lĩnh hội được những kiến thức cao thâm như là dung hợp này hay sao? Đừng vọng tưởng! Đây không phải là thứ mà ngươi có khả năng học được.

Vọng Hi đi đến trước mặt Đại Yêu Sư, cúi đầu thật sâu, thành khẩn nói:

– Đại Yêu Sư, xin ngươi dạy ta kiến thức về dung hợp. Ta không muốn trở thành người vô dụng. Ta cũng muốn cống hiến cho đại nhân. Xin ngươi.

Đại Yêu Sư ngừng cười, nhìn đối phương thật lâu, ánh mắt toát ra vẻ hài lòng, nói:

– Tốt. Ngươi đã muốn cống hiến cho chủ nhân thì ta sẽ thỏa mãn ngươi. Sau này ngươi chính là trợ thủ của ta, cùng ta học tập kiến thức mà chủ nhân đã để lại.

– Nhưng mà trước đó, ngươi cần hiệu được kết cấu cơ thể người. Ta hi vọng hôm nay có thể nhìn thấy bộ thi thể bị ngươi cắt thành hai nửa kia khôi phục lại nguyên dạng. Nếu như ngươi không làm được, như vậy là ngươi không có thiên phú ở phương diện này.

Hắn không muốn lãng phí thời gian với một phế vật, từ đó ảnh hưởng tới tiến độ nghiên cứu của mình.

– Vâng.

Vọng Hi không hề do dự, đi đến bên cạnh bộ thi thể đã bị phân thành hai nửa kia, sau đó nhanh chóng chữa trị.

Vô Địch phong.

Ở trong khoảng thời gian Lâm Phàm rời khỏi tông môn, nơi này phát triển cực kỳ thuận lợi. Có được số lượng lớn đan dược Nhân giai, Huyền giai mà Lâm Phàm để lại đủ để nuôi sống đệ tử ở trong Vô Địch phong.

Đồng thời có được địa phương tu luyện thần kỳ như Tôi Thể Trì tự nhiên khiến cho rất nhiều đệ tử muốn gia nhập nơi này.

Lã Khải Minh biết trọng trách của mình rất nặng, bận bịu tứ phía, ngay cả thời gian tu luyện cũng không có bao nhiêu, cho nên tốc độ đề thăng tu vi của hắn cũng rất chậm chạp.

Nhưng mà hắn biết, Vô Địch phong muốn lớn mạnh nhất định phải phân công chuẩn xác, thiên phú tu luyện của hắn kém hơn mấy người Trương Long rất nhiều, cho nên hắn muốn mấy người kia cố gắng tu luyện, đề thăng thực lực để bọn họ trở thành chủ lực của Vô Địch phong.

Mà Trương Long, Âm Tiểu Thiên, Cao Đại Tráng, Hoàng Phú Quý cũng không có làm cho Lã Khải Minh thất vọng. Trong đoạn thời gian này, tu vi của bọn họ cũng nhanh chóng đề thăng.

Mặc dù Tần Sơn là cường giả Địa Cương cảnh tầng bốn nhưng mà bởi vì tinh thần của hắn vẫn còn không ổn định cho nên chỉ có

thể đợi tại Vô Địch phong.

Lã Khải Minh đi vào Tôi Thể Trì, nhìn thấy vô số đệ tử đang tu luyện ở trong đó, cũng cực kỳ thỏa mãn. Đây là thánh địa tu luyện do Lâm sư huynh mở ra. Đệ tử chưa đến Địa Cương cảnh dùng nước sông ở nơi này rèn luyện thân thể, hiệu quả hiện ra cực kỳ rõ rệt, hoàn toàn cải biến phương thức rèn luyện hung tàn của tông môn ở trong quá khứ.

Lúc này, thanh âm ầm ĩ truyền đến.

– Ngươi là thứ gì? Nơi này chính là Tôi Thể Trì. Phế vật như ngươi cũng dám đến đây sao? Cút sang một bên đi.

Một đệ tử to con tát bay một đệ tử khác.

Còn bên cạnh đệ tử to con kia, một người khác giơ chân đạp lên trên người đệ tử vừa ngã, nói:

– Kẻ yếu đuối như ngươi còn muốn chiếm một chỗ ở trong này sao? Cho ngươi dùng chính là lãng phí. Ta nghe người khác nói ngươi chỉ là gia phó của một đại gia tộc, muốn cải biến vận mệnh của bản thân cho nên mới gia nhập Viêm Hoa tông. Nhưng ta cho ngươi biết, gia phó vĩnh viễn là gia phó, vĩnh viễn không có cơ hội xoay người.

Mười ngón tay của Vương Phù nắm chặt lại. Hắn cảm thấy không cam lòng. Hắn chỉ có tu vi là Tôi Thể cảnh tầng sáu. Vì mới vừa vào Viêm Hoa tông không lâu nên hắn chưa quen cuộc sống ở trong này. Vốn cho là sau khi gia nhập Viêm Hoa tông, tu vi có thể nhanh chóng đề thăng, thế nhưng mà không ngờ lại liên tục bị mọi người xa lánh, chèn ép.

Ở Tôi Thể Trì, hắn tu luyện, chịu đựng thống khổ một ngày một đêm chính là vì muốn đề thăng tu vi. Thế nhưng mà ngay khi chuẩn bị đột phá, hắn lại bị đám người này cắt đứt, làm cho khí huyết phản phệ.

Nghĩ đến thời gian cực khổ ở trong đại gia tộc kia, lửa giận ở trong lòng của hắn rốt cuộc khó mà áp chế nữa. Hắn muốn cải biến vận mệnh, đồng thời cũng muốn giết những người này. Hắn không tin, trời đất bao la không có chỗ nào cho hắn dung thân.

Ngay khi hắn chuẩn bị xông lên, đánh với những gia hoả Tôi Thể cảnh tầng tám này, một tiếng quát lớn vang lên.

– Dừng tay.

Sắc mặt của Lã Khải Minh cực kỳ khó coi. Hắn nhanh chóng bước tới.

Hai người nhìn thấy rõ bộ dáng của người đang đi tới, nội tâm run lên, sau đó vội vàng tiến lên, cung kính nói:

– Lã sư huynh.

Vị Lã sư huynh này chính là tâm phúc của phong chủ Vô Địch phong. Toàn bộ mọi việc từ trên xuống dưới của Vô Địch phong đều do sư huynh quản lý, là người mà bọn họ không thể trêu vào.

Lần trước, hai người Vương Thánh Khang cùng Huyền Thanh của Vân Tiêu phong đến Vô Địch phong làm càn, đả thương Lã sư huynh, kết cục sau cùng thê thảm đến mức làm người ta không dám tin.

– Các ngươi đang muốn làm gì?

Lã Khải Minh chịu đựng phẫn nộ trong lòng, dò hỏi.

– Sư huynh, kẻ này nhục mạ chúng ta. Chúng ta không thể nhịn được nữa mới ra tay giáo huấn hắn. Nếu như sư huynh không tin có thể hỏi các sư đệ ở chung quanh xem.

Một trong hai đệ tử to con nói. Sau đó, hắn còn liếc nhìn các đệ tử ở chung quanh.

Ánh mắt kia như đang nói cho tất cả mọi người, các ngươi tốt nhất là nên phối hợp với ta.

Vương Phù nghe đối phương đổi trắng thay đen, muốn gầm thét lên để giải thích nhưng mà hắn nhịn xuống. Lần này hắn nhận ra, Viêm Hoa tông cũng chỉ là một tông môn lừa đời lấy tiếng mà thôi. Chỉ cần qua hôm nay, hắn sẽ rời khỏi Viêm Hoa tông. Hắn không tin mình sẽ trầm luân như vậy mãi.

– Thật sao?

Lã Khải Minh quay sang hỏi thăm mấy đệ tử ở chung quanh.

Các đệ tử ở chung quanh cũng rất khó chịu. Bọn họ rất muốn nói tình hình thực tế ra nhưng mà vì một đệ tử mới vào tông lại đi đắc tội hai đệ tử cũ ở trước mắt hiển nhiên không phải là cử chỉ sáng suốt.

– Vâng, đệ tử này mắng Lý sư huynh cùng Chu sư huynh, cho nên hai vị sư huynh mới ra tay giáo huấn hắn.

Hai người kia nghe được lời nói này, trong lòng không khỏi cười to.

Vương Phù nghe được lời nói này, oán hận trong lòng lại một lần nữa tăng thêm. Hắn cảm nhận được sự thống khổ khi ăn nhờ ở đậu* (sống ở nhà người khác), cùng với cảm giác không cam lòng khi bị người xem thường.

Trong lòng của hắn thề, sau này nhất định sẽ khiến cho những người này đẹp mắt, để bọn họ biết ức hiếp mình là hành vi sai lầm bực nào.

Nhưng vào lúc này, cảnh tượng khiến cho hắn không ngờ lại phát sinh.

Đùng!

Lã Khải Minh trong nháy mắt tát cho hai người Lý, Chu nằm lăn trên mặt đất, nói:

– Các ngươi coi ta là kẻ điếc sao? Hay là nghĩ mắt của ta mù?

Sau đó, hắn không để ý đến hai người này nữa, mà đi đến trước mặt Vương Phù vươn tay ra, nhẹ nhàng nói:

– Vị sư đệ này, ngươi không sao chứ?

Vương Phù nhìn về phía Lã Khải Minh, sau đó hàm răng cắn chặt, nhịn đau cố gắng đứng lên.

– Không có việc gì.

– Ta thấy khí huyết của ngươi bất thường, hiển nhiên là lúc đột phá bị người đánh gãy. Đây là một viên đan dược chữa thương, ngươi nhanh chóng uống vào đi.

Lã Khải Minh lấy một viên đan dược Nhân giai thượng phẩm ra, đưa tới trước mặt Vương Phù.

Các đệ tử ở chung quanh thấy cảnh này cũng sợ hãi thán phục, không ngờ Lã sư huynh lại cho tiểu tử này một viên đan dược Nhân giai thượng phẩm. Sư huynh cũng quá quan tâm đối phương đi.

Mà ngay cả Vương Phù cũng choáng váng, hắn gia nhập Viêm Hoa tông cũng chỉ mới hơn mười ngày mà thôi, chưa từng gặp được chuyện như vậy.

Lã Khải Minh nhìn thấy đối phương ngây người, nhanh chóng nhét đan dược vào trong tay của đối phương, trên mặt nở nụ cười, nói:

– Cầm lấy đi, nhanh chóng uống vào, nếu để thương thế kéo dài sẽ lưu lại ám tật.

– Tạ ơn Lã sư huynh.

Khi nhìn thấy nụ cười này của Lã Khải Minh, sự phẫn nộ cùng âm u ở trong lòng của Vương Phù đột nhiên tiêu tán. Hắn đã cảm nhận được ấm áp giữa sư huynh đệ trong một tông môn.

Lã Khải Minh nhìn về phía hai người Lý, Chu, nghiêm nghị nói:

– Hai người các ngươi từ nay về sau không được phép bước vào Vô Địch phong nửa bước. Nếu như còn dám bước vào, ta sẽ đánh gãy chân của các ngươi.

– Lâm sư huynh mở Tôi Thể Trì chính là vì cho toàn bộ sư huynh đệ ở trong tông môn có một chỗ tu luyện, hai người các ngươi vì chiếm chỗ mà khi dễ sư đệ mới nhập môn, còn có thể diện hay không?

– Hôm nay, các ngươi may mắn đó. Nếu như bị Lâm sư huynh nhìn thấy, không chết cũng phải lột da.

– Lăn!

Một tiếng quát lớn nổ tung ở bên tai hai người khiến cho hai người bị hù dọa, nhanh chóng co cẳng chạy trốn, không dám lưu lại.

Sau đó, Lã Khải Minh lại nhìn về phía những sư đệ đổi trắng thay đen kia, hừ lạnh.

– Nhớ kỹ! Lâm sư huynh từng nói sư huynh đệ ở trong cùng một tông môn phải giúp đỡ lẫn nhau. Nếu như các ngươi bởi vì bị chút bức bách mà đã đổi trắng thay đen, như vậy chẳng phải là rét lạnh lòng của người khác hay sao? Tông môn còn làm như thế nào mới có thể cường đại lên.

Các đệ tử ở chung quanh cúi đầu, cực kỳ xấu hổ.

– Thôi, lần này coi như xong. Nếu như có lần sau, Vô Địch phong cũng sẽ không hoan nghênh các ngươi nữa.

Lã Khải Minh vung tay nói. Sau đó hắn nhìn về phía Vương Phù

vẫn đang đứng ở một bên, nói:

– Vị sư đệ này, về sau nếu như gặp bất công tại Vô Địch phong thì có thể tới tìm ta. Ta gọi là Lã Khải Minh, thay Lâm sư huynh phụ trách mọi việc ở Vô Địch phong.

Vương Phù nhìn vị sư huynh ở trước mắt này. Đột nhiên hắn cảm giác ngọn lửa nhiệt huyết sắp bị dập tắt ở trong lòng lại một lần nữa bốc cháy rừng rực.

Hắn tự nhiên biết Vô Địch phong Lâm sư huynh, đó chính là thần tượng của hắn.

Lực áp ba vị phong chủ, uy thế cỡ này, bá đạo cỡ nào.

Mặc dù hắn hâm mộ nhưng không hề ghen ghét, bởi vì hắn tin tưởng rồi cũng sẽ có một ngày hắn làm được như vậy.

Lã Khải Minh không nói thêm gì nữa. Sau khi giải quyết chuyện nơi đây, hắn muốn đi chỗ khác kiểm tra. Vô Địch phong lớn như vậy, muốn quản lý cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Vương Phù nhìn thấy Lã Khải Minh đã sắp đi xa, mở miệng hô:

– Lã sư huynh, xin chờ một chút.

Lã Khải Minh quay đầu, không biết sư đệ này có chuyện gì nữa.

– Ta có thể gia nhập Vô Địch phong sao? Mặc dù hiện tại tu vi của ta rất yếu, nhưng mà ta tin tưởng chẳng mấy chốc ta sẽ mạnh lên.

Vương Phù nghiêm nghị nói. Chính nghĩa, công bằng chẳng phải là chấp niệm lớn nhất ở trong lòng của hắn hay sao?

Bình thường hắn đều giấu mọi việc ở trong lòng, bởi vì ở trước khi không có thực lực tuyệt đối, mọi thứ chỉ là vọng tưởng.

Nhưng bây giờ, hắn gặp được một con quái vật khổng lồ nhất trí với chấp niệm ở trong lòng của hắn, cho nên hắn muốn trở thành một phần tử ở trong đó, dùng sức mạnh nhỏ bé của mình đến giữ gìn những thứ này.

Lã Khải Minh trầm mặc một lát. Vô Địch phong đã không thu đệ tử nữa, bởi vì nếu lại thu thêm thì hắn sợ sẽ không có cách nào cung ứng đủ tài nguyên cho nhiều đệ tử như vậy tu luyện.

Thế nhưng mà ở trong ánh mắt của người sư đệ này, hắn lại thấy được một loại tinh thần, đồng thời còn có cảm giác nếu như cự tuyệt thì sẽ khiến cho Vô Địch phong bị tổn thất, cảm giác này rất kỳ diệu.

– Tốt. Mặc dù danh ngạch đệ tử ở trong Vô Địch phong đã đầy nhưng mà ta đặc biệt thu nhận ngươi. Ngươi trở về uống đan dược, chữa khỏi thương thế, ngày mai hãy tới tìm ta.

Lã Khải Minh nói, sau đó khoát tay, đi thẳng.

Hai tay của Vương Phù nắm chặt, gương mặt lộ vẻ hưng phấn, hắn nói:

– Tạ ơn Lã sư huynh.

Trên đường!

Lã Khải Minh trầm tư một lát, lấy ra một quyển sách nhỏ, bên ngoài bìa của quyển sách này có mấy chữ lớn.

'Lâm sư huynh trích lời'

– Lời nói vừa rồi của ta có phải là Lâm sư huynh đã nói qua hay không? Tựa như là có, cứ ghi chép lại đã, về sau ta phải sao chép thành quy củ của Vô Địch phong, phát cho mỗi một vị đệ tử một bản.

Lã Khải Minh giơ tay lên, chấm chấm đầu bút lông lên đầu lưỡi, ghi chép lại câu mà hắn vừa mới nói kia.

Chương 228: Tâm Ma đại kiếp

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– Ta hiện tại rất tự mãn.

Sau khi rời khỏi Yêu Thành, Lâm Phàm cảm giác mình đã quá tự mãn. Hiện tại hắn rất muốn gặp được một vị cường giả giáo dục hắn làm người, để hắn hiểu được con đường mà mình cần phải đi này còn rất dài, hoàn toàn không thể tự mãn.

Nhưng mà, tâm lý tự mãn này thật khó mà ngăn cản làm hắn càng nghĩ càng hưng phấn.

Lâm Phàm lấy bản đồ ra, cẩn thận tìm kiếm.

Cốc Thiên Hiểm!

Lúc trước, bởi vì chỗ này có cường giả Thiên Cương cảnh tầng hai trấn giữ cho nên mình cũng không dám đi qua quấy rối.

Nhưng mà bây giờ, hắn thật sự là quá tự mãn, thực tình cần tìm một vị cường giả để chiến đấu.

Nhật Chiếu tông rất không tệ. Hắn hoàn toàn có thể buông tay buông chân làm một vố lớn. Mặc dù gặp được cường giả, mình sẽ bị giết chết, nhưng mà chết thì chết, dù sao mười giây sau là hắn sẽ sống lại, cho nên còn có gì mà phải sợ?

Trong khoảng thời gian này, Viêm Hoa tông không có nỗi lo ngoại địch xâm lược, nhưng mà Thiên Thần giáo lại một mực quấy rối ở Viêm Hoa tông.

Mộng tưởng về một thế giới hòa bình có chút khó khăn nhưng ít ra không phải là chuyện không có cách nào hoàn thành.

Chỉ cần mình tiếp tục cố gắng, xử lý tất cả người không ham muốn hòa bình, như vậy thế giới này sẽ chân chính trở thành hòa

bình.

Suy nghĩ kỹ càng, Lâm Phàm bay thẳng đến cốc Thiên Hiểm. Bỗng nhiên Lâm Phàm có cảm giác khác thường nhưng mà trong chớp mắt, cảm giác này đã biến mất.

Bầu trời dần dần tối đen.

Lâm Phàm đáp xuống một nhánh cây, quan sát tình huống chung quanh, lấy Thiên Hà Vương Đỉnh ra rồi đun nước nấu cơm.

Thiên Hà Vương Đỉnh này không tệ. Nước trong đỉnh có thể nói là lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn. Mỗi lần nước sông dùng nấu cơm cũng chỉ là giọt nước trong biển cả mà thôi. Thật sự là quá nhỏ bé, căn bản không đáng giá nhắc tới.

Hắn nhanh chóng tìm thấy một con yêu thú, lập tức giết chết, rửa sạch sẽ rồi bỏ vào nồi nấu canh. Sau khi ăn xong, hắn muốn tiếp tục tu luyện. Điểm khổ tu mặc dù dễ kiếm nhưng mà không thể nào quên, nhất định phải thời thời khắc khắc tu luyện.

Bây giờ tu luyện một ngày có thể tăng 600, 000 điểm khổ tu.

Từ Địa Cương cảnh tầng bảy tới Địa Cương cảnh tầng tám, hắn tiêu hao 7 triệu điểm khổ tu, nếu như từ Địa Cương cảnh tầng tám đề thăng tới Địa Cương cảnh tầng chín hắn là cần 8 triệu.

Con số nhìn qua thì cực kỳ khổng lồ nhưng cũng chỉ là không ăn không ngủ, tu luyện hơn mười ngày mà thôi.

Đến bây giờ, trọng yếu nhất vẫn là điểm tích lũy còn có nội tình của bản thân, chỉ cần tích lũy nội tình đầy đủ như vậy tu vi cũng chỉ là một chuyện dễ dàng mà thôi.

– Ai?

Nhưng vào lúc này, trong lòng Lâm Phàm khẽ động, cảm giác có người giấu ở chung quanh mình. Hắn nghiêm nghị quát lớn. Nhưng mà bóng tối chung quanh vẫn vô cùng yên tĩnh, không hề có một chút thanh âm nào, tựa như là vừa nãy chỉ là ảo giác của mình mà thôi.

– Không ra sao?

Kẻ địch giấu ở trong bóng tối không ra khiến cho hắn rất khó chịu.

– Kinh Long Đại Thủ Ấn

Không hề do dự, Lâm Phàm nhanh chóng đánh ra một chưởng. Bụi bay mù mịt. Cây cối ở trước mặt sụp đổ, hình thành mấy cái hố sâu to lớn, nhưng mà sau khi tro bụi tiêu tán vẫn không có bất luận động tĩnh gì.

– Khặc khặc!

Lúc này, một tiếng cười quái dị vang lên ở bốn phương tám hướng tựa như là ma âm vậy, truyền vào trong tai Lâm Phàm.

Thanh âm này tựa như có thể dụ dỗ người ta trầm luân.

Nhưng mà thanh âm này không có tác dụng gì đối với Lâm Phàm.

– Đừng giả thần giả quỷ nữa, có ngon thì đi ra cho ta, nhìn xem ta có đánh nổ đầu của ngươi hay không?

Lâm Phàm cảnh giác quan sát bốn phía. Có thể thần không biết quỷ không hay xuất hiện ở chung quanh hắn, người này cũng có chút năng lực đó.

Chẳng lẽ là Thương Thiên biết hiện tại mình đang rất tự mãn, cho nên đưa một đối thủ cường đại tới cho mình hay sao?

– Khặc khặc!

Thanh âm cổ quái kia lại vang lên nhưng hắn vẫn như cũ không nhìn thấy người nào. Đột nhiên, tình huống chung quanh lại phát sinh biến hóa, từng cái điểm sáng xuất hiện ở chung quanh.

Mà không gian đột nhiên rung động, thật giống như là bị người bóp méo và Lâm Phàm muốn rơi vào trong một không gian quỷ dị khác.

Hai mắt của Lâm Phàm đột nhiên tối đen. Khi nhìn thấy tình huống chung quanh, hắn lại phát hiện chung quanh mình không còn là cây cối mà là một chiến trường đỏ ngòm, một vầng trăng màu máu treo trên cao tản ra ánh sáng màu đỏ mà ánh sáng này tựa như là có thể khiến cho người ta càng thêm táo bạo.

Ở trên chiến trường khắp nơi đều là mảnh vụn của thi thể, mặt đất cũng bị biến thành màu đỏ, còn hắn thì đang đứng ở trên một đống thi thể.

– Lâm Phàm, ngươi rất mạnh, nhưng mà ngươi tiến bộ quá nhanh. Ngươi có thấy là ngươi giết nhiều người lắm hay không? Bọn

họ đều đang tìm kiếm ngươi đó.

Thanh âm quái dị kia lại vang lên nhưng không còn là một tiếng như trước mà là cả một câu nói dài.

– Ngươi đến cùng là ai? Mau ra đây! Hiện tại ta đang rất gấp, không có thời gian chơi đùa cùng ngươi đâu.

Lâm Phàm đứng ở trên đống thi thể, cảnh giác nhìn về bốn phía.

– Trả lời vấn đề của ta! Ngươi có cảm thấy là ngươi đã giết rất nhiều người hay không? Hiện tại, ngươi đã nhập ma.

Thanh âm lại một lần nữa vang lên.

– Nhìn kỹ đi, đây đều là những người mà ngươi đã giết.

Lập tức, những cái thi thể nằm dưới đất kia đột nhiên đứng lên.

– Điều khiển thi thể sao? Năng lực này rất không tệ.

Lâm Phàm quan sát những thi thể đang đứng lít nha lít nhít ở chung quanh, gật đầu nói:

– Nhưng, tu vi của những thi thể này thật sự là quá yếu.

– Chẳng lẽ là ngươi không còn nhớ những người này là ai hay sao? Ngươi không biết bọn họ sao?

Trong hư không, thanh âm kia liên tục gào thét như đang chất vấn.

Lâm Phàm quan sát những thi thể này, nói:

– Không nhớ. Hiện giờ ta chỉ muốn biết ngươi là ai?

– Ngươi…

Thanh âm trong hư không hơi dừng lại một chút, sau đó nói tiếp:

– Ngươi đã nhập ma, ngươi đã lạm sát kẻ vô tội.

– Nhập ma? Đây là chuyện không thể nào xảy ra. Nhập ma hay không chỉ là trong một ý niệm của ta, hơn nữa lạm sát kẻ vô tội càng là chuyện không tồn tại. Ta chính là đang tạo nên hòa bình. Ngươi có hiểu hay không? Nếu không hiểu thì đừng nói nhảm.

Lâm Phàm chau mày, chỗ không gian này rất kỳ diệu, không có bất kỳ vật chất gì, giống như là thuộc về hư vô.

– Ha ha ha ha! Hòa bình, sáng tạo hòa bình. Làm gì có người nào muốn hòa bình lại làm như ngươi. Ngươi chỉ là đang giết chóc mà thôi.

Thanh âm lại vang lên.

– Trong vô số biện pháp thành lập hòa bình, biện pháp của ta là tốt nhất, cũng là đơn giản nhất. Nếu như có thể giết chết tất cả người không muốn thế giới hòa bình, như vậy thế giới này cũng sẽ hòa bình. Cho nên chớ nói nhảm nữa, ngươi đến cùng là ai? Đi ra cho ta.

Lâm Phàm phẫn nộ quát. Mình sao lại bị cường giả cỡ này coi trọng, vậy mà thừa dịp khi mình nấu cơm, đùa bỡn mình. Thật đúng là khinh người quá đáng.

– Không biết hối cải, như vậy ta sẽ đi ra cho ngươi xem.

Lúc này, không gian chung quanh đột nhiên xuất hiện ba động. Một người lại một người xuất hiện. Khuôn mặt của những người này đều giống Lâm Phàm như đúc, thậm chí ngay cả biểu lộ cũng đồng bộ.

– Thì ra là Tâm Ma đại kiếp, còn tưởng rằng là cái gì thần bí lắm, làm ta sợ một lúc đó.

Lâm Phàm nguyên bản còn tưởng rằng khu vực này là vị cường giả nào đó mở ra để trêu đùa mình. Thế nhưng mà khi nhìn thấy những người giống mình như đúc này là hắn đã biết được, đây là Tâm Ma đại kiếp.

Nhưng hắn cũng hơi nghi hoặc. Tâm Ma đại kiếp không phải là chỉ có thể xuất hiện khi võ giả Địa Cương cảnh tầng chín đột phá đến Thiên Cương cảnh hay sao? Bây giờ mình mới chỉ là Địa Cương cảnh tầng tám mà thôi, làm sao đã xuất hiện thứ này.

– Khặc khặc, ngươi đã nhập ma. Chỉ có tuân thủ bản tâm của ngươi thì ngươi mới có thể biết ngươi đến cùng là ai.

Tâm ma cười khặc khặc, bên trong tiếng cười ẩn chứa một loại tinh thần huyền diệu truyền vào trong đầu của Lâm Phàm giống như là đang dụ dỗ hắn vậy.

Khi đột phá Thiên Cương cảnh, hơn tám mươi phần trăm cường giả Địa Cương cảnh tầng chín bỏ mình bởi vì không có cách nào vượt qua Tâm Ma đại kiếp, từ đó có thể thấy được Tâm Ma đại kiếp này là chuyện hung hiểm bực nào.

Hồng Đế phong Chiến Hồng Đế cũng không hổ là nhân tài, lấy Tâm Ma đại kiếp tới tu luyện còn thành công vượt qua. Nhưng mà lúc độ Tâm Ma đại kiếp, Chiến Hồng Đế đã chuẩn bị cực kỳ sung túc, bằng không hắn cũng không dám tùy ý độ Tâm Ma đại kiếp.

Lâm Phàm lắc lư đầu một cái. Tinh thần huyền diệu kia vừa tràn vào trong đầu của hắn đã biến mất, không có bất kỳ năng lực phản kháng gì.

Lâm Phàm đi đến trước mặt tâm ma. Khi đối mặt, hắn cảm giác cũng giống như là đang soi gương vậy.

Hắn giơ tay lên, sờ mặt tâm ma, nói:

– Ngươi chính là tâm ma sao?

Tâm ma cười lạnh, nói:

– Không. Ta không phải là tâm ma. Ta chính là ngươi.

Đùng!

Lâm Phàm tát tâm ma một cái rồi nói:

– Nói thật cho ta biết! Ngươi có phải là tâm ma hay không?

Lúc này, tâm ma còn đang ngây người, tựa như là không ngờ vậy. Phương diện sở trường nhất của tâm ma chính là tinh thần xâm lấn, gợi lên điều tối tăm nhất, mềm yếu nhất ở trong tâm linh của mỗi người.

– Còn có xúc cảm. Tâm ma thật đúng là quá hay. Nhưng chỉ bằng những thứ này, ngươi cũng dám đến lừa phỉnh ta hay sao? Nói! Ngươi có phải là tâm ma hay không?

Lâm Phàm lại tát thêm một cái nữa, mặc dù hiện tại tâm ma này cũng tương tự như là mình vậy nhưng mà mình đã tự sát bao nhiêu lần rồi, sao có thể không hạ thủ được.

Mặc dù không có nghiên cứu qua tri thức liên quan tới tâm ma ở trong tông môn, nhưng mà hắn biết, tâm ma đến từ một không gian quỷ dị. Khi mỗi người sinh ra thì sẽ có tâm ma đi theo nhập vào trong

cơ thể, làm bạn với mình trong quá trình trưởng thành.

Nếu như là người không tu luyện, khi gặp phải chuyện khó có thể chịu đựng, tâm tính phát sinh biến hóa, tâm ma sẽ xuất hiện.

Mà người tu luyện đến cảnh giới nhất định, tâm ma sẽ tìm kiếm thời cơ tốt nhất để xuất hiện.

Cho nên tâm ma cùng bản thân cũng có thể nói là thuộc về một thể, chỉ là thuộc về hai loại tinh thần mà thôi.

Tâm ma bị hai cái tát của Lâm Phàm đánh cho hồ đồ, sau một lát mới tỉnh hồn lại, tức giận gào thét:

– Ngươi nhìn kỹ xem. Đây đều là những người mà ngươi đã giết. Bọn họ muốn tìm ngươi báo thù. Ngươi xem bọn họ chết có thảm thiết hay không?

Ở chung quanh, những người đã từng bị hắn giết lại xuất hiện. Mỗi một người đều trông vô cùng thê thảm.

– Chết thì đã chết, còn dám đi ra tác oai tác quái sao? Ta lại giết các ngươi thêm một lần nữa thì có thể thế nào?

Lang Nha bổng xuất hiện. Lâm Phàm nhanh chóng sử dụng một chiêu hoành tảo thiên quân, đánh đám người xung quanh thành tro tàn.

Tâm ma nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, trợn mắt há hốc mồm, hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi.

Đùng!

Lâm Phàm đưa tay, lại tát nó một cái, nói:

– Nói. Ngươi có phải là tâm ma hay không?

Tâm ma quay đầu, nhìn qua hướng bên cạnh. Trong ánh mắt lóe ra vẻ không dám tin tưởng. Vừa rồi rõ ràng tinh thần của hắn đã chui vào trong đầu của người này, nhưng mà hắn làm sao còn có thể bình tĩnh như vậy.

– Ta là… ngươi…

Tâm ma há miệng nói, trong khoang miệng hiện đầy răng nhọn.

Đùng!

– Nói thật cho ta biết, ngươi có phải là tâm ma hay không?

Lâm Phàm lại tiếp tục tát thêm một cái nữa, sau đó nhanh chóng đá tâm ma lăn vài vòng trên mặt đất. Hắn cầm Lang Nha bổng, liên tục đập mạnh, vừa đập vừa nói:

– Nói! Ngươi đến cùng có phải là tâm ma hay không? Nửa đêm không có việc gì mù đi ra dọa người, ngươi có bệnh à?

Nếu như là nhân loại, bị đập như thế đã sớm biến thành thịt nát.

Thế nhưng mà mỗi một lần tâm ma bị nện nát, nó đều không tự chủ được tiến hành khôi phục, biến thành bộ dáng của Lâm Phàm.

– Ngươi không phải người…

Tâm ma gào lên:

– Ta một mực làm bạn ở bên cạnh ngươi. Ngươi tại sao có thể làm được?

Không gian như là mặt kính vậy, không ngừng vỡ nát, cuối cùng tan thành mây khói.

Lâm Phàm mở mắt ra, phát hiện mọi thứ ở chung quanh cũng không có thay đổi, vẫn yên tĩnh như cũ.

– Thật có bệnh.

Lâm Phàm lắc đầu. Thấy nước canh đã gần chín, hắn lấy một cái thìa, uống một hớp.

– Ừm, không sai, món này rất ngon.

Chương 229: Lần này thật sự phát tài

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– Thực lực của ta lại tăng lên.

Sau khi uống xong một ngụm canh, Lâm Phàm phát hiện thực lực của mình đã tăng thêm một cấp độ, dung lượng khuếch trương thêm một phần giống như có một sức mạnh thần bí từ trong cơ thể khuếch tán ra tăng cường nội tình của mình.

– Thú vị.

Lâm Phàm cũng không hiểu quá rõ về tâm ma, chỉ có thể nói là biết được một phần nhỏ. Xem ra sau khi trở về tông môn, hắn phải xem qua kiến thức về phương diện này mới được.

Chỉ là mình mới có tu vi Địa Cương cảnh tầng tám thì đã có Tâm Ma đại kiếp, vậy chờ khi mình tới Địa Cương cảnh tầng chín, không biết sẽ còn có Tâm Ma đại kiếp hay không? Thật đúng là khiến cho người ta rất mong đợi.

Sau khi ăn no, hắn đổ toàn bộ phần còn thừa bên trong Thiên Hà Vương Đỉnh ra. Sau đó, Thanh Uyên Địa Hỏa xuất hiện ở dưới đỉnh rồi bắt đầu thiêu đốt. Trong nháy mắt, nước ở bên trong đã sôi trào lên. Lâm Phàm lập tức ngồi vào bên trong. Ngâm trong nước nóng khiến hắn có cảm giác vô cùng sảng khoái, lỗ chân lông giống như là mở ra vậy.

Hắn vừa ngâm mình vừa tu luyện.

Hừng đông.

Lâm Phàm tỉnh lại từ trong quá trình tu luyện. Sau một đêm, điểm khổ tu cũng đã tăng thêm mấy trăm nghìn. Nhanh chóng thu dọn mọi thứ rồi hắn đưa mắt nhìn về phía phương xa. Cốc Thiên Hiểm, Lâm Phàm ta tới rồi.

Đột phá đến Địa Cương cảnh tầng bảy đúng là có rất nhiều chỗ tiện lợi, nhất là khi đi đường. Hiện tại có thể phi hành, tốc độ cũng nhanh đến mức cực hạn, đâu còn giống như là trước kia, cần chân đạp lên mặt đất, từ từ tiến lên.

Đây mới là năng lực cường giả nên có.

Qua hồi lâu, ở khu vực cực kỳ xa xôi bên kia, hai bên núi cao thẳng tắp, chỉ có một cái khe hở dựng đứng ở giữa thiên địa.

Bên kia chính là cốc Thiên Hiểm nhưng lực chú ý của Lâm Phàm cũng không ở nơi đó mà là ở phía dưới, một đội xe dài như là một con trường long đang từ từ chạy tới cốc Thiên Hiểm.

Yêu thú kéo xe đều là yêu thú Tôi Thể cảnh tầng tám. Mặc dù chúng không có trí tuệ nhưng mà sau khi bị thuần phục, chúng lại có thể thay thế con người, làm những việc khổ cực.

– Những thứ này là cái gì?

Lâm Phàm có chút hiếu kỳ. Đội xe này đang tiến về phía cốc Thiên Hiểm, hơn nữa những người bảo vệ của đội xe này đều là đệ tử của Nhật Chiếu tông, trong đó người cường đại nhất lại có tu vi tận Địa Cương cảnh tầng tám.

Có cường giả bực này bảo hộ, như vậy thứ mà nhóm người này vận chuyển hiển nhiên cũng không phải là thứ bình thường.

Lâm Phàm thu liễm khí tức, lẳng lặng lắng nghe những người ở phía dưới nói chuyện.

– Tá Đằng đại nhân, lần này cốc Thiên Hiểm cần nhiều vật tư như vậy. Chẳng lẽ là chuẩn bị khai chiến sao?

Người dẫn đầu nhìn về phía nam tử trung niên trầm mặc không nói ở bên cạnh, mở miệng dò hỏi.

Nam tử trung niên này chính là người có tu vi cao nhất ở trong đoàn xe. Cường giả Địa Cương cảnh tầng tám, Tá Đằng Binh, thực lực cường đại, cho dù là ở trong tông môn, người này cũng có địa vị rất cao.

– Ừm, bây giờ thế cục biến hóa là lúc nắm lấy cơ hội.

Tá Đằng Binh lạnh lùng nói.

Nam tử dẫn đường nghe được lời này của Tá Đằng Binh liền biến

sắc. Bởi vì Thánh Đường tông chen chân cho nên Nhật Chiếu tông bọn họ phải ngưng chiến với Viêm Hoa tông. Nhưng mà bây giờ Thánh Đường tông bởi vì vội vàng trấn áp tàn đảng đối nghịch ở xung quanh, tạm thời không thể phân tán tinh lực.

Mà hắn cũng biết, nếu như Nhật Chiếu tông lại tiếp tục khai chiến với Viêm Hoa tông thêm một lần nữa. Sau khi cướp đoạt được lãnh thổ, coi như Thánh Đường tông kịp phản ứng, muốn ngăn cản thì cũng đã trễ.

Đồng thời Thánh Đường tông cũng sẽ không trừng phạt Nhật Chiếu tông.

Hắn biết, Thánh Đường tông còn cần Nhật Chiếu tông hỗ trợ áp chế Viêm Hoa tông, đồng thời hai tông môn khác là Hải Thần tông, Chân Dương tông cũng như vậy.

Để các tông môn phía dưới áp chế lẫn nhau chính là vì Thánh Đường tông không hy vọng có một tông môn nào đó đột nhiên cường thịnh lên, ảnh hưởng đến sự thống trị của bọn họ.

Khi nam tử dẫn đường vừa định hỏi thăm những chuyện khác, Tá Đằng Binh mở miệng:

– Cái gì không nên hỏi thì mãi mãi cũng không nên hỏi, biết càng nhiều thì sẽ chết càng nhanh.

– Vâng.

Nam tử dẫn đường biến sắc, cúi đầu không dám nói thêm gì nữa nhưng mà trong lòng của hắn cũng đang cực kỳ hưng phấn.

Nếu như Nhật Chiếu tông lại khai chiến với Viêm Hoa tông, bọn họ có thể lấy được càng nhiều chỗ tốt. Đây chính là cảnh tượng mà tất cả đệ tử của Nhật Chiếu tông đều muốn nhìn thấy.

– Nguyên lai thứ bọn họ vận chuyển chính là vật tư cho chiến tranh. Xem ra ta cần phải tìm cơ hội cướp hết.

Lâm Phàm thì thầm ở trong lòng, càng nghĩ càng hưng phấn. Ngoại trừ lục soát thi thể thì phương pháp phát tài nhanh nhất chính là cướp đoạt.

Mặc dù những phương pháp này đều bị người đời xưng là tà đạo nhưng mà ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục.

Rất nhanh, hắn liền bị lý do này thuyết phục.

Mà ngay khi Lâm Phàm chuẩn bị xuất thủ, hắn đột nhiên ngừng lại.

– Không được. Mình không thể xúc động như vậy, không thể bởi vì nhỏ mất lớn. Đám vật tư này nhìn giống như rất nhiều nhưng mà vật tư tich lũy ở bên trong cốc Thiên Hiểm khẳng định sẽ càng thêm phong phú. Nếu như có thể lẫn vào trong cốc Thiên Hiểm, tìm đến chỗ cất giữ vật tư, vậy thì mình sẽ trở thành cự phú.

Mặc dù chỉ số thông minh của hắn có đôi khi không đủ dùng, nhưng mà lúc then chốt như thế này thì sẽ không xuất hiện sai lầm.

Hắn thấy, lấy tốc độ của đám người kia rất có thể cần đến sáng ngày mai mới có thể đến cốc Thiên Hiểm, hơn nữa nhìn những con yêu thú kéo xe này đều có vẻ mệt mỏi, hiển nhiên cần nghỉ ngơi.

Vậy để đến đêm rồi ra tay, nếu như thất bại thì cứ làm thịt tất cả.

Một đường theo dõi mãi cho đến ban đêm.

– Toàn thể nghỉ ngơi ba canh giờ.

Tá Đằng Binh hô to, ra hiệu cho tất cả mọi người nghỉ ngơi.

Những đệ tử vận chuyển vật tư kia lập tức nhẹ nhàng thở ra, rốt cục có thể nghỉ ngơi, hơn nữa có cũng người cần phải đi vệ sinh.

Lúc này, mấy tên đệ tử của chiếc xe chở vật tư ở phía sau cùng đi về phía trước.

Lâm Phàm lập tức bắt lấy cơ hội này, thu liễm khí tức, nhẹ nhàng chạy thẳng đến bên kia, sau đó mở một cái rương ra. Cũng mặc kệ bên trong đang chứa cái gì, hắn vung tay lên, thu hết vào trong nhẫn trữ vật, sau đó lẳng lặng nằm vào bên trong.

Kẽo kẹt!

Thanh âm cái rương khép kín mặc dù rất nhỏ những vẫn khiến Tá Đằng Binh chú ý.

– Đại nhân, có chuyện gì sao?

Nam tử dẫn đường nghi ngờ hỏi.

Tá Đằng Binh chau mày, cảnh giác nhìn quanh lại không phát hiện có vấn đề gì nhưng mà vừa mới có thanh âm vang lên làm cho hắn có dự cảm không tốt. Sau đó, hắn đứng lên, nói:

– Đừng nghỉ ngơi nữa, tiếp tục xuất phát.

Nam tử dẫn đường vội la lên:

– Đại nhân, chúng ta đã đi cả ngày rồi, yêu thú cùng các đệ tử đều đã rất mệt mỏi.

– Muốn chết thì cứ tiếp tục nghỉ ngơi, không muốn chết thì đứng dậy đi tiếp cho ta.

Sắc mặt của Tá Đằng Binh phát lạnh, trong giọng nói tràn đầy sát ý.

Nam tử dẫn đường khẽ run lên. Hắn cũng không dám hỏi nhiều nữa, quay đầu về phía chung quanh, hô lớn:

– Không muốn chết thì đứng lên, tiếp tục đi cho ta.

Trong lòng của hắn cũng cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng mà ai bảo Tá Đằng Binh mạnh hơn hắn, địa vị trong tông môn cũng cao hơn hắn, hắn còn biết làm sao. Vốn dĩ hắn nghĩ ở trong địa bàn của Nhật Chiếu tông, ai dám làm càn, nhất là hiện tại, bọn họ đã tới gần cốc Thiên Hiểm, kẻ muốn tới đây nháo sự còn phải xem lại thực lực của bản thân mới được.

Lâm Phàm nằm ở trong rương, nghe được mệnh lệnh ở phía bên ngoài, trong nội tâm cũng thầm hô may mắn. Không ngờ những người kia cảnh giác như vậy, nhưng chắc bọn họ cũng ngờ là ta lại trốn ở trong này đi.

Theo tốc độ này, khả năng còn phải đi một lúc lâu nữa mới tới nơi, mình cứ ngủ một giấc đã.

Không biết đã qua bao lâu.

Phịch.

Lâm Phàm bị tiếng động đánh thức. Sau đó, hắn nghe được tiếng bước chân đi xa, còn có tiếng đóng cửa vang lên.

– Xem ra đã đến nơi mà ta muốn đến.

Trong lòng của hắn vui sướng. Rốt cục đã đợi được đến lúc này,

xoa xoa hai tay, không ngờ cũng có một ngày mình phải đối mặt với tài phú khổng lồ.

Mở cái rương ra.

Chung quanh không có một ai mà đập vào mắt hắn là từng cái rương to lớn.

Nơi này hiển nhiên chính là chỗ cốc Thiên Hiểm cất giữ vật tư.

Lâm Phàm tiện tay mở ra một cái rương khác, bên trong chứa đầy đan dược, cầm một bình thuốc lên, đổ một viên ra.

– Không sai, mặc dù chỉ là đan dược Nhân giai trung phẩm, nhưng mà tính cả một cái rương này thì cũng không thể coi là ít. Xem ra vì chiến tranh, Nhật Chiếu tông rất có thể đã lấy ra vốn liếng chân chính.

Lâm Phàm vung tay lên, thu toàn bộ đan dược ở trong rương.

Chỉ tính riêng một rương này ít nhất cũng có 100 bình đan dược.

Nhưng mà nơi này là nơi nào, chung quanh có vô số rương lớn chồng chất cùng một chỗ. Đó là tài phú khổng lồ cỡ nào, thật khiến cho người ta khó có thể tưởng tượng.

Hắn tiếp tục mở một cái rương khác ra, lại là đan dược. Mặc dù phẩm giai rất thấp, nhưng vẫn như cũ không thể coi thường. Dùng đan dược của người khác đi nuôi sống Vô Địch phong của mình, đó là sự tình làm cho người sảng khoái cỡ nào.

– Đều mở ra cho ta.

Lâm Phàm cười lớn trong lòng, cương khí bạo phát ra, thao túng tất cả cái rương ở nơi này mở nắp ra. Vô số bình đan dược bay ra, trôi nổi ở giữa không trung. Sau đó Lâm Phàm vung tay lên, nhanh chóng thu vào trong nhẫn trữ vật.

– Đây là nguyên tinh.

Lâm Phàm nhìn thấy bên trong mười cái rương lớn chất đầy nguyên tinh, cũng cười to.

Thứ này chính là tài nguyên cực kỳ hiếm có, mặc dù không thể dùng tu luyện, nhưng mà năng lượng ẩn chứa bên trong nguyên tinh cực kỳ mênh mông. Nếu như có thể bạo phát ra, uy lực sẽ kinh thiên động địa. Mà cũng không biết Chiến Thuyền Tám Cánh kia đã nổ

Nhật Chiếu tông thành dạng nào rồi?

Trong đại điện của cốc Thiên Hiểm.

Tá Đằng Binh quan sát mọi người chung quanh, nói:

– Các vị đại nhân, vật tư đã được đưa đến an toàn. Lần này có 1000 bình đan dược Nhân giai trung phẩm, 1000 bình đan dược Nhân giai thượng phẩm, 1000 bình đan dược Huyền giai hạ phẩm…

Hắn hồi báo cẩn thận số lượng vật tư lần này cho cao tầng của cốc Thiên Hiểm. Lần này tông môn lệnh cho mấy ngàn tên Luyện Đan đại sư ngày đêm luyện chế số lượng lớn đan dược để chuẩn bị cho chiến tranh. Số đan dược này được vận chuyển đến mấy chỗ cứ điểm quan trọng của Nhật Chiếu tông.

– Quá ít.

Một nam tử trung niên ngồi ở trung ương đại điện đứng lên, thần sắc ngưng trọng, nói:

– Cốc Thiên Hiểm có 100,000 đệ tử, số đan dược này cũng không duy trì tu luyện được bao lâu. Chỉ sợ tùy tiện phân một chút thì cũng đã tiêu hao sạch sẽ.

– Đại nhân, Luyện Đan sư của tông môn vẫn đang ngày đêm luyện chế nhưng mà nhu cầu của các cứ điểm đều quá lớn, cho nên…

Tá Đằng Binh lập tức giải thích.

Vị đại nhân ở trước mắt này chính là trưởng lão của tông môn, tu vi còn đạt đến Thiên Cương cảnh tầng bốn. Mà bốn người khác ở cũng là cường giả Thiên Cương cảnh tầng hai, tầng ba, cường hãn hơn hắn rất nhiều.

– Nếu như đám người của tông môn nguyện ý móc từ trong túi ra một chút, số đan dược này cũng coi là cái gì.

Lý Yêu Hoàng lạnh lùng nói, trên người phát tán ra uy thế khiến cho người cảm thấy kinh hãi. Đây chính là uy thế của cường giả Thiên Cương cảnh.

Đột nhiên!

Cốc Thiên Hiểm chấn động, tiếng còi báo động vang lên.

– Không tốt, có người đang cướp vật tư.

Lý Yêu Hoàng biến sắc. Trong nháy mắt, hắn hóa thành một vệt sáng, lao về phía chỗ cất giữ vật tư.

Mà những người khác thì nhìn nhau, sau đó cũng vội vàng theo sát ở phía sau.

Bọn họ tự nhiên biết vật tư bị cướp đoạt là tình huống nguy hiểm bực nào, chỉ không biết đến cùng là ai lại có lá gan to như thế.

Chương 230: Lần này ta sẽ tha các ngươi một lần

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– A ha ha ha!

– Phát tài, phát tài rồi.

Vừa mới nhìn thấy một cánh cửa nhỏ, vốn dĩ hắn cũng không biết đây là thứ gì, thế nhưng mà không ngờ hắn tùy tiện đụng vào một cái nút lại có vô số đan dược lăn xuống.

Đan dược giống như là đậu nành vậy, lít nha lít nhít lăn đầy xuống sàn nhà.

Mặc dù phẩm giai không cao nhưng mà nhiều đan dược đổ vào cùng một chỗ khiến cho mùi thuốc ngưng tụ nồng hậu, dày đặc. Sau khi thu hết số đan dược này, Lâm Phàm nhìn thấy có ba cái hộp đang được bày riêng ra ở bên trong hang động.

Hắn nhanh chóng mở cái hộp ở giữa ra xem, cảm giác hô hấp như là bị ngưng lại.

Thiên giai… Đan dược Thiên giai hạ phẩm.

Loại đan dược này đã là đan dược cao giai chân chính. Dược lực quấn quanh đan dược hình thành dị tượng, nhìn qua là đã biết không phải là bảo vật bình thường. Hai viên đan dược khác tuy không phải là đan dược Thiên giai nhưng mà cũng là hàng cực phẩm trong cấp độ đan dược Địa giai thượng phẩm, cũng có thể gọi là bảo bối bên trong bảo bối.

Chẳng qua là khi Lâm Phàm vừa mới cầm đan dược Thiên giai lên, toàn bộ cốc Thiên Hiểm đều chấn động.

Lúc đầu, hắn còn tưởng rằng là động đất nhưng mà nghĩ lại thì

đây chính là cơ chế bảo vệ viên đan dược Thiên giai này và mình không để ý cho nên đã bị người phát hiện.

Lập tức, hắn cảm giác được có năm khí tức nhanh chóng lao tới. Chuyện này khiến hắn cực kỳ hưng phấn. Hiện tại mình đang rất tự mãn, mong rằng những người sắp đến có thể giúp mình bớt tự mãn đi.

Uỳnh!

Sau khi thu hết mọi thứ, Lâm Phàm cũng không có kịp kiểm tra lại. Hắn nhanh chóng giơ chân đá nát cánh cửa đá nặng nề như núi kia.

Hắn liếc nhìn quanh. Hình ảnh của cốc Thiên Hiểm được thu trọn vẹn vào trong tầm mắt. Nguyên lai chỗ cất trữ vật tư này lại xây ở trên đỉnh núi cao như thế này.

– Ta chờ các ngươi đã rất lâu rồi.

Lâm Phàm sải bước ra, nổi bồng bềnh giữa không trung, nhìn về phía mấy bóng người đang lao tới từ phương xa.

– Tài phú ở nơi này đúng là rất phong phú. Các ngươi thật đúng là giàu có. Nhưng hiện tại, tất cả mọi thứ đều thuộc về ta. Nhưng mà các ngươi cũng không phải là không có cơ hội lấy lại, chỉ cần các ngươi có thể đánh chết ta. Như vậy số tài phú này cuối cùng rồi sẽ vẫn là của các ngươi.

– Các ngươi yên tâm. Ta sẽ không chạy. ta sẽ đợi ở ngay chỗ này. Hiện giờ nếu không phải là các ngươi đánh chết ta thì ta sẽ đánh chết các ngươi.

Lâm Phàm ngạo nghễ, vẻ mặt bình tĩnh giống như là không hề để mấy bóng người đang lao tới kia vào trong mắt.

Trên bản đồ của Tần Mộc Băng đã đánh dấu rõ ràng, cường giả trấn thủ cốc Thiên Hiểm chỉ có tu vi là Thiên Cương cảnh tầng hai.

Lý Yêu Hoàng gầm lên:

– Tặc nhân dám trộm cắp tài nguyên của cốc Thiên Hiểm ta. Lưu lại cho ta.

Lý Yêu Hoàng nhanh chóng giơ tay lên, một khí tức mênh mông đột nhiên bạo phát ra. Toàn bộ thiên địa tựa như là bị Lý Yêu Hoàng

chộp vào trong tay vậy. Cương khí hình thành một bàn tay cực kỳ lớn, che kín bầu trời, đánh về phía Lâm Phàm.

– Băng Diệt.

Mí mắt của Lâm Phàm khẽ giật giật. Hắn đấm ra một quyền. Quyền kình va chạm kịch liệt cùng bàn tay khổng lồ kia. Nếu như chỉ có uy thế cỡ này, một quyền của mình là có thể phá hủy.

Nhưng đột nhiên, Lâm Phàm cảm thấy không thích hợp.

Hắn ngẩng đầu, trợn to mắt. Bàn tay khổng lồ kia chẳng những không có biến mất, ngược lại càng ngày càng mạnh.

Uỳnh!

Một chưởng che trời nhanh chóng đánh thẳng xuống. Cả khu vực đều chấn động, lực trùng kích thổi bay mọi thứ về bốn phương tám hướng xung quanh.

Tá Đằng Binh thấy cảnh này, lập tức lao ra quỳ ở trước mặt Lý Yêu Hoàng, nói:

– Đại nhân, ta…

Lý Yêu Hoàng hừ lạnh, đứng chắp tay, nói:

– Đi tra xét cho ta. Vật tư có ở trong nhẫn trữ vật của hắn không?

– Vâng.

Tá Đằng Binh gật đầu, sau đó tranh thủ thời gian lao xuống phía dưới. Hắn từng nghe nói thực lực của Lý Yêu Hoàng đại nhân cực kỳ cường đại, là Vương giả ở trong cấp độ Thiên Cương cảnh tầng bốn. Hiện giờ được tận mắt chứng kiến, lời đồn quả là không sai. Thật sự là quá kinh khủng. Lý đại nhân chỉ đánh ra một chưởng đã khiến cho thiên địa chấn động. Uy thế của Thiên Cương cảnh hoàn toàn bộc phát làm cho người ta cảm thấy kinh hãi.

Mấy tên cường giả Thiên Cương cảnh ở phía sau lưng nhìn thấy uy lực của một chưởng kia tạo thành, cũng mặc cảm. Thiên địa chi lực được Lý Yêu Hoàng vận dụng thuần thục đến mức làm cho bọn họ cam bái hạ phong.

Đó cũng không phải là do chênh lệch về cảnh giới mà là chênh lệch ở trên phương diện lĩnh ngộ thiên địa chi lực.

Tá Đằng Binh nhìn thấy thi thể của Lâm Phàm hãm sâu ở dưới mặt đất, cũng khinh thường hừ lạnh:

– Đồ hỗn trướng như ngươi cũng dám chui vào cốc Thiên Hiểm. Thật sự là gan to bằng trời.

Sau đó nhìn thấy nhẫn trữ vật ở trên ngón tay của Lâm Phàm, hắn nhanh chóng đi tới, chuẩn bị cầm, dâng lên cho Lý Yêu Hoàng.

Mười giây thời gian đã sớm đi qua.

Trong lòng Lâm Phàm đã có ngàn con thảo nê mã* đang phi nước đại. Đây là tình huống như thế nào, trên bản đồ đã ghi chú rõ ràng chỉ là cường giả Thiên Cương cảnh tầng hai mà thôi. Làm sao uy thế người này bạo phát ra lại mạnh như vậy.

* Thảo nê mã: Đồng âm với từ mắng chửi "Thao nhĩ mụ", tiếng Việt là [Đ•M•M] ấy bà con ^^. Ngoài ra nó còn có nghĩa khác: Thảo nê mã là tên tiếng Trung của con Dương Đà [Một loài lạc đà không bướu ở phương Tây] được cư dân mạng tôn xưng là "Thần thú" (Mọi người có thể Google tên "Dương Đà" để xem hình ảnh), bởi vì vẻ mặt của loài động vật này rất chi là khó tả, cho nên nó còn được sử dụng để miêu tả tâm trạng "Không biết nói sao", "Bó tay toàn tập"… các loại.

Mình mặc dù tự mãn, cần chèn ép một phen, nhưng mà cũng không thể để siêu cấp cường giả đi ra hành hạ mình chứ. Chuyện này con mẹ nó quá vô lương đi.

Lý Yêu Hoàng nhẹ nhàng thở ra. Nếu như vật tư thật sự bị đánh cắp vậy thì đúng là xảy ra đại sự. Chiến sự với Viêm Hoa tông chỉ sợ cũng bởi vì việc này mà kéo dài vô thời hạn.

May mà hiện tại hắn đã xử lý được tặc tử này, bảo vệ được vật tư.

– A!

Đột nhiên, một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Đây là tiếng kêu của Tá Đằng Binh.

Ở trong ánh mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người, Tá Đằng Binh bị tặc nhân kia một quyền đánh chết, thậm chí ngay cả một chút phản kháng cũng không có.

– Tặc tử, ngươi dám.

Lý Yêu Hoàng gầm lên, tựa như là không ngờ tặc nhân này chịu đựng một chưởng của hắn lại không chết. Chuyện này theo hắn thấy căn bản là không có khả năng xảy ra.

– Các ngươi hèn hạ, vậy mà để cường giả đánh lén ta. Các ngươi chờ đó cho ta.

Sau khi đánh chết gia hỏa muốn cầm nhẫn trữ vật của mình là Tá Đằng Binh kia, Lâm Phàm chuẩn bị trốn đi xa, vội vàng vơ lấy nhẫn trữ vật ở trên ngón tay của Tá Đằng Binh rồi trong nháy mắt hóa thành một vệt sáng bay về phía phương xa.

Tài phú đưa đến trước mặt, mình chỉ cần nhấc tay là chiếm được, không thể lãng phí.

– Đuổi!

Lý Yêu Hoàng gầm lên rồi cũng nhanh chóng đuổi theo Lâm Phàm.

Tâm tình hiện tại của Lâm Phàm cũng không quá tốt. Hắn cảm giác mình đã bị những người này lừa một phát rồi. Đám hèn hạ vô sỉ này không phải đã nói là Thiên Cương cảnh tầng hai sao? Hiện tại con mẹ nó là tình huống gì?

Năm gia hỏa đang đuổi theo ở sau lưng mình rõ ràng có khí tức vô cùng cường đại, còn kẻ vừa mới một chưởng đánh chết mình ít nhất cũng có tu vi Thiên Cương cảnh tầng bốn.

– Đồ chó hoang.

Cuồng Thân!

Bạo Huyết!

Lúc này, hắn nhanh chóng bật hết hỏa lực, không phải là muốn liều mạng cùng đối phương, mà là muốn tăng cường tốc độ để chạy trốn.

Mặc dù mình có Bất Tử Chi Thân nhưng mà trong năm gia hỏa kia có một kẻ quá cường đại. Mình cùng hắn chênh lệch tận năm cảnh giới nhỏ, một cảnh giới lớn. Thế này thì còn đánh như thế nào.

Nếu như chỉ có bốn tên khác, hắn còn có lòng tin chiến một trận nhưng mà hiện tại, vẫn là chạy thôi.

– Tặc tử lưu lại cho ta.

Lý Yêu Hoàng bổ ra một chưởng. Hư không bị chém ra làm hai. Vết nứt phóng thẳng về phía Lâm Phàm.

Cảm nhận được uy thế nhanh chống đánh tới ở sau lưng, lông tơ trên người Lâm Phàm dựng đứng lên. Đây là cường giả thực sự, coi như là hắn muốn liều mạng cùng đối phương cũng không được.

Thân thể đột nhiên lóe lên, tránh qua một bên. Ở vị trí nguyên bản, hư không cũng bị cắt mở.

Cường giả Thiên Cương cảnh quả thật là rất kinh khủng.

Mình chỉ là muốn đánh một gia hỏa Thiên Cương cảnh tầng hai thôi mà. Vì cái gì lại không cho mình cơ hội này? Thật sự là tên ghê tởm.

– Làm sao bây giờ đâu?

Lâm Phàm bắt đầu suy nghĩ đối sách. Đột nhiên, hắn quay đầu quát lớn:

– Các ngươi đừng quá càn rỡ. Các ngươi biết ta là ai không? Ta là người ngay cả bản thân cũng dám giết. Các ngươi còn dám đuổi theo thì sẽ giống như là cánh tay này.

Lâm Phàm đột nhiên kéo đứt một cánh tay của mình rồi ném về phía sau lưng, nói:

– Nhìn thấy chưa? Các ngươi còn dám đuổi theo thì kết cục sẽ chính là thế này.

Sau đó hắn không ngừng lại, bay thẳng đến phương xa.

Ngoại trừ Lý Yêu Hoàng, bốn vị cường giả Thiên Cương cảnh còn lại ngơ ngác nhìn nhau. Bọn họ không hiểu đối phương muốn làm gì. Sao đang yên đang lành lại chặt đứt cánh tay của mình?

Chẳng lẽ là bởi vì uy thế khủng bố của Lý Yêu Hoàng đại nhân, tinh thần trở nên hoảng loạn hay sao?

– Tặc tử, ngươi đang tự tìm đường chết đó. Giao tất cả những thứ mà ngươi đã đánh cướp ra, ta sẽ tha cho ngươi khỏi chết, nếu không ta sẽ nghiền xương của ngươi thành tro.

– Có gan thì tới đi.

Lâm Phàm khinh thường hừ lạnh, trong nháy mắt thi triển ra 'Long Ảnh Tùy Hành' để chạy nhanh hơn. Đồng thời hắn cũng cảm thấy may mắn trong đống công pháp của mình có không ít đặc tính là tăng tốc độ. Nếu không muốn chạy thoát từ trong tay địch nhân cường đại như vậy, hoàn toàn chính là nằm mơ.

– Liệt Thiên!

Lý Yêu Hoàng chợt quát to. Hư không bị chấn vỡ, một sức mạnh cường hãn nhanh chóng xuyên thấu hư không, đánh vào lưng của Lâm Phàm.

Phụt!

Lâm Phàm phun ra một búng máu tươi những hắn vẫn không có dừng lại, thậm chí mượn nhờ lực trùng kích của một chiêu này để mà tăng tốc độ, lao nhanh về phía phương xa.

Một chiêu này thật mạnh. Ngũ tạng lục phủ ở trong cơ thể hắn đã dần dần vỡ nát, sợ là không chống đỡ được bao lâu nữa. Nếu như không phải là mình đang trong trạng thái bật hết hỏa lực, lại thêm Vô Tướng Sắc Thân gia trì thì vừa rồi, mình sẽ ngay lập tức bị đánh chết.

Nhưng mà hiện tại còn chưa đủ, nhất định phải chạy xa thêm một chút.

Không biết đã qua bao lâu.

Lâm Phàm dừng bước, quay đầu đối mặt với năm người Lý Yêu Hoàng.

– Giao tất cả mọi thứ ra.

Lý Yêu Hoàng giận dữ nói. Thanh âm cực kỳ băng lãnh, âm trầm.

Lâm Phàm khoát tay, cực kỳ suy yếu nói:

– Ta đã nói qua ta là một kẻ rất tàn nhẫn. Các ngươi chỉ sợ còn không tin, như vậy thì ta sẽ chứng minh cho các ngươi thấy.

Hóa Thần Kiếm Trận.

Ầm ầm!

Từ trên người Lâm Phàm, một sức mạnh cường hãn bạo phát ra. Kiếm ý vô tận trôi nổi ở phía sau lưng hắn, che khuất bầu trời, hình

thành thế giới của kiếm.

– Hừ, chút tài mọn, không biết tự lượng sức mình.

Lý Yêu Hoàng lạnh lẽo nhìn Lâm Phàm, không hề để cảnh tượng này vào mắt. Sức mạnh bực này có lẽ rất cường đại đối với người khác, nhưng mà ở trong mắt của hắn thì vẫn chỉ như là sâu kiến mà thôi.

Bốn tên cường giả Thiên Cương cảnh ở phía sau cũng thản nhiên, thậm chí còn nở nụ cười tươi.

– Châu chấu đá xe, lấy trứng chọi đá.

Thực lực thế này ở trước mặt Lý Yêu Hoàng đại nhân, đơn giản không chịu nổi một kích.

Chỉ là đột nhiên, một cảnh tượng khiến cho bọn họ khiếp sợ phát sinh.

– Vạn Kiếm Xuyên Thể

Vù vù!

Vô số kiếm ý đánh thẳng xuống, nhưng những kiếm ý này không phải công kích bọn họ mà là nhanh chóng đâm xuyên qua thân thể của tặc nhân này.

– Các ngươi, những tên ngu xuẩn này, ta đã nhớ kỹ các ngươi.

Kiếm ý vô tận trong nháy mắt chém đứt thân thể của Lâm Phàm, thậm chí ngay cả một miếng thịt đều bị cắt thành mấy mảnh.

Lúc kiếm ý tiêu tán thì tặc tử kia cũng đã biến mất không thấy.

Bốn tên cường giả Thiên Cương cảnh ngơ ngác nhìn nhau.

– Người đâu rồi?

Lý Yêu Hoàng cũng cực kỳ sửng sốt. Trong nháy mắt, hắn đi đến vị trí tặc tử vừa mới đứng kia nhưng lại không cảm thấy bất cứ ba động gì. Đây không phải là hư không xuyên thẳng qua, cũng không phải là thi triển bí pháp bỏ chạy mà cứ như vậy là biến mất.

– Người đâu rồi?

Sắc mặt của Lý Yêu Hoàng tái nhợt. Hắn đưa mắt nhìn quanh

bốn phía nhưng không thấy bóng dáng của tặc tử kia.

Hắn không tin tưởng tặc tử này lại tự sát ở trước mặt hắn, khẳng định là vận dụng một loại thần thông nào đó để chạy trốn.

Ở cách đó khá xa, từng giọt máu tươi nhỏ xuống trên mặt đất.

Một cánh tay treo ở trên nhánh cây nào đó.

Mà lúc này, tựa như là từ không tới có, chỗ cánh tay này xuất hiện một bộ thi thể.

– Ai, sống lại rồi.

Lâm Phàm mở mắt, bẻ bẻ cổ. Buff cấp Vĩnh Hằng, Bất Tử Chi Thân quả thật là cường đại.

Hóa thành hư vô mà còn có thể trống rỗng xuất hiện.

Chỗ có vương máu là có thể mượn máu phục sinh.

Mà vị trí của cánh tay này là an toàn nhất, cũng là ở vị trí cách xa cường giả kia nhất vậy thì phục sinh ở đây là tốt rồi.

Đưa mắt nhìn về phía phương xa, hắn giơ ngón tay giữa lên.

– Xem như ngươi lợi hại. Chờ đó cho ta.

Nói rồi, hắn nhanh chóng hóa thành một vệt sáng, rời xa nơi này.

Hiện giờ, cốc Thiên Hiểm quá nguy hiểm, cho nên ta tạm thời tha cho các ngươi một mạng, chờ đến khi ta trở nên cường đại thì ta sẽ giết trở lại.

Chương 231: Trở về làm quái gì

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Cốc Thiên Hiểm.

Lý Yêu Hoàng nhìn chỗ cất giữ vật tư trống rỗng ở trước mắt, lửa giận ở trong lòng triệt để bạo phát ra.

Nơi này chính là chỗ cất giữ toàn bộ vật tư mà đệ tử của cốc Thiên Hiểm cần có, bây giờ lại chỉ còn những cái rương trống rỗng.

– Tặc tử lớn mật kia nên giết.

Lý Yêu Hoàng rống giận. Bởi vì phẫn nộ mà hai con ngươi đều đã chứa đầy tơ máu. Tổn thất bực này cho dù là hắn cũng không chịu đựng nổi. Sau khi trở lại tông môn, kiểu gì thì hắn cũng bị phạt nặng.

Bốn vị cường giả Thiên Cương cảnh đứng ở phía sau lưng của Lý Yêu Hoàng cũng cảm thấy lạnh mình. Một lúc sau, một người trong đó cắn răng nói:

– Đại nhân, vậy phải làm sao bây giờ? Không có tài nguyên, đệ tử của cốc Thiên Hiểm chúng ta căn bản là không có cách chống đỡ tiếp.

Bọn họ cũng không biết tại sao tặc tử kia có thể đột nhiên biến mất không thấy gì nữa.

Nếu như là tự sát thì tại sao nhẫn trữ vật của tên kia cũng biến mất? Chỉ có một khả năng có thể xảy ra. Đó chính là tặc tử kia có một loại năng lực thần kỳ cho nên có thể che mắt bọn họ để hắn có cơ hội chạy thoát.

Nhưng chuyện này sao có thể xảy ra? Không nói đến bọn họ, Lý Yêu Hoàng đại nhân chính là cường giả Thiên Cương cảnh tầng bốn, khống chế thiên địa chi lực vô cùng thuần thục, hơn nữa còn đã sớm lĩnh ngộ một môn thần thông về hư không.

Muốn ở trước mặt cường giả lĩnh ngộ thần thông về hư không thi triển thủ đoạn bỏ chạy trong hư không cũng giống như là múa rìu qua mắt thợ vậy, nhưng mà bây giờ, mọi chuyện đều khiến cho bọn họ có cảm giác nghi hoặc.

Nếu như không thể lấy lại số vật tư kia, không chỉ đại nhân phải chịu phạt, mà ngay cả bọn họ cũng phải chịu phạt theo.

Càng nghĩ càng phẫn nộ, sát ý trong mắt bốn người càng nồng hậu, dày đặc.

Bởi vì tặc tử này mà bọn họ phải hãm sâu vào trong hố lửa.

Nếu như tìm được đối phương, họ nhất định phải chém tên tặc tử này thành muôn mảnh.

– Lý đại nhân, ta sẽ vẽ ra chân dung của tên tặc tử này. Chỉ cần treo thưởng khắp nơi, nhất định có thể tìm được tên tặc tử này.

Một tên cường giả Thiên Cương cảnh hơi nhấc ngón tay nhanh chóng vẽ ra chân dung của Lâm Phàm ở trong hư không. Chỉ trong chốc lát bức tranh vẽ Lâm Phàm đã hoàn thành. Bức tranh này có thể nói là sinh động như thật, không có một chút khác biệt nào.

Lý Yêu Hoàng trầm giọng nói:

– Phát tán ra, lấy trọng thưởng để tìm kiếm. Tặc tử này có thể chạy thoát từ trong tay chúng ta hiển nhiên là hắn có được một loại thần thông huyền diệu mà chúng ta không biết. Người bình thường chỉ sợ không có cách nào giết hắn. Thông tri một chút đi, khi phát hiện thì không nên động thủ, lập tức thông tri cho mấy người chúng ta.

– Vâng, đại nhân.

Sau khi bốn vị cường giả Thiên Cương cảnh rời khỏi, năm ngón tay của Lý Yêu Hoàng bóp chặt, hư không cũng bị vỡ nát.

– Sâu kiến đáng chết, ta nhất định sẽ tìm được ngươi, sau đó nghiền xương của ngươi thành tro.

Cùng lúc này, ở trong một sơn động nào đó.

– Ha ha ha ha!

Lâm Phàm phình bụng cười to. Nhìn đống đan dược chồng chất như núi ở trước mặt, hắn nhảy lên, nhào vào bên trong. Trong nháy

mắt cả thân thể bị núi đan dược này bao phủ.

Bàn tay vừa nhấc lên là sẽ có vô số đan dược lăn xuống qua khe hở giữa năm ngón tay.

Mặc dù số đan dược này có phẩm giai không cao, Địa giai trở lên ít càng thêm ít, nhưng mà chỉ tính riêng đan dược Nhân giai, Huyền giai cũng đã là một món tài phú khổng lồ.

Viêm Hoa tông rất nghèo khó, đây là sự thật không thể chối cãi.

Cho dù là đệ tử bình thường nhất của Thánh Đường tông e rằng mỗi tháng đều có thể được lĩnh đan dược Huyền giai, nhưng mà đối với đệ tử của Viêm Hoa tông, chuyện này căn bản là không thể nào xảy ra.

Cho dù là đệ tử ngoại môn nhất phẩm hay là đệ tử nội môn tam phẩm muốn có đan dược Huyền giai đều cần bỏ ra một cái giá khổng lồ.

Bởi vì người của Viêm Hoa tông có nhiều lắm, dù có đan dược cũng khó có thể cho mỗi một vị đệ tử đều có tài phú khổng lồ như thế.

Đồng thời thủ pháp luyện đan của mấy vị Luyện Đan sư ở Viêm Hoa tông kém hơn Thánh Đường tông rất nhiều. Bởi vì vấn đề do truyền thừa hoặc là nội tình cho nên Viêm Hoa tông căn bản là không thể so sánh được với những đại tông môn kia. Bởi vì những thủ pháp luyện đan này đều là bí mật bất truyền, sẽ không dễ dàng truyền cho người ngoài.

Mà Nhật Chiếu tông có Thánh Đường tông chống đỡ cho nên thủ pháp luyện đan cũng tốt hơn Viêm Hoa tông rất nhiều, muốn luyện chế số đan dược này cũng chỉ cần tiêu hao một đoạn thời gian mà thôi.

Đồng thời xác xuất thành công cũng cao hơn Viêm Hoa tông rất nhiều. Có lẽ Luyện Đan sư của Nhật Chiếu tông chỉ cần luyện chế hai lò là có thể có một lò thành phẩm, nhưng mà bên phía Viêm Hoa tông lại cần bốn lò thậm chí nhiều hơn nữa, hết thảy thủ pháp đều còn đang trong quá trình khai quật, thí nghiệm.

– Ai, phục sinh xong là mình đã không còn tự mãn nữa.

Lâm Phàm nằm ở trong đống đan dược mà cảm thán.

Địa đồ lấy được ở chỗ Tần Mộc Băng hiển nhiên có không ít chỗ sai lệch.

Ví dụ như ở cốc Thiên Hiểm này, phía trên ghi chú là do cường giả Thiên Cương cảnh tầng hai trấn thủ, nhưng mà đi đến nơi này hắn mới biết được là cường giả Thiên Cương cảnh tầng bốn.

– Hiện tại nói không chừng, mấy tên kia vẫn đang tìm mình, xem ra trong khoảng thời gian này, mình phải cẩn thận một chút.

– Thôi không nghĩ nhiều nữa! Lần đầu tiên kiếm được tài phú khổng lồ như thế này, đó là sự tình làm cho người ta hưng phấn đến cỡ nào. Tài phú bực này chỉ sợ đã có thể cung cấp, nuôi dưỡng cho mấy chục cái, thậm chí hơn trăm cái Vô Địch phong rồi.

Đan dược Nhân giai nhiều vô số kể, có thể nói là nhiều như là số lượng ngôi sao ở trên bầu trời vậy. Đan dược Huyền giai cũng có khoảng mấy chục nghìn viên. Nếu như đổi số đan dược này thành tiền, e rằng cho dù Viêm Hoa tông nhất thời cũng không lấy ra được nhiều tiền mặt như vậy để trao đổi.

Đan dược Địa giai đều rất không tệ, đợi lát nữa mình sẽ nuốt vào.

Nhưng viên đan dược Thiên giai kia lại khiến cho hắn rất hiếu kỳ. Lúc trước, do vội vàng thu hoạch nên hắn không có thời gian nghiên cứu. Hiện tại mình có thể lấy ra nghiên cứu một phen.

Sau đó cánh tay vung lên, thu hồi tất cả đan dược ở chung quanh vào trong nhẫn trữ vật, cái nhẫn trữ vật này không hổ là đồ vật của hệ thống rút thăm, lớn hơn nhẫn trữ vật của người khác rất nhiều.

Nếu như là nhẫn trữ vật bình thường, e rằng sẽ không chứa nổi nhiều đan dược như vậy.

– Bây giờ để ta kiểm tra xem đan dược Thiên giai hạ phẩm đến cùng là có bộ dáng gì?

Khi viên đan dược Thiên giai này vừa xuất hiện, đan hương nồng đậm phiêu tán ra bên ngoài. Ở mặt ngoài của viên đan dược này có một lớp sương mù, bên trong sương mù này lại có mấy cái ngân hà hình xoáy tựa như là mấy cái vũ trụ nhỏ vậy.

– Đây là đan dược gì nhỉ? Chưa bao giờ nghe qua.

Đan dược bình thường thì hắn đều biết, nhưng mà đan dược

Thiên giai thì khác. Chúng cũng không thường xuất hiện, mà coi như là có xuất hiện, hắn cũng khó có thể biết danh tự của viên đan dược này.

Nếu như mình còn ở trong Vạn Quật hiểm địa thì có thể tìm con ếch xanh kia để hỏi thăm. Hắn là nó phải biết đan dược này có tên gọi là gì, dù sao con ếch xanh kia cũng biết khá nhiều.

– Nếu so sánh cùng với đan dược này, đan dược Địa giai hoàn toàn không khác gì bùn đất bình thường.

Lâm Phàm không nghĩ thêm nhiều nữa, nhanh chóng nuốt viên đan dược này vào trong bụng.

Vận chuyển công pháp, bắt đầu luyện hóa.

Đan dược vào miệng cũng không hề đi xuống bụng mà di chuyển lên trên. Viên đan dược này một mực chạy đến tận trong đầu của Lâm Phàm, sau đó đột nhiên nổ tung, dược lực nồng đậm tựa như là nước vỡ đê, mênh mông sôi trào.

Lâm Phàm cũng đã chuẩn bị tốt. Nếu như đan dược này có vấn đề vậy thì hắn sẽ lập tức tự sát.

Mà lúc này, dược lực này không ngừng xoay tròn ở trong đầu hắn hình thành ngân hà hình xoáy mà ở bên trong vòng xoáy này còn có sấm sét di chuyển, nhìn qua trông cực kỳ hùng vĩ.

Khí huyết ở trong cơ thể sôi trào lên tựa như là bị cái ngân hà hình xoáy kia hấp dẫn vậy.

Nhưng đột nhiên, cảnh tượng khiến cho người ta khiếp sợ xảy ra.

Tu luyện Thất Thần Thiên Pháp, mỗi khi đột phá thì trong huyệt đạo kia sẽ có thêm một hạt châu.Lúc này, hạt châu đại biểu cho vị thần thứ ba, Chí Đạo Hữu Thần kia đột nhiên xoay tròn. Một bóng người đi ra từ trong hạt châu, giang hai tay như là muốn che cả thiên địa vậy, nhanh chóng bắt được cái ngân hà hình xoáy kia rồi kéo nó xuống dưới chân.

Sau đó bóng người này nổi giận gầm lên một tiếng, chân trái nhanh chóng giẫm lên trên cái ngân hà hình xoáy kia.

Uỳnh!

Sức mạnh trong cơ thể triệt để sôi trào lên, mỗi một tế bào đều tham lam hấp thu và không ngừng lớn mạnh.

– Tình huống này là như thế nào?

Rất nhanh, dị tượng biến mất, Chí Đạo Hữu Thần cũng đã biến mất nhưng mà ở phía dưới hạt châu thứ ba kia lại có một ngân hà hình xoáy vẫn đang không ngừng xoay tròn.

– Giống như là vừa có chuyện gì đó cực kỳ ghê gớm xảy ra vậy.

Lâm Phàm có cảm giác thực lực của bản thân lại một lần nữa được đề thăng. Nhưng mà chuyện Chí Đạo Hữu Thần chạy ra cướp đoạt cái ngân hà hình xoáy do đan dược Thiên giai hình thành kia đúng là có chút kỳ lạ.

Lúc này,Lâm phàm mới cảm thấy nội tình mà Địa Cương cảnh tầng tám cần có là quá to lớn cỡ nào, dù một viên đan dược Thiên giai cũng không có khả năng lấp đầy.

Sau đó, hắn cầm đám đan dược Địa giai kia lên và nhanh chóng nuốt vào rồi luyện hóa, dược lực cũng nhanh chóng hóa thành năng lượng thuần chính nhất tràn ngập ở trong cơ thể.

Mà lúc này, Lâm Phàm đang tự hỏi một việc.

Bây giờ trên người của mình mang một món tài phú khổng lồ như thế hơn nữa người của Nhật Chiếu tông khẳng định cũng sẽ không bỏ qua mình, hắn nên về tông tránh né một chút hay là đổi một cái tông môn khác để lịch luyện đây.

Trong thời gian ngắn, nghiên cứu của Đại Yêu Sư là không thể nào nhìn thấy hiệu quả rõ ràng.

Về phần những tổ chức tiềm phục ở bên trong Nhật Chiếu tông kia, hắn không giúp được. Nếu như hắn ở cùng một chỗ với những tổ chức kia sẽ chỉ làm những tổ chức kia nhanh chóng biến mất mà thôi, tuyệt đối không có chỗ tốt gì.

– Trở về tông môn thôi.

Hắn nhanh chón quyết định. Sau khi cướp đoạt tất cả vật tư ở cốc Thiên Hiểm, hắn đã không thể ở lại Nhật Chiếu tông nữa, chỉ có trở lại tông môn, tiêu hoá hết đống vật tư này đã, sau đó lại nghĩ biện pháp đề thăng tu vi.

Vốn còn muốn ở lại Nhật Chiếu tông chơi đùa, chờ đến khi tu vi đề thăng tới Thiên Cương cảnh mới trở về, hiện tại xem ra là không được.

Hắn vươn tay, đánh nát tảng đá lớn chặn ở cửa động. Nhìn thoáng qua tình huống chung quanh rồi hắn nhanh chóng bay về phương xa.

Đến nửa đường thì đột nhiên dừng lại.

– Không được. Bị người đánh thế này lại còn định trốn đi, không nghĩ biện pháp tăng cao tu vi, đánh mấy cái tên kia thành cái sàng, hoàn toàn không phải là phong cách của mình.

Lâm Phàm đứng ở giữa không trung, trầm mặc một lát rồi hắn nở một nụ cười tươi và nhanh chóng bay về một hướng khác.

Bây giờ trở về tông môn làm cái gì, trước tiên cứ phải quấy phá ở Nhật Chiếu tông một trận đã, để bọn họ biết được sự lợi hại của mình rồi lại nói.

Lúc này, từng tờ đơn truy nã cũng được dán khắp các thành trì của Nhật Chiếu tông.

Khi nhìn thấy nội dung ở trên tờ đơn truy nã này, tất cả mọi người đều trở nên hưng phấn.

Chỉ cần báo vị trí của hắn cho Nhật Chiếu tông là có được một viên đan dược Thiên giai hạ phẩm.

Khen thưởng bực này đã khiến cho tất cả mọi người trợn tròn mắt.

Có thể nói là khen thưởng cao nhất trong lịch sử của Nhật Chiếu tông từ trước đến nay.

Chương 232: Quá ít, quá yếu

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Một đám người ngồi vây quanh ở trong một trụ sở bí mật.

Một nam tử trung niên có khuôn mặt nghiêm túc để lệnh truy nã ở trong tay lên trên bàn.

– Các ngươi cẩn thận nhìn một chút. Có ai biết người này hay không? Hắn đã trở thành người được treo giải thưởng lớn nhất trong toàn bộ lịch sử của Nhật Chiếu tông. Một viên đan dược Thiên giai hạ phẩm là phần thưởng khiến người khác điên cuồng.

Trần Thiên Phong là người phụ trách của tổ chức có tên là Quang Minh này, một mực tiềm phục ở tại Nhật Chiếu tông. Khi người ở bên ngoài đưa lệnh truy nã này cho hắn, hắn cũng có chút hiếu kỳ.

Nhưng mà khi nhìn thấy nội dung trên lệnh truy nã này, hắn lại cực kỳ khiếp sợ.

Đan dược Thiên giai hạ phẩm.

Cái giá này thật đúng là không nhỏ, đủ khiến cho tất cả mọi người điên cuồng.

Khi mà các thành viên ở chung quanh nhìn thấy nội dung bên trong lệnh truy nã, biểu lộ tuy khác nhau nhưng đều có chung một suy nghĩ, người này cực kỳ ghê gớm.

– Đội trưởng, hắn đã làm chuyện gì mà khiến cho Nhật Chiếu tông treo thưởng cao như thế?

Một thành viên nữ tính hỏi. Nữ tử này có khuôn mặt thanh tú, hai con ngươi có thần lộ ra vẻ thành thục hơn tuổi.

Trần Thiên Phong trầm mặc một lát rồi nói:

– Không dám tưởng tượng, chỉ không biết hắn có phải là người của Viêm Hoa tông hay không?

Lúc này, một lão nhân cầm lấy lệnh truy nã, cẩn thận nhìn, sau đó mở miệng nói:

– Người này là đệ tử của Viêm Hoa tông, hơn nữa còn là đệ tử hạch tâm.

Đám người nhìn về phía lão nhân, khiếp sợ nói:

– Chuyện này mà lão cũng có thể nhìn ra sao?

Lão nhân gật đầu, nói:

– Mặc dù tu vi của lão hủ không cao nhưng mà ở trên phương diện thôi diễn lại có chút tâm đắc. Từ trên khuôn mặt của người này, ta có thể thấy được chút ít.

– Phần truy nã này là từ cốc Thiên Hiểm phát ra, như vậy hiển nhiên là chuyện xảy ra ở bên trong cốc Thiên Hiểm. Cường giả trấn thủ cốc Thiên Hiểm, Lý Yêu Hoàng chính là cường giả Thiên Cương cảnh. Có thể bình yên rời khỏi nơi đó, tu vi của người này tuyệt đối không yếu cho nên có thể suy đoán ra người này tất nhiên là đệ tử hạch tâm của Viêm Hoa tông.

Đối với phỏng đoán của lão nhân này, đám người cũng bội phục không thôi, không hổ là người có được danh xưng cố vấn của tổ chức.

Trần Thiên Phong cảm thán nói:

– Nếu như chúng ta có thể làm quen với đối phương rồi cho đối phương gia nhập vào tổ chức chúng ta, sợ là chúng ta sẽ có thể mang đến cho Nhật Chiếu tông rắc rối càng lớn hơn nữa.

– Ai, cũng không biết Viêm Hoa tông khi nào mới có thể cường đại lên. Bây giờ ở trong có Thiên Thần giáo gây sóng gió, ở ngoài Nhật Chiếu tông rồi Chân Dương tông, Hải Thần tông như hổ rình mồi, nhìn chằm chằm vào lãnh thổ của chúng ta.

Giờ khắc này, tất cả mọi người ở đây đều trầm mặc. Đây không phải là tình huống mà bọn hắn muốn nhìn thấy nhưng đây chính là tình hình thực tế, cho nên bọn hắn muốn dựa vào chút sức mọn của mình, mang đến cho Viêm Hoa tông một mảnh sinh cơ.

Cũng để con cháu sau này có thể sinh hoạt trong hoàn cảnh tốt đẹp hơn.

Mà lệnh truy nã này cũng được chuyển đến trong tay vô số tổ chức.

Cung Thành.

– Đội trưởng, hắn chính là Lâm Phàm.

Tần Mộc Băng chỉ vào nam tử ở trên lệnh truy nã, hưng phấn nói.

– Chính là hắn sao?

Đội trưởng quan sát nhân vật ở trên lệnh truy nã này, hiển nhiên cũng rất khiếp sợ.

Tần Mộc Băng gật đầu, nói:

– Đúng vậy, hắn chính là cường giả đã giết Lẫm Đông Tam Quân. Hắn đến từ Viêm Hoa tông. Chỉ là đến cùng hắn đã làm đại sự lớn cỡ nào mà khiến cho cốc Thiên Hiểm lấy ra khen thưởng to lớn như vậy để tìm được tung tích của hắn.

Mọi người chung quanh trầm mặc không nói. Hành vi của cường giả bực này đã không phải là thứ mà bọn hắn có khả năng suy đoán.

Đối với bọn hắn, đan dược Thiên giai là thứ cao cấp bực nào, thậm chí là tài phú mà bọn họ cũng không dám tưởng tượng.

Nhưng chỉ cần báo tung tích của người này cho cốc Thiên Hiểm là có thể kiếm được, hiển nhiên là Lâm Phàm đã mang đến nguy hại to lớn cho cốc Thiên Hiểm, ép đối phương phải lấy ra khen thưởng lớn như vậy.

Đột nhiên, một thanh âm vang vọng toàn bộ thành Nagoya.

– Lão tử chính là người bị treo giải thưởng một viên đan dược Thiên giai hạ phẩm đây. Ai muốn giết ta thì đi ra cho ta.

Sau khi Tần Mộc Băng nghe được thanh âm này, sau đó lại nhìn lệnh truy nã ở trong tay một chút, không khỏi kinh hãi.

– Đội trưởng, hắn không phải là đi tới nơi này đi. Nơi này chính là thành Nagoya, thành chủ chính là cường giả tuyệt thế Thiên Cương cảnh tầng một.

Thần sắc ở trên mặt của đội trưởng cũng hơi cứng lại, nói:

– Đi, đi ra xem một chút nhưng không phải lúc vạn bất đắc dĩ, chúng ta tuyệt đối đừng xuất thủ.

Vừa lúc nãy, bọn họ vẫn còn đang thảo luận nhân vật trên lệnh truy nã truy nã này, không ngờ hiện tại hắn lại đi đến thành Nagoya, hơn nữa còn lớn lối như vậy. Chẳng lẽ hắn không biết tình cảnh của mình nguy hiểm đến như thế nào sao?

Bên ngoài thành Nagoya.

Lâm Phàm chắp tay sau lưng, ngạo nghễ đứng thẳng giữa hư không, ánh mắt nhìn về phía bên trong thành Nagoya, hắn có thể cảm nhận được rất nhiều khí tức.

Bên trong thành, vô số người ngẩng đầu, nhìn về phía bóng người đang đứng giữa không trung kia, mà có rất nhiều người bay ra phía ngoài thành.

– Là gia hoả kia, là kẻ bị treo giải thưởng một viên đan dược Thiên giai hạ phẩm kia.

– Ha ha ha! Vận khí của ta thật sự là quá tốt rồi. Tài phú to lớn như vậy tự mình mò đến đây, ta cũng không thể từ chối rồi.

– Hắn là của ta. Ai cũng không được tranh đoạt cùng với ta.

Đột nhiên, một khí tức cường đại tựa như là một cột lửa vậy bạo phát ra từ trong phủ thành chủ. Một tiếng nói âm trầm như biển, vang vọng khắp toàn bộ thành Nagoya.

– Ngươi dám đến thành Nagoya chính là tự tìm đường chết.

Những đệ tử của Nhật Chiếu tông nhìn thấy tài phú đưa tới cửa kia cũng cực kỳ muốn xông lên, nhưng mà khi cảm nhận được khí tức này, bọn họ đều khiếp sợ.

– Là thành chủ.

– Xem ra tài phú này vô duyên với chúng ta rồi. Cung thành chủ chính là cường giả Thiên Cương cảnh, muốn xử lý tặc tử phách lối này có thể nói là chuyện dễ như trở bàn tay.

Lâm Phàm đứng trên không trung, nhìn xuống phía dưới. Đã có không ít người ngẩng đầu nhìn về phía mình. Mười kẻ, trăm kẻ vẫn hơi ít.

Đây đều là đệ tử của Nhật Chiếu tông lưu lại tại thành Nagoya. Hiển nhiên bọn họ cũng đã biết được mình tới, muốn bắt giữ mình đi nhận lấy phần thưởng phong phú kia.

Tần Mộc Băng nói khẽ:

– Đội trưởng, chính là hắn, ta tuyệt đối sẽ không nhớ lầm.

Nàng sẽ không quên Lâm Phàm. Tuy rằng khi đối mặt Lẫm Đông Tam Quân, sức mạnh mà Lâm Phàm bùng nổ ra thật sự là quá cuồng bạo nhưng bây giờ, nàng vẫn không khỏi lo lắng.

Đội trưởng chau mày, nói:

– Chuyện không tốt lắm. Cung Mạc chính là cường giả Thiên Cương cảnh mà tu vi của Lâm Phàm giống như chỉ là Địa Cương cảnh tầng tám. Chênh lệch giữa hai bên to lớn như thế, chỉ sợ nếu đánh nhau hắn sẽ không chịu đựng được mấy chiêu đâu.

Tần Mộc Băng khẽ biến sắc, nói:

– Đội trưởng, vậy chúng ta…

– Chúng ta chỉ sợ giúp không được. Nếu như chỉ là Địa Cương cảnh thì còn dễ nói, nhưng mà Thiên Cương cảnh chính là một bức tường mà không ai có thể vượt qua. Dù chúng ta có nhiều người hơn nữa thì cũng không có tác dụng gì.

Lâm Phàm nhìn về phía trước. Bên trong vệt sáng đang nhanh chóng bay về phía bản thân kia ẩn chứa khí tức rất mạnh.

Đây là khí tức của cường giả Thiên Cương cảnh.

Nhưng chỉ là Thiên Cương cảnh tầng một mà thôi.

– Ngươi chính là người bị truy nã kia.

Một nam tử trung niên khoác áo bào màu vàng đứng ở giữa không trung, ánh mắt như đao, thần sắc nghiêm túc, không giận tự uy. Khi hắn nói chuyện đều có hiện tượng thiên địa chấn động tựa như là sợ người không biết, hắn chính là một vị cường giả Thiên Cương cảnh.

Lâm Phàm không có để ý đến đối phương mà tiếp tục mở miệng nói:

– Còn có ai nữa không? Đi ra hết đi!

Tần Mộc Băng nghiêm mặt lại, nói:

– Hắn muốn làm gì vậy?

Mấy người ở xung quanh cũng không rõ Lâm Phàm đang định làm gì. Vì cái gì mà hắn còn muốn hỏi có ai đi ra nữa không? Ngươi không thấy đã có một vị cường giả Thiên Cương cảnh đứng ra rồi hay sao? Mấy người còn lại chỉ là Địa Cương cảnh, làm sao dám thò đầu ra? Định tát mặt Cung thành chủ hay sao?

– Làm càn, không nghe thấy ta đang nói chuyện với ngươi sao?

Cung Nguyên nổi giận. Hắn không ngờ kẻ này cũng dám không để ý đến cường giả Thiên Cương cảnh như mình. Hắn giơ chân đạp mạnh xuống, hư không chấn động. Một khí tức cường hãn đánh thẳng đến Lâm Phàm.

Khi cảm nhận được khí tức này, mấy người Tần Mộc Băng biến sắc. Dù là cách như vậy xa, bọn họ cũng có thể cảm thấy khí tức này mênh mông như biển, không thể đối kháng.

– Thật mạnh! Đây chính là uy thế của cường giả Thiên Cương cảnh hay sao? Hắn tại sao lại muốn tới nơi này, đây rõ ràng là đang tự tìm đường chết.

Đối mặt uy thế này, Lâm Phàm vẫn cực kỳ thản nhiên. Nhìn vị cường giả Thiên Cương cảnh tầng một ở trước mắt này một chút rồi lại nhìn những đệ tử của Nhật Chiếu tông ở phía dưới thành Nagoya kia một chút, hắn tiếc nuối lắc đầu.

– Quá ít.

Cung Nguyên nghiêm nghị nói:

– Ngươi nói cái gì?

Lâm Phàm giơ tay lên, năm ngón tay nắm lại thành quyền. Trong nháy mắt khí thế của hắn bạo phát ra tạo thành một cơn gió lốc khổng lồ.

– Băng Diệt!

Hắn đấm ra một quyền. Hư không đột nhiên sụp đổ. Một sức mạnh cường hãn nhanh chóng đánh xuống thành Nagoya. Sức mạnh kia cuồng bạo đến mức khiến cho lòng người kinh hãi.

Mặc dù Đại Băng Diệt Quyền Kinh chỉ là công pháp Địa giai

nhưng mà ở trên phương diện bùng nổ sức mạnh lại cực kỳ đáng sợ.

Những đệ tử của Nhật Chiếu tông ở phía dưới thành Nagoya nhìn thấy cảnh này, lập tức hoảng sợ.

Chỉ là bọn hắn còn không có kịp phản ứng, sức mạnh kinh khủng đã xuyên qua hư không mà đánh xuống tới chỗ bọn hắn.

Uỳnh!

Mặt đất lõm sâu xuống dưới, toàn bộ thành Nagoya cũng chấn động.

Điểm tích lũy +200

Điểm tích lũy +90

Điểm tích lũy +400

Điểm tích lũy liên tục nhảy lên.

Một chiêu diệt trăm người.

33,000 điểm tích lũy tới tay.

– Vẫn là quá ít người. Nếu như có thêm mấy trăm người nữa, như vậy mới sảng khoái hơn.

Trong lòng của Lâm Phàm cảm thán, nhưng mà hắn cũng không có cách nào cả. Ở bên trong thành Nagoya này cũng chỉ có mấy người này mà thôi, hắn còn có thể làm gì được nữa.

– Thằng nhãi ranh, ngươi dám…

Cung Nguyên thấy cảnh này, giận muốn rách cả mí mắt. Ở trước mặt hắn mà kẻ này vẫn giết đệ tử của Nhật Chiếu tông, hoàn toàn là không có để hắn vào mắt.

Lửa giận thiêu đốt ở trong lòng.

Thiên Cương cảnh giận dữ, thiên địa cũng biến sắc. Một nửa bầu trời cũng biến thành màu đỏ bừng đủ thấy trong nội tâm của Cung Nguyên hiện tại phẫn nộ cỡ nào.

– Làm sao có thể?

Tần Mộc Băng há to miệng.

Ngay cả đội trưởng của nàng cũng trợn tròn mắt chỉ cảm thấy giống như là vừa gặp quỷ vậy.

Khi một chiêu vừa rồi đánh ra, không gian rõ ràng đã sụp đổ.

Sức mạnh mênh mông nhanh chóng xuyên qua hư không, đánh xuống phía dưới, tạo thành trùng kích to lớn. Đó căn bản không phải là uy lực mà Địa Cương cảnh có khả năng đánh ra.

Giờ khắc này, Lâm Phàm nhìn về phía Cung Nguyên, lắc đầu nói:

– Ngươi chính là Thiên Cương cảnh yếu nhất mà ta từng gặp.

– Ngươi nói cái gì?

Cung Nguyên giận dữ, sau đó điên cường cười to:

– Tốt. Tốt. Đã như vậy thì ta sẽ để ngươi nhìn rõ xem ta mạnh như thế nào.

Vừa nói xong, Cung Nguyên chợt quát to, thân thể hóa thành một vệt sáng, hình thành một lưỡi đao sắc bén chém xuống. Ánh đao xẹt qua hư không giống như là cắt đôi thiên địa.

– Bạo Lực Lang Nha Bổng, bật hết hỏa lực.

Lâm Phàm duỗi thẳng tay. Ngay khi lưỡi đao sắp đánh tới, Lang Nha Bổng đột nhiên đánh ra.

– Ngươi là Thiên Cương cảnh yếu nhất mà ta từng gặp. Ngươi khiến cho ta không có chút cảm giác sảng khoái nào.

Uỳnh!

Một bổng đánh xuống, không trung nổ vang.

Một đám mưa máu phun trào ra, nhuộm đỏ vùng thiên địa này.

– Yếu, quá yếu.

Lâm Phàm lắc đầu, vẫy tay một cái, nhẫn trữ vật trên những thi thể này nhanh chóng bay lên rồi rơi vào trong lòng bàn tay của Lâm Phàm.

Giết địch xong thì phải lục soát thi thể, thói quen tốt này không thể nào quên.

Dù hắn biết rõ không có bao nhiêu đồ tốt, nhưng cũng vẫn như cũ không thể quên.

Bởi vì ngươi vĩnh viễn cũng không biết liệu sẽ có kỳ tích xảy ra hay không?

Nhìn thoáng qua thành Nagoya rồi hắn không có chút do dự gì nữa, bay thẳng đến phương xa.

Không biết từ khi nào, người ở trong thành đã hoảng sợ gào thét.

– Thành chủ bị giết.

– Mộc Băng, ngươi véo ta một cái xem sao.

Đội trưởng nhìn mưa máu ở trong không trung, ngạc nhiên đến trợn tròn mắt.

Mà mấy người Tần Mộc Băng cũng đã sớm ngây ra như phỗng. Bọn họ bị cảnh tượng trước mắt làm cho khiếp sợ đến mức không có chút phản ứng nào.

Cường giả Thiên Cương cảnh cứ bị giết như vậy sao?

Hơn nữa còn là miểu sát…

Chương 233: Thành chủ như thế này mới là thành chủ tốt

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Sau khi chuyển mọi thứ ở bên trong những chiếc nhẫn trữ vật này vào túi của mình, Lâm Phàm nhanh chóng ném những chiếc nhẫn trữ vật này đi.

– Hừ! Đám gia hỏa của cốc Thiên Hiểm kia cũng dám truy nã ta sao? Thật sự cho rằng ta là người dễ bắt nạt hay sao? Lần này để xem là người nào hung ác hơn.

Lâm Phàm bay trên không trung, trong ánh mắt lóe ra vẻ điên cuồng.

Lấy bản đồ ra, hắn nhanh chóng chọn được địa điểm tiếp theo.

Thành Saporo.

Trong phủ thành chủ, một kẻ mập như heo, mặt nung núc mỡ, hai con mắt híp mắt lại, trái ôm phải ấp, mân mê đồ nhắm, thỉnh thoảng hôn ca cơ* (nữ tử múa hát mua vui, kiểu như tay vịn trong quán bar) một cái. Hắn chính là thành chủ của thành Saporo.

Đối với hắn, cuộc sống như vậy chính là một cuộc sống ở thiên đường.

Hắn cũng đã từng là một thiếu niên tràn ngập đấu chí, thế nhưng mà khi tu vi đạt tới bình cảnh lại có được vị trí thành chủ, nhân sinh cũng đã đạt đến đỉnh phong, hắn đã thay đổi. Giờ hắn chỉ biết hưởng thụ vinh hoa phú quý, ngày ngày ôm mỹ nữ, hàng đêm sênh ca.

Về phần những kẻ chăm chỉ tu luyện kia, tất cả đều là một đám đần độn.

– Thành chủ đại nhân, đừng có sờ nữa mà.

Các ca cơ cười nhẹ nhàng. Lúc này, các nàng cũng đang cố gắng chịu đựng khuôn mặt buồn nôn của vị thành chủ này. Ai bảo người ở trước mắt này là thành chủ của thành Saporo, quyền cao chức trọng, khống chế sinh tử của mọi người quanh đây.

– Sờ một chút, ta chỉ sờ một chút thôi.

Thành chủ há miệng, nước bọt chảy ròng ròng, giống như là không thể chờ được nữa.

Đột nhiên, một tiếng hét lớn vang lên.

– Ta chính là người bị Nhật Chiếu tông các ngươi treo thưởng một viên đan dược Thiên giai hạ phẩm. Ai muốn giết ta thì ra đi.

Thanh âm tựa như là xuyên thấu hư không, vang vọng khắp toàn bộ thành Saporo.

Thành chủ còn đang hưởng lạc lại bị lời này làm cho giật nảy mình, hắn lập tức quát ầm lên:

– Là ai? Là ai ở bên ngoài hô to gọi nhỏ? Người đâu, bắt lại, chặt đầu, phơi thi thể ở trước cửa thành trong ba ngày cho ta. Để mọi người biết được kết cục của việc quấy rầy nhã hứng của ta.

Lúc này, một tên thị vệ vội vã tiến đến, trên mặt mang theo vẻ hưng phấn, nói:

– Thành chủ đại nhân, có việc vui lớn.

Thành chủ tiến lên, giơ chân đá thị vệ này một cái rồi nói:

– Quấy rầy nhã hứng của ta cũng dám nói là việc vui sao. Nói! Rốt cục là chuyện gì?

Thị vệ bị thành chủ đạp ngã trên mặt đất cũng không dám bất mãn. Hắn vội la lên:

– Tặc tử bị cốc Thiên Hiểm truy nã kia đang ở ngay ngoài thành. Nếu như thành chủ đại nhân bắt được hắn là có thể đổi được một viên đan dược Thiên giai hạ phẩm.

– Đổi được một viên đan dược Thiên giai hạ phẩm sao?

Vị thành chủ mập mạp kia nghe được lời nói này của thị vệ, trong lòng run lên. Mặc dù hiện tại hắn quyền cao chức trọng, có thể khống chế cả một thành nhưng đan dược Thiên giai cũng không phải

là thứ mà hắn có khả năng lấy được.

Nhưng rất nhanh hắn bình tĩnh lại, nói:

– Tu vi của tặc tử này như thế nào?

Thị vệ cung kính nói:

– Thành chủ, tu vi của hắn chỉ là Địa Cương cảnh tầng tám.

– Chắc chắn chứ?

Vị thành chủ mập mạp này vui mừng nói. Nếu chỉ là Địa Cương cảnh tầng tám vậy thì cũng dễ làm.

– Thuộc hạ xác định.

Tên thị vệ này cũng rất hưng phấn. Nếu như thành chủ có thể bắt lấy gia hỏa kia đổi lấy đan dược Thiên giai, cũng có thể cao hứng mà ban thưởng cho hắn chút ít.

– Thật chứ?

Thị vệ cúi đầu, nói:

– Thiên chân vạn xác* (tương tự câu chắc chắn 100%).

– Người đâu, cùng ta đi bắt gia hỏa kia lại.

Thành chủ vui sướng. Chỉ là gia hỏa Địa Cương cảnh tầng tám cũng dám đến đây làm càn, hoàn toàn chính là muốn chết. Hắn đường đường là cường giả Địa Cương cảnh tầng chín, dù không có đột phá đến Thiên Cương cảnh, nhưng mà bắt một phế vật tu vi là Địa Cương cảnh tầng tám cũng là việc dễ như trở bàn tay.

Lâm Phàm đứng giữa hư không, lẳng lặng chờ đợi. Ở phía dưới đã có không ít đệ tử của Nhật Chiếu tông tụ tập.

Nhưng mà tu vi của những đệ tử này thật quá yếu, khó mà được hắn để vào mắt.

Nhưng cũng may số lượng cũng nhiều, vẫn có thể giúp hắn thu hoạch được mấy chục nghìn điểm tích lũy.

Đặc biệt là vị thành chủ kia có tu vi như thế nào, thật ra khiến hắn rất mong đợi.

– Tặc tử thúc thủ chịu trói cho bổn thành chủ, như vậy ngươi có thể không phải chịu khổ.

Lúc này, một thanh âm truyền ra từ nội thành, sau đó từ cửa thành, mấy người nhanh chóng đi ra.

Thành chủ nhìn thấy chung quanh có nhiều người như vậy, lập tức quát lên một tiếng chói tai:

– Đều cút ngay cho bổn thành chủ. Đám dân đen các ngươi còn muốn cướp đoạt cùng bổn thành chủ hay sao?

– Không dám!

Thành chủ nhìn đám gia hỏa này một lúc, hừ lạnh một tiếng rồi nói:

– Không dám là tốt nhất. Nếu như ai dám cướp đoạt cùng bổn thành chủ thì người đó chỉ có một con đường chết.

Mặc dù những người này đều là đệ tử của Nhật Chiếu tông nhưng mà người mập mạp như heo kia lại là thành chủ của nơi này nên có địa vị cao hơn bọn hắn rất nhiều.

Trừ phi Thần Tử hoặc là trưởng lão của tông môn đến đây mới có thể ép đối phương xuống.

Lâm Phàm nguyên bản còn có chút chờ mong, thế nhưng mà khi nhìn thấy gia hỏa mập mạp ở phía dưới, sắc mặt của hắn cũng dần dần đen lại.

Tựa như là từ chờ mong, trong nháy mắt biến thành tẻ nhạt vô vị.

– Ngươi… Là thành chủ của nơi này?

Hắn có chút không dám tin tưởng.

Vị thành chủ mập mạp như heo kia ngẩng đầu, đôi môi thật dầy hơi hé ra, vẻ mặt kiêu ngạo, cánh tay ngắn béo ú duỗi ra, chỉ về phía Lâm Phàm, nói:

– Tặc tử, bổn thành chủ mệnh lệnh cho ngươi xuống đây rồi lập tức thúc thủ chịu trói, nếu không ta sẽ khiến cho ngươi hối hận.

– Bổn thành chủ chính là cường giả có tu vi là Địa Cương cảnh tầng chín mà ngươi chỉ có tu vi là Địa Cương cảnh tầng tám. Ngươi

cho rằng ngươi có thể lật trời hay sao?

Lâm Phàm thở dài. Bỗng nhiên, hắn phát hiện trong thành tiếng kêu than dậy khắp trời đất, khác biệt rất lớn với những thành trì mà hắn từng đi qua.

Thành chủ này là ác bá, thậm chí còn có chút ngu xuẩn.

– Băng Diệt!

Oanh!

Thành chủ nguyên bản còn đang cao ngạo, chỉ trong chốc lát hắn đã tái mặt. Bởi vì hắn nhìn thấy người ở xung quanh bị một quyền kia đánh thành thịt nát.

Thậm chí, hắn cảm giác được một chiêu này tràn ngập uy thế vô thượng. Lúc này,hắn mới biết mình chỉ sợ cũng khó mà là địch thủ của đối phương.

Phù phù!

Thành chủ mập mạp như là heo kia lập tức quỳ xuống, đầu dí sát mặt đất.

Lâm Phàm hạ xuống, nhìn thành chủ đang cung kính quỳ lạy, sau đó hắn đi đến phía trước. Nhẫn trữ vật từ thi thể của những người xung quanh bay lên rồi rơi vào trong lòng bàn tay của Lâm Phàm.

Thành chủ nhìn thấy cảnh này, lập tức ngầm hiểu. Hắn nhanh chóng tháo toàn bộ mười cái nhẫn trữ vật trên mười ngón tay xuống, sau đó đặt ở hai tay, giơ lên cao, còn đầu vẫn như cũ dí sát mặt đất, không dám có ý niệm phản kháng.

Nếu như tên thành chủ của thành Saporo này là cường giả Thiên Cương cảnh, có lẽ còn có thể khiến Lâm Phàm chú ý.

Thế nhưng mà khi phát hiện tên thành chủ này chỉ có tu vi Địa Cương cảnh, Lâm Phàm đã lập tức cảm thấy mất hứng.

Tên này có thể thay thế Cung Nguyên trở thành vị thành chủ yếu nhất mà lâm Phàm từng gặp qua.

Nhưng Lâm Phàm sẽ không giết đối phương bởi vì hắn đột nhiên phát hiện, thành chủ này rất không tệ. Hạng người ác bá, tham lam, không để ý đến sự sống chết của các con dân làm thành chủ mới tốt.

Kiểm tra mười chiếc nhẫn này là hắn thấy con heo mập này thật sự là giàu có, ở bên trên mười chiếc nhẫn trữ vật này không chỉ có rất nhiều tài nguyên lại còn khảm nạm bảo thạch.

Ầm!

Hắn nhanh chóng rời khỏi thành Saporo.

Thành chủ cúi đầu thật lâu, thẳng đến khi cảm giác chung quanh đều yên tĩnh lại, hắn mới ngẩng đầu lên. Khi phát hiện gia hỏa kinh khủng kia đã rời khỏi, hắn không khỏi nhẹ nhàng thở ra, nhưng cảm giác sau đó chính là đau lòng.

Nhẫn trữ vật của hắn đã bị tên kia cướp đoạt rồi. Đây chính là tài phú mà hắn đã tích lũy trong nhiều năm.

Đáng hận.

Thật sự là rất đáng hận.

Xem ra chỉ có thể tiếp tục bóc lột từ trên người của những con dân kia. Chỉ có làm như thế, mới có thể khiến cho mình giàu có trở lại.

Giờ phút này, hắn lập tức đứng lên, thần sắc có chút bối rối, có chút hoảng sợ. Hắn muốn truyền tin tức tặc tử này đã đi ngang qua thành Saporo ra ngoài.

Mà khi nhìn thấy vị thành chủ mập mạp này còn thoải mái đi vào thành, con dân của Nhật Chiếu tông ở trong thành đều tuyệt vọng. Bọn họ không ngờ gia hỏa tham lam này tới cực điểm lại không có bị người kia giết chết.

Đáng giận, thật sự là đáng giận.

Thậm chí đối với tặc tử kia, bọn họ cũng thống hận theo, vì cái gì mà không giết tên thành chủ này.

Cốc Thiên Hiểm.

Lý Yêu Hoàng đã rời khỏi nơi này vì hắn phải trở về tông môn để chịu tội.

Mặc dù sẽ không mất mạng, nhưng mà toàn bộ vật tư ở bên trong cốc Thiên Hiểm lại bị cướp đoạt là chuyện lớn bằng trời, chỉ sợ hắn không thoát khỏi việc bị phạt nặng.

– Thần Tử, chuyện chính là như vậy.

Một trong bốn vị cường giả Thiên Cương cảnh mở miệng nói.

Sắc mặt lúc này của Vu Mãnh âm trầm đến đáng sợ, nói:

– Tại sao các ngươi lại chủ quan như thế? Để tặc tử kia có cơ hội cướp đoạt toàn bộ vật tư của cốc Thiên Hiểm?

Tu vi của bốn vị cường giả Thiên Cương cảnh này mặc dù cao hơn Vu Mãnh rất nhiều, nhưng mà địa vị của bọn hắn lại không có cao như Vu Mãnh. Bởi vì bọn hắn đã lớn tuổi, tiềm lực đã hao hết, không có cách nào so sánh cùng một vị Thần Tử. Hiện giờ, bọn họ chỉ có thể mưu cầu vị trí một trưởng lão ở tông môn, hơn nữa còn chỉ là vị trí của trưởng lão phổ thông.

– Thần Tử, đây cũng là do chúng ta không ngờ đến.

Nói đến đây, sắc mặt của bốn người cũng cực kỳ khó coi.

– Ảnh Sát, Hạo Quân, Trần Phù Tử, Chu Võ Đông, bốn người các ngươi thật đúng là rất tốt. Các ngươi đều là cường giả Thiên Cương cảnh, vậy mà lại để tặc tử chỉ có tu vi Địa Cương cảnh trốn thoát. Chuyện này rất khó làm cho người ta tin tưởng. Các ngươi có phải đã phản bội tông môn hay không?

Vu Mãnh lạnh lùng nói:

– Hay là nói, các ngươi thật sự cho rằng trên đời có người giống như là bản Thần Tử vậy, có thể lấy tu vi Địa Cương cảnh tầng chín giết chết cường giả Thiên Cương cảnh tầng một.

– Hay là nói, tặc tử kia vẻn vẹn lấy tu vi Địa Cương cảnh là có thể chạy thoát từ trong tay của những cường giả Thiên Cương cảnh tầng hai, tầng ba như các ngươi, thậm chí là từ trong tay cường giả Thiên Cương cảnh tầng bốn là Lý Yêu Hoàng đại nhân?

Chữ chữ như đao làm cho bốn người bọn họ cảm thấy kinh hãi, cũng không biết là nên trả lời như thế nào.

– Báo…

Lúc này, một tên đệ tử vội vã tiến đến.

– Chuyện gì?

Vu Mãnh hỏi.

– Tặc tử kia xuất hiện ở thành Nagoya, giết Cung thành chủ, về sau tiếp tục xuất hiện ở thành Saporo và cũng chém giết không ít người…

Đệ tử kia thành thật hồi báo.

Vừa dứt lời.

Vu Mãnh lật bàn tay một cái. Một tấm bản đồ xuất hiện ở trước mặt hắn. Hắn nghiêm mặt lại, không ngừng xem xét, sau đó hắn thu lại bản đồ.

– Đều đi theo ta mau, thời điểm cho các ngươi lập công chuộc tội đến rồi.

Bốn người nghe xong, lập tức vui sướng, nói:

– Thần Tử, ngài biết hắn muốn đi đâu?

– Hừ, nếu như ta không có đoán sai, hắn hẳn là sẽ đi thành Fukuoka.

Vu Mãnh nói.

– Thần Tử, thủ đoạn chạy trốn của người kia thần bí khó lường, ta sợ chỉ chúng ta khó mà bắt được đối phương.

Bốn người vội vàng nói.

Vu Mãnh lạnh lẽo nhìn bốn người, nói:

– Chẳng lẽ các ngươi nghĩ Thiên Mệnh Hà Đồ của ta chỉ là vật trưng bày hay sao?

Khi bốn người nghe thấy Thiên Mệnh Hà Đồ, lập tức giật mình. Bọn hắn tự nhiên biết bảo bối này là cái gì. Đây chính là pháp bảo, có được năng lực thần bí khó lường.

Ngay cả bọn hắn cũng không có bảo bối bực này, vậy mà…

– Đi…

Vu Mãnh vung tay. Một bức tranh dài trôi nổi ở giữa không trung, sau đó cuốn lấy tất cả mọi người rồi bức tranh nhanh chóng xé mở hư không, chui vào và lướt đi.

Đây là bảo bối có thể xé rách hư không, có thể nói là cực kỳ

cường hãn.

Chương 234: Thật sự cho rằng người người đều cường đại như ta hay sao?

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Thành Fukuoka.

– Thành chủ của tòa thành trì này không ở đây sao?

Lâm Phàm ở bên ngoài hô nửa ngày cũng không thấy có người nào đi ra, càng không có một đệ tử của Nhật Chiếu tông đi ra. Chuyện này khiến cho hắn có chút im lặng.

Người ở trong thành trì nhìn về phía người đang đứng trong hư không kia, trên mặt thể hiện vô số loại cảm xúc có hoảng sợ, có phẫn nộ, nhưng đa số chính là e ngại.

Bọn họ biết người đứng trong hư không kia chính là tặc tử bị treo thưởng một viên đan dược Thiên giai hạ phẩm, cũng là người đã cướp sạch vật tư ở bên trong cốc Thiên Hiểm của Nhật Chiếu tông bọn họ.

Những thành viên của tổ chức bí mật ẩn giấu ở bên trong thành Fukuoka cũng đang nhìn về phía bóng người ở trong hư không kia. Bọn họ đều đang thì thầm nói chuyện, không biết người này đến cùng là ai.

Nhưng mà chỉ cần muốn đối nghịch với Nhật Chiếu tông, như vậy chính là người một nhà với bọn họ.

Nhưng bọn họ cũng sẽ không bại lộ thân phận. Trước khi không biết được thân phận chân chính của đối phương, bọn họ tuyệt đối không thể tiếp xúc với đối phương.

– Ồ!

Đúng lúc này, Lâm Phàm nhìn về phía xa. Nơi đó có mấy khí tức

cường hoành đang lao tới bên này.

– Xem ra là đã có người tìm được mình.

Hắn giơ ngón tay lên. Một giọt máu đỏ tươi đột nhiên bắn ra rồi nhanh chóng bay về phương xa.

Xem ra là những tên ở cốc Thiên Hiểm kia tới. Tuy hắn cũng muốn chiến đấu nhưng mà ở trong đó có một tên khiến hắn thúc thủ vô sách. Cuối cùng vẫn là do tu vi không đủ để hắn dù muốn liều mạng cùng đối phương cũng khó mà làm được.

Nhưng không có nhìn thấy địch nhân đã nhanh chóng chạy trốn thì cũng không phải phong cách của mình. Ít nhất, hắn phải càn rỡ một phen ở trước mặt đối phương thì mới có thể hiển lộ ra uy thế của bản thân.

– Tặc tử, rốt cuộc chúng ta cũng đã tìm được ngươi.

Mấy tiếng quát lớn truyền đến từ phương xa tựa như là sấm rền, vang lên ầm ầm.

– Các ngươi đừng nghĩ quá đẹp. Không phải là các ngươi tìm được ta mà là ta vẫn đứng yên ở ngay chỗ này chờ các ngươi. Chỉ là đến tận bây giờ các ngươi mới tìm được, đám phế vật các ngươi làm cho ta quá thất vọng,.

Lâm Phàm cười to một tiếng, sau đó xoay người, muốn rời khỏi nơi này.

Nhưng mà đột nhiên, hắn dừng lại, nghi hoặc nhìn qua năm người vừa đến.

– Một, hai…

– Còn có một người nữa đâu rồi?

Lâm Phàm phát hiện kẻ mạnh nhất kia không ở đây, chỉ có bốn tên Thiên Cương cảnh, còn có một tên Địa Cương cảnh rác rưởi. Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

– Ngươi đang nói ta hay sao?

Vu Mãnh ưỡn ngực, nói:

– Tặc tử mau chóng giao nộp toàn bộ tài nguyên mà ngươi đã cướp đoạt từ cốc Thiên Hiểm, nếu không ta sẽ khiến cho ngươi sống

không bằng chết.

Lâm Phàm nhìn về phía một trong số mấy người đã truy đuổi hắn, nói:

– Gia hỏa Thiên Cương cảnh tầng bốn dẫn đầu các ngươi lần trước đâu rồi?

Sắc mặt của Trần Phù Tử rất âm trầm. Hắn quát một tiếng chói tai:

– Tặc tử, cũng bởi vì ngươi cho nên Lý Yêu Hoàng đại nhân phải đi tông môn lĩnh tội. Nếu ngươi không giao nộp mọi thứ thì sẽ chỉ có một con đường chết.

– A, tên kia không đến.

Lâm Phàm cười. Sau đó từ trong nhẫn trữ vật, hắn nhanh chóng lấy một viên đan dược ra, bỏ vào trong miệng, nhai nhai như là nhai kẹo, nói:

– Mùi vị của mấy viên đan dược này thật là không tệ, rất thích hợp để làm đồ ăn vặt. Nào, ngươi cũng nếm thử xem.

Ngón tay búng một cái. Một viên đan dược bay vụt ra ngoài.

Trần Phù Tử vươn tay, bắt lấy viên đan dược kia rồi nắm chặt lại. Khi hắn mở bàn tay ra, viên đan dược kia đã trở thành bụi.

– Ngươi quá lãng phí.

Lâm Phàm lắc đầu, nói:

– Thật là kẻ không hiểu hưởng thụ. Mà các ngươi mang theo một tên Địa Cương cảnh rác rưởi tới đây làm gì? Thật đúng là mất mặt.

– Ngươi nói cái gì?

Vu Mãnh nghe được lời nói này của Lâm Phàm, cực kỳ phẫn nộ.

Hắn thân là Thần Tử của tông môn, là người có đại cơ duyên, được pháp bảo tuyệt thế nhận chủ, càng là thiên tài có thể lấy tu vi Địa Cương cảnh giết cường giả Thiên Cương cảnh, được tông môn ca tụng là siêu cường giả của lớp trẻ.

Bây giờ lại bị người nói là rác rưởi, điều này bảo hắn làm sao có thể chịu đựng.

– Nói ngươi là rác rưởi, có vấn đề gì hay sao?

Lâm Phàm liếc qua.

– Càn rỡ, vậy ngươi lại là cái gì?

Vu Mãnh chưa từng nhận qua nhục nhã bực này cho nên cũng phản bác lại.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn hắn, nói:

– Ta là người có thể đánh chết ngươi. Còn có, rác rưởi không cần nói chuyện với ta nữa, ta lười để ý đến ngươi.

Ảnh Sát không ngờ tặc tử này chỉ mới nói dăm ba câu đã khiến cho Vu Mãnh nổi trận lôi đình. Hắn cũng đành tiến lên nói khẽ vào tai Vu Mãnh:

– Thần Tử không nên nói nhảm cùng kẻ này nữa. Chờ sau khi bắt được tên này, người muốn xử lý hắn như thế nào chả được.

Vu Mãnh vung tay áo, nói:

– Các ngươi đều không được phép xuất thủ. Chỉ là một tên Địa Cương cảnh tầng tám cũng dám làm càn như vậy. Thật đúng là không biết trời cao đất rộng.

– Thần Tử…

Trần Phù Tử vừa muốn mở miệng, lại bị Vu Mãnh cắt đứt. Hiện tại hắn cảm thấy có chút bất an. Tặc tử này cũng không đơn giản, Thần Tử chỉ sợ cũng chưa nhất định có thể bắt giữ hắn.

– Tất cả im miệng cho ta. Hôm nay không giết hắn thì ta làm sao xứng với danh hiệu Thần Tử của Nhật Chiếu tông.

Ầm ầm!

Vu Mãnh bước ra một bước, thiên địa đều chấn động. Rõ ràng là hắn không có tu vi Thiên Cương cảnh lại có thể khiến thiên địa chấn động.

– Mấy vị đại nhân của Nhật Chiếu tông đã tới rồi, tặc tử kia gặp nạn rồi.

Người trong thành đều hoan hô. Tiếng hoan hô cũng dị thường cuồng nhiệt.

Những thành viên của tổ chức bí mật ẩn giấu ở trong thành lại có vẻ mặt lo lắng. Mấy người đang đứng ở trong không trung kia đều rất mạnh, nhất là bốn người kia, bọn họ đều là cường giả Thiên Cương cảnh.

Xong rồi, triệt để xong rồi.

Người kia căn bản không có bất kỳ cơ hội nào để trốn thoát.

Theo bọn họ nghĩ, người kia sẽ nhanh chóng bị bắt giữ rồi kết cục cuối cùng sẽ cực kỳ thê thảm.

– Tặc tử, ngươi sẽ phải trả giá đắt vì sự tự đại của ngươi.

Vu Mãnh chợt quát to. Thân thể hóa thành một vệt sáng, đánh về phía Lâm Phàm.

Giờ phút này, một hư ảnh đột nhiên xuất hiện ở sau lưng Vu Mãnh, mà hư ảnh này càng lúc càng lớn. Bàn tay của Vu Mãnh hơi nhấc lên, hư ảnh sau lưng cũng giơ tay lên. Thiên địa tựa như là bị bàn tay khổng lồ kia che kín vậy. Sau đó bàn tay kia đè thẳng xuống đầu Lâm Phàm.

Trần Phù Tử sợ hãi thán phục, nói:

– Quả nhiên là đệ nhất thiên tài trong Địa Cương cảnh của tông môn. Rõ ràng chỉ có tu vi Địa Cương cảnh tầng chín lại có thể vận dụng thiên địa đại thế. Một chiêu Thiên Cầm Thủ này thật sự là quá xuất sắc. Hiển nhiên, Thần Tử đã tu luyện chiêu này đến cảnh giới đăng phong tạo cực.

– Ngươi thật sự là đáng ghét. Ta chỉ muốn chiến đấu cùng cường giả chứ không phải rác rưởi như ngươi.

Lâm Phàm gầm thét, năm ngón tay nắm lại thành quyền. Thân thể trong nháy mắt đã hoá thành một người khổng lồ rồi hắn đấm ra một quyền. Hư không cũng chấn động dữ dội, mặc dù còn không có bị xé rách nhưng mà uy lực của chiêu này cũng không bình thường.

Ầm!

Một bóng người giống như là đạn pháo nhanh chóng bắn xuống mặt đất.

– Cái gì?

Nhìn thấy cảnh này, bốn người Ảnh Sát quá sợ hãi tựa như là

không ngờ tới Vu Mãnh lại bị bại thê thảm như thế.

– Rác rưởi! Chết cũng đáng đời.

Lâm Phàm liếc qua, chỉ là đột nhiên hơi sửng sốt. Không có thanh âm báo cộng điểm tích lũy, tên kia còn không chết sao?

Làm sao có thể? Đừng nói Địa Cương cảnh tầng chín, coi như là cường giả Thiên Cương cảnh tầng một bình thường cũng phải bị một quyền này đánh chết.

– A a a a!

Trong hố sâu, Vu Mãnh tức giận gào thét. Khóe miệng vẫn đang có máu tươi chảy xuống. Thân thể được một màn sáng bao phủ. Màn sáng này tựa như là một bức tranh vậy, tản ra khí tức làm cho người kinh hãi.

– A. Thì ra là có bảo bối hộ thân?

Lâm Phàm thấy cảnh này tựa như là phát hiện điều gì thú vị vậy.

– Rác rưởi, là ta xem thường ngươi. Lần này ta sẽ nghiêm túc hơn, sẽ không tuỳ ý nữa.

Lâm Phàm vui sướng. Trong nháy mắt, hắn hóa thành một vệt sáng, đánh thẳng về phía Vu Mãnh đang đứng trong hố sâu.

Mặc dù chiến đấu cùng cường giả là chuyện rất trọng yếu nhưng mà nếu so sánh với bảo bối thì cũng không đáng giá nhắc tới.

Bạo Huyết!

Ma Thân sơ cấp!

Thất Thần Thiên Pháp Chí Đạo Hữu Thần!

Từ trên người hắn, một khí tức cuồng bạo đột nhiên bạo phát ra.

– Ta thật mạnh.

Lâm Phàm cảm nhận trạng thái khi mình bật hết hỏa lực. Thật sự là quá mạnh.

– Tặc tử, ngươi dám.

Nhìn thấy tình huống này, bốn người Trần Phù Tử lập tức sợ hãi

quát. Bọn họ cũng không thể để Vu Mãnh chết được. Nếu không, bọn họ không chết cũng phải lột da.

– Đáng giận, ngươi dám tổn thương ta. Ta muốn ngươi trả giá đắt.

Ở trong hố sâu, Vu Mãnh tức giận gào thét.Thiên Mệnh Hà Đồ trải rộng ra. Từ trên người của hắn, một sức mạnh như có thể nối liền trời đất bạo phát ra.

Giờ phút này, Lâm Phàm đang cảm thấy vô cùng hưng phấn. Hắn chỉ có một pháp bảo chính là Thiên Hà Vương Đỉnh, không ngờ lần này lại có thể gặp một người có pháp bảo nữa.

Mặc kệ pháp bảo này có mạnh hay không, tuyệt đối phải thu vào tay đã.

Tên rác rưởi kia có thể nhận một đòn của mình mà không chết chính là nhờ pháp bảo này bảo vệ. Pháp bảo này đã làm cho mình hứng thú rồi, để mình phải chủ động tranh đoạt.

– Thần Tử mau tránh ra. Ngươi không phải là đối thủ của hắn.

Hạo Quân kinh hãi, hét lên. Hắn vung tay đánh ra một chưởng về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhanh chóng hất tay lên. Không gian đột nhiên vỡ nát.

– Các ngươi đừng nóng vội. Đợi lát nữa sẽ đến lượt các ngươi.

Giờ khắc này, ở trong mắt của Vu Mãnh, một cánh tay xuyên qua không trung chộp tới đỉnh đầu của hắn, vậy mà khiến cho hắn cảm thấy không có cách nào né tránh. Hắn hét lên:

– Thiên Mệnh Hà Đồ bảo hộ ta.

Cánh tay chộp về phía Vu Mãnh của Lâm Phàm lại bị màn sáng bên ngoài Vu Mãnh ngăn cản. Màn sáng mỏng manh này vậy mà có thể ngăn cản một chưởng của Lâm Phàm.

– Phá cho ta.

Xoạt xoạt!

Lâm Phàm vận sức, nhanh chóng bóp nát màn sáng này, sau đó đấm ra một quyền.

– Nổ đầu!

– Không…

Vu Mãnh căn bản là không kịp phản ứng. Trong lòng của hắn vẫn không dám tin tưởng, đối phương rõ ràng chỉ có tu vi Địa Cương cảnh tầng tám, vì cái gì mà có thể bộc phát ra sức mạnh còn cường đại hơn cả Thiên Cương cảnh vậy.

Ầm!

Đầu của Vu Mãnh trong nháy mắt đã vỡ nát, máu tươi phun ra như suối.

Nhưng Lâm Phàm cũng không có thời gian thưởng thức cảnh tượng máu tanh này. Hắn nhanh chóng bắt lấy Thiên Mệnh Hà Đồ đã thu nhỏ kích thước đến cỡ một bàn tay rồi cũng bất chấp tất cả, lập tức ném vào trong nhẫn trữ vật.

Thân hình lóe lên, nhanh chóng tránh né công kích của bốn người Trần Phù Tử.

– A! Thần Tử…

Bốn người Trần Phù Tử thấy cảnh này, tức giận đến muốn rách cả mí mắt. Bọn họ không ngờ Vu Mãnh lại bị Lâm Phàm giết chết dễ dàng như thế.

Đây chính là chuyện lớn bằng trời.

– Ha ha ha! Mấy người các ngươi có phải muốn ta cười chết hay không? Tới giết ta lại còn mang theo một tên rác rưởi chỉ có tu vi Địa Cương cảnh, hơn nữa còn là người mang pháp bảo. Đối với những người của Nhật Chiếu tông như các ngươi, ta càng ngày càng ưa thích.

Lâm Phàm cười lớn. Hắn chưa bao giờ có cảm giác vui vẻ như vậy.

Ngay từ đầu, hắn cũng không có để tên Vu Mãnh này vào trong mắt. Thế nhưng mà không ngờ tên này lại còn có được pháp bảo.

Coi như mạnh hơn, chẳng lẽ hắn còn có thể lấy tu vi Địa Cương cảnh tầng chín bộc phát ra sức mạnh của Thiên Cương cảnh tầng hai trở lên hay sao?

Thật sự cho rằng tất cả mọi người biến thái giống như là mình

hay sao?

– Tặc tử, ngươi làm sao dám giết Thần Tử. Lập tức giao Thiên Mệnh Hà Đồ ra đây, ta có thể cho ngươi chết nhanh chóng, bằng không ngươi sẽ phải chịu tra tấn đến hết đời.

Chu Võ Đông gào thét, con mắt đều biến thành đỏ bừng. Thân là cường giả Thiên Cương cảnh tầng ba, hắn lại không thể ngăn cản đối phương giết người.

Tặc tử này đến cùng là có tu vi gì, rõ ràng chỉ là Địa Cương cảnh tầng tám mà.

– Không cho.

Lâm Phàm lắc đầu, quả quyết cự tuyệt, nói:

– Đã rơi vào trong tay của ta vậy thì chính là của ta. Cho nên, các ngươi đừng suy nghĩ nữa.

– Hiện tại tâm tình của ta đang rất tốt. Lát nữa, ta sẽ đánh chết mấy người các ngươi, để các ngươi không cần phải trở về chịu phạt nữa.

– Như thế nào, ta nhân từ chứ? Nhưng các ngươi cũng không cần phải cảm tạ ta đâu.

– Ha ha ha ha ha!

Giờ khắc này, Lâm Phàm cảm giác thế giới này thật sự là quá tốt đẹp. Phát tài chính là đơn giản như vậy, thoải mái như vậy.

Tam Thanh đại lão gia, cám ơn các ngươi một mực phù hộ ta.

Chương 235: Để ta đánh chết các ngươi

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– Thần Tử chết rồi.

Con dân của Nhật Chiếu tông ở bên trong thành Fukuoka ngây ngốc, không dám tin tưởng. Thần Tử của Nhật Chiếu tông lại bị người này một quyền đánh nổ. Trong lòng của bọn họ thật giống như có cái trụ cột gì đó sụp đổ vậy.

Những thành viên của tổ chức bí mật ẩn giấu ở trong thành Fukuoka cũng đều kinh hãi khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Tại Nhật Chiếu tông, Thần Tử có địa vị cao thượng, có thể nói là tương lai của tông môn. Đối với Nhật Chiếu tông, một vị Thần Tử chết đi đều tổn thất to lớn.

Quá hay. Thật sự là quá hay.

Bọn họ ẩn giấu ở Nhật Chiếu tông nhiều năm như vậy nhưng cho dù là liều cả tính mạng, cũng chỉ có thể đánh mấy trận nhỏ. Muốn giết Thần Tử của Nhật Chiếu tông, đó là chuyện không tưởng, giống như là kẻ ngu đần nói chuyện chiêm bao vậy.

Lâm Phàm muốn bình tĩnh lại, nhưng mà trái tim cũng không tự chủ được đập nhanh hơn.

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có chuyện tốt như vậy xảy ra với mình. Người đưa bảo bối đến nối liền không dứt, mình cũng không thể cự tuyệt được.

Nếu như Lý Yêu Hoàng kia đích thân tới hiện trường thì tên Thần Tử này tuyệt đối sẽ không chết mà mình rất có thể bị Lý Yêu Hoàng kia giết.

Nhưng mà thật đáng tiếc, người kia không có mặt ở đây, chỉ có

bốn tên Thiên Cương cảnh mang theo một con gà yếu đến đây vây bắt mình.

– Các ngươi phải tự tin cỡ nào mới cho rằng chỉ với đội hình này là có thể giết ta?

Thân thể của Lâm Phàm hơi chấn động. Khí tức phun trào. Thân thể gồm hai màu đỏ đen đan xen, tản ra khí tức làm cho người hoảng sợ. Nhất là Vô Tướng Sắc Thân càng làm cho sức mạnh của Lâm Phàm đạt đến cực hạn.

Chu Võ Đông trợn mắt, quay đầu nhìn ba người Trần Phù Tử, nói:

– Thần Tử đã chết rồi. Cho dù là liều tính mạng, chúng ta cũng phải giết tặc tử này. Nếu không khi trở lại tông môn, chúng ta cũng khó thoát khỏi tội chết.

Ba người Trần Phù Tử gật đầu. Bọn họ cũng biết mức độ nghiêm trọng của chuyện này, trong lòng cũng có chút oán giận.

Tại sao ngươi lại muốn giết Thần Tử? Cho dù là tranh đoạt bảo bối, đả thương Thần Tử thôi là cũng được rồi.

Tình huống phát triển đến bây giờ đã coi như là không chết không thôi. Hôm nay không phải là tặc tử này chết thì chính là bốn người bọn họ vẫn lạc.

– Khốn khiếp. Ngươi ngàn vạn lần không nên giết Thần Tử.

Chu Võ Đông đạp mạnh chân xuống. Từ lòng bàn chân của hắn, một sức mạnh mênh mông bắn ra, nhanh chóng xuyên qua hư không, đánh thẳng đến vị trí của Lâm Phàm.

Bình thường, chỉ bằng sức mạnh này đã đủ để trấn áp tất cả cường giả dưới Thiên Cương cảnh rồi, nhưng mà đáng tiếc hôm nay bọn họ lại gặp phải Lâm Phàm.

– Giết đều đã giết rồi, còn có nói nhảm nhiều như vậy làm gì.

Lâm Phàm cười to, mặc cho sức mạnh này đánh tới, mái tóc dài màu đỏ ngòm phất phới theo gió, đôi mắt màu máu trông cực kỳ khủng bố.

Ở trong mắt của mọi người, tặc tử này hoàn toàn chính là một con ác ma đến từ vực sâu.

Thân hình cao lớn kia khiến cho người ta có cảm giác áp bách.

Bốn người Trần Phù Tử liếc nhìn nhau. Trong nháy mắt, khí tức cũng nhảy lên tới đỉnh phong. Mặc dù kẻ ở trước mắt này chỉ có tu vi là Địa Cương cảnh nhưng mà bọn họ cũng muốn lấy ra toàn bộ thực lực.

Trải qua tình huống phía trước, bọn họ đã biết tặc tử này có được năng lực đào thoát cực kỳ quỷ dị, cho nên chỉ có thể lấy ra toàn bộ thực lực, dùng một đòn giết chết, như vậy đối phương mới khó có thể chạy thoát.

– Giết!

Uỳnh!

Bốn vị cường giả Thiên Cương cảnh trong nháy mắt đã xuất thủ. Sức mạnh cường hãn tràn ngập ở trong hư không. Cuồng phong như là những lưỡi dao sắc bén, nhanh chóng cắt đứt hư không, đánh thẳng về phía Lâm Phàm.

– Hắc hắc!

Lâm Phàm mỉm cười, tay trái cầm cái chảo, tay phải cầm Lang Nha bổng, trong đôi mắt lóe ra ánh sáng lạnh lẽo như là muốn đóng băng cả thiên địa này. Bước chân khẽ động, thân hình hóa thành một vệt sáng nhanh chóng lao tới.

Người trong thành Fukuoka quan sát cảnh tượng trong hư không cũng đều há to miệng ra.

Đây là chiến đấu ở cấp bậc Thiên Cương cảnh, đủ để kinh thiên động địa.

– Hư Không Trấn!

Trong mắt của Lâm Phàm lấp lóe tinh quang, mái tóc màu máu sôi trào, Lang Nha bổng trong tay nhanh chóng đánh xuống.

Đây là một trong các đặc tính của Cổ Giới Kim Cương Pháp Thân, một đòn đánh ra, hư không cũng phải chấn động.

Ảnh Sát sợ hãi. Hắn có tu vi Thiên Cương cảnh tầng hai, bình thường cũng có thể coi là một cường giả. Thế nhưng mà giờ phút này, từ trên Lang Nha bổng kia, hắn lại cảm nhận được một sức mạnh khó mà địch nổi.

Hắn lập tức vận chuyển cương khí hình thành một màn sáng bao bọc toàn thân. Màn sáng này là một trong những năng lực đặc thù của cường giả Thiên Cương cảnh, đó là lấy thiên địa chi lực hình thành vòng bảo hộ. Hắn muốn dùng vòng bảo hộ này để ngăn cản một đòn kia của Lâm Phàm rồi tìm cơ hội phản kích.

Nhưng mà khi bị Lang Nha bổng kia chạm đến, vòng bảo hộ thiên địa chi lực này đột nhiên vỡ vụn.

Phốc!

Thanh âm xương cốt bị vỡ nát vang lên.

Ảnh Sát hô to đầy thảm thiết. Bả vai của hắn đã bị Lang Nha bổng đập vỡ nát. Máu tươi bắn ra, nhuộm đỏ hư không. Nhìn thấy cảnh này, ba người Trần Phù Tử ở chung quanh cũng tức giận đến muốn rách cả mí mắt. Bọn họ lập tức liên thủ đánh về phía Lâm Phàm.

Ánh sáng màu máu loé lên trong mắt của Lâm Phàm. Lúc hắn muốn nhấc Lang Nha bổng lên thì đột nhiên, Ảnh Sát lại vươn tay giữ chặt lấy Lang Nha bổng. Khóe miệng có máu tươi chảy ra, Ảnh Sát quát ầm lên:

– Trấn áp hắn đi.

Hạo Quân không chút do dự đánh ra một quyền, trong miệng thì gào thét:

– Tặc tử đi chết đi.

– Các ngươi thật quá đáng, thật sự cho rằng ta là người dễ bị khi dễ sao?

Lâm Phàm chợt quát to. Từ dưới lòng bàn chân của hắn, cương khí bạo phát ra. Cái chảo được hắn giơ lên cao, sau đó đột nhiên vỗ xuống đầu của Ảnh Sát.

Đáy chảo tản ra ánh sáng lạnh lẽo, không gian đều chịu không được chấn động này mà nhanh chóng vỡ nát.

Ầm!

– A!

Ảnh Sát kêu thảm. Nửa bên mặt của hắn đã bị cái chảo đập bẹp.

Uỳnh!

Uỳnh!

Ba đòn cực mạnh đánh ở trên người của Lâm Phàm khiến thân thể của hắn khẽ run lên.

– Chết đi cho ta.

Lâm Phàm không để ý đến những chiêu này mà thu cái chảo vào trong nhẫn trữ vật, hai tay nhanh chóng bắt lấy đầu của Ảnh Sát.

– Ảnh Sát cẩn thận.

Thấy cảnh này, ba người kia quá sợ hãi. Không ngờ sau khi trực tiếp chịu đòn của ba người bọn họ, kẻ này lại còn có năng lực bắt lấy Ảnh Sát.

Đây căn bản là đấu pháp liều mạng, không né tránh.

– Chết đi!

Ầm!

Đầu của Ảnh Sát trong nháy mắt đã nổ tung. Máu tươi nhuộm đỏ hai bàn tay, sau đó từ trong khe hở của các ngón tay chảy xuôi xuống dưới đất.

Lâm Phàm lắc lắc bàn tay dính đầy máu tươi, nhìn về phía ba người còn đang vây quanh ở bên cạnh mình, nói:

– Thiên Cương cảnh tầng hai cũng chỉ là như vậy mà thôi.

Thương thế do ba người vừa đánh lên trên người mặc dù rất nặng, tuy nhiên lại không có ảnh hưởng nhiều đến thực lực.

Trước đây, thân thể của hắn cũng không quá mạnh, nhưng mà hiện tại, thân thể lại cường hãn đến mức không thể tưởng tượng được.

– Ngươi đã giết Thần Tử vậy mà còn dám giết Ảnh Sát.

Hạo Quân giận dữ hét lên tựa như là lão hổ đang phát cuồng vậy.

– Ta cảm giác các ngươi đều thích nói nhảm. Giết thì cũng đã giết rồi. Ta thấy các ngươi giống như không thích dùng binh khí, vậy

thì ta cũng không cần. Đúng là chỉ có dùng nắm đấm mới là phương thức chiến đấu chính xác của nam nhân.

Lâm Phàm cười. Hắn nhanh chóng thu cái chảo cùng Lang Nha bổng vào trong nhẫn trữ vật.

Mặc dù sau khi được lão sư luyện chế lại, hai thanh binh khí này rất cường đại nhưng mà khi chiến đấu với cường giả Thiên Cương cảnh thì đúng là chúng vẫn hơi kém. Xem ra lúc trở về, mình còn cần nhờ lão sư luyện chế lại.

Song quyền đụng nhau phát ra một tiếng nổ lớn. Sau đó hắn liếc quanh một vòng, rồi nhìn chằm chằm về phía Hạo Quân.

– Hiện tại ngươi là kẻ yếu nhất. Như vậy người chết kế tiếp chính là ngươi. Cường giả đều cần lưu đến sau cùng.

Uỳnh!

Trong nháy mắt, Lâm Phàm đã biến mất.

Hạo Quân gầm thét:

– Tặc tử, ngươi quá phách lối rồi. Ta phải giết ngươi.

– Chúng ta đừng phân tán. Chỉ cần hắn dám xuất hiện thì chúng ta cùng nhau ra tay. Ta không tin kẻ này sẽ chịu được.

Trần Phù Tử nghiêm nghị nói. Lúc này, trong lòng của hắn cũng cực kỳ khiếp sợ. Kẻ này rõ ràng chỉ có tu vi Địa Cương cảnh tầng tám, vậy mà đã cường đại như thế.

Tên này còn cường đại hơn cả đệ nhất Thần Tử của Nhật Chiếu tông bọn họ.

Nếu để tên này đột phá đến Thiên Cương cảnh thì hắn sẽ còn mạnh mẽ đến mức nào. Hiện tại, bọn họ nhất định phải thừa dịp hắn chưa trưởng thành, dốc toàn lực giết hắn.

– Chết đi.

Trong nháy mắt, Lâm Phàm đã xuất hiện ở sau lưng Hạo Quân. Song quyền hợp lại rồi đập tới.

– Chân Thần Vương Quyền

Hạo Quân chợt quát to. Ánh sáng màu vàng ở trên nắm tay giống

như là tấm lụa đánh về phía Lâm Phàm. Một quyền này tràn ngập thần uy giống như là thiên địa chi uy.

Một quyền này ẩn chứa một loại uy thế mà Lâm Phàm không có, nhưng mà sức mạnh lại yếu hơn Lâm Phàm rất nhiều.

– Ngay cả Thiên Cương cũng không có mà ngươi dám đánh với ta sao?

Trong lòng của Hạo Quân cực kỳ phẫn nộ, hắn chính là cường giả Thiên Cương cảnh, giờ lại bị một võ giả Địa Cương cảnh bức đến mức độ này. Chuyện này khiến hắn không thể chịu đựng được.

Lâm Phàm điên cuồng nói:

– Sức mạnh của ta đủ để đánh vỡ hết thảy.

Uỳnh!

Hai nắm đấm đụng vào nhau. Dư ba đột nhiên khuếch tán, chấn động thiên địa. Bức tường phía ngoài thành Fukuoka không ngừng vỡ nát, rõ ràng là không thể thừa nhận sức mạnh mênh mông này.

Phốc!

Thân thể của Hạo Quân giống như là đạn pháo, bắn xuống dưới. Trên mặt lộ rõ thần sắc không dám tin tưởng, hắn không ngờ sức mạnh của kẻ này lại cường đại như thế.

Trần Phù Tử cùng Chu Võ Đông đồng thời đánh tới phía sau lưng Lâm Phàm. Hai loại sức mạnh cường hãn nhanh chóng xuyên qua thân thể của Lâm Phàm.

Người bình thường mà nhận công kích như thế này chỉ sợ đã sớm chết rồi.

Thế nhưng mà khiến cho hai người kinh hãi chính là biểu lộ trên mặt của kẻ này không có bất kỳ biến hóa gì, chỉ là hắn cũng đột nhiên rơi xuống phía dưới, hình thành một cái hố sâu to lớn trên mặt đất.

– Kẻ này thật sự là quá kinh khủng. Dưới sự liên thủ của chúng ta, lại có thể làm được đến bước này, hắn thật sự chỉ có tu vi Địa Cương cảnh tầng tám hay sao?

Trần Phù Tử kinh hãi, quay sang nói với Chu Võ Đông.

Mà khi hai người còn đang nghiên cứu thảo luận những việc này thì từ phía dưới, một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

– Cái gì? Hắn còn không chết sao?

Hai người quay đầu nhìn qua thì phát hiện một bóng người như ẩn như hiện ở dưới cái hố sâu kia. Mà trong tay của người kia còn giống như mang theo một người khác.

– Không tốt, là Hạo Quân.

– Hai người các ngươi đánh ta đến khí huyết sôi trào rồi.

Lâm Phàm bước ra một bước. Hạo Quân ở trong lòng bàn tay của Lâm Phàm còn đang liên tục phun máu tươi. Nguyên bản hắn đã bị trọng thương, giờ phút này càng giống như là một con chó chết, bị Lâm Phàm kéo đi.

– Thả Hạo Quân ra.

Chu Võ Đông lạnh lùng nói.

Lần này, tổn thất thật sự là quá thảm trọng. Thậm chí sắp đến tình trạng mà bọn họ sắp không chịu đựng nổi rồi.

Hơn nữa đến bây giờ, ngay cả đối phương là ai mà bọn họ cũng không biết.

Lâm Phàm cười. Một tay nắm lấy chân của Hạo Quân, một tay khác thì bắt lấy đầu, sau đó hắn kéo mạnh.

Phốc phốc!

– Xin lỗi, hắn chết rồi.

Lâm Phàm ném thi thể không đầu của Hạo Quân xuống dưới đất, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn hai người ở trên không trung, nói:

– Hiện tại chỉ còn lại hai người các ngươi mà thôi. Sao các ngươi không khoanh tay chịu trói để ta đánh chết các ngươi, như thế sẽ đỡ đau đớn hơn đấy.

Chương 236: Đây là tình huống như thế nào?

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– Thật mạnh!

Những thành viên của tổ chức bí mật ẩn tàng ở trong thành Fukuoka vẫn đang choáng váng khi nhìn cảnh tượng ở trước mắt. Tuy rằng mấy người Lâm Phàm đánh nhau ở trên không nhưng dư ba cũng đã phá hủy cả một vùng. Chiến đấu ở cấp độ như vậy căn bản không phải thứ mà người như bọn họ có khả năng nhúng tay.

E rằng chỉ vẻn vẹn là dư ba của trận chiến này cũng có thể xoắn bọn họ thành mảnh vụn.

– Đây mới là chiến đấu giữa các cường giả. Người trẻ tuổi kia đến cùng là ai? Liệu có phải là người của Viêm Hoa tông chúng ta hay không?

Một tên nam tử thì thầm ở trong lòng. Trong ánh mắt của hắn lóe ra vẻ điên cuồng tựa như là đang mong Viêm Hoa tông cường đại. Nhưng mà hắn không dám hỏi thăm, bởi vì nơi này là Nhật Chiếu tông.

Mà bây giờ, trong nội tâm của Chu Võ Đông cùng Trần Phù Tử đang rỉ máu.

– A! Tặc tử, tội của ngươi đáng chết vạn lần.

Hai người điên cuồng gầm thét, bọn họ không ngờ mọi chuyện sẽ đi đến bước này. Đây là chuyện mà bọn họ không thể tiếp nhận.

– Ha ha.

Lâm Phàm cười. Máu tươi ở trên người không ngừng chảy xuống. Bị mấy tên này đánh nhiều lần như vậy, cho dù thân thể làm

bằng sắt thì cũng phải vỡ nát.

Chỉ là khoảng cách đến lúc tử vong còn rất dài, chỉ dựa vào hai người bọn họ thì vẫn chưa được.

Huyết chi lực!

Máu tươi ở trên hai bộ thi thể giống như là có được linh tính vậy, chậm rãi chảy tới dưới chân Lâm Phàm, sau đó bị Lâm Phàm hấp thu.

Uỳnh!

Huyết khí triệt để bạo phát ra. Ánh sáng màu máu che đậy một nửa bầu trời.

– Ngươi là ác ma.

Chu Võ Đông nhìn bộ dáng của Lâm Phàm bây giờ, cũng phải sợ hãi. Người trước mắt có mái tóc dài màu đỏ ngòm, thân thể khổng lồ, bầu trời phía sau đều một màu đỏ hồng. Hiện giờ Lâm Phàm giống như là ác ma trong vực sâu vậy.

– Hi vọng các ngươi có thể để ta chiến đấu thoải mái.

Lâm Phàm cười, giơ chân giẫm xuống đất, chân khí bạo phát ra. Mặt đất ở xung quanh hoàn toàn sụp đổ, vết nứt lít nha lít nhít kéo dài ra bốn phương tám hướng.

– Vỡ nát!

Năm ngón tay nắm lại thành quyền. Hào quang sáng chói bao phủ ở trên nắm tay, hình thành vòng xoáy cương khí. Không gian như là mặt kính vậy, không ngừng vỡ nát. Uy thế này đã thuộc về cấp độ của Thiên Cương cảnh rồi.

Địa Cương cảnh muốn đạt tới mức độ này trừ phi là thi triển công pháp cao cấp đến mức Quỷ Thần khó lường.

– Đồ hỗn trướng.

Chu Võ Đông chợt quát to. Hư không ở phía sau lưng của hắn chấn động, quang mang bắn ra bốn phía. Bỗng nhiên hắn xòe bàn tay ra. Giống như là có thần uy giáng lâm, bàn tay của hắn tựa như là hóa thành thiên địa, đánh thẳng tới Lâm Phàm, muốn trấn áp hắn.

Hai người bọn họ đều là cường giả Thiên Cương cảnh tầng ba,

vậy mà bây giờ không thể trấn áp một sâu kiến Địa Cương cảnh tầng tám. Chuyện này mà truyền ra ngoài còn không bị người cười đến rụng răng sao?

Hơn nữa bây giờ cả ba người Hạo Quân, Ảnh Sát, Vu Mãnh đã bị gia hỏa này giết cho nên bọn họ đã không có cách nào quay đầu lại.

Hôm nay không phải tặc tử này chết thì chính là bọn họ chết. Dù liều mạng thì bọn họ cũng muốn trấn áp người này.

Uỳnh!

Một quyền của Lâm Phàm đánh lên bàn tay do thiên địa chi lực hình thành này, lực trùng kích bộc phát, cả một vùng của thế giới đều như là bị đánh thành hư vô.

– Thoải mái, Thiên Cương cảnh tầng ba quả nhiên còn có chút tác dụng.

Lâm Phàm cười lớn. Khí huyết trong cơ thể hắn triệt để sôi trào. Động tác không ngừng biến đổi, các loại chiêu thức liên tục được đánh ra, dù đang lấy một địch hai nhưng mà hắn cũng không có vẻ gì là bị áp lực.

Có thì cũng chỉ là tâm tình nhẹ nhàng, vui vẻ, lâm ly khi được chiến đấu sảng khoái.

Ầm!

Bụng của hắn bị một quyền của Chu Võ Đông đánh trúng. Cương khí lăng lệ xuyên thẳng qua thân thể của hắn rồi đục một lỗ ở trên mặt đất. Còn Lâm Phàm thì phun ra một búng máu tươi.

Nhưng mà Lâm Phàm cũng kịp đánh một quyền vào ngực của Chu Võ Đông.

Ba người hỗn chiến. Từng quyền từng quyền đánh thẳng vào người. Công pháp cường hãn liên tục được thi triển, đánh đến long trời lở đất. Thế nhưng mà càng đánh Trần Phù Tử lại càng kinh hãi. Hắn cảm thấy kẻ ở trước mắt này giống như là không biết đau đớn vậy.

– Không, ta không tin mình không giết được ngươi.

Trần Phù Tử tức giận gào thét. Sau đó hắn đánh ra một chưởng. Cương khi hình thành một bàn tay khổng lồ giáng xuống đầu Lâm

Phàm.

Kinh Long Đại Thủ Ấn!

Một con cuồng long xuất hiện, lao nhanh ra giống như là có thể bay thẳng lên chín tầng trời. Cuống long va chạm cùng bàn tay bằng cương khí kia hình thành lực trùng kích khổng lồ.

Hưu!

Lâm Phàm nhanh chóng đi thẳng tới trước mặt của Chu Võ Đông. Một quyền đánh thẳng về phía khuôn mặt của đối phương.

– Ngươi muốn chết.

Chu Võ Đông cũng không lùi bước, muốn liều mạng cùng Lâm Phàm. Thiên địa chi lực bao phủ ở trên người của hắn không ngừng bị Lâm Phàm phá hủy nhưng cũng không ngừng khôi phục.

– Người chưa đột phá Thiên Cương thì mãi mãi cũng chỉ là sâu kiến mà thôi.

Hắn không thể nhịn được nữa. Vốn dĩ có thiên địa chi lực hộ thân, vạn pháp không thể hủy diệt, thế nhưng mà mỗi một quyền của Lâm Phàm đều có uy lực như có thể đánh nát thiên địa. Loại sức mạnh này hoàn toàn chính xác là đã siêu việt Địa Cương cảnh khiến cho hai người bọn họ đều cảm thấy kinh hãi.

Nhưng mà lúc này, sau khi bị hai người Chu Võ Đông đánh trúng vô số lần, thân thể của Lâm Phàm cũng đã bắt đầu vỡ nát, máu tươi không ngừng chảy ra. Đối với loại sức mạnh như thiên địa chi lực, Lâm Phàm đúng là có chút hiếu kỳ. Nếu để cho Thiên Cương cảnh hội tụ thiên địa chi lực quấn quanh thân thể, hoàn toàn chính xác vạn pháp không thể phá hủy được.

Nhưng mà Chí Đạo Hữu Thần tràn đầy sức mạnh cuồng bạo, đừng nói là thiên địa chi lực, cho dù là cả thiên địa cũng đều có thể đánh nát.

Ầm!

Chu Võ Đông cùng Trần Phù Tử quát lớn. Sức mạnh cường đại không cách nào địch nổi đánh bay Lâm Phàm vào trong lòng đất.

– Hô!

Sau khi đánh xong, hai người không khỏi thở phào nhẹ nhom.

Thời khắc này, bộ dáng của hai người Chu Võ Đông cũng không tốt lắm. Quần áo rách rưới, tóc tai bù xù, khóe miệng còn có máu tươi đang chảy ra, làm gì còn có phong phạm của cường giả Thiên Cương cảnh.

– Kẻ này đáng sợ đến cực điểm.

Trần Phù Tử lạnh lùng nói. May mắn là hiện tại bọn họ đã giết chết đối phương.

Tất cả mọi người ở bên trong thành Fukuoka vẫn đang hoảng sợ, miệng lẩm bẩm hai chữ 'khủng bố'.

Bọn họ chưa từng gặp qua chiến đấu kịch liệt như thế này.

Mỗi khi va chạm, thiên địa đều chấn động, phòng ốc ở bên trong thành Fukuoka cũng đều nứt toác ra. Nếu như trận chiến còn tiếp tục, chỉ sợ thành Fukuoka sẽ sớm không còn tồn tại.

– Hắn chết rồi…

Người của tổ chức bí mật không dám tin thậm chí có người rất đau lòng. Mặc dù bọn họ không biết thân phận thực sự của đối phương nhưng mà cảnh tượng người này không sợ sinh tử, liều mạng chiến đấu cùng cường giả của Nhật Chiếu tông đã sớm để máu tươi trong cơ thể bọn họ triệt để sôi trào.

– Chúng ta làm sao lại nhỏ yếu như vậy? Nhìn đối phương chiến đấu mà mình lại chỉ có thể trốn ở chỗ này quan sát.

Trong lòng của không ít người đều cảm thấy áy náy, hận không thể lao ra, hô to.

– Chúng ta là người của Viêm Hoa tông.

Nhưng mà bọn họ không dám, bởi vì nơi này là Nhật Chiếu tông.

Mà đúng lúc này, một thanh âm vang lên. Trong lòng của mấy người vui mừng, chẳng lẽ…

– Không sai, các ngươi xác thực rất mạnh, đáng tiếc vẫn còn không đủ.

Ở trong hố sâu, Lâm Phàm đứng thẳng người lên. Tuy rằng quần áo rách nát nhưng mà thân thể lại hoàn mỹ như lúc ban đầu, cương khí đã khôi phục đỉnh phong.

– Làm sao có thể?

Chu Võ Đông cùng Trần Phù Tử biến sắc. Bọn họ chỉ mới thở phào, lại không ngờ rằng kẻ này vẫn còn chưa chết.

Lâm Phàm cảm nhận trạng thái hiện tại của bản thân.

Liều mạng chiến đấu cùng hai vị cường giả Thiên Cương cảnh tầng ba, không có bất kỳ phòng hộ gì, từng quyền từng quyền đánh thẳng vào người.

Cuối cùng, hắn vẫn bị hai người này đánh nát, nội tạng trong cơ thể đã sớm tan vỡ nhưng mà rất đáng tiếc, mọi thứ chỉ là chuyện xảy ra trước thời gian mười giây đồng hồ mà thôi.

Sau khi phục sinh, một giọt máu tươi bay đi lúc trước đã không có bất kỳ tác dụng nào. Xem ra hắn cần phải tranh thủ thời gian trấn áp hai người kia mới được, đề phòng có thêm cường giả nhận được tin tức mà đi tới đây. Khi đó, hắn muốn chạy cũng sẽ rất phiền phức.

– Trên đời không có việc gì là không có khả năng. Trận chiến đấu của chúng ta cũng chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

Uỳnh!

Lâm Phàm hóa thành hư ảnh một con thần long, sau đó lao thẳng đến chỗ hai người Trần Phù Tử.

Bên trong thành Fukuoka, thành viên của tổ chức bí mật nhìn thấy cảnh này, cảm thấy máu tươi trong cơ thể sôi trào. Quả nhiên là người kia không có chết.

Thiên địa lại một lần nữa chấn động. Uy thế vô tận nhanh chóng quét sạch mọi thứ ở xung quanh.

Trần Phù Tử vỗ một chưởng lên trên người Lâm Phàm, tức giận gào thét:

– Ta không tin, ngươi có thể chống đỡ đến bây giờ đã là kỳ tích rồi. Ngươi không thể nào chiến thắng được chúng ta.

Khục!

Một búng máu tươi được phun ra.

Màu huyết hồng ở trong mắt của Lâm Phàm càng ngày càng đậm. Hắn cũng không thèm để ý đến một chưởng của Trần Phù Tử mà

vươn tay đánh một quyền vào bụng của Trần Phù Tử.

– Các ngươi rất dũng cảm, lại dám lựa chọn cứng đối cứng cùng với ta. Vậy thì để xem người nào trong chúng ta sẽ chết trước.

Phụt!

Trần Phù Tử lùi lại, liên tục phun ra mấy búng máu tươi. Mặc dù bọn họ là cường giả Thiên Cương cảnh, nhưng mà làm sao có thể vĩnh viễn chịu đựng những đòn đánh kinh khủng lại không có điểm dừng này.

Nếu như không phải là có thiên địa chi lực gia trì, thân thể đã sớm vỡ nát rồi.

Nhưng mà bọn họ nghĩ mãi mà cũng không thể hiểu được, kẻ này đến cùng là tu luyện công pháp gì, làm sao lại có thể khủng bố như thế.

– Hám Sơn Kình!

Ba tầng lực đạo bộc phát ra, đánh thẳng tới Trần Phù Tử.

Cực Diệt Phá Thể cũng đã đề thăng sức mạnh của Lâm Phàm lên gấp đôi, bây giờ ba tầng lực đạo bạo phát ra, đủ để đánh xuyên qua hết thảy.

– Tặc tử dừng tay lại.

Chu Võ Đông trợn mắt gào thét thế nhưng mà cuối cùng vẫn trễ.

Hai tay của Lâm Phàm hợp lại, đánh thẳng vào đầu của Trần Phù Tử. Sức mạnh cường đại giống như là một thanh đao sắc bén vậy, kéo thẳng một đường từ đầu đến chân. Phịch một tiếng. Thân thể của Trần Phù Tử chia làm hai nửa và rơi xuống mặt đất, tạo thành một cái hố sâu to lớn.

Rốt cục cũng đã chết rồi.

Tứ chi của Trần Phù Tử mềm nhũn, vô lực rủ xuống, thân thể còn chưa hoàn toàn rơi xuống mặt đất thì cũng đã khí tuyệt bỏ mình.

– Ngươi…

Chu Võ Đông tức giận đến muốn rách cả mí mắt. Thần Tử chết rồi, sau đó liên tục là Ảnh Sát, Hạo Quân rồi Trần Phù Tử. Bây giờ năm người bọn họ cũng chỉ còn lại có một người là hắn mà thôi.

Giờ này, dù hắn có trở về được tông môn thì chỉ sợ mãi mãi cũng không cách nào xoay người thậm chí cũng có thể bị trở thành thức ăn đưa đi để nuôi nấng yêu thú.

– A a a!

Chu Võ Đông ngửa mặt lên trời gào thét:

– Tặc tử, tặc tử, ta muốn ngươi chết. Ta muốn ngươi chết…

Sức mạnh kinh khủng bạo phát ra. Tựa như là Chu Võ Đông muốn thi triển một loại công pháp nghịch thiên nào đó, cần tiêu hao sinh mệnh của bản thân mới có thể thi triển. Xem ra là hắn muốn đồng quy vu tận cùng Lâm Phàm.

– Ta thề, ta thề với trời. Nếu như không thể chém ngươi thành muôn mảnh, nghiền xương của ngươi thành tro, ta sẽ hóa thành tro tàn, vĩnh viễn không được luân hồi, siêu sinh.

Hắn thật sự đã nổi giận. Lửa giận ở trong lòng triệt để bạo phát ra. Kẻ ở trước mắt này đã phá hủy hết thảy mọi thứ của hắn rồi.

Bây giờ dù thi triển pháp môn thiêu đốt tính mệnh, hắn cũng muốn giết kẻ này.

Uỳnh!

Đột nhiên, một tiếng nổ lớn vang lên.

Thiên uy huy hoàng bao phủ ở phía trên bầu trời. Bầu trời nguyên bản đang trong xanh, vậy mà đột nhiên mây đen xuất hiện hình thành một vòng xoáy khổng lồ. Ở trong vòng xoáy có sấm sét dày đặc du tẩu. Từng tia sét to như là mãng xà vậy. Tiếng nổ lốp bốp vang lên. Cảnh tượng trông vô cùng kinh khủng.

– Chuyện gì xảy ra vậy?

Chu Võ Đông ngẩng đầu, hắn cũng không biết tại sao lại xuất hiện dị tượng như này?

Lâm Phàm cũng cảm thấy kinh hãi. Trời đang trong xanh, vậy mà nói đen là lập tức đen rồi, hơn nữa cảnh tượng này sao lại quen thuộc như vậy? Giống như là hắn đã nhìn qua cảnh tượng tương tự ở đâu nhỉ?

Uỳnh!

Một tia sét có kích thước như là một con mãng xà đánh thẳng xuống chỗ của Chu Võ Đông.

– Thiên phạt!

Thấy tia sét này, Chu Võ Đông lập tức biến sắc. Hắn tức giận, điên cuồng hét lớn:

– Thiên Đạo bất công, vì sao muốn làm như vậy với ta.

Ầm!

Sấm sét đánh xuống, thiên uy huy hoàng bao phủ hết thảy mọi thứ ở xung quanh. Một cái hố sâu to lớn xuất hiện ở trên mặt đất.

– Tình huống là như thế nào vậy? Chính ta có thể đánh được, ngươi tội gì mà lại đi thề cơ chứ?

Lâm Phàm đứng ở nơi đó, cũng không biết là nên nói cái gì.

Đây chính là điểm tích lũy của hắn, hơn nữa còn có nhẫn trữ vật nữa chứ. Bây giờ tất cả đều không còn xót lại nữa rồi.

Giữa thiên địa đâu còn có bóng dáng của Chu Võ Đông, chỉ sợ là hắn thật sự đã hóa thành tro bụi.

Thiên uy cuồng bạo cũng chỉ tồn tại trong một đoạn thời gian ngắn ngủi mà thôi. Chỉ là trong chốc lát, thiên địa cũng lại nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, bầu trời cũng lại trong xanh như cũ.

Giờ khắc này, giữa thiên địa đâu còn có người khác, chỉ có một mình Lâm Phàm đứng ngây người.

Đột nhiên, Lâm Phàm giơ ngón giữa lên, tức giận gào thét.

– Thiên phạt, ta thao nê mã…

Chương 237: Tiền bối nhận làm người rồi

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– Vì cái gì mà ngươi lại đi thề cơ chứ?

Lâm Phàm cảm thấy thật khó có thể lý giải được. Muốn thề thì cứ thề đi, vì sao nhất định là phải bằng vào tính mệnh của ta làm lời thề. Chẳng lẽ là do hắn cũng không biết được ta không thể chết đi.

Lâm Phàm cũng không ngờ Chu Võ Đông sẽ làm như vậy.

Rõ ràng mình có thể tự tay trấn áp tên này, thu hoạch điểm tích lũy còn có tài phú trong nhẫn trữ vật, nhưng mà bây giờ đã không còn gì nữa.

– Ai!

Cuối cùng, Lâm Phàm chỉ có thể thở dài một tiếng. Thông qua lần chiến đấu này, hắn hiểu được, mình có thể chiến đấu cùng cường giả Thiên Cương cảnh tầng ba hơn nữa còn có thể trấn áp đối phương, chỉ là cần bỏ ra một cái giá nho nhỏ mà thôi.

Nhưng mà bản thân muốn đối mặt với cường giả Thiên Cương cảnh tầng bốn như Lý Yêu Hoàng thì vẫn còn một khoảng cách khá là xa.

Tài phú của Thần Tử và ba tên kia đều được Lâm Phàm thu hết vào trong nhẫn trữ vật của mình.

Thành Fukuoka.

Tất cả mọi người còn đang run lẩy bẩy dưới thiên uy huy hoàng kia. Bọn họ cũng thấy được vị đại nhân của Nhật Chiếu tông kia chết dưới thiên kiếp, thân thể hóa thành tro tàn, ngay cả cặn bã cũng không còn.

Thành viên trong tổ chức bí mật cảm thấy cực kỳ hưng phấn. Hai

tay của bọn họ cũng bắt đầu run rẩy lên.

Bọn họ không ngờ vị cường giả bị truy nã kia lại có thể giết nhiều cường giả của Nhật Chiếu tông như thế.

Sau khi làm xong mọi chuyện, Lâm Phàm hóa thành một vệt sáng bay về phương xa.

Lâm Phàm không có lưu lại tại thành Fukuoka vì hắn cũng không biết động tĩnh của nơi này có khiến cao tầng Nhật Chiếu tông chú ý hay không? Nếu như khiến cho một vị siêu cấp cường giả đến đây thì cũng không tốt lắm.

Trong một cái sơn động vô danh.

– Luyện hóa cho ta.

Sức mạnh mênh mông nhanh chóng bao phủ Thiên Mệnh Hà Đồ. Lạc ấn của Vu Mãnh vẫn còn ở trong đó nhưng mà bởi vì hắn đã tử vong cho nên lạc ấn cũng đã sắp tiêu tán rồi. Lâm Phàm chỉ cần luyện hóa một lúc là triệt để hóa thành tro tàn.

Lúc này, Thiên Mệnh Hà Đồ chỉ lớn chừng bàn tay nhưng uy thế mà nó phát tán ra còn mạnh hơn Thiên Hà Vương Đỉnh không ít. Chỉ là do tu vi của tên Vu Mãnh kia quá yếu cho nên không có cách nào phát huy ra uy lực chân chính của Thiên Mệnh Hà Đồ. Bằng không thì hắn cũng không thể bị Lâm Phàm giết chết dễ dàng như thế.

Hà Đồ triển khai, bao phủ thiên địa, có thể thu người khác vào trong tranh rồi lấy sức mạnh tuyệt đối trấn áp.

Hơn nữa thứ này còn có thể phá toái hư không, tiến hành xuyên qua hư không. Đặc biệt năng lực phòng ngự của thứ này cũng không tệ, xem như là loại hình pháp bảo đa năng.

Về phần phẩm giai, hẳn là Địa giai đỉnh phong, tiếp cận Thiên giai.

Pháp bảo này mới thật sự là pháp bảo, có được các loại năng lực thần kỳ.Mặc dù là Lang Nha bổng còn có cái chảo của mình đã trở thành pháp bảo Địa giai, nhưng mà lại không có bất kỳ công hiệu đặc thù gì, có thì cũng chỉ là lực phá hoại siêu cường mà thôi.

Muốn luyện chế ra những pháp bảo có được năng lực thần kỳ như thế này, không chỉ cần có thiên tài địa bảo mà còn cần cường giả Thiên Cương cảnh dẫn động thiên địa chi lực, dung nạp các loại

quy tắc vào trong đó.

Lúc này, lâm Phàm đang quan sát Thiên Mệnh Hà Đồ ở lòng bàn tay. Phía trên có vẽ cẩm tú sơn hà, còn có mấy hình người bé nhỏ ở trong đó, trông sinh động như thật.

– Đồ tốt như này hẳn là có thể để mình tạm thời dùng.

Hắn hiện tại thế nhưng mà rất nghèo. Mặc dù có không ít đan dược Nhân giai, Huyền giai nhưng mà những loại đan dược này không còn bất kỳ tác dụng nào với hắn cả.

Đồng thời, trong cốc Thiên Hiểm kia cũng không có thiên tài địa bảo. Dù sao những thứ kia đều là đồ vật quý giá, người bình thường cũng không dùng đến, làm sao lại để chồng chất ở trong cốc Thiên Hiểm được.

Muốn tìm được những vật kia, chỉ sợ hắn phải đi tổng bộ của Nhật Chiếu tông hoặc là đi đến chỗ hiểm địa nào đó.

Nhưng mà hắn cũng không có quên mật tàng ở bên trong hiểm địa Vạn Quật môn kia nữa. Chỉ là sau khi đột phá Thiên Cương cảnh, hắn mới có thể đi đến nơi đó nên cũng cần một chút thời gian.

Hắn nhanh chóng kiểm tra điểm tích lũy một chút. Hiện tại, hắn đã tích lũy được đến 69300 điểm.

Thiên Cương cảnh tầng một cho 1000 điểm tích lũy, tầng hai là 2000 điểm, còn tầng ba thì là 3000 điểm.

Đây cũng một con đường kiếm điểm tích lũy rất không tệ.

Nhưng mà Thiên Cương cảnh khó tìm, cũng không phải có thể dễ dàng đụng phải như vậy.

Hơn nữa mình còn đang bị toàn bộ Nhật Chiếu tông truy nã.

Điểm khổ tu chỉ còn lại có hơn 2 triệu. Có lẽ hắn nên ẩn nấp tu luyện một đoạn thời gian, để tích lũy đủ điểm khổ tu mà chuẩn bị đột phá Địa Cương cảnh tầng chín.

Chỉ cần tích lũy thêm 6 triệu điểm khổ tu nữa là đủ rồi.

Khi tiến vào trạng thái tu luyện, Lâm Phàm nhanh chóng trầm mê vào trong đó.

Mấy ngày trôi qua.

Ở trong khoảng thời gian này, bên trong Nhật Chiếu tông nhấc lên sóng to gió lớn, chấn động cực lớn thậm chí còn có thể nói là khủng bố.

Trong trà lâu, trên đường đi,... Ở mấy chỗ này đều đang lưu truyền chuyện mới xảy ra ở trong đoạn thời gian này.

Mà đối với những tổ chức bí mật của Viêm Hoa tông, những tin tức này lại làm cho lòng người phấn chấn.

Bốn đại cường giả Thiên Cương cảnh của cốc Thiên Hiểm bị người giết.

Thần Tử Vu Mãnh của Nhật Chiếu tông cũng bị người giết.

Bốn người trước chỉ khiến cho người ta khiếp sợ, nhưng mà người sau lại khiến cho toàn bộ Nhật Chiếu tông điên cuồng.

Ở trong đại điện của Nhật Chiếu tông.

Lý Yêu Hoàng quỳ ở phía dưới, đầu chôn thật sâu ở giữa hai tay, không dám nhìn thẳng vào tông chủ đang ngồi ngay ngắn ở trên bảo tọa.

– Thần Tử Vu Mãnh chết rồi, ngươi biết không?

Thanh âm của tông chủ Nhật Chiếu tông cực kỳ rét lạnh, giống như gió lạnh thổi ra từ hầm băng. Nhiệt độ trong toàn bộ đại điện đều giảm xuống, trên mấy cây cột trong cung điện đều xuất hiện một lớp băng mỏng.

Một lời dẫn động thiên địa hình thành dị tượng, có thể thấy rằng tu vi của tông chủ Nhật Chiếu tông đúng là khủng bố.

– Đệ tử biết.

Ngữ khí của Lý Yêu Hoàng có chút run rẩy. Hiển nhiên là hắn cũng không thể tin được tình huống lại biến thành như thế này. Bốn vị cường giả Thiên Cương cảnh lại còn có thêm Vu Mãnh có chiến lực tương đương với Thiên Cương cảnh nữa đồng thời truy sát lại bị một gia hỏa chỉ có tu vi Địa Cương cảnh giết. Chuyện này đúng là để cho người ta khó mà tiếp nhận.

Những người kia đều là tâm phúc của hắn. Hiện tại toàn bộ bị người giết, hắn cũng đã trở thành một tư lệnh không binh rồi.

– Ngươi nếu đã biết, vì sao còn ở nơi này?

Tiếng nói của tông chủ Nhật Chiếu tông ầm ầm nổ vang bên tai Lý Yêu Hoàng làm cho hắn kinh hãi. Khí huyết trong cơ thể hắn như là đang chảy ngược, nhất là thiên địa thần văn ở trong cơ thể cũng có dấu hiệu vỡ nát.

– Tông chủ thứ tội, đệ tử đến đây báo cáo. Người này đã cướp đoạt tất cả vật tư ở trong cốc Thiên Hiểm. Hiện giờ cốc Thiên Hiểm không có vật tư, các đệ tử căn bản là không chống đỡ nổi.

Lý Yêu Hoàng lạnh run, cúi đầu ở trên mặt đất. Cường giả Thiên Cương cảnh tầng bốn ở trước mặt tông chủ cũng chỉ như là sâu kiến mà thôi.

Tông chủ vung tay áo một cái, hư không nổ tung. Lý Yêu Hoàng lập tức cảm nhận được một cỗ sức mạnh cường hãn đánh tới. Hắn đột nhiên bay lên, va vào cây cột trong cung điện, phun ra một búng máu tươi.

Ở trước mặt tông chủ, hắn không dám vận dụng bất kỳ sức mạnh nào. Sau khi phun máu, hắn lập tức quỳ ở nơi đó, chờ đợi tông chủ tiếp tục trừng phạt.

– Dựa theo quy định của tông môn, tội mà ngươi phạm vào đáng chém. Nhưng mà bây giờ đang là lúc mà tông môn cần dùng người cho nên ta tạm thời lưu tính mệnh của ngươi.

Lý Yêu Hoàng nghe được lời nói này của tông chủ, lập tức dập đầu, nói:

– Đa tạ tông chủ tha thứ. Đa tạ tông chủ tha thứ.

– Nói cho ta biết, tên hắn là gì?

Tông chủ của Nhật Chiếu tông dò hỏi.

– Đệ tử không biết.

Lý Yêu Hoàng cúi đầu thật sâu, trong lòng tuyệt vọng. Đến tận bây giờ, ngay cả đối phương là ai mà hắn cũng không biết. Thật sự là tội đáng chết vạn lần.

– Hắn là người của tông môn nào?

Lý Yêu Hoàng hơi chút do dự.Hắn cũng không biết Lâm Phàm là người của tông môn nào. Nhưng mà hắn dám cam đoan, nếu như mình lại nói ‘không biết’ thì kết cục của mình sẽ cực kỳ thê thảm.

– Viêm Hoa tông.

Hắn đã không nghĩ được nhiều như thế. Dù sao Nhật Chiếu tông cũng có đại thù với Viêm Hoa tông. Mặc dù hai bên đã ngưng chiến nhưng mà tông môn vẫn đang một mực chuẩn bị để tiếp tục phát động chiến tranh, cho nên nhiều thêm một tội danh cũng không ngại.

– Viêm Hoa tông.

Khi ba chữ này vang lên, nhiệt độ bên trong đại điện lại một lần nữa hạ xuống, rét lạnh thấu xương khiến cho trong lòng người sợ hãi.

– Cơ Uyên.

– Tông chủ.

Lúc này, hư không phía sau tông chủ hơi chấn động rồi một bóng người bị khói đen che phủ xuất hiện, trôi nổi ở trên không trung. Người này không tay không chân, giống như toàn bộ cơ thể đều là do khói đen hình thành vậy.

– Ngươi bói một quẻ xem gia hỏa này bây giờ ở đâu.

Tông chủ lạnh lùng nói, trong giọng nói đã tràn ngập sát ý.

– Tốt, chỉ là một thằng nhóc con lại dám đến Nhật Chiếu tông làm càn, cũng không biết thu liễm, vậy thì để ta nhìn xem, hắn đang ở đâu?

Vừa dứt lời, hư không chấn động.

Một cái cối xay màu đen xuất hiện. Ở trên cái cối xay này có vô số phù văn thần bí lấp lóe. Những phù văn lít nha lít nhít này mịt mờ giống như là ánh sao trong buổi tối không trăng vậy.

– Ai nha, muốn bói toán cần tinh huyết để thôi động, tinh huyết này kiếm ở đâu đây?

Thanh âm của bóng đen có chút bén nhọn giống như là rất phiền não.

Lý Yêu Hoàng vẫn đang quỳ ở phía dưới. Nghe được lời nói này của bóng đen, hắn kinh hãi, thậm chí có chút tuyệt vọng. Hắn biết số lượng tinh huyết này cũng không phải đơn giản là một giọt, hai giọt mà là hơn phân nửa số lượng trong người mình. Nếu như tổn thất số tinh huyết này thì cũng không biết đến khi nào hắn mới có thể khôi

phục.

Nhưng mà tình huống hiện tại đã không phải do hắn làm chủ.

Sau đó, hắn cũng không nói gì thêm mà chỉ đứng lên, há miệng ra. Tinh huyết điên cuồng lao ra, bay thẳng về hướng cái cối xay màu đen kia.

Cối xay màu đen nguyên bản còn đang ảm đạm phai mờ, nhưng mà sau khi hấp thu được số tinh huyết này, đột nhiên tản ra ánh sáng chói mắt, chiếu sáng toàn bộ đại điện.

Mà Lý Yêu Hoàng bởi vì tổn thất hơn nửa tinh huyết, tinh thần uể oải. Nhưng mà hắn vẫn cố gắng đứng ở nơi đó. Hiện giờ, trong lòng của hắn hận không thể nuốt toàn bộ máu thịt của tặc tử kia.

– Phá vỡ thiên cơ, tầm căn vấn đạo.

Lập tức, một âm thanh thần bí vang lên từ trong miệng bóng đen kia. Cối xay từ từ xoay chuyển. Phù văn thần bí ở phía trên lấp lóe quang mang, từng sợi tơ kéo dài ra, xông thẳng vào trong thiên địa.

Trong đại điện, một bóng người lập tức xé mở hư không và biến mất.

– Thằng nhóc con này cứ giao cho ta đi.

Mà ở trong đại điện, một nam tử hơi mở mắt, sau đó suy nghĩ một lát rồi hắn lại nhắm mắt, không quan tâm nữa.

Trong sơn động.

Lâm Phàm mở mắt ra. Kiểm tra điểm khổ tu một chút, tâm tình cũng cảm thấy không tệ. Những ngày này cố gắng tu luyện, quả nhiên cũng được tích lũy kha khá điểm khổ tu rồi.

Bây giờ điểm khổ tu đã có hơn 8,2 triệu.

Có thể để tu vi của hắn tăng lên tới Địa Cương cảnh tầng chín.

Nhưng mà nội tình của bản thân còn chưa đủ, hiện tại tăng tu vi lên không phải là một cử chỉ sáng suốt.

Ầm ầm!

Đột nhiên, sơn động này chấn động. Sau đó giống như là bị một sức mạnh nào đó tác động, sơn động nhanh chóng bay lên cao. Ánh

nắng chói chang lập tức chiếu vào.

– Ha ha ha, tìm được rồi, nguyên lai là ngươi trốn ở nơi này.

Một tiếng nói đột nhiên vang lên ở bên tai của Lâm Phàm.

Lâm Phàm hơi sững người. Khi mà hắn cẩn thận quan sát lại triệt để khiếp sợ.

Sơn mạch dài cả chục nghìn dặm tựa như là lưng rồng hiện giờ lại bị người nhổ tận gốc, giơ cao ở trong hư không. Vô số đá vụn rơi xuống đất. Mà ở trong hư không xa xôi kia có một bóng người đứng thẳng, thân hình được bao phủ trong quang mang chói mắt.

Siêu cấp cường giả!

Lâm Phàm triệt để khiếp sợ. Có thể nhổ tận gốc sơn mạch dài cả chục nghìn dặm, sức mạnh của người này đã khủng bố tới trình độ nào?

Hiện tại, hắn có tu vi là Địa Cương cảnh tầng tám, thực lực mạnh mẽ đủ để trấn áp cường giả Thiên Cương cảnh tầng ba. Nếu muốn nhấc một ngọn núi lên cũng không thành vấn đề, nhưng mà muốn nói nhấc được sơn mạch dài cả chục nghìn dặm lên. Hoàn toàn chính là nằm mơ, căn bản là không có khả năng thực hiện.

– Tiểu tử, chính là ngươi gây sóng gió ở Nhật Chiếu tông trong mấy ngày qua sao?

Người kia mở miệng nói. Vừa dứt lời, bóng người hình thành uy thế khổng lồ, ép thẳng về phía Lâm Phàm.

Mặc dù uy thế này rất là khổng lồ, nhưng nó không hề có một chút tác dụng nào đối với Lâm Phàm.

– Tiền bối nhận lầm người rồi. Vãn bối gọi là Mãi Mãi Đề Thiết Cao, không phải là người mà tiền bối muốn tìm đâu.

Lâm Phàm vội vàng khoát tay, trong lòng cũng cảm thấy cực kỳ kinh ngạc.

Mình đã trốn thật kỹ rồi, làm sao vẫn bị người tìm được?

Chương 238: Siêu cấp đại khủng bố

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– Ồ!

Trong hư không, người đang nhấc lên sơn mạch dài cả chục nghìn dặm kia hơi kinh ngạc. Uy thế mà hắn vừa mới phát tán ra, bình thường loại sâu kiến này làm gì có khả năng chống cự. Vậy mà kẻ này lại không hề có một chút phản ứng nào.

Trong lòng Lâm Phàm có chút gấp gáp, không ngờ lại có siêu cấp cường giả như vậy đến đây tìm mình. Hơn nữa người này giống như là đã biết rõ mình đang ở trong phạm vi này cho nên mới nhổ tận gốc cả sơn mạch dài chục nghìn dặm này để tìm mình.

– Chạy!

Tình huống này vừa nhìn là đã biết mình đánh không lại, chạy trước thì tốt hơn.

Không thể ỷ vào Bất Tử Thân mà vô pháp vô thiên được.

Thiên Mệnh Hà Đồ xé rách hư không, mang hắn chạy về phương xa.

– A…! Ngươi còn dám chạy sao?

Cung Bản Tàng tức giận vung tay lên. Sơn mạch dài cả chục nghìn dặm kia tựa như là bị rất nhiều kiếm khí lăng lệ cắt đứt, hóa thành vô số mảnh vụn. Sau đó hắn cũng nhanh chóng bay về phương xa, đuổi theo Lâm Phàm.

– Chém!

Quang mang lấp lóe, kiếm ý vô cùng lăng lệ nhanh chóng chặt đứt hư không ở phía trước, chặn đường đi của Lâm Phàm.

Lâm Phàm lập tức dừng bước lại. Hắn cũng không biết nên làm gì bây giờ.

Gia hỏa này quá mạnh, thậm chí ngay cả hư không đều có thể chém đứt.

– Tiểu tử, ngươi đừng chạy nữa. Cho dù cố gắng chạy thì cũng vô dụng thôi.

Cung Bản Tàng đứng ở trên không, ánh mắt sắc bén nhìn Lâm Phàm, sau đó nói:

– Thú vị. Chỉ bằng tu vi Địa Cương cảnh tầng tám mà có thể giết cường giả Thiên Cương cảnh. Nhưng rất đáng tiếc, ngươi lại lựa chọn đối địch với Nhật Chiếu tông cho nên chỉ có thể chết.

Lâm Phàm biết là lần này mình sẽ phải chết một lần rồi nhưng hắn tuyệt đối không thể chết không minh bạch.

– Ngươi là ai?

Cung Bản Tàng chắp tay sau lưng, nở nụ cười, nói:

– Không sai, nhuệ khí rất đủ. Lão phu là Kiếm Đạo đệ nhất nhân của Nhật Chiếu tông, Kiếm Đạo Chi Thần Cung Bản Tàng.

Vừa dứt lời.

Một sức mạnh cường hãn đột nhiên đánh tới.

– Tinh Thần Phong Bạo.

Nguyên bản còn đang nói chuyện vui vẻ cùng với Lâm Phàm, sắc mặt hòa ái của Cung Bản Tàng đột nhiên biến thành sát ý sôi trào. Không gian chung quanh cũng như là bị kết dính lại. Hoa cỏ, cây cối ở xung quanh giống như là bị thứ gì đó nghiền ép vậy, trong nháy mắt hóa thành tro tàn.

Mà Lâm Phàm cũng có thể cảm giác được uy thế này đánh tới. Thế nhưng mà khi uy thế này xuyên qua thân thể của hắn, hắn lại không hề có bất kỳ cảm giác gì.

– Làm sao có thể.

Đối với kẻ yếu như vậy, Cung Bản Tàng cũng khinh thường xuất kiếm, bởi vì không xứng. Chỉ muốn dùng Tinh Thần Phong Bạo nghiền ép để kẻ này chết dưới tinh thần khổng lồ của mình mà thôi.

Thế nhưng mà bây giờ, hắn phát hiện kẻ này lại đứng yên ở nơi đó, không nhúc nhích cũng không có dị dạng gì.

– Chạy!

Khi mà vị cường giả kia còn đang kinh ngạc, Lâm Phàm nhanh chóng xé rách hư không, lại một lần nữa lựa chọn chạy trốn. Đồng thời một giọt máu tươi cũng được hắn bắn ra ngoài, nhưng mà hắn đột nhiên phát hiện giọt máu tươi kia giống như là bị hư không chung quanh xoắn thành mảnh vỡ.

Hắn tu luyện Hóa Thần Kiếm Trận, cho nên cũng có năng lực cảm ứng siêu cường đối với kiếm ý. Hắn biết hiện giờ hư không ở xung quanh mình đã bị kiếm ý cường hãn bao phủ.

– Tiểu tử đừng chạy nữa. Ta đã nói rồi. Ngươi muốn chạy cũng không thể chạy được.

Cung Bản Tàng lạnh lùng nói. Lúc này, trong lòng của hắn đang rất nghi hoặc. Tinh thần uy áp khổng lồ như vậy làm sao mà lại không có hiệu quả với kẻ này.

Cho dù là kẻ này có pháp bảo Thiên giai hộ thân thì cũng không thể ngăn cản tinh thần uy áp của hắn, trừ phi kẻ này có được pháp bảo Thần giai.

Lâm Phàm không chạy nữa. Hắn biết có cường giả như vậy nhìn chằm chằm vào bản thân, muốn chạy cũng cơ bản là không có khả năng.

– Ngươi đến cùng là muốn thế nào? Muốn giết cứ giết, ngươi cho rằng ta sẽ sợ ngươi hay sao?

Hắn vốn còn không nghĩ ra mình làm sao lại bị tìm được, nhưng nhìn đến vị siêu cấp cường giả này, hắn biết những cường giả chân chính kia có được năng lực thông thiên triệt địa cũng là chuyện bình thường.

– Nói cho ta biết! Ngươi làm sao có thể chịu đựng tinh thần uy áp của ta?

Cung Bản Tàng nhìn chằm chằm Lâm Phàm, tựa như là không thể nào tiếp thu được kết quả như vậy.

– Ha ha ha, như thế nào chịu đựng sao? Ngươi đang muốn nói về tinh thần uy áp lúc trước đi. Cho dù Kiếm Đạo của ngươi có như

thần, ta cũng không sợ.

Hắn không hề sợ hãi tử vong, thậm chí nội tâm không có chút ba động nào. Nhưng đối mặt cường giả mạnh đến mức hắn không thể phản kháng, loại cảm giác bất lực kia khiến cho hắn cực kỳ khó chịu.

Tất cả vẫn là bởi vì thực lực của hắn còn quá yếu.

– Ngươi nói cái gì?

Cung Bản Tàng tức giận nói:

– Ngươi dám lặp lại một lần nữa sao? Ngươi dám nói không e ngại Kiếm Đạo của ta. Ngươi có biết là ta đã tu luyện Kiếm Đạo tới tình trạng Âm Dương viên mãn, không có tỳ vết hay không?

– Đừng nói nhảm nữa, ngươi muốn giết thì cứ giết đi, làm sao còn lảm nhảm nhiều như vậy.

Lâm Phàm suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra được biện pháp nào có thể giúp hắn chạy trốn.

Xem ra lần này đúng thật là phải chết ở chỗ này mới được.

– Tốt. Tiểu tử, nguyên bản ngươi khiến cho ta khinh thường rút kiếm. Thế nhưng mà chính bởi vì câu nói này của ngươi, ta muốn ngươi trước khi tử vong, chứng kiến Kiếm Đạo kinh khủng nhất ở trên thế gian.

Cung Bản Tàng âm trầm nói. Đột nhiên hư không ở trước mặt hắn chấn động, một thanh trường kiếm có hai màu đen trắng xuất hiện.

Lập tức, kiếm ý mênh mông, bao phủ thiên địa bạo phát ra.

– Thật mạnh. Thật sự là rất kinh khủng.

Khi cảm nhận được kiếm ý này, Lâm Phàm cũng khẽ run lên. Loại kiếm ý này đơn giản mà vô cùng mênh mông, Hóa Thần Kiếm Trận của mình không thể so sánh với nó, hoàn toàn là khác nhau một trời một vực.

– Đây là Thiên Tùng Kiếm, đồ vật do Thần Linh để lại ở Nhật Chiếu tông. Thế gian không có người nào dám tiếp, chỉ có thể tránh né mũi nhọn.

Uỳnh!

Cung Bản Tàng vẫn đứng ở chỗ cũ giống như là không có động đậy vậy.

Trong một phần ức vạn của một giây.

Lâm Phàm cũng căn bản không có cảm nhận được bất cứ ba động gì. Thậm chí hắn thấy, Cung Bản Tàng chỉ đang đứng ở nơi đó không có nhúc nhích mà thôi.

Thế nhưng mà, không biết từ khi nào, tay trái của Lâm Phàm đã giơ lên, tốc độ nhanh chóng đến mức làm cho người ta bất ngờ.

Ầm!

Năm ngón tay bắt lấy mũi kiếm, nhưng mà kiếm ý lăng lệ vẫn có thể xoắn nát bàn tay của Lâm Phàm thậm chí không ngừng lan tràn, thẳng đến khi toàn bộ cánh tay của hắn đều bị xoắn nát.

– Thật mạnh. Thật nhanh. Thật con mẹ nó hung ác.

Đây cũng là lần đầu tiên mà Lâm Phàm chân chính đối mặt với một kiếm cường đại như thế, địch nhân cường đại như thế.

Nếu như không phải là hắn có được BUFF cấp vĩnh hằng 'Trăm phần trăm tay không bắt kiếm', chỉ sợ một kiếm này đã có thể xoắn nát toàn bộ thân thể của hắn.

Lâm Phàm không có để ý đến thương thế ở cánh tay trái mà không biết là nên như thế nào cho phải.

Xoạt xoạt!

Hư không ở chung quanh đột nhiên vỡ nát, kiếm ý bao phủ hư không kia lại bất ngờ vỡ nát.

– Đây là tình huống như thế nào?

Lâm Phàm sững sờ, không biết đến cùng là xảy ra chuyện gì.

– A!

Từ trong miệng của Cung Bản Tàng, một tiếng gào thét vang lên.

Lâm Phàm nhìn qua. Cung Bản Tàng nguyên bản bình tĩnh đứng giữa hư không, vậy mà không biết từ khi nào, hai con ngươi của hắn đột nhiên đỏ bừng, hai tay ôm đầu giống như là bệnh nhân tâm thần lên cơn vậy.

Hư không ở chung quanh không ngừng nổ tung. Một khí tức cuồng bạo phát tán ra, quét sạch thiên địa.

– Làm sao có thể? Chuyện này sao có thể xảy ra?

– Thiên Tùng Kiếm của ta làm sao có thể bị một con kiến hôi tiếp được. Điều đó căn bản là không có khả năng.

– Ta là Kiếm Đạo Chi Thần, Kiếm Đạo của ta lại bị một con kiến hôi ngăn cản. Chuyện này sao có thể…

Hiện giờ Lâm Phàm cũng cực kỳ nghi hoặc, gia hỏa này đến cùng là bị làm sao, giống như là đột nhiên phát điên vậy.

– Chạy!

Lúc này, hắn không hề do dự nữa. Thiên Mệnh Hà Đồ nhanh chóng xé rách hư không, mang hắn bỏ chạy về phương xa. Lần này, trong hư không cũng không có bất kỳ thứ gì ngăn trở hắn nữa.

– Tên đần kia.

Thật sự là nghĩ mãi mà không rõ, tên cường giả của Nhật Chiếu tông này đến cùng là bị làm sao, nói điên là điên ngay rồi. Mình tiếp được một kiếm của hắn thì làm sao cơ chứ. Mình còn có thể tiếp một kiếm nữa mà cũng không chết đây.

Nhưng như vậy cũng tốt, chí ít mình có cơ hội để chạy trối chết.

Trong chớp mắt, Lâm Phàm đã bỏ trốn mất dạng.

Nhật Chiếu tông bây giờ rất nguy hiểm. Lần này, mình đã bị phát hiện thì chỉ sợ cũng sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba. Xem ra mình không thể tiếp tục ở đây nữa. Chuyện gì cũng không làm được lại bị cường giả chân chính nhìn chằm chằm. Thật sự là quá nguy hiểm.

Lúc này, Cung Bản Tàng cúi đầu, đôi môi khẽ nhúc nhích.

– Không có khả năng…

– Đây tuyệt đối không có khả năng. Nhất định là ảo giác. Đúng. Nhất định là ảo giác của ta.

– A!

Hắn điên cuồng hét lên.

Lấy Cung Bản Tàng làm trung tâm, kiếm ý đột nhiên bạo phát ra theo hình tròn. Sau đó kiếm ý này càng lúc càng lớn, lấy tốc độ không thể miêu tả nhanh chóng khuếch trương ra ngoài. Những nơi mà kiếm ý đi qua toàn bộ mọi thứ đều bị cắt thành vô số mảnh vụn.

– Kiếm Đạo của ta chỉ có tên râu dài kia của Viêm Hoa tông mới có thể ngăn cản, sâu kiến không có tư cách ngăn cản.

Uỳnh!

Giờ khắc này, toàn bộ thiên địa đều ảm đạm phai mờ.

Ở dưới sự bao bọc của Thiên Mệnh Hà Đồ, Lâm Phàm đang nhanh chóng xuyên qua hư không.

Đột nhiên, hắn cảm giác được phía sau lưng có kiếm ý cực kỳ cường hãn đánh tới.

Khi quay đầu lại xem được một lúc thì hắn dừng bước.

Hắn không chạy nữa bởi vì căn bản là không thể chạy được.

Kiếm ý lao đến với tốc độ còn nhanh hơn tốc độ xuyên toa trong hư không của hắn không ít.

– Ta nhất định sẽ mạnh lên rồi giết chết ngươi.

Vừa dứt lời.

Thân thể của Lâm Phàm trong nháy mắt đã bị kiếm ý nghiền ép hóa thành hư vô, nhanh chóng tiêu tán ở giữa thiên địa.

Hô!

– Đúng, nhất định là như vậy, nhất định là ảo giác, sâu kiến làm sao có thể ngăn cản kiếm của ta.

Sau khi khôi phục lại, Cung Bản Tàng lập tức quan sát khu vực xung quanh.

Trăm dặm xung quanh không còn có vật gì nữa. Hư không vỡ nát cũng đang không ngừng được thiên địa chữa trị.

– Trời ơi! Kẻ kia đã chết rồi, vật tư e rằng cũng bị lạc mất trong hư không rồi. Mình về tông thôi.

Cung Bản Tàng nhìn thoáng qua chỗ Lâm Phàm vừa chết rồi

nhanh chóng xé rách hư không, rời khỏi nơi này.

Vừa rồi tinh thần của hắn ba động quá lớn, không thể khống chế được uy lực của kiếm ý, cho nên đã hủy diệt hết thảy mọi thứ ở chung quanh. Còn về phần trăm dặm chung quanh có đệ tử của Nhật Chiếu tông hay không thì đó cũng không phải là thứ nằm trong phạm vi suy tính của hắn.

Dù sao, nếu không tiếp được kiếm ý của hắn thì cũng chỉ là sâu kiến mà thôi, chết cũng xứng đáng.

Lúc này, phương xa có một bóng người đứng ở trong hư không. Hắn đeo mặt nạ kim loại đen nhánh. Khi nhìn thấy một mảnh hư vô to lớn ở phương xa kia, khóe miệng dưới mặt nạ không khỏi co quắp.

– Không kịp rồi!

– Dù ta đã đến, nhưng mà đối mặt với Cung Bản Tàng, ta cũng bất lực.

Sau đó, người kia vẫn đứng im lặng ở hư không một lát tựa như là đang tưởng niệm rồi mới bỏ đi.

Mười giây sau.

– Mẹ của ta.

Lâm Phàm mở mắt, nhìn tình huống ở chung quanh một chút. Hắn cũng sợ mất mật, sức mạnh phải lớn đến cỡ nào mới có thể tạo thành cảnh tượng kinh khủng như này.

Sơn mạch dài cả chục nghìn dặm đã biến mất. Cây cối, thú vật cũng đều biến mất, thậm chí ngay cả mặt đất cũng đều bị chia năm xẻ bảy. Hiện giờ chung quanh chỉ có hư không bị vỡ nát đang được thiên địa không ngừng chữa trị.

Sau đó hắn lắc đầu, để Thiên Mệnh Hà Đồ bao bọc lấy bản thân, nhanh chóng rời khỏi đây.

Về nhà, về nhà!

Nơi này thật con mẹ nó quá nguy hiểm. Chuyện mình làm không ngờ lại khiến cho cao tầng của Nhật Chiếu tông ra lệnh một vị siêu cấp cường giả đến đây trấn áp bản thân, căn bản là không hề cho mình có cơ hội để hoàn thủ.

Về phần ý nghĩ ở lại Nhật Chiếu tông, tăng tu vi lên tới Thiên

Cương cảnh, lại bị tên cường giả này đánh tan rồi. Hơn nữa lần này rời đi, hắn thề với trời, tuyệt đối sẽ không nửa đường quay đầu lại.

Mặc dù có Bất Tử Thân, nhưng cũng không thể ngay cả một chút cơ hội phản kích cũng đều không có.

Đó căn bản là không nhìn thấy hi vọng.

Chương 239: Sao mà cần thời gian dài như vậy

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Thành Vị Xuyên.

Đây là một thành trì của Viêm Hoa tông nằm ở gần biên giới với Nhật Chiếu tông. Thành trì này bị nước bao quanh bốn phía, tạo thành một lớp phòng hộ tự nhiên. Bình thường, khi người dân muốn đi đâu đều phải cưỡi thuyền đi lại. Người dân bình thường ở đây đa số sinh sống dựa vào nghề đánh cá.

Mặc dù thành Vị Xuyên nằm ở gần biên giới với Nhật Chiếu tông, nhưng mà thành trì này lại rất ít khi bị xâm lược, đó cũng là bởi vì có con sông này.

Chỗ cảng thuyền ở thành Vị Xuyên, một chiếc thuyền to lớn đậu ở nơi đó. Thuyền dài khoảng chừng mấy chục trượng từ xa nhìn lại trông giống như là một con quái vật khổng lồ.

Hai hàng người mặc trang phục màu xanh đậm có khuôn mặt lạnh lùng đứng nghiêm ở nơi đó trông giống như là trường thương vậy.

– Trẻ em của các nhà đều không cho phép khóc nữa, theo thứ tự xếp hàng lên thuyền.

Một nam tử trung niên có khí tức hùng hậu mở miệng nói. Tiếng nói vang vọng khắp cả cảng thuyền.

Người dân trong thành đều đang an ủi con em của nhà mình.

– Nghe lời mẹ, con phải cố gắng học võ, sau này thành tài trở về với mẹ.

Một phụ nữ nắm cánh tay của con mình đưa lên thuyền, nước

mắt vẫn chảy ra như mưa.

Nàng mặc dù không muốn xa con nhưng lại bất lực. Bởi vì đây là mệnh lệnh của thành chủ, mỗi gia đình đều phải đưa một đứa bé đến Thiết Kiếm đường tu hành.

Mặc dù tiền trợ cấp rất phong phú, nhưng mà có nhà nào lại nguyện ý để con mình đi đến chỗ xa xôi như Thiết Kiếm đường học võ tận mười năm. Không biết mười năm sau, bọn họ còn có thể nhìn thấy con mình hay không?

Trên thuyền lớn, chỗ mũi tàu có hai nam tử đang đứng.

Một lão giả mặc dù thân thể gầy gò nhưng mà ánh mắt lại không hề đục ngầu thậm chí còn lóe ra tinh quang.

Mà nam tử trung niên ở bên cạnh thì mặc quần áo hoa lệ, khí thế phi phàm.

– Ngụy thành chủ, chuyện lần này đa tạ sự giúp đỡ của ngươi.

Lão giả bình tĩnh nói. Nhìn đội ngũ đang xếp thành một hàng dài kia, trên khuôn mặt gầy gò của lão cũng nở nụ cười xán lạn.

Ngụy Long thân là thành chủ của thành Vị Xuyên, tự nhiên có được quyền lợi lớn lao, nhưng mà giờ phút này, khi đối mặt với lão giả cũng thản nhiên:

– Việc rất nhỏ mà thôi.

Đột nhiên!

Đám người trở nên rối loạn tưng bừng.

– Anh, ta không cho ngươi đi.

Một đứa bé khoảng chừng bốn tuổi, trên đầu còn đội mũ hổ, chân đi giày vải, chạy ra từ trong đám người, trong thanh âm non nớt kia tràn đầy vẻ quyến luyến.

Trong đám người, một bé trai chỉ có tám tuổi, nhìn thấy em trai chạy đến, không khỏi nở nụ cười, nói:

– Tiểu Hổ, chờ anh học thành tài rồi sẽ về.

Lão giả nhìn thấy cái đứa bé bốn tuổi kia, con mắt lóe sáng, nói:

– Đứa bé này không tệ.

Ngụy Long nghe được lời nói này của lão giả, nhẹ gật đầu, mở miệng nói:

– Đứa bé kia cũng đưa lên thuyền, cùng đi đến Thiết Kiếm đường học võ.

Lúc này, một đôi vợ chồng chạy ra, vừa chạy vừa không ngừng nói:

– Thành chủ đại nhân, hắn còn nhỏ không thể đi, chờ lớn một chút lại đi có được hay không?

Ngụy Long nhướng mày, nói:

– Hừ, bây giờ Nhật Chiếu tông còn đang nhìn chằm chằm vào chúng ta. Để con mình học võ từ nhỏ, sau này mới có năng lực bảo vệ đất nước. Chẳng lẽ ngay cả đạo lý này mà các ngươi cũng không hiểu hay sao?

Tiểu Hổ ồn ào gào thét, nói:

– Mẹ, ta muốn cùng ca ca đi học võ.

Lần này trong thành, mỗi hộ gia đình đều phải đưa một đứa bé đi, cho dù là con trai độc nhất thì cũng phải cho nó tham gia. Cho nên đối với mệnh lệnh lần này của thành chủ, người dân trong thành phàn nàn rất nhiều.

Nhưng mà thành chủ đã ra lệnh, bọn họ cũng không thể không nghe theo.

Hơn nữa thành chủ đã nói bọn trẻ đi Thiết Kiếm đường học võ, mười năm sau sẽ còn trở về. Bởi vậy có không ít người đều ôm hi vọng, mười năm mà thôi, chẳng mấy chốc sẽ đi qua.

Mà vừa lúc này, một thanh âm từ trên bầu trời truyền tới.

– Các ngươi đang làm gì vậy?

Lâm Phàm vừa mới rời khỏi lãnh địa của Nhật Chiếu tông, đi vào lãnh địa của Viêm Hoa tông. Vốn dĩ là hắn muốn lập tức trở về tông môn, tuy nhiên lại bị tình huống ở dưới này hấp dẫn.

Nhất là trông thấy nhiều trẻ con xếp hàng lên thuyền như vậy, cảnh tượng này khiến cho hắn rất cảm thấy nghi ngờ.

– Ai?

Ngụy Long lập tức cảnh giác nói.Khi nhìn thấy bóng người đang đứng ở không trung kia, nội tâm cũng ngưng trọng. Có thể đứng trong hư không chính là tiêu chí của cường giả có tu vi là Địa Cương cảnh tầng bảy trở lên.

Thành trì ở khu vực biên giới như là thành Vị Xuyên tại sao lại có cường giả bực này đến đây.

Khi lão giả nhìn thấy bóng người ở trong không trung kia, ánh mắt cũng co lại. Hắn cảm giác người này có khí tức hùng hậu, không phải là hạng người bình thường.

– Tại hạ Ngụy Long, thành chủ của thành Vị Xuyên bái kiến đại nhân.

Ngụy Long chỉ nhìn trang phục của người kia cũng đã biết người này là đệ tử của Viêm Hoa tông. Lúc này, hắn cũng cực kỳ nghi hoặc, không biết đệ tử của Viêm Hoa tông làm sao lại xuất hiện ở đây.

– Lão đầu, ngươi là ai?

Lâm Phàm hỏi. Mấy người ở nơi này chỉ có Ngụy Long cùng lão đầu kia là cũng coi như không kém.

Về phần những người khác, tất cả đều là sâu kiến, không đáng giá nhắc tới.

Lão giả đi ra, trên mặt nở nụ cười thật tươi, nói:

– Lão hủ là Tiêu Chân, đà chủ của phân đà Thiết Kiếm đường ở thành Vị Xuyên.

– Thiết Kiếm đường sao?

Lâm Phàm suy nghĩ, tựa như là đang nghĩ xem Thiết Kiếm đường này là tổ chức gì.

Dù sao Viêm Hoa tông đất rộng người đông. Tổ chức cũng có rất nhiều lại cũng không có hệ thống quản lý thống nhất, hình như chỉ cần có cường giả Thiên Cương cảnh tọa trấn là có thể mở đường chiêu thu đệ tử, truyền thụ công pháp, thành lập tổ chức.

Thậm chí đến bây giờ, một vài người chỉ có tu vi là Địa Cương cảnh cũng mở đường thu đồ, vô cùng lộn xộn.

Nghĩ một lúc mà hắn cũng không nghĩ ra, thôi thì không nghĩ nữa.

– Các ngươi đang làm gì?

Sau khi đi đến Nhật Chiếu tông, Lâm Phàm cũng bắt đầu cảnh giác. Người của Viêm Hoa tông có thể ẩn nấp ở trong lãnh địa của Nhật Chiếu tông, như vậy người của Nhật Chiếu tông cũng có thể ẩn nấp ở trong lãnh địa của Viêm Hoa tông.

Cho nên gặp được chuyện khả nghi như này, hắn nhất định phải đến kiểm tra.

Chính mình dù sao cũng là người của Viêm Hoa tông, những người này cũng con dân của Viêm Hoa tông, sao có thể bỏ mặc không quan tâm.

Ngụy Long ôm quyền cười nói:

– Khởi bẩm đại nhân, đây là Thiết Kiếm tông đang chiêu thu đồ đệ.

– A, thu đồ đệ, có kiểu thu đồ đệ như các ngươi sao? Ta nhớ bên trong bộ luật Viêm Hoa tông không có điều luật cưỡng ép thu đồ đệ này mà.

Ánh mắt của Lâm Phàm đảo qua, nhìn chằm chằm vào Ngụy Long và lão giả kia, chỉ cần hai người này dám loạn động, hắn sẽ nhanh chóng trấn áp.

– Đại nhân, hiện tại Nhật Chiếu tông đang nhìn chằm chằm vào lãnh thổ của chúng ta. Thân là thành chủ của thành Vị Xuyên, tại hạ cũng có chút lo lắng, muốn để Viêm Hoa tông có thể bồi dưỡng thêm càng nhiều cường giả, tương lai có thể đối kháng cùng Nhật Chiếu tông, cho nên mới vội vã cho đám trẻ này đến Thiết Kiếm tông tu hành.

Ngụy Long không nghĩ tới tên đệ tử của Viêm Hoa tông này lại hỏi nhiều vấn đề như thế, có chút khó đối phó nhưng mà đối phương hiển nhiên cũng không dễ chọc, chỉ có thể từ từ quần nhau, hy vọng có thể lừa dối được đối phương.

– Lo lắng sao?

Lâm Phàm cười cười, nhưng mà thanh âm không khỏi nghiêm nghị lại.

– Ngươi nói cái quái gì thế? Viêm Hoa tông cũng không có cưỡng ép thu trẻ con tu luyện. Ngươi thân là một thành Vị Xuyên chủ, vậy mà cũng dám bức bách các con dân trong thành để bọn trẻ phải rời khỏi cha mẹ. Hành vi này của Ngụy thành chủ giống như là đã vượt quyền đó.

– Đại nhân…

Lâm Phàm nhanh chóng khoát tay, đi đến trước mặt đứa bé tám tuổi kia, sờ đầu của đối phương, nói:

– Tiểu tử nói cho ta biết! Ngươi muốn rời khỏi người nhà của ngươi sao?

Đứa bé ngẩng đầu, nhìn vị đại nhân ở trước mắt này một chút, lại nhìn em trai ở phương xa kia một chút, sau đó nó nhỏ giọng nói:

– Đại nhân, ta không muốn đi.

– Tốt, trở về đi, khi còn bé thì phải hảo hảo hưởng thụ thân tình, đến 13 tuổi mới có thể bắt đầu tu hành học võ, nào có sớm như vậy.

Lâm Phàm vỗ vỗ đầu đứa bé, nhẹ nhàng nói:

– Đi thôi.

– Đa tạ đại nhân.

Đứa bé cung kính cảm tạ Lâm Phàm, sau đó chạy về phía bố mẹ cùng em trai.

Khi đứa bé đi ngang qua trước mặt mấy người thị vệ kia, sắc mặt của một tên thị vệ trở nên lạnh lẽo. Hắn đưa tay ra bắt lấy đứa bé kia rồi lạnh lùng nói:

– Đà chủ chưa cho phép thì các ngươi không được rời đi.

Ầm!

Chỉ trong nháy mắt tên thị vệ kia đã bị đánh bay ra ngoài, rơi xuống bên trong dòng sông phía dưới, máu tươi nhuộm đỏ một đoạn nước sông.

– Làm sao? Các ngươi đều muốn tạo phản hay sao?

Lâm Phàm lạnh lẽo nhìn quanh, sau đó dậm chân một cái, nhanh chóng nhảy lên trên thuyền, nói:

– Thiết Kiếm đường sao? Tốt, đưa ta đi đến tổng bộ của các ngươi. Giờ ta muốn xem xem, là ai dám làm trái với quy định của Viêm Hoa tông, trẻ con chưa đến mười tuổi mà cũng muốn cưỡng ép thu đồ.

Sắc mặt của Tiêu Chân hơi biến đổi, không nghĩ tới tên đệ tử của Viêm Hoa tông này bá đạo như thế, nói ra tay là lập tức ra tay, không hề có ý lưu tình.

– Mấy đứa thời gian để các ngươi học võ còn chưa tới, chờ đến khi đủ 13 tuổi thì hẵng đi học võ, bây giờ thì đều trở về bên cha mẹ của mình đi.

Lâm Phàm quay đầu về phía đám trẻ con còn đang xếp hàng kia và nói. Bởi vì bị uy thế của một chiêu vừa rồi trấn áp cho nên tất cả thị vệ kia đều không dám động đậy, rất sợ trở thành thi thể kế tiếp bị ném xuống sông, trở thành đồ ăn cho cá.

Tròng mắt của Ngụy Long loạn chuyển, sau đó hắn ôm quyền, nói:

– Nếu như đây là ý tứ của đại nhân, vậy tại hạ chỉ có thể nghe theo. Đại nhân muốn đi Thiết Kiếm đường, vậy cứ để Tiêu đà chủ dẫn đường.

– Ai bảo ngươi đi xuống? Cùng đi với ta luôn đi.

Lâm Phàm ngăn Ngụy Long lại. Hắn muốn đi quan sát một chút xem Thiết Kiếm đường này đến cùng là muốn làm gì.

Ngụy Long vốn dĩ muốn nói gì đó nữa, thế nhưng mà sau khi nhìn thấy Tiêu Chân khẽ gật đầu, hắn cũng ôm quyền nói:

– Đại nhân đã nói như thế, vậy thì tại hạ cũng xin theo đại nhân đi một chuyến.

Lâm Phàm quan sát đám thị vệ ở phía dưới rồi nói:

– Tất cả các ngươi đều lên thuyền cho ta. Ta chỉ cho các ngươi thời gian mười phút. Sau đó, ai còn không có lên thuyền thì phải chết.

Nghe được lời nói này của Lâm Phàm, những thị vệ kia nhìn nhau một lúc rồi lập tức leo lên thuyền.

Rất nhanh, con thuyền rời bên chạy về phương xa.

Mà các thành dân của thành Vị Xuyên nhìn thấy con mình trở về, cũng nở nụ cười tươi, cảm thấy vui sướng không nói được ra thành lời.

Có thể không đi thì tốt nhất là không đi. Vị đại nhân kia cũng đã nói rồi, 13 tuổi mới có thể bắt đầu tu hành.

Trong đám người, có mấy bóng người châu đầu ghé tai, thì thầm với nhau:

– Người kia là ai vậy?

– Không biết, nhưng mà có thể thấy được là đệ tử của Viêm Hoa tông ta. Tên Ngụy Long này có quỷ, chỉ là chúng ta tạm thời không có chứng cứ nên không thể ra tay mà thôi, không ngờ lần này lại xuất hiện biến cố.

– Ừm, Thiết Kiếm đường quy mô không lớn. Nơi này ít nhất cũng có mấy ngàn đứa bé, Thiết Kiếm đường làm sao có thể nuôi sống được. Ta đã sớm cảm giác được chuyện này có vấn đề. Chỉ là không biết người kia đi đến tổng bộ của Thiết Kiếm đường, liệu có xảy ra chuyện gì hay không?

– Hẳn là sẽ không, người này có thể đứng giữa không trung, tu vi ít nhất cũng là Địa Cương cảnh tầng bảy, còn lợi hại hơn chúng ta rất nhiều, chúng ta vẫn nên đi hành hiệp trượng nghĩa thôi.

– Đi.

Trên thuyền lớn.

Tiêu Chân đi đến bên cạnh Lâm Phàm, cung kính nói:

– Đại nhân, từ nơi này đến Thiết Kiếm đường cần hai ngày. Xin đại nhân vào trong khoang thuyền nghỉ ngơi cho tốt. Khi nào đến nơi, ta sẽ thông báo cho đại nhân.

Lâm Phàm khoát tay, nói:

– Không cần! Ngươi cứ nói cho ta biết Thiết Kiếm đường ở đâu là được.

Tiêu Chân nhíu mày, hơi chần chờ một lúc, sau đó cũng không có cách nào, chỉ có thể nói ra vị trí của Thiết Kiếm đường.

Ngụy Long đứng ở một bên, trái tim cũng đang đập loạn. Hắn còn đang suy nghĩ xem nên giải quyết chuyện này như thế nào.

Lâm Phàm khẽ giẫm chân nhảy lên rồi nhanh chóng bay xuống phía đáy thuyền.

– Người này muốn làm gì?

Tiêu Chân hơi sững sờ, không biết Lâm Phàm muốn làm gì.

Ầm ầm!

Đột nhiên, thân thuyền lắc lư rồi nhanh chóng rời khỏi mặt nước, trôi nổi ở trong hư không.

– Cần gì phải đến hai ngày, mấy canh giờ là được rồi.

Một cánh tay của Lâm Phàm đỡ ở dưới đáy thuyền, sau đó bay thẳng đến phương xa.

– Cái này…

Nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt của Tiêu Chân cùng Ngụy Long đều biến đổi. Gia hỏa này làm sao lại cường đại như vậy.

Sau đó hai người liếc nhau, trong mắt đều lóe ra sát ý.

Chương 240: Chủ giáo khu thứ tám

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Sau hơn hai canh giờ bay, một ngọn núi khổng lồ xuất hiện. Ngọn núi này cũng không biết là do cái gì tạo thành mà sáng bóng như kim loại. Nhìn từ đằng xa ngọn núi giống như là làm bằng sắt vậy.

Từ xa nhìn lại, trên ngọn núi sắt này giống như là có rất nhiều cây cối, thế nhưng mà sau khi tới gần, hắn mới phát hiện mỗi một gốc cây trên ngọn núi này thật ra là một chuôi kiếm sắt.

Những chuôi kiếm sắt bị cắm trên mặt đất kia có cái thì hoàn hảo vô khuyết, có cái thì đã bị hỏng, lưỡi kiếm đã sứt mẻ.

– Nơi này đúng là một chỗ tốt.

Lâm Phàm gật đầu tán thưởng. Người sáng lập Thiết Kiếm đường này đúng là biết lựa chọn địa điểm thiết kế tổng bộ. Ngọn núi sắt kỳ lạ này cũng có thể tìm được, hiển nhiên là người này cũng có chút bản lĩnh.

Nhưng hắn vẫn cảm thấy chuyện này có vấn đề.

Thiên Thần giáo bắt cóc trẻ con, Nhật Chiếu tông cũng đang trộm, hiện giờ Thiết Kiếm đường lại cưỡng ép chiêu thu trẻ con, cảm giác này làm sao lại quen thuộc như vậy.

Không phải là Nhật Chiếu tông đang chống lưng cho Thiên Thần giáo đi.

Nhưng ngẫm lại cũng không có khả năng, nếu như Nhật Chiếu tông có thể bồi dưỡng được một tổ chức có thể ẩn núp tại Viêm Hoa tông lâu như vậy, còn khó hủy diệt như thế, vậy thì Viêm Hoa tông đã sớm thất bại khi chiến đấu với Nhật Chiếu tông rồi.

Bên trong Thiết Kiếm đường!

– Đó là cái gì?

Các đệ tử ngẩng đầu, phát hiện bầu trời đen lại, đồng thời mấy bóng người lao tới. Đệ tử ở chung quanh nhìn thấy người tới, cung kính ôm quyền, nói:

– Đường chủ.

Trên không trung, Lâm Phàm nhìn tình huống ở phía dưới, sau đó nhanh chóng đáp xuống rồi ném thuyền lớn sang một bên.

Tuy rằng Tiêu Chân cùng Ngụy Long cảm thấy kinh hãi nhưng bọn họ vẫn nhanh chóng nhảy từ trên thuyền xuống.

– Đại nhân, đây chính là Thiết Kiếm đường.

Ngụy Long nói.

– Vị đại nhân nào đại giá quang lâm đến Thiết Kiếm đường vậy? Tha thứ cho tại hạ không đến tiếp đón từ xa.

Một nam tử trung niên trên mặt có một vết sẹo dài dữ tợn ôm quyền nói. Người này cõng một thanh kiếm sắt ở sau lưng, thanh kiếm kia trông rất loang lổ bởi vô số vết rỉ sét, nhìn qua giống như là nó đã sắp bị hỏng vậy.

Lâm Phàm tiến lên, nói:

– Ngươi là ai?

Nam tử trung niên kia cười nói:

– Nguyên lai là đại nhân của Viêm Hoa tông. Tại hạ là đường chủ của Thiết Kiếm đường, Thiết Binh.

Sau đó hắn kinh ngạc nói:

– Ngụy thành chủ, ngài sao lại tới đây?

Ngụy Long buồn khổ thở dài, nói:

– Là ta tự chủ trương, muốn chia sẻ ưu sầu cho Viêm Hoa tông cho nên cưỡng ép ra lệnh cho những đứa bé kia đến Thiết Kiếm tông học nghệ. Vị đại nhân này cho rằng làm như vậy là trái với quy định của Viêm Hoa tông, cho nên đến đây kiểm tra.

– A, nguyên lai là chuyện này. Như vậy đại nhân thật đúng là hiểu lầm Ngụy thành chủ rồi. Ngụy thành chủ chính là vì nghĩ cho Viêm Hoa tông cho nên mới tốn công đưa rất nhiều đứa bé tới đây, chính là vì muốn Viêm Hoa tông lớn mạnh mà thôi.

Thiết Binh nói.

– Ừm? Đưa rất nhiều đứa bé tới, vậy ngươi kêu những đứa bé đã tới kia ra đây để ta hỏi chút chuyện.

Lâm Phàm nghe Thiết Binh nói thế nên muốn nhìn một chút. Nếu như Thiết Binh thật sự kêu những đứa bé kia đi ra, hắn cũng sẽ không hỏi thêm nữa mà sẽ chỉ răn dạy một đôi lời để bọn họ về sau đừng dùng thủ đoạn cứng rắn như thế.

– Đại nhân, ngài nói cái gì?

Thiết Binh sững sờ, nghi ngờ hỏi.

– Ta nói ngươi kêu những đứa bé kia đi ra cho ta hỏi một chút, vừa nãy ngươi không phải là nói Ngụy Long đã đưa rất nhiều đứa bé tới đây sao?

Lâm Phàm nhìn chằm chằm vào Thiết Binh, giọng nói bắt đầu trở nên nghiêm nghị.

Thần sắc của Thiết Binh hơi cứng lại, mặt mũi tràn đầy vẻ vô tội, nói:

– Đại nhân, ngài nghe lầm rồi. Ta không có nói câu này.

– Không, ngươi vừa nói.

Lâm Phàm trầm giọng nói. Gia hỏa này chẳng lẽ muốn nói lỗ tai của mình có vấn đề hay sao?

– Đại nhân, ngài nhất định là nghe lầm. Ta vừa mới nói là ngươi hiểu lầm Ngụy thành chủ. Hắn đưa những đứa bé kia đến Thiết Kiếm đường cũng vì muốn Viêm Hoa tông lớn mạnh mà thôi.

Thiết Binh trầm ổn, không nóng không vội nói.

Ngụy Long cùng Tiêu Chân đứng ở sau lưng Lâm Phàm, liếc nhìn nhau tựa như là đang trao đổi.

– Ta thật sự nghe lầm sao?

Ngữ khí của Lâm Phàm có chút nghi ngờ, chần chờ nói.

– Đúng vậy, đúng là đại nhân nghe lầm…

Phụt!

Lâm Phàm hơi nhấc bàn tay lên, trên đầu ngón tay có ánh sáng lóe lên. Đầu của Thiết Binh chậm rãi lăn xuống mặt đất.

Chỗ miệng vết thương không có máu tươi mà chỉ có một thứ chất lỏng màu trắng chảy ra thậm chí bên trong còn có dòi bọ đang bò lúc nhúc.

– Ta nói, ta không nghe lầm, ngươi rõ chưa?

Lâm Phàm nhìn cảnh tượng trước mắt cũng đã biết việc này là do Thiên Thần giáo chủ trì, muốn gây sóng gió ở Viêm Hoa tông.

Nhưng tốc độ phát triển của Thiên Thần giáo này đúng là càng lúc càng nhanh, thậm chí cả thành chủ của một thành cũng bị bọn họ hàng phục, hoặc là nói thành chủ này từ đầu đã là người của Thiên Thần giáo.

Hai người Tiêu Chân cùng Ngụy Long đột nhiên lui lại về phía sau. Đồng thời lúc này, từ bốn phương tám hướng, vô số đệ tử của Thiết Kiếm đường vọt tới, biểu lộ trên mặt của mỗi đệ tử không còn là nghiêm trọng mà là tàn nhẫn.

– Không ngờ lại bị ngươi phát hiện.

Ngụy Long lạnh lùng nói, hắn không phải là người của Thiên Thần giáo mà là người hợp tác cùng Thiên Thần giáo.

Thiên Thần giáo cho hắn vinh hoa phú quý, cho hắn hết thảy mọi thứ mà hắn mong muốn, mà hắn chỉ cần tìm kiếm trẻ con cho Thiên Thần giáo, còn có cung cấp chỗ giam giữ.

Lâm Phàm nhìn quanh và nói:

– Người của Thiết Kiếm đường đều đã bị các ngươi giết rồi sao?

Hắn đột nhiên phát hiện ra rằng mình đã quá xem thường Thiên Thần giáo. Thiết Kiếm đường mặc dù không phải là tổ chức gì lớn, nhưng nhìn qua thế núi này cũng có thể biết được, Thiết Kiếm đường không tầm thường.

Nhưng mà một tổ chức không tầm thường như thế này lại bị

người của Thiên Thần giáo vô thanh vô tức xâm lấn, thậm chí giết sạch không còn một ai vậy mà không có người nào phát hiện được. Năng lực này không thể không nói là rất khủng bố.

– Ghê tởm, tại sao ngươi lại muốn hủy túi da này của ta?

Thân thể của Thiết Binh vẫn như cũ đứng ở nơi đó. Mặc dù thiếu đi phần đầu nhưng mà vẫn có thanh âm vang lên từ bên trong thân thể này.

– Cách làm buồn nôn thế này khiến ta cũng không biết Thiên Thần giáo các ngươi là người hay là yêu nữa.

Lâm Phàm vẫn chưa động thủ mà đang quan sát xem ở nơi này có cường giả hay không? Nhưng thật đáng tiếc, chỉ là một nhóm người có tu vi Địa Cương cảnh mà thôi, thậm chí trong những đệ tử này còn có kẻ chỉ có tu vi là Tôi Thể cảnh.

Nếu như chỉ dựa vào những người này, hắn cũng không tin có thể tiêu diệt Thiết Kiếm đường. Xem ra là có cường giả xuất thủ, sau đó mới để đám người này ẩn tàng ở nơi đây.

Phụt phụt!

Bụng của Thiết Binh đột nhiên bị xé mở. Một đôi bàn tay trắng bệch thò ra bên ngoài, sau đó một bóng người co quắp thành hình tròn như là một quả bóng muốn đi ra từ bên trong.

Lúc này, tình huống của những người ở chung quanh cũng giống như là Thiết Binh, bụng bị xé ra rồi có những người muốn đi ra từ bên trong.

Ngụy Long nhìn thấy cảnh tượng này cũng không rét mà run. Điều làm hắn khó chịu nhất ở Thiên Thần giáo chính là môn công pháp buồn nôn này.

Sau khi giết một người, bọn họ sẽ đào ngũ tạng lục phủ trong thân thể cũ ra và nhanh chóng chui vào bên trong. Sau khi vận chuyển công pháp buồn nôn kia, bọn họ có thể khiến những thân thể này giống như là người còn đang sống vậy.

– Khặc khặc! Đệ tử của Viêm Hoa tông hơn nữa còn là túi da đẹp trai như vậy, ta muốn.

Một bóng người quỷ dị xuất hiện ở sau lưng Lâm Phàm, vươn tay ra giống như là muốn vặn gãy cổ của Lâm Phàm.

– Lăn.

Lâm Phàm nhanh chóng đánh ra một chưởng, đập bóng người xuất hiện ở sau lưng hắn thành thịt nát.

– Đám giáo đồ của Thiên Thần giáo các ngươi thật sự là đến chết cũng không đổi. Nói! Những đứa bé mà các ngươi bắt tới đã bị dẫn đi đâu rồi?

Lâm Phàm lạnh lùng nói. Nhưng mà hắn thấy những tên điên của Thiên Thần giáo này sẽ không nói. Cho nên hắn lập tức nhìn về phía Ngụy Long, nói:

– Ngụy thành chủ, ta cho ngươi một cơ hội để chuộc tội. Những đứa bé kia bị bọn chúng đưa đến nơi nào?

Ngụy Long nghe Lâm Phàm nói như thế, phá lên cười

– Ngươi vẫn nên chú ý bảo vệ tính mạng của chính bản thân mình trước đi. Ngươi cho rằng ngươi có thể rời khỏi nơi này hay sao? Trước mặt ngươi chính là chủ giáo đại nhân của Thiên Thần giáo đó.

Sau khi người ở bên trong đi ra ngoài, thân thể của Thiết Binh trong nháy mắt mềm nhũn, hóa thành một bộ da rơi trên mặt đất, lúc này ở trước mặt Lâm Phàm là một cái nhân cầu hình tròn.

Kẽo kẹt! Kẽo kẹt!

Nhân cầu này hơi giãy dụa, phát ra thanh âm làm cho người hoảng sợ.

– Hắc hắc, túi da này là của ta. Ai cũng không được tranh đoạt. Tiểu tử, bây giờ ngươi đã đến đây lại còn nhìn thấy thứ không nên nhìn, vậy thì cũng không cần phải đi nữa.

Nhân cầu kia tản ra khí tức làm cho người hoảng sợ. Sau khi thoát ra, tu vi Địa Cương cảnh tầng chín cũng không ẩn tàng được nữa, trong nháy mắt bạo phát ra.

Lâm Phàm không ngờ gia hỏa này lại có tu vi giống như tên Minh U mà mình gặp phải lúc trước, đều có tu vi là Địa Cương cảnh tầng chín. Có lẽ chính gia hỏa này mới là kẻ đã giết sạch người trong Thiết Kiếm đường. Với tu vi kia, hắn hoàn toàn có thể làm được.

Xoạt xoạt!

Lâm Phàm nhanh chóng giơ chân lên và đạp xuống. Vòng cương khí bảo hộ ở bên ngoài nhân cầu nguyên bản trông vô cùng cứng rắn, giống như là không có cái gì có thể hủy diệt, thế nhưng mà ở dưới một cước của Lâm Phàm trong nháy mắt đã vỡ nát.

– A! Làm sao có thể?

Nhân cầu kia hoảng sợ kêu lên, thanh âm cũng không âm u như trước mà giống như là của một người bình thường vậy.

Ầm!

Một cước phá nát vòng bảo hộ, sau đó uy thế không giảm nhanh chóng giẫm lên nhân cầu này.

– Biết nói tiếng người thì cứ nói, ra vẻ âm dương quái khí để hù dọa ai cơ chứ?

Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng. Sau đó, hắn giơ tay lên. Trong nháy mắt, Hóa Thần Kiếm Trận đã được thi triển. Kiếm ý vô tận nhanh chóng giết sạch toàn bộ giáo đồ của Thiên Thần giáo ở chung quanh.

Cho dù mỗi người chỉ cộng thêm được hai, ba trăm điểm nhưng mà tổng cộng cũng tăng thêm cho Lâm Phàm hơn mười ngàn điểm tích lũy.

Ngụy Long nguyên bản còn đang hưng phấn đột nhiên sững người, nhìn về phía Tiêu Chân ở bên cạnh. Gia hỏa này vừa mới đi ra thì đã bị kiếm ý chém thành hai nửa.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Ngụy Long đứng ở nơi đó, nuốt nước bọt, hai chân run lẩy bẩy. Đám người Thiên Thần giáo kia rõ ràng rất cường đại. Làm sao mà chỉ trong chớp mắt đã bị người ở trước mắt này diệt sạch không còn một ai?

Đối phương cũng không có giết hắn, xem ra không phải vì không thể mà là bởi vì mình còn có chỗ hữu dụng sao?

Phù phù!

Ngụy Long quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu, nói:

– Đại nhân tha mạng. Tiểu nhân bị Thiên Thần giáo uy hiếp. Ta thật không muốn cấu kết cùng bọn chúng để làm việc xấu đâu.

– Tới đây.

Lâm Phàm ngoắc ngoắc ngón tay.

Ngụy Long run lẩy bẩy đi đến trước mặt Lâm Phàm, sau đó tiếp tục quỳ xuống.

Lâm Phàm vươn tay, tóm lấy gia hỏa đang bị hắn giẫm ở dưới chân, rồi nhấc lên, nói:

– Thứ gì sền sệt như nước mũi thế này? Thật là buồn nôn! Được làm người không tốt sao? Tại sao lại muốn trở thành thứ người không ra người, yêu không ra yêu như thế này? Nói! Các ngươi giam giữ người ở nơi nào?

– Ngươi đến cùng là ai?

Chủ giáo của Thiên Thần giáo bị Lâm Phàm nắm trong tay nhưng vẫn liên tục gào thét. Đến bây giờ, hắn vẫn không dám tin mình sẽ bị đối phương trấn áp dễ dàng như vậy.

– Đại nhân, ta biết những đứa bé bị nhốt ở đâu.

Ngụy Long vội vàng hô lên. Hắn có hợp tác cùng Thiên Thần giáo cho nên cũng biết những đứa bé này bị giam ở nơi nào.

– Ngụy Long, nếu ngươi dám nói, Thiên Thần giáo sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Chủ giáo kia gào thét. Một đôi mắt màu trắng không có con ngươi trông khủng bố đến cực điểm nhìn chằm chằm vào Ngụy Long.

Phụt phụt!

Lâm Phàm nhanh chóng lấy Thái Hoàng Kiếm ra, đâm xuyên qua tên chủ giáo này. Nhân cầu treo trên Thái Hoàng Kiếm như là thịt xiên vậy.

– Cũng thật là buồn nôn.

– Mang ta đi! Chỉ cần là thật, ta có thể tha chết cho ngươi.

Lâm Phàm nói.

– Vâng, đa tạ đại nhân.

Hiện giờ Ngụy Long làm gì còn cần biết Thiên Thần giáo cường

đại như nào. Hiện tại mà không nói, bản thân sẽ phải phải chết.

Hắn nhanh chóng đưa Lâm Phàm đến chỗ giam giữ trẻ con.

– Ngươi biết hắn là ai không?

Lâm Phàm hỏi.

Ngụy Long đi ở phía trước, nói:

– Bẩm đại nhân, tiểu nhân biết, hắn là Cốt Yêu, chủ giáo khu thứ tám của Thiên Thần giáo.

Lâm Phàm nhẹ gật đầu, nói:

– Vậy ngươi có biết Thiên Thần giáo là tổ chức gì hay không? Đến cùng là ai ở sau lưng duy trì tổ chức này?

– Tiểu nhân cũng không biết. Tiểu nhân chỉ là thành chủ của thành Vị Xuyên, chỉ tiếp xúc cùng Cốt Yêu, còn không tiếp xúc với những người khác.

Ngụy Long vẫn run như cầy sấy nói.

Hắn hiện tại đã biết, tên đệ tử của Viêm Hoa tông ở trước mắt này tuyệt đối không phải là đệ tử bình thường, bằng không thì sao có thực lực cường đại như thế này được.

Chương 241: Lão sư cứ để con làm

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Lúc này, Lâm Phàm nhìn về phía Cốt Yêu đang bị treo trên Thái Hoàng Kiếm.

– Ngươi cho là ta sẽ nói cho ngươi biết sao?

Cốt Yêu lạnh lùng nói. Còn chưa khôi phục thân thể mà đã bị Lâm Phàm trấn áp, điều này khiến cho hắn cảm thấy rất không cam lòng.

Bởi vì hắn còn không có kịp bạo phát ra hết sức mạnh của mình.

– Không cần ngươi phải nói. Sau khi trở lại tông môn, ta sẽ nhờ người sưu hồn của ngươi, muốn lấy được tin tức cũng sẽ dễ như trở bàn tay.

Lâm Phàm cười.

– A! Ngươi dám. Cho dù ta chết cũng không có khả năng để ngươi làm được việc này.

Cốt Yêu nghe được lời nói này của Lâm Phàm liền biến sắc. Khuôn mặt của hắn vốn dĩ đã tái nhợt rồi, nay lại càng thêm trắng mà thôi.

Lúc này, Lâm Phàm đã lập tức xuất thủ trấn áp, tránh để tên Cốt Yêu này tự sát.

Bên trong đại điện củaThiết Kiếm đường, phía dưới chủ tọa là một lối đi bí mật. Vừa mới đi vào, Lâm Phàm đã nghe được tiếng khóc rống của trẻ con.

– Đại nhân, tất cả trẻ con đều ở nơi này.

Ngụy Long vô cùng sợ hãi, nói:

– Những đứa bé này không phải do ta chuyển tới mà là đám người Thiên Thần giáo trộm được từ chỗ khác. Vốn dĩ là bọn chúng còn muốn đợi tiểu nhân đưa tới một nhóm nữa để tập hợp lại cùng một chỗ rồi mới chở đi. Bây giờ bị đại nhân phát hiện, tiểu nhân thật không có phạm phải đại sự.

Lâm Phàm không có để ý đến Ngụy Long. Gia hỏa này rốt cục là nói thật hay giả vờ chỉ cần để lão sư sưu hồn là biết, đơn giản mà vui sướng.

Trong lồng sắt ở hai bên giam giữ khoảng chừng mấy trăm đứa trẻ, nhỏ nhất chỉ mới 4, 5 tuổi, lớn nhất cũng chỉ là 9, 10 tuổi.

Chuyện này đúng là có chút kinh khủng.

Mà lúc này, có một bóng người bị xích sắt khóa lại hấp dẫn sự chú ý của Lâm Phàm.

Bóng người này tựa như là đang thi triển một loại công pháp nào đó, bên ngoài cơ thể có mấy chuôi kiếm sắt bao vây lại. Những thanh kiếm sắt này tản ra ánh sáng lạnh lẽo tựa như là nếu có ngoại lực xâm lấn thì chúng sẽ lập tức phản kích.

– Đại nhân, người mà những thanh kiếm sắt này đang bảo vệ chính là con trai của Thiết Binh, Thiết Lãng. Lúc ấy khi mấy người Cốt Yêu diệt Thiết Kiếm đường, để bảo vệ con trai của mình, tên Thiết Binh kia đã thi triển một môn công pháp đặc biệt phong ấn con trai của hắn ở trong sự bảo hộ của những chuôi kiếm sắt này. Cốt Yêu cũng không thể phá giải.

Ngụy Long vội vàng nói.

Lâm Phàm tiến lên, vươn tay ra, một sức mạnh mênh mông bạo phát ra. Khi cảm nhận được sức mạnh này, những thanh kiếm sắt lít nha lít nhít ở xung quanh đột nhiên kêu ong ong mấy tiếng tựa như là muốn phản kích lại, nhưng mà rất nhanh, chúng ngừng chấn động.

Từ trên những thanh kiếm sắt này, một đạo thần niệm hiện ra.

– Con ta… Sống sót.

Sau đó đạo thần niệm này liền tiêu tán.

Lâm Phàm nhíu mày. Đây là thần niệm truyền tin, chính là năng lực mà chỉ cường giả Thiên Cương cảnh mới có. Thiết Binh này lại có thể lấy tu vi Địa Cương cảnh làm được điều này, hiển nhiên là cũng

có chút thủ đoạn. Đáng tiếc…

– Có lẽ đây chính là tình thương của cha đi.

Có lẽ tình cảm vô cùng sâu nặng có thể đánh vỡ lẽ thường của tu luyện giới đạt tới tình trạng mà người ta khó có thể tưởng tượng được.

Thiết Binh có được năng lực như vậy, hoàn toàn có thể tự bảo vệ mình nhưng hắn lại lựa chọn vận dụng năng lực này ở trên người con trai của mình, để cuối cùng mình bị tên Cốt Yêu kia giết chết.

– Năng lực của người này thật sự là đáng ghét nhưng hắn cũng cực kỳ ngu xuẩn. Rõ ràng có thể đào tẩu nhưng lại lưu lại vì bảo vệ đứa con trai này, đúng là rất ngu xuẩn.

Cốt Yêu cười khặc khặc.

– Chuyện cảm động này những kẻ buồn nôn như các ngươi làm sao mà hiểu được.

Tâm thần của Lâm Phàm khẽ động, kiếm ý bên trên Thái Hoàng Kiếm bạo phát ra, tra tấn Cốt Yêu khiến cho hắn kêu lên thảm thiết.

Lúc này, những thanh kiếm sắt bao bọc đứa trẻ kia dần dần ngừng run rẩy tựa như là không còn sức mạnh vậy, sau đó không ngừng rơi xuống đất.

Bên trong có một đứa trẻ khoảng chừng sáu, bảy tuổi đã hôn mê từ lâu, Lâm Phàm ôm lấy hắn rồi đi ra.

– Không sai biệt lắm, chúng ta cũng nên rời đi.

Nhiều đứa bé thế này đúng có chút phiền toái. Xem ra chỉ có thể chờ sau khi trở lại tông môn, giao cho đệ tử trong tông môn đưa trở về.

Bên ngoài!

Một đám trẻ con đứng ở nơi đó, vẻ sợ hãi trong mắt còn không có tiêu tán.

– Tốt rồi, mấy đứa đều lên thuyền đi.

Lâm Phàm mở miệng nói. Lúc này, Thiết Lãng cũng đã tỉnh lại. Không giống với những đứa bé khác, nó trông có vẻ rất thành thục.

Thiết Lãng nhanh chóng đi xuống, ôm túi da của cha nó, nước mắt chảy ròng ròng. Sau đó, nó cầm một thanh kiếm sắt đào một cái hố to trên mặt đất rồi bỏ túi da này vào, quỳ lạy dập đầu. Sau khi làm xong hết mọi việc, nó đi đến trước mặt Lâm Phàm, quỳ xuống, cung kính nói:

– Đa tạ đại nhân đã cứu ta.

Lâm Phàm lắc đầu, nói:

– Là cha của ngươi đã cứu ngươi chứ không phải ta.

Thiết Lãng nắm chặt hai tay, thân thể nho nhỏ run rẩy.

– Cố gắng sống sót, đó chính là mong muốn duy nhất của cha ngươi. Ông ấy đã trả cả tính mạng để ngươi được sống, ngươi phải quý trọng nó.

Sau khi tất cả những đứa bé đều đã lên thuyền lớn, Lâm Phàm trực tiếp nhấc con thuyền khổng lồ lên, bay về phía Viêm Hoa tông.

Trên con thuyền khổng lồ, sắc mặt của Ngụy Long vàng như màu đất, hắn không biết kết cục của mình sẽ là cái gì.

Hắn không ngờ ngay cả chủ giáo của Thiên Thần giáo cũng không phải là đối thủ của gia hỏa này.

May mắn ở trên thuyền có đủ lương thực, có thể cho những đứa trẻ này nhét đầy cái bao tử của bọn chúng. Nếu không vừa đi vừa nghỉ thì đúng là không biết những đứa trẻ này có thể chịu đựng trong bao lâu.

Mấy ngày sau.

Viêm Hoa tông.

Khi các đệ tử trông coi sơn môn nhìn thấy thứ to lớn, đen kịt bay đến từ phương xa, không khỏi hốt hoảng, sau đó tranh thủ thời gian báo động cho những người khác.

Từng tiếng cảnh báo vang lên, truyền khắp Viêm Hoa tông.

Các đệ tử bị đánh thức vẫn còn không biết là có chuyện gì xảy ra.

– Đó là cái gì?

– Không biết, không phải là có người tập kích đi.

– Chuyện này sao có thể? Nơi này là Viêm Hoa tông, có tông chủ cùng các trưởng lão trấn thủ ở đây, ai dám đến nháo sự.

Lâm Phàm nhấc con thuyền khổng lồ rất nhanh đã xuất hiện ở phía trên Viêm Hoa tông.

Khi các đệ tử nhìn thấy người phía dưới con thuyền khổng lồ kia, bọn họ hô lên.

– Đó là Lâm sư huynh.

– Lâm sư huynh trở về.

– Nhưng Lâm sư huynh mang con thuyền này về tông môn để làm cái gì?

Các đệ tử xì xào bàn tán. Bây giờ tại Viêm Hoa tông, người có uy vọng cao nhất chính là Lâm sư huynh. Tôi Thể Trì kia đã tạo phúc cho không biết bao nhiêu đệ tử.

Hơn nữa tu luyện ở Vô Địch phong rất an toàn. Ở đó không xảy ra chuyện sư huynh ức hiếp sư đệ, thậm chí một ít sư đệ sau khi bị sư huynh khi dễ đều trốn đến Vô Địch phong. Bởi vì ở nơi đó, không có ai dám nháo sự.

Cũng không phải người trông coi Vô Địch phong mạnh mẽ bao nhiêu mà là uy vọng của phong chủ Vô Địch phong, Lâm Phàm Lâm sư huynh vẫn bao phủ ở trong lòng của tất cả mọi người, cho nên không có người nào dám đến đó làm càn.

Trên một ngọn núi.

Thiên Tu giang hai tay, một đạo thần niệm xuyên thấu hư không vô tận, rơi vào trong tay của hắn. Sắc mặt nguyên bản bình tĩnh đột nhiên biến thành tái nhợt.

Cung Bản Tàng!

Lúc này, hắn đột nhiên cảm nhận được khí tức bên phía đại điện của tông môn. Sắc mặt vui mừng, nhanh chóng bước vào hư không.

– Ta đã trở về.

Lâm Phàm nhìn quanh, cảm thấy rất thoải mái. Đi ra ngoài lịch luyện trong thời gian dài như vậy, khi trở lại tông môn, cảm giác của hắn khá là hưng phấn.

Sau đó, hắn cẩn thận từng li từng tí buông thuyền lớn xuống rồi nhanh chóng đi lên, xách cổ Ngụy Long xuống.

Lúc này Ngụy Long mặt không có chút máu. Rốt cục cũng đã đi tới Viêm Hoa tông, đợi lát nữa cũng không biết tông môn sẽ trừng phạt hắn như thế nào?

Đám trẻ con cũng đi ra. Khi nhìn thấy tình huống chung quanh, bọn chúng cũng có chút sợ hãi. Cả đám đều tựa ở cạnh thuyền, không dám đi xuống.

Đệ tử của Viêm Hoa tông ở chung quanh nhìn thấy tình huống này, châu đầu ghé tai thảo luận.

– Những đứa bé này là ở đâu ra?

– Không biết, nhưng nhìn qua những đứa bé này giống như là đã chịu rất nhiều đau khổ. Chẳng lẽ là do Lâm sư huynh cứu về từ chỗ bán người sao?

– Ừm, rất có thể, hiện tại các nơi không phải đều đang báo cáo chuyện trẻ con liên tục mất tích hay sao? Tông môn cũng đã cử các sư huynh đệ ra ngoài tìm kiếm tung tích của những đứa trẻ này.

– Không ngờ Lâm sư huynh lại là người thiện lương như vậy. Các ngươi nhìn xem, những đứa bé này giống như là không hề sợ hãi sư huynh mà còn rất thân cận nữa.

– Sư huynh đang vác cái gì ở trên thanh kiếm kia thế?

– Hình như là một quả bóng đi.

Đối với bọn hắn, tông môn gần nhất không có phát sinh chuyện đại sự gì. Nếu như nói phải có chuyện, đó chính là Vân Tiêu sư huynh đang bế quan đột phá Thiên Cương cảnh. Nghe các trưởng lão nói, chỉ cần mấy ngày nữa là sư huynh có thể đột phá rồi.

– Đồ nhi của ta, ngươi không chết à?

Đúng lúc này, Thiên Tu xuất hiện. Khi nhìn thấy Lâm Phàm, biểu tình trên mặt ông ấy cũng không biết nên hình dung như thế nào.

Lâm Phàm ngây người, nhìn chằm chằm vào Thiên Tu một lúc, sau đó lắc đầu, bất đắc dĩ nói:

– Lão sư, ngài có thể đừng trù ẻo con như vậy được hay không? Con vừa mới trở về mà. Đây đã là lần thứ hai rồi đó, ngài mong con

chết như vậy hay sao?

Hắn đúng là phục rồi.Lần trước về tông, lão sư cũng hỏi câu này, lần này về tông cũng lại là câu nói này.

Lão sư này của mình sao lại hi vọng mình chết như thế chứ.

– Phi phi phi!

Thiên Tu phun nước bọt, không hề có một chút phong phạm nào của một vị trưởng lão đức cao vọng trọng:

– Cái miệng này của lão sư đúng là không tốt. Trở về là tốt, là tốt rồi.

Nhìn cảnh tượng này, các đệ tử ở chung quanh đều trợn mắt há hốc mồm. Đây có phải là Thiên Tu trưởng lão nghiêm khắc ở trong lòng bọn họ hay không vậy?

Thiên Tu trưởng lão của trước kia uy nghiêm là thế, làm sao mà hiện giờ lại trở thành thế này.

Thiên Tu tựa như là cũng cảm thấy hành vi vừa rồi của mình không tốt, không khỏi ho nhẹ một tiếng, nói sang chuyện khác:

– Đồ nhi, những đứa trẻ này là ai?

Lâm Phàm nhanh chóng cắm Thái Hoàng Kiếm xuống mặt đất, chỉ vào Cốt Yêu và nói:

– Lão sư, Thiết Kiếm đường bị Thiên Thần giáo hủy diệt, chỉ lưu lại một người còn sống chính là Thiết Lãng, con trai của đường chủ Thiết Kiếm đường. Mà những đứa trẻ này đều là do Thiên Thần giáo trộm được, giam giữ ở Thiết Kiếm đường. Về phần cái đồ chơi này, hắn nói hắn là Cốt Yêu, chủ giáo khu thứ tám của Thiên Thần giáo, bị đệ tử hàng phục.

Sau đó, hắn ném Ngụy Long ra.

– Còn tên này là thành chủ của thành Vị Xuyên, là người cấu kết cùng Thiên Thần giáo. Hắn muốn vận chuyển trẻ con của thành Vị Xuyên đến Thiết Kiếm đường, để Thiên Thần giáo đưa đi nhưng bị đệ tử phát hiện và bắt trở về.

Các đệ tử ở chung quanh nghe được lời nói này của Lâm Phàm, sắc mặt cũng biến đổi.

Thiên Tu nhíu mày, nói:

– Đường chủ của Thiết Kiếm đường là Thiết Binh thì phải. 10 năm trước, vi sư đã gặp qua người này, là một người trẻ tuổi rất không tệ, chuyên môn cướp của nhà giàu chia cho người nghèo. Không ngờ tổ chức của hắn lại bị Thiên Thần giáo hủy diệt. Đáng tiếc. Đáng tiếc.

Sau đó quay sang nhìn Ngụy Long, Thiên Tu nói:

– Thân là đệ tử của Viêm Hoa tông, được bổ nhiệm làm thành chủ của một thành, vậy mà lại dám cấu kết cùng Thiên Thần giáo, tội đáng chết vạn lần, hiện tại lão phu thay tông môn phán quyết ngươi tội chết.

Lúc này, Lâm Phàm khẽ động, nhanh chóng giết chết Ngụy Long.

– Lão sư, không cần ngài động thủ, cứ để con làm.

Mấy trăm điểm tích lũy tới tay, sảng khoái.

Đệ tử ở chung quanh thấy cảnh này, toàn bộ ngây người, nuốt nước miếng. Bọn họ không ngờ Lâm sư huynh lại ác như vậy.

Lâm Phàm không có để ý đến biểu lộ của lão sư và các sự đệ ở xung quanh mà tiếp tục nói:

– Lão sư, tên Cốt Yêu này hẳn là nhân vật nòng cốt của Thiên Thần giáo. Bây giờ bị ta bắt được. Lão sư có thể dùng Sưu Hồn Đại Pháp với hắn. Nếu như có thể tìm được chỗ ẩn nấp của khu thứ tám, chúng ta có thể phái người phá hủy.

Thiên Tu gật đầu, nói:

– Ừm, không sai. Chủ giáo cũng được xem là nhân vật cao tầng ở bên trong Thiên Thần giáo. Hắn chắc phải biết không ít chuyện. Vậy thì để vi sư đến xem.

Thiên Tu nhanh chóng duỗi một ngón tay ra, điểm ở trên trán của Cốt Yêu.

Cốt Yêu vẫn đang cố gắng giãy dụa, nhưng mà sau khi bị điểm lên thì lập tức yên tĩnh lại.

Một vài hình ảnh trống rỗng xuất hiện và không ngừng chuyển đổi.

Lâm Phàm cũng đang quan sát những hình ảnh này.

Rất nhanh, những hình ảnh này tiêu tán., Cốt Yêu cũng uể oải hơn nhiều.

– Thiên Thần giáo tội không thể tha thứ, để lão phu tiễn ngươi một đoạn đường.

Phốc phốc!

Lâm Phàm lại tiếp tục ra tay giết Cốt Yêu:

– Lão sư cứ để con làm. Ngài không cần ra tay.

Thiên Tu:

–…

Chương 242: Đừng nói trộm, nói cầm

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Đối với những ánh mắt khác thường ở chung quanh, Lâm Phàm trực tiếp coi như là không khí. So với điểm tích lũy, những ánh mắt này tính là gì.

– Lão sư, việc cấp bách bây giờ chính là đưa những đứa bé này trở về với cha mẹ của chúng.

Thiên Tu rất muốn ra tay, dùng uy thế tuyệt đối trấn áp đám người của Thiên Thần giáo này, một lần nữa gây dựng lại hình tượng trưởng lão uy nghiêm ở trong lòng của các đệ tử chung quanh.

Tuy nhiên lại bị đồ nhi giành trước khiến cho hắn cảm thấy có chút tiếc nuối.

– Ừm.

Thiên Tu gật đầu, nói:

– Hoàn toàn chính xác là cần đưa trở về. Bây giờ trên khắp Viêm Hoa tông đều xuất hiện hiện tượng trẻ con mất tích, xem ra đều là hành vi của Thiên Thần giáo. Đám người này chưa diệt trừ thì Viêm Hoa tông ta còn chưa yên ổn được.

Muốn trở nên cường thịnh, tất phải trừ nội hoạn.

Bên ngoài tông môn cường đại san sát, có không ít tông môn vẫn nhìn chằm chằm vào lãnh địa của Viêm Hoa tông. Mặc dù còn không có lộ ra răng nanh, nhưng chỉ cần nhắm mắt cũng có thể cảm thấy.

Đối với Viêm Hoa tông, Thiên Thần giáo là một mầm họa lớn, ảnh hưởng đến sự phát triển của Viêm Hoa tông. Nếu như có thể nhanh chóng hủy diệt mới là điều tốt nhất.

Cho dù là không thể diệt trừ toàn bộ thì cũng muốn ép cho Thiên

Thần giáo không dám ra ngoài làm càn.

Bây giờ nghĩ lại, mình lưu Đại Yêu Sư lại tại Nhật Chiếu tông, ngược lại là một quân cờ tốt.

Để cho hắn điên cuồng nghiên cứu, tiến hành dung hợp. Chờ ngày nào đó thật sự phát sinh chiến tranh thì đám người Nhật Chiếu tông sẽ biết đến cùng là ai nhận thua trước.

Lúc này, Lâm Phàm nhìn quanh, nói:

– Những đứa bé này đều là bị Thiên Thần giáo bắt cóc. Hiện tại có vị sư đệ nào nguyện ý hộ tống những đứa bé này về nhà an toàn hay không?

Vừa dứt lời.

Cả đám người trở nên rối loạn tưng bừng.

– Chúng ta nguyện ý.

Lúc này, rất nhiều đệ tử đứng dậy, hơn nữa những người này đều có tu vi Địa Cương cảnh.

Những đệ tử có chỉ tu vi Tôi Thể cảnh kia cũng rất muốn làm, thế nhưng mà tu vi quá thấp, cho nên không dám mở miệng.

– Sư huynh, chúng ta cũng rất muốn đi nhưng mà tu vi của chúng ta quá yếu. Nếu trên đường về gặp phải nguy hiểm, chúng ta cũng không thể bảo vệ an toàn cho những đứa bé này.

Lâm Phàm nhẹ gật đầu, cảm thấy rất vui mừng. Hắn hi vọng tông môn có thể đoàn kết nhất trí, đồng thời cũng ưa thích tông môn có tranh đấu công bằng, bởi vì chỉ có tranh đấu công bằng mới có thể làm cho các đệ tử tiến bộ nhanh hơn.

Nếu như chỉ có bình yên, không có xung đột gì bộc phát, bất cứ chuyện gì đều giúp đỡ lẫn nhau thì cũng không phải là chuyện tốt đối với tông môn, mà là mãn tính tử vong bên trong an nhàn.

Nhất là dưới tình huống loạn thù trong giặc ngoài này của Viêm Hoa tông bây giờ.

– Rất tốt, tu vi tạm thời thấp thì cũng không nên gấp, từ từ tu luyện cuối cùng rồi sẽ mạnh lên. Số đan dược Nhân giai này mọi người lấy về đi, cố gắng tu luyện, chờ đến khi mạnh lên sẽ giúp được tông môn nhiều hơn.

Lâm Phàm khoát tay. Từ trong nhẫn trữ vật, một đống đan dược như là một con trường long bay ra, rơi vào trong tay những đệ tử có tu vi Tôi Thể cảnh ở đây.

Đan hương mê người, số lượng kinh người.

Một người mười viên đan dược, ba viên Nhân giai thượng phẩm, hai viên trung phẩm, năm viên hạ phẩm.

Giờ khắc này, các đệ tử có tu vi Tôi Thể cảnh kia triệt để hưng phấn, con mắt đều trợn to rồi, thậm chí còn lộ ra màu máu nữa. Đối với bọn họ, mười viên đan dược này chính là một món tiền khổng lồ.

Bọn họ muốn có được mười viên đan dược này, cũng không biết phải phấn đấu trong bao lâu nữa. Dù sao trong số mười viên này còn có đan dược Nhân giai thượng phẩm cực kỳ trân quý.

Phải biết rằng, ở trong tông môn, cho dù là muốn mua một viên đan dược Nhân giai hạ phẩm đều cần mấy ngàn Viêm Hoa Tệ. Hơn nữa bọn họ có thể cảm giác được, phẩm chất của những viên đan dược này cũng rất cao, có lẽ hiệu quả phải mạnh hơn một, hai thành so với đan dược của tông môn.

Thiên Tu khẽ gật đầu, càng ngày hắn càng cảm thấy hài lòng đối với tên đồ đệ này của mình.

Dù sao địa vị hiện giờ của đồ đệ mình đã khác biệt. Hắn đã trở thành phong chủ của một ngọn núi, không chỉ cần có thực lực cường đại mà còn cần các đệ tử khác trong tông môn ủng hộ.

Đống đan dược Nhân giai vừa nãy e rằng cũng phải có mười, hai mươi ngàn viên, vậy mà hắn có thể thoải mái đưa ra ngoài. Hiển nhiên ở bên ngoài đồ đệ này của mình cũng đạt được không ít kỳ ngộ.

Không sai. Không sai. Không hổ là đồ đệ của Thiên Tu ta.

Lúc này, Lâm Phàm lại nhấc ngón tay, nói:

– Các sư đệ có tu vi đến Địa Cương cảnh cũng cần phải có đan dược phụ trợ. Số đan dược này mấy người cứ cầm đi, cố gắng tu luyện, nhanh chóng cường đại lên.

Trong chốc lát, từ trong nhẫn trữ vật của Lâm Phàm,một con rồng bằng đan dược khổng lồ bay ra.

Con rồng này còn cường đại hơn so với con rồng do đan dược Nhân giai tạo thành vừa rồi, đan hương tản ra khắp cả một vùng.

Khi những đệ tử Địa Cương cảnh kia nhìn thấy năm viên đan dược Huyền giai xuất hiện ở trong tay của mình, trong chốc lát đều trợn tròn mắt.

Bởi vì phẩm chất của những viên đan dược Huyền giai này đều là trung phẩm, thậm chí còn có thượng phẩm.

Bây giờ nơi này có nhiều người như vậy, số lượng đan dược mà Lâm sư huynh bỏ ra chỉ sợ cũng phải đến 10,000 viên.

Khiếp sợ!

Tất cả mọi người đều khiếp sợ. Bọn họ đã không dám tưởng tượng, đây là tài phú cỡ nào, ban thưởng lớn cỡ nào.

– Tạ sư huynh ban thưởng.

Các đệ tử sôi trào lên, hận không thể ôm lấy đùi Lâm Phàm mà hôn.

Đối với bọn họ, đây là một món tiền khổng lồ.

Bọn họ đương nhiên là biết được Viêm Hoa tông nghèo, cho nên không thể giống như là mấy tông môn cường đại, mỗi tháng miễn phí cung ứng đan dược cho đệ tử tu luyện được.

Hết thảy mọi thứ đều cần chính bọn họ cố gắng.

Thiên Tu nguyên bản rất bình tĩnh, thế nhưng mà khi nhìn thấy đồ nhi lấy ra nhiều đan dược như vậy, hắn cũng trợn tròn mắt.

Mặc dù phẩm giai của những viên đan dược này không cao nhưng mà tính ra đây cũng là một món tiền khổng lồ.

– Đồ nhi, thời gian qua ngươi đã trải qua những chuyện gì vậy?

Thiên Tu không dám tin hỏi.

Lâm Phàm bình tĩnh cười cười, nói:

– Không có gì đâu lão sư, đều là mấy việc nhỏ mà thôi.

Số đan dược này tính cái gì? Trong nhẫn trữ vật của hắn hiện tại còn có rất nhiều, toàn bộ tài nguyên của cốc Thiên Hiểm đều bị hắn

cướp sạch mà.

Đây chính là số lượng đan dược dành cho mấy trăm nghìn người tu luyện trong một năm đó.

Bây giờ đan dược mà hắn cho đi cũng chỉ là một góc của tảng băng mà thôi.

Nhưng lúc này, hắn cũng có cảm giác nên vì tông môn mà làm chút gì đó.

– Các vị sư đệ không cần hưng phấn, sau này sẽ càng ngày càng tốt. Mà ở chỗ này, ta muốn công bố một việc. Sau một tháng nữa, ta sẽ tổ chức một trận tranh tài, thi đấu giữa các đệ tử phân biệt giành cho các đệ tử nội ngoại môn, tổng cộng có sáu hạng thi đấu.

– Với đệ tử nội môn nhất phẩm, phần thưởng cho mỗi người ở ba hạng đầu sẽ là mười bình đan dược Huyền giai thượng phẩm, mười hạng đầu mỗi người năm bình đan dược Huyền giai thượng phẩm, 20 hạng đầu mỗi người ba bình đan dược Huyền giai thượng phẩm, mà 50 người đứng đầu thì là một bình đan dược Huyền giai thượng phẩm, mãi cho đến năm trăm người đứng đầu đều có ban thưởng. Nội môn nhị phẩm thì là đan dược Huyền giai trung phẩm, nội môn tam phẩm thì là đan dược Huyền giai hạ phẩm.

– Đệ tử ngoại môn cũng như thế, đan dược Nhân giai thượng, trung, hạ phẩm làm phần thưởng

– Đồng thời thiết lập giải thưởng ưu tú, danh ngạch không hạn chế, ban thưởng lúc đó sẽ công bố.

–Hi vọng các vị sư đệ nhanh chóng báo danh. Mặc kệ thắng thua, quan trọng là được tham dự, có lẽ dù ngươi là người đứng cuối cùng thì vẫn có thể được giải thưởng ưu tú.

Khi Lâm Phàm vừa mới nói xong, các đệ tử ở trên đại điện triệt để choáng váng.

Bọn họ không nghĩ tới Lâm sư huynh sẽ nói ra lời như thế này. Tông môn cũng đã từng tổ chức tranh tài như thế, nhưng mà phần thưởng không có cách nào so sánh được với Lâm sư huynh.

Hơn nữa còn là năm trăm người đứng đầu đều có ban thưởng. Đây chính là việc làm cho tất cả mọi người đều hưng phấn, bởi vì điều này đại biểu người người đều có hi vọng được ban thưởng đan dược.

Lâm Phàm hiện tại cái gì cũng thiếu chỉ không thiếu đan dược mà thôi. Đan dược Nhân giai, Huyền giai đều là đan dược chủ lưu ở trên đời. Về phần đan dược Địa giai thì vẫn đừng suy nghĩ, bởi vì đan dược cấp bậc này thật sự quá trân quý, cho dù là cường giả Thiên Cương cảnh cũng đều cần đan dược Địa giai tu luyện.

Mà đối với những đệ tử có tu vi Thiên Cương cảnh trở xuống, đan dược Huyền giai cùng Nhân giai cũng đã đủ rồi.

Mặc dù so với một vài siêu cấp đại tông môn, phần thưởng này có lẽ vẫn là có chút keo kiệt, nhưng mà đối với các đệ tử của Viêm Hoa tông, lại giống như là hạnh phúc gõ cửa vậy khiến cho người ta có cảm giác sảng khoái không nói được thành lời.

Lâm Phàm khoát tay, nói:

– Tốt. Các sư đệ tranh thủ thời gian đưa bọn nhỏ trở về đi. Đi sớm về sớm. Sau một tháng nữa thì thi đấu sẽ chính thức bắt đầu, các đệ cũng đừng bỏ qua.

– Vâng, sư huynh.

Các đệ tử hô to một tiếng. Bọn họ nhanh chóng chọn lựa một đứa bé, lên tiếng hỏi vị trí thành trì của đứa bé này, sau đó không kịp chờ đợi, nhanh chóng rời tông.

Hiện tại, Lâm Phàm có cảm giác thật sự là quá sung sướng. Lúc trước, hắn nghèo như thế, bây giờ được làm thổ hào, không cảm thụ một chút thật khó mà biết.

– Thiết Lãng, ngươi có nguyện ý bái nhập vào Vô Địch phong của ta, sau này đi theo ta tu hành hay không?

Lâm Phàm nhìn về phía đứa bé lẻ loi nhưng lại rất kiên cường kia.

– Đệ tử nguyện ý. Tạ ơn đại nhân.

Thiết Lãng quỳ xuống, đập đầu.

– Nếu vào Viêm Hoa tông, sau này cứ gọi ta là sư huynh.

Lâm Phàm cảm giác đứa nhỏ này cũng rất đáng thương. May mà nó đã gặp được mình. Giờ vào Viêm Hoa tông, sau này được mình bồi dưỡng, nó cũng có thể trở thành cường giả.

– Vâng, sư huynh.

Trong đám người, có hai bóng người đứng ở hai chỗ khác biệt, nhưng mà ánh mắt lại cùng nhìn về một hướng.

Trong tay của Vương Phù nắm lấy mười viên đan dược, ánh mắt lóe ra vẻ sùng bái, nói:

– Đây chính là phong chủ Vô Địch phong, Lâm sư huynh sao? Quả nhiên là rồng trong loài người, đối với đồng môn thân mật, hào phóng. Ta nhất định phải cố gắng, lấy Lâm sư huynh làm gương, sau này cũng trở thành nhân vật giống như vậy.

Hắn tin tưởng mình có thể bởi vì hắn biết mình không phải người bình thường, sau này nhất định có thể trở thành cường giả chân đạp thiên địa, nhấc tay hái sao, đạp Cửu U ở dưới chân.

Còn hướng bên kia, một thân hình mỹ lệ giấu ở bên trong đám đệ tử. Nếu như không xem mặt, đây tuyệt đối là tuyệt thế mỹ nữ, thế nhưng mà sau khi nhìn thấy khuôn mặt của nàng, tất cả mộng tưởng đều tan vỡ.

Chung quanh nàng có một vài đệ tử nhỏ giọng trò chuyện với nhau.

– Các ngươi nhìn kìa, đó là Mộ Linh.Hiện tại trông nàng ta càng ngày càng kinh khủng. Trước kia cái bớt của nàng vẫn chỉ là ở má trái, hiện tại cũng đã che kín cả khuôn mặt rồi.

– Đúng vậy a, cũng không biết tình huống của nàng là như thế nào. Bằng vào ánh mắt ta, khuôn mặt còn có ngũ quan của Mộ Linh này cũng thật là tốt, nhưng mà… Đáng tiếc.

– Thế nào, ngươi coi trọng người ta sao?

– Đi đi, ngươi mới coi trọng nàng ta ý. Ngươi không thấy được ánh mắt của Mộ Linh khi nhìn về phía Lâm sư huynh không giống bình thường sao?

– Hừ. Lâm sư huynh thân là phong chủ Vô Địch phong, sau này có khả năng rất lớn là sẽ trở thành tông chủ của Viêm Hoa tông. Nếu như Mộ Linh này nên duyên cùng với Lâm sư huynh, về sau khách từ những tông môn khác đến thăm, còn không chê cười Viêm Hoa tông chúng ta hay sao?

– Điều này cũng đúng.

Mộ Linh đứng yên lặng ở nơi đó. Nàng phát hiện thính giác của

mình càng ngày càng nhạy cảm. Nàng có thể nghe rõ cuộc nói chuyện của các sư huynh đệ ở chung quanh nhưng trên mặt của nàng không có bất kỳ thần sắc tức giận gì, ngược lại rất bình tĩnh.

Sau đó, nàng cúi đầu quan sát đan dược ở trong tay, đôi môi khẽ nhúc nhích.

– Tạ ơn, Lâm sư huynh.

Thiết Lãng đi theo sau lưng Lâm Phàm, đi về phía Vô Địch phong.

Thiên Tu nhìn đồ đệ của mình, nói:

– Đồ nhi, ngươi có phải là nói quá rồi hay không? Dù vi sư cũng không có nhiều đan dược như vậy để ban thưởng.

– Lão sư, ngài đang khinh thường con sao?

Lâm Phàm cười. Nếu như không phải mỗi ngày đều nhìn tài phú trong nhẫn trữ vật, hắn cũng không dám tin tưởng đây là sự thực.

– Không phải vi sư khinh thường ngươi mà là ngươi làm sao lại có nhiều tài phú như thế.

Thiên Tu nói thẳng.

Lâm Phàm lắc đầu, nói:

– Lão sư, con đưa ngài đi thể nghiệm cảnh tượng mà ngài chưa bao giờ nhìn thấy, cũng coi như là đồ nhi mang ngài đi hưởng phúc. Nhưng ngài phải hứa với con không được lấy, chỉ cho nằm.

Mấy người Lâm Phàm, Thiên Tu, Lã Khải Minh đứng ở trước cửa đại điện của Vô Địch phong. Ngoại trừ Lâm Phàm, tất cả mấy người còn lại đều đang ngây ngốc, khóe miệng co quắp.

Lâm Phàm vươn tay, đứng nghiêng sang một bên, hơi khom người, duỗi thẳng tay, nói:

– Lão sư, đây là lễ vật mà đồ nhi chuẩn bị cho ngài, mời ngài bơi trong biển đan dược.

Trong đại điện rộng rãi hiện giờ đã chất đầy đan dược.

Thiên Tu đứng ngây ngốc ở cửa ra vào. Dù tu vi của hắn có cao hơn nữa cũng khó có thể tiếp nhận cảnh tượng ở trước mắt.

– Đồ nhi, ngươi đến cùng đã làm gì?

Thiên Tu nuốt nước miếng. Ngữ khí cũng hơi run run. Số lượng đan dược này thật…thật… khiến cho người ta không dám tin.

Lâm Phàm bình tĩnh, nói:

– Lão sư, không có gì đâu, con chỉ là cầm tất cả vật tư của Nhật Chiếu tông trong cốc Thiên Hiểm mà thôi.

Thiên Tu giật mình, nói:

– Trộm sao?

Lâm Phàm lắc đầu, nói:

– Lão sư hãy nói cầm.

Qua hồi lâu, từ trong đại điện, Thiên Tu đi ra, sảng khoái, cảm thán nói:

– Đồ nhi, vi sư đời này chưa từng trải qua dạng thể nghiệm này. Cảm giác bị đan dược bao phủ kia thật sự là quá…

Lâm Phàm cười nói:

– Lão sư, ngài yên tâm. Về sau đồ nhi sẽ kiếm cho ngài một đống đan dược Thiên giai, để ngài tiếp tục tập bơi.

– Nhưng lão sư có trộm đan dược của con hay không?

Thiên Tu nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm một lúc rồi bình tĩnh nói:

– Đừng nói trộm, nói cầm.

– Vậy ngài có cầm sao?

– Cầm.

Chương 243: Sẽ nghiện, khó cai lắm

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Vân Tiêu phong, mây trắng bao phủ.

Trong mười ngọn núi thì Vân Tiêu phong này cũng có thể coi như là một chỗ không tệ, nhưng cũng chỉ là đã từng mà thôi. Sau khi Vô Địch phong xuất hiện, toàn bộ vẻ đẹp của ngọn núi này đã bị che lấp.

Ở trong mắt của đa số người, Vân Tiêu phong không thể so sánh cùng Vô Địch phong, chênh lệch giữa hai bên là quá xa.

Dù là phía trên Vân Tiêu phong trồng đủ các loại hoa cỏ cây cối nhưng vẫn như cũ không thể so sánh.

Lúc này, một tên đệ tử vội vã chạy lên, đi đến trước mặt hai nam tử, cung kính nói.

– Bẩm báo Thánh Khang sư huynh, Huyền Thanh sư huynh, phong chủ Vô Địch phong Lâm Phàm đã trở về tông môn.

Thần sắc trên mặt của Vương Thánh Khang cùng Huyền Thanh nghiêm lại.

Bọn họ vĩnh viễn không có cách nào quên được chuyện xảy ra vào hôm đó. Chuyện này đối với bọn họ chính là một mối sỉ nhục vĩnh hằng nhưng mà bọn họ lại không có năng lực để báo thù.

– Hai vị sư huynh, sau khi phong chủ Vô Địch phong trở lại tông môn, việc đầu tiên hắn làm là phân phát đan dược. Một đống đan dược Nhân giai, Huyền giai hóa thành hình rồng. Mỗi một đệ tử nội môn đều có năm viên đan dược Huyền giai.

– Đệ tử ngoại môn cũng có được mười viên đan dược Nhân giai.

Nói đến đây, trong lòng của tên đệ tử này rất hâm mộ đồng thời cũng cảm thấy vô cùng hối hận. Bởi vì lúc ấy hắn không đi vào trong

cho nên cũng không được Lâm sư huynh ban thưởng.

Vương Thánh Khang trầm ngâm một lát, nói:

– Hành vi này của hắn chính là đang thu mua lòng người, hiển nhiên là muốn tranh đoạt vị trí tông chủ.

Sau đó, hắn nhìn về phía tên đệ tử này, nói:

– Còn có chuyện gì nữa không?

Đệ tử kia cung kính nói:

– Còn có sau một tháng, Lâm sư huynh muốn tổ chức một trận tranh tài giữa các đệ tử nội ngoại môn, ban thưởng cực kỳ phong phú. Bây giờ tất cả mọi người ở trong tông môn đều đang thảo luận chuyện này…

Sau khi tên đệ tử này một năm một mười nói hết tình huống khi đó ra, Vương Thánh Khang cùng Huyền Thanh cũng triệt để khiếp sợ, thậm chí không thể tin được.

Ban thưởng phong phú như vậy cho dù là chín vị phong chủ còn lại cũng không nhất định có thể lấy ra, mà coi như là lấy ra được, chỉ sợ cũng gần như là móc sạch nội tình rồi.

– Lui ra đi.

Sau khi tên đệ tử kia rời đi, Vương Thánh Khang trầm giọng nói:

– Hắn làm như thế xem ra là muốn để đệ tử trong toàn tông môn ủng hộ hắn lên chức vị tông chủ. Việc tổ chức cuộc thi đấu này rồi còn việc ban thưởng phong phú như vậy, suy nghĩ tỉ mỉ đến mức cực kỳ đáng sợ.

– Những việc đó thì có ích lợi gì? Vân Tiêu sư huynh đã sắp phá quan rồi, chỉ cần sư huynh đột phá, trở thành cường giả Thiên Cương cảnh, đó chính là chênh lệch giữa trời và đất. Đến lúc đó, sư huynh có được thiên địa uy thế gia trì, một kẻ như tên Lâm Phàm kia há lại có khả năng chống lại.

Huyền Thanh lạnh lùng nói. Ánh mắt nhìn về phía đỉnh núi, đó chính là chỗ Vân Tiêu sư huynh bế quan.

Lúc này khí tức quấn quanh nơi đó nặng nề như núi. Dù ở chỗ này, bọn họ cũng có thể cảm nhận được trong luồng khí tức kia ẩn chứa sức mạnh cực kỳ bàng bạc thậm chí còn có thiên địa chi lực

đang thai nghén ở bên trong tựa như là có một tồn tại kinh khủng gì đó sắp giáng lâm đến thế gian.

Hi vọng của bọn họ đều đặt ở trên người Vân Tiêu sư huynh, chỉ cần Vân Tiêu sư huynh trở thành cường giả Thiên Cương cảnh, như vậy địa vị trong mười vị phong chủ sẽ phải thay đổi.

Vô Địch phong, mấy người Lã Khải Minh hưng phấn đứng ở trước cửa, phía sau là những đệ tử Vô Địch phong vừa mới thu nhận. Khi nhìn thấy Lâm Phàm đi ra, những đệ tử này đều cảm thấy vô cùng phấn chấn.

– Ca ca.

Tần Sơn nhanh chóng chạy đến, trong lòng bàn tay vẫn còn cầm một con thỏ trắng.

Lâm Phàm giơ tay lên nhưng mà với không tới, Tần Sơn lúc này cũng nhu thuận ngồi xuống để cho ca ca sờ đầu.

– Lã sư đệ, vất vả cho các ngươi rồi.

Lâm Phàm nhìn quanh. Vô Địch phong đã có thay đổi cực lớn. Lúc hắn rời đi, trên này chỉ có mấy người Lã Khải Minh, nhưng mà sau khi trở về, hắn lại lập tức phát hiện có nhiều người như vậy.

Lúc trước Vô Địch phong còn quạnh hiu, hiện giờ cũng trở nên náo nhiệt.

Lã Khải Minh ôm quyền, nói:

– Lâm sư huynh giao trách nhiệm quan trọng như vậy cho ta, cho dù ta máu chảy đầu rơi cũng muốn để Vô Địch phong phát dương quang đại.

– Các vị sư đệ, các ngươi đã gia nhập Vô Địch phong thì hi vọng về sau các ngươi có thể xem Vô Địch phong như là ngôi nhà thứ hai. Nơi này cũng không có nhiều quy củ, nhưng mà có một điều phải luôn ghi nhớ, đó chính là không thể bán đứng đồng môn.

– Cẩn tuân lời sư huynh dạy bảo.

Các đệ tử trăm miệng một lời, hét lên.

– Sau này ở bên ngoài, nếu như bị người khác khi dễ, không cần cảm thấy vô lực, cũng không nên hoảng hốt, bởi vì còn có ta ở đây. Ta chính là hậu thuẫn cuối cùng các ngươi. Ta xin thề chỉ cần một

ngày ta còn ở đây, ta tuyệt không để các ngươi bị người khác ức hiếp.

Lâm Phàm chắp tay sau lưng, thanh âm như chuông vang vọng đất trời.

Ầm ầm!

Lời thề với thiên địa hình thành, trời đất không ngừng chấn động.

Khi cảm nhận được lời thề của Lâm Phàm xúc động trời đất, những đệ tử của Vô Địch phong đều khiếp sợ. Bởi vì trước kia mặc dù có phong chủ nói qua những lời này, nhưng đó đều là lời xã giao mà thôi, không có người nào dám thề cả.

Bọn họ không nghĩ tới người đứng ở trước cửa đại điện kia lại dám thề ở ngay trước mặt bọn họ.

Ở trong đám người, Vương Phù nghe được lời nói này của Lâm Phàm, máu tươi trong cơ thể sôi trào. Hắn chỉ cảm thấy mình lựa chọn gia nhập Vô Địch phong thật sự là quá đúng, sau đó cao giọng hét.

– Chúng ta cam tâm tình nguyện gia nhập Vô Địch phong, nguyện vì Vô Địch phong chảy khô đến tận giọt máu cuối cùng.

Lời này đúng là có chút khác thường.

Lâm Phàm nhìn qua, nở nụ cười, hơi nhấc ngón tay chỉ về phía Vương Phù, nói:

– Ngươi tên là gì?

Vương Phù hưng phấn, ôm quyền khom người, nói:

– Khởi bẩm sư huynh, đệ tử gọi là Vương Phù.

– Ừm, rất không tệ. Phải cố gắng tu luyện, sau này Vô Địch phong còn phải dựa vào các ngươi đến chống đỡ.

Lâm Phàm gật đầu. Hắn cực kỳ ưa thích kiểu đệ tử này, có nhiệt huyết, có tình nghĩa còn biết cách làm người.

– Vâng.

Vương Phù nắm chặt bàn tay, cực kỳ hưng phấn. Lâm sư huynh

coi trọng khiến cho hắn cảm thấy bản thân nhất định phải cố gắng hơn gấp bội để không cô phụ kỳ vọng của Lâm sư huynh.

Mà hắn cũng cảm thấy tu vi của mình gần đây có tiến bộ không nhỏ. Hiện tại hắn đã đạt đến Tôi Thể cảnh tầng chín. Chỉ ngắn ngủi trong thời gian nửa tháng, từ Tôi Thể cảnh tầng sáu, hắn đã đột phá đến Tôi Thể cảnh tầng chín, tốc độ này cũng có thể coi như là rất nhanh rồi.

– Đồ nhi tới đây.

Lúc này, tiếng của lão sư từ hư không truyền đến, vang lên trong đầu Lâm Phàm.

– Lã sư đệ, bảo người sắp xếp gọn đan dược trong đại điện. Sau này các đệ tử cần tu luyện, còn có đệ tử có cống hiến đối với Vô Địch phong, nhất định phải trọng thưởng.

Vừa dứt lời, hắn nhanh chóng bay về phía ngọn núi của lão sư. Hắn cũng đoán được lý do mà lão sư gọi hắn đi qua, chỉ sợ là liên quan tới công việc diệt trừ Thiên Thần giáo.

Cốt Yêu là chủ giáo khu thứ tám của Thiên Thần giáo cho nên hắn cũng biết không ít chuyện. Bây giờ hắn bị lão sư sưu hồn, tất cả mọi thứ đều bại lộ rồi.

Nếu như có thể, hắn cũng muốn học Sưu Hồn đại pháp, xem ra phải kiếm dịp nào đó nói chuyện này cùng lão sư.

Lã Khải Minh liếc nhìn đông đảo đệ tử ở xung quanh, nói:

– Đều tới đây đi! Nhiệm vụ hôm nay chính là sắp xếp đan dược.

– Lã sư huynh, chúng ta có nhiều người như vậy đều cần đi làm nhiệm vụ sắp xếp đan dược này sao?

Một tên đệ tử hỏi. Hắn vào Vô Địch phong nguyên bản là muốn tìm một chỗ dựa tốt, thuận tiện dùng Tôi Thể Trì ở nơi này để tu luyện, nhưng sau khi nghe Lâm sư huynh nói những lời kia, lòng trung thành của hắn càng thêm vững chắc.

Cuộc sống này ngoại trừ cố gắng tăng cao tu vi đó chính là tìm một sư huynh thật tâm đối đãi với bọn họ.

Lâm sư huynh đã thề với thiên địa. Sau này bất kể là ai, nếu như bị người khác khi dễ, Lâm sư huynh đều sẽ ra mặt, tuyệt không để

bọn họ chịu ủy khuất.

Hành vi cao thượng bực này, chín vị phong chủ khác ai dám làm!

– Nhiều người sao?

Lã Khải Minh lắc đầu cười, sau đó quay người, đưa tay, đẩy cửa lớn của đại điện ra. Lập tức, đan hương nồng đậm đập vào mặt, biển đan dược hiện ra trước mắt mọi người. Rồi Lã Khải Minh nhìn về phía các đệ tử khác, nói:

– Hiện tại còn nhiều sao?

Phù phù!

Phù phù!

Thanh âm ngồi bệt xuống đất vang vọng tại Vô Địch phong, các đệ tử đều trợn tròn mắt, choáng váng đến mức không nói được ra lời.

– Tốt, đều tới sắp xếp đan dược đi. Một bình mười viên, đừng tính sai.

Lã Khải Minh lắc đầu, không biết bọn họ muốn xử lý đống đan dược này đến khi nào. Hi vọng là trong ba ngày có thể hoàn thành đi.

Trên một ngọn núi khác.

– Lão sư.

Lâm Phàm đi đến bên cạnh Thiên Tu, ngồi xuống, nói:

– Người gọi đệ tử đến là bởi vì chuyện Thiên Thần giáo sao? Con đúng là có chút mong đợi đó.

Thiên Tu gật đầu, nói:

– Phân bộ khu thứ tám của Thiên Thần giáo ở bên trong Hắc Sơn ngoài thành Hắc Thạch trăm dặm. Vi sư gọi ngươi tới chính là muốn ngươi dẫn một nhóm đệ tử đi tiêu diệt phân bộ này.

– Lão sư cứ yên tâm. Con cực kỳ ưa thích chuyện diệt môn xét nhà này.

Lâm Phàm cười. Phân bộ khu thứ tám của Thiên Thần giáo cũng có thể xem như là một phân bộ lớn. Ở trong đó chứa bao nhiêu bảo

bối vẫn còn là một ẩn số. Không chỉ có điểm tích lũy còn có tài phú, loại chuyện này biết đi đâu tìm đây.

– Đồ nhi, ý nghĩ vơ vét tài sản ở trong lòng của ngươi đang lộ rõ ở trên mặt rồi đó, thu liễm lại đi. Cầm lấy cái này!

Thiên Tu lật bàn tay. Một quả cầu thủy tinh màu vàng xuất hiện ở trong lòng bàn tay.

– Lão sư, đây là cái gì?

Lâm Phàm có thể cảm nhận được trong quả cầu thủy tinh này ẩn chứa một sức mạnh mênh mông, cường đại.

– Đây là sức mạnh vật dẫn của vi sư. Nếu như gặp phải địch nhân không thể địch lại, ngươi cứ bóp nát nó, khi đó nó sẽ bộc phát ra uy lực ngang ngửa với một đòn của vi sư.Nhưng mà vi sư vẫn hi vọng ngươi sẽ không phải dùng đến nó.

Thiên Tu nói.

Lâm Phàm gật đầu. Hắn luôn cảm giác lão sư tựa như là biết mình gặp phải hiểm cảnh vậy, sợ hãi mình xảy ra chuyện, cho nên mới đưa cho mình quả cầu thủy tinh màu vàng này.

Dù sao sức mạnh của lão sư cũng không phải vô cùng vô tận, dung nhập nó vào bên trong một vật dẫn chỉ sợ cũng sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với lão sư.

– Lão sư, vậy con sẽ lập tức xuất phát. Chỉ là một phân bộ của Thiên Thần giáo mà thôi, một mình con là có thể tiêu diệt rồi không cần dẫn theo ai cả.

Lâm Phàm lòng tin mười phần. Dù gặp phải cường giả mạnh mẽ, hắn cũng không hề sợ hãi, cùng lắm thì bóp nát quả cầu thủy tinh này để sức mạnh của lão sư tiêu diệt đối phương.

– Mang theo các đệ tử đi.

Thiên Tu nói.

– A?

Hắn không quá thích mang theo người khác đi giết địch. Dù sao những kẻ kia đều là điểm tích lũy, nếu như bị các đệ tử khác giết thì cũng quá lãng phí. Dù sao một người cũng là một phần điểm tích lũy.

Thiên Tu lắc đầu, nói:

– Muốn tiêu diệt cả một phân bộ mà để một mình ngươi đi sao được, dẫn các sư đệ ra ngoài cũng có thể nhờ thế mà lập uy. Đồng thời cũng làm cho đám người Thiên Thần giáo kia minh bạch, Viêm Hoa tông sẽ không tha thứ cho hành vi của bọn chúng, chỉ cần bị phát hiện thì sẽ lập tức hủy diệt.

Lập uy cái rắm.

Nhưng mà hắn cũng không tiện nói gì. Bây giờ mình còn cần lập uy sao? Hiện tại uy thế mình ở tông môn có khác gì là mặt trời ban trưa đâu.

– À… Lão sư, con có một chuyện muốn thương lượng với ngài.

Lâm Phàm cười cười như là một tên trộm. Hắn không biết luyện khí, nếu như biết thì đã sớm luyện chế lại binh khí của mình rồi.

– Chuyện gì vậy?

Thiên Tu hơi biến sắc. Mỗi lần đồ nhi này mở miệng kiểu này là hắn biết tuyệt đối không có chuyện tốt.

Lâm Phàm lấy Lang Nha bổng cùng cái chảo ra, nói:

– Lão sư, ngài nhìn xem. Hai binh khí này không còn thích hợp với con nữa. Ngươi nhìn pháp bảo này xem, nếu là có thể luyện chế hai món binh khí của con đến cấp bậc này thì quá tuyệt.

Rồi hắn lấy Thiên Mệnh Hà Đồ ra.

Thiên Tu nhìn thấy pháp bảo này, hơi kinh ngạc, nói:

– Đây là Thiên Mệnh Hà Đồ. Ngươi lấy được ở chỗ nào thế?

Lâm Phàm rất bình tĩnh nói:

– Lão sư, không phải con lấy được mà là nhặt được ở ven đường.

Thiên Tu cười nói:

– Ngươi lại nói bậy?

Lâm Phàm thở dài, nói:

– Là con mổ heo nhặt được.

Thiên Tu không muốn nói thêm về chuyện này, cảm thán nói:

– Đồ nhi về sau bớt làm những việc như này đi.

– Lão sư, vì sao vậy? Tài phú này không phải là do mình tranh thủ được sao?

Lâm Phàm nghi ngờ hỏi. Hắn không ngờ lão sư lại có thể nói như vậy.

– Làm nhiều sẽ nghiện muốn cai cũng khó khăn, cuối cùng rồi sẽ xảy ra chuyện.

Giờ khắc này, Thiên Tu ngẩng đầu, nghĩ đến cảnh tượng hắn bị hơn mười người vây đánh. Chuyện đã xảy ra từ rất lâu rồi. Hồi đó hắn có quá nhiều kẻ thù, nhưng mà đến bây giờ cũng chẳng còn mấy người nữa.

Lâm Phàm đột nhiên cảm giác lão sư là một lão đầu có chuyện xưa.

Chương 244: Tất cả các ngươi đứng im

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Sau khi chuyện Lang Nha bổng cùng cái chảo đàm phán thành công, Lâm Phàm mới rời khỏi ngọn núi của lão sư.

Nhưng lão sư cũng nói chờ lúc trở về mới luyện chế cho mình. Bởi vì muốn luyện chế hai kiện binh khí này thành pháp bảo cần không ít vật liệu quý hiếm, cho dù là lão sư cũng cần phải chuẩn bị một phen.

Thiên Tu nhìn đồ nhi rời đi, chân mày nhíu chặt tựa như là đang suy tính gì đó.

– Nam Vực Băng Cốc bên kia, Băng Thiên Ma Long còn đang bế tử quan, đến đó lấy chút thiên tài địa bảo hẳn là không có vấn đề gì.

– Còn chỗ bộ tộc Huyết Nhãn Ma Viên giống như là chuẩn bị có một lần tế tự cho con non truyền thừa huyết dịch của Ma Viên Chi Tổ, nếu như ta tự mình chạy đến xin một ít máu, đối phương hẳn là sẽ đồng ý.

Sau khi cẩn thận suy tính, Thiên Tu cũng xác định được mấy mục tiêu.

– Đi.

Thiên Tu vung tay áo, nhanh chóng bước vào hư không, muốn đi lấy chút vật liệu cho đồ nhi bảo bối của mình.

Lâm Phàm nghĩ tới nghĩ lui, cảm giác chuyện diệt trừ Thiên Thần giáo này vẫn là để mình đơn độc xử lý là tốt nhất. Nếu mang theo mấy người nữa thì sẽ có chút vướng chân vướng tay. Nhưng mà khi hắn vừa mới chuẩn bị xuất tông thì lại phát hiện phía trước có mười người đang đi tới.

– Lâm sư huynh.

Đệ tử cầm đầu mặc quần áo đơn giản, cõng một thanh đại đao ở sau lưng, lông mày trông sắc bén như đao, đao ý nồng hậu, dày đặc quấn quanh thân thể, nhìn qua cũng biết hắn không phải là kẻ yếu.

Mà chín người khác cũng không phải là hạng người tầm thường. Giờ phút này bọn họ đứng ở nơi đó tựa như là đang chờ để nghe mệnh lệnh của Lâm Phàm.

– Ngươi là ai?

Lâm Phàm không biết mấy người này là ai. Điều này cũng không thể trách hắn được, dù sao thời gian mà hắn ở tại tông môn cũng không dài, hơn nữa đại đa số đệ tử nội môn nhất phẩm thường bế quan tu luyện, rất ít khi ra ngoài đi lại.

– Lâm sư huynh, ta là đệ tử nội môn nhất phẩm, Vương Thiên Trọng.

– Là Thiên Tu trưởng lão bảo các ngươi tới đây sao?

Lâm Phàm quan sát tỉ mỉ một phen. Tu vi của mười người này cũng không tệ lắm, chủ yếu là Địa Cương cảnh tầng chín, có hai, ba người là Địa Cương cảnh tầng chín đỉnh phong nhưng mà vẫn kém cấp bậc phong chủ khá nhiều.

Còn nếu như chiến đấu với Lâm Phàm thì hắn chỉ cần lật tay là có thể trấn áp cả mười người này.

– Vâng, Thiên Tu trưởng lão lệnh cho chúng ta theo Lâm sư huynh đi đến thành Hắc Thạch để tiêu diệt phân bộ khu thứ tám của Thiên Thần giáo.

Vương Thiên Trọng cung kính nói.

Mặc dù tu vi của hắn là Địa Cương cảnh tầng chín đỉnh phong nhưng mà ở trước mặt Lâm Phàm, hắn cũng không dám kiêu ngạo. Cho dù là những người mạnh mẽ như ba vị phong chủ Quân Vô Thiên, Vạn Trung Thiên, Chiến Hồng Đế cũng bị vị Lâm sư huynh ở trước mắt này trấn áp.

Chỉ thế là đủ để nhìn ra thực lực của Lâm sư huynh cường hãn cỡ nào.

– Đi.

Lâm Phàm thở dài, không ngờ lão sư lại an bài cho hắn nhiều cao thủ như thế này. Đương nhiên, hắn cũng không cần những người này đi giúp đỡ. Nhưng mà lão sư đã an bài như vậy rồi, vừa vặn bên người mình cũng còn thiếu mấy khán giả hô 666 cổ vũ Vậy thì để bọn họ đi cùng, đến lúc đó cho bọn họ đứng ngoài cổ vũ là tốt rồi.

Sau khi nghĩ thông suốt, hắn cũng không nói gì thêm, nhanh chóng ra khỏi tông môn, bay về phía mục tiêu là thành Hắc Thạch.

Mấy người Vương Thiên Trọng cũng nhanh chóng đi theo ở phía sau. Lúc này, mười người bọn họ cũng đang thi triển một môn công pháp đặc biệt để trò chuyện với nhau.

– Vị Lâm sư huynh này chỉ có tu vi là Địa Cương cảnh tầng tám mà thôi. Nếu như thực lực của sư huynh cường đại giống như là lời đồn, vậy thì thật sự là không dám tưởng tượng.

– Mắt thấy mới là thật, tai nghe có thể cũng chỉ là giả. Khi Lâm sư huynh trấn áp ba vị phong chủ, chúng ta còn đang bế quan cho nên cũng không biết tình huống cụ thể, có lẽ là nhờ pháp bảo đi.

– Nói cẩn thận, Thiên Tu trưởng lão ra lệnh cho chúng ta đi theo, chính là muốn chúng ta trợ giúp Lâm sư huynh.

– Ừm, Thiên Thần giáo làm xằng làm bậy ở trên lãnh thổ của Viêm Hoa tông, hơn nữa đám gia hỏa lại ẩn tàng cực sâu. Bây giờ phát hiện phân bộ khu thứ tám, chúng ta nhất định không được bỏ qua, phải phá hủy hết.

Lâm Phàm cũng muốn thi triển Thiên Mệnh Hà Đồ để đi cho nhanh nhưng mà pháp bảo này không thể mang theo nhiều người như vậy, cho nên hắn cũng chỉ có thể từ từ bay.

Thành Hắc Thạch, Hắc Sơn.

Mảnh sơn mạch này dài mấy chục nghìn dặm, cắt đứt con đường ra vào thành Hắc Thạch. Người bình thường muốn đi đến thành Hắc Thạch chỉ có thể trèo đèo lội suối hoặc là đi đường vòng.

Phương án đầu tiên thì phải đối mặt với nguy cơ trùng trùng, bởi vì yêu thú ở trên Hắc Sơn này cực kỳ đông đảo.

Còn phương án sau thì là cần tiêu hao nhiều thời gian hơn.

– Không biết là ở chỗ nào nhỉ?

Lâm Phàm đứng ở giữa hư không, nhìn xuống phía dưới. Hắc Sơn vô cùng rộng lớn. Muốn tìm được phân bộ khu thứ tám của Thiên Thần giáo ở chỗ này, đúng là không dễ.

Mặc dù đã nhìn qua hình ảnh ở trong trí nhớ của Cốt Yêu kia, nhưng sau khi đến nơi này, Lâm Phàm cũng cực kỳ choáng váng, triệt để biến thành một người mù đường.

– Lâm sư huynh, mục tiêu của chúng ta vẫn còn ở phía trước, đi thêm một đoạn nữa là tới.

Vương Thiên Trọng đứng ở một bên nói. Sau khi nhận được mệnh lệnh của Thiên Tu trưởng lão, bọn họ đồng thời cũng biết được vị trí chuẩn xác của phân bộ khu thứ tám của Thiên Thần giáo. Đối với những người quen thuộc Hắc Sơn như bọn họ, muốn tìm được vị trí này thật sự là đơn giản đến cực điểm.

– Đi.

Chỗ sâu trong Hắc Sơn.

Ở bên trong một ngọn núi đá màu đen, có một hang động. Vị trí của hang động rất bí ẩn, nếu không để ý kỹ thì khó mà có thể phát hiện.

Ở phía cuối hang động này chính là một cái hố cực lớn, bên trong cái hố này có không ít giáo đồ của Thiên Thần giáo đang hoạt động. Đồng thời cũng có mấy giáo đồ của Thiên Thần giáo đang quỳ lạy ở trước một pho tượng, thành kinh cầu nguyện.

Bộ mặt của pho tượng kia hơi mơ hồ, lại tản ra một loại khí tức làm cho người ta cảm giác vô cùng quỷ dị.

Một tên giáo đồ có khuôn mặt xấu xí đứng ở trước mặt một người trùm áo bào đen, cung kính nói:

– Đại nhân, thú triều đã chuẩn bị bạo phát. Mọi thứ đều chứng minh phương án kia của chúng ta là chính xác. Sau khi được đại nhân sửa chữa, Hoán Bì Liễm Tức bây giờ không chỉ giúp chúng ta ẩn nấp ở trong thân thể nhân loại mà còn cả yêu thú nữa, chỉ là di chứng có chút nghiêm trọng. Nếu ẩn nấp quá lâu thì chúng ta sẽ mất lý trí và không thể đi ra từ trong cơ thể yêu thú.

– Ha Ha!

Người trùm áo bào màu đen kia cất tiếng cười to, nói:

– Di chứng sao? Đây chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Chỉ cần có thể thành công là tốt rồi. Bởi vì điều đó biểu hiện rằng khả năng phá hủy Viêm Hoa tông của Thiên Thần giáo chúng ta lại được đề cao. Chỉ cần để người của chúng ta tiềm phục ở bên trong yêu thú rồi tạo thú triều, như vậy không cần tốn một binh một tốt là chúng ta đã có thể phá hủy toàn bộ thành trì của Viêm Hoa tông.

Tên giáo đồ kia lập tức quỳ xuống, nói:

– Đại nhân vạn tuế. Nếu như đại nhân nộp bộ công pháp này lên cho tổng bộ, địa vị của đại nhân nhất định sẽ như nước lên thuyền lên, trở thành chủ giáo của một khu cũng tuyệt đối không phải là việc khó, thậm chí có thể được Giáo Tông đại nhân tự tay ban thưởng.

– Ha ha ha ha!

Người trùm áo bào đen cười phá lên, nói:

– Cốt Yêu còn không có đưa những đứa bé kia tới sao?

– Đại nhân, Cốt Yêu đại nhân chỉ sợ đang ở trên đường về rồi.

Hắn vừa dứt lời thì đột nhiên, đất rung núi chuyển. Trong hố sâu, đá vụn lăn xuống.

Người trùm áo bào đen kinh hãi, nói:

– Chuyện gì xảy ra vậy?

Đúng lúc này, hắn cảm giác được phía trên đỉnh đầu của mình giống như là có ánh mặt trời chiếu vào. Thế nhưng mà chuyện này làm sao có thể xảy ra, bọn họ còn đang ở sâu trong lòng đất, làm sao lại có ánh mặt trời chiếu đến được.

Khi ngẩng đầu lên, bọn họ lại triệt để ngây ngẩn.

Một cái bàn tay bằng cương khí to lớn trực tiếp cắm vào ngọn núi, sau đó nhấc đỉnh núi ra.

Lâm Phàm đứng ở không trung, điều khiển cương khí hóa thành bàn tay khổng lồ, cưỡng ép phá hủy ngọn núi này.

Mười tên đệ tử nội môn nhất phẩm nhìn thấy cảnh này thì run lên, bọn họ cảm thấy Lâm sư huynh thật là cường đại.

Cho dù là bọn họ cũng không dám nói, mình có thể dùng tay

không mà phá hủy được một ngọn núi lớn.

– Tất cả các ngươi không cần đi lên. Nơi này cứ giao cho ta là được.

Lâm Phàm vội vàng nói. Hắn thật sự sợ hãi đám người kia xông lên đoạt điểm tích lũy với mình, cho nên muốn sớm nói với bọn họ.

Vù vù!

Từ chỗ vừa bị Lâm Phàm xé mở kia, một luồng khói đặc màu đen bay vụt ra. Sau đó 13 tên giáo đồ của Thiên Thần giáo nhanh chóng đứng thẳng giữa hư không.

– Các ngươi là đệ tử của Viêm Hoa tông sao?

Tiếng nói âm trầm vang vọng ở trong thiên địa.

Mười tên đệ tử nội môn nhất phẩm nhìn thấy cảnh này lập tức cảnh giác. Khí tức trong cơ thể bộc phát, chuẩn bị chiến đấu.

Lâm Phàm ngẩng đầu, liếc mắt nhìn, cảm thấy rất khinh thường. Chỉ là mấy tên Địa Cương cảnh tầng bảy, tầng tám mà thôi. Chẳng lẽ chỗ này không có Thiên Cương cảnh hay sao?

– Phân bộ khu thứ tám của Thiên Thần giáo chỉ có mấy người các ngươi thôi sao?

Hắn có chút không dám tin tưởng. Thực lực của đám người này nhỏ yếu như vậy. Chẳng lẽ đây chính là toàn bộ sức mạnh của phân bộ khu thứ tám hay sao?

Không có khả năng. Có lẽ mấy tên này chỉ là một đám pháo hôi dò đường mà thôi.

– Khặc khặc! Không ngờ lại có đệ tử của Viêm Hoa tông dám can đảm tìm tới nơi này, ta sẽ…

Hắn còn chưa nói hết lời.

Hư không đột nhiên chấn động. Một sức mạnh cường hãn nhanh chóng xuyên qua không gian, đánh tới mấy người bọn họ.

Ầm!

Trong nháy mắt, 13 tên giáo đồ của Thiên Thần giáo đã nổ tung, máu tươi rơi đầy đất.

Điểm tích lũy +800

Điểm tích lũy +700

Lâm Phàm lắc lắc tay. Những tên rác rưởi này còn muốn nói nhảm nữa sao? Đáng tiếc hắn không muốn nghe, cho nên nhanh chóng đánh ra một chiêu giải quyết toàn bộ, sau đó đứng ở trên cửa hang, nhìn vào phía trong.

Mười tên đệ tử nội môn nhất phẩm nhìn thấy cảnh này, trái tim cũng đập nhanh hơn vài phần. Bọn họ đột nhiên phát hiện tình huống có chút không đúng.

Thực lực của Lâm sư huynh cũng quá mạnh đi.

Vương Thiên Trọng khẽ động bước chân, cảm giác là mình nên động một cái sẽ thấy dễ chịu hơn.

Nhưng mà trong chốc lát, hắn cảm thấy có một ánh mắt khóa chặt hắn.

– Các ngươi cứ đứng đó quan sát là được rồi, nếu như biết hô 6 thì hô 6 cho ta.

Lâm Phàm nhìn chằm chằm vào mười người một lúc, sau đó mở miệng nói.

Hắn cũng thật sự sợ mấy người này muốn biểu hiện ở trước mặt mình, từ đó cướp đoạt điểm tích lũy nguyên bản thuộc về hắn.

Hắn nhanh chóng đi vào trong hang động. Một đôi mắt khát vọng quan sát tình huống ở bên trong.

Một người!

Hai người!

Mười lăm người!

20 người!

Mà lúc này, ánh mắt của Lâm Phàm khóa chặt một người áo đen. Theo khí tức mà người kia phát ra thì người này có tu vi là Địa Cương cảnh tầng chín.

Người kia ngẩng đầu lên và nhanh chóng nhìn thấy Lâm Phàm. Cảnh tượng này để cho hắn hơi ngẩn người. Hắn không ngờ đám

người tới lần này lại có thể trấn áp những giáo đồ cường đại ở cửa hang nhanh như vậy. Những người kia còn chưa kịp lên tiếng cảnh báo nữa.

Chẳng lẽ lần này trong số những người đến có cả trưởng lão của Viêm Hoa tông hay sao? Nếu không làm sao lại có thể giải quyết nhanh chóng như thế.

Không được, mình tuyệt đối không thể chết ở chỗ này. Hoán Bì Liễm Tức có đột phá trọng đại. Nếu như có thể nộp lên tổng bộ, mình nhất định sẽ được thăng cấp. Đồng thời mình có thể tiếp tục nghiên cứu ở cấp độ cao hơn, bỏ những tác dụng phụ kia để công pháp càng thêm hoàn mỹ.

Đến lúc đó, bọn họ có thể hoàn mỹ ẩn vào trong cơ thể yêu thú, từ đó khiến thú triều càng thêm cuồng bạo, hủy diệt các thành trì của Viêm Hoa tông nhanh hơn.

– Hắc hắc, vẫn còn có mấy gia hỏa tạm được.

Lâm Phàm đứng ở trên miệng hố, cất tiếng cười to, sau đó nhanh chóng nhảy xuống.

– Tên ghê tởm.

Lúc này, 20 giáo đồ kia cũng đã nhìn thấy bóng người sắp rơi xuống. Bọn họ nhanh chóng thi triển sát chiêu, muốn giết người này.

Từ trên người của 20 tên giáo đồ này, một sức mạnh cuồng bạo phát tán ra xung quanh, tạo thành một cơn gió lốc bằng cương khí.

Các loại công pháp quỷ dị vô biên đánh về phía Lâm Phàm.

– Lũ sâu kiến, đừng quá làm càn.

Lâm Phàm cười và nhanh chóng đấm ra một quyền. Không gian tựa như là mặt kính vậy, nhanh chóng vỡ nát.

Hai mười tên giáo đồ của Thiên Thần giáo kia lập tức nổ tung. Máu thịt nóng hổi lăn xuống đất, có một khối thịt còn đập vào mặt của người trùm áo đen kia.

Điểm tích lũy lại tăng.

– Tha mạng. Đại nhân tha mạng.

Nhìn thấy cảnh này, những giáo đồ còn lại trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ không ngờ sẽ có cường giả mạnh mẽ như thế đánh tới chỗ này.

Ngay cả thủ hộ giả của phân bộ khu thứ tám bọn họ cũng không phải là đối thủ, bọn họ nhanh chóng chạy trốn về phía hang động thật dài kia.

– Ai. Tuy rằng các ngươi đều rất yếu nhưng mà cũng không thể lãng phí.

Nhìn các giáo đồ đang tranh nhau chen lấn đi ra ở chỗ đầu hang động kia, Lâm Phàm cười nhẹ, sau đó năm ngón tay nắm lại rồi đặt ở bên hông.

– Một quyền đánh xuyên qua các ngươi.

Nói xong, hắn đấm ra một quyền.

Ầm!

Quyền kình nhanh chóng xuyên qua hư không. Hang động kia đều chấn động.

Mấy người Vương Thiên Trọng chờ ở bên ngoài, không biết Lâm sư huynh vì cái gì mà lại không để bọn họ động đậy.

Đột nhiên, cửa hang truyền đến thanh âm chấn động. Khi nhìn thấy rõ cảnh tượng phía sau, cả mười người đều quá sợ hãi.

Một đống máu thịt xen lẫn cương khí nhanh chóng phóng ra ngoài, sau đó máu thịt rơi đầy đất.

Mà cửa hang đen kịt kia vẫn còn bốc lên sương trắng nóng hổi.

Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Chương 245: Không cần nhẫn nại xúc động

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– Nơi này chỉ còn một mình ngươi mà thôi, cho nên hãy nói cho ta biết, cường giả ở chỗ các ngươi đâu rồi?

Lâm Phàm giơ tay lên, chộp lấy đầu của người trùm áo bào màu đen, sau đó dò hỏi:

– Đừng nói với ta ngươi chính là người mạnh nhất ở chỗ này đấy.

Người trùm áo bào đen vẫn đứng ở nơi đó, không hề động đậy tựa như là đang ngây ngẩn vậy. Bàn tay vẫn đang nắm chắc một bản công pháp giống như là không muốn mất đi.

Lâm Phàm chú ý đến chi tiết này, đưa tay ra nói:

– Thứ gì vậy? Lấy ra đây cho ta xem.

Người kia khẽ động, muốn lui về phía sau tránh né nhưng mà bởi vì đầu của hắn đã bị Lâm Phàm bắt lại, cho nên căn bản không thể lùi lại. Thế là người kia lại đưa cánh tay ra sau lưng để Lâm Phàm không với tới được.

Cuồng Thân!

Đột nhiên, thân thể của Lâm Phàm biến thành khổng lồ, cánh tay cũng dài ra hơn một chút.

Phốc!

Hắn nhanh chóng kéo tay của người kia ra phía trước, sau đó rất đơn giản cầm lấy quyển sách kia.

– Hắc hắc, như thế này không phải là đã lấy được rồi sao?

Lâm Phàm cất tiếng cười. Nhưng sau khi nhìn trang bìa, hắn lập tức ngừng cười, nói:

– Bản sửa chữa của Hoán Bì Liễm Tức.

– Nói cho ta biết, đây là ý gì?

Lâm Phàm lập tức dò hỏi.

Môn công pháp này hắn đã gặp qua, hơn nữa còn chiếm được một bản từ chỗ của một kẻ tên là Bạch Thạch. Đây là một môn công pháp buồn nôn mà quỷ dị. Người có thể sáng tạo ra loại công pháp này tuyệt đối có cứt ở trong đầu.

Phải là người biến thái cỡ nào mới có thể sáng tạo ra được công pháp buồn nôn như thế này.

– Không nói sao?

Hai tay của Lâm Phàm xiết chặt. Xương cốt của người này đã bị Lâm Phàm bẻ gãy mấy cây. Thân thể bị đè xuống, một búng máu tươi nhanh chóng nghẹn ở chỗ yết hầu. Nếu như Lâm Phàm lại hơi ép một chút, tuyệt đối có thể khiến người này phun ra.

– Không nói thì để ta nhìn xem đến cùng là ghi chép cái gì, bản sửa chữa của Hoán Bì Liễm Tức không chỉ có thể ẩn nấp ở trong cơ thể con người mà còn có thể ẩn nấp ở bên trong yêu thú. Lấy máu tươi tinh khiết của trẻ con làm kíp nổ, hỗn hợp cùng với máu tươi yêu thú…

– A. Giỏi đó. Còn biết sáng tạo công pháp mới cơ đấy.

Thanh âm của Lâm Phàm càng ngày càng lạnh lẽo. Trong giọng nói tràn ngập sát khí. Cánh tay không ngừng ép chặt. Người trùm áo bào đen lúc này không chịu nổi nữa, há miệng kêu lên thảm thiết.

Mà thanh âm này không còn lộ vẻ âm trầm mà đã giống như là của một người bình thường, hơn nữa còn là giọng của một nữ nhân.

Lâm Phàm hơi nghi hoặc. Hắn nhanh chóng kéo áo bào đen ra, khuôn mặt chân thực của người này hiện ra.

Tên giáo đồ này là một nữ nhân hơn nữa khuôn mặt lại là của một la lỵ (loli).

– Ngươi là nữ nhân.

Lâm Phàm buông đối phương ra, lui về phía sau một bước, trong mắt lóe ra thần sắc hưng phấn.

Nử tử kia dù đang phun máu tươi nhưng nàng cũng đã nhìn thấy thần sắc hưng phấn lấp lóe trong ánh mắt đối phương. Nàng cúi đầu, thầm nghĩ, tên đệ tử của Viêm Hoa tông này có ý tứ đối với mình.

Nàng không muốn chết. Nàng chịu bao nhiêu khổ cực mới có thể cải tiến môn công pháp này. Bây giờ, bọn họ có thể ẩn nấp vào trong cơ thể yêu thú. Nếu như có thể phổ biến ở trong giáo, sau này nhất định có thể mang đến cho Viêm Hoa tông tai nạn khó có thể tưởng tượng.

– Đúng vậy, ta là một nữ nhân yếu đuối. Anh hùng tha cho ta có được hay không? Ta có thể thỏa mãn hết thảy mọi điều mà ngươi muốn.

Người áo đen lần nữa ngẩng đầu. Hai tròng mắt nguyên bản lạnh như băng giờ lại mang theo nhu tình. khuôn mặt lộ vẻ nhu hòa, vũ mị.

Lâm Phàm tiến lên, vươn tay. Người áo đen không có né tránh, mặc cho đối phương sờ lên mái tóc của nàng.

– Ta nhìn thấy ngươi thì lập tức có một loại xúc động.

Nữ tử này làm bộ xấu hổ, gương mặt ửng đỏ, nói nhỏ:

– Xúc động là bản tính của nhân loại, ngươi có thể không cần nhẫn nhịn.

– Ừm, ta cũng nghĩ như vậy.

Lâm Phàm cười, cười rất vui vẻ.

Mà ngay khi nữ tử chuẩn bị sẵn sàng nghênh tiếp, nàng lại phát hiện tình huống không đúng.

– Ngươi muốn làm cái gì?

Nàng phát hiện tên đệ tử của Viêm Hoa tông này lại bóp lấy cổ của nàng rồi nâng nàng lên không trung.

– Không làm cái gì cả. Ngươi không phải cũng đã nói rồi sao? Không cần chịu đựng xúc động, lâu rồi ta không có nhìn pháo hoa, ta muốn đánh nổ ngươi…

Rồi Lâm Phàm lạnh lùng nói:

– Tiện nhân nhà ngươi thật đúng là lòng dạ rắn rết. Loại công pháp biến thái này mà cũng dám nghiên cứu, hơn nữa lại còn sáng tạo ra thứ còn buồn nôn hơn. Bây giờ để ta đưa ngươi chầu trời đi.

Ông!

Đúng lúc này, pho tượng nguyên bản không hề nhúc nhích kia lại bộc phát ra một khí tức kinh khủng. Khí tức này giống như là gợn sóng vậy, một vòng lại một vòng nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh.

– Giáo Vương hiển thánh. Giáo Vương hiển thánh tới cứu tín đồ.

Khi nhìn thấy cảnh này, nữ tử kia triệt để điên cuồng tựa như là không ngờ pho tượng Giáo Vương mà nàng một mực tế bái vậy mà đáp lại lời cầu nguyện của nàng.

– Viên mãn!

– Chính quả!

Từ bên trong pho tượng kia có một thanh âm vang lên. Thanh âm này vô hình vô thể nhưng lại khiến cho hư không chấn động.

– Thanh âm này muốn mê hoặc mình, đồng thời còn ẩn chứa uy áp, muốn trấn áp mình

Lâm Phàm nhìn pho tượng kia nhưng không có để ở trong lòng. Mình có Bất Tử Thân lại còn có thể miễn dịch tinh thần công kích cho nên không cần quan tâm.

Cho dù là uy thế của thiên khiển cũng không có tác dụng đối với mình, nói chi là uy thế của pho tượng này.

– Ngươi nói rất to. Vậy thì để thử xem thanh âm của ai càng vang dội hơn nhé.

Lâm Phàm nhanh chóng lấy cái máy MP 4 kia ra, nhấn nút và nói:

– Giáo Vương gì gì đó hả, nghe thanh âm này của ta đi.

Oanh!

Trong chốc lát, một thanh âm triệt để bạo phát ra.

‘Vô địch là cỡ nào, cỡ nào tịch mịch.’

‘Vô địch là cỡ nào, cỡ nào trống rỗng.’

Thanh âm truyền ra ngoài, Lâm Phàm cũng cảm thấy bản thân có chút biến hóa, máu tươi trong cơ thể tựa như là đang sôi trào.

– Tới đi. Ở bên trong nhạc nền này, ta chính là vô địch.

Lâm Phàm lập tức ném nữ tử kia lên không trung, năm ngón tay hợp lại rồi nhanh chóng đấm ra một quyền.

Ầm!

Trong nháy mắt, nữ tử kia đã nổ tung. Mưa máu bạo phát ra sau đó nhỏ giọt xuống dưới đất.

– Hỗn trướng! Tội lỗi của ngươi không thể tha thứ.

Thanh âm trong pho tượng càng ngày càng to, thậm chí như là thanh âm truyền về từ Viễn Cổ vậy.

– Còn dám tiếp tục so sánh cùng ta sao? Vậy thì nhìn xem thanh âm của ai lớn hơn.

Lâm Phàm nhanh chóng điều tiết âm lượng, thanh âm bên trong MP4 giống như là thiên âm vậy, triệt để oanh tạc ra.

Thanh âm của pho tượng nhanh chóng bị che lấp.

Bên ngoài, mồ hôi trên người mấy người Vương Thiên Trọng vã ra như tắm. Vừa rồi bọn họ đột nhiên cảm giác nội tâm tựa như là bị thanh âm gì dẫn dắt vậy, đầu óc giống như là bị sương mù màu đen che phủ, cảm giác siêu thoát hết thảy mọi thứ bạo phát ra, để bọn họ có ý nghĩ lấy cái chết đi chứng đạo.

Nhưng đột nhiên, ở trong đầu của bọn họ lại có một thanh âm khác nổ vang. Ở trong sương mù màu đen kia, một bóng người đứng ở đỉnh phong, vẫy tay xua đi sương mù màu đen, lôi bọn họ đi ra.

Mà bóng người kia rõ ràng là Lâm sư huynh.

Bây giờ bên tai bọn họ vẫn còn vang lên thanh âm vừa nghe được.

Nghe kỹ!

Thanh âm này chính là truyền từ bên trong hang núi kia ra ngoài.

Lâm Phàm nhìn chằm chằm vào pho tượng ở trước mắt kia. Hắn cảm giác pho tượng này có chút quỷ dị, bộ mặt mơ hồ tựa như là bị sức mạnh gì đó che đậy vậy.

– Ngươi muốn chết.

– Đúng, ta đang muốn chết đây. Ngươi có giỏi thì đi ra đánh chết ta đi. Chỉ là một pho tượng mà thôi, có cái chim gì dùng đâu.

Lâm Phàm cười nói. So thanh âm với mình sao? Chẳng lẽ ngươi nghĩ cái MP4 rút thưởng này yếu như vậy à? Ta muốn trực tiếp chọc thủng lỗ tai của ngươi đấy.

Đột nhiên, pho tượng ở trước mặt kia xuất hiện một khe hở đen kịt. Một khí lưu cuồng bạo cuồn cuộn ở trong vết nứt này ngược dòng đi ra. Đồng thời vết nứt càng lúc càng lớn tựa như là có thứ gì đó muốn đi ra từ bên trong vậy.

Một cánh tay màu xanh, móng tay cũng màu xanh, năm ngón tay hơi cong trông giống như là muốn bắt cái gì đó chậm rãi vươn ra ngoài, sau đó chộp về phía Lâm Phàm.

Hư không ở chung quanh đều như là bị ngưng kết lại.

Sắc mặt của Lâm Phàm trở nên ngưng trọng. Mặc dù cánh tay màu xanh này nhìn qua thì trông rất gầy yếu nhưng lại cho hắn cảm nhận được một loại khí tức nguy hiểm.

Xem ra là có một vị siêu cấp cường giả mượn dùng pho tượng làm điểm liên kết, cách không ra tay.

Xoạt xoạt!

Lúc này, Lâm Phàm không chút do dự, nhanh chóng bóp nát quả cầu thủy tinh màu vàng kia. Trong nháy mắt, từ bên trong quả cầu thủy tinh, một khí tức bạo phát ra. Từng tia từng tia sương trắng chui ra, cô đọng thành một hư ảnh, mà hư ảnh này bất thình lình chính là Thiên Tu.

– Thiên Tu…

Tiếng nói âm trầm kia lại một lần nữa vang lêntựa như là không dám tin vậy.

– Giáo Vương, ngươi dám giáng lâm đến đây sao? Vậy thì nhìn

xem ta có thể tìm kiếm vị trí của ngươi hay không?

Hư ảnh kia tựa như là không chỉ có sức mạnh mà còn ẩn chứa cả ý thức. Sau khi nói xong, nó lập tức lao thẳng đến chỗ cánh tay màu xanh kia rồi quấn quanh nó tựa như là muốn đi vào trong vết nứt, truy tung đến vị trí bản thể của đối phương.

– Đáng giận! Thật sự là đáng giận! Ta sẽ trở lại.

Vết nứt trong nháy mắt đã bị Giáo Vương phong bế. Cánh tay màu xanh kia vẫn còn bị từng sợi râu màu trắng quấn quanh cho nên Giáo Vương không kịp thu lấy. Cánh tay rơi xuống đất, không động đậy nữa.

– Lão sư…

Khi Lâm Phàm mở miệng thì hắn lại phát hiện hư ảnh kia không có bất kỳ phản ứng nào.

– Tình huống là như thế nào vậy? Sao lại không phản ứng nữa rồi?

Quan sát cánh tay màu xanh ở trên mặt đất kia, Lâm Phàm cũng cảm thấy có chút choáng váng. Sau đó cẩn thận suy nghĩ một chút, hắn nhanh chóng nhặt cánh tay này lên và ném vào trong nhẫn trữ vật.

– Không cần biết nó có hữu dụng hay không cũng không thể bỏ qua được, cứ mang về quan sát rồi tính.

Sau đó, hắn đi đến trước mặt pho tượng kia. Hiện giờ sức mạnh bao phủ ở phía trên khuôn mặt của pho tượng cũng đã tiêu tán, pho tượng này rõ ràng là một pho tượng không mặt.

Lâm Phàm gõ gõ pho tượng. Chỗ gõ vang lên thanh âm thanh thúy. Hắn lẩm bẩm một mình:

– Ừm, hẳn là chất liệu tốt. Mình cứ mang về quan sát xem. Nếu như hữu dụng thì là tốt nhất, vô dụng thì dung luyện, tạo thành mấy cái ghế đá đặt ở trên Vô Địch phong cũng được.

Sau đó, hắn còn cố gắng tìm kiếm một phen. Nhưng cái phân bộ khu thứ tám này thật sự là khiến cho người ta có chút thất vọng, lại không hề có chút tài phú nào cả

– Chỗ này thật đúng là con mẹ nó quá nghèo

Hơn nữa để hắn nghĩ không ra chính là những tên giáo đồ này rõ ràng có thực lực không tệ, vậy mà trong nhẫn trữ vật của chúng cũng lại không có đồ vật gì tốt cả.

Không phải là tất cả tài phú đều đã bị nộp lên đi.

Nếu thật là như thế, Thiên Thần giáo này thật đúng là quá phận. Cao tầng thì ăn no đến mức miệng đầy mỡ còn các giáo đồ thì liếm bụi.

Đáng giận đến cực điểm!

Bên ngoài.

Vương Thiên Trọng tiến lên, nói:

– Lâm sư huynh, mọi chuyện thế nào?

Lâm Phàm lắc đầu, nói:

– Trở về tông thôi! Bây giờ đã không có chuyện gì nữa rồi. Nơi này cũng đã không có ý nghĩa gì nữa, chỉ có điều cái phân bộ này thực sự quá nghèo rồi.

– Vậy sư huynh, những giáo đồ của Thiên Thần giáo kia đâu rồi?

– Chết rồi.

Hắn hiện tại không muốn nói cái gì cả, cảm giác cái phân bộ khu thứ tám này thật sự là quá nghèo. Có lẽ là tổng bộ của Thiên Thần giáo biết được những phân bộ như này rồi cũng sẽ bị tiêu diệt cho nên không có để lại tài phú ở chỗ này.

Có lẽ thật đúng là như thế.

Mấy người Vương Thiên Trọng cực kỳ chấn động. Mọi việc cứ như vậy đã kết thúc rồi sao?

Bọn họ còn không có ra tay mà đã kết thúc rồi. Hơn nữa mới vừa rồi khí tức ở bên trong rõ ràng không yếu, vậy mà chỉ là trong nháy mắt đã biến mất.

Đây cũng là chuyện làm cho người ta có chút không dám tin tưởng.

Nam Vực Băng Cốc, là địa phương ở cực nam, gió lạnh thấu xương, bất cứ sinh vật nào đến nơi này đều sẽ bị đông thành khối

băng, cho dù là võ giả có tu vi Địa Cương cảnh đi tới đây cũng khó mà chịu đựng trong thời gian dài.

Nam Vực Băng Cốc nguyên bản bình tĩnh, đột nhiên có một tiếng long ngâm tức giận vang lên.

– Lão bất tử Thiên Tu kia, tại sao ngươi dám đến chỗ của ta ăn cắp?

Một bóng người xé rách hư không nhanh chóng rời đi, chỉ để lại một thanh âm còn vang vọng:

– Lão phu đến đây, trông thấy ngươi bế quan, cho nên không muốn quấy nhiễu mà thôi, mượn dùng một quãng thời gian, về sau ta sẽ trả lại.

Trong chốc lát, một con yêu thú hình rồng to lớn nhanh chóng phá băng ra. Thân thể của con rồng này bao bọc trong băng tinh, tản ra ánh sáng óng ánh, long lanh, nhưng mà bên trong đôi mắt rồng kia lại có một ngọn lửa màu đen đang thiêu đốt. Con yêu thú này ngửa mặt lên trời gào thét, tản ra uy thế khủng bố. Toàn bộ hư không ở xung quanh tựa như là bị uy thế này phá tan.

– Lão già đáng giận, nếu như không phải là ngươi trốn ở Viêm Hoa tông không ra. Ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Chương 246: Lần này thật phát tài rồi

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Núi hoang vô biên vô tận.

Nơi này là lãnh địa của bộ tộc Huyết Nhãn Ma Viên. Huyết thống của bọn chúng cực kỳ cao quý, có thể nói là chúng thuộc hàng ngũ quý tộc trong yêu thú.

Huyết mạch của những loại yêu thú hạ đẳng, trung đẳng, cao đẳng kia căn bản là không có cách nào so sánh cùng bọn chúng, bởi vì hai bên không phải là cùng một cấp bậc.

Uỳnh!

Mặt đất chấn động. Từ phương xa, hai con Huyết Nhãn Ma Viên to lớn chậm rãi đi tới.

Trong đó một con Huyết Nhãn Ma Viên có thân thể to lớn, so sánh với nó, con còn lại cũng thấp bé hơn không ít.

Nếu như Lâm Phàm ở chỗ này, hắn tuyệt đối sẽ nhận ra con Huyết Nhãn Ma Viên thấp bé hơn kia chính là con Huyết Nhãn Ma Viên đã nhiều lần đánh chết hắn.

Nhưng bây giờ xem ra, con Huyết Nhãn Ma Viên này so với trước kia đã to lên không ít, chí ít cũng đã cao thêm một nửa. Cơ bắp cũng trông càng thêm cuồn cuộn, khí tức cũng càng thêm cường hãn.

Phương xa có một tòa tế đàn cổ xưa to lớn. Trên tế đàn này dính đầy máu tươi. Số máu tươi này đã ngưng kết cho thấy chúng có niên đại cực kỳ xa xưa, nhưng mà trong đó vẫn như cũ ẩn chứa sức mạnh cực kỳ cuồng bạo.

Lúc này có một đám Huyết Nhãn Ma Viên đang vâyquanh tế đàn. Những con Huyết Nhãn Ma Viên này có thân hình cao lớn, khí tức

cường hãn. Nhưng khi chúng nhìn thấy con Huyết Nhãn Ma Viên từ phương xa đi tới kia, bọn chúng cũng đều tránh ra hai bên tạo thành một con đường.

Trong mắt của con Huyết Nhãn Ma Viên thấp bé kia lóe ra thần sắc sợ sệt, thế nhưng mà vào lúc này, nó cố gắng hít thật sâu như muốn lấy thêm dũng khí, sau đó một thân một mình đi về phía tế đàn.

Nó biết, muốn thành niên tức đột phá Thiên Cương cảnh thì nó cần lấy được truyền thừa huyết mạch từ tiên tổ của bọn chúng chính là Hoang Cổ Hung Viên.

Sau khi leo lên tế đàn, nó đứng ở trên đó lẳng lặng chờ đợi.

Đột nhiên!

Tế đàn tỏa ra ánh sáng màu máu. Quang mang đại thịnh, xông thẳng lên trời cao. Một khí tức cổ xưa giáng xuống, bao phủ tế đàn.

Con Huyết Nhãn Ma Viên thấp bé kia gầm lên. Tiếng gầm rung trời. Lúc này, một giọt máu màu đỏ xuất hiện ở trên tế đàn. Khi con Huyết Nhãn Ma Viên kia nhìn thấy giọt máu tươi này, nó há to cái miệng khổng lồ ra giống như là hài tử gào khóc đòi ăn vậy, ngồi đợi giọt máu tươi này rơi xuống.

Thế nhưng mà đợi một lúc lâu, nó cũng không cảm giác được máu tươi của tiên tổ rơi vào miệng, ngược lại chung quanh vang lên tiếng gầm thét của đồng loại.

Một con Huyết Nhãn Ma Viên chỉ cao như một người bình thường nhanh chóng đi ra từ hư không, bắt lấy giọt máu tươi kia, sau đó móng tay vạch một cái, chia giọt máu thành hai phần, rồi ném một phần vào trong miệng con Huyết Nhãn Ma Viên thấp bé kia.

– Vội cái gì! Ta chỉ mượn một phần máu tươi mà thôi. Huống hồ con vượn nhỏ này cũng không luyện hóa được nhiều như vậy, cho nó cả cũng lãng phí.

Thiên Tu hóa thành Huyết Nhãn Ma Viên, nhanh chóng xé rách hư không rời đi.

Nguyên bản hắn cũng không muốn gây sự với chủng tộc Huyết Nhãn Ma Viên này bởi vì chủng tộc này cực kỳ thù dai.

Đúng lúc này, một con Huyết Nhãn Ma Viên đột nhiên xuất hiện,

vỗ một chưởng về phía hư không. Sức mạnh cuồng bạo nhanh chóng xé rách hư không, đánh tới Thiên Tu.

Lúc này, Thiên Tu đã trốn vào trong hư không. Ông vung tay hóa giải sức mạnh của một chưởng này rồi quay đầu nhìn thoáng qua con Huyết Nhãn Ma Viên kia tựa như là đang nhớ lại chuyện xưa.

– Ngươi đã lớn như vậy rồi sao?

– Rống!

Con Huyết Nhãn Ma Viên này nổi giận gầm lên một tiếng, nói:

– Rời đi thì vĩnh viễn đừng trở về…

Khi nhìn thấy con Huyết Nhãn Ma Viên mới xuất hiện này, toàn bộ mấy con Huyết Nhãn Ma Viên ở chung quanh đều quỳ xuống. Đây chính là Hoàng của bọn chúng, là Huyết Nhãn Ma Viên có thực lực mạnh nhất, huyết mạch cũng đã đạt tới tình trạng tiếp cận với Hoang Cổ Hung Viên.

Nhưng mà không biết vì sao, bọn chúng phát hiện nơi khóe mắt của Hoàng lại có thứ gì đó óng ánh lăn xuống.

Lâm Phàm mang theo mười tên đệ tử nội môn nhất phẩm, chuẩn bị bay về phía tông môn thì đột nhiên, bọn họ phát hiện ở phía trước có một mảnh sương khói che đậy nửa bầu trời.

– Đó là cái gì?

Lâm Phàm hỏi.

Vương Thiên Trọng nhìn chằm chằm một lúc, nói:

– Sư huynh, đó là khói báo động. thành Hắc Thạch giống như là đã xảy ra chuyện rồi.

– Đi, đi xem một chút.

Trong lòng của Lâm Phàm khẽ động. Hắn cảm giác phải có thứ gì đó khó lường đang vẫy gọi hắn.

Mười một vệt sáng vạch phá thiên địa bay thẳng đến chỗ khói báo động kia.

Thành Hắc Thạch.

Lúc này, thị vệ đang đứng đầy trên tường thành. Tuy rằng trên người đang khoác áo giáp dày nặng, nhưng mà sắc mặt của mỗi một vị thị vệ đều rất ngưng trọng, thậm chí còn xen lẫn vẻ sợ hãi.

– Thành chủ đại nhân, theo cái nhìn của thuộc hạ, lần thú triều này nhất định là có người ở sau lưng điều khiển.

Một tướng quân mặc khôi giáp màu bạc nói.

Hắn nhíu chặt lông mày, nhìn chằm chằm vào tình huống ở phương xa, cảm giác rất không ổn.

– Có người điều khiển sao? Đến cùng là ai có thể điều khiển nhiều yêu thú như thế cơ chứ?

Thành chủ của thành Hắc Thạch nghiêm mặt lại, hỏi.

– Yêu thú không biết công thành, nhưng mà lần này, yêu thú tựa như là một đội quân vậy, tiến lùi có kỷ luật. Hơn nữa bên trong ánh mắt của bọn chúng chỉ có sát khí giống như là muốn hủy diệt cả thành Hắc Thạch.

Vị tướng quân này nhìn về phía phương xa. Thú triều kiểu này chưa bao giờ xuất hiện khiến cho bọn hắn trở tay không kịp. Thậm chí bởi vì chưa bao giờ chuẩn bị ở phương diện này cho nên tường thành này chỉ sợ thật khó mà ngăn cản yêu thú công kích.

– Thành chủ, chúng ta đã tới.

Lúc này, mấy người dẫn đầu một nhóm quân lớn từ phương xa đi tới.

Đó là tộc trưởng của ba đại gia tộc trong thành Hắc Thạch dẫn theo tộc nhân tới trợ chiến.

Hiện giờ, thành Hắc Thạch phải đối mặt với thú triều. Đây là thời khắc nguy cơ chưa bao giờ có. Nếu như tất cả không đoàn kết nhất trí lại, kết cục cuối cùng chỉ sợ không cần phải nói, tất cả mọi người đều có thể nghĩ đến.

– Đa tạ các vị tộc trưởng ra tay tương trợ.Dân chúng trong thành Hắc Thạch sẽ nhớ kỹ công lao của mọi người.

Thành chủ nói.

– Thành chủ nói nghiêm trọng rồi. Chúng ta không chỉ là người thành Hắc Thạch còn người của Viêm Hoa tông. Bây giờ, chúng ta chỉ

có đoàn kết nhất trí mới có thể vượt qua cửa ải khó khăn này mà thôi. Không biết thành chủ đã cho người đi thông báo cho Viêm Hoa tông chưa? Bằng vào sức mạnh có hạn của chúng ta ở nơi này, e rằng cũng chỉ có thể ngăn cản thú triều được mấy ngày mà thôi. Nếu như trong đám yêu thú ở dưới kia có yêu thú cao giai, sợ là chúng ta còn không trụ nổi một ngày.

Một vị tộc trưởng mở miệng nói.

– Đệ tử của Viêm Hoa tông thường trú ở thành Hắc Thạch là Diệp Duy đại nhân đã đi rồi. Tu vi của Diệp đại nhân là Địa Cương cảnh tầng bảy, có thể phi hành cho nên, có thể nhanh chóng báo tin cho Viêm Hoa tông.

Thành chủ nói.

Một vị tộc trưởng khác lập tức giật mình, nói:

– Thành chủ, Diệp đại nhân chính là một trong hai vị cường giả Địa Cương cảnh tầng bảy duy nhất của thành Hắc Thạch chúng ta. Bây giờ đại nhân đã đi mất. Nếu như chúng ta lại gặp phải yêu thú cao giai, vậy thì nên làm thế nào?

Thành chủ lắc đầu, nói:

– Trong thành chỉ có ta và Diệp đại nhân là cường giả Địa Cương cảnh tầng bảy, nhưng ta là thành chủ cho nên không thể rời đi. Hơn nữa, Diệp đại nhân là đệ tử nội môn nhất phẩm của Viêm Hoa tông. Sau khi trở lại tông môn, đại nhân có thể nhanh chóng cầu viện cứu binh tới tiếp ứng chúng ta. Nếu như chúng ta không thể chống cự đến khi đó, cũng chí ít có thể để Diệp đại nhân sống sót, bảo tồn thực lực cho Viêm Hoa tông.

Mấy người nghe hắn nói như thế, cũng không nói thêm gì nữa. Bọn họ cũng đều hiểu ý tứ của thành chủ.

Mỗi một thành trì ở trong lãnh địa của Viêm Hoa tông đều sẽ có một tên đệ tử nội môn tọa trấn, bảo đảm thành trì an toàn. Có người sinh hoạt lâu dài ở chỗ này rồi lấy vợ sinh con thành lập gia tộc, trong ba đại gia tộc hiện nay của thành Hắc Thạch có hai nhà chính là hậu đại của đệ tử Viêm Hoa tông đã từng trấn thủ nơi này.

Rống!

Đúng lúc này, tiếng rống giận dữ rung trời vang lên.

– Thành chủ đại nhân, đám yêu thú lại tiếp tục tập kích.

Một thị vệ hét lên. Khuôn mặt hắn tràn đầy vẻ kinh hãi. Hai tay nắm thật chặt binh khí. Mặc dù còn không có chiến đấu cùng yêu thú, nhưng mà mồ hôi trên trán lại nhỏ xuống như mưa.

Mặt đất chấn động. Thanh âm trầm muộn truyền vào trong tai của mỗi người.

Người dân ở bên trong thành Hắc Thạch cũng đều cực kỳ khẩn trương, không biết cuối cùng sẽ như thế nào. Nếu như để yêu thú đánh được vào trong thành vậy thì tất cả mọi người đều khó mà may mắn thoát khỏi kết cục tử vong.

Mấy người thành chủ lập tức đi lên tường thành. Khi nhìn thấy đám yêu thú phô thiên cái địa ở dưới chân thành, bọn họ cũng đều triệt để trợn tròn mắt.

Yêu thú Tôi Thể cảnh chiếm cứ hơn phân nửa mà yêu thú Địa Cương cảnh cũng có không ít.

– Bắn tên!

Thành chủ hét lớn một tiếng. Biểu lộ ở trên mặt cũng vô cùng ngưng trọng.

Bỗng nhiên, từ phương xa vang lên tiếng hét.

– Đừng bắn tên.

12 vệt sáng vạch phá thiên địa, nhanh chóng bay tới trên tường thành.

Hưu!

Nhưng mà mệnh lệnh của thành chủ đã vang lên, tên đã bắn ra. Tên bay đầy trời giống như là mưa rào, ầm ầm lao xuống chỗ đám yêu thú.

– Không được! Những con yêu thú này đều là của ta.

Thân thể của Lâm Phàm lóe lên, nhanh chóng xuất hiện ở trước mặt đám yêu thú. Hắn vươn tay vỗ một chưởng, đánh nát toàn bộ những mũi tên kia.

Nhìn thấy cảnh này, thành chủ cực kỳ nghi hoặc, không biết là có chuyện gì xảy ra. Thế nhưng mà khi nhìn thấy rõ một người trong số

những người vừa tới, hắn đột nhiên hô:

– Đại nhân, tại sao ngài lại trở về?

Diệp Duy nói:

– Trên đường trở về, ta gặp được các sư huynh, cho nên dẫn bọn họ đến đây cứu thành.

– Vậy chuyện này…

Nghe Diệp Duy nói thế, thành chủ càng thêm nghi hoặc. Người kia ngăn trở mưa tên cứu yêu thú, không biết rốt cuộc là muốn làm gì.

– Lâm sư huynh, chúng ta tới giúp ngươi.

Vương Thiên Trọng hô.

– Tất cả dừng lại cho ta. Mấy người các ngươi cứ ở trên tường thành đi. Nơi này giao cho ta.

Nhìn thấy đám yêu thú này, hô hấp của Lâm Phàm càng ngày càng nhanh, ngay cả hai con ngươi cũng trở nên đỏ ngầu.

Đã bao lâu rồi?

Tựa như là cho tới bây giờ, hắn đều không có gặp được nhiều yêu thú đến như thế này đi.

Trước kia muốn tìm yêu thú kiếm điểm tích lũy, hắn đều phải liều mạng tìm kiếm.

Bây giờ có một đám yêu thú lít nha lít nhít xuất hiện ở trước mặt, hắn làm sao có thể trấn định được đây.

Những con yêu thú này đều là điểm tích lũy mà, mặc dù đại đa số đều có tu vi rất yếu, nhưng mà được cái là số lượng rất nhiều.

– Sư huynh, để chúng ta đến giúp ngươi đi.

Vương Thiên Trọng lại một lần nữa mở miệng nói. Hắn cảm giác nhiều yêu thú như thế, một mình sư huynh khó mà giải quyết được.

Vừa dứt lời, hắn đột nhiên cảm giác ánh mắt của sư huynh khóa chặt hắn. Khi nhìn thấy ánh mắt của sư huynh, nội tâm của hắn đều đột nhiên run lên.

– Ta nói rồi. Ai cũng không được phép nhúc nhích hay ra tay. Nếu không thì ta sẽ đánh các ngươi.

– Những con yêu thú này đều là ta. Ai cũng đừng nghĩ đến chuyện cướp đoạt.

Rồi Lâm Phàm quát to.

– Bật hết hỏa lực.

Cuồng Thân!

Bạo Huyết!

Thất Thần Thiên Pháp!

Tất cả công pháp đều được thi triển, trạng thái đạt đến đỉnh phong, một khí tức ngập trời bạo phát ra.

Đều là của ta. Tất cả đều là của ta.

Đám yêu thú ngẩng đầu, không biết tình huống của nhân loại này là như thế nào. Tại sao lại muốn ngăn cản những mũi tên này thay bọn chúng.

Băng Diệt!

Lâm Phàm giơ tay lên. Một chưởng đánh xuống.Không gian đều bị đánh nát.

Ầm!

Ầm!

Đám yêu thú không ngừng nổ tung.

Điểm tích lũy không ngừng tăng lên.

– Hóa Thần Kiếm Trận

Trong chốc lát, kiếm ý tỏa ra ý cảnh hủy diệt hết thảy phóng lên tận trời. Từng chuôi kiếm trôi nổi ở sau lưng Lâm Phàm, sau đó nhanh chóng đánh xuống đám yêu thú.

Vạn kiếm cùng đánh, hủy diệt hết thảy.

– Ta không nhịn được nữa rồi. Sung sướng quá! Chưa bao giờ ta

được thoải mái như vậy. Những con yêu thú này đến cùng là tới từ nơi nào. Thật sự là quá sảng khoái!

Lâm Phàm cảm giác mình sắp hạnh phúc đến hôn mê rồi.

Những con yêu thú này tới thật là đúng lúc.

Trên tường thành.

Thành chủ ngây người, ánh mắt có chút dại ra, lắp bắp nói:

– Vị đại nhân này…

Cường hãn! Thật sự là quá cường hãn! Thậm chí để hắn có cảm giác nếu như là vị đại nhân này đến công thành, chỉ sợ trong nháy mắt, thành Hắc Thạch sẽ hủy diệt, bọn hắn thậm chí ngay cả một chút năng lực chống đỡ cũng đều không có.

Trong nháy mắt, trong khu vực ba trượng xung quanh Lâm Phàm, yêu thú đã bị tử thương thảm trọng.

Máu thịt của yêu thú văng tung tóe. Mặt đất ở bên ngoài thành Hắc Thạch đã bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ đậm.

Lúc nhìn thấy bóng người ở trong hư không kia, Vương Thiên Trọng cũng triệt để sửng sốt.Nếu như không phải biết người này chính là Lâm sư huynh, hắn cũng sẽ tưởng rằng là ma đầu nào giáng lâm.

Tóc màu đỏ tươi, mắt màu đỏ tươi, thân thể đen kịt hỗn hợp đường vân màu đỏ, đó là đặc thù mà nhân loại có khả năng có sao?

Chương 247: Giải quyết xong rồi. Kết thúc công việc thôi

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Chuyện chống lại thú triều đối với bất cứ người nào cũng đều là một chuyện cực kỳ kinh khủng, lại càng không cần phải nói, thú triều tạo thành áp lực tâm lý lớn như thế nào đối với các thành dân ở bên trong thành Hắc Thạch.

Thậm chí ngay cả Diệp Duy có tu vi Địa Cương cảnh tầng bảy đều có cảm giác lần này thành Hắc Thạch không tránh được kết cục bị hủy diệt.

Nhưng đối với Lâm Phàm, thú triều này hoàn toàn giống như là bảo vật từ trên trời rơi xuống vậy, để hắn có cơ hội mà một bước lên trời.

Lúc này, hắn quay đầu. Tóc đỏ phiêu đãng theo gió. Hai mắt nhìn chằm chằm về phương xa. Những con yêu thú này tới thật là đúng lúc.

Từ sau khi trở lại tông môn, hắn vẫn còn đang suy nghĩ chuyện kiếm điểm tích lũy. Lần này, hắn chỉ định đi ra vây quét phân bộ khu thứ tám của Thiên Thần giáo mà thôi, không ngờ cuối cùng lại gặp chuyện tốt bực này. Thật đúng là trời cao chiếu cố!

Rống!

Đám yêu thú gào thét. Mùi máu tươi nồng đậm, phiêu tán trong không khí. Máu thịt phủ kín mặt đất.

Yêu thú ở xung quanh bị Lâm Phàm nhìn vào đều không tự chủ được đồng thời lui về sau một bước. Lông tơ toàn thân dựng đứng lên. Từng đôi mắt thú cuồng bạo nhìn chằm chằm vào bóng người màu đen kia.

Trí lực cuả yêu thú đê giai tuy rằng thấp nhưng ở trước mặt tồn tại tuyệt đối khủng bố, bọn chúng cũng theo bản năng lựa chọn lùi bước.

– Đám yêu thú muốn rút lui.

Thành chủ của thành Hắc Thạch mừng rỡ. Trong mắt lóe ra vẻ khiếp sợ nồng hậu, dày đặc.

Nguyên lai tưởng rằng thành Hắc Thạch sẽ bị gót chân của yêu thú đạp thành phế tích, nhưng bây giờ xem ra, lần thú triều này đã sắp kết thúc rồi.

– Làm sao có thể để các ngươi chạy được.

Thật vất vả mới có một cơ hội như này, Lâm Phàm cũng không muốn buông tha những con yêu thú này dễ dàng như thế.

– Thiên Hà Vương Đỉnh.

Cương khí bộc phát. Một cái đỉnh lớn xuất hiện trôi nổi, bồng bềnh ở giữa không trung, không ngừng biến lớn.

Lâm Phàm vỗ một chưởng. Cương khí nồng hậu, dày đặc hóa thành trường long nhanh chóng rót vào bên trong Thiên Hà Vương Đỉnh.

Đồ án bên ngoài Thiên Hà Vương Đỉnh tản ra quang mang đại thịnh. Một uy thế khủng bố chợt bộc phát ra.

Miệng đỉnh hơi nghiêng. Nước sông ngập trời hình thành sóng thần kinh khủng nhất nhanh chóng nhấn chìm đám yêu thú kia.

Sau khi được lão sư luyện chế lại, mỗi một giọt nước ở bên trong Thiên Hà Vương Đỉnh đều có sức mạnh tương đương với võ giả Địa Cương cảnh tầng một.

Yêu thú Tôi Thể cảnh vừa tiếp xúc là sẽ bị nghiền thành thịt vụn.

Yêu thú Địa Cương cảnh phổ thông thì cũng chỉ có thể giãy dụa một chút mà thôi rồi sau đó cũng sẽ nhanh chóng bị những giọt nước sông này hủy diệt.

– Thật mạnh! Thực lực của Lâm sư huynh thật sự là quá mạnh! Không ngờ sư huynh lại có thể điều khiển pháp bảo mạnh như vậy.

Vương Thiên Trọng kinh hãi. Dòng nước ngập trời này liên miên

không ngừng, muốn khống chế thì phải cần đến lượng cương khí hùng hậu cỡ nào.

Thế nhưng mà nhìn qua, Lâm sư huynh lại điều khiển dễ như trở bàn tay, không có chút một chút dấu hiệu nào như là đang cật lực.

Nếu đổi lại là hắn thì chỉ sợ đã sớm kiệt lực.

Mấy vị đệ tử nội môn nhất phẩm khác cũng gật đầu. Đây là lần đầu tiên mà bọn họ tận mắt chứng kiến thực lực của Lâm sư huynh.

Dù yêu thú có tu vi thấp đi chăng nữa thì đối với Lâm Phàm, đó cũng đều là điểm tích lũy, tuy ít nhưng mà cũng không thể lãng phí.

– Ha ha ha!

Trong nội tâm của Lâm Phàm hiện giờ như đang nở hoa. Ngoại trừ chính bản thân hắn thì không một người nào khác có thể lý giải tâm tình của hắn bây giờ là phấn khởi cỡ nào.

Đột nhiên!

Một tiếng gầm giận dữ kinh thiên vang lên. Trong thanh âm này ẩn chứa sức mạnh vô biên, uy lực mạnh mẽ đến mức không cho không gian đều chấn động, có dấu hiệu bị vỡ nát.

Mấy người Vương Thiên Trọng kinh hãi. Mặc dù còn không có tận mắt nhìn thấy chủ nhân của tiếng gầm kia nhưng mà chỉ dựa vào tiếng gầm này cũng đủ thấy con yêu thú này đáng sợ đến mức nào. Trong nháy mắt, sắc mặt của tất cả mọi người đã trở nên ngưng trọng.

– Đây là tiếng gầm của yêu thú Thiên Cương cảnh.

Oanh!

Phương xa, trời đất bỗng nhiên tối đen. Một bóng đen khổng lồ che khuất cả bầu trời. Những con yêu thú đứng bên cạnh nó trông không khác gì cục đá trên đất vậy.

– Trời đất ơi! Đó là Thôn Thiên Ngạc Mãng. Tại sao loại yêu thú cao đẳng này lại xuất hiện ở đây?

Sắc mặt của Vương Thiên Trọng vàng như màu đất, khàn giọng hô lên.

Những đệ tử nội môn nhất phẩm khác cũng như thế. Nguyên bản

những con yêu thú trong lần thú triều này cũng chỉ có tu vi là Địa Cương cảnh cho nên cũng không khiến cho bọn họ cảm thấy khủng bố. Thế nhưng mà bây giờ lại có một con yêu thú Thiên Cương cảnh xuất hiện. Chuyện này đã không phải là chuyện bình thường nữa rồi.

Nhìn thấy cảnh này, nội tâm nguyên bản mới hơi thư giãn của thành chủ của thành Hắc Thạch lại đột nhiên treo lên cao, vẻ tuyệt vọng hiện lên rõ ràng ở trên mặt.

Chỉ sợ lần này bọn họ thật sự không cứu nổi thành Hắc Thạch rồi.

Yêu thú Thiên Cương cảnh chính là tồn tại đỉnh cấp ở trong yêu thú. Chúng có thân hình cực kỳ khổng lồ, một cước giẫm xuống có thể khiến cho mặt đất vỡ nát, há miệng có thể nuốt cả nhật nguyệt, một hơi thở có thể hình thành gió lốc bằng cương khí. Chúng có thể dễ dàng giết chết Địa Cương cảnh như bọn họ, thậm chí một ít Thiên Cương thấy chúng cũng phải tránh né.

Thôn Thiên Ngạc Mãng vừa xuất hiện liền lập tức há miệng. Từ trong khoang miệng, cương khí đột nhiên lao ra, nhanh chóng phá hủy cơn sóng thần đang càn quét yêu thú kia. Một sức mạnh kinh khủng đột nhiên xuyên qua hư không, đánh thẳng đến chỗ Thiên Hà Vương Đỉnh.

Lâm Phàm thu hồi nước sông, sau đó Thiên Hà Vương Đỉnh nhanh chóng trở lại trong lòng bàn tay của hắn.

Dù sao Thiên Hà Vương Đỉnh cũng chỉ là công cụ tắm rửa, nấu cơm khi hắn rời nhà đi ra ngoài, tạm thời còn không có cách nào đối kháng với yêu thú Thiên Cương cảnh.

– Thú vị! Thiên Hà Vương Đỉnh muốn đối kháng ngươi, đúng là vẫn còn có chút miễn cưỡng.

Đối với đám yêu thú sắp sụp đổ, Yêu thú Thiên Cương cảnh xuất hiện cũng giống như là một liều thuốc ổn định tâm lý vậy, làm cho đám yêu thú lại một lần nữa khôi phục chiến ý.

Rống! Rống! Rống!

Vô số loại tiếng thú gào nối liền không dứt, vang vọng đất trời, truyền lại từ bốn phương tám hướng.

Các thành dân bên trong thành Hắc Thạch bị những tiếng rống giận dữ này làm cho kinh hãi đến mức sắc mặt trở nên trắng bệch.

Thậm chí có người nhát gan còn nằm co quắp ở trên mặt đất, ngửa mặt lên trời hô to 'tai nạn tiến đến rồi'.

– Đều giữ vững tinh thần cho bổn thành chủ. Chỉ là một đám súc sinh mà thôi, các ngươi sao phải sợ?

Ánh mắt của thành chủ khóa chặt đám thị vệ ở chung quanh, nghiêm nghị quát.

Trong lòng bàn tay của mấy người thị vệ đứng ở trên tường thành ướt đẫm mồ hôi. Ở dưới khí thế của đại yêu Thiên Cương cảnh, thân thể nguyên bản thẳng tắp cũng hơi cong xuống.

Nghe được tiếng quát chói tai của thành chủ, mấy người thị vệ đứng thẳng lên. Ánh mắt kiên định nhìn thẳng về con Thôn Thiên Ngạc Mãng ở phương xa.

Bọn họ biết những vị đại nhân này của Viêm Hoa tông đến đây để cứu viện cho bọn họ đều có tu vi là Địa Cương cảnh. Nhưng đối mặt với đại yêu Thiên Cương cảnh kia, bọn họ căn bản không có sức liều mạng, xem ra thành Hắc Thạch bị phá hủy đã là kết quả xác định, không thể thay đổi rồi.

Nhưng mà trong lòng của bọn họ còn có một đám lửa đang thiêu đốt.

Thành chủ nhìn về phía mấy người Vương Thiên Trọng đang đứng ở giữa không trung, ôm quyền nói:

– Đa tạ các vị đại nhân đến đây để cứu viện thành Hắc Thạch chúng ta. Nhưng bây giờ bên phía yêu thú lại xuất hiện đại yêu Thiên Cương cảnh, chúng ta đã vô lực xoay chuyển cục diện. Hi vọng các đại nhân có thể chạy thoát, bảo toàn mạng sống. Tại hạ đại biểu tất cả các con dân ở trong thành Hắc Thạch, cảm tạ ân cứu viện của các vị đại nhân.

Sắc mặt của Vương Thiên Trọng vẫn cực kỳ ngưng trọng. Nhìn về phía thành chủ của thành Hắc Thạch, hắn thở dài một tiếng, nhẹ gật đầu.

– Lâm sư huynh, chúng ta đi thôi. Đại yêu Thiên Cương cảnh đã xuất hiện, thành Hắc Thạch không giữ được rồi.

Nhiệm vụ chủ yếu của bọn họ chính là bảo hộ Lâm sư huynh an toàn. Hiện tại đã có đại yêu Thiên Cương cảnh xuất hiện. Lấy thực lực của bọn họ, cũng không phải là đối thủ của nó. Nếu như bị đại

yêu Thiên Cương cảnh cuốn lấy, e rằng chỉ có bỏ mạng nhỏ của mình, bảo hộ Lâm sư huynh rời đi.

Thú triều hình thành rồi lại tự động công kích thành Hắc Thạch, hơn nữa tiến lui có thứ tự. Loại tình huống này căn bản không có khả năng phát sinh.

Yêu thú từ Địa Cương cảnh trở lên là sẽ có địa bàn của mình, bình thường sẽ không theo ở cùng một chỗ với yêu thú khác.

Mà yêu thú Thiên Cương cảnh đã có trí tuệ, không có khả năng không để ý đến Viêm Hoa tông mà động thủ hủy diệt thành trì. Ở trong đó đến cùng là có tình huống như thế nào thì bọn họ không biết được rồi.

– Lâm sư huynh.

Vương Thiên Trọng tiếp tục mở miệng một lần nữa, nhưng mà Lâm sư huynh thờ ơ khiến hắn không hiểu Lâm sư huynh rốt cuộc là muốn làm gì? Mặc dù bảo hộ con dân của Viêm Hoa tông là chức trách của bọn họ, nhưng với tình huống hiện tại cho dù bọn họ có cố gắng hơn nữa cũng chỉ là bồi cả tính mệnh của mình vào mà thôi.

– Tất cả im miệng cho ta! Đứng ở nơi đó đừng động đậy. Nơi này cứ giao cho ta.

Lâm Phàm giang hai tay ra, thân thể trôi nổi ở trên không trung.

Rời đi sao?

Nói đùa cái gì vậy. Tất cả yêu thú ở nơi này đều chính là điểm tích lũy của hắn.

Chỉ với những con yêu thú này, hắn đều hận không thể, có bao nhiêu thì đến bấy nhiêu.

– Sư…

Vương Thiên Trọng vừa mới mở miệng nhưng chỉ mới nói ra một chữ thì trong nháy mắt đã bị một khí tức bao phủ. Khí tức này vô cùng mênh mông, tràn ngập sát khí, kinh khủng đến mức khiến cho hắn cảm thấy máu tươi trong cơ thể mình cũng như là ngừng chảy.

Hai con ngươi kinh ngạc nhìn chằm chằm bóng người ở trên không trung kia. Ở trong tầm mắt của hắn, bộ dáng của Lâm sư huynh phát sinh biến hóa.

– Tốt! Huyết khí thật là nồng hậu, dày đặc.

Ở trong hai con mắt của hắn, Lâm sư huynh lúc này tựa như là vừa đi ra từ trong biển máu vậy. Huyết khí như là trường long quấn quanh thân thể. Huyết khí mênh mông khiến trời đất như biến thành một màu đỏ bừng.

Hóa Thần Kiếm Trận!

Ở trong huyết khí này, một kiếm ý bén nhọn bạo phát ra. Kiếm ý này còn cường đại, còn sắc bén hơn so với lúc trước. Kiếm ý vô cùng vô tận trôi nổi ở phía sau lưng Lâm Phàm. Cương khí hùng hậu bộc phát ra, chèo chống vô số kiếm ý làm cho người cảm thấy sợ hãi này.

Lúc này, năm ngón tay của Lâm Phàm hợp lại, cánh tay duỗi thẳng rồi kéo về phía sau, huyết khí trên nắm tay sôi trào.

Huyết lực.

Máu tươi của yêu thú ở trên mặt đất tựa như là bị một sức mạnh vô hình nào đó dẫn dắt hóa thành vô số mũi tên máu, nhanh chóng bay về phía Lâm Phàm bên này.

Huyết khí quấn quanh cơ thể hắn ngày càng mạnh mẽ, càng ngày càng bá đạo.

Trên trán của Vương Thiên Trọng có mồ hôi nhỏ xuống nhưng hắn vẫn cố mở to hai mắt. Hắn không nghĩ ra Lâm sư huynh đến cùng là có tu vi gì. Làm sao lại có thể bộc phát ra uy thế cường đại như vậy?

Những đệ tử nội môn nhất phẩm còn lại cũng cực kỳ khiếp sợ.

Ở trên không trung, hiện giờ, Lâm sư huynh giống như là một tuyệt thế Ma Thần vậy. Mái tóc dài nguyên bản đã có màu đỏ tươi, giờ phút này lại có ánh sáng màu máu lưu chuyển, huyết khí ẩn chứa trên nắm đấm kia càng ngày càng hùng hậu.

– Ha ha ha! Ta chưa bao giờ thi triển một chiêu này nên hôm nay ta sẽ lấy các ngươi làm bia để luyện tập áo nghĩa chung cực của Huyết lực.

– Chết hết đi cho ta.

Hưu!

Kiếm ý vô tận trôi nổi ở sau lưng Lâm Phàm sôi trào lên, nhanh

chóng lao thẳng đến chỗ đám yêu thú ở phía dưới.

Mà sức mạnh ở trên nắm tay của Lâm Phàm cũng đã tích lũy đến cực hạn. Hắn nhanh chóng đấm ra một quyền. Một con rồng màu máu to lớn điên cuồng gào thét, lao xuống cắn nuốt đám yêu thú ở phía dưới.

Ầm!

Con rồng màu máu này đánh lên trên mặt đất rồi đột nhiên nổ tung. Một đám sương máu xuất hiện rồi nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh.

Đồng thời lực trùng kích cường đại cũng khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Khi đám yêu thú dính phải sương máu này, trong nháy mắt nổ tung.

Mặt đất chấn động.

Các con dân ở bên trong thành Hắc Thạch, chỉ cảm thấy mặt đất ở dưới chân giống như là muốn vỡ ra vậy.

– Thật mạnh!

Thân thể của Vương Thiên Trọng dần dần run rẩy. Sức mạnh này đã không phải là thứ mà võ giả Địa Cương cảnh có khả năng thi triển ra.

Rống!

Con yêu thú Thiên Cương cảnh kia nhìn thấy đám yêu thú tử thương thảm trọng, lập tức nổi giận gầm lên một tiếng, lao thẳng đến chỗ của Lâm Phàm. Uy thế khủng bố rung động hư không, thậm chí ngay cả không gian đều nứt toác ra.

– Sảng khoái.

Lâm Phàm cười to. Điểm tích lũy không ngừng tăng lên để hắn có cảm giác sảng khoái không nói được thành lời.

– Sư huynh cẩn thận.

Vương Thiên Trọng nhìn thấy Thôn Thiên Ngạc Mãng cường thế đánh tới, cũng quá sợ hãi, vội vàng hô to để cảnh báo Lâm Phàm.

Lâm Phàm khinh thường nhìn qua một chút. Nguyên bản hắn chẳng thèm ngó tới con yêu thú Thiên Cương cảnh này, bởi vì giết nó thậm chí còn không thích bằng giết những con yêu thú cấp thấp này.

Trong chốc lát, móng vuốt khổng lồ của Thôn Thiên Ngạc Mãng xé nát không gian, giáng xuống như muốn trấn áp Lâm Phàm vậy.

– Ai! Tự tìm đường chết!

Lâm Phàm lắc lắc tay, sau đó đột nhiên đánh ra một quyền.

Từ trên nắm tay của hắn, một sức mạnh cuồng bạo bộc phát ra. Nắm đấm va chạm trong nháy mắt đã xuyên qua móng vuốt của Thôn Thiên Ngạc Mãng.

Hung tính ở trên mặt củaThôn Thiên Ngạc Mãng đột nhiên biến thành thần sắc hoảng sợ, nó chỉ cảm thấy một sức mạnh khó mà ngăn cản đang xé rách thân thể của nó.

Móng vuốt vỡ nát, mưa máu bay tán loạn.

Oanh!

Ở trong cơ thể của Thôn Thiên Ngạc Mãng, một sức mạnh bộc phát ra khiến cho thân thể to lớn của nó chia năm xẻ bảy.

Từng miếng thịt to lớn lăn xuống mặt đất, bốc lên sương mù màu trắng.

– Giải quyết xong rồi. Kết thúc công việc thôi.

Lâm Phàm phủi tay, lần này thu hoạch thật sự là quá phong phú.

Chương 248: Lão sư, chúng ta không nói những chuyện này nữa

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Nguyên bản thú triều khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi, hiện giờ đã triệt để tan thành mây khói.

Mặt đất màu đen ở hiện trường đã bị máu tươi của yêu thú nhuộm đỏ. Máu thịt, thi thể đầy đất.Mùi máu tươi nồng hậu, dày đặc, phiêu tán ở trên không trung. Chỉ cần hít sâu một hơi là lỗ mũi có thể biến thành màu đỏ.

Nơi này hiện giờ tựa như là địa ngục ở nhân gian.

Lâm Phàm cái gì cũng không sợ chỉ sợ người khác xông lên đoạt điểm tích lũy cùng hắn.

Nhưng cũng may, những sư đệ này cũng rất nghe lời, vừa mới bảo bọn họ đứng yên ở nơi đó thì đã lập tức đứng yên. Không tệ! Hoàn toàn chính xác là nên ban thưởng.

Vương Thiên Trọng trợn mắt há hốc mồm, run rẩy giơ tay lên.

– Đây chính là đại yêu Thiên Cương cảnh, Thôn Thiên Ngạc Mãng mà…

Thôn Thiên Ngạc Mãng là yêu thú tương đối cao giai, há miệng có thể nuốt nhật nguyệt. Mặc dù cách nói này có chút khoa trương nhưng mà cũng đủ để biểu hiện ra loại yêu thú này là cường đại cỡ nào.

Lâm Phàm xoay người, phát hiện mấy người Vương Thiên Trọng vẫn đang ngây ngốc, sững sờ tựa như là đã mất đi thần hồn vậy.

– Làm sao vậy? Cả đám đều giống như là bị choáng váng vậy.

Sau đó, hắn lắc đầu, cảm thấy tâm tính của những sư đệ này vẫn quá kém đi, chỉ thấy chút chuyện nhỏ này đã bị kinh sợ thành dáng vẻ như vậy, e rằng sau này khó thành đại sự.

– Ồ!

Phương xa một miếng thịt hơi nhúc nhích tựa như là có thứ gì muốn chui ra vậy.

Lâm Phàm chớp chớp mắt, đi đến chỗ miếng thịt này. Lúc này, hắn nhìn thấy chỗ miếng thịt của con Thôn Thiên Ngạc Mãng này nổi lên một cái bọc lớn, tựa như là có thứ gì đó muốn chui ra từ bên trong vậy.

Hắn vươn tay, đâm xuyên miếng thịt này. Khi sờ được một cái đầu người, hắn nhanh chóng lôi kéo đi ra.

Xoẹt!

Một người trần truồng lăn xuống trên mặt đất. Bên ngài cơ thể mọc ra vô số gân mạch màu máu cực nhỏ nối vào miếng thịt kia.

– Đây là thứ gì?

Lâm Phàm sờ lên cằm, tự hỏi. Đột nhiên, hắn nghĩ tới nội dung miêu tả bên trong Hoán Bì Liễm Tức mà mình nhìn thấy lúc trước.

Không chỉ có thể ẩn nấp ở trong cơ thể con người mà còn có thể ẩn nấp ở trong cơ thể yêu thú.

Như vậy gia hỏa này chính là người của Thiên Thần giáo ẩn nấp ở trong cơ thể con yêu thú Thiên Cương cảnh này.

Chỉ là chuyện này không có khả năng lắm. Một con yêu thú Thiên Cương cảnh cũng có thể bị ẩn nấp. Đây quả thực là nói bậy. Tất cả giáo đồ bên trong phân bộ khu thứ tám của Thiên Thần giáo đều là rác rưởi. Cho dù lấy ra toàn bộ khí lực bú sữa mẹ đều khó có khả năng đưa người ẩn nấp vào trong cơ thể của yêu thú Thiên Cương cảnh.

– A a!

Nam tử trần truồng há miệng. Trong khoang miệng của hắn cũng không có răng chỉ có màng thịt đen nhánh. Giờ trống hắn chả khác nào quái vật người không ra người quỷ không ra quỷ cả.

– Thật sự là một người đáng thương.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn, một cước giẫm nát đầu.

Điểm tích lũy +900

– Nguyên lai là cường giả Địa Cương cảnh tầng chín.

Hiện tại hắn đã minh bạch. Thú triều lần này là vì lý do gì mà có thể hình thành. Nguyên lai là bởi vì giáo đồ của Thiên Thần giáo ẩn nấp ở bên trong thân thể của một con yêu thú Thiên Cương cảnh. Lấy uy thế của yêu thú Thiên Cương cảnh, triệu tập yêu thú cấp thấp lại cùng một chỗ rồi mệnh lệnh cho bọn chúng tập kích thành Hắc Thạch, hoàn toàn chính xác là một chuyện không khó khăn gì.

Đồng thời trong lòng của hắn cũng cảm thấy may mắn. May mắn là hắn phát hiện ra sớm, nếu để tên kia đưa bản Hoán Bì Liễm Tức đã sửa chữa này đến tổng bộ Thiên Thần giáo, vậy thì đúng là sẽ xảy ra đại sự.

Hình thành thú triều, huỷ diệt thành trì, dù là người Viêm Hoa tông có nhiều hơn nữa cũng khó có thể chống đỡ tiếp.

Kiểm tra điểm tích lũy một chút.

Điểm tích lũy: 4 14300.

Khi nhìn thấy số điểm tích lũy này, thân thể của hắn cũng hơi run rẩy, nhịp tim cũng tăng nhanh.

– Phốc! Ha ha… Ha ha.

Dù chung quanh đang có rất nhiều người đang quan sát, hắn cũng khó có thể che giấu được sự hưng phấn ở trong lòng, từ nhếch miệng cười mỉm dần dần phát triển đến ngửa mặt lên trời cười to.

Hơn bốn trăm ngàn điểm tích lũy, đây là tài phú cỡ nào. Chỉ tính riêng đợt thú triều vừa rồi đã mang đến cho hắn hơn ba trăm ngàn điểm tích lũy.

Lúc trở lại tường thành, hắn phát hiện những sư đệ kia vẫn còn đang choáng váng.

– Đi! Trở về tông môn thôi!

Lâm Phàm đã không muốn chờ đợi ở đây nữa. Hắn hiện tại muốn nhanh chóng trở về tông môn, sự dụng toàn bộ điểm tích lũy này để đề thăng công pháp để tăng cường thực lực của mình.

– Sư huynh…

Vương Thiên Trọng kịp phản ứng, đờ đẫn nhìn qua Lâm Phàm.

– Ừm? Thế nào.

Lâm Phàm hỏi, không biết vị sư đệ này muốn nói cái gì.

– Không có gì.

Vương Thiên Trọng muốn nói lại thôi. Hắn cảm giác mình nhìn không thấu được Lâm sư huynh. Chỉ có tu vi là Địa Cương cảnh tầng tám lại có thể đấm một phát là giết được yêu thú Thiên Cương cảnh. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, hắn cũng thật không thể tin được chuyện này.

Thành chủ của thành Hắc Thạch vội vàng tiến lên, quỳ một chân trên đất, nói:

– Đa tạ đại nhân đã giải cứu thành Hắc Thạch.

– Không cần cám ơn! Mọi người đều là con dân của Viêm Hoa tông cả. Chúng ta sao có thể khoanh tay đứng ngoài quan sát? Đối mặt với thú triều, ngươi có thể lâm nguy không sợ. Rất tốt!

Lâm Phàm cũng biết, đối mặt loại tình huống này, thân là phong chủ của Vô Địch phong nhất định phải bình tĩnh, lấy ra khí thế mà một vị phong chủ nên có.

– Đa tạ đại nhân tán thưởng.

Lúc này, thành chủ của thành Hắc Thạch cảm thấy vô cùng hưng phấn, hưng phấn không chỉ là bởi vì nguy cơ của thành Hắc Thạch đã được giải trừ mà còn bởi vì Viêm Hoa tông có thể có đệ tử cường đại như thế.

Hiện giờ, Vương Thiên Trọng vẫn còn hoài nghi với lần thú triều này. Hắn lên tiếng:

– Sư huynh, lần thú triều này không biết là vì lý do gì mà có thể hình thành, đám yêu thú bình thường cũng sẽ không làm như vậy.

– Là hành vi của Thiên Thần giáo, nhưng không có việc gì, ta đã giải quyết xong.

Lâm Phàm không nói thêm gì nữa nhưng hắn quyết định sau khi trở về nhất định phải thương lượng cùng lão sư về vấn đề này một

chút.

Mặc dù tạm thời ngăn cản môn công pháp Hoán Bì Liễm Tức mới sửa đổi này truyền lại về Thiên Thần giáo, nhưng mà hắn cũng không dám cam đoan, bên trong Thiên Thần giáo còn có kẻ càng thêm biến thái hay không?

Nếu như còn có gia hỏa biến thái bực này sáng tạo một bộ Hoán Bì Liễm Tức mới có công dụng tương tự. Như vậy thì không thể không nói, chính là tai nạn với Viêm Hoa tông.

– Đi! Trở về tông môn!

Khi vừa định bay đi thì Lâm Phàm nhìn thoáng qua biển máu phía ngoài thành. Hắn nói với thành chủ của thành Hắc Thạch:

– Những yêu thú ở bên ngoài kia đều có thể ăn, chớ có lãng phí.

Thành chủ của thành Hắc Thạch hơi sững sờ. Vừa trải qua sinh tử để bọn họ rất khó nghĩ đến chuyện lấy thi thể của yêu thú ở bên ngoài thành làm thức ăn.

Nhưng đại nhân đã mở miệng, bọn họ khẳng định đến nghe theo.

– Vâng.

Nếu như không phải cố kỵ đến thân phận của mình, Lâm Phàm khẳng định sẽ đóng gói thi thể của những yêu thú này mang về ăn dần.

Lãng phí là một hành vi đáng xấu hổ.

Vương Thiên Trọng đột nhiên phát hiện lần này bọn họ ra ngoài không phải để bảo hộ Lâm sư huynh mà là để Lâm sư huynh bảo vệ bọn họ, đồng thời tiện thể dẫn bọn họ thấy qua việc đời.

Mười một người hóa thành mấy vệt sáng, bay về phương xa.

Lúc này, thành chủ của thành Hắc Thạch kịp phản ứng, vỗ đùi, nói:

– Ai nha, quên hỏi thăm danh tính của đại nhân.

– Sư huynh gọi là Lâm Phàm, là phong chủ của Vô Địch phong, một trong mười phong của Viêm Hoa tông.

Diệp Duy nhìn về phương xa, nhẹ nhàng nói.

– Ta mới chỉ ra ngoài hai năm, vậy mà cũng không biết tông môn có nhiều biến hóa như vậy.

Gia chủ của ba đại gia tộc bên trong thành Hắc Thạch vốn là muốn mời vị đại nhân của Viêm Hoa tông kia đến trong tộc làm khách, nhưng mà sau khi nghe được lời nói của Diệp Duy liền không có ý nghĩ như vậy nữa.

Đại nhân vật, đây mới thật sự là đại nhân vật.

Tông môn, cửa sơn môn.

Lâm Phàm khoát tay, nói:

– Các ngươi trở về đi. Ta phải đi đến chỗ Thiên Tu trưởng lão một chuyến để báo cáo tình huống.

– Vâng, sư huynh.

Bọn họ cũng không biết lần này ra ngoài làm gì bởi vì cũng chỉ là như đi dạo, ngay cả tay cũng đều không động một cái, mọi chuyện đều là do Lâm sư huynh tự mình giải quyết.

Bất kể nói thế nào, bọn họ cũng đệ tử nội môn nhất phẩm, cách Thiên Cương cảnh cũng chỉ có một bước xa, nhưng lại không có bất kỳ cơ hội gì để mà phát huy. Chuyện này khiến cho bọn họ cảm thấy rất khó chịu, trong lòng có cảm giác đè nén không nói được thành lời.

Rõ ràng mọi chuyện không nên diễn ra như vậy.

Trên một ngọn núi khác.

– Lão sư, con đã trở về.

Lâm Phàm hưng phấn chạy đến. Lần này không chỉ có thu hoạch một lượng lớn điểm tích lũy, sau khi trở về, lão sư còn phải luyện chế vũ khí cho hắn. Chuyện này thật sự là vô cùng sảng khoái.

– Trở về rồi sao?

Thiên Tu mở mắt ra. Mặc dù không có biểu tình gì, nhưng lại có loại cảm giác phiền muộn không nói được thành lời. Chuyến đi 'Cầm' thiên tài địa bảo lần này rất thuận lợi, nhưng mà hắn luôn có cảm giác tâm tình của mình có chút chập chờn giống như là làm chuyện gì đó không đúng với người khác.

Nguyên bản đã rất lâu rồi hắn không làm loại chuyện này, nhưng

mà cũng không có cách nào khác, vì đồ nhi của mình cho nên hắn lại phải quay lại nghề cũ.

– Vâng lão sư.

Lâm Phàm cười cười rồi ngồi xuống ở bên người lão sư, nói:

– Lão sư, con phải báo cáo một việc.

Sau đó, hắn nhanh chóng kể về sự tình thú triều lần này và Hoán Bì Liễm Tức được sửa chữa kia.

Biểu lộ của Thiên Tu cũng dần dần trở nên ngưng trọng. Ông nói:

– Lại còn có loại chuyện này sao? Ẩn nấp ở trong cơ thể của yêu thú rồi dẫn phát thú triều. Mười mấy năm qua, Thiên Thần giáo vậy mà đã phát triển đến mức độ này rồi sao, ngay cả loại công pháp này cũng có thể sáng tạo ra được.

– Lão sư, môn Hoán Bì Liễm Tức này có phẩm giai không cao, chỉ có điều là nó quỷ dị một chút mà thôi.

Lâm Phàm nói.

– Đồ nhi, ngươi không hiểu rồi.Phẩm giai của môn công pháp này mặc dù không cao nhưng mà nó cũng rất quỷ dị. Ngươi không cảm thấy môn công pháp này có vi phạm quy tắc của thiên địa hay sao?

Thiên Tu lắc đầu.

Lâm Phàm gật đầu, nói:

– Hoàn toàn chính xác là có vi phạm. Cơ thể người đều bị móc rỗng mà giáo đồ của Thiên Thần giáo lại vẫn có thể chui vào, còn có thể để người bị móc sạch kia di chuyển bình thường giống như là người sống, hơn nữa khí tức của chúng cũng bị ẩn tàng, căn bản khó mà phát giác.

Thiên Tu thở dài một tiếng, nói:

– Giáo Vương thế hệ này của Thiên Thần giáo không phải là hạng người bình thường. Hoán Bì Liễm Tức cũng chỉ là công pháp xuất hiện trong thời gian mười mấy năm gần đây, trước kia thì không có. Hiển nhiên bản công pháp này là do vị Giáo Vương thế hệ này sáng tạo ra. Ngươi nói bản sửa chữa này có thể để bọn chúng chui vào trong cơ thể của yêu thú, điều khiển yêu thú, dẫn phát thú

triều. Nếu quả thật để môn công pháp cải tiến này truyền về đến Thiên Thần giáo, như vậy Viêm Hoa tông thật đúng là sẽ gặp nguy hiểm.

– Đồ nhi, ngươi làm rất tốt, đã giải trừ nguy cơ lần này cho Viêm Hoa tông.

– Đó là đương nhiên, ngài cũng không nghĩ con là đệ tử của ai sao.

Lâm Phàm cười đắc ý. Sau đó dáng tươi cười thu liễm lại, hắn nói:

– Nhưng lão sư, mặc dù bản sửa chữa này bị con tịch thu nhưng mà cũng rất khó nói, Thiên Thần giáo sẽ không có người đang tiếp tục nghiên cứu cải tiến, chỉ sợ vấn đề này cũng khó mà ngăn lại. Đồ nhi cảm thấy chúng ta nên sớm chuẩn bị ở phương diện này, tốt nhất là có thể diệt trừ tận gốc Thiên Thần giáo, vĩnh viễn trừ hậu hoạn.

– Đúng rồi. Đây là một cánh tay của tên Giáo Vương kia, bị hư ảnh của lão sư trong quả cầu thủy tinh hàng phục.

Lâm Phàm lấy cánh tay màu xanh kia ra. Bây giờ cánh tay màu xanh này vẫn bị từng cây sợi râu màu trắng bao vây, không thể động đậy.

– Thật sự là gan nhỏ như chuột.

Thiên Tu nhìn thấy cánh tay này, hùng hùng hổ hổ nói:

– Giáo Vương thế hệ này mặc dù lợi hại, nhưng mà cũng quá mức nhát gan. Ngay cả một chút sức mạnh bản nguyên của lão phu mà hắn cũng không dám đối đầu, chỉ biết chặt tay chạy trốn. Nếu như bị ta biết chỗ trốn của hắn, khẳng định phải đến chuyển sạch.

Lâm Phàm trợn trắng mắt, nói:

– Lão sư, ngài đừng nói thản nhiên như vậy được không? Cánh tay này kém chút nữa là có thể làm thịt con đó.

– Khụ khụ!

– Đồ nhi đừng quá nản chí. Vi sư có thực lực như thế này cũng là dựa vào sự cố gắng của mình. Vi sư tin tưởng lấy thiên tư thế gian ít có của ngươi, đến khi bằng tuổi với vi sư, nhất định sẽ chỉ yếu hơn lão sư một chút mà thôi.

Thiên Tu nghiêm trang nói.

Lâm Phàm vốn còn muốn nói đa tạ lão sư tin tưởng nhưng hắn đột nhiên phát hiện không hợp lý. Lão sư mặc dù đang khen hắn, nhưng tựa như là đang tán dương chính ông ấy.

– Lão sư không nói những chuyện kia nữa. Người giúp con luyện khí đi.

Nói xong, hắn nhanh chóng lấy cái chảo cùng Lang Nha bổng ra.

Khóe miệng của Thiên Tu co giật. Tên đồ đệ này thật đúng là thẳng thắn.

Chương 249: Cái này về sau để người ta còn chơi thế nào

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– Lão sư, đây là bảo bối gì vậy? Sao mà nó lại tản ra khí tức rét lạnh thấu xương như thế? Không gian chung quanh giống như là bị đóng băng lại rồi.

Tầm mắt của Lâm Phàm còn không phải quá cao. Hắn cũng chưa từng thấy qua bao nhiêu thiên tài địa bảo chân chính. Lần này lão sư khiến cho hắn cảm giác mình đúng là một gã nhà quê chưa trông thấy việc đời.

Trước mắt, một viên băng tinh nổi bồng bềnh giữa không trung. Trên băng tinh này có một con rồng thủy tinh nhỏ đang lượn vòng, phun ra nuốt vào từng tia hàn ý khiến cho hàn khí đóng băng không gian trong phạm vi nhỏ.

Mà trong băng tinh này giống như là có cả một cái thế giới băng tuyết. Thật sự là rất thần kỳ!

Thiên Tu cười nói:

– Đây là thứ ở trên người của Băng Thiên Ma Long ở Nam Vực Băng Cốc. Thực lực của Băng Thiên Ma Long này rất ghê gớm. Cách một trăm năm, nó sẽ chảy một giọt nước mắt, sau đó nước mắt sẽ ngưng tụ thành băng tinh như này. Trong này ẩn chứa uy thế của Băng Thiên Ma Long kia còn có đặc tính đóng băng này nữa, cho nên viên băng tinh này có thể được coi là thiên tài địa bảo đỉnh cấp.

– Vậy quan hệ của lão sư cùng Băng Thiên Ma Long kia rất tốt sao? Đồ tốt bực này hắn cũng có thể bỏ được.

Lâm Phàm nghi ngờ hỏi. Hắn có thể cảm giác được sức mạnh trong viên băng tinh này khủng bố đến cực điểm.

Thiên Tu vuốt râu, lạnh nhạt nói:

– Đây là chuyện đương nhiên. Lúc tuổi còn trẻ, vi sư cũng đã tu luyện ở Nam Vực Băng Cốc trong một thời gian. Quan hệ của ta cùng con rồng này rất tốt, khi lão sư đi lấy viên băng tinh này, lão rồng già kia cực kỳ hưng phấn, hai tay dâng lên thậm chí còn muốn giữ lão sư ở lại chơi thêm mấy ngày nữa. Nếu như không phải vội vã đi tìm tài liệu tiếp theo, vi sư chỉ sợ sẽ cùng lão rồng này ôn chuyện một phen.

Lâm Phàm quan sát biểu lộ của lão sư khi nói chuyện. Trông lão sư rất là tự nhiên, không giống như là có chuyện gì ẩn tàng khiến cho trong lòng của hắn cũng tin tưởng năm, sáu phần.

– Lão sư, xem ra lần sau ta có đi Nam Vực Băng Cốc mà gặp được vị Băng Thiên Ma Long này, con khẳng định sẽ đến bái phỏng một chút. Nếu như báo tên của lão sư ra, nói không chừng con còn có thể được vị tiền bối kia nhiệt tình tiếp đãi.

Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

Thiên Tu cười không lộ răng, nói:

– Ừm, đây là tự nhiên. Nhưng nơi đó khí hậu phi thường quỷ dị, cho dù là vi sư cũng không chịu được lâu. Hiện giờ thực lực của ngươi còn thấp, cũng đừng đi đến chỗ kia để chịu tội.

Vừa dứt lời, ông liền khoát tay, hiển nhiên là không muốn nói thêm về việc này nữa. Lúc này lại có một giọt máu tươi tản ra uy thế cuồng bạo trôi nổi, bồng bềnh ở giữa không trung.

Giọt máu này nhỏ như là một hạt gạo nhưng lại vô cùng loá mắt. Ở phía trên giọt máu có hư ảnh của một con yêu thú cuồng bạo, đứng ở giữa thiên địa, uy vũ, bá đạo.

– Đây là một giọt tâm huyết của Hoang Cổ Hung Viên. Tâm huyết của yêu thú cũng giống với tinh huyết của võ giả chúng ta. Năng lượng ẩn chứa trong này mặc dù không lớn nhưng lại có thể chiết xuất huyết mạch để người ta có được huyết mạch thuần chính Hoang Cổ Hung Viên.

Thiên Tu nói.

Lâm Phàm nói:

– Lão sư, ngài lấy giọt máu này ở đâu vậy? Chẳng lẽ cũng lại là bằng hữu của người đưa cho sao?

Thiên Tu gật đầu, nói:

– Nói không sai, vi sư có quan hệ rất tốt cùng với bộ tộc Huyết Nhãn Ma Viên. Vừa vặn đợt này bọn họ có một con non thực hiện nghi thức tiếp nhận truyền thừa, vi sư đi qua lấy một chút. Đây cũng không phải là việc gì khó khăn cả.

– Huyết Nhãn Ma Viên sao?

Lâm Phàm nghe được bốn chữ này, lập tức nghĩ đến con Huyết Nhãn Ma Viên mà hắn đã từng nhìn thấy kia. Đây chính là người quen cũ. Không ngờ quan hệ giữa lão sư cùng bộ tộc Huyết Nhãn Ma Viên lại tốt đến như vậy.

Sau đó Thiên Tu lại lấy ra mấy món thiên tài địa bảo nữa, vừa nhìn qua là Lâm Phàm cũng biết chúng cực kỳ phi phàm.

– Đồ nhi nhìn kỹ! Hiện tại, vi sư muốn luyện chế lại binh khí cho ngươi. Pháp bảo chân chính muốn hoàn thành không chỉ cần có những thiên tài địa bảo này làm tài liệu luyện chế mà còn cần dung nạp Thiên Địa pháp tắc.

– Thiên Hỏa lên.

Thiên Tu khoát tay. Trong hư không đột nhiên có một ngọn lửa ngập trời xuất hiện.

Ngọn lửa này không phải bình thường, cho dù là Thanh Uyên Địa Hỏa đều khó mà có thể so sánh, thậm chí có thể nói là như tiểu vu gặp đại vu.

Lâm Phàm lấy Thiên Hà Vương Đỉnh ra, dùng Thanh Uyên Địa Hỏa nhóm lửa, sau đó nhanh chóng nhảy vào, vừa thoải mái ngâm suối nước nóng đồng thời quan sát lão sư luyện khí.

Hắn thề nhất định phải học được luyện khí, cảm giác sau này sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

Nhưng hết thảy mọi thứ cũng phải nhìn xem hệ thống rút thưởng có ra lực hay không? Nếu như rút được bí kíp luyện khí thì sẽ giảm bớt cho hắn không ít công phu.

Về phần luyện đan, có con ếch xanh kia rồi, mình cũng không cần vội vã như vậy. Mà cũng không biết con ếch xanh kia tu luyện thế nào, không biết đã đột phá đến Thiên Cương cảnh hay chưa?

Nếu sống mấy chục nghìn năm, lại bị người đánh vào trong cơ thể của một con ếch xanh, khẳng định sẽ rất nhiều pháp môn tăng cao tu vi đi.

Khi luyện khí, Thiên Tu rất nghiêm túc.

Tu vi của hắn mặc dù cường đại nhưng mà luyện chế pháp bảo cũng cần cực kỳ nghiêm túc. Dù sao mỗi một pháp bảo đều không phải luyện chế là lập tức có thể thành công.

Nhưng vì muốn biểu hiện ở trước mặt đồ nhi một phen, Thiên Tu quyết định xuất ra toàn bộ thực lực, muốn luyện chế thành công.

Nhưng khi nhìn thấy đồ nhi nhàn nhã ngâm mình ở trong Thiên Hà Vương Đỉnh, ông cũng không biết là nên nói cái gì.

Chẳng lẽ tên đồ đệ này không thể nghiêm túc nhìn lão sư luyện khí sao?

– Đồ nhi, luyện chế binh khí bình thường thì đơn giản nhưng muốn luyện chế pháp bảo thì không còn dễ dàng như vậy nữa. Nếu Luyện khí sư không phải là Thiên Cương cảnh tầng năm, lĩnh ngộ Thiên Địa pháp tắc thì không thể luyện chế thành công.

Lúc này, chỉ thấy năm ngón tay của Thiên Tu làm động tác vồ lấy. Hư không đột nhiên sôi trào. Từ nơi sâu xa có vô số pháp tắc hiển hiện. Đây là pháp tắc mà chỉ cường giả mới có thể lĩnh ngộ được.

– Đồ nhi, hiện tại thiên tài địa bảo không đủ, chỉ có thể dung nạp một pháp tắc, ngươi muốn pháp tắc gì?

Vẻ mặt của Thiên Tu vẫn rất nghiêm túc tựa như là không thể lơi lỏng.

– Lão sư, con muốn pháp tắc mạnh nhất.

Lâm Phàm hét lên. Hiện tại, hắn cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho khiếp sợ. Thật sự là quá kinh người! Thực lực của lão sư rốt cuộc là cường hãn cỡ nào, vồ một cái là có thể hấp dẫn pháp tắc tới đây.

Mình cũng không biết khi nào mới có thể đạt đến cảnh giới như là của lão sư.

Thiên Tu lắc đầu, nói:

– Trên đời này không có pháp tắc mạnh nhất, thiên địa có vô số pháp tắc đều là dành cho bản thân cảm ngộ. Chỉ có mình trở nên cường đại thì pháp tắc sẽ càng thêm cường đại. Ở trên con đường tu hành, chớ có ý nghĩ muốn thứ mạnh nhất này.

Lâm Phàm biết lão sư đang giáo huấn bản thân, nhưng hắn cũng nghiêm túc lắng nghe. Lão sư là người từng trải, những gì mà lão sư biết đến khẳng định nhiều hơn so với mình.

Mặc dù mình có hệ thống nhưng cũng không thể quá mức tự cao tự đại.

– Lão sư, ngươi cảm thấy cái nào tốt thì cứ thế mà làm thôi.

Lâm Phàm cũng không muốn nghĩ nhiều nữa, cứ để lão sư đau đầu suy nghĩ hộ là tốt rồi.

– Ai.

Thiên Tu lắc đầu. Làm sao mà chuyện gì, đồ nhi này của mình cũng ném cho kẻ làm lão sư như mình chứ? Nhưng ông không dám khinh thường, dù sao đây cũng là chuyện liên quan đến thực lực của đồ nhi. Sau đó, ông vẫy tay một cái, thần niệm nhanh chóng bao phủ Lâm Phàm.

Lâm Phàm cảm giác giống như là có thật nhiều loại sức mạnh đi ra từ trong cơ thể của mình rồi dần dần tạo thành các loại đồ án hiện lên ở trên đỉnh đầu hắn.

Biểu lộ ở trên mặt của Thiên Tu lúc này rốt cuộc phát sinh biến hóa, nói:

– Đồ nhi, ngươi đến cùng là tu luyện thế nào? Tại sao gần như tất cả công pháp mà ngươi tu luyện đều là ngạnh công, chỉ có mỗi cái Hóa Thần Kiếm Trận này là không phải.

Hắn cũng choáng váng rồi, không biết đồ đệ của mình làm sao có thể tu luyện tới hiện tại. Tu luyện đều là ngạnh công, con đường sau này khó đi đó.

– Lão sư, không phải là ta còn có một môn Hư Không Thiết Cát Thuật này hay sao?

Lâm Phàm hét lên.

Thiên Tu dựng râu trừng mắt, nói:

– Đồ nhi ngốc, ai bảo ngươi tu luyện Hư Không Thiết Cát Thuật. Môn công pháp này của Nhật Chiếu tông hoàn toàn chính là làm chậm trễ thời gian tăng cấp, không dùng được. Nếu như ngươi có thể đột phá đến Thiên Cương cảnh, xé rách hư không dễ như là đi chơi vậy, còn không công lãng phí tinh lực tu luyện môn công pháp này làm gì?

– A!

Lâm Phàm sững sờ, trong lòng như có ngàn vạn con thảo nê mã đang chạy qua.

Hư Không Thiết Cát Thuật hắn đã tăng lên tới tầng thứ ba, đã tiêu hao đến 90 000 điểm tích lũy đó.

Hiện tại lão sư nói một câu, tu luyện nó có làm được cái gì đâu khiến cho hắn có một loại xúc động muốn thổ huyết.

– Thôi, thôi, tu luyện thì tu luyện, về sau đừng lãng phí tinh lực vào nó nữa. Tác dụng của môn công pháp này với ngươi là không lớn. Chỉ có những người không thể đột phá Thiên Cương cảnh mới đi tu luyện môn công pháp này thôi.

Thiên Tu lắc đầu, nói:

– Đã như thế, ta sẽ dung nạp Lực Lượng Pháp Tắc cho ngươi. Nhớ lấy, khi ngươi còn không có đột phá đến Thiên Cương cảnh tầng năm, tuyệt đối không nên cảm ứng Lực Lượng Pháp Tắc ở bên trong hai thanh binh khí này, nó sẽ xé rách thần hồn của ngươi đó.

– Lực Lượng Pháp Tắc tới.

Thiên Tu không do dự, vươn tay bắt lấy Lực Lượng Pháp Tắc mà pháp tắc này tựa như là có linh trí vậy, nhìn thấy mình sắp bị luyện hóa vào trong binh khí, muốn trốn xa, nhưng mà Thiên Tu sao có thể để nó rời đi.

Ông nhanh chóng chộp lấy sau đó năm ngón tay hợp lại, nghiền nát Lực Lượng Pháp Tắc rồi ném vào bên trong Thiên Hỏa.

– Còn muốn chạy sao? Thân là pháp tắc, có thể cống hiến một phần sức mạnh cho đồ nhi bảo bối của lão phu chính là vinh hạnh của ngươi.

Thiên Tu hơi nhấc ngón tay, băng tinh, máu tươi nhanh chóng bắn ra, đi vào trong Thiên Hỏa, đồng thời còn có các loại thiên tài địa

bảo như là không cần tiền vậy cũng bị Thiên Tu nhanh chóng dung nhập vào trong đó.

Lập tức một uy thế mênh mông bạo phát ra.

Ở chỗ sâu trong tông môn.

Khi cảm nhận được khí tức này, mấy vị trưởng lão đỉnh tiêm khác đều nhíu mày.

Hỏa Dung càng cảm thán vạn phần, nói:

– Thiên Tu à. Thiên Tu à. Ngươi đang gian lận vì đồ nhi của ngươi đó, không ngờ ngươi lại luyện chế pháp bảo mà còn không phải pháp bảo bình thường, chỉ sợ là đã đạt đến Địa giai trung phẩm. Điều này sẽ khiến cho mấy vị phong chủ khác nghĩ như thế nào.

Hắn thân là trưởng lão công chính, công bình nhất ở trong tông môn, cho nên cực kỳ phản cảm đối với loại hành vi trơ trẽn này. Hắn thấy cạnh tranh giữa các đệ tử, hẳn là nên công bằng, các trưởng lão không nên nhúng tay.

Thế nhưng mà Thiên Tu thì hay rồi. Lấy hết toàn bộ tài sản ra, nện ở trên người tên đồ đệ này. Như vậy sau này mấy phong chủ khác làm sao còn có thể so đấu cùng Lâm Phàm được.

Chuyện này giống như là hai người đều có thành tích học tập rất tốt, muốn cùng phấn đấu xem về sau ai có thể kiếm được nhiều tiền hơn, nhưng mà một người chỉ có 200,000 đồng, còn một người trực tiếp có mấy trăm triệu tiền vốn.

Hoàn toàn không có cách nào so sánh được.

Lúc này, năm ngón tay của Thiên Tu lại vồ lấy, nhấc cánh tay màu xanh kia lên và nói:

– Giáo Vương, ngươi cũng cống hiến cho đồ nhi của ta đi.

Râu dài quấn quanh ở trên cánh tay tiêu tán. Dù không có bất kỳ cái gì áp chế nữa, nhưng mà cánh tay màu xanh kia cũng không nhúc nhích giống như là không có khí tức vậy.

– Hừ, gan nhỏ như chuột. Ngươi còn không bằng Hộ Giáo Pháp Vương, cấp dưới của ngươi.

Thiên Tu hừ lạnh một tiếng, nhanh chóng lấy sức mạnh cường hãn đánh vỡ cánh tay màu xanh này, sau đó ném vào bên trong Thiên

Hỏa.

Lâm Phàm mở to hai mắt. Hắn cảm giác Lang Nha bổng cùng cái chảo sau khi luyện thành, tuyệt đối sẽ càng thêm cường đại.

– Ngưng!

Thiên Tu chợt quát một tiếng.

Hư không nổ vang. Sấm sét lấp lóe, nhanh chóng đánh lên trên Thiên Hỏa tựa như là đang trợ giúp Thiên Tu rèn luyện hai pháp bảo này vậy.

Ông!

Gợn sóng khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

– Tốt.

Thiên Tu nhẹ nhàng thở ra. Trên trán của ông vậy mà chảy xuống một giọt mồ hôi.

Lâm Phàm nhanh chóng đi ra từ bên trong Thiên Hà Vương Đỉnh, tay mắt lanh lẹ, nói:

– Lão sư, đồ nhi lau mồ hôi cho người. Lão sư vất vả rồi.

Thiên Tu cảm thấy rất vui mừng, cười.

– Không sao, vi sư nói cho ngươi. Luyện chế pháp bảo đối với vi sư cũng chỉ là chuyện đưa tay là làm được mà thôi. Nhớ năm đó, vi sư một tay chống trời, luyện chế 18 pháp bảo khiến cho thế nhân khiếp sợ, được mệnh danh là Luyện khí sư đứng đầu của Viêm Hoa tông. Nếu như không phải một lòng trầm mê tu luyện, thế gian không người có thể so sánh được với vi sư.

Lâm Phàm gật đầu, thuận theo ý tứ của lão sư mà liên tục vỗ mông ngựa.

Chương 250: Đề thăng to lớn

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Lâm Phàm rõ ràng cảm nhận được hai thanh binh khí bị một khí tức mờ mịt bao

phủ. Nhưng khí tức này như ẩn như hiện khiến hắn không thấy rõ diện mạo thật,

tuy vậy hắn vẫn có thể cảm nhận được sức mạnh ẩn chứa trong đó là cực kỳ kinh

khủng.

Đột nhiên, hai thanh binh khí phát sinh biến hóa. Khí tức mờ mịt quấn quanh ở

mặt ngoài nhanh chóng bị hai thanh binh khí này hấp thu.

Sau đó chúng tỏa ra quang mang chói mắt.

– Thật ghê gớm.

Trong lòng của Lâm Phàm vui sướng. Hắn không ngờ lão sư lại ra sức như vậy.

Hắn có thể cảm giác được sức mạnh ẩn chứa bên trong cái chảo cùng Lang Nha

bổng mạnh mẽ hơn so với lúc trước quá nhiều, chênh lệch giống như là giữa trời

và đất vậy.

– Tới.

Hắn ngoắc ngoắc ngón tay, hai thanh binh khí bay vào trong tay

của hắn.

Thiên Tu chắp hai tay sau lưng, cười nói:

– Đồ nhi, hai pháp bảo này đã luyện thành. Thứ chúng dung nạp ở bên trong

chính là Lực Lượng Pháp Tắc. Đồng thời bởi vì trong số tài liệu luyện chế còn

có băng tinh của Băng Thiên Ma Long cho nên hai pháp bảo này còn ẩn chứa năng

lực đóng băng. Ngoài ra còn có tâm huyết của Hoang Cổ Hung Viên khiến cho hai

pháp bảo này ẩn chứa sức mạnh cuồng bạo, còn có rất nhiều thứ nữa, ngươi tự

cảm thụ đi, vi sư không giảng giải hết, có nhiều thứ phải tự mình cảm nhận mới

tốt.

– Tạ ơn lão sư.

Lâm Phàm chân thành cảm tạ. Hắn cảm thấy rất may mắn khi việc mình có được một

lão sư như Thiên Tu.

– Mà vừa rồi khi vi sư kiểm tra thuộc tính của những công pháp mà ngươi tu

luyện, vi sư phát hiện ngươi tu luyện đều là ngạnh công. Cho nên ta không thể

không nhắc nhở ngươi, đừng có tu luyện thêm môn ngạnh công nào khác nữa, nội

tình của ngươi đã đầy đủ cường đại rồi.

Thiên Tu có chút lo lắng nói.

Lâm Phàm hơi có chút nghi hoặc, nói:

– Lão sư, vì cái gì mà người lại nói như thế?

– Vi sư sợ ngươi tu luyện quá nhiều rồi không thể đột phá Thiên Cương cảnh.

Thiên Tu không ngờ chỉ mới một đoạn thời gian không thấy, đồ đệ của mình vậy

mà đã tu luyện nhiều công pháp như thế, hơn nữa phẩm giai của những công pháp

này cũng rất cao. Không thể nghi ngờ điều này sẽ khiến cho con đường phía

trước của đồ đệ này càng thêm khó đi.

– Chuyện này có quan hệ gì cùng với việc đột phá Thiên Cương cảnh sao?

Lâm Phàm có chút không hiểu.

Thiên Tu gật đầu, nói:

– Thiên Cương cảnh là như thế nào? Đó chính là thành lập liên hệ cùng thiên

địa. Ngươi tu luyện quá nhiều công pháp, phẩm giai lại rất cao, muốn đột phá

Thiên Cương cần có nội tình thật sự là quá lớn. Vi sư sợ ngươi không thể tích

lũy đủ nội tình. Chẳng qua nếu như có thể đột phá Thiên Cương cảnh thành công,

vậy thì thành tựu của ngươi sẽ không thể đoán trước được.

Lâm Phàm không ngờ còn có chuyện như vậy. Chẳng qua nếu như chỉ là việc tích

lũy thì hắn cũng không cần quá lo lắng bởi vì đã có hệ thống. Chỉ cần có điểm

tích lũy thì nội tình cũng không phải vấn đề quá khó khăn.

Hơn nữa bây giờ mình cũng đang một mực kiếm điểm tích lũy chuẩn bị cho việc đề

thăng, cho nên việc này chỉ là lão sư lo lắng vô ích mà thôi.

– Lão sư, vậy trước kia khi ngài đột phá Thiên Cương cảnh có khó khăn không?

– Đồ nhi, năm đó vi sư không có người dẫn đường, số lượng công pháp mà vi sư

tu luyện so với ngươi cũng chỉ nhiều hơn chứ không ít hơn. Nhưng thiên tư của

vi sư quá khủng bố. Ta lấy đại nghị lực, đại thực lực trực tiếp đột phá Thiên

Cương cảnh. Nhưng thôi, không đề cập tới cũng được, chuyện cũ thì chỉ là

chuyện cũ mà thôi.

Thiên Tu cười khoát tay.

Lâm Phàm hiện tại rất muốn tát cho mình một cái. Mình không nên mở miệng hỏi

đến vấn đề này, hoàn toàn chính là sáng tạo điều kiện cho lão sư nhớ lại quá

khứ hoàn mỹ kia.

– Tốt, vi sư cũng phải nghỉ ngơi một chút. Ngươi đi về trước đi. Sau một tháng

nữa chính là lúc mà ngươi muốn tổ chức thi đấu. Cố gắng lên! Đừng làm cho vi

sư thất vọng.

Thiên Tu nói.

– Lão sư yên tâm, đồ nhi tuyệt đối sẽ không làm cho ngài thất vọng.

Lâm Phàm nhanh chóng thu hai thanh binh khí vào nhẫn trữ vật rồi cáo từ rời

đi. Hiện tại, hắn cũng muốn đi tu luyện.

Điểm tích lũy vừa kiếm được nhất định phải cẩn thận tiêu xài.

Vô Địch phong.

Khi Lâm Phàm trở về, hắn lại phát hiện trên núi cực kỳ náo nhiệt. Vô số đệ tử

đang xếp hàng mà Lã Khải Minh thì đang bận rộn ghi chép gì đó.

– Lâm sư huynh.

Nhìn thấy Lâm Phàm đi đến, Lã Khải Minh vội vàng để công việc trong tay xuống,

nhanh chóng chạy tới và nói:

– Sư huynh, đệ tử đến báo danh thật sự là nhiều lắm. Lần thi đấu vào một tháng

sau tất nhiên sẽ phi thường náo nhiệt.

Lâm Phàm vỗ bả vai Lã Khải Minh, nói:

– Lã sư đệ, vất vả cho ngươi rồi.

Lã Khải Minh lắc đầu, nói:

– Sư đệ không vất vả lắm đâu. Có thể cống hiến vì Vô Địch phong đó là chuyện

rất vinh quang.

– Lã sư đệ, kỳ thật ngày thường, ngươi có thể làm ít việc đi một chút, cố gắng

tu luyện một phen. Đừng vì công việc của Vô Địch phong mà chậm trễ việc đề

thăng tu vi của mình.

Lâm Phàm phát hiện tu vi của Lã Khải Minh vẫn còn đình trệ tại Địa Cương cảnh

tầng một. Mặc dù so với trước kia có chút tiến bộ, nhưng mà so sánh cùng mấy

người Trương Long đã có sự chênh lệch khá rõ ràng.

Lã Khải Minh lắc đầu, nói:

– Sư huynh, việc này sư đệ đã nghĩ kỹ. Cứ để mấy người Trương Long tu luyện là

được rồi, ta cố gắng quản lý Vô Địch phong, giúp đỡ sư huynh.

Thấy hắn nói như thế, Lâm Phàm tự nhiên cũng không biết nên nói cái gì mới

tốt, chỉ có thể vỗ vỗ bả vai Lã Khải Minh. Mình có thể gặp được mấy vị sư đệ

này cũng là một việc may mắn. Để bây giờ mình có thể yên tâm giao mọi chuyện

cho bọn họ.

– Tốt, ta cần bế quan một đoạn thời gian. Vô Địch phong liền giao cho ngươi.

Lâm Phàm nói.

– Vâng.

Trong mật thất.

Nụ cười ở trên mặt của Lâm Phàm rất xán lạn. Hiện giờ hắn đang suy nghĩ xem

nên sử dụng hơn bốn trăm ngàn điểm tích lũy như thế nào đây.

Nhưng đau nhất chính là môn công pháp Hư Không Thiết Cát Thuật này. Lúc ấy,

hắn tu luyện chính là vì nghĩ ở Địa Cương cảnh liền có thể cắt đứt hư không,

điều đó là phong cách cỡ nào.

Nhưng mà bây giờ xem ra mình hoàn toàn chính là nghĩ quá nhiều.

Công pháp của Nhật Chiếu tông thật sự là quá hại người, đều là dùng để lừa

loại thiếu niên thuần khiết kiến thức không rộng như mình.

Nếu như không phải là lão sư nhắc nhở, mình thật đúng là không

biết đâu.

Được rồi, 90 000 điểm tích lũy coi như là bị chó ăn đi.

Về sau, mình cũng không cần tiếp tục để ý đến Hư Không Thiết Cát Thuật nữa.

Hiện tại, ngoại trừ mấy loại đã đạt đến cảnh giới viên mãn, công pháp mà mình

tu luyện chính là:

Thất Thần Thiên Pháp, Hóa Thần Kiếm Trận, Kinh Long Đại Thiên Công, Cực Diệt

Phá Thể, Cổ Giới Kim Cương Pháp Thân, Đại Băng Diệt Quyền Kinh.

Những công pháp này hắn đều rất muốn tu luyện, nhưng mà điểm tích lũy cũng chỉ

có hơn bốn trăm ngàn, khẳng định không thể đề thăng toàn bộ được. Cho nên hắn

chỉ có thể lựa chọn một vài loại trong đó mà thôi.

Đầu tiên là có thể loại trừ Thất Thần Thiên Pháp. Mình vừa mới đột phá tầng

thứ ba, Chí Đạo Hữu Thần, cho nên cần phải dừng lại một chút. Hóa Thần Kiếm

Trận thì cũng tạm thời không quá cần thiết, mình đã có thủ đoạn quần công khác

rồi.

Cuối cùng, sau khi suy nghĩ cẩn thận một phen, hắn cũng đã lựa chọn xong công

pháp để đề thăng.

– Đề thăng Cực Diệt Phá Thể

– Tiêu hao 100 000 điểm tích lũy.

– Cực Diệt Phá Thể (tầng thứ hai)

– Đặc tính: Sức mạnh tăng cường gấp bốn, chấn động hư không.

– Ta đệt.

Trong lòng của Lâm Phàm lẩm bẩm đậu đen rau muống. Nhìn thấy đặc tính chấn

động hư không làm cho hắn nghĩ đến môn Hư Không Thiết Cát Thuật kia, bởi vì nó

cũng có đặc tính chấn động hư không này. Không ngờ Cực Diệt Phá Thể cũng có

đặc tính này, thật đúng là khiến cho người ta càng thêm thương tâm.

– Tăng lên Cổ Giới Kim Cương Pháp Thân.

– Tiêu hao 150 000 điểm tích lũy.

– Cổ Giới Kim Cương Pháp Thân (tầng thứ hai).

– Đặc tính: Địa Tướng Pháp Thân, Hư Không Cực Chấn, tăng cường nhục thân, cảm

ứng đại địa.

Ông!

Khi hai loại công pháp cùng tăng lên, trong cơ thể lập tức tràn ngập sức mạnh

cuồng bạo. Sức mạnh này rất mãnh liệt, vậy mà khiến cho thân thể của hắn có

cảm giác phồng to.

– Thật mạnh! Hai loại công pháp đều rất cao cấp cho nên sau khi tăng lên một

tầng, lại có thể sinh ra sức mạnh cường đại như thế.

Lâm Phàm có thể cảm giác tế bào trong cơ thể của mình đang không ngừng hấp thu

sức mạnh, không ngừng lớn mạnh, không ngừng bão hòa, nhưng mà nội tình của bản

thân vẫn còn chưa đạt đến viên mãn.

– Thật sự là điên rồi! Mình mới chỉ là Địa Cương cảnh tầng tám đã cần nhiều

sức mạnh như thế. Nếu muốn đột phá đến Thiên Cương cảnh, vậy còn không phải là

lật trời sao.

Hắn đã không dám tưởng tượng nữa rồi. Ai bảo mình khuếch trương nội tình đến

trình độ này.

Nếu để người khác biết, chỉ sợ là sẽ kinh hãi đến mức rơi cả răng ra mất rồi.

Tiếp theo là Đại Băng Diệt Quyền Kinh, lực phá hoại của môn công pháp này thật

sự rất mạnh, không tăng lên thì cũng lãng phí.

– Tăng lên

– Tiêu hao 40,000 điểm tích lũy

– Đại Băng Diệt Quyền Kinh (tầng thứ hai)

– Đặc tính: Ba động chấn vỡ, tăng cường sức mạnh, phá hư.

Đặc tính vẫn chỉ là như vậy, không có bao nhiêu biến hóa, chỉ có sức mạnh

cường đại thêm một chút mà thôi, xem ra cần tiếp tục tăng lên.

– Tiêu hao 60, 000 điểm tích lũy

– Đại Băng Diệt Quyền Kinh (tầng thứ ba)

– Đặc tính: Chấn vỡ xuyên thấu, tăng cường sức mạnh cực hạn, tăng cường năng

lực phá hư, Địa Diệt Thiên Hoang

Lần này đặc tính phát sinh biến hóa cực lớn.

Điểm tích lũy hiện tại cũng chỉ còn thừa lại 60, 000.

– Không tốt!

Đột nhiên, Lâm Phàm biến sắc. Thân thể của hắn đột nhiên phát sinh biến hóa,

cơ bắp phồng to, xương cốt vang lên tiếng kẽo kẹt thật giống như là muốn vỡ

nát vậy.

Tường vây của mật thất từ từ xuất hiện dấu hiệu rạn nứt.

Ngọn núi này là do chính tay lão sư luyện chế. Do đó, tường vây xung quanh mật

thất này cũng vô cùng kiên cố. Nhưng không ngờ giờ phút này lại bị khí tức mà

mình phát tán ra đã khiến cho nó có dấu hiệu rạn nứt.

Mà bên ngoài cơ thể của mình cũng có rất nhiều tia khí trắng bay ra, vặn vẹo ở

trên không trung.

– Không tốt, đây là do sức mạnh đầy tràn nên muốn bộc phát ra ngoài.

Vừa rồi, hắn chỉ lo đề thăng công pháp mà không để ý tới, khi đề thăng Đại

Băng Diệt Quyền Kinh lên tới tầng thứ ba, tế bào ở trong cơ thể cũng đã bão

hòa, thậm chí sức mạnh còn bắt đầu tràn ra.

– Tăng cao tu vi.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, thân thể khẳng định như là một quả bong bóng bị thổi

căng, sẽ vỡ nát.

– Tiêu hao 8 triệu điểm khổ tu.

– Tu vi: Địa Cương cảnh tầng chín (+)

Ầm ầm!

Trong cơ thể tựa như là có một cánh cửa được mở ra vậy, tất cả sức mạnh bạo

phát ra. Tế bào nguyên bản đã bão hòa tựa như là bị phục chế, không ngừng phân

liệt, dung lượng đột nhiên tăng vọt, còn lớn hơn khi Địa Cương cảnh tầng tám

rất nhiều.

Một khí tức mênh mông nhanh chóng bộc phát ra.

– Thật mạnh! Không ngờ mình đã mạnh như vậy.

Hắn đúng là không ngờ hơn bốn trăm ngàn điểm tích lũy lại có thể tăng thực lực

của mình lên đến tận mức độ này. Thậm chí để hắn có cảm giác mình có thể xé

rách hư không một cách dễ như trở bàn tay vậy.

Nhưng điều đó căn bản là không có khả năng, hẳn là ảo giác đi.

Xé rách hư không là biểu tượng của cường giả Thiên Cương cảnh.

Mình vẫn chỉ là Địa Cương cảnh mà thôi, không có khả năng làm được điều đó.

Nhưng mà hiện tại sức mạnh ẩn chứa trong cơ thể của mình thật sự là quá cường

hãn.

Sau đó, hắn vung tay một cái.

Một sức mạnh mênh mông lập tức bạo phát ra, xuyên qua không gian, đánh thẳng

lên trên vách tường ở chung quanh.

Những vách tường này đều là do lão sư luyện chế cho nên vô cùng cứng rắn.

Nhưng mà ở dưới một kích tiện tay này của hắn lại xuất hiện dấu hiệu vỡ nát,

hơn nữa còn có một cái hố to xuất hiện.

Toàn bộ Vô Địch phong đều giống như là hơi lắc lư vậy.

– Ha ha ha!

Lâm Phàm cười to. Hiện tại hắn đã cảm nhận được sức mạnh này cường hãn đến cỡ

nào. Chỉ sợ bây giờ nếu gặp lại tên Lý Yêu Hoàng kia, bản thân cũng có thể

thoải mái chiến thắng hắn đi.

Mặc dù không có thử nghiệm qua nhưng mà hắn thật sự có cảm giác như vậy.

Bỗng nhiên, hắn nghĩ đến một việc. Đó chính là lời của lão sư nói lúc trước,

bảo mình tuyệt đối không nên cảm ứng Lực Lượng Pháp Tắc bên trong hai thanh

binh khí. Điều này khiến cho hắn cảm thấy rất là tò mò.

Nếu như lão sư không nói, e rằng hắn cũng không có thừa hơi mà đi cảm ứng,

nhưng mà lão sư cảnh báo lại khiến cho hắn có chút hiếu kỳ, muốn nhìn một chút

xem tình huống đến cùng là như thế nào.

Sau đó, hắn lấy Lang Nha bổng ra, đặt bàn tay lên phía trên.

Đột nhiên, hắn cảm giác có một chút gì đó không ổn.

Chương 251: Giao dịch cùng Lực Lượng Pháp Tắc

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Lão sư đã nói với hắn không nên chủ động cảm ứng Lực Lượng Pháp Tắc ở bên trong Lang Nha bổng cùng cái chảo.

Nhưng mà ở thời khắc này, hắn hoàn toàn cảm ứng được.

Bên trong Lang Nha bổng có ẩn chứa một sức mạnh cực kỳ khủng bố, tựa như là truy tìm đến chỗ biên giới cực hạn của sức mạnh nào đó.

Khi hắn bỏ tay ra, loại cảm giác này cũng đồng thời tiêu tán.

– Sức mạnh thật kỳ diệu. Đây chính là Lực Lượng Pháp Tắc mà lão sư nói tới sao? Rõ ràng mình còn không có hoàn toàn cảm ứng, chỉ mới vẻn vẹn là khí tức phát tán ra ở mặt ngoài, vậy mà khiến cho mình cảm thấy khủng bố như thế.

Bây giờ tu vi của hắn đã là Địa Cương cảnh tầng chín, thực lực tăng vọt đến một loại tình trạng cực kỳ khủng bố.

Có lẽ có thể nói chỉ thiếu chút nữa là có thể một bước lên trời, trở thành cường giả Thiên Cương cảnh.

Nhưng hắn biết rõ tình huống của chính bản thân mình. Khoảng cách đến Thiên Cương cảnh mặc dù nhìn như chỉ có một bước nhưng mà một bước này lại cực kỳ gian nan, cần có nội tình thật sự là quá to lớn, so sánh cùng với trước kia, cách biệt giống như là một trời một vực vậy.

Lại một lần nữa hắn đưa tay để lên trên Lang Nha bổng, cảm ứng Lực Lượng Pháp Tắc ở bên trong, lập tức một sức mạnh mênh mông đánh tới.

Trong đầu hiện lên hình ảnh một người khổng lồ đỉnh thiên lập địa đứng ở trong Tinh Hà vô tận, đầu đội trời, chân đạp đất, uy thế kinh người. Hai con ngươi nguyên bản đang đóng chặt đột nhiên mở ra.

Hai tia sáng màu vàng lấp lóe bắn ra giống như là có thể đâm xuyên hết thảy đánh thẳng vào trong linh hồn.

Uy thế cường đại cuốn tới. Nếu như là người khác, chỉ sợ đã sớm thu tay lại nhưng mà Lâm Phàm lại không hề cảm thấy e ngại, nhanh chóng xâm nhập vào trong đó.

Hắn cảm thấy tựa như là mình đi tới một vùng trời rộng lớn vậy. Đột nhiên, một sức mạnh cường hãn đánh tới.

Phụt!

Lâm Phàm phun ra một búng máu tươi, sắc mặt hơi trắng.

– Sức mạnh thật cường hãn, đến cùng là chuyện gì xảy ra, ta lại không hề có khả năng ngăn cản.

Lâm Phàm cũng có chút khiếp sợ. Lấy thực lực hiện giờ của mình, không ngờ lại còn thứ chỉ mới vẻn vẹn lấy khí thế cách không đánh tới là đã trấn áp được bản thân. Chuyện này đúng là khiến cho người ta cảm thấy kinh ngạc.

Lực Lượng Pháp Tắc thật sự là mạnh như vậy hay là nói bất kỳ pháp tắc nào cũng đều cường đại như thế này.

Rời hắn không có suy nghĩ nhiều hơn nữa. Bởi vì tạm thời còn chưa chết cho nên hắn tiếp tục thâm nhập vào sâu hơn.

Lập tức, một đòn lại một đòn đánh tới.

Liên tục phun ra một búng lại một búng máu tươi nhưng bởi vì không có bất kỳ cảm giác đau đớn gì cho nên Lâm Phàm hoàn toàn không thèm để ý, cùng lắm thì là mình sẽ bị đánh chết mà thôi.

Cuối cùng, sau một đòn đánh tới, Lâm Phàm cảm giác sinh mệnh lực của mình đã hoàn toàn tiêu tán rồi sau đó hắn chết.

Mười giây sau.

– Thú vị! Tựa như là Lực Lượng Pháp Tắc này đang muốn ép mình rời đi.

Lâm Phàm lại một lần nữa đưa bàn tay đặt lên trên Lang Nha bổng, tiếp tục cảm ứng. Hiện giờ, hắn muốn xem xem Lực Lượng Pháp Tắc này đến cùng là thứ gì mà lại có được sức mạnh cường hoành như thế.

Thiên Cương cảnh tầng năm mới có thể lĩnh ngộ pháp tắc.

Nếu thật sự là như thế, vậy thì có khác nào nói nếu mình không lĩnh ngộ được pháp tắc thì sẽ không có cách nào chiến đấu cùng với cường giả Thiên Cương cảnh tầng năm hay sao?

Mấy ngày trôi qua.

Vân Tiêu phong.

Vòng xoáy trên đỉnh núi nguyên bản còn hơi mơ hồ, bây giờ dần dần hóa thành thực chất. Khí lưu cũng bắt đầu nồng hậu, dày đặc đến mức sền sệt.

Ở trung tâm của vòng xoáy kia có một bóng người đang khoanh chân ngồi. Hai mắt nhắm chặt. Khí tức ở trên người có biên độ ba động rất lớn tựa như là đang tu luyện đến chỗ quan trọng.

Vương Thánh Khang hưng phấn nói:

– Vân sư huynh đã sắp đột phá rồi. Ta đã có thể cảm nhận được trong cơ thể của Vân sư huynh đang ấp ủ một sức mạnh cực kỳ kinh khủng.

– Chỉ cần sư huynh có thể đột phá Thiên Cương cảnh như vậy thập phong tất nhiên sẽ phải lấy Vân Tiêu phong chúng ta cầm đầu. Cho dù là Vô Địch phong cũng sẽ không bằng được chúng ta.

Huyền Thanh càng nói càng cảm thấy hưng phấn. Bọn họ tin tưởng Vân sư huynh nhất định có thể đánh vỡ bình chướng Địa Cương cảnh, trở thành cường giả Thiên Cương cảnh.

– Gần đây, phong chủ của Vô Địch phong cũng đang bế quan tu luyện nhưng cho dù có bế quan đi nữa cũng tuyệt đối không đuổi kịp Vân sư huynh của chúng ta. Cũng không biết tình huống của tám vị phong chủ khác là như thế nào? Hiện tại bọn họ cũng vẫn ở bên ngoài chưa về.

Vương Thánh Khang nghĩ đến mấy vị phong chủ khác, cảm giác cạnh tranh ở trong tông môn thật sự là quá khốc liệt, tám vị phong chủ kia không có một người nào là đơn giản.

Hồng Đế phong Chiến Hồng Đế cũng đã ra ngoài lịch luyện được một thời gian rồi, không biết tu vi sẽ tăng lên tới mức nào. Nhưng mà hắn tin tưởng, trong mười vị phong chủ, Vân sư huynh nhất định là người thứ nhất bước vào Thiên Cương cảnh.

Lã Khải Minh nhìn về phía Vân Tiêu phong ở phương xa. Phía trên đỉnh của ngọn núi kia, vòng xoáy linh khí vẫn đang không ngừng xoay tròn. Mặc dù cách rất xa, nhưng mà hắn vẫn có thể cảm nhận được uy thế khủng bố do vòng xoáy kia phát tán ra.

Đệ tử ở chung quanh cũng châu đầu ghé tai thảo luận, hiển nhiên là phong chủ của Vân Tiêu phong đã sắp đột phá đến Thiên Cương cảnh. Hơn nữa nhìn qua e rằng sẽ chẳng còn cần bao lâu nữa.

Nhưng bọn họ cực kỳ tin tưởng phong chủ nhà mình, bởi vậy cũng chỉ quan sát một đoạn thời gian, sau đó không có để ý nữa.

Khô Phong.

Khô Mộc trưởng lão vui mừng gật đầu, nói:

– Cát Luyện, ngươi nghĩ xem, nếu như Vân Tiêu thành tựu Thiên Cương cảnh, phải chăng có thể trở thành người đứng đầu trong mười vị phong chủ.

Tâm tình lúc này của Cát Luyện cũng không tốt lắm. Người mà hắn xem trọng là Quân Vô Thiên lại đi cấu kết cùng Tà giáo, làm cho tài nguyên mà hắn đã từng tiêu hao trôi theo dòng nước.

Bây giờ nhìn về phía vòng xoáy cương khí ở phía trên Vân Tiêu phong, hắn cũng cảm thán nói:

– Ngươi đúng là có phúc lớn. Đệ tử mà ngươi nhìn trúng đã sắp đột phá Thiên Cương cảnh rồi.

– Ha ha!

Khô Mộc cười, sau đó giơ tay lên. Ngọn núi dưới chân ông ta hơi chấn động. Một tia sáng màu xanh lục từ dưới đất chui lên, ngưng tụ ở trong lòng bàn tay của ông ta. Sau đó ngón tay búng một cái, tia sáng này nhanh chóng bay về phía Vân Tiêu phong.

Khi nhìn thấy tia sáng màu xanh lục kia, trên mặt của Cát Luyện tràn đầy hâm mộ, cảm thán nói:

– Sinh mệnh nguyên lực tích lũy suốt mười năm cứ như vậy cho

đi. Thật đúng là đại thủ bút.

Khô Mộc thản nhiên cười nói:

– Đột phá Thiên Cương cảnh cũng không phải là một việc bình thường. Tia sinh mệnh nguyên lực kia không có tác dụng tăng cường tu vi nhưng mà nếu dùng để bù đắp thiếu hụt của cơ thể lại là đồ tốt. Tên Thiên Tu kia vì đồ nhi bảo bối của hắn vét sạch nội tình, lão phu tự nhiên cũng không thể yếu thế được.

– Hành vi của lão thất phu kia hoàn toàn chính là dục tốc bất đạt, rõ ràng là đang hại đồ đệ của hắn. Tu vi còn chứa đến Thiên Cương cảnh đã có được pháp bảo. Ta cũng muốn nhìn xem sau này hắn làm thế nào mà có thể tiến bộ.

Cát Luyện thở phì phì. Hắn là bị Thiên Tu làm cho tức giận.

Nhưng muốn đánh lại đánh không lại, hắn cũng chỉ có thể phát cáu, tức giận nói vài tiếng mà thôi.

Vô Địch phong.

Trong mật thất.

– A, lần này không ngăn cản sao?

Những ngày này, mỗi một ngày Lâm Phàm đều thử cảm ứng. Nhưng càng xâm nhập vào sâu, sức mạnh kia càng ngày càng cuồng bạo, càng ngày càng khiến cho người ta cảm thấy bản thân nhỏ bé.

Nguyên bản một ngày, hắn ít nhất phải chết vài lần, liên tục đến mấy ngày sau.

Cho đến hiện tại, sức mạnh nghiền ép này bỗng dưng tiêu tán khiến cho hắn hoàn toàn không hiểu thấu.

Một đường thông suốt, hắn nhanh chóng xâm nhập đến tầng sâu nhất.

Ở trong không gian hư vô kia, một đạo pháp tắc lẳng lặng trôi nổi ở nơi đó giống như là không có linh tính, nhưng đột nhiên lại có thanh âm vang lên.

– Ngươi có phải là có bệnh hay không?

Lâm Phàm sững sờ, cho tới tận bây giờ hắn cũng đều không có ngờ pháp tắc lại có linh trí, hơn nữa còn biết nói chuyện. Chuyện này

khiến cho hắn cảm thấy rất kinh ngạc.

– Ngươi biết nói chuyện sao?

Lực Lượng Pháp Tắc hơi lay động. Nguyên bản nhìn qua pháp tắc giống như là chuỗi gien, giờ phút này hào quang lóe lên, nó lập tức biến thành một đại hán có cơ bắp cuồn cuộn, thần sắc phẫn nộ.

– Ta chính là Lực Lượng Pháp Tắc, là lực lượng tiên thiên, hoàn toàn có khả năng trở thành Lực Lượng Chi Thần. Nhưng mà, những sinh linh như các ngươi bắt chúng ta, đoạn tuyệt con đường thành thần của chúng ta. Bây giờ ngươi lại còn kinh ngạc vì ta biết nói chuyện sao?

Lâm Phàm kinh ngạc. Hắn chưa bao giờ có thể ngờ Lực Lượng Pháp Tắc lại còn biết nói chuyện. Chuyện này thật sự là quá thần kỳ.

– Lực Lượng Pháp Tắc là tử vật, chỉ có thể tăng cường thực lực cho bản thân, không ngờ vậy mà lại có trí tuệ, hơn nữa có vẻ còn rất cao. Thật đúng là rất thần kỳ.

Lực Lượng Pháp Tắc dậm chân, không gian tối tăm màu xám tro đột nhiên nổ tung, nói:

– Ai nói chúng ta là tử vật, chúng ta là lực lượng Tiên thiên, điểm xuất phát còn cao hơn so với những sinh linh như các ngươi. Nếu như không phải là do chúng ta chịu thiên địa áp chế, ngươi cho rằng các ngươi có thể bắt giữ chúng ta hay sao? Những tên trộm cướp như các ngươi ăn cắp sức mạnh của chúng ta để lớn mạnh bản thân. Quả thật thiên lý khó dung.

– Không, không.

Lâm Phàm lắc đầu, nói:

– Những điều mà ngươi vừa nói có vấn đề. Thế gian mạnh được yếu thua, đó chính là nguyên lý căn bản để thiên địa tuần hoàn. Các ngươi tuy rằng khởi điểm cao nhưng mà có thiên địa áp chế các ngươi. Các ngươi bị sinh linh bắt giữ, để sinh linh lớn mạnh, chính là bởi vì bản thân các ngươi không mạnh mẽ, bị sinh linh nô dịch không có gì đáng để nói cả.

– Ngươi cũng muốn cướp đoạt sức mạnh của ta sao?

Lực Lượng Pháp Tắc nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm, không gian tối tăm màu xám tro chung quanh giống như là sắp vỡ vụn ra.

– Không. Ta không phải loại người như vậy.

Lâm Phàm khoát tay, nhưng mà trong lòng hắn lại đang tự hỏi một chuyện vô cùng trọng yếu. Lực Lượng Pháp Tắc này chỉ là bị lão sư cưỡng ép áp chế ở trong binh khí. Muốn để nó cam tâm tình nguyện cống hiến sức mạnh e rằng rất khó. Nếu như tu vi của mình không đến Thiên Cương cảnh tầng năm là chuyện gần như không thể nào xảy ra.

– Ta đến thương lượng một vụ giao dịch với ngươi. Ngươi có muốn hay không?

Lâm Phàm mở miệng nói.

Vừa dứt lời.

Lực Lượng Pháp Tắc đột nhiên run lên, cơ bắp cuồn cuộn kia cũng bắt đầu run rẩy, trên mặt lộ ra thần sắc không dám tin tưởng, nói:

– Ngươi vừa mới nói cái gì?

Lâm Phàm nghi hoặc nhìn qua. Chẳng lẽ trí tuệ của Lực Lượng Pháp Tắc này rất thấp, kiểu như người thiểu năng trí tuệ hay sao? Hắn lại nói:

– Ta nói, ta đến thương lượng một vụ giao dịch với ngươi.

Trong chốc lát.

Lực Lượng Pháp Tắc xuất hiện ở trước mặt Lâm Phàm. Hai cánh tay thô kệch bắt lấy bả vai của hắn rồi nó run run nói:

– Ngươi nói giao dịch. Ngươi xem ta như là một sinh linh sao?

Bọn chúng là do thiên địa sinh ra. Khi thiên địa sơ thành, bọn chúng đã được ra đời, cũng có thể coi như là nhóm sinh linh đầu tiên. Thế nhưng mà bởi vì thiên địa áp chế, bọn chúng chỉ có thể trở thành thuốc bổ để các sinh linh khác tăng cao tu vi.

Bây giờ tên nhân loại ở trước mặt này vậy mà muốn làm giao dịch cùng nó. Đó chính là xem chúng nó như là một sinh linh.

– Ừm.

Lâm Phàm bình tĩnh gật đầu, không hề bởi vì nói dối mà cảm thấy xấu hổ.

– Ha ha ha!

Lực Lượng Pháp Tắc phá lên cười, nói:

– Sinh linh.Chúng ta rốt cục được thừa nhận là sinh linh.

– Tốt! ngươi nói đi! Là giao dịch gì? Ta biết nhân loại các ngươi khi giao dịch đều sẽ chú ý công bằng, kiểu như là bổ sung cho nhau.

Lâm Phàm không hề do dự, nhanh chóng nói:

– Ta cùng ngươi làm một vụ giao dịch. Ngươi để ta lĩnh ngộ Lực Lượng Pháp Tắc, chờ đến khi tu vi của ta đột phá đến Thiên Cương cảnh tầng năm, ta sẽ thả ngươi rời đi, cho ngươi tự do. Nếu như ta vi phạm, thiên lôi đánh xuống, ta sẽ hóa thành tro tàn.

– Điều đó căn bản là không có khả năng. Tu vi của ngươi quá thấp. Nếu như tu vi của ngươi không đến Thiên Cương cảnh tầng năm, ngươi không có cách nào lĩnh ngộ Lực Lượng Pháp Tắc.Ngươi là nhân loại thứ 13, 600 đến được cấp độ sâu như thế này, mà ngươi lại là nhân loại thứ nhất thừa nhận chúng ta là sinh linh. Cho nên ta có thể cùng ngươi làm một vụ giao dịch khác.

– Khi mà ngươi đột phá đến Thiên Cương cảnh tầng năm, ta nguyện ý chỉ dạy cho ngươi cách làm như thế nào lĩnh ngộ Sức mạnh Chi Tâm.

Lực Lượng Pháp Tắc cực lực làm cho mình càng giống là một sinh linh, cũng học tập giao dịch.

Lực Lượng Pháp Tắc ở trên thế gian là vô cùng vô tận, nhưng tư duy đều tương thông, những ký ức đã từng trải qua cũng đều sẽ lưu truyền tới nay.

Lâm Phàm đúng là không ngờ mình lại có thể câu thông cùng Lực Lượng Pháp Tắc. Chuyện này khiến hắn mở rộng tầm mắt, trong lòng cũng hiểu ra.

– Tốt! Thành giao, nhưng bây giờ ngươi đang ký thác ở bên trong hai pháp bảo của ta, khi cần thiết ngươi nhất định phải lấy ra toàn bộ sức mạnh của ngươi.

Lực Lượng Pháp Tắc lắc đầu, nói:

– Ta không thể lấy ra toàn bộ sức mạnh. Sức mạnh của pháp tắc là vô cùng vô tận, chất liệu của hai pháp bảo này còn chưa đủ để

chịu tất cả sức mạnh của chúng ta. Nhưng mà nếu có giao dịch cùng với ngươi thì ta nhất định sẽ giúp hai pháp bảo này bộc phát ra sức mạnh lớn nhất.

– Thành giao.

Lâm Phàm cười.

Chương 252: Đột phá thì cứ đột phá, còn khoe khoang cái gì

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Tâm thần thoát ly Lang Nha bổng, Lâm Phàm đúng là không ngờ sẽ có chuyện như thế.

Nhưng vì nghiệm chứng suy nghĩ của mình, hắn vội vã rời khỏi mật thất, hóa thành một vệt sáng bay đến ngọn núi của lão sư.

Thế nhưng mà khi hắn hỏi thăm lão sư về những chuyện có quan hệ với việc vừa mới phát sinh, câu trả lời của lão sư lại khiến cho hắn cảm thấy kinh ngạc.

Lão sư nói Lực Lượng Pháp Tắc hoàn toàn không có linh trí, có cũng chỉ là sức mạnh hủy diệt vô cùng vô tận, nhất định phải vận dụng thiên địa chi lực mới có thể hàng phục, dung nạp vào trong cơ thể mới có thể lĩnh ngộ pháp tắc.

Lâm Phàm nói tình huống mà mình vừa gặp nhưng cuối cùng lại có kết quả là lão sư đặt bàn tay lên trên trán của hắn.

– Đồ nhi, tu luyện không nên gấp gáp, từ từ sẽ đến. Nhìn xem! Bây giờ ngươi cũng đã xuất hiện ảo giác rồi.

Lão sư đã nói như vậy, hắn cũng không muốn nói thêm cái gì khác. Vốn dĩ là hắn còn định mang lão sư đến chỗ hắn gặp được Lực Lượng Pháp Tắc, để lão sư có thể lĩnh ngộ pháp tắc ở cấp độ càng sâu hơn, nhưng mà bây giờ nhìn lại, lão sư lại không tin tưởng hắn.

Điều này khiến cho hắn cảm thấy rất thương tâm.

Sau khi rời khỏi ngọn núi của lão sư, Lâm Phàm nhanh chóng trở lại Vô Địch phong. Vốn hắn muốn đi thẳng về mật thất để tiếp tục tu luyện, nhưng đột nhiên hắn quay đầu, nhìn về hướng Vân Tiêu phong ở phương xa.

– Tốt! Không ngờ tên này lại sắp đột phá Thiên Cương cảnh rồi. Thật đúng là đủ cố gắng.

Nhưng hắn rất muốn nói cho dù Vân Tiêu đột phá đến Thiên Cương cảnh cũng không có bất kỳ tác dụng nào, hắn vẫn có thể dễ dàng trấn áp đối phương. Thế nhưng mà người ta cũng không đến chỗ hắn để gây chuyện, mình cũng không cần đả kích người như vậy.

Bây giờ tu vi của hắn vẫn chỉ là Địa Cương cảnh tầng chín, vẫn là đi tu luyện thôi, cố gắng tích lũy điểm khổ tu, chí ít là nên tích lũy đủ điểm khổ tu để đột phá đến Thiên Cương cảnh.

Nếu không một ngày nào đó, nội tình tích lũy đủ nhưng không có điểm khổ tu, vậy thì thật sự là quá hại người.

Nghĩ đến đây, hắn nhanh chóng đi vào mật thất, tiếp tục tu luyện.

Tu luyện mặc dù rất buồn tẻ, nhưng mà vừa nghĩ đến cảm giác thoải mái sau khi thực lực mạnh lên kia, hắn liền cảm thấy toàn thân tràn đầy động lực.

Phong chủ của Vô Địch phong bế quan.

Phong chủ của Vân Tiêu phong bế quan.

Trong những ngày này, người của hai bên đều ở vào trong tình trạng khẩn trương.

Các đệ tử của Vô Địch phong còn đang lo lắng rằng khi phong chủ của Vân Tiêu phong đột phá đến Thiên Cương cảnh, bọn họ có thể nhận chèn ép hay không? Nhưng mà nghĩ lại hắn là không có khả năng, dù sao lão sư của Lâm sư huynh chính là Thiên Tu trưởng lão, Vân sư huynh dù sao vuốt mặt cũng phải nể mũi.

Còn về phần Vân Tiêu phong, những ngày này, ở trong tông môn, các đệ tử lúc nào cũng ngẩng đầu ưỡn ngực. Khi Vân sư huynh đột phá đến Thiên Cương cảnh, tất cả mọi thứ đều sẽ biến hóa, không giống như là lúc trước.

Chỉ cần Vân sư huynh trở thành cường giả Thiên Cương cảnh, như vậy nhất định có thể lực ép chín vị phong chủ còn lại, trở thành người đứng đầu của thập phong.

Đột nhiên, có một ngày.

Bầu trời nguyên bản trong xanh đột nhiên phát sinh ba động, từng đám mây cuồn cuộn lao đến, tạo thành một vòng xoáy khổng lồ ở phía trên không trung của Vân Tiêu phong.

Trong vòng xoáy, sấm sét du tẩu, khí tức cuồng bạo.

– Ha ha ha ha!

Một tiếng cười vang lên, vọng khắp toàn bộ tông môn.

– Hôm nay Vân Tiêu ta muốn đột phá Thiên Cương cảnh. Các vị đồng môn có thể đến đây quan sát.

Thanh âm của Vân Tiêu vang lên từ Vân Tiêu phong, truyền vào trong tai của mỗi một vị đệ tử.

Sưu sưu!

Vô số bóng người từ khắp các nơi trong tông môn xuất hiện, bay đến, đứng ở trong tông môn đại điện, nhìn về phía đỉnh núi ở phương xa kia.

– Vân Tiêu sư huynh muốn đột phá Thiên Cương cảnh rồi. Các ngươi nhìn cái vòng xoáy Thiên Cương kia xem. Thật là cường đại! Khoảng cách xa như vậy mà ta cũng có thể cảm nhận được áp lực cực lớn.

– Không ngờ trong mười vị phong chủ, Vân Tiêu sư huynh lại là người đầu tiên đột phá Thiên Cương cảnh, đây là phúc của Viêm Hoa tông chúng ta.

– Khí tức thật mạnh. Sức mạnh thật cường hãn. Địa Cương cảnh quả nhiên là không thể so sánh cùng Thiên Cương cảnh được. So với trước kia, thực lực của Vân sư huynh ít nhất phải cường đại thêm mấy chục lần.

– Đây là điều hiển nhiên. Sau khi đột phá Thiên Cương cảnh là người ta có thể dẫn động thiên địa chi lực. Đây chính là sức mạnh của Thương Thiên, những Địa Cương cảnh như chúng ta há lại có thể sánh được.

– Không biết Vô Địch phong Lâm sư huynh hiện giờ cảm thấy như thế nào? Chỉ sợ là sẽ rất đau đầu đi.

Các đệ tử châu đầu ghé tai thảo luận. Có đệ tử phải lui về phía xa vì bọn họ không chịu được loại khí tức cuồng bạo kia.

Một vài tên đệ tử nội môn nhất phẩm có tu vi Địa Cương cảnh tầng chín hâm mộ nhìn về phía Vân Tiêu phong ở phương xa. Bọn họ một mực kẹt tại cửa ải này, không có cách nào tiến bộ. Nếu như có thể trở thành cường giả Thiên Cương cảnh, bọn họ cũng có thể thay thế một vị phong chủ, trở thành tồn tại được các đệ tử khác kính ngưỡng.

Nhưng thật đáng tiếc, bọn họ đều kẹt tại cửa ải này, không có cách nào tiến lên.

Chỗ sâu trong tông môn, tông chủ cùng toàn bộ trưởng lão đều đi ra xem.

Trên mặt của Khô Mộc nở nụ cười, nói:

– Không sai! Không sai! Tích lũy rất hùng hậu, tu vi đã viên mãn, trạng thái lúc này của Vân Tiêu có thể nói là không tỳ vết. Ở thời điểm này đột phá Thiên Cương cảnh mới có thể trở thành người mạnh nhất.

Tông chủ chắp tay sau lưng, ánh mắt hiện lên ý cười. Đệ tử trong tông môn có thể trở thành cường giả Thiên Cương cảnh, thân là tông chủ, hắn tự nhiên cũng rất vui mừng. Chuyện này cũng chứng minh Viêm Hoa tông cũng không thua kém bất cứ tông môn nào. Có được ví dụ này tinh thần của các đệ tử sẽ thêm phấn chấn, tông môn sẽ càng ngày càng cường đại, thịnh vượng.

Vân Tiêu phong.

Vân Tiêu ngồi xếp bằng, tóc dài bay múa, hai tay kết ấn. Sức mạnh trong cơ thể cũng không còn cách nào áp chế, triệt để bạo phát ra.

Khuôn mặt của hắn vẫn cực kỳ bình tĩnh, nhưng mà trong nội tâm lại vô cùng hưng phấn. Cuối cùng đã tới ngày hôm nay.

Thiên Cương cảnh là cảnh giới mà hắn tha thiết ước mơ.

Thậm chí, hắn đang nghĩ trong thế hệ này của Viêm Hoa tông, mình có lẽ là người đầu tiên đột phá Thiên Cương cảnh đi. Hơn nữa bởi vì hắn đột phá Thiên Cương cảnh dưới trạng thái viên mãn nhất cho nên hắn có thể còn cường đại hơn cả cường giả Thiên Cương cảnh tầng hai.

Khi nhìn về phía Vô Địch phong, trong mắt của hắn lóe ra chiến ý dạt dào.

Chỉ cần đột phá đến Thiên Cương cảnh, hắn có thể lực áp phong chủ Vô Địch phong, trở thành người đứng đầu của thập phong.

Lập tức, chung quanh thân thể của Vân Tiêu, rất nhiều loại sức mạnh bạo phát ra, hình thành các loại hư ảnh tương ứng với các công pháp mà hắn tu luyện, sau đó những hư ảnh đột nhiên bay lên trên không trung, hòa mình vào vòng xoáy Thiên Cương.

Ở phương xa, Khô Mộc trưởng lão gật đầu, nói:

– Không sai! Không sai! Công pháp tu luyện đều rất cao cấp, hơn nữa đều đạt đến cấp độ cực hạn.Xem ra sau khi Vân Tiêu đột phá đến Thiên Cương cảnh, thực lực sẽ cực kỳ mạnh mẽ, hoàn toàn không thể coi thường.

Cát Luyện sững sờ, nói:

– Vân Tiêu vậy mà lại tu luyện Ngũ Khí Hóa Thiên Tự Tại Pháp.

Khô Mộc cười gật đầu, nói:

– Ừm, chính là môn công pháp này. Môn công pháp này là do Vân Tiêu đạt được từ trong bí cảnh. Hơn 200 năm trước, môn công pháp này thế nhưng mà đã vang danh thiên hạ vì là công pháp chủ tu của một vị Bán Thần.

Một bức đồ án đại biểu cho một môn công pháp.

Quyền pháp, đao pháp, chưởng pháp,… các loại công pháp cường hãn bạo phát ra, sau đó nổi bồng bềnh giữa không trung và không ngừng dung hợp.

Thiên Tu cũng đến xem lễ, ánh mắt như là nhìn thấu hết thảy, nói:

– Khô Mộc, ngươi đưa sinh mệnh nguyên lực mà ngọn núi kia của ngươi tích lũy trong mười năm cho Vân Tiêu. Thật đúng là đại thủ bút.

– Ha ha.

Khô Mộc cười, nói:

– Có là gì đâu? Vân Tiêu này là đệ tử có thiên phú cực cao, giờ lại có thêm sinh mệnh nguyên lực của ta, có thể làm cho Thiên Cương Chân Thân càng thêm vững chắc, đồng thời bù đắp thiếu hụt của bản thân. Trước kia, không phải là ta không muốn cho ngươi, mà là muốn

giữ lại cho Vân Tiêu.

Thiên Tu vuốt râu dài, nói:

– Ừm. Thật là không tệ! So với khi ngươi đột phá Thiên Cương cảnh, Vân Tiêu còn viên mãn hơn. Đợi thêm một khoảng thời gian nữa, muốn tu luyện đến cảnh giới siêu việt ngươi đúng là không có bất cứ vấn đề gì. Chẳng qua nếu như có thể lại cô đọng thêm mười hay hai mươi năm nữa, mới đột phá Thiên Cương cảnh, nói không chừng cũng chỉ chênh lệch một chút so với ta trước kia.

Khô Mộc quay đầu nhìn về phía Thiên Tu, từ tốn nói:

– Có thể so sánh với ngươi sao? Năm đó ngươi thế nhưng mà kém chút nữa là khiến cho Viêm Hoa tông diệt môn rồi.

Thiên Tu cười cười, không nói thêm gì nữa.

Mà lúc này, không gian vang lên một tiếng quát lớn.

– Thiên Cương Chân Thân.

– Ngưng!

Một cột sáng từ trên trời giáng xuống, nhanh chóng đánh vào trên đỉnh núi của Vân Tiêu phong. Vân Tiêu bị cột sáng này bao phủ mà sau lưng của hắn đột nhiên có một hư ảnh xuất hiện. Hư ảnh này mặc trường bào màu trắng, tay cầm quạt giấy. Lấy Vân Tiêu làm trung tâm khuếch tán ra, thiên địa chi lực mênh mông, hình thành một vòng xoáy khổng lồ.

Thiên Cương chi lực bên trong phạm vi của Viêm Hoa tông nhanh chóng bị rút lấy sạch sẽ, rót vào trong hư ảnh kia.

Mà được Thiên Cương chi lực bổ sung, hư ảnh kia không ngừng ngưng tụ thành thực chất. Khí tức cũng càng ngày càng mạnh. Ánh sáng màu trắng như là tấm lụa bao phủ bốn phương tám hướng.

Trong chốc lát.

Cơn gió mạnh cường đại đột nhiên khuếch tán ra đến. Gió mạnh đến mức làm cho một số đệ tử có cảm giác đứng không vững.

Mà cơn gió mạnh này giống như là vòi rồng vậy, không ngừng lớn mạnh, khuếch tán về phía các ngọn núi ở xung quanh.

Một số đệ tử nội môn nhất phẩm nhìn thấy cảnh này, không khỏi

sợ hãi thán phục.

– Đột phá đến Thiên Cương cảnh vậy mà tạo thành uy thế cường đại như thế, nội tình của Vân Tiêu sư huynh chỉ sợ đã được tích lũy đến trình độ viên mãn rồi. Còn cả Thiên Cương Chân Thân kia nữa, hấp thu nhiều Thiên Cương chi lực như thế, lại còn có vẻ chưa bão hòa, không biết sẽ cường đại đến mức nào.

Phương xa, khu vực ảnh hưởng của gió lốc cương khí kia còn đang không ngừng mở rộng. Khi nó chạm đến mấy ngọn núi, bên trên những ngọn núi kia đột nhiên xuất hiện một màn sáng bao phủ lại. Đây chính là hộ sơn đại trận, bảo hộ ngọn núi tránh khỏi sự phá hủy của gió lốc.

– Không sai, khí thế kia rất không tệ. Nhìn cảnh tượng này, sau khi Vân Tiêu trở thành cường giả Thiên Cương cảnh, thực lực sẽ rất cường đại, e rằng có thể tương đương với một số cường giả Thiên Cương cảnh tầng hai phổ thông.

Khô Mộc trưởng lão gật đầu cười nói, cảm thấy rất hài lòng, Vân Tiêu tạo thành uy thế như vậy không hề khiến cho ông cảm thấy phẫn nộ, ngược lại nụ cười trên khuôn mặt càng lúc càng tươi.

Cát Luyện mỉm cười, nói:

– Thiên Tu, Vô Địch phong kia chính là ngọn núi của đồ nhi bảo bối của ngươi đó. Ngươi không đi hỗ trợ hắn ngăn trở gió lốc cương khí này sao? Nếu như cứ để như thế này, sợ rằng Vô Địch phong sẽ hư hao đó.

Những trưởng lão còn lại đều biết chuyện xảy ra ở Vô Địch phong lúc trước.

Lâm Phàm không hề cho Vân Tiêu mặt mũi mà vẫn trừng phạt Vương Thánh Khang, dẫn đến hắn bị mất mặt ở trước mặt đông đảo đệ tử.

Hiện tại Vân Tiêu đã đột phá Thiên Cương cảnh cho nên hắn muốn tìm lại thể diện. Nhưng hắn cũng không ra tay, mà lấy khí thế đột phá tạo thành áp lực cho đối phương, muốn cho đối phương minh bạch chênh lệch giữa Thiên Cương cảnh cùng Địa Cương cảnh đến cùng là như thế nào, đồng thời cũng hy vọng có thể gây dựng lại uy vọng của mình tại tông môn.

Vân Tiêu phong.

Vân Tiêu cảm nhận được sức mạnh bàng bạc trong cơ thể, kém chút nữa là lớn tiếng bật cười, nhưng hắn lại cố gắng nhịn xuống sự hưng phấn ở trong lòng, không ngừng hấp thu Thiên Cương chi lực. Hắn cảm giác được bản thân có thể câu thông rồi hình thành liên kết cùng thiên địa.

Khi đối đầu với địch nhân dưới Thiên Cương cảnh, hắn chỉ cần mượn dùng thiên địa chi lực là có thể cách không trấn áp.

Chuyện này tạo thành khác biệt to lớn khi vẫn còn là Địa Cương cảnh.

Hoặc là nói chênh lệch một trời một vực cũng không đủ.

Hiện tại, cho dù cùng chiến đấu với mười người, trăm người tương đương với mình lúc trước thì mình cũng đều có thể trong nháy mắt dùng thiên địa chi lực nghiền ép, trấn áp, hoàn toàn không có bất kỳ cái khả năng gì so sánh.

Mà đây còn là thực lực khi hắn chưa củng cố cảnh giới.

Hắn mặc cho gió lốc bằng cương khí đánh tới, chính là muốn để vị phong chủ của Vô Địch phong kia biết rõ sau khi mình đột phá Thiên Cương cảnh là cường đại đến mức nào.

– Lâm Phàm, trước kia ngươi cùng ta là ngang hàng nhưng mà hiện tại, ta đã là Thiên Nhân ở trên trời. Ở trong mắt ta, ngươi hiện tại cũng chỉ là phàm nhân mà thôi, trấn áp ngươi cũng là một việc dễ như trở bàn tay.

Nhưng mà sau khi đột phá Thiên Cương cảnh, hắn cũng đã không có tâm tình chiến đấu cùng Địa Cương cảnh, cảm giác con đường sau này của hắn chính là Thiên Lộ.

Giờ khắc này, tâm thái của Vân Tiêu đã thăng hoa, rõ ràng đã có sự khác biệt cực lớn với trước kia.

Toàn thân run lên, một sức mạnh càng thêm cường đại bạo phát ra.

Mấy người Vương Thánh Khang quỳ một chân trên đất, cực kỳ hưng phấn.

Vân sư huynh rốt cục đã đột phá đến Thiên Cương cảnh.

Vô Địch phong.

Các đệ tử nhìn thấy cơn gió lốc to lớn từ phương xa, không ngừng cuốn tới, lập tức hốt hoảng.

– Không tốt! Cơn gió lốc kia đánh tới.

Mà lúc các đệ tử đều đang hoảng hốt.

Một thanh âm từ trong mật thất truyền ra.

– Vân Tiêu, ngươi đột phá thì cứ đột phá, khoe khoang ở trước mặt ta làm gì? Có phải là muốn bị đánh hay không?

Vừa dứt lời.

Từ trên Vô Địch phong, một khí tức kinh khủng bạo phát ra.

Chương 253: Ta muốn quyết đấu một trận công bằng với ngươi

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Cửa lớn của mật thất đột nhiên mở ra.

Trong nháy mắt, Lâm Phàm đã xuất hiện ở phía trên Vô Địch phong. Sau đó, hắn giơ tay lên, nhanh chóng vỗ ra một chưởng đánh thẳng vào cơn gió lốc kia.

Uỳnh!

Không gian nứt toác ra. Hư không cũng chấn động kịch liệt, thậm chí giống như là bị lõm sâu xuống phía dưới.

Cơn gió lốc bằng cương khí đang cuốn tới kia, trong nháy mắt đã bị phá hủy, tan thành mây khói.

Lâm Phàm đứng ở nơi đó cũng chưa hề chuyển động. Lấy bản thân hắn làm trung tâm, một sức mạnh cực kỳ cường đại bạo phát ra, lao thẳng về phía Vân Tiêu phong.

Các đệ tử nhìn thấy bóng người ở phía trên Vô Địch phong kia, không khỏi sợ hãi, cảm thán.

– Lâm sư huynh đã xuất quan rồi. Xem ra là Lâm sư huynh muốn giao chiến cùng Vân sư huynh.

– Ta có cảm giác phần thắng của Lâm sư huynh không lớn. Dù sao Vân sư huynh đã trở thành cường giả Thiên Cương cảnh, mà Lâm sư huynh vẫn còn là Địa Cương cảnh.

– Lâm sư huynh không hổ là Lâm sư huynh. Cho dù tu vi chỉ là Địa Cương cảnh nhưng đối mặt với cường giả Thiên Cương cảnh, sư huynh lại không hề có một chút sợ hãi nào.

Mà ở bên trong đông đảo đệ tử, lại có mười tên đệ tử nội môn buồn khổ lắc đầu, cảm giác Vân Tiêu sư huynh quá mức càn rỡ.

Bọn họ chính là những người được tận mắt chứng kiến cảnh tượng Lâm sư huynh đấm một phát là yêu thú Thiên Cương cảnh đã chết tươi. Loại sức mạnh kia kinh khủng đến mức mà bọn họ không thể tưởng tượng được.

Tông chủ cùng các trưởng lão hơi kinh ngạc.

Cát Luyện càng cười nói:

– Thiên Tu, đồ đệ này của ngươi thật đúng là rất dũng cảm! Chỉ có tu vi là Địa Cương cảnh mà lại dám so đấu khí thế cùng cường giả Thiên Cương cảnh như là Vân Tiêu, không thể không nói thật sự quá dũng cảm!

Thiên Tu vuốt bộ râu dài của mình, cười nói:

– Đây là chuyện hiển nhiên! Đồ đệ của lão phu há có thể là loại người sợ hãi tránh chiến. Cường giả Thiên Cương cảnh thì thế nào? Hắn cũng không phải là người sao?

– Ngươi không thể nói như thế. Chênh lệch giữa Thiên Cương cảnh cùng Địa Cương cảnh chính là một loại chênh lệch ở trên bản chất. Hai bên làm sao so sánh được!

Hỏa Dung lắc đầu nói, nhưng hắn cũng không có ý định đứng ra ngăn cản hai người chiến đấu. Đồ đệ này của Thiên Tu quá xuôi buồm thuận gió, ở trong tông môn, một bước lên trời. Lần này có bị đả kích một chút cũng tốt! Chuyện này cũng một loại tôi luyện với hắn, có thể khiến cho tên này có thêm quyết tâm để mà cố gắng tu luyện.

– Ha ha ha!

Thiên Tu cười cười, cũng không nói thêm gì nữa. Ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm về phương xa. Thiên Cương cảnh thì có làm sao? Trước kia, khi còn trẻ, hắn cũng có thể lấy tu vi Địa Cương cảnh, giết không biết bao nhiêu kẻ gọi là cường giả Thiên Cương cảnh.

Hơn nữa giết bọn họ như là nghiền chết mấy con kiến mà thôi.

Một đám người không có kiến thức.

Hắn cũng không muốn nói nhiều thêm nữa. Theo hắn thấy, cứ để

sự thật dạy cho đám người nông cạn này một bài học đi.

Tên Vân Tiêu này cũng chỉ là Thiên Cương cảnh tầng một mà thôi. Nếu như là Thiên Cương cảnh tầng ba, tầng bốn, hắn đúng là sẽ lo lắng cho đồ đệ của mình, về phần hiện tại thì không có chút lo lắng nào.

Vân Tiêu ngồi xếp bằng, Thiên Cương chi lực ở trong cơ thể đã sắp bão hòa. Khi nhìn thấy uy thế của Lâm Phàm cuốn tới, hắn cũng không hề có chút hoang mang.

– Không biết tự lượng sức mình.

Uỳnh!

Từ bên trong thân thể, Thiên Cương chi lực bộc phát ra. Hắn muốn Lâm Phàm hiểu được sự cường đại của cường giả Thiên Cương cảnh.

Nhưng hắn cũng sẽ không đả thương đối phương. Hắn và đối phương đều là sư huynh đệ đồng tông, lại không phải là người ở cùng một thứ bậc cho nên cũng không cần thiết phải đả thương người.

Chỉ là đột nhiên.

Cảnh tượng khiến cho Vân Tiêu kinh ngạc đã phát sinh, thậm chí khiến hắn trợn mắt há hốc mồm.

– Không có khả năng!

Ầm!

Khi va đụng cùng khí thế của Lâm Phàm, trong nháy mắt, Thiên Cương chi lực vỡ nát, hóa thành hư vô.

Lâm Phàm chắp tay sau lưng, ngạo nghễ nói:

– Vân Tiêu, ngươi đột phá thì cứ đột phá đi. Nguyên bản ta cũng không muốn để ý đến ngươi, nhưng mà ngươi đừng không biết tốt xấu. Nếu không thì ta cũng không ngại trấn áp ngươi một lần đâu.

Các đệ tử khiếp sợ.

– Thật mạnh, uy thế của Lâm sư huynh vậy mà có thể nghiền ép uy thế của Vân Tiêu sư huynh. Điều này làm sao có thể xảy ra. Vân sư huynh chính là cường giả Thiên Cương cảnh mà.

– Đây quả thực là chuyện không thể tưởng tượng được. Nhưng Lâm sư huynh thật sự là quá mạnh, rõ ràng chỉ có tu vi là Địa Cương cảnh lại có thể áp chế Vân sư huynh một bậc. Thật sự là khủng bố!

– Theo ta thấy, đây là do Vân sư huynh không có nghiêm túc. Nếu mà chiến đấu thật sự, Lâm sư huynh không nhất định có thể chống đỡ được.

Khi mà bọn họ đang xì xào bàn tán, chỉ nghe từ trên Vân Tiêu phong, một tiếng nói vang lên, vọng khắp tông môn.

– Không có khả năng! Lâm Phàm, tu vi của ngươi chỉ là Địa Cương cảnh, làm sao có thể áp chế ta?

Vân Tiêu để Thiên Cương Chân Thân dung nhập vào trong cơ thể, sau đó nhanh chóng đứng lên. Trong mắt lấp lóe ánh sáng màu vàng. Một sức mạnh mênh mông nhanh chóng bạo phát ra.

Sức mạnh này hóa thành một con trường long gào thét bay đi.

– Làm sao lại có thể như vậy được? Lâm Phàm lại có thể áp chế được Vân Tiêu.

Cát Luyện vốn cực kỳ khiếp sợ, sau đó tựa như là đã suy nghĩ minh bạch, hắn nói:

– Chỉ sợ là do Vân Tiêu vừa mới đột phá Thiên Cương cảnh, còn không có cách nào khống chế sức mạnh. Nhưng mà hiện tại, Lâm Phàm sẽ không có cách nào ngăn cản đợt tấn công này.

– Ừm, đúng là như thế.

Khô Mộc không nóng không vội, khí định thần nhàn giống như là không có để cảnh tượng lúc trước vào trong lòng.

Hỏa Dung nhìn về phía Thiên Tu, cảm thán gật đầu nói:

– Thiên Tu, đồ đệ bảo bối này của ngươi thật đúng là không tệ! Mặc kệ kết quả cuối cùng là như thế nào, lấy tu vi Địa Cương cảnh lại có thể hơi chiếm chút thượng phong trước cường giả Thiên Cương cảnh như Vân Tiêu cũng đã là một chuyện đáng giá kiêu ngạo rồi.

Vô Địch phong.

Khi các đệ tử nhìn thấy con trường long bằng Thiên Cương chi lực bay vút lên trên không trung kia, nội tâm đều nhấc lên đến cổ

họng, xa xa là đã có thể cảm nhận được sức mạnh này là mênh mông bực nào, kinh khủng cỡ nào.

Lâm Phàm đứng đó, hơi lắc đầu. Hiện tại hắn không muốn tiếp tục tranh đấu cùng sư huynh đệ đồng tông. Sau khi đi qua lãnh địa của Nhật Chiếu tông, hắn cảm giác thế giới bên ngoài quá bao la, có quá nhiều nguy hiểm không lường trước được.

Thiên Thần giáo còn đang quấy phá trong lãnh thổ của Viêm Hoa tông.

Loại tranh đấu trong tông môn này chỉ như là tiểu đả tiểu nháo mà thôi. Chỉ là lãng phí thời gian. Chẳng qua nếu như mình dùng thực lực tuyệt đối trấn áp tất cả xuống dưới, đúng là có thể bình ổn lại.

– Vân Tiêu, ngươi thật là quá càn rỡ.

Hắn vươn tay, hời hợt đánh ra một chưởng.

Uỳnh!

Một sức mạnh mênh mông nhanh chóng xuyên qua hư không. Trong nháy mắt, con trường long bằng Thiên Cương chi lực kia đã vỡ nát. Nhưng mà một chưởng cường đại này còn không có biến mất mà vẫn còn tiếp tục đánh về phía Vân Tiêu phong.

Lực trùng kích cường đại đánh đến Vân Tiêu phong làm cho thân thể các đệ tử lắc lư, thậm chí có người còn nằm rạp trên mặt đất. Từ bên trong sức mạnh này, bọn họ cảm nhận được một khí tức kinh khủng.

– Làm sao có thể.

Vân Tiêu biến sắc. Hắn nhanh chóng vỗ ra một chưởng. Thiên Cương chi lực hùng hậu bạo phát ra. Nhưng mà lúc đụng phải một chưởng kia của Lâm Phàm, Thiên Cương chi lực trong nháy mắt đã bị mai một. Hắn cũng lui về sau mấy chục bước.

Đây còn là do Lâm Phàm đã lưu thủ, không có tận lực chèn ép Vân Tiêu xuống, muốn chừa cho Vân Tiêu một chút thể diện.

Nếu như là người ngoài mà dám can đảm càn rỡ như vậy, hắn đã sớm đập chết rồi.

Khi mà Lâm Phàm chuẩn bị trở về tu luyện, một tiếng rống giận

dữ vang lên.

– Lâm Phàm, ta muốn quyết đấu một trận công bằng với ngươi.

Vân Tiêu không thể chịu đựng được khuất nhục như vậy. Rõ ràng hắn đã đột phá đến Thiên Cương cảnh lại còn không phải là đối thủ của Lâm Phàm. Nguyên bản người đang lâng lâng trên chín tầng mây, giờ khắc này, lại bị Lâm Phàm đạp rơi xuống đến đáy cốc.

– Tại sao có thể như vậy.

Cát Luyện khiếp sợ, biến sắc, trong mắt lóe ra vẻ không dám tin tưởng. Theo hắn thấy, đây quả thực là chuyện không thể xảy ra.

Lúc trước còn có thể nói, Vân Tiêu vừa mới đột phá Thiên Cương cảnh cho nên không có khống chế được sức mạnh, nhưng về sau, lại là Thiên Cương chi lực chân chính mà.

Thế nhưng mà tên đồ đệ bảo bối của Thiên Tu kia lại có thể đập nát một cách dễ như trở bàn tay, chuyện này sao có thể xảy ra.

Giờ phút này, Khô Mộc cũng biến sắc.

Vân Tiêu chính là phong chủ mà hắn xem trọng. Hơn nữa, đã đột phá Thiên Cương cảnh vậy mà Vân Tiêu không có cách nào nghiền ép một người chỉ có tu vi là Địa Cương cảnh, chuyện này làm sao có thể xảy ra.

Thiên Tu cười nói:

– Lão phu đã nói rồi mà. Đồ đệ của ta há lại có thể là hạng người đơn giản. Vân Tiêu thua cũng không oan.

Hỏa Dung nhìn về phía Thiên Tu, nói:

– Thiên Tu, đến cùng là đồ đệ của ngươi đã dùng biện pháp gì vậy?

– Biện pháp gì?

Thiên Tu cười cười, nói:

– Hỏa Dung, tu luyện là chuyện của mình. Lão phu còn chưa từng cho hắn bất kỳ sự trợ giúp nào về mặt tu luyện cả. Là trùng hay là rồng chỉ có thể dựa vào chính bản thân hắn. Cả ngươi và ta cũng đều đã từng như thế. Tất cả đều là nhờ vào sự cố gắng của chính mình mới có thể đi đến ngày hôm nay.

– Lão phu cũng đã nói. Nếu như Vân Tiêu tôi luyện thêm một đoạn thời gian, thành tựu sẽ không thể hạn lượng. Lấy tích lũy hiện tại của hắn cũng có thể gọi là cường đại, nhưng mà thật đáng tiếc, đồ đệ của ta còn cường đại hơn. Cho dù là hắn tích lũy thêm mười năm, 20 năm cũng khó có thể trấn áp đồ đệ của ta.

Thiên Tu đúng là không sợ ánh mắt khác thường của người khác một chút nào. Hắn định trước tiên cứ khoác lác một phen rồi lại nói.

Mà giờ phút này, các đệ tử trong tông môn đã triệt để khiếp sợ. Vân Tiêu sư huynh vậy mà không có cách nào trấn áp Lâm sư huynh, mà bây giờ còn muốn quyết đấu cùng Lâm sư huynh.

Chuyện này theo bọn họ nghĩ giống như là chuyện cổ tích kể trước lúc đi ngủ vậy.

Thiên Cương cảnh chính là Thiên Cương cảnh vĩnh viễn phải cường đại hơn Địa Cương cảnh. Đây là định lý đã khắc sâu ở trong lòng của bọn họ. Nhưng mà hôm nay, Lâm sư huynh lại phá vỡ định lý thâm căn cố đế này.

Địa Cương cảnh có thể trấn áp Thiên Cương cảnh cũng không phải là chuyện không thể nào hơn nữa còn có thể trấn áp một cách dễ như trở bàn tay vậy.

Lâm Phàm nhìn về phía Vân Tiêu đang lơ ửng trên không trung, nói:

– Vân Tiêu, ngươi muốn bị đánh sao?

Vân Tiêu đứng ở giữa không trung, toàn thân run rẩy, nói:

– Không. Ta không tin. Lâm Phàm, ta muốn quyết đấu với ngươi. Dù là thua, ta cũng muốn minh bạch, chênh lệch giữa ta cùng ngươi rốt cuộc là lớn đến bao nhiêu.

Lâm Phàm chắp tay ra sau lưng, khóe miệng lộ ra ý cười, nói:

– Thôi được. Hôm nay, ở trước mặt đông đảo sư đệ, ta sẽ một lần nữa chứng minh cho ngươi biết tại sao ta mới là người đứng đầu của thập phong. Sau khi thất bại thì ngươi về cố gắng tu luyện cho ta, cũng đừng nghĩ đến chuyện đuổi theo bước chân của ta, chênh lệch giữa ta cùng ngươi đã không khác gì một trời một vực rồi.

Phụt!

Nghe được lời nói này của Lâm Phàm, rất nhiều đệ tử đều muốn phun ra một búng máu. Lời này của Lâm sư huynh quá đả thương người đi.

Vân Tiêu nghe xong, sắc mặt dần dần bình tĩnh trở lại, nói:

– Tốt! Vậy thì Vân Tiêu xin được chỉ giáo.

– Xin mời.

Lâm Phàm lắc đầu, nói:

– Không cần. ta sẽ đứng ở chỗ này, ngươi cứ thi triển chiêu thức cường đại nhất của ngươi đi.

– Ngươi…

Vân Tiêu biến sắc, lửa giận trong lòng thiêu đốt. Hắn cảm thấy Lâm Phàm đang nhục nhã hắn.

Các đệ tử của Vân Tiêu phong cũng tức đến nghiến răng nghiến lợi.

– Đáng giận, Lâm Phàm này quá ghê tởm, vậy mà lại làm nhục Vân sư huynh của chúng ta.

– Hừ, Vân sư huynh nhất định là vừa mới đột phá Thiên Cương cảnh cho nên còn không quá quen thuộc với cảnh giới. Nếu như đợi thêm một thời gian nữa, nhất định có thể sẽ dàng trấn áp Lâm Phàm.

– Vân Tiêu phong chúng ta mới là mạnh nhất.

Bên ngoài Viêm Hoa tông.

Một bóng người chân đạp thiên địa, hóa thành một vệt sáng bay về phía tông môn.

Đạo Thiên Vương là phong chủ Thiên Vương phong của Viêm Hoa tông. Một năm trước, hắn ra ngoài lịch luyện, sau khi đột phá Thiên Cương cảnh mới trở về tông môn, chính là muốn khoe khoang một phen.

– Ồ!

Đạo Thiên Vương đứng trên không trung. Một bộ trường bào màu trắng xanh, tóc dài rủ xuống, khuôn mặt anh tuấn, đúng là vô cùng xuất trần.

– Đến cùng là ai đang quyết đấu ở trong tông môn vậy? Theo khí tức thì một bên tựa như là Vân Tiêu, không ngờ Vân Tiêu cũng đã đột phá đến Thiên Cương cảnh.

– Không sai! Không sai! Ta cũng phải đến nhìn xem tên Quân Vô Thiên kia có đột phá hay không? Nếu như còn không có đột phá, như vậy vị trí người đứng đầu của thập phong sẽ do ta cùng Vân Tiêu tranh đoạt với nhau mà thôi.

Hắn cũng không có dừng lại, nhanh chóng bay thẳng vào trong tông môn.

Tâm tình bây giờ của hắn rất không tệ. Sau khi đột phá Thiên Cương cảnh, hắn có thể khống chế thiên địa chi lực, tinh khí thần đều trở nên khác biệt.

– Tông môn, ta đã trở về. Hãy chuẩn bị nghênh đón ta đi.

Khi vừa về tông môn, Đạo Thiên Vương đúng là không có gây nên sự chú ý của mọi người. Hắn nhìn về phía phương xa, nhíu mày, hỏi thăm một đệ tử ở bên cạnh.

– Đó là ai?

Nguyên bản đệ tử này vừa định nói một câu, ngươi ngu sao mà không biết người nọ là ai, lại phát hiện người đang hỏi thăm chính là Đạo sư huynh, vội vàng hô to.

– Tham kiến Đạo sư huynh.

Chương 254: Khẩu vị nặng đó

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Các đệ tử ở xung quanh nghe được tiếng hô này, vội vàng quay đầu. Khi nhìn thấy nam tử mặc trường bào trắng xanh, khí chất xuất chúng này, bọn họ cũng vội vàng tiến lên, khom người cúi chào.

– Tham kiến Đạo sư huynh.

– Không sao.

Trên mặt của Đạo Thiên Vương vẫn duy trì nụ cười đặc hữu, hắn chỉ về phương xa và nói:

– Vị sư đệ kia là ai?

Một đệ tử ở bên nói:

– Đạo sư huynh, vị kia là Lâm sư huynh, phong chủ của Vô Địch phong.

– Vô Địch phong ư?

Đạo Thiên Vương ngây người. Hiển nhiên là hắn rất kinh ngạc, bởi vì hắn không biết tông môn lúc nào lại xuất hiện một Vô Địch phong.

– Đạo sư huynh, chuyện thật ra là như thế này…

Đệ tử kia biết Đạo sư huynh rời tông môn ra ngoài lịch luyện đã lâu, bởi vậy một năm một mười nói hết những chuyện phát sinh trong đoạn thời gian gần đây.

Một số đệ tử ở phương xa nhìn thấy bạo động ở bên này, cũng quay đầu nhìn sang.

– Phong chủ của Thiên Vương phong, Đạo sư huynh đã trở về.

Tông chủ cùng mấy vị trưởng lão cũng đã cảm nhận được khí tức của Đạo Thiên Vương, sau đó nhẹ gật đầu. Tông môn lại có thêm một vị phong chủ đột phá đến Thiên Cương cảnh.

– Không ngờ ta mới ra ngoài lịch luyện có một năm vậy mà trong khoảng thời gian này, tông môn lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Quân Vô Thiên vậy mà lại dám cấu kết với tà giáo để phản tông. Nhưng vị phong chủ của Vô Địch phong kia hiện tại cũng không phải là người đứng đầu của thập phong nữa, mà vị trí này sẽ do hai người là ta cùng Vân Tiêu tranh đoạt với nhau.

Đạo Thiên Vương tự tin nói.

Hắn đã đã nhìn ra vị phong chủ của Vô Địch phong kia cũng chỉ có tu vi là Địa Cương cảnh thế nhưng mà tu vi của Vân Tiêu đã là Thiên Cương cảnh. Đây là bức tường không thể vượt qua.

Nhưng hắn cũng cảm thấy lòng dạ của Vân Tiêu quá hẹp hòi, rõ ràng đã là Thiên Nhân lại còn chấp nhặt cùng đồng môn Địa Cương cảnh, tâm tính như này là không được.

– Lâm Phàm, ta muốn lấy ra toàn bộ sức mạnh. Nếu như bại, ta cũng không oán không hối.

Lúc này, thanh âm của Vân Tiêu vang lên truyền khắp tông môn.

– Thiên Cương Chân Thân!

Ông!

Hư không hơi chấn động, hơn nữa còn có dấu hiệu vỡ nát.

Một hư ảnh người mặc áo trắng xuất hiện rồi trôi nổi ở sau lưng Vân Tiêu. Sau đó, một sức mạnh cường hãn lập tức bộc phát ra, nửa bầu trời đều bị ảnh hưởng mà bắt đầu vặn vẹo.

Lâm Phàm vẫn như cũ chắp tay sau lưng, thần sắc lạnh nhạt. Sức mạnh như vậy hoàn toàn chính xác rất cường hãn, nhưng căn bản không là gì với hắn cả.

Vân Tiêu bây giờ có tu vi là Thiên Cương cảnh tầng một, thực lực có lẽ là ngang bằng với tên Lý Sùng Sơn kia. Nhưng hiện tại, nhân vật giống như là Lý Sùng Sơn, hắn cũng chỉ cần một quyền là có thể đánh nổ.

– Thực lực của Vân Tiêu hiện giờ rất mạnh.

Đạo Thiên Vương cảm thụ được khí tức này cũng tán thành. Nguyên bản hắn cho là sau khi bản thân đột phá đến Thiên Cương cảnh cũng đã rất cường đại.

Nhưng bây giờ xem ra, thực lực của Vân Tiêu có lẽ cũng tương đương với hắn rồi. Xem ra trận chiến tranh đoạt vị trí người đứng đầu của thập phong cũng sẽ là một trận long tranh hổ đấu.

– Ta sẽ thi triển một chiêu, một chiêu mạnh nhất của ta.

Vân Tiêu chợt quát to và nhấc cánh tay lên.

Mà Thiên Cương Chân Thân kia nâng quạt giấy trong tay lên, chỉ thẳng lên trời. Chỗ đầu quạt giấy kia ngưng tụ một vòng xoáy không ngừng hấp thu Thiên Cương chi lực.

– Tên Vân Tiêu này không phải là muốn đánh chết phong chủ của Vô Địch phong đi.

Sắc mặt của Đạo Thiên Vương dần trở nên nghiêm túc. Chiêu thức này rất mạnh, có thể nói là một đòn mạnh nhất của Vân Tiêu. Hắn cũng không nắm chắc sẽ hóa giải được một chiêu này.

Nhưng khi hắn nhìn thấy Thiên Tu trưởng lão vẫn còn đang bình tĩnh đứng ở một bên quan sát, trong lòng của hắn cũng sáng tỏ.

Có Thiên Tu trưởng lão ở đây, đương nhiên Lâm Phàm sẽ không có chuyện gì cả.

– Tiếp chiêu.

Đúng lúc này, cánh tay của Vân Tiêu hất lên. Quạt giấy chỉ thẳng Lâm Phàm. Hư không chấn động. Ba động khuếch tán ra tới.

Lâm Phàm lắc đầu, năm ngón tay hợp lại, đấm ra một quyền.

Sau đó, hắn quay người, đi về phía mật thất.

– Tại sao Lâm sư huynh lại bỏ đi? Hai người đã đánh xong đâu.

Tất cả mọi người ở hiện trường đều nghi hoặc nhìn qua Lâm Phàm, không biết là có chuyện gì xảy ra.

Nhưng mà chỉ trong chốc lát, cảnh tượng khiến cho bọn họ khiếp sợ phát sinh.

Phụt!

Thân thể của Vân Tiêu chấn động mạnh. Hắn phun ra một búng máu tươi. Sắc mặt trắng bệch. Con ngươi co vào, lóe ra vẻ hoảng sợ.

Lâm Phàm đứng ở trên bậc thang đi vào nội điện, không có quay đầu, nhưng vẫn có thanh âm truyền đến.

– Vân Tiêu, ta đã hạ thủ lưu tình rồi. Ngươi trở về, cố gắng tu luyện đi. Không cần lấy ta làm mục tiêu, bởi vì ta sẽ chỉ làm cho ngươi cảm thấy tuyệt vọng.

Vừa dứt lời, bóng người Lâm Phàm cũng đã biến mất.

Phụt!

Vân Tiêu che miệng, nhưng mà ở giữa năm ngón tay vẫn như cũ có máu tươi chảy ra, nhiễm đỏ cả bàn tay.

Không biết là bởi vì thương thế, hay là bởi vì bị lời nói của Lâm Phàm kích thích, hắn thất thần, nhìn chằm chằm vào chỗ mà Lâm Phàm vừa biến mất, lộ vẻ sa sút.

Khô Mộc nhìn thấy tình huống này, lập tức đi đến bên người Vân Tiêu. Ông lật bàn tay một cái. Sinh mệnh nguyên lực sôi trào mãnh liệt, tràn vào trong cơ thể của Vân Tiêu, khôi phục thương thế cho hắn. Sau đó, Khô Mộc nhìn chằm chằm vào Vô Địch phong.

– Lâm Phàm, ngươi sao có thể ra tay nặng như vậy?

Vân Tiêu ngăn lại, nói:

– Trưởng lão, hắn đã hạ thủ lưu tình rồi, nếu không ta chỉ sợ đã chết.

– Ha ha ha.

Thiên Tu cười nói:

– Khô Mộc, Vân Tiêu nói rất đúng. Đồ đệ của ta đã lưu thủ rồi. Nếu không, ngươi cho rằng Vân Tiêu còn có thể đứng ở chỗ này hay sao?

Các đệ tử trong tông môn ngơ ngác nhìn nhau. Bọn họ không ngờ Lâm sư huynh vậy mà lại thực sự có thể trấn áp Vân sư huynh.

Hai người Vương Thánh Khang cùng Huyền Thanh quỳ xuống, hai bàn tay chạm đất, cúi đầu. Bọn họ không thể tiếp nhận sự thật này. Vân Tiêu sư huynh vô địch trong lòng bọn họ làm sao lại thất

bại.

Nhưng mà hiện thực còn đã xảy ra ở trước mặt, bọn họ không tin thì cũng phải tin tưởng.

Mà Đạo Thiên Vương cũng trợn mắt há hốc mồm, cực kỳ sửng sốt. Chuyện này theo hắn thấy là không có khả năng xảy ra.

Vân Tiêu vậy mà lại bị thua, hơn nữa còn là bị một chiêu trấn áp

Nghĩ đến đây, nội tâm của hắn cũng đột nhiên run lên.

– May mắn. Nếu như là ta về chậm một ngày, vì tranh đoạt vị trí người đứng đầu của thập phong kia mà phát sinh xung đột cùng với tên kia. Chỉ sợ kết cục cũng sẽ là mình bị trấn áp.

Đạo Thiên Vương nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt nhìn về phía Vân Tiêu cũng lộ ra vẻ cảm kích, cảm tạ Vân Tiêu đã thay hắn kiểm tra thực lực của đối phương.

– Vân Tiêu không nên sa sút. Thắng thua chỉ là nhất thời, cũng không đại biểu cái gì. Sau này cố gắng tu luyện, ngươi vẫn còn có cơ hội.

Khô Mộc rất xem trọng Vân Tiêu, tự nhiên không nguyện ý nhìn thấy Vân Tiêu bởi vì lần thất bại này mà tinh thần sa sút rồi triệt để trầm luân.

– Đa tạ trưởng lão khuyên bảo, Vân Tiêu minh bạch.

Vân Tiêu ôm quyền, nói:

– Đệ tử đi về trước.

Vừa nói xong, hắn liền hóa thành một vệt sáng bay về phía Vân Tiêu phong.

Khô Mộc lắc đầu, thở dài một tiếng. Thắng thua cũng không đáng sợ, điều đáng sợ chính là một khi vấp ngã lại không dậy nổi.

Nghĩ lại mọi chuyện trong tông môn, ông cảm giác từ sau khi tên Lâm Phàm này xuất hiện, tất cả đều trở nên kỳ quái.

Quân Vô Thiên bị chém, Chiến Hồng Đế bị trấn áp, Vạn Trung Thiên bị trấn áp, hiện tại thậm chí ngay cả Vân Tiêu cũng bị trấn áp, kẻ này chẳng lẽ là muốn trấn áp toàn bộ chín vị phong chủ còn lại một lần hay sao?

Thiên Tu cười lớn, sau đó nhìn về phía phương xa, nói:

– Thiên Vương, nếu đã trở về, làm sao lại không đến bái kiến chúng ta.

Đạo Thiên Vương nghe Thiên Tu nói như thế, lập tức bay đến, nói:

– Thiên Vương tham kiến tông chủ, các vị trưởng lão.

Sắc mặt của Hỏa Dung vui mừng, gật gật đầu, nói:

– Thiên Vương làm tốt lắm, đã đột phá Thiên Cương cảnh rồi.

Đạo Thiên Vương cười nói:

– Bẩm trưởng lão, Thiên Vương vào hiểm địa, một lần tình cờ có một chút cơ duyên, nên mới có thể nhanh chóng đột phá Thiên Cương cảnh.

Tông chủ mở miệng nói:

– Ngươi có thể đột phá cũng là phúc của tông môn, cũng không biết tình huống của những người khác là như thế nào.

– Theo suy nghĩ của đệ tử, những người khác hẳn là cũng đột phá đi.

Đạo Thiên Vương đáp lại. Lần này, hắn xem như là tăng kiến thức, không ngờ tông môn lại còn có tên biến thái như thế.

Địa Cương cảnh có thể nghiền ép Thiên Cương cảnh, chuyện này rất kinh khủng, nếu không tận mắt thấy thì hắn cũng không tin được.

– Thiên Vương đã tu thành Thiên Cương cảnh, có muốn tranh đoạt vị trí người đứng đầu của thập phong hay không?

Thiên Tu vuốt râu dài, cười hỏi.

Nguyên bản ý nghĩ của Đạo Thiên Vương đúng như là Thiên Tu trưởng lão nói vậy, trở về tranh đoạt vị trí người đứng đầu của thập phong. Nhưng mà sau khi nhìn thấy trận chiến lúc nãy, ý tưởng này của hắn đã bị tan vỡ.

– Trưởng lão, Thiên Vương không có ý nghĩ này, Thiên Vương trở về chính là vì nhớ tông môn. Còn danh hiệu người đứng đầu của thập phong chỉ là hư danh mà thôi, Thiên Vương không muốn tranh

đoạt. Chỉ có tông môn lớn mạnh mới là căn bản. Cho dù ta đứng hạng chót trong thập phong, ta cũng cam tâm tình nguyện.

Đạo Thiên Vương thành khẩn nói.

Nhưng trong lòng của hắn lúc này cũng đang chửi thề, mình tranh cái rắm. Tình huống vừa rồi hắn đều nhìn thật sự rõ ràng, thực lực của mình cũng chỉ sàn sàn như Vân Tiêu mà thôi, có lẽ hơi cao hơn một chút. Thế nhưng mà vừa rồi, tên kia dùng một chiêu đã có thể trấn áp Vân Tiêu. Coi như mình lên trên, chỉ sợ cũng không sai biệt lắm là như thế mà thôi.

Thiên Tu hài lòng gật đầu, vỗ vỗ bả vai của Đạo Thiên Vương, nói:

– Không sai! Ngươi có thể suy nghĩ được như thế cũng chứng minh ngươi ở bên ngoài học tập được rất nhiều điều. Nhưng lão phu nhìn ngươi trông muốn nói lại thôi. Phải chăng là có chuyện gì muốn nói với chúng ta?

Đạo Thiên Vương quỳ xuống, cúi đầu chạm đất, nói:

– Tông chủ, trưởng lão, đệ tử ở bên ngoài kết lương duyên, tự định chung thân cùng một nữ tử. Khẩn cầu tông chủ cùng trưởng lão đồng ý.

– A, còn có chuyện như thế sao? Là vị nữ tử nào lại có thể hàng phục phong chủ Thiên Vương phong của Viêm Hoa tông chúng ta vậy?

Hỏa Dung cười hỏi.

Đạo Thiên Vương cúi đầu, hơi ngắc ngứ, nói:

– Bẩm tông chủ, trưởng lão, nàng là… là… tộc nhân của Thiên Yêu Hồ tộc.

Vừa dứt lời, tiếng hét phẫn nộ của Hỏa Dung trưởng lão truyền đến.

– Hồ nháo! Thân là phong chủ Thiên Vương phong của Viêm Hoa tông, vậy mà lại muốn kết duyên cùng Yêu tộc, ngươi muốn ném thể diện của tông ta đi hay sao?

Sau đó Hỏa Dung ôm quyền, nói:

– Tông chủ, việc này tuyệt đối không thể cho phép, Viêm Hoa

tông ta sao có thể đồng ý cho đệ tử kết duyên cùng Yêu tộc được, đây quả thực là…

– Ai.

Hỏa Dung vung tay áo một cái, khó nói tiếp được thành lời.

Đạo Thiên Vương nằm rạp trên mặt đất, nói:

– Kính xin tông chủ cùng trưởng lão cho phép. Thiên Vương cũng tạm thời không muốn nói. Chỉ là Thiên Vương cảm thấy nếu không nói ra sẽ thẹn với công ơn bồi dưỡng của tông chủ cùng các vị trưởng lão. Nhưng trong lúc Thiên Vương lịch luyện, bản thân bị trọng thương, sắp tử vong, là nàng đã cứu ta, ta…

– Thiên Vương, ngươi hồ đồ rồi. Việc này sao có thể thành công.

Khô Mộc phản đối nói.

Cát Luyện cũng gật đầu, nói:

– Đúng vậy. Thiên Yêu Hồ tộc mặc dù có thể biến thành hình người, nhưng mà về bản chất cũng vẫn là yêu thú.

Tông chủ tạm thời không có mở miệng, tựa như là đang suy nghĩ.

Đạo Thiên Vương nghe mấy vị trưởng lão nói thế thì cũng không biết nên nói cái gì. Cuối cùng, hắn đưa mắt nhìn về phía Thiên Tu trưởng lão. Hắn biết Thiên Tu trưởng lão là người có tầm nhìn thoáng nhất ở trong tông môn, cũng không phải là người cổ hủ. Nếu như Thiên Tu trưởng lão nguyện ý mở miệng, vấn đề này hẳn là sẽ không có khó khăn gì nữa.

Mà đúng lúc này, một thanh âm vang lên.

– Đây là chuyện tốt mà. Nam nữ yêu đương tự do, đáng giá để ca ngợi.

Không biết từ khi nào, Lâm Phàm đã xuất hiện ở trong đại điện. Sau đó, hắn đi đến bên người Đạo Thiên Vương, liếc mắt nhìn, không thể không nói một tiếng bội phục, ngưu bức.

Thiên Yêu Hồ tộc tuy cũng là yêu thú nhưng mà hơi khác biệt cùng với yêu thú bình thường. Tộc nhân của Thiên Yêu Hồ tộc chỉ cần đến Thiên Cương cảnh liền có thể hoá hình còn yêu thú khác không thành Thần thú thì đừng hòng.

– Lão sư, ân cứu mạng lớn hơn trời. Huống chi, lưỡng tình tương duyệt, nếu như chúng ta chia rẽ cũng không tốt.

Lâm Phàm nói.

Đạo Thiên Vương không ngờ Lâm Phàm sẽ giúp hắn nói chuyện, trong lòng cũng rất cảm kích.

Thiên Tu liếc mắt nhìn đồ đệ của mình, sau đó vuốt bộ râu dài, cười nói:

– Ừm, đồ đệ của ta nói rất có lý. Việc này là việc tốt, các ngươi phản đối cái gì?

Sau đó, ông nói với vẻ ý vị thâm trường:

– Tông chủ sư huynh, ngươi nói đúng không?

Tông chủ nhìn thấy ý cười trong mắt của Thiên Tu, ho nhẹ một tiếng, nói:

– Ừm, đúng vậy, nói rất có đạo lý. Chuyện này không cần thương nghị nữa. Ta cho phép.

– Đa tạ tông chủ, đa tạ trưởng lão.

Đạo Thiên Vương vô cùng vui vẻ, không ngừng bái lạy.

Thiên Tu vuốt râu, nói:

– Theo ý của lão phu, chúng ta cũng nên chọn ngày tốt lành để bản tông đi đón dâu.

– Trưởng lão, chuyện này còn cần chờ mấy tháng nữa mới được, bởi vì Mị Nhi còn chưa hoá hình.

Khi Đạo Thiên Vương nói đến hai chữ 'Mị Nhi', trên mặt cũng lộ ra vẻ nhu tình.

Mà giờ khắc này, tông chủ, trưởng lão, Lâm Phàm,… toàn bộ đều ngây người, trợn mắt há hốc mồm khi nhìn về phía Đạo Thiên Vương.

Nữ tử kia còn chưa hoá hình sao?

Khẩu vị của tên này nặng quá.

Đạo Thiên Vương cảm giác ánh mắt của mấy người chung quanh không thích hợp. Sau đó tựa như là nghĩ đến điều gì đó, hắn vội vàng nói:

– Đệ tử còn chưa cùng với nàng tiếp xúc da thịt.

Lâm Phàm trong lòng kinh hãi, lại còn muốn phát sinh chuyện tiếp xúc da thịt, vị sư đệ này thật là ngưu bức.

Nhưng hắn phát hiện mới vừa rồi thần sắc của lão sư cùng tông chủ có chút không đúng, giống như là trước kia cũng đã có trường hợp tương tự. Lâm Phàm hơi xoa cằm. Lòng hiếu kỳ nổi lên, có lẽ nên tìm cơ hội hỏi lão sư một chút xem.

Chương 255: Chỉ cần ngươi vui vẻ là được rồi

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Mấy người tông chủ, trưởng lão rời khỏi, trở lại chỗ sâu trong tông môn, hoặc là trở lại ngọn núi của mình tiếp tục bế quan tiềm tu.

– Đa tạ Lâm sư huynh.

Đạo Thiên Vương đứng dậy, ôm quyền cảm tạ. Hắn đúng là không ngờ vị phong chủ của Vô Địch phong này sẽ giúp hắn nói chuyện.

Hắn thân là phong chủ của Thiên Vương phong, tự nhiên biết quy củ tông môn. Mặc dù không có quy định rõ ràng nhưng muốn để tông chủ cùng các trưởng lão đồng ý là chuyện rất khó, rất khó.

Nhưng cũng may, mọi chuyện đều đã được giải quyết.

– Không cần, đều là sư huynh đệ đồng tông, đệ muội nếu là Thiên Yêu Hồ tộc, như vậy về sau, ta cũng sẽ không làm khó Thiên Yêu Hồ tộc.

Lâm Phàm khoát tay nói.

Niềm vui thú trong khoảng thời gian này của hắn chính là chém yêu thú, kiếm điểm tích lũy.

Bây giờ, thê tử của Đạo Thiên Vương lại là Thiên Yêu Hồ tộc. Như vậy sau này, khi chém yêu thú, mình cũng phải chú ý một chút, cũng không thể chém cả người nhà thê tử của Đạo Thiên Vương.

Hơn nữa nếu không có chú ý, tiện đường làm thịt luôn cả thê tử của hắn, vậy thì thật sự là xảy ra đại sự.

Đạo Thiên Vương cảm giác vị phong chủ của Vô Địch phong ở

trước mặt này đang chiếm tiện nghi của hắn.

Cái tiếng 'đệ muội' kia kêu thật đúng là vô cùng thuận miệng.

Vậy mình còn không phải gọi đối phương là Lâm sư huynh hay sao?

Nguyên bản lần này, hắn trở về tông môn chủ yếu là vì hai chuyện. Đầu tiên chính là bởi vì đã đột phá đến Thiên Cương cảnh, hắn muốn lực áp mấy phong chủ khác, trở thành người đứng đầu của thập phong.

Chuyện thứ hai chính là báo cho tông môn về việc của Mị nhi.

Bây giờ xem ra, chuyện thứ hai đã hoàn tất một cách viên mãn nhưng mà còn chuyện thứ nhất, tạm thời vẫn là đừng suy nghĩ đến nữa, hắn đã tận mắt chứng kiến thực lực của vị phong chủ của Vô Địch phong này. Người này chiến lực ngập trời, sức mạnh kinh khủng tuyệt không phải là người như hắn có khả năng so sánh.

– Lâm… Lâm sư huynh, đây là một gốc Tử Ngọc Tiên Đằng, thiên tài địa bảo mà ta phát hiện ở trong hiểm địa. Nếu trồng nó ở trên ngọn núi của mình, có thể cải biến thổ nhưỡng ở trên ngọn núi, có được các loại công hiệu khác biệt. Hôm nay, ta liền đưa cho sư huynh.

Đạo Thiên Vương lật bàn tay một cái, một viên hạt giống đã nảy mầm non nằm ở trong lòng bàn tay.

Tử Ngọc Tiên Đằng này đúng là một bảo vật có thể ngộ nhưng không thể cầu.

Lâm Phàm cũng không coi trọng những đồ chơi này. Nhưng nghe được lời nói này của Đạo Thiên Vương, tâm tình cũng không khỏi vui sướng. Xem ra là tên này cũng biết mình cường đại, cho nên muốn nhận mình làm lão đại.

Bởi vậy, hắn cũng không hề khách khí, nhanh chóng cầm lấy hạt giống Tử Ngọc Tiên Đằng này, để vào trong nhẫn trữ vật.

– Vậy ta cũng đa tạ Đạo sư đệ. Hiện tại sư huynh tạm thời không có thứ gì để đưa cho sư đệ cả. Nhưng mà sư đệ yên tâm, chờ qua một thời gian ngắn nữa, sư huynh đi ra ngoài một chuyến, khẳng định sẽ có lễ vật đưa cho sư đệ.

Lâm Phàm kiểm tra nhẫn trữ vật một chút, tâm cũng cảm thấy

thật lạnh. Bên trong cũng không có đồ vật cao cấp gì.

Đạo Thiên Vương vội vàng khoát tay, nói:

– Không cần! Không cần đâu! Đây chỉ là do sư đệ cảm kích sư huynh mới vừa rồi giúp ta nói chuyện. Chờ ngày sau, Mị Nhi hoá hình, chúng ta sẽ cùng nhau đến cảm tạ sư huynh.

– Không được. Thân là sư huynh, ta cũng không thể lấy không lễ vật của sư đệ được. Chờ ta đi ra ngoài một chuyến, ngày sau trở về khẳng định sẽ bù lại cho sư đệ.

Lâm Phàm khoát tay nói.

– Sư đệ, sư huynh cáo từ trước. Chờ lần sau, chúng ta sẽ tiếp tục trò chuyện một chút. Còn về chuyện kia, sư đệ không cần để trong lòng. Thân là sư huynh đệ đồng tông, chúng ta tự nhiên cần giúp đỡ cho nhau.

– Sư huynh nói rất đúng.

Đạo Thiên Vương gật đầu. Hắn rất đồng ý với lời nói này của Lâm Phàm. Mặc dù là phong chủ Thiên Vương phong, nhưng mà đối với các đệ tử trong tông môn, hắn cũng đều đối xử như nhau.

Nhất là bây giờ đã có được tình yêu cho nên hắn cũng không có xem trọng việc tranh đoạt quyền lợi như là ở dĩ vãng.

Lúc này, hắn đang tính nếu như về sau không làm phong chủ nữa thì hắn có lẽ sẽ trở thành một trưởng lão.

Vô Địch phong.

Lâm Phàm lật bàn tay một cái. Hạt giống Tử Ngọc Tiên Đằng xuất hiện ở trong tay. Sau đó, hắn quăng hạt giống về phía ngọn núi của mình. Hạt giống này nhanh chóng bám rễ sinh chồi. Từ bên trong Thiên Hà Vương Đỉnh, hắn múc một bầu nước suối, nhanh chóng tưới lên trên mầm non mới mọc kia.

Tử Ngọc Tiên Đằng nhanh chóng lớn lên. Vô số sợi dây leo màu tím giống như là xúc giác vậy dũng mãnh lao tới bốn phương tám hướng, leo lên và quấn quanh ở trên Vô Địch phong.

Sau đó, tốc độ sinh trưởng của Tử Ngọc Tiên Đằng dần dần chậm chạp. Sau nửa canh giờ, Tử Ngọc Tiên Đằng rốt cuộc dừng lại, không sinh trưởng nữa.

– Thú vị! Tử Ngọc Tiên Đằng này thật đúng là một bảo vật bất phàm.

Hắn phát hiện thổ nhưỡng ở trên Vô Địch phong hoàn toàn chính xác là có phát sinh biến hóa rõ ràng. Thổ nhưỡng trồng trọt thảo dược giống như là được tăng cường thêm một loại sức sống nào đó vậy. Thảo dược đã trồng kia hiện giờ tràn đầy sinh cơ, khác biệt cực lớn với lúc trước.

Đúng là không biết, sau khi Tử Ngọc Tiên Đằng này hoàn toàn trưởng thành sẽ phát sinh cảnh tượng như thế nào.

Nhưng để Lâm Phàm cảm thấy nghi hoặc chính là mình cũng đã đi qua mấy cái hiểm địa, làm sao lại chưa từng gặp qua những bảo bối như thế này.

Không khoa học, rất không khoa học.

– Sư huynh, đây là cái gì?

Lã Khải Minh cảm nhận được Vô Địch phong phát sinh biến hóa, vội vã chạy tới hỏi thăm.

Khi nhìn thấy những sợi dây leo màu tím kia, hắn cũng giật nảy mình.

Lâm Phàm cười nói:

– Sư đệ, không có việc gì đâu. Đây là Tử Ngọc Tiên Đằng do Đạo Thiên Vương Đạo sư đệ đưa tặng, có thể cải biến thổ nhưỡng của Vô Địch phong.

– Nha.

Lã Khải Minh chưa thấy qua đồ vật cao cấp như vậy, sau đó gật đầu, nói:

– Lâm sư huynh, viêc báo danh cho thi đấu đã không sai biệt lắm, chỉ cần thêm một đoạn thời gian là có thể chỉnh lý tốt.

– Ha ha.

Lâm Phàm cười, nói:

– Có Lã sư đệ làm việc là ta yên tâm rồi. Nếu có chuyện gì thì sư đệ cứ đi tìm những vị trưởng lão quản sự ở trong tông kia, bọn họ sẽ giúp ngươi giải quyết.

Đa số trưởng lão ở trong tông đều từng là đệ tử nội môn, có người là Địa Cương cảnh, cũng có người là Thiên Cương cảnh. Bọn họ tự cảm thấy tiềm lực của bản thân đã hao hết, bởi vậy xin trở thành trưởng lão, phụ trách việc vặt to to nhỏ nhỏ ở trong tông.

Mà Lâm Phàm hiện tại là phong chủ của Vô Địch phong, càng lực áp mấy vị phong chủ còn lại. Cho nên nếu như Vô Địch phong có chuyện gì, bọn họ bình thường cũng sẽ không từ chối. Chút thể diện này bọn họ vẫn sẽ cho hắn.

– Vâng.

Lã Khải Minh gật đầu, hắn đã quyết định, tạm thời từ bỏ việc đề thăng tu vi, cố gắng quản lý Vô Địch phong. Về phần trách nhiệm thủ vệ ngọn núi, hắn cũng giao cho mấy người Trương Long.

Nếu như người người đều tu luyện như vậy việc quản lý Vô Địch phong nên giao cho người nào đây.

Hắn rất coi trọng Vô Địch phong cho nên cũng không muốn Vô Địch phong xuất hiện bất kỳ biến cố gì.

Lâm Phàm nói rõ ràng tất cả chuyện, sau đó lập tức đi bế quan. Nửa tháng nữa chính là thời gian tổ chức thi đấu. Trước lúc đó, hắn cũng không chuẩn bị ra ngoài. Hắn còn đang phải suy nghĩ xem sau khi thi đấu kết thúc hắn nên đi kiếm thêm điểm tích lũy hay là đi tìm kiếm Thiên Thần giáo kia quần nhau một phen, quan sát xem đến cùng nó là tổ chức gì.

Trong mật thất.

– Trải qua hơn mười ngày tu luyện, điểm khổ tu đã đến mức độ này sao?

Điểm khổ tu: 8 094 450.

Sau đó, hắn ngồi xếp bằng, tiếp tục tiến hành tu luyện. Điểm khổ tu mặc dù cũng dễ dàng thu hoạch nhưng mà cần tiêu hao thời gian. Chỉ là không biết từ Địa Cương cảnh tầng chín đột phá đến Thiên Cương cảnh, hắn sẽ cần bao nhiêu điểm khổ tu đây.

Dựa theo tốc độ tăng như lúc trước, có lẽ khoảng 9 000 000 là đủ rồi.

Hai ngày khổ tu.

Điểm khổ tu tăng trưởng đến 9 000 000.

Nhưng mà kí hiệu (+) ở phía sau vẫn còn là màu xám, hiển nhiên là còn chưa đủ, cho nên hắn cũng mặc kệ, quyết định tiếp tục tu luyện, mãi cho đến thi đấu mới thôi.

Mười ngày trôi qua nhanh chóng.

Kí hiệu (+) đã sớm lóe sáng. Hiện tại, hắn chỉ cần ấn một cái là có thể đột phá Thiên Cương cảnh. Nhưng hắn cũng sẽ không ngốc mà đột phá tu vi vào lúc này. Nếu như bây giờ đột phá, vậy thì hắn cũng không phải là Thiên Cương mạnh nhất.

Hắn đã nghĩ kỹ lúc trước, khi đột phá, hắn cũng đều tích lũy nội tình đến đỉnh phong sau đó mới đột phá. Như vậy lần này, hắn cũng muốn tích lũy đến đỉnh phong bên trong đỉnh phong mới đột phá để trở thành Thiên Cương mạnh nhất.

Điểm khổ tu: 15 352 050.

Hơn mười lăm triệu điểm khổ tu là một con số cực kỳ khổng lồ, nhưng cũng chỉ đủ cho tu vi của hắn tăng từ Địa Cương cảnh tầng chín lên tới Thiên Cương cảnh tầng một mà thôi.

Hắn muốn thử rút thưởng một chút, nếu như có thể rút trúng Sáng Tạo Chỉ Nam cấp bậc Địa giai vậy thì mới thật là ngon.

Nhưng mà khả năng này đúng là hơi thấp hoặc có thể nói là không có khả năng này xảy ra.

Cũng không biết phẩm giai của hệ thống rút thưởng này đến khi nào mới có thể thăng cấp.

Hiện tại Thanh Đồng, Bạch Ngân đã không đủ, không thể thỏa mãn mình rồi.

Ở bên ngoài mật thất.

Lã Khải Minh đã chờ đợi hồi lâu. Khi nhìn thấy Lâm Phàm đi ra, hắn lập tức chạy tới, nói:

– Sư huynh, thi đấu lập tức muốn bắt đầu rồi. Ngài cũng không nên chậm trễ nữa.

– Ừm.

Lâm Phàm gật đầu, sau đó nhìn về phía quảng trường ở phương

xa. Nơi đó đã có rất nhiều đệ tử tụ tập từ sớm. Hắn nói:

– Đi, đi thôi.

Trên quảng trường.

Một đám đệ tử vẫn đang tụ tập, hưng phấn thảo luận.

– Rốt cục cũng đã đợi được đến ngày này. Trong khoảng thời gian này, ta đã liều mạng tu luyện, còn tu luyện một môn công pháp Huyền giai hạ phẩm đến cảnh giới đại thành. Lần này ta cam đoan nhất định có thể đi vào top 500.

– Ha ha, ngươi muốn xông vào top 500 nhưng mà ta cũng sẽ không để ngươi được như ý.

Những câu này đều là thảo luận của đệ tử nội môn tam phẩm.

Không chỉ đệ tử nội môn, đệ tử ngoại môn cũng cảm thấy rất hưng phấn. Trước kia tông môn cũng có tổ chức qua loại thi đấu tranh tài này, nhưng mà sau khi cử hành mấy lần thì không có tổ chức tiếp nữa.

Trong đó có một nguyên nhân là bởi vì thi đấu khiến cho rất nhiều sư huynh đệ kết thù, còn có một nguyên nhân chính là thực lực kinh tế của tông môn không theo kịp xu thế. Ban thưởng quá ít khiến cho rất nhiều đệ tử đều không có hứng thú với việc thi đấu.

Nhưng mà lần này thì khác, phần thưởng mà Lâm sư huynh lấy ra thật sự là quá phong phú khiến cho bọn họ cực kỳ chờ mong.

– Các ngươi nhìn kìa. Lâm sư huynh tới.

Đúng lúc này, có mấy đệ tử chỉ về phía xa. Chỉ thấy Lâm sư huynh chân đạp hư không nhanh chóng đi đến, sau đó đáp xuống chỗ chủ vị trên đài cao và không hề do dự ngồi xuống.

– Tham kiến Lâm sư huynh.

Các đệ tử chờ ở phía dưới nhìn người tới, ôm quyền cao giọng nói.

Thanh âm to như là sóng lớn vậy, một tầng lại một tầng khuấy động lên.

Lâm Phàm hài lòng gật đầu, nói:

– Các vị sư đệ, hôm nay mọi người sẽ phải cố gắng thật nhiều. Hi vọng các ngươi có thể lấy ra toàn bộ thực lực của các ngươi. Đoạt được xếp hạng thì cũng tốt nhưng mà các ngươi phải nhớ kỹ. Kết quả cố nhiên trọng yếu, nhưng quá trình càng quan trọng hơn. Ta tổ chức thi đấu là để mọi người giao lưu hoc hỏi từ đó tìm cách tiến bộ. Tất cả những chuyện ác ý tổn thương sẽ bị nghiêm trị.

– Vâng.

Các đệ tử đồng thanh nói. Bọn họ cảm giác Lâm sư huynh nói chuyện không giống với người khác.

Lúc này, từ bên trong Thiên Vương phong có một bóng người bay tới.

Người tới chính là Đạo Thiên Vương. Hắn nói:

– Lâm sư huynh, sư đệ có thể quan sát lần so tài này hay không?

Lâm Phàm cười to, nói:

– Đạo sư đệ khách khí, mời ngồi.

– Tham kiến Đạo sư huynh.

Các đệ tử ở dưới đài không ngờ Đạo sư huynh cũng tới. Hơn nữa nhìn qua, Đạo sư huynh có quan hệ rất tốt với Lâm sư huynh, còn gọi Lâm sư huynh là sư huynh. Đây chẳng phải là nói rõ Đạo sư huynh đã cam bái hạ phong hay sao?

Đây cũng là chuyện chưa từng xảy ra.

Dù là Quân Vô Thiên đã từng lực áp chín vị phong chủ nhưng cũng không thể ép bất kỳ ai trong chín người phải cúi đầu nhận thua.

Mà đúng lúc này, từ bên trong Vân Tiêu phong cũng có một bóng người bay tới.

Vân Tiêu đạp không mà đến, sắc mặt bình tĩnh vẫn có vẻ tự tin như là bình thường vậy.

Lần so tài này, Vân Tiêu cũng muốn quan sát.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua Vân Tiêu rồi cười. Hắn không ngờ Vân Tiêu đã có thể tỉnh ngộ từ trong chiến bại nhanh như vậy, hơn nữa nhìn qua khí thế lúc này, xem ra tên này đã càng mạnh mẽ hơn.

– Xin mời.

Vân Tiêu ngồi ở bên cạnh, sau đó nói khẽ:

– Bại qua một lần cũng không tính là gì, sau này ta sẽ còn khiêu chiến ngươi.

– Không sao, chỉ cần ngươi vui vẻ là được rồi.

Lâm Phàm cười. Chỉ là hắn cũng đang nghĩ, tên Vân Tiêu này có thể tiếp nhận mấy lần thất bại đây. Nếu như cuối cùng bị mình đánh cho sụp đổ thì cũng không phải là điều mà hắn muốn nhìn thấy.

Chương 256: Ta có thể nói nửa ngày

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– Ha ha ha.

Đúng lúc này, một tiếng cười đột nhiên vang lên. Thiên Tu nhanh chóng xuất hiện ở bên cạnh ba người, nói:

– Đồ đệ của ta tổ chức thi đấu, lão phu tự nhiên cũng phải đến quan sát.

Đạo Thiên Vương nhìn thấy Thiên Tu trưởng lão tới, lập tức tránh ra, ngồi vào một chỗ khác.

Thiên Tu cũng không có nói thêm cái gì, nhanh chóng ngồi ở bên cạnh Lâm Phàm.

Các đệ tử không ngờ Thiên Tu trưởng lão tới, cũng cung kính, vái chào.

Lâm Phàm nhỏ giọng nói:

– Lão sư, chỉ có một mình ngài tới hay sao? Các trưởng lão khác có tới hay không?

Trên mặt của Thiên Tu vẫn nở nụ cười. Hắn vuốt râu dài, sau đó trả lời:

– Bọn họ sẽ không đến đâu. Bọn họ biết nếu như tới đây, khẳng định phải lấy đồ ra ban thưởng thêm cho mấy người đứng đầu, cho nên không nỡ. Tất cả đều vô cùng keo kiệt.

– Vậy lão sư, ngài sao lại tới đây. Ngài chuẩn bị kỹ càng phần thưởng thêm rồi sao?

Lâm Phàm đúng là không ngờ những trưởng lão kia vậy mà keo kiệt như thế. Vì giữ lại tài phú cho bản thân vậy mà đều con mẹ nó

không tới.

Thiên Tu cười, nhỏ giọng nói:

– Lần trước không phải là ta đã cầm một ít đan dược từ chỗ của ngươi hay sao? Đợi lát nữa vi sư cũng lấy ra ban thưởng một phen.

– Đó là đồ của con mà.

Lâm Phàm sửng sốt.

– Đồ đệ, hai sư đồ chúng ta còn phân cái gì. Tốt! Bây giờ ngươi là người phụ trách lần thi đấu này, tranh thủ thời gian để các đệ tử bắt đầu đi.

Thiên Tu vừa cười vừa nói, nhưng ánh mắt một mực nhìn về phía dưới, không có biểu hiện ra cái gì không ổn.

Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ lắc đầu, không ngờ lão sư vậy mà lấy đan dược của hắn làm đồ ban thưởng thêm. Cách làm này cũng thật là thông minh, chỉ có điều hơi vô sỉ mà thôi, nhưng không sao, như thế mới hợp với tính của lão sư.

Bây giờ các đệ tử ở phía dưới còn đang chờ đợi mình, bởi vậy trong đầu hơi suy nghĩ một chút, hắn liền chuẩn bị tốt lời dạo đầu.

Lâm Phàm đứng lên, nhìn các đệ tử ở phía dưới. Thanh âm ẩn chứa một tia cương khí vang vọng toàn bộ tông môn.

– Các vị sư đệ, các vị sư muội tốt.

– Hôm nay, đón ánh nắng mặt trời hoa mỹ, mang mong muốn thành công, nương theo tiếng hoan hô tràn ngập sức sống.

– Mấy người chúng ta gặp nhau dưới bầu không khí ấm áp, hài hòa của Viêm Hoa tông, chuẩn bị nghênh đón cuộc thi đấu của đệ tử nội ngoại môn lần thứ nhất do Vô Địch phong long trọng tổ chức.

Các đệ tử ở dưới đài nhìn chằm chằm vào Lâm sư huynh với ánh mắt nóng bỏng. Trên khuôn mặt của bọn họ lộ vẻ kích động mà hưng phấn.

Bọn họ cảm giác Lâm sư huynh nói những lời này làm cho người ta cảm thấy thư sướng, cảm giác bọn họ giống như là thành viên trong một đại gia đình đang tiến hành tranh tài vậy, thậm chí ngay cả cảm giác khẩn trương trước khi thi đấu cũng không có.

Chỗ sâu trong tông môn, tông chủ cùng mấy vị trưởng lão đang ngồi, quan sát cuộc thi đấu lần này.

Hỏa Dung nở nụ cười, nói:

– Tốt! Nói rất hay! Không khí ấm áp, hài hòa của Viêm Hoa tông, chỉ bằng những lời nói này, tên đồ đệ này của Thiên Tu cũng khiến cho ta nhìn hắn bằng con mắt khác.

Đối với Lâm Phàm, Khô Mộc cũng có chút khó xử, dù sao Vân Tiêu cũng là bị Lâm Phàm trấn áp.

Tông chủ cũng gật đầu, nói:

– Ừm. Đúng là không tệ. Thiên Tu tuyển đồ đệ đúng là có ánh mắt. Bản tông còn đang nhớ xem, đã bao lâu rồi, tông môn không có náo nhiệt như vậy.

Cát Luyện liếc mắt nhìn, nói:

– Cũng phải nói Thiên Tu hắn qua đó xem náo nhiệt làm gì? Nhiều đệ tử tham gia thi đấu như thế, hắn có nhiều đan dược như vậy để ban thưởng sao?

Mấy vị trưởng lão khác lặng yên không lên tiếng. Đối với chuyện này, bọn họ cũng bảo trì thái độ ngắm nhìn. Chỉ có điều đối với tên đồ đệ này của Thiên Tu, trong lòng bọn họ cũng có chút hoang mang rối loạn. Mấy vị phong chủ khác bây giờ còn chưa có trở lại. Không biết sau khi trở về, liệu bọn họ có bị đối phương trấn áp hay không?

– Theo ta được biết, Thiên Tu cầm không ít đan dược từ chỗ đồ đệ của hắn.

Hỏa Dung mở miệng nói.

– Hắn còn muốn thể diện sao? Vậy mà cầm đan dược từ chỗ đồ đệ của hắn.

Cát Luyện nghe thế, trong lòng giống như có thứ gì đó chặn ngang vậy.

Hỏa Dung liếc hắn một cái, nói:

– Cát Luyện, ngươi có bao giờ thấy Thiên Tu để ý thể diện sao? Trước kia chúng ta bị lừa còn chưa đủ chứng minh sao? Nếu như không phải là mấy người chúng ta phúc lớn mạng lớn, chỉ sợ giờ đã sớm trở thành một nắm cát vàng đi.

Nghe Hỏa Dung nói như thế, ngón tay của Cát Luyện run nhè nhẹ tựa như là nghĩ đến điều gì đó kinh khủng vậy.

Bên ngoài đại điện.

Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng, ép tay ra hiệu cho mọi người bình tĩnh lại, sau đó nói:

– Đây là lần thứ nhất Vô Địch phong tổ chức giải thi đấu. Tất cả các đệ tử tham gia phải tuân theo nguyên tắc hữu nghị thứ nhất, tranh tài thứ hai, thắng không cần kiêu ngạo, tự mãn, thua không cần nhụt chí, không cần tuyệt vọng, không cần mất đi dũng khí. Bởi vì nhất thời thắng thua cũng không đại biểu được cái gì cả, chỉ cần dốc hết toàn lực, cho dù thua thì đó cũng là một việc đáng giá tự hào, bởi vì bản thân đã cố gắng hết sức mình.

– Tốt! Thi đấu bắt đầu.

Vừa dứt lời.

Các đệ tử hưng phấn gào thét lên.

– Lâm sư huynh… Lâm sư huynh.

Các đệ tử nhìn Lâm sư huynh ở trên đài cao, tâm tình rất hưng phấn. Bọn họ chưa từng nghe qua lời như vậy, cảm giác hết thảy mọi thứ đã trải qua trước kia cũng thay đổi.

Nếu là lúc trước thua trận tranh tài, có lẽ bọn họ sẽ có cảm giác tâm tình giống như là rơi xuống đáy cốc vậy, nhưng mà sau khi nghe lời nói này của Lâm sư huynh, bọn họ đột nhiên phát hiện coi như là thua trận cũng không có chuyện gì lớn.

Mấy nữ đệ tử dáng người thon thả, dung mạo xinh đẹp, nhìn về phía Lâm Phàm với vẻ mặt sùng bái, hận không thể lập tức ngã vào trong lồng ngực của Lâm sư huynh.

– Ta thật sự rất ưa thích Viêm Hoa tông, cảm giác Lâm sư huynh người không chỉ tốt mà lại nói chuyện nghe cũng rất êm tai.

Các đệ tử của Vô Địch phong cảm giác có thể được ở dưới trướng của một vị sư huynh như thế này cũng là một việc may mắn, cũng tràn đầy tự hào.

Vương Phù ngẩng đầu, trong mắt lóe ra tinh quang, năm ngón tay nắm chặt. Hắn cảm giác Lâm sư huynh chính là thần tượng của

hắn. Nhờ sự cố gắng không biết mệt mỏi trong khoảng thời gian này, hắn đã thành công đột phá Địa Cương cảnh, mặc dù hiện giờ tu vi vẫn chỉ là Địa Cương cảnh tầng một, nhưng mà ở trong mắt của đệ tử khác, tốc độ tu luyện này của hắn đã nhanh ghê gớm rồi.

Nhưng mà Vương Phù không hề cảm thấy tự cao tự đại, bởi vì Lâm sư huynh, tấm gương mà hắn muốn noi theo càng thêm cường đại, nhưng vẫn như cũ rất khiêm tốn.

Nhất là không khí bây giờ càng làm cho hắn lộ vẻ kích động.

Thiên Tu quan sát đồ đệ của mình, khóe miệng co giật một chút, nói:

– Đồ đệ, ngươi làm sao biết nói chuyện như thế? Cho tới bây giờ, vi sư cũng chưa từng nghe qua những lời như thế này.

Lâm Phàm lạnh nhạt cười nói:

– Lão sư, những câu này không có gì cao siêu, chỉ là lời nói rất phổ thông mà thôi.

Trong lòng của hắn cũng đang cười lớn. Đây chỉ là một đoạn diễn thuyết chung chung của mấy đại lão lên phát biểu đại hội thể dục thể thao trong trường học ở kiếp trước mà thôi.

Nếu như không phải sợ chậm trễ thời gian, hắn còn có thể diễn thuyết nửa ngày.

Vân Tiêu ở một bên vẫn đang quan sát Lâm Phàm. Hắn cảm giác gia hỏa này quá biết nói chuyện. Nếu để cho hắn tới thì chỉ sợ hắn cũng không nói được những lời này.

Đạo Thiên Vương nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm, cảm giác Lâm sư huynh không phải là hạng người bình thường. Lời nói này mặc dù rất đơn giản nhưng mà giống như ẩn chứa đạo lý lớn. Sau khi cẩn thận suy nghĩ một phen, hắn cũng có được ích lợi không nhỏ.

Mấy người Lã Khải Minh, Trương Long lên đài. Là ban giám khảo của cuộc thi tài lần này, bọn họ cảm giác trách nhiệm của mình làcực kỳ nặng nề.

Đồng thời, Lã Khải Minh lấy một quyển sách nhỏ ra, nhìn thoáng qua, khép lại, bỏ vào trong ngực, sau đó lấy giọng hô to:

– Lâm sư huynh nói, điều quan trọng nhất của lần so tài này

chính là công bằng, công chính, không thể gây thương tích nặng hay tổn thương tính mệnh của đối thủ, chỉ điểm đến là dừng. Đệ tử nội ngoại môn chia nhau xếp thành sáu hàng. Thi đấu…bắt đầu.

Lâm Phàm nheo mắt. Hắn nhớ kỹ là mình chưa nói qua những lời như thế này mà.

Sau đó khi nhìn về phía Lã Khải Minh, hắn lại phát hiện gia hỏa này đang lấy quyển sách nhỏ kia ra, tựa như là đang ghi chép cái gì đó.

Những lời mà Lâm sư huynh vừa nói, Lã Khải Minh đều ghi tạc trong lòng. Càng nghĩ hắn càng kích động, càng nghĩ hắn càng hưng phấn tựa như là linh hồn được thăng hoa vậy.

Ghi chép. Hắn nhất định phải ghi chép đoạn văn này lại, sau này có thời gian, lấy ra kiểm tra tỉ mỉ, nghiêm túc phỏng đoán ý tứ của sư huynh trong lời nói này.

Giờ khắc này, thi đấu đã bắt đầu.

Những đệ tử được gọi tên cũng nhanh chóng lên đài.

Mặc dù ở trong mắt của Lâm Phàm, thực lực của những đệ tử này cũng chẳng ra sao cả, nhưng mà thân là sư huynh, cũng muốn kiểm tra tỉ mỉ, xem như khảo hạch tiêu chuẩn đệ tử trong tông môn.

Thiên Tu gật đầu, nói:

– Đồ đệ, ngươi nhìn, tu vi của những đệ tử này cũng có thể coi như là không tệ. Thân thể đã được rèn luyện viên mãn, hiển nhiên là không thể bỏ qua công lao của cái Tôi Thể Trì kia của ngươi.

Lâm Phàm cười nói:

– Lão sư, đồ đệ chuẩn bị lại mở thêm mấy chỗ Tôi Thể Trì ở trên Vô Địch phong,hiện giờ chỉ có một tòa đúng là cảm giác là vẫn không đủ dùng.

– Ừm.

Thiên Tu gật đầu, nói:

– Chỗ tốt duy nhất của Thiên Hà Vương Đỉnh này cũng chính là cái này. Hải Thần tông kia mặc dù có chút buồn nôn nhưng ít ra còn làm một vài chuyện tốt.

Lâm Phàm cười không nói, Thiên Hà Vương Đỉnh há lại chỉ có chút chỗ tốt đó, chỗ tốt còn nhiều nữa.

Giờ phút này, trên đài thanh âm vang lên không ngừng.

Đệ tử ngoại môn tam phẩm, Trương Vân, thắng.

Đệ tử ngoại môn nhất phẩm, Thôi Binh, thắng.

Đệ tử nội môn tam phẩm, Nghê Như Nguyệt, thắng.

…

Đối với mỗi một đệ tử, thắng lợi tự nhiên vui vẻ, coi như là thất bại, cũng không hề có bao nhiêu thất vọng. Bởi vì bọn họ từ trong chiến đấu, cảm giác được mình đang dần mạnh lên.

Loại chiến đấu nhẹ nhàng, vui vẻ, lâm ly này thật sự là quá sung sướng.

Lấy ra toàn bộ thực lực giao chiến cùng đối phương, loại cảm giác này thật sự là quá tuyệt vời.

Vân Tiêu cẩn thận quan sát, thỉnh thoảng gật đầu. Nhìn những đệ tử này tỷ thí, cho dù là cùng thi triển một chiêu một thức, nhưng lại khiến cho hắn có cảm giác không giống nhau.

Tựa như là đang mượn dùng thân thể của người khác, diễn luyện công pháp mà mình đã từng tu luyện qua. Trong chốc lát, hắn tựa như là tiến nhập một loại cảnh giới kỳ lạ nào đó.

Lâm Phàm cảm nhận được khí tức này, kinh ngạc quay đầu nhìn sang phía Vân Tiêu. Hắn cũng không ngờ Vân Tiêu hiện tại rõ ràng lại có cảm ngộ.

Nhưng hắn cũng chỉ cười cười, mà không làm gì cả. Có thể trổ hết tài năng từ bên trong vô số đệ tử trở thành một trong số mười vị phong chủ của Viêm Hoa tông, không có một người nào là đơn giản.

– Trận tiếp theo, đệ tử ngoại môn nhất phẩm, Mộ Linh đối chiến Trương Phong.

– Ồ!

Lâm Phàm hơi kinh ngạc. Hắn đúng là còn có một chút ấn tượng với Mộ Linh này. Dù sao vết bớt trên khuôn mặt của nàng quá nổi bật, khiến cho hắn không nhịn được khắc ghi vào đầu.

Khi Mộ Linh nghe được mình sắp lên đài, trong lòng cũng có chút khẩn trương, lại càng nhiều hơn là sự hưng phấn.

Bởi vì Lâm sư huynh vẫn đang ngồi ở trên đài cao để quan sát nàng khiến cho lòng bàn tay cũng ướt đẫm mồ hôi. Sau đó, nàng ngẩng đầu, nhìn về phía trên đài cao, nhìn về phía bóng người tóc dài phiêu dật, một tay chống cằm kia.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua.

Ở trong tầm mắt của nàng, ý cười bên khóe miệng của Lâm sư huynh giống như chính là đang cười với nàng vậy.

Các nữ đệ tử ở chung quanh không nhịn được, xì xào bàn tán.

– Các ngươi nhìn Mộ Linh kìa. Nàng ta nhìn Lâm sư huynh đến mức ngây người rồi.

– Đúng là mơ mộng hão huyền. Lâm sư huynh là tồn tại bực nào, nếu như muốn tìm bạn lữ, cũng phải tìm thiên chi kiêu nữ chân chính. Nàng nghĩ mình là ai, sao mà có thể xứng với Lâm sư huynh.

– Xuỵt, nói nhỏ chút. Ta nghe nói Lâm sư huynh không thích các đệ tử nói xấu sau lưng nhau.

– Nhưng Lâm sư huynh cũng thật là có khí chất. Các ngươi nhìn xem, Lâm sư huynh ngồi ở chỗ đó, tư thế cũng tiêu sái như vậy, đẹp trai như vậy.

Lúc này, Thiên Tu quan sát tư thế ngồi của đồ đệ, không khỏi lắc đầu nói:

– Đồ đệ, ngồi cẩn thận đi. Thân là sư huynh thì phải có dáng vẻ của một vị sư huynh.

– Lão sư, cái ghế này quá cứng. Ta ngồi một lúc là cái mông đau.

Lâm Phàm nói.

Lã Khải Minh lần nữa mở miệng nói:

– Đệ tử ngoại môn nhất phẩm, Mộ Linh…

Giờ khắc này, Mộ Linh mới tỉnh lại từ trong mê muội. Sau đó, nàng cúi đầu, nhanh chóng đi lên đài, quay về phía Lã Khải Minh, ôm quyền cúi đầu, nói:

– Xin lỗi sư huynh, ta đang suy nghĩ một chuyện khác cho nên không để ý.

Lã Khải Minh hảo ý nhắc nhở, nói:

– Cố gắng tranh tài, không nên khinh thường.

– Vâng.

Mộ Linh hít sâu một hơi, ở trong lòng cũng đang tự động viên mình.

Khi nhìn thấy bộ dáng của Mộ Linh, Thiên Tu cũng hơi sững sờ, nói:

– Tông ta lại còn có người xấu như vậy sao?

Lâm Phàm liếc mắt nhìn Thiên Tu, nói:

– Lão sư, ngài cũng không nên nói to như vậy. Câu nói này của ngài sẽ làm cho người ta cảm thấy rất đau đớn đó. Cho dù vẻ ngoài có xinh đẹp đến thế nào thì cũng chỉ là hồng phấn khô lâu mà thôi, một quyền đánh nát cũng chẳng phải là cái gì ghê gớm.

– Nữ tử này có dáng người nhất tuyệt, ngũ quan tuyệt đỉnh, chính là cái bớt này có chút…

Thiên Tu cảm thán nói.

– Lão sư, những thứ này mà ngươi đều có thể nhìn ra?

Lâm Phàm sửng sốt. Ánh mắt của lão sư là như thế nào vậy, chỉ lướt qua mà đã có thể nhìn rõ rõ ràng ràng.

Thiên Tu cười không nói, tựa như là tỏ vẻ cao thâm mạt trắc.

Chương 257: Hết thảy đều đáng giá

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– Nội hàm, hiểu không?

Thiên Tu nhỏ giọng nói, tựa như là không muốn để cho bất luận kẻ nào nghe được.

– Nội hàm là cái quái gì?

Trong lòng của Lâm Phàm điên cuồng nhắc lại câu đậu đen rau muống. Chuyện này cùng nội hàm có quan hệ cái rắm. Chỉ là trải qua tình huống này, hắn có cảm giác lão sư đơn giản, nói không chừng nhân sinh của lão sư cũng rất phong phú.

Nhưng nghĩ lại, hắn cũng cảm thấy đây là chuyện đương nhiên, nhân sinh của vị cường giả nào mà không phong phú cơ chứ?

Chờ đến khi mình trở thành người mạnh nhất, nói với người khác là ta đã từng đi ra từ trong hang ổ của yêu thú, các ngươi có tin hay không?

Người bình thường khẳng định là không tin, nhưng mà hắn tin bởi vì hắn đã đích thân thể nghiệm qua.

– Đồ đệ, không nói cái này nữa. Sau này, biết nhiều chuyện hơn, ngươi rồi cũng sẽ hiểu mà thôi. Hiện tại, cho dù vi sư có giải thích cho ngươi, ngươi cũng không thể minh bạch.

Thiên Tu bình tĩnh khoát tay, lộ vẻ một dáng vẻ cao thâm mạt trắc, sau đó len lén lấy ra một quyển sách nhỏ cũ nát, đưa tới.

Lâm Phàm cúi đầu. Dù không biết đây là thứ gì, nhưng mà hắn vẫn nhận lấy.

Vốn dĩ hắn nghĩ lão sư định đưa cho mình một bản tuyệt thế công pháp nào đó, nhưng mà sau khi lật ra một tờ, lại phát hiện có

chút không thích hợp, mục lục này có chút bất thường.

Chương thứ nhất: Sâu kiến như thế nào tù binh nữ thần có tu vi cao.

Chương thứ hai: Mấy loại nữ nhân trên đời tuyệt đối không nên gây.

Chương thứ ba: Mười câu nói mà nam nhân đời này phải nói.

…

Đại khái nhìn lướt qua.

Lâm Phàm quay đầu nhìn qua Thiên Tu, khiếp sợ nói:

– Lão sư, ngài lấy cái này ở đâu…

– Xuỵt!

Thiên Tu lặng lẽ đưa tay, nói:

– Đừng nói nữa cũng không nên hỏi nhiều, đây là đồ mà vi sư đưa cho ngươi, cũng coi như là truyền cho ngươi. Bình thường không có việc gì, ngươi cứ xem thật kỹ. Nó có trợ giúp rất lớn đối với việc hành tẩu trên thế gian này đó.

Sau khi nói xong, ông còn nở một nụ cười đầy thâm ý như muốn nói với Lâm Phàm, ngươi hiểu được đó.

Lâm Phàm lập tức im lặng, nhanh chóng ném quyển sách này vào trong nhẫn trữ vật, sau đó đưa mắt nhìn về phía lôi đài.

Lúc này, Mộ Linh đang giao đấu cùng Trương Phong. Trận chiến đã tiến vào giai đoạn gay cấn.

– Thật mạnh.

Hiện giờ, Trương Phong đang phải khổ sở chống đỡ. Hắn phát hiện thực lực của Mộ Linh thật sự quá mạnh, khí huyết cực kỳ hùng hậu. Mỗi một lần đánh tới đều cảm giác giống như là có sức mạnh của ngàn quân đánh tới vậy.

Khuôn mặt của Mộ Linh trông cực kỳ nghiêm túc. Nàng cảm thấy trong cơ thể của mình giống như là có một ngọn lửa đang thiêu đốt, tản ra sức mạnh vô cùng vô tận.

Nàng chỉ có một ý nghĩ, đó chính là nhất định phải chiến thắng, nhất định phải chiến thắng.

Bởi vì, ở phía trên kia, Lâm sư huynh đang quan sát mọi thứ ở nơi này.

Sau khi thi triển một chiêu đánh lui đối phương, nàng liếc mắt nhìn lên trên đài cao kia. Lâm sư huynh vẫn bảo trì tư thế lúc trước, nhưng mà ánh mắt lại đang nhìn chằm chằm về phía này. Nàng có cảm giác Lâm sư huynh giống như là đang nhìn đến mê mẩn vậy.

Nàng cũng cảm giác ngọn lửa ở trong lòng của mình càng ngày càng to. Sắc mặt càng thêm đỏ hồng tựa như là bị ngọn lửa thiêu đốt vậy.

Trương Phong lúc này lại đánh tới. Hắn đã thi triển ra chiêu thức mạnh nhất.

Các đệ tử ở dưới đài cũng đang trò chuyện với nhau.

– Mộ Linh phải thua rồi. Đây là Thiên Bi Hóa Phong Chưởng, tuyệt kỹ thành danh của Trương sư huynh.

Hư ảnh một bàn tay xuất hiện, đánh về phía Mộ Linh. Không khí giống như là bị nổ tung vậy.

Mộ Linh cảm thấy áp lực thực lớn, nhưng chấp niệm cường đại nhất ở trong lòng ảnh hưởng tới nàng.

– Ta không thể thua.

Đột nhiên, từ trên thân thể của nàng, một sức mạnh huyền diệu, siêu việt năng lực mà bản thân nàng có khả năng có bạo phát ra.

– Đột phá trong khi chiến đấu.

Lâm Phàm kinh ngạc nói. Hắn cũng không ngờ trong tông môn lại còn có đệ tử như vậy.

Thiên Tu cũng liên tục gật đầu, nói:

– Ừm, không ngờ nữ đệ tử này lại có thể đột phá trong khi chiến đấu. Đây cũng là chuyện rất ít khi có thể nhìn thấy. Có được dạng tiềm lực này, nếu như có thể trưởng thành, thành tựu sau này cũng phi phàm.

Đạo Thiên Vương ngồi ở một bên hơi nghi hoặc, nói:

– Trưởng lão, loại đột phá trong khi chiến đấu này có chỗ đặc thù gì hay sao?

– Ừm, có chứ. Bởi vì ngươi vĩnh viễn không biết là người như vậy có thể đột phá ở trong lúc đang giao thủ với hắn hay không? Thời còn trẻ, lão phu cũng đã từng gặp một đối thủ như vậy. Trong một trận chiến, hắn vậy mà có thể đột phá hai lần. Lão phu không thể không nói, đối thủ như vậy rất khủng bố.

Thiên Tu nhớ lại.

Đạo Thiên Vương kinh hãi nói:

– Trưởng lão, vậy ngài làm như thế nào mới có thể chiến thắng đối phương? Có thể giao thủ cùng trưởng lão, đối phương chắc hẳn cũng có tu vi tương đương với trưởng lão đi.

Thiên Tu cười, nói:

– Như thế nào để chiến thắng sao? Đương nhiên là dựa vào thực lực mà chiến thắng thôi. Tu vi của lão phu kinh thiên động địa, người khác há lại có thể so sánh.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn Thiên Tu, nói:

– Lão sư, chúng ta nên tập trung xem so tài.

Nếu như hắn tin tưởng câu chuyện của lão sư như vậy thật không cần sống. Hắn cảm giác lão sư ngoại trừ biết chém gió, còn biết hù dọa người.

Về phần tình huống mà lão sư trải qua, hắn dùng đầu gối cũng có thể nghĩ ra được, nếu không phải là quần ẩu thì cũng là hố chết người ta. Về phần lão sư nghiền ép vị thiên tài kia, đó căn bản là chuyện không cần nghĩ.

Lúc này, ở trên lôi đài, Mộ Linh cảm giác được Địa Cương chi lực nồng đậm nhanh chóng tràn vào trong cơ thể của mình. Một sức mạnh cường hãn đến mức không dám tưởng tượng triệt để bạo phát ra.

Các đệ tử kinh hãi.

– Không thể nào, Mộ Linh này vậy mà đột phá.

– Cái này làm sao có thể, đột phá trong khi chiến đấu. Điều đó căn bản là không có khả năng đi.

– Chúng ta mỗi lần đột phá đều muốn cẩn thận từng li từng tí một, nàng thì hay rồi, vậy mà lại trực tiếp đột phá trong khi chiến đấu. Chẳng lẽ nàng không sợ khí huyết nghịch chuyển khiến cho bản thân bị trọng thương sao?

Trong chốc lát, Mộ Linh vỗ ra một chưởng đánh nát toàn bộ thế công của Trương Phong.

Trương Phong nở một nụ cười khổ. Khóe miệng có chút đắng chát. Hắn không ngờ kết quả cuối cùng sẽ là như vậy. Cuối cùng, hắn chỉ có thể ôm quyền nói:

– Ta nhận thua.

Mộ Linh đã đột phá đến Địa Cương cảnh, hắn thì vẫn còn là Tôi Thể cảnh, vậy thì còn đánh như thế nào. Hắn cũng không phải là tuyệt thế thiên kiêu có thể vượt đại cảnh giới mà chiến đấu. Tôi Thể cảnh đánh Địa Cương cảnh đây không phải ngốc sao?

– Đa tạ.

Trên mặt của Mộ Linh lóe ra vẻ vui mừng. Nàng không ngờ bình thường bất kể làm như thế nào, nàng cũng không thể đột phá cảnh giới, vậy mà lúc này lại có thể đột phá trong khi chiến đấu.

Thậm chí nàng cũng hiểu ra.

Xem ra chỉ có không ngừng chiến đấu, nàng mới có thể đánh vỡ bình chướng cảnh giới của bản thân hay sao?

Lã Khải Minh, nói:

– Đệ tử ngoại môn nhất phẩm, Mộ Linh, thắng.

– Không sai, trận giao đấu này rất đặc sắc.

Lâm Phàm vỗ tay nói. Kỳ thật đây cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy người có thể đột phá trong khi chiến đấu.

Nhìn thấy Lâm sư huynh vỗ tay cổ vũ cho nàng, trong nội tâm của Mộ Linh cực kỳ kích động. Nàng cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào Lâm Phàm và nói:

– Tạ sư huynh tán dương.

Lâm Phàm nhẹ gật đầu, sau đó tiếp tục quan sát.

Trái tim của Mộ Linh bắt đầu nhảy lên, có cảm giác vui sướng không nói được thành lời, giống như là được nhận lấy sự ủng hộ lớn lao vậy.

– Chúc mừng Mộ sư tỷ đột phá Tôi Thể cảnh, đạt tới Địa Cương cảnh, sau này trở thành đệ tử nội môn.

– Đúng vậy a, trận giao đấu vừa rồi thật sự là quá đặc sắc, không ngờ Mộ sư tỷ vậy mà lại có thể đột phá trong khi chiến đấu.

– Năm đó ta cũng đã nhìn ra, Mộ sư tỷ tuyệt không phải vật trong ao, sau này nhất định có thể trở thành đệ tử nội môn nhất phẩm.

Bây giờ, trong lòng của Mộ Linh, tất cả những lời tán dương của người xung quanh lại không vui sướng bằng hai chữ 'Không tệ' mà Lâm sư huynh nhận xét.

Khi mà Lâm sư huynh nói hai chữ 'Không tệ' kia, Mộ Linh cũng cảm giác trái tim của mình giống như là sắp nhảy ra ngoài vậy.

Trên khán đài.

Thiên Tu cười nói, nói:

– Đồ đệ, nữ đệ tử kia rất ngưỡng mộ ngươi.

– Lão sư, chuyện này mà người cũng có thể nhìn ra sao?

Lâm Phàm cũng không quá muốn nói về chuyện này.

– Tự nhiên, ngươi phải tin tưởng vi sư. Vi sư xưa nay sẽ không nhìn lầm. Chỉ là mặc dù ta không để ý, nhưng mà chung quy là ủy khuất ngươi.

Thiên Tu nói.

Lâm Phàm khoát tay, nói:

– Lão sư, chúng ta tập trung xem so tài thôi. Không nên nói những chuyện ngoài lề này nữa, ta cảm thấy không quá hứng thú đối với mấy cái này.

– Ha ha ha.

Thiên Tu nở nụ cười, sau đó cũng không nói nhiều thêm nữa.

Tình huống này rất bình thường. Dù sao đồ đệ này của mình

chính là phong chủ của Vô Địch phong, người đứng đầu trong thập phong, hơn nữa bản thân lại rất đẹp trai, các sư muội trong tông môn coi trọng hắn cũng là một chuyện rất bình thường.

Nhớ năm đó, khi hắn còn trẻ tuổi, các sư muội trong tông môn không có một người nào là không ngưỡng mộ hắn, chỉ là đều bị hắn cự tuyệt.

Bởi vì thỏ không ăn cỏ gần hang.

Đạo lý dễ hiểu bực này cũng không hiểu thì làm sao có thể sống thoải mái đến tận bây giờ được.

Trời dần dần tối lại.

Đối với các đệ tử, một ngày không ngủ cũng không có bất cứ vấn đề gì. Nhưng mà chủ yếu chính là trời tối xuống, ánh mắt sẽ không nhìn rõ tình hình chiến đấu trên lôi đài.

Bỗng Thiên Tu giơ tay lên. Một mặt trời nhỏ đột nhiên xuất hiện ở trong tay ông và được ông ném lên cao.

Loại thủ đoạn này cũng khiến cho Lâm Phàm sửng sốt, thầm kêu biến thái.

Mặt trời này mặc dù không có nhiệt độ nhưng lại có thể chiếu sáng trong phương viên trăm dặm. Loại thủ đoạn này có thể gọi là nghịch thiên.

Đến tận bây giờ, hắn cũng không biết lão sư đến cùng là đạt tới cảnh giới cỡ nào, có thể có năng lực hư không tạo vật như thế này.

Đến sáng sớm ngày thứ hai.

Tràng cảnh náo nhiệt vẫn một mực kéo dài.

Có đệ tử giành chiến thắng, thì cũng có đệ tử bị thua cuộc.

Nhưng bởi vì có lời nói lúc trước của Lâm Phàm, tất cả đệ tử đều không có để thắng thua ở trong lòng, giống như là không có coi trọng thắng thua như lúc trước vậy, ngược lại rất hưởng thụ cảm giác thoải mái khi giao đấu với nhau.

– Đệ tử nội môn nhất phẩm, Nhạc Thánh, thắng.

– Nội ngoại môn thi đấu chính thức kết thúc, tam phẩm của nội môn, tam phẩm của ngoại môn, danh sách năm trăm người đứng đầu

của mỗi hạng đều đã có.

Lã Khải Minh hô to một tiếng, sau đó vội vã chạy đến trên đài.

– Sư huynh, kết quả tranh tài đã có.

Lâm Phàm nở nụ cười tươi, sau đó đứng lên, nhìn về phía các đệ tử ở dưới dài, nói:

– Tốt! Những trận chiến đấu giữa các vị sư đệ, sư muội đều vô cùng đặc sắc.

Lã Khải Minh cầm danh sách thật dày, bắt đầu đọc to lên, tốc độ nói cực nhanh, từng cái tên nhanh chóng được vang lên.

Mà những đệ tử được điểm danh kia cũng đều cao hứng đi lên trên đài.

Lần thi đấu này cho bọn họ cảm giác không giống với trước kia.

Thậm chí lúc trước có hai đệ tử có mâu thuẫn với nhau, nhưng mà sau khi giao thủ ở bên trong thi đấu, ân oán vậy mà được hóa giải một cách thần kỳ.

Có lẽ đây chính là một chiến xóa ân cừu đi.

– Rất tốt! Các sư đệ, các sư muội không có tiến vào năm trăm người đứng đầu cũng không cần nhụt chí. Các ngươi đều rất không tệ. Sau này, các ngươi cũng đều sẽ rở thành trụ cột của tông môn. Trải qua lần thi đấu này, các ngươi hẳn là đều có thể cảm nhận được thiếu hụt của bản thân. Hi vọng sau này các ngươi có thể cố gắng tu luyện.

Những đệ tử bị thua kia gật đầu, nói:

– Vâng.

Lúc này, Lâm Phàm vươn tay, chộp về phía Vô Địch phong. Lập tức, từ bên trong Vô Địch phong, vô số đan dược hóa thành một hàng dài bay ra.

Một bình lại một bình đan dược giống như là sao trên trời vậy, lít nha lít nhít, che nửa bầu trời, sau đó chậm rãi hạ xuống, rơi vào trong tay các đệ tử nằm trong danh sách.

Những đệ tử kia cảm thấy vô cùng sung sướng.

– Tạ ơn Lâm sư huynh.

Lâm Phàm khoát tay, dáng tươi cười trên khuôn mặt vẫn dạt dào, nói:

– Những đệ tử trong lần thi đấu này đều biểu hiện phi thường tốt. Toàn bộ đều được ban thưởng một viên đan dược, phẩm giai tùy theo tu vi.

– A.

Những đệ tử bị thua kia lập tức vui sướng hét to. Bọn họ rõ ràng là đã thất bại, lại không nghĩ rằng còn được ban thưởng đan dược, mặc dù chỉ là một viên, nhưng cũng để bọn họ cảm thấy rất hưng phấn.

Thiên Tu nhìn đồ đệ của mình một lúc. Ông cảm thấy đồ đệ này cũng quá hào phóng rồi. Nếu ban thưởng cho toàn bộ đệ tử tham dự thi đấu, chỉ sợ đan dược của hắn cũng sắp thấy đáy rồi.

Đây là còn tính cả số đan dược thu hoạch được từ trên người Quân Vô Thiên.

Hắn xem như triệt để chịu phục đồ đệ này của mình rồi.

– Nhớ kỹ, sau này mỗi một năm, Vô Địch phong đều sẽ tổ chức thi đấu một lần. Hi vọng các vị sư đệ, sư muội có thể cố gắng tu luyện, chuẩn bị sẵn sàng cho lần thi đấu thứ hai vào năm sau.

– Giải thi đấu lần này chính thức kết thúc.

Lâm Phàm vung tay lên, sau đó ngồi xuống, quay đầu về phía lão sư, cười cười nói:

– Lão sư, người cảm thấy như thế nào?

– Bại gia tử.

Thiên Tu lắc đầu, nhưng trong lòng cũng không có ý trách cứ.

– Biết tiêu mới có thể kiếm mà. Nếu như có thể dùng loại thi đấu này làm cho các đệ tử trong tông môn thêm đoàn kết. vậy thì tất cả đều đáng giá.

Lâm Phàm cười nói.

Chương 258: Tiến đến cứu viện

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Vân Tiêu cùng Đạo Thiên Vương đều rơi vào trầm mặc.

Nhất là Vân Tiêu, trải qua chuyện này, hắn phát hiện suy nghĩ của Lâm Phàm có chỗ khác biệt với hắn.

Đổi lại là hắn thì hắn chỉ sợ cũng không có hào phóng bực này, mới vừa rồi Lâm Phàm đã tiêu tốn bao nhiêu đan dược?

Chỉ sợ đã là một khoản tài phú cực kỳ khổng lồ, cho dù là có bán cả Vân Tiêu phong của hắn chỉ sợ cũng không cách nào gom góp đủ.

Thế nhưng mà đối phương lại mặt không biểu tình, còn vui sướng ban thưởng những đan dược này cho các đệ tử trong tông môn, tên này là hào phóng bực nào.

Mộ Linh nhìn thấy Lâm sư huynh thoải mái vung tay lên, vô số đan dược bay ra. Sự ngưỡng mộ ở trong lòng của nàng bộc phát đến cực hạn.

Vương Phù cũng như thế. Hào khí ném vô số đan dược bực này quả thật là bá đạo, phi phàm. Thậm chí hắn cũng bắt đầu suy nghĩ, nếu như đổi lại hắn là Lâm sư huynh, hắn cũng không biết mình có thể làm được như này hay không.

Giờ khắc này, Vương Phù rơi vào trầm tư, cảm thấy mình cần suy nghĩ cẩn thận về vấn đề này một phen.

Vô Địch phong.

– Đồ nhi.

Thiên Tu nghiêm túc, nói:

– Ngươi thật sự chuẩn bị sẵn sàng rồi sao? Vi sư nhất định toàn

lực giúp ngươi.

– Lão sư, ý của ngài là sao?

Lâm Phàm nghi hoặc hỏi. Hắn không biết lão sư có ý tứ gì, nhưng mà hắn phát hiện thần sắc của lão sư rất nghiêm túc tựa như là đang nói về một chuyện rất quan trọng.

– Vị trí tông chủ.

Thiên Tu nói đến bốn chữ này.

Vị trí tông chủ ư?

Lâm Phàm rơi vào trầm tư. Từ trước đến nay, hắn căn bản không có nghĩ đến việc tranh đoạt vị trí tông chủ. Ý nghĩ duy nhất của hắn vẫn luôn là trở thành người mạnh nhất ở trên thế gian, thuận tiện khiến cho Viêm Hoa tông cường đại lên.

Thế nhưng mà trong khoảng thời gian này, hắn đột nhiên phát hiện Viêm Hoa tông giống như là quốc gia mà hắn đã từng sinh sống ở kiếp trước.

Các loại gió táp mưa sa ập đến như măng mọc sau mưa. Dù Viêm Hoa tông đã vượt qua nhưng vẫn như cũ còn đứng trước rất nhiều gian khó, khổ cực.

Chấp niệm lớn nhất ở trong lòng của hắn chính là trở thành cường giả độc nhất vô nhị ở trên thế gian, làm cho Viêm Hoa tông cường đại, thuận tiện để lão sư ưa khoác lác này của mình hưởng phúc.

Nếu như trở thành tông chủ, trọng trách này sẽ càng thêm nặng nề.

– Lão sư, nếu như đệ tử nói, con không có bất kỳ cái gì hứng thú đối với vị trí này. Ngài sẽ thất vọng sao?

Lâm Phàm nói với Thiên Tu.

– Ngài cũng biết, vị trí tông chủ này không dễ làm, trọng trách phải gánh trên vai rất nặng.

Thần sắc của Thiên Tu trông cực kỳ ngưng trọng tựa như là bị một cái búa lớn đập xuống vậy. Ông nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm trong một lúc lâu, sau đó đột nhiên nở nụ cười.

– Ha ha, đồ đệ của ta, không hổ là đồ đệ ngoan của vi sư. Vị trí tông chủ này có cái gì tốt mà phải tranh đoạt. Nếu không năm đó, vi sư đã chính là tông chủ rồi, sao có thể đến phiên hắn.

Khục!

Lúc này, một thanh âm từ phương xa truyền đến tựa như là tông chủ cảm ứng được lời nói này của Thiên Tu vậy.

Lâm Phàm cười, nói:

– Lão sư, thần sắc nghiêm túc vừa rồi của ngài khiến cho con có chút khẩn trương.

Thiên Tu vỗ vỗ bả vai của Lâm Phàm, nói:

– Đồ đệ, vốn dĩ là vi sư muốn để tông môn dần dần cường thịnh, sau đó đi ra ngoài du lịch. Cả một đời vi sư đều ở trong tông môn, không có thoải mái ra ngoài bao giờ. Nhưng nếu như ngươi muốn làm tông chủ, vi sư cũng không đi nữa. Ta sẽ ở lại tông môn, vì ngươi thủ hộ Viêm Hoa tông.

– Nhưng bây giờ, ngươi không có hứng thú đối với vị trí tông chủ. Chờ sau này khi tông môn cường thịnh lên, ngươi có thể đi cùng với vi sư đến chân trời góc biển nhìn một chút, dù sao đây cũng chính là khát vọng cả đời của lão sư.

Lâm Phàm cười, nói:

– Lão sư, yên tâm, về sau đồ đệ sẽ mang ngài đi ra ngoài du lịch. Trời đất bao la, đồ đệ cũng không có ra ngoài nhìn qua. Cả một đời đều sống tại tông môn, một năm, hai năm thì còn có thể, nếu như là 10 năm, 20 năm thì đồ đệ cũng không chịu được.

– Ha ha.

Thiên Tu cười lớn, nhưng sau đó lại lắc đầu, nói:

– Nhưng vi sư cảm giác ngươi rất thích hợp với vị trí tông chủ. Kỳ thật ngươi có thể cẩn thận suy nghĩ một chút, hiện tại không nên trả lời dứt khoác như thế. Chỉ cần ngươi nguyện ý, lão sư nhất định sẽ ủng hộ ngươi.

– Tốt! Vi sư đi về trước. Lần thi đấu này rất đặc sắc, khiến cho vi sư thấy được một Viêm Hoa tông mới không giống với trước kia. Hy vọng việc tổ chức thi đấu có thể tiếp tục diễn ra nữa.

Tâm tình của Thiên Tu rất vui sướng.

Lâm Phàm mở ra tay, nói:

– Lão sư, số đan dược kia ngài cũng không có đưa ra khen thưởng hay là trả lại cho ta đi.

Vừa dứt lời.

Thiên Tu đã nhanh chóng hóa thành một vệt sáng bay đi xa, trong nháy mắt đã biến mất ở cuối chân trời.

– Đồ đệ, ngươi vừa mới nói cái gì? Vi sư tuổi tác cao, lỗ tai cũng nghễnh ngãng, nghe không rõ ràng.

Lâm Phàm trợn trắng mắt, cũng không muốn nói thêm cái gì nữa.

Thi đấu đã kết thúc. Việc ở tông môn cũng xong rồi. Bây giờ điểm tích lũy còn có một chút, nhưng mà hắn cũng không chuẩn bị tiến hành rút thưởng, mà là muốn tranh thủ thời gian đột phá đến Thiên Cương cảnh.

Đến lúc đó, nói không chừng hệ thống rút thưởng này sẽ có thêm công năng mới không giống với trước kia.

Nhật Chiếu tông tạm thời là mình không đi được.

Nơi đó quá nguy hiểm, mình hẳn là đã bị đánh vào sổ đen. Nếu như lại tiếp tục đi qua, rất khó nói sẽ không đụng phải gia hỏa kinh khủng kia.

Nghĩ đến kiếm ý cuồng bạo kia, hắn cũng có cảm giác khủng bố đến cực điểm. Thiên địa đều như là bị cắt đứt ra vậy.

Mà ở trong vài lời đối đáp, tên kia còn để lộ ra hắn đã từng giao thủ với sư phụ của mình. Đây chẳng phải là nói, tên kia cũng có tu vi tương đương với lão sư.

Nhưng may mắn thần kinh của tên kia có chút không bình thường, mình mới có thể an toàn rời khỏi.

Hôm sau!

Thùng thùng!

Lâm Phàm khôi phục lại từ trong trạng thái tu luyện, bên tai truyền đến tiếng cảnh báo của tông môn. Đây là tiếng báo có khách

quý đến tông môn. Sau đó, hắn đẩy cửa lớn của mật thất ra và nhìn về phía sơn môn.

Trên bầu trời, một chiến thuyền to lớn trôi nổi mà đến, sau đó dần dần chậm lại và dừng lại ở trước cửa sơn môn.

Chiến thuyền này không phải là của Nhật Chiếu tông cũng không phải là của Thánh Đường tông mà là một loại chiến thuyền hoàn toàn mới. Chiếc chiến thuyền này có màu nâu tinh khiết, phía trên tựa như là có ẩn chứa một sức mạnh kinh người.

Hắn không biết là cái gì nhưng cũng hóa thành một vệt sáng bay thẳng về phía sơn môn bên kia, muốn xem xem tình huống đến cùng là như thế nào.

Cửa sơn môn.

Khi Lâm Phàm đến được nơi đó, tông chủ cùng toàn bộ trưởng lão đã đi ra.

– Lão sư, đây là cái gì?

Lâm Phàm tò mò hỏi. Đây cũng lần đầu tiên nhìn thấy tông chủ còn có toàn bộ các trưởng lão đều đi ra đón khách.

– Đồ nhi, đây là chiến thuyền của Thái Thản tông, là tông môn có quan hệ hữu hảo nhất cùng Viêm Hoa tông ta, có thể coi là huynh đệ cùng chung hoạn nạn.

Thiên Tu tiếp tục giảng giải:

– Năm đó, sau khi Viêm Hoa Đại Đế lật đổ chế độ cũ độ, cứu vớt tất cả con dân của Viêm Hoa tông. CHúng ta bị các đại tông môn chèn ép, chịu đủ gian nan. Chính là Thái Thản tông trượng nghĩa ra tay, mấy lần trợ giúp Viêm Hoa tông hóa giải nguy cơ. Cho nên từ sau khi Viêm Hoa tông được thành lập đến nay, chúng ta đều giao hảo cùng Thái Thản tông. Đây cũng là minh hữu trung thành nhất củaViêm Hoa tông ta.

Lâm Phàm nghe lão sư nói như thế, đúng là hơi kinh ngạc. Hắn còn chưa có nhìn qua ghi chép trong tông môn cho nên cũng không rõ những chuyện này.

Mà đúng lúc này, trên mặt của các đệ tử đều lộ ra vẻ kinh ngạc, bởi vì trên chiến thuyền này vậy mà không có người đi xuống.

Lạch cạch!

Đột nhiên, một cánh tay chộp vào cạnh thuyền của chiến thuyền, dòng máu tươi lăn xuống khiến cho tất cả mọi người đều kinh hãi đến biến sắc.

Hỏa Dung nhìn thấy cảnh này, vội vàng bay lên trên chiến thuyền, mà khi hắn xuất hiện một lần nữa, lại đang ôm một người.

– Khô Mộc, nhờ ngươi. Thương thế này cũng quá nặng rồi.

Hỏa Dung nói.

Khô Mộc hơi nhấc bàn tay, một tia sáng màu xanh lục nhanh chóng dung nhập vào trong cơ thể của đối phương.

– Sinh mệnh lực thật mạnh.

Lâm Phàm có thể cảm nhận được bên trong hào quang màu xanh lục này ẩn chứa sinh mệnh lực bàng bạc. Thật sự là kinh người! Sau đó, hắn nhìn thoáng qua Khô Mộc trưởng lão, không ngờ vị trưởng lão trông già nua này lại còn có năng lực bực này.

Khụ khụ!

Lúc này, người được Hỏa Dung ôm xuống kia không ngừng ho khan, mỗi một lần ho khan đều có một búng máu đen lớn bị phun ra ngoài. Sau khi ho xong, sắc mặt của hắn dần dần chuyển biến tốt đẹp, mở mắt ra.

– Ba Tái trưởng lão, đây là có chuyện gì?

Hỏa Dung hỏi, sau đó cảm giác được gì đó. Ông nhanh chóng xốc quần áo chỗ lồng ngực của Ba Tái lên và lập tức phát hiện một dấu chân nhìn thấy mà giật mình xuất hiện ở trên lồng ngực. Toàn bộ lồng ngực của Ba Tái đều lõm sâu xuống phía dưới, cảnh tượng trông khủng bố đến cực điểm.

Người này có thể sống đến bây giờ cũng có thể gọi là kỳ tích.

– Tượng Thần tông thi triển đại trận Phong Thiên Tỏa Địa phong tỏa Thái Thản tông, đồng thời còn tiến hành tiến công toàn diện đối với Thái Thản tông ta. Xin mấy vị minh hữu Viêm Hoa tông đến giúp tông ta.

Ba Tái vội vàng nói, nhưng mà bởi vì quá kích động, hắn lại phun ra một búng máu tươi.

Thiên Tu nhíu mày, nói:

– Đại trận Phong Thiên Tỏa Địa ư? Đó cũng không phải là thứ mà Tượng Thần tông có khả năng vận dụng được. Xem ra Tượng Thần tông có những tông môn khác trợ giúp.

Vẻ mặt của tông chủ cực kỳ nghiêm túc, nói:

– Ba Tái trưởng lão, ngươi yên tâm. Chuyện này Viêm Hoa tông ta tuyệt đối sẽ ra tay.

Lâm Phàm lặng lẽ kéo tay của Thiên Tu, nhẹ giọng nói:

– Lão sư, việc này không cần suy nghĩ thật kỹ một phen sao?

– Đồ nhi, Thái Thản tông ở vào Địa Hàn chi giới phía Đông Bắc của tông ta. Viêm Hoa tông ta có thể yên tâm giao bên kia cho bọn họ đủ thấy chúng ta tin tưởng bọn họ thế nào. Nếu như Thái Thản tông bị công phá, như vậy tông ta cũng sẽ gặp nguy hiểm. Vài thập niên trước, Tượng Thần tông vong qua Thái Thản tông, xâm lấn biên giới của Viêm Hoa tông ta, sau đó bị tông ta đánh lùi trở về. Nếu như Thái Thản tông bị công phá, e rằng lần này tình hình Viêm Hoa tông sẽ càng thêm ác liệt.

– Xem ra lần này phía sau Tượng Thần tông là có Thánh Đường tông nhúng tay trợ giúp.

Thiên Tu tự hỏi, nói:

– Tông chủ sư huynh, việc này ta cho rằng không thể chờ đợi thêm nữa. Đại trận Phong Thiên Tỏa Địa có thể hoàn toàn ngăn cách toàn bộ Thái Thản tông với bên ngoài. Đến hiện tại chúng ta còn không nhận được tin cứu viện, chỉ sợ cũng là do có đại trận Phong Thiên Tỏa Địa này.

Tông chủ gật đầu, nói:

– Lần này để Hỏa Dung trưởng lão dẫn các đệ tử tiến đến hỗ trợ Thái Thản tông.

– Ừm, cũng chỉ có thể làm như thế. Nếu như tất cả chúng ta rời khỏi tông môn, có cường địch xâm lấn, chúng ta sợ là không có cách nào phân thần. Do Hỏa Dung dẫn một số trưởng lão cùng đệ tử đi qua cứu viện, đúng là không có bất cứ vấn đề gì.

Thiên Tu nói.

Những trưởng lão đỉnh tiêm như bọn họ không thể tuỳ tiện rời khỏi tông môn được, nếu như có cường giả lợi dụng thời cơ đánh tới, như vậy hậu quả khó mà lường được.

Nhất là bản thân Thiên Tu càng không thể dễ dàng rời khỏi. Chỉ khi ở Viêm Hoa tông thì sức chiến đấu của ông mới đạt đến trình độ cao nhất. Nếu như chuyện ông rời khỏi tông môn mà để một vài kẻ không an phận biết được, như vậy thì thật sự là quá nguy hiểm.

Thiên Thần giáo vẫn còn đang nhìn chằm chằm vào Viêm Hoa tông. Những Hộ Giáo Pháp Vương kia đều rất cường đại. Nếu như biết trưởng lão đỉnh tiêm Viêm Hoa tông rời khỏi tông, nói không chừng, bọ chúng sẽ nhân cơ hội này mà đánh tới.

Hỏa Dung gật đầu, nói:

– Hiện tại chỉ có thể làm như thế. Ta sẽ dẫn các đệ tử tiến đến cứu viện, ngoài ra mang thêm mội vài vị trưởng lão Thiên Cương cảnh đi theo. Hẳn là không vấn đề gì.

– Hỏa Dung, cầm lấy cái này.

Lúc này, Thiên Tu giơ tay lên. Một thứ sáng lấp lóe, nhanh chóng rơi vào trong tay Hỏa Dung.

Khi nhìn thấy rõ bộ dáng của thứ kia, Hỏa Dung lập tức vui sướng, nói:

– Tốt! Có thứ này, ta có thể dễ dàng phá vỡ đại trận Phong Thiên Tỏa Địa rồi.

– Lão sư, ta cũng muốn đi.

Lâm Phàm nghe được tình huống này, làm sao còn có thể nhịn được. Đây chính là tình huống con mẹ nó điểm tích lũy đưa tới tận cửa nha.

Giết yêu thú mặc dù thoải mái nhưng mà làm sao thoải mái bằng chém người, lục soát thi thể được.

Thiên Tu trầm mặc một lát, nói:

– Thôi được, ngươi cũng đi theo nhưng nhớ lấy, không cần xâm nhập, cứ đợi ở bên cạnh Hỏa Dung.

Lâm Phàm cười gật đầu, nói:

– Lão sư, ngài cứ yên tâm đi. Ta khẳng định sẽ đợi ở bên cạnh Hỏa Dung trưởng lão.

Giờ khắc này, từ các nơi trong tông môn, mấy trăm vệt sáng bay tới, trong đó có hơn mười vị trưởng lão Thiên Cương cảnh, còn lại đều là đệ tử nội môn nhất phẩm, tu vi cũng đạt tới Địa Cương tầng tám, tầng chín.

– Đi.

Giờ khắc này, Hỏa Dung xé rách hư không, nhanh chóng mang theo các đệ tử xuyên qua hư không, đi về phía Thái Thản tông.

– Hỏa Dung bảo vệ cho đồ đệ của ta cho tốt. Ngươi có thể có chuyện nhưng mà hắn không thể có thương tổn gì.

Tiếng truyền âm của Thiên Tu vang lên ở trong đầu Hỏa Dung.

Hỏa Dung nghe được lời nói này của Thiên Tu, thân hình hơi lay động. Ánh mắt xuyên thấu qua hư không, nhìn về phía Thiên Tu, có chút u oán.

Chương 259: Đây là chuyện không thực tế cỡ nào

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Muốn ngược dòng di chuyển trong hư không, thứ cần để ý nhất chính là không gian thiết cắt, võ giả phía dưới Thiên Cương cảnh tiến hành xuyên qua hư không, thân thể đều sẽ bị xé rách thành mảnh vỡ.

Nhưng thực lực của Hỏa Dung trưởng lão cực kỳ cường hãn. Ông chém ra một chưởng, quang mang vô tận xé mở hư không. Cương khí nhanh chóng bao phủ mọi người. Tốc độ di chuyển đạt tới cực hạn. Bọn ho nhanh chóng chạy về phía Thái Thản tông.

– Trưởng lão, Tượng Thần tông này rất mạnh hay sao?

Lâm Phàm đứng ở bên cạnh Hỏa Dung, ánh mắt nhìn về phía trước. Vùng không gian này chỉ là một mảnh tối tăm màu xám tro, thuộc về một tầng khác bên trong không gian.

Mà Hỏa Dung trưởng lão có thể cắt ra hư không, lại bảo hộ mấy trăm đệ tử xuyên thẳng qua hư không, thực lực chỉ sợ cũng cường hãn đến cực hạn.

– Không mạnh nhưng mà người của Tượng Thần tông đều tự nhận là mình rất mạnh. Lần này, bọn chúng dám can đảm toàn diện tiến công Thái Thản tông, chỉ sợ cũng là do có tông môn cường đại chống lưng ở phía sau.

Nhắc đến tông môn cường đại, vẻ mặt của Hỏa Dung trở nên nghiêm túc. Đối với chuyện này hắn cũng không dám có chút khinh thường. Chỉ là một cái Tượng Thần tông thì cho dù Viêm Hoa tông bọn họ có suy yếu hơn trước, cũng có thể đánh đối phương oa oa kêu to, kêu cha gọi mẹ. Nhưng mà nếu như bây giờ Tượng Thần tông có tông môn cường đại khác làm chỗ dựa, tình huống sẽ không giống

với lúc trước.

Sau đó nghĩ đến thân phận của Lâm Phàm, Hỏa Dung cũng có chút bất đắc dĩ, nói:

– Lâm Phàm, nghe cho kỹ đây. Đến nơi đó, ngươi tuyệt đối không nên tự tiện hành động. Bản trưởng lão đi đến đó, chỉ sợ sẽ phải đối mặt với cường giả đỉnh cao bên phía Tượng Thần tông, cho nên sẽ không rảnh để chú ý ngươi. Vì vậy ngươi cũng tuyệt đối không nên xâm nhập vào sâu trong chiến trường. Tượng Thần tông truyền thừa đã lâu, cường giả cũng có không ít. Lão sư của ngươi đã giao ngươi cho ta, ta không thể để ngươi có việc gì được.

– Trưởng lão xin cứ yên tâm. Ta tuyệt đối sẽ không tự tiện hành động.

Lâm Phàm cười nói. Nhưng mà trong lòng hắn lại đang nói thầm, lần này có cơ hội kiếm điểm tích lũy tốt như thế, hắn há có thể buông tha. Nói không chừng hắn giết người còn thuận tay hơn so với chém yêu thú đó.

– Cái này cho ngươi, xem kỹ đi.

Hỏa Dung đưa một quyển sách cho Lâm Phàm, bên trong ghi chép lịch sử của Tượng Thần tông cùng Thái Thản tông.

Lâm Phàm đọc nhanh như gió. Trong chốc lát, hắn đã lật xem hết cả quyển sách.

Đến giờ, hắn cũng đã biết nguyên lai cực kỳ lâu trước kia, Tượng Thần tông cùng Thái Thản tông đều thuộc về cùng một tông môn, nhưng mà bởi vì lý niệm khác nhau cho nên hai bên phân liệt thành hai tông môn khác nhau.

Nhưng Tượng Thần tông chung quy cũng là bản tông, mặc kệ là nhân khẩu, hay là lãnh thổ đều lớn mạnh hơn Thái Thản tông rất nhiều, thậm chí còn có thể nói suýt chút nữa là có thể siêu việt được Viêm Hoa tông.

Đối với Tượng Thần tông, số lượng nhân khẩu chính là tất cả, nhân khẩu càng nhiều thì có thể xuất hiện càng nhiều thiên tài.

Nhưng mà đến bây giờ, lại bởi vì nhanh chóng bành trướng nhân khẩu cho nên thực lực tổng hợp của tông môn lại bị kéo xuống.

Trước đây thật lâu, Tượng Thần tông từng xấm lấn với Viêm Hoa

tông nhưng bị Viêm Hoa Đại Đế đánh trở về. Trận chiến kia đánh đến thiên hoang địa lão. Viêm Hoa đại đế đánh cho Tượng Thần tông sợ mất mật, kém chút bị đánh đến tổ trạch của tông môn này.

Nhưng không biết là do nguyên nhân gì, Viêm Hoa tông đột nhiên lui binh, không tiếp tục tiến công nữa, nếu không rất có thể Tượng Thần tông đã bị diệt gọn.

Bởi vậy đến bây giờ, khát vọng lớn nhất của mỗi đệ tử Tượng Thần tông chính là một lần nữa tiến công Viêm Hoa tông, huyết tẩy sỉ nhục mà bọn họ đã từng phải chịu đựng.

Đại khái sau khi xem xong, trong lòng của Lâm Phàm cũng đã có tính toán của riêng mình.

Tông môn như này nên giết hơn nữa còn không cần lưu tình.

Lâm Phàm mặc dù không quá quen thuộc với lý tưởng của Viêm Hoa tông, nhưng hắn cũng biết Viêm Hoa tông hy vọng là tìm kiếm hòa bình, cộng đồng phát triển, không muốn chiến tranh xảy ra.

Nhưng theo Lâm Phàm, lý tưởng này thật sự là quá mềm yếu, đã có người không phục vậy thì phải đánh, phải đánh đến khi hắn tâm phục khẩu phục mới thôi. Khi đó, chuyện gì cũng đều có thể tan thành mây khói.

Qua hồi lâu.

– Đến nơi rồi.

Đám người đi ra từ trong hư không. Hỏa Dung nhìn tình huống ở trước mắt, chau mày, nói:

– Đây chính là đại trận Phong Thiên Tỏa Địa.

Ở trong tầm mắt của Lâm Phàm, khu vực phía trước bị một màn sáng màu đen bao phủ. Phía trên màn sáng màu đen này có phù văn lấp lóe tạo thành một hệ thống sức mạnh kỳ diệu, mượn nhờ thiên địa chi lực triệt để phong tỏa Thái Thản tông ở bên trong đó.

Bất luận kẻ nào đều vào không được mà ra cũng không được.

– Đại trận Phong Thiên Tỏa Địa này thật đáng sợ. Không ngờ trận pháp lại có sức mạnh cường đại như thế. Xem ra thứ mà bản thân cần phải học tập còn có rất nhiều.

Lâm Phàm thì thầm trong lòng, vốn dĩ hắn nghĩ rằng thực lực

cường đại chính là tất cả. Nhưng bây giờ xem ra còn có rất nhiều thứ cường đại khác, chỉ là mình còn chưa biết được mà thôi.

Ví dụ như đại trận Phong Thiên Tỏa Địa này, nếu để hắn đến đột phá, chỉ sợ cho dù muốn cũng không có năng lực này.

Sức mạnh phát tán ra từ mặt ngoài của trận pháp này thật sự là quá mạnh, hoàn toàn chính là mượn nhờ thiên địa chi lực hình thành một tòa trận pháp khổng lồ.

– Xem ra suy đoán của Thiên Tu là thật. Thánh Đường tông đang đứng phía sau Tượng Thần tông. Nếu như không phải là Thánh Đường tông nhúng tay, Tượng Thần tông cũng không có can đảm dồn toàn lực tiến công Thái Thản tông.

Sắc mặt của Hỏa Dung trưởng lão trở nên ngưng trọng. Hắn lật bàn tay một cái, một pháp bảo hình mũi khoan trôi nổi ở trên bàn tay. Sau đó, hắn đột nhiên quát to, bàn tay vạch một cái, sức mạnh trong cơ thể đột nhiên bạo phát ra.

– Phá Ma Thiên Thần Chùy!

Pháp bảo trông bình thường không có gì lạ kia đột nhiên lấp lóe quang mang, rồi nhanh chóng bộc phát ra hào quang sáng chói, sau đó hóa thành một vệt sáng đánh thẳng lên đại trận Phong Thiên Tỏa Địa.

Uỳnh!

Pháp bảo này vừa mới đụng vào, đại trận Phong Thiên Tỏa Địa kia giống như là nhận một sức mạnh trùng kích, màn sáng bên ngoài vậy mà như là mặt kính, xuất hiện dấu hiệu vỡ nát.

Xoạt xoạt!

Xoạt xoạt!

Từng vết nứt nhanh chóng khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

– Đại trận Phong Thiên Tỏa Địa này cũng không có gì đặc biệt.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn, không ngờ đại trận trông hoàng tráng như này lại bị một pháp bảo dễ dàng phá hủy.

Hỏa Dung cười, nói:

– Pháp bảo này của lão sư ngươi cũng không phải là thứ bình thường đâu. Phá Ma Thiên Thần Chùy chính là pháp bảo thành danh với lão sư của ngươi. Hơn nữa, ta nghe nói pháp bảo này đã từng chém qua Thần Linh. Lão phu cũng chỉ có thể phát huy một phần mười sức mạnh của nó mà thôi.

– Trưởng lão, trên đời này thật sự có Thần Linh hay sao?

Lâm Phàm hỏi.

– Không biết. Đây chỉ là lão sư của ngươi thuận miệng nói mà thôi. Ông ta nói mình đã từng chém qua Thần Linh, nhưng tình huống cụ thể là như thế nào, ta cũng không biết được.

Hỏa Dung lắc đầu, hắn cũng không biết được Thiên Tu nói thật hay là giả.

Lâm Phàm nghe được lời nói này của Hỏa Dung cũng không muốn nghe nữa. Xem ra câu chuyện đó có khả năng cao là do lão sư khoác lác mà thôi.

Ầm!

Khi mà Lâm Phàm còn đang suy nghĩ, màn sáng màu đen kia đột nhiên nứt ra. Bị Hỏa Dung sử dụng Phá Ma Thiên Thần Chùy phá vỡ một cái động lớn, sau đó tựa như là có sức mạnh gì đó nhanh chóng lan tràn xuống dưới, màn sáng màu đen kia không ngừng vỡ nát. Bóng tối cũng dần dần tiêu tán. Cảnh tượng ở bên trong cũng hiện ra trước mắt bọn họ.

– Đi, chúng ta bây giờ liền đi Thái Thản tông.

Hỏa Dung vung tay lên, nhanh chóng mang theo đám người chạy về phía sơn môn của Thái Thản tông.

Một nơi nào đó.

Một nam tử trung niên đang giơ tay, lòng bàn tay hướng lên trời. Một nguồn năng lượng khủng bố bộc phát ra từ trong lòng bàn tay của hắn, dung nhập vào bên trong thiên địa.

Đột nhiên!

Phụt!

Nam tử trung niên phun ra một búng máu tươi, mặt vàng như màu đất, trong mắt lấp lóe hung quang, nói:

– Phá Ma Thiên Thần Chùy, là Thiên Tu lão nhi kia tới sao?

– Không đúng. Nếu như là Thiên Tu tự mình động thủ, sức mạnh phản phệ liền có thể dễ dàng giết chết ta, xem ra là những người khác.

Hắn tự lẩm bẩm một mình, trong lòng như có sóng to gió lớn.

Đúng lúc này, một trưởng lão của Tượng Thần tông gấp gáp đi tới, nói:

– Đại nhân, ngài thế nào?

– Viêm Hoa tông đã đến cứu viện. Xem ra là có người đến được Viêm Hoa tông để nhờ giúp đỡ. Nhưng không sao, bọn chúng muốn tới thì cứ để cho chúng tới. Nhìn xem đến cuối cùng ai mới là người chiến thắng, ai sẽ là kẻ thua cuộc.

Nam tử trung niên khoát tay, không thèm để ý chút nào.

Chỉ là trong lòng của hắn cũng cực kỳ giận dữ. Tông môn yếu nhược như là Viêm Hoa tông cũng dám nhúng tay vào cứu viện Thái Thản tông. Thật đúng là không biết sống chết.

Nhưng đây cũng việc trong dự liệu của bọn họ, quan hệ giữa Viêm Hoa tông cùng Thái Thản tông cũng không tầm thường, có thể nói là cực kỳ hữu hảo.

Còn quan hệ giữa Tượng Thần tông cùng Thái Thản tông phi thường ác liệt. Bình thường, hai tông cũng có phát sinh ma sát nhỏ, nhưng mà cũng không có xung đột khá lớn.

Nhưng mà lúc này đây, Tượng Thần tông bọn họ đã có được đại trận Phong Thiên Tỏa Địa, phong tỏa thiên địa, ngăn cách tất cả mọi người lui tới. Lần này, bọn họ muốn nhanh chóng xâm lấn, giết tới tổng bộ của Thái Thản tông, định một mạch diệt luôn tông môn đối đầu này.

Đến lúc đó, cho dù là bị người phát hiện, tất cả cũng đều đã trễ.

Thái Thản tông.

Trong lòng của vô số đệ tử đều cảm thấy hoảng sợ. Tấm màn đen che khuất bầu trời kia bao phủ thiên địa khiến cho bọn họ căn bản là không có cách rời khỏi Thái Thản tông đi cầu viện.

Nhưng đột nhiên.

Tấm màn đen bị vỡ nát, ánh nắng mặt trời lại một lần nữa chiếu xuống khu vực này. Chuyện này khiến cho rất nhiều đệ tử cảm thấy hưng phấn.

Những trưởng lão trấn giữ Thái Thản tông vui sướng gào thét:

– Ha ha. Huynh đệ của chúng ta đã tới. Cứu binh từ Viêm Hoa tông đã tới. Đây chính là Phá Ma Thiên Thần Chùy của Thiên Tu trưởng lão. Chẳng lẽ lần này Thiên Tu trưởng lão đích thân tới hay sao?

Viêm Hoa tông cũng giống như Thái Thản tông bọn họ đều không phải là tông môn cường đại, nhưng mà Viêm Hoa tông lại có được tuyệt thế cường giả như Thiên Tu tọa trấn. Cho nên dù là thực lực tổng hợp không đuổi kịp siêu cấp đại tông, nhưng mà trên phương diện chiến lực đỉnh tiêm lại có thể ngang hàng cùng những đại tông kia.

Đây cũng chính là lý do vì sao mà cho dù Viêm Hoa tông nhỏ yếu cũng có thể sừng sững không ngã.

Xoẹt!

Lúc này, hư không nhanh chóng bị xé nứt ra, Hỏa Dung trưởng lão nhanh chóng bước ra một bước, khi nhìn thấy rõ bộ dáng của người ở phía dưới, thanh âm to lớn truyền đến.

– Tạp Ân trưởng lão, Viêm Hoa tông đến cứu viện.

Lập tức, ở trong mắt của vô số đệ tử Thái Thản tông, mấy trăm bóng người bước ra từ trong hư không. Một khí tức mênh mông đột nhiên bạo phát ra, tạo thành một đạo vòi rồng bằng cương khí cường đại, ngưng tụ ở trong thiên địa, mãi không tiêu tan.

– Đó là đệ tử Viêm Hoa tông, tông môn quan hệ đặc biệt tốt với Thái Thản tông chúng ta.

– Khi ta gia nhập tông môn, các trưởng lão trong tông môn cũng đã nói với chúng ta. Tông môn hữu hảo nhất, thân cận nhất của Thái Thản tông chính là Viêm Hoa tông. Thậm chí ngay cả ở chỗ biên giới giữa hai tông cũng chỉ có hơn mười vị sư huynh ở nơi đó, hơn nữa nhiệm vụ chủ yếu của bọn họ còn không phải là phòng thủ mà là để nghênh đón đệ tử Viêm Hoa tông đến đây lịch luyện.

– Những người này thật mạnh, có lẽ còn cường đại hơn những sư huynh kia của tông ta.

Tạp Ân trưởng lão nhìn thấy Hỏa Dung, nhanh chóng tiến lên ôm một cái rồi nói:

– Hỏa Dung trưởng lão, không ngờ ngài đã tới.

Hắn cũng biết được Hỏa Dung trưởng lão là một trong những trưởng lão đỉnh tiêm của Viêm Hoa tông.

Viêm Hoa tông tổng cộng cũng chỉ có chín tên trưởng lão đỉnh tiêm. Bây giờ liền có một tên trưởng lão đỉnh tiêm đến đây trợ giúp, bảo sao mà Tạp Ân trưởng lão không kích động cho được.

Hỏa Dung cười, nói:

– Tông chủ còn có các trưởng lão khác của quý tông đâu?

Tạp Ân nghĩ đến vấn đề này, lập tức nói:

– Tông chủ cùng các trưởng lão đang chiến đấu tại Hắc Thánh Thiên Sơn. Bọn họ đã chiến đấu đến một ngày một đêm rồi. Các thành trì khác cũng đứng trước nguy cơ bị Tượng Thần tông xâm lấn. Chúng ta cũng đang khổ cực chống đỡ.

– Không ngờ Thánh Đường tông vậy mà có lực duy trì lớn như thế, xem ra là lão phu phải nhanh chóng chạy qua Hắc Thánh Thiên Sơn giúp đỡ. Những người này là trưởng lão còn có đệ tử của Viêm Hoa tông ta, các vị có thể phân công cho bọn họ đến các thành trì để tăng cường phòng ngự.

Ánh mắt của Hỏa Dung nhìn về phía xa. Mặc dù nhìn không thấy nhưng hắn lại có thể cảm nhận được sức mạnh ba động ở bên kia.

Tạp Ân trưởng lão nhìn về phía những đệ tử đứng ở phía sau lưng Hỏa Dung, trong ánh mắt cũng lóe ra vẻ hưng phấn. Hắn thấy đệ tử Viêm Hoa tông tới đây thật sự là quá cường đại, lại có hơn mười vị cường giả Thiên Cương cảnh nữa, những người còn lại vậy mà cũng đều là Địa Cương cảnh tầng tám, tầng chín. Đội hình này thật sự là quá cường đại.

Lúc này, Hỏa Dung nhìn về phía Lâm Phàm, nói:

– Ngươi không được tự tiện hành động! Lão phu muốn đi Hắc Thánh Thiên Sơn giúp đỡ Thái Thản tông.

Vừa dứt lời.

Hỏa Dung trưởng lão nhanh chóng hóa thành một vệt sáng màu

đỏ, trong nháy mắt đã biến mất rồi.

– Hắc hắc!

Giờ khắc này, khóe miệng của Lâm Phàm nhếch lên, lộ ra ý cười. Thời khắc kiếm lấy điểm tích lũy rốt cuộc đã đến.

Để hắn không được tự tiện hành động sao?

Đây là chuyện không thực tế đến cỡ nào.

Chương 260: Mọi người không cần khẩn trương

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Vừa tới Thái Thản tông, Hỏa Dung trưởng lão liền không kịp chờ đợi được mà rời khỏi nơi này, nhanh chóng đi đến chỗ chiến trường bên kia để trợ giúp.

Theo suy nghĩ của Tạp Ân trưởng lão, Thái Thản tông có thể thành lập quan hệ minh hữu cùng Viêm Hoa tông thật là một loại vinh hạnh.

Cứ nhìn Hỏa Dung trưởng lão mà xem, vừa mới tới đây còn không có nghỉ ngơi đã nhanh chóng lao tới chiến trường, rõ ràng là cực kỳ lo lắng cho tình cảnh của Thái Thản tông bọn họ.

Các đệ tử khác đều cảm thấy vô cùng cảm kích.

– Vừa rồi chính là một vị trưởng lão đỉnh tiêm của Viêm Hoa tông, Hỏa Dung trưởng lão. Hiện tại, ông ấy đã tiến đến trợ giúp mấy người tông chủ của tông ta.

– Tượng Thần tông bỗng nhiên xuất hiện vô số cường giả mới khiến cho tông ta trở tay không kịp. Nhưng mà hiện tại sẽ không có chuyện gì, có Hỏa Dung trưởng lão tiến đến hỗ trợ, nhất định có thể hóa giải nguy cơ lần này.

Lâm Phàm quan sát hư không, hắn cảm giác được chiến ý ở sâu trong nội tâm của Hỏa Dung trưởng lão sắp bộc phát ra, xem ra là Hỏa Dung trưởng lão cũng nhịn đã lâu.

Trong hư không vô tận, tốc độ của Hỏa Dung trưởng lão được tăng lên tới cực hạn. Chiến ý ở trong mắt của Hỏa Dung dạt dào. Thân thể bị ánh lửa bao phủ. Ở dưới khí thế cường đại kia của hắn, hư không trong nháy mắt vỡ ra.

– Lão phu chờ ngày này đã lâu rồi.

Thực lực thế này. Thật sự là quá cường đại.

Lâm Phàm hiện tại cũng có cảm giác không kịp chờ đợi, nói:

– Tạp Ân trưởng lão, chúng ta cần phải đi chỗ nào hỗ trợ?

Tạp Ân quay đầu nhìn về phía Lâm Phàm. Mặc dù ở trong mắt hắn, người trẻ tuổi ở trước mặt kia chỉ có tu vi Địa Cương cảnh, nhưng mà hắn sẽ không coi thường, bởi vì đây là một đệ tử của Viêm Hoa tông, minh hữu tốt nhất của bọn họ.

– Các vị xin đi đến thành trì ở các nơi hỗ trợ thủ hộ. Toàn bộ đệ tử Tượng Thần tông đều được động viên để xuất chinh, vây khốn thành trì ở các nơi của tông ta. Nếu như mấy người tông chủ của chúng ta chiến bại, như vậy đệ tử Tượng Thần tông sẽ nhanh chóng công phá thành trì.

Trong lòng của Tạp Ân trưởng lão cảm thấy rất lo lắng. Mấy người tông chủ không thể bại. Nếu như thất bại, hậu quả khó mà lường được.

Nếu như toàn bộ chiến lực đỉnh tiêm Thái Thản tông bị đánh bại, như vậy trong những đệ tử còn lại, còn có ai có thể liều mạng cùng đám người Tượng Thần tông, cũng chỉ có thể là thịt cá đợi làm thịt mà thôi.

– Tạp Ân trưởng lão, vị này là phong chủ Vô Địch phong của tông ta Lâm sư huynh, cũng ái đồ của Thiên Tu trưởng lão.

Vương Thiên Trọng cũng đi qua, giới thiệu.

Tạp Ân trưởng lão biến sắc, một lần nữa nhìn về phía Lâm Phàm, không khỏi kinh hãi nói:

– Nguyên lai tiểu hữu lại là ái đồ của Thiên Tu trưởng lão. Thất kính. Thất kính.

Lâm Phàm không quá để những hư danh này ở trong lòng. Hắn cảm giác chúng sẽ ảnh hưởng đến hành động kế tiếp của hắn. Không để cho Tạp Ân nhắc thêm về vấn đề này, hắn vội vàng nói:

– Tạp Ân trưởng lão khách khí. Bây giờ Thái Thản tông đang phải ứng phó với đại địch. Chúng ta hẳn là nên nhanh chóng đuổi tới hiện trường. Xin Tạp Ân trưởng lão nói một chút xem thành trì nào cần

phải thủ hộ, chúng ta cũng có thể lập tức tiến đến.

– Tốt! Vậy làm phiền Lâm phong chủ.

Trong lòng của Tạp Ân trưởng lão cũng cảm thán, ái đồ của Thiên Tu trưởng lão quả nhiên không phải là hạng người bình thường. Chỉ là nghĩ đến tình huống hiện tại mà tông môn đang đối mặt, hắn cũng không sĩ diện cãi láo. Hiện giờ, Thái Thản tông bọn họ chỉ có thể dựa vào sự trợ giúp của Viêm Hoa tông.

Thái Thản tông bọn họ rất nghèo. Cũng may Viêm Hoa tông trợ giúp bọn họ về rất nhiều phương diện, như là về đan dược, công pháp, trận pháp, kỹ thuật luyện đan,..., bọn họ chỉ có thể dùng nhiệt tình lớn nhất để hồi báo Viêm Hoa tông.

Bởi vì trừ cái đó ra thì bọn họ cũng không biết dùng cái gì khác để hồi báo.

– Lâm sư huynh, để ta cùng đi với ngươi.

Vương Thiên Trọng mở miệng nói.

– Không cần, ngươi đi đến chỗ khác.

Lâm Phàm khoát tay. Hắn đã lựa chọn được chỗ cần đến. Tu vi hiện tại của Vương Thiên Trọng còn quá yếu, đi cũng không giúp được bao nhiêu.

– Kim Trưởng lão, ngài đi theo giúp ta.

Lâm Phàm nhìn trúng một trưởng lão Thiên Cương cảnh tầng sáu. Lần này, nếu như hắn gặp phải địch nhân Thiên Cương cảnh tầng năm, thì có thể để trưởng lão này đi lên nghiền ép, còn mình chỉ cần chờ đến cuối cùng lại bổ một đao là được.

Nếu như không có gặp phải, đó chính là tốt nhất.

– Vâng.

Kim Quyền gật đầu. Người ở trước mắt chính là ái đồ của Thiên Tu trưởng lão, đồng thời cũng phong chủ của Vô Địch phong, sau này có lẽ còn có thể trở thành tông chủ của Viêm Hoa tông.

Hắn mặc dù thân là trưởng lão, nhưng ở trên phương diện thân phận cùng địa vị lại không bằng được đối phương.

Vương Thiên Trọng liếc nhìn Lâm Phàm với ánh mắt rất u oán.

Hắn muốn đi cùng Lâm sư huynh nhưng mà lại không ngờ Lâm sư huynh chê hắn tu vi thấp kém. Chuyện này khiến cho hắn cảm thấy rất đau đớn.

– thành Phế Hỏa!

Chỗ mà Lâm Phàm chọn trúng chính là tòa thành này. Hắn lựa chọn tòa thành này cũng không phải vì nó ghê gớm đến cỡ nào, mà là do chung quanh thành Phế Hỏa, còn có vài toà thành trì tương liên, cũng chính là nói có rất nhiều đệ tử Tượng Thần tông đều ở nơi đó.

– Kim trưởng lão, chúng ta đi thôi, mục tiêu là thành Phế Hỏa.

Thiên Mệnh Hà Đồ mở ra, nhanh chóng bao phủ Lâm Phàm và bay về phương xa.

Kim Quyền theo sát phía sau, bước chân đè xuống, xé rách hư không, nhanh chóng đuổi theo.

Trong lòng của Tạp Ân trưởng lão có chút lo lắng, nói:

– Lâm phong chủ chỉ dẫn một người đi theo, không có chuyện gì chứ?

Vương Thiên Trọng khoát tay, nói:

– Sẽ không, thực lực của Lâm sư huynh rất mạnh. Cho dù là cường giả Thiên Cương cảnh cũng không phải là đối thủ của sư huynh, hơn nữa còn có Kim trưởng lão đi theo.Coi như là bọn họ gặp phải cao thủ Thiên Cương cảnh tầng bảy, Kim trưởng lão cũng có thể hộ tống Lâm sư huynh an toàn rời khỏi.

Hắc Thánh Thiên Sơn.

Đây là chiến trường cổ xưa nhất ở trong lãnh địa của Thái Thản tông, có lời đồn là khi Thái Thản tông từ Tượng Thần tông chia ra, người khai sáng của hai tông đã quyết một trận tử chiến ở ngay chỗ này.

Nơi này hoang vu không chịu nổi, nham thạch lởm chởm, không có một tia sinh khí, khí tức hoang vu cuốn tới, thổ địa màu đen giống như là bởi vì máu tươi chảy xuống đã lâu, cho nên biến thành màu đen.

Giờ phút này, trên bầu trời, vô số vệt sáng đang lao vào nhau.

Bò… Ò…!

Một tiếng kêu như là tiếng voi rống, hùng hậu mà bao hàm vô tận uy nghiêm truyền lại qua hư không.

Ầm ầm!

Hư không nổ tung, một bóng người khổng lồ rơi xuống dưới đất.

Bóng người này cực kỳ khổng lồ, thân hình cao mấy trăm trượng, cơ bắp trên thân thể giống như là rễ cây của cổ thụ vậy, bắp thịt rắn chắc mà cường tráng tựa như là ẩn chứa sức mạnh vô tận vậy.

Nhưng mà người khổng lồ mạnh mẽ như vậy giờ phút này cũng bị một cái bàn chân khổng lồ giẫm lên. Máu tươi liên tục phun ra, lồng ngực cũng lõm xuống.

Bò… Ò…!

Thanh âm kia lại một lần nữa vang vọng. Toàn bộ hư không nổ tung. Một hư ảnh cổ lão thân người đầu voi giẫm đạp hư không mà tới.

Tay phải của hư ảnh này cầm Phá Chướng Thần Phủ đen kịt, tay trái nắm tràng hạt. Khí tức hung ác ngưng tụ thành một con voi lớn thô bạo, giống như là muốn dậm trên tất cả mọi thứ cản trở trên đường đi của nó vậy.

– Phổ Đồ, tử kỳ của ngươi đã đến rồi, dù là Viêm Hoa tông đến giúp đỡ Thái Thản tông ngươi thì cũng không thể cứu được ngươi.

Hư ảnh đầu voi thân người lên tiếng. Thanh âm cuồn cuộn vang vọng ở trong thiên địa.

Mà ở trong hư không, các trưởng lão của Thái Thản tông đang đại chiến cùng Tượng Thần tông nhìn thấy cảnh này, lập tức tê tâm liệt phế quát lên.

– Tông chủ…

Thế nhưng mà tất cả đều là trễ.

Trong hư không, một cái chân voi to lớn giẫm xuống. Sức mạnh kinh khủng nhanh chóng ép hư không không ngừng vỡ nát. Mà Phổ Đồ nằm ở dưới kia chỉ cảm thấy gân cốt toàn thân đều như là bị vỡ nát vậy. Hắn không ngờ Tượng Thần tông vậy mà lại có loại pháp bảo cường hãn như thế này, lại có thể dễ dàng trấn áp hắn.

– Chết đi cho ta.

Cái chân voi to lớn kia bộc phát ra uy thế cường hãn, nhanh chóng từ trên trời đánh xuống, muốn nghiền ép Phổ Đồ.

Nhưng đột nhiên.

Hư không bị người xé rách.

Một bóng người trôi nổi ở trong hư không giơ tay lên, dễ dàng đỡ lấy cái chân voi to lớn này. Sau đó, người này quay đầu về phía Phổ Đồ, cười nói:

– Phổ tông chủ, từ khi chia tay đến giờ, ngài vẫn không có vấn đề gì chứ.

Phổ Đồ lập tức cảm giác được áp lực lúc trước tiêu tán không còn. Khi nhìn thấy nam tử tóc đỏ hồng trong hư không kia, hắn lập tức vui sướng, nói:

– Hỏa Dung…

– Ha ha, từ biệt hơn mười năm, gặp lại lần nữa, đúng là có chút xa lạ. Nhưng không sao, liền để lão phu đến xem con voi lớn này có lợi hại thế nào.

Trong chốc lát, sắc mặt của Hỏa Dung ngưng tụ. Từ vị trí trái tim, một đám lửa bùng cháy. Ngọn lửa này giống như là có được linh tính vậy, nhanh chóng bao phủ cái chân voi này lại.

Một tiếng kêu thảm thiết vang vọng đất trời.

– Hỏa Dung, ngươi dám làm tổn thương ta.

Hư ảnh đầu voi thân người kia tức giận gầm thét nhưng mà ngọn lửa đang thiêu đốt ở phía trên chân voi kia lại tiếp tục lan rộng ra, thậm chí ngay cả hư không đều bị đốt thành hư vô.

– Tổn thương ngươi thì thế nào? Ngươi có thể làm gì được ta.

Hỏa Dung đột nhiên quát to. Ông giang hai tay ra. Ngọn lửa vô tận kia lan ra, bao phủ toàn bộ thiên địa.

– Liệt Diễm Thương Khung

Hỏa Dung vừa ra tay, chính là đại chiêu. Ngọn lửa kia nhanh chóng hủy diệt hư ảnh đầu voi thân người.

Lúc này, các trưởng lão của Thái Thản tông cũng cảm thấy phấn

khởi không thôi. Viện quân cuối cùng cũng đã tới.

– Thánh Đường tông, các ngươi cũng đừng ẩn núp nữa. Nếu đã tới thì đều đi ra đi. Hôm nay, lão phu sẽ thoải mái chiến đấu với các ngươi một lần.

Một bộ tóc dài màu đỏ hồng lăng không bay múa. Mỗi một sợi tóc đều như là một ngọn lửa đang bốc cháy lên. Khí thế giống như mặt trời ban trưa. Lúc còn ở trong tông môn, Hỏa Dung là người coi trọng nguyên tắc, cực kỳ cổ hủ, còn bây giờ, ông không khác gì một vị chiến thần cả.

Đồng thời sau lưng, một tôn Viêm Hỏa Thần Linh xuất hiện, đầu đội vương miện, bên trong Thần Nhãn có lửa nóng đang hừng hực thiêu đốt lên, hư ảnh đứng thẳng trong hư không, hai tay vạch một cái, thiên địa đều bị thiêu đốt. Thực lực thế này khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi, run như cầy sấy.

Đây cũng chính là Thiên Cương Chân Thân của Hỏa Dung trưởng lão, Viêm Thần.

Lập tức, trong hư không, ba bóng người xuất hiện. Khuôn mặt của ba người này mơ hồ, nhìn không thấy rõ chân dung, nhưng uy thế mà bọn họ phát tán ra lại cực kỳ cường hãn. Cho dù bọn họ chỉ đứng thẳng ở trong hư không nhưng mà mọi người đều có cảm giác hư không cũng sắp không chịu nổi rồi.

– Ha ha, lén lén lút lút, ngay cả bộ mặt thật cũng không dám lộ ra. Thánh Đường tông các ngươi thật đúng là vô sỉ.

Hỏa Dung không hề sợ hãi. Phá Ma Thiên Thần Chùy trôi nổi ở bên cạnh tỏa ra uy thế khiếp người.

– Phá Ma Thiên Thần Chùy!

Khi ba người nhìn thấy pháp bảo này, lập tức sững sờ tựa như là không nghĩ đến vậy.

– Ha ha, bản thể của lão phu mặc dù không tới được, nhưng mà ta cũng muốn chơi đùa cùng các ngươi một chút.

Đúng lúc này, ở bên trên cái Phá Ma Thiên Thần Chùy kia đột nhiên có một hư ảnh xuất hiện. Hư ảnh kia đương nhiên chính là phân thân của Thiên Tu. Mặc dù khí tức của phân thân không bằng bản thể nhưng vẫn vô cùng cường hoành.

Trong lòng của Hỏa Dung cảm thấy bất đắc dĩ. Hắn biết ngay là sư huynh không thể tự dưng đưa Phá Ma Thiên Thần Chùy này cho mình sử dụng, quả nhiên là do chính hắn muốn tới chơi một hồi.

Mà Phá Ma Thiên Thần Chùy này cũng là pháp bảo lợi hại nhất của Thiên Tu, có thể gánh chịu thêm nhiều sức mạnh hơn, để phân thân của ông ta có được chiến lực mạnh nhất.

Thành Phế Hỏa.

giờ phút này, không khí ở trong tòa thành trì này rất căng thẳng. Các con dân ở bên trong, có người ngồi dưới đất, có người vẫn đứng thẳng, tay cầm binh khí nhưng thần sắc hoảng sợ.

Bởi vì Tượng Thần tông tiến công khiến cho ở trong lòng của bọn họ cảm thấy lo lắng.

Các đệ tử của Thái Thản tông vẫn cố gắng thủ hộ ở chỗ này. Nhưng mà đối mặt với tình huống Tượng Thần tông vây thành, bọn họ cũng có cảm giác bất lực.

Bọn họ thấy được bên trong số các đệ tử Tượng Thần tông vây quanh có cường giả chân chính tồn tại.

Nếu như chỗ mấy vị tông chủ chiến bại, chỉ sợ trong nháy mắt là thành Phế Hỏa này sẽ bị Tượng Thần tông công phá.

Đột nhiên!

Hư không bên trong thành Phế Hỏa vỡ ra một vết nứt. Sau đó có hai bóng người đi ra từ bên trong.

Các đệ tử của Thái Thản tông nhìn thấy cảnh này, toàn bộ lập tức biến sắc, nhanh chóng cảnh giác.

– Đệ tử của Viêm Hoa tông đến đây cứu viện, không cần khẩn trương.

Người chưa tới, thanh âm đã tới trước.

Các đệ tử của Thái Thản tông nghe được lời nói này lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Có đệ tử hưng phấn hét to:

– Viêm Hoa tông, minh hữu của chúng ta đã tới cứu viện. Mọi người không cần lo lắng nữa. Chúng ta sẽ không có việc gì.

Thế nhưng mà khi nhìn thấy chỉ có hai người đi ra, tất cả mọi người đều cảm thấy choáng váng.

Chương 261: Điểm tích lũy, ta tới đây

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– Ta ngửi được khí tức nồng hậu, dày đặc của điểm tích lũy.

Từ trong hư không, Lâm Phàm bước ra, chóp mũi khẽ động. Mặc dù không có bất luận cái hương vị gì, nhưng mà đối với người khát vọng điểm tích lũy như hắn, thì nội tâm của hắn có thể cảm giác được, xung quanh đều là khí tức của điểm tích lũy.

Hắn liếc nhìn quanh một vòng.

Xung quanh bây giờ đều là đệ tử của Thái Thản tông. Nhưng mà tinh khí thần của bọn họ hình như không thích hợp, có chút uể oải.

– Hai vị là đệ tử của Viêm Hoa tông đến cứu viện chúng ta hay sao?

Lúc này, một nữ tử đi tới. Nữ tử này để tóc dài, làn da hơi đen, trên mặt còn dính tro bụi, nhưng như vậy lại khiến nàng có thêm khí khái hào hùng.

– Ừm, cứu viện của Viêm Hoa tông đã đến. Hai người chúng ta được phân tới đây hỗ trợ. Không biết đệ tử của Tượng Thần tông ở đâu?

Lâm Phàm không muốn nói nhiều. Điều mà hắn muốn biết nhất lúc này chính là rốt cuộc đệ tử của Tượng Thần tông ở đâu?

Thời gian vô cùng cấp bách, có thể giết được bao nhiêu là hắn cứ phải thịt bấy nhiêu.

Hỏa Dung trưởng lão đã đến đây. Mặc dù lão đầu này yếu hơn lão sư, nhưng mà thực lực cũng không thể coi thường. Rất có thể, ông ấy sẽ khiến cho chiến tranh nhanh chóng kết thúc. Nếu như quả thật là kết thúc, như vậy con đường kiếm điểm tích lũy của mình sẽ

phải chịu ảnh hưởng.

– Bọn họ tập hợp ở ba trăm dặm phía bên ngoài thành.

Khi nhắc đến những tên kia, lửa giận trong lòng Lai Giai lại bắt đầu cháy rừng rực, sau đó nàng dần dần bình tĩnh lại, nói:

– Ta gọi là Lai Giai. Đa tạ hai vị đến đây hỗ trợ.

Ánh mắt của nàng khi nhìn về phía hai người Lâm Phàm cũng hiện ra thần sắc cực kỳ hữu hảo.

Những con dân nguyên bản còn đang hoảng sợ, hốt hoảng, nghe được ba chữ Viêm Hoa tông này, lập tức vui mừng. Sự khiếp đảm ở trong lòng cũng bị quét sạch sành sanh. Toàn bộ nhanh chóng đi qua, vây quanh hai người Lâm Phàm.

Nhưng tựa như là nghĩ đến tình huống hiện tại của bản thân, cho nên bọn họ cũng đều đứng ở cách rất xa.

Tuy bọn họ chỉ là người bình thường nhưng mà cũng biết đến sự tồn tại của Viêm Hoa tông, đồng thời cũng biết quan hệ giữa Viêm Hoa tông cùng Thái Thản tông rất hữu hảo. Hơn nữa, Viêm Hoa tông cũng rất giàu có, bọn họ nơi này có rất nhiều thứ đều là do Viêm Hoa tông bên kia trợ cấp.

Tỉ như khi bọn họ bị bệnh, có một chút dược liệu trị bệnh đều là do Viêm Hoa tông vô tư đưa cho bọn họ.

Bệnh tình mà theo bọn họ từng nghĩ là bệnh nan y cũng đều được giải quyết.

Cho nên ở trong mắt của những người bình thường này, Viêm Hoa tông rất cường đại, đồng thời cũng vô cùng hữu hảo đối bọn họ.

Tiếng bàn luận xôn xao truyền đến.

– Là người của Viêm Hoa tông đến đây để giúp đỡ chúng ta. Chúng ta rốt cục có thể an tâm rồi

– Người của Tượng Thần tông thật sự là đáng giận, vậy mà xâm lấn lãnh địa của chúng ta, nhưng Viêm Hoa tông đã đến trợ giúp rồi. Bây giờ, chúng ta sẽ không còn phải e ngại bọn họ nữa.

– Ta nghĩ chiến tranh chẳng mấy chốc sẽ kết thúc.

Bởi vì được tông môn quán thâu tư tưởng, người bình thường chỉ

biết là Viêm Hoa tông rất mạnh, có quan hệ rất tốt với Thái Thản tông bọn họ, có Viêm Hoa tông đến trợ giúp thì bọn họ sẽ không có việc gì.

Nghe được người dân thảo luận, Lai Giai cũng không có phản bác. Nàng hi vọng người dân có thể trầm tĩnh lại bởi vì chỉ có nàng mới biết được, Viêm Hoa tông cũng chỉ có hai người tới đây mà thôi, căn bản sẽ không có bao nhiêu tác dụng với trận chiến này.

Đột nhiên!

Từ ngoài thành có một tiếng quát lớn vang lên.

– Người dân của Thái Thản tông ở trong thành nghe cho rõ đây. Hiện tại, các đại gia đang thiếu nữ nhân, tranh thủ thời gian đưa một nhóm ra đây để chúng ta vui chơi cho đỡ buồn. Đợi lát nữa khi chúng ta phá thành, có thể sẽ cao hứng mà buông tha cho mạng nhỏ của các ngươi.

Khi thanh âm này truyền đến, những người dân ở xung quanh đột nhiên run lên, trên mặt hiện ra thần sắc kinh hãi.

Nhưng bởi vì có người của Viêm Hoa tông ở chỗ này, người dân của Thái Thản tông cũng không có hoảng sợ như là lúc trước vậy, mà càng nhiều hơn chính là cảm xúc phẫn nộ.

– Hai vị xin lên tường thành hỗ trợ.

Lai Giai thỉnh cầu nói. Sau đó, nàng tranh thủ thời gian bay về phía tường thành, nổi giận quát:

– Các ngươi nằm mơ.

– Điểm tích lũy tới rồi.

Trong nội tâm của Lâm Phàm đang điên cuồng gào thét. Đây chính là điểm tích lũy chạy đến trước mặt của hắn mà hò hét đó. Sau đó, hắn cũng nhanh chóng đi thẳng tới tường thành.

– Một, hai,…, 50.

Lâm Phàm không ngừng lẩm nhẩm trong mồm. Sau cùng hắn đếm được bên ngoài có tất cả 50 phần điểm tích lũy, chất lượng nhìn chung cũng vẫn được nhưng kẻ cường đại nhất cũng chỉ có tu vi là Địa Cương cảnh tầng sáu, còn lại đa số là Địa Cương cảnh tầng hai, tầng ba, thậm chí còn có Tôi Thể cảnh.

– Này! Ta hỏi các ngươi, bên phía các ngươi có tất cả bao nhiêu người vậy? Người mạnh nhất là có tu vi gì?

Lâm Phàm không kịp chờ đợi mở miệng dò hỏi.

Đệ tử của Tượng Thần tông ở dưới thành nhíu mày, quát lên:

– Ngươi là ai? Dù ngươi rất xấc xược nhưng ta sẽ thỏa mãn lòng hiếu kì của người. Ngươi hãy nghe kỹ cho ta, chúng ta có 6000 đồng môn tụ tập ở đây, người có tu vi mạnh nhất chính là Vạn Tượng trưởng lão, ông ấy chính là cường giả Thiên Cương cảnh tầng ba, chỉ cần…

Uỳnh!

Vừa dứt lời.

Đệ tử vừa mới nói chuyện kia đột nhiên nổ tung.

– Ha ha ha!

Lâm Phàm cười lớn, một tay nắm lấy Thiên Hà Vương Đỉnh, đột nhiên ném ra, trong nháy mắt đã đập nát toàn bộ đám người ở dưới thành, ngay cả một bộ thi thể hoàn chỉnh cũng đều không có.

Trên mặt của Lai Giai lộ rõ thần sắc kinh hãi, nàng còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, những đệ tử của Tượng Thần tông ở dưới thành đã bị đập nát bét.

Lúc này, một tiếng gào thét điên cuồng vang lên.

Lâm Phàm đứng ở trên cổng thành, khí thế chợt bộc phát ra, tóc dài bay múa. Mái tóc màu đen dần dần chuyển biến thành màu đỏ như máu.

Mà thân thể nguyên bản gầy yếu kia lại không ngừng phồng to, quần áo trong nháy mắt nổ tung, từng khối từng khối cơ bắp cuồn cuộn hiện lên.

– Thật mạnh.

Lai Giai trợn mắt há hốc mồm. Nàng cảm thấy vị đệ tử này của Viêm Hoa tông thật sự là quá mạnh. Khí tức mà hắn bộc phát ra khiến cho nàng cảm thấy run sợ.

– Lâm phong chủ.

Kim Quyền nguyên lai tưởng rằng là xảy ra chuyện gì nên định xông lên. Nhưng khi chuẩn bị đi qua, hắn bỗng nhiên dừng lại.

– Ngài không cần tới, cũng không cần ra tay, tất cả mọi việc ở đây cứ giao cho ta.

Lâm Phàm cảm giác máu tươi trong cơ thể mình đang sôi trào. Người mạnh nhất ở bên phía đối phương cũng mới chỉ là Thiên Cương cảnh tầng ba mà thôi. Hiện giờ, trong đầu của hắn có rất nhiều con số đang lấp lóe, điểm tích lũy đang ngoắc tay vẫy gọi hắn.

– Đến. Đại gia đến rồi. Các ngươi đều là điểm tích lũy của ta.

– A! Ta tới.

Trong con mắt của Lâm Phàm lấp lóe ánh sáng màu máu. Hắn giẫm mạnh chân xuống, mặt đất trong nháy mắt vỡ nát, đá vụn bắn ra xung quanh. Mà bóng người của hắn cũng đã tiêu tán giữa thiên địa.

– Lâm phong chủ… Ngươi.

Kim Quyền ngơ ngác nhìn, tình huống này rốt cuộc là như thế nào.

Lai Giai lo lắng nói:

– Hắn sẽ không có chuyện gì chứ?

– Khục. Không có việc gì. Phong cách hành sự của vị phong chủ này chính là như vậy.

Kim Quyền ho nhẹ một tiếng rồi thản nhiên nói. Mặc dù hắn cũng không hiểu tình huống là như thế nào, nhưng mà hiện giờ bọn họ đang ở trước mặt của mấy vị bằng hữu Thái Thản tông cho nên hắn nhất định phải giữ gìn hình tượng phong chủ của tông môn.

Ngàn vạn lần không thể làm cho người ta nghĩ rằng đây là một tên điên đang gầm thét.

Ba trăm dặm bên ngoài thành Phế Hỏa.

Nơi này vô cùng ầm ỹ, một đám đệ tử Tượng Thần tông tụ tập ở đây.

Mà bây giờ, nơi này còn đang nấu cơm, một đám người ở nơi đó, vươn tay nắm lấy đồ ăn ở trong nồi, nhét vào trong miệng.

– Ha ha, không cần chờ bao lâu nữa là chúng ta có thể chiếm được Thái Thản tông. Đến lúc đó, thời đại của Tượng Thần tông chúng ta sẽ tới.

– Ăn cơm đi! Người ở bên trong thành Phế Hỏa kia chỉ sợ đã bị chúng ta dọa cho chết rồi.

– Bây giờ tất cả thành trì trọng yếu của Thái Thản tông đều đã bị chúng ta bao vây. Chỉ cần phía trên truyền đến tin tức, chúng ta sẽ có thể vung tay giết sạch toàn bộ người ở trong thành, nhưng nữ nhân nhất định phải lưu lại.

– Vì cái gì mà Tượng Thần tông chúng ta còn không có cách nào trở thành đệ nhất tông môn ở trên thế gian, cũng chính là bởi vì dân số của chúng ta còn chưa đủ nhiều. Lần này cướp đoạt toàn bộ nữ nhân của Thái Thản tông, để các nàng sinh sản đời sau cho chúng ta, như vậy chúng ta sẽ nhanh chóng trở thành đệ nhất tông môn ở trên thế gian.

– Ô ô ô!

Ở bên cạnh đám người này là một chiếc lồng khổng lồ đang giam giữ một đám nữ nhân. Những nữ nhân này vẫn đang hoảng sợ quan sát bốn phía.

Một đệ tử của Tượng Thần tông chỉ tay vào chiếc lồng, cười lớn:

– Các ngươi nhìn đám nữ nhân này xem, dáng vẻ hoảng sợ của bọn họ kích thích cỡ nào. Nếu như không phải là cấp trên đã có quy định, ta cũng đã không nhịn được.

– Không vội, Thái Thản tông còn có rất nhiều nữ nhân chờ chúng ta đến cướp đoạt.

– Ha ha ha.

Từng tiếng cười khả ố truyền vào trong tai của những nữ nhân kia khiến cho các nàng cảm thấy hoảng sợ, phẫn nộ. Đối với những người xâm lấn gia viên này, các nàng vô cùng thống hận.

– Nguyên lai tất cả đều ở nơi này. Ta cũng đỡ phải mất công đi tìm.

Lúc này, một thanh âm vang lên.

Tất cả mọi người nhìn về phía phương xa, chỉ thấy một bóng

người to lớn, đen kịt chậm chạp đi tới. Mái tóc dài màu đỏ ngòm không ngừng bay múa tựa như là nhuộm đỏ cả bầu trời vậy.

Một đệ tử Tượng Thần tông chau mày, trên mặt lộ thần sắc hung ác, đi thẳng đến chỗ người kia và nói:

– Ngươi là cái gì…

Ầm!

– Yếu, quá yếu.

Ở trong ánh mắt của mọi người, gia hỏa thần bí kia vậy mà chỉ dùng một quyền đã có thể đánh nát một vị sư huynh đệ đồng tông của bọn họ. Máu tươi rơi đầy đất, còn tản ra khí trắng nóng hổi.

– Địch tập, địch tập.

Mấy đệ tử của Tượng Thần tông này lập tức gào thét lên. Bọn họ không ngờ lại có người dám can đảm đến nơi này giết người, như vậy thì là địch nhân.

– Ngươi là ai?

Tiếng quát lớn vang lên. Một tên nam tử đi ra.

Khi mấy đệ tử của Tượng Thần tông nhìn thấy nam tử này, lập tức vui sướng, vây quanh. Đây chính là sư huynh của bọn họ, là một tồn tại rất cường đại.

– Các ngươi nếu đều phải chết, cũng không nên hỏi nhiều như vậy làm gì. Tất cả cùng đến đây đi.

Lâm Phàm ngoắc tay. Hắn chờ mong đã lâu mới có cơ hội kiếm điểm tích lũy tốt như thế này. Thậm chí đến giờ hắn vẫn còn không dám tưởng tượng.

Nếu như hắn có thể giết toàn bộ sáu ngàn người thì sẽ thu hoạch được lượng điểm tích lũy khổng lồ cỡ nào.

Thật không dám tưởng tượng.

– Không đến sao? Như vậy thì ta sẽ đến.

Trong hai con mắt màu đỏ ngòm lóe ra vẻ hưng phấn. Sau đó, hắn cười lớn một tiếng.

– Huyết lực!

Một sức mạnh có khát vọng cực lớn đối với máu tươi bạo phát ra.

– A!

Tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên.

– Thân thể của ta sắp nổ tung rồi.

– Đây là có chuyện gì? Cứu ta với.

Giờ phút này, những đệ tử Tượng Thần tông kia lập tức cảm giác thân thể của mình đang phồng lên giống như là bong bóng bị bơm căng vây. Máu tươi ở trong cơ thể tựa như là bị sức mạnh gì đó dẫn dắt, muốn lao ra khỏi cơ thể.

Ầm!

Từng người từng người nổ tung, máu tươi rơi đầy đất.

Lâm Phàm hài lòng gật gật đầu, nói:

– Sâu kiến đều đã chết, như vậy các ngươi chính là kẻ mạnh đáng giá để ta ra tay.

Đặc tính Huyết lực này mặc dù không thể ảnh hưởng đến cường giả, nhưng mà dùng để thanh lý sâu kiến vẫn là một phương án rất không tệ.

– Muốn chết.

Nhìn thấy cảnh này, một đệ tử Địa Cương cảnh tầng bảy của Tượng Thần tông lập tức hét lên rồi hóa thành một vệt sáng đánh về phía Lâm Phàm.

Trong chốc lát, đệ tử này đã xuất hiện ở bên cạnh Lâm Phàm và đấm ra một quyền.

Lạch cạch!

Lâm Phàm vươn tay, bắt lấy đầu của đệ tử này. Sau đó, hắn nhẹ nhàng bóp.

Ầm!

Đầu của người kia lập tức nổ tung.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, các nữ tử bị giam giữ ở trong lồng giam đều trợn tròn mắt. Mùi máu tươi nồng đậm kia truyền vào trong lỗ mũi các nàng.

Lập tức, các nàng có cảm giác muốn nôn mửa.

Các nàng chưa từng gặp qua cảnh tượng nào khủng bố như thế.

– Ngươi là người phương nào?

Đột nhiên, trong đám người Tượng Thần tông, một khí tức mênh mông bạo phát ra.

Một nam tử trung niên chân đạp hư không mà đến, tức giận nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm, quát hỏi.

– Vạn Tượng trưởng lão.

Nhìn thấy người tới là ai, các đệ tử của Tượng Thần tông lập tức vui sướng. Đây chính là Vạn Tượng trưởng lão, cũng chính là người mạnh nhất trong nhóm bọn họ. Bây giờ Vạn Tượng trưởng lão đã đi ra, tất cả mọi chuyện đều có thể kết thúc.

Lâm Phàm nhìn về phía bóng người đang đứng trong hư không kia, sau đó năm ngón tay nắm lại thành quyền.

– Băng Diệt!

Hắn đấm ra một quyền. Sức mạnh cuồng bạo nhanh chóng bộc phát ra.

Khi Vạn Tượng cảm nhận được sức mạnh này, hắn lập tức biến sắc. Gào thét một tiếng rồi hắn nhanh chóng thi triển chiêu thức mạnh nhất của mình để ngăn cản.

Chỉ là đột nhiên.

Lâm Phàm xuất hiện ở bên cạnh hắn, đấm ra một quyền đánh hắn rơi xuống dưới đất. Sau đó, hắn đạp xuống một cước giẫm nát đầu của hắn.

– Yếu quá!

Các đệ tử của Tượng Thần tông trợn mắt há hốc mồm, chỉ cảm thấy hai chân của mình đang run rẩy.

Mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Vạn Tượng trưởng lão đi đâu rồi.

Chương 262: Tình hữu nghị Viêm Thản vạn tuế

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– Hắc hắc!

Lâm Phàm đứng ở nơi đó, nở nụ cười xán lạn. Hắn rất có hứng thú với chiến trường mà Hỏa Dung trưởng lão tham gia chiến đấu. Nhưng mà hắn cũng biết thực lực của bản thân còn không có cường đại đến trình độ tham dự chiến trường cao cấp, chỉ có thể đến đây chém mấy con gà yếu này mà thôi.

Nhưng mà hắn thật sự là rất khát vọng rằng mình có thể chiến đấu cùng với cường giả.

Bởi vì chỉ có những trận chiến như thế mới có thể khiến cho người ta cảm thấy máu tươi sôi trào.

– Chạy! Chúng ta chạy mau! Vạn Tượng trưởng lão bị người giết chết rồi.

Chỉ ngây ngốc trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, toàn bộ các đệ tử của Tượng Thần tông đã phản ứng lại. Bọn họ sợ hãi, không ngờ sẽ có tồn tại khủng bố như thế đến công kích bọn họ.

Ở trong mắt của Lâm Phàm, những gia hỏa sắp chạy trốn kia chính là từng phần điểm tích lũy nha.

Hắn giang hai cánh tay ra, cảm thụ gió, cảm thụ được tâm tình hiện tại của những phần điểm tích lũy đang chạy trốn kia là bối rối bực nào.

Đột nhiên!

Từ sau lưng của hắn, một kiếm ý cường hãn đến cực hạn bạo phát ra.

Hóa Thần Kiếm Trận!

Các đệ tử của Tượng Thần tông hoảng sợ quay đầu. Giờ phút này, ở trong tầm mắt của bọn họ, gia hỏa đáng sợ kia đã bị vô số kiếm ý bao vây lại. Những kiếm ý kia ông ông run rẩy, mỗi một chuôi kiếm ý đều khiến cho bọn họ cảm thấy ngạt thở.

– Giết!

Lâm Phàm vừa dứt lời. Vạn kiếm sôi trào, kiếm ý vô tận cắt đứt không gian. Chúng như là có được linh tính vậy, lao thẳng đến chỗ những đệ tử Tượng Thần tông kia. Trong chớp mắt, điểm tích lũy tăng lên với một tốc độ chóng mặt.

– Chiêu này có chút biến thái. Có đôi khi mình rất khó khống chế chỗ kiếm ý đâm thủng qua.

Lâm Phàm vẫn đang đứng ngoài quan sát. Khi nhìn thấy toàn bộ những đệ tử Tượng Thần tông này đã bị chém, hắn cũng nở nụ cười tươi.

Người không muốn thế giới hòa bình đều phải chết.

Tâm nguyện lớn nhất của hắn chính là hi vọng thế giới được hòa bình.

Giống như là Thái Thản tông, tông môn có quan hệ hữu hảo cùng Viêm Hoa tông này cần phải tồn tại, nhưng mà đối với những gia hỏa không hữu hảo này, mình vẫn cứ giải quyết đi mới tốt.

Lâm Phàm nhấc tay, toàn bộ nhẫn trữ vật của những đệ tử kia bay tới.

Mặc dù Tượng Thần tông rất nghèo, nhưng mà hiện tại hắn cũng rất thiếu đan dược. Cho dù là đan dược Nhân giai, hắn cũng sẽ không từ bỏ, lãng phí không phải là một thói quen tốt.

Sau khi kiểm tra điểm tích lũy, hắn lập tức điên cuồng cười to. Tiếng cười rung trời. Mái tóc dài màu đỏ ngòm đều dựng thẳng lên. Hiện giờ trông Lâm Phàm chẳng khác gì là tuyệt thế cuồng ma cả, giống như là đột nhiên nổi điên vậy.

Điểm tích lũy: 475 410.

Nghe cái tiếng cười kinh khủng này và nhìn cảnh tượng xung quanh như là địa ngục ở nhân gian vậy, các nữ nhân bị nhốt ở trong

lồng đều run lẩy bẩy, cực kỳ sợ hãi.

– Không được qua đây! Ngươi không được qua đây.

Khi các nữ nhân nhìn thấy gia hỏa kinh khủng kia đang đi về phía các nàng, toàn bộ đều lộ ra vẻ hoảng sợ. Trong mắt của các nàng, Lâm Phàm thậm chí còn khủng bố hơn cả đệ tử của Tượng Thần tông.

Lâm Phàm nắm lấy khóa sắt trước cửa lồng giam, nhẹ nhàng dùng sức khiến cho khóa sắt hóa thành tro tàn. Sau đó hắn cố gắng nở nụ cười mà hắn tự nhận là rất hữu hảo.

– Các vị không cần sợ hãi. Ta là đệ tử của Viêm Hoa tông.

Lúc này, toàn bộ nữ nhân bị giam giữ ở trong lồng đều ngây người tựa như là không dám tin vậy, trong đó một nữ tử tuổi tác khá lớn khẩn trương hỏi thăm:

– Ngài thật sự là đệ tử của Viêm Hoa tông sao? Chính là Viêm Hoa tông có quan hệ rất hữu hảo cùng Thái Thản tông chúng ta.

Lâm Phàm cười, lộ ra hàm răng trắng như tuyết. Hắn duỗi cánh tay to lớn ra, nói:

– Tình hữu nghị Viêm Thản vạn tuế.

Nữ tử nhìn Lâm Phàm một lúc. Sau đó, nàng run rẩy vươn tay. Cánh tay nhỏ bé của nàng chậm rãi rơi vào trong bàn tay khổng lồ Lâm Phàm. Khi cảm nhận được sự ấm áp từ bàn tay của Lâm Phàm, nữ tử kia không còn e ngại nữa, đột nhiên bình tĩnh lại, đáp lời.

– Tình hữu nghị Viêm Thản vạn tuế.

– Các ngươi làm sao mà lại bị bọn họ bắt tới đây?

Lâm Phàm dò hỏi.

– Chúng ta sống ở khu vực biên giới của hai tông. Về sau người của Tượng Thần tông xâm lấn, hủy diệt thôn trang của chúng ta, sát hại toàn bộ nam nhân cùng tiểu hài tử ở trong thôn trang, chỉ lưu lại nữ nhân như chúng ta.

Một nữ tử trong đó nói. Khi nghĩ đến cảnh tượng toàn bộ người trong thôn bị giết chết, nước mắt không nhịn được chảy ra.

– Yên tâm, ta sẽ báo thù cho các ngươi. Quân cứu viện của Viêm

Hoa tông đã tới, sẽ không có chuyện gì nữa. Ta đưa các ngươi đi Thành Phế Hỏa.

Lâm Phàm để những nữ tử này đi vào lồng giam rồi nhấc cả lồng giam bay đi.Người ở đây nhiều lắm hơn nữa còn có mấy người bình thường nữa, cho nên không thể nào xuyên qua hư không, chỉ có thể từ từ phi hành mà thôi.

Rồi hắn hóa thành một vệt sáng, mang theo tất cả mọi người rời khỏi nơi này.

Chỉ để lại hiện trường giống như là địa ngục ở nhân gian, nhưng mà đối với Lâm Phàm, đây chỉ là cảnh tượng chiến đấu bình thường mà thôi, không cần ngạc nhiên.

Thành Phế Hỏa.

Lai Giai đứng trên tường thành, nhìn về phía xa với vẻ mặt nghiêm túc. Nàng không biết tình huống hiện tại là như thế nào. Càng ngày, lòng của nàng lại càng nặng nề hơn.

– Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu. Tông ta tuyệt đối sẽ không mặc cho quý tông bị Tượng Thần tông công phá.

Kim Quyền nói.

Bọn họ cũng đã từng trải qua cảm giác tuyệt vọng khi bị người xâm lấn.

Hơn nữa tông môn xâm lấn bọn họ còn cường đại hơn bọn họ rất nhiều.

Lãnh địa của Nhật Chiếu tông tuy nhỏ nhưng mà cũng không chịu nổi sự biến thái của đám người Nhật Chiếu tông. Những chuyện làm cho người khó có thể tưởng tượng đều sẽ phát sinh ở trong tay bọn họ.

Tỉ như, dung hợp nhân loại cùng yêu thú hình thành một thứ hoàn toàn mới có chiến lực siêu cường, khiến cho Viêm Hoa tông khổ không thể tả.

– Ồ!

Lúc này, Kim Quyền đưa mắt nhìn về phía phương xa, bởi vì từ đó có một vệt sáng đang nhanh chóng bay tới.

– Đó là cái gì?

Lai Giai lúc này như là chim sợ cành cong, một chút động tĩnh đều sẽ khiến cho nàng khẩn trương.

Kim Quyền ngưng thần nhìn lại, nói:

– Không có việc gì, là Lâm phong chủ đã trở về.

Nhưng trong lòng hắn cũng cảm thấy nghi hoặc, không biết Lâm phong chủ đến cùng đi làm cái gì.

Rất nhanh, Lâm Phàm đã bay đến trong thành. Hắn nhanh chóng bỏ lồng giam xuống, cho những nữ tử ở bên trong đi ra.

Mà những nữ tử này đi vào Thành Phế Hỏa, nhìn thấy người của Thái Thản tông, bọn họ cũng không nhịn được nữa mà khóc lóc kể lể.

– Các nàng là ai?

Lai Giai hỏi.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói:

– Không có gì. Ba trăm dặm bên ngoài thành có một nhóm đệ tử của Tượng Thần tông tụ tập. Vừa rồi ta đã đi qua tiêu diệt toàn bộ nhóm người kia. Những nữ tử này đều là người của thôn trang tại biên giới hai tông, bị nhóm người Tượng Thần tông kia bắt giữ Sau khi giết chết đám người kia, ta liền mang bọn họ về đây.

– Nơi này đã không có việc gì nữa rồi, Kim trưởng lão cùng ta đi đến thành trì kế tiếp thôi.

Hắn không nói thêm gì nữa mà thi triển Thiên Mệnh Hà Đồ xé rách hư không, tiến đến một thành trì khác.

– Vâng.

Kim Quyền không ngờ Lâm phong chủ vậy mà có thể tiêu diệt nhóm người của Tượng Thần tông kia, hơn nữa tốc độ tiêu diệt lại còn vô cùng nhanh chóng.

Lai Giai vừa muốn nói gì đó, lại phát hiện hai người đã biến mất. Sau đó, nàng đi đến trước mặt một nữ tử, hỏi thăm những chuyện đã xảy ra.

Nữ tử kia khoa tay múa chân, cố gắng kể chi tiết toàn bộ mọi việc mà mình đã nhìn thấy ra cho Lai Giai nghe.

Mà khi nghe xong, Lai Giai chỉ biết trợn mắt há hốc mồm tựa như là không dám tin vậy.Chỉ có một người vậy mà có thể tiêu diệt mấy ngàn đệ tử của Tượng Thần tông.

Vạn Tượng trưởng lão kia của Tượng Thần tông lại bị Lâm Phàm dùng một cước giẫm chết. Điều này sao có thể xảy ra.

Khiến cho nàng cảm thấy sợ hãi nhất chính là tu vi của Vạn Tượng trưởng lão kia đã đạt đến Thiên Cương cảnh tầng ba. Nếu như người này tham gia tiến công, Thành Phế Hỏa căn bản khó mà ngăn cản.

Hắc Thánh Thiên Sơn.

Vô số cột sáng bay múa trong hư không giống như là cầu vồng vậy.

Chiến đấu giữa cường giả chân chính của cả hai bên đã đạt đến tình trạng gay cấn.

Bởi vì có Hỏa Dung còn có phân thân của Thiên Tu tiến đến hỗ trợ cho nên thực lực của hai bên tạm thời cũng chỉ sàn sàn với nhau.

– Viêm Hoa tông, các ngươi thật muốn làm như vậy hay sao?

Trong hư không, ba bóng người nghiêm nghị quát.

Bọn họ là trưởng lão của Thánh Đường tông, cũng là sức mạnh duy nhất còn có thể tới đây.

Bời vì bây giờ, Thánh Đường tông bọn họ cũng đang bị một tồn tại kinh khủng tập trung vào nhưng lại một mực tìm không thấy chỗ ẩn giấu của tên kia.

Bọn họ muốn những người phản kháng Thánh Đường tông đều phải chết.

Hỏa Dung nghiêm túc nói:

– Tượng Thần tông rời khỏi lãnh địa của Thái Thản tông thì việc này đến đây là kết thúc. Nếu không dù chiến đến tông môn phá diệt, chúng ta cũng tuyệt không quay đầu.

– Tốt! Tốt! Vậy thì nhìn xem đến cuối cùng ai thua ai thắng. Thiên Tu, bây giờ ngươi chỉ là phân thân do một phần sức mạnh ngưng tụ, bản thể của ngươi không thể tới. Không biết ngươi có còn đủ sức mạnh để chiến đấu đến cuối cùng hay không?

Phân thân Thiên Tu cười nói:

– Phá Ma Thiên Thần Chùy này của lão phu chính là pháp bảo đã từng chém qua Thần Linh. Nếu như các ngươi ép lão phu tự bạo Phá Ma Thiên Thần Chùy, ngươi có tin hay không toàn bộ các ngươi đều phải chết ở chỗ này.

– Ngươi bỏ được sao?

– Không bỏ được bởi vì các ngươi vẫn không có ép lão phu đến mức độ này. Mà các ngươi cũng đừng ẩn giấu nữa. Thánh Đường Lạc Vũ Quyền, Thiên Quang Hư Không Trảm đều là tuyệt học của Thánh Đường tông. Các ngươi còn ẩn tàng làm gì nữa?

Thiên Tu đứng thẳng trong hư không, Phá Ma Thiên Thần Chùy vờn quanh ở bên cạnh.

– Vậy thì ta sẽ nhìn xem các ngươi có thể kiên trì tới khi nào.

Trong chốc lát, thiên địa lại một lần nữa sụp đổ.

Mà đối với các trưởng lão của Thái Thản tông, bọn họ không thể bại, nhất định phải ngăn chặn những trưởng lão của Tượng Thần tông.

Thiên Tu truyền âm cho Hỏa Dung, nói:

– Ngươi tranh thủ thời gian thi triển đại chiêu cho lão phu. Lề mà lề mề! Che đậy làm cái gì.

– Sư huynh, ngươi không hiểu. Chiêu thức mạnh nhất đều phải lưu lại đến phía sau cùng mới được.

Hỏa Dung có phương thức chiến đấu của mình. Hắn thấy ngay từ đầu đã thi triển chiêu thức mạnh nhất có chút không thích hợp.

Thiên Tu nghe hắn nói thế cũng bất đắc dĩ lắc đầu.

Thành Thanh Tự.

Các đệ tử của Thái Thản tông đứng nghiêm ở trên tường thành, mà ở bên cạnh họ còn có hơn mười đệ tử của Viêm Hoa tông.

– Đa tạ Viêm Hoa tông vô tư tương trợ. Chúng ta thật sự cảm kích.

Các đệ tử của Thái Thản tông liên tục cảm tạ. Viêm Hoa tông đến

khiến cho lòng tin của bọn họ trở nên tràn đầy.

– Thái Thản tông đã cùng Viêm Hoa tông ta kết thành đồng minh vĩnh viễn không phản bội. Bây giờ Thái Thản tông gặp được chuyện thế này, tông ta sao có thể khoanh tay đứng nhìn. Yên tâm đi! Lần này chúng ta nhất định có thể đuổi Tượng Thần tông trở về.

Một đệ tử của Viêm Hoa tông nói.

Đột nhiên!

Hư không vỡ ra.

Lâm Phàm cùng Kim Quyền đi ra từ trong vết nứt hư không.

Đệ tử của Thái Thản tông không biết người đến là ai. Khi vừa định gầm thét, hắn lại phát hiện đệ tử của Viêm Hoa tông mới vừa rồi cùng hắn nói chuyện với nhau như là bằng hữu lại đang ôm quyền cung kính nói:

– Đệ tử Trương Hằng tham kiến Lâm sư huynh.

Lâm Phàm gật đầu, nói:

– Đệ tử của Tượng Thần tông trú đóng ở chỗ nào?

– Bẩm báo sư huynh, bọn họ trú đóng trong một hẻm núi ở phía trước hai trăm dặm.

Trương Hằng không biết Lâm sư huynh tại sao lại ở chỗ này, không phải là sư huynh nói sẽ đi thành Phế Hỏa sao?

– Kim trưởng lão đi theo ta.

Lập tức, hai người bước vào hư không, đi về phía hẻm núi mà Trương Hằng vừa chỉ.

– Trương huynh, người vừa rồi là ai vậy?

Trương Hằng nói:

– Đó là phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông ta, Lâm sư huynh.

– A!

Các đệ tử của Thái Thản tông giật mình nói:

– Ngay cả phong chủ của quý tông cũng đến giúp đỡ tông ta, cái này…

Trương Hằng thở dài một tiếng, nói:

– Nếu như không phải là do tông ta có Thiên Thần giáo kiềm chế, chỉ sợ lần này cả mấy người Thiên Tu trưởng lão cũng sẽ tới. Làm sao còn có thể cho phép người của Tượng Thần tông xâm lấn lãnh địa của Thái Thản tông.

Bên ngoài hai trăm dặm

Hai bóng người đứng giữa không trung.

Lâm Phàm đã cảm nhận được khí tức của đệ tử Tượng Thần tông ở phía trước. Hắn nói:

– Kim trưởng lão, đợi lát nữa ngài đừng ra tay. Tất cả cứ giao cho ta đến là được rồi.

– Lâm phong chủ, vậy thì nhiệm vụ của ta là gì?

Kim Quyền nghi ngờ hỏi.

– Ngươi cứ quan sát là tốt rồi, nếu như phía dưới có cường giả Thiên Cương cảnh tầng năm trở lên ra tay thì ngươi hẵng ra tay.

Hắn cũng không muốn để cho Kim Quyền ra tay. Những đệ tử Tượng Thần tông này đều là của hắn. Nếu như bị Kim Quyền chém, vậy thì thật sự là quá lãng phí.

Lần này, mục đích chủ yếu của mình khi tới đây chính là để kiếm điểm tích lũy mà, giờ mới có kiếm được một đợt mà thôi còn phải làm thêm mấy đợt nữa.

Không biết khi đề thăng tất cả công pháp rồi mới đột phá Thiên Cương cảnh thì Thiên Cương Chân Thân sẽ mạnh cỡ nào.

Chương 263: Lang Nha bổng dài trăm trượng

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Hẻm núi cách hai trăm dặm ở bên ngoài thành Thanh Tự.

Ở bên trong hẻm núi này, núi đá lởm chởm. Nguyên bản chỗ này không có một ai, giờ phút này lại nơi trú đóng của không ít đệ tử Tượng Thần tông.

Khi xâm lấn Thái Thản tông, Tượng Thần tông đã hủy diệt tất cả thôn trang ở khu vực biên giới hai tông, bắt không ít con dân của Thái Thản tông làm tù binh.

Hiện tại bọn họ mới chỉ bao vây các thành trì trên lãnh thổ Thái Thản tông. Bọn họ đang đợi tông chủ cùng mấy vị trưởng lão trấn áp cao tầng của Thái Thản tông. Đến lúc đó, Thái Thản tông cũng sẽ giống như là rắn mất đầu, phá thành giết chóc cũng dễ như trở bàn tay.

Đột nhiên, hư không vỡ ra.

Lâm Phàm cùng Kim Quyền bước ra ngoài.

Kim Quyền không biết Lâm phong chủ muốn làm gì. Bây giờ hai tông sắp sửa giao chiến, hai bên đều đang chờ đợi. Chỉ cần kết quả chiến đấu của cao tầng vừa xuất hiện thì một trận gió tanh mưa máu sẽ nổi lên.

– Kim trưởng lão đừng ra tay. Ngài chỉ cần quan sát là tốt rồi.

Lâm Phàm đã không thể chờ đợi được thêm nữa. Âm thanh của điểm tích lũy để cho hắn cảm thấy máu tươi trong cơ thể đều đang sôi trào.

Đối với hắn, điểm tích lũy mới là căn bản của tất cả mọi thứ.

Thú triều khó mà gặp được nhưng mà chiến tranh giữa hai tông thì khác. Số lượng đệ tử tụ tập ở trên chiến trường sẽ cực kỳ khổng lồ.

Mặc dù trong đó người có tu vi Tôi Thể cảnh vẫn chiếm đa số, điểm tích lũy nhỏ bé nhưng mà số lượng cũng có thể bù đắp lại được rồi.

Nhất là Tượng Thần tông có nhân khẩu khổng lồ, chỉ ít hơn so với Viêm Hoa tông thì đệ tử tham gia chinh chiến tự nhiên không phải là số ít.

Kim Quyền trầm mặc một lát. Hắn cảm thấy mình không thể không nhắc nhở Lâm Phàm một chút, cho nên mở miệng nói:

– Lâm phong chủ, người cũng không thể xúc động như thế.

Hắn không ngờ Lâm phong chủ lại muốn lấy một mình chiến đấu với cả đám người Tượng Thần tông.

Đây là tự tìm đường chết.

Tượng Thần tông mặc dù tự đại lại còn nghèo khó nhưng mà cũng có không ít cao thủ. Huống hồ không phải hắn không tin tưởng Lâm phong chủ, tu vi Địa Cương cảnh tầng chín, mặc dù có thể lực áp Thiên Cương cảnh tầng một, nhưng nếu như xuất hiện Thiên Cương cảnh tầng ba, tầng bốn, chỉ sợ cho dù Lâm phong chủ có yêu nghiệt đến mức nào đi nữa thì cũng sẽ bị người trấn áp mà thôi.

Đột nhiên!

Cảnh tượng khiến cho Kim Quyền kinh ngạc phát sinh, vốn là hắn muốn ngăn cản nhưng mà tất cả đều đã trễ.

– Kinh Long Đại Thủ Ấn!

Lâm Phàm đánh ra một chưởng che trời vào bên trên hẻm núi kia. Hắn cũng mặc kệ là có thấy địch nhân hay không, khí thế nhất định phải làm đủ.

Ầm ầm!

Sức mạnh cuồng bạo triệt để sôi trào. Hẻm núi nổ tung. Từng khối đá vụn bắn ra, bay đầy trời.

Chưởng ấn to lớn đánh xuống làm cho hẻm núi xuất hiện một hố sâu to lớn hình bàn tay.

Tuy rằng Kim Quyền có kinh ngạc, nhưng cũng không có quá nhiều chấn động. Ba động sức mạnh bực này hoàn toàn chính xác là đã siêu việt cấp độ Địa Cương cảnh, nhưng mà khi ở trong tông môn, Lâm phong chủ còn có thể lực áp Vân Tiêu lúc hắn vừa mới đột phá đến Thiên Cương cảnh. Lúc đó, ông cũng đã nhìn ra thực lực của Lâm phong chủ đã siêu việt Thiên Cương cảnh tầng một.

– A a a a!

Lúc này, từ trong hẻm núi, từng tiếng hét tức giận vang lên.

– Là ai? Là ai dám phá vỡ hẻm núi khiến cho vô số đệ tử của tông ta chết đi? Ta sẽ lột da của ngươi.

Hai vệt sáng bay ra từ trong hẻm núi rồi nhanh chóng trôi nổi ở giữa không trung, giận dữ nhìn chằm chằm vào hai người Lâm Phàm.

– Chính là các ngươi vừa ra tay sao?

Hai người này có tạo hình khá quái dị. Trên hai tay của một người trong đó có quấn mấy cái vòng tay sắt, còn có một người lỗ tai dài như là lỗ tai của Phật Di Lặc vậy, hai bên khuyên tai là hai cây côn sắt.

Cả hai người đều cởi trần, trên lồng ngực có xăm hình ảnh Tượng Thần đầu voi thân người.

Kim Quyền nhìn thấy hai người, nhíu mày nói:

– Lâm phong chủ, để ta tới đi. Hai người này cũng khá mạnh, rất khó đối phó, một Thiên Cương cảnh tầng hai, một Thiên Cương cảnh tầng ba.

Lâm Phàm vươn tay, ngăn cản Kim Quyền tiến lên, nói:

– Kim trưởng lão đừng động, cứ đứng ở bên cạnh quan sát đi.

Kim Quyền đứng lại, có chút nghi hoặc. Mặc dù thực lực của Lâm Phàm rất mạnh, nhưng mà thực lực của hai người này cũng không yếu. Sao Lâm phong chủ có thể khinh thường như thế?

– Trả lời vấn đề của chúng ta! Các ngươi là ai?

Thanh âm của hai người này to lớn, vang lên inh tai.

Hai người này hiện giờ cũng cảm thấy rất khó chịu. Bọn họ đến chỗ này để chuẩn bị nghỉ ngơi, vừa vặn cũng có thể chờ đợi thời

khắc cuối cùng để ra tay công phá vài thành trì xung quanh. Thế mà hẻm núi đột nhiên nổ tung, có không ít đệ tử chết, điều này khiến cho bọn họ rất phẫn nộ.

– Vừa vặn thử sức mạnh của Lang Nha bổng, xem xem sau khi được lão sư luyện chế lại, nó sẽ cường đại đến mức nào.

Lâm Phàm cười cười, lấy Lang Nha bổng ra. Lập tức, một sức mạnh mang tính hủy diệt bạo phát ra từ bên trên Lang Nha bổng.

Kim Quyền kinh hãi. Tu vi của hắn là Thiên Cương cảnh tầng sáu cho nên hắn cảm giác được.

– Lại có ba động của Lực Lượng Pháp Tắc ở bên trong.

Lúc này, từ trong Lang Nha bổng, Lâm Phàm cảm nhận được một sức mạnh mênh mông. Lực Lượng Pháp Tắc đúng là tận tâm tận lực, truyền tới sức mạnh lớn nhất mà Lang Nha bổng có khả năng chịu đựng. Lâm Phàm cảm nhận được chỉ cần nó rót thêm một chút sức mạnh nữa là Lang Nha bổng sẽ báo hỏng.

Cuối cùng vẫn là do chất liệu luyện chế Lang Nha bổng còn chưa đủ tốt cho nên không có cách nào gánh chịu tất cả sức mạnh của Lực Lượng Pháp Tắc.

– Lớn! Lớn! Lớn!

Nguyên bản Lang Nha bổng chỉ có kích thước như một người bình thường đột nhiên biến thành mấy trượng, mấy chục trượng, rồi trăm trượng. Sau đó tựa như là đến cực hạn, nó ngừng lại, không biến hóa nữa.

– Đây là thứ gì vậy?

Nhìn thấy cảnh này, hai tên Thiên Cương cảnh của Tượng Thần tông biến sắc. Từ trong Lang Nha bổng kia, bọn họ cũng cảm nhận được một sức mạnh kinh khủng.

– Ha ha ha! Đi chết đi cho ta.

Lang Nha bổng dài đến trăm trượng trông cực kỳ nặng nề nhưng mà ở trong tay Lâm Phàm lại như rất nhẹ nhàng. Hắn nhanh chóng vung lên rồi đập xuống chỗ hai người.

– Bạo Lực Lang Nha Bổng.

Uỳnh!

Ở dưới sức mạnh cuồng bạo này, không gian cũng không ngừng nổ tung, thậm chí ngay cả hư không đều bị gai nhọn bên trên Lang Nha bổng rạch rách.

Đây là bởi vì Lang Nha bổng có được Lực Lượng Pháp Tắc quán thâu cho nên có thể hình thành lực phá hoại cực kỳ khủng bố.

Uỳnh!

Đại địa chấn động.

Hẻm núi phía dưới bị chia năm xẻ bảy, Lang Nha bổng to lớn nhanh chóng đánh vào trên mặt đất tạo thành một cái hố sâu to lớn.

– Thật sự là thoải mái!

Lâm Phàm nâng Lang Nha bổng lên, nhanh chóng vác lên vai. Bóng Lang Nha bổng ngả ra trên mặt đất tạo thành một bóng đen to lớn.

Nhìn thấy cảnh tượng ở trước mắt, Kim Quyền lập tức trợn mắt hốc mồm. Thật là quá hung tàn! một bổng đập xuống, hai vị cường giả Thiên Cương cảnh kia vậy mà không kịp phản ứng đã bị đánh nát.

Trong hẻm núi, các đệ tử của Tượng Thần tông còn sống sót chỉ cảm thấy mới vừa rồi mặt đất hơi lắc lư, hơn nữa còn nhìn có một thứ khổng lồ vừa mới đánh lên trên mặt đất.

Bọn họ không biết đây rốt cuộc là cái gì, làm sao trên đời lại có thứ khổng lồ như thế.

– Tìm kiếm từng người thì đúng có chút phiền phức. Vậy thì cứ từ từ đập xuống, nện phẳng hẻm núi này là được.

Lâm Phàm thấy hẻm núi to lớn như vậy, hắn cũng không có tâm tình đi tìm từng người để giết.

Hiện tại, biện pháp này mới là nhanh nhất.

Hắn tiếp tục vung Lang Nha bổng lên, nhanh chóng đập xuống một lần nữa.

Uỳnh!

Tiếng nổ thật to vang vọng thiên địa. Ở dưới sự đập phá của Lang Nha bổng, hẻm núi kia trong nháy mắt bị đập bằng.

Điểm tích lũy tăng vọt.

Hiển nhiên là một đập vừa rồi đã đánh chết không ít người.

Đối với những người yếu này, dạng chiến đấu này rất không công bằng. Dù sao đến chết, bọn họ cũng không thấy được hình dáng của người giết mình, có thể nói là chết cũng không minh bạch.

– Đây cũng quá tàn bạo đi.

Trong lòng của Kim Quyền vừa cảm thấy sợ hãi nhưng mà cũng thán phục. Người khác tuyệt đối sẽ không làm như thế. nhưng nhìn dáng vẻ lúc này của Lâm phong chủ, đập đều đã đến mức nghiện. Kim Quyền thật sự là không biết nên nói cái gì.

Lâm Phàm lại một lần nữa vung Lang Nha bổng lên, nhắm vào một vị trí ở giữa mấy cái hố sâu mà đập xuống. Hắn tuyệt đối sẽ không để ở giữa những cái hố sâu to lớn này có tồn tại khe hở.

Nhưng lần này, Lang Nha bổng bị cản lại.

– Đồ hỗn trướng, các ngươi đang tìm chết.

Một khí tức hùng hậu bộc phát ra. Một bóng người lăng không bay lên. Sau lưng người này là một hư ảnh đầu voi thân người, ngẩng đầu, giơ tay ngăn cản Lang Nha bổng.

Khi nhìn thấy bóng người kia, những đệ tử Tượng Thần tông còn sống sót lập tức khóc ròng ròng, cực kỳ hưng phấn.

– Trưởng lão, người đã xuất hiện rồi.

Lâm Phàm muốn nhấc Lang Nha bổng lên, lại phát hiện Lang Nha bổng không nhúc nhích tí nào. Dù ở trong đó Lực Lượng Pháp Tắc đang điên cuồng, gào thét nhưng cũng không có tác dụng gì.

Lúc này, trong ánh mắt của người mới xuất hiện kia như là có một ngọn lửa đang thiêu đốt. Hắn lạnh lùng nói:

– Dám chém đệ tử của tông ta. Tội của ngươi đáng chết vạn lần.

Bên ngoài thân thể của người kia có quang mang lấp lóe, có khí tức pháp tắc quấn quanh, hiển nhiên là cường giả đã lĩnh ngộ pháp tắc.

– Lâm phong chủ cẩn thận. Đó là một vị cường giả Thiên Cương cảnh tầng sáu, tu vi tương đương với ta.

Kim Quyền đi thẳng tới bên cạnh Lâm Phàm, cảnh giác nhìn người kia.

Hắn không ngờ, ở chỗ này vậy mà có thể gặp cường giả Thiên Cương cảnh tầng sáu. Tu vi bực này ở bên trong Tượng Thần tông cũng là một nhân vật, hơn nữa nhìn qua địa vị của trưởng lão này còn không thấp.

– Lên.

Sắc mặt của Lâm Phàm bình tĩnh, không có bởi vì thực lực đối phương cường đại mà có một tia khiếp đảm.

– Cái gì?

Kim Quyền sững sờ, không có hiểu rõ một chữ này là có ý gì.

– Kim trưởng lão, ngài cùng ở bên cạnh ta hiển nhiên cũng rất vô vị. Ta nhìn qua tu vi của người này vẫn được nên hắn giao cho ngài.Ngài cũng nên để đám người Tượng Thần tông này biết được thực lực của trưởng lão Viêm Hoa tông ta.

Lâm Phàm lắc đầu, bất đắc dĩ nói. Xem ra có cơ hội, mình nên giảng cho các đệ tử ở trong tông môn một khóa, kỹ năng sống kiểu này đúng là quá kém rồi.

Chẳng lẽ Kim trưởng lão còn định để một võ giả Địa Cương cảnh tầng chín như mình chiến đấu cùng cường giả Thiên Cương cảnh tầng sáu hay sao?

– Minh bạch.

Đến lúc này, Kim Quyền mới minh bạch. Mục đích duy nhất khi hắn đi theo Lâm Phàm không phải là để quan sát mà là nếu như có cường giả xuất hiện, vậy thì hắn sẽ phải đi lên chiến đấu cùng đối phương.

Ngay lập tức, Kim Quyền quát to rồi nhanh chóng lao thẳng đến chỗ vị trưởng lão của Tượng Thần tông kia.

– Lão tặc chớ có càn rỡ.

Uỳnh!

Giờ khắc này, Kim Quyền cùng vị trưởng lão của Tượng Thần tông kia quấn quít lấy nhau. Uy thế của trận đánh cũng kinh thiên động địa.

Những đệ tử của Tượng Thần tông kia nguyên bản còn đang sợ hãi, lại lần nữa sôi trào lên.

– Trưởng lão vô địch.

– Trưởng lão nhất định có thể chém người này.

Thế nhưng mà lúc này, những đệ tử đang hưng phấn kia đột nhiên phát hiện bầu trời biến thành màu đen tựa như là có thứ gì đó che ở phía trên đỉnh đầu của bọn họ vậy. Khi ngẩng đầu lên, bọn họ lại phát hiện một bóng đen khổng lồ đang nhanh chóng đánh xuống.

Lâm Phàm đập một bổng, đám đệ tử của Tượng Thần tông lập tức bị đập nát. Mấy tên này không trốn đi mà lại còn tụ tập, hò hét. Chẳng lẽ bọn chúng coi mình không tồn tại hay sao?

Nhìn thấy cảnh tượng này, trưởng lão của Tượng Thần tông đang chiến đấu cùng Kim Quyền trưởng lão phẫn nộ quát:

– Đồ hỗn trướng, dừng tay cho ta.

– Kim trưởng lão đừng để hắn quấy rầy ta.

Lâm Phàm nói.

Kim Quyền đánh bay trưởng lão của Tượng Thần tông, sau đó đáp:

– Lâm phong chủ yên tâm, nhất định sẽ không để lão tặc này quấy rầy đến hành động của phong chủ.

Đệ tử của Tượng Thần tông cực kỳ hoảng sợ.

– Chạy mau, mọi người chạy mau.

– Đáng giận! Làm sao mọi chuyện lại biến thành như thế này? Thái Thản tông làm sao có đệ tử cường đại bực này? Không có khả năng. Chuyện này làm sao có thể xảy ra.

Lập tức, đám đệ tử Tượng Thần tông sợ hãi chạy tán loạn giống như là thấy được quỷ vậy.

Lâm Phàm ngạo nghễ đứng thẳng ở trong hư không, khiêng Lang Nha bổng, thản nhiên nhìn những phần điểm tích lũy đang cố gắng chạy trốn ở phía dưới.

– Nếu các ngươi có thể chạy thoát từ bên dưới Lang Nha bổng

trăm trượng này của ta thì thật đúng là thần kỳ.

– Đều chết hết đi cho ta.

Lâm Phàm vung Lang Nha bổng lên bắt đầu điên cuồng vận chuyển cương khí.

Chương 264: Bắt hắn lại, để ta tới

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– A a a!

Nhìn thấy môn hạ đệ tử bị Lang Nha bổng to lớn kia nện thành bánh thịt, trưởng lão của Tượng Thần tông tức giận, hổn hển gào thét.

Hắn không ngờ đối phương vậy mà hèn hạ, vô sỉ như thế, lấy lớn hiếp nhỏ. Môn hạ đệ tử hoàn toàn không hề có năng lực để mà ngăn cản.

Địa Cương cảnh tầng ba bị một bổng đập chết.

Cho dù là Địa Cương cảnh tầng bảy cũng bị một bổng đập chết.

Các đệ tử đều được đối xử như nhau, không có gì khác biệt. Ở dưới một bổng này, tất cả đều bị nện đến thịt nát xương tan, thậm chí máu thịt cùng bùn đất cũng đã trộn lại cùng với nhau, khó mà phân rõ.

– Lão tặc, đối thủ của ngươi hiện tại là ta. Phong chủ ở đây quan sát, vậy thì để ta trấn áp ngươi.

Kim Quyền quát lạnh. Dù vị trưởng lão này của Tượng Thần tông có tu vi là Thiên Cương cảnh tầng sáu, hắn cũng không hề để vào trong mắt. Cảnh giới mặc dù giống nhau, nhưng mà về phương diện lĩnh ngộ đối với pháp tắc, hắn vượt qua đối phương rất nhiều.

– Các ngươi chết không yên lành.

Trưởng lão của Tượng Thần tông gào thét:

– Mật Tông vô thượng đại pháp, Phá Chướng Thiên Tượng Thuật.

Bò… Ò…!

Lập tức một tiếng voi rống vang lên, truyền khắp bốn phương. Sức mạnh mênh mông giống như là một dòng lũ đánh thẳng đến Kim Quyền.

Sắc mặt của Kim Quyền lạnh lùng. Lực Lượng Pháp Tắc hiện ra ở sau lưng. Hắn vươn tay.

– Nhật Nguyệt Trích Tinh!

Hai loại sức mạnh cực kỳ cường hãn va chạm khiến cho thiên địa giống như là kịch liệt đung đưa.

Các đệ tử trấn thủ tại thành Thanh Tự lúc này đang đưa mắt nhìn về phương xa. Bên kia mây gió khuấy động đất trời, tạo thành thiên địa dị tượng.

Nhìn thấy cảnh tượng nhật nguyệt tinh thần điên đảo, Trương Hằng kinh hãi nói:

– Đây là thần thông Nhật Nguyệt Trích Tinh của Kim trưởng lão. Hai người Lâm sư huynh chỉ sợ là đã giao thủ cùng người của Tượng Thần tông.

Các đệ tử của Thái Thản tông cực kỳ khiếp sợ, nói:

– Làm sao có thể, ở bên kia chính là nơi trú đóng của Tượng Thần tông, số lượng đệ tử đông đảo. Bên ta vẻn vẹn chỉ có hai người làm sao có thể đối mặt với thế công mênh mông kia.

Trương Hằng lắc đầu, không biết nói thế nào. Hắn biết đây là chuyện không có cách nào dùng lời nói mà hình dung được.

Nhưng nhìn tình huống ở phương xa, hắn đã biết chiến đấu đã tiến vào giai đoạn gay cấn.

Giờ phút này, hẻm núi đã không còn là hẻm núi mà là vô số hố sâu tổ hợp lại thành một cái hố to lớn.

Lâm Phàm vung Lang Nha bổng lên, phía trên còn dính một chút máu thịt. Hắn nhấc ngón tay, Thiên Hà Vương Đỉnh xuất hiện, nước sông bay lên rửa sạch Lang Nha bổng.

Đối với binh khí, nhất định phải yêu thương quan tâm đến bọn chúng. Vừa rồi Lang nha bổng đã lập đại công, bây giờ, mình nhất định phải tẩy rửa sạch sẽ.

Trưởng lão của Tượng Thần tông nhìn thấy toàn bộ đệ tử ở đây đã bị đối phương chém, một búng máu ở trong miệng kém chút là phun ra. Giờ đối phương còn có lòng dạ thanh thản cọ rửa máu thịt dính ở trên binh khí càng làm cho hắn tức giận thêm cho nên hắn liên tục gầm thét.

Nhỏ! Nhỏ! Nhỏ!

Lang Nha bổng đã khôi phục hình dạng nguyên bản. Lâm Phàm cẩn thận kiểm tra, cọ rửa cho sạch sẽ.

Ngẩng đầu, nhìn hai người chiến đấu ở trong hư không, Lâm Phàm nhíu mày, nói:

– Kim trưởng lão, nhanh chóng kết thúc đi. Ngài chơi hơi lâu rồi, chúng ta còn cần đi đến nơi khác nữa.

– Ha ha, Lâm phong chủ, chỉ là đã lâu ta không có chiến đấu cho nên mới muốn tôi luyện thần thông một chút mà thôi. Nhưng mà phong chủ đã nói như vậy, vậy thì ta cũng nhanh chóng kết thúc đây.

Kim Quyền cười lớn. Đối mặt với vị trưởng lão này của Tượng Thần tông, hắn càng ngày càng thành thạo điêu luyện tựa như là đang dùng đối phương để thí nghiệm thần thông mà mình mới tu thành.

Lâm Phàm đi vào trong hố sâu, nhíu chặt lông mày. Tất cả đều bị nện thành thịt vụn rồi, nhẫn trữ vật cũng khó tìm.

Lập tức, từ trên người của hắn, một khí tức bạo phát ra, bùn đất trong phương viên vài dặm bay lên. Ánh mắt nhanh chóng đảo qua, tìm kiếm, quan sát xem nhẫn trữ vật còn có tồn tại hay không?

Cũng đừng bảo bởi vì đợt oanh tạc vừa rồi của mình đã nghiền tất cả nhẫn trữ vật thành mảnh vỡ đó nha.

Cẩn thận nhìn một hồi, hắn có chút tiếc nuối, không ngờ nhẫn trữ vật thật sự là đã bị hủy diệt không còn gì.

Uỳnh!

Lúc này, trận chiến ở trên bầu trời phát sinh biến hóa.

Kim Quyền trưởng lão đánh ra một chiêu cường hãn dễ dàng trấn áp vị trưởng lão kia của Tượng Thần tông.

– A! Đáng giận! Ngươi không phải là người của Thái Thản tông,

ngươi là người của Viêm Hoa tông.

Trưởng lão của Tượng Thần tông tức giận gào thét. Hắn không ngờ mình sẽ bị thua, nhưng mà hắn không thể chết ở chỗ này.

– A a a!

Một tiếng rống giận dữ vang lên. Chỉ thấy thân thể của trưởng lão Tượng Thần tông kia run run. Khí tức cuồng bạo, mất trật tự giống như là dải lụa khuếch tán ra. Từ lồng ngực của vị trưởng lão kia, hình xăm đầu voi thân người bay ra, nhanh chóng đánh tới Kim Quyền.

– Hừ! Không biết tự lượng sức mình.

Kim Quyền quát lạnh, vươn tay ra, trấn áp hư ảnh kia.

Nhìn thấy cảnh này, trưởng lão của Tượng Thần tông gào thét:

– Các ngươi chờ đó cho ta. Ta sẽ để các ngươi trả giá thật lớn.

Hắn biết mình không thể lưu lại ở chỗ này nữa. Mặc dù tu vi của hắn tương đương với đối phương nhưng mà người này lĩnh ngộ pháp tắc phải thâm sâu hơn hắn nhiều lắm.

Giờ khắc này, trưởng lão của Tượng Thần tông muốn chạy khỏi nơi đây. Nhưng mà khi hắn xoay người, hắn đột nhiên phát hiện ở phía này có một cái chảo màu đen to lớn như che nửa bầu trời đang dánh tới.

– Ngươi chạy được sao? Ta đã chờ ngươi thật lâu rồi.

Lâm Phàm vung cái chảo to lớn lên, đánh về phía trưởng lão của Tượng Thần tông. Hắn làm sao có thể để lão gia hỏa này rời khỏi được.

– Kim trưởng lão nhanh lên. Đừng lề mề!

Kim Quyền cũng nhanh chóng trấn áp hư ảnh đầu voi thân người rồi không có bất kỳ do dự, quang mang bao phủ lòng bàn tay, lực pháp tắc đánh thẳng về phía trưởng lão của Tượng Thần tông.

– Súc sinh! Các ngươi…

Nhìn thấy cảnh này, trưởng lão của Tượng Thần tông cảm thấy quá sợ hãi. Hắn không ngờ mình lại bị dồn đến đường chết. Hắn thấy mình đường đường là cường giả Thiên Cương cảnh tầng sáu, trưởng

lão của Tượng Thần tông sao có thể chết tại nơi này.

– Ta muốn giết ngươi.

Giờ khắc này, trưởng lão của Tượng Thần tông hung ác nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm. Hắn trực tiếp không để ý đến đòn đánh của Kim Quyền mà lao về phía Lâm Phàm như muốn chém hắn cho hả dạ.

Lâm Phàm không hề lộ ra thần sắc sợ hãi. Hắn cũng muốn nhìn xem cường giả Thiên Cương cảnh tầng sáu rốt cuộc mạnh cỡ nào.

Uỳnh!

Một khí tức trùng thiên bạo phát ra. Thiên Mệnh Hà Đồ nhanh chóng bao phủ vị trưởng lão của Tượng Thần tông này lại.

Trong lúc nhất thời, Thiên Mệnh Hà Đồ vậy mà có thể thu trưởng lão của Tượng Thần tông vào bên trong họa cảnh.

Xoẹt!

– Đáng giận! Đáng giận!

Hai mắt của vị trưởng lão Tượng Thần tông này hóa thành màu đỏ hồng. Hai tay xé mở họa cảnh. Khi hắn chuẩn bị ra tay trấn áp Lâm Phàm thì đột nhiên cảm giác sau lưng có một sức mạnh kinh khủng đánh tới.

Ầm!

Một chưởng của Kim Quyền nhanh chóng đánh thẳng lên trên người của vị trưởng lão Tượng Thần tông kia. Lực pháp tắc cường hãn nhanh chóng xuyên qua thân thể vị trưởng lão của Tượng Thần tông này.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên. Vị trưởng lão này của Tượng Thần tông mặt vàng như màu đất, khí tức uể oải nhưng vẫn đang cố gắng giãy dụa.

– Lão tặc đi chết đi.

Kim Quyền tiếp tục đánh ra một chưởng.

Mà nhìn thấy cảnh này, Lâm Phàm lập tức quát:

– Kim trưởng lão, ngài chỉ cần trấn áp hắn lại thôi. Để ta tới giết.

Kim Quyền trưởng lão không biết Lâm phong chủ lại muốn làm gì, nhưng mà vẫn cắn răng, nhanh chóng quấn chặt lấy vị trưởng lão này của Tượng Thần tông, sau đó triệt để trấn áp hắn.

Nhìn thấy cảnh này, Lâm Phàm làm sao còn có thể chịu đựng. Hắn nhanh chóng lấy Lang Nha bổng ra và đập thẳng xuống đầu của vị trưởng lão Tượng Thần tông kia.

Ầm!

Vốn Lâm Phàm nghĩ một bổng đập xuống, cho dù là sắt thép rắn chắc cũng sẽ bị đập bẹp, huống hồ cái đầu của vị trưởng lão của Tượng Thần tông kia chỉ là máu thịt mà thôi. Vậy mà kết quả lại khiến cho Lâm Phàm choáng váng, dù máu vẫn chảy nhưng mà cũng chỉ như là một vết thương nhẹ mà thôi. Ánh mắt hung ác của vị trưởng lão Tượng Thần tông kia vẫn gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Phàm. Hắn tức giận gào thét, tựa như là muốn giết Lâm Phàm.

Nhìn thấy ánh mắt này, Lâm Phàm cảm thấy hơi sững sờ. Ánh mắt này có chút hung ác.

– Hung cái gì hung? Ngươi dọa ta sợ biết không?

Lại là một bổng đánh lên trên đầu của đối phương, thế nhưng mà vẫn không có đánh nát được cái đầu này. Cái đầu của lão già này thật sự là quá cứng, như thế này rồi mà cũng đều không đập nát được.

– Kim trưởng lão nắm chặt. Chờ ta đập chết hắn mới thôi.

Bây giờ trong lòng của Kim Quyền cũng cảm thấy bất đắc dĩ. Hắn muốn giết đối phương thì là chuyện rất dễ dàng, nhưng mà muốn áp chế đối phương không thể động đậy lại khó càng thêm khó. Dù sao đối phương cũng là người có cùng cảnh giới với hắn. Nhưng mà Lâm phong chủ cũng đã mở miệng, hắn có thể nói cái gì.

Nếu như bản thân không thể làm cho Lâm phong chủ vui vẻ, về sau Lâm phong chủ trở thành tông chủ, muốn gây khó dễ với hắn thì sao.

Do đó, hắn chỉ có thể bộc phát toàn bộ sức mạnh cố gắng trấn áp vị trưởng lão này của Tượng Thần tông, nói:

– Phong chủ nhanh lên đi. Lão tặc này cũng rất lợi hại. Ta không thể giữ hắn quá lâu đâu.

– Đã biết.

Lâm Phàm còn không có chân chính chém qua cường giả Thiên Cương cảnh tầng sáu, không biết sau khi vượt cấp giết chết, hệ thống sẽ ban thưởng bao nhiêu điểm tích lũy đây.

Lang Nha bổng ở trong tay bộc phát ra sức mạnh mênh mông rồi nhanh chóng đánh xuống.

Ầm!

Máu tươi bắn ra nhưng lại còn không có đánh nổ được đầu của đối phương.

Hắn thật sự là không thể tin chuyện kỳ lạ này.

Một bổng lại một bổng đánh lên trên đầu của đối phương.

Đây là một cái đầu cứng rắn nhất mà hắn từng gặp.

Ầm!

Rốt cục, cảnh tượng mong muốn ở trong lòng của hắn cũng xảy ra.

Đầu của vị trưởng lão Tượng Thần tông kia nổ tung, máu tươi phun ra đầy trời.

Kim Quyền trưởng lão bị máu tươi bắn tung tóe khắp mặt. Lúc này trong lòng của hắn đang thầm thề về sau hắn tuyệt đối sẽ không làm chuyện loại này. Thế này thật sự là quá mệt mỏi.

Điểm tích lũy + 60000.

Nội tâm của Lâm Phàm run lên. 60 000 điểm tích lũy, số điểm này cũng quá khổng lồ rồi.

Tu vi của vị trưởng lão Tượng Thần tông này rất cường hãn, có thể nói đủ để nghiền ép mình. Nhưng bây giờ hắn bị mình giết, điểm tích lũy hoàn toàn chính xác là rất phong phú. Nhưng mà có vẻ hệ thống không có thưởng thêm khi vượt cấp giết chết khiến cho trong lòng Lâm Phàm cũng có chút tiếc nuối.

Nhưng điểm tích lũy này cũng không sai, cũng có thể coi như là kiếm lời rồi.

Tứ chi của trưởng lão Tượng Thần tông kia mềm nhũn rồi nhanh

chóng rủ xuống.

Nhìn thấy nhẫn trữ vật ở trên ngón tay của đối phương, Lâm Phàm nhanh chóng th lấy, nhìn cũng không nhìn, lập tức ném vào trong nhẫn trữ vật của mình.

– Đi, chúng ta chuyển sang nơi khác.

Lâm Phàm nói.

Kim Quyền lập tức ngăn lại, nói:

– Lâm phong chủ, không thể. Chuyện này rất nguy hiểm, mặc dù thực lực của Tượng Thần tông cũng không mạnh, nhưng mà rất khó nói sẽ không có cường giả trấn thủ ở nơi này. Nếu như chúng ta gặp phải cường giả Thiên Cương cảnh tầng bảy trở lên, ta sợ rằng mình sẽ không thể bảo hộ ngươi.

Nhưng mà Lâm Phàm làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt bực này cơ chứ, hắn vội vàng nói:

– Vậy những người khác của Viêm Hoa tông ở đâu rồi?

– Bọn họ đều phân tán, trú đóng tại các thành trì khác. Hơn nữa mục đích lần này của chúng ta chỉ là trợ giúp Thái Thản tông trấn thủ thành trì mà thôi, cũng không cần phải chủ động xuất kích.

Kim Quyền nói, kỳ thật lần này bọn họ tới đây chủ yếu là tăng cường sức mạnh để trấn thủ các thành trì của Thái Thản tông mà thôi.

Hỏa Dung trưởng lão thì đi tham gia chiến đấu với cao tầng của Tượng Thần tông. Nếu quả thật là đến tình trạng không thể ngăn cản thì mới là lúc bọn họ ra tay.

– Trấn thủ? Không cần xuất kích? Ngài nói đùa hay sao? Chúng ta đều đã đến đây rồi, nhất định phải để đám gia hỏa của Tượng Thần tông biết sự lợi hại của chúng ta.

– Đừng nói nhảm nữa! Chúng ta đi tới một thành trì khác triệu tập nhân thủ xuất kích trước.

Nhìn thấy điểm tích lũy đang không ngừng tăng lên, hắn làm sao có thể chịu đựng được cơ chứ.

Cơ hội tốt như vậy mà hắn cũng từ bỏ vậy thì hoàn toàn là thiên lý khó tha.

Thực lực của Tượng Thần tông mặc dù không quá mạnh, nhưng mà cường giả lại có không ít. Lấy tu vi bực này của mình mà muốn giết chết bọn họ và thu hoạch được điểm tích lũy cũng không phải là chuyện dễ dàng. Nếu như gặp được cường giả, cơ bản là mình sẽ xong đời, cho nên nhất định phải kéo theo một đội hộ vệ, như vậy mới có thể thoải mái thu hoạch điểm tích lũy.

Thiên Mệnh Hà Đồ mở ra, xé rách hư không, hai người nhanh chóng đi về phía một thành trì khác.

Kim Quyền thở dài. Vốn dĩ không chủ động xuất kích mới là quyết sách của bọn họ, thế nhưng mà vị Lâm phong chủ này có sát tính quá nặng, lại muốn chủ động xuất kích. Việc này cũng khiến cho hắn cảm thấy rất khó xử lý. Thật không biết nên làm thế nào cho phải.

Thành Linh Xuyên.

Đệ tử Viêm Hoa tông cùng đệ tử Thái Thản tông đứng ở trên tường thành, ánh mắt chăm chú nhìn về phương xa. Bọn họ đang đợi kết quả trận chiến sau cùng của cao tầng.

Đột nhiên!

Hư không bị xé rách, hai bóng người xuất hiện.

– Lâm phong chủ, Kim trưởng lão.

Quản Ngọc Phong kinh ngạc, không biết hai người bọn họ làm sao lại xuất hiện ở đây.

– Quản trưởng lão đi theo ta.

Lâm Phàm biết tu vi của vị Quản trưởng lão này cũng là Thiên Cương cảnh tầng sáu, đã đủ trở thành giúp đỡ. Về phần địch nhân từ Thiên Cương cảnh tầng năm trở xuống, chính hắn có thể giải quyết, không cần bất luận kẻ nào hỗ trợ.

– A?

Quản Ngọc Phong ngây người, không biết Lâm Phàm muốn làm gì.

Kim Quyền thở dài, nói:

– Quản sư đệ, Lâm phong chủ nói cái gì thì chúng ta cứ làm cái đó, để ngươi đi theo thì cứ đi theo thôi.

Chương 265: Thật đẹp trai. Thật dũng mãnh

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– Lâm sư huynh, vậy chúng ta thì sao?

Mấy đệ tử khác của Viêm Hoa tông trú đóng ở thành Linh Xuyên cũng qua sang dò hỏi Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua. Những đệ tử ở đây đều có tu vi là Địa Cương cảnh, cho dù mang theo cũng chỉ là để hò reo cổ vũ mà thôi, chẳng bằng lưu tại nơi này, cổ vũ cho người của Thái Thản tông.

– Các ngươi cũng không cần theo, cố gắng trấn thủ thành trì.

Sau đó, hắn nhanh chóng chui vào hư không, đi về phía thành trì kế tiếp.

Quản trưởng lão cùng Kim trưởng lão vừa đi vừa nói chuyện nhau:

– Kim sư huynh, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Lâm phong chủ bảo ta đi theo làm gì? Chẳng lẽ là có chuyện gì hay sao?

– Không có chuyện gì lớn cả đâu. Chỉ là Lâm phong chủ muốn chúng ta chủ động xuất kích.

Kim trưởng lão nói.

– A?

Quản trưởng lão sợ hãi nói:

– Chúng ta chủ động xuất kích ư? Nhưng mà không phải là phía trên đã nói chúng ta chỉ cần trấn thủ thành trì là được rồi sao?

– Ta cũng không hiểu. Nhưng ta vụng trộm nói cho ngươi, đừng làm cho Lâm phong chủ cảm thấy không vui. Ngươi cũng biết đấy, hiện tại Lâm phong chủ chính là người có khả năng cao nhất sẽ trở thành tông chủ đời kế tiếp, đồng thời hắn cũng đồ đệ yêu quý của Thiên Tu trưởng lão. Về sau vị trí tông chủ này, mười phần chắc chín sẽ chính là của hắn. Nếu như chúng ta khiến cho Lâm phong chủ cảm thấy không vui, e rằng cuộc sống sau này của chúng ta sẽ không dễ dàng.

Kim Quyền lén lút nói tựa như là đang nói về một việc bí mật lớn vậy.

– Ừm, có đạo lý.

Quản Ngọc Phong gật đầu. Hắn cũng cảm giác Kim sư huynh nói rất có đạo lý.

Sau khi đi qua mấy thành trì, Lâm Phàm đã từ từ phải chọn lựa người đi theo. Những người có tu vi là Thiên Cương cảnh tầng năm trở xuống không cần đi theo. Đến cuối cùng, bên cạnh của hắn tổng cộng chỉ còn lại có mười vị cường giả Thiên Cương cảnh.

Hai người Thiên Cương cảnh tầng bảy, năm người tầng sáu và ba người tầng năm.

Đây là một lực lượng rất cường đại. Về phần những người khác, bởi vì khoảng cách quá xa, cho nên bọn họ cũng không tiện đi theo. Nhưng theo suy nghĩ của Lâm Phàm, nhóm người mình đã đủ mạnh rồi.

Thành Linh Xuyên.

Mười trưởng lão vẫn đi theo sau lưng Lâm Phàm. Bọn họ thật sự là không nghĩ ra, rốt cuộc là tại sao mà bọn họ phải chủ động xuất kích. Nhưng Lâm phong chủ đã mở miệng, bọn họ cũng không nói gì thêm nữa.

Bây giờ dạo qua một vòng, vậy mà lại về tới thành Linh Xuyên. Chuyện này cũng khiến cho Quản Ngọc Phong có chút nghi hoặc. Chỉ là nghi hoặc này rất nhanh đã tiêu tán. Bởi vì bọn họ trở về không vì cái gì khác, chính là đến chém giết người của Tượng Thần tông.

Bên ngoài trăm dặm thành Linh Xuyên có một doanh trại do đệ tử Tượng Thần tông mới lập.

Bồ Ấn Hà là một vị trưởng lão của Tượng Thần tông. Mặc dù,

hắn chỉ là một vị trưởng lão ở trung tầng trong Tượng Thần tông, nhưng mà thực lực của hắn lại không thể coi thường. Cường giả Thiên Cương cảnh tầng sáu tại Tượng Thần tông cũng là một nhân vật nổi tiếng.

Lúc này một nam tử có dáng người thấp bé, thân thể gầy yếu tiến đến, nói:

– Bồ trưởng lão, các đệ tử đều đã cảm thấy không thể nhẫn nại được nữa, muốn động thủ đối với mấy nữ tử của Thái Thản tông mà chúng ta bắt tới, không biết ngài có thể cho phép các đệ tử…

Bồ Ấn Hà vung tay lên cắt đứt lời của nam tử kia, nói:

– Không cho phép. Những nữ nhân này là phần thưởng để ban cho những đệ tử dũng cảm nhất, chỉ có sau khi xâm chiếm Thái Thản tông mới có thể đụng. Nếu như bọn họ muốn, vậy thì cố gắng giết chết người của Thái Thản tông đi.

– Vâng.

Bên ngoài.

Mấy trăm nữ tử bị giam giữ ở bên trong lồng giam to lớn. Gương mặt của tất cả đều lộ vẻ bối rối, hoảng sợ. Mà ở bên trong một đám nữ tử này, một nữ tử có khuôn mặt dính đầy tro bụi nhưng nếu như nhìn kỹ thì sẽ phát hiện ngũ quan của nữ tử này cực kỳ đẹp đẽ, mũi cao thẳng, môi cong, đôi mắt long lanh, có cảm giác như là một mỹ nhân.

Mà ở bên cạnh nữ tử này, một nữ tử có tuổi tác hơi lớn đang nhỏ giọng an ủi:

– Tiểu thư, người không cần phải sợ. Chúng ta sẽ không có việc gì đâu.

– Nhũ mẫu, ta sợ hãi.

Nữ tử nhẹ nhàng nói.

Nữ tử có tuổi tác hơi lớn kia thở dài một tiếng, nhẹ vỗ về mái tóc của tiểu thư. Tiểu thư là con gái của tông chủ Thái Thản tông. Bởi vì ham chơi cho nên nàng bí mật rời khỏi tông môn. Khi mà nàng vừa vặn đi vào một thôn trang nghỉ ngơi, lại không nghĩ rằng thôn trang này là mục tiêu bị các đệ tử của Tượng Thần tông xâm lấn.

Mà tuổi tác của nàng cũng khá lớn cho nên cũng có được kinh nghiệm phong phú. Nàng biết rằng bọn họ không có khả năng chạy trốn, cho nên nhanh chóng nắm một nắm tro trên mặt đất lên bôi ở trên mặt của tiểu thư khiến cho tiểu thư trở nên bẩn thỉu, tránh thoát một kiếp, bị giam vào trong lồng giam này.

– Hắc hắc!

Chung quanh lồng giam, có mấy đệ tử Tượng Thần tông mang vẻ mặt dâm đãng quan sát các nữ tử ở trong lồng giam.

Đột nhiên.

Một đệ tử kinh hô lên:

– Các ngươi nhìn xem, nữ nhân này của Thái Thản tông cực kỳ xinh đẹp, dù trên mặt có dính tro, nhưng mà ta liếc mắt là đã xem thấu.

Các đệ tử ở chung quanh nghe hắn nói như thế, lập tức tranh thủ thời gian kéo tới vây xem.

Sau đó một đệ tử ném một cái túi nước vào trong lồng giam, chỉ vào nữ tử trẻ tuổi và nói:

– Ngươi rửa mặt sạch sẽ cho ta để chúng ta nhìn dung mạo thật sự của ngươi.

– Nhũ mẫu, ta sợ.

Nữ tử tựa ở trong ngực của nhũ mẫu, bị bọn họ hù dọa đến mức run lẩy bẩy.

Vị nhũ mẫu kia ôm tiểu thư, hung ác nhìn những đệ tử Tượng Thần tông ở bên ngoài lồng giam,

– Bọn súc sinh. Các ngươi đều cút cho ta.

Lạch cạch!

Đột nhiên, một đệ tử Tượng Thần tông rút một thanh trường kiếm ra, đặt ở trên cổ một nữ tử của Thái Thản tông khác, thần sắc hung tợn nói:

– Nếu như không rửa sạch sẽ, ta sẽ giết đồng bào của ngươi.

Diên Ca là con gái của tông chủ Thái Thản tông. Mặc dù nàng

mới chỉ có 14 tuổi, nhưng mà nàng rất yêu quý người dân của tông môn. Giờ phút này, nhìn thấy con dân của Thái Thản tông đứng trước nguy hiểm, mặc dù rất sợ hãi, nhưng mà nàng vẫn run lẩy bẩy vươn tay cầm cái túi nước kia tới, tranh thủ thời gian rửa sạch tro bụi ở trên mặt.

– Oa. Nàng ta thật xinh đẹp! Thật sự là quá xinh đẹp! Mau mau mở ra lồng giam! Chúng ta muốn nàng.

– Nhưng Bồ trưởng lão không cho phép chúng ta đụng vào các nàng. Chúng ta làm vậy có sao không?

– Chỉ là một cái mà thôi. Bồ trưởng lão sẽ không nói gì đâu.

Sau khi rửa sạch sẽ tro bụi ở trên mặt, khuôn mặt mỹ lệ của Diên Ca lập tức khiến cho người ta có cảm giác xúc động, nhất là ánh mắt thuần khiết, sợ hãi kia khiến cho bọn họ càng thêm có ý nghĩ xúc động.

Nhũ mẫu nhìn thấy cảnh này, cảnh giác quan sát chung quanh. Nàng đã chuẩn bị tâm lý xong. Chỉ cần khi lồng giam vừa mở ra, nàng sẽ lập tức giết ra ngoài. Cho dù là không thể giết ra, nàng cũng không thể để đối phương tổn thương tiểu thư.

Mà đúng lúc này, một thanh âm vang lên.

– Cường giả ở nơi này đâu rồi? Nếu tu vi từ Thiên Cương cảnh tầng năm trở lên mời đứng ra, thấp hơn tầng năm mời ngồi xổm xuống.

Khi nghe được thanh âm này, tất cả mọi người cũng không khỏi tự chủ ngẩng đầu lên, nhìn xem chuyện gì đang xảy ra.

Trên bầu trời, Lâm Phàm dẫn theo mười trưởng lão đứng giữa hư không. Những trưởng lão này cũng không thể nào giải thích được hành vi của Lâm Phàm.

Thế nhưng mà Lâm Phàm lại đang kích động đến mức muốn hét to.

– Các ngươi là ai?

Ở phía dưới có đệ tử của Tượng Thần tông tức giận nói.

Lâm Phàm khẽ nhíu mày. Đối với địch nhân yếu như sâu kiến, hắn không muốn nói nhảm quá nhiều.

Ầm!

Thân thể của đệ tử Tượng Thần tông kia lập tức nổ tung, máu tươi chảy đầy đất.

Nhìn thấy tình huống này, khóe miệng của mười trưởng lão hơi co giật, cảm giác thủ đoạn của Lâm phong chủ có hơi tàn nhẫn.

Trong mười người thì chỉ có Kim Quyền trưởng lão là quen thuộc với tình huống này, hắn còn gặp qua cảnh tượng Lâm phong chủ vung Lang Nha bổng lên từ từ đập chết một trưởng lão của Tượng Thần tông.

Đột nhiên!

Một tiếng hét tức giận vang lên.

– Là ai dám đến nơi này làm càn, Thái Thản tông chẳng lẽ là muốn lấy trứng chọi đá hay sao?

Thanh âm cuồn cuộn của Bồ Ấn Hà từ phương xa truyền lại. Sau đó một bóng người bay tới đây.

Khí thế của cường giả Thiên Cương cảnh tầng sáu triệt để bộc phát ra.

Nhìn thấy người tới là ai, đệ tử của Tượng Thần tông lập tức cung kính nói:

– Tham kiến Bồ trưởng lão.

Kim Quyền thấp giọng nói:

– Lâm phong chủ, tên kia là cường giả Thiên Cương cảnh tầng sáu.

– Vậy thì còn quan sát làm gì? Các vị tranh thủ thời gian xông lên, bắt lấy tên kia cho ta, nhưng mà không cho phép giết, lưu cho ta tới xử lý.

Lâm Phàm hưng phấn quát, vung tay lên ra hiệu để đám tay chân mau xông lên.

Kim Quyền đã biết ý của Lâm phong chủ, nhanh chóng quát:

– Chúng ta cùng xông lên, trấn áp trưởng lão này của Tượng Thần tông.

Bồ Ấn Hà vốn dĩ còn đang ở trong trướng bồng của mình chờ đợi kết quả của cao tầng. Nhưng mà khi cảm nhận được có người tới đây làm càn, hắn cũng thấy giận dữ, lập tức lao ra, muốn xem xem là ai có lá gan lớn đến mức này.

Nhưng mà lúc này, khi nhìn thấy mười bóng người như lang như hổ đánh tới, sắc mặt của hắn bỗng nhiên hoàn toàn biến đổi.

Thiên Cương cảnh tầng bảy, Thiên Cương cảnh tầng sáu, Thiên Cương cảnh tầng năm, một đống cường giả Thiên Cương cảnh đến đây là muốn làm gì…

Không thể địch lại. Hắn phải tranh thủ thời gian trốn thôi.

Chỉ suy nghĩ vẻn vẹn trong chốc lát, Bồ Ấn Hà đã bị hù sợ, muốn quay người chạy trốn.

Kim Quyền nhìn thấy đối phương muốn chạy, cũng gầm lên:

– Đừng để hắn chạy.

– Hắn chạy không được.

Vị trưởng lão có tu vi Thiên Cương cảnh tầng bảy của Viêm Hoa tông lạnh lùng nói.

Lâm Phàm nhìn thấy mười vị trưởng lão đánh tới Bồ Ấn Hà, cũng hài lòng nhẹ gật đầu. Rất không tệ, xem ra đợi lát nữa khi hắn đi thu hoạch điểm tích lũy cũng sẽ rất thoải mái.

Nhưng bây giờ, đối thủ của hắn chính là những sâu kiến ở phía dưới kia.

Lúc này, các đệ tử của Tượng Thần tông đều sửng sốt. Bọn họ phát hiện trưởng lão lại bị người đánh ôm đầu chạy quanh. Chuyện này khiến cho bọn họ kinh hãi không thôi.

Đột nhiên, bầu trời đen lại. Khi ngẩng đầu lên, những đệ tử này lại phát hiện một cái chảo khổng lồ che khuất bầu trời đang giáng xuống.

Bởi vì vấn đề khoảng cách cho nên Lâm Phàm đúng là không có biến cái chảo thành quá lớn, nhưng kích thước cũng có khoảng mười trượng.

Ầm!

Một chảo đập xuống, một khu vực lớn trên mặt đất cũng lõm xuống dưới tạo thành một cái hố sâu hình tròn.

Mà trong hố sâu này, máu tươi chảy lênh láng.

Đối với Lâm Phàm, chuyện này cũng giống như là đập muỗi mà thôi.

Trong lồng giam, nhìn cảnh tượng ở trước mắt, Diên Ca ngây người ra tựa như là choáng váng vậy.

Nhũ mẫu nhìn thấy cảnh tượng máu tanh như thế, tranh thủ thời gian che mắt của tiểu thư lại, nói:

– Tiểu thư, người không nên nhìn. Cảnh tượng này không thể nhìn.

Nàng không biết những người này là ai, nhưng mà có thể giết người của Tượng Thần tông như vậy thì là người tốt.

Diên Ca bỏ cánh tay đang che mắt mình của nhũ mẫu ra. Trong hai con ngươi thuần khiết lóe ra quang mang, ngữ khí hưng phấn mà mê luyến:

– Nhũ mẫu, hắn thật đẹp trai, thật dũng mãnh.

Nghe nàng nói như thế, nhũ mẫu lập tức kinh ngạc. Nàng nhanh chóng quay đầu, nhìn về phía nam tử cầm cái chảo to lớn ở trong tay kia. Mái tóc dài màu đỏ ngòm, thân thể đen kịt, cơ bắp cuồn cuộn như là rễ cây vậy mà giờ khắc này, nam tử kia còn đang phát ra tiếng cười như là ác ma vậy, dùng binh khí to lớn ở trong tay kia đập xuống đệ tử Tượng Thần tông ở chung quanh.

Nàng mặc dù chán ghét người của Tượng Thần tông nhưng mà cũng cảm thấy nam tử này quá tàn nhẫn.

– Tiểu thư, ngươi mới 14 tuổi mà.

Nhũ mẫu kinh ngạc nói. Đồng thời nàng thật không rõ ánh mắt của tiểu thư là như thế nào. Nam tử ở phương xa kia trông như là ác ma vậy. Làm sao mà tiểu thư có thể liên tưởng đến hai từ ‘đẹp trai’ được?

Trong lòng của nàng cũng đang gào thét. Tiểu thư, ánh mắt của ngươi đến cùng là nhìn như thế nào.

Đồng thời, nàng cũng tiện thể quan sát thân thể mảnh mai này

của tiểu thư rồi lại nhìn qua thân thể khổng lồ nam tử kia. Trong đầu không khỏi liên tưởng đến chuyện trẻ em không được xem, làm sao cũng không thể tiếp nhận được.

– A!

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp khu vực trú đóng.

– Cứu mạng.

– Hắn là ác ma. Ai tới cứu… cứu ta.

Các đệ tử của Tượng Thần tông không ngừng thê thảm kêu.

Trong đó có đệ tử Tượng Thần tông có tu vi là Thiên Cương cảnh tầng một, khi phát hiện nam tử này chỉ có Địa Cương cảnh tầng chín, cũng quay đầu đánh tới.

Thế nhưng mà kết quả sau cùng lại là bị một quyền của đối phương đánh nổ đầu.

– Ha ha ha…

Lâm Phàm cười lớn, nói:

– Những gia hỏa không yêu quý hòa bình như các ngươi đều chết hết cho ta đi.

Phanh phanh!

Tần suất vung vẩy cái chảo của Lâm Phàm càng ngày càng nhanh. Trên mặt đất không ngừng xuất hiện từng cái hố to lớn hình tròn.

Mà ở trong cái hố này là từng bộ thi thể nát vụn, máu tươi chảy lênh láng, nội tạng cùng chân tay cụt vương vãi.

– Thật mẹ nó thoải mái.

Hiện tại,đây chính là cảm thụ duy nhất ở trong lòng của hắn.

Chương 266: Hắn có điểm gì tốt nào?

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Hiện trường triệt để nổ tung.

Các đệ tử của Tượng Thần tông chưa bao giờ ngờ bọn họ sẽ có kết cục này.

Về phần tìm kiếm trưởng lão để nhờ che chở ư? Đừng nói giỡn! Tiếng kêu thảm thiết của trưởng lão còn đang vang lên ở phương xa đó.

Các nữ tử của Thái Thản tông bị nhốt ở trong lồng giam chỉ cảm thấy choáng váng, ánh mắt đờ đẫn. Ở trong mắt của các nàng chỉ có bóng người đang chạy quanh, một chảo lại một chảo vỗ xuống kia.

– Cái chảo cùng Lang Nha bổng quả nhiên là Thần khí, sau khi được lão sư luyện chế lại có thêm nhiều tác dụng như thế. Tốt! Tốt!

Hiện giờ, Lâm Phàm rất vui vẻ. Sau khi đập quanh một vòng, hắn cất cái chảo đi, lấy Lang Nha bổng ra, kiểm tra chung quanh, nhìn xem có con cá nào lọt lưới hay không?

– Ồ!

Lúc này, hắn nhìn thấy một đệ tử Tượng Thần tông trốn ở trong bụi cỏ nhưng mà cái mông còn lộ ra bên ngoài.

Đệ tử Tượng Thần tông kia bởi vì sợ hãi cho nên thân thể đang run lẩy bẩy. Hắn không ngờ sẽ có người biến thái như vậy tồn tại ở trên đời này. Toàn bộ sư huynh đệ đồng tông của hắn đã bị cái chảo to lớn kia đập nát, thậm chí ngay cả thi thể hoàn chỉnh cũng khó mà tìm tới, toàn bộ đều đã chia năm xẻ bảy, chết không có chỗ chôn.

Đột nhiên!

Một giọng nói giống như là thanh âm của ác ma truyền vào trong

tai của hắn.

– Thật sự là một vật nhỏ nghịch ngợm, bị ta chụp chết như những người khác thì tốt bao nhiêu, nhất định phải để ta đơn độc xử lý mới chịu cơ. Tốt! Ngươi đã thành công, vật nhỏ đi ra đi.

– A!

Đệ tử Tượng Thần tông kia quát to, xoay người, giương nanh múa vuốt chộp tới Lâm Phàm, thậm chí hắn đã quên mất mình là võ giả có tu vi ở trong người.

Ầm!

Lâm Phàm đấm ra một quyền, nhanh chóng đánh nát đệ tử Tượng Thần tông này.

– Vốn dĩ còn định dùng chiêu thức hoa lệ như Hóa Thần kiếm trận làm cho ngươi cảm thấy mình được chiếu cố nhưng nghĩ lại thì thôi. Cứ xử lý nhanh gọn là tốt nhất.

Xong xuôi, hắn phủi tay.

Toàn bộ mọi việc đều đã được giải quyết.

Giờ phút này, chỗ phương xa, bởi vì có mười vị trưởng lão liên hợp đánh tới cho nên Bồ Ấn Hà rất nhanh chóng đã bị trấn áp. Mặc dù đã bị chế trụ nhưng mà hắn vẫn tức giận gào thét.

– Hèn hạ! Vô sỉ! Có giỏi thì các ngươi đơn đả độc đấu với ta.

Hắn thật sự sắp bị điên rồi, cảm giác bị mười vị cường giả vây đánh thật sự là không dễ chịu, ngay cả muốn chết cũng khó khăn.

– Hừ, đơn đả độc đấu cái đầu ngươi. Nếu như không phải là Lâm phong chủ muốn lưu cái mạng nhỏ này của ngươi lại thì làm sao mà chúng ta có thể để ngươi giãy dụa đến bây giờ.

Một trưởng lão có tu vi Thiên Cương cảnh tầng bảy lạnh lùng nói.

Nhìn thấy Bồ Ấn Hà bị trấn áp, Lâm Phàm lập tức có cảm giác thoải mái không nói được thành lời, lại có 60, 000 điểm tích lũy tới tay.

Kim Quyền quan sát tình huống chung quanh, khóe miệng hơi co giật. Cảnh tượng huyết tinh như lúc trước lại phát sinh.

– Lâm phong chủ, hắn đã bị chúng ta dùng pháp tắc chế trụ, khó mà động đậy.

– Ừm, làm rất không tệ.

Lâm Phàm cảm thấy rất hài lòng, thầm nghĩ mang theo mười tay chân mạnh mẽ như này thật sự là thoải mái.

Sau đó Lâm Phàm nhanh chóng vươn tay, nắm lấy Bồ Ấn Hà, chạy về phương xa.

Bồ Ấn Hà không biết gia hỏa này muốn làm gì, trong lòng còn đang nghĩ đến phương pháp để chạy trốn, thế nhưng mà ngờ nghĩ lui, lại phát hiện khó mà có thể chạy được.

Có mười vị cường giả Thiên Cương cảnh trấn áp ở đây, tỷ lệ để hắn chạy trốn thành công cơ bản là không.

Mà đúng lúc này, hư không chấn động.

– Bồ sư đệ.

Một bóng người xé rách hư không, nhanh chóng đi đến.

Nhìn thấy người tới là ai, Bồ Ấn Hà vui sướng nói:

– Tát sư huynh, cứu ta…

Lâm Phàm thấy có người tới, lập tức hô lên:

– Mọi người tranh thủ thời gian bắt hắn lại.

Trong hư không, vị Tát sư huynh kia nhìn thấy Bồ Ấn Hà bị bắt, lửa giận ở trong lòng lập tức bùng lên. Thế nhưng mà khi nhìn thấy mười bóng người từ phương xa đang bay đến, sắc mặt lập tức biến đổi. Hắn không chút do dự, nhanh chóng xé rách hư không, trốn vào trong đó, trong nháy mắt đã bỏ chạy về phương xa.

Vẻ vui sướng ở trên mặt Bồ Ấn Hà đột nhiên đọng lại. Hắn không thể tin được Tát sư huynh vậy mà vứt bỏ hắn rời đi.

Kim Quyền khẽ lắc đầu, nói:

– Chúng ta không đuổi kịp. Hắn chạy quá nhanh.

Lâm Phàm lắc lắc đầu, nói:

– Được rồi, đừng để ý tới hắn, gan nhỏ như chuột.

Ở trong hư không, Tát sư huynh còn đang vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm. Khi nhìn thấy mười tên cường giả kia tiếp cận hắn, trái tim của hắn đều bắt đầu đập thình thịch.

Trong lòng của hắn thầm nghĩ, nếu như trễ một phút thôi thì chỉ sợ hắn đã bị mấy người kia đuổi theo.

Nhưng để hắn nghi ngờ chính là những người này đến cùng là ai? Làm sao lại dám ra tay với Tượng Thần tông bọn họ?

– Ngươi muốn làm gì?

Bồ Ấn Hà quát. Hắn phát hiện gia hỏa này, tách hai chân của hắn ra, còn để cánh tay của hắn duỗi thẳng, thân hình của hắn hiện giờ giống như là một chữ Đại (大) vậy.

– Đây là cách ta thể hiện sự coi trọng của mình đối với cường giả.

Lâm Phàm cảm giác hình dạng này cũng không tệ. Sau đó, hắn nhanh chóng lột nhẫn trữ vật ở trên ngón tay của Bồ Ấn Hà xuống và thu vào trong nhẫn trữ vật của mình.

Rồi hắn quay người đi về phía mấy người Kim Quyền.

Mấy người Kim Quyền cũng không biết Lâm phong chủ đang muốn làm gì.

Nhưng mà khi nhìn thấy Lâm phong chủ lấy cái chảo ra, trong nháy mắt, bọn họ đã minh bạch mọi chuyện.

Lớn! Lớn!

Cái chảo không ngừng biến lớn.

Lâm Phàm vung cái chảo lên rồi nhằm thẳng Bồ Ấn Hà mà đập xuống.

Uỳnh!

Mắt đất vỡ nát tạo thành một cái hố sâu. Tiếng kêu thảm thiết của Bồ Ấn Hà lập tức vang lên.

– Thì ra là thế. Xem ra là sau khi đạt đến Thiên Cương cảnh tầng năm, bởi vì lĩnh ngộ Lực Lượng Pháp Tắc cho nên thân thể cũng sẽ

mạnh lên.

Lâm Phàm sờ cằm suy nghĩ. Hắn muốn hấp thu kinh nghiệm từ trong thực tiễn.

– Đồ hỗn trướng, thả ta ra.

Bồ Ấn Hà cảm thấy cực kỳ sỉ nhục. Hắn chính là cường giả Thiên Cương cảnh tầng sáu, đồng thời còn là trưởng lão của Tượng Thần tông, bây giờ gặp phải chuyện như vậy, quả thật là vô cùng nhục nhã.

– Các ngươi là người của Viêm Hoa tông có phải hay không? Chỉ có người của Viêm Hoa tông mới có thể cường đại như thế.

Hắn hiểu được những người này nhất định là người của Viêm Hoa tông. Mặc dù chiến lực đỉnh tiêm của Thái Thản tông cũng mạnh, nhưng mà vẫn yếu hơn Tượng Thần tông một chút.

Mà tu vi của đệ tử phía dưới thì càng không cần phải nói. Tông môn nghèo khó như vậy làm sao có thể bồi dưỡng ra được đệ tử cường đại.

Nhưng mà bây giờ, trong mười gia hỏa ở trước mặt này, chỉ tính riêng Thiên Cương cảnh tầng bảy thì đã có hai người. Đây là một lực lượng cường đại cỡ nào.

Lâm Phàm nghe hắn nói thế, tâm tình hơi vui vẻ một chút:

– Mặc dù ngươi đang tán dương Viêm Hoa tông của chúng ta, nhưng mà rất ngượng ngùng, đó cũng không thể là lý do để ta bỏ qua cho ngươi.

Ầm!

Cái chảo lại một lần nữa đánh tới.

Một lần, lại một lần.

– Thật là lợi hại! Ta đã đánh lâu như vậy rồi mà vẫn không thể đập chết ngươi.

Lâm Phàm dừng lại không đập nữa. Hắn cảm thấy thân thể của trưởng lão Tượng Thần tông ở trước mặt này thật đúng là quá cường đại, đã bị hắn đập bao nhiêu lần thế mà còn còn không có chết.

– Ha ha ha!

Bồ Ấn Hà phá lên cười, nói:

– Ta là cường giả Thiên Cương cảnh tầng sáu, ngươi làm sao có thể đập…

Phụt phụt!

Bồ Ấn Hà còn chưa nói xong đã lập tức im bặt, thần sắc trên mặt đọng lại tựa như là không dám tin tưởng vậy. Một thanh kiếm sắc bén nhanh chóng đâm xuyên qua bộ ngực của hắn.

– Thật là phiền phức.

Lâm Phàm lắc đầu, rút Thái Hoàng Kiếm ra khỏi lồng ngực của Bồ Ấn Hà, sau đó để vào trong nhẫn trữ vật.

60, 000 điểm tích lũy tới tay.

Nếu như không phải là ở hiện trường còn có cái lồng sắt chứa tù nhân kia, hắn đã sớm phóng to cái chảo đến trình độ lớn nhất rồi. Nhưng hắn biết người bị giam giữ ở trong lồng sắt kia hắn là con dân của Thái Thản tông. Tình cảnh của bọn họ giống nhau như đúc tình huống mà mình gặp phải ở chỗ thành Phế Hỏa kia.

Hắn đi đến trước lồng sắt.

Các nữ tử ở bên trong giống như là đều rất e ngại hắn.

Trong lòng của Lâm Phàm thầm đậu đen rau muống. Những người của Tượng Thần tông kia thật đúng là biến thái, vậy mà chỉ bắt nữ tử. Thật là buồn nôn! Nhưng tại sao ánh mắt của những nữ tử này khi nhìn về phía mình lại đều có vẻ sợ hãi như vậy.

Chẳng lẽ mình thật đáng sợ như thế hay sao?

Nhưng ở trong đám người này, có một ánh mắt khiến cho Lâm Phàm chú ý.

Hắn không thể không nói, ánh mắt này rất không tệ, có tiềm chất trở thành người hâm mộ của Lâm Phàm ta.

– Chúng ta là người của Viêm Hoa tông, đến đây là để cứu các ngươi.

Lâm Phàm nói.

Vừa dứt lời.

Các nữ nhân ở trong lồng giam lập tức giật mình, nói:

– Các ngươi là người của Viêm Hoa tông sao?

– Ừm.

Lâm Phàm gật đầu, nói:

– Đã không còn chuyện gì nữa, ta sẽ thả các ngươi ra.

Giờ khắc này, các nữ tử kia ngồi bệt xuống ở trong lồng giam. Trong khoảng thời gian này, tinh thần của các nàng đều bị kéo thật căng. Giờ phút này mới chỉ hơi buông lỏng, các nàng đã cảm thấy mệt nhọc.

– Ngươi tốt! Ta gọi là Diên Ca. Ngươi tên là gì?

Một tiểu cô nương có thân hình rất nhỏ nhắn, xinh xắn, hai tay nắm lấy góc áo, trông có chút ngượng ngùng, nhưng mà nhìn Lâm Phàm với ánh mắt sùng bái.

– Lâm Phàm.

Diên Ca chăm chú nhìn vào cơ bắp của Lâm Phàm, giống như là có chút hiếu kỳ, nói:

– Ta có thể chạm thử cơ thể của ngươi sao?

Lâm Phàm sững sờ. Đây là lần đầu tiên mà hắn nghe được có người nói lời như vậy. Nhưng hắn vẫn gật đầu và nói:

– Có thể.

Được Lâm Phàm cho phép, Diên Ca rất hưng phấn. Ngón tay mảnh khảnh nắm vuốt cơ bắp ở trên người của Lâm Phàm.

– Thật là cứng rắn.

Lâm Phàm cười, vươn tay xoa đầu của đối phương, nói:

– Tiểu nha đầu, cơ bắp đều như vậy.

– Tốt! Đưa bọn họ đến thành Linh Xuyên, chúng ta phải tiếp tục đi tới thành trì khác.

Cũng không đợi mấy nữ tử còn lại nói thêm cái gì khác, Lâm Phàm để mấy người Kim Quyền nhanh chóng xé rách hư không,

mang theo những nữ tử này rời đi.

Thời gian chính là điểm tích lũy.

Diệt xong một đợt này, điểm tích lũy sẽ đạt đến một mức độ khổng lồ.

Bây giờ, hắn không có kiểm tra điểm tích lũy bởi vì muốn đến cuối cùng cho mình có một đợt kinh hỉ lớn.

Thành Linh Xuyên.

Diên Ca nhìn mấy bóng người biến mất ở trong hư không, không khỏi bĩu môi, nói:

– Đi nhanh vậy. Ta còn không kịp nói chuyện với hắn nữa chứ.

Nhũ mẫu tựa như là xem thấu tất cả, nói:

– Tiểu thư, ngươi vẫn còn nhỏ. Vị đại nhân kia cũng không thích hợp với ngươi.

– Nhũ mẫu, ta cảm giác rất thích hợp. Ta chính là ưa thích nam nhân như vậy mà. Huống hồ ta cũng không còn nhỏ nữa rồi, mặc dù ngực của ta nhỏ thật nhưng mà ta sẽ lớn lên.

Diên Ca cúi đầu nhìn thân hình của mình, cảm thấy rất tiếc nuối đối với một chỗ nào đó.

– Tiểu thư…

Khi nhũ mẫu vừa định nói cái gì đó thì lại bị tiểu thư làm cho khiếp sợ một phen.

Diên Ca nở nụ cười, nói:

– Ta biết tên của hắn. Hắn gọi là Lâm Phàm. Chờ sau khi đuổi được Tượng Thần tông ra ngoài lãnh thổ tông ta, ta sẽ bảo với phụ thân ta để người gả ta cho hắn.

– A?

Nhũ mẫu khiếp sợ nhìn tiểu thư của mình một lúc lâu. Nàng cảm thấy tiểu thư cũng hơi có chút điên khùng rồi. Vị đại nhân của Viêm Hoa tông kia đến cùng là có chỗ nào tốt! Thân thể cao to như vậy, lại đen như vậy, còn tàn nhẫn như vậy, trông chẳng giống nhân loại chút nào cả.

Ở trong hư không.

Lâm Phàm cười nói:

– Cảm giác như thế nào? Ta đã nói rồi. Chỉ có chủ động xuất kích mới là chân lý. Chỉ có dùng máu tươi uy hiếp những tên kia khiến cho bọn họ sinh ra bóng ma đối với việc xâm lược, đó mới là phương án sáng suốt. Hơn nữa các ngươi có nhìn thấy những nữ tử vừa rồi không? Chúng ta đồng thời còn có thể cứu vớt các nàng. Nếu như chúng ta không xuất kích, kết cục cuối cùng của các nàng sẽ bi thảm cỡ nào.

– Nhất là bên trong còn có một tiểu nữ hài nữa. Nàng vẫn còn chưa có lớn lên, còn ngây thơ cỡ nào, còn trong trắng cỡ nào. Cho nên chúng càng không thể để những người như nàng phải gặp độc thủ của đám người Tượng Thần tông, có phải như vậy hay không?

Kim Quyền gật đầu, nói:

– Nói đúng lắm.

Các trưởng lão khác cũng gật đầu, cảm giác Lâm phong chủ nói rất có lý.

– Nhưng Lâm phong chủ, thủ đoạn này của ngươi có…

Kim Quyền muốn nói lại thôi. Hắn cũng muốn nói rằng thủ đoạn này của Lâm Phàm có chút huyết tinh, không tốt lắm, nhưng chưa biết phải nói như thế nào?

– Kim trưởng lão, ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục. Cho dù có bị người gọi là ác ma, ta cũng tuyệt không hối hận, chỉ cần có thể để thế gian tràn ngập hòa bình là được rồi.

Lâm Phàm cảm thán nói, trong lời nói phát ra chính khí, không biết sợ hãi kia khiến cho mấy người Kim Quyền cảm thấy kinh hãi đến choáng váng.

Bọn họ thân là trưởng lão của Viêm Hoa tông, rất coi trọng danh dự, còn Lâm phong chủ lại là phong chủ của Vô Địch phong. Giờ phút này, thấy lâm Phàm nói thế, bọn họ lập tức không biết nên nói cái gì mới đúng.

Còn đối với Lâm Phàm, chỉ cần có điểm tích lũy là được, quản nhiều như vậy làm gì.

Chương 267: Đây là thảm cảnh cỡ nào

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Mười một bóng người xuyên qua hư không, từ thành Linh Xuyên đi về phía thành trì khác.

– Người đi đâu rồi?

Lâm Phàm đứng trên không trung, nhìn về phía dưới, nghi hoặc hỏi.

Giờ phút này, ở phía dưới kia không có một ai, nhưng mà lại có không ít đống lửa, đồ sắt bày ra ở nơi đó. Nhìn tình huống lộn xộn này giống như là những người ở phía dưới đi rất vội vàng, không có thời gian để mà kịp thu thập.

Kim Quyền bay xuống phía dưới kiểm tra một phen, sau đó bay lên không trung, nói:

– Đống lửa ở phía dưới vẫn còn hơi ấm, hiển nhiên là bọn họ mới đi không được bao lâu, hơn nữa còn là đi rất vội vàng, cho nên rất nhiều thứ vẫn còn không có thu thập.

– Ngươi nói bọn họ có phải là biết chúng ta đang đến hay không?

Ngữ khí của Lâm Phàm có chút không dám tin tưởng. Trong lòng của hắn vẫn đang hi vọng chân tướng không phải là như vậy, nếu không thì thật quá hại người.

– Hẳn là như vậy đi.

Kim Quyền cũng không quá chắc chắn, nhưng hắn cảm thấy Lâm phong chủ có chút huyết tinh, nếu không tại sao lại muốn một mực đuổi theo truy sát đệ tử của Tượng Thần tông vậy.

Những chuyện này hắn tuy thấy nhưng mà cũng nghĩ không thông. Nếu như Hỏa Dung trưởng lão có thể đánh lui thậm chí trấn

áp cao tầng của Tượng Thần tông, như vậy trận chiến tranh này hoàn toàn có thể kết thúc. Tại sao lại phải phí công sức đi chém giết những đệ tử này?

– Theo ta đi! Làm sao có thể để bọn họ chạy được? Đám gia hỏa này có chút dũng khí hay không vậy? Nếu đã đi xâm lấn thì nên trấn thủ ở chỗ cũ chứ. Sao lại có cái chuyện nửa đường chạy trốn thế này?

Hắn chịu không được sự đả kích này. Nếu thật sự là như thế, vậy thì chẳng phải là hắn sẽ không kiếm được điểm tích lũy nữa sao?

Không có điểm tích lũy thì mình sẽ không thể mạnh lên. Nếu như mình không thể mạnh lên, Viêm Hoa tông sẽ không có cách nào cường đại. Viêm Hoa tông không cường đại lên, lão sư sẽ không thể đi ra ngoài hưởng phúc rồi… Mọi việc cuối cngf đều sẽ hỏng hết. Ảnh hưởng mà việc này mang đến thật sự là quá ác liệt.

Nhìn Lâm phong chủ đi vào hư không, bay về phương xa, Kim Quyền lắc đầu, nói:

– Còn nhìn cái gì nữa? Chúng ta mau đuổi theo Lâm phong chủ thôi.

Bọn họ thân là trưởng lão của tông môn, bây giờ còn trở thành tay chân của Lâm phong chủ, mặc dù trong lòng cũng rất nghi hoặc, không biết đoạn đường này đi để làm gì, mặc dù cảm giác khi chém giết đệ tử của Tượng Thần tông rất thoải mái, nhưng mà theo bọn họ việc này có chút lãng phí thời gian.

Tát Đề trốn vào hư không, nhìn dòng người cuồn cuộn ở phía sau. Thấy các đệ tử đi chậm rãi như vậy, hắn tức giận quát:

– Đi nhanh lên! Nhanh nữa lên! Chẳng lẽ là các ngươi muốn chết ở chỗ này hay sao?

Hắn nhận được tin cầu cứu của Bồ sư đệ, lập tức chạy đến hỗ trợ. Nhưng mà sao có thể nghĩ đến vừa thấy mặt Bồ sư đệ, chưa kịp làm gì thì đã có mười tên cường giả nhìn chằm chằm vào hắn.

Một khắc này, hắn cảm giác trái tim của mình đều nhanh nhảy ra khỏi lồng ngực rồi, nỗi sợ hãi vô tận xông lên đầu.

Sau đó, việc trước tiên mà hắn làm chính là trốn vào hư không rồi trở về đây, dẫn các đệ tử mau chóng rời đi.

Hắn không ngờ những người kia cũng dám chủ động xuất kích, hơn nữa nhìn trang phục của bọn họ tựa như là đệ tử của Viêm Hoa tông.

Phong Thiên Tỏa Địa đại trận bị phá. Hiển nhiên chính là Viêm Hoa tông đến trợ giúp Thái Thản tông. Đối với tông môn này, hắn căm thù đến tận xương tuỷ. Nỗi sỉ nhục mà tông môn đã từng phải chịu đựng cũng không ngừng xuất hiện ở trong đầu.

Nhưng bây giờ cũng không phải là lúc suy nghĩ những việc này, nhất định phải lập tức rời đi, nếu không thì thật sự rất có thể bản thân sẽ chết.

– Tìm được rồi. Rốt cuộc thì ta cũng đã tìm được các ngươi rồi.

Đột nhiên một tiếng cười vang vọng ở trong thiên địa.

Khi nhìn thấy dòng người mênh mông, cuồn cuộn của Tượng Thần tông, tâm tình Lâm Phàm trở nên vui vẻ.

Một đường tìm kiếm, nội tâm cảm thấy xoắn xuýt, nếu như quả thật là để đám người này chạy mất, hắn cũng không biết bản thân có thể chịu được đả kích như vậy hay không? Việc này thật sự là làm cho hắn cảm thấy rất đau đớn đó.

– A?

Tát Đề kinh hãi. Hắn chỉ thấy từ phương xa có mười một bóng người đang lao tới, vẻ hưng phấn trên khuôn mặt của một người trong đó đều ngưng tụ thành thực chất, tựa như là rất vui vẻ khi nhìn thấy bọn họ.

Đệ tử của Tượng Thần tông bọn họ không biết Tát trưởng lão đến cùng là đã trải qua cái gì, sau khi trở về, chuyện thứ nhất chính là để bọn họ tranh thủ thời gian rút lui.

Khi nghe tới thanh âm truyền đến từ phương xa, các đệ tử lập tức hô to:

– Tát trưởng lão, có người đột kích.

– Tát trưởng lão, ngươi muốn đi nơi nào?

Đột nhiên, các đệ tử của Tượng Thần tông nhìn thấy Tát trưởng lão nhanh chóng xé rách hư không, cũng không quay đầu lại đã vội vàng chạy đi cho bọn họ kinh hãi, dù cũng không biết là đã xảy ra

chuyện gì.

– Các ngươi tự lo bản thân cho tốt! Bản trưởng lão đi tìm viện binh.

Thanh âm của Tát Đề truyền đến từ trong hư không, sau đó dần dần tiêu tán.

Giờ khắc này, đệ tử Tượng Thần tông bọn họ đứng sững tại chỗ, triệt để choáng váng.

Bọn họ không thể tin được, trưởng lão vậy mà lại chạy trốn, vứt bỏ bọn họ ở chỗ này.

– Ha ha ha…

Lâm Phàm hưng phấn đến mức máu tươi trong cơ thể đều nhanh sôi trào lên. Vốn dĩ hắn còn cho là đám người này đã chạy mất, không ngờ cuối cùng lại để hắn tìm được.

– Các vị sư huynh an tâm chớ vội. Đệ tử của Tượng Thần tông ở nơi này cứ giao cho Lâm phong chủ là được rồi. Chúng ta không cần ra tay.

Kim Quyền phát hiện có mấy vị sư huynh rục rịch định ra tay trấn áp những đệ tử này, nhưng mà hắn là người đầu tiên đi theo Lâm phong chủ cho nên biết được tình huống ở bên trong, bởi vậy lên tiếng nhắc nhở.

Nhưng trong lòng của hắn cũng đang cảm thán, Lâm phong chủ tại sao lại có ham mê ngược sát đệ tử có tu vi thấp như thế này? Loại ham mê này cũng không hay cho lắm.

Lâm Phàm hài lòng nhìn thoáng qua Kim Quyền, vị trưởng lão này không sai, rất biết làm người, đáng giá bồi dưỡng.

Hắc Thánh Thiên Sơn.

Hư không đã hoàn toàn đứt gãy.

Sức mạnh mênh mông như một dòng lũ đã sớm hủy diệt mảnh khu vực này. Ở trong khu vực này, những người có tu vi Thiên Cương cảnh trở xuống đều không thể sinh tồn, nếu như xuất hiện ở đây sợ rằng sẽ bị những sức mạnh cuồng bạo này nhanh chóng xé nát.

– Thiên Tu, Hỏa Dung, Viêm Hoa tông các ngươi thật sự muốn ra

tay trợ giúp Thái Thản tông chống lại Tượng Thần tông ta hay sao?

Tông chủ của Tượng Thần tông đã sớm biến thành hình dạng đầu voi thân người. Vòi voi to lớn đột nhiên khẽ hút. Sức mạnh tàn dư ở trong hư không đều bị hắn hút vào trong bụng.

Hỏa Dung ngạo nghễ đứng thẳng. Mái tóc dài màu hỏa hồng bồng bềnh theo gió. Khí tức toàn thân đã đạt đến đỉnh phong, khuôn mặt không còn già nua nữa mà lại biến thành một vị thiếu niên môi hồng răng trắng, lông mày giống như là phù văn bằng lửa tản ra hào quang sáng chói.

– Thích Đế Thiên, Thái Thản tông chính là minh hữu của Viêm Hoa tông ta, cho nên tông ta há có thể để Tượng Thần tông các ngươi công nhiên xâm lấn lãnh địa của Thái Thản tông được. Cho dù là để đại chiến diễn ra, chúng ta cũng tuyệt đối không thể để Tượng Thần tông các ngươi xâm lấn nửa bước.

Trên hai tay của Hỏa Dung có đường vân hỏa diễm màu đỏ quấn quanh. Những đường vân này như là áo nghĩa truyền thừa xuống từ thời kỳ Thượng Cổ. Hỏa Dung chỉ cần khẽ vung tay, đường vân này đã đốt cháy mọi vật xung quanh đến hầu như không còn.

– Lão phu ghét nhất chính là chiến đấu đến một nửa lại đột nhiên nói nhảm. Các ngươi thật đúng là khiến cho ta cảm thấy quá thất vọng.

Bên cạnh Thiên Tu còn có Phá Ma Thiên Thần Chùy đang cuốn lấy ba trưởng lão kia của Thánh Đường tông, hơn nữa trông có vẻ còn rất thành thạo, điêu luyện, xem ra là ông vẫn còn dư lực.

Còn sắc mặt ba trưởng lão kia của Thánh Đường tông ngưng trọng, một người trong đó nói:

– Thiên Tu, thực lực của ngươi vậy mà đã cường hãn đến mức độ này sao?

Thiên Tu lắc đầu, nói:

– Ba người các ngươi đúng là phế vật. Nếu như không phải là bản thể của lão phu không thể tới đây, các ngươi nghĩ rằng là mình có thể kiên trì đến tận bây giờ hay sao? Nói các ngươi là trưởng lão của Thánh Đường tông, các ngươi còn không thừa nhận hay sao? Để Thánh Chủ của Thánh Đường tông các ngươi tới đây, bản thể của lão phu sẽ lập tức giáng lâm, chém Thánh Chủ của các ngươi.

– Càn rỡ.

Ba người giận dữ, không ngờ Thiên Tu này cuồng vọng như vậy.

– Nhìn xem. Đã không cần lừa dối nữa thì cứ thừa nhận đi, ta chỉ là nói mây câu mà thôi, làm gì mà kích động như vậy.

Thiên Tu bên ngoài vẫn cười nói, nhưng thần sắc cũng dần trở nên ngưng trọng.

Dù sao hiện giờ không phải là bản thể giáng lâm mà chỉ là một phân thân thôi, sức mạnh có hạn, tiêu hao một điểm là mất một điểm. Hơn nữa thực lực của ba tên này cũng không kém, trong lúc nhất thời, hắn cũng khó mà trấp áp bọn họ.

Tông chủ của Thái Thản tông, Phổ Đồ từ lâu đã thi triển ra Thiên Cương Chân Thân. Sức mạnh hủy diệt ẩn chứa trong thân thể khổng lồ kia cực kỳ kinh khủng nhưng mà đối mặt với chiến đấu ở tầng thứ này, hắn cũng không dám chủ quan.

Tông chủ của Tượng Thần tông bước ra một bước, Tượng Thần Chân Thân ở phía sau lưng gào thét, thanh âm to lớn vang lên:

– Lần này, toàn bộ đệ tử của tông ta đều được mệnh lệnh xuất chinh, đã sớm vây quanh tất cả thành trì của Thái Thản tông. Ngươi cho rằng các ngươi có thể ngăn lại hay sao? Cũng được! Vậy thì ta sẽ cho các ngươi nhìn xem, Thái Thản tông sắp đứng trước thảm cảnh cỡ nào.

Lúc này, tông chủ của Tượng Thần tông hơi nhấc bàn tay, một màn sáng hình tròn xuất hiện, rõ ràng là màn sáng này có thể giúp bọn họ nhìn thấy tình huống ở trên khắp lãnh địa của Thái Thản tông.

– Đệ tử của tông ta đã sớm tụ tập. Ngươi cho rằng chỉ bằng đám đệ tử của Thái Thản tông các ngươi có thể…

Lời còn chưa nói hết, tiếng kêu thê thảm đã truyền từ trong màn sáng kia ra ngoài.

– A! Cứu mạng! Trưởng lão cứu mạng.

– Đây là ác ma. Đừng có giết ta! Ta muốn về tông. Ta không muốn đến Thái Thản tông nữa.

– Ta không thể chết. Ta còn trẻ. Ta còn có rất nhiều…

– A!

Tiếng kêu thảm thiết nối liền không dứt.

Đồng thời một tiếng cười cuồng ngạo vang lên, vọng khắp đất trời.

– Ha ha ha! Các ngươi trốn không thoát đâu. Các ngươi đều là của ta.

Trong màn sáng, một bóng người cao ba mét trong tay cầm một cây Lang Nha bổng dài trăm trượng liên tục đập xuống. Mái tóc dài màu đỏ ngòm tung bay theo gió. Hai con ngươi màu đỏ tươi càng lóe ra ánh sáng màu hồng. Bóng người này đang liên tục đồ sát đệ tử Tượng Thần tông.

– Kim trưởng lão, các ngươi xông lên, bắt lấy tên kia cho ta.

Tiếng nói kia lại tiếp tục vang lên. Mà ở trong màn sáng kia, mười bóng người nhanh chóng đánh tới vị trưởng lão Thiên Cương cảnh tầng năm của Tượng Thần tông kia.

Bầu không khí vốn dĩ ngột ngạt của Hắc Thánh Thiên Sơn đột nhiên tiêu tán.

Ánh mắt mọi người đều chăm chú nhìn về phía cảnh tượng trong màn sáng kia. Bọn họ ở trong này chiến đấu, căn bản không biết ở nơi khác đến cùng là xảy ra chuyện gì.

Cũng không lâu sau, vị trưởng lão Thiên Cương cảnh tầng năm của Tượng Thần tông đã bị bắt lại.

Trong màn sáng, nam tử mái tóc dài màu đỏ ngòm kia cầm Lang Nha bổng không ngừng đập xuống, một bổng lại một bổng.

Máu tươi phun trào, máu thịt be bét, cảnh tượng vô cùng thê thảm.

Vị trưởng lão của Tượng Thần tông bị trấn áp kia kêu la thảm thiết, miệng vẫn hô to để cao tầng của tông môn đến cứu mạng, nhưng mà cuối cùng vẫn bị đối phương đập chết, thậm chí ngay cả một cơ hội phản kháng cũng không có.

Toàn thân Thích Đế Thiên run rẩy. Những người bị chém kia đều là đệ tử tinh anh ở trong Tượng Thần tông. Nhất là nhìn thấy mười gia hỏa Thiên Cương cảnh tầng bảy, tầng sáu, tầng năm cùng nhau

tiến lên, trấn áp vị trưởng lão Thiên Cương cảnh tầng năm kia, trái tim của hắn lập tức rỉ máu.

Những người này đều là chiến lực cao cấp của tông môn. Để bồi dưỡng được số lượng đệ tử bực này, tông môn đã tiêu hao không biết bao nhiêu công sức, bỏ ra bao nhiêu thời gian, bây giờ lại dễ dàng bị người giết chết như vậy.

Mà ở trong lòng của hắn, thanh âm truyền đến từ trong màn sáng kia lại chói tai như vậy.

– Người của Tượng Thần tông thật đúng là quá ngốc. Đi thôi! Chúng ta lại đi đến chỗ kế tiếp, hôm nay cố gắng xử lý bằng sạch đệ tử của Tượng Thần tông ở trên lãnh địa Thái Thản tông.

Ở trong hai con ngươi của Thích Đế Thiên, bóng người phách lối, cuồng vọng càng lúc càng rõ ràng. Cuối cùng, Thích Đế Thiên không kìm nén được nữa, lửa giận ở trong lòng triệt để bạo phát ra.

– A a a a! Thằng nhãi ranh, ngươi làm sao dám?

Thấy cảnh này, Thiên Tu cũng hơi sững sờ. Hắn cũng không ngờ đồ đệ của mình lại dũng mãnh như thế. Đồng thời khi nhìn thấy mười người đi theo ở bên cạnh Lâm Phàm, hắn cũng ngây người tựa như là không ngờ đồ đệ của mình lại có thể nghĩ đến biện pháp này, để mười vị trưởng lão của tông môn bảo hộ, an toàn của Lâm Phàm sẽ không phải lo nữa.

– Ha ha! Thích Đế Thiên, thảm cảnh này thật đúng là không tệ, đáng giá tán thưởng. Nhưng đối với ngươi, chuyện này cũng không quan trọng lắm đâu nhỉ? Dù sao nhân khẩu của Tượng Thần tông cũng rất đông đảo, bị đồ đệ của ta chém một chút cũng không phải là đại sự gì.

Thiên Tu thật sự không nhịn được muốn cười.Hắn thật sự là rất vừa lòng với đồ đệ của mình, nhất là cái chảo cùng Lang Nha bổng kia, hắn cảm giác luyện chế hai pháp bảo này cho Lâm Phàm đúng là một quyết định sáng suốt.

Công kích trong phạm vi lớn, hơn nữa chỉ cần thực lực không bằng đồ đệ của hắn, vậy thì đều sẽ bị trấn áp, không thể phản kháng được.

Nhân số có nhiều thì như thế nào? Ở trên tu vi đã tạo thành chênh lệch to lớn.

Chương 268: Tay của ta cứng đơ lại

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Hỏa Dung nhíu mày. Hắn phát hiện đồ đệ này của Thiên Tu còn hung ác hơn cả Thiên Tu. Chuyện thế này người bình thường đúng là không làm được.

Nhất là cảnh tượng máu tanh kia tại sao hắn có thể làm một cách thờ ơ, thậm chí không có một chút phản cảm nào như thế?

– Thiên Tu, đây là đồ đệ của ngươi.

Thích Đế Thiên quát ầm lên. Nội tâm của hắn vẫn đang rỉ máu, đây là hèn hạ cỡ nào, vô sỉ cỡ nào, mười tên Thiên Cương cảnh ra tay, còn có ai có thể chống cự.

Đồng thời toàn bộ cường giả Thiên Cương cảnh của Tượng Thần tông đã bị phân tán ra khắp nơi trên lãnh thổ Thái Thản tông. Nếu cứ thế này, e rằng tất cả các khu vực trú đóng sẽ lần lượt bị công phá hay sao?

– Ánh mắt không kém. Chỉ có như thế này mới có thể có tư cách trở thành đồ đệ của lão phu.

Thiên Tu đắc ý nói:

– Còn nói nhảm cái gì nữa? Chúng ta đánh tiếp đi! Như vậy lão phu cũng có thể kéo dài một khoảng thời gian cho đồ đệ của ta làm việc! Hỏa Dung, ra tay.

– Được.

Hỏa Dung gật đầu. Mặc kệ tình huống như thế nào thì hiện tại chính là chiến. Hắn cũng không nhớ là bao lâu rồi mình chiến đấu không có không kiêng nể gì như thế này.

– Đáng giận! Đáng giận.

Thích Đế Thiên giận dữ hét.

Thấy cảnh này, máu tươi trong cơ thể các trưởng lão của Thái Thản tông lại một lần nữa sôi trào lên tựa như là chưa từng hưng phấn bao giờ vậy.

Cảnh tượng ở trong màn sáng kia khiến cho bọn họ cực kỳ kích động.

Trong chốc lát, thiên địa lần nữa sụp đổ.

Một mình Thiên Tu cuốn lấy ba vị trưởng lão của Thánh Đường tông, để bọn họ không rảnh phân thân.

Lúc này, ba vị trưởng lão của Thánh Đường tông còn đang nghĩ nếu như Thiên Tu là trưởng lão của Thánh Đường tông giống như bọn họ thì chỉ sợ thế gian này không người nào có thể chống lại Thánh Đường tông rồi.

Từ sau khi Viêm Hoa Đại Đế biến mất, Viêm Hoa tông càng ngày càng sa sút. Thế nhưng mà Thiên Tu này hoành không xuất thế, hắn cùng mấy vị đồng môn cứng rắn chống Viêm Hoa tông đã rách nát đến cực hạn lên. Năng lực bực này không thể không nói là rất kinh thiên động địa.

Cho dù là Thánh Chủ của bọn họ cũng đã từng nói Thiên Tu của Viêm Hoa tông không kém gì hắn, thậm chí có thể sánh vai.

Chuyện này theo bọn họ nghĩ là chuyện hoàn toàn không thực tế, không có khả năng. Thế nhưng mà bây giờ, đối phương chỉ đưa đến một hình chiếu phân thân đã có thể áp chế ba người bọn họ. Chuyện này cũng đủ để nhìn ra Thiên Tu này cường hãn bực nào.

Biển máu phủ kín mặt đất, máu thịt bay tứ tung.

Lâm Phàm đứng trên không trung, có cảm giác thoải mái không nói được thành lời. Đến bây giờ, hắn đã diệt tầm 5 nhóm người của Tượng Thần tông rồi. Điểm tích lũy thu hoạch được cũng thật sự là quá to lớn.

Kim Quyền nuốt nước miếng, nói:

– Lâm phong chủ, chúng ta có phải tiếp tục nữa hay không?

Hắn cũng cảm thấy mình sắp không chịu nổi nữa rồi. Chung quanh không có một chỗ có thể đứng chỗ, toàn bộ đều là máu tươi,

kể cả quần áo của bọn họ cũng dính đầy máu rồi.

– Ừm, tiếp tục.

Lâm Phàm không hề muốn dừng lại. Nếu như hắn có thể lợi dụng cơ hội này để kiếm đủ điểm tích lũy cho mình trở thành vô địch trên thế gian này, vậy thì thật sự là muốn thoải mái đến nổ tung.

– Đi.

Không hề lãng phí một chút xíu thời gian, Lâm Phàm nhanh chóng tiến vào hư không, đi về phía một chỗ khác.

Thành Quan Sơn.

– Vừa rồi, chỗ đằng kia có chuyện gì đã xảy ra vậy?

Một đệ tử Thái Thản tông kinh hãi nói. Vừa rồi đất rung núi chuyển tuyệt đối không phải là ảo giác.

Đệ tử Viêm Hoa tông trấn thủ nơi này lắc đầu, nói:

– Ta không biết nhưng tựa như là phát sinh chiến đấu.

– Chiến đấu sao?

Đệ tử Thái Thản tông nghi hoặc, nói:

– Đến cùng sẽ là ai?

Đệ tử Viêm Hoa tông biết trong nội tâm của người này đang rất khủng hoảng, vỗ bả vai của đối phương, nói:

– Yên tâm đi, Tượng Thần tông nhất định sẽ bị đuổi đi ra.

– Đa tạ.

Đệ tử Thái Thản tông cảm kích nói. Ở thời khắc tông môn bị địch tông xâm lấn này, Viêm Hoa tông có thể tới cứu viện, cũng đã khiến bọn họ cảm động vạn phần. Hắn thấy đây mới là hữu nghị chân chính.

Thậm chí, khoảng thời gian trước, khi Viêm Hoa tông bị Nhật Chiếu tông xâm lấn, tông môn lấy đại bộ phận tài nguyên của bọn họ đưa cho Viêm Hoa tông.

Khi đó, hắn còn phàn nàn qua mấy câu. Nhưng mà bây giờ, hắn

đã hiểu được. Ở trên thế giới mà quan hệ tông môn cùng tông môn thường xuyên biến hóa này, có thể có được một minh hữu vĩnh viễn không phản bội là chuyện may mắn cỡ nào.

– Lâm phong chủ, phía trước có người.

Kim Quyền chỉ về phương xa, hưng phấn nói.

Nghe hắn nói thế, Lâm Phàm lập tức vui sướng. Quả nhiên, ở phương xa có một nhóm đệ tử Tượng Thần tông đang tụ tập.

– Đi thôi! Chém toàn bộ.

Hắn hiện tại đã sắp giết đến nhập ma. Bên ngoài cơ thể có huyết khí quấn quanh. Ánh sáng màu máu bên trong hai con ngươi càng ngày càng nồng đậm. Nguyên bản cơ thể có hai màu đỏ đen giờ lại nhuộm thêm màu máu đỏtươi, trông hắn chả khác nào ác ma màu máu trong địa ngục vậy.

Phương xa.

Đệ tử Tượng Thần tông còn đang trò chuyện với nhau. Trên gương măt của mỗi người đều lóe ra vẻ điên cuồng.

Bọn họ đều đang chờ đợi. Chỉ cần cao tầng của tông môn ra lệnh một tiếng, bọn họ đều có thể hóa thành sài lang hung ác nhất, nuốt chửng tông môn nhỏ bé như là Thái Thản tông này.

– Ngươi có ngửi được mùi máu tươi nồng đậm sao?

Một đệ tử Tượng Thần tông mở miệng nói.

– Mùi máu tươi ư? Chúng ta còn chưa bắt đầu đồ thành mà ngơi đã ngửi thấy mùi máu tươi rồi sao?

– Không tốt! Các ngươi nhìn kìa, có người đến.

Nhìn thấy hình dạng của Lâm Phàm, đệ tử Tượng Thần tông kinh hãi, sau đó quát:

– Có địch nhân.

Kim Quyền đã sớm chuẩn bị kỹ càng, một mực tìm kiếm cường giả Thiên Cương cảnh tầng năm trở lên. Thế nhưng mà sau khi tìm kiếm một phen, hắn lại hơi có chút thất vọng. Đừng nói là Thiên Cương cảnh tầng năm, Thiên Cương cảnh tầng một cũng không có mấy người.

– Không cần các vị ra tay, ta tới là được rồi.

Lâm Phàm nói.

Sau đó, hắn lấy ra cái chảo, không ngừng biến lớn, chuẩn bị một chảo giết sạch đám người ở dưới.

– Đó là cái gì?

Đệ tử Tượng Thần tông quá sợ hãi tựa như là gặp quỷ vậy. Binh khí màu đen to lớn, che khuất bầu trời kia bao phủ owr trong lòng của bọn họ.

Nhất là ở trong tầm mắt của bọn họ, trên binh khí kia dính đầy máu thịt, chỉ cần run run một chút là có máu tươi nhỏ giọt xuống.

Mấy người Kim Quyền nhìn pháp bảo này của Lâm phong chủ cũng cảm thán. Đây là pháp bảo mà Thiên Tu trưởng lão luyện chế cho Lâm phong chủ. Thật đúng là vô cùng cường đại.

Lâm Phàm giơ cao cái chảo lên. Nhưng lúc hắn chuẩn bị đập xuống thì đột nhiên, một tiếng nói vang lên, vọng khắp toàn bộ thiên địa.

– Tượng Thần tông cùng Thái Thản tông ngưng chiến. Đệ tử Tượng Thần tông lui về biên giới.

Thanh âm này ẩn chứa sức mạnh vô tận, truyền vào trong tai của mỗi một người.

Nghe được tin tức, đệ tử Thái Thản tông trấn thủ ở trong thành trì sôi trào lên.

Thần sắc nguyên bản ngưng trọng mà lo lắng giờ giãn ra, lộ ra vẻ hưng phấn.

– Ngưng chiến, chúng ta rốt cục đã đuổi được Tượng Thần tông ra ngoài.

– Chúng ta thắng.

Một đệ tử Thái Thản tông ôm đệ tử Viêm Hoa tông, nói:

– Bằng hữu, chúng ta thắng rồi. Đa tạ các ngươi.

Đệ tử Viêm Hoa tông kia lập tức nhẹ nhàng thở ra, nở nụ cười, ngưng chiến là tốt rồi. Hắn cũng không thích chiến tranh.

Lâm Phàm đang giơ cao trên không trung cái chảo đột nhiên dừng lại.

Lâm Phàm kinh hãi. Hắn không ngờ hai bên lại ngưng chiến nhanh chóng như vậy. Hắn còn không có giết đủ mà.

Lúc đối mặt với sức mạnh cường hãn bực này, đệ tử Tượng Thần tông ở phía dưới cũng đều run như cầy sấy. Nhưng giờ phút này, bọn họ cũng nhẹ nhàng thở ra.

Bởi vì hai bên đã ngưng chiến, những người đứng ở trong không trung kia sẽ không thể chém bọn họ.

Cái chảo bỗng chậm rãi nhúc nhích.

Kim Quyền lập tức ngăn cản Lâm Phàm. Hắn lắc đầu, nói:

– Lâm phong chủ, không thể động thủ. Sau khi ngưng chiến, đệ tử của hai tông không thể giết lẫn nhau, nếu không tông môn sẽ bị xử phạt.

– Có chuyện như vậy sau?

Lâm Phàm có chút khó chịu. Bây giờ, điểm tích lũy đang ở trước mắt mà hắn lại không thể động thủ. Thật là quá khó chịu rồi!

Những đệ tử Tượng Thần tông kia thư giãn ngồi bệt xuống đất. Lúc này, bọn họ cũng không còn e ngại vũ khí to lớn ở trên không trung kia nữa. Thậm chí còn có đệ tử Tượng Thần tông ngẩng đầu, cẩn thận quan sát Lâm Phàm tựa như là đang nói ngươi muốn làm gì.

– Đồ nhi!

Đúng lúc này, hư không chấn động.

Thiên Tu xuất hiện.

Lâm Phàm sững sờ. Hắn không hiểu được lão sư làm sao lại xuất hiện ở đây. Nhưng khi nhìn kỹ, hắn lại phát hiện đây không phải là bản thể của lão sư.

– Ai nha! Lão sư…

Đúng lúc này, Lâm Phàm đột nhiên run lên, tay phải giống như là cứng đơ vậy.

– Đồ nhi, ngươi làm sao vậy?

Thiên Tu kinh hãi, nói.

Tay trái của Lâm Phàm nắm lấy cổ tay bên phải. Mồ hôi lạnh trên trán ứa ra. Hắn ngắc ngứ nói:

– Lão sư, tay phải… của ta không thể động, giống như là…

– Bắt không được.

Cái chảo chậm rãi tuột ra khỏi tay của hắn rồi rơi xuống, đập tới đệ tử phía dưới.

Lực Lượng Pháp Tắc ở trong cái chảo phát uy.

Lâm Phàm kinh hãi, nói:

– Người phía dưới mau chóng rời đi, ta không cầm được…

Uỳnh!

Ở trong ánh mắt hoảng sợ của những đệ tử Tượng Thần tông kia, cái chảo kia rơi xuông, đập bọn họ nát bét.

– Đồ hỗn trướng…

Lúc này, một bóng người nhanh chóng xé rách hư không đi ra. Nhìn thấy cảnh tượng ở trước mắt, hai mắt của Thích Đế Thiên đều đỏ lên.

– Thiên Tu, Thái Thản tông, các ngươi có ý gì? Chúng ta đã ngưng chiến, vậy mà các ngươi lại còn dám động thủ.

Thích Đế Thiên giận dữ hét.

Mà ánh mắt của những trưởng lão kia cũng trở nên ác liệt. Những người này đều là đệ tử tinh anh của Tượng Thần tông.

Thiên Tu không có để ý đến ánh mắt của mấy người Thích Đế Thiên, mà nóng vội đi đến bên cạnh Lâm Phàm, nói:

– Đồ đệ, tay của ngươi thế nào?

– Lão sư, tay phải của ta cứng đơ rồi.

Lâm Phàm trông rất thống khổ, mồ hôi lạnh trên trán ào ào chảy xuống.

– Đồ đệ chớ hoảng sợ, vi sư đến kiểm tra xem.

Thiên Tu nghiêm túc nói. Mặc dù lúc này hắn chỉ là hình chiếu phân thân nhưng mà trông giống hư là đang cố gắng kiểm tra.

– Đồ đệ, chuyện này có chút nghiêm trọng.

– A! Lão sư, ta sẽ không có chuyện gì đi.

Thích Đế Thiên thấy cảnh này, lửa giận trong lòng thiêu đốt, nói:

– Thiên Tu, còn có kẻ này nữa, các ngươi nhất định phải cho tông ta một lời giải thích.

Thiên Tu nhìn về phía Thích Đế Thiên, nói:

– Giải thích cái gì? Còn muốn giải thích cái gì? Ngươi không thấy được tay phải đồ đệ của ta đã cứng đơ lại sao? Nếu như không phải là Tượng Thần tông các ngươi xâm lấn Thái Thản tông, đồ đệ của ta làm sao lại có việc. Ngươi nghe cho rõ đây. Nếu như đồ đệ của ta có chuyện gì, lão phu nhất định sẽ liều mạng với ngươi.

– Ngươi… Vậy đệ tử của tông ta liền chết vô ích hay sao?

Thích Đế Thiên lạnh lùng nói.

– Chuyện này có thể làm sao bây giờ, chỉ là chuyện vô ý mà thôi. Huống hồ đồ đệ của ta cũng đã bảo bọn họ chạy mau. Bọn họ chạy quá chậm thì trách được ai?

Thiên Tu nghiêm nghị nói.

– Tốt! Hay cho một câu chỉ là vô ý mà thôi. Bản tông vô ý chém chết đồ đệ của ngươi, đó cũng vô ý rồi?

Khí thế của Thích Đế Thiên bộc phát ra, giống như là thật sự nổi giận vậy.

– Giết đồ đệ của ta sao?

Thiên Tu liếc mắt nhìn Thích Đế Thiên rồi nói:

– Ngươi dám vô ý cho lão phu xem. Lão phu sẽ đòi mạng ngươi.

Thích Đế Thiên tức đến tóc dài đều dựng lên, nói:

– Tốt! Tốt! Ngươi chờ đấy.

Sau đó, hắn mang theo tất cả trưởng lão của Tượng Thần tông nhanh chóng xé rách hư không rời đi.

Sau khi người rời đi.

Lâm Phàm mặt không đổi sắc bay xuống phía dưới, cầm cái chảo, ném trong nhẫn trữ vật.

Lúc này, hắn cảm thấy cực kỳ hài lòng.

Chương 269: Vấn đề này hơi có chút phức tạp

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Khóe miệng của Hỏa Dung hơi co giật. Loại đùa giỡn trăm chỗ sơ hở này mà hai sư đồ này cũng dám diễn sao?

– A, đây là Hỏa Dung trưởng lão?

Lâm Phàm nhìn về phía thiếu niên có khuôn mặt tuấn mỹ đứng bên cạnh lão sư, dò hỏi. Nếu như không phải có mái tóc đỏ kia, hắn cũng không nhận ra được.

Hỏa Dung lắc đầu. Thân thể giống như khí cầu bị xì hơi vậy, dần dần mềm nhũn ra. Trong nháy mắt, hắn lại biến thành dáng vẻ già nua như trước. Khí tức nguyên bản cuồng bạo, trong nháy mắt biến trở nên bình tĩnh.

Lâm Phàm đúng là hơi kinh ngạc, không ngờ Hỏa Dung trưởng lão còn có chiêu này. Hắn nhẹ nhàng huých tay lão sư và nói:

– Lão sư, ngài cũng có thể biến hình giống như Hỏa Dung trưởng lão sao?

– Lão sư của ngươi cũng không có năng lực như ta.

Hỏa Dung tự hào cười nói tựa như là nghĩ đến mình có chỗ mạnh mẽ hơn Thiên Tu mà cảm thấy vui vẻ.

Thiên Tu nhỏ giọng nói:

– Đồ đệ, lão già này lúc tuổi còn trẻ có kì ngộ, thu hoạch được một giọt Thời Gian Bản Nguyên, có thể giúp thân thể quay lại đến thời kỳ thiếu niên.

– Thời Gian Bản Nguyên?

Lâm Phàm cũng lần đầu tiên nghe được thứ này. Nhưng chỉ cần nghe tên là hắn biết, thứ này rất lợi hại. Bởi vì kiếp trước, đọc qua không ít truyện huyền huyễn, hắn thấy chỉ cần những thứ có liên quan đến bản nguyên đều không phải là đồ vật bình thường.

– Đồ đệ, về sau nếu ngươi gặp được một nữ tử tóc bạc hỏi ngươi có nguyện ý theo nàng ba năm hay không? Ngươi không cần nói gì nhiều, ngươi chỉ cần nói nguyện ý, như vậy sau ba năm, ngươi sẽ thu hoạch được một giọt Thời Gian Bản Nguyên.

Thiên Tu nói.

– A? Vậy chuyện này không phải là ăn cơm mềm* (cách nói châm biếm của giới trẻ Trung Quốc, chỉ người lười quá chờ cơm nát ra rồi mới chịu tống vô họng ăn khỏi nhai, nghĩa bóng là chỉ người đàn ông dựa vào phụ nữ để sống) hay sao? Ta không muốn là tiểu bạch kiểm* (trai bao, mang ý châm chọc).

Lâm Phàm chọn đúng lỗ thủng mà chọc* (ý nói đúng nghĩa bóng ẩn chứa trong chỗ nào đó).

Quả nhiên, sắc mặt của Hỏa Dung trưởng lão càng ngày càng đen, đen đến mức không thể đen hơn.

– Ha ha ha!

Thiên Tu lập tức cười phá lên, nói:

– Đồ nhi của ta quả nhiên thông minh. Đây chính là ăn cơm mềm. Năm đó ta cùng Hỏa Dung đều gặp được nữ tử kia, ta không chút do dự cự tuyệt, mà hắn thì lựa chọn đồng ý. Thật đúng là khiến lão phu chết cười.

– Thiên Tu, ngươi đừng vu hãm ta, lão phu chỉ là thấy nữ tử kia trông rất cô độc cho nên mới đi theo nàng ba năm.

Hỏa Dung phản bác.

– A, lão sư, ngươi thế nào?

Đúng lúc này, Lâm Phàm phát hiện thân hình của Thiên Tu dần dần bất ổn, giống như là sắp tiêu tán.

– Đồ đệ, sức mạnh của vi sư ở trong hình chiếu này đã hao hết. Sau khi trở lại tông môn, vi sư sẽ giảng giải cho ngươi những thứ này.

Vừa dứt lời.

Thiên Tu bỗng tiêu tán.

– Hỏa Dung trưởng lão, Tượng Thần tông làm sao lại đồng ý ngưng chiến nhanh như vậy?

Lâm Phàm cảm giác cuộc chiến tranh này phát sinh nhanh, kết thúc cũng nhanh. Hắn còn không giết đủ đâu. Cứ kết thúc như vậy khiến cho nội tâm của hắn cũng có chút hoang mang rối loạn.

Hỏa Dung trưởng lão thở dài, nói:

– Chuyện này nói ra thì rất dài dòng. Sau khi về tông, ta sẽ nói sau.

Lại con mẹ nó về tông rồi nói. Thật đúng là khiến cho người ta bất đắc dĩ.

– Hỏa Dung, vị này chính là đồ đệ của Thiên Tu sao?

Lúc này, một nam tử to con đi tới. Nam tử này có khuôn mặt kiên nghị.

– Vị này là Phổ Đồ tông chủ của Thái Thản tông.

Hỏa Dung nói.

– Viêm Hoa tông phong chủ của Vô Địch phong Lâm Phàm, tham kiến Phổ Đồ tông chủ.

Đây cũng là lần đầu tiên, Lâm Phàm nhìn thấy tông chủ của Thái Thản tông.

Phổ Đồ vươn tay, muốn đập vào vai của Lâm Phàm. Nhưng mà bởi vì Lâm Phàm vẫn ở trong trạng thái Cuồng Thân nên hắn với không tới. Cuối cùng, tay của ông đập vào cánh tay của đối phương. Ông lập tức cảm giác trên bàn tay có dính thứ gì đó sền sệt tựa như là máu.

Lúc Phổ Đồ ngẩng đầu, ông phát hiện vị Lâm phong chủ này đang cười với hắn. Phổ Đồ cũng cười nhưng mà vẻ mặt thoáng có chút xấu hổ.

– Không sai! Không sai! Quả thật là… tuấn tú lịch sự.

Phổ Đồ tán dương.

Thân thể cao lớn, làn da đen kịt còn kèm theo đường vân màu máu, nhìn qua là đã biết không có cái rắm quan hệ cùng tuấn tú lịch sự, nhưng mà Phổ Đồ nghĩ nửa ngày cũng không có tìm ra từ gì để hình dung.

Cuối cùng, ông cảm thấy bốn chữ 'Tuấn tú lịch sự' có thể bao dung vạn tượng, hình dung tất cả.

Đối với đồ đệ này của Thiên Tu, Hỏa Dung cũng không biết nên nói cái gì. Không biết là hắn đã tu luyện công pháp gì mà làm cho mình biến thành bộ dáng này, hơn nữa đến giờ còn không biến trở về. Đồng thời trên người tại sao có thể dính nhiều máu tươi như vậy, giống như là hắn vừa mới đi ra từ bên trong áo máu vậy.

Tổng bộ của Thái Thản tông.

Tông chủ cùng các trưởng lão đã trở về. Các đệ tử đều vui mừng hoan hô. Rốt cục, bọn họ đã đuổi được Tượng Thần tông ra khỏi lãnh thổ. Loại vui sướng này để bọn họ khó mà nhẫn nhịn.

– Phụ thân.

Một tiếng nói thanh thúy từ phương xa truyền đến.

Một bóng người nhỏ xinh lao tới chỗ Phổ Đồ.

– Con gái ngoan của ta.

Phổ Đồ nhìn thấy người kia, trên mặt nở nụ cười xán lạn. Thân là tông chủ của một nhưng lúc này, hắn cũng lộ ra dáng vẻ của một người cha.

– Hỏa Dung, đây là Diên Ca, con gái của ta.

Hỏa Dung gật đầu, cười nói:

– Phổ Đồ, may mà con gái của ngươi không hề giống ngươi chỉ giống mẹ nàng.

– Đúng vậy.

Hỏa Dung đã từng tới Thái Thản tông, cùng còn cùng đi lịch luyện với Phổ Đồ lúc đo vẫn còn là đệ tử Thái Thản tông, đồng thời cũng quen biết nữ tử thường xuyên quấn quýt ở bên cạnh Phổ Đồ.

– Là ngươi.

Mà vừa lúc này, Diên Ca trợn mắt há hốc mồm thật to, nhìn chằm chằm thân thể cao lớn của Lâm Phàm tựa như là rất vui sướng vậy.

– Nguyên lai ngươi là con gái của Phổ Đồ tông chủ.

Lâm Phàm cười nói. Hắn đúng là không ngờ người mà mình tiện tay cứu lại có thân phận như vậy.

Phổ tông chủ nghi hoặc, nói:

– Diên Ca, Lâm phong chủ, hai người biết nhau sao?

– Phụ thân, lúc trước ta bị người của Tượng Thần tông bắt lấy, là hắn đã cứu ta.

Diên Ca nói. Sau đó, nàng đi đến trước mặt Lâm Phàm. Lúc phát hiện trên người Lâm Phàm đều là máu tươi, nàng đứng yên nghĩ một lát. Sau đó giống như là nghĩ tới điều gì, nàng vội vã chạy ra.

Cảnh tượng này khiến cho rất nhiều người đều nghi hoặc không thôi.

– Lâm phong chủ, đa tạ ngài đã cứu con gái của ta.

Phổ Đồ cảm kích nói. Hắn đúng là không ngờ đối phương lại cứu được con gái của hắn, đồng thời cũng may mắn, nếu không phải là có đối phương, con gái của mình rơi vào trong tay đệ tử Tượng Thần tông sẽ bi thảm thế nào.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói:

– Tiện tay mà thôi, Phổ Đồ tông chủ không cần khách khí.

Kim Quyền đứng ở một bên, không lên tiếng. Đó nào phải chỉ là tiện tay mà thôi, hoàn toàn chính là nghiền ép tàn bạo. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hắn chỉ sợ cũng không dám tin tưởng đây là sự thật.

Đột nhiên!

Phổ tông chủ sững sờ. Chỉ thấy từ phương xa, con gái của mình mang theo một cái chậu đựng nước đến đây, hơn nữa nhìn bộ dáng giống như là rất vui sướng.

Lạch cạch!

Diên Ca đặt chậu nước ở bên cạnh, nhìn Lâm Phàm với vẻ mặt khát vọng và nói:

– Ta có thể giúp ngươi lau sao?

– A?

Lâm Phàm sững sờ tựa như là không có kịp phản ứng.

Giờ phút này, không chỉ là hắn không kịp phản ứng mà ngay cả Phổ tông chủ còn có Hỏa Dung đều không có kịp phản ứng.

Nhất là Hỏa Dung, trong lòng cũng nói thầm, chẳng lẽ là con gái của Phổ Đồ nhìn trúng tiểu tử này hay sao.

Nghĩ đến đây, trong lòng của hắn cũng run lên.

Tiểu tử này một mực duy trì dáng vẻ khổng lồ, đen kịt có thể nói là khủng bố đến cực điểm này mà Diên Ca còn có thể nhìn trúng, ánh mắt của cô nàng này lạ thường đến bực nào.

Lúc này, Lâm Phàm phát hiện trên người mình còn dính nhiều máu tươi như vậy. Hắn cười nói:

– Ta tự mình làm là được rồi.

Thiên Hà Vương Đỉnh xuất hiện. Sau đó, Lâm Phàm cầm cả cái đỉnh lên, dội nước lên trên người mình.

Diên Ca nguyên bản còn có chút thất vọng, nhưng đột nhiên, trong hai mắt manh manh kia của nàng đắm đuối nhìn Lâm Phàm đang tắm rửa bên trong dòng nước.

Cơ bắp cuồn cuộn khiến mặt của Diên Ca hơi đỏ lên.

Nhất là khi Lâm Phàm nâng cánh tay lên vuốt tóc, hành động đó càng khiến trái tim của Diên Ca đập rộn ràng.

– Rất đẹp trai…

Sau khi được nước sông cọ rửa, máu tươi trên người nhanh chóng chảy xuôi xuống dưới chân, đọng lại thành vũng máu trông cực kỳ khủng bố.

Nhìn thấy vũng máu tươi này, các đệ tử của Thái Thản tông cũng nuốt nước bọt, cảm giác thật là khủng khiếp, không biết người này đến cùng là đã giết bao nhiêu người mà có thể dính nhiều máu tươi

như thế.

Theo bọn họ nghĩ, đệ tử Viêm Hoa tông ở trước mắt thật là khủng khiếp.

– Phụ thân, ta muốn gả cho hắn.

Diên Ca cũng không còn cách nào chịu đựng nữa, nhanh chóng mở miệng nói.

Ầm ầm!

Đám người nguyên bản còn không có dị dạng nhưng khi nghe được lời nói này, lập tức quá sợ hãi đến choáng váng, có không ít người kém chút nữa là ngã trên mặt đất.

Liền ngay cả Lâm Phàm đang giơ cao Thiên Hà Vương Đỉnh đều choáng váng tựa như là gặp quỷ vậy.

– Cái gì?

Phổ Đồ ngớ người, sợ mình nghe lầm.

Diên Ca đỏ mặt, ngượng ngùng nói:

– Phụ thân, ta muốn gả cho hắn.

Hỏa Dung ngây người nhìn Lâm Phàm, lại nhìn Phổ Đồ, sau đó lại nhìn Diên Ca, hắn hoàn toàn không thể tin được, bằng dáng vẻ hiện tại của tiểu tử này lại còn có thể tán được gái?

Hắn sống lâu như vậy rồi cũng chưa từng gặp qua loại tình huống này.

– Hỏa Dung, chuyện này…

Phổ Đồ nhìn về phía Hỏa Dung tựa như là không biết nên trả lời như thế nào.

Hỏa Dung ho nhẹ một tiếng. Vốn dĩ hắn muốn nói chuyện này làm sao có thể, chuyện này hoàn toàn chính là siêu việt thưởng thức cực hạn của nhân loại. Nhưng mà vừa nghĩ nếu như mình thật sự nói như vậy, để Thiên Tu biết mình chỉ sợ phải xanh cỏ.

– Vấn đề này còn cần phong chủ của tông ta tự mình trả lời.

Mấy người Kim Quyền cũng trợn tròn mắt. Bọn họ cũng không

ngờ sẽ có tình huống như vậy, ánh mắt của nha đầu này đến cùng là bị sao vậy.

Sau khi biến thân, cơ thể của Lâm phong chủ cũng cao khoảng chừng ba mét mà tiểu nha đầu ở trước mắt này còn chưa đến mét rưỡi. Nếu như nàng nên duyên cùng với Lâm phong chủ, bọn họ thật không dám tưởng tượng một ngày nào đó có thể xảy ra án mạng hay không?

Không dám tưởng tượng.

Lúc này, Lâm Phàm đang điên cuồng đậu đen rau muống ở trong lòng. Nha đầu này nhìn qua tối đa cũng mới 14 tuổi, không ngờ đã có ý nghĩ như vậy.

Đây chính là tội ấu dâm đó, ít nhất là ba năm ăn cơm tù, cao nhất là tử hình.

Đồng thời hắn cũng không có khả năng phát rồ đến mức xuống tay với một tiểu la lỵ.

Nhưng mà ánh mắt sùng bái kia của đối phương để hắn rất hưởng thụ, có được người hâm mộ như này kỳ thật cũng không tệ lắm.

– Lâm phong chủ, ngươi nhìn…

Phổ Đồ cũng không thể nào tiếp thu được, nhưng mà hắn cũng không phản đối. Thái Thản tông cùng Viêm Hoa tông có quan hệ phi thường hữu hảo mà đối phương cũng là phong chủ của Viêm Hoa tông, địa vị cao thượng, con gái của mình đi qua cũng sẽ không bị ủy khuất.

Lạch cạch!

Lâm Phàm tiến lên, duỗi tay, sờ đầu của đối phương.

Diên Ca đỏ mặt, cúi đầu, nàng cảm thấy bàn tay Lâm Phàm thật ôn nhu.

– Tiểu nha đầu, ngươi còn quá yếu. Chờ ngươi trở nên cường đại thì hẵng đến nói câu này với ta. Ta cũng không thích bên cạnh ta xuất hiện vướng víu.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

– A!

Diên Ca ngẩng đầu. Trong ánh mắt manh manh có nước mắt chảy ra. Nàng khổ sở cắn môi.

– Nha đầu này không phải là đang khóc đi.

Lâm Phàm thầm nghĩ. Hắn thấy đây quả thực là đang nói chuyện phiếm cùng tiểu hài tử.

Chỉ là lúc này, Diên Ca lau sạch nước mắt, nói:

– Ừm, ta sẽ mạnh lên. Có phải nếu như ta mạnh lên thì có thể gả cho ngươi hay không?

– Chuyện này sao? Vậy phải xem ngươi có thể mạnh cỡ nào.

Lâm Phàm cười, sau đó nhìn về phía Hỏa Dung, nói:

– Trưởng lão, chúng ta cũng nên trở về đi.

Ý tứ rất rõ ràng, hiện tại không đi còn muốn chờ đến khi nào.

Chương 270: Cũng có chút đáng sợ

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Nguyên bản Phổ Đồ còn muốn giữ bọn họ lại nhưng mà Hỏa Dung cự tuyệt. Thân là trưởng lão đỉnh tiêm của Viêm Hoa tông, mỗi khi hắn rời khỏi tông môn là tông môn sẽ thiếu một phần sức mạnh đỉnh tiêm.

Cho nên sau khi trợ giúp Thái Thản tông đẩy lui Tượng Thần tông, hắn muốn lập tức trở lại tông môn.

– Phụ thân, ngươi không có trách tội con gái chứ.

Diên Ca cúi đầu hỏi.

Phổ Đồ cười nói:

– Làm sao lại thế, chỉ là con gái ngoan, hình thể của hắn cùng ngươi…

Lời còn chưa nói hết, cảnh tượng để Phổ Đồ kinh ngạc phát sinh.

Thân thể nhỏ nhắn, xinh xắn, đáng yêuDiên Ca đột nhiên phồng lên, quần áo trên người tựa như là một bảo bối có thể tùy ý biến lớn. Thân thể đang từ một mét rưỡi trong chốc lát đã thành hai mét. Mặc dù khí tức không mạnh nhưng Phổ Đồ cũng vẫn rất hưng phấn.

– Diên Ca, ngươi có thể tu luyện rồi sao?

Phổ Đồ ngạc nhiên nói tựa như là không ngờ vậy. Đây là Thái Thản Thần Linh Thể, bí pháp bất truyền của Thái Thản tông bọn họ. Mặc dù Diên Ca vẫn chỉ là nhập môn, còn chưa luyện thành tầng thứ nhất nhưng đã khiến cho hắn cực kỳ rung động.

Diên Ca gật đầu, nói:

– Phụ thân, lần này ra ngoài, sau khi ta nuốt một trái cây kỳ lạ

thì phát hiện mình có thể tu luyện.

– Trái cây ư? Trái cây gì mà có thể khiến ngươi có biến hóa bực này?

Phổ Đồ sững sờ, nói:

Diên Ca cũng không biết, sau đó khoa tay miêu tả. Lúc ấy nàng thấy trái cây kia trông rất ngon lại thơm nữa cho nên liền hái xuống ăn hết.

Mà sau khi trái cây bị hái xuống, cây mọc ra trái cây kia trong nháy mắt biến thành tro tàn.

Phổ Đồ nghe nữ nhi miêu tả cũng choáng váng. Vừa nghe được đồ án trên trái cây là một vị Thái Thản to lớn đang giẫm vô số yêu thú ở dưới chân là ông đã biết ngay đó chính là Thái Thản Thánh Quả trong truyền thuyết của Thái Thản tông.

Hư không.

– Trưởng lão, Tượng Thần tông làm sao lại đột nhiên rút lui?

Lâm Phàm hỏi. Nếu như trễ một ngày mới rút lui thì tốt biết bao, hắn có thể thu hoạch thêm mấy đợt nữa rồi.

Hỏa Dung trưởng lão nói:

– Ba trưởng lão của Thánh Đường tông rời khỏi chiến trường là Tượng Thần tông lập tức ngưng chiến. Nếu như không phải tông ta cùng Thái Thản tông có quá nhiều chuyện muốn lo lắng thì một mạch công phá Tượng Thần tông cũng không phải không có khả năng.

– Thánh Đường tông sao?

Lâm Phàm nghe đến tên tông môn này cũng cảm thấy khó chịu. Bởi vì Liễu Nhược Trần kia dám bỏ Viêm Hoa tông, gia nhập Thánh Đường tông.

Bây giờ cũng không biết Liễu Nhược Trần kia tại Thánh Đường tông như thế nào.

Nhưng mà không quan trọng, nửa năm sau mình sẽ làm theo những gì mà mình đã nói cùng Liễu Nhược Trần kia, mình sẽ đến Thánh Đường, giẫm nàng ở chỗ thiên đường mà nàng hướng tới.

– Thánh Đường tông cũng tự làm tự chịu, hủy tông diệt môn

nhiều như vậy cuối cũng cũng bị báo ứng. Lần trước, bọn họ ra tay hủy diệt một tông môn không phục, lại không ngờ rằng tông môn kia còn có một vị đại năng trốn được một kiếp. Hiện tại vì báo thù cho tông môn, vị đại năng kia không ngừng gây phiền phức cho Thánh Đường tông khiến cho cao tầng của Thánh Đường tông rất nhức đầu.

Hỏa Dung trưởng lão nói.

– Tốt nhất là vị đại năng kia hủy diệt luôn Thánh Đường tông đi.

Lâm Phàm nói.

Hỏa Dung lắc đầu, nói:

– Điều đó không có khả năng xảy ra. Thánh Đường tông quá cường đại. Đại năng kia mặc dù có thể mang đến phiền phức cho Thánh Đường tông, nhưng mà cuối cùng hắn khẳng định sẽ bị Thánh Đường tông trấn áp, đó cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Lâm Phàm cảm thấy có cơ hội mình nên giao lưu cùng đại năng kia một chút, cùng nhau thương thảo chiến thuật một chút.

Lần này về tông, mình phải lợi dụng điểm tích lũy tăng cao tu vi, đồng thời cũng nên điều tra Thiên Thần giáo một phen. Sao mình có thể để u ác tính bực này tồn tại trong lãnh thổ Viêm Hoa tông được?

Tông môn muốn cường đại, phồn vinh thì nhất định phải ổn định nội bộ.

Rất nhanh, bọn họ đã về đến lãnh địa của Viêm Hoa tông.

Nhưng đột nhiên, một mùi máu tươi nồng hậu, dày đặc bay vào trong lỗ mũi của mấy người.

– Có chuyện gì xảy ra vậy? Mùi máu tươi thật nồng hậu, dày đặc. Những con yêu thú ở phía dưới kia đến cùng là bị thứ gì giết chết?

Lâm Phàm nghi ngờ nói, tình huống bây giờ đúng là khiến cho người ta không thể tưởng tượng.

Mấy người cũng nhanh chóng đáp xuống.

– Trưởng lão, máu tươi trong cơ thể của những con yêu thú này đều bị hút khô.

Kim Quyền kiểm tra một bộ thi thể của yêu thú rồi ngưng trọng nói.

Loại tồn tại hút huyết dịch này đều cực kỳ khủng bố, bởi vì đây tuyệt đối không phải người tốt.

Lâm Phàm nhìn một con yêu thú ở dưới chân. Mặc dù nó đã chết nhưng mà hắn có thể cảm nhận được đây là một con yêu thú Thiên Cương cảnh tầng một. Tim của hắn rất đau bởi vì yêu thú chết rồi.

– Ồ!

Đúng lúc này, Lâm Phàm nhíu mày, nói:

– Trưởng lão, ngươi qua đây xem một chút, đây là cái gì?

Hỏa Dung vội vàng đi qua. Khi nhìn thấy một con côn trùng dài bằng ngón cái bị đào lên ở chỗ bụng của yêu thú, sắc mặt biến đổi, hét lên.

– Huyết Trùng.

– Đây là một môn tà công cực khó tu luyện của Thiên Thần giáo, không ngờ lại có người tu luyện thành công. Huyết Trùng này kỳ thật không phải vật sống, nói chuẩn xác hơn thì đó chính là cương khí của võ giả.

Hỏa Dung nghiêm túc nói.

Lâm Phàm nghi hoặc nói:

– Trưởng lão có thể nói rõ một chút hay không? Ta nghe không hiểu gì hết.

– Chúng ta hấp thu thiên địa cương khí tăng cao tu vi, mà người tu luyện môn tà công này thì không cần. Bọn họ ngưng tụ cương khí trong cơ thể thành Huyết Trùng, sau đó để con côn trùng này tiến vào trong cơ thể sinh linh. Huyết Trùng sẽ từng bước xâm chiếm tinh khí thần của vật chủ, cuối cùng trở về với chủ nhân. Cho nên người tu luyện môn công pháp này chỉ cần không ngừng cắn nuốt yêu thú hoặc võ giả là có thể mạnh lên.

– Như này đã không thể gọi là người.

Lâm Phàm phát hiện thần sắc của Hỏa Dung trưởng lão đột nhiên ngưng trọng, giống như là chưa bao giờ ngưng trọng như thế.

– Không ngờ trên đời lại có công pháp tà môn như vậy.

Lâm Phàm chau mày. Hắn thật sự là không có bao nhiêu hảo cảm

với Thiên Thần giáo, một đám người không cố gắng tu luyện mà cứ nhất định phải lựa chọn phương pháp biến thái như vậy.

– Những con yêu thú này đã chết vài ngày rồi. Không biết người tu luyện tà công kia đến cùng đã đi nơi nào. Nếu như để hắn tiếp tục trưởng thành, hậu hoạn khó lường.

Hỏa Dung lo lắng nói. Sau đó, hắn đưa mắt nhìn quanh tựa như là đang tìm kiếm cái gì đó, nhưng nhìn nửa ngày vẫn không có tìm được manh mối gì.

– Đi! Về tông thôi! Nhất định phải báo cáo chuyện này cho tông môn, tình huống bực này không thể coi thường.

Đám người không có tiến vào hư không mà lựa chọn phi hành. Trong khi bay,ánh mắt mọi người đều nhìn về phía dưới, tìm kiếm dị dạng ở chung quanh.

Một bộ lại một bộ thi thể yêu thú liên tục xuất hiện.

Đoạn đường này chí ít có mấy trăm con yêu thú chết bởi Huyết Trùng.

Thấy cảnh này, trong lòng Lâm Phàm rỉ máu.

Lòng Hỏa Dung thì càng ngày càng lạnh.

Lúc này, một thôn trang đưa tới chú ý của mọi người.

Đối với thôn trang, Lâm Phàm có loại dự cảm xấu tựa như là bởi vì thôn trang mà mình gặp phải đều sẽ phát sinh chuyện bất ngờ.

– Trưởng lão, chúng ta nên đi qua thôn trang kia nhìn một chút. Khoảng cách giữa thôn trang này và chỗ yêu thú tử vong gần như thế, rất khó nói là thôn trang này sẽ không có vấn đề.

Lâm Phàm ngừng lại, nhìn thấy trong thôn trang còn có người sinh hoạt khiến cho hắn rất nghi hoặc.

– Thôn trang này xuất hiện từ khi nào.

Hỏa Dung chau mày tựa như là đang nhớ lại.

Thân là trưởng lão quản lý mọi việc của tông môn cho nên hắn vô cùng quen thuộc với mọi chỗ to to nhỏ nhỏ ở trong Viêm Hoa tông. Dù là những tri thức này cũng không có bao nhiêu tác dụng với hắn nhưng mà hắn vẫn ghi nhớ.

– Đi xuống xem qua! Cẩn thận một chút.

Hỏa Dung dặn dò.

Trong thôn.

Các thôn dân đang vội vàng việc nhà nông, thấy có người từ trên trời đáp xuống, không khỏi nghi ngờ. Sau đó một lão giả chỗ gậy, châm chạp đi ra từ trong thôn, thanh âm khàn khàn vang lên.

– Các vị đại nhân, lão hủ là trưởng thôn của thôn Điền Viên, không biết các vị đại nhân đến thôn ta là có chuyện gì vậy?

Hỏa Dung nghi ngờ nói:

– Thôn Điền Viên sao? Trong danh sách của Viêm Hoa tông giống như là không có ghi lại thôn trang này đi.

Lão giả nói:

– Khởi bẩm đại nhân, thôn trang chúng ta tồn tại không lâu, còn chưa tới thành trì lập hồ sơ.

– Gần đây chung quanh có chuyện gì kỳ lạ xảy ra không?

Hỏa Dung dò hỏi.

Lão giả lắc đầu, nói:

– Không có bất kỳ chuyện gì cả. Thôn chúng ta sống khá tách biệt, thôn dân cả một đời đều lấy trồng trọt mà sống, cũng không có quá chú ý đến chuyện bên ngoài.

– Chờ một chút!

Đúng lúc này, Lâm Phàm đứng dậy, sau đó đi đến trước mặt của thôn trưởng, khẽ hít một hơi, nói:

– Mùi rất quen thuộc giống như là trước kia ta đã từng ngửi qua.

Lão giả hơi biến sắc, nhưng vẫn cố trấn định nói:

– Không biết đại nhân nói đến mùi gì?

Phụt phụt!

Lâm Phàm vươn tay, nhanh chóng đâm xuyên bụng lão giả. Sau

đó, hắn lập tức nở nụ cười, nói:

– Ta nhớ ra rồi. Nguyên lai là cái mùi này.

Bụng của lão giả phần bụng đột nhiên có thứ gì đó chuyển động, một cái bọc lớn từ phần bụng nhanh chóng di chuyển lên chỗ lồng ngực.

– Ừm.

Lâm Phàm nhíu mày. Hắn nhanh chóng kéo cánh tay trong bụng lão giả theo cái bọc kia, một mực theo đến đầu, cuối cùng từ bên trong móc ra một cục thịt hình tròn.

Cục thịt này có đầu, có tứ chi còn phát ra tiếng kêu chói tai.

– Ngươi làm sao lại phát hiện ra được.

Xoạt xoạt!

Lâm Phàm nhanh chóng bóp nát cục thịt này. Sau đó, hắn lâm vào trầm tư. Đây là Hoán Bì Liễm Tức, nhưng mà có hơi khác với trước kia. Chẳng lẽ là không Thiên Thần giáo lại tiếp tục cải tiến rồi.

Thiên Thần giáo này rốt cuộc là tổ chức gì mà năng lực sáng tạo lại mạnh mẽ như thế.

– Trưởng lão, ngươi không cảm giác được lão giả này có vấn đề sao?

Lâm Phàm nghĩ đến một chuyện cực kỳ kinh khủng. Nếu như Hoán Bì Liễm Tức này có thể giấu diếm cả cường giả như Hỏa Dung, vậy thì quá đáng sợ rồi.

– Ta có thể cảm nhận được nhưng mà cũng không quá xác định, chỉ có thể cảm thấy trong cơ thể của đối phương có một khí tức kỳ lạ.

Hỏa Dung nghiêm túc nói.

Lâm Phàm nhíu mày. Đến cả Hỏa Dung cũng chỉ có thể cảm nhận được khí tức kỳ lạ nhưng mà hắn lại rất mẫn cảm đối với loại mùi này. Không biết có phải là do thiên phú hay là bởi vì hắn đã giết quá nhiều giáo đồ của Thiên Thần giáo cho nên nhạy cảm.

– Đừng để những thôn dân này đào tẩu, bọn họ chỉ sợ biết yêu thú chung quanh đến cùng là ai giết chết.

Lâm Phàm kịp phản ứng, lập tức để các trưởng lão tranh thủ thời gian ra tay.

Nhìn thấy thôn dân bỏ chạy về bốn phương tám hướng, Hỏa Dung xòe bàn tay ra, nhanh chóng phong tỏa không gian.

– Bắt bọn gia hỏa này mang về, giao cho lão sư ta sưu hồn, xem bọn họ có biết cái gì không?

Lâm Phàm nói.

Hiện tại, hắn cũng chỉ có thể dùng loại biện pháp này.

Giáo đồ của Thiên Thần giáo quá điên cuồng. Không biết trước khi gia nhập Thiên Thần giáo, bọn họ có phải là người bình thường hay không nữa? Chứ không làm sao gia nhập một cái đã thành kẻ biến thái như vậy.

Đúng là khiến hắn có cảm giác người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Thật đúng là rất kinh khủng.

Chương 271: Tăng lên! Tăng lên! Tăng lên!

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Thôn Điền Viên không còn một ai. Sau khi Lâm Phàm bọn họ trấn áp giáo đồ của Thiên Thần giáo rời đi, mặt đất an tĩnh đột nhiên nổi lên một bọc nhỏ. Cái bọc nhỏ này càng lúc càng lớn.

Ầm!

Bọc nhỏ nổ tung, một con Huyết Trùng chui ra, quay đầu nhìn về phía mấy người Lâm Phàm biến mất, khẽ kêu mấy tiếng rồi bỏ chạy về phương xa.

Viêm Hoa tông, tông môn vẫn an tĩnh như là thường ngày vậy. Mặc dù nghèo khó nhưng mỗi đệ tử đều vô cùng vui vẻ. Vô Địch phong xuất hiện để bọn họ có cảm giác tông môn đã thay đổi, mọi người càng thêm hòa hợp.

Hai đệ tử trông coi sơn môn phát hiện phương xa có người bay tới. Khi nhìn thấy rõ người tới, bọn họ vui vẻ nói:

– Lâm sư huynh trở về.

Tông môn đại điện.

Mấy người Lâm Phàm đáp xuống từ trên không. Hiện tại, Lâm Phàm đã không kịp chờ đợi, muốn trở lại Vô Địch phong bế quan.

Từ các nơi trong tông môn, mấy bóng người bay tới.

– Đồ đệ, trở về rồi?

Thiên Tu đi đến trước mặt Lâm Phàm, hài lòng gật đầu. Lần này, đồ đệ của hắn đã lập đại công. Nhưng khi nhìn thấy những thôn dân bị trấn áp, hắn chau mày, nói:

– Thiên Thần giáo…

– Lão sư, ngươi có thể cảm giác được Thiên Thần giáo ký túc ở trong cơ thể những thôn dân này sao?

Lâm Phàm hỏi. Hỏa Dung trưởng lão cũng chỉ có thể có hơi cảm ứng. Không ngờ lão sư vừa liếc qua đã xem thấu. Hiển nhiên, lão sư lợi hại hơn Hỏa Dung trưởng lão rất nhiều.

– Ừm, mặc dù giấu giếm rất sâu, nhưng mà khí tức phát ra vẫn còn có thể cảm ứng được. Rốt cuộc là có chuyện gì?

Thiên Thần giáo như cái đinh một mực đóng ở trong lòng mọi người. Nếu như không diệt trừ Thiên Thần giáo này thì tổ chức này sẽ là vết thương trí mạng với Viêm Hoa tông.

Nhưng mà Thiên Thần giáo ẩn tàng quá sâu, muốn tìm được đại bản doanh của nó cũng giống như là mò kim đáy biển vậy, khó càng thêm khó.

Lúc này, Hỏa Dung cũng đã nói xong chuyện mà bọn họ gặp trên đường trở về từ Thái Thản tông.

Mấy người tông chủ lập tức ngưng trọng.

– Xem ra Thiên Thần giáo còn đang bố cục, chúng ta phải chuẩn bị tốt đối sách mới được.

Tông chủ nói. Lần trước, Hộ Giáo Pháp Vương cuả Thiên Thần giáo dám can đảm xông vào Viêm Hoa tông, ra tay trước mặt mọi người. Chỉ điều đó thôi cũng đã thấy được, Thiên Thần giáo cuồng vọng cỡ nào.

Thiên Tu tiến lên, vỗ ra một chưởng. Những thôn dân này nổ tung. Từng cục thịt xuất hiện. Vừa mới đi ra, những cục thịt này đã tức giận gào thét.

– Viêm Hoa tông, rồi có một ngày, các ngươi sẽ bị Thiên Thần giáo chúng ta hủy diệt. Giáo Vương chúng ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi.

– Hừ, càn rỡ.

Thiên Tu nhanh chóng sưu hồn, một vài hình ảnh xuất hiện.

Chẳng qua tất cả những hình ảnh này đều là về việc những giáo đồ của Thiên Thần giáo ngược sát những thôn dân này như thế nào, không có một chút hữu dụng.

– Vậy mà không có bất kỳ tin tức gì.

Thiên Tu hất tay lên. Những cục thịt này lập tức nổ tung, hóa thành tro tàn.

– Lão sư, tông chủ, trưởng lão, con xin phép về trước.

Nếu không có bất kỳ thứ gì hữu dụng vậy thì mình cũng không cần lưu lại.

Nghĩ thế, Lâm Phàm nhanh chóng hóa thành một vệt sáng bay về Vô Địch phong.

Lúc này, ở trên ngọn núi, hai đệ tử đẩy tới đẩy lui giống như là có chút khẩn trương, lại có chút sợ hãi.

– Ngươi đi nói với Lã sư huynh đi. Ta không dám.

Một đệ tử đẩy một đệ tử khác và nói.

– Ngươi không dám. Ta cũng không dám mà.

Hai người tranh cãi đến nửa ngày ở ngay tại đan phòng bên ngoài đại điện.

– Các ngươi đang làm gì?

Lã Khải Minh vừa mới đi tra xét Vô Địch phong một lần. Lúc hắn đi ngang qua đan phòng, nhìn thấy hai đệ tử này tranh cãi thì tiến lên dò hỏi.

– Tham kiến Lã sư huynh.

Hai người lập tức cung kính nói.

Lã Khải Minh gật đầu, nói:

– Ừm, hai ngươi tranh cãi vì việc gì vậy?

Hai đệ tử liếc nhau, sau đó một người mở miệng nói:

– Khởi bẩm Lã sư huynh, tu vi của hai người chúng ta đã đến bình cảnh cho nên muốn lĩnh hai viên Ngưng Huyết Đan.

Lã Khải Minh nhìn hai người một chút, hài lòng gật đầu, nói:

– Không sai, tu vi đều là Tôi Thể cảnh tầng năm, hơn nữa rất

sung mãn. Tốt! Hai người chờ một chút, sư huynh vào lấy cho các ngươi.

Rất nhanh, Lã Khải Minh lấy ra hai viên Nhân giai hạ phẩm Ngưng Huyết Đan. Mặc dù chỉ là Nhân giai hạ phẩm nhưng mà đây cũng không phải là thứ mà những đệ tử này có khả năng lấy được. Một viên chính là gần một ngàn Viêm Hoa Tệ. Lấy thực lực của hai người bọn họ, muốn kiếm khoản tiền này thì ít nhất phải hai tháng.

Hai người không ngờ Lã sư huynh vậy mà sảng khoái đồng ý như thế, cũng kích động muốn nhún nhảy.

Lúc chuẩn bị giao cho hai người, Lã Khải Minh vẫn không khỏi nói:

– Các ngươi phải cố gắng tu luyện, số đan dược này đều là Lâm sư huynh tân tân khổ khổ mới kiếm được, ngàn vạn không thể lãng phí. Sau này tu luyện có thành tựu phải trợ giúp sư đệ khác, đồng thời bảo vệ Vô Địch phong, hiểu chưa?

– Nghe theo sư huynh dạy bảo.

Hai người trịnh trọng gật đầu.

– Ừm.

Lã Khải Minh hài lòng giao đan dược cho hai người, nói:

– Cố gắng tu luyện đi, phải nhớ đến công sức mà Lâm sư huynh bỏ ra cho các ngươi.

Hắn quản lý đan dược của Vô Địch phong. Chỉ cần đệ tử tới yêu cầu, thông thường hắn đều sẽ thỏa mãn, đồng thời cũng sẽ nói qua về quy tắc của Vô Địch phong.

Lúc này, hắn nhìn thấy một vệt sáng lao tới, vội vàng tiến lên.

– Lâm sư huynh.

Lã Khải Minh ân cần thăm hỏi. Hắn biết Lâm sư huynh đi Thái Thản tông. Bây giờ trở về hiển nhiên là đã giải quyết xong mọi chuyện.

– Ừm. Ta đã trở về. Lã sư đệ, ta muốn bế quan một khoảng thời gian, bất kỳ người nào đến cũng không nên quấy rầy ta.

Hắn hiện tại đang nghĩ đến điểm tích lũy kiếm được ở Thái Thản

tông. Điểm tích lũy khổng lồ như thế cũng không biết nên tiêu dùng như thế nào.

Lần này, lựa chọn đi Thái Thản tông thật sự là quá đúng đắn. Chỉ là Tượng Thần tông ngưng chiến quá nhanh.

– Số đan dược này đệ cầm lấy đi, cất kỹ.

Hắn hơi nhấc ngón tay. Đan dược trong nhẫn trữ vật bay ra. Mặc dù không quá nhiều nhưng cũng có thể bù một chút tài nguyên cho Vô Địch phong.

Đáng tiếc cho những nhẫn trữ vật của đệ tử Tượng Thần tông kia. Thế công của mình quá mạnh, không chỉ có thi thể bị mình đập chia năm xẻ bảy, thịt nát xương tan mà ngay cả nhẫn trữ vật cũng bị đập nát. Lãng phí. Thật sự là lãng phí vô cùng.

– Vâng.

Nhìn thấy số đan dược này, Lã Khải Minh cũng trợn tròn mắt. Mặc dù, số lượng đan dược không nhiều những phẩm giai rất cao, đại đa số đều là Huyền giai.

Từ bên trong lời nói của Lâm sư huynh, hắn tìm ra một đạo lý, tài nguyên mới là vật phẩm tốt nhất để bồi dưỡng một ngọn núi.

Đồng thời cần thưởng phạt phân minh, để đệ tử càng thêm trung thành với Vô Địch phong.

Mật thất im lặng, yên tĩnh, không có người nào đến quấy rầy.

– Ha ha ha!

Thân là phong chủ, ở trong Vô Địch phong, Lâm Phàm tự nhiên muốn biểu hiện nghiêm túc một chút, nhưng mà bây giờ đang bên trong mật thất phong bế, nào còn cần ngụy trang nữa. Hắn cười to.

– Để ta xem mình có bao nhiêu điểm tích lũy.

Hắn từ Thái Thản tông trở về, vẫn không có kiểm tra điểm tích lũy, chính là sợ hãi nhất thời không nhịn được mà thất thố.

Khi nhìn thấy điểm tích lũy, hắn lập tức nuốt nước bọt, sau đó cẩn thận nhìn thoáng qua một lần nữa.

Điểm tích lũy: 3 581 280.

Phù phù!

Phù phù!

Trái tim cũng bắt đầu bắt đầu nhảy lên, tựa như là sắp nhảy ra ngoài, nổ tung rồi.

Hơn 3 triệu điểm tích lũy, đây là con số khổng lồ cở nào.

– Nhiều điểm tích lũy như vậy, ta đến cùng nên dùng như thế nào đây.

Hắn sắp điên rồi, cố gắng cuối cùng rồi sẽ có thành quả. Nếu như lúc đi đến Thái Thản tông, mình cũng trấn thủ thành trì như các đệ tử khác vậy, chỉ sợ cũng sẽ không tu hoạch được điểm tích lũy khổng lồ như thế.

Có được nhiều điểm tích lũy như thế, còn có cái công pháp gì là mình không thể tăng lên.

Coi như duy nhất một lần tăng lên tới viên mãn thì cũng không phải là chuyện không thể nào.

– Ổn định, nhất định phải ổn định, không thể quá mức kích động. Để cho tâm tình của mình bĩnh tĩnh lại rồi mới tăng lên, không thể nóng vội được.

– Thảo, không nhịn được.

– A!

Lập tức, Lâm Phàm bật hết hỏa lực, khí thế mênh mông bạo phát ra. Sức mạnh cuồng bạo nhanh chóng quét sạch mật thất. Nếu như nơi này không phải do lão sư luyện chế, chỉ sợ đã sớm bị phá hủy.

Sức mạnh tùy ý bạo phát ra khiến không gian xung quanh không ngừng vỡ nát. Liên tục đấm ra một quyền lại một quyền khiến mật thất chấn ầm ầm chấn động.

Sau một lát.

– Không được, nhất định phải tự sát để lãnh tĩnh một chút.

Hắn lấy Thái Hoàng Kiếm ra, quả quyết chém mình một kiếm.

Mười giây sau!

Phục sinh.

Tinh khí thần sung mãn. Nội tâm nguyên bản hưng phấn, cũng bình tĩnh lại. Ở dưới trạng thái lạnh nhạt này, mình mới có thể sử dụng điểm tích lũy một cách hợp lý nhất.

Đại Băng Diệt Quyền Kinh là đại biểu hủy diệt, nhất định phải tăng lên tới cảnh giới viên mãn.

– Tăng lên

– Tiêu hao 80 000 điểm tích lũy.

– Đại Băng Diệt Quyền Kinh (tầng thứ tư)

Vẫn không dừng lại, hắn muốn tăng Đại Băng Diệt Quyền Kinh lên tới cảnh giới viên mãn.

– Tiêu hao 100 000 điểm tích lũy

– Tiêu hao 120 000 điểm tích lũy

– Đại Băng Diệt Quyền Kinh (viên mãn)

– Đặc tính: Hư không chấn vỡ, Lực lượng ý cảnh, cực hạn phá hư, Địa Diệt Thiên Hoang, Băng Diệt Tinh Hà.

Sau khi tiêu hao 300 000 điểm tích lũy, Đại Băng Diệt Quyền Kinh đã đạt đến cảnh giới viên mãn.

Sức mạnh trong cơ thể đột nhiên bạo phát ra. Mỗi một tế bào đều đang tham lam hấp thu.

– Quả là thế. Nếu như không dựa vào điểm tích lũy tăng lên, muốn tự mình tu luyện, độ khó không thể không nói rất lớn.

Bây giờ, Lâm Phàm phát hiện mình đã đạt tới Địa Cương cảnh tầng chín đỉnh cao, chuẩn bị đột phá đến Thiên Cương cảnh. Chỉ là mới tăng Đại Băng Diệt Quyền Kinh lên tới cảnh giới viên mãn còn không đủ, tế bào trong cơ thể còn lâu mới bão hòa.

Thực lực đã tăng vọt mà lại còn không có cách nào chất đầy nội tình của mình. Xem ra dung lượng của mình hiện nay đã cực kỳ khổng lồ, hoàn toàn khó mà hình dung.

Không thể dừng lại, mình nhất định phải tiếp tục điên cuồng tăng cảnh giới công pháp lên, hiện tại điểm tích lũy còn chưa tiêu

hao hết cả phần số lẻ nữa.

Cực Diệt Phá Thể

– Tăng lên

– Tiêu hao 150 000 điểm tích lũy

– Cực Diệt Phá Thể (viên mãn)

– Đặc tính: Sức mạnh, tốc độ tăng gấp ba.

– Hồng hộc!

Lâm Phàm thở phì phò. Khí tức cũng bắt đầu bốc lên. Sức mạnh trong cơ thể không ngừng bành trướng.

Cường đại! Thật sự là quá cường đại! Nhưng mà còn chưa đủ, nội tình chưa viên mãn, mình còn phải tiếp tục tăng lên, nhất định phải siêu việt tất cả.

Kinh Long Đại Thiên Công

– Tăng lên!

– Tiêu hao 120 000 điểm tích lũy.

– Còn không đủ, Kinh Long Đại Thiên Công tầng thứ 3 còn không phải là cực hạn, tiếp tục tăng lên.

– Tiêu hao 160 000 điểm tích lũy.

…

– Kinh Long Đại Thiên Công (tầng thứ sáu)

– Đặc tính: Kinh Long cuồng bạo, tăng cường sức mạnh cực hạn, tăng cường cương khí cực hạn, Kinh Long Đại Thủ Ấn.

Đúng lúc này, mấy con cự long màu vàng xuất hiện, quấn quanh cơ thể của Lâm Phàm. Một sức mạnh mênh mông nhanh chóng bạo phát ra khiến cho mật thất chấn động. Sau đó, sức mạnh này chảy xuôi ở trong mật thất giống như là ngưng tụ thành thực chất vậy.

– Từ tầng thứ hai một mực tăng lên tới tầng thứ sáu, không ngờ lại có chênh lệch to lớn như thế. Thật sự là công pháp rất cường hãn.

Hắn hiện tại chỉ cảm thấy mỗi một tế bào trong cơ thể đều giống như là muốn nổ tung vậy.

Bây giờ tăng cao tu vi cũng đã được rồi.

Nhưng mà hắn không muốn kết thúc đơn giản giống như là thế này. Hắn muốn đạt tới Địa Cương cảnh cực hạn trong cực hạn.

Xoạt xoạt!

Làn da bên ngoài cơ thể nứt ra. Sức mạnh trong cơ thể tựa như là muốn hắn nổ tung.

Như vậy thì tới đi, để ta tăng vọt một lần sau cùng.

Chương 272: Thiên Cương Chân Thân

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– Tăng lên Cổ Giới Kim Cương Pháp Thân.

Hắn muốn ở thời khắc mấu chốt nhất này, tăng môn công pháp này lên.

– Tiêu hao hai trăm nghìn điểm tích lũy

– Cổ Giới Kim Cương Pháp Thân (tầng thứ ba)

– Đặc tính: Thông Cổ Kim Thân, hư không phá diệt, thân thể cường hóa cực hạn, cảm ứng Cổ Giới.

Uỳnh!

Trong chốc lát, thân thể của Lâm Phàm biến thành màu vàng, tầng thứ ba chính là cảnh giới mà Lý Sùng Sơn tu luyện đến, mạnh đến biến thái. Đúng lúc này, lệnh bài chữ Vạn đặt ở trong nhẫn trữ vật đột nhiên bộc phát ra một sức mạnh kỳ dị.

– Khí tức này có chút huyền diệu.

Nhưng mà hắn căn bản không nghĩ được nhiều như thế, thân thể đã tới cực hạn. Cho dù là Thông Cổ Kim Thân cũng sắp không chịu nổi.

Lâm Phàm đứng lên. Một sức mạnh mênh mông bao phủ toàn thân. Mà giờ phút này, thân thể của hắn cũng phồng lên, mỗi một khối cơ bắp đều ẩn chứa sức mạnh làm cho người kinh hãi.

– Ta còn có thể chống đỡ.

Hắn bước ra khỏi mật thất.

Uỳnh!

Bởi vì không còn thứ gì ngăn cản cho nên sức mạnh mênh mông tùy ý phóng lên trên không trung.

Khi cảm nhận được khí tức này, vô số đệ tử đều biến sắc, cảm giác có một ngọn núi lớn ép ở trên người bọn họ.

– Đây là có chuyện gì?

Các đệ tử kinh hãi, không biết xảy ra chuyện gì, đến cùng là sức mạnh tới từ nơi nào vậy mà áp chế bọn họ suýt nằm xuống trên đất.

– Các ngươi nhìn kìa, là Vô Địch phong.

Có đệ tử khiếp sợ quát.

Bên trên Vô Địch phong, khí lưu tạo thành một cơn lốc xoáy, trong vòng xoáy kia có sấm sét lấp lóe. ở trung tâm vòng xoáy kia là một người đứng thẳng.

Chỗ sâu trong tông môn, mấy bóng người xuất hiện.

– Thiên Tu, chẳng lẽ là đồ đệ của ngươi muốn đột phá hay sao?

Hỏa Dung cảm nhận được khí tức này, kinh hãi nói:

– Địa Cương cảnh tầng chín đột phá đến Thiên Cương cảnh làm sao lại có khí thế cường đại như vậy?

Tông chủ nghiêm túc, nói:

– Đây không phải đột phá mà là cảnh giới công pháp tăng lên, thế nhưng mà tên này sao có thể sẽ tu luyện nhiều công pháp như vậy tới cảnh giới cỡ này. Rốt cuộc là hắn đã tu luyện như thế nào vậy?

– Ha ha ha ha!

Thiên Tu đứng giữa hư không cười lớn, tựa như là chưa từng vui vẻ như này. Hắn nói:

– Đồ đệ của ta, quả nhiên là đồ đệ ngoan của ta. Không ngờ đã tích lũy nội tình đến mức độ như thế này. Đây chính là Thiên Cương mạnh nhất mà lão phu nói tới đó.

Lời nói này Thiên Tu giống như là gào thét.

Thất Thần Thiên Pháp, vị thần thứ tư, Bách Cốc Địa Thần.

– Tăng lên!

Giờ phút này, Lâm Phàm đã chuẩn bị liều mạng. Ở thời khắc trọng yếu trước khi đột phá, tăng Thất Thần Thiên Pháp lên tới tầng thứ tư để nội tình của mình đạt tới mức độ thế gian chưa bao giờ có.

– Tiêu hao ba trăm nghìn điểm tích lũy.

Không hổ là công pháp cao cấp, điểm tích lũy tiêu hao gấp bội.

Uỳnh!

Lấy Lâm Phàm làm trung tâm, một cột sáng màu vàng đất bạo phát ra. Trong hào quang màu vàng đất này hiện ra một đồ án trận pháp.

Mặt đất run rẩy lên. Vô số khí tức lao ra từ sâu trong lòng đất, hình thành vòi rồng cỡ nhỏ bay thẳng về phía Lâm Phàm.

– A!

Lâm Phàm hét lớn một tiếng. Phía sau lưng hắn lập tức xuất hiện ba hư ảnh.

– Trung Trì Nội Thần!

– Thiên Trung Cuồng Thần!

– Chí Đạo Hữu Thần!

Ba tôn Thần Linh gào thét. Tiếng rống giận rung trời. Sức mạnh như dòng lũ triệt để bạo phát ra.

– Đây là Thất Thần Thiên Pháp. Thiên Tu, đồ đệ của ngươi đến cùng là tu luyện như thế nào. Ba thần đã thành, vậy tức là hiện tại hắn đang đột phá tầng thứ tư, triệu hoán vị thần thứ tư, Bách Cốc Địa Thần. Nếu để hắn tu thành bảy thần, ngươi muốn hắn biến thành phế nhân hay sao?

Hỏa Dung tóc đỏ bay đến, tức giận nói.

Giờ phút này, hắn mới phát hiện đồ đệ của Thiên Tu đến cùng là thiên tài bực nào,

lại có thể tu luyện công pháp này đến mức độ kinh khủng như vậy.

Nhưng mà tại sao Thiên Tu lại để hắn tu luyện đều là kiểu công pháp tự sát thế này?

Thiên Tu quát:

– Im miệng! Con đường này là do đồ đệ của ta tự chọn, hắn biết phải đi như thế nào. Ta tin tưởng hắn, nhất định có thể đánh vỡ tất cả luật thép.

– Đây là ngươi đang lừa mình dối người.

Hỏa Dung cũng không có chịu thua, quát lại. Hắn thấy luật thép từ xưa đến nay làm sao có thể đánh vỡ dễ dàng như vậy được.

Vừa dứt lời, một đôi tay màu vàng xé rách mặt đất. Một người khổng lồ từ mặt đất vực sâu leo lên tới mặt đất. Khí tức quấn quanh ở gót chân, tạo thành liên hệ chặt chẽ cùng Lâm Phàm.

Lúc này, hai mắt của Lâm Phàm tỏa ra hào quang sáng chói. Toàn thân bao phủ ở trong lốc xoáy. Thân thể nứt ra, bên trong mỗi một vết nứt đều có sức mạnh đang lưu chuyển. Giờ phút này, hắn giống như là một quả bóng bị thổi căng đến sắp nổ rồi.

– Ta đã đến cực hạn rồi. Ta muốn đột phá.

– Tăng lên!

– Tiêu hao 10 triệu điểm khổ tu.

– Tu vi: Thiên Cương cảnh tầng một (+)

Uỳnh!

Giờ khắc này, sóng gió đã nổi lên, trời long đất lở, mây đen dày đặc hình thành vòng xoáy, thiên địa chi uy bao phủ.

Mà lấy Lâm Phàm làm trung tâm, một cơn lốc bằng cương khí mở rộng vô hạn. Cơn lốc này lớn hơn không biết bao nhiêu lần so với khi Vân Tiêu đột phá.

– Hắn đột phá. Đồ đệ của ta đang đột phá.

Thiên Tu hưng phấn quát. Lúc này, ông đâu còn có thể bảo trì phong phạm của một vị trưởng lão.

Đối với Thiên Tu, một việc khiến cho ông cảm thấy hối hận nhất chính là khi tuổi trẻ không có đánh vỡ đỉnh phong đến cực hạn.

Nhưng mà bây giờ, đồ đệ của ông đã làm được.

– Đồ đệ, ngưng tĩnh tâm thần, chống cự Tâm Ma đại kiếp, cô đọng Thiên Cương Chân Thân.

Một tiếng nói lo lắng truyền vào trong tai của Lâm Phàm.

Ầm ầm!

Sấm sét dày đặc. Lốc xoáy dần dần biến thành màu đen. Ở bên trong bóng tối của vòng xoáy mênh mông kia cũng không biết thông đến khu vực gì.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Hỏa Dung run lên, nói:

– Hắn đến cùng là đã giết bao nhiêu người mà khiến cho tâm ma cường đại như thế? Lần này, hắn có thể vượt qua sao?

Lúc Vân Tiêu đột phá Thiên Cương, Tâm Ma đại kiếp cũng không mạnh. Bởi vì từ lúc sinh ra, tâm ma đã đi theo ở bên cạnh chúng ta, hình thành liên hệ không thể dứt bỏ với chúng ta.

Giết người là tâm ma.

Cứu người là tâm ma.

Tất cả đều là sức mạnh của tâm ma.

Lúc này, Vân Tiêu đang đờ đẫn ở trên đỉnh Vân Tiêu phong. Hắn cảm nhận được sự tuyệt vọng, tựa như là khoảng cách giữa bản thân cùng bóng người giữa bầu trời kia đã cực lớn, mãi mãi cũng không có cách nào vượt qua.

Thanh âm quỷ dị, âm trầm vang lên ở trong đầu Lâm Phàm.

Mà ở trong mắt của người ở bên ngoài, màu đen trong vòng xoáy càng ngày càng dày đặc, trong bóng tối tựa như là có vô số ác ma giáng thế vậy.

Nhưng mà ở trong mắt Lâm Phàm, cả bầu trời đều là thi thể. Những thi thể này đều đang di chuyển, giương nanh múa vuốt đánh về phía hắn.

– Trả mạng cho ta.

– Ngươi còn nhớ ta không?

– Ngươi giết ta đau quá.

– Thần kinh! Bị giết một lần còn chưa đủ hay sao mà còn dám quay lại. Ta nào biết được các ngươi là ai, thậm chí còn chưa từng nhìn qua nữa.

Lâm Phàm cũng không thèm để ý đến Tâm Ma đại kiếp. Hắn mặc kệ cho vô số tâm ma từ bốn phương tám hướng chui vào trong đầu.

Mà trong đó, vô số Lâm Phàm màu đen có dáng dấp giống hắn như đúc lao vào, cắn xé thần hồn của hắn.

– A!

Từng tiếng hét thê thảm vang lên ở trong đầu. Khi những Lâm Phàm màu đen kia cắn xé thần hồn hắn thì toàn bộ bị một sức mạnh diệt sát.

– Ta không có thời gian để ý tới tâm ma các ngươi. Các ngươi cứ từ từ cắn xé đi, từ từ đe dọa ta đi. Chỉ cần không quấy rầy ta là được. Ta muốn cô đọng Thiên Cương Chân Thân.

Trong chốc lát, bốn thần của Thất Thần Thiên Pháp cùng xuất hiện.

Cực Hạn Đại Ma Công, Ma Thể hình thức ban đầu.

Kinh Long Đại Thiên Công, Kinh Long Chi Thân.

Cổ Giới Kim Cương Pháp Thần, Thông Cổ Kim Thân.

Trong chốc lát, vô số vị Thần Linh, Ma Thần, Phật Đà xuất hiện, quay chung quanh Lâm Phàm. Thân thể khổng lồ nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm tựa như là đang chờ đợi.

Ở dưới uy thế kinh khủng này, rất nhiều đệ tử Viêm Hoa tông bò lổm ngổm trên mặt đất. Bọn họ cảm giác thân thể tựa như bị một loại sức mạnh để bọn họ khó mà ngăn cản ép phải nằm xuống vậy.

– Thật mạnh.

Đây là ý nghĩ trong lòng của rất nhiều người.

Thiên Vương phong, Đạo Thiên Vương nhìn chằm chằm hư không, trong miệng đắng chát, đồng thời cũng cảm thấy cực kỳ may mắn, may mắn không tranh đoạt vị trí người đứng đầu của thập phong với tồn tại kinh khủng này.

– Thiên Tu, đồ đệ của ngươi gặp vấn đề khó khăn.

Hỏa Dung không ngờ là ông sẽ thấy tình huống bực này. Thiên Cương Chân Thân vậy mà không có cách nào ngưng tụ thành. Chuyện này đúng là chưa bao giờ nghe nói qua.

Thiên Tu nghiêm túc nói:

– Hắn sẽ tự mình lựa chọn. Lão phu tin tưởng hắn.

– Tiểu tử này thật sự là không biết hung hiểm trên con đường tu luyện, lại tu luyện nhiều ngạnh công như vậy, hơn nữa mỗi một môn công pháp đều đã hình thành hệ thống riêng. Hắn muốn cô đọng Thiên Cương Chân Thân khó càng thêm khó, nhưng có thể tu luyện nhiều công pháp như thế tới mức độ này, đúng là điều mà ta chưa bao giờ nghe nói.

Cát Luyện trưởng lão trầm ngâm nói. Mặc dù hắn rất khó chịu với Lâm Phàm, nhưng mà trong lòng cũng cực kỳ khẩn trương. Bất kể như thế nào, kẻ này đều là phong chủ của Viêm Hoa tông.

Khô Mộc trưởng lão nghi hoặc, nói:

– Nhưng, Tâm Ma đại kiếp của hắn đến cùng là như thế nào? Chẳng lẽ là bị tâm ma nắm trong tay hay sao? Nếu không phải vậy, tại sao hiện giờ hắn lại tập trung cô đọng Thiên Cương Chân Thân?

Đúng lúc này, một khí tức kinh khủng bộc phát ra từ trong cơ thể của Thiên Tu, trong ánh mắt của ông lộ ra sự kiên quyết.

– Thiên Tu, ngươi…

Hỏa Dung kinh hãi tựa như là không dám tin vậy.

– Lão phu biết nên làm như thế nào. Nếu quả thật đến mức kia, lão phu sẽ đích thân ra tay, phế tu vi của hắn.

Mặc dùnói thế nhưng trong lòng Thiên Tu vẫn thầm cầu nguyện:

– Đồ đệ, ngươi nhất định phải thành công. Đừng có để bị tâm ma khống chế.

Đệ tử bình thường nhìn không ra người nào đã bị tâm ma khống chế.

Nhưng mà những cường giả như Thiên Tu lại có thể nhìn ra.

Mặc dù vẫn là hắn nhưng lại không phải là hắn trước kia. Tính cách sẽ phát sinh biến hóa long trời lở đất.

– Đồ đệ, nhanh cô đọng Thiên Cương Chân Thân.

Thấy Lâm Phàm vẫn ngồi im không nhúc nhích, Thiên Tu thầm gào thét.

Lúc này, trước mắt Lâm Phàm, vô số Lâm Phàm màu đen trôi nổi, có kẻ làm mặt quỷ, có kẻ lè lưỡi liếm môi, có kẻ còn thổi khí vào tai Lâm Phàm.

– Ta là ngươi, ta chính là ngươi. Ngươi phải tiếp nhận ta.

– Ngươi không nên khi dễ ta như lần trước. Nếu không ta sẽ rất khó chịu.

– Đám tâm ma thần kinh các ngươi làm sao vậy? Đột phá là chuyện nghiêm túc như thế mà các ngươi lại muốn đùa cho ta cười.

Lâm Phàm cảm thấy bất đắc dĩ. Đám tâm ma này đúng là lắm mưu hèn kế bẩn, lần trước thì đe dọa mình, lần này lại giả ngây thơ muốn đùa giỡn cho mình cười.

Thật đúng là tốn công tốn sức chỉ để ta thất bại.

Không thèm quan tâm.

Thần Linh, Ma Thần, Phật Đà trôi nổi ở chung quanh đều đang đợi mình lựa chọn sao?

Đã như vậy thì toàn bộ đều tới đi. Tất cả giúp ta ngưng tụ thành Thiên Cương Chân Thân mạnh nhất.

Trong chốc lát.

Một sức mạnh mênh mông bạo phát ra.

Hư ảnh trôi nổi ở chung quanh trong nháy mắt bị Lâm Phàm hút vào trong cơ thể, sau đó không ngừng dung hợp, chuẩn bị ngưng tụ thành Thiên Cương Chân Thân.

Lập tức một ý chí mênh mông như biển xuất hiện ở phía trên thần hồn nhưng mà dù là nặng như thiên địa lại không hề khiến thần hồn bị tổn thương.

– Hắn muốn dung hợp tất cả lại cùng nhau, hình thành Thiên

Cương Chân Thân hay sao? Thần hồn làm sao có thể chịu nổi.

Hỏa Dung kinh hãi. Cho dù là hắn, năm đó khi đột phá Thiên Cương Chân Thân, cũng chỉ có thể ngưng tụ thành Viêm Thần Chân Thân.

Thế nhưng điều mà Lâm Phàm muốn làm bây giờ lại khiến hắn triệt để khiếp sợ.

Đây là muốn liều mạng đó.

Chương 273: Đây chính là Hoàng Kim trong truyền thuyết sao

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Lúc này!

Nội tâm của Lâm Phàm không có chút ba động nào, mấy luồng sức mạnh trong cơ thể hóa thành căn nguyên.

Mỗi một luồng sức mạnh đều cực kỳ cường đại, là căn nguyên để hắn tu luyện tới hiện tại.

– Tất cả dung hợp đi. Thiên Cương Chân Thân của ta xuất hiện nào.

Đột nhiên, Lâm Phàm quát to. Khí tức cuồn cuộn bộc phát ra và nhanh chóng hóa thành một cột sáng phóng thẳng lên trời, phá vỡ vòng xoáy màu đen, đánh vỡ Tâm Ma đại kiếp.

– Thành công rồi. Tiếp theo chỉ cần cô đọng Thiên Cương Chân Thân.

Hỏa Dung vui sướng. Lúc này, hắn đang suy nghĩ xem Thiên Cương Chân Thân của Lâm Phàm sẽ là dạng gì.

Thiên Tu nhẹ nhàng thở ra, vượt qua Tâm Ma đại kiếp là xong rồi.

Đột nhiên!

Một hư ảnh to lớn xuất hiện ở phía sau lưng củaLâm Phàm. Hư ảnh này không ngừng to lên, đến khi cao trọn vẹn mấy trăm trượng thì mới dừng lại.

Mà khi nhìn thấy hư ảnh này, tất cả mọi người đều choáng váng.

Đây rốt cuộc là Thiên Cương Chân Thân gì.

Một mái tóc dài màu đỏ ngòm, dài trăm trượng rủ xuống.

Phía trên cơ bắp cuồn cuộn là các loại phù văn màu đen, màu đỏ, màu vàng lít nha lít nhít làm cho người cảm thấy kinh hãi.

Một cánh tay che kín lân giáp, móng tay bén nhọn tản ra hào quang màu đen giống như chỉ cần nhẹ nhàng vung tay là có thể xé rách hư không.

Mà một tay còn lại thì tản ra sức mạnh vô cùng mênh mông, trên mu bàn tay có in dấu một bộ trận văn huyền diệu tản ra quang mang sáng chói.

Sau lưng bị một cái áo choàng màu đen bao phủ.

Hai cái sừng như là của ác ma, thần linh uốn lượn, phía trên có vô số đường vân hình thành ba động khuếch tán ra chung quanh.

Đột nhiên!

Thiên Cương Chân Thân khẽ hít một hơi. Thiên Cương chi lực trong vòng trăm dặm, ngàn dặm hình thành vòng xoáy, nhanh chóng lao tới.

Thiên Cương Chân Thân thật sự là quá mức kinh khủng, vậy mà có thể rút khô toàn bộ Thiên Cương chi lực ở chung quanh. Chuyện này coi như là Thiên Cương cảnh tầng năm, tầng sáu đều không thể làm được.

– Đây rốt cuộc là Thiên Cương Chân Thân gì? Làm sao lại khủng bố như thế?

Hỏa Dung khiếp sợ nói. Lấy kiến thức của hắn, cũng chưa từng nghe nói đến chuyện như này.

Thiên Tu chau mày, nói:

– Khí tức này rất hỗn loạn nhưng mà sức mạnh rất cường đại.

– Ha ha ha ha!

Lâm Phàm cười. Hắn cảm giác bản thân tràn đầy sức mạnh.

– Lão sư, ta thành công.

Hắn quay đầu, nhìn về phía Thiên Tu.

Mà Thiên Cương Chân Thân kia cũng đột nhiên quay đầu theo. Giờ khắc này, tất cả mọi người thấy rõ khuôn mặt của Thiên Cương Chân Thân kia, hai mắt một đỏ một vàng, đường vân kéo dài từ khóe mắt đến tận cổ.

Nhưng vào lúc này, cặp mắt kia lại lóe ra quang mang. Một uy thế khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Thiên Tu vung tay lên, ngăn cách uy thế này rồi ông nói:

– Đồ nhi, ngươi cố gắng khống chế cẩn thận Thiên Cương Chân Thân đi.

– Là do ta quá hưng phấn nên mới không có khống chế tốt.

Hắn hiện tại thật sự là quá hưng phấn. Thiên Cương, hiện tại hắn đã là cường giả Thiên Cương cảnh, hơn nữa thực lực còn đạt đến một mức độ cực kỳ khủng bố.

Ngoài ra điểm tích lũy mới tiêu hao hơn 1,6 triệu, còn có gần 2 triệu chưa dùng.

Các đệ tử trong tông môn đã sớm nhìn đến ngây người.

– Thật… mạnh. Thật…thật…. mạnh. Đây chính là Thiên Cương Chân Thân của Lâm sư huynh sao?

– Ta cảm giác ở trước mặt Thiên Cương Chân Thân, ta còn không thể đứng thẳng được.

Lúc này, bên trên Vô Địch phong, Lã Khải Minh cảm thấy máu tươi trong cơ thể đang sôi trào. Hắn cao hứng rống to:

– Chúc mừng sư huynh đột phá Thiên Cương, thành tựu Thiên Nhân.

Nghe hắn nói thế, các đệ tử khác cũng đồng thanh hô to.

– Chúc mừng sư huynh đột phá Thiên Cương…

Thanh âm cuồn cuộn, vang vọng khắp tông môn.

Bọn họ thấy uy thế khi Lâm sư huynh đột phá Thiên Cương thật sự là quá mạnh.Nhớ tới cảnh tượng khi Vân Tiêu sư huynh đột phá Thiên Cương, bọn họ đều có cảm giác, Vân Tiêu sư huynh giống như

là một con cá rơi xuống nước tạo nên một chút gợn sóng mà Lâm sư huynh chính là một tảng đá khổng lồ rơi từ trên cao xuống tạo thành sóng thần.

Không có cách nào so sánh được, hoàn toàn không có cách nào so sánh được.

Thiên Tu đi đến trước mặt Lâm Phàm, vỗ bả vai hắn và nói:

– Tốt! Tốt! tốt…

Lâm Phàm có thể cảm nhận được lão sư hưng phấn, còn có tự hào.

– Đồ nhi, Thiên Cương Chân Thân này của ngươi gọi là gì?

Thiên Tu hỏi.

– Không biết.

Lâm Phàm lắc đầu. Hắn làm sao biết Thiên Cương Chân Thân này gọi là gì, bởi vì đây là kết quả khi dung hợp mấy luồng sức mạnh với nhau.

Hắn thấy Thiên Cương Chân Thân này chẳng ra sao cả, rất khác biệt với hình tượng của hắn. Nếu như khi chiến đấu, triệu hoán Thiên Cương Chân Thân này ra, rất có thể sẽ dọa sợ người khác, khiến người khác ngộ nhận mình là người xấu.

– Ngươi cẩn thận cảm thụ một chút. Thiên Cương Chân Thân sẽ nói cho ngươi biết tên của nó.

– Thật sao?

Lâm Phàm nghe theo lão sư lời nói, ngưng thần cảm thụ, quả nhiên có một ý niệm truyền vào trong đầu:

– Hỗn Loạn Cực Đạo Chân Thân

– Hỗn Loạn sao?

Lâm Phàm nhíu mày. Hắn rất không hài lòng với tên này. Ai hỗn loạn, ngươi mới hỗn loạn. Hỗn Loạn Cực Đạo Chân Thân, qua khó nghe.

– Lão sư, nó gọi là Vô Địch Chân Thân.

Lâm Phàm tùy tiện nói. Hắn cảm giác danh tự này cũng rất không tệ, rất phù hợp với Vô Địch phong.

– Vô Địch Chân Thân ư?

Thiên Tu nhẹ gật đầu, nói:

– Tốt! Vô Địch Chân Thân, đó chính là Vô Địch Chân Thân. Lấy lịch duyệt của lão sư, sau này chỉ cần trưởng thành, ngươi nhất định vô địch, lấy tên này cũng rất phù hợp.

– Tốt! Tông ta lại có thêm một cường giả Thiên Cương cảnh. Thiên Tu, ngươi thu một đồ đệ tốt đó.

Tông chủ cười to nói, trong lòng cũng cực kỳ khiếp sợ. Lâm Phàm này từ Địa Cương cảnh đột phá đến Thiên Cương cảnh vậy mà tạo thành uy thế to lớn như vậy. Chỉ sợ khi hắn trưởng thành, đó chính là Thiên Tu thứ hai, thậm chí có thể cường đại hơn cả Thiên Tu.

Chuyện tốt bực này làm sao không để hắn hưng phấn.

Thiên Tu cười đắc ý. Khi nhìn về phía các trưởng lão khác, ánh mắt tựa như là đang nói các ngươi thấy được không, đây chính là đồ đệ của lão phu đó. Những phong chủ mà các ngươi ủng hộ làm sao cùng so sánh được.

Ánh mắt này làm các trưởng lão khác không muốn nói thêm cái gì.

Bọn họ thừa nhận chuyện này xác thực không có cách nào so sánh được.

Nhưng bọn họ cũng đang lo lắng một việc, đó chính là tất cả công pháp mà đồ đệ này của Thiên Tu tu luyện đều là ngạnh công, hơn nữa còn toàn là loại thương địch 1000 tự tổn 800 nữa.

– Đồ nhi, ngươi về trước, bế quan cảm thụ sự huyề diệu của Thiên Cương cảnh một chút đi, vi sư đi chuẩn bị lễ vật cho ngươi.

Thiên Tu trầm tư một lát rồi nói.

Lâm Phàm nói:

– Lão sư, ngài muốn chuẩn bị cái gì?

Thiên Tu cười, không có nói hết mà khoát tay:

– Đi thôi, vi sư chuẩn bị kỹ càng rồi sẽ báo cho ngươi.

Hiện tại, Lâm Phàm hoàn toàn chính xác là cần cảm thụ sức mạnh của bản thân một chút. Từ Địa Cương cảnh đột phá đến Thiên Cương cảnh, chuyển biến to lớn như vậy, hắn nhất định phải thể nghiệm một phen.

Sau đó hắn cáo từ tông chủ cùng các trưởng lão, bước vào hư không, đi về Vô Địch phong.

Sau khi đột phá đến Thiên Cương cảnh, hắn đã có thể xé rách hư không, không còn cần vận dụng Thiên Mệnh Hà Đồ mới có thể đi vào hư không như trước kia.

Vô Địch phong.

– Chúc mừng Lâm sư huynh.

Lã Khải Minh vui sướng, nói.

Lâm sư huynh rốt cục đột phá đến Thiên Cương cảnh, từ đây bước vào Thiên Nhân hàng ngũ.

Các đệ tử của Vô Địch phong cũng rất hưng phấn. Lâm sư huynh càng mạnh, đại biểu Vô Địch phong bọn họ sẽ càng ngày càng cường đại. Mà thân là đệ tử, bọn họ cũng càng có thể diện.

Mấy người Trương Long, Cao Đại Tráng, Hoàng Phú Quý, Âm Tiểu Thiên vốn dĩ đều đang tu luyện, thế nhưng mà khi Lâm Phàm đột phá, bọn họ đều bị uy thế kinh khủng này đánh thức, cho nên cũng đều đi ra, nhìn Lâm sư huynh bước vào Thiên Cương.

Lâm Phàm gật đầu, nói:

– Các ngươi cũng cố gắng tu luyện đi, tương lai cũng có thể bước vào Thiên Cương.

Các đệ tử gật đầu. Mặc dù, bọn họ cảm giác khả năng này không lớn nhưng sư huynh khích lệ bọn họ, tự nhiên cũng giúp bọn họ có thêm lòng tin.

Trong mật thất.

Lâm Phàm đang cảm thụ biến hóa ở trong cơ thể. Bây giờ dung lượng đã phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Địa Cương mãi mãi cũng chỉ là Địa Cương, không có cách nào

siêu việt Thiên Cương.

Bây giờ dung lượng của bản thân đã đạt đến cực hạn.Đây chính là chỗ tốt có được khi đánh vỡ đỉnh phong, đạt đến cực hạn sao?

Người khác muốn đạt tới mức độ này, chỉ sợ đều phải chết thật nhiều lần mới được.

Thế nhưng mà với hắn, chuyện này thật sự là quá đơn giản, không có một chút khó khăn gì.

– A, rút thưởng phát sinh biến hóa.

Lâm Phàm kiểm tra tình huống của bản thân một hồi.

Tính danh: Lâm Phàm

Tu vi: Thiên Cương cảnh tầng một (+)

Điểm khổ tu: 5 352 050

Điểm tích lũy: 1 841 280

Thiên phú: Bất Tử Chi Thân, trăm phần trăm tay không bắt kiếm, không nhìn phong ấn.

Chủ tu: Cực Hạn Đại Ma Công (7)

Công pháp: Bạo Lực Lang Nha Bổng viên mãn, Bạo Huyết viên mãn, Hám Sơn Kình viên mãn, Cuồng Thân viên mãn, Thất Thần Thiên Pháp tầng thứ tư, Hóa Thần Kiếm Trận tầng thứ hai, Kinh Long Đại Thiên Công tầng thứ sáu, Cực Diệt Phá Thể viên mãn, Hư Không Thiết Cát Thuật tầng thứ ba, Cổ Giới Kim Cương Pháp Thân tầng thứ ba, Đại Băng Diệt Quyền Kinh viên mãn.

Rút thưởng: Thanh Đồng (100), Bạch Ngân (300), Hoàng Kim (1000).

– Đã có rút thưởng cấp Hoàng Kim, một lần tiêu hao 1000 điểm tích lũy.

Hắn chờ đợi chính là rút thưởng biến hóa, quả nhiên không làm cho hắn thất vọng. Hệ thống rút thưởng mới đã xuất hiện.

Mà Bạch Ngân cùng Hoàng Kim chênh lệch rất lớn, chắc hẳn có thể rút được thứ càng tốt hơn.

Nhưng để hắn sảng khoái chính là điểm tích lũy bây giờ còn có gần hai triệu, không biết nên dùng như thế nào đây. Thật đúng là rất nhức đầu.

– Thôi, thử rút thưởng cấp Hoàng Kim xem, rút liên tiếp 100 lần đi, chỉ là chút lòng thành, mưa bụi* (ý nói rất ít, không đáng kể) mà thôi.

Đây chính là thổ hào tùy hứng, không thèm để ý chút nào đến điểm tích lũy, trước kia muốn làm cũng sẽ không dám nghĩ.

– Tiêu hao một trăm nghìn điểm tích lũy, rút thưởng cấp Hoàng Kim.

Lập tức, một loạt kết quả rút thưởng xuất hiện.

Theo thời gian dần trôi qua, thần sắc nguyên bản hững hờ cũng trở nên ngưng trọng.

– Đồ tốt! Ra đồ tốt nào.

Lâm Phàm gào thét ở trong lòng. Rút thưởng chính là đánh bạc. Trước kia nghèo khó, không dám rút liên tiếp 100 lần. Hiện tại mặc dù giàu có, nhưng mà rút liên tiếp 100 lần, tiêu hao một trăm nghìn điểm tích lũy vẫn khiến hắn rất đau lòng.

– Sáng Tạo Chỉ Nam cấp bậc Địa giai

– Một viên đan dược Địa giai thượng phẩm

– Một bình đan dược Huyền giai trung phẩm.

– Một môn công pháp Địa giai thượng phẩm

– Một môn công pháp Địa giai trung phẩm

–…

Lấy được rất nhiều công pháp, đan dược cũng không ít, hơn nữa rất ít khi trúng phải chúc may mắn, đây chính là cấp độ Hoàng Kim trong truyền thuyết sao?

Mà khi nhìn thấy thứ rút thưởng cuối cùng, biểu lộ trên mặt Lâm Phàm cũng phát sinh biến hóa cực lớn.

Chương 274: Hữu Sắc Nhãn Tình

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– Hệ thống rút thưởng cấp Hoàng Kim: Chúc mừng túc chủ rút trúng vật phẩm cấp Vĩnh Hằng Hữu Sắc Nhãn Tình.

– ???

Lâm Phàm choáng váng, không rõ vật phẩm cấp Vĩnh Hằng này rốt cuộc là ý gì.

Hữu Sắc Nhãn Tình: lấy mắt chó coi thường người khác, khi nhìn chằm chằm vào đối phương, đối phương sẽ cảm thấy cực kỳ khuất nhục, trở nên điên cuồng, xúc động, mất lý trí, ngu xuẩn, dù trời sập cũng không quan tâm chỉ muốn giết túc chủ cho hả giận.

Lúc này, một con mắt bảy màu xuất hiện, trôi nổi ở trên lòng bàn tay, tản ra một loại khí tức quái dị.

– Mắt chó coi thường người khác, đây là giới thiệu kiểu gì vậy.

Hắn có chút nghi hoặc đối với vật phẩm này. Mình làm sao lại là loại người này?

Vật phẩm mới rút thưởng này đến cùng là thứ gì, hoàn toàn chính là đang nói xấu mình.

– Túc chủ có lựa chọn dung hợp Hữu Sắc Nhãn Tình hay không?

– Ha ha.

Lâm Phàm cười, trong lòng điên cuồng mắng. Mình làm sao có thể là loại người này. Cho dù là với bất luận kẻ nào, hắn đều sẽ công bằng đối đãi. Từ trước tới giờ, hắn không bao giờ lấy mắt chó coi thường người khác, cũng sẽ không để bất kỳ người nào…

– Dung hợp!

Không hề do dự, hắn lập tức đồng ý. Đây là vật phẩm cấp Vĩnh Hằng, hiển nhiên không đơn giản, nếu không dung hợp thì đúng là quá ngốc rồi.

Lập tức, Hữu Sắc Nhãn Tình tản ra quang mang, sau đó nhanh chóng dung nhập vào trong mắt phải của hắn. Lâm Phàm chỉ cảm thấy hơi ngứa, nhưng rất nhanh là không có chuyện gì nữa.

– Cứ như vậy đã kết thúc?

Hắn có chút nghi hoặc, nếu là vật phẩm cấp Vĩnh Hằng, vậy khẳng định phải có cảm thụ không giống với bình thường nhưng bây giờ lại không có một chút cảm giác nào.

Hắn giơ tay lên, trước mặt xuất hiện một màn sáng hình tròn giống như là tấm gương phản chiếu hình ảnh của hắn.

Cẩn thận nhìn một lúc, hắn cũng không thấy có bất kỳ biến hóa nào, cũng không có chút khó chịu.

Lúc này, trong mật thất, có một con côn trùng rất nhỏ đang chậm rãi bò sát trên mặt đất.

Đưa mắt nhìn về phía con côn trùng kia, trong lòng hắn mặc niệm:

– Hữu Sắc Nhãn Tình mở ra

Con côn trùng kia tựa như là cảm ứng được cái gì, đột nhiên ngừng lại, xoay người tựa như là đang nhìn hắn.

Trong chốc lát, không biết vì cái gì, côn trùng này đột nhiên vọt tới, nhảy lên trên bàn tay hắn tựa như là đang cắn xé da của mình.

– Thần kỳ.

Lâm Phàm cầm con côn trùng này lên. Mặc dù nó rất nhỏ, nhưng lấy thực lực bây giờ, hắn có thể nhìn rõ ràng.

Con côn trùng nhỏ này giương nanh múa vuốt, muốn gặm bàn tay của mình. Dù là bị hắn bắt lại, nó cũng không sợ hãi chút nào tựa như là muốm liều mạng với hắn vậy.

Hắn hất cánh tay lên, ném con côn trùng này đi và nói:

– Đi đi. Ta không giết kẻ yếu.

Con côn trùng nhỏ này bị ném đến tận góc phòng. Nhưng mà vừa rơi xuống đất, con côn trùng nhỏ này giống như là không thể chịu đựng được loại khuất nhục này vậy, lại nhanh chóng bò tới, nhảy đến trên bàn tay, một lần nữa cắn xé.

– Đùng!

Lâm Phàm vươn tay, đập chết con côn trùng nhỏ này.

– Không biết tự lượng sức mình.

– Nguyên lai là mạnh mẽ như vậy.

Sau khi thí nghiệm, hắn đúng là càng thêm hiếu kỳ với Hữu Sắc Nhãn Tình.

Nếu như mình đi tìm lão sư rồi thi triển Hữu Sắc Nhãn Tình này, không biết lão sư có thể đột nhiên vươn tay đập chết mình hay không nữa.

Được rồi. Mình vẫn đừng nên thí nghiệm kiểu đó. Quá nguy hiểm!

Một con côn trùng nhỏ bé như vậy trúng Hữu Sắc Nhãn Tình này đều có thể không e ngại sinh tử, không có lý trí đến tìm mình liều mạng, cũng đủ để nhìn ra Hữu Sắc Nhãn Tình này là cường đại cỡ nào.

– Sáng Tạo Chỉ Nam cấp bậc Địa giai.

Hắn không ngờ, dựa vào rút thưởng cấp Hoàng Kim lại có thể rút được đồ tốt thế này, hơn nữa còn là đồ vật mà hiện tại mình cần có nhất.

Bây giờ, mình có thể tiếp tục thôi diễn Cực Hạn Đại Ma Công.

Đồng thời vừa rồi rút thưởng, mình cũng rút được rất nhiều đan dược, còn có một số môn công pháp. Mặc dù phẩm giai của những công pháp này không tệ, nhưng mà không thích hợp với hắn.

Hơn nữa công pháp mà mình tu luyện vẫn còn có môn chưa tới cảnh giới viên mãn.

Bây giờ, hắn đã đột phá, dung lượng trong cơ thể cũng to lớn hơn rất nhiều. Hắn cũng nên tiếp tục tăng một số công pháp lên. Kinh Long Đại Thiên Công đã tu luyện đến tầng thứ sáu, có thể tăng lên.

– Tăng lên!

– Tiêu hao ba trăm nghìn điểm tích lũy.

– Kinh Long Đại Thiên Công (tầng thứ bảy)

Sức mạnh trong cơ thể lại một lần nữa sôi trào lên. Kinh Long Đại Thiên Công là Mặc Kinh Trập đưa cho mình. Môn công pháp này có phẩm chất rất cao, hơn nữa mình đã tu luyện đến mức độ này, nhất định phải tăng nó lên tới cảnh giới viên mãn.

Nếu bỏ dở nửa chừng, chỉ sợ cũng có ảnh hưởng cực lớn đối với quá trình trưởng thành sau này.

– Hiện tại dung lượng của bản thân mênh mông như vậy, mình có thể thoải mái tiếp tục tăng lên. Thật đúng là không tệ.

Hắn rất hài lòng đối với tình huống hiện tại. Bây giờ mặc dù chỉ có tu vi là Thiên Cương cảnh tầng một, nhưng mà hắn luôn có cảm giác một quyền của mình có thể đánh nổ cường giả Thiên Cương cảnh tầng năm.

Thiên Cương cảnh tầng năm chính là một đường ranh giới, bởi vì chỉ có lĩnh ngộ được pháp tắc thì mới được coi là cường giả chân chính. Mặc dù Thiên Cương cảnh tầng hai, tầng ba, tầng bốn đều có diệu dụng riêng, thế nhưng mà không lĩnh ngộ pháp tắc vẫn không ăn thua.

Mà theo hắn, mấy tầng cảnh giới phía trước này giống như chính là làm nền để tầng năm có thể lĩnh ngộ pháp tắc.

Đây là cảm thụ của hắn, về phần tình huống cụ thể như thế nào, cũng không phải là việc hắn biết được.

Tiếp tục tăng lên, mãi cho đến tầng thứ chín viên mãn, tất cả tiêu hao 1,050,000 điểm tích lũy.

– Kinh Long Đại Thiên Công (viên mãn)

– Đặc tính: cảm ứng Long Giới.

– Cường hãn!

Lâm Phàm mừng rỡ trong lòng, sức mạnh trong cơ thể điên cuồng tăng trưởng. Cho dù là đến Thiên Cương cảnh tầng một đều có thể cảm nhận được sức mạnh tăng vọt, môn công pháp này quả nhiên bất phàm.

Nhưng hắn đúng là không ngờ sau khi Kinh Long Đại Thiên Công tăng lên tới cảnh giới viên mãn, đặc tính trên cơ bản toàn bộ biến mất, vẻn vẹn chỉ còn lại một cái cảm ứng Long Giới.

– Đây là thứ gì? Cổ Giới Kim Cương Pháp Thân khi tăng lên cũng nhiều ra một cái đặc tính là cảm ứng Cổ Giới.

Trong lòng của hắn hơi nghi hoặc, không biết hai chuyện này có quan hệ như thế nào.

– Cảm ứng!

Lâm Phàm nhắm mắt lại thử cảm ứng, thế nhưng mà một lúc lâu sau cũng không có bất kỳ biến hóa nào.

– Chuyện này không phải là dọa người sao?

Hắn lập tức có cảm giác giống như là mình bị lừa.

Chỉ là chuyện này cũng không đúng, mình cũng không thể là bị lừa như vậy, vậy rốt cuộc là không thích hợp ở chỗ nào nhỉ?

– Đồ nhi, tới.

Lúc này, tiếng của lão sư từ hư không truyền lại.

Lâm Phàm quyết định đi hỏi lão sư xem. Nếu như không được thì hắn sẽ đi thành Linh Phong tìm Mặc Kinh Trập, hỏi xem môn công pháp này đến cùng là như thế nào.

Nhưng bây giờ, hắn đã đột phá đến Thiên Cương cảnh, cũng nên đi hiểm địa Vạn Quật môn để thăm dò mật tàng.

Hắn xé rách hư không, nhanh chóng đi vào trong đó, chạy về phía lão sư.

Trên ngọn núi.

Thiên Tu cười, hiển nhiên là Lâm Phàm đột phá làm hắn rất vui vẻ.

– Lão sư.

Lâm Phàm xuất hiện, cung kính nói.

– Đồ nhi tới rồi sao?

Thiên Tu cười nói, nói:

– Như thế nào? Sau khi đột phá Thiên Cương, ngươi có cảm giác như thế nào?

Lâm Phàm cười nói:

– Lão sư, đột phá Thiên Cương đương nhiên là sẽ có cảm giác vui vẻ.

– Ha ha ha.

Thiên Tu nở nụ cười, nói:

– Tốt! Vui vẻ là được rồi. Bây giờ, ngươi đã đột phá đến Thiên Cương, cũng chính là đã trưởng thành. Sau này, ra ngoài lịch luyện cũng nên có phong phạm riêng của mình. Đến. Đây là lễ vật mà vi sư chuẩn bị cho ngươi. Ngươi có thích hay không?

Thiên Tu nhấc tay. Vô số thiên tài địa bảo xuất hiện, trôi nổi trước mặt Lâm Phàm.

– Lão sư? Đây là ý gì?

Hắn nhìn thấy những thiên tài địa bảo này, lập tức choáng váng tựa như là không có minh bạch.

– Đồ nhi, ngươi bây giờ cũng cường giả Thiên Cương cảnh, trên người sao có thể không có thiên tài địa bảo. Sau này đi ra ngoài cũng không thể để người coi thường được. Đây đều là những thứ mà vi sư chuẩn bị cho ngươi, chỉ chờ ngươi đột phá đến Thiên Cương cảnh là giao cho ngươi.

Thiên Tu cười nói.

Lâm Phàm nhìn đám thiên tài địa bảo nổi bồng bềnh giữa không trung, trong đó có không ít thứ đều vô cùng trân quý, không ngờ đó lại là lão sư chuẩn bị cho hắn.

Cảm động! Thật quá cảm động!

Sau đó hắn vẫy bàn tay một cái, thu hết toàn bộ vào trong nhẫn trữ vật và nói:

– Lão sư, ngươi đối xử với ta quá tốt rồi.

Thiên Tu vui mừng gật đầu, nói:

– Vi sư không tốt với ngươi, vậy đối tốt với ai.

– Vậy ngài còn có nữa không?

Thiên Tu:

–…

– Ai nha. Tha mạng! Lão sư đừng đánh nữa. Con vừa mới đột phá, không khống chế được sức mạnh. Con sợ sẽ làm hỏng ngọn núi của lão sư đó.

Thật vất vả hắn mới trốn qua được một kiếp.

Lâm Phàm cười nói:

– Lão sư, ta nói giỡn mà. Có những này với ta cũng đã đủ rồi.

Thiên Tu nhìn đồ đệ bảo bối này của mình. Ông cảm thấy mình nhất định phải đề phòng, nếu không toàn bộ tài sản của mình sẽ bị nghiệt đồ này vơ vét sạch sẽ.

– Đồ nhi, ngươi cầm lấy hai quyển sổ này. Đây là bút kí ghi chép kinh nghiệm mà lão sư mình dốc hết tâm huyết nghiên cứu trong nhiều năm qua. Hi vọng ngươi bình thường không có việc gì có thể xem thật kỹ.

– Cường giả Thiên Cương cảnh nhất định phải biết luyện đan, luyện khí. Dù không cần quá tinh thông, nhưng mà nên biết luyện chế một số đan dược đơn giản.

Thiên Tu đưa hai quyển sổ cũ kỹ qua cho Lâm Phàm.

Thiên Tu Luyện Đan Thiên Thư

Thiên Tu Luyện Khí Thiên Thư

Lâm Phàm nhìn tên của hai quyển sổ này, trong lúc nhất thời, lại không biết nên nói gì. Cái tên này để hắn nge xong là không muốn cầm rồi. Nhưng cuối cùng hắn vẫn thu vào.

– Lão sư, đồ đệ hỏi ngươi một việc.

Hắn chuẩn bị hỏi về Cổ giới và Long giới, nếu không thì trong lòng không yên.

– Chuyện gì?

Thiên Tu nghi hoặc, không biết đồ đệ muốn hỏi cái gì.

– Lão sư, ngươi biết Long Giới sao?

Thiên Tu sững sờ, nói:

– Long Giới? Đây là cái gì?

– Không có gì, ta chỉ thuận miệng hỏi thôi.

Lâm Phàm lắc đầu, không ngờ ngay cả lão sư cũng không biết. Xem ra chuyện Long Giới, Cổ Giới rất bí mật.

Tu vi của lão sư cao như vậy cũng không biết. Thật đúng là ghê gớm.

Nhưng con ếch xanh trong hiểm địa Vạn Quật môn kia hẳn là phải biết gì đó. Chỉ là bây giờ hắn muốn đi thành Linh Phong tìm Mặc Kinh Trập.

Gia hỏa thiểu năng trí tuệ kia lại báo tin mình chết cho tông môn. Thật đúng là bạn chí cốt.

– Lão sư, vậy đồ đệ đi về trước.

Hắn muốn hiểu rõ tình huống này, cảm giác không biết rõ ràng thì trong lòng không yên ổn.

– Đồ đệ.

Thiên Tu hô.

Lâm Phàm quay đầu, nghi ngờ nhìn qua.

– Ngươi lần này sao không đòi vi sư công pháp?

Chuyện này khiến Thiên Tu có chút không quen. Trước kia đồ đệ này vẫn muốn công pháp cơ mà.

– Vậy ngài sẽ cho ta sao? Lão sư nếu cho, ta liền muốn.

Lâm Phàm ngửa tay ra.

– Không có.

Thiên Tu nhanh chóng khoát tay. Tiểu tử này cũng không bình thường. Công pháp tốt không cần, nhất định phải tu luyện những

môn ngạnh công loạn thất bát tao kia, hơn nữa đều là ngạnh công phi thường nguy hiểm.

– Lão sư, kỳ thật ngài cho ta là tốt nhất, bởi vì ta có thể cố gắng tu luyện.

– Không có.

– Đừng mà! Lão sư, công pháp là để người luyện, ở trong đó có vấn đề gì có thể từ từ giải quyết, không nhất định phải sợ hãi, lấy thừa bù thiếu, cuối cùng sẽ thành thần công.

– Không có.

Lâm Phàm:

–…

Chương 275: Để bọn họ sợ thêm một lúc

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Vô Địch phong, đứng trên đỉnh núi nhìn xuống dãy núi kéo dài cả chục nghìn dặm ở phía dưới, Lâm Phàm có một cảm giác giống như là khi lên tới tuyệt đỉnh, tầm mắt bao quát non sông, thiên địa mênh mông đều bị hắn nắm trong tay.

– Sư huynh…

Lã Khải Minh từ phương xa đi tới sau lưng Lâm Phàm, cung kính dò hỏi.

Lâm Phàm xoay người, hơi nhấc ngón tay. Mười ba môn công pháp hiện lên ở trước mặt. Hắn nói:

– Những công pháp này để vào trong Công Pháp các của Vô Địch phong, bất kỳ đệ tử nào đều có thể tu luyện.

Chỉ nhìn qua, Lã Khải Minh lập tức phát hiện những công pháp này bất phàm. Hắn sầu lo, nói:

– Sư huynh, các đệ tử đều có thể tu luyện những công pháp này, không có thêm yêu cầu gì khác sao?

– Không cần, chỉ cần là đệ tử Viêm Hoa tông đều có thể học.

Hắn cũng không định bắt các đệ tử tiêu hao tài phú để học tập công pháp. Hắn thấy làm như thế chẳng khác nào đang áp chế tiềm lực của các đệ tử. Hắn muốn chính là Viêm Hoa tông cường thịnh, mỗi một đệ tử đều cường hãn như rồng. Đến lúc đó, thịnh thế tiến đến, thế không thể đỡ.

Lã Khải Minh trầm tư một lát, tinh tế cảm ngộ ý tứ ẩn chứa trong quyết định lần này của Lâm sư huynh, lập tức nở nụ cười tươi.

– Sư huynh, ta hiểu được.

Lâm Phàm có chút sững sờ, ngươi minh bạch cái gì rồi?

Có vẻ như mình vẫn không có nói gì.

Nhưng hắn cũng không để ý.

Hiện tại, hắn muốn qua Tàng Thư các kiểm tra một ít cổ tịch. Bây giờ, kiến thức về thiên tài địa bảo của hắn gần như là con số không. Về sau lỡ có gặp mà không biết, vậy thì thật mất mặt.

Lã Khải Minh nhìn sư huynh rời đi rồi móc một quyển sách nhỏ ra, lấy bút, chấm chấm đầu lưỡi.

– Tâm lớn bao nhiêu, tầm mắt lớn bấy nhiêu. Viêm Hoa tông người người bình đẳng, không thể tiêu hao trong nội đấu.

Đọc lại đoạn văn này, Lã Khải Minh rất hài lòng, sư huynh lại một lần nữa để hắn hiểu ra.

– Ai. Sau khi sư huynh đột phá đến Thiên Cương, lời nói càng ngày càng thâm ảo. Về sau nếu như ta không thể nào hiểu được thì nên làm như thế nào đây.

Lã Khải Minh rất phiền não, nhưng hắn sẽ không làm càn. Thân là tổng quản của Vô Địch phong, hắn nhất định phải vì Lâm sư huynh bài ưu giải nạn. Đồng thời hắn còn phải ghi chép lại đạo lý mà sư huynh nói tới, chờ đến trình độ nhất định, phân phát đến trong tay mỗi một đệ tử, để bọn họ cảm thụ đạo lý ẩn chứa trong những lời này.

Cẩn thận từng li từng tí bỏ quyển sổ vào trong ngực, sau đó nhìn thấy chỗ Tôi Thể Trì có chút ồn ào, hắn vội vàng chạy tới điều giải.

Tàng Thư các.

– Tham kiến Lâm sư huynh.

Đệ tử trông coi nơi này nhìn thấy Lâm Phàm cung kính nói.

– Ta đến xem một ít cổ tịch.

Theo chân đệ tử kia, hắn đi vào trong Tàng Thư các.

Biển sách mênh mông chất đống ở trên giá sách. Nơi này có được tất cả thư tịch của Viêm Hoa tông, cũng có được ghi chép đơn giản về các đại tông môn trên thế gian.

Lâm Phàm cầm một quyển sách lên, tùy ý lật xem một lượt.

– Nguyên lai tất cả có nhiều tông môn như vậy.

Hắn đúng là hơi kinh ngạc, không ngờ có tận 224 tông môn.

Viêm Hoa tông có được lãnh thổ mênh mông như vậy, vậy mà không phải là tông môn lớn nhất.

La Sát tông, Phong Thần tông, hai tông môn này đều có lãnh thổ lớn hơn Viêm Hoa tông.

– Thế giới này quả thật là vô cùng mênh mông.

Nhưng những điều này cũng không có bao nhiêu tác dụng với hắn, đặt cổ tịch lại chỗ cũ. Hiện tại, hắn cần biết về cách phân biệt thiên tài địa bảo, cho nên hắn tập trung kiểm tra về thư tịch liên quan.

Sau một ngày một đêm, hắn rời khỏi Tàng Thư các.

Sau khi tìm được tri thức mình mong muốn, hắn vốn còn định kiểm tra tri thức liên quan tới Thiên Thần giáo.

Nhưng cũng không có tìm được nội dung cụ thể, chỉ biết là Thiên Thần giáo tồn tại đã lâu, tông môn cùng nó từng phát sinh đại chiến. Tông môn vốn cho là đã phá hủy Thiên Thần giáo nhưng không nghĩ rằng tro tàn lại cháy.

Hơn nữa, lần này, Thiên thần giáo ẩn nấp càng thêm bí mật, khiến cho người ta khó mà tìm kiếm.

Thành Linh Phong.

Đây là một thành trì tương đối phồn hoa của Viêm Hoa tông.

Trà lâu, quán rượu, hiệu cầm đồ, tác phường người đến người đi. Ở hai bên đường phố còn có người bán hàng nhỏ đang hét lớn gọi người mua.

Lâm Phàm đến đây chính là để tìm Mặc Kinh Trập, hỏi thăm tình huống của Kinh Long Đại Thiên Công một chút. Tại sao khi tu luyện tới cảnh giới viên mãn, đặc tính vậy mà chỉ còn lại có một cái. Chuyện này thật sự là vô cùng kỳ diệu.

Hơn nữa, hắn còn muốn đến cảm tạ đối phương đã báo tin chết của mình cho tông môn. Thật đúng là bằng hữu tốt.

Bỗng nhiên, chóp mũi khẽ động, Lâm Phàm hít một hơi thật sâu.

– A. Cái mùi này đúng là có chút quen thuộc.

Hắn ngửi thấy mùi làm cho người không phải quá thoải mái kia.

– Mặc gia không phải vừa nhổ tận gốc phân bộ của Thiên Thần giáo rồi hay sao? Tại sao bây giờ còn có mùi?

Hắn cũng hơi nghi hoặc tựa như là không ngờ lá gan của Thiên Thần giáo lại lớn như thế, lại còn dám xuất hiện ở thành Linh Phong.

Sắc trời theo thời gian trôi qua dần ảm đạm xuống.

– Ừm, cứ xem kỹ một chút, Thiên Thần giáo này đến cùng là muốn làm gì.

Hiện tại, hắn cũng không vội, cho nên muốn xem xem Thiên Thần giáo này chuẩn bị làm gì, cũng dám xuất hiện tại thành Linh Phong. Thật đúng là rất lớn mật.

Ban đêm im ắng.

Một loại khí tức quỷ dị bao phủ thành Linh Phong.

Không ít thành dân cảm giác khí trời tối nay giống như là lạnh hơn cho nên đều vội vã về nhà.

Chỗ cửa lớn của Mặc gia, hai con sư tử đá cao ngang người bình thường đứng sừng sững ở chỗ đó, canh chừng đại môn. Mà lúc này, sau lưng hai tên hộ vệ đứng tại cửa ra vào đột nhiên xuất hiện một khe hở lặng yên không một tiếng động nuốt hết hai người.

Qua hồi lâu.

Mấy bóng người nhanh chóng di chuyển trên mặt đất. Lúc đi tới cửa lớn, bọn họ đột nhiên dừng lại.

– Khặc

– Đêm nay triệt để hủy diệt Mặc gia, dám diệt phân bộ của Thiên Thần giáo ta. Thật đúng là tội đáng chết vạn lần.

Nói xong, mấy bóng đen lần nữa hành động, nhanh chóng đánh vào Mặc gia.

Ở bên trong bóng tối của một con ngõ nhỏ.

Mấy bóng người đứng ở nơi đó.

– Đại nhân, làm như này sẽ không khiến đệ tử của Viêm Hoa tông chú ý sao?

Một nam tử mặc áo bào màu đen quỳ trên mặt đất, nhỏ giọng nói.

Thành Linh Phong có đệ tử của Viêm Hoa tông trấn thủ, bọn họ tập kích Mặc gia trong đêm đã là chịu phong hiểm lớn bằng trời.

Một nam tử mặc áo bào màu đen khác lạnh lùng nói:

– Sẽ không! Ta đã phong tỏa khu vực này, tuyệt đối sẽ không tiết lộ bất luận động tĩnh gì ra ngoài. Đêm nay các ngươi chỉ cần đại khai sát giới, còn lại tất cả đều có ta.

Trong đại viện Mặc gia.

Đèn đuốc sáng trưng, người thuộc dòng chính của Mặc gia đều ở nơi này dùng cơm.

Lúc này, một lão giả ngồi tại chủ vị mở miệng nói:

– Kinh Trập, gần đây làm sao không đi ra ngoài lịch luyện?

Mặc Kinh Trập nói:

– Phụ thân, gần đây ta muốn ở nhà, bế quan một thời gian.

Mặc Lăng Vũ một bên nhẹ giọng cười. Nàng tự nhiên biết anh trai của mình vì cái gì không đi ra, còn không phải là bởi vì sợ.

– Lăng Vũ, thế nào?

Mặc phụ hơi nghi hoặc hỏi. Không biết chuyện gì xảy ra, ở trong khoảng thời gian này, con trai bình thường ý chí chiến đấu sục sôi đột nhiên giống như là biến thành người khác, chỉ ru rú ở trong nhà, thế nào cũng không chịu đi ra ngoài.

– Phụ thân không có gì.

Mặc Lăng Vũ phát hiện anh trai của mình đang u oán nhìn mình, hé miệng cười yếu ớt.

Đột nhiên!

Mặc Kinh Trập đứng lên, nghiêm túc nói:

– Phụ thân, có người xâm nhập Mặc gia.

– Khặc khặc! Mặc gia đại thiếu gia cũng ở đây sao? Vừa vặn đêm nay có thể trảm thảo trừ căn.

Giọng nói âm lãnh từ ngoài phòng truyền đến. Mà lúc này, một đám sương mù màu đen chui vào qua từ khe cửa.

Những nơi sương mù đi qua mặt đất, cái ghế đều biến thành cũ kỹ tựa như là trải qua thời gian dài lâu mà phát sinh biến hóa cực lớn.

– Thứ gì dám đến Mặc gia làm càn.

Mặc Kinh Trập hừ lạnh một tiếng. Một con Kinh Long từ trong cơ thể gào thét bay ra. Hắn vỗ một chưởng, dung nham chi lực bộc phát, nhanh chóng đánh nát sương mù. Sau đó, hắn nhanh chóng hóa thành một vệt sáng, bay ra bên ngoài.

Mặc lão gia tử hơi biến sắc, nói:

– Thiên Thần giáo.

– Làm sao lại như vậy?

Mặc Lăng Vũ ngưng trọng. Bọn họ đã phá hủy phân bộ của Thiên Thần giáo ở thành Linh Phong. Làm sao còn có nhiều dư nghiệt Thiên Thần giáo tới đây như vậy?

– Đại ca, chúng ta ra ngoài trợ giúp Kinh Trập.

Nhị đương gia của Mặc gia vội vàng nói.

– Ừm.

Bên ngoài!

Mặc Kinh Trập liếc nhìn tình huống chung quanh, không ngờ người của Thiên Thần giáo lại to gan như vậy.

– Đám dư nghiệt của Thiên Thần giáo các ngươi lại còn dám đến thành Linh Phong.

Mặc lão gia tử đi ra. Nhìn thấy tình huống chung quanh, ông cũng biến sắc, nhất là thấy ở trên đỉnh đầu, một tấm màn đen phủ

xuống, cách ly Mặc phủ cùng ngoại giới.

Lúc này, một nam tử mặc áo bào màu đen xuất hiện, âm trầm cười, nói:

– Có gì không dám, lần này chủ giáo đại nhân đến chính là muốn diệt trừ Mặc gia các ngươi. Dám can đảm ra tay với Thiên Thần giáo chúng ta thì chỉ có một kết cục, đó chính là chết.

– Chủ giáo!

– Cái gì mà chủ giáo hay không chủ giáo. Dám can đảm đến Mặc gia làm càn, hôm nay ta muốn các ngươi phải để mạng lại.

Mặc Kinh Trập đột nhiên quát to.Khí tức mênh mông bạo phát ra, nhiệt độ xung quanh đột nhiên tăng cao, hiển nhiên là trong khi lịch luyện, hắn cô đọng dung nham vào trong cương khí khiến cương khí phát sinh biến hóa.

Hắn đánh ra một chưởng, một con liệt diễm kinh long gào thét xông ra, đánh thẳng tới nam tử áo bào đen kia.

Đúng lúc này, hư không trước mặt nam tử áo bào đen kia đột nhiên vỡ ra. Một bàn tay chậm rãi duỗi ra, nhanh chóng nghiền nát con kinh long này.

– Rất không tệ. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Mặc đại thiếu gia đã đột phá tới Địa Cương cảnh tầng chín, thực lực càng không hề tầm thường nhưng còn không đủ.

Một giọng nói càng thêm âm trầm vang lên từ trong hư không.

– Xé rách hư không, là cường giả Thiên Cương cảnh.

Mặc Kinh Trập ngưng trọng, không ngờ lại có cường giả như vậy xuất hiện.

Mặc lão gia tử cũng kinh hãi, không ngờ sẽ có cường giả Thiên Cương cảnh xuất hiện. Ông nhỏ giọng nói:

– Nhị đệ, đợi lát nữa, đệ mang theo Kinh Trập còn có Lăng Vũ, rời đi theo đường hầm.

– Vậy còn ngươi, đại ca.

Nhị đương gia kinh ngạc nói.

– Ta sẽ kéo dài thời gian cho các ngươi. Bọn họ là tới tìm ta báo thù.

Mặc lão gia tử biết lần này chỉ sợ là dữ nhiều lành ít.

Ngay từ đầu hắn đã suy nghĩ, đối phương làm sao dám can đảm đến nơi này. Dù sao, thành Linh Phong cũng có đệ tử của Viêm Hoa tông trấn thủ. Nhưng bây giờ, hắn đã minh bạch. Nguyên lai là có cường giả Thiên Cương cảnh đích thân ra tay phong tỏa không gian, người bên ngoài chỉ sợ cũng không biết chuyện xảy ra trong này.

Trên mái nhà.

Lâm Phàm ngồi yên nhìn xem mọi chuyện. Hắn cũng không ngờ Mặc Kinh Trập đã đạt tới Địa Cương cảnh tầng chín, hình như là lần đầu tiên gặp mặt, tên này vẫn chỉ là Địa Cương cảnh tầng sáu đi.

Tu vi tăng lên rất nhanh đó. Dù vẫn kém mình rất nhiều, nhưng cũng rất nhanh rồi.

Không vội, chờ một chút, tiểu tử này dám báo tin mình chết, vậy để bọn họ sợ thêm một lúc.

Chỉ là bọn gia hỏa này đều mẹ nó là mù lòa hay sao? Mình ngồi ở trên này đã rất lâu rồi mà còn không phát hiện mình. Thật đúng là bi ai.

Chương 276: Ngươi lại dám can đảm nhục nhã ta

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Bên ngoài đại sảnh, không khí vô cùng ngột ngạt, toàn bộ Mặc phủ lại cực kỳ rất an tĩnh.

Mặc lão gia tử giờ mới để ý thấy. Ông nhìn chằm chằm vào chủ giáo, nói:

– Ngươi đã làm gì với những người khác trong Mặc phủ?

Dưới áo bào màu đen, chủ giáo kéo mũ áo che đầu ra, gương mặt khô gầy, ánh mắt âm trầm, cười, nói:

– Đương nhiên… là đã… giết sạch.

– Thiên Thần giáo các ngươi tại sao lại tàn nhẫn như vậy? Các ngươi muốn báo thù, tìm một mình ta là được, cần gì phải giết hết người của Mặc gia ta. Các ngươi đúng là ác ma.

Mặc lão gia tử mặt đỏ tới mang tai, tức giận gào thét.

– Nhìn kìa, bọn họ trở về rồi.

Chủ giáo cười. Từ bốn phương tám hướng, rất nhiều bóng đen chạy tới, nói:

– Lúc này, ta nghĩ người của Mặc gia các ngươi đều đã chết ở trong tay của bọn họ.

Đúng lúc này, một người từ từ đứng lên.

– Chủ giáo đại nhân, toàn bộ người của Mặc gia đã biến mất, chúng ta không có tìm thấy ai cả.

Vừa dứt lời.

Chủ giáo biến sắc, sau đó cười phá lên, nói:

– Ha ha ha, xem ra người của Mặc gia các ngươi chỉ sợ cũng cảm nhận được đêm nay sẽ máu chảy xuống cho nên đã chạy trốn rồi, hơn nữa còn không thèm báo cho các ngươi. Thật đúng là đáng tiếc.

– Đừng nói nhảm! Ngươi nghĩ Mặc Kinh Trập ta đã chết rồi sao?

Mặc Kinh Trập tức giận quát. Một khí thế càng thêm mênh mông bạo phát ra. Khí thế này ngưng tụ thành một con kinh long bay thẳng lên trời. Hắn nói:

– hãy đỡ một chiêu mạnh nhất của ta, Địa Viêm Kinh Long Khí.

Trong chốc lát, cương khí sôi trào, kinh long giáng thẳng xuống đầu chủ giáo.

– Thật sự là không biết sống chết.

Chủ giáo lắc đầu, giơ tay lên, duỗi một ngón tay ra. Toàn bộ thế công của Mặc Kinh Trập vô thanh vô tức bị nghiền nát.

– Quỳ xuống!

Sức mạnh mênh mông nghiền ép xuống.

Trong chốc lát, Mặc Kinh Trập biến sắc, giống như là có lực lượng của trăm nghìn quân đè lên người vậy. Mồ hôi chảy xuống như mưa. Hắn gầm nhẹ:

– Ngươi nằm mơ.

– Anh!

Mặc Lăng Vũ kinh hãi. Nhưng ở trước sức mạnh khủng bố này, nàng không có bất luận năng lực gì để phản kháng.

– Thiên Thần giáo có giỏi thì ra tay với ta đi.

Mặc lão gia tử nổi giận gầm lên. Trường đao nhanh chóng bổ tới. Đao ý sắc bén nhanh chóng cuốn tới, thế nhưng mà còn chưa tới gần, trong nháy mắt đã tiêu tán.

– Mặc gia các ngươi hủy phân bộ của giáo ta, tội đáng chết vạn lần. Mà hắn là độc đinh của dòng chính Mặc gia các ngươi, vậy thì ta

sẽ dằn vặt hắn đến chết. Tốt! Không quỳ xuống thì chết đi.

Chủ giáo âm trầm nói.

Ở dưới áp lựckhổng lồ này, Mặc Kinh Trập gào thét, bất khuất ngăn cản. Hắn quyết tâm dù toàn bộ thân thể sắp bị đập vụn, cũng tuyệt đối sẽ không quỳ xuống.

Đột nhiên!

Trong hai con ngươi hẹp dài của chủ giáo bộc phát ra tinh quang.

Áp lực đè lên người Mặc Kinh Trập đột nhiên tăng lên gấp bội.

– Đủ rồi, chớ quá mức.

Lúc này, một giọng nói vang lên.

Tất cả mọi người nhìn về phía giọng nói phát ra. Một bóng người thoải mái ngồi ở trên mái nhà tựa như là đã ở đó từ rất lâu.

– Lâm công tử.

Mặc Lăng Vũ kinh hô một tiếng tựa như là không ngờ lại nhìn thấy Lâm Phàm ở chỗ này.

Lâm Phàm cười gật đầu, nói:

– Mặc Kinh Trập, ngươi cũng quá kém đi. Chỉ mới chút áp lực ấy mà ngươi đã không chịu nổi rồi?

Mà khi Mặc Kinh Trập nhìn thấy Lâm Phàm, biểu lộ trên mặt có chút biến hóa, thậm chí không dám nhìn thẳng, bởi vì tin chết kia chính là do hắn trở về, báo cho Viêm Hoa tông. Về sau biết Lâm Phàm lại không chết, còn kéo theo vô số chuyện xảy ra, hắn cũng cảm giác việc mình báo tin chết về có chút không đúng.

Lâm Phàm nhảy xuống từ trên mái nhà.

– Vị này là?

Mặc lão gia tử không biết người trước mắt này là ai, làm sao lại xuất hiện ở đây.

– Phụ thân, vị này là Lâm công tử, đệ tử của Viêm Hoa tông, đồ đệ của Thiên Tu trưởng lão.

Mặc Lăng Vũ giới thiệu. Nàng tạm thời còn không biết Lâm Phàm đã trở thành phong chủ của Vô Địch phong.

Tại thời đại tin tức này khuếch tán chậm chạp này, trừ phi phát sinh đại sự kinh thiên, nếu không rất khó để tất cả mọi người đều biết.

Mặc Kinh Trập thở hổn hển, nói:

– Đối phương quá mạnh. Ta đã tận lực.

– Hắc hắc!

Lâm Phàm cười, sau đó đưa mắt nhìn về phía chủ giáo, nói:

– Thiên Thần giáo thật đúng là to gan.

Hắn vừa nói xong, uy thế nghiền ép trên người Mặc Kinh Trập lập tức tiêu tán không còn, Mặc Kinh Trập thở phì phò, mồ hôi vã ra như mưa.

– Ngươi là ai?

Chủ giáo nghiêm nghị nói. Hắn không khỏi cảnh giác. Có thể ở trước mặt hắn, còn nghênh ngang như vậy, không sợ hãi tí nào, hiển nhiên không phải là người bình thường.

– Đệ tử của Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm đơn giản giới thiệu, cũng không nói đến lai lịch cụ thể của mình, sợ dọa đối phương chạy mất.

Chủ giáo nghiêm mặt lại. Hắn có cảm giác lần hành động đêm nay chỉ sợ là đã không thành công rồi. Lòng sinh thối ý, sau đó hư không sau lưng hắn cũng hơi chấn động, hiển nhiên là muốn rời đi.

– Tốt! Ta đúng là không ngờ cứu viện của Viêm Hoa tông lại tới nhanh như vậy, nhưng không sao, bản chủ giáo sẽ từ từ chơi đùa cùng các ngươi.

– Ngươi còn muốn chạy?

Lâm Phàm đúng là không ngờ chủ giáo của Thiên Thần giáo lại cảnh giác như thế, cũng không đánh cùng mình một, hai mà đã muốn rời đi. Kẻ này cũng quá nhát gan rồi.

– Hừ, bản chủ giáo còn muốn đi, ai có thể ngăn lại.

– Hữu Sắc Nhãn Tình, mở ra.

Đột nhiên!

Ánh mắt của chủ giáo lập tức phát sinh biến hóa. Ánh mắt nguyên bản âm trầm đột nhiên lóe ra vẻ phẫn nộ, loại phẫn nộ kia như là thù giết cha, nhục vợ vậy.

Thậm chí để chủ giáo có cám giác bị người miệt thị, khinh thường.

– Đồ hỗn trướng, ngươi lại dám can đảm nhục nhã ta…

Chủ giáo tức giận quát ầm lên, hai mắt đỏ bừng.

– Chuyện gì xảy ra?

Mặc Lăng Vũ nghi hoặc, không biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

– Ai biết? Có thể là chó dại muốn cắn người.

Lâm Phàm cười. Hắn cảm giác Hữu Sắc Nhãn Tình này cũng quá mạnh. Đây cũng là lần đầu tiên hắn thí nghiệm Hữu Sắc Nhãn Tình đối với người. Chủ giáo lúc trước đã muốn chạy trốn, thế nhưng mà sau khi trúng Hữu Sắc Nhãn Tình lại không muốn chạy nữa mà còn giống như là muốn quay đầu liều mạng với hắn vậy. Sự chênh lệch đúng là có chút lớn.

– Chủ giáo đại nhân, đệ tử của Viêm Hoa tông xuất hiện chỉ sợ sẽ có biến cố. Chúng ta tranh thủ thời gian…

Xoạt xoạt!

Nam tử áo bào đen kia còn chưa nói xong lời thì lại phát hiện cánh tay của chủ giáo đại nhân đã đâm xuyên ngực của hắn, lãnh huyết vô tình, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn.

– Ngươi lại dám can đảm nhục nhã ta…

– Ta liều mạng với ngươi!

Uỳnh!

Khí tức cuồng bạo bạo phát ra từ trên người chủ giáo. Thấy cảnh này, giáo đồ của Thiên Thần giáo ở chung quanh sợ hãi, không biết xảy ra chuyện gì. Chủ giáo đại nhân làm sao có thể đột nhiên giống như là bị điên vậy.

Khí thế kinh khủng này bao phủ trong lòng mọi người.

– Thiên… Thiên Cương cảnh tầng hai.

Mặc lão gia tử kinh hãi, nói:

– Cẩn thận…

Trong chốc lát, chủ giáo đánh tới. Khí thế mênh mông ngưng tụ thành uy áp kinh khủng ép về phía Lâm Phàm.

– Thật mạnh mẽ.

Lâm Phàm không phải cảm thán về chủ giáo kia mà là về Hữu Sắc Nhãn Tình này. Sau đó, hắn giơ tay lên, đấm ra một quyền. Một quyền này như là phá vỡ hư không, lấy sức mạnh thuần túy nghiền ép hư không đến vỡ nát. Sức mạnh hủy diệt nhanh chóng bao phủ chủ giáo.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Khuôn mặt của chủ giáo vặn vẹo, thậm chí ngay cả thân thể cũng bắt đầu vặn vẹo, bị một sức mạnh không ngừng hủy diệt.

Nhưng ngay cả trước khi chết, hắn vẫn như cũ gầm thét lên.

– Ngươi lại dám can đảm nhục nhã ta…

Uỳnh!

Sức mạnh cưỡng hãn nhanh chóng xuyên qua chủ giáo, đánh về phía tấm màn đen bao phủ Mặc phủ. Tấm màn đen này lập tức hóa thành vô số điểm sáng nhỏ rồi bay tán loạn đầy trời.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, những giáo đồ kia biến sắc.

– Chạy mau!

Những bóng người màu đen nhanh chóng chia ra, chạy về bốn phương tám hướng.

– Thật đúng là quá yếu.

Lâm Phàm lắc đầu, vươn tay, vỗ một cái vào trong hư không. Lập tức, có vô số tiếng kêu thảm thiết truyền đến. Những bóng đen đang chạy trốn kia bỗng nhiên nổ tung tựa như là bị không gian ép nát vậy.

Giải quyết xong, thu công.

Tất cả mọi người của Mặc gia đều trợn mắt hốc mồm tựa như là gặp ma, thậm chí là không dám tin.

Chuyện này cứ như vậy là kết thúc sao?

– Ngươi cũng mạnh như vậy?

Bị đả kích nhất chính là Mặc Kinh Trập, hắn lắc đầu, thở dài. Nhưng sau đó, như nghĩ đến điều gì đó, hắn cười nói:

– Tốt! Rất tốt! Không ngờ người mà Mặc Kinh Trập ta công nhận lại cường đại như thế. Chuyện này đủ để chứng minh ánh mắt của Mặc Kinh Trập ta là tốt đến nhường nào, có thể dễ dàng xem thấu sự bất phàm của ngươi.

Lâm Phàm nhìn đối phương như là nhìn một kẻ ngốc vậy.

– Ta tới là muốn hỏi ngươi một việc.

Chỉ là, Mặc Kinh Trập lại không để ý. Hắn giang tay ôm bả vai của Lâm Phàm, nói:

– Trước không cần hỏi, đêm nay không say không về. Đi! Nhưng người của Mặc gia ta đến cùng là đi đâu rồi? Ngươi đã ở đây thì không có khả năng cho những người kia đắc thủ.

Lâm Phàm hơi nhấc ngón tay, hư không vỡ ra, những người còn lại của Mặc gia xuất hiện.

Những người này cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ là đột nhiên, bị người cho bắt vào trong hư không.

Nhìn thấy những người này không có việc gì, Mặc lão gia tử cũng nhẹ nhàng thở ra. Ông lập tức phân phó hạ nhân tranh thủ thời gian chuẩn bị rượu, đồ ăn để tiếp đãi Lâm Phàm.

Trên bàn cơm.

Mặc Lăng Vũ ngồi ở bên cạnh Lâm Phàm, dáng người linh lung bị áo bào bao phủ. Nàng không nói gì, chỉ là ngồi rót rượu cho Lâm Phàm.

– Ai. Sau khi từ biệt ở vực sâu Vạn Quật đến nay cũng đã có vài tháng, ta rất tưởng niệm.

Mặc Kinh Trập cảm thán, ngửa đầu uống cạn chén rượu rồi nói:

– Người có thể bị Mặc Kinh Trập ta nhìn trúng quả nhiên không phải là người bình thường. Lâm huynh đệ, chúng ta cạn một chén.

– Ngươi không muốn giải thích gì với ta sao?

Lâm Phàm cười hỏi. Trưởng bối của Mặc Kinh Trập đều ở bên cạnh, hắn khẳng định không thể nói đối phương là kẻ ngu được.

– Chỉ có người chột dạ mới phải giải thích. Lấy tình cảm giữa chúng ta thì không cần giải thích. Chén rượu này chính là lời giải thích của ta.

Lại là một chén vào trong bụng.

Lâm Phàm thậm chí cũng bắt đầu hoài nghi Mặc Kinh Trập là giả ngốc rồi. Nhưng nghĩ lại, ngốc đến cực hạn chính là thông minh cũng không phải là không có đạo lý.

Mặc lão gia tử không có chen ngang, tùy ý để Mặc Kinh Trập giao lưu với Lâm Phàm.

– Chờ một chút, ta muốn hỏi ngươi, ngươi lấy Kinh Long Đại Thiên Công ở đâu vậy?

Lâm Phàm hỏi.

Mặc Kinh Trập khoát tay, nói:

– Lâm sư huynh, lúc này không đề cập tới, Mặc Kinh Trập ta đưa công pháp cho ngươi vì coi ngươi là huynh đệ, chỉ là một bộ công pháp mà thôi, đáng gì.

Hiện tại, Lâm Phàm có xúc động muốn đánh chết Mặc Kinh Trập nhưng mà hắn vẫn nhịn được.

– Vậy ngươi tu luyện Kinh Long Đại Thiên Công tới cảnh giới viên mãn rồi hả?

Lâm Phàm hỏi lần nữa.

– Ha ha ha!

Mặc Kinh Trập cười, khiêm tốn khoát tay, nói:

– Chuyện cũ không đề cập tới. Bằng vào thiên tư tung hoành của

ta, ta cũng đích thật là đã tu luyện công pháp này tới cảnh giới viên mãn. Đồng thời ở hiểm địa Dung Nham, ta lấy đại nghị lực, cho dung nham nhập thể để tu thành Địa Viêm Kinh Long Khí, đẩy công pháp này lên một tầng thứ cao hơn. Chuyện này cũng không đáng nhắc tới. Đến! Chúng ta uống rượu.

– Từ từ, ta hỏi ngươi thêm một vấn đề cuối cùng. Ngươi có cảm ứng Long Giới hoặc là biến hóa long thân sao?

Lâm Phàm đè chén rượu trong tay Mặc Kinh Trập xuống và hỏi.

Mặc Kinh Trập sững sờ, nói:

– Lâm huynh đệ, đây là hai vấn đề.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, nói:

– Nói sai, đó chính là hai vấn đề.

– Làm sao có thể? Mặc Kinh Trập ta đường đường là người của Viêm Hoa tông, làm sao lại biến hóa long thân. Về phần cảm ứng Long Giới, Long Giới lại là cái gì?

Mặc Kinh Trập nghi hoặc hỏi.

Lúc này, Lâm Phàm cảm thấy hắn thật sự là đang lãng phí thời gian.

Chương 277: Bỏ bàn tay của ngươi ra

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– Lâm huynh đệ, ngươi đang suy nghĩ gì đấy? Phải chăng có chuyện phiền lòng?

Mặc Kinh Trập hỏi đến. Hắn chỉ từng thừa nhận hai người. Một người là Kiếm Vô Trần, nhưng mà người này lại đi ám sát đồng môn. Hành vi trơ trẽn này khiến Mặc Kinh Trập khinh thường cho nên đã nhất đao lưỡng đoạn. Còn một người khác chính là Lâm Phàm.

Hiện tại, Lâm Phàm không quá muốn nói chuyện. Hắn đang nghĩ chẳng lẽ là hai người tu luyện công pháp không giống nhau?

Nhưng chuyện này cũng không có khả năng, Kinh Long Đại Thiên Công là do Mặc Kinh Trập đưa cho hắn, làm sao có thể tu luyện không giống với chính chủ được.

– Không có gì. Chỉ là hiện tại, lá gan của Thiên Thần giáo càng ngày càng to, không ngờ dám vào thành ám sát.

Lâm Phàm nói.

Mặc lão gia tử trầm mặc một lát, nói:

– Phân bộ của Thiên Thần giáo bị Mặc gia ta diệt trừ, bọn chúng không cam lòng là chuyện tất nhiên. Hôm nay, người tới là cấp bậc chủ giáo, chẳng qua hắn đã bị tiểu huynh đệ giết chết, chắc chắn sẽ không có việc gì.

– A, lão gia tử chắc chắn sao?

– Ta cũng không quá chắc chắn. Chẳng qua Thiên Thần giáo giấu ở chỗ tối, cường giả cấp chủ giáo bị giết chết sẽ để bọn họ cho rằng thành Linh Phong có cường giả trấn thủ, cho nên sẽ không dễ dàng tiếp tục ra tay, sợ bại lộ vị trí.

Mặc lão gia tử nói.

Lâm Phàm cảm giác lão gia tử nói hoàn toàn chính xác là có đạo lý. Lúc trước, ở tông môn, sau khi đoạt được thi thể của Quân Vô Thiên, Hộ Giáo Pháp Vương của Thiên Thần giáo cũng lập tức rút lui. Còn có tượng đá kia cũng thế, Giáo Vương của Thiên Thần giáo cũng đã ra tay nhưng mà vì không bị lão sư truy tung đến, dù tự chặt cánh tay, hắn cũng muốn bỏ chạy đủ để nhìn ra Thiên Thần giáo không hề muốn bị người phát hiện.

Lần này, nếu như không phải mình đến thành Linh Phong, chỉ sợ Mặc gia thật có thể bị diệt, nhưng do mình ra tay, Thiên Thần giáo cũng sẽ sợ đầu sợ đuôi. Trừ khi thật sự nắm chắc, bọn chúng có lẽ không dám tùy ý ra tay.

– A. Đúng rồi! Các ngươi cần phải chú ý một chút, hiện tại công pháp Hoán Bì Liễm Tức của Thiên Thần giáo đã cải tiến, rất khó bị phát hiện. Nếu như các ngươi gặp người có hành tung quỷ dị thì cần phải chú ý một chút.

Hắn nhất định phải nói chuyện này. Bên trong Thiên Thần giáo chỉ sợ cũng có không ít thiên tài. Thiên Thần giáo có thể tranh đấu cùng Viêm Hoa tông đến bây giờ không chỉ là dựa vào ẩn tàng, mà chủ yếu là nhờ những hạng người thiên tài này không ngừng nghiên cứu phát minh công pháp, không ngừng tạo nên cường giả.

Nhưng mà hắn đến bây giờ còn không có hiểu rõ, Thiên Thần giáo đến cùng là dựa vào cơ sở gì mà có thể hình thành thế lực cường đại như thế. Xem ra thật sự là có thế lực cường đại chống đỡ ở sau lưng nó, vì chính là để Viêm Hoa tông không có thời gian phát triển.

Nếu thật là như thế vậy thì đúng là rất kinh khủng.

– Yên tâm, ngày mai lão phu liền phái người điều tra toàn thành, đồng thời sau này nghiêm ngặt kiểm tra người vào thành.

Mặc lão gia tử nói.

Lâm Phàm đứng dậy, nói:

– Tốt! Vậy vãn bối không quấy rầy nữa. Vãn bối còn có chuyện, ngày sau sẽ lại đến bái phỏng lão gia tử.

– Lâm huynh đệ, ngươi muốn đi rồi?

Mặc Kinh Trập kinh ngạc, tựa như là không ngờ Lâm Phàm nhanh như vậy đã muốn rời đi.

– Ừm.

Hắn đến thành Linh Phong nhưng không có thu hoạch được đáp án mà hắn muốn. Vậy thì phải đi hiểm địa Vạn Quật môn một chuyến, nơi đó có mật tàng còn đang chờ mình, đồng thời còn có con ếch xanh khả ái kia cũng không biết như thế nào.

– Cáo từ!

Nói xong, Lâm Phàm xé rách hư không, nhanh chóng rời đi.

Mặc Lăng Vũ ngây người nhìn qua. Sau khi từ biệt ở đầm Giao Long, mới có mấy tháng mà không ngờ khi gặp lại lần nữa, Lâm công tử đã cường đại như thế.

– Lăng Vũ, nhìn cái gì đấy?

Mặc lão gia tử nhìn ánh mắt của con gái, vui mừng cười nói tựa như là phát hiện cái gì.

– Không có gì.

Mặc Lăng Vũ ngượng ngùng cúi đầu, không nói thêm gì.

Hư không!

Lâm Phàm nhìn xuống thành Linh Phong. Trước kia tu vi thấp, hắn đúng là không có cảm giác gì, nhưng mà bây giờ lại có thể cảm nhận được phía trên thành Linh Phong có sức mạnh huyền diệu tồn tại.

Đây có lẽ chính là trận pháp đi.

Nhưng sức mạnh này quá yếu, không có chút tác dụng nào với cường giả Thiên Cương cảnh.

Xem ra những thứ mà mình cần học tập còn có rất nhiều.

Luyện đan, luyện khí hắn đều đã thử qua, mặc dù có thể học tập nhưng mà hai thứ này tương đối thâm ảo, cần tiêu tốn rất nhiều thời gian mới có thể lĩnh hội. Nếu như có thể rút thưởng mà thu hoạch được năng lực như vậy là tốt nhất, cho dù là phải dùng điểm tích lũy để tăng lên, hắn cũng nguyện ý.

Bởi vì tốn thời gian để lĩnh ngộ, chẳng bằng đi kiếm điểm tích lũy.

Mà bây giờ điểm tích lũy còn có gần 800 nghìn. Bởi vì tạm thời cũng không cần làm gì cả cho nên hắn muốn giữ lại, chờ sau này hãy nói.

Dù đang ở trong hư không nhưng mà Lâm Phàm vẫn một mực cảm thụ được tình huống chung quanh.

Thiên Thần giáo nếu hoành hành tại Viêm Hoa tông, nếu như hắn gặp được tự nhiên là muốn xử lý nhưng mà mãi cho đến hiểm địa Vạn Quật môn, hắn cũng không có cảm nhận được dị dạng.

Phường thị Vân Hải.

Nơi này vẫn như cũ phi thường náo nhiệt, người đến người đi, rất phồn vinh.

Có hai đại hiểm địa là vực sâu Vạn Quật, phế cảnh Triệu Linh ở đây là có thể cam đoan phường thị Vân Hải một mực hưng thịnh.

– Điểm tích lũy có bao nhiêu cũng ít. Xem ra mình có cơ hội nên càn quét qua hai hiểm địa này mới được.

Nhưng mà nghĩ lại, mặc dù bây giờ hắn đã là cường giả Thiên Cương cảnh tầng một nhưng vẫn có rất nhiều tồn tại cường đại hơn mình.

Dù vậy, hắn cũng không sợ, cường đại thì cường đại, cùng lắm thì đánh chết mình mà thôi.

Đi lại trong chợ, hắn nhíu mày. Mùi nơi này có gì đó không đúng, trước kia không có cách nào cảm thụ, nhưng mà hiện tại lại có thể cảm nhận được.

Trong một trà lâu nào đó.

Một nam tử đẹp trai, dáng người thẳng tắp quay chung quanh một nữ tử, nói:

– Ảnh Nhi, nàng không nên tức giận nha.

– Hừ!

Nữ tử khoanh tay trước ngực, hai ngọn núi bị cánh tay ép chặt càng thêm ngạo nhân. Nàng quay đầu qua, hừ một tiếng, biểu hiện

giống như rất tức tối vậy.

Nam tử kia nói:

– Ảnh Nhi, đừng nóng giận. Ta mang cho ngươi một món đồ tốt.

Nhìn thấy cảnh tượng này, người chung quanh cũng đều cười. Bọn họ biết nam tử đẹp trai kia là ai, chính là tiểu công tử của Dược Vương các, được người xưng Dược Vương tiểu công tử.

Ở phường thị Vân Hải, Dược Vương các cùng Đan Đỉnh các được gọi là hai đại thương hội.

Võ giả lịch luyện ở trong hai đại hiểm địa thu hoạch được thảo dược, bảo bối thì sẽ bán cho một trong hai nhà. Nếu như xuất hiện thứ gì quá quý giá, như vậy hai nhà này cũng sẽ ra giá rất cao để tranh đoạt.

Nhưng lần tranh đoạt gần nhất là ở mấy tháng trước, hai bên tranh mua thi thể của Huyết Giao.

Nhưng theo bọn họ nghĩ, nữ tử này thật sự là quá xinh đẹp, giống như là tiên tử giáng lâm vậy, mặt xinh da trắng, khó trách có thể hấp dẫn Dược Vương tiểu công tử xoay quanh.

– Ngươi có thể lấy được thứ tốt gì.

Nữ tử vẫn như cũ cao ngạo hừ lạnh, nhưng lại là hỏi ra vấn đề mấu chốt nhất.

Trong lòng bàn tay của Dược Vương tiểu công tử xuất hiện một cái hộp gấm, nói:

– Ngươi lần trước không phải là nói với ta muốn xem bảo bối của Dược Vương các ta một chút sao? Ta vì ngươi len lén lấy ra.

Nữ tử Ảnh Nhi kia nghe hắn nói thế, lập tức nở nụ cười hưng phấn. Nàng đưa tay ra và nói:

– Cho ta xem một chút.

Dược Vương tiểu công tử nhìn quanh rồi nhỏ giọng nói:

– Ảnh Nhi, nơi này không an toàn. Bảo bối này rất quý giá. Ta chỉ có thể lặng lẽ mở ra để ngươi nhìn một chút. Ta còn muốn tranh thủ thời gian trả về, nếu không cha của ta sẽ đánh chết ta.

– Ngươi không phải thật tâm đối với ta.

Ảnh Nhi kiều hừ lạnh giống như là rất không vui.

Nghe nàng nói thế, Dược Vương tiểu công tử trầm mặc một lát rồi cắn răng nói:

– Vậy thì tốt! Nhưng ngươi không thể cầm đi, nhìn một chút rồi phải tranh thủ thời gian cho ta.

– Ừm.

Mà đúng lúc này, một bóng người xuất hiện ở trước mặt nữ tử này, khẽ hít một hơi.

– Ngươi muốn làm gì?

Nhìn thấy một nam tử dựa vào Ảnh Nhi gần như thế, còn dán tới, Dược Vương tiểu công tử làm sao có thể nhịn được.

– Mùi không đúng.

Nam tử ngửi ngửi mỹ nữ này chính là Lâm Phàm. Sau khi đi vào phường thị Vân Hải, hắn phát hiện nơi này quả thật là ngư long hỗn tạp, người của Thiên Thần giáo vậy mà thật trà trộn ở chỗ này.

Trong khi tìm kiếm mùi ở gần nhất, hắn liền đi tới trà lâu này.

Nhìn thấy tình huống này, người chung quanh cũng là cả kinh, châu đầu thảo luận.

– Người kia là ai? Lá gan cũng quá lớn đi!

– Đây chính là nữ nhân mà Dược Vương tiểu công tử nhìn trúng, hắn vậy mà tới gần như thế, chẳng lẽ là không muốn sống nữa hay sao?

Đám người xì xào bàn tán, cảm giác trời cũng thay đổi.

Thậm chí theo bọn họ nghĩ, người này nếu không phải kẻ ngu thì chính là tên điên. Nơi này chính là phường thị Vân Hải, Dược Vương các cùng Đan Đỉnh các chính là hai thế lực lớn nhất ở đây.

Cho dù cường giả Thiên Cương cảnh tới đây cũng phải thành thành thật thật.

Bởi vì các chủ của Dược Vương các chính là cao thủ luyện đan,

cho nên không ít cường giả Thiên Cương cảnh đều đồng ý trở thành cung phụng của Dược Vương các.

Gương mặt của Ảnh Nhi lộ vẻ chán ghét, thậm chí có chút sợ hãi, nói:

– Ngươi làm gì vậy?

Đột nhiên!

Cảnh tượng làm cho tất cả mọi người khiếp sợ phát sinh, thậm chí để bọn họ cảm giác trời đều nhanh phải sụp xuống rồi vậy.

Chỉ thấy nam tử kia vậy mà vươn tay nắm lấy mái tóc của nữ tử Ảnh Nhi kia. Nữ tử xinh đẹp như Thiên Tiên kia vậy mà bị hắn nhấc lên cao, ép vào cây cột to giữa trà lâu.

– Ẩn tàng thật sâu.

Nhìn nữ tử ở trước mắt, Lâm Phàm lập tức nở nụ cười.

Nguyên tắc của Lâm Phàm chính là gặp được giáo đồ của Thiên Thần giáo thì giết, xuất hiện bao nhiêu thì thịt bấy nhiêu, tuyệt đối sẽ không buông tha bất cứ kẻ nào.

– Ngươi làm gì vây? Mau buông Ảnh Nhi ra! Ta là Dược Vương tiểu công tử. Ngươi quá to gan rồi.

Dược Vương tiểu công tử giận dữ hét rồi hắn nhanh chóng đánh ra một chưởng. Sức mạnh mênh mông nhanh chóng đánh tới sau lưng Lâm Phàm.

Nhưng mà một chưởng này giống như là đánh lên trên mặt nước vậy, chỉ tạo nên từng vòng từng vòng gợn sóng.

Cảnh tượng kế tiếp để Dược Vương tiểu công tử giận đến hai mắt đỏ bừng.

– A! Ngươi dám.

Nam tử ở trước mắt này vậy mà vươn bàn tay heo kia của hắn sờ loạn ở trên người Ảnh Nhi, từ phần bụng một mực kéo dài đến ngực. Đây chính là chỗ mà hắn còn chưa bao giờ sờ qua.

– Còn muốn chạy.

Ầm!

Lâm Phàm khẽ dùng sức, bàn tay nhanh chóng đâm xuyên qua lồng ngực của nữ tử mà đúng lúc này, một cục thịt nhanh chóng chui ra từ phía sau lưng, đụng gãy cột gỗ, muốn thoát đi.

– Có chút ý tứ.

Lâm Phàm đấm ra một quyền, nhanh chóng đánh nát cục thịt kia.

Mà nhìn thấy túi da thật mỏng kia, Dược Vương tiểu công tử lập tức trợn tròn mắt. Đây là Ảnh Nhi của hắn sao?

Hộp gấm từ trong tay trượt xuống.

Một hạt châu màu xám lăn xuống, bên ngoài có sương mù màu xám quấn quanh, nhìn qua đã biết không phải là vật phàm.

Đúng lúc này, từ bốn phương tám hướng, mấy bóng người đột nhiên lao về phía hạt châu kia.

– Quả nhiên còn có rất nhiều.

Lâm Phàm cười. Nhưng khi nhìn thấy hạt châu ở trên đất kia, hắn đúng là hiếu kỳ. Hắn nhanh chóng hút hạt châu vào tay, lập tức cảm nhận được hạt châu này bất phàm, bên trong tựa như là có thứ gì đó, nhưng mà cụ thể là cái gì thì hắn không biết được rồi.

– Lấy hạt châu kia.

Những giáo đồ của Thiên Thần giáo giấu ở trong đám người đánh thẳng đến Lâm Phàm. Mọi ánh mắt đều khóa chặt tại trên hạt châu này.

– Các ngươi đều muốn thứ này sao? Như vậy càng không thể đưa cho các ngươi.

Lâm Phàm ném hạt châu vào trong nhẫn trữ vật rồi đánh ra một chưởng. Những người kia lập tức cảm thấy một sức mạnh mênh mông đánh tới rồi lập tức nổ tung, toàn bộ hóa thành sương máu.

Điểm tích lũy tới tay.

– Một đám rác rưởi.

Lâm Phàm cười, không biết Thiên Thần giáo tại sao lại muốn hạt châu này.

– Đệ tử của Viêm Hoa tông đưa hạt châu kia cho ta.

Đúng lúc này, bầu trời phát sinh biến hóa, mây máu từ phương xa cuồn cuộn bay đến. Ở trong mây máu kia giống như có tồn tại gì đó cực kỳ kinh khủng.

Chương 278: Ếch xanh tính tạo nên rất lớn

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– Khí thế kia có chút cường đại.

Ngẩng đầu nhìn mây máu cuồn cuộn trong không trung, Lâm Phàm cũng trầm mặc trong chớp mắt rồi nhanh chóng xé mở hư không, chạy trốn.

Vừa mới nói người ta là đồ rác rưởi, không ngờ đánh mặt tới nhanh như vậy, cường giả của Thiên Thần giáo sao đến nhanh vậy.

Bên trong Dược Vương các cùng Đan Đỉnh các có mấy bóng người bước ra. Nhưng khi thấy mây máu trên không trung, tất cả bọn họ cũng đều kinh hãi không thôi.

– Là Huyết Luyện Tôn Giả, Hộ Giáo Pháp Vương của Thiên Thần giáo. Tranh thủ thời gian kết đại trận và cho người báo lên Viêm Hoa tông.

– Lục Vũ Thương Khung Trận

Trong chốc lát, từ bên trong Dược Vương các cùng Đan Đỉnh các có hai cột sáng phóng thẳng lên trời. Ở bên trong hai cột sáng này, hai nửa phỉ thúy trong suốt dung hợp lẫn nhau, hình thành một màn sáng màu xanh biếc, nhanh chóng bao phủ trọn cả phường thị Vân Hải.

Bên trên màn sáng màu xanh biếc có lít nha lít nhít đường vân pháp tắc.

Mây máu chỉ mới chạm vào cũng đã khiến cho màn sáng hơi chấn động. Cũng may mục tiêu của mây máu không phải là phường thị Vân Hải mà là vùng hư không kia ở phương xa.

Nhìn thấy chỗ hư không bị vỡ ra ở phương xa có một bóng người

lấp lóe, hai vị các chủ của Dược Vương các cùng Đan Đỉnh các lập tức quát to:

– Trở về đi! Ở trong đại trận này, hắn không thể làm gì ngươi.

Nhưng mà tất cả đều đã trễ, bóng người kia đã sớm chạy ra xa.

– Kẻ này muốn làm gì? Chẳng lẽ là thật sự đến làm thịt mình?

Nhìn thấy đám mây máu mênh mông cuồn cuộn lao đến kia, Lâm Phàm cũng cảm thấy choáng váng.

Mà hắn cũng không ngờ đám mây máu che đậy thiên địa kia lại bị màn sáng màu xanh biếc bên trên phường thị Vân Hải chặn lại.

– Sớm biết như vậy ta đã không ra ngoài rồi. Thật sự là đáng giận. Tại sao không nói cho ta biết sớm một chút? Bây giờ thì ta làm sao có thể quay đầu được.

Căn bản không cần cảm thụ, hắn có thể nghĩ được gia hỏa trong mây máu kia là kinh khủng đến cỡ nào.

Đột nhiên!

Bên trên đám mây máu kia, xuất hiện vô số cái bọc lớn, sau đó từng cột máu đánh thẳng qua phía bên này. Những cột máu này xen kẽ vào giống như không có chỗ nào có thể tránh né vậy.

Bật hết hỏa lực.

Trong nháy mắt, Lâm Phàm đã biến thành trạng thái mạnh nhất.

Vô Địch Chân Thân xuất hiện. Bóng người khổng lồ trôi nổi ở phía sau lưng Lâm Phàm. Cánh tay che kín lân giáp nhanh chóng nâng lên, đấm ra một quyền.

Sức mạnh cuồng bạo nhanh chóng va chạm cùng những cột máu kia. Trong nháy mắt, chấn động hình thành ba động to lớn.

– Địch nhân rốt cuộc là mạnh cỡ nào? Làm sao lại biến thái như vậy?

Lâm Phàm kinh hãi. Vô Địch Chân Thân của hắn cũng không phải bình thường, vậy mà bị đối phương ngăn cản dễ dàng như thế, thậm chí hắn căn bản là còn không có nhìn thấy diện mạo của đối phương nữa.

Tốc độ của mây máu rất nhanh, trong chốc lát đã bao phủ Lâm Phàm.

– Xem ra mình chỉ có thể trốn vào bên trong hiểm địa Vạn Quật môn mà thôi. Không có chìa khóa ra vào Vạn Quật môn, ta xem ngươi còn đuổi thế nào.

Nghĩ đến đây, Lâm Phàm bước ra hư không, nhanh chóng đáp xuống, tiến vào hang động, một mực chạy xuống phía dưới.

Mà đám mây máu kia cũng theo đó đáp xuống, tràn vào mỗi một cái cửa hang. Mây máu sền sệt, phình lên giống như là muốn thôn phệ tất cả mọi thứ vậy, không ngừng lan tràn ra.

– Rống!

Nhìn thấy nhân loại, đám yêu thú của vực sâu Vạn Quật lập tức tức giận gào thét. Thế nhưng mà vừa kêu được một nửa, bọn chúng lại cảm nhận được mây máu ngập trời kia, lập tức bị hù chạy tứ tán.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua, nhanh chóng đánh ra một chưởng về phía những con yêu thú này.

– Các ngươi khẳng định là không chạy được, chết ở trong tay gia hỏa kia còn không bằng chết ở trong tay ta.

Mục đích chủ yếu của hắn chính là để giải thoát cho những con yêu thú này, thứ yếu mới là điểm tích lũy.

Dù sao nhìn phương xa kia, một con yêu thú bất hạnh rơi vào trong đám mây máu kia. Tuy nó cố gắng giãy dụa, gào thét nhưng mà rất nhanh liền bị mây máu này kéo vào, cuối cùng bị thôn phệ, ngay cả cặn bã cũng không còn, hoàn toàn chính là chết không toàn thây, vô cùng thê thảm.

Vạn Quật môn.

Lâm Phàm mừng rỡ trong lòng, cuối cùng đã tới. Hắn nhanh chóng đáp xuống trước Vạn Quật môn, vươn tay nói:

– Đứng lại cho ta! Ngươi đến cùng là ai?

Mây máu đình chỉ lan tràn nhưng không ngừng di chuyển như là vật sống vậy. Một giọng nói bén nhọn, khó phân biệt nam nữ từ trong mây máu truyền ra ngoài.

– Đưa hạt châu cho ta…

– Không cho.

Lâm Phàm lắc đầu.

– Cho ta.

– Không cho.

Ầm ầm!

Mây máu triệt để sôi trào lên, cuồn cuộn lao thẳng đến Lâm Phàm giống như là muốn nuốt hết Lâm Phàm.

– Đừng làm ta sợ chứ! Ha ha. Hẹn gặp lại.

Đột nhiên, quang mang bộc phát ra. Vạn Quật môn mở ra. Lâm Phàm nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa.

Hiểm địa Vạn Quật môn.

Lâm Phàm vỗ ngực, nói:

– Thật sự là làm ta sợ muốn chết, còn tưởng rằng kém chút là bị mây máu nuốt rồi.

– Nhưng kẻ kia rốt cuộc là thứ gì, nếu là nhìn thấy bộ mặt thật thì tốt! Thế nhưng mà, chỉ thấy một đám mây máu mà thôi, căn bản nhìn không ra được. Nếu không mình thử thò đầu ra nhìn một chút xem.

Hắn suy tư một lát, quyết định vẫn nên đi nhìn xem, nhanh chóng duỗi đầu ra ngoài màn sáng. Bên ngoài, mây máu vẫn đang bao phủ, không hề tiêu tan.

– Này!

Phụt phụt!

Trong chốc lát, một căn xúc tu bằng máu bắn ra. Tốc độ nhanh chóng khiến cho người hoảng sợ, nhưng thật đáng tiếc, tốc độ của Lâm Phàm càng nhanh hơn, hắn đã kịp rụt đầu trở về.

– Thứ này thật là đáng sợ. Thật sự là dọa chết người.

Hiện tại, hắn cũng không muốn nhìn nữa. Mình có thể tiến vào Vạn Quật môn là vì có chìa khoá, thế nhưng mà mây máu này không có, cho nên cũng không sợ hãi.

– Ếch xanh!

Lâm Phàm hô to. Tiếng nói nhanh chóng truyền ra ngoài.

Qua một hồi lâu cũng không có bất kỳ hồi âm gì, cũng không có thấy âm thanh của ếch xanh.

– Thật sự là một gia hỏa không nghe lời, ta ngược lại muốn xem xem ngươi đang làm gì.

Lâm Phàm muốn đi xem ếch xanh đang làm cái gì.

Nơi phong ấn.

Một con ếch màu xanh lá ngồi ở gần chỗ bia Phong Yêu, nói:

– Lão yêu, ngươi làm gì vậy? Ta là tới để thăm ngươi cơ mà, đừng lờ ta đi như thế. Ngươi nhìn tu vi bây giờ của ta xem, có phải là đã mạnh lên hay không. Ta cho ngươi biết, ta có thể không ngừng hấp thu Địa Cương chi lực.

– Lại nói, ngươi không cảm thấy cô đơn tịch mịch sao?

– Mặc dù ngươi bị phong ấn ở nơi này nhưng mà cũng muốn lạc quan một chút, ngươi phải nhớ mình là một lão yêu vạn năm nha.

– Thật sự là muốn giúp ngươi giải buồn. Đáng tiếc, lão yêu ngươi không hiểu tình thú.

– Nếu không ta phân cho ngươi một chút Địa Cương chi lực, à mà không được, lỡ ngươi mượn đủ sức rồi phá phong ấn, ta biết làm sao.

Ếch xanh lầm bầm lầu bầu nói. Trong khoảng thời gian này, nó rất khoái hoạt. Mỗi ngày đều có thể tu luyện, đây là chuyện mà cho tới bây giờ nó cũng không dám tưởng tượng.

– Con ếch xanh khốn khiếp, ngươi ký kết khế ước cùng nhân loại, chính là nô lệ, nô tài.

Giọng nói của lão yêu vang lên từ nơi phong ấn.

– Ta có thể hấp thu Địa Cương chi lực.

Ếch xanh bình tĩnh đáp lại.

– Ngươi mãi mãi cũng chỉ là ở trong hình dạng này, vĩnh viễn

đừng nghĩ đến việc thoát ly.

Lão yêu tức giận quát ầm lên. Hắn bị phong ấn ở nơi này, mà cứ cách một, hai ngày là con ếch xanh này lại tới đây để khoe khoang làm hắn không thể nhịn được, muốn há miệng nuốt nó, lại ra không được.

– Ta có thể hấp thu Địa Cương chi lực.

Ếch xanh rất đắc ý. Vốn dĩ nó nghĩ rằng mình phải ở lại hiểm địa Vạn Quật môn này mấy chục nghìn năm nữa thì mới có thể trở thành cường giả Thiên Cương cảnh. Nhưng với tình huống hiện tại, hắn là không bao lâu thậm chí có thể nói hiện tại nó liền có thể đột phá đến Thiên Cương cảnh.

Nhưng mà nó tạm thời không muốn ra ngoài, nghĩ chờ mấy trăm năm nữa lại đi ra.

Chờ tên kia chết già, mình liền có thể đi ra. Nếu không trở thành yêu sủng của tên kia thì đó là một việc rất bi kịch.

– Ếch xanh!

Đúng lúc này, một giọng nói truyền đến.

Nguyên bản ếch xanh còn đang dương dương đắc ý, lại sững sờ, có cảm giác ngạt thở tựa như là không dám tin vậy, thật giống như là thấy quỷ vậy.

Tên kia làm sao lại trở về nhanh như vậy.

Quay lưng về phía Lâm Phàm, mặt ếch xanh không có một chút biểu lộ nào nhưng lúc quay đầu, nước mắt đã lưng tròng. Nó nhanh chóng nhảy lên trên người Lâm Phàm.

– Chủ nhân, người rốt cuộc đã đến, Oa Oa rất nhớ ngươi.

Ếch xanh tựa ở bên chân của Lâm Phàm, khóc lóc vô cùng thê thảm.

Cũng không biết là vui thật, hay là quá bi ai.

Lâm Phàm cầm ếch xanh lên ngang tầm mắt và nói:

– Ngươi có vui không?

– Vui.

Ếch xanh lên tiếng cười, nói:

– Chủ nhân, ngươi bóp ta đau quá.

– Bóp đau à. Đan dược luyện sao rồi?

Lâm Phàm cười hỏi.

Ếch xanh sửng sốt, nói:

– Đan dược? Chủ nhân, ta không nghe thấy ngươi muốn ta luyện chế đan dược.

– Vậy tức là không có luyện rồi.

Lâm Phàm híp mắt. Thiên Hà Vương Đỉnh xuất hiện. Thanh Uyên Địa Hỏa thiêu đốt ở phía dưới. Rất nhanh, nước trong đỉnh đã sôi lên.

– Bây giờ, ta cũng hơi đói bụng. Ngoại trừ ngươi thì chung quanh đây giống như là không có thứ gì có thể ăn.

– Chủ nhân, ta nghĩ ra rồi. Ta giống như là có luyện chế ra một ít. Vừa rồi, ta quên không nói. Là bởi vì ta muốn sớm ra ngoài đoàn tụ cùng chủ nhân nên tu luyện quá khắc khổ khiến cho đầu óc không minh mẫn.

Ếch xanh há miệng, vô số đan dược bay ra. Nhìn thấy số đan dược này, tâm của nó cũng đang rỉ máu.

Đây đều là vốn riêng của nó đó.

Lâm Phàm giang hai tay, thu đan dược vào trong nhẫn trữ vật, trong số này có mấy viên đan dược Địa giai, còn lại là đan dược Huyền giai.

– Lão yêu, ngươi biết ta lần này trở về là muốn làm gì sao?

Lâm Phàm vừa cười vừa nói, tám tấm Phong Yêu Bia sừng sững ở đó hình thành phong ấn, trấn áp lão yêu này ở phía dưới.

– Đáng giận nhân loại, ngươi vi phạm… Ngươi… Ngươi.

Đúng lúc này, lão yêu sửng sốt.

– Ta cái gì?

Lâm Phàm hỏi.

– Làm sao có thể, ngươi làm sao có thể không chết. Lúc đó, ngươi đã thề với thiên địa mà. Ngươi vi phạm với lời thề thiên địa, ngươi nhất định phải sẽ chết.

Lão yêu quát ầm lên, cảm giác Thiên Đạo bất công, vậy mà không có đánh chết nhân loại này.

Đồng thời hắn nghĩ mãi mà không rõ, chuyện này sao có thể xảy ra, chuyện này hoàn toàn không có khả năng.

– Ha ha ha!

Lâm Phàm cười, nói:

– Lão yêu, ta quên nói cho ngươi biết. Lúc ta sinh ra đời, thiên địa chấn động, tường vân bao phủ, ta chính là người siêu việt thiên địa, lời thề thiên địa làm sao có thể giết ta.

– Không có khả năng.

Lão yêu không tin.

– Chủ nhân, 6666…

Ếch xanh lập tức dựng thẳng lên chân trước, bày ra tạo hình 66.

Lâm Phàm hài lòng gật đầu. Ếch xanh rất sáng tạo, sau này trở thành yêu sủng của mình cũng không tính là vô dụng.

Ếch xanh nói:

– Chủ nhân, lần này ngài trở về là muốn làm thịt lão yêu này hay sao?

– Ừm, đây chỉ là một nguyên nhân, chủ yếu hơn chính là đi qua mật tàng Vạn Quật. Lâm Phàm nói.

Ếch xanh gật đầu. Sau đó mắt ếch đột nhiên trợn to. Nó nói:

– Chủ nhân, ngài đột phá đến Thiên Cương cảnh rồi sao?

– Thế nào, không muốn thấy ta đột phá đến Thiên Cương cảnh sao?

Lâm Phàm phát hiện ngữ khí của ếch xanh rất không thích hợp,

tựa như là không hy vọng mình đột phá đến Thiên Cương cảnh vậy.

Ếch xanh lập tức kịp phản ứng, vỗ chân trước, nói:

– Chủ nhân lợi hại! Chủ nhân 666. Ta không có ý này, chỉ là bị thiên tư cái thế của chủ nhân làm cho khiếp sợ mà thôi. Xem ra lần này lão yêu phải xong đời.

– Lão yêu, tại sao không nói chuyện? Chủ nhân của ta đã đột phá đến Thiên Cương cảnh. Ngươi bị phong ấn tra tấn đến bây giờ, đã sớm không còn sức phản kháng. Chủ nhân của ta muốn giết ngươi giống như là nghiền chết một con kiến mà thôi.

Ếch xanh cuồng vọng nói, nhưng mà trong lòng rất ưu sầu. Tên này rốt cuộc là tu luyện thế nào, làm sao có thể thăng cấp nhanh như thế.

Vậy mà đã đạt đến Thiên Cương cảnh rồi, chẳng lẽ nó thật khó mà thu hoạch được tự do sao?

Bi ai!

Chương 279: Thiên xuyên vạn xuyên nịnh nọt không xuyên*

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

(ý nói: trăm thứ ngàn thứ (có thể) không có tác dụng, nhưng nịnh nọt thì lại có tác dụng. Chỉ có ăn nói dễ nghe, lấy đc lòng ng ta. Ng ta cảm thấy thoải mái, dễ chịu thì mình có cần gì cũng dễ dàng hơn.)

Tám tấm Phong Yêu Bia sừng sững ở đây khiến nơi phong ấn trông có vẻ rất ngột ngạt.

U Minh Hắc Mãng trầm mặc không nói, thậm chí ngay cả một chút âm thanh cũng không có.

– Chủ nhân, chúng ta còn chờ cái gì nữa? Cứ phá vỡ phong ấn, bắt lão yêu này lên, lột da, rút gân hắn, ta sẽ giúp ngài luyện chế đan dược tốt.

Mặc dù ếch xanh rất ưu sầu, nhưng giờ phút này, hắn đứng thẳng lên, có bá khí bạo phát ra. Hắn không phải đối thủ của lão yêu này, nhưng mà hiện tại chủ nhân đang ở bên cạnh, nên bá đạo vẫn là phải bá đạo.

– A!

Tiếng gào thét của lão yêu vạn năm bạo phát ra từ nơi phong ấn:

– Con ếch xanh đáng chết kia, ta muốn nuốt ngươi.

Lâm Phàm hiện tại đúng là đang suy nghĩ xem đến cùng có nên giết lão yêu vạn năm này hay không? Nhìn hắn đã suy yếu đến mức này, hắn hoàn toàn không cần ra tay xử lý. Đúng là có chút lãng phí thời gian.

Nhưng tám tấm Phong Yêu Bia này đúng là có chút ý tứ.

Nghĩ vậy, Lâm Phàm giơ tay lên, chộp tới tám tấm Phong Yêu Bia. Đây là muốn luyện hóa tám tấm Phong Yêu Bia này. Mặc dù có niên đại xa xưa nhưng mà tám tấm Phong Yêu Bia này đúng là thú vị! Chúng lại có thể phong ấn một lão yêu vạn năm. Đúng là có thể cầm về nghiên cứu một phen.

Uỳnh!

Đất rung núi chuyển, tám tấm Phong Yêu Bia bị nhổ tận gốc. Yêu lực mênh mông từ lòng đất bộc phát ra, quét sạch thiên địa.

Tám tấm Phong Yêu Bia nổi bồng bềnh giữa không trung, tản ra quang mang mịt mờ.

Xem ra phong ấn đã quá lâu khiến sức mạnh của tám tấm Phong Yêu Bia bị suy yếu đi không ít, nhưng mà Phong Yêu Bia lại có thể dùng sức mạnh của lão yêu vạn năm này bổ sung cho phong ấn áp chế lão. Cách làm này rất thần kỳ.

Ếch xanh mở to mắt, nói:

– Lão yêu rốt cục muốn đi ra.

– Ha ha ha ha!

Đúng lúc này, lão yêu cười to. Tiếng cười vang vọng khắp thiên địa. Hắn nói:

– Lão phu rốt cục cũng đã đi ra được rồi. Ta muốn các ngươi chết.

Xoạt xoạt, nơi phong ấn xuất hiện vô số vết rạn lan ra bốn phương tám hướng. Từ trong những vết nứt này tỏa ra yêu khí màu đen, yêu khí nhanh chóng ngưng tụ ở trên không trung hình thành một con U Minh Hắc Mãng dữ tợn dài đến trăm trượng.

U Minh Hắc Mãng vặn vẹo ở trên không trung rồi gầm thét.

– Vạn năm, lão phu đã đợi vạn năm rồi. Bây giờ phong ấn đã bị ta phá vỡ, ta đã được tự do. Hiện tại, ta muốn giết ngươi. Chỉ là Thiên Cương cảnh tầng một cũng dám tìm lão yêu ta để gây phiền phức, chết cũng không có gì đáng tiếc.

Ếch xanh cảm nhận được khí tức của lão yêu này, lập tức sợ hãi nói:

– Không tốt! Chủ nhân, chúng ta chạy mau. Lão yêu này bị phong

ấn lâu như thế mà vẫn lại còn thực lực Thiên Cương cảnh tầng ba. Quá kinh khủng đi. Ta cũng không muốn bị ăn sạch.

Lúc này, Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn yêu khí đầy trời rồi nhẹ gật đầu. Hắn cảm thấy lão yêu hoàn toàn chính xác là có chút năng lực.

Vô Địch Chân Thân.

Trong chốc lát, trên người Lâm Phàm bộc phát ra một sức mạnh mênh mông. Vô Địch Chân Thân to lớn hiện lên ở trong hư không, áo choàng màu đen che trời, Chân Thân không chân nhưng lại có vô số tia sáng không ngừng bay múa.

Cánh tay dữ tợn, phủ đầy lân giáp chộp thẳng về phía yêu khí nồng đậm kia.

U Minh Hắc Mãng nổi giận gầm lên:

– Không biết tự lượng sức mình, chỉ là Thiên Cương Chân Thân cũng dám ra tay với ta.

Rống!

Yêu lực mênh mông nhanh chóng bành trướng, nhưng mà khi va chạm cùng cánh tay kia, lại lập tức vỡ tan.

– Thật sự là đủ càn rỡ.

Lâm Phàm lắc đầu, đánh ra một chưởng. Sức mạnh cường hãn nghiền ép hư không đến không chịu nổi mà không ngừng vỡ tan.

Ầm!

Thân thể khổng lồ của U Minh Hắc Mãng bị một chưởng trực tiếp trấn áp trên mặt đất.

– Làm sao có thể, chuyện này sao có thể xảy ra.

U Minh Hắc Mãng gào thét, trong hai con ngươi sôi trào yêu khí kia đều lóe ra vẻ không dám tin.

Mặc dù hắn bị phong ấn rất lâu rồi nhưng mà thực lực vẫn còn. Đối phương rõ ràng chỉ có tu vi là Thiên Cương cảnh tầng một, thấp hơn mình hai tầng cảnh giới lại có thể dùng một chưởng trấn áp mình.

Ếch xanh lúc đầu đã chuẩn bị chạy trốn, nhưng nhìn thấy cảnh

tượng ở trước mắt này, nó cũng khiếp sợ. Sau đó tựa như là nghĩ đến điều gì, nó lập tức nâng chân lên, điên cuồng hô 666.

– Chủ nhân thật mạnh! Chủ nhân thật là lợi hại! Lão yêu, chỉ bằng chút thực lực của ngươi mà dám cuồng vọng ở trước mặt chủ nhân của ta sao? Hiện tại, ngươi biết hậu quả đi.

Hiện tại, ếch xanh cũng rất ngưng trọng. Thiên Cương cảnh tầng một trấn áp Thiên Cương cảnh tầng ba, đây quả thực là chuyện quá khủng bố. Dù là khi hắn còn ở hình người cũng không gặp nhiều.

Chỉ có Thiên Địa Chi Tử của những đại giáo kia mới có thể làm được. Chẳng lẽ nhân loại trước mắt này chính là Thiên Địa Chi Tử, có thể vượt cấp chém giết cường địch sao. Đây cũng quá là kinh khủng đi.

Hiện tại, Lâm Phàm cảm thấy rất hài lòng với ếch xanh. Có đôi khi, lúc mình chiến đấu mà có Fan hâm mộ kêu to, ủng hộ cũng rất không tệ.

Vô Địch Chân Thân sừng sững ở trong thiên địa, chỉ một tay đã có thể gắt gao trấn áp U Minh Hắc Mãng ở trên mặt đất.

– Đáng giận.

U Minh Hắc Mãng vẫn cố gắng giãy dụa. Thế nhưng mà lúc nhìn thấy khuôn mặt của Thiên Cương Chân Thân này, hắn lại là đột nhiên run lên. Hai con ngươi một đỏ một vàng tản ra khí tức âm trầm mà kinh khủng, nhất là trên người Chân Thân này có lạc ấn lít nha lít nhít phù văn làm cho hắn có cảm giác trùng kích cực lớn.

– Đây rốt cuộc là Thiên Cương Chân Thân gì? Làm sao lại có người ngưng luyện ra Chân Thân dạng này?

U Minh Hắc Mãng vốn không dám tin nhưng mà bây giờ, hình ảnh này đã khắc sâu vào trong mắt. Dù hắn không muốn tin cũng không được, bởi vì tất cả đều tồn tại chân chân thật thật.

– Kỳ thật lúc đầu ta cũng định giết chết ngươi cơ nhưng mà nghĩ lại thì cảm thấy hơi đáng tiếc. Vô Địch phong của ta còn thiếu khuyết một thần thú giữ cửa, ngươi muốn hay không?

Hắn nhìn trúng bản chất của lão yêu vạn năm này. Vô Địch phong không có gì đặc sắc, nếu có một con U Minh Hắc Mãng tọa trấn, nói không chừng còn có thể thu hút người.

– Không có khả năng, lão phu chính là U Minh Hắc Mãng vạn năm, cường giả chí cao vô thượng. Lão phu tuyệt sẽ không trở thành yêu sủng của ngươi.

U Minh Hắc Mãng gào thét, nói:

– Ngươi đừng si tâm vọng tưởng.

– Ngươi đã làm nhiều việc ác, tàn sát bao nhiêu sinh mệnh vô tội. Ta vốn định mang ngươi đi về hướng quang minh những ngươi lại không biết hối cải. Vậy ta chỉ có thể dùng nắm đấm chính nghĩa để giáo dục ngươi.

Lâm Phàm tiếc nuối lắc đầu, Vô Địch Chân Thân nâng tay trái chính nghĩa lên rồi một quyền đánh xuống.

Ầm!

Sức mạnh mênh mông nhanh chóng đánh vào trên thân thể của U Minh Hắc Mãng.

U Minh Hắc Mãng lập tức kêu lên thảm thiết.

– Chính nghĩa mới là lộ tuyến phát triển của tương lai. Ai cũng biết hối cải.

Vô Địch Chân Thân lại đấm ra một quyền, đánh thẳng vào đầu của U Minh Hắc Mãng. Cái đầu to lớn kia va chạm cùng mặt đất khiến nham thạch vỡ nát. U Minh Hắc Mãng phun ra một búng máu tươi.

Thấy cảnh này, ếch xanh không khỏi run rẩy. Nó cảm thấy nhân loại này thật là tàn nhẫn.

– Lão yêu, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt. Chủ nhân nhà ta đã nguyện ý cho ngươi cơ hội rồi. Ngươi cũng đừng không biết tốt xấu.

Nó cảm giác mình cần phải khuyên bảo lão yêu một chút. Bây giờ nó đã trở thành yêu sủng của người khác, nếu như có thể kéo một kẻ khác xuống nước cùng, vậy thì cũng có thể tìm kiếm chút an ủi.

– Con ếch xanh khốn khiếp kia, ngươi im miệng cho ta. Ngươi chính là nô lệ, nô tài. Lão phu tuyệt đối sẽ không trở thành yêu sủng của bất luận người nào, dù là chết cũng sẽ không.

U Minh Hắc Mãng giận dữ hét. Sau đó, hắn nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm với ánh mắt dữ tợn và nói:

– Nhân loại, ngươi có gan thì giết ta đi.

– Lão yêu, ngươi làm sao lại không biết tốt xấu như thế.

Ếch xanh hét lên:

– Chủ nhân, người cứ tiếp tục đánh hắn đi.

Lâm Phàm dừng động tác trong tay lại.

– Nếu như ngươi đã nói dù chết cũng không nguyện ý, vậy thì ta chỉ có thể chém ngươi mà thôi. Nguyên bản ta còn muốn lập lời thề công bằng với ngươi nhưng xem ra ngươi không trân quý. Vậy thì đi chết đi.

Trong chốc lát.

Ánh sáng lạnh lẽo bao phủ cánh tay trái của Vô Địch Chân Thân. Khí tức mênh mông bành trướng mà ra.

– Chờ một chút, để lão phu nghĩ lại.

Phát hiện nhân loại này thật sự muốn giết chết hắn, U Minh Hắc Mãng cũng kinh hãi, vội vàng chặn lại.

– Ừm?

Lâm Phàm dừng động tác trong tay lại, nói:

– Ta chỉ cho ngươi 3 giây, nói đi.

Ếch xanh rất khinh thường, thì thầm trong lòng, cái gì mà lão yêu ngàn năm với cả vạn năm, hiếp yếu sợ mạnh, cuối cùng còn không phải sợ hãi cúi đầu. Nhưng nghĩ đến mình có bằng hữu chung cảnh ngộ, tâm tình của nó liền tốt hơn nhiều, rốt cục lại có gia hỏa muốn khổ cực giống như bản thân mình.

Hắn cũng không tin lão yêu nguyện ý chết. Bị phong ấn tới tận vạn năm, vừa mới được ra ngoài liền bị người chém, dù ai cũng nhất định không thể nào tiếp thu được.

Trong mắt của U Minh Hắc Mãng lấp lóe tinh quang. Hắn trầm tư một lát rồi nói:

– Tốt! Ta U Minh Hắc Mãng có thể thề, trước khi ngươi chết, ta tuyệt đối sẽ không phản bội, trông coi ngọn núi như lời ngươi nói.

– Tốt.

Lâm Phàm cười, hắn đúng là không ngờ U Minh Hắc Mãng này sẽ đồng ý thề như này. Thật đúng là có ý tứ.

Mà lúc này, tâm tư của U Minh Hắc Mãng cũng rất sinh động.

Con đường tu luyện nguy cơ trùng trùng, cũng không biết sẽ phát sinh chuyện gì. Trong mấy vạn năm qua, có được mấy kẻ có thể ngao du thoải mái ở giữa thiên địa.

Hắn không tin nhân loại này có thể đi đến đỉnh phong của thế gian. Nếu quả thật kẻ này làm được, vậy thì nhận hắn làm chủ cũng không tính thua thiệt, nhưng nếu như hắn chết ở nửa đường, mình cũng có thể được tự do, từ đây độc bộ thiên hạ, không người có thể ngăn.

Nghĩ tới nghĩ lui, U Minh Hắc Mãng cũng cảm giác là mình kiếm lời.

Giờ phút này, thiên địa chấn động, lời thề thành.

Lâm Phàm không cần U Minh Hắc Mãng đã chết mà là cần một con còn sống, dù sao còn sống sẽ có tác dụng lớn hơn chết rất nhiều.

Khi Vô Địch Chân Thân buông tay ra, U Minh Hắc Mãng không ngừng vặn vẹo, cuối cùng biến thành một lão giả mặc áo đen. Lúc này, lão giả lộ vẻ rất suy yếu, xem ra đúng là phong ấn này tra tấn hắn không nhẹ.

– Về sau ngươi liền gọi là Tiểu Hắc.

Lâm Phàm nói.

Nghe được danh tự này, U Minh Hắc Mãng biến sắc. Sau khi trầm mặc một lát, dù cảm giác khó mà mở miệng, nhưng hắn vẫn nói:

– Chủ nhân, ta có tên rồi. Ta gọi…

– Làm sao? Ngươi đang kháng cự cái tên mà ta ban cho ngươi hay sao?

Lâm Phàm lộ vẻ không vui, có thể được mình ban tặng danh tự, đó là vinh dự bậc nào. Con Hắc Mãng này vậy mà nghi hoặc, kháng cự vinh dự này. Thật đúng là để cho người ta giận dữ.

Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, U Minh Hắc Mãng bất đắc dĩ gật đầu, nói:

– Chủ nhân, ta không có! Về sau lão phu liền gọi là Tiểu Hắc.

– Tiểu Hắc, tại sao ngươi lại bị phong ấn vậy?

Hắn đúng là rất có hứng thú đối với tình huống trước kia.

Tiểu Hắc cúi đầu, nói:

– Thưa chủ nhân, ta là bị Vạn Quật lão tổ phong ấn. Về sau hắn xé rách hư không, biến mất không thấy gì nữa. Đã qua vạn năm rồi, hắn cũng chưa từng bao giờ trở về, chỉ sợ là đã chết đi.

Ếch xanh nghe hắn nói thế liền phản bác:

– Làm sao có thể? Trước kia, ta đã gặp qua Vạn Quật lão tổ. Người này có thực lực cường đại. Cho dù ngươi chết, hắn cũng sẽ không chết.

– A. Ếch xanh, xem ra ngươi biết rất nhiều.

Lâm Phàm nhìn về phía ếch xanh, nở nụ cười tươi. Ếch xanh này sống thật lâu, hơn nữa nhìn bộ dáng không giống như là người nơi này.

– Đó là đương nhiên, trên đời không có thứ gì mà ếch xanh ta lại không biết cả. Kiến thức của ta những người như các ngươi há lại có khả năng tưởng tượng.

Vừa dứt lời, ếch xanh cảm thấy mình bị người tóm lấy. Nó lập tức gào lên thê thảm:

– Chủ nhân tha mạng. Ta sai rồi. Về sau, ta sẽ không bao giờ cuồng vong nữa.

– Chủ nhân 666. Chủ nhân uy vũ bá khí. Chủ nhân đẹp trai nhất thiện hạ. Chủ nhân có thực lực kinh thiên động địa, người khác chỉ cần nhìn thấy chủ nhân sẽ lập tức cúi đầu cúng bái.

Vỗ mông ngựa không tệ, để Lâm Phàm rất thoải mái, cũng ấn chứng cho câu nói thiên xuyên vạn xuyên chỉ có nịnh nọt không xuyên.

Chương 280: Hư Không sinh linh

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Mục đích hắn tới nơi này chính là tiến vào mật tàng Vạn Quật, tìm kiếm bảo bối cất giữ ở bên trong.

– Ếch xanh, ngươi nói bên trong mật tàng Vạn Quật kia hẳn là có bảo bối đi.

Ếch xanh cũng không dám xác định, nói:

– Hẳn là có đi.

– Cái gì gọi là hẳn là?

Lâm Phàm nhìn ếch xanh. U Minh Hắc Mãng kia còn dễ nói, nhưng mà ếch xanh này lại rất hay không thành thật. Mặc dù nó sẽ không phản bội mình, nhưng mà tuyệt đối sẽ ẩn tàng rất nhiều chuyện. Nhưng hắn cũng không vội, cái gì đến thì từ từ sẽ đến. Nếu như có cái gì là lập tức đều moi ra hết, vậy thì thật không có ý nghĩa, không chút thú vị.

– Khẳng định có.

Ếch xanh biến sắc, tự tin nói:

– Bên trong mật tàng Vạn Quật kia nhất định có bảo bối.

Tiểu Hắc hiện tại cũng đổi tên gọi Lão Hắc.

– Mật tàng Vạn Quật là chỗ do Vạn Quật lão tổ sáng tạo, hẳn là có cất giữ một vài thứ gì đó của Vạn Quật lão tổ, nhưng cũng không biết lúc hắn xé rách hư không rời đi, hắn có mang đi hay không.

– Xé rách hư không.

Lâm Phàm trầm mặc một lát, nói:

– Hắn có thể xé rách hư không ở trong này mà hiện tại ta đã là cường giả Thiên Cương cảnh nhưng không có cách nào xé rách. Xem ra Vạn Quật lão tổ này rất lợi hại.

Lão Hắc gật đầu, nói:

– Vạn Quật lão tổ là cường giả đã sớm thành danh từ vạn năm trước, thủ đoạn phi phàm. Mà vùng thiên địa này chính là do hắn mở ra. Cho nên hắn muốn xé rách hư không tự nhiên là đơn giản đến cực điểm.

Cường giả sao?

Đó là mong ước của Lâm Phàm và hiện tại hắn cũng đang một mực đi thẳng theo phương hướng này.

Thậm chí hắn đã nghĩ kỹ, chờ sau khi hắn trở thành người mạnh nhất trên thế gian này thì chỉ có hắn mới có thể gọi là cường giả, người khác đều gọi là kẻ yếu. Mà bây giờ, hắn thừa nhận mình là kẻ yếu, bởi vì hắn biết có người càng mạnh mẽ hơn.

Vừa ngờ còn có người mạnh mẽ hơn hắn, máu tươi trong cơ thể hắn liền sôi trào lên.

– Đi! Chúng ta đi mật tàng Vạn Quật thôi.

Hắn cũng đã không muốn đợi nữa rồi. Hiện tại, hắn chỉ muốn tranh thủ thời gian tiến vào mật tàng, nhìn xem ở trong đó đến cùng là có bảo bối gì.

– Chủ nhân, có khi là chúng ta vẫn đừng nên đi.

Ếch xanh có chút kính sợ đối với chỗ kia. Theo hắn thấy bây giờ đi chính là muốn chết.

– Ta bảo đi thì phải đi. Đừng nói nhảm nhiều như vậy.

Lâm Phàm nhanh chóng nắm ếch xanh ở trong tay, nói:

– Ngươi tranh thủ thời gian dẫn đường đi! Đừng có nói nhảm nữa!

– Chủ nhân, ngài bóp ta đau. Ngài không cần trừng ta, ta nhát gan. Ngài cứ đi về phía trước, một mực tiến về phía trước.

Ếch xanh oa oa kêu to. Nó đã tuyệt vọng rồi. Rơi vào trong tay kẻ liều mạng này, sau này nhân sinh của nó sẽ cực kỳ bi kịch.

Nhớ lại trước kia, khi còn là hình người, rõ ràng nó đang ngao du tại trên chín tầng trời, tự nhiên lại bị người gõ ám côn. Khi tỉnh lại thì nó thấy mình đã ở trong cơ thể của một con ếch xanh không có chút nào tu vi nào. Nó cố gắng kéo dài hơi tàn, mãi mới chờ được đến lúc hi vọng tiến đến thì lại gặp được kẻ liều mạng này, nhanh chóng bị bắt lại, trở thành yêu sủng.

Nghĩ lại mấy vạn năm này, cuộc đời nó đơn giản là vô cùng thê thảm.

Lão Hắc cuốn lên yêu khí ngập trời, đi theo ở phía sau.

Hắn không biết mật tàng Vạn Quật ở nơi nào. So với kẻ đã sống ở nơi này vài vạn năm như ếch xanh thì hắn cũng giống như Lâm Phàm vậy, chỉ là kẻ ngoại lai mà thôi.

Càng xâm nhập sâu, tình huống chung quanh phát sinh biến hóa càng rõ ràng.

Bầu trời dần dần tối lại, bóng tối có màu xám, thậm chí còn có sấm sét đánh thẳng xuống, thanh thế ngập trời, trông có vẻ cực kỳ khủng bố.

Phần phật!

Cương phong thổi đến, xé rách tất cả. Cho dù là mặt đất cứng rắn như sắt cũng bị gió cắt đứt tạo thành vô số vết nứt, ngay cả ngọn núi gập ghềnh cũng bị tiêu diệt.

– Đây là cương phong. Năm đó ta chính là bị cương phong này ngăn cản ở bên ngoài. Thiên Cương cảnh trở xuống chạm vào đều sẽ bị xoắn thành mảnh vỡ.

Ếch xanh ngưng trọng nói. Đối với những đồ chơi này, nó đã quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn.

Năm đó lúc đến nơi này, nó liền bị cản ở chỗ này, không có cách nào tiếp tục thâm nhập sâu hơn.

– Kì quái.

Đột nhiên, ếch xanh phát hiện chỗ không đúng.

– Có cái gì kỳ quái vậy?

Lâm Phàm cảm giác ếch xanh này đang thật sự là ngạc nhiên. Nếu như không phải là biết lịch duyệt của ếch xanh này rất cao, hắn

chỉ sợ cũng sẽ cho rằng nó là một tên nhà quê.

Ếch xanh trầm tư một lát, nói:

– Lúc trước kia, khi ta tới đây, có không ít yêu thú cường đại sinh sống ở trong cương phong này. Tại sao hiện tại lại không có bất kỳ con yêu thú nào?

– Lần trước ngươi tới là lúc nào?

Ếch xanh nói:

– Sáu ngàn năm trước.

Một mực trầm mặc không nói như lão Hắc cũng phải mở miệng:

– Sáu ngàn năm trước. Ngươi nghĩ rằng yêu thú cũng giống như con ếch xanh khốn khiếp nhà ngươi, có thể sống lâu như thế sao?

– Lão Hắc, hiện tại chúng ta đều có cùng một chủ nhân, là người trên cùng một thuyền. Ta hi vọng con Hắc Mãng già như ngươi có thể tôn trọng ta một chút.

Ếch xanh bắt đầu giảng đạo lý, không giống làm càn lúc trước như vậy.

Là những người đồng mệnh tương liên, nó tự nhiên muốn giữ gìn mối quan hệ.

Lâm Phàm nhìn chằm chằm chung quanh, ở đây không có bất cứ vật gì cả. Về phần những con yêu thú sinh sống ở trong cương phong mà ếch xanh nói tới, hắn không nhìn thấy. Nhưng có thể sinh tồn trong này thì thực lực tất nhiên không yếu, khẳng định đều có tu vi là Thiên Cương cảnh.

Cũng không lâu lắm, cương phong biến mất. Tình cảnh trước mặt ngược lại khiến cho Lâm Phàm hơi kinh ngạc.

Mật tàng Vạn Quật này có chút ghê gớm.

Trước mắt.

Từng tầng hư không như những tờ giấy đơn bạc đè lên nhau.

– Phải có năng lực cỡ nào mới có thể làm ra cảnh tượng bực này.

Lão Hắc sợ hãi than thở. Năm đó, ở trước mặt Vạn Quật lão tổ,

hắn còn chưa kịp thi triển đại chiêu thì đã bị trấn áp, cho nên cũng không biết rõ thực lực chân thật của Vạn Quật lão tổ là cường đại đến mức nào.

Năm đó, hắn đến hiểm địa Vạn Quật môn khiêu chiến Vạn Quật lão tổ cũng bởi vì tên kia giết đồ tử đồ tôn của hắn. Về sau, ngay khi đối phương sắp giết hắn, hắn liền quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, khóc lóc kể lể tu hành không dễ.

Cuối cùng, Vạn Quật lão tổ kia liền cho hắn một con đường sống, chỉ là phong ấn vài vạn năm, tiêu hao tất cả huyết mạch, sức mạnh của hắn khiến hắn một lần nữa biến trở về một con rắn nhỏ phổ thông.

Có thể nói, loại trừng phạt này là tàn nhẫn bực nào.

– Đây chính là hư không điệp gia. Nếu như bước vào trong đó, ta cũng sẽ không biết mình đang ở chỗ nào, chỉ có thể liên tục một lần lại một lần, không ngừng đánh vỡ hư không.

Ếch xanh nói:

– Nhưng chủ nhân, ngài có chìa khoá của mật tàng Vạn Quật kia, cho nên có thể căn cứ chỉ dẫn, tìm kiếm được chỗ cất giấu bảo tàng chân chính.

– Các ngươi đợi ở chỗ này.

Hắn ném ếch xanh xuống rồi đi tới. Ếch xanh rơi xuống mặt đất, lộn một vòng.

– Chủ nhân, ta tin tưởng ngài nhất định sẽ tìm được bảo tàng. Ta cùng lão Hắc ở chỗ này chờ ngài khải hoàn trở về. Vô luận như thế nào, ngài đều phải nhớ kỹ, có một con ếch xanh yên lặng thủ hộ ngươi.

Ếch xanh rất gian nan gạt ra hai giọt nước mắt ếch, phất phất tay, xem như là cáo biệt.

Lâm Phàm không có để ý. Hắn nhanh chóng bước vào trong khu vực hư không điệp gia rồi không biết đã bị na di tới nơi nào.

– Hô! Cuối cùng thì tên này cũng đã đi.

Ếch xanh đặt mông ngồi dưới đất, lau mồ hôi trán.

Lão Hắc nhìn chằm chằm vào khu vực hư không điệp gia kia, nói:

– Nếu như không phải thực lực của lão phu đại giảm, bản thể bị hao tổn, lão phu khẳng định cũng muốn xông vào khu vực hư không điệp gia này một lần.

Ếch xanh liếc mắt nhìn lão Hắc, nói:

– Ngươi đừng suy nghĩ nhiều. Bằng thực lực của ngươi, đi vào chắc chắn sẽ chết. Đây là hư không điệp gia, mỗi một cái hư không đều là đơn độc tồn tại, mà căn cứ theo phỏng đoán của ta, khu vực hư không điệp gia này đã tồn tại nhiều năm, hẳn là đã dựng dục ra Hư Không sinh linh, mỗi một con đều là Thiên Cương cảnh.

– Ngươi là muốn hắn chết?

Lão Hắc nhìn ếch xanh. Hắn đúng là không ngờ ếch xanh lại có ý nghĩ này.

– Sai. Hắn là chủ nhân của ta, ta là yêu sủng của hắn. Ta làm sao có thể phản bội hắn được, Những Hư Không sinh linh này do hư không thai nghén mà sinh, bởi vì cả đời đều sinh sống trong khu vực trống rỗng, tịch mịch này, cho nên bọn chúng rất hữu hảo đối với kẻ ngoại lai, bình thường đều sẽ mời làm khách, làm bạn với bọn chúng cả một đời.

Ếch xanh cười nói:

– Nhưng mọi chuyện rất khó nói, dù sao chủ nhân cũng có chìa khoá, có thể tìm được bảo tàng.

– Ngươi làm như vậy đến cùng là vì cái gì? Nếu hắn có thể tìm được bảo tàng, ngươi vừa rồi còn không bằng nói thẳng ra.

Lão Hắc đã thề, trước khi nhân loại này chết, hắn cần thủ hộ ngọn núi của nhân loại kia, cũng chính là nhận nhân loại kia làm chủ. Nếu như kẻ này bị hao hết tuổi thọ mà chết ở trong hư không điệp gia này, lời thề này cũng không có vi phạm.

Ếch xanh thở dài, nói:

– Ta chỉ không muốn chịu đau nữa thôi. Hắn quá ác với ta rồi.

– Chuyện này…

Lão Hắc nhìn ếch xanh, lập tức lộ mặt ghét bỏ. Hiển nhiên là hắn không ngờ ếch xanh này sẽ nói những lời buồn nôn như vậy.

– Đây rốt cuộc là chỗ nào?

Lâm Phàm phát hiện mình đã đứng ở trên đất. Nhưng khi nhìn lại thì hắn phát hiện đất đai này chỉ là một mảnh hư không tối tăm, màu xám tro mà thôi, thậm chí ngay cả chung quanh cũng đều là một mảnh tối tăm, màu xám tro, không có vật gì, chỉ có hư không khí lưu đang lưu chuyển.

– Này! Có ai không?

Hắn hô lớn một tiếng, lập tức rất nhiều tiếng vọng vang lên.

– Này! Có ai không?

– Này! Có ai không?

Tiếng vọng liên tiếp vang lên rồi dần dần chồng chất lên nhau.

– Đây chính là hư không điệp gia sao? Đúng là rất thần kỳ.

Lâm Phàm lấy chìa khoá của hiểm địa Vạn Quật môn ra, lưu quang phía trên không ngừng lưu chuyển, sau đó một vệt ánh bắn ra, kéo dài về phía trước, sau đó uốn lượn, lúc hướng lên, lúc hướng xuống, hiển nhiên là đang chỉ đường.

– Có sinh linh, ngươi đến bồi bạn với ta sao? Ta thật tịch mịch.

Đúng lúc này, hư không điệp gia chấn động. Vô số hư không khí lưu tối tăm, màu xám tro ngưng tụ lại cùng một chỗ rồi hóa thành một con ác ma hai sừng màu xám. Con ác ma này cao khoảng trăm trượng. Lúc nó mở miệng, hư không khí lưu liên tục bị phun ra.

– Ta muốn đi tìm mật tàng, ngươi có thể giúp ta hay không?

Hiện tại, Lâm Phàm muốn đi tìm bảo tàng, sao có thể ở lại trong này làm bạn với gia hỏa tịch mịch này được.

– Mật tàng sao? Nguyên lai là ngươi đến để tìm kiếm mật tàng. Ta có thể giúp ngươi nhưng ngươi nhất định phải làm cho ta vui vẻ.

Hư Không sinh linh nói.

Những Hư Không sinh linh này do khu vực hư không điệp gia này thai nghén mà thành. Chúng không có tức giận, không có thiện ý, cũng không có tình cảm. Chúng không biết bắt đầu từ đâu, sẽ đi nơi nào mà chỉ biết di chuyển trong hư không tịch mịch, vô tận này.

– Vui vẻ?

Lâm Phàm trầm tư một lát, sau đó mở miệng nói:

– Sức mạnh của ngươi rất lớn sao?

Hư Không sinh linh, nói:

– Lớn! Nơi này là thế giới của ta, không có gì mà ta không làm được.

– Vậy thì tốt! Ta sẽ dạy cho ngươi một trò chơi để ngươi không nhàm chán nữa, có được hay không?

Lâm Phàm cười nói.

– Tốt! Nếu như ngươi có thể để ta không nhàm chán nữa thì ta sẽ để ngươi rời đi, tiếp tục tìm kiếm mật tàng. Ngoài ra, ta sẽ đưa cho ngươi một khối Hư Không Kết Tinh, nếu không thì ngươi phải ở chỗ này làm bạn với ta.

Nói xong, Hư Không sinh linh vươn tay ra. Trong lòng bàn tay màu xám xuất hiện một viên tinh thể, bên trong tinh thể này có dòng khí màu xám đang lưu chuyển.

Lâm Phàm nhìn không thấu thực lực của Hư Không sinh linh này. Khả năng là chúng rất mạnh, cũng có thể là rất yếu. Nhưng đối phương đã hữu hảo như vậy thì hắn cũng không ngại chỉ điểm một phen.

– Ngươi dùng tay trái của ngươi nắm lấy đầu của mình rồi nhấc lên, có làm được không?

Lâm Phàm nói.

– Đây là chuyện rất đơn giản.

Hư Không sinh linh vươn tay, nắm lấy đầu, dùng sức nhấc lên.

– Ồ! Không nhấc lên nổi.

– Vì cái gì mà ta không nhấc lên nổi vậy?

– Tốt! Thú vị!

…

Chương 281: Này một đám gia hỏa là thiểu năng trí tuệ đi

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Lâm Phàm tung tung Hư Không Kết Tinh, lẩm bẩm.

– Thú vị! Không ngờ trong Hư Không Kết Tinh này lại ẩn chứa sức mạnh hư không.

Vẻn vẹn dùng một cái vấn đề mà học sinh tiểu học cũng biết là không thể nào làm được, Lâm Phàm đã khiến Hư Không sinh linh kia chơi vui đến quên cả trời đất. Sinh linh này đúng là thật đơn giản.

Bây giờ, đồ vật bí ẩn ở trên người hắn cũng hơi nhiều. Chờ sau khi ra ngoài, hắn cũng phải đi hỏi ếch xanh một chút xem những thứ này có diệu dụng gì.

Tỉ như hạt châu lấy được ở phường thị Vân Hải, thậm chí cường giả của Thiên Thần giáo đều muốn tìm đến cướp đoạt, khẳng định không phải thứ đơn giản, có lẽ thật đúng là một bảo bối.

– Sinh linh, ngươi muốn ở chỗ này làm bạn ta sao?

Hư không chấn động, một Hư Không sinh linh khác xuất hiện.

Lâm Phàm không có để ý. Đơn giản như vậy liền có thể lừa dối đi qua thì hắn sao có thể coi là chuyện đáng kể. Lâm Phàm vẫn như cũ lấy vấn đề này ra sử dụng. Có điều lời của Hư Không sinh linh đến sau này lại làm cho hắn sững sờ.

– Sinh linh, trò chơi này người cứ chơi ở trước mặt hắn, hắn không nhấc lên nổi, ta thông minh hơn hắn một chút.

– Hư Không sinh linh này có chút khôn vặt.

Lâm Phàm đúng là không ngờ Hư Không sinh linh này tặc như

thế. Nhưng không có khả năng mỗi khi gặp được một cái Hư Không sinh linh hắn lại phải nói lại vấn đề này một lần được. Hư không điệp gia thật sự là quá nhiều, hắn cũng không thể lãng phí quá nhiều thời gian.

– Thật sao, như vậy ngươi nguyện ý chờ đợi sao? Ta có một trò chơi rất hay, có thể cho các ngươi không còn tịch mịch, nhưng điều kiện trước tiên chính là ngươi nhất định phải cùng ta đi đến cấp độ hư không kế tiếp, tìm kiếm thêm một ít đồng bạn của ngươi, nhiều người chơi mới vui.

Hắn vừa nghĩ đến một biện pháp tốt, có thể giải quyết trong một lần duy nhất, đồng thời lại tiết kiệm được thời gian, nếu không thì có trời mới biết lúc nào hắn mới có thể đi mật tàng Vạn Quật kia.

Giọng nói không có bất cứ tia cảm tình nào của Hư Không sinh linh vang lên:

– Tốt! Nếu như trò chơi này không làm ta vui thì ngươi sẽ phải ở lại làm bạn với ta.

– Không có vấn đề.

Vừa dứt lời, khu vực hư không điệp gia này xuất hiện rất nhiều con đường liên phương hướng khác nhau.

May mắn hắn có chìa khoá của mật tàng Vạn Quật dẫn đường, nếu không muốn chân chính tìm kiếm được mật tàng Vạn Quật ở trong khu vực hư không điệp gia vô cùng vô tận này thì cũng khó như lên trời.

Lâm Phàm đi theo chỉ dẫn, bay về phía một con đường.

Đến khu vực hư không điệp gia khác, toàn bộ Hư Không sinh linh ở nơi đó đều đi theo ở phía sau lưng hắn.

Bọn họ đều là sinh linh do hư không thai nghén ra. Theo Lâm Phàm, trí thông minh phổ biến của chủng tộc này khá thấp, dễ dàng bị lừa dối.

Khi đến khu vực hư không điệp gia cuối cùng, hắn dừng bước. Tia sáng đến nơi đây liền gãy mất, hiển nhiên là hắn phải rời khỏi khu vực hư không điệp gia này mới thấy tiếp được.

Nhưng sau lưng hắn lại là mấy trăm Hư Không sinh linh, những Hư Không sinh linh này mặt không biểu tình, chỉ là đi theo sau lưng,

không nói một lời.

– Đây là khu vực hư không điệp gia cuối cùng, ngươi nên giúp chúng ta vui vẻ.

Giọng nói của vô số Hư Không sinh linh vang lên, chồng chất với nhau khiến cho màng nhĩ của Lâm Phàm cũng bắt đầu thấy đau.

– Chớ quấy rầy, ta biết.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, quả nhiên làm thế này mới đúng, để tất cả Hư Không sinh linh tụ tập, để bọn họ chơi đến quên cả trời đất đi.

Lúc này, hắn trôi nổi ở trong hư không. Bàn tay vung lên. Thiên Cương chi lực ngưng tụ thành một mặt bàn khổng lồ. Sau đó, hắn lại tiếp tục nhấc ngón tay.Thiên Cương chi lực biến thành từng lá bài Thiên Cương.

– Ta hiện tại dạy cho các ngươi một trò chơi, chính là trăm người chơi đánh bài, toàn bộ đều có thể tham gia, niềm vui thú vô tận, quy tắc mời xem.

Lâm Phàm búng tay, hư không xuất hiện chữ viết miêu tả quy tắc trò chơi.

Tất cả Hư Không sinh linh quay đầu qua nhìn. Chỉ trong chốc lát, tất cả gật đầu, nói:

– Chúng ta minh bạch, cùng nhau chơi đùa.

Lâm Phàm nhìn không thấu những Hư Không sinh linh này, cũng không biết chúng mạnh hay yếu. Bây giờ, mấy trăm Hư Không sinh linh đứng ở nơi đó, uy thế cũng rất kinh khủng, người gan bé chỉ sợ đều có thể bị hù chết.

Giờ phút này, Hư Không sinh linh phân tán ra, vây quanh ở quanh mặt bàn, cùng một ngữ khí, cùng một giọng nói đồng thời vang lên:

– Chia bài.

Lâm Phàm nhìn những Hư Không sinh linh này, không có suy nghĩ nhiều, lá bài Thiên Cương bắn ra. Nhìn một đám gia hỏa chơi đùa thật đúng là muốn chết cười.

– Tốt! Bắt đầu đi, ta cùng các ngươi chơi một ván.

– Tám đôi mười

Lâm Phàm ra bài.

– Không cần.

– Không cần.

…

Một lượt xuống đi, những Hư Không sinh linh này vậy mà không đánh được một lượt nào.

Một mực đến cuối cùng, Lâm Phàm đánh xong bài trong tay mà trên tay những Hư Không sinh linh kia vẫn đầy bài. Hắn cười nói:

– Các ngươi cảm thấy vui sao?

Hư Không sinh linh gật đầu, không có chút ba động tình cảm nào, nói:

– Ừm. Trò chơi này rất thú vị, rất vui.

– Vậy là được rồi. Các ngươi cứ từ từ chơi đi, ta đi trước.

Lâm Phàm nói.

Hư Không sinh linh đồng thời lắc đầu, nói:

– Không được. Ngươi tiếp tục ở lại chơi cùng chúng ta.

Lâm Phàm nhíu mày. Đám gia hỏa này có chút ngang ngược nhưng Hư Không Kết Tinh của những Hư Không sinh linh này cũng không tệ. Hắn gật đầu, nói:

– Tốt! ta cùng các ngươi chơi thêm một ván. Nếu như ta thắng, các ngươi đưa Hư Không Kết Tinh cho ta, đồng thời để ta rời đi, như thế nào?

– Được.

Tất cả Hư Không sinh linh gật đầu.

– Hắc hắc. Xem ta hành hạ các ngươi đây.

Lâm Phàm cười thầm ở trong lòng, sau đó nhanh chóng ngưng tụ lá bài Thiên Cương và bắt đầu tẩy bài.

Những lá bài này đều là do hắn dùng Thiên Cương chi lực ngưng tụ, hắn muốn lá bài gì thì sẽ có lá bài đó. Cùng ta chơi, các ngươi nhất định phải thua.

Chia bài trong nháy mắt kết thúc.

– Ta đi trước, mười đôi J.

Nhìn bài trong tay, Lâm Phàm rất hài lòng. Tất cả đều là đồng bộ, về phần bài nhỏ, toàn bộ đều ở trong tay những Hư Không sinh linh kia, hơn nữa còn cố ý chia ra, để bọn họ không có cách nào tạo thành bộ.

Lâm Phàm nhìn một vòng, hiển nhiên đều không cần, khi chuẩn bị tiếp tục đi bài, mấy giọng nói vang lên.

– Ta muốn, mười một đôi ba.

– Ta muốn, mười một đôi bốn.

– Ta muốn…

…

Lâm Phàm triệt để ngây người, chuyện này con mẹ nó làm sao có thể xảy ra, đám gia hỏa này làm sao lại có những lá bài này.

Ở trong khu vực mà Lâm Phàm không có cách nào cảm thụ, những Hư Không sinh linh này đang đổi bài cho nhau.

Cuối cùng, Lâm Phàm ngoại trừ lượt thứ nhất được ra bài, còn lại đều không có ra.

Giờ khắc này, Hư Không sinh linh đột nhiên quay đầu nhìn về phía Lâm Phàm, trăm miệng một lời, nói:

– Ngươi thua, ngươi phải lưu lại chơi cùng chúng ta.

Giọng nói hạo hãn vang vọng vùng hư không này.

Nhìn cảnh tượng ở trước mắt, Lâm Phàm lập tức nổi giận. Hai tay nắm lấy mặt bàn và trực tiếp lật bàn. Hắn quát to:

– Các ngươi quá con mẹ nó là không nể mặt ta rồi.

– Đánh nhau!

Hắn không ngờ những Hư Không sinh linh này lại âm hiểm như thế. Những lá bài này đều là do hắn khống chế nhưng giờ lại thay đổi.

Bật hết hỏa lực, thân thể hóa thành khổng lồ, Vô Địch Chân Thân hiện lên ở sau lưng.

– Hôm nay, ta muốn rời khỏi nơi này. Đám Hư Không sinh linh các ngươi thật sự là quá vô sỉ, cùng lắm thì chính là chết, ai sợ ai.

– Băng Diệt!

Uỳnh!

Trong nháy mắt, một sức mạnh cường hãn đến cực hạn bạo phát ra. Hai con ngươi màu đỏ vàng của Vô Địch Chân Thân lóe ra vô hạn hung quang, nó đấm ra một quyền, hư không điệp gia chung quanh cũng bắt đầu chấn động.

– Sinh linh, ngươi lật lọng. Ngươi phải lưu lại chơi cùng chúng ta.

Ầm!

Hư Không sinh linh nổ tung, nhưng sau khi nổ tung, chúng hình thành hư không khí lưu rồi không ngừng ngưng tụ và lại khôi phục như cũ.

– Giết không chết.

Lâm Phàm đúng là không ngờ Hư Không sinh linh lại có loại năng lực này. Chỉ là nghĩ đến mảnh không gian này là hư không điệp gia, hắn cũng hiểu ở trong này, khó mà đánh chết bọn chúng được.

Nhưng, giờ khắc này, chiến ý trong mắt của Lâm Phàm lấp lóe. Hắn nói:

– Ta cũng không tin, các ngươi không chết.

Uỳnh!

Một sức mạnh mênh mông từ trên người Lâm Phàm bạo phát ra. Hắn đấm mạnh xuống phía dưới. Một khí tức cuồng bạo chợt bộc phát ra, quét về phía những Hư Không sinh linh kia.

– Chết hết đi cho ta.

Ầm!

Ầm!

Mặt đất tối tăm, màu xám tro đột nhiên nhộn nhạo lên rồi xuất hiện chấn động hình gợn sóng.

Phụt!

Gợn sóng nổ tung, từng cột sáng vọt thẳng lên trời, lực trùng kích đánh những Hư Không sinh linh này thành hư vô.

– Nhìn, đây chính là kết cục khi không cho Lâm Phàm ta mặt mũi đó. Các ngươi thật quá càn rỡ, đánh ván bài thôi mà cũng chơi bẩn. Các ngươi có biết xấu hổ hay không?

Lâm Phàm thở hổn hển.

Vốn dĩ, hắn định trò chuyện thoải mái cùng những Hư Không sinh linh này, dùng yêu thương để cảm hóa bọn họ. Thật không nghĩ đến bọn chúng lại không biết tốt xấu như thế. Thật đúng là tội đáng chết vạn lần.

Hư không chấn động, những Hư Không sinh linh này lại xuất hiện một lần nữa.

Hiện tại, Lâm Phàm đã không muốn nói chuyện, hắn cảm giác có chút khó giải quyết. Những Hư Không sinh linh này do hư không điệp gia thai nghén thành, ở trong này, hắn hoàn toàn không có cách nào giết chết chúng.

– Chiến đấu…

Đột nhiên, một giọng nói lan truyền ra.

Những Hư Không sinh linh kia đứng tại chỗ tựa như là choáng váng vậy, một mực nhắc đi nhắc lại hai từ ‘Chiến đấu’ này, sau đó giọng nói càng lúc càng lớn, càng ngày càng to, cuối cùng tất cả Hư Không sinh linh đều đang đồng thanh hét.

– Chiến đấu lại vui như vậy.

– Chiến đấu có thể làm hao mòn tịch mịch.

– Chúng ta chiến đấu đi.

Uỳnh!

Giờ khắc này, ở trong ánh mắt ngạc nhiên của Lâm Phàm, những Hư Không sinh linh này lại đang đánh lẫn nhau.

Đầu bị đánh phát nổ.

Cánh tay bị đánh gãy.

Thân thể nhanh chóng bị xé nứt ra.

Cảnh tượng cuồng bạo xuất hiện.

– Tình huống này rốt cuộc là như thế nào? Những Hư Không sinh linh này đều là kẻ thiểu năng hay sao?

Hiện tại, Lâm Phàm cũng không biết nên nói cái gì. Hắn thấy những Hư Không sinh linh này đều có chút không bình thường.

Hẳn là chuyện Hư Không sinh linh này từ hư không thai nghén mà ra, không có bất kỳ cái gì tình cảm, mà ở dưới sự cảm nhiễm của mình, bọn họ đã có được cảm xúc khác.

Cũng tỷ như chiến đấu này.

Nếu thật là như thế, vậy thì những Hư Không sinh linh này chính là một tờ giấy trắng, có thể hấp thu cảm xúc do người khác phát ra, từ đó tiến hành lĩnh ngộ để trưởng thành.

– Sinh linh, ngươi chiến đấu để chúng ta cảm nhận được khoái hoạt, chúng ta sẽ không tịch mịch nữa. Những Hư Không Kết Tinh này cho ngươi.

Lập tức, một khối lại một khối Hư Không Kết Tinh được vứt ra.

Lâm Phàm giơ tay lên, thu những Hư Không Kết Tinh này vào trong nhẫn trữ vật.

– Đám gia hỏa này rất có thể là đồ đần nha.

Lập tức, vùng hư không này nổ tung.

Hư không màu xám tiêu tán rồi lại có một vùng chim hót hoa nở xuất hiện, thậm chí còn có mùi thơm truyền vào trong mũi.

Lâm Phàm nhìn quanh, chau mày, không biết nơi đây lại là chỗ nào?

Nơi này lại giống như là thế ngoại đào nguyên vậy, cổ thụ rập

rạp, che đậy thiên địa, thậm chí còn có động vật sinh sống.

– Mật tàng Vạn Quật này đến cùng là thứ gì, làm sao lại quỷ dị như vậy.

Lâm Phàm giơ chân lên, bước ra một bước, mà khi mu bàn chân đụng chạm cùng mặt đất, một vòng gợn sóng cuồn cuộn từ dưới chân truyền ra đến, lan ra bốn phương tám hướng, giống như là giẫm ở trên mặt hồ vậy.

– Sinh linh, nơi này không được phép đi vào.

– Giam cầm!

– Phong ấn!

Trong chốc lát, thiên địa hình thành hai trận văn to lớn, hai trận văn này tản ra hào quang chói sáng, nhanh chóng bao phủ Lâm Phàm.

Hai luồng sức mạnh huyền diệu đánh trúng người Lâm Phàm.

– Cái gì?

Lâm Phàm ngẩng đầu, đây là muốn làm gì?

Chương 282: Nhiệm vụ này rất đơn giản

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Hai trận văn này dựng dục sức mạnh mênh mông, trong đó một trận văn che đậy thiên địa, vô số phù văn huyền diệu lưu chuyển ở trong đó, sau đó từ trên trời giáng xuống, nhanh chóng khóa Lâm Phàm lại.

– Co lại!

Trận văn to lớn chấn động rồi đột nhiên co vào, khoảng cách ở giữa càng ngày càng nhỏ, nhanh chóng dán ở trên da Lâm Phàm.

Lâm Phàm lập tức cảm thấy một sức mạnh phong cấm mênh mông nhanh chóng áp ở trên thân thể mình.

– Phong Thiên Cấm Thuật!

Đột nhiên!

Trên bầu trời, một trận văn khác từ trên trời giáng xuống, trận văn này giống như là bánh răng vậy, chậm rãi xoay tròn. Bên trong trận văn có ánh sáng năm màu lưu chuyển. Khi rơi xuống chỗ đỉnh đầu Lâm Phàm thì nó lập tức dừng lại, ánh sáng như là thác nước rủ xuống bao phủ quanh hắn.

– Sinh linh, nơi này là cấm địa. Người dám can đảm xâm nhập cấm địa, phong cấm một vạn năm.

Một giọng nói vang vọng đất trời. Lâm Phàm không biết là từ nơi nào đi ra, cũng không biết là ai đang nói chuyện.

– Cái gì? Tại sao lại muốn phong cấm ta, ta lại không làm chuyện xấu xa gì.

Lâm Phàm ngẩng đầu, giơ tay lên. Hắn chạm vào xem thử nhưng mà ngón tay lại xuyên thấu trận văn.

– Có chút ý tứ.

Hắn bước ra một bước. Không hề cảm thấy bất kỳ trở ngại gì, hắn thoải mái đi ra từ trong trận văn.

Hắn có thể cảm giác được, hai trận văn này đều có khác biệt, một cái là phong ấn cương khí trong cơ thể, một cái khác thì là phong ấn thần hồn.

Nhưng rất đáng tiếc, hai thứ này không có nửa điểm tác dụng đối với hắn.

Lâm Phàm xoay người, nhìn qua hai trận văn phong ấn này, đưa tay sờ lên cằm, lâm vào trầm tư.

Hai trận văn phong ấn đúng là có chút lợi hại, nếu như có thể biến chúng thành của mình có lẽ rất không tệ.

Nhưng mà khi hắn đưa tay sờ, lại cảm thấy chúng không có thực thể.

Lúc này, một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Phương xa, một con dã thú chạy nhanh đến. Đột nhiên, trận văn phong ấn từ trên trời giáng xuống, nhanh chóng bao phủ con dã thú này. Tình cảnh này giống như đúc lúc phong ấn hắn.

Đột nhiên, con dã thú kia nổ tung, chết ở dưới uy áp của trận văn phong ấn.

– Mật tàng Vạn Quật này đến cùng tình huống là như thế nào? Là muốn cho người ta tiến đến tầm bảo hay là muốn trấn áp toàn bộ những người tiến vào bên trong này. Vạn Quật lão tổ thật sự là kỳ quái.

Hắn có chút nghi hoặc. Dù sao phong ấn này cũng không trấn áp được hắn, còn không bằng tiếp tục đi tới, nhìn xem nơi này đến cùng tồn tại cái gì.

– Dám can đảm đột phá phong ấn, tội đáng chết vạn lần.

Trong chốc lát, giọng nói huy hoàng, cuồn cuộn vang lên. Thiên địa biến đổi. Cảnh sắc chung quanh, phát sinh biến hóa cực lớn. Cảnh tượng bụi cây bụi cỏ, hoa thơm cỏ lạ chim hót véo von trong nháy mắt tiêu tán, thay vào đó là cảnh tượng vô số ngọn núi lửa khổng lồ phun khói đen. Khói đen cuồn cuộn hòa lẫn với màu đỏ của

dung nham khiến cho người ta có cảm giác bức bối.

Trên bầu trời, có phi cầm màu đen quái dị bay lượn.

– Thật đúng là đại thủ bút. Cảnh tượng biến ảo đúng là rất chân thật.

Nhưng, hắn hiện tại chỉ muốn đi ra ngoài, tìm kiếm mật tàng Vạn Quật kia.

Lấy chìa khoá của mật tàng Vạn Quật ra, nó không có bất kỳ chỉ lệnh gì, chỉ tản ra hào quang nhỏ yếu.

– Xem ra là nhất định phải vượt qua nơi này mới có được chỉ dẫn để mình tìm tới mật tàng Vạn Quật rồi?

– Người xâm nhập đáng chết.

Lúc này, một giọng nói to lớn, ngột ngạt, giống như là của ác ma vậy vang lên.

Ngay tại phía trước, ở biên giới một ngọn núi lửa lớn nhất, một đôi tay màu đen khổng lồ xuất hiện, bám lên miệng núi. Sau đó, từ trong núi lửa, một đôi sừng ác ma to lớn chậm rãi trồi lên, bên trên giống như là có một ngọn lửa đang thiêu đốt. Sau đôi sừng chính là khuôn mặt dữ tợn, hai con ngươi to lớn như là đèn lồng vậy nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm.

– Thật sự là dọa người.

Lâm Phàm lắc đầu. Hắn chỉ muốn tiến vào một cái mật tàng mà thôi. Sao lại khó khăn vậy? Không chỉ bị phong ấn, còn gặp phải ác ma đe dọa. Thật là khiến người ta khó chịu.

– Ngươi cứ chậm rãi từ leo ra trong núi lửa đi.

Hắn hướng về phía núi lửa có ác ma hô một tiếng, sau đó lại tiếp tục đi về phía trước.

– Sinh linh dừng lại. Nơi này không phải chỗ mà ngươi có thể đi vào.

Giọng nói khủng bố lại vang lên ở bên tai, còn có ý uy hiếp.

Hắn có thể cảm nhận được sức mạnh kinh khủng từ trên người ác ma kia. Nhưng cho dù mạnh hơn cũng không có liên quan gì đến hắn, hắn chỉ muốn yên lặng từ nơi này ra ngoài, tìm kiếm bảo tàng

mà thôi.

Thế nhưng mà hắn còn chưa đi được bao xa, dung nham đầy trời phô thiên cái địa lao đến, rơi xuống phía trước, nhanh chóng tạo thành một biển dung nham.

– Sinh linh dừng lại. Đây là Thống Khổ Chi Hải, ngươi lại bước thêm một bước thì sẽ chịu đủ thống khổ vô cùng vô tận.

Ác ma kia còn đang chậm rãi leo lên, cũng không biết là muốn leo đến lúc nào mới có thể đi ra ngoài.

Lâm Phàm ngồi xổm xuống, duỗi ngón út ra đặt ở bên trong Thống Khổ Chi Hải này. Lập tức có một sức mạnh huyền diệu xuyên thấu qua ngón út truyền vào trong đầu tựa như là một loại căn nguyên thống khổ nào đó. Nhưng vừa dung nhập vào trong đầu của hắn, sức mạnh liền lập tức tiêu tán, mà ngón út lại không có bất kỳ cảm giác khác thường gì, không có bị thiêu cháy.

– Nơi này đến cùng là thứ gì, có hoa không quả đều chỉ là mấy thứ hư ảo mà thôi.

Lâm Phàm rất khinh thường. Nguyên bản hắn còn tưởng rằng cái gọi là Thống Khổ Chi Hải này nóng đến cỡ nào, hiện tại xem ra thì cũng chỉ như vậy mà thôi.

Phù phù!

Hắn nhanh chóng nhảy vào trong đó, sau đó hai tay một trước một sau tạo thành tư thế bơi sải.

Nhìn thấy tình huống này, ác ma trong núi lửa lập tức kinh hãi, nói:

– Làm sao có thể!

– Trên dời này không có cái gì không thể cả, tiểu ác ma.

Lâm Phàm mở to miệng, uống một hớp nham tương không có nhiệt độ, súc miệng, sau đó phun ra.

Cũng không lâu lắm.

Hắn đã đến bên bờ bên kia, nhanh chóng leo lên, sau đó nhìn về phía phương xa. Nhìn thấy ác ma trong núi lửa còn đang từ từ leo lên, hắn nghi ngờ hỏi:

– Ngươi đến cùng ra hay không ra? Nếu không ra nhanh thì ta phải đi rồi.

Nơi này là mật tàng Vạn Quật, có những thứ kỳ kỳ quái quái này thủ hộ cũng là chuyện rất bình thường. Nhưng mà việc khiến hắn nghi hoặc chính là những thủ hộ giả này giống như cũng chẳng mạnh mẽ lắm.

– Sinh linh, ngươi sẽ không đi được đến tận cùng đâu. Nơi này là cấm địa, không người nào có thể đi vào.

Ác ma trong núi lửa chậm rãi chui xuống, nhưng mà sau cùng trong giọng nói lại là đã bao hàm cảm xúc không dám tin.

Hắn không thể tin được lại có người có thể ngao du ở trong Thống Khổ Chi Hải. Thống khổ trên tinh thần có thể làm cho người điên cuồng nhưng mà lại không có chút ảnh hưởng nào với sinh linh này. Đây rốt cuộc là vì cái gì?

Lâm Phàm cười. Các ngươi đã nói không người nào có thể đi vào vậy thì hôm nay ta sẽ đi vào cho các ngươi nhìn xem.

Đối với mật tàng Vạn Quật này, hắn là tình thế bắt buộc. Chịu khổ lớn như vậy mà không có hồi báo sẽ khiến cho người ta rất khó chịu.

Xoạt xoạt!

Lúc này, không gian chung quanh như là mặt kính vậy vỡ nát.

– Lại phải biến đổi sao?

Mắt Lâm Phàm tối sầm lại, khi ánh sáng xuất hiện lại thì hắn đã ở trong một hoàn cảnh khác.

– Sinh linh, hoan nghênh ngươi đến đây.

Một giọng nói vang lên. Sau đó phương xa, một bóng người từ từ đi tới.

– Ta là thủ hộ giả của nơi này, ngươi có thể xưng hô ta là Thần.

Thần xuất hiện ở trước mặt của Lâm Phàm. Khuôn mặt của hắn giống Lâm Phàm như đúc, nhưng mà trên mặt nhưng không có bất kỳ biểu lộ gì.

– Ngươi có thể thông qua Thống Khổ Chi Hải đã nói rõ ngươi có

thể chịu đựng tinh thần tra tấn, nhưng mà ở chỗ này ngươi sẽ không có cách nào tiến lên.

Lâm Phàm thì thầm trong lòng, mật tàng Vạn Quật này đến cùng tình huống là như thế nào. Thật sự là quá quỷ dị, không biết Vạn Quật lão tổ đến cùng là lai lịch gì, lại có thể sáng lập ra nơi này.

Không biết phải có tu vi cỡ nào thì mới có thể làm được loại không gian biến ảo vô thường này.

– Ta muốn đi mật tàng Vạn Quật, ngươi bên này yêu cầu là cái gì?

Hắn nhanh chóng mở miệng hỏi thăm.

Khuôn mặt vốn không có bất kỳ biểu lộ gì của Thần lúc này lộ ra một nụ cười quỷ dị, hắn nói:

– Ở chỗ này của ta, ngươi chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ liền có thể rời đi. Nếu như ngươi không có cách nào hoàn thành, vậy thì ngươi chỉ có thể lưu tại nơi này.

Lâm Phàm, nói:

– Được, nhanh lên.

– Sinh linh, ngươi không nên gấp. Bởi vì chẳng mấy chốc nữa ngươi sẽ biết nhiệm vụ này là kinh khủng cỡ nào.

Đúng lúc này, trước mặt Thần xuất hiện một cái đĩa quay. Đĩa quay bị chia cắt thành vô số khu vực, bên trong mỗi một khu vực đều có chữ viết.

– Sinh linh, đến chuyển động nhiệm vụ của ngươi đi. Vận mệnh do ngươi đến điều khiển.

Thần trầm thấp cười.

– Thật sư chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là ta liền có thể rời đi sao? Ngươi sẽ không giở trò lừa bịp sao?

Lâm Phàm hỏi.

Thần gật đầu, nói:

– Ta là người chưởng quản ở nơi này, đĩa quay liền đại biểu tất cả. Chỉ cần ngươi hoàn thành nhiệm vụ, ngươi có thể rời đi.

– Được! Đĩa quay, ngươi không cần do dự, chuyển động đi.

Lâm Phàm cảm giác nơi này vô cùng quái dị. Không gian do Vạn Quật lão tổ sáng lập thật đúng là kỳ quái, sau đó hắn nhanh chóng chuyển động đĩa quay.

Lập tức, một quầng sáng bao phủ đĩa quay, mà tốc độ của đĩa quay càng lúc càng nhanh, dần dần hắn cũng không thấy rõ phía trên đến cùng có cái tuyển hạng gì.

Thần mặt không thay đổi đứng ở nơi đó, giơ ngón tay lên, nói:

– Ngừng!

Đột nhiên, đĩa quay dừng lại, mà chỗ kim chỉ nam dừng lại là một khu vực rất nhỏ, rất nhỏ đến mức gần như không cần tính.

Thần nói:

– Sinh linh, nhiệm vụ của ngươi là tự giết chết mình. Nếu như ngươi có thể làm được chính là hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng ta có thể cho ngươi một cơ hội quay lại. Đương nhiên, ngươi cần tiêu hao mười năm sinh mệnh. Ngươi nguyện ý quay lại một lần sao? Lần tiếp theo có lẽ chính là từ nơi này ra ngoài.

– Không cần, nhiệm vụ rất đơn giản.

Lâm Phàm khoát tay rồi nhanh chóng lấy Thái Hoàng Kiếm ra, một kiếm chặt xuống. Trong nháy mắt, đầu cùng cổ hắn tách rời ra, một cột máu tươi phun tới.

Biểu lộ trên mặt Thần phát sinh biến hóa cực lớn, trong ánh mắt đều lóe ra thần sắc ngốc trệ.

– Làm sao lại… lại có thể như vậy?

Đột nhiên, Thần ôm đầu tựa như là ở vào trạng thái hỗn loạn.

– Vì sao lại sẽ thành như này? Hắn làm sao lại tự giết chết mình. Không phải là tiêu hao mười năm sinh mệnh là có thể quay lại một lần sao? Tại sao hắn không lựa chọn điều này.

– Không! Ta thua. Ta làm sao lại có thể thua?

– A!

Giờ khắc này, Thần gào thét. Thân hình tan vỡ. Một khối lại một

mảnh vụn trôi nổi bay lên.

Dần dần, toàn bộ thân hình đều vỡ thành mảnh nhỏ, nổi bồng bềnh giữa không trung. Đĩa quay cũng tiêu tán.

Mười giây sau.

Lâm Phàm mở mắt, nói:

– Tốt! Nhiệm vụ hoàn thành, nên thả ta…

– A. Người đâu rồi?

Giờ khắc này, Lâm Phàm ngây người. Hắn không biết gia hỏa ở trước mặt đến cùng là đi nơi nào rồi.

Gia hỏa này không phải là muốn chơi xấu đi.

Ầm!

Không gian vỡ nát, chung quanh lâm vào trong bóng tối.

Cảnh tượng mới là một vùng tăm tối, phương xa giống như có tinh điểm, như là ở trong vũ trụ hoang vu vậy. Lâm Phàm không ngừng rơi xuống vực sâu vô tận dưới trời sao. Vực sâu nhìn không thấy đáy, cũng không nhìn thấy trời.

– Đây rốt cuộc là chỗ nào? Làm sao quỷ dị như vậy?

Chương 283: Ánh sáng của tài phú chọc mù mắt

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Phù phù!

Tựa như là hắn rớt xuống nước vậy.

Từ trong nước xông ra, hắn lắc lắc đầu, cho nước không đọng lại trên tóc.

– Không thể hiểu được. Vạn Quật lão tổ thật sự là quá phận, sao lại thiết kế lắm trò như vậy chứ? Không biết có còn hay không nữa.

Hiện tại, hắn cảm thấy rất bực. Tên Thần kia không biết làm sao mà lại tự dưng biến mất không thấy. Không gian không hiểu sao lại nổ tung còn mình lại rớt xuống ao. Đây rốt cuộc là cái mật tàng rắm chó gì vậy.

Chẳng lẽ không thể cho cường giả nào đó xuất hiện cho hắn đại chiến ba trăm hiệp sao? Vừa vượt ải dễ dàng mà hắn lại còn có thể cảm thụ xem mình đã cường đại cỡ nào.

Nhưng bây giờ, chơi đến ngu người rồi. Nếu như mình có thực lực thế này, khẳng định sáng tạo ra vô số cường giả làm người thủ hộ. Muốn thu hoạch được bảo tàng của Vương giả vĩ đại Lâm Phàm thì dùng thực lực đến chinh phục đi.

– Đây là cái gì?

Trước mắt, sương mù mông lung màu hồng phấn quấn quanh ở chóp mũi. Hắn hít sâu một hơi, hút toàn bộ sương mùvào khoang bụng. Lập tức, hắn có cảm giác trong bụng có ngọn lửa đang bùng cháy, đũng quần sưng cao cao.

Loại xúc động này nhanh chóng tràn vào trong não, nhưng mà bộ

não của hắn nhanh chóng tiến hành trấn áp loại tâm tình tiêu cực này.

Thân thể mặc dù thành thật nhưng mà bộ não lại là rất thanh tỉnh.

Giọng nói dễ nghe như là chuông bạc vậy vang lên, đồng thời còn có tiếng cười giống như cây tường vi phóng đãng không bị trói buộc truyền lại.

Mặt nước dập dềnh, bọt nước văng lên tung tóe.

Sương mù màu trắng ở phía trên từ mặt nước khiến cảnh vật chung quanh trở nên mông lung.

– Có người đang tắm rửa trong ao à?

Đây là ý nghĩ duy nhất của hắn. Bên trong sương trắng mông lung có vô số cánh tay như là ngó sen trắng ngần đang vung vẩy.

Lâm Phàm đột nhiên run lên. Hắn gào thét, đưa tay đẩy người trước mặt ra, nói:

– Sờ cái gì đấy?

– Ngươi đẩy thương người ta.

Lúc này, một giọng nói nhẹ nhàng truyền vào trong tai.

Sương mù màu trắng hơi tiêu tán một chút.

Nhìn thấy tình huống trước mắt này, Lâm Phàm cũng sợ ngây người. Từng thân thể đỏ trắng nửa che nửa lộ chìm nổi ở trong ao. Lâm Phàm đếm kỹ, lại có chín em gái ở trong hồ.

Thanh thuần, vũ mị, lãnh diễm, yếu đuối,… loại hình em gái nào cũng đều có.

– Ngài tới đây vui đùa cùng chúng ta, có được hay không?

Từng đôi tay sáng trắng vẫy gọi, giọng nói câu dẫn giống như tràn đầy ma lực vậy.

– Thật sự là xinh đẹp đến cực hạn.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, cảm giác những em gái này thật sự là rất xinh đẹp, hoặc là có thể nói hình dáng này căn bản không phải là

người có thể trưởng thành được.

Trên bầu trời, một tinh thần nhu hòa bao phủ xuống.Mà ở bên ngoài ao nước có từng bộ thi thể khô khốc đã sớm cùng bùn đất hỗn hợp thành một thể, nếu như không nhìn kỹ, căn bản khó mà phân biệt ra.

Mà những thi thể khô khốc này đều là há to miệng tựa như là tử vong ở trong vui sướng vậy.

– Tới thôi!

Lâm Phàm hít sâu một hơi. Khuôn mặt tràn đầy ý cười. Hình như là rất lâu rồi hắn không có hưởng thụ cảnh tượng làm hắn hưng phấn kia.

– Tốt! Ta tới…

Hắn nhảy ùm xuống nước rồi tựa như là một con cá vui sướng nhanh chóng bơi đến trước mặt một em gái. Sau đó nổi lên trên mặt nước, gương mặt mang trên nụ cười vui sướng, hắn nói:

– Mỹ nữ, ngươi nhìn ta đẹp trai không?

Em gái thanh thuần ngượng ngùng gật đầu, nói:

– Đẹp trai.

Cuồng Thân!

Uỳnh!

Áo nổ tung.

Thân thể biến thành cao đến ba mét, toàn thân đen kịt, nói:

– Như vậy, hiện tại ta còn đẹp trai không?

Em gái thanh thuần hơi sững sờ, nhưng vẫn ngượng ngùng gật đầu, nói:

– Đẹp trai.

Lạch cạch!

Một tay đặt ở trên đầu em gái thanh thuần kia rồi hắn nhanh chóng nhấc nàng lên khỏi mặt nước. Thân thể linh lung tinh tế kia

không có bất kỳ lực hấp dẫn gì đối với hắn.

– Quả thật là quá hưng phấn! Rất lâu, rất lâu rồi ta không có gặp được thứ chất lượng cao như vậy. Vậy để ta triệt để hưng phấn lên đi.

Hắn nhanh chóng ném em gái kia tới không trung.

Lâm Phàm nghiêm mặt, năm ngón tay hợp lại. Trong mắt lóe ra vẻ mong đợi rồi hắn đột nhiên quát to:

– Yên Hoa Quyền, bật hết hỏa lực.

Uỳnh!

Hắn đấm ra một quyền. Không gian chấn động.Một sức mạnh mênh mông nhanh chóng xuyên qua thân thể em gái kia làm nàng nổ tung.

Ầm!

– Thật đẹp! Có thể tại trong mật tàng thưởng thức được pháo hoa, thật sự là một loại hưởng thụ.

Lâm Phàm nở nụ cười xán lạn. Nơi này thật đúng là đủ âm trầm, sương mù màu hồng bị hút vào trong bụng khiến thân thể của hắn phản ứng, thậm chí còn có tinh thần tràn vào trong đầu để hắn mê muội, muốn hắn triệt để trầm luân.

Nhưng mà tất cả đều là vọng tưởng.

Đối với cường giả chân chính, nếu như không thể khống chế tâm trí, đó là nhỏ yếu cỡ nào.

– Ngươi tại sao lại làm như vậy?

Lúc này, tám em gái khác thất kinh hô.

– Tại sao như vậy? Ta là người không thích trong tình huống chưa có bồi dưỡng tình cảm thì đã phát sinh loại quan hệ này, huống chi… các ngươi không phải người.

Lâm Phàm cười nói:

– Đừng chạy! Các ngươi đều là ta.

Phù phù!

Trong nháy mắt, tám em gái khác từ trong ao bay ra, bỏ chạy về bốn phương tám hướng.

– Chạy làm cái gì? Không phải các ngươi bảo ta chơi đùa cùng các ngươi sao? Hiện tại các ngươi chơi với ta.

Lâm Phàm nhảy lên, duỗi tay bắt lấy đầu của một em gái, sau đó nhanh chóng ném nàng lên không trung.

– Còn có các ngươi nữa, cùng đi với nàng đi.

Ào ào!

Tốc độ của Lâm Phàm đạt đến cực hạn. Hắn nhanh chóng tóm lấy mấy em gái còn lại và ném lên trên bầu trời. Thân thể mềm mại nổi bồng bềnh giữa không trung.

Đối với bất luận kẻ nào, đây là cảnh tượng hấp dẫn cỡ nào.

Nhưng mà đối với Lâm Phàm, tất cả cũng chỉ là pháo hoa mà thôi.

Băng Diệt!

Ầm!

Trong nháy mắt, tất cả nổ tung. Trên không trung từng đám hoa máu xán lạn nổ tung, lộng lẫy.

– Thực là một chỗ không tồi.

Lâm Phàm cười, sau đó nhìn quanh, nói:

– Ta muốn đi mật tàng Vạn Quật. Các ngươi còn có thủ đoạn gì nữa thì đều lấy ra cho ta. Bởi vì ai cũng không ngăn cản được ta.

Giọng nói nổ tung ở trong hư không. Vùng không gian này không ngừng vỡ nát. Tình cảnh trước mắt dần dần phát sinh biến hóa.

– Đây là…

Lâm Phàm ngẩng đầu. Cảnh tượng bốn phía để hắn cực kỳ hưng phấn. Ở phía trước là một tòa tháp cao khổng lồ. Nó đứng sừng sững ở chỗ đó, mênh mông, rộng lớn làm cho người ta có xúc động muốn cúng bái.

Tháp cao, cao vút trong mây. Trên đỉnh tháp tựa như là có Long

Phượng bay múa, vang lên vô số âm thanh bén nhọn.

– Đây chính là mật tàng Vạn Quật sao? Trải qua tầng tầng khảo nghiệm, cuối cùng ta cũng đã tới.

Lâm Phàm không ngờ lần này hắn lại thật sự đi tới mật tàng Vạn Quật.

Dưới chân là mặt đất chân chính, bầu trời cũng có mây trắng bao phủ. Sau đó hắn nhanh chóng hóa thành một vệt sáng bay thẳng đến tháp cao.

Mật tàng Vạn Quật này thật đúng là nguy hiểm. Kẻ nào tiến đến kẻ đó chết. Nếu như hắn không có Bất Tử Thân, còn có Buff không nhìn phong ấn, chỉ sợ hắn cũng sẽ chết ở nơi này.

Chỉ tính riêng cửa thứ nhất, cũng bởi vì mình có trí thông minh cực cao mới đánh bậy đánh bạ mà thông qua được.

Về phần những cửa phía sau, độ nguy hiểm rất cao. Phong ấn rồi Thống Khổ Chi Hải, tự giết chết mình, còn có mấy em gái kia câu dẫn, thật là khiến người ta khó lòng phòng bị!

Vạn Quật lão tổ kia không chết, sau này mình nhất định phải đi tìm hắn nói chuyện mới được.

Khốn cảnh mà ngươi bố trí đều là cái khốn cảnh gì vậy, hoàn toàn quá đơn giản, không có độ khó gì cả.

Đột nhiên!

Lâm Phàm dừng bước. Bên ngoài tháp cao này có vô số bậc thềm bằng đá xoay quanh mà đi lên, giống như Bàn Long thăng thiên, thẳng vào mây xanh. Mà ở chỗ lối đi lên thềm đá lại là một tấm bia đá. Trên tấm bia đá khắc lấy mấy chữ lớn, nét chữ như rồng bay phượng múa.

– Bước một bước, dập đầu một cái mới có thể đi vào mật tàng.

Mười chữ lớn này ẩn chứa thiên địa chi lực, chỉ cần liếc nhìn cũng có thể làm cho tâm thần của người ta chấn động. Nếu như không tuân theo chỉ sợ sẽ có đại sự phát sinh.

Nhưng…

Liên quan cái rắm đến ta.

Lâm Phàm nhanh chóng bay lên, đi thẳng về phía đỉnh tháp cao.

Càng ở lân cận mật tàng Vạn Quật, tốc độ trái tim này nhảy lên cũng càng lúc càng nhanh. Bảo bối ngay ở phía trên. Mình rất nhanh có thể thu hoạch được rồi.

Nghĩ lại cũng làm người ta rất kích động.

Trong chốc lát, khi Lâm Phàm rời đi, tấm bia đá kia lóe ra hào quang nhỏ yếu.

Xuyên thấu tầng tầng mây trắng.

– Lúc nào mới đến đây.

Trong lòng của hắn có chút gấp gáp. Cái tháp cao này đến là cùng cao bao nhiêu. Hắn đã bay lâu như vậy rồi mà còn không lên tới đỉnh.

Ầm ầm!

Đột nhiên, bầu trời xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ. Một uy thế kinh khủng, nhanh chóng bao phủ Lâm Phàm.

– A. Chuyện gì vậy? Đang yên đang lành mà tại sao có thể xuất hiện loại dị tượng này.

Hắn có chút nghi hoặc, chuyện này rốt cuộc là như thế nào. Rõ ràng hắn đã đến mật tàng Vạn Quật, lại còn có vụ này nữa chứ. Con mẹ nó, hoàn toàn chính là không muốn để người tiến vào mà.

Hưu!

Một quầng sáng từ phía dưới nhanh chóng cuộn tất cả lên. Một tấm bia đá trôi nổi ở trong vòng xoáy. Mười chữ lớn kia xuất hiện, còn có một giọng nói vang lên.

– Bước một bước, dập đầu một cái mới có thể đi vào mật tàng.

Giọng nói này ẩn chứa tinh thần uy áp kinh khủng khiến cho không gian cũng phải chấn động.

Lâm Phàm trợn trắng mắt, không có để ý đến uy áp mà tiếp tục bay lên phía trên.

Thật đúng là đủ ngốc.

Rõ ràng có thể bay, ai bệnh tâm thần mà muốn quỳ.

– Trở về!

Giọng nói kia lại tiếp tục vang lên, uy thế cường đại nghiền ép xuống. Ở dưới uy thế này, hư không giống như là sắp vỡ tan vậy, điều đó đủ để thấy được uy thế này cường đại cỡ nào.

Nhưng mà uy thế này cũng vẻn vẹn chỉ làm cho góc áo của Lâm Phàm bay phấp phới mà thôi.

– Trở về!

Giọng nói kia lại một lần nữa vang lên. Lần này, uy áp càng mạnh hơn. Hư không trong nháy mắt vỡ tan.

Lâm Phàm vùi đầu phi hành, không để ý chút nào. Giờ khắc này, hắn xem như minh bạch, mười chữ kia khả năng chính là một thử thách, hắn bay lâu như vậy đều không có đến đỉnh, nếu như vừa đi vừa quỳ trên thềm đá kia, chỉ sợ dù hết tuổi thọ cũng không leo lên đến cuối cùng được.

Đồng thời, hắn phát hiện trên những thềm đá kia còn tỏa ra uy thế trấn áp, chỉ sợ muốn leo lên một bậc cũng phải tiêu hao rất nhiều sức lực.

Thời gian dần trôi qua!

Giọng nói 'Trở về'nguyên bản vang lên ở bên tai càng ngày càng nhỏ, thậm chí đến cuối cùng, có chút khàn khàn.

Tựa như là dùng quá nhiều sức mạnh, quang mang trên bia đá dần ảm đạm xuống.

Đúng lúc này.

Quang mang trên tấm bia đá tiêu tán, vòng xoáy trong hư không biến mất mà bia đá kia nhanh chóng rơi xuống mặt đất.

– Không liên quan đến ta, là chính ngươi kêu đến không còn khí lực.

Lâm Phàm lắc đầu. Hắn có cảm giác mật tàng này chính là do một người bị bệnh thần kinh làm ra, cũng không biết hô nửa ngày là để làm gì.

Cũng không lâu lắm.

Đến.

Lâm Phàm đã bay đến đỉnh núi. Một cánh cửa lớn đóng chặt mà ở giữa cánh cửa kia có một cái lỗ khảm.

Hắn lấy Vạn Quật chìa khoá ra, để vào trong đó.

Cửa đá ầm vang một tiếng rồi mở ra.

Lập tức, một quầng sáng óng ánh bạo phát ra.

– Ai nha, ánh sáng của tài phú chọc mù mắt của ta.

Lâm Phàm đưa tay, che mắt. Kém chút nữa là hắn bị ánh sáng của tài phú chọc mù mắt rồi.

Chương 284: Điên cuồng, điên cuồng liếm

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Kích động, hưng phấn, khó mà nhẫn nại.

Trải qua biết bao khổ cực, gặp phải vô số tên điên, bây giờ hắn rốt cục có thể thu hoạch thành quả. Lúc này, hắn cảm thấy tất cả mọi việc mình làm đều đáng giá.

Hắn cúi đầu, nhanh chóng đi vào trong mật tàng.

Lúc ngẩng đầu, trong chốc lát, mắt mất phương hướng.

Không gian bên trong tháp cao này rất lớn, vô số con rồng bằng đan dược khổng lồ bay lượn ở trong không gian này.

Từng đống đan dược chồng chất ở nơi đó. Bởi vì nguyên nhân thời gian, dược lực không ngừng ngưng tụ, những con rồng bằng đan dược này đã cường hãn đến trình độ nhất định.

– Đây chính là bảo tàng mà Vạn Quật lão tổ để lại sao? Hay là nói mình đã tiến vào trân tàng thất của Vạn Quật lão tổ.

Hiện tại, trong đầu hắn chỉ có một ý nghĩ, đó chính là Vạn Quật lão tổ căn bản là không có chuẩn bị để bất luận kẻ nào tiến vào nơi này.

Nhưng mà cũng không đúng, nếu như hắn không muốn để bất luận kẻ nào tiến vào nơi này thì không nên lưu lại chìa khoá của mật tàng Vạn Quật, để người ta có khả năng tiến đến.

Được rồi! Không cần nghĩ nữa! Dù sao mình cũng đã tiến vào, còn cần nghĩ nhiều như vậy làm gì.

Tất cả đều là ta.

Lâm Phàm giang hai cánh tay, giậm chân, lập tức nhào vào trong

đống đan dược mênh mông.

Hai tay nâng đan dược, rồi ném lên không trung. Từng viên từng viên đan dược như là ngọc châu vậy rơi xuống, nện ở trên mặt, lại khiến hắn có cảm giác cực kỳ thoải mái.

– Ha ha ha ha! Vất vả phấn đấu liền nhất định sẽ có hồi báo. Phát tài, rốt cục phát tài rồi, đan dược ở nơi này thật sự là quá nhiều.

Hắn ôm lấy đan dược, năm ngón tay bóp chặt. Chịu biết bao khổ cực, rốt cục cũng đến được nơi này mà nơi này cũng không có khiến cho mình thất vọng.

Nếu như trong mật tàng không có thứ gì, chỉ sợ thể xác và tinh thần của mình đều khó mà chấp nhận.

– Đáng sợ! Thật sự quá đáng sợ! Trong đây thấp nhất cũng là đan dược Nhân giai thượng phẩm. Tài phú của Vạn Quật lão tổ thật đúng là quá kinh người.

Lâm Phàm vung tay lên, nhanh chóng thu đống đan dược Nhân giai vào trong nhẫn trữ vật.

Một đống khác là đan dược Huyền giai.

Còn có một thùng đan dược Địa giai.

Thu sạch toàn bộ, nhất là số đan dược Địa giai này thật sự để hắn nói không ra lời. Hắn đã bao giờ nhìn qua số lượng đan dược khổng lồ như vậy đâu.E rằng cho dù là tông môn cũng khó có thể cùng sánh được đi.

Chẳng lẽ cường giả vạn năm trước liền thật giàu có như vậy hay sao?

– A, đó là…

Lúc này, hắn bị đan hương nồng đậm ở phía trước hấp dẫn.

Nơi đó có mười cái bệ đá. Trên mỗi một bệ đá đều có một viên đan dược. Dù là thời gian đã lâu, số đan dược này vẫn như cũ ẩn chứa dược lực nồng đậm.

Không kịp chờ đợi, hắn tiến đến để kiểm tra.

Ông!

Đột nhiên, trong mười viên đan dược này, có một viên đan dược điên cuồng xoay tròn, dược lực nồng đậm bạo phát ra. Một bóng người đi ra từ trong đan dược.

– Ừm?

Lâm Phàm giật mình. Một bóng người đi ra từ trong đan dược. Chuyện này sao có thể xảy ra? Cho dù đan dược Thiên giai cũng không có năng lực này.

Chẳng lẽ?

Hô hấp của Lâm Phàm trở nên dồn dập. Nếu như suy đoán của hắn là đúng, vậy thì viên đan dược này là tồn tại siêu việt đan dược Thiên giai.

– Ngươi tốt!.

Bóng người đi ra từ bên trong đan dược dần ngưng tụ, áo trắng tung bay, mái tóc trắng rơi vào hư không giống như kéo dài đến địa phương vô tận.

– Ngươi biết nói chuyện?

Lâm Phàm có chút choáng váng. Quả thật là thiên địa to lớn cũng không thiếu cái lạ.

Trong cổ tịch của tông môn cũng không có nhắc đến loại chuyện này.

Cho dù là đan dược Thiên giai cũng không có năng lực này.

– Đương nhiên, ta là Đan Thần, hoặc nói chính xác thì ta là dan dược nửa bước Thần giai. Ta được vùng thiên địa này thai nghén ra. Sau khi hấp thu dược lực của chín viên đan dược ở bên cạnh, ta sinh ra linh trí.

Đan Thần xoay quanh trên đan dược. Lúc hắn mở miệng nói chuyện liền có đan hương nồng đậm bay ra.

– Đan Thần, danh hào rất lớn, xem ra rất lợi hại?

Lâm Phàm nhìn từ trên xuống dưới, bỗng nhiên hắn nghĩ đến điều gì đó, sau đó xoay người, đi đến cửa đá, nói:

– Không khí trong này hơi lạnh, ta đóng cửa lại, ngươi không để ý chứ?

Dứt lời, hắn cũng không đợi Đan Thần nói thêm cái gì, nhanh chóng đóng cửa.

– Ngươi là sinh linh đầu tiên mà ta nhìn thấy. Ngươi làm thế nào mà tiến vào được vậy?

Đan Thần cười, hỏi.

Lâm Phàm trầm mặc một chút, bộ não nhanh chóng vận chuyển. Đan dược có linh trí chính là bất khuất, không chịu thiệt, muốn tự do. Ví dụ như con ếch xanh kia mặc dù đã trở thành yêu sủng của mình, nhưng mà hắn làm sao có thể không nhìn ra, ếch xanh muốn tự do.

Mà Đan Thần trong này cũng không biết đã tồn tại bao lâu. Lúc hắn hấp thu chín viên đan dược Thiên giai khác khẳng định là phát sinh tranh đấu.

Xem ra hắn là một phần tử hiếu chiến.

Ở trong tích tắc, Lâm Phàm đã nhìn ra bản chất của viên đan dược này.

– Là Vạn Quật lão đệ để ta tiến vào, lão đệ nói ngươi đã thoát biến.

Lâm Phàm mở mắt nói lời bịa đặt, nhìn xem có thể lừa dối đối phương hay không.

– Vạn Quật lão tổ!

Khi nghe được cái tên này, Đan Thần cúi đầu, mặt không biểu tình, tóc trắng bồng bềnh. Sau đó hắn thở dài, nói:

– Xem ra ta vẫn là không có cách nào trốn tránh kết cục cuối cùng sao?

– Hắn còn không có rời đi sao?

– Rời đi là sao?

Lâm Phàm cười, nói:

– Ngươi nói mê sảng gì vậy, Vạn Quật lão đệ là tồn tại bực nào, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi. Hai từ ‘rời đi’ không có một chút ý nghĩa gì với ông ấy cả. Mà ngươi nói xem, bây giờ ngươi có dự định gì.

– Dự định gì ư?

Đan Thần ngẩng đầu, trong mắt lóe ra quang mang, sau đó quay tròn quanh đan dược một vòng, tiếng cười vẫn như cũ, nói:

– Vậy ngươi có dự định gì? Bây giờ ta là nửa bước Thần giai, chỉ cần vượt qua thiên địa chi kiếp liền có thể trở thành đan dược Thần giai chân chính, ngươi muốn giúp ta vượt qua thiên địa chi kiếp sao?

– Nhưng ngươi có quan hệ như thế nào với Vạn Quật lão tổ?

Đan Thần nhìn về phía Lâm Phàm, ánh mắt giống như rất hiếu kỳ.

Lâm Phàm lại suy nghĩ một chút, nói:

– Ta là anh trai của Vạn Quật lão đệ. Nhớ năm đó, ta tung hoành thiên địa mấy vạn năm, vô địch thiên hạ, nhưng bởi vì tu luyện một môn công pháp là Luân Hồi Chí Đế Thiên Vương Công, đầu thai chuyển thế, bây giờ trở về. Ngươi có thể hiểu rồi chứ? Dù sao nếu ta nói với ngươi quá nhiều thì ngươi cũng sẽ gặp nguy hiểm. Ngươi cần phải biết…

Phụt phụt!

Đột nhiên, không biết khi nào, mái tóc trắng của Đan Thần đã quấn chặt lấy Lâm Phàm.

– Ngươi làm gì vậy? Đừng nghịch ngợm nữa! Nếu không ta sẽ tức giận.

Lâm Phàm gầm thét lên.

– Ngươi gạt người. Ngươi căn bản không phải là anh trai củaVạn Quật lão tổ mà Vạn Quật lão tổ căn bản cũng không phải nam nhân, nàng là nữ nhân.

Khuôn mặt nguyên bản ôn hòa của Đan Thần đột nhiên biến ảo, trở nên vô cùng dữ tợn.

– Ha ha ha. Bao lâu rồi? Đã rất lâu rồi. Nàng rốt cục đã rời đi, Đan Thần ta chịu biết bao khổ cực mới nuốt được chín viên đan dược Thiên giai khác mà trở thành đan dược nửa bước Thần giai, sao có thể bị nhân loại như ngươi nô dịch. Ta muốn nghịch thiên, ta muốn cải mệnh, Đan Thần ta mới là chí cao vô thượng, ta muốn sáng lập đại giáo vô thượng.

Giờ khắc này, Đan Thần bộc lộ hết dã tâm ở trong lòng.

– Sinh linh giả vờ giả vịt như ngươi thật đúng là tội đáng chết vạn lần. Quỳ xuống! Trở thành nô bộc của ta!

Đan Thần hét to, uy thế vô biên bao phủ Lâm Phàm. Sau đó tóc trắng cuốn một cái, nhanh chóng cuốn Lâm Phàm tới mặt đối mặt với hắn.

– Thật là thơm.

Lâm Phàm khẽ hít một hơi. Mùi thơm của đan dược xông vào mũi. Đan Thần ở trước mắt này thật là vật đại bổ đối với hắn.

– Ngươi nói cái gì?

Đan Thần hét lên. Đến lúc này rồi mà tên nhân loại này lại còn không e ngại mình. Thật sự là tội đáng chết vạn lần.

Giờ khắc này, Lâm Phàm lè lưỡi, liếm mặt Đan Thần một cái.

Lập tức, đan hương nồng đậm nổ tung ở trong miệng, đồng thời một nguồn năng lượng mênh mông bùng lên trong cơ thể, trong nháy mắt bị tế bào trong cơ thể hắn hấp thu.

Điểm khổ tu + 10,000.

– Cái gì?

Lâm Phàm kinh hãi. Hắn không ngờ mình chỉ liếm một cái, vậy mà đã có thể tăng lên 10,000 điểm khổ tu. Hắn nhớ kiểu gia tăng điểm khổ tu này gần nhất cũng chính là lúc chén cục thịt màu hồng trong cơ thể Thâm Uyên Chi Trùng kia.

Giờ khắc này, con ngươi của hắn bạo phát ra hào quang chói sáng. Đan Thần này quả thật là vật đại bổ.

– A! Ngươi sao dám làm như thế? Ngươi sao dám…

Giờ phút này, Đan Thần trầm mặc trong chốc lát, sau đó tức giận gầm thét tựa như là muốn phát điên vậy.

Sinh linh như sâu kiến dơ bẩn như vậy dám dùng đầu lưỡi bẩn thỉu kia liếm hắn. Không thể chịu đựng được. Thật không thể chịu đựng được.

– Ngươi quá đẹp.

Lâm Phàm ngao ngao kêu to rồi cố gắng giãy dụa. Hai tay ôm lấy Đan Thần và điên cuồng liếm láp.

Điểm khổ tu + 10,000.

Nước bọt văng bốn phía. Đan hương tràn ngập ở trong miệng. Năng lượng mênh mông không ngừng dung nhập vào trong cơ thể.

Hắn không ngờ Đan Thần này lại có tác dụng mạnh như vậy. Xem ra hắn nhất định phải liếm sạch sẽ.

– A!

Đan Thần gầm thét, đánh một chưởng lên ngực Lâm Phàm, nói:

– Sâu kiến, ngươi muốn chết.

Phụt!

Một búng máu tươi phun ra, lồng ngực thì bị Đan Thần đánh xuyên qua, máu tươi không ngừng chảy.

– Không. Cho dù chết, ta cũng phải liếm sạch sẽ.

Lâm Phàm gào thét, cố gắng giãy dụa. Ở thời khắc này, tất cả mọi thứ đều bị hắn ném ở sau đầu. Hiện tại trong đầucủa hắn chỉ có một ý nghĩ, đó chính là liếm sạch viên đan dược này.

Điểm khổ tu + 10,000.

Đan Thần cảm nhận được, sinh linh này đang hấp thu năng lượng của hắn.

Ầm!

Sức mạnh mênh mông nhanh chóng bạo phát ra, muốn giết chết nhân loại này.

Khí tức của Lâm Phàm càng ngày càng yếu, cuối cùng vô thanh vô tức nằm trên mặt đất.

– Hỗn trướng.

Đan Thần đưa tay lên cố gắng lau sạch nước bọt bẩn thỉu dính trên mặt hắn.

Hắn không ngờ nhân loại này lại có can đảm làm như thế với

hắn. Hoàn toàn là tội đáng chết vạn lần.

Nhìn cửa đá đã bị Lâm Phàm phong bế, Đan Thần lập tức đi tới, lại phát hiện vô luận như thế nào hắn cũng đều không mở ra được.

– Chìa khoá… chìa khoá đâu rồi?

Đan Thần bỗng nhiên nghĩ đến, cần chìa khoá mới có thể đi ra.

Đột nhiên!

Lâm Phàm xuất hiện ở phía sau, ôm lấy Đan Thần rồi hắn thè lưỡi liếm Đan Thần một cái. Mùi thuốc nồng đậm xông vào mũi.

Điểm khổ tu + 10,000.

Điểm khổ tu không ngừng tăng lên khiến cho hắn cực kỳ phấn chấn.

Thoải mái. Thật sự là quá sung sướng.

Nếu như tu luyện thì phải bao lâu, hắn mới có thể tu luyện tới nhiều điểm khổ tu như vậy, dù là chết cũng phải liếm Đan Thần này cho sạch sẽ.

Cho dù thiên băng địa liệt cũng không thể ngăn cản hắn.

– A!

Đan Thần giận dữ, nắm lấy Lâm Phàm, ném hắn vào tường. Sau đó, liên tục một chưởng lại một chưởng đánh xuyên qua người Lâm Phàm.

Giờ khắc này, Lâm Phàm cúi thấp đầu xuống, Đan Thần nắm lấy Lâm Phàm, thở gấp nói:

– Ngươi muốn chết sao?

Đột nhiên!

Lâm Phàm ngẩng đầu, thè lưỡi liếm mặt Đan Thần một cái.

– Hắc hắc, ta lại liếm được nữa rồi.

– Đi chết đi.

Đan Thần đánh một chưởng vào đầu Lâm Phàm khiến Lâm Phàm

bị chia năm xẻ bảy.

Chương 285: Làm sao đột nhiên biến mất

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Máu thịt rải đầy một chỗ.

Đan Thần tức đến toàn thân phát run, tóc trắng trên không trung cũng tản ra ba động khiếp người. Hắn đưa tay sờ mặt, trên đó dính đầy nước bọt.

– Dơ bẩn, hèn hạ, vô sỉ, thấp hèn.

– A!

Khó mà chịu đựng.

Sắc mặt của Đan Thần trở nên dữ tợn. Hắn không ngờ mình lại gặp một kẻ điên thế này, thậm chí vừa rồi, hắn cảm giác dược lực của mình lại bị nhân loại này hấp thu gần 1 phần ngàn.

– Tình huống của sinh linh này đến cùng là như thế nào? Nhưng thôi, dù sao hắn cũng đã chết rồi, ta không cần nghĩ thêm nữa.

Đan Thần hừ lạnh một tiếng. Sau đó nhìn thấy trên bờ vai nhiễm máu tươi, sắc mặt lại trở nên âm trầm.

– Ta chính là Đan Thần. Sao lại có thể dính máu tươi bẩn thỉu như vậy.

Mặc dù trong lòng giận dữ nhưng sinh linh này đã bị hắn đánh nổ, chỉ có tìm được chìa khoá, rời đi. Sau khi ra ngoài, vượt qua thiên địa chi kiếp, trở thành đan dược Thần giai chân chính, từ đây sáng lập đại giáo vô thượng.

Đi đến chỗ tàn thi của Lâm Phàm, Đan Thần vươn tay, muốn lấy nhẫn trữ vật trên ngón tay của Lâm Phàm.

Nhưng đột nhiên, tàn thi trên mặt đất đột nhiên biến mất.

– Ta liếm!

Không từ biết khi nào, Lâm Phàm đã xuất hiện ở bên vai Đan Thần, nhanh chóng treo ở phía sau, điên cuồng liếm láp.

– A!

– Đáng giận, ngươi rốt cuộc là thứ gì? Ta muốn giết ngươi.

Đan Thần triệt để điên rồi, hắn không ngờ tên nhân loại này lại xuất hiện ở phía sau lưng của hắn. Mà cái lưỡi bẩn thỉu kia lại một lần nữa điên cuồng liếm láp hắn khiến cho hắn thật sự không chịu nổi nữa rồi.

Lâm Phàm không quan tâm đến cảm thụ của Đan Thần. Lúc này, hắn đã không nghĩ được nhiều như thế, chỉ muốn điên cuồng liếm sạch viên đan dược này.

Im lặng, không có bất kỳ thứ gì quấy rầy chính là thoải mái như vậy đó.

Điểm khổ tu + 10,000.

Ầm!

Đan Thần nắm lấy Lâm Phàm, sau đó đột nhiên ném hắn đến phương xa, nói:

– Đồ hỗn trướng, ta muốn giết ngươi.

Nhưng mà vừa dứt lời, hắn lại đột nhiên chạy về phía cửa đá, sau đó hai tay nắm lấy cửa đá.

– Ta muốn rời khỏi, mở cửa.

– Mở cửa ra cho ta.

Đan Thần phát hiện một chuyện rất kinh khủng, đó chính là tên nhân loại này giống như không chết được.

– Đan Thần, ngươi đừng chạy, ngoan ngoãn để ta liếm sạch ngươi đi.

Trong mắt của Lâm Phàm lóe ra vẻ điên cuồng. Hắn không ngờ đan dược này lại có uy năng như thế.

Điểm khổ tu tăng trưởng với tốc độ thật sự là quá kinh khủng.

Nếu như có thể triệt để liếm sạch sẽ Đan Thần, đó là kinh khủng cỡ nào.

Nhìn thấy Đan Thần muốn rời khỏi, hắn vốn là muốn dùng 'Hữu Sắc Nhãn Tình' làm cho đối phương tiến vào trạng thái thiểu năng trí tuệ, nhưng hắn đột nhiên phát hiện, chuyện này chỉ sợ cũng không tốt lắm.

Bởi vì, hắn muốn nhìn cảnh tượng tên Đan Thần này vô lực mà dần dần sụp đổ một chút.

– Ta tới.

Lâm Phàm nổi giận gầm lên một tiếng tựa như sói đói nhào hổ vậy. Mặc dù Đan Thần rất mạnh, nhưng mà vào thời khắc này, Lâm Phàm căn bản không thèm để ý những thứ này. Chỉ cần liếm một cái thì đó chính là kiếm lời rồi.

– Đáng giận.

Đan Thần triệt để điên cuồng, nhanh chóng đánh ra một chưởng xuyên qua thân thể của Lâm Phàm. Mà Lâm Phàm như là không biết đau đớn vậy, hắn bước lên trước một bước, thân thể thuận cánh tay đến trước mặt Đan Thần. Sau đó, hắn lè lưỡi, liếm Đan Thần một cái.

– A! Ta không chịu nổi nữa rồi.

Đan Thần bạo phát, một chưởng lại một chưởng đập ở trên người Lâm Phàm, đập Lâm Phàm thành thịt nhão.

Máu tươi phun trào, nhuộm đỏ mặt đất chung quanh.

Hô!

Hô!

Đan Thần đứng ở nơi đó, cảnh giác nhìn chung quanh, hắn không biết nhân loại này lúc nào sẽ xuất hiện lần nữa.

Tên nhân loại này vậy mà để hắn thúc thủ vô sách. Rõ ràng kẻ này đã bị hắn giết chết, thế nhưng mà đột nhiên lại xuất hiện, tình huống này rốt cuộc là như thế nào.

Đột nhiên, có động tĩnh ở phía trước, Đan Thần lập tức thủ thế. Lúc này, Đan Thần giống như chim sợ cành cong vậy.

Thế nhưng mà lúc nhìn lại thì hắn phát hiện chỉ là một viên đan

dược lăn xuống mà thôi.

– Xem ra lần này hắn thật đã chết rồi.

Đan Thần nhẹ nhàng thở ra, thầm nghĩ nhân loại này đã thật sự tử vong.

– Ta liếm!

Nhưng ở thời khắc Đan Thần phân thần, cái lưỡi quen thuộc kia, âm thanh quen thuộc kia lại một lần nữa xuất hiện, liếm lấy liếm để.

– A!

Đan Thần chỉ cảm thấy đau đớn khó nhịn được. Dược lực trong cơ thể hắn lại bị hấp thu mảng lớn.

– Cút ngay cho ta.

Sức mạnh mênh mông bạo phát ra, nhanh chóng đánh bay Lâm Phàm. Sau đó, hắn chạy vòng quanh mật thất này.

Mặc dù, hắn không rời đi được nhưng mà tuyệt đối không thể bị tên nhân loại này bắt lấy.

– Đan Thần, ngươi đừng chạy! Đứng lại cho ta!

Lâm Phàm ở phía sau đuổi theo. Tinh quang trong mắt bộc phát. Hắn đã không nhịn được nữa rồi. Vật đại bổ bực này sao hắn có thể bỏ qua được.

Mười viên đan dược Thiên giai để cùng một chỗ, hơn nữa khoảng cách còn gần như thế, chỉ sợ là cố ý để dựng dục ra loại đan dược Thần giai như Đan Thần này đi.

Mật tàng Vạn Quật này có rất nhiều rất nhiều điểm đáng ngờ, nhưng cho dù như thế, hắn cũng không thèm để ý. Bởi vì hiện tại hắn chỉ muốn liếm sạch sẽ Đan Thần này mà thôi.

Mặc dù liếm đến giờ đầu lưỡi đều có chút tê tê, nhưng mà vì điểm khổ tu, hắn cung liều mạng.

Trong khoảng thời gian này.

Thân thể của Lâm Phàm không ngừng nổ tung, hắn liên tục tử vong.

Mà biểu lộ của Đan Thần chậm rãi biến chuyển, từ thong dong đến sụp đổ. Hắn chứng kiến sinh linh này một lần lại một lần phục sinh, một lần lại một lần tử vong.

Phù phù!

Mồ hôi trên trán Đan Thần không ngừng lăn xuống, tí tách rơi trên mặt đất.

Mà những giọt mồ hôi này đều là tràn ngập đan hương, ẩn chứa dược lực nồng đậm.

Hắn là đan dược nửa bước Thần giai, một giọt máu tươi, một giọt mồ hôi đều ẩn chứa dược lực nồng đậm. Trong mắt người ngoài, hắn chính là vật đại bổ, bảo bối chân chính.

– Tại sao có thể như vậy, ngươi đến cùng là ai? Vì cái gì mà ngươi lại không chết.

Đan Thần gào thét. Hắn đã triệt để điên cuồng.

Nghịch thiên, cải mệnh, sáng tạo đại giáo vô thượng,... tất cả đều đã tan thành mây khói.

Hiện tại hắn chỉ muốn sống mà thôi. So với lúc trước, thân thể đã gầy đi một vòng lớn. Dược lực trong cơ thể không ngừng bị nhân loại này nuốt. Nếu cứ tiếp tục như vậy, sợ rằng hắn sẽ triệt để bị nhân loại này hấp thu.

– Đan Thần, ngươi đừng chạy, cũng đừng phản kháng, nghe lời có được hay không?

Lâm Phàm nhìn về phía Đan Thần với ánh mắt lộ ra vẻ điên cuồng.

Hắn thấy vạn vật ở trên thế gian cho dù là mỹ nhân đẹp nhất cũng không sánh bằng Đan Thần ở trước mắt này.

Đây chính là căn bản của tất cả, cội nguồn của sức mạnh.

Nhưng hắn không thể không thừa nhận, Đan Thần này có thực lực rất cường đại. Đan dược nửa bước Thần giai ít nhất cũng sánh ngang với Thiên Cương cảnh tầng tám, tầng chín đi, nhưng mà cụ thể là bao nhiêu thì hắn vẫn chưa biết được.

Mặc dù đối phương có thể dễ dàng trấn áp mình, nhưng mà cho dù chết, hắn cũng muốn tại trước khi chết liếm một cái.

Đối với Lâm Phàm, thời gian, tử vong không có gì đáng sợ, chân chính kinh khủng chính là không có cách nào liếm Đan Thần này.

– Ta là Đan Thần, đan dược nửa bước Thần giai. Nhân loại đáng giận, coi như tự hủy, ta cũng sẽ không để ngươi được như ý.

– A!

Trong chốc lát, Đan Thần rống giận. Một sức mạnh mênh mông được dựng dục ở trong cơ thể tựa như là muốn bạo phát ra vậy.

– Đáng hận, ta là đan dược nửa bước Thần giai, chỉ cần vượt qua thiên địa đại kiếp liền có thể trở thành đan dược Thần giai. Bây giờ lại bị một nhân loại bức đến tình trạng này. Dù là chết, ta cũng sẽ không để ngươi thu hoạch được.

Lâm Phàm phát hiện Đan Thần này vậy mà muốn tự hủy, trong lòng cũng thầm chửi.

Nếu là ở tình huống khác, hắn cũng muốn nhìn cảnh tượng Đan Thần dần dần sụp đổ là hùng vĩ bực nào, nhưng mà hiện tại nghĩ đến điểm khổ tu lại không nỡ. Xem ra, không cần Hữu Sắc Nhãn Tình là không được.

– Hữu Sắc Nhãn Tình, mở ra.

Năng lượng trong cơ thể Đan Thần càng ngày càng cuồng bạo, nhưng đột nhiên năng lượng dần bình ổn lại. Từ trong ánh mắt của nhân loại này, hắn cảm nhận được sự nhục nhã, khinh bỉ, khinh thường.

– Ngươi đang nhục nhã ta sao? Ngươi cho rằng ta là đan dược thì kém nhân loại các ngươi sao? Đáng giận. Thật quá ghê tởm, ta muốn giết ngươi.

Uỳnh!

Trong chốc lát, trong đầu Đan Thần không có ý nghĩ tự hủy, cũng không có ý nghĩ chạy trốn nữa.

Hiện tại hắn chỉ nghĩ đến một điều, đó chính là triệt để trấn áp nhân loại này.

Ầm!

Một chưởng đánh nát Lâm Phàm.

Lâm Phàm thè lưỡi liếm một cái.

Điểm khổ tu + 10,000.

– Hữu Sắc Nhãn Tình quả thật là cường hãn, vậy mà có thể cho đối phương triệt để điên cuồng, mất đi lý trí để đối phương chiến đấu đến không chết không thôi.

Tử vong tiến đến.

Đan Thần cũng không có bởi vì Lâm Phàm tử vong mà dừng tay. Hắn đi đến bên cạnh thi thể, không ngừng xuất chưởng.

– Hỗn đản, cho dù ngươi đã chết, ta cũng muốn để ngươi chết không toàn thây.

Phụt phụt!

Ở trong tay Đan Thần, thi thể của Lâm Phàm chia năm xẻ bảy. Cảnh tượng cực kỳ khủng bố, thậm chí có thể nói khó có thể tưởng tượng.

Mười giây sau.

– Đan Thần, ta lại tới.

Lâm Phàm cười, nhanh chóng há miệng cắn một miếng trên vai của Đan Thần rồi nuốt chửng. Mỗi một khối thịt, mỗi một giọt máu tươi của Đan Thần đều là dược lực, vào miệng là tan.

Năng lượng tràn ngập trong cơ thể không ngừng chuyển hóa thành điểm khổ tu.

Khả năng để đan dược Thiên giai trở thành đan dược Thần giai là vô cùng thấp, hoặc có thể nói là khó như lên trời.

Thế nhưng mà ở trong mật tàng Vạn Quật này, Đan Thần này nuốt chín viên đan dược Thiên giai khác và trải qua vạn năm thoát biến, dần dần sinh ra linh trí, hình thành đan dược nửa bước Thần giai.

Ở trong đó cần có kỳ ngộ, còn có điều kiện chỉ sợ rất hà khắc.

Thời gian dần dần trôi qua.

Dược lực trong cơ thể Đan Thần càng ngày càng ít. Thân thể của hắn cũng không ngừng thu nhỏ, thậm chí dần dần tiến vào trạng thái

hư ảnh.

Lúc này, trong thánh địa tu luyện của một tông môn nào đó.

Một thiếu niên mặc áo trắng, mũi ngọc tinh xảo, mắt phượng, môi hồng răng trắng, nhìn qua không hề giống thiếu niên đang ngồi xếp bằng. Lúc này, hai cánh tay mảnh khảnh thi triển các loại thủ ấn huyền diệu hình thành ba động trong hư không.

– Dẫn thần!

Một trận văn xuất hiện ở trước mặt hắn và dần dần khuếch tán ra. Một mái tóc trắng nổi lên từ trận văn.

– Trở về đi, đan dược nửa bước Thần giai của ta.

– A! Ta liều mạng với ngươi.

Nhìn thấy Đan Thần khô gầy ở trước mặt, nửa thân thể biến mất, còn lại nửa thân thể hiện ra hư ảo, biểu lộ trên mặt của thiếu niên áo trắng phát sinh biến hóa tựa như là không dám tin vậy.

– Đây là đan dược nửa bước Thần giai trong trí nhớ của ta sao?

Thiếu niên há miệng hút Đan Thần vào trong bụng, nhíu mày.

– Làm sao lại sền sệt như vậy?

Mật tàng Vạn Quật.

– Người đi đâu rồi?

Lâm Phàm đứng tại chỗ, nghi hoặc. Lúc hắn đang liếm cao hứng thì Đan Thần lại đột nhiên biến mất không thấy đâu.

Chuyện này sao có thể xảy ra? Mật tàng Vạn Quật này đã bị phong tỏa, làm sao tên kia lại có thể biến mất một cách khó hiểu như vậy?

Hắn có chút nghi hoặc.

– Được rồi, có lẽ là do mình không chú ý đã liếm sạch rồi.

Sau khi trầm mặc một lát, hắn chỉ có thể nghĩ tới lý do này mà thôi.

Nhưng khi kiểm tra điểm khổ tu, hắn lại là ngây người, cần tu

luyện bao lâu mới có thể tích lũy số lượng kinh người này.

Điểm khổ tu: 105,352,050.

Chương 286: Thu sạch

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Điểm khổ tu tăng vọt, thể xác tinh thần đều không chịu được mà run rẩy.

Chỉ vẻn vẹn để điểm khổ tu tăng vọt là có thể nói rõ lần tiến vào mật tàng Vạn Quật này là đáng giá cỡ nào, đã làm cho Lâm Phàm không hề có cảm giác thua lỗ.

Trong tông môn tu luyện chỉ sợ cần cực kỳ lâu mới có thể tích lũy được nhiều điểm khổ tu như thế.

Tính toán một chút, muốn tích lũy điểm khổ tu khổng lồ như thế, hắn cần đến hơn 165 ngày mới có thể thu được, đây là còn ở trong tình huống không ngủ không nghỉ.

Nhưng hôm nay, chỉ cần liếm đan dược nửa bước Thần giai một đợt liền thu được số điểm khổ tu như vậy.

Thực tình kiếm lời.

Cố gắng để mình bình tĩnh lại, hắn tiếp tục kiểm tra.

Mười đan dược Thiên giai trôi nổi ở trên bệ đá, viên tượng trưng cho Đan Thần kia mặt ngoài vỡ ra, hoàn toàn không có dược lực, mà chín viên còn lại vẫn như cũ tản ra quang mang, Lâm Phàm cầm lấy, kiểm tra tỉ mỉ.

– Ai, chỉ có bề ngoài.

Lắc đầu, hắn cảm thấy tiếc nuối, ngón tay dùng sức, đan dược Thiên giai lập tức vỡ nát, hóa thành bụi bặm.

Dược lực trong này đã bị Đan Thần kia nuốt sạch, những viên đan dược Thiên giai này cũng chỉ có bề ngoài đẹp mắt nhưng bên trong lại chỉ còn cặn bã.

– Chẳng lẽ nơi này chỉ có đan dược mà không có những vật khác hay sao?

Hắn rơi vào trầm tư, cảm giác không có khả năng cho nên tiếp tục tìm kiếm.

– Thế này mới đúng chứ.

Lúc này, hắn cầm trong tay một bộ kiếm trận mà cười lớn. Bộ kiếm trận này thu nhỏ đến cực hạn, trôi nổi ở trong lòng bàn tay.

Mặc dù không biết đây là kiếm trận gì, nhưng mà kiếm ý ẩn chứa trong đó lại không thể coi thường, nhìn qua là biết đồ tốt rồi. Tịch thu!

Chỉ cần nhìn thấy thứ gì là hắn tịch thu thứ đó, không lưu lại chút nào, chờ trở về mới nghiên cứu kỹ càng.

Đúng lúc này, tám tấm Phong Yêu Bia bị thu phục lúc trước chấn động tựa như là cảm ứng được cái gì, trong nháy mắt bay ra từ trong nhẫn trữ vật.

– Tình huống này có chút quái dị?

Hắn không ngờ Phong Yêu Bia đã tiêu hao hơn phân nửa sức mạnh vậy mà sinh ra liên lạc cùng vật nào đó ở nơi này. Chuyện này khiến hắn rất hiếu kỳ.

Hưu!

Lúc này, một quầng sáng lấp lóe bay tới từ phương xa.

– Đây là tấm Phong Yêu Bia thứ chín sao?

Trong không trung, chín tấm Phong Yêu Bia hợp thành một thể tựa như là triệt để bù đắp, quang mang đại thịnh. Sau đó, chín quầng sáng bắn ra từ phía trên chín tấm Phong Yêu Bia kết nối với nhau hình thành một quả cầu. Quả cầu này tựa như là hạch tâm của chín tấm Phong Yêu Bia, phía trên có một phù văn huyền diệu.

– Cái này tựa như là đồ tốt.

Hắn không hề sợ hãi, đi thẳng đến chỗ chín tấm Phong Yêu Bia kia. Mà khi hắn đi tới gần, chín tấm Phong Yêu Bia giống như là cảm ứng được cái gì vậy, hơi chấn động. Một sức mạnh mênh mông nhanh chóng bộc phát ra, muốn trấn áp Lâm Phàm.

– Lại còn muốn phong ấn ta sao? Thật sự là không ngoan.

Hắn có thể cảm giác được rõ ràng, có một uy thế mênh mông từ bên trong chín tấm Phong Yêu Bia truyền ra ngoài. Nếu như lão Hắc bị chín tấm Phong Yêu Bia trấn áp, chỉ sợ sớm đã chết rồi, sao còn có thể kéo dài hơi tàn đến một vạn năm.

Hắn giơ tay lên, nắm viên cầu kia vào trong tay. Đây chính là hạch tâm của chín tấm Phong Yêu Bia.

Hắn há miệng, nuốt vào trong bụng, từ từ luyện hóa, sau đó thu chín tấm Phong Yêu Bia vào trong nhẫn trữ vật.

– Lại là một phần thu hoạch khổng lồ.

Nếm được ngon ngọt, hắn lại tiếp tục lục lọi trong mật tàng Vạn Quật này. Hắn đã nhìn ra trong này có nhiều bảo bối ẩn tàng rất sâu.

Công pháp, lại là công pháp.

Thất Tình Lục Dục Phá Diệt Pháp

Chỉ hơi liếc mắt nhìn, hắn phát hiện công pháp này vậy mà cần ba trăm nghìn điểm tích lũy để lĩnh ngộ. Nhìn qua giới thiệu ở phía đầu, công pháp này dùng để chém thất tình lục dục, chính là công pháp đặc hiệu.

– Cái quái gì vậy? Tu luyện công pháp lại còn muốn chém cái này chém cái kia, đồ đần mới đi tu luyện.

Hắn cảm giác ngạnh công cũng rất không tệ. Nhìn thân thể hiện tại của hắn xem, hoàn mỹ cỡ nào, một quyền có thể đánh nổ hư không, mặc ngươi có đặc hiệu gì thì cũng chỉ cần một quyền là đánh nổ.

Tìm một phen.

Chí Cao Pháp

Lưu Ly Thân

Nếu như là người khác, những công pháp này đủ khiến trái tim kích động nhảy ra khỏi lồng ngực. Nhưng mà theo Lâm Phàm thì cũng chỉ như thế, không đáng giá nhắc tới, không có chút nào làm cho người hưng phấn.

Kỳ thật, hắn không thích loại hình công pháp này. Hắn thấy

những công pháp này không có cách nào thể nghiệm đến cảm giác quyền cùng quyền, thịt cùng thịt đụng vào nhau kia.

– A. Đây là trận pháp?

Bộ kiếm trận lúc trước là thuộc về loại hình sát phạt, nhưng bây giờ trong bản chép tay này lại là ghi chép hai loại trận pháp khác. Thú vị! Tịch thu.

– Đây là…

Sau khi tra xét cẩn thận, cuối cùng hắn cũng tìm thấy chỗ cất tài phú. Khi nhìn thấy tài phú chồng chất ở phía sau, hắn lại khiếp sợ, đủ loại thiên tài địa bảo, nhiều đến dọa người.

Thu sạch, không lưu lại chút nào.

Sau một thời gian ngắn bận rộn, hắn rốt cục hài lòng, nội tâm cực kỳ thoải mái.

Mật tàng Vạn Quật đã bị Lâm Phàm dời trống. Cho dù là một cái ghế đá hoặc là một chiếc đèn, hắn cũng không có buông tha.

Hắn biết mình không có nhiều kiến thức, sợ nhầm bảo bối thành rác rưởi mà bỏ qua, cho nên hắn thấy chỉ cần mình thu sạch thì sẽ không xuất hiện loại tình huống này.

Lúc chuẩn bị rời khỏi mật tàng Vạn Quật, hắn lại nhớ tới khối bia đá kia, sau đó nhanh chóng đi xuống.

Khối bia đá kia ăn sâu trong lòng đất.

– Tấm bia đá này cũng không tệ, mang về nghiên cứu một phen, nếu thực sự không được thì cứ sửa mấy chữ ở phía trên, để trên Vô Địch phong.

Hai tay của hắn nắm lấy bia đá, nhanh chóng rút nó lên, để vào trong nhẫn trữ vật.

Lúc chuẩn bị quay đầu thì hắn lại nhìn thấy bậc thang bằng ngọc thạch kia, trí não cũng bắt đầu chuyển động.

– Bậc thang này rốt cuộc là do thứ gì tạo thành nhỉ? Chúng trông đẹp mắt như thế, còn dễ nhìn hơn cả bậc thang của Vô Địch phong. Để xem mình có thể mang đi hay không?

Thời khắc này, Lâm Phàm như là thổ phỉ vào thành. Những nơi

hắn đi qua đều bị vét sạch. Nghèo lâu nên đã thành quen rồi, gặp được đồ tốt đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Hắn ôm một bậc thang rồi liều mạng nắm kéo, nhưng mà bậc thang này lại không nhúc nhích tí nào, rõ ràng chính là đơn độc lơ lửng, thế nhưng mà giống như cố định trong hư không vậy.

– Móa nó, có cho ta cầm hay không?

Lâm Phàm đấm ra một quyền khiến thềm đá chấn động, lưu quang phía trên giống như nhận trùng kích đột nhiên biến mất, nhưng mà sau một lát, lưu quang chuyển động giống như muốn khôi phục vậy.

Hắn tay mắt lanh lẹ, thử kéo thêm một lần, lại phát hiện có thể cầm được. Hắn mừng rỡ, nhanh chóng để chúng vào trong nhẫn trữ vật.

– Ha ha ha ha, không ngờ còn phải làm thế này mới được. Nhẹ nhàng thì không cho, nhất định phải bị đánh thì mới ngoan.

Lâm Phàm như không biết mệt, liên tục đấm ra một quyền cho lưu quang chấn động, sau đó kéo thềm đá để vào trong nhẫn trữ vật.

Một mực lặp lại, từ từ đi lên đến đỉnh.

Bên ngoài mật tàng Vạn Quật.

Ếch xanh cùng lão Hắc nhìn vô số không gian điệp gia ở trước mặt đến thất thần. Bọn họ không biết tình huống đến cùng là như thế nào.

– Ếch xanh, sắc mặt này của ngươi sao giống như là bị táo bón vậy?

Lão Hắc hỏi. Hắn phát hiện ếch xanh này ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích, sắc mặt nghiêm túc tựa như là xảy ra chuyện gì vậy.

Ếch xanh lắc đầu, nói:

– Tại sao có thể như vậy? Lúc thì biến mất, trong chốc lát lại xuất hiện, hắn đến cùng là đã trải qua cái gì ở bên trong?

– Ngươi không phải nói đây là không gian điệp gia sao? Hắn có thể vượt qua sao Hư Không sinh linh ở bên trong sao?

Lão Hắc dò hỏi.

– Làm sao có thể vượt qua được? Ở bên trong không gian điệp gia, Hư Không sinh linh chính là bất tử bất diệt. Trừ phi đạt tới Thiên Cương cảnh tầng năm, lĩnh ngộ pháp tắc, lấy Hư Không Pháp Tắc đánh vỡ khu vực không gian điệp gia này. Mà khu vực không gian điệp gia này có điểm quái dị tựa như là liên lạc cùng một chỗ, có thể từ trong hủy diệt mà mạnh hơn, muốn dùng Hư Không Pháp Tắc đánh vỡ khu vực này gần như không có khả năng. Bởi vì đến cuối cùng, không gian điệp gia càng ngày càng ngưng kết, cho nên hiện tại chân tướng chỉ có một.

– Đó chính là hắn đang phải chơi đùa cùng những Hư Không sinh linh kia. Mà như vậy muốn rời đi, hoàn toàn không có khả năng.

– Ha ha ha ha!

Ếch xanh cười phá lên, sau đó tựa như là nghĩ đến điều gì đó, nó nằm ngửa ra cười lớn.

– Sinh hoạt chung một chỗ cùng Hư Không sinh linh. Quá buồn cười! Thật sự là quá buồn cười.

Nhìn ếch xanh, lão Hắc chau mày. Hắn có cảm giác gia hỏa này sau khi bị người đánh vào trong cơ thể ếch xanh cũng biến thành không bình thường.

Nếu như người bình thường, đột nhiên bị người đánh vào trong cơ thể ếch xanh, còn có thể sống cô đơn, tịch mịch mấy vạn năm, nghĩ thôi cũng cảm thấy là chuyện kinh khủng cỡ nào.

Nhưng gia hỏa này lại có thể sống vui vẻ trong hình hài ếch xanh như vậy. Nguyên nhân chỉ có một. Người này trời sinh chính là đồ đần.

– Ếch xanh, có chuyện cười gì mà làm cho ngươi cười vui vẻ như vậy? Có thể nói cùng ta hay không?

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên từ trong không gian điệp gia kia, sau đó một bóng người xuất hiện, đứng trên không trung, nhìn chằm chằm vào con ếch xanh đang nằm dưới đất kia.

– Khụ khụ!

Ngay trong lúc cười to, nghe được giọng nói này, ếch xanh như là bị sặc vậy, không ngừng ho khan, trong mắt ếch hiện lên vẻ kinh ngạc.

Trong lòng hô to, chuyện này con mẹ nó làm sao có thể xảy ra?

Nhưng nghĩ đến dáng vẻ đắc ý vừa rồi của mình, mặt ếch liên tục chuyển từ xanh sang trắng và ngược lại. Nó nói:

– Chủ nhân, ta vừa rồi nghĩ đến một chuyện thật buồn cười. Ta cũng bị chuyện cười của mình làm cho cười đến khóc.

Trong mắt ếch chảy ra mấy giọt nước mắt.

Giọt nước mắt không biết là khóc do buồn cười hay là khóc do thương tâm.

– Thật sao? Có thể làm cho ngươi cười đến khóc, chắc là hay lắm. Ngươi kể thử xem nào.

Lâm Phàm đi đến trước mặt ếch xanh, vươn tay tóm lấy nó, đưa lên ngang mặt mình, vừa cười vừa nói.

– Có một người ngao du trên không trung, muốn đi tụ hợp cùng thê tử. Đột nhiên, hắn bị người đánh lén. Khi tỉnh lại thì phát hiện mình đã sống ở trong cơ thể ếch xanh. Ha ha ha. Buồn cười quá! Ta sắp cười đến chết rồi. Tại sao hắn lại ngu xuẩn như vậy? Tai sao lại bị người đánh hôn mê?

Ếch xanh vừa nói vừa chảy nước mắt, sau đó nâng chân trước lên, điên cuồng đánh 6.

– Chủ nhân, quá 666.

– Ai!

– Ai!

Ở thời khắc này, Lâm Phàm và lão Hắc đồng thời thở dài.

Lão Hắc nói:

– Ếch xanh, lấy kinh nghiệm nhiều năm tung hoành thiên địa củalão phu, ngươi rất có thể bị vợ ngươi hại.

– Đánh rắm! Câm miệng cho ta! Đây là chuyện không thể nào. Ta cùng vợ của ta tình sâu như biển. Nàng vĩnh viễn sẽ không hại ta. Nếu ngươi còn vu hãm vợ ta, ta sẽ cho ngươi biết tay.

Ếch xanh la hét, nhưng mà nước mắt trong mắt ếch rầm rầm chảy xuôi.

– Ếch xanh, làm sao khóc thương tâm như vậy?

Lâm Phàm vươn tay, lau nước mắt cho ếch xanh.

Ếch xanh nhếch miệng cười, nói:

– Ta không có thương tâm, chỉ là lần nữa nhìn thấy chủ nhân, ta thật cao hứng.

Sau đó con ếch đầu đong đưa, chân trước lúc lên lúc xuống, nói:

– 6666…

Lâm Phàm cùng lão Hắc liếc nhau, cảm thấy cố sự của ếch xanh này có chút thê thảm.

Chương 287: Xúc động muốn khóc

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Mật tàng Vạn Quật đã không có thứ gì đáng để hắn lưu ý.

Điểm khổ tu đạt đến 100 triệu.

Con số kinh khủng này thật sự là khiến cho người ta sợ hãi.

Lão Hắc bây giờ đã thề, tự nhiên cũng cúi đầu.

– Chủ nhân, hiện tại ngài muốn đi nơi nào?

Hắn tung hoành thiên địa đã mấy chục nghìn năm, tu vi khủng bố, kiến thức cũng rộng, cũng không biết trải qua bao nhiêu việc rồi, lấy lên được, thả xuống được. Bây giờ không may bị Lâm Phàm hàng phục, hắn cũng chỉ có thể nhận.

Nếu làm tôi tớ, như vậy tự nhiên phải có tâm thái của một người tôi tớ.

– Chúng ta trở về Viêm Hoa tông. À, từ từ, ngươi giúp ta thẩm định mấy món đồ này đã.

Lâm Phàm lấy bộ kiếm trận trong mật tàng kia ra.

9999 thanh trường kiếm nhỏ bé dựng thẳng đứng, vây quanh thành hình tròn, trong chốc lát, một kiếm ý sát phạt bạo phát ra.

– Kiếm ý của kiếm trận này quá cường đại.

Lão Hắc biến sắc. Hắn có thể cảm giác được kiếm ý trọng yếu nhất trong kiếm trận này khiến cho người cảm giác giống như là vạn kiếm xuyên tâm. Khủng bố đến cực điểm.

– Đương nhiên, thứ có thể bị ta nhìn trúng há lại yếu đuối như vậy, nhưng mà ta muốn biết đây rốt cuộc là kiếm trận gì.

Hắn tự nhiên biết kiếm trận này bất phàm nhưng quan trọng là cho dù cổ tịch trong Viêm Hoa tông đều không có ghi chép về kiếm trận.Nghĩ cẩn thận thì cũng đúng thôi, Vạn Quật lão tổ đã tồn tại vô số năm còn Viêm Hoa tông mới thành lập bao lâu.

Hoàn toàn không có bất kỳ khả năng so sánh.

– Không biết.

Lão Hắc lắc đầu. Đây là lần đầu tiên hắn cảm giác được kiến thức của mình có chút nông cạn.

– Đây là Vạn Tượng Kiếm Trận, do 9999 thanh kiếm đạo tạo thành, một loại kiếm trận có cường độ sát phạt rất mạnh.

Ếch xanh ở một bên đã khôi phục lại bình tĩnh, bộc lộ kiến thức uyên bác của nó.

– Kiếm trận này kỳ thật cũng không tệ lắm, chỉ là lúc thi triển ra thì quá tiêu hao cương khí.

– Ếch xanh, không ngờ ngươi lại biết đến nhiều như thế.

Lâm Phàm cảm giác ếch xanh này quả thật là không tồi, giữ ở bên người thật là một quyết định đúng đắn.

Giờ khắc này, ếch xanh ngóc đầu lên.

– Đó là dĩ nhiên, ta là ai? Ta làm sao có thể không biết những vật này được, nhưng mà đáng tiếc…

– Đáng tiếc cái gì?

Hắn cũng bị ếch xanh này làm cho hiếu kỳ.

– Nếu như có thêm công pháp phối hợp là Thiên Dẫn Kiếm Quyết, như vậy uy lực sẽ cực kỳ ghê gớm.

Ếch xanh lắc đầu nói.

– Nhưng cũng không thể có khả năng này bởi vì kiếm quyết kia đã sớm thất truyền rồi.

– Vậy ngươi xem nhìn đây là cái gì?

Lâm Phàm lấy hạt châu màu xám mà hắn cướp được từ phường thị Vân Hải ra.

– Ta cũng không biết, nhưng nhìn kết cấu của nó thì hẳn là một loại vật chất có được năng lực gửi lại năng lượng nào đó.

Ếch xanh nhìn thoáng qua nhưng vừa mới quay đầu đi thì nó bỗng giật mình nhìn lại.

– Ồ!

Lâm Phàm bắt lấy ếch xanh.

– Có chuyện thì nói hết một lần cho ta. Đừng thừa nước đục thả câu!

– Chủ nhân đừng bóp nữa! Ta nói. Trên hạt châu này có một loại phù văn thuộc về phù văn Hàng Lâm.

Ếch xanh vừa nghĩ đến kẻ ở trước mắt này chính là kẻ liều mạng, bị hù đến run rẩy, làm sao còn dám ẩn tàng.

– Phù văn Hàng Lâm ư?

Lâm Phàm không hiểu phù văn Hàng Lâm đến cùng là cái gì nhưng điều hắn quan tâm nhất chính là thứ này có chỗ nào hữu dụng đối với hắn hay không?

– Có hữu dụng đối với ta sao?

Ếch xanh lắc đầu.

– Vô dụng, năng lượng trong hạt châu này căn bản là không có cách nào hấp thu, thuộc về vật phẩm đặc thù.

– Nguyên lai là không có chút tác dụng nào.

Sau khi nghe ếch xanh nói thế, Lâm Phàm liền có ý nghĩ vứt hạt châu này đi. Bởi vì thứ rách rưới này mà hắn bị người đuổi giết. Sớm biết thế, hắn liền không thèm cướp.

– Ếch xanh, còn một vấn đề cuối cùng, ngươi có biết Long Giới hay không?

Sau khi Kinh Long Đại Thiên Công đạt tới cảnh giới viên mãn, đặc tính chỉ có cảm ứng Long Giới, nhưng hắn cảm ứng đến cảm ứng đi cũng không có chút phản ứng nào.

– Chủ nhân, ngươi làm sao biết đến Long Giới?

Nghe hắn nói thế, ếch xanh hơi biến sắc tựa như là không ngờ sẽ có người biết đến điều này vậy.

– Ngươi cứ nói hết những điều mà ngươi biết đi.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, kiềm chế ý nghĩ đem ếch xanh làm thành một nồi ếch nấu chuối.

Nói chuyện nói một nửa, hoa cúc vạn người đâm.

– Long Giới là một thế giới khác, đó là nơi sinh sống của gần như tất cả sinh vật hình rồng, bên trong có rất nhiều cường giả. Ta chưa từng đi qua, nhưng mà đã nghe nói qua.

Ếch xanh nói.

Lão Hắc chau mày, lâm vào trầm tư.

– Long Giới, ta đã từng cũng nghe tổ tông của ta nói qua, là nơi mà bộ tộc U Minh Hắc Mãng chúng ta muốn đi nhất, nhưng lại chưa bao giờ có ai đi qua đó được cả.

Ếch xanh hét lên:

– Long Giới há lại muốn đi thì có thể đi. Bên ngoài thế giới kia còn có Luyện Long Cửu Thiên Đại Trận. Ngươi nếu là đi qua, đừng nói tiến vào, chỉ cần tới gần đại trận kia thì sẽ bị nó hút thành xác khô.

Lão Hắc không ngờ ếch xanh lại hiểu nhiều như thế, trong lòng lại coi trọng nó thêm một chút.

Lâm Phàm trầm mặc một lát rồi lắc đầu bỏ qua. Tạm thời, hắn không muốn nghĩ nhiều như vậy, vẫn nên tăng thực lực bản thân lên trước rồi nói sau.

– Đi. Cả hai đều theo ta đi ra ngoài! Hiểm địa Vạn Quật môn đã không có cái gì đáng để chúng ta ở lại rồi.

Nghe Lâm Phàm nói thế, ếch xanh kinh hãi.

Ra ngoài sao?

Nói đùa gì vậy? Nó tình nguyện ở lại trong hiểm địa Vạn Quật môn này, yên lặng vượt qua quãng đời còn lại, cũng không muốn ra ngoài, chịu đựng kẻ liều mạng này tàn phá.

– Chủ nhân, ta không thể đi ra ngoài. Tu vi của ta còn chưa tới Thiên Cương cảnh.

Ếch xanh vội vàng nói, sau đó hai mắt đẫm lệ, dáng vẻ trở nên vô cùng đáng thương, nói:

– Chủ nhân, là Oa Oa vô dụng. Tốc độ tu luyện của ta quá chậm, không có cách nào đột phá đến Thiên Cương cảnh. Trong lòng Oa Oa cũng cảm thấy rất khó chịu.

– Tu luyện chậm như vậy?

Lâm Phàm đúng là không ngờ ếch xanh này có tốc độ tu luyện chậm như vậy, đến bây giờ còn không đột phá đến Thiên Cương cảnh.

– Còn bao lâu nữa?

Ếch xanh trầm mặc một lát, đầu ếch vô tội ngẩng lên.

– Chủ nhân, chắc là sẽ cần khoảng ba, bốn ngàn năm nữa đi. Nếu không chủ nhân cùng lão Hắc cứ ra ngoài trước. Chờ ba, bốn ngàn năm sau, Oa Oa sẽ ra ngoài tìm các ngươi.

Lâm Phàm nhanh chóng tóm lấy ếch xanh, xách nó lên ngang mặt cho hai mắt nhìn thẳng nhau.

– Ngươi đang nói giỡn với ta hả?

Ếch xanh hiện lên dáng vẻ đáng thương.

– Chủ nhân, ta cũng rất bất đắc dĩ. Kỳ thật ta rất nguyện ý cùng chủ nhân ra ngoài, thế nhưng mà ta…

Đúng lúc này, lão Hắc ở một bên mở miệng nói.

– Chủ nhân, kỳ thật ếch xanh đã có thể đột phá đến Thiên Cương cảnh rồi, chỉ là đang một mực áp chế mà thôi. Đây là nó chính miệng nói với ta.

– Lão Hắc, con Hắc Mãng ghê tởm kia, ngươi sao có thể vu hãm ta, ngươi thử đặt tay lên tim mà tự hỏi xem, ngươi không cảm thấy đau lòng sao?

Ếch xanh kinh hãi, nó không ngờ lão Hắc lại bán đứng mình.

Một người chịu tội dù sao cũng tốt hơn hai người đi, không ngờ

lão Hắc lại còn lôi nó xuống nước.

Thật sự là uổng công nó tin tưởng lão.

Lúc này, ếch xanh cảm nhận được một ánh mắt. Ánh mắt này có ý tứ là muốn nấu nó.

– Chủ nhân, ta bị oan. Lão Hắc lừa ta.

Ếch xanh giơ chân trước lên, tội nghiệp lau một giọt nước mắt.

Lão Hắc lạnh nhạt.

– Ta không có lừa ngươi.

– Ngươi còn nói về sau ngươi tuyệt đối sẽ không…

Ầm ầm!

Thiên Hà Vương Đỉnh xuất hiện.

– Bỗng nhiên ta cảm thấy đói bụng quá. Lão Hắc, ngươi rất không tệ, rất thành thật, hôm nay ăn ếch xanh.

Lâm Phàm mặt không chút thay đổi nói.

Con ếch xanh này thật đúng là không thành thật.

– Vâng, chủ nhân.

Lão Hắc gật đầu, mỉm cười, nhìn về phía ếch xanh.

Ếch xanh biến sắc. Mặt ếch từ màu xanh lá đã chuyển qua màu trắng.

– Chủ nhân, Oa Oa đột nhiên nghĩ đến một bí pháp có thể để ta cưỡng ép đột phá. Dù là về sau trở thành Thiên Cương cảnh yếu nhất, ta cũng muốn đột phá đến Thiên Cương cảnh, vĩnh viễn ở cùng một chỗ với chủ nhân.

Lập tức, từ trên người ếch xanh bộc phát ra một sức mạnh mênh mông.

Đột phá!

Bầu trời bên trong hiểm địa Vạn Quật môn hiện lên một vòng xoáy. Trong vòng xoáy, mây đen quay cuồng, vô số phi trùng nho nhỏ

bay ra.

Côn trùng lít nha lít nhít, che khuất bầu trời. Chỉ nhìn qua cũng thấy cảnh tượng này có chút khủng bố.

– Chủ nhân, đây chính là Tâm Ma đại kiếp của ta. Những con côn trùng này đã từng bị ta nuốt. Bây giờ, bọn chúng lại trở về. Ta muốn tiêu diệt hết bọn chúng.

Ngoài mặt thì ếch xanh gầm rú, nhưng mà trong lòng lại điên cuồng đậu đen rau muống. Tên điên này sao có thể đối xử với ta như thế? Ta thế nhưng mà ếch xanh sống mấy chục nghìn năm đó.

Lâm Phàm không nhìn thấy côn trùng nhưng lại có thể nhìn thấy vòng xoáy.

Hắn biết muốn vượt qua Tâm Ma đại kiếp thì cần trải qua cái gì.

Ếch xanh lè lưỡi, liếm chết một con côn trùng trong vòng xoáy.

Nếu cứ liếm từng cái như thế kia, biển côn trùng mênh mông như vậy, cũng không biết là ếch xanh muốn liếm tới khi nào.

– Chủ nhân, đám côn trùng này thật mạnh. Ta chỉ có thể tiêu diệt từng cái mà thôi. Nếu không,ta sẽ không vượt qua được Tâm Ma đại kiếp. Như vậy ta không có cách nào đột phá Thiên Cương.

Hiện tại, trong đầu ếch xanh chỉ có một ý nghĩ. Đó chính là có thể kéo dài bao lâu thì cứ kéo dài bấy lâu.

– Băng Diệt!

Đột nhiên, một cảnh tượng để ếch xanh kinh hoảng phát sinh.

Lâm Phàm đấm ra một quyền. Sức mạnh cuồng bạo quét sạch thiên địa, làm hư không vỡ nát.

– Tâm Ma đại kiếp mà thôi, ta đến xử lý là được.

Một quyền rung trời, vòng xoáy hư không đều chấn động tựa như là tùy thời đều có thể hủy diệt.

Ếch xanh kinh hãi.

– Chủ nhân, ta tự mình làm là được. Nếu không tu vi của ta sẽ cùng không tăng lên.

– Ngươi cần tu luyện cái gì, chỉ cần im lặng, làm một con yêu sủng hô 666 là được. Đi theo ta, ngươi còn sợ bị người khi dễ hay sao?

Uỳnh!

Hư không chấn động. Vòng xoáy Tâm Ma đại kiếp tựa như là muốn phản kháng.

– Thật sự là không biết tự lượng sức mình.

Lâm Phàm tiếp tục đánh ra một chưởng, chưởng lực bao phủ vòng xoáy Tâm Ma đại kiếp. Uy lực của một chưởng này khiến thiên địa chấn động.

Ầm!

Vòng xoáy tiêu tán, thiên địa khôi phục như lúc ban đầu.

Ếch xanh ngây người, đồng thời còn có chút bất đắc dĩ, Tâm Ma đại kiếp cứ như vậy bị tiêu tán, nó còn muốn tiêu hao nhiều hơn thời gian một chút, đáng tiếc Lâm Phàm lại không cho nó bất cứ cơ hội nào.

– Tranh thủ thời gian cô đọng Thiên Cương Chân Thân đi.

Lâm Phàm chắp tay sau lưng, lạnh nhạt nói.

Hắn há có thể không nhìn ra ếch xanh đang kéo dài thời gian nhưng hắn chỉ cần một chưởng là diệt được kế hoạch đó rồi.

Giờ phút này, ếch xanh bất đắc dĩ thở dài, chỉ có thể cô đọng Thiên Cương Chân Thân.

Nhưng tình huống cô đọng Thiên Cương Chân Thân của ếch xanh lại vô cùng quái dị.

Có hình người xuất hiện, thế nhưng mà trong nháy mắt tiêu tán, thay vào đó là dáng vẻ ếch xanh.

Hắc Mãng mở miệng nói:

– Ếch xanh muốn cô đọng Thiên Cương Chân Thân thành hình người, nhưng mà điều đó không có khả năng. Bản thể là con ếch thì Thiên Cương Chân Thân sao có thể là dạng khác được.

Lúc này, trong nội tâm của ếch xanh đang điên cuồng đậu đen

rau muống. Nó không muốn cô đọng thân ếch, nó muốn cô đọng hình người. Thế nhưng mà mỗi khi biến ra hình người, thì trong nháy mắt lại tiêu tán. Dù nó đã thi triển nghịch thiên bí pháp cũng không có bất kỳ tác dụng nào tựa như là bị một sức mạnh ngăn cách.

– Lòng dạ thật là độc ác, không chỉ có đánh ta vào trong cơ thể ếch xanh, lại còn hạ cấm thuật với ta, dù thi triển bí thuật cũng không thể cải biến. Ta thật hận.

Ếch xanh không có cam lòng. Nhưng mà nó biết nếu nhiều lần cô đọng không thành công sẽ có hậu quả nghiêm trọng. Cho nên nó chỉ có thể ôm hận ngưng tụ thành thân ếch.

Lập tức, một cái Thiên Oa Chân Thân bảy màu hiện lên ở sau lưng nó, cũng coi là khó khăn lắm mới cô đọng Chân Thân thành công.

– Ai!

Sau khi đột phá thành công, ếch xanh ngồi bệt xuống dưới đất, thần sắc có chút thất lạc.

Đột nhiên, một bàn tay đặt ở trên đầu của nó.

– Ếch xanh, ngươi yên tâm đi theo ta. Chỉ cần không phản bội ta, về sau chủ nhân cho ngươi đánh những cừu nhân kia vào trong cơ thể côn trùng, để ngươi chơi đùa với bọn chúng.

Nhìn qua Lâm Phàm, mắt ếch xanh gạt ra hai giọt nước mắt. Nó gật mạnh đầu, sau đó đứng lên, chân trước tạo hình.

– Chủ nhân 666…

Xúc động muốn khóc bạo phát ở trong cơ thể ếch xanh.

Chương 288: Ác ma buông ra thần của chúng ta

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Bên ngoài Vạn Quật môn, hai người, một ếch đột nhiên xuất hiện.

Bản thể của lão Hắc là U Minh Hắc Mãng, yêu khí rất nặng. Hắn vừa mới đi ra yêu khí đã sôi trào, hình thành yêu vân.

Từ nay về sau, sẽ không có người nào đi vào Vạn Quật môn được nữa. Bởi vì toàn bộ chìa khoá đã ở trong tay Lâm Phàm, không có chìa khoá sẽ không có cách nào tiến vào bên trong Vạn Quật môn.

Mà bây giờ, mật tàng Vạn Quật đã bị Lâm Phàm dọn sạch, đã sớm mất đi giá trị.

Nếu như nói chuyện làm cho Lâm Phàm cảm thấy tiếc nuối, đó chính là hắn không nhìn thấy yêu thú Thiên Cương cảnh ở bên trong hiểm địa Vạn Quật môn. Có lẽ do đã quá lâu, những yêu thú Thiên Cương cảnh kia đều đã chết đi.

Nếu như ếch xanh không nói tới cảnh tượng yêu thú Thiên Cương cảnh thành đàn kia, hắn chỉ sợ đều muốn cười ngoác mồm rồi.

Cửa ra vào.

Ếch xanh cuối cùng vẫn không quên liếc mắt nhìn hiểm địa Vạn Quật môn một chút. Dù sao nó cũng đã sống ở nơi này mấy chục nghìn năm, từ một con ếch xanh tham sống sợ chết, không có chút tu vi nào, cho tới bây giờ, nó đã trở thành cường giả Thiên Cương cảnh nhất trọng.

Nếu như là một người bình thường, tu luyện trong thời gian lâu như vậy, cho dù là đồ đần thì e rằng đã đạt tới trình độ rất cao.

Nhưng bởi vì là ếch xanh, một súc sinh không có huyết mạch, cho nên dù tu luyện mấy chục nghìn năm lại còn dùng vô số biện pháp thì bây giờ mới đến được mức này. Có đôi khi nghĩ lại, nó cũng không biết cái gì là động lực để nó tiếp tục.

Có lẽ chính là ý niệm muốn gặp lại vợ mình làm cho hắn có động lực tiến lên.

– Ếch xanh, ngươi không nỡ rời đi sao?

Lâm Phàm cười nói.

Ếch xanh lấy lại tinh thần, đứng trên bờ vai Lâm Phàm, giơ chân trước lên, vui sướng hô to.

– Chủ nhân 666. Chúng ta nhanh chân đi về phía trước, khởi đầu một tương lai mới.

Một con ếch xanh hô to. Trong mắt ếch lóe ra hi vọng, còn có một tia khiếp đảm. Đây là lần đầu tiên trong mấy chục nghìn năm qua, hắn đi ra bên ngoài, đến một thế giới mới.

Lão Hắc cũng cảm thấy phấn khởi. Bị phong ấn chục nghìn năm, không biết cảnh tượng ở bên ngoài là như thế nào, phải chăng còn là cảnh tượng quần hùng nổi lên, đại chiến diễn ra khắp nơi.

Vạn Quật môn tỏa ra quang mang bao phủ bọn họ.

– Đi ra…

Lão Hắc hít sâu một hơi. Thiên Cương chi lực vô tận lao đến, tràn vào trong cơ thể hắn. Thân thể nguyên bản khô quắt, dần dần phồng lên. Khí tức cũng dần dần được tăng cường.

– Bản thể của ta bị hao tổn quá nghiêm trọng, cần phải từ từ tĩnh dưỡng mới có thể khôi phục. Vạn Quật lão tổ, ta sẽ báo thù.

Lão Hắc thầm thề ở trong lòng. Bị phong ấn chục nghìn năm, bây giờ rốt cục hắn cũng đã đi ra. Nhưng mà, hắn đã tự mình cảm nhận thực lực của Vạn Quật lão tổ, thật rất khủng bố.

Lúc đó, không có bị đối phương giết chết mà chỉ là phong ấn, đến giờ hắn cũng cảm thấy mình may mắn.

Nhưng Vạn Quật lão tổ rõ ràng có thể giết hắn, lại lựa chọn phong ấn, cũng không biết là vì sao.

Dù năm đó, hắn có cầu xin tha thứ, nhưng mà cường giả chân chính vốn là người sát phạt quyết đoán, sao lại có lòng trắc ẩn.

Không nghĩ nữa, nếu đã đi ra là tốt rồi, hết thảy đều khôi phục.

Lâm Phàm đã ở vực sâu Vạn Quật trong thời gian rất lâu. Theo lời của ếch xanh, hắn tiến vào mật tàng Vạn Quật vậy mà đã qua một tháng.

Ở trong đó, hắn không cảm giác được thời gian trôi qua, nghĩ lại thật đúng là khủng bố.

– Đi! Cùng ta về tông.

Lâm Phàm nhanh chóng xé rách hư không, mang theo lão Hắc cùng ếch xanh đi về phía Viêm Hoa tông.

Bên ngoài.

– Thế giới này đã biến đổi.

Lão Hắc sợ hãi than thở.

Mà ếch xanh thì ngưng trọng nói.

– Nơi này là bị phong ấn.

– Các ngươi đang nói cái gì?

Lâm Phàm không biết lão Hắc cùng ếch xanh nói chính là có ý gì. Hắn có cảm giác hai người này hơi có vẻ hưng phấn giống như thật lâu cũng không có đi ra vậy.

Lão Hắc nói:

– Chủ nhân, thế giới này không còn giống với lúc trước khi ta bị phong ấn. Trước kia yêu ma hoành hành, cường giả như mây, nhưng hôm nay, ta không cảm giác được những cường giả kia nữa.

– Ngươi nhìn bên kia, phạm vi to lớn như vậy mà không bị bất kỳ con yêu thú cường đại chiếm lĩnh. Chuyện này thật sự là không thể tưởng tượng.

Lâm Phàm cười nói:

– Ngươi cũng bị trấn áp cả chục nghìn năm rồi. Thiên địa khẳng định đã biến đổi rất nhiều. Một chục nghìn năm là một thời đại, thời

đại của ngươi đã kết thúc rồi.

Ếch xanh đứng ở trên vai Lâm Phàm. Mắt ếch nhìn trời. Ở trong con mắt đen nho nhỏ kia, bầu trời không phải trời xanh mây trắng, mà là phù văn lít nha lít nhít. Những phù văn này để hắn cảm thấy khủng bố, thậm chí còn có chút quen thuộc.

– Ếch xanh, ngươi đang nhìn cái gì vậy?

Lâm Phàm hỏi.

– Chủ nhân, ta đang nhìn trời.

Ếch xanh rầu rĩ nói, nhưng hắn không có nói thêm cái gì khác mà hỏi lại:

– Chủ nhân, ngươi nói tông môn là cái dạng gì, người ở bên trong có yêu thích sao?

– Có yêu thích chứ. Chúng ta đặc biệt yêu thích ăn ếch xanh. Cho nên ngươi phải cẩn thận một chút.

Ếch xanh hô to gọi nhỏ.

– Ta là ếch xanh đã sống hết mấy chục nghìn năm.Ai sẽ ăn ta? Chủ nhân, ngươi phải bảo vệ ta. Ta là ếch xanh sẽ hô 666 ủng hộ chủ nhân mà.

Bọn họ bay qua hết thành trì này đến thành trì khác.

Thành Thanh Yên.

Nguyên bản hắn chỉ định đi ngang qua, tuy nhiên lúc này, hắn phiêu phù ở trong hư không, ánh mắt nhìn chằm chằm vào phía dưới, chau mày.

Trong thành.

– Thành chủ, những thành dân này đã bị Thiên Thần giáo tẩy não.

Một nam tử khoác áo giáp nhìn về phía những thành dân tụ tập trên quảng trường với ánh mắt nghiêm túc. Tất cả thành dân đều ngồi dưới đất, trong miệng lẩm bẩm.

– Nhân quả, thiện ác, luân hồi…

– Chân Huyền sư huynh, hiện tại nên làm thế nào cho phải?

Thành chủ là đệ tử của Viêm Hoa tông, mà trấn thủ nơi này đệ tử của Viêm Hoa tông chính là Chân Huyền. Bởi vì Chân Huyền cường đại hơn hắn rất nhiều, cho nên hắn dùng sư huynh để tôn xưng.

Chân Huyền đứng ở cạnh đó, áo bào bay múa, ánh mắt có thần, sau lưng treo một thanh trường kiếm. Lúc này, hắn cũng không biết nên làm như thế nào cho phải.

– Cái này…

Chân Huyền á khẩu không trả lời được, cũng không biết nên đưa ra quyết sách gì.

Nam tử khoác áo giáp nói:

– Thành chủ, đại nhân, theo ta thấy, chỉ có thể giết. Những người này đã nhập ma. Bây giờ ngồi vây quanh ở nơi đó niệm tụng kinh văn tựa như là đang triệu hoán cái gì đó. Hơn nữa, những lời niệm này có ảnh hưởng tới tâm trí của những người khác. Ta sợ người dân trong thành sẽ bị bọn họ ảnh hưởng.

– Không được, đây đều là con dân của Viêm Hoa tông, sao có thể giết đơn giản như vậy?

Chân Huyền lập tức phản bác.

Thành chủ gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

– Tại sao lại có thể như vậy? Những thành dân này thờ phụng Thiên Thần giáo từ khi nào vậy? Đáng giận! Thật sự là quá ghê tởm! Chúng ta vậy mà không có phát hiện ra. Bây giờ đại thế của bọn đã thành, chúng ta phải làm như thế nào đây?

– A!

Đột nhiên, ở phương xa, một thành dân không có chút tu vi nào bị binh sĩ cô lập bên ngoài tựa như là bị cảm nhiễm vậy, đột nhiên nổi điên, cầm dao điên cuồng đâm chém người ở chung quanh.

Các binh sĩ lập tức tiến lên, trấn áp hắn, thu hồi hung khí. Mà thành dân kia dù bị đè trên mặt đất cũng không ngừng gào thét, cố gắng giãy dụa.

Nam tử mặc áo giáp vội la lên:

– Thành chủ, đại nhân, không thể chờ được nữa. Bọn họ vào Thiên Thần giáo là lựa chọn của bọn họ, nhưng mà nếu như chúng ta bởi vì không trấn áp bọn họ, để những thành dân khác bị thương tổn, vậy thì thật không đáng giá.

Đúng lúc này, một binh lính vội vã chạy tới.

– Thành chủ, đây là sách chúng ta tìm được trong nhà của những người kia.

Thành chủ lập tức cầm quyển sách này lên, sau đó nhanh chóng lật xem.

Thiên Thần Luận

Càng đọc, sắc mặt của thành chủ càng đen, thậm chí là phẫn nộ.

– Thiên Thần giáo đáng giận. Không ngờ chúng lại gieo rắc những thứ này.

Thành chủ nghiến răng nghiến lợi nói.

Chân Huyền lấy quyển sách kia từ tay thành chủ. Lúc nhìn kỹ, hắn cũng sửng sốt.

Quyển sách này cũng không phải là pháp bảo, không có uy lực gì, nhưng mà nếu như người không hài lòng đối với Viêm Hoa tông đến mức sinh hận ý sau khi đọc cuốn sách này, sẽ hình thành liên lạc cùng với một tồn tại từ nơi sâu xa. Từ đó bị Thiên Thần giáo quán thâu tư tưởng và triệt để nhập ma.

– Không ngờ Thiên Thần giáo ẩn núp cho tới bây giờ, vậy mà đã nghiên cứu ra những vật này. Đây là họa lớn của tông ta.

Đột nhiên!

Ở trên quảng trường kia, một vòng xoáy đen kịt xuất hiện.

Nhìn thấy cảnh này, những thành dân đang ngồi xếp bằng kia lập tức vui vẻ gào thét.

– Giáo Vương vạn ân. Hào quang của Thiên Thần giáo bao phủ chúng ta.

Một uy áp kinh khủng từ trong vòng xoáy kia bạo phát ra. Đồng thời, một cánh tay như là của Ác ma thò ra từ trong vòng xoáy.

Nhìn thấy cảnh này, nam tử mặc khôi giáp lập tức kinh hãi.

– Thành chủ, đại nhân, tranh thủ thời gian giết đi. Nếu không e rằng sẽ xảy ra đại sự.

– Không thể, đây đều là con dân của Viêm Hoa tông, không thể giết.

Chân Huyền ngăn cản. Vừa nói xong, trường kiếm sau lưng trong nháy mắt bay ra, bộc phát ra hào quang óng ánh. Hắn cầm trường kiếm trong tay, bổ tới vòng xoáy kia. Kiếm quang bạo phát ra, bổ vào trên bàn tay màu đen kia.

Tuy nhiên lại không có một chút tác dụng nào.

Cánh tay ác mà kia búng một cái. Một sức mạnh mênh mông bạo phát ra, đánh cho Chân Huyền phải lui ra phía sau mấy trăm bước. Chân Huyền phải vất vả lắm thì mới đứng vững được.

Lúc này, những người ngồi xếp bằng kia đứng lên, làm thành một vòng, quỳ lạy trên mặt đất, tựa như là đang nghênh tiếp một tồn tại nào đó đến đây.

– Điên rồi! Toàn bộ đều điên rồi.

Thành chủ kinh hãi nói, thế nhưng mà hết thảy cũng không kịp. Sức mạnh mênh mông kia cuốn tới để hắn cảm nhận được khủng bố.

Cảm nhận được này mênh mông uy áp, ở sâu trong nội tâm của những binh sĩ đang vây quanh chấn động, bước chân lùi lại, tựa như là không có cách nào ngăn cản nguồn sức mạnh này vậy.

Ác ma trong vòng xoáy dần dần đi ra. Cái đầu dữ tợn đã xuất hiện. Nó há miệng. Hàm răng nhọn hoắt trông vô cùng kinh khủng. Đôi mắt to như hai cái đèn lồng nhìn chằm chằm vào mọi người ở phía dưới.

Nam tử mặc khôi giáp giận dữ, cũng mặc kệ địa vị cao thấp, nhìn thẳng Chân Huyền mà quát.

– Ngươi muốn hại chết toàn bộ mọi người trong thành Thanh Yên đúng không?

– Ngươi làm càn…

Nghe được lời nói này, Chân Huyền lập tức giận dữ.

Đột nhiên, thiên địa phát sinh biến hóa, một giọng nói vang lên.

– Phong Yêu Bia!

Chín tấm bia đá đột nhiên từ trên trời giáng xuống, đánh vào sâu trong lòng đất. Sau đó, chúng tỏa ra ánh sáng, lập tức một màn ánh sáng rộng lớn xuất hiện bao phủ cả quảng trường.

Một bóng người đáp xuống, đánh ra một chưởng. Sức mạnh mênh mông tràn vào bên trong chín tấm Phong Yêu Bia.

– Thân là đệ tử của Viêm Hoa tông vậy mà không biết nghe ý kiến người khác. Nếu như người trong toàn thành vì quyết định của ngươi mà chết, ta muốn biết ngươi lấy cái gì ra để bồi.

Lâm Phàm lạnh lẽo nhìn Chân Huyền, hừ lạnh một tiếng.

Nghe hắn nói thế, Chân Huyền biến sắc.

– Ngươi là ai?

Lâm Phàm không có để ý đến Chân Huyền mà nhanh chóng tiến vào trong phong ấn, một quyền đánh lên trên người Ác ma. Sức mạnh cường hãn nhanh chóng nghiền ép Ác ma.

Ác ma kêu thảm một tiếng rồi lui lại, muốn tiến vào trong vòng xoáy để rời khỏi.

– Ác ma, không cho phép ngươi tổn thương thần của chúng ta.

Những thành dân nhập ma kia tức giận gào thét. Ánh mắt của bọn họ khi nhìn về phía Lâm Phàm như là muốn xé rách hắn.

– Giữ các ngươi lại cũng sẽ trở thành tai họa. Giết một người để cứu ngàn người, hoàn toàn đáng giá.

Lâm Phàm lạnh lùng đánh ra một chưởng, không hề lưu tình chụp chết toàn bộ những người nhập ma.

Mà lúc này, vòng xoáy từ từ nhỏ dần.

Lâm Phàm trầm mặc một lát, không chút do dự, đánh thẳng đến vòng xoáy. Hắn ngược lại muốn xem xem, vòng xoáy này rốt cuộc là thông đến chỗ nào.

– Ếch xanh, lão Hắc, đợi ở chỗ này, kiểm tra xem còn có giáo đồ của Thiên Thần giáo hay không? Nếu gặp được thì cứ việc giết.

Hắn vừa mới nói xong thì vòng xoáy đã khép kín.

Chương 289: Bộ dáng của ngươi nhìn quá yếu ớt

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Tổng bộ khu thứ tám của Thiên Thần giáo.

Một lão giả toàn thân khô héo như là yêu quỷ vậy, người không giống người, quỷ không giống quỷ, giọng nói khàn khàn mà trầm thấp.

– Thành công rồi. Cuối cùng thì nghiên cứu của ta cũng thành công rồi. Lấy niềm tin làm cơ sở, câu thông với ý chí của Giáo Vương vĩ đại, hình thành đường hầm hư không để ác ma giáng lâm. Những phàm nhân này cũng không phải là vô dụng lắm đâu.

Lão giả cười lớn. Tiếng cười có vẻ rất điên cuồng. Hắn đã triệt để khuất phục bởi vì trí tuệ của mình rồi.

– Đại nhân lợi hại, kinh văn huyền diệu như thế mà ngài cũng có thể sáng tạo được. Từ nay về sau, chúng ta chỉ cần thu nạp giáo đồ là có thể khống chế toàn bộ thành trì của Viêm Hoa tông.

Một nam tử có thân thể cường tráng, cơ bắp cuồn cuộn lớn giọng nói.

Giọng nói giống như là chuông vang vậy, lớn đến mức có thể chấn vỡ màng nhĩ của người ta.

– Lực Yêu, ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi. Ở chỗ nãy, ngươi phải nhỏ giọng một chút. Gia hỏa kinh khủng kia đang nghỉ ngơi ở chỗ chúng ta đó. Ngươi nói to thế là muốn chết sao?

Lão giả thấp giọng khiển trách.

Nghe hắn nói thế, Lực Yêu run lên, e ngại nhìn về phía cánh tay của mình. Nơi đó có một lỗ nhỏ, ở bên trong có một con côn trùng,

chỉ có cái đuôi màu đỏ đung đưa ở bên ngoài.

– Kỳ thật con côn trùng này rất đáng yêu.

Nghe hắn nói thế, lão giả run lên. Lão thì thầm trong lòng, ngươi thấy nó đáng yêu là vì ngươi không biết Huyết Trùng này kinh khủng đến cỡ nào thôi.

Đột nhiên!

Một tiếng báo động vang lên.

– Không tốt, ác ma bị đánh lui. Có người theo đường hầm hư không đuổi tới đây rồi.

Trong chốc lát, lão giả biến sắc. Nhưng sau đó cái đầu to lớn kia tản ra gợn sóng, không ngừng cảm ứng. Cuối cùng, lão giả nhẹ nhàng thở ra.

– Còn tốt! Còn tốt! Chỉ là sâu kiến Thiên Cương cảnh tầng một mà thôi, không đáng để lo.

– Muốn ta đi xé nát hắn sao?

Lực Yêu vẫn đang kích thích cái đuôi của Huyết Trùng. Hắn cảm giác chơi rất vui.

– Không cần, chỉ là Thiên Cương cảnh mà dám can đảm đến khu thứ tám. Chỉ cần đám gia hỏa ở phía ngoài là có thể nuốt hắn rồi.

Lão giả nói.

Lực Yêu lắc đầu.

– Nhưng mà ta rất nhàm chán. Ta muốn đi.

Lão giả khoát tay.

– Vậy ngươi đi đi. Nhưng nhớ kỹ, ngươi nên nhỏ giọng một chút, tuyệt đối không nên ảnh hưởng đến vị đại nhân kia. Nếu không ngươi sẽ chết.

Lâm Phàm tiến vào đường hầm hư không, sau đó xuất hiện tại một địa phương xa lạ.

Nơi này có nhiệt độ cực cao, trên mặt đất chảy xuôi vô số dòng nham tương màu đỏ.

– Nơi này không phải là ở trong núi lửa đi.

Lâm Phàm lâm vào trầm tư tựa như là nghĩ ra nơi này đến cùng là nơi nào. Đột nhiên, hắn nhớ tới.

Ở Viêm Hoa tông cũng không nơi có núi lửa.

– Hoan nghênh đi vào tổng bộ khu thứ tám.

Lúc này, trong hư không, một giọng nói vang lên. Giọng nói này tà ác, âm trầm, khủng bố.

– Khu thứ tám!

Lâm Phàm đúng là không ngờ mình sẽ đến nơi này. Không chỉ là khu thứ tám của Thiên Thần giáo mà lại còn là tổng bộ nữa, thật là có ý tứ nhiều.

Nguyên lai tổng bộ khu thứ tám là ở chỗ này, khó trách tông môn lại không tìm được. Năng lực ẩn núp đúng là rất mạnh.

Ầm!

Một đôi tay chui lên từ mặt đất, bắt lấy cổ chân của hắn. Móng tay bén nhọn cắm chặt vào chân của hắn. Sau đó, cánh tay kia dùng sức, muốn kéo Lâm Phàm xuống dưới lòng đất.

– Thứ gì vậy?

Lâm Phàm nhấc chân, kéo người dưới mặt đất ra ngoài.

– Hắc hắc!

Lúc người dưới mặt đất bị kéo lên, hắn vẫn cười.

– Ai cùng ngươi cười, còn xấu như thế.

Lâm Phàm lập tức giẫm chân đạp chết người này.

– Tổ chức như nào thì sẽ có giáo đồ như thế. Chẳng lẽ tất cả các ngươi đều có dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ thế này sao? Không có một kẻ có thể đi ở trên mặt đất như người bình thường sao?

Lâm Phàm nhìn quanh và phát hiện không ít giáo đồ của Thiên Thần giáo ở chung quan. Những giáo đồ này nhìn về phía mình với vẻ lạnh nhạt. Bọn họ vẫn đứng ở nơi đó mà không thèm tiến lên.

– Tới đây đi! Để ta đánh chết các ngươi.

Những giáo đồ này thật đúng là tội đáng chết vạn lần. Lâm Phàm ngoắc tay, gọi bọn chúng tới. Dù là yếu hơn nữa thì đó cũng điểm tích lũy.

Đột nhiên, một giọng nói vang lên. Giọng nói to như là tiếng chuông vang vậy.

– Hoan nghênh ngươi đến chơi. Ta là Lực Yêu. Hiện tại, ta đang cảm thấy rất nhàm chán. Nên ngươi có thể chơi với ta một lúc hay không?

Mặt đất run rẩy. Từ phương xa, một nam tử to con đi đến. Mỗi một bước chân của hắn đều khiến mặt đất chấn động.

Hắn cảm giác giáo đồ của Thiên Thần giáo đều là những kẻ bị bệnh tâm thần. Chơi cái gì mà chơi. Muốn đánh chết ta thì cứ nói thẳng đi, cần gì phải nói ưu nhã như vậy.

Thân thể của Lực Yêu rất cường tráng. Gân xanh nổi lên trên cánh tay như là rễ cây già vậy. Mỗi một khối cơ bắp đều như là sắt thép. Vừa nhìn liền biết, đây là tuyển thủ loại hình sức mạnh.

– Ngươi thật quá nhỏ bé.

Lực Yêu duỗi ngón tay, chỉ vào Lâm Phàm, sau đó chỉ lại về mình.

– Nhìn xem ta, là cường đại cỡ nào, cường tráng cỡ nào. Nếu như ngươi không thể giúp ta chơi vui vẻ, ta sẽ xé rách ngươi theo một cách rất tàn nhẫn.

– Ta… nhỏ bé sao?

Lâm Phàm chỉ chỉ vào mình rồi cười.

– Cuồng Thân!

Áo nổ tung. Hắn hóa thành một người khổng lồ cao đến ba mét. Cơ bắp cũng trở nên cuồn cuộn.

– Hiện tại, ngươi thấy ta như thế nào?

Hắn cũng không muốn thấy có người mạnh mẽ hơn hắn ở phương diện này.

– Ngươi cũng tu luyện ngạnh công sao? Ta cảm thấy rất hứng thú đối với công pháp của ngươi.

Hắn cảm thấy rất hứng thú đối với tất cả những người tu luyện ngạnh công. Hắn cũng muốn xem công pháp của bọn họ là như thế nào? Nếu như không tệ, đúng là hắn có thể mở mang kiến thức một chút.

– Ha ha ha!

Lực Yêu phá lên cười.

– Tốt! Tốt! Không ngờ ngươi cũng có thể biến thành người cường tráng như vậy. Nhưng như vậy mới thú vị chứ, thân thể vừa rồi của ngươi thật sự là quá nhỏ bé.

– Nhưng tu vi của ngươi thật sự là quá yếu, chỉ có Thiên Cương cảnh tầng một mà thôi.

Lúc này, Lực Yêu sa vào trong trầm tư, sau đó tựa như là nghĩ đến điều gì, trong mắt tản ra tinh quang.

– Ta có cách rồi! Ta có thể áp chế tu vi của ta. Ta sẽ dùng thực lực Thiên Cương cảnh tầng một để đánh với ngươi. Ngươi yên tâm đi, ta sẽ không đánh chết ngươi đâu.

Lực Yêu cười lớn, tựa như là không ngờ mình sẽ nghĩ được cách hay như thế.

– Ta thật sự là quá thông minh. Biện pháp này cũng có thể nghĩ ra được. Về sa, ta sẽ không cho phép bất luận kẻ nào nói ta ngốc.

Đột nhiên!

Một khí thế hủy diệt bạo phát ra từ trên người Lực Yêu.Lấy hắn làm trung tâm, cương khí hình thành một cơn gió lốc.

Gió lốc càng lúc càng lớn, dần dần che khuất bản thể của hắn. Nhưng mà đôi mắt tản ra hung quang lóe ra ở trong gió lốc, giống như là ác ma giấu mình ở trong gió lốc vậy.

– Ta tới đây. Ngươi hãy chuẩn bị sẵn sàng.

Uỳnh!

Một vệt sáng nhanh chóng lao về phía Lâm Phàm. Ở bên trong vệt sáng kia, Lực Yêu vung tay đánh ra một quyền. Sức mạnh mênh

mông đánh nát hư không.

– Hay! Ta rất thích kiểu chiến đấu cứng đối cứng này.

Lâm Phàm vươn tay. Năm ngón tay nắm lại thành quyền. Hắn cười to rồi cũng đấm ra một quyền.

Hai quyền đụng nhau!

Xoạt xoạt!

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Nắm đấm của Lực Yêu không ngừng vỡ nát. Ở dưới sức mạnh cường hãn của Lâm Phàm, cánh tay này của hắn không ngừng phân liệt.

– Không! Ngươi gạt ta. Tu vi của ngươi không phải là Thiên Cương cảnh tầng một.

Lực Yêu gào thét. Hắn áp chế thực lực, thế nhưng mà không ngờ thực lực của đối phương cũng không phải là nhỏ yếu như vậy.

Trong chốc lát, Lâm Phàm xuất hiện ở trước mặt Lực Yêu.

– Hiện tại, ta không muốn từ từ chơi cùng ngươi.

Lực Yêu điên cuồng gào thét.

– Ta muốn lấy ra thực lực chân chính của ta, để ngươi cảm thụ một chút, cái…

Ầm!

Lâm Phàm đấm ra một quyền đánh nát đầu của Lực Yêu.

Điểm tích lũy + 4000.

– Không cần lãng phí thời gian đau. Cho dù ngươi thi triển toàn bộ sức mạnh thì kết cục cuối cùng cũng là thế này mà thôi.

Lâm Phàm lau vết máu trên bàn tay rồi cúi người xuống muốn thu nhẫn trữ vật của đối phương, nhưng đột nhiên hắn dừng lại.

– Cánh tay vừa mới bị ta đánh nát tựa như là cánh tay phải, trên ngón trỏ của cánh tay phải tựa như là nhẫn trữ vật.

– Tại sao có thể như vậy?

Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ. Hắn không ngờ một quyền của mình vậy mà đã đánh nát nhẫn trữ vật của Lực Yêu. Thật đúng là thật là đáng tiếc.

Từ hôm nay trở đi, khu thứ tám của Thiên Thần giáo sẽ triệt để tan thành mây khói.

Tất cả tổ chức tà ác đều không thể xuất hiện, cũng không thể tai họa bất luận con dân nào của Viêm Hoa tông, nếu không chính là chết.

Nhìn thấy Lực Yêu bị đối phương dùng một quyền đấm chết, các giáo đồ ở xung quanh trong nháy mắt biến mất, tựa như là ẩn nặc vậy.

– Muốn chạy sao? Nằm mơ.

Hóa Thần Kiếm Trận!

Trong chốc lát, từng chuôi kiếm ý trôi nổi, ngưng tụ trên không trung. Kiếm ý mênh mông tản ra hào quang chói sáng, hình thành thế giới của kiếm.

Vạn kiếm lao xuống như là mưa rào, bao trùm tất cả phạm vi trăm thước xung quanh Lâm Phàm.

Thực lực càng cao, kiếm ý cô đọng cũng càng mạnh, số lượng cũng càng nhiều.

Lấy thực lực bây giờ của hắn, bao phủ vùng này cũng không phải là việc khó gì.

Uỳnh!

Uỳnh!

Dãy núi bị chém đứt. Nham thạch núi lửa bị đâm xuyên. Giáo đồ của Thiên Thần giáo không có chỗ nào để ẩn núp, toàn bộ bịtrận mưa kiếm này giết chết.

Lâm Phàm nện bước chân, đi trong mưa kiếm, đi về phía tòa thành to lớn ở phương xa.

Hắn biết nơi đó có người mà hắn muốn giết.

Trong tổng bộ khu thứ tám, lão giả tức giận gào thét.

– Đáng giận! Tên ngu ngốc Lực Yêu này lại bất cẩn như vậy.

Nhưng hắn không hề sợ hãi, bởi vì đại nhân còn đang ở đây.

Ầm ầm!

Đột nhiên, tòa thành lắc lư kịch liệt. Đá lớn không ngừng lăn xuống, sau đó đột nhiên nổ tung. Một sức mạnh mênh mông nhanh chóng đánh xuyên qua tòa thành, đục ra một cái lỗ thủng khổng lồ.

– Dừng tay! Ngươi dừng tay cho ta! Không nên quấy rầy đại nhân nghỉ ngơi.

Lão giả giận dữ hét, trông có vẻ rất là phẫn nộ.

Mà ở trong mật thất âm u nào đó, vô số Huyết Trùng đang di chuyển. Những con Huyết Trùng này tụ tập ở cùng một chỗ như một ngọn núi nhỏ.

Đột nhiên!

Ở trong ngọn núi Huyết Trùng này vang lên một giọng nói.

– Là hắn. Ta nhớ được mùi của hắn…

Một bàn tay năm ngón duỗi ra từ bên trong núi Huyết Trùng. Cái tay này có màu đỏ, phía trên bao phủ bởi vô số Huyết Trùng, thậm chí những con Huyết Trùng này còn đang di chuyển.

Giờ khắc này, từ bên trong núi Huyết Trùng, một bóng người chậm rãi đứng thẳng lên. Trên dưới toàn thân của người này đều do Huyết Trùng ngưng tụ mà thành. Lúc hắn há mồm gầm thét, thì có vô số Huyết Trùng bay ra từ trong khoang miệng.

– Là hắn. Ta nhớ được mùi của hắn. Ta muốn giết hắn.

Lúc này, Lâm Phàm đang đứng ở phía trước tòa thành của khu thứ tám vừa bị hắn đánh thủng. Hắn chắp tay sau lưng, thản nhiên nói.

– Tất cả đều đi ra đi. Các ngươi đã không còn chỗ nào để trốn nữa đâu.

Lúc này, một lão giả từ bên trong đi ra, thần sắc phẫn nộ.

– Hỗn trướng, ngươi đã quấy rầy đại nhân nghỉ ngơi. Ngươi phải chết.

Lúc Lâm Phàm đưa tay, chuẩn bị đập chết lão giả kia thì đột nhiên một giọng nói vang lên.

– Là ngươi. Lâm Phàm, ta muốn ngươi sống không bằng chết…

Nghe được giọng nói này, Lâm Phàm dừng tay rồi ngẩng đầu, nhìn về phương xa.

Thú vị.

Chương 290: Thật sự là phiền phức

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– Không ngờ trong Thiên Thần giáo lại có người nhận ra ta.

Lâm Phàm hơi kinh ngạc bởi vì hắn không ngờ đại danh của mình đã được truyền bá rộng khắp như vậy. Không tồi! Thật sự là rất không tồi!

Nghe được giọng nói khủng bố này, lão giả hoảng sợ. Sau đó, hắn nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm và gầm lên:

– Tên hỗn đản nhà ngươi phải chết. Ngươi dám đánh thức đại nhân. Bây giờ, ai cũng không cứu được ngươi.

Từ trong thành bảo tàn phá, vô số Huyết Trùng tràn ra ngoài. Chỉ liếc nhìn lại, cảnh tượng Huyết Trùng lít nha lít nhít khiến cho người ta có cảm giác buồn nôn.

– Đại nhân chính là gia hỏa này đánh thức ngươi.

Lão giả kinh hãi. Hắn biết đại nhân là tồn tại kinh khủng đến cỡ nào, nhất là những con Huyết Trùng kia có thể nói là khủng bố đến cực điểm. Chúng có thể hút hết thảy tinh hoa trong cơ thể của sinh linh trong nháy mắt. Lúc đó, sinh linh sẽ biến thành xác khô.

– Lâm Phàm, ta muốn giết ngươi.

Núi nhỏ Huyết Trùng nứt ra tựa như là khoang miệng của ác ma. Một tiếng gào thét đầy phẫn nộ vang lên.

– Hắn rất phẫn nộ đối với ta, hơn nữa còn biết tên của ta. Kẻ này rốt cuộc là ai?

Lâm Phàm đúng là có chút hiếu kỳ, không biết đến cùng là ai mà có thể căm hận mình như thế. Nhưng không đúng, toàn bộ người căm hận mình đều đã bị đập chết. Rốt cuộc kẻ này là ai?

– Ngươi đến cùng là ai? Thật đúng là khiến cho ta có chút hiếu kỳ!

Nhìn về đám côn trùng màu đỏ ở phương xa, Lâm Phàm cảm thấy rất quen mắt. Cẩn thận nghĩ lại, đó chẳng phải là côn trùng trong cơ thể yêu thú hắn thấy trên đường trở về từ Thái Thản tông hay sao.

Nguyên lai là ở chỗ này.

Màu đỏ phủ đầy trời, từng con Huyết Trùng tranh nhau chen lấn di chuyển.

Nhìn thấy đám côn trùng này, lão giả run lên, nhanh chóng tránh đi. Hắn cũng không muốn trở thành khẩu phần lương thực của những con Huyết Trùng này.

Bất luận kẻ nào nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này, tuyệt đối sẽ bị hù đến run rẩy, nhưng mà Lâm Phàm lại đang suy nghĩ, kẻ vừa nói rốt cuộc là ai.

Hắn cố gắng nghĩ tới nghĩ lui nhưng cũng khó mà nghĩ ra.

Huyết Trùng đình chỉ xê dịch, che phủ trên mặt đất, lẳng lặng bất động. Đột nhiên, từ trong đống Huyết Trùng này, một cái bọc lớn nổi lên rồi không ngừng biến lớn. Vô số Huyết Trùng như là bùn nhão chảy vậy, không ngừng lăn xuống.

Một bóng người bằng Huyết Trùng đứng thẳng ở đó. Khuôn mặt là Huyết Trùng, thân thể là Huyết Trùng, còn có côn trùng đang di chuyển.

– Ọe!

Lâm Phàm sững sờ, sau đó cúi người, nôn khan. Hắn nâng một ngón tay lên.

– Ngươi đến cùng là ai? Còn có hình dạng này của ngươi nữa làm cho người ta quá buồn nôn có biết hay không.

– Hỗn đản, làm sao ngươi dám nói với đại nhân như thế.

Lão giả đã sớm chạy tới phương xa. Hắn đứng ở trên một tảng đá lớn, giận dữ hét.

– Im miệng!

Trăm miệng một lời, Lâm Phàm và bóng người bằng Huyết Trùng kia cùng phẫn nộ quát.

Thấy thế, lão giả kinh hãi, co rúm người lại. Mồ hôi trên trán lăn xuống. Hắn đâu còn dám nói thêm điều gì. Hắn không sợ Lâm Phàm, nhưng mà sợ hãi vị đại nhân này.

– Ngươi lại nhìn kỹ xem ta là ai.

Đột nhiên, khuôn mặt bằng Huyết Trùng kia dần dần biến hóa, không còn là loại khuôn mặt như là có giòi di chuyển, buồn nôn kia.

– A! Nguyên lai là ngươi. Quân Vô Thiên, ngươi còn chưa có chết sao?

Lâm Phàm sửng sốt, sau đó lắc đầu.

– Không ngờ ta đã giẫm nát đầu của ngươi rồi mà ngươi vẫn còn có thể phục sinh. Nhưng bây giờ, ngươi lại trở thành kẻ người không ra người, quỷ không quỷ. Thật đúng là… vô cùng thê thảm.

Tuy ngoài mặt nói thế nhưng trong lòng Lâm Phàm vẫn cực kỳ khiếp sợ, chết rồi mà vẫn còn có thể sống lại, chỉ là trở thành người bằng Huyết Trùng.

Thủ đoạn này thật đúng là nghịch thiên.

Hộ Giáo Pháp Vương của Thiên Thần giáo cưỡng ép xông vào Viêm Hoa tông, cũng muốn cướp đi thi thể của Quân Vô Thiên, hiển nhiên là có vấn đề.

Chỉ là hắn không biết mà thôi.

– Đều là do ngươi hại ta.

Quân Vô Thiên quát ầm lên. Giọng nói cũng trở nên bén nhọn. Phía sau lưng hắn giống như có một cái không gian. Huyết Trùng phủ kín trên mặt đất tranh nhau chen lấn, tràn vào trong đó.

– Thôi được, nếu chết rồi mà còn sống lại thì để ta giúp ngươi chết thêm một lần nữa. Quân Vô Thiên, kẻ đã từng là người đứng đầu của thập phong.

Lâm Phàm cười, nhưng ánh mắt cũng trở nên ngưng trọng.

Tình huống hiện tại của Quân Vô Thiên có chút quái dị. Mặc dù không nhìn ra một chút xíu sức mạnh pháp tắc, thế nhưng mà sức

mạnh của hắn lại siêu việt Thiên Cương cảnh tầng năm.

– Ta phải dùng mạng của ngươi để rửa sạch tất cả sỉ nhục mà ta từng phải chịu đựng.

Quân Vô Thiên hét lên rồi nhấc bàn tay lên. Từ trong lòng bàn tay, vô số Huyết Trùng bắn ra, hình thành gió lốc bằng Huyết Trùng đánh thẳng đến Lâm Phàm.

– Băng Diệt!

Năm ngón tay hợp lại thành quyền rồi đấm về phía trước. Cương khí bao phủ trên nắm đấm hình thành ba động khiến hư không chấn động. Một sức mạnh mênh mông xuyên qua không gian đánh lên gió lốc bằng Huyết Trùng.

Ầm!

Gió lốc bằng Huyết Trùng bị hủy diệt nhưng mà những con Huyết Trùng kia trong nháy mắt tổ hợp rồi tiếp tục đánh tới Lâm Phàm từ bốn phương tám hướng.

– Thú vị.

Lâm Phàm không ngờ sau khi phục sinh, thực lực của Quân Vô Thiên vậy mà trở nên cường hãn như vậy. Tuy rằng đúng là có chút ngoài ý muốn, nhưng mạnh hơn cũng vô dụng, hôm nay Quân Vô Thiên phải chết.

– Quân Vô Thiên, ngươi rất thú vị, cực kỳ thú vị đó.

Uỳnh!

Bật hết hỏa lực.

Thất Thần Thiên Pháp, bốn vị thần toàn bộ xuất hiện. Một sức mạnh mênh mông bạo phát ra.

Trung Trì Nội Thần!

Thiên Trung Cuồng Thần!

Chí Đạo Hữu Thần!

Bách Cốc Địa Thần!

– Ta đúng là vẫn ưa thích màu máu hơn.

Thân thể của Lâm Phàm bắt đầu phồng lên. Mái tóc từ màu đen dần dần chuyển sang màu đỏ như máu tươi vậy. Đường vân màu máu hiển hiện ở bên ngoài thân thể hắn.

Sức mạnh mênh mông phóng lên tận trời.

– Sức mạnh thật cường hãn.

Lão giả kinh hãi, không ngờ thực lực của người này lại biến thái như thế. Quá mạnh! Thật sự là quá mạnh!

Thấy Lâm Phàm biến thân, Quân Vô Thiên vẫn thản nhiên nói:

– Không ngờ ngươi đã mạnh như vậy rồi. Nhưng mà, ta vẫn mạnh hơn. Ngươi mãi mãi cũng không có cách nào siêu việt ta, vĩnh viễn…

Giọng nói của Quân Vô Thiên ẩn chứa phẫn nộ, ẩn chứa sự không cam lòng, thậm chí có một loại khuất nhục.

– Thật sao? Nhưng ngươi không cần phải gấp, đây còn không phải là trạng thái mạnh nhất của ta.

Cảm thụ được sức mạnh mênh mông như là đại dương đang tràn ngập ở trong cơ thể, Lâm Phàm cười.

– Thông Cổ Kim Thân!

Hắn gầm nhẹ một tiếng. Cơ thể phát ra ánh sáng màu vàng, chiếu sáng cả một khu vực xung quanh.

Ầm!

Ầm!

Cơ bắp hiện lên cuồn cuộn, thậm chí những tế bào trong cơ thể còn tản ra quang mang màu vàng, đây là sức mạnh bất hủ, bất diệt.

Lấy Lâm Phàm làm trung tâm, khí cương cường đại hình thành vòng xoáy khuếch tán ra bốn phía.

– Quân Vô Thiên, chỉ cần một hơi thôi…

Lâm Phàm ngẩng đầu. Hai mắt đỏ ngòm nhìn thẳng Quân Vô Thiên rồi hắn lên tiếng tựa như là đang giễu cợt vậy.

– Ngươi nói cái gì?

Ầm!

Quân Vô Thiên vừa dứt lời, Lâm Phàm trong nháy mắt biến mất. Chỗ hắn vừa đứng triệt để nứt toác ra.

Đột nhiên!

Lâm Phàm xuất hiện ở trước mặt Quân Vô Thiên. Một quyền ẩn chứa sức mạnh khủng bố nhắm thẳng đầu của hắn mà giáng xuống. Ở dưới sức mạnh khủng bố này, bất kỳ phòng ngự gì, bất kỳ vòng bảo hộ gì đều vỡ tan.

– Sao lại có thể như thế?

Quân Vô Thiên trợn tròn mắt. Thậm chí hắn còn không kịp phản kháng thì đã bị một quyền đánh nổ đầu. Mà trong nháy mắt khi đầu của hắn nổ tung, vô số Huyết Trùng bắn ra.

Ở phương xa, nhìn thấy cảnh này, lão giả run rẩy, hoảng sợ.

– Tại sao có thể như vậy? Đại nhân làm sao lại bị một quyền trấn áp.

Lâm Phàm đứng tại chỗ, nhìn một đống Huyết Trùng ở trên đất kia.

– Quân Vô Thiên, đừng giả bộ nữa! Ngươi có phải rất thích giả chết hay không?

– Lâm Phàm…

Một giọng nói tức giận vang lên. Những con Huyết Trùng kia điên cuồng di chuyển, cuối cùng ngưng tụ thành một bóng người.

– Ngươi không thể giết chết được ta. Huyết Trùng còn thì ta là bất diệt. Muốn giết chết ta chẳng khác nào là đang nằm mơ.

– Ha ha ha ha!

Quân Vô Thiên cười lớn. Ánh mắt khi nhìn về phía Lâm Phàm tựa như là nhìn sâu kiến vậy.

Nhìn thấy đại nhân xuất hiện lại một lần nữa, lão giả không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

– Ta biết mà, đại nhân làm sao lại bị giết chết dễ dàng như vậy được. Thì ra đều là hư giả, không tồn tại.

– Thật đúng là phiền phức.

Lâm Phàm rất phiền não. Thậm chí muốn biết, Quân Vô Thiên này đến cùng là làm thế nào để phục sinh, còn có những con Huyết Trùng này lại là cái đồ chơi gì.

– Lâm Phàm, ta đã chịu đủ rồi. Hiện tại, ta muốn ngươi chết.

Uỳnh!

Trong nháy mắt, Quân Vô Thiên xuất hiện ở trước mặt Lâm Phàm rồi đấm ra một quyền. Còn Lâm Phàm thì lạnh nhạt đối mặt, giơ tay lên, nhanh chóng đón đỡ. Sau đó, hắn lại đấm ra một quyền đánh nát thân thể của Quân Vô Thiên. Nhưng đúng lúc này, Huyết Trùng phân tán, nhanh chóng bao vây Lâm Phàm lại.

Mà Quân Vô Thiên hiện lên ở sau lưng Lâm Phàm, phẫn nộ quát:

– Đi chết đi.

– Quả thật là vô cùng phiền phức.

Đây là lần đầu tiên mà hắn gặp phải loại gia hỏa khó nhằn này. Thân thể khẽ động, năm ngón tay hợp lại, nhanh chóng đánh xuống.

– Quân Vô Thiên, ta thật sự là đã chịu ngươi đủ rồi. Huyết Trùng còn thì ngươi còn sao? Vậy thì, ta sẽ nhìn xem ngươi có bao nhiêu côn trùng.

Uỳnh!

Trong chốc lát, một quyền lại một quyền của Lâm Phàm đánh lên trên người Quân Vô Thiên. Sức mạnh mênh mông nhanh chóng bạo phát ra, đánh Quân Vô Thiên vào trong lòng đất.

Mặt đất nứt vỡ.

Bụi bặm cuốn lên, bao phủ hết thảy chung quanh.

Ở phương xa, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, lão giả lặng yên không lên tiếng, trong lòng thầm nghĩ:

– Lực Yêu, ngươi chết cũng không oan đâu. Đối mặt với một tồn tại khủng bố như thế này, dù là ngươi xuất ra toàn bộ thực lực, kết cục này cũng sẽ không cải biến.

Nhưng mà hắn biết năng lực đặc biệt của đại nhân. Gia hỏa này

muốn giết chết đại nhân là chuyện không thể nào.

– Ngươi không phải rất thoải mái sao? Vậy thì ta sẽ để ngươi thoải mái hơn một chút.

Lâm Phàm lấy cái chảo rồi phóng to, sau đó đột nhiên đập xuống.

Huyết Trùng nổ tung. Máu của chúng dính ở phía dưới cái chảo.

– Ngươi không giết được ta đâu.

Giọng nói của Quân Vô Thiên lại một lần nữa vang lên.

Lâm Phàm không do dự, cái chảo một lần lại một lần đánh xuống.

Hắn không tin mình đập không chết Quân Vô Thiên này.

– Ngươi nói cho ta biết ngươi mẹ nó đến cùng có bao nhiêu côn trùng để ta biết rốt cuộc phải đập chết ngươi bao nhiêu lần nữa.

Lâm Phàm đập như không biết mệt.

Không có lĩnh ngộ pháp tắc, dù là mạnh hơn, chẳng lẽ còn có thể cường đại như ta hay sao?

– Lâm Phàm, ngươi quá yếu. Ở trong mắt của ta, sức mạnh của ngươi thật quá nhỏ bé. Ngươi không có cách nào giết ta. Ta là bất diệt. Nhìn cánh tay của ngươi xem, nhìn thân thể của ngươi xem, ngươi không có phát hiện ra sao, khoảng cách giữa ngươi và tử vong đã gần thêm một bước sao?

Giọng nói của Quân Vô Thiên rất là âm trầm.

Nghe hắn nói thế, Lâm Phàm cũng nhìn thoáng qua. Hiện giờ, trên cánh tay có Huyết Trùng đang lan tràn, cắn xé. Thậm chí có một con Huyết Trùng đã phá vỡ nhục thân vô cùng cường đại của mình và chui vào, chỉ có đuôi trùng màu đỏ đung đưa ở bên ngoài.

– Thật sự là phiền phức.

Chương 291: Đây mới thật sự là phục sinh

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Lâm Phàm vươn tay, muốn cho lôi con Huyết Trùng này ra ngoài.

Nhưng để hắn hơi kinh ngạc chính là con Huyết Trùng này tựa như là cắn chặt vào cái gì đó vậy, không dễ dàng lôi ra.

– Ha ha, đừng uổng phí sức lực nữa. Đây là Huyết Trùng. Điểm thần kỳ nhất của Huyết Trùng chính là khi chúng nó bắt đầu hấp thụ máu thịt của ngươi thì ngươi đừng mơ tưởng rằng mình có thể loại bỏ chúng nó. Ngươi càng dùng sức thì sẽ càng đau đớn. Tử kỳ của ngươi đến rồi.

– Giòi trong xương, khó mà loại bỏ, ngươi đang nói đến thứ này sao?

Chỉ là, Quân Vô Thiên nhìn thấy Lâm Phàm nhanh chóng bắt lấy cái đuôi của Huyết Trùng rồi đột nhiên kéo mạnh một phát, lôi nó ra. Nếu như nhìn kỹ thì có thể thấy được chỗ khoang miệng của con côn trùng này lại có một hàm răng sắc nhọn thật nhỏ như là giác hút vậy, gắt gao bám vào trong thịt.

– Sao lại có thể như thế?

Quân Vô Thiên không dám tin tưởng. Rõ ràng là khi Huyết Trùng đã bám vào thì không có cách nào để loại bỏ cả. Lâm Phàm làm sao có thể lập tức lôi nó ra được.

Thậm chí, trên mặt của hắn giống như là không hề có cảm giác đau đớn vậy. Chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

Ngón tay dùng sức bóp chếtHuyết Trùng.

Cương khí bộc phát, nhanh chóng chấn vỡ toàn bộ Huyết Trùng đang bò trên người.

– Quân Vô Thiên, ngươi quá phiền rồi. Để ta nghĩ xem làm như thế nào mới có thể giết chết ngươi nhanh một chút đây.

Hiện tại, Lâm Phàm rất đau đầu. Trạng thái bây giờ của gia hỏa Quân Vô Thiên này đúng là khiến hắn cảm thấy có chút đáng ghét.

Tình huống này giống như một con Huyết Trùng là cái giả phải trả cho một lần chết đi sống lại sao?

Nhưng hắn không tin chuyện này là thật. Nếu không, trên cái thế giới này, ngoại trừ mình sau này sẽ trở thành người mạnh nhất thì Quân Vô Thiên này sẽ trở thành cường giả đứng thứ hai.

Nhưng mà, khả năng này cơ hồ là không.

– Ha ha ha, đại nhân là bất tử. Ngươi làm sao có thể là đối thủ của đại nhân.

Ở phương xa, lão giả cười lớn. Hắn cũng sẽ không cho rằng người này có thể giết chết đại nhân, người kinh khủng nhất trong suy nghĩ của hắn. Bởi vì đây là chuyện không thể nào.

Lâm Phàm nhìn qua. Hắn có chút khó chịu vì lão giả dám hét lên cắt đứt mạch suy nghĩ của hắn.

Lão giả nhướng mày.

– Ngươi nhìn cái gì vậy? Đại nhân của ta đang ở đây. Ngươi cho rằng mình còn có cơ hội đến trấn áp ta hay sao?

– Ngươi quá phiền. Nhưng đúng là ta sẽ không đến trấn áp ngươi mà ngươi sẽ tự mò đến cho ta trấn áp

– Hữu Sắc Nhãn Tình, mở ra.

Đúng lúc này, thần sắc đắc ý trên mặt của lão giả đột nhiên hóa thành phẫn nộ. Hắn gào thét.

– Đáng giận! Ánh mắt của ngươi là có ý gì? Ta biết dáng dấp của ta xấu nhưng ngươi nhìn ta với ánh mắt như thế là có ý gì? Ta muốn ngươi chết. Ta muốn ngươi chết.

Nói xong, lão giả đột nhiên lao tới Lâm Phàm. Khuôn mặt trở nên vô cùng dữ tợn. Lúc này, trong đầu của lão giả chỉ có một ý nghĩ, đó là dù tu vi của hắn không cao nhưng mà đối mặt với gia hỏa dám nhục nhã hắn, hắn tuyệt đối sẽ không e ngại.

Khi tại lão giả sắp đến gần thời điểm, Lâm Phàm giơ tay lên, đấm ra một quyền, nhanh chóng đánh nát lão giả này.

– Thật sự là không biết tự lượng sức mình.

Nhưng mà qua chuyện này, hắn càng thêm coi trọng Hữu Sắc Nhãn Tình. Mặt trái thì chưa kể tới nhưng mà ở trong mắt người đại biểu cho chính nghĩa, hòa bình như mình thì Hữu Sắc Nhãn Tình này lại tràn đầy năng lượng chính nghĩa.

Có thể làm cho người ta không còn khiếp đảm, e ngại khi đối mặt với cường quyền.

Mặc dù thực lực của lão giả này không cao nhưng mà khi đối mặt với mình, hắn vẫn có dũng khí để xuất thủ. Điều này cũng đủ để hắn tự hào rồi.

– Ngu xuẩn.

Nhìn thấy lão giả này lại dám đánh tới Lâm Phàm, Quân Vô Thiên cũng giận mắng một tiếng. Một tên Thiên Cương cảnh tầng bốn sao có thể gia nhập vào chiến đấu ở cấp độ này.

Một chiêu bị miểu sát cũng thật là đáng đời.

Lâm Phàm nâng cái chảo lên, cất vào trong nhẫn trữ vật.

– Quân Vô Thiên, bây giờ bị biến thành kẻ người không ra người, quỷ không quỷ này, ngươi có cảm giác như thế nào?

Lâm Phàm cảm giác mình có thể thử dùng lời nói để công kích một chút, xem gia hỏa này phản ứng như thế nào.

– Hết thảy đều là nhờ có ngươi ban tặng. Ta thật sự phải cảm tạ ngươi mới đúng. Giọng nói của Quân Vô Thiên rất lạnh lùng. Bây giờ, hắn là do Huyết Trùng ngưng tụ mà thành, cho dù trái tim cũng chỉ là do Huyết Trùng ngưng tụ mà thôi.

Hắn đã không thể gọi là người nữa rồi mà là trùng nhân.

Thậm chí ngay cả trời cũng vứt bỏ hắn.

Lâm Phàm cười.

– Không cần cảm tạ ta. Dù sao, ta cũng chỉ là tiện tay mà thôi. Thực lực của ngươi tuy mạnh, nhưng mà với ta, còn chưa đủ. Không có lĩnh ngộ pháp tắc, ngươi mãi mãi cũng rác rưởi, nhưng nhìn tình

huống này của ngươi hẳn là dù muốn cũng không lĩnh ngộ được đi.

– Ngươi… Đáng giận.

Quân Vô Thiên đã không nhịn được nữa rồi. Hắn há miệng. Vô số Huyết Trùng xông ra. Thật sự là hắn đã không có cách nào để lĩnh ngộ pháp tắc, nhưng mà hắn không cam lòng, hắn muốn hấp thu càng nhiều, để mình mạnh hơn.

– Được rồi, chiến đấu đi! Ngươi đã nói ta không giết được ngươi, vậy thì để ta xem một chút, ngươi có thể chống đỡ được bao lâu.

Ầm!

Trong nháy mắt, Lâm Phàm đã biến mất. Mà khi xuất hiện một lần nữa thì hắn cũng đã ở trước mặt Quân Vô Thiên. Một quyền mạnh mẽ giáng xuống.

Uỳnh!

Sức mạnh mênh mông trong nháy mắt bùng nổ, nhanh chóng đánh nát Quân Vô Thiên.

– Ngươi không giết được ta. Thế nào, bây giờ có phải ngươi đang cảm thấy rất tuyệt vọng hay không?

– Ha ha ha ha!

Quân Vô Thiên cười lớn. Lúc này, thân thể lại một lần nữa ngưng tụ.

– Thật sự là quá kiêu ngạo.

Lâm Phàm cười, lại một lần nữa đánh ra một chưởng, giết không chết, vậy thì cứ giết thêm mấy lần là được.

Hư không liên tục bị đánh rách tả tơi. Ở trước mặt Lâm Phàm, Quân Vô Thiên căn bản không đáng giá nhắc tới.

Không có lĩnh ngộ pháp tắc thì đều là sâu kiến.

Sau mấy trăm lần.

Lâm Phàm một mực tái diễn một động tác, đó chính là điên cuồng đánh nát Quân Vô Thiên.

– Ồ!

Đúng lúc này, hắn phát hiện một vấn đề, đó chính là thực lực của Quân Vô Thiên giống như là đã thấp hơn một chút. Đây thật là một phát hiện tuyệt vời.

– Quân Vô Thiên, ta đã phát hiện ra bí mật của ngươi. Ngươi cũng không phải là không thể chết. Đây chỉ là một loại mánh lới mà thôi.

– Phong Yêu Bia!

Trong chốc lát, chín tấm Phong Yêu Bia dựng đứng trên không trung, sau đó đột nhiên rơi xuống, hình thành phong ấn.

– Hôm nay ngay ở chỗ này, ta sẽ triệt để giết chết ngươi. Dù tiêu hao nhiều thời gian hơn nữa thì ta cũng sẽ không tiếc.

Hắn đã nhìn thấu hết thảy. Quân Vô Thiên này căn bản không phải là không thể chết mà mỗi một lần bị giết thì hắn đều sẽ yếu đi. Nhưng bởi vì cường độ yếu đi rất ít nên ngay từ đầu, hắn không nhận ra. Nhưng mà sau khi giết mấy trăm lần, hắn rốt cục phát hiện.

– Nhìn ra được thì sao? Nhưng thật đáng tiếc, đã muộn rồi.

Giọng nói của Quân Vô Thiên tràn đầy tự tin tựa như là một gian kế nào đó đã thành công vậy.

– Ngươi nhìn thân thể của ngươi một chút đi. Tất cả mọi thứ của ngươi bây giờ đều sẽ thuộc về ta.

Lâm Phàm tùy ý nhìn thoáng qua. Không biết từ khi nào, Huyết Trùng của Quân Vô Thiên đã chui vào người hắn. Chuyện này thật là khiến cho người ta có cảm giác khó chịu.

Nhưng không quan trọng, chui vào thì cứ việc chui vào đi.

Sau khi chui vào trong cơ thể của Lâm Phàm, từng con Huyết Trùng không ngừng nuốt chửng máu thịt của hắn.

– A! Sức mạnh thật cường hãn, ta cảm nhận được trong cơ thể của ngươi có năng lượng cực kỳ cường đại.

Quân Vô Thiên vui sướng. Hắn không ngờ năng lượng của Lâm Phàm lại mênh mông như thế, thậm chí cường đại đến mức làm cho hắn cảm thấy hưng phấn.

– Hút năng lượng của ta sao? Thú vị.

Lâm Phàm cười, Quân Vô Thiên này nghĩ thật đúng là rất hay.

Như vậy, ta sẽ để ngươi hút thoải mái đi. Hy vọng ngươi có thể chịu đựng đả kích bực này.

– Lâm Phàm, thì ra ngươi cũng không phải là vô dụng đâu. Năng lượng của ngươi có thể làm cho ta càng thêm cường đại.

Quân Vô Thiên cười lớn. Những con Huyết Trùng kia không ngừng phản hồi năng lượng mà chúng hút được về chỗ hắn.

Năng lượng trong cơ thể của Lâm Phàm mênh mông như biển, ngoại trừ việc chưa lĩnh ngộ được pháp tắc thì hắn còn cường đại hơn cả Thiên Cương cảnh tầng năm.

– Nếu ngươi muốn hút thì ta sẽ thỏa mãn ngươi. Hơn nữa bởi vì đã từng đồng tông, ta sẽ để ngươi hút thoải mái hơn một chút.

– Cực Diệt Phá Thể!

Uỳnh!

Sức mạnh được tăng cường gấp ba khiến cho ngọn núi lửa này cũng bắt đầu chấn động lên.

– Thật cường hãn! Thật quá mạnh! Ta không chịu nổi.

Quân Vô Thiên gào thét. Thân thể tỏa ra ánh sáng màu hồng. Mỗi một con Huyết Trùng đều hấp thu được một lượng chất dinh dưỡng khổng lồ, chúng sung sướng gào thét.

– Tiến hóa! Huyết Trùng của ta muốn tiến hóa.

Trái lại, bởi vì bỏ mặc cho Quân Vô Thiên hấp thu, cho nên thân thể của Lâm Phàm dần dần khô héo. Máu thịt bắt đầu ảm đạm không ánh sáng, giống như vỏ cây già, phía trên hiện đầy đường vân xù xì.

– Thật quá mạnh! Ta đúng là không ngờ ngươi lại có được năng lượng khổng lồ như vậy đó. Thật sự làm cho ta quá hưng phấn!

Thân thể của Quân Vô Thiên run rẩy. Những con Huyết Trùng kia kết thành nhộng, bước vào giai đoạn tiến hóa.

Xoạt xoạt!

Rất nhanh, từng con nhộng vỡ ra, một con Huyết Trùng mang theo hai cánh màu máu đi ra. So với lúc trước, Huyết Trùng trở nên

to mọng hơn rất nhiều.

Song Dực Huyết Trùng.

– Ha ha ha!

Quân Vô Thiên cười to. Mặc dù bị vô số con nhộng bao vây nhưng mà tiếng cười kia vẫn vang vọng khắp nơi.

Lâm Phàm ngồi xếp bằng, cảm thụ tình huống năng lượng trong cơ thể bị hấp thu.

Những con Huyết Trùng kia tham lam hấp thu. Năng lượng của mỗi một tế bào trong cơ thể hắn đều bị thôn phệ sạch sẽ.

– Huyết Trùng của Quân Vô Thiên này hoàn toàn chính xác là rất khủng bố.

Theo hắn thấy, những con Huyết Trùng này hoàn toàn chính xác là không phải sinh vật bình thường. Thiên Thần giáo quả nhiên quỷ dị, loại sinh vật này cũng nghiên cứu ra được.

Khí tức của hắn càng ngày càng yếu, giống như là tới gần tử vong.

Cũng không lâu lắm, thân thể của Lâm Phàm triệt để héo úa, khí tức cũng triệt để tiêu tán ở trong thiên địa.

Mà lúc này, toàn bộ con nhộng bám trên người Quân Vô Thiên nổ tung. Những con Huyết Trùng đã tiến hóa gào thét tựa như là rất hưng phấn.

– Lâm Phàm, cảm tạ ngươi! Ta cũng không ngờ năng lượng của ngươi lại tinh thuần như vậy, giúp ta đột phá lên một tầm cao mới. Thực lực của ta đã càng thêm cường đại. Rốt cuộc ta phải làm gì để cảm tạ ngươi đây.

Quân Vô Thiên điên cuồng cười lớn. Đột nhiên, hắn khom người, gầm nhẹ. Phía sau lưng hắn có hai cái bọc lớn nổi lên tựa như là có thứ gì đó muốn chui ra từ bên trong vậy.

Bọc lớn nổ tung.

Một đôi cánh màu máu mở rộng ra.

Giờ khắc này, sức mạnh của Quân Vô Thiên tăng vọt một cách điên cuồng. Một loại sức mạnh làm cho người hoảng sợ bạo phát ra.

Nhưng đột nhiên!

Vẻ hưng phấn trên mặt của Quân Vô Thiên cứng lại.

– Không có khả năng. Tại sao có thể như vậy?

Vừa rồi, sức mạnh còn đang tăng vọt nhưng giờ chúng lại đột nhiên tiêu tán giống như là chưa bao giờ từng xuất hiện vậy. Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Quân Vô Thiên không chú ý thân thể khô héo ở trên mặt đất của Lâm Phàm tựa như là có sức sống vậy, từ từ khôi phục.

Mười giây đến.

Lâm Phàm mở mắt, sau đó đứng lên. Nhìn về phía Quân Vô Thiên ở trên không trung, hắn cười nói.

– Quân Vô Thiên, ngươi làm sao vậy?

– A!

Trên không trung, Quân Vô Thiên gào thét. Thân thể nguyên bản sung mãn, giờ phút này lại khô héo đi.

Mà những con Huyết Trùng nguyên bản sau khi tiến hóa, phi thường to mọng kia giờ phút này cũng trở nên khô quắt.

Tiếng gào thét bén nhọn vang lên tựa như là rất đói khát vậy.

– Tại sao có thể như vậy? Ngươi rốt cuộc đã làm cái gì?

Quân Vô Thiên rống giận, trong mắt lóe ra vẻ hoảng sợ.

Sức mạnh mênh mông vừa mới tràn ngập trong cơ thể lại đột nhiên tiêu tán.

Mà bây giờ, Huyết Trùng tiến hóa qua đột nhiên khô quắt. Chuyện khủng bố như vậy, sao lại xảy ra cho được?

Huyết Trùng đói khát và trở nên điên cuồng. Chúng muốn cắn nuốt hết thảy.

Giờ khắc này, Huyết Trùng lao vào, cắn nuốt cả đồng loại.

Lâm Phàm thì thầm trong lòng, đây mới thật sự là phục sinh.

Chương 292: Ngươi là nhân tài

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– Hazz. Thật là đáng thương! Chưa tích lũy đủ sức mạnh mà đã dám đột phá, ngươi không sợ chết sao?

Bất Tử Thân là không có bất kỳ điểm yếu gì.

Gia hỏa này lại còn muốn hấp thu năng lượng của mình. Thật đúng là nằm mơ.

Bởi vì ngay khi hắn phục sinh, tất cả năng lượng ở bên ngoài đều sẽ quay lại để hắn trở về trạng thái hoàn mỹ nhất.

Phục sinh theo phạm vi, phục sinh theo bản thể,… ở dưới tác dụng của Bất Tử Thân, hết thảy cũng sẽ khôi phục lại trạng thái viên mãn.

Đây mới thật sự là bất tử.

Về phần thứ mà Quân Vô Thiên này gọi là bất tử chỉ là một trò cười mà thôi.

Nhìn xem, những con côn trùng khô quắt kia thật đáng thương. Không biết đã bao lâu rồi chúng chưa được ăn, vậy mà đói khát đến độ đồng loại tương tàn. Thật sự là không vừa mắt.

– Quân Vô Thiên, lần này ngươi xong rồi. Chỉ với chút năng lượng ấy mà cũng dám đột phá, con đường sau này của ngươi xong rồi. Ngươi còn muốn trở nên mạnh mẽ sao? Nằm mơ.

Lâm Phàm cười, ánh mắt lóe ra vẻ đăm chiêu.

– Lâm Phàm, ngươi đợi đấy cho ta.

Quân Vô Thiên kinh hãi. Bây giờ Huyết Trùng cắn nuốt lẫn nhau. Hắn đã không có năng lực chiến một trận cùng Lâm Phàm, chỉ có thể

bỏ chạy.

Huyết Trùng ngưng thân. Năng lực bỏ chạy có thể nói là vô địch.

Nhưng đột nhiên, Lâm Phàm hét to.

– Hữu Sắc Nhãn Tình, mở ra.

Quân Vô Thiên gào thét.

– Hỗn đản, ngươi làm cái gì vậy? Ngươi đang cười nhạo ta sao? Ở Viêm Hoa tông, là ngươi ép ta, là ngươi giết chết ta. Bây giờ ta biến thành bộ dáng này, hết thảy đều là nhờ công lao của ngươi đó. Cho dù là chết, ta cũng muốn đồng quy vu tận với ngươi.

Trong lòng Lâm Phàm sợ hãi thán phục. Thật là con mẹ nó cường hãn! Trên đời còn có ai có thể tránh khỏi Hữu Sắc Nhãn Tình này.

Lúc này, hắn giơ tay lên, vẫy vẫy.

– Đến đây nào đồng tông của ta để ta đánh nổ ngươi.

Không thể chịu đựng được, Quân Vô Thiên trong nháy mắt hóa thành một vệt sáng, đánh thẳng đến Lâm Phàm.

– Ta muốn giết ngươi.

Ầm!

Một quyền đánh ra.

– Yếu! Thật sự là quá yếu! Quân Vô Thiên đứng lên. Đám côn trùng này của ngươi thật sự không tệ. Ta có thể một lần lại một lần giết chết ngươi. Chuyện này thế nhưng mà khiến ta cảm thấy vô cùng sảng khoái đó.

Lâm Phàm cười.

– Lâm Phàm, ta cùng ngươi không chết không thôi.

Quân Vô Thiên lại một lần nữa phục sinh, nhưng khí thế yếu hơn. Mà những con Huyết Trùng kia còn đang cắn nuốt lẫn nhau, căn bản không giúp được Quân Vô Thiên.

Loại tình huống này khiến cho người ta cảm thấy rất bất đắc dĩ.

– Tốt, chúng ta liền không chết không thôi. Nào, chiến đấu với ta

đến bình minh.

Một lần lại một lần.

Hắn đúng là giết không biết mệt. Vừa giết, hắn vừa một mực quan sát động tĩnh của Huyết Trùng. Hắn phát hiện những con Huyết Trùng kia vậy mà đột tử, nhanh chóng nằm trên mặt đất không nhúc nhích, sau đó hóa thành một bãi máu đen.

Đây rốt cuộc là một phát hiện lớn. Chẳng lẽ là do năng lượng quá lớn, Huyết Trùng không có cách nào hấp thu, cuối cùng chỉ có thể chết đi sao?

Nếu là như vậy thì Quân Vô Thiên này cũng không phải là giết không chết.

Mỗi một lần phục sinh đều cần tiêu hao năng lượng.

– Quân Vô Thiên, ngươi đã bị ta nhìn thấu. Thứ mà ngươi ỷ vào cũng chỉ là một chuyện cười mà thôi.

– Hóa Thần Kiếm Trận.

Sức mạnh mênh mông chợt bộc phát ra. Kiếm ý vô tận phiêu phù ở sau lưng Lâm Phàm. Sau đó, hắn cũng không cần tự mình động thủ, kiếm ý liên tục xuyên qua người của Quân Vô Thiên, một lần lại một lần giết chết.

Những Huyết Trùng sau khi tiến hóa kia không ngừng chết đi. Đây mới thực là chết đi, thậm chí không còn năng lượng để một lần nữa ngưng tụ thành Huyết Trùng.

– Thật sự là một gia hỏa đáng thương.

Lâm Phàm không để ý nữa Quân Vô Thiên, cứ như vậy lẳng lặng chờ đợi.

Đột nhiên!

Một sức mạnh kinh khủng từ phương xa bộc phát ra.

– Rốt cuộc ta cũng đã tìm được ngươi.

Giọng nói này âm trầm, khủng bố tựa như là căn nguyên của tà ác.

Lâm Phàm nhíu mày, ngẩng đầu nhìn về phương xa. Mây máu

cuồn cuộn, vô biên vô tận, không biết từ đâu mà đến, vậy mà bao phủ trọn cả ngọn núi này.

Lâm Phàm hơi nhấc ngón tay. Trong nháy mắt, chín tấm Phong Yêu Bia thu hồi vào trong nhẫn trữ vật.

– Lấy đi.

Hắn không ngờ gia hỏa khủng bố mà mình gặp phải lần trước lại xuất hiện. Thực lực của đối phương quá cường hãn, không phải là thứ mà hắn có khả năng đối phó.

– Ngươi còn muốn chạy sao?

Giọng nói của Huyết Luyện Tôn Giả truyền ra từ trong mây máu cuồn cuộn. Kẻ này giống như là đã xem thấu suy nghĩ trong đầu Lâm Phàm.

– Giam cầm!

Đột nhiên, một sức mạnh huyền diệu bạo phát ra. Hư không chung quanh bị phong tỏa. Muốn trốn vào hư không rời đi đã là chuyện không thể nào.

Mà không chỉ có như vậy, không gian bị giam cầm còn hạn chế Lâm Phàm hành động.

– Lui tán!

Lâm Phàm sải bước ra, tùy ý hành tẩu, vận dụng Buff Không Nhìn Phong Ấn, tình huống trang bức quá đẹp.

– Ừm?

Trong mây máu, giọng nói vang lên với vẻ kinh ngạc. Hiển nhiên là người kia cũng không nghĩ đến có tình huống như này xảy ra.

Lâm Phàm ổn định lại.

– Ngươi là ai? Chớ núp ẩn núp giấu nữa! Có bản lĩnh thì đi ra cho ta xem.

– Không tồi! Thật là không tồi! Thiên Thần giáo cần nhân tài như ngươi.

Một bóng người đi ra từ trong mây máu kia.

Người kia giống như là một đại hán, toàn thân tản ra huyết khí nồng đậm, có khí tức ô uế tản ra bốn phía. Mặc dù không hề động nhưng đại hán này cũng có thể làm cho người ta có cảm giác hắn là một tồn tại cực kỳ kinh khủng.

– Đa tạ các hạ đã tán dương. Ta đích xác là một nhân tài. Nhưng ngươi là ai?

Đối phương đã tán dương, hắn cũng vui vẻ tiếp nhận. Lúc này, hắn biết phản kháng là vô dụng, bảo trì trấn định mới có thể nghĩ được biện pháp rời đi.

– Ngươi đã giết nhiều giáo đồ của Thiên Thần giáo như vậy mà lại không biết ta là ai sao. Thật đúng là buồn cười!

– Nhớ kỹ! Ta chính là Huyết Luyện Tôn Giả, là Hộ Giáo Pháp Vương của Thiên Thần giáo.

Nhìn thấy dáng vẻ hiện giờ của Quân Vô Thiên, trong lòng Huyết Luyện Tôn Giả thầm phẫn nộ. Hắn giơ ngón tay lên, điểm về phía Quân Vô Thiên. Những kiếm ý kia lập tức tiêu tán.

Mà Quân Vô Thiên mềm yếu vô lực ngã xuống đất. Huyết Trùng ở chung quanh tựa như là ngửi được mùi thơm của món ăn ngon vậy, điên cuồng lao đến, không ngừng cắn nuốt thân thể của Quân Vô Thiên.

– Huyết Luyện Tôn Giả, Hộ Giáo Pháp Vương.

Lâm Phàm trầm tư. Cường giả bực này không dễ chọc. E rằng kẻ này chính là chủ nhân của bàn tay khổng lồ đã cướp đoạt thi thể của Quân Vô Thiên ở Viêm Hoa tông.

Bây giờ lão sư không ở đây, mình cũng rất khó để có thể rời đi.

Nhìn về phía chung quanh, hắn lập tức có một biện pháp.

Cẩn thận suy nghĩ thêm một lát, hắn lại có một biện pháp khác.

Nhưng trong hai biện pháp rời đi, biện pháp thứ nhất là thích hợp nhất.

– Ta rất thưởng thức ngươi.

Lúc này, Huyết Luyện Tôn Giả nhìn về phía Lâm Phàm, trong hai con ngươi tản ra ánh sáng màu máu.

– Thưởng thức ta? Ha ha ha ha…

Lâm Phàm nở nụ cười trấn định.

– Không ngờ Hộ Giáo Pháp Vương của Thiên Thần giáo vậy mà lại thưởng thức một đệ tử của Viêm Hoa tông. Việc này không biết là sỉ nhục, hay là vinh hạnh đối với ta đây?

Huyết Luyện Tôn Giả bắt lấy Quân Vô Thiên rồi tiện tay ném vào trong tay áo. Sau đó, hắn nhìn về phía Lâm Phàm, ánh mắt như là nhìn về một con mồi vậy.

– Lâm Phàm, phong chủ của Vô Địch phong, bản Pháp Vương đã biết được, ngươi giết chết vô số giáo đồ của Thiên Thần giáo ta. Nhưng mà bản Pháp Vương đều không để trong lòng, bởi vì nhân tài mới là thứ mà bản giáo cần nhất. nếu ngươi gia nhập Thiên Thần giáo ta, bản giáo sẽ đồng ý với ngươi vị trí Pháp Vương. Đến lúc đó, ngươi chính là dưới một người, trên vạn người. Sinh tử của vô số người sẽ do ngươi khống chế. Cùng chúng ta lật đổ Viêm Hoa tông, sáng lập thịnh thế vô thượng, ngươi nghĩ sao?

– Ai có thể trên ta?

Lâm Phàm hỏi.

Huyết Luyện Tôn Giả.

– Giáo Vương của bản giáo chính là thiên địa đệ nhất nhân, tồn tại chí cao vô thượng.

Lâm Phàm trầm mặc một lát, sau đó ngẩng đầu.

– Huyết Luyện Tôn Giả, ngươi rất đáng thương.

– Đáng thương cái gì?

Huyết Luyện Tôn Giả bình tĩnh hỏi.

Lâm Phàm tiến lên một bước.

– Ta đang tiếc vì ngươi không nhìn thấu. Ngươi nói chúng ta tu hành là vì cái gì?

– Khá lắm, ngươi muốn cùng ta biện luận sao?

Huyết Luyện Tôn Giả cười nói:

– Tự nhiên là nghịch thiên cải mệnh. Mệnh ta do ta, không do trời.

Mắc câu rồi, phối hợp thật hoàn mỹ, không cần hắn tốn công đi vòng vo.

– Tốt! Nghịch thiên cải mệnh. Mệnh ta do ta, không do trời. Nhưng mà đáng tiếc mệnh của ngươi lại ở trong tay Giáo Vương.

– Biển đến không bờ trời làm bờ, núi trèo lên đến đỉnh ta là đỉnh.

– Ta nhìn ngươi cũng một nhân tài, không bằng cùng ta lật đổ Giáo Vương. Lúc đó, ngươi trở thành Giáo Vương chẳng phải là càng tốt hơn hay sao?

Huyết Luyện Tôn Giả lập tức giận dữ quát.

– Yêu ngôn hoặc chúng.

Lâm Phàm đưa tay, bình tĩnh nói:

– Đừng nóng vội! Hãy nghe ta nói hết đã! Giáo Vương chỉ là một vị trí mà thôi, người người đều có thể làm. Huyết Luyện Tôn Giả ngươi có thực lực ngập trời, uy nghiêm vô song. Thiên Thần giáo bây giờ chỉ có thể giấu ở bóng tối, không dám thò mặt ra đủ để chứng minh, Giáo Vương đương nhiệm không được. Nếu như ngươi trở thành Giáo Vương, chẳng phải là càng tốt hơn hay sao?

– Ngươi nghĩ lại xem. Lúc ngươi quỳ lạy ở dưới chân Giáo Vương, ngươi có cảm giác hùng tâm của mình bị áp chế hay không? Chắc chắn là có, bởi vì còn có một người đứng ở trên đầu của ngươi.

Huyết Luyện Tôn Giả cười.

– Không nói những chuyện này nữa, bản tôn giả nói với ngươi đến bây giờ chính là do ta cảm thấy ngươi là một nhân tài. Thiên Thần giáo ta cần những nhân tài như ngươi. Đương nhiên nếu như ngươi giao hạt châu kia cho ta thì càng tốt.

Lâm Phàm lắc đầu, một bước ba lần lắc đầu. Sau đó, hắn từ từ đi đến sông nham tương ở một bên.

– Huyết Luyện Tôn Giả, ta lại hỏi ngươi. Nếu như ngươi nhảy vào nham tương này thì sẽ như thế nào?

Huyết Luyện Tôn Giả cười nói.

– Nham tương mặc dù cực nóng, nhưng đối với cường giả như chúng ta cũng chỉ như là nước mát mà thôi.

Lâm Phàm gật đầu.

– Ừm, vậy ta lại hỏi ngươi. Thân thể phàm thai nhảy vào thì sẽ như thế nào?

– Ha ha ha. Việc này còn phải nói sao? Tự nhiên là tan thành mây khói, ngay cả cặn cũng không còn. Ngươi hỏi những cái này làm gì. Bản tôn giả hỏi ngươi, có nguyện ý gia nhập Thiên Thần giáo hay không?

Huyết Luyện Tôn Giả hỏi. Nếu như có thể Thiên Thần giáo thu nạp phong chủ Vô Địch phong thì đó sẽ là đả kích trí mạng đối với Viêm Hoa tông.

– Ngươi không lý giải được ý tứ của ta.

Lâm Phàm lắc đầu thở dài.

– Ngươi có ý tứ gì?

Huyết Luyện Tôn Giả nghi hoặc.

– Ngươi mạnh mẽ hơn ta cho nên ta có cảm giác tự do của mình bị hạn chế. Nhưng ta không muốn bị người khống chế, nên ngươi nhìn kỹ đây, cho dù chết ta cũng sẽ không khuất phục.

Vừa dứt lời.

Lâm Phàm nhanh chóng nhảy vào trong sông nham tương.

Lúc này, hắn thu hồi hết sức mạnh, thân thể cũng dần dần trở lại bình thường.

Xì xì xì ~

Sông nham tương bốc lên một ngọn lửa, Lâm phàm đã biến mất.

Huyết Luyện Tôn Giả sững sờ, sau đó mới kịp phản ứng.

– Đáng giận! Ngươi muốn chạy sao? Lên cho ta.

Lập tức, một sức mạnh mênh mông bạo phát ra. Dòng sông nham tương đột nhiên dâng lên. Huyết Luyện Tôn Giả cố gắng tìm kiếm Lâm Phàm ở trong đó.

Nhưng mà thật đáng tiếc, hắn tìm mãi cũng không có tìm được.

– Làm sao lại như thế?Chẳng lẽ tiểu tử này thật sự tự sát hay sao?

– Không có khả năng! Tuyệt không có khả năng này! Đáng giận! Vậy mà để hắn trốn thoát.

Huyết Luyện Tôn Giả giận dữ. Nhưng mà nếu như là bỏ chạy thì Lâm Phàm có thủ đoạn gì có thể rời đi dưới mắt của hắn.

Nhưng hắn đột nhiên nhớ tới những lời mà tiểu tử kia vừa mới nói.

Lật đổ Giáo Vương, mình làm Giáo Vương.

Nhưng rất nhanh, hắn liền đem ý tưởng này ném sau ót. Mình sao có thể có ý nghĩ như vậy.

Chỉ là Huyết Luyện Tôn Giả rõ ràng cảm thấy, nội tâm đột nhiên hơi rung động.

– Đáng giận! Yêu ngôn hoặc chúng! Tội đáng chết vạn lần.

Chương 293: Thiên Tông điện

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– Đáng giận! Không có hạt châu thì ta nên làm như thế nào cho phải. Thiên Thần giáo sẽ khó mà cường đại lên được.

Huyết Luyện Tôn Giả vắt óc suy nghĩ. Mà lúc này nghĩ đến bộ dáng của Quân Vô Thiên, hắn cũng không vui.

– Thật sự là đồ phế vật. Bản Pháp Vương làm ngươi có được năng lực gần như không chết vậy mà cũng có thể bị trấn áp thành thế này. Nếu như không phải là ngươi còn có tác dụng lớn thì ta đã không thèm cứu ngươi rồi.

Nhưng hắn không buông tha tìm kiếm. Hắn không tin đệ tử của Viêm Hoa tông kia đã chết. Hắn vẫn một mực tìm kiếm động tĩnh trong nham tương.

Nham tương sôi trào. Ở trong nham tương màu đỏ kia, một thân thể không ngừng bị phân giải.

Lâm Phàm biết hiện tại còn chưa an toàn cho nên hắn nhất định phải chờ đợi. Mà trong nham tương là an toàn nhất, cho nên hắn không ngừng phục sinh rồi lại tiếp tục chết.

Nhật nguyệt điên đảo.

Một đôi tay nắm lấy bờ. Lâm Phàm bò lên từ trong nham tương. Lúc này, hắn không có mảnh vải che thân. Đứng ở trong gió lạnh, hắn cũng có chút lạnh.

Hắn lấy một bộ quần áo từ trong nhẫn trữ vật và nhanh chóng mặc vào.

May mắn là hắn cũng chuẩn bị đủ quần áo cho nên không cần vì chuyện này quan tâm.

– Thật đúng là rất khủng bố! Nhưng mà mình lại phát hiện một bí mật trọng đại bên trong Thiên Thần giáo. Hộ Giáo Pháp Vương Huyết Luyện Tôn Giả không phải là người cam chịu ở dưới. Xem ra hắn có thể suy nghĩ từ sơ hở này mà lập kế hoạch diệt trừ Thiên Thần giáo.

Tuy Huyết Luyện Tôn Giả có thực lực mạnh nhưng lúc nãy, khi mình nói những lời kia, lông mày của hắn rõ ràng hơi nhúc nhích, hoặc có thể nói là hắn cũng động tâm.

Nhưng chỉ sợ Giáo Vương kia tại vị đã lâu, thâm căn cố đế, lực ảnh hưởng khá lớn, để hắn không dám phản kháng.

– Hắc hắc. Huyết Luyện Tôn Giả, chúng ta sẽ còn gặp lại.

Tổng bộ khu thứ tám nguyên lai ở ngay chỗ này nhưng nơi này đã bị mình hủy diệt cho nên tổng bộ khu thứ tám này khẳng định phải dọn đi.

Nếu như mình tiếp tục đợi ở chỗ này, có lẽ sẽ gặp được giáo đồ của Thiên Thần giáo, nhưng tính nguy hiểm quá lớn, khả năng vị Huyết Luyện Tôn Giả kia quay lại tìm mình cũng rất cao.

Rút lui!

Thành Thanh Yên.

Nghe theo Lâm Phàm phân phó, ếch xanh cùng lão Hắc đợi ở chỗ này.

Nhưng đúng là mỗi ngày không có việc gì, ếch xanh đều ngồi xổm ở trên tường thành, ngóng nhìn bầu trời tựa như là đang suy nghĩ gì đó.

Chỉ có lão Hắc phối hợp thành chủ tìm kiếm dư nghiệt của Thiên Thần giáo ở trong thành.

Nguyên bản, mầy người thành chủ không phân biệt được người thường và giáo đồ của Thiên Thần giáo, nhưng lão Hắc chính là U Minh Hắc Mãng, được trời ưu ái năng lực cảm ứng đối với khí tức quỷ dị.

Nhờ thế mà bọn họ đã bắt hơn mười giáo đồ còn sót lại ở trong thành.

– Đa tạ.

Thành chủ cung kính, cúi đầu cảm tạ đối với lão Hắc cùng ếch xanh.

Chân Huyền là đệ tử của Viêm Hoa tông trấn thủ thành Thanh Yên. Lúc trước, hắn kém chút nữa là phạm phải sai lầm lớn, trong lòng cũng vô cùng sầu lo. Thỉnh thoảng, hắn cũng hỏi thăm lão Hắc còn có ếch xanh xem nam tử tiến vào trong vòng xoáy kia là ai.

Nhưng lão Hắc cùng ếch xanh làm sao biết nói gì. Bởi vì bọn họ cũng chỉ biết Lâm Phàm là đệ tử của Viêm Hoa tông.

Mà chỉ chút ấy tin tức, Chân Huyền cũng đã biết địa vị của người kia ở trong tông môn chỉ sợ không đơn giản.

– Lão Hắc, ếch xanh.

Lúc này, một giọng nói từ phương xa truyền lại.

– Nhanh như vậy đã trở lại.

Nghe được giọng nói này, ếch xanh đột nhiên sững sờ. Lâm Phàm đi cũng quá nhanh rồi. Dựa theo suy đoán của hắn, chí ít cũng phải mười ngày nửa tháng.

Lão Hắc thì không có bất kỳ biểu lộ gì. Thân là yêu bộc, hắn tự nhiên đã làm tốt chuẩn bị.

Mà trải qua khoảng thời gian tìm hiểu về thế giới mới, hắn đúng là không ngờ. Nơi đã từng là cường giả san sát, vậy mà giờ lại tạo thành vô số tông môn. Chuyện này cũng khiến cho người ta cảm thấy ngạc nhiên.

Thậm chí những thành dân không có chút tu vi nào cũng khiến cho hắn có chút kinh hãi.

Đặt ở thời đại trước kia thì đó là chuyện căn bản không thể xảy ra.

Khi đó, người người đều tu luyện. Bây giờ xem ra, thời đại đã biến hóa cực lớn. Trong lúc nhất thời, hắn vẫn còn có chút không quen.

– Chủ nhân.

Lão Hắc nghênh đón nói.

– Chúng ta đã tìm ra và xử lý toàn bộ dư nghiệt ở trong thành.

– Ừm.

Lâm Phàm nhẹ gật đầu.

– Hoan nghênh chủ nhân trở về, ta biết chủ nhân là lợi hại nhất. Những tên kia sao có thể là đối thủ của chủ nhân.

Ếch xanh hô lớn, liên tục vỗ mông ngựa.

– Chân Huyền tham kiến sư huynh.

Lâm Phàm gật đầu.

– Về sau chú ý một chút, đừng lòng dạ đàn bà.

– Vâng.

Chân Huyền gật đầu. Nhưng hắn vẫn như cũ cảm giác những người kia là sinh mệnh hoạt bát. Dù bọn họ đã vào Thiên Thần giáo, cũng có thể khuyên trở về.

Đương nhiên, những điều này Lâm Phàm cũng không biết. Dù có biết thì hắn cũng không thèm để ý. Loại người như Chân Huyền nhất định phải trải qua đại biến mới có thể hiểu ra được.

– Tham kiến sư huynh.

Thành chủ đi tới. Đối với vị cường giả của tông môn này, hắn rất cung kính. Nếu như không phải vị sư huynh này đến, hậu quả thật sự là không tưởng tượng nổi.

Lâm Phàm cũng không muốn lưu lại tại thành Thanh Yên, nhưng hắn vẫn nhắc nhở:

– Bây giờ Thiên Thần giáo hoạt động càng ngày càng thường xuyên. Các ngươi cần chú ý hơn một chút, phải nghiêm khắc thẩm tra những người vào thành.

– Vâng.

Thành chủ gật đầu.

Bây giờ cũng không có chuyện gì nữa, hắn còn phải về tông môn một chuyến. Lần này ra ngoài thu hoạch tương đối khá.

Thực lực của tên Hộ Giáo Pháp Vương của Thiên Thần giáo kia hoàn toàn chính xác là rất mạnh. Lần sau gặp hắn, mình phải cẩn

thận hơn.

– Đi.

Ếch xanh nhảy lên trên vai của Lâm Phàm, lão Hắc xé rách hư không rồi bọn họ nhanh chóng rời đi.

Đúng lúc này, thành chủ vỗ trán.

– Chết! ta quên hỏi thăm tên của đại nhân rồi.

…

Viêm Hoa tông.

Viêm Hoa tông nguyên bản phi thường náo nhiệt nhưng lúc này bầu không khí lại khiến người ta có cảm giác kiềm nén.

Trong tông, các đệ tử tụ tập thành tốp năm tốp ba châu đầu trò chuyện với nhau.

– Các ngươi biết được không? Người của Thiên Tông điện đến rồi.

– Thiên Tông điện là cái gì?

– Đó là một tổ chức do thật nhiều đại tông môn tạo thành, thuộc về bên ngoài tông môn nhưng mà có liên lạc với mỗi một cái tông môn, thuộc về tổ chức giữ gìn hòa bình giữa các tông môn.

– Bây giờ người chấp pháp của Thiên Tông điện đến tông ta, nói muốn tới tìm một lời giải thích?

– Giải thích cái gì? Viêm Hoa tông chúng ta giống như không có làm chuyện gì đi.

– Ta thăm dò được. Bọn họ tới là bởi vì Lâm sư huynh. Lúc trước, khi Tượng Thần tông xâm lấn Thái Thản tông, Lâm sư huynh một chảo đập chết vô số đệ tử của Tượng Thần tông, Tượng Thần tông không phục cho nên cáo trạng đến Thiên Tông điện.

– Tượng Thần tông này cũng quá vô sỉ đi. Tượng Thần tông xâm lấn Thái Thản tông bị Lâm sư huynh giết chết mà còn dám cáo trạng sao. Bọn họ nghĩ như thế nào vậy?

– Nghe nói lúc ấy đã có lệnh ngưng chiến nhưng Lâm sư huynh vẫn còn ra tay để Tượng Thần tông bắt lấy sơ hở.

Vô Địch phong.

Lã Khải Minh lo lắng. Hắn đã biết người chấp pháp của Thiên Tông điện tới, chỉ không biết Lâm sư huynh sẽ làm như thế nào.

Mặc dù Lâm sư huynh vẫn chưa về nhưng mà người chấp pháp của Thiên Tông điện đã tiến hành thương thảo chuyện này cùng các trưởng lão.

Vương Phù nói.

– Lã sư huynh, ngươi còn đang lo lắng chuyện của Lâm sư huynh sao?

– Ừm. Việc này không dễ giải quyết. Tượng Thần tông mời được người chấp pháp của Thiên Tông điện đến, hiển nhiên là muốn một lời giải thích.

Lã Khải Minh nói.

Nghe hắn nói thế, Vương Phù phẫn nộ quát.

– Thiên Tông điện này chính là một tồn tại vô dụng. Bọn họ do tông môn cường đại khống chế, chỉ biết làm việc cho mấy đại tông môn kia. Lúc Tượng Thần tông xâm lấn Thái Thản tông thì bọn họ không ra mặt ngăn cản, bây giờ lại bởi vì Lâm sư huynh giết chết mấy đệ tử của Tượng Thần tông liền đến đây đòi chúng ta giải thích. Thật sự là đáng giận đến cực điểm.

– Nếu như ta có thực lực, tất diệt Thiên Tông điện này.

Nghe hắn nói thế, Lã Khải Minh biến sắc.

– Im miệng! Ngươi muốn rước họa vào thân hay sao? Nếu để người khác nghe được, truyền vào trong tai Thiên Tông điện, ngươi sẽ xui xẻo đó.

– Vâng, sư huynh nói đúng.

Vương Phù gật đầu, nhưng trong lòng hắn vẫn rất oán giận.Thiên Tông điện còn có Tượng Thần tông kia thật sự là đáng giận. Bọn họ vậy mà tìm Lâm sư huynh để gây phiền phức, trong lòng không có một chút công đạo, hoàn toàn không có ý nghĩa tồn tại.

Trong đại điện.

Già Diệp trưởng lão của Tượng Thần tông đứng ở trong đại điện,

tức giận gào thét.

– Kẻ này thiên địa không dung, giết vô số đệ tử vô tội của Tượng Thần tông ta, nhất định phải để hắn trả giá đắt.

Sau đó, hắn nhìn về phía người chấp pháp của Thiên Tông điện.

– Xin chấp pháp đại nhân lấy lại công đạo cho Tượng Thần tông ta.

– Lúc ấy rõ ràng hai bên đã ngưng chiến, thế nhưng mà người này còn giết chết đệ tử của tông ta, chuyện này nên nói như thế nào?

Người chấp pháp của Thiên Tông điện là một nam tử trung niên, khí tức nhẹ nhàng, nhưng mà sức mạnh ẩn chứa trong cơ thể cũng không đơn giản. Giờ phút này, hắn gật đầu.

– Ừm. Việc này nếu như là thật, tất nhiên cần xử phạt.

– Thiên Tu trưởng lão, người này là đồ đệ của ngươi. Ngươi có gì muốn nói sao?

Thiên Tu ngồi ở chỗ đó, nhẹ nhàng vuốt râu, nâng chung trà lên, chậm rãi uống một hớp, sau đó nhắm mắt dưỡng thần, không có chút ba động nào.

Nhìn thấy cảnh này, Già Diệp trưởng lão không thể nhịn được nữa. Hắn quát ầm lên.

– Thiên Tu, ngươi có ý gì? Ngươi muốn bao che đồ đệ của ngươi đúng hay không?

– Không có.

Thiên Tu mở miệng, chỉ nói hai chữ, sau đó lại ngậm miệng không nói.

Già Diệp chịu đựng lửa giận thiêu đốt ở trong lòng, trầm giọng nói.

– Vậy ngươi vì sao không nói. Các ngươi rõ ràng là không muốn thừa nhận việc này.

Thiên Tu vẫn thản nhiên vuốt râu.

– Nha.

Già Diệp dựng râu trừng mắt.

– Ngươi…

Lúc này, người chấp pháp của Thiên Tông điện đưa tay.

– Già Diệp trưởng lão, ngươi cứ bình tĩnh đã. Việc này không vội vàng được.

– Thiên Tu trưởng lão, ngài có thể mời đồ đệ của ngươi đi ra không? Ta muốn hỏi hắn mấy chuyện.

Thiên Tu lắc đầu.

– Đồ nhi ta xuất tông đã được một khoảng thời gian. Ta cũng không biết khi nào hắn mới trở về, có khả năng một năm, cũng có thể là ba, bốn năm.

– Không có khả năng. Ta cũng không tin, ngươi không tìm được hắn.

Già Diệp vừa đặt mông ngồi xuống lại lập tức nhảy dựng lên, tức giận đến toàn thân phát run, sau đó nhìn về phía người chấp pháp của Thiên Tông điện với vẻ mặt bi phẫn.

– Những đệ tử vô tội kia liền bị giết như thế, máu thịt be bét, không có bộ thi thể nào là nguyên vẹn cả. Thân là trưởng lão của bọn họ, ta rất đau lòng. Nếu như không lấy lại công đạo cho bọn họ, ta còn mặt mũi gì mà làm trưởng lão nữa.

Đột nhiên, một tiếng hừ lạnh vang lên.

– Già Diệp, nếu như ngươi còn dám hô to gọi nhỏ, lão phu cam đoan ngươi không đi ra khỏi cửa lớn được.

Thiên Tu nhẹ nhàng nhìn về phía Già Diệp.

Già Diệp tức đến đỏ bừng cả mặt.

– Chấp pháp đại nhân, ngươi nhìn xem, đây chính là trưởng lão của Viêm Hoa tông. Ở ngay trước mặt ngài mà hắn vẫn dám đe dọa sẽ giết ta, rõ ràng là gan to bằng trời mà. Ta cũng không tin, nếu hiện tại ta đi ra thì ngươi sẽ giết ta. Ta muốn xem xem, ngươi có dám hay không.

Vừa dứt lời.

Già Diệp nhanh chóng đi tới cửa, giơ chân lên, muốn bước ra ngoài. Nhưng đột nhiên, động tác của hắn dừng lại.

Sau đó, hắn quay đầu nhìn về phía Thiên Tu và phát hiện Thiên Tu vẫn trấn định như cũ ngồi ở chỗ đó.

Chần chờ một lúc, cuối cùng hắn vẫn rụt chân trở về, quay lại đặt mông ngồi trên ghế.

– Chuyện này ta tin tưởng người chấp pháp nhất định sẽ cho đệ tử của tông ta một cái công đạo.

Người chấp pháp của Thiên Tông điện lắc đầu, biểu thị bất đắc dĩ.

– Thiên Tu trưởng lão, xin…

– Lão sư, ta trở về.

Đột nhiên, một giọng nói vang lên.

Khi nghe được giọng nói này, Thiên Tu đột nhiên mở mắt, trong lòng kinh ngạc, thậm chí có xúc động muốn gào thét, nghiệt đồ này bây giờ trở về làm gì?

Nếu như Lâm Phàm không trở lại, hắn đúng là có thể kéo dài thời gian, rồi từ từ làm cho đám gia hỏa này phải xéo đi.

Nhưng bây giờ thì hơi khó giải quyết.

Chương 294: Bị dọa

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Tông môn.

Lâm Phàm từ hư không xuất hiện, rơi xuống

Lúc này, hắn lại phát hiện tình huống chung quanh có chút không đúng.

Lão Hắc nhìn trái phải, đúng là rất hiếu kỳ đối với Viêm Hoa tông này, mà ếch xanh cũng như thế. Dù sao bọn họ cũng đều bị nhốt lâu như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy nhiều người như thế, hiếu kỳ là chuyện hiển nhiên.

– Sư đệ, các ngươi thế nào?

Lâm Phàm nhìn thấy những đệ tử kia giống như có lời gì muốn nói với tự mình, nhưng muốn nói lại thôi.

Một đệ tử tiến lên, nhỏ giọng nói:

– Sư huynh, người của Thiên Tông điện đến, muốn tìm ngươi để gây phiền phức.

– Thiên Tông điện?

Lâm Phàm tự nhiên biết Thiên Tông điện này là cái tổ chức gì.

– Bọn chúng tìm ta làm gì?

Đệ tử kai nói.

– Tượng Thần tông đi Thiên Tông điện cáo trạng sư huynh. Bọn họ nói hai bên đã ngưng chiến nhưng mà sư huynh vẫn đập chết đệ tử của bọn chúng. Cho nên bọn họ đến Viêm Hoa tông đòi muốn lời giải thích.

– Cái gì? Tượng Thần tông này có bị bệnh hay không?

Lâm Phàm cũng có chút nghi hoặc. Tượng Thần tông rõ ràng là kẻ đi xâm lược mà giờ còn dám đi cáo trạng mình. Thật đúng là không biết xấu hổ!

Đệ tử kia tiếp tục nói.

– Sư huynh, ngươi phải cẩn thận. Từ khi tới đến giờ, vị trưởng lão của Tượng Thần tông này vẫn đang hô to gọi nhỏ với các trưởng lão đều ở bên trong.

Lâm Phàm nhẹ gật đầu, nói:

– Ta đi xem một chút xem tình huống đến cùng là như thế nào.

Trong đại điện.

– Thiên Tu, đồ đệ của ngươi đã trở về rồi.

Già Diệp đứng lên nói. Sau đó, hắn nhìn về phía Người chấp pháp của Thiên Tông điện.

– Người đã trở về thì nhất định phải lập tức thẩm vấn, lấy lại công đạo vì những đệ tử đã chết của tông ta.

Người chấp pháp của Thiên Tông điện gật đầu.

– Thiên Tu trưởng lão, bây giờ đồ đệ của ngươi đã trở về, vừa vặn ta cũng có thể hỏi hắn một vài chuyện.

Trong lòng Thiên Tu cảm thấy bất đắc dĩ. Tên đồ đệ này của mình lúc nào trở về không tốt, sao nhất định phải về lúc này cơ chứ. Thiên Tông điện này cũng không dễ chọc. Rồi còn cả tông môn chết không biết xấu hổ, có chỗ dựa phía sau giống như Tượng Thần tông này nữa. Hiện tại, hắn cũng không biết nên làm thế nào.

Bình thường một tên trưởng lão nho nhỏ như Già Diệp mà dám làm càn như vậy, theo lý hắn đã sớm trấn áp.

Lúc này, Lâm Phàm đi vào. Già Diệp trưởng lão tiến lên nắm lấy bả vai Lâm Phàm.

– Chính là ngươi…

– Thứ gì vậy?

Lâm Phàm nhanh chóng đẩy Già Diệp trưởng lão ra. Mặc dù, hắn không dùng lực nhưng cũng để Già Diệp trưởng lão ngã ngồi xuống dưới đất, miễn cưỡng phun ra một búng máu.

– Chấp pháp đại nhân, ngài xem đi, đây là vô pháp vô thiên đó, ta mới nói chuyện mà hắn đã động thủ đánh người rồi.

Già Diệp trưởng lão nguyên bản cũng có tu vi Thiên Cương cảnh tầng ba, nhưng lúc này, hắn ngồi dưới đất gào thét,, kêu trời trách đất như là chó ghẻ vậy.

Hai người Thiên Tu, Hỏa Dung đều không muốn để ý tới Già Diệp này.

Tượng Thần tông phái Già Diệp tới chỉ sợ cũng là để buồn nôn Viêm Hoa tông mà thôi.

Lâm Phàm đi đến trước mặt Thiên Tu.

– Tham kiến lão sư.

Thiên Tu gật đầu.

– Trở về là tốt rồi. Tượng Thần tông đi Thiên Tông điện cáo trạng ngươi sau khi hai bên ngưng chiến mà vẫn giết chết đệ tử của bọn chúng. Ngươi như là đã trở về, vậy liền ngồi xuống, để chấp pháp đại nhân hỏi ngươi một vài vấn đề.

– Nha.

Lâm Phàm đặt mông ngồi xuống bên cạnh Thiên Tu, cầm lấy hoa quả trên bàn trà, cắn một miếng, quả này rất thơm giòn.

– Chấp pháp đại nhân hỏi đi.

Người chấp pháp của Thiên Tông điện đánh giá Lâm Phàm.

– Sau khi Tượng Thần tông cùng Thái Thản tông ngưng chiến, ngươi có đập chết một đám đệ tử của Tượng Thần tông hay không?

– Đập chết?

Lâm Phàm sững sờ, sau đó nhanh chóng nuốt miếng quả trong miệng xuống.

– Lúc chưa đình chiến thì ta có đập chết không ít, nhưng mà sau khi ngưng chiến, ta không hề đập nữa. Đây là vu hãm.

– Ngươi nói láo.

Già Diệp đỏ mặt.

– Ngươi nói dối. Rõ ràng là khi hai bên đã ngưng chiến, ngươi lại dùng cái chảo đen thui kia của ngươi vô duyên vô cớ đập chết mấy ngàn đệ tử của tông ta. Đây chính là mấy ngàn mạng người vô tội đó, ngươi sao có thể hạ thủ được ác như vậy.

– Im miệng! Đại điện của Viêm Hoa tông ta không phải là chỗ mà ngươi có thể hô to gọi nhỏ. Nếu ngươi lại hét thêm một câu nữa thì ta sẽ lấy mạng ngươi. Không tin thì ngươi co thể thử một lần.

Lâm Phàm nghiêm mặt lại, lạnh lẽo nhìn Già Diệp.

Nghe được lời nói này, Già Diệp trưởng lão kém chút nữa là phun máu. Lúc trước hắn đã bị Thiên Tu uy hiếp, bây giờ là lại bị đồ đệ của Thiên Tu uy hiếp nữa, hắn thân là Tượng Thần tông trưởng lão, sao có thể chịu khuất nhục như vậy.

Hắn há miệng, định hô một tiếng nhưng nghĩ kỹ một lúc thì lại hất ống tay áo lên, ôm quyền nói:

– Chấp pháp đại nhân, xin ngươi lấy lại công đạo cho những đệ tử của tông ta.

Sau đó hắn không nói một câu nào nữa, chỉ ngồi tại chỗ, oán giận nhìn chằm chằm Lâm Phàm.

Người chấp pháp của Thiên Tông điện gật đầu.

– Lâm Phàm, Tượng Thần tông có người nói ngươi giết.

Lâm Phàm phì cười.

– Chấp pháp đại nhân, chẳng lẽ Tượng Thần tông nói cái gì thì sự thật là cái đó sao? Nếu ta nói ta tận mắt nhìn thấy người của Tượng Thần tông làm với một con heo mẹ già, ngài có tin hay không?.

– Ngươi…

Nghe hắn nói thế, Già Diệp tức giận đến toàn thân phát run, ngay cả lời đều nói không ra miệng, hắn không ngờ phong chủ của Viêm Hoa tông lại thô lỗ như thế.

– Khụ khụ. Lâm Phàm, chú ý ngôn từ.

Hỏa Dung ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở.

Người chấp pháp của Thiên Tông điện bây giờ cũng rất nhức đầu. Việc này nguyên bản cũng không phải là chuyện gì quá to tát hoặc là nói căn bản không đáng để hắn đến đây. Nhưng mà Tượng Thần tông đã cáo trạng đến tận nơi rồi, bọn họ không tiếp nhận cũng không tốt.

Thiên Tông điện bọn họ được lập ra chính là để xử lý những chuyện này. Đối với một ít chuyện, bọn họ cũng sẽ đứng ra ngăn cản. Nhưng đối với những siêu cấp đại tông môn, Thiên Tông điện bọn họ giống như không có tác dụng vậy, không đáng giá nhắc tới.

Dù sao, bên trong Thiên Tông điện không chỉ có tiếng nói của một người.

– Nếu như là nói chuyện này, ta khẳng định là mình không làm. Nhớ kỹ, ta là phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông, không phải ai cũng có thể vu hãm. Nếu như có người vu hãm thì người đó sẽ phải trả giá thật lớn. Tượng Thần tông, các ngươi nghĩ kỹ lại nói.

Lâm Phàm nhìn Già Diệp rồi nói.

Nhìn thấy ánh mắt của đối phương, Già Diệp vội vàng nói:

– Chấp pháp đại nhân, ngài nhìn đi, hắn uy hiếp ta, hắn dùng ánh mắt uy hiếp ta.

Lâm Phàm đúng là không ngờ Tượng Thần tông này lại vô sỉ như thế. Thật sự là hận! Sớm biết thế cho dù ngưng chiến, hắn cũng nên đuổi theo, đập chết hết những đệ tử kia của Tượng Thần tông.

Chẳng qua là lúc đó, hắn lười chạy.

– Ta tin tưởng đồ nhi của ta. Lúc ấy, phân thân của lão phu cũng đi qua, cũng không thấy được đồ nhi của ta giết chết những đệ tử của Tượng Thần tông kia.

Thiên Tu mở miệng nói.

– Nếu như ai tiếp tục vu hãm, đó chính là vu hãm lão phu, lão phu sẽ không bỏ qua.

Hỏa Dung là đại biểu cho sự công chính của tông môn nhưng cũng chỉ là tại tông môn mà thôi, đối với địch nhân đến từ bên ngoài thì hắn không có công chính như vậy.

– Ừm. Ta cũng ở chỗ đó, hoàn toàn chính xác là không có chuyện này phát sinh, cho nên xin Già Diệp trưởng lão điều tra rõ ràng rồi lại đến Viêm Hoa tông ta.

Già Diệp trưởng lão không ngờ Viêm Hoa tông vậy mà chết không thừa nhận, không khỏi đứng dậy.

– Các ngươi không dám thừa nhận sao?

Thiên Tu lắc đầu.

– Việc mà đồ đệ của ta không làm thì sao ta phải thừa nhận?

Hỏa Dung cũng nói:

– Phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông ta là người chính nghĩa, dám làm dám chịu. Nếu quả thật là hắn làm thì tuyệt đối sẽ không có chuyện không thừa nhận. Nhưng bây giờ là chuyện bịa đặt, vậy thì tuyệt đối không thể thừa nhận.

Lâm Phàm gật đầu.

– Không sai. Đây là chuyện không thể nào. Đệ tử của Tượng Thần tông các ngươi quá yếu, ta sao lại phải hạ thủ với bọn chúng.

Già Diệp có thể thề với trời, người này rõ ràng là đã động thủ.

– Lão sư, nếu như không có chuyện gì nữa thì ta phải trở về Vô Địch phong. Còn chờ ở chỗ này, hoàn toàn chính là lãng phí thời gian của đệ tử.

Lâm Phàm lười để ý những chuyện này.

Về phần Già Diệp, hắn tự nhiên không có để ở trong lòng, không có việc gì mà tìm cớ gây sự. Giết đều đã giết rồi lại còn tìm tới cửa.

Đúng lúc này, Người chấp pháp của Thiên Tông điện đứng dậy.

– Không sao, ta đến dò xét một chút.

Hai mắt của Già Diệp sáng lên. Hắn hưng phấn nói.

– Đúng! Chấp pháp đại nhân là người có thần thông dò xét, có thể cảm thụ ngươi giết chết người hay không? Ngươi có dám cho chấp pháp đại nhân kiểm tra hay không?.

Thiên Tu cùng Hỏa Dung nhíu mày, cảm giác có chút khó giải

quyết.

Việc Lâm Phàm giết chết những đệ tử của Tượng Thần tông kia vốn cũng không có làm sao cả nhưng mà hiện giờ có Thiên Tông điện này tham dự vào thì khác. Việc này cũng có chút phiền toái rồi.

Nếu quả thật có quyết định xử phạt, bọn họ muốn không phục tùng cũng không được, bởi vì đây là quy củ.

Lúc này, Lâm Phàm nhìn về phía Thiên Tu.

– Lão sư, đồ nhi có chuyện cần bẩm báo. Gần đây, Thiên Thần giáo thường xuyên hoạt động. Đồ nhi vừa đi diệt tổng bộ khu thứ tám của Thiên Thần giáo. Trong khoảng thời gian này, đệ tử trong tông tốt nhất đừng ra ngoài, đề phòng gặp phải cường giả của Thiên Thần giáo, gặp bất trắc.

– A! Thật sao? Không ngờ mọi việc đã nghiêm trọng như thế rồi. Nếu thật là như thế, những người đơn độc rời tông thật sự là sẽ gặp nguy hiểm.

Thiên Tu cau mày nói.

– Hoàn toàn chính xác là bây giờ ở bên ngoài rất loạn.

Lâm Phàm cảm thán nói.

Lúc này, trong lòng Người chấp pháp kẽo kẹt một chút. Hắn luôn có cảm giác trong lời nói vừa rồi của hai người này ẩn chứa ý khác, có chút…

– Viêm Hoa tông đang ở trong thời kỳ loạn trong giặc ngoài mà các ngươi còn có thời gian rảnh rỗi ngồi ở chỗ này sao?

Già Diệp trưởng lão giống như là không nghe ra ẩn ý trong lời nói của Thiên Tu và Lâm Phàm. Lời nói hoàn toàn là có ý cười trên nỗi đau của người khác.

Lâm Phàm không có để ý Già Diệp này mà nhìn về phía Người chấp pháp.

– Lâm Phàm ta là người báo thù không cách đêm, báo ân dù là chục nghìn năm, cũng ghi nhớ trong lòng.

– Chấp pháp đại nhân, ngài có thể đến đây kiểm tra rồi.

Người chấp pháp nuốt nước bọt, sau đó cười nói.

– Được.

Sau đó một tay khoác lên vai Lâm Phàm. Một khí tức kỳ diệu nhanh chóng truyền vào trong cơ thể của Lâm Phàm.

Ở trong đầu của Người chấp pháp xuất hiện các loại đồ án trừu tượng.

Nhưng lập tức, một sát ý ngút trời nổi lên, nhanh chóng hình thành thế giới bằng sát ý. Chỉ hơi cảm giác một chút, Người chấp pháp cũng thấy thể xác và tinh thần của mình run rẩy.

Trên trán của Người chấp pháp đột nhiên có mồ hôi lăn xuống. Sắc mặt cũng dần dần chuyển sang màu trắng.

Người chấp pháp không biết rốt cuộc là Lâm Phàm đã giết bao nhiêu người mới có thể tạo thành sát ý khủng bố như thế? Chục nghìn người hay là trăm nghìn người?

Lúc này, hắn vội vàng nhấc tay khỏi vai Lâm Phàm.

Người chấp pháp hít sâu một hơi cho mình bình tĩnh lại. Sắc mặt tái nhợt cũng dần dần khôi phục lại.

Già Diệp không kịp chờ đợi.

– Chấp pháp đại nhân như thế nào? Có phải là hắn đã giết những đệ tử vô tội kia hay không?

– Hừ.

Đúng lúc này, Người chấp pháp hừ lạnh một tiếng.

– Già Diệp trưởng lão, ta hi vọng ngươi không nói đùa với chúng ta. Việc này hoàn toàn chính là giả dối không có thật. Lâm phong chủ của Viêm Hoa tông không làm chuyện thế này.

– Không có khả năng. Hắn làm. Rõ ràng là hắn làm.

Già Diệp trưởng lão gào thét.

Lâm Phàm thở dài.

– Thôi! Thôi! Tượng Thần tông phái ngươi đến đây, không phải là muốn chúng ta bồi thường sao? Nhớ kỹ, đây là Viêm Hoa tông ta tôn thờ chủ nghĩa nhân đạo, cho nên mới có chuyện an ủi Tượng Thần tông các ngươi. Tiếp lấy!

Một quầng sáng lấp lóe.

Già Diệp giang hai tay ra. Khi thấy đồ vật bên trong quầng sáng này, hắn lại ngây người.

– Ngươi dám nhục mạ ta?

Lâm Phàm nhướng mày.

– Tượng Thần tông các ngươi là có ý gì? Chẳng lẽ là không để Viêm Hoa tông ta ở trong mắt hay sao? Ta thân là phong chủ của Vô Địch phong, cho Tượng Thần tông các ngươi một viên đan dược Nhân giai hạ phẩm thì làm sao? Ngươi có biết ở Viêm Hoa tông chúng ta, vì một viên đan dược Nhân giai hạ phẩm, một đệ tử cần cố gắng bao lâu sao?

– Được rồi, nhiều lời vô ích.

Người chấp pháp ôm quyền.

– Lâm phong chủ, đã quấy rầy rồi.

Lâm Phàm tiến lên, bắt lấy tay của Người chấp pháp.

– Ngược lại để chấp pháp đại nhân tốn công đi một chuyến.

Bất động thanh sắc, mấy viên đan dược Huyền giai thượng phẩm đã bí mật rơi vào tay của Người chấp pháp.

Người chấp pháp cực kỳ vui mừng, gật đầu, cười, lặng yên cất đi.

Chương 295: Hết thảy vinh dự để ta đến tiếp nhận đi

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Già Diệp trưởng lão không cam lòng. Nhưng Người chấp pháp cũng đã nói đây là vu hãm, hắn còn có thể nói cái gì?

Tiếp tục lưu lại Viêm Hoa tông nháo sự, chỉ sợ là hắn sẽ gặp phải bi kịch.

Tượng Thần tông không bằng Viêm Hoa tông, đây là sự thật không thể chối cãi.

Bây giờ, hắn dám đến nháo sự, cũng bởi vì Người chấp pháp của Thiên Tông điện ra mặt. Nếu không chỉ một người là hắn thì dũng khí ở đâu ra mà dám đến nơi này.

– Tượng Thần tông này thật đúng là có bệnh, rất ưa thích làm người buồn nôn.

Thấy hai người đã đi xa, Lâm Phàm cầm lấy hoa quả, thoải mái cắn một miếng.

Mấy viên đan dược Huyền giai thượng phẩm kia đúng là lãng phí. Nhiều đệ tử của Vô Địch phong cũng còn không có đãi ngộ tốt như vậy.

– Hazz!

Hỏa Dung thở dài.

– Hôm nay, ta vì đệ tử của tông môn mà nói dối.

– Hỏa Dung trưởng lão, ta cũng không có nói dối. Ta không có giết mà đúng không?

Biểu lộ trên mặt của Lâm Phàm rất chân thành giống như là đang nói thật vậy.

Hỏa Dung trầm mặc một lát, sau đó gật đầu.

– Không sai. Ngươi nói rất đúng. Ngươi không hề giết người. Lão phu hoàn toàn chính xác là không có nói sai.

– Đồ nhi, ngươi vừa mới nói tổng bộ khu thứ tám của Thiên Thần giáo là chuyện gì? Ngươi tìm được tổng bộ khu thứ tám sao?

Thân là một trong những trưởng lão đỉnh tiêm của tông môn, cũng là đệ nhất cường giả trong tông môn, Thiên Tu rất chú ý đối với chuyện về Thiên Thần giáo.

Bình sinh ông cũng không thích quản nhiều chuyện nhưng thân là trưởng lão của tông môn, tự nhiên phải vì tông môn làm ra cống hiến.

Bình thường, ông vẫn một mực tìm kiếm tung tích của Thiên Thần giáo. Đoạn thời gian trước, chỗ phường thị Vân Hải bên kia có Hộ Giáo Pháp Vương của Thiên Thần giáo xuất hiện. Nhưng khi ông đến nơi thì Hộ Giáo Pháp Vương kia đã rời đi rồi. Chuyện này khiến ông cảm thấy có chút tiếc nuối.

Nếu như bắt được, ông có thể cam đoan, tuyệt đối sẽ không cho đối phương rời đi, coi như rời đi, cũng tuyệt đối phải bỏ ra một cái giá lớn.

– Lão sư, ta đúng là đã tìm được tổng bộ của khu thứ tám. Chuyện này còn phải bắt đầu từ thành Thanh Yên…

Hắn nhanh chóng miêu tả hết tình huống khi đó, nhưng không có nói về Huyết Luyện Tôn Giả.

Huyết Luyện Tôn Giả này quá mạnh. Mình có thể đào thoát từ trong tay hắn, cũng là do mượn sông nham tương.

Nếu như nói Huyết Luyện Tôn Giả xuất hiện qua, như vậy thì tiếp theo sẽ nói thế nào, cũng không thể nói với lão sư là mình nhảy vào nham tương được.

Nghe xong mọi chuyện, Thiên Tu cùng Hỏa Dung đều dần dần ngưng trọng.

– Thiên Tu, ta cho rằng việc cấp bách lúc này là nhất định phải

điều động đệ tử nội môn nhất phẩm của tông môn đến trấn thủ từng cái thành trì. Nếu như phát hiện bóng dáng của Thiên Thần giáo thì phải lập tức trấn áp.

Hỏa Dung trầm mặc một lát rồi nói.

– Ừm. Thiên Thần giáo bây giờ càng ngày càng to gan. Giáo Vương kia hiển nhiên đã không giữ được bình tĩnh. Lão phu còn đang một mực hoài nghi Thiên Thần giáo có thể lớn mạnh đến trình độ này chính là do có Thánh Đường tông ở sau lưng duy trì.

Ngữ khí của Thiên Tu có chút ngưng trọng, thậm chí có chút phẫn nộ. Ông vốn cũng không có bất kỳ hảo cảm gì với Thánh Đường tông, nhưng bởi vì thân là trưởng lão của Viêm Hoa tông, có đôi khi còn phải giả vờ hữu hảo với mấy kẻ đến từ Thánh Đường tông.

Nếu như không phải vì Viêm Hoa tông, ông đã sớm động thủ.

– Sư huynh, ngài nên nói cẩn thận. Chúng ta không có bất kỳ bằng chứng gì về chuyện này. Nếu như bị Thánh Đường tông biết được, tông môn cũng rất khó xử lý.

Kỳ thật trong lòng của Hỏa Dung cũng cho rằng là Thánh Đường tông ở sau lưng duy trì Thiên Thần giáo, nhưng ngại vì không có chứng cứ, cho nên hắn căn bản không thể nói như vậy.

– Hừ, Thánh Đường tông hiện tại cũng không yên ổn. Hủy tông môn của người ta khiến cho đại năng khủng bố trả thù, ta muốn nhìn bọn chúng đối mặt như thế nào.

Thiên Tu cũng không e ngại Thánh Đường tông, nhưng bởi vì tông môn tồn tại, cho nên ông bị áp chế. Nếu như là tán tu một thân một mình, ông dám một người chống lại Thánh Đường. Dù là rất nhiều cường giả của Thánh Đường tông có thể sánh vai cùng hắn, nhưng thế thì sao, ông không sợ chút nào cả.

Chỉ là hiện tại, ông nhất định phải cân nhắc đến Viêm Hoa tông, cho nên cũng không phải ông muốn làm như thế nào liền có thể làm như thế ấy.

Đột nhiên!

Lâm Phàm nghĩ đến một việc.

– Lão sư, con đã gặp Quân Vô Thiên.

– Cái gì?

Thiên Tu giật mình.

– Quân Vô Thiên, hắn còn sống sao?

– Vâng. Hắn còn sống. Hỏa Dung trưởng lão, ngươi còn nhớ rõ những con Huyết Trùng mà chúng ta gặp trên đường trở về từ Thái Thản tông sao?

Lâm Phàm nói.

Hỏa Dung trưởng lão giật mình nói:

– Ý của ngươi, những con Huyết Trùng kia chính là do Quân Vô Thiên làm ra?

– Không sai. Bây giờ Quân Vô Thiên đã trở thành kẻ người không ra người quỷ không ra quỷ, toàn thân đều bị Huyết Trùng bao phủ, do Huyết Trùng mà sinh, có thể nói là gần như một người bất tử.

Ngay từ đầu, hắn còn có hứng thú đối với năng lực bất tử này Quân Vô Thiên, nhưng khi hiểu rõ thì không còn nửa điểm hứng thú nữa. Năng lực này thật sự là quá yếu, cùng loại với Huyết Trùng bất diệt, ta bất diệt.

Lấy thực lực bây giờ, hắn có thể dễ dàng giết chết Quân Vô Thiên, chỉ là cần tiêu hao quá nhiều thời gian.

Nhưng nếu như lĩnh ngộ được pháp tắc, năng lực này chỉ là một trò cười mà thôi. Một ý niệm là có thể triệt để giết chết hắn, không để lại bất cứ dấu vết gì.

– Có lẽ đây là Huyết Tế Nghịch Chuyển Đại Pháp, là thủ đoạn của Hộ Giáo Pháp Vương Huyết Luyện Tôn Giả. Quân Vô Thiên này đến cùng có tác dụng gì đối với Thiên Thần giáo mà để Huyết Luyện Tôn Giả bỏ được, cho Quân Vô Thiên hấp thu toàn bộ huyết lực của Luyện Huyết Địa Ngục.

Thiên Tu có kiến thức rộng rãi, vừa nghe Lâm Phàm miêu ta là lập tức nghĩ đến pháp môn này.

Những điều nên nói Lâm Phàm đều đã nói rõ ràng. Ở đây đã không còn việc của hắn nữa

– Lão sư, con về núi trước.

– Ừm. Đi đi! Cố gắng tu luyện cho tốt! Sau này Viêm Hoa tông còn phải nhờ vào những người như ngươi.

Thiên Tu gật đầu. Đối với đồ nhi này, hắn rất tín nhiệm, đồng thời cũng rất đắc ý.

Đang trở về Vô Địch phong, Lâm Phàm bỗng nửa đường lại dừng lại.

– Đạo sư đệ, ngươi muốn đi nơi nào?

Nhìn thấy Đạo Thiên Vương từ Thiên Vương phong đi ra, thật giống như là muốn ra ngoài, Lâm Phàm đứng thẳng giữa hư không, mở miệng dò hỏi.

Nhìn thấy Lâm Phàm, Đạo Thiên Vương lập tức cười nói:

– Lâm sư huynh, ta là muốn đi Thiên Yêu Hồ tộc một chuyến. Mị Nhi sắp đột phá Thiên Cương, ta phải đi qua hộ trận.

– Vậy thật sự là chúc mừng sư đệ!

Đối với Đạo sư đệ có thể chơi trò tình yêu người cáo này, hắn vẫn rất bội phục. Đột nhiên, nghĩ đến lời mình đã nói trước kia, Lâm Phàm lấy ra một viên đan dược Địa giai trung phẩm, đưa cho Đạo Thiên Vương.

– Cái này đưa cho đệ muội, hi vọng nàng có thể an toàn vượt qua Tâm Ma đại kiếp.

– Phá Chướng Tâm Ma Đan!

Nhìn thấy đan dược này, Đạo Thiên Vương lập tức giật mình, sau đó vội vàng khoát tay.

– Lâm sư huynh, đan dược này cũng quá quý giá rồi, ta không thể nhận.

– Cầm lấy đi! Thứ này lại không phải đưa cho ngươi, ngươi vội cái gì.

Lâm Phàm cười nói. Mặc dù, viên đan dược này không trợ giúp nhiều cho việc tu hành, thế nhưng mà lại có tác dụng rất lớn với những người sắp đột phá Thiên Cương cảnh. Đan dược này có thể giúp người dùng không đếm xỉa gì đến tâm ma, cũng được coi là một loại đan dược thần kỳ.

Chỉ là phẩm giai không cao mà thôi, nhưng mà đối với người sắp đột phá Thiên Cương cảnh, nó còn tốt hơn một ít đan dược Địa giai thượng phẩm rất nhiều.

Đạo Thiên Vương không có nói thêm cái gì, chỉ ôm quyền. Hắn biết đan dược này có trợ giúp rất lớn đối với Mị Nhi.

– Đa tạ sư huynh, chờ sau khi Mị Nhi hoá hình, ta sẽ mang nàng về tông, bái tạ sư huynh.

– Đi thôi.

Lâm Phàm khoát tay, rồi bay về phía Vô Địch phong.

Lần này thu hoạch của hắn thế nhưng mà rất phong phú. Mật tàng Vạn Quật đều bị hắn vơ vét sạch sẽ. Ngay cả những bậc thang kia, hắn cũng không buông tha.

Nhìn về phía bậc thang của Vô Địch phong, trong lòng thầm nghĩ cũng nên đổi một cái.

Nhìn thấy Lâm sư huynh đứng ở giữa hư không, một vài đệ tử đang leo lên Vô Địch phong không khỏi nghi hoặc.

– Lâm sư huynh trở về.

– Lâm sư huynh đang làm gì vậy? Chẳng lẽ là sư huynh đang cảm ngộ thiên địa sao?

– Ta cũng không biết. Lúc trước, ta nhìn thấy người của Tượng Thần tông còn có người của Thiên Tông điện xám xịt rời đi, khẳng định là bị ăn quả đắng. Ta đã nói Lâm sư huynh là tồn tại bực nào, làm sao lại bị hai người này gây khó dễ được.

Vừa dứt lời.

Bọn chúng phát hiện không biết là chuyện gì xảy ra, bậc thang của Vô Địch phong đột nhiên bay lên.

Mà ngay sau đó, từ chỗ của Lâm sư huynh, một bậc thang giống như là lưng của trường long vậy bay ra, đồng thời bên trong bậc thang này còn có ẩn chứa một loại sức mạnh huyền diệu.

– Hôm nay Vô Địch phong một lần nữa bố trí lại bậc thang. Bậc thang này có thể căn cứ vào tu vi của các ngươi mà sinh ra áp lực nhất định. Áp lực này có tác dụng lớn lao đối với việc tu hành của các ngươi, nếu không có việc gì thì nên đi nhiều một chút.

Hắn cảm giác bậc thang này cũng không phải vô dụng. Sức mạnh ẩn chứa phía trên có thể căn cứ thực lực của người leo lên mà phát sinh biến hóa, có thể mang đến một tia áp lực, giúp các đệ tử tu luyện nhanh hơn.

Lúc nhìn thấy bậc thang như là lưng trường long rơi xuống, một vài đệ tử lộ vẻ kinh ngạc.

– Bậc thang này thật không tầm thường, giống như là có ánh sáng lưu chuyển.

– Leo lên bậc thang cũng có thể tu luyện ư? Thế gian này lại còn có vật như vậy sao?

Có đệ tử hiếu kỳ tiến lên. Vừa mới giẫm lên trên bậc thang, hắn lập tức cảm giác giống như có một trọng lực bao phủ quanh thân thể mình, khiến cho ngay cả nhấc chân đều có chút khó khăn.

Nhưng mà hắn lại cảm giác, khí huyết trong cơ thể mình giống như là đang không ngừng sôi trào.

– Đồ tốt.

– Các sư huynh đệ, bậc thang mới này là đồ tốt, có thể mang đến áp lực cho chúng ta rèn luyện khí huyết trong cơ thể. Thời gian leo lên càng dài, khí huyết sẽ càng thêm tinh thuần.

Nghe được lời nói này, mấy người khác cũng không kịp chờ đợi, lập tức leo lên và nhanh chóng cảm nhận được áp lực mà đệ tử này nói tới.

Thật sự là như vậy!

– Đa tạ Lâm sư huynh.

Đông đảo đệ tử cảm động đến rơi nước mắt. Bọn họ không ngờ từ lúc Lâm Phàm làm phong chủ, tông môn lại phát sinh biến hóa lớn như thế.

Đầu tiên là Thối Thể Trì, bây giờ lại có bậc thang này, tông môn cũng biến hóa thật lớn.

Thiên Tu cùng Hỏa Dung còn đang nói chuyện với nhau thì đột nhiên phát hiện dị dạng bên phía Vô Địch phong. Thiên Tu vuốt râu, cười nói:

– Không biết đồ nhi này của ta đến cùng là kiếm ở đâu ra được

những món đồ tốt như thế này. Bậc thang này cũng không bình thường.

Hỏa Dung ngưng thần nhìn lại và cũng gật đầu. Bậc thang này hoàn toàn chính xác là không tầm thường, không chỉ là tài lieuj luyện chế rất cao cấp mà trong đó còn có các loại trận pháp dung hợp.

Cho dù là bọn họ cũng không luyện chế được.

Lâm Phàm đúng là không ngờ bậc thang này được hoan nghênh như vậy. Sau đó, hắn lại lấy bia đá ra. Hắn thấy những chữ trên tấm bia đá này có chút chướng mắt nên đã xóa đi và viết lại ba chữ.

– Vô Địch phong

Sau đó, hắn quăng bia đá xuống chỗ cửa vào Vô Địch phong. Bia đá hãm sâu xuống mặt đất, sừng sững bất động.

Hết thảy đã giải quyết xong, mọi việc có thể nói là hoàn mỹ.

Hắn đưa mắt nhìn về phía Vân Tiêu phong, lại phát hiện Vân Tiêu cũng không ở đó, hiển nhiên là ra ngoài lịch luyện.

– Hazz. Vân Tiêu, ngươi cũng là một thiên tài, đáng tiếc lại gặp Lâm Phàm ta. Nếu như không có Lâm Phàm ta, ngươi bây giờ chỉ sợ cũng vô cùng phong quang.

– Nhưng mà về sau ngươi sẽ cảm kích ta.Không có ta, ngươi rất có thể sa đọa ở bên trong vô số lời khen ngợi. Cố gắng lịch luyện đi, thiếu niên.

– Những lời khen ngợi này cứ để ta đến tiếp nhận đi.

Bây giờ, Vô Địch phong tại tông môn độc đại, bảy vị phong chủ còn lại thì chưa có trở về. Không biết sau khi trở về, bọn họ có tới khiêu chiến mình hay không?

Nhưng hiện tại hắn bề bộn nhiều việc, cũng không có thời gian tiếp nhận những khiêu chiến nhàm chán này.

Phương xa!

Ếch xanh cùng lão Hắc vậy mà đã đi tới Vô Địch phong rồi, hai tên này cũng nhanh thật.

Chương 296: Đựng đan dược rất mệt mỏi

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– Chủ nhân.

Lão Hắc cảm thấy Vô Địch phong quá nhỏ. Thật sự là quá nhỏ! So với hang ổ trước kia của hắn thì nhỏ rất nhiều.

Trong thời đại của hắn, những người như hắn so đấu với nhau dựa vào địa bàn cùng sự phô trương, cho nên hang ổ có thể làm lớn bao nhiêu thì bọn hắn sẽ làm lớn bấy nhiêu, đâu giống ngọn núi nhỏ như vậy.

Nhưng hắn cũng không có xem nhẹ người ở nơi này. Mặc dù thực lực không còn ở thời kỳ đỉnh phong thế nhưng mà năng lực cảm ứng vẫn có. Trong Viêm Hoa tông này lại có một khí tức rất cường đại. Cho dù là đặt ở thời đại kia của hắn, người này cũng có thể được xem là cường giả đỉnh cao.

Về phần mấy khí tức khác thì lại chẳng ra sao cả.

Mặc dù cảnh giới không kém nhiều, nhưng mà thực lực lại chênh lệch đến cả chục nghìn dặm, người kia có thể dễ dàng trấn áp bọn họ.

Lã Khải Minh vội vã đi tới. Khi nhìn thấy lão Hắc còn có ếch xanh, hắn cũng có chút khẩn trương, bởi vì tổ hợp này quá quái dị.

Ếch xanh kia có thể mở miệng nói tiếng người. Quả thật là rất quái dị.

Khí tức của lão giả kia lại có chút tà ác, khiến cho người ta cảm thấy không dễ chịu.

– Sư huynh, hai vị này là?

Lã Khải Minh hỏi. Mặc dù hai kẻ này nói họ là nô bộc của Lâm sư

huynh, nhưng không được Lâm sư huynh khẳng định, hắn vẫn còn có chút khẩn trương.

– Là hai nô bộc mà ta mới thu. Đây là lão Hắc, còn đây là ếch xanh. Sau này, họ sẽ là một phần tử của Vô Địch phong chúng ta.

Hai người này đều không đơn giản.

Mặc dù lão Hắc đã thề rằng chờ đến khi mình vẫn lạc, hắn sẽ khôi phục tự do. Nhưng mà mình có khả năng vẫn lạc sao?

Chuyện này căn bản là không thể nào xảy ra. Dù là đại vũ trụ đều tan vỡ, hắn cũng sẽ không chết.

Cho nên nói, cả một đời này, lão Hắc chỉ có thể thành thành thật đi theo hắn.

Về phần ếch xanh này lại càng không cần phải nói. Nó đã trở thành yêu sủng của mình. Mà hắn đã nhìn ra, ếch xanh này cũng đang chờ mình vẫn lạc, nhưng điều này có thể xảy ra sao? Hoàn toàn không có khả năng. Cho nên nói bọn họ nhất định không thoát được khỏi số phận nô bộc rồi.

– Đây là hữu giáo vô loại (đây là tư tưởng của Khổng Tử, nghĩa là mọi người trong xã hội đều có quyền được học, được giáo dục, không phân biệt giầu, nghèo, sang, hèn, thiện, ác, còn ở trong tiên hiệp thì được mở rộng ra để nói về mọi chủng tộc).

Lã Khải Minh nói thầm một tiếng, thậm chí có xúc động lấy quyển sổ nhỏ cùng bút ra để viết vào. Nhưng mà lúc này ở hiện trường có nhiều người như vậy, hắn không muốn để người khác nhìn thấy.

Dù sao quyển sổ nhỏ kia là chí bảo của hắn.

– Đừng quơ nữa! Tên ngốc nhà ngươi đừng quơ nữa.

Lúc này, ếch xanh bị Tần Sơn chộp trong tay, rà qua rà lại khiến nó chóng mặt mà hô to. Còn Tần Sơn thì lại chơi không biết mệt, con thỏ lúc trước không biết đã chạy đi nơi nào. Nhìn thấy con ếch có màu xanh mơn mởn này, hắn nhanh chóng thích ngay.

– Đừng động, đây là đệ đệ ta, để hắn chơi với ngươi đi.

Nhìn thấy Tần Sơn ngồi dưới đất, chơi quên cả trời đất, Lâm Phàm cũng cười. Nếu đệ đệ ngốc này đã gọi mình một tiếng ca, vậy

ta sẽ để ngươi sống một cuộc đời thật vui vẻ.

Nghe hắn nói thế, ếch xanh mờ mịt. Chuyện này rốt cuộc là như thế nào. Tình huống bi ai nhất trong nhân sinh của hắn rốt cục sắp bắt đầu sao?

Tần Sơn không biết tìm được một cây Tứ Diệp Thảo từ nơi nào. Sau đó, hắn lấy dây buộc Tứ Diệp Thảo ở phía sau lưng ếch xanh và cười ngây ngô.

– Ca, ngươi xem có đẹp hay không?

Lâm Phàm nhìn lại gật đầu,

– Ừm. đẹp mắt.

Bây giờ, ếch xanh giống như là một con rối vậy, để mặc cho Tần Sơn tàn phá, không hề phản kháng.

– Chủ nhân, địa khí của ngọn núi này rất nồng đậm. Ta muốn quấn quanh ngọn núi, không biết có được hay không?

Khi lão Hắc đi vào Vô Địch phong, hắn liền có thể cảm nhận được bên trong ngọn núi này ẩn chứa địa khí vô cùng sung túc. Nếu như hắn có thể quấn quanh ở phía trên, tốc độ khôi phục sẽ nhanh hơn.

– Ừm.

Lâm Phàm gật đầu. Hiện tại, lão Hắc còn quá yếu, muốn khôi phục lại đỉnh phong cũng không biết phải mất bao lâu. Mà đan dược lại cũng không có tác dụng đối với lão Hắc.

Tổn thương mà Phong Yêu Bia gây ra cho hắn quả thật là rất lớn.

Lập tức, lão Hắc bay lên, hóa thành một đám yêu khí nồng đậm. Sau đó, ở trong mắt đông đảo đệ tử, bên trong đám yêu khí nồng đậm kia lại có một con Hắc Mãng toàn thân đen kịt bay ra.

Hắc Mãng cường tráng, khổng lồ, huyết khí cuồn cuộn.

Cảm nhận được uy thế này, một vài đệ tử có tu vi thấp lập tức bị hù run lẩy bẩy. Nếu như không phải biết lão Hắc cũng là người của Vô Địch phong, bọn họ chỉ sợ đều muốn bị hù chết.

Bản thể của lão Hắc dài tới mấy trăm trượng. Thân thể một vòng lại một vòng quấn quanh Vô Địch phong, kéo dài từ chân núi đến

đỉnh núi.

– Chủ nhân, lão bộc ở chỗ này khôi phục.

Một giọng nói vang lên, sau đó tiêu tán ở trong thiên địa.

Trong đại điện.

– Đây là U Minh Hắc Mãng. Chủng tộc này không phải đã tuyệt chủng rồi sao?

Thiên Tu một mực chú ý đến tình huống của Vô Địch phong. Khi thấy cảnh tượng này, ông cũng không khỏi biến sắc.

– Sư huynh, U Minh Hắc Mãng này có lai lịch gì?

Hỏa Dung hỏi.

Thiên Tu nói:

– Tình huống cụ thể thì ta cũng không rõ ràng lắm. Ta cũng chỉ mới nhìn qua được một ít tin tức liên quan tới bộ tộc U Minh Hắc Mãng này trên vách tường ở một chỗ bí cảnh. Không ngờ hôm nay, ta lại còn có thể tận mắt nhìn thấy U Minh Hắc Mãng.

– Đồ nhi này của ta đến cùng là đi đến nơi nào? Từ nơi nào kiếm được U Minh Hắc Mãng này?

Hỏa Dung mở miệng nói:

– Nếu không, chúng ta đi hỏi đồ đệ của ngươi xem?

Thiên Tu trừng mắt, nói:

– Hỏi cái gì mà hỏi? Đây là chuyện của đồ đệ của ta, cũng chính cơ duyên của hắn. Tông ta sao lại có dạng trưởng lão như ngươi vậy. Nếu gặp được chuyện nghi ngờ, chúng ta liền đi hỏi đệ tử. Như vậy về sau còn có đệ tử nào dám can đảm bại lộ cơ duyên của mình?

– Điều này cũng đúng. Là ta cân nhắc không chu toàn.

Hỏa Dung vừa cười vừa nói, Thiên Tu nói cũng hoàn toàn chính xác có lý. Loại chuyện này tự nhiên là không thể đi hỏi thăm đệ tử. Nếu không về sau có đệ tử ở bên ngoài gặp được cơ duyên, chỉ sợ trước tiên không phải về tông, mà là nghĩ đến việc chạy trốn.

– Tông ta cũng chỉ mới thành lập được hơn một trăm năm. Cổ

tịch trong tông cũng chỉ có nói về chuyện của năm ngàn năm trở lại mà thôi, về phần chuyện ở thời kỳ càng xa xưa liền không biết được rồi. Nhưng ở một vài hiểm địa, ta từng nhìn qua ở thời kỳ rất xa xưa, thời đại huy hoàng nhất. Khi đó, U Minh Hắc mãng cũng là một chủng tộc rất mạnh.

Thiên Tu cảm thán, thậm chí giống như là hướng tới.

– Sư huynh, đừng cảm thán như vậy! Ngươi chắc là cảm giác mình sinh không gặp thời phải không?

Hỏa Dung biết tình huống của vị sư huynh này.

Trước kia hắn làm bạn với thiếu nữ kia trong thời gian ba năm, thu hoạch được một giọt Thời Gian Bản Nguyên. Khi đó, hắn cũng có cảm giác vùng thiên địa này không đơn giản. Về sau cho dù cố gắng tìm kiếm, hắn cũng không gặp lại được nữ hài kia nữa.

Không biết nữ hài kia đi nơi nào.

Cô ấy giống như là tan biến vào giữa thiên địa vậy.

Hiện tại, Lâm Phàm có rất nhiều chuyện phải làm. Đầu tiên, hắn phải đi bế quan. Điểm tích lũy đã có đủ, hắn muốn tăng lên công pháp. Mà hiện tại điểm khổ tu cũng rất khổng lồ, nhất định phải tăng tu vi lên.

– Lã sư đệ, ngươi tìm người sắp xếp số đan dược này cho gọn.

Lâm Phàm đưa tay. Mấy đống đan dược như trường long từ trong nhẫn trữ vật gào thét bay ra. Đan hương lập tức phủ kín toàn bộ Vô Địch phong.

– Thơm quá! Đây là mùi thơm của cái gì vậy?

– Mùi thơm này là từ đâu bay tới? A! Tựa như là từ đại điện bay tới, chúng ta nhanh đi nhìn xem.

Ngửi được mùi thơm này, một vài đệ tử đang tu luyện lập tức đuổi theo. Bọn họ muốn xem xem, rốt cuộc là thứ gì mà có thể thơm như vậy.

Nhưng khi đến bên ngoài đại điện, bọn họ phát hiện một đám sư huynh đệ đang ngây ngốc đứng ở nơi đó tựa như là trúng thuật định thân vậy.

Có người tiến lên, vỗ vai một người ở đó và nói:

– Thế nào? Ngươi làm sao vậy?

Chỉ là vừa dứt lời, khi đưa mắt nhìn về phía đại điện, hắn cũng ngây ngốc đứng ở nơi đó không hề động đậy.

Chuyện này khiến những người khác cảm giác kỳ quái cho nên toàn bộ lập tức đi tới. Nhưng kết quả cuối cùng là bọn họ cũng đều ngây ngốc đứng ở nơi đó.

Bọn họ nhìn thấy cái gì?

Một đống đan dược giống như là một ngọn núi chồng chất ở nơi đó. Bọn họ cũng không biết được đống đan dược này có bao nhiêu viên, chỉ thấy bên trong đại điện, quần long quấn quanh, hào quang nổi lên bốn phía, chiếu rọi tứ phương.

– Đây là số lượng đan dược khổng lồ cỡ nào.

Có đệ tử run rẩy, nói. Hắn chưa từng nhìn qua nhiều đan dược như thế, hơn nữa hắn lại còn cảm giác được phẩm giai của số đan dược này đều không thấp.

– Trong đống đan dược này, hình như thấp nhất cũng là Nhân giai thượng phẩm đi.

– Số đan dược này đều là của Vô Địch phong chúng ta sao? Lâm sư huynh đến cùng là kiếm được nhiều đan dược như thế từ đâu?

Khi nhìn đến số lượng đan dược khổng lồ như vậy, trái tim của một ít đệ tử của núi khác đến đây nơi này tu luyện cũng bắt đầu nhảy lên.

Nhiều đan dược như thế! Vô Địch phong này cũng quá giàu có đi.

Bọn họ thậm chí có ý nghĩ muốn rời khỏi ngọn núi lúc đầu mà gia nhập vào Vô Địch phong. Thế nhưng mà bây giờ Vô Địch phong đã không thu nhận người nữa rồi. Lúc trước, khi Vô Địch phong tuyển người, bọn họ không muốn đi, bây giờ nghĩ lại hối hận không kịp.

Mà đệ tử của Vô Địch phong thì đang hưng phấn. Số đan dược này đều là do Lâm sư huynh chuẩn bị vì bọn họ.

Nếu như tu luyện gặp được vấn đề hoặc là cần đan dược phụ trợ, bọn họ đều có thể đến chỗ Lã sư huynh đăng ký và nhận lấy tài nguyên.

Đương nhiên, những thứ này đều cần phải trả.

Nhưng đó là khi bọn họ cường đại, dựa theo lời nói của Lã sư huynh, các ngươi không thể không công để Lâm sư huynh cung cấp tài nguyên nuôi dưỡng các ngươi. Khi các ngươi cường đại, cần trả đan dược lại, đồng thời trợ giúp sư đệ khác.

Cũng chính là trước tiên tập trung tài nguyên cho một bộ phận người, sau đó để bọn họ kéo theo một nhóm người khác.

Lã Khải Minh kịp phản ứng, hô to:

– Các ngươi còn nhìn cái gì? Tranh thủ thời gian cầm đan bình tới, các đệ tử nghe lệnh, dừng hết mọi việc đang làm lại, trong vòng ba ngày, nhất định phải sắp xếp số đan dược này cho gọn.

– Vâng, sư huynh.

– Hazz. Lại phải đựng đan dược, thật là quá mệt mỏi!

– Mỗi lần đi vào đi ra, toàn thân ta đều là đan hương, tẩy mãi mà cũng không sạch.

– Chỉ thế thì coi là cái gì! Lần trước, ta ở bên trong bị đan hương kích thích đột phá đây này. Lúc đó, ta cũng còn chưa chuẩn bị tốt mà đã bị cưỡng ép đột phá rồi.

– Đừng nói nữa! Mọi người tranh thủ thời gian đựng đan dược đi.

Các đệ tử của Vô Địch phong lắc đầu, tiến vào bên trong đại điện, sau đó đi đến bên cạnh đống đan dược kia, vừa đựng đan dược vừa thở dài tỏ vẻ khổ sở.

Mà nhìn thấy cảnh này, các đệ tử đến Vô Địch phong tu luyện cũng đều sợ đến ngây người, nhất là lời nói của đám gia hỏa này đả kích bọn họ rất lớn.

Đựng đan dược đến mệt mỏi.

Bọn họ muốn đựng mà không được đựng đây này.

Sau đó, chuyện Vô Địch phong đựng đan dược triệt để truyền khắp Viêm Hoa tông.

Ở dưới sự tuyên truyền của các đệ tử, mọi người đều biết Vô Địch phong có một đống đan dược chồng chất ngoài đại điện.

Mà những đệ tử kia đựng đan dược đến mức mệt mỏi.

Chuyện này khiến cho những người khác kinh hãi, bọn họ đều có cảm giác ngọn núi của mình và Vô Địch phong chênh lệch quá xa, hoàn toàn chính là một cái trên trời, một cái dưới đất.

Vân Tiêu phong.

Vương Thánh Khang cùng Huyền Thanh một mực trấn thủ nơi này. Bọn họ tin tưởng Vân Tiêu sư huynh nhất định sẽ quật khởi.

Về phần Vô Địch phong náo nhiệt kia, bọn họ cũng không để ý. Dù bên kia có hưng thịnh, giàu có như thế nào thì cũng không có quan hệ gì với bọn họ.

Bọn họ chỉ nguyện ý chờ đợi Vân Tiêu sư huynh trở về nghiền áp Vô Địch phong.

Đây chính là niềm tin của bọn họ.

Chương 297: Bế quan

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Hai bóng người vượt qua hư không.

Một đường không nói gì, đến lúc này, Già Diệp trưởng lão không thể nhịn được nữa. Hắn hét lên:

– Chấp pháp đại nhân, rõ ràng lúc ngưng chiến, hắn đã động thủ mà.

– Già Diệp trưởng lão, ta hi vọng ngươi không nên nói về chuyện này nữa. Ta đã điều tra rõ ràng.

Bắt người nương tay, cắn người miệng mềm, hắn đã cầm đan dược của người ta, còn muốn nói thế nào.

Đương nhiên, đan dược này cũng không phải là chủ yếu, mà hắn biết nếu như mình tiếp tục khư khư cố chấp thì không biết mình còn có thể từ Viêm Hoa tông an toàn rời đi hay không?

Chẳng lẽ tên này còn nghe không hiểu ý tứ uy hiếp trong những câu nói lúc trước hay sao?

– Không có khả năng, đệ tử của tông ta đều đã thấy được.

Già Diệp trưởng lão bi phẫn nói. Tông môn giao cho hắn nhiệm vụ trọng yếu như vậy, hắn muốn để Viêm Hoa tông phải trả giá đắt. Hắn đã chuẩn bị kỹ như vậy nhưng cuối cùng lại thất bại, hắn sao có thể cam tâm.

Người chấp pháp tâm như gương sáng. Tượng Thần tông phái Già Diệp này đến cũng chỉ là để Viêm Hoa tông buồn nôn mà thôi.

Nào biết Già Diệp này lại còn coi nhiệm vụ đó là thật. Đúng là một kẻ ngu xuẩn.

– Già Diệp trưởng lão, chúng ta chia tay thôi. Ngươi về Tượng Thần tông, ta cũng muốn về Thiên Tông điện.

Người chấp pháp không muốn nói nhiều nữa. Vừa nói xong, không đợi Già Diệp trưởng lão mở miệng, hắn liền trốn vào hư không, bay về phương xa.

– Đáng giận! Thật sự là đáng giận.

Trong mắt của Già Diệp trưởng lão có lửa giận bùng cháy.

– Thiên Tông điện rắm chó gì chứ, chỉ là Viêm Hoa tông mà cũng phải sợ hãi. Uổng công ta tôn trọng ngươi như thế.

Vừa dứt lời.

Từ trên mặt đất, một ánh sáng màu đen vút qua, nhanh chóng chém rơi một cánh tay của Già Diệp trưởng lão.

A!

Tiếng kêu thê thảm vang vọng đất trời.

Ánh sáng màu đen kia đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh vô cùng, Già Diệp trưởng lão căn bản không kịp phản ứng.

– A. Đến cùng là ai dám can đảm động thủ với ta, ta là Già Diệp trưởng lão của Tượng Thần tông.

Già Diệp trưởng lão giận dữ hét. Mồ hôi trên trán lăn xuống. Ánh sáng màu đen kia có tốc độ quá nhanh, hắn vậy mà không kịp phản ứng.

– Chém chính là ngươi.

Trên mặt đất, một thanh niên có mái tóc đen phiêu dật, cầm trong tay một thanh trường đao màu đen, trực tiếp cách không chém tới. Đao mang cắt đứt hư không, trong nháy mắt đã đến trước mặt Già Diệp. Già Diệp vội vàng vung chưởng đỡ lấy đao mang, trông hắn cực kỳ chật vật. Sau đó, hắn hét lên:

– Ngươi là ai?

Nhìn chằm chằm vào thanh niên ở phía dưới, trong lòng Già Diệp sợ hãi. Từ một chiêu vừa rồi, hắn biết người này có thực lực rất mạnh. Không dám ham chiến, hắn vội vàng trốn vào hư không, muốn chạy khỏi nơi này.

– Muốn chạy trốn saoo? Nằm mơ.

Thanh niên cầm đao liên tục chém xuống. Vô số đao mang cắt vào hư không. Máu tươi chảy ra từ trong hư không.

– Người thì quá yếu. Nhưng trưởng lão của Tượng Thần tông chết ở trong lãnh địa của Viêm Hoa tông, xem ra Viêm Hoa tông sẽ đau đầu lắm đây.

Thanh niên cười lớn. Sau đó, hắn đưa mắt nhìn về hướng Người chấp pháp vừa rời đi.

– Người chấp pháp của Thiên Tông điện thì không thể chết được. Thôi! Cứ chém hai chân của hắn rồi để hắn rời đi là được. Đáng tiếc! Không ngờ ta phải cho sâu kiến đào thoát từ trong tay của ta. Thật đúng là sỉ nhục!

Vừa dứt lời.

Người này trốn vào hư không, bay về phương xa.

Người chấp pháp lấy đan dược lúc trước Lâm Phàm đưa cho hắn ra, nhìn thoáng qua, trên mặt nở nụ cười.

Mấy viên đan dược Huyền giai thượng phẩm này đúng là một phần tài phú rất lớn. Mặc dù hắn bị đe dọa, nhưng thu hoạch được phần tài phú này, tất cả bất mãn trong lòng hắn cũng đều tan thành mây khói.

– Chém!

Đột nhiên, một đao mang nhanh chóng đánh tới, cắt đứt cánh tay của Người chấp pháp.

– Lại chém!

Lại là một đao mang màu đen xuất hiện. Tốc độ của đao mang màu đen này dường như đã đạt đến cực hạn, xuất hiện ở trong thiên địa, lại biến mất ở trong hư không.

Khi đao mang xuất hiện một lần nữa, hai chân của Người chấp pháp đã bị cắt đứt, máu tươi chảy ra nhuộm đỏ thiên địa.

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng đất trời.

– Là ai làm? Đến cùng là ai làm?

Người chấp pháp nổi giận gầm lên một tiếng. Bị một đao kia dọa sợ, sao còn dám lưu lại, hắn nhanh chóng trốn vào hư không.

Hiện tại hắn chỉ muốn thoát đi.

– Thật yếu!

Thanh niên tóc đen xuất hiện, sau đó thu đại đao màu đenvào vỏ. Một đôi mắt đen nhìn chằm chằm về phương xa.

– Người chấp pháp của Thiên Tông điện, hi vọng đầu của ngươi có thể thông minh một chút, nói những lời ta muốn ngươi nói.

Thanh niên đen khoác một bộ áo choàng màu đen, phía sau áo choàng thì có in hình một con số.

– 7

Trong mật thất.

– Ta đã tiêu diệt tổng bộ khu thứ tám, điểm tích lũy cũng có 89 vạn, trước tiên nên tăng công pháp lên, phối hợp với một chút đan dược Địa giai, nhìn xem có thể tích lũy nội tình đến cực hạn hay không.

Trong mật tàng Vạn Quật có một ít đan dược Địa giai có chút tác dụng với hắn, có thể tăng cao tu vi, tăng cường nội tình.

– Tăng Thất Thần Thiên Pháp lên

– Tiêu hao 500,000 điểm tích lũy.

– Linh Đài Thiên Thần

Trong chốc lát, ở trong đầu hắn có một quầng sáng bùng nổ, trên trán có lạc ấn màu vàng hiện ra. Bỗng nhiên, lạc ấn tỏa ra ánh sáng màu trắng chói mắt. Một vị thần linh măc áo trắng nhắm mắt, trôi nổi ở trên đỉnh đầu Lâm Phàm.

Lấy vị thần linh này làm trung tâm, một dao động vô hình giống như là gợn sóng vậy xuất hiện, một vòng lại một vòng khuếch tán ra xung quanh.

– Nguồn sức mạnh này là sức mạnh tinh thần?

– Thật sự là đủ hung ác! Không ngờ tầng thứ năm của Thất Thần Thiên Pháp vậy mà tiêu hao 500,000 điểm tích lũy, nhưng vị thần

linh thứ năm Linh Đài Thiên Thần đích thật là cường đại.

– Nhưng còn chưa đủ, nội tình trong cơ thể còn không có được lấp đầy.

Lúc này, Thiên Cương Chân Thân hiện ra. Nó giống như là muốn dung hợp với Linh Đài Thiên Thần vậy sinh ra biến hóa mới.

Có một luồng sáng màu ngà sữa lưu chuyển trên hai tay, sau đó có huyền diệu phù văn hiển hiện.

– Tăng Cổ Giới Kim Cương Pháp Thân lên.

– Tiêu hao 250,000 điểm tích lũy.

– Cổ Giới Kim Cương Pháp Thân (tầng thứ tư)

– Đặc tính: Ngọc Lưu Pháp Thân, phật ảnh, hư không phá diệt, cường hóa nhục thân cực hạn, cảm ứng đại địa, cảm ứng Cổ Giới.

Mỗi một lần tăng công pháp lên, thân thể đều sẽ cải biến. Luống sáng trắng sữa vừa mới lưu chuyển đột nhiên tiêu tán, thay vào đó là gợn nước như ngọc vậy bao phủ quanh người.

Sức mạnh trong cơ thể không ngừng tăng vọt. Mỗi một tế bào đều điên cuồng hấp thu, nuốt chửng những sức mạnh này để không ngừng lớn mạnh, không ngừng bành trướng.

Hắn đã không có tâm tình xem xét đặc tính. Bây giờ, hắn chỉ muốn triệt để lấp đầy nội tình của bản thân mà thôi.

750,000 điểm tích lũy cứ như vậy đã không còn. Số điểm tích lũy còn lại cũng không đủ để tăng công pháp lên rồi, liền ngay cả Hóa Thần Kiếm Trận cũng không đủ.

– Hiện tại nội tình trong cơ thể ta đã tăng lên, nhưng mà vẫn còn thiếu một chút mới viên mãn.

– Hazz. Thật hâm mộ những gia hỏa có thể tuỳ tiện tăng tu vi lên kia. Đâu giống như mình vậy, muốn tăng lên một cảnh giới cũng khó khăn như vậy.

Nhưng mà chờ nội tình viên mãn mới đột phá thì mỗi một lần tăng tu vi lên đều là tiến bộ cực lớn. Bây giờ, hắn đã không phải là cùng giai vô địch mà là có thể giết chết cường giả hơn mình mấy cấp.

Nếu để người khác biết, chỉ sợ bọn họ sẽ bị hù chết.

Sau đó, Lâm Phàm hơi nhấc ngón tay.

Từng viên từng viên đan dược Địa giai xuất hiện.

Hắn há miệng, không ngừng nuốt.

Đan dược vừa vào trong cơ thể, dược lực mênh mông lập tức nổ bung.

Trong cơ thể, dược lực hóa thành một con rồng không ngừng di chuyển.

– Để ta xem, số đan dược này có thể giúp ta tăng lên tới trình độ cỡ nào.

Giờ phút này, hư không cũng bắt đầu nổi lên sóng gió. Lấy Lâm Phàm làm trung tâm, một sức mạnh mênh mông khuếch tán ra xung quanh.

Nếu như mật thất này không phải là do lão sư luyện chế, sức mạnh cường hãn này đã sớm bạo phát ra ngoài.

Mà chuyện này còn không dừng lại. Toàn bộ đan dược Địa giai lấy được từ mật tàng Vạn Quật trôi nổi ở chung quanh như đang lẳng lặng chờ đợi.

Khi dược lực trong cơ thể hoàn toàn dung nhập vào trong tế bào, Lâm Phàm tiếp tục há miệng, lại có mấy viên đan dược bay vào trong đó.

Luyện hóa, tiếp tục luyện hóa.

Mấy ngày trôi qua.

Đệ tử của Vô Địch phong đều biết Lâm sư huynh đang bế quan, chỉ là không biết sau khi bế quan, tu vi của Lâm sư huynh sẽ đạt đến mức độ nào.

Thiên Tông điện.

Nơi này ở vào chính giữa đại lục, thông suốt bốn phương, có thể liên lạc với bất kỳ tông môn nào.

Mà bây giờ, phía trên Thiên Tông điện, hư không vỡ ra, một người đầy máu tứ chi ít đi ba chi, sắc mặt trắng bệch xuất hiện. Khi

đến Thiên Tông điện, tinh thần căng cứng triệt để buông lỏng, người này lập tức hôn mê, từ không trung rơi xuống.

Lúc này, từ bên trong Thiên Tông điện, mấy bóng người lao ra.

– Chuyện gì đã xảy ra? Mới đi Viêm Hoa tông một chuyến, làm sao lại biến thành dạng này.

– Trước cứu hắn tỉnh lại rồi nói.

Mấy bóng người không ngừng trao đổi. Sau đó, một người truyền công cứu tỉnh Người chấp pháp kia. Mà ngay khi Người chấp pháp này vừa thức tỉnh, hắn lập tức quát to.

– Ta bị tập kích ở Viêm Hoa tông.

Sau khi nói xong, hắn liền ngất đi.

– Viêm Hoa tông, chẳng lẽ là bọn họ xuất thủ hay sao?

– Cũng không có khả năng, Viêm Hoa tông cũng sẽ không ngu xuẩn đến mức động thủ với Người chấp pháp của Thiên Tông điện ta. Nhưng bất kể có phải là bọn họ làm hay không thì Viêm Hoa tông đều không thoát khỏi liên quan.

– Hừ, làm sao có thể không liên quan được, chuyện xảy ra ở trong lãnh địa Viêm Hoa tông, tự nhiên là Viêm Hoa tông phải chịu trách nhiệm.

Những bóng người này tranh luận, có người ôm địch ýđối với Viêm Hoa tông, nhưng cũng có người ôm thái độ làm việc đúng trọng tâm.

Mà đúng lúc này, phương xa một bóng người xuyên thấu hư không, xuất hiện. Trên ngực người này có in hình hoa văn Tượng Thần.

– Tại hạ là Bồ Không, trưởng lão của Tượng Thần tông, tham kiến mấy vị phán quyết đại nhân. Già Diệp trưởng lão của tông ta bị người đánh lén ở Viêm Hoa tông, Tượng Thần tông…

Giờ phút này, chuyện đã trở nên phức tạp. Mấy vị phán quyết đại nhân phụ trách mọi chuyện to to nhỏ nhỏ của Thiên Tông điện, đồng thời cũng là người tiến hành xử lý chuyện mà các đại tông môn truyền lại.

Bây giờ, trong hai người đi Viêm Hoa tông, Người chấp pháp của

Thiên Tông điện bị trọng thương, Già Diệp trưởng lão của Tượng Thần tông bị giết chết. Tất cả manh mối đều chỉ hướng Viêm Hoa tông.

Trong mật thất.

Lâm Phàm vẫn như cũ ngồi xếp bằng. Trải qua mấy ngày tu luyện, so với lúc trước, khí tức của hắn càng thêm cường hãn. Hư không xung quanh đều biến thành sền sệt tựa như là ở dưới ảnh hưởng của Lâm Phàm, hư không cũng phát sinh biến hóa cực lớn.

Mà đan dược Địa giai trôi nổi ở bên người Lâm Phàm đã không còn bao nhiêu.

– Tích lũy đã đầy đủ.

– Tăng tu vi lên.

– Tiêu hao 20 triệu điểm khổ tu.

– Tu vi: Thiên Cương cảnh tầng hai.

Lập tức thân thể của Lâm Phàm hơi run rẩy. Một sức mạnh cuồng bạo đột nhiên bộc phát ra. Toàn bộ mật thất đều chấn động tựa như là không chặn nổi sức mạnh mênh mông này.

– Thiên Cương cảnh tầng hai quả thật là cường hãn, nhưng mà còn xa xa không đủ. Hiện giờ, đan dược Địa giai đã không còn bao nhiêu. Không ngờ muốn đẩy nội tình lên cấp độ viên mãn lại tiêu hao nhiều đan dược như thế.

– Vạn Quật lão tổ quả thật là người tốt, lưu giữ nhiều đan dược như thế, đầy đủ cho mình tiêu hao. Vậy liền nhìn xem số đan dược này có thể đẩy mình lên tới trình độ cỡ nào đi.

Người khác đột phá một tầng cảnh giới có lẽ sẽ mừng rỡ như điên nhưng mà đối với Lâm Phàm, đây chỉ là tình huống bình thường thôi.

Với hắn, không đến Thiên Cương cảnh tầng năm thì không có bất kỳ biến hóa nào.

Chương 298: Lời càng thô tục cũng có thể nói

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Thiên Thần giáo.

Nơi này là một khu vực bụi bặm. Không trung có tro bụi màu đen xám đang phiêu tán. Cây cối chung quanh giống như bị sét đánh qua vậy, toàn bộ khô héo, đen xì.

Khi thấy một vị thanh niên cõng hắc đao xuất hiện ở phương xa, một vài giáo đồ của Thiên Thần giáo đang trò chuyện với nhau, lập tức im miệng, kính nể tránh qua một bên.

Thanh niên chậm rãi đi tới, thần sắc bình tĩnh, áo choàng màu đen đung đưa theo bước chân.

– Hắc Đế, sao bây giờ ngươi mới trở về?

Một giọng nói vang lên từ phương xa.

– Không có gì. Trên đường về, ta gặp được một cao thủ dùng đao, cho nên chơi với hắn một hồi.

Hắc Đế bình tĩnh nói tựa như là đang nói về một chuyện rất bình thường.

– Kết quả thì sao?

– Không có kết quả. Kẻ kia bị ta chặt thành 17,18 khối.

Hắc Đế nói, sau đó lấy hắc đao ra, nhẹ nhàng vuốt.

– Xem ra đối phương rất mạnh nên mới được ngươi coi trọng như vậy.

– Ha ha ha ha!

Hắc Đế cười lớn. Sau đó dáng tươi cười ngưng kết, hắn khôi phục lại vẻ bình tĩnh, nói:

– Kẻ đó vẫn được, có thể nói là hơi có chút bản sự khiến cho ta phải ra tay thật sự. Kẻ đó vẫn đáng giá khen ngợi.

– Lần này ngươi làm rất tốt. Căn cứ tin tức truyền về, những Phán quyết của Thiên Tông điện đã đi về Viêm Hoa tông.

– À. Đúng rôi! Huyết Luyện Tôn Giả muốn gặp ngươi. Được Hộ Giáo Pháp Vương nhìn trúng, ngươi sẽ nhất phi trùng thiên.

Hắc Đế giơ hắc đao lên, cẩn thận nhìn đao và lạnh nhạt nói:

– Ta không hề có hứng thú với những thứ đó. Ta chỉ muốn biết cao thủ ở đâu. Về phần Hộ Giáo Pháp Vương, nếu như hắn không phải là đối thủ của ta, ta sẽ chém chết hắn.

– Ta nghĩ ngươi sẽ rất hài lòng, Huyết Luyện Tôn Giả rất mạnh.

– Hi vọng ngươi nói là sự thật.

Hắc Đế đưa hắc đao ra sau lưng, đi ra phía bên ngoài. Bỗng nhiên, hắn dừng lại, nhìn về phía một đám giáo đồ của Thiên Thần giáo đang run lẩy bẩy ở một bên. Ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm một tên giáo đồ trong đó.

– Ngươi không xứng dùng đao.

Giáo đồ cầm đao kia lập tức hoảng sợ. Hắn cảm giác được có một đao ý vô hình treo ở trên đỉnh đầu mình. Chuyện này khiến hắn bị hù đến mức không dám động đậy.

– Ha ha.

Hắc Đế nhếch miệng, vung tay áo, sau đó đi về phương xa.

Nhìn thấy gia hỏa kinh khủng này đã rời đi, đám giáo đồ của Thiên Thần giáo lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Đột nhiên.

Cảnh tượng để bọn họ hoảng sợ phát sinh.

Giáo đồ cầm đao kia lập tức chia năm xẻ bảy, tựa như là bị thứ

gì đó sắc bén cắt ra vậy. Ở giữa màu thịt vẫn còn tơ máu liên tiếp, từng mảnh cơ thể trượt xuống.

Bầu không khí sợ hãi bao trùm đám giáo đồ này.

Bọn họ vốn rất khủng bố nhưng mà gặp được nhân vật càng khủng bố hơn tự nhiên bị hù đến sắc mặt trắng bệch.

Nhìn cảnh tượng kia, một lão giả nắm một cây quải trượng bằng xương cốt lặng yên không lên tiếng.

Lúc này, một bóng người trống rỗng xuất hiện,

– Hắc Đế này thật quá phận, không biết đại nhân vì sao lại dễ dàng tha thứ hắn như thế.

Năm ngón tay của lão giả bóp chặt, quải trượng bằng xương cốt kẽo kẹt rung động. Lão giả nghiến răng nghiến lợi nói:

– Ta không phải là đối thủ của hắn.

Bóng người kia ngây ra tựa như là không ngờ đại nhân sẽ trả lời như vậy. Sau đó, hắn im lặng biến mất trong bóng tối.

Thiên Yêu Hồ tộc.

Thân ở trong núi lớn vô tận, bởi vì nguyên nhân huyết mạch đặc thù nên Thiên Yêu Hồ tộc có linh trí rất cao. Cho dù là con non vừa ra đời của Thiên Yêu Hồ tộc cũng đã có linh trí. Theo thời gian, khi chúng trưởng thành, linh trí sẽ càng ngày càng cao.

Ở trong vùng núi lớn này, có một chỗ thế ngoại đào nguyên, Thiên Yêu Hồ tộc liền sinh sống ở nơi này. Ở đây, những con non của Thiên Yêu Hồ tộc đều có thể đứng thẳng bằng hai chân sau, đi lại như người bình thường vậy.

Mà những Thiên Yêu Hồ tộc đột phá đến Thiên Cương cảnh thì biến thành hình người, ngoại trừ lỗ tai còn giữ lại thì không có gì khác với nhân loại bình thường cả.

Ở bên ngoài đào viên, một đám Thiên Yêu Hồ nhỏ vây quanh một đống lửa, cẩn thận quan sát, đưa tay sờ ngọn lửa một chút rồi lại lập tức rụt trở về.

– Thật nóng! Thật nóng! Đây chính là lửa sao?

Một non Thiên Yêu Hồ nhỏ có bộ lông xù tò mò nhìn ngọn lửa

kia. Đúng lúc này, từ phương xa vang lên âm thanh kẽo kẹt.

Những Thiên Yêu Hồ này lập tức thủ thế như lâm đại địch vậy. Nhưng khi nhìn thấy rõ bóng người ởphương xa kia là ai, bọn chúng lại vui vẻ nói:

– Tỷ phu…

Một con Thiên Yêu Hồ nho nhỏ giống như tạm thời còn không quen đứng thẳng bằng hai chân nhanh chóng lao về phía bóng người kia, sau đó chân sau dùng sức, nhảy vào trong ngực người tới.

Thiên Vương sờ đầu con Yêu Hồ này, cười nói:

– Tiểu Trí, tỷ tỷ của ngươi đâu rồi?

Tiểu Trí híp mắt hưởng thụ cảm giác được tỷ phu sờ đầu. Hắn nói:

– Tỷ phu, tỷ tỷ của ta đang đột phá. Các trưởng lão đều ở đó hộ pháp, ta lại không thể đi vào.

Thiên Vương ngẩng đầu, phát hiện phương xa có một khí tức như có như không truyền ra ngoài. Sau đó, hắn buông Tiểu Trí xuống và nói:

– Ta đi qua xem tỷ tỷ của ngươi một chút, ngươi ở đây ngoan nhé.

Sau đó, hắn hóa thành vệt sáng bay về hướng khí tức kia.

Các trưởng lão của Thiên Yêu Hồ tộc đang vây quanh nơi đó, nhìn chằm chằm vào không trung. Ở trong không trung, một con Thiên Yêu Hồ toàn thân trắng như tuyết đang giãy dụa. Xung quanh còn Yêu Hồ này có một vòng xoáy khổng lồ. Trong vòng xoáy, mây đen quay cuồng, đồng thời còn có từng tia huyết hồng.

– Mị Nhi, nhất định phải vượt qua Tâm Ma đại kiếp.

– Hazz. Trời cao đố kị. Mỗi khi tộc nhân Thiên Yêu Hồ tộc chúng ta đột phá Địa Cương, thành tựu Thiên Cương, Tâm Ma đại kiếp đều cực kỳ nguy hiểm. Dù chúng ta không sát sinh, Tâm Ma đại kiếp cũng nguy hiểm như thế.

Từ khi sinh linh ra đời thì tâm ma đã tồn tại. Tâm Ma đại kiếp cũng sẽ không bởi vì ngươi cả một đời làm việc tốt mà để người nhẹ nhàng vượt qua.

Nhất là Tâm Ma đại kiếp của Thiên Yêu Hồ tộc bọn họ càng cực kỳ nguy hiểm, so với nhân loại còn nguy hiểm hơn.

– Thiên Vương tới.

Lúc này, Đại trưởng lão của Thiên Yêu Hồ tộc nhìn thấy người tới, cười nói.

Đây là nhân loại mà bọn họ công nhận. Lúc Mị Nhi đưa nhân loại này trở về, bọn họ cũng không đồng ý, thậm chí có tộc nhân đề nghị trực tiếp giết chết Đạo Thiên Vương. Nhưng mà do Mị Nhi cầu khẩn, bọn họ động lòng trắc ẩn, cứu sống nhân loại này.

Thiên Vương cung kính ôm quyền, nói:

– Đại trưởng lão, tình huống bây giờ của Mị Nhi là như thế nào?

Đại trưởng lão nhăn mặt, nói:

– Hiện tại hết thảy bình thường, nhưng không biết phía sau sẽ như thế nào.

Đột nhiên!

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Nhìn thấy cảnh này, Đại trưởng lão lập tức kinh hãi,

– Không tốt, Mị Nhi sắp bị tâm ma thôn phệ.

Lông tơ nguyên bản có màu tuyết trắng dần dần biến thành màu đen. Cảnh tượng này để tất cả trưởng lão của Thiên Yêu Hồ tộc đều hoảng sợ.

Thiên Vương biến sắc, không biết làm sao bây giờ. Đột nhiên, hắn nghĩ đến một viên đan dược mà Lâm sư huynh đã đưa cho hắn. Hắn vội vàng lấy ra, sau đó nhanh chóng bay lên, cạy mở miệng của Mị Nhi rồi trực tiếp ném đan dược vào.

Nhưng mà đan dược này lại lăn xuống, Mị Nhi vậy mà không có cách nào nuốt vào.

Thiên Vương gấp gáp như kiến bỏ trong chảo nóng. Không nghĩ được gì khác, hắn trực tiếp ngậm đan dược vào trong miệng rồi nhanh chóng hôn lên môi Mị Nhi.

Giờ khắc này, môi của người và cáo dán sát vào, cảnh tượng này

khiến cho người ta cảm động.

Dược lực lan ra.

Ở thời khắc này, lông tơ đang dần dần biến thành đen kia lập tức ngừng lại và biến thành màu trắng như ban đầu, thậm chí càng trắng hơn.

Nhìn thấy tình huống này, Thiên Yêu Hồ tộc lập tức kinh hãi.

– Đây là tình huống như thế nào?

– Ta cũng không biết. Hình như vừa rồi Thiên Vương cho Mị Nhi ăn đan dược gì đó.

– Đó là đan dược gì mà có tác dụng tốt như thế?

Thiên Vương từ không trung lui ra, ôm quyền nói:

– Đại trưởng lão, đây là Phá Chướng Tâm Ma Đan do Lâm sư huynh để ta đưa tới cho Mị Nhi. Đồng thời, Lâm sư huynh cũng là người giúp ta cầu tình để tông môn nguyện ý tiếp nhận Mị Nhi.

Đại trưởng lão kinh hãi, sau đó vui sướng,

– Không ngờ Viêm Hoa tông lại thật tiếp nhận Mị Nhi. Thiên Vương, Lâm sư huynh này của ngươi đúng là người tốt. Chúng ta nên cảm tạ hắn thật tốt.

Thiên Vương cười nói:

– Chờ Mị Nhi đột phá thành công, ta sẽ dẫn nàng đi tông môn, ở trước mặt cảm tạ Lâm sư huynh.

Lại là mấy ngày sau.

Viêm Hoa tông đã bình thường trở lại.

Vô Địch phong người đến người đi tấp nập, nhất là ở trên bậc thang kia càng có không ít đệ tử chậm rãi đi lại tựa như là đang thừa nhận áp lực lớn vậy.

Mà ở bên trên ngọn núi thì có một con Hắc Mãng to lớn, lân phiến đen kịt tản ra ánh sáng lạnh lẽo đang quấn quanh.

Nhưng mà bọn họ cũng không sợ hãi. Bởi vì bọn họ đều biết đây là nô bộc của Lâm sư huynh, là một thành viên của Vô Địch phong

bọn họ.

Đột nhiên!

Phương xa, một giọng nói vang lên.

– Phán quyết của Thiên Tông điện đến, xin Viêm Hoa tông ra nghênh tiếp.

Nghe thấy giọng nói này, các đệ tử ngẩng đầu, chau mày.

– Uy phong thật là lớn, lại muốn tông ta đi nghênh đón.

– Thiên Tông điện tại sao lại tới, không phải đã giải quyết sao?

– Không biết, chỉ sợ lại có chuyện gì đó đi.

Ở chỗ sâu trong tông môn, nghe thấy giọng nói này, Hỏa Dung chau mày. Hắn cũng không biết Thiên Tông điện này tại sao lại tới nữa.

– Chúng ta không biết Phán quyết của Thiên Tông điện đến. Thứ lỗi không có tiếp đón từ xa.

Từ ở chỗ sâu trong tông môn, Hỏa Dung bước ra, xuất hiện tại cửa sơn môn. Nhưng khi nhìn người tới là ai, hắn cũng sững sờ.

– Thì ra là Thiên Dương Phán quyết.

– Hỏa Dung trưởng lão, đã lâu không gặp.

Thiên Dương khoác trường bào màu vàng, bên trên trường bào có thêu vô số vầng mặt trời chói lóa. Đúng là xứng với danh hiệu Thiên Dương (một ngàn mặt trời).

– Xin mời.

Hỏa Dung khách khí đưa tay mời.

Thiên Dương Phán quyết khoát tay, nói:

– Không cần. Để phong chủ Vô Địch phong Lâm Phàm của quý tông đi ra, chúng ta có lời muốn hỏi.

Hỏa Dung hơi biến sắc, nói:

– Không biết trong này phải chăng có chuyện hiểu lầm gì, phong

chủ Vô Địch phong của tông ta hẳn là không làm chuyện gì đi.

Thiên Dương còn chưa mở miệng, một Người chấp pháp ở sau lưng hắn lập tức giận dữ quát:

– Già Diệp trưởng lão của Tượng Thần tông chết thảm tại Viêm Hoa tông, Người chấp pháp của Thiên Tông điện ta càng bị người chém tới ba chi, lúc trở về cũng chỉ còn lại một hơi. Thế mà ngươi còn nói là không có việc gì hay sao?

– Sao lại có thể như thế?

Hỏa Dung kinh hãi, không ngờ sẽ xảy ra chuyện như thế.

– Thiên Dương Phán quyết, nếu như việc này là thật, vậy thì tuyệt đối không phải là cách làm của đệ tử tông ta.

Thiên Dương Phán quyết khoát tay,

– Mặc kệ là thật hay là giả, ta đều cần nhìn thấy đệ tử này. Hỏa Dung trưởng lão, ta nghĩ ngươi hẳn phải biết mức độ nghiêm trọng của sự việc. Mấy vị Phán quyết khác của Thiên Tông điện ta cũng muốn tự mình thẩm vấn hắn.

Hỏa Dung trầm mặc một lát rồi nói:

– Phong chủ Vô Địch phong của tông ta đang bế quan, chỉ sợ trong thời gian ngắn không có cách nào đi ra.

– Hừ, bế quan cũng không được, hiện tại nhất định phải đi ra.

Thiên Dương Phán quyết nghiêm nghị nói.

– Ai to gan thế? Dám nói để đồ nhi của ta đi ra khi hắn đang bế quan! Lão phu phải lột da hắn.

Lúc này, Thiên Tu từ sơn phong đi ra, trong giọng nói tràn đầy tức giận.

– À. Thì ra là Phán quyết của Thiên Tông điện. Làm sao? Các ngươi xem thường Viêm Hoa tông ta hay là cho rằng tông ta dễ ức hiếp. Ngay cả Thẩm phán cũng không tới mà chỉ phái tới một tên tôm tép.

Nghe hắn nói thế, Thiên Dương Phán quyết giận dữ quát:

– Thiên Tu, ta là Phán quyết của Thiên Tông điện, ngươi dám

nhục mạ ta?

– Nhục mạ ngươi thì thế nào, lão phu còn có thể sợ một tên Phán quyết như ngươi hay sao?

Thiên Tu xuất hiện, lạnh lùng nói.

– Ngươi… Tốt! Tốt. Xem ra Viêm Hoa tông ngươi là không muốn gia nhập Thiên Tông điện rồi phải không?

Thiên Dương Phán quyết quát.

– Con…

– Sư huynh.

Hỏa Dung biến sắc, lập tức ngăn cản Thiên Tu. Hắn biết sư huynh muốn nói gì.

Đơn giản chính là… Con mẹ nó.

Thậm chí lời nói càng thô tục cũng không phải là không có khả năng.

Chương 299: Tiêu hao hết thảy, cực hạn tăng lên

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Lúc này, Thiên Dương Phán quyết liên tục cười lạnh. Trên đời có không biết bao nhiêu tông môn muốn gia nhập Thiên Tông điện.

Bởi vì gia nhập Thiên Tông điện sẽ có rất nhiều chỗ tốt. Đối với một vài tông môn nhỏ yếu, Thiên Tông điện sẽ không ngừng cung cấp trợ giúp, đồng thời tông môn nếu như nhận áp bách, Thiên Tông điện cũng sẽ đứng ra hỗ trợ. Về phần những chỗ tốt khác thì chỉ có sau khi gia nhập mới có thể hiểu.

Mà Viêm Hoa tông hiện tại cũng thuộc về cấp độ tông môn nhỏ yếu, thực lực tổng hợp lạc hậu hơn đại bộ phận tông môn.

Viêm Hoa tông cũng đã từng nhiều lần nộp đơn xin gia nhập Thiên Tông điện nhưng đều bị đa số các tông bác bỏ. Chỉ có một ít tông môn đồng ý nhưng mà đó cũng chỉ là những tông môn bình thường còn những tông môn cường đại kia đều bỏ phiếu bác bỏ.

Từ thời đại của Viêm Hoa Đại Đế đến nay, Viêm Hoa tông một mực bị cự tuyệt.

Hỏa Dung biết Thiên Dương Phán quyết này làm người tương đối âm hiểm. Nói không chừng vừa nãy hắn đã lặng lẽ ghi chép âm thanh, nếu như sư huynh nói hết lời, như vậy khả năng Viêm Hoa tông gia nhập Thiên Tông điện chỉ sợ phải thấp hơn vài phần nữa.

– Thiên Dương Phán quyết, việc này lão phu cho rằng còn cần điều tra cẩn thận một phen. Người chấp pháp cùng Già Diệp trưởng lão bị người đánh lén tại lãnh địa của Viêm Hoa tông nhưng đây tuyệt đối không phải là do tông ta làm, chỉ sợ Thiên Thần giáo mới là hung thủ. Còn về tình huống cụ thể, tông ta tất nhiên sẽ cho Thiên Tông điện một cái bàn giao.

Hỏa Dung nói.

– Hỏa Dung trưởng lão, lời này của ngươi cũng chỉ có thể lừa gạt một vài kẻ đần mà thôi. Người chấp pháp đã nói rõ với chúng ta, hắn bị các ngươi đe dọa rồi sau khi rời đi Viêm Hoa tông các ngươi thì lập tức bị người đánh lén. Ngươi thật sự cho rằng Thiên Thần giáo ăn no rửng mỡ, dám ra tay với Người chấp pháp của Thiên Tông điện chúng ta hay sao?

– Không nói nhiều thêm nữa. Các ngươi gọi phong chủ của Vô Địch phong đi ra, bản Phán quyết sẽ đích thân thẩm vấn, đồng thời các vị Phán quyết của Thiên Tông điện ta cũng đã đang chờ đợi.

Ngữ khí của Thiên Dương Phán quyết cực kỳ quả quyết, không hề để ý đến thể diện của Hỏa Dung hoặc Thiên Tu. Mặc dù tu vi của hắn không bằng mấy người đối phương, nhưng mà có được Thiên Tông điện làm chỗ dựa, hắn sao có thể sợ bọn họ.

– Lão phu thật muốn một chưởng vỗ chết ngươi.

Lửa giận trong lòng Thiên Tu bùng lên. Nếu không phải lo lắng cho Viêm Hoa tông, đám đạo chích có thể ở trước mặt hắn sống đến bây giờ đã là kỳ tích.

Thậm chí, nếu như là ở bí cảnh hoặc là ở bên ngoài, hắn cũng sẽ không cố kỵ đến những thứ này mà trực tiếp ra tay trấn áp, giết người diệt khẩu, chỉ cần xóa sạch dấu vết thì còn có ai có thể phát hiện.

– Ngươi nói cái gì?

Thiên Dương Phán quyết kinh hãi, sau đó giận dữ nói:

– Tốt. Tốt. Đây chính là thái độ của Viêm Hoa tông ngươi khi đối đãi với Phán quyết của Thiên Tông điện hay sao? Thật sự là to gan.

Thiên Tu bước ra một bước, giơ tay lên, cắn răng nói:

– Thiên Dương tiểu nhi, ngươi có tin hiện tại ta sẽ đập chết ngươi hay không?

– Sư huynh, không nên vọng động.

Hỏa Dung kinh hãi, lập tức bắt lấy cánh tay của sư huynh, sau đó nhìn về phía Thiên Dương Phán quyết, nói:

– Xin Thiên Dương Phán quyết thông cảm.

Trong tông môn, nhìn thấy cảnh này, trong lòng của các đệ tử cũng bị lửa giận đốt cháy.

– Thật sự là đáng giận! Phán quyết của Thiên Tông điện này thật quá phận, vậy mà đến tông ta diễu võ giương oai. Thật sự là đáng giận đến cực điểm.

– Rõ ràng Thiên Tu trưởng lão có thể đập chết hắn nhưng gia hỏa này lại ỷ vào có Thiên Tông điện làm chỗ dựa, cho rằng không người dám ra tay với hắn. Thật sự là tức chết ta rồi.

– Thực lực! Chúng ta thiếu hụt chính là thực lực. Nếu như Viêm Hoa tông chúng ta cường đại, gia hỏa này làm sao dám càn rỡ ở trước mặt tông ta.

– Không sai! Dù là cho Thiên Dương Phán quyết này mười cái lá gan, hắn cũng không dám đi Thánh Đường tông càn rỡ. Bây giờ dám càn rỡ ở Viêm Hoa tông chúng ta, chính là vì Viêm Hoa tông chúng ta nhỏ yếu, chúng ta thân là đệ tử, nhất định phải cố gắng, tăng tu vi lên, giúp tông môn lớn mạnh.

– Hừ, Vô Địch phong Lâm sư huynh không ngừng cải biến tông môn, để chúng ta có được nơi tu luyện tốt hơn. Bây giờ lại bị những người này để ý, hiển nhiên là muốn đưa Lâm sư huynh vào chỗ chết.

Trong khu vực nội môn.

Trong hai con ngươi thản nhiên của Mộ Linh lúc này cũng có lửa giận thiêu đốt, đồng thời nàng cũng có cảm giác bất lực. Bởi vì nàng phát hiện đối diện với cường quyền, thực lực của nàng vẫn không là gì cả.

Nàng rất muốn giúp trợ giúp Lâm sư huynh nhưng lại bất lực.

– Ta muốn trở nên mạnh hơn!

Mộ Linh cúi đầu, nhìn đôi bàn tay mảnh khảnh của mình. Nguyên bản nàng một mực đợi tại tông môn, chỉ vì muốn càng tới gần Lâm sư huynh. Nhưng hôm nay, nàng phát hiện một mực đợi tại tông môn cũng không thể giúp đỡ Lâm sư huynh, ngược lại lúc nhìn thấy Lâm sư huynh gặp nạn, nàng lại bất lực.

– Rời tông.

– Mạnh lên.

Trong đầu chỉ có hai ý nghĩ này không ngừng quanh quẩn.

Thiên Dương Phán quyết chắp tay sau lưng, nở nụ cười, nói:

– Thiên Tu, tuy rằng thực lực của ngươi rất cường hãn, ngươi có thể không phục, nhưng ngươi là trưởng lão của Viêm Hoa tông thì nên suy nghĩ cho toàn bộ Viêm Hoa tông. Nếu như ngươi khư khư cố chấp, chờ Thiên Tông điện chế tài, e rằng cho dù là ngươi, cũng không chịu nổi đâu.

– Thật sao?

Đúng lúc này, giọng nói của Thiên Tu đột nhiên trở nên âm trầm, liền ngay cả khí tức phát ra cũng làm cho người ta sợ hãi.

Nhìn thấy tình huống này, Hỏa Dung lập tức biến sắc.

– Tốt. Tốt. Lão phu dù đối kháng cùng Thiên Tông điện các ngươi, cũng có thể liều mạng giết chết tất cả Thẩm phán của Thiên Tông điện. Nếu ngươi nói thêm câu nữa…

Giờ khắc này, từ trên người Thiên Tu, một khí tức kinh khủng tỏa ra. Hư không phía sau lưng ông đều nứt ra, hóa thành hư không trùng động (lỗ đen), một vòng lại một vòng xoay tròn.

– Thiên Dương Phán quyết, ngươi mau ngậm miệng, sư huynh của ta không thể bị kích thích, nếu không chuyện gì đều làm được.

Hỏa Dung kinh hãi, tranh thủ thời gian nắm lấy cánh tay của Thiên Tu, nói:

– Sư huynh, ngươi phải tỉnh táo, nhất định phải tỉnh táo, không nên tức giận.

Nhìn thấy bộ dáng này của Thiên Tu, Thiên Dương Phán quyết đột nhiên lui lại phía sau mấy bước, trên mặt hiện lên vẻ kinh hoảng, mồ hôi lăn xuống. Lúc này, hắn mới nhớ tới một việc.

Đó chính là lời đồn liên quan tới Thiên Tu.

Nghe đồn, tính nết của Thiên Tu này cực kỳ không ổn định, thậm chí có chút cực đoan giấu ở ở sâu trong nội tâm. Một khi hắn bạo phát, đó chính là không chết không thôi, chuyện gì cũng có thể làm được.

Mặc dù hắn là Phán quyết của Thiên Tông điện, nhưng cũng không phải tầng thứ chưởng khống giả tối cao. Nếu quả như thật

chọc giận tồn tại kinh khủng giống như Thiên Tu này khiến hắn quên đi tất cả, liều mạng cùng Thiên Tông điện, chỉ sợ hắn cũng sẽ bị mấy vị Thẩm phán của Thiên Tông điện hung hăng giết chết.

Dù sao cơn giận của tồn tại khủng bố như thế, Thiên Tông điện bọn họ cũng không nhất định có thể tiếp nhận.

Giờ khắc này, ngữ khí của Thiên Dương Phán quyết không khỏi hoà hoãn lại. Hắn cũng không khiêu khích Thiên Tu nữa mà trầm giọng nói:

– Việc này Thiên Tông điện ta cũng không phải khó xử quý tông, chỉ là cần phong chủ của Vô Địch phong ra gặp một lần.

Hỏa Dung nắm lấy cánh tay của Thiên Tu, không ngừng khuyên bảo để sư huynh tỉnh táo lại. Nếu như sư huynh còn xúc động nữa, trong lòng của hắn cũng sợ hãi.

Đồng thời, hắn cũng minh bạch, là tông môn kéo chân sư huynh. Nếu như không phải là vì tông môn, sư huynh chính là Vương giả tuyệt đỉnh khinh thường thế gian, không người nào có thể mạo phạm uy nghiêm của hắn.

– Ha ha ha ha ha!

Đúng lúc này, từ Vô Địch phong, một khí tức cường đại đột nhiên bạo phát ra, hình thành gió lốc bằng cương khí to lớn, trực tiếp xâm nhập vào trong tầng mây, bao phủ cả Vô Địch phong lại.

– Đột phá, ta rốt cục cũng đột phá.

Khi cảm nhận được khí tức này, trong nội tâm của các đệ tử của Vô Địch phong đột nhiên run lên. Bọn họ ngẩng đầu và thấy được trên không trung có một bóng người giang hai cánh tay ra giống như là muốn ôm toàn bộ thiên địa vào trong ngực.

Thân thể cao ba mét, tóc đỏ phiêu đãng, ngực ở trần, phù văn thần bí lít nha lít nhít quấn quanh cơ thể, mỗi một phù văn đều tản ra hào quang sáng chói.

– Lâm Phàm ta rốt cục đạt tới Thiên Cương cảnh tầng bốn.

Hơn mười tỷ điểm khổ tu, bây giờ cũng chỉ còn lại hơn một tỷ, toàn bộ đan dược Địa giai lấy được ở trong mật tàng Vạn Quật cũng đã bị hắn tiêu hao sạch sẽ.

Số đan dược Địa giai mà Vạn Quật lão tổ để lại mênh mông như biển đủ để cung ứng cho đệ tử của một tông môn cỡ trung tu luyện trong mười năm, nếu như hối đoái thành tài phú, đó là một con số kinh thiên, khó mà dùng số lượng để hình dung.

Thế nhưng mà bây giờ, tất cả đan dược Địa giai đều đã hóa thành dược lực thuần chính nhất và bị tế bào trong cơ thể hắn hấp thu sạch sẽ.

Hắn muốn đột phá mà không dựa vào công pháp, chỉ dựa vào đan dược thì tiêu hao thật là quá lớn, thâm chí có thể nói là khủng bố.

Thế nhưng mà đan dược Địa giai nếu như không dùng để tăng lên nội tình thì cũng không còn nhiều tác dụng lắm.

Đệ tử của Vô Địch phong đồng thời hét to. Tiếng hét rung trời.

– Người vừa nãy là Lâm sư huynh. Lâm sư huynh xuất quan rồi.

– Ha ha ha ha. Lâm sư huynh xuất quan, thực lực đại tiến, vô địch thế gian.

– Lâm sư huynh vạn tuế.

Các đệ tử gào thét, trong mắt lóe ra vẻ điên cuồng. Bọn họ gia nhập Vô Địch phong chính là vì lấy Lâm sư huynh làm mục tiêu. Mà Lâm sư huynh đối đãi bọn họ như là tay chân, đan dược, tài nguyên thoải mái cung ứng cho bọn họ tu luyện, trợ giúp bọn họ rất lớn.

Bây giờ Thiên Tông điện tới cửa tìm Lâm sư huynh để gây phiền phức, bọn họ tuy phẫn nộ nhưng lại bất lực.

Lão Hắc đang quấn quanh trên Vô Địch phong mở mắt ra. Trong đôi mắt rắn to lớn màu huyết hồng toát ra thần sắc khiếp sợ.

– Làm sao có thể? Nửa tháng trước, chủ nhân không phải là chỉ có tu vi Thiên Cương cảnh tầng một hay sao? Tại sao bên trong thời gian ngắn như thế lại tăng lên tới Thiên Cương cảnh tầng bốn được? Chủ nhân rốt cuộc là làm như thế nào mà được như thế?

Dù ở chục nghìn năm trước, thời đại thiên kiêu tung hoành, cường giả như mây, chuyện này cũng không có khả năng tồn tại.

Cho dù là đệ nhất thiên kiêu thời đại đó cũng không thể nào làm được chuyện này.

Đồng thời, điều làm cho hắn hoảng sợ nhất chính là sức mạnh mà Lâm Phàm bộc phát ra căn bản không phải là thứ mà Thiên Cương cảnh tầng bốn nên có. Rốt cuộc là chủ nhân đã tích lũy nội tình đến tình trạng kinh khủng bực nào.

Khủng bố!

Ở chỗ sâu trong tông môn, tông chủ cùng mấy vị trưởng lão còn lại cũng đều mở mắt ra. Trong đôi mắt lóe ra vẻ khiếp sợ. Phong chủ của Vô Địch phong Lâm Phàm làm cho bọn họ thật sự là quá khiếp sợ.

Tốc độ tu luyện thật quá nhanh. Thực lực thật quá mạnh.

Tông chủ trầm mặc. Lâm Phàm này sẽ là Thiên Tu thứ hai sao? Không, hắn còn cường đại hơn cả Thiên Tu. Năm đó lúc Thiên Tu tại Thiên Cương cảnh tầng bốn cũng không địch lại hắn.

Khi cảm nhận được khí tức khủng bố này, Hỏa Dung cũng vội vàng hô:

– Sư huynh, ngươi mau tỉnh táo lại. Đồ đệ của ngươi xuất quan rồi. Thực lực của hắn còn mạnh hơn cả ngươi hồi đó.

Thiên Tu dần dần bình tĩnh trở lại,

– Đồ nhi xuất quan…

Thiên Dương Phán quyết chau mày. Thực lực của người kia thật cường hãn. Đây chính là phong chủ của Vô Địch phong Lâm Phàm sao?

Hắn cảm giác được nguy cơ. Đây không phải là cảm giác nguy cơ khi hắn không địch lại đối phương mà là cảm giác khi Viêm Hoa tông xuất hiện đệ tử mạnh mẽ như vậy. Đây quả thực không có khả năng.

– Lão sư, đồ nhi đang bế quan thì cảm giác được bên ngoài, có người đang gọi ta. Đến cùng là ai muốn tìm ta?

Lâm Phàm đi đến bên cạnh Thiên Tu. Thân thể khổng lồ đen kịt giống như là một vị tuyệt thế Ma Chủ. Nhìn về phía Thiên Dương Phán quyết, hắn nhếch miệng lên.

– Là ngươi tìm ta sao?

Sau đó thân thể khẽ động. Tựa như là xuyên qua thời gian vậy, hắn đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Thiên Dương Phán quyết rồi

vươn tay, vuốt má người ở đối diện.

– Ta hỏi ngươi, là ngươi tìm ta sao?

An tĩnh, giờ khắc này, thiên địa đều yên lặng.

Phán quyết của Thiên Tông điện bị Lâm sư huynh của bọn họ bóp mặt.

Chương 300: Thực lực mới là chân lý

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– Thật sự là một người khả ái.

Hắn cười, vuốt mặt Thiên Dương Phán quyết. Lúc bế quan, hắn đã nghe được phía bên ngoài có thanh âm hô to gọi nhỏ.

– Buông ra.

Thiên Dương Phán quyết tái mặt, không ngờ kẻ này dám trêu đùa hắn.

– Càn rỡ.

Mấy Người chấp pháp ở sau lưng hắn cũng tức giận nói. Bọn họ cũng không nghĩ đến người này lại dám can đảm làm như vậy đối với Thiên Dương Phán quyết. Thật sự là to gan lớn mật.

Lâm Phàm lắc đầu, nói:

– Ta chỉ xoa bóp thôi mà. Chẳng lẽ như thế sẽ khiến ngươi thiếu một khối thịt hay là khiến cho ngươi có cảm giác mình bị nhục nhã sao?

Đùng!

Thiên Dương Phán quyết vỗ chưởng, muốn cánh tay của Lâm Phàm ra. Thế nhưng mà khi một chưởng này vỗ xuống, đối phương lại thờ ơ, không hề có một chút phản ứng nào.

– Làm sao ngươi lại đánh yêu ta thế?

Lâm Phàm cười, trong mắt lóe ra vẻ trêu tức.

– Một chưởng này của ngươi vẫn không đủ cường đại.

– Ngươi càn rỡ.

Thiên Dương Phán quyết giận dữ, lại tiếp tục xuất chưởng.

Đùng!

Lâm Phàm vẫn thờ ơ như cũ.

Giờ phút này, Thiên Dương Phán quyết kinh hãi. Mặc dù nhìn qua thì giống như là hắn chỉ hời hợt vỗ một cái nhưng mà lực đạo của một chưởng này không hề bình thường, có thể nói là mênh mông như biển, đối phương khôngcó khả năng tiếp nhận.

Hắn đã sớm nhìn ra, đối phương chỉ vẻn vẹn là Thiên Cương cảnh tầng bốn mà hắn thì là Thiên Cương cảnh tầng năm, tồn tại đã lĩnh ngộ pháp tắc.

Mặc dù chỉ thua kém một tầng cảnh giới, nhưng một tầng này lại là thiên địa hồng câu, vĩnh viễn không có cách nào vượt qua.

Người lĩnh ngộ pháp tắc cùng không có lĩnh ngộ pháp tắc không có cách nào so sánh với nhau.

Dù sức mạnh có cường hãn hơn cũng khó có thể siêu việt pháp tắc.

Lâm Phàm vươn tay, hai tay ôm mặt của đối phương rồi giày vò.

– Nhìn bộ dáng bây giờ của ngươi xem, thật đúng là đáng yêu, như là một kẻ ngốc vậy, làm cho người ta muốn phình bụng cười to.

Nhìn thấy cảnh này, máu tươi trong cơ thể của đệ tử Viêm Hoa tông triệt để sôi trào, khuôn mặt đều hơi ửng hồng.

– Lâm sư huynh quá mạnh mẽ, trực tiếp giày vò mặt của đối phương khiến đối phương trở nên đáng yêu như là kẻ ngốc vậy. Thật sự là bá đạo.

– Đây mới chính là Lâm sư huynh. Mặc dù có đôi khi, bá khí phi phàm nhưng mà luôn đối xử với những sư đệ như chúng ta một cách bình đẳng.

– Phán quyết của Thiên Tông điện đến Viêm Hoa tông chúng ta diễu võ giương oai. Bây giờ Lâm sư huynh vừa mới đi ra đã trực tiếp đi lên giáo huấn đối phương. Thật thoải mái!

– Ngươi muốn chết.

Thiên Dương Phán quyết cảm nhận được sự sỉ nhục lớn lao, con mắt đỏ bừng, trong miệng tựa như là có một búng nộ huyết sắp phun ra ngoài vậy.

Hắn đưa tay. Một khí thế mênh mông giống như là muốn bạo phát ra vậy.

– Ai u. Chưa chi đã tức giận rồi! Không có ý nghĩa. Tâm tính vẫn chưa được rèn luyện tốt.

Lâm Phàm cười cười rồi đột nhiên lui lại, đứng ở bên cạnh lão sư, nói:

– Lão sư, người kia là ai vậy? Sao mà hẹp hòi thế? Ta mới chỉ đùa một chút mà hắn đã chịu không được.

– Thiên Dương Phán quyết cuả Thiên Tông điện.

Mắt của Thiên Tu lóe ra tinh quang, tinh tế đánh giá ái đồ. Ông phát hiện mình đã sắp xem không hiểu, thậm chí cảm giác không thể tưởng tượng đồ nhi của mình rồi. Nhưng nhất cử nhất động vừa rồi của đồ nhi lại rất hợp với lòng hắn. Thật sự là quá tốt rồi.

– À. Nguyên lai là Thiên Tông điện. Về phần Thiên Dương Phán quyết này, xin lỗi, ta chưa từng nghe qua.

Lâm Phàm cười. Hắn đúng là không có để đối phương vào trong mắt. Mặc dù tu vi của người này là Thiên Cương cảnh tầng năm, là tồn tại đã lĩnh ngộ pháp tắc nhưng mà lấy thực lực hiện tại của hắn, đánh vỡ pháp tắc có lẽ cũng không phải là vấn đề quá khó.

Nếu như chưa đột phá đến Thiên Cương cảnh tầng bốn, có lẽ hắn thật không có khả năng này.

Tất cả phải cảm tạ Vạn Quật lão tổ.

Nghe ý tứ của Đan Thần, Vạn Quật lão tổ này lại là một nữ nhân.

Đan dược Địa giai mà Vạn Quật lão tổ lưu lại không ngờ lại biến thái như thế, có sự khác biệt căn bản với những đan dược bình thường khác, bên trong tựa như là có ẩn chứa một loại năng lượng thần bí, không biết rốt cuộc là Vạn Quật lão tổ muốn lưu cho ai.

Nhưng nếu như mật tàng Vạn quật chỉ có số đan dược Địa giai này, vậy thì thật quá hố cha. Cho dù hắn ăn hết thì tối đa cũng chỉ tăng trưởng một chút điểm khổ tu mà thôi.

Mà Đan Thần xuất hiện cũng là vừa đúng lúc. Đan dược tinh thuần đạt đến đỉnh phong, có thể biến thành hình người giống như là cục thịt bên trong Thâm Uyên Chi Trùng vậy, hắn chỉ cần nuốt, liếm một cái, dược lực đều có thể hóa thành điểm khổ tu khổng lồ.

Vạn Quật lão tổ này quả thật là rất tốt với mình. Nếu như sau này gặp được, mình tự nhiên phải cảm tạ một phen.

– Ngươi…

Sắc mặt của Người chấp pháp của Thiên Tông điện trở nên âm trầm. Hắn tiến lên phía trước, muốn cho kẻ này đẹp mặt, nhưng lại bị Thiên Dương Phán quyết ngăn cản.

– Ngươi chính là phong chủ của Vô Địch phong Lâm Phàm.

Thiên Dương Phán quyết lạnh giọng hỏi thăm. Lửa giận trong ánh mắt vừa nhìn là thấy rõ.

Lâm Phàm cười,

– Ngươi tìm ta có chuyện gì?

Mà hắn vừa dứt lời, thanh âm của Thiên Tu đã vang lên ở trong đầu của hắn.

– Đồ nhi, tìm cơ hội đánh hắn một trận cho ta.

Lâm Phàm nhẹ nhàng gật đầu, nhanh chóng minh bạch ý tứ của lão sư.

Thiên Tu thân là trưởng lão của Viêm Hoa tông, không thể dễ dàng ra tay, nhưng Lâm Phàm chỉ là đệ tử mà thôi. Nếu như hắn đánh Phán quyết một trận tơi bời, cũng không thành vấn đề, coi như cuối cùng có người tìm tới cửa, Viêm Hoa tông cũng có thể giải quyết hoàn mỹ.

Theo Thiên Tu, chỉ sợ trong một đoạn thời gian tiếp theo, đồ nhi này của mình lại phải rời tông ra ngoài rồi, vừa vặn đi tránh đầu sóng ngọn gió.

Ông chỉ cần nói Lâm Phàm đã rời tông đi lịch luyện, không có ba mươi, năm mươi năm thì không về là được.

Ông cũng không tin Thiên Tông điện có thể ở Viêm Hoa tông đợi ba mươi, năm mươi năm.

– Ta lại hỏi ngươi, lúc Thái Thản tông cùng Tượng Thần tông ngưng chiến, ngươi có giết chết đệ tử của Tượng Thần tông hay không?

Thiên Dương Phán quyết hỏi.

Lâm Phàm lắc đầu, quả quyết nói:

– Không có.

– Ngươi không nói thật.

Một Người chấp pháp ở sau lưng Thiên Dương nghiêm nghị nói. Trong ánh mắt của người này lấp lóe hung quang. Hắn cũng không ngờ ở trước mặt bọn họ người này lại còn dám mạnh miệng.

Thiên Dương Phán quyết trừng mắt với Người chấp pháp, sau đó tiếp tục hỏi thăm.

– Già Diệp trưởng lão cùng Người chấp pháp của Thiên Tông điện ta bị người đánh lén tại Viêm Hoa tông, có phải là ngươi làm hay không?

Lâm Phàm lại lắc đầu, nói:

– Không phải.

– Tốt. Tốt. Ngươi thật không chịu nhận tội sao?

Thiên Dương Phán quyết chịu đựng lửa giận trong lòng, dò hỏi.

– Ta không làm thì cần gì phải nhận tội. Lâm Phàm ta nói một là một, nói không làm là không làm. Chẳng lẽ ngươi còn muốn vu oan giá hoạ hay sao?

Lâm Phàm ngạo nghễ nói. Đối mặt với Thiên Dương Phán quyết này, hắn cũng không hề có vẻ sợ hãi.

Hắn biết trong Thiên Tông điện, ngoại trừ đệ tử bình thường thì phân ra là Người chấp pháp, Phán quyết, Thẩm phán.

Phán quyết cùng Thẩm phán đều là đệ tử của các tông, là thuộc về hạng tôm tép. Bên trong hàng ngũ này rất loạn, tất cả đều không chung một lòng.

Mà hắn thấy, Người chấp pháp của Thiên Tông điện lúc trước tới Viêm Hoa tông giống như không phải là đồng tông với Thiên Dương

Phán quyết này. Bây giờ Thiên Dương Phán quyết này lại đến Viêm Hoa tông tìm mình để gây phiền phức, nếu nói phía sau không có người nào thúc đẩy, vậy thật là làm cho người ta khó mà tin được.

– Tốt. Vậy thì ngươi cùng ta đi Thiên Tông điện một chuyến. Tới đó, tự nhiên sẽ có người tiến hành thẩm vấn ngươi.

Thiên Dương Phán quyết đương nhiên sẽ không tin tưởng lời nói của Lâm Phàm.

Vô luận như thế nào, hắn đều muốn mang kẻ này về Thiên Tông điện. Đến lúc đó, tội trạng của Lâm Phàm không phải là hắn muốn làm như nào thì sẽ thành như thế sao.

Lâm Phàm lắc đầu, nói

– Ta không quá nguyện ý cùng kẻ yếu trở về. Mà ngươi thì quá yếu.

– Ngươi nói cái gì?

Thiên Dương Phán quyết biến sắc. Hắn không ngờ kẻ này lại dám nói hắn yếu.

Mà Người chấp pháp đứng ở sau lưng Thiên Dương Phán quyết càng tức giận nói:

– Hỗn trướng, ngươi có biết vị đại nhân này là ai? Đại nhân chính là Thiên Dương Phán quyết, cường giả Thiên Cương cảnh tầng năm, ngươi lại dám nói Thiên Dương Phán quyết yếu. Chẳng lẽ ngươi cho rằng có Thiên Tu trưởng lão làm chỗ dựa thì có thể vô pháp vô thiên hay sao?

– Hừ. Yếu chính là yếu, còn ngụy biện cái gì. Dù ta không địch lại nhưng ta không muốn đi, ngươi cho rằng các ngươi có thể mang ta đi hay sao? Huống hồ, thực lực của ta cường đại hơn các ngươi rất nhiều.

Bây giờ tu vi của bản thân đã tăng lên tới Thiên Cương cảnh tầng bốn. Nếu như Vạn Quật lão tổ xuất hiện, tiếp tục luyện chế loại đan dược bên trong mật tàng Vạn Quật kia, hắn cảm giác tăng cao tu vi cũng không phải việc khó.

Nhưng rất đáng tiếc, số đan dược kia cũng bị hắn nuốt gần hết rồi, chỉ lưu một viên làm hàng mẫu, chuẩn bị để ếch xanh kiểm tra kỹ xem.

– Tốt. Vậy hôm nay, ta muốn nhìn xem ngươi có lá bài tẩy gì để mở miệng nói lời ngông cuồng.

Thiên Dương Phán quyết nổi giận nói. Nhưng ánh mắt lại nhìn về phía hai người Thiên Tu cùng Hỏa Dung.

Nếu như bọn họ ra tay, hắn tự nhiên không phải là đối thủ.

Lâm Phàm đưa tay, lạnh nhạt nói:

– Lão sư, Hỏa Dung trưởng lão, các ngươi đừng ra tay, để ta tới xử lý là được.

– Thiên Dương Phán quyết, đừng nói ta không cho ngươi cơ hội. Nếu như ngươi có thể trấn áp ta thì ta sẽ trở về với ngươi. Nếu như ngươi bị ta trấn áp, nhớ kỹ, lập tức cút cho ta. Ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa.

– Thằng nhãi ranh, ngươi quá càn rỡ rồi.

Thiên Dương Phán quyết giận dữ. Lửa giận trong lòng thiêu đốt. Sau lưng có khí thế quay cuồng, thậm chí còn có sức mạnh pháp tắc đang lưu động.

– Tự rước lấy nhục.

Người chấp pháp hừ lạnh một tiếng rồi đột nhiên thối lui. Đứng ở bên người Phán quyết đại nhân, hắn liền cảm nhận được một khí thế mênh mông đập vào mặt, chỉ có thể tránh lui ra, mới có thể đỡ hơn một chút.

Lúc này, Hỏa Dung đang trao đổi cùng Thiên Tu.

– Sư huynh, hắn có nắm chắc chiến thắng hay sao?

– Có.

Thiên Tu rất tín nhiệm đối với đồ nhi của mình. Đồ nhi của mình bình tĩnh như thế, tất có chỗ ỷ vào. Mặc dù tu vi của Lâm Phàm vẫn chỉ là Thiên Cương cảnh tầng bốn nhưng mà sức mạnh lại hùng hậu đến mức khó tin.

Trước Thiên Cương cảnh tầng năm, ngoại trừ cô đọng Thiên Cương Chân Thân, còn lại hết thảy đều là trải đường cho tầng năm, trải đường cho việc lĩnh ngộ pháp tắc.

Hắn chưa thấy qua tồn tại nào có thể lấy sức mạnh thuần túy mà

đánh vỡ pháp tắc.

Nhưng không biết vì sao, hắn tin tưởng đồ nhi của mình nhất định có thể làm được điều đó, đánh vỡ luật thép của tu luyện giới.

Hỏa Dung cũng đã chuẩn bị sẵn sàng. Nếu như tình huống không đúng, hắn sẽ nhanh chóng ra tay, dù biết có sư huynh ở đây, tự nhiên là sư huynh sẽ không nhìn thấy đồ nhi bảo bối của hắn bị người hành hung.

Thiên Cương cảnh tầng bốn khiêu chiến Thiên Cương cảnh tầng năm, trước đây không có người nào, sau này cũng sẽ không còn ai.

Dù là phía trước có vượt cấp chiến đấu giỏi cỡ nào thì cũng sẽ mãi mãi dừng bước tại Thiên Cương cảnh tầng năm.

Bởi vì sức mạnh của pháp tắc là không thể thay thế, không có bất kỳ sức mạnh gì có thể siêu việt pháp tắc.

– Tới.

Lâm Phàm ngoắc ngón tay, khinh thường nói.

– Thằng nhãi ranh, hôm nay ta sẽ để ngươi minh bạch, cái giá cho việc càn rỡ trước mặt ta là gì.

Thiên Dương Phán quyết nổi giận gầm lên một tiếng. Sức mạnh mênh mông bạo phát ra. Sức mạnh pháp tắc càng hiển hiện sau lưng, thiên địa lúc này cũng đại biến khiến cho người ta e ngại.

– Trấn áp!

Một uy thế mênh mông ẩn chứa sức mạnh pháp tắc ép thẳng đến Lâm Phàm. Sức gió cường đại thổi tóc dài không ngừng bay múa.

– Ta đã nói qua ngươi rất yếu bởi vì ngươi rất yếu. Pháp tắc cũng không phải là vô địch. Thực lực mới là chân lý.

Lâm Phàm ngẩng đầu, năm ngón tay nắm lại thành quyền rồi đột nhiên đánh ra. Trong chốc lát, sức mạnh cường đại bạo phát ra giống như là đánh xuyên qua thiên địa vậy.

– Không biết tự lượng sức mình.

Thiên Dương Phán quyết cười lạnh nhưng đột nhiên, nụ cười này cứng lại, ánh mắt cũng lộ vẻ hoảng sợ.

– Làm sao có thể?

Xoạt xoạt!

Ở dưới một quyền của Lâm Phàm, pháp tắc như là mặt kính vậy mà bị vỡ thành vô số mảnh nhỏ.

Đột nhiên!

Một bóng người xuất hiện ở phía trên đầu Thiên Dương Phán quyết. Lâm Phàm nắm hai tay lại rồi nhanh chóng đập xuống.

– Ta đã nói qua, pháp tắc không phải vô địch, sức mạnh mới là hết thảy. Ngươi quả thật rất yếu.

Uỳnh!

Sức mạnh mênh mông bạo phát ra, ép thẳng xuống Thiên Dương Phán quyết.

Pháp tắc quấn quanh bên ngoài cơ thể của Thiên Dương Phán quyết nguyên bản có thể hủy diệt hết thảy. Nhưng bây giờ ở dưới sức mạnh thuần túy, pháp tắc vậy mà nứt toác ra.

Chương 301: Tâm tính quá kém

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Không gian hãm sâu, hình thành một hố sâu mà mắt thường có thể nhìn thấy, thậm chí bên trên không gian còn có lít nha lít nhít vết rạn, không ngừng khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Đây mới thực là đánh vỡ hư không, đánh nát không gian.

– Lâm sư huynh thật cường hãn…

Các đệ tử trợn tròn mắt, không dám tin tượng. Bọn họ chưa từng nhìn qua cảnh tượng giống như thế này. Đây mới thực là sức mạnh xuyên qua hết thảy, vẻn vẹn lấy sức mạnh thuần túy nhất đánh nát hết thảy, phá diệt hết thảy.

Uỳnh!

Thiên Dương Phán quyết giống như là đạn pháo, bị đập vào mặt đất mà khu vực hắn đụng vào, mặt đất vỡ nát và không ngừng lõm xuống. Chỉ trong tích tắc, một hố sâu to lớn xuất hiện.

– Yếu! Quá yếu!

Lâm Phàm chắp hai tay sau lưng, ngạo nghễ nói. Hắn nổi bồng bềnh giữa không trung, nhìn về phía Thiên Dương với ánh mắt miệt thị.

– Lão sư, ta đã giải quyết xong.

Thiên Tu trầm mặc. Tuy trong lòng kinh hãi nhưng mà rất nhanh, ông đã kịp phản ứng lại và vuốt râu mỉm cười, nói:

– Được.

Lần này coi như là ông đã được mở mang kiến thức.

Dù Thiên Tu là người hiểu biết rộng nhưng đây cũng là lần đầu tiên mà ông nhìn thấy có người chỉ vẻn vẹn lấy sức mạnh thuần túy nhất mà có thể đánh vỡ pháp tắc.

Mà loại tồn tại này vẫn là đệ tử của ông, điều này làm sao không để ông vui mừng, tự hào cho được.

Hỏa Dung lại không có cách nào trấn định, hai tay của ông cũng bắt đầu run rẩy, ông không biết đồ nhi bảo bối này của Thiên Tu rốt cuộc là tồn tại gì.

Trên đời này làm sao có Thiên Cương cảnh tầng bốn nào có thể đánh vỡ pháp tắc của Thiên Cương cảnh tầng năm. Đó căn bản là chuyện không thể nào xảy ra.

Những Người chấp pháp của Thiên Tông điện cũng trợn mắt hốc mồm. Bọn họ không ngờ Thiên Dương Phán quyết bị Lâm Phàm trấn áp dễ dàng như thế.

Chuyện này hoàn toàn khác biệt với suy nghĩ trong lòng của bọn họ.

– Ngươi dám ra tay đả thương Thiên Dương Phán quyết, ngươi… Ngươi.

Người chấp pháp phẫn nộ gầm thét. Hắn sắp điên rồi.

Bọn họ thế nhưng mà là người của Thiên Tông điện. Một cái tông môn nhỏ yếu như Viêm Hoa tông cũng dám ra tay đả thương Phán quyết của Thiên Tông điện bọn họ, đây là tội lớn không thể tha thứ.

– Thế nào, ngươi không phục sao?

Lâm Phàm liếc mắt, nhìn về phía Người chấp pháp và thản nhiên nói:

– Nếu như không phục, ngươi có thể tiến lên, ta nhường ngươi tứ chi.

Người chấp pháp của Thiên Tông điện nghiến răng nghiến lợi, trong lòng cảm thấy bi phẫn, ngươi nhường ta tứ chi, chẳng lẽ là ngươi còn muốn dùng chi thứ năm để quất ta hay sao?

Ngay cả Thiên Dương Phán quyết đều không phải là đối thủ của kẻ này, hắn lại càng không cần phải nói.

– Này. Thiên Dương Phán quyết, ta đã lưu thủ rồi. Lần này, ta

không lấy mạng của ngươi, sau này ngươi cũng đừng chọc ta nữa. Ta mà điên lên thì chính bản thân ta cũng sẽ cảm thấy sợ hãi đó.

– Tại sao không nói chuyện, phải chăng là không còn mặt mũi đứng lên rồi? Ta cho ngươi biết việc này không kết thúc đơn giản như vậy đâu. Trở về nói cho chủ tử của ngươi biết, Lâm Phàm ta không phải ai cũng có thể mời đến được đâu.

– Sao ngươi không đáp lời? Ngươi không nể mặt mũi ta sao?

Lâm Phàm đứng ở hư không, kêu gào thật lâu, thế nhưng mà phía dưới lại không có một chút động tĩnh nào.

– Lão sư, hắn chết rồi sao?

Lâm Phàm có chút không dám tin. Vừa rồi rõ ràng hắn đã lưu thủ mà, cũng không khả năng đập chết tên kia đi. Mà pháp tắc hoàn toàn chính xác là khó mà bài trừ, nếu không phải là sức mạnh của hắn đã đạt đến một mức độ kinh khủng thì không có khả năng đập vỡ pháp tắc.

Thiên Tu lắc đầu, nói.

– Không chết. Hắn chỉ bị ngươi đập choáng mà thôi.

Hỏa Dung cũng nhẹ nhàng thở ra, hắn thật đúng là sợ hãi Thiên Dương Phán quyết bị đập chết tại Viêm Hoa tông. Đến lúc đó, chuyện này sẽ trở thành chuyện lớn, để Thiên Tông điện và Viêm Hoa tông không chết không thôi.

Nhưng Thiên Dương Phán quyết này cũng thật là quá yếu đi, làm sao lại bị đệ tử của Viêm Hoa tông hắn trực tiếp miểu sát, thậm chí còn không có cơ hội đánh trả.

Mặc dù tại tầng thứ Thiên Cương cảnh tầng năm, Thiên Dương Phán quyết này hoàn toàn chính xác là chẳng ra sao cả, nhưng mà dù sao hắn cũng là cường giả đã lĩnh ngộ pháp tắc.

– Xin Khô Mộc trưởng lão ra tay.

Hỏa Dung hô.

Lúc này, Lâm Phàm thản nhiên nói:

– Hỏa Dung trưởng lão, ta cho rằng cứ để hắn hôn mê thế này mới tốt. Ta sợ khi tỉnh dậy thì hắn sẽ không chịu nổi.

– Sao có thể làm như thế được? Người này chung quy lại vẫn là Phán quyết của Thiên Tông điện, làm sao có thể để hắn hôn mê ở trước sơn môn Viêm Hoa tông ta mà tông ta lại khoanh tay đứng ngoài quan sát được.

Hỏa Dung trưởng lão lắc đầu bác bỏ.

Lúc này, từ trong tông môn, một ánh sáng màu xanh bay tới, sau đó rơi vào trong hố sâu, nhanh chóng chữa trị khỏi thương thế trên người của Thiên Dương Phán quyết.

Đây là sinh mệnh lực do Khô Mộc trưởng lão tích lũy, bây giờ lại dùng ở trên người Thiên Dương Phán quyết, đúng là có chút đáng tiếc. Nhưng ai bảo người ta té xỉu ở cửa tông môn, nếu như không cứu tỉnh cũng không được.

Chỉ là, một lát sau.

Người ở trong hố sâu kia vẫn không có phản ứng.

Nằm ở trong hố sâu, Thiên Dương Phán quyết đã sớm khôi phục thần trí, thế nhưng mà nội tâm của hắn lại như có sóng to gió lớn.

Thua.

Hắn bại bởi một đệ tử còn chưa lĩnh ngộ pháp tắc. Chuyện này sao có thể xảy ra? Nếu chuyện này truyền ra ngoài, sau này hắn còn mặt mũi gì mà tồn tại.

Hôn mê, nhất định phải hôn mê.

Nếu như thức tỉnh, đối mặt Viêm Hoa tông nhỏ yếu như vậy, hắn còn mặt mũi nào mà càn rỡ nữa.

Nhưng hắn vẫn không nghĩ ra chuyện này rốt cuộc là như thế nào. Thiên Cương cảnh tầng bốn dù là mạnh hơn cũng không có khả năng mạnh hơn pháp tắc. Nhưng ở dưới sức mạnh mênh mông của kẻ này, pháp tắc của mình lại dễ dàng vỡ nát, không có thời gian cho mình kịp phản ứng nữa.

Hắn biết pháp tắc của mình tương đối yếu kém, nhưng… Hazz.

– Sao Thiên Dương Phán quyết còn không có tỉnh lại? Khô Mộc sư đệ, chẳng lẽ ngươi không muốn cứu chữa hắn.

Hỏa Dung nghi ngờ hỏi.

Lúc này, giọng nói của Khô Mộc truyền đến từ ở chỗ sâu trong tông môn.

– Hỏa Dung, ngươi đừng ngậm máu phun người. Sinh mệnh lực mà lão phu cô đọng vô cùng trân quý, dù là một tia đều có tác dụng kỳ diệu.

– Vậy thì vì sao Thiên Dương Phán quyết còn không có tỉnh lại?

Hỏa Dung dò hỏi.

Hắn tự nhiên biết sinh mệnh lực của Khô Mộc sư đệ là thứ quý giá cỡ nào. Nhưng xét theo tình huống của Thiên Dương Phán quyết, đúng ra là nên tỉnh lại rồi chứ.

Thiên Tu cười, không nói gì. Ông đã sớm xem thấu mọi việc.

– Đồ nhi, ngươi đi qua xem Thiên Dương Phán quyết một chút.Dù sao cũng là Phán quyết của Thiên Tông điện, chúng ta cũng không thể vô lễ.

Thiên Tu nói. Hai chữ 'Vô lễ' cuối cùng được ông nhấn khá mạnh.

– Vâng, lão sư. Đồ nhi nhất định sẽ giúp Thiên Dương Phán quyết tỉnh lại.

Lâm Phàm gật đầu. Sau đó, hắn nhanh chóng nhảy xuống hố sâu.

– Ngươi làm gì vậy?

Người chấp pháp của Thiên Tông điện nghiêm nghị nói. Nhưng hắn cũng không dám tới gần. Người này quá kinh khủng, ngay cả Thiên Dương Phán quyết cũng không phải là đối thủ của hắn. Dù hắn đi lên cũng là tự rước lấy nhục.

Lâm Phàm đáp xuống dưới đáy hố. Hắn nhanh chóng nhìn thấy Thiên Dương Phán quyết gục ở chỗ này, cũng không hề động đậy tựa như là đã hôn mê bất tỉnh hoặc là đã chết vậy.

Nhưng mà cái mũi của hắn là linh mẫn bực nào, hắn đã sớm cảm thấy Thiên Dương Phán quyết này là đang giả chết.

Nhưng hắn giả chết cũng tốt. Vừa vặn để mình nhìn xem gia hỏa này muốn làm sao chơi.

Thiên Dương Phán quyết cũng không ngờ kẻ này dám tới. Dù

trong lòng của hắn oán giận nhưng hắn cũng lo lắng, hi vọng mình không bị Lâm Phàm nhìn ra.

– Lão sư, hắn giống như là đã hôn mê.

Lâm Phàm thuận miệng nói.

Trong lòng Thiên Dương Phán quyết nhẹ nhàng thở ra, xem ra là kẻ này không có nhìn thấu rồi.

Thiên Tu gật đầu, nói:

– Thật sao? Phán quyết vẫn còn bất tỉnh sao?

Lâm Phàm gật đầu, nói:

– Lão sư, vậy để đồ nhi đến xem thử. Dù sao tông ta cũng không thể khoanh tay đứng ngoài quan sát.

– Ừm.

Thiên Tu gật đầu. Từng câu từng chữ của hai người đều không có sơ hở, họ phối hợp thiên y vô phùng (Nghĩa đen là áo tiên không một đường may. Nghĩa bóng là hành động của con người hoàn hảo và hoà hợp với tổng thể).

Lâm Phàm đi đến bên cạnh Thiên Dương, tách hai chân, hai tay của đối phương ra, để đối phương tạo thành hình một chữ 'Đại' nằm sấp. Sau đó, hắn xoay cổ chân phải một chút (động tác khởi động khi thể dục, chắc ai cũng nhớ).

– Thiên Dương Phán quyết, ngươi thế nào rồi? Nhanh tỉnh lại đi.

Lâm Phàm dồn dập hỏi, thế nhưng mà chân phải lặng yên không một tiếng động, đá thẳng vào đến chỗ giữa hai chân, ngay giữa mông của Thiên Dương Phán quyết.

Lập tức, Thiên Dương Phán quyết mở to mắt, ánh mắt lồi ra, thậm chí còn có tơ máu. Hắn không thể nhịn được nữa kêu thảm một tiếng, đứng thẳng lên, tay phải ôm lấy chỗ giữa mông.

– Đáng giận! Đau chết ta mất.

Thiên Dương Phán quyết vốn định chửi ầm lên, nhưng đột nhiên, cảm giác đau đớn này ăn mòn nội tâm để hắn khó mà ngăn cản. Chỗ kia thật giống như là đã gãy vậy (đau thế anh em nào mà chịu được).

Lâm Phàm hô to.

– Lão sư, Thiên Dương Phán quyết đã tỉnh lại.

– Đồ nhi làm tốt lắm. Như thế mới biểu hiện ra là tông ta nhân nghĩa.

Thiên Tu gật đầu, ý cười dạt dào.

– Thiên Dương Phán quyết, việc này đã kết thúc. Tỷ thí giữa ngươi cùng đồ nhi của ta cũng đã xong, ngươi đã thua.

– Nhưng Thiên Dương Phán quyết đúng là khai sáng tiền lệ, sau này sẽ được đời dời lưu truyền. Thiên Cương cảnh tầng bốn cũng có thể chiến thắng Thiên Cương cảnh tầng năm, mà đại biểu chính là Thiên Dương Phán quyết.

Thiên Tu cười. Sự sung sướng ở trong lòng ông khó mà ẩn tàng. Ông không ngờ đồ nhi của mình lại cường hãn như thế, có thể dễ dàng trấn áp Thiên Dương Phán quyết.

Nguyên bản ông còn tưởng rằng là sẽ có một trận long tranh hổ đấu, nhưng không ngờ lại là Lâm Phàm miểu sát Thiên Dương Phán quyết.

Thiên Dương Phán quyết tái mặt. Cảm giác đau đớn ập tới để tóc gáy đều dựng lên, nhưng mà so sánh cùng cảm giác đau đớn, để hắn càng thêm không thể nào tiếp thu được chính là hắn lại bại bởi một gia hỏa chỉ có tu vi là Thiên Cương cảnh tầng bốn.

Mà một khi chuyện này truyền đi, hậu quả kia hắn cũng sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Thậm chí chính hắn cũng đã nghĩ qua, chỉ sợ về sau hắn sẽ trở thành tài liệu giảng dạy, chỉ có điều sẽ đứng ở bên phía phản diện, trở thành mục tiêu mà không một ai muốn hướng tới.

Thiên Cương cảnh tầng năm bại bởi Thiên Cương cảnh tầng bốn còn không có lĩnh ngộ pháp tắc. Thật đúng là sỉ nhục!

Chỉ sợ, loại sỉ nhục này sẽ theo hắn cả một đời. Mặc kệ đi nơi nào, hắn đều sẽ bị người ghi khắc.

Thiên Tông điện chỉ sợ cũng giữ không được hắn nữa, bởi vì hắn đã trở thành sỉ nhục. Nếu như hắn vẫn còn là Phán quyết của Thiên Tông điện, cũng chỉ có thể mang đến cho Thiên Tông điện sự sỉ nhục.

Đáng hận! Thật rất đáng hận!

Nhìn về phía Lâm Phàm với ánh mắt căm giận, nhưng hắn cũng không biết làm sao, vì hắn đánh không lại Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn như không thấy ánh mắt này. Sau đó, hắn quay đầu về phía đệ tử trong tông và hô to:

– Các vị sư đệ, các sư muội, các ngươi cần phải ghi nhớ thời khắc hôm nay. Thiên Cương cảnh tầng bốn cũng không phải là không thể trấn áp Thiên Cương cảnh tầng năm. Mà người đầu tiên làm được việc này chính là Lâm Phàm ta, mà người bị thua thì là Thiên Dương Phán quyết của Thiên Tông điện. Hi vọng các ngươi có thể nói chuyện này cho tất cả mọi người mà các ngươi gặp được.

– Nhớ kỹ, luật thép đều là thứ để đánh vỡ. Con đường tu hành vốn huyền diệu đến cực điểm. Bất kỳ chuyện gì đều có khả năng xảy ra. Đừng bị khóa ở trong khuôn khổ, nếu không cả một đời cũng không thể trở thành cường giả chân chính.

Giọng nói vang vọng khắp tông môn.

Nghe hắn nói thế, các đệ tử cũng gật đầu, đồng thanh đáp lại:

– Vâng, đa tạ sư huynh dạy bảo.

Trên Vô Địch phong, hai mắt của Lã Khải Minh tỏa sáng, hưng phấn lấy quyển sổ nhỏ ra. Lời lẽ chí lý như vậy, hắn nhất định phải ghi chép lại.

Phụt!

Thiên Dương Phán quyết lùi lại mấy bước rồi đột nhiên phun ra một búng máu tươi. Đây là khí huyết công tâm, khó mà nhẫn nại.

Hắn không ngờ mọi chuyện lại biến thành dạng này. Mà đối phương lại còn muốn truyền chuyện ra ngoài.

– Phán quyết đại nhân.

Người chấp pháp của Thiên Tông điện cuống quít lao tới. Hắn không ngờ đại nhân vậy mà bại mà lại bại dễ dàng như vậy.

Thiên Dương Phán quyết oán giận nói:

– Tốt. Quý tông có được một đệ tử như vậy, là phúc khí của quý tông. Hôm nay, Thiên Dương ta nhận thua, Thiên Tông điện đã quấy

rầy rồi. Chúng ta rút thôi

– Đại nhân.

Người chấp pháp kinh hãi. Chẳng lẽ chuyện này cứ kết thúc như thế hay sao?

– Đi…

Thiên Dương chịu đựng lửa giận trong lòng, nhanh chóng trốn vào hư không.

Lâm Phàm ở phía sau hô:

– Thiên Dương Phán quyết, đi nhanh như vậy làm gì? Sao ngài không trò chuyện cùng đệ tử của tông ta một chút. Cảm thụ lúc đó của ngươi là như thế nào? Dù sao ngươi chính là cường giả Thiên Cương cảnh tầng năm, là tồn tại đã lĩnh ngộ pháp tắc mà.

Phụt!

Từ trong hư không có máu tươi rơi xuống.

Lâm Phàm lắc đầu, tâm tính của người này quá kém rồi.

Chương 302: Một mực bị chà đạp ếch xanh

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– À…Quên… Hắn còn không có nói. Bây giờ ta nên làm cái gì.

Hiện tại, Lâm Phàm rất đau đầu, chỉ sợ sau này Thiên Tông điện sẽ không ngừng quấy nhiễu hắn.

Nguyên bản bọn họ muốn bắt mình trở về lại thất bại, bây giờ Thiên Dương Phán quyết này lại bị mình cưỡng lực trấn áp, chỉ sợ sau này, chuyện muốn trở nên khó khăn hơn nhiều, sẽ có kẻ mạnh hơn mò đến cho mà xem.

Nhưng, lần tiếp theo cũng sẽ không kết thúc đơn giản như vậy đâu. Bọn họ nghĩ mình có thể muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao? Sai rồi, dám can đảm càn rỡ, tất nhiên dùng máu để bọn họ sáng mắt ra.

Viêm Hoa tông há có thể để những tặc tử kia đến càn rỡ.

– Đồ nhi tốt.

Thiên Tu vui mừng không thôi. Đồ nhi bảo bối này không ngừng khiến cho hắn kinh hỉ.

Thấy lão sư đi đến, Lâm Phàm cũng nhanh chóng khôi phục bản thể.

– Lão sư, liền mặt hàng vừa rồi, ngài cứ trực tiếp trấn áp là xong hết mọi chuyện rồi. Cần gì phải nói nhiều cơ chứ.

Lâm Phàm rất muốn giơ tay chém xuống, đưa Thiên Dương Phán quyết kia đến Địa Ngục đi.

Nhưng mà đáng tiếc, bởi vì bây giờ đang ở Viêm Hoa tông, đối phương lại là người của Thiên Tông điện. Nếu quả thật bị hắn trực tiếp giết chết, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, ít nhất là hiện tại Viêm

Hoa tông không thể tiếp nhận hậu quả này.

– Hazz. lão sư cũng nghĩ, đáng tiếc…

Thiên Tu lắc đầu. Đừng nói là một Phán quyết, cho dù Thẩm phán đến, ông cũng dám giết nhưng màViêm Hoa tông ở ngay sau lưng ông khiến ông nhất định phải nghĩ rõ ràng.

Nhìn hai người Lâm Phàm cùng Thiên Tu, ở sâu trong nội tâm của Hỏa Dung cũng có một tia lo lắng. Dù sao lần này Thiên Dương Phán quyết bị thiệt lớn, cũng không biết trở lại Thiên Tông điện, hắn ta sẽ vu hãm Viêm Hoa tông về tội gì.

– Đồ nhi, ngươi tăng tu vi lên nhanh như thế mà vẫn còn có thể để nội tình hùng hậu như vậy, thật là làm cho lão sư sợ hãi thán phục. Nhưng mà ngươi cũng không nên kiêu ngạo, tự mãn, dù sao lão sư năm đó cũng không yếu hơn ngươi.

Khi nói chuyện, sắc mặt của Thiên Tu vẫn bình thường tựa như là đang nói một chuyện rất bình thường vậy.

Lâm Phàm cười, nói:

– Lão sư, ngài thật là lợi hại.

– Đó là tự nhiên. Có thể trở thành lão sư của ngươi, đương nhiên ta phải có điểm năng lực rồi. Ngươi cũng không thể kiêu ngạo, tự mãn.

Thiên Tu nhắc nhở.

– Vâng, đệ tử biết.

Lâm Phàm gật đầu. Lời mà lão sư dạy bảo hắn tự nhiên ghi nhớ trong lòng, tuyệt đối sẽ không quên.

Hỏa Dung nhìn sư huynh, trong lòng thở dài. Sư huynh cũng thật là… So sánh với đồ nhi của mình thì có cái gì tốt chứ, hơn nữa đều là khoác lác. Thời đó, sư huynh đâu có lợi hại như tiểu tử này được.

Thậm chí hắn thấy, tiểu tử này hoàn toàn không phải người. Thiên Cương cảnh tầng bốn liền có thể nghiền ép pháp tắc, sau này nếu hắn đột phá Thiên Cương cảnh tầng năm, lĩnh ngộ pháp tắc, vậy còn không bay trên trời hay sao, còn ai có thể ngăn hắn lại.

Quả nhiên là khủng bố.

Ba người nhanh chóng đáp xuống tông môn.

Các đệ tử rất hưng phấn. Từng người gân cổ lên reo hò.

– Lâm sư huynh vô địch.

Đối với bọn họ, cảnh tượng vừa nãy thật sự là quá rung động. Lâm sư huynh vừa ra tay đã có thể trấn áp cường giả Thiên Cương cảnh tầng năm, hơn nữa còn là miểu sát.

Ở trong lòng các đệ tử, Lâm sư huynh đã chính là người đứng đầu trong thập phong, dù những phong chủ khác cũng không thể so sánh cùng Lâm sư huynh.

Nhìn thấy cảnh tượng vừa nãy, tâm thần của Vương Thánh Khang cùng Huyền Thanh đều run lên. Bọn họ không dám tin tưởng vào mắt mình nữa. Bọn họ không ngờ thực lực của phong chủ Vô Địch phong vậy mà đã đạt tới cảnh giới cỡ này.

Thậm chí để trong lòng của bọn họ xuất hiện hoài nghi, Vân sư huynh thật sự có thể chiến thắng đối phương sao?

Nhưng rất nhanh bọn họ liền ném hoài nghi ra sau ót. Bọn họ tin tưởng, Vân sư huynh nhất định có thể chiến thắng, bởi vì đó là Vân sư huynh, người cường đại nhất trong suy nghĩ bọn họ.

Lúc này, Lâm Phàm nói:

– Lão sư, Thiên Tông điện này chỉ sợ sẽ không bỏ qua chuyện này đâu.

Thiên Tu gật đầu, nói:

– Ừm. Thiên Tông điện đương nhiên sẽ không bỏ qua. Cho nên tốt nhất là trong đoạn thời gian này, ngươi cứ ra ngoài lịch luyện một phen, kiểm tra tình huống của Thiên Thần giáo ở các nơi. Căn cứ tin tức từ các nơi truyền đến, Thiên Thần giáo gần đây không ngừng hành động. Đã có thôn trang kém chút nữa là bị Thiên Thần giáo hủy diệt, may mắn đệ tử tuần tra của tông ta kịp thời đuổi tới, nếu không hậu quả khó mà lường được.

Lâm Phàm gật đầu. Hắn tự nhiên biết ý của lão sư là gì.

Thiên Tông điện nếu như còn phái người tới, chỉ sợ cũng sẽ dây dưa không dứt. Còn không bằng để hắn rời tông đi lịch luyện, vừa tránh né được mà tông môn cũng không bị Thiên Tông điện dây dưa

nhiều.

Hiện tại, Viêm Hoa tông có lẽ còn không thể trêu vào Thiên Tông điện, nhưng cũng không có nghĩa là về sau không thể trêu vào.

Chờ thực lực của hắn mạnh lên. Đến lúc đó, cứ ở ngay tại tông môn, hắn ngược lại muốn xem xem ai dám càn rỡ.

– Lão sư, ta về Vô Địch phong trước đã.

Nguyên bản hắn định sau khi kết thúc bế quan thì đi tìm ếch xanh, thế nhưng mà bị Thiên Dương Phán quyết này chậm trễ, đúng là có đại sự không kịp nói.

Thiên Tu phất tay.

– Đi đi.

Trong hư không.

Thần sắc của Thiên Dương Phán quyết cực kỳ âm trầm, trong mắt phun lửa. Nhìn về phía dưới chỗ những thành trì mà hắn đi ngang qua, hắn cũng muốn đánh ra một chưởng hủy diệt tất cả. Thế nhưng mà hắn không dám.

Nếu quả thật làm như thế thì cho dù là Thiên Tông điện cũng không bảo vệ được hắn.

– Phán quyết đại nhân, kẻ này quá mức càn rỡ, tuyệt không thể tha thứ cho hắn.

Người chấp pháp của Thiên Tông điện oán giận nói. Nếu như bọn họ bị tông môn cường đại trấn áp thì không sao, thế nhưng mà bị một tông môn nhỏ yếu trấn áp thì trong lòng tự nhiên không nhẫn nhịn được.

– Ngươi câm miệng cho ta.

Lúc này, Thiên Dương Phán quyết tâm phiền ý loạn, có khổ cũng không ra được. Hắn đường đường là cường giả Thiên Cương cảnh tầng năm lại bị người có tu vi Thiên Cương cảnh tầng bốn trấn áp, chuyện này mà nói ra thì hắn còn mặt mũi gì mà ở lại Thiên Tông điện nữa.

Người chấp pháp không dám nhiều lời, chỉ có thể đi theo sau lưng Thiên Dương Phán quyết nhưng lửa giận trong lòng hắn cũng đang dậy sóng. Hắn thầm nghĩ

– Việc này tuyệt đối không thể bỏ qua dễ dàng như vậy được. Nhất định phải để Viêm Hoa tông trả giá đắt.

Về phần Viêm Hoa tông muốn gia nhập Thiên Tông điện, đó càng là chuyện không có khả năng xảy ra, không biết có bao nhiêu tông môn không nguyện ý để Viêm Hoa tông gia nhập.

Bây giờ Viêm Hoa tông càng phạm phải tội lớn ngập trời, còn muốn gia nhập Thiên Tông điện không thể nghi ngờ là nằm mơ giữa ban ngày.

– Nhớ kỹ cho ta, việc này tuyệt không thể kể ra với bất cứ người nào.

Thiên Dương Phán quyết không yên lòng, lạnh lùng nói. Hắn không muốn để những người khác biết việc này.

– Chuyện gì? Không biết Phán quyết đại nhân định bảo ta không kể chuyện gì. Ngài khiến ta hồ đồ rồi.

Người chấp pháp giả bộ mê mang nói.

Thiên Dương Phán quyết hài lòng gật đầu, nói:

– Rất tốt. Ngươi yên tâm. Có ta đây, trong vị trí Phán quyết sẽ có một ghế của ngươi.

– Đa tạ đại nhân.

Nghe hắn nói thế, Người chấp pháp lập tức vui sướng.

Người chấp pháp muốn trở thành Phán quyết, nhất định phải có một Phán quyết khác đề cử. Bây giờ Thiên Dương Phán quyết đáp ứng mình, như vậy chẳng phải là nói chuyện mình trở thành Phán quyết hiển nhiên đã không phải là vấn đề.

Vô Địch phong.

– Thứ xanh mơn mởn, mềm nhũn.

Tần Sơn vẫn đang một mực chơi đùa với ếch xanh. Hết rà qua rà lại, hơn nữa còn cho ếch xanh ăn mặc nhìn rất đẹp, sau lưng ếch xanh thì buộc Tứ Diệp Thảo, đồng thời còn làm cho ếch xanh một cái nón nho nhỏ màu xanh lá.

Thực tình rất đẹp mắt.

– Kẻ đần kia, ta gọi ếch xanh, không phải xanh mơn mởn.

Ếch xanh rống giận. Nếu như không phải biết gia hỏa này là đệ đệ của kẻ liều mạng kia, nó đã sớm đập chết Tần Sơn rồi, sao có thể để đối phương đùa bỡn mình như vậy.

– Xanh mơn mởn.

– Ta gọi là ếch xanh.

– Xanh mơn mởn

–…

Ếch xanh trầm mặc.

Nó đã chán đến mức không muốn nói chuyện nữa rồi. Thậm chí, nó rõ ràng cảm giác được người này chính là một kẻ ngốc. Nhưng nghĩ lại hai huynh đệ này cũng hợp với nhau đó chứ. Một người điên, một kẻ ngốc, đúng là tuyệt phối.

– Ca ca!

Nhìn thấy người tới, Tần Sơn lập tức ném ếch xanh qua một bên, vui vẻ đi đến bến cạnh Lâm Phàm, sau đó rất nghe lời ngồi xổm xuống, để ca ca thuận tiện xoa đầu của mình.

– Đau chết mất! Đồ không có lương tâm, ếch xanh ta để ngươi đùa bỡn lâu như vậy, cuối cùng ngươi lại đối đãi ta thô bạo như thế.

Ếch xanh phàn nàn.

– Ếch xanh, tạo hình này của ngươi cũng không tệ. Đệ đệ ngốc này của ta đúng là có năng khiếu.

– Ta đến hỏi ngươi một việc, ngươi cần phải trả lời cẩn thận.

Lâm Phàm vừa xoa đầu Tần Sơn, vừa lấy một viên đan dược ra. Đây là đan dược do Vạn Quật lão tổ luyện chế, cũng là một viên cuối cùng ở trong tay hắn.

– Ngươi xem đan dược này một chút, xem nó có cái gì khác biệt hay không.

Ếch xanh rất không hài lòng đối với cách ăn mặc này, nhưng cũng không dám nói với Lâm Phàm. Đây là sỉ nhục trong cuộc đời nó. Thân là ếch xanh sống mấy chục nghìn năm, giờ bị làm nhục như vậy

lại còn không thể phản kháng, đây là chuyện bi ai cỡ nào.

Nhưng đan dược vừa tới tay, nó lập tức cẩn thận quan sát.

– Ồ!

Ếch xanh kinh hãi, khẽ động.

– Sao rồi? Có cái gì khác biệt?

Lâm Phàm hỏi.

– Không có gì, ta tạm thời còn không có nhìn ra, ta cẩn thận kiểm tra đã.

Ếch xanh cẩn thận vuốt vuốt viên đan dược này và nói:

– Đan dược này không hề tầm thường. Không ngờ ở trên phương diện luyện đan, thế giới này lại có người có thể sanh vai được với ta. Thật đúng là kỳ tích!

– Đừng nói nhảm nữa, nói rõ ràng một chút, bằng không…

– Chủ nhân không nên tức giận, ta đang cẩn thận kiểm tra mà.

Trong khoảng thời gian này, nó thường xuyên bị đe dọa. Mỗi một đệ tử đi ngang qua đây đều sẽ nhìn về phía hắn với ánh mắt rất quái dị.

Thậm chí đoạn thời gian trước, hắn còn chứng kiến một đệ tử trực tiếp nướng một con ếch xanh ở gần chỗ hắn.

Cảm giác kia, tình huống kia để hắn không rét mà run, người ở nơi này quá nguy hiểm.

Bọn họ vậy mà ăn ếch xanh, hơn nữa nhìn qua dù mình là ếch xanh sống mấy chục nghìn năm cũng không nhất định có thể may mắn thoát khỏi.

– Chủ nhân, đan dược này xuất xứ từ Luyện Đan sư đỉnh tiêm, hơn nữa còn là một vị cao thủ trận pháp. Người này quả là kỳ tài. Gửi cương khí của mình vào trong đan dược, loại thủ đoạn này không hề tầm thường đâu.

Ếch xanh cảm thán nói.

– Phong ấn cương khí vào trong đan dược là thế nào?

Lâm Phàm nói.

– Đúng vậy. Thủ đoạn phong ấn cương khí vào trong đan dược cùng loại với truyền công nhưng loại truyền công này tốt hơn trực tiếp truyền công rất nhiều. Nếu như trực tiếp truyền công thì luôn có một bộ phận công lực bị tiêu hao. Nhưng nuốt đan dược có thể cho cương khí bị phong ấn trong đan dược hoàn mỹ dung hợp cùng người nuốt, đạt tới cấp độ viên mãn. Cương khí trong viên đan dược này cũng không cường đại, nhưng mà rất tinh khiết.

– Vậy ngươi có thể luyện chế loại đan dược này sao?

Lâm Phàm hỏi.

Ếch xanh lắc đầu, nói:

– Chủ nhân, điều đó là không có khả năng. Ta chưa quen thuộc trận pháp, mà muốn luyện chế loại đan dược này nhất định phải biết vận dụng trận pháp đến mức độ lô hỏa thuần thanh, ta khó mà làm được. Hơn nữa loại trận pháp này rất huyền diệu, có thể để cương khí ở trong đó tồn tại trong một khoảng thời gian rất dài mà không tiêu tán. Người luyện được đan dược thật sự là một nhân vật lợi hại.

Lâm Phàm gật đầu, không có tiếp tục hỏi nữa. Bởi vì hắn đã biết được tất cả những điều mà mình muốn biết.

– Tốt. Chuyện tới đây thôi. Ếch xanh, ngươi cũng nghỉ ngơi cũng đủ rồi, cũng nên đi luyện chế đan dược cho ta thôi.

Nguyên bản hắn còn tưởng rằng ếch xanh này sẽ tìm lý do cự tuyệt, thật không ngờ ếch xanh nghe hắn nói vậy lại hưng phấn như thế.

– Chủ nhân 666, có thể luyện đan vì chủ nhân là vinh hạnh của ếch xanh ta. Từ nay về sau, ếch xanh ta nhất định an phận thủ thường, luyện đan cho chủ nhân. Nếu không hiện tại ta lập tức bắt đầu luyện đan thôi, ta đã không thể chờ đợi được nữa rồi.

Hiện tại, ếch xanh thật sự không muốn ở lại trong tay Tần Sơn thêm một giây phút nào nữa.

Không có tôn nghiêm, không có tự do bị chà đạp, hoàn toàn chính là một loại tra tấn.

Nếu như nhất định phải lựa chọn, nó tình nguyện đi luyện đan.

Lâm Phàm hài lòng cười, nói:

– Ừm. Tốt! Ếch xanh, ta rất xem trọng ngươi.Nhưng ngươi cũng đừng lười biếng, nếu không kết cục như nào ngươi cũng biết đấy.

Ếch xanh lập tức gật đầu, nói

– Chủ nhân yên tâm, ếch xanh ta tuyệt đối sẽ không lười biếng.

Nó tình nguyện tự sát cũng không muốn tiếp tục rơi vào trong tay kẻ ngốc kia.

Chương 303: Đây là khuất nhục bực nào

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Ếch xanh có tác dụng cực lớn. Mặc dù không có nói rõ nhưng Lâm Phàm biết ếch xanh tuyệt đối không phải là người của thế giới này.

Hắn cũng không có nghĩ nhiều như vậy. Trước khi thực lực không có đạt đến trình độ nhất định, biết quá nhiều sẽ chỉ làm loạn tâm trí của mình mà thôi. Nếu cố gắng tu luyện, chờ đến lúc đó, hết thảy đều nước chảy thành sông.

Những Luyện Đan đại sư của Viêm Hoa tông vân hơi kém hơn các tông môn khác một chút.

Dù sao, bất kể là đan phương hay thủ pháp luyện đan của Viêm Hoa tông đều còn dừng lại tại thời kỳ trước đây thật lâu. Mặc dù, mọi người vẫn muốn sáng tạo cái mới, nhưng mà luyện đan là một chuyện vô cùng phức tạp, đâu phải cứ muốn sáng tạo cái mới là có thể sáng tạo cái mới ngay được.

Hiện giờ Luyện Đan đường của Vô Địch phong chính là đại bản doanh của ếch xanh.

Thoát khỏi sự chà đạp của Tần Sơn, tâm tình cũng thoải mái hơn nhiều, chỉ là bây giờ việc luyện đan lại làm khó ếch xanh.

– Phải làm sao mới ổn đây? Không có vật liệu thì làm sao luyện chế đan dược được, cũng không thể để ếch xanh ta tự đào rỗng nội tình của mình đi.

Ếch xanh rất nhức đầu. Nhưng nghĩ đến kẻ hung tàn, liều mạng kia, nó cũng không tự chủ được mà run lên. Kẻ đó thật sự là quá khủng bố.

– Thôi, trước tiên cứ luyện một lò đan dược Địa giai, chứng minh

giá trị của bản thân đã.

Nghĩ đến đây, ếch xanh há miệng, Đan Hỏa Mộc Vương Đỉnh xuất hiện. Lập tức dược lực nồng đậm từ trong đỉnh tỏa ra.

Mấy con rồng lửa màu xanh xuất hiện, quấn quanh Đan Hỏa Mộc Vương Đỉnh, phun ra nuốt vào ngọn lửa màu xanh.

– Nếu như có thể biến lão Hắc thành vật liệu luyện hóa, vậy thì đúng là phát đạt.

Ếch xanh vẫn còn nghĩ đến đan dược Thần giai. Lấy thủ đoạn của nó, chỉ cần có đầy đủ vật liệu thì hoàn toàn có thể luyện chế ra đan dược Thần giai.

Về phần đan dược lúc trước tên liều mạng kia cho nó nhìn, nó cũng đã nghe qua khi còn ở trong hình người. Nhưng lúc đó, nó chính là tồn tại siêu việt hết thảy Luyện Đan Thần Nhân, chỉ là đan dược Thần giai sao có thể làm khó nó được.

Nhưng bây giờ thực lực của nó quá yếu, muốn luyện chế đan dược Thiên giai cũng khó, bởi vì đan dược Thiên giai không chỉ cần vật liệu tốt mà còn cần rót pháp tắc vào. Mà bây giờ nó chỉ mới đột phá Thiên Cương cảnh, tự nhiên không vận dụng được pháp tắc.

Một con ếch xanh ngồi xổm ở nơi đó mà ở trước mặt nó thì là một cái đỉnh lớn đang xoay tròn. Trong chốc lát, ngọn lửa bùng lên, Luyện Đan đường cũng trở nên nóng rực.

Cho dù là ở bên ngoài, người ta cũng có thể cảm giác được nhiệt độ này.

Trong mật thất.

Lâm Phàm ngồi xếp bằng, chuẩn bị tiếp tục thôi diễn công pháp. Bây giờ, Cực Hạn Đại Ma Công đã theo không kịp bước chân của hắn rồi, cho nên lần này hắn nhất định phải sáng tạo công pháp Địa giai.

Dựa vào 'Bất Tử Thân', hắn có thể thoải mái thôi diễn thử vô số lần để tìm ra công pháp thích hợp nhất với mình.

Lấy quyển sổ nhỏ ra, căn cứ kinh mạch lúc trước, hắn không ngừng thôi diễn thử, sau đó ghi chép lại.

– Có điểm gì đó là lạ.

Lần đầu tiên thôi diễn, khi hắn vừa vận hành mấy đường kinh

mạch, cương khí trong cơ thể đã lập tức bạo động.

– Thật sự là đáng sợ! Tự sáng tạo công pháp quả thật là nguy hiểm, chỉ cần không cẩn thận một chút là có khả năng vẫn lạc không thì cũng sẽ tổn thương căn cơ của bản thân.

Thái Hoàng Kiếm đã được hắn để sẵn ra, chỉ cần thấy tình huống không đúng là hắn sẽ lập tức chém mình một kiếm.

– Điểm khổ tu +10

Mỗi một lần chết đi đều có thể tăng mười điểm điểm khổ tu nhưng mà hiện tại, số điểm này thật không đáng chú ý.

– Thử lại một lần nữa, ta cũng không tin mình không thể thôi diễn ra công pháp tốt nhất.

Đệ tử của Vô Địch phong đều biết Lâm sư huynh đang tiếp tục bế quan, chuyện này khiến cho bọn họ có thêm động lực để tu luyện. Lâm sư huynh đã cường đại như thế mà còn đang liều mạng tăng tu vi của bản thân lên. Bọn họ nhỏ yếu như vậy thì dựa vào cái gì mà còn không cố gắng.

Thật đúng là nghĩ rằng cơ duyên sẽ từ trên trời rơi xuống hay sao?

Mọi thứ đều cần mình cố gắng. Người khác mạnh hơn cũng đang cố gắng, bọn họ nhỏ yếu như vậy nếu như còn lười biếng, vậy thì sẽ không có thuốc nào cứu được.

Cửa sơn môn.

Hai bóng người đứng ở chỗ đó, trong đó một bóng người có được thân hình linh lung, có lồi có lõm. Nàng đứng tại cửa sơn môn, nhìn qua Vô Địch phong ở phương xa.

– Mộ sư tỷ, ngươi thật sự định đi ra ngoài sao?

Một tiểu nữ hài ghim bím tóc sừng dê nói, Nhìn qua nàng nhiều nhất cũng chỉ có 14,15 tuổi, thân hình nhỏ gầy. Qua trang phục thì nàng chỉ là một tên đệ tử ngoại môn phổ thông.

– Ừm. Ngươi tốt nhất là ở lại tông môn. Nếu có người khi dễ ngươi, ngươi cứ đi Vô Địch phong tìm những sư huynh kia.

Mộ Linh gật đầu. Thần sắc kiên nghị tựa như là đã sớm có quyết định.

– Ta biết. Nhưng sư tỷ vì cái gì mà tỷ nhất định phải ra ngoài, ở tại tông môn không phải rất tốt sao?

Mộ Linh lắc đầu, nói:

– Không, ở lại tông môn, ta sẽ khó mạnh lên. Chỉ có ra ngoài, ta mới có thể trở thành cường giả.

Tiểu nha đầu cũng không muốn rời xa Mộ sư tỷ, thế nhưng mà nàng biết Mộ sư tỷ đã quyết định việc gì thì sẽ không dễ dàng cải biến.

– Sư tỷ, vậy lúc nào thì ngươi mới có thể trở về?

– Khi nào ta trở nên cường đại, ta sẽ trở về.

Vừa dứt lời.

Mộ Linh không chút do dự quay đầu. Nàng cố gắng chịu đựng cảm xúc trong lòng, bước ra sơn môn, đi về phía thế giới rộng lớn bên ngoài.

Luyện Huyết Địa Ngục.

Biển máu sôi trào. Huyết khí dày đặc che đậy thiên địa. Ở trong biển máu, từng con rồng máu không ngừng gầm thét, thậm chí còn có vô số bộ xương máu trôi nổi ở phía trên mặt biển. Người bình thường liếc nhìn qua, chỉ sợ con mắt màu đen sẽ bị huyết khí nhuộm thành màu đỏ.

Biên giới biển máu, trên một tảng đá màu đen, một thanh niên tóc đen cõng thanh đao màu đen đi tới.

– Huyết Luyện Tôn Giả, ngươi muốn gặp ta là có chuyện gì?

Biển máu nguyên bản đang sôi trào mãnh liệt, đột nhiên bình tĩnh lại. Trên mặt biển phẳng lặng, một cái bao máu nổi lên, sau đó nổ tung. Huyết Luyện Tôn Giả đi ra từ Luyện Huyết Địa Ngục, nhìn về phương xa. Thanh âm tràn ngập ma tính vang lên.

– Trở thành thủ hạ của ta! Rồi ta sẽ cho ngươi tất cả mọi thứ mà ngươi muốn.

– Ha ha ha ha!

Thanh niên tóc đen cười to và nói:

– Huyết Luyện Tôn Giả, ngươi là một trong những Hộ Giáo Pháp Vương của Thiên Thần giáo, nghe nói ngươi rất mạnh. Ngươi nên biết ta cũng sẽ không trở thành thủ hạ của kẻ yếu. Cho nên, ngươi có dám chiến cùng ta một trận hay không?

Huyết Luyện Tôn Giả lạnh nhạt nói:

– Ngươi chỉ là Thiên Cương cảnh tầng sáu mà thôi. Tu vi của ngươi vẫn còn quá yếu. Nhưng nếu ngươi đã muốn khiêu chiến bản Pháp Vương, vậy ta sẽ cho ngươi cơ hội. Hi vọng ngươi có thể minh bạch, có thể được bản Pháp Vương coi trọng là vinh dự bậc nào.

– Chiến!

Thanh niên tóc đen hét lên một tiếng. Đao ý mênh mông bạo phát ra. Hắn rút thanh đao màu đen phía sau lưng ra. Chỉ mới nhẹ nhàng hất thanh đao màu đen lên, hắn đã phân biển máu vô tận ra thành hai.

– Tốt. Ta thích. Chỉ có chiến đấu cùng người mạnh nhất mới có thể làm cho ta trở nên mạnh mẽ hơn. Huyết Luyện Tôn Giả, thực lực của ngươi làm cho máu tươi trong cơ thể của ta sôi trào rồi.

– Hắc Tuyệt!

Vừa dứt lời.

Thanh niên tóc đen chém ra một đao. Đao mang màu đen che đậy thiên địa. Ở trên thanh đao màu đen kia có pháp tắc quấn quanh. Đột nhiên, pháp tắc hóa thành một con giao long màu đen lao về phía Huyết Luyện Tôn Giả.

– Chỉ có cường giả chân chính mới có thể khiến cho ta phải rút đao mà ngươi lại có thể khiến cho máu tươi trong cơ thể của ta sôi trào.

Trong chốc lát, biển máu trong Luyện Huyết Địa Ngục lại một lần nữa cuộn trào.

– Tốt! Ngươi rất không tệ. Bản Pháp Vương nể ngươi là một nhân tài nên sẽ đùa với ngươi mấy chiêu.

Huyết Luyện Tôn Giả cười. Thanh niên này chính là tồn tại quái dị nhất của khu thứ bảy. Hắn cùng Thiên Thần giáo không hợp nhau, nhưng hắn lại ra sức vì Thiên Thần giáo, là một nhân tài rất không tệ.

Trận chiến đấu đã kết thúc cực kỳ chóng vánh. Ở trước mặt Huyết Luyện Tôn Giả, thanh niên tóc đen cũng chỉ có thể bị áp chế.

Tí tách!

Một giọt máu tươi chảy ra từ chỗ cổ tay của thanh niên tóc đen, thuận theo thanh đao màu đen mà lăn xuống dưới đất.

– Như thế nào? Hiện tại, ngươi có đồng ý trở thành thủ hạ của bản Pháp Vương hay không? Bản Pháp Vương coi trọng nhất chính là nhân tài, mà ở trong mắt của ta, ngươi chính là nhân tài thứ hai mà bản Pháp Vương gặp phải.

Lúc này, Huyết Luyện Tôn Giả đột nhiên nghĩ đến đệ tử Viêm Hoa tông nhảy vào trong dung nham để chạy trốn kia. Hắn đương nhiên sẽ không cho rằng đối phương nhảy vào dung nham để tự sát mà khẳng định là dùng một phương pháp nào đó để trốn thoát. Nhưng có thể chạy ra từ trong tay hắn, đó hoàn toàn thuộc về kỳ tích.

– Hắc hắc!

Một thanh âm trầm thấp truyền ra từ chỗ thanh niên tóc đen. Hắn cúi đầu, mái tóc đen suôn dài như thác nước giống như rủ xuống. Cánh tay nắm thanh đao màu đen cũng bắt đầu run rẩy.

Thần sắc nguyên bản bình tĩnh bỗng trở nên điên cuồng. Ánh mắt lóe ra thần sắc cuồng bạo.

Hắn giơ thanh đao màu đen trong tay lên rồi đột nhiên đâm vào trong thân thể mình. Lập tức, từ trong cơ thể của thanh niên, một đao mang màu đen lao ra.

– Hắc Ma Đao Thân, ta muốn chém thần

Uỳnh!

Lấy thanh niên làm trung tâm, đao mang màu đen triệt để bạo phát ra. Luyện Huyết Địa Ngục cũng bị đao mang chia cắt ra, thật lâu mà không có cách nào khép lại.

– Huyết Luyện Tôn Giả, sự cường đại của ngươi cũng không thể khiến cho ta cảm thấy e ngại, mà là sẽ khiến cho ta càng ngày càng hưng phấn. Tới đi.

Ầm!

Đao mang màu đen tiêu tán, biến mất ở trong thiên địa.

Nhưng mà thanh niên này cũng không có biến mất, bởi vì thiên địa này đã bị đao ý triệt để bao phủ.

Huyết Luyện Tôn Giả cười.

– Thật đúng là một nhân tài.

Mấy ngày trôi qua.

Mật thất.

Lâm Phàm mở mắt ra, chau mày. Lúc này, phía trên Sáng Tạo Chỉ Nam cho công pháp Địa giai đã xuất hiện chữ viết.

Ngũ Giới Chi Thân, Địa giai trung phẩm, điểm khổ tu +9.

Đặc tính: Ngũ Giới, La Hán Chi Thân, trong lòng không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác, quy y.

– Làm sao mà ta lại sáng tạo ra môn công pháp củ chuối thế này, hoàn toàn không thích hợp với ta.

Lâm Phàm cũng không rõ ràng cho lắm. Nếu như quả thật hắn tu luyện môn công pháp này, rất có thể sẽ biến thành một người vô dục vô cầu. Đây cũng không phải là hình tượng trong suy nghĩ của hắn.

Sau đó, hắn nhắm mắt, tiếp tục sáng tạo. Hắn không tin mình không sáng tạo ra được công pháp hoàn mỹ nhất.

Thiên Tông điện.

Hai bóng người từ trong hư không xuất hiện Lúc trước, sắc mặt của Thiên Dương Phán quyết vô cùng âm trầm, thế nhưng mà sau khi trở về, trên mặt lại không có biểu tình gì giống như không có phát sinh bất cứ chuyện gì vậy.

Hắn tự nhiên sẽ không nói tình huống của hắn ở Viêm Hoa tông.

Người chấp pháp ở sau lưng cũng thức thời cáo lui. Đồng thời, hắn cũng minh bạch, việc này không thể truyền ra ngoài. Hơn nữa Phán quyết đại nhân đã đáp ứng đề cử hắn trở thành Phán quyết rồi, hắn còn nói ra làm cái gì.

Thiên Dương Phán quyết tiến vào Thiên Tông điện, rất nhanh hắn đã gặp người quen.

– Thiên Dương, chuyện của Viêm Hoa tông thế nào, ngươi có mang đệ tử kia về đây hay không?

Một Phán quyết đi tới, dò hỏi.

Thiên Dương lắc đầu, nói:

– Không có! Người kia chính là đệ tử thân truyền của Thiên Tu. Ngươi cho rằng ta có thể mang về hay sao?

– Thật sao? Xem ra Thiên Tu này là muốn chống lại mệnh lệnh của Thiên Tông điện rồi. Chẳng qua nếu như Thiên Tu ra mặt, như vậy việc này sẽ không phải là chuyện mà chúng ta có thể khống chế. Nhất định phải bẩm báo cho các vị Thẩm phán đại nhân biết để bọn họ ra quyết định. Dù sao Người chấp pháp của Thiên Tông điện ta thế nhưng mà bị đánh lén đến trọng thương ở Viêm Hoa tông. Việc này không thể kết thúc như vậy được.

Thiên Dương Phán quyết gật đầu, nói:

– Việc này ta biết. À. Đúng rồi, ta chuẩn bị đề cử một Người chấp pháp trở thành Phán quyết, hy vọng ngươi có thể hỗ trợ liên danh đề cử.

– Đây là việc nhỏ. Lát nữa, ngươi bảo Người chấp pháp kia tới tìm ta, ta sẽ khảo nghiệm qua hắn một chút.

Thiên Dương Phán quyết tự nhiên biết ý tứ của những lời này. Rõ ràng chính là người này muốn kiếm chỗ tốt mà thôi. Nhưng đây là lẽ thường, muốn trở thành Phán quyết mà không giữ gìn quan hệ, căn bản là chuyện không thể nào.

Nhưng nghĩ đến tình huống tại Viêm Hoa tông, Thiên Dương Phán quyết liền cực kỳ khó chịu, một đệ tử chỉ có tu vi là Thiên Cương cảnh tầng bốn lại có thể nghiền ép hắn.

Đây là khuất nhục bực nào.

Chương 304: Ta công thần, ngươi không thể đối đãi với ta như vậy

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Mấy ngày sau.

Một tiếng cười vang vọng trong mật thất của Vô Địch phong.

– Thành công rồi! Cuối cùng ta cũng thành công rồi.

Trải qua hơn mười ngày cố gắng, tử vong mấy ngàn lần, rốt cục hắn cũng đã thôi diễn ra công pháp để hắn cảm thấy thích hợp nhất.

Chân Ma Vô Hạn Công.

Phẩm giai: Địa giai thượng phẩm (điểm khổ tu +10)

Đặc tính: Chân Ma Chi Thân, vô hạn sức mạnh, chính nghĩa ma tâm.

Uỳnh!

Sau khi thử tu luyện môn công pháp này, sức mạnh trong cơ thể triệt để bạo phát ra hình thành uy thế cường đại, tế bào trong cơ thể không ngừng nuốt chửng sức mạnh mới này.

– Không ngờ môn công pháp này lại cường đại như thế, có thể tăng cường nội tình đến mức như thế này.

Mà để hắn không ngờ thì là dung lượng trong cơ thể dần dần khuếch trương, cuối cùng mênh mông hơn lúc trước đến mấy chục lần.

– Chuyện này khiến cho người ta không biết nên làm như thế nào cho phải. Nguyên bản nội tình của hắn đã mênh mông như vậy rồi, bây giờ lại càng thêm cường đại, sau này nội tình cần có chỉ sợ sẽ

càng thêm mênh mông.

Hắn cảm giác sức mạnh của bản thân càng ngày càng cường hãn mà đặc tính của công pháp này cũng rất khỏ hiểu. Nếu chỉ vẻn vẹn dựa theo ý hiểu trên con chữ thì sẽ càng khó lý giải hơn.

Chân Ma Chi Thân, chẳng lẽ là mình thật sự phải biến thành ma sao?

Thế nhưng mà mình là người chính nghĩa, sao có thể có thân thể như vậy.

Mà khi vận chuyển sức mạnh trong cơ thể, một sức mạnh liên tục không ngừng, mênh mông như biển bộc phát ra. Hắn cảm giác được có sức mạnh vô hạn lao nhanh ở trong cơ thể.

Bước ra mật thất, đứng tại cửa đại điện của Vô Địch phong, hắn chắp hai tay sau lưng, ngửa mặt nhìn lên bầu trời.

Nhân sinh bây giờ tịch mịch như tuyết.

Khi sáng tạo thành công môn công pháp này, hắn đột nhiên có cảm giác mình đã vô địch, hơn nữa tu vi cũng tăng lên tới Thiên Cương cảnh tầng bốn, càng khiến cho hắn có chút tự mãn.

– Hazz. không ngờ ta lại tự mãn nữa rồi. Không biết người nào có thể đến giáo dục ta một trận, triệt để áp chế sự tự mãn ở trong lòng của ta xuống. Nếu không, ta sẽ không coi ai ra gì.

Ưu sầu!

Nghĩ đến đây, Lâm Phàm muốn đi quanh Vô Địch phong để ngắm cảnh cho đỡ buồn.

Đệ tử của Vô Địch phong đang cố gắng tu luyện. Thối Thể Trì chật ních. Vô số đệ tử vây quanh nơi đó, ngồi ở trong Thối Thể Trì, rèn luyện thân thể.

Phương thức tu luyện của các đệ tử đã phát sinh biến hóa.

Trước kia, các đệ tử muốn tu luyện thì chỉ có hai cách. Nếu là người chịu đựng được sự cô độc thì sẽ xếp bằng ở chỗ nào đó, lấy linh khí từ từ rèn luyện khí huyết. Còn muốn nhanh hơn thì bọn ho sẽ đến trong luyện võ trường, dùng đá lớn đập vào người, dùng thương tổn để rèn luyện thân thể.

Nhưng mà hiện tại, cả hai phương pháp này đều không được

dùng nhiều nữa, bọn họ có thể tới Thối Thể Trì, chỉ cần chịu đựng chút thống khổ là được, đâu còn cần tự tổn thương mình nữa.

Nhìn qua chỗ bậc thang kia, không ít đệ tử đang leo lên phía trên đấy. Tu vi càng mạnh, áp lực cũng càng lớn. Nhưng chỗ này cũng chỉ hữu dụng đối với các đệ tử có tu vi từ Địa Cương cảnh tầng bảy trở xuống.

Bậc thang này không bằng tại Mật tàng Vạn Quật. Khi đó, dù mình có tu vi Thiên Cương cảnh nhưng cũng có thể cảm nhận được áp lực lớn lao. Bây giờ, bậc thang này bị mình chuyển đến đây. Bởi vì trong quá trình di chuyển, một phần sức mạnh gia trì đã tiêu tán, nhưng có hiệu quả như vậy cũng đã rất không tệ.

May mắn mà mình thông minh. Mặc dù không biết Lăng Vân Mộc, nhưng chỉ cần nhìn thấy là thu sạch. Không cần biết nó có phải là Lăng Vân Mộc hay không cũng đều chạy không thoát khỏi bàn tay của mình.

Loại truyền thống tốt đẹp này nhất định phải tiếp tục giữ vững.

Bảo bối thần kỳ ở trên thế gian nhiều không kể xiết. Nếu muốn biết hết thì cần kiến thức sâu rộng đến mức nào, kinh lịch bao nhiêu thời gian mới được.

– Sư huynh.

– Chúc mừng sư huynh xuất quan.

Nhìn thấy Lâm Phàm, các đệ tử đi ngang qua cũng đều tôn kính, cúi chào.

Lâm Phàm là thần tượng của bọn họ. Cũng bởi vì có Lâm sư huynh tồn tại, Vô Địch phong mới có thể được sáng lập, để bọn họ có nơi tu luyện tốt như thế này.

Một đường không ngừng gật đầu, Lâm Phàm cảm thấy hài lòng, hắn thấy được tinh thần phấn chấn, còn có dũng khí phấn đấu.

Ba năm, năm năm, mười năm.

Hắn tin tưởng, Viêm Hoa tông nhất định sẽ có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Đúng lúc này, hắn nhìn thấy mấy người Lã Khải Minh, Hoàng Phú Quý tụ lại, trò chuyện với nhau, mà hình như là Hoàng Phú Quý

muốn đi đâu đó.

– Các vị sư đệ, các ngươi làm cái gì vậy?

Nhìn thấy người tới, Lã Khải Minh lập tức cười, nói:

– Sư huynh.

Cao Đại Tráng, Âm Tiểu Thiên, Trương Long, Hoàng Phú Quý cũng cung kính cúi chào. Bọn họ theo Lâm Phàm từ lúc hắn còn là đệ tử ngoại môn. Cho tới bây giờ, bọn họ cũng không nghĩ đến mình có thể làm được đến một bước này. Chỉ mới mấy tháng mà bọn họ đã trở thành quản sự của Vô Địch phong, quản lý đệ tử của Vô Địch phong.

– Sư huynh, em gái của Phú Quý sắp kết hôn. Hắn định trở về tham gia hôn lễ. Chúng ta tới đưa tiễn hắn.

Lã Khải Minh nói. Nguyên bản bọn họ cũng muốn đi cùng, nhưng mà nghĩ lại cũng thấy không ổn. Hiện giờ, Vô Địch phong vẫn cần phải có người ở lại quản lý. Nếu như tất cả bọn họ đều đi, cả Vô Địch phong to lớn như này cũng không thể giao cho Lâm sư huynh quản lý được.

Dù sao Lâm sư huynh là trụ cột ở trong lòng bọn họ. Vô Địch phong muốn sừng sững không ngã, hết thảy đều phải dựa vào sư huynh.

– Hoàng sư đệ, ngươi làm thế là không đúng. Lúc trước rõ ràng ngươi đã nói muốn mang bọn ta đi tham gia. Không ngờ bây giờ ngươi lại muốn một người trở về. Có phải là quên mất chúng ta rồi hay không?

Lâm Phàm nói.

Lúc đó, hắn còn là đệ tử ngoại môn, vì luyện chế lựu đạn mà còn chuyên môn hãm hại Hoàng Phú Quý bị mất tiền. Sau đó, khi chuẩn bị xuất tông, Lâm Phàm nhìn thấy người nhà của Hoàng Phú Quý đến thăm hắn, hắn đưa tất cả tích súc trên người cho người nhà.

Cũng bởi vì hành vi bảo vệ người nhà này mà cái nhìn của hắn đối với Hoàng Phú Quý có cải biến khá lớn, nghĩ đến mình bẫy người ta như vậy, ngược lại không tốt.

– Sư huynh, bây giờ ngươi là phong chủ của Vô Địch phong, bọn họ cũng muốn quản lý Vô Địch phong. Nếu như tất cả đều đi theo ta,

vậy Vô Địch phong này sẽ không có người quản lý, sao ta có thể để chuyện này xảy ra được. Huống hồ đại hôn của em gái ta cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, đâu cần phô trương như vậy.

Hoàng Phú Quý vội vàng giải thích. Lần này trở về, hắn cũng tính là sẽ đi nhanh về nhanh, sẽ không lưu lại lâu.

Lâm Phàm lắc đầu, nói:

– Hoàng sư đệ, ngươi nói thế là không đúng. Đệ tử của Vô Địch phong nhiều như thế, chúng ta không tại thì sẽ có người khác quản lý thay. Đừng có lo. Ta cũng vừa mới xuất quan không lâu, cũng muốn đi ra ngoài ngắm cảnh cho tinh thần thoải mái.

– Lã sư đệ, Âm sư đệ, Cao sư đệ, Trương sư đệ, mấy người chúng ta đi về cùng Phú Quý. Lúc trước, chúng ta cũng đã nói rồi. Dù là bận chuyện gì đi nữa, vấn đề này không thể quên.

Hoàng Phú Quý không ngờ Lâm sư huynh lại thậtsự muốn đi, trong lòng cảm động lại vui mừng, Lâm sư huynh vẫn là Lâm sư huynh bọn họ biết trước kia, căn bản là không có thay đổi gì.

Trước kia, khi Lâm sư huynh hãm hại hắn, hoàn toàn chính xác là khiến hắn thảm rồi, mua một đống phế liệu lớn, còn khiến cho những nguyên vật liệu kia bị nâng giá. Hiện tại, sắt vụn trong tông môn cũng đã trở thành mặt hàng đáng giá, không phải muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

– Vậy chúng ta rời tông, Vô Địch phong này nên để ai tới quản lý đây.

Lã Khải Minh nói, đồng thời tự hỏi, không biết nên tuyển ai.

– Vương Phù tới đây.

Lâm Phàm liếc quanh và nhìn thấy một đệ tử đang ngồi xếp bằng tu luyện ở phương xa.

Đệ tử này để hắn khắc sâu ấn tượng, là một người rất không tệ.

Hơn nữa, tốc độ tu luyện của người này rất nhanh. Theo Lâm Phàm, người này hoàn toàn chính là thiên tài bên trong thiên tài.

Nhưng hắn sẽ không ngạc nhiên, thiên tài nhiều như là sao trên trời, chỉ có vĩnh hằng đến sau cùng mới thực sự là thiên tài.

Khi nghe Lâm sư huynh gọi tên hắn, Vương Phù đang tu luyện

lập tức đứng dậy. Lúc này, máu tươi trong cơ thể của hắn đang sôi trào. Bởi vì hắn không ngờ sư huynh còn nhớ kỹ tên của hắn.

– Đệ tử Vương Phù tham kiến sư huynh.

Vương Phù nhanh chóng đi đến, cung kinh cúi chào.

Lâm Phàm cười, nói:

– Vương Phù, sư huynh có một nhiệm vụ giao cho ngươi. Bây giờ, ta cùng các vị sư huynh của ngươi phải đi ra ngoài một chuyến, Vô Địch phong tạm thời không ai quản lý. Ta thấy ngươi là người thông minh, năng lực suy nghĩ và tư duy cũng rất tốt cho nên muốn ngươi tạm thời quản lý trật tự ở trên Vô Địch phong. Ngươi có làm được hay không?

Nghe Lâm Phàm nói thế, Vương Phù trợn tròn mắt vì quá sợ hãi, tựa như là không dám tin vậy.

Thậm chí, hắn còn đang nghĩ mình có nghe lầm hay không, sư huynh nói cái gì?

Không ngờ sư huynh lại để hắn tạm thời quản lý Vô Địch phong. Đây là sư huynh đang khảo nghiệm năng lực của hắn sao?

Tốc độ tu luyện của hắn rất nhanh, nhưng từ trước tới giờ, hắn cũng không hay khoe khoang. Bởi vì hắn cũng không biết mình tu luyện nhanh như thế có thể khiến cho các sư huynh ghen ghét, từ đó dẫn tới phiền phứchay không?

Nhưng hôm nay xem ra, sư huynh cũng không hề hỏi về tốc độ tu hành của mình như thế nào. Nhưng ở trong đông đảo đệ tử của Vô Địch phong, sư huynh vẫn xem trọng hắn, để hắn tạm thời quản lý Vô Địch phong. Đây là sư huynh tín nhiệm hắn, có lẽ sư huynh vẫn luôn chú ý đến tiến bộ của mình, đồng thời cũng ôm lấy hi vọng cực lớn đối với mình.

– Sư huynh, ta có thể.

Vương Phù nghiêm túc gật đầu, nói:

– Các sư huynh tạm thời rời đi, ta có lòng tin quản lý Vô Địch phong thật tốt. Nếu có một chút sơ sẩy, Vương Phù ta sẽ cầm đầu mình đến tạ tội với sư huynh.

Vương Phù kích động nói đến sắc mặt ửng hồng.

Hắn đúng là không biết nên biểu đạt như thế nào.

Hắn vào Viêm Hoa tông là muốn tìm kiếm người có chung lý niệm với mình. Về sau vào Vô Địch phong, hắn cảm nhận được người có chung lý niệm với mình, đó chính là vị Lâm sư huynh ở trước mắt.

Lâm Phàm cười, vỗ vai Vương Phù và nói:

– Sư đệ, không cần nghiêm túc như thế. Ngươi là thiên tài, tốc độ tu hành cũng rất nhanh, nhưng mà nhớ lấy không thể tự cao tự đại. Ngươi phải biết, tất cả dã tâm đều phải xây dựng ở trên cơ sở thực lực. Ngươi mạnh bao nhiêu như vậy sau này trời liền sẽ lớn bấy nhiêu. Bây giờ, chính là lúc ngươi ẩn núp phong mang, cố gắng tu luyện, sư huynh coi trọng ngươi.

– Vâng, đa tạ sư huynh dạy bảo. Vương Phù nhất định ghi nhớ lời này ở trong lòng.

Máu tươi trong cơ thể Vương Phù sôi trào. Hắn rõ ràng là được Lâm sư huynh tán thành. Rõ ràng sư huynh cũng nhìn ra tốc độ tu luyện của hắn là nhanh chóng bực nào, chẳng những không có cảm thấy nguy cơ mà còn cổ vũ mình. Đây mới là thái độ của một sư huynh chân chính ở trong lòng hắn.

Đồng thời, hắn cũng đã đã hiểu. Khi thực lực của mình đến trình độ nhất định, sư huynh cũng sẽ không giữ mình tại một góc, mà nhất định sẽ tìm một thiên địa cho mình có thể thi triển tài năng.

Hai mắt của Lã Khải Minh tỏa sáng, không ngờ lúc này hắn lại nghe thấy lời lẽ chí lý của Lâm sư huynh. Tự tổng kết một phen rồi hắn thì thầm trong lòng.

– Khi thực lực không có cách nào chèo chống dã tâm thì phải cẩn thận ẩn núp phong mang của mình.

Tốt. Câu nói này quá hay. Sư huynh không hổ là sư huynh. Lời nào nói ra cũng ẩn chứa ý cảnh phi phàm khiến hắn có chút không kịp chờ đợi mà muốn lấy quyển sổ nhỏ ra để ghi chép lại.

– Đi thôi.

Lâm Phàm cười khoát tay. Hắn cũng là không ngờ ở trong suy nghĩ của Lã Khải Minh, mình vậy mà đạt đến độ cao như thế.

Chẳng qua nếu như hắn biết nội dung trong quyển sổ ghi chép

của Lã Khải Minh, chỉ sợ cũng sẽ bị hù chết.

Mà lúc Vương Phù rời đi, ếch xanh từ phương xa nhảy đến, trên mặt ếch xanh mơn mởn mang theo ý cười dạt dào.

– Chủ nhân, ta đã luyện chế đan dược rồi. Ngài xem đi, đây chính là đan dược do ếch xanh ta thiên tân vạn khổ, cẩn trọng luyện chế đó. Ta dám nói ngoại trừ ta, không ai có thể luyện chế được.

Ếch xanh muốn tranh công, nhất định phải ở trước mặt kẻ liều mạng này thể hiện giá trị của bản thân.

Nếu không, nó sẽ khó mà được coi trọng.

Lâm Phàm cầm lấy đan dược, hài lòng gật đầu. Ếch xanh này hoàn toàn chính xác là rất lợi hại, một lò mười viên đan dược đều là Địa giai trung, thượng phẩm, là một phần tài phú không kém.

– Ừm. Ngươi làm rất không tệ.

Ếch xanh đắc ý cười, nói:

– Chủ nhân, ngài có thể cho ta nghỉ ngơi một đoạn thời gian hay không? Chờ nghỉ ngơi xong, ta lại tiếp tục luyện chế đan dược cho chủ nhân.

Lâm Phàm gật đầu, nói:

– Tốt. Có thể.

Ếch xanh mừng rỡ. Rốt cục, nó cũng có thể nghỉ ngơi. Mà bây giờ nó đã thể hiện được giá trị của bản thân, địa vị tự nhiên sẽ cất cao.

Dù sao siêu cấp Luyện Đan đại sư tự nhiên đến có địa vị tương xứng với thực lực cùng cấp, đây là điều được mọi người công nhận mà.

– Ca ca!

Phương xa, Tần Sơn chạy tới. Khi thấy ếch xanh cũng ở đây, hắn không khỏi hưng phấn, nắm ếch xanh vào trong tay, không ngừng xoa bóp.

– Xanh mơn mởn!

Ếch xanh gào thét:

– Ta gọi là ếch xanh chứ không gọi là xanh mơn mởn.

Lâm Phàm gật đầu, nói:

– Tần Sơn, đệ mang ếch xanh đi chơi đi, có thể chơi một đoạn thời gian.

Ếch xanh kinh hãi nói:

– Chủ nhân, ta là công thần, ta cần nghỉ ngơi.

Lâm Phàm không hề để ý, khoát tay nói:

– Dù sao cũng là nghỉ ngơi, ngươi chơi với em trai ngốc này của ta một chút cũng được mà. Chúng ta đi thôi.

Nghe hắn nói như thế, ếch xanh kém chút nữa là đã hôn mê.

Kẻ liều mạng này rõ ràng không phải là người.

Ta chính là công thần, ta đã thể hiện giá trị của bản thân.

Sao hắn có thể đối đãi với ta như vậy.

Ếch xanh ta không muốn chơi cùng đồ đần.

Chương 305: Khoáng mạch nguyên tinh

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Thành Nguyệt Sơn ở vào vị trí lệch nam, cách Viêm Hoa tông khoảng mấy nghìn dặm.

Thành này bị núi vây quanh. Từ trên tường thành nhìn về phương xa là có thể nhìn ra, dãy núi này như là long mạch vậy, kéo dài đến tận phương xa.

Trên đường phố, người đến người đi. Hai bên mặt đường có người bán hàng rong đang mua bán đồ vật.

Ầm!

Đột nhiên.

Từ một cửa hàng tên là 'Dược Trung đường', một bóng người bay ra, rơi xuống trên mặt đất. Một búng máu phun ra.

Ngay sau đó, một nữ tử trẻ tuổi có hình thể hơi mập cuống quít chạy ra, mang theo tiếng khóc nức nở.

– Chân Sơn, ngươi không sao chứ.

Sau đó ánh mắt nhìn chằm chằm vào mấy bóng người trong cửa hàng, nàng hét lên:

– Các ngươi làm cái gì vậy?

Lúc này, một người thanh niên mặc áo gấm đi ra, quạt xếp trong tay vẫn đang phe phẩy.

– Làm gì? Trong lòng các ngươi còn không hiểu sao? Hay là các ngươi coi lời của bản thiếu gia như gió bên tai. Bản công tử đã nói mình nhìn trúng Dược Trung đường này. 10,000 Viêm Hoa Tệ là tiền để mua cửa hàng này của các ngươi. Ta hạn trong ba ngày các ngươi

phải dọn ra ngoài, nếu không tự gánh lấy hậu quả.

Thanh niên mặc áo gấm vừa ra tới, các thành dân đang vây xem lập tức nhỏ giọng thảo luận nhưng cũng không dám có bất kỳ ý kiến bất mãn.

La Chân Sơn lau vết máu ở khóe miệng, nói:

– Không có khả năng, các ngươi rõ ràng là ăn cướp trắng trợn. Ngươi thân là con trai của thành chủ, sao có thể làm ra chuyện ức hiếp những người dân như chúng ta được.

– Ha ha ha. Buồn cười! Buồn cười quá! Ngươi không cho bản thiếu gia mặt mũi thì vì sao bản thiếu gia lại phải nể mặt ngươi? Nghe cho kỹ, trong ba ngày, các ngươi phải dọn đi, nếu không tự gánh lấy hậu quả.

Thanh niên mặc áo gấm miệt thị nói.

Ở phía sau thanh niên mặc áo gấm này là ba người trung niên. Lúc này, tuy sắc mặt của ba người trông bình tĩnh nhưng mà ánh mắt sắc bén tản ra sát ý tựa như trong mắt bọn họ, tất cả mọi người đều là con mồi.

Hoàng Thanh Hoa phẫn nộ nói:

– Ngươi thân là con trai của thành chủ, sao có thể làm ra chuyện thế này? Nói cho ngươi biết, anh trai của ta chính là đệ tử của Viêm Hoa tông. Hắn nhất định sẽ báo việc ác của bọn ngươi cho tông môn, để các ngươi nhận trừng phạt.

– Anh trai của ngươi là ai? À. Ta nhớ rồi, là Hoàng Phú Quý sao. Đúng là hắn đã gia nhập Viêm Hoa tông nhưng mà hình như hắn chỉ là đệ tử ngoại môn nhất phẩm mà thôi. Sao dọa được ta?

– Ha ha ha ha!

– Đệ tử ngoại môn nhất phẩm còn muốn bẩm báo tông môn về cha ta ư? Cho hắn thêm mười cái lá gan nữa, hắn cũng không dám.

Thanh niên mặc áo gấm cười lớn, không hề để lời uy hiếp này ở trong lòng. Nơi này núi cao hoàng đế xa, phụ thân của mình lại là thành chủ, chính là thổ hoàng đế ở đây, cho dù đệ tử Viêm Hoa tông trấn thủ thành Nguyệt Sơn cũng chấp nhận việc này, an tâm ở trong này an hưởng quãng đời còn lại, sao lại quản lý những thứ này.

Cho dù bẩm báo cho tông môn thì có làm sao? Cuối cùng cũng vẫn sẽ do đệ tử Viêm Hoa tông trấn thủ nơi này phụ trách mà thôi. Đến lúc đó, còn không phải bọn họ muốn thế nào thì làm thế đó sao.

Mà lúc chuẩn bị rời đi, thanh niên mặc áo gấm tựa như là nghĩ đến điều gì.

– Nghe nói các ngươi sắp đám cưới rồi nhỉ? Vậy thì càng phải suy nghĩ cho kỹ, thức thời một chút mới tốt. Đừng để đến cuối cùng, đám cưới lại trở thành đám tàng.

– Ha ha ha!

Nói dứt lời, hắn cười to và nghênh ngang rời đi.

– Phi!

La Chân Sơn căm tức nhìn nam tử kia đi xa, trong lòng khó chịu.

Lúc này, ở một chỗ phủ đệ xa hoa, thanh niên mặc áo gấm đi từ bên ngoài vào.

Sau khi đi vào đại sảnh, lúc thấy người trong đại sảnh, hắn lập tức tiến lên.

– Phụ thân.

– Lý đại nhân.

Trong đại sảnh có hai người đang ngồi trò chuyện với nhau.

Lý An chính là đệ tử Viêm Hoa tông trấn thủ thành Nguyệt Sơn. Hắn trong này đã được tám năm. Lúc vừa tới, đúng là hắn có chút không quen, muốn trở lại tông môn, thế nhưng mà theo thời gian trôi qua, hắn dần dần thích nơi này. Đến bây giờ, cho dù để hắn đi, hắn cũng đã không muốn đi.

– Con trai, chuyện làm như thế nào?

Thành chủ thành Nguyệt Sơn dò hỏi.

– Phụ thân, La gia kia không biết tốt xấu, còn không chịu chuyển nhượng. Nhưng con đã hạ đạt tối hậu thư. Nếu như ba ngày sau mà bọn họ còn không dời đi, vậy chỉ có thể…

Thanh niên mặc áo gấm giơ tay lên, làm dấu hiệu cắt ngang cổ.

– Ừm. Con làm tốt lắm. Vô luận như thế nào cũng không thể để người khác biết được chuyện này. Mà La gia kia cũng thật đáng giận, chúng ta đã chịu bỏ tiền mà bọn chúng cũng không chịu bán mảnh đất kia.

Thành chủ thành Nguyệt Sơn tức giận nói:

– Lý đại nhân, ngươi nói ở trong đó thật sự có thứ đó sao?

Lý An gật đầu, nói:

– Ừm. Tuyệt đối không sai! Nơi đó khẳng định chính là khoáng mạch nguyên tinh. Nếu như chúng ta có thể thần không biết quỷ không hay khai thác khoáng mạch này, vậy thì tài phú thu được chính là một con số kinh người. Đến lúc đó, chúng ta muốn mua cái gì cũng được.

– Ha ha ha.

Nghe hắn nói thế, thành chủ thành Nguyệt Sơn cười to. Đây chính là khoáng mạch nguyên tinh. Cho dù Viêm Hoa tông cũng không có mấy cái khoáng mạch nguyên tinh.

Nếu như bọn họ có thể nắm chặt khoáng mạch nguyên tinh này ở trong tay, như vậy sau này có thể nói là phú khả địch quốc (giàu ngang một nước, ý chỉ một nhà quá giàu có).

Đây là tài liệu quý hiếm, giá trị đắt đỏ, không chỉ có Viêm Hoa tông cần mà ngay cả những tông môn khác đều cần. Thậm chí có thể dùng nguyên tinh để mua sắm rất nhiều thứ, cho dù đan dược Địa giai thượng phẩm cũng có thể mua được.

Về phần giao khoáng mạch nguyên tinh này cho Viêm Hoa tông, vậy thì thật là chuyện cười. Tài phú bực này vốn là của bọn họ, há có thể giao cho Viêm Hoa tông.

– Phụ thân, vợ sắp cưới của La Chân Sơn kia có một người anh trai chính là đệ tử Viêm Hoa tông. Hơn nữa ta đã nghe ngóng ra người này là đệ tử ngoại môn nhất phẩm. Ngài nói xem, người này sẽ không gây ra phiền toái gì chứ?

Thanh niên mặc áo gấm nói, thậm chí trong lòng đã động sát ý. Bọn họ tuyệt đối không thể bỏ lỡ tài phú lần này, dù đối phương có là đại nhân vật lợi hại hơn nữa, bọn họ cũng phải giơ tay chém xuống.

Lý An gật đầu, nói:

– Không có việc gì to tát cả. Chỉ là đệ tử ngoại môn nhất phẩm mà thôi, không đáng giá nhắc tới, tông môn cũng không biết có bao nhiêu đệ tử như này. Cho dù hắn có cáo trạng lên cũng không có việc gì. Đến cuối cùng tông môn sẽ vẫn giao cho ta đến điều tra, xử lý mà thôi. Đến lúc đó, ta nói cái gì thì sẽ là cái đó thôi.

– Lý đại nhân, nếu như chúng ta giết đệ tử kia thì sẽ có chuyện gì hay không?

Thanh niên mặc áo gấm hỏi.

Hắn cảm giác giết người diệt khẩu mới là phương án tốt nhất.

Lý An trầm mặc một lát, gật nhẹ đầu và nói:

– Vấn đề này nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Chủ yếu là chúng ta phải có kế hoạch chu đáo mới được. Dù sao nếu có đệ tử chết ở bên ngoài, Viêm Hoa tông cũng sẽ cử người điều tra. Cũng may nơi này chính là thành Nguyệt Sơn, núi non trùng điệp, chỉ cần sau khi giết người hủy thi, xử lý dấu vết cho tốt là được. Hơn nữa bình thường các đệ tử ra ngoài lịch luyện mấy năm sẽ không trở về, cũng không phải là không có, cho nên chuyện này cũng không có vấn đề gì lớn.

Thanh niên mặc áo gấm lập tức cười.

– Vậy là tốt rồi. Nếu như không phải cân nhắc đến người anh trai của Hoàng Thanh Hoa, ta đâu cần phiền phức như vậy.

Thành chủ thành Nguyệt Sơn lắc đầu, nói:

– Con trai, làm việc không thể lỗ mãng như thế, thành dân ở nơi này cũng không phải mù lòa. Nếu để người khác nghi ngờ mục đích của chúng ta thì mọi việc sẽ càng khó giải quyết.

– Vâng.

Lúc này, ở trong một ngôi nhà bình thường.

– Chân Sơn ca, ngươi có đau hay không?

Hoàng Thanh Hoa xoa thuốc cho đối phương, sau đó nghĩ đến sự kiện kia, nàng cực kỳ phẫn nộ, mắng:

– Bọn họ thật quá phận. Chẳng lẽ thành chủ mặc kệ sao?

– Hừ, theo ta thấy, hắn không phải là mặc kệ, mà là biết rõ nhưng không muốn quản, thậm chí có thể hắn chính là chủ mưu.

La Chân Sơn tức giận nói.

– Con gái, chúng ta phải làm sao mới ổn đây.

Mẹ của Hoàng Thanh Hoa lo lắng nói. Bây giờ con trai của thành chủ chỉ cho bọn họ có ba ngày thời gian. Bọn họ không biết phải làm sao bây giờ. Hơn nữa ngày cưới của hai nhà sắp đến, bọn họ biết chuyển đi đâu.

La Chân Sơn cố gắng chịu đựng đau đớn, ngồi dậy nói.

– Thanh Hoa, ngươi yên tâm. Ngày cưới của chúng ta sẽ bị không trì hoãn. Hiện tại, ta sẽ trở về thương thảo cùng cha ta.

Sau khi xoa thuốc xong, La Chân Sơn liền vội vã trở về.

Bọn họ không thể để con trai của thành chủ tùy ý làm bậy. Chỉ 10,000 Viêm Hoa Tệ đã muốn mua lại cửa hàng này của bọn họ, hoàn toàn chính là ăn cướp, khinh người quá đáng.

Chủ sở hữu mảnh đất này chính là bọn họ.

Đây chính là quy củ mà Viêm Hoa Đại Đế đã từng lập xuống.

Bọn họ có được quyền sử dụng, cũng có quyền mua bán mảnh đất này, bất kỳ người nào cũng không thể ép mua ép bán.

– Mẹ, ngươi nói nếu như anh hai trở về, có thể để anh hai của giúp đỡ Chân Sơn hay không?

Hoàng Thanh Hoa lo nghĩ mà hỏi.

Mẹ của Hoàng Thanh Hoa lắc đầu, nói:

– Con gái, anh trai của ngươi chỉ là đệ tử ngoại môn mà thôi, còn kia chính là thành chủ. Chúng ta không đắc tội nổi, ngay cả anh trai của ngươi cũng không đắc tội nổi.

– Vậy phải làm thế nào bây giờ? Chân Sơn ca là người quật cường, không có khả năng chịu khuất phục. Nếu như bọn họ thật sự động thủ, ta sợ Chân Sơn ca sẽ xảy ra chuyện.

Hoàng Thanh Hoa cùng La Chân Sơn là thanh mai trúc mã. Vốn gia đình các nàng không bằng đối phương, nhưng bởi vì anh trai của

Hoàng Thanh Hoa là đệ tử ngoại môn nhất phẩm của Viêm Hoa tông, cho nên cũng coi là môn đăng hộ đối.

Người nhà của La Chân Sơn cũng không có phản đối vì dù sao hai bên cũng quen biết đã lâu, cũng biết rõ nội tình của nhau.

Ba ngày sau.

Trên vách núi cheo leo.

Mấy bóng người đứng ở trên đỉnh núi, ngắm cảnh. Hoàng Phú Quý chỉ về phía xa nói:

– Sư huynh, các ngươi nhìn, đây chính là thành Nguyệt Sơn, quê hương của ta. Năm đó, ta xa nhà, bái nhập Viêm Hoa tông. Chỉ chớp mắt mà đã mấy năm rồi.

Lâm Phàm cười nói:

– Hoàng sư đệ, có phải đệ cảm thấy quê hương đang ở ngay trước mắt nên có chút vội vàng hay không?

– Đúng vậy, sư huynh. Cũng không biết em gái cùng mẹ ta bây giờ thế nào? Trước kia nhà ta nghèo quá. Vì muốn cho các nàng một cuộc sống tốt hơn nên ta mới đi tới Viêm Hoa tông. Sau đó, ta cũng dần dần cải thiện được tình huống trong nhà, từ đó ta đúng là cũng ít thời gian làm bạn với các nàng. Nhưng may mà ta em gái hiểu chuyện, chiếu cố mẹ ta để ta có thể an tâm tại Viêm Hoa tông.

Hoàng Phú Quý cảm thán. Nghĩ lại cảnh tượng trèo đèo lội suối, kinh lịch biết bao khổ cực rốt cục gia nhập Viêm Hoa tông, hắn cũng cảm thán rất nhiều.

Về sau cùng Lâm sư huynh không đánh nhau thì không quen biết, trở thành một thành viên của Vô Địch phong, biến hóa này thật đúng là quá lớn.

– Các ngươi cứ nhất định phải ngắm phong cảnh làm lãng phí không ít thời gian. Nếu như xuyên qua hư không, chúng ta đã sớm có thể tới nơi rồi.

Trên đoạn đường này, nếu Lâm Phàm mang theo bọn họ xuyên qua hư không, nhiều nhất nửa ngày là có thể đến. Nhưng bởi vì mấy người muốn vừa đi vừa ngắm cảnh nên hao phí không ít thời gian.

Nhưng có thể vừa đi vừa ngắm phong cảnh, cảm giác cũng không

tệ.

Đứng ở trên đỉnh núi này, bọn họ đều có một loại cảm giác tựa như là mọi thứ đều trong lòng bàn tay.

– Đi, chúng ta đến thành Nguyệt Sơn thôi, nhìn xem quê hương của Hoàng sư đệ đến cùng là mỹ lệ bực nào.

Lâm Phàm bàn tay xòe ra, kéo mấy người Hoàng Phú Quý xuyên qua hư không.

Thành Nguyệt Sơn.

Chỗ cửa thành.

Khi mọi người chuẩn bị vào thành thì bị lính canh cửa ra vào cản lại.

– Mọi người giao nộp lệ phí vào thành, một người mười Viêm Hoa Tệ.

Một tên thị vệ mở miệng nói.

Hoàng Phú Quý sững sờ, nói:

– Thành Nguyệt Sơn lúc nào thì có lệ phí vào thành vậy. Hình như toàn bộ Viêm Hoa tông đều không có quy củ này mà.

Thị vệ không kiên nhẫn, nói:

– Giao nộp lệ phí thì mới được vào thành, không giao nộp mời rời đi.

Hoàng Phú Quý vốn định tranh luận cùng đối phương một chút, nhưng nghĩ đến người nhà còn ở bên trong, mà 60 Viêm Hoa Tệ cũng không là gì với hắn bây giờ, cho nên hắn nhanh chóng lấy tiền ra đưa cho lính canh rồi dẫn mọi người vào thành.

– Sư huynh, đi theo ta. Nhà ta ở ngay phía trước, rất nhanh là có thể tới.

Chương 306: Thay mặt tông môn thẩm phán ngươi

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– Mẹ, ta đã trở về.

Hoàng Phú Quý đứng ngoài sân nhỏ, hô lớn.

Nghe được thanh âm này, mẹ của Hoàng Thanh Hoa đang bận rộn trong sân nhỏ, vui sướng, vội vàng chạy ra mở cửa.

– Phú Quý…

– Mẹ, đây là mấy vị sư huynh của ta. Ở tông môn, bọn họ đối xử với ta rất tốt. Mà Thanh Hoa đâu?

Hoàng Phú Quý giới thiệu mấy người Lâm Phàm với mẹ của mình, nhưng bởi vì tâm tình kích động khi về đến nhà, mà Lâm Phàm cũng đã dặn trước nên hắn cũng chỉ giới thiệu qua mà thôi.

– Em gái của ngươi đang hỗ trợ ở bên nhà Chân Sơn.

Mẹ của Hoàng Thanh Hoa nói.

– Ha ha. Thanh Hoa còn chưa xuất giá mà đã có bộ dáng của nữ chủ nhân rồi. Tiệm thuốc kia của Chân Sơn làm ăn khá tốt, cũng nên có người đi hỗ trợ.

Đột nhiên!

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập, người chưa tới mà thanh âm đã đến.

– Mẹ của Thanh Hoa ơi, xảy ra chuyện rồi, chỗ Chân Sơn xảy ra chuyện lớn rồi.

Nghe lời này, mẹ của Hoàng Thanh Hoa biến sắc.

Mà nghe hắn nói thế, Hoàng Phú Quý cũng không kịp chờ đợi, vội vàng chạy về phương xa.

– Huynh đệ, chiếu cố đại nương, chúng ta đuổi theo Hoàng sư đệ.

Lâm Phàm nói.

Dược Trung đường.

Ầm!

La Chân Sơn bay thẳng ra ngoài đường, phun ra một búng máu tươi. Hắn nằm trên mặt đất, mặt vàng như đất.

– Hừ. Bản thiếu gia đã cho ngươi mặt mũi rồi mà ngươi còn không biết xấu hổ ở lại. Thật sự là thứ không biết chết sống. Bản thiếu gia để cho ngươi xéo đi, lại còn không nghe. Chẳng lẽ các ngươi thật sự nghĩ rằng ta không dám làm gì các ngươi hay sao?

Thanh niên mặc áo gấm tức giận quát, sát ý hiển hiện.

Hắn không ngờ La Chân Sơn này lại là kẻ không biết sống chết.

– Chân Sơn…

Từ trong tiệm thuốc, Hoàng Thanh Hoa muốn chạy ra, tuy nhiên lại bị thanh niên mặc áo gấm vươn tay nắm tóc, bóp cổ.

Nhìn thấy cảnh này, La Chân Sơn giận muốn rách cả mí mắt. Hắn quát to:

– Buông nàng ra.

Thanh niên mặc áo gấm cười tàn nhẫn, nói:

– La Chân Sơn, ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, đồng ý nhượng lại cửa hàng, nếu không ta cắt đứt cổ của nàng. Đừng khiêu chiến sự kiên nhẫn của ta. Dù sao sự kiên nhẫn của ta là có hạn.

– Buông nàng ra.

– Xem ra ngươi là chưa từ bỏ ý định.

Hung quang trong mắt thanh niên mặc áo gấm lấp lóe. Hắn bóp

mạnh hơn khiến Hoàng Thanh Hoa khó thở đến ho sù sụ.

– Thả em gái của ta ra.

Lúc này, Hoàng Phú Quý cũng đã đuổi tới. Hắn lập tức quát to. Bởi vì phẫn nộ dẫn đến mặt mũi đều biến thành đỏ bừng. Hắn không ngờ lại có người dám động thủ với em gái của hắn.

– Anh, cứu… ta.

Hoàng Thanh Hoa đã sắp không thở được nữa.

Lập tức, một kiếm mang xé rách hư không, xuất hiện ở bên cạnh thanh niên.

Thanh niên mặc áo gấm còn không có cảm giác được cái gì Khi vừa định dùng sức, hắn lại đột nhiên phát hiện, năm ngón tay giống như là không nghe sai khiến của hắn vậy.

Lập tức, một cột máu tươi phun ra từ miệng vết thương.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Các thành dân ở chung quanh quá sợ hãi, không biết xảy ra chuyện gì.

Phát hiện một cái tay cụt bóp ở trên cổ của mình, sắc mặt của Hoàng Thanh Hoa trở nên trắng bệch. Nàng gỡ cánh tay ra, ném xuống đất rồi chạy về phía Hoàng Phú Quý.

– Thiếu gia…. ngươi muốn chết.

Nhìn thấy cảnh này, ba tên nam tử ở phía sau thanh niên tức giận gầm lên rồi lập tức ra tay, đánh thẳng về phía sau lưng của Hoàng Thanh Hoa.

Hoàng Phú Quý kinh hãi. Hắn lập tức tăng tốc, thân thể hóa thành một vệt sáng, đánh về phía ba nam tử kia.

– Các ngươi muốn chết.

Ầm!

Một chưởng đè xuống, cương khí bộc phát ra, đánh bay ba tên nam tử này.

– Thanh Hoa, ngươi không sao chứ?

Hoàng Phú Quý run run hỏi. Nếu như em gái của hắn xảy ra chuyện, hắn thật không biết sẽ phải nói với mẹ mình như thế nào.

– Anh, Chân Sơn ca hắn…

Hoàng Thanh Hoa vừa khóc vừa nói.

Hoàng Phú Quý tranh thủ thời gian lấy một viên đan dược ra, để La Chân Sơn ăn vào. Sắc mặt nguyên bản vàng như đất cũng nhanh chóng hồng nhuận trở lại.

– Hoàng Phú Quý, ngươi dám đả thương ta. Ngươi thật là to gan lớn mật, không biết sống chết. Ta muốn giết cả nhà của ngươi.

Thanh niên mặc áo gấm căn bản không biết cánh tay của mình làm sao lại đứt, nhưng khi nhìn đến Hoàng Phú Quý, hắn cũng gầm thét.

– Đi, mang ta trở về nhà.

Ba tên nam tử gian nan đứng lên, đỡ thanh niên mặc áo gấm trốn đi thật xa.

Lâm Phàm tiến lên, hỏi:

– Phú Quý, đến cùng là có chuyện gì xảy ra?

– Thanh Hoa, đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Hắn làm sao lại động thủ với các ngươi.

Hoàng Phú Quý dò hỏi.

Sau khi Hoàng Thanh Hoa kể hết mọi chuyện, sắc mặt của Hoàng Phú Quý cũng cực kỳ khó coi. Hắn không ngờ con trai của thành chủ thành Nguyệt Sơn lại muốn cưỡng ép mua bán cửa hàng của La Chân Sơn.

Mà Lâm Phàm đứng ở một bên thì nhướng mày. Loạn trong giặc ngoài, thật sự là loạn trong giặc ngoài. Không ngờ ở Viêm Hoa tông lại còn có thể xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng bỗng nhiên, hắn cảm giác có gì đó không tầm thường.

Cảm ứng đại địa.

Đây là đặc tính của Cổ Giới Kim Cương Pháp Thân. Lúc này, hắn cảm giác có một sức mạnh vi diệu truyền lại từ dưới đất để hắn cảm

ứng được.

Lúc đi vào phía trong tiệm thuốc đi, cảm ứng càng ngày càng mạnh.

– Chính là chỗ này sao?

Lâm Phàm hơi nghi hoặc. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên mà hắn có cảm ứng này. Sau đó, hắn hiếu kỳ ngồi xổm xuống, bàn tay đặt sát mặt đất. Từ trong lòng bàn tay, một lực hút lập tức bạo phát ra, hấp thu sức mạnh vi diệu ở dưới mặt đất kia.

Lúc Lâm Phàm giơ bàn tay lên, hắn lại phát hiện, trong lòng bàn tay của mình có quang mang trong suốt đang lóe lên.

– Thứ này tựa như là nguyên tinh thì phải. Không đúng, thứ này chính là nguyên tinh. Phía dưới tiệm thuốc này có khoáng mạch nguyên tinh.

Đại não thông minh nhanh chóng vận chuyển, Lâm Phàm lập tức hiểu rõ mọi chuyện.

Thanh niên kia muốn chiếm lấy tiệm thuốc này chính là vì muốn khai thác khoáng mạch nguyên tinh ở trong lòng đất. Hơn nữa, hắn sử dụng thủ đoạn ti tiện chính là muốn ẩn tàng tin tức khoáng mạch nguyên tinh.

Giờ khắc này, đủ loại dự tính hiện ra trong đầu hắn. nhưng đến cuối cùng, chỉ có một dự tính còn tồn tại.

– Nên giết!

Lúc này, phương xa truyền đến tiếng gầm rú.

Mấy người Hoàng Phú Quý đứng ở bên ngoài, liếc nhìn qua thì thấy phương xa, một đám binh sĩ mặc khôi giáp dậm chân mà tới.

Các thành dân ở chung quanh kinh ngạc nói.

– Thành chủ tới rồi.

– Xảy ra đại sự rồi. Đây là Hoàng Phú Quý đi. Vừa mới từ tông môn trở về, vậy mà hắn đã chọc chuyện lớn như vậy rồi.

– Đúng vậy. Hắn vậy mà dám chặt đứt cánh tay của con trai thành chủ. Chẳng lẽ là hắn không muốn sống nữa hay sao?

Thành chủ tức giận nói:

– Là ai dám động thủ ở trong thành, chém cánh tay của con trai ta? Hoàng Phú Quý, thì ra là ngươi. Người đâu, bắt hắn lại cho ta.

Thành chủ không thèm hỏi thêm một câu nào mà thẳng thừng ra lệnh để các binh sĩ động thủ.

– Hoàng sư đệ, ta đến giúp ngươi.

Trương Long bước ra một bước, đánh thẳng đến những binh lính này. Hiện giờ, tu vi của hắn đã sớm đạt đến Địa Cương cảnh tầng bốn, đối phó những binh lính này hoàn toàn chính là nghiền ép.

Lúc này, trong lòng thành chủ cũng cực kỳ oán giận. Hắn không ngờ lại xảy ra biến cố như này. Khoáng mạch nguyên tinh là bọn họ, ai cũng không thể cướp đi.

Nhất là khi biết được, người này chém cánh tay của con trai mình, hắn càng thêm giận dữ.

Tại địa phương trời ở cao hoàng đế ở xa này, hắn chính là trời, chính là Thiên Vương lão tử.

– Bọn đạo chích các ngươi dám can đảm hành hung người ở thành Nguyệt Sơn, tội ác to lớn, người người đều có thể giết.

Lúc này, một giọng nói vang lên, vọng khắp thành Nguyệt Sơn. Một bóng người xuất hiện, đứng giữa không trung. Người vừa tới chính là Lý An, đệ tử Viêm Hoa tông trấn thủ thành Nguyệt Sơn.

Khi thấy những người này phá hư đại cục, Lý An giận không kềm được, muốn trực tiếp ra tay trấn áp, thậm chí đã chuẩn bị hạ tử thủ, giết chết tất cả mấy người Lâm Phàm.

Áp lực cường đại cuốn tới, bao phủ ở trong lòng của mọi người.

Trương Long nhíu mày. Hắn có cảm giác đối phương rất mạnh, nhóm người mình căn bản không phải là đối thủ của người này.

Đột nhiên, thanh âm của Lâm Phàm từ trong tiệm thuốc truyền ra,

– Thì ra là như vậy! Ta minh bạch rồi.

Xoạt xoạt!

Không gian vỡ vụn.

Lý An sợ hãi hét lên. Chỉ trong chốc lát, hắn bị bàn tay vô hình chộp tới, trấn áp ở trên mặt đất.

– Lâm sư huynh.

Nhìn thấy Lâm Phàm đi ra từ trong tiệm thuốc, mấy người Hoàng Phú Quý lập tức cung kính hô lên.

– Các ngươi thân là đệ tử Viêm Hoa tông mà lại dám can đảm trấn áp ta sao? Ta là đệ tử trấn thủ thành Nguyệt Sơn do tông môn phái tới. Các ngươi mau thả ta ra. Nếu để tông môn biết được việc này, các ngươi cũng sẽ bị trách phạt.

Lý An bị trấn áp chế trên mặt đất. Tuy hắn vẫn tức giận gào thét nhưng trong lòng cũng cảm thấy sợ hãi.

Lâm Phàm không hề để ý đến những âm thanh ồn ào này mà là đang cân nhắc một việc khác.

Vừa rồi, hắn cảm ứng được phía dưới ngoại trừ có một mạch khoáng nguyên tinh có phẩm chất rất cao còn có một sức mạnh huyền diệu thần bí. Xem ra nếu như muốn biết đến cùng là cái gì, hắn chỉ có thể đi xuống phía dưới nhìn tận mắt mà thôi.

Lã Khải Minh tiến lên, tát Lý An một cái, sau đó lấy một tấm lệnh bài ra, quát to:

– Trợn to mắt chó của ngươi nhìn xem, đây là cái gì?

Nguyên bản Lý An còn muốn gào thét, thế nhưng mà khi thấy tấm lệnh bài này, con ngươi đột nhiên co vào. Ánh mắt khóa chặt Lâm Phàm, hai hàm răng va đập vào nhau giống như là phát hiện ra chuyện gì đó kinh khủng vậy.

– Phong… Phong chủ.

Hắn thân là đệ tử Viêm Hoa tông, tự nhiên biết lệnh bài này đại biểu cho cái gì. Đây chính là lệnh bài tượng trưng cho các vị phong chủ của Viêm Hoa tông, có thể nói thấy lệnh bài như thấy người.

Tại sao có thể như vậy, đại nhân vật như vậy làm sao lại tới thành nhỏ này.

Giờ khắc này, Lã Khải Minh nhìn về phía binh sĩ đang bạo động ở, phẫn nộ quát.

– Phong chủ của Vô Địch phong, người đứng đầu trong thập phong của Viêm Hoa tông, Lâm sư huynh ở đây, các ngươi muốn tạo phản hay sao?

Xôn xao!

Mặc dù những binh lính này không biết Vô Địch phong là cái gì. Nhưng mà ngay cả Lý An đại nhân bình thường cao cao tại thượng cũng bị dập đầu nhận lầm, bọn họ tự nhiên cũng bị dọa sợ, vội vàng ném binh khí trong tay đi, rồi đứng ở nơi đó không biết như thế nào cho phải.

– Ngươi qua đây.

Lâm Phàm nhìn về phía thành chủ rồi ngoắc tay.

Mà lúc này thành chủ đã sớm trợn tròn mắt. Hắn nuốt nước bọt, không biết như thế nào cho phải, sau đó khúm núm đi đến trước mặt Lâm Phàm, run giọng nói

– Phong chủ đại nhân, ta thật sự không biết là ngài.

– Ta hỏi ngươi, có phải là ngươi biết ở phía dưới tiệm thuốc này có khoáng mạch nguyên tinh, cho nên ngươi mới lập kế, muốn chiếm lấy nơi này, có đúng hay không?

Lâm Phàm trầm giọng dò hỏi.

– Ta… Ta.

Sắc mặt của thành chủ trở nên trắng bệch. Hắn ngắc ngứ một hồi rồi sau đó gật đầu, nói:

– Dạ…

Lâm Phàm nhìn về phía các thành dân đang vây xem, hét to:

– Các vị, ta muốn hỏi một câu, hắn nên giết sao?

Giờ phút này, các thành dân sững sờ, quay mặt nhìn nhau. Sau đó trong đám người, có người bị thành chủ ức hiếp đủ thảm điên cuồng quát.

– Nên giết!

Sau một tiếng vang lên là càng ngày càng có nhiều thanh âm truyền lại.

– Nên giết.

– Giết hắn.

– Phong chủ đại nhân, ta…

Sắc mặt của thành chủ càng ngày càng trắng bệch. Hắn không ngờ mọi chuyện sẽ biến thành thế này.

Kiếm mang lấp lóe, đầu người rơi xuống đất.

– Tốt!

Các thành dân điên cuồng hét to, thậm chí có người gào khóc tựa như là rất hưng phấn vậy.

– Dân tâm sở hướng, không giữ ngươi lại được.

Sau đó, hắn đi đến trước mặt Lý An, tiếp tục hét to:

– Hắn nên giết sao?

– Nên giết, tám năm qua, hắn cũng đã nhiều lần ức hiếp chúng ta, nên giết.

Lý An hoảng sợ ngẩng đầu, nói:

– Ngươi không thể giết ta. Ta là đệ tử nội môn nhất phẩm của Viêm Hoa tông, chỉ có tông môn mới có thể phán định tội của ta. Ngươi không thể.

– Không, ta có thể thay mặt tông môn thẩm phán ngươi.

Vừa dứt lời.

Đầu người lăn xuống.

Một vài các thành dân ở xung quanh vội vàng chạy đi bốn phương báo tin.

– Thành chủ đã bị giết. Lý An cũng đã bị giết. Việc vui lớn bằng trời.

– Tạ đại nhân cứu vớt chúng ta.

Các thành dân còn lại cảm động đến rơi nước mắt. Ánh mắt khi nhìn về phía Lâm Phàm cũng tràn đầy sự sùng bái.

Bọn họ cực kỳ hi vọng hai người Lý An bị người tru sát, không ngờ, hôm nay hi vọng rốt cục trở thành hiện thực.

– Phú Quý, đám cưới của em gái ngươi khi nào thì tổ chức?

Lâm Phàm muốn xuống dưới kiểm tra tình huống, nhưng nếu đã tới đây, tự nhiên phải tham gia đám cưới.

Hoàng Phú Quý nói:

– Sư huynh, còn có sáu ngày.

Hắn vốn định một người trở về trợ giúp cho nên mới sớm lên đường. Thế nhưng mà tốc độ của Lâm sư huynh quá nhanh, bọn họ tới còn sớm hơn dự định của hắn rất nhiều.

– Ừm. Các đệ dọn dẹp nơi này cho sạch sẽ rồi canh giữ ở bên ngoài, không có sự cho phép của ta thì bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào. Bây giờ, ta muốn đi vào kiểm tra tình huống bên trong.

Lâm Phàm nói.

– Còn có, các đệ cho người bắt hết toàn bộ dư đảng của thành chủ. Người đáng giết thì nên giết. Đừng có nương tay.

– Vâng, sư huynh.

Mấy người Hoàng Phú Quý gật đầu, đồng thanh đáp. Bọn họ không biết tình huống cụ thể là như thế nào, nhưng cũng đoán ra được, sư huynh khẳng định là đi kiểm tra chuyện rất trọng yếu.

Chương 307: Bọn họ sẽ ăn hết tất cả những gì mà bọn họ nhìn thấy

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– Phía dưới này đến cùng sẽ có cái gì, đúng là khiến cho người ta có chút hiếu kỳ.

Hiện tại, Lâm Phàm có chút kích động. Đối mặt với bảo tàng không biết, máu tươi trong cơ thể hắn cũng sôi trào lên. Khoáng mạch nguyên tinh cũng không có bao nhiêu tác dụng với hắn cho nên hắn chuẩn bị cống hiến khoáng mạch này cho tông môn, để tông môn lớn mạnh.

Những Luyện Khí đại sư kia của tông môn chịu biết bao khổ cực nghiên cứu ra rất nhiều loại binh khí cho chiến trường. Nhưng chúng đều cần nguyên tinh để duy trì, tỉ như Thần Nguyên Pháo kia, mỗi một lần bắn đều cần vô số nguyên tinh duy trì, có thể nói, mỗi một lần bắn đều là tiêu hao một viên đan dược Nhân giai thượng phẩm.

Lúc Lâm Phàm vừa trùng sinh tới nơi này, chiến tranh đã bộc phát. Trên chiến trường, người đông nghìn nghịt, dù là cường giả của tông môn cũng khó có thể chiếu cố đến tất cả mọi hướng. Đối mặt với những Chiến Tranh Cự Thú kia của Nhật Chiếu tông, Viêm Hoa tông chỉ có thể dùng Thần Nguyên Pháo để trấn áp.

Nhưng mà Thần Nguyên Pháo tiêu hao thật sự là quá to lớn.Đệ tử là tài nguyên tái sinh, thế nhưng mà khoáng mạch nguyên tinh lại khác. Khoáng mạch nguyên tinh cần thời gian rất lâu và thêm vô số điều kiện trùng hợp mới có thể hình thành, có thể nói là tiêu hao một phần là ít một phần.

Tiệm thuốc đã bị phong bế.

Bàn tay đặt lên mặt đất. Cương khí bạo phát ra, hình thành một cơn lốc xoáy tạo ra một lỗ hổng to trên mặt đất.

– Lên!

Lâm Phàm đột nhiên quát, nhấc bàn tay lên, rút một mảng đất lớn lên. Sau đó, ở dưới kiếm khí sắc bén, mảng đất này không ngừng phân giải.

Mười mét, 50 mét, trăm mét.

– Chỗ này đúng là hơi sâu.

Lâm Phàm không ngờ khoáng mạch nguyên tinh này lại ẩn tàng ở chỗ sâu như thế. Đúng là có chút ngoài ý muốn của hắn.

Lúc này, một hố sâu xuất hiện ở dưới chân Lâm Phàm. Gió mạnh không ngừng thổi lên từ bên dưới, thổi cho quần áo, tóc tai của hắn bay phấp phới.

Lâm Phàm liếc nhìn xuống, bên dưới là một mảnh đen kịt giống như là vực sâu liên thông tới một thế giới không biết tên.

– Thật sự là quá dọa người! May mắn đảm lượng của mình tương đối lớn, không sợ tối.

Lâm Phàm nhìn tình huống phía dưới, không chút do dự nhảy vào. Chỗ này mặc dù nhìn trông khủng bố nhưng đó cũng là một loại biểu tượng cho tài phú.

Bên ngoài.

Tin tức thành chủ cùng đệ tử trấn thủ thành Nguyệt Sơn là Lý An đã bị triệt để trấn áp rồi bị chém rụng đầu nhanh chóng được truyền ra khắp toàn thành. Chuyện này khiến cho các thành dân cảm thấy cực kỳ hưng phấn.

Qua nhiều năm như vậy, bọn họ chịu đủ thống khổ, bây giờ những người gây ra thống khổ rốt cục đã bị giết chết. Đây là chuyện làm cho người hưng phấn bực nào.

– Cảm tạ Viêm Hoa tông, rốt cục để những người này phải đền tội.

– Hai người Lý An cùng thành chủ làm nhiều việc ác, rốt cục bị tru sát. Đây là phúc của thành Nguyệt Sơn chúng ta.

– Vị đại nhân giết chết hai người Lý An chính là phong chủ của Viêm Hoa tông, mà người đứng cạnh đại nhân chính là Hoàng Phú Quý, người của Hoàng gia thành Nguyệt Sơn chúng ta.

Các thành dân lẫn nhau truyền tin rồi càng ngày càng có nhiều người đi theo phía sau mấy người Hoàng Phú Quý, tiến về phía phủ thành chủ.

Trong phủ đệ xa hoa.

Thanh niên mặc áo gấm hư nhược nằm ở trên giường, phẫn nộ, oán độc nói:

– Gia hỏa hỗn trướng kia lại dám chặt đứt cánh tay của bản thiếu gia. Chờ cha ta trở về, ta sẽ để hắn và người nhà hắn sống không bằng chết. Mà cha ta đã về chưa? Ông ấy có mang cánh tay của ta về không?

Mặc dù bị chém đứt cánh tay nhưng mà hắn không hề sợ hãi, bởi vì tay cụt cũng có thể nối liền. Thế nhưng mà tình huống vừa rồi thật sự là quá mức hung hiểm, hắn chỉ có thể chạy trước giữ tính mạng.

Ầm!

Nhưng đúng lúc này, cửa phòng bị một cước đá văng.

Thanh niên mặc áo gấm rống to:

– Là ai không có quy củ như vậy? Ngươi không biết ta…

Lời còn chưa nói hết thì hắn đã thấy rõ những người ở bên ngoài. Lúc này, hắn triệt để ngây người.

Người hầu trong phòng sợ hãi lui ra, vừa đi vừa run lẩy bẩy.

Mấy người Hoàng Phú Quý không do dự, lập tức tóm lấy thanh niên mặc áo gấm.

Khi thấy phủ đệ xa hoa này, các thành dân cũng đi theo ở phía sau cũng là triệt để khiếp sợ. Để xây dựng phủ đệ xa hoa thế này, không biết thành chủ rốt cuộc đã tước đoạt bao nhiêu tài phú của bọn họ.

Dù có người của phủ thành chủ phản kháng thì cũng bị mấy người Trương Long dễ dàng trấn áp, không có chút năng lực phản kháng nào.

– Phú Quý, chúng ta làm như thế này có sao không?

Mẹ của Hoàng Phú Quý một mực theo sau lưng bọn họ. Lúc này, bà dò hỏi bởi vì bà rất lo lắng, không biết chuyện này sẽ có hậu quả

gì hay không.

– Mẹ, người cứ yên tâm, không có bất cứ chuyện gì đâu.

Hoàng Phú Quý nói. Hiện tại hắn cũng rất oán giận. Hai người thành chủ cùng Lý An đến cùng là đã hãm hại bao nhiêu người ở thành Nguyệt Sơn này mới có được cơ ngơi to lớn nhường này. Nghĩ lại việc người nhà của mình phải sinh hoạt ở nơi này, hắn liền cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Lần này, nếu như không phải là hắn trở về kịp thời, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Lúc này, trong đường hầm đen kịt, ngẫu nhiên có ánh sáng nhạt lấp lóe, Lâm Phàm vẫn đang trượt xuống phí dưới.

Sau khi đục thủng mặt đất, hình thành đường hầm, Lâm Phàm lập tức nhảy xuống thăm dò. Nhưng lúc xuống phía dưới, Lâm Phàm lập tức phát hiện có một cái đường hầm tự nhiên rất sâu, rất dài.

Hắn đúng là không ngờ khoáng mạch nguyên tinh lại sinh ra ở chỗ này. Nếu như không phải là mấy người thành chủ phát hiện ra và đúng lúc Cổ Giới Kim Cương Pháp Thân của Lâm Phàm có đặc tính cảm ứng đại địa, bọn họ muốn phát hiện khoáng mạch nguyên tinh này đúng là chuyện rất khó.

Một đường rơi thẳng xuống, phải đến gần một phút, hắn mới đụng phải mặt đất.

Khi ngẩng đầu lên nhìn, Lâm Phàm lại phát hiện trước mắt có ánh sáng, thậm chí chiếu sáng toàn bộ đường hầm.

Nguyên tinh hình thoi lồi ra, óng ánh long lanh khảm nạm ở trên vách tường. Mà đây chỉ là một góc của băng sơn thôi, còn phần càng sâu chỉ sợ còn giấu ở trong đất bùn.

– Khí tức ở nơi này rất quen thuộc. Nhưng mà loại khí tức không biết kia còn giấu ở chỗ sâu. Ở trong đó đến cùng là sẽ có cái gì?

Trong lòng của hắn có chút hiếu kỳ, không biết sẽ là cái gì. Sau đó, hắn một đường tiến lên dọc theo đường hầm. Ánh sáng của nguyên tinh xua tan bóng đêm. Hắn một mực đi tới, đường đi quanh co khúc khuỷu, kéo dài đến chỗ sâu.

– Muốn khai thác khoáng mạch nguyên tinh này, lượng công việc phải làm sẽ rất to lớn nhưng tài phú thu hoạch được lại kinh người.

Lâm Phàm cảm thán. Hắn không ngờ khoáng mạch nguyên tinh này lại mênh mông như vậy. Nếu như khai thác, cho dù đối với tông môn cũng là một món tài sản khổng lồ.

Hắn cũng không nghĩ đến chuyện chiếm hữu khoáng mạch nguyên tinh làm của riêng, bởi vì nguyên tinh cũng không có bao nhiêu tác dụng với hắn. Nếu quả thật muốn nói chỗ hữu dụng, vậy cũng chỉ là một chút tài phú mà thôi, khó mà ảnh hưởng đến tâm tình của hắn được.

Thứ mà hắn cần chính là điểm tích lũy. Chỉ cần có đầy đủ điểm tích lũy, hắn sẽ có thể trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Kẽo kẹt!

Lúc xâm nhập đến chỗ sâu, Lâm Phàm nghe được một thanh âm thật nhỏ truyền đến. Nhưng rất nhanh, thanh âm thật nhỏ này đã tiêu tán.

– Có sinh vật sống ở nơi này.

Hắn cảm giác được có một chút ba động truyền đến nên lập tức phi thân đuổi theo thẳng đến chỗ sâu.

Trong bóng tối xuất hiện hào quang theo từng đôi.

– Có sinh linh tiến đến, chúng ta đi mau.

Những thanh âm thật nhỏ này truyền ra trong bóng đêm với tần số khác lạ khiến cho Lâm Phàm khôngnghe thấy.

Mà lúc này, Lâm Phàm dừng bước, bởi vì phía trước đã không còn đường để đi.

– Không có khả năng, mùi càng ngày càng nặng, phía trước chắc chắn phải còn có đường.

Lâm Phàm nhíu mày, đặt bàn tay kề sát ở trên bùn đất. Hắn có thể cảm giác được đằng sau chỗ bùn đất kia có khí tức truyền lại.

Xoẹt!

Cương khí sắc bén phá hủy tường đất, mở ra một lối đi.

Mà sau khi loại bỏ một lớp bùn đấtnhất định, một cái đường hầm thông đến chỗ sâu xuất hiện.

– Ta đã nói rồi, không có khả năng là không có đường. Khí tức này sẽ không lừa gạt người, nhất định có sinh linh gì đó sống ở bên trong, bởi vì khí tức này là của vật sống.

Lâm Phàm nở nụ cười tươi. Không biết từ khi nào, hắn đã cực kỳ nhạy cảm đối với các loại khí tức, nhất là đặc tính cảm ứng đại địa để hắn rõ ràng cảm ứng được một loại khí tức nào đó tồn tại.

Chỗ sâu.

Một đám sinh vật thấp bé châu đầu trò chuyện.

– Sinh linh kia lại mở một lối đi chỗ chúng ta đã lấp kín. Không được. Chúng ta không thể để hắn phát hiện chúng ta.

– Ngăn cản hắn, nhất định phải ngăn cản hắn.

– Sinh linh kia sẽ không phải là đã phát hiện chúng ta đi. Nếu không sao hắn lại không ngừng thâm nhập.

– Tiếp tục lấy bùn đất lấp kín đường hầm.

Đám sinh vật thấp bé này dù cố gắng suy nghĩ nhưng sau đó cũng chỉ có thể nghĩ đến biện pháp lấy bùn đất lấp đường hầm.

– Đây rốt cuộc là tình huống như thế nào? Sao ta lại đến ngõ cụt rồi?

Lâm Phàm có chút nhức đầu. Mới xâm nhập được một lúc, hắn phát hiện mình lại đến một chỗ ngõ cụt, chỉ có điều lớp bùn đất này có chút không đúng, giống như là vừa mới được trát lên vậy.

Cương khí lan tràn ra tiếp tục thông đường.

Nhưng mãi mà vẫn không thấy đường khiến cho hắn cảm thấy đau cả đầu, nhưng hắn vẫn quyết định đi theo linh cảm. Mà ở dưới cương khí sắc bén, việc loại bỏ những bùn đất này đơn giản đến cực điểm.

– Thật ghê tởm, sinh linh này đến cùng là muốn làm gì? Rõ ràng là đã không có đường đi tới, vì sao còn muốn tiến lên.

– Đúng vậy. Chẳng lẽ hắn là tên điên hay sao? Không biết nếu đường bị ngăn chặn thì có thể đổi một hướng khác mà đi sao? Chúng ta khổ cực đào nhiều đường hầm để đánh lạc hướng, hắn vậy mà không đi, chỉ đuổi theo hướng này của chúng ta.

– Chẳng lẽ là do hắn đã phát hiện chúng ta hay sao?

– Không có khả năng, chúng ta giấu ở sâu trong lòng đất đã vạn năm qua mà không có người phát hiện, hắn làm sao lại phát hiện ra chúng ta được. Chúng ta tiếp tục lấp đi! Ta cũng không tin, hắn sẽ không quay đầu.

– Chúng ta không khai thác chỗ khoáng mạch nguyên tinh này chính là muốn cho những sinh linh này không chú ý tới chúng ta. Không ngờ những sinh linh này tham lam như vậy, đã có khoáng mạch nguyên tinh mà vẫn còn muốn tìm đến chúng ta. Ta muốn đi ra ngoài liều mạng với sinh linh kia.

– Oa, ngươi thật dũng cảm nhưng mà chúng ta không thể phát sinh xung đột cùng sinh linh này. Những sinh linh này rất khủng bố, lại đặc biệt tà ác. Chúng sẽ ăn hết tất cả những gì mà chúng nhìn thấy.

– Đúng vậy. Lần trước ta lén ra ngoài, nhìn thấy một sinh linh như này lại giết chết một sinh linh đáng yêu khác rồi ném vào trong một chiếc nồi thật là lớn. Ta còn nghe được bọn họ nói chuyện với nhau là ăn nhiều thịt thì mới khỏe mạnh. Thật là một chủng tộc khủng bố! Nếu tìm được, bọn họ sẽ ăn chúng ta.

Lâm Phàm không ngừng khai thông đường đi. Mỗi một lần đi một nửa, hắn sẽ phải dừng lại thanh lý một phen, để bùn đất không lấp đường trở về. Nếu như không phải hắn biết khí tức kia sẽ không lừa gạt người, hắn đã muốn quay đầu trở về rồi.

Thế nhưng mà đường hầm ở ngay chỗ này, làm sao lại không có bất kỳ vật gì.

Lâm Phàm cắn răng, một mực phá đất đi tiếp.

Đột nhiên!

Hắn thấy được một ánh sáng.

– Đến nơi rồi sao?

Khi rơi xuống mặt đất, chung quanh bị bóng tối bao trùm để hắn căn bản thấy không rõ chung quanh.

Tí tách, tí tách!

Đột nhiên, bùn đất dưới chân chấn động.

Sau đó một khối bùn đất đột nhiên trồi ra, mà ở chung quanh có càng nhiều bùn đất không ngừng ngưng tụ, cuối cùng tạo thành một người khổng lồ bằng bùn đất.

Mà tại chỗ lồng ngực của người khổng lồ này có một khối nguyên tinh tản ra ánh sáng nhàn nhạt.

– Sinh linh, đây không phải chỗ mà ngươi có thể tới. Lập tức rời đi cho ta!

Thanh âm của người khổng lồ bằng bùn đất vang lên, vọng khắp trong đường hầm.

– Thú vị.

Lâm Phàm tò mò nhìn người khổng lồ bằng bùn đất. Hắn không ngờ sẽ thấy sinh vật như vậy ở dưới này.

– Ta không thể rời đi. Ta phải tìm kiếm được thứ mà ta muốn biết.

Hắn đã đến tận nơi này, làm sao lại phải rời đi. Người khổng lồ này nằm mơ sao?

Chương 308: Đứng núi này trông núi nọ

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– Nếu không rời đi, ta chỉ có thể ra tay đuổi ngươi ra ngoài.

Người khổng lồ bằng bùn đất gầm thét. Nguyên tinh chỗ lồng ngực không ngừng lấp lóe, tỏa ra năng lượng, tràn vào tứ chi của người khổng lồ. Sau đó, người khổng lồ giơ tay, đánh ra một quyền.

Nhưng phương hướng của một quyền này không phải là Lâm Phàm mà là mặt đất.

Ầm!

Dưới uy lực của một quyền này, mặt đất hiện ra một hố sâu.

– Sinh linh, ngươi thấy rõ chưa? Nếu như ngươi còn không rời đi, vậy thì kết cục của ngươi sẽ giống như mặt đất này vậy, biến thành cái hố to lớn.

Người khổng lồ bằng bùn đất uy hiếp nói.

Sinh linh thấp bé giấu ở chỗ tối châu đầu trò chuyện với nhau.

– Ha ha. Quá mạnh! Người khổng lồ bằng bùn đất do ta nghiên cứu ra thật quá mạnh!

– Oa. Một quyền đập ra một cái hố cực lớn. Việc này cần sức mạnh cường đại đến cỡ nào.

– Thật sự là quá lợi hại! Sinh linh này nhất định là bị người khổng lồ của ta hù dọa đến tè ra quần rồi. Chắc chắn hắn không dám ở chỗ này nữa đâu.

Đột nhiên!

Đất rung núi chuyển.

Lâm Phàm đánh một quyền vào mặt đất. Một cái hố sâu to lớn đột nhiên hiện ra, quanh miệng hố sâu, vết nứt như là mạng nhện vậy, lan tràn ra bốn phương tám hướng.

Chỗ người khổng lồ bằng bùn đất đang đứng cũng đều hãm sâu xuống phía dưới khiến cho hắn kém chút nữa là đứng không vững.

– Ngươi tranh thủ thời gian tránh ra cho ta. Nếu không kết cục của ngươi sẽ giống như là mặt đất này vậy.

Lâm Phàm liếc xéo người khổng lồ bằng bùn đất một cái. Chỉ bằng một quyền vừa rồi là Lâm Phàm biết tên này không chịu nổi một kích của mình.

Người khổng lồ bằng bùn đất trợn mắt hốc mồm, ngây ngốc nhìn mặt đất, sau một lúc mới kịp phản ứng, nói:

– Sinh linh, ngươi vậy mà không rời đi. Như vậy ta chỉ có thể ra tay đuổi ngươi ra ngoài.

Uỳnh!

Vừa nói xong, hắn lập tức hành động.

Nắm đấm bằng bùn đất đánh đến, nhìn qua thì đúng là cũng có một tia uy phong.

Lâm Phàm lắc đầu. Người khổng lồ này thật sự là quá yếu. Hắn tùy ý đánh ra một quyền.

Ầm!

Người khổng lồ bằng bùn đất chia năm xẻ bảy. Từng mảnh vụn to lớn rơi xuống mặt đất.

– Thật sự là không biết tự lượng sức mình.

Lâm Phàm nói.

Mà sinh linh thấp bé giấu ở trong bóng tối thì há to miệng, sợ đến ngây người. Bọn họ không thể hiểu được, làm sao mà trên đời lại có sinh linh cường đại như thế, có thể dễ dàng phá hủy người khổng lồ bằng bùn đất do bọn họ nghiên cứu ra.

– Khí tức rất nồng đậm. Xem ra nơi này có rất nhiều sinh linh.

Chóp mũi của Lâm Phàm khẽ động. Hắn đã cảm giác được những

khí tức kia.

Cộc cộc!

Có tiếng bước chân truyền đến, hơn nữa còn rất dày đặc.

Ánh sáng nhạt dần dần hiển hiện, chiếu sáng mọi thứ chung quanh.

Lúc này, ở trong mắt Lâm Phàm, chung quanh hắn có rất nhiều thứ mà hắn không hiểu thấu, chưa từng thấy qua, có cái giống đại pháo, có cái giống như là người khổng lồ.

– Sinh linh, chúng ta đầu hàng. Ngươi không thể giết hại chúng ta.

Một sinh linh thấp bé dẫn đội, cầm một cái chạc cây vẫy vẫy. Trên đỉnh chạc cây thì là một thứ gì đó màu trắng, nhìn gần thì tựa như là đồ lót.

Mà thần sắc của sinh linh thấp bé kia cũng hơi khác thường, giống như rất là xấu hổ vậy. Một tay của hắn kéo quần lên, một tay vẫy vẫy chạc cây. Mà những sinh linh thấp bé đi theo sau lưng hắn cũng rất hoảng sợ. Bọn họ ôm nhau cùng đi, người run lẩy bẩy.

– Đây là cái gì?

Lâm Phàm bị những thứ to lớn thần kỳ ở chung quanh hấp dẫn, cho nên không có chú ý tới những sinh linh thấp bé này. Sau đó, hắn bước ra một bước, vươn tay, muốn cầm một cái để xem thật kỹ.

Phù phù!

Trong nháy mắt, những sinh linh này nằm rạp trên mặt đất, run lẩy bẩy nói:

– Ngài đừng ăn chúng ta, chúng ta đầu hàng, đừng ăn chúng ta…

– Ừm?

Lâm Phàm hơi nghi hoặc. Những sinh linh này có thân thể tròn trịa, trên đỉnh đầu còn có một túm lông, tai nhọn hoắt, mũi to, tứ chi ngắn và nhỏ nhưng bàn tay, ngón chân lại rất thô to.

– Các ngươi là Địa Tinh ư?

Lâm Phàm có chút hiếu kỳ. Hắn cảm giác những sinh linh này rất

giống với Địa Tinh mà hắn nhìn thấy trên internet ở kiếp trước.

– Đại nhân tha mạng. Chúng ta không phải là Địa Tinh. Chúng ta là Địa Linh, một chủng tộc yêu thích hòa bình, yêu thích nghiên cứu phát minh, yêu thích tất cả,… Chúng ta chưa làm bất luận chuyện gì xấu xa cả.

Địa Linh dẫn đầu kia cao giọng nói. Hắn đã biết sinh linh này là từ trên mặt đất đến và hắn cũng biết những sinh linh trên mặt đất này thích ăn tất cả những thứ mà họ nhìn thấy. Cho nên hắn rất sợ sinh linh này ăn hết tất cả Địa Linh ở đây.

Lâm Phàm tiến lên, nắm lấy một Địa Linh, giơ lên cao cao, đánh giá một phen rồi trầm ngâm.

– Địa Linh là sinh vật gì vậy?

Ở trên cổ tịch của Viêm Hoa tông, hắn cũng chưa từng thấy giới thiệu tương quan về Địa Linh, hiển nhiên chúng là sinh linh chưa được biết đến.

Hơn nữa nhìn qua thì trí thông minh của chủng tộc này giống như không thấp, cũng không phải là yêu thú. Thật đúng là thú vị!

Sau đó, hắn cười, nói:

– Yên tâm, ta là người rất hữu hảo. Các ngươi ở trong này làm gì?

Hắn nhất định phải làm rõ ràng lai lịch của bọn gia hỏa này. Hắn cũng không ngờ sâu trong lòng đất phía dưới Viêm Hoa tông lại có những sinh vật như này đang sinh sống.

– Chúng ta là Địa Linh. Từ xưa đến nay, đời đời kiếp kiếp, chúng ta đều một mực sinh hoạt ở nơi này. Chúng ta chưa từng lên mặt đất, cũng không có hại qua một sinh linh nào. Đại nhân đừng ăn chúng ta, chúng ta rất khó ăn.

Địa Linh bị Lâm Phàm chộp trong tay sợ hãi nói.

Mà những Địa Linh đang ôm nhau kia càng run lẩy bẩy, cố gắng rúc vào gần với nhau.

– Ngươi tên là gì?

Lâm Phàm hỏi.

Trí thông minh của những Địa Linh này có vẻ không thấp, không ngờ còn biết cả đầu hàng nữa. Thật đúng là thú vị.

– Ta gọi là Địch Địch.

Lâm Phàm cười. Cái tên này thật đúng là kỳ cục. Nhưng lúc này hắn đang có hứng thú với những thứ đồ chơi ở chung quanh hơn.

– Những thứ kia là cái gì?

Lúc nói đến những vật kia, Địa Linh này lại hứng thú, thậm chí còn rất tự hào.

– Những thứ kia đều là phát minh mà chúng ta nghiên cứu, chế tạo ra.

– À. Vậy người khổng lồ bằng bùn đất vừa rồi cũng là do các ngươi làm ra sao?

Lâm Phàm hỏi.

– Vâng, đó là chúng ta làm ra.

Địch Địch nói.

Lâm Phàm tạm thời lâm vào trầm tư. Chủng tộc này rất thú vị, vậy mà lại có thể nghiên cứu, chế tạo ra những đồ chơi này. Hắn ngược lại muốn xem xem cực hạn của chủng tộc Địa Linh này đến cùng là cái gì.

Hắn nhanh chóng đi đến trước một cỗ máy và hỏi

– Cái này dùng để làm gì?

Tạo hình của cỗ máy này có chút quái dị, có bốn cái chân bằng sắt mở ra.

– Đây là Bốn Chân số 1 mà chúng ta nghiên cứu ra. Nó có thể bạo phát năng lượng của nguyên tinh ra một cách hoàn mỹ. Chỉ cần để nguyên tinh ở đây rồi nhấn cái nút này, cỗ máy này có thể bộc phát ra sức mạnh hủy thiên diệt địa.

Địch Địch hưng phấn nói. Đây là kết tinh từ trí tuệ của bọn họ.

Mà lúc này, nhìn thấy Lâm Phàm vậy mà bỏ một khối nguyên tinh vào cỗ máy, Địch Địch lập tức sợ hãi nói:

– Ngài không thể thí nghiệm ở trong này. Uy lực của nó sẽ hủy diệt nơi này đó.

Lâm Phàm giơ tay lên, xé rách hư không ở trước mặt tạo thành một vết nứt. Sau đó, hắn lập tức ấn nút.

Đột nhiên!

Cỗ máy này chấn động. Năng lượng trong nguyên tinh nhanh chóng bị rút sạch sẽ, mà bốn cái chân bằng sắt kia vẽ ra một cái trận văn huyền diệu, có một nguồn sức mạnh nổi lên ở trong đó.

Uỳnh!

Trận văn hình thành cột sáng, nhanh chóng bạo phát ra ngoài. Lâm Phàm hơi điều chỉnh hướng cho cột sáng kia đánh vào trong vết nứt hư không. Cột sáng cũng nhanh chóng tiêu tán.

– Thú vị, chỉ dùng một viên nguyên tinh lại có thể bộc phát ra sức mạnh tương đương với một đòn toàn lực của Địa Cương cảnh tầng bốn.

Trong lòng của Lâm Phàm đúng là có chút khiếp sợ. Món đồ chơi này còn lợi hại hơn Thần Nguyên Pháo của tông môn rất nhiều. Hắn không ngờ những gia hỏa thấp bé này lại thông minh như thế. Nếu như có thể đưa bọn họ về Viêm Hoa tông, cho bọn họ thoải mái nghiên cứu ra những thứ mà bọn họ muốn nghiên cứu, có lẽ là một phương án không tệ.

– Rất tốt. Sau này, các ngươi theo ta đi. Ta sẽ mang các ngươi đi một chỗ khác, để cho các ngươi thỏa thích nghiên cứu, phát minh.

Lâm Phàm nói.

– Đại nhân, xin ngài buông tha chúng ta đi. Chúng ta không thể rời đi nơi này. Đây là nhà của chúng tôi. Mặt đất quá nguy hiểm, chỉ có nơi này mới là an toàn nhất.

Địch Địch hô to. Hắn vẫn rất e ngại sinh linh này.

– Ừm. Các ngươi muốn chết sao?

Lâm Phàm nhướng mày, âm trầm nói.

Phù phù!

Những Địa Linh này lập tức nằm rạp trên mặt đất, run lẩy bẩy.

– Đừng ăn chúng ta! Chỉ cần ngài không ăn chúng ta, chúng ta nguyện ý làm bất cứ chuyện gì.

Lâm Phàm hít sâu một hơi. Những Địa Linh này có chút vấn đề. Hắn thu hồi những suy nghĩ lúc trước. Đầu óc của bọn họ giống như là vẫn còn có chút không bình thường.

– Ừm. Các ngươi đã bị ta thống trị. Từ nay về sau, các ngươi chính là thuộc sở hữu của cá nhân ta. Sau này, các ngươi nhất định phải nghe lời của ta. Nếu không, các ngươi biết kết cục thế nào rồi đấy.

Giờ khắc này, những Địa Linh thấp bé này run lẩy bẩy, ôm nhau khóc ròng ròng.

– Ô ô ô, chúng ta đã bị bắt lại.

– Đừng ăn chúng ta! Chúng ta sợ hãi.

Lâm Phàm vung tay lên, thu hết mọi thứ chung quanh vào trong nhẫn trữ vật. Nơi này đã không có bất kỳ vật gì đáng giá để hắn lưu luyến.

Trên mặt đất.

Mấy người Lã Khải Minh một mực thủ hộ ở bên ngoài cửa hàng, không cho phép bất luận kẻ nào tới gần.

Kẽo kẹt!

– Lã sư đệ.

Một thanh âm truyền đến.

Lã Khải Minh nhìn thấy cửa mở ra, lập tức vui sướng, nói:

– Sư huynh…

– Ta về tông môn báo cáo một phen. Nơi này tạm thời không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào. Chẳng mấy chốc nữa là ta sẽ trở về.

Lâm Phàm nói.

– Vâng.

Trong phòng.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua những Địa Linh đã bị hàng phục rồi xé rách hư không, mang theo bọn họ, đi vào trong đó, chạy về phía tông môn.

Tông môn đang trong thời kỳ phát triển, cần những thợ thủ công chuyên nghiệp như thế này.

Đồng thời, hắn cũng đã minh bạch, những Địa Linh này cũng là những người hiếp yếu sợ mạnh. Nếu như dữ bọn họ một chút, đều có thể hù bọn họ run như cầy sấy.

Tông môn.

Ngọn núi của Thiên Tu.

Hư không nứt ra, mấy bóng người xuất hiện.

– Lão sư…

Lâm Phàm hô to. Lúc này, tâm tình của hắn cũng không tệ. Hắn không ngờ mình chỉ đi đến thành Nguyệt Sơn một chuyến vậy mà lại có thu hoạch.

Khoáng mạch nguyên tinh đúng là một bút nặng nề tài phú.

– Đồ nhi, những kẻ này là…

Nhìn thấy những sinh linh thấp bé đi theo sau lưng Lâm Phàm, Thiên Tu lập tức nhíu mày. Ông cũng rất nhiều hiếu kỳ, không biết những thứ này rốt cuộc là cái gì.

Trên đời này lại có những kẻ quái dị như vậy sao?

Địa Linh đến chỗ mới, lập tức đứng lên, tò mò quan sát cảnh tượng bốn phía, sau đó bàn luận xôn xao.

– Chỗ này thật xinh đẹp. Về sau, chúng ta chính là muốn sinh hoạt ở nơi này sao? Thật là vui.

– Đúng vậy. Mặc dù chúng ta đã bị nô dịch, nhưng nếu như có thể sinh hoạt ở nơi này, ta cũng cam tâm tình nguyện.

Địch Địch trợn tròn mắt, nói:

– Nguyên lai trên đời này còn có chỗ đẹp như vậy, còn có ánh nắng, thật là quá tốt rồi.

Bọn họ đã quên đi chuyện mình bị nô dịch, thậm chí quên đi lời nói lúc trước, hoàn toàn chính là đứng núi này trông núi nọ.

– Đồ nhi, ngươi nói thật chứ?

Lúc này, Thiên Tu kinh hãi nói.

Lâm Phàm gật đầu, nói:

– Vâng, lão sư. Phía dưới thành Nguyệt Sơn có ẩn giấu đi một khoáng mạch nguyên tinh. Nếu như tông môn có thể khai thác, số tài phú này thu hoạch được sẽ rất kinh người. Cho nên ta muốn tông môn nhanh chóng cử người đi qua khai thác.

– Tốt. Tốt.

Thiên Tu vui sướng vỗ vai Lâm Phàm. Nguyên tinh là thứ mà tông môn thiếu thốn nhất. Ông không ngờ đồ nhi của mình vậy mà lại có thể phát hiện ra cả một khoáng mạch.

Nhưng khi nghe Lâm Phàm nói thành chủ thành Nguyệt Sơn còn có đệ tử trấn thủ nơi đó lại muốn nuốt riêng khoáng mạch nguyên tinh kia, ông cũng cảm thấy giận dữ. Ông không ngờ đệ tử phái đi trấn thủ nơi đó lại bị sa ngã.

Chương 309: Chính nghĩa cùng hòa bình cần các ngươi

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Mà càng làm cho Thiên Tu khiếp sợ chính là trí tuệ của đám Địa Linh này.

Những Luyện Khí đại sư kia của tông môn muốn luyện chế ra pháp khí sử dụng năng lượng trong nguyên tinh phải nói là tốn hết công sức, chịu biết bao khổ cực. Thật không nghĩ đến chỉ mấy Địa Linh đã có thể nghiên cứu ra pháp khí cường hãn đến độ chỉ sử dụng một viên nguyên tinh đã có thể bộc phát ra một đòn tương đương với một kích toàn lực của Địa Cương cảnh tầng bốn. Chuyện này khiến cho người ta cảm thấy hoảng sợ.

Chú ý tới ánh mắt của lão nhân này, trong lòng của Địa Linh Địch Địch không khỏi run lên. Hắn nhỏ giọng trao đổi cùng các đồng bạn.

– Các ngươi cẩn thận một chút. Ánh mắt của lão nhân này khi nhìn về phía chúng ta có chút không đúng, giống như muốn nuốt sống chúng ta vậy.

– Quá nguy hiểm! Nơi này quá nguy hiểm! Tại sao có thể có người như vậy?

– Ta sợ hãi.

Khi nhận được tin tức, Hỏa Dung vội vàng chạy đến. Lúc biết rõ năng lực của những Địa Linh này, hắn cũng cảm thấy rất khiếp sợ. Hắn đúng là không ngờ trên đời này lại có những sinh linh như Địa Linhvậy, tuy thân thể thấp bé nhưng trí tuệ tuyệt luân.

– Tiểu tử này đến cùng là có vận khí gì? Chẳng lẽ là cơ duyên chuyển thế hay sao? Làm sao cứ có chuyện gì tốt là đều bị hắn đụng phải.

Hỏa Dung đã không biết nên nói cái gì, thậm chí cảm giác có chút sợ hãi.

Bọn họ sinh hoạt tại Viêm Hoa tông lâu như vậy cũng chưa từng phát hiện Địa Linh. Từ đó có thể thấy chủng tộc này trốn kỹ như thế nào. Thế nhưng mà tiểu tử này chỉ vừa mới ra ngoài tông môn một thời gian đã gặp được còn lôi kéo về tông môn. Hơn nữa đoạn thời gian trước, hắn còn mang về một đống đan dược, số lượng nhiều đến mức ngay cả bọn họ cũng phải động tâm.

Tài phú bực này đã không thể dùng ngôn ngữ để hình dung nữa rồi.

Nhưng hắn rất vui mừng. Lần này, Lâm Phàm nộp khoáng mạch nguyên tinh lên cho tông môn, ít nhất nói rõ, trong lòng người đồ nhi này của Thiên Tu vẫn có tông môn.

Khoáng mạch nguyên tinh mặc dù không có bao nhiêu trợ giúp đối với tu hành, nhưng nếu như bán đi thì cũng có thể kiếm được một khoản tiền lớn. Thế nhưng mà bây giờ, một khoáng mạch nguyên tinh mà Lâm Phàm cũng có thể bỏ được, nộp cho tông môn mà không có nuốt riêng. Rõ ràng là hắn vẫn suy nghĩ cho tông môn.

Trước kia, hắn cũng còn có một chút ý kiến đối với Lâm Phàm. Nhưng vào lúc này, tất cả đều tan thành mây khói.

Mặc dù kẻ này có chút phách lối, sẽ chọc phiền phức cho tông môn, nhưng tất cả những thứ này đều không trọng yếu. Chỉ cần kẻ này có một lòng suy nghĩ vì tông môn là được rồi.

Lâm Phàm cảm giác có một ánh mắt quái dị nhìn chằm chằm vào về phía mình. Lúc quay sang, hắn lại phát hiện trong ánh mắt của Hỏa Dung trưởng lão như có lửa cháy hừng hực tựa như là có ý nghĩ xấu với mình.

Ánh mắt này khiến hắn không được tự nhiên.

– Khụ khụ khụ!

Lâm Phàm ho nhẹ vài tiếng như muốn nói trưởng lão ngài còn nhìn cái gì nữa? Chẳng lẽ trên mặt ta có hoa hay sao?

– Lão sư, lúc này chúng ta nên phái người đi đến thành Nguyệt Sơn. Lối vào của khoáng mạch nguyên tinh kia ở ngay phía dưới cửa hàng của La Chân Sơn, là vị hôn phu của Hoàng Thanh Hoa, em gái của Hoàng Phú Quý, đệ tử của tông ta. Chuyện này ta sẽ bàn với đối

phương một chút, chúng ta cũng nên bồi thường cho bọn họ một phần.

Lâm Phàm nói.

Thiên Tu gật đầu, nói:

– Đây là chuyện đương nhiên. Tông ta cũng sẽ không làm những chuyện cướp đoạt của dân lành. Mà đúng rồi, thành chủ cùng đệ tử trấn thủ thành Nguyệt Sơn cũng nên thay người rồi. Ngươi cho rằng cho ai làm là thích hợp nhất?

– Vấn đề này lão sư đừng hỏi ta. Ta không biết. Lão sư và mấy vị trưởng lão cứ bàn bạc với nhau đi.

Hắn cũng không muốn quản những chuyện này. Lần này, mục đích chủ yếu khi trở về cũng chính là thông báo về chuyện của khoáng mạch nguyên tinh và tiện đường mang tộc Địa Linh này về tông mà thôi.

Khoáng mạch nguyên tinh này là được phát hiện tại thành Nguyệt Sơn của Viêm Hoa tông cho nên hắn cũng không muốn nuốt riêng. Nếu như là phát hiện ở bên ngoài địa bàn của tông môn hoặc là tại hiểm địa, vậy hắn chỉ có thể tịch thu, bỏ túi.

Nhưng lúc này hắn bỗng nhiên nghĩ đến một việc.

Chính là trong bụng của Thâm Uyên Chi Trùng kia lại cũng có nguyên tinh. Hiển nhiên là ở Vạn Quật thâm uyên cũng chôn dấu một khoáng mạch nguyên tinh.

Chỉ là chỗ kia liên thông với mấy đại tông môn. Nếu như Viêm Hoa tông đi khai thác, khẳng định sẽ dẫn tới chú ý của các tông môn khác, thậm chí có thể dẫn tới chiến tranh. Cho nên sau khi cẩn thận suy nghĩ một phen, Lâm Phàm quyết định mình vẫn nên chôn giấu chuyện này ở trong lòng. Chờ sau này có cơ hội, hắn lại đi kiểm tra một chút.

– Địch Địch!

Nghe thấy Lâm Phàm gọi mình, Địa Linh Địch Địch nhảy dựng lên rồi vội vàng đáp lời. Vừa mới đến một chỗ xa lạ, lại gặp được những sinh linh nguy hiểm này, mặc dù hoàn cảnh chung quanh rất tốt đẹp, thế nhưng mà hắn cũng không dám khinh thường.

Những sinh linh này thế nhưng mà sẽ ăn hết bọn họ.

Lâm Phàm cảm giác có cần phải dặn dò Địch Địch một phen. Mặc dù những sinh linh này rất thông minh, nhưng mà mạch suy nghĩ của bọn họ đúng là không bình thường.

Đe dọa bọn họ hiển nhiên là chuyện không thể nào. Hắn nhất định phải kể cho đối phương nghe về lịch sử của Viêm Hoa tông, để bọn họ minh bạch, bọn họ đang sinh hoạt ở trong tình cảnh nguy hiểm cỡ nào.

– Tới chỗ ta!

Lâm Phàm ngoắc tay.

Địch Địch có chút sợ hãi. Nắm lông ở trên đỉnh đầu của hắn hơi nhúc nhích một chút. Hắn quay đầu nhìn về phía đồng bạn để tìm kiếm sự trợ giúp, thế nhưng mà những người khác vẫn ôm chặt lấy nhau, lắc đầu biểu thị không giúp được.

Trên đỉnh núi, Lâm Phàm ngồi xuống mà Địch Địch thì đứng ở một bên.

Cũng không biết hai người này nói thầm với nhau về cái gì mà biểu tình trên khuôn mặt của Địch Địch liên tục thay đổi.

Lúc thì như kinh ngạc, có khi lại giống như là rất khiếp sợ, rất phẫn nộ, mà có đôi khi lại tràn ngập nhiệt tình.

Cũng không lâu lắm, Địch Địch quay về. Lúc này, trên mặt của hắn không còn sự sợ hãi nữa. Hắn đứng trước mặt những người khác, giơ cánh tay ngắn nhỏ lên cao và nói:

– Các bạn, chúng ta phải cố gắng. Chúng ta muốn nghiên cứu, phát minh, chế tạo. Chúng ta muốn hòa bình. Cho nên, sau này, chúng ta sống ở nơi này, sử dụng trí tuệ của chúng ta nghiên cứu, phát minh ra những thứ mà chúng ta muốn nghiên cứu.

Những Địa Linh khác không biết lão đại Địch Địch của bọn họ đến cùng là đã trải qua sự tình gì. Vì cái gì mà hắn lại đột nhiên nói những lời này. Chuyện này khác xa với tính cách trước đây của hắn.

Lâm Phàm đứng ở một bên, cười hài lòng. Hắn cảm thấy mình đúng là không có lãng phí nước bọt.

Địa Linh Địch Địch này rất không tệ. Ngày sau, khi Viêm Hoa tông thành lập đoàn đội nghiên cứu khoa học, trong đó tất có một chỗ của hắn.

– Đồ nhi, ngươi nói cái gì với Địa Linh này mà để hắn ủng hộ chúng ta như vậy?

Thiên Tu cũng tiếp nhận những Địa Linh này tồn tại. Đồng thời, ông cũng không ngờ trình độ những Địa Linh này nghiên cứu, phát minh lại còn lợi hại hơn những Luyện Khí đại sư kia của tông môn.

Nếu như tông môn có những Địa Linh này gia nhập vậy sẽ giống như là hổ mọc thêm cánh.

– Ta chỉ nói về chính nghĩa.

Lâm Phàm nói rất nghiêm túc.

Tất cả đều không có vấn đề gì bất thường cả. Địch Địch thay đổi vì đây là chính nghĩa, mà mình là đại biểu cho chính nghĩa.

Thiên Tu nhìn về phía đồ nhi này của mình một lúc lâu, cuối cùng cũng gật đầu. Theo ông, có lẽ đây là chính nghĩa của đồ nhi mình đi.

Hỏa Dung nói thầm trong lòng. Chính nghĩa sao? Đây rõ ràng là lừa dối mà.

– Lão sư, ta về thành Nguyệt Sơn trước. Các ngươi an bài tốt đệ tử, rồi tranh thủ thời gian qua bên kia trấn thủ. Ta về trước chờ các ngươi đến.

Chuyện nên nhắn nhủ thì hắn cũng đều đã nói rõ ràng. Bây giờ, thành Nguyệt Sơn không có người trấn thủ, vì để phòng đêm dài lắm mộng, hắn vẫn mong tông môn mau chóng cử người tới.

– Được.

Nghe Thiên Tu đồng ý xong, Lâm Phàm xé rách hư không, trốn vào trong đó, đi về phía thành Nguyệt Sơn.

Lúc này, Hỏa Dung nói:

– Sư huynh, chúng ta nên làm gì với những Địa Linh này bây giờ?

Bây giờ, những Địa Linh này đã tiếp nhận nơi này, mà Địch Địch càng tràn đầy dâng trào đấu chí. Vừa rồi sinh linh kia đã nói với hắn.

Hòa bình cùng chính nghĩa cần sức mạnh của bọn họ.

Chuyện này khiến cho người một mực sống ở lòng đất như là

Địch Địch có cảm giác thứ mà bọn họ nghiên cứu ra lại trọng yếu như thế, lại là sức mạnh mà chính nghĩa cùng hòa bình cần. Nghĩ đến đây, hắn làm sao không hưng phấn cho được.

Thiên Tu nói:

– Đệ an trí bọn họ đến Luyện Khí đường. Chúng ta sẽ mở một phân đường mới do bọn họ tự hành quản lý, tông môn cung cấp vật liệu, không cho phép bất kỳ đệ tử nào qua đó quấy nhiễu bọn họ.

– Ừm.

Hỏa Dung gật đầu. Hắn cũng biết tầm quan trọng của những Địa Linh này đối với tông môn. Sau đó, tựa như là nghĩ tới điều gì đó, hắn quay sang nói với Thiên Tu:

– Sư huynh, gần đây ta phát hiện bên trong Vô Địch phong có một đệ tử kỳ tài. Tốc độ tu hành cực nhanh, có thể nói là kinh tài tuyệt diễm.

– À. Nếu hắn là người của Vô Địch phong, như vậy đồ đệ của ta tự nhiên đã biết, chúng ta không cần quá để ý.

Lúc này, Thiên Tu không có nhiều hứng thú đối với đệ tử kinh tài tuyệt diễm. Bởi vì tầm mắt của hắn đã bị Lâm Phàm nâng lên một tầm cao mới.

– Đồ đệ này của ngươi đúng là biết nhìn người. Hắn dẫn mấy đệ tử quản sự rời đi mà tạm thời giao Vô Địch phong cho đệ tử kia quản lý. Hiển nhiên là hắn cũng có ý bồi dưỡng kẻ này.

Hỏa Dung cười nói. Nếu như đệ tử này là tại sơn phong khác thì chưa chắc đã có kết cục này.

Dù sao đệ tử tiến bộ nhanh như vậy, cho dù là phong chủ cũng sẽ cảm nhận được áp lực cực lớn.

– Ha ha!

Thiên Tu cười to. Ông không nói thêm gì nữa, mà là mang theo những Địa Linh này, đi về phía Luyện Khí đường.

Giữa thiên địa, Lâm Phàm đang di chuyển trong hư không vô tận.

Đột nhiên!

Hắn dừng bước bởi vì hắn cảm thấy có một khí tức khóa chặt

hắn.

Mà đồng thời hắn cũng khóa chặt nơi phát ra khí tức này.

Từ hư không đi ra, hắn nhìn chằm chằm về phía dưới.

Ở phía dưới, một thanh niên tóc đen ngẩng đầu, nhìn lên hư không. Thanh đao màu đen ở sau lưng thanh niên này tản ra đao ý nồng đậm. Hai người đối mặt, bốn mắt nhìn nhau thật lâu không có dời.

– Ngươi rất mạnh!

– Ngươi rất mạnh!

Hai người trăm miệng một lời, đồng thời nói.

Lâm Phàm cảm giác khí tức của người này rất sắc bén. Đao ý như trời, nặng nề vô biên. Đây là lần đầu tiên mà hắn gặp được người có thể có được khí tức như vậy khi mà cảnh giới không hơn hắn quá nhiều.

Mặc dù tu vi chỉ là Thiên Cương cảnh tầng sáu, nhưng mà khí tức phát tán ra lại làm cho người cảm thấy kinh hãi.

– Đáng tiếc, ngươi lại không phải cao thủ dùng đao.

Thanh niên tóc đen mở miệng nói:

– Nhưng ngươi là người cường đại nhất trong thế hệ trẻ hiện này. Ta muốn chiến với ngươi một trận.

Từ trên không trung hạ xuống đất, Lâm Phàm thản nhiên nói:

– Tốt. Ngươi cũng là người có tu vi cường đại nhất trong số những người cùng tuổi mà ta đã gặp. Ta đúng là cảm thấy rất hứng thú.

Theo Lâm Phàm, thực lực của người này hoàn toàn chính xác là rất mạnh. Mấy người Quân Vô Thiên, Đạo Thiên Vương, Vân Tiêu hoàn toàn không có cách nào để so sánh, chênh lệch quá xa.

Hơn nữa nhìn qua, người này tuyệt đối không phải là người của Viêm Hoa tông. Nếu như là người của tông môn, tranh đoạt vị trí người đứng đầu trong thập phong sẽ càng thêm thú vị.

Một cường giả Thiên Cương cảnh tầng sáu đó nha. Vậy để mình

nhìn xem với tu vi Thiên Cương cảnh tầng bốn, không có lĩnh ngộ pháp tắc, mình có thể chiến thắng đối phương hay không?

Thanh niên tóc đen rút thanh đao màu đen ra. Bởi vì đao ý phát ra trên thanh đao màu đen này, hư không cũng bắt đầu chấn động.

Đột nhiên.

– Hắc Dực!

Lấy thanh niên tóc đen này làm trung tâm, một tấm màn màu đen xuất hiện, bao quanh Lâm Phàm giống như là muốn bao phủ vùng thiên địa này vậy.

– Thú vị! Ta muốn nhìn xem ngươi mạnh bao nhiêu.

Cuồng Thân!

Bạo Huyết!

Thất Thần Thiên Pháp!

Bật hết hỏa lực.

Xoạt xoạt!

Áo nổ tung, thân thể đột nhiên hóa thành khổng lồ, mái tóc dài màu đỏ ngòm bay múa, khí lưu quanh thân cũng trở nên sền sệt.

Một khí tức mênh mông bạo phát ra, đánh vỡ hư không, mà tấm màn đen kia giống như là nhận lấy trở ngại, không cách nào tiến lên, chỉ có thể hình thành nửa vòng tròn, dừng lại ở nơi đó.

– Ngươi rất mạnh! Ngươi thật sự rất mạnh. Nếu như ngươi là cao thủ dùng đao thì ta sẽ càng hưng phấn.

Thanh niên tóc đen cười lớn, trong mắt lóe ra vẻ hưng phấn.

Trên đoạn đường này, hắn đã cảm ứng được rất nhiều người phi hành ở trong hư không. Nhưng chỉ có một mình Lâm Phàm là có thể làm cho hắn cảm thấy hưng phấn. Lúc đó, hắn nhanh chóng dùng khí tức khóa chặt đối phương rồi để đối phương cảm nhận được đao ý mênh mông của mình mà xuống đây đánh với hắn một trận.

Chương 310: Vận khí của ngươi rất tốt

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– Ha ha ha. Ông trời thật khiến ta cảm thấy hưng phấn, thật sự là quá hưng phấn! Không ngờ lại cho ta gặp được một đối thủ như ngươi.

Thanh niên tóc đen cười. Thanh đao màu đen trong tay xé rách hư không, bổ thẳng vào vai của Lâm Phàm.

Máu tươi phun trào.

Mà dáng tươi cười tùy tiện kia cũng là im bặt, thậm chí hơi có vẻ vặn vẹo.

Bởi vì lúc này, một tay của Lâm Phàm đã nắm lấy sống đao của hắn, còn một tay khác đánh một quyền vào bụng của thanh niên tóc đen. Sức mạnh cuồng bạo đánh xuyên qua hư không, hình thành một cột sáng bắn ra sau lưng hắn, quét ngang hết thảy.

– Thật sự là sảng khoái! Ngươi quá tự cao rồi. Đáng chịu đòn!

Lâm Phàm cười phá lên, cực kỳ hưng phấn. Hắn không ngờ gia hỏa này vậy mà cường đại như thế, thật đúng là khiến cho người ta cảm thấy hưng phấn.

Thanh đao màu đen nhấc lên. Sức mạnh khổng lồ nhanh chóng bộc phát ra, muốn chém Lâm Phàm thành hai khúc, nhưng lại bị một chưởng của Lâm Phàm ngăn cản.

Hai người đột nhiên quát to, đồng thời đấm ra. Hai nắm đấm va chạm, ở giữa hình thành dòng lũ sức mạnh cuồng bạo, chấn động khiến cho hư không cũng phải vỡ ra.

Hai bóng người nhanh chóng tách ra, lẫn nhau đối mặt. Từ trong mắt của đối phương, hai người đều có thể nhìn ra vẻ hưng phấn.

Đây là sự khát vọng với chiến đấu.

Lâm Phàm đưa tay sờ vết thương trên vai, nhe răng cười.

– Ta thật sự là không cẩn thận, lại bị ngươi chặt một đao.

Mà thanh niên tóc đen cũng là lau máu tươi trên khóe miệng, vuốt vuốt bụng, hít sâu một hơi, quay đầu qua, phun ra một búng máu tươi.

– Không sai! Thật sự là không cẩn thận, ngươi bị ta chặt một đao, ta bị ngươi đánh một quyền, khí huyết đều sôi trào lên. Chẳng qua nếu như ngươi chỉ có thực lực như thế này, vậy thì trận chiến này không có gì thú vị cả, bởi vì ta còn không có lấy ra thực lực chân chính.

– Ngươi nói thật giống như là ta đã dùng toàn lực vậy. Đừng nói nhảm nữa! Tới đi! Để ta đánh chết ngươi.

Lâm Phàm cười. Năm ngón tay bóp chặt. Mái tóc đột nhiên dựng thẳng lên. Một khí tức mênh mông bạo phát ra từ trong cơ thể của hắn.

Chân Ma Chi Thân

Hắn ngược lại muốn xem xem Chân Ma Chi Thân đến cùng là cường đại cỡ nào.

Sương mù màu đen chui từ lòng bàn chân ra, thiêu đốt không gian, phát ra thanh âm tư tư. Sau đó, sương mù càng ngày càng nồng đậm, triệt để bao phủ Lâm Phàm. Làn da đen kịt xen lẫn màu đỏ dần dần biến hóa. Ma khí màu đen khiến cho nhục thân của hắn càng thêm cường đại.

Trên mu bàn tay có một trận văn thần bí xuất hiện. Trận văn này tản ra ánh sáng màu đen, thuận theo cánh tay, một mực kéo dài đến lồng ngực rồi ở chỗ lồng ngực, trận văn nhanh chóng hình thành một phù văn thần bí hình tròn.

Lập tức, phù văn thần bí này tản mát ra quang mang khác thường, nhanh chóng kết nối với các bộ phận trên thân thể. Sức mạnh vô cùng vô tận bạo phát ra.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng thanh niên tóc đen run lên. Nhưng sau đó, hắn cười phá lên.

– Thật cường hãn! Ngươi thật sự rất mạnh, nhưng mà ta cũng không yếu đâu. Từ trước đến này, ta chỉ mới thua qua một lần nhưng mà là do tu vi của đối phương hơn ta quá nhiều thôi. Lần này, ta sẽ không thua tiếp lần thứ hai nữa đâu.

– Hắc Ma Đao Thân, ta muốn trảm thần

Hắn nhanh chóng cắm thanh đao màu đen vào lồng ngực của mình. Thân thể uốn cong, con ngươi đột nhiên phóng đại. Thanh đao màu đen dần dần hòa tan, trở thành một bộ phận của thân thể. Từ trên người thanh niên tóc đen, một đao ý mênh mông bạo phát ra. Mỗi một khối cơ bắp đều tản ra sự sắc bén.

– Đến đây! Lấy ra sức mạnh pháp tắc của ngươi đi! Để ta nhìn xem cường giả lĩnh ngộ pháp tắc rốt cuộc mạnh cỡ nào.

Ầm!

Trong nháy mắt, Lâm Phàm biến mất mà khi xuất hiện một lần nữa thì hắn đã đứng ở trước mặt thanh niên kia. Thanh âm mênh mông, to, tràn đầy uy nghiêm vô thượng vang lên.

– Băng Diệt!

Uỳnh!

Sức mạnh không thể địch nổi nhanh chóng bạo phát ra. Ở trước mặt sức mạnh khủng bố như vậy, hư không cũng lộ vẻ nhỏ bé và không ngừng vỡ vụn.

– Hắc Đao Chân Ý

Thanh niên đột nhiên quát to, cánh tay quét ngang. Mặc dù trong tay không đao, nhưng hắn chính là đao, đao chính là hắn. Đao ý theo cánh tay cắt đứt hư không, lao tới.

Ầm!

Sức mạnh khổng lồ phóng lên tận trời. Mặt đất cũng bắt đầu rạn nứt. Vết nứt lít nha lít nhít như mạng nhện lan tràn ra bốn phương tám hướng. Thậm chí sức mạnh của hai người thẩm thấu tới lòng đất, sau đó từ trong những vết nứt kia bạo phát ra, phóng lên tận trời, hình thành từng cột sáng phóng thẳng lên tới trời.

– Thật đúng là có ý tứ.

Lúc này, Lâm Phàm cảm thấy rất hưng phấn. Đây mới thật sự là

chiến đấu, để hắn có thể cảm thụ được khoái cảm khi chiến đấu. Về phần những trận chiến trước kia, hoàn toàn chính là nghiền ép, không phải hắn nghiền ép kẻ khác thì chính là bị người nghiền ép.

Trong chốc lát, hai người đứng tại chỗ, nhìn thẳng nhau, ai cũng không chịu lui ra phía sau. Mà lấy hai người làm trung tâm, mặt đất không ngừng hãm sâu xuống dưới, hình thành cái hố to lớn.

Mặt đất này bởi vì trận chiến của hai người mà đã tơi tả.

Máu tươi vương đầy đất, không biết đến cùng là máu của ai.

Ầm!

Tiếng nổ vang lên.

Thanh niên tóc đen cúi đầu, thở hổn hển, mồ hôi trên trán không ngừng lăn xuống, trên thân thể chồng chất vết thương. Hắn há miệng, phun ra một búng máu tươi.

Mà Lâm Phàm cũng là như thế. Hắn không có cảm giác bị mệt mỏi. Nhưng mà vừa rồi chiến đấu cùng thanh niên tóc đen này, khí huyết trong cơ thể bị chấn động đến sôi trào, thương thế cũng vô cùng nghiêm trọng.

– Ngươi không được rồi sao?

Mặc dù máu me khắp người, nhưng lúc này Lâm Phàm lại rất hưng phấn. Cảm giác hưng phấn ở sâu trong huyết dịch này thật sự là xlàm cho người ta cảm giác hưng phấn sướng rồi.

– Ta… không có lúc nào không được cả.

Thanh niên tóc đen đột nhiên quát to, một lần nữa đánh tới.

– Ha ha ha. Thế này mới đúng chứ! Nếu đã chặn đường ta nhưng cứ như vậy mà đã không được thì ngươi sẽ lãng phí thời gian của ta.

Lâm Phàm cười lớn.

Uỳnh!

Giờ phút này, trong hố sâu, lần nữa truyền đến những tiếng nổ mạnh, còn có sức mạnh mênh mông kia phóng lên tận trời.

Lấy sức mạnh đánh vỡ hết thảy, con đường này có thể, nhất định có thể đi đến cuối.

Lâm Phàm tin tưởng sức mạnh là thứ cường hãn nhất. Cho dù là pháp tắc, hắn cũng có thể đánh vỡ.

Thanh niên tóc đen này chỉ lĩnh ngộ Đao Ý Pháp Tắc mà thôi. Khi đối mặt với pháp tắc, hắn chỉ cần dùng sức mạnh tuyệt đối là có thể cứng rắn chịu đòn. Dù khí huyết bị chấn động đến sôi trào, hắn cũng không sợ hãi chút nào.

Chỉ là thực lực của thanh niên tóc đen này hoàn toàn chính xác là rất mạnh. Phán quyết của Thiên Tông điện với hắn, chênh lệch thật sự là quá lớn, hoặc là nói không có bất kỳ khả năng gì để so sánh.

Trong vòng mười mấy dặm, khí tức mênh mông, nhanh chóng tản ra bốn phía. Cảm nhận được sức mạnh kinh khủng này, những dã thú, yêu thú ở xung quanh nhanh chóng chạy tán loạn.

Ầm!

Ầm!

Hai âm thanh truyền đến.

Hai thân thể, một lớn một nhỏ văng ra, ngã trên mặt đất.

– Ta vậy mà thua.

Thanh niên tóc đen thở hồng hộc, ngơ ngác nhìn về phía không trung. Hắn không ngờ mình lại bại một lần nữa.

– Thật sự là thoải mái.

Lâm Phàm cười. Hắn không ngờ khi sử dụng toàn bộ thực lực, mình lại cường hãn như thế. Dùng sức mạnh tuyệt đối đánh vỡ hết thảy, cảm giác thật là quá sung sướng.

Lúc này, xương cốt trong thân thể đã vỡ tan. Thậm chí, hắn còn không thể động đậy được nữa, nhưng mà khí tức vẫn còn, cách cái chết còn khá xa.

Lạch cạch!

Đúng lúc này, thanh niên áo đen lộn người, đưa tay muốn leo ra hố sâu,

– Ngươi thật rất mạnh. Nhớ kỹ, ta gọi là Chân Nguyệt. Ngươi tên là gì?

– Lâm Phàm.

Thanh niên áo đen sững sờ, nói:

– Ta biết rồi ngươi chính là phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông. Không ngờ lại là ngươi. Bây giờ, ngươi chỉ sợ đã không thể động đậy nữa rồi, nhưng mà ta sẽ không giết ngươi. Ta sẽ còn trở về tìm ngươi để khiêu chiến với ngươi thêm lần nữa.

Chân Nguyệt giơ tay lên, xé rách hư không, bò vào.

Lúc thanh niên áo đen chuẩn bị bò vào thì Lâm Phàm mở miệng nói.

– Chân Nguyệt.

– Thế nào?

Chân Nguyệt nhìn qua Lâm Phàm. Gia hỏa này là người thứ hai để hắn cảm nhận được thất bại, nhưng hắn sẽ mạnh lên, trở nên càng mạnh mẽ hơn.

– Không có gì, vận khí của ngươi rất tốt.

– Ha ha ha ha…

Chân Nguyệt nở nụ cười,

– Không sai, vận khí của ta rất tốt để ta cảm nhận được thất bại. Nhưng mà lần sau, chính là đến lượt ngươi có vận khí tốt.

Chân Nguyệt nhanh chóng tiến trong hư không. Vết nứt trong nháy mắt đã khép kín.

– Hazz. Tiểu gia hỏa, ngươi không hiểu ý của ta rồi.

Lâm Phàm nằm ở nơi đó. Thái Hoàng Kiếm bay ra. Vừa rồi, hắn thật đúng là muốn dùng Hữu Sắc Nhãn Tình, lưu đối phương lại. Nhưng suy nghĩ kỹ một chút, hắn thấy thế giới này phải có nhiều người thú vị như vậy mới vui.

Thái Hoàng Kiếm chém xuống.

Mười giây sau.

Lâm Phàm mở mắt, trạng thái khôi phục lại viên mãn. Hắn nhanh chóng đổi một bộ quần áo.

– Vừa rồi, cảm giác chiến đấu thực là không tồi. Chỉ là sau khi phục sinh, loại cảm giác này lại tiêu tán. Thật là khiến người ta thấy khó chịu. Cảm giác tự mãn ở trong lòng còn không có tiêu trừ. Không ngờ trận chiến kia lại khiến cho ta càng thêm tự mãn.

Từ trong hố sâu đi ra, Lâm Phàm nhìn thoáng qua tình huống chung quanh.

Mặt đất tơi tả, mấp mô. Thật sự là đáng tiếc cho một nơi tốt như này.

Lắc đầu, hắn bước vào hư không, nhanh chóng rời đi.

Thành Nguyệt Sơn.

Trong nhà của Hoàng Phú Quý.

Lúc này, La Chân Sơn rất hưng phấn. Thành chủ cùng Lý An bị giết. Đây chính là việc khiến cho tất cả mọi người trong thành đều vui vẻ. Đây là chuyện vui lớn bằng trời.

– Chỗ tiệm thuốc của ngươi có một thứ có tác dụng rất lớn đối với tông môn. Cho nên, tông môn quyết định, sẽ mua tiệm thuốc kia của ngươi. Về phần giá cả thì ngươi cứ yên tâm, chúng ta tuyệt đối sẽ không để ngươi thiệt thòi.

Lâm Phàm ngồi ở chỗ đó, nói với La Chân Sơn.

La Chân Sơn lắc đầu, nói:

– Tông môn không cần mua đâu. Chỉ cần hữu dụng đối với tông môn, ta đều có thể kính dâng.

Lâm Phàm lắc đầu, nói:

– Không có việc gì. Chờ sau khi người của tông môn đến, bọn họ sẽ thương lượng cùng với ngươi. Nhưng ngươi phải nhớ kỹ, chuyện này không được nói với người khác.

– Vâng, ngài yên tâm. Cho dù chết, ta cũng sẽ không nói.

La Chân Sơn gật đầu. Mặc dù hắn không có tu hành, nhưng mà bây giờ xem ra, trong tiệm thuốc của mình, khẳng định có thứ gì trọng yếu.

Ngoài sân nhỏ có rất nhiều thành dân đang vây quanh. Lúc này, bọn họ cũng đều đang thì thầm nói chuyện.

– Hoàng gia thật phát đạt. Không ngờ Phú Quý lại có thể quen biết đại nhân vật như vậy tại tông môn.

– Phong chủ gì kia có phải là có địa vị rất cao hay không? Ta nhìn trông người đó rất lợi hại.

– Là phong chủ của Vô Địch phong, địa vị khẳng định cao. Từ chỗ tiên sinh kể chuyện, ta đã nghe được mấy vị phong chủ của Viêm Hoa tông chúng ta đều là những ngươi có khả năng trở thành tông chủ trong tương lai. Ngươi nói có cao hay không?

– Lợi hại như vậy sao? Phú Quý có thể đi theo đại nhân vật như vậy, thành tựu sau này không phải là sẽ rất cao hay sao?

– Ừm. Chính là như vậy. Lúc Lý An nhìn thấy đại nhân, hắn đều bị hù dọa giống như là mất hồn vậy. Phú Quý thật ghê gớm, không biết Phú Quý đã có người yêu hay chưa, nếu như không có thì tốt.

– Chờ chút nữa, chúng ta đi hỏi mẹ của Phú Quý là biết. Nếu như còn không có, vừa vặn chúng ta cũng có thể làm mai. Cháu gái của ta…

Sau khi La Chân Sơn rời đi.

– Sư huynh, người của tông môn bao giờ thì tới vậy?

Lã Khải Minh hỏi.

Lâm Phàm gật đầu, nói:

– Ừm. Chẳng mấy chốc là bọn họ sẽ tới. Trong khoảng thời gian này, chúng ta chỉ cần chờ ở chỗ này là được.

Mấy người Lã Khải Minh mặc dù còn không biết bên trong rốt cuộc là thứ gì. Nhưng sư huynh coi trọng như vậy, hiển nhiên không phải đồ vật bình thường. Hơn nữa, thứ này hữu dụng đối với tông môn, vậy thì bọn họ càng không thể để xảy ra chuyện. Cho nên bọn họ đều tập trung tinh thần để ý đến tình huống xung quanh.

Chương 311: Đây là trách nhiệm cao thượng

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Thiên Thần giáo, tổng bộ khu thứ sáu.

– Đại nhân, kế hoạch của chúng đã thất bại. Chuyện ở thành Nguyệt Sơn đã bị Viêm Hoa tông phát hiện. Bây giờ khoáng mạch nguyên tinh bị phong chủ của Vô Địch phong và đệ tử của Viêm Hoa tông khống chế.

Một tên giáo đồ quỳ lạy trên mặt đất, bình tĩnh nói.

– À. Thật sao?

Ở giữa đại điện, một nam tử mặc áo choàng ngồi ngay ngắn trên bảo tọa đen kịt. Áo choàng màu đen che kín người, chỉ để lộ chỗ bàn tay. Ngón tay lộ ra lại không phải là tay người mà là ngón tay của một bộ xương khô. Trên ngón tay mang theo chiếc nhẫn, phía trên khảm nạm một viên châu báu.

Mặc dù ngữ khí lạnh nhạt, nhưng giáo đồ quỳ lạy trên mặt đất kia lại cảm giác nội tâm lạnh lẽo.

– Thật sự là những kẻ ngu xuẩn! Không ngờ lại để bị Viêm Hoa tông phát hiện.

Hắn chính là người đã phát hiện phía dưới thành Nguyệt Sơn có khoáng mạch nguyên tinh. Vốn dĩ, hắn định trực tiếp xâm chiếm chỗ đó. Nhưng nghĩ lại, nơi đó chính là thành Nguyệt Sơn. Nếu như Thiên Thần giáo bọn họ trắng trợn xâm lấn, nghênh đón bọn họ chính là đả kích mãnh liệt của Viêm Hoa tông, thậm chí có thể khiến cho tình huống rất không ổn.

Bởi vậy, hắn lẻn vào thành Nguyệt Sơn, để Lý An phát hiện khoáng mạch nguyên tinh ẩn chứa phía dưới cửa hàng kia. Hắn

muốn bọn họ khai thác, còn mình thì làm chim sẻ đứng sau. Sau khi bọn họ khai thác hoàn tất thì mới cướp về. Như vậy tất cả nguyên tinh đều sẽ thuộc về Thiên Thần giáo bọn họ.

Không khí ở hiện trường hơi có vẻ nặng nề. Giáo đồ quỳ dưới đất không dám nói lời nào vì hắn biết đại nhân đang suy nghĩ.

– Phong chủ của Vô Địch phong sao? Đây cũng là một gia hỏa thú vị. Nhưng chúng ta cũng không thể buông tha khoáng mạch nguyên tinh này. Đến cùng là có nên liều một lần hay không đây? Thật sự là nhức đầu.

Nam tử tự nhủ.

– Đại nhân, khoáng mạch nguyên tinh vô cùng trọng yếu. Ta nghĩ nếu như chỉ là một tên phong chủ thì chúng ta có thể liều một lần. Người của Viêm Hoa tông muốn đến thành Nguyệt Sơn chí ít cần một ngày. Chỉ cần trong đoạn thời gian này, chúng ta chiếm lấy thành Nguyệt Sơn, bố trí đại trận, lấy đi khoáng mạch. Khi đó dù người của Viêm Hoa tông có đến thì bọn họ cũng sẽ bất lực.

Giáo đồ trầm mặc một lát nói.

– Vậy sao? Nếu như thực hiện được, đến lúc đó Viêm Hoa tông sợ rằng sẽ điên lên. Nhưng ta ưa thích. Tốt! Vậy để ta xem phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông đến cùng là mặt hàng gì, vậy mà có thể giết nhiều giáo đồ của giáo ta như thế.

Thành Nguyệt Sơn.

Trong nhà của Hoàng Phú Quý.

Lâm Phàm ngồi xếp bằng. Lấy bản chép tay thu hoạch được từ Vạn Quật mật tàng ra, trong này ghi chép hai loại trận pháp cực kỳ cao thâm, huyền diệu.

Thậm chí để hắn cảm giác có chút bất đắc dĩ.

Lĩnh ngộ trận pháp này lại cần đến cả triệu điểm tích lũy. Chẳng lẽ đây là trận pháp làm từ kim cương sao? Thật đúng là làm cho người ta khó chịu.

– Mình có nên học hay không?

Hắn đang suy tư, cảm giác học được trận pháp thì có tác dụng gì?

Dù sao đây cũng chỉ là trận pháp phong ấn mà thôi. Đến cùng là có địch nhân nào mà mình muốn phong ấn đây? Dù sao địch nhân đều là dùng để đập chết mà kiếm điểm tích lũy, phong ấn hắn không phải là ngốc hay sao?

Trong chốc lát, hắn nghĩ thông suốt. Học cái rắm. Có triệu điểm tích lũy thì thà đề thăng công pháp khiến thực lực bản thân trở nên mạnh mẽ, đó mới là chân lý.

– Học làm cái quái gì? Toàn là những thứ lãng phí điểm tích lũy. Lần trước, môn công pháp Hư Không Thiết Cát Thuật kia đã hãm hại mình mất toi mấy chục nghìn điểm tích lũy rồi. Lâm Phàm quyết định về sau chỉ cần là ngạnh công thì hắn đều sẽ học tập, còn những thứ quanh co khúc khuỷu này hoàn toàn chính là lãng phí thời gian.

Những công pháp thu hoạch được ở bên trong Vạn Quật mật tàng cũng bị hắn ném tới Công Pháp điện của Vô Địch phong.

Thất Tình Lục Dục Phá Diệt Pháp, Chí Cao Pháp, Lưu Ly Thân.

Trong ba môn công pháp này, môn công pháp đầu tiên đã bị hắn giấu đi rồi, không để bất luận kẻ nào tu luyện. Nếu như thất tình lục dục đều không còn vậy thì tu luyện có ý nghĩa gì.

Hai môn công pháp phía sau cũng không tệ, rất hoa lệ. Về phần những công pháp khác thì cũng coi là vụn vặt lẻ tẻ, cao nhất cũng chỉ là Địa giai. Coi như là tăng thêm chút nội tình cho Vô Địch phong.

– Ừm?

Đúng lúc này, hắn mở mắt bởi vì hắn cảm giác khí thế phía ngoài có chút không thích hợp.

– Sư huynh, không xong rồi.

Lúc này, bên ngoài truyền đến thanh âm của Lã Khải Minh.

Hắn nhanh chóng đẩy cửa đi ra ngoài, mấy người Lã Khải Minh cũng vội vàng đi tới.

Lâm Phàm nhíu mày, ngẩng đầu lên nhìn. Lúc này, chỗ bầu trời ở phương xa, mây đen quay cuồng giống như là có ác ma gầm thét ở bên trong.

Các thành dân của thành Nguyệt Sơn cũng nhìn thấy dị tượng ở phương xa. Lập tức, bọn họ hoảng sợ, hét to như là tận thế tiến đến

nơi vậy.

– Sư huynh, đây là tình huống như thế nào?

Mấy người Lã Khải Minh lo lắng nói. Từ trong mây đen kia, bọn họ có thể cảm nhận được một khí tức cực kỳ khủng bố. Khí tức này rất âm trầm khiến cho người ta cảm thấy áp lực nặng nề.

– Chẳng lẽ là khoáng mạch nguyên tinh bị người khác phát hiện? Đám người này muốn thừa dịp đại bộ đội của Viêm Hoa tông chưa tới, đến đây cướp đoạt hay sao?

Lâm Phàm nói thầm, sau đó cười lạnh.

– Tốt. Ta ngược lại muốn xem xem là ai có gan to như vậy. Các ngươi trông coi trong nội thành, ta đi xem một chút.

– Vâng, sư huynh.

Lã Khải Minh gật đầu. Hắn tự biết thực lực của nhóm người mình không được cao. Dù đi thì cũng chỉ là cản trở sư huynh mà thôi. Điều mà bây giờ bọn họ có thể làm được chính là trấn an các thành dân trong thành, còn có duy trì trật tự.

Tường thành.

Lâm Phàm chắp tay sau lưng, nhìn chằm chằm vào đám mây ở phương xa. Thanh âm hạo hãn vang lên.

– Thật sự là gan to bằng trời. Nơi đây là thành Nguyệt Sơn của Viêm Hoa tông. Các ngươi là ai? Đừng giả thần giả quỷ nữa! Có ngon thì đi ra cho bản phong chủ.

Vừa dứt lời, Lâm Phàm liền đấm ra một quyền. Thiên địa đột nhiên chấn động. Quyền kình cường hãn nhanh chóng đánh vỡ hư không, lao về phương xa.

– Thì ra là phong chủ của Vô Địch phong, Lâm Phàm. Tại hạ nghe đại danh của Lâm phong chủ đã lâu mà hôm nay mới được gặp mặt. Thật đúng là làm cho người ta cảm thấy hưng phấn.

Quyền kình bị ngăn cản, sau đó tan rã. Từ trong mây đen, một cái xương đầu lâu to lớn chui ra, trong hốc mắt trống rỗng có sương mù màu đen phiêu phù.

Mây đen tản ra phía hai bên. Một tòa vương tọa hiện ra, trôi nổi ở trong mây đen kia. Một bóng người ngồi ở chỗ đó, bễ nghễ nhìn

xuống thành Nguyệt Sơn.

Mà lúc này, từ phía sau vương tọa kia, vô số Hắc Vân Khô Lâu kéo lấy cái đuôi thật dài lao ra, bao phủ cả tòa thành Nguyệt Sơn.

Lập tức, thanh âm trùng điệp, mênh mông vang lên, vọng khắp đất trời.

– Phó hộ giáo Pháp Vương khu thứ sáu của Thiên Thần giáo, Hắc Cốt đại nhân giáng lâm. Mau giao ra khoáng mạch nguyên tinh, chúng ta sẽ tha chết cho các ngươi.

– Khặc khặc!

Thanh âm vọng khắp cả thành trì, tất cả thành dân đều nghe rõ.

– Lại là Thiên Thần giáo.

Lâm Phàm đúng là không ngờ Thiên Thần giáo lại to gan như thế, vậy mà dám chủ động tấn công thành trì của Viêm Hoa tông. Đây chỉ sợ là một lần phách lối nhất của Thiên Thần giáo từ trước tới nay. À không! Huyết Luyện Tôn Giả kia còn phách lối hơn cả gia hỏa này nữa vì hắn dám can đảm xông vào tận Viêm Hoa tông mà cướp người.

Lúc này, phía dưới mây đen xuất hiện từng cái bọc lớn màu đen. Sau đó, bọc lớn đột nhiên nổ tung. Vô số khô lâu nhanh chóng rơi xuống mặt đất, sau đó đứng thẳng lên, tức giận gầm thét.

– Hắc Cốt đại nhân, ngài có thể giao người này cho chúng ta xử lý.

Ở bên cạnh Hắc Cốt, mười bóng người hiện ra. Thanh âm bén nhọn, tràn đầy sát ý vàng lên.

Hắc Cốt đưa tay, nói:

– Không cần, các ngươi không phải là đối thủ của hắn. Cứ giao hắn cho ta xử lý, các ngươi đi giết toàn bộ người ở trong thành, mang khoáng mạch nguyên tinh đi.

– Vâng.

Tử Vong Pháp Tắc, Bạch Cốt Pháp Tắc.

Đây là lần đầu tiên mà hắn nhìn thấy cường giả lĩnh ngộ hai loại pháp tắc. Hơn nữa mỗi một loại pháp tắc đều cường hãn đến kinh

người, khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi, khủng bố.

Lâm Phàm thầm nghĩ, nếu như mình bị tên Hắc Cốt này cuốn lấy để những kẻ còn lại của Thiên Thần giáo tiến vào trong thành thì sẽ có chuyện. Bởi vì lấy thực lực của Lã Khải Minh, căn bản không ngăn cản được những kẻ này, hơn nữa đa số thành dân đều là người không biết võ công, tay trói gà không chặt, chỉ sợ kết quả sẽ là bị ngược sát.

Giờ khắc này, Lâm Phàm bước ra một bước, nhanh chóng trôi nổi ở trong hư không.

– Sư huynh.

Mấy người Lã Khải Minh lộ vẻ lo lắng. Theo cảm nhận của bọn họ, trong hư không có vô số cường giả của Thiên Thần giáo, mà Lâm sư huynh chỉ là một người, chuyện này khiến cho bọn họ đều cảm thấy khẩn trương, không biết nên như thế nào cho phải.

Đây cũng là lần đầu tiên mà các thành dân cảm nhận được tồn tại tà ác như thế.

– Ha ha ha ha! Phong chủ của Vô Địch phong sao, lá gan của ngươi thật đúng là rất lớn đó. Chẳng lẽ ngươi muốn một mình chiến đấu với tất cả chúng ta hay sao?

Hắc Cốt cười như điên. Hắn đúng là không ngờ tên phong chủ của Vô Địch phong này vậy mà có can đảm muốn một người ngăn cản tất cả bọn họ. Thật đúng là gan to bằng trời.

– Sau lưng của ta chính là Viêm Hoa tông con dân. Thân là đệ tử Viêm Hoa tông, ta nhất định phải bảo vệ bọn họ. Muốn tổn thương con dân của tông ta, vậy ngươi phải bước qua thi thể của ta đã.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói. Từ trên thân thể của hắn, một khí thế mênh mông bạo phát ra. Hắn đã chuẩn bị để đối kháng cùng đám người Hắc Cốt.

– Sư huynh.

Lã Khải Minh nhìn chằm chằm vào bóng người làm hắn sùng bái ở trong hư không kia. Sau đó, hắn cũng không thèm để ý chung quanh có người, lấy quyển sổ nhỏ ra, ghi chép lại lời nói vừa rồi cả Lâm Phàm.

Hắn không biết kết quả sau cùng của cuộc chiến này sẽ như thế

nào. Bởi vì sợ hãi mình không còn có cơ hội ghi chép, cho nên hắn chỉ có thể lập tức ghi chép lại, sau đó giấu kỹ trong người.

Cho dù chết, hắn cũng muốn để quyển sổ nhỏ này lưu truyền tiếp.

Mà Nghe được lời nói này của Lâm Phàm, các thành dân của thành Nguyệt Sơn đều giật mình.

Đã từng có người cho rằng chính bọn họ mới là người nuôi sống những người ở bên trong Viêm Hoa tông nhưng không biết nuôi những người cao cao tại thượng kia để làm cái gì.

Nhưng mà hiện tại, bọn họ đã minh bạch. Bởi vì ở trong thời khắc nguy hiểm, những người đó sẽ đứng ở phía trước bảo vệ bọn họ.

– Đại nhân, chúng ta ủng hộ ngài.

Lúc này, một đứa bé ở trong thành hô lớn.

Các thành dân đang ở trong trạng thái hoảng sợ, lúc này cũng kịp phản ứng.

– Đại nhân, chúng ta ủng hộ ngài.

Các thành dân đồng thanh hô to. Tiếng hô vang vọng đất trời.

Lâm Phàm giang hai cánh tay, lắng nghe những âm thanh này.

– Người của Thiên Thần giáo hãy nghe đây. Các ngươi là Tà giáo cho nên các ngươi vĩnh viễn sẽ không cảm nhận được loại niềm tin này tồn tại, bởi vì các ngươi chỉ biết phá hư.

– Bảo hộ con dân là trách nhiệm cao thượng cỡ nào. Lúc này, máu tươi trong cơ thể ta đang sôi trào.

Xoạt xoạt!

Thân thể nhanh chóng biến thành khổng lồ. Hắn sẽ không chủ quan. Cho dù đối mặt với địch nhân yếu đuối nhất, hắn cũng sẽ lấy ra thực lực mạnh nhất, chí ít sẽ không lưu lại bất cứ tiếc nuối nào.

Hắc Cốt cười, nói:

– Ha ha. Thú vị. Thật sự là thú vị. Ngươi cho rằng một mình ngươi có thể ngăn cản được chúng ta hay sao? Một mình bản Pháp

Vương cũng có thể trấn áp ngươi rồi. Nhưng ngươi đã quan tâm đám kiến hôi kia thì ta sẽ để các giáo đồ của ta từ từ ngược sát tất cả những người mà ngươi muốn bảo vệ. Tất cả mọi thứ ở trong thành này đều là của ta, bao quát cả tính mạng của ngươi.

– Giết cho ta.

Lập tức, từ trên mây đen, vô số bóng người lao ra tựa như là châu chấu che khuất bầu trời.

Lâm Phàm ngẩng đầu.

– Hữu Sắc Nhãn Tình mở ra.

Trong chốc lát, những giáo đồ nguyên bản đang lao về phía nội thành đột nhiên cảm giác trong lòng của mình có một đám lửa giận bắt đầu cháy rừng rực.

Hiện giờ, mục tiêu trong lòng của bọn họ chỉ có một cái, đó chính là giết chết Lâm Phàm.

– Các ngươi làm cái gì thế? Bản Pháp Vương ra lệnh cho các ngươi đi giết dân chúng trong thành cơ mà. Các ngươi đi đâu.

Vốn đang rất nhàn nhã, Hắc Cốt đột nhiên phát hiện tình huống không thích hợp. Những giáo đồ kia vậy mà lao về phía phong chủ của Vô Địch phong kia.

Tất cả những chỗ mà Lâm Phàm nhìn đến, toàn bộ cừu hận đều sẽ nhắm về phía hắn. Một khắc cuối cùng, hắn đưa mắt, nhìn chằm chằm vào Hắc Cốt.

Ầm!

Hắc Cốt đứng lên. Tâm tình nguyên bản bình tĩnh cũng biến đổi, trở nên giận dữ.

– Tên đáng chết.

Chương 312: Ta đang làm gì

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– Giết!

– Ăn gia hỏa này.

Vô số giáo đồ của Thiên Thần giáo lao tới. Giờ khắc này, bóng người của Lâm Phàm đã biến mất, hắn đã bị giáo đồ của Thiên Thần giáo bao trùm.

Giáo đồ của Thiên Thần giáo lao lên, bắt lấy người Lâm Phàm, lấy tay xé rách, dùng miệng cắn xé.

– Sư huynh, người nhất định không được có việc gì.

Lã Khải Minh thầm cầu nguyện ở trong lòng. Nhưng mà hắn biết nhân số của đối phương thật sự là nhiều lắm, cường giả càng có không ít. Lần này, áp lực đối với sư huynh chỉ sợ rất lớn.

– Sâu kiến chỉ có thể đi chết.

Lúc này, giọng nói của Lâm Phàm vang lên.

Trên không trung, từ trong khe hở của đống người to lớn kia, mấy tia sáng bạo phát ra, sau đó đóng người kia không ngừng phồng lên.

Ầm!

Tiếng kêu thảm thiết truyền đến.

Giáo đồ của Thiên Thần giáo đột nhiên bị bắn ra, bay thẳng xuống đất.

Lâm Phàm nổi bồng bềnh giữa không trung. Lúc này, hắn đã bật hết hỏa lực. Toàn bộ đặc tính của tất cả công pháp đã được mở ra.

Thực lực của hắn đã đạt đến đỉnh phong.

– Phong Yêu Bia!

Chín tấm Phong Yêu Bia xuất hiện, nhanh chóng bao phủ trên bầu trời thành Nguyệt Sơn. Từ trong Phong Yêu Bia, từng tia sáng rơi xuống phía dưới, bao phủ trọn cả tòa thành Nguyệt Sơn.

Lúc này, Lâm Phàm nhấc ngón tay. Thiên Hà Vương Đỉnh lao ra, miệng đỉnh hơi nghiêng, nước sông cuồn cuộn chảy xuống. Bị dính nước sông, giáo đồ của Thiên Thần giáo không ngừng kêu lên thảm thiết.

– Các ngươi đã dám can đảm đến thành Nguyệt Sơn, vậy thì cũng đừng nghĩ đến chuyện bình an rời đi.

Lâm Phàm đột nhiên quát to. Lang Nha bổng xuất hiện ở trong tay. Sau đó, hắn lao thẳng đến Hắc Cốt.

Kẻ cường đại nhất ở nơi này chính là Hắc Cốt, đồng thời cũng là đối thủ mà hắn cho rằng mình không dễ dàng chiến thắng.

– Ta muốn ngươi chết.

Bởi vì trúng Hữu Sắc Nhãn Tình cho nên Hắc Cốt đã sớm mất lý trí. Trong đầu hắn lúc này chỉ có một ý nghĩ, đó chính là giết chết tên ghê tởm ở trước mặt này.

Mà những giáo đồ khác của Thiên Thần giáo cũng điên cuồng gào thét, đánh tới Lâm Phàm.

Ầm!

Trong chốc lát, thiên địa nổ tung, vô số hào quang lấp lóe trên không trung.

Mỗi một lần Lâm Phàm vung Lang Nha bổng, quán tính hình thành cương phong, thu hoạch mạng sống của giáo đồ Thiên Thần giáo. Đây là sức mạnh cường hãn nhất, là sức mạnh khó mà địch nổi.

– Sư huynh…

Mấy người Lã Khải Minh ngẩng đầu. Lúc này, bọn họ căn bản không nhìn thấy bóng dáng của Lâm sư huynh ở trên không trung, bởi vì sư huynh đã bị đám người kia bao vây. Xung quanh đều là giáo đồ của Thiên Thần giáo trùng trùng điệp điệp che đậy thiên địa.

Ầm!

Trương Long nện một quyền vào mặt đất, nghiến răng nghiến lợi nói:

– Đáng giận! Đều là bởi vì ta quá yếu, nếu như ta mạnh hơn chút nữa thì nhất định có thể giúp được sư huynh.

Chiến đấu như vậy căn bản không phải là thứ mà bọn họ có khả năng xen vào. Nếu như đi vào, chỉ sợ trong chốc lát, bọn họ sẽ bị giết chết.

Lâm Phàm đã bị Thiên Thần giáo bao vây lại. Lúc này, điểm yếu cận chiến của Lang Nha bổng bị lộ ra nên đã bị hắn thu hồi. Giờ hắn chỉ dùng tay không để chiến đấu.

Đột nhiên, từ hư không, một bóng người đi ra, nhanh chóng quấn chặt lấy Lâm Phàm.

– Hắc hắc. Ngươi chạy không thoát đâu.

Lâm Phàm vươn tay bắt lấy đầu của người kia rồi kéo một cái. Người này lập tức bị Lâm Phàm ném ra xa rồi lại bị một quyền của Lâm Phàm đánh nát.

– Tất cả đều là điểm tích lũy, mình không thể bỏ qua.

Máu tươi trong cơ thể hắn đã triệt để sôi trào lên. Hắn muốn giết chết toàn bộ đám người này, một cái cũng không buông tha.

Máu tươi rồi chân cụt tay đứt không ngừng rơi xuống từ trên không trung. Tại thời khắc này, thành Nguyên Sơn vốn mỹ hảo, tường hòa đã biến thành địa ngục.

– Chết cho ta.

Không biết từ khi nào, Hắc Cốt đã xuất hiện ở sau lưng Lâm Phàm. Ngón tay như xương trắng lành lạnh kia đã đâm xuyên người của Lâm Phàm. Máu tươi phun ra. Mà trên vết thương này có khí tức ăn mòn, tử vong quấn quanh.

– Băng Diệt!

Lâm Phàm mặt không biểu tình. Hắn giống như là không có chú ý đến thương thế này mà quay người đấm ra một quyền. Sức mạnh mênh mông bộc phát ra hình thành một quầng sáng ở trước mặt Hắc Cốt.

– Ta muốn ngươi chết.

Thanh âm bén nhọn của Hắc Cốt vang lên ở bên tai của Lâm Phàm. Tử Vong Pháp Tắc, Bạch Cốt Pháp Tắc nhanh chóng bộc phát ra giống như là muốn trấn áp Lâm Phàm.

– Thật cường hãn! Pháp tắc hoàn toàn chính xác là rất biến thái. Lấy thực lực của ta bây giờ, muốn chiến thắng cường giả như này vẫn còn quá miễn cưỡng.

Khi cảm nhận được nguồn sức mạnh này, trong lòng Lâm Phàm cũng cảm thấy kinh hãi. Thiên Cương Chân Thân đột nhiên xuất hiện. Ác Ma Chi Thủ cùng Chính Nghĩa Chi Thủ nhanh chóng trấn áp xuống.

Ầm!

Lâm Phàm đột nhiên rơi xuống phía dưới. Thân hình của hắn đánh vào trên mặt đất khiến mặt đất rạn nứt ra và không ngừng hãm sâu, hình thành hố to.

Lâm Phàm còn không có đứng thẳng lên, giáo đồ của Thiên Thần giáo ở chung quanh đã xông vào, muốn giết chết hắn.

– Sư huynh!

Nhìn thấy cảnh này, mấy người Lã Khải Minh sợ hãi mà gầm rú. Bọn họ gấp đến độ mặt đỏ tới mang tai, mà Trương Long thì lao ra, muốn cứu sư huynh thoát khỏi đám người kia.

Thế nhưng mà khi đâm vào trên màn sáng, hắn lại bị đột nhiên bị bật trở về.

– Rác rưởi! Các ngươi thật là quá ghê tởm.

Đột nhiên, trong hố sâu truyền đến một tiếng rống giận dữ. Những giáo đồ của Thiên Thần giáo đã lao vào trong hố sâu nhanh chóng bị một sức mạnh đánh bay lên. Sau đó, trong nháy mắt, bọn chúng bị nổ tung. Máu tươi rơi xuống như là nước mưa vậy, không ngờ có thể lấp đầy hố sâu, biến nó thành một hồ máu.

Lúc này, trên thân Lâm Phàm đầy vết thương, nhất là khí tức tử vong ở trên vết thương phía sau lưng kia không ngừng ăn mòn nhục thân của hắn, thậm chí máu thịt xung quanh vết thương cũng bắt đầu khô héo và biến thành đen.

Ngọc Lưu Pháp Thân và Chân Ma Chi Thân vậy mà đều không có cách nào ngăn cản khí tức tử vong này ăn mòn đủ để có thể thấy được là khí tức này cường hãn cỡ nào. Nhưng mà hắn đã không còn cảm giác đau đớn nữa rồi, cho nên hắn vẫn chiến đến cuối cùng.

Đột nhiên, Hắc Cốt xuất hiện ở trước mặt Lâm Phàm, trên mặt hiển hiện vẻ điên cuồng.

Mà Lâm Phàm cũng như thế.

Hai người không ngừng đấm vào nhau. Pháp tắc đều bị Lâm Phàm đánh cho chấn động, nhưng khoảng cách đến lúc phá hủy pháp tắc thì vẫn còn rất dài.

– Sức mạnh còn chưa đủ.

Lúc này, giáo đồ của Thiên Thần giáo giống như là không biết sống chết vọt tới. Dù bị cương phong hình thành do trận chiến đấu giữa hai người Lâm Phàm giết chết, bọn họ cũng muốn đánh tới.

Đây chính là năng lực của Hữu Sắc Nhãn Tình, khiến cho người ta tiến vào trạng thái điên cuồng, không để ý đến sinh tử của bản thân, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, đó chính là giết chết Lâm Phàm.

– Phật ảnh!

Lập tức, từ sau lưng Lâm Phàm, một quầng sáng màu vàng xuất hiện và nhanh chóng chiếu rọi bốn phương tám hướng.

Một tôn Phật Đà khoanh chân ở phía sau Lâm Phàm. Ngón tay Phật Đà hơi động, vô số áng sáng màu vàng bộc phát ra, nhanh chóng nghiền giáo đồ của Thiên Thần giáo thành mảnh vỡ.

– Tử vong chi khí.

Năm ngón tay của Hắc Cốt đập trúng ngực Lâm Phàm. Khí tức tử vong nhanh chóng từ mặt ngoài lan ra, xuyên thấu đến tận trái tim của Lâm Phàm.

– Chết!

Địa Diệt Thiên Hoang!

Lâm Phàm đột nhiên quát to. Đây là chiêu thức cường đại nhất trong Đại Băng Diệt Quyền Kinh.

Uỳnh!

Từ trong cơ thể Lâm Phàm, một sức mạnh mênh mông bạo phát ra, bao trùm trên nắm tay của hắn. Lấy Lâm Phàm làm trung tâm, mặt đất đột nhiên lõm xuống.

Ầm!

Một quyền này đánh trúng người Hắc Cốt. Sau đó, cương khí xuyên qua thân thể hắn, bắn ra bên ngoài.

Giáo đồ của Thiên Thần giáo ở chung quanh bị cương khí bắn ra này xoắn nát, mảnh vụn của thi thể rải đầy một chỗ.

Nhưng lúc này, Lâm Phàm nhíu mày, bởi vì hắn có thể cảm giác được trái tim của mình giống như bị ăn mòn, biến thành một hòn đá màu đen cứng rắn. Tại thời khắc này, sinh cơ của hắn triệt để tiêu tán.

Bởi vì hắn không ngăn cản khí tức tử vong, cho nên mới chết nhanh như vậy sao?

Pháp tắc hoàn toàn chính xác là rất mạnh.

Thân thể đổ xuống.

– Ta muốn ngươi chết không nơi táng thân.

Hắc Cốt gầm thét. Một quyền lại một quyền đánh vào trên thi thể của Lâm Phàm, nhanh chóng đập hắn đến mức chia năm xẻ bảy, máu tươi bắn tung tóe các nơi.

Nhìn cảnh tượng ở phương xa, mấy người Lã Khải Minh đã trợn tròn mắt. Bọn họ không biết đến cùng xảy ra chuyện gì. Chẳng lẽ nơi này chính là Địa Ngục sao?

Không! Ở đây thậm chí còn kinh khủng hơn cả Địa Ngục nữa.

Những giáo đồ còn lại của Thiên Thần giáo cũng lao vào trong hố sâu, lấy hai tay xé rách tất cả những gì còn lại của Lâm Phàm mà bọn họ nhìn thấy.

Bọn họ muốn xé gia hỏa này thành mảnh vỡ.

Mười giây.

Đột nhiên, Hắc Cốt sững sờ. Hắn dừng động tác trong tay lại. Ánh mắt dần dần khôi phục lại bình tĩnh.

– Ta đang làm gì?

Hắc Cốt có chút không rõ chuyện gì vừa xảy ra. Tại sao hắn lại phải căm hận gia hỏa này như vậy? Thậm chí căm giận đến mức quên cả mục đích khi tới nơi này.

Hắn cúi đầu nhìn máu thịt còn dính trong tay, đây là máu thịt của phong chủ Vô Địch phong.

– Băng Diệt Tinh Hà!

Đúng lúc này, một thanh âm đột nhiên vang lên.

– Hữu Sắc Nhãn Tình mở ra.

Tuy rằng mở ra Hữu Sắc Nhãn Tình, nhưng mà động tác trong tay Lâm Phàm cũng không có dừng lại. Thiên Cương chi lực vô tận quấn quanh ở trên nắm tay. Hắn vận dụng thiên địa chi lực ép xuống đám giáo đồ của Thiên Thần giáo.

– Các ngươi vĩnh viễn không có cách nào đào thoát.

Xoạt xoạt!

Một quyền đánh xuống. Hư không triệt để vỡ ra. Trên không trung, mái tóc dài màu đỏ ngòm của Lâm Phàm không ngừng bay múa. Trên thân thể, phù văn huyền diệu lóe ra ánh sáng khác thường. Chân Ma Chi Thân nghiền ép hết thảy.

Hắc Cốt lại một lần nữa lâm vào trạng thái điên cuồng, mà những giáo đồ của Thiên Thần giáo kia cũng là như thế, căn bản không có ý né tránh. Lúc này, bọn họ chỉ biết lao tới Lâm Phàm.

– Diệt cho ta!

Sức mạnh hủy diệt hết thảy nhanh chóng bao phủ giáo đồ của Thiên Thần giáo. Ở phía dưới sức mạnh này, bọn họ nhanh chóng nổ tung, hóa thành mảnh vỡ. Mà Hắc Cốt kia thì khác. Khi thừa nhận nguồn sức mạnh này, thân thể của hắn nhanh chóng nứt ra nhưng hắn vẫn chưa chết. Lúc này, hắn vẫn điên cuồng quát. Ngọn lửa tức giận trong ánh mắt vẫn không ngừng thiêu đốt.

– Ngươi còn chưa có chết. Tại sao mà ngươi còn chưa có chết? Ta muốn ngươi chết.

Ầm!

Ngón tay của Hắc Cốt biến thành một cái gai xương ẩn chứa khí tức tử vong rồi nhanh chóng đâm xuyên bụng của Lâm Phàm.

Lâm Phàm há miệng, phun ra một búng máu tươi.

– Cho dù ngươi chết, ta cũng khó có khả năng sẽ chết.

Lâm Phàm nắm lấy gai xương,đánh ra một quyền, nện vào người Hắc Cốt. Sau đó, hai người rơi thẳng xuống mặt đất, tạo thành một cái hố to. Áp lực còn đang không ngừng ép mặt đất hãm sâu xuống.

Các thành dân của thành Nguyệt Sơn không biết kết quả chiến đấu là thế nào.

Nhưng mà mùi máu tươi tràn ngập trên không trung để bọn họ biết trận chiến đấu này cực kỳ thảm liệt.

Vừa rồi, bọn họ thấy được địch nhân nhiều như vậy, cường hãn như bây. Chỉ một mình Lâm Phàm làm sao có thể là đối thủ của đám người kia.

Bây giờ, tiếng nổ vang lên ở bên tai của bọn họ khiến cho trái tim trong lồng ngực của bọn họ đều bắt đầu nhảy lên.

Trong hố sâu, Hắc Cốt lên tiếng:

– Pháp tắc nghiền ép hết thảy

Hắn điên cuồng đánh lên người Lâm Phàm, thậm chí đánh hắn đến máu thịt be bét. khí tức tử vong bạo phát ra, bùn đất chung quanh đều biến thành màu đen kịt rồi dần dần hư thối.

– Thật sự là quá thoải mái. Lão tử chỉ thích kiểu chiến đấu không e ngại, không né tránh, càng không lùi bước như vậy mà thôi.

Lâm Phàm không quan tâm đến thương thế trên người mình, cũng mặc kệ Hắc Cốt dùng chiêu thức gì, mà chỉ có một ý nghĩ, đó chính là điên cuồng đánh vào người đối phương.

Và kết quả cuối cùng là Lâm Phàm đã lại một lần nữa bị chia năm xẻ bảy. Hắc Cốt giẫm nát đầu của Lâm Phàm, bẻ gãy tứ chi của hắn, thậm chí đào ra trái tim của hắn rồi bóp thành phấn vụn.

Mười giây!

– Ta đang làm gì?

Vẻ điên cuồng ở trên mặt Hắc Cốt tiêu tán. Hắn đứng tại trong hố sâu, lộ vẻ mê mang.

– Mục đích bản Pháp Vương đến đây là để cướp đoạt khoáng mạch nguyên tinh, không phải để chiến đấu.

Hắc Cốt lẩm bẩm một mình. Hắn cảm giác vừa rồi mình thật sự có chút quái dị.

Hữu Sắc Nhãn Tình mở ra.

Ngay khi Hắc Cốt vừa khôi phục lại bình tĩnh, Lâm Phàm xuất hiện, nhanh chóng mở ra Hữu Sắc Nhãn Tình. Trận chiến đấu này lại tiếp tục diễn ra một lần nữa. Sức mạnh cuồng bạo bạo phát ra ở trong hố sâu, hình thành cột sáng, phóng thẳng lên trời.

Không có ai biết trong hố sâu này đến cùng là xảy ra chuyện gì.

Chương 313: Chỉ là không muốn lãng phí

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Lâm Phàm đã hiểu.

Khi mà thân tử vong thì hiệu quả của Hữu Sắc Nhãn Tình sẽ lập tức tiêu tán. Thế nhưng mà người kia muốn triệt để tỉnh lại từ trong điên cuồng lại cần đến mười giây.

Mà thời gian mười giây này lại ngang với thời gian phục sinh, hai thứ phối hợp căn bản là không có khe hở. Hay nói cách khác chỉ cần hắn nguyện ý, hắn có thể làm cho đối phương không ngừng căm hận mình.

Hắc Cốt hoàn toàn chính xác là cường đại, là cường giả đã lĩnh ngộ hai loại pháp tắc là Tử Vong cùng Bạch Cốt Pháp Tắc. Hơn nữa Tử Vong Pháp Tắc lại là một trong những loại pháp tắc mạnh nhất để chiến lực của Hắc Cốt tăng lên tới trình độ cực cao.

– Tại sao ngươi còn không chết? Ta muốn ngươi chết, chết không có chỗ chôn.

Hắc Cốt điên cuồng gầm thét và không ngừng xé rách Lâm Phàm. Lúc này, thân thể của hắn cũng chồng chất vết thương. Mỗi một lần Lâm Phàm chết đi, hắn đều sẽ để Hắc Cốt đánh đổi khá nhiều.

Dù là Hắc Cốt có mạnh hơn, hắn cũng có thể từ từ mài chết.

Ầm ầm!

Mặt đất rung chuyển. Chấn động truyền lại đến bên trong thành Nguyệt Sơn.

Các thành dân của thành Nguyệt Sơn ngồi biệt trên mặt đất, trong lòng cảm thấy lo lắng vì bọn họ không biết kết quả cuối cùng như thế nào.

Mấy người Trương Long nghiêm mặt lại. Bọn họ đã không nhìn thấy tình huống ở trong hố sâu, điều duy nhất có thể cảm nhận được chính là sức mạnh mênh mông kia vẫn như cũ bắn ra bốn phía.

Nếu như không phải Phong Yêu Bia kia ngăn cách khí tức, có lẽ bọn họ cũng sẽ trọng thương rồi.

– Sư huynh, chúng ta ủng hộ người.

Mọi người thầm cầu nguyện ở trong lòng. Bọn họ không ngờ Thiên Thần giáo sẽ đánh tới thành Nguyệt Sơn. Thậm chí bọn họ đang cầu khẩn đại bộ đội của tông môn tranh thủ thời gian đến.

Bây giờ những tiếng nổ vang kia đủ để chứng minh trận chiến đấu kia vẫn còn dị thường kịch liệt, còn chưa kết thúc.

– Ta vừa làm gì?

Trong hố sâu, Hắc Cốt đứng lên. Cánh tay dính đầy máu thịt lập tức che bụng. Nơi đó đã bị Lâm Phàm đấm nát, thậm chí đã đâm xuyên qua thân thể.

Bởi vì lĩnh ngộ Bạch Cốt Pháp Tắc, cho nên thân thể của hắn có chút quái dị. Vì muốn dung hợp sức mạnh càng thêm hoàn mỹ, hắn dùng Bạch Cốt Pháp Tắc biến bản thân thành dạng nửa người nửa khô lâu.

Đương nhiên, trái tim là chỗ trọng yếu, cần làn da cứng rắn bao trùm, dùng để bảo hộ bản thân.

Lúc này, hắn cảm thấy rất mê mang, không biết vì sao mình lại điên cuồng như vậy.

– Ta tới đây là để cướp đoạt khoáng mạch nguyên tinh, chứ không phải là để chiến đấu.

– Hữu Sắc Nhãn Tình mở ra.

– A! Vì cái gì mà ngươi còn không chết.

Nguyên bản, Hắc Cốt đã dần dần tỉnh táo lại. Nhưng Hữu Sắc Nhãn Tình mở ra khiến cho hắn lại một lần nữa điên cuồng gào thét, đánh thẳng về phía Lâm Phàm.

Sức mạnh của hắn có thể nghiền ép Lâm Phàm, đau đớn trên thân thể lại kích thích hắn càng thêm điên cuồng, khiến cho hắn không nghĩ đến chuyện trị liệu.

– Ha ha ha. Thế này mới đúng chứ! Chỉ có điên cuồng chiến đấu mới có thể triệt để giết chết ta.

Lâm Phàm cười lớn. Hắn không nhìn Hắc Cốt công kích, mà bộc phát ra sức mạnh cường hãn nhất, đánh lên người Hắc Cốt. Sau gần chục lần chết đi, bằng cố gắng không biết mệt mỏi, hắn đã đánh xuyên qua phòng ngự của Hắc Cốt, chỉ là còn kém một chút như vậy mà thôi.

– Ta muốn ngươi chết.

Mười ngón tay của Hắc Cốt biến thành gai xương, đâm xuyên tứ chi của Lâm Phàm, đính hắn lên trên vách đá của hố sâu, sau đó xé rách thân thể Lâm Phàm.

Mở toang lồng ngực, xé nát tất cả những gì mà hắn nhìn thấy.

Máu tươi chảy xuống dưới chân, đã nhuộm đỏ bùn đất.

Mọi chuyện vẫn tuần hoàn như là một cái luân hồi không ngừng lặp lại.

Phối hợp giữa Hữu Sắc Nhãn Tình cùng phục sinh là hoàn toàn không có khe hở. Hắc Cốt muốn rời khỏi căn bản là chuyện không thể nào xảy ra.

– May mắn, thực lực của tên Hắc Cốt này cũng không thể triệt để nghiền ép mình. Nếu như là nghiền ép, Hữu Sắc Nhãn Tình chính là sơ hở lớn nhất của ta, nhưng bây giờ, nó lại là sự trợ giúp tốt nhất.

Hắn đã quên mất rằng mình đã chết bao nhiêu lần, cũng quên mất việc mình đã đánh lên người Hắc Cốt bao nhiêu lần.

Chịu đựng những đòn đánh liên tục không dứt của Lâm Phàm, Hắc Cốt pháp tắc đã hiện ra dấu hiệu vỡ nát, có lẽ là bởi vì tiến vào trạng thái điên cuồng nên Hắc Cốt cũng không phòng ngự mà chỉ điên cuồng tấn công muốn giết chết mình.

Lâm Phàm không ngừng sử dụng Hữu Sắc Nhãn Tình, không ngừng phục sinh, để Hắc Cốt không ngừng cừu hận bản thân, để hắn không có cách nào thanh tỉnh, từ từ mài chết hắn.

Thế nhưng mà, mấy người Lã Khải Minh lại không biết chuyện đó.

Bọn họ không nhìn thấy bóng người của sư huynh. Những tiếng

nổ vang vẫn một mực lan truyền ra từ trong hố sâu kia, thậm chí còn có sức mạnh mênh mông thỉnh thoảng hóa thành cột sáng, phóng lên tận trời.

Trong lòng bọn họ cảm thấy cực kỳ khẩn trương, nhưng chỉ biết cầu nguyện cho Lâm Phàm không có chuyện.

Trong hư không xa xôi.

Đại bộ đội của Viêm Hoa tông do Khô Mộc trưởng lão dẫn đầu xuyên qua hư không, đi về phía thành Nguyệt Sơn.

– Trưởng lão, bên kia…

Một đệ tử nhìn thấy cột sáng ở phương xa, kinh hãi nói.

Khô Mộc nhíu mày. Sau đó như nghĩ đến chuyện gì, ông vội vàng nói:

– Đi nhanh lên, thành Nguyệt Sơn xảy ra chuyện rồi.

Đệ tử khác có lẽ không có cách nào cảm thụ, nhưng hắn lại có thể cảm nhận được, trong cột sáng kia ẩn chứa sức mạnh cường hãn đến cỡ nào.

Thành Nguyệt Sơn có khoáng mạch nguyên tinh, đây là chuyện cực kỳ trọng yếu với Viêm Hoa tông, cho nên bọn họ tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện gì.

Nhưng làm sao vô duyên vô cớ lại phát sinh loại tình huống này. Như vậy kết quả chỉ có một cái, đó chính là nơi đó phát sinh đại biến.

– Thiên Thần giáo, chẳng lẽ là Thiên Thần giáo phát hiện ra hay sao?

Trong lòng của Khô Mộc trưởng lão nóng như có lửa đốt. Nếu như là Thiên Thần giáo biết thành Nguyệt Sơn có khoáng mạch nguyên tinh, e rằng Pháp Vương cũng sẽ xuất hiện.

Khi bọn họ tới gần thành Nguyệt Sơn.

Mùi máu tươi nồng đậm, phiêu tán tại không gian. Chỉ hít một hơi, bọn họ đều có thể cảm giác trong mũi đều là mùi máu tươi.

– Nơi này rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Khi mọi người từ trong hư không đi ra, nhìn thấy hố máu đầy đất, tất cả mọi người trợn tròn mắt.

Ọe!

Có nữ đệ tử chưa bao giờ thấy qua tình huống bực này, không thể nhịn được nữa mà điên cuồng nôn khan.

Không phải là tâm trí của các nàng không kiên định, mà là tình huống ở hiện trường quá kinh khủng. Hiện tại, nơi này khủng bố giống như là địa ngục vậy.

Máu tanh, thật sự là quá máu tanh! Chân cụt tay đứt vương vãi đầy trên đất, bọn họ có thể thấy được máu thịt ở khắp nơi.

Rốt cuộc là đã có bao nhiêu người chết, mới có thể tạo thành cảnh tượng bực này.

– Khô Mộc trưởng lão…

Nhìn thấy đại bộ đội của tông môn đã tới, mấy người Lã Khải Minh đang bị giam ở trong thành Nguyệt Sơn, gào lên.

– Khô Mộc trưởng lão, là Thiên Thần giáo, người của Thiên Thần giáo tới, Lâm sư huynh phải một mình đối mặt với bọn họ. Sư huynh đang gặp nguy hiểm.

Lã Khải Minh cao giọng quát.

Nghe nói là Thiên Thần giáo, các đệ tử cũng đều ngưng trọng lên.

– Những thi thể này đều là giáo đồ của Thiên Thần giáo, hơn nữa đều là bị Lâm sư huynh giết chết sao?

– Lâm sư huynh thế nào, sẽ không ra chuyện gì đi.

Đám người châu đầu thảo luận. Nếu như là Lâm sư huynh, bọn họ đúng là có thể tiếp nhận. Dù sao thủ đoạn của Lâm sư huynh chính là cuồng bạo như vậy, giết thành cảnh tượng như vậy cũng là hợp tình hợp lý.

Lạch cạch!

Đột nhiên, một thanh âm vang lên từ trong hố sâu vô tận kia, các đệ tử đều cảnh giác thủ thế, nhìn chằm chằm vào hố sâu kia, không biết là sẽ có thứ gì đi ra.

– Cái này… là cái gì.

Lúc nhìn thấy thân thể của Lâm Phàm sau khi bật hết hỏa lực, các đệ tử cũng đều khiếp sợ.

Thân thể không lồ màu đen kịt, trên người lại nhuộm đầy máu tươi. Lúc này, trông Lâm Phàm như là ác ma đi ra từ trong biển máu vậy.

– Khô Mộc trưởng lão, các ngươi đã tới.

Lâm Phàm xách theo Hắc Cốt, sau đó nhanh chóng ném xuống đất, hắn đã giết chết Hắc Cốt.

80,000 điểm tích lũy tới tay thật không dễ dàng, nhưng hết thảy đều đáng giá.

– Là Lâm sư huynh.

Các đệ tử hô lên, đồng thời, trong mắt lóe ra vẻ chấn động.

Bọn họ không biết Lâm sư huynh đã trải qua một trận chiến đấu thảm liệt cỡ nào mà có thể tạo thành sự hủy diệt to lớn như vậy.

Nhìn những hố sâu này còn có hoàn cảnh chung quanh, toàn bộ đã bị hủy diệt. Rốt cuộc là chiến đấu kịch liệt cỡ nào mới có thể tạo thành cảnh tượng như thế này.

– Kẻ này là… Hắc Cốt, phó Hộ Giáo Pháp Vương của Thiên Thần giáo.

Khô Mộc nhìn thấy bộ thi thể kia, sợ hãi nói. Ông không ngờ sẽ là một vị phó Hộ Giáo Pháp Vương đánh tới, hơn nữa nhìn tình huống chung quanh, hiển nhiên là còn có không ít người của Thiên Thần giáo tới nữa.

Tên Hắc Cốt này có lẽ không phải là người mạnh nhất trong số các phó Hộ Giáo Pháp Vương của mạnh nhất, nhưng mà là kẻ khó dây dưa nhất.

Bởi vì pháp tắc mà đối phương lĩnh ngộ có tính chất đặc thù. Tử Vong Pháp Tắc và Bạch Cốt Pháp Tắc thế nhưng mà là pháp tắc có thể cải tạo thể chất của một người, từ đó biến thành trạng thái nửa người nửa khô lâu, để thực lực càng thêm cường đại.

– Ừm. Kẻ này hoàn toàn chính xác là rất mạnh, nhưng cuối cùng còn kém ta một chút.

Lâm Phàm cười nói. Hắn giơ tay lên, triệu hồi chín tấm Phong Yêu Bia. Lúc này, thành Nguyệt Sơn đã không cần bảo hộ nữa.

Mấy người Lã Khải Minh vội vàng xông ra ngoài thành.

– Sư huynh, người không sao chứ?

– Ha ha ha.

Lâm Phàm cười,

– Khẳng định là không sao. Chỉ bằng hắn còn có thể làm ta bị thương hay sao?

Nhưng hắn còn có chính sự không kịp làm. Đó chính là nhìn xem đám người này có mang nhẫn trữ vật hay không?

Hắn hơi nhấc ngón tay. Lập tức, mấy trăm cái nhẫn trữ vật lao tới chỗ hắn. Ở trong ánh mắt ngạc nhiên của bao người, hắn thản nhiên cất kỹ.

Giờ phút này, các đệ tử vây xem đột nhiên minh bạch vì sao Vô Địch phong giàu có như vậy, có lẽ chình là bởi vì Lâm sư huynh có được thói quen tốt này đi.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói:

– Không cần ngạc nhiên, ta chỉ là không muốn lãng phí mà thôi.

Nói xong, hắn triệu hoán Thiên Hà Vương Đỉnh, nước sông lao ra, cuốn toàn bộ máu tươi và mảnh vụ thi thể vào trong hố sâu vô tận kia.

Sau đó, hắn kiếm một tảng đá lớn, lấp đầy hố sâu ở nơi này.

Cảnh tượng nguyên bản như địa ngục đã nhanh chóng biến mất. Mặt đất đã sạch sẽ trơn bóng. Chỉ là mùi máu tươi ở trong không trung lại nhất thời không có cách nào tiêu trừ. Thật đúng là có chút đáng tiếc!

Còn về phần bản thân thì vẫn còn có mấy vết thương, đó là do lần phục sinh cuối cùng, hắn vẫn bị Hắc Cốt đánh mấy lần. Nhưng mà cũng chỉ là mấy vết thương nhỏ thôi, không có gì đáng ngại cả.

Nhìn Lâm sư huynh nhẹ nhõm lạnh nhạt, trong lúc nhất thời, mấy người Lã Khải Minh cũng không biết nên nói cái gì.

Vừa rồi sư huynh chiến đấu, bọn họ đều nhìn kỹ. Rõ ràng là rất gian khổ, rất nguy hiểm, nếu như không phải là có Lâm sư huynh, như vậy thành Nguyệt Sơn cũng không còn tồn tại.

– Khô Mộc trưởng lão, các ngươi đã tới rồi thì ta cũng có thể thở phào. Các ngươi vẫn nên nhanh chóng đi xem chỗ kia một chút đi, khoáng mạch nguyên tinh kia lưu tại nơi này cũng không phải là một chuyện tốt.

Trận chiến này, Hữu Sắc Nhãn Tình phát huy tác dụng cực lớn.

Nếu như không phải là hắn có Hữu Sắc Nhãn Tình, như vậy có thể giết chết Hắc Cốt hay không cũng là một ẩn số.

Hơn nữa những giáo đồ này của Thiên Thần giáo cũng cung cấp cho hắn không ít điểm tích lũy, cũng là mấy kẻ không tệ.

Khô Mộc trưởng lão nhìn Lâm Phàm mà ngây người. Ông làm sao có thể không nhìn ra tên Hắc Cốt này mạnh cỡ nào, mà vừa rồi thi thể ở khắp nơi, nhân số cũng không phải số ít.

Một mình Lâm Phàm làm sao lại có thể nhẹ nhõm chiến thắng được.

Nhưng giờ phút này, biểu lộ trên mặt Lâm Phàm lại rất là nhẹ nhõm. Chuyện này thật khiến cho ông không biết nên nói cái gì cho phải.

– Ừm.

Khô Mộc gật đầu. Qua lần này, ông cũng lần nữa coi trọng Lâm Phàm hơn một chút.

– Ta hơi mệt một chút. Co lẽ ta cũng nên đi ngủ một giấc.

Lâm Phàm bẻ bẻ cổ, đi về phía nội thành.

Nhìn thấy Lâm Phàm trở về, các thành dân lập tức hoảng sợ nói:

– Đa tạ đại nhân.

Lâm Phàm lạnh nhạt cười nói:

– Mọi người không cần cám ơn, đây là trách nhiệm của ta.

Có một đưa bé đi đến trước mặt Lâm Phàm, không nhìn máu tươi ở trên người hắn, ngược lại hưng phấn nói:

– Đại nhân, chờ ta trưởng thành, ta cũng sẽ cố gắng trở nên cường đại giống như ngươi vậy để có thể bảo hộ bằng hữu của ta.

Lâm Phàm duỗi cánh tay dính đầy máu ra, sờ đầu đứa bé này, nói

– Ừm. Mục tiêu lớn như vậy thì ngươi cần phải rất cố gắng đó.

– Vâng, đại nhân. Ta hiểu rồi.

Đứa bé này gật mạnh đầu, không thèm để ý chút nào đến việc trên tóc đen có dính máu từ tay Lâm Phàm.

Chương 314: Ở chỗ này, ai cũng không có sức mạnh

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Trong phòng.

Nước sông bên trong Thiên Hà Vương Đỉnh đang sôi trào.

– Sảng khoái.

Lâm Phàm híp mắt, nằm ở bên trong. Trận chiến đấu vừa rồi để hắn hiểu được cực hạn của bản thân, để hắn biết được tu vi cao không nhất định là cường đại mà tu vi thấp cũng không nhất định là nhỏ yếu.

Còn có tình huống thật thú vị.

Hắn lấy nhẫn trữ vật của Hắc Cốt ra, mở ra nhìn coi.

– Cũng thực không tồi, đúng là có không ít đồ tốt.

Trong đó có không ít đan dược, còn có một số công pháp nhưng công pháp lại chẳng ra sao cả, đều là thuộc về loại hình âm trầm, không quá phù hợp với bản thân.

– Sư huynh có chuyện gì cần ta làm sao?

Bên ngoài truyền đến thanh âm của Lã Khải Minh.

– Không cần. Ta nghỉ ngơi một hồi là được rồi. Sư đệ đừng cho bất luận kẻ nào quấy rầy ta.

– Vâng.

Lã Khải Minh đi xa, Lâm Phàm sờ lên vết thương trên lồng ngực, đây là vết thương còn sót lại trong trận chiến với Hắc Cốt.

– Thật sự là sỉ nhục! Trên người lưu lại vết thương do kẻ yếu làm, thực tình khiến cho người ta khó chịu.

Thái Hoàng Kiếm xuất hiện, chuyện mà hắn thường xuyên làm phát sinh.

Mười giây sau.

Lâm Phàm mở mắt, thương thế đã biến mất, thân thể lại một lần nữa biến thành hoàn hảo, không có khuyết điểm.

– Ừm. Bất Tử Thân đúng là rất không tệ. Về sau, hắn cũng có thể trở thành một ngườikhông thất bại, dù sao trên người không có một chút thương thế nào.

– À. Đây là cái gì?

Đúng lúc này, hắn nhìn thấy tại một chỗ hẻo lánh trong nhẫn trữ vật có một bức tranh. Sau đó, hắn lấy ra, mở ra xem mà có chút không hiểu.

Trên bức họa này có một đồ án màu đen thần bí tựa như là nòng nọc lít nha lít nhít.

Đột nhiên.

Bức tranh lóe sáng. Một lực hút xuất hiện tựa như là muốn kéo tinh thần của hắn vào trong đó.

Cảnh tượng trước mắt biến mất.

Khi hắn mở mắt ra thì phát hiện mình lại đi tới một chỗ thần bí. Đây là một vùng thiên địa mà hắn không biết. Lâm Phàm nhắm mắt, hơi cảm ứng một chút nhưng không cảm giác được cương khí, thiên địa chi lực, thậm chí pháp tắc.

Nơi này như là một cái không gian hư vô vậy.

– Sức mạnh của ta không còn.

Lâm Phàm nhéo nhéo tay, không có bất kỳ sức mạnh gì, tựa như là hắn đã biến thành phàm nhân.

Phía trước vốn là một mảnh tối đen, nhưng đột nhiên xuất hiện từng cái bậc thang một mực kéo dài đến chỗ sâu, không biết đi đến chỗ nào.

– Đây rốt cuộc là thứ gì vậy? Hắc Cốt cất giấu bức tranh này đến cùng là muốn làm gì?

Lâm Phàm có chút nghĩ không thông, không biết điều này đại biểu cho cái gì. Nhưng mà hắn không sợ hãi chút nào, hắn bước lên bậc thang, muốn xem bậc thang này sẽ dẫn hắn đi đâu.

Đi trên bậc thang, không ngừng tiến đến chỗ sâu, được một lúc thì hắn phát hiện phương xa cũng có người đang đi trên bậc thang.

Lập tức, có âm thanh truyền đến từ trên hư không.

– Khu thứ nhất, đến.

– Khu thứ hai, đến.

…

– Khu thứ bảy, đến.

– Khu thứ tám, chưa tới.

Lâm Phàm trầm mặc một lát, sau đó sững sờ. Đây chẳng lẽ là phương thức họp mặt của cao tầng Thiên Thần giáo hay sao?

Khu thứ tám đã bị hắn hủy diệt, tự nhiên là không đến được. Mà tên Hắc Cốt này là phó Hộ Giáo Pháp Vương của khu thứ sáu, hiển nhiên cũng là người thuộc về cao tầng.

Thú vị, thật đúng là thú vị.

Hơn nữa, hắn vận dụng bức tranh này tới, hiển nhiên còn không có bị người nào phát hiện. Thật đúng là quá hay.

– Ừm. Thôi! Vậy để ta nhìn cho kỹ hội nghị cấp cao của Thiên Thần giáo đến cùng là có bộ dáng gì. Nếu như có thể hoà mình vậy thì thật là ghê gớm.

Lúc này, trước mặt hắn có ánh sáng lóe lên. Khi xuyên thấu qua màn sáng này, đột nhiên một cái áo choàng màu đen xuất hiện, khoác lên trên người hắn.

Rất nhanh, một đại điện xuất hiện. Ở chỗ này, đã có không ít người.

Người ở chỗ này đều khoác áo choàng màu đen, che kín diện mạo và thân hình của bản thân. Hắn căn bản thấy không rõ những

người này đến cùng là ai.

– Hắc Cốt, ngươi đến quá chậm đấy.

Đúng lúc này, một thanh âm vang lên.

Lâm Phàm nào biết được người vừa nói chuyện với mình là ai.

Đúng rồi, giả vờ cao lạnh là có thể ẩn tàng hết thảy.

– Hừ!

Hắn hừ lạnh một tiếng, phá giải tràng cảnh xấu hổ, sau đó đi thẳng vào trong đại điện.

– Hắc Cốt, ngươi thật sự là càn rỡ. Nhưng được rồi, ta không muốn chấp nhặt với ngươi.

Trong đại điện có một loạt bàn dài ở đó, đã có một số người ngồi ở chỗ đó, Lâm Phàm cũng không biết vị trí của Hắc Cốt là ở nơi nào. Sau đó, suy nghĩ một lát, hắn nhanh chóng tìm một chỗ ngồi xuống.

Chung quanh an tĩnh im ắng, không ai thảo luận tựa như là đang chờ đợi cái gì.

Ngay khi Lâm Phàm còn đang suy nghĩ, lại có một tiếng nói vang lên.

– Hắc Cốt, ngươi đang ngồi vị trí của ta đó. Tránh ra.

Trong chốc lát, tất cả mọi người trong đại điện đều đưa mắt nhìn qua. Trong ánh mắt giấu ở dưới áo choàng màu đen đều lóe ra vẻ kinh ngạc tựa như là không có minh bạch, Hắc Cốt làm sao dám ngồi ở vị trí này.

Lâm Phàm ngồi ở chỗ đó, nội tâm hơi nhúc nhích, xem ra là mình đang ngồi vị trí của người khác. Hắn cũng muốn đứng dậy nhường nhưng mà vị trí của mình lại đang ở chỗ nào?

Nếu đổi vị trí mà còn không ngồi đúng vị trí của mình, vậy thì sẽ dễ dàng bị người phát hiện, còn có làm sao mà bọn họ biết ta là Hắc Cốt?

Nhưng bây giờ hắn nhất định phải giải quyết cảnh lúng túng này.

Có khí phách mới có thể giải quyết hết thảy.

Đùng!

Lâm Phàm đưa tay, đập vào trên mặt bàn. Mặc dù không có sức mạnh nhưng mà tiếng vang lại thật lớn.

Đồng thời cũng cho thấy ý tứ vị trí này là nơi ta muốn ngồi, ngươi có thể lăn xa bao nhiêu thì cứ lăn xa bấy nhiêu.

Mà sau khi Lâm Phàm đập bàn, người ở trong đại điện đều im lặng giống như là rất khiếp sợ vậy.

Nhất là người đứng sau lưng Lâm Phàm kia càng lạnh lùng nói.

– Tốt. Rất tốt. Hắc Cốt, xem ra ngươi đang muốn khiêu chiến ta. Vậy thì ta sẽ cho ngươi biết, cái gì gọi là tàn nhẫn.

Bóng người sau lưng rất thấp nhỏ, nhưng mà thanh âm cũng rất âm trầm.

Người lùn, kẻ yếu, ức hiếp.

Ở trong tích tắc, Lâm Phàm tựa như là minh bạch rất nhiều, hắn nhanh chóng đứng lên.

Khi mọi người ở đây coi là Hắc Cốt e ngại thì cảnh tượng khó tin phát sinh.

Đùng!

Lâm Phàm nhanh chóng vỗ một phát, đập người lùn sau lưng nằm trên mặt đất. Sau đó, hắn giơ chân lên, giẫm về phía người này.

Ở chỗ này, tất cả mọi người đã mất đi sức mạnh, như vậy thì đều là người bình thường.

Chấn động!

Người ở bên trong đại điện đều kinh hãi, thậm chí có người sợ hãi đến mức ngón tay đều run rẩy tựa như là không ngờ Hắc Cốt vậy mà lại đột nhiên đánh người.

Vô thanh vô tức, một câu cũng không nói nhưng ra tay chính là bất phàm.

Trong lòng tất cả mọi người đều đang nghĩ một việc, đó chính là Hắc Cốt điên rồi, hoặc là thực lực của Hắc Cốt đã mạnh lên, có đầy đủ vốn liếng để cuồng ngạo.

– Giáo Vương giáng lâm.

Đúng lúc này, một thanh âm nặng nề vang vọng ở trong toàn bộ đại điện.

Tất cả mọi người đứng lên mà Lâm Phàm cũng dừng động tác trong tay lại. Ngay cả người lùn bị ẩu đả cũng đứng dậy. Mặc dù phẫn nộ, hắn cũng không dám có bất kỳ cử động càn rỡ nào.

Tí tách!

Tiếng bước chân vang lên.

Từ trong bóng tối, một bóng người trong tay cầm một thanh quyền trượng chậm rãi đi vào đại điện, sau đó ngồi xuống trên bảo tọa ở chính giữa đại điện.

– Các giáo đồ ngồi đi.

– Vâng, Giáo Vương vĩ đại.

Tất cả mọi người ngồi xuống.

Người lùn bị Lâm Phàm đánh tơi bời kia cũng nhẫn nhịn lửa giận ở trong lòng, tìm một vị trí khác. Trog lòng thầm thề thù này hắn sẽ báo.

– Quả nhiên, đây là hội nghị cấp cao của Thiên Thần giáo. Vậy để ta xem thật kỹ hội nghị này của Thiên Thần giáo là cái dạng gì.

– Nhưng khó trách Thiên Thần giáo rất khó bị phát hiện. Dù mở loại hội nghị cấp cao này, bọn họ đều là dùng tinh thần để tiến vào giao lưu mà không phải bản thể giáng lâm. Thật sự là ẩn nấp quá cẩn thận.

Lâm Phàm cảm giác mình sắp phát hiện bí mật trọng đại gì đó.

Đúng lúc này, thanh âm của Giáo Vương vang lên, vọng khắp đại điện rộng lớn.

– Gần đây, Thiên Thần giáo ta bị Viêm Hoa tông chống lại, tàn sát giáo đồ của ta. Bọn họ là tàn nhẫn, là hèn hạ. Giáo lý mà giáo ta phát dương đều là chân lý, cứu vớt vô số con dân thoát ly khổ hải, thẳng tới thiên đường.

– Giáo Vương nhân từ.

Đám người trầm giọng nói.

Giáo Vương khoát tay, nói:

– Phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông hủy phân khu thứ tám của giáo ta, giết chết vô số giáo đồ của giáo ta. Hôm nay, ta lập xuống lệnh truy sát.

– Vâng, chúng ta sẽ giết chết người này.

Trong lòng Lâm Phàm cảm thấy bất đắc dĩ, thậm chí có chút hưng phấn. Bây giờ, mình trở thành người tất phải giết của Thiên Thần giáo rồi, về sau cũng không lo không có điểm tích lũy nữa. Hắn tập trung tinh thần, muốn tiếp tục nghe xem Giáo Vương này còn có thể nói thêm tin tức gì không?.

Giáo Vương tiếp tục mở miệng nói:

– Huyết Luyện Pháp Vương, Quân Vô Thiên như thế nào?

Lúc này, một bóng người khổng lồ đứng lên, nói:

– Giáo Vương, Quân Vô Thiên bị phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông Lâm Phàm đánh trọng thương. Hiện giờ, hắn đang được chúng ta dốc sức cứu chữa, tạm thời thì vẫn chưa có gì đáng ngại.

– Ừm. Quân Vô Thiên có tác dụng cực kỳ trọng yếu đối giáo ta, không thể để hắn chết được.

Thanh âm của Giáo Vương vang lên.

– Không thể để Quân Vô Thiên chết. Xem ra lần sau, ta nhất định phải để hắn cúp máy, cắt đứt kế hoạch của Thiên Thần giáo. Chỉ là không biết kế hoạch này của bọn họ đến cùng là trọng yếu bao nhiêu? Được rồi, không nghĩ nữa, về sau gặp được Quân Vô Thiên, ta cứ giết lại nói.

Lâm Phàm cảm giác trà trộn ở trong này cũng không tệ.

– Giáo Vương, Hoán Bì Liễm Tức của giáo ta lại có đột phá trọng đại.

– Giáo Vương, chuyện Thiên Thần Luận truyền bá tại thành Thanh Yên vốn dĩ vô cùng thành công nhưng cuối cùng lại bị phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông phá hư, dẫn đến khu thứ tám bị diệt. Người này có uy hiếp cực lớn đối giáo ta, không thể lưu lại.

– Giáo Vương, giáo ta gần đây liên tục

Lâm Phàm ngồi ở chỗ đó, cẩn thận lắng nghe, nguyên lai sự tình to nhỏ của Thiên Thần giáo đều được báo cáo ở trong này.

Mà đúng lúc này.

– Hắc Cốt phó Pháp Vương, khoáng mạch nguyên tinh ở thành Nguyệt Sơn là do ngươi phát hiện. Tốt. Ngươi đã vì giáo ta lập xuống đại công. Ngươi tiến lên đây.

Ngay khi Lâm Phàm còn đang suy nghĩ thì không ngờ hắn bị Giáo Vương điểm tên chỉ họ gọi lên đài. Sau đó, hắn không do dự, đi thẳng lên trên đài.

Mà người lùn bị đánh kia thì oán giận. Hắn nghĩ Hắc Cốt là bởi vì phát hiện khoáng mạch nguyên tinh mới có thể cuồng vọng như vậy, cảm thấy Hắc Cốt thật sự là càn rỡ.

Bởi vì giấu ở dưới áo choàng màu đen cho nên Lâm Phàm cũng không có bị bất luận kẻ nào phát hiện.

Nhưng hắn có lẽ chỉ có thể tới đây một lần mà thôi, dù sao chuyện Hắc Cốt đã tử vong khẳng định không giấu được lâu. Cho nên lần này, hắn nhất định phải làm chút gì mới được.

– Hắc Cốt phó Pháp Vương tiến lên, tiếp nhận bản Giáo Vương khen thưởng cho cống hiến trọng đại của ngươi vì giáo ta.

Giáo Vương nhấc quyền trượng trong tay lên, mũi nhọn xuất hiện ở trước mặt Lâm Phàm.

– Ta cho phép ngươi có cơ hội hôn bảo vật chí cao vô thượng của bản giáo.

Người ở phía dưới lộ vẻ phấn chấn, thậm chí lộ vẻ ghen ghét.

Cái quyền trượng này thế nhưng mà là bảo vật chí cao vô thượng của Thiên Thần giáo, có thể hôn nó là vinh quang cỡ nào, là chuyện tự hào cỡ nào.

Lâm Phàm sửng sốt, không ngờ đám người này lại muốn mình hôn cái quyền trượng này. Đầu óc bọn họ có bị bệnh không vậy.

Lập tức, Lâm Phàm nổi giận hét lên.

– Ta hôn con mẹ ngươi.

Lâm Phàm vươn tay, đoạt lấy quyền trượng. Sau đó, trong tiếng kêu kinh ngạc khắp nơi, hắn nhanh chóng giơ cao quyền trượng, rồi đập tới Giáo Vương.

– Ngươi dám!

Đám người giận dữ hét.

– Ta có gì là không dám. Ỏ đây, ai cũng không có tu vi, ta còn có thể sợ các ngươi hay sao?

Lâm Phàm nhanh chóng đập một trượng xuống trúng người Giáo Vương.

Cú đập này làm cho Giáo Vương choáng váng tựa như là không ngờ có người dám can đảm hành hung hắn ở trong này vậy.

– Để ta nhìn xem ngươi là ai.

Lâm Phàm đột nhiên kéo một phát, áo choàng che người Giáo Vương bị hắn lôi xuống.

Đột nhiên, hai bóng người thấp bé, xấu vô cùng xuất hiện.

– Đây là Giáo Vương của Thiên Thần giáo sao?

Không cho phép Lâm Phàm kịp suy nghĩ, vùng không gian này đột nhiên tiêu tán.

Thành Nguyệt Sơn, trong phòng.

Lâm Phàm lấy lại tinh thần, vẻ mặt nghiêm túc, lẩm bẩm:

– Giáo Vương của Thiên Thần giáo lại là hai người lùn hay sao? Điều đó không có khả năng đi.

Rồi hắn lập tức cười phá lên.

– Người lùn, ha ha ha ha ha…

Chương 315: Ta sắp bị nấu rồi

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– Chuyện này thật là khiến cho người ta khó có thể tưởng tượng nhưng vấn đề có chút phức tạp.

Thật sự là hắn cũng không ngờ Giáo Vương của Thiên Thần giáo lại hai tên lùn.

Nhìn bức tranh trước mặt một lúc lâu, sau đó, hắn thở dài và thu bức tranh lại. Hắn định tạm thời cứ giữ lại đã, nếu như về sau còn có hội nghị thì hắn có thể trà trộn vào xem.

Chỉ là, đúng lúc này, bức tranh này vậy mà tự dưng bốc cháy. Chỉ trong nháy mắt, bức tranh đã hóa thành tro tàn, tiêu tán trong không khí.

– Phản ứng của đám người này cũng quá nhanh chóng đi.

Mấy ngày sau.

Thành Nguyệt Sơn, khu vực xung quanh Dược Trung đường đã bị Viêm Hoa tông phong tỏa. Đệ tử của tông môn vất vả đào móc trong mấy ngày liền mà vẫn chưa xong. Nếu như có cường giả tới, đúng là có thể nhanh chóng thu lấy khoáng mạch nguyên tinh này, nhưng hậu quả chính là thành Nguyệt Sơn sẽ vỡ nát.

Hôm nay, trong nhà Hoàng Phú Quý giăng đèn kết hoa, phi thường náo nhiệt, ven đường có buộc vô số dây lụa màu đỏ, ngụ ý ăn mừng.

– Sư huynh, em gái của Phú Quý xuất giá, đúng là giải quyết xong một cọc tâm sự của hắn.

Lã Khải Minh cười. Gần đây, hắn đều tại ‘Dược Trung đường’ duy trì trật tự.

Lâm Phàm mỉm cười gật đầu. Đây cũng là lần đầu tiên mà hắn nhìn thấy đám cưới ở thế giới này. Thân là sư huynh của Phú Quý, lễ vật này tự nhiên không thể thiếu được, đan dược hay bí kíp hiển nhiên là không thích hợp, chỉ cần đưa chút tài phú là được.

Mà kể ra số tài sản hiện tại của hắn kỳ thật cũng rất kinh người, bởi vì giết nhiều người, lục soát thi thể cũng nhiều, từ đó cũng trở nên giàu có.

Dược Trung đường.

Khi Lâm Phàm đến nơi đó, các đệ tử đã xâm nhập vào trong cái hố. Trưởng lão Thiên Cương cảnh nhanh chóng lĩnh đội tiến vào, đưa tất cả bùn đất vào trong hư không.

– Khô Mộc trưởng lão, ngài muốn ở chỗ này một mực chờ đến khi khoáng mạch nguyên tinh khai thác hết sao?

Khô Mộc trưởng lão gật đầu, thản nhiên nói:

– Ừm. Khoáng mạch nguyên tinh là tài nguyên trọng yếu cho tông môn. Vì không muốn để cho bất kỳ sơ xuất nào xảy ra, cho nên lão phu định tọa trấn ở chỗ này cho đến khi kết thúc.

Lúc này, Lâm Phàm nghĩ đến chuyện về Giáo Vương của Thiên Thần giáo, hắn dò hỏi:

– Khô Mộc trưởng lão, ngươi biết Giáo Vương của Thiên Thần giáo là bộ dáng gì sao?

– Ngươi làm sao lại hỏi cái này?

Khô Mộc sững sờ. Dù sao thật đúng là chưa bao giờ có người từng thấy hình dáng thật sự của Giáo Vương Thiên Thần giáo này. Hắn rất là thần bí. Cho dù là những Hộ Giáo Pháp Vương kia cũng ẩn tàng vô cùng sâu, khó mà bị người ta phát hiện.

Lâm Phàm thản nhiên nói:

– Đệ tử có chút hiếu kỳ nên mới hỏi thăm trưởng lão. Đệ tử chỉ là muốn biết Giáo Vương của Thiên Thần giáo này đến cùng là có hình dáng như thế nào.

Khô Mộc trầm mặc một lát rồi nói:

– Nếu như là Giáo Vương đời trước của Thiên Thần giáo thì ta đúng là đã gặp qua. Nhưng sau khi Thiên Thần giáo bị tông ta diệt

trừ, chúng ta liền không biết Giáo Vương đời này là ai. Cho du là lão sư của ngươi cũng chưa từng nhìn thấy hình dáng thật sự của Giáo Vương kia. Có thể nói là hắn cực kỳ thần bí.

Bây giờ, địch nhân lớn nhất của Viêm Hoa tông không phải là những tông môn cường đại ở bên ngoài mà là Thiên Thần giáo ẩn giấu ở bên trong Viêm Hoa tông.

Hành động của Thiên Thần giáo này cực kỳ quỷ dị, lại bí ẩn hơn nữa thủ đoạn lại rất phi phàm. Muốn nhổ tận gốc là việc không hề dễ dàng.

Lâm Phàm cười thầm trong lòng. Hắn không ngờ là chưa từng có người nào nhìn thấy hình dáng thật sự của Giáo Vương, nhưng mà hắn thì đã tận mắt thấy qua.

Đám cưới kết thúc rất nhanh chóng. Hoàng Phú Quý cũng vừa lòng thỏa ý, chí ít hắn cũng đã giải quyết xong một cọc tâm sự.

– Sư huynh, chúng ta là không về tông sao?

Hoàng Phú Quý dò hỏi.

Lâm Phàm cười, sao:

– Sư đệ không muốn ở nhà thêm mấy ngày sao?

Hoàng Phú Quý lắc đầu, nói:

– Ta đã rất thỏa mãn. Dù sao Vô Địch phong bên kia vẫn còn cần người xử lý.

– Vậy thì đi thôi.

Hiện tại, hắn cũng rất muốn trở về. Lần này, Hắc Cốt phó Pháp Vương dẫn người xâm lấn thành Nguyệt Sơn, đúng là để hắn kiếm được một đợt điểm tích lũy. Sau khi trở về, hắn có thể đề thăng mấy môn công pháp, bế quan tu luyện một đoạn thời gian.

Điểm tích lũy đúng là không thiếu nên việc cấp bách lúc này là phải nghĩ biện pháp kiếm điểm khổ tu để có thể tăng tu vi lên tới Thiên Cương cảnh tầng năm, lĩnh ngộ pháp tắc, lấy sức mạnh chứng đạo. Đến lúc đó, hắn mới có tư cách khiêu chiến với những cường giả chân chính kia.

Tình huống hiện tại của hắn khiến cho người cảm thấy không quá sảng khoái.

Hắn xé rách hư không, mở ra đường hầm không gian, mang theo mấy người lã Khải Minh, nhanh chóng đi vào trong đó.

Thành Nguyệt Sơn có Khô Mộc trưởng lão trấn thủ, đám gia hỏa của Thiên Thần giáo chỉ sợ cũng không có can đảm mò tới nơi này.

Luyện Huyết Địa Ngục.

Huyết Luyện Tôn Giả ngồi lơ lửng trên biển máu, nhắm mắt tu luyện. Đột nhiên, hắn mở mắt ra, lên tiếng:

– Hạo Nguyệt Tôn Giả, nếu ông đã tới, vì sao không ra để gặp mặt ta một lần.

Lập tức, một vầng trăng sáng xuất hiện ở hư không phía trên biển máu. Chỉ là vầng trăng này vô cùng âm trầm. Những nơi bị ánh sáng lạnh lẽo chiếu vào cũng xuất hiện một lớp băng mỏng.

– Huyết Luyện Tôn Giả, gần đây ngươi không ngừng lôi kéo cao thủ trong giáo, đã khiến cho nhiều người tức giận. Ngươi không muốn giải thích gì sao?

Huyết Luyện Tôn Giả cười to.

– Nguyên lai ngươi tới đây chỉ là vì chuyện nhỏ này thôi sao? Ta lôi kéo cao thủ chỉ là muốn bồi dưỡng bọn họ mà thôi. Chẳng lẽ cũng bởi vì việc này mà ta khiến cho các ngươi cảm thấy bất an hay sao?

– Hắc Cốt tại thành Nguyệt Sơn bị người giết chết, khoáng mạch nguyên tinh cũng đã bị Viêm Hoa tông chiếm dụng. Có Khô Mộc lão nhi trấn thủ ở nơi đó, chúng ta cũng không dám xông lên chịu chết. Lần này, Giáo Vương giận dữ, đã hạ lệnh truy sát, nhất định phải giết chết phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông. Mà thông qua sự bàn bạc của chúng ta, việc này sẽ giao cho ngươi.

Hạo Nguyệt Tôn Giả lạnh nhạt nói nhưng lúc này, trong ánh mắt của hắn xuất hiện một vầng trăng đang tỏa sáng, khí tức âm lãnh đến cực hạn tản ra bốn phía.

– Phong chủ của Vô Địch phong sao? Ta đã từng gặp hắn, đây là một nhân tài. Nếu như bị giết đúng là đáng tiếc.

Huyết Luyện Tôn Giả cảm thán nói.

– Hạo Nguyệt Tôn Giả, lần trước ngươi thấy cảnh tượng kia sao?

– Không có.

Hạo Nguyệt Tôn Giả hơi biến sắc mặt, không ngừng lắc đầu, nói:

– Huyết Luyện, trên đời này có những chuyện dù là thấy được, chúng ta cũng nên làm không nhìn thấy.

– Lão phu biết rồi.

Huyết Luyện Tôn Giả nhắm mắt, không nói thêm gì nữa.

Biển đến không bờ trời làm bờ, núi trèo lên đến đỉnh ta là đỉnh.

Đoạn văn này một mực quanh quẩn ở trong đầu Huyết Luyện Tôn Giả. Nhất là sau khi nhìn thấy hình dáng thực sự của Giáo Vương, mặc dù là sát na, nhưng mà hắn cũng đã nhìn rõ ràng.

Hắn không tin đó là Giáo Vương.

Lúc này, hắn bỗng nhiên nhớ tới lời mà Lâm Phàm từng nói với hắn.

Sau khi xử lý Giáo Vương thì bản thân hắn sẽ chính là Giáo Vương.

Tuy Huyết Luyện Tôn Giả vẫn đang do dự về chuyện này, nhưng hắn cũng vẫn đang hành động theo ý tưởng này. Hắn không ngờ việc mình lôi kéo cao thủ bên trong Thiên Thần giáo lại đã khiến cho những người khác chú ý.

Những Hộ Giáo Pháp Vương khác chỉ sợ cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn.

Đưa mắt nhìn về phía bóng người ở sâu trong biển máu kia, Huyết Luyện Tôn Giả lẩm bẩm.

– Quân Vô Thiên, Giáo Vương nói ngươi có tác dụng cực kỳ trọng yếu với Thiên Thần giáo ta, nhưng mà đến cùng là ngươi làm được cái gì?

Huyết Luyện Tôn Giả cảm thấy vô cùng nghi hoặc. Mặc dù hắn vẫn nghe theo mệnh lệnh của Giáo Vương nhưng hắn cũng muốn biết, tại sao Giáo Vương lại coi trọng kẻ nhỏ yếu này như vậy. Bây giờ, Quân Vô Thiên được ở địa bàn của mình tu luyện cũng là do Giáo Vương quyết định.

Viêm Hoa tông, Vô Địch phong.

Vương Phù được Lâm sư huynh coi trọng cho nên được giao

nhiệm vụ tạm thời quản lý Vô Địch phong. Đối với việc này, Vương Phù rất coi trọng, hắn không cho phép xuất hiện bất kỳ sai lầm nào trong lúc hắn quản lý.

Chuyện này khiến một vài đệ tử khác hơi khó chịu nhưng phần nhiều hơn vẫn là hâm mộ. Bọn họ có cảm giác Vương Phù đã nhất phi trùng thiên.

– Hazz. Không biết khi nào thì các sư huynh trở về, mặc dù quản lý Vô Địch phong có thể làm cho lý niệm của ta được thực thi nhưng mà nhiều việc quá khiến cho mình không có thời gian tu luyện nữa.

Có thể nói hiện tại, cảm xúc của Vương Phù là thống khổ cùng khoái hoạt đan xen.

Bởi vì Vô Địch phong rất lớn cho nên việc quản lý cũng thật sự là tốn thời gian, ngay cả thời gian tu luyện cũng phải giảm bớt.

Đồng thời hắn cũng minh bạch, Lâm sư huynh có thể cung ứng tài nguyên cho cả Vô Địch phong to lớn như vậy là việc tiêu hao công sức như thế nào. Mà việc quản lý đệ tử của Vô Địch phong cũng là khó khăn cỡ nào.

– Vương Phù sao rồi? Cảm giác được quản lý Vô Địch phong là như thế nào?

Nhưng đúng lúc này, một thanh âm vang lên từ trong hư không. Lời nói vừa dứt, mấy bóng người đã đồng thời xuất hiện.

– Tham kiến Lâm sư huynh.

Vương Phù vui sướng. Các sư huynh đã trở về.

– Khởi bẩm sư huynh, sau khi quản lý Vô Địch phong, ta mới biết được, các sư huynh vất vả cỡ nào.

Lâm Phàm gật đầu, nói:

– Ừm. Sư đệ làm rất không tệ. Lấy sức của một người mà có thể quản lý Vô Địch phong ngay ngắn rõ ràng. Viên đan dược này sư đệ cầm lấy đi, cố gắng tu luyện.

Năm viên đan dược Huyền giai thượng phẩm, rơi vào trong tay Vương Phù.

Đan hương nồng đậm xông vào mũi.

đan dược bực này đã không còn nhiều tác dụng với Lâm Phàm, nhưng mà lại có hiệu quả to lớn với Vương Phù.

– Tạ ơn, sư huynh.

Vương Phù vui sướng nói. Đây là biểu thị sư huynh tán thành hắn.

Lã Khải Minh vỗ vai Vương Phù, nói:

– Sư đệ quả nhiên là đại tài. Một người mà có thể quản lý Vô Địch phong tốt như vậy. Về sau thực lực mạnh lên, có tinh lực, đệ hoàn toàn có thể cùng ta giúp đỡ cho Lâm sư huynh.

Được Lâm sư huynh cùng Lã sư huynh tán dương khiến hắn cảm động đến sắp khóc. Hắn đột nhiên phát hiện tất cả công sức mà mình bỏ ra thật quá đáng giá.

Lão Hắc vẫn đang quấn quanh trên Vô Địch phong. So với lúc trước, khí tức của hắn cũng đã tăng cường, hiển nhiên hắn cũng đang dần dần khôi phục đỉnh phong.

Luyện Đan đường.

Nhìn đan lô trước mặt, ếch xanh trầm tư

– Đến cùng là xảy ra vấn đề ở chỗ nào hay sao? Ếch xanh ta dùng bí pháp đặc thù, đúng lý là cưỡng ép luyện chế đan dược Thiên giai hạ phẩm cũng không có vấn đề gì. Nhưng mà không biết làm sao lại không hề có nửa điểm phản ứng, không biết xảy ra vấn đề ở đâu.

Đương nhiên, đan dược Thiên giai hạ phẩm mà nó đang luyện chế cũng không phải cho Lâm Phàm, mà là cho mình.

Kẻ liều mạng kia không tôn trọng hắn như vậy thì sao cho phép hắn luyện chế đan dược Thiên giai được.

Đột nhiên!

Đan lô chấn động, khí tức cũng trở nên cuồng bạo.

Nhìn thấy tình huống này, ếch xanh biến sắc. Tựa như là nghĩ đến điều gì đó rất kinh khủng, nó nhanh chóng lè lưỡi, mở nắp đan lô ra, chỉ thấy bên trong có một quầng sáng đủ mọi màu sắc không ngừng lưu chuyển.

– Xong rồi, muốn nổ.

Ếch xanh không hề do dự, nhanh chóng dùng đầu lưỡi vòng quanh quầng sáng đủ mọi màu sắc kia và ném lên bầu trời.

– Tất cả mọi người nhanh chóng nằm xuống. Nổ đấy.

Ếch xanh hô to. Một vài đệ tử ở chung quanh biết ếch xanh này là yêu sủng của Lâm sư huynh lại còn biết luyện đan. Lúc này, nghe được lời nói của ếch xanh, bọn họ đều nhìn về không trung. Vừa mới nhìn qua thì bọn họ đã run như cầy sấy, trái tim giống như là muốn nhảy ra ngoài vậy.

Quầng sáng kia càng lúc càng lớn tựa như là đang hấp thu pháp tắc trong thiên địa vậy.

– Tại sao lại có thể như vậy? Rốt cuộc là sai lầm ở chỗ nào. Mặc dù cưỡng ép luyện chế có nguy hiểm cực lớn, nhưng mà ếch xanh ta chính là Luyện Đan Chi Thần, làm sao lại để xảy ra chuyện này?

– Ếch xanh, ngươi đã làm gì?

Lúc này, thanh âm của Lâm Phàm truyền đến.

Lâm Phàm đang ở trò chuyện cùng các sư đệ thì đột nhiên phát hiện ở chỗ Luyện Đan đường, có sức mạnh cuồng bạo bùng lên mà không trung bị một quầng sáng bao phủ. Hắn liền lập tức chạy đến, sao có thể ngờ ếch xanh này chính là hung thủ gây ra mọi chuyện.

– Chủ nhân, ngươi hiểu lầm ếch xanh ta rồi. Ta đang luyện chế một viên đan dược kinh thiên động địa cho người, thế nhưng mà…

Ầm!

Quầng sáng nổ tung, hình thành áp lực khiến các đệ tử phải nằm bò trên mặt đất, cảm giác không đứng lên nổi.

– Ta…

Nhìn thấy cảnh này, Lâm Phàm cũng quá sợ hãi. Hắn nhanh chóng đánh ra một chưởng, đập nát áp lực kia. Nhưng hắn cũng không ngờ, quầng sáng này nổ tung lại tạo ra sức mạnh cường đại như thế.

– Thứ gì mà đáng sợ như vậy?

Lâm Phàm thật đúng là không tin ếch xanh lại tạo ra được vụ nổ kinh khủng như thế. Nếu để sức mạnh của vụ nổ này giáng xuống, Vô Địch phong thật đúng là sẽ gặp bi kịch.

Vô Địch Chân Thân xuất hiện, vươn tay bắt lấy quầng sáng kia.

Xoạt xoạt!

Ngón tay của Chân Thân lập tức nổ tung. Sau đó, Chân Thân bị sức mạnh của vụ nổ này bao phủ và lập tức biến mất.

– Trời ơi, ta xong đời rồi. Ta sắp bị nấu.

Hai chân trước của ếch xanh ôm đầu, nó run lẩy bẩy nằm rạp trên mặt đất. Nó đã có thể tưởng tượng những chuyện bị thảm sắp giáng lâm trên người mình.

Lâm Phàm chau mày. Đột nhiên, hắn nhìn thấy trong hư không có một điểm sáng lóe lên một cái, Hắn nhanh chóng nắm điểm sáng kia vào trong tay.

Lực trùng kích tiêu tán.

Các đệ tử run như cầy sấy. Vừa rồi, bọn họ đều có cảm giác mình vừa đi qua quỷ môn quan vậy.

Ếch xanh run lẩy bẩy. Đột nhiên, nó cảm giác được có một bước chân đang đi về phía nó.

– Chủ nhân tha mạng. ếch xanh ta thật…

Ngay khi ếch xanh nghĩ mình sắp bị nấu thì nó lại phát hiện tình huống không thích hợp.

Chương 316: Ổn định, hắn phải thật ổn định

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– Ừm. Ngươi làm rất không tệ. Ếch xanh, ta đã nhìn thấy được sự trung thành của ngươi với ta. Điều này khiến cho ta cảm thấy rất vui mừng.

Lâm Phàm vuốt ve đan dược trong lòng bàn tay. Viên đan dược này có dược lực rất mạnh, mặt ngoài có đường vân màu vàng chuyển động, thậm chí dược lực nồng đậm đến mức hiện lên ở mặt ngoài, vừa nhìn liền biết đan dược này cực kỳ phi phàm.

– Chuyện quái quỷ gì vậy?

Ếch xanh sững sờ. Kẻ liều mạng này sao lại không nghĩ đến chuyện nấu mình lên mà còn tán dương mình trung tâm.

Ngẩng đầu, ếch xanh lập tức trợn tròn mắt.

– Thành công…

Chẳng qua là khi nhìn thấy viên đan dược kia bị kẻ liều mạng này nắm ở trong tay, khuôn mặt màu xanh của nó lập tức tái đi.

– Ếch xanh, ngươi thành công rồi.

Lâm Phàm hài lòng gật đầu. Năng lực của ếch xanh đúng là khiến hắn hơi kinh ngạc.

– Ếch xanh, mặt của ngươi làm sao vậy? Ta trông ngươi hơi khác thường đó. Là bởi vì quá mệt mỏi sao? Ta có thể cho ngươi nghỉ ngơi thêm một đoạn thời gian.

Hiện tại, tâm tình của hắn thật đúng là rất tốt. Hắn không ngờ ếch xanh này lại thật sự có thể luyện chế ra đan dược Thiên giai, chỉ

là độ nguy hiểm của việc này cũng tương đối lớn. Nhưng nếu như về sau vẫn là như vậy thì hắn vẫn rất nguyện ý cho ếch xanh tiếp tục luyện chế.

– Không phải đâu, chủ nhân. Là do ta quá hưng phấn mà thôi.

Ếch xanh lập tức nhếch miệng cười, chỉ là nụ cười này còn khó coi hơn cả khóc nữa. Nó không ngờ lần này mình lại luyện chế đan dược thành công, hơn nữa còn bị kẻ liều mạng này lấy mất.

Tài liệu để luyện chế đan dược này đều là do nó lấy ra từ trong quỹ đen của mình. Nếu như không có thành công thì cũng không sao, chí ít là không có mất gì. Nhưng bây giờ không ngờ lại luyện chế thành công, chuyện này khiến cho nó cảm thấy khó mà tiếp nhận. Tài phú mà nó khổ cực tích lũy hoàn toàn chính là làm áo cưới cho người khác.

Nghĩ đến đây, ếch xanh lập tức òa khóc ra.

– Chủ nhân, ta không sao. Đây là do ta cao hứng nên mới khóc. Không ngờ ếch xanh ta vậy mà có thể vì chủ nhân làm ra cống hiến to lớn như vậy. Ta thật sự cảm thấy rất vui.

– Oa!

Ếch xanh nằm rạp trên mặt đất. Chân trước nắm thành quả đấm, không ngừng nện xuống mặt đất.

Nó cảm thấy đau lòng không thôi.

Nội tình sắp bị móc rỗng rồi. Tại sao mà nó lại ngốc như vậy? Đang không có việc gì, tự nhiên nó giở chứng, cưỡng ép luyện chế đan dược làm gì? Hiện tại thì hay rồi, mất cả chì lẫn chài.

Lâm Phàm ngồi xổm xuống, vỗ nhẹ đầu của ếch xanh, nói:

– Ếch xanh, ta không ngờ ngươi có thể suy nghĩ cho ta như vậy. Thân là chủ nhân, ta cũng cảm thấy rất vui mừng. Ngươi yên tâm đi! Đan dược này ta sẽ cẩn thận khi nuốt vào để cho nó phát huy tác dụng tốt nhất, để không thể lãng phí tâm huyết của ngươi.

– Quá vinh… Vinh hạnh.

Lúc này, hai mắt của ếch xanh đã đẫm lệ. Nó khóc đến mức kinh thiên động địa, bi thương muốn tự tử. Nếu như không phải còn không muốn chết, nó cũng muốn đụng đầu vào trong đất bùn, chôn

sống bản thân mình rồi.

Động tĩnh khổng lồ khiến cho mấy vị trưởng lão của tông môn chú ý.

– Đồ nhi, vừa rồi có người luyện chế ra đan dược Thiên giai?

Thiên Tu hóa thành vệt sáng, lao tới từ phương xa. Giọng nói run run tựa như là không dám tin.

Lâm Phàm tung tung đan dược trong tay, gật đầu, nói:

– Đúng vậy, lão sư. Là một viên đan dược Thiên giai hạ phẩm.

Thiên Tu đứng ở bên cạnh Lâm Phàm, nhìn kỹ viên đan dược trong tay hắn rồi nói:

– Viên đan dược này có độ tinh khiết rất cao. Cho dù ở trong cấp độ Thiên giai hạ phẩm, nó cũng có thể được tính là đỉnh tiêm.

– Ếch xanh này là yêu sủng của con. Gì thì không nói chứ năng lực luyện đan rất không tệ. Mặc dù vừa rồi, nó tạo thành một chút phiền phức, nhưng cũng may không có bất cứ vấn đề gì.

Lâm Phàm đúng là không có ẩn tàng. Ếch xanh là yêu sủng của hắn, đó là chuyện mà đệ tử Vô Địch phong đều biết. Mặc dù ếch xanh thỉnh thoảng vẫn có chút giấu giếm nhưng vẫn có thể thấy nó tương đối tôn trọng mình.

Thế này đã rất tốt rồi.

– Kỳ tài ngút trời.

Thiên Tu tán dương. Khi thấy ếch xanh kia, ông rõ ràng sửng sốt một chút, tựa như là không ngờ con ếch xanh nho nhỏ này lại có năng lực lớn đến như thế.

Trong lúc còn đang bi thương mà nghe được có người tán dương bản thân, ếch xanh đã ngừng lại khóc, đứng thẳng dậy, ưỡn ngực nói:

– Đan dược Thiên giai có là gì đâu? Nếu không là tu vi của ta còn thấp thì luyện chế đan dược Thiên giai cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Thiên Tu mới khen ếch xanh được một câu, nó đã phổng mũi, chém gió được rồi.

– Quái.

Thiên Tu nhìn chằm chằm vào ếch xanh tựa như là muốn xem thấu nó.

Ếch xanh bị ánh mắt này nhìn đến mức toàn thân không được tự nhiên. Nó luôn cảm giác ánh mắt này có tính xâm lược rất mạnh khiến cho nó không quá dễ chịu. Nhưng được rồi, mình thế nhưng mà là một con ếch xanh có thể luyện chế đan dược Thiên giai, bị người chú mục là chuyện rất bình thường.

Lâm Phàm gật đầu, nói:

– Lão sư, con cho rằng có thể cho Luyện Đan sư của tông môn đi theo ếch xanh học tập thuật luyện đan. Nếu như có thể học tập một phần năng lực luyện đan của ếch xanh thì sau này tông môn cũng có thể được nhờ rồi, Viêm Hoa tông chúng ta sẽ có thể vượt qua những tông môn khác về phương diện luyện đan.

– Ừm. Đồ nhi nói có lý, rất có lý.

Thiên Tu vuốt râu gật đầu nói. Ông cảm thấy ý kiến này của đồ nhi rất là không tệ.

Để mấy Luyện Đan đại sư của tông môn đi theo ếch xanh học tập cũng là một lựa chọn không tệ.

Ếch xanh lắc đầu, nói:

– Dạy người khác luyện đan ư? Ta không làm, không làm đâu. Ta còn không có nhàn nhã đến mức tốn công làm việc này.

Nó cũng không muốn dạy người khác luyện đan. Nếu dạy cho người khác xong thì mình sẽ chết đói.

– Ếch xanh, ta cho ngươi một cơ hội.

Lâm Phàm nắm ếch xanh trong tay. Làn da của ếch xanh bóng loáng khiến hắn có cảm giác bóp rất sướng tay.

– Chủ nhân, người đừng bóp ta nữa. Bóp nữa là ta sẽ bị thương đó. Ta làm, ta sẽ làm mà.

Ếch xanh cảm nhận được nhục nhã. Nó muốn phản kháng, thế nhưng mà không phản kháng được. Kẻ liều mạng này thật quá kinh khủng, quá dọa người.

– Ừm. Thế này mới đúng chứ.

Lâm Phàm cười, nói:

– Lão sư, người cứ thông báo cho những Luyện Đan đại sư của tông môn, có thời gian có thể học tập cùng ếch xanh này. Ta muốn đi bế quan đã.

– Ngươi cứ đi đi. Chuyện ngươi làm tại thành Nguyệt Sơn vi sư cũng đã biết.Lần này, người làm rất không tệ, thật sự là rất không tệ.

Thiên Tu vui mừng nói.

Đồ nhi của mình thật sự rất lợi hại. Hắn đã vượt ra khỏi mong đợi của ông. Thực lực cường hãn đến mức cả một phó Pháp Vương của Thiên Thần giáo là Hắc Cốt cũng không phải là đối thủ.

Tốc độ trưởng thành của hắn cũng thật quá nhanh. Nhưng ông cũng không hỏi nhiều, thậm chí ngay cả nghĩ cũng sẽ không.

Lúc này, trong đầu của ông chỉ có một ý nghĩ, đó chính là đồ nhi của mình quả nhiên là kỳ tài ngút trời, tu luyện cũng nhanh như vậy, người khác muốn không phục cũng không được.

Trong mật thất.

Lâm Phàm kiểm tra điểm tích lũy một hồi.

Điểm tích lũy: 521,280.

– Hắc Cốt này cũng không tệ, đến thành Nguyệt Sơn giật đồ còn mang theo nhiều người như vậy để mình đập chết. Lần này, điểm tích lũy thu hoạch được cũng rất lớn.

Hắn rất bình tĩnh, là một người đã từng có hơn mười triệu điểm tích lũy, hơn 500,000 điểm tích lũy sao có thể khiến hắn hưng phấn được.

Tu luyện cần thời gian, điểm khổ tu muốn tăng lên cũng không dễ.

– Tăng

Hắn vẫn không có đủ điểm để đề thăng Hóa Thần Kiếm Trận. Mặc dù môn công pháp này rất cường hãn nhưng mà tác dụng với hắn thì vẫn hơi kém Cổ Giới Kim Cương Pháp Thân.

– Tiêu hao 300,000 điểm tích lũy

– Cổ Giới Kim Cương Pháp Thân (tầng thứ năm)

– Đặc tính: Tịch Quang Pháp Thân, phật tính, phá diệt, cường hóa nhục thân cực hạn, nhẹ nhàng, cảm ứng đại địa, cảm ứng Cổ Giới.

Đặc tính cũng không có biến hóa lớn. Thế nhưng mà khi môn công pháp này tăng lên tới tầng thứ năm, sức mạnh trong cơ thể hắn đột nhiên tăng lên với một tốc độ chóng mặt. Cương khí hình thành vòi rồng khuếch tán ra, ngưng tụ tất cả sức mạnh vào cùng một chỗ.

Phía sau, mấy quầng sáng xuyên thấu hư không, đi đến nơi nào đó mà hắn không biết.

– Phật tính…

– Ma tính…

Tất cả đều là nhân tính mà thôi. Bởi vậym hắn cũng không để ở trong lòng. Tế bào trong cơ thể không ngừng cắn nuốt những sức mạnh này. Nội tình của hắn cũng dần dần tăng lên nhưng nội tình muốn đạt tới cấp độ đại viên mãn thì còn một đoạn đường rất dài phải đi.

– Còn có hơn 20,000 điểm tích lũy, nên làm gì bây giờ. Được rồi. Hóa Thần Kiếm Trận kỳ thật cũng có thể tăng lên, thuộc về loại hình sát phạt sắc bén, cũng có thể xem là công pháp không tệ, tăng lên đi.

– Tăng lên.

– Tiêu hao 140,000 điểm tích lũy.

– Hóa Thần Kiếm Trận (tầng thứ ba)

– Đặc tính: Kiếm Vực cao cấp, kiếm ý tung hoành, tăng cường tốc độ cực hạn, tăng cường cảm giác cực hạn, kiếm thuật khống chế.

Cái đặc tính tăng cường cảm giác cực hạn này là sao? Chẳng lẽ bởi vì đặc tính này, khứu giác của mình mới linh mẫn như thế hay sao?

Giáo đồ của Thiên Thần giáo thi triển Hoán Bì Liễm Tức giấu ở trong cơ thể người khác.

Loại thủ pháp ẩn nấp này cực kỳ quỷ dị, khiến cho người ta khó

mà phát hiện. Thế nhưng mà ở trước mặt mình, thủ pháp ẩn nấp này lại không có bất kỳ tác dụng nào. Xem ra chính là do nguyên nhân này.

Lập tức, kiếm ý bén nhọn xuất hiện ở phía sau lưng hắn. Đối với phương diện khống chế kiếm ý, hắn cảm giác mình đã đạt đến cực hạn.

Căn cứ ếch xanh miêu tả Tam Hoàng Kiếm vốn là một thể, chỉ là bị người đánh vỡ nên mới chia làm ba thanh kiếm. Nếu như có thể tìm tới hạch tâm, hắn liền có thể hợp Tam Hoàng Kiếm làm một.

Chuyện này cũng khá thú vị, để hắn hơi chờ mong.

Nhưng.

Bây giờ, mình giống như lại trở nên mạnh mẽ hơn. Cảm giác tự mãn lại khó mà tiêu trừ được. Lúc này, hắn thật sự cần có cường giả nghiền ép mình mới được. Nếu không sẽ xảy ra đại sự.

– Nhất định phải ép một chút.

– 81 lần rút liên tục.

Trong nháy mắt, hơn 80,000 điểm tích lũy đã bị hắn tiêu hao sạch sẽ. Hiện giờ, hắn chỉ còn có 280 điểm tích lũy.

– Hệ thống rút thưởng Hoàng Kim…

Lập tức, một loạt nhắc nhở khi rút thưởng xuất hiện.

Đã có một đoạn thời gian hắn không có tiến hành rút thưởng rồi. Lần này, hắn là sẽ rút được đồ tốt.

– Tam Thanh ở trên, ta nguyện ý dùng một đời hạnh phúc của ếch xanh đổi lấy may mắn cho ta rút được đồ tốt.

– Chúc mừng túc chủ rút trúng một bình đan dược dùng cho tu luyện, cấp bậc Địa giai thượng phẩm.

– Chúc mừng túc chủ rút trúng công pháp Địa giai hạ phẩm Hổ Môn Thần Đao Pháp

– Chúc mừng túc chủ rút trúng…

Lâm Phàm thản nhiên nhìn những nhắc nhở này. Thỉnh thoảng, hắn vẫn rút trúng vài thứ không tệ nhưng mà cũng không có đạt tới

như hắn kỳ vọng, không có thứ nào khiến cho hắn phấn chấn, khiến cho máu tươi trong cơ thể hắn sôi trào.

Cũng không ít lần hắn rút trúng đan dược cùng công pháp, thế nhưng mà hắn không cần.

Mặc dù không ngừng tự nhắc nhở mình rằng đây chỉ là vui thôi nhưng trong lòng hắn vẫn thoáng có chút khẩn trương. Khi tiếng nhắc nhở vang lên, hắn vẫn để ý.

Tam Thanh hay phù hộ con, nhất định phải rút được đồ tốt.

Lúc này, câu 'Chúc bạn may mắn lần sau' liên tục vang lên khiến cho người ta cảm thấy tuyệt vọng, thậm chí có ý nghĩ muốn tự tử.

Đột nhiên!

Một tiếng nhắc nhở khiến hắn kinh hãi đến mức nói không ra lời.

– Chúc mừng túc chủ rút trúng Buff không có phẩm giai: Càng đánh càng mạnh.

– Ngọa tào!

Giờ phút này, Lâm Phàm đột nhiên sững sờ, có cảm giác xúc động không nói được thành lời.

Rút thưởng đến bây giờ, thứ để hắn mong đợi nhất có hai loại, một loại là Vĩnh Hằng cấp, một loại khác chính là không có phẩm giai.

Hai loại này tuyệt đối sẽ không ra thứ gì quá nát.

Càng đánh càng mạnh: Chiến đấu càng hưng phấn, thực lực sẽ càng mạnh. Chiến đấu càng điên cuồng, nội tình tích lũy càng nhanh. Buff khó giải.

– Thế này thì có chút không ổn.

Lâm Phàm có chút đau buồn. Hắn vốn đã tự mãn rồi, vậy mà Buff này xuất hiện càng làm hắn thêm tự mãn khiến hắn không biết nên làm như thế nào cho phải.

– Về sau mình sẽ lại có thêm một phương pháp để tăng nội tình lên, hơn nữa còn là phương pháp mà hắn thích nhất, đó chính là mạnh lên trong chiến đấu.

Hắn đã không muốn nói nhiều, cố gắng bình ổn máu tươi đang sôi trào trong cơ thể.

Ổn định. Hắn phải thật ổn định, không thể kiêu ngạo tự mãn.

Sau đó, hắn lấy viên đan dược Thiên giai kia ra, nhét vào trong miệng. Uống đan dược để ép mình bĩnh tĩnh lại, không thể quá hưng phấn.

Ngay khi đan dược vào trong cơ thể, dược lực lập tức nổ bung. Dược lực to lớn mạnh mẽ hoàn hành ở trong cơ thể.

– Ha ha ha!

Dược lực tuy mạnh nhưng Lâm Phàm không thèm để ý. Hắn bắt đầu cười ngây ngô.

Chương 317: Các ngươi có thể gọi ta là Oa sư

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Nhận được thông báo của Thiên Tu, những Luyện Đan đại sư của Viêm Hoa tông đều đi ra, tụ tập tại Vô Địch phong.

Những Luyện Đan đại sư này không có một người trẻ tuổi nào, có người râu tóc bạc trắng, có người thì có bộ dáng là trung niên. Nhưng giờ phút này, bọn họ đều rất nghi hoặc.

– Thiên Tu trưởng lão kêu chúng ta tụ tập đến Vô Địch phong, rốt cuộc là ý gì?

– Ta cũng không biết nữa. Ta còn đang nghiên cứu, phát minh thủ pháp luyện đan mới thì cũng bị cắt đứt, kéo tới đây. Đợi lát nữa, ta còn phải vội vã trở về tiếp tục nghiên cứu.

– Lúc nãy, ta còn đang luyện chế một lò đan dược Huyền giai hạ phẩm. Không ngờ lúc sắp sửa thành công lại bị đánh gãy, dẫn đến đan dược thành thứ phẩm, thật sự là vô cùng đáng tiếc.

– Thế đã coi là cái gì? Ta còn đang luyện chế một viên đan dược Địa giai hạ phẩm đây này. Đã sắp thành công rồi thì lại bị tiếng quát của Thiên Tu trưởng lão hù đến run tay, kết quả là thất bại.

– Ai…

– Tất cả mọi người đều tới rồi sao?

Thiên Tu xuất hiện. Những Luyện Đan đại sư ở trước mắt này đều là trụ cột cho hậu cần của tông môn. Nếu như không phải bọn họ ngày đêm luyện đan vì tông môn, chỉ sợ Viêm Hoa tông rất khó có đủ đan dược cho các đệ tử tu luyện.

– Tham kiến Thiên Tu trưởng lão.

– Ừm.

Thiên Tu gật đầu. Đúng lúc này, từ phía sau, một con ếch xanh nhảy tới, đứng ở trên vai Thiên Tu.

– Lão đầu, ngươi là muốn ếch xanh ta dạy đám thái điểu (ý nói những kẻ không chuyên nghiệp, ở Việt Nam thì hay nói là 'gà') này luyện đan hay sao?

Ếch xanh cao ngạo nói.

Chỉ là, lời này vừa mới nói ra lập tức khiến cho những người kia phẫn nộ.

– Đáng giận! Con ếch xanh này là cái gì mà có thể nhục nhã chúng tanhư thế.

– Không sai, chúng ta luyện chế đan dược vì tông môn. Cho dù đan dược Huyền giai hay Địa giai đều là do chúng ta tốn công tốn sức luyện chế. Bây giờ, ngài lại để một con súc sinh làm nhục chúng ta. Thật sự là đáng giận.

– Chúng ta là thái điểu sao? Ha ha ha. Thật đúng là một chuyện cười. Ta luyện đan 20 năm, tiện tay là có thể luyện chế đan dược Nhân giai, hai lò liền có thể thành công một lò. Ai có thể so sánh tỉ lệ thành công này cùng ta.

Thiên Tu không nói gì. Mọi chuyện đều để ếch xanh tự mình xử lý.

Những người này là Luyện Đan đại sư của tông môn, là người có cống hiến rất lớn đối với tông môn, là công thần hàng đầu. Cho dù là ông, có đôi khi cũng phải cảm tạ những Luyện Đan đại sư này ngày đêm không phân, toàn thân toàn ý vùi đầu vào việc luyện đan.

Bọn họ luyện đan, vì đệ tử của tông môn không ngừng cung cấp đan dược, để Viêm Hoa tông dần dần lớn mạnh.

– Tất cả đều im miệng cho ta.

Nghe thấy lời nói của mấy tên thái điểu này, ếch xanh lập tức có xúc động muốn cười to.

– Xem ra là ta nói sai rồi. Chỉ là đan dược Nhân giai mà ngươi phải luyện hai lò mới có thể thành công một lò. Thật đúng là trong thất bại thất bại. Các ngươi còn không xứng được gọi là thái điểu

nữa.

Ếch xanh vừa dứt lời.

Một lão giả tóc trắng dựng râu trừng mắt, tức hổn hển nói:

– Con ếch xanh nhà ngươi rõ ràng là nói khoác mà không biết ngượng. Luyện hai lò thành công một lò đã là tỉ lệ thành công cực cao. Vậy mà đến trong miệng ngươi, còn không xứng gọi là thái điểu hay sao? Vậy lão phu hỏi ngươi, ngươi biết luyện chế đan dược Nhân giai sao?

– Không.

Ếch xanh thản nhiên lắc đầu. Sau đó, chưa để tất cả Luyện Đan đại sư kịp phản ứng, nó lại nói một câu làm cho tất cả đều tức giận.

– Từ trước tới giờ, khi luyện đan, ếch xanh ta hoàn toàn không để đan dược Nhân giai hay Huyền giai ở trong mắt, thậm chí khinh thường luyện chế.

Lập tức, phía dưới lâm vào trong hỗn loạn.

– Cuồng vọng!

– Càn rỡ. Thật sự là tức chết lão phu rồi.

– Thiên Tu trưởng lão gọi chúng ta tới, chẳng lẽ là để thụ ếch xanh này nhục nhã chúng ta hay sao?

– Ta muốn ninh nhừ con ếch xanh này.

Thiên Tu lạnh nhạt nhìn quanh. Ông không có bởi vì lời nói này mà cảm giác ếch xanh cuồng vọng. mà ông biết phúc duyên của những người này đã đến.

Thành công luyện chế đan dược Thiên giai hơn nữa còn là trong tình huống không có lĩnh ngộ pháp tắc, chuyện này ở trong thường thức là căn bản không thể nào xảy ra.

Luyện đan là việc cần kỹ thuật, không phải cứ thực lực mạnh là có thể luyện chế đan dược thành công, nhất định phải có nội tình rất sâu mới được.

– Tất cả đều im miệng cho ta.

Ếch xanh rất tức giận. Quả nhiên, nơi này toàn là kẻ liều mạng,

vậy mà tất cả lại đều muốn nấu ta. Ta chính là ếch xanh đã sống mấy chục nghìn năm đó, ta còn lớn tuổi hơn cả tổ tông của các ngươi đó. Các ngươi đúng là giống như kẻ liều mạng đáng giận kia vậy, không có hiểu được việc tôn trọng tiền bối.

Trong chốc lát, tràng diện yên tĩnh trở lại.

Chỉ thấy ếch xanh há miệng, Đan Hỏa Mộc Vương Đỉnh bay ra. Những người kia hơi biến sắc bởi vì bọn họ lập tức cảm nhân được khí tức đan dược tỏa ra.

– Khí tức đan dược thật nồng đậm. Cái đỉnh này cực kỳ phi phàm.

– Đúng vậy. Cái đỉnh này chỉ sợ đã luyện chế qua rất nhiều đan dược. Đương thời, nó cũng thuộc về bảo bối khó gặp. Nhưng con ếch xanh này là muốn làm gì? Chẳng lẽ là nó muốn luyện đan ở trước mặt chúng ta hay sao? Chỉ bằng nó, một con…

Lời còn chưa nói hết, cảnh tượng kinh khủng khiến cho bọn họ cảm thấy hoảng sợ phát sinh.

Chỉ thấy, ếch xanh lấy ra vài cọng thảo dược phổ thông và ném vào trong lò đan.

– Hừ. Chỉ là một đám thái điểu mà thôi. Hôm nay, ta sẽ cho các ngươi nhìn rõ năng lực của ếch xanh ta.

Ếch xanh lại một lần nữa há mồm, phun Thanh Uyên Địa Hỏa ra, Ngọn lửa hóa thành hình rồng quấn quanh ở trên lò đan, nhanh chóng đốt lò đan đỏ bừng.

Ếch xanh nhanh chóng dùng mấy loại kỹ xảo nhỏ trong luyện đan, dễ dàng tản đan hương ra xung quanh.

– Cái này…

Đám người kinh hãi, thậm chí không dám tin.

– Vừa rồi, ếch xanh này đã dùng thủ pháp luyện đan gì vậy? Vì cái gì mà từ trước tới nay, ta lại chưa từng gặp qua.

– Làm sao lại nhanh như vậy, tốc độ thành đan cũng quá nhanh đi.

Lò đan mở ra, mười viên đan dược bay ra.

– Đây là đan dược Nhân giai thượng phẩm. Các ngươi thấy chưa? Ta có thể dễ dàng luyện chế, hoàn toàn không có bất kỳ độ khó gì, càng sẽ không thất bại.

Ếch xanh bình tĩnh nói. Sau đó, nó lại há miệng, lại có vài cọng thảo dược bay ra.

Những Luyện Đan đại sư kia sợ ngây người.

– Hắn muốn lập tức luyện đan sao? Vậy tại sao lại không rửa sạch sẽ lò đan mà đã trực tiếp luyện đan rồi. Chẳng lẽ hắn không biết làm vậy sẽ sinh ra tạp chất khi luyện đan sao? Hơn nữa năng lực khống chế lửa của hắn cũng quá cường đại đi.

– Không đúng! Hắn nhất định là dùng biện pháp gì đó khác, nếu không tuyệt đối sẽ không thể nào luyện thành đan dược tiếp được.

Trong khi bọn họ còn đang suy nghĩ, nắp lò đan lại mở ra, mấy viên đan dược nhanh chóng bay ra.

– Đan dược Huyền giai thượng phẩm cũng không có gì khác đan dược Nhân giai, ta hoàn toàn có thể đơn giản luyện chế.

Giờ khắc này, những Luyện Đan đại sư kia ngạc nhiên đến trợn mắt há hốc mồm tựa như là thấy được quỷ vậy.

Khi luyện chế đan dược, bọn họ đều cẩn thận khống chế hỏa hầu, tỉ lệ phối hợp dược liệu, chính là vì sợ hãi xảy ra vấn đề. Nhưng mà vừa rồi, bọn họ thấy tận mắt khi ếch xanh này luyện đan, hoàn toàn là tùy tâm sở dục, hoàn toàn không có chú ý đến những điều này. Chuyện này khiến cho bọn họ có cảm giác khủng bố đến cực điểm.

– Đây là…

Đột nhiên, đan hương nồng đậm tràn ngập ở không gian. Dù chỉ ngửi một ngụm, bọn họ cũng tinh thần sảng khoái hơn nhiều.

– Có thể có được hiệu quả này, chẳng lẽ là…

Bọn họ đã không dám tưởng tượng nữa rồi. Chỉ ngửi một ngụm cũng cảm giác tinh thần sung mãn hơn, đây là hiệu quả mà chỉ có đan dược Địa giai mới có thể làm được.

Tại sao có thể như vậy? Năng lực luyện đan của ếch xanh rốt cuộc là mạnh mẽ cỡ nào, hoàn toàn chính là vượt xa bọn họ đến mấy

con phố, hơn nữa còn là trong trường hợp muốn đuổi cũng đuổi không kịp kia.

– Mở!

Lần này, ếch xanh có vẻ nghiêm túc hơn một chút. Dù sao, lấy thực lực bây giờ của hắn, luyện chế đan dược Địa giai là vừa vặn, muốn luyện chế đan dược Thiên giai thì thật sự là có chút miễn cưỡng.

Lúc trước, nó thi triển bí pháp còn xảy ra vấn đề, suýt nữa tạo thành đại họa. Từ đó nó biết được nó thật sự không có cách nào vượt qua pháp tắc.

Nhưng đây cũng là bởi vì bản thể của nó chỉ là một ếch xanh mà thôi. Nếu như là hình người, chỉ sợ sẽ không xuất hiện loại vấn đề này.

Lập tức một viên đan dược Địa giai hạ phẩm bay ra khỏi lò đan.

– Đây là đan dược Địa giai.

– Quá lợi hại. Thật là ta đã được mở rộng tầm mắt. Nếu như không phải là tận mắt nhìn thấy, chuyện này thật sự là khiến cho người ta khó có thể tin được, đan dược Địa giai vậy mà có thể luyện chế thành công đơn giản như thế.

– Con ếch xanh này đến cùng là tồn tại như thế nào?

– Năng lực luyện đan cao siêu bực này chúng ta thúc ngựa cũng đều theo không kịp.

Thiên Tu kinh hãi. Trong lòng ông lúc này cũng đã bội phục đến cực hạn đối với năng lực luyện đan của con yêu sủng này.

Cho dù là Luyện Đan đại sư đỉnh tiêm của Thánh Đường tông cũng không thể so sánh cùng con ếch xanh này, luyện chế đan dược Địa giai mà cũng có thể thản nhiên như thế tựa như là không có bất kỳ khó khăn gì vậy.

– Hừ. Nếu không phải bởi vì vật liệu của ta có hạn thì sao chỉ có thể là một viên đan dược Địa giai hạ phẩm. Nếu như vật liệu tinh thuần một chút thì tăng phẩm chất lên tới trung phẩm cũng không phải vấn đề gì khó với ta.

– Hiện tại, các ngươi đã nhìn thấy đấy. Bây giờ, các ngươi tự hỏi

mình có phải là thái điểu hay không?

Nhìn thấy mọi chuyện, đám người vừa thẹn quá thành giận cũng lập tức cúi đầu cam bái hạ phong, cảm thấy không bằng.

Thiên Tu mở miệng nói:

– Ếch xanh này là yêu sủng của Lâm Phàm, phong chủ của Vô Địch phong. Sau này, nó sẽ dạy các ngươi luyện đan. Các ngươi phải dốc lòng học tập, tăng cường tay nghề sau đó giúp đỡ tông môn.

Khi Thiên Tu nói những lời này, những Luyện đan sư kia lập tức mừng rỡ như điên.

Lúc trước, bọn họ cho rằng con ếch xanh này quá cuồng vọng. Thế nhưng mà sau khi nhìn thấy ếch xanh này luyện đan mấy lần, bọn họ phát hiện ếch xanh này nhất định là một vị Luyện Đan đại sư chân chính. Chênh lệch giữa bọn họ giống như trời và đất vậy, không có cách nào so sánh được.

– Vâng.

Đám người gật đầu, ánh mắt nhìn về phía ếch xanh đều tản ra thần sắc kính ngưỡng.

Mà lúc này, ếch xanh dương dương đắc ý ngẩng đầu lên, biểu hiện ý tứ, thấy được không, năng lực luyện đan của ếch xanh ta phải chăng đã làm các ngươi tâm phục khẩu phục?

Nếu như không phải vì tu vi không đủ, đan dược Địa giai tính là gì, đan dược Thiên giai tính là gì, đan dược Thần giai tính là cái gì…

Khụ khụ… Chém gió hơi quá rồi, nên hoãn một chút.

Ếch xanh nhảy ra ngoài, nói:

– Muốn theo ếch xanh ta học luyện đan không phải việc gì khó, nhưng ta truyền thụ cho các ngươi thuật luyện đan, chính là ân sư của các ngươi, cho nên các ngươi cần làm lễ bái sư. Đủ ba quỳ chín lạy, ếch xanh ta mới có thể truyền thụ thuật luyện đan cho các ngươi.

– Nơi này điều kiện đơn sơ, ếch xanh ta cũng không hưng sư động chúng nữa. Cứ đơn giản thế này thôi, người nào nguyện ý theo ta học tập thuật luyện đan thì có thể hành lễ.

Những Luyện Đan đại sư ở đây đều là người đức cao vọng trọng

trong tông môn. Nhưng giờ phút này, tất cả bọn họ cũng đều bắt đầu hành lễ.

Ếch xanh này đã sống mấy chục nghìn năm, còn xa xưa hơn cả tổ tông của tổ tông của những người này.

– Ừm. Các ngươi làm rất không tệ.

Cảm giác mình được tôn trọng, ếch xanh cũng vui sướng, cười nói. Ngay cả chuyện lúc trước đan dược Thiên giai bị kẻ liều mạng kia cầm đi, nó cũng không còn để trong lòng.

Chỉ là có một chuyện để những Luyện đan sư kia khó xử chính là bọn họ không biết nên xưng hô vị Luyện đan đại sư lợi hại ở trước mắt này như thế nào.

– Sau này, khi cùng ta học tập thuật luyện đan, các ngươi có thể gọi ta là Oa sư.

Ếch xanh đứng thẳng, chân trước vắt ra phía sau, rất có phong phạm của một vị cao nhân.

Nhưng bởi vì hình thể quá nhỏ, khí thế rõ ràng có chút không đủ.

– Học sinh tham kiến Oa sư.

Đám người hô to, kính trọng nói.

Ếch xanh hài lòng gật đầu, nói:

– Rất tốt. Như vậy thì từ bây giờ ta sẽ bắt đầu dạy các ngươi luyện đan. Nhưng các ngươi đều là rác rưởi, đều là thái điểu, cơ sở thật sự là quá kém, ếch xanh ta nhất định phải dạy lại các ngươi từ đầu. Nếu như ai không dụng tâm, cố gắng học tâm, ếch xanh ta chắc chắn sẽ trừng phạt các ngươi.

Đối mặt nhục nhã như vậy, đám người không có bất kỳ ý kiến bất mãn gì mà lại có chút chờ mong.

Có thể được một vị Luyện Đan đại sư chân chính dạy bảo, đây là chuyện vinh hạnh cỡ nào, bị mắng mấy câu thì đã sao.

Mấy ngày sau.

Trong mật thất.

– Tốc độ thật sự là quá chậm rồi.

Điểm khổ tu: 23992050

Tốc độ tích lũy điểm khổ tu thật sự là quá chậm. Cộng thêm điểm khổ tu lúc trước mà đến bây giờ, hắn cũng mới chỉ có hơn 20 triệu. Muốn tích lũy đủ điểm khổ tu để đột phá đến Thiên Cương cảnh tầng năm thật đúng là cần hao phí rất nhiều công phu.

Hiện tại, hắn rất buồn rầu, cũng không biết nên nói cái gì.

Chương 318: Ta tin tưởng Lâm sư huynh

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Vô Địch phong, nghe được tiếng kêu thảm thiết, vô số đệ tử đều có chút không đành lòng.

Quá thảm rồi, thật quá tàn nhẫn.

– Đồ đần, ai bảo ngươi luyện chế đan dược này mà không nhìn hỏa hầu. Con mắt của ngươi bị mù hay sao? Cởi quần ra cho lão tử tét mông.

– Oa sư bớt giận, ta biết sai.

– Đồ…. đồ đần, có người luyện chế đan dược như ngươi sao? Ngươi có biết vì cái gì mà ngươi luyện bốn lò mới có thể thành công một lò hay không? Chính là bởi vì thủ pháp như thiểu năng trí tuệ này của ngươi đó, nó đã biến ngươi thành phế vật như vậy đó. Về sau, ngươi cứ dùng thủ pháp này mà ta đã dạy. Nhưng trước tiên, cởi quần ra để ếch xanh ta tét một trận.

Trong Luyện Đan đường, những Luyện Đan sư của Viêm Hoa tông hưng phấn mặt đỏ tới mang tai. Mặc dù không ngừng bị ếch xanh nhục nhã nhưng mà bọn họ phát hiện, thủ pháp cùng kỹ xảo luyện đan mà Oa sư dạy cho bọn họ thật quá cao siêu, thậm chí để bọn họ có cảm giác mở ra thế giới mới.

Bọn họ đều chưa từng thấy qua những thứ này.

– Thoải mái. Thật sự là quá sảng khoái! Mặc dù không thể quất vào người của kẻ liều mạng kia, nhưng mà quất vào người đồng tông của hắn cũng coi như là có thể giúp ta đỡ tức hơn.

Trong lòng ếch xanh cảm thấy rất đắc ý. Chân trước cầm một cái thước to, không ngừng nhắm ngay mấy cái mông kia mà gõ xuống. Cảm giác đánh xuống thoải mái đến mức nó cũng không muốn dừng

lại.

Thân thể nho nhỏ nhảy lên, dò xét. Khi bắt được sai lầm của đám người này, nó lập tức trừng phạt.

Mà những Luyện Đan đại sư của tông môn kia lại rất hưng phấn. Sau khi bị ếch xanh quật một trận, bọn họ đều nhớ kỹ chỗ sắp xuất hiện sai lầm ở trong lòng.

– Oa sư thật sự là một vị lão sư nghiêm khắc. Mặc dù Oa sư đánh có chút đau, nhưng cũng thực tình muốn tốt cho chúng ta. Chúng ta tuyệt đối không thể để Oa sư thất vọng.

Trong lòng tất cả Luyện Đan đại sư bị đánh đều hiện lên một ý nghĩ như thiểu năng trí tuệ vậy, cho rằng ếch xanh là vì muốn bọn họ giỏi hơn.

Nếu như bọn họ biết, hành vi này của ếch xanh chỉ là vì báo thù Lâm Phàm, không biết bọn họ sẽ sẽ nghĩ như thế nào.

Lúc này, tâm tình của ếch xanh cũng không tệ lắm. Đột nhiên, nó bị người tóm lấy.

– Càn rỡ, mau buông ếch xanh ta ra.

Ếch xanh giận dữ nói. Hiện tại, hắn đã có thân phận Oa sư, là ân sư của tất cả Luyện Đan đại sư của tông môn, địa vị đã khác biệt.

– Ếch xanh, bây giờ ngươi có vẻ rất kiêu ngạo đó.

Lâm Phàm vừa bế quan đi ra, liền thấy ếch xanh đang dạy những Luyện Đan đại sư kia luyện đan.

Nghe được thanh âm này, trái tim của ếch xanh đột nhiên đập nhanh.

– Oa, chủ nhân, ngươi rốt cục đi ra…

Ếch xanh chỉ do dự trong một giây đồng hồ, cuối cùng lựa chọn cúi đầu.

– Oa Oa thật nhớ ngươi muốn chết.

– Lâm phong chủ.

Nhìn thấy Lâm Phàm, những Luyện Đan đại sư kia cũng cung kính ân cần thăm hỏi, bọn họ cũng đều biết Oa sư là yêu sủng của

Lâm phong chủ.

Lâm Phàm nhìn qua tình huống của những Luyện Đan đại sư này, có người cởi quần, sắc mặt ửng hồng gục ở chỗ này. Sau đó, hắn nhìn về phía ếch xanh với ánh mắt quái dị. Từ lúc nào mà ếch xanh lại có hứng thú, yêu thích này.

Ếch xanh kinh hãi, nói

– Chủ nhân, hiện tại ếch xanh ta đang dạy bọn họ luyện đan, là Oa sư của bọn họ. Nhưng mà bọn họ thật sự là quá ngu ngốc, vì để bọn họ nhớ kỹ, ta chỉ có thể đánh vào mông của bọn họ.

– Ý tưởng này của ngươi rất không tệ.

Nụ cười trên mặt Lâm Phàm rất quái dị, tựa như là xem thấu ý niệm lấy công báo tư thù của ếch xanh.

– Chủ nhân, ngươi bóp đau ta.

Hai mắt của ếch xanh đẫm lệ giống như là bị trọng thương vậy. Nó tin tưởng, nếu như mình cầu cứu những người đi theo mình học tập thuật luyện đan cũng sẽ không giúp nó.

– Cố gắng luyện đan đi.

Bây giờ, hắn còn có việc khác muốn làm cho nên hắn nhanh chóng ném ếch xanh xuống dưới đất rồi bay về phía ngọn núi của lão sư.

– Cuối cùng thì kẻ liều mạng này cũng đã đi.

Ếch xanh nhẹ nhàng thở ra. Vừa rồi thật sự là quá nguy hiểm, nó bị kẻ liều mạng này nắm trong tay, trái tim đều sắp nhảy ra ngoài rồi. Khẽ vuốt ngực mấy cái rồi ếch xanh quay sang nghiêm nghị nói với những Luyện đan sư kia:

– Các ngươi còn nhìn cái gì nữa? Còn không tranh thủ thời gian mà luyện đan đi! Ếch xanh ta thế nhưng mà là người rất nghiêm khắc đo.

– Cái mông của các ngươi có phải lại không đau rồi hay không?

Bị kẻ liều mạng này khi dễ một hồi mà không thể phát tác cho nên nó chỉ có thể nghiêm khắc đối đãi những tay mơ này để trút giận mà thôi.

Phải biết nó chính là một con ếch xanh đã sống mấy chục nghìn năm, năng lực luyện đan không phải bình thường. Cho đến tận bây giờ, nó cũng chưa từng gặp được Luyện Đan đại sư có thể sánh vai với nó.

Trên ngọn núi của Thiên Tu.

– Đồ nhi, ngươi kết thúc bế quan rồi.

Lâm Phàm đi đến bên cạnh lão sư và ngồi xuống, nói:

– Vâng, lão sư. Con đã kết thúc bế quan. Bây giờ, con chuẩn bị trùng kích Thiên Cương ngũ trọng, lĩnh ngộ pháp tắc. Chỉ là con cảm thấy nội tình của bản thân còn không đủ cho nên muốn tích lũy một thời gian.

– Không vội. Đồ nhi, tốc độ tu hành của ngươi đã là nhanh nhất trong số những người mà vi sư đã gặp qua từ trước tới nay.

Thiên Tu nói, đồng thời cũng là cảm thán. May mắn, ông không phải là ngươi cùng thế hệ với tiểu tử này, nếu không thật đúng là sẽ chịu rất nhiều đả kích.

Lâm Phàm gật đầu, tiếp túc nói:

– Lão sư, tại thành Nguyệt Sơn, sau khi giết chết Hắc Cốt, ở trong nhẫn trữ vật của hắn, con đã tìm được một bức tranh kỳ lạ. Nhờ thế mà con có thể tiến vào hội nghị trung tâm của Thiên Thần giáo, cuối cùng còn nhìn thấy bộ dạng thật của Giáo Vương Thiên Thần giáo.

– Cái gì?

Thiên Tu sững sờ, hô:

– Ngươi đã gặp Giáo Vương sao? Còn nhìn thấy bộ dạng thật của hắn nữa sao?

– Vâng, con đã nhìn thấy. Nhưng sự thật lại không giống như ta tưởng tượng, Giáo Vương kia hóa ra lại là hai tên lùn, chúng xấu vô cùng. Hai người đứng trên vai nhau, giấu ở dưới trường bào trông giống như là một người.

Lâm Phàm nói.

– Hai tên lùn, còn xấu vô cùng, chẳng lẽ là bọn hắn…

Thiên Tu sững sờ, dường như đã nghĩ đến điều gì đó nhưng trong

lời nói vẫn có chút không quá xác định.

– Lão sư, ngài nói tới ai?

Lâm Phàm hỏi.

– Vi sư cũng không dám xác định. Nhưng căn cứ như lời ngươi nói, nếu có năng lực này, hẳn là chỉ có Âm Dương Song Ma. Hai người này là phụ tá đắc lực của Giáo Vương đời trước, không người nào biết được lai lịch của bọn họ. Từ lúc xuất hiện, bọn họ vẫn luôn đi theo ở bên cạnh Giáo Vương đời trước. Từ sau khi Giáo Vương đời trước bị tông ta trấn áp, hai người bọn họ liền biến mất không thấy tung tích.

– Ta cũng không biết hai người mà ngươi nhìn thấy có phải là bọn họ hay không?

Thiên Tu tự hỏi, đồng thời cũng thật không dám xác định. Nếu thật là hai người bọn họ, chỉ sợ là có âm mưu lớn.

Lâm Phàm gật đầu, nói:

– Lão sư, ngài còn nên chú ý một việc nữa. Đó chính là trong thời gian này Thiên Thần giáo có thể sẽ tiếp tục cướp đoạt trẻ con, dùng bí pháp gì đó thôi phát tạo nên giáo đồ.

– Chuyển Thai Nghịch Ma Công

– Thiên Thần giáo thật sự là đáng giận đến cực điểm. Thủ đoạn trái với luân lí tàn nhẫn bực này cũng có thể làm ra được. Sau khi trải qua các loại huấn luyện, cuối cùng bị hạ Chuyển Thai Nghịch Ma Công, những đứa trẻ con bị bọn họ cướp đoạt sẽ trở thành một loại tồn tại âm u,lạnh lẽo. Thân thể và tinh thần sẽ trở nên vặn vẹo, thậm chí có thể nói là khủng bố.

– Lão sư, đồ nhi ở lại tông môn tạm thời không có cách nào tiến bộ, cho nên con muốn ra ngoài lịch luyện một phen.

Lâm Phàm nói.

– Ừm. Ngươi muốn đi thì cứ đi thôi. Nhưng ngươi cũng phải cẩn thận. Thời gian gần đây, ngươi liên tục phá hỏng đại sự của Thiên Thần giáo, khiến bọn họ hao binh tổn tướng. Ta nghĩ Thiên Thần giáo hẳn là sẽ không chịu buông tha ngươi đâu. Ngươi cầm lấy thứ này, nếu như gặp phải đối thủ khó mà địch nổi, hãy nhanh chóng bóp nát nó, thứ này có thể giúp ngươi nhanh chóng tiến vào đường

hầm hư không.

Thiên Tu lấy một tấm phù lục ra, bên trong phù lục này dường như có ẩn chứa Hư Không Pháp Tắc.

Lâm Phàm cất kỹ. Đồ chơi này chính là thứ tốt. Nếu quả thật mình chơi không lại đối phương, rút lui chiến lược cũng không phải không được.

Đương nhiên, khả năng mình phải dùng đến thứ này vẫn tương đối thấp, thậm chí có thể nói là không cần thiết.

Nếu quả thật có người có thể bức mình đến mức độ này thì mình còn phải cảm tạ đối phương nữa. Dù sao đó chính là người có thể tiêu trừ cảm giác tự mãn ở trong lòng mình bây giờ.

Sau khi rời khỏi ngọn núi của lão sư, Lâm Phàm định trở lại Vô Địch phong chuẩn bị.

– Lâm sư huynh.

Từ phương xa, Đạo Thiên Vương cùng Mị Nhi đi tới.

– Đạo sư đệ, ngươi tốt. Còn vị này hẳn chính là đệ muội.

Lâm Phàm dò xét Mị Nhi từ trên xuống dưới. Lỗ tai còn bảo lưu biểu tượng của Thiên Yêu Hồ tộc, còn lại thì không khác gì nhân loại. Đồng thời, hắn cũng minh bạch vì sao Đạo Thiên Vương có thể không quan tâm đến sự khác biệt giữa người cùng cáo.

Bởi vì Thiên Yêu Hồ tộc này đích thật là quá xinh đẹp.

– Mị Nhi gặp qua Lâm sư huynh. Đa tạ sư huynh lần trước ban thưởng đan dược, giúp ta vượt qua Tâm Ma đại kiếp.

Mị Nhi thấp giọng nói. Nàng cảm giác có chút khẩn trương, tựa như là không dám nói chuyện với Lâm Phàm.

Lâm Phàm cười nói:

– Không cần cám ơn, đệ muội có thể cùng Đạo sư đệ đánh vỡ… Khụ khụ. Dù sao ta chính là hi vọng hai người hạnh phúc.

Hắn vốn muốn nói, không quan tâm đến khác biệt giữa người và thú, cũng chứng minh tình yêu là có thể không nhìn chủng tộc.

– Sư huynh, có chuyện này sư đệ cảm giác có cần phải nói cho sư

huynh.

Đạo Thiên Vương mở miệng nói.

– Chuyện gì vậy?

Hiện tại, hắn đã chuẩn bị ra ngoài, đi tìm Thiên Thần giáo. Dù sao Thiên Thần giáo ẩn tàng quá sâu, hắn cũng không thể vĩnh viễn chờ đối phương tìm tới cửa mới diệt được.

Muốn Viêm Hoa tông cường đại lên thì bọn họ nhất định phải diệt trừ Thiên Thần giáo.

– Mị Nhi nói với ta, ở ngoài ngàn dặm chỗ cư trú của Thiên Yêu Hồ tộc có một đầm nước lớn. Chỉ là gần đây không biết vì lý do gì mà đầm nước này bỗng nhiên khô kiệt.

Đạo Thiên Vương nói.

Hắn cũng không rõ ràng cho lắm đến cùng sẽ là cái gì mà có thể làm cho đầm nước kia khô kiệt như vậy.

Lâm Phàm lắc đầu, nói:

– Chỉ là đầm nước khô kiệt mà thôi, còn có chuyện gì không thích hợp sao?

Đạo Thiên Vương lắc đầu, nói:

– Sư huynh, ngươi không hiểu rồi. Đầm nước kia bắt nguồn từ lòng đất, liên tục không ngừng. Muốn làm cho nó khô kiệt cực kỳ khó khăn mà bây giờ, đầm nước này lại còn đột nhiên khô kiệt. Sư đệ cho rằng ở trong đó nhất định có vấn đề, cho nên muốn thông báo cho tông môn, để tông môn cử người đến điều tra xem.

Lâm Phàm trầm mặc một lát, chuyện khác thường xảy ra tất có lý do đặc biệt. Xem ra hắn phải đi qua nhìn một chút.

– Không có việc gì. Vừa vặn sư huynh cũng chuẩn bị rời tông đi ra ngoài lịch luyện. Ta sẽ đi qua nơi đó xem xét một phen, kiểm tra xem tình huống đến cùng là như thế nào.

Đúng lúc này, Mị Nhi lấy một chút hoa quả từ trong nhẫn trữ vật ra, nhẹ nhàng nói:

– Lâm sư huynh, đây đều là đặc sản của tộc ta. Ta cố ý mang cho sư huynh nhấm nháp.

– Đệ muội ngược lại khách khí.

Lâm Phàm cười nói, tiếp nhận những này hoa quả.

Sau đó hắn mới cẩn thận quan sát đối phương.

Mị Nhi bị Lâm Phàm nhìn có chút ngượng ngùng cúi đầu.

Đạo Thiên Vương thì thản nhiên cười, không thèm để ý chút nào, hắn tin tưởng Lâm sư huynh tuyệt đối sẽ không có bất kỳ ý nghĩ xấu nào đối với Mị Nhi. Đây chính là tín nhiệm.

Lâm Phàm nói:

– Đệ muội đừng nên trách. Sư huynh chưa từng nhìn thấy Thiên Yêu Hồ tộc. Đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cho nên ta có chút hiếu kỳ.

Nghe vậy, Mị Nhi cười nói:

– Sư huynh nếu như đi ngang qua Thiên Yêu Hồ tộc, có thể đi nơi đó nhìn xem. Nhỡ đâu sư huynh cũng có thể gặp được người ưa thích thì sao?

Theo Lâm Phàm, cô vợ này của Đạo Thiên Vương không hề đơn giản, lại còn biết chào hàng đồng tộc cho hắn.

Nhưng hắn cũng không có hứng thú với việc này. Tất cả tinh lực của hắn đều được cống hiến cho con đường cường giả, sao có thể lãng phí ở trên phương diện tình cảm được.

– Đạo sư đệ, đệ muội, sư huynh đi trước. Các ngươi ở lại tông môn vui vẻ. Chờ lần sau khi trở về, chúng ta sẽ nói chuyện tiếp.

Hiện tại, hắn đã có chút không kịp chờ đợi để đi ra ngoài.

Hắn có cảm giác bên ngoài thế nhưng mà có rất nhiều thứ ghê gớm đang đợi hắn.

Sau khi bàn giao một phen, đưa mắt nhìn hai người Đạo Thiên Vương đã rời đi, hắn xé rách hư không, nhanh chóng trốn vào trong đó, đi về phương xa.

Ếch xanh thở dài.

– Cuối cùng kẻ này cũng đã đi. Khi kẻ liều mạng này còn đợi ở tông môn, ta liền không dễ chịu.

Hiện tại nó đang rất hưng phấn. Bởi vì trở thành Oa sư cho nên nó có thể tùy tiện dạy dỗ đám tiểu gia hỏa kia.

Đối với ếch xanh, cuộc sống này kỳ thật cũng rất thú vị.

Chương 319: Lại dùng biện pháp này

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Giữa thiên địa an tĩnh tường hòa, một bóng người xuyên thẳng trong hư không. Hư không nghịch lưu vô tận tự động phân tán ra hai bên, nhường ra một con đường cho bóng người này đi.

Phương xa, một tòa thành xuất hiện.

Thành Ngũ Chỉ.

Ở đây phi thường náo nhiệt, vô số thành dân đi lại trên đường phố. Âm thanh gào to nối liền không dứt đều cho thấy Viêm Hoa tông phồn vinh.

Mà thành trì này cũng là một trong những thành trì tương đối phồn hoa của Viêm Hoa tông.

Đồng thời, thành trì càng phồn hoa, gia tộc bên trong cũng càng nhiều, không ít đệ tử của các gia tộc này tiến vào Viêm Hoa tông tu hành nhưng cũng có một phần thì là lưu lại gia tộc để làm việc.

– Nơi này sẽ có giáo đồ của Thiên Thần giáo sao?

Lâm Phàm đứng thẳng giữa hư không, nhắm mắt lại. Hắn rõ ràng cảm nhận được trong thành Ngũ Chỉ có cao thủ tọa trấn. Khí tức của người này cũng rất cường hãn, xem ra là cường giả Thiên Cương cảnh. Nghĩ kỹ cũng có thể hiểu được, thành Ngũ Chỉ phồn hoa như vậy, Viêm Hoa tông tự nhiên không muốn cho giáo đồ của Thiên Thần giáo xâm lấn, có cao thủ tọa trấn hiển nhiên cũng là chuyện bình thường.

– Vân Viêm tham kiến Lâm phong chủ.

Ngay khi hắn đang điều tra tòa thành trì này, từ trong chỗ sân nào đó ở thành Ngũ Chỉ, một bóng người bay lên, nhanh chóng xuất

hiện ở bên cạnh Lâm Phàm.

– Lâm phong chủ đến, Vân Viêm không có tiếp đón từ xa. Xin Lâm phong chủ hãy tha lỗi.

Vân Viêm khoác trường bào màu xanh, diện mạo cương nghị. Hắn cùng mấy vị sư đệ của tông môn cộng đồng tọa trấn thành Ngũ Chỉ. Khi Lâm Phàm xuất hiện ở trên không trung, hắn cũng đã cảm nhận được khí tức của Lâm Phàm, bởi vậy nhanh chóng đi đến ra mắt.

Gần đây, chuyện nóng nhất trong tông môn cũng chính là về Vô Địch phong, một phong mới xuất hiện trong thập phong. Thân là phong chủ của Vô Địch phong, đồng thời cũng là đệ tử chân truyền của Thiên Tu trưởng lão, Lâm Phàm có địa vị phi phàm. Cho dù hắn là người trấn thủ tại thành trì phồn hoa này, khi gặp mặt Lâm Phàm, cũng phải cung kính.

– Vân trưởng lão khách khí. Chỉ là ta từ tông môn đi ra ngoài lịch luyện, khi đi ngang qua hành Ngũ Chỉ này, đột nhiên muốn kiểm tra xem có giáo đồ của Thiên Thần giáo giấu ở trong đó hay không mà thôi.

Lâm Phàm cười nói. Lần này, hắn đi ra ngoài có mục đích chủ yếu chính là chủ động tìm kiếm giáo đồ của Thiên Thần giáo, bởi vậy khi đi ngang qua bất cứ thành trì nào, hắn cũng sẽ không buông tha.

Vân Viêm cười, nói:

– Thì ra là như thế. Lâm phong chủ yên tâm, ta cùng mấy vị sư đệ mỗi ngày cũng sẽ ở trong thành xem xét. Tạm thời, chúng ta còn chưa phát hiện ra giáo đồ của Thiên Thần giáo. Dù sao, ngài cũng biết đấy, những giáo đồ này của Thiên Thần giáo ẩn tàng cực sâu, khó mà phát hiện.

– Ừm, để ta tới kiểm tra qua một chút xem.

Lâm Phàm gật đầu. Phương thức kiểm tra của hắn không giống vớingười khác. Người khác không nhìn ra nhưng hắn có thể nhìn ra.

Vân Viêm kinh ngạc. Việc này làm sao mà một mình Lâm phong chủ kiểm tra được? Bọn họ muốn kiểm tra giáo đồ của Thiên Thần giáo, đều cần trải qua tầng tầng khảo sát, cuối cùng mới có thể phát hiện. Lâm phong chủ này chỉ đứng ở trong hư không, ngiwr ngửi mà thôi. Kiểm tra như vậy mà còn có thể tìm kiếm được giáo đồ của Thiên Thần giáo hay sao?

Cho dù là trưởng lão đỉnh tiêm trong tông môn cũng không có năng lực này đi.

Lúc này.

Lâm Phàm đột nhiên khẽ hút một hơi. Lực hút cường đại bạo phát ra, trong chốc lát đã tạo thành một vòi rồng cỡ nhỏ, di chyển trên đường phố ở trong thành.

Vân Viêm trợn tròn mắt giống như là gặp quỷ vậy. Chuyện này…

Khụ khụ!

Một hơi này hắn hút quá mạnh khiến cho một chút tro bụi cũng bị hút tới. Hắn đột nhiên ho khan, sau đó cố gắng phân biệt khí tức hỗn hợp trong một hơi kia.

Trong thành!

– Vừa rồi tại sao lại có gió lớn như vậy?

– Gió to thật. Sạp hàng của ta cũng suýt bị thổi bay.

Ở hai bên đường, đám tiểu thương cố gắng đè sạp hàng của mình xuống mà trong lòng vẫn hơi nghi hoặc một chút. Sau đó, bọn họ ngẩng đầu lên và đột nhiên phát hiện có hai bóng người đang đứng ở trên không trung.

– Các ngươi nhìn kìa, trên trời có người.

– Đó là Vân đại nhân, người trấn thủ thành Ngũ Chỉ của chúng ta. Không biết người ở bên cạnh Vân đại nhân là ai?

Các đệ tử trấn thủ tại thành Ngũ Chỉ ngẩng đầu, nhìn về phía không trung. Sau đó, bọn họ nhanh chóng quỳ xuống, cung kính hô to.

– Tham kiến Lâm phong chủ.

Lâm Phàm bình tĩnh phân tích khí tức trong một hơi mà hắn vừa hút vào.

Vân Viêm đứng ở một bên, lặng yên không lên tiếng. Nguyên bản, hắn cũng không biết Lâm phong chủ đến cùng là muốn dùng biện pháp gì để phân biệt, bây giờ xem ra là dùng biện pháp này.

Trong thành, trong chuồng heo của một nhà bình thường, một

con heo to mọng gục ở chỗ này nhắm mắt dưỡng thần. Lúc nãy, khi cảm nhận được khí tức của Lâm Phàm, nó đột nhiên mở mắt ra, trong đôi mắt lóe qua vẻ kinh hãi.

Cũng tại thời khắc này, trong một căn nhà cũ, một tên ăn mày già cả nằm ở giữa phòng, tiếp nhận những tên ăn mày khác phục thị, cũng đột nhiên đứng lên.

Tại khắp các nơi trong thành Ngũ Chỉ, khi cảm nhận được khí tức của Lâm Phàm, có vô số nhân vật không rõ lai lịch tâm thần dập dờn.

– Đám người này ẩn tàng thật đúng là đủ sâu.

.

Lâm Phàm mở mắt ra và lập tức nở nụ cười. Ở dưới cảm giác cực kỳ cường đại của hắn, bất luận thứ gì cũng không thể chạy thoát khỏi cái mũi của hắn.

– Lâm phong chủ, chẳng lẽ trong thành thật sự có giáo đồ của Thiên Thần giáo hay sao?

Vân Viêm kinh hãi, thậm chí không dám tin. Dù sao nơi này là chỗ mà hắn trấn thủ. Mỗi ngày, hắn đều sẽ kiểm tra tình huống trong thành, xác định không có vấn đề xuất hiện mới bỏ qua.

Bây giờ Vô Địch phong Lâm phong chủ đến, vẻn vẹn hít một hơi mà đã có thể cảm giác được vấn đề. Chuyện này thật sự khiến hắn không thể tưởng tượng nổi.

– Ha ha. Chỉ là chút tài mọn mà thôi. Công pháp ẩn tàng của Thiên Thần giáo đã được cải tiến. Nếu như bọn họ không muốn bại lộ thì ngươi là tuyệt đối không phát hiện được. Nhưng trong tay ta, bọn họ chạy không thoát.

Vừa dứt lời, Vô Hình kiếm ý xuất hiện.

Hóa Thần Kiếm Trận đã tăng lên tới tầng thứ ba.

Hắn đã đạt đến tình trạng cực cao trong việc khống chế kiếm ý.

– Giết!

Hưu! Hưu!

Kiếm ý tung hoành, nhanh chóng đáp xuống, sau đó tản mát đến

các nơi.

Kiếm ý sắc bén, mênh mông này để Vân Viêm hơi biến sắc. Hắn có cảm giác thực lực của phong chủ Vô Địch phong quả thật là cường đại, viễn siêu lời đồn.

Bên trong chuồng heo, một con heo mập còn đang suy nghĩ nên làm như thế nào. Bọn họ giấu ở thành Ngũ Chỉ nhưng không làm bất cứ chuyện gì, chính là để tìm hiểu tình huống, chờ đợi mệnh lệnh.

Phụt phụt!

Đột nhiên, Vô Hình kiếm ý xuyên qua hư không, chém trúng con heo mập này. Kiếm ý sắc bén đồng thời còn quấy nát ngũ tạng lục phủ trong cơ thể con heo này.

Đương nhiên, giáo đồ Thiên Thần giáo ký túc trong cơ thể con súc sinh này cũng bị kiếm ý sắc bén cắt thành thịt vụn.

– A! Heo của nhà ta sao đột nhiên lại bị giết thê thảm thế này?

Một thành dân tới cho heo ăn. Thế nhưng mà nhìn thấy con heo nguyên bản còn đang rất tốt đột nhiên chia năm xẻ bảy, hắn cũng bị sợ đến choáng váng.

Trong phòng cũ, lão ăn mày đứng thẳng lên, chuẩn bị bỏ chạy, thế nhưng mà một kiếm ý xuyên thấu hư không, giữa trời chém xuống, chia người này làm hai nửa, máu tươi phun đầy đất.

Đám ăn mày ở chung quanh căn bản không kịp phản ứng thì đã bị máu tươi bắn ra dính đầy toàn thân. Sau đó, bọn họ hoảng sợ hô to, thần sắc bối rối.

Một con chó hoang điên cuồng chạy ở trong thành. Nhìn thấy tình huống này, thành dân chung quanh cũng lựa chọn né tránh, không ngừng chửi mắng. Bọn họ cảm thấy con chó hoang này điên rồi.

Nhưng đột nhiên, chó hoang bay lên. Một kiếm ý từ hoa cúc nhanh chóng xuyên thấu thân thể con chó hoang này. Trong nháy mắt, con chó hoang này nổ tung, một đống máu thịt rải đầy đất.

Các thành dân kinh hoảng vì không biết xảy ra chuyện gì.

Đang đứng thẳng giữa hư không, con ngươi của Vân Viêm co lại. Bởi vì một mực nhìn chằm chằm vào tình huống phía dưới, cho nên

hắn có thể thấy rõ ràng mọi chuyện. Khi thấy trong cơ thể của con chó hoang kia có một quả cầu thịt, sắc mặt của hắn đột nhiên đại biến. Hắn biết đó quả cầu thịt kia chính là giáo đồ của Thiên Thần giáo thi triển Hoán Bì Liễm Tức giấu ở trong cơ thể những con súc sinh này.

Đồng thời, hắn có chút không dám tin. Từ khi nào mà Thiên Thần giáo có thể giấu mình ở trong cơ thể súc sinh vậy.

Khi bọn họ kiểm tra, trọng điểm đều là đặt ở trên thân thể người. Về phần những súc sinh kia, bọn họ cũng tùy ý cho vào thành, từ trước tới giờ sẽ không kiểm tra.

Nếu thật sự là như thế này, hắn cũng không dám tưởng tượng, sẽ có bao nhiêu giáo đồ của Thiên Thần giáo giấu ở trong thành.

Mà Lâm phong chủ lại đã sớm phát hiện hết thảy, chỉ vẻn vẹn hít một hơi là có thể phân biệt ra được. Giờ khắc này, đối với vị Lâm phong chủ như mặt trời ban trưa trong tông môn này, hắn đột nhiên có cảm giác kính sợ. Loại thủ đoạn này có thể xưng Thần Nhân.

Lúc này, một vệt sáng màu đen từ nơi nào đó trong nội thành phóng lên trời, trốn vào hư không, thoát đi thành Ngũ Chỉ. Một tiếng gầm thét mang theo oán niệm cực sâu vang vọng đất trời.

– Phong chủ của Vô Địch phong, ngươi đã nhiều lần đối nghịch cùng Thiên Thần giáo ta rồi. Ngươi chờ đó. Giáo ta tuyệt đối sẽ không buông tha ngươi.

– Thú vị, không ngờ trong này lại còn người có thể ngăn cản kiếm ý của ta. Xem ra cũng không phải tất cả giáo đồ của Thiên Thần giáo đều là kẻ yếu.

Lâm Phàm cười to rồi lập tức vận khí, đuổi theo vệt sáng màu đen kia.

Giáo đồ của Thiên Thần giáo trong hành Ngũ Chỉ đã bị hắn chém cả, chỉ có vệt sáng màu đen này là trốn đi được thôi.

Nhưng điều này cũng làm cho hắn rất ngưng trọng, không ngờ Thiên Thần giáo này lại to lớn như thế. Ngay cả thành Ngũ Chỉ cũng có nhiều giáo đồ như thế ẩn nấp. Mặc dù, những kẻ này còn không có hành động, nhưng chỉ sợ là bọn chúng vẫn một mực điều tra tình báo, không ngừng truyền lại về Thiên Thần giáo.

Chờ một ngày nào đó, Thiên Thần giáo tấn công thành Ngũ Chỉ.

Đến thời điểm đó, chỉ sợ bọn chúng cũng sẽ trong hội ứng bên ngoài hợp. Khi đó, hậu quả khó mà lường được.

– Giết!

Ầm!

Vân Viêm đưa tay, che mắt. Hắn còn chưa kịp nói gì thì Lâm phong chủ đã hóa thành một vệt sáng, đuổi theo vệt sáng màu đen kia.

Hắn vốn định đuổi theo cùng nhưng giọng nói của Lâm Phàm đã truyền đến.

– Vân trưởng lão đừng động. Ngài cứ trấn thủ thành Ngũ Chỉ để ta đuổi theo giết.

Trong hư không, vệt sáng màu đen nhanh chóng bỏ chạy. Hắn mới đi ra từ trong cơ thể của một con súc sinh, còn không có hoàn toàn thi triển ra thực lực chân chính thì đã bị một kiếm ý đâm xuyên lồng ngực. Nếu như không phải thực lực của hắn cường đại, chỉ sợ sớm đã bị kiếm ý này hủy diệt.

– Là ngươi, ngươi chết không yên lành.

Trong vệt sáng màu đen, giáo đồ của Thiên Thần giáo nhìn chằm chằm vào gia hỏa một mực đuổi theo ở phía sau. Tuy miệng thì phẫn nộ gào thét nhưng hắn cũng không dừng lại mà liều mạng bỏ chạy về phương xa.

– Chân chó thật đúng là nhanh. Nhưng ta cũng không tin mình không đuổi kịp ngươi.

Lâm Phàm không ngờ vệt sáng màu đen này có tốc độ nhanh như thế. Mặc dù tu vi của tên này không cao nhưng tốc độ lại rất nhanh khiến cho khoảng cách giữa hắn và tên này mãi vẫn không giảm.

Lang Nha bổng!

Lập tức, Lang Nha bổng tản ra ánh sáng lạnh lẽo xuất hiện.

– Lớn! Lớn! Lớn!

Giờ phút này, Lang Nha bổng to đến cực hạn. Lang Nha bổng dài trăm trượng nhanh chóng xuất hiện ở trong thiên địa, uy thế khiếp người.

– Lão tử cho ngươi chạy. Xem uy thế của Lang Nha bổng khổng lồ đây.

Lâm Phàm nhanh chóng vung Lang Nha bổng lên, rồi đập xuống vệt sáng màu đen ở phương xa kia. Gai nhọn sắc bén cắt đứt không gian, không gì có thể cản.

Dưới một đòn này, không khí bị xé rách, mà uy áp cường đại càng ép xuống bóng người trong vệt sáng màu đen kia.

Giáo đồ trong vệt sáng màu đen sợ hãi hét lên:

– Đây là thứ gì…

– Đây là đại bổng của lão tử.

Ầm!

Dưới một kích của Lang Nha bổng, thiên địa vỡ nát, đại địa trầm xuống. Cảnh tượng trông cực kỳ khủng bố. Gai nhọn bên trên Lang Nha bổng đâm xuyên qua thân thể giáo đồ trong vệt sáng màu đen. Tiếng kêu thảm thiết, không ngừng truyền đến.

Nhỏ! Nhỏ!

Lang Nha bổng to lớn không ngừng co vào. Cuối cùng, khi thu nhỏ lại kích cỡ ban đầu, Lâm Phàm có thể thấy được. Ở bên trên gai nhọn kia có dính một quả cầu thịt. Đó chính là giáo đồ của Thiên Thần giáo. Bị gai nhọn đâm xuyên qua thân thể, hắn không ngừng phun từng búng từng búng máu tươi.

Kẻ cuối cùng đã bị treo lên thật cao, nhiệm vụ hoàn thành.

– Được rồi, dù sao ngươi cũng sẽ không nói các ngươi vì sao muốn ẩn giấu ở thành Ngũ Chỉ đâu, chắc là ta vẫn nên giết ngươi thôi.

Lâm Phàm không hề nghĩ ngợi, liền chuẩn bị xử lý gia hỏa này để thu hoạch điểm tích lũy.

Chương 320: Lực Đế Chi Chủ

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Nhưng ngay khi mà Lâm Phàm chuẩn bị động thủ, giáo đồ của Thiên Thần giáo bị đính trên Lang Nha bổng kia gào lên.

Lâm Phàm nhíu mày, hơi trì hoãn một chút.

– Ngươi làm sao? Có lời gì muốn nói với ta hay sao? Nhưng ta khuyên ngươi nên thành thật khai báo đi. Dù sao đi theo Thiên Thần giáo, cuối cùng cũng sẽ không có đường ra đâu. Nhìn hiện tại xem, các ngươi có còn là người hay không? Tất cả đều trở thành thứ người không ra người quỷ không ra quỷ, có kẻ giấu ở trong cơ thể heo mập, có kẻ giấu ở trong cơ thể chó hoang, ngươi thì giấu ở trong cơ thể ai?

Hắn vốn cũng không muốn nói thêm cái gì đối với những giáo đồ này của Thiên Thần giáo. Rõ ràng tất cả đều là nhân tài, hơn nữa còn không phải là nhân tài bình thường mà đều là thiên tài khiến cho người ta bội phục.

Chẳng lẽ tu luyện Hoán Bì Liễm Tức sẽ khiến cho đầu óc trở nên không bình thường hay sao?

– Nghệ kỹ.

– Cái gì? Ta không có nghe rõ ràng. Ngươi lặp lại lần nữa đi.

Lâm Phàm giơ Lang Nha bổng lên. Bây giờ, kẻ này đã bị hắn hàng phục, cũng đừng nghĩ chạy trốn từ Lang Nha bổng.

Thành Ngũ Chỉ là một trong những thành trì phồn hoa Viêm Hoa tông, mang đến cho Viêm Hoa tông không ít tài phú, nếu như bị Thiên Thần giáo phá hư. Vậy thì thật là tổn thất nặng nề.

– Kỹ nữ.

Giáo đồ của Thiên Thần giáo mở miệng nói.

Lâm Phàm trợn tròn mắt, khóe môi cũng hơi giật giật. Gia hỏa này nói cái gì thế? Hắn giấu mình ở trong cơ thể kỹ nữ sao? Đây là hành vi điên cuồng cỡ nào. Không thể tha thứ cho hắn được.

– Ngươi từng tiếp khách sao?

Hắn hỏi một vấn đề cực kỳ trọng yếu.

– Bởi vì ta là đầu bài (ý nói kỹ nữ nổi tiếng nhất) cho nên có rất nhiều khách nhân, đồng thời cũng có thể thăm dò rất nhiều tin tức.

Chỉ là, đột nhiên, giáo đồ của Thiên Thần giáo biến sắc. Hắn cảm giác được có một sát ý nghiền ép tới.

– Đừng có giết ta! Ta có thể nói cho ngươi biết hết thảy, còn có ở trong thành Ngũ Chỉ…

Lời còn chưa nói hết, Lâm Phàm đã không thể nhịn được nữa, nhanh chóng nghiền nát giáo đồ này của Thiên Thần giáo. Sau đó, hắn vung vẩy Lang Nha bổng một chút cho sạch máu thịt dính ở trên.

– Đồ hỗn trướng, mọi người kiếm tiền cũng không dễ dàng, không ngờ ngươi lại dám lừa gạt bọn họ như thế. Thân là nam nhân, ta không thể chịu đựng.

Điểm tích lũy tới tay.

Giáo đồ của Thiên Thần giáo bên trong thành Ngũ Chỉ đã bị hắn giết sạch.

Nhưng vừa rồi, lúc cuối cùng, gia hỏa này giống như là muốn nói tin tức trọng yếu gì đó, thế nhưng mà mình cũng không có cho hắn cơ hội này.

Thôi, không cần thiết phải biết, mình còn phải tiếp tục lên đường.

Thành Ngũ Chỉ, Hoàng gia, trong một tòa đại viện.

Một nữ tử rúc vào trong ngực của một người thanh niên, hai mắt đẫm lệ, mặt lộ vẻ bối rối,hoảng sợ.

– Phu quân có thể ta đã bị người khác phát hiện.

Nữ tử sợ hãi nói. Sắc mặt của nàng lúc này trắng bệch. Nàng đã

từng là một thành viên của Thiên Thần giáo, nhưng cũng không phải là những giáo đồ thi triển Hoán Bì Liễm Tức giấu ở trong cơ thể sinh linh kia.

Bởi vì trong một lần làm nhiệm vụ, bản thân bị trọng thương, được phu quân bây giờ cứu giúp. Về sau, nàng quyết định thoát ly Thiên Thần giáo, định cư tại thành Ngũ Chỉ.

– Muội yên tâm đi, sẽ không có việc gì đâu. Nếu quả như thật bị phát hiện, cho dù là chết, ta cũng sẽ cầu bọn họ buông tha ngươi.

Bọn họ đã cảm nhận được chuyện vừa phát sinh trong thành.

Mục đích mà những giáo đồ của Thiên Thần giáo kia ẩn tàng ở trong thành Ngũ Chỉ chính là nàng, hoặc là nói là vì một vật nào đó ở trên người nàng.

Lúc này, nữ tử lấy một tờ giấy bằng da trâu từ trong một chỗ bí ẩn ra, nói:

– Phu quân, những giáo đồ của Thiên Thần giáo kia là vì cái này mà đến đây. Chúng ta cứ giao nó cho Vân Viêm đại nhân đi.

Nam tử lắc đầu, nói:

– Như vậy sao được? Nếu như chúng ta giao ra mà đại nhân hỏi thăm là chiếm được ở đâu thì chúng ta sẽ phải giải thích như thế nào?

Nữ tử lắc đầu, nói:

– Phu quân, chúng ta giao cái này ra đi. Ẩn tàng cả đời sẽ chỉ làm ta càng thêm sợ hãi mà thôi. Có khi cứ thản nhiên tiếp nhận mọi việc thì ta mới có thể an tâm được.

Cuối cùng, nam tử gật đầu, cầm tấm da trâu này, đi ra phía bên ngoài.

Trên đường tiến lên, Lâm Phàm vẫn thỉnh thoảng dừng lại ở mấy cái thành trì trên đường để kiểm tra một phen. Nói chúng là hắn cũng tìm được không ít giáo đồ của Thiên Thần giáo ẩn nấp nhưng mà chỉ là vụn vặt lẻ tẻ, phân tán tại các nơi trong thành trì mà thôi.

Bọn chúng ẩn tàng cực sâu, rất khó bị người phát hiện. Nếu như không phải hắn có được khứu giác linh mẫn như vậy, thật đúng là không nhất định có thể phát hiện.

– Đạo sư đệ nói tới đầm nước trong một đêm đã khô cạn. Đúng là hơi thú vị.

Hắn đang tự hỏi về chuyện này, nhưng còn không xác định đến cùng là nguyên nhân gì.

Lần này đi chủ yếu cũng là vì hắn có một chút hứng thú đối với Thiên Yêu Hồ tộc.

Thiên Yêu Hồ là một chủng tộc cao quý bên trong yêu thú, con non vừa ra đời cũng đã khai linh trí. Nhưng nếu như không phải là có tầng quan hệ với Đạo Thiên Vương thì yêu thú trong mắt hắn cũng chỉ là điểm tích lũy mà thôi.

Tổng bộ Thiên Thần giáo.

Hội nghị cấp cao lại được mở ra. Mấy tên cao tầng mặc áo bào đen vây quanh bàn tròn, âm trầm ngồi ở chỗ đó. Đám người này phối hợp hoàn cảnh âm u ở chung quanh lộ vẻ rất khủng bố.

– Hiện tại, giáo đồ của giáo ta tại các thành của Viêm Hoa tông liên tục bị phong chủ của Vô Địch phong giết chết. Bởi vậy, chúng ta nhất định phải giết chết người này.

– Việc này không phải là đã được giao cho Huyết Luyện Tôn Giả rồi sao? Vì cái gì mà hắn còn không hành động?

– Hừ. Trong thời gian gần đây, Huyết Luyện Tôn Giả còn đang bận lôi kéo cao thủ của tất cả khu, đâu còn có tâm tư làm việc vì giáo ta.

– Không nên nói như vậy. Huyết Luyện Tôn Giả là yêu quý nhân tài, muốn bồi dưỡng bọn họ mà thôi. Nhưng việc với tên phong chủ của Vô Địch phong này cũng không thể chậm trễ, ai nguyện ý đi giết chết người này.

– Căn cứ tình báo của chúng ta, người này là người có tốc độ tu hành nhanh nhất trong những năm gần đây của Viêm Hoa tông, hơn nữa thiên phú chiến đấu của hắn cũng cực kỳ kinh người. Nếu để hắn trưởng thành thì sẽ là một trở ngại to lớn đối với đại nghiệp của giáo ta. Cho nên chúng ta phải thừa dịp hắn còn đang quật khởi, bóp chết từ trong trứng nước.

– Ừm. Ta đồng ý. Người này nhất định phải bị giết chết, lưu hắn lại có nguy hại to lớn đối với giáo ta. Lần này, giáo đồ bình thường cũng không cần đi, chỉ cần Pháp Vương đi một mình thôi, nhanh

chóng giết chết, vĩnh viễn trừ hậu hoạn. Nhưng ai nguyện ý mạo hiểm đi qua?

Giờ phút này, hiện trường an tĩnh lại.

Tất cả mọi người có suy nghĩ riêng của mình. Người này không chỉ là phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông mà còn là đồ nhi của Thiên Tu, cho nên bọn họ còn đang lo lắng là Thiên Tu có thể lưu lại thủ đoạn gì đó để bảo vệ Lâm Phàm hay không?

Nếu như bọn họ tự mình rời núi mà gặp được Thiên Tu thì cũng khó nói là có thể an toàn rời đi hay không?

Về phần lần trước Huyết Luyện Tôn Giả đi Viêm Hoa tông cướp người, hắn cũng tổn thất không ít, chịu đựng nguy hiểm cực lớn mới có thể an toàn rút lui.

Kẽo kẹt!

Cửa đá trong phòng hội nghị bị đẩy ra. Một bóng người khổng lồ đứng ở chỗ đó, hoàn toàn che đậy ánh sáng bên ngoài lại. Trong bóng đêm, chỉ có một đôi mắt tản ra hào quang chói sáng như là dã thú.

– Một con châu chấu nhảy nhót lung tung cũng khiến cho các ngươi bó tay bó chân như vậy hay sao? Ta đi.

Thanh âm to, nặng nề truyền đến.

Đám người quay đầu, nhìn về phía bóng người đứng ở chỗ cửa đá kia.

– Lực Đế Chi Chủ!

Nhìn người tới là ai, trong lòng những cao tầng này cũng thầm giật mình. Bởi vì bọn họ cũng không ngờ Lực Đế Chi Chủ lại xung phong muốn đi.

Lực Đế Chi Chủ này là một trong những Hộ Giáo Pháp Vương của Thiên Thần giáo, sức mạnh cường hãn có thể xưng thứ nhất. Chỉ dựa vào sức mạnh thuần túy nhất, nơi này không người nào có thể so sánh với hắn. Thậm chí ý chí chiến đấu cùng sự điên cuồng của hắn càng khiến cho mọi người đều cảm thấy e ngại.

– Hừ, thật là khiến cho bản đế thất vọng. Chiến đấu là chuyện rất vui thích mà các ngươi lại e ngại như thế, thật đúng là khiến cho người ta thất vọng. Ta đã sớm nghe nói đến đại danh của phong chủ

của Vô Địch phong rồi. Kẻ này có thể đào thoát từ trong tay Huyết Luyện Tôn Giả, xem ra là cũng có chút bản sự. Ta ngược lại muốn xem xem kẻ này có thể tiếp được một quyền của ta hay không?

Lực Đế Chi Chủ đứng ở nơi đó, sau đó xoay người, đi về phương xa.

Cửa đá chậm rãi đóng lại.

Một tên nam tử mặc áo choàng màu đen vươn tay, xóa tên của Lâm Phàm trên danh sách tất sát đi.

– Kẻ này đã chắc chắn phải chết rồi.

Đám người gật đầu, đồng ý với nhận xét này. Lực Đế đã ra tay, nếu như kẻ này còn có thể sống sót… Không, tuyệt đối không có khả năng sống sót.

Bởi vì Lực Đế chính là chiến đấu cuồng nhân, không người nào có thể đào thoát từ trong tay hắn.

– Nữ nhân phản bội giáo ta vẫn ở tại thành Ngũ Chỉ, chúng ta nên làm cái gì?

– Việc này cần cẩn thận bàn bạc. Dù sao thành Ngũ Chỉ ở quá gần Viêm Hoa tông, nếu như chúng ta tùy tiện ra tay, hậu quả khó mà lường được.

– Trải qua chuyện này, giáo đồ của Thiên Thần giáo ta muốn tiếp tục ẩn nấp tại thành Ngũ Chỉ thì quá khó khăn. Thật sự là ghê tởm, Lâm Phàm kia nhiều lần phá hỏng đại sự của giáo ta. Chưa trừ diệt hắn thì khó mà xả được cơn hận trong lòng chúng ta.

Lâm Phàm đã rời xa Viêm Hoa tông, thành trì mà hắn đi ngang qua càng không ít, đồng thời hắn cũng đã giải quyết không ít giáo đồ của Thiên Thần giáo.

– Hazz. Thật sự là đáng tiếc. Thực lực mạnh lên cũng là một chuyện đau đầu, vô địch thật tịch mịch.

Đã từng có lúc, những giáo đồ này sẽ khiến cho máu tươi trong cơ thể mình sôi trào lên. Nhưng mà bây giờ, bọn chúng đã là bị mình nghiền ép dễ dàng, hoàn toàn khiến cho người ta không dậy nổi một chút ý chí chiến đấu nào.

– Ta đi ra ngoài là muốn tiêu trừ cảm xúc tự mãn trong lòng

mình cơ mà. Ông trời ơi, ông có thể cho ta một cơ hội hay không?

Hắn đứng ở giữa hư không, trong lòng khó chịu. Cảm xúc tự mãn này như mọc rễ ở trong lòng hắn vậy, dù là hắn có tự sát cũng khó có thể tiêu trừ loại cảm giác này. Thật khiến cho người ta cảm thấy không dễ chịu.

Bỗng nhiên, ở phương xa, có tiếng vang truyền đến.

Lâm Phàm cúi đầu nhìn qua. Thì ra là có mấy con non của Thiên Yêu Hồ tộc đang chạy trong rừng rậm.

– Đây chính là Thiên Yêu Hồ tộc sao?

Lâm Phàm giơ tay lên, bắt lấy một con Thiên Yêu Hồ tộc non.

Trong khoảng thời gian này, bởi vì tỷ tỷ hoá hình thành công, Tiểu Trí cảm thấy rất vui vẻ. Hôm nay, hắn cùng đám bạn chạy ra ngoài chơi. Nhưng mà khi hắn đang vui sướng chạy trước đám bạn đột nhiên, thân thể không bị khống chế trôi nổi lên khiến cho hắn hốt hoảng, bốn chân cũng quơ loạn.

Nhìn thấy Tiểu Trí bị nhân loại bắt được, đám Thiên Yêu Hồ tộc còn lại cũng vội chi chi một tiếng rồi nhanh chóng chạy về phương xa.

– Thả ta ra! Mau buông ta ra!

Tiểu Trí sợ hãi gào thét.

– Tiểu gia hỏa đừng động, để ta kiểm tra đã nào.

Lâm Phàm nắm Tiểu Trí trong tay, đẩy ra hai chân ra.

– Nguyên lai là một con đực.

– Không cần.

Tiểu Trí cảm giác mình bại lộ, lập tức bối rối nói:

– Nước tiểu tập kích.

Cái vật nhỏ kia đột nhiên dựng thẳng lên, một dòng nước phun tới Lâm Phàm.

– Hả?

Lâm Phàm sững sờ. Cương khí nhanh chóng tạo thành một quả cầu ánh sáng bao phủ Tiểu Trí lại, nước tiểu lập tức bị bắn ngược vào Tiểu Trí.

Khụ khụ!

Tiểu Trí ho khan. Hắn bị sặc bởi nước tiểu của mình.

– Xin đại nhân thủ hạ lưu tình.

Đột nhiên, từ phương xa, mấy bóng người lao tới.

Nghe mấy con non kia báo cáo có nhân loại tới bắt Tiểu Trí lại, cường giả của Thiên Yêu Hồ tộc cũng đều vội vàng chạy đến.

Lúc này, Lâm Phàm đang đánh giá những Thiên Yêu Hồ tộc ở trước mắt này. Cũng giống như Mị Nhi, ngoại trừ lỗ tai là tai cáo thì hình dáng đều tương tự với nhân loại.

– Xin hỏi đại nhân có phải là đệ tử Viêm Hoa tông hay không?

Đại trưởng lão của Thiên Yêu Hồ tộc dò hỏi.

Mị Nhi trong tộc bọn họ đã kết thành bạn lữ với Đạo Thiên Vương của Viêm Hoa tông cho nên bọn họ tự nhiên cũng không cảnh giác đối với đệ tử Viêm Hoa tông.

– Anh rể của ta là phong chủ Thiên Vương phong của Viêm Hoa tông đó. Ngươi mau thả ta ra. Nếu không ta sẽ gọi anh rể của ta đến đánh ngươi.

Bị sắc bởi nước tiểu của mình, Tiểu Trí cũng đã sắp khóc rồi. Nó hô to.

– Ha ha. tiểu gia hỏa thật đúng là đáng yêu.

Lâm Phàm cười, nói

– Tại hạ là Lâm Phàm, phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông. Ta đi ngang qua nơi đây, có chút hiếu kỳ, muốn nhìn xem Thiên Yêu Hồ tộc là như thế nào nên hơi thất lễ. Mong các vị bỏ qua.

– Ngươi là Lâm phong chủ của Viêm Hoa tông.

Đại trưởng lão của Thiên Yêu Hồ tộc kinh ngạc nói.

Lâm Phàm gật đầu, nói:

– Đúng vậy.

Giờ khắc này, tất cả mọi người của Thiên Yêu Hồ tộc đều thở dài một hơi, nở nụ cười tươi.

Đại trưởng lão thì tiến lên, ôm quyền, nói:

– Nguyên lai là Lâm phong chủ đến đây, chúng ta không có tiếp đón từ xa là đã thất lễ rồi. Ta là Đại trưởng lão của Thiên Yêu Hồ tộc. Chúng ta còn phải tạ ơn Lâm phong chủ đã ban đan dược, giúp Mị Nhi của tộc ta vượt qua Tâm Ma đại kiếp. Mời Lâm phong chủ đến chỗ tộc ta ngồi chơi xơi nước.

– Đại trưởng lão không cần khách khí. Ta còn có việc, chỉ là đi ngang qua đây nên mới nhìn một chút.

Lâm Phàm khoát tay, sau đó không nói thêm gì, nhanh chóng trốn vào hư không, đi về phương xa.

Thiên Yêu Hồ tộc sững sờ đến ngây người.

– Đại trưởng lão, có chuyện gì vậy? Tại sao Lâm phong chủ lại rời đi?

Đại trưởng lão cũng choáng váng. Ông cũng không rõ ràng tình huống là như thế nào.

Lâm phong chủ đã đến tận đây, làm sao lại không chịu tiến vào. Dựa theo tình huống bình thường thì Lâm phong chủ khẳng định phải đi vào chỗ bọn họ ngồi một chút, để bọn họ tận tình tiếp đãi một phen chứ.

Sao Lâm phong chủ lại chỉ đứng một hồi liền rời đi. Chuyện này khiến ông có chút nghĩ không thông.

Chương 321: Thật sự là kẻ yếu, không chịu nổi một đòn

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Lâm Phàm phải nhanh chóng rời khỏi lãnh địa của Thiên Yêu Hồ tộc.

Không phải là hắn không muốn đi vào, mà là nếu đi vào thì hắn cũng không biết nên làm gì.

– Hazz. Điểm tích lũy mênh mông như vậy mà bởi vì liên quan tới Đạo Thiên Vương nên không thể thu hoạch. Thật là có chút đáng tiếc.

Phương xa.

Một khu đất khô cằn, không có cây cối, có lẽ đây chính là đầm nước bỗng nhiên khô cạn mà Đạo Thiên Vương nói tới.

Nhìn qua, Lâm Phàm cũng có thể thấy đầm nước này rất lớn. Nhưng giờ phút này, nơi này chỉ còn lại chút bùn đất hơi ướt át tạo thành khác biệt to lớn đối với cảnh vật chung quanh. Mà ở giữa đầm nước kia thì là có một cái hố sâu, cái hố này nối với nguồn nước dưới lòng đất.

Dòng nước vốn nên chảy liên tục không ngừng. Nhưng hôm nay, nó lại khô cạn.

– Chuyện khác thường xảy ra tất có nguyên nhân đặc thù. Căn cứ vào đầu óc thông minh của ta phỏng đoán, trong này tuyệt đối có vấn đề.

Lâm Phàm lẩm bẩm một mình. Từ trước tới nay, đối mặt với tình huống không biết mà kỳ lạ, hắn đều sẽ điều tra rõ ràng. Có đôi khi bảo bối chính là giấu ở trong đó, chỉ là bị cảnh tượng giả dối ở mặt ngoài lừa gạt mà thôi.

Đáp xuống trong vũng bùn, Lâm Phàm lập tức nhìn về phía hố sâu kia.

– Xuống dưới tìm kiếm thì có thể sẽ phát hiện cái gì đó, nhưng cách này quá phiền phức. Ta vẫn là nên dùng biện pháp nhanh nhất để giải quyết đi.

Trầm mặc một lát, Lâm Phàm không có suy nghĩ nhiều nữa. Hắn giơ tay lên, năm ngón tay nắm chặt, đột nhiên đánh tới phía vũng bùn.

– Vũng bùn sôi trào lên đi cho ta.

Sức mạnh mênh mông nhanh chóng từ nắm đấm đánh vào bùn đất. Mặt đất đột nhiên chấn động một chút, sau đó nứt toác ra, vô số đá vụn bắn tung tóe lên trời.

Xoạt xoạt!

Vô số vết rạn lan ra bốn phương tám hướng xung quanh. Toàn bộ bùn đất hãm sâu xuống dưới.

– Từ trong hố sâu đi vào là hành vi ngu xuẩn cỡ nào. Chẳng lẽ thật coi Lâm Phàm ta là kẻ ngu hay sao?

Hắn cười lạnh. Nếu như là tình huống bình thường.Miệng hố sâu nhỏ bé như vậy xuất hiện, khẳng định là muốn dụ người khác tiến vào. Sau đó, ở sâu trong lòng đất tối tăm không ánh mặt trời kia, hung thủ sẽ nuốt gọn con mồi. Thật đúng là nghĩ hắn ngốc hay sao?

Về phần bảo bối có thể bị một quyền đánh nát hay không? Vậy căn bản là chuyện không thể nào xảy ra.

Bảo vật mà có thể bị một quyền của hắn đánh nát vậy còn có thể gọi là bảo vật hay sao? Chỉ có thể nói là rác rưởi mà thôi. Chỉ có những thứ có thể chịu đựng được uy lực của một quyền này thì mới có tư cách trở thành bảo vật hỗ trợ cho hắn lớn mạnh.

Mặt đất chấn động. Lâm Phàm cũng không ngờ bùn đất này nặng nề như vậy. Khi một quyền của hắn đánh xuống tựa như là nhận lấy trở ngại gì vậy, cho nên không có cách nào tiếp tục đâm sâu xuống dưới.

– Ta còn thực sự không tin.

– Địa Diệt Thiên Hoang!

Sức mạnh cường hãn hơn bạo phát ra. Nắm tay của hắn cũng lóe sáng. Hư không lập tức bị vỡ ra, căn bản là không thể ngăn cản.

Đá vụn không ngừng vỡ nát. Bùn đất ẩm ướt ở

Lâm Phàm đứng tại chỗ, thân thể không ngừng hạ xuống. Đầm nước này không ngừng chìm xuống mà bùn đất bên bờ lại không ngừng nổi lên.

Lập tức, phía dưới, một khí tức xuất hiện để hắn cảm giác được có sinh vật tồn tại ở bên trong.

– Nhân loại đáng giận kia, bản tọa chọc giận ngươi hay sao? Tại sao ngươi lại hủy chỗ tĩnh tu của ta?

Một tiếng gầm thét vang lên. Chấn động thiên địa, một đám sương mù màu xanh lá chui ra từ sâu trong lòng đất rồi nhanh chóng khuếch tán ra bốn phía. Những nơi sương mù này đi qua, không gian đều tư tư rung động tựa như là bị ăn mòn vậy.

– Sương mù thật lợi hại. Quả nhiên là có thứ gì đó giấu ở phía dưới.

Lâm Phàm cảm thấy hưng phấn. Không ngờ mọi chuyện quả thật như mình suy nghĩ vậy, có sinh vật cường đại sống ở phía dưới.

Chẳng lẽ là một con yêu thú cường đại nào đó sinh hoạt ở bên trong hay sao?

Phanh phanh!

Bùn đất dưới chân hắn đột nhiên nâng lên. Gò đất càng ngày càng lớn giống như là tùy thời đều sẽ nổ tung vậy.

– Thật đúng là có chút nguy hiểm.

Lâm Phàm nhanh chóng bay lên không trung, nhìn tình huống phía dưới.

– Này, ngươi rốt cuộc là thứ gì vậy? Mau đi ra đây! Đầm nước lớn như vậy mà ngươi cũng con mẹ nó có thể nuốt. Thật đúng là quá trâu.

Hiện tại hắn cảm thấy rất ngạc nhiên, bởi vì hắn không biết trong này đến cùng là có cái gì đang ẩn giấu, đến cùng là yêu thú nào lại có khẩu vị lớn như thế.

– Đồ hỗn trướng, những kẻ dám can đảm chọc ta đều không có kết cục tốt. Ta muốn nuốt sống ngươi.

Ầm!

Gò đất nổ tung. Tám cái đầu rắn to lớn đung đưa trên không trung. Mỗi một cái đầu rắn tuy có nhan sắc khác nhau nhưng đều vô cùng dữ tợn. Khoang miệng đẫm máu càng khiến cho con yêu thú này trông có vẻ khủng bố.

– Đây là yêu thú gì?

Lâm Phàm sững sờ. Sau khi suy nghĩ một chút, hắn phát hiện con yêu thú này rất giống Bát Kỳ Đại Xà trong truyền thuyết ở kiếp trước.

Mặt đất chấn động. Con rắn tám đầu khổng lồ này từ trong đất bùn không ngừng leo lên. Tám đôi mắt đỏ rực, to như đèn lồng nhìn chằm chằm Lâm Phàm.

Thân thể dần dần nổi lên, tám cái đuôi ở sau lưng không ngừng đung đưa.

Lúc này, hắn rất phẫn nộ. Không ngờ có người dám can đảm quấy rối hắn chữa thương. Chuyển thế chi thân của hắn không hiểu thấu bị người giết chết tại vực sâu Vạn Quật khiến cho hắn chỉ có thể lựa chọn Nguyên Thần đào thoát. Về sau, bởi vì không có bản thể, tình huống của hắn càng thêm gian nan. May mắn lúc đó hắn gặp được một con rắn nhỏ, hắn nhanh chóng cưỡng ép chiếm đoạt thân thể của con rắn này, cuối cùng trốn ở chỗ này, khôi phục thương thế. Rốt cục, mãi đến mấy ngày trước, hắn mới tu luyện được thành hình dáng tám đầu tám đuôi này.

Chuyển thế chi thân trước của hắn là một tên đệ tử của Nhật Chiếu tông, thế nhưng mà tại vực sâu Vạn Quật bị người đánh nát cả đầu, thân thể cũng bị chia năm xẻ bảy. Dù là hắn có mạnh hơn nữa thì cũng không thể phục hồi như cũ.

Lại càng không cần phải nói, lúc ấy đầu óc của hắn rất hỗn loạn, Nguyên Thần suy yếu, chỉ có thể chạy trốn đi xa.

– Đáng giận, bản tọa thi triển bí pháp vô thượng, chuyển thế thành hình người để trùng tu thần thông, không ngờ cứ như vậy lại bị người khác phá hư. Bây giờ, mình đã ẩn sâu dưới lòng đất mà vẫn bị người đánh cho phải chui lên. Thật sự là một đám nhân loại đáng giận.

Ngay khi mà Lâm Phàm còn đang suy nghĩ về Bát Kỳ Đại Xà thì hắn lập tức cảm giác một dòng nước màu đen lạnh lẽo đến tận xương được phun tới từ trong miệng một cái đầu rắn.

– Thú vị.

– Băng Diệt!

Không chút do dự, hắn nhanh chóng đấm ra một quyền. Sức mạnh mênh mông trong nháy mắt bộc phát ra, nhanh chóng nghiền ép dòng nước kia.

Ầm!

Một cái đầu rắn nhanh chóng bị một quyền đánh nổ. Máu tươi rơi đầy đất. Cảnh tượng vô cùng thê thảm.

– Ngươi yếu như vậy sao? Thật sự là khiến cho ta thất vọng.

Khi nhìn thấy thân hình to lớn của con yêu thú này, Lâm Phàm còn tưởng rằng nó sẽ rất mạnh, tuyệt đối sẽ không khiến cho hắn thất vọng, thậm chí sẽ có thể đánh tan sự tự mãn ở trong lòng của mình.

Nhưng mà lại không nghĩ rằng con yêu thú này nhỏ yếu như vậy, hắn chỉ mới tùy ý đánh một chiêu này mà đã nát một cái đầu rồi.

Ta còn chưa dùng khí lực gì mà ngươi đã không được rồi.

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng. Tiếng gào thét oán độc, tức giận bạo phát ra.

– Đáng giận. Ngươi lại dám can đảm làm tổn thương ta. Tội của ngươi đáng chết vạn lần. Ta muốn xé sống ngươi.

Hắn không ngờ nhân loại này lại dám can đảm tổn thương hắn. Thật sự là tội lỗi không thể tha thứ.

– Thật quá yếu! Ngươi khiến cho ta không có một chút hứng thú nào đối với ngươi. Thật sự là chỉ có cái vỏ ngoài to lớn mà thôi.

Lâm Phàm tiếc nuối lắc đầu, nội tâm có chút thất vọng. Nguyên bản, hắn còn tưởng rằng con rắn lớn này có được thân thể khủng bố như thế thì thực lực khẳng định cũng không phải là bình thường. Nhưng hôm nay xem ra, thực lực của con yêu thú này cũng chỉ như thế mà thôi, hoặc là nói rất yếu, tối đa cũng chỉ tương đương với Thiên Cương cảnh tầng ba.

Một đầu ngón tay của mình là có thể nghiền hắn thành mảnh vỡ.

Năm lần bảy lượt nhục nhã để con rắn lớn này triệt để nổi giận. Khi nó ở thời kì đỉnh phong, có ai dám can đảm làm nhục nó như vậy không? Không… không có bất kỳ người nào dám làm như thế.

Nếu như không phải là đồ hỗn trướng nào đó hủy diệt chuyển thế chi thân của nó thì làm sao mà nó lại biến thành dạng này, đúng là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh.

Lập tức, một cái đầu lâu màu đen điên cuồng gào thét. Một dòng máu tươi phun ra từ trong cái miệng dữ tợn kia.

– Ta nói này, rắn con yếu đuối. Ngươi đánh không lại ta cũng là chuyện bình thường mà, cũng không cần thiết phải tức đến phun máu như thế chứ.

Lâm Phàm cười lớn. Hắn đương nhiên sẽ không cho rằng con rắn lớn này đánh không lại mình mà phun máu, hiển nhiên là nó muốn thi triển tuyệt chiêu gì đó.

Khi đám máu tươi này phun ra ngoài, hắn rõ ràng cảm giác được khí tức của con rắn yếu đuối này trở nên huyền diệu hơn.

– Đáng giận. Thật sự là quá đáng giận.

Bởi vì phẫn nộ, bảy cái đầu rắn còn sót lại của con rắn lớn này đều nhanh vặn vẹo đến cùng một chỗ, biến thành một cái đầu vô cùng dữ tợn.

– Ngươi dám can đảm làm tổn thương ta. Bản tọa muốn ngươi trả giá đắt.

– Trớ Chú Chi Ngữ.

Lập tức, từ trên người con rắn lớn này, một khí tức huyền diệu, quỷ dị, âm trầm bạo phát ra.

Khí tức làm cho người ta cảm thấy kinh dị. Một trận văn màu đen bay ra từ trên đầu rắn, trôi nổi ở trên không trung. Trên trận văn này thậm chí có mấy vệt máu nhỏ giọt xuống.

– Ngươi đi chết đi cho ta. Nguyền rủa của bản tọa sẽ hủy diệt tất cả mọi thứ của ngươi, sinh linh đáng giận kia.

Oa!

Cái đầu rắn màu đen kia phun từng búng từng búng máu tươi ra.

Bên trong bảy đôi mắt màu đỏ rực to như đèn lồng lóe ra vẻ phẫn nộ, thống khổ.

Thật sự là kẻ ghê tởm. Bây giờ, thực lực của bản tọa còn chưa khôi phục mà ngươi lại bắt bản tọa phải thi triển năng lực mạnh nhất là Trớ Chú Chi Ngữ khiến cho thương thế của bản tọa nặng thêm, Thật sự là tội đáng chết vạn lần.

Nó cũng không ngờ sinh linh này lại cường hãn như thế, lại một quyền đánh nát một cái đầu của nó.

Lửa giận vô biên bạo phát ra.

– Chết!

Uỳnh!

Hư không chấn động, sức mạnh vô hình bạo phát ra, hình thành một loại ba động trong suốt.

– Đây là…

Lâm Phàm cảm giác thân thể của mình bị một sức mạnh vô hình bao trùm. Cảm giác này rất kỳ diệu tựa như là có sức mạnh từ chỗ xa xôi nhất trong thiên địa giáng lâm đến thế gian, đánh thẳng vào người hắn.

– Ha ha ha!

Bảy đầu rắn còn sót lại dữ tợn, điên cuồng gào thét. Sóng âm khuếch tán ra bốn phương tám hướng, đánh cho mọi thứ xung quanh trở nên xơ xác.

– Sinh linh, mặc dù ngươi rất mạnh, nhưng mà ở dưới sức mạnh của Trớ Chú Chi Ngữ, tất cả mọi thứ trên người ngươi đều sẽ tiêu vong, khô héo.

Lúc này, Lâm Phàm ngược lại không có để ý đến lời nói của con rắn yếu đuối phách lối kia mà là cảm giác Trớ Chú Chi Ngữ lại mở ra một cái cánh cửa đến thế giới mới cho hắn. Con rắn lớn này nhỏ yếu như vậy lại có thể bộc phát ra sức mạnh quỷ dị như vậy. Thật đúng là rất thú vị.

Nhưng thật đáng tiếc.

– Băng Diệt Tinh Hà!

Lâm Phàm đấm ra một quyền. Như là nhật nguyệt tinh thần điên đảo, sức mạnh cường hãn dễ như trở bàn tay phá diệt hết thảy.

– A!

Con rắn lớn này không ngừng kêu thảm. Bởi vì liên tục thi triển bí pháp vô thượng, nhưng mà tu vi lại quá thấp, nó đã gần như đèn cạn dầu rồi. Ở dưới uy thế mênh mông của một quyền kia, nó lập tức trọng thương. Dù bí pháp có cường đại đi nữa mà không có sức mạnh tuyệt đối chèo chống thì cũng khó có thể ngăn cản uy thế này.

Ầm!

Nửa thân thể bị đánh xuyên ra một cái lỗ hổng lớn, máu tươi tanh hôi văng ra bốn phía, nhuộm đỏ cả một vùng.

– Đây là cái gì vậy?

Lâm Phàm giơ tay lên. Lúc này, trên cánh tay của hắn xuất hiện khí tức mục nát, máu thịt giống như bị ăn mòn vậy.

– Trấn áp!

Một sức mạnh huyền diệu mạnh mẽ đâm tới giống như là muốn phá hư hết thảy sinh cơ trong cơ thể của hắn. Nhưng mà nguồn sức mạnh này cũng không cường đại, hắn có thể dễ dàng xua tan.

– Đồ hỗn trướng… hỗn trướng. Ngươi lại khiến cho bản tọa bị thương thành như vậy, hổ xuống đồng bằng bị chó khinh. Hôm nay, dù bản tọa có phải tiêu hao hết thảy, ta cũng muốn để ngươi phải trả giá đắt.

Lập tức, bảy cái đầu rắn hiên ngang nâng lên rồi đồng thanh gầm rú. Bên trong mỗi một cái đầu rắn đều phun ra một búng máu tươi, cuối cùng máu tươi ngưng tụ cùng một chỗ.

– Trớ Chú Chi Ngữ, Vĩnh Thế Yên Diệt

Từ giữa thiên địa, khí tức mục nát, tử vong, hủy diệt hàng lâm xuống. Thân thể của con rắn lớn này tựa như là đã mất đi cái gì đó, đột nhiên suy bại, chỉ có một hơi mà thôi.

– Coi như ngươi còn sống, ngươi cũng sẽ trở thành một tên phế vật, một đời một thế, vĩnh viễn chịu đựng tra tấn.

Con rắn lớn này gào thét, nó biết người trước mắt này rất mạnh, nó bây giờ căn bản không phải là đối thủ của kẻ này.

– Lắm lời!

Lâm Phàm đưa tay, một chiêu trấn áp.

Ầm!

Thân rắn to lớn trong nháy mắt nổ tung. Máu tươi bắn tung tóe đầy trời.

– Hả? Không có điểm tích lũy sao?

Lâm Phàm nhíu mày, sao lại không có điểm tích lũy, chẳng lẽ con rắn này còn chưa chết. Bỗng nhiên, hắn nhìn thấy một vệt sáng màu máu ở sâu dưới lòng đất chạy về phương xa.

– Muốn chạy, nằm mơ…

Mà khi Lâm Phàm chuẩn bị di động, một bóng người khổng lồ đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn.

– Ngươi chính là phong chủ của Vô Địch phong sao?

Thanh âm đinh tai nhức óc, vang động núi sông khiến cho mặt đất chấn động.

– Đúng vậy.

Ầm!

Vừa dứt lời.

Một sức mạnh khổng lồ nhanh chóng truyền đến. Lâm Phàm phun ra một búng máu tươi rồi rơi xuống mặt đất. Thân hình tạo thành một cái hố to, hãm sâu xuống dưới tựa như là bị đánh xuyên qua đến chỗ sâu nhất ở trong lòng đất vậy.

Đây là cường giả.

Đó là ý nghĩ duy nhất của Lâm Phàm trước khi ý thức tiêu tán.

– Thật sự là kẻ yếu, không chịu nổi một đòn.

Chương 322: Không chất đầy nội tình, ai cũng đừng nghĩ đi

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– Bản đế tới đây chính là vì trấn áp đối thủ nhỏ bé như vậy hay sao? Kẻ này lại nhỏ yếu đến mức chỉ cần một đòn là có thể trấn áp mà thôi. Thật sự là khiến cho bản đế thất vọng.

Lực Đế Chi Chủ có thân thể cao lớn, cơ bắp cuồn cuộn tựa như là từng dãy núi khảm nạm ở trên thân mình. Hắn cởi trần, phía trên lồng ngực có xăm hình một con Long ưng hổ sư.

Lực Đế Chi Chủ phiêu phù ở trên không trung, chỉ bằng khí tức phát tán ra từ trên thân thể đã khiến cho hư không có dấu hiệu vỡ tan.

Hắn chỉ quan tâm đến cường giả mà không thèm để ý đến kẻ yếu.

Sau khi đánh bại Lâm Phàm, hắn càng xem thường những Pháp Vương trong giáo kia. Chỉ là một kẻ nhỏ yếu như vậy mà bọn họ cũng không dám ra tay. Thật đúng là mất mặt danh hiệu Pháp Vương.

Lúc Lực Đế Chi Chủ chuẩn bị bước vào hư không để rời đi thì một thanh âm vang lên.

– Ngươi đứng lại cho lão tử.

Lạch cạch!

Từ trong hố sâu, một bóng người leo lên.

– Ngươi thật là càn rỡ, vậy mà dám nói ta rất nhỏ yếu sao? Tốt. Ngươi đã khiến cho sự tự mãn ở trong lòng ta dần dần tiêu tán. Mặc dù ngươi rất mạnh, nhưng ta cũng không yếu.

Xoạt xoạt!

Thân thể nguyên bản có kích thước như người bình thường, dần dần phồng to lên, áo ngoài vỡ nát.

Cuồng Thân, Bạo Huyết,... Tại thời khắc này, tất cả công pháp đều được hắn thi triển ra.

Thất Thần Thiên Pháp năm thần đã mở, Thần Linh gào thét. Uy thế mênh mông nghiền ép về phía Lực Đế Chi Chủ.

Mái tóc đen phiêu đãng trong gió giống như bị tẩy và nhuộm, từ màu đen chuyển sang màu đỏ.

Trong hai con ngươi thản nhiên của Lực Đế Chi Chủ đột nhiên có một tia ba động. Hắn há miệng, cười phá lên.

– Không sai, đây mới là cảnh tượng mà ta muốn nhìn thấy. Chỉ có như thế này mới có thể làm cho máu trong cơ thể ta sôi trào.

Nói xong, Lực Đế Chi Chủ ngoắc ngoắc ngón tay.

– Đến đây đi! Để bản đế nhìn xem thực lực của ngươi rốt cuộc là mạnh mẽ hay vẫn chỉ là ngươi đang vùng vẫy giãy chết.

Khí tức của Lâm Phàm không ngừng kéo lên. Người ở trước mắt này không đơn giản, thực lực rất mạnh. Một đòn vừa rồi để hắn không có sức hoàn thủ, sức mạnh bùng lên đủ để nghiền ép hết thảy.

Đây là địch nhân mà hắn cần dốc toàn lực để đối kháng.

Ầm!

Khi sức mạnh đạt tới đỉnh phong, Lâm Phàm đột ngột giẫm chấn xuống đất, cuốn lên một mảnh tro bụi. Tro bụi tụ lại, hóa thành hình vòi rồng, cuộn tất cả bay thẳng lên trên trời.

– Băng Diệt Tinh Hà!

Năm ngón tay hợp lại, thiên địa chi lực ngưng tụ.

– Nếu ngươi có thể đánh chết ta, vậy coi như ta thua.

Lâm Phàm bộc phát toàn bộ sức mạnh. Một quyền đánh về phía Lực Đế Chi Chủ. Sức mạnh ẩn chứa trên nắm tay đủ để hủy diệt hết thảy.

– Thế này mới tốt chứ. Nếu ngươi đã nói như vậy thì bản đế chỉ có thể đánh chết ngươi mà thôi.

Lực Đế Chi Chủ giơ tay lên, bắt lấy nắm đấm của Lâm Phàm.

– Yếu!

Xoạt xoạt!

Lực Đế Chi Chủ dùng sức bóp mạnh. Xương bàn tay của Lâm Phàm lậptức vỡ nát.

Nhưng khi nhìn thấy người yếu này lại không hề có một chút biểu lộ đau đớn nào, Lực Đế Chi Chủ cũng có chút sợ hãi, thán phục. Lúc hắn còn đang phân thần, một cánh tay khác của Lâm Phàm đã đánh vào mặt hắn.

Ầm!

Lần này, Lực Đế Chi Chủ bị Lâm Phàm đấm gãy một cái răng. Cái răng này từ trong miệng bay vụt ra ngoài, khi đi còn mang theo một chút máu tươi.

– Ha ha ha ha!

Đột nhiên, Lực Đế Chi Chủ cười như điên tựa như là rất hưng phấn vậy. Hắn nhanh chóng nắm lấy một tay khác của Lâm Phàm sau đó hắn vung Lâm Phàm lên rồi quật xuống đất.

– Tốt. thật sự là rất tốt. Đã lâu lắm rồi, ta chưa chảy máu hay có cảm giác đau đớn. Phong chủ của Vô Địch phong, ngươi đã khiến cho bản đế cảm thấy rất hưng phấn. Loại đả kích này thật quá tốt đẹp. Đáng tiếc, đòn đánh này còn hơi yếu, chưa đủ để ta đau nhức lâu. Xin ngươi hãy cho bản đế đau hơn một chút đi.

Ầm!

Thân thể của Lâm Phàm va chạm cùng mặt đất tạo thành hố to, không biết hãm sâu đến cỡ nào.

– Đến! Tiếp tục đến đây đi! Để bản đế cảm thụ xem, một kẻ yếu hèn mọn như ngươi sẽ làm như thế nào để có thể sống sót hoặc có thể nói là vùng vẫy giãy chết như thế nào.

Lúc này, Lực Đế Chi Chủ giống như thần tiên đang nhìn xuống thương sinh. Ánh mắt khi nhìn về phía hố sâu kia như là muốn nói sâu kiến như ngươi sẽ làm như thế nào để sống sót trong tuyệt cảnh

đây.

– Thật sự là quá phận! Ta thật vất vả mới bảo trì được cảm giác tự mãn, vậy mà hiện giờ lại bị ngươi đánh nát rồi.

Nương theo thanh âm truyền đến còn có một bóng người nữa. Một chưởng chứa đựng sức mạnh vô tận nhanh chóng được đánh ra.

Một chưởng này của Lâm Phàm dễ dàng đánh trúng ngực của Lực Đế Chi Chủ.

– Một chưởng này rất không tệ, khiến cho ta hơi có chút đau.

Lực Đế Chi Chủ không tránh né chút nào. Thân thể tựa như là làm bằng sắt kia tản ra ánh sáng chói mắt, rồi thoải mái nghênh đón một chưởng ẩn chứa sức mạnh khổng lồ của Lâm Phàm.

Sau đó, Lực Đế Chi Chủ giơ tay lên, đánh ra một chưởng. Tuy rằng tốc độ tay của hắn nhìn như rất chậm chạp nhưng thực tế lại tựa như là thuấn di vậy, nhẹ nhàng rơi vào trên ngực của Lâm Phàm.

Lâm Phàm trợn tròn mắt. Lúc này, hắn chỉ cảm thấy một sức mạnh khó mà địch nổi đang oanh tạc ở trong cơ thể mình. Nhưng đồng thời, trong lúc đó, hắn lại cảm giác trong cơ thể giống như là có nhiều hơn một loại sức mạnh vô danh đang chảy xuyên.

– Đây là…

Tế bào trong cơ thể hắn tham lam nuốt chửng sức mạnh vô danh này. Mặc dù sức mạnh này không đủ cường đại nhưng lại khiến cho tế bào của hắn tỏa ra ham muốn tột cùng.

Thân thể rơi xuống hung hăng nện ở trong hố sâu.

Ngũ tạng lục phủ trong cơ thể đã bị vỡ nát, thậm chí ngay cả xương cốt đều đã hóa thành tro tàn.

– Càng đánh càng mạnh.

Lực Đế Chi Chủ chắp một tay ở sau lưng, ngạo nghễ nói. Nhưng sau đó, hắn lại nhẹ nhàng lắc đầu.

– Nhưng ngươi vẫn còn quá yếu. Nếu cho ngươi thêm thời gian, ngươi cũng sẽ là một đối thủ rất không tệ. Đáng tiếc, ngươi đã không còn cơ hội trưởng thành.

Đột nhiên, Lực Đế Chi Chủ đưa tay chụp vào hư không tựa như

là muốn bắt lấy sức mạnh nào đó.

– Chiến ý bất khuất của ngươi còn không có tiêu tán hoặc là ngươi còn muốn đứng lên, chiến đấu tiếp. Nhưng đáng tiếc, đây đều là chuyện không thể nào xảy ra, chỉ giống như là nằm mơ mà thôi.

Mà khi Lực Đế Chi Chủ chuẩn bị dậm chân rời đi, vô số kiếm mang từ trong hố sâu bạo phát ra, lao về phía hắn. Lực Đế Chi Chủ vươn tay, cương khí tạo thành màn sáng hộ thân.

Đinh đinh đang đang!

Kiếm mang tuy mạnh mẽ nhưng không thể khiến cho màn sáng bao quanh thân thể Lực Đế Chi Chủ có chút chấn động.

– Tiếp tục chiến đấu đi! Ngươi khiến cho ta rất hưng phấn.

Uỳnh!

Một bóng người phóng lên trên trời. Hiện tại, Lâm Phàm dáng rất hưng phấn. Đối thủ lần này là cường giả, cường giả chân chính.

Đặc tính càng đánh càng mạnh khiến cho ta càng thêm cường đại. Bây giờ, ta cần chiến đấu, chiến đấu cùng cường giả.

– Sâu kiến phản kháng khiến cho người ta phiền chán.

Lực Đế Chi Chủ hừ lạnh. Trong nháy mắt, hắn đã biến mất khỏi chỗ vừa đứng, mà khi xuất hiện một lần nữa thì đã ở trước mặt Lâm Phàm.

Một quyền đánh vỡ hư không.

– Mặc dù ngươi rất mạnh, nhưng mà muốn miểu sát ta thì chỉ là chuyện nằm mơ mà thôi.

Lâm Phàm điên cuồng gào thét. Hắn nhanh chóng đưa tay, đón đỡ một quyền này của Lực Đế Chi Chủ.

Ầm!

Hai quyền này đụng nhau. Chỗ sức mạnh bùng lên hình thành một quầng sáng chói mắt. Lấy hai người làm trung tâm, quầng sáng này nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh.

Mà ở trong màn sáng kia, một bóng người như là đạn pháo nhanh chóng rơi xuống dưới đất rồi không ngừng đâm sâu vào trong

lòng đất.

– Gia hỏa này thật sự là quá mạnh khiến cho mình không hề có lực hoàn thủ. Thực lực chênh lệch quá lớn.

Mặc dù bị đánh xuống chỗ sâu dưới lòng đất nhưng khuôn mặt của Lâm Phàm vẫn không có biểu tình gì. Tuy rằng hắn không ngừng phun máu tươi, nhưng mà nội tình trong cơ thể lại không ngừng bổ sung khiến cho toàn thân tràn đầy động lực. Đây là động lực để bản thân truy tìm sức mạnh.

Lực Đế Chi Chủ nhìn chằm chằm vào hố sâu, nói:

– Hiện tại chắc là kẻ này đã chết đi. Mắc dù ta rất muốn nhìn quá trình ngươi phát triển thành cường giả, thế nhưng mà ngươi lại là một nhân tố không xác định, cho nên ta chỉ có thể lựa chọn bóp chết ngươi từ trong trứng nước.

Khi chuẩn bị rời đi, hắn lại phát hiện, không biết từ khi nào, đã có vô số kiếm mang sắc bén treo ở hư không chung quanh, tản ra ánh sáng lạnh lẽo.

Lạch cạch!

Phía dưới truyền đến thanh âm của Lâm Phàm.

Lực Đế Chi Chủ nhíu mày, nhìn về phía dưới, nghi hoặc.

– Ngươi còn chưa có chết sao?

– Ha ha ha. Muốn ta chết thì ngươi ít nhất phải giết ta một ngàn lần.

Lâm Phàm cười, bẻ bẻ cổ. Cảm giác bị người đánh tơi bời thực tình khiến hắn rất khó chịu. Nhưng mà bởi vì nội tình đang được lấp đầy cho nên hắn cũng cảm thấy đỡ khó chịu hơn nhiều, chí ít không phải là không công bị người đánh tơi bời.

Gia hỏa này là người của Thiên Thần giáo lại có được thực lực như vậy, hiển nhiên chính là cường giả cấp bậc Pháp Vương.

Xem ra lần này, mình hoàn toàn chính là tự tìm đường chết, lại chọn trúng loại người này làm mục tiêu chiến đấu. Bị đánh không hề có lực hoàn thủ cũng là chuyện đương nhiên.

Nhưng hắn ưa thích. Mặc dù bây giờ thực lực của hắn không bằng đối phương, thế nhưng mà đối mặt cường giả có thể nghiền ép

mình, hắn vẫn cảm giác rất thoải mái.

– Muốn giết một ngàn lần mới được sao? Đây là do tác dụng của công pháp hay là ngươi đạt được thứ gì có tác dụng như vậy. Chẳng lẽ là con rối thế thân hay sao? Ngươi thật là quá may mắn, thứ đó thật sự là đồ tốt.

Lực Đế Chi Chủ lẩm bẩm một mình tựa như là đang tự hỏi. Đột nhiên, trong con ngươi của hắn lấp lóe tinh quang. Một uy áp mênh mông nhanh chóng từ trên trời giáng xuống, nghiền áp về phía Lâm Phàm.

– Ngươi đừng đùa nữa, hãy chiến đấu thật sự đi. Đừng nghĩ dùng uy áp là có thể nghiền ép ta. Đối với ta, uy áp của ngươi rất yếu.

Lâm Phàm khoát tay. Mặc dù, bị người đánh tơi bời thì rất vô vị nhưng mà thu hoạch rất tốt.

– Thật sao?

Trong chốc lát, Lực Đế Chi Chủ đã vô thanh vô tức xuất hiện ở trước mặt Lâm Phàm, thậm chí khiến cho người ta không kịp phản ứng tới.

– Băng Diệt!

Một chưởng của Lâm Phàm đánh vào trên người Lực Đế Chi Chủ giống như là đánh vào trên thân thể cứng rắn nhất trên thế giới này vậy, căn bản không có loại cảm giác đập nện kia.

Ầm!

Lực Đế Chi Chủ đánh vào bụng của Lâm Phàm. Sức mạnh cường hãn để hắn cong người nôn khan. Loại sức mạnh kia, loại lực phá hoại kia thật rất mạnh.

Nhưng Lâm Phàm cũng không phải là người chịu bị đánh. Mặc dù bị đánh nhưng một quyền của hắn vẫn kịp đánh vào trên mặt Lực Đế Chi Chủ.

– Có gan thì ngươi cứ tiếp tục giết ta. Thực lực của ngươi khiến cho ta cảm giác rất yếu.

Nhưng trong lòng Lâm Phàm lại nói thầm, không sai, rất không tệ. nội tình đang nhanh chóng tăng lên.

– Thật sự là một con sâu kiến đáng ghét.

Lực Đế Chi Chủ tức giận gào thét. Một chưởng vỗ ở trên đỉnh đầu Lâm Phàm. Sức mạnh mênh mông chợt bộc phát ra.Trong nháy mắt, Lâm Phàm đã bị đánh tới lòng đất. Máu thịt văng tứ tung.

– Chỉ là một ngàn lần thôi sao? Cho dù là mười ngàn lần, ta cũng muốn giết chết ngươi.

Giờ phút này, Lực Đế Chi Chủ nhấc chân đạp mạnh xuống. Mặt đất nhanh chóng vỡ nát. Sức mạnh mênh mông oanh tạc trong lòng đất.

Không biết đã qua bao lâu.

Giống như là đã thật lâu.

Khi Lâm Phàm xuất hiện lần nữa ở trước mặt Lực Đế Chi Chủ, cho dù có bình tĩnh đến đâu, Lực Đế Chi Chủ cũng phải triệt để nổi giận.

– Thật là phiền! Thật sự là quá phiền phức! Vì cái gì mà ngươi còn không chết?

Vừa dứt lời.

Lâm Phàm lần nữa lao tới. Hắn nhanh chóng đấm ra một quyền vào người Lực Đế Chi Chủ.

Hiện tại hắn xem như minh bạch, đặc tính càng đánh càng mạnh hoàn toàn chính xác là rất nghịch thiên, không chỉ giúp thời gian chiến đấu lâu dài hơn mà nội tình còn có thể nhanh chóng tăng vọt. Thậm chí để hắn có cảm giác không bao lâu nữa là mình có thể đột phá đến Thiên Cương cảnh tầng năm, chân chính lĩnh ngộ được pháp tắc.

Đột nhiên, cảnh tượng để hắn không ngờ tới phát sinh.

Một chưởng lần này của Lực Đế Chi Chủ lại không có cường đại như lúc trước vậy, mình có thể ngăn cản.

Đây là bởi vì liên tục miểu sát với hắn đã khiến cho Lực Đế Chi Chủ mất đi hứng thú chiến đấu hay sao?

Thật sự là không thể tha thứ. Chiến đấu là chuyện làm cho người hưng phấn như vậy, tại sao ngươi lại không chịu chú tâm cơ chứ?

– Ngươi tập trung chiến đấu cho ta! Đã chiến đấu thì phải dùng toàn bộ sức mạnh mà chiến đấu chứ. Ngươi thật làm ta quá là thất

vọng.

Lâm Phàm gào thét rồi đột nhiên đánh một quyền vào mặt Lực Đế Chi Chủ.

– Ta không chịu nổi nữa rồi. Đến cùng là ngươi còn muốn chết bao nhiêu lần nữa hả? Đến cùng ngươi còn có bao nhiêu con rối thế thân thế? Bản đế chịu đủ rồi, một con giun dế có chết hay không?

– Không xong.

Chính hắn đều đã quên mất rằng mình đã chết bao nhiêu lần, dù sao cũng đã chiến đấu mấy giờ rồi.

Hơn nữa chuyện để hắn không nghĩ đến chính là Lực Đế Chi Chủ hoàn toàn quy công việc hắn không chết cho con rối thế thân. Chuyện này khiến hắn có chút nghi hoặc. Chẳng lẽ ngoại trừ chính hắn, người tu luyện ngạnh công đều là thiểu năng trí tuệ hay sao?

Lực Đế Chi Chủ đã không muốn tiếp tục dây dưa với Lâm Phàm nữa. Bởi vì thật sự là hắn quá khó chịu, giết Lâm Phàm mãi mà không chết.

– Kẻ này tại sao có thể có nhiều con rối thế thân như thế? Chuyện này cũng không có khả năng. Có thể là bảo bối nào đó có tác dụng tương tự. Dù sao hắn thân là đồ nhi của Thiên Tu, khẳng định có thủ đoạn bảo mệnh.

– Sâu kiến đáng giận, bản đế sẽ tìm đến ngươi. Chờ bản đế mang bảo bối kia đến, nhìn ngươi còn phục sinh bằng cách nào.

Lực Đế Chi Chủ không biết sâu kiến này còn có bao nhiêu con rối thế thân, chỉ cảm thấy vĩnh viễn không có điểm dừng.

Chỉ có thể dùng bảo bối 'Ngăn cách chi lực' của hắn mới có thể ngăn cách con rối thế thân, nếu không hắn chỉ có thể không ngừng lặp lại việc giết chết Lâm Phàm.

– Chớ đi, chiến đấu thì phải toàn tâm toàn ý chứ.

– Hữu Sắc Nhãn Tình mở ra.

Phát hiện Lực Đế Chi Chủ lại muốn rời khỏi, Lâm Phàm làm sao có thể đồng ý. Nội tình của bản thân còn chưa chất đầy thì hắn không cho phép bất cứ ai đi cả.

Chương 323: Hay là suy nghĩ nhiều quá

Lúc này, đôi mắt của Lực Đế Chi Chủ phát sinh biến hóa. Thần sắc nguyên bản khinh thường đột nhiên biến thành phẫn nộ.

– Thật sự là tên ghê tởm, ta muốn giết ngươi.

Sát ý sôi trào. Trong ánh mắt của Lực Đế Chi Chủ lúc này chỉ có gia hỏa đáng giận kia.

– Hừ. Không có sự đồng ý của ta mà ngươi đã muốn chạy sao? Đừng có hòng. Không phải là ngươi coi thường ta sao?

Nếu như ở dưới tác động của Hữu Sắc Nhãn Tình mà ngươi còn có thể rời đi, vậy thì thật là mơ choáng váng hão huyền.

– Ồ!

Đột nhiên, tình huống không thích hợp phát sinh. Trong hư không, Lực Đế Chi Chủ lập tức khôi phục bình thường.

– Ta chính là Lực Đế Chi Chủ. Sâu kiến như ngươi có tư cách gì để giao thủ cùng ta.

Từ trên người của Lực Đế Chi Chủ, sức mạnh cuồng bạo tỏa ra.Pháp tắc hạo hãn quấn quanh ở trên thân thể khổng lồ kia phát ra khí tức chấn vỡ hư không.

So sánh với lúc trước, loại khí thế này, loại bá đạo kia hoàn toàn chính là một trời một vực.

Lực Đế Chi Chủ giơ tay lên, lòng bàn tay hướng xuống phía dưới. Mặc dù bàn tay này không lớn nhưng lại khiến cho Lâm Phàm có cảm giác nó có thể che đậy thiên địa.

– Đây làm thật.

Lâm Phàm biết công năng của Hữu Sắc Nhãn Tình. Đó chính là sẽ để cho đối phương triệt để điên cuồng, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, đó chính là sử dụng tất cả sức mạnh để triệt để trấn áp hắn, không giữ lại chút nào.

– Chết đi cho bản đế.

Lực Đế Chi Chủ đột nhiên quát to. Lòng bàn tay ép xuống. Từ trong lòng bàn tay, một quầng sáng chói lọi bộc phát ra. Trời đất giống như là đột nhiên đổ ập xuống.

Lúc này, hắn không phải đối mặt với một người là Lực Đế Chi Chủ mà là đang đối mặt với toàn bộ thiên địa.

Phụt phụt!

Sức mạnh không thể địch nổi nghiền ép xuống. Mặt đất ở mấy trăm dặm xung quanh đều trầm xuống. Mấy tảng đá lớn sừng sững ở trên mặt đất bị san bằng. Cây cối bị ép thành mảnh vụn.

Lâm Phàm cảm nhận được có một sức mạnh khổng lồ đang đè ép lên thân thể mình khiến cho hắn căn bản không có khả năng phản kháng.

– Tại sao có thể như vậy? Đây không phải là chuyện mà ta muốn như thế.

Thanh âm không cam lòng vang vọng, nhưng sau đó cũng nhanh chóng im bặt. Toàn bộ mặt đất hãm sâu xuống dưới. Một chưởng này đã là chiêu thức cường hãn nhất của Lực Đế Chi Chủ, đủ để hủy diệt hết thảy, bất kỳ thứ gì ở dưới một chưởng này đều sẽ tiêu tán.

Thân thể của Lâm Phàm nhanh chóng phân giải, hóa thành tro tàn, triệt để tiêu tán ở trong thiên địa.

Quá mạnh! Kẻ này thật sự là quá mạnh. Hắn hoàn toàn không có bất kỳ năng lực gì để mà phản kháng, thậm chí ngay cả góc áo của đối phương hắn cũng không thể chạm đến.

Lâm Phàm vừa tử vong, công năng của Hữu Sắc Nhãn Tình lập tức tiêu tán. Đồng thời, trong nháy mắt, Lực Đế Chi Chủ cũng kịp tỉnh táo lại.

– Ta đang làm gì vậy?

Lực Đế Chi Chủ nghi hoặc. Vừa rồi, trong chốc lát, hắn đã thất thần. Sau đó, khi nhìn về phía dưới, trên khuôn mặt lộ vẻ phẫn nộ.

– Thật sự là sâu kiến đáng ghét. Ngươi ỷ vào con rối thế thân có thể không ngừng phục sinh, liền cho rằng có thể giao thủ cùng bản đế hay sao? Hoàn toàn chính là tự rước lấy nhục. Chờ bản đế mang Ngăn cách chi lực cầm tới, ta muốn xem còn ngươi phục sinh bằng cách nào.

Hắn đã không muốn tiếp tục dây dưa cùng kẻ này. Nhưng ngay khi chuẩn bị rời đi, hắn lại nghĩ đến biện pháp.

– Đúng rồi. Ngươi không phải là không chết sao? Vậy thì bản đế sẽ phong cấm ngươi. Chờ ta mang Ngăn cách chi lực đến, ta muốn nhìn xem ngươi còn cuống vọng được hay không?

Lực Đế Chi Chủ đưa tay, vồ mạnh một cái. Tro bụi ngược dòng trong hư không nhanh chóng ngưng tụ đến, hình thành lao ngục. Sau đó, hắn đột nhiên bỏ xuống, nhanh chóng phong tỏa khu vực mà Lâm Phàm vừa tử vong.

– Hừ. Ngươi cứ ở trong Bất Hủ Lao Ngục này của bản đế mà chậm rãi chờ đợi bản đế quay lại đi.

Xoẹt!

Nói xong, Lực Đế Chi Chủ nhanh chóng xé rách hư không, biến mất khỏi chỗ vừa đứng.

– Hữu Sắc Nhãn Tình mở ra.

Lâm Phàm vừa thức tỉnh lập tức thi triển Hữu Sắc Nhãn Tình, thế nhưng mà khi thấy tình huống ở trước mắt, hắn lại triệt để choáng váng.

– Đây là thứ đồ gì?

Lần trước, hắn đã thí nghiệm qua với Hắc Cốt rồi. Mặc dù thời gian mình tử vong chỉ có mười giây, nhưng mà thường nhân muốn tỉnh lại từ trạng thái hỗn loạn của Hữu Sắc Nhãn Tình thì cũng cần mười giây, cho nên đây là một sự phối hợp không có khe hở.

Nhưng hôm nay, khắc sâu vào trong mắt hắn lại một mảnh tro bụi. Mà bên ngoài tro bụi thì là một thế giới khác. Chỉ là ngoài thế giới kia lại không có một ai.

– Làm sao lại có thể không có ai?

– Chẳng lẽ Lực Đế Chi Chủ này có ý chí vững như là bàn thạch, cứng rắn không thể gãy, muốn tỉnh lại từ trạng thái hỗn loạn của Hữu Sắc Nhãn Tình thì không mất đến mười giây hay sao?

Nhưng tro bụi không gian đang bao phủ hắn giống như là ngưng tụ sức mạnh vô tận có thể ngăn cách đường đi của mình.

– Tên kia nói muốn đi tìm tìm Ngăn cách chi lực, đến đây chặt

đứt liên hệ giữa mình cùng con rối thế thân. Thật đúng là gia hỏa thú vị.

Lúc này, Lâm Phàm ngây ngẩn cả người, thậm chí có chút không cam lòng.

– Làm sao mọi chuyện lại kết thúc như vậy? Hazz. Chỉ còn kém một chút, thật còn thiếu một chút nữa thôi, nếu như tiếp tục chết thêm mấy lần nữa, nội tình nhất định sẽ tích lũy đầy.

Hiện tại Lâm Phàm rất khó chịu bởi vì hắn không ngờ Lực Đế Chi Chủ lại rời đi.

Nhưng nghĩ lại cũng không đúng, Lực Đế Chi Chủ trúng Hữu Sắc Nhãn Tình, căn bản chính là bật hết hỏa lực. Khi đó hắn ra tay, mình căn bản không có năng lực gì để chống đỡ, hoàn toàn chính là bị nghiền ép, nội tình không hề tăng lên.

Xem ra đặc tính 'Càng đánh càng mạnh' này là cần chiến đấu thật sự, mà mình cũng cần lấy ra toàn bộ thực lực mới được. Hiển nhiên là khi chiến đấu với đối thủ ngang cơ hoặc là chênh lệch không phải là quá lớn thì đặc tính càng đánh càng mạnh mới có thể càng dễ dàng bạo phát ra.

Lồng giam ở trước mắt này mặc dù không phải là phong ấn, nhưng lại có tác dụng ngăn chặn đường đi của mình, tự nhiên cũng chính là loại phong ấn phong tỏa thiên địa. Cho nên thứ này hoàn toàn không có bất kỳ tác dụng gì với mình cả.

Nhanh chân đi về phía trước, không hề có chút trở ngại nào, hắn dễ dàng đi xuyên qua cái lồng giam này.

Sau khi ra ngoài, nhìn qua hoàn cảnh chung quanh, Lâm Phàm rơi vào trầm tư. Lúc này, hắn cảm thấy thật sự là rất bất đắc dĩ. Chênh lệch thực lực giữa mình cùng Lực Đế Chi Chủ thật sự là quá lớn. Không ngờ Thiên Thần giáo này lại có được Pháp Vương mạnh mẽ như vậy, hơn nữa cũng là loại người mà hắn thích nhất, chủ tu ngạnh công, lấy sức mạnh đánh nổ tất cả đối thủ.

Nếu như có thể giết chết hoặc là lấy được pháp môn tu luyện của đối phương, nói không chừng hắn có thể trở nên càng mạnh mẽ hơn.

– Hoàn cảnh thật sự là thảm liệt! Không ngờ chỉ sau hai trận chiến, một nơi nguyên bản thật tốt lại biến thành mấp mô, hoang vu như thế này.

Lúc này, Lâm Phàm thản nhiên lấy quần áo từ trong nhẫn trữ vật ra và mặc vào. Bởi vì lần cuối, hắn bị đánh thành tro bụi cho nên quần áo đều không có, may mắn chung quanh không ai, nếu không e rằng hắn đã lộ cảnh xuân.

Trên đời này, ai có thể có phúc khí mà nhìn thấy thân thể hoàn mỹ mà thuần khiết này của mình đây.

Lâm Phàm phủi mông một cái, xé rách hư không, đi vào trong đó, nhanh chóng chạy về phương xa.

Lúc này, ở một chỗ âm u, Minh Nha đen kịt dừng lại ở trên cành cây của một cái cây khô, con mắt màu đỏ tươi nhìn ngó chung quanh, phát ra tiếng kêu báo hiệu tử vong.

Ở nơi này, bùn đất đều là màu đen, thậm chí bên trong còn có những con côn trùng có vẻ ngoài dữ tợn đang di chuyển.

Hư không xé rách, Lực Đế Chi Chủ nhanh chóng đáp xuống.

– Âm Nha Pháp Vương cho bản đế mượn Ngăn cách chi lực một thời gian. Bản đế muốn đi giết người.

Người mà hắn muốn giết chết thì tuyệt đối sẽ không sống sót.

Ngăn cách chi lực cũng không phải là thứ gì ghê gớm mà là một loại pháp tắc, nhưng mà hắn cũng không có lĩnh ngộ loại pháp tắc này.

– Lực Đế, ta cũng không ngờ lại có lúc ngươi đến mượn đồ của ta. Xem ra người mà ngươi muốn giết chết còn chưa chết, nhưng ngươi muốn mượn Ngăn cách chi lực làm gì?

Từ trong miệng của con Minh Nha đang đứng trên cành khô kia, thanh âm Âm Nha Pháp Vương truyền ra ngoài.

– Gia hỏa kia có được con rối thế thân cho nên có thể không ngừng phục sinh. Chỉ có Ngăn cách chi lực mới có thể phá giải con rối thế thân, ngươi tranh thủ thời gian đưa cho bản đế, bản đế muốn nhanh chóng quay về giết chết tên kia.

Lực Đế Chi Chủ nghĩ đến sâu kiến kia không ngừng nhảy nhót ở trước mặt hắn liền phẫn nộ.

Trong cuộc đời của hắn chưa từng có loại tình huống này phát sinh. Thật sự là đáng giận đến cực điểm!

– Không có khả năng. Trên đời làm sao lại còn tồn tại con rối thế thân, nhất định không phải là con rối thế thân, Lực Đế ngươi nhất định là nhìn lầm.

Âm Nha Pháp Vương không có lấy Ngăn cách chi lực ra mà là nghi hoặc nói.

– Đưa Ngăn cách chi lực cho bản đế, ngươi là muốn chậm trễ thời gian của bản đế hay sao?

Lúc này, thanh âm của Lực Đế Chi Chủ cũng biến thành âm trầm, thậm chí lộ vẻ phẫn nộ. Hắn chán ghét lãng phí thời gian.

– Cho.

Một quầng sáng từ phương xa lao tới. Lực Đế Chi Chủ nhanh chóng nắm lấy quầng sáng này vào trong tay, sau đó xé rách hư không, lập tức rời đi.

Hắn không muốn lãng phí thời gian, chỉ muốn lập tức giết chết tên kia.

Chưa bao giờ có sâu kiến có thể đào thoát từ trong tay Lực Đế Chi Chủ hắn, lại càng không cần phải nói sâu kiến ngông cuồng như tên kia.

Giữa thiên địa.

– Tại sao có thể như vậy…

Lực Đế Chi Chủ đứng ở nơi đó, nhìn chằm chằm vào phía dưới. Cái lao tù bằng tro bụi kia vẫn tồn tại như cũ, thế nhưng mà bên trong lại trống rỗng, sâu kiến kia lại biến mất.

– Kẻ này đã chạy thoát rồi hay sao?

Hắn không thể tiếp nhận mọi chuyện diễn ra như thế này.

Lực Đế Chi Chủ tức giận gào thét. Hắn nhanh chóng vỗ xuống một chưởng. Toàn bộ mặt đất đều chia năm xẻ bảy, cảnh tượng vô cùng khủng bố.

– Bản đế lại thất bại.

Hắn không thể nhịn được nữa, nhanh chóng xé rách hư không, rời khỏi nơi này.

Lúc này, ở trong hư không, Lâm Phàm vẫn đang cúi đầu suy nghĩ.

– Mọi chuyện rất không thích hợp. Mặc dù mình có được các loại Buff cực kỳ nghịch thiên, nhưng còn không phải là người đứng đầu, người vô địch. Thực lực mới là trọng yếu nhất.

Hắn trầm tư suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng đưa ra kết luận. Lấy thực lực bây giờ của mình, chiến đấu cuối cùng chỉ là tiểu đả tiểu nháo, căn bản khó mà làm ra cải biến lớn với thế cục của Viêm Hoa tông. Chỉ có trở thành người mạnh nhất thì mới có năng lực cải biến tất cả mọi thứ ở hiện tại.

Còn bây giờ, chỉ là một tên Pháp Vương của Thiên Thần giáo đã dễ dàng trấn áp mình, lại càng không cần phải nói những cường giả chân chính của các tông môn cường đại kia.

Nhất là Thánh Đường tông kia, có thể xưng hô là tông môn mạnh nhất trên thế gian cũng đủ để nhìn ra là thực lực của tông môn này cường hãn cỡ nào.

Hiện giờ, hắn muốn thu hoạch một lượng lớn điểm tích lũy, điểm khổ tu để manh lên. Xem ra hắn nhất định phải nghĩ một biện pháp nào đó mới được.

Đi qua Nhật Chiếu tông thì sao?

Chuyện này tạm thời vẫn là đừng suy nghĩ, độ nguy hiểm rất cao. Lần trước, hắn đã làm ra động tĩnh lớn như vậy tại Nhật Chiếu tông, đã sớm bị cường giả bên đó chú ý rồi.

Nếu như, hắn lại đi Nhật Chiếu tông, rất có thể sẽ gặp được cường giả dùng kiếm lần trước.

Được rồi. Vừa rồi chiến đấu cũng mệt mỏi, hắn vẫn nên tắm rửa một hồi cho sảng khoái đã.

Thiên Hà Vương Đỉnh nhanh chóng xuất hiện. Lâm Phàm nhìn thoáng qua chung quanh, phát hiện nơi này hoang vu không có một bóng người nào. Cho nên hắn thản nhiên cởi quần áo và nhảy vào trong Vương đỉnh. Thanh Uyên Địa Hỏa bắt đầu thiêu đốt. Nước trong Vương Đỉnh nhanh chóng sôi trào.

Độ ấm vừa phải, Lâm Phàm cũng thả lỏng người, nhẹ nhàng thư giãn.

– Thôi. Diệt trừ Thiên Thần giáo mới là nhiệm vụ trọng yếu nhất.

Bây giờ, mình phải nghĩ biện pháp tìm ra bọn gia hỏa này. Về phần những tông môn bên ngoài, cũng không nhất thời vội vã tìm bọn họ.

Sau khi nghĩ thông suốt, Lâm Phàm nhắm mắt lại, hưởng thụ sự yên lặng ngắn ngủi này.

Chương 324: Không cần đánh

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– Trưởng lão, Viêm Hoa tông rất cũ nát, hoàn toàn không có cách nào so sánh cùng Âm Dương tông chúng ta cả.

– Đúng vậy. Hơn nữa, ta nghe nói nơi đó còn rất nghèo khó. Vừa rồi các ngươi thấy không, quần áo trên người của những đứa trẻ kia thật sự là quá rách rưới rồi, giống như là những tên ăn mày ở chỗ tông ta vậy.

– Theo lời đồn thì lãnh thổ này của Viêm Hoa tông có lịch sử cực kỳ xa xưa, nhưng hiện tại, ta lại không nhìn thấy bất kỳ cảnh sắc nào có thể làm cho hai mắt của người ta tỏa sáng cả.

Một đám nam nữ từ phương xa đi tới. Trong đám người này, mặc kệ là nam hay là nữ, khuôn mặt đều là cấp độ đỉnh tiêm, như là trong một mô hình khắc ra.

Mắt to, mắt hai mí, cằm nhọn, mũi cao thẳng,… Tất cả các bộ phận đều rất hoàn mỹ.

Kim trưởng lão là một nữ tử trung niên. Mặc dù, nàng không còn trẻ nữa nhưng mà toàn thân lại tản mát ra một loại khí tức thành thục, hơn nữa còn có một loại khí tức nội liễm nữa. Đồng thời, thực lực của nàng cũng không kém.

– Ừm. Đúng vậy. Lãnh thổ này của Viêm Hoa tông đã có mấy ngàn năm lịch sử. Ở trong đoạn lịch sử này tồn tại rất nhiều tông môn nhưng mỗi một cái tông môn nhiều nhất cũng chỉ là tồn tại trong 800 năm mà thôi. Mà bây giờ, thời kỳ cường đại nhất của Viêm Hoa tông cũng không còn tồn tại. Bây giờ, Viêm Hoa tông chính là một tông môn nhỏ yếu, còn chênh lệch rất nhiều so với Âm Dương tông ta.

Lời giải thích của Kim trưởng lão để đám đệ tử kia liên tục gật

đầu.

– Trưởng lão, nếu Viêm Hoa tông nhỏ yếu, lạc hậu như vậy, chúng ta còn tới đây làm gì?

Khương Phỉ Tiên dò hỏi. Sau khi đi vào Viêm Hoa tông, nàng cảm thấy rất không thoải mái, thậm chí, nàng cảm giác không khí đục ngầu ở nơi này có ảnh hưởng rất lớn đối với làn da trơn bóng, sáng trắng này của nàng.

Kim trưởng lão thản nhiên nói:

– Ta mang các ngươi tới đây là để ngươi biết được, nếu như các ngươi không chịu cố gắng thì Âm Dương tông sẽ có kết cục như thế nào. Các ngươi là đệ tử mà ta dạy bảo. Ta hi vọng trong đợt thi đấu xếp hạng đệ tử chân truyền của tông môn trong năm nay, các ngươi có thể có được thứ tự tốt.

– Đây là chuyện đương nhiên.Năm nay, ta có niềm tin rất lớn tiến vào mười vị trí đầu trong thi đấu xếp hạng đệ tử chân truyền.

Một nam tử có khuôn mặt anh tuấn, lông mi cao vút ngạo nghễ nói.

Khương Phỉ Tiên cười nói:

– Phác sư huynh là thiên tài bậc nhất trong chúng ta, hơn nữa sư huynh tu hành Đông Minh Thánh Vương Công của tông ta càng là như hổ thêm cánh. Năm nay, sư huynh muốn tiến vào mười vị trí đầu cũng không phải là vấn đề gì quá khó khăn.

Phác Phi Vân ngạo nghễ gật đầu. Bởi vì tu hành Đông Minh Thánh Vương Công, thực lực của hắn đã đạt đến Thiên Cương cảnh tầng hai. Trong nhóm người đồng lứa, thực lực này đủ để khinh thường quần hùng.

– Trưởng lão các ngươi nhìn kìa, nơi đó có người.

Lúc này, phương xa, một cái Vương Đỉnh sừng sững trên mặt đất, trong đó có người đang nhắm mắt dưỡng thần.

Cho dù là đang nghỉ ngơi, Lâm Phàm cũng không có quên tu luyện, cố gắng tăng điểm khổ tu lên.

Đột nhiên!

Bởi vì cảm giác có người tới gần, hắn mở mắt ra. Nhưng rồi hắn

lập tức nhíu mày, bởi vì hắn cảm giác những người này có chút lạ lẫm, mặc dù nhìn giống người của Viêm Hoa tông, nhưng lại có chút không giống.

Khác biệt này không chỉ là từ trên trang phục hay là từ trên bộ mặt mà là khí chất.

Khuôn mặt của bọn họ nhìn có chút quái dị giống như không phải là tự nhiên sinh ra mà như là Hậu Thiên tạo thành.

– Các ngươi cười cái gì?

Lâm Phàm cảm thụ khí tức của những người này một chút, cuối cùng ánh mắt khóa chặt vào người Kim trưởng lão. Khí tức của nữ nhân này rất thú vị, thậm chí có thể nói là tương đương với hắn.

– Không ngờ người của Viêm Hoa tông lại tắm rửa ở bên ngoài thế này. Chẳng lẽ các ngươi không có chỗ tắm rửa hay sao?

Khương Phỉ Tiên nở nụ cười tươi. Nhưng trong đôi mắt đẹp kia lại lóe lên thần sắc trào phúng.

Phác Phi Vân ngạo nghễ ngẩng đầu, nói:

– Chúng ta là đệ tử của Âm Dương tông. Vị này là trưởng lão của tông ta, cũng là ân sư thụ nghiệp của chúng ta. Ngươi ở bên ngoài tắm rửa như thế này khiến cho các vị sư muội của ta cảm thấy khó chịu đấy.

– Âm Dương tông sao? Chính là tông môn dựa vào Thánh Đường tông cùng Nhật Chiếu tông cứu tế mới quật khởi kia hay sao?

Lâm Phàm có đọc qua về tông môn trong cổ tịch ở Viêm Hoa tông.

Âm Dương tông này đã từng có lúc còn nghèo khó hơn cả Viêm Hoa tông, nhưng dựa vào Thánh Đường tông cùng Nhật Chiếu tông chi viện, bọn họ ngược lại từ từ quật khởi, chỉ là muốn trở thành đại tông thì còn kém rất nhiều.

– Càn rỡ!

Phác Phi Vân quát một tiếng chói tai.

– Ngươi nói thế là có ý gì? Ngươi đang vũ nhục Âm Dương tông chúng ta hay sao?

Lâm Phàm không có để ý đến hắn mà nhanh chóng đứng lên, đi ra từ Thiên Hà Vương Đỉnh.

Lập tức, mấy tiếng thét chói tai vang lên.

Những nữ đệ tử của Âm Dương tông lập tức quay đầu, hét lên:

– Biến thái.

– Ngươi…

Phác Phi Vân giận dữ. Hắn không ngờ người ở trước mặt này lại biến thái như thế, cứ trần truồng như vậy mà đi ra. Thật đúng là đáng giận đến cực điểm.

Lâm Phàm cầm quần áo mặc vào, uốn éo cái cổ của mình một lúc. Sau đó, hắn chỉ vào Kim trưởng lão và nói:

– Ngươi đánh với ta một trận.

– Ngươi là đệ tử của Viêm Hoa tông đúng không?

Kim trưởng lão sững sờ tựa như là không rõ chuyện gì đang xảy ra, không hiểu ý của đối phương là gì.

Đánh một trận…Tại sao hắn lại muốn nàng đánh một trận?

– Chúng ta cứ đánh trước một trận lại nói. Ta cũng không ngờ mình thiếu cái gì thì ông trời lập tức cho cái đó đến. Thật đúng là việc làm cho người ta sảng khoái.

Hắn cười to. Nữ nhân già ở trước mắt này có thực lực không tệ. Vừa vặn nội tình của hắn còn thiếu một chút nữa, thừa dịp này có thể bù đủ.

– Chờ một chút! Chẳng lẽ Viêm Hoa tông các ngươi đối xử với khách như vậy hay sao? Âm Dương tông cử chúng ta đến Viêm Hoa tông đặt quan hệ ngoại giao, vậy mà một đệ tử của Viêm Hoa tông như ngươi lại vô duyên vô cớ muốn đánh với ta một trận. Đây là vì cái gì? Ngươi phải giải thích cho ta.

Kim trưởng lão không có minh bạch đầu óc của người trẻ tuổi ở trước mắt này bị làm sao. Tại sao hắn lại muốn đánh với nàng một trận? Đồng thời nàng cũng cảm giác được trong cơ thể của người trẻ tuổi kia có ẩn chứa sức mạnh rất cường đại.

– Muốn đánh thì đánh, không muốn đánh thì cũng phải đánh.

Hiện tại ta rất muốn đánh, cho nên ngươi nhất định phải đánh với ta. Tới đây nào.

Vừa dứt lời.

Lâm Phàm đã lập tức hóa thành một vệt sáng lao thẳng đến chỗ Kim trưởng lão. Ở trong quá trình này, hắn đã kịp bật hết hỏa lực, thân thể đột nhiên hóa thành khổng lồ, một khí tức kinh khủng đột nhiên bộc phát ra.

Khương Phỉ Tiên lúc trước còn chế giễu Lâm Phàm thì giờ phút này sắc mặt trở nên trắng bệch. Nàng trợn tròn mắt tựa như là không ngờ thực lực của đối phương lại cường đại như thế.

Cương khí bộc phát ra. Lực trùng kích khiến cho đám người của Âm Dương tông cũng đứng không vững.

Thần sắc lúc này của Phác Phi Vân cũng cực kỳ khó coi. Hắn không ngờ nam tử vừa rồi còn đang tắm rửa lại có thực lực cường đại như thế. Hơn nữa nhìn tuổi tác, người này cũng không chênh lệch nhiều hơn hắn là bao, thế mà chênh lệch thực lực của hai bên lại to lớn như thế.

– Dừng tay lại! Vị này là trưởng lão của Âm Dương tông ta. Một đệ tử của Viêm Hoa tông như ngươi sao có thể ra tay đánh nhau với trưởng lão được.

Ầm!

Lâm Phàm đấm ra một quyền. Sức mạnh cuồng bạo nhanh chóng xuyên qua không gian, đánh tới. Đôi mắt màu máu lóe ra vẻ điên cuồng.

– Ta đã khó chịu rất lâu rồi. Vị trưởng lão này, ngươi cố gắng giúp ta thoải mái một chút đi. Ngươi yên tâm, ta sẽ không giết ngươi đâu, ta chỉ là muốn chiến một trận mà thôi.

Đối mặt với sức mạnh mênh mông này, sắc mặt của Kim trưởng lão cũng trở nên ngưng trọng. Nàng nhấc bàn tay, hư ảnh đồ án Âm Dương đột nhiên xuất hiện, chắn trước nắm đấm của Lâm Phàm.

Xoạt xoạt!

Hư ảnh đồ án Âm Dương nhanh chóng vỡ vụn, rõ ràng là nó không có cách nào chặn một quyền này lại.

Sức mạnh thật cường hãn.

Kim trưởng lão không ngờ chỉ là một người trẻ tuổi mà mấy người các nàng ngẫu nhiên gặp ở dã ngoại lại cường hãn như thế. Viêm Hoa tông khi nào cường đại như thế.

– Ha ha ha! Không sai! Lấy ra toàn bộ thực lực để chiến đấu với ta đi. Nếu như ngươi ẩn tàng thì kết cục sẽ rất thảm.

Lâm Phàm cười lớn. Hắn cảm giác được nội tình trong cơ thể mình bắt đầu tăng trưởng.

Quả nhiên, khi mình lấy ra toàn bộ thực lực và không ngừng chiến đấu, đặc tính Càng đánh càng mạnh kia mới phát huy tác dụng.

– Chẳng lẽ kẻ này là thằng điên sao?

Mấy người Khương Phỉ Tiên đã sớm lui ra phía xa. Uy thế hình thành khi nam nhân này chiến đấu cùng trưởng lão khiến cho bọn họ khó mà ngăn cản.

– Tên này thật đáng ghê tởm, làm sao một lời không hợp liền đánh người. Đây chính là trưởng lão của Âm Dương ta, hắn cho rằng một đệ tử của tông môn nhỏ yếu, lạc hậu như Viêm Hoa tông có thể là đối thủ của trưởng lão hay sao?

Phác Phi Tiên hung ác nói. Hắn rất khó chịu với Lâm Phàm bởi vì rõ ràng là tuổi không chênh lệch là bao nhưng thực lực của đối phương mạnh hơn hắn nhiều lắm.

Nhưng chỉ có Kim trưởng lão mới biết được, bây giờ áp lực mà nàng đang phải chịu đựng là lớn bao nhiêu. Người trẻ tuổi ở trước mắt này thật quá mạnh. Hơn nữa, chuyện để nàng càng thêm khiếp sợ chính là người trẻ tuổi kia còn không có lĩnh ngộ pháp tắc thế nhưng mà lại có thể chiến đấu với nàng đến mức này.

– Người trẻ tuổi dừng tay lại đi. Ta biết ngươi là đệ tử Viêm Hoa tông. Ngươi không nên phá hoại tình cảm giữa hai tông ta.

Kim trưởng lão quát lên.

– Để ta đánh cho thoải mái rồi thì chúng ta có thể đình chỉ, nếu không thì đừng hòng. Vậy nên xin ngươi để ta đánh thoải mái một chút đi.

Lâm Phàm cười lớn. Hắn vung nắm đấm lên, đánh thẳng về phía

bộ ngực của Kim trưởng lão.

Lâm Phàm muốn kích thích đối phương đến phẫn nộ. Chỉ có phẫn nộ mới có thể khiến cho đối phương bộc phát ra chiến lực cường hãn nhất.

– Hỗn trướng.

Kim trưởng lão nổi giận quát. Nàng không ngờ người trẻ tuổi kia lại có can đảm đánh tới chỗ này của nàng.

Không thể nhịn được nữa. Thật sự là không thể nhịn được nữa.

Mặc dù nàng khá lớn tuổi nhưng mà dáng người lại bảo dưỡng rất tốt. Hai gò núi vẫn cực kỳ nổi bật.

– Âm Dương Quang Mang.

Lập tức, một bộ đồ án hình Âm Dương Đồ bay lên từ bàn tay của nàng. Hai nửa đồ án một Âm một Dương nhanh chóng lưu chuyển, bắn ra vô số quầng sáng, đánh thẳng đến chỗ Lâm Phàm.

– Tốt. Thật sự là quá tốt rồi. Chiến đấu phải như thế này mới đúng chứ. Vị trưởng lão của Âm Dương tông này, nếu ngươi cho thể làm cho ta sảng khoái, ta sẽ không giết ngươi, nếu không, ngươi sẽ rất thảm.

Ầm! Ầm! Ầm!

Lâm Phàm liên tục đánh mấy chục quyền lên trên Âm Dương Đồ. Sức mạnh cuồng bạo khiến cho Âm Dương Đồ kia không ngừng chấn động.

Nội tình trong cơ thể không ngừng tăng trưởng, khoảng cách đến cấp độ viên mãn càng ngày càng gần. Mặc dù vẫn còn có một chút khoảng cách, nhưng hắn tin tưởng bà già này nhất định có thể thỏa mãn hắn.

– Càn rỡ.

Kim trưởng lão trừng mắt một cái. Nàng không ngờ người trẻ tuổi này lại là một người điên. Lúc này, nàng lập tức nhấc bàn tay. Sức mạnh pháp tắc nhanh chóng bạo phát ra, rõ ràng nàng đã không còn muốn lưu thủ nữa.

Lâm Phàm hơi dừng lại một chút, cảm giác được sức mạnh pháp tắc đánh tới.

– Sức mạnh pháp tắc rất không tệ. nhưng…

– Nhìn ta một quyền đánh nát.

Sức mạnh mênh mông ngưng tụ ở trên nắm đấm.Khi khí thế đạt tới đỉnh phong, Lâm Phàm đấm ra. Quyền kình nhanh chóng xuyên qua không gian, va chạm cuàng pháp tắc.

Xoạt xoạt!

Sức mạnh pháp tắc như là mặt kính vậy không ngừng vơ nát, phân giải, sau đó tiêu tán ở trong thiên địa.

– Ngươi…

Con ngươi của Kim trưởng lão co lại. Đột nhiên, nàng cảm giác má trái có một lực đạo truyền tới.

Ầm!

Bị một quyền của Lâm Phàm đánh trúng, thân thể của nàng tựa như là đạn pháo bay vụt đến trong đất bùn.

– Tới…

Chiến ý của Lâm Phàm vẫn đang dâng cao. Mái tóc dài màu đỏ ngòm bay trong gió lóe ra vẻ điên cuồng.

Đây mới là chiến đấu công bằng. Chỉ có như thế này thì hắn mới có thể cảm nhận được sự vui sướng trong khi chiến đấu.

Về phần chiến đấu cùng Lực Đế Chi Chủ, hoàn toàn chính là bị nghiền ép, không hề có một chút cảm giác gì.

– Ồ!

Đầy, thật đầy.

Bỗng nhiên, Lâm Phàm phát hiện nội tình trong cơ thể mình đã đầy. Trận chiến đấu này lại có thể chất đầy nội tình cho hắn nhanh như thế. Thật đúng là đủ thoải mái.

– Đồ hỗn trướng, sao ngươi dám làm như vậy đối với ta…

Lúc này, Kim trưởng lão đứng lên từ trong đất bùn. Má trái sưng cao tựa như là phía dưới làn da có cái gì bị đánh nát vậy, khiến cho má trái biến thành dị dạng.

– Chờ một chút, chiến đấu đến đây là kết thúc.

Cảm thụ được tình huống trong cơ thể mình, Lâm Phàm nhanh chóng giơ tay biểu thị trận chiến đến đây là kết thúc, hai người không cần lại đánh nữa.

Hiện tại, hắn cần phải đi bế quan, tăng tu vi lên tới Thiên Cương cảnh tầng năm, lĩnh ngộ pháp tắc.

Chỉ là Kim trưởng lão làm sao có thể nhịn được mà đồng ý dừng tay.

Chương 325: Một con giun như thế nào trở lại đỉnh phong

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Nói đánh là đánh, nói không đánh liền không đánh. Kẻ này coi nàng là cái gì?

Đồng thời má trái sưng cao để nàng rất phẫn nộ. Vết thương này đã hủy đi khuôn mặt hoàn mỹ mà nàng vừa làm tốt. Việc này khiến nàng làm sao có thể nhịn.

– Làm sao lại như vậy?

Khương Phỉ Tiên trợn to mắt.Miệng mở to đến mức như là có thể nhét cả quả trứng gà vào. Nàng không thể tin được, trưởng lão lại bị ăn thiệt thòi lớn như thế ở trong tay gia hỏa này.

Đây chính là trưởng lão của Âm Dương tông các nàng, là người có thực lực cường đại, là cường giả lĩnh ngộ pháp tắc mà.

– Ngươi dám tổn thương trưởng lão của tông ta, chúng ta tất nhiên sẽ đi Viêm Hoa tông đòi một lời giải thích. Đến lúc đó, ta sẽ nhìn ngươi làm như thế nào.

Phác Phi Vân giận muốn rách cả mí mắt. Kim trưởng lão ung dung, cao quý trong suy nghĩ của hắn lại bị kẻ này đánh sưng nửa bên mặt. Kẻ này rõ ràng là đang phá hư đồ vật mỹ lệ ở trên thế gian.

Cho dù là người của Âm Dương tông bọn họ có thể dựa vào bí pháp mà cải biến khuôn mặt của bản thân, nhưng mà mỗi một lần cải biến đều cực kỳ thống khổ, còn có khả năng thất bại.

Kim trưởng lão muốn khôi phục lại như cũ, e rằng chỉ có thể đi vào bí cảnh của tông môn để tiếp nhận bí pháp cải tạo.

Lâm Phàm chắp tay sau lưng, thản nhiên nói:

– Trước kia cũng có người muốn đi Viêm Hoa tông môn tố cáo ta, nhưng những kẻ đó đã bị ta làm thịt rồi. Bây giờ, ta sẽ không giết các ngươi bởi vì đây chỉ là một chiến đấu rất bình thường mà thôi, xuất hiện thương thế cũng là việc rất bình thường, các ngươi không cần quá để ý.

– A!

Một tiếng hét bén nhọn vang lên. Kim trưởng lão giận dữ nhìn chằm chằm Lâm Phàm, tóc đen dựng thẳng đứng lên.

– Ta muốn ngươi trả giá đắt.

Uỳnh!

Một bộ đồ án Âm Dương xuất hiện, trôi nổi ở trên đỉnh đầu của Kim trưởng lão. Một khí tức huyền diệu phát ra, hướng thẳng về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm cúi đầu trầm tư rồi gật đầu nói:

– Ừm. Thôi cũng được. Xem ra là do ta đã quá sơ ý rồi. Mặc dù, ta sướng rồi thế nhưng mà ngươi không có thoải mái. Vậy thì ta sẽ để ngươi thoải mái một hồi đi.

Năm ngón tay nắm lại, hư không chấn động, sức mạnh mênh mông ngưng tụ đến. Một quầng sáng rực rỡ lập tức bạo phát ra từ trên nắm tay của Lâm Phàm. Sau đó, hắn nhanh chóng đánh ra một quyền.

Khí tức tỏa ra từ đồ án Âm Dương đột nhiên bị một quyền này nghiền ép xuống.

Xoạt xoạt!

Quyền kình phá tan đồ án Âm Dương rồi đánh tới Kim trưởng lão.

– Trái phải đối xứng rồi, đây cũng là chuyện duy nhất mà ta có thể làm bây giờ. Đa tạ.

Lâm Phàm nói. Lúc này, nắm đấm của hắn cũng đã đánh trúng má phải của Kim trưởng lão.

Ầm!

Trong nháy mắt, Kim trưởng lão bị đánh đập xuống mặt đất và

lập tức ngất đi.

– Kim trưởng lão.

Tiếng hô to liên tục truyền đến. Sắc mặt của Khương Phỉ Tiên trở nên trắng bệch Nàng không ngờ kết quả cuối cùng sẽ là như vậy, trưởng lão của các nàng lại bị người này trấn áp.

Từng ánh mắt kinh dị nhìn về phía Lâm Phàm tràn đầy vẻ sợ hãi.

– Yên tâm, các ngươi không cần phải sợ bởi vì ta sẽ không giết các ngươi. Viêm Hoa tông hoan nghênh chuyến viếng thăm của các ngươi. Ta cùng Kim trưởng lão của các ngươi chỉ là luận bàn một lúc mà thôi.

– Bây giờ, luận bàn đã kết thúc. Hi vọng các ngươi có thể chơi vui vẻ tại Viêm Hoa tông.

Hiện tại, tâm tình của Lâm Phàm rất tốt. Nội tình đã được chất đầy, bây giờ là lúc nên đi tích lũy điểm khổ tu.

Kim trưởng lão này hoàn toàn là một bà già đáng giá kính trọng. Tại thời điểm mình cần trợ giúp nhất, Kim trưởng lão vô tư đứng ra trợ giúp mình, đúng là người tốt.

Chỉ là Âm Dương tông này lại khiến cho người ta không thích lắm.

– Dừng lại.

Ngay khi mà Lâm Phàm chuẩn bị rời đi, một thanh âm vang lên.

– Ngươi có chuyện gì sao?

Lâm Phàm cười, nói, cố gắng biểu hiện sự hữu hảo.

Khương Phỉ Tiên hít sâu một hơi cho ổn định tâm thần rồi nói:

– Ngươi đến cùng là ai?

Lần này đến Viêm Hoa tông, các nàng lại không nghĩ rằng sẽ có chuyện như thế xảy ra. Nửa đường lại gặp được một đồ biến thái, một lời không hợp liền muốn đánh người, còn đánh cho Kim trưởng lão của các nàng thảm hại như vậy.

Chờ Kim trưởng lão tỉnh lại, các nàng nhất định phải đi Viêm Hoa tông đòi một lời giải thích.

– Ta là Lâm Phàm, đệ tử của Viêm Hoa tông. Nếu như các ngươi muốn tìm ta, có thể tới Viêm Hoa tông báo tên của ta ra.

– Hẹn gặp lại!

Nói xong, Lâm Phàm không có lưu lại thêm nữa. Hắn nhanh chóng đi vào hư không, đi về phương xa.

– Trưởng lão!

Khương Phỉ Tiên vội vàng đỡ Kim trưởng lão từ trong hố sâu lên. Khi thấy khuôn mặt lúc này của Kim trưởng lão, các nàng cũng không khỏi run lên, cảm giác có chút khủng bố. Nhưng cũng may là Kim trưởng lão còn chưa có chết, chỉ là ngất đi mà thôi.

Phác Phi Thiên oán giận nói;

– Không ngờ người của Viêm Hoa tông lại thô lỗ như vậy. Chúng ta nhất định phải đi Viêm Hoa tông thay trưởng lão đòi một lời giải thích cho việc này.

Những đệ tử còn lại cũng gật đầu đồng ý chuyện này.

– Tông ta cùng Viêm Hoa tông tạm thời không có mâu thuẫn quá lớn. Nhưng bây giờ đệ tử của Viêm Hoa tông lại đả thương trưởng lão của tông ta, chỉ cần chúng ta bẩm báo lên Viêm Hoa tông, người này chắc chắn sẽ bị trừng phạt.

Khương Phỉ Tiên tức giận nói.

– Đi. Bây giờ, chúng ta lập tức đi qua Viêm Hoa tông.

Lúc này, ở một ngọn núi lớn vô danh.

Lâm Phàm đặt bàn tay lên phía trên vách núi. Cương khí bộc phát ra, nhanh chóng đào ra một cái hang động lớn.

– Trong khoảng thời gian này, ta sẽ tu luyện ở ngay chỗ này, cho dù có chuyện gì cũng sẽ không đi. Chờ đột phá đến Thiên Cương cảnh tầng năm, có thể lĩnh ngộ pháp tắc, như vậy hết thảy đều sẽ dễ nói.

Hắn biết ở thế giới này thực lực là cực kỳ trọng yếu. Nếu như mình không có thực lực thì sẽ có rất nhiều chuyện đều không thể hoàn thành viên mãn. Chuyện này sẽ khiến cho người ta rất đau đầu.

Sau đó, hắn cắt một tảng đá chặn cửa hang rồi ngồi xếp bằng,

tiến hành tu luyện.

Bây giờ, hắn còn kém hơn 20 triệu điểm khổ tu mới có thể đột phá. Số lượng này đích thật là rất khổng lồ.

Lúc này, ở một chỗ ẩn nấp nào đó.

Một thân ảnh màu máu chui ra từ sâu trong lòng đất, một con rắn tám đầu tám đuôi xuất hiện.

– Tên ghê tởm kia lại chém thân thể của ta, ép bản tọa phải một lần nữa chạy trốn. Làm sao mọi chuyện lại biến thành như thế này? Dạo này, vận khí của bản tọa làm sao lại kém như vậy. Chẳng lẽ thời đại này đã không thể cho phép bản tọa trở lại đỉnh phong hay sao?

Thanh âm phẫn nộ, oán hận lan truyền ra. Nó thật sự là không nghĩ ra, rốt cuộc là vì cái gì mà gần đây nó lại bi thảm như vậy.

Đầu tiên là chẳng biết tại sao chuyển thế chi thân lại bị người chém tại vực sâu Vạn Quật.

Sau đó, Nguyên Thần đoạt xá thân thể kém cỏi, thật vất vả mới tu luyện ra bộ dáng của bản thể nhưng mà bây giờ lại một lần nữa tan thành mây khói.

May mắn lần này Nguyên Thần đã thức tỉnh cho nên đã lớn mạnh hơn không ít. Nếu như còn yếu đuối giống như là lần đầu tiên vậy thì sẽ thật là bi kịch.

– Bản tọa nhớ kỹ ngươi rồi, ngươi nhất định phải chết.

Nhưng việc cấp bách bây giờ là nó phải tìm kiếm được thân thể mới, nếu không dù Nguyên thần đã mạnh hơn thì cũng không chịu nổi. Nhưng nó đã di chuyển ở chỗ này lâu như thế mà vẫn như cũ không có tìm được thân thể nào thích hợp.

– Đáng giận. Rắn đâu rồi? Làm sao lại không có con rắn nào ở quanh đây? Đây rốt cuộc là nơi quái quỷ gì vậy.

Nó nổi giận, lật khắp các nơi, vậy mà ngay cả một con rắn cũng không có tìm tới. Mặc dù thân thể của rắn bình thường không có cách nào so sánh cùng thân thể trước đây của hắn nhưng cũng là đồng loại, cũng sẽ không quá bài xích, chỉ là cần khổ cực cô đọng thân thể tám đầu tám đuôi mà thôi.

Thế nhưng mà nó đã lật khắp mọi chỗ rồi mà vẫn không có tìm

được.

– Không, cảm giác này…

Đột nhiên, hắn cảm giác Nguyên Thần của mình bắt đầu chấn động, thật giống như là muốn khuếch tán vậy.

– Chết tiệt. Tên hỗn đản kia lại hại ta thành bộ dáng này.

Hiện tại, nó đang cực kỳ nổi giận. Lúc trước, chuyển thế chi thân của nó là một tên đệ tử của Nhật Chiếu tông. Bởi vì muốn cao tầng của Nhật Chiếu tông chú ý, sau đó được thu vào tông môn mà tiến hành bồi dưỡng cho nên lúc chuyển thế chi thân của nó ra đời, nó đã vận dụng thần thông hình thành dị tượng.

Theo hắn, kế hoạch đó là cực kỳ hoàn mỹ, chỉ cần chuyển thế chi thân từ từ phát triển tiếp, nhất định sẽ có thành tựu to lớn.

Nhưng bây giờ, nó càng lăn lộn lại càng thảm. Lúc này, nó lại tìm không thấy một con rắn nào để đoạt xá nữa.

Đột nhiên!

Một con giun nhỏ màu đen, chỉ dài khoảng một ngón tay chui ra từ trong đất bùn tựa như là muốn đi ra hô hấp một chút không khí mới mẻ vậy.

Lập tức, một thân ảnh màu máu nhanh chóng nhào tới.

– Chết tiệt… Tên hỗn đản kia khiến cho bổn tọa phải đoạt xá một con giun để sống sót. Nếu như bản tọa trở lại đỉnh phong, bản tọa nhất định sẽ giết chết ngươi.

Không có biện pháp nào khác, nó không thể để Nguyên Thần của mình tiêu tán được. Nếu không có rắn, vậy nó chỉ có thể đoạt xá con giun nhỏ này.

Việc này đối với chủng tộc cao quý như hắn là sỉ nhục bực nào.

Tĩnh lặng im ắng.

Tại chỗ an tĩnh này chỉ có một con giun nhỏ đang không ngừng uốn éo trên mặt đất. Từ trên thân thể nhẫn mịn kia tràn ra một chất lỏng màu vàng.

Thánh Đường tông là một trong những tông môn cường đại nhất trong tất cả trong tông môn trên thế giới này.

Ở bên trong một căn biệt viện hoa lệ, một nữ tử đứng ở trước ban công, nhìn về phương đông xa xôi. Trong đôi mắt đẹp lóe ra điểm điểm tinh quang tựa như là muốn tìm kiếm thứ mà nàng mong muốn tìm kiếm ở phương hướng xa xôi kia.

Nữ tử này chính là Liễu Nhược Trần. Nàng đi vào Thánh Đường tông cũng đã có một đoạn thời gian. Ở chỗ này, nàng nhìn thấy được những thứ mà nàng chưa từng tưởng tượng. Thậm chí, nàng phát hiện nơi này cùng Viêm Hoa tông hoàn toàn chính là hai thiên địa.

Hoặc có thể nói Viêm Hoa tông là đất, Thánh Đường tông là trời, hai bên hoàn toàn không có bất kỳ khả năng gì để mà so sánh.

Tại Viêm Hoa tông, muốn thu hoạch được đan dược Nhân giai, đệ tử cũng cần phải rất cố gắng. Thế nhưng mà ở chỗ này, trong tay mỗi một vị đệ tử của Thánh Đường tông đều có đan dược Nhân giai, hơn nữa còn là thượng phẩm trong thượng phẩm.

Mặc kệ là ở trên phương diện công pháp, đan dược hay ở trên phương diện thực lực chỉnh thể của tông môn, cả hai bên hoàn toàn không có bất kỳ khả năng gì để mà so sánh.

– Liễu sư muội, sao ngươi lại hay nhìn về phía phương đông thế? Nơi đó có cái gì vậy?

Lúc này, một nữ tử tóc vàng có dáng vẻ thướt tha, mềm mại, lộng lẫy đi tới.

– Nhược Trần tham kiến Thánh Nữ sư tỷ.

Liễu Nhược Trần kịp phản ứng, sau đó thu hồi ánh mắt, cúi chào người vừa tới nhưng trong ánh mắt cũng không có vẻ là quá cung kính.

– Ta cũng không có nhìn cái gì, nơi đó cũng không có cái gì.

– Không đúng, từ trong ánh mắt của ngươi, ta thấy được sát ý. Có phải là ở phương đông có kẻ thù của sư muội hay không?

Thánh Nữ tóc vàng kia cười hỏi.

Liễu Nhược Trần đi vào Thánh Đường tông, ngoại trừ mở rộng tầm mắt còn được dung nhập một vòng tròn lớn.

Tất cả những người trong vòng tròn này đều là thiên kiêu. Những người được gọi là mười đại phong chủ của Viêm Hoa tông phóng tới

nơi này căn bản cũng không tính là gì hoặc cũng có thể nói ngay cả tư cách xách giày cho những người ở đây cũng không có.

Lúc ấy, ở trong mắt nàng, người đứng đầu trong thập phong, Quân Vô Thiên đã là nhân vật cao cao tại thượng. Nhưng mà sau khi tới đây, nàng lại phát hiện những người có tư chất, thực lực như Quân Vô Thiên thật sự là nhiều lắm, vơ một trảo cũng sẽ được một nắm lớn.

Nhất là chính bản thân nàng hiện tại cũng đã rất phi phàm. Sau khi tới đây, nàng được tông môn giúp đỡ giác tỉnh thể chất của bản thân, đó chính là Thánh Nữ Thiên Thể. Theo lời của cao tầng Thánh Đường tông, loại thể chất này rất cao quý, chỉ có người mang huyết mạch của Thánh Đường tông vĩ đại mới có thể xuất hiện loại thể chất này.

Mà nàng cũng cảm nhận được, từ sau khi giác tỉnh Thánh Nữ Thiên Thể, tốc độ tu hành của nàng cực kỳ nhanh chóng. Nhất là phối hợp với số lượng đan dược dùng không hết của Thánh Đường tông, nàng đã tăng cảnh giới lên tới một mức độ mà nàng đã từng không dám tưởng tượng.

Thiên Cương cảnh tầng một.

Hiện giờ, vị Thánh Tử mà nàng luôn chờ mong, chờ đợi lúc còn ở Viêm Hoa tông kia cũng đã bị nàng bỏ lại tít đằng sau, không đáng giá nhắc tới.

– Sư tỷ, nơi đó có kẻ thù của ta. Ngày sau, ta nhất định sẽ giết chết hắn.

Thánh Nữ tóc vàng cười, nói:

– Sư muội, nếu như ngươi nguyện ý, hiện tại ngươi cũng có thể giết chết kẻ đó.

Liễu Nhược Trần lắc đầu, nói:

– Không, sư tỷ. Lần này, ta cần tự mình động thủ. Ta muốn trả lại cho hắn tất cả sỉ nhục mà ta đã từng phải chịu đựng, để hắn hiểu được hắn là người nhỏ bé cỡ nào.

– Tốt. Nhược Trần sư muội, ngươi cùng ta đi tham gia tiệc tối đi. Áo Mỗ Thánh Tử đã chỉ mặt gọi tên muốn ngươi đi qua. Theo ta thấy, Áo Mỗ Thánh Tử đã nhìn trúng sư muội rồi đó. Nếu như hai người các ngươi có thể đến bên nhau, đó sẽ là một câu chuyện được

mọi người ca tụng.

Tuy Thánh Nữ tóc vàng vẫn đang cười nói nhưng mà trong ánh mắt của nàng lại lóe ra một tia khinh thường.

Nàng chán ghét nữ tử đến từ Viêm Hoa tông này.

Chương 326: Tông môn thay đổi

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Trong thạch động, Lâm Phàm nhắm mắt, không nhúc nhích tí nào. Tu luyện chính là một việc buồn tẻ, không thú vị nhất.

Để tích lũy được hơn 20 triệu điểm khổ tu, hắn cần không ăn không ngủ, tập trung tu luyện đến hơn một tháng. Tu vi càng tăng cao, thời gian cần để tích lũy điểm khổ tu càng dài.

Nếu như không có kỳ ngộ gì, ví dụ như lại gặp được loại Đan Thần kia một lần nữa, muốn trong nháy mắt tăng điểm khổ tu lên chính là nằm mơ.

Nhưng bây giờ, hắn cũng chỉ có thể từ từ tu luyện. Lần này, hắn quyết tâm tăng tu vi lên tới Thiên Cương cảnh tầng năm. Bởi vì chỉ có đột phá cảnh giới này thì hắn mới có thể lĩnh ngộ pháp tắc, mới có tư cách khiêu chiến với cường giả.

Mấy ngày sau.

Lâm Phàm thở phì phò, hắn đã sắp không chịu được nữa rồi bởi vì việc tập trung tu luyện quá buồn tẻ. Đúng lúc này, Thái Hoàng Kiếm ở một bên lóe lên. Mười giây sau, tinh thần khôi phục lại đỉnh phong, hắn lại tiếp tục đắm chìm vào trong việc tu luyện.

Viêm Hoa tông vẫn bình yên như là thường ngày vậy. Đệ tử xuất tông lịch luyện hay lịch luyện về tông nối liền không dứt.

Bởi vì có Vô Địch phong tồn tại cho nên về số lượng hay chất lượng đan dược cung ứng cho các đệ tử cũng được đề thăng. Từ đó, tốc độ tu hành của các đệ tử cũng cực kỳ nhanh chóng. Bây giờ, đệ tử bình thường chỉ cần cố gắng, liền có thể đạt tới Địa Cương cảnh.

Nhất là đệ tử của Vô Địch phong, bởi vì tuân theo tôn chỉ của Lâm sư huynh, bọn họ thường xuyên giúp đỡ các sư huynh đệ đồng

môn. Bởi vậy các đệ tử không có gia nhập Vô Địch phong khi xuất tông lịch luyện thường sẽ rủ đệ tử của Vô Địch phong đi cùng.

Bây giờ, chuyện vì nhiệm vụ nào đó, hoặc là đan dược, công pháp mà hãm hại đồng môn đã rất ít phát sinh.

Mà đệ tử của Vô Địch phong bây giờ càng là cực kỳ khinh thường loại hành vi này, bởi vì đối với đan dược, bọn họ đã sớm có miễn dịch. Thậm chí khi nhìn thấy đan dược, bọn họ đều có xúc động muốn ói.

Lúc này, trong đại điện có không ít đệ tử đều đang trò chuyện với nhau.

– Các ngươi có phát hiện không, gần đây dược lực trong đan dược của tông môn không giống như là trước kia nữa.

– Ừ, dược lực đã càng thêm nồng đậm.

Một tên đệ tử chỉ ra.

– Đúng, chính là càng thêm nồng đậm, xem ra trình độ luyện đan của những Luyện Đan đại sư kia đã tăng lên.

– Sai, đây là bởi vì tại Vô Địch phong có một con ếch xanh rất giỏi luyện đan. Được con ếch xanh kia chỉ điểm, Luyện Đan đại sư của tông môn đều có tiến bộ rất lớn. Mà ta còn nghe nói, đoạn thời gian trước, Trần Đan sư lại có thể một mình luyện ra đan dược Địa giai hạ phẩm.

– Lợi hại như vậy sao? Ta nhớ được Trần Đan sư trước kia chỉ có thể luyện chế đan dược Huyền giai thôi mà, hơn nữa dược lực còn không phải là rất nồng đậm. Sự tiến bộ này cũng quá lớn đi.

Các đệ tử lẫn nhau thảo luận. Bọn họ rất giật mình đối với sự thay đổi gần đây của tông môn, từ trên phương diện đan dược này là đã có thể nhìn ra.

Hiệu quả của một viên đan dược hiện tại có thể vượt qua hai viên trước kia. Dược lực hùng hậu đều để bọn họ mừng rỡ như điên.

– Đoạn thời gian trước, sáu vị phong chủ còn lại đều trở về. Nhưng sau đó, bọn họ lại vội vã đi. Có phải là bọn họ lại đi ra ngoài lịch luyện hay không?

– Ừm. Bọn họ lại đi ra ngoài. Ta tận mắt thấy, mấy vị phong chủ

sư huynh đều đã đột phá đến Thiên Cương cảnh tầng một. Nhưng sau khi trở về, bọn họ đều bị mấy vị trưởng lão gọi đi, không biết là nói chuyện với nhau cái gì mà sau khi đi ra, bọn họ cũng chỉ ở trên ngọn núi của mình có mấy canh giờ rồi vội vã đi ra.

– Hazz. So sánh cùng Lâm sư huynh, bọn họ chênh lệch vẫn là quá lớn, cho nên bọn họ tất nhiên phải tiếp tục ra ngoài lịch luyện rồi. Nhưng Lâm sư huynh cũng đi ra ngoài lâu rồi mà chưa có trở về.

– Lâm sư huynh là người phi thường cố gắng, vẫn luôn ở bên ngoài lịch luyện. Ta ngẫm lại đều cảm giác khủng bố. Sư huynh đã lợi hại như vậy mà vẫn đang liều mạng tu luyện, tăng cường thực lực. Chúng ta còn có tư cách gì để mà lười biếng cơ chứ. Không nói nữa! Ta phải đến Vô Địch phong tìm một vị sư huynh cùng xuất tông lịch luyện.

Bây giờ, đệ tử của Vô Địch phong đã trở thành hàng bán chạy, nổi bật nhất trong đó chính là Vương Phù, thiên phú tu luyện cường hãn đến mức khiến cho tất cả mọi người đều kinh hãi, để thế nhân biết Vô Địch phong có một đệ tử thiên tài.

Hơn nữa, hắn chỉ là thiên tài cao cấp nhất, còn có mấy người ở trong Vô Địch phong cũng có tốc độ tu hành rất nhanh, ngộ tính rất cao.

Đệ tử bình thường không có cảm giác rõ ràng nhưng trưởng lão đỉnh tiêm của tông môn thì khác.

Đại điện ở chỗ sâu.

Chín vị trưởng lão đỉnh tiêm cùng tông chủ lại một lần nữa gặp nhau.

Hỏa Dung bình thường phụ trách tất cả sự vụ lớn nhỏ ở trong tông môn, cho nên ông là người đầu tiên nhận ra sự thay đổi này. Lúc này, ông rất hưng phấn nói.

– Các vị sư huynh đệ, đây là biểu hiện cho việc tông môn hưng thịnh đó. Các ngươi có biết không, trong khoảng thời gian này, ngoại môn tổng cộng có 16,000 đệ tử thành công đột phá đến Địa Cương cảnh.

– Các ngươi nói xem đây là thịnh thế cỡ nào. Trước đây, ta còn không dám tưởng tượng.

– Số người đột phá trong khoảng thời gian này còn hơn cả một

năm trong quá khứ nữa.

Cát Luyện trưởng lão sợ hãi than thở. Sau việc của Quân Vô Thiên, hắn liền không ủng hộ đệ tử nào nữa mà chuyển tinh lực sang việc quản lý tông môn cũng giống như là Hỏa Dung vậy.

Tông chủ ngồi ở chỗ đó, ý cười dạt dào, lặng yên không lên tiếng.

Thiên Tu cười nói:

– Cái này còn không phải là nhờ có đồ đệ của ta sao. Nhiều đan dược như thế phân tán xuống dưới, nếu như còn không có nhiều người như vậy đột phá, có lẽ lão phu sẽ hoài nghi ta tông có phải là toàn củi mục hay không?

Khô Mộc nói:

– Thiên Tu, ngươi cũng đừng dát vàng lên mặt đồ đệ của ngươi nữa. Việc này còn là nhờ sinh mệnh chi lực do lão phu tân tân khổ khổ ngưng tụ phát ra đi khí tức cải thiện thể chất của các đệ tử.

– Khô Mộc sư đệ, lão già nhà ngươi cũng đừng chém gió nữa, cẩn thận gãy lưỡi đó. Còn có, đây chỉ là một hình chiếu của ngươi mà thôi. Đừng chém quá mức mà bị gió thổi bay.

Thiên Tu liếc mắt nhìn, nói.

– Còn có… còn có, chuyện trọng yếu nhất, khiến cho ta kinh hãi nhất chính là trong khoảng thời gian này, hết thảy có mười lăm đệ tử nội môn đột phá đến Thiên Cương cảnh và 109 đệ tử đột phá đến Địa Cương cảnh tầng chín.

Nếu như số liệu này không phải là do ông tự mình thu thập thì ông chắc cũng không dám tin. Dù sao trong khoảng thời gian này, tông môn cũng thay đổi quá nhiều.

Giờ phút này, ngay cả tông chủ cũng ngồi không yên.

– Tại sao có thể như vậy? Tiến bộ này cũng quá lớn rồi. Quái dị. Thật quái dị.

Tông chủ không dám tin nói.

Thiên Tu cười nói:

– Sư huynh, chuyện quái dị này không phải là đã xảy ra ở trước

mắt chúng ta rồi hay sao? Ngươi nhìn Vô Địch phong đi.

Nói xong, ông nhấc ngón tay. Một màn sáng hình tròn xuất hiện. Chỉ thấy Vô Địch phong bao phủ ở trong tầng mây, không ngừng có cương khí từ dưới ngọn núi dâng lên, cảnh tượng rất phi phàm.

– Đây là…

Mấy người tông chủ kinh hãi. Để có thể tạo thành loại dị tượng này cũng không đơn giản.

Thiên Tu nói:

– U Minh Hắc Mãng đang quấn quanh Vô Địch phong cũng không phải là thứ bình thường. Nó có thể hấp thu Địa Cương chi lực từ lòng đất, hơn nữa còn có thể phân tán đi ra, để Địa Cương chi lực trong tông môn càng thêm nồng đậm. Các ngươi không có để ý rằng bây giờ có rất nhiều đệ tử nội môn đều sẽ đến Vô Địch phong tu luyện hay sao, cũng bởi vì lý do này đấy.

– Thì ra là như vậy.

Các trưởng lão chấn kinh, không ngờ sẽ là nguyên nhân như này.

Hỏa Dung khoát tay, nói:

– Kỳ thật còn không chỉ như thế. Cũng không biết đồ đệ bảo bối này của sư huynh từ nơi nào lấy được rất nhiều công pháp, trong đó có mấy môn công pháp cũng khá phi phàm. Những đệ tử kia có thể đột phá đến Thiên Cương cảnh đều là bởi vì tu luyện những công pháp này.

– Công pháp gì?

Đám người kinh hãi hỏi. Bọn họ thường xuyên bế quan cảm ngộ Thiên Địa Đại Đạo cho nên rất ít khi chú ý tình huống của tông môn, bình thường đều là Hỏa Dung phụ trách.

Hỏa Dung cười nói:

– Chí Cao Pháp, Lưu Ly Thân, Thanh Tâm Thuật còn có không ít công pháp cũng vô cùng đặc biệt, không phải là thứ bình thường.

– Ha ha ha ha!

Lập tức, Thiên Tu cười phá lên, nói:

– Vẫn là đồ đệ này của ta có tầm nhìn rộng rãi. Tông ta vì muốn cho các đệ tử cố gắng mà đặt ra nhiệm vụ, cho bọn họ hối đoái tài nguyên. Không ngờ đồ đệ này của ta liền công khai miễn phí luôn, chuyện này không thể không làm ta bội phục.

Cát Luyện trưởng lão lắc đầu, nói:

– Chuyện này sao có thể làm như thế được! Công pháp chính là căn bản của tông môn. Nếu như bị người ngoài biết được, hậu quả…

Thiên Tu khoát tay, nói:

– Công pháp là chết, người là sống. Chẳng phải ngươi cùng ta đều tu luyện công pháp giống nhau như đúc hay sao, thế nhưng mà ngươi đã từng thắng nổi lão phu chưa?

Nghe được lời nói này, sắc mặt của Cát Luyện liền khó coi như là ăn phải ruồi vậy. Thiên Tu này thật sự là khiến cho người ta cảm thấy chán ghét, động một chút lại nói chuyện trước kia. Ông nhanh chóng quay đầu qua chỗ khác, không muốn để ý tới.

– Sư huynh, đồ đệ này của ngươi thật sự là bảo bối của tông môn. Con ếch xanh kia càng ghê gớm. Toàn bộ những Luyện Đan đại sư của Luyện Đan đường kia đều tôn xưng ếch xanh kia là Oa sư. Nhờ sự chỉ điểm của con ếch xanh này, thuật luyện đan của bọn họ cũng không ngừng tăng lên. Hiện tại, đan dược của tông môn đã hoàn toàn thay đổi, rất được các đệ tử hoan nghênh.

– Có lẽ ta thật có thể còn sống để nhìn thấy tông môn quật khởi.

Hỏa Dung hưng phấn mà chờ mong. Ông cảm giác mình hoàn toàn có thể nhìn thấy tông môn trở nên cường đại.

– Có khách nhân đến.

Đúng lúc này, Thiên Tu mở miệng nói.

Cửa sơn môn.

Mấy đệ tử nhìn thấy những người mặc trang phục quái dị kia cũng đều tránh ra thật xa. Bởi vì bên trong đám người này có một nữ tử thật sự là rất dọa người, giống như trên dưới toàn thân đều đang bùng cháy, không phải là lửa thực sự mà là lửa tức giận.

– Kim Hoa Nguyệt của Âm Dương tông mang theo đệ tử của tông môn đến Viêm Hoa tông muốn một lời giải thích.

Kim trưởng lão hô lớn.

Lập tức, Thiên Tu xuất hiện.

– Nguyên lai là Kim trưởng lão của Âm Dương tông, không biết trưởng lão đến tông ta là có việc gì.

Thiên Tu hơi biến sắc, sau đó khôi phục lại bình tĩnh. Ông biết Âm Dương tông có môn bí thuật có thể cải biến khuôn mặt hoặc là bộ vị nào đó trên thân thể nhưng không quá ổn định, có khả năng sẽ xuất hiện sai lầm.

Bây giờ, Kim trưởng lão ở trước mắt này có khuôn mặt khủng bố như thế, hiển nhiên là thất bại, thật sự là không tìm đường chết sẽ không phải là chết. Người tu luyện để trường sinh chứ sao còn cần để ý khuôn mặt làm gì.

– Kim Hoa Nguyệt tham kiến Thiên Tu trưởng lão. Lần này tới, ta chỉ cầu một lời giải thích.

Kim trưởng lão giấu giếm lửa giận nói ra. Ở trước mặt Thiên Tu, nàng còn không dám làm càn.

Mà lúc này mấy người Khương Phỉ Tiên lại đang nhìn quanh trái phải. Bọn họ phát hiện Viêm Hoa tông mặc dù không hoa lệ như tông môn của bọn họ nhưng những đệ tử vừa đi ngang qua có khí tức rất không tầm thường. Những người đó có vẻ cũng không yếu hơn bọn họ.

Đây là tông môn yếu kém trong lời kể của cao tầng hay sao?

– Giải thích gì? Không biết Kim trưởng lão muốn chúng ta giải thích về chuyện gì?

Thiên Tu nghi hoặc hỏi.

– Ta muốn tìm một đệ tử của quý tông. Người này tên là Lâm Phàm. Gương mặt của ta bị như thế này chính là do hắn đánh. Mong quý tông giải thích cho ta, tại sao hắn có thể làm như vậy.

Kim Hoa Nguyệt cũng nhịn không được nữa mà rống lên.

– Không biết.

Thiên Tu bình tĩnh, mặt không đổi sắc nói.

– Hả

Kim Hoa Nguyệt sững sờ tựa như là không ngờ sẽ nhận được câu trả lời như vậy. Nàng biết Viêm Hoa tông khẳng định sẽ bao che, nhưng thật không ngờ Thiên Tu trưởng lão lại nói không biết.

– Kim trưởng lão, bây giờ ở lãnh địa của tông ta cũng không an toàn, thường xuyên phát sinh chuyện người giả mạo đệ tử của bản tông đi hành hung người khác. Còn về phần Lâm Phàm như lời ngươi nói thì lão phu chưa từng nghe qua.

– Nhưng người này lại dám hành hung người khác tại Viêm Hoa tông, còn nói là đệ tử của tông ta, nếu như bị lão phu gặp, tất nhiên sẽ phải giáo huấn hắn một phen.

Lúc này, trong lòng Thiên Tu cũng cảm thấy bất đắc dĩ. Ông không ngờ đồ đệ này của mình lại gây chuyện ở bên ngoài, mà gây chuyện cũng không biết xử lý. Đánh thì cứ đánh, sao lại đánh cho gương mặt người ta thành như vậy làm cái gì? Mà đánh xong rồi sao không giết người hủy thi luôn đi, như vậy chẳng phải là xong hết rồi say sao?

– Giả mạo sao?

Kim trưởng lão bỗng nhiên nói.

– Ừm, giả mạo.

Thiên Tu bình tĩnh gật đầu, giống như là sự thật vậy.

Chương 327: Đạt đến cảnh giới tha thiết ước mơ

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Kim Hoa Nguyệt muốn xem thấu Thiên Tu, thế nhưng mà lão nhân ở trước mắt kia có thần tình lạnh nhạt, giống như là đang nói sự thật vậy. Nàng cắn răng, trầm mặc một lát, sau đó giơ tay lên cao.

– Ai có thể nói Lâm Phàm ở đâu thì mười viên đan dược Huyền giai thượng phẩm chính là của người đó.

Lập tức, đan hương phiêu đãng đi ra, tràn ngập tại bốn phía.

Thiên Tu cười không nói, thần tình không nóng không vội. Trưởng bối của Kim Hoa Nguyệt có chút liên quan với ông, đương nhiên cũng không phải là quan hệ tốt đẹp gì lắm, mà là trưởng bối của Kim Hoa Nguyệt đã từng bị ông đánh đến mức hoài nghi nhân sinh.

Bây giờ nghĩ lại, ông cũng cảm thán, lúc đó tuổi trẻ không hiểu chuyện, một lời không hợp liền động thủ.

Khi nghe thấy mười viên đan dược Huyền giai thượng phẩm, hô hấp của Khương Phỉ Tiên cũng trở nên dồn dập. Dưới cái nhìn của nàng, phần thưởng này thật sự là quá quý giá.

Mặc dù Âm Dương tông lợi dụng được mấy cơ hội, được Thánh Đường tông giúp đỡ nhất phi trùng thiên, nhưng mà đan dược Huyền giai thượng phẩm vẫn có tác dụng đối với Địa Cương cảnh. Nhất là đối với tông môn lạc hậu như Viêm Hoa tông này, đan dược Huyền giai thượng phẩm càng là thứ có thể ngộ nhưng không thể cầu.

– Ngươi làm như vậy là có ý hoài nghi lão phu hay sao?

Thiên Tu sầm mặt xuống. Trong lời nói cũng tỏ ra không vui. Lập tức, một loại khí tức làm cho người ta khó chịu tán phát đi ra.

– Hoa Nguyệt không dám, chỉ là vãn bối vẫn muốn thử một lần.

Kim Hoa Nguyệt cúi đầu nói. Nàng tự nhiên không dám đối nghịch cùng Thiên Tu trưởng lão. Dù là sư phụ của nàng ở đây, nàng cũng không dám.

Viêm Hoa tông bị nhiều tông môn cường đại như thế xâm lược mà vẫn sừng sững không ngã, nguyên nhân chủ yếu ở trong đó cũng bởi vì Viêm Hoa tông có Thiên Tu tọa trấn.

Ở trong mắt những cường giả của các tông môn khác, một mình Thiên Tu là đủ sức chống nửa bầu trời của Viêm Hoa tông.

Nếu như không có Thiên Tu, Viêm Hoa tông cũng chỉ là thịt cá nằm trên thớt gỗ mà thôi.

Tất cả tông môn đều biết, chiến lực đỉnh tiêm không phải là thứ trọng yếu nhất để giúp tông môn tồn tại, nhưng lại không thể không có.

Khương Phỉ Tiên cao ngạo ngẩng đầu. Cái cổ trắng như tuyết lộ ra màu hồng. Dưới cái nhìn của nàng, sau khi nghe xong lời này, đệ tử của Viêm Hoa tông tuyệt đối sẽ cực kỳ chấn kinh, thậm chí lộ ra thần sắc tham lam.

Nhưng mà nàng không ngờ các đệ tử chung quanh cũng chỉ là nhìn thoáng qua liền quay người rời đi, không ai nguyện ý nhìn nhiều.

Thậm chí còn có âm thanh tương đối chói tai truyền đến.

– Mấy viên đan dược Huyền giai thượng phẩm này chẳng ra sao cả, dược lực quá kém.

– Đúng vậy, đan dược bực này tối đa cũng chỉ là đan dược trung phẩm mà thôi.

Đệ tử của Viêm Hoa tông lắc đầu, mà đặc biệt là mấy đệ tử của Vô Địch phong còn cười khinh thường. Lúc trước, khi phải đựng đan dược, bọn họ đã thấy được cả một biển đan dược mênh mông, dược lực còn cô đọng thành đan dược chi long xoay quanh trên đỉnh đầu. Chỉ cần hít một hơi, bọn họ cũng có thể cảm giác toàn thân tràn đầy dược lực.

Huống chi, bọn họ còn biết được trên Vô Địch phong thế nhưng mà còn có một vị Luyện Đan đại sư chân chính, đó là người mà tất cả

Luyện Đan đại sư của tông môn đều phải tôn xưng là Oa sư.

Chỉ là đan dược Huyền giai thượng phẩm bình thường như này, bọn họ thật không để vào mắt.

Hơn nữa, bọn họ cũng không phải là đồ đần. Đám người này tìm Lâm sư huynh, hiển nhiên là để gây phiền phức. Thiên Tu trưởng lão cũng không muốn để ý tới thì bọn họ sẽ càng không vì mười viên đan dược kia mà đi lên trả lời.

– Sao lại thế…

Kim Hoa Nguyệt hơi biến sắc. Nàng không thể tin được, mười viên đan dược Huyền giai thượng phẩm cũng không thể hấp dẫn được đệ tử đứng ra trả lời. Nếu như là tại Âm Dương tông thì đã sớm có đệ tử đứng ra.

– Kim Hoa Nguyệt, ta có cùng bối phận với lão sư của ngươi. Bây giờ ngươi lấy đan dược ra là có ý muốn nói đệ tử của tông ta sẽ vì chút lợi nhỏ này mà tùy tiện vu hãm đệ tử khác hay sao?

Thiên Tu hừ lạnh.

– Vãn bối không dám!

Kim Hoa Nguyệt lập tức cúi đầu, nội tâm không cam lòng. Nàng làm sao có thể không biết quan hệ giữa sư phụ mình cùng Thiên Tu được. Hiện tại khuôn mặt của sư phụ hơi khác thường cũng đều là do vị Thiên Tu này ban tặng.

– Ừm. Tông ta gần đây có nhiều việc, không có cách nào chiêu đãi chu toàn. Các ngươi về đi.

Thiên Tu khoát tay, lạnh lùng nói.

– Vậy vãn bối xin phép cáo từ.

Kim Hoa Nguyệt chắp tay, sau đó lập tức mang theo các đệ tử rời đi Viêm Hoa tông.

– Sư huynh, ngài làm như vậy có chút không tốt. Cho dù chúng ta thừa nhận thì có làm sao.

Hỏa Dung xuất hiện.

Thiên Tu lắc đầu, nói:

– Thừa nhận cái gì? Lão phu liếc mắt cũng nhìn không được. Nữ nhân này trước khi đến cũng không biết chỉnh trang mặt mũi lại một chút. Nếu như không phải là nể tình sư phụ của nàng, lão phu đã sớm đập chết yêu nghiệt này rồi.

Sau đó, ông lắc lắc đầu, than thở.

– Hazz. Đồ đệ này của ta cũng không biết đang làm gì, đều chọc phải những chuyện không đâu. Mà nữ nhân kia cũng quả thật không biết cái gì là xấu hổ sao? Thân là trưởng lão của Âm Dương tông, bị đệ tử của tông ta đánh như vậy mà nàng lại còn có mặt tới bắt tông ta giải thích, thật đúng là không biết xấu hổ.

Hỏa Dung dù bình thường nghiêm trang nhưng lúc này cũng không khỏi cười nói:

– Người của Âm Dương tông mà có mặt có da cũng không nhiều lắm.

Thiên Tu sững sờ, quái dị nhìn về phía Hỏa Dung, nói:

– Sư đệ, lời này của ngươi có hàm nghĩa khắc sâu.

– Ha ha ha!

Nghe Thiên Tu nói thế, Hỏa Dung lập tức cười to, sau đó nhỏ giọng nói:

– Còn có một chuyện nữa, Thánh Đường tông giống như đã tạo áp lực với Thiên Tông điện, muốn trừng phạt tông ta.

– Bọn họ định dùng vũ lực sao?

Thiên Tu ngưng tiếng nói.

Hỏa Dung lắc đầu, nói:

– Ta cũng không biết nhưng khả năng cao sẽ là trừng phạt về kinh tế. Nếu thật là như vậy, sợ rằng những con dân phổ thông của tông ta sẽ bị liên lụy mà chịu khổ.

Ra tông môn.

Khương Phỉ Tiên trầm mặc hồi lâu, sau đó không thể nhịn được nữa, nói:

– Trưởng lão, ta dám thề, người kia nhất định là đệ tử của Viêm

Hoa tông.

Kim trưởng lão âm trầm nói:

– Thiên Tu bao che, việc này tuyệt không thể kết thúc như vậy được. Chúng ta về tông bẩm báo cho sư tôn của ta rồi chờ người định đoạt.

– Hừ. Nếu như không phải là có Thiên Tu trấn thủ, Viêm Hoa tông không biết đã sớm trở thành phụ thuộc của tông môn nào đó rồi.

Phác Phi Vân oán giận nói.

Sau một tháng.

Trong một sơn động nào đó, một bóng người ngồi xếp bằng tu luyện. Ở xung quanh có mấy tia khí lưu quấn quanh. Một khí tức mênh mông tản ra bốn phía. Không gian chung quanh đều trở nên sền sệt giống như sắp ngưng tụ thành chất lỏng vậy.

Bầu trời phía trên sơn động nguyên bản bình tĩnh, đột nhiên quay cuồng lên, tựa như là có thứ gì đó kinh khủng muốn giáng lâm đến thế gian vậy.

– Điểm khổ tu đã đủ.

Lâm Phàm mở mắt ra.

– Thật sự là quá vất vả, khổ cực bế quan lâu như vậy, rốt cục ta đã tích lũy đủ điểm khổ tu rồi.

Hắn đã bị ý chí của mình làm cho đầu rạp xuống đất. Hắn cảm giác đây chính là trái tim mà một cường giả nên có.

Mỗi khi hắn sắp không chịu được thì cứ chém mình một kiếm là hết thảy đều sẽ trở nên tốt đẹp.

Phiền não, buồn tẻ,… các loại tâm tình tiêu cực đều sẽ tiêu tán. Trạng thái lại đạt đến đỉnh phong.

– Tăng lên!

– Tiêu hao 50 triệu điểm khổ tu.

– Tu vi: Thiên Cương cảnh tầng năm.

Uỳnh!

Khi tu vi tăng lên, cánh cửa hư ảo trong cơ thể ầm vang một tiếng rồi mở rộng. Từ trong cánh cửa kia, vô số sức mạnh đọng lại đã lâu lao ra, tràn ngập ở trong cơ thể.

Hắn gầm nhẹ. Mái tóc đen đột nhiên dựng thẳng lên. Núi đá chung quanh rạn nứt tựa như là không chịu được khí thế mênh mông này.

– Hôm nay, Lâm Phàm ta đột phá Thiên Cương tầng năm, lĩnh ngộ pháp tắc. Từ bây giờ, thế gian không còn người nào có thể ngăn ta.

Vừa dứt lời.

Sơn động nổ tung, dãy núi vỡ nát. Lâm Phàm đột nhiên nhìn lên bầu trời. Nơi đó tựa như là có cái gì đó muốn giáng lâm.

Lập tức, năm vị thần của Thất Thần Thiên Pháp xuất hiện.

Trung Trì Nội Thần!

Thiên Trung Cuồng Thần!

Chí Đạo Hữu Thần!

Bách Cốc Địa Thần!

Linh Đài Thiên Thần!

Năm vị Thần Linh hiển hiện, quay chung quanh Lâm Phàm. Mặc dù mỗi một vị Thần Linh đều có khí tức khác nhau, nhưng chỉ có một chữ để hình dung.

Mạnh!

– Từ Tôi Thể cảnh đến Địa Cương cảnh, lại từ Địa Cương cảnh đến Thiên Cương cảnh tầng năm, mỗi một bước đi đều dị thường vững chắc, tích lũy nội tình đến cực hạn đỉnh phong, ta chờ chính là giờ khắc này.

Lúc này, Vô Địch Chân Thân hiển hiện ở sau lưng, sừng sững ở trong thiên địa. Khí tức cuồn cuộn, bễ nghễ hết thảy bạo phát ra, hình thành gió lốc bằng cương khí.

– Lực Lượng Pháp Tắc đi ra.

Lâm Phàm lấy Lang Nha bổng cùng cái chảo ra. Lực Lượng Pháp Tắc bị lão sư đánh vào trong đó đột nhiên hiện ra.

– Sinh linh, ngươi rất mạnh. Không ngờ ngươi cuối cùng đã tới Thiên Cương cảnh tầng năm. Giao dịch giữa chúng ta sẽ được bắt đầu. Ta sẽ thực hiện nghiêm túc theo giao dịch.

Lực Lượng Pháp Tắc hiện ra nhưng không có thực thể, chỉ có thanh âm cuồn cuộn vang lên trong đầu Lâm Phàm.

– Được.

Lúc này, khí tức của Lâm Phàm đã tăng vọt. Thiên Cương cảnh tầng năm có thể lĩnh ngộ pháp tắc. Đây là cảnh giới mà hắn chờ mong đã lâu. Trước kia, khi chưa đến tầng năm, không thể lĩnh ngộ pháp tắc, hắn muốn đối kháng cùng cường giả lĩnh ngộ pháp tắc thật quá khó khăn.

Nếu như không phải là nội tình của hắn cũng cực kỳ hùng hậu thì thật đúng là không có cách nào để khiêu chiến những cường giả kia.

– Lấy nội tình bây giờ của ngươi thì ngươi có thể lĩnh ngộ nhiều loại pháp tắc. Nhưng mà cực hạn của nhân loại các ngươi chính là chín loại pháp tắc. Ngươi có thể cẩn thận suy nghĩ một phen để lựa chọn lĩnh ngộ chín loại pháp tắc nào.

– Nhưng ta đã đáp ứng giúp ngươi lĩnh ngộ Lực Lượng Chi Tâm thì nhất định sẽ làm được nhưng cuối cùng vẫn phải dựa vào chính bản thân ngươi.

Lập tức, Lâm Phàm cảm nhận được có một phần tin tức truyền vào trong đầu của mình.

– Đây là biện pháp cô đọng Lực Lượng Chi Tâm. Còn việc có thể thành công hay không thì phải xem chính bản thân ngươi.

Lâm Phàm nhắm mắt cảm ngộ, sau đó đột nhiên mở mắt ra.

– Thì ra là như vậy! Về phần chín loại pháp tắc coi như xong, ta chỉ cần một loại, sức mạnh, sức mạnh thuần chính nhất, không cần bất luận pháp tắc nào khác.

Uỳnh!

Trong chốc lát, vô số pháp tắc xuất hiện trong hư không. Mỗi

một loại pháp tắc ngơ ngơ ngác ngác tựa như là nhận thiên địa áp chế vậy. Nhưng đột nhiên, những này pháp tắc đều tỉnh lại.

– Lại có sinh linh muốn cướp đoạt chúng ta.

– Chúng ta là sinh linh, chúng ta sẽ không trở thành thuốc bổ cho các ngươi.

Trong hư không, pháp tắc gào thét. Tiếng gào hình thành sóng âm dập dờn trong đầu Lâm Phàm.

Sóng âm này đủ để khiến cho một người trở thành ngớ ngẩn, thế nhưng mà nó lại không có bất kỳ tác dụng nào với Lâm Phàm.

– Tất cả đều cút cho ta, ta chỉ cần Lực Lượng Pháp Tắc.

– Đến!

Lập tức, một loại pháp tắc như thác nước rủ xuống. Lực Lượng Pháp Tắc không có cách nào ngăn cản vòng xoáy phát tán ra từ trên người nhân loại kia, cho nên không ngừng rơi xuống phía dưới.

– Thật mạnh.

Khi Lực Lượng Pháp Tắc tiến vào trong cơ thể Lâm Phàm, thực lực của hắn cũng đột nhiên tăng vọt.

– Loại cảm giác này thật là tuyệt vời.

Hắn không ngờ sau khi lĩnh ngộ pháp tắc, thực lực sẽ cường hãn đến mức độ này.

Năm vị thần của Thất Thần Thiên Pháp cũng đang chịu đựng Lực Lượng Pháp Tắc rèn luyện.

Ở phía sau Vô Địch Chân Thân hình thành một vòng xoáy màu đen không ngừng hấp thu Lực Lượng Pháp Tắc trong hư không.

– Cô đọng Lực Lượng Chi Tâm.

Uỳnh!

Trong hư không, Lực Lượng Pháp Tắc vô tận hàng lâm xuống như là mưa rào. Mặc dù chúng đang dùng dằng nhưng vì đã bị Lâm Phàm hàng phục, cho nên không có bất kỳ năng lực gì để mà phản kháng.

– Chỉ cần ba sợi Lực Lượng Pháp Tắc liền có thể ngưng luyện ra Lực Lượng Chi Tâm. Ngươi hãy cố chịu đựng thống khổ.

Lực Lượng Pháp Tắc nói.

Chương 328: Ta không có hứng thú đối với kẻ yếu

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– Ba sợi sao?

Lâm Phàm nhìn chằm chằm vào hư không rồi sau đó vươn tay. Cùng lúc đó, Vô Địch Chân Thân cũng đưa tay ra, đánh vỡ hư không, chụp vào Lực Lượng Pháp Tắc.

– Nếu như thế thì Lực Lượng Chi Tâm vẫn quá yếu, ta không chỉ cần có ba sợi, ta muốn tất cả.

Uỳnh!

Vô số Lực Lượng Pháp Tắc lao xuống, nhanh chóng tràn vào trong cơ thể Lâm Phàm.

– Sinh linh, ngươi quá tham lam, Lực Lượng Chi Tâm cực hạn chính là ba…

Lời còn chưa nói hết, Lực Lượng Pháp Tắc chấn động.

– Đến, đều đến chỗ của ta, trở thành sức mạnh của ta đi. Lực Lượng là thứ cường hãn nhất trên thế gian. Câu nói này chính là được Lâm Phàm, người mạnh nhất trong tương lai nói tới.

Hắn lại một lần nữa trở nên tự mãn rồi.

Thực lực tăng lên tuyệt không phải là $1+1=3$ đơn giản như vậy, mà mức độ tăng lên sẽ cực kỳ khủng bố. Nội tình đã tích lũy chính là gốc rễ của hắn.

Một bước lên trời chính là như vậy. Hắn muốn đánh bạo hết thảy. Dù đối thủ là Thiên Cương cảnh tầng bảy, tầng tám, hắn đều muốn một quyền đánh nổ. Cho dù là Thiên Cương cảnh tầng chín,

hắn cũng muốn trấn áp.

Lực Lượng Pháp Tắc vô tận rót vào trong cơ thể, thực lực không ngừng tăng vọt.

– Lực Lượng Chi Tâm là không sợ, không hãi, không nhát gan. Mặc cho ngươi có dùng loại thủ đoạn nào, ta đều có thể dốc hết sức đánh nát.

Hắn nghĩ đến điển cố ở kiếp trước của hắn. Đó là lấy lực chứng đạo, khai thiên tích địa.

Bàn Cổ dốc hết sức, có thể đánh nát Hỗn Độn vô tận, mở thế giới mới, để Hỗn Độn vĩnh viễn không có cách nào khép kín. Đây chính là mục tiêu của hắn, cũng là mục tiêu sau cùng.

Lập tức, sau khi vô số Lực Lượng Pháp Tắc rót vào, một trái tim màu vàng dần dần xuất hiện tựa như là nó có được linh tính, cho nên muốn thay thế trái tim nguyên bản của hắn, trở thành tồn tại độc nhất vô nhị.

Lực Lượng Pháp Tắc nói:

– Tại sao có thể như vậy? Lực Lượng Chi Tâm sao có thể dung nạp nhiều Lực Lượng Pháp Tắc như thế? Điều đó không có khả năng…

Nhìn mọi chuyện đang diễn ra, nó đã sớm chấn kinh.

Lực Lượng Chi Tâm là căn bản của sức mạnh. Cực hạn khi ngưng tụ thành chính là ba sợi, đây là giới hạn không thể đánh vỡ.

Thế nhưng mà bây giờ, tên nhân loại này chí ít cũng đã thu nạp trăm sợi Lực Lượng Pháp Tắc mới có thể bắt đầu hình thành Lực Lượng Chi Tâm.

– Muốn thay thế trái tim của ta sao? Đừng quá làm càn.

Lâm Phàm vươn tay, vỗ mạnh một cái vào vị trí Lực Lượng Chi Tâm khiến nó chấn động.

– Sinh linh, Lực Lượng Chi Tâm là tồn tại duy nhất. Nó sẽ trở thành một bộ phận trọng yếu nhất trong thân thể ngươi.

Nhìn thấy sinh linh này lại ngăn cản Lực Lượng Chi Tâm, Lực Lượng Pháp Tắc cũng nhắc nhở.

– Muốn thu hoạch được sức mạnh, liền cần hi sinh đây là đạo lý vĩnh hằng, không thay đổi.

– Sao…

Phốc phốc!

Nhưng vào lúc này, cảnh tượng để Lực Lượng Pháp Tắc khiếp sợ phát sinh.

Ngón tay của Lâm Phàm cắm vào trong cơ thể, sau đó hắn đột nhiên kéo một cái, lôi Lực Lượng Chi Tâm đi ra. Lực Lượng Chi Tâm này tản ra khí tức nồng đậm.

Phù phù! Phù phù!

Dù bị Lâm Phàm đưa ra ngoài, Lực Lượng Chi Tâm vẫn đang đập mạnh mẽ. Sau đó, Lâm Phàm giơ tay lên.

– Tất cả Lực Lượng Pháp Tắc trong hư không nghe kỹ cho ta. Nếu các ngươi còn dám thay thế khí quan trong cơ thể ta thì kết cục sẽ giống như vậy.

Ầm!

Năm ngón tay bóp chặt. Lực Lượng Chi Tâm đột nhiên nổ tung. Khí lưu tản ra bốn phía, tiêu tán ở trong thiên địa.

– Đối với ta, tác dụng của các ngươi cũng chỉ giống như là dệt hoa trên gấm mà không phải là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Vì thế cho nên đừng quá làm càn.

– Chuyện này…

Lực Lượng Pháp Tắc kinh hãi. Nó chưa bao giờ thấy qua loại chuyện này. Lực Lượng Chi Tâm được ngưng tụ từ hơn một trăm sợi Lực Lượng Pháp Tắc lại bị bóp nát như vậy.

– Một lần nữa ngưng tụ lại đi. Ta hi vọng lần này các ngươi có thể thông minh hơn một chút.

Uỳnh!

Lực Lượng Pháp Tắc trong hư không như thác nước đổ xuống, rót vào trong thân thể của Lâm Phàm, sau đó lại không ngừng ngưng tụ và một viên Lực Lượng Chi Tâm lại xuất hiện.

Mà lần này, Lực Lượng Chi Tâm không muốn chiếm cứ trái tim giống như lúc trước vậy, mà chỉ yên lặng phiêu phù ở trong cơ thể.

– Không sai, thú vị.

– Tiếp tục dung nạp đi! Cực hạn của ta không chỉ là như vậy.

Trong chốc lát, một vòng xoáy màu đen ở sau lưng Lâm Phàm trở nên to lớn hơn, mạnh mẽ hấp thu Lực Lượng Pháp Tắc giữa thiên địa.

Đúng lúc này, thấy cảnh này, có một ít pháp tắc khác cũng lộn xộn vọt tới, trong đó có vô số loại pháp tắc.

– Đều cút cho ta.

Lâm Phàm chợt quát to. Bàn tay vỗ mạnh, ngoại trừ Lực Lượng Pháp Tắc thì tất cả pháp tắc đều bị vỡ nát hóa thành thiên địa nguyên khí thuần chính nhất.

– Mấy thứ thượng vàng hạ cám (Khẩu ngữ: đủ các thứ, các loại, từ cái quý nhất cho đến cái tầm thường nhất) cũng đừng có đến tham gia náo nhiệt. Ta không cần các ngươi.

Uỳnh!

Có sấm sét vang vọng trên không trung, lập tức mưa to rơi xuống.

Lực Lượng Pháp Tắc nói:

– Đây là pháp tắc khóc lóc kể lể vì bi ai khi bị ghét bỏ, bị ném bỏ. Tại sao loại tình huống này có thể phát sinh?

Nước mưa nhỏ xuống ở trên người Lâm Phàm. Khí tức bi ai rót vào trong cơ thể, muốn để trong đầu Lâm Phàm xuất hiện loại tâm tình này. Thế nhưng mà vô dụng. Tất cả cảm xúc này trong nháy mắt đã bị hệ thống hủy diệt, tan thành mây khói.

– 150 sợi

– 160 sợi

Lực Lượng Chi Tâm là hình thái cuối cùng của Lực Lượng Pháp Tắc. Người có được Lực Lượng Chi Tâm thì sẽ có cơ hội đi đến cuối con đường pháp tắc.

Ba sợi cũng tốt, vô số sợi cũng tốt, cuối cùng cũng chỉ là tạo thành một trái tim mà thôi. Nhưng hắn đã không làm thì thôi, muốn làm vậy thì phải hấp thu đến cực hạn.

Lúc này, trên bầu trời, mây đen quay cuồng. Pháp tắc bảy màu lộng lẫy xuất hiện ở trong hư không. Thế nhưng mà ngoại trừ Lực Lượng Pháp Tắc, những pháp tắc còn lại cũng không có di chuyển.

Cuồng Thân!

Thân thể hóa thành khổng lồ. Trên lưng xuất hiện đường vân sức mạnh, kéo dài từ đầu xuống dưới chân.

Xoạt xoạt!

Làn da dần dần vỡ nát.

Lực Lượng Pháp Tắc nói:

– Sinh linh, ngươi đã đến cực hạn rồi. Nếu tiếp tục nữa, ngươi sẽ bị hủy diệt.

– Không. Bây giờ còn chưa tới cực hạn của ta.

Lâm Phàm gầm nhẹ. Hắn vẫn không ngừng kéo Lực Lượng Pháp Tắc vào trong cơ thể để ngưng tụ Lực Lượng Chi Tâm.

– Chẳng lẽ sinh linh này không biết đau đớn hay sao?

Lực Lượng Pháp Tắc kinh hãi. Việc cô đọng Lực Lượng Chi Tâm là cực kỳ thống khổ. Mặc kệ là ở trên phương diện nhục thể hay là trên phương diện tinh thần, người cô đọng đều sẽ phải chịu đựng thống khổ mà người ta khó có thể tưởng tượng.

Nhưng mà từ nãy đến giờ, sắc mặt của sinh linh này vẫn không hề thay đổi, dù là thân thể sắp vỡ tan, phân giải cũng thế. Ý chí của kẻ này rốt cuộc là mạnh mẽ cỡ nào.

– Sinh linh, nếu như ngươi có thể thành công thì từ nay về sau, liên hệ giữa ngươi cùng Lực Lượng Pháp Tắc sẽ cực kỳ bền chắc. Thậm chí, người cũng có hi vọng trở thành người phát ngôn cho Lực Lượng Pháp Tắc.

Lâm Phàm lên tiếng. Dù là gương mặt đang vỡ ra, hắn cũng không chút kiêng kỵ cười, nói:

– Người phát ngôn cho Lực Lượng Pháp Tắc sao? Không! Ta

không muốn làm thế mà ta muốn khống chế Lực Lượng Pháp Tắc. Từ nay về sau, người nào muốn lĩnh ngộ Lực Lượng Pháp Tắc đều cần được ta cho phép.

– Tên điên!

Lực Lượng Pháp Tắc hò hét trong lòng.

– Điều đó không có khả năng xảy ra. Không có người nào có thể triệt để khống chế pháp tắc.

Phương xa!

Mấy bóng người xuất hiện, mà ở phía dưới trên mặt đất còn có bóng đen chợt lóe lên.

– Đại nhân, xem ra là đệ tử của Viêm Hoa tông đang đột phá cảnh giới.

Một nam tử khoác áo choàng màu đen mở miệng nói.

– Ha ha ha. Thật sự là ngu xuẩn. Không lựa chọn đột phá tại tông môn, cũng không tìm chỗ ẩn nấp để đột phá, mà lại đột phá quang minh chính đại như vậy, có khác nào đang mời chúng ta đến giết chết hắn, không cho hắn đột phá. Vậy chúng ta chỉ có thể thỏa mãn hắn mà thôi.

Người nói chuyện săm đường vân màu xanh trên mặt. Đôi mắt tràn đầy hung lệ, thậm chí còn có tơ máu tràn ngập trong đó khiến cho con mắt càng thêm khủng bố đến cực điểm. Thậm chí trên người hắn còn có khí tức điên cuồng phát tán ra.

Còn áo choàng mà hắn khoác ở phía sau lưng không ngờ chính là da người, phía trên có in một con số.

– Sáu

– Hừ. Hắc Cốt bị người giết chết, rồi cuối cùng còn bị người giả mạo. Thật sự là mất hết thể diện của khu thứ sáu.

Tí Ma phó Pháp Vương lạnh lùng nói.

Xoát xoát!

Ở trong rừng cây, mấy bóng người di chuyển thẳng đến chỗ thiên địa đang biến đổi.

– Quỷ Ảnh, ngươi đi trước thăm dò.

– Vâng, đại nhân.

Lập tức, bóng đen giấu ở mặt đất hóa thành vệt sáng và nhanh chóng biến mất không còn tung tích.

– Cực hạn của mình đã đến.

Lâm Phàm cảm thụ được sự thay đổi ở trong cơ thể của mình. Lực Lượng Chi Tâm đã dần dần thành hình, không thể lại tiếp tục hấp thu Lực Lượng Pháp Tắc. Thậm chí, từ nơi sâu xa, hắn có cảm giác mình đã có thể khống chế Lực Lượng Pháp Tắc.

Đương nhiên, loại cảm giác này rất vi diệu nhưng cũng cực kỳ chân thực.

– Chỉ cần mình không ngừng mạnh lên, không ngừng hoàn thiện Lực Lượng Chi Tâm. Cuối cùng cũng có một ngày, mình nhất định có thể làm được một bước kia.

Ầm ầm.

Trên cánh tay, gân xanh nổi lên cuồn cuộn như là rễ cây già vậy, mỗi một khối cơ bắp đều tản ra khí tức mạnh kinh khủng.

– Thật sự là quá mạnh.

Đột nhiên!

– Thiên Diệt Trầm Luân!

Ngay khi Lâm Phàm đang hưởng thụ khoái cảm lúc sức mạnh tăng vọt, thiên địa đột nhiên trầm xuống, hư không bị một trận văn to lớn bao phủ.

Tám bóng đen xuất hiện. Mỗi bóng đen đều cầm trong tay một quyển sách đã lật ra. Tám bóng đen này miệng lẩm bẩm những câu chú ngữ khó hiểu mà từ trong tám quyển sách thì là có quầng sáng phóng lên bầu trời, hội tụ vào trong trận văn này.

Lực Lượng Pháp Tắc nói:

– Bọn họ đang ngăn cách thiên địa để Lực Lượng Pháp Tắc không có cách nào tiến vào, ngăn cản ngươi đột phá.

– Thật sự là đáng ghét.

Lâm Phàm có chút khó chịu, không ngờ khi hắn đột phá mà vẫn có người đến gây rồi. Chỉ là, đáng tiếc, bọn họ đã đến trễ rồi.

Lực Lượng Chi Tâm đã ngưng tụ thành công, tất cả những thứ nên có thì hắn đều đã có.

– Ngưng!

Đột nhiên, từ trong cơ thể của hắn, một khí tức bạo phát ra. Lấy Lâm Phàm làm trung tâm, gió xoáy cường đại không ngừng quét sạch chung quanh.

Năm ngón tay nắm lại thành quyền. Một loại sức mạnh mà hắn chưa bao giờ có ngưng tụ đến trên nắm tay. Lâm Phàm vung tay, đấm ra một quyền, đánh vào trận văn trên bầu trời.

Uỳnh!

Quầng sáng rực rỡ nổ tung, trận văn bao phủ thiên địa cũng vỡ tan.

Phốc!

Tám bóng đen phun máu tươi ra. Quyển sách trên tay cũng nổ tung, hóa thành tro bụi, phiêu tán ở trong thiên địa.

– Các ngươi… muốn làm gì?

Lâm Phàm bẻ bẻ cổ. Thực lực tăng vọt để hắn không có chút hứng thú nào đối với kẻ yếu.

– Làm sao lại có thể như vậy? Tại sao trận văn Thiên Diệt Trầm Luân lại bị hủy diệt? Đây chính là trận văn ngưng tụ sức mạnh từ tín ngưỡng của vô số giáo đồ mà.

Tám bóng đen kinh hãi, mặt lộ vẻ hoảng sợ. Bọn họ không ngờ, trận văn cường đại nhất trong lòng bọn họ lại bị một quyền của người này phá vỡ.

– Thì ra là người của Thiên Thần giáo. Thật là phiền.

Đối với hai chữ ‘Giáo đồ’, hắn tương đối mẫn cảm. Nghe được hai chữ này là hắn cũng đã hiểu.

Nhất là bộ áo bào đen kiểu này, ngoại trừ Thiên Thần giáo thì còn có ai sẽ mặc nữa.

Chương 329: Đừng ngốc, thôi được rồi

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Lâm Phàm nhẹ nhàng nhấc chân rồi đặt chân. Động tác cực kỳ đơn giản nhưng khi lòng bàn chân tiếp xúc với mặt đất, sức mạnh như là khí lãng nhanh chóng lao nhanh đi.

Ầm!

Tám giáo đồ của Thiên Thần giáo lặng yên không động nổ tung, máu thịt vương đầy đất.

– Điểm tích lũy hơi ít. Chỉ là Địa Cương cảnh mà cũng dám tới đây làm càn. Thật sự là không biết sống chết.

Hắn còn tưởng rằng mấy kẻ này lớn lối như thế thì ít nhất cũng phải là Thiên Cương cảnh, lại không nghĩ rằng chỉ là một đám Địa Cương cảnh. Cho rằng cầm một quyển sách đã đủ để đến trước mặt mình làm càn hay sao?

Quả nhiên, Thiên Cương cảnh vẫn là rất đáng tiền, chí ít không có nhiều như rau cải ngoài đường cái.

Hận!

Thiên địa này thật sự là keo kiệt. Chẳng lẽ nó không giúp cho thêm mấy người tấn thăng đến Thiên Cương cảnh, để mình kiếm lấy một đợt điểm tích lũy sao?

– Này. Nếu đã tới, vì cái gì không đi ra?

Phương xa, hai bóng người đứng vào trên cành cây.

Tí Ma cố gắng dừng ở trên cành cây, không dám động đậy. Giáo đồ mặc áo choàng màu đen ở bên cạnh hắn thậm chí còn hơi run rẩy.

– Làm sao mà kẻ này lại cường hãn như vậy? Chẳng phải là hắn

chỉ vừa mới đột phá Thiên Cương cảnh tầng năm sao?

Tí Ma hoảng hốt. Lúc nãy, khi hắn vừa mới chuẩn bị ra mặt thì lại bị một quyền kia của Lâm Phàm làm cho kinh hãi không dám động đậy.

Trận văn Thiên Diệt Trầm Luân lại bị một quyền đánh nát. Chuyện này sao có thể xảy ra được.

Đây chính là trận văn đã dung nạp tín ngưỡng của vô số giáo đồ. Tại sao một quyền đã có thể hủy diệt? Không có khả năng, tuyệt không có khả năng xảy ra.

Lâm Phàm quay đầu, lên tiếng:

– Giáo đồ của Thiên Thần giáo làm sao càng ngày càng nhát gan. Những giáo đồ mà ta đã từng gặp đều rất dũng mãnh. Dù biết rõ không địch lại, bọn họ cũng muốn một bộ túi da này của ta đó. Ngươi qua đây, chúng ta tâm sự. Ta tuyệt đối sẽ không đánh ngươi.

– Ngươi đến cùng là ai?

Tí Ma trầm giọng hỏi. Sau đó, con ngươi đột nhiên co rụt lại, hắn hét lên:

– Ngươi là phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông Lâm Phàm. Lực Đế Chi Chủ không có giết chết ngươi sao?

– Không có khả năng. Làm sao lại có người sống sót được từ trong tay Lực Đế Chi Chủ? Tuyệt không có khả năng.

Tí Ma điên điên khùng khùng giống như là gặp quỷ vậy. Hắn không thể tin được chuyện mà mình nhìn thấy.

Lạch cạch!

Năm ngón tay của Tí Ma nắm lấy thủ hạ đứng bên cạnh hắn.

– Đại nhân…

Nam tử mặc áo choàng màu đen bống nhiên có dự cảm không ổn.

– Bây giờ chính là thời khắc để ngươi kính dâng hết thảy cho Thần giáo. Ngăn hắn lại cho ta!

Tí Ma đột nhiên ném nam tử mặc áo choàng màu đen này về phía Lâm Phàm, sau đó lập tức quay đầu, chạy về phương xa.

Mặc dù chưa giao thủ nhưng hắn cũng biết người này không thể địch.

Hắc Cốt đều chết ở trong tay người này. Mà bây giờ người này còn đột phá đến Thiên Cương cảnh tầng năm, thực lực kia tự nhiên sẽ cường đại hơn so lúc trước. Hắn lấy cái gì để liều mạng cùng đối phương, chỉ có thể nhanh chóng rút lui.

Hắn phải trở lại trong giáo để báo việc này cho cao tầng.

Lực Đế Chi Chủ đã thất bại. Lực Đế Chi Chủ cũng không giết chết được người này.

– Đại nhân, ngươi không thể vứt bỏ ta. Ta là thủ hạ trung thành tuyệt đối của ngài mà.

Nam tử mặc áo choàng màu đen gào thét. Hắn không ngờ đại nhân lại từ bỏ hắn.

– Muốn chạy sao?

Lâm Phàm cười. Hắn không nhìn nam tử mặc áo choàng đen đang bay đến mà đấm ra một quyền. Lực Lượng Pháp Tắc bộc phát đến cực hạn. Một sức mạnh mênh mông xuyên qua hư không. Dưới uy lực của một quyền này, vạn vật đều bị hủy diệt.

Xoạt xoạt!

Phốc phốc!

Một đám máu tươi rơi xuống từ trong hư không. Sau khi đột phá đến Thiên Cương cảnh tầng năm, thực lực của hắn cũng không thể chỉ tăng gấp đôi hoặc là gấp bốn, mà là thay đổi về chất, đó là tình trạng mà Thiên Cương cảnh tầng bốn vĩnh viễn không có cách nào so sánh.

– A! Đáng giận! Vì sao Lực Đế Chi Chủ không có thể giết chết ngươi?

Tí Ma gào thét. Hắn không ngờ sức mạnh của đối phương lại cường hãn đến mức độ này.

Lâm Phàm bắt lấy nam tử khoác áo bào đen kia rồi bay thẳng đến phương xa.

– Băng Diệt Tinh Hà!

Bây giờ, uy lực của một chiêu này cũng không phải là phổ thông như dĩ vãng vậy.

Trong chốc lát, thiên địa ảm đạm xuống tựa như là ngôi sao ở trên không trung vô tận hóa thành vệt sáng, rơi xuống mặt đất. Hư không nhanh chóng bị đè ép rồi vỡ nát.

Phốc!

Tí Ma không ngừng phun máu tươi ra bên ngoài rồi đột nhiên hắnrơi xuống mặt đất.

– Ma Ảnh!

Hắn biết mình không thể địch lại! Đối phương quá mạnh.

Hắn không ngờ lần này đi ra mình lại gặp gia hỏa này. Nhanh chóng thi triển bí pháp, hắn hóa thành một bóng đen dung nhập vào hư không. Lúc này, hắn cùng hư không đã hòa làm một thể, khó mà phân biệt. Rồi hắn bỏ chạy về phương xa.

– Còn muốn chạy sao? Nếu là trước kia thì ta có thể để ngươi chạy mất. Chỉ là hiện tại thì ngươi đừng có mơ tưởng.

– Hư không chấn vỡ!

Vô Địch Chân Thân xuất hiện. Ác Ma Chi Thủ cùng Chính Nghĩa Chi Thủ đồng thời vươn hướng hư không, vỗ mạnh một cái. Hư không chấn động.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên. Một bóng đen rơi xuống, máu tươi phun trào. Khi Tí Ma quay đầu, định nói chuyện thì hắn lập tức sững sờ.

– Hữu Sắc Nhãn Tình mở ra.

– A! Đáng giận. Ta liều mạng với ngươi.

Mặc dù bị trọng thương nhưng Tí Ma không trốn chạy nữa mà đánh về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhẹ nhàng đấm một quyền. Cương khí tạo thành cột sáng nhanh chóng bao phủ Tí Ma.

Khi cột sáng tiêu tán, Tí Ma cũng đã biến mất ở trong thiên địa.

– 8000 điểm tích lũy.

– Điểm tích lũy thật là ít. Đáng tiếc. Ngay cả nhẫn trữ vật cũng bị một quyền này hủy mất rồi.

Lâm Phàm đứng ở nơi đó, tiếc nuối lắc đầu. Hắn không ngờ thực lực của Tí Ma này lại nhỏ yếu như thế. Nội tình của tên này cũng quá kém rồi, Thiên Cương cảnh tầng tám lại không phải là đối thủ của mình.

Theo hắn thấy, tên này chính là một tài liệu giảng dạy cho việc không chịu tích lũy nội tình ma chỉ biết đột phá đến cảnh giới càng cao hơn, cuối cùng chỉ có thể biến thành tồn tại bèo bọt nhất trong cùng cảnh giới.

Lạch cạch!

Giáo đồ mặc áo choàng màu đen ngồi biệt trên mặt đất, sắc mặt lộ vẻ hoảng sợ.

– Chết!

Hắn không ngờ, Tí Ma đại nhân lại bị người này giết chết dễ dàng như vậy, thậm chí còn không thể phản kháng. Chuyện này sao có thể là sự thật được.

– Ừm. Hắn đã chết rồi. Còn ngươi thì sao? Ngươi có muốn chết không?

Lâm Phàm quay đầu, cười, trong mắt lóe ra vẻ hưng phấn, tựa như là muốn đánh nổ người ở trước mắt này.

– Ta… Không muốn chết.

Giáo đồ mặc áo choàng màu đen cúi đầu, cảm thấy tuyệt vọng. Đây là chênh lệch tuyệt đối trên phương diện thực lực, hắn không có bất kỳ cơ hội gì để mà phản kháng.

Mà lúc này, Lâm Phàm nói một câu để giáo đồ mặc áo choàng màu đen dâng lên hi vọng.

– Kỳ thật, ngươi có thể không cần chết. Nếu như ngươi trả lời tốt vấn đề này, ta có thể không giết ngươi, ngươi có nguyện ý thử một lần hay không?

Lâm Phàm hỏi.

– Ngươi thật…?

– Ngươi là người của khu nào.

Lâm Phàm cũng không đợi giáo đồ mặc áo choàng màu đen nói cái gì mà nhanh chóng mở miệng hỏi thăm.

– Khu thứ sáu.

– Tổng bộ khu thứ sáu ở đâu?

– Tại hạp cốc Phong Hống.

Lâm Phàm trầm mặc. Hắn không ngờ tổng bộ khu thứ sáu lại là tại hạp cốc Phong Hống. Việc này đúng là khiến cho người ta không ngờ tới.

– Ừm. Trả lời rất không tệ. Ngươi để ta cảm thấy rất hài lòng.

Giáo đồ mặc áo choàng màu đen cúi đầu, nói:

– Ta thật có thể rời đi sao?

– Đương nhiên, ngươi đi đi.

Lâm Phàm cười nhạt nói.

Giáo đồ mặc áo choàng màu đen run lẩy bẩy đứng lên, nói:

– Tạ ơn, tạ ơn…

– Đừng ngốc như thế! Ta làm vậy chỉ là bởi vì ta không có hứng thú đối với sâu kiến mà thôi. Ngươi đi đi.

Lâm Phàm tỏ vẻ không thèm để ý. Hắn khoát tay, nhìn về phía chung quanh.

Giáo đồ mặc áo choàng màu đen nuốt nước bọt, từ từ đi về phương xa. Thỉnh thoảng, hắn còn quay đầu, lo lắng nhìn lại. Hắn không biết người này đang nói thật hay là đang lừa người nữa.

Lâm Phàm lấy Thiên Hà Vương Đỉnh ra, hất nước lên rửa mặt. Nước đọng từ trên gương mặt nhỏ giọt xuống. Sau đó, hắn nhìn về phía bóng người đang dần dần đi xa kia.

Đúng lúc này, một giọt nước sông nhỏ xuống trên ngón tay. Hắn nhẹ nhàng bắn ra.

Phốc!

Trong nháy mắt, giọt nước này đã bay xuyên qua người nam tử áo bào đen kia. Đồng thời, cương khí ẩn chứa trong một giọt nước sông này còn đánh nổ thân thể của giáo đồ mặc áo choàng màu đen kia.

1000 điểm tích lũy tới tay.

– Thả ngươi rời đi là giữ lời hứa nhưng cũng là ngu muội. Cho nên, thôi được rồi…

Nhưng khi nhìn thấy Lực Lượng Pháp Tắc đang run rẩy ở một bên, Lâm Phàm cười, nói:

– Yên tâm đi, hiệp nghị giữa chúng ta đã đạt thành. Ta nói sẽ thả ngươi rời đi thì sẽ thả ngươi rời đi. Ngươi đi đi.

Lực Lượng Pháp Tắc nổi bồng bềnh giữa không trung, nói:

– Sinh linh, ngươi rất thủ tín. Chờ sau này ta tu thành Lực Lượng Chi Thần, chắc chắn sẽ báo đáp ngươi.

Lâm Phàm cười nói:

– Tốt. Cố gắng lên nhé!

Lập tức, Lực Lượng Pháp Tắc này tan vào hư không, biến mất không còn tung tích.

Hắn thấy, Lực Lượng Pháp Tắc này có tư duy khác biệt cùng những Lực Lượng Pháp Tắc khác. Có lẽ là một loại biến dị.

Bây giờ, nó đã giành lấy một cuộc sống mới, tương lai không biết sẽ có biến hóa như nào. Chuyện này khiến cho hắn ngược lại là rất chờ mong.

Lâm Phàm vung tay, nhẫn trữ vật trên tay của giáo đồ mặc áo choàng màu đen kia bay tới. Sau khi thu sạch đồ vật bên trong này, hắn cũng cảm thấy thỏa mãn.

Con muỗi tuy nhỏ nhưng cũng là thịt.

– Tổng bộ khu thứ sáu đang ở hạp cốc Phong Hống. Lúc này, chắc bọn chúng vẫn chưa biết là chúng đã bị lộ đâu. Mình có nên đơn thương độc mã đi qua đó hay không nhỉ?

Chuyện này cần phải cẩn thận cân nhắc mới được.

Lấy thực lực bây giờ của bản thân, cho dù gặp phải cường giả cấp độ như Lực Đế Chi Chủ, có lẽ không có cách nào trấn áp đối phương, nhưng tuyệt đối có thể đại chiến một trận nhẹ nhàng, vui vẻ, lâm ly.

Mục đích chủ yếu khi mình ra ngoài lịch luyện chính là vì phá hủy Thiên Thần giáo. Khu thứ tám đã bị mình hủy diệt, bây giờ khu thứ sáu lại đang ở trước mắt, mình sao có thể bỏ qua được.

Điểm khổ tu đã tiêu hao sạch sẽ. Điểm tích lũy chỉ còn lại có hơn một chục nghìn, thật quá ít.

Bây giờ hắn đã đột phá Thiên Cương cảnh tầng năm, lĩnh ngộ Lực Lượng Pháp Tắc, thực lực tăng vọt mà nội tình của bản thân càng lớn đến vô biên. Sau này, hắn muốn đột phá đến Thiên Cương cảnh tầng sáu sẽ rất khó khăn.

Đặc tính của tầng sáu chính là cô đọng pháp tắc phù văn, hình thành pháp tắc bổn nguyên.

Nhưng mà mình đã không cần. Dù sao, mình đã ngưng luyện Lực Lượng Chi Tâm, đây chính là hình thái cuối cùng của pháp tắc. Sau này, hắn chỉ cần không ngừng cường hóa Lực Lượng Chi Tâm là được.

– Có thể gặp được Lực Lượng Pháp Tắc kỳ quái kia có lẽ chính là cơ duyên của mình đi.

Hắn cảm giác vận khí của mình không tệ mà lão sư càng là phúc tinh của hắn. Nếu như không phải là hắn nhờ lão sư hỗ trợ luyện chế binh khí thì hắn cũng sẽ không gặp được Lực Lượng Pháp Tắc kỳ quái này.

Nhật Chiếu tông.

Ẩn Kinh lâu, bên trong nơi này có được tất cả tài liệu cơ mật của Nhật Chiếu tông.

Từ trong Ẩn Kinh lâu, một bóng người đeo mặt nạ kim loại đen nhánh đi ra, sau đó biến mất khỏi chỗ vừa đứng.

Khi bóng người này rời đi, một lão giả xuất hiện, phía dưới chân là một cái cối xay màu đen. Lúc này, nhìn về phía bóng người vừa biến mất kia, lão giả nở nụ cười âm trầm.

– Rốt cục cũng đã bị lão phu phát hiện, nguyên lai ngươi chính là

nội gian tiềm phục tại tông ta.

Cơ Uyên là trưởng lão đỉnh tiêm của Nhật Chiếu tông, một thân tu vi kinh thiên động địa, nhưng thôi diễn mới chính là sở trường của hắn.

Lần trước cũng chính là người này đã xác định vị trí của Lâm Phàm tại lãnh địa của Nhật Chiếu tông.

Nam tử đeo mặt nạ trở lại trụ sở của mình, trầm mặc không nói mà chỉ đi quanh trong phòng. Lần này, hắn chui vào Ẩn Kinh lâu nhưng không có bất luận thu hoạch gì.

Đột nhiên!

Một thanh âm vang vọng ở bên tai hắn.

– Vô Diện Vương, ngươi còn muốn ẩn tàng tới khi nào?

Hư không vỡ ra. Lão giả ngồi ở trên cối xay xuất hiện, cười, hỏi.

Chương 330: Vô Diện Vương

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Khuôn mặt giấu ở dưới mặt nạ có thay đổi rất nhỏ. Sau đó, nam tử kia khôi phục lại bình tĩnh. Ánh mắt xuyên thấu qua mặt nạ, nhìn về phía người tới.

– Cơ Uyên, ngươi nói vậy là có ý gì?

Cơ Uyên cười, nói:

– Còn có thể là có ý gì nữa? Ngươi bại lộ rồi. Ta cũng không ngờ ngươi lại chính là nội gian.

Vô Diện Vương lạnh nhạt nói:

– Cơ Uyên, mặc dù ngươi với ta không hợp nhau, nhưng mà ngươi cũng không thể vu hãm ta như vậy. Dù sao ta cũng một trưởng lão của Nhật Chiếu tông, tông chủ cũng sẽ không cho phép ngươi nói xấu như vậy.

– Ha ha ha. Vô Diện Vương, ngươi thật Vô Diện sao? Dù sao lai lịch của ngươi quá quỷ dị, nếu không lão phu cho ngươi xem cái này nhé.

Cơ Uyên cười nói. Sau đó, hắn đưa tay chỉ xuống. Cối xay ở dưới chân hắn từ từ vận chuyển. Ở trong không gian an tĩnh này, thanh âm kẽo kẹt kẽo kẹt lại chói tai như vậy.

Lập tức, một màn sáng xuất hiện.

Trong màn sáng, có một nam tử đeo mặt nạ đen nhánh mặc trang phục của Nhật Chiếu tông đang giằng co cùng với một thiếu niên anh tuấn. Khi thiếu niên anh tuấn này giết chết nam tử đeo mặt nạ đen nhánh kia, mặt nạ kia rơi xuống đất, khuôn mặt gần như không còn hình hiện ra. Khi nhìn thấy khuôn mặt này, thiếu niên do dự hồi lâu,

cuối cùng cắn răng hủy đi khuôn mặt của mình rồi đeo mặt nạ đen nhánh kia và rời khỏi lãnh địa của Viêm Hoa tông, xuất hiện ở Nhật Chiếu tông.

– Như thế nào? Đây là chuyện mà trước đây không lâu, trong lúc vô tình, lão phu thôi diễn được. Ngươi có nhận ra thiếu niên vừa rồi hay không?

Cơ Uyên cười hỏi.

Ngón tay của Vô Diện Vương hơi run nhẹ. Sau đó, hắn khôi phục lại bình tĩnh, nói:

– Cơ Uyên, những chuyện vừa rồi lại có thể cho thấy cái gì. Ai sẽ tin tưởng chuyện này cơ chứ? Có lẽ đây chỉ là chuyện mà ngươi làm ra để vu hãm ta.

– Không. Không. Ngươi không cần ẩn giấu nữa. Qua nhiều năm như vậy, từ một tên đệ tử bình thường, ngươi đã dần dần đi đến mức độ bây giờ. Nghĩ lại, lão phu cũng không thể không nói một tiếng bội phục. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi là mười lăm năm, ngươi lại trưởng thành đến mức này. Sau khi thôi diễn được chuyện kia, lão phu đã rất hiếu kỳ về ngươi. Cho nên trong khoảng thời gian này, ta vẫn một mực điều tra. Ngươi có biết ta đã phát hiện cái gì hay không?

– Dù sao, chỉ tốn mười lăm năm, từ Tôi Thể cảnh trưởng thành đến Thiên Cương cảnh tầng chín, há lại là chuyện mà người bình thường có khả năng làm được. Hơn nữa, cực kỳ trùng hợp là lão phu biết được mười lăm năm trước, một đệ tử thiên tài của Viêm Hoa tông đột nhiên biến mất không thấy gì nữa như là bốc hơi vậy. Chuyện này khiến lão phu rất hiếu kỳ.

– Nhưng nói gì thì nói, lão phu cũng không ngờ vì mượn dùng thân phận của người này để trà trộn vào tông ta, ngươi lại có thể tự hủy tu vi Địa Cương cảnh tầng chín. Sau đó, đi vào Nhật Chiếu tông, từ tầng dưới chót dần dần trở thành trưởng lão của tông ta chỉ trong mười lăm năm, ta phải nói là thủ đoạn của ngươi cực kỳ lợi hại đó.

– Cơ Uyên…

Vô Diện Vương bình tĩnh nói và chậm rãi đứng dậy. Lập tức, một sức mạnh mênh mông bộc phát ra, đánh thẳng đến Cơ Uyên.

Đột nhiên!

Kiếm ý bén nhọn xuất hiện ở bên cạnh Cơ Uyên.

– Cung Bản Tàng.

Vô Diện Vương biến sắc. Hắn không ngờ đã sớm có người đang đợi mình.

– Ngươi thật sự đã làm cho ta thất vọng. Vô Diện Vương, không ngờ ngươi chính là nội gian. Lúc Cơ Uyên nói chuyện này với ta, lão phu vẫn còn không tin. Bây giờ, mọi chuyện đã rõ ràng rồi, ngươi đang còn muốn đào thoát ở trước mặt lão phu hay sao? Ngươi phải biết lão phu chính là Kiếm Đạo Chi Thần của tông môn đó.

Ầm!

Kiếm ý sắc bén đến cực hạn cuồn cuộn lao đến. Vô Diện Vương biết không thể đối đầu, cho nên lập tức chạy về hướng khác, muốn đi vào hư không.

Chỉ là, đột nhiên, một cái bàn tay khổng lồ xuất hiện, dễ dàng kéo hắn ra khỏi hư không.

Ầm ầm!

Bị bàn tay kia trấn áp ở dưới mặt đất, Vô Diện Vương phun ra một búng máu tươi. Sau đó, hắn ngẩng đầu, nhìn về phía bóng người vừa xuất hiện.

– Vô Diện Vương, lựa chọn của ngươi thật sự là làm cho bổn tông chủ thất vọng.

tông chủ của Nhật Chiếu tông lạnh lùng nói. Một khí tức bạo phát ra, nhanh chóng đóng băng tứ chi của Vô Diện Vương lại.

– Tông chủ.

Cơ Uyên cùng Cung Bản Tàng xuất hiện.

Cơ Uyên tiến lên, gỡ mặt nạ của Vô Diện Vương xuống. Khi nhìn thấy khuôn mặt dữ tợn, kinh khủng kia, hắn cũng không khỏi lắc đầu, nói:

– Hazz. Khuôn mặt trước kia của ngươi anh tuấn cỡ nào. Chỉ vì trà trộn vào tông ta, ngươi lại bỏ được. Thật đúng là đáng tiếc. Nói! Ngươi đến đến cùng là ai.

Kiếm ý mênh mông bộc phát ra. Cung Bản Tàng cười lạnh, nói:

– Kẻ này cứng đầu lắm, cứ để ta dùng hắn tế kiếm mới tốt.

Cơ Uyên ngăn cản, nói:

– Tạm thời không cần giết, hắn vẫn còn có chút tác dụng. Dù sao hắn cũng đến từ Viêm Hoa tông, không bằng chúng ta thử kế hoạch kia một lần, nói không chừng sẽ có hiệu quả không thể tưởng tượng nổi. Tông chủ, người cho rằng như thế nào?

Tông chủ của Nhật Chiếu tông gật đầu, nói:

– Ừm. Cứ làm như thế đi.

Đột nhiên!

Cơ Uyên vươn tay, bóp miệng Vô Diện Vương, nói:

– Muốn tự sát sao? Đừng có nằm mơ.

Một sức mạnh huyền diệu nhanh chóng rót vào trong cơ thể Vô Diện Vương, phong bế toàn bộ kinh mạch của hắn.

– Thật sự là tên ghê tởm. Ta liền nói vì cái gì mà mỗi lần tông ta có hành động lớn thì Viêm Hoa tông đều sẽ biết được, nguyên lai chính là do người này truyền ra ngoài. Dù là chém hắn thành muôn mảnh cũng không có gì đáng tiếc.

Cơ Uyên lạnh lùng nói.

– Các ngươi sẽ chỉ tốn công vô ích mà thôi, bbởi vì đã không còn ai biết ta là ai.

Vô Diện Vương giận dữ hét.

Cơ Uyên lắc đầu, nói:

– Chuyện này cũng không nhất định. Nếu quả thật không được thì chúng ta sẽ biến ngươi thành Chiến Tranh Cự Thú. Đến lúc đó, ngươi khẳng định sẽ là một Chiến Tranh Cự Thú cường đại nhất. Dù sao gần đây, thí nghiệm của Đại Yêu Sư đã có tiến triển rất lớn.

Hạp cốc Phong Hống.

Nơi này trông hơi có vẻ hoang vu, ngoại trừ có côn trùng quái dị ngẫu nhiên đi ngang qua thì tạm thời không có người.

– Nơi này rất thú vị.

Lâm Phàm đứng giữa không trung, nhìn về khu vực hoang vu ở phía dưới.

– Suốt ngày bịt mắt trốn tìm nhưng không ngờ đám Thiên Thần giáo này đều chọn lựa nơi hoang vu như vậy. Chẳng lẽ đám người này không có can đảm thành lập địa bàn ở trên mặt đất để nói cho tất cả mọi người, đây là tổng bộ của Thiên Thần giáo ta, ai không phục thì cứ đánh tới sao?

Nếu như là thế thì hắn ngược lại là sẽ coi trọng Thiên Thần giáo thêm mấy phần. Nhưng bây giờ, hắn chỉ có thể lắc đầu.

Nhưng hắn cũng minh bạch, Thiên Thần giáo chỉ khó chơi vì bọn chúng ẩn nấp không ra thôi. Nếu chúng dám thò mặt ra, Viêm Hoa tông tuyệt đối có thể dễ dàng hủy diệt.

Lúc này, thân thể rơi xuống, chân đạp mặt đất. Lâm Phàm giơ cao tay, năm ngón tay nắm lại thành quyền. Khi đạt tới đỉnh phong, hắn đánh xuống.

Khi một quyền tiếp xúc với mặt đất, sức mạnh bộc phát ra, mặt đất trầm xuống, vết nứt lan ra khắp bốn phương tám hướng, đá vụn bay lên. Cả một khu vực đã bị một quyền này hủy diệt.

– Đừng ẩn giấu nữa, tất cả đều đi ra cho ta. Ta khổ cực lắm mới tìm kiếm được các ngươi. Đám gia hỏa gan nhỏ như chuột kia, các ngươi có thể suy nghĩ cho ta một chút hay không?

Dưới lòng đất.

Tổng bộ khu thứ sáu của Thiên Thần giáo.

Vô số giáo đồ đang quỳ lạy trước pho tượng, hai tay thì nâng một quyển sách, lẩm bẩm. Mỗi thời mỗi khắc đều sẽ có sức mạnh hư vô phát ra từ trên người những giáo đồ này và bị pho tượng kia hấp thu.

Đột nhiên!

Âm thanh rạn nứt vang vọng, sau đó càng ngày càng rõ.

Giáo đồ của Thiên Thần giáo ngẩng đầu lên nhìn. Bọn họ chỉ thấy được nham thạch trên đầu đột nhiên vỡ ra, sau đó đổ sụp xuống. Từng tảng đá lớn rơi xuống phía dưới.

Mà khi những giáo đồ này sắp bị đập chết, phía trên xuất hiện một màn ánh sáng, ngăn trở toàn bộ những tảng đá lớn này.

– Đám này ở đâu rồi? Đến cùng là ở đâu?

Lúc này, hạp cốc Phong Hống đã không còn tồn tại. Mặt đất dưới chân Lâm Phàm chỉ còn lại hố sâu chi chít.

Hiện tại, hắn đang cố gắng tìm kiếm, hi vọng tìm thấy tung tích của Thiên Thần giáo.

Hắn không biết liệu tổng bộ khu thứ sáu có cường giả hay không. Nếu có Hộ Giáo Pháp Vương thì tốt rồi, mình có thể thoải mái chiến đấu một phen, kiểm tra xem thực lực của mình đã đến mức độ nào.

Nhưng vào lúc này, trong một cái hố to sâu không thấy đáy ở đằng xa, có gợn sóng tựa như là do vô số phi cầm hình thành vậy, giống như là thủy triều cuốn tới.

Ở trong đó còn vang lên tiếng gào thét bén nhọn.

– Cái gì vậy?

Lâm Phàm nghi hoặc. Sau đó, một quyền ẩn chứa sức mạnh mênh mông nhanh chóng được hắn đánh ra.

Ầm!

Ầm!

Gợn sóng kia lập tức nổ tung, máu tươi rơi xuống, còn có từng cái bóng đen có thể tích rất nhỏ rơi vào trong hố sâu.

– Người nào?

– Ai dám đến đây làm càn vậy.

Từng tiếng hét giận giữ vang lên từ trong hố sâu kia.

Lâm Phàm cũng không muốn hỏi nhiều hoặc là nhiều lời. Thiên Hà Vương Đỉnh xuất hiện, miệng đỉnh hơi nghiêng, nước sông cuồn cuộn chảy ra, hình thành dòng nước ngập trời, đổ ập xuống hố sâu kia.

Lâm Phàm vỗ một chưởng lên trên Thiên Hà Vương Đỉnh. Thiên Cương chi lực tràn vào khiến cho Thiên Hà Vương Đỉnh chấn động.

Dòng nước ngập trời kia càng trở nên dữ dội. Mỗi giọt nước tựa như là một mũi tên, nhanh chóng lao xuống hố sâu.

Lập tức, từ trong hố sâu kia, tiếng kêu thảm thiết vang lên, vọng khắp đất trời.

Điểm tích lũy nhanh chóng tăng trưởng. Sau đó, Lâm Phàm khẽ động, nhanh chóng nhảy thẳng xuống hố sâu kia.

– Các cường giả của Thiên Thần giáo đều đi ra cho ta. Mau chóng xếp hàng, tung hoa, thổi kèn để nghênh đón bản đại gia giáng lâm.

Lâm Phàm hô lên. Giọng nói hình thành sóng âm vang vọng ở trong hố sâu.

Đột nhiên, Lâm Phàm dừng bước lại.

– Ta đã nói mà, dòng nước ngập trời của ta tại sao lại chỉ có thể kiếm được một chút điểm tích lũy như thế? Chẳng lẽ tổng bộ nơi này lại không có người hay sao? Nguyên lai là tất cả đều đang trốn ở trong cái xác rùa đen này.

Lúc này, trước mắt Lâm Phàm xuất hiện một màn ánh sáng che chở đại bộ phận giáo đồ của Thiên Thần giáo, nước sông đánh vào trên màn sáng này thì lại không có bất luận động tĩnh gì.

Thu!

Nước sông chảy về trong Thiên Hà Vương Đỉnh.

Sau đó, Lâm Phàm nhanh chóng nắm một bên đỉnh rồi hắn chợt quát to và vung Thiên Hà Vương Đỉnh lên, đập về màn sáng.

Uỳnh!

Tiếng nổ mạnh đinh tai nhức óc vang vọng. Chịu một đòn này, màn sáng nhanh chóng trở nên ảm đạm. Thanh âm truyền vào trong, những giáo đồ của Thiên Thần giáo đang cầu nguyện kia lập tức lấy tay bịt lấy lỗ tai của mình lại nhưng vẫn có người bị thanh âm chấn đến thất khiếu chảy máu, trong nháy mắt đã chết đi.

– Thì ra là ngươi, phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông.

Ở trong màn sáng có một người đứng ở trong đám người ngẩng đầu nhìn lên. Khi thấy Lâm Phàm, hắn đột nhiên hô lên.

– Ồ. Hiện tại, ta thật sự nổi danh như vậy hay sao? Ai cũng có thể nhận ra ta. Cảm giác này cũng thực không tồi.

Lâm Phàm nở nụ cười. Hắn không ngờ khoảng thời gian điên

cuồng tìm Thiên Thần giáo để gây phiền phức này cũng không phải là không có chỗ tốt. Việc này khiến cho càng nhiều người có thể nhận biết mình.

– Đúng. Không sai. Chính là ta. Cái xác rùa đen này cũng thật thú vị nhưng… còn chưa đủ để cản ta đâu.

Lâm Phàm thu hồi Thiên Hà Vương Đỉnh rồi vung tay nhanh chóng nện một quyền lên trên màn sáng.

Ầm!

Màn sáng càng thêm ảm đạm. Lâm Phàm ồ lên một tiếng. Hắn cũng không ngờ màn sáng này còn có thể chịu được một quyền này nữa. Quả thật là rất thú vị.

Bỗng nhiên.

Xoạt xoạt!

Pho tượng kia xuất hiện rất nhiều vết rạn.

– Thì ra là thế, màn sáng này là pho tượng sinh ra. Chẳng lẽ là cái này có kết nối với hai tên lùn kia hay sao?

– Ta sẽ chỉ đánh một đòn cuối cùng nữa thôi. Nếu như đánh không nát, ta sẽ rời đi.

Ầm ầm!

Quầng sáng chói mắt bạo phát ra.

Pho tượng kia chia năm xẻ bảy, chỉ có một đôi chân còn đứng ở nơi đó.

Chịu dừng một quyền này, màn sáng tựa như là đồ sứ vậy, vết nứt dày đặc nhưng còn miễn cưỡng chưa biến mất.

– Ta không nói gì.

Lâm Phàm lại tiếp tục vỗ một chưởng vào màn sáng.

Phịch!

Màn sáng lập tức hóa thành vô số điểm sáng bay khắp trời.

Sau đó, Lâm Phàm nhìn về phía giáo đồ của Thiên Thần giáo ở

phía dưới, trong con mắt của hắn lóe ra vẻ điên cuồng.

– Các ngươi đều là ta.

Chương 331: Tái chiến người mạnh nhất trên thế gian

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– Các ngươi mặc dù rất yếu, nhưng ta sẽ không ghét bỏ các ngươi. Chỉ có ta mới chính thức quan tâm tới các ngươi. Mặc kệ các ngươi xấu xí hay là nghèo khó, từ đầu đến cuối, tình cảm của ta vẫn không thay đổi. Ta sẽ không vứt bỏ, không buông bỏ. Ta sẽ một mực tìm kiếm các ngươi, cố gắng đánh bọn ngươi thành thịt nát.

– Nói cho ta biết, Pháp Vương của các ngươi ở đâu rồi?

Sau khi lĩnh ngộ Lực Lượng Pháp Tắc rồi còn ngưng luyện Lực Lượng Chi Tâm, hắn đã triệt để tự mãn. Hiện tại, hắn cần đối thủ cường đại hơn.

Pháp Vương của Thiên Thần giáo có lẽ sẽ có kẻ rất mạnh, nhưng cũng có kẻ yếu. Tỉ như Lực Đế Chi Chủ thì thật rất mạnh, thế nhưng mà những Pháp Vương khác chưa chắc sẽ cường đại như thế.

Không. Cho dù là Lực Đế Chi Chủ, hiện tại hắn cũng không e ngại. Mặc dù không nhất định có thể trấn áp Lực Đế Chi Chủ, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không có chút sức phản kháng nào như lúc trước.

– Phong chủ của Vô Địch phong, giáo ta cùng ngươi sẽ không đội trời chung.

Trong đám giáo đồ, người kia tức giận gào thét. Từ trên thân thể của người này, vô số con dơi màu đen bay ra, nhanh chóng đánh về phía Lâm Phàm.

Trên không trung, hàm răng nhỏ bén nhọn bạo lộ ra, tựa như là có thể cắn xé bất cứ sinh vật nào thành mảnh vỡ.

– Có ở đây không?

Lúc này, Lâm Phàm lâm vào trầm tư. Xem ra, Hộ Giáo Pháp Vương của khu thứ sáu cũng không ở đây. Chuyện này khiến hắn có chút tiếc nuối.

Đứng trước đại địch như Lâm Phàm, trong nội tâm giáo đồ của Thiên Thần giáo chỉ có hoảng sợ. Bọn họ đã sớm biết được, phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông không có việc gì liền ưa thích tìm giáo đồ của Thiên Thần giáo để giết chết, cũng không biết có bao nhiêu giáo đồ đã chết ở trên tay người này.

Bây giờ, tổng bộ khu thứ sáu của bọn họ lại bị người này phát hiện. Đây là chuyện mà bọn họ không suy nghĩ đến.

– Ta muốn xé nát thân thể của ngươi, uống máu của ngươi.

Thanh âm của người kia tràn đầy lửa giận. Chỉ là, khi vừa tới trước mặt Lâm Phàm, toàn bộ thân hình của hắn đột nhiên giống như bị khống chế.

– Quá yếu!

Lâm Phàm vươn tay, đánh ra một chưởng.

– Uỳnh!

Tiếng nổ tung vang vọng. Một chưởng này bộc phát ra sức mạnh không có cách nào địch nổi. Trong nháy mắt, người kia nổ tung.

– Ngươi quá yếu! Ta còn không cần hỏi tên của ngươi nữa, cảm giác quá thừa thãi.

Lâm Phàm lắc đầu. Hắn không hề có cảm giác thoải mái. Bởi vì thậm chí ngay cả cơ hội để so chiêu cũng không có. Không thể không nói, việc này khiến cho hắn cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Sau đó, Lâm Phàm giơ hai tay lên, mười ngón nắm chặt. Một quầng sáng rực rỡ xuất hiện, bao phủ nắm tay lại rồi hắn đột nhiên một đập xuống.

– Tất cả đều đi chết đi. Đây là hành động thể hiện tình cảm của ta đối với các ngươi.

Ầm!

Trong nháy mắt, không gian nổ tung. Một dòng lũ bằng cương khí nhanh chóng nổ tung ở trong hố sâu. Những nơi dòng lũ đi qua đều không còn tồn tại bất cứ thứ gì. Khi bị dòng lũ bằng cương khí

chạm đến, giáo đồ của Thiên Thần giáo lập tức nổ tung, hóa thành tro tàn, ngay cả một chút xíu cặn bã đều không tồn tại.

Điểm tích lũy cũng không ngừng kéo lên.

– Số giáo đồ của khu thứ sáu cũng không phải là ít.

Mặc dù đây đều là kẻ yếu nhưng được cái số lượng nhiều, cho nên tốc độ tăng trưởng điểm tích lũy cũng khiến cho Lâm Phàm vui mừng. Chỉ mới vẻn vẹn một quyền, hắn đã có thêm hơn 30,000 điểm tích lũy.

Lúc này, ngoại trừ Lâm Phàm, dưới hố sâu đen kịt này không có bất kỳ sinh linh gì nữa.

Đúng lúc này, dòng lũ tiêu tán, hết thảy đều khôi phục bình tĩnh.

Khu thứ sáu đã bị hủy diệt.

Chỉ có một việc khiến cho Lâm Phàm cảm thấy hơi tiếc nuối, đó chính là toàn bộ nhẫn trữ vật đã bị dòng lũ bằng cương khí kia phá hư, ngay cả cặn bã cũng không còn sót lại. Xem ra lần sau, hắn cần phải chú ý một chút, vô luận như thế nào cũng phải tìm cách giữ lại nhẫn trữ vật.

Đúng lúc này, từ trong vực sâu vô tận, một tờ giấy mượn sức gió, bay lên.

– Đây là cái gì?

Lâm Phàm vươn tay, bắt lấy tờ giấy này. Sau khi đọc xong, hắn cũng hơi kinh ngạc. Nguyên lai ở trong tờ giấy này có ghi lại một vài việc xảy ra trong thời gian gần đây, giống như là báo chí ở kiếp trước. Đây cũng là một trong những thủ đoạn trọng yếu cho vô số tông môn ban bố tin tức.

Trang giấy này tựa như là do vật liệu đặc thù chế thành, năng lực kháng tổn hại khá mạnh, bình thường cũng khó có khả năng hư hao.

– Cái này…

Bỗng nhiên, một tin tức khiến cho Lâm Phàm chú ý, đây là tin tức do Nhật Chiếu tông tuyên bố.

Một đệ tử của Viêm Hoa tông đã trà trộn vào Nhật Chiếu tông đến tận mười lăm năm, trở thành một trưởng lão cao tầng của Nhật

Chiếu tông. Bây giờ, người này đã bị Nhật Chiếu tông hàng phục, sắp sửa bị xử quyết.

Vô Diện Vương.

Lâm Phàm lâm vào trầm tư. Hắn cũng không nhận ra Vô Diện Vương này đến cùng là ai. Thế nhưng mà người này có thể tiềm phục tại Nhật Chiếu tông mười lăm năm, đúng là cực kỳ dũng cảm. Dũng khí bực này khiến cho hắn bội phục. Ngươi này rõ ràng vì Viêm Hoa tông quật khởi, mà nguyện ý vứt bỏ hết thảy, thay đổi thân phận, giấu ở trong tông môn của địch nhân.

Bây giờ, người này lại bị phát hiện và sắp bị xử quyết. Cho dù là hắn muốn cứu người này cũng thúc thủ vô sách, không biết nên làm như thế nào cho phải.

Nhật Chiếu tông có không ít cường giả, nhất là Cung Bản Tàng kia. Muốn cứu người khi Nhật Chiếu tông đã đề phòng cũng là một việc khó như lên trời.

Giờ phút này, Lâm Phàm phiêu phù ở trong hư không, tay nắm lấy trang giấy này mà lâm vào trầm tư.

Cứu là nhất định phải cứu, thế nhưng mà làm như thế nào để cứu thì còn cần phải suy nghĩ cẩn thận hơn.

– Hazz. Lão huynh, ta cũng muốn cứu ngươi, nhưng mà bất lực.

Trầm tư một lát, hắn thở dài. Thật sự là hắn không có nghĩ ra bất kỳ biện pháp nào.

Viêm Hoa tông, ngọn núi của Thiên Tu.

Thiên Tu ngồi xếp bằng ở chỗ kia, mặt không thay đổi nhìn trang giấy ở trước mặt nhưng ngón tay của ông vẫn đang run nhè nhẹ chứng tỏ ông cũng không bình tĩnh như bề ngoài.

– Sư huynh…

Lúc này, Hỏa Dung đi tới, vẻ mặt muốn nói lại thôi. Nhưng khi nhìn thấy trang giấy này, ông cũng rõ ràng sư huynh đã biết chuyện.

– Sư huynh, việc này không thể xúc động.

Hỏa Dung nói. Ông biết Vô Diện Vương là ai. Thậm chí có thể nói, ngoại trừ sư huynh thì toàn bộ tông môn cũng chỉ có ông biết, cho dù là tông chủ cũng không biết.

– Nhật Chiếu tông rõ ràng là cố tình lan truyền tin tức. Đây là âm mưu đó.

Hỏa Dung vội la lên. Việc này không phải là đơn giản như tưởng tượng vậy hoặc là nói nguy cơ trùng trùng, tràn đầy nguy hiểm. Dù ông biết thực lực của sư huynh cực kỳ cường hãn nhưng việc này cũng thật quá nguy hiểm.

– Ta biết.

Thiên Tu gật đầu, nhắm mắt suy nghĩ rồi thản nhiên nói:

– Sư đệ trở về đi, việc này ta biết.

Hỏa Dung lắc đầu, nói:

– Sư huynh, năm đó là tự hắn lựa chọn con đường này. Lúc đó, hắn đã nghĩ đến kết quả như này rồi. Ta biết, hắn không oán không hối, càng không hi vọng có người đi cứu hắn.

Nếu như tin tưởng lời của sư huynh, vậy thì ông cũng không phải là người quen của sư huynh rồi.

Sắc mặt của Thiên Tu vẫn như thường, như một lão tăng nhập định khiến cho người ta không nhìn thấy suy nghĩ trong lòng của ông lúc này.

Nhưng mà Hỏa Dung biết ý nghĩ trong lòng sư huynh.

– Sư huynh…

Nguyên bản hắn còn muốn nói điều gì, nhưng mà còn chưa kịp nói thì đã bị Thiên Tu đánh gãy.

– Sư đệ, hắn vì tông môn lựa chọn con đường này, chính là con đường của hắn. ta biết hắn không oán không hối.

Thiên Tu nói.

Nghe Thiên Tu nói như vậy, Hỏa Dung gật đầu, thầm nghĩ sư huynh rốt cục nghĩ thông suốt. Chỉ là lời kế tiếp của Thiên Tu lại làm cho Hỏa Dung kinh hãi.

– Nhưng hắn đã hi sinh mười lăm năm cho tông môn. Cho dù là một đệ tử bình thường thì lão phu không thể mặc kệ, không để ý đến, huống chi hắn…. còn là đệ tử ký danh của lão phu.

Thiên Tu nói:

– Sư đệ, ngươi không cần nói nữa. Việc này không cần tuyên truyền ra ngoài, hết thảy đều là chuyện riêng của lão phu, không có quan hệ với tông môn, càng không cần để tông chủ biết được.

– Sư huynh, ngươi không thể làm như vậy. Nếu không suy nghĩ thì vì người khác, ngươi cũng nên suy nghĩ cho đồ đệ bảo bối kia của ngươi chứ.

Hỏa Dung quát. Sắc mặt đỏ bừng hiển nhiên là gấp.

Thiên Tu cười, nói:

– Lão phu đã lưu lại hết thảy cho đồ đệ của ta.

– Sư huynh!

– Cấm!

Lập tức, Thiên Tu lên tiếng. Thân thể của Hỏa Dung giống như bị cái gì đó chế trụ. Dù Hỏa Dung có cố gắng phản kháng như thế nào đi nữa đều không có bất kỳ tác dụng nào.

Lúc này, Thiên Tu đứng dậy, đi đến trước mặt Hỏa Dung và nói:

– Sư đệ, tông môn to lớn, không thể có bất kỳ tổn thất nào. Chuyện này sư huynh cũng minh bạch, nhưng đó là đệ tử ký danh của ta. Ta cũng không thể mặc kệ hắn được. Mười lăm năm qua, hắn đã kính dâng hết thảy vì tông môn. Ta há có thể để hắn buồn lòng. Dù hắn không oán ta, ta cũng không thể tha thứ cho chính mình.

– Ngươi cùng vi huynh có tình cảm tốt nhất, ngươi chẳng lẽ không minh bạch hay sao?

Hỏa Dung há miệng như muốn nói cái gì đó nhưng lại không có thanh âm nào vang lên. Sau đó, từ trong mi tâm, một sợi Thời Gian Pháp Tắc chui ra, bay tới trước mặt Thiên Tu.

– Sư huynh, ta chỉ có thể giúp ngươi như vậy mà thôi. Ngươi nhất định không thể có chuyện.

Thiên Tu cười, nuốt sợi Thời Gian Pháp Tắc này vào trong bụng, nói:

– Sư đệ, ngươi không cần tiết lộ chuyện này ra ngoài, nhất là không được để đồ đệ của ta biết. Mặc dù thực lực của tông chủ sư

huynh không bằng ta, nhưng cũng đủ để trấn thủ tông môn rồi.

Lập tức, Thời Gian Pháp Tắc tràn ngập ở trong cơ thể Thiên Tu, thân thể của ông dần dần trẻ lại, râu dài màu trắng không ngừng ngắn lại, cuối cùng biến mất.

Lúc này, xuất hiện ở trước mắt Hỏa Dung là một khuôn mặt tuấn lãng, tà khí. Đôi mắt kia giống như là có tà quang khiến cho Thiên Tu lộ vẻ vừa chính vừa tà. Sau đó, Thiên Tu vươn tay về phía hư không giống như đang mò cái gì.

– Lão bằng hữu, nhiều năm không thấy, ngươi cũng nên trở về. Chúng ta sẽ tái chiến người mạnh nhất trên thế gian.

Hưu!

Từ trong hư không, một vệt sáng lao ra. Đây là một thanh trường thương màu tím. Bên trên chuôi thương có một con rồng màu tím lượn vòng, quấn quanh. Sau đó, con rồng màu tím kia tản ra hào quang chói sáng rồi không ngừng di chuyển, quấn quang người Thiên Tu, cuối cùng hình thành một bộ áo giáp dữ tợn bá khí.

Một khí tức thế gian không ai có thể ngăn cản phát tán ra.

Nhìn người ở trước mắt này, Hỏa Dung lẩm bẩm trong lòng:

– Sư huynh… Trở về.

– Sư đệ bảo trọng, tông môn liền dựa vào các ngươi. Tuy rằng Nhật Chiếu tông không đáng nhắc đến nhưng ta cũng nên coi trọng mới được.

Lập tức, Thiên Tu đi vào hư không và nhanh chóng biến mất.

Hỏa Dung khôi phục tự do. Ngẩng đầu nhìn về phương xa, ông lo lắng nói:

– Sư huynh, ngươi nhất định không thể có chuyện.

Hắn biết, lần này nguy cơ trùng trùng, tuyệt đối không phải là đơn giản như vậy.

Hơn nữa, ông còn không thể để người khác biết, sư huynh đã rời khỏi tông môn, nếu không Thiên Thần giáo tuyệt đối sẽ thừa cơ xuất thủ. Mặc dù thực lực của tông chủ sư huynh cũng rất mạnh, thế nhưng mà vẫn là chênh lệch không ít với Thiên Tu sư huynh.

Dù sao, sư huynh cũng chính là cường giả đã bước vào cấp độ kia. Nếu như lần này chỉ có người Nhật Chiếu tông tại thì có lẽ không có nguy hiểm gì.

Nhưng ông chỉ sợ Nhật Chiếu tông lại liên lạc với…

Hỏa Dung đã không dám tưởng tượng tiếp nữa. Việc bây giờ là cần bảo trì bình thường, tuyệt đối không thể tiết lộ tin tức sư huynh không ở Viêm Hoa tông ra ngoài, nếu không sợ rằng sẽ dẫn tới bất an.

– Vì cái gì mà tâm thần của ta lại hoảng loạn.

Lúc này, trái tim của Lâm Phàm không ngừng đập mạnh. Hắn luôn có cảm giác giống như sẽ có chuyện gì phát sinh, nhưng lại không biết cụ thể sẽ là chuyện gì.

Điểm tích lũy: 385,100

Bây giờ, điểm tích lũy tích lũy đến gần bốn trăm nghìn. Số lượng giáo đồ của Thiên Thần giáo bị hắn giết chết cũng nhiều vô số kể. Hắn cũng không biết là mình đã giết bao nhiêu. Dù sao dưới một đòn, toàn bộ giáo đồ Thiên Thần giáo của khu thứ sáu đã ngã xuống, ngay cả cặn cũng không còn.

Chương 332: Vô Địch kiếm pháp

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

380,000 điểm tích lũy cũng không phải là nhiều, nhưng tuyệt đối không phải là ít. Từng này là đủ để hắn đề thăng công pháp rồi.

Nhưng bây giờ, muốn nội tình tăng trưởng thì cũng không chỉ có cách là đề thăng công pháp hoặc phục dụng một chút đan dược đặc thù mà hắn còn có thể chiến đấu, chiến đấu cùng cường giả.

Cho nên, nếu như nhất định phải lựa chọn, hắn càng muốn chiến đấu cùng cường giả để tăng nội tình lên.

Túy nói như vậy nhưng đề thăng công pháp là việc tất yếu phải làm. Dù sao muốn chiến đấu với cường giả thì thủ đoạn bộc phát sức mạnh cũng không thể thiếu được.

Thật sự là đủ phiền. Chủ yếu vẫn là điểm tích lũy còn quá ít. Nếu như mà hắn có điểm tích lũy vô cùng vô tận, vậy thì cuộc sống sẽ thật tuyệt vời.

– Hoang mang rối loạn.

Lâm Phàm chau mày. Hắn muốn dựa vào điểm tích lũy để chuyển di chú ý, thế nhưng mà luôn có một loại cảm giác không nói được thành lời.

– Tình huống rốt cuộc là như thế nào, mình chưa bao giờ có cảm giác như này.

Trong lòng của hắn có chút mê mang, cảm giác giống như có chuyện gì trọng yếu sắp xảy ra vậy.

Phốc phốc!

Giữa thiên địa, một tia sáng màu đen cắt đứt hư không, chém thẳng về phía hắn.

– Lại dám đánh lén.

Trong nháy mắt, Lâm Phàm đã kịp phản ứng. Bàn tay đè ép, nhanh chóng đập tan tia sáng màu đen này. Đây là kiếm ý rất sắc bén. Nếu như không phải là hắn đã lĩnh ngộ Lực Lượng Pháp Tắc, chỉ sợ thật đúng là khó mà ngăn cản.

Nhưng hiện tại hắn cũng không quan tâm chuyện này mà là đang suy nghĩ đến cùng là có chuyện gì khiến cho hắn có cảm giác lo lắng như thế.

Đến cảnh giới như của hắn, khi có họa phúc đến, trong lòng đều sẽ có cảm ứng.

Nhất là hắn lại lo lắng như thế, tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt muốn phát sinh.

– Là ngươi hủy khu thứ sáu.

Một tiếng hét giận giữ truyền đến.

Trong chốc lát, một bóng người mặc áo đen xuất hiện, trong tay người này nắm lấy một thanh trường kiếm màu đỏ ngòm. Đột nhiên, từ lưỡi kiếm, một giọt máu tươi trượt xuống tạo nên một mảnh gợn sóng, khuếch tán ra bốn phương tám hướng, nhuộm đỏ vùng thiên địa này, khiến cho toàn bộ thiên địa đều như là thế giới màu máu vậy.

– Đồ hỗn trướng, ta đang nói chuyện cùng ngươi đó. Chẳng lẽ ngươi bị điếc hay sao?

Người đến là một nữ tử. Mái tóc dài che nửa bên mặt. Đôi mắt tản ra lãnh ý làm cho người ta sợ hãi.

– Đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ là tông môn có chuyện? Không có khả năng, tông môn có lão sư tọa trấn, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng loại cảm giác này đến cùng là vì cái gì?

Cho dù là ở kiếp trước, nếu như nội tâm hoảng sợ, tất nhiên là có chuyện phát sinh. Huống hồ là ở thế giới huyền huyễn này, mình thân là cường giả, nội tâm hoảng sợ như vậy hiển nhiên chính là có đại sự sắp xảy ra.

Trở về.

Nhất định phải trở về xem xét tình huống, nếu quả thật không có chuyện thì mình mới an tâm.

– Đáng giận, ta đang nói chuyện cùng ngươi đó. Ngươi nghe không hiểu hay sao?

Nữ tử áo đen giận dữ hét. Huyết Kiếm trong tay lóe lên. Một kiếm khí màu máu chém thẳng về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm vươn tay, nhanh chóng đập luồng kiếm khí màu đỏ ngòm này tan thành mây khói.

– Đừng phiền ta. Nếu ngươi lập tức rời đi thì ta sẽ tha cho ngươi một mạng. Hiện tại, ta không có tâm tình chiến đấu.

Hắn thật sự là nghĩ mãi mà không rõ, cảm giác hoảng hốt này tới quá đột nhiên tựa như là lập tức liền phát sinh vậy. Nhất định là có chuyện gì đó đã phát sinh.

Thần sắc của nữ tử áo đen càng ngày càng âm trầm. Huyết Kiếm lập tức bộc phát ra ánh sáng màu máu chói mắt, xuyên thấu thiên địa. Một khí tứckhủng bố mà sắc bén nhanh chóng bao phủ Lâm Phàm lại.

– Vô Địch phong Lâm Phàm, ta chính là Ngự Kiếm Tiên, phó Pháp Vương khu thứ sáu của Thiên Thần giáo. Ngươi dám can đảm hủy tổng bộ khu thứ sáu của giáo ta, tội đáng chết vạn lần.

Lúc này, thần sắc trên mặt Lâm Phàm rất ngưng trọng. Hắn vẫn đang một mực suy nghĩ muốn hiểu rõ chuyện này là như thế nào, tuy nhiên lại không thể nghĩ ra đến cùng sẽ có chuyện gì phát sinh.

Khả năng duy nhất chính là tin tức Vô Diện Vương bị bắt mà hắn nhìn thấy lúc trước, nhưng mà người này bị bắt sao lại có quan hệ cùng với mình cơ chứ?

Ngay khi hắn còn đang tập trung suy nghĩ những chuyện này, thanh âm bực bội của Ngự Kiếm Tiên phó Pháp Vương ở bên cạnh truyền đến làm cho hắn càng thêm khó chịu. Hắn đột nhiên trừng mắt nhìn nàng một cái rồi nói:

– Ngươi muốn chết.

– Ngươi…

Khi Ngự Kiếm Tiên vừa muốn nói cái gì đó thì nàng lại phát hiện

Lâm Phàm đột nhiên đánh tới. Mà lúc này ở trong tay đối phương là hai thanh trường kiếm hiện ra hoàng chi ý cực hạn.

– Ngươi thật sự là phiền phức muốn chết. Xem ra ta chỉ có thể chém chết ngươi.

Thái Hoàng Kiếm cùng Nhân Hoàng Kiếm trong tay Lâm Phàm đột nhiên rủ xuống, bổ về phía Ngự Kiếm Tiên.

– Không biết tự lượng sức mình.

Ngự Kiếm Tiên chợt quát to. Huyết Kiếm trong tay được nàng nhấc lên, hóa thành một vệt sáng màu máu, lấy một loại quỹ tích quỷ dị ngăn cản chiêu kiếm của Lâm Phàm.

Chỉ là, khi mấy thanh kiếm đụng vào nhau, sắc mặt của Ngự Kiếm Tiên đột nhiên đại biến. Từ trên hai thanh trường kiếm của đối phương, một sức mạnh mênh mông truyền đến khiến cho nàng hoàn toàn chống đỡ không nổi, Huyết Kiếm cũng suýt nữa bị đánh tuột khỏi tay.

– Làm sao có thể, ngươi…

– Thật sự là đủ phiền phức. Ta thật vất vả mới cho ngươi một lần cơ hội sống sót nhưng ngươi lại không biết trân quý. Hãy xem Vô Địch kiếm pháp của ta đây.

Lúc này, trong hai con ngươi của Lâm Phàm tựa như là có lửa giận đang thiêu đốt. Song kiếm lúc lên lúc xuống giống như là chặt thịt heo vậy.

Xoạt xoạt!

Huyết Kiếm vỡ nát, hoàn toàn không chịu nổi sức mạnh mênh mông bực này.

– Không…

Ngự Kiếm Tiên lộ vẻ hoảng sợ. Nàng không ngờ người này lại cường đại như thế. Rõ ràng chỉ là Thiên Cương cảnh tầng năm, làm sao lại cường hãn như vậy.

– Ta còn không có thi triển toàn…

Phốc phốc!

Lời còn chưa nói xong, Thái Hoàng Kiếm cùng Nhân Hoàng Kiếm

đã nhanh chóng hình thành lít nha lít nhít kiếm mang, chém vào trên thân thể Ngự Kiếm Tiên, như là cối xay thịt vậy.

Trong chốc lát, Ngự Kiếm Tiên đã tan thành mây khói.

Điểm tích lũy +8000.

– Hừ. Người nhỏ yếu như vậy mà cũng dám làm càn, hai thanh trường kiếm dạy ngươi làm người.

Trên không trung lúc này đã không có bóng dáng của Ngự Kiếm Tiên nữa, chỉ có từng giọt từng giọt mưa máu rơi xuống dưới đất.

– Nữ nhân, đây là thủ pháp nhân từ nhất của ta đối với ngươi. Làm như vậy thì hài cốt của ngươi sẽ không còn cho nên sẽ không bị dã thú khih nhờn.

– Ai nha. Ta lại quên mất nhẫn trữ vật rồi.

Lâm Phàm vỗ ót một cái, có chút bất đắc dĩ, thậm chí có chút im lặng. Không ngờ hắn vừa mới tiếc nuối vì đã phá hủy tất cả nhẫn trữ vật trong khu thứ sáu, vậy mà bây giờ lại tiếp túc phá hủy nữa. Thật là một chuyện bi ai.

– Không có thời gian lưu lại, nếu như không làm rõ ràng chuyện này thì trong lòng ta sẽ cảm thấy bất an.

Hai tay xé mở hư không rồi hắn nhanh chóng đi vào trong đó, chạy về phía tông môn. Chuyện vừa nãy chỉ là một khúc nhạc dạo ngắn mà thôi, không ảnh hưởng đến toàn cục.

Viêm Hoa tông, cửa sơn môn.

Hai đệ tử đứng nghiêm đứng thẳng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào phương xa như là hai vị thần gác cửa vậy.

Vô Địch phong Lữ sư huynh đã từng nói qua với bọn họ rằng việc trông coi sơn môn là vinh quang chí cao vô thượng. Bởi vì người gác cửa chính là đại biểu cho tinh thần diện mạo của tông môn, cho nên nhất định phải giữ vững tinh thần đến, biểu hiện ra một mặt tốt nhất cho người khác xem.

Sau khi hỏi thăm, bọn họ mới biết được, những lời này lại là do chính Vô Địch phong Lâm sư huynh nói.

Chuyện này khiến cho hai đệ tử này càng thêm ngưỡng mộ Lâm sư huynh.

Nhưng Lâm Phàm giống như cũng không có nói qua câu nói này, cũng không biết Lữ Khải Minh là từ đâu nghe được.

Đột nhiên, hư không vỡ ra, hai đệ tử lập tức xốc lại tinh thần. Đồng thời, bọn họ kịp thời làm tốt thông tri tông môn chuẩn bị. Nhưng khi nhìn người tới là ai, bọn họ cũng không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

– Tham kiến Lâm sư huynh.

– Ừm.

Lâm Phàm gật đầu cho qua. Sau đó, hắn vội vã đi về phía ngọn núi của lão sư.

– Lão sư mau tới giải nghi hoặc cho đồ đệ, sao nội tâm của con lại đột nhiên lo lắng không đâu.

Lâm Phàm bước vào sơn phong, hô to tuy nhiên lại không có người nào đáp lại.

Sau đó, hắn lại đi đến chỗ đỉnh núi mà lão sư thường xuyên đứng, thế nhưng mà vẫn không có thấy ai.

– Lão sư, người ở đâu…

Cảm giác không ổn lại tràn ngập ở trong lòng.

– Lâm Phàm, lão sư của ngươi vừa ra ngoài, tạm thời không ở trong tông môn.

Hỏa Dung xuất hiện, mở miệng nói.

– Hỏa Dung trưởng lão, lão sư của ta đi đâu?

Lâm Phàm nhíu mày. Hắn có cảm giác không ổn bởi vì hắn biết bình thường là lão sư cần trấn thủ tông môn cho nên không có khả năng đi ra ngoài, cho dù có thì cũng chỉ là một sức mạnh hình chiếu mà thôi. Bây giờ bản thể đều đi, hiển nhiên là có đại sự phát sinh.

Bởi vì nói dối cho nên sắc mặt của Hỏa Dung có chút mất tự nhiên:

– Lão sư của ngươi đi qua… Thái Thản tông, chẳng mấy chốc sẽ trở về.

Nhìn Hỏa Dung trưởng lão nói chuyện, Lâm Phàm luôn có cảm

giác không thích hợp, nói:

– Hỏa Dung trưởng lão, người đang gạt ta đúng không? Thân là trưởng lão công chính nhất, chính nghĩa nhất ở trong tông môn, người không nên nói dối. Gạt người thế nhưng mà sẽ vi phạm tâm linh. Huống hồ ngươi rõ ràng khôn quen nói dối, chỉ nhìn qua là đã bại lộ rồi.

Nghe hắn nói lời này, Hỏa Dung cũng choáng váng. Ông không ngờ mình nói láo kém như thế, chỉ đơn giản như thế liền bị nhìn ra.

Vì cái gì sư huynh nói dối, lại là mặt không đỏ tim không đập, một chút dị dạng đều không có, chẳng lẽ thật sự là mình không thích hợp hay sao?

– Hỏa Dung trưởng lão, trong lòng ta đang cảm thấy rất lo lắng. Trưởng lão nói cho ta biết đi, lão sư của ta đến cùng là đi đâu, có phải là có quan hệ với chuyện của Vô Diện Vương ở Nhật Chiếu tông kia hay không?

Lâm Phàm nhanh chóng hỏi.

Hỏa Dung sững sờ, nói:

– Chuyện này mà ngươi cũng biết sao?

Vừa dứt lời, ông lập tức nhận ra là mình lỡ lời.

– Quả nhiên, hai chuyện có liên quan sao?

Lâm Phàm sững sờ, sau đó nhanh chóng quay người, muốn rời đi.

– Ngươi đi đâu?

Hỏa Dung lập tức ngăn cản Lâm Phàm lại. Ông đã đáp ứng sư huynh, việc này tuyệt đối không thể để đồ đệ bảo bối này của sư huynh biết, bây giờ mình còn chưa nói cái gì mà tiểu tử này đã phán đoán ra. Tên này làm sao lại thông minh như vậy.

– Đi Nhật Chiếu tông.

Lâm Phàm nói.

– Không được, ngươi không thể đi. Trước khi đi, lão sư của ngươi đã nói với ta, không thể để ngươi đi Nhật Chiếu tông. Lúc này, nơi đó không phải là chỗ mà ngươi có khả năng đối mặt.

Hỏa Dung lập tức chặn lại nói.

Lâm Phàm cả giận nói:

– Vậy một mình lão sư của ta có thể đối mặt hay sao?

– Có thể.

Hỏa Dung gật đầu, nhưng sau đó lại có chút do dự, nói:

– Nhưng cũng không thể…

– Bên trong Nhật Chiếu tông thì không có người nào là đối thủ của sư huynh, nhưng người của Thánh Đường tông tuyệt đối sẽ xuất hiện.

Lâm Phàm xiết chặt nắm đấm, nói:

– Nếu lão sư biết, làm sao lại còn lựa chọn một người đi qua, đây không phải là…

Hỏa Dung lắc đầu, nói:

– Lâm Phàm, nếu như đó là đệ tử của ngươi, biết rõ nguy cơ trùng trùng, ngươi sẽ đi cứu sao?

– Ta sẽ.

Lâm Phàm chém đinh chặt sắt nói.

Sau đó, hắn sững sờ.

– Vô Diện Vương kia là đệ tử của lão sư sao?

Lâm Phàm hỏi.

Hỏa Dung gật đầu, nói:

– Ừm. Hắn là đệ tử ký danh được lão sư của ngươi thu nhận từ mười mấy năm trước. Nhưng dù hắn chỉ là đệ tử ký danh, lão sư của ngươi cũng sẽ đi, bởi vì tính cách của hắn chính là như thế. Thậm chí nếu như được lựa chọn giữa tông môn cùng đệ tử, hắn sẽ lập tức lựa chọn đệ tử mà không phải là tông môn. Điểm này ta làm không được, bởi vì Viêm Hoa tông còn vô số con dân cần thủ hộ. Sư huynh tuy ích kỷ, nhưng mà một vị sư phụ tốt.

Lâm Phàm trầm mặc, nói:

– Nếu như Thánh Đường tông xuất thủ thì tuyệt không phải là không tầm thường, mặc dù lão sư rất cường đại, có thể thoải mái nghiền ép đông đảo cường giả của Nhật Chiếu tông, nhưng Thánh Đường tông tuyệt đối sẽ phái ra những người mạnh nhất, một mình lão sư làm sao có thể chiến thắng được.

– Không được, ta phải đi. Dù biết rõ không địch lại, ta cũng muốn đi.

– Chờ một chút.

– Hỏa Dung trưởng lão, ngươi không cần ngăn cản ta. Các ngươi không đi, ta có thể hiểu được, nhưng mà thân là đệ tử của lão sư, ta tuyệt đối không thể thờ ơ nhìn lão sư lâm vào hiểm cảnh.

Lâm Phàm thản nhiên nói. Đây là không sợ, dù không địch lại, hắn cũng sẽ không khiếp đảm.

– Không. Ta cũng không phải là cản ngươi, mà là nếu như ngươi cứ lỗ mãng đi như thế thì cũng tuyệt đối không giúp được lão sư của ngươi. Nhưng nếu như ngươi có thể mời được hai người này, có lẽ có cơ hội.

– Ai?

Lâm Phàm hỏi.

– Nam Vực Băng Cốc, Băng Thiên Ma Long.

– Huyết Nhãn Ma Viên Vương.

– Hai vị cường giả này có quan hệ với lão sư của ngươi. Nếu như ngươi có thể mời được bọn họ xuất quan, trợ giúp lão sư của ngươi, có lẽ hết thảy cũng còn có đường lùi.

Hỏa Dung nói.

Nghe Hỏa Dung nói thế, Lâm Phàm lập tức nhớ tới, lúc trước, khi lão sư luyện chế binh khí cho mình, ông cũng đã nhắc qua về hai người này. Mặc dù hắn cảm giác quan hệ giữa lão sư cùng hai người này giống như không thích hợp, nhưng tình huống bây giờ cũng không cho hắn suy nghĩ nhiều như vậy.

– Đa tạ trưởng lão, ta hiện tại liền đi.

Nói xong, Lam Phàm không do dự, xé rách hư không, đi về phía Nam Vực Băng Cốc.

Chương 333: Chứng vọng tưởng cực kỳ nghiêm trọng

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Nhìn Lâm Phàm rời đi,Hỏa Dung lâm vào trầm tư. Ông không biết kết quả sau cùng sẽ là như thế nào, chỉ có thể thuận theo ý trời và hy vọng có thể thành công.

Nam Vực Băng Cốc không biết đã tồn tại từ khi nào. Ở nơi này, băng thiên tuyết địa, rét lạnh thấu xương, cho dù là Địa Cương cảnh đều khó mà chịu đựng lâu được.

Khí lạnh ở nơi này còn có thể đóng băng cả Địa Cương chi lực. Dù hít một hơi, nội tạng đều có thể bị đóng băng, dù muốn tu luyện cũng rất khó khăn.

Chính vì hoàn cảnh như thế mà nơi này không có quá nhiều sinh linh.

Mà đúng lúc này, một bóng người xé rách hư không, đi ra. Hắn không quan tâm đến khí lạnh ở nơi này mà đưa mắt tìm kiếm khắp nơi, muốn tìm được tung tịch của Băng Thiên Ma Long.

– Băng Thiên Ma Long ở nơi nào? Đến cùng là ở đâu?

Lâm Phàm không muốn lãng phí quá nhiều thời gian. Hắn nhất định phải mang theo cường giả đi Nhật Chiếu tông. Hỏa Dung trưởng lão đề cử nơi này, cũng nói Băng Thiên Ma Long này có thực lực không tầm thường, có lẽ rất mạnh.

Bây giờ nhìn hoàn cảnh ác liệt ở nơi này, hắn có thể xác nhận điểm này. Phải là tồn tại kinh khủng bực nào thì có thể sinh tồn ở nơi này.

– Quá lớn. Nam Cực Băng Cốc thật sự là quá lớn. Băng Thiên Ma Long kia đến cùng là ở nơi nào. Ở chỗ này, ngay cả khí tức cũng đều

bị ngưng kết, không biết ta nên đi chỗ nào để tìm kiếm đây.

Từ khi đi ra trong hư không, Lâm Phàm vẫn lơ lửng trên bầu trời.

Nơi này chỉ là một mảnh trắng xóa, hắn không nhìn thấy bất cứ sinh linh nào cả.

– Băng Thiên Ma Long, ngươi ở đâu…

Lâm Phàm rống lên. Thanh âm xuyên thấu hư không, đánh vỡ khí lạnh, hình thành gợn sóng, khuếch tán ra xung quanh. Hắn hi vọng tiếng hét này của mình có thể hấp dẫn Băng Thiên Ma Long đi ra.

Còn nếu tìm kiếm mà chẳng có mục tiêu như thế này thì thật sự là quá khó khăn.

Hắn chờ đợi hồi lâu nhưng xung quanh vẫn vô cùng an tĩnh, không có bất kỳ âm thanh nào đáp lại.

Lâm Phàm trầm mặc một lát. Sau đó tựa như là nghĩ đến điều gì, hắn quát:

– Thiên Tu, tới…

Thanh âm khuếch tán ra, sau đó tiêu tán.

Uỳnh!

Lập tức, một tiếng nổ vang lên ở phương xa. Một khí tức mênh mông bộc phát ra, hình thành cột sáng, phóng lên trên trời.

Khí tức kinh khủng truyền đến. Nam Vực Băng Cốc đã rất lạnh lẽo, nay lại càng thêm lạnh lẽo.

– Thiên Tu, lão bất tử nhà ngươi còn dám phái tiểu bối tới đây sao?

Tiếng rống giận dữ truyền đến. Vừa nghe qua, Lâm Phàm đã biết chủ nhân của tiếng rống đang rất khó chịu cùng phẫn nộ.

Quả nhiên quan hệ giữa Băng Thiên Ma Long này cùng lão sư tuyệt đối không phải là rất tốt. Mình mới thử một phen thì đã biết được rồi, chỉ có điều hình như quan hệ này cũng không phải là giống như ở trong suy nghĩ của mình vậy.

Mặc kệ mình gầm rú như thế nào thì Băng Thiên Ma Long này không thèm đáp lại.

Thế nhưng mà vừa nhắc đến tên của lão sư thì trong nháy mắt đối phương đã đáp lại, hơn nữa nghe ngữ khí thì rất phẫn nộ.

Lúc này, mặt đất chấn động, lớp băng phía dưới Lâm Phàm xuất hiện vết rạn.

Phương xa, trong sương mù màu trắng có một bóng đen to lớn xuất hiện.

– Đây chính là Băng Thiên Ma Long sao? Con rồng này lớn quá vậy.

Lâm Phàm ngẩng đầu, có chút giật mình. Cho dù Băng Thiên Ma Long là yêu thú thì tuyệt đối cũng là tồn tại cao cấp nhất trong yêu thú. Đúng lúc này, từ trên thân thể của Băng Thiên Ma Long, uy áp ngập trời bạo phát ra. Ở trước mặt nó, bất cứ sinh linh gì đều muốn cúi đầu.

Nhưng đối với Lâm Phàm, uy áp này không có bất kỳ tác dụng gì. Hắn vẫn bình tĩnh tự nhiên, không một chút hoảng hốt.

– Tiểu bối, ngươi là người vừa nhắc đến Thiên Tu sao? Ngươi có quan hệ như thế nào với hắn? Bây giờ hắn ở đâu?

Thanh âm to hình thành trùng kích khiến cho Lâm Phàm cảm thấy inh tai. Hơi thở của Ma Long càng khiến cho Lâm Phàm không mở được mắt ra.

– Hazz. Quên đi. Ở dưới uy áp cường đại của bản long, ngươi có thể đứng thẳng đã rất miễn cưỡng, lại càng không cần phải nói đến việc trả lời vấn đề của bản long.

Lời nói này thể hiện sự cường đại, tự tin, còn có cảm thán đối với nhân loại nhỏ bé.

– Băng Thiên Ma Long, lão sư của ta đi Nhật Chiếu tông cứu người. Tình huống nguy hiểm vạn phần. Xin ngài đi hỗ trợ ông ấy.

Lâm Phàm đợi không được lâu như vậy. Thậm chí ngay cả một chút thời gian hắn cũng không muốn lãng phí. Bởi vì, hắn không biết lúc này tình huống ở chỗ lão sư là như thế nào.

– Cái gì? Sao ngươi lại có thể thoải mái nói chuyện khi có uy áp của bản long được? Chuyện này làm sao có thể xảy ra? Chờ một chút, ngươi nói Thiên Tu đi Nhật Chiếu tông, muốn mời ta đi hỗ trợ?

Lúc nàu, thân thể khổng lồ của Băng Thiên Ma Long đã xuất hiện ở trước mặt Lâm Phàm.

Một đôi cánh màu trắng như tuyết mở rộng che khuất nửa bầu trời, lân giáp to lớn bao phủ dày đặc ở trên thân mình, mà bên trên mỗi một mảnh lân giáp còn lạc ấn vô số phù văn, mỗi một phù văn đều tản ra quầng sáng chói mắt.

– Vâng. Xin ngài hỗ trợ. Mặc kệ là điều kiện gì, Lâm Phàm ta đều sẽ đáp ứng.

Lâm Phàm nuốt nước bọt. Băng Thiên Ma Long ở trước mắt này tuyệt đối rất mạnh. Khí tức của con rồng này còn mạnh hơn so với Lực Đế Chi Chủ, thậm chí mạnh rất nhiều. Lấy thực lực bây giờ của mình, cũng không biết có thể lưu lại vết tích ở trên lân giáp kia hay không.

Móng tay to lớn, bén nhọn xuất hiện ở trước mặt Lâm Phàm. Băng Thiên Ma Long nói:

– Tiểu tử, ngươi đang nói cái gì? Tại sao Băng Thiên Ma Long ta lại phải giúp ngươi? Ngươi sẽ lấy cái gì để đả động ta. Về phần Thiên Tu, hắn chính là người khiến cho bản long rất khó chịu đó, tại sao ta phải đi cứu hắn. Nhưng nếu như ngươi có thể làm được một việc, có lẽ bản long sẽ suy nghĩ thêm một chút.

Mà đúng lúc này, cảnh tượng để Băng Thiên Ma Long ngây người phát sinh, Lâm Phàm lại nhanh chóng quay đầu rời đi.

– Chờ một chút, ngươi đi đâu vậy?

Lâm Phàm nói:

– Ta không muốn lãng phí thời gian.

Nhìn bóng người đã sắp đi xa, Băng Thiên Ma Long bất đắc dĩ lắc đầu, nói:

– Thật đúng là một tiểu tử quật cường.

Đôi cánh trắng của Băng Thiên Ma Long chấn động mạnh, hư không vỡ nát rồi đột nhiên nó duỗi trảo tóm lấy Lâm Phàm và bay về phương xa.

– Tiểu tử, tốc độ của ngươi quá chậm. Nhớ kỹ, bản long là nể tình Thiên Tu mới đi hỗ trợ, cũng không phải là miễn phí giúp đỡ.

Lần tiếp theo đừng đến tìm ta.

Lâm Phàm không ngờ Băng Thiên Ma Long này lại có tốc độ nhanh như thế. Trong chốc lát, bọn họ đã rời khỏi Nam Vực Băng Cốc rồi. Tốc độ này còn nhanh hơn so với đi vào hư không tới vài lần.

– Chúng ta còn cần đi đến lãnh địa của Huyết Nhãn Ma Viên nữa.

Lâm Phàm nói.

– Đi lãnh địa của Huyết Nhãn Ma Viên làm gì? Chẳng lẽ ngươi muốn đi mời cả Huyết Nhãn Ma Viên Vương kia nữa sao? Thú vị!

Tựa như là nghĩ đến chuyện gì vậy, Băng Thiên Ma Long cười nói:

– Vậy chúng ta sẽ đi đến lãnh địa của Huyết Nhãn Ma Viên.

Bị Băng Thiên Ma Long nắm lấy bay lượn, Lâm Phàm cũng không thấy rõ cảnh tượng trước mắt, chỉ cảm thấy một mảnh trắng xóa. Tốc độ này đến cùng là nhanh cỡ nào, hay là nói đã phá vỡ cực hạn, đạt tới một cấp độ khác.

Hắn còn không có suy nghĩ xong thì Băng Thiên Ma Long đột nhiên dừng lại.

– Đến nơi rồi.

Lâm Phàm chấn kinh. Hắn không ngờ chỉ trong nháy mắt mà bọn họ đã đến nơi rồi. Chuyện này sao có thể xảy ra? Tốc độ của Băng Thiên Ma Long này đến cùng là nhanh cỡ nào vậy.

Lúc này, thân hình khổng lồ của Băng Thiên Ma Long nổi bồng bềnh giữa không trung, che kín cả lãnh địa của Huyết Nhãn Ma Viên. Những con Huyết Nhãn Ma Viên sinh hoạt ở nơi này tức giận gào thét, biểu đạt sự bất mãn.

– Mấy nhóc chớ quấy rầy. Đáng ghét.

Ma Long trừng mắt một cái. Cảm nhận được uy áp của Băng Thiên Ma Long, những Huyết Nhãn Ma Viên này đột nhiên run lên, không dám ho he nữa.

– Huyết Nhãn Ma Viên Vương, ngươi mau ra đây đi. Thiên Tu đi Nhật Chiếu tông, rất có thể sẽ bị những tên kia làm thịt. Mặc dù trước kia hắn làm cho chúng ta rất khó chịu, nhưng bất kể nói thế

nào, hắn cũng từng là đồng bọn của chúng ta. Ngươi thấy ta nói đúng hay không?

Uỳnh!

Đúng lúc này, một bóng đen khổng lồ xuất hiện.

Huyết Nhãn Ma Viên vốn là rất to lớn, nhưng mà Huyết Nhãn Ma Viên Vương còn to lớn hơn, thân hình không khác gì một ngọn núi cả.

Trong lòng của Lâm Phàm run lên. Hắn thầm nhủ chủng tộc này không thể trêu, những khỉ con này không thể trêu.

Đúng lúc này, hắn cảm nhận được địch ý từ xa truyền lại.

Quay đầu tìm kiếm một chút, cuối cùng hắn cũng xác định được mục tiêu.

Thì ra là nó, con Huyết Nhãn Ma Viên đã từng bị tiếng lựu đạn nổ của mình bức bách phải rời xa lãnh địa kia. Không ngờ ở chỗ này hắn lại nhìn thấy nó.

Nhật Chiếu tông, Bình Nguyên Hoang Huyết.

Mặt đất ở nơi này có màu đỏ như máu. Hơn nữa, chỗ này cực kỳ hoang vu, chỉ có mấy tảng đá lớn đứng sừng sững ở chỗ đó.

Phương xa, một tòa Đoạn Đầu đài màu đen được dựng lên, cực kỳ dễ thấy. Đoạn Đầu đài dính đầy máu tươi nhưng bởi vì thời gian đã quá xa xưa, máu tươi đều đã biến thành màu đen.

Một bóng người quỳ ở nơi đó, cúi đầu. Lúc này, toàn thân người này đã bị phong ấn, chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi thẩm phán cuối cùng đến.

Mà ở trong hư không gần Đoạn Đầu đài, mấy trưởng lão đỉnh tiêm của Nhật Chiếu tông đang ẩn nấp, trò chuyện với nhau.

– Không biết Vô Diện Vương sẽ hấp dẫn kẻ nào tới đây nhỉ? Bây giờ, có không ít tổ chức vẫn tiềm phục tại trong tông môn, có lẽ lần này chúng ta có thể dẫn toàn bộ bọn họ ra.

Cơ Uyên cười lạnh. Hắn tin tưởng, chỉ cần truyền tin tức này ra thì nhất định sẽ có người đến. Dù sao, lấy trứng chọi đá, cứu vớt đồng bạn,… chẳng phải là chuyện mà người của Viêm Hoa tông thích làm nhất hay sao?

Cung Bản Tàng gật đầu, nói:

– Cơ Uyên, ngươi còn không có thôi diễn ra được địa vị của người này tại Viêm Hoa tông sao?

Cơ Uyên lắc đầu, nói:

– Thôi diễn không ra, nhưng kẻ này tuyệt đối là một đại nhân vật. Không biết lần này sẽ là ai tới, Cát Luyện, Hỏa Dung hay là Khô Mộc… Nếu như lần này, chúng ta có thể chém những lão già này, vậy thì Viêm Hoa tông coi như tổn thất nặng nề.

– Nếu như Thiên Tu tới thì càng tốt, đã lâu lắm rồi, lão phu chưa gặp được người có thể tiếp một kiếm của ta.

Cung Bản Tàng điên cuồng nói, thậm chí có chút chờ mong.

Cơ Uyên lắc đầu, nói:

– Không có khả năng. Thiên Tu làm sao lại đến Nhật Chiếu tông được. Viêm Hoa tông vẫn cần có hắn trấn thủ. Ai đến cũng có khả năng, chỉ có Thiên Tu là không thể.

– Huống hồ, ngươi cho là hắn sẽ đến sao? Mặc dù Vô Diện Vương này rất trọng yếu với Viêm Hoa tông, nhưng cũng không tới mức để Thiên Tu phải rời tông.

– Mà nếu như thực sự là Thiên Tu đến, vậy chúng ta phải lập tức cầu viện Thánh Đường tông. Dù sao chỉ có Thánh Đường tông hỗ trợ, chúng ta mới có thể lưu gia hỏa này lại.

Phương xa.

Một bóng người đang đi trên Bình Nguyên Hoang Huyết. Mặc dù trông rất chậm rãi nhưng mỗi một bước chân của người này đều cách nhau rất xa.

Súc địa thành thốn, đây là chuyện mà chỉ có người cực kỳ mạnh mẽ mới làm được.

Vô Diện Vương quỳ ở nơi đó, sắc mặt bình tĩnh. Hắn không có bởi vì tử vong đến mà cảm thấy e ngại, chỉ muốn yên lặng chờ cái chết giáng lâm.

– Đồ nhi, ta tới…

Đột nhiên, một thanh âm vang lên ở trong tai Vô Diện Vương.

Hắn nhanh chóng ngẩng đầu, nhìn về phương xa. Lúc này, một bóng người cầm trường thương đi đến. Mặc dù không nhìn thấy mặt nhưng mà hắn có thể cảm giác được là ai tới…

Thiên Tu biết hành động lần này sẽ cực kỳ nguy hiểm. Nhật Chiếu tông tất nhiên đã biết Vô Diện Vương này chính là đệ tử ký danh của ông cho nên mới tuyên truyền trắng trợn, khiến cho ông phải ra tay.

Mặc dù biết rõ sẽ gặp nguy hiểm nhưng ông cũng tuyệt đối sẽ đi.

Cường giả của Thánh Đường tông cũng tuyệt đối đã tiềm phục tại nơi này. Đã bao nhiêu năm rồi, ông chưa thoải mái đánh một trận cùng bọn gia hỏa này.

Chỉ là lần này, sẽ có một phương đổ máu, lưu lại vết tích vĩnh hằng ở đây.

Lúc này, Thiên Tu đứng ở nơi đó, nhìn về phía Đoạn Đầu đài.

– Tới! Rốt cục có người tới rồi.

Cơ Uyên xuất hiện, nổi bồng bềnh giữa không trung. Cối xay dưới thân nhẹ nhàng chuyển động.

Cung Bản Tàng ôm kiếm trong ngực, bước ra hư không. Kiếm ý lăng lệ, sắc bén, cắt đứt thiên địa.

– Cơ Uyên, Cung Bản Tàng, đã lâu không gặp.

Nhìn về phía hai người, Thiên Tu thản nhiên nói. Ông không có để hai người này ở trong lòng mà là cảnh giác nhìn quanh hư không:

– Lão phu đã tới rồi, các ngươi còn muốn ẩn núp tới khi nào? Chẳng lẽ lúc này các ngươi còn nghĩ đến chuyện đánh lén hay sao?

Không người đáp lại, hư không rất bình tĩnh.

– Thật là khiến người ta phẫn nộ. Thân là người của tông môn đệ nhất trên thế gian mà cũng không dám đi ra đối mặt hay sao? Chẳng lẽ cấc ngươi còn muốn lão phu tự mình động thủ.

Không thấy Thiên Tu làm bất kỳ động tác gì, hư không đột nhiên vỡ ra. Rõ ràng chỉ bằng uy áp mà Thiên Tu đã biến không gian xung quanh thành hư vô.

Cơ Uyên cùng Cung Bản Tàng không hiểu người tới này là có ý

gì. Tại sao người này lại hô to đối với một mảnh hư không, còn chấn vỡ hư không nữa?

Trong hư không có giấu người sao?

Giống như là không có đi.

Chương 334: Một thương chống sạch sẽ

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Thiên Tu nghiêm mặt lại, tay nắm chặt trường thương, sức mạnh nhảy lên tới đỉnh phong. Đến tầng thứ này, một cái sơ sẩy đều có thể khiến bọn họ vạn kiếp bất phục.

Trên thế gian, người có thể cùng ông sánh vai không nhiều nhưng cũng không ít.

Đáng tiếc là Nhật Chiếu tông không có.

Ông biết Thánh Đường tông rất muốn hắn chết, nhưng vẫn không tìm thấy cơ hội. Bây giờ đệ tử ký danh của ông tiềm phục tại Nhật Chiếu tông bị bắt lại, tin tức xử quyết còn được công bố ra ngoài, đơn giản chính là vì dẫn ông tới.

Tuy biết sẽ có vô số cường giả đang chờ đợi nhưng ông vẫn không lo không sợ. Cho dù Vô Diện Vương chỉ là một đệ tử ký danh thì vẫn là đệ tử của ông, sao ông có thể để người khác giết chết

Huống chi, vì tông môn, đệ tử này đã trả giá nhiều như thế, sao ông có thể vì tự vệ, mà vứt bỏ hắn được.

– Bích Không, chớ sợ, vi sư sẽ không để ngươi chết ở chỗ này.

– Cơ Uyên, Cung Bản Tàng gọi chủ tử của các ngươi ra đi. Các ngươi dẫn lão phu tới đơn giản chính là muốn lưu lão phu lại, nhưng lão phu há lại là người mà các ngươi có khả năng đối mặt. Tất cả đều cút ra đây cho lão phu.

Tiếng hét to, vang động núi sông, mang theo hung uy vô tận đánh nát hư không. Thiên Tu xoay đầu, tìm kiếm người đang ẩn nấp.

Đúng lúc này, ở chỗ sâu trong Nhật Chiếu tông, một đôi mắt đột nhiên mở ra, tựa như là không dám tin.

– Khí tức này… là Thiên Tu, làm sao có thể, làm sao mà hắn lại tới.

Tông chủ của Nhật Chiếu tông kinh hãi, thậm chí chưa bao giờ nghĩ đến mọi chuyện sẽ trở thành như vậy.

– Không tốt, Cơ Uyên cùng Cung Bản Tàng không phải là đối thủ của hắn.

Lập tức, tông chủ của Nhật Chiếu tông bước vào hư không, đi về phương xa.

Cung Bản Tàng cùng Cơ Uyên đều biến sắc, tựa như là nghĩ đến chuyện gì đó kinh khủng vậy.

– Ngươi là Thiên Tu…

Toàn bộ Viêm Hoa tông thì chỉ có Thiên Tu mới có thể có được khí tức này, uy thế này.

– Ừm? Làm sao, lão phu tới làm các ngươi thấy bất ngờ hay sao? Chẳng lẽ các ngươi không biết người này là đệ tử ký danh của lão phu?

Thiên Tu ngưng thần nói. Cứ tiếp tục giả vờ đi, các ngươi thật sự cho rằng lão phu sống nhiều năm như vậy hết thảy đều là toi công hay sao.

Đầu tiên giả bộ như không biết mình là ai sau đó đột nhiên ra tay độc ác, tình huống ông đã gặp qua không biết bao nhiêu làn rồi.

Chỉ là, tình huống lúc này có chút không đúng. Hư không xung quanh rõ ràng không có một ai, cường giả của Thánh Đường tông lại không có đến, chuyện này sao có thể xảy ra.

Nhật Chiếu tông khẳng định biết không phải là đối thủ của lão phu, nhất định sẽ cầu viện cường giả của Thánh Đường tông.

Mà cường giả của Thánh Đường tông vẫn muốn giết chết mình, cho nên tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội tốt thế này.

– Lão sư…

Hàn Bích Không lệ rơi đầy mặt. Hắn không ngờ lão sư lại thật sự tới cứu mình, hắn chỉ là một đệ tử ký danh của lão sư thôi mà.

Thiên Tu gật đầu, nói:

– Bích Không, chờ vi sư xử lý cường giả của Thánh Đường tông rồi sẽ cứu ngươi ra ngoài. Những năm này ngươi đã vất vả rồi.

Hàn Bích Không lắc đầu, nói:

– Lão sư, bọn họ không biết ta là đệ tử ký danh của ngài.

– Bích Không… Chờ một chút.

Lúc này, Thiên Tu sửng sốt nói:

– Ngươi vừa mới nói cái gì? Bọn họ không biết ngươi là đệ tử ký danh của lão phu hay sao?

Hàn Bích Không lắc đầu, nói:

– Không biết.

– Cơ Uyên, Cung Bản Tàng, các ngươi không có đi Thánh Đường tông tìm chủ tử của các ngươi.

Ánh mắt của Thiên Tu lập tức khóa chặt hai người Cung Bản Tàng. Chỉ cần bọn họ mở miệng, ông sẽ có thể biết được hết thảy.

Cơ Uyên cùng Cung Bản Tàng đột nhiên lui lại một bước, con ngươi co lại. Nghìn tính vạn tính, bọn họ cũng không có nghĩ rằng mình lại dẫn Thiên Tu tới.

– Lão phu minh bạch.

Thiên Tu lập tức nhẹ nhàng thở ra. Từ tông môn đến đây, sắc mặt của ông vẫn rất ngưng trọng, bởi vì ông biết trận chiến này sẽ rất gian khổ. Nếu như một đối một thì ông cũng không sợ. Nhưng cường giả của Thánh Đường tông không chỉ có một tên, nếu như bọn họ cùng xông lên quần ẩu thì hậu quả khó mà lường được, khả năng ông ngã xuống tại Nhật Chiếu tông là rất cao.

Nhưng hôm nay, đám người kia lại không đến, vậy thì còn hù dọa được ai đây.

Đều lớn tuổi như vậy, không ngờ ông lại cũng sẽ bị hù sợ. Thật đúng là mất mặt.

Nguyên bản đang cảnh giác, ông cũng buông lỏng, người đều trở nên tùy ý hơn.

Cơ Uyên kinh hãi nói:

– Thiên Tu, ngươi làm sao lại đến? Ngươi lại rời tông, ngươi… Ngươi.

Bởi vì quá mức hoảng sợ mà hắn cũng không biết nên nói cái gì. Tại sao Thiên Tu lại tới? Nói đùa cái gì vậy. Tại sao lần này hắn lại dẫn tồn tại kinh khủng bực này tới.

– Nếu đã tới, vậy cũng chớ đi. Cung Bản Tàng, bốn mươi năm trước, ngươi thừa lúc lão phu bị trọng thương để đánh lén, cho nên ta chỉ có thể tiếp được một kiếm của ngươi. Thế là từ đó đến nay, ngươi liền tự xưng Kiếm Đạo Chi Thần, ở bên ngoài nói khoác, lão phu chỉ có thể tiếp một kiếm của ngươi.

– Lão phu lòng dạ như biển, cho nên từ trước tới giờ không để việc này ở trong lòng. Nhưng bây giờ nếu ngươi đã tới, vậy ta liền tiếp thêm một kiếm của ngươi. Chỉ có điều, ngươi dám rút kiếm sao?

Thiên Tu buông lỏng. Cường giả của Thánh Đường tông không đến thì ai có thể lưu ông lại, ai có thể chiến đấu với ông.

Lúc đầu, ông còn nơm nớp lo sợ, bởi vì cường giả so chiêu có thể nói là kinh thiên động địa, nếu như bị mấy cường giả của Thánh Đường tông áp chế, ông cũng không có nắm chắc nói có thể dẫn người còn sống rời đi.

Bây giờ, đám lợn Nhật Chiếu tông này thậm chí vẫn không biết người mà bọn họ dẫn tới là ai. Thật đúng là chuyện khiến cho người ta cười đến rụng răng.

Bàn tay của Cung Bản Tàng chộp vào chuôi kiếm, nhưng đối mặt với Thiên Tu, hắn lại không có dũng khí rút kiếm.

Thiên Tu nhanh chóng vác trường thương lên vai, bỏ mặt nạ xuống, lộ ra khuôn mặt lúc tuổi còn trẻ.

– Lần này, lão phu lấy trạng thái đỉnh phong đến đây là muốn thoải mái đánh một trận nhưng kết quả là….Các ngươi là muốn trêu đùa lão phu hay sao? Hay là nói, các ngươi quá mức tưởng niệm lão phu, cho nên mới dùng biện pháp này mời ta đến nói chuyện cũ?

Nhìn thấy khuôn mặt của Thiên Tu, Cung Bản Tàng lập tức nhớ lại chuyện cũ. Khi đó, hắn cũng còn rất trẻ trung, tại Nhật Chiếu tông hắn được xưng là kỳ tài Kiếm Đạo, không người có thể cùng hắn sánh vai, thậm chí mấy đại tông môn cũng không có mấy người có thể cùng hắn sánh vai.

Chỉ là về sau, hắn gặp được một người trẻ tuổi. Người này tùy tiện lấy một thanh kiếm phổ thông ra, chặt đứt kiếm của hắn, cho hắn biết cái gì mới là kiếm mạnh nhất. Người tuổi trẻ kia chính là Thiên Tu.

Về sau có một lần, hắn biết Thiên Tu bị trọng thương liền vội vàng tìm tới rồi không quan tâm, rút kiếm trấn áp. Kết quả rất tốt, Thiên Tu chỉ có thể tiếp một kiếm của hắn, sau đó bỏ chạy.

Từ nay về sau, hắn phong kiếm, không rút kiếm chiến đấu cùng người khác nữa, đồng thời hắn còn lan truyền tin tức, ngoại trừ Thiên Tu thì không còn người có thể tiếp một kiếm của hắn.

Dựa vào thanh danh này, hắn đã lăn lộn 40 năm. Bây giờ, Thiên Tu xuất hiện ở trước mặt hắn, để hắn rút kiếm, hắn lại cảm thấy run rẩy, e ngại.

Lúc này, Thiên Tu đi về phía Đoạn Đầu đài.

– Cung Bản Tàng rút kiếm đi. Để ta nhìn xem lão phu còn có thể tiếp một kiếm này của ngươi hay không?

Chỉ là, dù ông có nói như thế nào, Cung Bản Tàng cũng không có rút kiếm, mặt đỏ tới mang tai, nói:

– Thiên Tu, ngươi đừng khinh người quá đáng.

– Ta khinh ngươi thì làm sao? Có bản lĩnh thì ngươi rút kiếm chiến đấu với ta.

Sau đó, ông đưa mắt vừa nhìn về phía Cơ Uyên đang luống cuống ở một bên.

– Cơ Uyên, chúng ta cũng đã lâu không thấy rồi. Sao ngươi vẫn còn giữ cái cối xay rách nát này vậy? Hiện giờ người thế nào? Đã lĩnh ngộ ra đại thần thông vô song nào chưa?

Cơ Uyên đỏ mặt, nói:

– Thiên Tu, chớ có càn rỡ, vật này chính là Thiên Cực Luân Hồi Thạch, có thể khám phá Vận Mệnh Trường Hà.

– Hừ. Ta nói là cối xay rách nát thì chính là cối xay rách nát. Ngươi nên biết vì sao mà bốn mươi năm trước, lão phu không giết ngươi chứ? Đó là vì lão phu muốn nhìn một chút, sau khi cầm cái cối xay rách nát này thì ngươi có thể trưởng thành đến mức nào. Bây giờ

xem ra, ngươi cũng phế đi rồi. Lần này, chắc ngươi không thể thôi diễn ra rằng lão phu sẽ đến đi?

Thiên Tu khinh thường cười, đi thẳng tới Đoạn Đầu đài, phá vỡ phong ấn trên người Hàn Bích Không.

– Cho nên nói, phế vật giết ngược lại là đáng tiếc, giữ lại về sau cũng có thể chế giễu.

Thiên Tu nhục nhã không chút kiêng kỵ, nhưng mà Cơ Uyên cùng Cung Bản Tàng cũng không dám hành động.

Bọn họ cũng thật không ngờ lần này lại dẫn Thiên Tu tới.

– A!

Tiếng hét không cam lòng vang lên. Cung Bản Tàng tức giận gào thét, thần sắc dữ tợn, nhìn chằm chằm vào Thiên Tu.

Thiên Tu lắc đầu, nói:

– Hét cái gì mà hét? Giọng thì rất lớn, nhưng có bản lĩnh thì ngươi rút kiếm đi, để lão phu nhìn xem Kiếm Đạo của ngươi đã tiến bộ như thế nào.

– Sĩ khả sát bất khả nhục, Thiên Tu ngươi quá càn rỡ.

Âm vang!

Không chịu nổi nữa, Cung Bản Tàng rút kiếm ra. Kiếm thần ý phản phác quy chân bạo phát ra. Không thấy quầng sáng, không thấy ba động, chỉ là một kiếm tùy tiện chém tới, nhanh đến cực hạn, cũng sắc bén đến cực hạn.

Đây là Kiếm Đạo mà Cung Bản Tàng lĩnh ngộ.

Một kiếm ra, thiên địa tựa như là đọng lại vậy.

Lúc này, đột nhiên, một thanh trường thương phá không mà đến, dễ như trở bàn tay, chặn một kiếm của Cung Bản Tàng lại.

Không có bất kỳ ba động gì, càng không có bất luận khí thế gì, ở trong tay Thiên Tu, chỉ động tác đâm đơn giản lại hóa mục nát thành thần kỳ, hủy diệt hết thảy chiêu thức.

– Đây là… Thần.

Cung Bản Tàng trợn tròn mắt. Chỉ thấy phía trên Thiên Tùng Kiếm xuất hiện vô số vết rạn, mặc dù không có vỡ tan, lại cách vỡ tan không xa.

– Lão phu vẫn chỉ là Bán Thần, khoảng cách đến thần còn kém rất nhiều. Như thế nào? Lão phu phải chăng rất khiêm tốn.

Thiên Tu cười nói. Trong chớp mắt, mũi nhọn của trường thương đã đâm thẳng đến chỗ mi tâm của Cung Bản Tàng.

Không có bất kỳ ba động gì lại làm cho Cung Bản Tàng không có cách nào động đậy, tựa như là toàn bộ thân hình đều bị phong tỏa lại vậy.

– Động đi.

Cung Bản Tàng rống giận trong lòng, muốn để thân thể động đậy thế nhưng mà khí cơ toàn thân đều bị khóa chặt lại, không thể động đậy.

Đúng lúc này, từ hư không, một cánh tay nhô ra, khoác lên vai Cung Bản Tàng rồi kéo mạnh về sau, muốn cứu hắn.

– Hừ. Ngươi rốt cuộc đã đến. Nhưng ngươi muốn cứu người đi thì cũng phải lưu lại chút gì đó chứ.

Thiên Tu cười. Cổ tay khẽ động. Lập tức, một cánh tay đẫm máu bay lên.

Một tiếng kêu thảm thiết truyền đến.

– Thiên Tu, ngươi lại chém cánh tay phải của ta.

Cung Bản Tàng quát ầm lên. Lúc này, ở chỗ cánh tay phải bị một sức mạnh huyền diệu bao phủ, sau đó một cánh tay rất bé nhỏ mọc ra.

Thiên Tu cười, nói:

– Không thú vị. Thì ra là Sinh Sinh Tạo Hóa thuật. Đáng tiếc, ngươi còn không có lĩnh ngộ hoàn toàn, cho nên chỉ sinh trưởng ra cánh tay nhỏ như vậy.

– Nhưng đây cũng là cơ duyên mà lão phu đưa cho ngươi. Về sau, ngươi cứ cầm kiếm bằng tay trái đi.

Thiên Tu hời hợt nói.

Mặc dù Cung Bản Tàng đã dùng Sinh Sinh Tạo Hóa thuật để đoạn chi trùng sinh, nhưng chỉ mọc ra được một cánh tay thật nhỏ, về sau muốn thay đổi cũng không được.

– Thiên Tu, ta cùng ngươi thế bất lưỡng lập.

Cung Bản Tàng gào thét, thần sắc dữ tợn, hai con ngươi đều biến thành đỏ hồng, hiển nhiên là rất phẫn nộ.

– Bây giờ, không cần ngươi nói, chúng ta đã là thế bất lưỡng lập rồi.

Thiên Tu cười nói. Sau đó, nhìn về phía bóng người ở một bên, ông nói:

– Tông chủ đi ra mới là sáng suốt. Bởi vì, coi như toàn bộ trưởng lão đỉnh tiêm của tông môn các ngươi ra hết, lão phu chỉ cần một thương cũng có thể dọn sạch sẽ.

Tông chủ của Nhật Chiếu tông âm trầm nói:

– Thiên Tu, không ngờ ngươi lại đạt đến mức độ này. Xem ra, ngươi cũng sắp đột phá Bán Thần rồi. Chẳng qua nếu như ngươi dám can đảm đại khai sát giới ở Nhật Chiếu tông, Thiên Tông điện tuyệt đối sẽ không mặc kệ, thậm chí sẽ liên hợp những tông môn khác cùng chế tài Viêm Hoa tông. Hậu quả bực này ngươi tiếp nhận nổi sao?

Chương 335: Yêu càng nhiều hận càng sâu

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– Lão phu là ăn ngay nói thật mà thôi.

Thiên Tu ngạo nghễ nói. Khôi giáp dữ tợn, bá khí tản ra hàn quang, đồng thời còn nhanh chóng bạo phát ra khí thế do ông tích lũy sau khi chiến đấu với vô số thiên kiêu.

Thời đại gió nổi mây phun kia là khoảng thời gian mà ông thích nhất. Chỉ là hiện tại đã già, lại tu thân dưỡng tính, cho nên ông không muốn tùy ý động thủ.

– Hừ. Thiên Tu, ngươi đến Nhật Chiếu tông ta rồi chặt đứt cánh tay của trưởng lão tông ta, việc này ngươi muốn như thế nào?

Tông chủ của Nhật Chiếu tông lạnh lùng nói.

Thiên Tu cười nói:

– Năm đó ta thấy thiên phú của ngươi không sai, có thể đuổi sát sau lưng lão phu. Bây giờ, ngươi đã đột phá đến Bán Thần cảnh chưa?

– Vẻn vẹn nửa bước.

Tông chủ của Nhật Chiếu tông không biết lời này của Thiên Tu là có ý gì, nhưng vẫn thản nhiên trả lời.

– A. Chỉ mới bước được nửa bước thôi sao, vậy thì đó chính là không vào rồi. Vậy ngươi có biết tu vi của lão phu là gì hay không?

Thiên Tu cười nói. Mặc dù mâu thuẫn giữa hai tông đã cực sâu nhưng lúc này song phương nói chuyện với nhau thật giống như rất hòa bình vậy.

sắc mặt của tông chủ Nhật Chiếu tông trở nên âm trầm. Hắn

không biết Thiên Tu đến cùng đạt được cơ duyên gì mà có thể để tu vi tăng lên nhanh như thế.

– Bán Thần.

Thiên Tu gật đầu. Trường thương trong tay ông đột nhiên huy động, đặt ở trên yết hầu tông chủ của Nhật Chiếu tông. Ông nói:

– Nếu trong lòng hiểu rõ, ngươi còn dám càn rỡ ở trước mặt lão phu hay sao? Lúc lão phu trở thành Bán Thần, đồng thời còn đã tìm được phương hướng tiến lên cảnh giới cao hơn, mà ngươi thì vẫn còn không trở thành Bán Thần cảnh.

– Nhưng ta cũng có thể lý giải, nơi chật hẹp, nhỏ bé như Nhật Chiếu tông có thể xuất hiện thiên tài như ngươi cũng coi là không sai rồi, chỉ là còn cần chủ nhân che chở.

– Nếu như không phải là cân nhắc quá nhiều, lão phu muốn diệt sạch người của Nhật Chiếu tông các ngươi rồi.

Lời này vừa nói, bầu không khí đột nhiên trở nên áp lực.

Bọn họ thật không ngờ Thiên Tu lại rời tông, đến đây cứu người. Đây quả thực là chuyện không có cách nào tưởng tượng.

– Ha ha ha!

Lúc này, tông chủ của Nhật Chiếu tông cười ha hả.

– Bốn mươi năm trước, bổn tông chủ có lẽ sẽ tin tưởng ngươi sẽ diệt sạch Nhật Chiếu tông ta nhưng mà bây giờ, bổn tông chủ dám nói một câu là ngươi không dám. Lấy đầu của một mình ta đổi lấy đầu người của vô số con dân Viêm Hoa tông ngươi cũng là một khoản buôn bán không tệ.

– Thiên Tu, nhuệ khí của ngươi đã bị Viêm Hoa tông mài mòn rồi. Thiên Tu vô pháp vô thiên trước kia đã sớm chết đi rồi.

Thiên Tu buông trường thương xuống, nói:

– Ngươi nói rất đúng, lão phu của trước kia đã sớm chết đi, mà bây giờ lão phu chính là một con người mới. Chờ đến khi lão phu thành thần thì có thể sẽ lấy đầu của các ngươi để chúc mừng một phen.

Tông chủ của Nhật Chiếu tông hơi biến sắc. Nhưng thân là người đứng đầu của một tông, hắn sao có thể e ngại Viêm Hoa tông.

– Khi ngươi thành thần, người khác cũng có thể thành thần. Viêm Hoa tông cũng sẽ không bởi vì ngươi mà quật khởi. Đây chỉ là ngươi đang vọng tưởng mà thôi. Huống hồ, Thánh Đường tông sao có thể để ngươi thành thần được.Lúc ngươi thành thần cũng chính là ngày Viêm Hoa tông bị hủy diệt.

– Thật sự là một con chó săn tốt, ba câu không rời Thánh Đường tông. Nếu thật đến lúc đó, cho dù lão phu có bị Thánh Đường tông tiêu diệt thì ta cũng sẽ kéo Nhật Chiếu tông ngươi cùng xuống địa ngục.

Thiên Tu lạnh lùng nói. Ông biết lời của tông chủ Nhật Chiếu tông không phải là lời nói dối, Thánh Đường tông tuyệt đối sẽ không để yên cho hắn thành thần. Lần trước cũng Thánh Đường tông ở sau lưng duy trì để Nhật Chiếu tông xâm lấn Viêm Hoa tông.

Còn Thánh Đường tông thì hay rồi, một bên duy trì, một bên phản đối, đợi đến lúc cuối cùng mới xuất thủ, để Nhật Chiếu tông bại lui, hiển lộ rõ ràng uy nghiêm của tông môn đệ nhất trên thế gian.

Lúc cuối cùng, nếu không có mấy tên cường giả đột nhiên xuất hiện thì Nhật Chiếu tông đã xong rồi. Mặc dù mấy tên kia tự xưng là ẩn sĩ cao nhân của Nhật Chiếu tông, nhưng ông thừa biết, ngoại trừ Thánh Đường tông, còn có thể là ai.

Lửa giận trong lòng tông chủ của Nhật Chiếu tông bùng cháy lên nhưng bị hắn áp chế. Hết thảy đều là bởi vì thực lực. Thiên Tu bây giờ không dám động thủ với hắn, cũng bởi vì cố kỵ Thánh Đường tông còn có Thiên Tông điện ở sau lưng hắn.

Chuyện dựa vào tông môn khác để tồn tại này khiến cho hắn rất phẫn nộ. Hắn thầm thề nhất định phải làm Nhật Chiếu tông cường đại lên, để không ai dám ngỗ nghịch uy nghiêm của Nhật Chiếu tông nữa.

– Lão sư, ta tới cứu ngươi.

Đúng lúc này, giọng nói của Lâm Phàm vang lên.

Băng Thiên Ma Long giương cánh che khuất bầu trời.

Còn Huyết Nhãn Ma Viên Vương thì lấy thân thể cường hoành cùng sức mạnh tuyệt đối đánh vỡ hư không, rơi xuống trên mặt đất, đôi mắt đỏ như máu nhìn chằm chằm vào Thiên Tu.

Hô hấp nguyên bản bình tĩnh, cũng dần dần dồn dập lên tựa như là nhìn thấy Thiên Tu khiến cho hắn quá mức kích động vậy.

Thiên Tu ngây người. Khi thấy hai bóng dáng khổng lồ kia, nội tâm của ông đột nhiên run lên. Ông không ngờ là bọn họ sẽ đến.

Lâm Phàm rơi trên mặt đất, đi thẳng đến chỗ lão sư. Nhìn thấy lão sư an toàn, không có việc gì, hắn cũng yên lòng.

– Đồ nhi, ngươi…

Thiên Tu trợn tròn mắt. Khuôn mặt tuấn tú cũng hiện ra một tia kinh hoảng. Vẻ kinh hoảng này cũng không biết là bởi vì đồ đệ chạy tới hay là bởi vì nhìn thấy Băng Thiên Ma Long cùng Huyết Nhãn Ma Viên Vương.

– Lão sư, yên tâm, ta đã mang trợ thủ đến. Chúng ta tuyệt đối sẽ không có chuyện gì.

Hiện tại, Lâm Phàm cũng nhẹ nhàng thở ra. Nhìn tình huống hiện trường, hắn cũng biết tạm thời không có chuyện làm. Sau đó, ánh mắt nhìn về một bên, nam tử bị hủy dung kia chẳng lẽ chính là Vô Diện Vương. Không ngờ người này lại có thể hủy gương mặt thành như vậy, thật đúng là tàn nhẫn.

Tông chủ của Nhật Chiếu tông đột nhiên ngẩng đầu, không dám tin nói:

– Băng Thiên Ma Long, Huyết Nhãn Ma Viên Vương, sao lại thế…

Hắn biết quan hệ của hai con yêu thú này cùng Thiên Tu là như thế nào. Trước kia, Thiên Tu có thể nghiền ép một đám thiên kiêu, không thể bỏ qua công lao của hai con yêu thú này. Không ngờ đã nhiều năm như vậy, hai con yêu thú này cũng trưởng thành đến mức độ này.

khí tức phát tán ra từ cơ thể chúng mênh mông như biển, khiến cho toàn bộ hư không đều trở nên sền sệt. Rất mạnh, hai con yêu thú này bây giờ rất mạnh.

Băng Thiên Ma Long lạnh lùng nhìn Thiên Tu. Tiếng long ngâm vang lên, chấn động trời đất.

– Thiên Tu, chúng ta tới là muốn nhìn ngươi nghiền ép đối phương như thế nào. Nhưng mà nghĩ lại, ta đã nhìn rất nhiều năm, nhìn đủ rồi.

Lập tức, long uy phô thiên cái địa nghiền ép mà đến. Trong hư không giống như có vô số cự long đang bay múa, sau đó hóa thành băng tinh nhẹ nhàng rớt xuống.

Băng tinh rơi xuống trên mặt đất, trong nháy mắt kết thành mặt tuyết mênh mông. Nhiệt độ đột nhiên giảm xuống, đạt đến điểm giới hạn nhất định.

– Băng Thiên Ma Long, ngươi đừng làm như vậy. Dù sao trước kia chúng ta cũng là đồng bạn tốt mà. Lão phu đối với các ngươi…

– Im ngay. Bây giờ ngươi còn gọi ta bằng tên của yêu thú sao? Xem ra tình cảm của chúng ta cũng đã dần dần phai nhạt rồi. Chuyện này khiến cho ta cảm thấy rất bi thương.

Băng Thiên Ma Long nổi giận gầm lên. Sóng âm quét sạch thiên địa khiến cho quần áo của mọi người ở đây bay phần phật.

Tông chủ của Nhật Chiếu tông phẫn nộ nói:

– Dừng tay. Nơi này là lãnh địa của Nhật Chiếu tông. Ngươi kết thành băng sương vĩnh hằng bất diệt là muốn hủy diệt lãnh thổ của tông ta hay sao?

Chỉ là, không có người nào để ý tới hắn.

Thiên Tu bất đắc dĩ nói:

– Tiểu Long, ngươi hãy trấn định. Tình cảm giữa hai chúng ta vĩnh viễn không ma diệt. Cho dù chúng ta tách rời đã lâu, nhưng tình hữu nghị khi kề vai chiến đấu vẫn như cũ.

Lâm Phàm đắm chìm ở trong vui sướng, hưng phấn. Nhưng đột nhiên, hắn phát hiện tình huống có chút không đúng.

Quan hệ giữa Băng Thiên Ma Long này cùng lão sư giống như có chút phức tạp khiến cho hắn có cảm giác bọn họ tùy thời đều có thể khai chiến. Sau đó, hắn lặng lẽ thối lui, không đứng ở bên cạnh lão sư nữa.

Để đề phòng tai bay vạ gió thì hắn nên sớm rút lui là tốt hơn.

– Thiên Tu, ta rất tưởng niệm ngươi đó. Nhưng ngươi lại làm cho ta mất đi tự do.

Huyết Nhãn Ma Viên Vương sừng sững ở trong thiên địa, nhẹ nhàng nói. Cảm xúc ưu thương kia giống như ảnh hưởng tới thiên

địa, mây đen bao phủ lên đỉnh đầu lộ vẻ rất ảm đạm, rất trầm thấp.

– Từ khi ngươi một cước đá ta tiến vào bên trong tổ trì của Hoang Cổ Hung Viên, tương lai tốt đẹp kia của ta liền bị ngươi làm hỏng. Nhưng hôm nay nhìn thấy ngươi, ngươi còn vẫn như cũ, khuôn mặt vẫn còn trẻ như vậy, chuyện này khiến cho ta rất thương cảm.

– Chỉ là, ngươi nên gọi ta là cái gì?

Đối mặt Huyết Nhãn Ma Viên Vương hỏi thăm, Thiên Tu lại không tự chủ lui ra phía sau một bước. Mặc dù trước mắt Huyết Nhãn Ma Viên Vương còn rất bình tĩnh, nhưng mà ông biết, bão tố còn ở phía sau.

– Tiểu Viên, lão phu cũng là vì muốn tốt cho ngươi mà thôi. Bộ tộc Huyết Nhãn Ma Viên của ngươi cần thủ lĩnh, còn cần cả cường giả. Mà ngươi nhất định phải kế thừa Hoang Cổ Hung Viên. Một cước kia của ta cũng vì muốn tốt cho ngươi thôi.

– Ừm. Tiểu Viên sao? Rất lâu, rất lâu rồi không có người nào gọi ta như vậy. Cho dù có, ngoại trừ ngươi, cũng đều chết rồi, bởi vì bọn họ không có tư cách. Ngươi vẫn chưa rõ sao?

Huyết Nhãn Ma Viên Vương vươn tay, chậm rãi duỗi tới.

Trên trán của Thiên Tu có mồ hôi rơi xuống, ông lúng túng nói:

– Tiểu Viên, không nên vọng động, có chuyện chúng ta từ từ nói.

Bàn tay khổng lồ đặt ở trước mặt Thiên Tu, sau đó dừng lại, Huyết Nhãn Ma Viên Vương nói:

– Đến! Nắm tay của ta! Chúng ta cùng đi qua nguy hiểm giống như là trước kia.

Tông chủ của Nhật Chiếu tông không biết tình huống đến cùng là như thế nào. Cảnh tượng ở trước mắt này làm cho hắn càng ngày càng nghi hoặc.

Huyết Nhãn Ma Viên Vương cùng Băng Thiên Ma Long từng là đồng bạn đi theo Thiên Tu, chuyện này cũng không phải là bí mật.

Năm đó, mọi người đều biết một đệ tử của Viêm Hoa tông có được hai con yêu thú có huyết mạch cao quý làm bạn. Mặc dù nhiều người rất hâm mộ, nhưng không ai nghĩ đến Thiên Tu sẽ trưởng

thành đến mức này.

Mà hai con yêu thú kia cũng trở thành chúa tể một phương.

Băng Thiên Ma Long trấn áp Nam Vực Băng Cốc khiến cho không cường giả nào dám đi. Cho dù là cường giả của Thánh Đường tông cũng không muốn đến chỗ kia chiến đấu cùng Băng Thiên Ma Long.

Còn Huyết Nhãn Ma Viên Vương thì dung hợp tổ huyết của Hoang Cổ Hung Viên, để bộ tộc Huyết Nhãn Ma Viên trở thành đại tộc trong yêu thú.

Lúc này, Lâm Phàm đã lui ra xa. Nhưng nhìn thấy Vô Diện Vương kia còn ngây ngốc đứng ở nơi đó, hắn lập tức ngoắc tay ra hiệu Vô Diện Vương tranh thủ thời gian đi tới.

Vô Diện Vương tựa như là cảm giác được cái gì, tranh thủ thời gian đi đến bên cạnh Lâm Phàm.

– Ta gọi là Lâm Phàm, phong chủ của Vô Địch phong, đệ tử chân truyền của Thiên Tu.

– Ta gọi là Hàn Bích Không, đệ tử nội môn của Viêm Hoa tông, đệ tử ký danh của Thiên Tu trưởng lão.

– Tham kiến Lâm sư huynh.

Hàn Bích Không chắp tay nói, hắn đã không cần lại ẩn giấu đi thân phận thật sự của mình.

Lúc còn trà trộn ở trong Nhật Chiếu tông, nội tâm vẫn luôn cảm thấy áp lực nhưng bây giờ thả ra, hắn lại cảm giác bầu trời đều sáng ngời lên.

Lâm Phàm gật đầu, nói:

– Bây giờ tình huống không ổn. Đợi lát nữa, sư đệ tùy thời cùng ta rút lui. Ân oán của mấy người kia không liên quan đến chúng ta.

Hàn Bích Không nghi hoặc, nói:

– Sư huynh, tình huống này là sao?

Lâm Phàm lắc đầu, nói:

– Mặc dù ta không biết khi đó xảy ra chuyện gì, nhưng chắc chắn là giống như cái gọi là ‘yêu càng nhiều hận càng sâu’. Mặc dù Băng

Thiên Ma Long này cùng Huyết Nhãn Ma Viên Vương rất phẫn nộ nhưng trong ánh mắt của bọn họ vẫn tràn đầy yêu thương.

Đột nhiên!

Khi Thiên Tu đưa tay bắt lấy bàn tay của Huyết Nhãn Ma Viên Vương, thiên địa đều chấn động.

– Thiên Tu, ngươi có biết ta tưởng niệm ngươi đến cỡ nào không? Chúng ta không tách ra nữa có được hay không?

Sau đó, Huyết Nhãn Ma Viên Vương đột nhiên gầm lên, đánh về phía Thiên Tu.

– Giống như là trước kia đi, người nào thắng thì phải nghe người đó. Hiện tại ta sẽ không thua ngươi.

Băng Thiên Ma Long cũng đồng thời há miệng phun băng sương. Băng sương phô thiên cái địa. Những nơi băng sương đi qua, tất cả mọi thứ đều bị đóng băng.

– Thiên Tu, ngươi đã quên tình hữu nghị của chúng ta rồi sao? Vậy để ta tới giúp ngươi nhớ lại đi.

– Các ngươi đừng xúc động, sẽ chết người đấy.

Thiên Tu kinh hãi. Sau đó, nhìn về phía phương xa, chỉ thấy đồ đệ bảo bối của mình mang theo Hàn Bích Không chạy về phương xa, ông không khỏi giận dữ hét.

– Đồ nhi bảo bối của ta, vi sư…

Uỳnh!

Thiên băng địa liệt.

Trời đất triệt để chấn động.

Lâm Phàm quay đầu, nói:

– Lão sư, ân oán của các ngươi thì cứ tự mình giải quyết. Đừng để tông chủ của Nhật Chiếu tông chạy…

Chương 336: Cơ hội tới

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Vừa quay đầu lại, Lâm Phàm lập tức chấn động.

Long trời lở đất.

Hết thảy đều như hóa thành Hỗn Độn.

Sức mạnh cuồng bạo vô tận lan tràn bốn phía, phá hủy hết thảy. Mặt đất bị chia năm xẻ bảy, thậm chí ở trong không gian kia, băng tuyết bay đầy trời.

Không chỉ là hư không nghịch lưu, ngay cả pháp tắc cũng bắt đầu cuồng bạo.

Lực Đế Chi Chủ.

Đừng nói giỡn, cho dù là Lực Đế Chi Chủ đến đây thì hắn cũng phải quỳ.

– Đây là sức mạnh gì? Nó cũng quá kinh khủng đi.

Cảnh tượng này khiến cho Lâm Phàm kinh hãi đến mức cũng không biết miêu tả như thế nào.

Hàn Bích Không nuốt nước bọt, nói:

– Đây chính là Bán Thần.

– Bán Thần…

Lâm Phàm sững sờ. Bởi vì đây là lần đầu tiên mà hắn nghe được cảnh giới Bán Thần này.

Hàn Bích Không gật đầu, nói:

– Ừm. Cảnh giới phía trên Thiên Cương chính là Bán Thần. Nhưng cảnh giới cỡ này giống như thần thoại, chỉ hiểu mà không diễn đạt được bằng lời. Đột phá liền đột phá, không đột phá nổi thì cả một đời đều không có hy vọng. Bây giờ, trên thế gian, tông môn có được cường giả Bán Thần cũng không ít, nhưng cũng không nhiều. Cái này tựa như là khí vận của tông môn gia trì trên một người. Tông môn mạnh thì cường giả Bán Thần liền nhiều. Chuyện này rất huyền diệu, rất khó giải thích, hơn nữa ta cũng không hiểu rõ tình huống cụ thể lắm.

– Thì ra là như vậy.

Lâm Phàm cũng không muốn nghe tiếp. Dù sao hắn tạm thời còn cách cảnh giới này đến mười vạn tám nghìn dặm nhưng có mục tiêu để hướng tới cũng không tệ.

Bây giờ, hắn có chuyện trọng yếu hơn muốn làm.

Cơ hội khó được, nếu như bỏ qua thì sẽ tiếc nuối cả đời.

Hàn Bích Không rất cảm thấy hứng thú đối với Lâm Phàm. Dù sao, ở Nhật Chiếu tông, hắn cũng đã nghe qua rất nhiều lời đồn về Lâm Phàm. Đồng thời, hắn cũng đang nghĩ, Lâm sư huynh đến cùng là làm như thế nào mà có thể đào thoát từ trong tay Cung Bản Tàng.

Từ chuyện này cũng có thể nhìn ra, thủ đoạn của vị Lâm sư huynh này cũng rất lợi hại.

– Lâm sư huynh, bây giờ chúng ta đi đâu?

Hàn Bích Không dò hỏi. Bởi vì hắn thấy phương hướng mà bọn họ sắp đi tựa như là Nhật Chiếu tông.

– Đương nhiên là chúng ta đi Nhật Chiếu tông rồi. Ngươi có biết hiện tại Nhật Chiếu tông còn có bao nhiêu trưởng lão đỉnh tiêm trú đóng hay không?

Lâm Phàm hỏi.

– Bây giờ Cung Bản Tàng, Cơ Uyên còn đang ở chỗ lão sư nên Nhật Chiếu tông còn có tám tên trưởng lão đỉnh tiêm trú đóng.

Bởi vì tiềm phục tại Nhật Chiếu tông nhiều năm như vậy cho nên Hàn Bích Không đã sớm thăm dò rõ ràng hết thảy.

– Lâm sư huynh, chúng ta đến đó làm gì?

Lâm Phàm híp mắt, trên mặt nở nụ cười ý vị thâm trường.

Bình Nguyên Hoang Huyết.

Đoạn Đầu đài đã sớm biến mất không thấy đâu nữa. Băng tuyết bay đầy trời, che tầm mắt, còn có sức mạnh cuồng bạo xé rách mặt đất khiến cho tràng diện lâm vào trong hỗn loạn.

Tông chủ của Nhật Chiếu tông tức giận gào thét.

– Thiên Tu, các ngươi…

Ầm!

Bởi vì sức mạnh ba động, từ phương xa, một tảng đá lớn bay vụt đến, đột nhiên nện ở trên người tông chủ của Nhật Chiếu tông, tảng đá lớn vỡ vụn, hóa thành mảnh vụn thạch.

– Thiên Tu, dừng tay, nơi này là Nhật Chiếu tông. Nếu các ngươi dám can đảm khai chiến ở nơi này, bản tông chủ nhất định sẽ đi Thiên Tông điện cáo trạng các ngươi.

Hắn đã không thể nhịn được nữa rồi. Lãnh thổ của Nhật Chiếu tông bọn họ vốn nhỏ, bây giờ ba vị cường giả Bán Thần cảnh khai chiến ở trong này sẽ tạo thành ảnh hưởng ác liệt cỡ nào.

Tất cả mọi thứ trong phạm vi ngàn dặm xung quanh đều vỡ nát, dãy núi sụp đổ, cây cối chôn vùi.

– Ha ha ha. Không tệ! Không tệ1 Bây giờ, các ngươi đã mạnh lên, nhưng lần này, vẫn như cũ là lão phu thắng, các ngươi vẫn phải nghe ta.

Thiên Tu cười lớn. Ở trên lãnh thổ của Nhật Chiếu tông, ông có thể thoải mái bùng nổ tất cả thực lực mà không kiêng nể gì cả.

Về phần lời nói của tông chủ Nhật Chiếu tông, ông căn bản là không có để ở trong lòng.

– Lão phu đang giúp các ngươi ngăn cản hai đại Yêu Vương xâm lấn chứ lão phu cũng đâu có muốn phá hủy lãnh thổ của các ngươi.

Thiên Tu khẳng khái trả lời. Mặc dù trạng thái yên ổn giữa Viêm Hoa tông cùng Nhật Chiếu tông rất không vững vàng, nhưng mà bởi vì các loại nhân tố, hai bên vẫn không ngừng kiềm chế.

Cơ Uyên đã sớm đi xuống từ Thiên Cực Luân Hồi Thạch, thần sắc

cũng không còn trấn định như lúc trước.

Khí lưu cuồng bạo của trận chiến này nhanh chóng thổi bọn họ ngã trái ngã phải.

Lấy thực lực của bọn họ, sao có thể tham dự vào trong đó. Bây giờ, bọn họ còn có thể sống sót đã coi như là rất may mắn rồi.

– Tông chủ, chúng ta không thể để bọn họ chiến đấu nữa. Dù sao đó cũng là ba vị cường giả Bán Thần cảnh, nếu như để họ tiếp tục đánh, lãnh thổ của Nhật Chiếu tông sẽ hoàn toàn bị phá hủy.

Vừa dứt lời.

Bọn họ chỉ thấy Huyết Nhãn Ma Viên Vương đấm một quyền vào mặt đất. Lực trùng kích hình thành gợn sóng, khuếch tán ra bốn phương tám hướng, mà mặt đất bị đục thủng một cái hố sâu không thấy đáy.

– Thiên Tu, quả đấm của ta có phải là đã mạnh hơn hay không? Vậy mà ngươi đã từng nói rằng quả đấm của ta không đủ lợi hại.

Huyết Nhãn Ma Viên Vương cuồng hống. Cơ bắp cuồn cuộn nhanh chóng phồng lên đến cực hạn.

Một quyền ra, thiên địa đều chấn động. Quyền kình hình thành lốc xoáy to lớn quét qua bốn phương tám hướng.

– Ha ha. Tiểu Viên, cú đấm này của ngươi cũng không tệ lắm, đúng là đã mạnh hơn, quả nhiên không có làm Thiên Tu ta mất mặt. Ngươi có thể bước vào Bán Thần cảnh cũng giúp ta nở mày nở mặt.

Thiên Tu cười lớn, thong dong ngăn cản cú đấm này.

Đây là phương thức chiến đấu mà bọn họ đã từng sử dụng. Chỉ là hồi trước thì tu vi cũng còn không cao, dù là chiến đấu lại kịch liệt, cũng không thể có lực phá hoại lớn như vậy.

Nhưng bây giờ đã khác biệt, một người hai thú đều là Bán Thần cảnh. Chỉ cần đấm ra một quyền đủ để thiên băng địa liệt, nhật nguyệt điên đảo. Bất cứ tông môn nào đều khó mà tiếp nhận sự phá hoại lớn đến như thế.

– A. Đáng giận! Nơi này là Nhật Chiếu tông, các ngươi dám can đảm càn rỡ ở Nhật Chiếu tông. Đáng chết! Đáng chết!

Tông chủ của Nhật Chiếu tông tức giận đến mặt đỏ tới mang tai,

liên tục gào thét. Tất cả lời mắng chửi đều được hắn sử dụng.

Thế nhưng mà ở dưới trùng kích cường hãn, hết thảy ngôn ngữ đều làm hắn giống như không có sức lực.

– Tông chủ, chúng ta đi mau thôi. Dòng lũ bằng cương khí càng ngày càng mạnh, chúng ta căn bản không ngăn cản được.

Cơ Uyên dần dần chống đỡ không nổi nữa, trong con mắt lóe ra vẻ kinh ngạc.

Đây chính là thực lực của Bán Thần hay sao?

Chỉ là dư ba mà không ngờ lại cường hãn đến mức bọn họ khó mà ngăn cản.

Bây giờ, bọn họ đứng ở nơi đó, dòng lũ bằng cương khí đánh tới khiến cho bọn họ có cảm giác bị xé rách.

Huyết Nhãn Ma Viên Vương không hổ là Yêu Vương Bán Thần cảnh, khí thế khi đấm ra một quyền thế nhưng mà khiến cho người ta khó mà ngăn cản.

– Băng Phong Giới.

Phù văn bên trên lân giáp của Băng Thiên Ma Long lóe ra hào quang sáng chói. Mỗi một phù văn đều giống như là một thế giới bằng băng tuyết cỡ nhỏ. Lúc này, băng sương lập tức bộc phát ra, đánh thẳng đến Thiên Tu.

Gió lốc rét lạnh bạo phát ra, ngay cả không khí đều bị ngưng kết, biến thành thực thể.

Thiên Tu gật đầu, nói:

– Rất không tệ! Không ngờ ngươi có thể vận dụng chiêu thức mà chúng ta từng cùng một chỗ nghiên cứu đến mức độ này. Tiến bộ rất lớn.

– Thiên Tu, đây chính là đại biểu cho tình hữu nghị của chúng ta. Ngươi hãy tiếp nhận đi.

Băng Thiên Ma Long quát to. Lúc này, khí tức của nó nhảy lên tới cực hạn.

– Tại sao mọi chuyện lại trở thành như vậy?

Tông chủ của Nhật Chiếu tông rống to trong lòng. Bây giờ, hắn rất không cam lòng, chỉ có thể trơ mắt nhìn loại tình huống này phát sinh.

Lục trùng kích để lãnh thổ nguyên bản rất màu mỡ trong nháy mắt chia năm xẻ bảy, muốn khôi phục lại cũng không biết cần bao lâu.

– Tông chủ, đi…

Cung Bản Tàng kịp phản ứng. Lúc này, trong lòng của hắn cũng đang có lửa giận thiêu đốt, hiển nhiên là hắn cũng không ngờ thực lực của Thiên Tu lại đạt đến mức này, khiến hắn khó mà ngăn cản.

Ở trước mặt sức mạnh cường đại như thế, hết thảy phản kháng đều là phí công.

– Đồ đệ của ta đã nói không cho các ngươi rời đi, vậy thì các ngươi không thể rời đi.

Thiên Tu thản nhiên nói. Mặc dù một người hai thú đều có tu vi Bán Thần cảnh, nhưng đều không có hạ tử thủ. Cho nên mặc dù thanh thế khi chiến đấu to lớn nhưng thực chất cả ba đều không có tổn thương.

Nói xong, Thiên Tu nhẹ nhàng nhấc ngón tay. Băng tuyết hình thành kết giới, ngăn trở toàn bộ đường đi của mấy người Cung Bản Tàng.

– Thiên Tu, ngươi muốn giết chết chúng ta hay sao?

Tông chủ của Nhật Chiếu tông giận dữ hét. Lúc này, lửa giận trong lòng của hắn triệt để bạo phát ra. Hắn không ngờ mọi chuyện sẽ thành như thế này.

Ngay từ đầu, chuyện này đã hoàn toàn không như tính toán của bọn họ rồi, ai có thể ngờ sẽ dẫn Thiên Tu tới.

– Các ngươi không nên vu oan cho lão phu. Chiến đấu với hai đại Bán Thần cảnh đã là việc cực kỳ gian nan rồi. Lão phu đâu có thừa hơi mà làm việc khác.

Huyết Nhãn Ma Viên Vương cùng Băng Thiên Ma Long càng đánh càng mạnh, uy thế của Bán Thần cảnh triệt để bạo phát ra.

– Uy thế quá mạnh, chúng ta căn bản khó mà ngăn cản. Thiên

Cực Luân Hồi Thạch bảo hộ ta.

Cơ Uyên đã sớm không chịu được. Hắn nhanh chóng triệu hoán Thiên Cực Luân Hồi Thạch ra, bảo hộ bản thân. Nhưng áp lực vẫn như cũ rất khổng lồ khiến cho hắn phải nằm rạp trên mặt đất mặt để tránh đi uy thế này.

Lúc này.

Ở Nhật Chiếu tông.

Hàn Bích Không nói:

– Lâm sư huynh, kia chính là nơi Nhật Chiếu tông cất giữ tài nguyên.

– Thật sao, xem ra ta cần phải kiểm tra một phen.

Lâm Phàm thừa dịp này đi vào Nhật Chiếu tông, mục đích chủ yếu đúng là vì cướp đoạt tài nguyên. Bây giờ, hắn thật sự là rất nghèo, nghèo đến mức chính hắn còn có chút sợ hãi.

Chỉ là, mấy trưởng lão đỉnh tiêm còn lại của Nhật Chiếu tông vẫn còn trấn thủ ở trong tông môn, mà mục đích của hắn cũng không phải là để chiến đấu. Cho nên hắn nhất định phải tìm một cơ hội để hoàn mỹ tránh đi.

Lãng phí quá nhiều thời gian ở trên người những trưởng lão đỉnh tiêm kia thật sự là một việc không sáng suốt.

– Hàn sư đệ, nghe ta chỉ huy, đợi lát nữa ngươi nhanh chóng đi qua bên kia, phá hủy một tòa nhà, dẫn những trưởng lão đỉnh tiêm kia đi qua đó.

Lâm Phàm nói.

Hàn Bích Không này là đệ tử ký danh của lão sư, vậy thì cũng chính là sư đệ của mình. Thân là sư huynh, mình khẳng định nên nhận nhiệm vụ chỉ huy. Mặc dù thực lực của Hàn Bích Không này mạnh hơn mình, thế nhưng mà, bối phận của mình vẫn lớn hơn đối phương.

Hàn Bích Không tiềm phục tại Nhật Chiếu tông đã lâu cho nên cũng biết rõ về cường giả của Nhật Chiếu tông. Hắn gật đầu, nói:

– Sư huynh, dù sư đệ dẫn những trưởng lão đỉnh tiêm kia đi thì trong Nhật Chiếu tông vẫn còn có không ít cường giả.

– Không có việc gì, ta tự có biện pháp giải quyết. Ngươi đi thôi, cũng không cần tử chiến cùng những tên kia, chỉ cần dẫn bọn họ đi xa là được.

Lâm Phàm thật đúng là sợ hãi Hàn Bích Không này chiến đấu cùng đám trưởng lão đỉnh tiêm kia.

Đến lúc đó sẽ không phải là cướp bảo mà là cướp cứu người.

– Sư huynh, ta minh bạch.

Hàn Bích Không gật đầu, sau đó nhanh chóng chạy qua một phương hướng khác.

– Hắc hắc.

Lâm Phàm cười thầm trong lòng. Con đường phát tài này lại xuất hiện ở trước mắt hắn, chỉ là không biết, trong này đến cùng sẽ có bao nhiêu tài phú. Thật sự là làm cho người ta hưng phấn.

Quả nhiên.

Cũng không lâu lắm.

Ở phương xa.

Một tiếng nổ vang lên!

Một chỗ kiến trúc của Nhật Chiếu tông trong nháy mắt nổ tung.

Lập tức, mấy bóng người từ chỗ sâu trong tông môn lao ra, tức giận mắng chửi. Hiển nhiên là bọn họ cũng đều nhận ra hung thủ là ai.

– Rất tốt! Bước đầu của kế hoạch đã sơ bộ đã thành công. Hiện tại liền đến việc của ta, nếu quả như thật thành công, dù là phải trốn đi một đoạn thời gian cũng đáng giá.

– Cướp đoạt tài phú của một cái tông môn quả thực là việc khiến cho máu tươi trong cơ thể ta sôi trào, nhưng ta cũng phải nghĩ kỹ các bước tiếp theo mới được.

Mặc dù còn không có hành động, nhưng cũng phải nghĩ đến chuyện phía sau. Hắn cũng không thể cướp đoạt Nhật Chiếu tông rồi liền trốn ở trong không ra được.

Chuyện này hoàn toàn không thực tế.

Đúng lúc này, cơ hội tới.

– Tài phú, ta tới rồi đây…

Chương 337: Kém chút nữa là trở thành kẻ điên

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

– Uy thế khi lão sư chiến đấu cùng Băng Thiên Ma Long và Huyết Nhãn Ma Viên Vương thật kinh khủng, dù là khoảng cách xa xôi như thế, hắn đều có thể cảm nhận được.

Hắn nhìn thoáng qua phương xa. Nơi đó bụi bay mù mịt, thậm chí còn có ánh sáng hủy diệt lấp lóe.

– Đây mới chính là người một nhà, yêu nhau lắm thì cắn nhau đau.

Mặc dù uy thế khi ba người giao chiến không phải là bình thường, nhưng tuyệt đối không phải là tử chiến, lão sư cùng hai con yêu thú này đã từng quen biết, thậm chí có lẽ là đã từng quá yêu nhau, cho nên bây giờ chỉ có thể đánh nhau để tích lũy tình cảm.

Quá khứ của lão sư hoàn toàn chính xác rất phong phú.

Đồng thời chuyện này cũng nghiệm chứng một suy nghĩ trong lòng hắn, cuộc sống của cường giả đều rất phong phú.

Ngoài ra, việc này cũng nhắc nhở hắn, con đường nhân thú không thể đi, nếu không sẽ xảy ra chuyện.

Nhưng hiện tại hắn muốn đi cướp đoạt tài phú, dù là ai thì cũng không cách nào ngăn cản.

Dù là sau đó có hồng thủy ngập trời cũng không có quan hệ gì với hắn, hắn chỉ cần trước mắt.

– Dừng lại!

Hắn vừa đáp xuống đất thì đã có mấy khí tức xuất hiện. Đây là

đệ tử trông coi bảo khố, khí tức cả bọn họ cũng không yếu, nhưng cũng không mạnh, vẻn vẹn chỉ là Thiên Cương cảnh tầng sáu mà thôi.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Lâm Phàm lập tức đánh ra ba quyền. Quyền quang lấp lóe, nhanh chóng đánh ba tên đệ tử Nhật Chiếu tông thành bánh thịt. Mọi việc diễn ra cực kỳ nhanh chóng, lặng yên không động, không có khiến cho bất cứ kẻ nào chú ý.

Đây là hắn đang đi cướp chứ không phải là ngắm cảnh. Mặc dù không cần ẩn tàng, nhưng vì tôn trọng đối với ngành nghề này, hắn nhất định phải giả bộ như cẩn thận từng li từng tí.

Nếu như quang minh chính đại, chẳng phải là khiêu khích uy nghiêm của người ta hay sao, có thể không phát ra động tĩnh thì cũng đừng phát ra động tĩnh.

Đoạt cùng trộm chính là hai chuyện khác nhau, đại biểu hào hứng khác biệt.

Một cái cửa đá ngăn trở đường đi phía trước, cửa đá đóng chặt, phía trên có dính khí tức của cường giả, xem ra chỉ cần đụng vào là cường giả kia sẽ có cảm ứng.

– Đây là đang làm khó ta.

Lâm Phàm đứng ở trước cửa đá, năm ngón tay nắm lại thành quyền rồi hắn gầm nhẹ.

– Băng Diệt!

Tiếng nổ lớn đinh tai nhức óc vang lên, vọng khắp toàn bộ Nhật Chiếu tông.

– Thanh âm hơi lớn.

Lâm Phàm cảm thấy rất bất đắc dĩ, rõ ràng là hắn muốn cẩn thận một chút, thật không nghĩ đến đấm ra một quyền lại tạo thành tình huống bực này.

Đệ tử Nhật Chiếu tông đều tụ tập ở trước chỗ vừa bị Hàn Bích

Không đập. Mấy vị trưởng lão đỉnh tiêm của tông môn đã đuổi theo hung thủ. Nhưng bây giờ, chỗ bảo khố lại truyền đến nổ vang.

– Không tốt. Có người xâm nhập bảo khố của tông ta.

Bọn họ kinh hãi. Nơi đó có cất giữ gần như toàn bộ tài nguyên của tông môn. Nếu như bị người xâm nhập, cướp đoạt tài phú ở bên trong thì hậu quả khó mà lường được, thậm chí toàn bộ tông môn đều sẽ chịu ảnh hưởng.

Hàn Bích Không cũng đã dẫn trưởng lão đỉnh tiêm của Nhật Chiếu tông đi xa. Hắn cũng không giao thủ với bọn họ mà chỉ dẫn bọn họ chạy quanh.

– Vô Diện Vương, không ngờ ngươi lại có thể không chết, bây giờ lại còn dám can đảm hủy kiến trúc của tông ta. Tội đáng chết vạn lần.

Một tên trưởng lão đỉnh tiêm giận dữ hét, trong mắt hung quang lấp lóe tựa như là hận không thể chém Hàn Bích Không thành muôn mảnh.

Đột nhiên!

– Không tốt. Chúng ta bị lừa rồi, mau trở về thôi, có tặc nhân xâm nhập bảo khố.

Các trưởng lão kinh hãi. Bọn họ không quan tâm tới Hàn Bích Không nữa mà nhanh chóng chạy thẳng đến chỗ bảo khố của tông môn. Bọn họ cũng không ngờ mình lại trúng kế điệu hổ ly sơn.

– Ai cũng đừng hòng đi.

Khóe miệng của Hàn Bích Không khẽ giật giật. Lâm sư huynh làm cái gì vậy? Chẳng lẽ là sư huynh đã đập nát cửa đá kia hay sao?

– Phong Hỏa Minh Vương Trận

Đại trận vừa xuất hiện, Thiên Phong, Địa Hỏa phun ra ngoài, một vị Minh Vương xòe bàn tay ra, đánh về phía mấy trưởng lão của Nhật Chiếu tông.

Đại trận này không thể giết chết những trưởng lão này, chỉ có thể tạm thời vây khốn một lúc thôi.

Bình Nguyên Hoang Huyết.

Lúc này, Cơ Uyên đầu tóc đầy bụi, lăn trên mặt đất, quần áo rách rưới, trên người còn có vết máu. Mấy người bọn họ bị Thiên Tu vây ở chỗ này, không ra được, chỉ có thể cắn răng chịu đựng dư ba từ trận chiến của ba vị Bán Thần cảnh.

Thiên Tu thỉnh thoảng cũng chia sẻ một chút áp lực cho bọn họ, nếu không ngoại trừ tông chủ, Cơ Uyên cùng Cung Bản Tàng cũng đã bị dư âm chiến đấu oanh thành mảnh vỡ.

Đột nhiên!

Tông chủ của Nhật Chiếu tông kinh hãi, sắc mặt dữ tợn, hét:

– Không tốt, có người đột nhập bảo khố của tông ta, chúng ta phải mau trở về.

Thiên Tu vừa hóa giải một chiêu cường hãn, nghe được lời này, trong lòng cũng kẽo kẹt, chẳng lẽ là đồ đệ bảo bối kia của mình đi đoạt bảo khố.

Khó trách đồ đệ muốn ông lưu mấy người tông chủ của Nhật Chiếu tông lại, nguyên lai là vì chuyện này.

Không được, nếu như việc này thành công, lúc trở về, ông nhất định phải lấy chút chỗ tốt. Lần này, ông thế nhưng mà bị đồ đệ bảo bối này lừa thảm rồi.

Mặc dù bây giờ Băng Thiên Ma Long và Huyết Nhãn Ma Viên Vương này không phải là tử chiến cùng mình, nhưng cũng muốn đánh mình một trận tơi bời. Người thắng được quyền nói chuyện, đây là ước định từ xưa của ba người bọn họ rồi. Nhưng thân là cường giả chưa bao giờ bại một lần, ông sao có thể nhận thua.

– Bảo khố bị người xâm lấn sa? Không có khả năng, trong tông môn còn có mấy vị sư đệ, bọn họ không có khả năng để cho việc này xảy ra.

Cơ Uyên hô to. Mặc dù tu vi của hắn không phải là mạnh nhất, nhưng năng lực thôi diễn lại rất cường hãn, cho nên hắn có thể ổn thỏa đứng ở vị trí thứ hai trong tông môn.

Bây giờ tông môn bảo khố bị người xâm lấn, chẳng phải là nói sẽ bị người cướp đoạt không còn hay sao? Lúc đó, tổn thất của tông môn sẽ vô cùng khổng lồ.

– A! Đáng giận! Ta đến bổ nơi này ra.

Cung Bản Tàng cũng không chịu nổi. Bị Thiên Tu bị hù đến chưa tỉnh hồn, lại nghe nói bảo khố bị xâm lấn, hắn sao có thể trấn định.

– Cực kiếm ý, Vô Tận Hủy diệt.

Lập tức.

Kiếm ý mênh mông bạo phát ra. Thiên Tùng Kiếm đã đầy vết rạn, bây giờ còn bị hắn dùng để thi triển kiếm chiêu mạnh nhất, cho nên khó có thể chịu đựng, vết rạn càng nhiều tựa như là sắp vỡ nát rồi.

Kếm ý cực hạn xuyên qua không gian, cưỡng ép xé mở một vết rách trên kết giới Băng Sương, đây đã là chiến lực cao nhất mà Cung Bản Tàng có khả năng thi triển ra.

– Đi!

Thiên Tu đánh mắt cho Băng Thiên Ma Long một cái.

Một tiếng long ngâm vang vọng, khí lạnh bao phủ ở bên ngoài kết giới Băng Sương càng thêm ngưng thực, vết nứt vừa mới bị Cung Bản Tàng bổ ra, trong nháy mắt đã khép kín.

– A! Đáng giận. Thiên Tu, ngươi mau phá vỡ kết giới. Người đột nhập bảo khố của tông ta nhất định là đệ tử của ngươi.

Hai con ngươi của tông chủ Nhật Chiếu tông trở nên đỏ bừng. Hiện giờ, hắn đang giận muốn rách cả mí mắt. Đây là đại sự. Nếu như bảo khố thật bị người cướp đoạt sạch thì thể diện của hắn cũng không còn nữa rồi.

– Đánh rắm. Ngươi chớ có nói hươu nói vượn. Đồ đệ của ta là người chính nghĩa thiện lương, trong lòng còn có đại nghĩa, làm sao có thể làm ra chuyện thế này. Bây giờ, lão phu còn đang giúp các ngươi chống cự hai vị Bán Thần cảnh. Nếu như các ngươi còn vu hãm, lão phu cũng sẽ không thèm quan tâm nữa, chính các ngươi tự đi mà ngăn cản. Nhưng các ngươi nên biết, cho dù là Thánh Đường tông chỉ sợ cũng không muốn chọc hai vị Yêu Vương Bán Thần cảnh đâu.

Thiên Tu tức giận răn dạy.

– Ngươi…

Nếu quả thật tin lời Thiên Tu, Nhật Chiếu tông bọn họ đã sớm diệt vong rồi. Hai con yêu thú này là từ đâu tới, chẳng lẽ bọn họ

không biết hay sao?

– Mở cho ta.

Tông chủ của Nhật Chiếu tông nổi giận gầm lên rồi đột nhiên đưa tay chụp vào kết giới Băng Sương. Sức mạnh mênh mông bạo phát ra, không ngờ có thể rung chuyển kết giới do cường giả Bán Thần cảnh tạo ra.

Nhưng mà sương lạnh dày đặc khiến cho hai tay của hắn trong nháy mắt đóng băng.

– Đáng giận, vì sao tông ta không có cường giả Bán Thần cảnh?

Tông chủ của Nhật Chiếu tông nổi giận, hét lên ở trong lòng. Bất kể là về thực lực kinh tế, tu vi của đệ tử, ngoại tông nhân mạch,… Nhật Chiếu tông đều mạnh hơn Viêm Hoa tông nhưng chỉ không có cường giả Bán Thần cảnh.

Nếu có Bán Thần cảnh tọa trấn, hắn sao có thể sợ Thiên Tu.

Phốc phốc!

Đột nhiên, hắn phun ra một búng máu tươi, bên trong mỗi một giọt máu tươi đều ẩn chứa một miếng phù văn.

Hắn là cường giả nửa bước Bán Thần cảnh, thực lực cũng không kém. Hiện giờ, dù là thi triển tuyệt chiêu tự tổn mình, hắn cũng muốn phá vỡ kết giới.

Thiên Tu nở nụ cười. Rất tốt. Lần này, tông chủ của Nhật Chiếu tông cũng đã bỏ một cái giá lớn. Bởi vì một búng máu này, về sau hắn muốn nhập Bán Thần cảnh cũng sẽ rất khó khăn. Ông đã đạt được mục đích.

Kết giới vỡ ra một cái khe. tông chủ của Nhật Chiếu tông không kịp chờ đợi muốn đi xuyên qua nhưng đột nhiên, một khí thế kinh khủng truyền đến từ phía sau.

Hắn lập tức quay người để ngăn cản.

Thế nhưng mà khi thấy rõ người đến là ai, hắn biến sắc.

Huyết Nhãn Ma Viên Vương đánh ra một quyền. Cương khí đánh vỡ hư không, đánh thẳng lên người hắn.

Phốc phốc!

Đối mặt với Yêu Vương Bán Thần cảnh, tông chủ của Nhật Chiếu tông sao có thể chống đỡ được. Hắn tiếp tục phun ra một búng máu tươi, xương cốt cả người đều như là vỡ ra vậy.

Tiếng kêu thê thảm vang lên. Thân thể lung lay như sắp đổ, tựa như là sắp ngã xuống vậy.

– Tông chủ.

Cơ Uyên kinh hãi. Hắn nghìn tính vạn tính, cũng không có tính tới tình huống hôm nay sẽ trở thành như vậy. Lần này, tổn thất của Nhật Chiếu tông thật sự là quá thảm trọng, để bọn họ khó mà tiếp nhận.

– Giết hắn thì sẽ có chuyện, chỉ có thể hố.

Thiên Tu tâm tư khẽ động rồi bất chợt quát to, hào quang bắn ra bốn phía.

– Tiểu Viên, Tiểu Long, các ngươi quá càn rỡ. Dù là đã qua mấy thập niên, các ngươi cũng không thể càn rỡ như vậy. Năm đó, lão phu đã nói với các ngươi bao nhiêu lần rồi, không nên ra tay với kẻ yếu. Bởi vì, dù có chiến thắng, chúng ta cũng tuyệt đối sẽ không có cảm giác thành công.

Phốc!

Nghe được lời này của Thiên Tu, tông chủ của Nhật Chiếu tông nhịn không được nữa, tiếp tục phun ra một búng máu tươi.

– Thiên Tu, nếu như bảo khố của tông ta bị người cướp đoạt, ta cùng ngươi không chết không ngớt.

– Hừ. Đúng là không biết tốt xấu. Khi các ngươi muốn giết đệ tử của lão phu thì chúng ta đã không chết không thôi rồi. Bây giờ có Yêu Vương Bán Thần cảnh đánh tới, lão phu lẽ ra không nên quản, nhưng bởi vì lão phu có lòng nhân từ, không muốn nhìn Nhật Chiếu tông các ngươi bị hủy diệt. Bây giờ xem ra, là lão phu quả thật là vẽ vời cho thêm chuyện ra. Thôi. Thôi.

Thiên Tu hét lên bi phẫn tựa như một trái tim nhân từ đau khổ khi bị người vu hãm như vậy. Ông vung tay áo một cái, nhanh chóng cưỡng ép xé mở kết giới rồi rời đi.

– Lão phu mặc kệ, chính các ngươi tự xử lý đi.

Thiên Tu đến cũng vội vàng, đi cũng vội vàng, cũng không có chút do dự nào.

Băng Thiên Ma Long cùng Huyết Nhãn Ma Viên Vương tức giận gào thét, đuổi theo Thiên Tu.

– Đừng chạy.

Huyết Nhãn Ma Viên Vương nhảy lên, thân thể khổng lồ che đậy thiên địa. Nó đưa tay ra. Bàn tay bị quầng sáng bao phủ tựa như là một vầng mặt trời. Sau đó, nó đột nhiên đánh xuống.

Quầng sáng lộng lẫy bộc phát ra ánh sáng chói mắt.

Mặt đất vỡ nát. Lấy nắm đấm làm trung tâm, mấy vết rạn sâu không thấy đáy lan tràn về bốn phương tám hướng.

Một quyền của Yêu Vương Bán Thần cảnh đã tạo thành phá hoại lớn như vậy.

Bỗng nhiên, một tiếng long ngâm vang vọng.

Băng Thiên Ma Long bay trên trời, mở miệng phun băng sương. Một cột sáng màu trắng nhanh chóng phóng ra. Những nơi cột sáng đi qua đều bị kết thành băng. Thậm chí cả một ngọn núi lửa đang hoạt động cũng bị nhanh chóng đóng băng.

Đây là băng sương, thứ được gọi là vĩnh viễn không hòa tan.

Nhiệt độ càng ngày càng giảm xuống. Khí lạnh thổi đến, hình thành một thế giới băng tuyết.

Phốc!

Tông chủ của Nhật Chiếu tông liên tục phun máu, trong lòng bi phẫn. Hắn không ngờ mọi chuyện lại biến thành thế này. Lãnh thổ của Nhật Chiếu tông vốn nhỏ, bây giờ lại bị hai con Yêu Vương Bán Thần cảnh phá hư thành như vậy khiến cho lãnh thổ sinh hoạt của Nhật Chiếu tông bọn họ càng thêm nhỏ.

Ngoài ra còn có không biết bao nhiêu tài nguyên bị hủy ở trong tay hai con Yêu Vương Bán Thần cảnh này.

Cơ Uyên giận muốn rách cả mí mắt, tâm huyết xông não, mặt đỏ tới mang tai.

Cung Bản Tàng quỳ một chân trên đất, ánh mắt tuyệt vọng. Bọn

họ làm sao có thể ngăn cản hai con Yêu Vương Bán Thần cảnh cơ chứ, chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương hủy diệt gia viên của bọn họ.

– Thiên Tu, lão phu cùng ngươi không chết không ngớt…

Tông chủ của Nhật Chiếu tông ngửa mặt lên trời thét dài. Mái tóc đen dần chuyển thành màu trắng. Lửa giận công tâm, lại ép một vị cường giả nửa bước Bán Thần cảnh kém chút nữa là trở thành kẻ điên.

Hắn biết, đây là hành động do Thiên Tu cố ý làm ra. Nếu như chính Thiên Tu giết chết bọn họ, Thiên Tông điện sẽ không bỏ qua, Thánh Đường tông sẽ không bỏ qua. Nhưng hôm nay, Thiên Tu chỉ để Yêu thú xuất thủ. Nếu muốn tìm công đạo thì bọn họ biết đi tìm ai.

Chương 338: Kỳ thật vẫn là rất dễ dàng

Nguồn: Truyện YY.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực.

Dịch: Nguyễn Khiêm.

…

Lúc này, trong bảo khố của Nhật Chiếu tông.

– Phát tài rồi.

Ánh sáng màu vàng lóng lánh, đan hương nồng đậm, bảo quang của thiên tài địa bảo chói mắt. Bảo vật lít nha lít nhít, phân loại chỉnh tề bày ra ở nơi đó.

– Tất cả đều là của ta.

Hiện giờ, hai mắt của Lâm Phàm cũng đã biến thành hình tiền, trong lòng chỉ còn lại một ý nghĩ duy nhất, đó là thu sạch, ngay cả đất cũng không lưu lại cho Nhật Chiếu tông.

Hắn không lo lắng bên Bình Nguyên Hoang Huyết kia xảy ra chuyện. Bởi vì hắn tin tưởng lão sư tuyệt đối có thể lưu tông chủ của Nhật Chiếu tông cùng hai vị trưởng lão đỉnh tiêm lại.

Về phần Hàn Bích Không thì hắn không dám nói chắc. Cũng may, Hàn Bích Không chỉ cần quấn lấy mấy trưởng lão đỉnh tiêm, tranh thủ cho hắn một chút thời gian.

Lâm Phàm lật bàn tay một cái, tất cả những thứ mà hắn nhìn thấy đều bị thu vào trong nhẫn trữ vật.

Lần này đến Nhật Chiếu tông, có lão sư chống đỡ, chính là một cơ hội khó có được. Lần sau còn muốn, coi như là nằm mơ thì nghĩ cũng đừng nghĩ.

Tài phú biến mất, chỉ có còn sót lại đan hương phiêu tán trên không trung.

– Tài phú của một tông tuyệt đối không có khả năng chỉ có một chút như thế. Mặc dù tài phú mà mình vừa mới thu hoạch rất khổng

lồ nhưng nếu như là so với tài phú của một tông thì vẫn chưa là gì cả.

Sau khi hưng phấn đến cực hạn, lúc bình tĩnh lại, hắn liền phát hiện có vấn đề.

– Chín cái cửa đá này.

Trong tầm mắt, chín cái cửa đá khảm ở trên vách tường, mặt ngoài của mỗi một cái cửa đá đều điêu khắc một bức tranh.

– A. Mình giống như là đã nhìn qua hình ảnh phía trên này ở nơi nào đó.

Hắn dừng lại ở trước một cửa đá, nhìn qua một con yêu thú hình rắn có tám đầu tám đuôi đang hoành hành trong hải dương.

Mặc kệ, bây giờ, hắn cũng không có thời gian hao tổn, nhìn xem trong này đến cùng là có bảo bối gì hay không.

Mặc dù không biết trong này đến cùng sẽ có cái gì, nhưng nếu là thứ này được cất giấu cẩn thận trong bảo khố của Nhật Chiếu tông thì khẳng định là phi phàm. Bởi vì không biết cách mở cửa ra cho nên hắn chỉ có thể dùng bạo lực để phá hư.

Năm ngón tay nắm lại thành quyền rồi đánh ra. Sức mạnh cuồng bạo nhanh chóng va chạm với cửa đá.

Cửa đá chấn động, bụi đất run run. Lực phản chấn nhanh chóng đánh bay những bệ đá đã bị Lâm Phàm vơ vét không còn ở chung quanh ra xa.

Đăng đăng!

Ngay cả Lâm Phàm cũng bị lực phản chấn ép cho phải lui lại.

– Thứ này thật cổ quái, lại còn có thể khiến ta lui lại. Chuyện này khiến cho ta cảm thấy rất khó chịu.

Lâm Phàm thì thầm. Hắn dám chắc chắn đằng sau cửa đá này nhất định chính là siêu cấp đại bảo tàng.

Cứ vậy rời đi, hắn sẽ không cam lòng.

Đột nhiên!

Từ trong hư không, một cánh tay duỗi ra, khoác lên vai Lâm

Phàm.

– Đồ đệ đi thôi, còn ở lại sẽ bị người phát hiện.

Thiên Tu vừa đi tới, nhìn thấy đồ đệ đã mở cửa đá mà còn dám lưu lại, cũng bất đắc dĩ. Phải biết bị người trông thấy cùng không có bị người trông thấy là hai chuyện khác nhau.

Mặc dù chiến lực đỉnh tiêm của Nhật Chiếu tông không bằng hắn, nhưng nếu việc trắng trợn xông tới cướp đoạt này đến tay Thiên Tông điện thì cũng không dễ giải quyết.

Nếu như ông có thể đột phá Bán Thần cảnh đạt tới cảnh giới cao hơn, trở thành thiên hạ vô địch thì cũng có thể để đồ đệ tùy ý chơi đùa, nhưng bây giờ còn không được.

Lâm Phàm vừa định biện pháp mở ra cửa đá, nhưng nghe lời này của lão sư, không cam lòng nói.

– Lão sư, chúng ta không thể đi, bảo bối đã ở ngay phía trước rồi. Nếu cứ vậy rời đi, tất nhiên sẽ hối hận cả một đời. Từ trước đến nay, Nhật Chiếu tông vẫn luôn phách lối với Viêm Hoa tông ta, thậm chí còn lấy đệ tử của tông ta làm vật thí nghiệm. Nếu như không cho bọn họ một bài học, chỉ sợ bọn họ sẽ cho rằng Viêm Hoa tông ta dễ ức hiếp. Hôm nay, chúng ta sẽ đánh vỡ chín cái cửa đá này, cướp đoạt tất cả tài phú của bọn họ rồi rời đi.

Những lời này được Lâm Phàm nói hiên ngang lẫm liệt nhưng mà theo Thiên Tu, đồ đệ bảo bối này của mình là muốn tiền không muốn mạng.

– Có lý, bảo bối do vi sư tạm thời chưởng quản.

Thiên Tu gật đầu giống như là có chút động lòng.

– Lão sư, ta nhìn thôi được rồi. Phía sau chín cái cửa đá này khẳng định là bảo tàng cuối cùng của Nhật Chiếu tông. Bây giờ, chúng ta đã khiến cho Nhật Chiếu tông gà bay chó chạy, làm cho bọn họ sắp sửa phát điên rồi. Nếu như lại đánh xuyên qua chín cái cửa đá này, cướp đoạt bảo tàng ở bên trong, Nhật Chiếu tông tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Đến lúc đó, chỉ sợ chuyện gì bọn họ cũng đều làm được.

– Mặc dù chúng ta không cần sợ hãi nhưng cũng phải suy nghĩ cho vô số con dân của Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm bình tĩnh nói.

Thiên Tu gật đầu, nói:

– Ừm. Nếu đã như vậy thì quên đi. Vi sư cũng chỉ là tùy ý nói một chút mà thôi. Ta sao có thể lấy bảo bối của đồ đệ mình được.

– Lão sư, lúc trước Hàn sư đệ kém chút bị Nhật Chiếu tông giết chết, nếu chúng ta cứ như vậy rời đi thì Nhật Chiếu tông sẽ cho là Viêm Hoa tông ta dễ bắt nạt. Hay là chúng ta đánh vỡ một cái cửa đá, cầm thứ bên trong, xem như cho Nhật Chiếu tông bọn họ một bài học.

– Lão sư, người động thủ đi.

Lâm Phàm nghiêm túc nói tựa như là việc này không còn là việc của cá nhân mà là đại biểu cho toàn bộ Viêm Hoa tông.

Thiên Tu vươn tay, đập vào trên một cửa đá. Một chưởng của Bán Thần cảnh có uy năng vô song. Dù là con yêu thú trong bức tranh bên trên cửa đá này giống như là muốn sống lại vậy, nhưng mà ở dưới một chưởng của lão sư, bức tranh cũng như cái cửa đá này trong nháy mắt nổ tung, phía trước xuất hiện một cái động lớn.

Trong chốc lát, Lâm Phàm hóa thành vệt sáng, vọt thẳng vào bên trong. Mặc kệ bên trong có thứ gì, hắn vung tay lên, thu sạch tất cả mọi thứ bên trong vào nhẫn trữ vật.

Về phần cuối cùng có thứ gì, hắn định trở lại tông môn mới kiểm tra cẩn thận một phen.

– Đồ đệ, chúng ta đi thôi. Cường giả của Thánh Đường tông đến rồi.

Trong khi đang chờ đợi, Thiên Tu đột nhiên cảm giác từ nơi xa xôi đến cực điểm có một khí tức truyền đến. Đây là khí tức của Bán Thần cảnh Thánh Đường tông. Công pháp của Thánh Đường tông ẩn chứa ý cảnh quang minh đến cực hạn, có thể bao phủ, che đậy thiên địa. Thánh Đường tông tự xưng đây là pháp môn thuần chính nhất trên thế gian.

Mặc dù người còn chưa đến nhưng khí tức cũng đã truyền tới.

– Đi.

Lâm Phàm đập hai tay vào nhau, sau đó nhanh chóng đi theo lão

sư, thuận lợi rời đi.

Lúc này, Hàn Bích Không vẫn đang cuốn lấy trưởng lão đỉnh tiêm của Nhật Chiếu tông. Lần này, hắn xem như sử dụng toàn bộ khí lực, tất cả các loại thủ đoạn ép đáy rương đều được thi triển đi ra. Các loại đại trận ầm ầm rơi xuống, quầng sáng bao phủ, chiếu rọi thiên địa.

– Vô Diện Vương, ngươi dừng tay cho lão phu. Có bản lĩnh thì đừng dùng trận pháp nữa, công bằng đánh một trận với ta.

Một trưởng lão đỉnh tiêm của Nhật Chiếu tông giận dữ hét. Cùng chung sống ở Nhật Chiếu tông nhiều năm như vậy, Vô Diện Vương rất quen thuộc với năng lực của bọn họ, biết tương đối rõ điểm yếu của bọn họ. Còn những trận pháp mà Vô Diện Vương ném ra, bọn họ lại chưa từng thấy qua.

Tựa như là Vô Diện Vương đã tích lũy rất lâu rồi, lần này là ném toàn bộ ra ngoài.

Vô Diện Vương vừa muốn nói gì thì hư không sau lưng hắn vỡ ra, một bàn tay lôi hắn vào trong khe nứt. Sau đó, vết nứt nhanh chóng khép kín. Lúc này, ngoại trừ tiếng rống giận dữ những trưởng lão đỉnh tiêm kia của Nhật Chiếu tông thì không còn có bất kỳ thanh âm gì.

Ba bóng người từ phương xabay tới rồi nhanh chóng đi vào bảo khố của Nhật Chiếu tông.

Nhìn thấy cửa đá trong bảo khố đã bị người đánh nổ, vốn là kém chút nữa là biến thành người điên, tông chủ của Nhật Chiếu tông lại thầm hô không ổn. Hắn nhanh chóng tiến vào bên trong.

– A!

Tiếng gầm thét từ trong bảo khố truyền ra.

Cung Bản Tàng cùng Cơ Uyên biến sắc. Khi tiến vào bảo khố, nhìn thấy rõ tình huống chung quanh, trong lòng bọn họ cũng rỉ máu, giận muốn rách cả mí mắt.

– Hỗn trướng. Đồ hỗn trướng. Bảo khố của tông ta…

Từ khi Nhật Chiếu tông thành lập tới nay, chưa bao giờ có chuyện như vậy xảy ra. Bọn họ lại để người ngoài tiến vào trong tông, ở ngay dưới mắt bọn họ, thu sạch mọi thứ trong bảo khố.

– Không tốt, chín cái cửa đá…

Cơ Uyên kịp phản ứng. Bảo khố ở phía sau chín cái cửa đá mới là căn bản của tông môn, không thể có chuyện. Nhưng khi thấy một cái cửa đá bị đánh nát, bước chân lui lại, thân thể bất ổn tựa như là lúc nào cũng đều có thể té ngã.

Ầm ầm!

Tông chủ của Nhật Chiếu tông đột nhiên quỳ xuống đất, ngẩng đầu, há miệng, phun máu tươi. Máu tươi bay lên cao sau đó rơi xuống, nhuộm đỏ cả gương mặt lẫn thân thể của hắn.

– Tông chủ…

Cung Bản Tàng nhào tới, đỡ lấy tông chủ. Rõ ràng là người sau không thể nào tiếp thu được kết quả như vậy.

– Tích súc bảo nhiêu năm của tông ta… tích súc bảo nhiêu năm của tông ta….

Tông chủ của Nhật Chiếu tông mở miệng, bi thương gào thét. Nước mắt chảy xuống đều là màu đỏ. Hắn không thể tiếp nhận mọi chuyện đều là sự thực.

Hư không.

Lâm Phàm vừa cẩn thận kiểm tra những thứ ở trong nhẫn trữ vật vừa cười ngoác miệng. Lần này, thu hoạch quá lớn. Nguyên bản hắn còn lo lắng lão sư sẽ gặp nạn, nhưng bây giờ xem ra, hoàn toàn chính là xung phong cho mình phát tài.

Có lão sư như vậy thật tốt.

Đan dược, thiên tài địa bảo, bảo bối,… toàn bộ đều được hắn phân loại tốt.

– Đồ đệ, ngươi như thế nào?

Trái tim của Thiên Tu hồi lâu vẫn còn chưa đập chậm lại. Lần này quả thật là quá kích thích, cho dù là trước đây hắn cũng không có làm qua chuyện thế này.

Lâm Phàm lắc đầu, nói:

– Nhật Chiếu tông đúng là không được, bảo khố như vậy mà không có thứ gì tốt cả.

Sắc mặt của Hàn Bích Không vẫn còn ửng hồng. Cho tới bây giờ, hắn vẫn còn không có bình tĩnh trở lại. Quá kích thích. Thật sự là cực kỳ kích thích. Chỉ sợ cả đời này hắn cũng không có ngờ sẽ có chuyện như vậy xảy ra.

– Thánh Quang Diệu Thế!

Đột nhiên!

Hư không nguyên bản bình tĩnh, đột nhiên bị cả chục nghìn tia sáng trắng xuyên thấu. Mỗi một tia sáng trắng này đều ẩn chứa sức mạnh kinh khủng. Ở dưới sự bao phủ của những tia sáng trắng này, cho dù là hư không cũng đều biến mất không còn tung tích, thậm chí bị đồng hóa, trở thành thánh quang, nhanh chóng ngăn trở con đường phía trước của hai người Thiên Tu.

Thiên Tu lật tay, đánh ra một chưởng khiến cho những tia sáng trắng kia tán loạn.

– Chích Diệu Quân Chủ.

Lúc này, hư không xuất hiện ba động. Một bóng người đi ra từ trong hư không, phía sau bóng người kia có quầng sáng trắng bao phủ. Quầng sáng này cao đến cả chục nghìn trượng, xuyên thấu thiên địa, thần thánh, trang nghiêm, như là mặt trời chiếu rọi tứ phương, khiến cho không người nào dám có ý niệm vi phạm.

Sau đó, quầng sáng nhanh chóng trở lại trong cơ thể bóng người kia, dị tượng tiêu tán, bóng người kia liền như là một người bình thường không có gì lạ.

– Thiên Tu, các ngươi thật đúng là thật can đảm, dám đến Nhật Chiếu tông phá hoại, chẳng lẽ các ngươi muốn rời đi đơn giản như vậy hay sao?

Thanh âm cuồn cuộn của Chích Diệu Quân Chủ truyền đến, hình thành gợn sóng ở trong hư không, khuếch tán ra đến.

– Chích Diệu Quân Chủ, ngươi hãy chú ý lời nói của mình, nếu không lão phu sẽ không để ý mà đánh một trận với ngươi.

Thiên Tu hừ lạnh. Ông cũng không ngờ Chích Diệu Quân Chủ lại đến nhanh như thế, lại có thể kịp ngăn cản bọn họ.

– Sư huynh, đây là cường giả Bán Thần cảnh của Thánh Đường tông. Tại Thánh Đường tông, người này cũng thuộc về chiến lực đỉnh

tiêm.

Hàn Bích Không nhỏ giọng tại Lâm Phàm bên tai nói.

Lâm Phàm gật đầu. Hắn không ngờ chiến lực đỉnh tiêm của Thánh Đường tông cũng Bán Thần cảnh, xem ra tông môn đệ nhất trên thế gian hoàn toàn chính xác là không thể coi thường, Viêm Hoa tông muốn vượt qua thì còn cần phải cố gắng mới được.

Nhưng cũng có một cách rất dễ dàng để vượt qua.

Chỉ cần mình trở thành người mạnh nhất, giết chết toàn bộ cường giả Bán Thần cảnh trên thế gian, chỉ lưu Viêm Hoa tông là được rồi.

Cẩn thận suy nghĩ một phen, Lâm Phàm cảm thấy cách này đích thật là rất dễ dàng.

Ngắn ngủi trong chốc lát, hắn đã nghĩ kỹ con đường sau này mà hắn muốn đi.

– Ha ha ha. Thiên Tu, lần này bổn quân chủ đến đây cũng không phải là đến cùng ngươi chiến đấu, mà là nói cho ngươi biết bổn quân chủ đã tận mắt nhìn thấy tất cả hành vi của các ngươi. Lần này, Thiên Tông điện sẽ không tha cho ngươi, Thánh Đường tông cũng sẽ không tha cho ngươi, Viêm Hoa tông chờ bị chế tài đi.

Chích Diệu Quân Chủ chắp tay sau lưng. Mặc dù mái tóc trắng nhưng tinh thần cũng rất tốt, đồng thời trên thân thể, còn có mấy Tiểu Thiên Sứ quấn quanh bay múa, có Thiên Sứ vung hoa, có Thiên Sứ cầm loa nhỏ thổi.

Xem ra cường giả Bán Thần cảnh này rất để ý đến hình tượng của bản thân.

Chương 339: Tham lam thành tính

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

- Ngươi đang uy hiếp lão phu hay sao?

Thiên Tu bình tĩnh nói. Việc chế tài không có bất kỳ ảnh hưởng gì đối với hắn nhưng lại có ảnh hưởng khá lớn đối với Viêm Hoa tông.

- Không. Đây không phải là uy hiếp ngươi mà là ta đang nói thật thôi.

Chích Diệu Quân Chủ nhẹ nhàng nhấc ngón tay, ngưng tụ một chút thánh quang, sau đó ngả vào trước mặt một Tiểu Thiên Sứ, nuôi nấng những sinh linh nhỏ bé, đáng yêu này.

Sau khi gặm ăn thánh quang, bụng của mấy Tiểu Thiên Sứ phồng lên. Chúng nhàn nhã nằm ở trên vai Chích Diệu Quân Chủ, quên cả vung hoa cùng thổi loa nhỏ.

Nhìn những Tiểu Thiên Sứ đáng yêu này, hàng lông mày của Chích Diệu Quân Chủ đều lay động tựa như là rất vui vẻ. Nhưng sau đó, hắn nghiêm mặt lại, nhìn về phía Thiên Tu.

- Lần này, bổn quân chủ sẽ bẩm báo mọi chuyện theo đúng sự thực. Mà nói thật ta cũng cảm thấy Thiên Tu ngươi đúng là gan to bằng trời, không ngờ ngươi dám xâm lấn Nhật Chiếu tông, mang đến vô tận phiền phức cho Nhật Chiếu tông. Dù sao, lúc hai tông ngưng chiến, ngươi cũng là ký tên lên hiệp ước rồi. Thân là trưởng lão đỉnh tiêm của Viêm Hoa tông, chẳng lẽ ngươi quên nhanh như thế hay sao?

Vừa dứt lời, từ trên người Chích Diệu Quân Chủ, nhuệ khí bộc phát. Các Tiểu Thiên Sứ nguyên bản đang nhàn nhã nằm trên vai hắn lập tức kinh hãi, chúng nhanh chóng quấn quanh bay múa, tiếp tục làm việc.

Thiên Tu khoát tay, nói:

- Ngươi muốn làm gì thì cứ làm, ai chẳng biết Chích Diệu Quân Chủ nhà ngươi là người tham lam nhất, năng lực đâm thọc cũng thứ nhất, không ai bằng. Chờ lão phu tọa trấn Viêm Hoa tông, lại nhìn Thiên Tông điện chế tài tông ta như thế nào.

- Ha ha ha ha. Thiên Tu, xưa đâu bằng nay, trước kia khi ngươi còn là đệ tử thì có Viêm Hoa tông làm chỗ dựa nhưng hôm nay, ngươi chính là chỗ dựa duy nhất của Viêm Hoa tông. Nếu như ngươi không thể đứng vững, vây thì Viêm Hoa tông sẽ gặp phiền toái đó.

Chích Diệu Quân Chủ lạnh nhạt nói. Người khác có lẽ sẽ e ngại Bán Thần cảnh như Thiên Tu, nhưng mà Thánh Đường tông bọn họ không e ngại.

Thân là đệ nhất tông môn, Thánh Đường tông có không ít cường giả Bán Thần cảnh, hơn nữa mỗi một người đều cường đại đến mức khó có thể tưởng tượng.

Hàn Bích Không ghé vào bên tai Lâm Phàm nhỏ giọng nói:

- Sư huynh, việc này có chút phiền phức, ta tiềm ẩn tại Nhật Chiếu tông bị phát hiện, nếu như bị giết chết, đó là chuyện bình thường. Nhưng lão sư đến đây nghĩ cách cứu viện ta, cưỡng ép cứu ta đi, chính là chọc phiền phức.

- Bây giờ, hai người còn dọn sạch không bảo khố của Nhật Chiếu tông. Nếu như Thiên Tông điện chế tài thông qua, tông ta sẽ có phiền toái.

- Hơn nữa, bây giờ lại có Chích Diệu Quân Chủ này chứng thực. E rằng tài phú mà sư huynh cướp đoạt đều muốn trả về cho Nhật Chiếu tông, thậm chí Viêm Hoa tông còn phải bồi thường. Mặc dù nhập Thiên tông có nhiều chỗ tốt nhưng sau khi vào, có chuyện gì muốn làm cũng phải suy nghĩ kỹ càng mới được.

Hắn ẩn núp tại Nhật Chiếu tông lâu như vậy, tự nhiên sẽ nhìn rất thoáng một ít chuyện.

Nhật Chiếu tông không có cường giả Bán Thần cảnh tọa trấn, bởi vậy một mực ôm đùi, mà cái đùi này chính là Thánh Đường tông. Mỗi khi Thánh Đường tông có người đến Nhật Chiếu tông, toàn bộ người của Nhật Chiếu tông từ tông chủ đến đệ tử đều phải ra nghênh tiếp, trận thế kia không phải là bình thường, tuyệt đối là quy cách cao nhất.

Lâm Phàm không nói gì, tròng mắt xoay tròn để tìm kiếm đối sách giải quyết, đồng thời hắn cũng cẩn thận phân loại tài phú mà mình vừa cướp đoạt tới.

Hắn hiểu được, Viêm Hoa tông khắp nơi bị quản chế cũng là bởi vì không có năng lực siêu việt những đại tông môn này. Nếu có thực lực tuyệt đối, như vậy thì bọn gia hỏa này làm sao dám ho he.

- Chích Diệu Quân Chủ.

Lúc này, Lâm Phàm đi lên trước một bước. Theo hắn, chuyện này thật sự là rất dễ giải quyết.

Cách thứ nhất là hắn thi triển Hữu Sắc Nhãn Tình, để lão sư cưỡng ép giết chết Chích Diệu Quân Chủ này.

Nhưng hậu quả của phương án này hơi lớn, thậm chí có chút không thể tiếp nhận. Dù sao đây chính là quang minh chính đại giết chết mà không có bất kỳ ẩn tàng gì. Nếu như là ở trong hiểm địa hoang vu, phương án này có lẽ là lựa chọn tốt nhất để giải quyết mọi chuyện một cách hoàn mỹ.

Nhưng hôm nay, nếu quả như bọn họ thật sự giết chết Chích Diệu Quân Chủ, Viêm Hoa tông sẽ không chịu nổi hậu quả này. Mặc dù mình không có việc gì, nhưng Viêm Hoa tông tuyệt đối sẽ gặp phiền phức.

Ngẫm lại tình huống bây giờ, hắn đúng là có cảm giác tay chân bị gò bó.

- Hừ. Thiên Tu, đồ đệ của ngươi này đúng là không biết lớn nhỏ, ngươi và ta đang nói chuyện, kẻ như hắn há lại có thể xen vào.

Chích Diệu Quân Chủ hừ lạnh, uy áp của Bán Thần cảnh bộc phát ra. Thiên Tu vừa định ra tay thì lại bị Lâm Phàm ra hiệu không cần.

Uy áp khổng lồ cuốn tới nhưng thần sắc của Lâm Phàm vẫn rất bình tĩnh, không thống khổ, không khó chịu tựa như là không việc gì vậy.

Chích Diệu Quân Chủ hơi biến sắc. Phải biết hắn chính là cường giả Bán Thần cảnh, uy áp không phải là bình thường mà như là thiên địa nghiền ép vây. Thế mà kẻ này lại không có nửa điểm dị dạng, dù là người mang chí bảo cũng không có khả năng.

- Ngươi không cần quá khẩn trương, ta chỉ muốn nói một việc.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói. Đối mặt cường giả Bán Thần cảnh, hắn cũng không sợ hãi, không phải chỉ là ra đời sớm, tu luyện sớm hơn mình vài chục năm thôi sao.

Chỉ cần cho ta thời gian một năm, ta tuyệt đối có năng lực đánh nổ đầu của ngươi.

- Có ý tứ, thật đúng là có ý tứ. Một tiểu gia hỏa Thiên Cương cảnh tầng năm lại cũng dám nói điều kiện với ta. Bổn quân chủ ngược lại là muốn nghe một chút, ngươi muốn nói cái gì.

Chích Diệu Quân Chủ cười, nói chỉ là nụ cười này ẩn chứa sự khinh thường.

- Tốt. Vậy ta sẽ đi thẳng vào vấn đề mà không vòng vo nữa. Chỉ cần ngươi làm bộ như chưa từng thấy chúng ta, giúp chúng ta ẩn tàng, vậy thì ta sẽ phân cho ngươi một phần tư tài phú mà chúng ta lấy được từ Nhật Chiếu tông.

Lâm Phàm nói.

Hắn nghe lão sư nói, cường giả Bán Thần cảnh ở trước mắt này là người tham lam đến cực điểm, nên nghĩ phương án này có thể thử một lần.

- Ha ha ha. Ngươi muốn hối lộ bổn quân chủ hay sao? Nói cho ngươi, bổn quân chủ sao có thể là hạng người tùy ý bị người hối lộ kia được. Thánh Đường tông ta giữ gìn an toàn cho mọi tông môn trên thế gian, Viêm Hoa tông các ngươi dám can đảm đến Nhật Chiếu tông phá hoại, ta sao có thể để cho các ngươi bình yên vô sự rời đi được.

Chích Diệu Quân Chủ nghiêm trang nói. Trong lúc nói chuyện, thanh âm to giống như hắn là đại biểu tồn tại chính nghĩa nhất trên thế gian vậy.

- Tốt. Vậy quên đi. Nhưng ngươi nên biết, cho dù ngươi nói chân tướng ra, ngươi cũng sẽ không có chỗ tốt gì, còn tài phú của Nhật Chiếu tông vô cùng khổng lồ, cho dù là một phần tư cũng không phải là tài phú mà ngươi có khả năng tích lũy được.

- Nếu như ngươi là hạng người chính nghĩa, như vậy thì trở về nói cho tất cả mọi người đi. Mặc dù Viêm Hoa tông ta không muốn gây chuyện nhưng chúng ta cũng tuyệt đối không sợ phiền phức. Chế

tài thì làm sao? Trước đây cuộc sống càng thêm gian khổ, chúng ta đều có thể chịu đựng, há có thể sợ những thứ này.

- Lão sư, chúng ta đi thôi.

Một lời không hợp, Lâm Phàm liền định rời đi, lưu lại làm gì, tăng thêm phiền não.

- Chờ một chút!

Chích Diệu Quân Chủ vội vàng nói. Lúc này, hắn đã động tâm. Tài phú của một tông khổng lồ cỡ nào, coi như hắn là cường giả Bán Thần cảnh cũng không thểcó thể tích lũy được số tài phú khổng lồ như thế.

Hắn chưa bao giờ để Nhật Chiếu tông vào mắt, đồng thời cũng giống như là Lâm Phàm đã nói vậy, cho dù hắn tiết lộ chân tướng thì cũng sẽ không đạt được bất kỳ vật gì.

Dù sao hắn đã là cường giả Bán Thần cảnh, lại là trưởng lão đỉnh tiêm của Thánh Đường tông, tông môn sao có thể ban thưởng thứ gì thực chất được?

Lâm Phàm cười. Nhân tính là tham lam, dù là người có địa vị lại cao hơn, thực lực mạnh hơn, lòng tham lam cũng sẽ không tiêu tán. Nếu như nói thờ ơ, vậy cũng chỉ là tài phú còn không vào được mắt.

- Ta muốn một nửa.

Chích Diệu Quân Chủ giở công phu sư tử ngoạm, lập tức muốn một nửa.

- Ngươi nằm mơ hay sao? Chúng ta có ba người lại thêm ngươi, tổng cộng là bốn người. Vậy mà đơn độc một mình ngươi liền muốn một nửa, chúng ta khổ cực kiếm lời còn ngươi không làm gì cả. Ngươi cho rằng khả năng này hay sao?

- Một phần tư, đây là giá quy định trong lòng ta, cũng là mức cực hạn mà chúng ta có thể chịu đựng. Nếu như ngươi không đồng ý, như vậy giao dịch kết thúc, ngươi cũng không chiếm được bất cứ thứ gì cả. Cứ trở về nói cho Thiên tông, hết thảy mọi việc đều là do chúng ta làm, dù chịu trừng phạt, chúng ta cũng không sợ hãi.

Hàn Bích Không cảm giác tình huống không đúng. Rõ ràng đang thật tốt, làm sao đột nhiên chuyển biến thành dạng này.

Lâm sư huynh lại muốn giao dịch với cường giả Bán Thần cảnh, hơn nữa còn có thể thuyết phục đối phương.

Thiên Tu mỉm cười. Hiện tại, đối với ông, tài phú đã không quan trọng nhưng ôn biết, Chích Diệu Quân Chủ người này cực kỳ tham lam.

Khi đó, Chích Diệu Quân Chủ nói một câu làm ông nhớ mãi.

- Ta muốn trở thành người mạnh nhất để có thể đạt được càng nhiều tài phú hơn.

E rằng người này có thể trở thành cường giả Bán Thần cảnh cũng bởi vì có loại chấp niệm này.

- Hảo tiểu tử, chỉ là Thiên Cương cảnh tầng năm mà ngươi đã dám bàn điều kiện cùng bổn quân chủ rồi. Tốt. Như ngươi mong muốn, một phần tư liền một phần tư.

Chích Diệu Quân Chủ mở miệng nói, hắn không thể nào cự tuyệt tài phú khổng lồ bực này.

Lâm Phàm gật đầu, cười, nói:

- Chúng ta cùng thề đi.

- Ta Chích Diệu Quân Chủ thề với trời, chỉ cần ngươi đưa ta một phần tư tài phú của Nhật Chiếu tông, ta sẽ giúp ngươi che giấu mọi chuyện. Nếu như có vi phạm, thần hồn câu diệt, vĩnh thế không được siêu sinh.

Lời thề vừa nói xong lập tức trời đất chấn động, hình thành dị tượng. Lời thề của cường giả Bán Thần cảnh cũng không phải là bình thường, nếu có vi phạm, e rằng sẽ rất thảm.

- Tốt, bổn quân chủ đã thề rồi, ngươi hãy lấy tài phú ra.

Lâm Phàm cười rồi nhẹ nhàng nhấc ngón tay. Bảo quang lấp lóe, hóa thành trường long, nhanh chóng bay ra bên trong từ trữ vật.

Lâm Phàm cũng không có lấy ra bảo tàng trong cửa đá mà chỉ vẻn vẹn là tài phú trong bảo khố thôi.

Nhưng coi như vậy, lượng tài phú này cũng đã rất kinh người, một người khó có khả năng tích lũy được nhiều tài phú như thế.

May mắn lúc trước hắn đã phân loại qua tất cả mọi thứ, nhờ thế

mà hắn có thể đưa những thứ kém nhất cho Chích Diệu Quân Chủ.

Dù vậy, lượng tài phú này cũng cực kỳ khổng lồ. Khi nhìn thấy đống tài phú tản ra ánh sáng chói mắt này, Chích Diệu Quân Chủ cũng vô cùng thoải mái.

Lấy địa vị cùng thực lực của hắn, phẩm chất của những tài phú này tự nhiên không vào được mắt hắn. Nhưng chỉ cần là tài phú, hắn đều muốn, nhất là lần này chỉ cần thề liền có thể lấy được, thật sự là quá sung sướng.

- Tốt. Tốt. Ngươi yên tâm đi, bổn quân chủ nói lời sẽ giữ lời. Bây giờ lời thề cũng đã thành, tan tuyệt đối sẽ giúp các ngươi giấu diếm.

Nói xong, Chích Diệu Quân Chủ xé rách hư không, đi thẳng về phía Nhật Chiếu tông.

- Thật sự là một gia hỏa tham lam.

Lâm Phàm cười lạnh. Chuyện này hắn cũng không có để ở trong lòng, nên trở về còn phải trở về.

Coi như tạm đặt ở trên người của tên kia, chờ sau này khi thực lực trở nên cường đại, giết chết tên kia, lúc đó hắn sẽ kiếm được lợi tức kếch xù.

Chích Diệu Quân Chủ đã xuất hiện ở trên danh sách tất sát của hắn.

- Lâm sư huynh, không ngờ huynh lại có thể giải quyết chuyện này một cách đơn giản như vậy.

Hàn Bích Không vui vẻ nói.

Thiên Tu gật đầu, nói:

- Đồ đệ, cách làm của con đúng là biện pháp tốt nhất. Ta cũng không ngờ đến cái tuổi này rồi mà lão bất tử Chích Diệu này còn tham lam như vậy. Nhưng có hắn ra mặt, việc này tạm thời sẽ kết thúc. Về phần Nhật Chiếu tông tin hay không, đó chính là chuyện của bọn họ.

- May mắn là Thánh Đường tông lại có dạng cường giả tham lam này tồn tại. Nhưng thực tình con rất khó chịu, nếu như là tại hiểm địa, chúng ta chỉ cần giết chết hắn là xong hết mọi chuyện, ai cũng không biết, sao còn cần nói nhảm nhiều như vậy.

Lâm Phàm nói.

- Ừm. Đồ đệ , ngươi nói cực kỳ có lý, chỉ là đáng tiếc không đúng chỗ.

Thiên Tu gật đầu, rất tán thành lời nói này của Lâm Phàm.

- Nhưng đồ đệ, một phần tư của vi sư đâu rôi? Khi nào ngươi mới đưa cho ta?

Lâm Phàm thản nhiên nói:

- Lão sư, tình cảm ở giữa hai sư đồ chúng ta dầy như đất, sâu như biển, người không nên nói mấy cái này, sẽ khiến con thương tâm đó. Bây giờ, chúng ta vẫn nên tranh thủ thời gian về Viêm Hoa tông đi. Nếu như để hai con yêu thú kia đuổi kịp, chúng ta sẽ lại phải khai chiến.

Không nhắc thì coi như thôi, Lâm Phàm vừa nói đến việc này, râu tóc của Thiên Tu đã dựng lên.

Nếu như không phải là đồ đệ của mình này gọi hai con yêu thú kia tới, làm sao có nhiều chuyện như vậy.

Đột nhiên!

Phương xa có hai khí tức cực hạn đang lao tới.

- Đi, về tông.

Thiên Tu chỉ sững sờ trong chốc lát rồi nhanh chóng kéo hai người Lâm Phàm chạy nhanh.

Tốc độ của cường giả Bán Thần cảnh nhanh đến cực hạn.

Băng Thiên Ma Long cùng Huyết Nhãn Ma Viên Vương lại vồ hụt.

Chương 340: Thảm! Thảm!

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

- Thảm!

Chích Diệu Quân Chủ lắc đầu cảm thán. Bảo khố bị người cướp đoạt há lại là việc nhỏ, chỉ sợ lần này Nhật Chiếu tông đã cũng thương cân động cốt. Nhưng chẳng biết tại sao, hắn rất vui vẻ.

Nếu như bảo khố của Nhật Chiếu tông không bị mấy người Lâm Phàm cướp đoạt, thì một phần tư này cũng đã không có phần của hắn.

- Quân chủ đại nhân, xin ngài hãy làm chủ cho tông ta. Thiên Tu của Viêm Hoa tông dẫn theo tên đệ tử vạn ác bất xá của hắn, đến cướp đoạt bảo khố của tông ta, hủy diệt tâm huyết suốt trăm năm qua của tông ta.

Cơ Uyên vừa khóc vừa nói. Mắt thấy tông môn có biến cố, dù trong lòng bi phẫn nhưng hắn lại bất lực.

Nhìn về phía bên cạnh, Chích Diệu Quân Chủ thấy tông chủ của Nhật Chiếu tông tóc bạc trắng, sắc mặt tiều tụy, nếp nhăn xuất hiện, hiển nhiên là bởi vì khó có thể chịu đựng biến cố này mà khí huyết công tâm, sợ rằng cả đời cũng khó mà đột phá Bán Thần.

Mặc dù đồng tình nhưng hắn cũng sẽ không có bày tỏ bất kỳ điều gì. Nếu không có chuyện như vậy xảy ra thì hắn làm sao kiếm được khoản tài phú này.

- Việc này bổn quân chủ đã biết được, tông môn bảo khố không phải là Thiên Tu cùng đệ tử của hắn cướp đoạt mà là một người hoàn toàn khác.

Chích Diệu Quân Chủ đã sớm bàn bạc với Lâm Phàm nên giải thích việc này như thế nào.

- Không có khả năng.

Cung Bản Tàng hét lên. Cánh tay phải ngắn nhỏ kia treo lủng lẳng trên vai trông cực kỳ quái dị.

- Ừm?

Một uy áp đột nhiên ép tới.

Chích Diệu Quân Chủ lộ vẻ không vui, hắn nói:

- Làm sao? Các ngươi đang hoài nghi lời nói của bổn quân chủ hay sao? Thánh Đường tông ta giữ gìn an toàn cho các tông môn trên thế gian, Viêm Hoa tông tuy có sai lầm, nhưng chuyện bảo khố lần này không phải là hành động của Viêm Hoa tông. Ta thừa biết Nhật Chiếu tông các ngươi có thù oán với Viêm Hoa tông, nhưng cũng đừng lợi dụng cơ hội này để vu hãm họ.

Ở dưới uy áp bực này, sắc mặt của Cung Bản Tàng trở nên trắng nhợt, hắn vẫn cố cắn răng nói:

- Quân chủ đại nhân, trưởng lão của tông ta tận mắt nhìn thấy Vô Diện Vương kia đến đây hủy diệt kiến trúc của tông ta, chính là kế sách điệu hổ ly sơn để người khác cướp đoạt bảo khố của bản tông.

- Ta hỏi lại một lần nữa. Ngươi đang hoài nghi bổn quân chủ hay sao?

Chích Diệu Quân Chủ lạnh lùng nói. Lúc này, Tiểu Thiên Sứ bay múa quanh ở trên người hắn dần dần biến thành màu đen, lộ ra khuôn mặt dữ tợn, cũng không vung hoa cùng thổi loa nhỏ nữa mà là mài đao xoèn xoẹt tựa như là chuẩn bị mổ heo.

Mấy người Cung Bản Tàng sao có khả năng chịu đựng khí thế của cường giả Bán Thần cảnh được.

- Văn bối không dám.

Giờ phút này, Cung Bản Tàng mới lấy lại tinh thần, hắn nhanh chóng cúi đầu nói.

- Hừ. Không dám là tốt nhất. bổn quân chủ nhận được cầu cứu của các ngươi, lập tức chạy từ chỗ xa trăm triệu dặm xa đến đây cứu viện. Vậy mà ngươi lại nhiều lần hoài nghi bổn quân chủ, tội lỗi có thể chém. Nhưng lần này nể tình Nhật Chiếu tông vừa bị thương

nặng, ta cũng liền không chấp nhặt với các ngươi.

Chích Diệu Quân Chủ bá đạo nói, không chút nào nể tình. Bởi vì đối với Thánh Đường tông, Nhật Chiếu tông chỉ là một con chó mà thôi. Cường giả Bán Thần cảnh chịu hạ mình giải thích với những sâu kiến này chỉ là do nể tình mà thôi. Nếu kẻ này còn dám hoài nghi, đơn giản là muốn chết.

Mấy người Cung Bản Tàng không dám tức giận, nhưng hai tay nắm chặt, gân xanh nhô lên. Đây cũng là do thực lực nghiền ép, Thánh Đường tông mạnh hơn Nhật Chiếu tông quá nhiều, quá nhiều.

Ở trước mặt cường giả bực này, bọn họ không hề có quyền nói chuyện, thậm chí ngay cả ý nghĩ ngỗ nghịch cũng không thể tồn tại.

Chích Diệu Quân Chủ đã không kịp chờ đợi nữa, muốn trở về, kiểm tra tài phú, nhưng Nhật Chiếu tông còn có chỗ hữu dụng đối với Thánh Đường tông cho nên hắn vẫn phải cố gắng an ủi vài câu cho thích hợp.

- Tốt, việc này ta sẽ bẩm báo về tông môn, Thánh Đường tông nhất định sẽ cho các ngươi một câu trả lời hài lòng. Nhưng những thứ đã bị cướp đoạt, cũng tự nhiên không trở về được. Sau này, các ngươi nên cẩn thận một chút, có Thánh Đường tông ta phù hộ các ngươi, bảo đảm Nhật Chiếu tông ngươi vô sự.

- Đa tạ Thánh Đường tông nhân từ.

Cung Bản Tàng cúi đầu nói. Hắn không tin những lời mà Chích Diệu Quân Chủ nói. Hắn chỉ tin tưởng bảo khố nhất định là đệ tử kia của Viêm Hoa tông cướp đoạt.

Chích Diệu Quân Chủ gật đầu, nói:

- Nhưng Viêm Hoa tông điều động đệ tử tiềm phục tại Nhật Chiếu tông nhiều năm như vậy, Thiên Tu còn cưỡng ép bắt đi, các ngươi có thể đi Thiên Tông điện báo cáo việc này, để Viêm Hoa tông đến giải thích.

- Vâng.

Cung Bản Tàng gật đầu. Bây giờ, chỉ có hắn có thể trả lời.

Đột nhiên!

Cơ Uyên đứng lên, ánh mắt đỏ bừng giống như là đã bị điên vậy,

hắn nói:

- Quân chủ đại nhân, ta muốn thôi diễn, ta muốn thôi diễn cảnh tượng lúc trước ra, chứng minh bảo khố của tông ta là bị Viêm Hoa tông cướp đoạt.

Giờ phút này, từ trên đầu hắn, Thiên Cực Luân Hồi Thạch trôi nổi đi ra, phù văn in ở phía trên lóe ra quang huy.

Phốc!

Cơ Uyên phun tinh huyết lên trên cái cối xay này. Mặc dù khí tức dần dần uể oải nhưng hắn vẫn cố gắng chống đỡ, hắn muốn thôi diễn mọi chuyện ra.

- Vô Cực Vô, ngược dòng Thiên Mệnh tìm hiểu quá khứ.

Oanh!

Thiên Cực Luân Hồi Thạch chuyển động, khí tức vận mệnh bộc phát.

- Ta không tin, ta không tin ...

Cơ Uyên cưỡng ép thôi diễn, hắn thầm thề phải thôi diễn tất cả quá trình ra. Lúc này, sức mạnh trong cơ thể tuôn ra, hoàn toàn chính là đang liều mạng.

Hắn muốn chứng minh hết thảy mọi chuyện.

Trên bầu trời, mây đen quay cuồng, thiên địa giống như là đang tức giận. Người nhìn trộm thiên cơ sẽ bị trừng phạt.

Cơ Uyên lại tiếp tục phun một búng máu, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Nhưng hắn còn không có dừng lại mà khí tức trên cối xay càng thêm cường thịnh.

Lần này tông môn gặp phải biến cố quá nghiêm trọng. Hắn không thể thừa nhận, bảo khố kia chính là nội tình của Nhật Chiếu tông. Bây giờ, bảo khố lại bị người khoắng sạch, Nhật Chiếu tông đã thương gân động cốt rồi. Mà Chích Diệu Quân Chủ lại nói không phải là đệ tử của Viêm Hoa tông làm. Hắn không tin, cũng sẽ không lựa chọn tin tưởng.

Hắn phải dùng Thiên Cực Luân Hồi Thạch thôi diễn ra, chứng

minh Chích Diệu Quân Chủ nói láo.

Đột nhiên, nhiệt độ chung quanh nhanh chóng giảm xuống.

Thần sắc của Chích Diệu Quân Chủ càng ngày càng âm trầm. Lần này, mọi việc đã không liên quan đến hiệp ước của hắn với Lâm Phàm mà là vẫn đề mặt mũi. Hắn không ngờ sâu kiến này của Nhật Chiếu tông cũng dám làm trái ý mình, không tin lời nói của mình.

Đây là vũ nhục đối với hắn, vũ nhục đối với một vị cường giả Bán Thần cảnh.

- Cơ Uyên, ngươi thật sự là rất dũng cảm, lại dám can đảm làm trái ý bổn quân chủ, dám can đảm hoài nghi bổn quân chủ, tội này nên giết.

Từng chữ của Chích Diệu Quân Chủ tựa như gió xoáy, cắt đứt hư không, đánh tới Cơ Uyên.

- Cái gì?

Cơ Uyên biến sắc nhưng mà hết thảy đều đã trễ.

- Quân chủ đại nhân...

Cung Bản Tàng thấy cảnh này, khàn giọng quát.

Sức mạnh kinh khủng cuốn tới, ép lên trên Thiên Cực Luân Hồi Thạch.

Phốc!

Cơ Uyên bị thương nặng, miệng đầy máu tươi, thân thể ầm ầm ngã xuống đất, không ngừng co quắp.

Xoạt xoạt!

Bị sức mạnh của cường giả Bán Thần cảnh nghiền ép, Thiên Cực Luân Hồi Thạch nhanh chóng nứt ra, sau đó vỡ nát, hóa thành vô số mảnh vỡ.

- Hừ. ần này, ta tha cho ngươi một mạng. Nhưng nhớ kỹ, lần sau còn dám ngỗ nghịch bổn quân chủ, chính là chết.

Chích Diệu Quân Chủ lạnh nhìn đối phương một chút rồi nhanh chóng đi vào hư không, rời khỏi Nhật Chiếu tông.

Cơ Uyên ngã trên mặt đất, không ngừng lẩm bẩm.

- Ta không tin... Ta không tin ...

Thánh Đường tông chính là cái đùi to mà Nhật Chiếu tông ôm. Nhưng mà ở trong mắt cường giả Bán Thần cảnh của Thánh Đường tông, Nhật Chiếu tông lại chỉ như là heo chó, vi phạm một chút thì kết cục sẽ cực kỳ thê thảm, đau đớn.

Tông môn yếu kém là vô tội, nhưng nếu như muốn dựa vào tông môn cường thịnh khác, vậy thì phải chuẩn bị làm nô tài cho tốt. Chủ nhân muốn giết thì còn phải đem đầu đưa qua đến, để hắn chặt.

Tông chủ của Nhật Chiếu tông bạc cả tóc. Hắn không nghĩ ra, đến cùng là vì cái gì, tại sao mọi chuyện lại phát triển đến mức độ này.

- Đáng giận, đáng giận ...

Lửa giận ở trong lòng Cung Bản Tàng đang bùng cháy. Gương mặt của hắn dần dần trở nên dữ tợn.

- Lão sư, ngươi rời khỏi tông môn lâu như vậy không có chuyện gì chứ?

Lâm Phàm hỏi.

Hắn biết Thiên Tu trấn thủ tông môn, mục đích chủ yếu nhất vẫn là chống cự Thiên Thần giáo. Bây giờ, lão sư rời khỏi tông môn, nếu như Thiên Thần giáo nhanh chóng tiến công, sẽ không một ai chịu nổi hậu quả này.

Thiên Tu cười, không hề nói một câu.

Lâm Phàm không tiếp tục hỏi, hắn đã biết đáp án của lão sư.

Hàn Bích Không cảm động, hắn biết lão sư đi ra cứu mình là chịu đựng phong hiểm lớn đến mức nào.

Lúc này, trong lòng Thiên Tu cũng không bình ổn. Chuyện lần này thật sự là dọa ông sợ hết hồn. Lúc đầu, ông tưởng rằng lần này đi Nhật Chiếu tông sẽ nguy cơ trùng trùng, một trận đại chiến cũng đang chờ đợi hắn. Nhưng mà đến nơi đó thì ông mới biết được, nguyên lai Nhật Chiếu tông căn bản là không có ngờ ông sẽ đến.

Viêm Hoa tông.

Tinh thần củ Hỏa Dung vẫn đang căng cứng. Sư huynh chạy ra ngoài khiến cho tông môn thiếu đi Bán Thần cảnh trấn thủ

Đột nhiên, từ phương xa, mấy khí tức lao tới.

- Trở về.

Hắn biết khí tức này là ai, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra. Nếu như Thiên Tu còn chưa trở lại, e rằng thật có thể là phát sinh đại sự.

Đệ tử trong tông môn ngẩng đầu, nhìn về phía mấy bóng người xẹt qua trên không trung.

Trên ngọn núi của Thiên Tu.

Hỏa Dung vội vã đi đến, nói:

- Sư huynh, mọi người an toàn cả chứ?

Thiên Tu gật đầu, nói:

- Ừm. Mọi người đều an toàn, chỉ là có một chuyện nhỏ xảy ra.

Nói xong, ông còn đưa mắt nhìn về phía Lâm Phàm. Kỳ thật lần này đi sẽ không có việc gì, nhưng mà Lâm Phàm dẫn Băng Thiên Ma Long cùng Huyết Nhãn Ma Viên Vương đến mới khiến cho chuyện này trở nên phức tạp.

Nhưng may mắn, uy nghiêm của trước đây vẫn còn đủ để uy hiếp hai kẻ kia.

Lâm Phàm cười, tâm tình thế nhưng mà rất tốt. Lần này, đi Nhật Chiếu tông một chuyến, thu hoạch của hắn thế nhưng mà cực kỳ phong phú. Về phần ánh mắt kia của lão sư, hắn coi như không nhìn thẳng.

Chỉ là, nhìn qua khuôn mặt của Hàn Bích Không, hắn cũng không biết nên nói thế nào.

Đột nhiên!

Hàn Bích Không lấy ra một cái mặt nạ cười màu trắng và đeo lên.

- Đệ tử tham kiến Hỏa Dung trưởng lão.

Hỏa Dung cảm thán, vỗ vai Hàn Bích Không, nói;

- Những năm này khổ cực cho ngươi rồi, là tông môn có lỗi với ngươi.

- Vì tông môn hiệu lực là vinh hạnh cả đời của Bích Không, dù ta có bỏ mình ở nơi đất khách cũng không oán không hối.

Hàn Bích Không nói.

Lâm Phàm gật đầu, nói:

- Lão sư, Hàn sư đệ hi sinh vì tông môn nhiều như vậy. Bây giờ, người cũng đã trở về, chúng ta lại cũng không cần ẩn tàng nữa. Ta đề nghị có thể đề bạt Hàn sư đệ làm vị trưởng lão đỉnh tiêm thứ mười của tông ta. Dù sao, Hàn sư đệ tiềm phục ở Nhật Chiếu tông lâu như vậy, chỉ sợ không ai quen thuộc Nhật Chiếu tông hơn Hàn sư đệ.

Thiên Tu gật đầu, nói:

- Ừm. Lời đề nghị này không sai, Bích Không cũng hơn 40 tuổi rồi. Năm đó, con rời tông lúc mới 28 tuổi, chui vào Nhật Chiếu tông cũng đã mười lăm năm. Mười lăm năm này cũng không dễ dàng, để Bích Không trở thành trưởng lão của tông môn cũng không có bất cứ vấn đề gì.

Hỏa Dung cũng đồng ý. Hàn Bích Không có tu vi Thiên Cương cảnh tầng chín, trở thành trưởng lão đỉnh tiêm cũng đã đầy đủ.

- Lão sư, trưởng lão, sư huynh, Bích Không chỉ sợ không thể lưu tại tông môn, ta còn phải về Nhật Chiếu tông.

Hàn Bích Không nói.

Lâm Phàm kinh ngạc. Câu trả lời của Hàn Bích Không khác hẳn với mạch suy nghĩ trong đầu hắn. Nếu như Hàn Bích Không tại tông môn, hắn có thể dẫn người này ra ngoài tản bộ, gặp được cường giả thì để Hàn sư đệ đi lên trước, hắn ở phía sau thu hoạch cũng nhẹ nhõm.

- Bích Không, ngươi đây là...

Hàn Bích Không nói:

- Trong mười lăm năm ở Nhật Chiếu tông, ta cũng có liên hệ với mấy tổ chức lớn tiềm phục tại Nhật Chiếu tông. Bây giờ, ta muốn trở lại trong những tổ chức kia, bảo vệ bọn họ. Lấy thực lực của bọn họ, nếu gặp phải cường giả của Nhật Chiếu tông thì tuyệt không có khả

năng sống sót. Xin lão sư, trưởng lão thành toàn.

Theo Lâm Phàm, lựa chọn của Hàn Bích Không quá kỳ lạ, vừa mới suýt bị giết ở Nhật Chiếu tông, này lại muốn trở về. Bội phục, thật sự là bội phục.

Thiên Tu cùng Hỏa Dung liếc nhau, cuối cùng đồng ý.

Hàn Bích Không cười nói:

- Có thể lần nữa trở lại tông môn, ta đã rất vui vẻ. Lần này, chờ tông ta cường thịnh, Bích Không lại về tông.

- Thôi được, đây là lựa chọn của ngươi, nhưng ma qua đó phải cẩn thận.

Thiên Tu nói.

- Vâng.

Chương 341: Tràn đầy cảm giác tự hào

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Vô Địch phong!

- Tham kiến sư huynh.

Nhìn thấy Lâm Phàm, Những đệ tử đi ngang qua cũng đều cung kính ân cần thăm hỏi. Mà nhìn thấy người đeo mặt nạ cười màu trắng đi bên cạnh Lâm Phàm thì có chút hiếu kỳ, bởi vì bọn họ không biết người này là ai, trong tông môn giống như không có cao tầng nào như người này đi.

- Ừm.

Lâm Phàm gật đầu, mang Hàn Bích Không đến Vô Địch phong.

Gương mặt giấu ở dưới mặt nạ kia có nước mắt chảy ra, nhưng bởi vì mặt nạ che lấp nên không người nào nhìn thấy.

Hắn rời tông đã quá lâu, rất lâu rồi, thậm chí đoạn thời gian tại Nhật Chiếu tông kia, hắn đều sắp thật cho rằng mình là trưởng lão của Nhật Chiếu tông rồi. Nếu như không phải là trong lòng một mực tồn tại chấp niệm, có lẽ hắn thật sẽ trầm luân.

- Sư huynh, thềm đá kia không tầm thường, các sư đệ cũng rất cố gắng.

Hàn Bích Không hiếu kỳ, nói. Năm đó lúc hắn rời tông thì Viêm Hoa tông cũng không có những thứ này.

Lâm Phàm cười nói:

- Đó là thứ mà ta lấy được từ trong hiểm địa, lúc đó ta cũng không nghĩ là nó còn có chút tác dụng.

Theo Hàn Bích Không, thềm đá này há lại chỉ có chút tác dụng,

mà là có tác dụng rất lớn. Hắn có thể cảm nhận được, cương khí trong cơ thể của đệ tử đang leo lên bậc thang kia đang không ngừng ngưng thực, đây là mượn áp lực vô hình để tu luyện.

Hắn nhớ kỹ, trước kia lúc hắn còn ở tông môn, bởi vì khi đó Viêm Hoa tông quá nghèo, cho nên dù một viên đan dược Nhân giai cũng có thể khiến cho đồng môn tranh đấu đến mức mặt đỏ tới mang tai.

Bởi vậy đệ tử có thiên phú chỉ có thể tự lập, xuất tông lịch luyện, khó mà dựa vào tông môn để lớn mạnh được.

Nhưng dù là thế cũng không có bao nhiêu người nguyện ý phản bội tông môn.

Về phần những kẻ phản bội tông môn kia, giờ cũng không biết làm chó ở nơi nào rồi.

- Sư huynh, đó là?

Hàn Bích Không dừng bước lại. Hắn nhìn thấy ở phương xa có ao nước, có đệ tử Tôi Thể cảnh xếp bằng ở trong ao, tu luyện.

Hắn vẫn nhớ kỹ, lúc ấy bọn họ muốn tôi thể đều là dựa vào ngoại lực, mỗi lần đều làm cho máu thịt be bét. Về phần những sư muội kia thì chỉ có thể từ từ tu luyện, rèn luyện nhục thân, nhưng hiệu quả lại không bằng ngoại lực.

- Đó là bảo bối ta lấy được từ Hải Thần tông, bảo bối này có thể tạo ra Tôi Thể trì cho đệ tử ngoại môn tu luyện.

Lâm Phàm kiên nhẫn giảng giải.

Hàn Bích Không gật đầu. Mười lăm năm chưa về tông, ngoại trừ một vài nơi cá biệt là hắn còn quen thuộc, còn lại thì hắn đều xa lạ.

Lúc này, hai đệ tử từ phía trước đi tới, gương mặt hạnh phúc, đồng thời trong tay còn vuốt ve đan dược. Khi thấy Lâm Phàm, bọn họ cũng tiến lên.

- Lâm sư huynh.

Lâm Phàm gật đầu. Hắn nhìn một chút là nhận ra đan dược trong tay hai người.

- Cương Tâm Hoàn, hai vị sư đệ muốn thử đột phá Địa Cương cảnh rồi?

Một đệ tử cao cao gầy teo trả lời:

- Vâng. Chúng đệ mới lĩnh từ chỗ Lữ sư huynh, chuẩn bị thử đột phá.

- Đây là đan dược Nhân giai thượng phẩm.

Hàn Bích Không kinh ngạc, nói. Hắn kinh ngạc không phải là bởi vì chưa từng thấy đan dược Nhân giai thượng phẩm, mà là không ngờ đệ tử của tông môn lại có thể dùng đan dược này để đột phá. Trước kia, đệ tử bình thường sao có thể hưởng thụ đãi ngộ như vậy được.

Quả nhiên, hai đệ tử kia liếc mắt nhìn qua Hàn Bích Không, cảm giác người đeo mặt nạ này có chút quái dị, thậm chí có chút ngạc nhiên.

- Các ngươi đi tu luyện đi.

Lâm Phàm cười.

- Vâng.

Hai đệ tử kề vai sát cánh, vui sướng đi đột phá.

Ở dưới không khí tốt đẹp của Vô Địch phong, các đệ tử rốt cuộc không cần bởi vì đan dược mà phiền não, hoặc là vì đan dược mà tranh đấu đến mặt đỏ tới mang tai.

Mặc dù, Lâm Phàm còn không thể cam đoan trên dưới tông môn đều là như vậy, nhưng mà có Vô Địch phong làm tiền lệ, chí ít cũng có thể cam đoan đại đa số.

- Ha ha ha. Xem ra là ta cô lậu quả văn để hai vị sư đệ cười.

Hàn Bích Không cười nói.

Lâm Phàm lắc đầu, nói:

- Sư đệ đã mười lăm năm chưa về tông rồi, không quen cũng bình thường. Hiện tại, Viêm Hoa tông đã dần dần thay đổi tốt hơn, đan dược tạm thời đầy đủ cho các đệ tử tu luyện, Hàn sư đệ đi theo ta, ta dẫn ngươi đi nhìn một thứ tốt.

Hàn Bích Không hiếu kỳ. Bước vào Vô Địch phong, hắn đã thấy được tình huống trước kia muốn nhìn, lại không thấy được.

Bởi vì đây chỉ là cảnh tượng mà cường tông mới có thể có.

Cho dù là tại Nhật Chiếu tông, hắn cũng chưa từng nhìn thấy. Thứ hắn nhìn thấy nhiều nhất chính là hung ác. Cho dù là đồng môn với nhau nhưng chỉ việc cản đường cũng có thể đánh nhau chết sống. Đương nhiên, hắn cũng rất tình nguyện nhìn thấy cảnh tượng đó, thậm chí có đôi khi sẽ còn trợ giúp.

Cũng không lâu lắm, tiếng mắng chửi truyền đến.

- Đồ đần, các ngươi được bản Oa sư dạy dỗ lâu như vậy mà còn đần như thế này. Thật sự là khiến cho bản Oa sư mất thể diện Mau cởi quần để bản Oa sư cẩn thận giáo dục các ngươi.

Phương xa, một con ếch màu xanh lá cầm một cái thước to, chân sau giật giật, sau đó giơ cao thước, quất vào trên mông một Luyện Đan đại sư của tông môn.

Những Luyện Đan đại sư ở chung quanh run lẩy bẩy, sau đó xì xào bàn tán.

- Oa sư lại tức giận.

- Đây là bọn họ tự tìm đánh thôi. Oa sư đã dạy đan vân ngưng hình pháp lâu như vậy mà họ còn không học được. Bị đánh là đáng đời.

- Ừm. Ngươi nói có lý. Từ sau khi đi theo Oa sư học tập, năng lực luyện đan của ta đã tiến bộ vượt bậc.

Ếch xanh đánh tới mức sảng khoái. Từ sau khi trở thành Oa sư, địa vị của hắn đã không giống với lúc trước. Khi nhìn thấy hắn, những đệ tử kia cũng phải khách khí. Bởi vì nếu như không đủ tôn trọng, những học sinh này của mình sẽ dạy đối phương biết cách làm người.

- Đan hương thật nồng đậm. Hơn nữa thủ pháp luyện đan này thật cao siêu. Dù là ở Nhật Chiếu tông, ta cũng chưa từng nhìn thấy, thậm chí những Luyện Đan đại sư kia của Thánh Đường tông cũng chưa từng biểu diễn thủ pháp luyện đan cao siêu như thế.

Hàn Bích Không kinh hãi nói.

Trong mắt hắn, năng lực luyện đan của những Luyện Đan đại sư kia thật cao cường. Các loại thủ pháp liên tục xuất hiện khiến cho hắn hoa mắt. Từ trong lò luyện đan kia, đan hương nồng đậm phiêu

đãng bay ra.

Mà con ếch xanh kia lại càng khiến hắn thấy ngạc nhiên, không ngờ một con ếch xanh lại có bản lãnh này.

Lâm Phàm cười nói:

- Năng lực luyện đan của con ếch xanh kia rất lớn, để nó tới dạy bảo Luyện Đan đại sư của tông môn cũng là một lựa chọn không tệ.

- Hiện tại, số lượng đan dược mà tông môn cung ứng cũng dần dần đuổi theo kịp nhu cầu, phẩm chất của đan dược cũng cao hơn không ít.

Hàn Bích Không gật đầu, nói:

- Đúng vậy. Sư huynh, ta cảm giác được. Chỉ cần ngửi qua đan hương là có thể biết được đan dược có phẩm chất cực cao.

- Ếch xanh!

Nghe được thanh âm này, đang đánh rất thoải mái, ếch xanh lập tức biến sắc. Bởi vì nó biết kẻ liều mạng kinh khủng kia lại trở về.

Đưa lưng về phía đối phương, sau đó mặt ếch nghiêm túc trong nháy mắt biến thành biểu lộ nịnh nọt, hai mắt đẫm lệ, hai chân nhảy một cái.

- Oa. Chủ nhân, người trở lại rồi. Oa Oa nhớ người muốn chết.

Lạch cạch!

Lâm Phàm nắm ếch xanh lên, cẩn thận quan sát, gật đầu nói:

- Ừm. Ngươi rất không tệ, xem ra hoàn toàn chính xác là ngươi rất tưởng niệm ta.

- Đương nhiên, chủ nhân 6666...

Ếch xanh lập tức ném thước đi, duỗi chân trước ra, điên cuồng đánh 6.

Hàn Bích Không sửng sốt. Hắn không hiểu hành động này của ếch xanh này là có ý gì. Sau đó, hắn cười khổ, không ngờ Lâm sư huynh lại còn có thể có yêu sủng dạng này, đúng là kỳ lạ.

- Đi thôi, đi thôi.

Lâm Phàm khoát tay, để ếch xanh tự mình đi chơi. Nhìn qua là hắn biết rõ, ếch xanh này đã tưởng tượng những Luyện Đan đại sư này là mình, để khi dễ cho thoải mái.

Nhìn Lâm Phàm rời đi, ếch xanh cảm giác khủng bố.

- Thật sự là quá khủng khiếp. không ngờ kẻ này đã đột phá đến Thiên Cương cảnh tầng năm, có thể lĩnh ngộ pháp tắc rồi, mà khí tức phát ra từ cơ thể hắn lại vướt xa Thiên Cương cảnh tầng năm bình thường, thật là một kẻ biến thái. Hi vọng thoát ly khổ hải của ta ngày càng xa vời.

Nhưng lúc này, ếch xanh cầm lại thước, quát to.

- Các ngươi nhìn cái gì? Ai bảo các ngươi dừng lại? Tất cả đều giữ vững tinh thần cho bản Oa sư, nếu không ta sẽ quất các ngươi.

Đan Dược đường.

Lữ Khải Minh còn đang ghi chép, mà một đám đệ tử xếp hàng ở phía trước, đăng ký, chờ nhận lấy đan dược.

Lâm Phàm vừa đến đã khiến cho các đệ tử chú ý.

- Sư huynh.

- Sư huynh.

Lâm Phàm mang Hàn Bích Không, đi vào bên trong Đan Dược đường. Số lượng đan dược khổng lồ chồng chất ở phía sau khiến Hàn Bích Không trợn tròn mắt.

- Đây chính là nội tình của Vô Địch phong ta. Sư đệ, ngươi cảm thấy như thế nào?

Hiện tại hắn cũng rất tự hào, rất có cảm giác thành tựu. từ lúc không có chút đan dược nào, đến bây giờ tích lũy nhiều đan dược như thế, loại cảm giác này thật sự là vô cùng thoải mái.

Hàn Bích Không cũng không dám tin tưởng, không ngờ lại có nhiều đan dược như thế. Số lượng thật sự là quá kinh người.

Đối với Lâm Phàm, số lượng này còn rất bình thường, còn chưa bằng được một phần nghìn trong bảo tàng của Vạn Quật lão tổ.

Bây giờ lại thêm đan dược trong nhẫn trữ vật, đó càng là nhiều đến dọa người.

Lúc này, Hàn Bích Không rất muốn hỏi một câu xem Lâm Phàm kiếm được ở đâu mà nhiều đan dược như vậy.

Lâm Phàm mang Hàn Bích Không rời đi nơi này, tiếp tục tiến lên.

Đông đông đông!

Tiếng oanh minh truyền đến.

Hàn Bích Không dừng bước lại. Thanh âm này là từ phương xa truyền đến. Mặc dù ở rất xa nhưng hắn cũng có thể nghe được.

Hắn đưa mắt nhìn thì chỉ thấy ở phương xa, một pho tượng hình người rất lớn được dựng đứng lên ở nơi đó, chung quanh còn có không ít pho tượng nhỏ hơn.

- Sư huynh, đó là cái gì?

Lâm Phàm nhìn lại, cũng sững sờ. Chỉ mới có một đoạn thời gian không có về tông mà không ngờ đám Địa Linh kia lại đã có thể làm ra những đồ chơi này.

- Đó là Địa Linh, am hiểu rèn đúc, nghiên cứu phát minh các thứ mới lạ.

- Địa Linh là chủng tộc gì?

Hàn Bích Không nghi hoặc nói bởi vì hắn chưa từng nghe qua có chủng loại này tồn tại.

Trên đỉnh núi của Vô Địch phong.

Hai người đứng ở nơi đó, từng cơn gió nhẹ thổi qua.

- Không ngờ Viêm Hoa tông lại thay đổi to lớn như thế.

Trầm mặc một hồi lâu rồi Hàn Bích Không cảm thán nói.

Lâm Phàm cười nói:

- Sư đệ nhiều năm như vậy chưa có trở về tông, thay đổi tự nhiên là hơi bị lớn.

Hàn Bích Không nhìn quanh một vòng, ghi tạc hết thảy cảnh tượng của tông môn vào trong đầu. Bây giờ, tông môn với hắn hoàn toàn chính xác là cảnh còn người mất, có quen thuộc, có lạ lẫm.

Đi lâu như thế mà hắn cũng không có gặp được mấy người quen cũ.

Có lẽ là không thấy được hoặc chính là bọn họ không có ở đây.

Mười lăm năm đã qua, chuyện này cũng rất bình thường.

- Sư huynh, sư đệ liền đi trước. những thứ nên nhìn ta đều nhìn, trong lòng cũng thỏa mãn, còn có rất nhiều chuyện chờ ta đi làm.

Hàn Bích Không đột nhiên nói.

Lâm Phàm sững sờ, nói:

- Sư đệ không muốn ở lại tông môn chờ một đoạn thời gian nữa sao?

Hàn Bích Không lắc đầu, nói:

- Không cần đâu sư huynh.

- Ngươi không đi từ biệt các trưởng lão hay sao?

Hàn Bích Không vẫn như cũ lắc đầu.

- Không cần. Sau này cũng không phải là không trở lại, đệ chỉ là xuất tông lịch luyện mà thôi. Lần sau trở về, đệ sẽ nói chuyện thoải mái hơn.

Lâm Phàm gật đầu cười. Mặc dù hắn gặp người sư đệ này không lâu, nhưng phát hiện, người sư đệ này đáng giá kính trọng.

Một trận gió thổi qua.

Nguyên bản trên đỉnh núi có hai người, giờ chỉ còn lại có một người.

Lâm Phàm nhìn về phía hư không, có một vệt ánh sáng càng ngày càng đi xa, cuối cùng biến mất không còn tung tích.

- Tốt. ta cũng nên giữ vững tinh thần, bắt đầu chuẩn bị chiến đấu. Con đường này còn rất dài, ta cần tranh thủ thời gian tăng thực lực lên.

Lần này, nhìn thấy cường giả Bán Thần cảnh phát uy, hắn cảm giác chút thực lực của bản thân còn không đáng để tự mãn.

Đan Dược đường.

- Lâm sư huynh.

Lữ Khải Minh phát hiện nguyên bản hai người đi nhưng chỉ có một mình Lâm sư huynh trở về, nghĩ đến người kia khả năng rời đi.

Lâm Phàm ngoắc tay, nói:

- Sư đệ, ngươi triệu tập đệ tử, đến đại điện chờ ta.

- Vâng.

Lữ Khải Minh lập tức đi làm việc. Hắn không biết sư huynh lần này lại phải có chuyện gì.

Nhận được thông báo, các đệ tử nguyên bản đang tu luyện cũng đều đình chỉ, vội vã chạy đến.

Lâm sư huynh triệu tập bọn họ nhất định là có chuyện hoặc là muốn dạy bảo. Chuyện này khiến bọn họ rất kích động, cũng có chút chờ mong.

Chương 342: Cái đồ chơi này có chút khủng bố

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Đệ tử tụ tập, hào hứng tăng vọt, Lâm sư huynh lần này gọi toàn bộ đệ tử của Vô Địch phong tới, khẳng định là muốn dạy bảo.

Lữ Khải Minh thậm chí chuẩn bị sẵn giấy bút, định sau khi lắng nghe Lâm sư huynh dạy bảo, ghi chép kinh điển ngữ điệu lại.

Phương xa, Lâm Phàm đi tới. Lần này đan dược có chút nhiều, cũng không biết những đệ tử này muốn đựng tới khi nào.

Nhưng các đệ tử khẳng định rất vui vẻ, dù sao đan dược đều là đồ tốt, sao có thể sẽ không vui đâu.

- Tham kiến Lâm sư huynh.

Những đệ tử này đồng thanh hét vang, tiếng hét vọng khắp Vô Địch phong.

Lâm Phàm gật đầu, đi đến trước đại điện, đẩy cửa lớn của đại điện ra, sau đó nhìn về phía các đệ tử, nói:

- Lần này, ta triệu tập các ngươi tới là có một chuyện trọng yếu phải làm.

Các đệ tử giữ vững tinh thần, lắng nghe, sợ bỏ lỡ gì đó.

- Chúng ta nguyện vì sư huynh bài ưu giải nạn.

- Rất tốt.

Lâm Phàm rất hài lòng, nhẹ nhàng nhấc ngón tay. Đan dược trong nhẫn trữ vật ầm ầm lăn xuống, đây đều là đan dược trong bảo khố của Nhật Chiếu tông.

Một đống đan dược mênh mông như biển, số lượng đan dược Nhân giai, Huyền giai nhiều đến dọa người.

Thậm chí đan dược Địa giai cũng có không ít, nhưng số đan dược Địa giai này đã vô dụng với hắn. Bây giờ, hắn cần những bảo vật có thể tăng nội tình lên mà không phải là những thứ này.

Đại điện rỗng tuếch nhanh chóng bị đan dược lấp đầy, nhưng còn chưa đủ, đan dược như là đống cát, từ trên cùng lăn xuống đến, một mực lăn ra đến bên ngoài đại điện.

Có đệ tử áp sát quá gần bị đan dược đè lên, thật vất vả mới chui ra được.

Lập tức, đan hương ngưng tụ, hóa thành một con rồng to lớn bay lên không trung, hình thành dị tượng làm cho người ta kinh ngạc.

Đệ tử của Viêm Hoa tông ngẩng đầu nhìn về phía Vô Địch phong. Khi thấy con rồng to lớn ngưng tụ từ đan hương kia, bọn họ đều ngốc trệ.

Bọn họ chưa từng nhìn thấy tình cảnh bực này, có lẽ cả một đời đều sẽ không có nhìn thấy nữa.

Các đệ tử của Vô Địch phong đứng trước đại điện, đột nhiên lui lại, hít một hơi rồi bị đan hương làm cho sắc mặt đỏ bừng, trong lỗ mũi chỉ còn lại mùi thơm của đan dược.

Bọn họ biết, cảnh tượng kinh khủng sắp xảy ra.

Lâm Phàm đổ mãi, cuối cùng một viên đan dược từ trong nhẫn trữ vật lăn xuống đất.

- Tốt, các sư đệ sư muội, chuyện trọng yếu mà ta muốn các ngươi giúp là đây, tất cả chia nhau đựng số đan dược này vào trong bình đan dược.

Hắn đã sớm bay lên không trung, tránh cho bị đan dược bao phủ. Về phần những đệ tử thật vất vả bò dậy từ bên trong đan hải, biểu lộ trên mặt đều cực kỳ bất đắc dĩ. Đan dược quá nhiều, nhiều đến không ngờ.

Lữ Khải Minh há to miệng, ngây ngốc đứng yên.

Đột nhiên, âm thanh bối rối truyền đến.

- Không xong, sư đệ ngất đi.

- Nhanh cứu người. Sư đệ, ngươi mau tỉnh dậy. Đừng choáng! Đan dược còn không có đựng đâu.

Đệ tử kia bị các sư huynh đệ lay mãi, cuối cùng không thể nhịn được nữa tỉnh lại.

Hắn muốn hôn mê, không muốn đựng đan dược.

Trước kia, hắn cảm giác rất hạnh phúc khi được làm việc này. Nhưng hiện tại thì hắn có cảm giác rất thống khổ. Mấy lần trước, đựng đan dược lâu đến mức người đầy đan hương. Những thứ bị tay hắn chạm vào đều lây dính mùi thơm của đan dược. Ngay cả khi ăn cơm, trong lỗ mũi cũng đều là mùi thơm của đan dược khiến cho hết thảy đều tẻ nhạt, vô vị.

Có đệ tử đưa tay lên che mặt, thân thể run rẩy, nước mắt ròng ròng.

Lâm Phàm an ủi.

- Vị sư đệ kia đừng khóc, đây không phải là nằm mơ, đây là đan dược của Vô Địch phong chúng ta. Sư đệ không nên quá kích động, sau này sẽ càng tốt.

Đệ tử đang khóc kia gian nan gật đầu, nói:

- Ta đã biết, sư huynh.

Hắn không phải là kích động muốn khóc, mà là nghĩ đến thống khổ khi đựng đan dược, không nhịn được mới khóc lên.

Đan dược mà Lâm sư huynh mang về một lần so với một lần nhiều, lần này không biết bọn họ phải đựng đến ngày tháng năm nào nữa, nghĩ đến tình huống này, hắn lại không nhịn được khóc lớn lên.

- Lữ sư đệ, việc này ta giao cho ngươi phụ trách, để các đệ tử sắp xếp đan dược gọn gàng, để vào Đan Dược đường.

Lâm Phàm nói.

- Vâng, sư huynh.

Lữ Khải Minh gật đầu, sau đó nhìn về phía đệ tử ở chung quanh.

- Vương Phù, ngươi chọn ra một trăm đệ tử nhanh nhẹn để vận chuyển bình ngọc, rồi đưa đan dược đã được sắp xếp gọn vào Đan Dược đường.

Khóe miệng của Vương Phù hơi co giật, sau đó hắn gật đầu, nói:

- Vâng.

Giao chuyện này cho Lữ Khải Minh xong, trong lòng cảm thấy yên tâm, Lâm Phàm nhanh chóng trở lại mật thất. Hắn muốn nghiên cứu một vài ý tưởng trong đầu của mình.

Chỗ sâu trong tông môn.

Khô Mộc ngây ngốc. Vừa nãy, ông cũng đã thấy dị tượng ở Vô Địch phong. Đan hương nồng đậm kia càng làm cho ông chấn kinh.

- Thiên Tu, đồ đệ này của ngươi thật sự là dọn sạch bảo khố của Nhật Chiếu tông hay sao?

Lúc này, đừng nói một mình Khô Mộc, cá mấy người Hỏa Dung cũng đều đã mắt trợn tròn. Thật là quá tàn nhẫn. Nhật Chiếu tông không liều mạng mới là lạ. Chỉ là khi nghe được kẻ này lại dùng một phần tư tài phú để Chích Diệu Quân Chủ khép miệng, bọn họ cũng hiểu được.

Thua thiệt lần này Nhật Chiếu tông chỉ có thể ăn, còn không thể nôn, nôn liền phải bị đánh.

Thiên Tu gật đầu, nói;

- Cũng không phải là toàn bộ, chúng ta còn không có lấy được tài phú ở bên trong tám cái cửa đá, nhưng chỉ như thế này cũng đủ Nhật Chiếu tông thương gân động cốt rồi.

Hỏa Dung cảm thán. Thật sự là quá độc ác. Đây là muốn đoạn tuyệt sinh lộ của Nhật Chiếu tông.

Ếch xanh đang dạy dỗ những Luyện Đan đại sư kia thì thấy được con rồng bằng đan hương phía trên Vô Địch phong. Lúc này, gương mặt màu xanh lộ ra vẻ kinh ngạc. Kẻ liều mạng này kiếm ở đâu mà có được nhiều đan dược như thế? Chẳng lẽ là hắn vừa dọn sạch bảo tàng của vị luyện đan đại lão nào đó hay sao?

Mà cho dù là luyện đan đại lão cũng không có khả năng có nhiều đan dược như thế đi.

Khủng bố! Thực sự là quá khủng bố.

Mật thất.

- Không ngờ phía sau cái cửa đá kia lại có giấu cái này.

Một quả cầu ánh sáng bảy màu nổi bồng bềnh giữa không trung tựa như là khí quan nhưng lại không giống. Lấy kiến thức hiện tại, Lâm Phàm cũng khó mà phân biệt ra được.

Thứ bắt mắt nhất phía sau cửa đá chính là cái đồ chơi này.

- Thứ này có chút không tầm thường.

Mặc dù hắn không biết thứ này là cái gì, nhưng nhìn qua cũng biết, vật này không phải là thứ bình thường, bởi vì mặt ngoài quả cầu ánh sáng này có lạc ấn một bức tranh.

Bức tranh này rất quen thuộc, cũng là hình con rắn lớn tám đầu tám đuôi kia.

- Chẳng lẽ đây chính là gia hoả mà lần trước mình gặp phải sau đó bị mình chém chết kia?

Hắn cũng không quá xác định nhưng mà thật sự là quá giống.

- Ta liền liếm một cái.

Để bảo hiểm, hắn còn điều khiển Thái Hoàng Kiếm phiêu phù trên cổ, cần thiết là sẽ tự sát ngay. Sau đó, hắn lè lưỡi, nhẹ nhàng liếm một cái.

Lập tức.

Lâm Phàm trợn tròn mắt.

Điểm khổ tu + 10000.

Đây không phải là trọng điểm, trọng điểm chính là có một loại khí tức làm cho người ta khó mà chịu được mạnh mẽ bộc phát ra ở trong cơ thể hắn.

Đột nhiên!

Trên cánh tay, có một lớp vảy buồn nôn đến cực điểm mọc ra từ trong da, mang theo một vệt máu. Đồng thời, chuyện này còn không có đình chỉ mà là không ngừng có vảy mới mọc ra tựa như là tân sinh vậy.

Phốc phốc!

Một kiếm trí mạng, mật thất trở nên an tĩnh.

Mười giây sau, tinh thần vô cùng phấn chấn, khôi phục lại đỉnh phong.

Lớp vảy trên cánh tay đã biến mất.

- Cái này lại có thể giúp mình tăng trưởng điểm khổ tu, nhưng vấn đề hơi có chút nghiêm trọng, lại có lớp vảy buồn nôn kia mọc ra. Đến cùng thì đây là cái gì vậy? Đã như vậy, ta ngược lại muốn xem xem, ảnh hướng trái chiều này là cái gì.

Nghĩ xong, hắn lại liếm một cái, điểm khổ tu tăng trưởng.

Trên cánh tay lần nữa có lớp vảy mọc ra. Lâm Phàm tập trung quan sát. Chỉ trong chốc lát, cả cánh tay đã bị lớp vảy bao trùm. Lớp vảy này có màu đen nhánh, sờ tới sờ lui có chút mềm mại, mà khu vực lớp vảy mọc ra lại còn đang không ngừng lan tràn, dần dần bắt đầu đi lên đến cổ.

Tế bào trong cơ thể tựa như là bị cái gì đó xâm lấn nhưng không có phá hư, chỉ là đang thay đổi.

Hắn lại liếm một cái nữa.

Tốc độ lớp vảy sinh trường lại nhanh chóng tăng lên, rất nhanh lớp vảy đã bao trùm toàn thân Lâm Phàm.

- Chuyện này có chút kinh khủng. Nếu như ai không chú ý, cứ như vậy nhẹ nhàng liếm một cái, chẳng phải là sẽ biến thành quái vật người không ra người quỷ không ra quỷ hay sao?

Hắn cảm giác quả cầu ánh sáng này rất quái dị. Khi cầm lên thì rất thô sáp, nhưng mà liếm một cái, lại có thể nhanh chóng hòa tan.

Hắn lại liếm một cái nữa. Một sức mạnh huyền diệu chảy vào trong cơ thể.

Điểm khổ tu mặc dù đang tăng trưởng, nhưng mà thân thể thay đổi lại là cực lớn.

Phốc phốc!

Đột nhiên, phía sau lưng hắn xuất hiện một cái miệng máu, giống như có thứ gì muốn đi ra từ từ bên trong vậy. Lâm Phàm giơ tay lên, làm ra một chiếc kính tròn. Hắn nhìn kỹ, bên trong miệng máu phía sau lưng có một mái tóc màu đen.

hắn lại liếm một cái.

Mái tóc nguyên bản kẹt ở nơi đột nhiên, lần nữa phát sinh động tĩnh, có chất lỏng nhỏ xuống.

Một cái đầu lâu lại chui ra từ phía sau lưng mà khuôn mặt của đầu lâu này bất thình lình lại giống hắn như đúc, ngoại trừ bên ngoài hơi có vẻ dữ tợn thì không còn có gì khác biệt.

Nhưng khi đầu lưỡi duỗi ra, hắn biết, điểm không giống nữa là gì, đầu lưỡi này phân nhánh như là lưỡi rắn.

- Thật sự là quá buồn nôn.

hắn nhanh chóng chém mình một kiếm, tranh thủ thời gian giải quyết.

Hiện tại hắn đã minh bạch quả cầu ánh sáng này là đồ tốt nhưng tác dụng phụ cũng rất lớn, sẽ biến người ta thành quái vật người không ra người, quỷ không quỷ thứ.

- Thứ này có tác dụng khá giống như tên Đan Thần kia nhưng không thuần túy bằng.

Mười giây sau.

Lâm Phàm tỉnh lại, thân thể khôi phục nguyên dạng, không có gì thay đổi.

- Không sai! Mặc dù có tác dụng phụ nhưng điểm khổ tu mới trọng yếu, vậy ta cứ tiếp tục liếm thôi.

Lúc này, ở trong mật thất, Lâm Phàm ngồi xếp bằng, cầm quả cầu ánh sáng lên, liên tục liếm láp, lúc liếm không sai biệt lắm thì nhanh chóng chém mình một kiếm.

Một mực kéo dài.

Nhật Chiếu tông.

Mọi chuyện diễn ra ở nơi nàyđã sớm truyền ra khắp Nhật Chiếu tông. Bởi vì có người đi nhìn qua và mang tin tức trở về cho nên tất cả mọi người đều biết được hiện trạng của Bình Nguyên Hoang Huyết.

Mặt đất tan hoang, vết nứt chằng chịt, thậm chí giống như thế giới Băng Sương, dù là yêu thú đi ngang qua đều sẽ bị đông cứng

thành tượng băng trong nháy mắt. bây giờ, nơi đó giống như là địa ngục ở nhân gian vậy, không người nào dám đi.

Những người bản địa rất phẫn nộ. Mặc dù bọn họ không phải là đệ tử của Nhật Chiếu tông. Thế nhưng mà tồn tại giống như thần ở trong lòng bọn họ lại bị người phá hủy. Chuyện này sao không khiến bọn họ phẫn nộ cho được.

Nhưng mà các thành viên của tổ chức ẩn giấu ở Nhật Chiếu tông lại cực kỳ phấn khởi.

Khi Vô Diện Vương sắp bị Nhật Chiếu tông xử tử hình, có mấy tổ chức đã suy nghĩ xem nên làm như thế nào để cứu viện, nhưng không ngờ đột nhiên, thiên địa xảy ra dị biến, khí tức phát tán ra từ nơi đó quá kinh khủng. Bọn họ biết là đã có người đi cứu viện.

Về sau phát hiện, quả thật giống như bọn họ suy nghĩ.

Nhật Chiếu tông bị tổn thương nghiêm trọng mà Vô Diện Vương cũng bị người cứu đi. Chuyện này đối với bọn họ quả thật là chuyện vui lớn bằng trời.

- Sư huynh, ngươi thật muốn đi?

Một trưởng lão đỉnh tiêm của Nhật Chiếu tông nói. Lúc này, thần sắc trên mặt của hắn cực kỳ bi phẫn, hồi tưởng lại tình huống lúc trước, nội tâm cũng rỉ máu.

Cung Bản Tàng gật đầu, nói:

- Ta khẳng định phải đi. Ta muốn đi Thiên Tông điện cáo trạng Viêm Hoa tông, đòi lại hết thảy.

Uy thế vô song của Chích Diệu Quân Chủ bao phủ trong lòng của hắn khiến cho hắn không dám truy cứu chuyện bảo khố. Nhưng mà Thiên Tu đến đây cướp người còn phá hủy lãnh thổ của Nhật Chiếu tông bọn họ, việc này không thể nhịn. hắn phải đi Thiên Tông điện cáo trạng, để Viêm Hoa tông trả giá đắt.

Nói xong, Cung Bản Tàng đi vào hư không, chạy về phía Thiên Tông điện.

Chương 343: Ta kém chút không nhịn được nghĩ đánh ngươi tơi bời

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Quả cầu ánh sáng kia đã nhỏ bé như là tro bụi nhưng hào quang mà nó tỏa ra vẫn chói mắt như cũ.

Khi liếm một cái cuối cùng, đầu lưỡi run lên, liếm đến thiên băng địa liệt, liếm như si như say.

Một hạt tro bụi phát ra ánh sáng chói mắt tiêu tán, vô ẩn vô tung.

Sau đó, hắn đưa Thái Hoàng Kiếm tới gần cái cổ của mình mà kéo mạnh một cái.

Mười giây sau!

- Lần này kiếm lời rồi.

Vất vả hồi lâu, rốt cục hắn cũng liếm sạch sẽ quả cầu ánh sáng, không có lãng phí chút nào.

Điểm khổ tu: 200,001,000.

Nhìn điểm khổ tu, hắn há miệng cười một cách điên cuồng.

- Ta là vô địch! Ta là vô địch! Ta là vô địch!

Chuyện trọng yếu muốn nói ba lần. Tích lũy điểm khổ tu là vất vả, nhưng cũng không phải là không có đường tắt để đi. Lần này, mình đúng là có vận khí nghịch thiên, chỉ đánh nát một cái cửa đá của Nhật Chiếu tông, phía sau liền có đồ tốt như vậy.

Hắn không biết quả cầu ánh sáng là cái gì, nhưng đích thật là thứ tốt, hiệu quả còn cường đại hơn đan dược nửa bước Thần giai. 200 triệu điểm khổ tu tới tay đầy đủ cho hắn tăng lên mấy cảnh giới.

Nhưng nội tình không đủ, điểm tích lũy cũng không đủ, xem ra hắn phải tìm cường giả để chiến đấu.

Cảm giác tự mãn lại một lần nữa xuất hiện.

Lần này, ai cũng không thể chôn vùi cảm giác tự mãn bực này, hắn muốn để cảm giác tự mãn này một mực truyền thừa tiếp, thẳng đến khi hắn trở thành người mạnh nhất.

Bước ra mật thất, tinh thần khí sảng, cùng lúc trước thế nhưng mà có cải biến rất lớn, loại cảm giác này không thể nào dùng lời nói mà hình dung được.

Bây giờ, hắn còn có 380 nghìn điểm tích lũy nhưng hắn còn không muốn dùng. Hắn định chờ tích lũy cho đủ để tăng tất cả công pháp của mình lên tới cảnh giới viên mãn mới sử dụng. Đến lúc đó, không biết hắn sẽ cường đại đến mức nào.

Bán Thần cảnh.

Cũng không phải là không có khả năng.

Mặc dù Viêm Hoa tông có Bán Thần cảnh nhưng vẫn còn không đủ cường đại. Vậy thì để ta trở thành người thứ nhất siêu việt cường giả Bán Thần cảnh, trở thành người mạnh nhất trên thế gian từ trước tới nay.

Lúc này, ở một chỗ âm u nhất, ẩm ướt nhất.

Một con giun to như cánh tay có hình dáng rất buồn nôn di chuyển ở trong bùn đất ẩm ướt, mềm da. Ở phần đầu của con giun này tách ra làm hai. Giờ phút này, ở chỗ hai đầu mút kia mọc ra một cái mụn nhọt buồn nôn. Sau đó, cái mụn nhọt này đột nhiên nổ tung, có mủ vàng phun ra, hai đầu xúc tu mọc đầy gai ngược buồn nôn đến cực điểm theo đó chui ra ngoài.

- Tạo sao bản tọa đột nhiên có cảm giác hoảng hốt giống như có thứ gì đó trọng yếu vừa biến mất.

Con giun mềm nhũn nằm nhoài bên trong bùn nhão tựa như là đã ngủ say vậy.

Lúc này, một con mãng xà trốn ở chỗ tối, nhìn thấy con mồi rơi vào trạng thái ngủ say, thè lưỡi rắn, há miệng lớn muốn nuốt trọn con mồi.

- Bản tọa hận các ngươi. Vì sao lúc ta cần thì các ngươi không tại, lúc không cần thì các ngươi lại xuất hiện.

Tiếng tê minh truyền đến. Một con mãng xà dài mấy trượng lại bị một con giun dài có một cánh tay nuốt sống. Con giun nguyên bản không tính quá thô, giờ lại hóa thành hình cầu rồi nó nằm yên không nhúc nhích, từ từ tiêu hóa chiến lợi phẩm.

- Bản tọa tên Vô Tồn, sau này chính là Địa Long chi chủ.

- Sư huynh.

Lữ Khải Minh nhìn thấy Lâm Phàm xuất quan, vội vàng tiến lên.

- Đan dược đựng như thế nào?

Lâm Phàm hỏi. Số đan dược kia là nội tình của Vô Địch phong bọn họ, có thể cung cấp các đệ tử tu luyện. Lần này dọn sạch bảo khố của Nhật Chiếu tông, lượng đan dược đầy đủ cho đệ tử cả ngọn núi tu hành trong mấy năm.

- Đan dược quá nhiều nên bọn đệ còn cần một đoạn thời gian mới làm xong.

Lữ Khải Minh hưng phấn nói. Nhìn thấy số đan dược mênh mông như vậy, hắn rất phấn khởi. Mặc dù khi đựng đan dược, có không ít đệ tử xuất hiện triệu chứng nôn mửa, ngất nhưng đều không có gì đáng ngại, chỉ cần nghỉ ngơi một hồi, liền có thể tiếp tục gia nhập hàng ngũ đựng đan dược.

Đối với những đệ tử dù thân thể khó chịu, còn muốn vất vả cố gắng này, hắn cảm thán vạn phần, đây mới là tinh thần mà các đệ tử của Vô Địch phong nên có.

Lâm Phàm đứng ở trên đỉnh núi, chắp tay sau lưng, đưa mắt nhìn về phía những ngọn núi còn lại. Từ lúc vào tông đến nay, hắn còn giống như thật chưa bao giờ thấy qua phong chủ của sáu ngọn núi còn lại.

- Những phong chủ còn lại chưa từng trở về sao?

- Bọn họ cũng trở về qua, nhưng rất nhanh lại rời đi. Căn cứ tin tức của đệ, bọn họ đều đã đột phá đến Thiên Cương cảnh.

Lữ Khải Minh lạnh nhạt nói, không hề cảm thấy áp lực.

Lâm sư huynh có thực lực sâu không lường được, cường đại hơn

những phong chủ kia rất nhiều lần. Về phần những phong chủ kia vừa trở về lại đi ra ngoài, căn cứ hắn phỏng đoán, hiển nhiên là cảm nhận được áp lực cực lớn.

Nhưng tầm mắt của Lâm sư huynh đã sớm không còn ở việc tranh đoạt giữa các phong chủ trong tông môn, mà là đặt ở toàn bộ tông môn, tăng thực lực tổng hợp của tông môn lên.

Mặc dù không có chính tai nghe được nhưng hắn đã phỏng đoán ra.

- Có đúng không?

Lâm Phàm nở nụ cười. Hắn không ngờ những phong chủ kia lại khắc khổ như vậy, vừa trở về đã lại đi ra ngoài lịch luyện rồi. Xem ra tông môn xuất hiện sư huynh kỳ tài như hắn cũng một chuyện tốt đối với những phong chủ kia.

Thiên Cương cảnh tầng một cũng không phải là một thành tích đáng để kiêu ngạo, cũng chưa đủ để càn rỡ tại tông môn, mà cần tiếp tục không ngừng tăng lên, đạt tới đỉnh phong.

Mặc dù bây giờ các ngươi có lẽ không rõ nhưng sau này các ngươi nhất định sẽ minh bạch.

Bởi vì các ngươi sẽ sống trong ở một cái niên đại cực kỳ khủng bố.

- Lâm huynh...

Phương xa, một tiếng hô to vang lên. Sau khi nhìn kỹ, Lâm Phàm lại phát hiện người vừa gọi chính là Mặc Kinh Trập.

- Gia hỏa này không phải là đang ở Linh Phong thành hay sao? Tại sao hôm nay hắn lại chạy tới nơi này?

Lâm Phàm cũng không muốn để ý tới kẻ ngu này, bởi vì hắn luôn có cảm giác đứng cùng một chỗ với kẻ này không có chuyện gì tốt.

Nhưng bây giờ đối phương cũng đã tìm tới cửa, hắn khẳng định là không tránh được.

- Mệt chết ta! Mẹ của ta! Lâm huynh, hôm nay ta đến tìm ngươi là ...

Mặc Kinh Trập đứng ở trước mặt Lâm Phàm, thở hổn hển, nhưng Lâm Phàm có thể loáng thoáng cảm giác được có Thiên Cương chi

lực chui vào trong cơ thể Mặc Kinh Trập giúp hắn khôi phục.

- Ồ. Ngươi đột phá đến Thiên Cương cảnh rồi sao?

Lần trước thấy thì gia hỏa này giống như là cũng mới đột phá Địa Cương cảnh tầng chín đi. Lúc này mới qua bao lâu mà tên này lại đột phá đến Thiên Cương cảnh rồi.

- Ừm. Ở nhà không có việc gì cho nên ta mới tùy tiện tu luyện một chút, không ngờ lại có thể đột phá. Thật đơn giản, không có gì lớn.

Mặc Kinh Trập xem thường, nói rất nhẹ nhõm.

Lâm Phàm thật sự muốn rút kiếm chém chết kẻ hay trang bức này, nhưng cuối cùng hắn vẫn nhịn được.

Thiên phú của Mặc Kinh Trập hoàn toàn chính xác rất cao. Mặc dù, hắn không có tu luyện Kinh Long Đại Thiên Công tới tình trạng có được nhiều đặc tính như mình vậy nhưng lại tự mở ra một con đường mới.

Tại Dung Nham hiểm địa, kẻ này lấy đại nghị lực, chịu đựng mọi loại thống khổ, dẫn Cương Hỏa vào trong cơ thể, từ Kinh Long Đại Thiên Công sáng tạo ra Địa Viêm Kinh Long Khí. Chuyện này quả thật làm cho người ta bội phục, thậm chí có thể nói là phúc lớn mạng lớn.

Dù sao dẫn Cương Hỏa vào trong cơ thể là một việc rất nguy hiểm, nếu là không cẩn thận, bản thân có thể bị đốt thành tro bụi.

- Nói đi! Ngươi tới tìm ta có chuyện gì.

Hiện tại, hắn chỉ muốn đá gia hỏa này về thành Linh Phong, tuyệt đối đừng đợi ở bên cạnh mình. Nếu không mình cũng không biết sẽ dẫn tới phiền toái gì.

Mặc Kinh Trập có chút thương cảm, nói:

- Lâm huynh, làm sao mà ngươi lại lãnh đạm như vậy? Mặc Kinh Trập ta đã coi ngươi là bằng hữu rồi mà, chí ít ngươi cũng phải cười lên chứ.

Khóe miệng của Lâm Phàm hơi co giật. Muốn ta cười sao? Vậy thì dễ thôi! Chỉ cần ngươi đứng yên cho ta đập một trận là được rồi. Đương nhiên đó chỉ là suy nghĩ trong lòng của hắn mà thôi.

- Khuôn mặt tươi cười đây, hiện tại ngươi có thể nói đi.

Lữ Khải Minh yên lặng lui xuống. Hắn cũng đã cảm giác được người vừa đến này không giống người thường, không thích hợp.

- Vậy thì tốt rồi, ngươi cười thì ta cũng vui vẻ. Đây mới là bạn tốt.

Mặc Kinh Trập cười xán lạn.

- Đoạn thời gian này, ta ở nhà quá chán cho nên bình thường ta cũng hay tu luyện. Nhưng bởi vì quá mức nhàm chán, lại trải qua sự kiện Thiên Thần giáo kia, ta cảm giác mình không thể sống uổng thời gian ở trong nhà được, nhất định phải làm chút chuyện mới...

- Nói điểm chính đi.

Lâm Phàm đưa tay, khoác lên trên vai Mặc Kinh Trập, nhẹ nhàng dùng lực bóp một cái.

Mặc Kinh Trập cảm thụ áp lực ở trên vai, ngẩng đầu, sau đó một tay đập vào mu bàn tay của Lâm Phàm, gật đầu.

- Ta phát hiện tung tích của Thiên Thần giáo.

- Ở đâu?

Lâm Phàm gaait mình nói. Hắn vẫn muốn tìm kiếm tung tích của Thiên Thần giáo. Lần trước có thể phát hiện khu thứ sáu cũng là bởi vì vận khí của hắn tốt, gặp được kẻ có xương cốt mềm. Nhưng những khu khác ẩn tàng thật sự là quá sâu, muốn tìm kiếm được khó như lên trời.

- Chuyện kể ra thì rất dài. Dù sao cũng thật khó để phát hiện tung tích của đám người kia. Nhưng Mặc Kinh Trập ta là ai cơ chứ, tâm tư kín đáo, đầu óc linh hoạt, thông minh tuyệt đỉnh...

Mặc Kinh Trập cảm thán, thần sắc dần dần kích động tựa như là rất khó tin tưởng mình sẽ là người như vậy.

- Nói điểm chính đi! Nếu ngươi còn tự luyến nữa, ta thật sẽ không nhịn được mà đánh chết ngươi.

Lâm Phàm đã không thể nhịn được nữa. Hắn thật sự không muốn nói chuyện cùng gia hỏa này nữa, thậm chí còn không muốn gặp mặt.

- Lâm huynh, ngươi không thể nói như vậy. Chúng ta là bằng hữu. Từ trước đến nay, đối đãi bằng hữu, Mặc Kinh Trập ta luôn

thực tình chân ý. Trước kia, đã từng có một người, nhưng kẻ đó lại khiến cho ta cảm thấy trơ trẽn, bây giờ ngươi...

- Tốt. Đừng nói nữa! Bây giờ, ta không còn một chút hứng thú nào đối với Thiên Thần giáo nữa, cũng không muốn biết ngươi đến cùng là phát hiện cái tung tích gì. Ta muốn đi bế quan, ngươi đừng quấy rầy ta.

Lâm Phàm thật không muốn hỏi, cứ tiếp tục như vậy, e rằng hắn thật sự là rất khó ngăn chặn xúc động đánh đối phương một trận tơi bời.

- Thôi được rồi, là ở Sông Thiên Thủy. Ở nơi đó, ta phát hiện tung tích của Thiên Thần giáo.

Mặc Kinh Trập đột nhiên nói.

Sông Thiên Thủy.

Nơi này hắn biết, đó là một chỗ thần kỳ, nước từ trên trời rơi xuống, thuộc về Vô Căn Chi Thủy. Ai cũng không biết trên trời này tại sao có thể có dòng nước chảy xuống như vậy.

Dù là tông môn đi dò xét, cũng không tra ra được nguyên nhân, bởi vậy nơi này trở thành một chỗ tương đối thần kỳ của Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm nguyên bản còn cho rằng nơi này sẽ là một chỗ bí cảnh nhưng cuối cùng được biết, đây không phải là bí cảnh mà là tự nhiên hình thành.

- Lão Hắc, ngươi biết Sông Thiên Thủy này hình thành như thế nào hay không?

Đang quấn quanh ở trên Vô Địch phong, phun ra nuốt vào vô cùng vô tận Địa Cương chi lực, tu bổ nhục thân, lúc này lão Hắc mở miệng.

- Lão nô cũng không biết. Trước đây thật lâu, sông Thiên Thủy này cũng đã tồn tại, không người nào biết được nó hình thành như thế nào, chém không đứt, cản không được, lấy không hết, nhưng cái hồ này lại vĩnh viễn bảo trì dung lượng nhất định.

Không ngờ ngay cả lão Hắc cũng không biết.

Bản thể của lão Hắc là U Minh Hắc Mãng, là cường giả sống từ

mấy chục nghìn năm trước, niên đại đã lâu. Ngay cả hắn cũng không biết, có thể thấy được sông Thiên Thủy này là thần bí cỡ nào.

Thiên Thần giáo xuất hiện ở nơi đó, có chút khả năng là tổng bộ của chúng ở đó nhưng có lẽ chỉ là đi ngang qua. Nhưng bất kể như thế nào, hắn đều phải đi qua kiểm tra một chút.

- Mặc Kinh Trập ta cũng coi như là một người có kiến thức rộng rãi, vậy mà chưa bao giờ thấy qua con rắn lớn như vậy còn có thể mở miệng nói tiếng người nữa.

Mặc Kinh Trập đi đến biên giới của đỉnh núi, nhìn xuống phía dưới, có chút kinh ngạc, có chút hiếu kỳ.

- Tiểu tử, bản tọa là U Minh Hắc Mãng, không phải là rắn, chú ý từ ngữ mà ngươi sư dụng.

Lão Hắc không nói thêm gì nữa. Hắn cũng không muốn để ý đến người này.

Hắn đã lập lời thề cùng Lâm Phàm, khi đối phương còn sống thì hắn sẽ trấn thủ Vô Địch phong. Bây giờ, tu vi của Lâm Phàm đã đạt tới Thiên Cương cảnh tầng năm. Chuyện này khiến cho hắn cảm thấy chấn kinh, cảm thấy thiên phú của Lâm Phàm quá mạnh, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì Lâm phàm rất có thể sẽ trở thành Bán Thần.

Khi đó, tuổi thọ của Lâm Phàm sẽ được nâng cao nhưng cũng may, tuổi thọ của Bán Thần cũng không phải là vô cùng vô tận. Rồi cũng sẽ có một ngày, hắn sẽ được tự do.

Mặc Kinh Trập vốn định nói cái gì đó nhưng nhìn thấy Lâm Phàm giống như muốn rời khỏi, lập tức hô lên:

- Lâm huynh, ta đi chung với ngươi.

Lâm Phàm không có để ý đến Mặc Kinh Trập. Bây giờ, hắn muốn đi qua kiểm tra một chút.

- Không cần, ngươi quá yếu, đi theo sẽ cản trở ta.

Nghe lời này, Mặc Kinh Trập lập tức biến sắc, giống như bị thương nặng vậy.

- Lâm huynh lại chê ta quá yếu. Mặc Kinh Trập ta thiên tư tung hoành, không ngờ lại có ngày bị người nói yếu...

Chương 344: Ta đích xác là một nhân tài

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Hư không, có vệt sáng chợt lóe lên.

Lâm Phàm đi ra tông môn, tiến về sông Thiên Thủy.

- Lấy thực lực hiện tại của ta, chắc sẽ không có người nào dám đụng đến ta.

Lâm Phàm càng nghĩ càng thoải mái.

Nhớ tới trước kia, lần đầu tiên xuất tông lịch luyện thì có một thanh kiếm không hiểu thấu, từ trên trời giáng xuống, đâm xuyên thân thể của hắn, hắn liền rất khó chịu.

Ta đâu có trêu chọc người nào, tại sao lại hại ta như vậy, thực lực yếu cũng không phải là lỗi của ta, không thể quá khi dễ người.

Nhưng bây giờ thì đã khác, hắn đã là cường giả Thiên Cương cảnh tầng năm, lĩnh ngộ pháp tắc, thực lực rất mạnh, không phải là người bình thường có khả năng gây sự, biết hay không.

Viêm Hoa tông có lãnh thổ rộng lớn, xuyên thẳng qua ở trong hư không, non sông tươi đẹp ở phía dưới nhanh chóng lùi về phía sau.

Trước kia, chưa có đột phá Thiên Cương cảnh, hắn không thể hoành độ hư không, khẳng định không xứng với thân phận của mình. Nhưng bây giờ đã khác, giờ hắn đã là cường giả Thiên Cương cảnh tầng năm, chỉ cần đưa tay là có Lực Lượng Pháp Tắc quấn quanh, uy thế mênh mông bao phủ toàn thân, người bình thường sao có khả năng tưởng tượng.

- Lâm phong chủ, đã lâu không gặp.

Trong chốc lát, thiên địa ảm đạm, một cái bàn tay màu máu xuyên thấu tầng mây, nghiền ép hư không, đánh tới Lâm Phàm.

- Chuyện gì vậy? Có người muốn đánh mặt ta hay sao?

Lâm Phàm trở tay, đánh ra một quyền. Sức mạnh thuần túy nhanh chóng chấn vỡ bàn tay màu máu kia.

- Thật sự là to gan, dám đánh lén ta.

Hắn biết người vừa đến này là Huyết Luyện Tôn Giả, chỉ là không biết gia hỏa này muốn làm gì?

Đám mây màu máu chấn động rồi phân tán ra hai bên. Huyết Luyện Tôn Giả đứng ở trong đám mây màu máu, trên mặt nở nụ cười, chỉ là nụ cười này có chút âm trầm.

- Lần trước gặp mặt, Lâm phong chủ đã nhảy vào nham tương, từ đó thoát đi. Thủ đoạn như thế khiến cho bản tôn kinh ngạc. Lúc đó, ta thật sự đã nghĩ rằng Lâm phong chủ muốn tự sát để bảo toàn khí tiết, bây giờ xem ra vẫn là Lâm phong chủ có thủ đoạn cao minh. Bản tôn giả bội phục, bội phục.

Huyết Luyện Tôn Giả bình tĩnh nói nhưng có từng tia từng tia huyết khí quấn quanh thân thể, hình thành địa ngục Luyện Huyết.

Trước kia, Lâm Phàm không phải là đối thủ của Huyết Luyện Tôn Giả, nhưng mà hiện tại, hắn ngược lại muốn thử chiến đấu với đối phương một trận.

- Huyết Luyện Tôn Giả, Pháp Vương của Thiên Thần giáo, ngươi muốn làm gì?

Lâm Phàm lạnh nhạt nói, không sợ chút nào. Sau khi lĩnh ngộ Lực Lượng Pháp Tắc, hắn có tự tin như vậy.

- Lâm phong chủ, bản tôn giả thấy ngươi là một nhân tài, cho nên lần này ta đến đây là muốn mời Lâm phong chủ cùng ta hợp tác, đồng mưu đại sự.

Huyết Luyện Tôn Giả cười.

- Hai từ 'Nhân tài' này ngươi nói rất đúng, bản phong chủ đích thật là nhân tài, nhưng về phần hợp tác vậy thì thôi, ta cũng không muốn làm kẻ dưới. Lúc trước, Tôn giả còn coi thường ta nhưng bây giờ xem ra, mấy câu nói ngày đó của ta chỉ sợ cũng để Tôn Giả suy nghĩ rất nhiều.

- Chỉ là không biết tiến triển của Tôn giả như thế nào?

Hắn đã nhìn ra, Huyết Luyện Tôn Giả này chỉ sợ cũng không cam lòng cúi đầu làm kẻ dưới, muốn đoạt quyền, lôi kéo người mới, cùng xông đại nghiệp. Ý nghĩ rất tốt đẹp nhưng hắn lại tìm nhầm người rồi.

Đôi mắt của Huyết Luyện Tôn Giả khóa chặt Lâm Phàm. Trong suy nghĩ của hắn ta, Lâm Phàm là nhân tài, đây là sự thật không thể chối cãi. Chuyện Giáo Vương bây giờ không phải là Giáo Vương trước kia hắn đã sớm nhìn ra, nhưng những Pháp Vương khác trong giáo không nhận thì Giáo Vương vẫn sẽ là Giáo Vương.

Hắn không biết nguyên do ở trong đó, cũng không muốn biết. Bây giờ, dục vọng quyền lợi trong lòng hắn đã bị một lời nói của kẻ này câu dẫn đi ra, muốn áp chế lại không áp chế nổi, chỉ có thể mặc cho bộc phát.

Lúc này, Huyết Luyện Tôn Giả cười không nói.

Lâm Phàm ngược lại là rất nhiều ý nghĩ, thi triển Hữu Sắc Nhãn Tình lưu Huyết Luyện Tôn Giả lại có lẽ là một lựa chọn tốt. Chỉ là thân thể của Huyết Luyện Tôn Giả này có điểm quái dị, khí tức mặc dù chưa hiện rõ nhưng đã có chút khác biệt với trước kia.

- Ngươi không phải là chân thân?

- Lâm phong chủ hảo nhãn lực, đây là hình chiếu phân thân của ta, gánh chịu ý chí của địa ngục Luyện Huyết mà thành. Nếu như Lâm phong chủ nguyện ý, có thể cưỡi địa ngục Luyện Huyết, đến gặp chân thân của ta.

Huyết Luyện Tôn Giả cười nói, trong thanh âm có ý mị hoặc.

- Là như thế sao...

Lâm Phàm cười. Hiện tại, bởi vì thực lực tiến bộ quá nhanh cho nên hắn cần chiến đấu cùng cường giả cho mình bớt tự mãn. Nếu như chân thân của Huyết Luyện Tôn Giả đến thì mình còn chưa chắc ăn được nhưng chỉ là một bộ hình chiếu phân thân thì khác. Không biết lấy tu vi Thiên Cương cảnh tầng năm hiện tại của mình thì có thể nghiền ép hình chiếu phân thân này hay không.

Trong chốc lát, hư không chấn động, có pháp tắc xuất hiện. Đây là Lực Lượng Pháp Tắc. Khi Lực Lượng Pháp Tắc xuất hiện, thiên địa dần dần có chút đè nén giống như một cái lò xo bị ép xuống, muốn bạo phát ra.

- Lâm phong chủ, ngươi muốn làm gì?

- Ta muốn làm gì sao?

Lâm Phàm cười, nói:

- Không có ý gì, chỉ là muốn đánh chết ngươi...

Lập tức, thân thể hóa thành vệt sáng, lóe lên một cái rồi biến mất. Khi lại xuất hiện một lần nữa thì hắn cũng đã xuất hiện ở trước mặt Huyết Luyện Tôn Giả. Hai nắm đấm từ trên trời giáng xuống, dẫn động pháp tắc, đánh về phía Huyết Luyện Tôn Giả.

- Không ngờ Lâm phong chủ lại đã có thể lĩnh ngộ pháp tắc. Nhưng chỉ là pháp tắc đơn nhất mà thôi, ngược lại là đáng tiếc.

Huyết Luyện Tôn Giả không buồn không vui, hài lòng gật đầu. Hắn đúng là không ngờ kẻ này trưởng thành nhanh như thế.

- Ngươi thì biết cái gì.

Lâm Phàm không nói thêm lời. Đại Băng Diệt Quyền Kinh là một môn quyền pháp mà hắn lĩnh ngộ sâu nhất, Lực Lượng Pháp Tắc gia trì càng có thể khiến cho quyền kình bộc phát ra uy lực càng thêm cuồng bạo.

Huyết Luyện Tôn Giả chủ quan, giơ tay lên, muốn ngăn cản, còn cảm thán nói:

- Uy lực như thế này vẫn chưa đủ.

Ầm ầm!

Nắm đấm va chạm, Lực Lượng Pháp Tắc nổ tung, hào quang nở rộ. Hư không nguyên bản bình tĩnh, đột nhiên giống như là thủy triều cuốn tới, uy năng phô thiên cái địa tản ra bốn phía.

- Làm sao lại như vậy?

Huyết Luyện Tôn Giả nguyên bản cũng không có để Lâm Phàm ở trong lòng. Theo hắn, dù đây chỉ là một bộ hình chiếu phân thân nhưng cũng không phải là thứ mà Thiên Cương cảnh tầng năm có khả năng chống lại.

Nhưng ngay khi vừa giao thủ, hắn đã biết mình sai rồi. Sức mạnh bài sơn đảo hải, vô cùng vô tận, đánh tới. Bàn tay duỗi ra ngăn cản nhanh chóng vỡ nát, hóa thành điểm điểm ánh sáng màu máu rồi tiêu

tán thiên địa.

Nội tình tăng lên một chút.

Toàn lực chiến đấu quả thật có thể giúp cho nội tình tăng trưởng, nhưng chỉ như thế là vẫn chưa đủ, hắn còn muốn càng nhiều.

- Huyết Luyện Tôn Giả, muốn mời chào ta, chí ít ngươi cũng phải cho ta nhìn xem năng lực của ngươi như thế nào chứ. Cho dù đây chỉ là một bộ hình chiếu phân thân thì cũng không thể yếu như vậy chứ.

Năm ngón tay nắm lại thành quyền rồi lần nữa đánh ra. Quầng sáng bộc phát. Đại Băng Diệt Quyền Kinh được thi triển ra mà thân thể của Lâm Phàm cũng hóa thành khổng lồ.

Lúc này, hắn đã thi triển toàn bộ công pháp đã biết.

Cực Diệt Phá Thể đã sớm tu luyện tới cảnh giới viên mãn, tăng cường gấp ba sức mạnh há lại người bình thường có khả năng đối mặt.

Trạng thái viên mãn. Quyền kình đánh về phía Huyết Luyện Tôn Giả càng cường hãn. Sức mạnh cường đại đánh sụp hư không, áp chế địa ngục Luyện Huyết phải co rút lại.

- Ngươi thật sự là quá càn rỡ, bản tôn giả thấy ngươi là một nhân tài mới muốn mời chào. Ngươi đừng có không biết tốt xấu, bức bản tôn giả ra tay độc ác.

Huyết Luyện Tôn Giả giận dữ nói. Hắn không ngờ Lâm Phàm đã trưởng thành đến mức độ này. Rõ ràng chỉ là Thiên Cương cảnh tầng năm nhưng sức mạnh bùng lên lại mênh mông như vậy.

- Tranh thủ thời gian ra tay độc ác đi! Đừng để ta quá thất vọng.

Lâm Phàm hiện tại đã tự mãn đến cực hạn. Sức mạnh toàn thân nổ tung. Lực Lượng Chi Tâm càng là cực hạn của Lực Lượng Pháp Tắc, đúng với con đường 'nhất lực phá vạn pháp' của hắn, dù thủ đoạn của đối phương có nhiều như thế nào thì cũng chỉ là dốc hết sức hủy diệt.

- Luyện Huyết Dung Thể

Lập tức, địa ngục Luyện Huyết nhấc lên sóng máu vô tận, trong đó có oan hồn gào thét. Vô số bàn tay màu máu chui ra, đặt lên lưng

Huyết Luyện Tôn Giả.

- Hảo tiểu tử, bản tôn giả muốn dùng địa ngục Luyện Huyết, đấu cùng ngươi một trận.

Bên trong địa ngục Luyện Huyết, ánh sáng màu máu bộc phát ra, nhuộm đỏ thiên địa. Khí tức tà ác khiến cho người ta cảm thấy buồn nôn.

Lâm Phàm phân tích, bộ hình chiếu phân thân này của Huyết Luyện Tôn Giả cũng không mạnh nhưng cũng mạnh hơn Thiên Cương cảnh tầng năm mà bây giờ còn được địa ngục Luyện Huyết gia trì, chiến lực đã không kém Thiên Cương cảnh tầng bảy. Nhưng mà đáng tiếc, bộ hình chiếu phân thân này cũng chưa khiến hắn cảm thấy áp lực.

Sơ bộ tính ra, bản thể của Huyết Luyện Tôn Giả vẫn chưa đột phá Bán Thần cảnh, thậm chí ngay cả ngụy Bán Thần cũng chưa được.

Có lẽ tu vi của hắn ở vào khoảng Thiên Cương cảnh tầng chín hậu kỳ đến đỉnh phong, chỉ là nội tình rất không tệ, mạnh hơn Thiên Cương cảnh tầng chín bình thường rất nhiều.

- Tiểu tử, đã thấy uy lực của địa ngục Luyện Huyết này của bản tôn chưa.

Bầu trời đột nhiên biến thành màu đỏ hồng, có mưa máu nhỏ xuống.

Lập tức, một sức mạnh tinh thần âm trầm, tà ác xâm nhập vào trong cơ thể Lâm Phàm khiến cho hắn cảm thấy như là nó muốn kéo tinh thần của hắn vào bên trong một thế giới tinh thần nào đó.

Chỉ là, rất đáng tiếc, không có tác dụng gì.

- Đừng làm những việc vô dụng này nữa! Chúng ta đến chiến đấu thực sự đi!.

Ầm!

Hắn bước ra một bước, nhanh chóng xuất hiện ở trước mặt Huyết Luyện Tôn Giả rồi đấm ra một quyền.

Ầm

Một quyền này của hắn đã đánh nát đầu của Huyết Luyện Tôn

Giả. Hoa máu bay lả tả, nhưng địa ngục Luyện Huyết lại bảo đảm hình chiếu phân thân này của Huyết Luyện Tôn Giả trở thành một tồn tại gần như bất tử bất diệt vậy, cái đầu bị đánh nát lại mọc ra và một lần nữa ngưng thực.

- Tốt.

Huyết Luyện Tôn Giả há miệng. Trong miệng có xúc tu đỏ hồng thật nhỏ giương nanh múa vuốt chui ra.

- Thật buồn nôn.

Lâm Phàm sao có thể chạm vào những đồ chơi này được. Nguyên lai hắn tưởng rằng Huyết Luyện Tôn Giả mặc dù âm trầm, nhưng cũng không quá buồn nôn. Bây giờ xem ra, tạm thời ngoại trừ Lực Đế Chi Chủ, Thiên Thần giáo này toàn mẹ nó là hạng người buồn nôn.

Một quyền đánh xuyên qua khoang miệng của Huyết Luyện Tôn Giả, quyền kình lại khiến đầu của hắn nổ tung.

Nhưng sau khi nổ tung, cái đầu lại lần nữa tổ hợp.

- Đây là công hiệu của địa ngục Luyện Huyết sao? Thú vị. Ta nhất định phải thu.

Trong mắt Lâm Phàm lấp lóe tinh quang. Mặc dù cái đồ chơi này rất tà ác, nhưng chỉ cần rơi vào trong tay người chính nghĩa như vậy, nhất định sẽ biến thành thứ giữ gìn chính nghĩa.

Huyết Luyện Tôn Giả phát hiện Lâm Phàm muốn mưu đoạt địa ngục Luyện Huyết, không khỏi lạnh lùng nói:

- Si nhân nằm mơ. Cũng được. Để ta thử thực lực của ngươi một chút.

Địa ngục Luyện Huyết sôi trào càng thêm lợi hại, sức mạnh vô cùng vô tận tràn vào bên trong hình chiếu phân thân.

Mặc dù chỉ là hình chiếu phân thân, nhưng có địa ngục Luyện Huyết gia trì, tu vi lại không ngừng được nâng cao. Đến cuối cùng, mặc dù không bằng bản thể, nhưng tu vi cũng đã nhảy lên tới Thiên Cương cảnh tầng chín.

- Thiên Thần giáo khó diệt trừ không chỉ là bởi vì nó ẩn tàng đủ sâu mà còn bởi vì những Pháp Vương của giáo phái này cũng rất mạnh.

Hắn lần này chiến đấu cùng Huyết Luyện Tôn Giả chỉ muốn dùng Buff 'Càng đánh càng mạnh' tăng nội tình lên, về phần giết chết thì là không nghĩ đến.

Thiên Thần giáo có dạng phần tử bất an này mới tốt. Chỉ có nội đấu mới có thể khiến cho một tổ chức khổng lồ xuất hiện vấn đề, chờ nội đấu tới trình độ nhất định, sơ hở liền có thể hiện ra.

Đến lúc đó, Viêm Hoa tông chỉ cần ra đòn là có thể tiêu diệt, một tương lai tươi sáng sẽ xuất hiện ở trước mắt.

- Huyết Ma Thủ Ấn

Bàn tay màu máu to lớn xuyên thấu hư không, đánh về phía Lâm Phàm. Ở trên đầu ngón tay có Huyết Ma quấn quanh, gào thét.

- Tới tốt lắm. Để ta nhìn xem cực hạn của mình là ở mức độ nào.

Đại Băng Diệt Quyền Kinh thi triển, Lực Lượng Pháp Tắc quấn quanh, sức mạnh được ấp ủ đến cực hạn, ánh mắt khóa chặt bàn tay màu máu ở trên không trung kia.

Sau đó, hắn đấm ra một quyền. Quyền kình ngưng tụ, hình thành phong bạo đánh tới bàn tay màu máu.

Quầng sáng lộng lẫy xen lẫn ánh sáng màu máu, thiên địa chia làm lưỡng cực, hai loại sức mạnh đánh vào cùng một chỗ.

- Huyết Luyện Tôn Giả, ngươi vẫn không hiểu được chân lý của Lực Lượng. Đây mới là sức mạnh cường đại nhất.

Ầm!

Quyền kình đánh xuyên qua bàn tay màu máu, hình thành dòng lũ bằng cương khí, nhanh chóng bao phủ Huyết Luyện Tôn Giả.

- Nếu như toàn lực bộc phát thì chiến lực của ta sẽ tương đương với Thiên Cương cảnh tầng chín bình thường, nhưng thế là vẫn chưa đủ mạnh.

Chỉ vừa giao thủ, Lâm Phàm đã minh bạch con đường sau này còn rất xa xôi.

Chương 345: Thông minh như mình rất khó được

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

- A!

Thanh âm tức giận truyền đến.

Hắn đã nghe được loại thanh âm này rất nhiều lần, bình thường đều là tiếng hét không cam lòng cùng không tin của kẻ yếu.

- Huyết Luyện Tôn Giả, ngươi khiến cho ta rất thất vọng. Khi ngươi hô cái chữ 'A' này lên, ta liền biết, chúng ta đã không phải là người ở cùng một cấp độ, nếu phải thì ngươi sẽ không hét lên như thế. Thật là quá tục.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói. Lần này, hắn xem như sơ bộ đánh giá được chiến lực cực hạn của bản thân.

Nhưng đây không phải là tiêu chuẩn duy nhất, có lẽ mình cũng có thể bộc phát ra chiến lực mạnh hơn. Đương nhiên là lúc đó cần cường giả chân chính ra tay mới được, chỉ là cường giả như vậy kiếm ở đâu ra. Hiện tại, ta thật sự là rất cần ăn đòn.

Thân thể của Huyết Luyện Tôn Giả bị một quyền này đánh nát, chỉ còn một nửa lơ lửng giữa không trung. Nhưng mà dưới ở sự gia trì của địa ngục Luyện Huyết, thân thể này rất nhanh liền phục hồi như cũ.

- Ngươi đã khiến cho bản tôn giả rất tức giận. Ngươi cần phải biết rằng, sự kiên nhẫn của ta là có hạn.

Mặc dù, nội tình được tăng cường không ít, nhưng còn chưa đủ, hắn vẫn cần tiếp tục chiến đấu. Hình chiếu phân thân này của Huyết Luyện Tôn Giả rất không tệ, tăng thêm địa ngục Luyện Huyết gia trì, đủ để hắn sảng khoái chiến đấu một phen.

- Đừng nói chuyện! Nếu đã chiến đấu thì cứ thoải mái hưởng thụ đi! Tới đây nào.

Vừa dứt lời!

Lâm Phàm lại tiếp tục lao tới. Thân thể đen kịt, đường vân màu máu dày đặc tản ra khí tức cường hãn.

- Chiến đấu đi! Chẳng lẽ đám Pháp Vương Thiên Thần giáo các ngươi đều già, chỉ có thể đánh pháo miệng thôi hay sao?

Quyền kình tản ra uy áp kinh người, pháp tắc đang gầm thét, thiên địa tại chấn động, một bóng người khổng lồ làm cho người ta có cảm giác phải cúi đầu cúng bái xuất hiện trên không trung, song quyền rơi xuống.

- Ta là đại biểu cho sức mạnh, ta là người chưởng khống Lực Lượng Pháp Tắc. Phàm nhân, hãy cảm thụ sức mạnh của ta đi.

Xoạt xoạt!

Nắm đấm dần dần hạ xuống, tầng không gian vỡ nát. Ở dưới sức mạnh vô địch này, chỉ có vỡ nát mới có thể biểu hiện ra sự tôn kính đối với sức mạnh cao thượng.

- Ngươi thật sự là quá càn rỡ, sự kiên nhẫn của bản tôn giả đã bị ngươi mài mòn rồi. Lâm Phàm, vĩnh viễn rơi xuống địa ngục đi.

Huyết Luyện Tôn Giả giận dữ. Dù đây không phải là chân thân, hắn cũng không cho phép người khác nhục nhã.

Địa ngục Luyện Huyết sôi trào lên, ngưng tụ thành từng thanh từng thanh Huyết Kiếm, sau đó chúng lao lên, đánh thẳng về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm cũng không thèm biến chiêu. Theo hắn, sức mạnh cực hạn không cần bất luận cái quyền pháp gì, một quyền đấm ra chính là sức mạnh cực hạn.

- Thoải mái!

Một quyền trấn áp Huyết Luyện Tôn Giả, nhưng mà bản thân cũng bị những thanh Huyết Kiếm này chém trúng mấy phát, máu tươi rơi xuống phía dưới, nhuộm đỏ thiên địa.

Nội tình tăng trưởng.

Đây chính là chỗ tốt có được khi hắn toàn lực chiến đấu.

Huyết Luyện Tôn Giả này không sai, biết mình thiếu cái gì liền đưa tới cái đó. Nếu như không phải là kể này đã đi lầm đường thì thật là tốt biết bao.

Nhưng mình cũng đã xúi giục thành công, nếu như có thể dẫn hắn đi đến đường ngay vậy thì càng tốt hơn.

Trong chốc lát, vệt sáng màu hồng, vệt sáng màu đen đan vào một chỗ, chiến đấu tiến vào giai đoạn gay cấn.

- Huyết Luyện Tôn Giả, bản phong chủ thấy ngươi là một nhân tài, nhưng cũng tiếc...

Lâm Phàm đánh ra một quyền, cảm thán nói.

- Đáng tiếc cái gì?

Huyết Luyện Tôn Giả tạm thời không bắt được Lâm Phàm, nhưng cũng không để ý nói chuyện phiếm cùng đối phương vài câu.

Lâm Phàm là nhân tài, chuyện này trong lòng hắn là một sự thật không đổi. Chỉ là kẻ này cũng quá cứng đầu, nếu như thức thời hắn có thể hảo hảo bồi dưỡng, tương lai thành tựu đại sự, phong kẻ này làm Phó Giáo Vương cũng không phải là chuyện không có khả năng.

- Vương hầu tướng lĩnh chẳng phải trời sinh, tầm mắt của ngươi quá thấp, Thiên Thần giáo chung quy là Tà giáo.

Lâm Phàm đánh ra một chưởng. Địa ngục Luyện Huyết bị một chưởng này đánh phân ra làm hai nhưng trong nháy mắt lại khép kín.

Đây là thứ mà Huyết Luyện Tôn Giả ỷ vào, há lại một chưởng bình thường có thể bổ ra.

Nhưng nghe được lời nói này của Lâm Phàm, Huyết Luyện Tôn Giả thầm giật mình, tựa như là một cánh cửa chưa bao giờ mở ra, đột nhiên buông lỏng, giống như có những thứ không biết muốn rót vào trong đầu hắn vậy.

- Ngươi nói rất có lý nhưng bản tôn giả tạm thời không hiểu. Ngươi có thể đến chỗ ta, từ từ nói cho ta rõ hơn không?

Huyết Luyện Tôn Giả lạnh lẽo nói. Sau đó, hắn lật bàn tay một cái, máu tươi sôi trào, hóa thành miệng lớn nuốt Lâm Phàm vào. Nhưng rất nhanh, cái miệng này bị nổ tung, Lâm phàm chui ra tới.

- Hừ. Đạo lý đơn giản như vậy mà ngươi cũng không hiểu, thật là khiến người ta thất vọng. Nhưng bản phong chủ thấy ngươi có hùng tâm tráng chí, liền chỉ điểm ngươi một đôi lời.

- Trên thế gian, tông môn san sát, thiên địa rộng lớn, chốn không người nhiều vô số kể, hoang đảo càng nhiều như sao trên trời. ngươi chỉ cần chiếm lĩnh một chỗ, tự thành lập một phái, từ đây thoát ly Tà giáo. Dù lãnh địa có nhỏ, nhưng cũng có thể chúa tể một phương, có thể sánh vai cùng những tông chủ khác.

Lâm Phàm cảm thụ được nội tình trong cơ thể không ngừng tăng trưởng, tâm thần cũng sảng khoái hơn cho nên cũng không để ý nói nhiều vài câu. Về phần Huyết Luyện Tôn Giả này có thể lĩnh ngộ hay không thì phải xem ngộ tính của bản thân hắn.

Lúc này, Huyết Luyện Tôn Giả dừng tay, trong ánh mắt lấp lóe tinh quang tựa như là đang trầm tư.

- Ngươi làm gì vậy. Chiến đấu cũng đừng ngừng lại bất thình lình như thế.

Lâm Phàm sao có thể để Huyết Luyện Tôn Giả dừng tay như vậy. Gia hỏa này có dã tâm rất lớn, bây giờ còn đang chiến đấu với mình, sao mình có thể để hắn có cơ hội thôi diễn được.

Ầm!

Một chưởng rồi một quyền, chiêu thức liên tục được đánh ra.

Mặc dù cả hai bên đều bị thương nhưng đối với Lâm Phàm, trận chiến này khiến cho tâm thần của hắn thoải mái, cho nên hắn muốn tiếp tục không ngừng.

- Ngươi đây là ý gì?

Huyết Luyện Tôn Giả nói. Hắn cảm giác người ở trước mắt này thật sự là nhân tài, đầu óc linh hoạt không nói, thực lực lại không yếu. Nếu như kẻ này có thể đồng ý phụ trợ hắn, vậy thì hắn nhất định có thể thành tựu đại nghiệp.

Chỉ là đáng tiếc, kẻ này lại không muốn, chuyện này khiến cho hắn rất khó chịu, tức giận.

- Ta đã nói dễ hiểu như vậy mà ngươi lại còn hỏi có ý tứ gì, thật sự là ngu đến mức cực hạn. Bỏ cái danh giáo đồ của Thiên Thần giáo xuống, rời khỏi lãnh địa của Viêm Hoa tông, tự lập tông môn mới,

kết minh với một vài tông môn nhỏ yếu ở xung quanh hình thành liên minh. Đồng thời để giáo đồ tiến vào những tông môn trong liên minh, tuyên truyền lý niệm của ngươi, trong lúc vô hình thu nạp nhân tâm, cuối cùng từng bước từng bước xâm chiếm. Ít thì ba năm, nhiều thì năm năm, ngươi nhất định có thể nhất cử cầm xuống những tông môn nhỏ kia, sát nhập cùng một chỗ, hình thành tông môn lớn.

Lâm Phàm cũng không biết mình đang nói cái gì, dù sao cũng chỉ là lý luận mà thôi muốn chém gió thế nào chả được.

Huyết Luyện Tôn Giả vừa đánh trả, vừa suy nghĩ. Càng nghĩ hắn càng thấy kích động, thậm chí mỗi một lỗ chân lông đều bị ý nghĩ vĩ đại này làm cho kinh hãi đến mở rộng ra. Đột nhiên, tựa như là nghĩ đến điều gì hắn nghi hoặc nói.

- Nào có đơn giản như vậy. Muốn trở thành đại tông, không phải là dễ dàng như vậy.

- Ngu xuẩn, thật sự là ngu xuẩn không thể dạy.

Lâm Phàm giận dữ nói, nhưng cũng có chút chột dạ, nghĩ đến Huyết Luyện Tôn Giả đã nghi ngờ, tiếp theo nên lừa dối như thế nào.

Nếu như là người khác nói những lời này, Huyết Luyện Tôn Giả tuyệt đối nổi giận mà sống mái với đối phương một phen. Nhưng lúc này, hắn vẫn cho rằng kẻ ở trước mắt này không phải là người bình thường, những điều mà kẻ này nói tới cũng không phải là không thể thực hiện được. Chỉ là ba, năm năm mà thôi, hắn hao tổn nổi.

Nhất là tự thành một tông, đây chính là tổ sư khai tông lập phái, có thể gọi là Đại Đế.

Chuyện này khiến cho người có dã tâm như Huyết Luyện Tôn Giả cảm thấy cực kỳ phấn khởi.

- Xin chỉ giáo.

Huyết Luyện Tôn Giả lại ngưng tụ bàn tay màu máu, Huyết Chi Pháp Tắc từ thiên địa rơi xuống phía dưới, hung hăng nghiền ép về phía Lâm Phàm.

Nhưng Lâm Phàm không sợ chút nào, đánh ra một quyền. Quầng sáng đại thịnh, quấy phong vân, phá vỡ bàn tay màu máu kia.

- Cái này còn không đơn giản sao? Chịu nhục, chọn một tông môn

cường đại để ôm đùi, tiến vào Thiên Tông điện. Chờ khi đại thế đã thành, nhanh chóng trở thành thẩm phán của Thiên Tông điện, đến lúc đó còn có ai có thể ngăn cản ngươi.

Kế hoạch này của hắn cũng chính là thứ trên lý thuyết mà thôi. Hắn biết lúc nói thì hay nhưng mà chỉ có chân chính áp dụng thì mới biết được đây là chuyện khó khăn cỡ nào.

Hắn không biết Huyết Luyện Tôn Giả có tin hay không, nhưng bất kể như thế nào, lời này là từ trong miệng hắn nói ra, hắn tự nhiên cũng muốn biểu hiện rất tự tin.

- Tốt. Tốt. Quả là một kế hoạch hay. Lâm phong chủ quả là người thông minh, là người thông tuệ nhất mà bản tôn giả từng gặp. Lâm Phàm, hợp tác cùng ta, sau này thành lập Thiên Thần tông, bản tôn giả nguyện chia sẻ thiên hạ cùng ngươi.

Trong hai con ngươi của Huyết Luyện Tôn Giả đã tản ra ánh sáng nhiều màu, thậm chí đã trong đầu hắn đã nghĩ đến tương lai tốt đẹp kia, từ đó về sau, không người có thể ngăn cản.

- Ngu!

Lâm Phàm lần nữa giận quát. Một quyền đánh xuyên qua bụng của Huyết Luyện Tôn Giả.

Huyết Luyện Tôn Giả kêu thảm. Sau đó, hắn há miệng, có máu tươi phun ra, nhưng không có tiếng mắng:

- Sao ngươi lại nói bản tôn giả ngu xuẩn?

Địa ngục Luyện Huyết bộc phát sóng máu, đánh bay Lâm Phàm

Nhưng Lâm Phàm không quan tâm, nội tình lại bắt đầu tăng trưởng, rất không tệ.

- Nói ngươi ngu xuẩn, ngươi còn không tin. Ta thân là phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông, sau này sẽ trở thành đệ nhất nhân của Viêm Hoa tông, đi theo ngươi lập nghiệp từ hai bàn tay trắng làm gì. Ngươi nói ngươi có ngu xuẩn hay không.

Đối với việc Huyết Luyện Tôn Giả tán dương mình là người thông tuệ nhất, Lâm Phàm không cự tuyệt, cũng không đồng ý. Bởi vì tu luyện nhiều ngạnh công, trán có chút nhô ra, cho nê có khi, hắn cũng sẽ vờ ngớ ngẩn.

Nhưng lúc cần sử dụng đầu óc thì hắn vẫn rất thông minh. Lúc này, hắn cảm giác ý nghĩ của mình là cực kỳ rõ ràng, hoàn toàn có thể chỉ ra cho Huyết Luyện Tôn Giả một con đường sáng.

Huyết Luyện Tôn Giả trầm mặc. Đúng là như thế. Ngoại trừ thân phận phong chủ của Vô Địch phong, Lâm Phàm còn là đệ tử chân truyền của Thiên Tu, tiền đồ sau này không thể đo đếm được.

Còn hắn thì sao? Mặc dù là Hộ Giáo Pháp Vương của Thiên Thần giáo, tuy nhiên lại có người đè ép, kế hoạch lớn ở trong lòng cũng khó mà thi triển.

Bây giờ nghe lời nói này của Lâm Phàm, hắn lập tức hiểu ra, tìm được con đường sau này.

Thậm chí ngay cả sau này phải làm như thế nào để phát triển, Lâm Phàm cũng đều nói rồi. Mặc dù không có chi tiết kỹ càng, nhưng phương án đại khái đã có, chuyện này khiến cho hắn vô cùng sung sướng.

- Lâm phong chủ, ngươi thật đúng là đại tài. Bản tôn giả cũng không biết làm như thế nào cảm tạ.

Huyết Luyện Tôn Giả mặc dù cảm kích Lâm Phàm, nhưng cũng không thu tay lại. Quyền chưởng liên tục đánh ra tựa như là muốn lưỡng bại câu thương với Lâm Phàm.

Lâm Phàm phun máu tươi, nhưng không có mảy may để ý, vết thương nhỏ mà thôi, hắn lại không có cảm giác đau, cho nên chẳng có lý do gì mà phải sợ cả.

- Muốn cảm tạ ta cũng rất dễ dàng, chỉ cần đưa Quân Vô Thiên cho ta, để ta làm thịt hắn.

- Điều đó không có khả năng. Quân Vô Thiên là người mà Giáo Vương chỉ mặt, hắn không thể chết được. Nếu như chết rồi, kế hoạch lớn của bản tôn giả sẽ bị phá hỏng.

Huyết Luyện Tôn Giả cự tuyệt.

Hai mắt của Lâm Phàm xoay tròn. Từ sau khi chui vào hội nghị cấp cao của Thiên Thần giáo, hắn liền đã biết Quân Vô Thiên là người mà Giáo Vương chỉ mặt muốn, hiển nhiên là có tác dụng lớn.

- Hai người lùn Giáo Vương vừa ý Quân Vô Thiên như thế khẳng định là có tác dụng lớn. Nếu người này trong tay ngươi, ngươi không

ngại làm chút tay chân, sau này nói không chừng sẽ có tác dụng lớn. Dù sao bây giờ, địch nhân lớn nhất của ngươi chính là Giáo Vương.

Đối với người có được dã tâm, trí lực bình thường đều không đủ, dã tâm cường đại sẽ khiến cho đại não trống không, suy nghĩ tất cả mọi chuyện đều tốt đẹp như thế.

Bởi vậy trong lịch sử kiếp trước, những người có được dã tâm cường đại đều sẽ tìm cố vấn tới hỗ trợ, có khi, một người còn chưa đủ, còn phải tìm thêm mấy người nữa. Bọn họ làm như vậy cũng là bởi vì sợ hãi dã tâm quá mạnh sẽ che đậy đại não, làm ra chuyện sai lầm.

Bây giờ, đúng là thời khắc mình thông minh nhất, chỉ điểm Huyết Luyện Tôn Giả một chút cũng là lựa chọn tốt.

Con đường sáng này tốt bao nhiêu.

Mình nói tốt đến mức chính bản thân cũng có chút động tâm.

Chương 346: Ta phải học được cách chịu nhục

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Khiêm

- Quả thật là biện pháp tốt.

Bây giờ, Huyết Luyện Tôn Giả rất bội phục Lâm Phàm.

Thu nạp càng nhiều nhân tài trong Thiên Thần giáo, sau đó mang giáo đồ, trốn đi xa, thành lập một tông môn mới, trở thành một tông chi chủ, chuyện này quả là trăm lợi mà không có hại.

- Cuối cùng, bản tôn giả vẫn muốn hỏi ngươi, ngươi thật không nguyện ý cùng bản tôn giả gây dựng cơ đồ hay sao?

Huyết Luyện Tôn Giả cũng hơi tiếc tài. Nhân tài như thế mà không thể làm việc cho mình. Thật đáng tiếc.

- Đừng nói chuyện nữa! Chiến đấu đi!

Những gì nên nói hắn đều nói rồi, cho nên không quan tâm nữa, nhanh chóng đánh ra một quyền về phía Huyết Luyện Tôn Giả. Sức mạnh Pháp Tắc là cường hãn nhất, đây là chuyện mà hắn công nhận. Còn người khác nghĩ như thế nào, hắn không thèm để ý.

Khi hắn trở thành người mạnh nhất thì sẽ có thể chứng minh hết thảy.

- Tốt. Tốt. Dã như vậy, bản tôn giả chỉ có thể ra tay, bắt giữ ngươi rồi từ từ hàng phục ngươi.

Lập tức, từ sau lưng Huyết Luyện Tôn Giả, ánh sáng màu máu bộc phát ra. Một bàn tay màu máu xuyên thấu hư không, thế muốn bắt giữ Lâm Phàm.

Dù là Lâm Phàm không nguyện ý, hắn cũng có thể từ từ hàng

phục.

Bên cạnh hắn bây giờ đang thiếu nhân tài như vậy.

Kể từ ngày ấy, sau khi bị một câu của Lâm Phàm đánh thức dã tâm, tất cả tinh lực của Huyết Luyện Tôn Giả đều tiêu hao vào việc thu nạp nhân tài. Nhưng mà hắn chỉ có thể thu nạp một số người mới trong giáo mà thôi, còn những Pháp Vương, phó Pháp Vương kia thì không được. Bọn họ đều là người ngoan cố không chịu thay đổi, một lòng ủng hộ Giáo Vương, thậm chí còn khắp nơi phòng bị hắn khiến cho hắn chỉ có thể lén lút hành động.

Bây giờ, lần nữa nghe Lâm Phàm nói, trong lòng của hắn dần dần có phương hướng.

Không sai, thu nạp được số lượng nhân tài nhất định hoặc là giết Giáo Vương, tiếp quản Thiên Thần giáo hoặc là nhanh chóng rời khỏi Viêm Hoa tông, tìm kiếm một hòn đảo hoang, tự lập tông môn mới, tương đối phương án 2 dễ thực hiện hơn. Còn về phần chịu nhục thì cũng không phải vấn đề, chỉ cần có thể thành tựu đại nghiệp, còn có cái gì là hắn không thể nhịn.

Sức mạnh đang ngưng tụ, bộ hình chiếu phân thân này của Huyết Luyện Tôn Giả thật là không tệ, nội tình không ngừng tăng cao.

Bây giờ, chiến lực của hai bên có thể nói là ngang nhau.

Chiến lực mạnh nhất mà mình có thể bạo phát đi ra cũng tương đương với Thiên Cương cảnh tầng chín bình thường.

Nhưng chuyện này không thể khiến cho hắn thỏa mãn.

Một quyền ngưng tụ sức mạnh rơi xuống, quầng sáng lộng lẫy đọng lại ở trên nắm tay, khi va chạm cùng ánh sáng màu máu kia thì tản ra ánh sáng chói mắt.

Huyết Luyện Tôn Giả cảm thấy kinh hãi. Hắn không ngờ kẻ này càng đánh càng mạnh, thực lực vậy mà đã cường hãn đến mức độ này.

Chỉ là Thiên Cương cảnh tầng năm, vừa mới lĩnh ngộ Lực Lượng Pháp Tắc, lại có thể chiến đấu với hình chiếu phân thân này của hắn mà không rơi vào thế hạ phong. Nếu như tiếp tục để hắn trưởng thành thì sẽ trở thành tồn tại kinh khủng cỡ nào.

Nhưng nhiều lần giao lưu để hắn không nỡ giết chết người này.

- Lâm phong chủ, lần này bản tôn giả cũng không giết ngươi. Sau này, chúng ta nước giếng không phạm nước sông. Ngày khác nếu quả thật thành đại sự, ta sẽ mời ngươi tham quan.

Vừa dứt lời, Huyết Luyện Tôn Giả muốn rời khỏi.

Lần này sợ là không trấn áp được Lâm Phàm.

Có kế hoạch lớn, mệnh cũng trở thành đắt như vàng, hắn không muốn mạo hiểm để chân thân giáng lâm. Nếu như bị Thiên Tu bắt được thì cơ bản chỉ có một con đường chết.

- Đánh rắm, ngươi không giết ta sao? Ta còn muốn giết ngươi đây này. Chỉ cần ngươi còn ở Viêm Hoa tông hay là một thành viên của Thiên Thần giáo, ta gặp được liền giết, không có bất kỳ chuyện gì có thể nói cả.

Lâm Phàm cũng không muốn cho đối phương thoát đi, nhưng bỗng nhiên hắn có một ý tưởng.

- Huyết Luyện Tôn Giả, đừng nói Lâm Phàm ta không nể mặt ngươi. Ngươi có kế hoạch lớn của ngươi, bản phong chủ cũng có quy tắc của mình, bây giờ ngươi là một thành viên của Thiên Thần giáo, sao ta có thể bỏ qua cho ngươi được. Nhưng chỉ cần ngươi cam đoan giáo đồ mà ngươi nắm trong tay không sát hại con dân của Viêm Hoa tông, nếu không thấy ngươi một lần, ta sẽ liều mạng chiến đấu cùng ngươi một lần.

nghe Lâm Phàm nói thế, lửa giận trong lòng Huyết Luyện Tôn Giả bùng lên

- Lâm Phàm, chớ quá mức, bản tôn giả sao có thể sợ ngươi?

- Tùy ngươi nghĩ như thế thì là như thế. Vốn dĩ ta còn định ngày nào đó lại chỉ điểm ngươi một hai. Nhưng xem ra, ngươi cũng không trân quý cơ hội này.

Lời này vừa nói, quả nhiên có chút hiệu quả.

Huyết Luyện Tôn Giả do dự bởi vì hắn thấy Lâm Phàm rất thông tuệ, đề nghị mà Lâm Phàm nói đều có tác dụng lớn với hắn. Nhưng Lâm Phàm uy hiếp thẳng thừng như vậy, nếu như đáp ứng chẳng phải là mất hết mặt mũi.

- Huyết Luyện Tôn Giả, bản phong chủ thấy ngươi là không thành được đại sự. Ngươi còn nói chịu nhục chỉ là chuyện nhỏ, đơn giản đánh rắm. Ngươi không phải cho rằng ta khiến cho ngươi mất hết mặt mũi sao? Nhưng ngươi nếu muốn gây dựng bá nghiệp, chút chuyện ấy đều không nhịn được thì về sau, người khác giẫm trên mặt ngươi, mắng ngươi là cẩu nô tài, khi đó ngươi chịu đựng như thế nào.

Lâm Phàm không tiếp tục ra tay. Nội tình mặc dù có tăng lên, nhưng mà muốn chất đầy thì cần thời gian quá dài, hắn không muốn chờ.

Thiên Thần giáo ẩn tàng quá sâu, đó là mối uy hiếp ngầm lớn nhất đối với con dân của Viêm Hoa tông. Nếu như hắn có thể bắt Huyết Luyện Tôn Giả lập lời thề thì có thể giảm bớt nguy hiểm cho bọn họ.

Trong ánh mắt của Huyết Luyện Tôn Giả lấp lóe tinh quang. Hắn không ngừng suy tư trong lòng. Nếu như chân thân của hắn đến đây thì đủ để trấn áp kẻ này. Nhưng bây giờ, hắn muốn thành tựu đại nghiệp lại không thể thiếu mưu trí của kẻ này.

- Tốt, bản tôn giả chấp nhận.

Trầm mặc một lát, Huyết Luyện Tôn Giả đồng ý. Tâm tình của hắn đã thay đổi, không còn muốn theo Thiên Thần giáo hủy diệt Viêm Hoa tông nữa, mà là muốn hấp thu toàn bộ nhân tài bên trong Thiên Thần giáo, trở thành sức mạnh ban đầu cho hắn thi triển kế hoạch lớn của mình.

- Nhưng mà bản tôn giả cũng không thể cam đoan thủ hạ sẽ không động thủ. Chỉ có điều, ngươi cứ yên tâm, bản tôn giả tuyệt đối sẽ cẩn thận chú ý, sẽ không để thủ hạ giết hại con dân của Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm gật đầu, nói:

- Chỉ cần ngươi làm được như thế là tốt rôi. Lập lời thề đi! Dù sao lời nói gió bay, bản phong chủ rất khó tin tưởng một thành viên của Thiên Thần giáo như ngươi.

Huyết Luyện Tôn Giả muốn nói thứ gì, nhưng nhịn được, sau đó lập lời thề rằng hắn sẽ cố gắng hết sức bảo đảm thủ hạ người không giết hại con dân của Viêm Hoa tông.

- Tốt. Huyết Luyện Tôn Giả, nguoi cũng đã thề xong. Như vậy,

sau này ngươi đi dương quan của ngươi, ta đi cầu độc mộc của ta, nước giếng không phạm nước sông. Nhưng ta phải nói trước, sau khi bản phong chủ diệt trừ Thiên Thần giáo mà ngươi còn chưa rời khỏi Viêm Hoa tông thì cũng đừng trách ta làm thịt ngươi.

Thiên Thần giáo là một tổ chức cực kỳ khổng lồ, hơn nữa năng lực thẩm thấu rất mạnh, lần này hắn dụ dỗ được một Pháp Vương phản bội, để cho bọn họ nội đấu cũng là một chuyện tốt.

Đối mặt với việc Lâm Phàm uy hiếp, Huyết Luyện Tôn Giả rất phẫn nộ, nhưng trong lòng hắn một mực có thanh âm vang vọng, muốn thành đại sự thì phải nhẫn nhịn, chịu đựng.

- Bản tôn giả biết rồi.

Ngay khi Huyết Luyện Tôn Giả chuẩn bị rời khỏi, Lâm Phàm mở miệng.

- Chờ một chút đã! Ta hỏi ngươi một việc, gần đây Thiên Thần giáo cướp đoạt không ít trẻ em, các ngươi giam bọn họ ở đâu?

Khi còn ở tông môn, hắn đã nghe được, thành trì các nơi có không ít trẻ em đột nhiên biến mất, hiển nhiên là bị Thiên Thần giáo bắt cóc, chuẩn bị luyện chế thành giáo đồ.

- Đây là cách làm của phân bộ khu thứ ba. Chỉ là chỗ kia quá bí mật, ngay cả bản tôn giả cũng không biết.

Huyết Luyện Tôn Giả nói. Trọng địa bực này thuộc về cơ mật của Thiên Thần giáo, một mực do tâm phúc của Giáo Vương chưởng quản, cho dù là những Pháp Vương như bọn họ cũng không biết được.

- Cút đi.

Lâm Phàm khoát tay, giống như là đuổi rác rưởi vậy.

- Ngươi...

- Thế nào, chỉ mấy lời nhục nhã thôi mà ngươi cũng không thể chịu đựng rồi sao?

Lâm Phàm liếc xéo Huyết Luyện Tôn Giả một cái. Ngươi muốn mưu đại nghiệp thì cứ từ từ mưu đi, ta muốn nhìn xem ngươi có thể chịu đến trình độ nào.

Nếu thật có thể làm chó, làm nô tài, hắn cũng coi là chịu phục.

Huyết Luyện Tôn Giả hít sâu một hơi, nhanh chóng đi vào hư không, hình chiếu phân thân trở về, biến mất không thấy gì nữa.

Lúc này, Lâm Phàm lâm vào trầm tư, những lời mà hắn vừa mới nói thật sự là đường sáng hay sao?

Dù sao mình nói đến mức chính mình cũng có chút động tâm.

Nhưng cái này cũng có thể là một con đường chết đi.

Không nghĩ ra, vậy thì không nghĩ nữa.

Khẽ nhấc bàn tay xé rách hư không, Lâm Phàm nhanh chóng đi vào. Hắn vẫn muốn đi qua Sông Thiên Thủy để kiểm tra tình huống đến cùng là như thế nào. Dù sao, hắn cũng chỉ mới nghe qua chỗ kia, cũng không có đi qua.

Địa ngục Luyện Huyết.

Huyết Luyện Tôn Giả thu hồi hình chiếu phân thân, đứng lơ lửng trên biển máu, nhìn về phía Quân Vô Thiên đang tu luyện ở chỗ sâu.

- Kẻ này nói có lý. Giáo Vương coi trọng Quân Vô Thiên này như thế, hiển nhiên là hắn có tác dụng lớn, lưu lại chuẩn bị ở sau cũng là việc nên làm.

Giáo Vương tự nhiên cũng có lo lắng nhưng mà vì sao hắn còn muốn lưu Quân Vô Thiên tại chỗ này, bởi vì địa ngục Luyện Huyết có thể giúp cho Quân Vô Thiên khôi phục nhanh hơn.

Nhưng Huyết Luyện Tôn Giả cũng không có trắng trợn thi triển thu đoạn. Trong cõi U Minh, hắn cảm giác được Giáo Vương vẫn đang một mực chú ý tình huống của địa ngục Luyện Huyết, một mực chú ý tình huống của Quân Vô Thiên.

Nhưng mà địa ngục Luyện Huyết là do hắn chưởng khống, muốn thần không biết quỷ không hay gieo xuống chuẩn bị ở sau, ai cũng không phát hiện được.

Nhân tài. Cuối cùng, hắn vẫn là cần nhân tài. Nếu như có thể kiếm được nhân tài như Lâm Phàm, hắn còn lo gì đại nghiệp không thể thành công.

Bây giờ, hắn có một chuyện trọng yếu muốn làm.

Hắn không biết chịu nhục nhưng có thể học.

Rời khỏi địa ngục Luyện Huyết.

Viêm Hoa tông, ở một thành trì nào đó, một tên ăn mày gầy yếu, dơ bẩn bỗng nhiên xuất hiện ở chỗ này. Đây chính là Huyết Luyện Tôn Giả sau khi ẩn tàng khí tức và cải biến khuôn mặt của mình.

Bởi vì đã lập lời thề với Lâm Phàm, hắn không thể giết con dân của Viêm Hoa tông, nhưng có thể lợi dụng bọn họ để cưỡng ép rèn luyện việc chịu nhục.

Giữa đường, một chiếc xe ngựa sang trọng đi tới, Huyết Luyện Tôn Giả lại ngăn trở đường đi, không tránh. Hộ vệ của xe ngựa nhanh chóng giơ chân, giẫm lên Huyết Luyện Tôn Giả.

- Tên ăn mày thối này ở đâu ra vậy? Nhìn thấy xe của chúng ta mà không biết né tránh, ta nhìn ngươi là chán sống.

Chân của hộ vệ giẫm trên mặt Huyết Luyện Tôn Giả không ngừng xoa đáy giày khiến cho khuôn mặt của Huyết Luyện Tôn Giả bắt đầu vặn vẹo.

- Nhịn, nhịn xuống.

Mặc dù Huyết Luyện Tôn Giả cực kỳ tức giận nhưng hắn vẫn cưỡng ép nhịn xuống. Đây là lần đầu tiên mà hắn bị người giẫm lên mặt. Cho dù là khuôn mặt giả nhưng cũng là khuôn mặt của Hộ Giáo Pháp Vương Thiên Thần giáo.

- Dừng tay.

Bồng nhiên, một tiếng nói vang lên.

Từ trên xe ngựa, một nữ tử bước xuống. Nữ tử này có khuôn mặt thanh tú, nhưng hai mắt thật to lại lạnh nhạt không ánh sáng. Được thị nữ nâng đỡ, nàng từ từ đi đến trước mặt Huyết Luyện Tôn Giả, sau đó chậm rãi ngồi xuống, vươn tay, muốn đụng vào.

- Tiểu thư, người này là một tên ăn mày, hắn rất bẩn.

Hộ vệ nhắc nhở, ánh mắt khi nhìn về phía Huyết Luyện Tôn Giả tràn đầy sự khinh bỉ.

Chỉ là động tác của nữ tử kia cũng không có đình chỉ. Từ trong tay áo, nàng lấy ra một tấm khăn lụa, đưa tay sờ lấy khuôn mặt của Huyết Luyện Tôn Giả, sau đó nhẹ nhàng lau sạch.

- Thật xin lỗi. Chúng ta đã khiến cho ngươi bị sợ hãi.

Thanh âm rất nhẹ nhàng, rất ấm lòng người.

Huyết Luyện Tôn Giả đột nhiên ngây ngẩn cả người, giống như có chút e ngại muốn né tránh lại không nỡ, mặc cho đối phương lau mặt cho hắn.

- Ngươi tên là gì? Ta gọi là Tự Nhu.

Huyết Luyện Tôn Giả không nói gì, tựa như là sửng sốt vậy, sau đó nói khẽ:

- Hàn Minh, Từ Hàn Minh.

- Con mắt của ngươi không nhìn được hay sao?

- Càn rỡ.

Đột nhiên, nghe được tên ăn mày này nói đến khuyết điểm của tiểu thư, hộ vệ ở một bên lập tức nhấc chân, muốn đạp tới.

Nhưng con ngươi của Huyết Luyện Tôn Giả đột nhiên phóng đại.

Đây là...

Một lồng ngực ấm áp bao bọc hắn.

Tự Nhu bảo hộ Huyết Luyện Tôn Giả ở trong ngực, quát mắng hộ vệ.

- Không cho phép tổn thương hắn.

Trong ngực, khuôn mặt của Huyết Luyện Tôn Giả cứng ngắc, trong tai truyền đến tiếng tim đập đông đông đông.

Hắn đã từng lắng nghe qua âm thanh trái tim nhảy lên của rất nhiều sâu kiến, cũng bóp nát không ít trái tim rồi. Nhưng đột nhiên, hắn cảm giác âm thanh trái tim nhảy lên này vậy mà lại truyền tới từ trong trái tim băng lãnh của hắn.

Chương 347: Khiến cho người ta sợ hãi

Dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

- Đúng, đúng.

Hộ vệ lui ra phía sau. Tiểu thư trời sinh có tính thiện lương, vậy mà không hiểu sao đôi mắt của nàng lại không nhìn thấy được.

Dù tộc trưởng đại nhân đã mang tiểu thư đi tông môn, thỉnh cầu Khô Mộc trưởng lão ra tay, cũng không có chữa trị được.

- Ngươi không cần phải sợ.

Tự Nhu nhẹ giọng an ủi. Thanh âm của nàng giống như là có được ma lực khiến cho Huyết Luyện Tôn Giả có cảm giác bên trong trái tim giống như là có dòng nước róc rách, chậm rãi chảy xuôi.

Chỉ trong giây phút thất thần ngắn ngủi.

Huyết Luyện Tôn Giả đột nhiên giật mình. Sau đó, hắn đẩy Tự Nhu ra rồi mang theo bộ mặt cứng ngắc, thần sắc hoảng sợ, bối rối chạy trốn về phương xa.

Tự Nhu bị hắn đẩy ra, ngã ngồi ở trên mặt đất. Mặc dù không nhìn thấy rõ nhưng nàng lại có thể cảm giác được đối phương bối rối.

- Ngươi không cần phải sợ...

Thị nữ vội vàng chạy đến, đỡ tiểu thư dậy, mà hộ vệ đứng ở một bên thì tức giận nói:

- Tên ăn mày này thật sự là quá càn rỡ. Tiểu thư, ta sẽ đi bắt hắn lại và hảo hảo giáo huấn một lần.

- Đừng đi...

Được thị nữ đỡ, Tự Nhu đứng lên, bình tĩnh nói:

- Ta không có chuyện gì. Về sau, ngươi cũng không cần trừng phạt hắn. Thực ra hắn rất đáng thương.

- Vâng, tiểu thư.

Hộ vệ đáp lời nhưng ánh mắt vẫn nhìn về phương xa. Lúc này, hắn cảm thấy rất tức giận. Theo hắn, tên ăn mày kia thật sự là không biết tốt xấu, tiểu thư bọn hắn tốt như thế mà kẻ này lại còn không lĩnh tình.

Huyết Luyện Tôn Giả hoảng hốt đi tới chỗ không có người ở. Lúc này, trên mặt hắn, mồ hôi lăn xuống như mưa.

- Tại sao có thể như vậy? Tại sao ta lại có cảm giác như vậy?

Huyết Luyện Tôn Giả vừa thở vừa nghĩ. Cảm giác hốt hoảng vừa rồi tuyệt không có khả năng xảy ra với một người như hắn.

- Bản tôn giả đến đây là để tôi luyện cho việc chịu nhục, không phải đến cảm thụ loại cảm giác này.

- Ta là Huyết Luyện Tôn Giả, Hộ Giáo Pháp Vương của Thiên Thần giáo, là người lãnh huyết vô tình, giết người như giết sâu kiến, hai tay nhiễm đầy máu tươi.

Càng thầm nhủ, hắn càng giống như là không tự tin.

- Ngươi không cần phải sợ!

Đột nhiên, trong đầu hắn xuất hiện câu nói kia, muốn quên đi mà không được.

- Ha ha ha ha!

Đột nhiên, Huyết Luyện Tôn Giả điên cuồng cười. Hai con ngươi bình thường không có gì lạ lóe ra ánh sáng màu máu.

- Ta chính là Huyết Luyện Tôn Giả, Hộ Giáo Pháp Vương của Thiên Thần giáo, là người sẽ có được bá nghiệp. Vậy mà nàng ta dám nói ta không cần phải sợ. Sâu kiến, sâu kiến sao có thể xem thường ta như vậy. Ta...

Đang nói, tự dưng Huyết Luyện Tôn Giả im bặt.

Huyết Luyện Tôn Giả thở hổn hển. Trạng thái chỉ xuất hiện ở

người bình thường sao có thể xuất hiện trên người một cường giả Thiên Cương cảnh tầng chín đỉnh phong như hắn được.

Đột nhiên, Huyết Luyện Tôn Giả quát to.

- Đi ra.

Đúng lúc này, một bóng đen di chuyển ở trên mặt đất, nhanh chóng bị Huyết Luyện Tôn Giả tóm lấy.

Loại thân pháp hòa làm một thể cùng mặt đất này chỉ có người của Thiên Thần giáo mới làm được, mà bóng đen này chính là người dò xét.

- Ngươi là ai?

Lúc bị Huyết Luyện Tôn Giả tóm lấy, trên mặt bóng đen lộ vẻ hoảng sợ. Hắn không ngờ mình lại bị người phát hiện. Lúc trước, hắn chỉ cho rằng Huyết Luyện Tôn Giả là một tên tên ăn mày bình thường, đi ngang qua cũng sẽ không bị phát hiện, nhưng không ngờ lại bị tóm dễ dàng như vậy.

- Ngươi đến thành Giang Nguyên làm gì?

Đôi mắt màu máu của Huyết Luyện Tôn Giả nhìn chằm chằm vào bóng đen. Một loại sức mạnh huyền diệu xuất hiện, truyền vào trong đầu bóng đen.

Khuôn mặt của bóng đen nguyên bản dữ tợn, đột nhiên cứng lại. Hắn nói.

- Ta là người của phân bộ điều tra thứ tư của Thiên Thần giáo. Tự gia của thành Giang Nguyên làm hỏng đại sự của phân bộ ta, cho nên cấp trên phái ta đến đây dò xét. Đêm nay, chúng ta chuẩn bị ra tay với đại tiểu thư của Tự gia.

Đầu óc của bóng đen tựa như là bị khống chế vậy, hắn nói hết tất cả.

- Là người mù lòa kia sao?

- Vâng.

- ngươi trở về đi.

- Vâng.

Bóng đen mơ mơ màng màng, dán sát mặt đất, nhanh chóng biến mất vô ẩn vô tung.

Huyết Luyện Tôn Giả đứng ở nơi đó, nở nụ cười điên cuồng.

- Chặn đường ta, làm loạn tâm thần ta. Mặc dù ta không thể giết ngươi nhưng người của phân bộ thứ tư có thể giết. Chỉ có người chết mới có thể làm cho ta cảm thấy an tâm.

- Ta chính là Huyết Luyện Tôn Giả, là người sẽ có được hoành đồ đại nghiệp, sao có thể để người làm loạn tâm thần ta tồn tại.

Ban đêm!

Im ắng.

Huyết Luyện Tôn Giả ở cùng một đám ăn mày trong miếu hoang ngoài thành. Lúc này, trên mặt hắn vẫn còn lưu dấu chân. Lúc trước, khi đến nơi này, đinh ngủ qua đêm, hắn gặp được mấy tên ăn mày khác, bị chúng làm khó dễ rồi lại bị giẫm ở dưới chân một lần nữa.

Nhưng hắn nhịn. Ngay cả những sâu kiến này đều có thể nhục hắn, sau này còn có cái gì là hắn không thể nhịn.

Đột nhiên!

Hắn mở mắt ra bởi vì hắn cảm nhận được khí tức quen thuộc từ phương xa mà đến, đi về phía Tự phủ. Sau đó, hắn nhắm mắt, thờ ơ.

Nhưng mà sau khi nhắm mắt lại, trong đầu của hắn một mực xuất hiện hình ảnh lúc ban ngày, nàng kia ôm hắn vào trong ngực, không e ngại hắn là tên ăn mày bẩn thỉu, còn cố gắng bảo ta đừng sợ.

- Hỗn đản, vì sao ta lại muốn tới đây rèn luyện.

Hắn thầm hét lên ở trong lòng. Mặc dù không muốn đi, nhưng trong chốc lát, bóng người biến mất khỏi chỗ cũ, dung nhập vào trong màn đêm.

Dù trong nội tâm nói không muốn đi nhưng thân thể lại rất trung thực.

Tự phủ.

Lúc này, trong sân không có một bóng người, bởi vì hai mắt không nhìn được cho nên Tự Nhu được an bài tại chỗ vắng vẻ mà an tĩnh này.

Một bóng người di chuyển sát mặt đất, trên mặt lộ ra nụ cười có vẻ khủng bố. Rồi đột nhiên, bóng người này lao lên, đánh về phía căn phòng đang lóe lên ánh sáng nhạt kia.

Nhưng đột nhiên, hắn phát hiện ở cửa ra vào có một tên tên ăn mày ngăn cản đường đi. Không suy nghĩ nhiều, hắn nhanh chóng lấy ra một thanh chủy thủ, lặng yên không một tiếng động bổ tới.

Phốc phốc!

Bóng đen phát hiện tên ăn mày ở trước mắt này vậy mà có thể dùng tay không bắt lấy chủy thủ của hắn, trên tay lại có máu tươi chảy xuống.

- Ngươi...

Đột nhiên, một khe hở xuất hiện ở phía sau lưng bóng đen. Từ trong khe hở, , một cái xúc tu màu máu nhanh như thiểm điện vươn ra, nhanh chóng quấn quanh và kéo hắn vào trong hư không.

Cùng lúc đó, những bóng đen đang ẩn nấp ở chung quanh cũng đều bị xúc tu màu máu lặng yên không tiếng động kéo vào trong khe hở, giống như chưa bao giờ xuất hiện qua vậy.

- Sao lại thế.

Huyết Luyện Tôn Giả ngây ngốc nhìn vết thương trên bàn tay của mình. Hắn nghĩ mãi mà không rõ, tại sao lại muốn tới cứu nữ nhân như sâu kiến này. Chuyện này căn bản không phải là phong cách của hắn.

Kẽo kẹt!

Cửa phòng đang đóng chặt đột nhiên mở ra.

Huyết Luyện Tôn Giả muốn nhanh chóng rời khỏi, nhưng mà trong nháy mắt, hắn dừng lại.

- Ngươi là người ăn mày mà ta gặp lúc sáng.

- Thật xin lỗi. Ta không nên xưng ngươi là ăn mày. Ngươi có tên, Từ Hàn Minh.

Tự Nhu đứng ở cửa ra vào, hai tay vịn cửa. Mặc dù nhìn không thấy nhưng mà nàng lại có thể ngửi được hoặc là cảm ứng được.

Đột nhiên, nàng vươn tay ra, sờ về phía Huyết Luyện Tôn Giả.

Nhìn đôi tay này dò tới, Huyết Luyện Tôn Giả lui về sau một bước, bộ mặt run rẩy, con ngươi trợn to.

- Ngươi bị thương rồi.

Tự Nhu đụng phải bàn tay của Huyết Luyện Tôn Giả, nhẹ giọng lo âu nói. Sau đó, nàng lấy ra một tấm khăn lụa, nhẹ nhàng băng bó.

Huyết Luyện Tôn Giả cúi đầu nhìn động tác này, thân thể đột nhiên run lên.

- Thật xin lỗi, ta làm ngươi đau.

Tự Nhu không biết phải làm sao.

- Không có... Không có.

Cổ họng của hắn giống như bị thứ gì đó ngăn chặn vậy, đứt quãng nói. Cánh tay bị Tự Nhu bắt lại hơi run rẩy.

Rất nhanh, cánh tay của hắn đã được Tự Nhu băng bó kỹ.

Tự Nhu giống như biết mình băng bó không tốt cho nên cúi đầu, có chút ngượng ngùng, nói:

- Ta chỉ có thể băng bó thành dạng này.

Một cái nơ con bướm đáng yêu.

Huyết Luyện Tôn Giả nhanh chóng lùi về phía sau, mồ hôi đầy trán, lòng có chút bối rối. Đây không phải là cảnh hắn muốn nhìn đến, cũng không phải là cảnh hắn muốn gặp được.

- Ngươi...

Tự Nhu vừa muốn nói chuyện, Huyết Luyện Tôn Giả lại nhanh chóng rời khỏi. Hắn không muốn đợi ở chỗ này.

- Đã rời khỏi sao?

Trong hư không.

Nhìn thấy nơ con bướm quấn quanh trên bàn tay, Huyết Luyện Tôn Giả hơi biến sắc. Hắn muốn đưa tay xé rách cái nơ này nhưng mà bàn tay đặt ở phía trên, đột nhiên bất động. hắn nhìn chằm chằm cái này nơ con bướm, nhìn cực kỳ lâu, cũng không biết bao lâu, cuối cùng từ từ cởi ra. Cầm cái khăn lụa này trong tay, hắn trầm mặc hồi

lâu.

- Ta...

Sông Thiên Thủy ầm ầm rung động, có nước sông cuồn cuộn từ trên trời chảy xuống. Hơi nước mù mịt khiến cho chung quanh đều có chút ẩm ướt.

- Nơi quái quỷ gì thế này?

Sau khi đạt thành hiệp nghị với Huyết Luyện Tôn Giả, hắn liền chạy đến nơi này.

Mặc Kinh Trập này mặc dù có chút ngốc nhưng hắn là sẽ không nói dối. Nếu hắn đã nói nơi này có tung tích của Thiên Thần giáo, khẳng định là đã có người của Thiên Thần giáo đi ngang qua hoặc là phân bộ của Thiên Thần giáo ẩn tàng ở nơi đây.

Nhưng bây giờ, hắn ngược lại không gấp.

Lấy Thiên Hà Vương Đỉnh ra, Thanh Uyên Địa Hỏa ở phía dưới thiêu đốt lên, sau đó, hắn ngồi vào trong Thiên Hà Vương Đỉnh, đắc ý ngâm mình trong bồn tắm.

Bảo bối mà hắn đoạt được từ trong tay đệ tử Hải Thần tông này cũng thực không tồi, có rất nhiều công năng, có thể giết địch, có thể làm cơm, có thể làm bồn tắm để ngâm mình lại còn có thể cọ rửa hiện trường, hoàn toàn chính là một bảo bối toàn năng.

Bảo bối này ở trong tay của đệ tử Hải Thần tông thì chỉ có thể là công cụ giết địch, căn bản không có khai phát hết toàn bộ công hiệu của Thiên Hà Vương Đỉnh, đó vẫn là bởi vì tầm mắt của những người kia không đủ cao.

Híp mắt, nằm ở trong đỉnh, hắn vừa hưởng thụ, vừa tu luyện.

Bây giờ điểm khổ tu hoàn toàn chính xác là rất nhiều, nhưng thật muốn sử dụng thì vẫn còn chưa đủ nhìn.

Sáng sớm, ánh mặt trời xua tan màn đêm. Đồng thời, ánh nắng xuyên thấu nước sông đang liên tục không ngừng chảy tạo thành rất nhiều cảnh sắc đặc biệt, thậm chí tạo thành cầu vồng.

- Nhìn xem nơi này đến cùng có cái quỷ gì.

đi ra từ Thiên Hà Vương Đỉnh, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía trước. Bởi vì nước sông không ngừng trùng kích cho nên ở trên bờ

cũng có mấy cái hố to, bên trong hố to đều là nước sông từ trên trời giáng xuống.

Nhưng nước sông từ trên trời giáng xuống nhiều như thế vậy mà trong nước trong cái hồ này lại không hề tăng lên một chút xíu nào.

Chuyện này khiến cho người ta cảm thấy có chút quái dị.

Lâm Phàm một mực bay lên, bởi vì hắn muốn biết nước này đến cùng là từ đâu chảy xuống, bất kể như thế nào, chí ít cũng phải có vết nứt hoặc khe hở nào đó chứ.

Nhưng khi đến chỗ đầu nguồn, hắn xem như phục.

Chỗ đầu nguồn này thật đúng là không có bất kỳ cái khe hở gì, nước tựa như là ở trong hư không chảy xuống tới.

- Đừng quái dị như vậy chứ, sẽ dọa người đó.

Năm ngón tay nắm lại thành quyền, đột nhiên đánh nát hư không. CHỉ có thăm dò đến tận cùng mới là căn bản nhất, nếu chỗ này thần kỳ như vậy thì hắn phải nhìn xem đến cùng là thần kỳ như thế nào.

Nhưng rất nhanh, hắn không có bất kỳ ý nghĩ gì nữa. Bởi vì dù là hư không bị đánh nát, nước này vẫn như cũ chảy từ trong chỗ hư không vỡ nát kia xuống.

Vô Căn Chi Thủy không có đầu nguồn, chính là trống rỗng xuất hiện.

- Chuyện này rất thần kỳ và cũng rất quỷ dị, khiến cho người ta sợ hãi.

Lâm Phàm thầm nói một mình nhưng bây giờ điều quan trọng mà hắn muốn biết là giáo đồ Thiên Thần giáo đi đâu rồi. Hắn tới đây cũng không phải đến ngắm cảnh mà là muốn tới tìm Thiên Thần giáo.

Lâm Phàm hạ xuống đất, đi đến trước hố nước, nhìn xuống phía dưới. Nước hồ thanh tịnh nhưng không thấy đáy, giống như rất sâu vậy.

Hắn nhanh chóng lấy Lang Nha bổng ra.

- Lớn! Lớn! Lớn!

Lang Nha bổng dài trăm trượng xuất hiện. Hắn thản nhiên nhấc Lang Nha bổng lên rồi đột nhiên đập xuống hố nước.

Hắn ngược lại muốn xem xem, Lang Nha bổng dài trăm trượng này có thể chạm đến đáy hố nước này hay không.

Dưới đáy nước có một tòa căn cứ, phía trên căn cứ có màn sáng bao phủ.

Ở phía dưới màn sáng này có không ít giáo đồ Thiên Thần giáo đang bận rộn làm việc.

Đột nhiên!

Có giáo đồ hoảng sợ hét lên.

- Có cái gì đang rơi xuống đây.

- Đây là cái gì? Làm sao lại lớn như thế.

Ở trong ánh mắt hoảng sợ của những giáo đồ, một cây côn sắt to lớn từ bên trên chậm rãi trầm xuống. Bọn hắn hoảng sợ, hoảng sợ vì không biết đã xảy ra chuyện gì.

- Giáo chủ đại nhân, hẳn là chúng ta bị phát hiện.

Một tên giáo đồ Thiên Thần giáo khoác áo bào màu đen sợ hãi nói.

- Tất cả mọi người bình tĩnh, không nên hoảng hốt.

Ầm!

Khi Lang Nha bổng đen nhánh chạm đến màn sáng thì nó bị ngăn cản.

Trên bờ, Lâm Phàm cảm nhận được trở ngại.

- Đã chạm phải đáy hố rồi sao?

Sau đó, hắn nhấc Lang Nha bổng lên. Đột nhiên, trên mặt hắn hiện lên vẻ không phục rồi nhanh chóng nhấn xuống

- Ta không tin đâu, khẳng định là tảng đá.

Oanh!

Sóng nước ngập trời, Lang Nha bổng chìm xuống.

- Ta đã nói rồi, khẳng định là tảng đá, vừa rồi khẳng định là ta đã đánh nát.

Chương 348: Tội nhân Lâm Phàm đi theo chúng ta một chuyến

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyễn Khiêm

Xoạt xoạt!

Ở dưới uy lực của Lang Nha bổng, màn sáng xuất hiện vết nứt dày đặc lại còn đang không ngừng kéo dài. Khi vết nứt kéo dài tới dưới đáy thì màn sáng đột nhiên vỡ nát.

Dòng lũ ngập trời đột nhiên đổ ập xuống, tràn vào trong căn cứ.

Đám giáo đồ của Thiên Thần giáo hoảng sợ, la hét.

- Chủ giáo đại nhân cứu mạng.

Tiếng kêu thảm thiết mới ra, trong nháy mắt bị nước sông ngập trời nghiền ép, đám giáo đồ kia chết không kịp ngáp.

Các giáo đồ có tu vi Tôi Thể cảnh cũng không chịu nổi áp lực bực này. Thân thể nhanh chóng bị đè ép nổ tung rồi dung nhập vào trong nước sông.

Lang Nha bổng vẫn còn đang hạ xuống, cuối cùng, chạm đến đáy hố nước.

Thiên Thần giáo chủ giáo vẫy tay, bảo hộ một nhóm giáo đồ.

Đây là có người xâm lấn, dùng một cây gậy sắt đen nhánh bí ẩn đánh xuyên màn sáng bảo hộ bọn hắn, dẫn đến nước sông rót vào khiến cho phân bộ bọn họ bị tử thương nghiêm trọng.

Các giáo đồ có tu vi trên Tôi Thể cảnh kề sát lưng vào vách tường, ngừng thở, hoảng sợ nhìn cái côn sắt đen nhánh kia. Bọn họ không biết thứ này đến cùng là do ai thả xuống. Chẳng lẽ là có cường giả phát hiện ra tung tích của bọn hắn hay sao?

Thật lâu sau, gậy sắt cũng chưa hề di chuyển.

Những giáo đồ của Thiên Thần giáo có tu vi Địa Cương cảnh ấm ức thật lâu, nhưng mà cây gậy sắt thô kệch này một mực dừng lại ở nơi đó khiến cho bọn hắn rất sợ hãi.

Bọn hắn đều đang nghĩ đến một vấn đề, đến cùng phải là bọn hắn đã bị người phát hiện hay không.

Nhưng chuyện này không có khả năng xảy ra. Ở chỗ này, nước từ trên trời giáng xuống sẽ tạo thành sương mù màu trắng dày đặc, người bình thường tuyệt đối sẽ không nhìn thấy tình huống ở bên dưới. Nhưng bây giờ, đột nhiên có một cây gậy sắt này đánh xuyên qua màn sáng, sau đó lại đứng im bất động, chuyện này khiến bọn hắn rất khó chịu.

- Không có thứ gì sao?

Hiện tại, Lâm Phàm rất khó chịu, bởi vì mãi mà không có tiếng nhắc nhở cộng điểm tích lũy của hệ thống. Nói cách khác, phía dưới không có người.

Nhưng chuyện này cũng không nhất định, Lang Nha bổng không đủ to cho nên không thể nào lấp đầy hố nước này. Vậy nên không thể nói chính xác là phía dưới có hay không có giáo đồ Thiên Thần giáo được.

Nghĩ đến đây, hai tay hắn nắm lấy Lang Nha bổng, sau đó bắt đầu khuấy. Về phần có người hay không thì chỉ cần đợi lát nữa là biết.

Đáy nước!

Lang Nha bổng nguyên bản không có đứng im, đột nhiên động đậy.

- Đây là muốn làm gì?

Chủ giáo của Thiên Thần giáo hoảng sợ nói. Hắn không biết đến cùng là ai ở phía trên điều khiển, cuối cùng là muốn làm gì?

Đột nhiên!

Dòng nước dưới đáy hố nước nguyên bản coi như bình ổn, đột nhiên bạo động lên.

Cây gậy sắt kia chuyển động khiến cho dòng nước hình thành

vòng xoáy vòi rồng.

- Chủ giáo đại nhân, ta không cố được nữa rồi.

Một tên giáo đồ lưng tựa vào vách đá gầm rú lên. Nhưng khi hắn há miệng thì có nước sông nhanh chóng rót vào khiến cho hắn bị sặc đến sắc mặt đỏ bừng. Hiển nhiên là hắn cũng không kiên trì được lâu nữa.

Nhìn thấy tình huống này, chủ giáo cắn răng, bám chặt vách đá, ngăn cản tác động của vòng xoáy này.

Vòng xoáy càng lúc càng lớn, lực hút càng ngày càng mạnh.

Rốt cục, có giáo đồ không giữ được nữa, thân thể nhanh chóng bị dòng nước kéo ra, lao vào Lang Nha bổng đang xoay tròn và bị khuấy nát.

Điểm tích lũy +200

Không trung, Lâm Phàm đang khuấy rất là sảng khoái thì đột nhiên có tiếng báo hiệu điểm tích lũy vang lên. Hắn thầm nói trong lòng, quả nhiên là có người ở phía dưới. Xem ra lúc này là mình đánh trượt hoặc có lẽ là bị bọn hắn tránh được. Nhưng bây giờ, hắn khuấy dòng nước như thế này thì bọn hắn làm sao trốn được.

- Cái chảo!

Cái chảo xuất hiện. Sau đó, Lâm Phàm khuấy nhanh hơn, hắn muốn bức đám người kia đi ra.

Đáy nước.

- Ta không chịu được nữa rồi.

Có giáo đồ Thiên Thần giáo không chịu đựng được nữa, thân thể hóa thành một vệt sáng, muốn lao lên phía trên.

- Ta muốn đi ra ngoài.

giống như phản ứng dây chuyền, liên tục có giáo đồ không chịu đựng được nữa, theo sau người kia phóng lên trên. Nếu như còn ở dưới này, bọn họ sẽ chỉ bị vóng xoáy kia kéo ra ngoài. Đến lúc đó, bọn họ cũng chỉ có một con đường chết.

Ùng ục ục!

Lúc này, Lâm Phàm phát hiện mặt nước có bong bóng nổi lên giống như là có cái gì đó muốn đi ra vậy.

- Tới rồi sao?

Trong lòng hắn càng thêm phấn khởi, một tay cầm Lang Nha bổng tiếp tục khuấy mạnh, một tay cầm chắc cái chảo.

Đột nhiên!

Mặt nước nổ tung, một bóng người lao ra, phóng lên tận trời.

- Rốt cục ta cũng đi ra được rồi, đến cùng là...

Lời còn chưa nói hết, trong ánh mắt hoảng sợ của giáo đồ kia, một cái chảo đen kịt xuất hiện ở trên đầu hắn và giáng xuống.

Đoàng.

Một chảo nổ đầu, hắn chết đến không thể chết thêm. Vừa mới đi ra lại rơi xuống, thậm chí ngay cả chết, hắn cũng không biết đến cùng vì cái gì.

Điểm tích lũy +300

- Không ngờ giáo đồ Thiên Thần giáo vậy mà thật sự ẩn nấp ở phía dưới. Thật đúng là thú vị. Hơn nữa, chất lượng của đám người này cũng không tệ lắm.

- Hỗn trướng, đến cùng là ai dám can đảm đến...

Lại có một bóng người xuất hiện. Vừa ngoi đầu lên, kẻ này liền tức giận quát.

Đoàng.

Đối với Lâm Phàm , giờ phút này chính là lúc khảo nghiệm phản ứng của hắn. Tình huống hiện tại giống hệt như là đang chơi trò đánh chuột đất ở kiếp trước, hơn nữa còn là độ khó lớn nhất, chuột đất cũng không phải xuất hiện theo từng cái mà là lập tức đều xuất hiện.

- Không ngờ, trò chơi mà ta thích chơi nhất ở kiếp trước lại còn có thể xuất hiện. Đúng là khiến cho ta có chút hoài niệm.

Mặc dù lĩnh ngộ là Lực Lượng Pháp Tắc, nhưng tốc độ của bản thân cũng không chậm. Cái chảo đã nâng cao, chỉ cần phát hiện mục

tiêu là có thể đánh một đòn nổ đầu.

Đoàng.

Đoàng.

Giữa thiên địa không còn âm thanh nào khác ngoại trừ âm thanh cái chảo đánh nổ đầu người.

Đồng thời, còn có từng bộ thi thể không đầu, rơi xuống phía dưới, một lần nữa rơi xuống mặt nước.

Nhìn thấy cảnh tượng vô số bộ thi thể rơi xuốn, những giáo đồ muốn đi ra đều kinh hãi đến sắc mặt trắng bệch, không có chút huyết sắc nào.

- Làm sao lại hết rồi? Tất cả đều không chịu ra ngoài nữa sao?

Lâm Phàm lơ lửng ở trên không trung, ánh mắt nhìn về phía dưới.

- Tát cả đều đi ra cho ta. ta chờ các ngươi thật lâu rồi.

Giáo đồ Thiên Thần giáo ngẩng đầu, nhìn về phía bóng người trên không trung kia. Dưới đáy cái chảo đen nhánh đã sớm bị nhuộm đỏ bởi máu tươi rồi.

- Ngươi là ai?

Chủ giáo quát to. Hắn đã bị người ở trên không trung kia giết đến sợ rồi. Tất cả giáo đồ đi ra đều bị người này đánh nổ đầu, ngay cả phản ứng đều không có.

Đây là nghiền ép trên thực lực, hai bên căn bản không phải ở cùng một cái cấp độ.

Lâm Phàm nhìn phía dưới, giáo đồ Thiên Thần giáo ấn nấp ở trong nước đã không chịu đi lên nữa rồi. Sau đó, hắn thu hồi cái chảo, hai tay nâng cao cao, ngưng tụ sức mạnh, trên hai nắm tay có quầng sáng rực rỡ sáng chói.

- Tất cả các ngươi hãy cùng vui sướng nhảy dựng lên cho ta, để chúng ta cùng bay lượn trên không trung.

Song quyền giáng xuống.

Sức mạnh khổng lồ xuyên qua không gian, đánh vào trên mặt

nước.

Hắn cũng không tin, một chiêu này của mình không đủ cho đám giáo đồ kia sụp đổ.

Ầm ầm!

Mặt nước trong nháy mắt nổ tung. Sức mạnh khổng lồ va chạm với đáy hố nước, sau đó lực trùng kích từ dưới đáy bộc phát ra.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Chủ giáo kinh hãi. Từ dưới đáy hố nước, một sức mạnh khổng lồ bạo phát ra.

Các giáo đồ của Thiên Thần giáo bị lực trùng kích này hất bay lên khỏi mặt nước, lơ lửng giữa không trung.

- Tiếp theo sẽ là trò 'Cắt hoa quả'.

Lúc này, Lâm Phàm đã lấy Tam Hoàng Kiếm ra, cầm ở trong tay. Kiếm ý phóng lên tận trời, kiếm quang dày đặc, Hóa Thần Kiếm Trận đã tăng lên tới tầng ba, uy lực tuyệt đối không phải bình thường.

Ủ khí!

Xuất kiếm!

Thiên địa lóe sáng, kiếm ý trảm thiên diệt địa bén nhọn gào thét lao ra, không bỏ lọt chỗ nào cả.

- Đáng giận, giáo ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Phốc phốc!

Thu kiếm.

Đập hai tay vào nhau

Ở dưới kiếm ý bén nhọn này, toàn bộ giáo đồ của Thiên Thần giáo đã bị chém chết. Thi thể rơi xuống hố nước, nhưng ở dưới sự trùng kích của nước sông từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt tiêu tán.

- Những giáo đồ này ẩn nấp ở nơi này, nhất định là có thứ gì đó.

Hắn khẽ nhấc bàn tay. Vô số nhẫn trữ vật trôi nổi bay lên. Đây

đều là nhẫn trữ vật của giáo đồ Thiên Thần giáo. Dù có ít thì hắn cũng là không thể buông tha. Sau đó, thân thể hóa thành vệt sáng nhanh chóng lẻn vào đến chỗ sâu nhất của hố nước.

- Nơi này chính là phân bộ của Thiên Thần giáo hay sao?

Hắn cẩn thận quan sát. Một pho tượng bây giờ đã bị nước sông che giấu, nhưng mà nó vẫn tản ra ánh sáng nhạt, tạo thành một cái màn sáng che chở bản thân.

Đi đến trước mặt pho tượng, Lâm Phàm nở nụ cười.

- Giáo Vương, ta biết ngươi có thể cách không truyền sức mạnh pho tượng. Nếu không ngươi thử đi ra chơi một chút, lần trước ta chơi không lại ngươi nhưng lần này thì không chắc đâu nhé.

Giáo Vương có thể truyền sức mạnh tới pho tượng tạo thành phân thân mà hình như vì mình đã tiêu diệt hai cái phân bộ của Thiên Thần giáo.

Nhưng mà cuối cùng pho tượng kia không có nửa điểm phản ứng.

Chỉ có thể là hai loại tình huống, loại thứ nhất là Giáo Vương sợ hãi sư phụ của mình sẽ còn đột nhiên xuất hiện, trấn áp phân thân của hắn.

Loại thứ hai chính là hắn e ngại mình.

- Không ra sao? Vậy quên đi, ta sẽ tịch thu pho tượng này.

Không hề có chút do dự, Lâm Phàm nhanh chóng bỏ pho tượng vào trong nhẫn trữ vật của mình.

Cái đồ chơi này vẫn còn có chút tác dụng, trở về sửa lại một chút rồi trang trí cho Vô Địch phong cũng là lựa chọn tốt.

Sau khi tìm kiếm một vòng ở bên trong căn cứ, Lâm Phàm chau mày bởi vì hắn không tìm được bất kỳ vật gì, thậm chí ngay cả một chút tài phú đều không có.

- Không thể nào, nơi này làm sao lại không có bất kỳ vật gì, phân bộ không có bất kỳ vật gì cũng không giống với phong cách của Thiên Thần giáo.

Đột nhiên!

Phía trên, một kiếm ý sắc bén bổ ra nước sông, nhanh chóng chém tới chỗ hắn.

Lâm Phàm vươn tay, bóp nát kiếm ý này. Sau đó, hắn ngẩng đầu, nhìn về phía trên. Có người đến, chỉ có điều hắn không biết là ai, hơn nữa còn dám ra tay với mình.

- Tội nhân phong chủ của Vô Địch phong Lâm Phàm đi ra.

Tiếng gầm thét hóa thành sóng âm, xuyên qua nước sông, truyền vào trong tai Lâm Phàm. Dù hắn đã chui vào sâu như thế, âm thanh cũng có thể truyền tới rõ ràng, hiển nhiên tu vi của người này cũng không kém.

- Có người chủ động tìm tới cửa rồi sao?

Hắn đúng là không ngờ, mình vừa tiêu diệt một phân bộ của Thiên Thần giáo, định truy tìm manh mối của Thiên Thần giáo thì đã có người đánh tới.

Hơn nữa nhìn tình huống, người này không giống như là người của Thiên Thần giáo. Trong khoảng thời gian này, hình như là mình cũng không có đi gây sự với ai mà. Sao lại có địch nhân không hiểu thấu xuất hiện?

Không trung.

Bốn bóng người lơ lửng giữa không trung, ánh mắt ngạo nghễ nhìn chằm chằm vào hố nước.

- Các ngươi là ai?

Lâm Phàm chui lên. Khi thấy bốn người này, hắn nhíu mày bởi vì hắn là không nghĩ ra những người này là ai và họ muốn làm gì.

Trong bốn người này có một nữ tử xinh đẹp. Đây là mấu chốt, là trọng điểm. Không ngờ nữ tử lại khiến cho trái tim lắng đọng đã lâu của hắn đột nhiên nhảy lên. Loại cảm giác này đã rất lâu hắn không có.

Bây giờ, hắn rất muốn, rất muốn... Thả pháo hoa.

Nhưng mình cũng không phải là hạng người hiếu sát, bây giờ cứ nhìn xem tình huống đến cùng là như thế nào đã.

- Tội nhân Lâm Phàm...

Một nam tử tóc vàng có sắc mặt lạnh lùng vừa mới mở miệng lại bị Lâm Phàm cắt đứt.

- Chờ một chút! Ngươi nói cái gì? Tội nhân là sao? Hai chữ này ta không thích nghe lắm. Hãy gọi đầy đủ làm phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông, Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua. Tu vi của mấy người này cũng rất yếu, chuyện này khiến cho hắn không còn nhiều hứng thú nữa.

- Càn rỡ!

- Ta chính là Kim Vân phán quyết, đệ tử của Thẩm phán Tuyên Vũ Thiên Tông điện. Căn cứ theo cáo trạng của Nhật Chiếu tông, ngươi dẫn hai con yêu thú hủy hoai lãnh thổ của Nhật Chiếu tông. Đây là tội lớn. Bây giờ, ngươi phải đi theo chúng ta một chuyến.

Người nói chuyện cũng chính là nam tử tóc vàng kia. Lúc này, ánh mắt của hắn khi nhìn về phía Lâm Phàm tràn đầy vẻ cao cao tại thượng.

Chương 349: Các ngươi rất không may

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyễn Khiêm

- Thẩm phán Tuyên Vũ ư?

Lâm Phàm cũng biết, ở trong Thiên Tông điện, Thẩm phán là chức vụ lớn nhất. Nhưng mà Thiên Tông điện cũng có rất nhiều Thẩm phán, lại đều là người các tông môn thành viên. Thẩm phán mạnh cỡ nào, chưa thấy qua, cho nên không được biết.

Bây giờ, Phán quyết Kim Vân ở trước mắt này lại là đệ tử của Thẩm phán, xem ra người này cũng không đơn giản.

Nhưng nghe tới chức vụ Phán quyết, Lâm Phàm lại nhớ tới Phán quyết Thiên Dương , gia hỏa bị mình đá trúng đũng quần, phải xám xịt rời khỏi kia.

Chỉ là Phán quyết bị mình đánh tơi bời như vậy mà Thiên Tông điện mãi vẫn không có phái người tới bắt giữ mình. Xem ra Phán quyết Thiên Dương kia cũng là sợ mất mặt, cho nên mới giấu tình huống lúc đó, không cho ai biết.

Giờ phút này, Lâm Phàm cười. Ánh mắt khi nhìn chằm chằm vào nữ tử kia có tính xâm lược, nhìn đến mức nữ tử kia nổi giận.

- Tội nhân, ánh mắt này của ngươi khiến bản Phán quyết chán ghét. Hãy mau thu hồi ánh mắt hèn mọn đó của ngươi.

Lâm Phàm cười cười, nói;

- Tốt. Tốt. Nhìn xem mà cũng không cho. Đến, các ngươi tự giới thiệu mình đi, nếu không ta sợ sẽ quên các ngươi.

Tu vi của bốn người này cũng tương đối bình thường. Bọn họ đều là Thiên Cương cảnh tầng năm, lĩnh ngộ pháp tắc. Nếu như một tháng trước, mình khẳng định không địch lại, nhưng bây giờ, bóp

chết những người mới lĩnh ngộ pháp tắc như này không khác gì bóp chết một con kiến cả.

Dù bốn người này lĩnh ngộ pháp tắc mạnh hơn, chẳng lẽ còn có thể cường hãn vượt qua Lực Lượng Chi Tâm hay sao?

Một quyền đánh không nát, vậy thì hai quyền.

- Lai Ân, Phán quyết của Thiên Tông điện.

Nam tử có mái tóc đen dài, bộ mặt ngũ quan nghiêm nghị, lưng cõng hai thanh loan đao, khí thế bất phàm nói.

- Hàn Thải Phi, Phán quyết của Thiên Tông điện.

Hàn Thải Phi cũng chính là nữ tử duy nhất trong bốn Phán quyết. Nhưng ánh mắt của nàng khi nhìn về phía Lâm Phàm lại tràn đầy miệt thị thậm chí còn có cảm xúc phẫn nộ.

Lâm Phàm cũng không hiểu được tại sao đối phương phải tức giận như thế.

- Ngươi có nhớ Kim Hoa Nguyệt Kim trưởng lão của Âm Dương tông?

Hàn Thải Phi hừ lạnh nói.

- Kim trưởng lão là ai? Ta không nhớ được. Người như ta có trí nhớ không tốt lắm. Nếu như là sâu kiến thì đầu óc của ta đều sẽ tự động loại bỏ.

Lâm Phàm cười nói. Hắn thực sự nghĩ không ra, Kim trưởng lão này là ai.

Hàn Thải Phi thầm cười lạnh trong lòng. Mặc dù nàng là Phán quyết của Thiên Tông điện, nhưng trong lòng một mực nhớ tông môn, mà Kim Hoa Nguyệt kia chính là đồng môn sư tỷ của nàng. Chỉ là lần trước trở về, lúc nhìn thấy khuôn mặt của sư tỷ, nàng lập tức kinh hãi. Thậm chí có thể nói là khuôn mặt của sư tỷ đã hoàn toàn biến dạng, cuối cùng tông môn phải trả một các giá cực lớn để thi triển bí thuật chữa trị, khuôn mặt của sư tỷ mới khó khăn lắm khôi phục lại, nhưng không thể nguyên vẹn như lúc đầu.

Đây là chuyện khiến sư tỷ tức giận, càng làm nàng đau lòng.

Bởi vậy biết được lần này muốn tới Viêm Hoa tông bắt người, nàng xung phong nhận việc, cũng là bởi vì muốn bắt người này mang

về Thiên Tông điện, cẩn thận thu thập một phen.

Mặc dù người này là đồ đệ của Thiên Tu, nhưng chuyện hắn vi phạm có chứng cứ vô cùng xác thực. Nhật Chiếu tông bị hủy diệt rất nghiêm trọng, khí lạnh ở chỗ khu vực bị băng tuyết phủ kia quá kinh khủng. Dù Thẩm phán đại nhân ra tay cũng khó có thể tiêu trừ.

Chuyện này tạo thành tổn hại không thể chữa trị đối với tông môn có lãnh thổ nhỏ bé như Nhật Chiếu tông.

Mà lúc này, người cuối cùng cũng mở miệng. Người này tám chòm râu, bộ mặt gầy gò, hai con ngươi dài nhỏ lộ vẻ âm trầm.

- Ưng Thứu, Phán quyết của Thiên Tông điện.

Vừa dứt lời, hắn nâng hai bàn tay lên. Đó là một đôi trảo sắt, phía trên lạc ấn lít nha lít nhít phù văn, tản ra ánh sáng lạnh lẽo.

- À. Vừa rồi các ngươi nói cái gì?

Lâm Phàm cười, mở miệng hỏi thăm.

Hắn cũng không ngờ, bốn tên Phán quyết của Thiên Tông điện vậy mà có thể nhanh chóng tới Viêm Hoa tông, muốn bắt hắn. Hơn nữa hắn còn rất nghi hoặc, mình rõ ràng đã du đãng ở bên ngoài vậy mà bốn người này còn có thể tìm tới, thật đúng là rất thần kỳ.

Kim Vân lạnh lùng nói:

- Ngươi dẫn yêu thú vào Nhật Chiếu tông, khiến cho Nhật Chiếu tông phải chịu tổn thất cực lớn. Hiện tại, chúng ta muốn bắt ngươi trở về Thiên Tông điện, chịu án.

- Tội nhân, tốt nhất là ngươi nên thức thời một chút. Buông tay, thúc thủ chịu trói, đừng để chúng ta ra tay. Nếu không đến lúc đó, ngươi có tổn thương gì, đừng trách chúng ta không có nhắc nhở ngươi trước.

Trong mắt Phán quyết Ưng Thứu lấp lóe hung quang.

Hắn vốn chính là người của Nhật Chiếu tông gia nhập vào Thiên Tông điện. Khi biết được tông môn gặp đại họa như thế, trong lòng của hắn cũng cực kỳ giận dữ, hận không thể chém hung thủ thành muôn mảnh.

Chỉ là, Thiên Tu quá mạnh, dù hắn có mười cái mạng thì hắn cũng không dám ra tay với ông ta.

Về phần Lâm Phàm này thì khác, hắn không hề để kẻ này vào mắt. Lần này, hắn đi theo đám người đến đây truy nã Lâm Phàm, mục đích chính là để khi mang Lâm Phàm về Thiên Tông điện, hắn có thể thoải mái hành hạ kẻ này. Hắn nhất định phải khiến Lâm Phàm hối hận vì những việc mà kẻ này đã làm với Nhật Chiếu tông.

- Hazz. Chẳng lẽ Thiên Tông điện chỉ phái bốn người các ngươi tới bắt ta hay sao?

Lâm Phàm cảm thán.

- Chẳng lẽ bọn họ không sợ, ta quy bốn người các ngươi thành giáo đồ của Thiên Thần giáo rồi làm thịt sao?

- Ngươi dám sao? Chúng ta chính là Phán quyết của Thiên Tông điện. Dù cho ngươi mười cái lá gan, ngươi cũng không dám.

Kim Vân phẫn nộ quát.

Hắn không ngờ đã đến lúc này, tên tội nhân này còn dám uy hiếp bọn họ. Hoàn toàn chính là chuyện buồn cười đến cực điểm.

Thiên Tông điện được hình thành do thành viên của rất nhiều tông môn gia nhập, đây là một tổ chức to lớn. Nếu như bọn họ chết ở chỗ này, Viêm Hoa tông sẽ gặp phải trừng phạt khó có thể chịu đựng.

Hơn nữa, người ở trước mắt này chỉ có tu vi Thiên Cương cảnh tầng năm mà thôi. Chẳng lẽ hắn còn có thể chiến thắng bọn họ hay sao?

Chuyện này không khác gì là người ngốc nói mơ, vọng tưởng.

Lâm Phàm híp mắt. Bốn gia hỏa này dám can đảm xuất hiện ở trước mặt mình, hoặc là cho rằng tu vi của mình chỉ là Thiên Cương cảnh tầng năm, không đủ sức chiến đấu với bọ họ hoặc là ỷ vào uy thế của Thiên Tông điện.

Nhưng càng nhiều chỉ sợ cũng chính là Thiên Tông điện.

Thật là một tồn tại khiến cho người ta khó chịu.

- Các ngươi xác định chứ?

Lâm Phàm vẫn còn đang tự hỏi đến cùng là nên giải quyết bốn người này như thế nào. Có lẽ nên giết chết rồi vứt sông hủy thi diệt tích đi, dù sao cũng không ai biết, biện pháp này cũng không tệ.

Hàn Thải Phi cực kỳ phẫn nộ, nói:

- Tội nhân, ngươi muốn xác định cái gì, bây giờ còn không mau tranh thủ thời gian thúc thủ chịu trói. Thiên Tông điện muốn bắt ngươi hỏi tội, ngươi chạy không thoát.

Lúc này, một cám giác sắc bén làm cho người ta sợ hãi từ phương xa đánh tới.

Khi cảm nhận được khí tức này, sắc mặt của bốn người Kim Vân đột nhiên khẽ biến. Loại khí tức này khiến cho bọn họ cảm thấy áp lực.

Bốn người lập tức đưa mắt nhìn.

Chỉ thấy từ phương xa, hai bóng người một cao một thấp chậm chạp đi tới. Nhưng mà khí tức kinh khủng kia lại phát ra từ trên người nam tử khoác áo choàng màu đen.

Hắc Đế, một nam tử xem đao như sinh mệnh, cũng là nam tử cùng Lâm Phàm đại chiến một trận, cuối cùng hơi thua một bậc. Lần trước bị thua, bây giờ hắn lại tìm đến.

Hắn không biết vị trí của Lâm Phàm nhưng mà trong cõi U Minh, hắn có thể cảm giác được đối thủ của mình ở phương nào.

Sau đó, hắn cúi đầu xuống, nhìn về phía đứa trẻ thấp thấp, có khuôn mặt đỏ bừng ở bên cạnh mình.

- Chân Nhất, đợi lát nữa, con tránh xa một chút, không nên tới gần.

- Vâng, sư phụ.

Chân Nhất liên tục gật đầu. Lúc này, trong ngực hắn ôm một thanh đao màu đen, mà phía sau thân thể nho nhỏ của hắn cũng cõng thanh đao nhỏ màu đen. Nhưng dù thanh đao này nhỏ hơn thanh hắn đang ôm thì cũng đã cao hơn hắn rồi.

Chỉ là, giờ phút này, Chân Nhất nhìn về phương xa, nói:

- Sư phụ, đó chính là đối thủ của ngài sao?

- Ừm.

Chân Nhất mở to con mắt tròn trịa, cố gắng nhìn về phương xa, nói:

- Sư phụ, ngài nhất định sẽ thắng.

Hắc Đế không có trả lời. Hắn vẫn đang một mực ngưng tụ khí thế của bản thân, từ không tới có, từ có đến đỉnh phong.

Chân Nhất nhìn sư phụ với vẻ sùng bái. Hắn mới bái sư không bao lâu. Lúc đó, hắn đang ở bờ sông đùa nghịch đao, thì nhìn thấy Hắc Đế cả người là thương nên đưa về chăm sóc. Cuối cùng, hắn vĩnh viễn nhớ kỹ một câu mà sư phụ nói với hắn.

- Nếu ngươi ưa thích đao thì hãy theo ta học tập.

Từ đó về sau, hắn đi theo sư phụ du tẩu các nơi. Đao gỗ mà hắn đã từng dùng cũng thay đổi thành đao nhỏ màu đen do sư phụ đưa cho hắn. Hắn biết điều này đại biểu rằng sau này mình là truyền nhân của sư phụ.

Lúc này, Hắc Đế vươn tay.

- Dạ, sư phụ.

Chân Nhất vội vàng đưa thanh đao màu đen từ trong ngực tới trong tay Hắc Đế, sau đó chổng mông lên vội vã chạy về phương xa. Nhưng mà bởi vì thanh đao màu đen mà hắn vác ở phía sau lưng kia còn cao hơn hắn một chút khiến cho hắn bị trượt chân một lần, ăn đầy một miệng bụi. Lúc đứng lên, hắn phát hiện sư phụ nhìn về hướng hắn, tựa như là đang quan tâm.

Xoa xoa khuôn mặt nhỏ rồi hắn nở nụ cười xán lạn.

- Sư phụ cố lên, người nhất định sẽ thắng.

Hắn biết người mà sư phụ phải đối mặt rất cường đại, sư phụ cũng không có nắm chắc sẽ chiến thắng. Bởi vậy khi chiến đấu sẽ tạo thành ảnh hưởng cực lớn. Để không ảnh hưởng đến sư phụ, hắn chỉ có thể chạy đi xa.

Hắn tin tưởng, chỉ cần mình hảo hảo tu luyện cùng sư phụ, sau này nhất định sẽ trở thành cường giả như sư phụ vậy.

- Chân Nguyệt, ta không ngờ ngươi sẽ đến.

Còn không thấy rõ khuôn mặt người đến, Lâm Phàm cũng đã biết là ai tới, bởi vì chỉ có một người có dạng đao ý này.

Đó chính là Chân Nguyệt, người đã chiến đấu với hắn một trận và chỉ thua nửa bậc. Mặc dù người này là giáo đồ của Thiên Thần

giáo nhưng hắn cũng không có giết mà là thả một ngựa. Bởi vì, hắn cảm giác được người này là một võ si đáng kính trọng, người này chỉ đang truy tìm cảnh giới đao ý cao hơn.

- Đúng vậy, ta tới. Lần này ta muốn tiếp tục so tài với ngươi.

Ánh mắt Hắc Đế Chân Nguyệt khi nhìn về phía Lâm Phàm chỉ có chiến ý.

- Đứa bé kia là đồ đệ của ngươi hay sao?

Lâm Phàm hỏi. Đồng thời hắn đang suy nghĩ, nếu như chờ lúc nữa đánh một trận cùng Chân Nguyệt mà hắn không cẩn thận giết chết bốn gia hỏa kia thì đó không phải là hoàn mỹ sao.

Kế hoạch này rất không tệ.

- Ừm.

Lúc này, trên khuôn mặt lạnh nhạt của Hắc Đế Chân Nguyệt xuất hiện nụ cười, tựa như là hắn rất hài lòng đối với đồ đệ nàyvậy.

Lúc này, Chân Nhất trốn phía sau một tảng đá lớn ở rất xa chỗ hai người Lâm Phàm, hai mắt thật to một mực nhìn qua bên này, bàn tay nhỏ nắm chặt, trong lòng hò hét.

- Sư phụ cố lên.

Lâm Phàm gật đầu, nói:

- Tốt. Nếu ngươi đã tìm tới vậy thì đánh một trận có làm sao. Nhưng nếu như thực lực của ngươi không có tiến bộ thì ta sẽ rất thất vọng đó.

Vừa dứt lời.

Từ trên người Hắc Đế Chân Nguyệt, đao ý mênh mông nhanh chóng bạo phát ra. Đao ý này phóng thẳng lên trời, cắt đứt tầng mây. So với lúc trước, đao ý của Hắc Đế Chân Nguyệt đã càng thêm cường đại, càng thêm sắc bén.

Xem ra Hắc Đế Chân Nguyệt đã tiến bộ, hơn nữa tiến bộ còn rất lớn.

- Càn rỡ. Lâm Phàm, ngươi dám không để ý đến chúng ta sao?

Kim Vân không ngờ, tên tội nhân này lại dám không để ý đến bọn

họ mà là nói chuyện phiếm cùng một nam tử khác.

Nhưng khi cảm nhận được đao ý sắc bén này, bốn người bọn họ nhanh chóng lui lại phía sau, sắc mặt hoảng sợ. Mặc dù không có giao thủ nhưng đao ý này khiến cho bọn họ có cảm giác sợ hãi.

Cuồng Thân!

Lâm Phàm nhanh chóng biến thân. Thân thể đột nhiên hóa thành khổng lồ, cơ bắp cuồn cuộn nổi lên.

Bạo Huyết.

Mấy con rồng máu xuất hiện quấn quanh thân thể, đường vân màu đỏ nhanh chóng kéo dài từ đuôi mắt đến tận chân.

Thất Thần Thiên Pháp.

Tóc đen dần dần chuyển đỏ.

Thân thể cao lớn, cơ bắp cuồn cuộn đứng ở giữa thiên địa, đôi mắt đỏ như máu nhìn chằm chằm vào bốn người Kim Vân, khóe miệng nở nụ cười tươi.

- Các ngươi rất không may.

- Cái gì?

Kim Vân kinh hãi, nói. Đột nhiên, một khí tức cường hãn bộc phát ra từ phía Lâm Phàm, đán thẳng đến chỗ bọn họ khiến cho bọn họ có cảm giác máu tươi trong cơ thể mình giống như là đọng lại vậy.

Chương 350: Ta sẽ ở đỉnh phong chờ ngươi

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyễn Khiêm

- Rất mạnh!

Căn bản không phải là người mà bọn họ có khả năng đối kháng.

Chỉ là chuyện này làm sao có thể xảy ra. Đối phương rõ ràng chỉ là Thiên Cương cảnh tầng năm, làm sao lại khiến cho bọn họ có cảm giác áp lực lớn như vậy.

Không chỉ máu tươi ngưng kết mà ngay cả thiên địa chi lực cũng đều khó vận chuyển, bởi vì trong hư không, Lực Lượng Pháp Tắc đã lan tràn, áp chế những pháp tắc khác.

- Ngươi muốn giết chúng ta?

Kim Vân không dám tin tưởng, tức giận quát.

- Ngươi nói đùa cái gì vậy? Ta làm sao lại giết các ngươi, dù sao các ngươi cũng là người của Thiên Tông điện mà.

Đột nhiên!

Hắc Đế Chân Nguyệt rút đao chém mạnh. Đây là đao thứ nhất, cũng là một đao hoàn mỹ nhất. Tia sáng màu đen xé rách hư không, đánh tới Lâm Phàm.

- Sao lại thế này?

Kim Vân cảm giác thân thể của mình tựa như là bị khóa chặt ở vậy. Hắn cảm giác pháp tắc giống như là bị tia sáng màu đen này áp chế vậy. Đây là hiện tượng xảy ra khi hai bên có sự chênh lệch về thực lực, cả về cảnh giới lĩnh ngộ pháp tắc.

- Cứu ta!

Rất không dễ dàng, Kim Vân đưa mắt nhìn về phía Lâm Phàm, quát lên:

- Ta là Phán quyết của Thiên Tông điện, đệ tử của Thẩm phán Tuyên Vũ. Nếu như ta chết, ngươi cũng không thể nào bàn giao.

- Tốt. Ta cứu ngươi. Nhưng người này rất mạnh, ngươi đi trước.

Lâm Phàm nở nụ cười. Năm ngón tay nắm lại thành quyền rồi đánh tới khuôn mặt của Kim Vân.

Uỳnh!

Uy lực của một quyền này bình thường không có gì lạ nhưng lại có thể đánh bay Kim Vân về phương xa. Hắn nhanh chóng đụng vào một ngọn núi và đục một lỗ thủng hình người.

- Hỗn đản, ngươi...

Kim Vân gầm thét. Nhưng đột nhiên, trong cơ thể có một sức mạnh vô danh đột nhiên bùng nổ.

Ầm!

Kim Vân đột nhiên nổ tung, máu tươi bắn đầy hố sâu. Đến tận lúc chết, Kim Vân cũng không biết là vì cái gì.

Điểm tích lũy + 5000.

- Mặc dù chiến lực rất yếu nhưng điểm tích lũy mà tên nà mag lại vẫn rất không tệ.

Lâm Phàm đưa tay, ấn xuống, đánh vỡ tia sáng màu đen. Sau đó, hắn rất tùy ý đi tới gần ba người còn lại.

Sau khi đao thứ nhất chém ra, đao ý của Hắc Đế Chân Nguyệt trở nên cường thịnh hơn. Một tia sáng màu đen lại lấp lóe trên thanh đao màu đen.

- Hắc Thần Cửu Trọng Trảm!

Lập tức, tia sáng màu đen, đen đến cực hạn bay lên không trung. Chín đao điệp gia với nhau khiến cho hư không không thể chịu được mà vỡ ra.

- Thú vị.

Lâm Phàm cười. Mặc dù hắn không có để uy thế này ở trong mắt nhưng diễn vẫn là phải diễn.

- Chân Nguyệt, đao ý của ngươi thật mạnh, vậy mà khiến cho ta không thể nào ngăn cản.

Phán quyết Lai Ân gian nan giơ tay lên, muốn nắm lấy hai thanh loan đao ở phía sau lưng, thế nhưng mà ở dưới đao ý kinh khủng bực này, hắn không thể làm được.

- Phán quyết Lai Ân, trận chiến đấu này không liên quan tới ngươi. Ngươi hãy nắm chặt kiếm khí của ta mà rời đi trước.

Lâm Phàm nhẹ nhàng nhấc ngón tay. Một tia kiếm khí xuất hiện, trôi nổi ở trước mặt Lai Ân.

- Tốt, đa tạ.

Hắn biết trận chiến đấu này căn bản không phải là thứ mà hắn có khả năng nhúng tay vào, chỉ có thể nắm lấy kiếm khí rời đi. Trong nháy mắt, hắn được kiếm khí đưa tới phương xa, mà đích đến chính là cái hố do Kim Vân tạo thành.

Đến trong động, Lai Ân lập tức nhẹ nhàng thở ra. Hắn không ngờ sẽ xảy ra chuyện như thế. Chuyện này thật sự làm cho người ta hoảng sợ. Đến bây giờ, hai tay của hắn vẫn còn đang run rẩy lấy.

Đột nhiên.

Kiếm khí trôi nổi ở trước mặt hắn không có tiêu tán mà là dần dần phân liệt.

- Làm cái gì vậy?

Phán quyết Lai Ân kinh ngạc rồi con ngươi của hắn đột nhiên trợn to, lộ ra vẻ không dám tin tưởng. Khi hắn vừa muốn gào thét thì một thanh kiếm khí nhanh chóng đâm vào miệng của hắn.

Sau đó, những kiếm khí phân liệt ra kia trong nháy mắt đâm Phán quyết Lai Ân thành con nhím.

Điểm tích lũy + 5000.

- Lại xong một cái.

Lâm Phàm mừng thầm. Hắc Đế Chân Nguyệt quả là người tốt, tới rất đúng lúc. Về phần giết chết bốn Phán quyết này sẽ có hậu quả gì,

Lâm Phàm không quan tâm. Bởi vì chuyện này đâu có gì liên quan tới hắn.

Rõ ràng hắn đang chiến đấu với cường địch, có thể đưa bọn họ rời khỏi đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ. Về phần sau đó bốn người tại sao lại chết thì sao hắn biết được.

Sắc mặt của hai người Hàn Thải Phi cùng Ưng Thứu trắng bệch. Ở dưới đao ý cường hoành này, bọn họ không thể động đậy. Thực lực của người sử dụng thanh đao màu đen này quá cường đại.

Kẻ này căn bản không phải là người mà bọn họ có khả năng chống lại.

- Lâm phong chủ, cứu ta.

Ưng Thứu run rẩy hô lên. Lúc này, xưng hô với Lâm Phàm đã phát sinh cải biến, biến thành tôn kính hơn.

- Tốt. Hãy nắm lấy Lang Nha bổng của ta! Nó sẽ dẫn ngươi đi đến chỗ mà ngươi nên đi.

Lâm Phàm đấm ra một quyền, ngăn trở đao mang, sau đó ném Lang Nha bổng bay ra.

Ưng Thứu nhanh chóng bắt lấy. Ở dưới tác động của Lang Nha bổng, hắn nhanh chóng cưỡng ép phá vỡ đao ý phong tỏa bản thân, bay về phương xa.

- Quá kinh khủng! Từ lâu đã nghe nói, bởi vì có Thiên Thần giáo cho nên nội loạn ở Viêm Hoa tông một mực tồn tại. Nhưng không nghĩ rằng, nơi này sẽ loạn như thế.

Trước lúc đến Viêm Hoa tông thì hắn cứ nghĩ mình đã chuẩn bị sẵn sàng. Nhưng hôm nay xem ra, hắn nghĩ quá đơn giản rồi. Nơi này thật sự là quá nguy hiểm. Người ở đây cũng thật sự là rất nguy hiểm.

- Đây là muốn đi nơi nào?

Bay được một lúc, Ưng Thứu vẫn không rõ Lang Nha bổng này rốt cuộc muốn dẫn hắn đi đâu. Đột nhiên phía trước xuất hiện một cái hố, có lẽ là nó muốn dẫn hắn đến đó để tránh né.

Sau đó, hắn nhanh chóng nhảy vào trong động. Đột nhiên, hắn nhìn thấy bên trong có dư quang lóe lên. Mặc dù không biết là cái gì nhưng hắn vẫn hiếu kỳ đi vào bên trong.

Đột nhiên!

Cửa hang bị phong bế, không gian bên trong trở nên đen kịt.

- Chuyện gì vậy?

Ưng Thứu kinh hãi. Sau đó, hắn khẽ nhấc bàn tay, lòng bàn tay rực sáng. Nhưng khi thấy rõ tình huống chung quanh, sắc mặt của hắn đột nhiên biến đổi.

Vách của hang động bị vô số kiếm khí đâm xuyên. Từng chuôi kiếm khí toát raánh sáng lạnh lẽo.

- Chuyện này là như thế nào?

Hắn lập tức cảm thấy không tốt, muốn mau chóng rời khỏi. Nhưng mà ở chỗ cửa hang, Lang Nha bổng mang hắn tới đột nhiên biến lớn, nhanh chóng chặn kín cửa vào hang động, nhốt hắn ở bên trong.

- Không!

Ưng Thứu gào thét, muốn phá núi để rời khỏi. Nhưng đột nhiên, Lang Nha bổng đâm xuyên vào trong hang động, nghiền Ưng Thứu thành thịt nát.

Điểm tích lũy + 5000.

Lâm Phàm vung tay, ngăn cản đao mang của Hắc Đế Chân Nguyệt. Lại đưa tiễn một tên nữa rồi, cảm giác không sai. Bây giờ còn chỉ còn lại có người cuối cùng, hơn nữa còn là một nữ nhân.

Nhìn xem, nữ nhân này trắng cỡ nào, trắng giống như một trang giấy vậy.

Hàn Thải Phi đứng ở không trung, không dám động đậy bởi vì trong hư không có đao ý tung hoành, cản trở tất cả đường đi. Mà đao ý mênh mông kia càng tản ra áp lực khiến cho nàng sợ hãi.

Đây là hiện tượng khi một người tu luyện đao pháp đến cực hạn, đồng thời lĩnh ngộ đao ý được cực hạn.

Đột nhiên!

Hàn Thải Phi cúi đầu. Chỉ thấy phía dưới, một tia sáng màu đen như là một con rắn to màu đen mở miệng, lao tới, cắn xé nàng.

Nếu như bị đánh trúng, nàng sẽ bị một đao này chia làm hai nửa.

Đúng lúc này, một cánh tay khoác lên trên vai của nàng. Một thanh âm ôn nhu vang lên.

- Đừng sợ! Ta sẽ bảo hộ ngươi. Có chuyện gì, sau này hãy nói.

Uỳnh!

Hàn Thải Phi đột nhiên bị quăng lên không trung, càng ngày càng bay cao.

- Hắc Đế Chân Nguyệt, tới...

Giờ phút này, hai loại sức mạnh nhanh chóng va chạm. Chỗ va chạm bộc phát ra ánh sáng rực rỡ.

Nàng không ngờ mình sẽ được Lâm Phàm cứu như thế này. Nhưng mà dù đã thoát ly phạm vi chiến đấu, trong lòng của nàng vẫn như cũ cảm nhận được hai loại sức mạnh kinh khủng chấn động ở bên người.

Đột nhiên!

Sắc mặt của nàng biến đổi. Một sức mạnh khổng lồ đánh vỡ hư không, nhanh chóng xuyên qua thân thể của nàng.

- Thân thể của ta...

Nàng cảm giác thân thể phồng lên tựa như là muốn nổ tung.

Hắc Đế Chân Nguyệt chợt quát một tiếng. Mọi loại đao ý cô đọng vào thanh đao màu đen trong tay hắn. Sau đó, hắn nâng đao, chém xuống. Đao mang hóa thành vệt sáng đánh tới Lâm Phàm.

Ầm!

Đùng!

Hai loại thanh âm truyền đến.

Con ngươi của Chân Nguyệt co vào bởi vì đao của hắn bị lâm Phàm dùng tay không chặn lại. Đồng thời, bên tai truyền đến một lời nói làm cho hắn không ngờ.

- Đừng làm rộn! Xem thật kỹ đi! Pháo hoa thật mỹ lệ.

Lâm Phàm đưa tay, nắm chặt thanh đao màu đen, ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời đỏ hồng do Hàn Thải Phi vừa mới nổ tung.

Pháo hoa này không phải tùy tiện một quyền là có thể tạo thành, mà là cần coi trọng kỹ xảo, trải qua hơn chục lần thí nghiệm, hắn đã tìm ra được biện pháp tốt nhất.

Sức mạnh tập trung lại môt chỗ sau đó bộc phát ra từ trái tim. Khi đó, pháo hoa mỹ lệ này sẽ giống như đóa hoa nở rộ vậy, tạo thành một cái hình tròn, sau đó rơi xuống, khô héo.

- Lâu lắm rồi ta mới được nhìn thấy pháo hoa mỹ lệ như vậy.

Lâm Phàm cảm thán. Sau đó, hắn búng ngón tay một cái, đánh văng cả thanh đao màu đen lẫn Hắc Đế Chân Nguyệt ra xa.

- Được rồi, không đánh nữa, ngươi không phải là đối thủ của ta.

- Ngươi nói cái gì?

Nghe hắn nói vậy, khí thế của Hắc Đế Chân Nguyệt hơi ngưng lại sau đó đột nhiên tăng vọt đến đỉnh phong.

- Ngươi đừng quá chủ quan.

Lâm Phàm chắp tay sau lưng, lắc đầu nói:

- Chủ quan hay không chủ quan thì kết quả đều thế. Bây giờ, ngươi không phải là đối thủ của ta. Nếu như ngươi có một chiêu mạnh nhất thì hãy thi triển ra đi.

Hắc Đế Chân Nguyệt nhìn chằm chằm vào thanh đao màu đen trong tay. Trên đó xuất hiện phù văn, một sức mạnh chưa bao giờ có bạo phát ra.

- Tốt. Vậy thì ngươi hãy xem một đao mạnh nhất cua ta, cũng là chiêu thức cực hạn mà hiện tại ta có thể lĩnh ngộ được.

Lập tức, thanh đao màu đen chấn động. Hư không chung quanh nhanh chóng bị thanh đao màu đen thôn phệ, hình thành vòng xoáy.

- Thú vị.

Lâm Phàm mỉm cười. Hắn quả thật không có nhìn lầm. Hắc Đế Chân Nguyệt này là một thiên tài, chỉ mới qua bao lâu mà thực lực của kẻ này đã phóng đại tới mức này.

- Nhất!

Tên của chiêu thức này không hề bá khí, thậm chí ngay cả đao ý cũng đều tiêu tán nhưng Lâm Phàm biết, đây chính là đao ý đạt tới đỉnh phong, cảnh giới phản phác quy chân.

Chỉ hơi thất thần, một thanh đao màu đen cũng đã bổ tới. Đây là một đao hóa mục nát thành thần kỳ, không hề lộng lẫy, cũng không hề kinh thiên động địa mà chỉ là một đao thật đơn giản.

Nhưng sức mạnh ẩn chứa trong đó lại không thể coi nhẹ.

Khi thanh đao màu đen sắp đến đỉnh đầu của Lâm Phàm, nó giống như nhận lấy trở ngại. Ánh lửa bắn ra bốn phía, quang mang lộng lẫy, sáng chói bộc phát ra.

- Một đao này rất không tệ. Chân Nguyệt, thực lực của ngươi mạnh lên nhưng mà còn chưa đủ.

Lâm Phàm giơ tay lên, ngón tay đụng vào lưỡi đao. Sức mạnh khổng lồ bộc phát ra, nhanh chóng đẩy Chân Nguyệt lui về phía sau.

Chân Nguyệt chấn kinh, tựa như là không ngờ một đao mạnh nhất lại bị Lâm Phàm chặn lại một cách đơn giản như thế. Mồ hôi từ trên trán lăn xuống.

Hắn đã từng nghĩ mình có lẽ sẽ bại, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ đến việc mình sẽ sẽ bị đánh bại dễ dàng như thế.

Trước đây, hắn với Lâm Phàm còn có thể chiến đến lưỡng bại câu thương thế nhưng mà bây giờ chênh lệch của hai bên vậy mà to lớn như thế. Chuyện này sao có thể xảy ra được.

Nhưng Lâm Phàm không hề ngạc nhiên. Hắn có được hệ thống ngón tay vàng cường đại như thế, nếu như còn không thể kéo dài chênh lệch vậy thật sự là quá thất bại.

- Chân Nguyệt, ta sẽ ở đỉnh phong chờ ngươi. Bây giờ, ngươi còn không phải là đối thủ của ta.

Vừa dứt lời.

Lâm Phàm xé rách hư không, nhanh chóng rời khỏi nơi này. Nhưng trước khi đi, hắn vẫn không có quên thu thập nhẫn trữ vật, ngoại trừ nhẫn trữ vật của pháo hoa kia bị đánh nổ thì vẫn còn lại ba cái hoàn hảo.

Chân Nguyệt đứng tại chỗ. Cánh tay cầm đao hơi run rẩy.

- Sư phụ, ngươi thế nào? Người chiến thắng sao?

Chân Nhất vội vã chạy tới, nhìn sư phụ của mình với vẻ mong đợi.

Chân Nguyệt lắc đầu, cảm thán:

- Không. Ta bại!

- Sư phụ, ngươi ngồi xuống đây.

Thanh âm non nớt truyền vào trong tai Hắc Đế Chân Nguyệt.

Chân Nguyệt ngồi xuống. Chân Nhất duỗi cánh tay nhỏ ra lau mồ hôi trên trán Chân Nguyệt.

- Sư phụ, ngươi không nên buồn. Người chỉ cần cố gắng tu luyện, về sau nhất định sẽ chiến thắng. Nếu như sư phụ một mực không thắng được, Chân Nhất nhất định sẽ cố gắng tu luyện, tương lai thay thế sư phụ đánh bại hắn.

Giờ phút này, Chân Nguyệt cười to rồi ném thanh đao màu đen cho đồ đệ và đứng lên, đi về phương xa.

Chân Nhất ôm thanh đao màu đen, hấp tấp theo ở phía sau.

- Sư phụ chờ ta một chút. Người không nên đi nhanh như vậy.

Chương 351: Chết có ý nghĩa, đáng giá, đáng giá

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Khiêm

Dưới đáy sông Thiên Thủy có một tòa tế đàn khổng lồ.

Đứng chung quanh tế đàn là chín cây cột, trên mỗi một cây cột đều treo một bộ thi thể, nhưng mà cây cột ở trung ương là không có thi thể.

Sương mù màu đen tràn ngập, ngưng tụ thành hình Ác Long, sau đó tản ra rồi lại ngưng tụ thành đủ loại sinh vật kỳ dị.

- Thật là nguy hiểm, suýt nữa là bị phát hiện rồi.

Một người thần bí mặc áo bào đen, không thấy rõ khuôn mặt nói thầm. Lúc này, hắn cầm một khối xương màu vàng dính máu tươi vẽ những phù văn thần bí mà huyền diệu lên trên tế đàn.

Viêm Hoa tông, một vệt sáng lướt đi trong hư không.

Lâm Phàm vội vã đi vào ngọn núi của Thiên Tu và hét to.

- Lão sư, ngài mau ra đây, đồ đệ phát hiện một bí mật cực kỳ lớn.

- Lại xảy ra chuyện gì?

Lúc này, Thiên Tu đang ngồi xếp bằng, cảm ứng thiên địa. Trong cõi U Minh có sức mạnh huyền diệu muốn rót vào trong cơ thể, nhưng lại bị ngăn cản, cuối cùng không thể nào tiến thêm. Ông thở dài vì biết nội tình của mình còn chưa đủ.

Đồ đệ bảo bối này vừa vội vội vàng trở về đã lập tức chạy đến đây làm ồn, hơn nữa ý đồ đến không quá rõ ràng. Xem ra ông cần phải cẩn thận đối mặt.

- Lão sư, chuyện rất lớn.

Lâm Phàm đi đến bên cạnh lão sư. Trên bàn có hoa quả, hắn vươn tay, cầm lấy một quả, cắn một cái, trong lòng còn hoang mang rối loạn.

- Chuyện lớn là chuyện gì? Lớn thế nào?

Thiên Tu đã chuẩn bị tinh thần để nghe chuyện lớn trong miệng đồ đệ của mình.

- Đồ đệ đang tìm kiếm tung tích của Thiên Thần giáo tại Sông Thiên Thủy thì đột nhiên có bốn Phán Quyết của Thiên Tông điện tìm tới cửa. Năm người chúng ta vừa muốn nói chuyện với nhau thì lại gặp được cường giả của Thiên Thần giáo. Sau đó, trong khi cùng ta chiến đấu với cường giả của Thiên Thần giáo, bốn vị Phán Quyết kia bất hạnh vẫn lạc.

Hắn cảm giác lời giải thích này vẫn còn có thể nghe được. Bốn gia hỏa kia có can đảm đến bắt mình, chỉ sợ là ỷ vào Phán Quyết của Thiên Tông điện, cho rằng mình không dám ra tay với bọn họ.

Xem ra bởi vì bị mình đánh một trận tơi bời cho nên Phán Quyết Thiên Dương cũng không dám công bố thực lực của mình ra. Nếu không, sao chỉ có Phán Quyết Thiên Cương cảnh tầng năm tới bắt mình.

Chỉ là rất đáng tiếc, mình thông minh như thế này, có đến 1000 biện pháp để giết chết bọn họ.

Thiên Tu trầm mặc, khẽ vuốt râu dài, trong lòng cũng là hơi kinh ngạc, không ngờ Thiên Tông điện lại phái Phán Quyết tới.

Nhưng...

- Đồ đệ, hiện giờ ở đây chỉ có hai chúng ta thôi, ngươi cũng đừng có ẩn giấu nữa. Nói thật với ta đi, ngươi có phải là đã làm thịt bốn con heo kia hay không?

Thiên Tu nói thẳng trọng tâm. Nếu như ông còn không nhìn thấu, vậy thì thật sự là uổng công làm lão sư của Lâm Phàm.

Lâm Phàm ngây người, hơi có xấu hổ. Hắn gãi gãi đầu, nói:

- Lão sư, thế mà còn bị ngài nhìn ra được. Bọn họ thật quá ngông cuồng, đồ đệ muốn nhịn, nhưng không nhịn được.

- Lần này, ngươi có hủy thi diệt tích hay không?

- Đương nhiên là còn đã hủy thi diệt tích rồi. Người khác tuyệt đối sẽ không nhận ra. Hơn nữa, lúc đó, con cũng thật sự là đã chiến đấu cùng cường giả của Thiên Thần giáo. Chỉ có điều cuối cùng là đồ đệ ra tay, giết chết bốn tên Phán Quyết kia.

Lần này, Lâm Phàm thành thực nói ra hết tất cả mọi chuyện. Hắn biết bốn tên Phán Quyết kia ngược lại là không quan trọng, mấu chốt đây là Phán Quyết của Thiên Tông điện. Dựa theo tình huống bình thường, Thiên Tông điện tuyệt đối sẽ điều tra đến cùng, chuyện này cuối cùng có hơi phiền toái.

- Xuỵt! Đồ đệ nói cẩn thận. Ngươi không thể nhắc đến Phán Quyết, dễ bị nghe được, cứ nói heo.

Thiên Tu lạnh nhạt nói. Đồng thời, ông cũng đề cao cảnh giác để bảo đảm chung quanh không có người nào.

- Đúng, heo, bốn con heo kia đã bị ta làm thịt, chết không toàn thây, chỉ còn máu thịt, còn có một kẻ bị đồ đệ đánh nổ, hóa thành pháo hoa bằng máu tươi.

- Chỉ là chuyện này sẽ không khiến cho tông môn gặp phiền phức chứ?

Lâm Phàm dò hỏi. Hắn cũng không muốn nhìn thấy tông môn gặp phiền phức, cho nên sau khi làm thịt bốn con heo kia, hắn lập tức tranh thủ thời gian về tông, cùng lão sư thương lượng đối sách.

- Ngươi còn biết chuyện này có thể khiến cho tông môn gặp phiền phức hay sao? Làm sao lúc ra tay với bốn con heo kia, ngươi lại không nghĩ đến hả?

Liếc nhìn đồ đệ bảo bối này của mình, Thiên Tu giả vờ tức giận nói. Chuyện lần này nói là nghiêm trọng cũng nghiêm trọng, nói không nghiêm trọng thì cũng không nghiêm trọng lắm. Chỉ là xử lý cẩn thận thì sẽ không bị người nắm đằng chuôi.

- Hazz. Lúc ấy con giết thoải mái quá nên không để ý nhiều như vậy. Về sau tỉnh táo lại, con mới cảm thấy mình có chút xúc động.

Chỉ là bốn tên Phán Quyết của Thiên Tông điện mà dám đến trước mặt mình để càn rỡ. nếu như không làm thịt bọn họ thì thật đúng là xin lỗi một thân bản lĩnh này của mình.

- Sướng rồi thì tốt, việc này đừng nói với bên ngoài, vi sư sẽ giải quyết ngươi. Trước mắt, ngươi cứ rời tông đi lịch luyện đi.

- Vâng, lão sư.

Lâm Phàm gật đầu. Có chỗ dựa chính là tốt, việc khó cứ giao cho lão sư là xong, còn hắn chỉ cần suy nghĩ làm sao tăng thực lực lên là được rồi.

Lần này rời tông đi lịch luyện có lẽ chính là để mình ra ngoài tránh một chút?

Cứ về Vô Địch phong trước đã, lần này hủy diệt phân bộ của Thiên Thần giáo bên dưới Sông Thiên Thủy, hắn cũng đã kiếm được một ít điểm tích lũy. Mặc dù không nhiều lắm nhưng cũng có khoảng 700,000 điểm tích lũy, hắn cũng có thể lợi dụng một phen.

Sau khi Lâm Phàm rời đi, Thiên Tu lắc đầu cười khổ. Chuyện chùi đít lần này cũng hơi khó giải quyết, nhưng cũng may đồ đệ của mình không có để lại bất cứ chứng cớ gì.

Chỉ là, Thẩm Phán Tuyên Vũ, sư phụ của tên Kim Vân thì hơi khó giải quyết. Nhưng khó giải quyết lại có thể thế nào, việc này không hề có quan hệ gì với Viêm Hoa tông bọn họ. Dù sao chuyện Thiên Thần giáo làm loạn ở Viêm Hoa tông là việc mà tất cả mọi người đều biết.

Hìn chiếu phân thân xuất hiện, xé mở hư không, đi về phương xa.

Dù không cần thiết nhưng ông vẫn phải bàn giao một phen.

Thiên Tông điện tọa lạc ở trung ương đại lục, do vô số tông môn tạo thành, có nhiệm vụ thẩm phán, tôn chỉ là giữ gìn hòa bình giữa các tông môn trên thế gian. Đáng tiếc, cái tôn chỉ này cũng chỉ để nói mà thôi, không thể coi là thật.

Thánh Đường tông một tông độc đại, là tông môn có nhiều cường giả Bán Thần cảnh nhất, số lượng hay chất lượng đệ tử đều vượt xa các tông môn khác, kinh tế lại càng không cần nhắc đến. Có thể nói, Thánh Đường tông hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu tông môn mạnh nhất trên thế gian.

Kim Vân thân là cường giả của Thánh Đường tông, cũng là Thẩm Phán của Thiên Tông điện, địa vị cao thượng, ngoại trừ những cường giả Thiên Cương cảnh tầng chín trở lên thì hắn không thèm để ý đến

người nào khác.

Đột nhiên!

Hư không trên bầu trời Thiên Tông điện chấn động, một bóng người hư ảo xuất hiện. Bóng người này cũng không có bất kỳ tu vi gì, chỉ là dùng để truyền âm.

- Thẩm Phán Tuyên Vũ, mời đi ra thấy một lần.

Thiên Tu đứng thẳng trong hư không, mở miệng nói.

Nghe câu nói này, mặc dù đang bế quan, Thẩm Phán Tuyên Vũ vẫn mở mắt ra, thu công và nhanh chóng rời khỏi mật thất.

Bên ngoài.

Trong lòng các đệ tử của Thiên Tông điện cảm thấy cực kỳ nghi hoặc, không biết Thiên Tu trưởng lão của Viêm Hoa tông đến đây là có ý gì.

Những Chấp Pháp, Phán Quyết kia cũng đều vô cùng hiếu kỳ.

Mặc dù chiến tích không truyền lưu rộng rãi nhưng Thiên Tu vẫn được công nhận là một truyền kỳ, là một truyền kỳ bị Viêm Hoa tông chậm trễ. Nếu như Thiên Tu là đệ tử của một tông môn cường đại, lấy khí vận cùng thực lực của những tông môn đó, Thiên Tu muốn trùng kích cảnh giới phía trên Bán Thần cũng không phải việc khó.

Chỉ là, đáng tiếc, từ khi lập tông đến nay, khí vận cua Viêm Hoa tông một mực không được, thực lực thì chỉ đạt tầm trung, khoảng cách để trở thành tông môn cường đại cũng khá xa vời.

- Thiên Tu, ngươi tới đây là có chuyện gì?

Một âm thanh vang lên, Thẩm Phán Tuyên Vũ xuất hiện, nhìn chằm chằm vào Thiên Tu đang đứng giữa hư không.

Hắn đã nhìn ra, đây chỉ là một hình chiếu phân thân của Thiên Tu mà thôi.

- Hazz!

Thiên Tu thở dài, lộ vẻ bất đắc dĩ, lại có chút thương cảm.

- Thẩm Phán Tuyên Vũ, lão phu xin lỗi ngươi. Đồ đệ của ngươi đi Viêm Hoa tông làm nhiệm vụ, là lão phu chủ quan, dẫn đến bọn họ

gặp được cường giả của Thiên Thần giáo tại Viêm Hoa tông và bị kẻ kia giết chết. Thẩm Phán Tuyên Vũ, hãy bớt đau buồn.

- Bốn vị Phán Quyết có hào khí vượt mây. Thấy đệ tử của tông ta gặp phải cường giả của Thiên Thần giáo vây công, bọn họ không để ý chênh lệch mà ra tay, nhờ thế mà đệ tử của tông ta an toàn rút lui, nhưng không ngờ bốn vị Phán Quyết bất hạnh bỏ mình. Đối với chuyện này, tông ta cũng cảm thấy vô cùng tiếc hận.

- Nhưng Thẩm Phán Tuyên Vũ cứ yên tâm đi. Viêm Hoa tông ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua việc này, chúng ta nhất định sẽ truy nã hung thủ, báo thù cho bốn vị Phán Quyết.

Thiên Tu nói một phen đến mức cảm động thiên địa, khiến cho người ở bốn phía cảm thấy thương xót, để Thẩm Phán Tuyên Vũ không có lời nào để nói.

Xôn xao!

Chấp Pháp cùng Phán Quyết của Thiên Tông điện kinh hãi. Bọn họ tự nhiên biết bốn vị Phán Quyết đi Viêm Hoa tông làm muốn bắt Lâm Phàm, phong chủ của Vô Địch phong về quy án. Thế nhưng mà bây giờ, bọn họ lại nghe được tin tức bốn vị Phán Quyết chết ở trên lãnh thổ của Viêm Hoa tông. Chuyện này khiến bọn họ cảm thấy hoảng sợ.

Phải biết trong bốn vị Phán Quyết kia còn có cả Kim Vân, đó chính là đệ tử của Thẩm Phán Tuyên Vũ, cũng là một trong những người có khả năng trở thành Thẩm Phán của Thiên Tông điện.

Hiện tại, Kim Vân chết rồi, Thẩm Phán Tuyên Vũ sao có thể bỏ qua được?

- Ngươi... nói cái gì?

Thẩm Phán Tuyên Vũ chấn động, con ngươi co lại, Kim Vân chết rồi?

Chuyện này sao có thể xảy ra? Cường giả của Thiên Thần giáo làm sao lại ra tay với đồ đệ của hắn. Điều đó không có khả năng xảy ra nhưng hắn không thể nói thẳng nguyên nhân ra trước mặt mọi người được.

Thiên Tu bình tĩnh nói:

- Thẩm Phán Tuyên Vũ hãy bớt đau buồn. Bốn vị Phán Quyết

chết rồi, chết ở trong tay cường giả của Thiên Thần giáo nhưng Viêm Hoa tông ta sẽ lập bia, tuyên dương mỹ danh cho bốn vị Phán Quyết. Thẩm Phán Tuyên Vũ không cần quá mức bi thương.

Chấp Pháp cùng Phán Quyết của Thiên Tông điện cảm giác Viêm Hoa tông này cũng quá nguy hiểm đi. Chấp Pháp lần trước đi Viêm Hoa tông thì nửa đường bị người đánh gần chết, ráng sức trở về được Thiên Tông tông, thật vất vả nhặt về một cái mạng, bây giờ lại có bốn vị Phán Quyết chết tại nơi đó.

Trong Viêm Hoa tông này có Thiên Thần giáo làm loạn, sinh hoạt trong cảnh nước sôi lửa bỏng, quá nguy hiểm.

Một vài Chấp Pháp cùng Phán Quyết âm thầm hạ quyết định, sau này tuyệt đối sẽ không nhận nhiệm vụ đi Viêm Hoa tông.

Nếu là vận khí không tốt, rất có thể mạng nhỏ của bọn họ sẽ phải ở lại Viêm Hoa tông.

- Đa tạ Thiên Tu trưởng lão đến đây báo tin cho chúng ta. Bản Thẩm Phán đã biết được. Bốn người Kim Vân mặc dù chết nhưng cái chết của bọn họ vẫn có ý nghĩa, đó chính là minh chứng cho việc Thiên Tông điện ta tồn tại vì hòa bình giữa các tông môn.

Thẩm Phán Tuyên Vũ ôm quyền cảm kích, nghiêm túc nói.

- Thẩm Phán Tuyên Vũ không cần cảm tạ ta. Hình chiếu phân thân này của lão phu cũng duy trì không được bao lâu nữa. Cáo từ.

Trong chốc lát, hình chiếu phân thân tiêu tán.

Thiên Tu tới vội vàng mà đi cũng vội vàng, lời nói cũng không có bao nhiêu thành ý, giống như là có ý ta đến nói cho một tiếng, dù biết ngươi không tin, nhưng vẫn là muốn nói một chút.

Phán Quyết Thiên Dương giấu ở trong đám người, mặt vàng như đất. Hắn không ngờ sẽ xảy ra chuyện như thế.

Đột nhiên!

Phán Quyết Thiên Dương cảm giác khí tức của Thẩm Phán Tuyên Vũ đã khóa chặt hắn. Chuyện này càng làm hắn sợ mất mật.

Trong Thẩm Phán điện, mấy chục cái ghế cao xếp thành một vòng tròn, mà ở phía dưới là Phán Quyết Thiên Dương đang quỳ lạy.

Thẩm Phán Tuyên Vũ nhìn xuống. Hắn tuyệt đối sẽ không tin

tưởng, bốn người Kim Vân sẽ vì cứu vớt đệ tử của Viêm Hoa tông mà chết ở trong tay cường giả của Thiên Thần giáo.

Đơn giản là nói bậy nói bạ.

- Thiên Dương, ngươi không có cái gì muốn nói hay sao?

Đột nhiên, thanh âm băng lãnh Thẩm Phán Tuyên Vũ vang lên.

Phán Quyết Thiên Dương cảm giác tay chân phát lạnh, như là rơi vào trong hầm băng. Hắn dập đầu, nói:

- Thẩm Phán đại nhân thứ tội.Thẩm Phán đại nhân thứ tội. Lúc ấy đi Viêm Hoa tông, tiểu nhân bị kẻ này trấn áp. Phải biết lúc đó tiểu nhân là Thiên Cương cảnh tầng năm, nhưng lại bị một đệ tử không có lĩnh ngộ pháp tắc trấn áp. Nếu để người ta khác biết chuyện này, tiểu nhân cũng không còn mặt mũi nào nữa bởi vậy tiểu nhân mới che giấu.

- Hỗn đản.

Ầm ầm!

Tiếng gầm thét của Thẩm Phán Tuyên Vũ vang lên trong tai Phán Quyết Thiên Dương giống như là tiếng sấm, chấn động khiến cho thất khiếu của hắn chảy máu, sợ vỡ mật.

Hắn nào dám nghĩ đến, kẻ này vậy mà dám can đảm giết bốn Phán Quyết của Thiên Tông điện.

- Đồ đệ của ta chết oan uổng.

Thẩm Phán Tuyên Vũ nhắm mắt, cảm thấy vô cùng bi phẫn.

- Nếu như không phải ngươi giấu diếm chuyện này thì đồ đệ của ta làm sao lại chết, còn cả ba Phán Quyết kia nữa. Ngươi tội chết khó thoát.

Lần trước, sau khi trở về, Phán Quyết Thiên Dương bẩm báo là Lâm Phàm chỉ có tu vi Thiên Cương cảnh tầng bốn. Vốn dĩ hắn có thể mang về, chỉ là Thiên Tu ra tay, chặn đường mà thôi.

Cũng bởi vì tin tức sai lầm này mà Thẩm Phán Tuyên Vũ tin là thật.

Để cuối cùng, hắn chỉ phái đồ đệ tiến đến.

Bây giờ, Thiên Tu đến đây, chỉ bằng mấy câu ngắn ngủi đã phủi sạch quan hệ với Viêm Hoa tông.

Hào khí vượt mây là cái gì?

Vì cứu đệ tử của Viêm Hoa tông mà bị cường giả của Thiên Thần giáo giết chết hay sao?

Những lời này chỉ là dùng để lừa gạt đồ đần mà thôi.

Chương 352: Tu luyện như thế nào

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Khiêm

Vô Địch phong!

Hiện tại, Lâm Phàm chỉ muốn tiêu hao sạch sẽ số điểm tích lũy mà mình vừa kiếm được để tăng thực lực lên.

Ngược lại là đã có một thời gian thật dài, hắn không có đi giết chết yêu thú rồi. Thật là tưởng niệm.

Người khác có thể bế quan tăng cao tu vi nhưng hắn không thể, hắn phải dựa vào điểm tích lũy, đây chính là lý do vì sao mà hắn một mực chạy khắp nơi.

Ếch xanh dạy bảo luyện đan, dẫn đến Vô Địch phong thời thời khắc khắc đều tồn tại mùi thơm của đan dược.

Nguyên bản các đệ tử còn không quá quen nhưng sau khi đựng đan dược đến đơ người, mọi người cũng quen dần. Chuyện ngửi được mùi thơm của đan dược liền muốn nôn đã sớm tan thành mây khói.

Quen thuộc.

- Ca ca.

Từ phương xa, Tần Sơn vui sướng chạy tới.

Đúng là đã có đoạn thời gian hắn không nhìn thấy đứa em trai ngốc nghếch này rồi, chỉ là...

Tần Sơn ngồi xổm xuống, hắn biết ca ca thích xoa đầu của hắn.

- Đệ đệ ngốc, tại sao mà tu vi của ngươi lại không có tiến bộ vậy?

Đã lâu như vậy rồi, không ngờ đệ đệ ngốc này của mình lại còn bảo trì cảnh giới lúc đầu, chuyện này làm cho hắn cảm thấy bất đắc dĩ.

- Tiến bộ? Tại sao muốn tiến bộ?

Tần Sơn mê mang nhìn ca ca, không biết phải tiến bộ làm gì.

- Ca ca, ta bây giờ không phải là rất cường đại hay sao?

- Ừm. Ngươi rất cường đại. Đi thôi! Chúng ta đi xem Ếch xanh một chút.

Lâm Phàm không nói thêm gì nữa. Nếu Tần Sơn không muốn tiến bộ thì cứ theo ý hắn thôi. Dù sao, chỉ cần mình cường đại thì việc bảo vệ hắn một đời bình an cũng không có bất cứ vấn đề gì.

- Xanh mơn mởn! Xanh mơn mởn!

Nghĩ đến Ếch xanh, Tần Sơn rất kích động, trên khuôn mặt thô kệch lộ ra nụ cười vui mừng.

Thấy thế, Lâm Phàm thở dài một tiếng. Hắn không ngờ việc mất đi ca ca lại có đả kích to lớn như thế đối với Tần Sơn. Nếu như không phải là có Vô Địch phong che chở, chỉ sợ người có tinh thần hỗn loạn như Tần Sơn đã bị người khác trấn áp rồi.

Xa xa.

Thanh âm của Ếch xanh truyền đến. Nó vẫn đang giáo huấn những Luyện Đan đại sư kia của tông môn. Mặc dù suốt ngày chửi mắng, đánh đòn nhưng những Luyện Đan đại sư lại được ích lợi không nhỏ.

Trong khoảng thời gian ngắn, năng lực luyện đan tiến bộ rất lớn, không giống ngày xưa.

- Ếch xanh tới đây.

Nghe được âm thanh này, Ếch xanh đang tỏ rõ uy phong, lập tức choáng váng, kẻ liều mạng này không phải mới đi ra ngoài sao, tại sao lại trở về nhanh như thế.

Còn có để bản oa sống hay không.

Nhưng vẻ mặt nguyên bản nghiêm túc nhanh chóng thay đổi, thân ếch run run lộ ra thần sắc hưng phấn, vui vẻ.

- Chủ nhân, ngươi rốt cục lại trở về.

Sau đó, nó hưng phấn nhảy đến gần Lâm Phàm, biểu lộ vui vẻ kia giống hệt như thật, đồng thời còn có mấy giọt nước mắt ếch lăn xuống.

Lạch cạch!

Một cái bàn tay khổng lồ hoành không chộp tới.

- Xanh mơn mởn!

Tần Sơn nắm Ếch xanh ở trong tay rồi đưa lên cọ mặt, cười rất vui vẻ.

- Tên ngu ngốc này, bản oa là Ếch xanh, không phải Xanh mơn mởn. Ngươi muốn bản oa phải nói bao nhiêu lần nữa mới nhớ hả?

Ếch xanh hét to, hận không thể duỗi chân ra, đạp tên ngu đần này thành bánh thịt.

Chỉ là, nó không dám, kẻ ngu đần này chính là đệ đệ của kẻ liều mạng, kinh khủng này.

- Xanh mơn mởn, tại sao ngươi lại vứt cái nón mà ta làm cho ngươi đi vậy? Không cho phép ném. Đây là thứ mà ta thật vất vả mới chuẩn bị xong.

Nói xong, hắn nhanh chóng lấy ra một cái nón màu xanh lá có cắm Tứ Diệp Thảo đội lên đầu Ếch xanh. Mặc dù Tần Sơn nhìn trông thô kệch nhưng mà thực sự thì hắn cũng rất khéo tay. Cái mũ nhìn trông rất tinh xảo.

- Đẹp mắt. Thật là đẹp mắt! Xanh mơn mởn đội nón thật là dễ nhìn.

Ếch xanh không muốn nói cái gì. Đời trước hắn quá phách lối cho nên đời này gặp nghiệt, không chỉ gặp một kẻ ngu đần, còn gặp một kẻ liều mạng.

Cuộc sống tương lai mù mịt, nhìn không thấy ánh sáng.

Lâm Phàm tùy ý cho Tần Sơn chơi đùa Ếch xanh. Nếu đã quyết định cho Tần Sơn một cuộc đời an bình thì phải để hắn vui vẻ.

- Ếch xanh, đan dược luyện chế ra sao?

Nghe được hai chữ 'Đan dược'này, Ếch xanh liền nghĩ đến tình cảnh tuyệt vọng kia. Một viên đan dược Thiên giai là do hắn thiên tân vạn khổ, bốc lên phong hiểm cực lớn để luyện chế, nhưng mà cuối cùng lại bị kẻ liều mạng này lấy được.

Nội tâm tuyệt vọng, bi thương.

- Chủ nhân, ta không có.

Ếch xanh tội nghiệp nói.

Nó tuyệt đối không muốn đụng đến quỹ đen của mình. Bởi vì nó còn muốn khi tự do mới sử dụng quỹ đen để luyện chế đan dược Thần giai, phá vỡ gông cùm xiềng xích, trở lại làm người. Bây giờ, sao có thể vô cớ làm lợi cho kẻ liều mạng ở trước mắt này được.

- Nhìn thẳng mắt ta mà nói.

Lâm Phàm cười, nhìn chằm chằm Ếch xanh.

Ếch xanh mê mang nhìn qua.

- Oa, con mắt của chủ nhân thật sáng. Để ta xem thật kỹ, chủ nhân 666...

Chân trước vừa nhấc, điên cuồng đánh 6.

Không được, tuyệt đối không được. Cho dù chết, nó cũng không thể để kẻ liều mạng này đụng vào quỹ đen của nó.

Mặc dù trở thành yêu sủng là không thể phản bội nhưng nó vẫn có chủ kiến của mình. Đồ tốt nhất định phải giữ lại cho mình, thê tử vẫn đang chờ mình mà. Bản oa muốn trở về, gặp thê tử.

Lâm Phàm biết Ếch xanh này hay sao thật, dù sao linh hồn trong thân thể con ếch này cũng không biết là lão quái vật từ thế giới nào tới, tâm tư vô cùng xảo quyệt.

Nhưng hắn còn phải gõ một phen.

- Ếc xanh, ngươi nhìn xem đây là cái gì?

Lâm Phàm giơ tay lên, để trước mặt Ếch xanh.

Ếch xanh mở to hai mắt, cẩn thận quan sát, sau đó lay động đầu, chân trước đong đưa.

- Oa, bàn tay của chủ nhân thật trắng, ngón tay dài nhỏ. Dựa theo đường chỉ tay, chủ nhân còn có tướng cường giả duy ngã độc tôn. Ta thật sự là quá sùng bái chủ nhân, ô ô ô, sùng bái đến sắp khóc.

Nghe Ếch xanh nịnh hót, Lâm Phàm ngược lại là có xúc động lấy roi da quật Ếch xanh một trận.

- Ca ca, ngươi không thể đánh Xanh mơn mởn.

Tần Sơn bảo hộ Xanh mơn mởn ở trong ngực.

- Tần Sơn, đệ mang Xanh mơn mởn đi chơi đi.

Lâm Phàm khoát tay. Chờ Tần Sơn chơi chán hắn sẽ dạy dỗ lại Ếch xanh này.

Tần Sơn rất hưng phấn, rốt cục có thể mang Xanh mơn mởn đi chơi. Mà Ếch xanh bị Tần Sơn nắm trong tay thì hét lớn.

- Chủ nhân, ta sẽ luyện chế ra đan dược Địa giai thượng phẩm cho người. Nhưng người cũng phải cho ta chút thời gian thì ta mới luyện chế đan dược được chứ.

So sánh với việc bị kẻ ngu đần này lôi đi chơi, nó tình nguyện móc quỹ đen để luyện chế mấy viên đan dược Địa giai.

Đan dược Địa giai sao?

- Đi chơi đi, đan dược Địa giai không vào được mắt ta.

Hiện tại, hắn đã không còn quá hứng thú với đan dược Địa giai nữa rồi, nếu như là Thiên giai đan dược thì còn được.

Chỉ có đan dược Thần giai thì mới khiến hắn hưng phấn được.

Nhưng lấy tu vi hiện tại của Ếch xanh, luyện chế đan dược Thiên giai đều có thể mất nửa cái mạng, lại càng không cần phải nói luyện chế đan dược Thần giai.

Nhìn thấy Oa sư bị vô tình chà đạp, lòng của những Luyện Đan đại sư kia cũng rất đau đớn. Nhưng người ở trước mắt chính là phong chủ của Vô Địch phong, lại là chủ nhân của Oa sư, bọn họ vẫn không nên xen vào mới tốt.

- Xanh mơn mởn, chúng ta đi chơi đi.

Tần Sơn chạy về phương xa. Hắn chuẩn bị đi bắt côn trùng cho Xanh mơn mởn ăn.

- Không...

Ếch xanh tuyệt vọng hét, rơi lệ. Dù trở thành Oa sư, có thể đào thoát độc thủ của kẻ liều mạng nhưng cũng không thể đào thoát độc thủ của kẻ ngu đần này.

Trong mật thất.

- 700,000 điểm tích lũy đủ để ta tăng thực lực lên một bước dài.

Bây giờ tu luyện công pháp đại bộ phận đều đã max cấp, chỉ có Thất Thần Thiên Pháp, Cổ Giới Kim Cương Pháp Thân, Hóa Thần Kiếm Trận là còn không phải.

Muốn thôi diễn mấy môn công pháp này đến đỉnh phong, sơ bộ tính ra thì hắn ít nhất phải tiêu hao hơn mấy triệu điểm tích lũy.

- Tăng lên!

- Tiêu hao 300,000 điểm tích lũy

- Cổ Giới Kim Cương Pháp Thân (tầng thứ năm)

- Đặc tính: Phật tính pháp thân, phật quang bao phủ, Hư Không Chi Hải, nhục thân không phá vỡ, cảm ứng đại địa, cảm ứng Cổ Giới.

Lập tức, có một sức mạnh khổng lồ lưu chuyển trong cơ thể, tràn vào tế bào. Đồng thời, tế bào bắt đầu sinh động, nhanh chóng nuốt chửng sức mạnh mới xuất hiện này.

Giờ phút này, nội tình dần dần tăng lên.

Phía sau đầu của Lâm Phàm có phật quang xuất hiện, chiếu sáng hư không hỗn loạn, mông mông bụi bụi ở bốn phương tám hướng xung quanh.

- Phật quang này không thích hợp với mình.

Hắn cảm giác loại trạng thái này không hề xứng đôi với mình, lại còn có chút quái dị, nhưng thứ mà hắn càng thêm xem trọng chính là thực lực tăng lên.

Đặc tính phát sinh biến hóa cực lớn. Bây giờ, hắn chỉ cần giơ tay lên, nhẹ nhàng vung tay là hư không đã vỡ ra, chỉ cần vẫy tay một

cái thì những dòng chảy hỗn loạn trong hư không giống như là nhận khống chế, hóa thành những con sóng cuốn tới, thôn phệ toàn bộ sinh linh.

- Đây chính là Hư Không Chi Hải, cũng là năng lực mới xuất hiện, dẫn dắt dòng chảy trong hư không, uy lực của chiêu này cũng không tệ.

Nội tình vẫn còn thiếu một chút, hắn còn phải tiếp tục tăng lên.

- Tiêu hao 350,000 điểm tích lũy

- Cổ Giới Kim Cương Pháp Thân (tầng thứ sáu)

- Đặc tính: Tọa Vong Pháp Thân, phổ độ, Nộ Phật Kim Cương, hư không ngưng kết, nhục thân không phá vỡ, cảm ứng đại địa, cảm ứng Cổ Giới.

Giờ phút này, sức mạnh cường hãn hơn trong nháy mắt nổ tung trong cơ thể. Tế bào điên cuồng thôn phệ. Nội tình nhanh chóng tăng lên. Chỉ trong chốc lát nội tình đã đạt tới cực hạn.

- Nội tình đầy.

Hắn đã có thể cảm thấy nội tình trong cơ thể đã đầy tràn, nếu không đột phá thì hắn sẽ nổ tung.

Nội tình có thể đầy nhanh như thế ngoại trừ nhờ Cổ Giới Kim Cương Pháp Thân thì còn nhờ lúc trước chiến với hình chiếu phân thân của Huyết Luyện Tôn Giả một trận, tích lũy không ít nội tình.

- Đột phá!

- Tiêu hao 60 triệu điểm khổ tu

- Tu vi: Thiên Cương cảnh tầng sáu (+)

Táp!

Lấy Lâm Phàm làm trung tâm, cương phong xuất hiện, quét sạch xung quanh. Khi cương phong đánh vào vách tường khiến cho vách tường như là đồ sứ vỡ ra, vết rạn dày đặc .

Phải biết cả Vô Địch phong đều là do lão sư luyện chế cho nên độ cứng cũng không cần phải nói nhưng bây giờ, vách tường vậy mà cũng không chống đỡ nổi.

Mà lúc này, những đám mây đen kịt nặng nề xuất hiện, hình thành vòng xoáy, bao phủ trên không trung của Vô Địch phong.

Trong vòng xoáy, có sấm sét màu tím lưu chuyển còn có Lực Lượng Pháp Tắc đang sôi trào.

Khi lĩnh ngộ pháp tắc, những Thiên Cương cảnh tầng năm khác có thể lĩnh ngộ chín loại pháp tắc, thế nhưng mà cho tới bây giờ, Lâm Phàm chỉ lĩnh ngộ một loại pháp tắc, chính là Lực Lượng Pháp Tắc mà hắn coi trọng nhất .

Cho nên giờ khắc này, khi hắn đột phá, nhiều loại pháp tắc lao nhanh đến. Ở dưới uy thế của thiên địa, chúng nhanh chóng chui vào Vô Địch phong.

- Ta chỉ cần Lực Lượng Pháp Tắc, những pháp tắc còn lại cút.

Lâm Phàm hét to lên. Theo hắn, truy tìm sức mạnh thì muốn toàn tâm toàn ý.

Chỉ cần thôi diễn Lực Lượng Pháp Tắc đến cực hạn thì hắn có thể trở thành Lực Lượng Chi Chủ, khống chế tất cả Lực Lượng pháp tắc trên thế gian. Đến lúc đó, hắn chính là mạnh nhất.

Bất luận hệ thống tu hành gì thì đều không thể bỏ qua sức mạnh, nếu không thì hết thảy đều chính là bọt biển.

Người khác không thấy rõ nhưng kiếp trước tiếp xúc nhiều thứ như vậy, hắn còn có thể không thấy rõ hay sao.

Lực Lượng là duy nhất, là pháp tắc bao dung vạn vật.

- Đám pháp tắc vô dụng các ngươi muốn hại ta hay sao? Xem ta bóp nát các ngươi.

Các loại pháp tắc đánh tới, muốn tràn vào trong cơ thể hắn nhưng mà trong nháy mắt đã bị Lâm Phàm đánh nát, chỉ Lực Lượng Pháp Tắc là có thể tiến vào.

Lực Lượng Chi Tâm lớn mạnh.

Thiên Tu đang ngồi, vội mở mắt ra, nhìn cảnh tượng khác thường bên phía Vô Địch phong.

- Lại tiến bộ...

Hắn tự nhiên nhìn ra được, đồ đệ của mình đang đột phá cảnh

giới. Nhưng mà trong số pháp tắc từ hư không rót xuống, thì chỉ có Lực Lượng Pháp Tắc còn tồn tại, hiển nhiên là đồ đệ của mình chỉ lĩnh ngộ một loại pháp tắc là Lực Lượng Pháp Tắc.

Mặc dù ông không quá đồng ý đối với việc đồ đệ chỉ lĩnh ngộ một loại pháp tắc nhưng ông cũng không có nói thêm cái gì. Bởi vì ông biết mỗi người đều có con đường của mình, mỗi con đường đều có thể đi đến cực hạn. Bây giờ, ông chỉ cần nhìn đồ đệ đi như thế nào.

Giờ phút này, những trưởng lão đỉnh tiêm còn lại kinh hãi, bởi vì họ không nhìn thấu được Lâm Phàm.

Khô Mộc lắc đầu, nói:

- Hazz. So sánh với Lâm Phàm, những phong chủ khác kém xa.

Chênh lệch bực này đã không phải là do thiên phú, cố gắng, thời gian có khả năng đuổi theo.

Cảnh giới khác biệt, cấp độ tiếp xúc đến cũng không giống nhau.

Bây giờ, ông chỉ muốn hỏi Lâm Phàm một câu là hắn tu luyện như thế nào vậy.

Chương 353: Chuyện này khiến cho người ta cảm thấy rất bất đắc dĩ

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Khiêm

- Lại con mẹ nó nghèo rồi, trong túi chỉ còn lại 55,000 điểm tích lũy, chuyện này khiến cho người ta cảm thấy rất đau đớn.

Lâm Phàm nắm chặt nắm đấm. Sức mạnh khổng lồ ngưng tụ nơi trong lòng bàn tay. Một quyền này có thể dễ dàng đánh chết cường giả Thiên Cương cảnh tầng năm.

- 55,000 điểm tích lũy này thật khiến cho người ta cảm thấy rất khó chịu, khiến ta có cảm giác mình rất nghèo. Đã như vậy, hãy để ta càng thêm nghèo đi.

- Rút thưởng cấp Hoàng Kim, 55 lần rút liên tiếp.

Bạch!

Cũng đã rất lâu rồi hắn không có rút thưởng, không biết lần này có gặp may hay không.

- Hệ thống rút thưởng cấp Hoàng Kim, chúc mừng rút trúng một bình đan dược Địa giai trung phẩm .

Phần thưởng rất bình thường. Đối với chuyện này, hắn không buồn không vui. Chỉ bằng 55 lần rút liên tiếp thì có thể rút được thứ tốt gì chứ, hắn không có ôm lấy huyễn tưởng. Chỉ là hắn cảm thấy mình đã nghèo khó như vậy rồi, sao không để mình thêm nghèo khó đi.

Coi như là đưa điểm tích lũy cho hệ thống thôi.

Đột nhiên!

Hắn ngây ngẩn cả người. Cánh tay vốn là muốn xé rách hư

không, rời khỏi cũng đột nhiên dừng lại.

Khuôn mặt run rẩy.

Phốc!

Hắn nhanh chóng phun ra một búng máu lớn bằng miệng chén.

- Ta @#%...

Sau đó, hắn giận dữ mắng to. dù như vậy, cũng khó có thể dập tắt lửa giận trong lòng hắn.

Năm ngón tay nắm chặt, một quyền đánh vào trên vách tường.

Xoạt xoạt!

Trên vách tường xuất hiện vết rạn dày đặc.

Sức mạnh cường hãn nhanh chóng truyền đi.

Lão Hắc đang quấn quanh Vô Địch phong, đột nhiên bừng tỉnh. Thân thể đen kịt run lên, suýt nữa thoát ly sơn phong, lăn xuống. Đôi mắt to như hai cái đèn lồng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hắn hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì.

Vô Địch phong đang thật tốt, làm sao đột nhiên chấn động.

- Tại sao có thể như vậy? Hệ thống, ngươi đùa ta hả?

Nhìn vào vật phẩm vừa rút được, trên mặt hắn lộ vẻ giận dữ.

- Thẻ Chỉ Định Công Pháp Max Cấp: Thích hợp với Thất Thần Thiên Pháp, Cổ Giới Kim Cương Pháp Thân, Hóa Thần Kiếm Trận.

Lâm Phàm ngây ngốc cầm một tấm thẻ vàng óng ánh nhỏ ở trong tay. Chính là một tấm thẻ nhỏ này liền có thể để một môn công pháp trong nháy mắt max cấp.

- Hệ thống, ngươi nếu nói cho ta biết sớm một chút rằng ta có thể rút thứ tốt như thế thì tại sao ta lại lãng phí mất 650,000 điểm tích lũy.

Hắn không muốn nói nhiều. Chỉ 55,000 điểm tích lũy, chỉ 55 lần rút thưởng cấp Hoàng Kim mà đạt được đồ tốt này, vận khí hôm nay đã thuộc về cấp độ nghịch thiên .

Thôi, dù sao đã thu hoạch được, hắn còn có thể nói cái gì.

Hiện tại điểm khổ tu còn 140 triệu mà hắn tự nhiên muốn sử dụng Thẻ Max Cấp này với Thất Thần Thiên Pháp. Mặc dù môn công pháp này thiếu hai tầng cuối cùng nhưng mà chắc chắn hai tầng cuối cùng này sẽ cần có một lượng điểm tích lũy cực kỳ khổng lồ, e rằng chính là bắt đầu gấp bội.

Tăng lên một cảnh giới chỉ sợ còn chưa đủ, nội tình quá đầy thì khiến bản thân no bạo. Về phần có phải thật như vậy hay không thì hắn cũng không dám cam đoan, nhưng để an toàn thì hắn vẫn nên tích lũy thêm một ít điểm khổ tu nữa cho chắc.

Sơ bộ tính một chút, nếu muốn đột phá 2 đại cảnh giới thì hắn còn kém 10 triệu điểm tích lũy tức là phải hơn mười ngày tu luyện không ngủ không nghỉ.

Mà bây giờ hắn còn có một chuyện muốn làm. Hắn nhanh chóng xuất quan, đi tới Trưởng Lão điện.

Người phụ trách Trưởng Lão điện hôm nay chính là Kim Quyền, là cường giả Thiên Cương cảnh tầng sáu lần trước đi theo Lâm phong chủ giết đệ tử của Tượng Thần tông tại Thái Thản tông. Chỉ cần nghĩ lại chuyện đó, hắn cũng cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Nhưng sau khi trở lại tông môn, Kim Quyền lại vùi đầu vào trong việc quản lý của tông môn.

- Kim trưởng lão.

Hư không đột nhiên vỡ ra một cái khe, Lâm Phàm nhanh chóng bước ra.

Kim Quyền kinh ngạc, nói:

- Lâm phong chủ, sao ngươi lại tới đây?

Lâm Phàm cười nói:

- Kim trưởng lão, lần này ta có việc muốn nhờ ngươi hỗ trợ.

Phong chủ của Vô Địch phong, đệ tử chân truyền của Thiên Tu, thân phận bực này là người có khả năng nhất sẽ trở thành tông chủ. Thân là trưởng lão, hắn tự nhiên muốn giữ gìn mối quan hệ với đối phương.

- Lâm phong chủ khách khí rồi. Ngài cứ nói đi, có thể giúp được

thì ta sẽ không từ chối.

Kim Quyền không do dự, nói.

- Gần đây, các thành trì của tông môn đều có trẻ em mất tích, ta muốn mời Kim trưởng lão dẫn mấy vị trưởng lão đi ra ngoài kiểm tra, tìm hiểu tin tức.

Hiện tại, hắn cũng không có bất cứ manh mối nào nhưng hắn biết chuyện này nhất định là hành động của Thiên Thần giáo, chỉ là không tìm thấy tung tích mà thôi.

Kim Quyền gật đầu, nói:

- Việc này ta cũng đã nghe nói, tông môn đã có không ít đệ tử ra ngoài tìm kiếm nhưng đến nay còn không có bất cứ tin tức gì. Nếu Lâm phong chủ muốn, vậy ta sẽ gọi mấy vị sư huynh theo ta ra ngoài kiểm tra một phen.

- Làm phiền Kim trưởng lão.

Lâm Phàm cười nói.

- Đâu có, đâu có, đây cũng là chuyện mà những trưởng lão như chúng ta phải làm.

Sau khi giao phó mọi chuyện xong, Lâm Phàm đi thẳng về bế quan. Về phần lão sư bảo mình ra ngoài tránh đầu gió, thôi được rồi, tăng cao tu vi mới là quan trọng nhất.

Hiện tại, hắn muốn tích lũy điểm khổ tu. 10 triệu điểm khổ tu giống như không nhiều nhưng thời gian cần tích lũy cũng khiến cho người ta cảm thấy bất đắc dĩ.

Trong mật thất, Lâm Phàm ngồi xếp bằng, vận chuyển Chân Ma Vô Hạn Công, bắt đầu tăng điểm khổ tu lên.

Kim Quyền lập tức tập hợp mấy tên sư huynh, nhanh chóng xuất tông đi kiểm tra. Mặc dù việc này còn có đệ tử đi làm, nhưng những đệ tử này sao có năng lực lớn như bọn họ vậy.

Thiên Tu nhìn về phía Vô Địch phong. Ông không biết đồ đệ của mình này lại đang làm cái gì. Ông không phải nói hắn nên ra ngoài tránh một chút hay sao? Làm sao còn tu luyện nhưng nếu đồ đệ đã bế quan thì cứ mặc hắn đi.

Thiên Tông điện.

Cung Bản Tàng xuất phát từ Nhật Chiếu tông, đi vào Thiên Tông điện chính là muốn đòi lại công đạo cho Nhật Chiếu tông.

- Cung Bản Tàng trưởng lão, ngươi trở về đi, chúng ta khó mà giải quyết việc này.

Chấp Pháp tiếp đãi Cung Bản Tàng bất đắc dĩ nói.

Hắn tự nhiên biết chuyện mà Nhật Chiếu tông gặp phải nhưng thật đáng tiếc, không làm gì được. Phải biết ngay cả bốn vị Phán Quyết của Thiên Tông điện bọn họ đều vẫn lạc tại Viêm Hoa tông mà bọn họ còn không làm gì được thì bọn họ biết xử lí chuyện này như thế nào đây?

- Không được.

Cung Bản Tàng từ chối thẳng thừng với sắc mặt âm trầm. Hắn tuyệt đối không có khả năng cứ thế mà trở về được.

- Thiên Tu cùng phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông hủy Nhật Chiếu tông ta, lão phu nhất định phải lấy lại công đạo cho tông ta.

Hắn dám chắc Chích Diệu Quân Chủ của Thánh Đường tông đã có hiệp nghị với Viêm Hoa tông nên mới giúp Viêm Hoa tông thoát tội.

Bất kể như thế nào, hắn tuyệt đối không tin.

Mà chuyện hắn nghi ngờ thật ra là đúng. Chích Diệu Quân Chủ đã cầm một phần tư tài phú do Lâm Phàm cướp được từ chỗ Nhật Chiếu tông. Chỉ là hắn không biết chuyện này mà thôi.

- Vậy thì ta cũng không có cách nào.

Chấp Pháp lắc đầu. Việc này đã được cao tầng của Nhật Chiếu tông quyết định. dù Cung Bản Tàng không phục thì cũng không ai tiếp nhận.

Đúng lúc này.

- Cung Bản Tàng trưởng lão của Nhật Chiếu tông, mời vào trong nói chuyện.

Đột nhiên!

Một thanh âm truyền ra từ chỗ sâu trong Thiên Tông điện.

Nghe thấy thế, Cung Bản Tàng lập tức đại hỉ. Bởi vì hắn biết đây là thanh âm của Thẩm Phán Tuyên Vũ.

Chấp Pháp ở bên cạnh Cung Bản Tàng thì hơi nghi hoặc. Bởi vì hắn không biết Thẩm Phán Tuyên Vũ có ý gì. Chẳng phải là cao tầng đã quyết định là lờ đi chuyện này hay sao?

Thẩm Phán điện.

Cung Bản Tàng đứng ở giữa hình tròn, cung kính nói:

- Các vị Thẩm Phán đại nhân xin hãy làm chủ cho tông ta.

Thẩm Phán Tuyên Vũ mặt không biểu tình, bình tĩnh mở miệng.

- Ở trên lãnh thổ Viêm Hoa tông, Thiên Tông điện ta có một Chấp Pháp bị thương, một Phán Quyết bị thương, bây giờ càng có bốn Phán Quyết bị giết chết. Việc này tuyệt đối không thể bỏ qua. Đây là Viêm Hoa tông đang gây hấn với quyền uy của Thiên Tông điện ta.

- Bây giờ, Viêm Hoa tông lại còn tùy ý làm bậy, Thiên Tu đích thân tới Nhật Chiếu tông không chỉ cướp tù mà còn đả thương người. Hơn nữa đồ đệ kia của hắn còn dẫn hai con Yêu Vương Bán Thần cảnh tới hủy diệt một mảng lớn lãnh thổ của Nhật Chiếu tông.

- Thiên Tông điện ta được thành lập là để giữ gìn hòa bình giữa các tông môn trên thế gian, cho nên há có thể mặc kệ Viêm Hoa tông càn rỡ như vậy được. Vì thế, ta Thẩm Phán Tuyên Vũ đề nghị bắt phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông Lâm Phàm về quy án, tiến hành thẩm vấn.

Vừa dứt lời.

Cung Bản Tàng kích động đến run rẩy. Hắn cũng không để ý thân phận của mình mà quỳ lạy trên mặt đất.

- Đa tạ Thiên Tông điện. Đa ta Thẩm Phán Tuyên Vũ.

Hắn là trưởng lão đỉnh tiêm của Nhật Chiếu tông, nếu bình thường thì cho dù chết cũng không quỳ lạy người khác, bởi vì hành động này sẽ làm toàn bộ tông môn mất mặt.

Nhưng mà đối với Nhật Chiếu tông , việc này cũng không phải là vấn đề gì, thậm chí là một loại tập tục.

Lúc này, những Thẩm Phán ở chung quanh ngậm miệng không nói. Bọn họ cũng không phải là cường giả của Thánh Đường tông mà

đều có tông môn của riêng mình.

Một vài Thẩm Phán của các tông môn ở cách xa Viêm Hoa tông cũng không có mở miệng. Mặc dù tông môn của bọn họ không có giao tình cùng Viêm Hoa tông nhưng cũng không có mâu thuẫn. Nếu như bọn họ ủng hộ Thẩm Phán Tuyên Vũ thì đó chính là vô cớ kết thù cùng Viêm Hoa tông.

- Ta đồng ý.

Đột nhiên, một Thẩm Phán mở miệng. Đó là Thẩm Phán Thấp Bà của Tượng Thần tông, một nữ nhân già cả, mặt mũi nhăn nheo, khí tức ảm đạm giống như là một con voi lớn sắp chết.

- Ta đồng ý.

Đúng lúc này, Thái Nhật Thẩm Phán của Âm Dương tông cũng mở miệng đồng ý.

Cung Bản Tàng mừng như điên. Có nhiều Thẩm Phán như vậy đồng ý, kẻ kia sao có thể chạy thoát. Rốt cục bọn họ cũng có thể báo thù, nhất định phải bắt lấy kẻ này, hung hăng giày vò mới có thể giải mối hận trong lòng hắn.

Bởi vì đồ đệ đã chết cho nên Thẩm Phán Tuyên Vũ tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy được. Vô luận như thế nào, hắn cũng muốn để Thiên Tu nếm thử thống khổ của việc đồ đệ bị giết.

- Còn ai có ý kiến gì nữa không?

Hắn nhìn lướt qua tất cả Thẩm Phán đang ngồi ở đây. Có Thẩm Phán không có cho thấy lập trường, hắn hiểu được, đây là những Thẩm Phán của các tông môn không có thù oán cùng Viêm Hoa tông cho nên không muốn gây chuyện.

Dù sao Viêm Hoa tông còn có một vị cường giả Bán Thần cảnh tọa trấn mà lần này bọn họ lại muốn bắt giữ đồ đệ của chính vị cường giả này. Nếu như bọn họ đồng ý vậy thì coi như là đã kết cừu oán rồi.

Vô duyên vô cớ chọc giận một vị cường giả Bán Thần cảnh hoàn toàn là một hành vi không hề sáng suốt, , mặc dù cường giả Bán Thần cảnh này cũng không thể thoải mái ra tay thì cũng đủ khiến tông môn bọn họ chịu khổ rồi.

- Ta đồng ý.

Đúng lúc này, Thẩm Phán Ni Ma của Hải Thần tông mở miệng.

Ở đây không ít Thẩm Phán cảm thấy bình thường. Hải Thần tông là một trong những tông môn kết thù sâu nhất với Viêm Hoa tông. Trước đây, Hải Thần tông đã từng giết sạch người của Viêm Hoa tông ở tại lãnh địa của mình, thậm chí còn dùng một phần không nhỏ để tu luyện tà công, có thể nói là ác độc đến cực hạn.

Nhưng Viêm Hoa Đại Đế dẫn Viêm Hoa tông xuất chinh, suýt nữa hủy diệt Hải Thần tông.

Bởi vậy, người của Hải Thần tông đều hận không thể khiến Viêm Hoa tông diệt vong.

Chỉ là, thời đại biến thiên, Hải Thần tông suýt chút nữa thì bị Viêm Hoa Đại Đế hủy diệt, mặc dù tránh thoát được một kiếp nhưng căn cơ thương nặng, chỉ có thể gia nhập Thiên Tông điện, tìm kiếm sự che chở.

Bây giờ, thật vất vả mới có cơ hội tốt như vậy, Thẩm Phán Ni Mã tự nhiên không chịu buông tha.

Nhưng mà tính cả Nhật Chiếu tông, Hải Thần tông, Âm Dương tông, Tượng Thần tông lại thêm hắn thì cũng chỉ mới là năm vị Thẩm Phán, còn thiếu rất nhiều.

- Tốt. Những Thẩm Phán còn lại hãy suy nghĩ thật kỹ. Việc này không quan hệ tới tông môn, không quan hệ với ân oán cá nhân mà là uy nghiêm của Thiên Tông điện. Thiên Tông điện giữ gìn hòa bình giữa các tông môn trên thế gian, há có thể để Thiên Tu cùng đồ đệ của hắn càn rỡ như vậy. Những năm gần đây, Nhật Chiếu tông đều tích cực phối hợp với hành động của Thiên Tông điện chúng ta, đó chính là do bọn họ tín nhiệm Thiên Tông điện.

- Bây giờ, bọn họ bị tổn hại, Thiên Tông điện há có thể ngồi yên không để ý đến.

- Thiên Tu thân là Bán Thần cảnh nên có uy nghiêm của hắn nhưng mà Thiên Tông điện ta cũng có uy nghiêm của mình. Bởi vậy, ta quyết định, chỉ cần Viêm Hoa tông giao đệ tử này ra là được.

Thẩm Phán Tuyên Vũ mở miệng nói. Hắn lôi kéo thêm nhiều người đồng ý, dù sao việc này cũng không phải bình thường. Càng nhiều Thẩm Phán đồng ý tức là sẽ có càng nhiều tông môn tham gia, áp lực mà Viêm Hoa tông phải chịu cũng càng lớn. Đến lúc đó, hắn muốn nhìn Thiên Tu còn có thể phản kháng như thế nào.

Bán Thần cảnh tuy mạnh nhưng cũng không phải là vô địch. Chẳng lẽ hắn sẽ vì một đệ tử mà để Viêm Hoa tông triệt để đoạn tuyệt với Thiên Tông điện, từ đây bị tất cả tông môn chống lại, triệt để phong bế hay sao.

Hắn cũng không tin Thiên Tu dám gánh chịu trách nhiệm lớn như vậy.

Ngay cả khi còn sống, Viêm Hoa Đại Đế cũng không dám đắc tội tất cả tông môn.

Cung Bản Tàng nắm chặt tay lại, trong mắt lấp lóe vẻ điên cuồng, nhiều ngày cố gắng cuối cùng cũng không có uổng phí.

Về phần tội lỗi của Chích Diệu Quân Chủ, hắn tự động bỏ qua. Bởi vì hắn biết mình không thể trả thù người này, lại càng không dám trả thù Thánh Đường tông.

Chương 354: Một thần không kéo chín hố di chuyển được

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Khiêm

Trong mật thất.

Lâm Phàm nhắm mắt, tập trung tu luyện.

Vất vả một ngày thì cũng chỉ có 864,000 điểm điểm khổ tu. Phép tính ấy không làm khó được kỳ tài có thiên phú toán học như hắn.

Để tích lũy 10 triệu điểm khổ tu thì cần mười một ngày rưỡi.

Phép tính này cũng không thắng được hắn.

Hắn đột nhiên phát hiện, càng đi về phía sau thì cần thời gian càng dài.

Nếu như không gặp được đan dược Thần giai hoặc là thứ đặc thù có tác dụng tương tự, muốn tăng điểm khổ tu lên thật sự là quá khó khăn. Một vài loại đan dược cấp thấp hoàn toàn chính xác cũng có thể giúp tăng trưởng nhưng mà tác dụng còn không bằng tự mình tu luyện.

Hố.

Nếu như đến cuối cùng, không có gặp được đan dược Thần giai, chẳng lẽ hắn thật sự phải bế quan khổ tu trong thời gian dài hay sao?

Ngồi xuống tu luyện cả trăm năm, nếu làm được thì hắn cũng chịu phục.

Nhưng hiện tại không quản được nhiều như vậy, ít nhất phải tích lũy đủ 10 triệu điểm khổ tu. Nếu như Thất Thần Thiên Pháp đạt đến cảnh giới viên mãn mà đột nhiên không có điểm khổ tu để tăng cao tu vi thì sẽ thật thảm thiết.

Mấy ngày sau!

Nhật Chiếu tông, tổ chức Hắc Băng.

Vô Diện Vương cũng chính là Hàn Bích Không đang trầm tư, các đồng đội ở xung quanh nhìn về phía Hàn Bích Không.

- Tin tức này hoàn toàn chính xác, Cung Bản Tàng một mực ở tại Thiên Tông điện chưa có trở về tông.

Đột nhiên, một nữ tử nói. Nếu như Lâm Phàm nhìn thấy người này, hắn sẽ quen thuộc.

Nữ tử này chính là Tần Mộc Băng, thành viên của tổ chức được hắn cứu từ trong tay Lẫm Đông Tam Quân.

- Hàn đội trưởng, Cung Bản Tàng một mực đợi tại Thiên Tông điện tất nhiên là muốn mời Thiên Tông điện gây phiền phức cho Viêm Hoa tông.

Nàng nói lên suy đoán của mình. Từ sau khi lãnh thổ của Nhật Chiếu tông bị hủy, bảo khố bị cướp, Cung Bản Tàng cũng đã rời tông.

Mặc dù bây giờ, đệ tử Nhật Chiếu tông kiểm tra cực kỳ nghiêm ngặt nhưng mà hành động của các nàng vẫn không có bị bất kỳ trở ngại nào. Đó chính là nhờ người đội trưởng đeo mặt nạ cười màu trắng ở trước mắt này.

Đội trưởng là một cường giả chân chính. Người đã tập hợp đại bộ phận tổ chức ở trên Nhật Chiếu tông hình thành một liên minh khổng lồ, đủ để ứng đối tất cả phiền phức.

- Nhật Chiếu tông là tông môn phụ thuộc Thánh Đường tông mà Thiên Tông điện cũng là tay chân của Thánh Đường tông, Cung Bản Tàng đến bây giờ vẫn chưa về, khẳng định là có chuyện lớn phát sinh.

Ngược lại là Hùng Liệt Bách, người được Lâm Phàm cứu ở cứ điểm Lục Thời có chút lo lắng.

Hàn Bích Không không có mở miệng, ngón tay gõ mặt bàn, suy nghĩ. Hắn cũng không biết Thiên Tông điện sẽ tỏ thái độ như thế nào.

Hắn biết những chuyện mà sư huynh đã làm, có thể nói là bọn họ đã triệt để đắc tội Nhật Chiếu tông. Hơn nữa đoạn thời gian trước, bốn Phán Quyết của Thiên Tông điện vẫn lạc tại lãnh địa của

Viêm Hoa tông, một người trong đó còn là đồ đệ của Thẩm Phán Tuyên Vũ.

Hắn cũng sẽ không cho rằng Thẩm Phán Tuyên Vũ sẽ dễ dàng bỏ qua chuyện này như vậy.

- Không xong, có chuyện lớn xảy ra rồi.

Đúng lúc này, một thành viên của tổ chức vội vã chạy tới, trong tay cầm một tờ giấy. Sau đó, hắn đặt tờ giấy lên mặt bàn.

- Năm vị Thẩm Phán của Thiên Tông điện muốn đi Viêm Hoa tông đòi người. Bọn họ muốn ép Viêm Hoa tông giao phong chủ của Vô Địch phong Lâm Phàm ra cho họ luận tội.

- Ngoài ra còn có cả... Đội trưởng nữa.

Nghe hắn nói thế, mọi người đồng loạt nhìn về phía Hàn Bích Không. Nơi này đều là nhân viên chủ chốt của liên minh cho nên bọn họ đều biết thân phận thực sự của đội trưởng chính là Vô Diện Vương đã ẩn nấp trong Nhật Chiếu tông mười lăm năm.

- Ta muốn trở về Viêm Hoa tông một chuyến.

Khi mọi người ở đây không biết nên làm như thế nào cho phải thì Hàn Bích Không đứng lên, nói. Hắn tuyệt không thể để tông môn phải chịu áp lực vì bản thân.

- Đội trưởng, cho dù ngươi trở về cũng vô dụng thôi.

Hùng Liệt Bách vội vàng nói.

- Mặc dù, lời của ta sẽ khiến đội trưởng không thoải mái, nhưng ta cũng muốn nói. Mục đích lần này của những Thẩm Phán kia khẳng định không phải đội trưởng mà là phong chủ của Vô Địch phong Lâm Phàm.

- Nếu không nhẫn chuyện nhỏ thì sẽ hỏng việc lớn.

Các thành viên ở chung quanh bất đắc dĩ lắc đầu, Hùng Liệt Bách nói chuyện quá thẳng. Lời này hơi có chút đả thương người. Giống như là nói đội trưởng thật ra chỉ là sản phẩm kèm theo, mục tiêu chủ yếu của Thiên Tông điện chính là Vô Địch phong Lâm Phàm.

Hàn Bích Không nắm chặt hai tay lại, trong lòng lo lắng. Năm vị Thẩm Phán của Thiên Tông điện hùng hổ tiến đến Viêm Hoa tông. Xem ra, việc này sẽ không dễ dàng giải quyết như vậy.

Đồng thời các đồng đội nói cũng không phải là không có lý. Mình đích thật chỉ là yêu cầu kèm theo của Thiên Tông điện mà thôi, trở về chính là tự chui đầu vào lưới.

Lúc này.

Ở các nơi thành trì của Viêm Hoa tông.

Trong trà lâu.

- Chuyện lớn, chuyện lớn đây. Năm vị Thẩm Phán của Thiên Tông điện muốn đến Viêm Hoa tông chúng ta để bắt giữ phong chủ của Vô Địch phong Lâm Phàm. Đây là tin tức mới nhất.

Nghe thế, những con dân của Viêm Hoa tông đang ngồi trong trà lâu nói chuyện phiếm, lập tức kinh hãi.

- Làm sao có thể.

- Tin tức này hoàn toàn chính xác. Chính các ngươi nhìn xem. Lão cẩu Cung Bản Tàng của Nhật Chiếu tông đến Thiên Tông điện cáo trạng, muốn Lâm phong chủ về Thiên Tông điện thụ thẩm, đây là hắn muốn báo thù hành động của Lâm phong chủ tại Nhật Chiếu tông đoạn thời gian trước.

- Móa nó. Lúc Nhật Chiếu tông xâm lược tông ta thì không thấy đám Thiên Tông điện này ra mặt. Bây giờ, Lâm phong chủ mới hủy một phần lãnh thổ của Nhật Chiếu tông, bọn họ đã lập tức tìm tới cửa đòi thẩm phán rồi.

- Hazz. Đáng tiếc, chúng ta đều là người bình thường, tay không tấc sắt, không thể giúp đỡ Lâm phong chủ.

Một gã đại hán cầm đại đao lập tức đứng lên, giận dữ nói:

- Đám người Hải Thần tông, Âm Dương tông, Tượng Thần tông làm gì vậy? Việc này có quan hệ gì với bọn họ đâu?

- Không sai, chúng ta cũng còn không có tìm bọn họ để gây phiền phức, bọn họ vậy mà đã tìm tới cửa. Hải Thần tông này còn từng tàn nhẫn sát hại đồng bào tông ta, thù này chúng ta còn không quên.

Việc này nhanh chóng truyền ra khắp Viêm Hoa tông. Vô số người oán giận trong lòng nhưng lại bất lực. Bởi vì, bọn họ đều là con dân phổ thông. Đối với mấy cường giả này, thanh âm của bọn họ thật sự là quá nhỏ bé.

Ngược lại, biết được việc này, giáo đồ của Thiên Thần giáo vui sướng như điên. Bởi vì bọn họ nghĩ rằng, sau chuyện này Viêm Hoa tông sẽ đại loạn và cơ hội của bọn họ tới.

Thành Giang Nguyên, bên trong một ngõ nhỏ không tên.

Một đám du côn vây quanh một tên ăn mày, quyền đấm cước đá. Tiếng mắng chửi không ngừng vang lên.

- Tên ăn mày thối này, tại sao cả ngày rồi mà ngươi cũng chỉ kiếm được chút tiền ấy? Đồ vô dụng, sao ngươi không đi chết đi?

- Móa nó, đớp cứt đi thôi.

Một tờ giấy bị nhét vào trong miệng Huyết Luyện Tôn Giả.Mà lúc vừa mới chuẩn bị nuốt xuống, hắn lại nhìn thấy nội dung trên tờ giấy này.

Lập tức, hắn cười to.

- Ha ha ha ha...

Hắn cảm giác cơ hội tới rồi. Căn cứ hiểu biết của hắn về Lâm Phàm, kẻ này tuyệt đối sẽ không phục tùng. Lần này, năm vị Thẩm Phán của Thiên Tông điện tiến đến Viêm Hoa tông sẽ không thể đòi người, thậm chí sẽ phát sinh một vài chuyện thú vị, ví dụ như là thoát ly Viêm Hoa tông.

Vậy là hắn sẽ có cơ hội, lôi kéo Lâm Phàm đến bên người, cùng mưu đồ chuyện lớn.

Đán du côn kinh hãi. Bọn hắn không ngờ tên ăn mày này đột nhiên cười ngây ngô giống như là bị điên vậy, cho nên tất cả bọn hắn đều tránh ra xa.

- Từ Hàn Minh!

Ngay khi Huyết Luyện Tôn Giả cười to, một chiếc xe ngựa đi ngang qua, Tự Nhu hô hào.

- Nàng ta sao lại đến đây?

Nhìn thấy tình huống này, Huyết Luyện Tôn Giả chau mày, vội vàng thoát đi.

Đến cùng là xảy ra chuyện gì? Tại sao hai người bọn họ lại hay gặp được như vậy? Giống như từ nơi sâu xa, có một loại nhân quả

dính líu nào đó giữa hai người. Mặc kệ ở đâu, bọn họ đều có thể đụng phải nhau, muốn tránh cũng không được.

Mình chính là người thực hiện đại nghiệp, còn là Hộ Giáo Pháp Vương của Thiên Thần giáo, sao có thể để những gia hỏa tự cho rằng đúng này thương hại hắn.

Nếu như không phải rèn luyện cho việc chịu nhục, hắn còn chẳng thèm giết những sâu kiến này.

Viêm Hoa tông, ngọn núi của Thiên Tu.

- Sư huynh, việc này làm sao bây giờ.

Lúc biết được chuyện này, Hỏa Dung lập tức tìm kiếm Thiên Tu để bàn bạc.

Thiên Tu cười, nói:

- Đại thủ bút, thật đúng là đại thủ bút. Năm Thẩm Phán đích thân tới, là vì bắt giữ đồ đệ này của ta hay là đang thăm dò ranh giới cuối cùng của lão phu.

- Sư huynh, đây là chuyện lớn. Chúng ta nên làm như thế nào mới tốt đây? Nếu không, sư huynh bảo hắn ra ngoài tránh một chút?

Hỏa Dung nói.

- Tránh được mồng một cũng không thể tránh được mười lăm. Bây giờ nơi an toàn nhất có lẽ chính là chỗ này. Đám người kia muốn tới thì cứ để bọn họ tới, lão phu cũng không phải là ăn chay.

Thiên Tu cười, nhưng mà trong nụ cười lại có vẻ điên cuồng.

Hỏa Dung lo lắng. Năm Thẩm Phán kia tự nhiên không phải đối thủ của sư huynh, nhưng bọn họ dù sao cũng là người của Thiên Tông điện. Ảnh hưởng của việc này quá lớn, nếu như xử lý không tốt, thật sự là rất dễ dàng xảy ra chuyện.

- Sư đệ, ngươi không cần lo lắng. Việc này trong lòng lão phu hiểu rõ, giao người là chuyện không thể nào xảy ra. Đồ đệ của lão phu há lại là người mà những rác rưởi này muốn bắt liền có thể bắt.

Trong mắt Thiên Tu lấp lóe hung quang tựa như là muốn đại khai sát giới.

- Sư huynh...

trong lòng Hỏa Dung run lên. Ông muốn nói gì đó nhưng lại bị những lời sau của Thiên Tu làm cho kinh hãi đến mức không thể nói gì hơn nữa.

- Mặc dù trên thế gian có rất nhiều tông môn cường đại nhưng tông môn có được cường giả Bán Thần cảnh thì có mấy cái. Cho dù tính cả cường giả Bán Thần cảnh ẩn tàng đếm kỹ thì cũng chỉ có khoảng mười mấy, 20 người mà thôi. Nếu bọn họ ép lão phu bão nổi, coi như cá chết lưới rách, lão phu cũng muốn bọn họ phải trả một cái giá thê thảm.

Thiên Tu vừa nói xong thì khí thế đã bộc phát ra, tóc trắng đột nhiên bay múa. Đã thật lâu rồi Hỏa Dung chưa từng gặp loại khí thế này.

- Sư huynh, người không nên vọng động. Việc này còn chưa tới cấp độ kia.

Hắn thật đúng là sợ hãi sư huynh không nhịn được mà bão nổi, liều lĩnh trấn áp đám người kia. Đến lúc đó mới thật sự là phiền phức.

Đột nhiên!

Tình huống để Hỏa Dung choáng váng phát sinh. Thiên Tu nguyên bản còn rất cuồng bạo, đột nhiên bình tĩnh lại.

- Sư đệ, ngươi yên tâm đi. Vừa rồi ta chỉ là phát tiết lửa giận trong lòng một chút mà thôi. Việc này lão phu đã biết. Năm tên Thẩm Phán mà thôi, cũng không phải là vấn đề lớn. Lão phu không đồng ý, bọn họ cũng không dám mang đồ đệ của lão phu đi.

Thiên Tu cười nói. Tình huống này cùng lúc trước hoàn toàn chính là hai chuyện khác nhau.

- Vậy là tốt rồi. Vừa rồi sư huynh thật sự là dọa ta sợ chết khiếp.

Hỏa Dung nhẹ nhàng thở ra.

- Hazz. Vẫn là do các ngươi không chịu cố gắng. Nếu như toàn bộ mấy người các ngươi đột phá Bán Thần cảnh, Viêm Hoa tông có được mười đại cường giả Bán Thần cảnh thì ngay cả Thánh Đường tông, chúng ta cũng có sức liều mạng. Đáng tiếc! Đáng tiếc! Nhưng sư huynh cũng không trách các ngươi. Các ngươi có thể có tu vi bực này cũng đã vất vả lắm rồi.

Thiên Tu cảm thán. Bản thân mạnh thì như thế nào, đồng đội không được thì cũng không ăn thua, một thần không kéo chín hố di chuyển được.

Khóe miệng của Hỏa Dung giật giật. Không hiểu thấu liền bị sư huynh nhục nhã một trận làm cho hắn rất khó chịu. Nếu như không phải là đánh không lại, hắn đã xông lên đánh với sư huynh một trận rồi.

- Đồ đệ bảo bối kia của ta đã kết thúc bế quan chưa?

Hỏa Dung lắc đầu, nói:

- Tạm thời còn không có. Trước khi đến đây, đệ đã ghé qua Vô Địch phong rồi, biết được hắn vẫn còn đang bế quan cho nên không dám quấy rầy. Sư huynh, đồ đệ bảo bối này của ngươi có thiên phú còn mạnh hơn cả ngươi, vừa đột phá Thiên Cương cảnh tầng sáu lại bế quan, ...

Không lời nào để nói.

Thiên Tu cười, nói:

- Sư đệ, lúc ấy ta muốn thu hắn làm đồ đệ, ngươi ngăn cản, ta nói ngươi không rõ. Hiện tại, ngươi cũng thừa nhận hắn rồi sao?

Hỏa Dung lúng túng cười. Hắn không muốn thừa nhận cũng phải thừa nhận, Lâm Phàm hoàn toàn chính là một yêu nghiệt.

Từ sau khi biết được chuyện này, đệ tử bình thường của Viêm Hoa tông liền lo lắng.

Năm Thẩm Phán của Thiên Tông điện muốn tới Viêm Hoa tông bắt Lâm sư huynh về quy án. Đây chính là chuyện lớn bằng trời, giống như là mây đen bao phủ trong lòng mọi người.

Bọn họ không biết chuyện này cuối cùng sẽ kết thúc là như thế nào, chỉ hy vọng Lâm sư huynh sẽ không sao.

Mấy ngày sau.

Một ngày này cuối cùng đã tới.

Một chiến thuyền to lớn xé rách hư không xuất hiện. Thân tàu màu vàng phản xạ ánh sáng chiếu cả Viêm Hoa tông thành màu vàng.

Vô số đệ tử ngẩng đầu, trong lòng hốt hoảng. Người của Thiên

Tông điện rốt cuộc đã đến.

Một âm thanh mạnh mẽ vang lên từ bên trên chiến thuyền.

- Thẩm Phán của Thiên Tông điện đến. Tông chủ Viêm Hoa tông mau ra nghênh tiếp...

Mở miệng chính là muốn tông chủ nghênh đón, vô cùng bá đạo.

Chương 355: Ngươi sao có thể mắng chửi người

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Nguyễn Khiêm

Chiến thuyền toàn thân màu vàng phiêu phù ở ngoài sơn môn. Thanh âm to lớn truyền vào trong tai đệ tử của Viêm Hoa tông.

Nhưng... cả Viêm Hoa tông đều an tĩnh, cực kỳ an tĩnh.

Không có bất kỳ người nào trả lời giống như là không có nghe được vậy.

Các đệ tử nhìn nhau.

Thẩm Phán của Thiên Tông điện đến, tông môn không ai thèm ra nghênh tiếp, hiển nhiên đây chính là câu trả lời cảu Viêm Hoa tông. Các ngươi đến muốn đòi người của chúng ta mà còn muốn chúng ta nghênh tiếp sao? Đừng hòng! Tông môn không muốn nể tình, bọn họ thân là đệ tử, tự nhiên cũng không có nói thêm cái gì. Sau đó, bọn họ đều thản nhiên, tiếp tục làm chuyện của mình.

Tông chủ, các trưởng lão đều không coi trọng, bọn họ thân là đệ tử còn xem trọng cái rắm, cứ để mặc cho đối phương gọi đi thôi.

Phía trên Chiến thuyền.

Năm Thẩm Phán đều có sắc mặt âm trầm, cực kỳ không vui.

Trong ánh mắt Thẩm Phán Thái Nhật của Âm Dương tông có lửa giận thiêu đốt, sau lưng đột nhiên xuất hiện vô số dao găm chỉ có lớn chừng ngón cái nổi lơ lửng, có pháp tắc phù văn lấp lóe, trông cực kỳ phi phàm.

- Viêm Hoa tông thật sự là càn rỡ. Chúng ta chính là đại diện của Thiên tông điện đến đây, vậy mà không người nghênh đón.

- Viêm Hoa tông chỉ là tông môn có thực lực nhỏ yếu, nhưng ỷ vào cường giả Bán Thần cảnh là Thiên Tu liền có thể không để ý chúng Thiên Tông điện ta hay sao? Bản Thẩm Phán cũng muốn nhìn xem, chúng có thể càn rỡ đến khi nào.

Sắc mặt của Thẩm Phán Ni Ma cũng cực kỳ âm trầm, toàn thân biến thành màu xám, có hình xăm ở đầy trên thân thể, trên vành tai còn treo vòng tai hình tròn rất lớn.

Nhất là khi nhìn thấy đệ tử của Viêm Hoa tông không coi bọn họ đến là chuyện đáng kể, bọn họ càng khó chịu đựng lửa giận trong lòng, có loại phẫn nộ không nói được thành lời.

Bọn họ là Thẩm Phán của Thiên Tông điện, là đại diện cho tổ chức giữ gìn hòa bình giữa các tông môn trên thế gian.

Mặc kệ đến tông môn nào, bọn họ đều sẽ trở thành thượng khách, được ân cần tiếp đãi.

Bây giờ đến Viêm Hoa tông, lại bị phơi ở ngoài sơn môn, bọn họ cảm thấy vô cùng nhục nhã.

- Sư huynh, cứ để mặc bọn họ phơi ngoài nắng như vậy được không?

Nhìn về phía sư huynh đang khí định thần nhàn, Hỏa Dung hơi nghi hoặc. Hắn luôn cảm giác việc này có chút không tốt, dù sao đối phương cũng là Thẩm Phán của Thiên Tông điện.

Thiên Tu lắc đầu, nói:

- Sư đệ, có đôi khi sư huynh cũng muốn nói với ngươi, ngươi một lòng muốn cho Viêm Hoa tông gia nhập Thiên Tông điện, để tông môn có thêm cơ hội phát triển. Nhưng ngươi cũng không thử nghĩ một chút, Thiên Tông điện liệu có hoan nghênh Viêm Hoa tông gia nhập hay không? Có đôi khi chèn phá đầu, kết quả cũng chỉ là tự tìm sỉ nhục.

Hỏa Dung bất đắc dĩ. Bởi vì muốn tông môn phát triển, hắn tự nhiên là một lòng muốn tông môn gia nhập Thiên Tông điện. Mặc dù Viêm Hoa tông có cường giả Bán Thần cảnh tọa trấn, nhưng mà tông môn phát triển lại không vừa ý người.

Trước đây, bất kể là trình độ luyện đan, luyện khí, kinh tế, cách khai thác tài nguyên hi hữu hoặc là công pháp cho đệ tử tu luyện, Viêm Hoa tông đều bị lạc hậu rất nhiều.

Chỉ có gia nhập Thiên Tông điện mới có thể tìm kiếm phương hướng phát triển, tăng cường thực lực tổng thể của tông môn. Đến lúc đó, Viêm Hoa tông mới có tư cách trở thành tông môn cường đại.

Lúc này.

- Thẩm Phán của Thiên Tông điện đến, các vị đạo hữu của Viêm Hoa tông hãy ra gặp mặt.

Thanh âm truyền đến. Thẩm Phán của Thiên Tông điện đã hạ thấp yêu cầu xuống.

Thiên Tu cười, nói:

- Đây mới là lời nói của con người. Chỉ là nếu chúng ta đi nghênh đón thì khác gì cho bọn hắn thể diện. Nhưng thôi, dù kẻ đến không thiện, lão phu cũng phải đi gặp bọn họ một lần. Sư đệ, lần này ngươi có thể đi cùng nhưng cũng đừng nói lung tung làm yếu đi khí thế của bên ta.

Hỏa Dung sửng sốt. Sao lại trách ta? Ta còn không nói đâu, làm sao lại yếu đi khí thế.

- Tông chủ sư huynh, các ngươi cũng không cần ra mặt. Việc này cứ để một mình lão phu xử lý.

Thiên Tu cười rồi hóa thành một vệt sáng, bay về phía sơn môn.

Bên ngoài, năm Thẩm Phán gấp gáp, thậm chí đã có lửa giận đè nén ở trong lòng. Mặc dù thực lực của bọn họ không bằng Thiên Tu nhưng mà lực ảnh hưởng của Thiên Tông điện lại vô cùng to lớn khiến cho trên thế gian, ngoại trừ mấy tông môn cường đại thì không có bất kỳ tông môn nào có thể coi thường bọn họ.

- Lão phu tưởng là ai, nguyên lai là năm vị Thẩm Phán của Thiên Tông điện đến. Chúng ta không có tiếp đón từ xa, đúng là hơi thất lễ.

Thiên Tu đứng thẳng hư không, nhìn về phía Chiến thuyền kai.

- Thẩm Phán Tuyên Vũ của Thánh Đường tông, Thẩm Phán Ni Ma của Hải Thần tông, Thẩm Phán Thái Nhật của Âm Dương tông, Thẩm Phán Thấp Bà của Tượng Thần tông, Thẩm Phán Sâm Mông Nhật Chiếu tông.

- Không sai! Không sai! Năm vị Thẩm Phán cùng đích thân tới Viêm Hoa tông, đội hình lớn đến mức làm ta hơi sợ hãi đó. À, không

ngờ trưởng lão Cung Bản Tàng của Nhật Chiếu tông cũng ở đây. Dạo này, trưởng lão thế nào? Hai cánh tay này trông không được cân đối cho lắm.

Thiên Tu cười giống như là không để mấy người ở trong mắt.

Ông thừa biết Cung Bản Tàng kia đi Thiên Tông điện cáo trạng nhưng đúng là không ngờ hắn lại còn thật gọi tới năm vị Thẩm Phán.

- Thẩm Phán Tuyên Vũ tại sao lại đi cùng vậy. Lão phu không phải đã nói qua, bốn vị Phán Quyết anh dũng hi sinh ở Viêm Hoa tông rồi sao. À, hay là Thẩm Phán tới đây tuyên dương.

- Thiên Tu giao đồ đệ của ngươi ra. Đừng tưởng rằng ngươi là cường giả Bán Thần cảnh thì có thể vô pháp vô thiên. Ngươi nên biết thế gian cũng không phải là chỉ có một mình ngươi là Bán Thần cảnh.

Cung Bản Tàng tức đến đỏ mắt, cánh tay cầm kiếm cũng bắt đầu run rẩy. Đây không phải là e ngại mà là giận không kềm chế được.

- Vô pháp vô thiên sao? Lão phu chưa bao giờ vô pháp vô thiên, cũng chưa từng nói qua thế gian chỉ có một mình lão phu là Bán Thần cảnh. Nhưng Cung Bản Tàng ngươi có tư cách nói những lời này hay sao. Dù sao, chỉ có cường giả Bán Thần cảnh mới có thể trò chuyện ngang hàng với lão phu.

Thiên Tu lạnh nhạt, vuốt râu, nói:

- Để lão phu giao đồ đệ của mình là chuyện không có khả năng xảy ra, chí ít với lý do hiện tại của các ngươi thì còn chưa đủ.

- Ngươi là muốn bao che… muốn ở trước mặt các vị Thẩm Phán bao che tội nhân hay sao?

Cung Bản Tàng giận dữ hét, hận không thể vung một kiếm chém Thiên Tu thành hai khúc.

- Ha ha. Ta muốn bao che sao? Khẩu khí của Cung Bản Tàng ngươi thật lớn. Lão phu cũng muốn nghe một chút, đồ đệ của ta phạm tội gì?

Thiên Tu cười hỏi.

- Kẻ này dẫn yêu thú tới hủy diệt lãnh thổ của Nhật Chiếu tông ta. Đây là tội lớn. Bây giờ tông ta nhận đại nạn đều là do hành vi của

đồ đệ ngươi. Thiên Tông điện chịu trách nhiệm giữ gìn hòa bình giữa các tông môn trên thế gian, đương nhiên là muốn đứng ra thẩm phán.

Cung Bản Tàng oán giận nói. Sau đó, hắn nhìn về phía năm vị Thẩm Phán, ôm quyền nói:

- Xin các vị Thẩm Phán làm chủ cho tông ta .

- Trưởng lão Cung Bản Tàng không cần quá mức kích động, việc này Thiên Tông điện tất nhiên sẽ xử lý theo lẽ công bằng.

Trong mắt Thẩm Phán Tuyên Vũ lấp lóe sự tức giận. Đồ đệ của hắn chết thảm tại Viêm Hoa tông, đến cùng là ai giết chết đã không cần suy nghĩ.

Thiên Tu lạnh lùng nói:

- Hừ. Cung Bản Tàng, ngươi cũng đừng ngậm máu phun người. Đồ đệ của lão phu rõ ràng không hề hủy diệt lãnh thổ của Nhật Chiếu tông ngươi, đó là hành động của hai con yêu thú kia. Ngươi muốn kiện thì phải đi tìm hai con yêu thú kia chứ. Chẳng lẽ ngươi biết hai con yêu thú kia là Bán Thần cảnh cho nên không dám trêu chọc mà đến chỗ lão phu giương oai, lấy lại thể diện hay sao?

- Chẳng lẽ ngươi cho rằng lão phu thân là trưởng lão của Viêm Hoa tông thì không dám giết chết ngươi hay sao? Ngươi cũng đừng quên, lão phu chính là cường giả Bán Thần cảnh. Hạng người năm chi quái dị như ngươi sao có khả năng càn rỡ với ta.

Lập tức, một uy áp khổng lồ đánh tới làm Cung Bản Tàng chảy đầy mồ hôi ra trán.

- Sư huynh, bớt giận, bớt giận.

Hỏa Dung ở một bên giả vờ khuyên giải.

- Ngươi...

Cung Bản Tàng cảm thấy mình bị nhục nhã nhưng cũng không dám phản kháng. Lửa giận trong lòng bùng cháy. Thực lực, tất cả đều là bởi vì thực lực. Nếu như hắn có thực lực mạnh mẽ, sao Thiên Tu có thể nhục nhã hắn.

- Thiên Tu trưởng lão, hãy giao đồ đệ kia của ngươi ra. Lần này, chúng ta không chỉ đại biểu cho cá nhân mà là tất cả Thẩm Phán của

Thiên Tông điện. Ngươi đừng nói là Viêm Hoa tông muốn đối nghịch với Thiên Tông điện. Ngươi cần phải biết hậu quả của chuyện đó, chớ vì một người đệ tử mà gây họa cho cả Viêm Hoa tông, khiến cho tông môn các ngươi bị Thiên Tông điện chế tài, từ đây bị các tông môn cường đại phong tỏa.

Thẩm Phán Tuyên Vũ lạnh lùng nói giống như là bắt được điểm yếu của Thiên Tu.

Thiên Tu đích thật là cường giả Bán Thần cảnh nhưng mà phía sau lại có vô số con dân của Viêm Hoa tông. Chỉ cần Thiên Tu ra tay thì kết cục cũng không phải một mình ông ta có khả năng gánh chịu.

- Vậy các ngươi có thể đi về.

Thiên Tu khoát tay.

Thẩm Phán Tuyên Vũ ngây người, nói:

- Thiên Tu, ngươi có ý tứ gì?

- Hả! Ta có ý gì ư? Từ trước đến nay, Viêm Hoa tông ta luôn muốn gia nhập Thiên Tông điện nhưng một mực bị Thiên Tông điện ngăn tại ngoài cửa. Bây giờ chúng ta không muốn gia nhập nữa. Về phần bị các tông môn cường đại phong tỏa kinh tế thì cũng không có gì khác với hiện tại cả.

- Về phần muốn lão phu giao đồ đệ của mình ra, đó là chuyện tuyệt không có khả năng xảy ra. Huống hồ đồ đệ của ta cũng không ở tông môn, các ngươi muốn bắt thì tự mình ra ngoài bắt đi.

Thiên Tu khoát tay, nói với thần sắc ghét bỏ.

Thiên Tông điện một mực ngăn Viêm Hoa tông ở ngoài cửa, chẳng lẽ ông còn có thể không biết nguyên nhân thực sự sao? Không phải bởi vì mấy tông môn cường đại trong đó sợ Viêm Hoa tông cường thịnh, ảnh hưởng đến địa vị của bọn họ hay sao?

Nhưng chỉ cần có cường giả Bán Thần cảnh là hắn tọa trấn, Viêm Hoa tông tất nhiên sẽ mạnh lên, vấn đề cũng chỉ là thời gian mà thôi.

Năm Thẩm Phán tự nhiên không tin nhưng bọn họ cũng không dám càn rỡ với Thiên Tu. Bán Thần cảnh giận dữ lên thì không ai trong bọn họ có thể ngăn cản.

- Thiên Tu, Thiên Tông điện do các tông môn cường đại tổ kiến,

hình thành liên minh, chính là vì giữ gìn hòa bình giữa các tông môn trên thế gian. Bây giờ Viêm Hoa tông ngươi ngang nhiên kháng cự phán quyết của chúng ta. Đây là đối nghịch cùng Thiên Tông điện, cũng là đối nghịch với các tông môn cường đại.

Thẩm Phán Tuyên Vũ lập tức đề cao tính nghiêm trọng của sự việc.

Hắn không sợ Viêm Hoa tông không giao người ra.

- Thiên Tu, hãy cẩn thận suy nghĩ một chút, trên thế gian cũng không chỉ một mình ngươi là Bán Thần cảnh. Ngày khác Bán Thần cảnh của Thiên Tông điện giáng lâm, vậy thì chuyện sẽ không kết thúc đơn giản như vậy.

Mặc dù Thẩm Phán Tuyên Vũ không dám động thủ nhưng vẫn có thể uy hiếp bằng lời nói.

Thiên Tu hít sâu một hơi, râu dài chấn động, sắc mặt như là một ngọn núi lửa sắp bạo phát ra vậy.

Hỏa Dung cảm thấy tình huống không ổn, muốn đi lên trước, lại phát hiện một bàn tay nhanh chóng đẩy hắn ra.

Chỉ thấy, Thiên Tu tiến lên một bước, duỗi ngón tay ra, chỉ thẳng vào năm vị Thẩm Phán, quát to

- Lão phu thảo nê mã...

Lời này vừa nói ra, hiện trường một mảnh kinh hãi.

Đệ tử của Viêm Hoa tông đều choáng váng. Đây là lần đầu tiên mà bọn họ nhìn thấy Thiên Tu trưởng lão mắng chửi người. Hình ảnh này không giống với thần tượng bao phủ quang huy trong suy nghĩ của bọn họ.

- Thiên Tu, sao ngươi có thể mắng chửi người như vậy.

Năm vị Thẩm Phán kinh hãi, không ngờ Thiên Tu vậy mà chửi thô tục như vậy.

- Chửi mắng các ngươi thì đã làm sao. Các ngươi là một đám con cháu họ nhà rùa, bản thân chỉ có tu vi Thiên Cương cảnh tầng chín, ỷ vào uy thế của Thiên Tông điện cáo mượn oai hùm. Tu vi rác rưởi như vậy còn tự cho rằng đúng. Nếu không phải những năm gần đây lão phu tu thân dưỡng tính, không muốn đại khai sát giới thì lão phu

đã vung tay diệt sạch con cháu họ nhà rùa các ngươi rồi.

- Ngươi mà nói thêm một câu nữa là lão phu sẽ lập tức đánh gãy tứ chi của ngươi đó, tin hay không.

Thẩm Phán Tuyên Vũ vừa muốn mở miệng, lại bị uy thế của Thiên Tu hù sợ đến sắc mặt hơi tái.

- Hừ. Lão phu nói chuyện nhẹ nhàng cùng các ngươi đó là vì ta không muốn chấp nhặt với các ngươi. Chẳng lẽ các ngươi thật sự cho rằng lão phu dễ khi dễ hay sao? Bán Thần cảnh của Thiên Tông điện thì sao? Cho dù ngươi gọi hắn đến trước mặt lão phu, lão phu cũng có thể chỉ thẳng vào mặt hắn mà mắng.

- Thương Ngộ Đạo, ngươi muốn nhìn tới khi nào.

Sau đó, Thiên Tu nhìn về phía hư không, lạnh lùng nói.

Nghe ông nói thế, năm vị Thẩm Phán lập tức kinh hãi, sau đó lộ vẻ vui mừng.

Thương Bán Thần cũng ở đây sao?

Đây chính là cường giả Bán Thần cảnh của Thiên Tông điện, cũng là người mạnh nhất trong số các Thẩm Phán.

Đột nhiên!

Hư không chấn động, hình thành gợn sóng tản ra xung quanh.

Một bóng người có thân hình được bao phủ trong ánh sáng năm màu đi ra từ hư không, cười nói.

- Thiên Tu, nhiều năm không thấy, ta vốn tưởng rằng tính nết của ngươi đã thay đổi, không ngờ cho đến nay, ngươi cũng không có gì khác cả. Dù sao ngươi cũng là Bán Thần cảnh, chấp nhặt cùng bọn tiểu bối này làm gì.

Năm Thẩm Phán hưng phấn. Bọn họ không ngờ Thương Bán Thần lại tới đây. Cũng may là thế, chứ nếu không lần này bọn họ cũng sẽ bị Thiên Tu mắng đến mức không biết giấu mặt vào đâu.

Nhưng hiện tại thì tốt rồi, bọn họ chỉ cần đứng bên cạnh nhìn Thương Bán Thần giải quyết việc này như thế nào.

Chương 356: Một thần cuối cùng

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

- Tham kiến, Thương Bán Thần.

Năm Thẩm Phán cung kính nói, không dám có bất kỳ hành động càn rỡ nào.

Đây là cường giả Bán Thần cảnh của Thiên Tông điện. Mặc dù đều là Thẩm Phán, thế nhưng mà khi bọn họ chưa thành Thẩm Phán, Thương Bán Thần cũng đã là Thẩm Phán, địa vị cao thượng, hai bên không thể so sánh với nhau được.

Cung Bản Tàng hưng phấn muốn điên cuồng hét to. Đã có cường giả Bán Thần cảnh đến đây, hắn muốn xem nhìn Thiên Tu còn có thể càn rỡ như thế nào.

- Thương Ngộ Đạo, Thiên Tông điện các ngươi có ý gì?

Nhìn về phía người tới, Thiên Tu nói với vẻ ngưng trọng. Người kia chính là Thương Ngộ Đạo, cường giả Bán Thần cảnh, cũng là chúa tể tối cao của Thiên Tông điện.

- Còn có thể có gì ý nữa? Thiên Tông điện tuân theo đại nghĩa, cần phục chúng, còn cần các tông môn trong liên minh tín nhiệm. Nhật Chiếu tông bị hủy thành như vậy, Thiên Tông điện tự nhiên cũng không thể ngồi nhìn mặc kệ. Đồ đệ của ngươi hủy diệt tông môn của người khác, đương nhiên cũng phải có cái bàn giao. Nếu không, ta cũng khó có thể bàn giao với các tông môn khác.

Thương Bán Thần cảm thán. Mặc dù trên mặt hắn vẫn một mực nở nụ cười nhưng mà ngụ ý vẫn là đòi người.

- Hừ. Được. Thương Ngộ Đạo, xem ra lần này, Thiên Tông điện các ngươi không bắt được người thì sẽ không bỏ qua.

Thiên Tu tức giận nói. Nhưng cho dù Bán Thần cảnh như Thương Ngộ Đạo giáng lâm, ông cũng sẽ không nhả ra.

Vô luận như thế nào, ông cũng sẽ không để người của Thiên Tông điện mang đồ đệ của mình đi.

- Thiên Tu, ngươi hiểu lầm rồi. Đây không phải bắt người, ta chỉ muốn mời kẻ này đi theo chúng ta một chuyến. Chờ sau khi điều tra rõ ràng, làm sáng tỏ mọi chuyện, chúng ta tự nhiên sẽ thả đồ đệ của ngươi ra.

Thương Bán Thần cười, sau đó nhìn về phía Hỏa Dung đang đứng ở một bên.

- Trưởng lão Hỏa Dung, hãy mời đệ tử kia ra đây.

Hỏa Dung không động. Nguyên bản hắn cho rằng sư huynh có thể xử lý mọi chuyện. Nhưng bây giờ, Thương Bán Thần của Thiên Tông điện giáng lâm, mọi chuyện đã trở nên phức tạp hơn rất nhiều.

- Không có khả năng, hôm nay ai muốn mang đồ đệ của lão phu đi thì phải bước qua thi thể của lão phu.

Sau đó ông nghiêm túc nói;

- Thương Ngộ Đạo, lão phu không nói đùa đâu.

Nhìn thấy biểu lộ của Thiên Tu nghiêm túc như thế, Thương Bán Thần có chút ngây người.

Hắn nhìn ra, nếu quả thật cưỡng ép mang người đi thì sẽ không tránh được một trận chiến giữa hai Bán Thần cảnh là hắn và Thiên Tu. Chỉ là, Thiên Tông điện nhất định phải mang người về.

- Thiên Tu, lão phu cũng không có nói đùa. Kẻ này nhất định phải trở lại Thiên Tông điện, tiếp nhận thẩm vấn.

Lúc này, dù không muốn nhưng Thương Ngộ Đạo cũng phải cứng rắn.

Lập tức, bốn mắt nhìn nhau. Không khí trở nên ngưng trọng, nghiêm túc. Hư không cũng bắt đầu phân liệt, giống như sắp bộc phát.

- Tốt. Hay là như vậy đi. Hãy gọi đồ đệ của ngươi đi ra. Coi như cả ta và ngươi đều không có mặt ở đây. Cho đồ đệ của ngươi chiến đấu với năm Thẩm Phán , nếu bọn họ chiến thắng thì ngươi phải cho

hắn về Thiên Tông điện, nếu như không thắng được, chúng ta sẽ lập tức quay đầu đi.

Lúc này, khí thế của Thương Bán Thần đã yếu đi một bậc. Bởi vì không muốn giao thủ cùng Thiên Tu, hắn phải lui một bước.

- Hừ. Đây là ngươi đang bức lão phu.

Thiên Tu lạnh lùng nói. Khí tức đột nhiên tăng vọt. Mặc dù năm Thẩm Phán này chỉ là Thiên Cương cảnh tầng chín, chỉ như là sâu kiến với ông ta. Thế nhưng mà đồ đệ của ông cũng chỉ vẻn vẹn là Thiên Cương cảnh tầng sáu. Dù cường đại tới đâu, cũng sao có thể là đối thủ của năm Thẩm Phán.

- Đây đã là nhượng bộ lớn nhất của Thiên Tông điện rồi.

Thương Bán Thần nói.

Mà nghe lời nói này, các đệ tử ở phía dưới cũng giận không kềm được.

- Không biết xấu hổ. Thật sự là không biết xấu hổ. Mặc dù Lâm sư huynh rất cường đại nhưng tu vi vẫn còn thấp, sao có thể là đối thủ của năm Thẩm Phán này.

- Đáng giận, Thiên Tông điện như là chó dại vậy, cường giả Bán Thần cảnh kia đúng là không biết xấu hổ, vậy mà khi dễ người như thế.

- Trưởng lão Thiên Tu nhất định phải bảo vệ Lâm sư huynh, không thể để Lâm sư huynh bị người của Thiên Tông điện mang đi.

- Hazz. Trưởng lão Thiên Tu cũng đã tận lực rồi. Nếu quả như thật khai chiến cùng Thiên Tông điện, Viêm Hoa tông sẽ không chịu nổi hậu quả này.

Vân Tiêu phong.

Sắc mặt của Vương Thánh Khang trở nên ngưng trọng, thậm chí lộ vẻ phẫn nộ.

- Thiên Tông điện thật sự là đáng giận đến cực điểm, vậy mà muốn mang họ Lâm kia đi. Sau này Vân Tiêu sư huynh trở về, còn báo thù, huyết tẩy sỉ nhục như thế nào.

Huyền Thanh gật đầu, nói:

- Không sai. Lúc trước, Vân Tiêu sư huynh bị họ Lâm này trấn áp cho nên mới phải đi ra ngoài. Chỉ có rửa sạch nhục nhã bực này, sư huynh mới có thể đi đến cảnh giới càng cao hơn. Nếu như họ Lâm bị Thiên Tông điện mang đi, vậy Vân sư huynh làm sao có thể đánh vỡ chướng ngại này.

Hai người bọn họ không biết Lâm Phàm bây giờ kinh khủng đến cỡ nào. Nhưng mà bởi vì quá sùng bái Vân Tiêu, bọn họ cho rằng khi Vân Tiêu sư huynh trở về, nhất định có thể nghiền ép đối phương.

Vân Tiêu có thể có hai đệ tử trung thành như thế quả là may mắn.

Trong mật thất!

Lâm Phàm đột nhiên mở mắt ra, trên mặt lộ ra vẻ điên cuồng.

- Cuối cùng, ta cũng thành công rồi. Hao phí hơn mười ngày, ta rốt cục tích lũy đủ 10 triệu điểm khổ tu.

- Thật … thật sự là quá khó khăn.

Bế quan trong khoảng thời gian dài như vậy là chuyện khó khăn cỡ nào. Đồng thời, hắn cũng cảm thấy quá phục ý chí cường đại của mình. Bế quan hơn mười một ngày, sức chịu đựng bực này kinh khủng thế nào. Hỏi ngươi có phục hay không?

- Sử dụng Thẻ Max Cấp, đối tượng Thất Thần Thiên Pháp.

Hắn đã làm tốt chuẩn bị, Thất Thần Thiên Pháp rốt cục muốn đạt đến cảnh giới viên mãn.

Đây là một môn công pháp cường hãn mà lão sư lấy được trong lúc vô tình. Hơn nữa, lão sư còn lặng lẽ nói với mình, môn công pháp này là công pháp của thần linh. Đương nhiên, ngay từ đầu, hắn còn không tin. Về phần hiện tại, hắn vẫn không tin, bởi vì hắn vẫn chưa có tu luyện môn công pháp này đến cảnh giới viên mãn.

Bởi vậy, để biết đây có phải công pháp của thần linh hay không thì phải nhìn xem hai tầng cuối cùng của nó có khác biệt gì hay không.

- Tăng Thất Thần Thiên Pháp lên

- Tam Quan Tinh Thần

Lập tức, sức mạnh trong cơ thể như là uy thế khi mở mở Hồng

Hoang vậy. Khi hắn chưa kịp phản ứng, trong cơ thể lại có sức mạnh càng thêm cuồng bạo bộc phát ra.

Đó là bởi vì cảnh giới của Thất Thần Thiên Pháp còn đang tiếp tục tăng lên.

- Tăng Thất Thần Thiên Pháp lên

- Ngũ Hành Nghịch Thần

- Không tốt, ta muốn nổ tung.

Lâm Phàm kinh hãi muốn chết, sao còn dám do dự, nhanh chóng tiêu hao điểm khổ tu đã tích lũy để tăng cảnh giới lên.

- Tiêu hao 70 triệu điểm khổ tu.

- Tu vi: Thiên Cương cảnh tầng bảy (+)

Sức mạnh liên tục tăng lên. Lọn tóc nguyên bản nhẹ nhàng rủ xuống, đột nhiên dựng thẳng lên như là có Thần Linh muốn đi ra. Nhưng mà bỗng xoạt xoạt, thân thể rạn nứt, sức mạnh quá cường mãn, thân thể không thể nào chèo chống.

May mắn, hắn đã sớm chuẩn bị, nếu không hậu quả thật khó mà tưởng tượng nổi. Hắn biết hai tầng cuối cùng sẽ rất mạnh, thế nhưng mà không ngờ tầng cuối cùng... Ngũ Hành Nghịch Thần vậy mà biến thái như thế.

- Tiêu hao 80 triệu điểm khổ tu

- Tu vi: Thiên Cương cảnh tầng tám (+)

Ầm ầm!

Mật thất chấn động. Khí tức hùng hậu lưu chuyển, tràn ngập khắp nởi trong mật thất.

- Loại cảm giác này.

Lâm Phàm cúi đầu. Sức mạnh trong cơ thể triệt để bộc phát ra. Bảy vị thần đồng thời xuất hiện. Mi tâm, trái tim, … đều có Thần Linh muốn chui ra ngoài.

Bỗng nhiên Lâm Phàm ngẩng đầu gào thét. Từ trong mi tâm, một chùm sáng xông ra, rồi dừng lại ở chỗ cách mi tâm vài tấc và hình thành một vòng xoáy hỗn độn.

Lập tức, ở sau lưng hắn, một vị Thần Linh xuất hiện. Vị Thần Linh này không phải là những Thần Linh lúc trước mà là vừa mới có. Đây chính là Ngũ Hành Nghịch Thần.

Vị Thần Linh này có mái tóc dài rủ xuống, che mặt mũi, chỉ có vệt sáng màu hồng ở hai mắt. Trên thân thể trần truồng có từng chiếc xích sắt đen nhánh, lạc ấn phù văn quấn quanh.

- Khặc khặc!

Thanh âm âm trầm, cuồng bạo, hỗn loạn vang lên.

Sáu vị Thần Linh còn lại vừa xuất hiện đã bị Ngũ Hành Nghịch Thần vung chưởng bắt lấy.

Bị chộp vào trong lòng bàn tay, Trung Trì Nội Thần muốn giãy dụa nhưng trong nháy mắt đã bị Ngũ Hành Nghịch Thần bóp nát thành vô số điểm sáng bay tán loạn trên không trung.

Ngũ Hành Nghịch Thần nhanh chóng há miệng, hấp thu toàn bộ những điểm sáng này.

Sau đó, Ngũ Hành Nghịch Thần lại tiếp tục bắt lấy Thiên Trung Cuồng Thần và hấp thu.

Chí Đạo Hữu Thần, Bách Cốc Địa Thần, Linh Đài Thiên Thần, Tam Quan Tinh Thần cũng không thoát khỏi số phận. Toàn bộ đều bị Ngũ Hành Nghịch Thần hấp thu.

Lâm Phàm ngồi xếp bằng, thân thể dần dần nổi lên. Hắn cảm giác được sau khi hấp thu sáu vị Thần Linh khác, Ngũ Hành Nghịch Thần đã trở thành một loại tồn tại khác biệt.

Siêu việt hết thảy mọi thứ trong dĩ vãng.

Ở phần bụng trong thân thể trần truồng của Ngũ Hành Nghịch Thần , có sáu điểm sáng lưu chuyển, phân tán đến tứ chi, trái tim, … phác hoạ thành một bộ trận văn mà hắn chưa từng thấy qua.

trận văn này giống như tự nhiên hình thành, trong đó có vô số đường vân lít nha lít nhít khiến cho người ta hoa mắt tản ra khí tức huyền diệu đến cực điểm.

Đột nhiên, một tiếng nói nổ vang trong đầu Lâm Phàm.

- Ngũ Hành Nghịch Thần, hỗn loạn thiên địa

- Thiêu đốt tuổi thọ

Lâm Phàm cảm thấy máu tươi trong cơ thể đang sôi trào. Một cái cây khổng lồ đại biểu cho tuổi thọ của hắn hiện lên ở trong cơ thể, đâm vào trong hư vô. Lúc này, cái cây tựa như một cây nến đang cháy và không ngừng giảm bớt. Nhưng trong chớp mắt, cái cây này lại khôi phục nguyên dạng.

Bất Tử Thân, sinh mệnh vô cùng vô tận.

- Tốc độ thiêu đốt thật sự là đáng sợ, chỉ là... Đáng tiếc, ta là bất tử.

Thần Linh chưa vào trong cơ thể nhưng hắn đã cảm thấy môn công pháp này có lẽ thật như lão sư nói vậy, thật sự là công pháp cho thần linh tu luyện.

Mặc dù pháp môn tu luyện của tầng cuối cùng là Ngũ Hành Nghịch Thần thiếu thốn, nhưng mà ở dưới tác dụng của điểm tích lũy, Thẻ Max Cấp, tất cả đều không phải là vấn đề.

- Ngũ Hành Nghịch Thần vào trong cơ thể ta.

Ông!

Một thần cuối cùng tiêu tán như là cùng Lâm Phàm hợp lại, lạc ấn ở trong cơ thể.

Trong chốc lát, thân thể của Lâm Phàm phát sinh biến hóa cực lớn.

Mái tóc nguyên bản đã dài tới eo lại một lần nữa sinh trưởng và một mực kéo dài đến chỗ gót chân mới dừng lại. Tóc đen càng thêm đen nhánh, tản ra hào quang sáng chói.

Một mái tóc đen nhánh đến cực hạn như là thác nước rủ xuống.

Áo đã sớm nổ tung. Thân thể không có cao lớn hoặc là cường tráng hơn mà một mực duy trì chiều cao nguyên bản. Cơ bắp cũng không có trở nên cuồn cuộn mà là rắn chắc hơn.

Trận văn phiêu phù ở sau lưng giống như áo ngoài vậy. Sau đó có đường vân từ phần lưng dài ra, một mực kéo dài đến lồng ngực, phần bụng.

Lâm Phàm nhắm chặt hai mắt lại, lâm vào một trạng thái huyền diệu. Mặc dù không dùng hai mắt nhưng mà hắn có thể cảm giác

được hết thảy mọi thứ ở chung quanh.

- Trang thái này rất cường đại, giống như có sức mạnh vô cùng vô tận muốn bạo phát ra.

Bật hết hỏa lực.

Cuồng Thân!

Bạo Huyết!

Cực Diệt Phá Thể!

Đặc tính của những công pháp này đều không có hiện ra. Ở dưới tác động của Ngũ Hành Nghịch Thần, toàn bộ đặc tính của các loại công pháp đều hóa thành sức mạnh thuần chính nhất.

- Ngũ Hành Nghịch Thần, đây chính là thân thể hoàn mỹ nhất, bất kỳ đặc tính nào của công pháp cao cấp đến đâu cũng không thể cải biến nữa sao?

Lâm Phàm từ từ mở mắt ra. Hắn đã cảm nhận được tình huống chỗ cửa sơn môn

Hắn bước ra một bước, đẩy cửa đá của mật thất ra.

Nhìn thấy cửa đá mở ra, có bóng người từ bên trong đi ra, các đệ tử của Vô Địch phong muốn mở miệng. Nhưng khi thấy bóng người kia, bọn họ choáng váng.

Đây là... Lâm sư huynh hay sao?

Lâm Phàm hít sâu một hơi, nở một nụ cười lạnh rồi nhấc chân bước về phía trước một bước.

Lập tức, ở trong mắt các đệ tử, vô số Lâm sư huynh xuất hiện, một mực kéo dài đến phương xa, hơn nữa còn đang lan ra tiếp.

Bọn họ cũng không biết đây là bản thể của Lâm sư huynh hay chỉ là huyễn ảnh.

Chương 357: Ta mạnh như vậy sao

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: TTTV

Cửa sơn môn.

Thương Bán Thần đã quyết định nhượng bộ nhưng cùng là Bán Thần cảnh, hắn cũng có uy nghiêm bản thân.

Nguyên bản hắn sẽ không nhượng bộ bất luận kẻ nào nhưng Thiên Tu thì khác, không chỉ là cường giả Bán Thần cảnh, lại còn là một người vô pháp vô thiên. Cho nên không còn cách nào khác, hắn chỉ đành lui nhường một bước.

- Chúng ta tự nhiên nghe theo Thương Bán Thần. Chỉ cần kẻ này có thể đào thoát từ trong tay của chúng ta thì chúng ta sẽ không truy cứu việc này nữa.

Thẩm Phán Tuyên Vũ cười, nói. Năm người bọn họ đều có tu vi là Thiên Cương cảnh tầng chín, thậm chí, hắn đã đạt đến tầng chín đỉnh phong.

Kẻ này làm sao có thể đào thoát từ trong tay hắn được.

- Không sai. Nếu là đề nghị của Thương Bán Thần, chúng ta tự nhiên muốn nghe theo.

Thẩm Phán Thái Nhật cũng nở một nụ cười lạnh. Đề nghị này thật đúng là tốt.

Năm Thẩm Phán đồng thời ra tay, kẻ này còn có thể có bản lĩnh để lật trời hay sao?

- Chúng ta chỉ là hắn bắt về Thiên Tông điện thẩm vấn thôi, tuyệt đối sẽ không đả thương hắn, Trưởng lão Thiên Tu có thể yên tâm.

Đối với Lâm Phàm, Thẩm Phán Sâm Mông có thể nói là hận thấu xương, hận không thể ăn thịt uống máu.

Thậm chí, ngay cả Cung Bản Tàng cũng có vẻ không kịp chờ đợi

muốn ra tay. Nhưng mà hắn không phải là Thẩm Phán, cho nên chỉ có thể đứng ngoài nhìn.

Nếu được phép ra tay, hắn tuyệt đối sẽ dùng một kiếm mạnh nhất chém kẻ này thành hai khúc.

Nghe những lời này, trong lòng của các đệ tử Viêm Hoa tông đều cực kỳ phẫn nộ. Bọn họ không ngờ những Thẩm Phán này lại vô liêm sỉ như thế, vậy mà muốn đồng thời ra tay, bắt Lâm sư huynh.

Mặc dù Lâm sư huynh rất cường đại nhưng bởi vì tuổi còn trẻ nên vẫn chưa có khả năng chiến thắng thế hệ trước. Nếu như lại cho sư huynh một chút thời gian, su huynh nhất định sẽ trở thành cường giả tuyệt đỉnh.

Bây giờ, lại bị người uy hiếp tới cửa, nếu sư huynh đi Thiên Tông điện thì còn có cơ hội sống sót hay sao?

Chỗ sâu trong tông môn.

Tông chủ ngưng trọng.

- Các sư đệ, tất cả hãy chuẩn bị sẵn sàng.

Cát Luyện kinh hãi, nói:

- Tông chủ sư huynh, ngươi muốn làm gì?

- Chúng ta nhất định phải bảo trụ đệ tử này. Đây là đệ tử chân truyền duy nhất của Thiên Tu, cũng là thiên tài có khả năng trở thành Bán Thần cảnh của tông ta. Chúng ta không thể để hắn đi Thiên Tông điện, nếu không hắn chỉ có một con đường chết.

Tông chủ suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng ra lệnh.

- Sư huynh, nếu như chúng ta bảo trụ đệ tử này, vậy thì Thiên Tông điện kia tuyệt đối sẽ không buông tha Viêm Hoa tông chúng ta. Đến lúc đó, bọn họ điên cuồng chèn ép, chúng ta...

Lời còn chưa nói hết, Cát Luyện cũng đã không dám tưởng tượng. Chuyện đó có thể nói là sẽ khiến cho sinh linh đồ thán, vô số tông môn con dân phải chịu cực khổ.

- Khô Mộc sư đệ, đệ truyền âm cho Thương Bán Thần, nói Viêm Hoa tông ta sẽ đưa đầu nguyên tinh khoáng mạch kia cho Thiên Tông điện, coi như...

- Bồi tội.

Tông chủ hơi dừng lại, cuối cùng nhấn mạnh hai chữ 'Bồi tội'.

Hắn thân là tông chủ của Viêm Hoa tông, cho nên hết thảy đều phải lấy đại cục làm trọng, thậm chí không thể để uy danh của Viêm Hoa tông bị hao tổn.

Bây giờ, hắn mở miệng, quyết định đưa một đầu nguyên tinh khoáng mạch hi hữu để chuộc Lâm Phàm.

Cát Luyện vốn muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng cũng lắc đầu thở dài. Hắn hiểu được lý do mà tông chủ làm như vậy, cho nên cũng không thể quở trách nhiều.

Mặc dù bình thường Thiên Tu sư huynh nói chuyện có chút đả thương người, nhưng mà thành tựu đời này cơ bản xem như bị hủy vì Viêm Hoa tông. Bây giờ, su huynh cũng chỉ có một đệ tử chân truyền làm Lâm Phàm, hơn nữa tình cảm còn cực kỳ sâu nặng. Nếu Lâm Phàm quả thật bị Thiên Tông điện mang đi, hắn cũng không tưởng tượng được hậu quả sẽ là như thế nào.

Kẻ này đi Thiên Tông điện thì chỉ có một con đường chết, mà việc này đối với Thiên Tu cũng là một loại đả kích.

Khô Mộc gật đầu, nói:

- Vâng, sư huynh.

Đầu nguyên tinh khoáng mạch này cũng chính là vừa phát hiện, hoàn toàn mới tinh. Bây giờ, hoàn chỉnh đưa ra ngoài cũng là lễ nặng.

Ngoài sơn môn.

Cung Bản Tàng hưng phấn đứng ra, hướng về phía Viêm Hoa tông mà hô hào

- Lâm Phàm, mau đi ra...

Hiện tại, hắn đã không kịp chờ đợi, rất muốn nhìn cảnh tượng Lâm Phàm bị trấn áp muốn nhìn xem Thiên Tu có thể vì đệ tử này mà trở mặt cùng Thiên Tông điện hay không.

Ầm!

Đột nhiên, cảnh tượng khiến cho người ta hoảng sợ phát sinh.

Cung Bản Tàng nguyên bản còn đang kêu gào thì đầu của hắn đột nhiên nổ tung. Máu tươi phun trào, nhuộm đỏ thiên địa.

Hoàn toàn yên tĩnh.

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

- Chuyện gì vừa xảy ra vậy? Là ai làm?

Sắc mặt của Thẩm Phán Sâm Mông đột nhiên biến đổi. Hắn cũng không biết chuyện gì đã xảy ra. Tại sao đầu của Cung Bản Tàng lại đột nhiên nổ tung.

Đột nhiên!

Một bóng người xuất hiện ở phía dưới. Mái tóc dài không nhúc nhích tí nào, trên thân thể có phù văn quấn quanh, nhìn qua giống như đã đứng ở đây từ rất lâu. Nhưng những bóng người vẫn kéo dài từ phương xa đến đây cho bọn họ biết người này vừa mới chạy đến.

Sau đó, những bóng người xuất hiện tại sau lưng người này nhanh chóng tiêu tán, giống như chưa bao giờ xuất hiện qua vậy.

Đây là cảnh tượng khi tốc độ đã đạt đến cực hạn tạo thành.

Các đệ tử ở xung quanh kinh hãi. Vừa rồi Cung Bản Tàng còn đang kêu gào rất kiêu ngạo nhưng mà trong nháy mắt đầu đã bị đánh nổ. Bọn họ trợn mắt há hốc mồm, không biết chuyện gì đã xảy ra.

- Lão sư.

Lâm Phàm từ từ nhắm hai mắt lại và nói:

- Bọn họ muốn mang ta đi Thiên Tông điện hay sao?

Thiên Tu ngây người, nói:

- Đồ nhi, ngươi đây là...

- Đây là tạo hình mới nhất của con đó. Lão sư thấy con có đẹp trai hay không?

Lúc này, Lâm Phàm chỉ cảm thấy trong cơ thể tràn đầy sức mạnh, rất muốn pát tiết một phen, để đám gia hỏa này hảo hảo cảm thụ một chút, mình bây giờ cường hãn cỡ nào.

Về phần Cung Bản Tàng đang kêu gào kia, hắn rất nguyện ý đánh

nổ đầu của đối phương.

- Ừm. Đồ nhi, tạo hình mới này của ngươi thật là không tệ.

Thiên Tu tán dương. Đến lúc này, hai ngươi lại còn có tâm tư nói những thứ này, cũng khiến cho không ít người sợ hãi thán phục.

- Ngươi chính là Lâm Phàm hay sao?

Ánh mắt của Thương Bán Thần lóe ra ánh sáng lạnh lẽo.

- Từ phương xa ta đã nghe được, năm Thẩm Phán muốn thử so tài cùng ta một trận. Bây giờ ta tới rồi, vậy thì chúng ta bắt đầu đi.

Lâm Phàm đã không để những người này ở trong mắt. Nếu muốn chiến, vậy thì bắt đầu đi, nói nhảm nhiều như vậy làm gì.

- Hỗn trướng, ngươi dám giết trưởng lão của tông ta.

Thẩm Phán Sâm Mông hô hấp dồn dập, lửa giận hừng hực sôi trào, năm ngón tay bóp chặt vang tiếng kẽo kẹt.

- Giết thì cũng đã giết rồi mà ngươi còn hỏi ta có dám hay không là sao? Con mắt của ngươi bị mù hay là đầu óc có vấn đề?

Lâm Phàm vặn vẹo cổ, chuẩn bị chiến đấu một trận.

- Càn rỡ.

Trong chốc lát, Thẩm Phán Sâm Mông ra tay. Một chưởng ngưng tụ pháp tắc nhanh chóng chụp xuống. Uy thế cường hãn bạo phát ra, ép hư không chấn động. Uy thế cường đại khiến cho các đệ tử phía dưới cảm nhận được một loại áp lực không có gì sánh kịp.

- Tự tìm đường chết.

Lâm Phàm nhảy lên, đấm ra một quyền. Bàn tay phát ra quang mang lộng lẫy đánh tới. Tóc đen thật dài bay múa trên không trung như là gợn sóng vậy.

Mà khi hai bàn tay va chạm, một sức mạnh từ trên người Lâm Phàm bạo phát ra, nhanh chóng nghiền ép một chưởng của Sâm Mông thành nguyên khí tan vào thiên địa.

Lập tức, thân hình Lâm Phàm khẽ động, xuất hiện ở trước mặt Sâm Mông. Sau đó, hắn giơ tay lên, ngón tay chỉ thẳng chỗ mi tâm của Sâm Mông. Một sức mạnh cường hãn đột nhiên bộc phát.

Con ngươi của Thẩm Phán Sâm Mông đột nhiên co vào. Hắn cảm giác thân thể của mình giống như nhận lấy áp chế, vậy mà không thể động đậy.

Ầm!

Cũng giống như Cung Bản Tàng, đầu của Sâm Mông trong nháy mắt nổ tung.

Máu tươi phun trào, thi thể không đầu chậm rãi rơi xuống mặt đất.

- Ai muốn mang bản phong chủ về Thiên Tông điện thì phải lấy ra đủ thực lực mới được. Tiếp theo là ai, bản phong chủ cung kính bồi tiếp.

Lâm Phàm chắp tay sau lưng. Sau đó, hắn quay về phía lão sư gật đầu, ra hiệu việc này giao cho hắn là được, ông không cần ra tay.

Thiên Tu sửng sốt. Đây là đồ đệ của mình hay sao?

Chỉ là khi nào mà trở thành cường hãn như vậy. Thẩm Phán Sâm Mông chính là Thiên Cương cảnh tầng chín mà. Sao Lâm Phàm có thể dùng một chỉ nghiền ép, coi như cắn thuốc, cũng không thể biến thái như vậy chứ.

Đoạn thời gian trước, không phải đồ đệ của mình vừa đột phá đến Thiên Cương cảnh tầng sáu hay sao? Tại sao bây giờ lại biến thành Thiên Cương cảnh tầng tám.

Các đệ tử há to miệng, ngây ngốc đứng im tại chỗ.

Nguyên lai tưởng rằng, Lâm sư huynh sẽ gặp đại nạn, sao có thể nghĩ đến, sau khi Lâm sư huynh bế quan đi ra, chỉ trong vài phút ngắn ngủi đã giết chết hai vị cường giả của Nhật Chiếu tông, một người trong đó còn là Thẩm Phán của Thiên Tông điện nữa.

Bọn họ cảm nhận được khí thế mênh mông bạo phát ra từ trên người Lâm Phàm.

- Lâm sư huynh vô địch ...

Các đệ tử triệt để sôi trào. Đây chính là cảnh tượng mà bọn họ chưa từng dám tưởng tượng.

Ếch xanh đã sớm trợn tròn mắt tựa như là thấy quỷ. Lúc này mới qua bao lâu, tu vi của kẻ liều mạng đã tăng lên tới mức độ này. Làm

sao có thể, chuyện này sao có thể xảy ra.

Cho dù là những tuyệt thế thiên kiêu, những người có thể xưng tu luyện cực kỳ nhanh chóng ở thế giới kia của nó cũng mẹ nó không có quá phận như thế.

Xong đời, thực tình xong đời ếch rồi.

Dựa theo tốc độ tu luyện của kẻ liều mạng này, chỉ sợ chuyện kinh khủng nhất sẽ phát sinh.

Đến lúc đó, nó muốn tự do thật sự là rất khó khăn.

- Thương Ngộ Đạo, ngươi thấy như thế nào? Còn có bốn Thẩm Phán, phải chăng để bọn họ cùng nhau ra tay. Bán Thần cảnh đã nói thì nên làm, nếu không sẽ ảnh hưởng đến uy danh của ngươi đó.

Thiên Tu hỏi. Ông cũng kinh ngạc vì thực lực của Lâm Phàm. Bởi vì chính ông cũng không biết rốt cuộc là Lâm Phàm tu luyện như thế nào, vậy mà tăng lên tới tình trạng như thế. Chẳng lẽ trước kia đồ đệ của mình một mực giả heo ăn thịt hổ với mình hay sao?

Nếu là như thế, kẻ làm lão sư như ông cũng rất mất mặt.

- Được rôi. Các ngươi không ra tay thì ta tới.

Bây giờ, Lâm Phàm cũng muốn thử thực lực cực hạn của bản thân một lần. Bởi vì sau khi đột phá, hắn vẫn chưa hiểu rõ được thực lực của bản thân.

- Lâm Phàm, sao ngươi dám giết Thẩm Phán của Thiên Tông điện ta. Tội của ngươi không thể tha thứ được. Hãy mau đền tội đi.

Uỳnh!

Thẩm Phán Ni Ma tức giận quát. Ba loại pháp tắc từ hư không rơi xuống, đan vào một chỗ, hình thành một bàn tay khổng lồ có uy thế kinh khủng, nhanh chóng đánh về phía Lâm Phàm.

Hiển nhiên Thẩm Phán Ni Ma chính là cường giả lĩnh ngộ ba loại Pháp Tắc.

Chỉ là... ba loại hơi có vẻ không đủ.

Năm ngón tay nắm lại thành quyền, hào quang óng ánh bao phủ nắm tay. Sau đó, hắn đấm ra một quyền, Lực Lượng Pháp Tắc điên cuồng gào thét mà ra.

- Vỡ nát!

Ầm!

Quyền kình cường hãn đột nhiên khuếch tán, hình thành uy thế khủng bố đến mức Lâm Phàm cũng không ngờ.

- Làm sao có thể.

Thẩm Phán Ni Ma trợn to mắt. Ba loại Pháp Tắc xen lẫn cùng nhau vậy mà bị một quyền chỉ có Lực Lượng Pháp Tắc này đánh nát .

Phốc phốc!

Sau khi phá tan bàn tay do Thẩm Phán Ni Ma ngưng tụ, quyền kình vẫn còn dư lực và hóa thành cột sáng, nhanh chóng xuyên qua thân thể của hắn. Thẩm Phán Ni Ma khom người, phun ra một búng máu tươi lớn. Lúc cúi đầu nhìn xuống, hắn chỉ thấy chỗ lồng ngực của mình xuất hiện một lỗ máu, xuyên thấu thân thể.

Trong cơ thể còn có một loại sức mạnh phá hủy hết thảy.

Cuối cùng, khí tức đứt gãy, thân thể mềm yếu rơi xuống.

- Không thể nào, ta lại mạnh như vậy hay sao?

Lâm Phàm cảm thán. Đúng là chiêu này có chút ngoài ý muốn của hắn.

Chỉ là như vậy để hắn rất đau đầu. Trước khi đột phá, hắn đã tự mãn đến mức nhất định, sau khi đột phá lại càng tự mãn hơn. Bây giờ, hắn rất muốn tìm người có thể giáo huấn hắn một trận, dù cho chỉ là một, hai chiêu cũng được.

Thẩm Phán Tuyên Vũ, Thẩm Phán Thái Nhật, Thẩm Phán Thấp Bà đều biến sắc. Bọn họ không ngờ chỉ trong chớp mắt ngắn ngủi, hai Thẩm Phán đã bị đối phương đánh chết.

- Không đánh...

Thẩm Phán Thái Nhật lui ra phía sau, mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Thực lực của hắn, còn không bằng Thẩm Phán Ni Ma. Thế nhưng mà ngay cả Thẩm Phán Ni Ma đều đã chết, hắn sao còn dám đánh với Lâm Phàm.

Chương 358: Phi! Đồ rác rưởi

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

- Không đánh sao?

Lâm Phàm ngây người, sau đó lắc đầu.

- Không được, ta đang đánh sướng tay. Các ngươi không đánh sẽ khiến cho ta cảm giác chán đó. Tới đây đi.

- Để ta có thể cảm thụ rõ ràng thực lực của ta đã đạt đến mức độ nào đi.

- Ha ha ha!

Nói xong, hắn điên cuồng cười to. Đây chính là cảm giác khi có được sức mạnh. Lúc trước, hắn một mực truy tìm sức mạnh, nhưng bây giờ sức mạnh cứ tới dột nhiên như vậy để hắn không hiểu thấu.

- À. Đúng rồi. Trước khi làm thịt các ngươi, ta còn phải làm một chuyện rất trọng yếu đã.

Hắn đã quên mất rằng mặc dù cảnh giới đột phá nhưng Lực Lượng Chi Tâm còn không có tấn thăng.

- Lực Lượng Pháp Tắc hãy tới đây đi.

Kêu to một tiếng. Thiên địa hư không nứt ra, vòng xoáy hiển hiện. Ở dưới sự áp chế của thiên địa chi lực, Lực Lượng Pháp Tắc mênh mông lao xuống, hình thành một cột sáng bao phủ Lâm Phàm lại.

Ầm! Ầm! Ầm!

Âm thanh khi Lực Lượng Chi Tâm nhảy lên lộ vẻ nặng nề, thậm chí là ngột ngạt.

Lốp bốp!

Có sấm sét quấn quanh người. Sau đó, bộp một tiếng, sấm sét nổ tung rồi tiêu tán.

Mười ngón nắm chặt, vang tiếng kẽo kẹt. Hắn cũng không ngờ Thất Thần Thiên Pháp vậy mà có thể đẩy bản thân lên tầng thứ này.

Quả nhiên, pháp môn tu luyện của Ngũ Hành Nghịch Thần bị thiếu thốn là bởi vì một tầng cuối cùng này thật quá bá đạo, thậm chí có thể nói là không nên tồn tại trên đời này.

- Đỉnh phong sao? Không... Ta còn không có đạt đến cực hạn.

Lâm Phàm phiêu phù ở trong hư không, lẩm bẩm một mình. Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, lời này cũng không giả. Khi tự nhận mình sắp lâm vào tuyệt cảnh thì hắn lại nhận ra con đường phía trước xuất hiện biến hóa.

Một tấm Thẻ Max Cấp đã cứu vớt tôn nghiêm của hắn.

Thẩm Phán Tuyên Vũ run như cầy sấy. Hắn không ngờ kẻ này vậy mà cường hãn như thế.

Hắn thầm thề ở trong lòng rằng nếu như có thể còn sống trở về, nhất định phải đập chết Phán Quyết Thiên Dương.

Thiên Cương cảnh tầng năm? Tầng sáu?

Hoàn toàn chính là gạt người. Thực lực của kẻ này rõ ràng là đã siêu việt Thiên Cương cảnh tầng chín.

Đáng giận!

Phán Quyết Thiên Dương nhất định là phản đồ, muốn để bọn họ đi tìm cái chết.

Mà lúc này, ở Thiên Tông điện, sau khi nói hết mọi chuyện, tâm tình của Phán Quyết Thiên Dương không tệ. Mặc dù lần này hắn cũng bị trừng phạt nhưng cũng đã được các đại nhân khoan dung, không cần phải lo nghĩ về chuyện này nữa. Đột nhiên, không biết vì sao, trái tim của hắn đập nhanh hơn bình thường. Hắn luôn cảm giác có việc gì đó muốn phát sinh.

- Dừng tay.

Thương Ngộ Đạo âm trầm mở miệng. Hắn không ngờ kẻ này lại

có thực lực cường hãn đến như vậy. Đồng thời khi nhìn về phía Thiên Tu, trong mắt của hắn cũng có lửa giận.

Lúc trước tranh luận nửa ngày, nguyên lai là lão thất phu này đang giả heo ăn thịt hổ.

Cái gì mà đồ đệ của ta có tu vi thấp, năm Thẩm Phán ra tay là để hắn chịu chết. Rõ ràng chính là đang lừa người. Thực lực thế này hoàn toàn chính là để Thẩm Phán đi chịu chết.

- Ngươi nhìn ta làm gì? Lão phu cũng không biết.

Thiên Tu hoàn toàn không chịu trách nhiệm nói. Thực sự thì đúng là ông cũng không biết được tu vi của đồ đệ đã tăng lên tới cảnh giới cỡ này.

Thật muốn nói, ông cũng là người bị hại có được hay không.

Nhưng không biết vì sao, tâm tình lúc này của ông là cực kỳ thoải mái, thật sảng khoái.

Không hổ là đồ đệ của lão phu, thông qua sự dạy bảo của lão phu, tu vi có thể nói là tiến bộ thần tốc.

Nếu trên đời có xưng hào Danh Sư, ngoài ta còn ai dám nhận nữa.

- Dừng tay? Đây chính là chuyện không thể nào.

Lâm Phàm cười. Trong nháy mắt, hắn lại tiếp tục đánh về phía một Thẩm Phán khác. 9,000 điểm tích lũy, nói dừng tay là dừng tay, chẳng lẽ người này nghĩ mình là kẻ ngốc hay sao.

- Càn rỡ.

Thương Ngộ Đạo giận dữ nói. Hắn là Bán Thần cảnh, thế gian chi thần, không ngờ kẻ này dám ngỗ nghịch hắn, đơn giản không thể tha thứ.

- Thương Ngộ Đạo, ngươi dám.

Thiên Tu không ngờ Thương Ngộ Đạo dám can đảm ra tay nên hơi luống cuống. Nhưng lúc ông muốn ra tay ngăn cản thì bên tai vang lên tiếng nói.

- Lão sư, người đừng động.

Lâm Phàm dừng tay. Hắn cảm giác được có uy thế bao phủ hắn. Đây là lĩnh vực của Bán Thần cảnh sao? Lấy thần uy của bản thân áp chế hành động của người khác, qua đó không cần ra tay thì đối phương đã mất đi năng lực chiến đấu.

Chỉ là... rất đáng tiếc, thần uy không có nửa điểm tác dụng với hắn.

- Cường giả Bán Thần cảnh sao? Tốt. Để ta nhìn xem, Bán Thần cảnh rốt cuộc mạnh cỡ nào.

Hiện tại, hắn đã tự mãn đến cực hạn, căn bản không biết nên như thế nào mới có thể ức chế loại cảm giác này.

Tự mãn khiến cho người ta mê thất, thân là một người xuyên không, hắn sao có thể không rõ đạo lý này được.

Nhưng mẹ nó, ít nhất phải có người có năng lực đè cảm giác tự mãn trong lòng hắn xuống mới được.

Khi nhìn về phía Lâm Phàm, trong ánh mắt của Thương Ngộ Đạo có sát ý lấp lóe. Đồ đệ của Thiên Tu có thực lực cường hãn như thế, là một uy hiếp tiềm ẩn với hắn cũng như Thiên Tông điện.

Kẻ này có thể thành tựu Bán Thần cảnh là chuyện mà tất cả tông môn đều không muốn nhìn thấy.

Nhưng hắn cũng là đồ đệ của Thiên Tu, cho nên không thể giết, chỉ có thể phế đi.

Một chưởng của Bán Thần cảnh có uy thế phi phàm, có được sức mạnh thần bí mà Thiên Cương cảnh không thể có. Loại sức mạnh này tràn ngập thần tính, vô cùng mênh mông, cao hơn hết thảy.

- Đồ nhi, có cần lão sư giúp một tay hay không?

Thiên Tu hỏi. Mặc dù Lâm Phàm đã bảo ông đừng ra tay nhưng do trong lòng lo lắng cho nên ông vẫn hỏi lại lần nữa cho chắc ăn.

- Lão sư, không cần đâu.

Hiện tại, Lâm Phàm rất muốn cảm thụ Bán Thần cảnh mạnh bao nhiêu. Thậm chí, hắn muốn cho cường giả Bán Thần cảnh giáo dục hắn làm người. Đây là chuyện mà dù nằm mộng hắn cũng muốn gặp phải.

Đệ tử Viêm Hoa tông ở xung quanh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Ở trong không trung, một chưởng kia tản ra uy thế kinh khủng. Cho dù đứng nhìn ở đằng xa thì bọn họ cũng vẫn cảm thấy sợ hãi.

Thiên Tu vung tay, phong tỏa khí tức. Uy thế của Bán Thần cảnh kinh khủng cỡ nào, đệ tử tầm thường khó có thể chịu đựng, cho dù là cường giả Thiên Cương cảnh cũng khó có thể ngăn cản.

- Ha ha ha!

Lâm Phàm cười to rồi phóng tới chỗ bàn tay. Đôi mắt vẫn nhắm chặt, không có mở ra.

- Vậy để bản phong chủ nhìn xem, Bán Thần cảnh mạnh cỡ nào.

Thẩm Phán Tuyên Vũ mừng thầm. Thương Bán Thần đã ra tay, kẻ này chính là lấy trứng chọi đá, tự tìm đường chết. Trong lòng của hắn lúc này đang mong Thương Bán Thần giết chết Lâm Phàm để máu nhuộm Viêm Hoa tông.

Thẩm Phán Thái Nhật, Thẩm Phán Thấp Bà tránh ra thật xa. Bọn họ không thể thừa nhận Bán Thần cảnh uy thế, thậm chí không muốn dính líu vào.

Bọn họ đang tiếc nuối cho Thẩm Phán Sâm Mông và Thẩm Phán Ni Ma. Hai người bọn họ còn chưa có thi triển toàn bộ thực lực thì đã bị Lâm Phàm giết chết.

- Lâm Phàm cố lên.

Mười ngón tay của Huyền Thanh nắm chặt, gân xanh đều lộ ra.

Lạch cạch!

Vương Thánh Khang đập vào cái ót của hắn và giận giữ nói:

- Hắn là cừu nhân của chúng ta, ngươi cổ vũ làm cái gì? Ngươi ngốc à?

Huyền Thanh lắc đầu, nói

- Hắn không thể chết, nếu không Vân sư huynh biết tìm ai để báo thù đây.

Vương Thánh Khang trầm mặc một lát, cảm giác Huyền Thanh nói cũng có đạo lý. - Vậy thì hãy cổ vũ hắn đừng chết.

Trong tông môn, vô số đệ tử nhìn lên hư không, nắm chặt nắm

đấm. Bọn họ đang lo lắng. Lâm sư huynh đối bọn họ không tệ. Mặc kệ Lâm sư huynh ở bên ngoài làm cái gì, nhưng ở trong mắt bọn họ, Lâm sư huynh là một người sư huynh tốt, một vị phong chủ tốt.

- Ca ca cố lên.

Tần Sơn nắm Ếch xanh thật chặt, bởi vì quá mức lo lắng cho nên bóp có hơi chặt.

- Đồ ngu này, buông bản oa ra.

Bị Tần Sơn bóp chặt, Ếch xanh sắp cảm giác mình sắp phun hết cả nội tạng ra, nhưng dù vậy, nó cũng nhìn về phía hư không, mong chờ kết quả sau cùng.

Một cột sáng, phóng lên tận trời, trong nháy mắt phá diệt.

Ầm!

Một bóng người nhanh chóng bị một chưởng trấn áp.

Bại!

Tất cả mọi người không dám tin tưởng, Lâm sư huynh bị đánh bại, hơn nữa còn bị đánh bại dễ dàng như vậy.

Cường giả Bán Thần cảnh thật sự cường đại như thế sao?

- Đồ nhi...

Thiên Tu kinh hãi, muốn xông tới. Đồng thời, trong lòng ông cũng cảm thấy hối hận, vì sao ông nhất định phải nghe theo lời nói của đồ đệ. Người chưa đột phá Bán Thần cảnh, làm sao có thể là đối thủ của Bán Thần cảnh.

- Không biết tự lượng sức mình.

Thương Ngộ Đạo hừ lạnh một tiếng. Dù Lâm Phàm rất mạnh nhưng không đột phá Bán Thần cảnh thì cuối cùng vẫn chỉ là sâu kiến.

- Tốt!

Ba Thẩm Phán còn sót lại phấn chấn hô to, rốt cục kẻ này đã bị trấn áp.

Đột nhiên!

Một tiếng cười cuồng vọng truyền đến.

- Ha ha ha ha! Thú vị.

Chỉ thấy một bóng người bay lên.

Lâm Phàm vặn vẹo cổ vang lên tiếng kẽo kẹt

- Một chưởng này rất mạnh, đã khiến cho ta có cảm giác đau nhưng chiến đấu chân chính bây giờ mới bắt đầu.

Vừa dứt lời, hắn hóa thành một vệt sáng phóng lên trời, đánh về phía Thương Bán Ngộ Đạo.

Thương Ngộ Đạo híp mắt. Hắn không ngờ kẻ này lại chịu đòn giỏi như vậy, trực tiếp chịu một chưởng của hắn mà không có việc gì. Nhưng lần này, hắn sẽ không nhẹ tay nữa.

Năm ngón tay của Lâm Phàm nắm lại thành quyền và nhanh chóng đánh tới. Mà Thương Ngộ Đạo thì thu liễm hết thảy hào quang, và vung quyền đánh tới. Hắn chuẩn bị dùng một quyền đánh gãy cánh tay của kẻ này.

Hư không chấn động rồi vỡ nát. Hai nắm đấm sáng chói, dần dần đập đến cùng một chỗ.

Ầm!

Lấy hai người làm trung tâm, sóng trùng kích mạnh mẽ nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh.

- Tiểu tử, ngươi thật quá càn rỡ. Ngươi mãi mãi cũng sẽ không biết được sự khủng bố của cường giả Bán Thần cảnh.

Hiển nhiên, một quyền của Thương Ngộ Đạo đang nghiền ép Lâm Phàm. Hơn nữa trong cơ thể của hắn còn có một sức mạnh khổng lồ muốn bộc phát ra.

Lâm Phàm cảm nhận được áp lực cực lớn, nhưng mặt không kinh hãi, ngược lại là giống như mọi việc vẫn diễn ra trong dự liệu của hắn.

Không gian xung quanh chỗ nắm đấm của hai người va chạm có sức mạnh đang oanh kích, chỉ là Lâm Phàm kém hơn một chút.

- Ta càn rỡ sao? Ta sợ ngươi là nghĩ nhiều.

Lúc này, Lâm Phàm chậm rãi mở hai mắt đang nhắm ra. Khi đôi mắt này mở ra, thiên địa đều giống như là bị bao phủ bởi hai màu đen và đỏ.

- Đến, đến đây nào, để ta triệt để cuồng loạn một lần.

Uỳnh!

Tóc đen đột nhiên triệt để bay múa giống như là những con rồng đen kịt đang sôi trào, đang gầm thét. Đồng thời, mấy vệt sáng bay múa chung quanh thân thể của Lâm Phàm, tốc độ nhanh chóng, đạt đến cực hạn.

- Con mắt này!

Ở trong mắt của Thương Ngộ Đạo, hai con ngươi của Lâm Phàm vậy mà hiện ra hai màu đen đỏ, còn có một loại khí tức hỗn loạn, cuồng bạo bạo phát ra.

- Bán Thần cảnh thì làm sao? Hôm nay, lão tử muốn đánh cả Bán Thần cảnh.

Lâm Phàm chợt quát một tiếng. Trận văn thần bí trên thân thể lóe ra hào quang chói sáng.

Ngũ Hành Nghịch Thần.

Giờ khắc này, hắn mới thật sự thi triển Ngũ Hành Nghịch Thần. Còn lúc trước chỉ là trạng thái còn không có bộc phát. Cho dù lão sư cũng tuyệt không biết đây là cái gì, dù sao tầng cuối cùng này đã thất truyền.

- Loạn quyền đánh chết lão sư phó.

Không có bất kỳ chiêu thức gì chỉ có nắm đấm cuồng bạo nhất đánh tới.

- Sao lại thế này.

Thương Ngộ Đạo kinh hãi. Hắn không ngờ thực lực của kẻ này lại đột nhiên tăng vọt, thậm chí để hắn có cảm giác mặc dù cảnh giới chưa tới nhưng sức mạnh của Lâm Phàm đã đạt đến cấp độ Bán Thần cảnh.

Đây chính là tình huống chưa bao giờ có.

Mà chính ở lúc hắn phân tâm, vô số nắm đấm phá vỡ không gian,

phá vỡ hết thảy, đánh về phía hắn.

Ầm!

Lâm Phàm triệt để cuồng bạo. Ngũ Hành Nghịch Thần triệt để bạo phát ra, nắm đấm như là hạt mưa đánh vào trên người Thương Ngộ Đạo. Tốc độ nhanh đến mức hắn đã thấy không rõ.

- Bán Thần cảnh, là Bán Thần cảnh thì làm sao? Bây giờ, lão tử sẽ cho ngươi cảm thụ sức mạnh phẫn nộ của ta là kinh khủng cỡ nào.

Lập tức, Lâm Phàm nắm hai bàn tay lại và nhanh chóng đập xuống. Phịch một tiếng, Thương Ngộ Đạo bị đập bay xuống mặt đất, tạo thành chấn động to lớn.

Lâm Phàm phiêu phù trên không trung, bễ nghễ nhìn xuống phía dưới.

- Bán Thần cảnh là thế này sao? Phi! Đồ rác rưởi đứng lên. Những kẻ xem thường sức mạnh sẽ có kết quả thế này.

- Ha ha ha! Tốt. Rất tốt. Không ngờ trên đời lại có kẻ quái thai như ngươi.

Trong hố sâu, thanh âm của Thương Ngộ Đạo truyền đến.

Lúc này, ở hiện trường, mặc kệ là Thiên Tu, ba Thẩm Phán hay là các đệ tử, toàn bộ đều choáng váng.

Bọn họ không phải choáng váng vì Thương Ngộ Đạo bị người đánh mà là choáng váng vì Lâm Phàm vậy mà có thể đánh Bán Thần cảnh.

Mặc dù không hề tạo thành tổn thương gì với Bán Thần cảnh, nhưng chuyện này cũng đã để bọn họ có cảm giác hoảng sợ.

Chương 359: Ta chỉ khát vọng được người đánh chết

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nguồn: TruyenYY

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Thương Ngộ Đạo bay lên từ trong hố sâu, áo bào rung động. Một loại khí tức vô hình lưu chuyển quanh người. Đây có lẽ chính là lĩnh vực của Bán Thần cảnh.

Đột nhiên, khóe mắt có máu tươi chảy xuôi, dọc theo gương mặt, lăn xuống đến cái cằm. Một giọt máu tươi của Bán Thần cảnh ẩn chứa sức mạnh mênh mông rơi xuống phía dưới.

- Vừa rồi chỉ là ta chơi đùa với ngươi mà thôi. Nếu như người bị đánh chết đơn giản như vậy thì sẽ khiến cho bản phong chủ cảm thấy thật đáng tiếc đó.

Lâm Phàm lên tiếng.

Nụ cười điên cuồng còn có sương mù màu đen bay ra từ đỉnh đầu.Trận văn lạc ấn trên thân thể tỏa ra ánh sáng nhạt.

Lâm Phàm vung cánh tay đánh vỡ hư không, sau đó bễ nghễ mà càn rỡ ngoắc ngón tay.

- Ngươi chớ nói nhảm nữa, mau tới đánh ta!

Hiện tại, hắn đã tự mãn đến cực hạn. Sức mạnh trong cơ thể để hắn khó mà áp chế kiêu ngạo cùng tự mãn ở trong lòng nữa. Bây giờ, hắn có cảm giác mình chính là thiên hạ đệ nhất, trên thế gian không có người nào có thể ngăn cản bước chân của hắn.

Hắn đang rất cần người khác hung hăng nện chết hắn, đánh nổ hắn, thậm chí chà đạp cũng được, chỉ cầu có thể hủy diệt phần kiêu ngạo này.

Thương Ngộ Đạo cười lạnh. Đột nhiên, hắn ngẩng đầu, thân thể

hơi run rẩy, đôi mắt phát sinh biến hóa, không còn là con mắt phổ thông mà là một hai con ngươi tràn ngập thần tính, tựa như là vạn vật trên thế gian đều là giun dế, tất cả đều ở trong sự chưởng khống của hắn.

- Ngươi cho rằng thực lực của ngươi đủ để chống lại Bán Thần cảnh hay sao? Thật sự là quá vô tri.

Thần âm cuồn cuộn vang lên. Thương Ngộ Đạo đã bị Lâm Phàm làm cho tức giận. Hắn là Bán Thần cảnh, chiến lực cao cấp nhất ở trên thế gian.

Xoạt xoạt!

Thân thể của Thương Ngộ Đạo phát sinh biến hóa. Làn da giống như vỡ ra vậy, trong cái khe có quang mang lưu chuyển.

Bán Thần cảnh không còn là người mà là thần. Thân thể cũng đã chuyển hóa thành Bán Thần Thể, tới gần Thần Thể chân chính

Hư không chấn động. Có pháp tắc còn có sức mạnh huyền diệu từ trên trời giáng xuống. Có lẽ đó chính là sức mạnh của thần.

Một cột sáng xuất hiện, bao phủ Thương Ngộ Đạo. Ở trong cột sáng kia, sức mạnh của Thương Ngộ Đạo tăng vọt, phảng phất đạt đến một loại cực hạn nào đó.

- Đồ nhi, ngươi đến cùng được hay không?

Thiên Tu hỏi thăm. Thương Ngộ Đạo đã nghiêm túc, bắt đầu thi triển chiến lực chân chính của Bán Thần cảnh. Sức mạnh ở cấp độ này đã không phải là thứ mà người bình thường có khả năng tưởng tượng, cũng không phải là thứ mà Thiên Cương cảnh có khả năng chống lại.

Ông đã minh bạch, đồ đệ của mình có thực lực rất mạnh, cường hãn tới trình độ gần Bán Thần cảnh, siêu việt tất cả Thiên Cương cảnh.

Thiên phú bực này để ông cảm thấy hưng phấn đến run rẩy. Sau trăm năm, rốt cục Viêm Hoa tông lại có khả năng xuất hiện một vị cường giả Bán Thần cảnh.

Đây chính là ông trời phân ưu cho hắn.

- Lão sư, nam nhân không thể nói không được.

Lâm Phàm cười. Tóc đen như rồng bay múa một cách cuồng loạn. Tư thế uy hiếp thiên địa kia khắc sâu vào trong mắt của tất cả mọi người.

Vương Phù kinh hãi, thậm chí sùng bái.

- Đây chính là Lâm sư huynh, thật thật mạnh, thật mạnh...

Hắn tự nhận là mình có thiên phú đỉnh cấp, tốc độ tu hành cực nhanh nhưng nếu so sánh cùng Lâm sư huynh, hắn lại thấy chênh lệch nhiều lắm.

Chỗ sâu trong tông môn, tông chủ cùng các trưởng lão đỉnh tiêm đều không thể duy trì bộ dáng thản nhiên như lúc trước. Hiện tại, tất cả đều há to miệng, mở to hai mắt như thấy quỷ, không dám tin tưởng. Bọn họ khó có thể tưởng tượng Lâm Phàm đã có thể trưởng thành đến độ cao như thế.

Bọn họ rất muốn biết là Lâm Phàm đã tu luyện như thế nào, cho dù là hạng người yêu nghiệt cực kỳ cũng không thể tu luyện nhanh như vậy đi.

Thiên Tu cũng muốn nhìn xem đồ đệ của mình có thực lực đến cấp độ nào nhưng bây giờ ông còn phải lo việc khác. Phong ấn bảo vệ Viêm Hoa tông còn chưa đủ mạnh, lấy uy thế của Bán Thần cảnh, dù chỉ thẩm thấu ra một chút thì đệ tử bình thường cũng khó có thể ngăn cản.

Bàn tay khẽ động, rất nhiều loại trận pháp hiển hiện, phong tỏa hiện trường. Việc ông làm xem như tạo cho hai người một chỗ đặc thù để chiến đấu. Mặc dù ánh mắt vẫn có thể nhìn thấy nhưng không gian xung quanh hai người lại đã sớm tách rời thiên địa này. Cho dù hai người chiến đến thiên băng địa liệt thì cũng tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến Viêm Hoa tông.

- Đồ nhi, nếu lần này ngươi có thể trấn áp Bán Thần cảnh, vậy thì con đường sau này, vi sư cũng có người bồi.

Thiên Tu đang mong đợi. Ông thật sự rất muốn nhìn thấy đồ đệ trấn áp Bán Thần cảnh.

Lúc này, Thương Ngộ Đạo đã thu liễm khí tức lại nhưng dường như là có một loại khí tức càng thêm huyền diệu bao phủ quanh người hắn. Chỉ mới đưa mắt nhìn qua là hư không đã sụp đổ, uy thế cỡ này chính là Bán Thần cảnh.

- Ha ha ha! Thú vị. Quả thật là thú vị. Như vậy bản phong chủ cũng sẽ không nói nhảm cùng ngươi nữa. Hôm nay, hãy để ta xem một chút, Bán Thần cảnh đến cùng là thứ đồ gì.

- A!

Một tiếng gào thét điên cuồng vang lên.

Một ngọn lửa nóng bỏng nhanh chóng thiêu đốt bản thân. Tóc dài như rồng dựng thẳng đứng lên. (Siêu Xayda biến hình)

Từ trong cơ thể, một sức mạnh cuồng bạo nhất bạo phát ra.

Ầm ầm!

Bầu trời bị mây đen bao trùm. Ở trên đỉnh đầu của hắn có vòng xoáy bao phủ, trong đó có sấm sét du tẩu.

Lốp bốp!

Hơn mười dặm xung quanh có sấm sét giáng xuống. Trong chốc lát, không gian xung quanh giống như hóa thành địa ngục bằng sấm sét vậy.

Con ngươi của Lâm Phàm đột nhiên co vào. Quang mang đỏ thẫm ở trong mắt càng thêm rõ ràng, trận văn trên thân thể tản ra quang mang sáng chói mà kinh khủng.

- Nếu như ngươi đã nghiêm túc, vậy thì ta cũng phải nghiêm túc mới được. Hy vọng Bán Thần cảnh như ngươi đừng khiến cho ta thất vọng. Nếu không ta sẽ hủy diệt Thiên Tông điện của ngươi.

Sinh mệnh không ngừng bị thiêu đốt. Nếu là người bình thường thì có lẽ trong nháy mắt, sinh mệnh sẽ bị tiêu hao bằng sạch nhưng Lâm Phàm thì khác. Nhờ có Bất Tử Thân, hắn không thể bị tiêu hao hết được. Ở dưới tình huống sinh mệnh vô hạn, tất cả đều không phải là vấn đề.

Bán Thần cảnh là cấp độ siêu việt Thiên Cương cảnh. Cho dù Thiên Cương cảnh đỉnh phong gặp được Bán Thần cảnh yếu nhất thì cũng có thể bị đối phương nghiền ép đến chết.

Chênh lệch cảnh giới cỡ này quá cách biệt. Mặc dù chỉ là một bước nhưng cũng giống như là trời và đất vậy, không có cách nào để so sánh.

- Cái này...

Thiên Tu ngây người. Ông có thể cảm giác được sức mạnh trong cơ thể của đồ đệ là kinh khngr cỡ nào. Loại sức mạnh này không nên xuất hiện ở trên người của một Thiên Cương cảnh. Nhưng bây giờ, đồ đệ của mình lại có thể lấy sức mạnh thuần túy nhất đánh vỡ tất cả trở ngại, thậm chí vượt qua một bước vốn dĩ không thể vượt qua này.

Rốt cuộc là tiểu tử này đã tích lũy bao nhiêu sức mạnh.

Ông đã không dám tưởng tượng.

Đột nhiên, ông nghĩ đến việc đồ đệ của mình chỉ lĩnh ngộ Lực Lượng Pháp Tắc, chẳng lẽ cũng là bởi vì chuyện này hay sao?

Chỉ là chuyện này sao có thể xảy ra? Thiên Cương cảnh lĩnh ngộ pháp tắc luôn có hạn độ nhất định, tuyệt đối không có khả năng lĩnh ngộ vô cùng vô tận.

Có thể sẽ có người nhiều người ít nhưng luôn tồn tại cực hạn nhất định mà.

Ngay khi ông suy nghĩ những điều này thì hai bóng người trong hư không phát sinh biến hóa.

Ầm!

Hai bóng người trong nháy mắt tiêu tán, Lâm Phàm điên cuồng cười to.

- Bán Thần cảnh cũng chỉ như thế mà thôi. Ngươi chú ý một chút, chớ có bị ta đánh chết.

Năm ngón tay nắm lại thành quyền. Sức mạnh thuần túy ngưng tụ tạo thành quầng sáng bọc nắm tay lại. Trong chốc lát, Lâm Phàm xuất hiện ở trước mặt Thương Ngộ Đạo và đấm ra một quyền.

Một quyền này phá vỡ hư không. Uy thế này khiến người ta có cảm giác bất kỳ vật gì ở trước mặt nó đều sẽ bị vỡ nát, cho dù Bán Thần cảnh cũng phải chết.

- Hừ!

Thương Ngộ Đạo hừ lạnh. Một màn sáng xuất hiện ở trước người, phía trên có lạc ấn thần văn. Màn sáng này là thần thông xuất hiện sau khi đột phá Bán Thần cảnh, có sức phòng ngự kinh người. Cho dù bị Thiên Cương cảnh vây đánh, màn sáng này cũng khó có thể

phá vỡ.

Nhưng đột nhiên.

Xoạt xoạt!

Màn sáng xuất hiện vết rạn như là đồ sứ vỡ ra vậy sau đó vỡ nát.

- Làm sao có thể.

Con ngươi của Thương Ngộ Đạo co vào tựa như là không thể tin tưởng được có chuyện như này xảy ra.

- Trên đời này không có chuyện gì là không có khả năng xảy ra cả. Thượng Ngộ Đạo, chiến đấu thì phải chăm chú vào, chớ khinh thường.

Đây vẫn chỉ là quyền thứ nhất mà thôi. Sau đó, hắn nghiêng nửa người về phía sau, co tay vào, sức mạnh ngưng tụ ở trên nắm đấm. Khi nhìn về phía dáng cao ngạo của Thương Ngộ Đạo, hắn cười, sau đó đánh ra một quyền nhưng trong nháy mắt một quyền biến thành vô số huyễn ảnh.

Quyền ảnh lít nha lít nhít. Nhiều đến mức mà Thương Ngộ Đạo cũng không thấy rõ là có bao nhiêu nắm đấm nữa. Hắn chỉ cảm thấy tê dại cả da đầu, không biết rốt cuộc là ai mới có thể ngăn cản một quyền này.

- Loạn quyền đánh chết lão rác rưởi.

Lâm Phàm chợt quát to một tiếng, chiến ý dạt dào. Chiến đấu như vậy mới là điều mà hắn thích nhất. Thậm chí, nội tình trong cơ thể đều đang không ngừng tăng trưởng, chuyện này làm cho hắn càng thêm sảng khoái, làm cho hắn cảm thấy tất cả những việc mình làm đều đáng giá.

Không ngừng mạnh lên là vì cái gì?

Là vì khát vọng mạnh lên hay là hai quả cầu trắng như tuyết (ý chỉ phụ nữ).

Không... Hắn có thể nói, hắn khát vọng được người đánh chết.

Ầm!

Trong hư không, không người nào biết chuyện gì đã xảy ra.Bọn họ chỉ thấy vô số gợn sóng nở rộ trên không trung, khuếch tán ra

chung quanh, hư không liên tục bị đánh vỡ.

Nếu như không phải là Thiên Tu đã ra tay phong tỏa vùng thiên địa này thì trận chiến này sẽ tạo thành ảnh hưởng to lớn mà tổi tệ với Viêm Hoa tông.

Không người có thể thấy rõ nhưng là Thiên Tu lại có thể nhìn thấy.

Đồ đệ bảo bối của mình còn không có lĩnh ngộ được tinh túy của Bán Thần cảnh nhưng lại có thể lấy sức mạnh thay thế tất cả, sức mạnh mênh mông bên trong một quyền đủ để đánh vỡ tất cả.

- Đáng giận.

Lửa giận trong lòng Thương Ngộ Đạo đang bùng cháy. Hắn là Bán Thần cảnh, lại bị sâu kiến chỉ là Thiên Cương cảnh quấn lấy, cận thân vật lộn. Đó căn bản không phải là phong cách chiến đấu của hắn.

Thần uy lại không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì đối với người này cho nên hắn chỉ có thể bị buộc lấy cứng đối cứng với kẻ này.

Đột nhiên!

Sắc mặt của Thương Ngộ Đạo biến đổi rồi hắn nhanh chóng nghiêng người. Một cái chân đột nhiên xuất hiệ, quét ngang khiến cho hư không nổ tung.

- Bán Thần cảnh gì chứ? Cái này mẹ nó cũng có thể là Bán Thần cảnh hay sao? Ý thức chiến đấu thật sự là quá kém.

Ầm!

Cú đá ngang ẩn chứa sức mạnh cuồng bạo nhanh chóng đánh trúng phần bụng của Thương Ngộ Đạo. Sức mạnh bá đạo , cường đại nhất nhanh chóng bộc phát ra.

Thương Ngộ Đạo chỉ cảm thấy muốn phun máu nhưng lại cố nén. Hào quang từ trên thân thể bạo phát ra. Hắn muốn giết chết tên ghê tởm này.

Nhưng ở trên phương diện cận chiến, Lâm Phàm có thể nói là tổ sư của đám người này.

- Nằm xuống cho ta.

Trong chốc lát, Lâm Phàm đột nhiên xuất hiện ở phía trên Thương Ngộ Đạo. Hắn vươn tay nắm lấy tóc của Thương Ngộ Đạo rồi kéo mạnh ra phía sau một phát, sau đó giơ bàn tay lên, vỗ về phía phần bụng của Thương Ngộ Đạo.

Tại thời khắc này, công pháp hay là quyền pháp đều đã không trọng yếu nữa.

Chỉ còn có một loại sức mạnh không thể đỡ kia bạo phát ra.

Ầm!

Ầm!

Một chưởng vỗ xuống rồi lại bị lực trùng kích đánh bật lên, sau đó năm ngón tay nắm lại thành quyền, nhanh chóng đánh xuống.

Liên tục bị trúng hai đòn nặng của Lâm Phàm, Thương Ngộ Đạo nhanh chóng rơi xuống, đánh vào mặt đất. Lực trùng kích cường đại hình thành những hố lớn ở trên mặt đất, xung quanh hố lớn là vô số vết nứt lan ra phía bên ngoài.

- Ai, như thế nào...

Lâm Phàm đứng trong không trung. Đưa mắt nhìn về phía Bán Thần cảnh ở trong hố sâu, tâm tình thật đúng là rất thoải mái, thoải mái đến mức hắn cũng không biết nên nói cái gì.

Giờ phút này.

Tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm khi nhìn về phía bóng người đang lơ lửng trên không trung kia.

Không chỉ là chiến đấu được với Bán Thần cảnh, thậm chí còn hai lần đánh Bán Thần cảnh vào trong hố sâu. Thành tích bực này cực kỳ khủng bố, đã không phải là chuyện con người có thể làm.

Thân thể của Thẩm Phán Tuyên Vũ run rẩy, trên trán mướt mải mồ hôi bởi vì sợ hãi. Hắn không ngờ thực lực của gia hỏa này lại kinh khủng như thế, ngay cả Thương Bán Thần cũng không thể trấn áp kẻ này.

- Thiên Dương, lão tử không chém ngươi thành muôn mảnh, thề không bỏ qua ...

Tất cả tất cả đều là bởi vì tên khốn này, lung tung báo cáo về cảnh giới của đối phương.

Chương 360: Viêm Hoa tông ta tuyệt đối không có hạng người lắm mồm

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

- Gặp quỷ.

Ếch xanh đứng thẳng bằng hai chân sau, ngóng nhìn về phương xa. Trên mặt ếch màu xanh lá có một giọt mồ hôi trong suốt treo lơ lửng. Dù nó có kiến thức rộng rãi nhưng cũng chưa từng gặp qua chuyện gì như thế này.

Thiên Cương cảnh có thể chiến đấu ngang tay với Bán Thần cảnh, chuyện đùa gì vậy.

Cho dù là trong tinh không ở kiếp trước của nó cũng không có Thiên Cương cảnh nào yêu nghiệt như thế.

Phải biết chênh lệch giữa Thiên Cương cảnh cùng Bán Thần cảnh đã không phải là chênh lệch trên sức mạnh mà là chênh lệch đối với việc điều động thiên địa pháp tắc. Hai bên không thể nào so sánh được với nhau.

- Xanh mơn mởn!

Ở sau lưng Ếch xanh, Tần Sơn ngã trên mặt đất, thân thể co quắp, còn lẩm bẩm cái tên Xanh mơn mởn do hắn đặt cho Ếch xanh.

Lúc nãy nó suýt nữa thì bị kẻ ngu đần này bóp nổ phổi, cho nên chỉ có thể ra tay đánh ngất kẻ này.

Nguyên bản lão Hắc chỉ quấn quanh Vô Địch phong, một mực không để ý tình hình chiến đấu của Lâm Phàm và Thương Ngộ Đạo. Là cường giả từ thời thượng cổ, hắn căn bản không có để cường giả Bán Thần cảnh vào trong mắt. Chỉ là hắn cũng chưa từng thấy qua, hoặc nghe qua về chuyện Thiên Cương cảnh có thể chiến đấu ngang hàng với Bán Thần cảnh. Nếu như là nói Thiên Cương cảnh tầng chín

đỉnh phong có thể chiến đấu ngang tay với Bán Thần cảnh có lẽ còn có chút sức thuyết phục.

Nhưng Lâm Phàm chỉ vẻn vẹn là Thiên Cương cảnh tầng tám mà đã có thể chiến đấu không phân cao thấp cùng Bán Thần cảnh. Chuyện này thực sự quá khủng bố.

Dù vị cường giả Bán Thần cảnh này không giỏi về cận chiến nhưng cũng tuyệt không phải là tồn tại mà Thiên Cương cảnh có khả năng đối mặt.

- Nếu như hắn thành tựu Bán Thần cảnh, vậy thì...

Ếch xanh đã không dám tưởng tượng tiếp nữa rồi. Nếu như Lâm Phàm thành tựu Bán Thần cảnh, thọ nguyên tăng vọt thì đến khi nào nó mới có thể tự do đây.

- Thương Bán Thần làm sao vậy? Chẳng lẽ ngươi còn thích cảm giác nằm ngủ trong hố sâu như vậy hay sao? Đứng lên đi! Để ta nhìn xem, ngươi còn có thể chống được bao lâu.

Lâm Phàm lơ lửng trên không, lạnh nhạt nói. Đột nhiên, hai mắt đột nhiên sáng lên. Khóe miệng hơi nhếch lên lộ ra ý cười.

Có thanh âm đá vụn lăn xuống, cũng có người từ trong hố sâu đứng lên.

- Càn rỡ!

Thanh âm ầm ầm vang lên từ hố sâu hình thành sóng âm, đánh thẳng về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm thản nhiên đứng ở trong hư không, cho nên hắn nhanh chóng bị sóng âm bao phủ. Nhưng ngoại trừ việc quần áo hơi chấn động, tóc dài lộn xộn thì không có ảnh hưởng gì cả.

Thương Ngộ Đạo chậm rãi đi lên từ hố sâu hiện lên. Lúc này nhìn trạng thái của hắn không phải là rất tốt, thoáng có chút chật vật, quần áo xộc xệch, tóc tai bù xù.

Lâm Phàm biết lấy thực lực bây giờ của hắn mà muốn đánh chết Bán Thần cảnh thì vẫn còn có chút miễn cưỡng.

Mà hắn cũng đã nhìn ra Thương Ngộ Đạo này không giỏi vật lộn gần ngươi. Đây cũng là chuyện khiến cho hắn cảm thấy có chút đáng tiếc. Con người bây giờ chẳng lẽ cũng không biết vật lộn là việc cực

kỳ sảng khoái hay sao. Thịt cùng thịt va chạm, mồ hôi giao hòa cùng với máu mới là nghệ thuật đẹp nhất.

- Ngươi đã triệt để chọc giận ta.

Lập tức, Thương Ngộ Đạo giơ tay lên. Bàn tay được hào quang óng ánh bao phủ. Sau đó, một lỗ đen đột nhiên xuất hiện ở giữa lòng bàn tay hắn.

- Hắc Uyên Vô Hạn!

Thương Ngộ Đạo hét to làm Lâm Phàm giật mình, đây là muốn thi triển đại chiêu hay sao.

Lỗ đen chuyển động, hư không bị hấp thu, ngay cả pháp tắc cũng khó có thể tránh thoát, toàn bộ bị dung nạp trong đó. Bầu trời đột nhiên đen lại, hư không bị hấp thu dẫn đến hư không dòng lũ triệt để bạo ngược.

- Đúng là muốn thi triển đại chiêu.

Lâm Phàm cười, giơ tay lên. Hư không dòng lũ sao? Hắn cũng có thể khống chế thứ này mà.

Cổ Giới Kim Cương Pháp Thân tăng lên tới tầng thứ sáu thì đã có thủ đoạn ngưng kết hư không, về phần cái đồ chơi Nộ Phật Kim Cương kia hoàn toàn không cách nào xứng đôi với mình cả.

Nếu không phải là hắn cảm thấy môn công pháp này có thể tăng cường thân thể thì cũng lười lĩnh ngộ.

- Ngưng!

Hắn vừa hét lên một tiếng, hư không dòng lũ nguyên bản đang bạo ngược, lập tức ngưng đọng giống như tùy ý bị hắn nắm giữ ở trong lòng bàn tay vậy. Sau đó, Lâm Phàm khẽ động, hư không dòng lũ hình thành nắm đấm to lớn màu đen.

- Thương Ngộ Đạo nếm thử một quyền của ta.

Trong chốc lát, nắm đấm to lớn màu đen đã xông tới trước mặt Thương Ngộ Đạo.

Ầm ầm!

Mặt đất chấn động, một quyền này bộc phát ra quang mang lộng lẫy, hư không dòng lũ nhanh chóng bao trùm Thương Ngộ Đạo.

Chỉ là một quyền này không có một chút tác dụng nào đối với cường giả Bán Thần cảnh cả, khi hư không dòng lũ chạm đến Thương Ngộ Đạo thì nó cũng bị lỗ đen trong bàn tay kia hấp thu.

- Thú vị. Đây là công kích từ xa. Chẳng lẽ cường giả Bán Thần cảnh chỉ biết dạng công kích này hay sao?

Lâm Phàm có chút hiếu kỳ, dù sao hắn cũng chưa thấy qua được mấy Bán Thần cảnh.

Nhưng nếu như Thương Ngộ Đạo không biểu hiện cường thế một chút thì hắn có thể kết luận Thương Ngộ Đạo chính là Bán Thần cảnh yếu nhất mà hắn từng nhìn thấy.

Đột nhiên, từ trên người Thương Ngộ Đạo, một khí tức kinh khủng bạo phát ra. Sau đó, Thương Ngộ Đạo lật bàn tay một cái, lỗ đen chuyển động càng nhanh hơn, lực hút cường đại đến mức khiến cho Lâm Phàm có cảm giác đứng không vững.

Lỗ đen này tựa như là được tạo dựng từ pháp tắc cùng thần lực, muốn thôn phệ tất cả.

Lâm Phàm nhìn lại, trên người Thương Ngộ Đạo có Thôn Phệ Pháp Tắc quấn quanh. Mà Thôn Phệ Pháp Tắc này cường hãn hơn pháp tắc bình thường rất nhiều. Đây chính là biến hóa xảy ra sau khi bước đột phá Bán Thần cảnh hay sao.

Thôn Phệ Pháp Tắc này thật thú vị.

Nhưng dù vậy, hắn cũng không sợ hãi chút nào. Chẳng phải chỉ là một Bán Thần cảnh nho nhỏ thôi sao? Hiện tại, ta đang vô cùng tự mãn, rất muốn có người đánh chết ta. Với ta, thua không đáng sợ, đáng sợ nhất chính là thua không được.

Mà ngay khi Lâm Phàm chuẩn bị ra tay trấn áp thì lại không nghĩ rằng, lỗ đen kia đột nhiên tiêu tán.

Chẳng biết từ lúc nào, Thiên Tu đã xuất hiện ở trước mặt Lâm Phàm. Ông chỉ duỗi tay ra, không hề có chút ba động nào nhưng lỗ đen kia cũng từ từ nhỏ dần, hư không trong đó giống như được phóng thích, một lần nữa trở về thiên địa.

- Tốt rồi. Cả hai đừng đánh nữa.

Thiên Tu lạnh nhạt nói, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm.

- Đồ nhi, cảm giác như thế nào?

- Con chỉ cảm thấy Thương Ngộ Đạo này hơi yếu, đánh không sướng tay.

Lâm Phàm lắc đầu. Hắn cũng không hài lòng với lần chiến đấu này.

Thiên Tu cười, nói:

- Đồ nhi, thực lực của ngươi rất không tệ. Vi sư rất hài lòng.

- Thiên Tu, chuyện giữa ta cùng đồ đệ của ngươi còn không có kết thúc.

Thương Ngộ Đạo giận giữ nói. Hắn vừa mới chuẩn bị trấn áp kẻ này thì lại không nghĩ rằng bị Thiên Tu chặn đường khiến trong lòng của hắn bi phẫn. Nhất là nghe được Lâm Phàm nói mình yếu, hắn làm sao có thể nhịn được.

- Thương Ngộ Đạo, đồ đệ của ta mặc dù trấn áp ngươi hai lần, đánh ngươi đâm xuống mặt đất hai lần nhưng cũng chỉ là Thiên Cương cảnh tầng tám mà thôi. Ta biết trong lòng ngươi không phục, bởi vì ngươi còn có rất nhiều chiêu thức cường đại không có thi triển ra. Nhưng đã không cần thiết, hôm nay, ngươi yếu một bậc, chờ ngày sau, đồ đệ của ta đột phá Bán Thần cảnh, hai người các ngươi lại công bằng chiến một trận đi.

Thiên Tu cố chịu đựng xúc động muốn cười ở trong lòng .

- Đồ nhi, ngươi cho rằng như thế nào?

- Lão sư, con không có vấn đề. Chỉ là đồ đệ sợ tương lai khi con đột phá Bán Thần cảnh, nếu không chú ý liền đập chết Thương Ngộ Đạo này. Đến lúc đó, chẳng phải là ta sẽ trở thành người lấn già, sẽ khiến cho người ta phỉ nhổ sao?

Lâm Phàm lắc đầu, nói. Hắn cảm giác hành vi như thế không phải quá tốt.

- Im ngay.

Lửa giận ở trong lòng Thương Ngộ Đạo bùng lên. Hắn không cam lòng, nói:

- Lão phu còn không có nghiêm túc chiến đấu. Lâm Phàm đến đây, chúng ta tiếp tục so tài.

- Đủ rồi. Thương Ngộ Đạo, lão phu biết trong lòng ngươi không muốn thừa nhận rằng mình không địch lại đồ đệ của ta. Nhưng ngươi cứ yên tâm từ trên xuống dưới, Viêm Hoa tông ta đều không có hạng người lắm mồm, tuyệt đối sẽ không tuyên truyền việc này ra ngoài và tất nhiên sẽ không ảnh hưởng tới danh dự của ngươi. Ngươi có thể yên tâm, không cần liều mạng chứng minh, lão phu vẫn tin tưởng thực lực ngươi.

Thiên Tu chững chạc đàng hoàng an ủi.

Đột nhiên!

Bên trong Viêm Hoa tông lập tức vang lên tiếng hoan hô.

- Lâm sư huynh vô địch, thậm chí ngay cả Bán Thần cảnh đều bị Lâm sư huynh trấn áp. Việc này nếu được truyền ra thì sẽ khiến cho thế nhân chấn kinh đó.

- Không sai. Chúng ta nhất định phải kể việc này cho người khác biết, tuyên truyền uy danh của Lâm sư huynh.

Đệ tử Viêm Hoa tông thật quá mức hưng phấn. Bọn họ không ngờ Lâm sư huynh lại có thể cường hãn như thế.

Chỉ vẻn vẹn lấy tu vi Thiên Cương cảnh tầng tám lại có thể chiến thắng cường giả Bán Thần cảnh, hơn nữa còn hai lần trấn áp cường giả Bán Thần cảnh. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, ai có thể tin tưởng chuyện này.

- Các ngươi...

Thương Ngộ Đạo tức muốn phun máu, nhưng cuối cùng vẫn cố gắng nhịn được.

Đây là khí tiết tuổi già khó giữ được. Hắn không ngờ bản thân sẽ bị đồ đệ của Thiên Tu trấn áp hai lần. Xem tình huống, việc này tuyệt đối không giấu được.

Hắn thừa nhận sức mạnh của kẻ này lớn đến kinh người, mặc dù không có thần vận của Bán Thần cảnh, nhưng chỉ dựa vào sức mạnh cũng có thể làm cho hắn có cảm giác thúc thủ vô sách.

Nhưng hắn chính là Bán Thần cảnh mà, sao có thể thừa nhận chuyện này được. Cho nên chỉ có thể lựa chọn tiếp tục đánh để chứng minh thực lực của bản thân.

- Tốt. Bây giờ, chúng ta nên nói chính sự rồi. Các ngươi muốn bắt bản phong chủ về Thiên Tông điện thẩm vấn?

Lâm Phàm bước lên trước một bước, đưa mắt nhìn về phía ba đại Thẩm Phán rồi cuối cùng dừng lại ở chỗ Thương Ngộ Đạo.

Ba đại Thẩm Phán mặt vàng như màu đất. Mặc dù Thương Ngộ Đạo không có chuyện gì, nhưng theo bọn họ nghĩ, hắn đích thật là đã bại.

Dù sao đối phương cũng chỉ là Thiên Cương cảnh tầng tám mà thôi. Đây chẳng phải là nói, nếu như kẻ này đột phá đến Bán Thần cảnh, thế gian sẽ không ai có thể ngăn cản hắn rồi?

Nếu là lúc trước nghe đối phương hỏi thế, bọn hắn tự nhiên sẽ gật đầu khẳng định, không sai, nhất định phải cùng chúng ta về Thiên Tông điện. Chỉ là hiện tại, ba đại Thẩm Phán lại không dám mở miệng.

Hai Thẩm Phán chết đi để trái tim của bọn họ cảm thấy lạnh lẽo. Nhưng Thương Ngộ Đạo bị trấn áp lại để bọn họ hoảng sợ.

Bây giờ, bọn họ đâu còn dám càn rỡ nói lung tung cái gì.

Lâm Phàm cảm giác còn chưa đủ. Bởi vì không muốn một mực bảo trì trạng thái tự mãn nầy, cho nên hắn nhất định phải tìm được một người hung hăng trấn áp hắn.

Bởi vì chưa từng đi qua Thiên Tông điện, cho nên hắn muốn đi xem.

Hắn muốn nhìn một chút hành vi của Thiên Tông điện đến cùng là cường hãn bực nào, bá đạo bực nào.

Thương Ngộ Đạo nhìn chằm chằm Lâm Phàm với ánh mắt phẫn nộ.

- Làm sao mà cả mấy người các ngươi đều không nói gì vậy? Viêm Hoa tông ta đỉnh thiên lập địa, từ trước tới giờ không trốn tránh bất cứ chuyện gì. Nếu Thiên Tông điện các ngươi đã mời bản phong chủ đi đến nơi đó tiếp nhận thẩm vấn, vậy thì ta sẽ đi cùng các ngươi một chuyến.

- Nhưng các ngươi cần phải nhớ kỹ. Đây là bản phong chủ không muốn khi dễ các ngươi nên mới đi. Còn không lấy thực lực của mấy người các ngươi còn muốn mời ta đi, không thể nghi ngờ là nằm mơ.

Lâm Phàm đứng giữa hư không, thản nhiên nói. Lời nói ẩn chứa khí tức chững chạc, đàng hoàng thẳng vào mây xanh, giống như là có ý mặc dù Viêm Hoa tông tạm thời còn yếu, nhưng khí thế lại không yếu.

- Đồ nhi, ngươi đã muốn đi chứng minh sự trong sạch của mình, vậy vi sư sẽ không ngăn cản ngươi. Thương Ngộ Đạo, ngươi và ta cũng đã mấy chục năm rồi không trò chuyện. Vừa vặn ngươi đang ở đây, vậy thì hãy đến ngọn núi của lão phu sơn trò chuyện chút.

Thiên Tu mở miệng. Mặc dù là lời mời nhưng lại không thể nghi ngờ là không cho cự tuyệt.

Thương Ngộ Đạo cảm giác được khí cơ của Thiên Tu vẫn một mực tập trung vào hắn, trong lòng tức giận, chẳng lẽ là Thiên Tu muốn biến hắn thành con tin hay sao.

Lại còn chết không biết xấu hổ nói là trò chuyện một chút. Quỷ mới muốn đi trò chuyện với ngươi.

Lâm Phàm đi đến trước mặt ba Thẩm Phán, trên mặt lộ ra ý cười.

- Ba vị đi thôi.

- A!

Giờ phút này, ba Thẩm Phán cũng không biết nên nói như thế nào cho phải. Sắc mặt trở nên trắng bệch. Bọn họ hào hứng đến đây là muốn bắt giữ kẻ này và giải về Thiên Tông điện. Nhưng bọn họ thật không nghĩ đến thực lực của kẻ này lại kinh người như thế.

Mặc dù hắn không phải Bán Thần cảnh nhưng lại như Bán Thần cảnh.

Viêm Hoa tông sẽ có hai vị Bán Thần cảnh hay sao?

Tin tức này không thể coi thường được.

Chương 361: Nhanh chứng minh trong sạch của ta

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Trên dưới tông môn đều sôi trào, các đệ tử rất hưng phấn, có loại cảm giác sảng khoái không nói được.

Lâm sư huynh thật quá mạnh, không ngờ có thể trấn áp Bán Thần cảnh.

Chỉ là bọn họ không hiểu vì sao Trưởng lão Thiên Tu muốn ngăn cản, lấy uy thế của Lâm sư huynh, tuyệt đối có thể triệt để trấn áp cường giả Bán Thần cảnh kia.

Bọn họ nghĩ mãi mà không rõ.

Chứng kiến Lâm sư huynh cường đại, trong lòng của các đệ tử của Vô Địch phong như có lửa bùng cháy, đây không phải lửa giận, mà là ngọn lửa của sự hưng phấn, sự tự hào.

Mặc dù không phải là Bán Thần cảnh nhưng lại có năng lực trấn áp Bán Thần cảnh, chuyện này đối với những người gia nhập Vô Địch phong như bọn họ thật sự là may mắn.

Ngọn núi của Thiên Tu.

Thương Ngộ Đạo cảm thấy phẫn nộ, rất không cam lòng. Lần này, hắn bị mất hết thể diện trước mặt đệ tử của Viêm Hoa tông, bị một đệ tử Thiên Cương cảnh tầng tám đánh bay hai lần. Thân là cường giả Bán Thần cảnh, hắn làm sao có thể nhẫn nại.

- Ngươi muốn chết sao?

Lúc này, Thiên Tu mở miệng. Mà câu nói này cũng khiến cho Thương Ngộ Đạo đột nhiên sững sờ.

- Thiên Tu, ngươi có ý gì?

- Còn ý gì nữa, hành động lúc nãy của lão phu chính là vì cứu ngươi đó. Ngươi thật sự cho rằng ngươi là đối thủ của đồ đệ bảo bối của ta hay sao, không nên quá coi trọng mình.

Thiên Tu mặc dù thản nhiên, nhưng trong lời nói lại có loại cảm giác tự hào.

- Hừ. Ta không tin hắn dám giết ta. Huống hồ lão phu còn không có thi triển ra thực lực chân chính của mình.

Thương Ngộ Đạo sao có thể thừa nhận chuyện này. Hắn là Bán Thần cảnh, chân chính Bán Thần cảnh, bị đệ tử chỉ có tu vi là Thiên Cương cảnh trấn áp, còn không làm trò hề cho thiên hạ, trở thành trò cười cho người khác hay sao.

Thiên Tu nâng chén trà lên, nhẹ nhàng nhấp một hớp.

- Ngươi không tin sao? Nếu như đồ đệ này của lão phu không dám giết ngươi, vậy lão phu cũng không cần bận bịu đến bận bịu đi. Nếu ngươi còn không tin thì có thể đi thử một lần.

Thương Ngộ Đạo nín hơi, cuối cùng cầm chén trà lên uống một hơi cạn sạch.

- Thiên Tu, rốt cuộc là ngươi làm như thế nào mà dạy dỗ được đệ tử bực này.

Thiên Tu cười không nói, vuốt râu .

- Chuyện này chỉ có thể hiểu mà không thể diễn đạt được bằng lời được. Ngươi chỉ cần nhớ lão phu là ai? Đồ nhi mà ta dạy dỗ há có thể kém? Không bao lâu nữa, đồ đệ này của lão phu thành tựu Bán Thần cảnh, đó chính là lúc nhật nguyệt chuyển đổi.

- Ngươi...

Ngón tay của Thương Ngộ Đạo run lên. Hắn luôn cảm giác trong lòng của Thiên Tu có chấp niệm tồn tại.

- Ngươi đến cùng là muốn nói cái gì?

- Ta muốn nói cái gì, trong lòng ngươi còn không hiểu hay sao? Ngươi là con rơi của Thánh Đường tông. Năm đó, vì tông môn đại vị, Thánh Chủ bây giờ đã lừa ngươi một vố quá thảm rồi. Nếu như nói ngươi không cảm thấy không cam lòng, lão phu không tin.

Thiên Tu không nói thêm gì. Hắn vẫn ghi nhớ chuyện trước kia ở trong lòng.

Thương Ngộ Đạo cũng đích thật là một kỳ tài, chỉ là bị Thánh Chủ lừa thảm khiến cho căn cơ bị hao tổn. Mặc dù cuối cùng có được cơ duyên, lấy đại thủ đoạn để thành tựu Bán Thần cảnh nhưng cuối cùng vẫn có thương tổn.

- Ngươi muốn làm gì?

Thương Ngộ Đạo hỏi.

Hắn biết Thiên Tu tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ nói đến những chuyện này, khẳng định là có âm mưu.

- Rất đơn giản. Lão phu không cầu chuyện gì khác, chỉ cần khi đồ đệ kia của ta đăng lâm Bán Thần cảnh, ngươi cho phép hắn dẫn dắt khí vận của Thiên Tông điện.

Thiên Tu nói.

Thương Ngộ Đạo trầm mặc. Hắn không ngờ Thiên Tu lại nói yêu cầu như vậy. Chỉ là việc này không hề tầm thường. Nếu Lâm Phàm thành tựu Bán Thần cảnh, lại có được khí vận của Thiên Tông điện thì Viêm Hoa tông sẽ nhanh chóng cường thịnh.

Nhưng...

- Vậy ngươi có thể cho lão phu cái gì?

Thương Ngộ Đạo hỏi thăm.

Thiên Tu cười, nụ cười rất thần bí.

- Lão phu có thể cam đoan đồ đệ của ta sau này sẽ không giết chết ngươi.

Lời này vừa nói.

Thương Ngộ Đạo trong nháy mắt choáng váng, con ngươi đột nhiên co vào. Hắn không ngờ Thiên Tu lại không biết xấu hổ mà nói những lời này.

- Hazz. Ngươi đừng có tỏ vẻ rằng điều này không trân quý. Đây cũng là bởi vì chúng ta từng quen biết nên ta mới cho ngươi cơ hội. Cho dù không cần khí vận của Thiên Tông điện, lão phu cũng có biện pháp khác nhưng dù sao cũng là người quen cũ, tự nhiên cần chiếu

cố một phen.

Thiên Tu cảm thán tựa như là giúp đối phương một việc lớn bằng trời vậy.

Thương Ngộ Đạo bưng chén trà, thất thần. Hắn không biết nên nói cái gì, thậm chí đã không muốn nói nhiều.

Bên trên Chiến thuyền.

Lâm Phàm để chân lên mặt bàn, lưng dựa vào ghế, tay cầm hoa quả, trông rất hưởng thụ.

Mà ở trước mặt hắn thì là ba đại Thẩm Phán.

- Mọi nười làm gì vậy? Cứ ngồi đi! Chẳng lẽ Lâm Phàm ta chính là lão hổ ăn người hay sao? Không cần phải sợ, ta rất hữu hảo, bình thường sẽ không tùy ý giết người.

Hiện tại, hắn rất muốn đi Thiên Tông điện, mà cưỡi Chiến thuyền cũng rất thoải mái nên hắn không hề khách khí, nên làm cái gì thì làm cái đó.

Ngược lại là ba đại Thẩm Phán này trông bó tay bó chân như vậy khiến cho hắn cngx hơi nhàm chán.

- Móa nó, ba con rùa các ngươi, nhăn mặt làm cái gì vậy? Cười lên một cái xem nào.

Lâm Phàm có chút khó chịu. Tình huống này là như thế nào vậy? Mình ăn uống, hưởng thụ mà ba tên ở trước mắt này lại có biểu lộ như cha mẹ chết khiến cho người ta cảm thấy rất khó chịu.

Thẩm Phán Tuyên Vũ rất muốn gào lên, hét lớn một tiếng, ngươi đừng quá càn rỡ. Thế nhưng mà hắn không dám, chỉ có thể cố gắng nở một nụ cười miễn cưỡng, thậm chí nụ cười này còn khó coi hơn là khóc nữa.

Thẩm Phán Thái Nhật của Âm Dương tông cũng không dám nhiều lời bởi vì hắn đã bị kẻ ở trước mắt này làm cho choáng váng.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng cảm thấy cực kỳ may mắn.

May mắn lúc trước, hắn không có bị Lâm Phàm coi là mục tiêu giống như hai người Thẩm Phán Ni Ma vậy. Nếu không chỉ sợ chết, hắn cũng không biết chết như thế nào.

Thậm chí có thể nói là chết không rõ ràng.

- Ngươi là Thẩm Phán Thái Nhật của Âm Dương tông?

Lâm Phàm nhìn đối phương hỏi.

- Đúng, đúng.

Thẩm Phán Thái Nhật run lấy trả lời. Hắn không dám lỗ mãng. Lúc trước, khi đến Viêm Hoa tông thì phách lối, bây giờ chỉ có thể kìm nén như là con cháu họ nhà rùa vậy.

- À. Nếu là Âm Dương tông thì đúng là có chút quan hệ với ta. Ta nhớ hình như là có một trưởng lão của các ngươi là Kim gì gì đó bị ta đánh một trận, làm hỏng mặt. Nghe nói thủ pháp sửa mặt của Âm Dương tông các ngươi rất không tệ, các ngươi có giúp nàng sửa qua sao?

Thậm chí còn có một người gọi là Hàn Thải Phi thì phải, tỏa ra khói lửa rất lộng lẫy, rất không tệ.

- Chúng ta có làm.

Thẩm Phán Thái Nhật không chút do dự, nhanh chóng gật đầu. Bây giờ, hắn chỉ cảm thấy đối phương khủng bố khiến cho người sợ hãi.

Lâm Phàm hơi nhấc ngón tay. Một cái dao găm ở sau lưng Thẩm Phán Thái Nhật bay tới trong tay Lâm Phàm. Sau đó, hắn cầm lấy khều tro bụi giữa kẽ tay.

Nhìn thấy cảnh này, mí mắt của Thẩm Phán Thái Nhật khẽ giật giật. Đây là Vô Ảnh, bảo bối của hắn. Tổng cộng có tất cả chín mươi chín thanh, có được diệu dụng Quỷ Thần khó lường. Nhưng bây giờ, bảo bối của hắn lại bị đối phương dùng để khều móng tay. Hắn giận mà không dám nói gì, chỉ có thể nén giận.

- Ngươi là Tượng Thần tông Thẩm Phán Thấp Bà?

Nhìn lão thái bà còn lại, Lâm Phàm dò hỏi.

- Đúng, đúng.

Thẩm Phán Thấp Bà cong người, gật đầu đáp. Kẻ ở trước mắt này chính là người không những có thể chiến đấu mà còn có thể trấn áp Bán Thần Thương Ngộ Đạo, là một tồn tại cực kỳ kinh khủng. Cho nên nàng cũng không dám càn rỡ.

- Ngươi cùng Thích Đế Thiên kia Tượng Thần tông có một chân hay không? (ý nói quan hệ tình nhân)

Lâm Phàm hỏi.

Thẩm Phán Thấp Bà hơi biến sắc. Nàng vốn định gầm thét nhưng nghĩ đến điều gì đó, lập tức sợ hãi, nói.

- Không có, không có.

- Ừm.

Lâm Phàm dừng động tác trong tay lại, âm lượng cất cao.

- Cho ngươi thêm một cơ hội, ta không thích nghe nói láo.

- Có, có.

Thẩm Phán Thấp Bà gật đầu, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Nhất là bây giờ họ đang ở trên cùng một chiếc Chiến thuyền, nếu như đối phương ra tay, nàng tuyệt đối chạy không thoát.

- Ừm. Có là được rồi. Nếu như gặp phải, ngươi nói ta có thể đấm một quyền chết tươi hắn hay không? Nghe nói Tượng Thần tông các ngươi có Bán Thần cảnh nhưng ẩn tàng không có công bố ra, có chuyện này hay không?

Lâm Phàm hỏi.

- Không có. Không có. Tông ta không có Bán Thần cảnh.

Thẩm Phán Thấp Bà lắc đầu, nói. Chuyện thế này sao có thể nói mò. Nếu như Tượng Thần tông có được Bán Thần cảnh thì nàng cũng có thể có khí phách một chút. Chỉ là bây giờ, cho dù có, nàng cũng có không dám càn rỡ.

Tượng Thần tông dám tiến công Thái Thản tông cũng là bởi vì có Thánh Đường tông duy trì. Mục đích chủ yếu của Thánh Đường tông chính là bố trí quân cờ để có thể giúp bọn họ khống chế các tông môn trên thế gian.

- Nguyên lai chỗ tốt sau khi chiến đấu Bán Thần cảnh lại nhiều như thế.

Hiện tại, Lâm Phàm đã có thể cảm nhận được. Cảm giác này thật đúng là không sai. Quả nhiên là có Bán Thần cảnh thì có thể có khí phách một chút.

Đương nhiên, đối với một vài tông môn cường đại chân chính thì Bán Thần cảnh chỉ là một sự uy hiếp, quan trọng vẫn phải nhìn thực lực tổng hợp của tông môn là cường thịnh đến cỡ nào.

Phương xa có kiến trúc xuất hiện, đó là tổng bộ của Thiên Tông điện.

Từ xa nhìn lại, phía trên Thiên Tông điện được bao phủ bởi một tầng khí tức huyền diệu tựa như là thiên địa pháp tắc từ bốn phương tám hướng được kéo tới.

Lúc này, ở trước cửa Thiên Tông điện, mấy Chấp Pháp, Phán Quyết đều ngẩng đầu nhìn lại. Bọn họ đã thấy Chiến thuyền đang bay tới từ phương xa.

Đó là Chiến thuyền của Thiên Tông điện bọn họ.

- Trở về, mấy vị Thẩm Phán đại nhân đã trở về, xem ra người kia đã bị bắt giữ.

Bọn họ cũng đều biết Viêm Hoa tông gần đây có xuất hiện một tên đệ tử tương đối càn rỡ. Thiên Tông điện bọn họ đã từng tiến đến để bắt giữ nhưng đi mấy lần đều không công trở về. Chuyện này khiến bọn họ rất nổi nóng.

Bởi vì có rất ít tông môn dám can đảm ngỗ nghịch Thiên Tông điện bọn họ.

Lâm Phàm đi xuống từ Chiến thuyền.

Không ít ánh mắt nhìn qua, biểu lộ trên mặt không ít người đều là cười trên nỗi đau của người khác nhưng cũng có ít người tỏ vẻ hiếu kỳ

- Đây chính là phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông hay sao?

- Trông cũng khá lắm vậy mà năm lần bảy lượt trốn tránh Thiên Tông điện chúng ta. Lần này, bị các vị đại nhân bắt trở lại, có tội có thể chịu.

Thẩm Phán Tuyên Vũ, Thẩm Phán Thái Nhật, Thẩm Phán Thấp Bà đi theo sau lưng Lâm Phàm, trên mặt không hề có vẻ vui mừng chỉ có bất đắc dĩ.

Mặc dù đã mang Lâm Phàm về Thiên Tông điện nhưng bọn họ rất

muốn hỏi là rốt cuộc nên thẩm vấn Lâm Phàm như thế nào?

Thẩm vấn một vị cường giả có thể đối đầu với cường giả Bán Thần cảnh thì cần năng lực lớn bao nhiêu.

- À. Những Thẩm Phán còn lại đâu rồi?

Có người kinh dị, dù sao lúc đi ra có tất cả năm Thẩm Phán nhưng mà bây giờ lại chỉ có ba Thẩm Phán trở về. Thẩm Phán Ni Ma, Thẩm Phán Sâm Mông đi đâu rồi?

Bọn họ đương nhiên sẽ không nghĩ đến tình huống hai Thẩm Phán đã bị giết chết.

- Tham kiến, các vị Thẩm Phán đại nhân.

Đám người nói.

Phán Quyết Thiên Dương hưng phấn chạy ra từ trong đám người.

- Lâm Phàm, ngươi phạm phải tội lớn ngập trời, bây giờ bị các vị đại nhân bắt về. Ta muốn nhìn ngươi còn càn rỡ như thế nào. Lần này, cho dù là Thiên Tu đến đây thì cũng không thể bảo hộ ngươi.

Với hắn , lần trước tiến đến Viêm Hoa tông là nhục nhã khó có thể nào quên. Bây giờ, năm vị Thẩm Phán ra tay, rốt cục đã bắt người mang về. Đây là chuyện làm lòng người phấn chấn cỡ nào.

Thậm chí, hắn đã nghĩ kỹ xem làm như thế nào để thu thập kẻ này.

- Hừ. Tội nhân vào Thiên Tông điện vậy mà không mang xiềng chân. Cuồng vọng.

Phán Quyết Thiên Dương tiến lên, nói. Đồng thời, hắn còn vung chưởng , muốn trấn áp Lâm Phàm.

Ầm!

Lâm Phàm liếc mắt nhìn, sau đó đấm ra một quyền, đánh nát Phán Quyết Thiên Dương. Máu tươi rải đầy đất. Sau đó hắn quang minh chính đại nhặt nhẫn trữ vật của Phán Quyết Thiên Dương, để vào trong nhẫn trữ vật của mình.

- Các vị sớm quyết định thẩm vấn một chút đi để ta có thể nhanh chóng chứng minh bản thân trong sạch. Về phần người này, dám can

đảm nhục nhã ta, chỉ có thể lấy cái chết tạ tội, các ngươi không có bất cứ vấn đề gì chứ?

Nhìn thấy Lâm Phàm dám can đảm giết chết Phán Quyết Thiên Dương , những Chấp Pháp cùng Phán Quyết chung quanh vốn định nổi giận xông lên. Nhưng khi nghe được lời nói này, bọn họ lại triệt để ngây người, tựa như là không dám tin tưởng.

- Chết chưa hết tội.

Thẩm Phán Tuyên Vũ âm u nói. Hắn đã sớm quyết định sau khi trở về muốn trấn áp Phán Quyết Thiên Dương. Mặc dù bây giờ không có tự mình động thủ, nhưng lửa giận trong lòng cũng tiêu tán một chút.

Nếu như không phải người này lung tung báo cáo tình huống, làm lại có chuyện như vậy phát sinh.

Chỉ là tại Thiên Tông điện một lời không hợp đã ra tay giết chết một Phán Quyết cũng có chút không coi ai ra gì.

Chương 362: Ta là người yêu thích hòa bình

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Điện Thẩm Phán.

Lâm Phàm ngồi ở giữa, tựa lưng vào ghế ngồi, hét lên.

- Nhanh lên! Nên thẩm vấn tranh thủ thời gian thẩm vấn đi!.

Mà lúc này, phía trên chỉ có Thẩm Phán Thái Nhật, Thẩm Phán Thấp Bà ngồi ở chỗ đó còn Thẩm Phán Tuyên Vũ thì đã đi đến một chỗ khác để trao đổi cùng những Thẩm Phán khác.

- Việc này giao cho các ngươi là được, ta không tham dự.

Một Thẩm Phán khoát tay, không nguyện ý thẩm tra xử lí.

- Viêm Hoa tông cùng ta có chút liên quan. Để tránh hiềm nghi, ta cũng không tham dự.

- Ừm. Tổ phụ của ta từng sinh hoạt tại Viêm Hoa tông một đoạn thời gian, ta cũng rất có hảo cảm với tông môn này. Cho nên, ta cũng tránh hiềm nghi.

Một đám Thẩm Phán khoát tay, trả lời. Bọn họ không phải là đồ đần như Phán Quyết Thiên Dương kia.Mặc dù còn không biết tình huống cụ thể, nhưng nhìn sắc mặt của Thẩm Phán Tuyên Vũ là bọn họ đã biết việc này có vấn đề.

Chắc chắn lần này là một việc khó giải quyết, không dễ xử lý.

Chỗ sâu trong Thiên Tông điện.

Một Thẩm Phán cung kính đứng ở trước mặt một lão giả, nói:

- Đại nhân, phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông đến Thiên Tông điện ta ra tay giết người. Hắn càn rỡ như vậy mà sao ngài không ra tay trấn áp.

Lão giả nhắm mắt, nói:

- Việc này ngươi không cần để ý, không có quan hệ gì với chúng ta.

- Đại nhân, vậy...

Thẩm Phán này cảm giác Lâm Phàm quá mức càn rỡ hoàn toàn là không để Thiên Tông điện vào trong mắt, bọn họ làm sao phải nhẫn nại. Chỉ là hắn vừa muốn nói cái gì, lại bị lão giả vung tay lên, đuổi ra ngoài.

Lão giả mở to mắt, thở dài.

- Thật sự là tự mình chuốc lấy cực khổ. Mặc dù không phải Bán Thần cảnh lại có chiến lực giống như Bán Thần cảnh, tồn tại bực này cũng dám thẩm vấn, quả thực là muốn chết.

Sau khi đột phá Ngũ Hành Nghịch Thần, thân thể của Lâm Phàm liền không có biến hóa, một mực duy trì hiện trạng sinh mệnh thiêu đốt. Bởi vì có Bất tử Thân cho nên hắn vẫn tùy tiện đốt, hoàn toàn có ý nếu đốt hết tính ngươi thắng.

Bây giờ, Thẩm Phán Tuyên Vũ cảm thấy rất đau đầu. Có thể trở thành Thẩm Phán đều không phải là đồ đần. Nhưng bây giờ xem ra, hắn tuyệt đối là một kẻ ngu nhất, chỉ vì tin tưởng vào lời nói của đồ hỗn trướng Thiên Dương kia mà góp bản thân đi vào, giờ khó mà thoát thân.

Mà bây giờ, Thương Ngộ Đạo bị Thiên Tu lưu tại Viêm Hoa tông, hiển nhiên chính là con tin. Chiêu này thật quá thâm trầm làm cho người ta phẫn nộ.

- Ta tới đi. Chỉ là một tên đệ tử của Viêm Hoa tông mà các ngươi cũng không dám thẩm vấn. Thật đúng là mất hết mặt mũi.

Lúc này, một nam tử có thân thể cao lớn đi tới.

Đông đảo Thẩm Phán nhìn lại. Bọn họ không ngờ sẽ là Thẩm Phán Sát Ma đến đây.

Từ trên người Thẩm Phán Sát Ma, một khí tức làm cho người ta

khó mà chịu được bạo phát ra. Theo hắn, đông đảo Thẩm Phán vậy mà không dám thẩm vấn một tên đệ tử Viêm Hoa tông, thật đúng là một việc làm mất hết thể diện của Thiên Tông điện.

Mà hắn thì là người của La Sát tông cho nên cũng không để tông môn nhỏ yếu như Viêm Hoa tông ở trong mắt.

La Sát tông ở lân cận Viêm Hoa tông. Mà hơn một trăm năm trước, lúc Viêm Hoa tông còn do Bạo QuânViêm Hoa đại đế khống chế, La Sát tông bọn họ đã từng xua quân xâm lấn, chiếm lĩnh một phần lãnh thổ rộng lớn.

Cho dù là hiện tại, phần lãnh thổ mênh mông kia vẫn như cũ là của La Sát tông bọn họ, thậm chí mãi mãi cũng vẫn là của bọn họ.

Thấy Thẩm Phán Sát Ma nguyện ý tham gia, Thẩm Phán Tuyên Vũ cũng nhẹ nhàng thở ra, chí ít có người làm bạn cùng nhảy xuống hố với hắn.

- Còn có vị Thẩm Phán nào nguyện ý tham gia thẩm vấn người này nữa không?

Thẩm Phán Tuyên Vũ hỏi thăm.

Loại tình huống này đúng là khó gặp. Đông đảo Thẩm Phán đều không muốn thẩm vấn một người. Chuyện này nói ra cũng thật đúng là mất mặt.

Điện Thẩm Phán.

Lâm Phàm ngược lại là thản nhiên. Hắn đang nhớ lại thông tin về Thiên Tông điện. Trong Thiên Tông điện, Chấp Pháp, Phán Quyết, Thẩm Phán đều có đẳng cấp rõ ràng, phân công cẩn thận, chuyện này đúng là rất thú vị.

Thiên Tông điện do các tông môn hình thành một cái liên minh khổng lồ.

Mặc dù nhìn rất giống là giữ gìn hòa bình giữa các tông môn trên thế gian nhưng mà hắn thấy, gia nhập Thiên Tông điện với không gia nhập Thiên Tông điện đích thật là hai chuyện khác nhau.

Ngay khi hắn đang suy nghĩ những chuyện này, hai bóng người đi tới.

Một người trong đó chính là Thẩm Phán Tuyên Vũ mà một người

khác thì có chút lạ lẫm, hắn không biết người này là ai.

Khi nhìn thấy bóng người cao lớn kia, Thẩm Phán Thái Nhật cùng Thẩm Phán Thấp Bà đều sửng sốt. Bọn họ cũng không biết Thẩm Phán Sát Ma làm sao lại tới.

Bọn họ đều biết Thẩm Phán Sát Ma này là người có tính khí nóng nảy, hơn nữa còn cực kỳ miệt thị Viêm Hoa tông.

Bây giờ, bọn họ muốn lần thẩm vấn này cũng chỉ là một lần đi ngang qua sân khấu mà thôi, sẽ không có chuyện gì phát sinh.

Nhưng Thẩm Phán Tuyên Vũ lại kéo Thẩm Phán Sát Ma tới, như vậy vấn đề ở trong đó hoàn toàn không phải là bình thường, tựa như là Thẩm Phán Tuyên Vũ muốn có chuyện phát sinh.

Thẩm Phán Sát Ma ra trận.Khi nhìn thấy tư thế ngồi cuồng vọng của Lâm Phàm, con ngươi lấp lóe hung quang, hắn nói to.

- Tội nhân, ngươi thật quá càn rỡ. Thiên Tông điện đâu phải là chỗ cho ngươi càn rỡ. Ai mang ghế cho tội nhân ngồi vậy? Nếu bị thẩm vấn thì phải có dáng vẻ của ngươi bị thẩm vấn chứ.

Còn chưa có bắt đầu thẩm vấn, Thẩm Phán Sát Ma cũng đã tức giận nói.

- Ngươi nói chuyện với ta sao?

Lâm Phàm quay đầu, nhìn về phía đối phương. Hắn đúng là không ngờ lại còn có người lớn lối như thế.

- Hừ. Ngoại trừ ngươi thì còn có thể là ai. Thật sự là đáng buồn. Viêm Hoa tông lâu...

Uỳnh!

Lời vẫn chưa nói xong thì đột nhiên một tiếng nổ lớn vang lên.

Ba đại Thẩm Phán đều sửng sốt. Bọn họ đồng thời đưa mắt nhìn về phía giữa điện Thẩm Phán. Trên cái ghế kia đâu còn có bóng dáng của Lâm Phàm. Sau đó, bọn họ thấy ở trên cửa lớn cách đó không xa xuất hiện một cái hố to, còn có tia sáng xuyên thấu, chiếu vào. Đây là đánh tới bên ngoài đi?

Bên ngoài.

Không ít Chấp Pháp cùng Phán Quyết đều mở to mắt. Tiếng nổ

vừa rồi làm bọn họ choáng váng. Còn chưa kịp định thần lại thì đột nhiên bọn họ thấy được một bóng người bay ngang qua.

Tóc đen cuồng loạn che mắt đông đảo Chấp Pháp cùng Phán Quyết. Mà khi thấy rõ tình huống, bọn họ lại phát hiện một bóng người đứng ở nơi đó, ở trong tay của người kia còn mang theo một người.

Thẩm Phán Sát Ma!

Nghe được âm thanh này, những Thẩm Phán không có tham gia thẩm vấn lập tức đi ra. Khi thấy tình huống trước mắt, bọn họ cũng lập tức choáng váng.

Chuyện gì vừa xảy ra vậy? Còn không có thẩm vấn, làm sao lại phát sinh chiến đấu.

Lâm Phàm nâng Thẩm Phán Sát Ma lên cao, cười, nói:

- Đồ đần, hãy nói cho ta biết! Là ai cho ngươi dũng khí để ngươi dám nói với ta những lời kia? Nếu không cái mạng nhỏ của ngươi ...

Thẩm Phán Sát Ma hoảng sợ nhìn chằm chằm Lâm Phàm. Hắn không ngờ người trước mắt này lại mạnh như thế. Hắn căn bản còn không có kịp phản ứng thì đã bị người này nắm trong tay.

Làm sao có thể!

Lâm Phàm xiết chặt nắm đấm, chuẩn bị đấm chết đối phương.

Đột nhiên!

Một lão giả xuất hiện, nhìn Lâm Phàm và cười ha hả.

- Lâm phong chủ sao tức giận như thế?

- Lúc trước, lão phu được vinh hạnh chứng kiến Lâm phong chủ đánh một trận với Thương Ngộ Đạo. Lâm phong chủ thật là cường hãn, không đột phá Bán Thần cảnh nhưng đã có năng lực chiến đấu với Bán Thần cảnh, có thể nói là độc nhất vô nhị.

Lâm Phàm nhìn lão giả mà trầm ngâm. Hắn cũng không ngờ Thiên Tông điện còn có Bán Thần cảnh tồn tại.

Mà lúc nói lời này, lão giả cũng không che giấu cho nên tất cả Chấp Pháp cùng Phán Quyết ở chung quanh đều nghe thấy.

Không đột phá Bán Thần cảnh lại có năng lực đối đầu với Bán Thần cảnh, hơn nữa còn đã chiến đấu với Thương Bán Thần, chuyện này khiến cho bọn họ kinh hãi.

Mặc dù nhưng Thẩm Phán khác không biết xảy ra chuyện gì, nhưng cũng khẳng định là chuyện khó lường đã phát sinh.

Bây giờ nghe được lời nói này của lão giả, trong lòng bọn họ kinh hãi, đồng thời cũng cảm thấy may mắn. Thẩm vấn tồn tại có thể đối đầu Bán Thần cảnh sao? Đừng nói giỡn! Nếu xảy ra chuyện thì không ai bảo vệ được bọn họ.

Thiên Tông điện tồn tại đã lâu. Mặc dù có nhiệm vụ giữ gìn hòa bình giữa các tông môn nhưng chưa bao giờ dám thẩm vấn cường giả Bán Thần cảnh mà chỉ có thể thẩm vấn Bán Thần cảnh trở xuống thôi. Về phần Bán Thần cảnh thì đừng suy nghĩ.

- Lão đầu, ngươi nói vậy là muốn cho ta thả hắn hay sao?

Lâm Phàm hỏi. Sau đó, hắn nâng Thẩm Phán Sát Ma lên cao tựa như là không sợ hãi chút nào.

- Đúng vậy, xin Lâm phong chủ lưu tình.

Lão giả gật đầu.

- Chuyện này không thể chiều ý người được. Ngươi đã từng thấy người nhục nhã cường giả Bán Thần cảnh mà còn có thể sống được hay chưa?

- Đúng là ta chưa từng thấy qua.

Mặc dù lắc đầu nhưng lão giả vẫn mở miệng:

- Thẩm Phán Sát Ma cũng không biết thực lực của Lâm phong chủ cho nên mới nói lời nhục nhã. Chuyện này cũng có thể thông cảm được. Huống hồ người này cũng là người của La Sát tông.

- La Sát tông ở lân cận Viêm Hoa tông, cũng có giao thương qua lại. Sao Lâm phong chủ không ...

Lời còn chưa nói hết.

Lâm Phàm đã đấm ra một quyền, đánh nát đầu của Thẩm Phán Sát Ma, sau đó lấy nhẫn trữ vật xuống, cất kỹ.

- Không thú vị. Ngươi nói quá nhiều làm đầu của ta có chút khó

chịu. Cũng không biết là cái dây thần kinh nào phạm sai lầm, ảnh hưởng tới tay phải này khiến ta không cách nào tự kiềm chế mà ra quyền.

Bộ động tác liên tiếp này được Lâm Phàm hoàn thành như nước chảy mây trôi, không có nửa điểm trúc trắc giống như rất thuần thục vậy.

Lão giả thở dài. Một người không có lòng kính sợ, lại có năng lực đối đầu với cường giả Bán Thần cảnh thật đúng là khiến người ta đau đầu. Viêm Hoa tông có được kẻ này thì e rằng tất cả chuyện phát sinh sau này chỉ sợ có chút không ổn.

- Tốt. Bản phong chủ lần này tới là để chứng minh bản thân trong sạch, không phải tới giết người. Về phần người này, hoàn toàn thuộc về sai lầm. Nếu có ai muốn phán xét thì cứ nói với ta. Ta là người rất tốt, từ trước tới giờ đều không tùy ý giết người.

Lâm Phàm mở miệng. Sau đó, hắn đi vào trong Điện Thẩm Phán vừa đi vừa lắc đầu, lẩm bẩm.

- Đáng tiếc. Kẻ này hơi yếu. Nếu như là Bán Thần cảnh, một quyền đánh xuống nhất định sẽ rất thoải mái.

Lão giả đứng ở nơi đó, khóe miệng co giật. Bây giờ, hắn không muốn trêu chọc kẻ điên này.

Sau khi đột phá Bán Thần cảnh, sinh mệnh đã hoàn toàn lột xác, không giống như bình thường, cho nên Bán Thần cảnh rất ít khi chiến đấu.

Chấp Pháp cùng Phán Quyết ở chung quanh nhìn nhau. Người này trắng trợn đánh chết một Thẩm Phán tại Thiên Tông điện. hành động càn rỡ như vậy hoàn toàn là bất chấp vương pháp.

Một Thẩm Phán đi đến trước mặt lão giả, bi phẫn nói.

- Đại nhân, chẳng lẽ chỉ vì người này có năng lực đối đầu với Bán Thần cảnh mà chúng ta phải để hắn càn rỡ, muốn làm gì thì làm như vậy hay sao?

Nhìn qua Thẩm Phán này, lão giả không nói gì, thở dài một tiếng rồi biến mất khỏi chỗ cũ.

Lão giả rất muốn nói cho Thẩm Phán này biết rằng hoàn toàn chính xác chỉ cần đột phá Bán Thần cảnh hoặc là có năng lực đối đầu

với Bán Thần cảnh thì có thể muốn làm gì thì làm.

Nhưng hắn không thể nói, không thể để những Thẩm Phán này tuyệt vọng đối với trật tự.

Điện Thẩm Phán.

Nguyên bản có bốn Thẩm Phán, bây giờ lại chỉ còn là ba Thẩm Phán cũ.

- Nhanh lên đi! Lâm Phàm ta không phải người cuồng vọng, đã có người cáo trạng bản phong chủ, tự nhiên cần chứng minh trong sạch mới được. Các ngươi có gì muốn hỏi thì hỏi đi.

Lâm Phàm ngồi ở chỗ đó, mở miệng.

Ba đại Thẩm Phán nuốt nước bọt.

Thẩm Phán Thấp Bà hốt hoảng nói

- Xin hỏi Lâm phong chủ, ngươi là...

- Không có.

Lâm Phàm bình tĩnh nói.

Vấn đề gì cũng còn chưa hề nói liền đã trả lời là không có, chuyện này khiến Thẩm Phán Thấp Bà cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Thẩm Phán Thái Nhật cắn răng nói:

- Xin hỏi Lâm...

- Không có.

Thẩm Phán Thái Nhật cùng Thẩm Phán Thấp Bà liếc nhau. Tên này sao làm như vậy, chí ít cũng phải để bọn họ hỏi xong rồi hẵng nói không có chứ? Mặc dù biết là cuối cùng vẫn sẽ như thế nhưng cũng nên để bọn họ hoàn thành quy trình chứ.

Thẩm Phán Tuyên Vũ từ từ nhắm hai mắt, sau đó đứng dậy, nói:

- Ta tuyên...

- Không có.

Lâm Phàm từ từ nhắm hai mắt. hắn cũng không muốn nghe

những Thẩm Phán này nói cái gì, chỉ nhanh chóng trả lời không có.

Tĩnh. Cả điện Thẩm Phán đều an tĩnh.

Trong lòng Thẩm Phán Tuyên Vũ đang rỉ máu. Rõ ràng Lâm Phàm vẫn không đột phá Bán Thần cảnh, chỉ có năng lực đối đầu Bán Thần cảnh mà đã không coi ai ra gì giống như này. Nếu như hắn đột phá Bán Thần cảnh, chẳng lẽ sẽ muốn nghịch thiên hay sao?

- Lâm phong chủ, xin nghe tuyên. Bản Thẩm Phán tuyên bố, phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông Lâm Phàm vô tội, trong sạch.

Khi hai chữ 'Trong sạch' được nói lên, Thẩm Phán Tuyên Vũ chán chường ngồi xuống.

- Ta đã nói rằng ta là người yêu thích hòa bình mà, sao có thể làm ra chuyện thế này.

- Lãng phí thời gian.

Lâm Phàm đứng dậy, rời khỏi.

Chương 363: Về sau chuyện đều giao cho con đi

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Trong điện Thẩm Phán, ba Thẩm Phán chán chường ngồi trên ghế. Vất vả nửa ngày, cuối cùng lại có được kết quả như này?

Thẩm Phán Thái Nhật run rẩy, quá mức phẫn nộ, thần sắc biến dữ tợn.

- Hắn cứ rời khỏi điện Thẩm Phán không chút kiêng kỵ như vậy hay sao?

Hắn không thể tiếp nhận kết quả như vậy. Nơi này chính là Thiên Tông điện, là nơi giữ gìn hòa bình giữa các tông môn trên thế gian. Kẻ này không chỉ phá hoại lãnh thổ của Nhật Chiếu tông, sau khi đi vào Thiên Tông điện lại còn ra tay đả thương người.

Cuối cùng ngay cả cái rắm đều không có.

- Đúng vậy, hắn chính là rời khỏi không chút kiêng kỵ như vậy đó. Kỳ thật... vừa rồi ngươi có thể phán hắn có tội. Chỉ là ngươi không có.

Thẩm Phán Thấp Bà nhìn về phía Thẩm Phán Thái Nhật nhẹ giọng nói.

Thẩm Phán Thái Nhật xấu hổ cười, khóe mắt run rẩy.

Phán Lâm Phàm có tội sao?

E rằng chỉ có cường giả chân chính mới dám nói thế với đối phương thôi.

Chí ít hắn không có can đảm này, chỉ có thể ở sau đó phàn nàn một phen.

- Ha ha ha. Đồ nhi, vi sư không có cách nào giúp ngươi báo thù rồi.

Thẩm Phán Tuyên Vũ tự giễu một tiếng, ngẩng đầu, nhìn lên trần nhà lạc ấn trận văn đen kịt.

Thẩm Phán Thấp Bà cùng Thẩm Phán Thái Nhật liếc mắt nhìn nhau, không nói thêm gì, chỉ có thể thầm nghĩ trong lòng, lần này bọn họ xem như gặp nhân vật lợi hại.

Chắc hẳn Bán Thần cảnh đại nhân ở trong Thiên Tông điện cũng đã thấy rõ tình huống bây giờ. Nhưng mà đại nhân cũng không muốn hiện thân chặn đường Lâm Phàm.

Địa vị của Viêm Hoa tông đã lặng yên xuất hiện biến hóa.

Mặc dù kẻ này không phải Bán Thần cảnh, nhưng mà có năng lực đối đầu với Bán Thần cảnh, tính ra Viêm Hoa tông đã có được hai vị cường giả có năng lực đối đầu với Bán Thần cảnh tọa trấn, đã có biến hóa long trời lở đất với trước kia.

Bên ngoài!

Nhìn thấy Lâm Phàm thản nhiên đi ra, Chấp Pháp cùng Phán Quyết của Thiên Tông điện cũng không dám đi lên ngăn cản, cũng không có người dám nói thêm cái gì.

Người hung ác! Kẻ này tuyệt đối là một người hung ác, sát phạt quả đoán, gan to bằng trời. Ở Thiên Tông điện giết một Phán Quyết cùng Thẩm Phán, hoàn toàn có thể nói là gan to bằng trời, tùy ý làm bậy.

- Hazz. Lần này tới đây có chút không đáng.

Lâm Phàm cảm thán. Đến Thiên Tông điện làm thịt một Phán Quyết cùng Thẩm Phán cũng chỉ kiếm lời được hơn một vạn điểm tích lũy, còn lột hai cái nhẫn trữ vật.

Trong bảo khố của Thiên Tông điện khẳng định có rất nhiều tài phú. Nhưng không có cách nào cả, hắn không thể ra tay bởi vì cũng không biết Thiên Tông điện có mấy vị Bán Thần cảnh. Nếu như đến cuối cùng là hắn bị một đám Bán Thần vây đánh thì việc vui sẽ lớn lắm.

Đứng ở chỗ cửa sơn môn của Thiên Tông điện, Lâm Phàm quay đầu, nhìn một cái, lưu lại một nụ cười quỷ dị sau đó phóng lên trời,

đi vào hư không, chạy về Viêm Hoa tông.

- Nụ cười sau cùng của hắn là có ý gì?

Chấp Pháp cùng Phán Quyết của Thiên Tông điện kinh hãi. Bởi vì sợ hãi Lâm Phàm, nhìn thấy nụ cười quỷ dị kia, bọn họ chỉ cảm thấy hoảng sợ.

Viêm Hoa tông.

Thiên Tu nhắm mắt dưỡng thần, mà ở đối diện, sắc mặt của Thương Ngộ Đạo có chút phiền muộn. Sớm biết mọi chuyện sẽ diễn ra như hiện tại, lúc trước hắn sẽ không tới.

Chỉ là, tất cả đều đã chậm.

Bỗng nhiên.

Hư không bị xé rách, một bóng người bước ra.

- Lão sư, con đã trở về.

Lâm Phàm đi vào ngon núi của Thiên Tu, trên mặt vẫn nở nụ cười. Khi thấy Thương Ngộ Đạo lúc, hắn nói với vẻ chờ mong.

- Thương Ngộ Đạo, ngươi có muốn tìm chốn không người để thoải mái đánh một trận với ta hay không?

Thương Ngộ Đạo nhìn người trẻ tuổi ở trước mắt mà không nói gì. Hình dáng bây giờ của Lâm Phàm rất khác với lúc trước. Tóc dài không còn tung bay lộn xộn, đôi mắt cũng khôi phục bình thường.

Sau đó, hắn lắc đầu, biểu thị không đánh nữa.

Ở trên đường trở về, Lâm Phàm cũng đã ngừng thi triển công phá, Ngũ Hành Nghịch Thần cường đại là điều không cần hoài nghi.

Chênh lệch giữa Thiên Cương cảnh cùng Bán Thần cảnh là cực kỳ xa xôi nhưng sau khi thi triển Ngũ Hành Nghịch Thần, hắn lại có thể cưỡng ép san bằng chênh lệch, thậm chí lấy sức mạnh đánh nát tất cả, không thể không nói là cực kỳ kinh khủng .

Nhưng mà di chứng cũng rất dọa người. Ngay khi hắn vừa ngừng thi triển công pháp, không tiếp tục thiêu đốt thọ nguyên, toàn thân lập tức có cảm giác mất hết sức lực. Nếu không phải là hắn nhanh chóng chém mình một kiếm thì kết cục thật là có chút dọa người.

Nhưng hắn cũng đã nhận ra công pháp có di chứng hoàn toàn chính là chế tạo riêng ra cho hắn.

- Thế thì thật là đáng tiếc.

Lâm Phàm rất muốn nói, Thương Ngộ Đạo, ngươi sao có thể nhát gan như vậy. Nhưng tính toán một chút, hôm nay mình sát phạt quá nặng, cũng cần tu thân dưỡng tính một chút, vậy thì cho đối phương một chút tình mọn đi.

Cho đến bây giờ, hắn vẫn còn không có thử nghiệm được cực hạn của bản thân đến cùng là ở mức nào.

Muốn tìm người đánh mình một trận cũng không thể làm được.

- Thiên Tu, nếu đồ đệ của ngươi đã trở về, vậy lão phu liền đi trước.

Thương Ngộ Đạo không muốn dừng lại, thậm chí không muốn nói thêm nhiều lời.

Thiên Tu gật đầu, nói:

- Vậy cũng tốt. Sau khi trở về, ngươi cứ hảo hảo suy nghĩ một chút. Lấy trí tuệ của ngươi, hẳn là có thể nghĩ rõ ràng nhân quả ở bên trong.

Thân thể Thương Ngộ Đạo khẽ run lên. Sau đó, hắn nhanh chóng đi vào hư không và rời khỏi.

hắn chưa bao giờ thấy qua hạng người vô liêm sỉ như Thiên Tu vậy. Nói giao dịch vậy mà điều kiện lại là để đồ đệ của hắn về sau không đánh chết mình. Nếu như không phải là sau khi đột phá Bán Thần cảnh, tâm tính khác biệt, hắn nhất định để Thiên Tu biết đồ đệ của ngươi này không làm gì được lão phu.

- Lão sư, Thương Ngộ Đạo này chẳng ra sao cả. Liệu ta có nên bịt mặt chặn đường hắn hay không?

Nhìn về phía Thương Ngộ Đạo đã đi xa, Lâm Phàm ngược lại là có chút tiếc nuối. hắn rất muốn đánh với đối phương một chầu, tốt nhất chính là hung hăng trấn áp đối phương trên mặt đất.

- Đồ nhi, ngươi thật là để vi sư không biết nên nói cái gì cho phải.Mà tình huống bên phía Thiên Tông điện là như thế nào?

Thiên Tu hỏi.

- Còn có thể là như thế nào được nữa. Bọn họ tự nhiên là phán con trong sạch. Con là đồ đệ của ngài mà, ngài còn có thể không hiểu rõ con sao?. Con sao có thể làm ra chuyện thế này. Nhưng tại Thiên Tông điện, con đã làm thịt một Thẩm Phán của La Sát tông.

Lúc nói những lời này, Lâm Phàm rất bình tĩnh, không hề có vẻ là để việc này ở trong mắt.

Chỉ là, lúc này Lâm Phàm phát hiện biểu lộ của lão sư có chút mất tự nhiên.

- Lão sư, có phải là có chuyện gì hay không?

Thiên Tu lắc đầu, nói:

- Đồ nhi, tình huống của ngươi thì chính ngươi hiểu rõ nhất. Nhưng vi sư vẫn muốn nói một câu, ngươi phải chú ý. Bây giờ tu vi của ngươi mới là Thiên Cương cảnh tầng tám nhưng ngươi đã có năng lực đối đầu với Bán Thần cảnh. Vi sư sợ ngươi sẽ khó đột phá Bán Thần cảnh, thậm chí khó mà tích lũy đủ nội tình để đột phá Bán Thần cảnh.

- Ha ha. Nguyên lai là vấn đề này sao? Lão sư không cần lo lắng. Chuyện này đồ đệ đã tính trước rồi. Bây giờ Viêm Hoa tông ta có một vị cường giả Bán Thần cảnh là lão sư, lại còn có một tồn tại đủ sức đối đầu với Bán Thần cảnh là ta, sau này nhìn xem ai còn dám đến tông ta để càn rỡ. Đến lúc đó, không cần lão sư ra sân, để ta tới trấn áp là được.

Hiện tại, hắn đang rất tự mãn, rất muốn rất muốn, tìm một vị cường giả đến đập cho hắn một trận. Đáng tiếc lúc trước, khi Bán Thần cảnh củaThiên Tông điện biết được thực lực của bản thân thì lập tức co vòi, làm thế nào cũng không chịu đánh với mình. Thật là không thú vị.

Bây giờ, tình cảnh của hắn có chút lúng túng, điểm tích lũy không còn thừa nhiều, cũng chỉ có mấy chục nghìn mà thôi, điểm khổ tu thì cũng đã hết sạch. Xem ra, hắn nhất định phải đi ra ngoài một chuyến.

- Tốt. Tốt. Không uổng công vi sư ân cần dạy bảo. Bây giờ ngươi xem như xuất sư, sau này Viêm Hoa tông có ngươi bảo hộ, vi sư cũng có thể buông lỏng một hơi.

Thiên Tu cười. Mặc kệ cái khác, ông quy toàn bộ công lao của việc bồi dưỡng Lâm Phàm đến trên người mình.

Nghĩ đến mấy vị sư đệ khác, ông đúng là không kịp chờ đợi muốn đi khoe khoang một chút.

- Lâm phong chủ...

Nhưng vào lúc này, từ phương xa có một bóng người lao tới.

- Kim trưởng lão, xảy ra chuyện gì?

Lâm Phàm nhìn lại, chỉ thấy Kim trưởng lão có sắc mặt ngưng trọng. Chẳng lẽ là bọn họ phát hiện cái gì.

- Tham kiến trưởng lão.

Kim trưởng lão bái kiến Thiên Tu, sau đó vội la lên:

- Lâm phong chủ, Trưởng lão, ta dẫn theo mấy sư huynh đệ đến các thành trì lớn tìm kiếm, rốt cục phát hiện tung tích của Thiên Thần giáo. Sau một thời gian đuổi theo, cuối cùng chúng ta tìm được một chỗ, chỉ là... nơi đó còn cần Lâm phong chủ định đoạt.

Khi nói đến đây, sắc mặt của Kim trưởng lão cực kỳ khó coi, thậm chí ẩn chứa lửa giận.

- Đi. Mang ta đi nhìn xem. Lão sư, sau này, ngài cứ giao những việc như thế này cho ta.

Hiện tại, Lâm Phàm quyết định bao tất cả mọi chuyện ở trên người mình. Toàn bộ địch nhân phía ngoài đều là điểm tích lũy, toàn bộ đều là động lực không thể thiếu trên con đường truy tìm sức mạnh của mình.

Nếu lão sư ra tay vậy thì còn có phần của hắn hay sao.

Nếu là trước đây, Thiên Tu có lẽ sẽ còn lo lắng an nguy của đồ đệ. Nhưng bây giờ, ông lại không hề có chút lo lắng nào. Đồ đệ của ông đã có năng lực đối đầu với Bán Thần cảnh, cho nên trừ phi Bán Thần cảnh ra tay, nếu không còn ai có thể đả thương tính mệnh của đồ đệ.

- Đi đi, cố gắng chú ý an toàn.

Thiên Tu khoát tay, nói. Nhìn đồ đệ rời khỏi, ông cũng bất đắc dĩ thở dài, thầm nói một mình, La Sát tông lại chọc tới đồ đệ của mình, thật sự là không thể nhẫn nhịn.

Hai bóng người đi vào hư không.

- Kim trưởng lão, tốc độ của ngươi quá chậm. Ngươi chỉ đường là được.

Lâm Phàm vươn tay, bắt lấy Kim trưởng lão, nhanh chóng tăng tốc.

Kim trưởng lão kinh hãi. Hắn sao có thể nghĩ đến tốc độ của Lâm phong chủ lại nhanh đến cỡ này, nhưng cũng biết chuyện này không thể chậm trễ.

- Lâm phong chủ, chúng ta đi thành Hổ Vân ở bên ngoài một ngàn dặm.

Khi nói đến chỗ kia, trong mắt Kim trưởng lão có chút bối rối, thậm chí còn có chút hoảng sợ.

Ở bên trong một ngọn núi lớn, mấy trưởng lão khác của Viêm Hoa tông đang chờ ở xung quanh một cửa động. Kim trưởng lão trở về thông báo để tông môn định đoạt mà bọn họ thì là canh giữ ở bên ngoài, không có tiến vào.

Không phải là bọn họ không dám tiến vào, chỉ là không biết sau khi tiến vào thì nên làm cái gì.

- Mấy tên khốn kiếp này.

Một trưởng lão hốc mắt ửng đỏ, oán giận đánh một quyền vào trên cây, không dùng cương khí, cũng không có bảo hộ thân thể, vẻn vẹn chỉ là lấy máu thịt phổ thông đụng vào vỏ cây thô ráp kia.

Máu tươi nhỏ xuống nhưng người này không quan tâm. Bọn họ một mực tại tông môn tu luyện, rất ít khi để ý những chuyện này. Nhưng bây giờ, tận mắt nhìn thấy tất cả, lửa giận trong lòng cũng triệt để bùng cháy.

- Tình huống bên trong là như thế nào?

Lúc này, Lâm Phàm đến.

- Lâm phong chủ.

Đám người tham kiến.

Kim trưởng lão mở miệng:

- Lâm phong chủ, việc này còn cần chúng ta vào kiểm tra.

Lâm Phàm hít một hơi. Sau khi đột phá cảnh giới, hắn lại càng thêm nhạy cảm đối với mấy mùi vị này.

Chỉ cần khẽ ngửi là có một loại tanh hôi, vị chua tràn vào trong mũi, mùi vị kia là từ trong sơn động truyền đến.

Mà chung quanh thì có chất đầy thi thể của Thiên Thần giáo, trong đó có một bà lão bị một cước đạp vỡ lồng ngực.

Kim trưởng lão nói:

- Lâm phong chủ, bà lão này cực kỳ ác độc. Chính bà ta lừa gạt trẻ em, mang ra thành, đưa đến nơi này, đánh nát tứ chi của những đứa trẻ kia. Các sư huynh không nhịn được, cho nên trực tiếp giẫm chết bà ta.

- Ừm. Giết tốt.

Lâm Phàm gật đầu,. Sau đó không hề do dự, hắn đi thẳng vào trong hang động. Hắn không biết tình huống bên trong đến cùng là như thế nào nhưng để mấy vị trưởng lão có sắc mặt trầm thấp cùng phẫn nộ như vậy, hiển nhiên không phải chuyện bình thường.

Trong hang động có ánh sáng nhạt chiếu sáng chung quanh.

Tí tách! Có giọt nước rơi xuống mặt đất truyền đến thanh âm thanh thúy mà trầm muộn.

- Đây là...

Lâm Phàm dừng lại. Trước mắt hắn, từ trên đỉnh hang, từng cái ống sền sệt màu trắng buông xuống, phía dưới nối với từng cái bao lớn như là con nhộng. Mặt ngoài những con nhộng này có chất lỏng màu trắng nhỏ xuống đất. Mà ở bên trong con nhộng tựa như là đang dựng dục đồ vật gì đó.

Phốc phốc!

Thanh âm vỡ tan vang lên. Một con nhộng vỡ ra. Một lượng lớn nước bẩn từ bên trong tràn ra ngoài, đồng thời theo đó còn có một bóng người nhỏ gầy chui ra.

Đây là những đứa trẻ kia.

Chỉ là... Những đứa trẻ này đã không còn là người nữa.

Chương 364: Ta là người được tông môn khâm điểm

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Ngay sau đó, hết con nhộng này đến con nhộng khác vỡ tan, thi thể trần truồng rơi xuống đều dính chất lỏng sềnh sệch.

Lâm Phàm đột nhiên nhớ tới công pháp mà lão sư đã từng nói tới, cũng chính là pháp môn để Thiên Thần giáo bồi dưỡng những tử sĩ quái dị kia.

- Lâm phong chủ, với hành vi người người oán trách bực này, chúng ta nhất định phải diệt trừ Thiên Thần giáo.

Kim trưởng lão phẫn nộ nói.

Lạch cạch!

âm thanh xương cốt di động vang lên. Những thi thể trên mặt đất bắt đầu chuyển động. Tất cả đều làm những tư thế mà người bình thường không có khả năng làm được.

Để ý kỹ, Lâm Phàm nhìn thấy trong miệng không răng chứa đầy chất lỏng sền sệt, tanh hôi, nhất là từng đôi mắt vô thần.

Nhưng vào lúc này, phương xa có ánh sáng sáng lấp lóe. Lâm Phàm đưa mắt nhìn lại thì phát hiện ra là một pho tượng sừng sững ở đó.

Khi những thi thể này phá vỡ con nhộng rơi xuống, trên pho tượng truyền đến một loại sức mạnh âm u nào đó.

- Giáo Vương!

Lâm Phàm trầm giọng rồi vừa sải bước ra, đi thẳng tới trước mặt pho tượng. Sức mạnh mà pho tượng tản mát ra cũng nhanh chóng

hình thành vòng bảo hộ. Thế nhưng mà khi chạm đến Lâm Phàm, vòng bảo hộ trong nháy mắt vỡ tan, hóa thành vô số điểm ánh sáng xám.

Lâm Phàm vươn tay, chộp vào mặt của pho tượng.

- Cuối cùng cũng có một ngày, lão tử sẽ đánh gãy năm chi của các ngươi.

Xoạt xoạt!

Vừa nói xong, Lâm Phàm dùng sức, pho tượng xuất hiện vô số vết nứt, sau đó vỡ vụn.

Lập tức, tiếng kêu thảm thiết thê lương truyền đến. Không có nhận được sức mạnh của Giáo Vương gia trì, thân thể của những đứa trẻ phá kén chui ra kia khô nứt, tựa như là mất đi chất dinh dưỡng vậy. Toàn bộ ngã trên mặt đất, không hề động đậy nữa.

- Kim trưởng lão sắp xếp người an táng những đứa trẻ này, còn ngươi theo ta đi ra.

- Vâng.

Vừa rồi, trong chốc lát, khí tức phát tán ra từ trên người của Lâm phong chủ để bọn họ sợ hãi. Mà chỉ khí tức đã có thể làm cho bọn họ cảm thấy sợ hãi, vậy thì thực lực...

Khi Lâm Phàm đại chiến với Bán Thần cảnh thì bọn họ cũng không ở tông môn mà vẫn một mực ở bên ngoài tìm kiếm tung tích của Thiên Thần giáo, còn không biết chuyện thế này xảy ra.

- Các ngươi làm thế nào phát hiện nơi này?

Hiện tại, Lâm Phàm chỉ muốn hiểu rõ chuyện ở đây. Thiên Thần giáo ẩn tàng quá sâu, sâu đến mức đáng sợ. Dù hắn có ở bên ngoài tìm kiếm trong thời gian dài cũng khó có thể tìm kiếm được tung tích của Thiên Thần giáo. Trừ phi vận khí bạo rạp, nếu không thì hắn cũng chịu.

- Lâm phong chủ, ngày đó, ta cùng các sư huynh đệ chuẩn bị đi đến thành Hổ Vân để kiểm tra một phen. Khi vào trong thành, chúng ta phát hiện có không ít người của thành Hổ Vân đang tìm kiếm hài tử của nhà mình. Lúc ấy chúng ta liền biết mình đã tới chậm một bước, bởi vậy không muốn nghỉ ngơi mà chuẩn bị tiếp tục ra khỏi thành tìm kiếm.

- Khi đó, Chân Hạc sư đệ lại nói với chúng ta, bà lão vừa mới ra khỏi thành có vấn đề. Cho nên, chúng ta bí mật đi theo, cuối cùng đến nơi này.

Kim trưởng lão nói hết những gì mình biết.

Lúc đó, khi thấy tình huống ở nơi này, lửa giận trong lòng bọn họ cũng triệt để bạo phát ra.

- Thành chủ cùng đệ tử trấn thủ thành Hổ Vân đều là ăn cơm khô hay sao?(ý chỉ kẻ vô dụng) Chuyện thế này xảy ra mà bọn họ lại còn không truy tra?

Lâm Phàm hỏi.

Kim trưởng lão cúi đầu, nói:

- Lâm phong chủ, ta cho rằng bọn họ thất trách. Lúc ấy ta cùng các sư huynh vào thành thì không người trông coi cửa thành, trong thành cũng không có thị vệ tuần tra, hoàn toàn thuộc về thành trì không phòng ngự. Nếu Thiên Thần giáo muốn xâm lấn thì có thể nói là dễ như trở bàn tay.

- Thật là khiến cho người ta khó chịu.

Lâm Phàm rất nhức đầu. Càng tiếp xúc, hắn càng cảm thấy bên trong Viêm Hoa tông không chỉ có Thiên Thần giáo làm loạn mà ngay cả thành chủ cùng đệ tử trấn thủ thành trì đều coi thường con dân. Tất cả những kẻ như này thật sự là nên giết.

Lúc này, mấy vị trưởng lão đi tới.

- Lâm phong chủ, tất cả đều đã an táng tốt.

- Đi! Tất cả cùng ta đi đến thành Hổ Vân.

Lâm Phàm nói. Hiện tại hắn muốn xem xem tình huống đến cùng là như thế nào.

Thành Hổ Vân.

Trong đại điện thành chủ.

Mấy người có thân phận tôn quý ngồi ở quanh bàn.

Nơi này có hai đại gia tộc của thành Hổ Vân là Phong gia cùng Trương gia.

Trong đó tộc trưởng Phong gia cầm tràng hạt, nói:

- Gần đây trong thành có không ít trẻ em mất tích, ai có thể ra mặt đi thăm dò việc này một chút hay không. Gần đây, nhân thủ của Phong gia ta không đủ, khó mà giúp một tay.

Tộc trưởng Trương gia lắc đầu, nói:

- Ta thấy chuyện này chỉ có thể xin mời thành chủ cùng Quan đại nhân ra mặt. Bây giờ lòng người trong thành đều vô cùng bàng hoàng, bọn họ đều đang thỉnh cầu thành chủ cùng đại nhân ra mặt, tìm những đứa trẻ kia về.

Mà ở phía trên, hai chỗ chủ vị phân biệt ngồi hai người.

Một người chính là thành chủ Thành Hổ Vân, một người khác thì là đệ tử Viêm Hoa tông trấn thủ thành Hổ Vân, Quan Nguyệt Sơn.

Nhưng lúc này, hai người liếc nhìn nhau.

- Việc này còn phải giao cho thành chủ mới được, ta chỉ phụ trách trấn thủ thành Hổ Vân an toàn, chuyện còn lại không liên quan đến ta.

Quan Nguyệt Sơn nói.

Thành chủ vuốt nhẹ chòm râu hình chữ bát, tỏ vẻ khó xử, nói:

- Gần đây giống như không có trẻ em mất tích đi, hiển nhiên đối phương đã rời khỏi. Chúng ta muốn đi tìm kiếm, không thể nghi ngờ là mò kim đáy biển, khó càng thêm khó.

Lúc Lâm Phàm dẫn theo trưởng lão vào thành, hắn liền phát hiện có con dân của Viêm Hoa tông đứng ở cửa thành, cầm tờ giấy tìm người dán lên tường thành.

- Lão huynh, xin hỏi khi trẻ em mất tích, thành chủ có phái người thay các ngươi tìm kiếm hay không?

Nghe được có người nói chuyện, nam tử đang dán giấy kia ngẩng đầu nhìn đối phương, lắc đầu, nói:

- Không có...

- Ha ha!

Lâm Phàm cười lạnh. Hắn không ngờ thành chủ còn không phái

người tìm kiếm, thật sự là đáng chết. Sau đó, hắn dẫn theo các trưởng lão, đi về phía trước.

- Lâm phong chủ, bây giờ chúng ta đi đâu?

Kim trưởng lão dò hỏi.

Lâm Phàm thản nhiên nói:

- Nếu đã tới, vậy dĩ nhiên không thể không hỏi, chúng ta đi phủ thành chủ.

Lúc này, thành chủ, đệ tử trấn thủ, tộc trưởng hai đại gia tộc đều đang đùn đẩy trách nhiệm cho nhau.

Đột nhiên, một tên tôi tớ vội vã tiến đến.

- Thành chủ đại nhân, bên ngoài có người cầu kiến.

Thành chủ bây giờ rất nhức đầu cho nên hắn nhanh chóng khoát tay, nói:

- Không thấy. Không thấy. Ngươi cho người đuổi bọn họ đi.

Lúc trước, thành Hổ Vân không có bất kỳ chuyện gì thì hắn rất thích có người đến thăm. Nhưng bây giờ chuyện nhức đầu tới, xuất hiện trẻ em mất tích phá vỡ khoảng thời gian bình yên trước kia của hắn.

Ầm!

Cửa phủ bị đẩy ra, Lâm Phàm dẫn theo các trưởng lão tiến đến.

- Cái giá của thành chủ thật là lớn. Thân là thành chủ của Thành Hổ Vân, trong thành có trẻ em mất tích vậy mà không tìm kiếm, còn có lòng dạ thanh thản ngồi ở chỗ này nói chuyện phiếm. Thật đúng là thành chủ tốt của Viêm Hoa tông.

Ngày đó, khi hắn đi Nhật Chiếu tông giết địch, hắn cũng đã gặp được một thành chủ tham lam, tàn bạo. Lúc đó, hắn rất vui vẻ cho nên đã tha chết cho đối phương. Bởi vì chỉ cần có dạng thành chủ này, Nhật Chiếu tông muốn cường thịnh không thể nghi ngờ là nằm mơ.

Nhưng hắn tuyệt sẽ không để loại thành chủ này tồn tại ở Viêm Hoa tông.

- Các ngươi là …

Thành chủ đứng lên, tức giận nói. Nhưng lời còn chưa nói xong, hắn liền nhìn thấy lệnh bài ở bên hông những người kia.

Đó là lệnh bài mà chỉ đệ tử Viêm Hoa tông mới có. Hơn nữa khí tức của mấy người vừa tới rất bất phàm, hiển nhiên cũng không phải là đệ tử bình thường.

Đệ tử trấn thủ vừa đưa mắt nhìn qua thì lập tức kinh hãi, vội vã chạy tới.

- Đệ tử Quan Nguyệt Sơn tham kiến các vị trưởng lão.

Hắn là đệ tử Viêm Hoa tông, tự nhiên nhận ra lệnh bài của mấy người Lâm Phàm, đây là lệnh bài mà trưởng lão mới có thể mang theo, là tượng trưng cho việc đã thoát ly nội môn, bắt đầu quản lý chuyện lớn trong tông môn.

Dù hắn là đệ tử trấn thủ thành Hổ Vân nhưng gặp được những người này, hắn cũng phải cung kính.

- Hừ!

Lúc đi ngang qua người này, Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng rồi đi thẳng tới trong đại điện.

Mà tiếng hừ lạnh này lại làm cho Quan Nguyệt Sơn chảy đầy mồ hôi. Hắn sao có thể còn không nhìn rõ, mấy vị trưởng lão đều đi theo sau lưng người trẻ tuổi này, vậy thân phận của người này... Không đúng, đây là...

Lập tức, Quan Nguyệt Sơn bị hù đến sắc mặt trắng bệch bởi vì hắn đã nhận ra người này là ai.

- Đệ tử tham kiến Lâm phong chủ.

Bình thường thì tu vi của những vị phong chủ trong tông môn là không cao nhưng bởi vì thiên tư quá tốt nên rất được tông môn coi trọng. Nhưng gần đây tông môn lại có một quái thai, thân là phong chủ của tông môn không chỉ có thiên tư yêu nghiệt mà tu vi cũng cao đến dọa người.

Tộc trưởng Phong gia, tộc trưởng Trương gia và kể cả thành chủ đều đột nhiên đứng lên, không dám ngồi. Bọn họ sao có thể nghĩ đến sẽ có tông môn đại lão đến đây.

- Ta hỏi các ngươi, khi trẻ em trong thành mất tích, ai đã phái người tra xét.

Lâm Phàm chắp tay sau lưng, thản nhiên mở miệng.

Thành chủ lạnh mình đi đến trước mặt Lâm Phàm, run rẩy nói:

- Phong chủ đại nhân, ta phái người tra xét...

Đùng!

Thành chủ đột nhiên bay về phía cây cột giữa nhà. Lực va đập mạnh đến nỗi cây cột không chịu nổi, đã xuất hiện vô số vết nứt.

- Lâm phong chủ hỏi cái gì thì các ngươi phải trả lời thành thật, nếu không đừng nghĩ đến chuyện toàn mạng.

Đôi mắt của trưởng lão Chân Hạc lấp lóe ánh sáng lạnh lẽo. Lúc này, lửa giận ở trong lòng của hắn đang bốc lên ngút trời. Những người bị mất tích đều là trẻ em, tuổi nhỏ, còn không có trưởng thành.

Dù sau này lớn lên, vì tông môn thịnh thế mà chết đi, đó cũng là chết một cách có ý nghĩa, chết một cách quang vinh, khiến cho hậu nhân kính ngưỡng.

Nhưng hôm nay, lại bị Thiên Thần giáo luyện thành tử sĩ, trở thành thứ người không ra người quỷ không ra quỷ.

Phát sinh chuyện thế này, bọn họ không thể trách ai.

Nếu như thành Hổ Vân phái người tìm kiếm mà không có tìm kiếm được thì cũng không tính là thất trách nhưng ngay cả một điểm động tĩnh cũng đều không có.

- Không có... Không có.

Thành chủ gian nan đứng lên, cúi đầu run rẩy nói.

Sau đó, hắn cố gắng nói.

- Lâm phong chủ, việc này không thể trách chúng ta. Những đứa trẻ kia mất tích quá bí ẩn, chúng ta căn bản không biết tìm kiếm ở đâu.

Thành chủ cũng không ngờ việc này vậy mà dẫn trưởng lão cùng phong chủ tới đaay.

Đột nhiên!

Một vệt sáng lấp lóe.

Thành chủ giơ tay bịt cổ, máu tươi xuyên thấu năm ngón tay lăn xuống.

- Ngươi sao có thể... giết ta.

Thành chủ mở to mắt, không dám tin tưởng. Hắn chính là thành chủ do tông môn khâm điểm. Cho dù phong chủ cũng không thể ra tay với hắn. Đây là hành động tạo phản.

- Ngươi xuống dưới nói xin lỗi cùng những đứa trẻ kia đi.

Thủ đoạn sát phạt này của Lâm Phàm khiến ba người còn lại không dám thở mạnh một tiếng. Từ trên trán, mồ hôi tí tách lăn xuống.

- Ngươi thân là đệ tử trấn thủ thành Hổ Vân, để chuyện thế này xảy ra mà lại vẫn còn ngồi đây được. Thật đúng là đệ tử giỏi của tông môn.

Phù phù!

Quan Nguyệt Sơn quỳ xuống đất, bối rối, nói;

- Lâm phong chủ tha mạng, ta... Ta.

Trong lúc nhất thời, hắn cũng không biết nên nói cái gì.

- Nếu không để con dân của tông môn ở trong lòng, vậy một thân tu vi này cũng không cần tồn tại.

- Lâm phong chủ, không ...

Ầm!

Quan Nguyệt Sơn chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn khó nhịn được. Địa Cương chi lực trong cơ thể trong nháy mắt tiêu tán. Khi thử ngưng tụ Địa Cương, hắn lại phát hiện đan điền trống trơn, không còn cái gì tồn tại.

Hắn biết mình đã bị phế hết tu vi.

- Ngươi thân là phong chủ của tông môn, sao có thể làm như vậy với ta, ta là người được tông môn khâm điểm...

Quan Nguyệt Sơn điên rồi. Tu vi mà hắn tân tân khổ khổ cô đọng chỉ trong nháy mắt đã tiêu tán, hắn làm sao tiếp nhận được chuyện này.

Hai tộc trưởng mồ hôi đầm đìa, quỳ rạp xuống đất.

- Phong chủ đại nhân tha mạng, chúng ta lập tức phái người đi tìm.

Tại thành Hổ Vân, hai tộc trưởng có địa vị cao thượng, nhưng ở trước mặt Lâm Phàm, bọn họ cũng không khác gì người bình thường.

- Không cần.

Lâm Phàm không muốn nói nhiều. Hiện tại, hắn đang suy nghĩ một chuyện cực kỳ trọng yếu. Mà trước khi làm chuyện này, hắn nhất định phải làm một việc.

Bên trong thành Hổ Vân còn không yên ổn.

Chương 365: Mình tới cửa chịu chết

Đứng ở trước cửa đại điện của phủ thành chủ, Lâm Phàm nhắm mắt.

Kim trưởng lão đứng ở một bên, nhẹ nhàng nói:

- Lâm phong chủ, có phải là người cảm giác được cái gì hay không?

- Ngươi ngửi một cái xem, có phải là có mùi rất bẩn thỉu hay không?

Lâm Phàm hít sâu một hơi. Khí tức toàn thành Hổ Vân ngưng tụ đến, thậm chí còn tạo nên một trận gió mạnh.

- Mùi bẩn thỉu là sao?

Kim trưởng lão nghi hoặc. Hắn cũng cố gắng hít hà nhưng mà không có ngửi được mùi gì lạ cả, ngoại trừ mùi máu tươi bên ngoài đại điện thì không có những mùi khác.

- Bắt!

Đột nhiên, Lâm Phàm khẽ quát một tiếng. Thiên địa nguyên khí ở phía trên thành Hổ Vân tựa như là bị khống chế, hóa thành vô số bàn tay lớn, sau đó chộp về phía mấy chỗ ở trong thành.

Các con dân ở trong thành ngẩng đầu. Dị tượng ở trên bầu trời để bọn họ kinh hãi, không biết chuyện gì xảy ra.

Khi cảm nhận được khí tức này, một người trẻ tuổi có sắc mặt trắng bệch nằm trên giường ngủ tựa như là sắp hấp hối, đột nhiên bật dậy, sắc mặt đang trắng bệch dần dần hồng nhuận phơn phớt.

Khi hắn đang chuẩn bị thoát đi thì mái hiên bị đánh nát, một bàn tay lớn nhanh chóng bắt lấy hắn.

Cùng lúc này ở một chỗ hẻo lánh trong thành.

Một nam tử bị một gã đại hán giẫm lên mà ánh mắt của đại hán kia để hắn hoảng sợ, đó là ánh mắt khát máu, kinh khủng. Nhưng lửa giận trong lòng để hắn không sợ.

- Ngươi khi nhục vợ con ta, lão thiên sẽ thu ngươi.

Nam tử giận dữ hét.

Đại hán cười lạnh.

- Lão thiên...

Ầm!

Lời còn chưa nói hết, một cái bàn tay to lớn xuất hiện, nắm đại hán lên như là bắt con gà con vậy.

- Ha ha ha! Ta đã nói là lão thiên sẽ thu ngươi mà.

Nam tử cười to, lộ vẻ điên cuồng. Giờ khắc này, hắn giống như là không cảm nhận được đau đớn từ vết thương ở trên mặt.

Một con chó cái đang bị một con chó đực đặt ở dưới thân, mặc dù chó đực đang điên cuồng chuyển động nhưng chó cái vẫn tỏ vẻ không vui không buồn. Đột nhiên, một bàn tay to lớn chộp tới, bắt chó cái đi.

Chó đực kia ngẩng đầu, gâu gâu gào thét, khóe mắt chảy xuống hai giọt nước mắt.

- Sao có nhiều giáo đồ của Thiên Thần giáo ẩn tàng ở thành Hổ Vân như vậy?

Lâm Phàm cũng không ngờ trong thành Hổ Vân có ẩn tàng nhiều giáo đồ của Thiên Thần giáo như thế.

Phát hiện càng nhiều cũng nói rõ có càng nhiều con dân của Viêm Hoa tông vô duyên vô cớ bị chết ở trong tay Thiên Thần giáo, sau đó bị đám người này bị ký túc.

Trong lòng của hắn phẫn nộ, đến cùng là tên hỗn đản nào sáng tạo ra Hoán Bì Liễm Tức vậy. Nếu gặp được, hắn nhất định phải cho kẻ này đẹp mắt.

Còn giáo đồ của Thiên Thần giáo muốn cải tiến Hoán Bì Liễm Tức thì đã sớm bị hắn trấn áp.

Kim trưởng lão ngẩng đầu, nhìn về phương xa xôi. Khi nhìn thấy những thứ trong lòng bàn tay lớn kia, khuôn mặt phát sinh biến hóa.

- Lâm phong chủ, những thứ kia chẳng lẽ là...

Hắn không dám tin tưởng trong một thành lại có nhiều giáo đồ của Thiên Thần giáo ẩn nấp như thế. Chẳng lẽ thành chủ này cùng đệ tử trấn thủ kia đều bị mù hay sao.

Đột nhiên!

Một bàn tay bằng thiên địa nguyên khí nổ tung, một vệt sáng nhanh chóng bỏ chạy về phương xa.

- Khá lắm. Không ngờ Thiên Thần giáo còn có kẻ có thể phá vỡ chiêu này của ta. Kim trưởng lão, các ngươi trấn thủ thành Hổ Vân.

Vừa nói xong, Lâm Phàm lập tức hóa thành một vệt sáng đuổi theo về phương xa.

Xem ra là lần này hắn đã tóm được cá lớn.

Mà lúc này, những bàn tay to lớn kia đột nhiên bóp mạnh, những giáo đồ của Thiên Thần giáo kia lập tức hóa thành mưa máu, rơi xuống phía dưới.

Nhìn về phía bóng người ở phương xa kia, Lâm Phàm đưa tay kéo một phát, hư không đột nhiên ngưng kết lại, ngăn cản vệt sáng kia. Sau đó, ầm một tiếng, bóng người này đã bị một chưởng bằng cương khí của Lâm Phàm ép phải nằm ở trên mặt đất.

Nói đùa. Nếu có thể dễ dàng đào thoát từ trong tay cường giả có năng lực đối đầu với Bán Thần cảnh như Lâm Phàm thì thật đúng là như thấy quỷ.

- Thả ta ra...

Dưới bàn tay kia, bóng người kia gào thét. Lúc này, trên thân thể của hắn có khí tức mịt mờ lưu chuyển. Sau đó, hắn nhanh chóng đánh vỡ bàn tay bằng cương khí của Lâm Phàm.

Chỉ là, khi vừa định chạy trốn thì một cánh tay chộp tới, nhấc bóng người này lên cao.

- Còn muốn chạy ư? Ngươi đang nằm mơ sao?

Lúc này, Lâm Phàm mới cẩn thận quan sát người ở trước mắt này. Nhìn qua thì người này cũng như là người bình thường, thậm chí còn có chút gầy yếu nhưng mà khí tức mịt mờ trong cơ thể kia lại là không lừa được Lâm Phàm.

Người này có thể hai lần phá vỡ bàn tay bằng cương khí của Lâm

Phàm chính là dựa vào khí tức kia.

Mà khí tức này còn khiến Lâm Phàm có cảm giác quen thuộc, giống như gặp được ở chỗ nào đó. Đúng rồi. Khí tức này cực kỳ giống với khí tức của Giáo Vương. Nguyên lai gia hỏa này có khí tức của Giáo Vương hộ thể, xem ra thân phận cũng không đơn giản.

- Ngươi là ai? Thành thật một chút thì ta sẽ không đánh ngươi.

Lâm Phàm mở miệng.

- Khặc khặc!

Người này không trả lời mà nở nụ cười âm trầm rồi đột nhiên, từ trong cơ thể của hắn, một cái gai đen chui ra, nhanh chóng đâm vào lồng ngực của Lâm Phàm.

- Ngươi muốn biết ta là ai sao? Vậy nhìn xem ngươi có thể sống sót hay không đã.

- Vô tận thống khổ, thôn phệ hắn đi.

Sau khi đắc thủ, người này điên cuồng cười lên. Hắn vốn cho rằng đối phương sẽ rất cường đại nhưng bây giờ xem ra thì cũng chỉ như vậy mà thôi.

- Ngươi cười cái gì? Nói mau! Ngươi là ai?

Lâm Phàm thản nhiên bắt lấy gai đen, rồi đột nhiên kéo một phát, lôi toàn bộ cái gai này từ trong thân thể của giáo đồ kia ra.

Kể từ sau khi có Bất Tử Chi Thân, Lâm Phàm đã dưỡng thành thói quen từ bỏ phòng ngự.

Chỉ là không quan trọng, tất cả đòn tấn công của kẻ thù đều không đau không ngứa như vậy mà.

Giáo đồ kia của Thiên Thần giáo choáng váng tựa như là không dám tin tưởng vậy. Hắn biết gai đen này có năng lực tăng cường thống khổ, có thể khiến cho một người phải đau đớn đến chết, thuộc về tử vong trên tinh thần.

Nhưng bây giờ, rõ ràng đã bị gai đen đâm vào nhưng người trước mắt này vậy mà không có một chút phản ứng nào, thậm chí còn không nhíu mày nữa.

- Nguyên lai lại là một người đầu trọc.

Giờ phút này, Lâm Phàm đã nhìn thấy rõ ràng bộ dáng của giáo đồ này. Cái đầu trọc to lớn giống như là bị biến dị vậy.

- Mùi ở trên người ngươi khiến cho ta cảm thấy rất khó chịu, tựa như là khí tức trên người của những trẻ em kia vậy. Có phải ngươi chính là người luyện chế tử sĩ cho Thiên Thần giáo hay không?

Lâm Phàm cười hỏi, chỉ là nụ cười này có chút khủng bố cùng âm trầm.

- Hừ. những đứa trẻ kia giống như là sâu kiến vậy, có thể cống hiến vì Thiên Thần giáo là vinh hạnh của bọn họ. Chúng ...

Ầm!

Lâm Phàm không chịu nổi nữa, hắn nhanh chóng đấm một quyền vào giáo đồ này.

Đầu trọc biến dị nổ tung. Trong nháy mắt, giáo đồ kia đã biến thành thi thể không đầu.

- Đừng giả bộ nữa! Không chết thì nhanh mọc đầu khác ra đi.

Không có điểm tích lũy nhắc nhở túc là tên trọc đầu biến dị này không có chết.

- Sao ngươi lại có thể phát hiện ra?

Thị Đồng phó Pháp Vương kinh hãi, không dám tin tưởng.

Hắn là phó Pháp Vương của Thiên Thần giáo. Mặc dù thực lực không mạnh, nhưng lại có thể biến trẻ em thành tử sĩ, đồng thời bản thân lại có khí tức của Giáo Vương bảo hộ, cường giả Thiên Cương cảnh bình thường căn bản không phải là đối thủ của hắn. Thậm chí dù bị trấn áp thì hắn cũng có thể dựa vào khí tức của Giáo Vương để bỏ chạy.

Nhưng hôm nay, hắn lại gặp cường giả mạnh mẽ đến thế này, cho dù khí tức mà Giáo Vương để lại cũng không có tác dụng.

Lúc này, từ chỗ cổ kia có từng cái xúc tu chui ra, quấn quanh ở cùng một chỗ, trong nháy mắt lại hình thành một cái đầu trọc biến dị.

- Thật sự là buồn nôn. Công pháp của Thiên Thần giáo càng ngày càng biến thái, càng ngày càng buồn nôn, chung quy là đi trên con đường biến mình thành thứ người không ra người quỷ không ra quỷ.

Lâm Phàm lộ ra thần sắc ghét bỏ.

- Càn rỡ. Lý niệm của Thiên Thần giáo ta hùng vĩ cỡ nào, phàm nhân như ngươi sao có khả năng minh bạch. Giáo Vương, xin hãy ban cho ta sức mạnh, để ta có thể trấn áp sâu kiến vô tri ở trước mắt này.

Thị Đồng phó Pháp Vương vừa dứt lời thì trên thân thể của hắn đột nhiên rực sáng, sức mạnh ở trong đó không phải bình thường, ẩn chứa khí tức của Giáo Vương.

Lâm Phàm giơ tay lên, đấm ra một quyền, lần nữa đánh nát đầu của người này, đồng thời còn có khí tức của Giáo Vương.

- Ngươi không nói cũng không quan trọng. Ta thấy thân phận của ngươi không đơn giản, mang ngươi về tông cho lão sư sưu hồn mới tốt, vừa vặn nhìn xem trong đầu của ngươi có tin tức gì hữu dụng hay không.

Giáo đồ này của Thiên Thần giáo không tầm thường, xem ra là thành viên cốt cán của Thiên Thần giáo, trở về để lão sư sưu hồn, nhìn xem trong đầu hắn ẩn tàng bí mật gì.

Sau khi xong xuôi lại một chiêu trấn áp, điểm tích lũy vẫn là của mình.

- Hỗn đản, khí tức của Giáo Vương sao lại thế...

Thị Đồng phó Pháp Vương kinh hãi. Hắn không hiểu khí tức của Giáo Vương không gì làm không được vốn nên triệt để trấn áp người này, thế nhưng làm sao lại xuất hiện tình huống bực này.

- Giáo Vương của ngươi cũng không cứu vớt được ngươi, hắn cũng không phải vô địch.

Lâm Phàm cười. Thời đại đã biến đổi. Hắn đã sớm không phải là bản thân của trước kia, mà là cường giả có được sức mạnh cường hãn nhất.

Ai có thể tiêu trừ sự tự mãn ở trong lòng ta thì ta sẽ thật lòng cảm tạ hắn.

Đột nhiên!

Một khe nứt đột nhiên xuất hiện ở sau lưng Thị Đồng phó Pháp Vương.

Ở trong khe nứt kia có ánh sáng màu xám lưu chuyển tựa như là liên thông đến một thứ nguyên thần bí nào đó.

Lập tức, từ trong khe nứt, một sức mạnh khổng lồ bạo phát ra.

Như là lần trước, Giáo Vương kia duỗi cánh tay màu xanh ra, muốn trấn áp mình vậy.

Không hề do dự, Lâm Phàm nhanh chóng đi vào trong khe nứt. Hắn cũng không đợi cánh tay kia duỗi ra mà đã nhanh chóng đi vào.

Đây là đường hầm hư không, nhất định có thể liên thông đến chỗ của Giáo Vương.

Hiện giờ, hắn đã có năng lực đối đầu với Bán Thần cảnh. Dù Giáo Vương kia thực sự là Bán Thần cảnh thì hắn cũng không sợ hãi chút nào, bởi vì hắn đủ mạnh.

- Ha ha ha ha. Khá lắm. Rốt cục ta đã đợi được đến thời cơ này. Lần này, bản phong chủ sẽ tận diệt cái gọi là Thiên Thần giáo này của các ngươi.

Nếu là trước kia thì có lẽ hắn sẽ do dự. Nhưng bây giờ, hắn lại không sợ hãi chút nào.

Hắn không biết sau khi đi ra đường hầm hư không thì mình sẽ đến chỗ nào.

Thị Đồng phó Pháp Vương cười lớn.

- Ngu xuẩn. Ngu xuẩn. Tự tìm đường chết.

Mà sau khi Lâm Phàm chui vào trong đường hầm hư không, vết nứt ở chỗ hậu phương kia đã đóng lại. E là dù Giáo Vương cũng không có nghĩ đến, sâu kiến này sẽ tự mình đưa tới cửa.

Không biết đã qua bao lâu.

Chung quanh đường hầm hư không đã tiêu tán.

Thế giới đã sớm phát sinh biến hóa cực lớn. Cảnh sắc chung quanh trở nên âm u, còn chất đầy thi cốt, bên trên mỗi một bộ thi cốt đều có sương mù màu xám quấn quanh.

Mà phương xa có một ngọn núi lửa đang phun trào. Nơi này tựa như là địa ngục trong truyền thuyết vậy.

- Đây là nơi nào?

Hắn nhìn quanh một vòng. Trong ấn tượng của hắn thì Viêm Hoa tông giống như không có nơi này.

Chỉ hít sâu một hơi mà, xoang mũi đều không chịu được nữa rồi. Tất cả đều là khí tức ô uế của đám người Thiên Thần giáo kia, hơn nữa còn có mùi hư thối của tử khí.

- Ngươi nhất định phải chết. Ngươi chết chắc rồi. Không ngờ ngươi lại dám mò tới đây. Ha ha ha ha...

Thị Đồng phó Pháp Vương điên cuồng cười. Hắn thật sự không ngờ sâu kiến này vậy mà lại tới đây. Nơi này chính là tổng bộ của Thiên Thần giáo, dù kẻ này có mạnh cỡ nào thì cũng vô dụng mà thôi.

Ngay khi Lâm Phàm đang suy nghĩ, một tiếng nói vang lên.

- Hoan nghênh. Viêm Hoa tông Vô Địch phong Lâm phong chủ giáng lâm thánh địa của giáo ta. Ngươi là đệ tử đầu tiên của Viêm Hoa tông dám đến nơi đây. Chúng ta ở chỗ này chờ ngươi. Ngươi cứ tới đi.

Thanh âm truyền đến từ một nơi rất xa, giống như là đang nói, có gan đi vào trong địa bàn của ta thì nên ngoan ngoãn nhận lấy cái chết đi.

- Thật sao? Nếu ta là người đầu tiên vậy ta cũng sẽ là người cuối cùng.

Hiện tại, Lâm Phàm ngược lại là có chút kích động, cảm giác phía trước có bảo tàng lớn đang đợi hắn.

Thiên Thần giáo sao?

Hôm nay không đánh ngươi ỉa ra quần thì Lâm Phàm ta uổng là cường giả.

Nhưng không biết vì sao, trong lòng của hắn luôn luôn có chút hoang mang rối loạn giống như là phía trước lại có nguy hiểm.

Lâm Phàm lắc lắc đầu, vứt bỏ cảm giác bất an này qua một bên.

Dù sao, đây chính là chuyện không thể nào.

Chương 366: Đây là nửa cái cẩu đầu quân sư của ta

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: TTTV

- Thật không biết sống chết. Ở chỗ này, ngươi sẽ biến thành thịt cá.

- Có lẽ bây giờ, ngươi nên quỳ xuống đất, thề thờ phụng giáo ta, như vậy chúng ta có thể miễn tội chết cho ngươi.

Thanh âm bén nhọn của Thị Đồng phó Pháp Vương vang vọng khắp mảnh không gian âm u này.

Nơi này chính là thánh địa của Thiên Thần giáo, là nơi ở của lịch đại Giáo Vương.

Chỉ là một phong chủ của Viêm Hoa tông mà dám can đảm đến nơi này, thật sự là tự tìm đường chết.

Lâm Phàm mang theo Thị Đồng phó Pháp Vương, nhanh chân đi về phía trước. Dù trên không trung tràn ngập khí tức nguy hiểm, tà ác, hắn cũng sẽ không e ngại.

Phá hủy Thiên Thần giáo, hủy diệt nội loạn trong Viêm Hoa tông là mục tiêu duy nhất của hắn lúc này.

Mình vốn có con đường phát triển tốt hơn nhưng bởi vì Thiên Thần giáo này mà khắp nơi bị quản chế. Chỉ cần có thể hủy diệt Thiên Thần giáo, như vậy con đường sau này sẽ thông suốt.

Trong màn đêm chung quanh có vô số đôi mắt màu xanh lục nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm.

Vô Địch phong.

Ếch xanh đang vụng trộm luyện đan. Lần này, nó chỉ định luyện chế đan dược nửa bước Thiên giai mà thôi. Chưa lĩnh ngộ pháp tắc mà luyện chế đan dược Thiên giai thì quá nguy hiểm. Đồng thời, nó

cũng không muốn móc sạch nội tình của mình để mạo hiểm.

Mà lúc này, Ếch xanh choáng váng, mắt ếch mở thật to.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao mà liên hệ giữa ta với kẻ liều mạng kia lại xuất hiện tình huống đứt quãng.Chẳng lẽ là tên kia lại chạy vào trong dị thứ nguyên hay sao?

Ếch xanh kinh hãi. Cho dù là ở trong nơi ngăn cách thiên địa chi lực như hiểm địa Vạn Quật môn cũng tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống thế này.

Nhưng bây giờ, liên hệ lại như có như không. Tình huống như vậy chỉ có một loại khả năng xảy ra, đó chính là Lâm Phàm đi dị thứ nguyên, một cái không gian nằm ngoài thứ nguyên này.

Bùn đất đen kịt, núi đá bén nhọn còn có khí tức ô uế ở khắp nơi. Nếu người bình thường đi ngang qua nơi này, e rằng đã sớm bị hù chết. Đáng tiếc, Lâm Phàm không phải là người bình thường.

Từ xa xa, hắn đã thấy một bậc thềm khổng lồ xuất hiện.

Mà trên đỉnh thềm đá có mấy bóng đen.

Mỗi bóng đen này đều tản ra uy thế ngập trời. Tất cả uy thế ngưng tụ cùng một chỗ hình thành tồn tại kinh khủng. Mà ở giữa những bóng đen kia là một người ngồi trên ghế đá, cầm quyền trượng trong tay, nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm đang đi tới.

Lâm Phàm dừng bước lại, nhìn về phía trên cùng của thềm đá.

- Thật nhiều người.

Hắn không ngờ không chỉ có Giáo Vương ở đây, thậm chí còn có thật nhiều giáo đồ mà trước đây hắn chưa từng nghe đến.

Giáo Vương vẫn như cũ ngồi trên ghế đá. Chỗ khuôn mặt có vòng xoáy đen kịt khiến cho Lâm Phàm không thấy rõ mặt mũi của hắn.

- Phong chủ của Vô Địch phong, hoan nghênh đến thánh địa của giáo ta. Suốt thời gian qua, ngươi cực khổ truy tìm tung tích của giáo ta, bây giờ được đi vào thánh địa của bản giáo có cảm thấy hưng phấn hay không? Hay là nói, giờ phút này, ngươi đang run rẩy.

- Run rẩy sao? Không. Đây là do ta đang hưng phấn. Rốt cuộc ta cũng tìm được các ngươi rồi.

Với người khác, giờ phút này có thể nói là hiểm cảnh nhưng với hắn thì khác. Hắn cũng không hối hận vì đã tiến vào trong đường hầm hư không này. Bởi vì mục đích của hắn chính là tìm kiếm tổng bộ của Thiên Thần giáo, bây giờ đã tìm được thì tuyệt đối sẽ không lùi bước.

- Hảo tiểu tử, lần trước ngươi ỷ vào Khôi Lỗi Chết Thay, có thể nhiều lần phục sinh, nên mới dám khiêu khích ta. Bây giờ thánh địa của giáo ta không chỉ có thể khiến cho Khôi Lỗi Chết Thay của ngươi mất tác dụng, còn có thể làm cho ngươi không có cách nào hấp thu thiên địa chi lực, ta muốn nhìn xem ngươi có thể chống đỡ được bao lâu.

Lực Đế Chi Chủ cởi áo bào đen ra. Mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm với vẻ thù hận. Lần trước, hắn tự mình ra tay nhưng cũng không thể trấn áp Lâm Phàm mà còn khiến cho hắn bị mất mặt nữa.

- Nguyên lai là ngươi hả, Lực Đế Chi Chủ.

Lâm Phàm cười, nói. Hắn không ngờ Lực Đế Chi Chủ cũng ở đây.

Rầm rầm!

Nhưng vào lúc này, tất cả mọi người ở trên đỉnh thềm đá đều bỏ áo bào đen ra.

Ánh mắt của mỗi người cũng khác nhau, có cười trên nỗi đau của người khác, có quỷ dị, có âm lãnh nhưng toàn bộ đều đang khóa chặt Lâm Phàm.

- Ngươi hủy khu thứ sáu của ta, giết phó Pháp Vương Hắc Cốt của ta, bây giờ ngươi tự chui đầu vào lưới. Ở trong thánh địa của giáo ta, trong biển xương trắng mênh mông sẽ có một vị trí dành cho ngươi.

Một Pháp Vương âm trầm mở miệng.

- Hắc Cốt! Gia hỏa kia rất yếu kia ư? Ta nhớ mình còn dùng danh hào của hắn trà trộn vào hội nghị cao tầng của các ngươi, thậm chí còn lợi dụng tát Giáo Vương một cái.

Lâm Phàm cười. Mặc dù nhân số của đối phương đông đảo nhưng hắn không sợ. Không phải là chiến đấu sao, hắn có gì mà phải sợ.

Lúc này.

- Lâm Phàm, bản Giáo Vương thấy ngươi là một nhân tài, đáng tiếc lại đối nghịch cùng Thiên Thần giáo của ta. Hôm nay, bản Giáo Vương có thể không giết ngươi, chỉ cần ngươi thần phục ta, bản Giáo Vương có thể cho ngươi tất cả những thứ mà ngươi muốn. Ngươi đi theo Viêm Hoa tông có chỗ tốt gì, chỉ là làm việc mệt nhọc cả đời mà thôi.

- Thiên Tu, ân sư của ngươi trước đây cũng là một tuyệt đại thiên kiêu. Nhưng bởi vì Viêm Hoa tông mà hắn phải dừng bước tại Bán Thần cảnh.

- Chỉ cần gia nhập bản giáo, bản Giáo Vương có thể hứa với ngươi rằng sau này, ngươi tuyệt đối sẽ không dừng bước tại Bán Thần cảnh, như thế nào?

Thanh âm của Giáo Vương có dụ hoặc, còn có một loại uy nghiêm như là một loại ban ân giống như là muốn nói với Lâm Phàm đừng có không trân quý cơ hội này.

Lâm Phàm cúi đầu cười. Hắn không ngờ sẽ có nhiều người như vậy nhìn trúng nhân tài là mình, muốn mời chào mình. Chuyện này khiến hắn rất sảng khoái, chí ít chứng minh đám gia hỏa này không phải mù lòa, chí ít còn có thể nhìn thấy hào quang của bản thân.

- Ha ha ha ha!

Nhưng vào lúc này, Lâm Phàm phá lên cười.

- Đừng nói nhiều lời nữa! Bản phong chủ nếu dám đến thì đã chuẩn bị tốt tất cả. Nếu hôm nay các ngươikhông đánh chết ta thì ta sẽ đánh chết các ngươi.

- Không còn lựa chọn khác.

Cuồng Thân!

Bạo Huyết!

Ầm ầm!

Áo ngoài đột nhiên nổ tung, Lâm Phàm nhanh chóng hóa thành người khổng lồ cao đến ba mét.

- Ngũ Hành Nghịch Thần

Trong chốc lát, một khí tức cuồng bạo chợt bộc phát ra. Tóc dài như rồng lộn xộn bay múa. Từ sau lưng, hoa văn hiển hiện sau đó

bao phủ toàn bộ thân thể.

Mở mắt!

Lần này hắn không có ẩn tàng, tất cả sức mạnh toàn bộ bạo phát ra. Ánh sáng đỏ thẫm chiếu rọi xung quanh, một khí tức mênh mông phóng thẳng lên trời.

Lấy Lâm Phàm làm trung tâm, một luồng sóng khí sinh sôi không ngừng khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

- Đừng lẩn trốn nữa! Tất cả đều đi ra đi.

Hắn đã cảm thấy nơi này có tất cả ba luồng khí tức để hắn coi trọng.

Ngoại trừ Giáo Vương thì còn lại hai vị, xem ra đó cũng chính là người ẩn tàng sau lưng Giáo Vương.

- Không ngờ chúng ta lại bị nhìn thấu. Viêm Hoa tông có thể có dạng đệ tử như ngươi cũng là vận may bộc phát. Chỉ là đáng tiếc, hôm nay ngươi muốn chết ở đây.

- Ừm. Lâm Phàm. Ngươi đúng là một nhân tài. Chỉ là rất đáng tiếc, ngươi lại là đệ tử của Viêm Hoa tông.

Chẳng biết lúc nào, hai bóng người đã vô thanh vô tức xuất hiện ở sau lưng Giáo Vương. Mặc dù hai người này không có tản ra bất kỳ khí tức gì nhưng Lâm Phàm tuyệt đối không coi thường bọn họ.

- Giáo Vương, ngươi cùng các vị Pháp Vương áp chế dị thứ nguyên này, không cho tiểu tử kia chạy thoát. Còn việc xử lý tiểu tử này thì cứ giao cho hai người chúng ta là được.

Một người đeo mặt nạ quỷ bằng sắt đen mở miệng.

Giáo Vương gật đầu, nói:

- Vậy làm phiền hai vị.

Lâm Phàm nói:

- Thì ra là thế! Ta đã sớm đoán ra, Thiên Thần giáo có thể dần dần lớn mạnh dưới sự áp chế của Viêm Hoa tông thì làm sao không có người khác giúp đỡ. Xem ra hai người các ngươi chính là người giúp đỡ cho Thiên Thần giáo. Về phần là tông môn nào thì đúng là để cho ta có chút hiếu kỳ.

Hai người đeo mặt nạ lập tức sững sờ, sau đó cười ha hả.

- Tốt. Tốt. Không sai. Không ngờ đến lúc này mà ngươi còn có thể nghĩ tới những chuyện này. Chỉ là, hôm nay ngươi tuyệt đối sẽ không thể rời khỏi nơi này. Cho ngươi nhìn thấy thì có làm sao, cũng coi như là để ngươi chết được nhắm mắt.

Giờ phút này, hai người bỏ mặt nạ xuống.

- Nghe cho kỹ đây, lão phu là Bán Thần Chế Tài của Thánh Đường tông.

Mái tóc vàng buông lỏng ra sau lưng. Bởi vì không còn có ẩn tàng, khí tức của Bán Thần cảnh bộc phát ra. Ở dưới khí thế bực này, cho dù những Pháp Vương kia cũng đều cảm thấy áp lực to lớn làm cho người ta không có cách nào để ngăn cản.

- Còn lão phu là Bán Thần Hỗn Loạn của Thánh Đường tông.

Lâm Phàm cười, nói:

- Quả nhiên là Thánh Đường tông. Thật sự là một cái tông môn làm cho người ta chán ghét. Hai vị Bán Thần cảnh sao? Cũng được. Ta cũng muốn nhìn xem Bán Thần cảnh của Thánh Đường tông rốt cuộc mạnh cỡ nào.

Vừa dứt lời.

Lâm Phàm đã biến mất khỏi chỗ cũ. Mà khi xuất hiện lần nữa thì hắn đã đứng ở trước mặt Bán Thần Hỗn Loạn. Một quyền bộc phát ra quang mang lộng lẫy nhanh chóng đánh tới.

Ầm!

Bán Thần Hỗn Loạn nhanh chóng đưa tay ngăn cản . Lấy hai người làm trung tâm, lực trùng kích to lớn đột nhiên khuếch tán ra xung quanh.

- Không sai. Lâm Phàm, ngươi đúng là khiến cho người ta cảm thấy kinh diễm. Chỉ có tu vi Thiên Cương cảnh tầng tám mà lại có thể bộc phát ra sức mạnh mênh mông như vậy. Nhưng mà chỉ thế này thì còn chưa đủ.

- Phí lời gì, chiến đấu thì hãy chú tâm chiến đấu.

Lâm Phàm nghiêm túc nói. Lần này, có lẽ là hắn hơi khinh thường. Đối đầu với hai vị cường giả Bán Thần cảnh cũng không dễ

dàng như vậy. Nhưng dù vậy, hắn cũng không sợ hãi chút nào.

Đột nhiên, hư không sau lưng vỡ ra, quang mang cuốn tới. Thì ra là Bán Thần Chế Tài cầm trường kích đánh lén. Một kích này đã ngưng kết hư không, khóa chặt Lâm Phàm, hình thành uy thế to lớn như muốn xé rách hắn ra.

- Đến đây nào! Để ta xem hai lão bất tử Bán Thần cảnh các ngươi đến cùng có năng lực gì.

Lâm Phàm chợt quát một tiếng. Lực Lượng Pháp Tắc cuồn cuộn, Lực Lượng Chi Tâm điên cuồng loạn động. Hắn muốn lấy sức mạnh cường hãn nhất đánh nát tất cả.

Trên đỉnh thềm đá, Giáo Vương cũng không ngờ kẻ này lại có thực lực cường đại đến như thế. Lấy tu vi Thiên Cương cảnh tầng tám lại có thể chiến đấu với hai vị cường giả Bán Thần cảnh.

Lần trước, hắn nhìn thấy kẻ này thì hắn vẫn chỉ sâu kiến mà thôi. Không ngờ chỉ sau mấy tháng kẻ này lại tiến bộ nhanh chóng như thế.

Người như này không thể lưu, tuyệt đối không thể lưu.

Kẻ này chính là một mối uy hiếp tiềm ẩn đối với Thiên Thần giáo.

Viêm Hoa tông có một Thiên Tu thì đã có thể ép Thiên Thần giáo không ngóc đầu lên được, nếu để kẻ này tiếp tục trưởng thành thì Thiên Thần giáo chắc sẽ không cần tồn tại nữa.

- Chúng Pháp Vương bày trận. Hôm nay, chúng ta phải lưu kẻ này lại.

Vừa nói xong, Giáo Vương đưa tay lên. Từ phía trên thánh địa, một trận pháp nhanh chóng bao phủ cả không gian này.

Mặc dù thực lực của những vị Pháp Vương này rất mạnh, nhưng mà đối mặt với tình hình chiến đấu bây giờ thì đã không đủ dùng, nhưng bố trí đại trận giết chết kẻ này cũng không thành vấn đề.

Ba vị cường giả Bán Thần cảnh cộng thêm một đám Pháp Vương có tu vi Thiên Cương cảnh tầng chín đã là một lực lượng kinh khủng.

Trong nhóm Pháp Vương, biểu lộ trên mặt Huyết Luyện Tôn Giả thoáng có chút quái dị nhưng rất nhanh liền bị hắn ẩn giấu đi.

Hắn vốn cho rằng Lâm Phàm là một nhân tài, không nên chết ở đây.

Bây giờ, Lâm Phàm lại còn được hắn xem như nửa cái cẩu đầu quân sư, bày mưu tính kế cho hắn, giúp hắn gây dựng hoành đồ đại nghiệp.

Mặc dù đối phương không thừa nhận nhưng hắn cũng đã nhận định Lâm Phàm chính là nửa cái cẩu đầu quân sư của hắn.

Thánh Pháp Diệt Thần Trận.

Là Pháp Vương có uy tín lâu năm cho nên hắn biết uy lực của trận pháp này. Một khi nó bạo phát ra, cho dù là Bán Thần cảnh thì cũng sẽ gặp đại nạn.

Uỳnh!

- Ha ha ha ha. Sảng khoái! Hai lão bất tử Bán Thần cảnh mà thôi. Các ngươi thật đúng là rất mạnh nhưng muốn giết ta thì còn chưa đủ. Lấy ra bản lãnh thực sự của các ngươi đi, để ta nhìn xem các ngươi mạnh bao nhiêu, có thể cho ta áp lực lớn bao nhiêu.

Lâm Phàm cười lớn, chiến đấu thật đúng là rất nhẹ nhàng, vui vẻ, lâm ly, sảng khoái.

Chỉ là tất cả còn chưa đủ, hắn còn muốn càng thêm cuồng bạo.

- Hảo tiểu tử, quả nhiên là có chút năng lực.

Bán Thần Chế Tài và Bán Thần Hỗn Loạn ngược lại không gấp gáp không nóng nảy. Bởi vì bọn họ cho rằng mình đã thăm dò thực lực của kẻ này, trấn áp cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng bọn họ còn đang nghi hoặc, tại sao Lâm Phàm chỉ lĩnh ngộ Lực Lượng Pháp Tắc mà chiến lực lại đáng sợ đến như vậy.

Chương 367: Đừng nhiều lời

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Ầm!

Tiếng nổ liên tục vang lên. Lực trùng kích khuếch tán ra khắp nơi.

Chiến đấu giữa cường giả Bán Thần cảnh cũng không phải là thế công đơn giản.

Mỗi một chiêu đều có uy năng lớn lao, khủng bố.

Ầm!

Chế Tài Thẩm Phán đột nhiên xuất hiện sau lưng Lâm Phàm, trong tay không biết khi nào đã xuất hiện một thanh trường thương đen kịt.

Đây là Thương Chế Tài, là binh khí do Chế Tài Bán Thần tự tay luyện chế, dung hợp số lượng lớn bảo bối, còn tốn thời gian quán chú pháp tắc cường hãn.

- Ta muốn chế tài ngươi.

Chế Tài Bán Thần quát to. Thương Chế Tài phá vỡ hư không, phù văn trên trường thương bộc phát quang mang lộng lẫy. Sức mạnh ngưng tụ ở đầu mũi thương hình thành khí lưu sắc bén, đâm về phía sau lưng Lâm Phàm.

- Ha ha ha. Thú vị.

Bây giờ, Lâm Phàm chỉ cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh. Chiến đấu cùng cường giả Bán Thần cảnh để hắn có thể cảm nhận được cảm giác sung sướng đã lâu chưa có.

Ầm!

Lâm Phàm đấm ra một quyền, va chạm cùng trường thương. Lập

tức, quang mang rực rỡ triệt để bạo phát ra, xuyên thấu hư không, đánh về phía xa xôi trong hư không vô tận kia.

- Thoải mái! Bán Thần cảnh thật đúng là cường đại.

Hiện giờ, trong mắt của Lâm Phàm chỉ có Bán Thần Chế Tài còn có Bán Thần Hỗn Loạn, về phần trận pháp bao phủ ở trên đỉnh đầu, hắn căn bản không có để ở trong lòng.

Nội tình trong cơ thể không ngừng tăng lên. Đây cũng không phải là cảm giác có thể có khi giao thủ cùng kẻ yếu, mà là khi giao thủ cùng cường giả chân chính mới có.

Mặc dù đang điều khiển trận pháp nhưng Giáo Vương vẫn luôn chú ý đến tình huống bên này. Ánh mắt khi nhìn về phía Lâm Phàm cũng vô cùng kinh ngạc.

- Kẻ này rất mạnh. Mặc dù kẻ này không phải là Bán Thần cảnh nhưng lại có thể chiến đấu ngang tay với Bán Thần cảnh. Nếu để hắn tiếp tục trưởng thành, hậu quả khó mà lường được. Nhưng dựa theo tin tức tìm hiểu được, Thiên Thần giáo cũng không có phương pháp hàng phục kẻ này, cho nên chỉ có thể trấn áp.

Trở ngại duy nhất của Thiên Thần giáo trong việc chiếm lấy Viêm Hoa tông chính là Thiên Tu.

Nhưng hôm nay lại có thêm một người là Lâm Phàm, như vậy người này càng không thể lưu.

Trong hư không, Lâm Phàm tránh đi một thương của Bán Thần Chế Tài. Đứng ở chỗ kia, tóc dài như rồng tung bay, hai con ngươi lạnh nhạt mà lộ vẻ điên cuồng.

- Thực lực của hai người các ngươi rất không tệ. Chỉ là các ngươi có thể để ta cảm thấy thêm áp lực hay không? Các ngươi một mực khảo thí thực lực của bản phong chủ là muốn nhìn xem ta có đáng giá được các ngươi động thủ hay không sao?

Bên ngoài thân thể của Lâm Phàm có sấm sét quấn quanh. Đột nhiên, bộp một tiếng, sấm sét biến mất rồi sau đó lại có sấm sét cường thịnh hơn phun ra ngoài.

Lần này mò vào thánh địa của Thiên Thần giáo, Lâm Phàm cũng không ngờ lại gặp được ba vị cường giả Bán Thần cảnh. Hắn đã nhìn ra Giáo Vương kia đích thật là Bán Thần cảnh.

Mà bây giờ, Giáo Vương này còn đang bận bố trí trận pháp, cho nên tạm thời không có ra tay.

Trận pháp sao?

Cái đồ chơi này không có bất kỳ tác dụng nào với hắn cả.

- Lâm Phàm, hôm nay ngươi đã đến nơi này, vậy cũng đừng nghĩ đến chuyện có thể đi ra.

Bán Thần Chế Tài lạnh lùng nói:

- Ngươi có cảm giác được chuyện đáng sợ gì đã phát sinh trong cơ thể ngươi rồi hay không?

- Chuyện đáng sợ gì chứ? Ngươi đang nói cái gì, ta nghe không hiểu.

Lâm Phàm cười. Hiện tại, còn có chuyện gì có thể khiến cho hắn phải sợ hãi nữa, còn có chuyện gì đáng sợ hơn tử vong cơ chứ. Hắn thật sự không muốn nói cái gì với những sinh linh vô tri mà mê mang này.

- Chẳng lẽ ngươi không cảm giác được cương khí của ngươi đang không ngừng tiêu hao mà không có cách nào bổ sung được hay sao?

Nghe được lời nói này, Lâm Phàm thật đúng là cố ý cảm thụ một chút. Rồi hắn lập tức tỏ vẻ kinh ngạc.

- Thật đúng là như vậy! Không ngờ ở nơi này vậy mà không có cách nào hấp thu thiên địa chi lực.

Đối với tình huống này, hắn ngược lại là không hề cảm thấy khẩn trương. Không phải liền là không có cách nào hấp thu thiên địa chi lực hay sao? Hiện tại, với hắn, chuyện trọng yếu hơn chính là hưởng thụ cảm giác chiến đấu với cường giả.

Nội tình còn phải dựa vào mấy tên này hỗ trợ. Những chuyện khác đều là râu ria, quan tâm đến cũng chỉ là lãng phí thời gian.

- Ha ha ha! Giờ ngươi đã biết...

Ngay khi Bán Thần Chế Tài vừa mở miệng, hắn lại phát hiện hư không chấn động. Trong nháy mắt, Lâm Phàm đã xuất hiện ở trước mặt của hắn, đánh ra một quyền.

- Ta đã biết cái gì? Đừng nói nhảm nữa! Một khắc đêm xuân giá ngàn vàng. Đừng chậm chạp.

Nắm tay được quang mang rực rỡ bao phủ đánh thẳng đến Bán Thần Chế Tài.

- Ta muốn thi triển ra thực lực chân chính. Các ngươi đừng quá chủ quan.

Vừa nói cong, khí tức cuồng bạo từ trên người Lâm Phàm bạo phát ra.

Bán Thần Chế Tài nhanh chóng xoay người, trường thương trong tay đột nhiên huyễn hóa ra thành ngàn vạn. Toàn bộ hư không tựa như là đều bị lực phá diệt của một thương này bao phủ.

Trong hai con ngươi của Bán Thần Hỗn Loạn có sấm sét lấp lóe rồi sau lưng hắn lập tức xuất hiện biển sấm sét, trong đó có sấm sét cuồng bạo nhất như là thủy triều vậy, đánh về phía Lâm Phàm.

Giờ khắc này, thiên địa chấn động. Dù nơi này là thánh địa của Thiên Thần giáo nhưng nó cũng khó có thể ngăn cản được uy thế của Bán Thần cảnh.

Ầm ầm!

Hư không nổ tung, tỏa ra hào quang rực rỡ, chỉ có sức mạnh thuần túy nhất đang không ngừng oanh kích. Mà bóng dáng của ba người Lâm Phàm liên tục lấp lóe. Mỗi một lần va chạm đều có thể hình thành lực trùng kích khuếch tán ra bốn phía.

Núi đá nứt vỡ, núi lửa rung chuyển. Ở dưới dư ba của trận chiến giữa ba người Lâm Phàm, mảnh thánh địa này kịch liệt chấn động.

Lực Đế Chi Chủ ngồi xếp bằng, có sức mạnh huyền diệu phóng lên tận trời, ngưng tụ vào đến bên trong trận pháp ở trên không trung. Khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, hắn lại cực kỳ kinh hãi thậm chí có phần không dám tin tưởng.

- Tại sao có thể như vậy? Kẻ này làm sao có thể tiến bộ nhanh chóng như thế? Mới có bao lâu mà hắn đã cường đại như thế này.

Hắn thật sự không thể tin được. Lần trước giao thủ, đối phương bị hắn hành như chó nhưng giờ mới qua bao lâu, kẻ này đã cường hãn đến mức độ này. Bây giờ, hắn đã không còn là đối thủ của đối phương.

Huyết Luyện Tôn Giả cũng cảm thấy tương tự nhưng mà dù thế, hắn cũng cho rằng đối phương không có khả năng chiến thắng.

Bây giờ, có lẽ Lâm Phàm có thể chiến đấu không phân cao thấp với hai vị cường giả Bán Thần cảnh. Nhưng mà ở chỗ này, không được thánh địa tán thành, không có cách nào hấp thu thiên địa chi lực, lâu dần, chắc chắn cương khí trong cơ thể Lâm Phàm sẽ khô kiệt.

- Đây chính là nửa cái cẩu đầu quân sư của bản Pháp Vương, sao có thể chết ở chỗ này?

Hắn muốn có hoành đồ đại nghiệp nhưng tự biết không có hướng đi chuẩn xác thì không thể thành công. Lâm Phàm cùng lời nói của hắn có đạo lý lớn thậm chí ngay cả phương hướng đều bị đối phương nói chuẩn, đủ để thấy được kẻ này là một nhân tài.

Lập tức, một giọt máu tươi như là có được linh tính vậy, nương theo sức mạnh của hắn nhanh chóng tràn vào đến bên trong trận pháp.

- Chết!

Nhưng vào lúc này, một tia sáng đột nhiên xuất hiện ở sau lưng Lâm Phàm rồi đâm xuyên qua cánh tay của Lâm Phàm. Máu tươi đột nhiên phun ra.

- Tiểu tử, ngươi còn quá yếu.

Bán Thần Chế Tài cười to.

- Thực lực của ngươi làm cho ta bội phục, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

- Ngươi đang nói cái gì đấy?

Lâm Phàm không để ý đến vết thương ở trên cánh tay. Năm ngón tay cầm chặt Thương Chế Tài, sau đó gần tiến sát đến Bán Thần Chế Tài.

- Ngươi đã bị ta bắt được. Giờ hãy nếm thử chiêu thức mới nhất mà ta nghiên cứu đi, Loạn Quyền Đánh Chết Lão Bán Thần.

Ầm!

Ở dưới ánh mắt không dám tin tưởng của Bán Thần Chế Tài, Lâm Phàm liên tục đấm ra mấy ngàn quyền. Tốc độ đã đạt đến cực

hạn, sức mạnh cuồng bạo vô tận nhanh chóng đánh vào người Bán Thần Chế Tài.

Uỳnh!

Nắm đấm rơi xuống lít nha lít nhít như là hạt mưa, mỗi một quyền đều bộc phát ra sức mạnh cường hãn nhất.

Đồng thời, sức mạnh xuyên qua thân thể của Bán Thần Chế Tài đánh vào mặt đất khiến cho một khu vực rộng lớn bị đánh lún xuống dưới.

Không hề có hào quang sáng chói, cũng không có chiêu thức hoa lệ đoạt tâm thần người mà chỉ có nắm đấm đơn giản nhất, cuồng bạo nhất.

- Băng Diệt!

Khi một quyền cuối cùng đánh lên trên ngực Bán Thần Chế Tài thì thân thể của Bán Thần Chế Tài như là đạn pháo, nhanh chóng bị đập xuống mặt đất.

Tí tách!

Máu tươi thuận theo vết thương không ngừng lăn xuống, cuối cùng tí tách một tiếng, rơi xuống trên mặt đất.

- Sảng khoái! Sảng khoái! So sánh với những Bán Thần cảnh này, Thương Ngộ Đạo hoàn toàn chính là rác rưởi, ngay cả dũng khí động thủ cũng không có, thật đúng là khiến cho người ta cực kỳ thất vọng.

Bây giờ, hắn cảm giác trận chiến này đánh thật sự là quá sung sướng, nội tình không ngừng tăng lên. Giao chiến cùng Bán Thần cảnh thật đúng là để cho người ta vô cùng sảng khoái.

Trước đây, đối với hắn, Bán Thần cảnh là một tồn tại cao cao tại thượng, không thể địch lại. Bây giờ, hắn lại có thể dựa vào nắm đấm trấn áp Bán Thần cảnh.

- Điều này làm sao có thể xảy ra?

Bán Thần Hỗn Loạn mở to mắt. Hắn không ngờ kẻ này lại có thể đánh Bán Thần Chế Tài xuống mặt đất, mà cái đấu pháp này cũng quá mức vô lại, hoàn toàn chính là từ bỏ phòng ngự, vẻn vẹn lấy sức mạnh cường hãn nhất để nghiền ép tất cả.

Nhìn về phía Bán Thần Hỗn Loạn, Lâm Phàm thản nhiên nói:

- Không có cái gì không có khả năng xảy ra cả, Bán Thần cảnh cũng chỉ như vậy mà thôi.

Vừa dứt lời.

Lâm Phàm biến mất khỏi chỗ cũ.

Mà khi xuất hiện một lần nữa thì Lâm Phàm cũng đã xuất hiện ở trước mặt Bán Thần Hỗn Loạn.

- Chiến đấu thì nên chú tâm chiến đấu, đừng mẹ nó có biểu lộ như chưa từng va chạm xã hội như vậy. Biểu tình trên mặt ngươi là có ý gì?

Lâm Phàm bàn tay xòe ra, nhanh chóng bắt lấy mặt của Bán Thần Hỗn Loạn.

Nhưng mà Bán Thần Hỗn Loạn chợt quát một tiếng. Sấm sét nhanh chóng bạo phát ra, trong nháy mắt quấn quanh ở trên cánh tay của Lâm Phàm rồi nổ lốp bốp.

Đây là sấm sét ẩn chứa sức mạnh kinh khủng, Thiên Cương cảnh đụng vào thì đều sẽ nổ tung.

- Thú vị.

Lâm Phàm cười to. Dù trên cánh tay có mạch máu nổ tung, hắn cũng không sợ hãi chút nào, có chỉ là dục vọng chiến đấu cuồng bạo nhất.

Cánh tay nhấn xuống.

Nhanh chóng trấn áp Bán Thần Hỗn Loạn trên mặt đất, sau đó kéo đi.

Đá vụn vỡ nát. Bán Thần Hỗn Loạn chỉ cảm thấy cực kỳ sỉ nhục. Hắn không ngờ mình lại bị một gia hỏa không đột phá Bán Thần cảnh đối đãi như vậy.

Phốc!

Lập tức, một búng máu tươi phun ra từ trong miệng Bán Thần Hỗn Loạn.

Lâm Phàm nhanh chóng đạp xuống một cước. Lực Lượng Pháp Tắc bùng nổ. Mặt đất của mảnh thánh địa này đều vô cùng cứng rắn, nhưng mà ở dưới một cước này cũng phải vỡ nát. Lấy thân thể Bán

Thần Hỗn Loạn làm trung tâm, vết rạn triệt để khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Sức mạnh cấp độ Bán Thần cảnh há lại đơn giản như vậy.

- Càn rỡ.

Từ trong hố sâu, Bán Thần Chế Tài lao ra.Thương Chế Tài trong tay khuấy động hư không, giết tới Lâm Phàm.

Hắn đường đường là cường giả Bán Thần cảnh, vậy mà lại bị gia hỏa không phải là Bán Thần cảnh đánh rơi xuống mặt đất, đây là chuyện nhục nhã cỡ nào.

Bán Thần Hỗn Loạn cũng điên cuồng hét to, thi triển sát chiêu cường đại nhất. Sấm sét cuồng bạo đánh tới chỗ Lâm Phàm.

- Dọa chết người, các ngươi mẹ nó hù dọa ai vậy?

Lâm Phàm cuồng bạo. Hai tay hợp lại rồi đấm thẳng đến Bán Thần Hỗn Loạn.

Ầm!

Lực trùng kích khiến cho mặt đất chấn động.

Nhìn thấy tất cả mọi chuyện, trong lòng Giáo Vương giận dữ. Tên ghê tởm, thánh địa lại bị hủy thành như vậy, ta không thể chịu đựng được nữa rồi.

Nhưng mà hắn không biết, Lâm Phàm hiện tại đã sảng khoái đến cực hạn.

Loại cảm giác này thật thật quá sung sướng.

Chương 368: Ngươi có phải là tên điên hay không

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Phốc phốc!

Một búng máu tươi phun ra.

Thương Chế Tài nhanh chóng đâm xuyên thân thể Lâm Phàm.

Bán Thần Chế Tài đại hỉ. Một chiêu này nếu đắc thủ liền có thể khiến cho kẻ này mất nửa cái mạng. Lập tức, từ bên trên Thương Chế Tài, một nguồn sức mạnh hủy diệt truyền lại, muốn đánh vỡ thân thể của Lâm Phàm.

- Chế Tài!

Bán Thần Hỗn Loạn bị đối đãi khuất nhục như vậy, lửa giận bùng nổ.

- Sấm sét...

- Sấm em gái ngươi.

Lâm Phàm không thèm để ý đến sát chiêu của Bán Thần Chế Tài. Một quyền đánh vào trên mặt của Bán Thần Hỗn Loạn. Dù ngực của hắn đã bị một thương của Bán Thần Chế Tài chọc thủng, máu tươi lăn xuống cũng không thể ngăn cản ý nghĩ muốn đánh nổ Bán Thần Hỗn Loạn của hắn.

Ầm!

Hắn đấm ra một quyền. Lực Lượng Chi Tâm trong cơ thể nhảy lên, sau mỗi một lần nhảy lên thì đều có Lực Lượng Pháp Tắc lao ra.

Mặt đất chấn động, có máu tươi phun ra.

Khuôn mặt của Bán Thần Hỗn Loạn đầy máu. Nhưng mà đối với Bán Thần cảnh , những vết thương này chỉ là vết thương da thịt, muốn chân chính giết chết Bán Thần cảnh thì chỉ vẻn vẹn lấy sức mạnh còn chưa đủ.

- Càn rỡ.

Bán Thần Chế Tài chợt quát một tiếng, lại một lần nữa ra chiêu. Thương Chế Tài trong tay bộc phát hào quang óng ánh, và một lần nữa đâm xuyên thân thể của Lâm Phàm. Sau đó, Bán Thần Chế Tài dùng sức, nhanh chóng nâng Lâm Phàm lên cao.

Thân thể của Lâm Phàm không bị khống chế, khi bị đối phương nâng cao cao thì ngay sau đó, một lượng lớn nước bọt nôn ở trên mặt Bán Thần Hỗn Loạn.

- Phi! Đồ rác rưởi, đợi lát nữa ta sẽ làm thịt ngươi.

- Du Long Chi Thương!

Lập tức, chỗ mũi nhọn của Thương Chế Tài tỏa ra quang mang. Sau đó, vô số hư ảnh hình rồng điên cuồng gào thét lao ra. Những con rồng này quấn quanh rồi xé rách thân thể của Lâm Phàm.

Ầm!

Lâm Phàm nổ tung, máu tươi rải đầy thánh địa.

Lạch cạch!

Chân của Bán Thần Chế Tài giẫm ở trên đầu Lâm Phàm, giẫm nát não của hắn khiến cho Lâm Phàm chết không toàn thây.

- Kẻ này thật đúng là cực kỳ đáng giận, nhưng nếu chết rồi thì thôi.

Bán Thần Hỗn Loạn đứng lên, lau vết máu trên mặt. Bán Thần cảnh có được vô số năng lực huyền diệu, Thiên Cương cảnh không hề có khả năng so sánh.

Bán Thần Hỗn Loạn bị Lâm Phàm đánh sưng mặt nhưng trong chốc lát đã khôi phục nguyên dạng, không còn nhìn thấy bất cứ dấu vết gì.

- Chết rồi...

Huyết Luyện Tôn Giả sửng sốt. Hắn không ngờ Lâm Phàm lại

chết nhanh như vậy, thậm chí để hắn không kịp phản ứng.

Đáng giận! Sao kẻ này có thể chết?

Đây chính là nửa cái cẩu đầu quân sư của hắn. Sao có thể chết ở đây? Nhưng hắn tận mắt nhìn thấy một cước của Bán Thần Chế Tài đã giẫm nát đầu của Lâm Phàm. Chẳng lẽ kẻ này còn có thể có cơ hội sống lại hay sao?

Đột nhiên!

Lực Đế Chi Chủ hô lớn.

- Chế Tài đại nhân không nên khinh thường. Kẻ này có Khôi Lỗi Chết Thay, có thể chết thay hắn. Mặc dù nơi này có thể ngăn cách khí tức, nhưng kẻ này tuyệt đối sẽ không dễ dàng chết như vậy.

Những lời này lập tức để mấy người ở đây kinh hãi.

Ngay cả hai vị cường giả Bán Thần cảnh cũng hơi biến sắc. Bọn họ cũng không ngờ Lâm Phàm lại có đồ tốt như Khôi Lỗi Chết Thay này.

Khôi Lỗi Chết Thay chính là bảo bối của Khôi Lỗi lão tổ. Ngay cả Thánh Đường tông bọn họ cũng chỉ vẻn vẹn có ba cái, mà lại chưa bao giờ cam lòng dùng đến.

Đây chính là đồ vật bảo mệnh tương đương với nhiều thêm mấy tính mệnh.

Lúc này, một thân thể trống rỗng xuất hiện. Sau đó, thân thể này mở to mắt, đứng lên.

- Đáng tiếc. Ta vốn muốn cho các ngươi một kinh hỉ, không ngờ Lực Đế Chi Chủ lại quen thuộc ta như thế, một lời nói toạc ra bí mật của ta. Thật đúng là làm cho người ta cảm thấy bất đắc dĩ.

Lâm Phàm tỉnh lại, có chút hưng phấn. Sau khi điên cuồng chiến đấu, nội tình trong cơ thể tăng trưởng rất nhanh chóng. Nhưng bây giờ , dung lượng trong cơ thể thật sự là quá lớn, lớn đến mức làm cho người ta có chút sợ hãi.

Thiên Cương cảnh tầng tám cùng tầng bảy có khác biệt to lớn, dung lượng lớn nhỏ hoàn toàn chính là một trời một vực, căn bản là không có bất kỳ khả năng gì để so sánh.

Muốn dựa vào chiến đấu để tích lũy đủ nội tình thì xem ra phải

tốn chút thời gian.

Nhưng hắn rất nguyện ý tốn thời gian. Bởi vì với hắn , cái gì đều trọng yếu nhưng chỉ có mẹ nó thời gian là không trọng yếu nhất.

Chỉ là, mấy người này lại vẫn cho rằng mình có Khôi Lỗi Chết Thay, thật sự là một đám gia hỏa thật đáng buồn.

Lão tử có Bất Tử Chi Thân, không biết liệu có chết được hay không.

Lâm Phàm vặn cổ, tiếng kẽo kẹt vang lên.

- Hai vị cường giả Bán Thần cảnh, chiến đấu vừa mới bắt đầu mà thôi.

Lâm Phàm cười. Hai cường giả Bán Thần cảnh này của Thánh Đường tông hoàn toàn chính xác là rất mạnh. Nếu như lần này, hắn có thể giết chết hai người này thì chính là một đòn đả kích nặng nề đối với Thánh Đường tông.

Nhưng căn cứ tình huống chiến đấu lúc trước thì việc này không dễ thành hiện thực.

Hiện giờ, mình vẫn chưa đột phá Bán Thần cảnh, mặc dù sức mạnh có thể sánh vai cùng Bán Thần cảnh nhưng mình cũng không có lĩnh ngộ được rất nhiều năng lực huyền diệu của Bán Thần cảnh.

Chỉ là, bây giờ sao còn cần để ý những điều này, hắn chỉ muốn trở nên càng mạnh mẽ hơn, còn lại tất cả đều không có ý nghĩa gì.

- Ngươi...

Bán Thần Hỗn Loạn vừa muốn mở miệng thì lại đột nhiên phát hiện Lâm Phàm đã biến mất. Mà khi kịp phản ứng thì hắn lại phát hiện kẻ này đã xuất hiện ở trước mặt.

- Chiến đấu thì nên chú tâm chiến đấu. Đừng nói chuyện. Ta biết các ngươi muốn nói gì.

- Nếu không phải bắt ta giao cái gọi là Khôi Lỗi Chết Thay kia ra thì cũng sẽ là có thể giết ngươi một lần liền có thể giết ngươi lần thứ hai. Những thứ này ta còn hiểu hơn cả các ngươi đó.

- Muốn tất cả mọi thứ của ta, vậy thì tới đi, giết ta đi.

Ầm!

Năm ngón tay nắm lại thành quyền, trong con mắt lóe ra hào quang sáng chói. Đây là thần sắc điên cuồng mà cuồng bạo. Lâm Phàm nở nụ cười.

- Đến đây nào!

Vừa dứt lời, thế công cuồng bạo lại bộc phát. Không phải Bán Thần cảnh, lại có năng lực đối đầu với Bán Thần cảnh, nếu để người khác biết chuyện này thì tuyệt đối phải kinh hãi đến mức trợn mắt há hốc mồm.

- Tiểu tử, ngươi quá càn rỡ.

Lửa giận trong lòng Bán Thần Hỗn Loạn bùng cháy lên cho nên hắn cũng bắt đầu ra tay độc ác.

- Vinh Diệu Chi Lộ!

Bán Thần Hỗn Loạn gầm thét. Từ dưới chân hắn, một con đường bằng đá xuất hiện, một mực đánh về phía Lâm Phàm.

Từ trên con đường bằng đá này, Lâm Phàm có thể cảm nhận được một sức mạnh kinh khủng. Khi con đường bằng đá này đánh gần tới nơi, Lâm Phàm nhanh chóng đấm ra một quyền. Phịch một tiếng. Con đường bằng đá vang lên tiếng vỡ nát nhưng cũng không có kết thúc như vậy.

- Vinh quang gia thân nặng nề như trời, ngươi sao có thể chịu nổi.

Bán Thần Hỗn Loạn chợt quát to. Ở trên con đường bằng đá kia có một uy thế mênh mông mà làm cho người ta sợ hãi bạo phát ra, đây là tinh thần uy áp.

Chỉ là, Lâm Phàm thoải mái di chuyển trên con đường bằng đá kia mà không có bất kỳ trở ngại gì.

- Sao lại thế này?

Bán Thần Hỗn Loạn kinh hãi, không dám tin tưởng.

Đây chính là tuyệt chiêu của hắn. Cho dù là cường giả Bán Thần cảnh cũng không dám nói có thể di chuyển thoải mái như vậy ở dưới uy áp cường hãn đến mức độ này.

Kẻ này sao lại làm được?

Ầm!

Ngay khi hắn còn đang suy nghĩ thì một quyền của Lâm Phàm đã đánh thẳng vào mặt của Bán Thần Hỗn Loạn. Một sức mạnh mênh mông nhanh chóng bộc phát khiến cho Bán Thần Hỗn Loạn phun máu mũi.

- Hỗn trướng. Hỗn trướng. Rõ ràng tiểu tử nhà ngươi đã có chiến lực ngang với Bán Thần cảnh, tại sao ngươi lại còn đánh nhau như lưu manh vậy hả. Chẳng lẽ ngươi chỉ biết dùng loại chiêu thức này hay sao?

Bán Thần Hỗn Loạn giận dữ hét. Hắn chính là cường giả Bán Thần cảnh, nhưng mà kẻ này năm lần bảy lượt dùng nắm đấm đập vào mặt. Hành vi đơn giản mà thô bạo như vậy hoàn toàn không có cách nào thể hiện uy thế của cường giả Bán Thần cảnh, là chuyện làm cho người ta khinh thường đến mức nào.

- Không sai. Ta chính là muốn dùng nắm đấm để đánh những Bán Thần cảnh như các ngươi phải ôm đầu chạy trốn đó.

Hắn sẽ không dùng chiêu thức nào khác, chỉ cần nắm đấm mà thôi. Mặc kệ ngươi dùng mọi loại năng lực, ta cũng muốn dùng một quyền đánh các ngươi mất hết năng lực, kêu cha gọi mẹ.

Đối với Thánh Đường tông, hắn thật sự rất thống hận. Đồng thời, nơi đó còn có một cái pháo hoa một mực chờ đợi hắn. Chờ sau khi đột phá Bán Thần cảnh, hắn nhất định phải giết đi qua, giết cho bọn họ biết tân tấn Bán Thần cảnh của Viêm Hoa tông là tồn tại kinh khủng đến cỡ nào.

- Càn rỡ.

Hai vị cường giả Bán Thần cảnh của Thánh Đường tông đang tức điên người. Địa vị của bọn họ cao bậc nào nhưng bây giờ, chỉ là một đệ tử có tu vi Thiên Cương cảnh tầng tám, lại bởi vì có năng lực đối đầu với Bán Thần cảnh liền dám càn rỡ với bọn họ như vậy. Bọn họ còn có thể tha cho hắn hay sao?

Đột nhiên!

Lâm Phàm xuất hiện ở trước mặt Bán Thần Hỗn Loạn và đấm ra một quyền.

Bởi vì giận dữ cho nên Bán Thần Hỗn Loạn cũng lấy nắm đấm đánh tới, chỉ là một quyền này so với Lâm Phàm thì càng thêm lộng

lẫy, trên năm ngón tay có sấm sét đang gầm thét.

Trong mỗi một tia sét này đều ẩn chứa một phương thế giới bằng sấm sét.

- Ngươi không phải ưa thích dùng nắm đấm hay sao? Bản Bán Thần cảnh sẽ để ngươi xem một chút, cái gì mới thật sự là sức mạnh.

Ầm!

Hai quyền va chạm với nhau tóe ra lửa điện, còn có lực trùng kích cường hãn khuếch tán ra đến bốn phương tám hướng.

- Sao rồi? Ngươi cảm thấy như thế nào?

Bán Thần Hỗn Loạn cười lớn, bễ nghễ nhìn đối phương.

- Đó mới là sức mạnh của Bán Thần cảnh chân chính. Loại Bán Thần cảnh hư giả như ngươi sao có khả năng chống lại.

Duang~

Chẳng biết từ lúc nào.

Lâm Phàm đã cầm lấy cái chảo. Sau đó, hắn nhanh chóng đập vào mặt của Bán Thần Hỗn Loạn. Đột nhiên, Lâm Phàm nhận ra cái chảo vậy mà bị lõm vào tạo thành hình một bên mặt.

- Hỗn đản, ngươi lại dám hủy cái chảo của ta.

Sắc mặt của Lâm Phàm rất khó coi. Cái chảo này đã theo hắn từ rất lâu, lập xuống cho hắn công lao hiển hách.Thật không ngờ, chỉ đập một chảo vào mặt Bán Thần Hỗn Loạn đã khiến cho cái chảo bị hao tổn.

Cái chảo có cấp độ quá thấp, đã không có cách nào vượt qua sức mạnh của hắn. Đối mặt với cường giả Bán Thần cảnh, cái chảo hiển nhiên đã không đáng chú ý.

- Hỗn trướng.

Bán Thần Hỗn Loạn giận dữ, hét.

Mà đúng lúc này, Thương Chế Tài trong tay Bán Thần Chế Tài đánh về phía Lâm Phàm.

Trong lòng những Hộ Giáo Pháp Vương của Thiên Thần giáo đều

cảm thấy phát lạnh. Bọn họ tự nhiên biết phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông nhưng không coi vào đâu. Hôm nay, nhìn thấy thực lực của Lâm Phàm khiến cho bọn họ run như cầy sấy. Bọn họ không ngờ kẻ này lại cường hãn như thế.

Nếu như bọn họ gặp phải thì chỉ sợ đến chết cũng không biết chết như thế nào.

Nhất là Lực Đế Chi Chủ thầm hét lên trong lòng. Trước đây một tháng, hắn còn có thể nghiền ép kẻ này, nhưng hôm nay đối phương căn bản không phải là người mà hắn có thể ngăn cản. Chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

Phốc phốc!

Lâm Phàm cũng cảm nhận được Thương Chế Tài từ sau lưng đánh tới nhưng không thèm né tránh. Mặc cho Bán Thần Chế Tài đâm xuyên thân thể của mình, hai tay của hắn cùng không có dừng lại, không ngừng đánh vào mặt Bán Thần Hỗn Loạn.

Quyền ảnh chi chít, mỗi một quyền vung ra đều khiến cho hư không nổ tung. Lúc này, Lâm Phàm đã bật hết hỏa lực, sức mạnh đã sớm đạt đến đỉnh phong.

Trong lúc nhất thời, Bán Thần Hỗn Loạn bị Lâm Phàm chà đạp.

- Ngươi có phải là tên điên hay không?

Bán Thần Hỗn Loạn giận dữ hét. Kẻ này một mực đánh hắn, căn bản lờ đi Bán Thần Chế Tài. Hơn nữa mỗi một quyền đều đánh về phía khuôn mặt của hắn.

Mặc dù hắn là Bán Thần cảnh nhưng bị đánh như thế này, hắn cũng không chịu nổi.

- Đúng, ta chính là tên điên.

Lâm Phàm giận dữ hét. Song quyền cuồng bạo vẫn không dừng lại mà một mực đánh lên người Bán Thần Hỗn Loạn.

Máu tươi phun trào, đây chính là máu tươi của Bán Thần cảnh.

Bán Thần Hỗn Loạn có chút choáng váng. Đây là lần đầu tiên mà hắn gặp được đối thủ như thế này. Hắn cảm giác rất không cam lòng, mình có một thân bản lĩnh lại không thể thi triển.

Kẻ này một mực quấn lấy hắn, không ngừng chiến đấu cận thân,

chỉ lấy sức mạnh thuần túy nhất đánh tới. Chuyện này khiến hắn cảm thấy rất khó chịu.

- Bát Hoang!

Bán Thần Chế Tài hét lên. Thương Chế Tài trong tay bộc phát ra uy thế vô thượng, triệt để bao phủ Lâm Phàm.

- Nát!

Dưới một thương này, chỉ trong nháy mắt, Lâm Phàm đã tan thành mây khói.

Chương 369: Ngọa tào! Ta không muốn đi

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Lâm Phàm lại chết một lần nữa!

Nhưng lần này Bán Thần Chế Tài cùng Bán Thần Hỗn Loạn đều không dám chủ quan, có lần đầu tiên để bọn họ biết Lâm Phàm chỉ sợ còn chưa chết.

- Đến cùng là chuyện gì đang xảy ra? Cho dù là tiểu tử này có Khôi Lỗi Chết Thay thì cũng không thể chết thay nhiều lần như vậy được. Đây chính là bảo bối từ Thượng Cổ lưu truyền xuống, nắm giữ một cái cũng đã là khí vận nghịch thiên rồi.

Ánh mắt của Bán Thần Hỗn Loạn giống như là chim ưng, một mực tập trung vào tình huống ở hiện trường.

Hắn thật sự bị kẻ này đánh đến sợ. Tên điên này một mực quấn lấy hắn, căn bản lờ đi Bán Thần Chế Tài, để hắn đường đường là cường giả Bán Thần cảnh lại bị động bị đánh. Thật đúng là quá phận.

Lực Lượng Pháp Tắc tuy mạnh lại không phải là vô địch nhưng mà sức mạnh của tiểu tử này lại có chút kinh người, kể cả cường giả mới đột phá Bán Thần cảnh cũng không nhất định có sức mạnh lớn như kẻ này.

- Hừ. Không cần phải để ý đến những thứ này, ở chỗ này, hắn không có cách nào rời khỏi. Nếu hắn có mười cái Khôi Lỗi Chết Thay thì chúng ta liền giết hắn mười lần, có 100 cái thì giết một trăm lần.

Ánh mắt của Bán Thần Chế Tài lạnh đến đáng sợ, trong lòng hắn thầm thề nhất định phải giết chết kẻ này.

Mười giây sau.

Lâm Phàm hoàn mỹ xuất hiện, cảm thụ nội tình trong cơ thể mà

trong lòng sung sướng. Thật sự là rất không tệ.

Chiến đấu cùng hai vị cường giả Bán Thần cảnh khiến cho nội tình tăng lên rất nhanh.

Đồng thời, hắn cũng đã hơi hiểu rõ về thực lực của bản thân.

Nếu như đơn đả độc đấu, hắn có bốn mươi phần trăm chắc chắn rằng triệt để trấn áp Bán Thần Hỗn Loạn này, không, phải nói là tự tin 100%, dù sao nam nhân không thể nói là mình không được.

Một Bán Thần cảnh mà thôi, chẳng lẽ còn có thể là đối thủ của mình hay sao?

Mài cũng có thể mài chết gia hỏa này.

Đột nhiên!

Trận pháp trên đỉnh đầu bạo phát ra quang mang rực rỡ, tựa như là có sức mạnh kinh khủng đang nổi lên.

- Lui!

Bán Thần Chế Tài cùng Bán Thần Hỗn Loạn liếc nhìn nhau rồi thân thể hơi lay động. Trong nháy mắt, hai người đã biến mất khỏi chỗ cũ.

- Hai vị đại nhân cứ yên tâm đi. Thánh Pháp Diệt Thần Trận này là thần trận của giáo ta. Tuy người này có chiến lực Bán Thần cảnh nhưng dù sao vẫn không chân chính đột phá Bán Thần cảnh, ở dưới trận này cũng sẽ gặp đại nạn.

Giáo Vương rất tự tin. Trận pháp này không chỉ có Bán Thần cảnh là hắn tọa trấn, còn có không ít Hộ Giáo Pháp Vương gia trì. Uy lực tuyệt đối sẽ phải khiến kẻ này đẹp mặt.

- Diệt sát!

Trận pháp chuyển động, tỏa ra hào quang sáng chói. Một cột sáng nhanh chóng đáp xuống, bao phủ Lâm Phàm.

- Loại sức mạnh này tựa như là muốn phong tỏa đường đi của ta, còn giống như khóa chặt ta.

Lâm Phàm ngẩng đầu, suy tư một chút. Sau đó, hắn nhấc chân, muốn đi ra khỏi trận pháp này.

- Ha ha ha. Lâm Phàm, ngươi chớ phản kháng. Trận này vừa ra, cho dù Bán Thần cảnh cũng phải phí chút thủ đoạn, mà ngươi còn muốn đi ra từ bên trong này không thể nghi ngờ là...

Lạch cạch!

- Thứ gì vậy?

Lâm Phàm bước ra một bước. Màn sáng trước mặt căn bản không ngăn cản được hắn, nhanh chóng sụp đổ.

Giấu ở dưới trường bào, cảm xúc trong lòng Giáo Vương đột nhiên dậy sóng, tựa như là gặp quỷ vậy.

Gia hỏa này làm sao có thể đi ra từ trong trận pháp. Điều đó không có khả năng xảy ra.

Có được BUFF không nhìn phong ấn, những trận pháp này căn bản không thể tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì với hắn.

Nhưng rời khỏi phạm vi trận pháp này, trận pháp trên đỉnh đầu giống như là có được linh tính vậy, một mực di chuyển theo.

- Khá lắm. Thú vị.

Lâm Phàm nở nụ cười. Đúng là hắn cũng không ngờ trận pháp này lại có thể thú vị như thế.

- Sao lại thế này?

Giáo Vương đứng lên, trong ánh mắt có vẻ kinh hãi. Đây chính là Thánh Pháp Diệt Thần Trận, thần trận của Thiên Thần giáo, do Giáo Vương đời thứ nhất lấy được từ một di tích thần bí.

Theo lời vị Giáo Vương kia, trận pháp này có được công năng hủy thiên diệt địa.

- Đến đây nào! Đừng nhìn nữa! Đừng để ý đến trận pháp vô dụng này nữa, để chúng ta thoải mái chiến đấu một phen đi.

Lâm Phàm siết nắm đấm. Sức mạnh trong cơ thể còn không có tiêu hao, một mực ở vào tình trạng cường hãn nhất.

Bán Thần Chế Tài cùng Bán Thần Hỗn Loạn không có tiến lên mà là lui về phía sau. Bọn họ vẫn có hiểu biết về Thánh Pháp Diệt Thần Trận này. Trận pháp này tương đối khủng bố, mặc dù sẽ không tạo thành đả kích mang tính trí mạng đối với bọn họ, nhưng cuối cùng

cũng có chút khó giải quyết.

Lúc này, trận pháp chấn động lên.

Giáo Vương nhìn thấy tình huống này, sắc mặt biến đổi.

- Chuyện gì xảy ra, trận pháp này làm sao đột nhiên chấn động.

Từ trên trận pháp, một sức mạnh kinh khủng khuếch tán ra bốn phía, khiến cho không gian phía trên tựa như là một tấm màn đen với vô số vết rạn vậy.

Lâm Phàm ngẩng đầu, mặt lộ vẻ nghi hoặc. Hắn cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ầm ầm!

Uy năng kinh khủng bao phủ đến, chỉ là Lâm Phàm lại không nóng không vội, cũng không để ý chút nào, cùng lắm thì nó sẽ đánh chết mình thôi. Dù sao tử vong với hắn cũng không phải là chuyện quá đáng sợ.

Ầm!

Nhưng để hắn bất ngờ chính là nguồn sức mạnh này cũng không có đánh trúng hắn mà là đánh xuống bên cạnh hắn, không có hào quang sáng chói, cũng không có uy thế kinh thiên động địa, chỉ là mở ra một vết nứt hư không.

Vết nứt hư không này càng lúc càng lớn, nhanh chóng nuốt lấy Lâm Phàm.

- Ngọa tào! Ta không muốn đi.

Đến lúc này, Lâm Phàm mới kịp phản ứng. Chẳng lẽ vết nứt hư không này định chuyển hắn ra ngoài hay sao?

Trong nháy mắt, vết nứt hư không đóng chặt mà bóng dáng của Lâm Phàm cũng biến mất.

An tĩnh. Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh.

Không người nào biết đến cùng là xảy ra chuyện gì.

Giáo Vương giơ tay lên, muốn nói gì đó, nhưng trong lúc nhất thời, hắn cũng không biết nên nói cái gì.

- Đi! Làm sao kẻ này lại đi...

Hắn không thể tin được. Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Làm sao đang yên đang lành, trận pháp này lại bùng nổ sức mạnh, mà nguồn sức mạnh này không có đánh chết Lâm Phàm, còn mở một vết nứt hư không cho hắn, truyền tống hắn từ thánh địa ra ngoài.

Phải biết rằn bình thường không có hắn cho phép thì không người nào có thể rời khỏi từ nơi này.

- Giáo Vương, ngươi đang làm gì vậy? Tại sao người lại thả hắn rời khỏi?

Bán Thần Chế Tài nhìn chằm chằm Giáo Vương, giận dữ nói.

- Ngươi có biết là ngươi đã làm gì hay không?

Thánh Đường tông duy trì Thiên Thần giáo, đây là sự thật.

Mặc dù Viêm Hoa tông một mực suy đoán là Thánh Đường tông làm nhưng mà không có bất kỳ chứng cớ nào cho nên cũng không dám làm to chuyện.

Đồng thời, Lâm Phàm cũng là một yêu nghiệt, mặc dù không phải Bán Thần cảnh nhưng lại có chiến lực có thể sánh vai với Bán Thần cảnh. Lần này, không có giết chết hắn mà là thả hắn rời khỏi. Về sau, kẻ này chờ trở thành Bán Thần cảnh chân chính vậy thì thực lực của Viêm Hoa tông sẽ cường thịnh đến trình độ nào.

- Bản Giáo Vương làm sao có thể thả hắn rời khỏi.

Giáo Vương cố gắng nói.

Lập tức, ánh mắt của hắn nhìn về phía Hộ Giáo Pháp Vương ở chung quanh.

- Nói! Đến cùng là ai làm.

Hiện tại, trong lòng Giáo Vương chỉ có một ý nghĩ, đó chính là bên trong nhóm Pháp Vương nhất định có người phản bội Thiên Thần giáo.

Nếu không, Thánh Pháp Diệt Thần Trận tuyệt đối sẽ không xuất hiện bất kỳ vấn đề gì.

Sắc mặt của Huyết Luyện Tôn Giả cực kỳ bình tĩnh, không coi vào đâu nhưng trong lòng thầm hô may mắn, rốt cục đã đưa được

Lâm Phàm ra ngoài.

Chỉ là bây giờ Giáo Vương đã cảm thấy dị dạng.

Nhưng tất cả những điều hắn làm đều rất bí mật, tuyệt đối sẽ không bị phát hiện.

Giáo Vương nhìn quanh bốn phía. Tất cả Pháp Vương đều ngừng thở, không biết đến cùng là ai xảy ra vấn đề.

Đồng thời, sắc mặt của Bán Thần Chế Tài cùng Bán Thần Hỗn Loạn cũng cực kỳ khó coi.

Bọn họ đi vào thánh địa của Thiên Thần giáo, có thể tùy ý bộc phát ra sức mạnh, nhưng nếu muốn đi ra ngoài, hoành hành tại lãnh địa của Viêm Hoa tông, cũng không hiện thực, dù sao Thiên Tu cũng không phải là kẻ ăn chay.

- Giáo Vương, ta hi vọng ngươi có thể điều tra rõ ràng việc này.

Giáo Vương gật đầu, nói:

- Chế Tài đại nhân yên tâm, bản Giáo Vương nhất định sẽ điều tra rõ ràng việc này.

Trên không trung.

- Tình huống rốt cuộc là như thế nào?

Một bóng người xuất hiện, cúi đầu suy nghĩ. Lâm Phàm có chút thương cảm. Ở trong thánh địa rõ ràng chiến đấu vui sướng như vậy, thật không ngờ lại bị người đưa ra một cách khó hiểu. Thật đúng là đủ đả thương người.

Hai vị Bán Thần cảnh của Thánh Đường tông còn có Giáo Vương kia vậy mà cũng là Bán Thần cảnh. Nhưng tình huống của Giáo Vương làm cho người ta kinh ngạc.

Giáo Vương là do hai người lùn tạo thành, vậy rốt cuộc hắn được tính là hai Bán Thần cảnh hay là nói hai người lùn hợp thể mới có thể xem như là một Bán Thần cảnh.

Lâm Phàm nghĩ mãi mà không rõ.

- Đáng tiếc...

Sau khi cảm thán một tiếng, Lâm Phàm rời khỏi nơi này, bay về

phía thành Hổ Vân.

Lần này, mặc dù không có đạt tới mong muốn trong lòng nhưng cũng được biết không ít tin tức hữu dụng. Thiên Thần giáo, Thánh Đường tông, thánh địa,.. tất cả đều là tin tức hữu dụng.

Mà thánh địa của Thiên Thần giáo hiển nhiên không phải là ở Viêm Hoa tông hoặc có thể nói là một loại dị thứ nguyên ẩn tàng nào đó.

Thành Hổ Vân.

Thành chủ bị giết chết, đệ tử trấn thủ bị phế tu vi, phong chủ của Viêm Hoa tông lại biến mất, hai đại gia tộc tộc trưởng cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Khi nghe được những chuyện này, các thành dân trong thành tựa như là đang nghe thiên thư vậy, cảm giác là không thực tế như vậy.

Kim trưởng lão trấn thủ ở đây, cảnh giác chú ý tình huống trong thành. Mặc dù giáo đồ ở trong thành đều đã bị Lâm phong chủ thanh lý, nhưng không thể buông lỏng.

Hư không vỡ ra, một bóng người xuất hiện.

- Lâm phong chủ.

Kim trưởng lão lập tức tiến lên. Nhưng khi nhìn thấy quần áo cùng bộ dáng biến ảo lúc trước của Lâm phong chủ, hắn cũng rất hiếu kỳ, không biết chuyện gì xảy ra. Chẳng lẽ Lâm phong chủ còn rảnh rỗi đến mức đổi quần áo hay sao?

- Kim trưởng lão, lưu một vị trưởng lão tạm thời trấn thủ thành Hổ Vân, còn lại đi theo ta về tông môn.

Hiện tại, hắn phải nhanh chóng về tông môn, thông báo chuyện này cho lão sư.

Đồng thời đối với chuyện quản lý thành trì của Viêm Hoa tông, hắn có chút ý kiến, cảm giác an trí đệ tử trấn thủ cũng có chút không quá thích hợp.

Có đệ tử trấn thủ sẽ cẩn trọng, nhưng rất có thể có đệ tử trấn thủ ăn chơi huognwr lạc mà bỏ rơi nhiệm vụ.

- Lâm phong chủ, ta ở lại đây đi.

Trưởng lão Chân Hạc chủ động mở miệng. Mặc dù tình huống bên trong thành Hổ Vân đã giải quyết, nhưng còn có càng nhiều chuyện hơn không có giải quyết.

Ví dụ như bọn họ rất khó cùng những gia đình mất trẻ kia bàn giao.

Nếu để những người này biết, những đứa trẻ trong nhà mình đều đã bị Thiên Thần giáo giết hại, chỉ sợ rất khó tiếp nhận.

- Ừm, Chân trưởng lão, việc này liền giao cho ngươi phụ trách.

Lâm Phàm gật đầu. Sau đó, nhìn về phía đệ tử trấn thủ mặt như màu đất kia, hắn khoát tay, nói:

- Mang kẻ này về, giao cho tông môn xử lý.

- Vâng.

Kim trưởng lão gật đầu, xách đệ tử này trong tay như là xách con gà con vậy.

Đối với đệ tử bỏ rơi nhiệm vụ như kẻ này, hắn cũng không muốn nhẹ tay. Bây giờ, thành Hổ Vân phát sinh chuyện lớn bực này, cho dù có xử tử hình kẻ này thì cũng khó có thể tạ tội.

Về phần hai tộc trưởng kia, lúc này cảm nhận được không khí hiện trường, bọn họ đều run như cầy sấy.

Bọn họ có gia tộc của mình, đệ tử trong tộc cũng có thực lực không kém lắm. Nhưng ở trong mắt cường giả chân chính, những người này tính là cái gì.

- Các ngươi tự lo cho tốt đi.

- Vâng. Vâng.

Hai tộc trưởng khúm núm, sao dám nói không phải.

- Phong chủ đại nhân yên tâm, chúng ta nhất định sẽ xem cố gắng bảo vệ thành Hổ Vân.

Lâm Phàm hừ một tiếng, không hề để lời nói của bọn họ ở trong lòng. Dựa vào bọn họ trông coi thành Hổ Vân có khác nào người ngốc nói mơ.

Xé mở hư không, hắn đi thẳng về phái tông môn.

một trận chiến lần này cũng giúp hắn thu hoạch không ít thứ. Mặc dù hắn còn đang bất mãn, vì còn không minh bạch, làm sao mình lại bị truyền tống ra một cách khó hiểu như thế.

Chuyện này thật sự là khiến cho người ta không nghĩ ra.

Chương 370: Ta có tư cách để ngang ngược

Tên nhóm dịch: TTTV

Người dịch: Vũ Huy Quang

Nguồn: TruyệnYY

Tại sơn môn của Viêm Hoa tông.

Có hai tên đệ tử canh gác ở cổng, Viêm Hoa tông bây giờ đang bộc phát phong trào tu luyện, nên có rất nhiều đệ tử đều mê đắm trong tu luyện.

Cứ nhìn Vô Địch phong mà xem, nơi đó có không ít thánh địa tu luyện, thậm chí, nghe đồn có đồng môn đứng ở trên Vô Địch phong hít một hơi thật sâu, lập tức cảm thấy cảnh giới có dấu hiệu sắp đột phá.

Đối với một số đệ tử mà nói, đây có lẽ chỉ là một lời nói khoác, nhưng sau khi leo lên Vô Địch phong, bọn họ lập tức thay đổi ý kiến, đây không phải là khoác lác, mà là sự thật.

Vô Địch phong bây giờ, có mùi thơm của đan dược tràn ngập, bao phủ cả ngọn núi.

Đệ tử tu vi thấp, hít một hơi thật sâu, đều có thể cảm nhận được có dược lực truyền vào trong cơ thể, làm cho một số đệ tử hết hồn không dám hít sâu, bọn họ cảm thấy nếu tiếp tục hít tiếp nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Thiên Tu sơn phong.

- Đồ nhi, sao lại về nhanh vậy?

Thiên Tu dò hỏi, y cảm thấy hơi kinh ngạc, thằng nhóc này mới ra ngoài chưa được bao lâu vậy mà đã lập tức vội vã trở về, chẳng lẽ đã có chuyện gì xảy ra rồi sao.

Lâm Phàm nói:

- Lão sư, người này là đệ tử trấn thủ Hổ Vân thành, do hắn bỏ bê

nhiệm vụ, nên dẫn tới chuyện rất nhiều trẻ em ở Hổ Vân thành bị mất tích, cuối cùng chúng bị Thiên Thần giáo giết hại. Đồ nhi tự tiện làm việc, phế tu vi của người này.

- Trưởng lão hãy giải oan cho tôi, đệ tử. . .

Người đệ tử trấn thủ này hô to, nhưng lời còn chưa nói hết, thì Thiên Tu cũng đã vung ống tay áo, trực tiếp vứt tên đệ tử trấn thủ này vào đại lao của tông môn.

- Lão sư, lần này đồ nhi đã chém giết rất nhiều giáo đồ của Thiên Thần giáo, đồng thời cũng vì một số nguyên nhân đặc thù, nên đồ nhi đã thành công tiến vào thánh địa của Thiên Thần giáo. Nơi đó là không nằm trong lãnh thổ của tông môn, mà là một chỗ gần giống với Thứ nguyên.

- Hơn nữa đồ nhi còn nhìn thấy cường giả Bán Thần cảnh của Thánh Đường tông ở thánh địa Thiên Thần giáo. Thiên Thần giáo có thể lớn mạnh như ngày hôm nay, chính là nhờ có Thánh Đường tông đứng sau lưng duy trì.

Lâm Phàm kể hết tất cả mọi chuyện mà hắn biết cho Thiên Tu nghe.

- Thì ra là như vậy, thảo nào vi sư tìm kiếm tổng bộ của Thiên Thần giáo suốt bao nhiêu năm qua mà lại chẳng thể nào tìm ra được, thì ra là nằm bên trong không gian Thứ nguyên.

Thiên Tu trầm tư suy nghĩ một lúc, sau đó dường như nghĩ tới chuyện gì.

- Đồ nhi, có lẽ thánh địa mà con vừa nói, chính là do Giáo vương đầu tiên của Thiên Thần giáo mở ra, không thể tin được là nó vẫn còn tồn tại sau từng ấy năm, chỉ là đã ẩn dấu khó tìm hơn.

- Vi sư vẫn luôn nghi ngờ Thánh Đường tông có liên quan tới Thiên Thần giáo, nhưng vẫn chưa tìm được bằng chứng, không nghĩ tới lại đúng là thật. Thánh Đường tông đúng là đáng chết.

Bây giờ, mặc dù đã biết, nhưng lại không thể làm gì được.

Thánh Đường tông quá mạnh, không phải là tồn tại mà Viêm Hoa tông bây giờ có thể chống lại được. Cho dù Thiên Tu hắn có thể một mình đánh với mấy vị cường giả Bán Thần cảnh, nhưng ai sẽ tới ngăn cản những cường giả Bán Thần cảnh còn lại đây.

Huống hồ, thực lực của đệ tử Thánh Đường tông mạnh hơn đệ tử của Viêm Hoa tông rất nhiều. Hành vi gây ra một trận đại chiến với Thánh Đường tông bây giờ tuyệt không phải là một cử chỉ sáng suốt.

Nếu Viêm Hoa Tông mà chủ động khai chiến với Thánh Đường tông, đến lúc đó, những tông môn phụ thuộc vào Thánh Đường tông cũng sẽ ra mặt, cùng nhau trấn áp Viêm Hoa tông. Như vậy thì Viêm Hoa tông sẽ không còn tồn tại nữa.

Lâm Phàm thấy sư phụ đang suy nghĩ, thì cũng đoán được nhất định là đang nghĩ tới chuyện của Thiên Thần giáo và Thánh Đường tông, chẳng qua, bây giờ hắn có chuyện quan trọng hơn cần phải bẩm báo.

Hắn đã nhận thấy tính thực dụng của việc sắp xếp đệ tử trấn thủ ở các nơi là quá kém, bây giờ cần phải thay thế bằng biện pháp tốt hơn.

- Lão sư, đồ nhi vẫn luôn cho rằng sắp xếp đệ tử trấn thủ ở mỗi tòa thành, không phải là ý hay, hy vọng có thể cải cách một phen.

Lâm Phàm mở miệng nói.

Đám người Kim trưởng lão nãy giờ vẫn đứng ở kế bên, nghe thấy hắn nói lời này, thì đều ngẩn người ra. Dù sao thì quy định này do

- A, đồ nhi, con nghĩ nên cải cách như thế nào?

Thiên Tu cũng không lên tiếng răn dạy, mà chỉ hỏi.

Lâm Phàm nghĩ tới những cải cách ở kiếp trước, thì cảm thấy rất hay có thể áp dụng được.

- Lão sư, đồ nhi cho rằng tông môn nên thành lập một Chấp Pháp đường, rồi phân bổ tới mỗi tòa thành, rồi chọn ra một số đệ tử trong tông môn đi tới các thành rèn luyện đồng thời giữ gìn trị an.

- Ngoài ra, đồ nhi còn phát hiện một chuyện, đó là các gia tộc lớn ở các thành rất kiêu ngạo, bọn họ hoàn toàn nắm giữ quyền lực trong thành, lại còn xem các thành trấn của Viêm Hoa tông thành vườn hoa nhà bọn họ nữa. Rất nhiều người dân bình thường bị áp bức, bóc lột nhưng không thể phản kháng, minh oan. Nhưng nếu như có thể thành lập một Chấp Pháp đường mới, như vậy thì mặc kệ là người dân bình thường, hay là con cháu của các gia tộc, chỉ cần phạm tội, thì đều bị đối xử như nhau. Phương pháp này có thể làm cho Viêm

Hoa tông trở nên an toàn hơn, mà lực kêu gọi cũng được nâng cao thêm.

- Thậm chí, nó còn có thể ngăn cản người của Thiên Thần giáo lẻn vào trong thành.

Mấy lời này của Lâm Phàm, quả thật đã làm cho đám người Kim trưởng lão hoàn toàn chấn động.

Đồng thời, những lời này, cũng không khác gì một đòn giáng thật mạnh vào các gia tộc trong thành. Dù sao thì những gia tộc này cũng đã tồn tại từ rất lâu rồi, lúc trước cũng nhờ có sự giúp đỡ của những gia tộc này mà Viêm Hoa Đại Đế mới có thể lật đổ sự thống trị của Bạo Quân. Sau này, do công lao giúp đỡ, nên những gia tộc này mới nhận được nhiều quyền lợi như thế này.

Nếu như thật sự làm theo lời của Lâm Phong chủ, vậy thì nhất định sẽ xuất hiện một cơn chấn động cực lớn.

Thiên Tu im lặng hồi lâu, sau đó gật đầu rồi nói:

- Đồ nhi, kỳ thật những điều con vừa nói trước đây ta cũng từng nghĩ đến, haizz, không hổ danh là đồ đệ ngoan của ta, ngay cả suy nghĩ của hai ta cũng giống hệt nhau.

Lâm Phàm ngẩng đầu, híp mắt nhìn lão sư, ngài có thể đừng vô sỉ tới như vậy được không. Đây chính là ý tưởng ta lấy trộm từ kiếp trước đó, vừa mới nghĩ ra, sao ngài có thể ăn cắp ý tưởng của người ta như vậy chứ.

Nhưng thôi, được rồi, thầy trò là người một nhà, không cần phải phân chia rõ ràng làm gì.

- Đồ nhi, ý tưởng của con rất hay, nhưng lại có một trở ngại, đó là e rằng gia tộc trong các thành sẽ không đồng ý. Chuyện thành lập Chấp Pháp đường không khác gì đang làm giảm quyền lợi của những gia tộc này đi. Con đi theo ta, chúng ta đi thương lượng với bọn họ một chút.

Thiên Tu lên tiếng, tỏ ý việc này có thể thực hiện được, nhưng trước tiên cần phải thương lượng với Tông chủ sư huynh cái đã.

- Được.

Hai bóng người biến mất ở trên ngọn núi.

Đám người Kim trưởng lão bắt đầu xôn xao bàn tán.

- Ý tưởng này của Lâm phong chủ sẽ mang tới lợi ích rất lớn cho con dân của Viêm Hoa tông, nhưng nó lại sẽ giáng một đòn cực mạnh vào quyền lợi của những gia tộc kia, nên chỉ sợ khó mà áp dụng.

Kim trưởng lão lên tiếng:

- Ta cho rằng việc này có thể thực hiện, số lượng gia tộc hoành hành lợi dụng quyền lực không phải là ít. Ngày nay, khi co dân Viêm Hoa tông chúng ta gặp chuyện , thông thường đều sẽ tìm kiếm trưởng bối hòa giải, chuyện bất công xảy ra cũng không phải là ít. Nên nếu như có thể để cho tông môn tham dự vào, người người bình đẳng, có lẽ lại là một chuyện tốt.

- Nếu như thật sự làm như vậy, Lâm phong chủ nhất định sẽ bị những gia tộc kia oán hận cho coi.

Kim trưởng lão lập tức cười, rồi nói:

- Hận? E rằng cũng chỉ dám hận trong lòng mà thôi. Một năm, hai năm, bọn hắn còn hận, nhưng năm năm, mười năm sau thì sao, sau khi chế độ này được thành lập, đồng thời hủy diệt hoàn toàn thế lực của những gia tộc này, ngươi xem bọn hắn có còn dám hận nữa không. Chỉ có một chuyện duy nhất cần phải quan tâm là sở dĩ có tồn tại những gia tộc này là bởi năm đó bọn hắn từng hỗ trợ, có công với Viêm Hoa Đại Đế, nên nếu như thi hành chế độ mới, e rằng sẽ làm xuất hiện nhiều ý kiến trái chiều, có điều một trăm năm đã trôi qua, cũng xem như là trả hết.

- Ngoài ra, có một Chấp Pháp đường như thế này, chúng ta có thể ngăn cản Thiên Thần giáo trà trộn vào trong thành , bảo đảm sự an toàn của con dân Viêm Hoa tông. Ta tán thành với ý kiến này.

Kim trưởng lão hiểu rõ ý của Lâm phong chủ, về phần những sư huynh đệ khác, sở dĩ bọn họ lo lắng cũng chỉ là vì tính chất của những gia tộc này.

Ở chỗ sâu trong tông môn.

Cát Luyện trưởng lão đầu rồi nói:

- Chuyện này không thể làm được. Gia tộc tồn tại đã lâu, sao có thể sẽ cho phép xuất hiện chuyện như thế này chứ. Hơn nữa, chúng ta phải phân chia ra các cấp bậc cao thấp, lấy cấp cao quản lý cấp giữa, cấp giữa quản lý cấp thấp, như vậy mới có thể đảm bảo được

sự phồn vinh và phát triển lâu dài của Viêm Hoa tông.

- Cát trưởng lão, quan điểm của ngươi không đúng, sao lại phải phân chia thành các cấp bậc cao thấp làm gì ?

Lâm Phàm cảm thấy không vui bèn nói.

Cát Luyện cười nói:

- Suy nghĩ của ngươi rất hay, người người bình đẳng, người người như rồng, nhưng nó cũng chỉ tồn tại ở trong tưởng tượng mà thôi. Nếu như bản trưởng lão phạm tội, tàn sát người vô tội, vậy chảng lẽ cũng sẽ bị trừng phạt?

Khô Mộc trưởng lão cười không nói, y không ngờ Cát Luyện lại cùng cách này để chặn họng đối phương.

- Ừm, nên bị phạt.

Lâm Phàm gật đầu, dù sao thì hắn cũng đã mạnh hơn trước, lời nói cũng sẽ có trọng lượng hơn.

- Ngươi. . .

Cát Luyện vốn đang cười nói vui vẻ, hắn cảm thấy tên này đúng là khác người, nhưng khi nghe thấy lời nảy của Lâm Phàm, thì hắn không khỏi biến sắc. Hắn tuyệt đối không nghĩ tới Lâm Phàm lại dám nói ra những lời như thế này.

- Thiên Tu sư huynh, đây chính là đồ đệ tốt của huynh đấy ư.

Thiên Tu chỉ cười không nói, vuốt râu, mặc kệ để cho đồ đệ đấu khẩu với Cát Luyện.

- Lão phu cho rằng ý tưởng của Lâm phong chủ có thể thực hiện được.

Hỏa Dung nãy giờ không nói gì cả đột nhiên lên tiếng:

- Chuyện thành lập Chấp Pháp đường sẽ giúp cho tông môn trở nên yên bình hơn, mà các con dân cũng sẽ cảm nhận được sự an toàn.

- Một trăm năm đã trôi qua, nhưng những gia tộc này có làm được cái gì chưa? Mặc dù bọn hắn không gây ra sự cố nào nghiêm trọng, nhưng chuyện con cháu trong gia tộc giết hại con dân cũng không phải là ít, chúng ta cũng nên bắt đầu thay đổi đi là vừa.

Hỏa Dung cho rằng cách này có thể thực hiện được.

Có một người trưởng lão không hề quen biết Lâm Phong lên tiếng nói:

- Lão phu cho rằng chuyện này, còn cần phải bàn bạc thật kỹ một phen, không nên kết luận sớm. Đã hơn một trăm năm trôi qua, nhưng Viêm Hoa tông cũng không có xảy ra chuyện, điều này cũng nói rõ, sự tồn tại của gia tộc, vẫn còn mang tới chỗ tốt.

Người trưởng lão này cũng là một trong những trưởng lão đứng đầu của tông môn, y tu luyện kiếm đạo.

Cát Luyện trưởng lão nói:

- Không sai, thời gian có thể nói rõ tất cả, sự tồn tại của gia tộc, mang tới cho tông môn nhiều chỗ tốt hơn chỗ xấu, nên chúng ta không cần phải thay đổi.

- Lão phu giữ vững ý kiến trung lập, không tham dự vào việc này.

Khô Mộc trưởng lão vẫy tay, không muốn nói thêm gì nữa.

Còn mấy vị trưởng lão còn lại thì gật đầu đồng ý với Cát Luyện trưởng lão, phản đối ý kiến của Lâm Phàm.

Mà đúng lúc này, Lâm Phàm cũng không thể nhịn được nữa.

- Có phải các người suốt ngày bế quan trong tông môn, bế quan tới mức ngu người, nên chẳng bao giờ đi tới các thành nhìn một chút phải không? Con cháu trong các gia tộc áp bức con dân bình thường hệt như nghiền nát một con kiến vậy, mà con dân thì không thể nào khiếu nại được. Đây chính là chỗ tốt lớn hơn chỗ xấu mà các người muốn nói phải không?

- Đúng, năm đó khi Viêm Hoa Đại Đế lật đổ Bạo Quân, các gia tộc quyền thế đã góp tiền của, nhưng những con dân bình thường kia cũng liều mạng xông lên phía trước. Nói, những trưởng lão phản đối nói cho ta biết, có phải các người có quan hệ với những gia tộc quyền thế kia không.

Cát Luyện nghe Lâm Phàm nói vậy thì nét mặt không khỏi thay đổ.

- Sao ngươi có thể ngông cuồng như vậy được cơ chứ, chúng ta đều là trưởng lão của tông môn.

Lâm Phàm không sợ hãi chút nào, phản bác ngay:

- Ngông cuồng thì đã sao? Ta có tư cách để ngông cuồng. Ta có thể giao chiến với cường giả Bán Thần cảnh, tương lai sau khi trở thành Bán Thần, thì có thể nghiền nát Bán Thần trong nháy mắt, các người nói xem, ta có tư cách ngông cuồng hay không.

- Không phục thì ra ngoài đánh một trận, ngoại trừ sư phụ của ta ra, ta dùng một tay cũng đánh được hết các người.

- Ngươi. . . Ngươi. . .

Cát Luyện trưởng lão và những người cùng phe nghe thấy hắn nói vậy thì sắc mặt đỏ bừng, cuối cùng bọn họ nhìn về phía Thiên Tu:

- Sư huynh, đây chính là đồ đệ ngoan của huynh đấy hả?

- Ừm, hắn chính là đồ đệ ngoan của ta đó.

Thiên Tu lạnh nhạt, hỏi ngược lại, cho là bọn họ không biết.

- Đồ nhi, bọn họ là sư đệ của ta, con cần phải tôn trọng một chút, dù sao thì bọn họ cũng là trưởng bối của con.

Đám người Cát Luyện nghe vậy thì tức muốn phun máu. Bọn họ hoàn toàn không thể nào tưởng tượng nổi, làm sao mà tu vi của hắn lại tăng nhanh tới như vậy cơ chứ, vậy mà đã vượt qua bọn họ rồi.

Nếu như đâm đầu vào tường mà chết được, vậy thì bọn họ nhất định sẽ đâm đầu ngay.

- Tông chủ sư huynh, huynh nói đi, chuyện này sao có thể làm ẩu như thế này được.

Đám người Cát Luyện nhìn về phía Tông chủ, muốn để cho Tông chủ quyết định.

Tông chủ cám thấy rất bất đắc dĩ a, vị trí này đúng là không dễ ngồi chút nào, ngồi vào rồi mới biết nó khó khăn ra sao, cũng là do lúc trước mình quá ham muốn quyền lực. Về sau hiểu được, thì thấy mình đúng là nhàn quá, không có việc gì nên tự ôm việc vào người.

Nếu như không phải có Thiên Tu sư đệ giúp đỡ, thì e rằng mình cũng đã bị gánh nặng ép cho phát điên mất rồi.

- Ừm, vậy thì cứ tạm thời chọn một tòa thành làm nơi thí nghiệm

thử phương án này đi. Nếu như được, vậy thì thành lập Chấp Pháp đường, còn nếu như không được, thì xem như không có chuyện này, mọi người thấy sao?

- Tông chủ đúng là người hiểu lý lẽ.

Lâm Phàm cười nói.

Chương 371: Công việc vừa thần thánh vừa cao quý

Cũng giống như những trưởng lão khác, Cát Luyện trưởng lão cũng giận tới mức mặt đỏ tới mang tai, nhưng y lại chẳng biết phải nên nói gì cả.

Thằng nhóc này quá ngông cuồng!

Đám người Cát Luyện trưởng lão đều cảm thấy cực kỳ khó tin, sao thực lực của hắn có thể tăng nhanh tới như vậy cơ chứ, dường như cứ mỗi lần gặp hắn, thì đều cao hơn lần trước rất nhiều.

Dù bây giờ thực lực của hắn chỉ là Thiên Cương cảnh bát trọng, nhưng lại có thể đánh ngang với Bán Thần. Chuyện này nếu như không nhìn thấy tận mắt thì làm sao bọn họ có thể tin nổi.

Lần trước khi hắn đối đầu với Thương Bán Thần, hai bên không phân thắng thua.

Tên này biết rõ thực lực của mình cao hơn bọn họ, lại còn khiêu khích bọn họ, còn dám nói thậm chí cho dù bọn họ có cùng nhau tiến lên cũng chưa chắc đã là đối thủ của hắn.

Nhưng thôi, cứ thí nghiệm ở một thành trước cái đã, rồi xem kết quả cuối cùng sẽ như thế nào.

Ngẫm lại Thiên Tu sư huynh bảo vệ đồ đệ như vậy, cũng làm cho bọn họ cảm thấy bất đắc dĩ, không biết nên nói gì nữa, chỉ có thể nói, phúc phận, cơ duyên của thằng nhóc này tốt hơn bọn họ quá nhiều.

- Đồ nhi, sau này con đừng xúc động quá như vậy nữa, dù sao thì bọn họ cũng là sư đệ của ta, mặc dù có hơi ngu ngốc, không quá thông minh, nên con cũng nhường nhịn bọn họ một ít đi.

- Dù sao, năm đó bọn họ vẫn luôn bị ta áp chế, bây giờ lại bị thằng nhóc là con áp chế. Ta sợ bọn họ tức quá chịu không nổi, lại chết vì tức thì khổ. Bọn họ mà đi trước ta một bước, vậy thì cuộc sống của ta sau này, sẽ trở nên cô đơn mất thôi.

Thiên Tu đang cảm thán, dường như cảm thán, vì sao mình lại

lợi hại tới như vậy, mà lại thu được một tên đồ đệ, cũng trâu bò không kém chút nào.

Lâm Phàm vừa nhìn sư phụ vừa nháy mắt mấy cái, vốn hắn còn định nói gì đó, rốt cục cũng chả biết nên nói gì nữa

- Ừm, con biết rồi.

Chả cần nghĩ cũng có thể biết được, thời còn trẻ, cuộc cống của mấy vị trưởng lão cùng thời với sư phụ hắn cũng thảm lắm đây.

- Gần đây, có một vị cường gia Bán Thần của La Sát tông có giao lưu thần niệm với lão phu. Hắn nghiêm khắc kháng nghị chuyện con chém giết Thẩm Phán của Thiên Tông điện, cuối cùng lại bị ta mắng cho một trận, nhưng tên Bán Thần này đánh tiếng trước. Hắn nói chỉ cần con dám rời khỏi Viêm Hoa tông, vậy thì hắn sẽ cho con biết tay.

Trong lúc nói, trong lòng Thiên Tu không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ. Viêm Hoa tông đối đầu với khá nhiều tông môn. Ở trong mắt những tông môn kia, Viêm Hoa tông chẳng qua cũng chỉ là một tông môn cực kỳ nhỏ bé và yếu ớt, có thể tùy ý ức hiếp.

May mà tình hình bây giờ cũng đã thay đổi một chút. Dù đồ đệ còn chưa phải là cường giả Bán Thần, nhưng thực lực của hắn đã có thể đánh ngang với Bán Thần rồi, cũng xem như có thể để cho bọn hắn kiêng kị một chút.

Lâm Phàm kinh ngạc hỏi:

- Lão sư, sao con không biết chuyện này vậy?

Thiên Tu trả lời:

- Sao lại không biết, chẳng phải ta vừa nói cho con biết sao, nhưng thật ra cũng không quá nghiêm trọng đâu, chỉ cần con không đi La Sát tông là được.

- Nhưng bây giờ con lại bày ra chuyện này, nên thời gian sắp tới con nhất định sẽ bận rộn nhiều đấy. Đừng để cho chúng ta bị mất mặt, nếu như ngay cả một thành mà cũng không thể làm được, thì đừng nói gi tới việc mở rộng ra khắp địa bàn của Viêm Hoa tông.

- Vâng, con đã hiểu rồi, ai, đúng là tự dưng rước việc vào người mà, vốn còn muốn đi ra ngoài lịch luyện một hồi, xem ra cũng chỉ có thể ở lại giải quyết việc này thôi.

Vốn hắn đã chuẩn bị sẵn lộ trình từ trước rồi. Nếu như không có chuyện này, hắn sẽ lập tức đi tới mấy tông môn như Nhật Chiếu tông, Âm Dương tông, Hải Thần tông một chút. Nhưng dựa theo tình hình bây giờ, e rằng hắn không thể đi ra ngoài được rồi. Nhất định phải giải quyết xong chuyện này trước cái đã.

Thiên Tu gật đầu, rồi nói:

- Gờ thì con cũng biết chuyện của Thiên Thần giáo rồi, lý do mà Thánh Đường tông hỗ trợ cho Thiên Thần giáo, hiển nhiên là vì muốn dùng Thiên Thần giáo để quấy phá chúng ta, tạo thành bất an. Nên nếu như có thể diệt tận gốc Thiên Thần giáo, vậy thì đúng là chuyện tốt không gì bằng được.

- Vâng, con biết rồi, con về núi đây.

Lâm Phàm cáo từ, sau đó bay về phía Vô Địch phong. Hắn muốn đi ra ngoài một chuyến, nên bây giờ phải đi chuẩn bị thật tốt, đồng thời cũng phải chọn ra một tòa thành thích hợp cho lần thử nghiệm này.

Nhật Chiếu tông.

Phốc!

Tông chủ của Nhật Chiếu tông ngồi trên ghế, không thể nhịn nổi mà phun ra một ngụm máu, trang giấy trong tay y cũng bị máu tươi nhuộm đỏ.

- Làm sao có thể, sao tên này có thể trong sạch được cơ chứ. Cung Bản trưởng lão của tông ta, chết thảm trong tayViêm Hoa tông, chẳng lẽ chuyện này cứ thế là xong sao?

Cả người hắn chao đảo, đối với hắn mà nói, đả kích này quá lớn.

Không chỉ trưởng lão Cung Bản Tàng chết không toàn thây ở Viêm Hoa tông, mà Thẩm phán Sâm Mông cũng đã chết, đối với Nhật Chiếu tông mà nói, đây là một đòn giáng thật mạnh vào thực lực của bọn họ.

Chết rồi, đều đã chết!

- Sư huynh, ổn định a, huynh chính là trụ cột của tông ta, nếu như huynh có mệnh hệ gì thì e rằng Nhật Chiếu tông sẽ kết thúc mất.

Cơ Uyên cảm thấy cực kỳ bi phẩn, sao có thể xảy ra chuyện như

vậy được cơ chứ. Hắn thực sự không thể nào chịu đựng được, không thể chịu đựng được một chút nào.

Đối với Nhật Chiếu tông mà nói, cái chết của một vị trưởng lão đứng đầu và một vị thẩm phán, đều là mất mát không thể nào bù đắp được.

- Tên Lâm Phàm kia vậy mà lại được kết luận là trong sạch, chẳng lẽ mắt của đám người trong Thiên Tông điện đều mù hết rồi hay sao?

Một vị trưởng lão đứng đầu tức giận nói, y không thể nghĩ tới mọi chuyện rốt cuộc lại trở nên như thế này.

Cơ Uyên nói:

- Hận a, hắn chính là người đã tấn công Nhật Chiếu tông năm xưa, lúc ấy chúng ta không nên chỉ để cho một mình Cung Bản trưởng lão ra giải quyết, mà là tất cả chúng ta cùng đi, hợp sức chém giết hắn. Nếu vậy thì hắn cũng sẽ không thể nào trưởng thành tới như bây giờ được. Giờ đây, hắn đã có thể đối đầu với Bán Thần rồi, hắn đang đẩy Nhật Chiếu tông tới vực sâu a.

- Chỉ hy vọng các tông phái khác thông qua chuyện của chúng ta mà hiểu được sự nguy hiểm của hắn. Tuyệt đối không thể nào nương tay với hắn. Nếu muốn giết hắn thì nhất định phải quyết đoán, giết ngay trong một đòn, tuyệt không thể nuôi hổ gây họa.

Toàn bộ Nhật Chiếu tông đều cảm thấy cực kỳ đau đớn, chuyện này đã không hề bị che dấu nữa, mà đã hoàn toàn công khai ra rồi.

- Thẩm phán Ni Ma của Hải Thần tông, cũng chết thảm trong tay Viêm Hoa tông. Thiên Tông điện có thể quên chuyện này, nhưng chẳng lẽ Hải Thần tông có thể giả vờ quên rồi bỏ qua sao? Chúng ta đi tìm Hải Thần tông, cùng nhau tạo áp lực cho Thiên Tông điện. Sở dĩ những tông môn như chúng ta gia nhập Thiên Tông điện, chính là vì tìm kiếm hòa bình, bây giờ người ta liên tục chém giết hai vị cường giả của chúng ta. Nếu như không cho chúng ta một câu trả lời thỏa đáng, chúng ta không phục.

Rất nhiều trưởng lão đều cảm thấy cực kỳ đau lòng.

Không có ai nghĩ tới, kết quả cuối cùng lại thành ra thế này.

- Áp dụng kế hoạch cuối cùng đi, giữa tông ta và Viêm Hoa tông, nhất định phải có một bên bị hủy diệt.

Lúc này, những ánh nhìn lạnh lẽo dần xuất hiện trong đôi mắt của Tông chủ Nhật Chiếu tông, dường như hắn đã hoàn toàn phát điên rồi.

Cơ Uyên hơi ngẩn người ra, sau đó gật đầu, trả lời:

- Vâng, thưa Tông chủ.

Viêm Hoa tông, ở trong một ngọn núi lớn nào đó.

Thác nước mênh mông chảy cuồn cuộn từ trên xuống, đập vào một tảng đá lớn, hơi nước màu trắng bốc lên bao phủ khắp bốn phía.

Mà ở giữa thác nước, có một người đàn ông tóc đen ở trần ngồi xếp bằng, để cho nước chảy xuống từ trên cao đập mạnh vào người hắn.

Từ sau trận đánh lần tước, Hắc Đế Chân Nguyệt vẫn luôn liên tục tu hành. Vì đã nhìn ra được điểm chênh lệch giữa mình và Lâm Phàm, nên hắn muốn lĩnh ngộ để đưa Đao cảnh của mình lên một tầng cao mới.

Dưới dòng chảy của thác nước, lỗ chân lông toàn thân hắn gời hệt như đang bị nổ vỡ ra vậy. Cứ mỗi một lần nước đập vào trên người thì hắn thì lỗ chân lông cũng hô hấp một lần. Mỗi một lần lỗ chân lông hô hấp, thì hắn đều cảm nhận được một luồng khí tức huyền diệu xuất hiện.

Từ nơi sâu xa, có một luồng đao ý hư vô, phát ra ừ trên người hắn. Luồng đao ý này bay thẳng lên, dường như muốn chém mỗi một giọt nước trong thác nước ra thành hai phần vậy.

- Một, hai, ba, bốn. . .

Cách đó không xa, Chân Nhất liên tục dùng thanh hắc đao do sư phụ tặng bổ ra từng đường đao giống hệt nhau. Từng giọt mồ hôi lăn xuống từ gương mặt đỏ bừng của hăn, nhưng ánh mắt quật cường của hắn vẫn còn nguyên đó.

Hắn đang cố hắng để đạt tới cảnh giới mà sư phụ đã từng nói. Cảnh giới mà mỗi một khối cơ bắp, mỗi một giọt máu đều hòa làm một với đao trong tay hắn.

Lúc này, một cơn gió thổi tới, một trang giấy bay tới theo gió, rơi vào bên chân của hắn.

Chân Nhất cẩn thận mở tờ giấy này ra rồi xem, lập tức cái miệng nho nhỏ của hắn mở to tới mức nhét vừa một trái trứng gà.

Chấn động, kinh ngạc.

Hắn lén bỏ tờ giấy vào trong ngực, phát hiện sư phụ không chú ý tới, bèn thở phào nhẹ nhõm.

- Thì ra cái người đánh bại sư phụ đã mạnh hơn rồi, không được, nhất định không thể để cho sư phụ nhìn thấy cái này, sẽ làm ảnh hưởng đến sư phụ.

Sau đó hắn lại tiếp tục tập luyện như trước. Hắn tin tưởng, sư phụ hắn nhất định sẽ trở nên mạnh hơn rồi đánh bại người kia.

- Đói bụng quá.

Lúc này, Chân Nhất sờ bụng, cảm thấy hơi đói bụng, sau đó cầm theo thanh hắc đao, đi về phía dòng suối nhỏ.

Khoảng thời gian này, hắn chỉ có thể dựa vào bản thân mình. Sau khi bị đánh bại, sư phụ của hắn bắt đầu ngồi ở chỗ kia, cho đến bây giờ vẫn chưa hề nhúc nhích tí nào.

Vô Địch phong.

Sau khi Lâm Phàm trở về núi, thì lập tức bắt tay vào xử lý công chuyện, hắn gọi Lữ Khải Minh tới.

- Lữ sư đệ, đệ qua đây đi.

Tuy đang đi tuần trên núi, nhưng ngay khi nghe thấy tiếng sư huynh gọi, Lữ Khải Minh lập tức vội vàng chạy tới. Bây giờ hắn đã trở thành sứ giả của ngọn núi, chỉ cần là địa bàn của Vô Địch phong thì đều có thể nhìn thấy bóng dáng của hắn.

Thực lực của sư huynh bây giờ đã mạnh hơn trước rất nhiều. Ngay cả là Bán Thần thì cũng phải đánh mới biết được hơn thua. Điều này làm cho hắn cảm thấy rất phấn khích, không nghĩ tới, chỉ qua một thời gian ngắn, mà sư huynh đã mạnh tới mức này rồi.

- Sư huynh, có chuyện gì sao?

Lữ Khải Minh hỏi.

Lâm Phàm trả lời:

- Sư đệ, sắp tới sư huynh chuẩn bị thành lập Chấp Pháp đường, mục đích là để mở rộng phạm vi khống chế trong những thành trì của tông môn chúng ta, ta đã kiến nghị với tông môn rồi. Tông chủ cũng cho phép ta thử nghiệm ở trong một tòa thành bất kỳ…

Hắn sợ Lữ Khải Minh nghe không hiểu, bèn nói ra ý nghĩa của kế hoạch này.

Lữ Khải Minh nghe xong, thì nhíu mày suy nghĩ, ngay từ đầu hắn cảm thấy chuyện cải cách này hơi có vấn đề. Dù sao thì tình huống bây giờ cũng đã duy trì cả trăm năm rồi. Đột nhiên xảy ra thay đổi lớn như thế này, chắc chắn sẽ xuất hiện xung đột.

Nhưng khi nghĩ kỹ một hồi, thì hai mắt hắn sáng tực lên, dường như hắn vừa hiểu ra được vấn đề quan trọng nào đó vậy.

- Sư huynh, đây chính là một chuyện tốt a.

Lữ Khải Minh hưng phấn nói:

- Sư huynh, nếu như hunh có thể thật sự thành lập Chấp Pháp đường, như vậy thì thế lực của các gia tộc trong thành nhất định sẽ bị suy yếu đi, mà lực khống chế của tông môn tại các tòa thành này sẽ được tăng lên nhiều.

- Mà việc thử nghiệm ở trong một thành trước cũng là một kế hay. Nếu như lập tức phổ cập toàn bộ ở trong một lần duy nhất, thì nhất định sẽ phải đối mặt với sự phản đối của tất cả các gia tộc trong thành. Bây giờ chúng ta chỉ thử nghiệm trong một thành trước, thì dựa theo thói quen của những gia tộc kia, nhất định bọn họ sẽ không quá quan tâm, nhưng tới lúc bọn hắn hiểu được lợi và hại trong này mà phản ứng lại thì tất cả đã muộn.

- Hay, thật đúng là hay, sư huynh không hổ là sư huynh, ngay cả cách này mà huynh cũng nghĩ ra được.

Lâm Phàm nhìn Lữ Khải Minh bằng ánh mắt cực kỳ kinh ngạc, trong lòng thầm nghĩ, mình chỉ miêu tả đại khái thôi, vậy mà sư đệ lại có thể hiểu rõ đến như vậy, đúng là bất ngờ mà.

Tài năng như vậy mà chỉ có thể làm một đệ tử bình thường, thật đáng tiếc.

Chẳng qua, khi hắn nhìn thấy ánh mắt ngưỡng mộ của Lữ sư đệ, hắn cũng là thản nhiên thừa nhận, cảm giác được ngưỡng mộ này quả thật không tệ một chút nào.

- Ừ, chuyện này cũng chỉ là việc nhỏ mà thôi, sư đệ không cần ngạc nhiên, lần này ta gọi đệ tới, là để đệ lựa chọn một số người. Tới thời điểm thích hợp, ta sẽ giao cho bọn họ một công việc vừa thần thánh vừa cao quý.

Lâm Phàm nói.

Lữ Khải Minh mở to hai mắt, vừa thần thánh vừa cao quý? Sao nghe có vẻ ghê gớm quá vậy.

- Nhưng, sư huynh, công việc này có ý nghĩa đặc biệt gì sao?

Lâm Phàm nói

- Là trách nhiệm.

- Vâng, đệ sẽ đi làm ngay đây.

Lữ Khải Minh hưng phấn nói, chào rồi rời đi, đồng thời vừa đi vừa lấy ra một cuốn sổ nhỏ và một cây bút. Hắn viết xuống bốn chữ.

"Thần thánh, cao quý"

Hắn đã bị cảm động bởi lời nói của sư huynh.

Mà Lâm Phàm thì cũng muốn giải quyết chuyện này cho xong, bởi vì hắn còn có rất nhiều việc cần phải hoàn thành.

Hắn còn phải đi kiếm điểm khổ tu, điểm tích lũy đây này.

Chuyện quan trọng nhất, chính là phải nhanh chóng tiến vào cảnh giới Bán Thần, trở thành người mạnh nhất. Đến lúc đó, xem mấy tên kia còn dám chỉ tay năm ngón trước mặt mình không?

Tên nào dám làm càn, lập tức đánh cho tên đó răng rơi đầy đất.

Chương 372: Việc lớn sắp thành

Tên nhóm dịch: TTTV

Người dịch: Vũ Huy Quang

Nguồn: TruyệnYY

Giao việc này cho Lữ Khải Minh, hắn rất yên tâm.

Mặc dù, thực lực của Lữ sư đệ cũng không quá mạnh, thiên phú tu hành cũng không cao, nhưng năng lực làm việc của hắn thì rất được. Cả một ngọn Vô Địch phong lớn như vậy mà hắn cũng có thể quản lý tốt được, từ đây cũng đủ để nhìn ra được năng lực của sư đệ ra sao, có được một sư đệ như vậy đúng là chỗ tốt không gì sánh được.

- Ai.

Lúc này, Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn lên trời, không khỏi cảm thán nói:

- Vì sao cuộc sống của mình lại bận rộn như vậy chứ, không chỉ phải tu hành, mà còn phải đi quản lý mấy việc này nữa.

- Xem ra câu người tài giỏi thì lúc nào cũng bận rộn không sai chút nào.

Chuyện mà hắn đang nghĩ là nên chọn tòa thành nào làm nơi thử nghiệm đầu tiên đây.

Không thể chọn những nơi quá gần Viêm Hoa tông, thế lực của những gia tộc gần Viêm Hoa tông rất yếu, hơn nữa cũng an toàn.

Ai ai cũng hiểu một đạo lý, núi cao hoàng đế xa, ai có thể quản được bọn hắn.

Bởi vậy, nếu như chọn, thì phải chọn thành nằm ở nơi xa một chút, mà thế lực của gia tộc ở đó cũng phải mạnh.

Chẳng qua, mặc dù bầu không khí tu hành của các đệ tử trên Vô Địch phong rất tốt, nhưng thời gian tu hành quá ngắn, ngoại trừ hắn ra, ở đây chẳng có một cường giả nào khác cả.

Ngược lại thiên phú của tên Vương Phù kia thì đúng là rất tốt, tu hành nhanh như cưỡi tên lửa vậy, thoáng một cái mà đã đạt đến cảnh giới cực cao. Nếu như không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hay là chết non nửa đường. Vậy thì vị cường giả Bán Thần thứ ba của Viêm Hoa tông, có lẽ chính là tênVương Phù này.

Theo như lời Lữ Khải Minh kể thì, Vương Phù đã rời tông rèn luyện rồi, hắn là gặp phải bình cảnh, muốn đi ra ngoài tôi luyện một phen.

- Dường như nhóm đệ tử nội môn nhất phẩm của Tông môn rất rảnh rỗi, vẫn đang tu luyện, hay là mình đi dụ dỗ mấy đứa nhỉ, chắc không có vấn đề gì đâu.

Hắn suy nghĩ một chút, thì cảm thấy chuyện này có thể thực hiện được. Thực lực của những đệ tử này đều rất mạnh, bình thường nằm ở khoảng Địa Cương cảnh tầng tám, tầng chín, cũng có một số đệ tử, đã đột phá đến Thiên Cương cảnh tầng một.

Về phần những vị trưởng lão tu vi đã đạt đến Thiên Cương cảnh tầng năm, tầng sáu, thì cũng có thể thử hỏi một chút. Nhưng mà, phần lớn những trưởng lão này đều có công việc cần phải phụ trách trong tông môn, nên rất khó điều bọn họ rời tông môn đi tới nơi xa xôi kia làm việc.

Nhưng, vẫn có thể thử một lần.

Chỗ ở của đệ tử nội môn nhất phẩm, mỗi vị đệ tử sống ở đây đều có một cái sân nhỏ, cũng có đệ tử dời nơi ở vào trong hang núi để tránh sự ồn ào, như vậy cũng dễ tập trung tu hành hơn.

Nhạc Hồi Thiên, là một đệ tử nội mônViêm Hoa tông, cũng là một trong số những đệ tử của mới đột phá tiến vào Thiên Cương cảnh trong thời gian gần đây.

Thiên phú tu hành không tồi, vốn hắn cũng muốn đạt được chức Phong chủ của một trong mười ngọn núi, nhưng bây giờ phần lớn các đệ tử nội môn nhất phẩm cũng không còn ý nghĩ này nữa.

Các đệ tử nội môn nhất phẩm có người nào mà không biết Phong chủ Lâm Phàm của Vô Địch phong.

Tu vi kinh người, có thể đối đầu với cường giả Bán Thần. Ngay cả Thương Bán Thần của Thiên Tông điện đi tới tông môn, cũng không thể nào làm gì được Lâm sư huynh, tu vi bực này, bọn hắn làm sao có thể so sánh được.

Lúc đầu, dù mười ngọn núi cũng cạnh tranh rất gay gắt, nhưng cũng không phải là không nhìn thấy hi vọng, nhưng bây giờ thì khác, hi vọng đã hoàn toàn biến mất, không ai có một tí cơ hội nào cả.

Tranh giành chức Phong chủ của mười ngọn núi làm gì, tự nhiên là vì để trở thành ứng cử viên cho chức vị Tông chủ. Nhưng bây giờ thì sao, một mình Lâm phong chủ khinh thường thiên địa, làm gì có đệ tử nào có thể so sánh được với hắn cơ chứ.

Những Phong chủ còn lại, thì đều đã đi ra ngoài rèn luyện hết. Cho dù là việc lớn như đột phá Thiên Cương cảnh bực này, cũng không làm cho bọn họ quá vui mừng. Phần lớn mọi người đều tự mình tìm kiếm một nơi vắng vẻ không người rồi tự mình đột phá.

Đáng tiếc a, nhưng cũng làm cho người ta cảm thấy phấn chấn.

Bọn hắn thân là đệ tử Viêm Hoa tông, đương nhiên cũng hi vọng tông môn sẽ trở nên mạnh mẽ, nếu không, dù có trở thành một trong mười vị Phong chủ thì làm sao, bị tông môn khác hiếp đáp, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, ai có thể nhịn được chứ.

- Ai, Thiên Cương tầng hai, sao lại khó đột phá vậy, đến cùng còn thiếu thứ gì?

Nhạc Hồi Thiên dừng lại tu hành, cảm nhận Thiên Cương chi lực, dừng bước không tiến. Dường như, từ một nơi sâu xa nào đó, có một thứ gì đang ngăn cản hắn, cho dù hắn có dùng sức tấn công thì nó cũng không hề lay chuyển chút nào.

Đột nhiên!

Một giọng nói truyền vào tai hắn.

- Nhạc sư đệ, thứ mà đệ thiếu là tâm cảnh.

Nhạc Hồi Thiên ngẩn người, khi vừa nhìn thấy người đang tới thì lập tức đứng dậy:

- Đệ tử Nhạc Hồi Thiên tham kiến Lâm sư huynh.

- Ừ.

Lâm Phàm gật đầu, sau đó đi vào trong phòng:

- Nhạc sư đệ đúng là người thanh nhã, trang trí trong phòng cũng rất không tệ, những bức tranh chữ này đều là tác phẩm của bậc đại gia a.

- Sư huynh quá khiêm nhường, kỳ thật những bức tranh này đều là do tự tay đệ vẽ.

Mặt Nhạc Hồi Thiên ửng đỏ, được sư huynh khen ngợi như vậy, làm cho hắn cảm thấy rất ngượng, chẳng qua hắn cũng rất đắc ý, dù sao nếu như những bức tranh này có thể lọt vào mắt Lâm sư huynh, vậy thì cũng đủ chứng minh, tài nghệ của hắn rất tốt.

- A, thì ra đây là tác phẩm của Nhạc sư đệ. Trong mắt sư huynh, những bức tranh này không hề tầm thường chút nào, bên trong đều có cảm ngộ của nội tâm, chính là đã dung hợp tình cảm cá nhân vào trong bức tranh. Nếu như người bình thường có thể nhìn thấy những bức tranh này, chăm chú quan sát, có lẽ cũng có thể lĩnh ngộ được phương pháp tu hành, trở thành cao thủ bình thường cũng không phải việc khó.

Lâm Phàm cảm thán, chả ai biết hắn đang nói thật hay là ba xạo. Ngược lại, Nhạc Hồi Thiên nghe thấy hắn nói như vậy thì không khỏi ngẩn người ra. Những bức tranh chữ này, đều là tác phẩm dó hắn sáng tác, lúc vẽ những bức tranh này, hắn cũng đâu có cảm nhận được cái gì đâu.

- Đa tạ sư huynh khe n ngợi.

Nhạc Hồi Thiên bị khen tới mức mặt đỏ tới mang tai, hiển nhiên hắn cũng cảm thấy sư huynh khen có hơi quá lời.

- Sư đệ, ban nãy sư huynh có đề cập tới tâm cảnh, đối với tu hành, đây là thứ không thể thiếu được.

Lâm Phàm đổi chủ đề, không tiếp tục thảo luận mấy bức tranh chữ này nữa. Khen một chút là được rồi, nếu như khen quá, không khéo lại phản tác dụng.

Nhạc Hồi Thiên ôm quyền:

- Còn xin sư huynh chỉ giáo.

- Cái này thì đơn giản.

Lâm Phàm cười nói, sau đó trầm tư một lát:

- Tâm cảnh, dễ giải thích, cũng không dễ giải thích, chỉ hiểu mà không diễn đạt được bằng lời, cần dùng tâm đi cảm ngộ, sư huynh có thể có được thực lực như ngày hôm nay, cũng là nhờ cảm nhận được sự muôn màu muôn vẻ của nhân sinh, rồi gioa hòa với pháp tắc của

trời đất, tâm cảnh vừa tới, thì thực lực cũng tới theo.

Thật ra bản thân hắn cũng chẳng hiểu mấy câu này có nghĩa gì. Kỳ thật bản thân hắn cũng không hiểu tại sao mình lại có được thực lực mạnh như bây giờ, ngoại trừ giết, thì cũng chỉ có giết, giết tới một lúc nào đó, thì tu vi cũng sẽ tự động tăng lên thôi.

Về phần mấy thứ như tâm cảnh này, thôi được rồi, người khác cần, hắn không cần.

Nhưng, tâm cảnh cũng thật sự rất quan trọng.

Nhưng đối với hắn mà nói. Mấy thứ như tẩu hỏa nhập ma, tinh thần dị thường hay như tâm ma xuất hiện hoàn toàn sẽ không xảy ra. Mà dù thật có xuất hiện chuyện như vậy, thì hắ cũng chỉ cần một kiếm là có thể giải quyết được rồi.

Nhạc Hồi Thiên trầm tư, chỉ cần có thể tu luyện tới Thiên Cương cảnh, thì chẳng có ai là ngu xuẩn cả. Đương nhiên, đối với những tông môn giàu có kia mà nói, bằng cách tích lũy đan dược, một con lợn cũng có thể trở thành Thiên Cương.

Cho nên hắn chưa từng để mấy tên Thần Tử, Thánh Tử kia vào trong mắt, có ngon thì đừng dùng đan dược, đệ tử Viêm Hoa tông bọn hắn dư sức đánh cho bọn chúng ra bã.

Ví dụ như Thánh Đường tông, những đệ tử kia đều có huyết mạch, còn có thể chất nào đó nữa, loạn hết cả lên, cứ như là heo lai giống vậy.

- Sư huynh, dường như đệ đã hiểu được một chút gì đó, nhưng lại giống như còn chưa hiểu rõ, mong sư huynh chỉ dạy cho đệ.

Nhạc Hồi Thiên xin chỉ dạy, mặc dù hắn không biết sao sư huynh lại tới chỗ của hắn, nhưng nếu như đã tới, vậy thì mình không được bỏ lỡ cơ hội này.

Lâm Phàm cười nói:

- Việc này rất đơn giản, sở dĩ sư huynh đến đây là vì biết được Nhạc sư đệ tu hành khắc khổ, nhưng lại vẫn bị dừng lại ở Thiên Cương tầng một. Cho nên lần này tới, chính là để tặng cho sư đệ một cơ hội khó có, dù sao thì những người tài như sư đệ đều là tương lai của tông môn. Chúng ta thân là sư huynh, sao có thể ngồi nhìn không bỏ mặc được chứ.

Chẳng qua, điều làm cho hắn hơi kinh ngạc, là dường như vị Nhạc sư đệ này có vẻ hơi ngượng ngùng thì phải, mỗi khi mình khen thì mặt mũi hắn đều đỏ bừng hết cả lên.

- Cảm tạ sư huynh đã quan tâm.

Nhạc Hồi Thiên cảm kích muôn phần:

- Sư huynh, cụ thể là chuyện gì?

Lâm Phàm:

- Là như vậy, gần đây sư huynh muốn mở một bộ phận mới tại một tòa thành. Bộ phận này rất quan trọng, thần thánh, lại còn cao quý, người bình thường không thể nào trấn giữ được. Mà công việc này cần hòa mình với các con dân, càng phải trở thành thần hộ mệnh trong lòng các con dân, cuối cùng nghĩ tới nghĩ lui, ta cho rằng sư đệ là người thích hợp nhất.

- Sư đệ cũng chớ vội xem thường, việc này có thể tôi luyện tâm cảnh của sư đệ, thành gia, lập nghiệp, cuối cùng tự nâng cao bản thân, tiến vào cảnh giới cao hơn, cũng chỉ là một chút chuyện nhỏ mà thôi.

Nhạc Hồi Thiên lắng nghe, gật đầu không ngừng, cảm thấy rất có đạo lý, người thành công thì là thầy, tuy sư huynh còn trẻ, nhưng cảnh giới đã đạt tới trình độ này, đương nhiên có nhiều điểm đáng để hắn đi học tập.

Đồng thời, những lời sư huynh vừa nói, cũng phù hợp với suy nghĩ trong lòng hắn

Hắn vốn chỉ là một người dân bình thường, cũng đã tiến vào Viêm Hoa tông vài chục năm rồi, tự nhiên cũng biết rõ không ít chuyện.

- Sư đệ, đệ thấy việc này như thế nào? Nếu như đồng ý, sư huynh tình nguyện giao gánh nặng vừa thần thánh vừa cao quý này cho đệ.

Lâm Phàm đặt tay lên vai Nhạc Hồi Thiên, trong ánh mắt tràn đầy cảm xúc chờ mong, dường như rất tin tưởng hắn vậy.

Nhạc Hồi Thiên cảm nhận được ánh mắt tràn đầy sự tin tưởng của sư huynh, cuối cùng gật đầu:

- Xin sư huynh yên tâm, đệ nhất định sẽ không làm cho huynh phải thất vọng.

- Tốt!

Lâm Phàm chợt vỗ vai Nhạc Hồi Thiên:

- Sư đệ tốt, sư huynh quả nhiên không có nhìn lầm đệ.

- Cảm tạ sư huynh.

Nhạc Hồi Thiên liên tục gật đầu.

Một lúc sau, Lâm Phàm rời khỏi nơi này, đã giải quyết được một người, như vậy thì đi tìm người kế tiếp.

Mà người này, thì lại rất dễ xử lý, Kim trưởng lão Kim Quyền.

Thực lực cao hơn Thiên Cương cảnh tầng năm, cũng đủ để trấn giữ tòa thành kia rồi.

Tự Lâm Phàm ra mặt, tự nhiên không thành vấn đề, nói chuyện một hồi cũng giải quyết xong chuyện.

Lúc Lâm Phàm trở về núi, lão sư cũng đang chờ hắn.

- Đồ nhi, sư phụ thấy con bận rộn quá, kỳ thật chuyện này có thể xử lý từ từ, không cần vội.

Thiên Tu nói.

- Sư phụ, chuyện này không thể nào kéo dài được, nhất định phải làm một mạch, kéo dài thêm, chỉ có thể làm hứng thú của con mất dần mà thôi. Tới lúc đó, lỡ như con mà hết hứng thì sẽ có chuyện lớn đó.

Hắn sao có thể giải quyết từ từ được, đang có rất nhiều chuyện chờ cần hắn đi xử lý đây này, tu vi tăng lên tới Thiên Cương cảnh tầng tám, phải làm cho nhanh nha.

Nhất định phải đi ra ngoài kiếm điểm tích lũy, còn có cái điểm khổ tu này nữa chứ, đúng là làm khó người ta mà.

Hồi trước hắn vẫn luôn thấy điểm khổ tu dễ kiếm, điểm tích lũy khó kiếm, nhưng bây giờ xem ra, chuyện kiếm điểm khổ tu này đúng là khó nhất trần đời rồi.

Tu vi của hắn bây giờ đã cao hơn trước rất nhiều, nên số điểm khổ tu mà hắn cần cũng cực kỳ lớn.

Thiên Tu nhìn đồ nhi, cuối cùng thở dài một tiếng:

- Quả nhiên là vậy, ta đã từng nghĩ, sao con lại muốn làm chuyện như vậy chứ, thì ra là hứng thú, con cũng giống như ta vậy, cũng sẽ vì hứng thú mà lao đầu vào một việc, vậy con cứ từ từ làm đi, ta đi trước đây.

- Vâng, sư phụ người cứ đi thong thả, chờ sau khi giải quyết xong chuyện này, con cũng phải ra ngoài một chuyến.

Lâm Phàm nói.

Thiên Tu dừng lại một chút, nói bằng giọng chân thành:

- Đồ nhi, con phải nhớ kỹ, tuyệt đối không được đi Thánh Đường tông.

Lâm Phàm cười nói:

- Người cứ yên tâm, con tới đó làm gì chứ.

- Ta rất nghiêm túc.

Thiên Tu gật đầu, Thánh Đường tông quá nguy hiểm, nếu như đồ nhi tiến sâu vào trong đó, thì dù là hắn, cũng khó mà kịp thời tới cứu viện được, Bán Thần tuy mạnh, nhưng Thánh Đường tông quá mạnh mẽ.

- Sư phụ, con rất nghiêm túc.

Sau khi sư phụ đi khỏi, Lâm Phàm vỗ tay một cái, việc này sắp xong rồi.

Chương 373: Chuyện này mà hoàn thành thì đây đúng là tổ hợp hoàn mỹ

Tên nhóm dịch: TTTV

Người dịch: Vũ Huy Quang

Nguồn: TruyệnYY

Lữ Khải Minh đang chọn lựa đệ tử.

Hắn biết rõ mỗi một vị đệ tử trên Vô Địch phong, dựa theo lời nói của sư huynh, nhất định phải là đệ tử đáng tin cậy, điều này làm cho hắn rất sầu não a.

Dù sao, mỗi một vị đệ tử trên Vô Địch phong đều rất đáng tin cậy, vậy thì phải chọn lựa kiểu gì đây?

Chẳng qua, hắn biết, thân là người quản lý của Vô Địch phong, đây chính là thời khắc cần phải thể hiện năng lực của mình nhất, trầm tư suy nghĩ, nghiêm túc chọn lựa, nhất định phải chọn ra cho sư huynh những đệ tử đáng tin cậy nhất.

Thước trong tay ếch xanh, vẫn đang đánh cho những vị luyện đan sư này kêu la inh ỏi, nhưng mắt ếch một mực nhìn chăm chú về phưng xa.

Ban nãy, khi cái tên đáng sợ kia đi ngang qua, nó bị hù đến mức toàn thân run lên.

Nhưng tên điên kia vậy mà lại chẳng thèm đoái hoài gì tới nó, đối với ếch xanh tới nói, chuyện này chẳng khác nào mặt trời mọc lên từ phía tây vậy.

Không đúng, làm cho mặt trời mọc lên từ phía tây, cũng không phải việc khó gì, chỉ cần có thực lực, làm cho mặt trời mọc lên từ phía nam cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

- Oa sư!

Bốp!

Một tên luyện đan đại sư mở miệng, nhưng còn chưa nói, cũng

đã bị đập cho một nhát, làm cho tên luyện đan đại sư này hai mắt đẫm lệ kêu la oai oái.

- Oa sư, sao ngài lại đánh tôi, tôi còn chưa làm gì sai mà.

Ếch xanh dùng chân nhỏ vỗ ngực:

- Ngươi đang hù bản Oa sư đấy hả, luyện đan, luyện đan, thuật luyện đan hôm qua ta mới dạy cho các ngươi, tranh thủ thời gian thi triển cho bản Oa sư xem. Nếu ai không thi triển ra được, để xem có bị bản Oa sư đánh chết không.

- A! Oa sư, thuật luyện đan kia quá khó, chỉ mới một ngày thì làm sao có thể học được.

Ếch xanh nói:

- Nói mấy lời vô dụng này làm cái gì, bản Oa sư chỉ mất nửa ngày cũng đã học được thuật luyện đan này rồi, chẳng lẽ các ngươi ngay cả súc sinh cũng không bằng sao?

Các Luyện đan đại sư nghe nói vậy thì lập tức trả lời:

- Đúng, chúng ta sao có thể không bằng.

Bốp!

Một tiếng "bốp" nữa lại vang lên, mấy vị luyện đan đại sư này lại bị đánh cho khóc oa oa luôn.

- Oa sư, sao lại đánh nữa.

Ếch xanh nói:

- Các ngươi đúng là một lũ ghê tởm, bản Oa sư dạy cho các ngươi thuật luyện đan, vậy mà các ngươi lại dám xem bản Oa sư là súc sinh. Ban nãy, bản Oa sư chỉ mới thử các ngươi một chút thôi, vậy mà các ngươi đã làm cho bản Oa sư thất vọng rồi, lại ăn đòn tiếp này.

Đối với đám luyện đan đại sư này mà nói, đau đớn và vui sướng là cùng tồn tại, mà vị Oa sư vui giận thất thường đang ngồi trước mặt bọn họ này, làm cho bọn họ cực kỳ đau đớn.

Nhưng thuật luyện đan mà Oa sư dạy cho bọn họ lại vô cùng lợi hại, thậm chí còn làm bọn hắn sinh ra ý nghĩ cho dù có đi theo Oa sư cả đời, thì cũng không thể học được hết thuật luyện đan của Oa sư.

Trong đại điện.

Lâm Phàm ngồi xếp bằng, trầm tư suy nghĩ.

- Rốt cục thì mình nên viết lời tuyên ngôn như thế nào đây?

Hắn rất xem trọng chuyện này, nên nếu đã làm, vậy thì phải làm sao cho đạt được kết quả tốt nhất.

Chỉ cần có thể giải quyếtxong chuyện Chấp Pháp đường, như vậy thì hắn cũng có thể an tâm đi rèn luyện.

Lần này ra ngoài, không thành Bán Thần, tuyệt không trở về, không đúng, không vào tầng chín, tuyệt không trở về.

Bấm ngón tay tính toán, Nhật Chiếu tông, Hải Thần tông, Âm Dương tông, La Sát tông, Thiên Tông điện, Thánh Đường tông, đều có thù oán với mình, nguy cơ khắp nơi, áp lực to lớn.

Cách duy nhất là không ngừng trở nên mạnh hơn, nếu không một khi mình yếu đi, thì nhất định sẽ bị kẻ thù giết chết.

Chẳng qua, chuyện trước mắt, lại làm cho hắn cực kỳ đau đầu.

Nếu như muốn thành lập Chấp Pháp đường, vậy dĩ nhiên là phải có một lời tuyên ngôn, đồng thời cái tên Chấp Pháp đường này cũng không đủ bá khí, nhất định phải nghĩ ra một cái tên thật là hay mới được.

- Lữ sư huynh, huynh đang làm gì vậy?

Cao Đại Tráng nghi ngờ hỏi.

Bây giờ ở trên Vô Địch phong, bọn hắn đều đang liều mạng tu luyện, những chuyện khác, tất cả đều mặc kệ, chỉ có thực lực tăng lên thì mới có thể chia sẻ lo lắng với Lâm sư huynh.

Âm Tiểu Thiên thì kéo cánh tay Cao Đại Tráng, cũng cảm thấy rất tò mò. Y đã tu luyện một thời gian rất lâu, cũng có một khoảng thời gian không đi ra ngoài.

Bây giờ, trong nhóm bọn họ, người có tu vi cao nhất là Trương Long, đã đạt đến Địa Cương tầng bảy, mà bọn họ thì cũng nằm trong khoảng Địa Cương tầng bốn.

Mặc dù không cao, nhưng cũng không còn quá thấp như lúc trước nữa. Nếu là lúc trước, vậy thì đây đúng là chuyện mà bọn họ

không dám tưởng tượng.

Lữ Khải Minh nhìn bộ dạng của hai người, cảm giác thân là sư huynh, cần phải nhắc nhở một chút.

- Cao sư đệ, Âm sư đệ, hai người các đệ phải chú ý hình tượng một chút nha.

Cao Đại Tráng và Âm Tiểu Thiên cảm thấy hơi khó hiểu:

- Sư huynh, ảnh hưởng gì, đâu có gì đâu.

Lữ Khải Minh lắc đầu, không nói thêm nữa:

- Chuyện lần này rất là quan trọng. Lâm sư huynh dặn dò ta, phải chọn một ít đệ tử đáng tin cậy, nhưng đệ tử trong núi đều rất đáng tin, vì vậy nên ta cũng không biết mình nên chọn ai, đúng là đau đầu mà.

- Đúng là rất đau đầu nha.

Âm Tiểu Thiên gật đầu.

- Hai đứa đi tu luyện đi, ta phải suy nghĩ tiếp đây.

Lữ Khải Minh vẫy tay, không giải quyết chuyện này cho xong, đêm nay e rằng khó mà ngủ nổi.

Hơn nữa, cũng phải xử lý xong trong thời gia ngắn nhất, ít nhất là trong ngày mai, phải giao danh sách cho sư huynh.

Giờ phút này, tin tức này cũng bắt đầu lan truyền giữa các đệ tử của Vô Địch phong với nhau.

Tốp năm tốp ba các đệ tử, tụ tập cùng một chỗ, thảo luận với nhau.

- Các ngươi nghe nói gì chưa? Lâm sư huynh chuẩn bị ban xuống một nhiệm vụ cực kỳ quan trọng, Lữ sư huynh đang chọn người đi làm nhiệm vụ đó.

- Nhiệm vụ gì?

- Không biết nữa, nhưng nghe nói đầy là một nhiệm vụ thần thánh mà cao thượng. Hay là chúng ta đi tới chỗ Lữ sư huynh xem một chút đi, biết đâu Lữ sư huynh thấy chúng ta coi được lại chọn chúng ta thì sao.

- Cách này tốt đấy, đi, chúng ta đi tới chỗ Lữ sư huynh đi.

Ngay lúc Lữ Khải Minh đang suy nghĩ đau cả đầu, thì hắn đột nhiên phát hiện có không ít đệ tử xuất hiện ở trước mặt của hắn, đi tới đi lui, một hồi biến mất, một hồi lại xuất hiện.

Một lúc sau, hắn nhận được không ít linh cảm.

Hôm sau!

Tại đại điện của Tông môn.

Dưới sự lôi kéo của Lữ Khải Minh, một đám đệ tử đi tới, trên gương mặt của những đệ tử này tràn đầy ý cười, hiển nhiên bọn họ đang rất hưng phấn.

Bọn họ đã được chọn.

Đối với một số đệ tử mà nói, bọn hắn cảm thấy mình đúng là thông minh mà. Hôm qua bọn họ thoắt ẩn thoắt hiện trước mặt Lữ sư huynh, đúng là có tác dụng mà.

- Tất cả nghiêm túc, chờ sư huynh đến.

Lữ Khải Minh mở miệng nói, tất cả đệ tử được hắn lựa chọn đều rất khá, đều đáng tin.

Các đệ tử của Vô Địch phong nghe hắn nói như vậy, thì lập tức đều đứng thẳng người, chờ sư huynh đến.

Lâm Phàm đi ra từ trong đại điện. Tối hôm qua, hắn suy nghĩ cả nguyên đêm, sau khi giết chết vô số tế bào não, cuối cùng hắn cũng nghĩ ra.

- Tham kiến sư huynh.

Khi Lâm Phàm xuất hiện, tất cả các đệ tử đồng thanh hô lên.

- Ừm.

Lâm Phàm giơ tay lên vẫy vẫy mấy cái, sau đó đi lên phía trên đại điện.

Lữ Khải Minh vội vã chạy tới:

- Sư huynh, đã chọn được người xong hết rồi, tổng cộng có 30 người, tu vi đều là Địa Cương cảnh, cao nhất thì là Địa Cương tầng

bốn.

- Không tệ, như vậy là được rồi.

Lâm Phàm gật đầu.

Giờ phút này, từ phương xa có một ánh cầu vồng đang bay tới.

- Tham kiến Lâm sư huynh.

Nhạc Hồi Thiên tới.

- Nhạc sư đệ tới rồi, vậy thì hãy đứng ở đây đi, đợi lát nữa ta sẽ giới thiệu kỹ một chút.

Hắn đã chuẩn bị kỹ càng, nhất định phải phát biểu thật hay, phải để cho các đệ tử cảm thấy vinh dự khi là một thành viên của bộ phận mới thành lập này, rồi nguyện ý trung thành với nó.

Lúc này, tất cả các đệ tử đều nhìn về phía Lâm Phàm, chờ đợi Lâm Phàm phát biểu.

- Các vị sư đệ, hôm nay, ta có một chuyện quan trọng cần phải tuyên bố với mọi người, mà chuyện này là thần thánh, là cao quý.

Các đệ tử nghe nói vậy, thì đều cảm thấy máu nóng sôi sùng sục, thậm chí còn lộ ra vẻ cực kỳ kích động.

Thần thánh và cao quý a, sao bọn họ không hưng phấn cho được.

- Bản Phong chủ sắp thành lập một bộ phận tên là Chấp Pháp đường ở trong một tòa thành, mục đích chủ yếu, chính là giữ gìn sự an toàn của thành trì . . .

Suy nghĩ một đêm, cũng đã nghĩ rất nhiều, nhất định phải phát huy thật tốt, để cho các đệ tử hiểu rõ bọn họ sẽ đi làm cái gì.

Nhạc Hồi Thiên, đã sớm hiểu rõ, gật đầu.

Đối với một số đệ tử mà nói, khi bọn họ nghe thấy những lời này, thì đều ngẩn người ra hết. Đối với bọn họ, chuyện này mang tới chấn động quá lớn, chẳng qua khi nghe Lâm sư huynh nói, bọn họ lại cảm thấy máu nóng sôi sùng sục.

Thì ra mục đích của công việc này lại cao thượng đến như vậy.

Mà như Lâm sư huynh vừa mới nói, chuyện này quả thật là một

chuyện quan trọng, áp lực đúng là rất lớn.

- Tình huống ta cũng đã nói hết cho các sư đệ nghe rồi. Các sư đệ có chuẩn bị sẵn sàng chưa? Nếu như ở đây có vị sư đệ nào tạm thời không muốn rời xa tông môn, thì có thể nói ra.

Lâm Phàm nói.

- Sư huynh, chúng ta đồng ý.

Những đệ tử được chọn đồng thanh la lớn, sao bọn họ có thể từ bỏ được chứ.

Tuy chỉ mới nghe một lúc thôi nhưng bọn họ cũng có thể cảm nhận được công việc này không hề tầm thường chút nào. Bọn họ đều cảm thấy mình đang mang một sứ mệnh to lớn trên vai. Nếu như có thể thật sự thành công, vậy thì bọn họ chính là lứa thành viên đầu tiên.

Lâm Phàm nhìn mấy vị sư đệ này bằng ánh mắt cực kỳ hài lòng, trong lòng cảm thán, không hổ là đệ tử của Vô Địch phong, khả năng giáo dục của mình đúng là rất xuất sắc a.

Tư tưởng đều vượt qua kiểm tra.

- Tốt, rất tốt, các sư đệ không hổ là đệ tử của Vô Địch phong, các sư đệ yên tâm, các sư đệ nhất định sẽ không hối hận vì quyết định ngày hôm nay của mình.

- Mà tên chính thức của Chấp Pháp đường sẽ là Tông Môn Thành Trì Tổng Hợp Quản Lý Đường.

Khi các đệ tử nghe được cái tên này, thì đều ngẩn người ra hết, bọn họ đều cảm thấy sao cái tên này nó khó đọc thế, chẳng qua tạm thời vẫn có thể chấp nhận được.

- Nhạc sư đệ, tiến lên, cầm cái này rồi thề.

Lâm Phàm nói rồi lấy ra tờ giấy ghi lời tuyên ngôn mà hắn mất cả một đêm mới nghĩ ra được.

Nhạc Hồi Thiên đi tới, tiếp nhận tờ giấy, nhìn thoáng qua, dưới sự chỉ dẫn của Lâm Phàm, hắn giơ tay lên, năm ngón tay nắm chặt lại, để ở bên cạnh thái dương.

Hắn đã quyết định, thì sẽ không hối hận.

Giờ khắc này, Nhạc Hồi Thiên đứng đối diện với Lâm Phàm, nói.

- Ta xin thệ: Ta tình nguyện trở thành một thành viên của Tông Môn Thành Trì Tổng Hợp Quản Lý Đường thuộc Viêm Hoa tông. Ta cam đoan trung với tông môn, trung với con dân, trung với tông quy, phục tùng mệnh lệnh, nghe theo chỉ huy, giữ nghiêm kỷ luật, giữ gìn bí mật, chấp pháp theo lẽ phải, thanh chính liêm khiết, làm hết sức mình, không sợ hi sinh, toàn tâm toàn ý vì con dân phục vụ. Ta nguyện hiến thân cho sự nghiệp cao quý của Tông Môn Thành Trì Tổng Hợp Quản Lý Đường, ta sẽ vì lời thề của mình mà tiến hành phấn đấu, nếu như vi phạm, thiên địa có thể giết, hóa thành tro tàn.

Vừa dứt lời.

Lời thề đã thành.

Thiên địa chấn động, trong cõi u minh, thiên địa cảm ứng, hình thành vòng xoáy, đây là dấu hiệu của việc lời thề đã thành, nếu như sau này có vi phạm, thì Thiên Phạt sẽ giáng xuống.

Đột nhiên, Nhạc Hồi Thiên ngẩng đầu, nhìn về phía hư không, mà khí tức của hắn cũng xảy ra thay đổi bất ngờ.

Dường như bởi vì xin thề, nân hắn cảm thây trong lòng mình có một ý nguyện cần phải hoàn thành, càng giống như là một loại trách nhiệm vậy.

Đồng thời hắn cũng cảm thấy, tu vi của mình xuất hiện cảm giác sắp đột phá.

Lâm Phàm đang nghĩ, ở tại thế giới này, có sự tồn tại của lời thề, đúng là một tổ hợp hoàn mỹ mà.

Nếu như kiếp trước của hắn cũng có tình huống lời thề trở thành sự thật, vậy thì e rằng mỗi ngày đều sẽ có sét đánh mất.

Lốp bốp, giống hệt như là đốt pháo vậy.

Lần lượt từng đệ tử, xin thề, vòng xoáy phía trên hư không Vô Địch phong, càng lúc càng lớn.

Có một số đệ tử của tông môn đã cảm nhận được gì đó, nhìn về phía hư không bằng ánh mắt kinh hãi.

Bọn họ không biết đã xảy ra chuyện gì, vậy mà lại có người lại dám thề với trờ, đây chính là ấy mạng ra cược đó.

Bây giờ, còn có cả đống người tiếp tục tiến lên thề, nếu như mà lỡ vi phạm, vậy thì xong đời là cái chắc.

Cho dù là Bán Thần, cũng không thể nào ngăn cản được Thiên Phạt.

Chương 374: Hay là không nể mặt

Nhóm dịch: TTTV

Dịch giả: Vũ Huy Quang

Nguồn: TruyenYY

Ngay tại lúc các đệ tử còn đang kinh ngạc vì vòng xoáy hư không do lời thề tạo ra thì.

Lữ Khải Minh lại cảm thấy rung động tới mức toàn thân run rẩy, nhìn về phía Lâm Phàm bằng ánh mắt cực kỳ nóng bỏng.

- Sư huynh lại nói ra những lời tràn đầy chân lí nữa, lần này lại là một đoạn lớn nữa chứ, không được, ta sắp không chịu nổi rồi.

Trong chốc lát, hai mắt của Lữ Khải Minh sáng tực lên, miệng thì cười như điên, tay thì múa bút như rồng bay phượng múa, y đã sớm nhịn tới mức không thể chịu nổi nữa rồi.

Mỗi một lần lắng nghe lời nói của Lâm sư huynhthì hắn đều cảm thấy mình như đang nghe thấy thiên địa chí lý vậy.

Ghi chép xong, đọc thuộc lòng mấy lần, sau đó cất cuốn sổ nhỏ vào trong ngực.

Đối với hắn mà nói, cuốn sổ nhỏ trong ngực đã quan trọng hơn cả tính mạng, cho dù có phải mất mạng, cũng không thể nào đánh mất cuốn sổ này.

- Rất tốt, sư huynh chân thành cảm tạ các vị sư đệ, hi vọng sau này các vị sư đệ có thể khắc ghi lời thề này. Sau này gặp lại, hi vọng có thể vẫn nhìn thấy tất cả mọi người.

Lâm Phàm khoanh tay hành lễ nói, lời thề như thế này chính là một sự trói buộc.

- Quyết không để sư huynh thất vọng.

Các đệ tử vừa mới thề đồng thanh nói bằng giọng kiên định.

Lữ Khải Minh hỏi:

- Sư huynh, huynh đã chọn được tòa thành nào chưa?

Lâm Phàm cười nói:

- Tối hôm qua ta đã nghĩ kỹ rồi, chính là Vạn Hà thành.

Vạn Hà thành thuộc vào nhóm thành nằm cách xa Viêm Hoa tông, hơn nữa còn là một tòa thành lớn, xung quanh thành còn có sông ngòi chảy quanh, buôn bán tấp nập. Phần lớn việc làm ăn buôn bán của các tòa thành trực thuộc Viêm Hoa tông đều bắt nguồn từ đây.

Buôn bán giữa Viêm Hoa tông và Thái Thản tông cũng phải thông qua chỗ này.

Số lượng nhân khẩu trong thành rất lớn, trong đó có bốn gia tộc lớn khống chế Vạn Hà thành.

Hẳn đã phải suy nghĩ rất lâu, liên tục quan sát những khu vực địa lý nằm trong sự quản lý của Viêm Hoa tông thì mới đưa ra được quyết định này.

Không khó thì hắn không muốn làm, nên nếu đã làm vậy thì phải làm từ nơi khó khăn nhất.

Lữ Khải Minh vừa nghe xong, thì sắc mặt hơi đổi, đương nhiên là hắn biết được sự đặc biệt của Vạn Hà thành.

Tuy Viêm Hoa tông nghèo khó, nhưng có mấy toà thành, lại rất giàu có, Vạn Hà thành này chính là một ví dụ điển hình, nơi này nhờ vào địa hình đặc biệt nên việc buôn bán cực kỳ phát đạt. Nên lượng tiền tài sinh ra ở đây cực kỳ khổng lồ.

- Sư huynh, vậy khi nào chúng ta xuất phát?

Lữ Khải Minh dò hỏi.

- Xuất phát ngay bây giờ luôn, chẳng qua trước khi xuất phát, đệ hãy đi đan phòng lấy một số đan dược rồi chia cho các sư đệ, bảo đảm đủ số lượng để cho các sư đệ tu hành ba tháng. Sau này, mỗi tháng ta sẽ phái người đưa đan dược tu hành tới.

Lâm Phàm nói.

- Vâng.

Lữ Khải Minh gật đầu, sau đó vội vàng đi đan phòng.

Sau khi giải quyết xong hết mọi chuyện, thì trong tay mỗi một người đệ tử đều có đan dược đủ để tu hành ba tháng.

Lâm Phàm gật đầu với bọn họ:

- Công việc lần này ta giao cho mọi người rất khó, nên ta chỉ hi vọng mọi người có thể nỗ lực hết mình.

Tất cả đệ tử gật đầu:

- Vâng.

- Đi thôi!

Giờ phút này, Lâm Phàm trực tiếp xé rách hư không, trực tiếp mang theo mọi người xuyên thẳng qua hư không, dùng cách tiết kiệm thời gian nhất đi tới Vạn Hà thành.

Bây giờ tu vi của hắn có thể đánh ngang trự tiếp với Bán Thần, chuyện như mở ra đường hầm trong hư không để đi tới Vạn Hà thành cũng chỉ tốn thời gian nửa ngày thôi.

Thiên Tu sơn phong.

- Sư huynh, không ngờ đồ đệ của huynh lại lựa chọn Vạn Hà thành làm nơi thử nghiệm đầu tiên, độ khó khi thử nghiệm ở đây sẽ rất lớn đấy.

Hỏa Dung rất quan tâm tới chuyện này, nên khi biết được địa điểm mà Lâm Phàm lựa chọn là Vạn Hà thành thì không khỏi than thở vì lựa chọn này sẽ làm nhiệm vụ trở nên khó khăn hơn rất nhiều.

Thiên Tu cười nói:

- Khó khăn sao? Sư đệ, ta nghĩ sư đệ nghĩ sai rồi. Một khi đồ đệ của ta tự mình bắt tay vào làm thì làm gì có thứ gì có thể làm khó nó được chứ. Chẳng qua nếu như nó muốn xây dựng cái thứ tên Tổng Hợp Quản Lý Đường kia, thì đương nhiên là nó không thể nào tự mình làm hết mọi chuyện được, mà phải để cho đám đệ tử kia tự thân vận động. Đối với bọn chúng mà nói, đây cũng là một chuyện tốt.

- Nếu như lần thử nghiệm này thành công, vậy thì cứ giao đệ tử mới cho nó dạy dỗ.

Hỏa Dung nói:

- Haizz, bao nhiêu năm qua cả tông ta chả ai nghĩ tới chuyện này, vậy mà không ngờ hắn lại chú ý tới.

- Ha ha ha, đây chính là chỗ xuất sắc của những người thông minh đấy sư đệ, về điểm này thì nó giống hệt ta.

Thiên Tu cười nói, thấy được cơ hội là lập tức khoe khoang một phen ngay.

Hỏa Dung nhìn Thiên Tu, cũng không muốn nói cái gì, không có điểm nghiêm chỉnh, chẳng qua hắn cũng đồng ý với cách nói của Thiên Tu sư huynh. Nếu như đã có thể đánh ngang với cường giả Bán Thần thì có lẽ đối với Lâm Phàm, giải quyết những chuyện như vậy cũng không thể xem là khó khăn gì cả.

Đường sông ở khu vực Vạn Hà thành rất phát triển, có không ít thuyền hàng đỗ lại ở bến tàu, đồng thời từ phương xa, cũng có rất nhiều thuyền hàng đang chạy tới, trên thuyền cũng chất đống không ít hàng hóa.

Bây giờ, thế lực còn đồng ý tiến hành giao dịch với Viêm Hoa tông cũng chỉ còn Thái Thản tông mà thôi.

Mà Thái Thản tông thì còn nghèo hơn Viêm Hoa tông nhiều, nên thật ra những chuyến kinh doanh hàng hóa này cũng khó lòng mà giải quyết được vấn đề gì, nhưng công việc làm trung gian khi vận chuyển hàng hóa lại giúp cho một số người kiếm bộn.

Trong thành, tại nơi ở của đệ tử trấn thủ, tộc trưởng của bốn gia tộc lớn đang tranh cãi rất kịch liệt.

- Trần gia các người thật quá đáng, bến tàu đã được chia làm bốn phần rồi, vậy mà Trần gia các người lại còn đậu thuyền ở chỗ chúng ta, các người định đỗ tới khi nào mới đi hả?

Một người đàn ông đang nói bằng giọng cực kỳ tức giận, hắn là tộc trưởng của Chu gia, bây giờ hắn đang tranh cãi với tộc trưởng của Trần gia vì chuyện ở bến tàu.

- Tộc trưởng Chu, cần gì phải tức giận tới như vậy, chỉ là một chỗ nhỏ xíu thôi mà, hơn nữa, cũng có phải là tôi lấy luôn không trả đâu?

Tộc trưởng của Trần gia bưng chén trà, khẽ uống một ngụm, rồi thản nhiên nói.

- Ngươi. . . Ngươi.

Tộc trưởng của Chu gia nghe vậy thì giận tới mức mặt đỏ tới mang tai, sau đó khoanh tay hành lễ:

- Đại nhân, xin ngài hãy phân xử, ngài hãy xem xem Trần gia bọn họ làm vậy là đúng hay là sai.

Vạn Hà thành rất đặc biệt, nó không có chức thành chủ, trước đây đã từng có, nhưng sau này thì không.

Người đệ tử trấn thủ nghe vậy thì liếc nhìn tộc trưởng của Trần gia một cái rồi khẽ nói:

- Đừng nên vì một chuyện nhỏ nhặt như vậy mà làm tổn thương tới tình cảm. Nếu Trần gia đã nói chỉ tạm đỗ lại một đoạn thời gian rồi sẽ đi ngay, vậy thì cứ để bọn họ đỗ lại đi, đất đai của Chu gia các người rất giàu có, giúp đỡ bọn họ một chút cũng có sao đâu.

Hai vị tộc trưởng của hai nhà còn lại cũng không nói gì cả, chuyện này bọn họ cũng biết, hẳn là trấn thủ đại nhân đã âm thầm thỏa thuận với Trần gia từ trước.

Hơn nữa chuyện này cũng không có liên quan gì tới bọn họ cả, nên cứ ngồi xem thôi là được, không cần phải tham gia vào làm gì cho phiền.

Đột nhiên!

Trấn thủ đệ tử ngẩng đầu lên, rồi vội vàng đi ra ngoài nhìn về phía bầu trời đằng xa.

Tộc trưởng của bốn gia tộc lớn cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra, cũng đều ra đi ra bên ngoài.

- Đại nhân, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Trấn thủ đệ tử nói:

- Ta cảm nhận được có người sắp tới Vạn Hà thành, nhưng không biết là ai.

Các con dân của Vạn Hà thành, đều dừng lại công việc đang làm, ngẩng đầu lên nhìn trời, không biết chuyện gì xảy ra.

Chỉ thấy trên không trung, đột nhiên có một vết nứt xuất hiện, sau đó lại có ánh sáng chiếu ra từ trong vết nứt.

- Đây là. . .

Nét mặt của đệ tử Trấn thủ hơi thay đổi, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Ngay lúc này, có mấy chục bóng người bay ra khỏi vết nứt. Trong đó, xung quanh thân thể người dẫn đầu liê tục xuất hiện lực lượng pháp tắc đan xen với nhau, nó tạo thành một tấm lưới lớn bao phủ khắp thiên địa, đồng thời cũng bao bọc toàn bộ Vạn Hà thành lại.

Nhạc Hồi Thiên bước ra một bước, giọng nói của hắn vang vọng khắp nơi:

- Lâm sư huynh của Vô Địch phong thuộc Viêm Hoa tông giáng lâm, đệ tử trấn thủ của Vạn Hà thành mau ra bái kiến.

Xuất hiện như vậy thật ra cũng là chủ ý của Lâm Phàm, mục đích chính là muốn để cho người của Vạn Hà thành biết, bọn họ rất mạnh, đừng có làm càn.

Đệ tử trấn thủ đứng dưới đất nghe thấy vậy, thì nét mặt lập tức thay đổi ngay, vội vội vàng vàng chạy tới khoanh tay hành lễ:

- Đệ tử trấn thủ Ngô Địa Dụng tham kiến Lâm Phong chủ.

Bây giờ, trong số những đệ tử trấn thủ của Viêm Hoa tông, có rất ít người không biết Lâm Phàm.

Đây chính là người đã đối đầu trực tiếp với Bán Thần.

Thậm chí còn có rất nhiều người đang đồn, e rằng chức Tông chủ của tông môn sau này cũng sẽ được truyền cho hắn.

- Đi xuống đi.

Lâm Phàm nhìn về phía phương xa một lúc, rồi trực tiếp dẫn các đệ tử đi về phía trước.

Đối với các con dân trong thành mà nói, bọn họ không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng cũng biết một điều, đó là có một vị đại nhân vừa tới.

- Ngô Địa Dụng tham kiến Lâm Phong chủ.

Ngô Địa Dụng đi tới, không dám làm càn chút nào.

Chưa nói tới việc địa vị của đối phương cao hơn hắn rất nhiều, chỉ bằng thực lực bậc này thôi cũng đủ làm cho hắn sợ tới mức run bần bật rồi.

Đây chính là người có thể đánh ngang với Bán Thần.

Trong tông môn, cũng chỉ có một mình trưởng lão Thiên Tu là cường giả Bán Thần cảnh, mà vị Lâm Phong chủ này lại chính là đệ tử của trưởng lão Thiên Tu. Bất kể là thân phận hay địa vị, vị Lâm Phong chủ này đều cao tới mức hãi người.

- Ngô sư đệ, đệ chính là đệ tử trấn thủ tại Vạn Hà thành?

Lâm Phàm cười, vị đệ tử trước mặt này, nhìn qua thì rất chững chạc đàng hoàng, nhưng tình huống cụ thể ra sao thì hơi khó nói.

- Vâng.

Ngô Địa Dụng vội vàng nói.

- Vậy mấy vị này là?

Lâm Phàm cười hỏi.

Ngô Địa Dụng ngây người, sau đó tranh thủ thời gian nhìn về phía tộc trưởng của bốn gia tộc lớn:

- Còn không mau đi tới tham kiến Lâm Phong chủ, vị này không chỉ là Phong chủ của Vô Địch phong thuộc Viêm Hoa tông, mà còn là đệ tử của một vị trưởng lão hàng đầu trong tông môn. Hơn nữa, thực lực mạnh mẽ tới mức có thể đánh ngang với cường giả Bán Thần cảnh.

Đối với tộc trưởng của bốn gia tộc lớn mà nói, bọn họ chỉ nghe hiểu vài câu đầu mà thôi, về phần một câu cuối cùng thì bọn họ hoàn toàn không hiểu. Bán Thần cảnh là cái gì, chẳng qua không cần nghĩ, cũng có thể biết được, người đang đứng trước mặt họ rất mạnh, mạnh tới mức làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Cứ nhìn Ngô đại nhân là biết ngay, ngay cả Ngô đại nhân mà cũng phải e ngại, vậy thì sao có thể là một tồn tại bình thường được?

- Tại hạ là tộc trưởng của Chu gia, tham kiến Lâm Phong chủ.

- Tại hạ. . . .

Tộc trưởng của bốn gia tộc lớn lần lượt tiến lên chào hỏi, không

ai dám do dự một chút nào.

- Ừm.

Lâm Phàm gật đầu, sau đó nhìn ngắm xung quanh, cũng không thể không cảm thán, tòa thành này đúng là có nhiều điểm khác biệt khi so sánh với những tòa thành khác.

- Lâm Phong chủ, không biết ngài tới đây là. . .

Hắn không dám phỏng đoán, chỉ có thể dò hỏi.

Lâm Phàm cười:

- À, không có việc gì, chỉ là ta đang chuẩn bị thành lập một phân đường ở trong tòa thành này. Nhưng mọi người cũng không cần phải lo lắng đâu, phân đường này được thành lập là để nhằm vào Thiên Thần giáo, gây đây bọn chúng hoạt động rất mạnh, lại còn công khai nữa, nên cần phải cẩn thận ngăn chặn dần.

- À, chờ một chút, tòa thành này hình như có vấn đề, có người của Thiên Thần giáo ở trong thành.

Ngô Địa Dụng kinh hãi:

- Cái gì, có người của Thiên Thần giáo ở trong thành sao, xin Lâm Phong chủ hay ra lệnh, tôi nhất định sẽ bắt hết tất cả người của Thiên Thần giáo lại.

Lâm Phàm bình tĩnh vung tay:

- Không cần, chỉ là Thiên Thần giáo mà thôi, không đáng nhắc đến, cứ để bản Phong chủ tự mình ra tay.

Lập tức, một luồng khí tức cực kỳ kinh khủng xuất hiện.

Lực lượng pháp tắc bao trùm trên không Vạn Hà thành, dần dần xảy ra thay đổi, tạo thành bàn tay pháp tắc, đập thẳng xuống dưới mặt đất.

Vô số bàn tay pháp tắc xuất hiện, ầm ầm đập xuống khắp các nơi trong thành, bắt gọn hết tất cả giáo đồ của Thiên thần giáo.

Khi Ngô Địa Dụng nhìn thấy cảnh này, thì nét mặt không khỏi thay đổi, cảm thấy quá mức kinh khủng, khả năng khống chế pháp tắc nhuần nhuyễn tới mức này, đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Ầm!

Chỉ trong nháy mắt, những giáo đồ của Thiên Thần giáo kia nổ tung, hóa thành từng giọt máu loãng, bắn tung tóe khắp nơi.

Đối với tộc trưởng của bốn gia tộc lớn mà nói, tuy trong gia tộc của bọn họ cũng có bồi dưỡng một số đệ tử, nhưng nếu như mang những đệ tử này ra so sánh với người đang đứng trước mặt bọn họ thì đúng là chênh lệch lớn tới mức không tưởng.

- Tốt, ta đã tiêu diệt hết tất cả giáo đồ Thiên Thần giáo rồi, Ngô sư đệ đúng là bất cẩn mà, vậy mà lại để cho nhiều giáo đồ của Thiên Thần giáo lẩn trốn vào trong thành đến thế.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói.

- Xin Lâm Phong chủ hãy tha thứ, là sư đệ sơ sót.

Ngô Địa Dụng vội la lên.

Đúng lúc này, Ngô Địa Dụng phát hiện một trang giấy xuất hiện tại trước mặt mình, hắn thấy khó hiểu, bèn hỏi:

- Lâm Phong chủ, đây là?

Lâm Phàm cười nói:

- Không có gì, đây là lời tuyên ngôn mà gần đây đệ tử trong tông môn phải thề, Ngô sư đệ cứ thử xem.

Ngô Địa Dụng cầm trang giấy, vừa cẩn thận nhìn thoáng qua, thì nét mặt của hắn thay đổi ngay, đây chính là lời thề với trời mà.

- Vừa vặn bây giờ sư đệ cũng ở đây, hay là sư đệ cũng thề luôn đi, rất đơn giản, hơn nữa lời thề này còn do chính tay ta viết, ta đã bỏ ra rất nhiều công sức lắm đấy, đang cần gấp nhiều người tới công nhận đây.

Lâm Phàm nói.

- Lâm Phong chủ, cái này. . .

Ngô Địa Dụng nào dám, nhìn Lâm Phàm bằng ánh mắt khó xử.

Lâm Phàm híp mắt:

- Sao vậy? Sư đệ định không nể mặt huynh à?

- Chắc là sư đệ vẫn nể mặt huynh chứ nhỉ?

Khi giọng nói của Lâm Phàm truyền vào trong tai, thì nét mặt của Ngô Địa Dụng lại càng trắng bệch hơn.

Chương 375: Hơi thở này có hơi quen nha

Nhóm dịch: TTTV

Dịch giả: Vũ Huy Quang

Nguồn: TruyenYY

Thề?

Ngô Địa Dụng cảm thấy cực kỳ sợ hãi, chuyện này nguy hiểm lắm chứ không đùa được đâu.

Quan hệ giữa hắn và bốn gia tộc lớn như thế nào, người khác không biết, chẳng lẽ bản thân hắn còn không biết nữa sao?

Nếu như mà thề thật, hắn dám cam đoan, sẽ gây ra hậu quả mà hắn không thể nào gánh nổi.

- Ngô sư đệ, đệ đúng là không nể mặt huynh mà, nhưng mà huynh cũng không giận đâu, nhưng nếu huynh mà giận thật, vậy thì không phải chuyện đùa đâu.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói, tuy mặt không lộ ra vẻ gì cả, nhưng ánh mắt nhìn về phía Ngô Địa Dụng lại lộ ra thần thái đang suy ngẫm.

- Lâm Phong chủ, sư đệ thề sau có được không? Bây giờ đột nhiên có nhiều người của Thiên Thần giáo trà trộn vào trong thành như vậy, nhất định là có phương diện nào đó xảy ra vấn đề.

Ngô Địa Dụng đổi chủ đề, quay sang nhìn về phía bốn vị tộc trưởng của bốn gia tộc lớn:

- Các ngươi làm ăn kiểu gì mà giáo đồ của Thiên Thần giáo trà trộn vào trong thành nhiều vậy mà các ngươi lại chẳng hề hay biết gì cả, các ngươi có biết mình có tội gì không?

Tộc trưởng của bốn gia tộc lớn vốn còn chưa biết đang xảy ra chuyện gì, nhưng khi bọn họ nghe thấy Ngô Địa Dụng nói.

Thì bọn họ hoàn toàn ngạc nhiên, tức muốn chết, trong lòng thì thầm chửi. Chuyện này nào có liên quan gì tới bọn ta chứ, ngươi

thân là đệ tử trấn thủ, ngươi không chịu trách nhiệm thì thôi, giờ lại muốn chúng ta gánh tội thay cho ngươi, trò bắt người gánh tội thay này cũng quá trơ trẽn đi.

- Lâm Phong chủ, đệ tử nhất định sẽ điều tra rõ ràng chuyện này. Nếu như có chỗ nào xảy ra vấn đề, bất kể là ai, đệ tử đều sẽ không nhân nhượng.

Ngô Địa Dụng nói rất nghiêm túc.

Nhưng, ngay khi hắn vừa dứt lời, thì một tiếng bạt tai vang lên.

Lâm Phàm không nói hai lời, trực tiếp tát cho hắn một phát, cái tát này Lâm Phàm cũng không dùng sức. Nếu không e rằng giờ này Ngô Địa Dụng đã đầu mình hai nơi rồi không, chắc là nguyên cái đầu nổ tung luôn ấy chứ.

- Đừng nói nhảm, tông môn phái ngươi đến trấn thủ, vậy mà ngươi lại còn dám trách tội người khác. Ta thấy tộc trưởng của bốn gia tộc lớn cũng rất khá, có thể duy trì, vận hành chuyện làm ăn trong Vạn Hà thành, còn ngươi thì làm được cái gì?

Tộc trưởng của bốn gia tộc lớn thấy cảnh này, không khỏi sửng sốt, cả đám chẳng biết nên nói gì nữa, chỉ cảm thấy thế giới này sao đáng sợ thế.

Trấn thủ đại nhân, lại bị tát, hơn nữa còn không dám phản kháng gì cả.

Chẳng qua, khi nghe thấy lời khen của Lâm Phong chủ này dành cho bốn người bọn họ. Cả bốn vị tộc trưởng đều cảm thấy rất vui vẻ, giống như cuối cùng cũng gặp được người có thể hiểu được bọn họ, nên cả bốn không khỏi ngẩng đầu, bày ra vẻ mặt, đúng rồi đấy, chúng tôi cực kỳ nỗ lực, cố gắng.

- Đệ. . .

Ngô Địa Dụng bị tát tới ngu người luôn, nhất thời, bản thân hắn cũng không biết mình nên nói gì nữa.

Lâm Phàm nói:

- Đừng lề mề nữa, thề đi, cũng chỉ có mấy câu thôi, có mất bao nhiêu thời gian đâu. Huống hồ sư đệ vất vả ở Vạn Hà thành nhiều năm như vậy, không có công lao, thì cũng có khổ lao, sao ta có thể ức hiếp đệ được chứ, đệ thấy ta nói có đúng không?

- Đúng, đúng.

Tới lúc này, Ngô Địa Dụng không nói cái này, thì còn có thể nói cái gì nữa.

Nhưng khi cầm lấy tờ giấy ghi lời thề, hắn không khỏi run lên.

- Ta thề: Ta nguyện vọng. . . Thành thành. . .

Ngô Địa Dụng nói lắp ba lắp bắp, rõ ràng chỉ có vài câu đơn giản, nhưng lại đọc đứt quãng, có mỗi câu mở đầu, mà đọc đi đọc lại nhiều lần, vẫn không đọc xong.

- Sư đệ, đừng có làm trò trước mặt ta, sư huynh sẽ giận đấy, nghe lời, không có việc gì đâu, sư huynh tuyệt đối sẽ không làm gì đệ cả.

Lâm Phàm cũng chỉ muốn xem cuộc thử nghiệm này sẽ có kết quả như thế nào, chờ sau khi thử nghiệm thành công, hắn cũng sẽ rời đi ngay, ra ngoài kiếm điểm tích lũy. Nếu như may mắn, có thể tăng điểm khổ tu lên, vậy thì không còn gì bằng.

Ngô Địa Dụng nhìn Lâm Phàm, hắn muốn phản kháng, nhưng lại không dám. Hắn biết rõ lai lịch của đối phương, trong lòng hắn biết rõ, trừ khi muốn chết, nếu không tuyệt đối không thể nào phản kháng được.

Nhưng nếu như thề giống như nội dung trong tờ giấy này, vậy thì hậu quả nhất định sẽ vượt ra ngoài sự tưởng tượng của hắn.

Hắn cắn chặt răng.

Liều mạng thôi.

- Ta thề, ta đồng ý trở thành Viêm Hoa tông. . .

Giọng của hắn trôi chảy và rõ ràng hơn lúc trước rất nhiều.

Ngay khi vừa đọc xong một chữ cuối cùng, đột nhiên Ngô Địa Dụng ngẩng đầu, khi phát hiện không có gì khác thường xảy ra cả, thì không khỏi nhở phào nhẹ nhõm, không có chuyện gì xảy ra sao?

- Sư huynh, đệ. . .

Hắn còn chưa nói xong thì trên bầu trời xảy ra một loạt thay đổi lớn kinh người. Bầu trời vốn cả vạn dặm không có một đám mây, đột nhiên bị mây đen bao phủ, hơn nữa lại còn xuất hiện cả một vòng

xoáy, trong vòng xoáy còn có cả sấm sét nữa. Một luồng uy thế cực kỳ kinh khủng bao phủ cả Vạn Hà thành.

- Đây là?

Đương nhiên Lâm Phàm biết đây là cái gì, hắn có rất nhiều người quen cũ bị thứ này đánh chết. Đây tuyệt đối không phải là thứ mà người thường có thể ngăn cản được.

Đột nhiên!

Ngô Địa Dụng quỳ xuống đất, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ:

- Sư huynh, cứu đệ, đệ biết sai rồi.

- Đã chậm.

Lâm Phàm lắc đầu, ngay lập tức túm lấy Ngô Địa Dụng, rồi ném thẳng lên trên bầu trời.

- A! Không. . .

Một tiếng kêu tràn ngập cảm xúc sợ hãi vang lên.

- Các sư đệ mau nhìn, thiên địa sắp nổi bão.

Lâm Phàm hô.

Lập tức cả nhóm Nhạc Hồi Thiên đều ngẩng đầu lên, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy Thiên Khiển. Mặc dù Thiên Khiển vẫn còn chưa đánh xuống, nhưng thiên uy huy hoàng trên bầu trời, lại giống như có tầng tầng núi lớn, đang đè ầm ầm xuống.

Ầm ầm!

Sấm xét lóe sáng ngang dọc trong vòng xoáy, vô cùng dày đặc, cuối cùng tập trung thành một luồng cực lớn, kéo theo một luồng ánh sáng cực kỳ lộng lẫy, giáng thẳng từ trên trời xuống.

Ầm!

Sấm sét như rồng, Thiên Khiển phi phàm, vừa chạm vào lập tức sẽ bị hủy diệt, hóa thành tro tàn.

- Mặc dù lúc ban đầu thì hoành tráng hơn pháo hoa của mình, nhưng quá trình và kết quả thì lại chẳng có tính nghệ thuật chút nào.

Lâm Phàm lắc đầu, không còn một chút bụi bặm nào cả, tất cả đều đã hòa thành hư vô.

Nhạc Hồi Thiên và các đệ tử nhìn thấy một màn này, nhưng vẻ mặt không hề thay đổi chút nào. Giờ bọn họ đã biết lời thề này đại diện cho điều gì, nhưng bọn họ cũng không hối hận, bởi vì, bọn họ tin tưởng, bọn họ chắc chắn sẽ không quên đi ước nguyện lúc ban đầu, cũng sẽ không thay lòng đổi dạ.

Mà Ngô Địa Dụng thì, có thể vào thời khắc cuối cùng, khi hắn đọc lên lời thề này, cũng có thể là lúc hắn biến mất, hắn đã tìm lại được ý nguyện lúc ban đầu.

Tộc trưởng của bốn gia tộc lớn đứng ở phía sau run lẩy bà lẩy bẩy, sắc mặt trắng bệch, cúi đầu, không dám nói tiếng nào cả.

Lâm Phàm nói:

- Nhạc sư đệ, sau này các đệ hãy ở lại chỗ của Ngô sư đệ đi. Vì lời thề mà Ngô sư đệ bị Thiên Khiển tiêu diệt, mọi người phải nhớ kỹ chuyện này, sau này có cơ hội, thì tìm thiên địa hỏi cho rõ, vì sao lại đánh Thiên Khiển xuống, giết chết đệ tử của tông ta.

- Vâng thưa sư huynh.

Nhạc Hồi Thiên gật đầu.

- Mọi người cứ yên tâm ở lại đây đi, một thời gian nữa, đích thân Kim trưởng lão sẽ đến. Đến lúc đó, sẽ có người trấn thủ ở đây.

Tuy Vạn Hà thành có rất nhiều vấn đề cần xử lý, nhưng hắn cũng không có thời gian để đi làm. Chỉ có thể giao việc cho các sư đệ, sau này sẽ ra sao, thì đành xem khả năng của bọn họ.

- Lâm Phong chủ, các vị đại nhân, chúng ta tuyệt đối sẽ không hai lòng.

Tộc trưởng của bốn gia tộc lớn mở miệng bày tỏ sự trung thành, bọn họ đã bị dọa cho sợ rồi, người này sao mà đáng sợ thế, còn cái Thiên Khiển này cũng quá hung ác đi.

- Các vị tộc trưởng nói gì đó, bản Phong chủ nói mọi người hai lòng khi nào. Chẳng qua, sau này mấy người sư đệ này của bản Phong chủ sẽ ở lại Vạn Hà thành, hi vọng bốn vị sẽ quan tâm, chăm sóc cho bọn họ. Lần sau, khi bản Phong chủ tới, ta không hi vọng sẽ thấy ít đi một người nào, nếu như chuyện này mà xảy ra, vậy thì ta

sẽ nhuộm tòa thành này bằng máu của mấy nhà các ngươi.

Lâm Phàm nhìn về phía bốn vị tộc trưởng, trực tiếp buông lời uy hiếp, ai dám ra tay làm bậy, vậy thì kẻ đó phải chết.

- Đương nhiên, đương nhiên, chúng tôi nhất định sẽ giúp đỡ các vụ đại nhân.

Bốn vị tộc trưởng vội vàng mở miệng nói.

Bọn họ nào dám nói gì nữa, vị Lâm Phong chủ đang đứng trước mặt bọn họ này, hoàn toàn chính là một kẻ cực kỳ hung ác a.

Trông bề ngoài thì người náy có vẻ rất ôn hòa, nhưng bọn họ tin tưởng, một khi người này mà ra tay vậy thì tuyệt đối sẽ không nương tay một chút nào.

- Các sư đệ, chuyện ở đây còn phải làm phiền mọi người rồi, sư huynh có chuyện phải đi trước đây.

Lâm Phàm nói xong, bây giờ hắn cũng không thể nào chờ được nữa, chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng đi kiếm điểm tích lũy với điểm khổ tu thôi.

Tu luyện là chuyện không thể nào, có lẽ đời này mình khó có thể nào ngồi yên tại chỗ tu luyện, nhất định phải tìm ra cách mới được.

- Vâng, cung tiễn sư huynh.

Tất cả các đệ tử đều khoanh tay hành lễ.

Lâm Phàm không nói thêm gì nữa, trực tiếp phá toái hư không rời đi Vạn Hà thành. Có một màn giết gà dọa khỉ ban nãy nên hắn cũng không lo chuyện bốn gia tộc lớn sẽ nhân lúc hắn không có mặt ở đây mà ra tay với các sư đệ.

Có lẽ, lần sau hắn tới, tình cảnh nơi đây sẽ thay đổi rất nhiều.

Tộc trưởng của bốn gia tộc lớn nhìn thấy vị Lâm Phong chủ này rời đi, cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Bọn họ cực kỳ sợ, lỡ người này nhìn bọn họ cảm thấy ngứa mắt lập tức không nói tiếng nào giết sạch cả bốn thì khốn.

Đến lúc đó, quả thật là kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay, cho dù thế lực gia tộc có lớn, thì cũng có ích gì cơ chứ.

Chẳng qua, bọn họ là tộc trưởng của bốn gia tộc lớn trong Vạn

Hà thành, nên chắc người này cũng không dám làm gì đâu. Dù sao thì Viêm Hoa tông cũng có nghĩa vụ phải che chở cho bọn họ. Tổ tiên của bọn họ đã từng lập nên công lớn, sao có thể nói diệt liền diệt cơ chứ.

Giờ phút này, tộc trưởng của bốn gia tộc lớn cực kỳ nhiệt tình tiếp đãi nhóm người Nhạc Hồi Thiên. Đối với bọn họ mà nói, những đệ tử trú đóng ở đây sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn tới nơi đây. Nếu như có thể dụ dỗ bọn họ thành đồng minh của mình, vậy thì xem như dàn xếp ổn.

Trong hư không.

- Nhức đầu thật đấy, rốt cục thì mình nên đi đâu đây?

Lâm Phàm đang vừa xuyên qua hư không vừa suy nghĩ, khu vực xung quanh Viêm Hoa tông thì không thể đi được rồi.

Dựa theo tình hình của hắn bây giờ, những nơi hắn đi qua, tuyệt đối sẽ chẳng còn cành cây ngọn cỏ nào có thể sống, bất kể như thế nào, ít nhất cũng phải chừa đường sống cho các đệ tử trong tông môn.

Nhật Chiếu tông, Hải Thần tông, Thánh Đường tông cùng với cả đống tông môn còn đang chờ mình đây này.

- Lão sư nói Thánh Đường tông quá nguy hiểm, không thể đi. Chẳng qua, đối với mình mà nói, mấy thứ này còn có thể là vấn đề sao? Nghe nói Thánh Đường tông có 1,999 Thánh Tử, bấm ngón tay tính toán, nếu như tất cả đều là Thiên Cương cảnh tầng một, vậy thì giết một người thì được 1000, vậy nếu như mình giết hết 2000 người, ôi, cmn, nhiều quá, không tính nổi rồi.

- Cứ chọn đại Thánh Đường tông đi, nơi có thể làm cho bản Phong chủ sợ hãi còn chưa xuất hiện đâu.

Nếu như đã quyết định rồi, vậy thì không suy nghĩ nữa.

Chẳng qua trước khi tới Thánh Đường tông, hắn cũng muốn đi Vạn Quật Hiểm Địa một chuyến, để xem có thể tìm thấy loại yêu thú như Thâm Uyên Chi Trùng không. Ngày trước khi hắn nuốt phải thứ gì bên trong cơ thể Thâm Uyên Chi Trùng, điểm khổ tu lập tức tăng vọt lên 900 vạn.

Nếu như có thể tìm được mấy trăm con, rồi giết sạch, vậy thì chẳng phải lo tới chuyện điểm khổ tu nữa.

Chỉ nghĩ thôi cũng cảm thấy cực kỳ kích động rồi.

- Đi, lập tức đi Vạn Quật Hiểm Địa.

Hư không dần dần lùi về phía sau, giờ đây đã không có thứ gì có thể ngăn cản được hắn nữa, tất cả đều phải nhường đường.

Một lúc sau.

- A, sao cái mùi này nghe quen quá.

Lâm Phàm dừng lại, hít một hơi thật sâu, có một luồng hơi thở mang tới cho hắn cảm giác cực kỳ quen thuộc truyền tới.

- Khu vực này hình như là Giang Nguyên thành.

- Cái mùi này, hình như là hơi thở của Huyết Luyện Tôn Giả, sao tên này lại có mặt ở đây nhỉ?

Lần trước, khi hắn chạm trán Huyết Luyện Tôn Giả, cả hai đã đánh một trận với nhau, cuối cùng còn trao đổi một chút, mà Huyết Luyện Tôn Giả cũng lập xuống lời thề, sẽ không tàn sát con dân của Viêm Hoa tông nữa.

Đối với loại người có tham vọng hoành đồ bá nghiệp này. Hắn cũng cảm thấy rất hiếu kỳ, cũng không biết cái tên này có thành công hay không.

Chuyện này cũng có thể xem như là một thí nghiệm, nếu như thật sự thành công, vậy thì cũng coi như có chút thú vị đấy.

Chương 376: Ngươi khiến cho ta thấy khó hiểu

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Hai bóng người di chuyển ở trong biển hoa.

- Hàn Minh, hoa ở nơi này thơm quá.

Thanh âm êm ái vang lên. Huyết Luyện Tôn Giả bảo hộ ở bên cạnh, khuôn mặt bình thường âm trầm, không có chút tình cảm nào, vậy mà mỉm cười.

Lãnh thổ của Viêm Hoa tông không có cảnh đẹp bực này mà biển hoa này là do một loại pháp tắc thai nghén mà thành.

Lúc này, Huyết Luyện Tôn Giả ngẩng đầu, phát hiện trong hư không có một bóng người xuất hiện. Hắn giơ tay lên, đặt ở bên miệng, ý bảo yên lặng. Sau đó, hắn cúi đầu, nhẹ giọng nói mấy câu ở bên tai Tự Nhu.

Sau đó, không có một tia ba động, hắn bay lên và nhanh chóng bước vào trong hư không.

Bây giờ, Lâm Phàm cực kỳ kinh ngạc, thậm chí có chút choáng váng.

- Ta nói Huyết Luyện Tôn Giả, ngươi làm cảnh tượng này để làm gì vậy?

Huyết Luyện Tôn Giả đưa tay, phong bế không gian chung quanh, khiến cho thanh âm không truyền được ra ngoài.

- Lâm Phàm, ngươi hãy nhỏ giọng một chút, đừng để nàng nghe được.

Khi nhắc đến 'Nàng', hắn còn dùng tay chỉ chỉ về phía nữ tử đang ngửi hoa kia.

- Ngươi ...

Thấy cảnh này, Lâm Phàm nhìn Huyết Luyện Tôn Giả với ánh mắt đờ đẫn tựa như là gặp quỷ vậy. Đây mẹ nó vẫn còn là Huyết Luyện Tôn Giả mà mình quen hay sao?

Đây chính là Hộ Giáo Pháp Vương vô tình vô nghĩa, ra tay tàn nhẫn, âm lãnh, huyết tinh của Thiên Thần giáo hay sao?

Nhìn về phía nữ tử ở dưới, Lâm Phàm càng thêm nghi hoặc. Nữ tử này không phải mỹ nhân tuyệt sắc, càng không phải là kỳ nữ được trời ưu ái, mà là một nữ tử bình thường, hơn nữa hai mắt còn không nhìn thấy gì.

- Lâm phong chủ, bây giờ ta chỉ là một nam tử bình thường, không phải là Hộ Giáo Pháp Vương của Thiên Thần giáo, ngươi có thể gọi ta là Từ Hàn Minh.

Huyết Luyện Tôn Giả cười nói.

Mà theo Lâm Phàm, nụ cười này không hề có một tia tà ác, ngược lại tựa như là tràn đầy mong muốn che chở vật gì đó.

- Ngươi thật sự là Huyết Luyện Tôn Giả hay sao?

Lâm Phàm hỏi. Từ lần trước gặp đến này mới có bao lâu, tối đa cũng chỉ là một tháng, Huyết Luyện Tôn Giả cũng thay đổi quá lớn đi.

- Tự nhiên chính là ta. Chỉ là bây giờ, ta cũng không phải là Huyết Luyện Tôn Giả. Lần trước tại thánh địa, chính là ta giúp Lâm phong chủ rời đi, việc này cũng có thể chứng minh.

Huyết Luyện Tôn Giả nói.

- Là ngươi đưa ta đi ra khỏi đó ư?

Nghe hắn nói như thế, Lâm Phàm nhất thời ngẩn ra, thậm chí trong lòng đều có xúc động muốn đập chết Huyết Luyện Tôn Giả.

Lần kia, hắn đang đánh sung sướng thì lại bị đưa ra ngoài. Cơ hội kia cực kỳ khó mới có được, không ngờ lại là gia hỏa này phá hoại.

Nhưng hiện tại, hắn chỉ muốn hiểu rõ một việc, đó chính là Huyết Luyện Tôn Giả này có cái dây thần kinh nào xảy ra vấn đề mà lại biến thành dạng này.

- Ta tin tưởng ngươi là Huyết Luyện Tôn Giả nhưng tình huống

hiện tại là như thế nào? Ngươi lại đang có mưu đồ gì?

Hắn thật sự rất nghi hoặc. Huyết Luyện Tôn Giả này đến cùng là bị cái gì kích thích. Mục tiêu của ngươi không phải là hoành đồ đại nghiệp hay sao? Làm sao bây giờ nhìn lại thì tựa như là đang tán gái vậy.

- Lâm phong chủ, ta không mưu đồ cái gì cả. Ngày đó một lời nói của Lâm phong chủ để ta hoàn toàn tỉnh ngộ. Sau đó, ta liền tới Giang Nguyên thành tôi luyện khả năng chịu nhục, thật không ngờ thứ ta đã từng mất đi lại có thể tìm về một lần nữa.

Lâm Phàm nhìn Huyết Luyện Tôn Giả với quái dị.

- Ngươi muốn trở thành Huyết Luyện Tôn Giả có phật tính hay sao? Không đúng. Ngươi tự chặt đứt một loại pháp tắc, lĩnh ngộ cái này...

Hắn cảm giác thực lực của Huyết Luyện Tôn Giả giống như là hơi yếu đi một chút so với lần trước nhìn thấy vậy.

Huyết Luyện Tôn Giả cười không nói, trông hắn giống như là không để ý chút nào. Nàng nói thích một biển hoa, hắn liền chặt đứt một loại pháp tắc của bản thân rồi lĩnh ngộ hoa ý pháp tắc, nguyện để bên trong thế giới của nàng tràn ngập hương hoa.

- Ngươi... Ngươi vẫn còn là Huyết Luyện Tôn Giả, Hộ Giáo Pháp Vương của Thiên Thần giáo, người mong muốn có được hoành đồ đại nghiệp, nhìn thấy bản phong chủ liền muốn kéo bản phong chủ nhập bọn mà ta biết kia sao.

- Ngươi là người muốn thành công, ngươi là người muốn làm đại sự mà.

Lâm Phàm lại bắt đầu thổi phồng.

Trong ánh mắt tràn ngập ý cười của Huyết Luyện Tôn Giả đột nhiên có ánh sáng nhạt lấp lóe. Sau đó, hắn cúi đầu nhìn xuống phía dưới.

- Xin Lâm phong chủ chỉ giáo.

- Phía sau một nam nhân thành công tất có bóng dáng của một nữ nhân. Nhưng không ngờ ngươi còn chưa có hoành đồ đại nghiệp mà đã có nữ nhân rồi. Bội phục. Bội phục.

Lâm Phàm muốn không bội phục đều không được. Hắn cũng không biết trong khoảng thời gian này, Huyết Luyện Tôn Giả đã trải qua cái gì, làm sao lại biến thành bộ dáng này.

Sau đó liếc nhìn nữ tử ở phía dưới, hắn thầm cảm thán. Chẳng lẽ sức mạnh của ái tình thật vĩ đại như vậy sao? Không ngờ có thể làm cho một hung nhân tay dính đầy máu tươi bỏ xuống đồ đao, cảm thụ tốt đẹp.

Như thế tình huống, có chút không khoa học.

- Phía sau một nam nhân thành công tất có bóng dáng của một nữ nhân, ...

Huyết Luyện Tôn Giả ngây người, nhíu mày.

- Lâm phong chủ, ngươi chỉ sợ là hiểu lầm. Một ngày nào đó ta sẽ rời đi. Nơi này cũng không thích hợp ta mà ta cũng không thích hợp nàng. Chúng ta chung quy là người của hai thế giới.

Lâm Phàm nhớ tới một câu nói nổi tiếng ở kiếp trước, thà hủy một tòa miếu chứ không hủy một đoạn duyên phận.

Đây là chuyện tốt mà. Huyết Luyện Tôn Giả này vậy mà cùng không đào thoát được tình huống bực này. Sự ràng buộc này thật sự là quá khủng bố.

- Huyết Luyện Tôn Giả, ta nghĩ ngươi vẫn không có minh bạch. Bản phong chủ có thể giảng giải cho ngươi thêm một bài.

Lâm Phàm nói.

- Rửa tai lắng nghe.

Huyết Luyện Tôn Giả rất ưa thích nghe người trước mắt này giảng giải, cảm nhận đạo lý lớn ẩn chứa trong lời nói đó.

Bây giờ, hắn không có kéo đối phương nhập bọn cũng chỉ là bởi vì Tự Nhu đang ở đây, không muốn tạo nên bất kỳ xung đột nào.

- Chuyện ngươi quen nàng, đó là thiên địa an bài. Ngươi thử đặt tay lên ngực mà tự hỏi xem, phải chăng có thể cảm nhận được loại khát vọng cùng hiệu triệu kia ở trong nội tâm của chính mình.

Lâm Phàm nói.

- Lương tâm của ta …

Huyết Luyện Tôn Giả đặt tay lên ngực, sau đó gật đầu, nói:

- Hoàn toàn chính xác là từ nơi sâu xa, ta có cảm ứng.

- Thế này mới đúng. Ngươi thử nhớ lại xem lời mà bản phong chủ vừa mới nói. Phía sau một nam nhân thành công khẳng định phải có một nữ nhân. Đây cuối cùng là chấp niệm cùng động lực trong lòng ngươi. Dục vọng về quyền lực có cấp bậc thật sự là quá thấp, rất dễ dàng vỡ nát. Nhưng nếu như ngươi đổi quyền lực thành nàng thì sao?

- Người sống một đời, tám chín phần mười không như ý nhưng người tu hành như chúng ta chính là vì mười mười như ý. Bây giờ, thân phận này của ngươi khẳng định là không nên duyên được với nàng, bởi vì Thiên Thần giáo ở Viêm Hoa tông là tồn tại người người kêu đánh. Nhưng sau này nếu ngươi trở thành tông chủ một tông, đó chính là tồn tại trên vạn vạn người, phong quang vô hạn. Lúc đó, thân phận của hai người các ngươi còn có cái gì thích hợp hay không thích hợp sao?

Hiện tại, Lâm Phàm cũng không biết chính mình đang nói cái gì, dù sao cảm giác phương diện nào đáng tin cậy thì nói cái đó. Nhìn chung, hắn cảm giác những lời mà mình nói vẫn còn có chút đạo lý.

Đồng thời, hắn cảm giác Huyết Luyện Tôn Giả giống như rất để ý đến nữ tử này, bằng không thì cũng không sẽ chém một loại pháp tắc của mình, từ đó lĩnh ngộ một loại pháp tắc khác không thích hợp với bản thân.

Đối với người tu hành, chuyện này chính là tối kỵ, phải cần dũng khí lớn thế nào mới có thể làm được như vậy.

Huyết Luyện Tôn Giả trầm mặc tựa như là đang suy nghĩ. Cuối cùng, hắn ngẩng đầu, nói:

- Lâm phong chủ, ta vẫn muốn nói một câu kia. Ngươi là nhân tài, nếu như ngươi nguyện ý làm chuyện lớn cùng ta, sau này ta nguyện ý cùng ngươi chia đôi thiên hạ.

- Đừng. Bây giờ, thực lực của ta hoàn toàn có thể nghiền ép ngươi nhưng bản phong chủ không giết ngươi chính là vì ta nhìn thấy trong lòng ngươi có loại chấp niệm mà những giáo đồ khác của Thiên Thần giáo không có. Bản phong chủ rất muốn nhìn xem ngươi có thể đi đến mức nào. Ta rất chờ mong.

Hiện tại, hắn chỉ muốn nhìn xem Huyết Luyện Tôn Giả này cuối

cùng có thể thành công hay không? Loại tình huống này thật khó mà đoán trước.

Đồng thời, hắn nghĩ mãi mà không rõ, chuyện giữa Huyết Luyện Tôn Giả cùng nữ tử này rốt cuộc là đã xảy ra như thế nào, không ngờ đã khiến Huyết Luyện Tôn Giả lún sâu tới mức độ này.

Theo lý thuyết, đây là chuyện không thể nào, cũng là chuyện không khoa học khiến cho hắn thật sự là nghĩ mãi mà không rõ.

- Hàn Minh, ngươi ở đâu?

Giờ phút này, từ phía dưới, âm thanh nhu hòa vang lên.

- Lâm phong chủ, hôm nay chúng ta nói chuyện đến đây thôi.

Huyết Luyện Tôn Giả chuẩn bị xuống đi, sau đó quay đầu, nói:

- Lâm phong chủ, ngươi tuyệt đối không nên vứt bỏ hạt châu màu xám kia, càng đừng cho Thiên Thần giáo lấy được, nếu không Viêm Hoa tông sẽ có đại nạn.

Sau khi nói xong, Huyết Luyện Tôn Giả hạ xuống, đi đến bên người Tự Nhu, nhẹ giọng trao đổi một chút. Sau đó, hắn hơi nhấc ngón tay, cả biển hoa theo gió bay lên, vô số cánh hoa phiêu tán ở trong thiên địa.

- Thật mẹ nó quá biết chơi đùa.

Lâm Phàm nhìn qua rồi cũng chuẩn bị rời đi. Hắn không thể không bội phục Huyết Luyện Tôn Giả, ngay cả tính tình đều mẹ nó thay đổi, giống như là biến thành một thư sinh ôn hòa.

Nhưng quần áo mặc trên người lại vẫn còn là của tên ăn mày, chẳng lẽ là hắn vẫn còn đang tôi luyện việc chịu nhục hay sao?

Nghĩ mãi mà không rõ, Lâm Phàm lắc đầu, xé mở hư không, nhanh chóng rời đi.

Lần này coi như là phát hiện bí mật lớn.

Khi có ràng buộc, Huyết Luyện Tôn Giả đến cùng sẽ biến thành người như thế nào, chuyện này để hắn rất chờ mong.

- Có ý tứ!

Vực sâu Vạn Quật.

Lâm Phàm nhanh chóng xuyên qua hang động tiến vào trong.

- Lần trước, chính là ở trong này gặp được Thâm Uyên Chi Trùng, không biết nơi này còn có con nào hay không.

Nghĩ vậy, Lâm Phàm ngồi xổm xuống, bàn tay để sát mặt đất. Lập tức, trên bàn tay tản mát ra khí tức huyền diệu xâm nhập tới lòng đất, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

- Đặc tính cảm ứng mặt đất này quả thật là không sai. Mặc kệ nơi này sâu cỡ nào, ta đều có thể cảm ứng được.

- Ừm. Ở phía dưới rất sâu có một cái hang động khổng lồ.

Lâm Phàm đình chỉ cảm ứng. Hắn đã phát hiện manh mối. Mặc dù không xác định phía dưới chính là vị trí của Thâm Uyên Chi Trùng nhưng hắn vẫn cần phải thử một lần.

Năm ngón tay nắm lại thành quyền, hắn lấy sức mạnh cuồng bạo nhất đánh xuống.

Ầm ầm!

Lấy nắm đấm làm trung tâm, mặt đất lập tức xuất hiện vô số vết nứt. Lực trùng kích lập tức tạo nên một mảnh tro bụi to lớn, mà lực lượng khổng lồ nhanh chóng xuyên qua xuống dưới.

Lực lượng mênh mông truyền ra khắp Vực sâu Vạn Quật. Một vài người xâm nhập Vực sâu Vạn Quật lịch luyện cũng không biết xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy mặt đất chấn động, để bọn họ rất kinh hãi, cho rằng có đồ vật kinh khủng gì muốn xuất hiện.

- Ta làm thế này thì hơi chậm.

Lâm Phàm cảm giác mình cứ đánh một quyền một quyền xuống dưới như vậy thì thật sự là quá chậm. Sau đó, hắn nhanh chóng bay lên, đầu hướng xuống, hai quyền nắm chặt, Lực Lượng Chi Tâm không ngừng chấn động với tần suất cao.

- Hãy xem quyền pháp ta tự sáng tạo đây, Mở Đường Quyền.

Lập tức, vô số quyền ảnh xuất hiện, căn bản không thấy rõ chiêu thức.

Mà mặt đất của Vực sâu Vạn Quật ầm ầm chấn động khiến cho đám Yêu thú kinh hãi, chạy trốn ra xa. Mà một vài người lịch luyện cũng bị hù cho không dám ở lại, phải nhanh chóng đi ra ngoài. Bọn

họ cảm thấy là Vực sâu Vạn Quật như muốn sụp đổ vậy.

Không biết đã qua bao lâu.

Đến lúc một quyền cuối cùng đánh xuống, rốt cục tầng trở ngại cuối cùng cũng đã bị phá vỡ.

- Cuối cùng,ta cũng đã tới nơi.

Trong hang động, một con Thâm Uyên Chi Trùng đen nhánh tỉnh lại từ trong ngủ say. Khi cảm nhận được chấn động này, trong nháy mắt, nó nổi giận, nhanh chóng lao lên trên mặt đất.

- Hả ? Sao lại không có thứ gì?

Lâm Phàm nhìn quanh hang động. Khi thấy không có vật gì, hắn lập tức cảm thấy kì quái.

Trên mặt đất, Thâm Uyên Chi Trùng nhìn quanh, lại không phát hiện có bất kỳ động tĩnh gì, cho nên tức giận gào thét. Đến cùng là ai dám can đảm càn rỡ ở trên địa bàn của nó vậy.

- Phía trên.

Lâm Phàm ngẩng đầu, không ngờ thứ này lại chạy đến phía trên. Sau đó, hắn theo đường cũ bay thẳng tới mặt đất.

Mà ở phía trên, bởi vì không có tìm kiếm được mục tiêu, Thâm Uyên Chi Trùng gào thét rồi một lần nữa quay trở lại hang động.

Đến một lần đi một lần, một trùng một người đều không có tìm được đối phương.

- Con mẹ nó. Thứ này muốn cùng ta chơi trốn tìm hay sao?

Lâm Phàm nổi giận. Lúc lên lúc xuống như thế này chơi rất vui sao?

Chương 377: Đồ rác rưởi, trang cái gì mà trang

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: TTTV

- Lớn! Lớn! Lớn!

Lâm Phàm lấy Lang Nha bổng ra, nhanh chóng chặn một cái cửa hang lại, sau đó đi đến trước một cái cửa hang khác, thò đầu vào bên trong rồi hô to.

- Ngu B, đi ra cho ta.

Lập tức, từ phía dưới, một khí tức hung tàn truyền lại. Một đôi mắt sắc lạnh làm cho người ta kinh hãi xuất hiện.

Đột nhiên!

Một cái bóng đen kịt nhanh chóng từ dưới hang động vọt lên.

- Giả trang cái gì? Đứng nghiêm cho ta.

Lâm Phàm nhanh chóng đấm ra một quyền, đánh bay thứ vừa xuất hiện lên trên vách tường. Thân thể khổng lồ đụng vào vách tường, phát ra tiếng ầm ầm.

Thâm Uyên Chi Trùng đen kịt bị đính tại nơi đó.

- Lần này, ta muốn nhìn ngươi còn chơi trốn tìm kiểu gì.

Nhẹ nhõm giải quyết, điểm tích lũy tới tay.

Căn cứ vị trí lần trước, Lâm Phàm nhanh chóng đánh ra một quyền, đục một lỗ ở trên thân thể của Thâm Uyên Chi Trùng. Sau đó, hắn bò vào, tìm được đồ chơi màu hồng phấn kia và nhanh chóng nuốt vào.

- Quả nhiên, tất cả Thâm Uyên Chi Trùng đều có cái đồ chơi này, mà con Thâm Uyên Chi Trùng này còn cường đại hơn con lần trước

một chút.

10 triệu điểm khổ tu tới tay.

Mặc dù không nhiều nhưng ít ra có cái để hi vọng.

Sau đó, Lâm Phàm tiếp tục cảm ứng nhưng không có cảm nhận được Thâm Uyên Chi Trùng tồn tại. Đây cũng là chuyện khiến cho người ta có chút tiếc nuối, hiển nhiên Thâm Uyên Chi Trùng cũng tương đối hiếm thấy.

- Nơi này là hiểm địa của Viêm Hoa tông, nếu như vét sạch nơi này thì sẽ đoạn tuyệt đường làm giàu của hậu nhân. Xem ra mình vẫn là nên đi Thánh Đường tông mới tốt. Nơi đó có nhiều Thánh Tử như thế, chắc cũng sẽ có nhiều tài nguyên. Thật đúng là khiến cho người ta cảm thấy rất mong đợi.

Nghĩ đến đây, Lâm Phàm xé mở hư không, nhanh chóng rời khỏi Vực sâu Vạn Quật, đi về hướng Thánh Đường tông.

Thánh Đường tông cách Viêm Hoa tông rất xa xôi. Nhưng mà đối với cường giả có thể đối đầu Bán Thần cảnh như hắn, đây cũng không phải là vấn đề quá lớn. Nhiều nhất là một hai ngày, hắn khẳng định có thể đến nơi.

Một ngày sau, Lâm Phàm đã rời khỏi lãnh địa của Viêm Hoa tông và giáng lâm đến một mảnh Hắc Hải.

Nơi này là Ma Uyên Hắc Hải, hiểm địa trong hiểm địa. Nhưng mà muốn đến Thánh Đường tông thì hắn nhất định phải đi qua nơi này.

Theo lời đồn, đã từng có Bán Thần cảnh vẫn lạc ở nơi này.

Nhưng theo Lâm Phàm, chuyện này có lẽ cũng chỉ là khoác lác mà thôi. Thánh Tử của Thánh Đường tông có thể cưỡi Chiến thuyền đến đây mà vẫn bình yên vô sự thì Bán Thần cảnh sao có thể vẫn lạc ở nơi này.

Nghĩ tới đây, Lâm Phàm liếc nhìn lại, mặt biển bình tĩnh, không có một chút ba động. Đồng thời, mặt biển cùng thiên địa hình thành hai loại cực đoan khiến cho cảnh tượng trở nên rất quỷ dị.

- Nơi này khiến cho ta có cảm giác rằng ta nên dừng lại trong này một hồi.

Lâm Phàm dừng bước lại. Lần này đi ra mục đích của hắn rất

đơn giản, đó chính là thu hoạch điểm tích lũy.

Nhưng Ma Uyên Hắc Hải này khiến cho hắn rất hiếu kỳ, không biết nơi này đến cùng có gì khác biệt.

Trong cổ tịch của tông môn có ghi chép trong một vùng biển này có không ít yêu thú cường đại, còn có thật nhiều tồn tại kinh khủng. Đương nhiên, trong cổ tịch cũng không có nói rõ ràng được tình huống cụ thể.

- Từ nơi sâu xa giống như có thanh âm đang gọi ta.

Lâm Phàm trầm mặc. Không biết vì sao, mặc dù hắn muốn rời đi nơi này nhưng mà nội tâm lại chấn động.

Giờ khắc này, hắn chuẩn bị thuận theo ý trời, nghe theo nội tâm. Nếu không nguyện ý rời đi, vậy thì khẳng định không rời đi.

Hắn ngược lại muốn xem xem, đây rốt cuộc là tình huống như thế nào.

Đột nhiên!

Phương xa có một quầng sáng rực rỡ bạo phát ra khiến cho mặt biển màu đen cũng phải rực sáng. Quầng sáng này giống như là một vầng mặt trời chói lóa treo lơ lửng ở trên không trung, chiếu rọi thế gian.

- Loại lực lượng này, loại ba động này thật quen thuộc. Ta cảm thấy có điểm tích lũy đang kêu gọi ta.

- Nội tâm của ta cuối cùng vẫn là chính xác.

Nghĩ thế, Lâm Phàm bay về phía quầng sáng.

Lúc này, ở khu vực kia, một Chiến thuyền to lớn phiêu phù ở giữa không trung. Toàn thân Chiến thuyền này trắng như tuyết tựa như là được che phủ bởi lân giáp của một loại yêu thú nào đó. Chiến thuyền tản ra ánh sáng màu trắng lộ vẻ thần thánh, trang trọng,.

Hai bên Chiến thuyền có một đôi cánh hư ảo màu trắng đang vỗ nhẹ trên không trung. Chỉ cần liếc nhìn qua là biết Chiến thuyền này không tầm thường.

Ở trên mặt biển, một con yêu thú to lớn ẩn mình trong sương trắng, trên thân thể có rất nhiều cái hố tựa như là bị cái gì đó xuyên qua vậy.

Trên Chiến thuyền có đại hán trần truồng ném xích sắt ra, trói con yêu thú kia lại, sau đó lôi nó lên Chiến thuyền.

Lúc này, một nam tử thoải mái đứng ở trên mũi Chiến thuyền, trên thân thể quấn quanh thánh quang, trong lòng bàn tay còn có một quả cầu ánh sáng màu trắng. Nhìn về phía thi thể của yêu thú ở trong Hắc Hải, nam tử này nhếch miệng cười.

- Thánh Tử Lôi Khải, Quang Diệu chi thuật của ngài càng ngày càng lợi hại. Yêu thú Thiên Cương cảnh tầng một cũng không chịu nổi một chiêu, lập tức bị trấn áp. Ngài thật là lợi hại, thật sự là quá lợi hại.

Chung quanh nam tử này còn có mấy người nữa, trong đó có nam có nữ. Giờ phút này, bọn họ đều đứng quanh người Thánh Tử Lôi Khải mà nịnh nọt.

Giờ phút này, bên cạnh Thánh Tử Lôi Khải còn có một nữ tử tóc tím khóe mắt dài nhỏ, khí chất thánh khiết, cao quý, ở giữa trán còn có một lạc ấn đặc thù.

- Thánh Nữ Y Phù, con yêu thú này chính là lễ vật mà ta đưa cho ngươi.

Nhìn về phía nữ tử ở bên cạnh, Thánh Tử Lôi Khải nở nụ cười tươi, trong ánh mắt còn lóe ra vẻ khác lạ, tựa như là rất muốn thân cận nàng vậy.

Ở trong Thánh Đường tông, quan hệ giữa nam và nữ rất phức tạp. Nếu như hai bên nguyện ý thì trong cùng ngày là có thể phát sinh một vài chuyện thú vị nhưng ngày hôm sau cả hai lại có thể trở thành người dưng.

Mà Thánh Tử Lôi Khải rất có hứng thú với Thánh Nữ Y Phù, bởi vậy cố ý lấy cái Huyễn Sí Chiến thuyền này ra ở trước mặt Thánh Nữ Y Phù để biểu hiện tài lực của bản thân.

Để nàng biết, địa vị cùng tài phú của Thánh Tử Lôi Khải ta cũng không thấp, nếu như theo hắn, nàng sẽ có không ít chỗ tốt.

- Đa tạ Thánh Tử Lôi Khải.

Thánh Nữ Y Phù cười yếu ớt và nói. Loại khí chất thánh khiết cùng cao quý ở trên người nàng cũng không phải là bẩm sinh mà là do công pháp tu luyện hình thành khí chất đặc thù.

Khí chất bực này có thể tăng cường dục vọng chinh phục của các Thánh Tử.

Các đệ tử ở xung quanh nhìn Thánh Nữ Y Phù với ánh mắt hâm mộ rồi tiếp tục nịnh nọt, nói lời hữu ích.

Bọn họ đều là đệ tử của Thánh Đường tông nhưng không phải là Thánh Tử cũng không phải là Thánh Nữ.

- Xin chào, các vị khỏe chứ?

Đúng lúc này, một thanh âm đột nhiên vang lên.

Khi nghe được thanh âm này, các đệ tử của Thánh Đường tông không khỏi nhìn lại. Chỉ thấy từ phương xa, một bóng người đi tới.

Trên mặt Lâm Phàm vẫn giữ nụ cười tươi, hắn từ từ từng bước một đi tới. Ở trong Ma Uyên Hắc Hải này mà có thể gặp được đệ tử của Thánh Đường tông thật sự là một chuyện quá may mắn.

Khó trách từ nơi sâu xa, hắn sẽ có cảm giác như vậy. Nguyên lai ông trời cũng có thể cảm nhận được kỳ vọng ở trong lòng của hắn.

- Dừng lại, ngươi là ai?

Các đệ tử của Thánh Đường tông hơi biến sắc mặt. Vẻ hèn mọn lúc trước nhanh chóng biến mất, không còn sót lại chút gì, thay vào đó thì là một loại cao ngạo.

Lâm Phàm nói:

- Ta là đệ tử của Viêm Hoa tông. Khi đi qua nơi đây, nhìn thấy các vị đang chiến đấu với yên thú nên tới gần xem một chút, để phòng các vị cần trợ giúp, ta còn kịp ra tay. Dù sao, người của Viêm Hoa tông ta rất thích trợ giúp người khác.

- Thì ra là đệ tử của Viêm Hoa tông.

Nghe được tên của Viêm Hoa tông, toàn bộ đệ tử của Thánh Đường tông đều lộ ra vẻ khinh bỉ.

- Chỉ là đệ tử của một tông môn nhỏ yếu vậy mà nói muốn trợ giúp chúng ta. Ha ha ha ha. Thật sự là nói khoác mà không biết ngượng. Ngươi nghe cho kỹ đây, chúng ta chính là đệ tử của Thánh Đường tông, một đệ tử của Viêm Hoa tông như ngươi há lại có khả năng so sánh.

Trên mặt Thánh Nữ Y Phù lộ vẻ xem thường, nàng nói:

- Thì ra là người man di, Viêm Hoa Trư. Thật sự là làm bẩn mắt ta.

- Thánh Nữ nói rất đúng. Không ngờ Viêm Hoa Trư này lại dám đến Ma Uyên Hắc Hải. Thật đúng là không biết sống chết. Có lẽ là lúc trước khi đến, tiểu tử này đã bị yêu thú đuổi giết rồi nên mới chạy đến đây. Bởi vì phát hiện chúng ta cho nên hắn muốn tới tìm kiếm trợ giúp đó.

- Không sai. Ta nghe nói Viêm Hoa tông rất nhỏ yếu, tông môn chỉ có mười phong chủ, mà mười phong chủ này ở Viêm Hoa tông giống như là Thánh Tử của Thánh Đường tông ta vậy. Đáng tiếc Thánh Đường tông ta có tận 1,999 vị Thánh Tử mà Viêm Hoa tông chỉ có mười người mà thôi.

- Đồng thời, mười phong chủ kia cũng chỉ có thể so sánh với những Thánh Tử xếp ở cuối cùng mà thôi.

Lập tức, vô số âm thanh chế nhạo vang lên.

Lâm Phàm cười, nói:

- Xin hỏi, chuyện này có gì đáng cười sao? Ta cảm giác cũng không buồn cười.

- Ngươi qua đây.

Lôi Khải ngoắc tay, sau đó nhìn về phía Thánh Nữ Y Phù, nói

- Nhìn ta trêu đùa hắn nhé.

- Ngươi đang nói chuyện với ta phải không?

Lâm Phàm mở to mắt rồi đưa tay chỉ chỉ mình giống như rất nghi hoặc vậy.

Một đệ tử của Thánh Đường tông đứng ở bên cạnh mắng:

- Tai của ngươi bị điếc hay sao? Thánh Tử Lôi Khải không phải nói ngươi thì còn có thể là nói ai. Mau mau tới đây.

- À. Nguyên lai là kẻ này thật sự đang nói chuyện với ta. Khi ta tới, ta cũng cảm giác trái tim đập mạnh hơn. Từ nơi sâu xa tựa như là có cái gì đó đang chiếu cố mình, không ngờ vậy mà lại gặp được các ngươi. Ta thật sự là rất vui.

Hiện tại, hắn cảm thấy quá vui sướng, không ngờ ngay cả ông trời đều biết thứ mình thích chính là cái gì.

Đang đi qua Ma Uyên Hắc Hải mà có thể gặp đệ tử của Thánh Đường tông, hơn nữa nhìn bộ dáng còn rất không tệ nha.

Một tên Thánh Tử, còn có một tên Thánh Nữ, tổ hợp này xứng đôi cỡ nào.

Lâm Phàm đi đến trước mặt Thánh Tử Lôi Khải, trên mặt vẫn giữ nụ cười tươi. Hắn rất chờ mong chuyện kế tiếp.

- Ồ. Cái áo giáp tản ra ánh sáng màu trắng này thật đẹp mắt.

Lâm Phàm nhìn chằm chằm vào hộ giáp mặc trên người của Thánh Tử Lôi Khải, phía trên có ánh sáng màu trắng lưu chuyển, trông rất lộng lẫy.

- Ha ha ha. Không ngờ đệ tử của Viêm Hoa tông nhỏ yếu cũng có nhãn lực không tệ. Đây chính là Thánh Lôi Khải Giáp, chiến giáp này của ta có phòng ngự vô địch. Ngươi có muốn đánh thử một quyền hay không?

Thánh Tử Lôi Khải cười, nói nhưng nụ cười có chút xảo trá.

Đệ tử của Thánh Đường tông ở chung quanh cũng cười trên nỗi đau của người khác.

Đây chính là Thánh Lôi Khải Giáp. Chiến giáp này cực kỳ đặc biệt, khi gặp phải công kích, nó sẽ bộc phát ra một sức mạnh vô cùng kinh khủng, đủ để đánh chết đối phương. Nếu như đệ tử Viêm Hoa tông này dám ra tay thì kết quả cuối cùng của hắn sẽ cực kỳ bi thảm.

Lâm Phàm kinh hỉ, nói:

- Thật sự là có thể cho ta đánh một quyền sao? Thế nhưng mà nếu như ta không cẩn thận làm hỏng, ngươi sẽ không bắt ta bồi thường đi, ta rất nghèo.

- Ha ha ha ha!

Nghe Lâm Phàm nói vậy, Thánh Tử Lôi Khải lập tức cười to tựa như là nghe được chuyện buồn cười nhất trên thế gian vậy. Sau khi cười một lúc lâu, hắn mới nói:

- Cứ làm đi. Không có việc gì. Nếu như ngươi có thể làm hỏng chiến giáp này, ta sẽ còn thưởng cho ngươi nữa.

- Thật sao?

Lâm Phàm kinh ngạc nói.

- Làm sao? Chẳng lẽ đường đường là Thánh Tử của Thánh Đường tông như Lôi Khải ta còn có thể gạt ngươi sao? Chỉ cần ngươi có thể đánh hỏng chiến giáp này, ngươi có thể đưa ra bất kỳ yêu cầu gì.

Thánh Tử Lôi Khải cười. Theo hắn thấy, đợi lát nữa, đệ tử Viêm Hoa tông bi ai này chỉ có thể trở thành một bộ thi thể đen như than.

- Được rồi, vậy ta thử một lần.

Lâm Phàm đưa tay sờ một chút, chiến giáp thật quá bóng loáng. Sau đó, hắn giơ nắm đấm lên, thổi một hơi rồi nói:

- Ta thật tới.

- Tới.

Vừa dứt lời.

Ầm!

Nắm đấm đánh xuyên qua Thánh Lôi Khải Giáp, đồng thời còn đánh xuyên qua thân thể của Thánh Tử Lôi Khải. Một dòng máu tươi đột nhiên phun ra.

Con ngươi của Thánh Tử Lôi Khải đột nhiên co vào tựa như là không dám tin tưởng vậy.

- Xin lỗi nhé. Ta không có khống chế được sức mạnh, không chỉ có đánh nát chiến giáp của ngươi, còn đánh xuyên qua cả thân thể của ngươi nữa. Nhưng ta nghĩ ngươi sẽ tha thứ cho ta, dù sao lúc trước ngươi đã nói rằng ta có thể đưa ra bất kỳ yêu cầu gì mà. Yêu cầu của ta chính là đánh chết ngươi.

Lâm Phàm nở nụ cười, sau đó chậm rãi rút nắm đấm ra. Lúc này, trên nắm tay còn dính máu tươi, còn có thịt nát.

Sau đó, hắn lại đấm ra một quyền. Trong nháy mắt, thân thể của Thánh Tử Lôi Khải đã nổ tung.

Một cái nhẫn trữ vật rơi xuống phía dưới, bị Lâm Phàm bắt được và nhanh chóng cất kỹ.

Các đệ tử của Thánh Đường tông kinh hãi nhìn cảnh tượng trước

mắt, tựa như là không có kịp phản ứng.

Lâm Phàm xoay người, vươn cánh tay dính máu sờ mặt của Thánh Nữ Y Phù làm cho trên mặt của nàng có một vết máu hình bàn tay.

- Thật sự là quá yếu, còn ô uế tay của ta. Đồ rác rưởi này trang cái gì mà trang.

Chương 378: Đầu óc của ta không có vấn đề

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Trong đôi mắt đẹp của Thánh Nữ Y Phù lấp lóe vẻ hoảng sợ.

Lúc này, trên mặt của nàng dính đầy máu tươi nhưng những vết máu này ngược lại để gương mặt xinh đẹp của nàng có một loại cảm giác khác.

Có lẽ đây chính là yêu diễm đi, cần máu tươi làm trang trí.

- Tốt. Ta không muốn chơi cùng các ngươi nữa. Vừa rồi những ai đã cười ta phiền phức đứng ra, ta là người khá thù dai.

Hiện tại, hắn rất thoải mái. Không chỉ gặp được đệ tử của Thánh Đường tông mà xem ra còn có thể kiếm được một khoản. Đáng tiếc, tên Thánh Tử của Thánh Đường tông mà hắn vừa mới đấm chết quá rác rưởi, chỉ có tu vi là Thiên Cương cảnh tầng một cho nên hắn chỉ thu hoạch được 1000 điểm tích lũy.

Nhưng cũng không thể xem thường Thiên Cương cảnh tầng một, dù sao Thiên Cương cảnh tầng một kỳ thật vẫn rất cường đại. Cho dù là ở trong Thánh Đường tông, số lượng người có tu vi bực này cũng không ít nhưng cũng không thể đại biểu tu vi này là người yếu được.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, đệ tử của Thánh Đường tông căn bản không thể tin được. Đây chính là Thánh Tử Lôi Khải mà, sao lại bị người dùng một quyền đánh chết được, thậm chí còn không thể phản kháng.

- Làm sao? Các ngươi không muốn để ý tới ta sao? Hay là nói, thân thể nhỏ bé bây giờ của ta vẫn khiến cho các ngươi có cảm giác khinh thường.

- Đã như vậy thì ta sẽ biến lớn một chút rồi thảo luận cùng các

ngươi.

Cuồng Thân!

Xoạt xoạt!

Trong nháy mắt, Lâm Phàm đã biến thành một người khổng lồ cao tới ba mét. Đồng thời thân thể cũng dần dần biến thành màu đen nhánh. Cơ bắp trở nên cuồn cuộn khiến cho người ta có cảm giác chấn động.

- Ngươi đến cùng là ai?

Các đệ tử của Thánh Đường tông nhìn người khổng lồ ở trước mắt với vẻ kinh hãi. Trên mặt ngoại trừ thần sắc hoảng sợ thì chính là e ngại.

- Các ngươi làm sao lại ngốc như vậy? Ta không phải đã nói rồi sao? Ta chính là đệ tử của Viêm Hoa tông. Đừng có tỏ vẻ không tin lời của ta. Nếu không ta sẽ rất tức giận. Nào, các ngươi hãy vươn tay ra đây.

Thân thể khổng lồ của Lâm Phàm khiến cho những đệ tử này choáng váng cho nên bọn họ vô ý thức làm theo lời hắn. Khi thấy những đệ tử này vươn tay ra, theo thói quen, hắn nhanh chóng lấy nhẫn trữ vật trên ngón tay của mỗi người bọn họ xuống.

Những thứ này đều là tài phú. Mặc dù bây giờ mình rất giàu có nhưng lãng phí tài phú là hành vi cực kỳ đáng xấu hổ.

Nghe nói, ở Thánh Đường tông, khắp nơi đều là tài phú. Hắn thật sự rất chờ mong, hi vọng lần này tới Thánh Đường tông là mình có thể hung hăng kiếm lời một khoản.

Mà lúc này những đệ tử của Thánh Đường tông mới hồi thần lại. Mắt thấy đối phương lấy đi nhẫn trữ vật của bọn họ, trong lòng đệ tử của Thánh Đường tông cũng rất khó chịu nhưng ở dưới uy thế khủng bố của Lâm Phàm, bọn họ không dám phản kháng.

Nhưng một người trong đó lấy dũng khí thậm chí là tự hào nói:

- Chúng ta là đệ tử của Thánh Đường tông, nếu như ngươi dám...

Ầm!

Lâm Phàm vung tay, đánh ra một chưởng, nhanh chóng đập nát đầu của người đệ tử này.

- Đừng kích ta. Khi cảm xúc không ổn định, cái gì ta cũng dám làm.

Những đệ tử còn lại đều run rẩy. Đến bây giờ, bọn họ mới minh bạch, lúc trước đối phương căn bản chính là đang giả bộ rất yếu, kỳ thật hắn rất mạnh. Nếu không Thánh Tử Lôi Khải tuyệt đối sẽ không chết không rõ ràng.

Lâm Phàm đi đến phía sau Thánh Nữ Y Phù, sau đó vòng tay ôm đối phương. Cánh tay thô kệch lần mò đến chỗ ngón tay của Thánh Nữ Y Phù và chậm rãi lấy nhẫn trữ vật xuống.

- Nghe lời! Chớ lộn xộn. Bình thường, ta là người rất hữu hảo. Vừa rồi ngươi đã nói ta là hạng người dã man, là Viêm Hoa Trư nhưng ta không hề tức giận. Bởi vì ta chính là người có tấm lòng bao dung nhất của Viêm Hoa tông. Làm sao có thể bởi vì những lời ngươi vừa nói mà coi ngươi thành pháo hoa nở rộ đâu.

- Nhưng khí tức của ngươi có chút không đúng tựa như là bị thứ gì đó ô nhiễm rồi. Không khí ở trên thế giới này vốn ô uế không chịu nổi, có lẽ là còn có đầu nguồn tồn tại.

Lạch cạch!

Đúng lúc này, Lâm Phàm nắm lấy mái tóc của Thánh Nữ Y Phù rồi nhanh chóng nâng nàng lên cao.

- Ta là Thánh Nữ của Thánh Đường tông. Ngươi dám giết ta thì ngươi …..

Đúng lúc này, Thánh Nữ Y Phù trừng mắt. Từ trong hai con ngươi có hai vòng gợn sóng khuếch tán ra đến tương tự với một loại uy áp hoặc là đe dọa.

Đáng tiếc, đối với Lâm Phàm, uy áp chỉ là thứ vô dụng.

Cổ tay khẽ động, hắn nhanh chóng ném Thánh Nữ Y Phù lên không trung.

Năm ngón tay nắm lại thành quyền, đặt ở bên hông.

- Đã lâu rồi không có bắn pháo hoa, đúng là có chút ngượng tay. Chỉ là thứ ô uế bực này vẫn là không nên nhìn, sẽ làm bẩn con mắt thuần khiết của mình.

- Hãy xem quyền pháp do ta tự sáng tạo đây. Yên Hoa Bạo Tạc

Quyền.

Ầm!

Nói xong, Lâm Phàm đấm ra một quyền. Từ chỗ nắm đấm có một lực trùng kích nhanh chóng khuếch tán ra và đánh vào bóng người trên không trung.

- Không, ta là...

Thánh Nữ Y Phù kinh hãi nói. Chỉ trong nháy mắt, nàng cảm thấy trong cơ thể giống như có lực lượng nào đó bộc phát ra, thân thể không ngừng phồng lên. Sau đó, phịch một tiếng, nàng nổ tung, hóa thành hào quang đủ mọi màu sắc, phiêu đãng ở trong thiên địa.

Ở phía dưới, Lâm Phàm quay đầu, không thèm nhìn. Dù pháo hoa này có đẹp thì hắn cũng sẽ không nhìn, thứ ô nhiễm như vậy thì có gì đáng xem.

1000 điểm tích lũy tới tay, chuyện cũng rất đơn giản.

- Thánh Nữ.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng các đệ tử của Thánh Đường tông đều cảm thấy sợ hãi, sắc mặt đều trở nên trắng bệch. Bọn họ cũng không biết mình đã gặp tồn tại kinh khủng bực nào. Tại sao kẻ này dám can đảm làm ra chuyện như vậy.

- Các ngươi đi đi. Ta không giết sâu kiến.

Nhìn về phía những đệ tử ở chung quanh, Lâm Phàm khoát tay, nói. Thân là cường giả, hắn khinh thường động thủ với sâu kiến.

- Ngươi thật sự định buông tha chúng ta sao?

Nghe lời nói này của hắn, đệ tử của Thánh Đường tông lập tức run giọng hỏi tựa như là không dám tin tưởng.

- Ừm. Các ngươi đi đi. Ta không có nhiều hứng thú đối với sâu kiến.

Lâm Phàm cảm giác sau khi mình biến thành khổng lồ thì đầu óc không quá linh hoạt.

- Ngươi không sợ chúng ta về tông bẩm báo hay sao?

- Ừm? Đúng vậy nha.

Đột nhiên, Lâm Phàm sờ đầu, rất khó xử, nói:

- Nếu như ta thả các ngươi, các ngươi khẳng định sẽ về tông bẩm báo. Như vậy, ta không phải là bại lộ sao?

- Thật sự rất đa tạ các ngươi. Cám ơn các ngươi đã nhắc nhở ta. Như vậy, ta chỉ có thể đập chết các ngươi. Tạm biệt.

Toàn bộ Chiến thuyền đột nhiên an tĩnh lại.

Những đệ tử của Thánh Đường tông nhìn về phía Lâm Phàm với vẻ hoảng sợ, đồng thời hận chết gia hỏa vừa mới nói lời nói kia.

Nguyên bản bọn họ còn có thể may mắn chạy trốn nhưng chỉ vì kẻ này mà …

Chỉ là, tất cả đều trễ.

Lâm Phàm nắm chặt tay lại rồi vung mạnh lên. Quyền kình cường đại bạo phát ra. Mà khi quyền kình lướt qua, trong nháy mắt, những đệ tử của Thánh Đường tông hóa thành tro tàn, tiêu tán ở trong thiên địa.

- Móa nó, đầu óc của ta bị sao vậy? Lúc thì linh hoạt, lúc lại không hiệu nghiệm. Không ngờ ta lại bảo đám gia hỏa này rời đi. Không đúng, không phải đầu óc của mình có vấn đề, khẳng định là giả vờ thả bọn họ đi để dễ đấm chết hơn.

- Ừm, nhất định là như vậy.

Nghĩ rõ ràng xong, Lâm Phàm ngẩng đầu, nhìn về phía Chiến thuyền ở giữa không trung. Cái đồ chơi này cực kỳ quý giá. Đừng nói hắn mà ngày cả Viêm Hoa tông cũng không có thứ hiện đại như thế.

Kỹ thuật chế tạo Chiến thuyền của Thánh Đường tông rất cao cấp còn Viêm Hoa tông cũng chỉ mới cất bước.

Nếu như tịch thu Chiến thuyền này, mang về tông môn, để đám Địa Linh kia nghiên cứu một chút, có lẽ có thể làm ra Chiến thuyền tốt hơn.

Giờ phút này, khi phát hiện Thánh Tử, Thánh Nữ và toàn bộ đệ tử của Thánh Đường tông bị người chém giết lúc, những đại hán làm việc trên Chiến thuyền đều hù sợ hãi, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Còn có người trực tiếp nhảy vào trong Hắc Hải vô tận, chỉ lật lên một cơn sóng nhỏ rồi nhanh chóng biến mất không thấy đâu.

Chỉ giải quyết qua một cách đơn giản, Lâm Phàm đã dọn dẹp sạch sẽ chiếc Chiến thuyền này.

Dụng cụ phía trên đều rất tân tiến. Hắn đã từng nhìn qua Chiến thuyền tám cánh của Nhật Chiếu tông, tuy rằng nó cũng rất hiện đại nhưng so sánh cùng Chiến thuyền này thì chẳng đáng là gì, thậm chí có thể nói là hai bên căn bản không có khả năng so sánh với nhau.

Bàn tay đặt ở trên boong thuyền, hắn có thể cảm ứng được, ở trong Chiến thuyền này có thật nhiều trận pháp đang chuyển động, hình thành một loại động lực huyền diệu.

- Thứ này hoàn toàn chính xác là rất có ý tứ. Tịch thu.

Cất Chiến thuyền này vào trong nhẫn trữ vật. Đối với thu hoạch của lần này, hắn vẫn có chút hài lòng.

- Khặc khặc! Ta thấy được rồi, ta cũng nghe rõ. Không ngờ một đệ tử của Viêm Hoa tông như ngươi lại dám giết Thánh Tử, Thánh Nữ của Thánh Đường tông. Nếu như ta báo việc này cho Thánh Đường tông biết thì ngươi chắc chắn sẽ xong đời.

Nhưng vào lúc này, bên trên Hắc Hải, một cái đầu nổi lên. Cái đầu này không phải đầu người mà là của một yêu thú có mang cá. Nó đang nhìn về phía Lâm Phàm với biểu lộ cười trên nỗi đau của người khác.

- Ngư Yêu Xảo Trá .

Ở trong cổ tịch của tông môn, hắn đã từng đọc qua giới thiệu về loại yêu thú này. Chúng chỉ sống ở bên trong Ma Uyên Hắc Hải, rất thích doạ dẫm người khác. Chúng thuộc về loại yêu thú có thực lực nhỏ yếu nhưng phi thường gian trá.

- Ngươi sợ hãi sao? Chỉ cần ngươi giao tất cả mọi thứ ở trên người cho ta. Ta có thể bảo thủ bí mật này giúp ngươi.

Hắn biết loại yêu thú này cũng không thể tin tưởng. Nếu quả thật đưa đồ cho hắn, sau khi mình rời đi, chỉ cần có đệ tử của Thánh Đường tông đi ngang qua, nó tuyệt đối sẽ xuất hiện và hô to.

- Ta biết Thánh Tử, Thánh Nữ của các ngươi là bị ai giết, chỉ cần...

Chuyện này đã xảy ra không ít lần. có mấy người thiện tâm, cũng không nguyện ý sát hại loại Ngư Yêu Xảo Trá này, cho nên thỏa mãn

yêu cầu của đối phương sau đó rời đi.

Nhưng về sau những người thiện tâm kia vẫn bị người chém chết.

- Tốt. Ta sẽ thỏa mãn yêu cầu của ngươi.

Lâm Phàm giơ tay lên. Lực Lượng Pháp Tắc nhanh chóng ngưng tụ ở trên nắm tay rồi hắn đột nhiên đánh xuống.

- Băng Diệt Tinh Hà!

Oanh!

quyền kình cuồng bạo nhanh chóng đánh vào trong Hắc Hải, hình thành vòng xoáy khổng lồ. Hắc Hải nhanh chóng bị đánh xuyên, thậm chí có thể nhìn thấy đáy, sau đó quyền kình chưa dừng lại mà tiếp tục đánh xuyên qua đáy Hắc Hải, đến tận tầng dung nham phía dưới.

Lập tức, một dòng lũ bằng nham thạch màu đỏ phun trào, phóng lên tận trời.

- Muốn doạ dẫm ta sao? Ngươi đúng là chán sống rồi.

Cường giả có năng lực đối đầu với Bán Thần cảnh đấm ra một quyền đánh xuyên qua Hắc Hải đã không có vấn đề gì.

Điểm tích lũy tăng trưởng.

Không ngờ ở vùng biển này lại còn có một ít yêu thú. Về phần tiếng nhắc nhở + 100 điểm tích lũy kia có lẽ chính là của Ngư Yêu Xảo Trá .

Không tìm đường chết sẽ không phải chết, không có mắt nhìn người sẽ có kết quả không tốt.

xong việc, Lâm Phàm xé mở hư không và bước vào, nhanh chóng đi về phía địa bàn của Thánh Đường tông.

Nơi đó có nhiều cường giả Bán Thần cảnh, cũng có rất nhiều Thánh Tử, Thánh Nữ, đầy đủ cho hắn trấn áp một phen.

Nhất pháo hoa dự bị là Liễu Nhược Trần kia, nếu như có thể gặp được thì hắn ngược lại là có thể sớm giải quyết. Chỉ là không biết có thể gặp được hay không?

Lấy thực lực bây giờ của hắn, muốn đi Thánh Đường tông để nghiền ép tất cả thì vẫn không đủ, còn cần cố gắng một phen mới được.

- Đây là bản đồ phân bố hiểm địa của Thánh Đường tông hay sao?

Sau khi kiểm tra đống nhẫn trữ vật vừa kiếm được, từ trong nhẫn trữ vật của Thánh Tử Lôi Khải, hắn phát hiện một tấm bản đồ.

Mục đích của lần lịch luyện này rất đơn giản, đó chính là dọn sạch tất cả hiểm địa, chém giết tất cả yêu thú trên lãnh thổ của Thánh Đường tông. Nếu như gặp phải đệ tử của Thánh Đường tông thì thuận tay giết là được.

Muốn hạn chế một cái tông môn phát triển thì biện pháp này cũng không tệ.

Chỉ là, người bình thường sẽ không làm được chuyện như này, bởi vì không có bất kỳ chỗ tốt gì mà sẽ còn bị Thánh Đường tông đuổi giết.

Nhưng đối với Lâm Phàm, chỗ tốt này nhiều đến mức làm cho người ta khó có thể tưởng tượng. Ở Viêm Hoa tông thì hắn còn phải cố kỵ, không dám nặng tay để tránh phá hỏng, nhưng ở nơi này thì có thể phá hoại không chút kiêng kỵ rồi.

- Mục tiêu thứ nhất chính là chỗ này.

- Tử Vong Thâm Đàm.

Chương 379: Thật sự là một nơi tốt

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

- Cảm giác có thực lực cường hãn quả thât là không tồi. Cái này có lẽ chính là do tự tin đi.

Bởi vì nguyên nhân thực lực cho nên hắn có thể bay trên lãnh địa của Thánh Đường tông mà không hề hoảng hốt, thậm chí không có ý tứ tránh né bất kỳ cái gì.

Có được dạng tâm tính này chính là điều kiện trước tiên để trở thành đại nhân vật.

Người khác đều sợ hãi Thánh Đường tông nhưng hắn thì không.

- Nơi này hoàn toàn chính xác là rất đẹp. Chỉ là không có hương vị của quê hương, khi mà lẻ loi một mình ở bên ngoài thì cũng chỉ có pháo hoa mới có thể làm cho ta cảm nhận được như đang ở quê hương mà thôi.

Rất nhanh, hắn thấy được một đám khí màu tím nồng đậm phiêu phù ở giữa thiên địa. Đám khí màu tím này giống như có được linh trí vậy, hình thành các loại hư ảnh dữ tợn ở trong hư không.

Có khi là hình đầu lâu, có dã thú gào thét cũng có vong linh gào thét.

Mà ở phía dưới đám khí này là một đầm nước khổng lồ, trên đầm nước có sương mù phiêu đãng. Nếu dùng mắt thường để nhìn thì cảnh tượng kia giống như có có bàn tay bằng xương trắng bệch duỗi từ đầm nước ra, chụp vào bầu trời.

Nhưng chỉ trong một cái chớp mắt, mọi thứ lại khôi phục hình dáng cũ, không có bất cứ động tĩnh gì.

- Chỗ kia thật kỳ quái, không ngờ lại có thể khiến cho ta xuất

hiện ảo giác.

Hắn đã đi qua mấy chỗ hiểm địa của Viêm Hoa tông. Tính nguy hiểm của những nơi đó đều thể hiện ra bên ngoài, nói có yêu thú vậy khẳng định có yêu thú. Nhưng thật đúng là không có nơi nào có thể chế tạo ra ảo giác như Đầm Lầy Tử Vong này vậy.

Chẳng mấy chốc, hắn đã đến chỗ đầm lầy kia. Đứng ở trên trời, hắn nhìn xuống Đầm Lầy Tử Vong.

hắn có thể thấy rõ ràng ở dưới chỗ sâu của đầm nước có ánh sáng nhạt lấp lóe.

- Vào đi! Bảo bối đang đợi ngươi.

Một thanh âm mị hoặc vang vọng ở trong đầu.

- Bảo bối sao?

Lâm Phàm hơi bất ngờ. Tôn chỉ duy nhất của hắn khi đến Thánh Đường tông chính là những nơi mà hắn đi qua tuyệt đối không còn một ngọn cỏ, hắn phải lấy sạch, cướp sạch.

Mặc kệ là chết hay là còn sống, toàn bộ muốn thu sạch sẽ, tuyệt đối sẽ không lưu lại một phần nào để nó ô nhiễm thế giới tốt đẹp này.

Giữ gìn hoàn cảnh của thế giới này là trách nhiệm mà người người đều có.

Mà hắn tin tưởng chỉ sợ cho tới bây giờ cũng chỉ một mình hắn có loại tư tưởng này.

- Tư tưởng của ta thật sự là cao thượng. Không ngờ, sau khi đi vào Thánh Đường tông lại có tầm mắt bực này. Quả nhiên, như người xưa đã nói Đi một ngày đang học một sàng khôn.

Thiên Hà Vương Đỉnh phiêu phù ở bên người.

Một chưởng vỗ trên Thiên Hà Vương Đỉnh. Sức mạnh mênh mông bộc phát, rót vào trong đỉnh.Thiên Hà Vương Đỉnh chấn động, phù văn trên mặt đỉnh lóe ra quang mang.

- Thu cho ta!

Không gian bên trong Thiên Hà Vương Đỉnh rất lớn, có thể dung nạp nước của năm con sông, ba vùng biển. Lần trước bị lão sư luyện

chế lại một phen khiến cho uy năng càng lớn. Muốn thu toàn bộ nước trong Đầm Lầy Tử Vong này cũng không thành vấn đề.

Ở dưới sự thôi động của sức mạnh đủ để chống lại Bán Thần cảnh, Thiên Hà Vương Đỉnh triệt để cuồng bạo, không ngừng hấp thu nước trong Đầm Lầy Tử Vong.

Trong Thiên Hà Vương Đỉnh vẫn còn một phần nước sông trải qua luyện chế mà hắn còn muốn dùng chúng để tắm rửa, nấu canh cho nên không thể lãng phí. Cũng may bên trong Thiên Hà Vương Đỉnh được chia thành nhiều cái không gian riêng biệt nên hắn có thể đựng nước của Đầm Lầy Tử Vong riêng ra.

Chỗ sâu trong cùng nhất của Đầm Lầy Tử Vong không phải là đáy bùn mà là một thông đạo. Hơn nữa tựa như là một tầng màng mỏng bọc phía ngoài thông đạo khiến cho nước của Đầm Lầy Tử Vong không tràn vào được.

Nói cách khác, đệ tử đến đây nơi này lịch luyện đều là tại dưới đáy đầm sâu này.

- Cái Đầm Lầy Tử Vong này hoàn toàn chính xác là rất lớn nhưng chẳng lẽ còn có thể lớn qua sông núi hay sao?

Nhìn xem mặt nước không ngừng hạ xuống, trong lòng Lâm Phàm cũng cười như nở hoa, không cần biết nước này có vấn đề hay không, cứ thu rồi lại nói.

Đồng thời, hắn cảm giác muốn thu nước của cái Đầm Lầy Tử Vong này xác thực rất khó khăn . Cương khí trong cơ thể không ngừng tiêu hao, đổi thành Thiên Cương cảnh thì đã bị hút khô rồi nhưng Lâm Phàm thì khác. Cương khí trong cơ thể hắn bây giờ khổng lồ cỡ nào, đến chính hắn cũng không thể hình dung được.

Nhưng mà hắn biết chuyển không một cái đầm sâu cũng không thành vấn đề gì, đơn giản là quá nhẹ nhõm.

Lúc này, ở trong thông đạo dưới đáy nước, một đám đệ tử của Thánh Đường tông đang chém giết yêu thú.

- Vinh Quang Chi Kiếm.

Một người đệ tử trong tay cầm một thanh trường kiếm toàn thân trắng như tuyết, mặt ngoài lại có ký hiệu thần thánh. Một kiếm chém ra lập tức chặt đứt đôi một con yêu thú.

- Lợi hại! Không ngờ sư huynh đã ngưng luyện ra Vinh Quang Chi Kiếm. Sau này, sư huynh nhất định có thể ngưng luyện ra Quang Minh Chi Kiếm thậm chí là Trật Tự Chi Kiếm.

Các đệ tử ở bên cạnh nịnh nọt với vẻ hâm mộ.

Nam tử cầm kiếm lập tức nở nụ cười, tản ra tự tin không gì sánh được.

- Đây là chuyện đương nhiên.

Trước khi đến Đầm Lầy Tử Vong này lịch luyện, bọn họ đã dùng điểm cống hiến đổi lấy bảo bối phá ảo cảnh từ tông môn. Nhờ thế, bọn họ có thể không quan tâm đến ảo cảnh của Đầm Lầy Tử Vong, từ đó nhanh chóng di chuyển trong thông đạo.

Thông đạo nơi này thông suốt bốn phương, không biết kéo dài đến chỗ nào, mà yêu thú trong này cũng rất cường đại, đồng thời cũng có thật nhiều thứ không tưởng tượng được sẽ xuất hiện.

Vận khí tốt, bọn họ thậm chí có thể kiếm được bảo bối.

- Ồ!

Nhưng đúng lúc này, một người ngẩng đầu, giống như phát hiện cái gì không đúng.

- Thế nào?

- Các ngươi nhìn xem, nước của cái Đầm Lầy Tử Vong này có phải tựa như là đang giảm xuống hay không.

Nghe hắn nói thế, mấy người còn lại phá lên cười, nói:

- Chuyện này sao có thể xảy ra? Nơi này chính là Đầm Lầy Tử Vong, mặt nước làm sao lại giảm xuống. Ngươi cũng đã biết nước này sâu bao nhiêu, sợ rằng với tu vi Địa Cương cảnh tầng tám của chúng ta cũng không thể lặn xuống phía dưới sâu nhất.

- Có thể là do ta quá khẩn trương nên nhìn nhầm đi.

- Nơi này mặc dù nguy hiểm nhưng cũng không cần quá mức khẩn trương, tiếp tục đi tới, nếu như có thể tìm được Huyễn Tinh thì lần này chúng ta coi như kiếm bộn rồi.

Nghe vậy, một đám đệ tử của Thánh Đường tông cũng cảm thấy hào hứng. Huyễn Tinh chính là đồ tốt, chỉ là rất khó gặp được. Nếu

như có thể lấy được thì có thể hối đoái không ít đồ tốt.

- Tốc độ này cũng không chậm, nhưng cái Đầm Lầy Tử Vong này giống như là rất sâu, thu từ nãy đến tận bây giờ mà còn không có thu hết.

Lâm Phàm đứng ở bên cạnh, lẳng lặng chờ đợi.

Ở trên lãnh địa của Viêm Hoa tông, cho dù chui vào hiểm địa, hắn cũng không thể bá đạo, nếu không phá hủy hiểm địa sẽ là một loại tổn thất đối với các đệ tử sau này.

Đột nhiên!

Từ phía dưới, một khí tức cuồng bạo đột nhiên bộc phát ra.

Thấy cảnh này, Lâm Phàm cũng sợ đến ngây người.

Hắn rất khó tin tưởng, một con cá sấu màu vàng dài mấy chục trượng lại có thể nhảy lên cao đến như thế, mà khi nhảy lên nó còn có thể đồng thời mở miệng ra để nhanh chóng cắn tới.

Thân thể khổng lồ như thế nguyên bản phải rất vụng về, vậy mà lại có thể nhảy cao như vậy khiến cho hắn không thể không nói, có chuyện không phải ngươi nghĩ không ra mà ngươi chưa thấy qua.

Ở dưới sự chiếu rọi của ánh sáng mặt trời, thân thể màu vàng tản ra hào quang sáng chói, hai con mắt màu vàng óng cũng lóe ra vẻ hung lệ.

Cá sấu lúc này cũng rất tức giận. Kẻ ngoại lai này dám thu nước của Đầm Lầy Tử Vong, đây là đang phá hủy nhà của nó.

Nó phải dùng tư thái cuồng bạo nhất, nuốt sống đối phương.

Lâm Phàm bình tĩnh giơ tay lên. Cương khí nhanh chóng ngưng tụ ở trên nắm đấm. Khi con cá sấu màu vàng sắp chạm đến, hắn nện xuống

Ầm ầm!

Nắm đấm đụng vào đầu cá sấu tạo thành một lực trùng kích cường đại nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh khiến cho không gian đều chấn động.

Ầm!

Trong nháy mắt, con cá sấu màu vàng kia đã nổ tung. Những máu màu vàng óng như là giọt mưa vậy rơi xuống phía dưới, dung nhập vào bên trong Đầm Lầy Tử Vong.

- Cũng không tệ, không ngờ là một con yêu thú có tu vi Thiên Cương cảnh tầng một. Chỉ là đáng tiếc, trí thông minh không đủ, trêu chọc phải tồn tại mà ngươi không thể trêu chọc. Nếu như ngươi có thể tự chủ tu luyện thì cũng có thể làm ra cống hiến càng lớn cho ta.

Bên trong thông đạo.

- Các ngươi có cảm nhận được gì hay không? Hình như phía trên có chấn động truyền đến?

Một nam tử hỏi.

- Ta cũng cảm thấy giống như có chấn động nhưng cũng có thể là do yêu thú tạo thành. Ngươi phải biết nơi này là Đầm Lầy Tử Vong, có tồn tại không ít yêu thú cường đại. Những yêu thú này chiến đấu với nhau cũng là chuyện bình thường. Chỉ cần chúng ta không tới gần chỗ sâu nhất của đầm lầy này thì tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì xảy ra.

Đến bây giờ, bọn họ cũng còn không biết phía trên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

- Hazz. Bằng vào thực lực bây giờ của ta, Thánh Đường tông muốn ngăn cản thì nhất định phải cử cường giả Bán Thần cảnh đến. Nhưng chờ đến khi cường giả Bán Thần cảnh đến được đây, ta khẳng định đã thu hoạch không ít.

Hắn cảm giác mình thực quá may mắn. Nếu đã tới, vậy khẳng định phải làm một vố lớn mới được.

Giọt nước cuối cùng của Đầm Lầy Tử Vong đã bị Thiên hà Vương Đỉnh hấp thu.

Lúc đầy nước, Đầm Lầy Tử Vong còn hơi giống một cái ao nhưng lúc này nó đã biến thành một cái hố cực lớn.

Trong hố sâu có không ít yêu thú tồn tại. Lúc này, những yêu thú nàyđều hoảng sợ nhìn lên bầu trời.

Có yêu thú tức giận gào thét, đánh về phía bóng người ở trên không trung kia.

Lâm Phàm nhẹ nhàng vươn tay, thu hồi Thiên Hà Vương Đỉnh. Sau đó, hắn đi đến chỗ chính giữa Đầm Lầy Tử Vong.

Năm ngón tay nắm lại thành quyền, thân thể không ngừng rơi xuống.

Mà khi hạ xuống đến mặt đất, một quyền được bao phủ trong quang mang rực rỡ, nhanh chóng đấm xuống.

Trong chốc lát, thân thể dừng lại, thời gian cũng giống như cũng dừng lại.

Xoạt xoạt!

Thanh âm vỡ nát vang vọng.

Chỉ thấy, thân thể nguyên bản dừng lại bỗng nhiên không ngừng rơi xuống, mà ở giữa nắm đấm có một sức mạnh mênh mông bạo phát ra.

Mặt đất rạn nứt, vết nứt nhanh chóng khuếch tán ra bốn phương tám hướng. Từng tảng đá lớn nhô lên. Cuối cùng, ở dưới tác dụng của một quyền kia, vết nứt một mực khuếch tán ra toàn bộ Đầm Lầy Tử Vong.

Khi quyền kình lan đến, đám yêu thú ở trong hố sâu hóa thành mảnh vỡ. Máu tươi, thịt vụn văng tung tóe.

ở dưới lực trùng kích của sức mạnh sánh vai Bán Thần cảnh, dù chúng có mạnh hơn cũng không thể ngăn cản.

Trong thông đạo.

Những đệ tử của Thánh Đường tông kia vẫn đang giết yêu thú, tìm kiếm bảo bối thì đột nhiên, không gian chấn động, trần của thông đạo rạn nứt, đá vụn rơi xuống.

- Chuyện gì thế này? Không phải là nơi này muốn sụp đổ đi.

- Chuyện này sao có thể xảy ra? Nơi này chính là Đầm Lầy Tử Vong. Nó đã tồn tại lâu lắm rồi, làm sao lại phát sinh chuyện sụp đổ.

Thế nhưng mà, tình huống hiện trường để bọn họ triệt để sợ ngây người.

Đây rõ ràng chính là sụp đổ, đá vụn to lớn rơi xuống. Mấy người có tu vi yếu tức thì bị những tảng đá lớn rơi xuống này đập nát, máu

thịt be bét.

Những đệ tử có tu vi Địa Cương cảnh tầng tám nhanh chóng đánh nổ những tảng đá lớn này rồi vội vàng chạy lên phía trên.

Nhưng mà khi sắp đến phía trên, cảnh tượng kinh khủng phát sinh.

Một sức mạnh không có cách nào địch nổi bao trùm cả Đầm Lầy Tử Vong xuất hiện, chặn ngang đường đi của bọn họ. Khi vừa chạm vào sức mạnh này, bọn họ lập tức cảm thấy sức mạnh rót vào trong cơ thể.

Khó mà ngăn cản.

- Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Tại sao có thể như vậy?

Ầm!

Thân thể nổ tung, máu tươi vẩy xuống.

Lâm Phàm cảm thụ được điểm tích lũy không ngừng gia tăng mà vô cùng sung sướng. Theo hắn, hiểm địa này đã không cần thiết tồn tại.

Đầm Lầy Tử Vong này cũng là một hiểm địa hiếm có nhưng không bằng Vực sâu Vạn Quật, nơi đó thế nhưng mà có thể ngăn cản cả thiên khiển.

Hơn nữa, cấp độ hiểm địa kia còn thần bí hơn Đầm Lầy Tử Vong này.

- Tất cả đều kết thúc. Quả nhiên vô cùng nhanh chóng.

Lâm Phàm đứng tại chỗ, nhắm mắt cảm thụ. Nơi này đã bị một quyền của hắn phá hủy hoàn toàn. Núi đá nhô lên, mặt đất sụp đổ, nơi này đã sớm trở thành phế địa.

Về phần bảo bối trong hiểm địa, hắn chướng mắt. Hiểm địa có thể bị một quyền của hắn đánh nát thì có thể tồn tại thứ gì tốt cơ chứ.

Điểm tích lũy: 450,000.

Vẫn được, thu hoạch cũng không tệ.

- Thánh Đường tông quả thật là một nơi tốt. Khó trách người

người đều ưa thích tới nơi này lịch luyện.

- Không thể không nói rằng ta cũng rất ưa thích nơi này.

Giờ khắc này, Lâm Phàm đứng ở trên không trung, ôm bụng cười vui vẻ.

Chương 380: Ta chỉ là một người thành thật

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Nhiệm vụ phá hoại Thánh Đường tông bắt đầu.

Bước đầu tiên: Phá hủy Đầm Lầy Tử Vong hoàn thành.

Lần này tới, Lâm Phàm liền quyết định không kiêng nể gì cả. THánh Đường tông có Bán Thần cảnh thì làm sao, có gan liền đến, tới một cái đánh một cái, đến một đôi thì cũng đánh một đôi tơi bời.

Có thể đánh chết hắn thì bọn họ cũng được coi là có bản sự.

Qua hồi lâu.

Lại có đệ tử của Thánh Đường tông đến Đầm Lầy Tử Vong lịch luyện. Bọn họ cảm thấy tự hào vì mình có thể trở thành đệ tử của Thánh Đường tông. Bởi vì trên thế gian, Thánh Đường tông là giàu có nhất.

Thậm chí đến những tông môn khác, đệ tử của những tông môn kia đều chiêu đãi những đệ tử của Thánh Đường tông như tổ tông vậy. Các loại phúc lợi cứ dồn dập ập đến, thậm chí có thứ mà đệ tử tông môn nơi đó cũng không được hưởng thụ.

Tài trí hơn người.

Không sai, đây chính là cảm giác ở trong lòng của bọn họ.

Cảm thấy mình cao những tông môn khác đệ tử một đẳng cấp.

Chỉ là, khi bọn họ đến Đầm Lầy Tử Vong, tất cả đều đờ đẫn, ngây ngốc đứng tại chỗ.

- Chúng ta có phải đi nhầm chỗ hay không?

Một tên đệ tử không tin nói.

- Không phải chứ. Nơi này hẳn là Đầm Lầy Tử Vong, chỉ là rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì cái gì mà Đầm Lầy Tử Vong lại biến thành dạng này?

Mấy người nhìn nhau, lập tức có cảm giác khủng bố, lạnh sống lưng. Hiểm địa tốt đẹp trước kia làm sao lại biến thành phế tích như vậy rồi?

- Chúng ta mau về tông, tranh thủ thời gian bẩm báo lên tông môn là Đầm Lầy Tử Vong đã bị phá hủy. Hơn nữa nhìn tình huống là bị người cố tình phá hủy. Sức mạnh bực này tuyệt đối không phải là thứ mà chúng ta có khả năng ứng phó.

Một tên đệ tử vội vàng nói. Chuyện này tuyệt đối không phải là việc nhỏ.

Nếu như Lâm Phàm ở hiện trường thì hắn khẳng định sẽ rất nguyện ý ban thưởng cho tên đệ tử này một chút.

Cấm Kỵ Sâm Hải.

Lâm Phàm phiêu phù ở trên không. Nhìn xem hiểm địa ở trước mặt này, hắn lại cảm giác có chút ý tứ.

Rừng rậm như biển. Từ trên không nhìn xuống, tán cây như là sóng lớn vậy, một tầng lại một tầng dập dờn.

- Xem ra là ta phải dọn dẹp một chút.

Lúc còn ở lãnh địa của Viêm Hoa tông, hắn không dám làm như vậy, nhưng mà tại Thánh Đường tông, hắn lại không cần do dự.

Hóa Thần Kiếm Trận!

Tam Hoàng kiếm phiêu phù ở sau lưng, sau đó không ngừng phân liệt hóa thành vô số kiếm khí bao phủ cả một khu vực lớn.

Mặc dù không có lĩnh ngộ được công pháp này tới cảnh giới viên mãn nhưng đối với Lâm Phàm, trình độ thế này đã đủ rồi.

- Ta đã nghe được thanh âm của yêu thú. Những âm thanh này tựa như là đang kêu gọi ta lấy cái gì. Đúng rồi, bọn chúng chính là đang muốn nói chúng nguyện ý trở thành một bộ phận chiến lực của ta, làm ra cống hiến vì hòa bình trên thế gian.

- Hazz. Thật sự là khổ tâm cho các ngươi, những yêu thú này.

- Đi!

Vừa dứt lời, hắn ấn bàn tay xuống. Kiếm khí che phủ thiên địa nhanh chóng lao xuống, bay vào bên trong Cấm Kỵ Sâm Hải. Mỗi một thanh kiếm khí đều có tựa như là có linh tính, chúng linh hoạt luồn lách trong Cấm Kỵ Sâm Hải.

Lập tức, tiếng gào thét, tiếng kêu thảm thiết của yêu thú không ngừng vang lên.

Điểm tích lũy nhanh chóng gia tăng.

- Ha ha ha!

Lâm Phàm cười. Đây là biện pháp mà hắn đã từng suy nghĩ qua, chỉ là trước kia thực lực không quá mạnh, một mực không có cách nào thi triển ra. Nhưng bây giờ, chiến lực của hắn đã có thể sánh vai Bán Thần cảnh, khống chế những kiếm khí này là chuyện đơn giản đến cực điểm.

- Lại đến!

Giờ phút này, từ trên người hắn, một thanh kiếm khí bén nhọn bạo phát ra, phóng lên tận trời, thậm chí ngay cả tầng mây đều có thể cắt đứt.

Một thanh lại một thanh kiếm khí xuất hiện, che phủ một vùng thiên địa. Đây là chiêu thức cường đại mà chỉ có những người đã lĩnh ngộ Kiếm Đạo đến cực điểm, có năng lực khống chế tuyệt đối mới có thể thi triển ra.

- Đi!

Lâm Phàm vừa nói xong, kiếm khí mênh mông từ trên trời giáng xuống, tiến vào bên trong Cấm Kỵ Sâm Hải, thu gặt sinh mệnh của yêu thú. Mỗi một con yêu thú đều mang đến cho Lâm Phàm số lượng lớn điểm tích lũy.

- Ta thật sự là quá thông minh, biện pháp như này mà ta cũng có thể nghĩ ra được.

Hiện tại, ta thực sự là phục mình quá. Lâm Phàm cười to, tựa như là cũng không ngờ mình lại còn có thể nghĩ ra biện pháp tốt như thế.

Hắn căn bản không cần làm gì cả, chỉ cần để kiếm khí bộc phát là có thể nhanh chóng biến đám yêu thú ở chỗ này thành điểm tích lũy.

Trong lòng Lâm Phàm cảm thấy nơi này quả là chỗ tu hành phi thường tốt đẹp.

Chỉ là việc này đối với đệ tử của Thánh Đường tông lại giống như là thiên tai nhân họa.

Cấm Kỵ Sâm Hải vốn là nơi bọn họ thu hoạch cơ duyên để tăng thực lực lên.

Bây giờ, Lâm Phàm thu hoạch sạch sẽ, hoàn toàn chính là đoạn tuyệt một con đường tiến bộ của bọn họ.

Tu hành cần lĩnh ngộ trong chiến đấu, cơ duyên cũng không phải bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt.

Một gốc linh thảo có thể tăng cao tu vi muốn hoàn toàn trưởng thành thì có lẽ cần đến vô số con yêu thú chém giết với nhau để máu tươi và thi thể tạo thành chất dinh dưỡng.

Nhưng tất cả đều lặng lẽ có biến hóa.

Bởi vì phong chủ hữu hảo nhất của Viêm Hoa tông đang nguyện ý trợ giúp Thánh Đường tông cải biến hoàn cảnh.

- Rất không tệ. Tốc độ tăng điểm tích lũy nên là như thế này chứ. Nếu như bây giờ có Bán Thần cảnh đến chờ ta đi giết thì ta cũng không thèm đi giết. So sánh cùng số điểm tích lũy khổng lồ này, Bán Thần cảnh tính là thứ gì.

Từng con yêu thú chết ở dưới kiếm khí.

Rất nhanh liền có mùi máu tươi nồng đậm truyền từ trong Cấm Kỵ Sâm Hải ra ngoài, trên không trung là sương máu màu đỏ tràn ngập.

- Rống!

- Nhân loại, ngươi quá càn rỡ. Nơi đây chính là Cấm Kỵ Sâm Hải. Sao ngươi dám tàn sát bừa bãi như vậy.

Lập tức, từ chỗ sâu trong Cấm Kỵ Sâm Hải, một tiếng rống giận dữ mang theo sóng âm lan truyền ra.

Hiển nhiên là do Lâm Phàm giết quá nhiều yêu thú khiến cho đại nhân vật trong đám yêu thú không nhẫn nhịn được nữa.

- Người sáng mắt không làm chuyện mờ ám. Ta chính là đệ tử của Thánh Đường tông. Ngươi là kẻ nào? Mau cút ra đây cho ta.

Lâm Phàm nhìn về phía phương xa, hư không nơi đó tựa như là bởi vì có gì đó đè ép mà trở nên vặn vẹo.

Đột nhiên, phương xa có chấn động hình thành sóng trùng kích cường hãn. Sau đó, sóng trùng kích càng lúc càng lớn, càng ngày càng mạnh, nhanh chóng ép cây cối của Cấm Kỵ Sâm Hải rạp xuống.

- Hả?

Lâm Phàm hơi sững sờ rồi hắn đột nhiên giơ tay lên, đấm ra một quyền. Lập tức một thân ảnh khổng lồ xuất hiện ở trước mặt hắn, nhanh chóng ngăn cản một quyền kia của hắn. Sóng xung kích cường đại khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

- Có chút ý tứ!

Hắn không ngờ Cấm Kỵ Sâm Hải này lại có tồn tại cường giả mạnh như vậy. sau khi nhìn kỹ, Lâm Phàm mới phát hiện thân ảnh khổng lồ này cũng không phải là người mà là một con yêu thú hình người.

Toàn bộ khuôn mặt chỉ có một con mắt thật to khảm nạm ở giữa, làn da trắng như tuyết, gân xanh dày đặc lộ vẻ rất dữ tợn, mà sáu cánh tay to lớn thô kệch càng làm cho người ta cảm thấy áp lực.

- Ngươi mà là đệ tử của Thánh Đường tông hay sao? Không cần coi ta là kẻ ngu, ngươi đến cùng là ai?

Cấm Kỵ Chi Chủ nổi giận gầm lên. Sáu cái nắm đấm vạch phá không gian, đánh thẳng đến Lâm Phàm.

Ầm!

Tiếng nổ thật to vang khắp toàn bộ Cấm Kỵ Sâm Hải.

- Ừm, không sai. Ngươi đúng là có chút mạnh.

Lâm Phàm gật đầu, rất hài lòng. Hắn không ngờ thực lực của kẻ này cũng lợi hại như vậy.

- Ta chính là Cấm Kỵ Chi Chủ. Những người dám can đảm đến

nơi này càn rỡ chỉ có một con đường chết.

Cấm Kỵ Chi Chủ chợt quát. Sáu cánh tay bắt đầu cuồng bạo. Tốc độ cũng đạt đến một loại cực hạn. Quyền ảnh dày đặc, nhanh chóng phong tỏa, ngăn cản toàn bộ đường đi của Lâm Phàm.

Ầm! Ầm!

Tiếng nổ mạnh vang vọng, sóng trùng kích cũng nhanh chóng khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

- Chết cho ta.

Một quyền của Cấm Kỵ Chi Chủ nhanh chóng đánh vào bụng của Lâm Phàm. Sức mạnh cuồng bạo nhanh chóng xuyên qua thân thể của Lâm Phàm và bắn về phương xa. Lâm Phàm nhanh chóng rơi xuống mặt đất.

- Tử Vong!

Lập tức, trong con mắt thật to kia của Cấm Kỵ Chi Chủ bộc phát ra một cột sáng, nhanh chóng nối liền trời đất, đánh vào chỗ Lâm Phàm rơi xuống.

Hô!

Cấm Kỵ Chi Chủ thở ra một hơi. Hắn cũng không ngờ sẽ có người dám can đảm đến nơi này càn rỡ. Thật sự là tội đáng chết vạn lần.

Ầm!

Đột nhiên!

Con ngươi Cấm Kỵ Chi Chủ co vào, không dám tin tưởng cúi đầu, nhìn xem lỗ máu xuất hiện trên bụng của mình. Sau đó, hắn chậm rãi quay đầu và chỉ thấy được không biết khi nào, một bóng người giơ nắm đấm lên, đánh xuyên qua thân thể của hắn.

Ở dưới ánh nắng mặt trời, mái tóc dài màu đen kia không nhúc nhích tí nào tản ra đen nhánh ánh sáng.

- Vật nhỏ, ngươi có chút càn rỡ nha.

Lâm Phàm lên tiếng, cười yếu ớt. Sau đó, hắn mở mắt ra. Mái tóc nguyên bản không nhúc nhích tí nào đột nhiên bay múa như rồng. Thân thể đột nhiên hạ xuống, mười ngón tay nắm chặt thành quyền,

hình thành quyền ảnh đánh vào người Cấm Kỵ Chi Chủ.

- Đừng một mực khi dễ người thành thật như ta. Ngươi tưởng có sáu cánh tay thì ngon lắm hay sao?

Ầm! Ầm! Ầm!

Quyền ảnh tung hoành, cuồng bạo đánh xuống.

- Chuyện này làm sao có thể xảy ra?

Cấm Kỵ Chi Chủ mở miệng. Một lượng lớn máu tươi phun trào ra. Hắn trợn to mắt, thân thể phải chịu đau đớn chưa bao giờ cảm nhận được.

- Ngươi đến cùng là ai? Có được chiến lực Bán Thần cảnh, ngươi không phải người bình thường...

Lúc này, Cấm Kỵ Chi Chủ nói chuyện cực kỳ gian nan, căn bản không còn sức đánh trả.

- Ta chỉ là một người thành thật.

Lâm Phàm hơi nghiêng người, cánh tay kéo dài về phía sau, quang mang rực rỡ ngưng tụ trên nắm tay. Sau đó, hắn nhanh chóng đấm ra một quyền

Phanh.

Một quyền này dễ dàng đánh trúng người Cấm Kỵ Chi Chủ và nhanh chóng đập bay hắn xuống dưới mặt đất.

Thân thể khổng lồ va chạm cùng mặt đất tạo thành một cái hố sâu to lớn.

Mà ở trên mặt đất, những tảng đá lớn lồi ra căn bản là không có cách tiếp nhận sự trùng kích của nguồn sức mạnh này tạo thành cảnh tượng giống như địa ngục.

- Hazz. Mình bây giờ thật mẹ nó quá mạnh, chúa tể của hiểm địa bực này cũng không thể chịu nổi một quyền của mình hay sao?

Hiện tại, Lâm Phàm rất đau đầu, bởi vì thực lực quá mạnh mà nhức đầu. Trên thế gian này, đến cùng còn có ai mới có thể xem mình như bao cát mà đánh tơi bời.

Chỉ sợ là có rất ít đi.

Ầm!

Nhưng vào lúc này, Cấm Kỵ Chi Chủ nguyên bản nằm im trong hố to đột nhiên bật dậy và chạy về phương xa. Xem ra hắn đã biết Lâm Phàm là địch nhân mà hắn không có khả năng đối đầu. Chạy được một lúc, hắn còn quay đầu, hét to:

- Ngươi chờ đó cho ta. Nơi này là lãnh địa của Thánh Đường tông, ngươi làm như vậy...

- Hữu Sắc Nhãn Tình.

Nhìn con mắt thật to ở phương xa kia, Lâm Phàm lắc đầu. Tên Cấm Kỵ Chi Chủ này thật đáng thương. Ngươi chạy trốn rồi thì cứ chạy trốn đi, tại sao nhất định phải quay đầu, nói với mình những lời nói này vậy?

- Làm sao lại như vậy?

Cấm Kỵ Chi Chủ đột nhiên ngừng lại. Từ trong lòng, lửa giận vô hình bạo phát ra. Gân xanh trên thân thể nổi lên như là sắp nổ tung, giống như là những rễ cây già bám ở trên thân thể.

- Đồ hỗn trướng, ta chính là Cấm Kỵ Chi Chủ, là bá chủ khống chế Cấm Kỵ Sâm Hải. Ngươi dám can đảm khiêu khích quyền uy của bản chủ. Tội của ngươi không thể tha thứ.

Cấm Kỵ Chi Chủ bộc phát ra một sức mạnh kinh khủng. Sức mạnh này còn cường đại hơn, còn kinh người hơn so với lúc trước.

Ầm!

Bước chân đè xuống, hư không tan vỡ, Cấm Kỵ Chi Chủ nhanh chóng biến mất và khi xuất hiện lần nữa thì cũng đã ở trước mặt Lâm Phàm.

- Ta muốn xé nát ngươi.

- Xé nát ta sao?Thú vị! Lý tưởng rất tốt.

Lâm Phàm lắc lắc cổ. Năm ngón tay nắm lại thành quyền. Sau đó, một quyền đánh thẳng đến đầu của Cấm Kỵ Chi Chủ.

Ầm!

Cái đầu to lớn của Cấm Kỵ Chi Chủ bị một quyền này đánh chia năm xẻ bảy. Máu tươi phun trào ra, nhuộm đỏ cả một khu vực rộng

lớn.

- Gia hỏa này kỳ thật cũng không tệ lắm. Chiến lực đã siêu việt Thiên Cương cảnh tầng chín đỉnh phong nhưng vẫn còn có chênh lệch rất lớn với Bán Thần cảnh.

Chương 381: Nhổ tận gốc, một tấc đất cũng không chừa

Nhóm dịch: TTTV

Dịch giả: Vũ Huy Quang

Nguồn: TruyenYY

- Đây là?

Lúc này, hắn nhìn vào trong cái cổ không đầu của Cấm Kỵ Chi Chủ, thì thấy được một luồng sức mạnh huyền diệu đang bay ra ngoài, sau đó vẻ mặt hắn hơi đổi, đáp xuống mặt đất.

Hắn thọc tay vào trong lồng ngực của Cấm Kỵ Chi Chủ, rồi móc ra một cục thịt màu hồng.

Khi nắm thứ này trong tay thì hắn mới biết được nó cũng không phải là một cục thịt, đồng thời còn có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh đang chuyên động bên trong.

- Thứ này tuy tương tự với thứ ở trong cơ thể Thâm Uyên Chi Trùng, nhưng mạnh mẽ hơn nhiều.

- Không những có thể tự tu luyện, mà còn có thể ngưng tụ ra thứ như thế này trong cơ thể nữa, hình như mình vừa phát hiện ra một loài yêu thú rất ghê gớm nha.

Lâm Phàm bắt đầu trầm tư, sau đó trực tiếp nhét cái cục màu hồng giống thịt, cũng chính là tinh hoa của lực lượng này vào trong miệng. Có thể vì cái cục này hơi lớn, nên nhét không lọt. Hắn đành phải há miệng thật to rồi vỗ một phát cho nó chui tọt vào trong luôn.

Suýt nữa thì mắc nghẹn.

Luyện hóa!

Điểm khổ tu liên tục tăng lên.

Không biết đã qua thời gian bao lâu.

- Ha ha ha ha!

Lâm Phàm lập tức phá lên cười, hắn không thể nào nghĩ tới, viên tinh hoa sức mạnh của Cấm Kỵ Chi Chủ này, vậy mà lại có thể tăng lên 90 triệu điểm khổ tu.

Chờ chút, tu vi của Cấm Kỵ Chi Chủ là đỉnh cao của Thiên Cương cảnh tầng chín, thậm chí đã tới gần nửa bước Bán Thần, vậy mà chỉ có 90 triệu điểm khổ tu.

Vậy mà viên nửa bước Thần đan kia lại cho mình tăng lên tới 100 triệu điểm khổ tu.

Còn món đồ chơi mà mình lấy được ở Nhật Chiếu tông, thì tăng lên cho mình những 200 triệu điểm khổ tu.

Chênh lệch giữa cả hai đúng là hơi lớn nha.

- Rất không tệ, đã lấy được điểm khổ tu tầng chín rồi, giờ còn lại chỉ là nội tình mà thôi.

Bay giờ hắn rất kiêu ngạo, đồng thời cũng rất bội phục tinh thần cam chịu khổ nhọc của bản thân. Cường giả thật sự không phải là những người một bước lên trời mà là những người có thể trải qua từ từ khổ luyện.

Giờ rất hiếm người có thể chịu đựng được loại cảm giác cô độc, từ từ tu luyện như mình. Phần lớn người bây giờ đều chỉ biết đến cái lợi trước mắt mà bỏ đi cái lợi lâu dài, thật là đáng tiếc a.

Khi xem lại số điểm tích lũy thì thấy, đã đủ 90 vạn.

- Đây chính là chỗ tốt của việc thật sự buông tay buông chân làm một vố lớn sao? Ngày trước lúc nào mình cũng bị cản tay cản chân, nên mới nghèo, khó mãi như vậy a. Quả nhiên, mấy thứ như ngồi chờ thời cơ, toàn là cách làm việc của kẻ yếu, cường giả thật sự, hẳn phải là người hoàn toàn càn quét hiểm địa, không hề biết sợ hãi gì cả.

- Ta hiểu rồi.

Giờ khắc này, Lâm Phàm ngẩng đầu, nhìn về phía hư không, trải qua vô số lần khổ luyện, cuối cùng hắn hiểu rõ, chỉ có buông tay buông chân, làm việc không lo sợ gì cả, thì mới có thể đạt được thật nhiều điểm tích lũy.

Không thể tiếp tục làm theo cách trong quá khứ nữa.

Lúc này, khi hắn nhìn về phía mảnh Cấm Kỵ Sâm Hải này, trong lòng cũng đang tự hỏi.

Mình không nên bỏ qua cái cấm địa màu xanh lá này a.

Kiếp trước, hắn từng học khoa học, người sống, cần dưỡng khí, mà thực vật lại là chủng loài cực kỳ quan trọng trong việc bảo vệ thế giới, bởi chúng có thể phóng ra loại dưỡng khí mà mọi loài cần.

- Không được bỏ.

Hắn từ từ đáp xuống đất, chuẩn bị mang nguyên mảnh đất Cấm Kỵ Sâm Hải này đi luôn. Thứ tốt nhất lúc nào cũng phải là của Viêm Hoa tông, sao có thể để lại bảo tàng bậc này cho đám chả biết bảo vệ môi trường như Thánh Đường tông chứ.

Hắn ngồi xuống đất, dạt một tay xuống đất, ngừng thở, một luồng khí mang xuất hiện, luồng khí mang này sắc bén, tung hoành khắp nơi.

Hắn ngẩng đầu, nhìn về phía biên giới nơi xa xa.

- Mảnh Cấm Kỵ Sâm Hải này quá lớn nên việc vận chuyển đúng là chẳng dễ dàng chút nào. Chẳng qua nếu như mình vẽ ra một khu vực hình tròn, tiếp theo cắt xung quanh, sau đó đào vào trong lòng đất, rồi trực tiếp mang cả mảnh đất này đi luôn, ừm, chắc là có thể làm được.

- Thử một lần xem.

Mặc dù không biết có thể làm được hay không, nhưng không thử một lần thì làm sao biết.

Ầm!

Lập tức, một tiếng nổ vang lên, chỉ trong nháy mắt, Lâm Phàm đã biến mất, mà ở trên mặt đất, thì bắt đầu xuất hiện một cái rãnh sâu không thấy đáy. Ở phương xa, sóng khí cuồn cuộn, đá vụn tung tóe, dường như có thứ gì đó đang không ngừng san bằng mặt đất.

Nếu như nhìn từ trên trời thì có thể thấy được, ở bên ngoài khu vực này, đang xuất hiện một cái rãnh lớn bao quanh cả vùng hiểm địa, kéo dài tới tận phương xa.

Lúc này, Lâm Phàm đang ở sâu dưới lòng đất, toàn thân hắn

được bao bọc bởi một luồng không khí nóng , khi bùn đất chạm vào luồng khí nòng này, thì đều bị hòa tan, bốc cháy trong nháy mắt.

Hắn đang ngưng tụ sức mạnh ở ngoài thân thể để tiến hành đào xới.

Thân là Phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông , mình nhất định phải làm việc gì đó cho tông môn.

Mặc dù không hắn biết phát minh, không biết sáng tạo ra công pháp, nhưng dựa vào một trái tim linh động, hai tay của mình và cố gắng không ngừng, hắn có thể làm cho nền tảng của Viêm Hoa tông trở nên vững chắc hơn.

Động đất bắt đầu xuất hiện, mặt đất liên tục vỡ nát, những vết rạn không ngừng lan tràn, cho dù là những loại đá cứng rắn nhất, thì cũng bị từng luồng sức mạnh không ngừng lan tràn tới đánh thành tro bụi.

Ở phương xa, có không ít đệ tử của Thánh Đường tông bắt đầu xuất hiện.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Sao tự dưng lại có động đất.

Biến hóa lớn như thế này, không khỏi làm cho bọn họ sợ tới mức xanh cả mặt, nhưng cả đám cũng không biết chuyện gì đang xảy ra. Dù sao tuy mặt đất vẫn đang liên tục chấn động nhưng những chấn động này phần lớn cũng chỉ nằm trong một khu vực. Mà ở trong khu vực cánh rừng rộng mênh mông kia, vô số loài chim đang liên tục vỗ cánh bay lên cao, dường như có thứ gì đó đang làm cho chúng phải sợ hãi vậy.

- Đang xảy ra chuyện gì?

Lúc này, từ trong một chiếc xe ngựa xa hoa, truyền ra một giọng nói nặng nề như núi. Giọng nói này rất trầm và nặng, nên mỗi một chữ mà người ngồi trong xe nói ra, đều làm cho người nghe cảm thấy tai mình như đang bị một ngọn núi lớn đập vào vậy.

- Thưa Thiên Thánh Thánh Tử, đệ tử không biết, đột nhiên có động đất xuất hiện.

Các đệ tử tùy tùng đứng hai bên, cung kính nói.

Vị Thiên Thánh Thánh Tử này có lai lịch rất phi phàm, không chỉ là Thánh Tử, mà còn là đời sau của một vị Quân chủ Bán Thần trong

tông môn.

Trong số những Thánh Tử của tông môn, vị Thiên Thánh Thánh Tử này có thể đứng vào năm mươi hạng đầu, còn nếu như tính theo chỗ dựa trong tông môn thì vị Thiên Thánh Thánh Tử này còn có thể xếp vào mười hạng đầu luôn.

- Bên kia hình như là Cấm Kỵ Sâm Hải, chẳng lẽ đang có chuyện gì xảy ra à ?

Tuy giọng nói của Thiên Thánh Thánh Tử rất nặng nề, nhưng khuôn mặt của hắn lại đẹp trai như mấy tên mặt trắng kiếm ăn dựa vào mặt vậy.

- Thưa Thánh Tử đại nhân, hay là chúng ta tới đó nhìn một chút?

Đệ tử tùy tùng hỏi.

- Đột nhiên xảy ra động đất lớn như thế này, nhất định là có chuyện lớn gì đó đang xảy ra, hoặc là có bảo bối xuất hiện.

- Không đi, về tông.

Thiên Thánh Thánh Tử ngẩng đầu, nhìn về phía phương xa, trực tiếp vung tay, không muốn đi Cấm Kỵ Sâm Hải.

Các đệ tử tùy tùng nghe Thánh Tử đại nhân nói vậy thì đều nhìn bằng ánh mắt kinh ngạc. Bọn họ không biết tại sao Thánh Tử đại nhân lại không đi, bởi quyết định này thật không giống với Thánh Tử đại nhân lúc hàng ngày.

Trong xe ngựa.

- Rốt cục thì trong Cấm Kỵ Sâm Hải có thứ gì, vậy mà có thể làm cho Thánh Tâm của bản Thánh Tử cảm thấy sợ hãi, nhất định là một thứ cực kỳ nguy hiểm.

Thiên Thánh Thánh Tử nghi hoặc, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mặc dù hắn không có thể chất gì, mà chỉ có một viên Thánh Tâm, nhưng viên Thánh Tâm còn mạnh hơn cả một số loại thể chất nữa Năng lực lớn nhất của nó chính là giúp tránh đi nguy hiểm, khi nguy hiểm tới gần thì trái tim này sẽ cảm nhận được từ trước.

Cũng nhờ vào năng lực này mà trong những năm qua, bất kể là đi vào hiểm địa hay là quyết chiến với người khác, hắn đều cực kỳ tự

tin.

Ban nãy khi vừa nhìn về phía Cấm Kỵ Sâm Hải, trong lòng hắn xuất hiện một cảm xúc kỳ lạ, sau đó Thánh Tâm liên tục đập thình thịch, bào cho hắn nơi đó có nguy hiểm cực kỳ lớn.

- Mẹ nó! Đúng là mệt muốn chết mà, sau khi mang về Viêm Hoa tông, mình nhất định phải thu vé vào cửa mới được, quá cực khổ, nãy giờ hít vào mấy ngụm bụi rồi.

Lâm Phàm tăng tốc lên tới cực hạn, cái khe vây xung quanh Cấm Kỵ Sâm Hải càng lúc càng sâu hơn, nhưng vùng đất Cấm Kỵ Sâm Hải này đúng là quá lớn. Hắn đào nãy giờ mà còn chưa được một vòng nữa.

- A...! Lên cho ta.

Ầm!

Luồng không khí nóng xung quanh hắn tiếp tục bùng nổ, giờ nhìn vào trông hệt như một ngọn lửa thật sự vậy, cháy bừng bừng. Đường đường là cường giả siêu cấp có thể đối đầu trực diện với cường giả Bán Thần cảnh, vậy mà lại đi làm loại công việc này. Chuyện này mà truyền ra ngoài cho người khác biết, nhất định là người ta cười tới rụng răng mất.

Một lúc lâu sau.

Lâm Phàm dừng bước, rốt cục cũng đào được kín một vòng. Cái vòng này có rãnh rất sâu, nên lực lượng trong cơ thể của hắn cũng đã tiêu hao rất nhiều.

Quy mô của cái công việc khai khẩn này đúng là khổng lồ mà, mệt chết đi được.

Chẳng qua, nếu như có thể dời hiểm địa lớn như thế này về Viêm Hoa tông thì đúng là một chuyện làm cho người ta cảm thấy vui vẻ. Chắc các con dân của Viêm Hoa tông cũng sẽ cảm thấy vui vẻ.

Dù sao nếu như có thể phủ xanh khắp nơi, thì mọi người cũng có thể hấp thu được không khí trong lành hơn.

- Haizz, Viêm Hoa tông đúng là may mắn khi có thể có được Phong chủ như mình mà. Mình không chỉ nghĩ tới mỗi việc tu luyện để tăng thực lực lên, mà còn phải suy tư lo lắng tới việc phủ xanh lãnh thổ nữa. Câu người tài giỏi thì chẳng bao giờ hết việc đúng là

không sai mà.

Lâm Phàm cảm thán một hồi, nhưng khi tiếp tục làm việc, thì tâm trạng của hắn cũng có hơi nặng nề.

Hóa Thần Kiếm Trận!

Từng luồng kiếm ý xuất hiện ở sau lưng hắn, sau đó trực tiếp bay lên.

- Chém!

Vô số luồng kiếm ý bay thẳng lên trên trời, chuẩn bị trực tiếp chặt đứt phần rễ sâu nhất dưới lòng đất, để có thể dời nguyên khu hiểm địa này vào trong nhẫn trữ vật, rồi mới có thể mang về tông môn.

Nếu như mình đã tới đây, vậy thì phải đốt sạch, phá trụi.

Mình sẽ không để lại dù chỉ là một chút bột đất.

Từng giây từng phút trôi qua.

Quá trình chặt đứt này cũng không nhanh, nhưng cũng không chậm.

Sau đó hắn xoay người như mũi khoan đào thẳng vào phần trung tâm của mảnh đất.

Diện tích của vùng hiểm địa này quá lớn, nếu như chặt hết tất cả phần rễ thì quá tốn thời gian, như vậy thì cũng chỉ còn cách sử dụng phương pháp thô bạo nhất mà thôi.

Hắn dùng hai tay chống lên phần đỉnh của đáy, cúi đầu, hít một hơi thật sâu, sau đó lực lượng trong cơ thể hắn hoàn toàn tuôn tràn ra ngoài.

- Lên cho ta!

Hắn rống lên một tiếng kinh thiên động địa, gân xanh trên hai tay đồng loạt nổi lên.

Kẽo kẹt!

Đá vụn tan vỡ, kiếm ý thì vẫn không ngừng chặt đứt các đoạn rễ.

- Có tiến triển.

Hắn có thể cảm nhận được vùng Cấm Kỵ Sâm Hải này đang chuyển động, ý tưởng của mình hoàn toàn chính xác.

Mặc kệ vùng hiểm địa này ảo diệu tới cỡ nào, mình chỉ cần nhổ tận gốc, thì không cần lo tới việc không mang nó đi được.

Theo Lâm Phàm không ngừng dùng sức, Cấm Kỵ Sâm Hải liên tục rung chuyển, vô số đá vụn lăn xuống, hắn đang nhổ bật gốc, chuyển dời cả thiên địa.

Nếu để cho người của Thánh Đường tông thấy được cảnh này, thì bọn hắn nhất định sẽ phát điên lên mất thôi.

Đây chính là Cấm Kỵ Sâm Hải, là hiểm địa của Thánh Đường tông bọn hắn, lại còn là nơi rất được các đệ tử ưa thích tới rèn luyện.

Mà ở trong lòng bọn họ, nơi này chính là hiểm địa có Cấm Kỵ Chi Chủ, nên nó có vô số khả năng.

Luồng khí lực lượng bao phủ Lâm Phàm, hắn đang dùng ra hết tất cả sức mạnh, để nhổ bật cả Cấm Kỵ Sâm Hải lên.

Xoạt xoạt!

Một loạt tiếng "xoạt xoạt" vang lên, những đoạn rễ cuối cùng cũng bị chặt đứt.

- Đi lên!

Cả người Lâm Phàm đang bay lên, cả khu vực Cấm Kỵ Sâm Hải bay lên như một hòn đảo nổi vậy, mà ở trung tâm của phần đáy, thì lại có một bóng người nhỏ bé đang nâng cả khu hiểm địa này bay lên.

- Ha ha ha ha!

Thành công, cuối cùng cũng thành công.

Bây giờ hắn đang cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Nước của Tử Vong Thâm Đàm đã bị hắn rút khô, loại nước kia có rất nhiều công dụng thần kỳ, có thể tạo ra ảo cảnh, sau khi mang về tông môn, có thể giúp cho các đệ tử rèn luyện.

Mà cả khu Cấm Kỵ Sâm Hải này cũng không tệ.

- Đây chính là chỗ tốt của lực lượng nha, nếu như không phải

mình lĩnh ngộ được Lực Lượng Pháp Tắc, thì làm sao có thể nhổ cả khu hiểm địa này lên bằng hai tay được.

Trong chớp mắt, cả mảnh Cấm Kỵ Sâm Hải này được thu vào trong nhẫn trữ vật, hoàn toàn biến mất khỏi thiên địa.

Chương 382: Cướp trước cái đã, không, là lấy đi trước

Nhóm dịch: TTTV

Dịch giả: Vũ Huy Quang

Nguồn: TruyenYY

- Đúng là vất vả mà.

Công trình to lớn như vậy, ngoại trừ cường giả như hắn, thì làm gì có ai có thể làm được, cứ hỏi thử xem, còn có ai. . .

Nhìn cái hố to phía dưới, hắn không hề cảm thấy tội lỗi vì đã phá hoại thiên nhiên, mà chỉ cảm thấy toàn thân tràn đầy cảm giác thành công.

- Đây là. . .

Đúng lúc này, hắn phát hiện chỗ phần rễ bị chặt đứt, đột nhiên xuất hiện một chùm bong bóng màu đỏ như lửa đang không ngừng phình ra, dường như bất kỳ lúc nào cũng có thể nổ tung vậy.

Ầm!

Một tiếng "ầm" vang lên, chùm bong bóng màu đỏ nổ tung, một dòng nham thạch màu đỏ cực nóng phun lên trời, rồi bay lượn trong trời đất hệt như một con rồng lửa, cuối cùng sau khi bay tới một độ cao nhất định, thì dòng nham thạch nổ tung ra hệt như là pháo hoa vậy.

- Mỹ lệ, lộng lẫy.

Hắn ngẩng đầu nhìn, thật ra việc rời nhà đi ra ngoài cũng là một cách hưởng thụ, cũng không thể cứ chiến đấu mãi được, có đôi khi cũng phải ngắm nhìn phong cảnh thiên nhiên. Tất cả phong cảnh thiên nhiên ở đây đều là thật, hoàn toàn không hề có một chút giả tạo nào cả.

- Haizz, chờ sau khi thế giới hòa bình, mình nhất định phải dẫn sư phụ đi ngắm nhìn phong cảnh khắp nơi mới được.

Nghĩ tới cảnh sư phụ phải một mình trấn thủ tông môn suốt mấy chục năm, chắc hẳn người cũng rất cô đơn, nhưng rốt cục thì lý do khiến cho sư phụ phải làm việc này. Tất cả cũng chỉ là bởi những tông môn đứng đầu không muốn có hòa bình như Thánh Đường tông vậy.

- Nếu bọn chúng đã không muốn hòa bình, vậy thì chỉ còn cách san bằng bọn chúng.

Sau khi suy nghĩ thông suốt, hắn hòa thành một luồng ánh sáng, bay thẳng về phía địa điểm kế tiếp.

Tuy 90 vạn điểm tích lũy đã là một con số rất lớn, nhưng vẫn còn lâu mới đủ. Muốn đủ điểm thì nhất định phải san bằng hết tất cả hiểm địa của Thánh Đường tông đồng thời mang hết những cảnh đẹp đi.

Về phần những thứ không quá đẹp thì cứ trực tiếp phá hủy hết đi là được, dù sao thì thế giới này cũng chỉ cần những thứ tốt đẹp mà thôi.

Lâm Phàm dừng lại bên một dòng suối nhỏ.

Sắc trời đã không còn sớm, nên hắn cũng không định đi tiếp.

Hắn lấy Thiên Hà Vương Đỉnh ra, rồi búng ngón tay một cái, Thanh Uyên Địa Hỏa ở phía dưới bắt đầu cháy lên.

Bên trong Thiên Hà Vương Đỉnh, có nhiều không gian Thứ Nguyên khác nhau, nên có thể chứa được nhiều loại nước.

Hắn đi tới bên bờ suối, hơi nhấc ngón tay, vài con cá bay lên khỏi mặt sông. Hắn khẽ búng tay vài cái, kiếm ý bắn ra, rạch ngực mở bụng, rồi cắt bỏ hết phần nội tạng của mấy con cá.

Sau khi rửa sạch cá, hắn ném cá vào trong Thiên Hà Vương Đỉnh.

Tiếp theo hắn lấy các loại gia vị ra khỏi nhẫn trữ vật rồi rắc vào trong đỉnh.

Tuy chuyện phải chịu khổ khi rèn luyện ở bên ngoài cũng không có gì là lạ, nhưng phẩm chất của cuộc sống cũng không thể nào giảm xuống quá nhiều được.

Lần trước về tông quên bảo sư phụ luyện chế lại cái nồi, nên bây giờ đáy nồi vẫn còn nguyên hình cái mặt người, trông xấu tệ, nhưng

thôi, vẫn còn dùng được. Một lúc sau, hắn đi săn được một con dã thú, sau khi rửa sạch thịt thì cắt thành từng mảnh.

Thịt nướng, canh cá, cũng không quá tệ.

Sau khi bữa cơm tối không quá phong phú kết thúc. Hắn đổ hết nước canh còn thừa trong Thiên Hà Vương Đỉnh ra, rồi dùng nước sông rửa sạch, sau đó hắn lại đổ nước sông vào, đun nước sôi lên rồi nhảy vào trong đỉnh.

Thoải mái ngâm người ở trong đó.

- Haizz, sau khi đi ra ngoài, mình lại bắt đầu nhớ Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm nằm ở nơi đó, cảm thán vài câu, từng ngôi sao trê trời lóe lên. Kỳ thật, hắn vẫn luôn muốn biết, thế giới này có phải là hình cầu hay không.

Nhưng rất đáng tiếc, cho dù đã đạt đến Bán Thần cảnh, cũng không thể nào rời đi được.

Hắn đã từng thử qua một lần, dù có bay thẳng mãi lên phía trên, thì cũng không thể nào bay đến phần cuối được. Dường như hắn đã bị một thứ gì đó ngăn cản, nên không thể nào chạm tới được biên giới cuối cùng.

- Trên đầu ánh trăng rọi, dưới đất một đôi giày, ngẩng đầu nhìn trăng sáng, lắc đầu nhớ cố hương.

- Ai da! Chỉ có thế giới hòa bình thì mọi thứ mới có thể trở nên tốt hơn thôi.

Hắn hơi híp mắt lại, thời gian dần trôi qua, hắn cũng dần tiến vào giấc ngủ.

Đã rất lâu rồi hắn không ngủ, khi ở tông môn thì lúc nào cũng phải lo kiếm điểm khổ tu, bây giờ thì lại càng vất vả hơn, nên mới có thể ngủ một giấc, có lẽ chỉ có lúc ngủ, thì hắn mới cảm thấy mình vẫn còn là một con người.

Chứ không phải là một người máy, vĩnh viễn không cần ngủ.

Sáng sớm, khi sương mù dần xuất hiện, Lâm Phàm tỉnh dậy, mặc quần áo tử tế, dọn dẹp đồ đạc, lại lên đường tiến về phía mục tiêu kế tiếp.

Tử Vong Thâm Đàm.

Nơi này cũng không còn không có một bóng người nữa, có một bóng người xuất hiện bên mặt hồ, và khi thấy tình cảnh trước mắt, trên mặt hắn không khỏi toát lên vẻ sửng sốt.

- Là ai, rốt cục chuyện này là do ai làm?

Hắn không nghĩ tới, lại có người dám phá hoại Tử Vong Thâm Đàm thành như thế này. Nước trong hồ đã biến mất hết, từng tảng đá lớn dưới đáy hồ hiện ra. Giờ đây, Tử Vong Thâm Đàm đã hoàn toàn biến thành một cái hồ cạn.

- Chẳng lẽ có người bí mật xâm nhập vào lãnh địa của Thánh Đường tông, rồi tiến hành phá hoại hay sao?

- Thậm chí, trong khoảng thời gian này, tông ta còn mất tích một Thánh Tử và một Thánh Nữ nữa, liệu hai chuyện này có liên quan gì đến nhau không?

Người bắt đầu suy tư, nhưng dù có nghĩ mãi thì hắn vẫn không thể nào biết được đã có chuyện gì xảy ra ở đây.

Sau đó, hắn biến mất khỏi chỗ cũ rồi bay tới một hướng khác.

Thiên Thánh Thánh Tử đã trở về tông, đồng thời cũng báo cáo tình huống khác thường ở Cấm Kỵ Sâm Hải cho tông môn biết.

Mặc dù bây giờ Thánh Đường tông đã bị cường giả Bán Thần của Tông môn đã bị hủy để ý tới, nhưng Thánh Đường tông vẫn còn có thể tạm thời đối phó được, hơn nữa đối phương cũng chưa dám làm quá.

Người này cũng không nghĩ nhiều nữa, mà tiếp tục bay về phía Cấm Kỵ Sâm Hải.

Một lúc sau.

Người này đã tới Cấm Kỵ Sâm Hải.

- Súc sinh, rốt cục thì tên súc sinh này đã làm gì?

Giờ đây, thứ đang đập vào mắt hắn là một biển nham thạch màu đỏ nóng rừng rực. Còn Cấm Kỵ Sâm Hải hắn từng thấy, đã hoàn toàn biến mất, mà không để lại bất kỳ một thứ gì hết, thứ còn lại chỉ là một cái hố sâu cực lớn.

- Rốt cục thì đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ đã có người mang nguyên cả Cấm Kỵ Sâm Hải đi luôn sao?

Khi nghĩ tới giả thiết này, vẻ mặt của hắn trở nên cực kỳ khó coi.

Chuyện này là không thể nào, cho dù là cường giả cảnh giới Bán Thần đi nữa, thì cũng không thể nào có lực lượng mạnh tới mức này được. Hơn nữa, trọng lượng phải nhận khi nâng cả Cấm Kỵ Sâm Hải lên không phải là thứ mà một cường giả cảnh giới Bán Thần có thể chịu nổi.

Trừ phi là một vị Bán Thần đã lĩnh ngộ được Lực Lượng Pháp Tắc.

Thứ mà cường giả Bán Thần của Tông môn đã bị hủy lĩnh ngộ cũng không phải là Lực Lượng Pháp Tắc. Nếu đã như vậy thì khả năng duy nhất chỉ có thể là có một vị cường giả Bán Thần lĩnh ngộ Lực Lượng Pháp Tắc bí mật đi vào Thánh Đường tông.

Giờ phút này, nghĩ tới đây, người đàn ông này không tiếp tục ở lại nữa. Hắn lập tức trở về tông, nếu như suy luận của hắn mà là thật, vậy thì chuyện này không phải là thứ mà hắn có thể phụ trách được. Hắn nhất định phải báo cáo cho Quân Chủ trong tông môn mới được.

Chỉ có Quân Chủ, mới có thể giải quyết được chuyện này.

- Người trẻ tuổi, xin hãy chờ một chút.

Bây giờ Lâm Phàm không bay trên không trung, bởi vì hắn đã đến nơi rồi.

Đây là một hiểm địa của Thánh Đường tông đã tồn tại từ rất lâu đồng thời cũng được rất nhiều đệ tử ưa thích.

Lúc này, khi nghe thấy có người gọi, hắn hơi tò mò nên bèn quay đầu lại nhìn, khi quay đầu lại thì đột nhiên có một làn khói ập vào mặt hắn.

Người đứng sau lưng hắn là một ông lão. Ông lão này mặc áo dài màu trắng, đang cầm một quyển sách, đang nở nụ cười rất vui vẻ, nhưng dường như nụ cười này không được thân thiện cho lắm.

- Người trẻ tuổi, cậu có buồn ngủ không?

Ông lão khẽ hỏi, một cánh tay giấu ở trong cái áo dài đã chuẩn bị sẵn sàng sẽ giơ ra đỡ khi Lâm Phàm té.

- Buồn ngủ? Không có nha, tôi vừa mới ngủ dậy đó, giờ còn ngủ

nữa thì là heo à, mà ông là ai?

Lâm Phàm hỏi.

Ông lão này vừa mới phun thứ gì đó lên mặt mình, vị cũng không tệ nha, còn thơm nữa.

- Ta là sứ giả của Thần, du hành ở trên mặt đất, truyền bá sứ mệnh quang minh mà thần thánh, người trẻ tuổi, cậu có nguyện vọng gì không, có muốn nói với Thần không? Chỉ cần cậu tin vào Thần, thì bất kỳ nguyện vọng nào của cậu, Thần cũng có thể biến thành sự thật.

Ông lão nói với vẻ mặt thần thánh.

Lâm Phàm nhìn ông lão, rồi lại nhìn về phía xa xa.

- Tốt, ông cởi quần áo ra đi, đây là nguyện vong của tôi đó.

Ông lão nghe vậy thì ngẩn người ra, sau đó đi tới gần Lâm Phàm, ma sát chiếc nhẫn trên ngón tay, một luồng sương khói mờ ảo không màu bay lên từ chiếc nhẫn.

- Người trẻ tuổi, đây chính là nguyện vọng của cậu à?

- Ừ, đúng rồi, nhanh lên đi, chả phải ông nói nguyện vọng nào cũng có thể thành hiện thực sao? À, bên trong chiếc nhẫn của ông có chứa thứ gì vậy? Sao thơm thế.

Lâm Phàm không đợi ông lão kịp phản ứng, trực tiếp lấy luôn chiếc nhẫn trên tay ông ta.

Ông lão thấy cảnh này, thì hơi giật mình, vừa định ra tay, thì bị một màn trước mắt làm cho hoảng sợ.

Lâm Phàm cầm chiếc nhẫn, ma sát mấy lần, thì một luồng sương khói mờ ảo không màu bay lên chui thẳng vào mũi hắn, lập tức hắn lộ ra vẻ mặt thỏa mãn.

- Thơm quá nha, mùi này được đấy, rốt cục thì đây là cái gì vậy?

- Ngươi. . .

Ông lão nhìn Lâm Phàm bằng ánh mắt sợ hãi, đây chính là hương gây mê được bào chế từ nhiều loại dược liệu khác nhau, cho dù là người có tu vi Thiên Cương cảnh tầng một đi nữa, thì khi hít mùi hương này vào, cũng sẽ bị tê liệt hoàn toàn. Nhưng cái tên đang đứng

trước mặt mình vậy mà lại dám há to miệng hít cho đã, mà hắn đã hít liều lượng của cả trăm người vào rồi sao vẫn chẳng hề hấn gì vậy.

- Tôi không hỏi ông nhiều thứ như vậy, mau cởi quần áo ra đi, đây chính là nguyện vọng của tôi.

Lâm Phàm thúc giục.

Ông lão nhìn đối phương, hắn biết người đang đứng trước mặt mình nhất định không phải là người của Thánh Đường tông, có lẽ là người của Nhật Chiếu tông, Âm Dương tông, hoặc là Viêm Hoa tông. Vốn hắn định làm cho đối phương bị hôn mê, sau đó mang về, dạy dỗ thành nô lệ, rồi bán cho trường nô lệ.

Những nô lệ này đều là con dân của những tông môn yếu kém, sức lao động giá rẻ, mà lại có thể làm được rất nhiều chuyện nguy hiểm.

Nhưng, người này đã hít nhiều hương gây mê như vậy mà lại chẳng bị gì cả, điều này đã nói rõ, người đang đứng trước mặt mình có tu vi cực kỳ khủng bố!

Ào ào!

Ông lão lập tức cởi áo dài ra, vừa run tay vừa đưa cho Lâm Phàm.

Lâm Phàm trực tiếp lấy luôn quyển sách kia sau đó đi về phía trước.

Ông lão nhìn thấy cảnh này thì không khỏi sợ run người, quay đầu chạy tóe khói.

- Hiểm địa này có chút đặc biệt nhna.

Lâm Phàm mặc áo dài vào, cầm quyển sách trong tay, rồi đi về phía trước.

Ở nơi đó, có một tòa thành trôi nổi bồng bềnh giữa không trung, bên ngoài tòa thành được bao phủ bởi ánh sáng, nên không nhìn thấy rõ được cảnh tượng bên trong như thế nào.

Dựa vào ghi chép trên bản đồ.

Đây là Thiên Không Thành, theo truyền thuyết, đây là chỗ ở của Thần, nhưng về sau bị phá hủy, bên trong có rất nhiều Yêu thú kinh

khủng, còn có kho báu được Thần cất giữ.

Nhưng tình huống cụ thể ra sao, thì chẳng ai biết cả.

Đồng thời, ở dưới đáy của Thiên Không Thành, có một cây cột to lớn àu bạc, nối thẳng với mặt đất, phía trên cây cột có các loại phù văn thần thánh, mặc dù đã bị phá hủy, nhưng vẫn tản ra một chút ánh sáng

- Dừng lại.

Có người cản Lâm Phàm lại, dường như muốn kiểm tra hắn.

- Thần sẽ phù hộ các người, A Di Đà Phật.

Lâm Phàm nhớ tới khẩu hiệu, ma sát chiếc nhẫn, lập tức, hai người thủ vệ mơ mơ màng màng, đổ người xuống.

Lâm Phàm trực tiếp nghênh ngang đi vào, chung quanh còn có không ít đệ tử của Thánh Đường tông.

- Nơi này khá thú vị đấy, là nơi ở cũ của Thần, có chút ý tứ, làm xong vụ này, chắc cũng được rồi đấy.

Thiên Không Thành được chia thành ba khu vực lớn, một khu vực cuối cùng, cũng không phải là dành cho các đệ tử, nghe nói có phong ấn của các Quân Chủ thuộc Thánh Đường tông, nên chỉ có Quân Chủ mới có thể đi vào.

Những thứ này đều là thông tin được ghi lại trên bản đồ, về phần là thật hay giả, vậy thì chịu.

Chẳng qua, hắn luôn tràn đầy lòng hiếu kỳ đối với những tình huống mơ hồ.

Từ từ nghiên cứu, nhất định là không được, làm sao mà Thánh Đường tông có thể cho mình nghiên cứu từ từ được cơ chứ, nếu vậy thì chỉ còn mỗi cách mang nó về rồi nghiên cứu thôi.

Ở trước khi cướp, không, trước khi mang đi, mình nhất định phải xem kỹ cấu tạo của Thiên Không Thành cái đã, rốt cục thì nên bắt đầu ra tay ở đâu thì mới có thể dễ dàng mang đi.

Chương 383: Đây là một đòn bùng nổ mạnh nhất

Nhóm dịch: TTTV

Dịch giả: Vũ Huy Quang

Nguồn: TruyenYY

Phải cẩn thận phân tích cái đã.

Toà Thiên Không Thành này có hình dạng như một con quay, chỉ được chống đỡ bởi một cây Thông Thiên Thần Trụ màu bạc nối liền với mặt đất.

Mà cây thần trụ có thể chống đỡ được tòa Thiên Không Thành được đồn đại từng là nơi ở của Thần, thì hiển nhiên cũng không phải là một vật tầm thường.

Lâm Phàm ngồi xổm xuống, rồi đặt bàn tay xuống đất.

Cảm ứng mặt đất không ngừng đâm xuyên vào trong lòng đất hắn cũng khá tò mò muốn xem thử xem cây thần trụ này dài bao nhiêu. Nhưng chỉ một lúc sau, hắn đã nhấc tay lên, ngừng việc kiểm tra lại.

- Dài kinh thật, quá sâu đi, vậy mà lại kéo dài tới tận trung tâm của lòng đất, tốt, tốt, đồ vật phức tạp như vậy, thì nhất định chính là đồ tốt, mình muốn cái này.

Trong mấy ngày đi vào Thánh Đường tông này, hắn đã lấy được hai khu hiểm địa lớn, có thể nói là thu hoạch cực kỳ tốt. Nếu như bây giờ có thể mang luôn cả tòa Thiên Không Thành này về, vậy thì trong chuyến đi này, hắn đã lấy được tổng cộng ba cái hiểm địa lớn rồi.

Nhưng, bây giờ mình cũng là một người nổi tiếng, nếu như gây ra chấn động quá lớn, rồi bị người của Thánh Đường tông phát hiện mình là đệ tử của Viêm Hoa tông, vậy thì không ổn chút nào. Tình huống như vậy mà xảy ra thì Viêm Hoa tông sẽ vì mình mà mang họa mất.

- Có rồi, nghĩ ra cách rồi.

Chỉ trong một thời gian ngắn, hắn đã nghĩ ra được phương pháp giải quyết vấn đề nhức đầu này rồi. Nhưng bây giờ phải chuẩn bị trước cái đã, nghĩ tới đây hắn bèn sờ tay lên cây thần trụ màu bạc, cảm nhận được tình trạng của cây thần trụ này.

- Có pháp tắc tồn tại, cũng có một luồng sức mạnh huyền diệu, cả hai loại sức mạnh này đều đang chuyển động ở bên trong, nhưng rất yếu.

- Ha ha ha ha!

Lực lượng chỉ có như vậy, thì mình chỉ cần nện một đấm, là có thể đánh gãy cây thần trụ này rồi.

Chẳng qua, trước khi làm việc này, mình phải xử lý một chuyện quan trọng hơn trước cái đã. Hắn siết chặt bàn tay lại thành nắm đấm, để ở trước mặt, rồi hít một hơi thật sâu.

- Đám nhóc con trong Viêm Hoa tông, bản Phong chủ hi sinh cho các ngươi rất nhiều đấy, về sau nhất định đừng làm cho ta thất vọng.

Vừa dứt lời, hắn trực tiếp đấm một phát thật mạnh vào gương mặt đẹp trai của mình, chỉ có người dám ác độc với bản thân, thì mới có tư cách trở thành cường giả, mà hắn chính là người như vậy.

Gương mặt vốn tuấn tú, tiêu sái, thì giờ đây đã sưng một cục. Hắn lau máu mũi, sờ mặt một chút, thì mới biết cái mặt của mình đã sưng giống hệt như cái đầu heo vậy.

- Rất tốt, bây giờ chắc chắn không ai có thể nhận ra mình được, công tác hóa trang xem như thành công.

Đệ tử Thánh Đường tông ở phương xa cũng không phát hiện ra tình huống bên này.

Nhưng, đúng ngay lúc này, đột nhiên ánh sáng bảy màu xung quanh Thiên Không Thành chiếu khắp bốn phương, xuyên thẳng vào trong hư không.

Ông!

Đột nhiên, một cái cửa đá xuất hiện giữa không trung rồi mở ra.

- Thiên Không Thành mở ra rồi kìa.

Có người nói bằng giọng kinh ngạc, sau đó bay thẳng lên trời, hướng thẳng về phía bên trong Thiên Không Thành.

- Ừm, rất tốt, rất tốt, mình nhân cơ hội này mà hành động luôn.

Khi thấy cửa Thiên Không Thành mở ra, thì hắn cảm thấy rất vui, nếu như có thể tiến vào trong Thiên Không Thành, thì mình cũng bớt được khối việc.

Ngày xưa, khi thực lực của hắn còn yếu, nếu như gặp phải tình huống như thế này, hắn nhất định sẽ bí mật tiến vào bên trong, rồi đại sát khắp bốn phương, cướp sạch hết tất cả tài sản, nhưng cách làm này quá tốn thời gian.

Bây giờ thực lực của hắn đã đủ mạnh rồi, nên không cần phải đi vào, chỉ cần nhổ bật tận gốc rồi mang nguyên tòa Thiên Không Thành đi là được. Như vậy chẳng phải tất cả mọi thứ trong này, bất kể là tài phú hay là người đều sẽ thành của mình rồi sao.

Vốn xung quanh khu vực này có rất nhiều đệ tử của Thánh Đường tông, thoắt một cái, bây giờ đã chẳng còn ai.

- Bắt đầu hành động thôi.

Cuồng Thân!

Bạo Huyết!

Sau khi khởi động công pháp, hơi thở của hắn không ngừng dâng lên, mãi cho tới khi đạt tới đỉnh cao.

Ngũ Hành Nghịch Thần!

Ngay lập tức, lực lượng mênh mông như cuồng phong bão táp tràn ra từ trong cơ thể của hắn. Giờ hắn tựa như Thần Linh giáng thế, vị Thần cuối cùng, hấp thu hết tất cả, làm cho bản thân mạnh lên, sau đó dung nhập vào bên trong cơ thể.

Dáng người vốn biến thành khổng lồ, giờ từ từ thu nhỏ lại, biến lại thành chiều cao lúc ban đầu.

- Như vậy là được rồi, mình nhất định có thể mang tòa Thiên Không Thành này về.

Lâm Phàm xiết chặt nắm đấm lại, hắn biết mình đang làm gì, một khi ra tay, thì sẽ không có cơ hội để quay đầu lại nữa.

Thánh Đường tông là đại tông phái số một trên thế gian, người bình thường, không ai dám trêu chọc, nhưng hắn cũng không phải là người bình thường.

Lực lượng không ngừng tập trung vào nắm đấm của hắn, ánh sáng rực rỡ lượn lờ xung quanh nắm tay, nó liên tục xoay tròn, phóng ra ánh sáng như ánh mặt trời. Khi lực lượng đạt tới đỉnh cao, thì ánh mắt của hắn hóa thành ánh sáng chiếu thẳng ra ngoài.

Một đấm có thể đánh vỡ cả hư không, trực tiếp đánh thẳng vè phía cây thần trụ màu bạc.

Ngay khi cây thần trụ màu bạc cảm nhận được lực phá hoại kinh khủng truyền tới từ một đấm này, thì có một màn ánh sáng màu bạc nhạt xuất hiện bảo vệ xung quanh cây thần trụ, phía trên màn ánh sáng này xuất hiện từng hàng thần văn liên tục nhấp nháy.

- Đừng kháng cự, chỗ này không phải là điểm dừng chân cuối cùng của ngươi đâu.

Hắn gào lên một tiếng, Lực Lượng Chi Tâm liên tục đập thình thịch, Lực Lượng Pháp Tắc không ngừng đánh tới.

Răng rắc!

Màn sáng bảo vệ xuất hiện vết nứt, cuối cùng màn sáng này cũng không chống cự được bao lâu, trực tiếp biến thành điểm điểm ánh sáng. Một đấm mạnh nhất cuối cùng cũng đánh lên cây thần trụ màu bạc.

Ầm!

Một tiếng nổ chấn động khắp trời đất vang lên.

Một luồng sức mạnh phản chấn tỏa ra xung quanh, sau đó luồng sức mạnh này càng lúc càng nhanh hơn, càng lúc càng điên cuồng hơn. Nó trực tiếp phá hủy hết tất cả mọi thứ xung quanh khu vực này. Luồng sức mạnh khủng bố này quét đến tận mấy dặm bên ngoài mới dừng lại.

Răng rắc!

Từng tiếng "răng rắc" vang lên, thần trụ màu bạc xuất hiện vết rạn, nhưng vết rạn rất nhỏ, sau khi vỡ ra một phần nhỏ thì dừng lại, không còn bất kỳ tiếng động gì nữa.

- Cây thần trụ này đúng là không tầm thường chút nào, vậy mà lại có thể ngăn cản được một kích tràn đầy lực lượng mạnh nhất của Bán Thần.

Bên trong Thiên Không Thành, một đám các đệ tử đang tràn đầy cảm xúc phấn khởi, nhưng đột nhiên, đất rung núi chuyển, cả tòa Thiên Không Thành bắt đầu rung chuyển, lắc lư không thôi.

- Chuyện gì xảy ra vậy, sao Thiên Không Thành lại lắc lư thế này.

- Không biết, chẳng lẽ có tồn tại kinh khủng nào sắp xuất hiện sao?

Đối với những đệ tử thiếu kiến thức này mà nói, thứ mà bọn họ có thể nghĩ tới vĩnh viễn cũng chỉ như có con yêu thú kinh khủng nào đó xuất hiện. Chứ bọn họ chẳng thể nào nghĩ rằng hiểm địa nơi bọn họ đang rèn luyện lại bị người ta mang đi.

Trong hư không xa xôi, Quân Chủ của Thánh Đường tông đã bắt đầu hành động.

Hai hiểm địa bị phá hủy tuyệt đối là một đại sự. Tình huống hiện giờ có thể là có cường giả cấp Bán Thần đi vào trong lãnh địa của Thánh Đường tông phá hư hiểm địa. Hành động này không khác gì phá hủy căn cơ của Thánh Đường tông.

Nhưng việc tìm kiếm vị cường giả này cũng chả khác nào mò kim đáy bể cả.

Đột nhiên!

Hư không vốn đang cực kỳ yên tĩnh, đột nhiên có từng đợt chấn động cực kỳ nhỏ truyền tới.

Hai vị Quân Chủ Bán Thần, tập trung cảm nhận, sau đó cả hai nhìn nhau, la lớn:

- Không ổn rồi, phía Thiên Không Thành có biến.

- Tên súc sinh chết tiệt này, nếu như ta mà bắt được hắn, nhất định phải chém thành muôn mảnh.

Lập tức, cả hai người nhảy vào trong hư không, nhanh chóng chạy về phía Thiên Không Thành.

Bọn họ là hai vị Bán Thần Quân Chủ của Thánh Đường tông, bọn họ nghe nói lãnh địa của tông môn xảy ra vấn đề, nên cấp tốc chạy tới kiểm tra.

Tạm thời bọn họ vẫn chưa nhìn ra được Tử Vong Thâm Đàm xảy ra chuyện gì.

Thế nhưng, Cấm Kỵ Sâm Hải lại bị đối phương nhổ tận gốc, không để lại bất kỳ một gốc cây nào, từ điểm này bọn họ cũng có thể nhận ra được, đối phương tuyệt đối không tầm thường chút nào.

Cấm Kỵ Sâm Hải có Cấm Kỵ Chi Chủ trấn giữ, mặc dù thực lực của Cấm Kỵ Chi Chủ chưa đạt tới Bán Thần, nhưng cũng đã vượt qua đỉnh cao của Thiên Cương cảnh tầng chín, không có tu vi Bán Thần, tuyệt đối không thể nào giết chết được Cấm Kỵ Chi Chủ.

Còn về chuyện liệu đối phương có phải là tên Bán Thần của tông môn bị tiêu diệt hay không, thì câu trả lời là không. Tên Bán Thần của tông môn bị tiêu diệt đã bị mấy vị Bán Thần hợp tác đuổi giết, giờ chả biết đã chạy tới chốn nào rồi, làm sao còn dám ló đầu ra làm bậy nữa cơ chứ.

Thiên Không Thành.

Từng tiếng "ầm ầm" vang lên, làm cho một số đệ tử của Thánh Đường tông chú ý. Khi những đệ tử này nhìn ra ngoài thấy được một người đàn ông mặt sưng phù như đầu heo đang liên tục đánh vào cột trụ màu bạc thì mặt mày đám đệ tử này không khỏi trở nên sợ hãi.

- Dừng lại mau, đây là Thiên Không Thành, sao ngươi dám bất kính với di tích của Thần, tội đáng chết vạn lần.

Có đệ tử lên tiếng răn dạy, bọn họ là đệ tử của Thánh Đường tông, ngay từ lúc sinh ra đời thì đã có tài trí hơn người.

Bây giờ có người dám đi tới lãnh địa tông môn bọn họ gây sự, thì sao bọn họ có thể chịu nổi.

Lúc này Lâm Phàm đang cực kỳ tập trung vào cây thần trụ màu bạc. Những vết nứt trên cây thần trụ càng lúc càng nhiều hơn, rậm rạp chằng chịt, gần như nứt hết cả ra rồi, bây giờ chỉ cần đấm thêm mấy cú nữa là đảm bảo cây thần trụ nãy gãy ngay.

Tới lúc đó, Thiên Không Thành chính là của hắn.

- Băng Diệt!

Chợt hắn quát lên một tiếng!

Khí thế của hắn lại tăng mạnh hơn, lực lượng thì lại càng tập trung hơn, sau đó hắn tung ra một cú đấm. Một đấm này đánh xuyên qua cây thần trụ, sóng xung kích cực mạnh tạo nên lực phản chấn, cuối cùng nó hóa thành lực lượng hủy diệt lao thẳng về phía những

đệ tử của Thánh Đường tông nãy giờ đang kêu gào.

- Sao lại thành thế này.

Ngay lập tức, những đệ tử của Thánh Đường tông kia đã cảm nhận được một luồng uy áp khinh khủng. Luồng uy áp này tựa như một con yêu thú đang mở to cái miệng đầy máu, mạnh tới mức không thể ngăn cản, cảm tưởng như muốn nuốt trôi hết tất cả bọn họ vậy.

- Tên súc sinh kia, dám tới Thánh Đường tông làm càn như vậy, không thể nào tha thứ.

Đúng lúc này, trên không trung đột nhiên xuất hiện một luồng uy thế, nó ép xuống, thành công cản lại lực phản chấn từ cú đấm của Lâm Phàm, cứu sống các đệ tử của Thánh Đường tông.

Những đệ tử sắp sửa rơi xuống địa ngục phát hiện luồng sức mạnh kia đột nhiên biến mất thì đều ngẩng đầu lên.

Khi bọn họ nhìn thấy hai bóng người xuất hiện từ trong ánh sáng trên không trung, thì tất cả đều lập tức quỳ xuống.

- Tham kiến Lôi Đình Quân Chủ, Thần Trật Quân Chủ.

Tất cả đều cảm thấy cực kỳ phấn chấn, đồng thời cũng bất ngờ vì việc có tới hai vị Quân Chủ xuất hiện. Nhưng nếu như hai vị Quân Chủ đã tới, vậy thì kết cục của tên dám cả gan phá hoại hiểm địa của Thánh Đường tông này chỉ có thể là chết.

- Còn không mau dừng tay.

Thân thể của Lôi Đình Quân Chủ được bao bọc bởi vô số luồng sấm sét, nhìn thoáng qua, thì dường như những luồng sấm sét này đều phát ra từ trên người hắn. Chỉ nghĩ thôi cũng có thể biết được một khi vị Quân Chủ này bùng nổ thì uy lực nhất định sẽ lớn tới mức có thể hủy diệt cả thiên địa.

- Có cả hai vị Bán Thần tới cơ à, đúng là thú vị.

Lâm Phàm liếc nhìn, nhưng cũng không quá để tâm, chỉ cần giáng thêm một đấm nữa thôi là có thể hủy diệt cây thần trụ này rồi.

Hắn rống lên một tiếng thật to, một đấm tỏa ra ánh sáng rực rỡ đánh thẳng vào cây thần trụ.

Răng rắc!

Vết nứt liên tục mở rộng mãi cho tới khi bao phủ toàn bộ thần trụ, sau đó một tiếng "bộp" vang lên, hoàn toàn vỡ tan.

- Xong rồi!

Lâm Phàm cảm thấy cực kỳ hưng phấn, trực tiếp nhảy lên nắm lấy phần trụ bị gãy, sau đó gánh cả Thiên Không Thành trên vai.

Nặng quá, suýt nữa thì đổ rồi.

Dựa vào lực lượng hiện nay của hắn, vậy mà vẫn cảm thấy nặng, điều này cũng đủ nói rõ tòa thành này không tầm thường chút nào.

- Đồ chết tiệt.

Cả Lôi Đình Quân Chủ và Thần Trật Quân Chủ đều không nghĩ tới bản thân mình đã tới đây rồi vậy mà cái tên này còn dám tiếp tục phá hoại. Lập tức, cả hai đồng thời quát một tiếng, hàng vạn tia sáng ánh ra từ thân thể bọn họ. Lực lượng của Bán Thần trực tiếp áp thẳng về phía Lâm Phàm.

- Nó đã là đồ của ta rồi, các ngươi còn muốn làm gì nữa, nếu muốn chết vậy thì ta sẽ tiễn các ngươi đi luôn.

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, nhấc cây thần trụ lên, sau đó đột nhiên hắn vung thật mạnh, đập nguyên tòa Thiên Không Thành về phía hai vị Bán Thần Quân Chủ.

Tòa Thiên Không Thành che khuất cả bầu trời ép tới, hư không cũng vì vậy mà nát tan.

Hai vị Bán Thần nhìn thấy cảnh này thì vẻ mặt không khỏi thay đổi. Thiên Không Thành là một trong những hiểm địa quý giá nhất của Thánh Đường tông bọn họ. Vậy mà cái tên điên này lại dám dùng làm vũ khí.

Cả hai không dám tấn công Thiên Không Thành, lỡ như xảy ra cơ sự gì, vậy thì có hối cũng không kịp.

Nên bọn họ đành phải tránh đi.

- Không. . .

Đột nhiên đệ tử Thánh Đường tông đứng ở dưới đất thấy bầu trời trở nên tối mịt, cả đám chỉ kịp nhìn thấy tòa Thiên Không Thành to lớn đập về phía mình, trực tiếp đập tất cả thành thịt nát.

Ầm ầm!

Mặt đất chấn động, những kiến trúc bên trong Thiên Không Thành vỡ tan tành rồi rơi xuống đất.

- Sao ngươi dám. . .

Vành mắt của hai vị Bán Thần Quân Chủ như muốn nứt cả ra, bọn họ không đau lòng vì những đệ tử kia, mà chỉ tức vì cái tên kia dám làm vậy với Thiên Không Thành.

- Đã quá! Đây mới đúng là vũ khí chứ, nếu như chỉ vung mấy cái mà hỏng luôn, thì đúng là làm cho người ta thất vọng mà.

Bây giờ Lâm Phàm đang cảm thấy rất vui, từ đó đến giờ hắn có bao giờ vác hiểm địa đi nện người khác bao giờ đâu.

Đòn này của mình, khí thế rất tuyệt, không tệ.

Chẳng qua. . . nên chạy thôi

Hắn nhớ rõ, lần này mình tới đây cũng không phải là vì đánh nhau với Bán Thần, mà là để mang hết tất cả những thứ mỹ lệ đi.

Chương 384: Không thể để mất mặt được

Nhóm dịch: TTTV

Dịch giả: Vũ Huy Quang

Nguồn: TruyenYY

- Đừng hòng chạy.

Lôi Đình Quân Chủ gầm thét, bàn tay vừa nhấc, một viên Lôi Đình Châu, trực tiếp bay tới trong hư không, sau đó giống như pháo hoa, nổ bể ra đến, lôi đình như rồng, cùng mạng nhện đồng dạng, bao phủ cả phiến thiên địa.

Vô số lôi đình thẳng đứng mà xuống, bao trùm chung quanh hết thảy.

- Ai, cần gì chứ.

Lâm Phàm cảm thán, nhìn về phía hai vị Bán Thần quân chủ, vung lên Thiên Không Thành kết nối thần trụ, đột nhiên hướng phía hai người đập tới.

- Rốt cục thì ngươi là ai?

Hai vị Bán Thần quân chủ, không có oanh kích Thiên Không Thành, bực này hiểm địa không thể hủy, dù là không biết có thể hay không tạo thành tổn thương, bọn hắn cũng sẽ không mạo hiểm.

- Ta là thế gian quân khởi nghĩa chi vương, Mãi Mãi Đề Thiết Cao, có thể xưng hô ta là Nhật Chiếu tông số một, Vương giả Vinh Diệu Thánh Hoàng. . .

Lâm Phàm thanh âm gào thét vang vọng đất trời, trong tay Thiên Không Thành, hắn chính là vũ khí tốt nhất, bắt được ai, đều là một trận đập mạnh, tuyệt đối sẽ không nương tay.

Bực này hiểm địa, nếu là chỗ thần ở, như vậy thì tuyệt đối sẽ không yếu ớt như vậy, thật muốn yếu ớt như vậy, hắn cũng không có cách nào.

- Đánh rắm! Cho Nhật Chiếu tông mười cái gan hổ, cũng không

dám làm càn, ngươi đến cùng là ai.

Nếu như bọn hắn tin tưởng đối phương, cái kia thật uổng là Bán Thần.

- Ta chính là Diệu Thủ Thần Đao, Mỹ Lệ Chi Thần, có thể xưng hô ta là Âm Dương tông mỹ lệ sứ giả, Nhất Đao Phiêu Lượng Thần.

Vừa dứt lời, Thiên Không Thành rơi xuống, đánh vào mặt đất.

Trong Thiên Không Thành các đệ tử, bị đụng thất điên bát đảo, căn bản không thể thừa nhận bực này trùng kích, trực tiếp nổ bể ra tới.

- Đến cùng chuyện gì xảy ra, Thiên Không Thành làm sao lại biến thành dạng này.

- Cứu tôi với!

Vô số đệ tử cầu cứu, rõ ràng tiến vào hiểm địa, là đến rèn luyện, làm sao đột nhiên, liền xảy ra chuyện như vậy.

Thậm chí chết không rõ ràng.

Thần Trật Quân Chủ kinh hãi:

- Thiên Không Thành bên trong, còn có đệ tử tông ta .

Hắn cảm nhận được các đệ tử tiếng kêu.

- Ngươi đến cùng là ai?

Thần Trật Quân Chủ trong lòng có liệt hỏa thiêu đốt, hắn không nghĩ tới, thế gian này thật là có thứ không biết chết sống, đến Thánh Đường tông làm càn.

Giờ phút này, Lâm Phàm khiêng thần trụ, bình tĩnh nói:

- Thôi, các ngươi nếu muốn biết, như vậy ta sẽ nói cho các ngươi biết đi, nghe cho kỹ các con, ta là các ngươi ba ba nha.

Vừa dứt lời.

Hai vị Bán Thần quân chủ triệt để nổi giận, cũng không quan tâm, cho dù là Thiên Không Thành, cũng không thèm để ý, chỉ cầu đem người này cho đánh chết.

- Lôi Linh.

Ầm ầm!

Chỉ gặp Lôi Đình Quân Chủ chợt quát một tiếng, trên thân thể lôi đình oanh minh nổ vang, thậm chí như là Lôi Xà, hướng phía hư không lan tràn mà đi.

Một tôn Lôi Đình Thần Linh, mang theo Lôi Đình Vương Quan giáng lâm tại thế, toàn thân cao thấp, toàn bộ đều là lôi đình bao phủ, lôi đình đại thủ hướng phía Lâm Phàm chộp tới.

Bực này Thiên Cương Chân Thân, thật đúng là không phải bình thường.

Lâm Phàm cũng không hư, nâng lên Thiên Không Thành, chính là cuồng tập mà đi, nhắm ngay trán Lôi Đình Thần Linh, đều là một trận mãnh liệt chùy.

- Cuồng cái gì cuồng.

Ầm! Ầm!

Lực lượng hào quang rực rỡ không gì sánh được, chiếu rọi tứ phương, cường đại lực lượng lôi đình cùng lực lượng trùng kích, trực tiếp khuếch tán ra đến, lan đến gần phương viên trăm dặm.

- Gọi người, gọi người!

Lôi Đình Quân Chủ quát:

- Đem tông môn mấy vị Bán Thần khác kêu gọi tới, đem gia hỏa này cầm xuống.

- Được.

Thần Trật Quân Chủ áo bào khẽ động, một đạo thần niệm, trực tiếp tiến vào hư không, hướng về phương xa đánh tới.

- Ai u, đây là trí thông minh vô hạn cao, vậy mà biết gọi người.

Hắn ngược lại là không nghĩ tới, hai cái này Bán Thần quân chủ vậy mà biết gọi người, trực tiếp đem trong tay Thiên Không Thành chùy xuống, bộc phát ra thanh âm oanh minh lúc, đột nhiên đem bầu trời chèo chống để vào đến trong nhẫn trữ vật, hướng về phương xa bỏ chạy.

- Còn muốn chạy, không thể nghi ngờ chính là nằm mơ, tại bổn quân chủ Lôi Đình kết giới dưới, ngươi còn muốn chạy trốn nơi đâu.

Lôi Đình Quân Chủ hừ lạnh một tiếng, hắn ngược lại là không nghĩ tới thực lực của người này, rõ ràng không có Bán Thần cảnh, nhưng là sức mạnh bùng lên, lại có Bán Thần lực lượng.

Thần Trật Quân Chủ trầm tư:

- Ta giống như ở nơi nào nghe qua truyền ngôn bực này.

- Cái gì?

Lôi Đình Quân Chủ kinh ngạc, đối phương trốn xuyên, cũng không có để hắn để ý , đợi lát nữa, đối phương liền biết, tại mảnh này Lôi Đình thế giới bên trong, muốn rời khỏi, là cỡ nào hoang đường, chỉ là Thần Trật Quân Chủ, vậy mà nói ở nơi nào nghe qua, ngược lại là đưa tới chú ý của hắn.

Một bóng người trực tiếp tiến vào Lôi Đình kết giới bên trong.

Sau đó cũng không có xuất hiện nữa.

Hai vị Bán Thần quân chủ kinh ngạc, giống như chưa kịp phản ứng.

- Người đâu?

Thần Trật Quân Chủ hỏi thăm.

- Không tốt, hắn vậy mà xuyên qua bổn quân chủ Lôi Đình kết giới, đuổi. . .

Lôi Đình Quân Chủ kinh hãi, cái này sao có thể, đây chính là Bán Thần lĩnh vực, càng là hắn Lôi Đình kết giới, chỉ cần xâm nhập đi vào, liền sẽ lâm vào chân chính Lôi Đình thế giới bên trong.

Thế nhưng là tại trong cảm ứng của hắn, gia hỏa này vậy mà trực tiếp xuyên qua.

- Thứ đồ gì?

Lâm Phàm trốn vào hư không, nhìn một cái cái này lôi đình dày đặc đồ vật, sau khi đi vào, tuy có lôi đình oanh kích thân thể, nhưng không có bất kỳ chỗ dùng nào.

Bất quá đối phương lại muốn gọi người, vậy hiển nhiên đợi lát

nữa lại phải có Bán Thần tới, nếu như Bán Thần quá nhiều, đến không phải quá tốt hành sự.

Hơi nhấc ngón tay, một giọt máu tươi hiển hiện, sau đó trực tiếp đạn hướng phương xa.

Lần này tới, không phải đến cùng Bán Thần so tài, mà là có rộng lớn lý tưởng cùng mục tiêu.

Máu tươi ở trong hư không nở rộ ánh sáng nhạt, trong nháy mắt, biến mất không thấy gì nữa.

Sau đó hướng thẳng đến phương xa trốn vào mà đi.

Một tia chớp nổ vang hư không, trong chớp mắt, chính là xa xôi đến cực điểm.

- Dừng lại, tốc độ của ngươi lại nhanh, hẳn là còn có thể có lôi đình nhanh sao?

Lôi Đình Quân Chủ đã đi theo bên trên.

Thần Trật Quân Chủ ngược lại là kém hơn một chút, tạm thời không cùng bên trên.

- Hoàn toàn chính xác không có lôi đình nhanh, cái này khiến ta tạm thời bất đắc dĩ.

Lâm Phàm tán đồng, đúng là như thế, pháp tắc ngàn vạn, mỗi người mỗi vẻ.

Lôi Đình Quân Chủ lĩnh ngộ Lôi Đình pháp tắc, đích thật là pháp tắc bên trong người nổi bật, lực phá hoại kinh người, tốc độ cũng rất nhanh.

Chỉ là, hắn cũng không hâm mộ, lực lượng mới là căn bản nhất.

Hoàng Đạo Kiếm Ý, âm vang mà ra.

Đem Thái Hoàng Kiếm nắm trong tay, nhắm ngay trái tim của mình, trực tiếp đâm xuyên, sau đó rút ra, tiếp tục hướng về phương xa bỏ chạy.

Thánh Đường tông, mấy đạo thân ảnh quét sạch thiên địa, hướng về phương xa bỏ chạy.

Có cường giả xâm lấn, bọn hắn đã nhận được Thần Trật Quân

Chủ tín hiệu.

Lúc này, tại một mảnh trên đất hoang, một bóng người đứng ở nơi đó, đồng thời đưa lưng về phía hai vị Bán Thần.

- Chờ một chút, người này có quái dị.

Thần Trật Quân Chủ ngăn lại xúc động Lôi Đình Quân Chủ, cảnh giác nhìn đối phương.

- Thế nào? Hắn là còn có thể có vấn đề gì hay sao?

Lôi Đình Quân Chủ dò hỏi.

Thần Trật Quân Chủ tự tin nói:

- Ngươi cho rằng có mặt người đối với hai vị Bán Thần truy tung, còn có thể như vậy lạnh nhạt dựa lưng vào chúng ta, từ nơi này đủ để chứng minh, hắn đang chờ chúng ta tiến vào cái bẫy, nếu như chúng ta tiến lên, chính là trúng kế.

- Có lý.

Lôi Đình Quân Chủ suy nghĩ một lát, hiểu rõ.

- Chờ tông môn mặt khác Bán Thần tới, đến lúc đó dù là hắn cái bẫy lại nhiều, cũng không có bất kỳ chỗ dùng nào.

Thần Trật Quân Chủ mở miệng nói, sau đó có mấy đầu trật tự dây xích từ trên thân phiêu đãng đi ra, không ngừng đan xen, hình thành lưới lớn, bao phủ tại thiên địa.

Đây là Thần Trật Đại Võng, có thể phong tỏa thiên địa, để bất luận kẻ nào, cũng không thể rời đi.

- Sư huynh đúng là cẩn thận.

Lôi Đình Quân Chủ gật đầu, công nhận sư huynh lời nói này.

Thần Trật Quân Chủ cười:

- Đây là tự nhiên, sư đệ, lực lượng của ngươi mặc dù so sư huynh mạnh, nhưng muốn nói đến đầu óc. . .

Lời còn chưa nói hết, để cho hai người kinh hãi một màn phát sinh.

Cái kia đứng ở nơi đó thân ảnh, dần dần hóa thành tro tàn phiêu tán ở trong thiên địa.

- Cái này. . .

Lôi Đình Quân Chủ lập tức tiến lên, bàn tay lớn vồ một cái, lại là bắt hụt, ngây người nhìn xem bốn phía, cảm ứng đến hết thảy chung quanh, nhưng không có cảm nhận được có bất kỳ ba động phát sinh.

- Sư huynh, hắn biến mất không thấy, ta không cảm giác được bất cứ ba động gì, không phải bí pháp.

Hắn không thể tin được, thật tốt một người, vậy mà nói biến mất liền biến mất, cái này sao có thể.

- Không thể nào.

Thần Trật Quân Chủ kinh hãi, làm sao lại là như vậy, rõ ràng đang ở trước mắt, làm sao lại đột nhiên biến mất.

Nhất là bọn hắn hay là Bán Thần cảnh cường giả, đối với hư không cảm giác, càng là đạt đến nhất định tình trạng, làm sao lại có người, thần không biết quỷ không hay liền từ trước mắt bọn hắn biến mất.

- Lôi Đình, Thần Trật, rốt cục đã xảy ra chuyện gì vậy?

Lúc này, mấy bóng người đánh tới.

Thần Trật Quân Chủ sắc mặt âm trầm:

- Vừa mới chúng ta đã gặp xâm lấn Thánh Đường tông gia hỏa, nhưng là không nghĩ tới lại làm cho hắn trốn thoát, bây giờ liền ngay cả Thiên Không Thành, đều bị đối phương cho cướp đoạt.

- Cái gì? Thiên Không Thành bị cướp rồi?

Tới mấy vị Bán Thần sắc mặt đại biến.

- Ta luôn cảm giác ở nơi nào nghe qua người này, nhưng nhất thời nhớ không ra thì sao, Thiên Cương cảnh tầng tám tu vi, lại có lực lượng của Bán Thần, thế gian này tông môn đến cùng là. . .

- Viêm Hoa tông Vô Địch phong Phong chủ Lâm Phàm.

Hỗn Loạn Quân Chủ lập tức mở miệng nói.

- Đúng, chính là hắn.

Chế Tài Quân Chủ đáp:

- Có thể có sức chiến đấu cỡ này, cũng chỉ có hắn.

Chích Diệu Quân Chủ nghe nói lời nói này, đến không nghĩ tới lúc ấy nhìn thấy tiểu tử, lại có năng lực bực này.

Bây giờ, Thánh Đường tông năm vị Bán Thần xuất hiện, đã có thể nói là lực lượng kinh khủng.

Nhưng Thánh Đường tông không hề chỉ chỉ có năm vị Bán Thần.

- Việc này lại là hắn cách làm, hủy tông ta Tử Vong Thâm Đàm, Cấm Kỵ Sâm Hải, bây giờ càng là Thiên Không Thành, không được, phải đi Viêm Hoa tông để bọn hắn đem người này giao ra.

Lôi Đình Quân Chủ tức giận nói, quá mức phẫn nộ, trong ngón tay đều có lôi đình tại du tẩu.

- Không được.

Thần Trật Quân Chủ ngăn cản nói.

- Nếu như đi Viêm Hoa tông, để thế gian tông môn biết được, tông ta lại bị như vậy nhược tông một tên đệ tử, làm gà bay chó chạy, hai vị Bán Thần ra mặt, đều không thể có thể bắt được, bực này mặt mũi tông ta gánh không nổi, càng không thể để Viêm Hoa tông địa vị tăng lên.

- Ừm, có lý, bây giờ chỉ có truy tìm đối phương hạ lạc, tự tay có thể bắt được.

- Thật sự là thứ như súc sinh, vậy mà cả gan làm loạn đến tông ta nháo sự, thật sự là không biết sống chết, năm đó tám tông xâm lấn Viêm Hoa tông tiền nhiệm thống trị thời điểm, nên đem bọn gia hỏa này, toàn bộ giết, không lưu hậu hoạn.

Lôi Đình Quân Chủ phẫn nộ nói.

- Đi, chia ra tìm kiếm, chỉ cần phát hiện tung tích lập tức liên hệ, ta cùng Hỗn Loạn sư đệ từng theo hắn giao thủ qua, hắn có khôi lỗi thế thân tồn tại, có thể không chết, không thể khinh thường.

Chế Tài Quân Chủ nói ra.

Nào đó một nơi.

Một bóng người đứng ở nơi đó, mặc áo trắng, mũi ngọc tinh xảo, mắt phượng, môi hồng răng trắng, một đôi mắt đẹp nhìn xem trên quần áo một giọt máu đỏ tươi, lâm vào trầm tư.

Đây là cái gì?

Chương 385: Đây mới là bộ ngực của đàn ông nè

Nhóm dịch: TTTV

Dịch giả: Vũ Huy Quang

Nguồn: TruyenYY

Đã đủ mười giây.

Ầm!

Nặng nề đè xuống.

- Tình hình sao thế này, hình như đang nằm trên cái gì ấy nhỉ.

Hắn sống lại nhờ vào một giọt máu, cơ thể cũng được khôi phục về lúc ban đầu, thiếu sót duy nhất là trên người không có quần áo.

Hình như tay hắn đang nắm lấy một thứ gì đó mềm mềm, nhỏ nhỏ thì phải.

Không lẽ giọt máu này rơi xuống trên người yêu thú à?

Lúc hắn quay đầu lại nhìn, thì mới phát hiện ra mình đang nằm đè lên một người khác. Người này có làn da trắng nõn, cùng với một đôi mắt rất đẹp.

Nhưng ánh mắt của người này có hơi lạ, dường như chuyện mình bất ngờ xuất hiện không hề làm cho đối phương ngạc nhiên chút nào.

Hắn lại nhìn xuống bàn tay của mình, thì thấy mình đang để trên ngực người ta.

- Này anh bạn, bộ ngực của cậu hình như lớn hơn đàn ông bình thường một chút á, nhưng lại chẳng rắn chắc chút nào, hơi mềm mềm, cố gắng tập luyện nhiều hơn nhé.

Lâm Phàm cười, hơi bóp một cái, thì cảm thấy đúng là mềm mềm thật.

Sau đó hắn cầm lấy tay của người này rồi đặt lên ngực của hắn.

- Thấy chưa, đây là bộ ngực của đàn ông đích thực đấy, không chỉ rắn chắc, mà còn phải cứng nữa, cậu còn phải học tập tôi nhiều.

Lâm Phàm không để ý cơ thể trần truồng mà cứ thế đứng lên luôn. Thật ra lúc này hắn đã hơi hiểu được, nên cũng không quá để tâm tới chuyện mình có mặc quần áo hay không.

Bởi lẽ đây cũng chỉ là một bộ thân xác mà thôi, không cần quá để ý làm gì.

- Tóc đen, vậy thì chắc không phải là người của Thánh Đường tông rồi, gương mặt không bị thay đổi, vậy hắn cũng không phải là người của Âm Dương tông. Chân cũng không ngắn, vậy chắc cũng không phải là người của Nhật Chiếu tông nốt, ha ha, lần này cũng không tệ nha.

Hắn quan sát cẩn thận, sau đó lấy một bộ quần áo ra từ trong nhẫn trữ vật rồi mặc vào.

Thu hoạch lần này đúng là không tệ chút nào, nhưng hắn vẫn chưa lấy đủ, chờ sau khi trở lại tông môn, nhất định phải rủ sư phụ vào thám hiểm bên trong mấy cái hiểm địa này mới được, để xem trong này có gì thú vị không.

Đương nhiên, đồ vật bên trong Thiên Không Thành nhất định là cực tốt rồi, dù sao thì chỗ này cũng được đồn đại từng là nơi ở của Thần. Nếu như không có chút bảo bối gì, thì Thần có khác gì phế vật đâu cơ chứ.

Bất thình lình!

Ngay lúc Lâm Phàm đang mặc quần áo, người áo trắng kia bất ngờ tấn công, ngón tay đẹp đẽ trắng nõn tựa như bàn tay của trời đất, đánh thẳng về phía Lâm Phàm.

Từ nơi sâu xa, dường như có một luồng sức mạnh huyền diệu ngưng tụ ở trong lòng bàn tay của y.

- Này, sao tự dưng lại đánh lén vậy.

Lâm Phàm ngẩn người, nắm tay lại thành quyền, đấm một phát thật mạnh về phía người mặc áo trắng. Hư không tan nát và khi nắm đấm của hắn đụng vào ngón tay của đối phương, ánh sáng chói mắt xuất hiện, sóng chấn động dữ dội tản ra xung quanh.

Nhưng đúng vào lúc này, nét mặt Lâm Phàm hơi thay đổi vì trên ngón tay của người mặc áo trắng tỏa ra một lực hút. Nó hấp thu hết tất cả sóng chấn động vừa tản ra, không hề để lại một chút nào.

- Này này, rút cục chuyện này là thế nào, sao tự dưng ngươi lại đánh ta vậy. Tuy Lâm Phàm ta không phải là người xấu, nhưng không phải là người hiền lành tới mức ai cũng có thể hiếp đáp đâu nhá. Ta chỉ nói bộ ngực của ngươi không đủ rắn chắc và nam tính thôi mà, có gì đâu mà ngươi phải nổi điên lên thế?

- Một trong những nỗi bi ai của người tu hành chính là không thể đối mặt với nhược điểm của bản thân. Nếu quả thật như thế, vậy thì ta cũng chỉ còn cách giúp ngươi tự mình nhận ra chỗ thiếu sót của bản thân ngươi mà thôi

Vừa dứt lời.

Lâm Phàm tiếp tục bùng nổ lực lượng, một luồng sức mạnh cuồng bạo quét ngang thiên địa xuất hiện.

Nét mặt của người áo trắng vẫn thản nhiên như thường, sâu trong ánh mắt của y lóe lên một tia sáng. Tay y tạo thành một loại ấn pháp, sau đó một đạo thần văn huyền diệu xuất hiện ở sau lưng y.

- Chết thật, đường đường một người đàn ông mà lại đi sử dụng Niêm Hoa Chỉ, ngươi đúng là đồ biến thái mà.

Hắn không thể nào chịu nổi, mặc dù thực lực của đối phương rất mạnh, nhưng hắn không hề sợ hãi chút nào, bóng quyền không thể nào nắm bắt được, lại tụ hội đan vào nhau, tạo thành vô số ảo ảnh khó lường.

- Tên này đúng là kỳ lạ, rõ ràng hắn cũng trẻ như mình, nhưng sao tu vi lại mạnh đến như vậy nhỉ. Chuyện này đúng là bất thường mà, trên đời này có một tuyệt thế thiên tài là mình cũng đã là cực hạn rồi, làm sao lại có thể xuất hiện người thứ hai được chứ.

Ầm!

Từng luồng chấn động dữ dội bùng nổ, tạo thành một mảnh thủy triều lan tỏa quét khắp bốn phương tám hướng.

Người mặc áo trắng hơi nhấc ngón tay, một luồng sức mạnh huyền diệu truyền tới tạo thành một màn ánh sáng. Tấm màn ánh sáng này bao phủ xung quanh lại, rồi khi những luồng sóng chấn động kia chạm vào màn sáng thì tự động biến mất sạch, không thể

tiếp tục lan ra bên ngoài nữa.

- Lợi hại, không ngờ trình độ trận pháp của người này lại cao đến thế. Loại thủ đoạn phi phàm như dùng thiên địa làm gốc để tạo ra màn sáng tuyệt đối không phải là chiêu thức mà một người tầm thường có thể sử dụng được.

- E rằng ngay cả sư phụ cũng không thể nào làm được.

Mặc dù lực lượng của mình có thể nghiền ép được đối phương, nhưng thủ đoạn của đối phương quá nhiều, chỉ kết ấn vài cái thôi cũng có thể tạo thành trận pháp, hơn nữa lại còn dùng sức mạnh của thiên địa chứ không phải là sức mạnh của bản thân y nữa.

- Ngươi quá đáng rồi đấy.

Đúng lúc này, một màn ánh sáng xuất hiện, làm cho Lâm Phàm cảm thấy cực kỳ khó chịu, nên hắn lập tức sử dụng Ngũ Hành Nghịch Thần. Nhờ vậy, chỉ trong nháy mắt, hắn đã bùng nổ ra thực lực mạnh gấp mấy lần lúc trước.

Một đấm được bao bọc bởi ánh sáng rực rỡ, trực tiếp giáng thẳng vào tấm màn ánh sáng!

- Đây mới là thực lực thật sự của ta, ngươi đừng có làm càn nữa, chỉ khi nào dám nhìn thẳng vào khuyết điểm của bản thân, thì việc tu hành mới có ý nghĩa.

Lâm Phàm nhào tới. Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của người mặc áo trắng, hắn trực tiếp đè người mặc áo trắng xuống đất, tiếp theo túm lấy áo của người nọ rồi lột ra.

- Ngươi xem đi, ta đã nói bộ ngực của ngươi chẳng nam tính chút nào, sao ngươi chẳng chịu…tin.

Nói xong chữ cuối cùng, giọng nói của hắn càng lúc càng nhỏ, mà thứ đập thẳng vào mắt hắn là hai điểm nhỏ màu hồng.

Ngay lập tức, lông tơ khắp người hắn dựng đứng hết cả lên, mà bản thân hắn cũng nhanh chóng lùi lại.

- Anh bạn, sao ngươi không nói sớm, chuyện này chỉ là hiểu làm mà thôi? À, mà ngươi cũng đừng để ý nha. Thật ra, nhìn từ bề ngoài, người đi ra ngoài lang bạt du lịch như chúng ta trông cũng giống nhau lắm. Ừm, ngươi cứ coi như ta là người mù là được, ta không phản đối đâu. Còn mấy chuyện như lấy thân báo đáp thì không cần

đâu. Ta là kẻ thích bắn pháo hoa, ta sợ nhịn không được, tưởng người bên cạnh là pháo hoa rồi thả thì chết.

- Đừng có nhìn ta bằng ánh mắt đó, ta không thích bị nhìn như vậy đâu. Còn nếu như ngươi cảm thấy mình bị thiệt thòi, thì ta cũng đành chịu, ừm, không thì ta cho ngươi sờ lại đó, cho ngươi cảm nhận bộ ngực của một người đàn ông đích thực là như thế nào.

Sao mà hắn có thể nghĩ tới chuyện cái tên mặc đồ trắng này là con gái cơ chứ, chuyện này sao trách được hắn đây. Ngực vừa nhỏ vừa mềm như vậy thì làm sao mà nhận ra được.

Cứ nghĩ thử mà xem, con gái bây giờ có ai mà không cực kỳ quyến rũ cơ chứ, lúc nào cũng phô vòng eo ra, hệt như sợ người ta không biết mình là con gái vậy.

Lúc này, cô gái áo trắng tháo buộc tóc trên đầu xuống, một mái tóc đen dài như thác đổ hiện ra.

Rồi kéo nửa áo lên.

Nhưng dường như, trên gương mặt của cô gái này lộ ra vẻ cực kỳ đau đớn, trong đầu liên tục xuất hiện vô số hình ảnh.

- Này, ngươi làm sao vậy? Đau đầu à, hay là cảm thấy không thể nào chấp nhận?

Lâm Phàm cảm thấy hình như tình trạng của đối phương có chút khác thường.

Vừa nãy hắn còn thấy gương mặt của cô gái này hơi ửng đỏ, nhưng sau đó lại bất ngờ biến mất, tiếp theo, cô gái này lại giơ tay lên, vẽ lên không trung một loại thần văn kỳ lạ.

Ngón tay của cô nàng càng lúc càng nhanh, trận văn trước mặt cô cũng càng lúc càng trở nên phức tạp. một tia sáng cùng với một luồng sức mạnh cực kỳ khủng bố bắn ra từ trung tâm của trận văn phức tạp này.

Thậm chí còn có sức mạnh của thiên địa đi xuyên qua cái trận văn này.

- Phong ấn!

Khi những ngón tay mảnh khảnh kia dừng lại, cũng là lúc trận văn hoàn thành, vô số luồng hào quang sáng rực chiếu rọi, tạo thành

một tấm màn ánh sáng khổng lồ.

Tuy đòn tấn công này trông có vẻ rất kinh người, nhưng Lâm Phàm cũng không thèm né tránh, dù sao thì hắn cũng chẳng sợ thuật phong ấn, nên hắn cũng khá tò mò muốn xem xem rốt cục thì đối phương muốn làm cái gì.

Rất nhanh, một cái lồng giam xuất hiện, nhốt Lâm Phàm vào bên trong.

Cố gái nhìn Lâm Phàm một lát, sau đó quay lưng bỏ đi.

Lâm Phàm thò đầu ra ngoài phong ấn rồi la lên:

- Này, ngươi đi đâu vậy, rốt cục thì ngươi là người của tông môn nào thế?

Bây giờ hắn chỉ muốn biết cô nàng này là người của tông môn nào thôi. Nếu như không phải hắn nghi ngờ cô nàng này là người của Viêm Hoa tông thì hắn đã đấm cho một phát chết luôn rồi , chứ ai mà rảnh chơi đùa như nãy giờ.

Khi giọng hắn vừa vang lên, cô nàng mặc áo trắng lập tức dừng lại, rồi quay đầu nhìn Lâm Phàm bằng ánh mắt lộ rõ vẻ khiếp sợ.

- Phong ấn này chả ra làm sao cả, ngươi xem đi.

Lâm Phàm đi ra khỏi phong ấn, sau đó lại đi vào bên trong, ra ra vào vào, hệt như đang đùa giỡn vậy.

Phụt!

Lập tức, dưới ánh mắt khiếp sợ của Lâm Phàm, cô gái áo trắng phun ra một ngụm máu. Cô nàng hơi nhấc ngón tay, lại vẽ ra một loại trận văn nào đó, sau đó ánh sáng màu vàng lóe lên, dường như đang phá vỡ hư không, hoặc tựa như không gian thứ nguyên xuất hiện vậy. Sau đó cô nàng mặc áo trắng này hoàn toàn biến mất mà chẳng để lại chút dấu vết gì.

- Chuyện quái gì thế này.

Hắn không khỏi ngẩn người ra, vì chẳng hiểu đối phương đang muốn làm gì, đang yên đang lành tự dưng phun ngụm máu, rồi cố ý dùng máu vẽ trận văn, cuối cùng thì hoàn toàn biến mất. Hắn chẳng hiểu gì cả.

- Ta cũng đâu có đánh ngươi, ngươi chạy làm gì.

- Dừng lại!

Cuối cùng, hắn chỉ có thể la lên mấy câu thế này thôi, tuy nói khi rèn luyện ở bên ngoài phải cẩn thận lòng người hiểm ác, nhưng mình là người thân thiện lắm cơ mà, sao lại phải chạy nhỉ.

Chẳng qua, cô nàng mặc áo trắng này đúng là lợi hại, vậy mà lại có thể chống lại lực lượng sau khi mình biến thân, đúng là ghê gớm thật.

Mà trình độ trận pháp của đối phương lại mang tới cho hắn cảm giác sợ hãi, chỉ tùy tiện vung tay vài cái là có thể tạo ra một cái phong ấn, trông chả có chút khó khăn nào cả. Hơn nữa, cô ta còn có thể dẫn dắt sức mạnh của thiên địa để tạo thành phong ấn, tài nghệ cỡ này, tuyệt đối có thể đứng đầu ở trên đời rồi.

Chẳng qua bộ ngực có hơi nhỏ.

Quả nhiên, trừ mình ra, thiên địa rất công bằng, chẳng có ai là người hoàn mỹ cả.

- Bây giờ, cường giả Bán Thần của Thánh Đường tông hắn đã phát hiện ra mình, mà dựa vào trí tuệ của bọn hắn, chắc hắn cũng có thể đoán ra mình là ai. Đúng là tiếc thật, lúc ấy không nghĩ kỹ, cứ nghĩ rằng chỉ cần mình bị đánh cho sưng mặt thì bọn hắn sẽ không nhận ra mình, coi bộ mình nghĩ quá nhiều rồi.

- Ai, dù sao bất kể ở chỗ nào, thì người đàn ông phong cách như mình cũng sẽ như đom đóm trong đêm đen, vô cùng tỏa sáng, xuất chúng như vậy, sao có thể che giấu được chứ.

Sau đó hắn trốn vào hư không, trực tiếp rời khỏi nơi này.

Nghiệp lớn kiếm điểm, giờ mới thật sự bắt đầu.

Suốt khoảng thời gian này, Thánh Đường tông cực kỳ náo động, rất nhiều hiểm địa bị phá hoại. Ở bên trong một số khu rừng rậm rạp, thì lại càng xuất hiện vô số vết máu, rồi còn có thi thể của vô số yêu thú chất chồng lên nhau tựa như một ngọn núi vậy, trông chả khác nào địa ngục tại nhân gian cả.

Mà khi một số đệ tử của Thánh Đường tông tiến vào rèn luyện, thì đều trợn tròn mắt hết cả lên.

Nhưng hiểm địa hoặc rừng rậm từng cực kỳ phồn vinh, giờ lại biến thành thế này.

Có nơi thì hoàn toàn bị người ta đào tận gốc, có nơi thì bị cày nát, thành nguyên một khu vực hoang vắng.

Cao tầng của Thánh Đường tông rất tức giận, năm vị cường giả Bán Thần cảnh liên tục truy lùng bắt bớ khắp nơi, nhưng điều khiến cho mấy vị Quân Chủ Bán Thần này tức tới điên cả lên là, mỗi một lần đụng phải đối phương, thì hắn đều sẽ đột ngột biến mất.

Bên trên một mảnh đất hoang vu, Lâm Phàm nhìn nhẫn trữ vật, lại nhìn xem điểm tích lũy của mình

Điểm tích lũy: 3.010.300.

- Hình như mình chơi hơi lớn rồi a, nhng mà cũng đủ rồi, hay là trở lại tông môn thôi, mấy kẻ bên ngoài này đúng là thích bắt nạt người khác mà.

Trong khoảng thời gian ở Thánh Đường tông này, hắn đã đi qua mấy cái hiểm địa, nhưng có vài hiểm địa, cũng không thể nào nhổ tận gốc để mang đi được, chủ yếu là ngay khi hắn sắp ra tay, thì bị cường giả Bán Thần của Thánh Đường tông bắt gặp.

Lúc đó chỉ có một vị Bán Thần, nhưng chỉ trong nháy mắt, bốn vị Bán Thần còn lại sẽ giáng lâm, hắn không thể nào chống lại được, nên chỉ còn cách bỏ chạy thôi.

Chiến đấu với Bán Thần quá lãng phí thời gian, hiện nay tu vi của hắn còn chưa thể hoàn toàn trấn áp Bán Thần, nên không cần thiết phải câu kéo với đối phương làm gì.

Lúc mà thực lực của hắn tăng lên, cũng là lúc sẽ bùng nổ một trận chiến.

Chương 386: Đây không phải lịch luyện, đây là chuyển về

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Thánh Đường tông, ở một chỗ cổ địa hoang phế nào đó.

Nơi này mênh mông không có vật gì, có chỉ là từng bộ xương màu trắng của yêu thú nửa chìm nửa nổi ở trong bùn đất.

Một bóng dáng màu trắng đang di chuyển ở trong này, sắc mặt thoáng có chút tái nhợt nhưng cũng không có vẻ gì là quá nghiêm trọng.

- Đã lâu rồi ta không có tới nơi này. Thứ trọng yếu trong trí nhớ của ta chính là ở chỗ này hay sao?

- Chỉ là tên kia thật đáng sợ, không ngờ trên đời lại có người cường đại như thế. nếu như không thi triển bí pháp, chỉ sợ ta cũng khó mà đào thoát được.

Trên người của nàng không nhiễm bụi bặm, khi có tro bụi thổi đến thì đều bị một màn sáng bên ngoài cơ thể nàng ngăn cản.

- Thời gian của ta không còn nhiều lắm. Ông trời, hãy cho thêm một chút thời gian nữa thôi.

Một hang động xuất hiện ở phía trước, nữ tử nhanh chóng tiến vào trong. Trải qua vô số lần thăm dò, nơi này đã sớm bị đệ tử của Thánh Đường tông đào rỗng, thậm chí ngay cả sức mạnh căn bản nhất để duy trì hiểm địa đều bị cướp đoạt khiến cho nơi này triệt để trở thành một khu vực hoang phế, không có một tia sinh khí.

Nữ tử áo trắng nhìn quanh rồi lắc đầu và tự lẩm bẩm một mình.

- Đáng tiếc, bây giờ, nhân loại hoàn toàn không biết trân trọng, yêu quý với những thứ mà thiên địa ban cho. Hiểm địa có thể xuất

hiện là thượng thiên ban thưởng, có thể vĩnh viễn tồn tại, không ngừng dựng dục ra bảo vật. Nhưng không ngờ nhân loại lại tham lam đến trình độ này, ngay cả căn nguyên của hiểm địa cũng đều bị cướp đoạt đi khiến cho nó triệt để biến thành hoang phế.

Nhìn thấy mọi thứ chung quanh, nữ tử áo trắng thở dài, cảm thấy thật đáng tiếc.

Với người khác, nơi này là hiểm địa, nhưng dưới cái nhìn của nàng, nơi này chính là phúc địa. Chỉ đáng tiếc những người có thể minh bạch thật sự là quá ít.

Nàng không ngừng tiến lên. Mọi nơi ở bên trong hiểm địa này đều có vết tích của người bước qua, có các loại binh khí đứt gãy, còn có vô số thi cốt.

Hiển nhiên đây là thứ lưu lại khi những người kia tàn sát lẫn nhau.

Khi đi tới chỗ sâu nhất trong hiểm địa, nữ tử phát hiện nơi này đã sớm mất đi tất cả sự thần bí. Tất cả mọi thứ đều là cũ nát như vậy.

Nữ tử áo trắng đứng yên một lúc lâu rồi đột nhiên giang hai cánh tay, hét to:

- Ta đã trở về, mở ra đi.

Lập tức, từ trên người của nữ tử áo trắng, một khí tức huyền diệu bộc phát ra, . Thực vật nguyên bản bị che kín bởi tro bụi ở chung quanh giống như khôi phục sinh cơ, trở lại thời kỳ huy hoàng.

Cái giếng đã khô cạn ở trước mặt cũng phát sinh biến hóa, nguyên bản bên trong chất đầy bùn đất, nhưng giờ phút này, bùn đất tiêu tán, còn có chất lỏng màu trắng ùng ục ục dâng lên từ đáy giếng.

Quái thạch lởm chởm trên vách tường bốn phía, dần dần hiện ra hoa văn thần bí. Những hoa văn này tản ra quang mang nhàn nhạt, sau đó chúng phóng ra từng cột sáng thẳng vào miệng giếng.

Ào ào!

Nữ tử áo trắng cởi quần áo ra, cơ thể linh lung tinh tế hiện ra. Sau đó, nàng chậm rãi bước từng bước một đến chỗ miệng giếng.

Khi thân thể sắp chìm đến đáy giếng, nằng không khỏi nhìn

xuống ngực của mình một chút, lộ ra nụ cười tự tin.

- Ngực không phẳng thì dùng cái gì bình thiên hạ.

- Nông cạn!

Sơn môn của Viêm Hoa tông.

Lại có đệ tử mới đang bảo vệ sơn môn. Bọn hắn đứng thẳng sống lưng, ánh mắt kiên định nhìn về phía phương xa.

Trong lòng bọn họ thầm nhủ mình chính là hình ảnh đầu tiên đập vào mắt quan khách của tông môn, cũng là thủ hộ thần của tông môn. Đây chính là những lời mà Lâm sư huynh đã nói. Theo bọn hắn nghĩ, chuyện này hoàn toàn không có bất cứ vấn đề gì.

- Lâm sư huynh trở về.

Hai tên đệ tử nhìn thấy Lâm Phàm phi hành trên không trung, lập tức hưng phấn hét to.

Đây chính là thần tượng trong lòng bọn họ. Nếu ai dám nói xấu Lâm sư huynh một câu, bọn họ tuyệt đối sẽ đi lên đánh cho đối phương mặt mũi bầm dập.

Chuyện này cũng không phải là chưa từng xảy ra.

Trong tông môn có một ít tiểu gia hỏa tự nhận thiên phú tuyệt đỉnh, tu hành có tiến bộ liền buông lời cuồng ngôn rằng cuối cùng cũng có một ngày bọn họ sẽ vượt qua phong chủ của Vô Địch phong. Thậm chí có kẻ còn nói Lâm Phàm mạnh hơn chỉ là bởi vì sinh sớm hơn, tu luyện nhiều hơn vài năm mà thôi. Nếu bọn họ có thể tu luyện sớm hơn thì cũng sẽ có thực lực như vậy.

Đối với đám người kiêu ngạo này, bọn hắn không nói hai lời, xông lên đánh nhau mà thôi, nói chung là cũng có thắng có thua, cũng không làm mất mặt Lâm sư huynh.

Ngọn núi của Thiên Tu.

- Lão sư, lão sư mau ra đây, xảy ra chuyện lớn rồi.

Lâm Phàm không trở về Vô Địch phong mà đi thẳng tới chỗ lão sư. Vừa đến nơi, hắn liền bắt đầu hét lên.

- Đồ nhi bình tĩnh. Có chuyện gì mà ngươi hốt hoảng vậy?

Thiên Tu bình tĩnh, nói. Ông đã thầm quyết định là mình sẽ thản nhiên đối mặt với bất cứ chuyện gì mà đồ nhi nói tới. Bởi vì ông biết, nếu như cứ để tâm trạng của mình chập trùng theo tiểu tử này thì ông rất có thể sẽ chết sớm.

Lâm Phàm nhanh chóng đến bên người lão sư và ngồi xuống, sau đó bất đắc dĩ nói:

- Lão sư, ta vừa đi Thánh Đường tông.

- Cái gì?

Thiên Tu kinh hãi hô lên:

- Tiểu tử nhà ngươi không muốn sống nữa à? Trong lúc này mà ngươi cũng dám mò qua Thánh Đường tông. Nếu những lão bất tử Bán Thần kia ra tay với ngươi thì ngươi còn mạng trở lại hay sao?

- Lão sư, đừng kích động. Không phải là ta đã trở về an toàn hay sao? Huống hồ ta cũng không phải không có gặp được Bán Thần cảnh của Thánh Đường tông.

Lâm Phàm cầm bình nước trà ở bên cạnh lên, uống một hớp sau đó phun ra.

- Lão sư, cái này là loại trà gì vậy? Làm sao lại khó uống như vậy?.

- Ngươi gặp được người nào?

Thiên Tu không thèm để ý đến chuyện Lâm Phàm lãng phí trà ngon của mình. Đúng là ông của không ngờ đồ nhi bảo bối của mình lại dám đi Thánh Đường tông. Ông không phải đã nói là không thể đi hay sao? Vì cái gì mà đồ đệ lại còn đi? Nhưng trở về liền tốt, xem ra đồ đệ của mình cũng không có gặp được nguy hiểm.

- Lão sư, người chờ con tính cái đã.

Nghe thế, Thiên Tu ngây người, chuyện này mà còn phải tính hay sao?

- Được rồi! Lao sư, tổng cộng con gặp được năm lão bất tử, đó là Hỗn Loạn, Chế Tài, Lôi Đình, Thần Trật, Chích Diệu. Mấy lão bất tử này thật sự là khinh người quá đáng. Con bị bọn hắn quần ẩu. Nếu không phải là con lẩn nhanh, chỉ sợ là đã bị năm lão bất tử kia đánh chết rồi. Lão sư, người nói xem hiện tại những Bán Thần này sao có

thể không biết xấu hổ như vậy. Trước kia khi tu vi của ta còn chưa đạt tới cảnh giới này, ta còn tưởng rằng bọn hắn sẽ giống như lão sư vậy, bình tĩnh, nho nhã, sẽ không ra tay với tiểu bối.

- Thẳng đến khi gặp năm lão gia hỏa kia, ta mới hiểu được, thì ra là càng già càng không biết xấu hổ.

Nhìn xem đồ nhi đang nói chuyện thao thao bất tuyệt, trong lòng của Thiên Tu cũng rất khó chịu. Không ngờ lại là năm vị Bán Thần ra tay, vây công đồ nhi của mình. Nó có thể trốn về cũng đã là đại hạnh.

- Đồ nhi không nên tức giận. Trên đời này cũng không còn nhiều Bán Thần có được khí chất như vi sư đâu.

Thiên Tu vuốt râu nói.

- Không đúng. Cho dù là Thánh Đường tông phát hiện ra tung tích của ngươi thì cũng không nên là năm vị Bán Thần đồng thời ra tay mới đúng. Có phải ngươi đã làm gì hay không?

Thiên Tu nhìn đồ nhi của mình với ánh mắt quái dị. Ông tuyệt đối không tin tưởng đồ nhi này của mình không làm cái gì cả. Nếu không, trừ phi năm vị Bán Thần kia ăn no rảnh rỗi mới có thể có chuyện bọn họ đồng thời ra tay trấn áp đồ nhi này của mình.

Chỉ là từ chuyện này, ông cũng có thể nhìn ra thực lực của Lâm Phàm rất không tệ, bị năm vị Bán Thần vây công mà còn có thể chạy thoát.

- Lão sư, người nói con có thể làm gì cơ chứ? Conlà một người hữu hảo như thế cơ mà. con chỉ muốn nhân lúc còn trẻ, đi thăm quan các tông môn khác, lãnh hội một chút phong tình, chỉ để tăng trưởng kiến thức mà thôi...

Nói đến đây, Lâm Phàm phát hiện lão sư híp mắt giống như là muốn nói, biên đi, ngươi cứ tiếp tục biên đi.

- Được rồi, con sẽ nói thật, con chỉ cầm ít đồ mà thôi, hơn nữa còn là thuận tay cầm.

Lâm Phàm nói.

- Ồ. Đồ nhi, ngươi thuận tay cầm ít đồ mà khiến cho Thánh Đường tông phái tận năm vị Bán Thần tới trấn áp ngươi, xem ra những thứ này không đơn giản.

Thiên Tu nhìn Lâm Phàm, nhẹ nhàng nói:

- Đồ nhi, vi sư có phải là người thân nhất của ngươi hay không?

Lâm Phàm gật mạnh đầu.

- Vâng.

- Vậy thì tốt rồi. Ngươi hãy nói thật đi. Đến cùng là ngươi cầm cái gì vậy? Nếu như là đồ tốt, vi sư giúp ngươi giữ bí mật. Nếu không phải là đồ tốt thì hãy tùy tiện tìm một chỗ mà ném đi. Nào nói đi!

Thiên Tu hỏi.

Lâm Phàm trầm mặc một lát, cuối cùng thở dài một tiếng, nói:

- Lão sư, con cũng chỉ cầm Đầm Lầy Tử Vong, Cấm Kỵ Sâm Hải, Thiên Không Thành, Vị Ương Cự Tháp, Phong Bạo Địa Cung.

- Chỉ những thứ này thôi sao?

Thiên Tu kinh ngạc. Thế này là sao? Đồ nhi của mình đi hiểm địa của Thánh Đường tông lịch luyện liền bị truy sát thành dạng này. Ngươi của Thánh Đường tông cũng quá hẹp hòi rồi.

- Đúng vậy. Con chỉ cầm những thứ này mà thôi.

Lâm Phàm nói.

- Không có khả năng. Nếu ngươi chỉ đi mấy nơi này lịch luyện, coi như bên trong có bảo bối, bị ngươi cầm thì đó cũng là bằng bản sự. Năm lão bất tử kia tại sao lại vây công ngươi giống như bị kích thích vậy?

Thiên Tu nghi ngờ hỏi. Thánh Đường tông đường đường là một đại tông môn. Chẳng lẽ bọn họ còn hẹp hòi đến mức không cho phép một tên đệ tử của tông môn khác đến lịch luyện hay sao?

Cho dù là bị phát hiện thì cũng không cần thiết phải phái năm vị Bán Thần đồng thời ra tay.

Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng, hơi xấu hổ, nói:

- Lão sư, con không đến mấy chỗ đó để lịch luyện.

- Ngươi không phải đi lịch luyện thì đến mấy chỗ kia làm cái gì?

Thiên Tu kinh ngạc hỏi.

Lâm Phàm không nói thêm gì, nhanh chóng mở nhẫn trữ vật ra.

- Lão sư, chính ngươi nhìn xem.

Thiên Tu lắc đầu. Ông cũng không biết đồ nhi bảo bối này của mình đang nói cái gì. Chẳng qua là khi tùy ý nhìn vào trong, ông lại triệt để ngây ngẩn cả người.

Trên trán lại có một giọt mồ hôi chảy xuống.

- Đồ nhi, những thứ này là?

Thiên Tu không biết nên nói cái gì, cả người đều có chút choáng váng.

- Những thứ này chính là mấy hiểm địa kia. Con ngắm qua thấy phong cảnh không sai, lại không có người ngăn cản, liền chuyển cả về. Đồ nhi cũng biết, đây là tự nhiên hình thành, không phải của riêng bất kì ai, có thể dọn đi đó cũng là bản sự. Cho nên con liền thử một lần, ai có thể ngờ lập tức liền chuyển về tới rồi.

Lâm Phàm giải thích.

Đột nhiên!

Hắn phát hiện thân thể của lão sư hơi co quắp, giống như là chỉ cần không chú ý, đều có thể ngã xuống.

- Lão sư, người làm sao vậy? Bây giờ, ngài nói chúng ta nên làm thế nào bây giờ? Dù sao con cũng đã chuyển về tới đây cho nên khẳng định là không thể nào trả lại Thánh Đường tông được.

Nghe vậy, Thiên Tu lại càng thêm choáng váng.

- Đồ nhi, nhẫn trữ vật này của ngươi là ở đâu ra? Làm sao lại lớn như vậy? Rõ ràng ngươi đưa cho ngươi muốn ngươi có ý nghĩ xấu bực này.

- Lão sư, hiện tại đừng nói chuyện về nhẫn trữ vật nữa. Bây giờ, rốt cuộc, chúng ta nên làm cái gì? Ta có thể thề, không đúng, ta không có giết đệ tử của Thánh Đường tông, chỉ có khuân đồ mà thôi.

Vừa dứt lời.

Từng bộ thi thể trôi nổi bay ra từ trong nhẫn trữ vật.

Đây đều là đệ tử của Thánh Đường tông. Bọn họ đang lịch luyện trong hiểm địa nhưng cả hiểm địa đều bị Lâm Phàm thu vào trong nhẫn trữ vật khiến cho mấy người này nhanh chóng bị ngạt chết.

- Thi thể này ở đâu ra?

Nhìn thấy những thi thể này, Lâm Phàm lập tức kinh ngạc nói, đây không phải hố người sao.

- Hazz!

Thiên Tu thở dài, nói:

- Đồ nhi, lần này ngươi thực sự là chọc thủng trời rồi. Đối với bất kỳ tông môn nào thì những hiểm địa này đều rất trọng yếu. Nươi không chỉ có dọn sạch một cái mà la tới tận năm cái. Thánh Đường tông không tìm ngươi liều mạng mới là lạ.

- Bất quá may mắn, ngươi gặp phải là năm Bán Thần bình thường kia. Nếu như mấy vị Bán Thần đứng đầu kia ra tay thì ngươi chắc chắn sẽ bị lưu tại Thánh Đường tông.

Lâm Phàm tự nhiên biết, Bán Thần cũng chia cao thấp. Sư phụ của mình vậy khẳng định là một trong những tồn tại lợi hại nhất.

- Chờ một chút. Đồ nhi, ngươi vừa mới nói Thiên Không Thành đúng không?

Đột nhiên, giống như là nghĩ đến điều gì đó, Thiên Tu sửng sốt, đứng bật dậy.

Lâm Phàm gật mạnh đầu.

- Vâng, đúng là có cả Thiên Không Thành.

Thiên Tu có chút kích động, nói:

- Thiên Không Thành, trong truyền thuyết có nói hiểm địa này là chỗ ở của thần linh. Ta cũng không biết truyền thuyết này là thật hay giả nhưng những Bán Thần kia của Thánh Đường tông đã phong bế một khối khu vực cuối cùng của Thiên Không Thành, không cho ai vào, hiển nhiên trong đó có bí mật không muốn ai biết. Qua nhiều năm như vậy, Thánh Đường tông đều không có thần xuất hiện, hiển nhiên là còn không có người nào lĩnh ngộ được tinh túy ở trong đó.

Nhìn thần sắc mong đợi ở trên mặt lão sư, Lâm Phàm tự nhiên biết lão sư có ý gì.

- Lão sư, con làm thế này cũng là vì Viêm Hoa tông ta mà thoi. Người nhìn tông môn mà xem, chúng ta cũng không có mấy hiểm địa cả. Con chuyển những hiểm địa này về đến đây để đệ tử của tông môn lịch luyện. Chuyện này tốt bao nhiêu.

Thiên Tu do dự một chút, cuối cùng gật đầu, nói:

- Đồ nhi, việc này ngươi làm cũng làm rồi. Ngươi là đồ đệ của vi sư, vi sư cũng không thể ngồi nhìn mặc kệ. Mặc kệ là núi đao biển lửa, vi sư đều đi theo ngươi . Nhưng bọn hắn có nhận ra ngươi sao?

- Hẳn là bọn họ có nhận ra. Khi đuổi ta, bọn họ một mực hô to tên của ta, nói ta muốn chết, tội đáng chết vạn lần, nhưng ta không để ý tới bọn hắn.

Lâm Phàm nói.

- Vi sư đã minh bạch rồi. Ngươi về trước đi, vi sư nghĩ biện pháp giải quyết đã.

Thiên Tu lâm vào trầm tư. Việc này không đơn giản. Nếu như chỉ là một hai cái hiểm địa loại nhỏ, Thánh Đường tông sẽ không gióng trống khua chiêng đến nhưng bây giờ nhiều hiểm địa như vậy lại còn toàn là hiểm địa cấp cao, bọn họ khẳng định sẽ không từ bỏ.

Lâm Phàm cũng không có quấy rầy lão sư. Hắn nhanh chóng trở lại Vô Địch phong. Hiện tại, hắn cũng muốn đi bế quan, bởi vì điểm tích lũy đủ rồi, điểm khổ tu cũng đủ rồi.

Hắn muốn nhìn xem mình có thể đi đến mức nào.

Chương 387: Đây chính là con đường của ta

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nguồn: TruyenYY

Nhóm: TTTV

Vô Địch phong!

- Hazzz. Chuyện sau này thật sự là khiến cho người ta cảm thấy buồn rầu.

Trước khi đi vào mật thất, Lâm Phàm cũng nghĩ đến chuyện sau này. Thánh Đường tông chắc chắn sẽ không buông tha mình, đám người này nhất định sẽ đến tận đây gây phiền phức cho mình.

- Thật sự là một đám gia hỏa không hữu hảo.

Đẩy cửa mật thất ra, đi vào trong bóng tối, Lâm Phàm bắt đầu tiến hành bế quan.

Lúc này, trong đại điện của Thánh Đường tông, đông đảo Quân Chủ đang bàn bạc.

Mà ở bên ngoài cũng có không ít đệ tử oán giận. bọn họ đã biết chuyện hiểm địa của tông môn bị người cướp đoạt, ngay cả Thiên Không Thành đều bị đối phương cướp đi.

Đả kích bực này đối với bọn họ là vô cùng to lớn, bởi vì sau này bọn họ sẽ thiếu đi một chỗ để lịch luyện, để tìm kiếm cơ duyên.

Không chỉ Thiên Không Thành coi như xong, còn có không ít hiểm địa khác bị dời trống.

Năm vị Bán Thần cảnh của tông môn tiến đến đuổi bắt hung thủ mà không thành công. Chuyện này khiến cho bọn họ càng thêm oán giận, bởi vì thể diện đã mất hết.

- Chúng ta nhất định phải bắt phong chủ Vô Địch phong của

Viêm Hoa tông về đây quy án.

Lôi Đình Quân Chủ nghiêm nghị nói. Lúc này, lửa giận ở trong lòng hắn đang rất lớn. Bọn họ đuổi Lâm Phàm lâu như vậy, mấy lần sắp bắt được rồi nhưng cuối cùng vẫn bị đối phương đào thoát.

Năm vị Bán Thần ra tay mà vẫn để phong chủ của một cái tông môn yếu nhược đào thoát. Chuyện này đúng là chuyện cười lớn.

Chế Tài Quân Chủ trầm tư một lát rồi nói:

- Việc này không thể nhịn. Viêm Hoa tông đã có một Thiên Tu thì đã vô cùng khó chơi rồi. Nếu như lại có thêm một kẻ khác, Viêm Hoa tông tất nhiên sẽ không bị chúng ta khống chế nữa. Bây giờ, chúng ta nhất định phải áp chuyện này xuống. Đầu tiên, chúng ta cần cấm chỉ các tông cùng mậu dịch với Viêm Hoa tông. Không có cách nào triển khai mậu dịch, hàng hóa trong tông môn khó được lưu thông, qua một thời gian, trình độ của con dân Viêm Hoa tông sẽ hạ xuống thấp hơn các tông, rồi cuối cùng tông môn sẽ tự sụp đổ thôi. Nhưng nếu như Viêm Hoa tông xuất hiện hai vị Bán Thần, vậy thì tình huống sẽ không dễ khống chế.

- Ta đồng ý. Nếu như Lâm Phàm chỉ là Bán Thần bình thường thì không sao, nhưng nhìn tu vi hiện tại của người này xem, rõ ràng chỉ là Thiên Cương cảnh tầng tám nhưng lại có được chiến lực Bán Thần cảnh. Một khi đối phương đột phá đến Bán Thần cảnh thì ngoại trừ Thánh Chủ còn có mấy vị sư huynh là còn có thể chống lại, những người còn lại sợ là không có đủ năng lực.

Thần Trật Quân Chủ trầm giọng nói. Hắn thật đúng là chưa từng gặp qua đệ tử như vậy, tu vi chưa đến Bán Thần cảnh nhưng thực lực bạo phát ra lại không thể coi thường.

Đông đảo Quân Chủ thảo luận. Nếu như chỉ vẻn vẹn là một chỗ hiểm địa thì bọn họ cũng không định gióng trống khua chiêng. Nhưng bây giờ vài chỗ hiểm địa bị cướp đoạt, còn có không ít hiểm địa khác bị phá hoại nghiêm trọng. Đây chính là đang nháo sự tại tông môn của bọn họ, để thể diện của Thánh Đường tông hoàn toàn mất hết.

Đồng thời, bọn họ tuyệt đối không muốn thấy gia hỏa này trưởng thành tiếp. Bọn họ nhất định phải tiêu trừ toàn bộ nhân tố không ổn định. Chỉ có làm như vậy thì mới có thể khiến cho Thánh Đường tông một mực bảo trì địa vị bá chủ trên thế gian.

Nhưng đúng lúc này, một trưởng lão vội vã tiến đến.

- Thánh Chủ, các vị Quân Chủ, sứ giả của La Sát tông cầu kiến.

Đông đảo Quân Chủ nhíu mày bởi vì bọn họ không biết người của La Sát tông làm sao lại đến đây. Dù sao quan hệ của hai bên cũng không quá thân mật.

Thánh Chủ gật đầu, nói:

- Ngươi mời sứ giả vào đây.

Hỗn loạn Thánh Chủ nói:

- Ta nghe nói Thẩm Phán của La Sát tông tại Thiên Tông điện cũng là bị người này giết chết. Hiển nhiên là La Sát tông biết được chuyện vừa xảy ra ở chỗ Thánh Đường tông chúng ta cho nên mới tìm tới muốn hai bên hợp lực tạo áp lực lên Viêm Hoa tông.

Lúc này, ở trong một phủ đệ xa hoa, Liễu Nhược Trần đoan trang ngồi ở trên ghế đá, lông mày nhíu chặt.

Nàng đã nghe chuyện phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông Lâm Phàm, đến Thánh Đường tông nháo sự, lấy đi không ít hiểm địa. Đồng thời, nàng còn biết được tông môn từng phái năm vị Bán Thần đuổi bắt Lâm Phàm nhưng không thành công.

Những tin tức này khiến cho nàng chấn kinh.

- Kẻ đó thật đã mạnh như vậy hay sao?

Nàng vĩnh viễn nhớ kỹ câu nói lúc đó của đối phương.

- Mười năm quá lâu, ta chỉ tranh sớm chiều. Nửa năm sau, ta sẽ đi Thánh Đường tông. Ta sẽ giẫm ngươi ở trên vùng đất mỹ lệ mà ngươi hướng tới.

Câu nói này là một loại sỉ nhục đối với nàng.

Lúc đó, nàng có lòng tin tuyệt đối, chỉ cần đi vào Thánh Đường tông, tu vi nhất định sẽ tăng mạnh. Đến lúc đó, nàng sẽ về Viêm Hoa tông, trả toàn bộ nhục nhã mà nàng đã từng chịu về cho Lâm Phàm.

Nhưng bây giờ, Lâm Phàm đã có thể đào thoát từ trong tay năm vị Bán Thần. Thực lực thế này tuyệt đối không phải là thứ mà nàng có thể coi thường.

- Không có khả năng!

Lập tức, sắc mặt của Liễu Nhược Trần hơi tái. Nội tâm của nàng sợ hãi, sợ hãi ngày đó đến.

- Tuyệt đối không có khả năng, nơi này chính là Thánh Đường tông. Có Thánh Chủ, các vị Quân Chủ cùng vô số cường giả tồn tại, hắn làm sao dám ra tay với mình, ta không tin.

Chênh lệch thực lực giữa hai bên còn có tốc độ tiến bộ của Lâm Phàm đã để nàng cảm nhận được bất an.

Trong mật thất.

- Hiện tại điểm tích lũy đã đầy đủ nhiều hơn, có thể đề thăng hai môn công pháp, chính là Cổ Giới Kim Cương Pháp Thân, Hóa Thần Kiếm Trận.

Bây giờ, nội tình cần có thật sự là quá to lớn, nhìn qua thì hơn ba triệu điểm tích lũy giống như rất khổng lồ nhưng chân chính dùng, chỉ sợ cũng không đáng chú ý.

- Đề thăng!

Hắn thầm nói trong lòng.

- Tiêu hao 400,000 điểm tích lũy.

- Đề thăng!

...

- Tiêu hao 500,000 điểm tích lũy.

Sau khi liên tục đề thăng ba lần, Cổ Giới Kim Cương Pháp Thân đã đạt tới cảnh giới viên mãn.

- Cổ Giới Kim Cương Pháp Thân (cảnh giới viên mãn)

- Đặc tính: Cổ Thân, Phật Luân Phổ Độ, lập địa thành Phật, cảm ứng mặt đất, cảm ứng Cổ Giới.

Lập tức, Lâm Phàm chỉ cảm thấy trong cơ thể có sức mạnh mênh mông đang cuộn trào như là nước nóng đang sôi vậy. Ngoài ra, còn có một tôn phật đà nhỏ hiện lên ở trong cơ thể.

- Loại này đặc tính cũng không có tác dụng đối với ta, có lẽ cứ để nó hóa thành sức mạnh mới là lựa chọn tốt nhất.

Trong cơ thể, sức mạnh hình thành bàn tay lớn nhanh chóng bắt lấy tôn phật đà kia. Trong nháy mắt, phật đà kia đã bị bàn tay bóp nát và biến thành sức mạnh mênh mông cùng thuần túy nhất dung nhập vào trong cơ thể.

Tế bào không ngừng nuốt chửng nhưng mà Lâm Phàm nhanh chóng phát hiện ra dù đã đề thăng Cổ Giới Kim Cương Pháp Thân tới cảnh giới viên mãn thì cũng khó có thể thỏa mãn nhu cầu của bản thân.

- Quả nhiên, đến mức độ này, nội tình cần có thật sự là quá to lớn. Dù ta đã có thực lực có thể sáng ngang cùng Bán Thần.. Dù sao, nội tình cần tích lũy cũng không ít.

Vẻn vẹn đề thăng Cổ Giới Kim Cương Pháp Thân tới cảnh giới viên mãn, cũng đã tiêu hao 1,350,000 điểm tích lũy.

Nhưng mà thực lực đích thật là đã tăng cường, đây chính là hiệu quả khi đề thăng công pháp tới cảnh giới viên mãn.

- Năng lượng rất mạnh. Nếu là lúc trước, khi đề thăng Cổ Giới Kim Cương Pháp Thân tới cảnh giới viên mãn, tu vi đã sớm cần đột phá mới có thể chứa nạp năng lượng mênh mông bực này.

- Hóa Thần Kiếm Trận cũng là lựa chọn tốt. Mặc dù công pháp này thiên về Kiếm Đạo, nhưng nếu như được đề thăng tới cảnh giới viên mãn thì có lẽ sẽ có cảnh tượng khó tin phát sinh.

- Đề thăng!

Hắn thầm nói trong lòng.

- Tiêu hao 150,000 điểm tích lũy.

- Hóa Thần Kiếm Trận (tầng thứ tư)

Đề thăng...

Không ngừng đề thăng, bây giờ điểm tích lũy đã đầy đủ cho hắn tiêu hao.

Hóa Thần Kiếm Trận (tầng thứ năm)

Hóa Thần Kiếm Trận (tầng thứ sáu)

…

Hóa Thần Kiếm Trận (tầng thứ chín)

Cảnh giới viên mãn.

Cuối cùng lại là tiêu hao 1,350,000 điểm tích lũy.

- Hóa Thần Kiếm Trận (cảnh giới viên mãn)

- Đặc tính: Hóa Thần

Khi đề thăng Hóa Thần Kiếm Trận tới cảnh giới viên mãn, kiếm khí trong cơ thể ào ào chấn động giống như là sóng biển vậy.

- Loại kiếm ý này thật mạnh.

Trước kia, hắn cảm giác kiếm ý mạnh nhất hẳn là của Cung Bản Tàng, nhưng bây giờ xem ra, Cung Bản Tàng cũng chỉ như vậy mà thôi, hắn chỉ cần một kiếm là chém được.

Chỉ là, khi đề thăng môn công pháp này tới cảnh giới viên mãn, nội tình lại còn không có tích lũy đến đỉnh phong. Chuyện này khiến cho hắn cảm thấy có chút kinh hãi.

- ĐM. Bây giờ, dung lượng trong cơ thể ta đến cùng là lớn bao nhiêu, hai môn công pháp đề thăng tới trình độ này lại còn không cách nào tích lũy nội tình đến đỉnh phong. Chuyện này thật đúng là quá kinh khủng.

Hiện tại hắn cũng có chút choáng váng, từ Thiên Cương cảnh tầng tám đề thăng tới tầng chín lại cần nội tình mênh mông như vậy.

Chỉ là hắn có thể cảm nhận được rõ ràng sức mạnh trong cơ thể không ngừng bành trướng, đáng tiếc còn không có đạt tới điểm giới hạn.

Đã tiêu hao 2,7 triệu điểm tích lũy, bây giờ hắn còn có hơn ba trăm nghìn.

Nếu như đặt ở trước kia, số điểm tích lũy khẳng định rất là khổng lồ, nhưng mà hiện tại, số điểm này cũng đã không đáng chú ý.

- Hazz. Bây giờ ta lại nghèo rồi. Tốc độ tiêu xài điểm tích lũy này cũng quá nhanh rồi, nhanh đến mức làm cho không người nào có thể tiếp nhận.

- Tu luyện thật sự là một chuyện khiến người ta cảm thấy thống khổ mà bực bội.

Lâm Phàm lắc đầu, mỗi lần tiến vào mật thất tu luyện đều là một chuyện cực kỳ thống khổ, thật sự là quá buồn tẻ.

Mà bây giờ chuyệnlàm cho đầu hắn đau nhất chính là công pháp đều đã tu luyện đến cảnh giới viên mãn, giờ hắn phải tìm công pháp mới để tu luyện, tích lũy nội tình thôi.

Chỉ là trước đó, Lâm Phàm quyết định nên rút thưởng thử xem.

- Rút thưởng, 300 lần rút liên tiếp.

Mặc dù 300,000 điểm tích lũy nhìn thì rất nhiều nhưng với hắn bây giờ thì đã không phải là nhiều như vậy. Chí ít muốn kiếm lấy 300,000 điểm tích lũy vẫn là chuyện rất nhẹ nhàng, dễ dàng.

- Hệ thống rút thưởng cấp Hoàng Kim: Chúc bạn may mắn lần sau...

Rút trượt đã là chuyện trong dự liệu cho nên hắn cũng không vội.

- Chúc mừng túc chủ rút trúng: Sáng Tạo Chỉ Nam cho Thiên giai công pháp.

Không sai, vận khí xem như bùng nổ, vậy mà rút ra đến cái này, cũng là thứ mà bây giờ hắn đang thiếu hụt.

Sau đó, cũng không có rút được cái gì khác làm cho hắn ngạc nhiên, chỉ là đan dược không tệ. Đồng thời còn có một ít công pháp, đáng tiếc những công pháp này cũng không phù hợp với con đường mà hắn đã chọn.

Ngoài ra, hắn còn rút được một số binh khí, mặc dù chúng có phẩm giai không tồi, nhưng hắn đâu muốn cái binh khí gì, chỉ cần nắm đấm là đủ dùng rồi.

Huống hồ bản thân đã có cái chảo cùng Lang Nha bổng.

- Hệ thống rút thưởng cấp Hoàng Kim: Dục Huyết Chi Ma.

Lẳng lặng chờ đợi, hắn biết cơ hội rút được đồ tốt cũng không cao, nhưng mà sau mấy trăm lần rút liên tiếp, chẳng lẽ còn không có đồ tốt xuất hiện hay sao.

Khi một lần rút thưởng cuối cùng kết thúc, hắn bắt đầu thu xếp đồ đạc.

Sáng Tạo Chỉ Nam cho Thiên giai công pháp là đồ vật ắt không

thể thiếu, bây giờ có thể rút được cũng không tệ.

Dục Huyết Chi Ma: Vì máu mà chiến, hiệu quả tự cảm ngộ.

Thứ này cũng không phải là công pháp, cũng không phải BUFF mà là một loại trạng thái, cùng loại với trạng thái gia trì trong chiến đấu.

- Ha ha. Còn bắt ta tự lĩnh ngộ hiệu quả. Vô dụng thì cứ nói là vô dụng, còn trang cái gì.

Đối với loại giới thiệu này, hắn đều sẽ không thèm nhìn.

- Tự Sáng Tạo Ảo Cảnh Luân Hồi: đưa đối thủ vào một ảo cảnh do túc chủ sáng tạo. Hiện tại, danh sách Ảo Cảnh Luân Hồi đang trống không, cần túc chủ sáng tạo để bổ sung.

- Cái này!

Hắn không hiểu cái đồ chơi này là để làm gì, nhìn qua thì cảm giác có chút ghê gớm, nhưng mà trước mặc kệ, tiếp tục kiểm tra đã.

Trong một đống đan dược, hắn nhanh chóng chọn lựa ra những loại đan dược hữu dụng với mình rồi lập tức nuốt vào. Số còn lại hắn định để vào trong Đan đường của Vô Địch phong.

- Nội tình còn kém một chút mà thôi.

Hiện tại, hắn có chút đau đầu, cũng không biết nên nói cái gì, chỉ thiếu một chút như vậy mà thôi. Chẳng lẽ ông trời không muốn cho mình bước vào Thiên Cương cảnh tầng chín, hay là nói, sợ chính mình quá mức nghịch thiên.

- Trước tiên, ta cứ sáng tạo công pháp đã. Chỉ cần sáng tạo ra được thì nội tình tự nhiên cũng không còn là vấn đề.

Hắn nhanh chóng lấy sổ ghi chép nhỏ ra, đồng thời lại lấy Thái Hoàng Kiếm ra, đặt ở bên cạnh.

Sau đó, hắn bắt đầu tìm tòi, suy nghĩ. Tuy nói sáng tạo công pháp cần đại trí tuệ, nhưng hắn thấy, rõ ràng chính là một chuyện rất đơn giản mà thôi.

Dựa theo ghi chép trong quyển sổ nhỏ, hắn bắt đầu vận chuyển công pháp. Chỉ cần thân thể có chút khó chịu thì hắn sẽ lập tức tự sát.

Thao tác rất đơn giản, sau vô số lần thí nghiệm thì cuối cùng cũng có một lần thành công. Đây cũng là con đường của hắn.

Chương 388: Ta còn muốn thử cảm giác của kẻ yếu

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Chuyện ở Thánh Đường tông đã truyền ra, thậm chí đã truyền vào trong tai của vô số tông môn ở xa xôi.

Khi những tông môn kia biết được chuyện này, phản ứng đầu tiên của bọn họ chính là không tin chuyện này có khả năng xảy ra .

Bởi vì Thánh Đường tông là tông môn mạnh nhất ở trên thế gian, là tông môn có số lượng cường giả Bán Thần cảnh nhiều nhất, là tông môn có thực lực tổng hợp mạnh nhất. Còn Viêm Hoa tông thì chỉ là một tông môn yếu nhược. Làm sao lại có chuyện phong chủ của Viêm Hoa tông dám đi quậy phá trên lãnh địa của Thánh Đường tông được, nghe nói còn dời vài chỗ hiểm địa đi mất. Chuyện này vừa nghe qua đã biết là không có khả năng xảy ra rồi.

Nhưng theo tin tức không ngừng truyền về, những tông môn kia đều đã dần tin tưởng.

Một vài môn phái nhỏ bởi vì thực lực mà một mực bị Thánh Đường tông áp chế. Thậm chí dù người của Thánh Đường tông đến bắt nạt, bọn họ cũng phải liếm láp mặt, hoan nghênh.

Nhưng sau khi biết được chuyện này, để bọn họ phát hiện một việc lớn.

Viêm Hoa tông muốn quật khởi.

Đây là chuyện mà bọn họ phi thường nguyện ý nhìn thấy. Nếu như chỉ có Thánh Đường tông một nhà độc đại, những tông môn còn lại chỉ có thể sinh hoạt ở phía dưới uy nghiêm của Thánh Đường tông.

Nhưng nếu như Viêm Hoa tông cường thịnh lên thì bọn họ có thể

tìm kiếm trợ giúp.

Dù sao, bọn họ đã nghe nói Viêm Hoa tông vẫn luôn nguyện ý hợp tác cùng các tông môn khác, không chỉ tiến hành mậu dịch về đan dược, công pháp mà còn có các loại tài nguyên hiếm có chỉ có ở Viêm Hoa tông nữa.

Nhưng bởi vì Thánh Đường tông và một số tông môn khác quấy nhiễu, cho nên không có tông môn nào dám can đảm hợp tác cùng Viêm Hoa tông.

Lúc này, ở Viêm Hoa tông, các thành trì lớn đều phi thường náo nhiệt.

- Tốt. Tốt. Tốt. Lâm phong chủ thật sự là quá lợi hại. Lần này, ngài ấy đã giúp cho tông ta nở mày nở mặt rồi.

Một nam tử có bộ dáng thư sinh nói chuyện với sắc mặt đỏ bừng.

Đây là do hắn quá mức hưng phấn, kích động như muốn nhảy dựng lên.

- Ha ha. Lâm phong chủ một mình đi vào Thánh Đường tông, lúc trở về lại còn có thể cầm vài chỗ hiểm địa về. Ngay cả Năm vị Quân Chủ của Thánh Đường tông đồng thời ra tay cũng không thể lưu Lâm phong chủ lại. Tôi thấy Lâm phong chủ khẳng định đã là một vị cường giả Bán Thần cảnh cực kỳ cường đại. Các bác thấy tôi nói có đúng hay không?

- Bác nói sai rồi. Tôi nghe đồn rằng Lâm phong chủ còn không có đột phá Bán Thần cảnh mà vẫn chỉ là Thiên Cương cảnh tầng tám thôi. Nhưng bây giờ Lâm phong chủ đã có thể đối đầu Bán Thần rồi, chuyện này hoàn toàn xác thực. Tôi có một vị đường ca đã bái nhập vào Vô Địch phong, trở thành sư đệ của Lâm phong chủ. Những chuyện này đều là huynh ấy nói cho tôi biết.

Trong trà lâu, tiếng thảo luận kịch liệt liên tục vang lên.

Nhưng cũng có người lo lắng. Dù sao theo bọn họ nghĩ, Thánh Đường tông tuyệt đối sẽ không bỏ qua chuyện này, nói không chừng mấy vị Quân Chủ sẽ tự mình đến Viêm Hoa tông.

Mặc dù thời gian trôi qua đã lâu nhưng mà cừu hận cũng sẽ không biến mất.

Trước kia, khi xâm lấn Viêm Hoa tông, Thánh Đường tông cùng

các tông môn khác cũng đã sát hại không biết bao nhiêu đồng bào của bọn họ, thậm chí bọn họ còn không bỏ qua cho những người tay không tấc sắt. Chưa kể đến có kẻ còn lấy việc giết người làm niềm vui, căn bản không coi con dân của Viêm Hoa tông là người.

Trong lòng tất cả mọi người đều đang mong đợi một việc, đó chính là Viêm Hoa tông chân chính cường thịnh lên, để Thánh Đường tông đẹp mặt.

Mặc dù chuyện này có lẽ rất khó thực hiện nhưng bọn họ vẫn một mực chờ đợi.

- Mọi người nhìn kìa. Trên trời giống như là có thứ gì đó.

Lúc này, một nam tử hét to.

Nghe hắn nói thế, tất cả mọi người đều ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời. Bọn họ chỉ thấy trên bầu trời nguyên bản trong xanh, đột nhiên xuất hiện một vệt sáng rẽ, lao về phương xa với tốc độ rất nhanh.

- Đây là thiên biến, có chuyện lớn muốn phát sinh.

Viêm Hoa tông, bên trên Vô Địch phong.

Các đệ tử của Viêm Hoa tông ngẩng đầu nhìn lên trời. Bầu trời nguyên bản sáng sủa, không mây đột nhiên tối lại, mây trắng kéo đến dày dặc, che phủ cả một khu vực lớn. Dị tượng này khiến cho bọn họ kinh hãi, không biết xảy ra chuyện gì.

Sau đó, những đám mây trắng kia nhanh chóng xoay tròn, hình thành vòng xoáy.

Ở trong vòng xoáy bằng mây trắng kia, có dị tượng xuất hiện, có pháp tắc đang lưu chuyển, có thần âm vang vọng còn có ánh sáng năm màu chiếu rọi khắp Vô Địch phong.

- Thiên Địa Pháp Tắc ngưng tụ thành mây. Loại tình huống này chỉ xuất hiện khi có người đột phá đến Bán Thần cảnh. Rốt cuộc là ai đang đột phá Bán Thần cảnh ở đây.

Lão Hắc đang quấn quanh Vô Địch phong mở mắt ra, nhìn dị tượng kia với vẻ kinh hãi.

- Đây... Đây là.

Hắn đã sợ đến ngây người, thậm chí là không dám tin tưởng.

Bởi vì có kiến thức rộng rãi cho nên Lão Hắc rất nhanh liền nhìn ra, đây cũng không phải dị tượng do đột phá đến Bán Thần cảnh mà giữa hai bên vẫn có chút khác biệt.

- Là hắn.

Đôi mắt to như đèn lồng của Lão Hắc nhìn về phía mật thất của Vô Địch phong. Theo hắn, chỉ có người ở trong mật thất kia mới có năng lực tạo thành dị tượng bực này.

Ếch xanh đang dạy bảo các Luyện Đan đại sư của Viêm Hoa tông luyện đan cũng nhìn về phía dị tượng trên không trung vởi vẻ ngưng, trên khuôn mặt màu xanh có một giọt mồ hôi lăn xuống.

Nó cảm giác được sự khủng bố khiến cho nó cảm thấy kinh hãi.

- Ông trời ơi, dị tượng này tuyệt đối không nên là do kẻ liều mạng kia tạo thành, chí ít ông phải cho ếch xanh ta một tia hi vọng chứ.

Ếch xanh đau lòng, hai chân chắp vào và để trước ngực tựa như là đang cầu khẩn.

Đệ tử của Viêm Hoa tông cũng chỉ về phía dị tượng ở phía trên Vô Địch phong và hô lớn:

- Là Vô Địch phong. Dị tượng này xảy ra ở Vô Địch phong.

- Là Lâm sư huynh muốn đột phá hay sao?

Các đệ tử của Viêm Hoa tông chấn động. Bây giờ muốn nói trong cả Viêm Hoa tông, trừ Lâm sư huynh ra, còn có ai khác có thể làm cho người ta khiếp sợ như vậy.

Tốc độ tu hành thật sự là quá nhanh, đồng thời sáng tạo ra quá nhiều kỳ tích. Hơn nữa bọn họ còn nghe nói, Lâm sư huynh đi Thánh Đường tông và liên tục nhổ Thánh Đường tông vài chỗ hiểm địa, mang về Viêm Hoa tông. Mặc dù không có nhìn thấy hiểm địa, nhưng theo bọn họ, khả năng này rất lớn.

Chỗ sâu trong tông môn, mấy bóng người xuất hiện.

- Gặp quỷ, đồ nhi bảo bối này của ta cắn thuốc hay sao?

Khi cảm nhận được thiên địa dị biến, Thiên Tu lập tức xuất hiện và nhìn về phía Vô Địch phong. Theo ông, ở trong tông môn, người có thể tạo thành tình huống bực này cũng chỉ có đồ nhi bảo bối kia

của ông mà thôi.

đồ đệ này mới bế quan có mấy ngày vậy mà đã có thể có thu hoạch lớn như thế. Thiên phú tu luyện này còn vượt xa ông rồi, muốn theo cũng theo không kịp.

- Sư huynh, đồ nhi này của ngươi làm gì thế?

Hỏa Dung ngây người một lát rồi hỏi. Nội tâm bị đả kích khá lớn. Là một trong những trưởng lão đỉnh tiêm của tông môn, qua nhiều năm như vậy, ông cũng đã gặp qua không ít đệ tử có thiên phú kinh người, tỉ như Hàn Bích Không, đệ tử ký danh kia của sư huynh.

Năm đó, người này cũng là thiên túng kì tài nhưng cũng không có biến thái như Lâm Phàm.

- Sư huynh, chẳng lẽ Lâm Phàm đang đột phá Bán Thần cảnh hay sao?

Hỏa Dung hỏi.

Thiên Tu lắc đầu, nói;

- Không có khả năng, lấy nội tình hiện tại của Viêm Hoa tông thì không cách nào lại bồi dưỡng ra Bán Thần.

- Vậy tình huống này là như thế nào?

Nếu như không phải là đột phá Bán Thần thì còn chuyện nào có thể tạo thành dị tượng bực này.

Hắn nghĩ mãi mà không rõ, thậm chí rất muốn biết, ở trong đó rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

- Tình huống là như thế nào? Chuyện này còn cần lão phu phải nói sao? Tất nhiên là lần bế quan này giúp tu vi cẩu đồ đệ ta tiến nhanh. Sư đệ, dường như chênh lệch giữa các ngươi cùng đồ nhi của ta càng ngày càng lớn đó.

Thiên Tu cười nói.

Hỏa Dung đen mặt.

- Sư huynh, đừng như vậy! Nếu như huynh còn nhận ta là sư đệ này thì không cần nói.

Hắn biết sư huynh muốn nói gì cho nên lập tức ngăn cản, chớ có

bị thương người một nhà.

Chỉ là, mặc dù sắc mặt bên ngoài của Thiên Tu lạnh nhạt, nhưng nội tâm cũng vô cùng kinh hãi.

Bởi vì ông biết chỉ khi đột phá Bán Thần cảnh mới có thể tạo thành dị tượng bực này. Nhưng mà đồ nhi của mình vẻn vẹn chỉ có tu vi là Thiên Cương cảnh tầng tám, cho dù đột phá thì cũng chỉ là Thiên Cương cảnh tầng chín thôi chứ. Làm sao lại tạo thành dị tượng bực này?

Nhưng ngẫm lại, từ việc đồ nhi của ông có thể lấy tu vi là Thiên Cương cảnh tầng tám mà chiến đấu được với Bán Thần cảnh liền có thể nhìn ra, nội tình của hắn cực kỳ phi phàm, thậm chí có thể nói là từ trước đến nay không có một ai có thể so sánh.

Nếu như là đồ đệ của mình đột phá đến Thiên Cương cảnh tầng chín tạo thành dị tượng bực này thì cũng không quá lạ.

Các đệ tử bên trên Vô Địch phong nhìn chằm chằm vào cửa đá bên ngoài mật thất.

Lâm sư huynh đang tu luyện ở bên trong. Bây giờ xuất hiện dị tượng bực này, thật sự là kinh người.

Kẽo kẹt!

Đột nhiên, cửa đá mở ra, một bóng người bước từ trong cửa đá ra.

- Lâm sư huynh xuất quan.

Các đệ tử của Vô Địch phong hô lớn. Tiếng hô đồng thanh vang vọng khắp Vô Địch phong.

Lâm Phàm bước ra ngoài, ngẩng đầu nhìn về phía không trung, nhẹ nhàng nói:

- Tản đi! Không cần chào mừng long trọng như vậy đâu.

Vòng xoáy trong hư không tựa như là nghe hiểu Lâm Phàm nói gì, lập tức tan thành mây khói. Trong nháy mắt, dị tượng đã biến mất không còn tung tích.

- Đồ nhi, ngươi đột phá rồi sao?

Thiên Tu đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh Lâm Phàm, hỏi.

- Lão sư không có. Con không có đột phá.

Lâm Phàm nói.

- Làm sao lại thế? Nếu như không có đột phá, vậy dị tượng kia...

Thiên Tu chỉ lên trời. Nếu như Lâm Phàm không có đột phá thì dị tượng vừa nãy tại sao lại xuất hiện.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn lên trời.

- Lão sư, đây là chuyện rất bình thường. Kỳ thật đột phá hay không đột phá đã không trọng yếu, bởi vì đồ nhi tạm thời còn không muốn đột phá.

Nội tình đã tích lũy đầy đủ, lại sáng tạo ra công pháp Thiên giai, mặc dù chỉ là hạ phẩm nhưng đã đầy đủ cho hắn đột phá. Nhưng giờ hắn lại không muốn đột phá.

Thiên Tu ngạc nhiên nói:

- Tại sao ngươi không đột phá? Có thể đột phá, vì cái gì mà ngươi không đột phá?

- Hazz!

Lâm Phàm thở dài, đi đến bên cạnh Thiên Tu.

- Lão sư, đồ nhi còn muốn thử cảm giác của kẻ yếu thêm một thời gian. Nếu như hiện tại con đột phá, sau này muốn cảm thụ thì cũng không dễ dàng.

Nhìn biểu lộ trên mặt đồ nhi của mình, Thiên Tu cũng có xúc động đi lên đánh đối phương một trận tơi bời.

- Lão sư, người cùng con đi đến chỗ này.

Lâm Phàm cười nói. Hiện tại hắn hơi mê mang.

Nếu như hắn đột phá thì lại không thể cảm thụ sự vô lực của kẻ yếu. Hắn rất hoài niệm cảm giác đó. Cho nên cuối cùng hắn quyết định không muốn nhanh như vậy đã đột phá mà chờ thêm một chút đi, có thể tới lúc nào thì được lúc đó.

- Có phải ngươi muốn dẫn ta đi Thiên Không Thành hay không?

Thiên Tu có chút mong đợi. Ông rất muốn đi vào trong Thiên

Không Thành, nhìn xem khu thứ ba đến cùng ẩn giấu cái gì.

- Không phải, là một chuyện khác nhưng cũng rất trọng yếu, chúng ta đi tìm những Địa Linh kia.

Lâm Phàm đi về phía Luyện Khí đường. Nơi đó đã bị phân thành hai, một phần được Lâm Phàm tặng cho Địa Linh để chúng nghiên cứu, phát minh.

- Địch Địch...

Rất nhanh, một Địa Linh thấp bé, đỉnh đầu đội nón bảo hộ, bàn tay đeo bao tay trắng, cầm các loại công cụ từ dưới đất đi lên.

- Chủ nhân, Địch Địch có mặt.

Địch Địch giơ cánh tay nhỏ ngắn lên trên trán làm động tác chào và cao giọng nói. Khi tới đây, hắn phát hiện Viêm Hoa tông này rất an toàn. Bất kỳ cái gì mà bọn họ muốn thì đều sẽ được những nhân loại kia cung cấp. Nơi này còn an toàn hơn cả hang động mà bọn họ đã từng ở.

Ở chỗ này, bọn họ có thể thoải mái nghiên cứu, chế tạo các thứ vì hòa bình mà chiến.

Sau đó lại có càng nhiều Địa Linh xuất hiện. Bây giờ, bọn họ không còn cảm giác sợ hãi đối với nhân loại. Thậm chí bọn họ còn cảm thấy mình đã là một phần tử ở nơi này.

Chưa kể đến có Địa Linh lại còn thu nhận đồ đệ, chính là một ít đệ tử trong tông môn bởi vì cảm giác bản thân tiến triển quá chậm, từ đó đổi phương thức, đi theo Địa Linh học tập chế tạo các loại vật ly kỳ cổ quái.

- Đồ nhi, chúng ta tới nơi này làm gì?

Thiên Tu nghi ngờ hỏi.

Lâm Phàm nhẹ nhàng mỉm cười rồi nhanh chóng lấy Chiến Thuyền Huyễn Sí từ trong nhẫn trữ vật ra. Khi Chiến Thuyền xuất hiện, những Địa Linh kia đều mở to mắt, ánh mắt sáng như sao.

Bọn họ chưa bao giờ thấy qua vật như vậy.

- Đây là...

Khi nhìn thấy vật này, Thiên Tu cũng hơi sững sờ. Ông biết đây

là Chiến Thuyền, nhưng mà chỉ có những tông môn cường đại mới có thể có loại Chiến Thuyền tiên tiến bực này. Hơn nữa khí tức phát tán ra từ Chiến Thuyền rõ ràng chính là của Thánh Đường tông.

- Đây là thứ mà đồ nhi lấy được khi làm thịt Thánh Tử, Thánh Nữ của Thánh Đường tông. Trên phương diện chế tạo Chiến Thuyền, Viêm Hoa tông ta không có gì xuất sắc. Nếu để những Địa Linh này tháo Chiến Thuyền này ra rồi tìm hiểu kỹ thuật hạch tâm trong đó thì về sau không phải là chúng ta cũng có thể chế tạo những Chiến Thuyền như này sao?

Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

- Có lý, có lý.

Thiên Tu gật đầu tỏ ra mười phần đồng ý.

- Nhưng đồ nhi, ngươi phải nhớ đây là nhặt được.

Nhìn lão sư một lúc lâu, sau đó Lâm Phàm gật mạnh đầu.

- Đúng, thứ này là do con nhặt được, lão sư nói có lý.

Chương 389: Đừng ngậm máu phun người

- Địch Địch, ta muốn ngươi tập trung mọi người tháo dỡ cái Chiến Thuyền này ra, nghiên cứu kỹ thuật hạch tâm ở trong đó, cuối cùng chế tạo ra Chiến Thuyền của riêng mình, có khó khăn gì không?

Hắn vẫn rất tin tưởng những Địa Linh này.

Địch Địch đang đi tới đi lui ở trong Chiến Thuyền, nghe được Lâm Phàm hỏi thăm, lập tức nhảy lên boong thuyền.

- CHủ nhân, chuyện này không thành vấn đề, Địa Linh tộc chúng ta là thông minh nhất.

- Đồ nhi, Chiến Thuyền lớn như vậy, bị phát hiện thì cũng không tốt. Có lẽ chúng ta vẫn nên ẩn nấp một chút.

Thiên Tu đưa tay. Chiến Thuyền Huyễn Sí vậy mà từ từ nhỏ dần.

- Thủ đoạn này của lão sư thật là quá lợi hại.

Lâm Phàm sợ hãi than thở.

Thiên Tu cười, nói:

- Chờ đến sau khi ngươi đột phá Bán Thần cảnh, ngươi sẽ biết rất nhiều diệu dụng của Bán Thần cảnh. Loại thủ đoạn này nhìn thì lợi hại nhưng thực ra chỉ là cô đọng bản thể vật chất của Chiến Thuyền lại mà thôi, cũng sẽ không cải biến hạch tâm bên trong Chiến Thuyền.

- Thì ra là thế.

Lâm Phàm gật đầu. Hắn hiểu được, nguyên lý rất đơn giản.

Đúng lúc này, hai người đồng thời ngẩng đầu, nhìn về phía phương xa.

- Hazz. Phiền phức tới rồi.

Thiên Tu bình tĩnh cảm thán nói.

- Lão sư,người có nghĩ được biện pháp gì hay không?

Lâm Phàm hỏi. Hắn biết Thánh Đường tông khẳng định sẽ đến, nếu như không đến, vậy thì mới thật là chuyện lạ. Chỉ là khí tức từ phương xa truyền lại thì có chút lạ, giống như không chỉ có người của Thánh Đường tông.

- Đồ nhi, vi sư vẫn chưa nghĩ được biện pháp nhưng thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng. Ngươi không cần lo lắng, vi sư cũng muốn xem bọn họ định làm gì. Đến lúc đó, đang từ từ ứng phó.

Thiên Tu cười nói giống như là không có đặt chuyện này ở trong lòng.

- Đó chính là không có biện pháp sao? Được rồi, dù sao chúng ta cũng không làm. Nếu bọn họ dám vu oan hãm hại, chúng ta cũng tuyệt đối không thể bỏ qua.

- Dù sao, ta chính là người chính nghĩa nhất của Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm nghiêm túc nói. Hắn đã nghĩ kỹ, tuyệt đối không thể để người ta giội nước bẩn.

- Ừm. Việc này đúng là như thế. Đồ nhi đi thôi, theo vi sư đi chiếu cố bọn họ.

Thiên Tu cười nói. Đồ đệ này của ông thật đúng là biết gây chuyện, bình thường cũng đều không có việc nhỏ. Nhưng thực sư thì từ sau khi nhận đồ đệ này, ông cũng vui vẻ hơn nhiều.

Phương xa, uy áp ngập trời gần như đã ngưng tụ thành thực chất. Cường giả Bán Thần cảnh giáng lâm, hơn nữa còn không chỉ một vị, uy áp ngưng tụ thành có thể nói là kinh thiên động địa.

Cho dù là người đứng ở xa trăm dặm đều có thể cảm giác như là có ngọn núi lớn đè ở trong lòng.

Đệ tử Viêm Hoa tông ngẩng đầu nhìn phương xa, trong lòng trầm xuống. Uy thế từ phương xa truyền tới, trùng điệp ép ở trên người bọn họ.

Khi hai người Lâm Phàm cùng Thiên Tu bay lên trên không trung, một màn sáng vô hình, nhanh chóng bao phủ Viêm Hoa tông, ngăn cản uy thế kia.

- Tham kiến trưởng lão, Lâm sư huynh.

- Các vị sư đệ, các sư muội đứng xa một chút. Có mấy lão bất tử

Bán Thần cảnh tới đó.

Lâm Phàm bình tĩnh nói.

Khi nghe nói là có mấy vị cường giả Bán Thần cảnh đến đây, trong lòng đông đảo đệ tử run lên rồi lập tức hiểu ra. Đây là người của Thánh Đường tông đến, là đến tìm Lâm sư huynh hưng sư vấn tội.

Mặc dù bọn họ cực kỳ hưng phấn với hành động vĩ đại của Lâm sư huynh, nhưng nghĩ lại cũng phải lo lắng cho Lâm sư huynh.

Đối bọn họ , cường giả Bán Thần cảnh là một tồn tại kinh khủng, cao không thể chạm.

Một ánh mắt của Bán Thần cảnh có thể biến bọn họ thành mảnh vỡ.

- Mấy vị tới thì tới, cần gì phải làm ra trận thế bực này đâu.

Thiên Tu mở miệng. Tiếng nói hóa thành sóng âm, lan truyền về phương xa.

Tất cả trưởng lão trong tông môn xuất hiện, ngay cả tông chủ đã thật lâu chưa hề đi ra, cũng đi ra chỗ sâu trong tông môn, muốn đi tới.

- Các ngươi đừng tới đây. Nơi này giao cho lão phu cùng đồ nhi là được. Các ngươi tới cũng không có tác dụng gì.

Thiên Tu nói, ngăn đám người đang lao tới.

Có trưởng lão không nhịn được muốn thổ huyết, bước chân lùi về, lời này quá đả thương người, thật sự là làm cho người ta cảm thấy rất đau đớn.

Tới cũng không có tác dụng gì.

Tuy nói sự thực đúng là như thế nhưng Thiên Tu ngươi cũng không thể nói thẳng như vậy chứ.

Chúng ta còn biết xấu hổ mà ngươi biết hay không.

Lâm Phàm nói:

- Lão sư, người tới có khí thế hung hung, không đơn giản.

- Đồ nhi, ngươi hãy nói thật với vi sư, trong đám Bán Thần sắp tới thì ngươi có thể đánh mấy người?

Thiên Tu hỏi.

Lâm Phàm giơ bàn tay lên, không nói gì.

- Năm người hay sao?

Thiên Tu ngây người, cảm giác đồ nhi của mình có chút phách lối.

- Lão sư, ngài không nên xem thường đồ nhi. Ý của con là một bàn tay có thể toàn diệt đám người kia.

Lâm Phàm thản nhiên nói. Mặc dù hơi cường điệu quá nhưng ý tứ cũng kém không nhiều.

- Tốt. Vi sư minh bạch. Nghe ngươi nói thế, trong lòng vi sư cũng nắm chắc.

Thiên Tu cười, giống như sau khi nghe được lời này của Lâm Phàm giống như ăn một viên thuốc an thần vậy.

Người còn chưa tới, thanh âm cũng đã truyền lại.

- Thiên Tu, đồ nhi của ngươi cướp đoạt hiểm địa của Thánh Đường tông ta, thật sự là khinh người quá đáng. Hôm nay, nếu ngươi không cho chúng ta một lời giải thích hợp lý thì ngươi cũng đừng trách tông ta không nể mặt mũi.

Thanh âm cuốn tới từ phương xa tạo thành sóng âm cuồn cuộn. Nếu như không phải Viêm Hoa tông đã thiết hạ phòng ngự thì âm thanh này có thể khiến cho đệ tử bình thường thổ huyết mà phế bỏ.

- Thiên Tu, đồ nhi của ngươi diệt sát Thẩm Phán Sát Ma của tông ta. Hôm nay, ngươi nhất định phải cho chúng ta một lời giải thích thỏa đáng.

Đúng lúc này, thanh âm của vị cường giả Bán Thần cảnh của La Sát tông kia cũng truyền lại mà tới.

Thiên Tu thở dài. Đám người này đã nói rõ là đến tìm đồ nhi của mình để gây phiền phức, thân là lão sư, ông có thể ngồi yên hay sao?

Nhưng mà, tại sao Hải Thần tông, Nhật Chiếu tông, Âm Dương tông lại không có ai đến?

Ngẫm lại cũng hiểu ra, không có cường giả Bán Thần cảnh thì đến cái rắm, tới cũng là pháo hôi. Cử chỉ này đích thật là sáng suốt.

Lúc này, Lâm Phàm tiến lên một bước, hừ lạnh:

- Muốn gán tội cho người khác thì sợ gì không có lý do. Lâm Phàm ta ở chỗ này chờ các ngươi đến đây. Ta ngược lại muốn xem xem, các ngươi muốn hãm hại ta đến khi nào. Lâm Phàm ta là người đầu đội trời chân đạp đất, là người chính nghĩa, nếu như bị dăm ba câu vu hãm của các ngươi ép thành có tội danh, vậy thì thật là thiên địa khó chứa.

Vừa dứt lời, thiên địa vang lên một tiếng nổ lớn, sấm sét đùng đoàng.

Lâm Phàm liếc xéo thiên địa, ông trời lần này thật là không nể mặt mũi, ta cũng đâu có thề thốt gì.

- Hừ!

Đáp lại lời của Lâm Phàm chỉ có một tiếng hừ lạnh, hiển nhiên là biểu thị bất mãn đối với hắn.

Chỗ sâu trong tông môn.

Hỏa Dung gấp đến độ đi vòng quanh.

- Phải làm sao mới ổn đây? Thánh Đường tông, La Sát tông đều có Bán Thần đến đây, Viêm Hoa tông ta làm sao mới có thể ngăn cản.

Cát Luyện trưởng lão bất mãn nói:

- Đều là tiểu tử kia gây họa, nếu như không phải tại hắn thì sao có chuyện như vậy xảy ra.

- Cát Luyện sư đệ, lời này của ngươi không ổn.

Hỏa Dung nói.

- Có gì không ổn, rõ ràng chính là như vậy.

Các trưởng lão cũng ồn ào trò chuyện, hiển nhiên biểu thị vô lực đối với chuyện này.

- Chớ ồn ào, đầu của lão tử đều bị các ngươi làm ầm ỹ đến phát điên rồi.

Lúc này, tông chủ vốn im lặng từ đầu đến giờ cũng không thể nhịn được nữa mà bạo phát.

Mà trong chốc lát, đại điện hoàn toàn yên tĩnh. Tất cả trưởng lão đều choáng váng nhìn về tông chủ sư huynh, ngay cả Hỏa Dung cũng là như thế. Hắn không dám tin tưởng, hình như đây là lần đầu tiên hắn nghe được tông chủ sư huynh phát nổ nói tục.

- Cát Luyện, ngươi đừng nói nữa. Tất cả mọi người đều là đệ tử của tông ta. Tại sao khi Thánh Đường tông bị thua thiệt trong tay bọn họ, ngươi là người vui vẻ nhất, hiện tại Bán Thần cảnh của Thánh Đường tông tới, ngươi lại muốn phủi sạch quan hệ, đẩy hết trách nhiệm lên người Lâm Phàm. Tại sao bây giờ ngươi lại trở thành người như này.

Tông chủ khiển trách, sau khi nói xong, còn nhẹ nhàng thở ra, tựa như là đã trút được hết tâm sự đọng lại trong nhiều năm qua.

- Sư... Sư huynh, đừng nóng giận.

Cát Luyện sợ hai nói. Qua nhiều năm như vậy, đây còn lần đầu tiên mà hắn nhìn thấy sư huynh nổi bão. Năm đó sư huynh muốn làm tông chủ, hắn là người đầu tiên đồng ý. Đã nhiều năm như vậy, hắn vẫn một mực trung thành với sư huynh, cho nên bây giờ bị sư huynh mắng làm tâm tình của hắn có chút khổ sở.

- Im miệng.

Tông chủ trừng mắt với Cát Luyện.

- Nha!

Cát Luyện không nói thêm gì nữa mà lui về, núp ở một góc, trông có chút đáng thương.

Lúc này, lần lượt từng bóng người xuất hiện ở trong hư không.

- Thần Trật, Lôi Đình, Hỗn Loạn, Chế Tài. Không ngờ là bốn vị Quân Chủ đường xa mà đến, không có từ xa tiếp đón, lão phu thất lễ.

Thiên Tu cười nói.

- Ai nha, Bán Thần Dạ Ma của La Sát tông cũng tới, thật đúng là khách quý, khách quý.

- Thiên Tu, đừng nói những chuyện vô dụng này, giao hắn ra đây.

Quân Chủ Lôi Đình chỉ vào Lâm Phàm, phẫn nộ quát.

Lần này Lâm Phàm hại hắn quá thảm. Cho dù là hung hăng trấn áp Lâm Phàm mấy trăm năm cũng khó mà xả được cơn hận trong lòng hắn.

- Bốn vị Quân Chủ, các ngươi tìm ta có chuyện gì? Ta giống như chưa từng thấy qua các ngươi?

Lâm Phàm nghi ngờ hỏi.

- Giả vờ đi! Ngươi cứ tiếp tục giả vờ đi. Ai mà không biết những việc ngươi làm tại Thánh Đường tông. Ngươi nghĩ chúng ta là mù lòa hay sao?

Quân Chủ Thần Trật cũng không ngờ gia hỏa này lại vô sỉ như vậy, vậy mà giả vờ ngây ngốc, giả vờ không biết bọn họ.

- Thánh Đường tông là sao? Ta đến Thánh Đường tông bao giờ? Bốn vị Quân Chủ, các ngươi cũng không thể vu hãm ta. Bất kể như thế nào, ta cũng đường đường là phong chủ của Vô Địch phong. Các ngươi muốn nói chuyện thì phải phụ trách với lời nói của mình.

Lâm Phàm nghiêm nghị nói, không hề tỏ ra nhượng bộ, ngược lại lộ vẻ quang minh chính đại.

- Lâm Phàm, vậy việc ngươi giết Thẩm Phán Sát Ma của La Sát tông ta thì sao? Ngươi giải thích đi?.

Bán Thần Dạ Ma nghiêm nghị nói. Khí thế trên người hắn giống như có tùy thời chuẩn bị tác chiến.

Đồng thời, khí tức này có chút âm trầm.

Lâm Phàm nhíu mày, nói:

- Sát Ma là ai vậy? Bản phong chủ không biết. Này, ngươi nói chuyện phải có chứng cứ, không có chứng cứ thì cũng đừng nói lung tung. Ngươi nghĩ bản phong chủ là người dễ ức hiếp sao?

- Ngươi...

Bán Thần Dạ Ma nổi giận, quát:

- Thẩm Phán Sát Ma của Thiên Tông điện chính là đệ tử của tông ta. Đông đảo Thẩm Phán, Phán Quyết của Thiên Tông điện đều nhìn thấy tận mắt. Ngươi còn không thừa nhận hay sao.

- Ngươi thật đúng là có vấn đề. Vừa mới nói hắn là đệ tử của La Sát tông, vậy mà bây giờ lại nói hắn là Thẩm Phán của Thiên Tông điện, đúng là khiến ta không biết đường nào mà lần. Nếu ta thật sự giết hắn thì tại sao Thiên Tông điện không tìm ta để gây phiền phức? Đừng tưởng rằng ngươi là Bán Thần thì được quyền ăn nói lung tung. Bản phong chủ muốn giết ngươi thì cũng dễ như là làm thịt heo, chỉ là tốn thêm chút thời gian mà thôi.

- Đang yên đang lành, ngươi mò đến đây làm gì?Chẳng lẽ người khác tới nên ngươi cũng tới. Muốn chứng minh bản phong chủ giết đệ tử của La Sát tông thì trước tiên ngươi phải đi Thiên Tông điện kéo thêm mấy người tới làm chứng đã.

Lâm Phàm nhanh chóng khoát tay, không hề nể tình. Bán Thần cảnh mà thôi, cũng không phải thần linh, sao hắn phải sợ?

Các đệ tử của Viêm Hoa tông đợi ở nơi đó, nhìn lên hư không mà choáng váng. Bọn họ đã bị lời nói của Lâm sư huynh làm cho kinh hãi đến mức máu tươi sôi trào.

Quá mẹ nó bá khí.

Đây chính là Lâm sư huynh trong suy nghĩ của bọn họ.

Đối mặt với cường giả Bán Thần cảnh chất vấn mà cũng không hề sợ hãi, thậm chí còn giống như không hề để đối phương vào mắt.

Thống khoái.

- Ngươi...

Dạ Ma giận dữ, sắc mặt ửng hồng. Hắn hận không thể chặt tiểu tử ở trước mặt này thành vài đoạn.

- Bán Thần Dạ Ma, có lẽ ngươi vẫn nên đến Thiên Tông điện tìm vài người làm chứng đến đây đi. Viêm Hoa tông ta mặc dù yếu nhưng cũng không cho phép bất luận kẻ nào nói xấu. Nếu như việc này là thật, Thiên Tông điện làm sao có thể từ bỏ ý đồ, dù sao đây chính là Thẩm Phán của Thiên Tông điện.

Thiên Tu ra mặt mở miệng nói.

Bán Thần Dạ Ma bị tức đến độ toàn thân phát run, nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm, hét to:

- Càn rỡ ...

- Ừm. Ta liền càn rỡ thì làm sao? Tranh thủ thời gian tránh ra một bên đi! Đừng lãng phí thời gian để bản phong chủ giằng co cùng Thánh Đường tông! Chết một Thẩm Phán thôi mà đã phẫn nộ giống như này, ngày nào đó bản phong chủ có thời gian rảnh, ta sẽ đến bưng tổng bộ của La Sát tông ngươi. Đến lúc đó, liệu ngươi có thể ngươi tức chết hay không?

Lâm Phàm trong lòng cười. Đã chơi thì phải chơi như vậy mới vậy. Nhưng mà trong lòng hắn vẫn cảm thấy tiếc nuối bởi vì cảm giác áp bách kia rốt cuộc khó mà tìm về.

Cảm giác bất lực khi đối mặt cường giả thật sự đã một đi không trở lại. Bây giờ, cho dù tất cả những Bán Thần ở trước mắt này đồng thời ra tay thì hắn cũng không có cảm giác áp lực.

Chuyện này thật sự khiến cho người ta cảm thấy bất đắc dĩ. Hắn chỉ hy vọng tạm thời không đột phá, để mình có thể tìm kiếm được cảm giác áp lực của trước kia. Nhưng bây giờ xem ra, viện này cũng không dễ dàng như vậy.

Cảm giác tự mãn một mực tồn tại sẽ bất lợi đối với con đường tu hành sau này.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên trời, thở dài.

Cho đến bây giờ, hắn mới hiểu được điều này, chỉ là lúc hiểu ra thì đã quá muộn.

Tu vi đề thăng quá nhanh khiến cho hắn không được thể nghiệm cảm giác là một người yếu nữa rồi.

Chương 390: Hóa Thần

Người dịch: Nguyễn Khiêm

- Đồ nhi, ngươi thế nào?

Thấy đồ nhi ngẩng đầu nhìn lên trời, Thiên Tu nghi hoặc hỏi.

- Lão sư, không có việc gì đâu. Con chỉ đang nghĩ đến một số chuyện nên mới cảm thán một phen.

Lâm Phàm tiếc nuối, sau đó nhìn về phía Bán Thần cảnh của Thánh Đường tông, nói:

- Bắt trộm thì cũng phải có chứng cứ, bắt gian thì cũng phải tại giường. Nếu các ngươi không có chứng cớ mà bắt bản phong chủ thừa nhận thì đừng hòng. Tuy nói các ngươi là Bán Thần cảnh nhưng cũng không phải là quá hiếm có.

- Cho nên, nếu như các ngươi còn năm lần bảy lượt hãm hại bản phong chủ vậy thì để chứng minh bản thân trong sạch, bản phong chủ chỉ có thể đánh chết các ngươi, hoặc là các ngươi đánh chết bản phong chủ.

Hiện tại hắn ngược lại là muốn nhìn một chút, những Bán Thần này rốt cuộc mạnh cỡ nào. Sau khi đột phá đến Thiên Cương cảnh tầng chín, hắn cũng chưa thử thực lực của mình nhưng có cảm giác làm thịt những Bán Thần ở cấp độ này cũng không khó khăn gì cả.

- Chả lẽ chúng ta lại sợ ngươi?

Lôi Đình Quân Chủ không thể nhịn được nữa tiến lên. Hắn là Bán Thần cảnh của Thánh Đường tông, bây giờ bị phong chủ của một cái tông môn yếu nhược khiêu khích nhiều lần, sao có thể nhẫn nhịn được.

Coi như người khác có thể nhịn thì lấy tính cách cuồng bạo của hắn cũng không thể nhịn.

- Lôi Đình sư đệ, ngươi không nên vọng động.

Thần Trật Quân Chủ ngăn Lôi Đình Quân Chủ lại rồi nói:

- Thiên Tu, Viêm Hoa tông các ngươi quyết định như thế nào? Chỉ cần các ngươi giao toàn bộ hiểm địa đã cướp đoạt ra, lại để hắn tự đoạn một tay, vậy thì chúng ta sẽ bỏ qua việc này.

- Thần Trật Quân Chủ, ngươi đang nói đùa sao? Hiểm địa của Thánh Đường tông biến mất thì các ngươi phải đi tìm người trộm chứ, làm sao lại nhắm vào đệ tử của lão phu? Thân là Bán Thần thì phải có tâm thái của Bán Thần, đừng tùy ý vu hãm người khác.

Thiên Tu thản nhiên nói tựa như là cái gì cũng không biết, tựa như hai mắt tối đen không nhìn thấy cái gì cả.

- Các ngươi thực sự chết cũng không thừa nhận hay sao?

Thần Trật Quân Chủ giận dữ, nói. Hắn cũng không ngờ một già một trẻ này lại không biết xấu hổ như vậy, lại dám giả vờ như chưa từng làm việc này.

- Hay là nói, các ngươi nghĩ chúng ta là mù lòa, tận mắt nhìn thấy còn chưa đủ hay sao?

Lâm Phàm cùng Thiên Tu liếc nhìn nhau, sau đó đồng thời gật đầu, nói:

- Không đủ.

- Thần Trật sư huynh, huynh nói lời vô dụng cùng bọn họ làm gì. Kẻ ngông cuồng như thế, còn chết không thừa nhận. Bọn họ nghĩ rằng Viêm Hoa tông nhỏ yếu có thể đối kháng với Thánh Đường tông ta hay sao? Thật sự là không biết sống chết.

Lửa giận trong lòng Lôi Đình Quân Chủ vẫn đang thiêu đốt, trên thân thể có sấm sét quấn quanh, hiển nhiên là chuẩn bị động thủ.

- Hừ. Ngươi còn giả vờ chính nghĩa cái gì? Muốn động thủ thì cứ động thủ đi. Hỗn Loạn Quân Chủ cùng Chế Tài Quân Chủ cấu kết Thiên Thần giáo, phá hoại tông ta, các ngươi nghĩ chúng ta sẽ bỏ qua hay sao?

Lâm Phàm hỏi.

- Ngậm máu phun người, chúng ta làm sao có thể cấu kết cùng Thiên Thần giáo được.

Hỗn Loạn Quân Chủ nổi giận nói.

Lâm Phàm thản nhiên nói:

- Đây chính là điều mà ta tận mắt nhìn thấy. Chẳng lẽ các ngươi muốn nói bản phong chủ mù hay sao?

- Không sai, ngươi chính là người mù.

Hỗn Loạn Quân Chủ mở miệng.

Đột nhiên!

Khi tiếng nói của Hỗn Loạn Quân Chủ vừa dứt, thiên địa phát sinh biến hóa. Từ trên người Lâm Phàm, một luồng khí tức kinh khủng bạo phát ra.

- Tăng cao tu vi.

Hắn thầm nói trong lòng.

- Tiêu hao 90,000,000 điểm khổ tu.

- Thiên Cương cảnh tầng chín (+)

Lấy Lâm Phàm làm trung tâm, một cột sáng nhanh chóng phóng thẳng lên trời, đồng thời còn có một sức mạnh mênh mông như là sóng nước, dần dần khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

- Rất tốt. Các ngươi dám can đảm nhục mạ ta là kẻ mù lòa. Chỉ bằng một câu nói kia, các ngươi đều sẽ phải lưu lại. Bản phong chủ nhịn các ngươi mấy lần rồi. Chẳng lẽ các ngươi thật sự nghĩ rằng ta là người dễ bị khi dễ sao?

- Hơn nữa các ngươi thật quá ghê tởm, bản phong chủ còn không thể nghiệm đủ cảm giác của kẻ yếu. Là các ngươi ép ta phải đột phá.

Lý do đã có, coi như hắn ra tay trấn áp mấy người này thì đó cũng là chuyên có thể thông cảm được. Chỉ là đáng tiếc, hắn cũng không còn cách nào để thể nghiệm cảm giác của kẻ yếu rồi.

Thiên Tu kinh hãi. Ông cũng không ngờ đồ nhi của mình lại có thực lực cường đại như thế. Khí tức này giống như là vừa mới đột phá cảnh giới.

Bán Thần Dạ Ma từ từ lui lại, trên trán có một giọt mồ hôi lăn xuống. Hắn cảm nhận được một sức mạnh kinh khủng nổi lên từ trong cơ thể của tên tiểu tử này. Luồng sức mạnh này vậy mà để hắn cảm thấy kinh hãi.

Mấy vị Quân Chủ khác cũng trợn tròn mắt tựa như không dám

tin tưởng.

- Làm sao có thể? Chỉ là Thiên Cương cảnh tầng chín, tại sao lại có được khi thế cường đại như vậy.

Đột nhiên, bọn họ nghĩ đến khi tu vi vẫn còn là Thiên Cương cảnh tầng tám, gia hỏa này đã có đủ thực lực để chống lại Bán Thần cảnh. Mặc dù chỉ là chống lại nhưng cũng đã đủ để xưng là nghịch thiên.

Nhưng hôm nay tiểu tử này đột phá đến Thiên Cương cảnh tầng chín, vậy mà còn cường đại hơn lúc trước đến cả chục lần. Chẳng lẽ lần này kẻ này muốn ghi danh sử sách là người đầu tiên không vào Bán Thần nhưng có thể giết cường giả Bán Thần hay sao?

- Các ngươi thật sự là quá phận, Lâm Phàm ta vốn là người chính nghĩa, tâm lớn như trời, dễ dàng tha thứ cho lỗi lầm của người khác. Nhưng mà các ngươi lại có thể chọc khiến cho ta giận tới trình độ này. Các ngươi nói xem, các ngươi quá phận đến cỡ nào.

Giờ phút này, hắn chỉ cảm thấy trong cơ thể có một nguồn sức mạnh không dùng hết, đây là sức mạnh cuồng bạo nhất.

Chỉ lĩnh ngộ Lực Lượng Pháp Tắc, cô đọng Lực Lượng Chi Tâm.

Xem ra, hắn cũng không có đi nhầm đường.

Trong hư không, có Lực Lượng Pháp Tắc đang lưu chuyển, ngoài ra còn có vô số pháp tắc trộn lẫn vào với nhau.

- Ngoại trừ Lực Lượng Pháp Tắc thì đều cút ngay cho ta, chớ để ta phải ra tay, đánh tan các ngươi.

Lâm Phàm ngẩng đầu. Mỗi lần đột phá đều là tình huống này, pháp tắc trộn lẫn vào với nhau khiến cho hắn cũng khó mà phân biệt được đâu là Lực Lượng Pháp Tắc.

Lập tức, từ trong hư không, các loại pháp tắc tựa như là thác nước đổ xuống.

Những pháp tắc còn lại cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ, bởi vì chúng đã biết mình không được Lâm Phàm chào đón nhưng do thiên địa áp chế, chúng vẫn phải kéo đến.

Vô số Lực Lượng Pháp Tắc dung nhập vào bên trong Lực Lượng Chi Tâm.

Dựa theo tình huống bình thường, ba tia Lực Lượng Pháp Tắc chính là cực hạn để cô đọng Lực Lượng Chi Tâm. Nhưng Lực Lượng Pháp Tắc bên trong Lực Lượng Chi Tâm của Lâm Phàm lại cao gấp mấy chục lần.

- Thật thật mạnh, thật mạnh.

Lâm Phàm nắm chặt hai tay. Hắn có thể cảm nhận được cương khí trong cơ thể đã tăng vọt đến cực hạn.

- Ngũ Hành Nghịch Thần!

Oanh!

Hư không vặn vẹo, một vị Thần Linh xuất hiện ở sau lưng Lâm Phàm, trận văn huyền diệu hiện lên ở sau lưng. Cuối cùng, khi Ngũ Hành Nghịch Thần cuồng bạo đến cực hạn, nó nhanh chóng dung hợp với Lâm Phàm.

Nhìn thấy thế, Thiên Tu từ từ lui về phía sau, trên mặt lộ vẻ kinh hãi.

- Đồ nhi, ngươi...

- Xin lỗi lão sư, con đã giấu người chuyện này. Kỳ thật, bằng thiên tu tuyệt thế của mình, đồ nhi đã tự sáng tạo ra công pháp tu luyện cho một thần cuối cùng của Thất Thần Thiên pháp. Lão sư, người thấy có mạnh hay không?

Lâm Phàm cười. Mái tóc sinh trưởng, kéo dài mãi cho đến chỗ gót chân. Ở dưới ánh mặt trời, mái tóc dài đen nhánh tản ra ánh sáng huyền ảo.

- Mạnh!

Thiên Tu không dám tin tưởng. Ông có thể cảm nhận được rõ ràng, đây chính là Thất Thần Thiên Pháp. Nhưng mà bởi vì công pháp tu luyện một thần cuối cùng, Ngũ Hành Nghịch Thần đã thất truyền cho nên ông cũng không biết một thần cuối cùng này sẽ có bộ dáng gì.

Nhưng nhìn thấy bộ dáng của đồ nhi như vậy, ông tựa như là phát hiện chuyện gì đó ghê gớm.

Có một sóng khí không ngừng xoay tròn ở chỗ lòng bàn chân của Lâm Phàm. Sau đó, sóng khí càng lúc càng lớn rồi nhanh chóng

khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Đệ tử Viêm Hoa tông nhìn xem tình huống trong hư không mà không chớp mắt.

Bọn họ biết Lâm sư huynh rất mạnh. Nhưng bây giờ khí tức phát tán ra từ trên người Lâm sư huynh lại làm cho bọn họ có cảm giác hít thở không thông vậy.

Đúng lúc này, hai con ngươi của Lâm Phàm mở ra.

Lấy hai con ngươi làm trung tâm, lực trùng kích đột nhiên khuếch tán, hư không đều bị chấn động.

Sau đó, Lâm Phàm lắc lắc cổ, cười.

- Năm lão bất tử kia, các ngươi thật quá phận. Bản phong chủ vốn không thích khi dễ người, nhưng mà các ngươi thật sự là khinh người quá đáng, năm lần bảy lượt hãm hại ta. Hôm nay, ta sẽ cẩn thận giáo huấn các ngươi.

Lâm Phàm giơ chân lên, bước ra một bước. Khi bàn chân của hắn rơi xuống, gợn sóng từ lòng bàn chân tản ra.

Và trong nháy mắt, Lâm Phàm đã xuất hiện ở trước mặt Lôi Đình Quân Chủ.

Không có người thấy rõ chuyện gì đã xảy ra, cũng không ai có thấy rõ Lâm Phàm ra tay như thế nào.

Chỉ là, Lôi Đình Quân Chủ đột nhiên cong người, phun ra một búng máu rồi bay thẳng về phương xa.

- Ta đã cường đại như vậy rồi sao?

Lâm Phàm cúi đầu, nhìn hai bàn tay của mình với vẻ không dám tin tưởng. Thực lực lúc này của hắn e rằng phải cường đại hơn lúc trước đến hàng chục lần.

- Hỗn trướng!

Đột nhiên, ở phương xa, sấm sét tụ lại giống như tạo thành địa ngục bằng sấm sét. Sấm sét vô tận từ hư không rơi xuống, đánh vào mặt đất.

- Hỗn trướng, ngươi thật quá càn rỡ.

Lôi Đình Quân Chủ cúi đầu, trong đôi mắt tựa như là có tia sét chạy ngang qua . Hiển nhiên là bị Lâm Phàm đánh bay đã khiến hắn tức giận. Hắn mà đường đường là cường giả Bán Thần cảnh, lại bị tiểu tử này dùng một quyền đánh bay.

- Bán Thần thì sao? Năm lão bất tử các ngươi đã quá hạn rồi.

Nhìn về phương xa, Lâm Phàm thản nhiên nói. Mặc dù địa ngục bằng sấm sét của Lôi Đình Quân Chủ kia nhìn qua rất có khí thế, thậm chí có thể dọa chết người bình thường nhưng cảnh tượng này không khiến tâm cảnh của Lâm Phàm có chút ba động.

Lúc này, mấy con rồng sét xuất hiện, quấn quanh ở trên người Lôi Đình Quân Chủ. Sau đó, Lôi Đình Quân Chủ ngửa tay lên trời. Trong hư không, sấm sét giáng xuống. Một nguồn sức mạnh kinh khủng ngưng tụ ở trong lòng bàn tay Lôi Đình Quân Chủ.

Lúc này, Lôi Đình Quân Chủ giống như là Lôi Thần giáng thế vậy, là người đại biểu cho sức mạnh khủng bố nhất của sấm sét.

- Có chút ý tứ! Chiêu này rất hay nhưng vẫn không đủ.

Lâm Phàm lắc đầu, vẻ mặt trông như rất thất vọng.

- Đồ nhi, ngươi cẩn thận một chút, đây là một chiêu mạnh nhất của hắn.

Thiên Tu nhắc nhở.

- Lão sư, người không cần lo lắng. Chiêu này chẳng có gì ghê gớm cả.

Lâm Phàm cười, nói giống như là không có để chiêu này của Lôi Đình Quân Chủ ở trong lòng.

Thế nhưng mà đối với đệ tử Viêm Hoa tông , cảnh tượng trước mắt thật quá kinh khủng, phương xa kia chính là địa ngục bằng sấm sét, cả một khu vực đều bị sấm sét bao phủ, cho dù là một cục đá cũng đều có sấm sét quấn quanh.

- Hóa Thần!

Bởi vì vừa mới lĩnh ngộ được cảnh giới viên mãn của Hóa Thần Kiếm Trận cho nên Lâm Phàm còn không có thử thi triển qua. Bây giờ, đối phó loại Bán Thần quá hạn như Lôi Đình Quân Chủ này, hắn còn không cần sử dụng chiến lực mạnh nhất, vừa vặn thử uy lực của

Hóa Thần Kiếm Trận xem sao.

Đột nhiên, tất cả mọi người ngẩng đầu, trợn tròn mắt.

Chỉ thấy hư không phía trên đỉnh đầu Lâm Phàm, có một cột sáng đánh xuống, mà trong cột sáng ở giữa tầng mây kia giống như có đồ vật kinh khủng gì muốn hàng lâm vậy.

Lập tức, kiếm khí kinh khủng tràn ngập ở trong thiên địa. Một thanh kiếm to lớn chậm rãi rơi xuống từ trên tầng mây. Giờ phút này, đủ các loại phù văn huyền diệu ở trên thân kiếm tỏa ra hào quang chói sáng.

Khi thanh kiếm to lớn này rơi xuống, hư không chung quanh vỡ vụn.

Các Quân Chủ của Thánh Đường tông biếnsắc mặt. Từ bên trên thanh kiếm to lớn này, bọn họ cảm nhận được một loại kiếm ý khủng bố đến cực hạn, thậm chí có thể nói là cực hạn của Kiếm Đạo.

Trên Vô Địch phong, Ếch Xanh trợn tròn mắt.

- Hóa Thần Kiếm Trận cảnh giới viên mãn. Không thể nào, không có Kiếm Nguyên, hắn làm sao có thể tu luyện tới mức độ này...

- Nguyên lai đây chính là uy năng khi Hóa Thần Kiếm Trận cảnh giới viên mãn sao? Cảm giác cũng không tệ.

Lâm Phàm cười.

Giờ phút này, một hư ảnh hiện lên ở phía sau Lâm Phàm. Sau đó, hư ảnh này nhanh chóng rút kiếm và chém xuống.

Kiếm quang chói mắt như là có thể chém rách thiên địa khiến cho tất cả mọi người phải nhắm chặt hai mắt lại không dám mở ra.

- Lôi Đình mau chạy.

Thần Trật Quân Chủ hét lớn.

Ở phương xa, địa ngục bằng sấm sét của Lôi Đình Quân Chủ nhanh chóng tan vỡ, vô số sấm sét hóa thành tro tàn. Dưới một kiếm này, bất kỳ sức mạnh gì đều trở nên nhỏ bé.

Một tiếng kêu thảm thiết truyền đến khiến cho mấy Bán Thần cảnh của Thánh Đường tông biến sắc mặt.

- Đừng quá khẩn trương! Bản phong chủ chỉ thử chiêu một chút thôi cho nên cũng không có ra tay độc ác, chỉ là chặt đứt một tay mà thôi. Dù sao bản phong chủ cũng là người thiện lương, há có thể giết người lung tung.

Lâm Phàm cười nói.

Ở phương xa, Lôi Đình Quân Chủ tóc tai bù xù, cánh tay trái đã bị chặt đứt, máu tươi không ngừng chảy.

Thiên Tu gật đầu.

- Đồ nhi, ngươi làm rất tốt. Tuy những Bán Thần này năm lần bảy lượt muốn vu oan, hãm hại ngươi nhưng ngươi vẫn nhịn được mà không ra tay độc ác. Hành vi này thật sự là đáng được khen ngợi, đã thể hiện rõ phẩm đức con người của Viêm Hoa tông ta.

- Lão sư quá lời rồi. Con được như này cũng là nhờ lão sư dạy tốt.

Lâm Phàm cười.

- Đồ nhi ưu tú, vi sư rất tự hào.

Nhìn cảnh tượng ở trước mắt, trong lòng Thiên Tu cũng vô cùng chấn động. Đồ nhi bây giờ có thực lực thật cường đại, thực lực thế này đã vượt qua hơn phân nửa Bán Thần của Thánh Đường tông rồi.

Hai người nói chuyện vui vẻ, chỉ là nội dung không phải quá phù hợp với tình cảnh hiện tại.

- Đáng giận ...

Nhìn hai thầy trò kẻ tung người hứng, Lôi Đình Quân Chủ giận dữ hét. Ở trên chỗ cánh tay trái có sấm sét quấn quanh. Lốp bốp. Lôi Đình Quân Chủ đã dồn sức thúc đẩy cánh tay trái mọc ra, chỉ là sắc mặt đã trở nên trắng bệch.

- Lão sư, chuyện này là sao?

Hắn không ngờ, Bán Thần lại có thể để tay cụt mọc lại.

- Đồ nhi, đây cũng là một trong số những năng lực đặc biệt của Bán Thần cảnh. Chỉ là nếu làm như vậy sẽ khiến cho căn nguyên bị tổn thương. Ngươi nhìn lão gia hỏa kia xem, sắc mặt có phải là đã trắng bệch hay không? Nếu ngươi tiếp tục chặt tay hắn một lần nữa thì hắn cũng không còn bản lãnh mà mọc lại đâu.

- À, thì ra là thế. Vậy thì năng lực này cũng không có nhiều tác dụng lắm với con.

Lâm Phàm lắc đầu. Hắn còn suýt tưởng rằng năng lực này cũng giống Bất Tử Chi Thân của hắn cơ, hóa ra cũng chỉ là rác rưởi.

Chương 391: Hòa khí là cái gì? Không có!

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Kiếm quang che khuất bầu trời. Đây đã không phải là cảnh giới của người mà là thần.

Quang mang tiêu tán, Lôi Đình Luyện Ngục sụp đổ, thiên địa khôi phục lại bình tĩnh. Chỉ là, một khe rãnh sâu không thấy đáy còn lưu lại khiến cho mọi người kinh hãi.

Đệ tử Viêm Hoa tông trừng to mắt. Cho dù là đứng ở trong đại trận của tông môn quan sát, bọn họ cũng nhìn thấy một vạch thẳng đen kịt giữa thiên địa ở phương xa, đó là khe rãnh do một kiếm của Lâm Phàm chém ra.

Cho dù bây giờ kiếm quang đã tiêu tán, nhưng trong khe rãnh kia vẫn còn có kiếm ý sôi trào.

- Thật mạnh!

Các đệ tử chấn kinh, thậm chí ngay cả chân tay cũng như cứng lại, không thể động đậy. BỌn họ đã triệt để bị một chiêu làm cho người khó có thể tưởng tượng này của Lâm Phàm khuất phục.

Lúc này, ở bên trên Vô Địch phong, mặc dù có kiến thức rộng rãi, Ếch Xanh cũng phải giật mình,biểu lộ trên mặt nó đã ngưng kết.

- Đây chính là Hóa Thần, một chiêu cuối cùng của Hóa Thần Kiếm Trận. Hắn làm sao lại lĩnh ngộ được, thế giới này rõ ràng là không có Kiếm Nguyên mà.

Ếch Xanh không dám tin, nhưng không tin cũng không có cách nào khác, bởi vì một kiếm kia quả thật chính là Hóa Thần.

- Ta đột nhiên có dự cảm không ổn.

Trái tim nho nhỏ của nó bắt đầu đập mạnh. Chẳng biết tại sao nó

đột nhiên cảm giác rất không ổn. Cuộc sống này giống như sắp triệt để vô vọng.

- Phong chủ của Vô Địch phong.

Thần Trật Quân Chủ lạnh lùng nhìn chằm chằm về phía Lâm Phàm.

- Chẳng lẽ Viêm Hoa tông các ngươi dám để người này cả gan làm loạn như thế hay sao?

Chỉ là, ngay sau khi vừa nói những lời này, con ngươi của hắn cũng đột nhiên co vào.

Quá mạnh! một kiếm vừa rồi thật sự là quá mạnh. Cho dù là hắn có dốc toàn lực cũng không nhất định có thể đỡ được.

Đến cùng là chuyện gì đã xảy ra với tiểu tử này. Làm sao có thể không hiểu thấu đột phá đến Thiên Cương cảnh tầng chín, chiến lực còn tăng vọt đến mức độ này.

Chênh lệch giữa Bán Thần cảnh cùng Thiên Cương cảnh là không thể siêu việt, đó là chân lý vĩnh hằng bất biến bao lâu nay rồi. Tại sao kẻ này lại có thể phá vỡ được.

Nhưng mà sự thực đúng là như thế, chân lý mà mọi người luôn công nhận đã bị tiểu tử ở trước mắt này phá vỡ. Thiên Cương cảnh tầng chín nghiền ép Bán Thần cảnh, đây chính là chuyện trước nay chưa từng có.

Nếu như Lâm Phàm biết thì hắn có lẽ sẽ rất nghiêm túc nói cho mấy người Thần Trật biết rằng, không có cách cả, kỳ thật ta đã bật hack đó.

Thiên Tu cười nói:

- Thần Trật lão đệ, làm người không thể vô sỉ như vậy. Các ngươi tự nhiên mò đến Viêm Hoa tông ta để nháo sự, vu cáo đệ tử của tông ta. Bây giờ, Lôi Đình lão đệ còn ra tay đả thương người, đồ nhi ta chỉ có thể phản kích. Chỉ là ai có thể ngờ Lôi Đình lão đệ nhiều năm không chiến đấu mà thực lực đã yếu đến trình độ này.

- Lão sư, đồ nhi cũng không ngờ, mọi người không phải thường nói, Bán Thần cường đại không cách nào diễn tả bằng ngôn từ hay sao. Đồ nhi cũng chỉ là Thiên Cương cảnh tầng chín mà thôi, sao có thể biết đối phương yếu như vậy. Ta chỉ tiện tay chém một kiếm,

liền tạo thành cảnh tượng này.

Biểu hiện trên mặt hắn lúc này có vẻ rất bất đắc dĩ.

- Đồ nhi, đây không phải lỗi của ngươi.

Thiên Tu an ủi.

Lâm Phàm gật đầu.

- Vâng. Đồ nhi biết rồi. Đây là lỗi của hắn, bởi vì hắn quá yếu.

Phốc!

Ở phương xa, Lôi Đình Quân Chủ che ngực, suýt tý nữa thì hắn phun máu rồi. Những lời này thật sự là quá đả thương người. Bởi vì tu vi cao nên dù Lâm Phàm nói không to nhưng hắn vẫn nghe rõ toàn bộ, không sót một chữ nào. Phải biết mình chính là cường giả Bán Thần mà, không ngờ lần này lại chịu khuất nhục như vậy. Hắn ngẩng đầu, hung ác nói.

- Lâm Phàm, Thiên Tu, các ngươi đừng quá mức. Ta chính là Quân Chủ của Thánh Đường tông. Các ngươi chờ đấy, ta sẽ không bỏ qua cho chuyện này đâu.

- Sư đệ, bớt tranh cãi, thương thế quan trọng hơn.

Thần Trật Quân Chủ lo lắng nói. Bọn họ đều là sư huynh đệ cùng một thế hệ. Qua nhiều năm như vậy, thế hệ đó cũng chỉ còn mấy người bọn họ mà thôi. Bây giờ sư đệ bị người đánh thành bộ dáng như vậy, lửa giận ở trong lòng của hắn cũng sắp bùng cháy. Hắn hận không thể hung hăng nghiền ép đối phương nhưng một kiếm vừa rồi của Lâm Phàm đã làm cho hắn cố kỵ.

- Lôi Đình lão đệ, già rồi thì cố gắng nói ít mấy câu. Mặt mũi mặc dù trọng yếu, nhưng bại bởi đồ nhi của lão phu cũng không phải là chuyện mất mặt gì.

Thiên Tu bình tĩnh nói. Ông không ngờ chuyện này lại phát triển theo hướng tốt đẹp như thế.

Nếu cứ theo tiết tấu này thì muốn xử lí chuyện hôm nay cũng không phải là vấn đề lớn.

- Thiên Tu... Ngươi.

Lôi Đình Quân Chủ lại bị đả kích. Trước kia, hắn cũng đã nghe

nói Thiên Tu là người vô sỉ nhưng bởi vì chưa gặp nhau nên cũng không thấy sao. Bây giờ xem ra, há lại chỉ có vô sỉ, quả thật là không biết xấu hổ.

Hỗn Loạn Bán Thần trầm tư. Phong chủ của Vô Địch phong có thực lực vượt quá sự khống chế của bọn họ. Viêm Hoa tông chỉ sợ rồi sẽ lại có thêm một vị cường giả Bán Thần cảnh. Không đúng. Tiểu tử này mặc dù không phải là Bán Thần cảnh nhưng có thực lực tương đương với Bán Thần rồi, thậm chí nói hắn là cường giả Bán Thần cảnh cũng không sai.

- Tốt. Viêm Hoa tông thật đúng là rất tốt. Xem ra, các ngươi là đã chuẩn bị tốt cho việc bị Thánh Đường tông cấm vận rồi.

Hỗn Loạn Bán Thần bước ra một bước, nói:

- Hiểm địa của Thánh Đường tông ta bị đệ tử của Viêm Hoa tông ngươi cướp đoạt. Đây là sự thật không thể chối cãi. Vì bảo vệ vinh dự của Thánh Đường tông ta, chúng ta quyết định sẽ khai chiến với Viêm Hoa tông ngươi.

- Khai chiến!

Chế Tài Quân Chủ hét lên.

Thánh Đường tông là tông môn cường đại nhất trên thế gian, Nhật Chiếu tông tuyệt đối không thể so sánh. Bọn họ ưa thích khai chiến với tông môn khác, đương nhiên, những tông môn kia có được thứ mà bọn họ muốn có.

Tỉ như tông môn nào đó phát sinh nội loạn, có người tạo phản, bọn họ rất nguyện ý cung cấp trợ giúp cho phương tạo phản để tương lai khống chế dễ hơn.

- Vậy thì làm giống như hơn một trăm năm trước thôi.

Lôi Đình Quân Chủ điên cuồng nói.

- Mặc dù khi đó bổn Quân Chủ còn chưa ra đời nhưng ta chờ mong thịnh thế này đã lâu. Tám đại tông môn phong tỏa tất cả thành trì của Viêm Hoa tông, đồ thành đoạt tài nguyên.

- Sư đệ, im ngay.

Thần Trật Quân Chủ ngăn Lôi Đình Quân Chủ nói tiếp. Sau đó, hắn nhìn về phía Thiên Tu.

- Thiên Tu , chỉ cần ngươi giao hiểm địa ra thì chúng ta còn dễ bàn bạc mọi chuyện.

Chỉ là, bầu không khí lúc này hơi có vẻ không đúng. Thần Trật Quân Chủ nhìn về phía hai người trước mặt, lại phát hiện Thiên Tu cùng Lâm Phàm đang có dấu hiệu nổi dóa.

- Lão sư, lời nói của tên kia thật là khiến người ta khó chịu. Lão sư, ta muốn đánh chết bọn họ.

Trước kia, Lâm Phàm đã nhìn qua cổ tịch của tông môn, phía trên có ghi chép về việc mà Lôi Đình Quân Chủ vừa nói. năm đó, tám đại tông môn thừa dịp người cầm quyền của Viêm Hoa tông yếu đuối, vô năng cho nên khởi xướng chiến tranh, muốn chia cắt toàn bộ mảnh đất này.

Về sau, khi bị Viêm Hoa đại đế đánh bại, bọn họ còn yêu cầu một khoản tiền bồi thường kếch xù, dựa theo nhân khẩu ngay lúc đó để tính. Đó chính là muốn người người của Viêm Hoa tông đều phải bồi thường cho tám đại tông môn. Đó là một khoản tiền khổng lồ, lớn đến mức khó có thể tưởng tượng.

- Đồ nhi, kỳ thật có đôi khi người sống còn có giá trị hơn người chết.

Thiên Tu đưa ra ý kiến.

- Đúng. Vẫn là lão sư cao kiến. Người chết chỉ có tính uy hiếp nhưng giá trị của người sống thì không ít, nhất là khi bọn họ còn là cường giả Bán Thần cảnh nữa!

- Ha ha ha!

Đột nhiên, gió nổi mây phun. Bầu trời nguyên bản bình tĩnh lại phát sinh biến hóa.

Thần Trật Quân Chủ ngẩng đầu, trên trán có mồ hôi rơi xuống.

- Các ngươi muốn làm gì?

Chỉ là hắn vừa dứt lời thì Lâm Phàm đã xuất hiện ở trước mặt của hắn.

- Mấy lão bất tử các ngươi thật quá phận. Các ngươi năm lần bảy lượt khiêu khích bản phong chủ, còn nói đến chuyện Thánh Đường tông đã từng xâm lược tông ta. Đây rõ ràng là đang miệt thị Viêm

Hoa tông ta, tội này không thể tha thứ.

Vừa dứt lời, năm ngón tay nắm lại thành quyền và nhanh chóng đấm xuống.

Lập tức, cương khí triệt để bạo phát ra. Một quyền kia bộc phát ánh sáng rực rỡ. Hư không cũng bắt đầu vặn vẹo, khiến cho tất cả mọi người cảm thấy kinh hãi.

- Ngươi!

Thần Trật Quân Chủ đưa tay, bắt lấy nắm đấm của Lâm Phàm. Nhưng mà ngay khi vừa bắt được, quyền kình kinh khủng trực tiếp xuyên qua lòng bàn tay, đánh vào trong cơ thể của hắn, chuyện này làm cho hắn cảm thấy sợ hãi.

- Làm sao có thể!

Ầm ầm!

Một bóng người trực tiếp rơi xuống mặt đất, sóng xung kích nhanh chóng khuếch tán ra bốn phía.

Từ trong hố sâu truyền đến tiếng nói giận dữ của Thần Trật Quân Chủ:

- Phong chủ của Vô Địch phong, ngươi đừng quá mức. Bổn Quân Chủ há lại là người mà ngươi có thể ức...

Chỉ là, lời còn chưa nói hết, trong hư không một vệt sáng trực tiếp rơi xuống hố sâu.

Lâm Phàm không ngừng cười lớn:

- Ta ức hiếp ngươi sao? Ngươi nói sai rồi! Đây là nghiền ép. Bán Thần thì sao? Thật sự là buồn cười! Với thực lực của những Bán Thần như các ngươi thì bản phong chủ cũng chỉ cần giơ tay chém xuống là có thể làm thịt rồi.

Ầm!

Vệt sáng rơi xuống mặt đất còn phát sinh tiếng nổ vang. Mặt đất rạn nứt, ở chỗ trung tâm đột nhiên chìm xuống, hình thành một cái hố sâu to lớn.

- Nếm thử chiêu thức mà ta tự sáng tạo cho các ngươi đi. Loạn Quyền Đánh Chết Lão Bán Thần.

Vô số quyền ảnh rơi xuống, dày đặc như là hạt mưa, không có bất kỳ chiêu thức gì, chỉ có sức mạnh thuần túy nhất bạo phát ra.

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng khắp nơi. Mặt đất tiếp tục bị lực trùng kích kịch liệt đánh cho tan hoang. Vô số đá vụn chấn động bay lên, khi nổi bồng bềnh giữa không trung thì bị lực trùng kích đánh vỡ, biến thành tro tàn.

- Đồ nhi, ngươi hơi nóng nảy rồi.

Nhìn thấy hết thảy mọi chuyện, Thiên Tu cũng không có ngăn cản, trong lòng còn có cảm giác sảng khoái khó mà nói rõ.

Có lẽ lần này, Viêm Hoa tông thật sự sẽ có thể quật khởi. Dù sao bọn họ nhịn đã quá lâu rồi, bây giờ là lúc bộc phát ra quang mang óng ánh nhất.

- Đồ hỗn trướng mau dừng tay.

Nhìn thấy cảnh tượng này, mấy người Hỗn Loạn Quân Chủ biến sắc. Thần Trật Quân Chủ lại bị Lâm Phàm ép nằm ở mặt đất, bị đánh đến mức không thể phản kháng.

Chỉ là bọn họ ngăn cản cũng không có bất kỳ tác dụng nào, chỉ là tăng thêm một tia sắc thái xen lẫn vào trong những tiếng nổ vang mà thôi.

Đột nhiên!

Mặt đất ngừng rung động.

Tro bụi dày đặc bao phủ hố sâu khiến cho không người nào nhìn rõ chuyện gì đã xảy ra ở bên trong.

Khi tro tàn dần dần tiêu tán, có hai bóng người đứng thẳng, không thấy rõ khuôn mặt.

Nhưng khi mấy người Lôi Đình đang chờ mong Thần Trật phản công thì, thanh âm làm bọn họ thống hận nhất truyền đến.

- Quá yếu! Tại sao Bán Thần lại yếu như thế này?

- Sau này ta nên tìm đối thủ ở đâu đây.

Lâm Phàm nổi bồng bềnh giữa không trung, một tay nắm lấy đầu của Thần Trật Quân Chủ. Khuôn mặt nguyên bản có được khí chất Bán Thần đã sớm biến dạng. Mặt mũi bầm dập, trông vô cùng thê

thảm.

Tứ chi của Thần Trật Quân Chủ vô lực rủ xuống. Hắn cố gắng ngẩng đầu, mí mắt sưng húp khiến cho hắn không mở mắt ra được.

- Ngươi... Ngươi...

Thần Trật Quân Chủ còn muốn nói cái gì chỉ là lời còn chưa nói khỏi miệng thì hắn lại bị Lâm Phàm đấm một quyền vào bụng.

Lực lượng cường đại xuyên qua thân thể, hình thành sóng khí bay thẳng lên trời.

- Ngươi biết đây là cái gì không? Đây chính là thực lực đó. Ngươi biết hay không? Lâm Phàm nâng đầu của Thần Trật Quân Chủ lên ngang mặt rồi lắc đầu, nói;

- Đáng tiếc, xem ra ngươi không hiểu.

Sau đó, hắn tiện tay quăng Thần Trật Quân Chủ ra chỗ Thiên Tu.

- Lão sư, hắn là chiến lợi phẩm của con, người hãy trông chừng hắn cẩn thận giúp con, đừng để hắn chạy.

Lâm Phàm nói.

- Không thành vấn đề. Đồ nhi yên tâm, lão sư sẽ giúp ngươi trông chừng kẻ này.

Thiên Tu cười nói. Lúc này, ông đã minh bạch, đồ nhi này của mình muốn làm gì.

- Lâm Phàm, ngươi muốn chết.

Hỗn Loạn Bán Thần nghiêm nghị nói. Hắn không ngờ Thần Trật lại bị Lâm Phàm bắt giữ một cách dễ dàng như vậy. Chiến lực bực này đã không phải là thứ mà bọn họ có khả năng cản trở.

Hỗn Loạn Bán Thần đứng ra, run run nói:

- Lâm… phong chủ, chuyện gì cũng phải từ từ, không nhất định phải động thủ, thương tổn hòa khí giữa hai tông.

Tình huống hiện giờ có chút không ổn, đã vượt qua sự khống chế của mấy người bọn hắn.

Phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông lúc này đã có thực

lực vượt qua bọn họ. Bây giờ, kẻ này đã không phải là tồn tại mà Bán Thần cảnh phổ thông có khả năng đối đầu.

Trước kia, dù Viêm Hoa tông có cường giả như Thiên Tu tọa trấn, bọn họ cũng dám tự mình tới làm càn.

Đó là bởi vì Viêm Hoa tông chỉ có một mình Thiên Tu mà thôi. Hơn nữa, ông ta còn phải lo lắng cho Viêm Hoa tông nên sẽ không dám ra tay.

Nhưng tình huống bây giờ không giống với lúc trước.

Nhất là, hắn cảm giác được đầu óc của phong chủ Vô Địch phong này rất có thể là có vấn đề.

Nếu như là người bình thường thì tuyệt đối sẽ không nghĩ tới chuyện đến Thánh Đường tông chuyển hiểm địa chứ đừng nói là làm.

- Hòa khí là cái gì? Lão tử không quan tâm!

- Kế tiếp, chính là ngươi, lão bất tử Hỗn Loạn.

Hỗn Loạn Bán Thần còn chưa kịp phản ứng thì Lâm Phàm đã xuất hiện ở trước mặt của hắn. Tóc dài sau lưng bay múa, trong hai con ngươi lóe ra chiến ý điên cuồng.

Hai tay nắm lại, mười ngón tay đan vào nhau rồi đột nhiên đập xuống.

- Gọi cha đi! Ta sẽ tha cho ngươi khỏi chết.

Chương 392: Bối phận không thể loạn

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

- Đánh rắm!

Đột nhiên xuất hiện một chiêu này khiến cho Hỗn Loạn Quân Chủ kinh hãi nhưng Bán Thần cảnh há lại bị đánh bại đơn giản như vậy.

Hắn giơ tay lên, một quầng sáng màu xám từ trên lòng bàn tay bạo phát ra.

Hư không giống như bị chia cắt thành hai phần Âm Dương, cuối cùng dung nạp cùng một chỗ, có hỗn loạn ý chí, còn có Hỗn Loạn Pháp Tắc chống lên một mảnh bầu trời.

- Thứ đồ gì vậy? Nhưng ở trước mặt sức mạnh tuyệt đối, muốn ngăn cản chỉ là tự rước lấy nhục mà thôi.

Nhưng một chiêu này của Lâm Phàm lại bị quầng sáng màu xám này ngăn cản.

- Ha ha ha. Càn rỡ. Thật sự là càn rỡ. Ngươi nghĩ rằng có thể trấn áp Thần Trật là có thể trấn áp bản Quân Chủ hay sao? Ta cho ngươi biết, Hỗn Loạn Pháp Tắc của ta là ...

Răng rắc!

Tiếng rạn nứt truyền đến. Ở giữa của hai quyền có quầng sáng như là con thoi đang xoay tròn, chiếu sáng cả thiên địa.

- Không có khả năng!

Hỗn Loạn Quân Chủ kinh hãi, không dám tin. Hắn tận mắt nhìn thấy Hỗn Loạn Pháp Tắc bị Lâm Phàm đánh nát. Cảm giác sợ hãi chạy thẳng từ lòng bàn chân lên đến đỉnh đầu.

- Chế Tài, Lôi Đình, cứu ta...

Lôi Đình Quân Chủ ngẩng đầu nhìn lại hai người khác, hét to với vẻ bất lực.

Lúc này, Chế Tài Quân Chủ động. Hư không theo đó cũng chấn động. Thương Chế Tài bộc phát hào quang óng ánh, đánh thẳng về phía Lâm Phàm.

- Bản Quân Chủ muốn xử phạt ngươi.

Một thương này nhanh đến mức cực hạn. Vô tận pháp tắc quấn quanh ở đầu mũi nhọn của Thương Chế Tài hình thành vòng xoáy xuyên thấu hư không.

Ý chí!

Chế Tài Quân Chủ chợt quát một tiếng, ý chí của Bán Thần cảnh ngưng tụ ở trong đó. Một thương này là một chiêu cường đại nhất của hắn. Vô luận như thế nào, hắn cũng muốn giết chết tiểu tử này một lần nữa.

Đệ tử Viêm Hoa tông không nhìn thấy rõ quá trình, nhưng cũng biết có Bán Thần khác ra tay giúp đỡ Lôi Đình Quân Chủ. Bọn họ lập tức kêu gào, tức giận mắng.

- Hèn hạ vô sỉ, vậy mà lấy nhiều khi ít.

- Lâm sư huynh cẩn thận .

Máu tươi trong cơ thể của bọn họ đã sôi trào lên.

Có đệ tử phun máu tươi từ trong lỗ mũi ra.

- Quá hưng phấn. Lâm sư huynh thật quá mạnh. Máu tươi của ta không nhịn được muốn phun ra ngoài.

Đệ tử một bên phun máu, một bên nhìn lên hư không. Bọn họ đã không có cách nào quên được cảnh tượng trước mắt. Đây là một lần rực rỡ nhất, vinh dự nhất của Viêm Hoa tông trong suốt mấy trăm năm qua.

Mà lần vinh quang này chính là do Lâm sư huynh lấy sức một người nghiền ép Bán Thần cảnh của Thánh Đường tông.

- Muốn đánh lén ta sao? Nằm mơ đi! Nếu như ngươi đã vội vã muốn đầu thai như vậy thì ta cũng thỏa lòng mong ước của ngươi.

Một chân của Lâm Phàm giẫm ở trên người Hỗn Loạn Quân Chủ còn một tay của hắn trực tiếp bắt lấy Thương Chế Tài.

- Hả?

Chế Tài Quân Chủ ngây người. Thương Chế Tài trong tay hắn lại không có cách nào động đậy. Sau đó, một nguồn sức mạnh không có cách nào ngăn cản lập tức truyền đến. Thương Chế Tài rời khỏi tay, bị Lâm Phàm cướp lấy.

- Đáng giận!

Đối mặt tên điên như Lâm Phàm, Chế Tài Quân Chủ cảm giác nếu mình không rút nhanh thì sẽ có chuyện Cho nên, ngay cả Thương Chế Tài hắn cũng không quan tâm mà nhanh chóng hóa thành một vệt sáng, kéo dài khoảng cách với Lâm Phàm.

Chẳng qua là khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, trong lòng Chế Tài Quân Chủ rỉ máu.

Lâm Phàm đã bẻ gãy Thương Chế Tài.

Sau đó, Lâm Phàm còn quan sát tỉ mỉ một phen, chiều dài vừa vặn, mà ở trong này lại còn có pháp tắc của Chế Tài Quân Chủ duy trì, cho nên đây cũng có thể coi là một thứ cứng rắn.

- Súc sinh, đây chính là bảo bối do ta khổ cực...

Chế Tài Quân Chủ ngửa mặt lên trời gào to không có cam lòng.Chỉ là khi nhìn thấy ánh mắt kia của Lâm Phàm, hắn lại ngây ra.

- Im miệng! Nếu không lát nữa, ta sẽ dùng cái đồ chơi này đâm chết ngươi.

Lâm Phàm nhếch miệng, nói với vẻ tà ác.

Tựa như là muốn nói ta đâm như thế nào thì phải nhìn biểu hiện của ngươi.

- Thực lực của đồ nhi hơi quá cường đại rồi. Mặc dù bốn vị Bán Thần của Thánh Đường tông hơi yếu, nhưng cũng chỉ là yếu với ông thôi, còn với những người khác thì bốn người này vẫn rất cường đại. Nhìn tình huống này, nếu như đồ nhi trở thành Bán Thần, vậy thì kẻ làm sư phụ như ông không phải là cũng sẽ bị đồ đệ treo lên đánh rồi hay sao?

- Không được. Không được. Lão phu nhất định phải đi vào Thiên

Không Thành, nhìn xem di chỉ của thần linh đến cùng là như thế nào.

Thân là lão sư, nhất định phải có được thực lực của lão sư, mặc dù dạy dỗ được trò giỏi hơn thầy cũng rất hay nhưng mà cũng không thể để học trò vượt mặt nhanh như thế được.

- A a a a!

Hỗn Loạn Bán Thần đứng trên mặt đất, nhìn lên hư không, gào thét. Hắn cảm nhận được sự sỉ nhục.

- Lâm Phàm tiểu súc sinh, Hỗn Loạn ta đời này kiếp này không ...

Lời còn chưa nói hết, một vệt sáng rơi từ trong hư không xuống. Thì ra là Lâm Phàm cầm Thương Chế Tài bị bẻ gãy thành hai đoạn đột nhiên quất vào người Hỗn Loạn Quân Chủ.

- Lão bất tử đừng nói nhảm nữa! Nếm thử chiêu thức ta tự sáng tạo đây, Côn Bổng Chi Hạ Xuất Hiếu Tử.

Trong chốc lát, côn ảnh lấp lóe, hình thành vô số bóng đen lít nha lít nhít thậm chí tạo thành gió xoáy, đây là cảnh tượng do tốc độ quá nhanh mà hình thành.

Một côn quất vào miệng của Hỗn Loạn Bán Thần khiến răng vỡ vụn.

Một côn quất vào bên hông khiến con mắt lồi ra, miệng há lớn.

Một côn quất vào trên mông làm Hỗn Loạn phải duỗi đầu lưỡi ra vì đau đớn khó mà chịu đựng.

Lốp bốp!

Giờ phút này, nơi đó đã không nhìn thấy bóng dáng hai người mà chỉ có côn ảnh dày đặc hình thành một cơn bão táp khiến cho tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Lão Hắc đang quấn quanh trên Vô Địch phong trầm mặc hồi lâu, cực kỳ cảm thán.

- Chỉ sợ đời này bản tọa vô vọng rồi.

Mặc dù không dùng mắt thường nhìn nhưng khí tức của Lâm Phàm lúc này cũng đã khiến cho hắn kinh hãi. Cho dù không bằng hắn khi ở thời kì đỉnh phong nhưng cũng cách không xa, mà Lâm Phàm còn chưa đột phá Bán Thần cảnh.

Vân Tiêu phong.

Vương Thánh Khang cùng Huyền Thanh đã quỳ trên mặt đất, hai người liếc nhìn nhau.

- Ngươi nói Vân sư huynh còn có cơ hội chiến thắng người này không?

- Hẳn là... Có đi.

- Thế nhưng là khí thế bực này thật... thật quá khủng khiếp. Người bị đánh chính là Bán Thần cảnh của Thánh Đường tông mà.

Vương Thánh Đường đứng thẳng lên, trầm giọng nói:

- Bán Thần thì làm sao? Hắn cũng không phải là người hay sao?

Nghe hắn nói thế, Huyền Thanh đột nhiên ngây người.

- Đúng vậy! Chỉ cần là người thì Vân sư huynh còn có cơ hội.

Giờ khắc này, hai người chăm chú nhìn lên phương xa tựa như nơi đó không phải là Lâm Phàm mà là Vân Tiêu sư huynh đang chiến đấu.

Xoát!

Một đòn lăng lệ đánh tới. Mặc dù, Hỗn Loạn Quân Chủ đã sưng mặt sưng mũi, đôi mắt không ánh sáng nhưng khi cảm nhận được khí thế của đòn này cũng chấn động. Hắn muốn chạy nhưng lại chạy không được.

Hai tay, hai chân đều đã bị Lâm Phàm đánh cho sưng đến không còn hình người, hơi động đậy đều sẽ đau đến khó mà chịu đựng.

- Cho ngươi một cơ hội lựa chọn, muốn chết hay muốn sống.

Một nửa Thương Chế Tài dừng lại, nằm ngang ở bên cạnh đầu của Hỗn Loạn Quân Chủ.

Mặc dù lửa giận thiêu đốt ở trong lòng Hỗn Loạn Quân Chủ đã đủ để hủy diệt thế giới nhưng hắn cũng không bùng nổ được.

- Ta ….không tin, ngươi …dám …động thủ với ta...

Hỗn Loạn Quân Chủ gian nan lắm mới nói hết được lời.

Chế Tài Quân Chủ hoảng loạn nói:

- Hỗn Loạn, hãy lựa chọn sống đi.

Hỗn Loạn Quân Chủ liếc xéo qua Chế Tài Quân Chủ rồi giận dữ nói:

- Ngươi câm miệng cho ta. Lúc nãy rõ ràng ta đã cầu ngươi cứu ta nhưng ngươi lại chỉ đứng yên nhìn. Chuyện này ta nhớ kỹ.

- Không phải.

Chế Tài Quân Chủ muốn giải thích nhưng lại không thể nói được lời nào. Hắn thật sự rất bất đắc dĩ. Loại sức mạnh kia quá khủng bố, căn bản không phải là thứ mà bọn họ có khả năng ngăn cản.

Bây giờ, Hỗn Loạn giận quá mất khôn nên mới trách tội hắn. cho nên hắn chỉ có thể trách tội Thiên Tu.

- Thiên Tu, ngươi xem ngươi dạy đồ nhi tốt chưa kìa? Xem ra ngươi muốn triệt triệt để để đẩy Viêm Hoa tông bọn ngươi vào trong hố lửa, Thánh Đường tông tuyệt sẽ không bỏ qua cho các ngươi.

- Ngươi nói chuyện này với lão phu làm gì, cũng không phải lão phu đánh các ngươi. Nhưng Chế Tài lão đệ trước tiên đừng nghĩ nhiều như vậy. Hãy chiếu cố tốt mình trước đã. Đợi lát nữa sẽ đến lượt ngươi, ngươi thử ngẫm lại xem nên làm cái gì đi.

Thiên Tu tọa trấn nơi này, vậy khẳng định là không có khả năng để mấy tên này chạy trốn.

- Ngươi...

Chế Tài Quân Chủ suýt chút nữa là phun máu, thậm chí không rõ, làm sao lại xảy ra chuyện như vậy.

Chẳng lẽ Viêm Hoa tông đã quyết tâm muốn khai chiến với Thánh Đường tông hay sao?

- Ngươi không tin đúng không, vậy thì tạm biệt.

Lâm Phàm cười, cổ tay khẽ động, một nửa Thương Chế Tài lại tiếp tục đánh thẳng đến Hỗn Loạn Quân Chủ.

Khi cảm nhận được tính hủy diệt trong đòn đánh của Lâm Phàm, trong một chớp mắt, Hỗn Loạn Quân Chủ hét to.

- Ta muốn sống.

Ầm!

Một nửa Thương Chế Tài đã đánh vào đầu của Hỗn Loạn nhưng Lâm Phàm kịp thu tay lại cho nên đòn này cũng chỉ còn một chút xíu sức mạnh.

Mặc dù đầu không bị đập nát, nhưng chính là một chút sức mạnh đó lại làm cho Hỗn Loạn ngã xuống đất, không ngừng phun máu.

- Gọi cha!

Lâm Phàm ngồi xổm xuống, nắm tóc và nhấc Hỗn Loạn Quân Chủ lên.

- Lâm Phàm, làm việc thì nên lưu một đường, ngày sau dễ nói chuyện.

Hỗn Loạn Quân Chủ bị kéo vươn thẳng đầu, mở miệng.

- Không thấy.

Lâm Phàm lắc đầu, tiện tay lắc lắc một nửa Thương Chế Tài trong tay.

- Viêm Hoa tông không phải có tôn chỉ là kính lão sao.

Chính miệng gọi cha là khuất nhục bực nào? Huống chi hắn còn là Bán Thần cảnh của Thánh Đường tông, nếu như kêu ra thì không những hắn mất mặt mà cả Thánh Đường tông cũng mất mặt.

- Đó là người khác. Tình huống của ngươi khá đặc biệt. Cha mẹ ngươi không quản giáo để ngươi trở thành loại Bán Thần lưu manh du côn, chuyên ẩu đả như này. Nhanh lên, ta không có thời gian chơi với ngươi đâu, đợi lát nữa ta còn phải quất Chế Tài Quân Chủ nữa. Ngươi cũng thấy đấy, hắn ở bên cạnh nhìn ngươi bị đánh mà không quan tâm, hơn nữa vũ khí này vẫn là của hắn.

Lâm Phàm vung vẩy một nửa Thương Chế Tài trong tay và nói.

- Súc sinh, ngươi đừng ngậm máu phun người.

Chế Tài Quân Chủ giận dữ nói.

Dạ Ma Bán Thần núp xa xa, chỉ là khu vực này đã bị Thiên Tu phong tỏa, mặc cho hắn cố gắng như thế nào đều không thể trốn

được.

Hỗn Loạn Quân Chủ liếc nhìn Chế Tài rồi lại nhìn Lâm Phàm, cuối cùng cúi đầu xuống.

- Cha!

- Phi! Con cháu họ nhà rùa! Đồ hèn nhát. Ngươi còn muốn nhận ta làm cha sao? Nằm mơ đi! Ngay cả tư cách hậu tuyển, ngươi cũng không đủ đâu. Qua bên kia nằm đi!

- Lão sư, người trông hắn giúp con. Hắn là chiến lợi phẩm của con đó, đừng để hắn chạy.

Lâm Phàm trực tiếp ném Hỗn Loạn Bán Thần tới chỗ Thiên Tu.

- Đồ nhi, ngươi cứ yên tâm đi. Dù sao vi sư cũng là Bán Thần, năng lực trông chừng Bán Thần vẫn phải có.

Thiên Tu cười nói, sau đó nhìn về phía Hỗn Loạn Quân Chủ, nói:

- Hỗn Loạn lão đệ, xin lỗi nhé. Đồ nhi này của ta cứ như vậy, ta cũng không còn cách nào cả. Kỳ thật hắn cũng không có ý xấu, chỉ là đùa một chút. Nếu hắn thật sự nhận ngươi làm con thì bối phận giữa chúng ta chẳng phải loạn hay sao? Ngươi không phải sẽ thành đồ tôn của lão phu hay sao?

Phốc!

Hỗn Loạn Quân Chủ không thể nhịn được nữa, phun ra một búng máu, nằm co quắp ở nơi đó.

- Các ngươi hung ác...

Lâm Phàm lắc lắc cổ, một nửa Thương Chế Tài đập vào trong lòng bàn tay.

- Chế Tài Quân Chủ, Lôi Đình Quân Chủ, hiện tại ta rốt cục có thời gian nói chuyện cùng các ngươi rồi, nhất là ngươi, Chế Tài Quân Chủ.

- Hắc hắc!

Nụ cười này của Lâm Phàm khiến Chế Tài Quân Chủ sợ hãi, không tự chủ được đột nhiên lui lại một bước. Khí lạnh bốc từ lòng bàn chân lên đến đỉnh đầu.

- Phong chủ của Vô Địch phong Lâm Phàm, không ngờ ngươi đã trưởng thành đến mức độ này. Viêm Hoa tông có được đệ tử như ngươi cũng xem như là một kỳ tích. Nhưng ngươi cũng đừng quên, Thánh Đường tông cường đại, khủng bố hơn gấp trăm ngàn lần so với tưởng tượng của ngươi.

Hắn cũng không cho rằng, mình có thể chiến thắng đối phương.

Chỉ là hắn cũng hơi sốc vì mọi chuyện thay đổi quá nhanh.

Lúc trước, ở thánh địa của Thiên Thần giáo, hắn cùng Hỗn Loạn liên thủ là đủ để nghiền ép đối phương, nhưng hôm nay kết quả lại là đối phương nghiền ép năm người bọn họ.

Thay đổi bực này khiến cho người ta khó mà có thể chấp nhận.

Tốc độ tiến bộ quá nhanh.

- Sau đó thì sao?

Lâm Phàm đi đến trước mặt Chế Tài Quân Chủ.

- Ta nhận thua.

Chương 393: Tông ta há có thể không có đạo đãi khách

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

- Không được. Ta không chấp nhận. Đường đường là cường giả Bán Thần cảnh, vậy mà chưa đánh đã nhận thua, ngươi có xấu hổ hay không? Ngươi phải nhớ ngươi không phải là đại biểu cho một mình ngươi mà là tất cả Bán Thần.

Bàn tay của Lâm Phàm đập vào vai của Chế Tài Bán Thần rồi hắn nói với vẻ mặt nghiêm túc.

- Lâm phong chủ, người thật dễ nói chuyện. Nhưng lần này, Thánh Đường tông ta đến đây cũng không phải là để hưng sư vấn tội mà chỉ là hỏi thăm chuyện về hiểm địa của tông ta.

Chế Tài Quân Chủ không dám cuồng vọng. Chuyện đã phát triển đến mức độ này đủ để hắn nhìn ra đầu óc của tiểu tử ở trước mắt này chỉ sợ là cũng không tốt lắm.

Nếu là người bình thường thì dù có thực lực thế này, cũng không dám muốn làm gì thì làm.

Lại càng không cần phải nói, bốn người bọn họ là Quân Chủ của Thánh Đường tông.

Bây giờ, Thánh Đường tông chính là tông môn cường đại nhất trên thế gian, lực ảnh hưởng siêu phàm. Chỉ cần bọn họ ra lệnh thì cũng không biết sẽ có bao nhiêu tông môn đi theo làm tùy tùng. Chẳng lẽ kẻ này không có nghĩ đến hay sao?

Đương nhiên, hắn khẳng định không ngờ tới trên đời có những tên điên chỉ biết tu luyện, vĩnh viễn sẽ không cân nhắc quá nhiều chuyện. Những kẻ đó khi chiến đấu sẽ quên hết mọi thứ.

Nhưng hắn là ai cơ chứ? Hắn là Bán Thần, còn là Quân Chủ của

Thánh Đường tông, là người quyền cao chức trọng.

Cho nên không thể chết, chỉ có thể nhận thua.

- Ngươi muốn nhận thua sao? Đừng có mà mơ! Các ngươi thử nhìn quanh xem non sông tươi đẹp này đã bị các ngươi phá hư thành dạng này? Các ngươi nói xem, các ngươi muốn bàn giao như thế nào.

Lâm Phàm nổi giận, chỉ vào mặt đất bị thủng trăm ngàn lỗ bởi trận chiến của bọn họ. Do quá kích động cho nên vừa nói hắn vừa phun nước bọt lên đầy mặt Chế Tài Quân Chủ.

Nhưng Chế Tài Quân Chủ còn không dám lau, mà là quay đầu, nhìn tình huống chung quanh.

Hắn rất muốn lớn tiếng nói cho Lâm Phàm, rõ ràng đây đều là do ngươi làm, có quan hệ gì với chúng ta đâu.

Nhưng mà, hắn không dám.

Kẻ thắng làm vua, kẻ thua làm giặc, chính nghĩa là bên chiến thắng mà người thất bại chính là tà ác.

- Lâm phong chủ cứ tính đi, tông ta sẽ bồi thường.

Chế Tài Quân Chủ cảm thấy bị sỉ nhục. nhưng bây giờ chuyện quan trọng hơn chính là nhất định phải ổn định tên điên này đã.

Lúc trước, hắn đã nhìn ra, nếu như Hỗn Loạn không nói sống thì thật sự sẽ bị Lâm Phàm đánh chết.

- Các ngươi muốn bồi thường hay sao? Các ngươi lấy cái gì ra để bồi thường. Lãnh thổ của tông ta là tấc đất tấc vàng, ngươi lấy cái gì bồi thường.

Cánh tay đang đặt trên vai của Chế Tài Quân Chủ càng ngày càng bóp chặt.

Cảm nhận được chuyện này, Chế Tài Quân Chủ vội vàng mở miệng. Chỉ là còn chưa nói được câu nào thì bụng đã bị dính một quyền của Lâm Phàm.

- Đừng nói chuyện! Ngươi cứ để ta phóng thích lửa giận trong nội tâm của ta đã.

Ầm! Ầm!

Quyền ảnh vô tung. Trong hai con ngươi của Lâm Phàm lấp lóe vẻ điên cuồng. Từng quyền từng quyền không ngừng đánh vào bụng của Chế Tài Quân Chủ, uy lực của mỗi một quyền đều khiến cho Chế Tài Quân Chủ đau đến khó có thể chịu đựng.

Chế Tài Quân Chủ cong người, há miệng, máu tươi ngưng tụ ở chỗ cổ họng, tùy thời đều có thể phun ra.

- Còn một đòn cuối cùng.

Lâm Phàm ném Chế Tài Quân Chủ lên cao, sau đó tung quyền đánh hắn bay xuống mặt đất.

Quyền kình xuyên qua cơ thể của Chế Tài Quân Chủ đục một lỗ thủng to trên mặt đất.

- Ngươi nhìn đi, ngươi lại hủy lãnh thổ quý giá của tông ta nữa rồi.

Lâm Phàm cúi đầu, tức giận nói. Nhìn thấy mặt đất bị đục thủng, nội tâm của hắn cảm thấy đau đớn, khổ sở không nói được thành lời.

Chế Tài Quân Chủ vốn định nuốt xuống búng máu này. Thế nhưng mà nghe Lâm Phàm nói những lời này, hắn cũng chịu không nổi nữa mà ngẩng đầu, phun máu.

Một búng máu này bị hắn phun lên cao đến vài chục trượng, như là suối phun vậy. Khi lên đến đỉnh, máu tươi nổ tung như là đóa hoa chào cảm ơn và tạo thành nửa hình vòng cung rồi rơi xuống.

Lôi Đình Quân Chủ ngồi ở chỗ đó, ánh mắt đờ đẫn, giơ ngón tay lên chỉ thẳng Lâm Phàm, vẻ mặt không dám tin.

- Tên điên, tên điên ...

Lâm Phàm lại tiếp tục nhấc Chế Tài Quân Chủ lên rồi ném về phía lão sư.

- Lão sư, lại thêm một chiến lợi phẩm nữa, ngài hãy giúp đồ nhi giữ gìn cẩn thận.

Thiên Tu nhìn Chế Tài, thở dài lắc đầu, nói:

- Chế Tài lão đệ, tội gì mà phải khổ như thế chứ.

Chế Tài Quân Chủ nghiêng đầu, trong ánh mắt vô thần lộ ra một tia tuyệt vọng. Đây là một lần hành động bi thảm nhất của hắn, hơn

nữa còn là đả kích lớn nhất sau khi đã trở thành Bán Thần.

- Hô!

Lúc này, Lâm Phàm nhẹ nhàng thở ra.

- Tốt, Lôi Đình Quân Chủ, trong bốn vị Quân Chủ của Thánh Đường tông thì chỉ còn lại có một người là ngươi mà thôi. Ngươi còn có lời gì muốn nói hay không?

Lôi Đình Quân Chủ nuốt nước miếng, trên trán có mồ hôi rơi xuống. Sau đó, hắn hóa thành một tia chớp, xuất hiện ở trước mặt Thiên Tu.

- Thiên Tu, lần này chúng ta nhận thua, ta nhận thua.

- Hazz. Lôi Đình lão đệ, ngươi sao phải khổ vậy chứ?

Thiên Tu bất đắc dĩ lắc đầu, nói:

- Đồ nhi, ngươi đừng đánh hắn nữa, thương thế của hắn cũng rất nặng rồi.

- Lão sư, đồ nhi làm sao lại đánh người? Kính lão đắc thọ là truyền thống tốt đẹp của Viêm Hoa tông ta mà, chúng ta nhất định phải phát dương quang đại mới đúng.

Lâm Phàm cười nói.

Thiên Tu gật đầu.

- Ừ. Đúng là như thế. Xem ra là vi sư nói sai. Đồ nhi, ngươi có thể có tư tưởng giác ngộ bực này khiến cho vi sư vô cùng vui mừng.

Phụt!

Hỗn Loạn Bán Thần một tay chống đất, phun ra một búng máu tươi, nhuộm đỏ mặt đất. Hắn có loại cảm giác không nói được thành lời, thậm chí có xúc động muốn giết chết một già một trẻ này.

Nhưng hắn nhịn được, việc nhỏ không nhẫn thì kế lớn sẽ bị hỏng, nằm gai nếm mật cũng không phải là một loại tu hành hay sao?

Hai tên gia hỏa không biết xấu hổ.

- Đồ nhi, việc này phải chăng đã giải quyết xong rồi?

Thiên Tu hỏi.

Lâm Phàm lắc đầu, nói:

- Chuyện hôm nay còn không có xong. Dạ Ma Bán Thần của La Sát tông đã nói đồ nhi giết Thẩm Phán gì gì đó của La Sát tông h.

- Đồ nhi cả đời làm việc quang minh lỗi lạc, dám làm dám chịu, sao có thể nhẫn nhịn chịu đựng người khác bôi nhọ thanh danh của ta. Bởi vậy, nếu không giải quyết dứt điểm việc này, trong nội tâm đồ nhi sẽ cảm thấy bất an.

- Hazz. Đồ nhi, vi sư có thể lý giải tâm tình của ngươi lúc này, bởi vì vi sư cũng là người như vậy, không thể chịu được khi bị người khác đổ oan, cho dù là trời sập xuống, cũng muốn làm rõ ràng mọi chuyện.

Thiên Tu cảm thán nói, biểu hiện tựa như thông cảm cho đồ nhi của mình.

người lúc này đã trở thành tù binh là Lôi Đình Quân Chủ thì hai tay nắm lấy bùn đất, sắc mặt dữ tợn.

- Thế gian này tại sao có thể có hạng người không biết xấu hổ như vậy.

Phương xa, người vẫn muốn rời khỏi địa phương nguy hiểm này là Dạ Ma Bán Thần thì mặt như màu đất.

Hắn đã bị dọa sợ, bốn vị Quân Chủ của Thánh Đường tông đồng thời ra tay cũng không ăn thua, nói bị nghiền ép là lập tức bị nghiền ép. Đây là chuyện thê thảm cỡ nào, hơn nữa đối phương cũng là kẻ có gan to bằng trời.

- Dạ Ma Bán Thần, hãy tới đây, ta muốn hỏi một chút.

Thanh âm truyền đến khiến cho Dạ Ma Bán Thần kinh hãi, lông tơ dựng đứng lên. Sau đó, tựa như là nghĩ đến chuyện gì đó, hắn hô to.

- Hiểu lầm, đây là hiểu lầm, Lâm phong chủ là người quang minh chính đại như vậy, há lại loại tiểu nhân giết đệ tử của tông ta kia.

Bây giờ, Dạ Ma Bán Thần chỉ muốn rời khỏi nơi này. Hắn có cảm giác đệ tử của Viêm Hoa tông này đều là mẹ nó tên điên.

Thậm chí còn điên hơn cả so tên điên, nếu hắn lưu lại, tuyệt đối

không có kết cục tốt.

Đột nhiên, Dạ Ma Bán Thần hơi run rẩy, có khí lạnh bốc lên từ lòng bàn chân, thanh âm kia có chút khủng bố, có chút âm trầm.

- Vậy ý của ngươi định nói là bản phong chủ là tiểu nhân rồi?

Lâm Phàm híp mắt, nhìn Dạ Ma Bán Thần ở phương xa với ánh mắt không thân thiện.

Hắn thừa nhận, hắn thừa nhận...

Dạ Ma Bán Thần đang cảm thấy mừng rỡ thì đột nhiên, lời của Lâm Phàm như sấm đánh ngang tai khiến cho sắc mặt của hắn trở nên trắng bệch. Nếu như hắn thừa nhận thì liệu có bị diệt khẩu hay không?

Mặc dù hắn cũng là cường giả Bán Thần nhưng thực lực còn không bằng bất kỳ người nào trong bốn vị Quân Chủ.

Nếu như, hắn rơi vào trong tay đối phương, vậy thì thật sự là kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay, kết cục cuối cùng e rằng sẽ là hóa thành tro tàn mà thôi.

- Lâm phong chủ, ngươi hiểu lầm.

- Có chuyện gì thì đến trước mặt bản phong chủ mà nói. Ngươi đứng cách xa như vậy làm gì? Chẳng lẽ ngươi không biết lễ phép hai chữ viết như thế nào sao?

Lâm Phàm mở miệng.

Nghe hắn nói vậy, Dạ Ma Bán Thần lại có chút kinh hãi. Hắn cũng không biết, nếu mình đến trước mặt Lâm Phàm mà nói chuyện thì liệu có bị đập chết hay không?

Nhưng bây giờ, khu vực này đã bị Thiên Tu phong tỏa, dù hắn là Bán Thần nhưng cũng khó mà ra ngoài.

Cuối cùng, hắn cả gan đi tới, trên mặt nở nụ cười tươi.

- Lâm phong chủ, hiểu lầm, đây thật là hiểu lầm mà.

Hiện tại, chỉ cần hắn rời khỏi đây thì tất cả đều dễ nói chuyện. Nhưng nếu không rời khỏi được thì hắn cũng không dám tưởng tượng kết cục của mình sẽ là như thế nào.

- Hiểu lầm không đề cập tới. Ta nhớ rằng trước đây, La Sát tông các ngươi chính là một trong tám đại tông môn đã từng xâm lược Viêm Hoa tông đi. Từ trên lãnh thổ này, các ngươi đã lấy đi rất nhiều rất nhiều thứ, cũng đã giết không ít con dân của tông ta. Bây giờ, một Bán Thần như ngươi lại đến đây nói bản phong chủ giết đệ tử của La Sát tông ngươi. Đây thật sự là chuyện khiến cho người ta khó mà tiếp nhận.

- Trước kia, Viêm Hoa tông bị Bạo Quân chấp chưởng, không có cường giả Bán Thần cảnh tọa trấn. Chúng ta bị mấy tông môn các ngươi cướp đoạt cũng là bởi vì nhỏ yếu.

Đột nhiên, Lâm Phàm cảm thán.

Dạ Ma Bán Thần lại cảm giác có chút không ổn.

- Lâm phong chủ, dù sao cũng đã qua hơn một trăm năm, đây cũng là chuyện của quá khứ rồi.

- Chuyện của quá khứ thì không phải là chuyện hay sao? Theo lời của người, nếu hiện tại ta làm thịt ngươi thì qua 1 giây, đó cũng là chuyện của quá khứ, La Sát tông ngươi sẽ không được phép báo thù cho ngươi nữa. Nếu thật sự là như thế này, bản phong chủ có nên chém ngươi trước hay không?

Lâm Phàm hỏi.

- Chờ một chút, Lâm phong chủ nói đúng, mặc kệ đã qua bao lâu thì đó cũng là chuyện.

Dạ Ma Bán Thần vội vàng nói.

Nhưng hắn biết, lần này Viêm Hoa tông đã triệt triệt để để ngả bài cùng Thánh Đường tông, về phần kết quả cuối cùng như thế nào thì hắn khó mà nói chắc được.

Chỉ là, lấy tình huống trước mắt, chiến lực cao cấp nhất của Viêm Hoa tông đã không kém gì những tông môn cường đại trên thế gian, hơn nữa đại đa số Bán Thần cũng không phải là đối thủ của kẻ ở trước mắt này.

Nếu chỉ vẻn vẹn xét chiến lực đỉnh phong thì chỉ sợ Viêm Hoa tông sắp có thể bình đẳng trao đổi với Thánh Đường tông rồi.

Không ổn. Chuyện này rất là không ổn.

- Tốt. Không biết ta nói những đạo lý lớn này với ngươi làm cái gì, dù sao ngươi cũng không hiểu, như là đàn gảy tai trâu mà thôi. Ngươi luôn miệng nói ta giết đệ tử của tông ngươi, vậy thì lấy chứng cứ ra cho ta xem đi. Ngươi cần phải biết rằng, tùy ý hãm hại là phải chịu trách nhiệm.

Lâm Phàm nói. Lần này, hắn muốn triệt để ngả bài với Thánh Đường tông đi. Không đúng! Đây cũng không gọi là ngả bài, đây vốn là một chuyện rất vô tội.

Không có giết là không có giết.

- Lâm phong chủ chớ kích động. để xảy ra vụ việc lần này là ta cân nhắc không chu toàn. Ta đột nhiên nhớ tới Thẩm Phán Sát Ma không có chết, là ta sai.

Dạ Ma Bán Thần vội vàng nói.

Chuyện ngày hôm nay diễn ra quá mức quỷ dị. Kẻ ở trước mắt này không dễ làm, nhưng bây giờ, hắn nhất định phải ổn định, tuyệt đối không thể khinh thường, nếu không hậu quả khó mà lường được.

kẻ này có can đảm dám động thủ cùng bốn vị Quân Chủ của Thánh Đường tông, chớ nói chi đến hắn.

- Lão sư, ngươi nói việc này nên giải quyết như thế nào?

Lâm Phàm chuyển qua hỏi Thiên Tu.

Thiên Tu trầm mặc một lát.

- Người tới là khách, sao có thể vừa tới liền đi.

- Đồ nhi, ngươi mau mời năm vị Bán Thần vào tông môn, cẩn thận tiếp đãi một phen đi.

- Ừm, đúng là như thế, có bằng hữu từ phương xa tới làm ta vui quên cả trời đất, vui vẻ đến cực điểm. Mọi người mời đi.

Lâm Phàm cười.

Dạ Ma Bán Thần vội vàng khoát tay

- Không cần! Không cần! Ta còn có chuyện, cho nên sẽ không quấy rầy quý tông nữa, du sao vẫn còn nhiều thời gian, lần sau ta lại...

Ầm!

Lời còn chưa nói hết, bụng của Dạ Ma Bán Thần đột nhiên bị Lâm Phàm đánh mạnh vào.Đau đớn khiến hắn cong người, con mắt cũng suýt rơi ra.

- Moi người đều đến rồi, ngươi đi làm cái gì? Vừa mới đến xong đã đi chẳng phải là nói Viêm Hoa tông ta không có đạo đãi khách hay sao?

- đệ tử của Vô Địch phong đi ra nhấc người, mời mấy lão bất tử Bán Thần vào tông môn.

Một quyền hạ gục Dạ Ma Bán Thần. Sau đó, hắn nhìn về phía lão sư, hai người bất động thanh sắc gật đầu, xem như trao đổi.

Chương 394: Ảo Cảnh Luân Hồi

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Lâm Phàm ném một nửa Thương Chế Tài trong tay đi.

- Đồ nhi, tiếp theo ngươi chuẩn bị làm như thế nào?

Thiên Tu hỏi thăm. Ông quyết tâm ủng hộ đồ nhi bảo bối của mình một cách vô điều kiện.

- Lão sư, đồ nhi đã nhịn thật lâu, cho nên không muốn lại nhịn nữa. Con muốn phóng túng một hồi. Xin lão sư duy trì.

Từ lúc hắn đến thế giới này cho tới bây giờ cũng được hơn một năm mà tình từ lúc gia nhập vào Viêm Hoa tông cũng chỉ mới mấy tháng.

Đối với hắn, khoảng thời gian này thật sự là quá dài.

Mà mọi chuyện bây giờ đều là do mẹ nó cảm giác tự mãn đang quấy phá.

Thánh Đường tông thật sự làm cho hắn cảm thấy quá thất vọng. Vốn dĩ hắn cho rằng nếu đi Thánh Đường tông thì mình có thể bị một đám người giáo dục, bỏ đi cảm giác tự mãn, nhưng bây giờ xem ra cảm giác tự mãn này không giảm mà cò tăng.

Hắn cũng không muốn phóng túng bản thân nhưng không còn cách nào khác, hắn không thể ngăn cản cảm giác tự mãn ở trong lòng.

Lúc này, bàn tay của Thiên Tu đặt lên vai Lâm Phàm.

- Đồ nhi, vi sư tin ngươi, cũng sẽ luôn ủng hộ ngươi. Nhưng ngươi phải nhớ kỹ một điều, ngươi là người của Viêm Hoa tông, phía sau ngươi còn có con dân của Viêm Hoa tông.

- Vâng. Đồ nhi minh bạch. Chỉ cần tông môn khác dám giết một người dân của tông ta thì đồ nhi liền giết trăm tên đệ tử của bọn họ.

Lâm Phàm nghiêm túc nói, sát ý trong lời nói thể hiện rõ rằng hắn không phải đùa giỡn.

Thiên Tu ngây người. Ý tứ mà ông muốn biểu đạt không phải là như vậy, nhưng mà nhìn vẻ mặt của đồ nhi, ông lại... Được rồi.

Các đệ tử của Vô Địch phong vội vàng chạy tới, một người cầm một tay một chân, dễ dàng nâng Hỗn Loạn Quân Chủ lên cao.

Hỗn Loạn Quân Chủ bị những sâu kiến này nâng cao cao, oán giận nói:

- Buông bản Quân Chủ ra. Ta chính là cường giả Bán Thần cảnh đó. Các ngươi muốn chết phải không?

Nhưng mặc kệ hắn nói thế nào, những đệ tử này vẫn dửng dưng. Có thể giam giữ cường giả Bán Thần cảnh chính là chuyện mà cả đời bọn họ cũng chưa bao giờ tưởng tượng qua, thậm chí ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

- Thôi đi! Bán Thần cảnh thì làm sao vậy? Lâm phong chủ của Vô Địch phong chính là sư huynh của ta.

Một đệ tử oán giận nói.

Lúc nhắc đến Lâm Phàm, thần sắc trên mặt đệ tử này tràn đầy kiêu ngạo.

Phụt!

Hỗn Loạn Bán Thần cúi đầu, một lần nữa phun máu. Nhưng mà búng máu này của hắn cũng không có rơi xuống đất, mà lại rơi vào một cái bồn sắt.

- Sư huynh vừa nói, máu của Bán Thần cảnh là đồ tốt.

Một tên đệ tử núp ở phía dưới Hỗn Loạn Bán Thần, cầm chắc bồn sắt, một đường đi theo, không muốn để máu tươi bị lãng phí chút nào.

Nói xong, người đệ tử này ngẩng đầu. Khi nhìn thấy ánh mắt tức giận của Hỗn Loạn Quân Chủ, hắn cười ngây ngô.

- Không có việc gì, ngươi tiếp tục nôn đi, ta sẽ hứng được. Viêm

Hoa tông ta rất hữu hảo, cũng phi thường hiếu khách.

Nghe vậy, Hỗn Loạn Quân Chủ kém chút nữa là hôn mê. Trong lòng của hắn lúc này chỉ có một ý nghĩ, tất cả người của Viêm Hoa tông đều là súc sinh.

Chỗ sâu trong tông môn, Hỏa Dung chớp chớp mắt, sau đó nhìn về phía sư huynh đệ cũng đang ngây ngốc ở chung quanh.

- Mọi chuyện cứ như vậy là kết thúc rồi sao?

Theo hắn, chuyện này kết thúc cũng quá nhanh đi.

Lúc này, đệ tử Viêm Hoa tông đều đang sôi trào. Đây là một trận chiến thắng cực kỳ dễ dàng. Đã lâu lắm rồi, bọn họ không có kiểu chiến thắng này.

Khi nhìn thấy Lâm Phàm, vô số tiếng thét chói tai của các nữ đệ tử vang lên, thậm chí có người bởi vì quá mức hưng phấn mà trực tiếp ngã xuống đất ngất đi, bị đồng môn vội vã khiêng đi. Sau đó lại có đệ tử đi vào chiếm chỗ, tiếp tục reo hò.

Lúc này, trong địa lao của Viêm Hoa tông, xích sắt rầm rầm rung động.

Dạ Ma Bán Thần sợ hãi, nói:

- Lâm phong chủ, ngài muốn làm gì? Ngài không phải đã nói là mới chúng ta làm khách hay sao? Tại sao ngươilại còn muốn chúng ta đeo những vật này?

Ánh mắt của hắn nhìn trái nhìn phải, khóa sắt đã khóa chặt tứ chi của hắn, kéo hắn thành hình một chữ đại thẳng đứng.

Lâm Phàm cười.

- Dạ Ma Bán Thần chớ hoảng sợ. Đây chỉ là một hình thức đãi khách đặc sắc của Viêm Hoa tông ta mà thôi. Chỉ có những khách nhân tôn quý nhất, coi trọng nhất mới có thể được đối xử như vậy. Dạ Ma Bán Thần không cần từchối. Đây là việc mà tông ta nên làm.

Tên khốn kiếp!

Dạ Ma Bán Thần thầm mắng to ở trong lòng, nhưng cũng không dám nói ra miệng.

Bởi vì bốn vị Quân Chủ của Thánh Đường tông cũng bị đối đãi

như thế, bị xích sắt khóa lại, trở thành tù nhân.

Thiên Tu đưa tay. Từ trong hư không, pháp tắc lao đến, gia trì vào những khóa sắt này.

- Lão sư, việc này vẫn nên công bố ra ngoài. Dù sao tông ta mặc dù yếu nhưng cũng không phải ai cũng có thể tùy ý đến ức hiếp, nhất là bọn họ còn càn rỡ tại cửa tông môn, đây là đang bôi nhọ Viêm Hoa tông ta.

Lâm Phàm nói.

- Ừm. Đúng là như thế. Đồ nhi, ngươi nói chúng ta nên làm cái gì?

Thiên Tu hỏi.

Lâm Phàm nói.

- Đồ nhi cho rằng, chúng ta chỉ cần truyền tin tức này ra là được rồi, cũng không nên hung hăng càn quấy, càng không nên bắt Thánh Đường tông cùng La Sát tông đến chuộc người. Dù sao đây chính là cường giả Bán Thần cảnh mà, đến cùng sẽ có giá trị bao nhiêu tiền? Cho nên chỉ cần để sứ giả đến đưa bọn họ về là được rồi. Làm như thế cũng có thể hiển lộ rõ ràng lòng dạ rộng lớn của tông ta.

Thiên Tu gật đầu, nói:

- Đồ nhi nói có lý. Vậy để vi sư đi thương lượng cùng mấy người tông chủ một phen.

Sau khi Thiên Tu rời khỏi, Lâm Phàm nở nụ cười, đi đến trước mặt Dạ Ma Bán Thần.

- Lâm phong chủ, việc này chỉ là hiểu lầm mà thôi. Xin Lâm phong chủ thả ta rời khỏi. Ngày nào đó, ta nhất định có hậu báo.

Dạ Ma Bán Thần mở miệng. Hắn cũng đã thử phá khóa nhưng những khóa sắt này bị Thiên Tu gia trì, với thực lực của hắn thì căn bản không phá nổi.

- Dạ Ma Bán Thần chớ hoảng sợ. Hậu báo thì không cần. Bản phong chủ không phải loại người như vậy. Nhưng trước hết mấy vị cứ giao nhẫn trữ vật cho ta đảm bảo đã.

Sau đó, Lâm Phàm nhanh chóng tháo nhẫn trữ vật trên tay mấy vị Bán Thần xuống, một người cũng không để lại.

- Mấy vị Quân Chủ của Thánh Đường tông phá hư khu vực chỗ sơn môn của tông ta. Đó chính là tội ác tày trời. Nhưng tông ta cũng sẽ không giết các ngươi, chỉ cần các ngươi chịu bồi thường tiền chữa trị là được.

Thần Trật Quân Chủ cúi đầu trông có vẻ chán nản không chịu nổi.

- Lâm phong chủ, ta có lời muốn nói với ngươi.

Nguyên bản, Lâm Phàm muốn nghiên cứu năng lực mới của mình một chút nhưng nghe Thần Trật Quân Chủ nói thế, hắn cũng có chút hứng thú.

- A, Thần Trật Quân Chủ có lời muốn nói gì cùng ta thì cứ nói đi.

- Chúng ta là Quân Chủ của Thánh Đường tông. Ngươi đối đãi với chúng ta như vậy, chẳng lẽ không có cân nhắc qua Viêm Hoa tông hay sao? Ngày nào đó, tất cả hậu quả mà Viêm Hoa tông phải gánh chịu có lẽ đều là do hành động ngày hôm nay của Lâm phong chủ tạo thành đó. Xin Lâm phong chủ suy nghĩ cẩn thận hơn một chút.

Thần Trật Quân Chủ bình tĩnh nói. Hắn đã không xúc động. Mặc dù không có nói lời uy hiếp nhưng trong lời nói cũng có ý uy hiếp.

Nghe hắn nói vậy, Lâm Phàm lập tức cười.

- Thì ra là vậy! Thần Trật Quân Chủ cứ nghỉ ngơi cho tốt đi. Ngươi nghĩ nhiều rồi. Việc này cũng không phải là ngươi muốn thì được. Qua một thời gian ngắn nữa, Thánh Đường tông nên có người đến chuộc các ngươi rời khỏi. Viêm Hoa tông chúng ta chiêu đãi có chút đơn sơ, xin các vị bao dung.

Vừa dứt lời, Lâm Phàm liền biến mất.

- Phi!

Thần Trật Quân Chủ nhổ nước bọt, thầm chửi thề một câu trong lòng. Hắn không ngờ kết quả cuối cùng sẽ là như vậy.

- Cuối cùng cũng sẽ có một ngày, kẻ này sẽ hối hận vì hành vi của mình.

Chế Tài Bán Thần nghiêm nghị nói. Sau đó, hai con ngươi không ánh sáng kia lại một lần nữa rực sáng lên, chỉ là lần này ở trong mắt

lại là lửa giận.

- Hỗn Loạn, ngươi thế nào rồi?

Lúc này, bọn họ phát hiện tinh thần của Hỗn Loạn trở nên không bình thường.

- Bản Quân Chủ vậy mà gặp sỉ nhục lớn như thế.

Hỗn Loạn Quân Chủ rống giận với vẻ mặt dữ tợn.

- Hỗn Loạn Quân Chủ, ngươi đừng quá phẫn nộ! Không phải chỉ là gọi một tiếng 'Cha' sao? Chúng ta tu hành đến bây giờ, có cái gì là không có trải qua.

Dạ Ma Bán Thần nói. Vốn là hắn muốn an ủi Hỗn Loạn Quân Chủ một chút, cũng là nghĩ rút ngắn quan hệ cùng mấy vị Quân Chủ của Thánh Đường tông ở chỗ này.

Dù sao về sau, bọn họ cũng có thể xem như đồng bọn cùng chung hoạn nạn.

Chỉ là, một tiếng này 'Cha' của hắn đã đâm trúng chỗ đau lòng của Hỗn Loạn Quân Chủ khiến cho Hỗn Loạn Bán Thần càng thêm choáng váng, tựa như là không thể thừa nhận đả kích này.

- Hỗn đản. Dạ Ma, ngươi câm miệng cho ta. Nếu ngươi còn dám nói nhảm nữa, ta sẽ lấy mạng ngươi.

Thần Trật trừng mắt, nổi giận nói.

Dạ Ma Bán Thần cũng nổi giận. Vốn dĩ là hắn cũng có ý tốt, lại không nghĩ rằng cuối cùng mình lại bị mắng. Các ngươi là Bán Thần, chẳng lẽ lão tử không phải sao? Lão tử không cần mặt mũi hay sao?

- Thần Trật, ngươi ra vẻ cái gì. Có bản lĩnh thì ngươi mắng tên kia đi xem nào, mắng ta làm gì? Phi! Không có tiền đồ, Quân Chủ của Thánh Đường tông thì sao? Bây giờ người cũng không phải là trở thành tù nhân hay sao?

- Ngươi nói cái gì?

Thần Trật giận dữ. Hắn không ngờ Dạ Ma Bán Thần của La Sát tông lại dám cãi nhau với hắn.

- Làm sao? Ngươi nghĩ ta sợ ngươi chắc? Chẳng lẽ đến bây giờ ngươi còn không nhìn ra hay sao? Viêm Hoa tông đã có Thiên Tu,

hiện tại lại có thêm tiểu tử điên này. Chờ một thời gian nữa, khi tiểu tử này trở thành Bán Thần, cách cục của thế gian phải thay đổi rồi. Ngươi nghĩ rằng còn có thể vô pháp vô thiên như trước hay sao? Ngươi thật sự là bị mù rồi.

- Nếu ngươi còn dám mắng ta. Sau này, ta sẽ để La Sát tông liên minh cùng Viêm Hoa tông. Đến lúc đó, ta muốn xem Thánh Đường tông các ngươi có thể phách lối đến khi nào.

Dạ Ma Bán Thần cũng bùng nổ, nước bọt bắn khắp nơi.

- Ngươi còn dám phun nước bọt vào ta.

Thần Trật nổi giận.

- Phi!

Dạ Ma Bán Thần lấy hơi, nhổ một cục đờm lên trên người Thần Trật.

- Tức chết ta.

Nhìn nước bọt buồn nôn trên ống tay áo, Thần Trật Quân Chủ cũng quay sang, nhổ nước bọt lên người Dạ Ma Bán Thần.

- Ngươi còn dám nhổ lại.

Dạ Ma Bán Thần tức đến đỏ bừng cả mặt. Hắn hít sâu, tích lũy đại chiêu.

- Khụ khụ khụ khụ... Phi!

Vô Địch phong, Lâm Phàm nhanh chóng tiến vào trong mật thất.

- Tự Sáng Ảo Cảnh Luân Hồi rốt cuộc là ý gì?

Lúc này, Lâm Phàm lấy Ảo Cảnh Luân Hồi. Một phiến đá hình tròn lớn chừng bàn tay, hắn kiểm tra một hồi nhưng không nhìn ra có cái gì khác biệt cả.

Sau đó tâm thần cảm ứng, phiến đá sáng rực lên, sau đó hóa thành một vệt sáng, dung nhập vào trong cơ thể.

- Thú vị.

Lúc này, Lâm Phàm mở mắt ra, hoàn cảnh chung quanh đã phát sinh biến hóa. Mật thất đã biến thành một mảnh không gian màu

xám, không có bất kỳ vật gì.

Nhưng mà tâm thần của Lâm Phàm khẽ động, mảnh không gian màu xám này tiêu tán, ngăn cách, tạo ra rất nhiều khối lập phương, bên trong mỗi một khối khối lập phương đều trống không.

Sau khi Lâm Phàm tiến vào trong một khối lập phương, hắn lập tức có cảm giác mình có thể nắm giữ tất cả mọi thứ ở bên trong này.

Bầu trời!

Mặt đất!

Mặt trời!

Rất nhanh, khối lập phương màu xám này vậy mà thật sự xuất hiện bầu trời, mặt đất, mặt trời, … dựa theo suy nghĩ của hắn.

Giống như là nghĩ đến điều gì đó, Lâm Phàm nhắm mắt lại, triệt để buông lỏng phần trí nhớ về kiếp trước của chính mình để tạo dựng một cái thế giới. Khi mở mắt, hắn đột nhiên phát hiện mình đã đứng ở trên đường phố.

Người chung quanh đi ngang qua bên người hắn, tiếng người với người nói chuyện với nhau, tiếng còi xe,… Tất cả đều là cực kỳ chân thật.

Đột nhiên, Lâm Phàm vươn tay chạm vào người bên cạnh nhưng năm ngón tay lại xuyên qua người kia tựa như hắn chỉ là hư vô.

- A. Nguyên lai Ảo Cảnh Luân Hồi là như vậy. Ngưng thực!

Một ý niệm xuất hiện ở trong đầu hắn.

Sau đó, hắn lại thử chạm một lần nữa. Lần này, người đi đường kia quay đầu, nghi ngờ nói:

- Ngươi muốn làm gì vậy?

- Không có gì.

Lâm Phàm cười nói.

- Bệnh tâm thần.

Người qua đường mắng một câu, sau đó nhanh chóng đi xa.

Chôn vùi!

Lại là một ý niệm ở trong đầu.

Thế giới này biến mất.

Sau đó, một ý niệm lần nữa xuất hiện ở trong đầu, thành thị đều xuất hiện. Mà khi ngẩng đầu lên nhìn, đối với người khác đó chính là một khoảng trời, nhưng mà đối với Lâm Phàm, bầu trời lại là từng cây sợi tơ thật nhỏ đan vào một chỗ, hình thành một cái lưới lớn.

- Thì ra là thế. Chỉ cần thế giới mình biết thì mình cũng có thể sáng tạo ra, hơn nữa còn có thể chỉ định quy tắc.

- Đồng thời, sau khi sáng tạo một cái Ảo Cảnh Luân Hồi, mình có thể khiến cho những thứ đạt được bên trong Ảo Cảnh Luân Hồi này khắc ghi vào trong đầu của đối phương, hình thành một loại tính cách hoặc là thói quen. Nếu thật sự là như vậy thì Ảo Cảnh Luân Hồi này rất thú vị đây.

- Nhưng trước tiên, mình còn phải tìm người thử nghiệm đã.

Giờ phút này, hắn nghĩ đến năm lão bất tử Bán Thần. Xem ra, hắn nên tạo dựng cho bọn họ một Ảo Cảnh Luân Hồi rực rỡ một chút, cuối cùng thần không biết quỷ không hay dung nhập tính cách trong Ảo Cảnh Luân Hồi vào bản thể ngoài đời thực của bọn họ.

Trong mật thất, Lâm Phàm đã phát hiện ra rằng mặc dù tiến vào trong Ảo Cảnh Luân Hồi nhưng mà bản thể vẫn có thể hành động mà người ngoài cũng không thấy có bất kỳ điều gì không ổn.

Quả thật là thần không biết, quỷ không hay.

Ngay sau đó, hắn đi tìm một tên đệ tử để thí nghiệm nhưng lại phát hiện Ảo Cảnh Luân Hồi không có tác dụng. Cuối cùng, hắn được hệ thống cho biết, chỉ có người bị hắn trấn áp mới có thể bị Ảo Cảnh Luân Hồi tác động.

Thú vị.

Thật sự là rất thú vị.

Chương 395: Đây là tín niệm vĩ đại

Người dịch: Nguyễn Khiêm

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Lúc này, trong địa lao của Viêm Hoa tông, năm vị Bán Thần đang cãi nhau chí chóe.

Dạ Ma Bán Thần cũng không thèm đếm xỉa đến xung quanh mà chơi nhổ nước bọt với Thần Trật Quân Chủ đến thiên hôn địa ám, nước bọt bay tứ tung, hoàn toàn không có Bán Thần nên có khí chất.

- Ngươi có gì đặc biệt hơn người chứ, còn không phải là cũng giống như ta, đều là tù nhân của Viêm Hoa tông, đều bị phong chủ của Vô Địch phong, một người trẻ tuổi chưa đột phá đến Bán Thần cảnh đánh bại hay sao? Nói đến cũng làm cho người ta cười đến rụng răng, Dạ Ma ta thì không quan trọng, thế nhưng mà các ngươi thì khác. Đường đường là bốn vị Quân Chủ của Thánh Đường tông mà ngay cả góc áo của người ta cũng không chạm được liền bị tóm và ném vào đây. Đây là chuyện bi ai cỡ nào, làm cho người ta miệt thị cỡ nào.

Dạ Ma Bán Thần cười lớn.

- Dạ Ma, ngươi chờ đó cho ta.

Thần Trật Quân Chủ tức đến mức mái tóc dựng thẳng lên. Nếu như không phải là đang bị bị xích ở đây, hắn đã sớm động thủ, hung hăng trấn áp Dạ Ma Bán Thần rồi.

Lúc này, phương xa truyền đến tiếng bước chân đăng đăng.

- Thấy mấy lão bất tử các ngươi còn nói chuyện rất vui vẻ là ta biết cách tiếp khách của Viêm Hoa tông ta cũng để mấy vị cảm thấy hài lòng.

Lâm Phàm cười híp mắt đi tới. Hắn cũng không ngờ Dạ Ma Bán Thần vậy mà lại cãi nhau với bốn vị Quân Chủ của Thánh Đường

tông, thậm chí còn nhổ nước bọt vào nhau. Đây cũng là một niềm vui ngoài ý muốn.

Lấy Bán Thần làm điều kiện để La Sát tông cùng Thánh Đường tông phát sinh xung đột cũng là một lựa chọn tốt.

Nghe được thanh âm này, năm vị Bán Thần đều an tĩnh lại.

- Lâm phong chủ, ngươi một mực xích chúng ta ở đây làm gì? Chẳng lẽ đây chính là cách tiếp khách của Viêm Hoa tông các ngươi hay sao?

Thần Trật Quân Chủ lạnh nhạt nói. Nếu như không phải là do thực lực không bằng đối phương, hắn há có thể nhẫn nhịn đối phương càn rỡ như vậy.

- Thần Trật Quân Chủ, bản phong chủ nghĩ ngươi đã hiểu lầm rồi. Cách tiếp khách này cũng chính là ý tưởng mà bản phong chủ đưa ra. Hạng người gì thì sẽ có cách tiếp khách đó, đây chính là cách tiếp khách long trọng nhất của Viêm Hoa tông ta.

- Nhưng các vị cũng không phải vội, tông ta đã tuyên truyền việc này ra ngoài. Cũng không lâu nữa, tất cả tông môn trên thế gian hẳn là sẽ biết được, bốn vị Quân Chủ của Thánh Đường tông cùng một vị Bán Thần của La Sát tông đến tông ta nháo sự, cuối cùng bị ta bắt giữ, nhưng chỉ cần người của tông môn các vị đến đây xin lỗi là có thể đưa bọn ngươi trở về rồi.

Lâm Phàm cười nói. rồi đột nhiên hắn che mũi và nhanh chóng lui ra phía sau.

- Ngọa tào! Làm sao thúi như vậy? Các ngươi thả phân vào đũng quần hay sao? Lần sau mà có muốn thả thì phải hô to lên, ta sẽ phái đệ tử tới, cởi quần cho các vị.

Trong khi nói, hắn vẫn bịt mũi, trên mặt hiện rõ vẻ ghét bỏ.

- Ngươi...

Thần Trật Quân Chủ giận dữ. Hắn không ngờ gia hỏa này lại còn tiếp tục sỉ nhục bọn họ. Khó mà nhẫn nhịn, thật sự là khó mà nhẫn nhịn.

Nói được một lúc, Lâm Phàm lấy ra một cái ghế và ngồi xuống. Hắn híp mắt, trên mặt nở nụ cười, không nói thêm một lời nào, ánh mắt một mực quét qua năm vị Bán Thần giống như đang tìm kiếm cái

gì đó. Cuối cùng ánh mắt khóa chặt Hỗn Loạn Bán Thần.

Thấy Lâm Phàm không nói một lời, năm vị Bán Thần cũng không biết tiểu tử này muốn làm gì.

- Lâm phong chủ, phong thủy luân chuyển, 30 năm hà đông 30 năm hà tây, ngươi cũng đừng quá đắc ý. Cuối cùng sẽ có người tới mang chúng ta đi. Chỉ là ngươi cần phải biết rõ hậu quả mà Viêm Hoa tông phải lãnh chịu sau này.

Thần Trật Quân Chủ mở miệng. Đối phương rõ ràng là không có ý giết chết bọn họ, hiển nhiên là có chỗ cố kỵ.

Dạ Ma Bán Thần nói:

- Lâm phong chủ, tất cả chỉ là hiểu lầm mà thôi. Thẩm Phán Sát Ma kia cũng không phải là đệ tử của tông ta. Lần này là ta tìm nhầm người. Xin Lâm phong chủ thả ta. Ta vô cùng cảm kích.

Tại nơi này, hắn có chút kinh hãi.

Những người có thực lực càng cao, địa vị càng cao lại càng không muốn chết không minh bạch.

Chỉ là, lúc này, toàn bộ tinh thần của Lâm Phàm đã tập trung vào trong khối lập phương màu xám kia để tiến hành sáng tạo Ảo Cảnh Luân Hồi.

Một thành phố xuất hiện mà còn là thành phố hiện đại.

Lâm Phàm phiêu phù ở trên không trung, nhìn tình huống phía dưới, hài lòng gật đầu. Sau đó, hắn nhấc ngón tay, nhân loại xuất hiện, nữ tử thì ăn mặc cực kỳ thướt tha, yêu kiều, nam tử thì đều có diện mạo bình thường, nhưng trong mắt lại có một loại ánh sáng dị dạng.

Xong xuôi, Lâm Phàm ngẩng đầu, nhìn về phía trong hư không còn chưa tạo dựng quy tắc.

- Thế giới này do chính là ta làm chủ. Muốn thế giới hoàn mỹ thì quy tắc nhất định phải kiện toàn. Nhưng mà đối phó những lão bất tử Bán Thần này, chỉ cần quy tắc đơn nhất là được rồi.

- Đến cùng nên quán thâu cho Hỗn Loạn Bán Thần này tính cách gì hoặc là thói quen mới tốt đây?

Lâm Phàm bắt đầu tự hỏi, sau đó đột nhiên nghĩ đến điều gì đó

liền tự gọi mình là thiên tài.

Bắt đầu tạo dựng.

Chỉ trong chốc lát, một cái thế giới hoàn mỹ giáng lâm.

Kéo vào Hỗn Loạn Bán Thần trong Ảo Cảnh Luân Hồi này cũng không để đối phương cảm nhận được bất kỳ khác thường gì, nhưng sau khi phản hồi, đối phương sẽ lưu lại thói quen trong thế giới này.

Oa...

Một tiếng khóc vang lên.

Ở trong Ảo Cảnh Luân Hồi, trong bệnh viện nào đó, một sinh mệnh mới giáng lâm.

Mà khuôn mặt của sinh mệnh mới này lại có chút tương tự với Hỗn Loạn Bán Thần. Ở trong Ảo Cảnh Luân Hồi, sinh mệnh mới này chính là một cái cơ thể sống mới.

Một nam tử trung niên ôm sinh mệnh mới, trên mặt nở nụ cười hưng phấn.

- Nhi tử, ngươi rốt cuộc đã đến. Sau này, ngươi nhất định phải trở thành một người chơi gái vĩ đại.

Sinh mệnh mới trừng con mắt tròn trịa, mặc dù nghe không hiểu nam tử nói là có ý gì nhưng cũng ngây ngốc nở nụ cười.

Từ đó, sinh mệnh mới này có được danh tự của mình, đó là Hỗn Loạn.

Lâm Phàm phiêu phù ở trên không, điều chỉnh cho thời gian gia tốc.

Lúc một tuổi Hỗn Loạn thì hắn cũng đã có thể đi đường, có thể nói chuyện và bước đầu hiểu rõ đối với thế giới này. Đây là một cái thế giới lấy chơi gái là quy tắc.

Không có chuyện chơi gái không được, chỉ có không trả nổi giá, bởi vì bất kỳ người nào đều có giá cả nhất định.

trước tám tuổi, Hỗn Loạn một mực nghiên cứu một quyển sách. Đây là bảo điển do một vị Thánh Chơi Gái vĩ đại của thế giới này dốc hết tâm huyết sáng tác ra. Sau một thời gian khổ tâm nghiên cứu, bởi vì thiên phú vô song, một buổi sáng sớm, khi vừa tròn chín tuổi, Hỗn

Loạn đã triệt để nắm kiến thức ở trong tay.

Lúc chín tuổi, Hỗn Loạn đã có đầy đủ tiền vốn để thực hiện mục tiêu vĩ đại của mình. Đi lại trên đường phố, hắn nhanh chóng phát hiện mục tiêu thứ nhất trong cuộc đời mình, một nữ tử mập mạp khoảng 23 tuổi đứng ở phía trước, cách hắn không xa.

- Bao nhiêu tiền?

Hỗn Loạn nhanh chóng đi tới và thuần thục mở miệng.

Giống như là đã rất quen thuộc với tình huống này, nữ tử mập mạp cười nói:

- Ngươi cho rằng ta có giá trị bao nhiêu tiền?

Hỗn Loạn nhìn từ trên xuống dưới rồi trầm giọng nói:

- Thể trọng 100 cân, khuôn mặt 30 điểm, chân 10 điểm, dáng người 6 điểm, 50 đồng, không thể nhiều hơn nữa.

Nữ tử mập mạp cười, lớp trang điểm lộng lẫy trên khuôn mặt giống như sắp rơi ra.

- 60 đồng, tính cả thổi kèn, thời gian 30 phút.

- Tốt, thành giao, hi vọng ngươi đáng giá.

Hỗn Loạn gật đầu, đi theo nữ tử mập mạp vào trong một phòng cũ nát của nhà nghỉ nào đó.

Ở trên thế giới này, muốn chơi gái thì nhất định phải bỏ ra một cái giá tiền thích hợp, những người muốn làm miễn phí thì sẽ bị người khác khinh thường, thậm chí phỉ nhổ. Bởi vậy, muốn giao dịch thì nhất định hai bên phải đồng ý, đồng thời trả giá ngang nhau.

Những nữ tử có điểm số tổng hợp càng cao thì càng cần tốn nhiều nhiều.

Mà Hỗn Loạn một lòng muốn trở thành Thánh Chơi Gái vĩ đại giống như người sáng tác quyển sách này vậy. Vì cái mục tiêu này, hắn nguyện ý cố gắng bỏ ra toàn bộ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, 90 năm sau, Hỗn Loạn đã già sắp không thể động nhưng cuối cùng hắn đã đi lên được thần đàn, nhìn xuống toàn bộ thế giới.

Đồng thời, hắn cũng dốc hết tâm huyết viết ra một quyển sách có tên là 'Cuộc đời của Thánh Chơi Gái Hỗn Loạn'.

Trước một khắc khi sinh mệnh sắp sửa kết thúc, Hỗn Loạn thấy được y tá đang chiếu cố mình. Hắn liều một hơi cuối cùng, rống to:

- Nói cho ta biết, bao nhiêu tiền?

Y tá cười.

- Mệnh của ngươi.

- Thành giao, đáng giá.

Hỗn Loạn vì chơi gái mà sinh, vì chơi gái hắn nguyện ý từ bỏ hết thảy, dù là sinh mệnh cũng không tiếc, chỉ cần đáng giá.

Cuối cùng, Hỗn Loạn đã được như nguyện, hoàn thành một giao dịch cuối cùng của đời mình, chết ở trên giường bệnh. Lúc ra đi, hắn mang theo nụ cười xán lạn ở trên mặt.

y tá nặng 150 cân kia hoàn toàn chính xác là ngang giá với một hơi cuối cùng của hắn.

Cuộc đời của hắn là huy hoàng, là vinh quang, dung nhập mục tiêu chơi gái vĩ đại vào thật sâu trong thân thể, cho dù là một giọt máu hoặc một tế bào đều có tinh thần chơi gái.

Không có chuyện miễn phí, không có chuyện bắt buộc, hai bên đồng ý liền có thể lập tức khai chiến. Vì mục tiêu chơi gái vĩ đại của mình, hắn có thể bỏ ra hết thảy.

Phiêu phù ở trên không trung, nhìn thấy cuộc đời này của Hỗn Loạn, Lâm Phàm cười không ngậm mồm vào được.

- Ha ha ha ha! Thiên tài, bản phong chủ thật là mẹ nó thiên tài, loại Ảo Cảnh Luân Hồi này cũng có thể nghĩ ra được.

- Lần trước còn cảm giác trí thông minh của mình không đủ dùng, nguyên lai, hết thảy đều là giả dối.

Lúc này, ngay sau khi Hỗn Loạn tử vong, một điểm sáng bay lên bầu trời.

- Đây chính là ý chí, là chấp niệm duy nhất trong cả cuộc đời của Thánh Chơi Gái Hỗn Loạn.

Lâm Phàm nhìn. Hắn có thể cảm nhận được loại tín niệm không bao giờ phai mờ ở bên trong.

- Đã xong.

Lâm Phàm vung tay bắt lấy điểm sáng này, sau đó thần không biết quỷ không hay để điểm sáng này tiến vào trong đầu Hỗn Loạn Quân Chủ.

- Lâm phong chủ, ngươi cười cái gì?

Mấy người Thần Trật Quân Chủ nhìn thấy Lâm Phàm đột nhiên cười to, trong lòng cũng sợ hãi đến hoảng. Chẳng lẽ gia hỏa này nghĩ đến cách tra tấn gì kinh khủng hay sao?

- Bao nhiêu tiền.

Nhưng vào lúc này, Hỗn Loạn Bán Thần đang sưng mặt sưng mũi lại đột nhiên không hiểu thấu nói ba từ.

- Hỗn Loạn, ngươi nói cái gì vậy?

Chế Tài Quân Chủ ở một bên dò hỏi. Hắn thật sự không biết Hỗn Loạn nói ba từ kia là có ý gì.

Hỗn Loạn Quân Chủ ngẩng đầu, nhìn về phía Chế Tài, sau đó lại cúi đầu xuống.

- Không có gì.

Lâm Phàm vẫn luôn cẩn thận quan sát, muốn nhìn xem Ảo Cảnh Luân Hồi này có thực sự thành công hay không. Hiện tại xem ra, Ảo Cảnh Luân Hồi không chỉ thành công mà còn rất hoàn mỹ. Tín niệm dung nhập vào ký ức một cách thần không biết quỷ không hay, cho dù chính Hỗn Loạn Quân Chủ cũng không có bất kỳ cảm giác gì.

Tựa như tính cách đó chính là từ lúc sinh ra liền có vậy.

Hắn đã minh bạch, thí nghiệm sơ bộ lần này không có bất cứ vấn đề gì.

- Hồm nay, các ngươi đã mệt rồi, nghỉ ngơi cho tốt đi.

Lâm Phàm cười, sau đó tiếp tục tạo dựng Ảo Cảnh Luân Hồi.

- Nếu cái này đều được thì có lẽ biến một vị cường giả Bán Thần cảnh thành gay cũng là một lựa chọn rất không tệ.

Hắn lại nghĩ đến một trò hay.

Chỉ là khi tạo dựng Ảo Cảnh Luân Hồi, hắn lại thất bại. Lúc tạo dựng được một nửa thì Ảo Cảnh Luân Hồi tựa như là gặp đòn nặng vậy, triệt để tan thành mây khói.

- Đây là có chuyện gì? Ảo Cảnh Luân Hồi là thế giới gay này làm sao mà không tạo dựng được?

Lâm Phàm suy tư một chút rồi bỗng nhiên hiểu rõ.

Trong Ảo Cảnh Luân Hồi nhất định phải có sinh tử, cũng nhất định phải có phân chia nam nữ. Đây là căn nguyên để có thế giới, cũng không phải là mình muốn thế nào liền có thể thế đó được.

Mặc dù có thể cưỡng ép tạo dựng thế giới này nhưng lấy kiến thức cùng kinh nghiệm của mình căn bản là không có cách nào để hoàn thiện quy tắc cho thế giới gay này.

Dù sao mình cũng là người chứ không phải là thần linh tự hành vận chuyển, tạo dựng Ảo Cảnh Luân Hồi kia.

- Thì ra là thế.

Nhưng nếu như tạo ra thế giới bình thường

Chỉ những thế giới có quy tắc đơn nhất mới có thể đồng hóa cường giả Bán Thần cảnh, để sinh hoạt trở thành bản năng, mới có thể ngưng tụ thành tín niệm cường đại nhất.

- Tốt. Vậy thì làm thế giới đánh cược đi.

Chọn đi chọn lại, cuối cùng, hắn chọn trúng Thần Trật Bán Thần. Gia hỏa này là kẻ nói nhảm nhiều nhất. Có kinh nghiệm lúc trước, hắn nhanh chóng hoàn thiện Ảo Cảnh Luân Hồi này.

Thần Trật Quân Chủ phát hiện ánh mắt có tính xâm lược của Lâm Phàm, nội tâm run lên, có cảm giác không ổn.

Chương 396: Năm Đại Thánh Giả Đến

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: fulybook

Tiếp tục tạo luân hồi ảo cảnh…

Có điều khi một vòng luân hồi ảo cảnh được tạo xong, hắn lại dừng một hồi, hắn luôn có cảm giác hình như mình đã bỏ sót thứ gì đó như dùng vốn tốt đầu tư cho một thứ xấu xa vậy.

- Mà thôi, không nghĩ nữa. Đây mới thật sự là luân hồi.

Hắn tin lý giải của mình chắc chắn đúng, đó chính là tự tạo ra luân hồi, chẳng nhẽ còn có cách nào khác sao?

Chỉ là đã nghĩ rất lâu nhưng cũng không nghĩ ra. Bởi vậy mới nói tất cả những thứ này vốn không tồn tại chứ không phải tại chỉ số thông minh của hắn.

Thế giới Đánh Cược thì mọi thứ đều có thể đánh cược, kể cả tính mạng.

Lâm Phàm bay lơ lửng trên không trung, nhìn sự ra đời của tất cả những điều này.

Trong y viện tiếng khóc vang lên.

Từ đầu cho đến cuối, bước qua cả đời này, mới có thể tôi luyện ra lòng tin vững mạnh nhất.

Lâm Phàm nhấc ngón tay lên:

- Quân Trật Thần Chủ, ta cho ngươi cuộc sống của nhân vật chính, bất kể rơi vào hoàn cảnh khó khăn nhường nào thì đến cuối cùng vẫn có thể lật ngược tình thế, như vậy là đối đãi với ngươi không tệ bạc rồi.

…

Trong y viện, một người đàn ông cụt một tay đang giương cao một đứa trẻ mới sinh rồi phá lên cười:

- Con trai, cuối cùng con đã ra đời. Đời này con nhất định phải trở thành một Thánh cược vĩ đại như cha con đây, tái hiện lại vinh quang của gia tộc.

Két…!

Cửa phòng bệnh bị kéo ra, một người đàn ông râu ria xồm xoàm hét lớn:

- Ta muốn đánh cược với ngươi, ta muốn cược đứa trẻ sơ sinh trong tay ngươi. Đứa trẻ trong tay ngươi rất tuấn tú mà đứa con của ta lại quá xấu.

Người đàn ông cụt tay lắc đầu:

- Giá không ngang nhau, ngươi cần gán thêm.

Người đàn ông râu rậm nói:

- Thêm chiếc đồng hồ đeo tay trị giá mấy chục ngàn này của ta.

- Được, trận đánh cược này bắt đầu. Tới đây!

Người đàn ông cụt tay mỉm cười, bàn tay lập tức xuất hiện một bộ bài:

- Rút ngẫu nhiên để quyết định thắng bại.

Cuối cùng, người đàn ông cụt tay thua, nhìn đứa trẻ sắp phải rời khỏi mình, ông hét lớn:

- Nhớ lấy, tên của nó là Thần Trật, sau này sẽ trở thành một Thánh cược. Đừng quên nó sinh ra là để đánh cược.

- Thú vị, thật thú vị.

Lâm Phàm bay lơ lửng trên không trung cười lớn, hắn không ngờ mình lại tạo ra luân hồi ảo cảnh lại thú vị đến thế. Thật là tuyệt!

Hắn rất mong đợi xem xem đến cuối cùng Thần Trật sẽ như thế nào.

Ba năm trôi qua, Thần Trật đã ba tuổi, cái thế giới sinh sống nhờ đánh cược này đã dần tạo nên con người hắn ta, Thần Trật cũng đã

có chút danh tiếng ở nơi đang sống.

Ngập chìm trong một biển đánh cược như vậy, Thần Trật đã phát huy được khả năng thiên phú của mình trong lĩnh vực này.

Hắn ta đã mê muội nó và đặt ra mục tiêu trở thành Thánh Cược mạnh nhất thế gian, từ đó sẽ khiêu chiến người mạnh nhất trên thế giới rồi giành được danh hiệu này từ tay đối phương.

Năm mười ba tuổi, Thần Trật đã thuộc một trong số một trăm người đứng đầu thành phố, uy danh vang khắp bốn phương, không ai là không biết đến cái tên Thần Trật.

Chỉ có điều, bàn tay vốn có mười ngón đến nay chỉ còn lại chín.

Năm hai mươi tuổi, Thần Trật đã lọt top mười người đứng đầu trong nước, hơn nữa lại là người trẻ tuổi nhất, hào quang vây quanh, là thần tượng trong lòng bao nhiêu người đánh cược.

Lúc này bàn tay chín ngón chỉ còn lại năm ngón.

Năm ba mươi tuổi, Thần Trật đã tiến gần đến Thần Đàn, phải đối mặt với những người đánh cược mạnh nhất thế giới.

- Ta muốn đánh cược với ngươi, kéo ngươi ra khỏi Thần Đàn.

Người trên ngai vàng cao ngất là vị thần đã hạ gục được cả thế giới.

- Được, đồng ý với ngươi. Trả lời ta, trong lòng ngươi đánh cược là gì?

Thần Trật ngẩng đầu, không hề do dự:

- Nó là sinh mạng của ta, hơn hết nó là tất cả của ta, ta muốn trở thành người đứng đầu thế giới.

Trải qua hai mươi năm, Thần Trật năm mươi tuổi cuối cùng đã bước lên đỉnh thế giới. Hắn ta nhìn xuống hai bàn tay cụt ngủn, hai hàng lệ tuôn rơi.

- Không có tay, không có răng, không có tóc… tất cả những gì có thể đánh cược đều đã dùng rồi dù cuối cùng chỉ dựa vào một sợi tóc… thắng được cả thế giới thì sao chứ?

- Nếu ta không thể đánh cược, vậy thì thà chết đi.

Thần Trật nhìn về phía ngai vàng cứng rắn vô địch kia rồi giận dữ hét lên:

- Ngai vàng, ta muốn đánh cược với ngươi, đánh cược ta đâm vào ngươi mà không chết.

Rầm!

Đụng đầu vào ghế.

Thánh cược trẻ tuổi nhất thế giới, người đánh cược đứng trên đỉnh thế giới… chỉ trong mười phút đã đập đầu vào ngai vàng mà cả đời hắn ta đánh cược để có được.

Truyền kỳ của hắn ta mãi được lưu truyền trong giới đánh cược, quả là một vị thánh khiến người ta khó quên nhất thế gian.

Trận thua cuối cùng của hắn ta đã đi đến đỉnh cao của một người đánh cược: Thua một chiếc ngai vàng. Cuối cùng hắn ta cười, không ai biết hàm ý trong nụ cười ấy.

Cái tên Thánh Cược Thần Trật sống mãi với thế gian. Người đời sau viết lại và lưu truyền câu chuyện về cuộc đời Thần Trật.

- Ha ha ha ha!

Lâm Phàm cười chảy cả nước mắt, cuối cùng là đang tạo dựng thứ luân hồi ảo cảnh gì mà sao lại khó hiểu như vậy.

Có điều giây phút Thần Trật chết đi, một đống điểm sáng bay lượn trong không trung lập tức bị Lâm Phàm bắt lấy, dung nhập vào trong bản thể của Thần Trật.

- Cũng không tệ.

Lâm Phàm mỉm cười.

Bên trong địa lao, năm vị Bán Thần nhìn chằm chằm vào hắn, bọn họ không biết tiểu tử này lại muốn giở trò quỷ gì.

Đột nhiên Thần Trật nhìn về phía Lâm Phàm:

- Lâm phong chủ, ta muốn đánh cược với ngươi. Ta thắng thì ngươi phải để ta rời đi, thấy sao?

Lâm Phàm nhìn Quân Trật Thần Chủ một cái, không ngờ lại thích nghi nhanh đến vậy, hơn nữa chẳng có chút khác thường nào, chỉ là

hắn không muốn để ý tới.

Muốn dụ mình đánh cược ư? Nằm mơ đi! Mình là một đứa trẻ ngoan, không thể bị tiêm nhiễm.

- Hèn nhát! Ngay cả đánh cược ngươi cũng không dám.

Thần Trật hét lên.

Bốn vị Bán Thần còn lại kinh ngạc nhìn Quân Trật Thần Chủ, không biết hắn ta bị làm sao.

- Thần Trật, ngươi không sao chứ?

Lôi Đình Quân Chủ khẽ hỏi.

- Lôi Đình, chúng ta đánh cược một lần, ta đánh cược bọn họ không dám giết chúng ta.

Quân Trật Thần Chủ nhìn về phía Lôi Đình Quân Chủ đầy mong đợi.

Lôi Đình Quân Chủ ngẩn ra không biết Thần Trật rốt cuộc bị làm sao, chẳng lẽ bị điên rồi? Chuyện thế này mà hắn ta còn muốn đánh cược sao?

- Thần Trật, ngươi điên rồi.

Lôi Đình Quân Chủ lắc đầu, thật không ngờ Thần Trật lại thành như vậy.

Lâm Phàm tiếp tục tạo luân hồi. Hắn không ngờ hiệu ứng của luân hồi lại mạnh đến vậy, thần không biết quỷ không hay đã làm cho tính cách Bán Thần thay đổi.

Phiêu Thánh Hỗn Loạn!

Thánh cược Thần Trật!

Trong hai người này, Thần Trật đã bộc phát bản tính của hắn ta mà tạm thời Hỗn Loạn vẫn chưa thể hiện ra, có lẽ là bởi vì nơi này không có nữ nhân.

Có hai người thí nghiệm này, hắn tạo dựng càng ngày càng thuần thục, tiếp tục kéo ba vị Bán Thần còn lại vào.

Phun Thánh Chế Tài, người dùng lời bậy bạ làm câu cửa miệng,

nếu không nói tục sẽ khó chịu mà chết. Cuối cùng bỏ ra bảy mươi năm, Chế Tài Quân Chủ đã trở thành Thần chửi đứng đầu thế giới, hưởng thọ tám mươi, dù là lúc sắp chết cũng vẫn đang chửi.

Thánh Trộm Lôi Đình sống cuộc sống mà cả đời chỉ trộm cắp, bất kể là cái gì cho dù là một cục gạch vô dụng thì vẫn sẽ trộm. Trong thế giới luân hồi, Lôi Đình sống sáu mươi năm cuối cùng đã trộm được cả thế giới. Đến khi chẳng còn gì để trộm nữa thì liền chuyển mục tiêu là bầu trời, từ cao ốc ngàn mét nhảy lên một cái muốn trộm lấy cả bầu trời. Cuối cùng không may mà chết.

Dạ Ma Nói Thật sống trong thế giới cả đời chỉ nói thật, cho dù là người thân phạm tội lớn cũng sẽ nói thật chứ không giấu giếm giúp người ta. Cuối cùng ngồi trước gương, nhìn chính mình nói một câu, câu nói dối xuất sắc nhất khiến nội tâm xấu hổ, cuối cùng tự vẫn mà chết.

Làm xong hết mọi việc, mặc dù không thể nói là viên mãn bởi lần đầu thí nghiệm vẫn chưa nghĩ được chu toàn nhưng nhờ có kinh nghiệm quý báu này, lần kế tiếp nhất định sẽ hoàn hảo hơn.

Hắn rời khỏi Địa lao đi đến chỗ thầy một chuyến.

- Cuối cùng đã đi rồi

Bán thần Dạ Ma nhìn bóng người đã đi xa, thở phào nhẹ nhõm.

- Con mẹ nó, bọn ta không bị mù, tên ngu đần nhà ngươi đã nhìn thấy chưa?

Bán Thần Dạ Ma nghe vậy, lập tức giận dữ gào lên:

- Lôi Đình, ngươi đừng quá ngông cuồng!

- Ngông cuồng cái đầu ngươi!

Thánh Chủ Lôi Đình mở miệng, không tự chủ được nói tục, ông cũng không biết là tại sao, chỉ là không nói cả người sẽ thấy khó chịu.

- Đủ rồi, Lôi Đình.

Quân Chủ Hỗn Loạn lên tiếng, không thể nghe thêm nữa, đường đường là Quân Chủ thánh đường tông sao có thể nói ra lời này.

- Đủ cái con mẹ ngươi, ông đây chửi tung xác nhà ngươi.

Quân Chủ Lôi Đình chửi lại.

- Ngươi... ngươi…

Hỗn Loạn Quân Chủ sững lại, ông ta không ngờ Lôi Đình lại dám mắng mình.

Quân Trật Thần Chủ nói:

- Hỗn Loạn, đừng tức giận, hay là chúng ta đánh cược một lần, lát nữa Lôi Đình có còn chửi người hay không, thấy sao?

- Cược cái gì mà cược, đã là lúc nào rồi mà vẫn còn muốn cược, ngươi điên rồi!

Hỗn Loạn Quân Chủ nổi giận quát lên.

- Ha ha ha, bốn tên phế vật đã bị Lâm phong chủ hùng mạnh hàng phục, vẫn còn có tâm trạng đi gây gổ, La Sát tông của ta rất muốn xem trận nội chiến của các ngươi. Đến lúc đó, ta sẽ trấn áp triệt để đường tông của các ngươi, khiến các ngươi phải phụ thuộc vào La Sát tông. Đến lúc đó xem ta hành hạ các ngươi thế nào.

Bán Thần Dạ Ma lên tiếng nói.

- Cái gì?

Bốn vị quân chủ của Thánh đường tông chợt nhìn về phía Dạ Ma, không ngờ La Sát tông lại có ý nghĩ này.

- Dạ Ma chó chết.

Quân Chủ Lôi Đình chửi một câu.

Bán Thần Dạ Ma bật cười:

- Chửi đi, mặc kệ Lôi Đình ngươi chửi thế nào, La Sát tông bọn ta chính là để Đường Thánh tông các người đánh trận đầu, chắc các ngươi không biết. La Sát tông của ta lại sắp có thêm một Bán Thần, đến lúc đó thực lực tăng mạnh, xem các ngươi ứng phó ra sao.

Lúc này bên trong địa lao bắt đầu chửi bới.

Mà mỗi lần Bán Thần Dạ Ma nói một câu thì đều kéo theo tiếng mắng chửi của bốn vị quân chủ. Đối với bọn họ, những lời Dạ Ma nói đều khiến người ta kinh ngạc.

…

Thiên Tư ung dung ngồi đó nói: "Các huynh đệ không cần lo lắng, lần này năm vị Bán Thần rơi vào tông chúng ta, Thánh Đường tông cùng La Sát tông thật sự vô cùng mất mặt."

Hoả Dung lo lắng nói: "Sư huynh, như vậy liệu có xảy ra chuyện gì không, dù sao thì..."

"Còn có thể có chuyện gì nữa, đây là cơ hội của chúng ta, đúng không thầy?" Lâm Phàm đi tới mang theo nụ cười đầy ẩn ý, bây giờ hắn đang rất hưng phấn.

"Đồ nhi, bọn họ xử lý như thế nào?" Thiên Tu cười hỏi, đồ nhi bảo bối này của mình đúng là lợi hại, khiến cho người làm thầy như ông cũng phải kinh ngạc.

Lâm Phàm nói: "Chắc chắn đã xử lý xong rồi, người tới là khách, nhất định phải chiêu đãi cho tử tế."

"Vậy thì tốt, cũng không thể để cho người ta nắm được điểm yếu của tông chúng ta, nói tông chúng ta không hiếu khách." Thiên Tu cười.

Các trưởng lão cùng quân chủ ở xung quanh nhìn hai người không biết nói gì nữa.

Chương 397: Chỉ Hiểu Mà Không Nói Thành Lời

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Fulybook

Chuyện năm đại Bán Thần thất bại thê thảm dưới tay Viêm Hoa tông, lập tức, truyền ra ngoài.

Con dân trong các thành trì lớn của Viêm Hoa tông khi nghe thấy chuyện này, đều vô cùng hoảng sợ.

Đối với bọn họ mà nói, chuyện này quả thực rất kinh khủng.

- Phụ san, phụ san, một mình Lâm phong chủ Vô Địch phong của tông chúng ta đã trấn áp bốn vị Quân Chủ của Thánh Đường tông, một vị Bán Thần của La Sát tông, giành được chiến thắng to lớn, muốn để hai tông phái người đến đón người của mình về.

Một đứa trẻ tết đuôi sam nhỏ, vui vẻ chạy nhảy trong đường phố, hô lên.

- Bán Thần?

Đối với một số người mà nói bọn họ có biết nhưng đối với nhiều con dân ngoài kia, chưa từng nghe thấy, chỉ là sau đó nhìn thấy nội dung ở phía sau, bọn họ đã hiểu ra.

Hoá ra sự cường thịnh của tông môn là có người dám lấn áp hay không, mấu chốt cuối cùng, chính là xem có sự tồn tại của Bán Thần hay không.

Hôm nay Lâm phong chủ của tông môn, một mình trấn áp năm vị Bán Thần, điều này khiến cho vô số con dân hưng phấn bừng bừng.

Ông chủ quán trà nói:

- Hôm nay tất cả nước trà và đồ ăn nhẹ đều miễn phí hết.

Mấy vị khách thấy ông chủ keo kiệt như vậy mà cũng phá lệ trở nên hào phóng, khiến bọn họ không khỏi bật cười.

Trong nụ cười này, có cả niềm tự hào.

Viêm Hoa tông, bên trong cấm địa.

Vân Tiêu dùng hết sức Tu Hành, là để thăng cấp tu vi của bản thân. Hôm nay ngồi ở trên một tảng đá, ăn lương khô nhưng trong đầu, vẫn luôn nghĩ, những chuyện lát nữa phải làm.

Một tờ giấy rơi xuống từ trong không trung, gã ta tò mò nhận lấy, vừa ăn như hổ vồ, vừa xem tờ giấy, chỉ mới nhìn một cái, đã khiến gã ta hoàn toàn sửng sốt.

Khụ khụ!

Tay bóp lấy cổ, sắc mặt đỏ bừng, thật vất vả mới nuốt được thức ăn trong cổ họng xuống, sau đó không dám tin nhìn vào giấy tờ.

- Làm sao có thể? Đây là thật ư?

Trong ánh mắt, một hàng chữ hấp dẫn hắn, thật khó mà tin được .

- Lâm phong chủ của Vô Địch phong đã trấn áp năm vị Bán Thần.

Giờ khắc này, Vân Tiêu cảm nhận được cuộc đời mình đã chỉ còn một màu đen, cảm giác đời này của mình, không còn bất kỳ hy vọng nào nữa. Bán Thần, là Bán Thần đó, mà nhìn lại mình bây giờ, liều mạng tu luyện, mới chỉ dừng lại ở Thiên Cương cảnh bậc ba.

So với Bán Thần, nó nhỏ bé đến nhường nào, hoàn toàn không còn hy vọng gì nữa.

Năm ngón tay siết lấy tờ giấy, vo lại thành cục, hai hàng thanh lệ rơi xuống:

- Tiêu Vân ta. . . không cam lòng.

Chẳng qua là, sự không cam lòng này, đứng trước sự thật, cũng vô dụng.

Đinh đông! Đinh đông!

Vào lúc này, tiếng chuông từ phía xa truyền tới.

Tiêu Vân ngẩng đầu lên, chỉ thấy một bóng người nhỏ bé đang nhún nhảy đi vào cấm địa, chẳng suy nghĩ gì nhiều, gã ta lập tức đuổi theo đến chỗ sâu ở phía xa.

- Tiểu nha đầu, bên trong nguy hiểm, không được đi.

Dần dần, bóng dáng Tiêu Vân càng ngày càng xa, cuối cùng biến mất trong cấm địa.

Bên trong Thập Phong, Chiến Hồng Đế cùng với các phong chủ khác, cũng không chịu nổi loại áp lực này, tất cả đều đi ra tập luyện.

Dùng hết sức để tập luyện như vậy, là bởi vì cái gì?

Còn chẳng phải là vì phong chủ của Vô Địch phong, một trong mười phong, đã quá hùng mạnh.

Dựa vào thực lực hiện tại bây giờ của bọn họ, ngay cả tư cách xách dép cho đối phương cũng không có, loại đả kích này, không phải người bình thường có thể chịu đựng.

Trên đỉnh một ngọn núi.

Hai bóng người một lớn một nhỏ, đứng ở nơi đó.

- Chấn Nhất, theo nhịp thở như vi sư, không gấp gáp, cảm thụ sự lên xuống nhịp nhàng, đao trong tay đừng lay động, cũng đừng run rẩy, tâm như dòng nước lặng, không có một gợn sóng.

Hắc Đế Chân Nguyệt cầm hắc đao, đang chỉ đạo đệ tử Chân Nhất tu hành.

- Vâng, thầy.

Một bên má của Chân Nhất đỏ bừng, lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, thầy hướng dẫn nó tu hành, nó cũng sẽ không lơ là.

Hắc Đế Chân Nguyệt nói:

- Cẩn thận cảm nhận, đao là ánh mắt của con, là cánh tay của con, cảm nhận hướng của gió, cảm thụ những gì xung quanh, khi con còn có thể sử dụng đao trong tay, chặt đứt làn gió thổi qua bên người, vậy là con đã nhập môn.

- Vâng, thầy, Chân Nhất sẽ cẩn thận cảm nhận.

- Chân Nhất, tới đây ta phải rời đi một khoảng thời gian, con hãy

ngoan ngoãn ở lại đây tu hành." Hắc Đế Chân Nguyệt nhìn về phương xa, trong ánh mắt, dù vẫn bình tĩnh nhưng đã có sát ý đang sôi trào.

Chân Nhất cúi đầu đáp lời:

- Thầy, người phải đi quyết đấu sao, Chân Nhất có thể đi theo bên thầy, tuyệt đối sẽ không trở thành phiền toái của người.

Hắc Đế Chân Nguyệt xoa xoa đầu đệ tử:

- Nghe lời, nếu như trong một tháng ta vẫn chưa trở về, vậy thì hãy chăm sóc mình thật tốt, nếu như mỏi mệt, có thể trở về sơn thôn ta đã từng đưa con rời khỏi

- Không, thầy, Chân Nhất không muốn rời xa người.

Chấn Nhất ném cây đao trong tay xuống đất, ôm lấy bắp đùi của thầy, gào khóc nức nở.

Đồng tử của Chân Nguyệt khẽ co lại, giọng nghiêm nghị:

- Nhặt đao lên, nói xin lỗi nó, sau này nhớ lấy, chỉ có giây phút chết đi, mới có thể để đao trong tay rơi xuống, nếu không phải vĩnh viễn để ở bên người.

- Vâng, thầy.

Chân Nhất vội vàng nhặt đao lên:

- Thật xin lỗi, ta không cố ý ném ngươi xuống đất.

Hắc Đế Chân Nguyệt cười vui vẻ, ông đang né tránh Thiên Thần giáo, cũng đang tránh né Huyết Luyện tôn giả, chẳng qua là gần đây thật lạ, chưa từng thấy Huyết Luyện tôn giả xuất hiện.

Mà ông nghĩ đến Lâm Phàm:

- Cuối cùng đã gặp lại, lần này sẽ để ngươi mở mang kiến thức, lĩnh ngộ được đao ý cao nhất.

Lúc này, một tờ giấy từ đằng xa, theo ngọn gió đung đưa, bay xuống mặt Chân Nhất.

- Thầy ơi cứu con, Chân Nhất không nhìn thấy nữa, thật sự không thấy gì hết

Chân Nhất hô to, bàn tay nhỏ bé cào lung tung, cái gì cũng không

thấy được.

Chân Nguyệt thở dài, nhấc tờ giấy ra.

- Oa, lại nhìn thấy rồi, tạ ơn thầy đã cứu con.

Chân Nhất vui vẻ cười, chỉ là lúc ngẩng đầu lên, lại phát hiện sắc mặt thầy rất khó coi, không khỏi thận trọng hỏi:

- Thầy, sao vậy?

Chỉ chốc lát sau.

- Chân Nhất, tiếp tục tu luyện đi, thầy dạy con tu hành bước kế tiếp.

Hắc Đế Chân Nguyệt mỉm cười, có điều nụ cười nàycòn khó coi hơn cả khóc.

Chân Nhất ngờ vực:

- Thầy, người không đi nữa sao?

- Không đi nữa, thật ra so với quyết đấu, Chân nhất vẫn quan trọng hơn.

Hắc Đế Chân Nguyệt cười nói nhưng trong lòng lại bất lực vô cùng, Lâm Phàm, ngươi rốt cuộc là đã làm gì, tại sao đột phá nhanh như vậy, trấn áp Bán Thần, đây là chuyện kinh khủng cỡ nào.

- Oa, thầy, Chân Nhất thích thầy nhất.

Trong đôi mắt to tròn của Chân Nhất, lóe lên vẻ hưng phấn, sau đó ôm bắp đùi thầy, vui vẻ hô lên.

- Haiz!

Hắc Đế Chân Nguyệt thầm than thở, đao ý lớn mạnh nhất đều bị đồ đệ nhặt được này làm lu mờ đi hết rồi.

Đây là muốn tiến bộ theo hướng của kẻ yếu sao?

- Huyết Luyện tôn giả, những gì ngươi nói có thể để ta cân nhắc đã không?

Một tên phó Pháp vương của Thiên Thần giáo do dự nói.

Huyết Luyện tôn giả nhìn người trước mặt này, đang nghĩ về kế hoạch thống trị:

- Còn suy nghĩ gì nữa, có cái gì mà nghĩ, trở thành người tiếp nối Huyết Luyện của ta, sau này, ngươi sẽ bước lên một địa vị mà trước giờ chưa từng dám nghĩ tới.

Phó pháp vương Thiên Thần giáo cùng với Huyết Luyện tôn giả trao đổi một hồi, nội tâm đã bị thuyết phục, càng bị lời nói này của Huyết Luyện tôn giả thuyết phục, cuối cùng quỳ một chân lên đất.

- Thiên Yêu ta, nguyện giúp đỡ Huyết Luyện tôn giả, hoàn thành nghiệp lớn.

- Ha ha ha!

Huyết Luyện tôn giả thấy Thiên Yêu rốt cuộc đã thần phục mình, lập tức phá lên cười, tiến lên đỡ Thiên Yêu dậy:

- Tốt, tốt, sau này là người của ta rồi, không cần đa lễ, rồi sẽ có một ngày, ngươi sẽ thấy may mắn vì lựa chọn của mình hôm nay.

- Vâng.

Thiên Yêu gật đầu, gã ta có thể cảm nhận được ý chí mạnh mẽ của Huyết Luyện tôn giả, đồng thời, còn nghe theo bố trí của hắn ta, gã ta nghĩ một hồi, thật sự rất có hy vọng.

Hậu quả của việc nếu như không đồng ý, hắn ta cũng biết, dẫu sao Huyết Luyện tôn giả đã nói tất cả cho mình, nếu như không đồng ý, kết quả chỉ có chết.

Mà lúc này, Huyết Thị mà Huyết Luyện tôn giả đang không chế, đã truyền tin tức tới, tin tức đến từ Nguyên Thành.

Lâm phong chủ của Vô Địch phong, trấn áp năm vị Bán Thần của Thánh Đường tông cùng La Sát tông.

- Lợi hại, không hổ là người bổn tôn xem trọng, đã mạnh đến vậy rồi, xem ra bổn tôn cũng phải nhanh chóng hành động.

Huyết Luyện tôn giả vốn không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện lớn như vậy, nếu như là lúc trước, nhất định rất lo lắng, dẫu sao Thiên Thần giáo cũng không thể sống yên ổn nữa nhưng hôm nay, Thiên Thần giáo với hắn ta đã có quan hệ như thế nào.

Hơn nữa như vậy sẽ tốt hơn, Thiên Thần giáo nhất định sẽ bị

thương nặng, không rảnh để nhằm vào ông ta, cho nên sẽ càng dễ dàng để phát triển thế lực.

Đang lúc này, khi tin tức được truyền tới Thánh Đường tông và La Sát tông, đã dấy lên một trận chấn động.

Bốn vị quân chủ Chế Tài, Hỗn Loạn, Lôi Đình, Thần Trật lại bị phong chủ Vô Địch phong trấn áp.

Đối với bọn họ mà nói, phản ứng đầu tiên chính là không thể nào.

Có đệ tử lại lan truyền ra bên ngoài rằng, tất cả mọi chuyện đều là giả, mà là Thiên Tu của Thánh Đường tông tự mình xuất thủ, trấn áp bốn vị quân chủ, từ đó nhường công lao này cho đệ tử.

Mục đích là để tạo ra tình thế giả, khiến cho mọi người nghĩ rằng Viêm Hoa tông đã cường mạnh hơn.

Các đệ tử lựa chọn tin tưởng.

Đối với những người chức cao trong tông môn, đều biết, tất cả đều là thật, phong chủ của Vô Địch phong Viêm Hoa tông, thật sự có bản lĩnh này.

Có điều tiến bộ quá nhanh, làm bọn họ cảm thấy bất an.

Đến nay, đã trở nên mạnh mẽ bậc nhất, muốn chém giết đã không thể nữa rồi, bọn họ đã bỏ lỡ cơ hội lớn nhất, nếu như sớm biết tên đệ tử nhỏ bé này sẽ trở thành sự tồn tại đến bậc này, đã không tiếc bất cứ giá nào chém chết từ lâu.

Khi đối phương xuất hiện ở trong tầm mắt bọn họ, đã để cho Quân Chủ đi trấn áp trước, đáng tiếc, mỗi lần đều không giết được.

Một vài tông nhỏ nghe được chuyện này, ý nghĩ đầu tiên đó là không tin.

Có điều căn cứ vào những gì thăm dò được, mới biết tất cả chuyện này đều là thật.

Viêm Hoa tông ngoài Thiên Tu ra, rốt cuộc đã có thêm một vị cường giả.

Hơn nữa vừa ra tay, đã trấn áp được bốn vị Quân Chủ của Thánh Đường tông và một vị Bán Thần của La Sát tông.

Loại chiến tích này thật khiến người ta kinh ngạc.

Đồng thời, bọn họ có ý tưởng mới, hy vọng có thể mượn chuyện này thoát khỏi áp chế của Thánh Đường tông.

Viêm Hoa tông, Vô Địch phong.

- Ha ha ha, thầy, tin tức này đã truyền ra ngoài, vậy Thánh Đường tông cùng La Sát tông, hẳn rất nhanh sẽ có người tới đây.

Lâm Phàm cười cười, lần này tình thế có hơi lớn.

Thiên Tu nói:

- Ừm, đúng là như vậy, tới đây Thánh Đường tông với La Sát tông nhất định sẽ có người tới.

- Chỉ cần bọn họ tới, chuyện này, sẽ không kết thúc dễ dàng như vậy, không để cho bọn họ hộc máu thì không được.

Lâm Phàm hạ quyết tâm muốn chơi liều một phen.

Giờ phút này, Lâm Phàm và Thiên Tu nhìn nhau một cái, vô vàn ý nghĩ lừa gạt xuất hiện trong đầu. Cả hai chỉ hiểu ý chứ không nói thành lời.

Chương 398: Quyết Tâm Tìm Hiểu Điều Chưa Biết

Tiễn sư phụ đi rồi, bây giờ hắn đã có thể ngồi nghiên cứu thứ luân hồi mình tự nghĩ ra này.

Lúc trước lấy năm vị Bán Thần để thí nghiệm rất thành công, ngoài Bán Thần Hỗn Loạn tạm thời chưa có biểu hiện gì khác thường thì mấy vị khác đều đã nhìn ra.

Nghĩ một hồi lại thấy buồn cười, chờ Thánh Đường tông đón bốn vị này quân chủ này về xem rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì. Thật đúng là làm người ta rất mong đợi.

- Sư huynh, huynh gọi đệ sao?

Lữ Khải Minh vui vẻ đi tới, hôm nay tất cả đệ tử của tông môn ai cũng đều rất hưng phấn.

Nhất là các đệ tử của Vô Địch phong, càng thêm cố gắng tu luyện, lấy Lâm sư huynh làm mục tiêu để cố gắng.

- Sư đệ, sư huynh gọi đệ tới muốn thương lượng một chuyện.

Lữ Khải Minh thưa:

- Xin sư huynh dặn dò.

- Nói cho ta biết đệ tử lười biếng nhất tông môn là ai.

Thực ra Lâm Phàm muốn xem tình huống khác ví dụ như hiệu ứng tích cực, vậy sẽ trở nên như thế nào.

- Sư huynh, đệ tử lười biếng nhất trong tông môn nếu như đệ không nghĩ sai thì hẳn là Dịch Chi Trục sư đệ.

Bây giờ cậu ta quản lý Vô Địch phong, đối với các sư muội sư đệ trong tông môn tự nhiên cũng quen thuộc hơn nhiều.

Nói đến lười biếng nhất định chính là Dịch Chi Trục. Vào tông sáu năm tu vi vẫn là Tôi Thể cảnh, hơn nữa chẳng hoàn thành nhiệm vụ nào của tông môn, thỉnh thoảng cũng giúp người ta gì đó để kiếm lấy Viêm Hoa tệ nhưng đại đa số thời gian chỉ toàn để ngủ.

Sau khi biết được tình huống từ chỗ Lưu Khải Minh, hắn cũng đã có ý tưởng.

Buổi tối.

Lúc đêm khuya vắng người, Lâm Phàm lẻn vào bên trong phòng của Dịch Chi Trục, rất nhanh chóng đã trấn áp được cậu ta.

Đây cũng là nhược điểm duy nhất của luân hồi tự tạo, đó chính là muốn đi vào luân hồi thì nhất định phải bị hắn trấn áp. Phải nói rằng điều này cũng có chút phiền toái.

Nếu như không cần phải vậy, trực tiếp tiến vào các tông môn khác truyền bá các loại thói quen xấu đến các cường giả, vậy thì không lâu sau các tông đều có thể gặp rắc rối.

Hơn nữa, việc xây dựng luân hồi của hắn vẫn chưa được coi là thành thục, một vài thế giới luân hồi còn không thể viên mãn.

Cũng như mấy thế giới cơ sở kia, cũng bởi vì luân hồi không thể viên mãn nên đã bị tan rã luôn trong lúc gây dựng.

- Lười biếng, vậy thì cho ngươi vào thế giới chăm chỉ.

Hắn trực tiếp dẫn Dịch Chi Trục vào trong thế giới chăm chỉ. Không lâu sau, bóng người Lâm Phàm hoàn toàn biến mất trong phòng.

Mà mấy ngày gần đây,

Viêm Hoa tông đã xuất hiện sự thay đổi đáng kinh ngạc.

Dịch Chi Trục trước giờ luôn bị cho là lười biếng đột nhiên lại dậy từ sớm tinh mơ quét mặt đường của tông môn. Sau khi vệ sinh xong, buổi chiều đi tu luyện, tối thì giúp đồng môn mấy công chuyện.

Thay đổi chóng mặt đến cỡ này, trong mắt của nhiều đồng môn thì thật chẳng khác nào gặp phải quỷ, luôn miệng nói không dám tin.

Lâm Phàm luôn quan sát tình huống:

- Quả nhiên thành công, loại sáng kiến nhỏ này đúng là không tồi, tự nghĩ ra luân hồi rồi làm người ta luân hồi ở trong đó, cuối cùng tất cả chấp niệm đã trải qua dung nhập vào tự thân tạo thành một loại thói quen. Không tệ, không tệ!

Lữ Khải Minh biết chuyện này bỗng bật cười. Cậu ta biết tất cả

mọi chuyện đều do Lâm sư huynh làm, chỉ có Lâm sư huynh mới có sức mạnh lớn đến mức đó.

Đột nhiên biến một Dịch Chi Trục trở nên chăm chỉ.

Trời đất phía xa biến đổi khác thường. Một đôi cánh thần thánh rộng lớn vô hạn che phủ trời đất bay tới, đôi cánh này có thánh quang lấp lánh, bụi đất cũng bị kéo theo ở phía sau.

Đồng thời xuất hiện những tia sáng thần thánh, xuyên thấu hư không, bao phủ lấy Viêm Hoa tông.

Khi những tia sáng chuẩn bị chiếu vào Viêm Hoa tông, một màn sáng hiện lên ngăn cản thánh quang ở bên ngoài.

- Thiên Dụ Quân Chủ tới mà không tiếp đón từ xa.

Thiên Tu từ đỉnh núi đạp lên không trung bay tới:

- Đồ nhi, ngươi đến rồi.

Trong Vô Địch phong, Lâm Phàm đã sớm cảm nhận được làn sóng sức mạnh này, xem ra Thánh Đường tông đã phái cường giả chân chính tới.

Mà Thiên Dụ Quân Chủ cùng với Thần Trật Quân Chủ, khác biệt rất lớn, hiển nhiên mạnh hơn nhiều.

Hoặc là, đây chính là Bán Thần bậc nhất mà thầy đã nói, cũng chính là sự tồn tại mạnh mẽ nhất trong Bán Thần, cũng là người tích luỹ hùng hậu nhất.

- Thiên Tu, đa tạ quý tông đã quan tâm đến bốn vị quân chủ, trên dưới Thánh Đường tông sẽ ghi nhớ trong lòng.

Giọng nói truyền tới, giống như thần âm cuồn cuộn, khiến người ta thần phục.

Đệ tử Viêm Hoa tông như đối mặt với đại địch, ai ai cũng cảnh giác.

Tuy nhiên ai cũng đứng thẳng người, tông bọn họ có trưởng lão Thiên Tu và Lâm sư huynh nên không sợ những người này.

- Thầy, người này còn chưa tới mà đã thấy giọng, thật sự có hơi khoa trương.

Lâm Phàm xuất hiện bên cạnh Thiên Tu, nhìn ánh sáng ở xa xa kia.

- Thói quen rồi, Thiên Dụ Quân Chủ này khoa trương vậy đấy.

Thiên Tu híp mắt, nhìn về phương xa.

Lập tức, một ánh sáng xuyên qua không khí đâm tới, cuối cùng xuất hiện trên khung trời của tông môn. Ánh sáng toả ra, một bóng người xuất hiện.

- Tiểu soái ca Thiên Tu, ta đã tới, mau giao người ra đi.

Ánh sáng dần dần tiêu tán, xuất hiện một bóng người làm người ta có chút kinh ngạc.

- Mẹ kiếp! Bộ ngực này cũng lớn thật!

Lâm Phàm há mồm trợn mắt, vươn tay ra, ngắm chuẩn hai quả cầu ở phía xa, bắt một cái sau đó lắc đầu:

- Không trúng, một tay không bắt được.

Các đệ tử của Viêm Hoa tông kinh ngạc đến ngây người. Không ngờ người của Thánh Đường tông đến lại là một cô nàng vừa xinh đẹp vừa kiều diễm, đồng thời đôi cánh toả ra ánh sáng ở sau lưng khiến cho cả người nàng trông như một vị thần, nhất là mái tóc vàng còn lấp lánh sáng.

- Đồ nhi, người này đã hơn tám mươi tuổi, chỉ là nhờ ăn Lão Bất quả nên dung nhan mới giữ mãi như vậy.

Thiên Tu nhẹ giọng nói.

Lâm Phàm nghe xong, hứng thú lập tức tụt dốc, vậy thì không thú vị nữa rồi, pháo bông xinh đẹp nhất, chỉ có cô nàng trẻ trung xinh đẹp nhất, mới có thể tạo thành.

Cái người tuổi thật đã ngoài tám mươi này, những gì toả ra chỉ là một đống cặn bã.

- Nói cái gì vậy? Hơn tám mươi thì đã sao, vẫn xinh đẹp như hoa, chậc chậc, đã từng là tiểu soái ca Thiên Tu, đều thành ông lão cả rồi, đúng là bỏ phí mất cái xác ngày trước, ồ! Ha ha ha...

Thiên Dụ Quân Chủ tay trắng như tuyết, đặt ở bên mép, ngón tay xếp thành hình hoa lan, ngửa đầu cười.

Sau đó, sắc mặt biến đổi:

- Đừng phí lời nữa, mau giao bốn tên phế vật kia ra đây cho ta, thật là một đám vô dụng.

Mà khi ánh mắt nhìn về phía Lâm Phàm, bỗng nhiên cũng có chút ý tứ:

- Tiểu tử, chắc ngươi là Lâm Phàm của Vô Địch phong. Mặc dù chưa từng gặp nhưng cũng nghe qua, tính tình chẳng khác nào tên thầy của ngươi cả, thượng bất chính, hạ tắc loạn, chính là hai người các ngươi.

Chẳng qua là, hiện tại, Lâm Phàm híp mắt, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào hai quả cầu của Thiên Dụ Quân Chủ, lúc đối phương nói chuyện, nó không ngừng run rẩy, hắn không biết nguyên lý ở bên trong rốt cuộc là gì, lại có thể tạo thành tình huống này.

- Nhìn cái gì chứ?

Sắc mặt Thiên Dụ Quân Chủ trầm xuống, lạnh giọng hỏi.

- Nhìn cầu.

Lâm Phàm đàng hoàng nói, sau đó giơ ngón tay lên:

- Quả cầu này không bình thường, thật sự không bình thường.

Thiên Dụ Quân Chủ cúi đầu, nhìn xuống thứ đáng tự hào nhất trên cơ thể mình, lập tức kiêu ngạo bật cười:

- Cầu, ừm, cũng không thành vấn đề, tiểu tử, muốn sờ không, nếu như có can đảm, thì có thể.

- Đồ nhi, bình tĩnh, lão thái bà này không dễ chọc.

Thiên Tu nhẹ giọng nói, sau đó nhìn về phía Thiên Dụ Quân Chủ:

- Chuyện này...

Có điều, lời còn chưa nói hết, lại bị đồ nhi chen ngang.

- Thầy, cho con cơ hội thăm dò một lần, đồ nhi phát hiện một thứ không tầm thường.

Thiên Tu ngẩn ra, không hiểu đồ nhi nói gì nhưng trong nháy mắt, đồ nhi đã xuất hiện trước mặt Thiên Dụ Quân Chủ.

- Đồ nhi, ngươi...

Cổ họng Thiên Tu di chuyển lên xuống, như không dám tin vào mắt.

Thiên Dụ Quân Chủ mỉm cười:

- Có can đảm? Hay là nói, ngươi chỉ biết nhìn.

- Thật sự có thể sao?

Lâm Phàm ngẩng đầu, nhìn Thiên Dụ Quân Chủ, trong ánh mắt kia lóe lên sự thăm dò cùng hiếu kỳ đối với đồ vật chưa biết.

- Có thể, có điều phải xem ngươi có can... đảm

Khi một chữ cuối cùng còn chưa nói hết, một màn khiến cho mọi người đều há hốc mồm đã xảy ra, Lâm Phàm đã vươn tay ra, hai tay trực tiếp bắt lấy, thậm chí ngay cả ngón tay cũng lõm sâu xuống.

Phụt!

Các đệ tử Viêm Hoa tông, thấy một màn này, máu tươi đều sôi sùng sục, lỗ mũi tất cả đệ tử đều căng phồng, hai tia máu phun ra ngoài.

- Lâm sư huynh, thô bạo...

Bọn họ không ngờ rằng, Lâm sư huynh lại cường hãn như thế, ngay cả Thiên Dụ Quân Chủ của Thánh Đường tông cũng dám sờ, đây là chuyện khiến cho bọn họ không dám làm đến nhường nào.

Các nữ đệ tử của tông môn đều cúi đầu, nhìn dáng người mình, rất là không phục, các nàng cảm giác của mình cũng được đấy chứ, nếu như Lâm sư huynh muốn, các nàng cũng rất nguyện ý.

- Ngươi...

Thiên Dụ Quân Chủ ngẩn ra, sau đó không thể nhịn được nữa, ra một quyền.

Chẳng qua, trong phút chốc, Lâm Phàm đã sớm lui về phía sau, tiếc nuối lắc đầu.

- Cũng không có gì mà, hoá ra chỉ là thịt tương đối nhiều, mỡ bên trong cầu dư thừa, tạo thành kích cỡ như này, chẳng thú vị gì cả, sau khi thăm dò, tất cả lòng hiếu kỳ đều bay sạch.

Sau đó lấy Vương Đỉnh Thiên Hà ra, thò tay vào, rửa rửa tay, rồi vẫy vẫy ra không khí.

- Lần này sạch sẽ rồi

Lâm Phàm nhìn về phía Thiên Tu, kinh ngạc nói:

- Thầy, sao râu của người lại đỏ vậy?

Thiên Tu xua tay, chùi chùi lỗ mũ:

- Không có gì, thầy... gần đây hơi phát cáu.

Ông ta cùng với Thiên Dụ Quân Chủ là người cùng một thời kỳ, thậm chí còn sớm hơn chút nhưng Thiên Dụ Quân Chủ xuất đạo năm đó, liền được thế nhân xưng là mỹ nữ đẹp nhất tông môn trên thế gian, vô số người ái mộ, nhưng những người sa vào, không có ai thành công.

Cho dù là Thiên Tu ông, cũng đã từng có một giây phút ngắn ngủi, bị sự xinh đẹp của Thiên Dụ Quân Chủ lay động.

Nhưng cũng chỉ là một khắc ngắn ngủi mà thôi.

Ánh mắt Thiên Dụ Quân Chủ nhìn về phía Lâm Phàm, đã bùng nổ ra sát ý vô tận, bà không nghĩ tới, người này, lại thật sự... dám.

- Thiên Dụ Quân Chủ, thu hồi ánh mắt của bà lại, đây là Viêm Hoa tông, không phải Thánh Đường tông, nếu như bà muốn động tay, ta sẽ liên thủ với thầy, có thể bắt bà lại, đừng làm ra vẻ mặt bọn ta không dám, không tin bà có thể thử một lần.

- Bây giờ có thể nói chuyện chính sự rồi.

- Bốn vị quân chủ Thần Trật, Hỗn Loạn, Chế Tài, Lôi Đình tới tông ta gây chuyện, nhìn sông núi đẹp đẽ này đi, đều đã bị bọn họ làm hư hại.

- Lại còn miệt thị tông của ta, khiến người của ta tức giận, cho nên cần phải bồi thường. Bốn vị Bán Thần, Thánh Đường tông các ngươi ra giá bao nhiêu tiền?

Lâm Phàm nhìn thẳng vào Thiên Dụ Quân Chủ, vô cùng đau đớn, nói liền một hơi.

Thiên Tu hoà giải:

- Đồ nhi, còn phải bồi thường cái gì, chỗ qua lại thân thiết với Viêm Hoa tông chúng ta, sao có thể bắt họ bồi thường.

- Không được, phải bồi thường, nếu không hôm nay bốn vị quân chủ Thánh Đường tông, sẽ không ra khỏi Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm nói chắc như đinh đóng cột, kiên quyết không thay đổi.

Thiên Tu than thở một tiếng, lắc đầu:

- Thiên Dụ Quân Chủ, xin thông cảm, đồ nhi này của ta, lão phu cũng không dạy được, hay là, thương lượng chuyện bồi thường đi, dẫu sao cũng là bốn vị Bán Thần mà.

Chương 399: Ngươi Xem, Ngươi Đã Chọc Giận Đồ Nhi Ta Đến Mức Này Rồi

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dù gì cũng là bốn vị Bán Thần mà!

Một câu nói này, đã lộ ra ý tứ trong đó, hoặc là chuộc bốn vị Bán Thần về, hoặc là bốn vị Bán Thần ở lại Viêm Hoa tông.

Hai chọn một, rất dễ dàng.

Sâu trong tông môn, Hỏa Dung sợ hãi, đây là lần đầu tiên Viêm Hoa tông cùng Thánh Đường tông quang minh chính đại đàm phán như vậy.

Lâm Phàm thì càng thẳng thắn hơn, đây rõ ràng đang uy hiếp.

Mặc dù Thiên Tu nói vẫn còn mập mờ nhưng cũng đã lộ ra ý bắt chẹt.

- Đám người Viêm Hoa tông các ngươi muốn lừa gạt vơ vét tài sản sao?

Thiên Dụ Quân Chủ lạnh lùng nói, bà đại diện cho Thánh Đường tông tới đây, là để mang bốn tên phế vật kia về.

- Lời này có hơi thẳng thắn nhưng cũng không tệ.

Lâm Phàm gật đầu, không hề giấu giếm, cứ thẳng thừng như vậy.

- Lời này không đúng, sao tông ta có thể lừa gạt được, bốn vị quân chủ Thánh Đường tông, phá huỷ núi sông của ta, lại lăng nhục đệ tử của ta, bồi thường là chuyện nên làm.

Thiên Tu mở miệng nói:

- Ha ha.

Thiên Dụ Quân Chủ bật cười.

- Rất tốt, không ngờ Viêm Hoa tông cũng lại bắt đầu dám mở miệng đòi bồi thường với Thánh Đường tông nhưng mà nói xem, muốn bồi thường bao nhiêu?

Lúc này, bà không hề giận mà lại cười, không ngờ Viêm Hoa tông lại ra yêu cầu này, bà muốn nhìn xem Viêm Hoa tông còn có thể cuồng vọng đến mức nào.

- Mấy trăm viên thiên đan, thêm mấy chục viên thần đan, thêm một chút quặng mỏ Nguyên Tinh. Tầm ấy chắc cũng đủ để bù đắp những gì bốn vị quân chủ đã làm.

Lâm Phàm không do dự đòi hỏi nhiều, mỗi lần nói ra một món đồ, điều khiến cho mọi người kinh ngạc đến há hốc mồm.

Các đệ tử Viêm Hoa tông miệng mở to đến mức có thể nhét vừa một quả trứng gà, mấy trăm viên thiên đan? Mấy chục viên thần đan, như vậy cho dù có vét sạch các tông trên thế gian này cũng chưa chắc đã tích đủ.

Hơn nữa, đối với bọn họ mà nói, thiên đan thì có thể hiểu được nhưng thần đan là cái thứ gì, chưa từng nghe qua.

Trong lòng Thiên Tu khẽ lộp bộp một tiếng, không ngờ đồ nhi bảo bối này của mình lại ác như vậy, những điều nói ra này hoàn toàn không thể thực hiện được.

- Đồ nhi, nghiêm túc một chút, đừng hiểm độc như vậy.

Lâm Phàm ngẩn ra:

- Thầy, đây đâu phải hiểm độc, không phải là tiền chuộc rất bình thường sao?

Hai người nói chuyện, trao đổi.

- Mấy trăm viên thiên đan, con muốn Thánh Đường tông phải moi sạch vốn liếng sao, còn về thần đan, đời này của ta, cũng chưa từng thấy thần đan gì cả.

Giờ khắc này, Thiên Tu đã hiểu, cũng coi như đã biết, đồ nhi mình vì sao lại giàu có như vậy, hoá ra lòng lớn bao nhiêu, thì túi tiền sẽ to bấy nhiêu.

Tiền chuộc này mà cũng nói ra được, thì còn có cái gì không thể

nói ra.

- Hoá ra là vậy, mấy thứ này cũng không có, còn coi là đại tông gì nữa.

Lâm Phàm bất lực, rất xem thường Thánh Đường tông, ngay cả những vật này cũng không có, mà dám tự xưng là thế gian đệ nhất đại tông, lừa quỷ à.

- Thiên Dụ Quân Chủ, đừng nói tông ta ngang ngược, bất kỳ chuyện cũng có thể nói, xin trả giá đi.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói, coi như để lại cái mặt mỏng cho lão bà này, để cho đối phương trả giá, nếu như bồi thường thích hợp, vậy thì đồng ý.

- Trả giá? Ha ha ha ha, đây là chuyện khôi hài nhất bổn thiếu nữ từng nghe qua.

Thiên Dụ Quân Chủ cười lớn, ngay sau đó sắc mặt âm trầm, gằn từng chữ một:

- Một viên cũng không có.

- Vậy là không muốn thương lượng?

Lâm Phàm híp mắt, liếc xéo nói.

-Ngươi cho rằng, chuyện này nhất thiết phải thương lượng sao?

Thiên Dụ Quân Chủ liên tục cười khẩy, bà không ngờ rằng Viêm Hoa tông lại có kẻ ngu si đến vậy, lại muốn thương lượng với Thánh Đường tông.

Hắn, có tư cách này sao?

Các đệ tử Viêm Hoa tông, chấn áp tinh thần, Thánh Đường tông quá mạnh mẽ, dồn ép khiến bọn họ có chút khó thở.

Đây chính là đại tông mạnh nhất thế gian, dù là Viêm Hoa tông chiếm ưu thế, cũng khó mà nắm trong tay quyền chủ động.

Vào lúc này, Lâm Phàm biến mất khỏi vị trí, không người nào biết, hắn muốn làm gì.

Có điều hắn đã trở lại rất nhanh. Khi trở lại, trong tay đã có thêm đồ gì đó, ném về phía Thiên Dụ Quân Chủ.

- Nếu đã không bàn, vậy thì không cần nói nữa, quay về nói với Thánh chủ các ngươi, bốn vị Bán Thần lão bất tử, bắt đầu từ hôm nay, sẽ vĩnh viễn ở lại Viêm Hoa tông.

Cánh tay chảy máu đầm đìa, trôi nổi trên hư không, trong máu thịt, có sức mạnh của Bán Thần nhưng rất yếu ớt.

Thiên Dụ Quân Chủ thấy cái bốn cánh tay này, con ngươi chợt co rút lại:

- Ngươi dám!

- Nam nhân, không có chuyện gì là không dám.

Lâm Phàm đung đưa ngón tay:

- Còn những người bà cho là không dám, thật ra bọn họ đều không phải là nam nhân.

- Đồ nhi, không nên xúc động, Thiên Dụ Quân Chủ, đừng tức giận, có chuyện gì từ từ nói, Viêm Hoa tông ta tình nguyện đàm phán.

Thiên Tu đi ra khuyên giải nói, sau đó oán trách nhìn về phía Thiên Dụ Quân Chủ:

- Đồ nhi này của ta không thể bị kích động. Nếu như bà nói nó dám giết hay không, bà phải tin rằng, đồ nhi của ta nhất định sẽ lập tức trở về, mang đầu của bọn họ đến đây, đến lúc đó thì không còn hi vọng gì nữa. Cho nên, nghe lời lão phu, từ từ đàm phán. Đồ nhi, đối phương là tiền bối Thánh Đường tông, lui một bước là được.

-Vâng, thầy.

Lâm Phàm nhấc chân lên, lui về sau một bước:

- Đã lui một bước, như vậy tiếp theo, có thể tiếp tục nói.

- Ngươi. . .

Mắt thấy bốn cánh tay đầm đìa máu này, Thiên Dụ Quân Chủ lại thấy đối phương lui về phía sau một bước cực kỳ vô liêm sỉ, khiến bà giận đến lồng ngực phập phồng.

Thiên Tu hài lòng gật đầu:

- Đồ nhi nghe lời vi sư, thầy rất vui mừng

Sâu trong tông môn, Hỏa Dung có xung động muốn phun máu ra ngoài.

Tông chủ chưa nói một lời nào cảm thán:

- Đã từng biết Thiên Tu sư đệ tính cách vô lại, hôm nay song tiện kết hợp cùng với đồ nhi kia, uy lực vô cùng.

Khô Mộc nói:

- Tông chủ sư huynh, chúng ta có cần ra mặt ngăn cản chuyện này không?

Tông chủ lắc đầu:

- Không cần, lúc hàng phục bốn vị quân chủ của Thánh đường tông, thù này cũng đã kết, đệ nghĩ rằng Thánh Đường tông sẽ dễ dàng tha thứ tông ta lại thêm một Thiên Tu nữa sao. Huống chi, thành tựu của tiểu tử này, tương lai nhất định còn cao hơn so với Thiên Tu.

Mấy vị trưởng lão đứng đầu yên lặng không nói gì, lời này của tông chủ sư huynh không hề giả, đúng là như vậy.

Thiên Dụ Quân Chủ chưa bao giờ tức giận như vậy, mà cũng chưa bao giờ bất lực tòng tâm như thế này, bốn vị quân chủ rơi vào trong tay đối phương, nếu như Thánh Đường tông mất đi bốn vị quân chủ, thiết nghĩ hậu quả khó lường, không chỉ có thương cân động cốt, lại khiến cho thế lực của cả tông môn hạ xuống một nấc lớn.

Đến lúc đó, muốn muốn uy hiếp các tông môn còn lại, càng trở nên khó hơn.

- Xem ra Viêm Hoa tông các ngươi muốn khai chiến với Thánh Đường tông sao?

Thiên Dụ Quân Chủ vừa nói ra lời này, cả Viêm Hoa tông đều xôn xao.

Đối với một vài đệ tử mà nói, bọn họ không muốn xảy ra chiến tranh nhưng cũng không sợ chiến tranh.

Lâm Phàm nhìn Thiên Dụ Quân Chủ, dường như đang nghiền ngẫm gì đó.

Thiên Dụ Quân Chủ lộ ra nụ cười đắc ý, trong mắt bà, người

trước mặt này, đã sợ hãi, có điều chuyện mà bà không ngờ tới đã xảy ra.

- Chiến tranh sao? Được thôi, vậy thì bắt đầu chiến tranh. Bổn phong chủ sẽ tự tay kết liễu bọn họ, nhưng nhớ lấy, dù cho Viêm Hoa tông bị diệt, ta cũng có thể khiến Thánh Đường tông các ngươi chia năm xẻ bảy. Không tin, bà có thể thử một lần.

Lâm Phàm ngẩng đầu, trong ánh mắt lập tức bùng nổ vẻ điên cuồng.

Thấy ánh mắt này, Thiên Dụ Quân Chủ không tự chủ được lui về phía sau một bước, cảm giác ánh mắt này có một loại điên cuồng, bất chấp mọi thứ.

- Đồ nhi, chơi thật à.

Thiên Tu lên tiếng hỏi.

Lâm Phàm nói:

- Hù dọa bà ta thôi, con dân Viêm Hoa tông còn cao quý hơn nhiều Thánh Đường tông kia, đám người Thánh Đường tông, đến tư cách lót đế cũng không có.

- Thiên Tu, đồ nhi này của ông điên rồi phải không?

Thiên Dụ Quân Chủ nhìn về phía Thiên Tu, cảm giác như trong tông môn có kẻ điên.

Thiên Tu nói:

- Vậy thì phát động chiến tranh đi, lão phu cũng đã nhẫn nhịn nhiều rồi, Thánh Đường tông đến đâu cũng bức ép người, đã chạm tới ranh giới cuối cùng của lão phu. Đã như vậy, ta sẽ dùng sinh mạng cuối cùng để tỏ rõ uy thế của Bán Thần. Có lẽ lão phu sẽ kéo theo mấy vị Bán Thần của Thánh Đường Tông theo nữa.

Lời này vừa nói ra, đệ tử Viêm Hoa tông đều kinh hãi, nhưng có đệ tử lập tức hét lên:

- Muốn đánh thì đánh, bọn ta không sợ.

Tiếng hô hào đồng loạt vang lên, xuyên thấu cả tầng mây, kinh sợ đến mức làm Thiên Dụ Quân Chủ đổ mồ hôi lạnh.

- Kẻ điên, Viêm Hoa tông toàn một lũ điên.

Lần này bà tới đây, lòng tin tràn đầy với việc mang bốn vị quân chủ từ Viêm Hoa tông về chẳng có vấn đề gì. Chẳng qua là bây giờ, bà không thể xem nhẹ, lần này chỉ sợ không phải đơn giản như vậy.

Thánh Đường tông đã từng phát động không ít chiến tranh với các tông khác.

Mấy cuộc chiến đó tất thắng, còn Viêm Hoa tông này là một tông lớn, Thánh Đường tông không dám chân chính động thủ.

Dẫu sao, Viêm Hoa tông có Thiên Tu trấn giữ, nếu quả thật bức ép quá, Thiên Tu sẽ không màng gì nữa, chỉ một lòng muốn tiêu diệt Thánh Đường tông, như vậy đến lúc đó, phiền toái sẽ rất lớn.

- Bà nói rất đúng, bọn ta chính là kẻ điên. Thầy, chuẩn bị động thủ, bắt lão bà này lại, sau đó chúng ta tập hợp đệ tử, trực tiếp khai chiến với Thánh Đường tông, dù là diệt tôn, cũng phải khiến cho Thánh Đường tông trả giá nặng nề.

- Tốt, đồ nhi, thầy đã chuẩn bị sẵn sàng.

Thiên Tu gật đầu, sau đó nhìn về phía Thiên Dụ Quân Chủ:

- Trước khi làm chuyện này, hỏi một câu nữa, rốt cuộc Thánh Đường tông có nguyện ý đàm phán hay không, nếu như nguyện ý, có thể tiếp tục nói nhưng nếu như lấn hiếp người quá đáng, Viêm Hoa tông ta cũng sẽ không sợ.

Thiên Dụ Quân Chủ đã ngẩn người, bà tới đây đưa bốn vị quân chủ đi, cũng là bởi vì nghĩ rằng chuyện này nhẹ nhàng, không khó khăn.

Mấy việc độ khó cao bà đã chẳng thèm màng đến, mỗi ngày đều chăm hoa, ngồi ngẩn ngơ có phải tốt không.

Bây giờ, bà cũng không biết sao lại biến thành như vậy.

Sao lại dẫn dắt đến chiều hướng chiến tranh?

Trước kia khi nói với một vài tông khác "Các ngươi muốn khai chiến với Thánh Đường tông sao", những tông môn kia đều kinh hãi run sợ, không dám phản kháng.

Bây giờ, mấy kẻ điên tại Viêm Hoa tông này, lại quyết tâm muốn khai chiến, điều này khiến bà phải quay về bẩm báo như thế nào đây.

- Được, vậy thì thương lượng.

Giờ phút này, Thiên Dụ Quân Chủ nhượng bộ, nếu quả thật khai chiến, hậu quả thật sự khó lường.

Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng:

- Bà bảo nói thì nói,nhưng hãy tôn trọng tông của ta.

- Đồ nhi, tỉnh táo một chút, để cho vi sư cái mặt mỏng đi.

Thiên Tu vội vàng ngăn cản, sau đó nhìn về phía Thiên Dụ Quân Chủ:

- Bà xem, đã chọc giận đồi nhi của lão phu đến vậy rồi nhưng lão phu còn rất lý trí, nói ra bồi thường của bà đi.

Lâm Phàm hít sâu một hơi:

- Nếu thầy đã mở miệng, đồ nhi cũng không thể không nghe, vậy thì bàn tiếp đi, chỉ là nếu như bà lão này còn mở miệng nói khai chiến, thì chuyện này không cần bàn gì nữa hết.

- Tin tưởng vi sư, tin tưởng Thiên Dụ Quân Chủ, dĩ hòa vi quý, đừng tổn thương hòa khí.

Thiên Tu tận tình nói.

Thiên Dụ Quân Chủ tức giận mặt đỏ tới mang tai, cứ như vừa vận động kịch liệt vậy, đối phương luôn miệng nói bà lão bà lão, làm cho bà nghe thấy mà nổi giận đùng đùng.

Không còn cách nào, bà không có sở trường về ngoại giao.

- Được, Thánh Đường tông sẽ nói chuyện về bốn vị quân chủ với Viêm hoa tông.

Lâm Phàm cùng Thiên Tu nhìn nhau một cái, đã chắc chắn, nắm được quyền chủ động trong tay.

Tông chủ và các trưởng lão sâu trong tông môn trợn mắt há mồm, không dám tin, hai con người xảo quyệt này, cuối cùng đã kéo được tình huống quay về chuyện bồi thường.

Chương 400: Sư Tỷ, Bao Nhiêu Tiền Vậy?

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

- Một trăm viên Thiên đan, mấy chục viên Thần đan và Nguyên Tinh khoáng mạch này, Thánh Đường tông của ta không lấy ra được.

Thiên Dụ Quân Chủ nói. Đây chắc chắn không chỉ là sư tử há miệng nữa, mà cái miệng này còn được há rất lớn.

- Vậy các ngươi có thể lấy ra thứ gì để chuộc lại bốn vị quân chủ này đây?

Lâm Phàm hỏi.

Thiên Tu ở bên cạnh vẫn bình tĩnh như thường, thế nhưng đôi tai thì luôn lắng nghe cẩn thận.

- Một mảnh Nguyên Tinh khoáng mạch.

Thiên Dụ Quân Chủ cảm thấy nhục nhã, chỉ có Thánh Đường tông bắt tông khác bồi thường, chứ có bao giờ phải bồi thường cho các tông khác đâu. Vấn đề là quyền chủ động hiện giờ đã bị đối phương nắm được, không thể không nhượng bộ.

Không thể tổn thất bốn vị quân chủ này được.

- Đây là bà không muốn nói chuyện sao? Một mảnh Nguyên Tinh khoáng mạch đổi lấy bốn vị quân chủ? Được lắm, tông của ta sẽ đưa cho bà một mảnh Nguyên Tinh khoáng mạch, bà để lại cái mạng nhỏ của bốn người bọn họ cho ta thì thế nào?

Lâm Phàm mắng:

- Ức hiếp người quá đáng, đây là đang đuổi ăn xin chắc?

- Đồ nhi, nguôi giận, không nên kích động.

Thiên Tu dỗ dành.

- Thiên Dụ Quân Chủ, ngươi như vậy chính là không muốn nói chuyện rồi, hy vọng ngươi hãy suy nghĩ cho thật kỹ, đừng có lấy những thứ này làm nhục đồ đệ của ta, tính khí của nó bốc đồng, nếu như nó thật sự muốn làm chuyện gì đó, thì lão phu cũng không có cách nào ngăn cản được đâu.

Thiên Dụ Quân Chủ ngây người, làm nhục hắn ta?

Hãy làm rõ xem rốt cuộc là người nào có lòng tham không đáy đi.

Lại còn chê một mảnh Nguyên Tinh khoáng mạch, đúng là làm cho người ta vô cùng phẫn nộ mà.

- Thiên Tu, các ngươi hãy làm cho rõ, đây là một mảnh Nguyên Tinh khoáng thạch đó.

Thiên Dụ Quân Chủ trầm giọng nói, bà ta không ngờ đối phương lại không hài lòng.

- Thiên Dụ Quân Chủ, tất cả những thứ này, lão phu đều biết rõ. Có điều chuyện này, lão phu không thể quản được. Bốn vị quân chủ đều là do đồ nhi của lão phu bắt lại, hơn nữa, bốn vị quân chủ cũng đã nhiều lần mưu hại đồ nhi của ta. Do vậy, còn cần đồ nhi của ta đồng ý thì mới được.

Thiên Tu để lộ ra biểu cảm lực bất tòng tâm.

Chuyện này thật sự là không giúp được, các người chỉ có thể tự mình giải quyết mà thôi.

- Thiên Tu lão đầu, đã mấy thập niên rồi, ngươi vẫn như vậy. Được, coi như ngươi lợi hại.

Thiên Dụ Quân Chủ tức giận nói.

Bốn vị quân chủ đều đang ở trong tay Viêm Hoa tông, bà ta không thể không chuộc bọn họ về.

Thiên Tu bình tĩnh cười nói:

- Đa tạ Thiên Dụ Quân Chủ đã khen ngợi, lão phu có thể giữ nguyên không thay đổi, cũng không phải chuyện dễ dàng.

Thiên Dụ Quân Chủ hất đầu, không muốn nói thêm một lời thừa nào với Thiên Tu nữa.

- Phong chủ Lâm Phàm của Vô Địch phong, ngươi hãy nói thẳng

ra đi, rốt cuộc ngươi muốn thứ gì?

Thiên Dụ Quân Chủ hỏi thẳng, bà ta không thích lề mề, càng không muốn ở lại Viêm Hoa tông thêm nữa.

- Lâm Phàm ta cũng không phải hạng người tham lam không biết thỏa mãn, bà hãy nhìn cảnh vật xung quanh đi, nó đã từng đẹp đẽ biết bao, thế nhưng giờ đây, lại bị bốn lão bất tử kia phá hủy thành như vậy, thật làm cho người ta đau lòng biết mấy. Có lẽ, trong khung cảnh tuyệt đẹp đó, sẽ có những loài động vật nhỏ bé đáng yêu đi ngang qua chốn này, thế nhưng bởi vì bọn họ, mà chúng phải chia tay với thế giới này, chuyện này thương tâm đến nhường nào chứ. Bà phải biết rằng, sinh mệnh là vô giá đó, đã mất đi rồi thì sẽ không có nữa. Cho nên, bài nói xem, một mảnh Nguyên Tinh khoáng mạch sẽ đủ hay sao?

Lâm Phàm oai phong lẫm liệt nói, sau đó nhìn về phía Thiên Dụ Quân Chủ.

Vô Địch phong, tay của Lữ Khải Minh run lên, cậu ta nhanh chóng lấy ra một cuốn sách nhỏ. Cậu ta không ngờ Lâm sư huynh lại một lần nữa nói ra lời vàng ngọc. Lời này, đã đánh vào sâu trong nội tâm của cậu ta, khiến cậu ta có cảm ngộ.

- Sinh mệnh là vô giá, đã mất đi thì sẽ không có nữa.

Nhanh chóng viết, bởi vì quá mức hưng phấn mà thân hình cậu ta run lên. Nét mặt chăm chú, không người nào có thể sánh bằng.

Thiên Tu nhìn về phía đồ nhi này, trong lòng nghi hoặc, đồ nhi này của mình, lấy đâu ra nhiều bộ sách võ thuật như vậy?

Lâm Phàm trầm mặc một lúc:

- Yêu cầu của ta cũng không cao lắm, mười viên Thiên đan, ba mươi cuốn công pháp Thiên Giai, năm mảnh Nguyên Tinh khoáng mạch.

- Ngươi đang nằm mơ à?

Thiên Dụ Quân Chủ mở miệng nói, điều kiện này, quả thật là không giống bình thường.

Thánh Đường tông có Thiên đan nhưng mỗi một viên đều vô cùng quý giá, công pháp Thiên Giai mặc dù có nhưng đó là công pháp đứng đầu, lại thêm năm mảnh Nguyên Tinh khoáng mạch, lượng hải

hà như vậy, cho dù có là Thánh Đường tông thì cũng sẽ bị trọng thương.

- Nằm mơ? Không, đây không phải nằm mơ, mà là sự thật. Trừ khi các ngươi thừa nhận, bốn vị Bán Thần cảnh đó không bằng những thứ này, vậy thì bà có thể quay về, coi như bốn vị Bán Thần này đã chết, sau này tùy ý Thánh Đường tông trả thù ra sao, tông của ta tiếp nhận là được.

Lâm Phàm không lùi bước nữa, đây đã là điều kiện thấp nhất rồi.

Thiên Tu cảm thấy điều kiện này có chút tàn nhẫn, nhưng so sánh với bốn vị Bán Thần, quả thật là Bán Thần quan trọng hơn.

Ở nơi sâu trong tông môn, tông chủ và các trưởng lão đứng đầu đưa mắt nhìn nhau, bọn họ không biết Thánh Đường tông có đồng ý hay không.

Thiên Dụ Quân Chủ nhìn Lâm Phàm:

- Được, tông của ta đồng ý.

Khi lời này được nói ra, các đệ tử Viêm Hoa tông ầm ĩ lên, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, bọn họ không ngờ sẽ thật sự thành công.

Thánh Đường tông thật sự đã nhượng bộ, đồng ý bồi thường.

- Lấy ra.

Lâm Phàm chìa tay.

Trong đôi mắt đẹp của Thiêm Dụ quân chủ lóe lên sự căm giận, thế nhưng bất lực, lấy ra năm mảnh Nguyên Tinh khoáng mạch tuyệt đẹp, tỏa ra ánh sáng chói mắt.

- Thầy, thu lấy đi.

Lâm Phàm nói.

- Vậy lão phu sẽ không khách khí nữa.

Thiên Tu cười nói, trực tiếp thu hồi năm mảnh Nguyên Tinh khoáng mạch, cùng với mười viên Thiên đan tỏa ra hương thơm nồng nặc, thậm chí còn hình thành hư ảnh bay bổng trên không trung.

- Đồ nhi, Thiên đan này quả là hiếm có.

Lâm Phàm còn có chút không hài lòng, trong mười viên Thiên đan, cao nhất cũng chỉ là trung phẩm, lại không có thượng phẩm, đúng là tiếc nuối.

- Xem ra Thánh Đường tông đến đây, vốn đã chuẩn bị sẵn để chuộc người rồi.

Hắn thầm nghĩ, trong lòng đã sớm có tính toán mà vẫn còn giả bộ, rõ là không biết xấu hổ.

Thiên Dụ Quân Chủ rất không muốn, những thứ này là một khối tài sản khổng lồ, tất cả đều là vì bốn tên phế vật kia, nếu như không phải do bọn họ, thì làm sao phải bỏ ra một khoản lớn như vậy.

Thế nhưng, không đưa thì cũng không được, bốn vị quân chủ vô cùng quan trọng đối với Thánh Đường tông, tuyệt đối không thể có bất kỳ sơ xuất nào.

- Bây giờ đã có thể thả người rồi chứ?

Thiên Dụ Quân Chủ tức đến nỗi sắp bùng nổ, thế nhưng vẫn phải cố gắng nhẫn nhịn.

Lần này, đúng là tổn thất vô cùng nghiêm trọng.

- Ha ha ha!

Lúc này, Thiên Tu bật cười, vội vàng tiến lên phía trước:

- Ơ kìa, Thiên Dụ lão muội, nhiều năm không gặp, sao có thể đến mà chỉ đứng ở chỗ này. Xin mời vào bên trong tông, uống một chén trà, ta sẽ bảo đồ nhi đưa người tới đây.

- Hừ, uống trà sao? Ta nào có dám, đến lúc đó Viêm Hoa tông các người lại bắt luôn cả ta, như vậy chẳng phải sẽ cần bồi thường nhiều hơn hay sao?

Thiên Dụ Quân Chủ mỉa mai nói.

- Sao lại có thể nói thế được, tông của ta rất hoan nghênh khách đến thăm ấy chứ... Xin mời, xin mời...

Thiên Tu chìa tay ra, cười tươi như hoa.

Lần này thật sự là kiếm được lời lớn rồi.

Thiên Dụ Quân Chủ trừng mắc liếc nhìn Lâm Phàm, sau đó đi vào

trong tông dưới sự hộ tống của Thiên Tu.

- Đồ nhi, mau mau mời bốn vị quân chủ tới đây nhưng không được phép thô lỗ nhé.

Thiên Tu nói.

- Vâng, thưa thầy.

Lâm Phàm nở một nụ cười, thả bốn vị quân chủ về, quả đúng là lựa chọn chính xác.

Nếu như không phải có luân hồi tự nghĩ ra, hắn cũng sẽ không thả bốn lão bất tử này về, mà nhất định sẽ chém chết ngay tức khắc.

Trong địa lao.

Năm vị Bán Thần đang tức giận chửi bới.

- Các vị lão bất tử, có người đến chuộc các người rồi.

Lâm Phàm đi tới, nghe thấy âm thanh bên trong, liền nở nụ cười.

Xem ra vòng luân hồi này của Thánh chửi Chế Tài rất cường đại, còn chưa đi vào, đã nghe thấy ông ta lải nhải ở đó rồi.

- Đồ chó hoang Lâm Phàm, bổn quân chủ thề sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Chế Tài Quân Chủ tức giận mắng chửi, vừa mới bị chém một cánh tay, cho nên ông ta rất yếu ớt.

- Ha ha ha, đây chính là đãi ngộ đó.

Dạ Ma Bán Thần cười. Khi đó, chứng kiến tiểu tử này trực tiếp chém cánh tay của bọn họ, ông ta sợ đến nỗi sắc mặt trắng bệch, thế nhưng không ngờ rằng, đối phương lại không chém ông ta, điều này đã làm cho ông ta cười trên nỗi đau của người khác suốt cả buổi liền.

Lâm Phàm cởi khóa sắt ra:

- Đi thôi, Thiên Dụ Quân Chủ của tông các người đã tới giao tiền chuộc cho ta rồi.

- Thiên Dụ sư tỷ!

Bốn người kinh hãi, không ngờ sư tỷ lại đến đây, thế nhưng khi

nghe thấy hai chữ "tiền chuộc", trong lòng bọn họ lại không tin, sư tỷ tới đây, sao có thể giao tiền chuộc được?

Đây căn bản cũng không phải là phong cách của Thánh Đường tông bọn họ.

Dạ Ma Bán Thần la lên:

- Ta thì sao? Sao không thả ta ra?

- La Sát tông của ông vẫn chưa có người tới, xem ra ông cũng chẳng hề được coi trọng.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn.

- Không thể nào.

Dạ Ma Bán Thần bị trọng thương, sao lại có thể không có ai trong tông môn tới đây cứu ông ta chứ, đây căn bản là việc không thể nào.

Thánh chửi Chế Tài cười lạnh:

- Dạ Ma đần độn kia, ngươi hãy ở yên đây cho lão tử, suy nghĩ xem lát nữa chỉ có một mình, ngươi sẽ bi thảm cỡ nào nhé!

- Ha ha ha!

Rất nhanh, trong toàn bộ địa lao chỉ còn lại một mình Dạ Ma ở đó, mà tiếng cười của Chế Tài khi truyền vào trong tai đã khiến ông ta rất phẫn nộ.

Đại điện của tông môn.

Tông chủ và rất nhiều trưởng lão cũng đã đi ra.

Vẻ mặt của các trưởng lão rất nghiêm túc, thế nhưng trong sự nghiêm túc này, lại có cảm giác muốn cười mà phải kìm nén.

- Thiên Dụ Quân Chủ đường sá xa xôi tới đây, đã thất lễ rồi.

Tông chủ nói.

- Thất lễ? Viêm Hoa tông vẫn còn có lễ độ hay sao?

Thiên Dụ Quân Chủ bất mãn nói.

- Đừng lễ với không lễ gì nữa, còn chưa bảo Thánh Đường tông

của các người đem trả lại đồ vật đã cướp, cũng đã là may mắn của các người rồi, còn giả bộ cái quái gì. Bốn lão bất tử này đã đến rồi, mau mau đưa về đi, đừng tự làm mất mặt mình nữa.

Lâm Phàm đi tới, bốn vị Bán Thần đứng ở ngoài đại điện.

- Hừ!

Thiên Dụ Quân Chủ hừ lạnh một tiếng, đến trà cũng không uống, trực tiếp đứng dậy, đưa bốn vị quân chủ rời khỏi, thậm chí đến một câu cũng không muốn nói thêm.

- Ơ kìa, Thiên Dụ lão muội, trà này còn chưa uống mà, cực phẩm đó.

Thiên Tu muốn giữ người lại, thế nhưng người đã sớm không thấy đâu nữa, cuối cùng thở dài:

- Lãng phí quá!

Lâm Phàm đi tới, bưng chén trà chuẩn bị cho Thiên Dụ lên, uống một ngụm, nhưng ngay lập tức phun ra ngoài:

- Thầy, đây là trà gì vậy, sao giống đất thế?

- Đây là cỏ.

Thiên Tu bất đắc dĩ.

Phì phì!

Lâm Phàm nhổ mấy ngụm:

- Sao người không nói sớm, thầy, mau mau chia của đi, Thiên đan cho con một nửa.

- Khụ khụ!

Tông chủ ho nhẹ mấy tiếng, tỏ ý, mọi người vẫn còn ở đây, hy vọng có thể lý trí một chút.

- Đồ nhi, đừng nóng vội, vi sư xem trước một chút đã, không thiếu được phần của con đâu. Giờ đây, người Thiên Tu mang theo khối tài sản khổng lồ, đi trên đường có cảm giác bước chân nhẹ nhàng hẳn.

- Con có thể không vội sao, những thứ này là tài sản của chúng ta

mà.

Lâm Phàm nói.

Tông chủ ho nhẹ lần nữa:

- Khụ khụ khụ khụ!

Trong hư không, Thiên Dụ Quân Chủ nhìn bốn người, vẻ mặt tràn đầy sự không vui:

- Mấy tên các ngươi không làm ra được cái trò trống gì hết, lại khiến cho tông môn phải bỏ ra một khoản lớn như vậy mới chuộc được các ngươi về.

Bốn vị quân chủ cúi đầu xuống, vô cùng xấu hổ.

Hỗn Loạn Quân Chủ liếc nhìn về phía Thiên Dụ, muốn nói gì đó mà lại thôi.

- Hỗn Loạn sư đệ, có lời gì thì cứ nói đi, ấp a ấp úng làm cái gì?

Thiên Dụ Quân Chủ khiển trách, sau đó sờ mặt:

- Cũng bởi vì bận chuyện của các ngươi, mà mặt ta đã có thêm nếp nhăn rồi đây này.

-Sư tỷ, bao nhiêu tiền vậy?

Thiên Dụ Quân Chủ:????

Chương 401: Năm Người Như Kỳ Tích, Sẽ Mang Đến Kỳ Tích Gì?

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

- Hỗn Loạn, ngươi nói cái gì?

Lôi Đình Quân Chủ có vẻ hơi suy yếu nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Hỗn Loạn, liền tức giận nói.

Thiên Dụ Quân Chủ có chút ngây người, tạm thời vẫn chưa hiểu là có ý gì, thế nhưng khi nhìn thấy ánh mắt có tính xâm lược rất mạnh của Hỗn Loạn, đột nhiên tỉnh ngộ.

- Sư đệ, bao nhiêu tiền? Lời này là nói với ta sao?

Thiên Dụ Quân Chủ không giận mà lại cười, giống như đang mong đợi điều gì đó.

Hỗn Loạn Quân Chủ rất căng thẳng, vị ở trước mặt chính là sư tỷ, thế nhưng không biết tại vì sao, ông ta lại tin rằng, mọi thứ trên thế gian đều có giá cả, chỉ cần xuất tới một mức giá nhất định, chắc chắn có thể làm được.

- Đúng vậy, sư tỷ, bao nhiêu tiền, chỉ cần đáng giá, Hỗn Loạn đệ thậm chí đến cả tính mạng cũng có thể trao đổi, còn nếu như có thể làm việc kia với sư tỷ, đệ có thể lấy mạng để trả, bởi vì đáng giá mà.

Hỗn Loạn khó mà nén được sự kích động kia, cuối cùng nói ra lời trong lòng muốn nói.

- Ha ha ha!

Lúc này, Thiên Dụ Quân Chủ bật cười, cười đến nỗi phần trước ngực run lên, sau đó nhìn về phía Hỗn Loạn:

- Sư đệ, tới đây.

Thánh chơi gái Hỗn Loạn không chút sợ hãi đi tới:

- Sư tỷ...

Ầm!

Đáp lại ông ta, lại là một cú thiết quyền, đột ngột đánh ông ta rơi xuống mặt đất.

- Hỗn Loạn, ta thấy ngươi đã ăn gan hùm mật gấu rồi đấy!

Vẻ mặt của Thiên Dụ Quân Chủ trở nên rất khủng bố.

Lôi Đình Quân Chủ tiến lên:

- Sư tỷ, không phải Hỗn Loạn cố tình đâu, kính xin sư tỷ bớt giận.

- Ha ha, tên Hỗn Loạn ngu ngốc này, lại dám má nó nói như vậy với sư tỷ. Ta thấy đầu óc hắn ta đã bị cửa kẹp vào rồi, sư tỷ là người mà hắn ta có thể chọc vào hay sao?

Chế Tài Quân Chủ cười trách mắng, thế nhưng còn chưa cười đến cuối cùng, thân hình đã đột nhiên bị oanh kích.

- Ta thấy các ngươi không biết chữ "Tử" viết thế nào đúng không?

Thiên Dụ Quân Chủ lập tức ra tay, trực tiếp đập Chế Tài Quân Chủ xuống mặt đất.

Hai người Chế Tài và Hỗn Loạn nằm trong hố sâu, hộc ra từng ngụm từng ngụm máu tươi, vốn cũng đã rất suy yếu rồi, giờ đây lại càng suy yếu hơn.

- Ta có nói sai gì sao?

Chế Tài Quân Chủ hộc máu, đến bây giờ cũng vẫn không biết vì sao sư tỷ lại đập mình.

Hai người Lôi Đình và Thần Trật nhìn tình huống hiện tại, trong lòng run rẩy.

- Sư tỷ, nguôi giận đi mà.

Thiên Dụ Quân Chủ hít sâu một hơi:

- Đi, Thần Trật mang hai đứa bọn chúng theo, quay về tông sẽ từ từ trừng trị tiếp.

Chỉ là, Thiên Dụ Quân Chủ vừa mới chuẩn bị rời khỏi, thì đã ngừng lại.

- Sư tỷ, sư đệ đánh cược với tỷ nhé, cược đệ sẽ đỡ Hỗn Loạn lên trước, hay là đỡ Chế Tài trước thì thế nào? Tiền cược là một viên đan được Địa Giai được chứ?

Khi sa vào đánh bạc, tâm trạng của Thần Trật liền vô cùng hưng phấn, có một loại cảm giác nói không nên lời.

- Thần Trật sư đệ, đến ngươi cũng bắt đầu dám nói đùa với sư tỷ phải không?

Thiên Dục Quân Chủ không kiềm được ngọn lửa giận trong lòng, bà ta không biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra nữa.

Các sư đệ đã từng rất kính nể mình, giờ đây lại từng người một dám to gan lớn mật như vậy.

Thần Trật Quân Chủ:

- Sư tỷ, không phải là tỷ không dám đánh cược với đệ đấy chứ?

- Đánh cược, được, được, sư tỷ đánh cược với ngươi, sư tỷ nhất định sẽ khiến sư đệ được đánh cược vui vẻ à...

Khi một chữ cuối cùng rơi xuống, Thiên Dục Quân Chủ một quyền đánh lên mặt Thần Trật Quân Chủ, sức mạnh khủng bố lập tức bộc phát, răng trong miệng của cường giả Bán Thần văng tung tóe, cuối cùng rơi xuống mặt đất.

Lôi Đình Quân Chủ đứng im ở đó không hề nhúc nhích, khi cảm nhận được ánh mắt khủng bố của sư tỷ, thân hình run lên, vội vàng xua tay.

- Sư tỷ, đệ chưa làm gì hết, đệ đi dìu bọn họ.

Nói xong, lập tức hạ xuống, đỡ Hỗn Loạn, Thần Trật và Chế Tài dậy.

Mà Thần Trật Quân Chủ vẫn lẩm bẩm:

- Lôi Đình, ta với ngươi đánh cược một lần, ta đã mất tổng cộng bao nhiêu cái răng, được chứ?

- Thần Trật, ngươi bớt nói vài câu đi, ngươi còn muốn chết hay sao?

- Hỗn Loạn, ngươi đúng là lợi hại, đến sư tỷ cũng dám, trở về tông có ngươi chịu rồi.

- Chế Tài, ngươi đúng là vô pháp vô thiên, lời nói thô lỗ bất kham như vậy mà cũng dám nói, ta thấy ngươi bị điên rồi đấy.

Lôi Đình Quân Chủ chưa bao giờ nghĩ tới, bọn họ sẽ có sở thích như vậy, hơn nữa cũng không biết Thần Trật đã đánh cược với người ta lúc nào.

Vác ba người, đi theo phía sau sư tỷ.

Chỉ là khi ánh mắt nhìn thấy tấm lệnh bài ánh vàng rực rỡ bên hông Thần Trật, trong lòng Lôi Đình liền có một cảm giác kỳ quái, ngón tay có chút ngứa ngáy, rất muốn cầm lệnh bài này ở trên tay.

Viêm Hoa tông, Vô Địch phong.

Lâm Phàm trở lại mật thất, năm mảnh Nguyên Tinh khoáng mạch đã đưa cho tông môn, nhìn kỹ mười viên Thiên đan, tác dụng cũng không lớn, ngược lại là ba mươi cuốn công pháp Thiên Giai này, có thể lựa chọn một cuốn.

Trong mật thắt, hắn xem xét công pháp, muốn chọn ra cuốn thích hợp nhất.

- Những công pháp này mặc dù đều là Thiên Giai nhưng với tình hình của mình, không thích hợp.

Cẩn thận xem xét một hồi, vẫn là không hài lòng lắm.

Những công pháp này, không phù hợp với hắn.

- Công pháp chủ tu Lực Đế Chi Chủ chắc chắn chính là ngạnh công , tên này cũng đã sống được kha khá rồi, đã đến lúc chém giết hắn ta rồi.

Hắn nghĩ tới Lực Đế Chi Chủ, nhân vật đã từng nghiền ép hắn, thế nhưng cho tới nay, vẫn chưa gặp lại tên này, chuyện hiện tại đã giải quyết được hầu hết, cũng nên thu hoạch một phen rồi.

Hôm nay, tàn nhẫn bắt chẹt một đám Thánh Đường tông, với tình hình của Thánh Đường tông, chắc có lẽ sẽ không chịu để yên.

Hơn nữa chiếc nhẫn trữ vật của năm vị Bán Thần cũng ở chỗ hắn, của cải bên trong quả là dồi dào, không hổ là Bán Thần, đan dược rất nhiều, cũng là thứ thực dụng nhất đối với đệ tử tông môn.

Có điều đáng tiếc là, thiếu công pháp.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền tới một giọng nói:

- Sứ giả của La Sát tông tới đây cầu kiến Phong chủ Lâm Phàm của Viêm Hoa tông, Vô Địch phong.

Lâm Phàm đang ở trong mật thất, khi nghe thấy giọng nói bên ngoài, lại có phần kinh ngạc, nghe giọng nói, hình như không phải cường giả, song cũng không phải yếu, rõ ràng là cường giả tầng chín Thiên Cương cảnh.

Cửa sơn môn, sứ giả La Sát tông, sắc mặt bình tĩnh, gã ta đến tận bây giờ mới tới, cũng là do muốn để Thánh Đường tông đánh trận đầu. Thế nhưng không ngờ rằng lại không có chuyện gì xảy ra, cuối cùng Thánh Đường tông phải bồi thường, thì mới chuộc được bốn vị quân chủ trở về.

Điều này đã khiến cho gã ta bất mãn không tin, dù sao Thánh Đường tông chính là đệ nhất đại tông trên thế gian, làm sao có thể đàm phán hòa bình với Viêm Hoa tông được?

Có điều sự thật đã bày ở trước mặt, không tin cũng không được.

Đúng lúc Lâm Phàm chuẩn bị đi tìm sư phụ của hắn, tiếng của sư phụ đã truyền tới.

- Đồ nhi, việc này con làm chủ là được rồi, vi sư đi nghỉ ngơi một chút.

- Thầy, chuyện này mặc dù chỉ là con tôm nhỏ nhưng cũng không cần thiết, người đừng để bụng như vậy.

Hắn biết rõ, sư phụ đây là do chướng mắt, Thánh Đường tông bị trọng thương, sớm đã khiến lòng sư phụ thỏa mãn rồi.

- Ôi, sư phụ cũng chỉ có chút tư tưởng này thôi.

Lâm Phàm thở dài, sau đó bước ra khỏi mật thất, đi xem La Sát tông đã chuẩn bị cách chuộc như thế nào.

Đệ tử trong tông sau khi trải qua vụ Thánh Đường Tông, đã sớm không lấy gì làm lạ nữa, thâm chí đến một chút phản ứng cũng không có.

Thiên Dụ Quân Chủ của Thánh Đường Tông đích thân đến đây mà cũng bị tổn thất nặng, còn La Sát tông này, không đề cập tới cũng

được, hoàn toàn không có sức hấp dẫn.

- Người đến là sứ giả của La Sát tông sao? Tại sao không có Bán Thần tới đây?

Lúc này, Lâm Phàm xuất hiện ở cửa sơn môn, nhìn về phía người tới ở trước mặt.

- La Sát tông tôn trọng quý tông, nếu như chỉ cần sứ giả tới đây, thì sứ giả sẽ tới đây nhưng nếu như Lâm phong chủ không vừa lòng, ta có thể lập tức trở về, để tông môn phái Bán Thần tới đây.

Sứ giả cung kính nói.

Gã ta đã không dám láo xược nữa rồi, đến Thánh Đường tông cũng phải đàng hoàng bồi thường rồi.

Trừ khi đầu óc gã ta bị chập mạch, thì mới có thể mạnh mẽ khiêu chiến với Viêm Hoa tông.

- Thành thật như vậy, muốn sứ giả tới, sứ giả liền thật sự tới.

Lâm Phàn cười trong lòng, cũng lười không muốn nói thêm gì nữa.

- Được rồi, nói ngắn gọn, La Sát tông dự định lấy gì để chuộc Dạ Ma Bán Thần về đây? Ngươi cần phải biết rằng, Thánh Đường tông để chuộc bốn vị quân chủ, đã phải bỏ ra cái giá cực lớn đó.

- Xin Lâm Phong chủ yên tâm, tông của ta hiểu rõ.

Sứ giả La Sát tông nói:

- Tông của ta mang đến một mảnh Nguyên Tinh khoáng mạch, một viên đan dược trung phẩm Thiên Giai.

- Chỉ một ít đồ như vậy sao?

Lâm Phàm bất mãn đáp lời.

Sứ giả La Sát tông nói:

- Kính xin Lâm Phong chủ lượng thứ, hiện giờ tình hình của tông ta không được như lúc trước, cũng chỉ có thể lấy ra những thứ này mà thôi.

Lâm Phàm đang định nói gì đó, thì sư phụ đã truyền âm tới.

- Đồ nhi, đồng ý đi! Ta biết sứ giả này của La Sát tông, cái tên không biết xấu hổ này, lát nữa nếu như con vẫn không đồng ý, hắn ta sẽ quỳ xuống khóc lóc cầu xin, là một tên rất đáng ghét. Một mảnh Nguyên Tinh khoáng mạch và đan dược trung phẩm Thiên Giai đã được rồi.

Lâm Phàm gật đầu, sau đó liếc mắt nhìn sứ giả La Sát tông, không ngờ sứ giả này lại là người như vậy.

- Được, giao đồ ra đây.

Sứ giả La Sát tông lập tức thở phào nhẹ nhõm, sau đó thi triển đủ loại bản lĩnh, cuối cùng xuất ra một mảnh Nguyên Tinh khoáng mạch, còn có một viên Thiên đan trung phẩm Thiên Giai.

Lâm Phàm trực tiếp cầm chúng vào trong tay, ném Nguyên Tinh khoáng mạch cho tông môn, còn đan dược này, trước tiên cứ thu vào đã.

Dạ Ma Bán Thần trong địa lao được đưa tới.

- Cuối cùng ngươi cũng tới rồi, ta còn tưởng tông môn đã vứt bỏ ta, làm ta tuyệt vọng suốt hồi lâu.

Dạ Ma Bán Thần cảm thán nói.

- Dạ Ma đại nhân, tông môn tuyệt đối sẽ không quên ngài.

Sứ giả La Sát tông mở miệng nói. Nhưng mà lời này đúng là kỳ lạ, có gì đó không giống với Dạ Mạ đại nhân trước đây.

Đã từng là Dạ Ma đại nhân, làm sao có thể nói ra lời này.

- Bốn thằng cha Thánh Đường tông kia thật sự là không ra thứ gì, trở về tông môn, nhất định ta phải nói với tông chủ, từ từ đấu một trận với Thánh Đường tông.

- Không ngờ Viêm Hoa tông lại hùng mạnh như thế, nhưng mà cũng tốt, khiến cho Viêm Hoa tông và Thánh Đường tông lưỡng bại câu thương, đến lúc đó La Sát tông ta sẽ ngồi làm ngư ông đắc lợi.

Dạ Ma Bán Thần thao thao bất tuyệt nói.

Sứ giả La Sát tông hoàn toàn trợn tròn mắt:

- Dạ Ma đại nhân, xin hãy thận trọng lời nói.

Lâm Phàm thì vẻ mặt tươi cười nhìn Dạ Ma, rất tốt, thật sự rất tốt, xem ra đã có tác dụng rồi.

- Lâm Phong chủ, Dạ Ma Bán Thần của tông ta nhất định là đã bị kích động, cho nên mới ăn nói bậy bạ như vậy, kính xin ngài thông cảm.

Sứ giả La Sát tông vội vã giải thích.

- Ta hiểu, tông của ta rất khoan dung, rất hữu hảo, nếu nói sai, sẽ không trách tội, hai vị đi thong thả, ta không tiễn nữa.

Lâm Phàm cười, Thánh Đường tông có bốn lão kia, sẽ không sống yên ổn, còn La Sát Tông có Dạ Ma Bán Thần này, về sau cũng sẽ xảy ra chuyện, hãy chờ xem, sẽ xảy ra chuyện làm cho người ta vui mừng đến nhường nào.

- Đa tạ Lâm Phong chủ đã thông cảm.

Sứ giả La Sát tông thở phào nhẹ nhõm, hắn ta không ngờ Dạ Ma đại nhân lại nói ra lời này ở tông môn người ta, đầu óc đi đâu rồi không biết?

Chương 402: Ta Vừa Ngắm Vợ Ngươi, Vừa Chờ Ngươi Tới

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Cả người nhẹ nhõm, đối với tương lai của Thánh Đường tông và La Sát tông, hắn cảm thấy rất hứng thú.

- Hiện tại sự việc đã được giải quyết, đến lúc đi tìm Lực Đế Chi Chủ một chuyến rồi. Nếu như vận khí tốt, gặp được tổng bộ Thiên Thần giáo, vậy đúng là đại vận từ trên trời rơi xuống.

Với thực lực hiện giờ, trực tiếp đánh chết tổng bộ Thiên Thần giáo sẽ còn có vấn đề gì nữa hay sao?

Giá trị khổ tu và điểm tích lũy đã bị tiêu hao rồi, muốn bước vào Bán Thần cảnh, điểm tích lũy và giá trị khổ tu cần có sẽ rất kinh khủng, nhất định phải cố gắng.

Biến mất trong hư không, rời khỏi tông môn.

- Cung tiễn Lâm sư huynh.

Đệ tử giữ cửa hưng phấn nói.

Đỉnh núi Thiên Tu.

- Sư đệ, hay là giao khoản bồi thường này cho tông môn đi!

Tông chủ đích thân ra mặt, tới đây nói chuyện với Thiên Tu.

Chủ yếu cũng là do thấy rất thèm mà thôi.

Lượng của cải như vậy, thật sự là quá kinh người.

Thiên Tu bình tĩnh ngồi đó:

- Sư huynh, khoản bồi thường này cứ để trên người sư đệ thì hơn, trong tông môn thì sư đệ mạnh nhất, để sư đệ giữ, có thể ngăn

cản bọn đạo chích đến ăn trộm.

- Một nửa.

Tông chủ nói.

Thiên Tu nhắm mắt, ngồi thiền tại đó, không nói thêm câu nào nữa.

- Một mảnh Nguyên Tinh khoáng mạch.

Tông chủ nói.

Vừa dứt lời.

Một mảnh Nguyên Tinh khoáng mạch bay vút lên, rồi rơi thẳng xuống trước mặt tông chủ.

- Sư huynh, cho huynh đó, quay về đi.

Thiên Tu nói.

Tông chủ nhìn mảnh Nguyên Tinh khoáng mạch ở trước mặt, rồi lại nhìn Thiên Tu sư đệ, ông ta luôn cảm thấy hình như mình đã bị hố rồi.

- Sư huynh, huynh hãy bảo các đệ tử trong mấy ngày tới không được rời khỏi tông, nếu như bọn chúng bị Thánh Đường tông bắt đi, chúng ta cũng không chắc chắn sẽ có của cải mà chuộc chúng về. Lần này không giống với bình thường, mà là cuộc chiến kinh tế.

Thiên Tu rất nghiêm túc nói.

Thành Giang Nguyên.

Vô cùng náo nhiệt, đám người buôn bán bày sạp bên ven đường, những tiếng hét lớn, những tiếng người huyên náo.

Lâm Phàm xuất hiện ở trong thành, không hề gây ra sự chú ý, nhìn bao quát quanh thành, việc khiến hắn ngạc nhiên chính là thành Giang Nguyên này không hề có dấu vết của Thiên Thần giáo.

Thậm chí đến một con côn trùng cũng không có.

Điều này so với tình huống trước đây, đúng là có điểm khác biệt rất lớn.

Trong các thành của Viêm Hoa tông, phần lớn đều có giáo đồ của Thiên Thần giáo ẩn núp, thế nhưng thành Giang Nguyên này lại rất sạch sẽ, xem ra Huyết Luyện Tôn Giả rất coi trọng nơi này.

- Hoành Đồ Bá Nghiệp Huyết Luyện, Ái Tình Hải Dương Huyết Luyện, hai cái này tác dụng với nhau, rốt cuộc sẽ bộc phát ra hiệu quả hóa học nào đây?

- Nhưng mà, dựa vào đủ loại tình huống trong phim truyền hình ở kiếp trước, cái này đến cuối cùng cũng không nhất định sẽ có kết quả tốt.

Hắn thoáng suy nghĩ một chút, rồi không nghĩ nữa, sau đó thân ảnh biến mất, đến khi xuất hiện lần thứ hai, thì hắn đã ở ở trong một ngôi miếu đổ nát rồi.

- Ra đây đi, ta tìm ngươi có việc, không làm gì ngươi đâu!

Lâm Phàm cất tiếng gọi trong ngôi miếu không một bóng người này.

Lập tức, một đạo huyết ảnh hiện ra trên pho tượng trong ngôi miếu cũ nát.

Huyết ảnh không có mặt, toàn thân từ trên xuống dưới đều được tạo thành từ máu tươi.

- Bảo Huyết Luyện Tôn Giả tới đây gặp ta!

Hắn biết, đây là thủ đoạn của Huyết Luyện Tôn Giả, đó hẳn là thứ gì đó tương tự người phục vụ máu để giám sát tình hình ở nơi này.

Xem ra Huyết Luyện Tôn Giả rất để ý đến em gái này, còn để lại một món đồ chơi ở đây nữa.

Mà đệ tử tông môn canh giữ ở nơi này, nhất định là có tu vi không bằng Huyết Luyện Tôn Giả, cho nên việc không phát hiện ra cũng là bình thường.

Nhứ phủ.

- Đứng lại, nơi này là Nhứ phủ, ngươi là ai?

Thủ vệ giữ cửa ngăn cản Lâm Phàm.

Lâm Phàm xuất lệnh bài ra:

- Phong chủ Vô địch phong của Viêm Hoa tông, tới làm khách Như phủ các ngươi, vẫn muốn chặn ngoài cửa sao?

Thủ vệ nhìn lệnh bài, mặc dù không nhận ra nhưng vẫn vội vội vàng vàng đi hồi báo.

Viêm Hoa tông Vô địch phong, đây chính là nhân vật ghê gớm.

- Thì ra Lâm Phong chủ của Vô Địch phong tới đây, khách quý đến nhà, khách quý đến nhà.

Rất nhanh, một người đàn ông trung niên vội vàng đi tới, trên mặt chất đầy nụ cười, có sự phấn khởi nói không nên lời.

Đồng thời, trong lòng của ông ta cũng nghi hoặc, Như phủ và Lâm Phong chủ chưa từng qua lại, sao lại tới nơi này, mặc dù không nghĩ ra nhưng vẫn nhiệt tình chào đón.

- Ông chính là tộc trưởng của Như phủ?

Lâm Phàm hỏi.

- Đúng vậy, tại hạ là Như Trung Hổ, mời Lâm Phong chủ vào.

Như Trung Hổ đứng ở một bên, cung kính nói.

Hiện giờ, từ phố to đến ngõ hẻm, đều đang lan truyền về Lâm Phong chủ của Viêm Hoa tông, một người bắt năm vị Bán Thần, uy lực mạnh mẽ, giống như thần tiên.

Mà Như phủ nếu như có thể ôm lấy cây đại thụ Lâm Phong chủ này, thì quả là ghê gớm.

Nội đường, trên chủ vị, Lâm Phàm nói:

- Nghe nói quý phủ có một nữ tử bị mù hai mắt, chi bằng hãy gọi tới đây, để bổn Phong chủ xem thế nào.

- Lâm Phong chủ, đó là tiểu nữ của ta.

Như Trung Hổ mừng rỡ, sau đó nhìn về phía quản gia ở bên cạnh:

- Còn không mau đi mời tiểu thư tới đây!

- Vâng, thưa lão gia.

Quản gia vội vàng chạy đi.

Bên ngoài, quản gia chạy vội chạy vàng, ngược lại là một đám nam nữ trẻ tuổi đang tán gẫu: - Quản gia, có chuyện gì mà vội vàng vậy?

- Thưa tiểu thư, thưa thiếu gia, lão gia bảo tôi gọi Ngũ tiểu thư đến đại sảnh, có khách quý tới.

Một nam tử mặt mũi tuấn tú cười nói:

- Vị khách quý nào mà lại muốn gặp Nhứ Nhu vậy? Thật đúng là có con mắt tinh tường đó.

Lời này có chút khó chịu, giống như là đang mỉa mai.

Quản gia nghe vậy, sắc mặt đại biến:

- Xin thiếu gia hãy thận trọng lời nói, vị kia chính là Lâm phong chủ Vô địch phong của Viêm Hoa tông, nhân vật nổi tiếng như thần tiên. Nếu như để lão gia nghe được những lời này của thiếu gia, thì sẽ xảy ra chuyện đó.

Ông ta thân làm quản gia của Nhứ phủ, đương nhiên là biết rõ mấy người con của lão gia có ý kiến với Nhứ Nhu tiểu thư, bình thường đều bắt nạt một chút,nhưng cũng không dám thái quá, suy cho cùng lão gia rất thương yêu Ngũ tiểu thư.

Đám nam nữ này nghe vậy, vô cùng sợ hãi, giống như đã nghe lầm.

Sau đó Nhị tiểu thư và Tam tiểu thư liếc mắt nhìn nhau, giống như đã có ý tưởng, vội vàng đi tới gặp Lâm Phong chủ này.

Bên trong đại sảnh, Nhứ Trung Hổ ngồi bên cạnh Lâm Phàm, một mực nhỏ giọng nói chuyện, đối với đại nhân vật như vậy, ông ta cũng không dám thất lễ, đương nhiên là sẽ lấy ra tất cả sự nhiệt tình rồi.

Lúc này, hai thân ảnh xinh đẹp đi vào:

- Cha! Nghe nói có khách quý tới, bọn con tới chào một chút.

Nhị tiểu thư và Tam tiểu thư đi vào bên trong đại sảnh, nhìn thấy nam tử trẻ tuổi ngồi bên cạnh phụ thân, trong con ngươi xinh đẹp liền lóe lên tinh quang, đây chính là Phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông.

Nam nhân vô cùng cường đại đó.

- Không được quấy rối, còn không mau tới tham kiến Lâm phong chủ đi!

Nhứ Trung Hổ nghiêm nghị, sau đó cười nói:

- Lâm Phong chủ, đây là hai tiểu nữ của ta.

- Tiểu nữ tham kiến Lâm phong chủ đi!

- Ừm.

Lâm Phàm gật đầu, cũng không có hứng thú lắm.

Rất nhanh, được quản gia đỡ, một thân ảnh từ phía xa đi tới.

- Lâm Phong chủ, đây chính là tiểu nữ Nhứ Nhu.

Nhứ Trung Hổ nói:

- Con gái, tới đây bái kiến Lâm Phong chủ nào!

Nhứ Nhu từ chỗ quản gia được biết, Lâm Phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông muốn gặp mình, nàng rất nghi ngờ, không biết đã xảy ra chuyện gì.

- Tiểu nữ Nhứ Nhu bái kiến Lâm phong chủ.

Nhứ Nhu giọng nói dịu dàng, cúi người nói.

- Cô chính là Nhứ Nhu?

Lâm Phàm tò mò quan sát, muốn nhìn cho thật kỹ, rốt cuộc thì cô gái này có ma lực gì, mà lại có thể khiến cho Huyết Luyện Tôn Giả giết người không chớp mắt nhớ thương trong lòng, đây đúng là một kỳ tích mà.

- Đúng vậy.

- Ông tránh ra, để Nhứ tiểu thư ngồi đó.

Lâm Phàm nói với Nhứ Trung Hổ.

- Vâng, vâng.

Nhứ Trung Hổ lập tức gật đầu, sau đó vội vàng để con gái ngồi vào chủ vị.

Nhị tiểu thư và Tam tiểu thư thấy vậy, cảm thấy rất ngưỡng mộ và đố kỵ, các nàng không biết vì sao Lâm Phong chủ này lại tò mò về Nhứ Nhu như vậy, cho dù là dung mạo hay dáng người, các nàng có điểm nào thua kém chứ?

Lâm Phàm chống cánh tay đỡ lấy cằm, ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Nhứ Nhu, còn Nhứ Nhu mặc dù không nhìn thấy nhưng vẫn nở nụ cười, xem như là đáp lễ.

- Thú vị, thật sự thú vị, nụ cười này rất ấm lòng, lẽ nào là món đồ chơi này?

Lâm Phàm nghĩ trong lòng, liên tục quan sát.

Nhứ Trung Hổ đứng ở một bên, không nói gì, mà lẳng lặng chờ đợi.

Lúc này, Lâm Phàm thì nhìn, Nhứ Nhu thì vẫn luôn cười đáp lại như vậy.

Hiện giờ coi như là hắn vừa nhìn vợ của Huyết Luyện Tôn Giả, vừa chờ đợi Huyết Luyện Tôn Giả.

Đột nhiên!

Trong cảm nhận của hắn, đã có khí tức xuất hiện, xem ra Huyết Luyện Tôn Giả tới rồi.

- Ha ha ha!

Lúc này, Lâm Phàm cười lớn lên, đi ra phía ngoài:

- Thú vị, thật đúng là thú vị, Nhứ tộc trưởng, tiểu nữ này của ông rất được, cần phải chăm sóc thật tốt, sau này, sẽ có cơ duyên lớn.

- Vâng, vâng, nhất định.

Nhứ Trung Hổ mù mờ, không biết lời Lâm phong chủ nói là có ý gì, thế nhưng ông ta đã biết, Lâm Phong chủ rất coi trọng tiểu nữ này của mình, đây chính là phúc phận lớn.

Cũng không thèm để ý đến ánh mắt của mọi người, trực tiếp xé rách hư không, biến mất vào trong đó.

Trong miếu hoang.

- Cuối cùng ngươi cũng tới rồi, đến có hơi chậm đó.

Lâm Phàm xuất hiện, khi nhìn thấy vẻ mặt của Huyết Luyện Tôn Giả, liền có chút ngạc nhiên, khí tức của tên này có cái gì đó không đúng, so với trước kia, đã có sự thay đổi rất lớn.

- Không biết Lâm Phong chủ tìm bổn Tôn giả có chuyện gì, hay là muốn nói Lâm phong chủ đã suy nghĩ thông suốt, muốn đồng mưu đại sự với bổn Tôn giả?

Huyết Luyện Tôn Giả mong đợi hỏi.

- Hiện giờ bổn Tôn giả đã bắt đầu từng bước khống chế thế lực của Thiên Thần giáo, hình thành nên thế lực hoàn toàn mới, lại càng cần nhân tài giống như Lâm Phong chủ đây.

Lâm Phàm cười:

- Bổn Phong chủ mới vừa tới Nhứ phủ để gặp nha đầu kia của ngươi, nụ cười rất ấm áp, mắt nhìn quả không tệ.

Huyết Luyện Tôn Giả ngây người, sau đó cúi đầu cười:

- Đúng vậy, nàng ấy rất lương thiện, cho nên hy vọng Lâm Phong chủ có thể giúp ta giữ bí mật, ta không muốn thấy nàng ấy bị tổn thương, dù cho sau này sự việc bị bại lộ, cũng sẽ không liên lụy đến nàng ấy.

- Ôi chao, thật không giống với phong cách xử sự của Huyết Luyện Tôn Giả.

Lâm Phàm cười:

- Không cần nói nhảm nữa, lần này tới đây, ta muốn hỏi ngươi, có biết Lực Đế Chi Vương đang ở đâu không?

- Lâm Phong chủ muốn tìm Lực Đế sao?

Huyết Luyện Tôn Giả vô cùng kinh ngạc.

- Ừm, hắn vẫn còn nợ ta một khoản tiền, tìm hắn ta thu ít tiền lãi.

Hắn muốn chém chết Lực Đế Chi Chủ lắm rồi, dù sao công pháp hiện giờ đã đạt tới tối đa, cần tìm ngạnh công mới.

Đặc biệt là Lực Đế Chi Chủ này, trông không đơn giản, có tiềm năng trở thành Bán Thần, chi bằng sớm chém chết, dứt khoát cho xong.

- Lực Đế Chi Chủ là Hộ Giáo Pháp Vương của khu thứ hai, nếu như không dời khỏi vị trí, có lẽ là đang ở núi Hạc Minh.

Huyết Luyện Tôn Giả nói, hắn ta có mâu thuẫn với Lực Đế Chi Chủ, đồng thời trong những Hộ Giáo Pháp Vương giám sát hắn, cũng có Lực Đế Chi Chủ.

- Núi Hạc Minh, chốn phá địa đó, đúng là có khả năng. Có điều, nếu như ngươi biết Giáo Vương ở đâu, thì có thể nói cho ta biết.

Hiện giờ, người hắn để ý nhất chính là Giáo Vương, nếu như có thể giết chết hắn ta, thì sẽ sảng khoái hơn nhiều.

- Thật không dám giấu giếm, tung tích gần đây của Giáo Vương, trong giáo không người nào biết, ngay cả Quân Vô Thiên cũng đột nhiên biến mất khỏi địa ngục Luyện Huyết của ta, không biết tung tích.

Huyết Luyện Tôn Giả nói.

- Như vậy à? Được rồi, bổn Phong chủ đi đây. Huyết Luyện Tôn Giả, ngươi cần phải cố gắng đó, qua thời gian này, đại tông trên thế gian sẽ xảy ra rối loạn. Nếu như muốn lập tông, thì hãy nhanh lên một chút, bỏ lỡ thời gian này, thì sẽ không có lần sau nữa đâu.

Lâm Phàm nói xong, liền rời khỏi nơi đây, hiện giờ hắn muốn đi đập chết Lực Đế Chi Chủ.

Còn Huyết Luyện Tôn Giả nghe thấy lới này, liền trở nên trầm mặc.

Chương 403: Không Cầu Sinh Cùng Ngày, Chỉ Nguyện Chết Cùng Ngày

Núi Hạc Minh.

Cái tên này, nghe giống như tiên cảnh chốn nhân gian, kỳ thực, sai hoàn toàn, nơi này chính là một vùng đất vô cùng hoang vắng.

Đã từng là nơi tập trug sức mạnh đứng đầu tông môn, là nơi giết chết Giáo vương của Thiên Thần giáo.

Trận chiến ấy, đã khiến cho núi Hạc Minh giống như chốn bồng lai ở nhân gian trở thành tử địa hoàn toàn không có sinh khí.

- Lực Đế Chi Vương, ra đây trả nợ đi, đã bao nhiêu tháng rồi, còn má nó giả chết gì nữa!

Lâm Phàm đứng trên đỉnh núi, chân giẫm lên tảng đá màu đen, nhìn ngọn núi hoang trước mặt gào lên.

Giọng nói tạo thành sóng âm, từ trong miệng khuếch tán ra, tạo nên chấn động, bao phủ khắp núi Hạc Minh.

Trong một động sâu dưới đất của núi Hạc Minh.

Trong đôi mắt bình tĩnh, có hung quang lóe lên, đồng thời còn có một giọng nói âm trầm, khủng bố truyền tới.

- Có người đến rồi, chúng ta nên bắt hắn lại!

- Lực Đế đại nhân trăm công nghìn việc, hãy để chúng tôi đích thân đi bắt tên hèn mọn này đưa đến trước mặt Lực Đế Pháp vương.

Đúng lúc những tên giáo đồ rục rịch chuẩn bị đi bắt tên không biết sống chết này thì một thân ảnh khổng lồ xuất hiện sau lưng của bọn họ.

Một luồng khí tức như núi Thái Sơn đè trên đỉnh đầu bao phủ lên người bọn họ.

- Tham kiến Lực Đế đại nhân.

Những tên giáo đồ này lập tức quỳ lạy trên mặt đất, nghênh đón

nhân vật cường đại nhất trong lòng bọn họ.

Lực Đế Chi Chủ phát ra hung ý:

- Nói cho ta biết, các ngươi muốn làm gì?

- Pháp vương đại nhân, tên này làm ầm ĩ ở bên ngoài đã lâu, chúng tôi định đến bắt hắn ta lại, chờ Lực Đế đại nhân xử lý.

Đối với bọn họ, nơi này là núi Hạc Minh, lại càng là núi thần của bọn họ. Năm đó, Giáo vương đại nhân đời thứ nhất đã xảy ra ra trận chiến bất khuất với Viêm Hoa tông chính tại nơi này. Tuy rằng cuối cùng bị thua, nhưng với bọn họ, đây chính là chiến đấu cho lý tưởng của Thiên Thần giáo.

- Các ngươi có biết người ở bên ngoài là ai không?

Lực Đế Chi Chủ đã triển khai sát ý, sát ý này không phải là đối với Lâm Phàm ở phía ngoài, mà là đối với mấy tên đần độn này.

- Không biết, nhưng chỉ cần bất kính với Pháp Vương đại nhân, đó chính là kẻ địch, chúng tôi xin chờ lệnh để đi bắt tên kia lại.

Trong mắt mấy vị giáo đồ lóe lên vẻ hưng phấn, giống như sắp làm một chuyện gì đó rất lớn lao.

Đối với bọn họ, dám cả gan khiêu khích Pháp Vương đại nhân, tất cả đều phải chém chết, một tên cũng không để lại.

- Đúng là chết vạn lần cũng chưa đền hết tội, xem ra đều muốn bổn đế đi chết nhỉ!

Lập tức, mấy vị giáo đồ nghe thấy lời này, sắc mặt đại biến, đột nhiên ngẩng đầu, chỉ là vào khoảnh khắc ngẩng đầu lên, bọn họ liền phải chào tạm biệt thế giới này.

- Đúng là một đám ngu xuẩn.

Lực Đế Chi Vương chắp hai tay sau lưng, cho dù mấy tên giáo đồ thể hiện sự trung thành và tận tâm, cũng khó mà khiến gã ta lưu tình.

Làm thế nào mới được đây?

Lực Đế Chi Vương sợ hãi, thực lực của Lâm Phong chủ Vô Địch phong đã được lan truyền khắp nơi, ai cũng biết đến, ngay cả Bán Thần cũng không phải là đối thủ nữa rồi.

Mặc dù gã ta là Lực Đế Chi Chủ Hộ Giáo Pháp Vương của Thiên Thần giáo, thế nhưng đối mặt với một tên đã trở thành nhân vật như vậy, cũng không có bất cứ cơ hội nào để phản kháng.

Thậm chí, rất có khả năng sẽ bị đối phương tàn nhẫn đánh chết cũng không chừng.

- Pháp Vương, cứ để người này la hét bên ngoài sao?

Một đạo thân ảnh xuất hiện trong hư không, đứng ở bên cạnh dò hỏi.

- Ừm, cứ để hắn ta la hét, hiện giờ Giáo Vương của giáo ta đang bàn bạc đại sự, mặc dù bổn Pháp Vương rất muốn chém chết người này, nhưng không thể gây nên rắc rối, vẫn là tha cho hắn một lần đi.

Lực Đế Chi Vương trầm giọng nói.

Bóng đen nói:

- Đệ tử này của Viêm Hoa tông thật đúng là may mắn. Nếu như không phải như vậy, hiện giờ hắn ta đã trở thành một cỗ thi thể rồi.

Lực Đế Chi Vương chắp hai tay sau lưng, xoay người, đi vào sâu trong bóng tối.

Chỉ là bước chân vừa mới nhấc lên, tiếng nổ long trời lở đất vang lên, đá núi lăn xuống, dãy núi hoang vu này ầm ầm sụp đổ.

- Còn không ra đi, đây chính là không nể mặt rồi, vậy chỉ có thể đánh cho ngươi ra đây thôi!

Lâm Phàm đập một quyền lên mặt đất, sức mạnh kinh khủng giống như lưới lớn, phủ xuống khắp nơi, phá hủy toàn bộ vùng núi hoang ở xung quanh.

Dù sao cũng rất hoang vu, chi bằng phá hủy, khiến cho lãnh địa của Viêm Hoa tông càng thêm tuyệt vời hơn.

Lực Đế Chi Chủ đứng ở nơi đó, chỉ cảm thấy bước chân không ổn định, tảng đá khổng lồ phía trên đỉnh đầu không ngừng rơi xuống.

- Đồ khốn nạn, nếu như không phải đánh không lại ngươi, thì ta đã sớm đánh chết ngươi rồi!

Trong lòng gã ta phẫn nộ, thế nhưng cũng có chút sợ hãi, mặc dù gã ta thích chiến đấu, song cũng phải xem thực lực của đối phương

đã.

Tiểu tử này, rõ ràng đã có sức mạnh áp chế thực lực Bán Thần, lại vẫn tìm một Pháp Vương như gã ta, là do trước đây đã từng bị ức hiếp một lần, ngay khi đắc thế, liền vội vã đến đây phục thù sao?

Hơn nữa, làm sao hắn biết tổng bộ của mình ở chỗ này, nhất định là đã có người tiết lộ bí mật rồi.

Người tiết lộ bí mật này không đơn giản, nhất định là ngang hàng với Pháp Vương.

Lúc này, trong đầu của hắn ta liền hiện lên bóng dáng của Huyết Luyện Tôn Giả, gần đây Thiên Thần giáo có không ít giáo đồ đột nhiên đi theo Huyết Luyện Tôn Giả, rõ ràng là có mưu đồ toan tính, mà gã ta và Huyết Luyện Tôn Giả lại có chút mâu thuẫn.

Càng nghĩ càng có khả năng, xem ra nhất định là hắn ta rồi.

- Lâm Phàm, lần trước ngươi dựa vào con rối thế thân để thoát khỏi tay của bổn đế, bây giờ, ngươi lại dám tới đây, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn thề chết không bỏ qua với giáo của ta hay sao?

Lúc này, Lực Đế Chi Chủ đã trực tiếp đánh vỡ tảng đá khổng lồ, phóng lên trời, đứng thẳng giữa hư không, ánh mắt nhìn chăm chú về phía xa.

Đột nhiên!

Sắc mặt của Lực Đế Chi Chủ đại biến, phần bụng bị dính đòn nghiêm trọng, thân hình cong xuống, đột nhiên phụt ra một ngụm máu tươi.

Ầm ầm!

Thân hình rơi xuống mặt đất, không dám tin nhìn thân ảnh lạnh lùng tàn nhẫn ở phía trên.

- Quá yếu!

Lâm Phàm siết nắm đấm, không ngờ cái tên đã từng gây ra cho mình áp lực vô tận lại trở nên yếu đuối như vậy, một quyền là có thể đánh cho nằm úp sấp rồi.

- Đồ khốn nạn!

Lực Đế Chi Chủ quát lớn một tiếng, khí thế bộc phát, hình thành

sóng xung kích, đá vụn ở bên cạnh trực tiếp bị sức mạnh này khuấy vỡ.

Chỉ là, tiếng gào thét này còn chưa bộc phát ra toàn bộ sức mạnh, thì đã bị một cước của Lâm Phàm giẫm lên ngực, một ngụm máu lớn phụt ra, nằm trong hố sâu tràn đầy đường vân mai rùa.

- Đừng có đồ khốn nạn nữa, Lực Đế Chi Chủ, hiện tại ngươi thật sự quá yếu, đã khó mà vừa mắt ta rồi.

Lâm Phàm lắc đầu thở dài, đã từng đường đường là Lực Đế Chi Chủ, lại bị phế bỏ như vậy, thật sự là quá đáng tiếc.

Tội nghiệt, thật sự là tội nghiệt, tất cả những điều này, đều là do mình quá biến thái, tu vi tăng lên quá nhanh rồi.

- Làm sao có thể!

Lực Đế Chi Chủ mở to hai mắt, không dám tin, cho dù đối phương có thể đàn áp Bán Thầnnhưng sao có thể khiến mình không có chút sức nào để đánh lại như vậy?

Thậm chí, ngay cả việc đối phương đi tới trước mặt từ khi nào, cũng không thấy rõ, chênh lệch này thật sự đã lớn như vậy rồi sao?

Trực tiếp lấy chiếc nhẫn trữ vật của Lực Đế Chi Chủ đi, xem xét một hồi.

Đan dược, thiên tài địa bảo, đã không vừa mắt nữa rồi, hiện tại hắn chỉ cần công pháp của Lực Đế Chi Chủ thôi.

- Thả bổn đế ra!

Lực Đế Chi Chủ dữ tợn gào thét.

Mà Lâm Phàm thì đặt mông ngồi lên người Lực Đế Chi Chủ, cẩn thận lật xem chiếc nhẫn trữ vật.

- Chỉ là mấy món đồ chơi gì đó, tại sao tất cả đều là đồ bỏ đi vậy, không có cái nào đáng giá sao?

Lâm Phàm nói kháy, sau đó hai mắt sáng lên, cuối cùng cũng phát hiện ra thứ gì ghê gớm rồi.

Lật xem lâu như vậy, thật đúng là đã tìm được rồi.

- Chí Lực Chân Giới Công.

- Công pháp này ở đâu ra vậy?

Lâm Phàm cầm cuốn sách quý, vỗ vỗ lên mặt Lực Đế Chi Chủ hỏi.

- Thả bổn đế ra!

Lực Đế Chi Chủ lửa giận bừng bừng, gã ta sao có thể ngờ rằng, tên này lại láo xược như vậy, không chỉ vơ vét nhẫn trữ vật ở trước mắt hắn ta, còn tùy ý hỏi gã ta công pháp từ đâu ra.

Điều này khiến cho gã ta làm sao mà chịu được.

- Ơ kìa, còn không nói sao, xem ra là muốn chết rồi.

Hiện tại hắn đã lười đến nỗi không muốn nói gì thêm với Lực Đế Chi Chủ nữa, nếu không phải vì công pháp, đã sớm cho một quyền đánh chết rồi.

- Rốt cuộc ngươi muốn gì?

Lực Đế Chi Chủ hỏi, gã ta chưa muốn chết, gặp phải tên này, cũng coi như là hắn xui xẻo tám kiếp rồi.

- Công pháp, bổn Phong chủ muốn công pháp, chỉ cần ngươi nói cho bổn Phong chủ biết công pháp ngạnh công mà ngươi biết, ta có thể tha cho ngươi một mạng.

Lâm Phàm nói.

- Bổn đế dựa vào cái gì để tin ngươi, chẳng lẽ ngươi xem bổn đế là kẻ ngu hay sao?

Lực Đế Chi Chủ lạnh lùng nói. Mặc dù bị đối phương tàn nhẫn nghiền ép phía dưới, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không tự nhận thua như vậy.

- Lâm Phàm ta xin thề, chỉ cần Lực Đế Chi Chủ nói cho ta biết công pháp ngạnh công, ta có thể tha cho hắn ta một mạng, nếu như làm trái, sẽ bị thiên lôi đánh.

Không có chút do dự nào, trực tiếp giơ tay lên thề.

Lập tức, hư không chấn động, rõ ràng đã tiếp nhận lời thề này.

Lực Đế Chi Chủ ngây người, không ngờ đối phương đã tuyên thệ rồi.

- Như vậy là được rồi chứ, bổn Phong chủ nói được thì làm được, sẽ không làm trái lời thề thiên địa, suy cho cùng vi phạm rồi, thì sẽ bị Thiên Khiển, ngươi cho rằng với thân phận và thực lực hiện nay của bổn Phong chủ, ta sẽ cùng chết với một tên cặn bã tầng chín Thiên Cương cảnh nho bé hay sao?

Lâm Phàm mở miệng nói, cũng mặc kệ Lực Đế Chi Chủ có cảm thấy lời này rất khó nghe hay không nhưng lời nói thật sự là như vậy, không có bất kỳ giả dối hay hàm ý nào.

- Được.

Lực Đế Chi Chủ chỉ muốn sống, không ai muốn chết cả:

- Ta nói cho ngươi biết công pháp ngạnh công mà bổn đế biết, có điều, ngươi có thể để bổn đế đứng lên nói chuyện hay không?

- Không được, cứ nói như vậy đi, bổn Phong chủ đứng cũng mệt người lắm chứ.

Lâm Phàm lãnh đạm cười.

Lực Đế Chi Chủ trong lòng tức giận, thế nhưng hiện giờ kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, còn có thể làm gì được đây?

- Môn công pháp này đoạt được từ trong một bí cảnh, nghe đồn sức mạnh cực cao, có thể đến một chỗ tên là Chân Giới nhưng bổn đế không biết, mà môn công pháp này, bổn đế cũng chỉ mới tu luyện tới tầng thứ tư, tác dụng kỳ diệu vô tận trong đó có...

Bởi vì có lời thề, Lực Đế Chi Chủ xem như là đã tin tưởng vào lời Lâm Phàm nói, do đó không hề giữ lại mà nói hết ra.

Đồng thời, còn nói ra một số ngạnh công, chỉ là, những ngạnh công này đối với Lâm Phàm, cũng không ra làm sao, chỉ xem là bình thường mà thôi.

- Ngươi nói Chí Lực Chân Giới Công này rất khó tu luyện sao? Từ sau tầng năm, sẽ tạo thành áp lực cực đại đối với cơ thể?

Lâm Phàm hỏi.

- Đúng vậy, những gì bổn đế nên nói, đều đã nói rồi, có thể thả bổn đế ra rồi chứ?

Lực Đế Chi Chủ gật đầu, đối mặt với tiểu tử này, căn bản không có bất kỳ lực đánh lại nào.

Điều này khiến cho gã ta rất không cam lòng, đã từng trấn áp tiểu tử này chỉ trong nháy mắt mà thôi, thế nhưng hiện tại, chênh lệch đã quá lớn rồi.

- Ngươi nhìn bầu trời kìa, có phải rất đẹp hay không?

Chỉ thấy trong hư không, một vòng xoáy đen thui đang được ngưng kết, thiên uy huy hoàng hùng dũng hạ xuống.

Lực Đế Chi Chủ dữ tợn gầm lên giận dữ:

- Ngươi muốn làm gì? Cái tên điên này, ngươi muốn làm trái lời thề sao, cho dù ngươi có con rối thế thân, cũng không có bất cứ tác dụng nào đâu.

- Lực Đế Chi Chủ, ta và ngươi mặc dù không thể sinh cùng ngày cùng giờ nhưng có thể chết cùng ngày cùng giờ, cũng không tệ, ngươi gặp may rồi đó.

Lâm Phàm cười, rất bình tĩnh ngồi lên trên người Lực Đế Chi Chủ, chờ đợi Thiên Khiển tới.

Ầm!

Thiên Khiển rơi thẳng xuống, thiên uy huy hoàng bộc phát.

- Không...

Lực Đế Chi Chủ mở to hai mắt, hoàn toàn không dám tin.

Lập tức, tiếng vang khổng lồ bạo phát.

Dưới Thiên Khiển, tất cả đều hóa thành tro tàn, một cái hố sâu xuất hiện ở nơi đó, chứng minh nơi này đã từng xảy ra tình huống rất kinh khủng.

Chương 404: Bọn Họ Đang Muốn Tạo Phản

Mười giây sau.

Lâm Phàm đã sống lại.

- Ôi, đây đúng là cuộc đời khiến người ta hoài niệm, thiên phạt cũng hay lắm, một đường xuống đây, trong nháy mắt hóa thành tro bụi. Tích phân của Lực Đế Chi Vương cũng không tệ, làm sao có thể khiến ngươi cảm nhận được uy thế của thiên phạt, tích phân của ngươi, chỉ có ta mới xứng đáng có được. Có điều Lực Đế Chi Vương chết rồi, chẳng lẽ thế gian này không còn ai có thể xoá bỏ lòng bành trướng của bổn phong chủ sao?

Giờ phút này, hắn đứng ở nơi đó, ngẩng đầu nhìn lên trời, hai hàng nước mắt cô đơn chảy dài xuống.

Đây chính sự không cam lòng của cường giả, nội tâm vô cùng đau lòng.

Mẹ kiếp! Đột nhiên, hắn nhớ tới một chuyện vô cùng quan trọng, đó chính là chưa hỏi Lục Đế Chi Vương, giáo vương Thiên Thần giáo đã đi đâu.

- Đầu với chả óc, sao ngay cả chuyện quan trọng thế lại quên được chứ?

Kẽo kẹt!

Đột nhiên, có tiếng lăn của đá vụn truyền tới.

- Ấy!

Lâm Phàm nhìn sang, ánh mắt như phát hiện ra một lục địa mới vậy.

Mà bên dưới một đống đá lớn, một thân ảnh run sợ kinh hãi, trên trán đầy mồ hôi hột rơi xuống, sự uy thế kinh khủng vừa rồi, gã đã cảm nhận được.

Tiếng gào thét tuyệt vọng của Lực Đế Chi Vương đã truyền vào tai.

Bóng đen run lẩy bẩy, gã khó có thể tưởng tượng, tại sao lại có một con người đáng sợ như vậy tồn tại.

Lúc trước Lực Đế Chi Vương còn nói, không chấp nhặt với đối phương, đó là vì không muốn rước thêm rắc rối, cho dù đã tha cho đối phương một mạng nhưng xem ra bây giờ, đây hoàn toàn là sợ hãi.

Nếu như, lúc ấy nhìn thấy sớm hơn, có lẽ đã kịp thời rút lui.

Cũng bởi vì sự tín nhiệm đối với Lực Đế Chi Vương mới đi đến bước này.

- Đừng phát hiện ra, đừng phát hiện ra.

Bóng đen thầm cầu nguyện, đã từng chỉ có người khác sợ Thiên Thần giáo bọn họ nhưng từ khi nào, lại thành Thiên Thần giáo sợ người khác.

Đột nhiên!

Chuyện khiến bóng đen sợ hãi đã xảy ra.

Một tảng đá lớn bị tên đáng sợ kia nhấc lên.

Gã bị một đống đá lớn đè xuống nhưng vẫn có một vài lỗ nhỏ, có thể nhìn thấy tình hình bên ngoài, thậm chí có tiếng bước chân lạch cạch truyền vào tai.

Lúc này, bên ngoài không còn động tĩnh gì, bóng đen thở phào nhẹ nhõm, cảm giác chắc hẳn đối phương hẳn đã rời đi.

Sau đó nhẹ nhàng xê dịch người, muốn nhìn tình hình bên ngoài xuyên thấu qua mấy lỗ nho nhỏ này, con ngươi đen nhánh, chậm rãi dịch chuyển.

Lập tức, chiếc lỗ có ánh mặt nắng xuyên vào kia, đột nhiên bị một con ngươi chặn lại.

- Ha ha ha! Ta đã phát hiện ra ngươi rồi

Giọng nói gấp gáp mang theo vui mừng truyền đến, doạ cho bóng đen sợ đến hồn bay phách tán.

Ở lỗ nhỏ, một con ngươi tròn xoe đang chuyển động.

- A!

Bóng đen như gặp phải quỷ, đập mạnh vào tảng đá lớn, ngay sau đó tạo thành một cái lỗ hổng lớn, chui vào đi về phía xa.

- Thật đáng sợ, sao lại đáng sợ như vậy, người này rốt cuộc là ai.

Gã bị doạ cho chỉ biết cắm đầu chạy, Lực Đế Chi Vương cũng đã bị đánh chết, chỉ dựa vào gã, sao có thể là đối thủ của đối phương.

Một bóng người không ngừng đi xuyên qua bên dưới lớp đá, đá lớn bị đụng thành từng lỗ hổng lớn.

- Ồ, hoá ra giáo đồ Thiên Thần giáo cũng nhát gan đến vậy, thế mà muốn chạy, ý muốn này cũng đẹp quá nhỉ.

Lâm Phàm cười, sau đó bật người lên nhảy về phía xa, đánh thẳng một quyền xuống mặt đất.

Bóng đen dưới lòng đất, chỉ cảm thấy phần eo bị thương nặng, phun một ngụm máu tươi ra.

- Không được, tuyệt đối không thể để bị đối phương bắt, nếu không sẽ chết.

Gã vùng vẫy, chỉ là khi có một bàn tay chụp lấy đầu gã thì đầu óc đã trở nên trống rỗng.

- Chạy cái gì, bổn phong chủ cũng đâu phải hổ ăn thịt người, hoảng hốt thế làm gì.

Lâm Phàm cười, một nụ cười xán lạn vô hại.

Bóng đen nhìn nam nhân trước mặt, nuốt nuốt nước bọt, mồ hôi hột lăn xuống, tay chân lạnh lẽo, hết cách rồi, thật sự không thể trốn được nữa.

- Thật ra thì ta rất thân thiện, chỉ cần ngươi nói cho ta vài tin tức hữu dụng, ta có thể cho ngươi một cơ hội sống, có muốn hay không, tranh thủ đi.

Lâm Phàm cười nói.

- Muốn.

Bởi vì căng thẳng, cơ thể bóng đen không ngừng run rẩy, gã thật không dám tưởng tượng, nếu như đối phương động thủ, kết cục của mình sẽ thê thảm đến bực nào.

- Nói, đám người Giáo vương đi đâu rồi?

Bây giờ Lâm Phàm chỉ muốn biết Giáo vương rốt cuộc đi đâu, thực lực được như hôm nay, thật ra đã đủ.

Thời gian Thiên Thần giáo tồn tại ở Viêm Hoa tông quá dài, cũng nên để cho nó biến mất trên mảnh đất này.

Dẫu sao, Viêm Hoa tông im hơi lặng tiếng đã lâu, cũng nên hùng mạnh hơn mới được.

Có điều, Thiên Thần giáo ẩn núp trên hết sức mảnh đất này khiến người ta đau đầu.

- Ta không biết, ta chỉ là một tên giáo đồ, thật sự ta không biết gì hết.

Con ngươi của bóng đen mở to, không ngờ đối phương sẽ hỏi tới vấn đề này.

- Ồ, không biết? Vậy thì vô dụng rồi, đồ vô dụng, thì chỉ có thể chết.

Sức lực trên năm ngón tay dần tăng thêm, bóng đen chỉ cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung ra vậy, sau đó hô lên:

- Giáo vương đi tế đàn rồi.

- Tế đàn? Đó là thứ gì? Lâm Phàm hỏi.

Bóng đen sợ hãi vô cùng, đáp:

- Cái này ta thật sự không biết, ta chỉ là một tên truyền tin trong Thiên Thần giáo, ta chỉ biết trong khoảng thời gian trước Giáo vương đã đi tế đàn, phải phục sinh một nhân vật lớn nào đó, tất cả mọi chuyện đều là ta vô tình nghe được, còn tình huống cụ thể như thế nào, ta thật sự không biết.

- Phục sinh?

Giờ khắc này, Lâm Phàm đã bắt đầu khởi động bộ não không tính là hoạt bát lắm của mình.

Sau đó lấy ra một hạt châu màu xám, cũng chính là hạt châu mà Huyết Luyện Tôn Giả bảo mình không được làm mất, xem ra cái này đối với Thiên Thần giáo mà nói, có tác dụng rất lớn

Lại nghĩ đến hai người lùn.

- Xì, chẳng phải là hai tên lùn muốn làm Giáo vương sống lại sao, chuyện đơn giản như vậy, bổn phong chủ cũng có thể nghĩ ra được, còn lén lén lút lút tiến hành, chẳng vui gì cả.

Phanh!

Phần đầu vốn đang bị bàn tay chụp lấy, trong nháy mắt nổ tung, những vật đỏ đỏ trắng trắng dính lên ngón tay.

- Bẩn chết đi được.

Lâm Phàm hơi sững lại, sau đó than thở, không ngờ bởi vì thấy được sự thông minh của mình, có hơi kích động đã trực tiếp khiến đầu đối phương phát nổ, nghĩ lại thấy hơi có lỗi.

- Dựa vào tình huống hiện tại, tự mình muốn đi tìm nhất định không thể, chỉ có thể khiến cho Thiên Thần giáo tự lộ diện, hoặc là để đến khi Huyết Luyện Tôn Giả có tin tức mới sẽ thông báo cho mình.

Lâm Phàm vừa nghĩ, vừa lấy đi chiếc nhẫn trữ vật trên người bóng đen, mặc dù đối phương không hề mạnh nhưng mỗi một người đều có một kho báu nhỏ của riêng mình, cho nên, không thể khinh thường.

- Đi đến thành Vạn Hà xem tình hình bên ấy như thế nào, xem xem Đường quản lý thành trì tông môn của Viêm Hoa tông phát triển đến đâu rồi.

Hắn nghĩ tới sự tồn tại vừa thần thánh lại cao thượng ấy, đây chính là một bước cải cách không thể xem nhẹ.

Chui vào hư không, đi thẳng về phương xa.

Thành Vạn Hà.

Khoảng thời gian này đã xảy ra biến hoá lớn, mà đối với những người dân thường mà nói, lại là một chuyện vô cùng tốt.

Thành Vạn Hà là một bến tàu lớn, rất nhiều cuộc làm ăn buôn bán đều được tiến hành tại đây.

Mà người dân làm việc trên bến tàu rất nhiều, đây cũng là kế sinh nhai duy nhất của bọn họ

Lần trước, một người quản lý bến tàu của Trần gia tộc, bởi vì tham lam, trực tiếp khấu trừ tiền công của người dân, tiền công trước kia là một tháng ba trăm Viêm Hoa tệ nhưng tên quản lý này lại ăn bớt mất một trăm tệ.

Lúc đó chuyện này đã gây nên sự phản đối của người dân làm việc ở bến tàu.

Loại chuyện như này đã từng rất dễ giải quyết, người quản lý bến tàu trực tiếp gọi người tới, chỉ cần ai dám phản đối, đều bị đánh cho nhừ tử.

Ngay khi con dân đang tuyệt vọng, tổ chức được gọi là "Đường quản lý thành trì tông môn" đã xuất hiện, bắt lại người quản lý cùng với mấy chục tên đánh người kia.

Đồng thời còn gọi những người bị trừ bớt tiền lương đi cùng một chuyến.

Ban đầu, người dân còn sợ, sợ trong chuyện này có vấn đề, sợ đi đến nơi nào đó rồi không ra được nữa.

Vẫn có con dân trong lòng căm giận, không phục, cứ nhắm mắt mà đi.

Đến nơi đó, chuyện khiến cho bọn họ không dám tin đã xảy ra.

Người quản lý bến tàu của Trần gia bị trách phạt, hơn nữa nghe nói còn bị nhốt mười năm, đồng thời những tên tham gia đánh đập người dân cũng bị nhốt lại một hai năm.

Cuối cùng, Tộc trưởng của Trần gia đích thân tới nhưng cũng vô dụng.

Tiền công được trả theo đúng lệ, còn có bồi thường, nói là phí tổn thất linh tinh gì đó, tới tay cũng đến những mấy nghìn Viêm Hoa tệ, điều này khiến cho con dân của Viêm Hoa tông đều ngây ngốc, tựa như đã phát hiện ra chuyện gì đó ghê ghớm lắm.

- Ông chủ, chuyện này là thật hay giả?

Lâm Phàm ngồi ở sạp trà ngoài trời, cười hỏi

Ông chủ quán trà đang bận rộn, vỗ ngực bảo đảm:

- Khẳng định là thật, vô cùng chính xác.

- Vậy còn có chuyện nào khác không?

Lâm Phàm cười, không ngờ Kim trưởng lão và Nhạc Hồi Thiên đúng là quản lý không tệ.

- Có chứ, còn có một chuyện lớn hơn nữa, thiếu gia Chu gia, Chu Thụy Sinh, hung hăng càn quấy đã quen, lần trước nhìn trúng một căn nhà của thương nhân, lập tức nói với người ta, bảo nhường lại căn nhà này, người ta nhất định không nhường. Sau đó hắn ỷ vào có thực lực, trực tiếp cắt đứt chân của người kia, lúc ấy chuyện này làm mưa làm gió ở trong thành

- Không ít người cũng tiếc thay, Chu gia ở thành Vạn Hà gia to nghiệp lớn, huống chi người gây ra chuyện là thiếu gia Chu gia, "Đường quản lý thành trì tông môn" nhất định không thể làm gì Chu thiếu gia. Khiến cho mọi người không ngờ là, người của Đường quản lý thành trì, cùng ngày đó đã đi đến Chu gia, trực tiếp phá cửa đi vào bắt lấy Chu thiếu gia, hơn nữa người phụ trách quản lý Đường lại tung một chưởng phá bỏ bản lĩnh của Chu thiếu gia, sau đó bắt phải bồi thường cho người ta không ít tiền bạc, còn bị nhốt lại, nghe nói cơ thể người kia bị thương nghiêm trọng, phải bị nhốt mười mấy năm.

Lâm Phàm đi tới thành Vạn Hà nhưng không hề tới "Đường quản lý thành trì tông môn" ngay lập tức, mà là đi loanh quanh một vòng ở trong thành hỏi thăm tình hình một lát.

Không ngờ tin tức có được không hề tệ.

Để tiền lên mặt bàn, Lâm Phàm đứng dậy đi thẳng.

Đến nay thành Vạn Hà vẫn nằm trong sự khống chế của tứ đại gia tộc, thế nhưng sự khống chế ấy đã bắt đầu dần dần yếu đi.

Cứ từ từ, cũng không thể quá vội vã.

Lúc đến "Đường quản lý thành trì tông môn", bên ngoài rất ồn ào.

- Mấy người mau thả Thuỵ Sinh ra, sao các ngươi có thể làm càn như vậy.

Một ông lão đã rất cao tuổi, chống gậy đứng ở cửa, cái cổ ửng đỏ rướn lên gào:

- Ta đã chín mươi tám tuổi, trước giờ đều chưa từng thấy mấy

người như các ngươi trong thành Vạn Hà này, năm đó tổ tông của Chu gia đã cùng với đại đế của Viêm Hoa tông đi lật đổ bạo quân, công lao hiển hách.

- Bây giờ các ngươi bắt con cháu của Chu gia đi, đây gọi là gì, đúng là làm càn

Ông lão tức giận đến cả người run rẩy, mà tộc trưởng Chu gia ở bên cạnh vỗ nhẹ vào sau lưng ông:

- Nhị gia gia bớt giận, bớt giận, cũng không thể vì chuyện này mà ảnh hưởng đến sức khoẻ.

- Ảnh hưởng sức khoẻ chẳng sao, ta không thể nhìn bọn họ lật đổ quy củ của Viêm Hoa đại đế, đây là bọn họ đang tạo phản.

Chương 405: Sự Ra Đời Của Diễn Viên Gạo Cội

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

- Ai muốn tạo phản, to gan vậy.

Lúc này, Lâm Phàm bước ra từ trong đám người.

- Bọn họ, chính là bọn họ

Ông lão thấy có người hỏi, nâng ngón tay gầy đét lên, chỉ vào đám người Nhạc Hồi Thiên:

- Bọn họ đang muốn lật đổ đại đế Viêm Hoa tông. Năm đó những gia tộc này vì trợ giúp Viêm Hoa đại đế, đã bỏ ra cái giá cực lớn, hôm nay ngay cả hậu nhân cũng bị bắt lại, đây chính là tạo phản. Hôm nay, lão già sẽ dùng nhiệt huyết còn lại trên cơ thể này, để cho các ngươi biết, các ngươi đã phạm phải sai lầm lớn cỡ nào.

- Ai nha!

Giờ khắc này, ông giã ném cây gậy trong tay đi, muốn đâm vào tượng đá ở cửa để tự tử.

- Nhị gia gia, không thể.

Tộc trưởng của Chu gia lập tức tiến lên kéo ông lão lại, đồng thời nhỏ giọng nói:

- Chỉ cần con ta có thể ra ngoài, bao nhiêu tiền ta cũng trả.

Ông lão hiểu ý, sau đó hô to:

- Ngươi đừng kéo lão già này, để lão đâm chết ở đây, dùng máu của ta, để tỏ rõ sự bất công này.

Mọi người ở xung quanh, thấy tình huống này, đều tức giận không thôi, bọn họ biết ông lão này là người như thế nào, sống rất

lâu, địa vị ở thành Vạn Hà cũng rất cao.

Tứ đại gia tộc mặc dù không coi lão ra gì nhưng ngoài mặt, vẫn tỏ vẻ rất tôn kính.

Có điều tuyệt đối cũng không phải thứ gì tốt, chỉ là có tuổi nghề thâm niên, cho nên bọn họ không dám nói thêm cái gì.

- Con mẹ ngươi thật giỏi diễn trò, già vậy rồi còn lắm chuyện.

Lâm Phàm lắc đầu, hơi buồn cười.

- Đệ tử Nhạc Thiên Hồi tham kiến sư huynh.

Nhạc Thiên Hồi cung kính nói.

Tộc trưởng Chu gia thấy có người đến, lại ngây người đứng tại chỗ, ông vĩnh viễn cũng sẽ không quên một màn ngày đó, có lúc nhắm mắt lại, cũng có thể nghĩ tới.

- Lâm phong chủ.

Tộc trưởng Chu gia cúi đầu, không dám càn rỡ ở trước mặt người này.

Lão giả thấy những người này cung kính như thế, lập tức hiểu, xem ra vị này là một nhân vật lớn, sau đó năng lượng diễn trò tăng lên mười phần:

- Hoá ra là đại nhân tới, vậy lão đây sẽ đập đầu vào tượng đá trước mặt đại nhân, để đại nhân nhìn xem, máu của lão già này vẫn còn nóng.

Nói xong, lập tức lao đầu qua.

Ông lão nghĩ, đợi lát nữa tộc trưởng Chu gia không kéo lấy lão, vậy thì nhất định vị đại nhân này sẽ kéo.

Chỉ có điều, ông nghĩ sai rồi, tộc trưởng Chu gia đứng ở nơi đó, không dám lộn xộn.

Mà Lâm Phàm thì bắt đầu trao đổi với Nhạc Hồi Thiên, đối với ông lão đang muốn đập đầu vào tượng đá kia chẳng có chút hứng thú nào.

Đập thì đập đi.

Chỉ là khi đó, phải dọn dẹp vết máu có chút phiền phức mà thôi.

Lúc ông lão chuẩn bị đập vào tượng đá, lại phát hiện không có ai ngăn mình lại, nhất thời hoảng sợ, sau đó làm bộ trật chân té, ngã nhào xuống đất.

Ông lão nước mắt giàn giụa, cầm hòn đá to bằng hạt gạo ở dưới chân lên, đầy vẻ bi thương chỉ vào nó: "Được lắm, được lắm, ngay cả một cục đá, cũng muốn ngăn lão già này, thiên lý ở đâu, Viêm Hoa đại đế ở đâu chứ."

- Lâm sư huynh, cái này...

Lâm Phàm xua tay:

- Không cần phải để ý đến, làm xong chuyện của các ngươi là được.

- Vâng.

Nhạc Hồi Thiên gật đầu.

Lâm Phàm nói:

- Kim trưởng lão đâu?

- Kim trưởng lão đang tuần tra ở ngoại thành, khoảng thời gian trước, có giáo đồ của Thiên Thần giáo đi ngang qua, bị Kim trưởng lão giết chết mấy người, còn lại đều chạy hết. Kim trưởng lão lo sẽ còn có giáo đồ ẩn núp, gần đây vẫn luôn ở ngoại thành kiểm tra.

Nhạc Hồi Thiên nói.

Lúc này, ông lão kia kéo ống tay áo của Lâm Phàm:

- Vị đại nhân này, lão muốn chết để tỏ rõ ý nguyện nhưng hòn đá này lại cản đường đi, đó chính là thiên ý, thiên ý không thể để lão đây chết đó

- Tổ tiên Chu gia của tứ đại gia tộc trong Vạn Thành, đã từng vì Viêm Hoa đại đế cúc cung tận tụy, góp hết gia tài, lật đổ bạo quân, mà Viêm Hoa đại đế có ân với những điều này, lập quy củ, sau này gia tộc của các thành phụ thuộc vào Viêm Hoa tông nhưng mỗi tộc tự phát triển riêng, hôm nay đời sau của Chu gia đã có công lao hiển hách, chỉ là đả thương một thương nông, sao lại phải chịu sự đối đãi này chứ.

Ông lão nói vô cùng cảm động, dường như đang dùng một trái tim chân thật để cảm động đến Lâm Phàm, khiến hắn nhớ lại một thời đã qua.

- Hai người các ngươi qua đây.

Lâm Phàm ngoắc tay, gọi hai tên đồ đệ tới:

- Mỗi người đỡ một bên cánh tay, đưa ông lão này về cho ta, đừng có chuyện gì cũng chĩa mũi vào.

- Vâng, sư huynh.

Hai tên đệ tử gật đầu, sau đó trực tiếp nhấc ông lão lên, lôi về phía xa.

- Các ngươi không thể như vậy, đây là các ngươi đang tạo phản.

Ông lão gào rát cổ họng nhưng hai tay lại bị hai tên đệ tử kẹp lấy, đương nhiên không có bất kỳ đường phản kháng nào.

- Tộc trưởng Chu gia, ông muốn làm gì?

Lâm Phàm hỏi.

Cơ thể tộc trưởng khẽ run lên, vội vàng tiến lên:

- Lâm phong chủ, xin tha thứ, con ta vẫn còn nhỏ, chỉ vì xung động gây ra chuyện, xin cho một lần cơ hội.

- Con ông bao nhiêu tuổi?

Lâm Phàm hỏi.

- Hai... hai mươi bốn.

Lâm Phàm cười:

- Đã không nhỏ nữa, đừng nói chuyện này nữa nhưng ông cứ yên tâm, Quyển phong chủ thành lập "Đường quản lý thành trì tông môn" cũng không phải để đối phó gia tộc các vị, mà là Thiên Thần giáo hoành hành, không thể không đề phòng, nếu thiếu gia Chu gia này gây chuyện, vậy thì ở đây tự sửa đổi là được.

Sau đó nhìn về phía người dân ở xung quanh, cười nói:

- Các con dân của Viêm Hoa tông, "Đường quản lý thành trì tông

môn", mặc dù dùng để chống lại Thiên Thần giáo nhưng bất kể như thế nào, cũng là đường khẩu của tông môn, cho nên có xảy ra chuyện gì không công bằng phải lẽ, có thể tới nơi này thông báo, chuyện gì có thể can thiệp sẽ can thiệp, mà chuyện không thể chắc cũng không có.

Người dân vây xem xung quanh, trên mặt đầy vẻ vui mừng, bọn họ thật sự rất thích "Đường quản lý thành trì của tông môn", nó khiến bọn họ có được cảm giác an toàn tuyệt đối.

Chu gia tộc trưởng nhìn Lâm Phàm, sắc mặt tái nhợt, đây rõ ràng là đi đối phó với tứ đại gia tộc.

Khoảng thời gian gần đây, tứ đại gia tộc đều chịu sự tấn công, không ít chuyện đều có sự can thiệp của Đường quản lý này.

Nội bộ Đường quản lý.

- Nhạc sư đệ, gần đây tứ đại gia tộc này có chống cự hay không?

Lâm Phàm hỏi.

Nhạc Hồi Thiên nói:

- Tứ đại gia tộc đích thực có hoành hành bá đạo trong thành Vạn Hà nhưng có chúng ta ra mặt, gần đây đã thu liễm đi nhiều, mà chuyện chỗ bến tàu, cũng cho sư đệ cai quản, về chống cự, cảm giác vẫn luôn chống lại chúng ta.

Lâm Phàm cười:

- Vậy không sao, chống cự cũng tốt, cứ dựa theo dặn dò của ta đi làm là được.

- Vâng.

Nhạc Hồi Thiên gật đầu, căn cứ vào tình hình của Lâm sư huynh, bọn họ đã giải quyết rất nhiều chuyện.

Chuyện tứ đại gia tộc cho vay nặng lãi ở thành Vạn Hà rất là phổ biến, bình thường lãi về rất cao, chỉ cần có người tìm tứ đại gia tộc mượn tiền, như vậy trên cơ bản cả đời khó mà trả hết.

Vì vậy, phóng đại mà nói, hầu hết con dân của thành Vạn Hà, đều đang làm thuê cho tứ đại gia tộc.

Có điều loại tình huống này đã không còn tồn tại, lần trước Nhạc

Hồi Thiên đã tìm được một manh mối, giúp được một ông chủ tiệm trà, giải quyết ổn thoả một khoản vay nặng lãi.

Sau đó, không ít con dân cũng tìm tới, cuối cùng giải quyết từng vụ một.

Mặc dù khiến cho tứ đại gia tộc rất khó chịu nhưng dựa vào lời của Lâm sư huynh đã nói, khó chịu là chuyện của bọn họ, không cần để ý.

- Nhạc sư đệ, có chuyện rồi.

Lúc này, Kim Quyền vội vã chạy tới, khi tiến vào bên trong điện thấy Lâm Phàm, lập tức cung kính nói:

- Lâm phong chủ.

Ông đã biết chuyện một mình Lâm sư huynh trấn áp năm vị Bán Thần.

Khi nghe ngóng được chuyện này, vô cùng khiếp sợ.

- Kim trưởng lão, có chuyện gì?

Lâm Phàm hỏi.

- Lâm phong chủ, cách ngoại thành trăm dặm, ta phát hiện bóng dáng của Thiên Thần giáo, hơn nữa nhìn tình huống, lượng người không hề ít.

Kim Quyền đáp lại.

Khi phát hiện chuyện này, ông cũng lấy làm kinh hãi, dẫu sao trước giờ Thiên Thần giáo luôn ẩn náu rất kín đáo, rất ít khi xuất hiện trước mặt người đời.

- Ngoài trăm dặm? Bổn phong chủ đi xem tình hình thế nào, các ngươi ở trong thành là được

Bây giờ hắn lại rất hứng thú với đám Thiên Thần giáo này.

Trực tiếp trốn vào hư không, xông về hướng mà Kim trưởng lão nói.

Trăm dặm, chẳng qua chỉ là công pháp trong nháy mắt.

Dựa vào thực lực của hắn bây giờ, đến hư không cũng phải

nhường đường.

- Nơi này còn lưu lại mùi vị, không tốt đẹp lắm.

Lâm Phàm đứng trên không trung, chóp mũi ngửi ngửi, trong không khí có một chút mùi vị tiềm ẩn, người bình thường không thể ngửi thấy được.

Vấn đề tại sao mũi còn thính hơn cả mũi chó này, bây giờ hắn rất khó trả lời.

- Không khí lưu thông, vậy để Quyển phong chủ nhìn xem, mùi này tới từ đâu.

Thở mạnh một hơi, sau đó lại hít thật sâu, cơ thể nghiêng về phía sau, lỗ mũi phóng đại, trực tiếp hấp thu bốn phương tám hướng thậm chí là vạn vật trong hư không hệt như máy hút bụi vậy.

Lập tức, gió lớn nổi lên, phía dưới tiếng lá cây xào xạc vang lên.

Một vài yêu thú đang nằm im nghỉ ngơi ở đó, đột nhiên, cơ thể bị xê dịch, sau đó bắt đầu bay lơ lửng, doạ cho đám yêu thú dùng hai móng vuốt sống chết bấu chặt vào trên cây..

Xảy ra chuyện gì, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Phù!

Hắn chợt thở phào một hơi, kịch liệt ho khan, chiêu này đúng là không chơi được, hít vào toàn là bụi bặm.

Lúc này, tinh quang trong mắt Lâm Phàm chợt lóe lên.

- Tìm được rồi, mùi này khiến người ta rất khó quên

Một đường ánh sáng lung linh vụt qua không trung.

- Ấy, không ngờ lại đến dòng sông của Thiên Hà.

Phương xa, bên trên dòng sông của Thiên Hà, mấy bóng ảnh quanh quẩn trên không trung, tạo thành một tòa đại trận.

Mà ở bên bờ, vô số thi thể nằm la liệt, những thi thể này đã chết, phần cổ bị một đao cắt rời, máu tươi tụ lại một chỗ.

Điều này khiến Lâm Phàm vô cùng đau lòng, một số lượng lớn như vậy, cứ như vậy chết sạch.

- Này, mấy người các ngươi đang làm gì đó? Có biết các ngươi làm vậy là trái với quy củ mà Lâm phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông đã đề ra hay không, các ngươi đã làm ô nhiễm tự nhiên.

Một tiếng nổ rền vang.

Mấy bóng ảnh lượn lờ ở đó, lúc nghe được giọng nói này, chợt cả kinh, lúc quay đầu lại nhìn.

Từng người một đứng lên.

- Vô Địch phong Lâm Phàm.

- Ai u, còn biết ta nữa, xem ra danh tiếng của bổn phong chủ cũng càng ngày càng rộng nha.

Lâm Phàm cười đắc ý, không ngờ bây giờ người trong nội bộ của Thiên Thần giáo cũng đã biết danh tiếng của mình, xem ra không uổng phí thời gian lâu như vậy mình không ngừng chăm chỉ chém giết giáo đồ của Thiên Thần giáo.

Đối với giáo đồ của Thiên Thần giáo, bọn họ sợ hãi Lâm Phàm của Vô Địch phong, bởi vì người này, luôn dây dưa với Thiên Thần giáo bọn họ, giết chết giáo đồ Thiên Thần giáo ở mọi thành trì.

Thậm chí rõ ràng đã mạnh mẽ như vậy, vẫn còn luôn nhằm vào những giáo đồ tầm thường của Thiên Thần giáo.

Đây là kiểu trơ tráo đến mức nào.

- Các ngươi đang làm gì? Giáo vương đâu, mau bảo hắn ra đây.

Lâm Phàm hô lên, xem ra lần này, có cơ hội để tóm cổ cả bọn rồi.

Tám vị cấp cao của Thiên Thần giáo khoác hắc bào, hai mắt nhìn nhau một cái:

- Xuất thủ, hắn chỉ có một mình, chúng ta có cơ hội kết trận!

Lập tức, tám vị Thiên Thần giáo cấp cao bùng nổ sức mạnh vô tận, tám luồng sức mạnh này tập hợp lại với nhau.

- Ôi, người nào không chịu nói chuyện đàng hoàng, là lại làm người khác thấy ghét

Lâm Phàm lắc đầu, nắm tay thành quyền mạnh mẽ tung ra.

Sức mạnh bùng nổ, trực tiếp bao vây lấy tám vị Thiên Thần giáo cấp cao.

Phanh!

Bảy tiếng nổ vang lên, cơ thể trực tiếp nổ tung, máu tươi rơi xuống.

Cuối cùng chỉ có một vị Thiên Thần giáo cấp cao luống cuống đứng đó, gã không dám tin, bảy vị cấp cao kia cứ thế mà chết...

Lâm Phàm đi tới, trên mặt mang theo nụ cười:

- Ngươi may mắn, vô cùng thông minh, không bị bổn phong chủ đánh chết, bây giờ nói chuyện cho đàng hoàng, các ngươi đang làm gì.

Chương 406: Phải Chịu Uất Ức Đến Nhường Nào

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Sâu dưới đáy dòng sông Thiên Hà, tế đàn đã chuẩn bị ổn thỏa.

- Buông ta ra tên khốn khiếp nhà ngươi! Lão tử là Quân Vô Thiên đây, ngươi muốn làm gì?

Quân Vô Thiên giận dữ hét lên. Hắn không ngờ bị kẻ thù truyền kiếp kia đánh nhiều lần. Đang yên ổn nằm trong địa ngục Luyện Huyết, lúc mở mắt ra bỗng nhiên lại tới đây.

- Không ngờ lại bị phát hiện.

Hai tên lùn đã không ẩn núp nữa mà cầm những đồ vật đã chuẩn bị ra.

- Giáo vương đại nhân, chúng ta nhất định sẽ phục sinh ngài, sẽ rất nhanh. Không bao lâu sau ngài có thể thoát khỏi bóng tối vô tận."

Quân Vô Thiên vùng vẫy nhưng dù có giãy giụa như thế nào cũng vô dụng, muốn hóa thân thành huyết trùng, nhưng xích sắt quấn quanh người như có một sức mạnh huyển ảo ngăn hắn ta lại.

- Hai tên lùn ngu xuẩn các ngươi, mau thả ta ra!

Quân Vô Thiên tức giận mắng, hai tên lùn này khiến hắn ta có cảm giác hoảng sợ, nhất là trận văn ở giữa kia toả ra một loại hơi thở từ địa ngục. Dù là chưa từng tiếp xúc nhưng mới chỉ cảm nhận loại khí tức này cũng khiến cho hắn ta như bị thứ gì đó dẫn dắt vậy.

- Không có được hạt châu, chỉ có thể dùng sức mạnh của hai người chúng ta để thay thế.

Hai tên lùn không thể chờ được nữa, Thiên Thần giáo cận kề nguy hiểm, chỉ có giáo vương xuất hiện mới có thể dẫn Thiên Thần giáo đi lên thần đàn.

Có điều viên châu hội tụ sức mạnh giáo vương của các triều đại kia lại bị đám người khó dây vào của Viêm Hoa tông lấy được, tất cả chỉ đành dựa vào bọn họ.

Lúc này, phía trên tế đàn có máu tươi đổ xuống, bao trùm bốn phía, chảy vào trong trận văn. Lập tức huyết quang dâng trào, xuyên qua mọi vật.

- Đến phiên chúng ta rồi, giáo vương đại nhân, bây giờ bọn ta đón ngài trở về.

Hai tên lùn cắt cổ tay, máu tươi tí tách tí tách nhỏ xuống chính giữa trận văn.

Mấy thi thể bị trói trên cột đột nhiên giãy giụa trông vô cùng dữ tợn.

Lâm Phàm cười nói:

- Nào, chúng ta từ từ nói chuyện, đừng căng thẳng. Bổn phong chủ rất thân thiện. Mặc dù ngươi là Thiên Thần giáo nhưng thế gian vạn vật, sinh mạng đáng quý nhất, bổn phong chủ đương nhiên sẽ không vô cớ giết ngươi, đúng không?

Người mặc hắc bào cấp cao nuốt nước miếng, ánh mắt nhìn sang bên cạnh. Vốn đã có bảy người biến thành máu thịt, hài cốt đã không còn từ lâu.

- Ban ngày mặc hắc bào làm gì, lộ cái mặt ra ngắm nhìn thế giới này tốt đẹp biết bao.

Bàn tay Lâm Phàm chống lên đầu đối phương, kéo hắc bào xuống, để lộ mặt mũi tên cấp cao này.

Có điều Thiên Thần giáo cấp cao này trên đầu đầy mồ hôi, mồ hôi chảy thẳng xuống, hiển nhiên đã bị doạ sợ.

- Trông ngươi đúng là hơi xấu thật!

Lâm Phàm quan sát, đây có thể coi là tên giáo đồ Thiên Thần giáo xấu nhất hắn từng gặp. Ngũ quan lệch lạc, mắt to mắt nhỏ, khuôn mặt không mấy hài hòa. Hắn nói tiếp:

- Tuy nhiên bổn phong chủ không phải người nhìn mặt mà bắt hình dong, mặc dù ngươi rất xấu nhưng theo ta thấy, linh hồn đen tối của ngươi rất thú vị. Nghe lời, nói cho ta biết, các ngươi đang làm

gì?

Lâm Phàm cười, bàn tay nhẹ nhàng sờ đến sau ót đối phương, sờ rất nhẹ, y như đang xoa đầu một con mèo vậy. Giáo đồ Thiên Thần giáo mở miệng nói:

- Không làm gì hết.

Bốp!

Bàn tay vốn còn đang nhẹ nhàng xoa đầu đối phương đột nhiên đập mạnh một cái vào sau ót.

- Không làm gì mà lại chết nhiều người như vậy, vậy nếu làm rồi thì chẳng phải sẽ long trời lở đất sao? Nói thật, nếu không bổn phong chủ sẽ không vui đâu.

Thiên Thần giáo này dám nói không làm gì cả, rõ ràng là đang trêu đùa chỉ số thông minh của Lâm Phàm.

Giáo đồ Thiên Thần giáo chợt cúi đầu xuống, cuối cùng chậm rãi ngẩng lên, hốc mắt có gì đó là lạ, cứ như đã chịu phải uất ức gì lớn lắm. Hắn ta là giáo đồ Thiên Thần giáo, lại là nhân vật cấp cao, chỉ có bọn họ gây khó dễ cho người khác, chứ không có ai có thể làm khó bọn họ.

Giáo đồ Thiên Thần giáo nhỏ giọng lầm bầm:

- Sống nhục nhã, không bằng chết tôn nghiêm.

- Ngươi nói gì?

Lâm Phàm hỏi, hắn cảm giác dường như người này đã nói gì đó nhưng không nghe rõ lắm. Bỗng nhiên, năm ngón tay của giáo đồ Thiên Thần giáo đột nhiên tấn công về phía Lâm Phàm.

- Ta nói sống nhục nhã, không bằng chết tôn nghiêm.

Một tiếng rống giận, hốc mắt ửng đỏ, không thể chịu đựng được nỗi nhục nhã này nữa.

Xoẹt! Một đường kiếm hiện lên xen lẫn với máu, một cánh tay bay lên không trung rồi rơi xuống đất.

- Đừng manh động, khai thật các ngươi rốt cuộc đang làm gì?

Lâm Phàm híp mắt, thật không ngờ giáo đồ Thiên Thần giáo này

cũng cứng đầu thật.

Giáo đồ Thiên Thần giáo phá lên cười:

- Ha ha ha! Giáo vương đại nhân sẽ báo thù cho chúng ta, phong chủ Lâm Phàm Vô Địch phong của Viêm Hoa tông, ngươi ngông cuồng không được bao lâu đâu."

Đột nhiên từ dưới đáy nước, hai bóng người bay thẳng lên trời, sau đó tấn công về phía xa.

- Ra rồi.

Ánh mắt Lâm Phàm hơi híp lại, tiện tay đập vỡ đầu tên giáo đồ Thiên Thần giáo này, thuận tay lấy chiếc nhẫn trữ vật đi, lập tức đuổi theo.

- Đứng lại cho bổn phong chủ, đừng tưởng các ngươi có thể chạy thoát.

Hắn không ngờ hai dáng người thấp lùn này cuối cùng cũng xuất hiện, xem ra chính là song ma Âm Dương mà sư phụ đã nói.

Trong hư không, hai bóng hình thấp lùn bay như gió.

- Âm, muội đi về phía bên kia, để ta đánh lạc hướng hắn.

Một trong song ma Âm Dương mở miệng nói, trong cơ thể bé nhỏ chứa đựng sức mạnh rất lớn, mặc dù mặt mũi tà ác nhưng lúc này lại lộ rõ vẻ kiên định. Lúc này Âm nói:

- Dương, ca sẽ chết đấy, nếu như chúng ta đi cùng nhau thì có thể cùng đấu với hắn một trận

- Không còn hy vọng nữa, thực lực của tên này quá mạnh, bốn vị quân chủ của Thánh Đường tông đều không phải là đối thủ của hắn, hai người chúng ta liên thủ cho dù có thể bùng nổ sức mạnh của Bán Thần thì cũng không phải là đối thủ của hắn.

Âm nhe miệng ra để lộ hàm răng sắc nhọn, rất không cam lòng.

- Rồi sẽ có một ngày tên đáng ghét kia chết không có chỗ chôn. Viêm Hoa tông của hắn cực kỳ ngu muội, cho rằng tất cả những gì chúng ta đã làm là vì điều gì chứ, đều là vì để cho giáo vương đại nhân có thể xuất hiện lần nữa.

Dương cười, ánh mắt phẫn nộ nhìn ra phía sau lưng, phát hiện

đối phương càng ngày càng gần. Dương bắt đầu gấp gáp:

- Đi, đừng dề dà nữa.

- Ca!

Âm nhìn về phía Dương, ánh mắt dường như là ly biệt. Mặt mũi vốn dữ tợn của Dương trong khoảnh khắc nào đó đã hiện ra vẻ dịu dàng nhưng chỉ trong nháy mắt đã biến mất.

- Muội muội, mau đi đi. Đừng nghĩ chuyện báo thù cho ca, hãy ẩn náu và chờ đợi giáo vương đại nhân tìm thấy muội.

Lúc này Âm không do dự nữa, bay thẳng về một hướng khác, sau đó biến mất khỏi tầm mắt.

- Ma Dương diệu thế.

Có điều vào lúc này, Lâm Phàm phát hiện khoảng không gian phía trước là một vùng lửa đỏ, trong ngọn lửa đỏ đó có bóng hình của ma quỷ sôi trào. Tên lùn đứng ở đó, trên cơ thể toả ra hơi thở nồng nặc, tạo thành một cảnh tượng vô cùng kì dị.

- Lâm Phàm của Viêm Hoa tông, ngươi nhiều lần cản trở Thiên Thần giáo của ta, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết tay.

- Hay lắm, để cho người đồng hành của ngươi đi trước rồi, xem ra có chút cá tính, như vậy thì cứ đập chết ngươi trước rồi nói sau.

Lâm Phàm cười, trực tiếp tung ra một quyền, sức mạnh cuồng bạo điên cuồng gào thét, trong nháy mắt đã đập vỡ cảnh tượng kì lạ này.

- Đáng ghét!

Ánh mắt Dương lóe lên vẻ hung dữ, sau đó chui sang một hướng khác.

- Không đánh lại mà chạy à, nghĩ rằng chân của bổn phong chủ rất ngắn sao?

Trong một rừng cây vốn đang rất yên tĩnh, bất chợt có một bóng hình rơi từ không trung đập thẳng xuống đất, tạo thành một cái hố sâu hoắm.

- Hoá ra giáo vương Thiên Thần giáo có dáng vẻ này, thật đúng là khiến người ta tiếc nuối.

Lâm Phàm hạ xuống từ trên không trung, đứng ở bên mép hố sâu, mắt nhìn xuống cơ thể nhỏ bé nằm trong vũng máu ở phía dưới.

- Ha ha ha!

Lúc này, Dương nằm trong hố sâu cười đến điên cuồng, sau đó hóa thành một chùm sáng chói mắt lao thẳng về phía Lâm Phàm.

Lạch cạch!

Lâm Phàm đưa tay ra bóp lấy cổ Dương.

- Thực lực của ngươi rất yếu, có phải chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày như hôm nay. Dẫu sao chuyện xấu các ngươi làm đã quá nhiều.

Dương vật lộn, bộ mặt dữ tợn với con ngươi lóe lên vẻ giận dữ.

- Hừ, chuyện xấu sao? Như nhau cả thôi, Viêm Hoa tông đối xử với bọn ta như thế nào, bọn ta sẽ đối xử lại như thế. Bởi vì bị quái dị bẩm sinh nên bị coi là yêu ma, nếu như không phải có giáo vương đại nhân thu nhận, bọn ta đã chết từ lâu rồi nhưng bây giờ tất cả đều đã thành công."

- Ha ha ha!

- Tới đi, có giỏi thì động thủ, một ngày nào đó giáo vương đại nhân sẽ báo thù cho chúng ta.

Dương ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời xanh biếc sau đó nhắm mắt lại, hàng nước mắt rơi xuống, trong lòng gào thét:

- Giáo vương đại nhân, Dương đi trước đây, không thể báo đáp ân tình của ngài, nguyện kiếp sau còn có thể bầu bạn ở bên cạnh ngài.

Nước mắt rơi xuống cổ tay của Lâm Phàm.

- Vậy thành toàn cho ngươi, tên lùn.

Lâm Phàm cười, giáng xuống một chưởng.

…

Trong tế đàn, một cục thịt màu đỏ khổng lồ bị máu me bao phủ xung quanh, dường như có tiếng tim đập từ bên trong truyền ra. Bỗng nhiên, viên thịt đỏ cực lớn này chợt nhảy lên, xông phá vách đá phía trên, trực tiếp bay về hư không ở phía xa.

Qua hồi lâu…

- Điệu hổ ly sơn, đúng là thô bỉ.

Lâm Phàm bay lơ lửng phía trên, đáp thẳng xuống xuyên qua dòng sông Thiên Hà. Quả nhiên, phía dưới có một cửa hang mà nước của Thiên Hà không thể chảy vào, bị một màn sáng ngăn lại. Khi rơi vào bên trong tế đàn, nhìn cảnh tượng xung quanh, thật không ngờ Thiên Thần giáo lại đang sắp xếp ở đây để phục sinh lại giáo vương chân chính. Ở giữa trận văn ảm đạm không có ánh sáng nhưng lại có vài đồ vật lẳng lặng nằm ở nơi đó. Hắn cầm lên ngửi ngửi, những chất khí còn sót lại hít vào cơ thể.

- Đây là sức mạnh tín ngưỡng.

Cột ở xung quanh chỉ còn lại xác khô nhưng một cây cột trong đó lại trống rỗng không có gì, có điều phía trên còn một vật dính màu đỏ sền sệt.

- Như vậy chứng tỏ đã thành công rồi, giáo vương nhậm chức đã sống lại?

Nếu quả thật là như vậy thì hay rồi. Rời khỏi nơi này phải trở về nói cho sư phụ biết chuyện, dẫu sao lần này là giáo vương chân chính chứ không phải là hai tên lùn kia giả mạo.

Ở một nơi ẩm ướt u tối, viên thịt đỏ khổng lồ rơi xuống mặt đất, lẳng lặng nằm ở đó. Mặt đất gồ lên giống như có vật gì đang hoành hành bên dưới.

Đột nhiên mặt đất nổ tung, một con quái vật dữ tợn xuất hiện. Đó là một con giun tám đầu tám đuôi.

- Thứ gì vậy, không chào hỏi tiếng nào đã dám đến lãnh địa của bổn toạ, chẳng lẽ không coi bổn toạ ra gì sao?

Đây là con giun tám đầu tám đuôi đã bị Lâm Phàm chặt đứt hai lần chỉ bằng một cái xoay mình.

- Quả trứng lớn này ẩn chứa một sức mạnh kinh người, nếu như nuốt trọn, có lẽ bổn tọa có thể tiến hoá luôn rồi.

Giun tám đầu tám đuôi thèm thuồng nhìn quả trứng lớn kia, xông thẳng tới. Có điều, khi đến gần, trong viên thịt đỏ hình cầu kia xuất hiện một cánh tay đột nhiên thò ra, chụp lấy đầu con giun. Điều này khiến con giun sợ đến hồn bay phách tán.

Tại sao có cánh tay thò ra?

Chương 407: Các Vị Tổ Tiên Trên Cao, Hoả Dung Ta Kiệt Sức Rồi

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Viêm Hoa tông, đỉnh núi Thiên Tu.

- Đồ nhi, con về vội mà đi cũng vội, rốt cuộc đã đi đâu làm gì mà mới ra ngoài chưa được một ngày đã quay lại rồi?

Thiên Tu bình tĩnh ngồi đó, đối với đồ nhi hấp tấp này ông thật sự đã hết cách. Lâm Phàm ngồi bên cạnh nghiêm túc nói:

- Thầy, xảy ra chuyện lớn rồi.

- Ồ! Lại là chuyện gì?

Thiên Tu bình tĩnh hỏi, ông đã nhìn nghĩ thông rồi, nếu đã có chuyện thì chứng tỏ đã xảy ra, có cuống lên cũng chẳng giải quyết được gì, vậy nên cứ bình tĩnh.

- Thầy, đây là chuyện lớn, sao thầy chẳng có phản ứng gì thế?

Dáng vẻ lặng thinh của Thiên Tu làm hắn không thích lắm, ít nhất cũng phải tỏ vẻ ngạc nhiên chứ, cũng coi như để mình có chút động lực nói chuyện này ra.

- Phản ứng?

Thiên Tu nhìn Lâm Phàm, ngay sau đó bộ mặt trở nên cực kỳ khoa trương:

- Ồ, xảy ra chuyện lớn rồi! Chuyện lớn gì thế, thầy sợ quá đi.

Lâm Phàm nheo mắt nói:

- Thầy, thầy giả tạo quá rồi đấy, có tâm tý đi được không.

- Nói mau, rốt cuộc có chuyện gì, lát nữa ta cũng phải nói với con

một chuyện.

Thiên Tu nâng tách trà lên nhấp một ngụm, ông đột nhiên phát hiện đồ nhi này của mình sau khi tu vi cao lên thì cái bản lĩnh đi gây chuyện cũng chẳng ai địch nổi nữa.

- Giáo vương Thiên Thần giáo sống lại rồi.

Hắn nói thẳng chuyện này ra, đồng thời ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào thầy.

Lạch cạch!

Thiên Tu nghe chuyện này tay cầm không vững suýt nữa thì làm rơi tách trà xuống đất, ánh mắt cũng nghiêm trọng.

- Thầy, sao mà nghiêm túc vậy, có phải rất nghiêm trọng không?

Hắn cảm thấy biểu cảm của sư phụ thay đổi quá nhiều, mặc dù rất nhanh đã trở lại bình thường nhưng hiển nhiên đã bị chuyện này làm kinh ngạc.

- Đồ nhi, con tận mắt nhìn thấy sao?

- Mặc dù không phải tận mắt nhìn thấy nhưng hai tên lùn giả mạo giáo vương đã bị bại lộ, một người trong đó đã bị con giải quyết, một người khác bỏ trốn, đồng thời ở bên dưới dòng sông Thiên Hà, có một tòa tế đàn...

Lâm Phàm kể hết những gì mình đã thấy ra, không giấu giếm bất kỳ điều gì, hắn chưa từng thấy giáo vương kia, không biết thực lực đối phương rốt cuộc như thế nào nhưng thấy sư phụ nghiêm túc đến vậy thì hiển nhiên không bình thường.

- Chúng ta bị lừa rồi. Không ngờ loại trận pháp phục sinh trái với trời đất này lại bị song ma Âm Dương nắm trong tay. Năm đó thầy đang nghĩ khi giáo vương bị ta chém chết sao song ma Âm Dương kia lại không xuất hiện, hoá ra là có nguyên nhân.

Thiên Tu im lặng, sau đó hiểu ra.

- Đồ nhi, chuyện này cần phải chú ý, bây giờ giáo vương sống lại hiển nhiên vẫn ở kỳ suy yếu, nhất định sẽ ẩn núp. Muốn tìm được hắn ta chẳng khác nào kẻ ngu đần nằm mơ, chỉ có thể đợi hắn ta tự lộ diện thôi.

Thở dài có chút bất lực, không muốn tất cả đều phí công vô ích.

Lâm Phàm thấy sư phụ mình không nói chuyện này nữa, ngược lại hiếu kỳ hỏi:

- Thầy, người muốn nói với con chuyện gì?

Lúc này, trong mắt Thiên Tu có ánh sáng lóe lên:

- Đồ nhi, toà thành trên không cũng nên lấy ra cho vi sư xem đi chứ.

Bộp bộp! Lâm Phàm vỗ ót một cái.

- Ai da, thầy, người không nói con cũng quên béng luôn đồ vật đã nhặt được.

Hắn nhặt được không ít hiểm địa từ chỗ Thánh Đường tông, vẫn luôn chất đống ở trong chiếc nhẫn trữ vật, thế mà quên mất, hôm nay nhắc mới nhớ tới.

- Đồ nhi, mau mang ra đây xem nào. Vùng cuối cùng của toà thành trên không đã bị nhóm lão gia của Thánh Đường tông kia phong tỏa, chứng tỏ có thứ gì quan trọng, để thầy vào xem xem, nói không chừng có thể phát hiện được gì đó. Nếu quả thật có con đường để thành thần, thầy thành thần rồi thì đến lúc đó… Đồ nhi, con hiểu mà.

Thiên Tu ảo tưởng, sau đó vỗ ngực của đồ nhi, ánh mắt kia bắt đầu phát ra ánh sáng chói loá.

- Hiểu, đồ nhi hiểu hết! Nếu như thầy thành thần, vậy đồ nhi nhất định có thể hoành hành bá đạo, vứt bỏ mọi thứ, cho dù có gây ra chuyện lớn gì, chỉ cần nói ra tên của thầy, nhất định sẽ khiến vạn vật phải thần phục.

Lâm Phàm cười, loại cảm giác này thật đúng là không tệ.

Thiên Tu híp mắt:

- Đồ nhi, con nói cái gì vậy? Thầy thành thần rồi thì có thể dẫn con đi làm Bán Thần. Cái gì mà hoành hành bá đạo, sao lại có suy nghĩ như thế!"

- Ồ, hoá ra là như vậy. Đồ nhi biết, thầy làm vật thí nghiệm dẫn trước, nếu như có chuyện gì xảy ra cũng sẽ nhằm vào thầy đầu tiên, con cũng có thể dựa vào kinh nghiệm của thầy mà ít đi đường vòng hơn."

Lâm Phàm cười, nếu quả thật là như vậy thì cũng không tồi. Khi hắn nói xong câu này đột nhiên cảm nhận rõ ràng không khí xung quanh nổi lên sát khí, nhìn sang thì quả nhiên thấy ánh mắt sư phụ có gì đó sai sai.

- Ha ha, thầy, bây giờ đồ nhi lập tức lấy hiểm địa ra. Mấy thứ này đồ nhi xem rồi, đều vô cùng tốt, để ở xa không thích hợp, cứ đặt ở phạm vi xung quanh tông môn thì hơn, sau này đệ tử đi tập luyện cũng không cần đi xa như vậy.

Lúc này, Lâm Phàm đứng dậy, ngón tay vừa nhấc lên, biển rừng cấm kỵ, toà thành trên không, tháp lớn Vị Ương và địa cung gió bão bay lơ lửng trên không trung.

- Đó là cái gì?

Đệ tử tông môn phát hiện bầu trời bị che khuất, mặt trời cũng bị che lấp, toàn bộ tông môn đều chìm trong bóng tối. Khi ngẩng đầu, thấy được cảnh tượng trên không trung, tất cả đều kinh ngạc đến ngây người.

- Chẳng lẽ đây chính là hiểm địa mà Lâm sư huynh đã có được từ Thánh đường tông?

Bỗng nhiên, một giọng nói truyền vào tai mọi người.

- Các vị sư đệ sư muội, những thứ này đều là hiểm địa bổn phong chủ nhặt được ven đường, hôm nay sẽ đặt nó ở xung quanh tông môn, sau này nếu như tập luyện thì hãy ưu tiên chọn chỗ này.

Bàn tay Lâm Phàm ép một cái, trực tiếp đặt biển rừng cấm kỵ ở phía Tây, toà thành trên không ở phía Bắc, tháp lớn Vị Ương ở phía Nam, địa cung gió bão ở phía Đông, còn nước tử vong ở đầm sâu thì tạm thời bỏ qua.

Đây là sự cải cách, tất cả tông môn trên thế gian chưa bao giờ có tông môn nào lại đặt hiểm địa ở bốn phía của tông môn. Coi như Viêm Hoa tông đã khởi đầu cho việc này.

Các đệ tử thấy cảnh tượng này thì vô cùng mừng rỡ, có một loại vui mừng không thể nói bằng lời. Đối với bọn họ mà nói, khoảng cách quá xa, đường đi đi về về đều mất không ít thời gian. Bây giờ hiểm địa ngay tại cửa nhà, chuyện ra ngoài đã thuận tiện hơn nhiều.

- Thầy, người thấy thế nào?

Lâm Phàm cười nói, đây đều là công lao của hắn. Ánh mắt của Thiên Tu vẫn nhìn chằm chằm vào tào toà thành trên không ở đằng xa.

- Rất tốt. Thời gian tới ta sẽ đi xem xem rốt cuộc tồn tại thứ gì... Đồ nhi, con còn có chuyện gì?

Ông biết đồ nhi bảo bối này, chắc chắn sẽ không an phận, phần lớn thời gian đều dạo chơi ở bên ngoài.

- Thầy, con nhất định phải ra ngoài quan sát thế giới, dựa vào thực lực của mình, gần như đã không còn ai có thể uy hiếp được con nữa.

Lâm Phàm tự tin nói, chỉ có điều rất nhanh, một chậu nước lạnh đã dội hắn từ đầu đến chân.

- Đồ nhi, người uy hiếp con còn không ít, Thiên Dụ Quân Chủ có thể bắt con lại, còn nói không có ai uy hiếp được?

Ông phát hiện đồ nhi này của mình đã bành trướng hơn, phải kìm kẹp một phen, nếu không sau này thật sự có thể chầu trời.

- Bà ta ư? Con không tin.

Lòng bành trướng này đã khó mà loại bỏ, trừ phi thật sự có người hạ gục được hắn. Có điều người như vậy tạm thời ông chưa thấy.

Lần trước ra ngoài xảy ra chuyện lớn đã trở lại thông báo, bây giờ phải tiếp tục ra ngoài ngao du một phen nữa, kiếm lấy chút tích phân dần dần trở nên lớn mạnh.

- Thầy, trước tiên cứ vậy đi, đồ nhi phải ra ngoài, thời gian là vàng mà vàng thì khó mua được thời gian, đợi ở chỗ này chỉ có lãng phí thời gian. Đồ nhi đi đây...

Vừa dứt lời Lâm Phàm đã rời khỏi tông môn, lên đường đi về phía thế giới rộng lớn kia. Lần này không làm một phen long trời lở đất, tuyệt đối không trở về tông.

- Tên nghiệt đồ này, dám nói ở cùng với ta là lãng phí thời gian, ngươi...

Thiên Tu tức giận, râu vểnh lên, muốn trấn áp tiểu tử này lại nhưng người đã đi từ lâu, giọng nói cũng dần chậm lại. Cuối cùng

bước lên toà thành trên không. Đường thành thần khó đi, không hề có vết tích nào, chỉ có thể tự mình tìm kiếm. Ông cũng muốn tìm một phen để dễ dàng soi sáng cho con đường của đồ nhi sau này.

…

Trưởng lão tông môn trên đỉnh núi.

- Trắng trợn, đúng là trắng trợn! Cứ như vậy đặt hiểm địa ở xung quanh tông môn, nếu như người của Thánh Đường tông tới, vậy chẳng phải lộ tẩy hết sao?

Trong lòng Hỏa Dung sợ hãi, ông là trưởng lão quản lý tông môn duy trì hoà bình và công bằng, nhưng từ khi sư huynh nhận tên đồ nhi này cũng đã đi theo con đường tà đạo.

Mỗi nơi nhìn qua đều là hiểm địa, vô cùng rõ ràng.

- Các đệ tử tập hợp, hôm nay tông môn dẫn đội đi vào hiểm địa tập luyện.

Lúc này, tiếng nói của tông chủ truyền tới từ sâu trong tông môn. Vô số đệ tử đều hưng phấn, cuối cùng đã được đi đến hiểm địa tập luyện rồi. Thứ nguy hiểm nhất trong hiểm địa không chỉ là yêu thú, hơn hết đó là những nguy hiểm ẩn chứa trong chính hiểm địa, đồng thời có một vài bảo bối cũng thu hút bọn họ.

- Sư huynh!

Hỏa Dung ngẩng đầu, nhìn về phía sâu trong tông môn, không ngờ lại gấp gáp muốn đi vào hiểm địa thu hoạch như vậy.

- Ôi, tổ tiên trên cao ơi, đệ tử Hỏa Dung đã kiệt sức. Thiên Tu sư huynh dẫn đầu, năng lực đệ tử có hạn, không thể ngăn lại hành động sai lệch này.

Cảm thán, lại cảm thán lần nữa, cuối cùng chỉ có thể bỏ qua, cũng chuẩn bị đi vào hiểm địa, cẩn thận nhìn xem rốt cuộc có thứ gì ghê gớm.

…

Thánh Đường tông.

Hai bóng người hạ xuống. Thánh trộm Lôi Đình chạy về với đầy ý cười, cái tay nhỏ không khỏi lục lọi trên cơ thể ba người hồi lâu, cuối cùng đã lấy được đồ mình muốn.

Thiên Dụ Quân Chủ rất lạnh lùng, ánh mắt nhìn về phía bốn người Lôi Đình Quân Chủ lộ rõ sự căm phẫn.

- Cùng ta đi ra mắt thánh chủ.

Lôi Đình Quân Chủ gật đầu, vác theo ba người, mặc dù mệt nhưng thoả mãn rồi.

- Vâng, sư tỷ.

Ba người Phiêu thánh Hỗn Loạn, thánh cược Thần Trật, Phun Thánh Chế Tài uể oải, sắc mặt ảm đạm, chuyến đi này tổn thất to lớn khiến bọn họ khó có thể tưởng tượng.

Bên trong tông môn, các đệ tử tóc vàng mắt xanh nhìn về phương xa, bọn họ đã biết tin bốn vị quân chủ bị một phong chủ của Viêm Hoa tông trấn áp, không còn sức đánh trả. Hôm nay, Thiên Dụ Quân Chủ đi trước, mang bọn họ về. Thật sự làm mất hết mặt mũi của Thánh Đường tông.

Đại điện là Thánh chủ Thánh Đường tông ngồi ngay ngắn ở trên ghế, các trưởng lão ngồi xung quanh. Chính Diệu Quân Chủ thấy tình huống này thì thầm vui mừng, may là không đi, nếu mà đi rồi chỉ sợ cũng giống như bọn họ, không chỉ bị người ta đánh cho một trận tơi bời, còn mất hết mặt mũi. Không ngờ thực lực tên tiểu tử ở Viêm Hoa tông kia lại mạnh đến mức này, thật đúng là kinh khủng.

Chương 408: Bi Kịch Của Thánh Đường Tông

Bên trong đại điện của Thánh Đường Tông, mấy vị Bán Thần Quân Chủ bất đắc dĩ lắc đầu, đường đường là quân chủ Thánh Đường Tông đi một chuyến đến Viêm Hoa Tông lại bị người của Phong chủ đánh bại rồi giam ở đó, còn cần đến quân chủ tông môn cùng nghĩ cách cứu ra. Chuyện này thật đúng là mất mặt mà. Chích Diệu Quân Chủ bất mãn nói:

- Bốn người các ngươi thật đúng là làm mất hết mặt mũi của tông môn. Hỗn Loạn, Thần Trật, Chế Tài, ba ngươi nhìn bộ dáng của mình xem, làm gì còn cái khí thế của quân chủ Thánh Đường Tông.

Thánh Đường Tông từ ngày thành lập đến nay là một trong những tông môn lớn trên thế gian, dựa vào thực lực lớn mạnh đã trở thành đệ nhất tông môn, có rất nhiều tông môn phục tùng. Bây giờ chỉ là một Viêm Hoa Tông cỏn con mà lại khiến cho Thánh Đường Tông mất thể diện như vậy, sau này làm sao có thể khiến tông môn khác tin phục.

- Con mẹ nó lão tặc Chích Diệu, lão tử làm mất mặt ngươi, còn ngươi là đồ rác rưởi xen vào việc của người khác.

Phun Thánh Chế Tài lấy lại tinh thần, lập tức mắng chửi Chích Diệu Quân Chủ.

Chích Diệu Quân Chủ vốn cũng chỉ là muốn nói một vài câu để bốn người bọn họ nhớ kỹ nhưng không nghĩ tới Chế Tài lại mắng người như vậy. Mấy quân chủ xung quanh chợt sững sờ, kinh hãi nhìn Chế Tài. Đây là Chế Tài mà bọn họ biết sao?

Chích Diệu không thể nhịn được nữa, đột nhiên đạp bàn đứng dậy, căm tức nói:

- Chế Tài, ngươi muốn gì?

- * mẹ ngươi.

Chế Tài Quân Chủ tùy tiện nói.

- Ngươi...

Chích Diệu tức giận đến đỏ bừng cả cổ:

- Chế Tài, ta thấy ngươi hình như điên rồi, dám cả gan ở trong đại điện nói ra những lời này.

Thánh Cược Thần Trật cười nói:

- Chích Diệu, ta đánh cược với ngươi xem Chế Tài có dám * mẹ ngươi hay không, ta cược không dám.

Trong nháy mắt, bên trong đại điện loạn hết cả lên.

- Im lặng.

Thánh Chủ đang ngồi trên bảo tọa lên tiếng, cỗ uy thế kinh hãi kia khiến đám người yên tĩnh lại.

- Như Thánh Chủ nói, Viêm Hoa Tông muốn tiền chuộc là mười viên thiên đan, ba mươi quyển Thiên giai công pháp, năm mỏ quặng Nguyên tinh. Đây chính là một món khổng lồ, đối với tông môn của chúng ta mà nói, đó cũng là vấn đề lớn.

Thiên Dụ Quân Chủ nói trong đó mỏ quặng Nguyên Tinh là quý giá nhất. Thiên đan gì đó cũng không phải là vấn đề lớn lao lắm, chỉ cần có đầy đủ nguyên liệu thì có thể luyện chế ra nhưng còn mỏ quặng Nguyên tinh thì rất khó kiếm. Chỉ vì chuộc về bốn người này mà phải tiêu hao một lượng khổng lồ như vậy, nếu họ không phải là Bán Thần thì tông môn cũng không trả một cái giá lớn như vậy.

Thánh Chủ nói:

- Ngươi thấy được phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa Tông, người này như thế nào?

Nghĩ đến tên kia, trong lòng Thiên Dụ Quân Chủ liền tức giận, đó là một tên hỗn xược đáng hận, ban ngày ban mặt mà chẳng kiêng nể gì hết.

- Rất mạnh, mặc dù chưa đến Bán Thần nhưng thực lực đã ngang bằng với Bán Thần, thậm chí Bán Thần cũng không phải là đối thủ của hắn.

Ngay cả bà cũng không nghĩ trên thế gian này có tên biến thái như thế, chưa là Bán Thần mà đã có thể trấn áp được Bán Thần, nếu để hắn đột phá đến Bán Thần thì cả trời đất này bị đối phương lật tung lên còn gì.

Trong lòng Chích Diệu Quân Chủ kinh hãi. Kinh khủng, thật sự là kinh khủng.

- Thánh Chủ, ta nghĩ là nên trừng trị Viêm Hoa Tông, nếu như để mặc cho bọn chúng phát triển, sau này sẽ gây ra phiền toái cho tông môn ta.

Một quân chủ đề nghị. Ông ta chắc chắn không thể ngồi nhìn Viêm Hoa Tông ngày càng lớn mạnh, nhất định phải bóp chết mọi mối nguy từ trong trứng nước.

Thánh Chủ im lặng suy nghĩ, bây giờ tông môn không yên ổn, Bán Thần mất tông môn đang như hổ đói rình mồi. Hiện tại đang đuổi giết nên tạm thời không xảy ra chuyện gì.

- Các ngươi lui xuống nghỉ ngơi cho tốt đi.

Thánh Chủ phất tay với bốn vị quân chủ kia.

- Rõ.

Ánh mắt Lôi Đình nhìn chằm chằm mọi người xung quanh, thấy trên người bọn họ mang theo đồ vật thì trong lòng hơi kích động, nhưng dưới tình huống như vậy chắc chắn không thể hạ thủ. Cái này không phải là trộm, mà là trắng trợn cướp đoạt, không phải là phong cách của ông ta.

Phun Thánh Chế Tài chắp tay:

- Đa tạ con mẹ Thánh Chủ.

Quân chủ xung quanh nghe thấy lời này lập tức giận dữ:

- Chế Tài, nói chuyện với Thánh Chủ phải cẩn thận chứ!

Chế Tài Quân Chủ mắng to:

- Làm sao vậy, ngươi có phải bị bệnh con mẹ nó rồi không? Bổn quân chủ cảm tạ Thánh Chủ ngươi còn nói cái gì vậy, trong não ngươi toàn là phân sao?

- Chế Tài, ta không tin trong đầu hắn ta có phân, chúng ta đánh cược một lần đi, thấy sao?

Thánh Cược Thần Trật cười nói, ông ta đã không nhẫn nại được, rất muốn đánh cược một lần.

- Cược mẹ ngươi.

Thấy Chế Tài mở miệng, Thần Trật cười:

- Được, vậy thì cược mẹ ta, chỉ có điều mẹ ta đã mất sớm, hay là cược cái khác đi.

- Cút!

Lúc này Thánh Chủ nổi giận, một sự uy thế bạo phát ngập trời, trong ánh mắt lóe ra sự tức giận, hắn không nghĩ rằng hai sự đệ ngay trên đại điện lại có thể làm càn như thế, đây rõ ràng là không coi Thánh Chủ ra gì mà.

Dưới uy thế mãnh liệt, Chế Tài, Thần Trật, Lôi Đình, Hỗn Loạn làm sao còn dám ở lại, lập tức ỉu xìu lui xuống.

- Thánh Chủ, ta phát hiện đầu óc ba sư đệ không được bình thường, chỉ sợ là họ ở Viêm Hoa Tông đã chịu đả kích.

Thiên Dụ Quân Chủ đã sớm nhận ra vấn đề. Đã từng kính nể sư đệ của ông ta chẳng lẽ lại dám nói những câu trêu đùa. Câu này nếu như nói trước kia thì không thể khiến người ta tin được.

Chích Diệu Quân Chủ bất mãn nói:

- Hừ, ta thấy bọn họ đúng là đã bị tiểu tử ở Viêm Hoa Tông dọa cho vỡ mật rồi, vứt hết mặt mũi của tông môn.

Bên ngoài, Thánh Cược Thần Trật giống như cá lớn về biển, có phần không thể chịu đựng được, ông ta muốn đi đến lều đánh cược, bảo các đệ tử trong tông môn tham gia, không hề do dự bay thẳng đến Sơn Phong.

Lôi Đình Quân Chủ chuẩn bị trở về Sơn Phong của mình thì lại gặp một tên đệ tử, lại khiến ông ta tạm thời bỏ ý định trở về.

- Trong tay ngươi là cái gì vậy?

Lôi Đình Quân Chủ hỏi.

Đệ tử kia kinh sợ, không nghĩ tới Lôi Đình Quân Chủ lại nói chuyện với một tên đệ tử bình thường như hắn ta, bởi vì quá căng thẳng nên nói chuyện cũng bắt đầu cà lăm.

- Tham kiến quân chủ, đây là đan dược đệ tử vừa nhận được, chuẩn bị dùng để đột phá.

Tên đệ tử giơ đan dược cho Lôi Đình Quân Chủ xem.

- Ừm, trở về đi.

Lôi Đình Quân Chủ gật đầu nhưng trong ánh mắt lại lóe lên tia sáng, chỉ là không để đệ tử này phát hiện. Nhìn bóng lưng đệ tử kia, Lôi Đình Quân Chủ cảm thấy tay mình có phần không nhịn được, sau đó lặng lẽ theo sau truy tìm, đợi lát nữa tìm được cơ hội thì trộm viên đan dược.

Chế Tài thì về tới Sơn Phong, lúc bước vào Sơn Phong các đệ tử đi qua đều bái kiến.

- Được con mẹ nó, tên bên cạnh dáng dấp lấm la lấm lét… Óc ngươi có phân phải không, tiếp tục tu luyện cho bổn quân chủ… Ngươi có thể làm chuyện gì ra hồn không, không được thì cuốn gói đi sớm cho bổn quân chủ, đồ phế vật, một tát này có thể khiến ngươi phọt ra cả phân đó.

Chế Tài Quân Chủ chỉ vào mấy đệ tử đi ngang qua, trút giận lên từng người. Đối với những đệ tử này mà nói, bọn họ đổ mồ hôi lạnh, không biết chuyện gì xảy ra với Chế Tài Quân Chủ, sao lại đột nhiên bắt đầu thích mắng chửi người như vậy. Giận nhưng mà không dám nói gì bởi đó là quân chủ, nếu như bọn họ dám mạnh miệng sẽ xảy ra chuyện lớn.

Trở lại trong điện Sơn Phong, Chế Tài Quân Chủ ngồi ở đó vô cùng vui vẻ.

- Thoải mái quá…

Gã ta cho tới bây giờ chưa từng cảm thấy rằng mắng chửi người lại dễ chịu như vậy, thật là quá đã, chỉ là lúc trước sao lại không phát hiện ra.

Hỗn Loạn Quân Chủ đứng ở đó không nói gì cũng không làm gì, mỗi khi có đệ tử đi qua ân cần hỏi thăm, ông ta cũng chỉ gật đầu. Lúc này, ánh mắt khẽ động, nhìn chăm chú vào người đang đi tới.

Một nữ đệ tử đi đến, cung kính nói:

- Bái kiến Hỗn Loạn Quân Chủ.

Ánh mắt Hỗn Loạn Quân Chủ quan sát đệ tử này không che giấu chút nào. Nữ đệ tử này thấy Hỗn Quân Chủ vẫn chưa nói thì ngẩng đầu nhìn. Bốn mắt nhìn nhau lập tức xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu, nội tâm

như nai con đi loạn.

- Ánh mắt của Hỗn Loạn Quân Chủ có tính xâm chiếm, mình nên làm gì đây? Đi theo Hỗn Loạn đại nhân cũng tốt, mặc dù đại nhân lớn tuổi, nhưng mà là quân chủ, nếu như có thể trở thành nữ nhân của quân chủ đại nhân thì về sau cũng sẽ không có ai dám bắt nạt mình.

Trong lòng Phiêu Thánh Hỗn Loạn đang chấm điểm nữ đệ tử trước mặt này.

- Dung mạo 0 điểm, dáng người 80 điểm, làn da hơi thô ráp coi như là 0 điểm nhưng cũng có thể gọi là khá.

- Bao nhiêu tiền?

Phiêu Thánh Hỗn Loạn mở miệng hỏi lung tung. Nữ đệ tử sững sờ, hơi kinh ngạc, có lẽ là không rõ ý câu đó là gì.

- Ý là sao ạ?

- Ra giá, bao nhiêu tiền, chủ yếu muốn chơi ngươi.

Hỗn Loạn Quân Chủ trắng trợn nói ra. Lúc vừa nói xong, nữ đệ tử mặt đỏ bừng, đồng thời trong nội tâm cũng phấn khích, không nghĩ tới lại có chuyện tốt như vậy.

- Nếu như đại nhân đã thích vậy, thì đệ tử cũng không cần cái gì cả.

Nữ đệ tử nhỏ giọng nói như tiếng muỗi kêu, tỏ ra ngượng ngùng.

- Hừ!

Bỗng nhiên, Phiêu Thánh Hỗn Loạn hừ một tiếng, có vẻ hơi bất mãn:

- Mọi thứ đều có giá của nó, thế gian chẳng có gì miễn phí cả. Bao nhiêu tiền?

Nữ đệ tử giật mình, sau đó rốt cuộc cũng hiểu rõ lời quân chủ đại nhân nói là có ý gì, có lẽ phải nói là mình cần gì. Cô không nghĩ tới quân chủ đại nhân lại thích kiểu này, nếu như vậy cũng tốt.

- Quân chủ đại nhân đã nói như thế, vậy đệ tử lấy một viên đan dược Địa giai là được rồi, mấy ngày gần đây đệ tử sắp đột phá.

Nữ đệ tử mong đợi nói. Hỗn Loạn Quân Chủ thấy vậy cũng nói

ra một giá:

- Hừ, đắt quá, không đến giá này đâu. Một viên đan dược Huyền giai loại kém thôi, đồng ý thì đi, không đồng ý cũng không sao.

Đối với nữ đệ tử mà nói, cô không hề để ý đến những vật này, điều quan trọng nhất là cô và Hỗn Loạn Quân Chủ có thể phát sinh ra chuyện gì đó. Chỉ là Hỗn Loạn đại nhân thích kiểu này nên cô cũng phối hợp với ngài. Nữ đệ tử ngượng ngùng nói:

- Được, được, cứ theo ý của đại nhân.

- Đi, đến phòng ngủ của bổn quân chủ ở Sơn Phong nhưng phải biểu hiện tốt một tí, phải làm đúng với cái giá được trả nha.

Hỗn Loạn Quân Chủ cười to, giao dịch thành công khiến gã rất vui vẻ.

- Thật là hư.

Nữ đệ tử càng ngượng ngùng hơn, không nghĩ quân chủ đại nhân của tông môn sẽ thích như thế, trước sao lại không phát hiện ra nhỉ.

Hỗn Loạn Quân chủ một tay ôm nữ đệ tử, lộ liễu đi lại ở trong tông môn khiến cho nhiều đệ tử khác chú ý tới. Bọn họ không biết cô ta là ai, tại sao có thể thân mật với Hỗn Loạn Quân Chủ như vậy. Nữ đệ tử kia cũng vênh mặt ưỡn ngực, vẻ mặt kiêu căng giống như con phượng hoàng ngạo mạn. Dưới cái nhìn của cô ta cuộc sống sau này đã thay đổi rồi.

Từ đó, Phiêu Thánh Hỗn Loạn ở Thánh Đường Tông bắt đầu một sự nghiệp vĩ đại đó là quan hệ nam nữ bậy bạ.

Chương 409: Đứng Ra Làm Chủ Cho Tông Ta

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

- Bây giờ điểm tích lũy mới chỉ có mấy ngàn, thật sự là quá ít, phải tìm một chỗ để nâng điểm tích lũy lên mới được.

Lâm Phàm đang lơ lửng trên không chẳng có mục đích tìm kiếm gì cả. Không ổn, thật lãng phí thời gian. Từ chỗ Lực Đế lấy được "Chí Lực Chân Giới Công" cho tới bây giờ vẫn chưa hề tu luyện qua, một môn công pháp cũng không thể tu luyện. Hắn cảm thấy đây là một sự sỉ nhục.

Im lặng một lúc thì hắn lập tức nghĩ rằng đã không thể đến Thánh Đường Tông rồi, vậy thì đến Nhật Chiếu Tông thôi. Lần trước đến là bởi vì thực lực chưa đủ nên không dám hành động lỗ mãng nhưng lần này thì muốn làm như vậy.

- Hừ! Nhật Chiếu Tông trước kia xấc xược, ngạo mạn, bây giờ bổn Phong chủ ngay cả Bán Thần cũng không sợ thì còn có thể sợ các ngươi hay sao.

Sự im lặng bi thương bên trong Nhật Chiếu Tông còn chưa kịp thư thả, lại lần nữa bị Lâm Phàm nhìn trúng.

- He he, ta tới đây.

Lúc này, tâm trạng của hắn rất là vui vẻ, một thứ cảm giác thoải mái không nói thành lời, thực lực hiện tại của mình đến Nhật Chiếu Tông làm càn thì có bị tính là ức hiếp người khác không? Hắn thấy dựa vào tu vi mình tăng lên, đó căn bản không phải là đi ức hiếp người khác. Lâm Phàm lập tức đi về phía trời đất xa xa đằng kia.

Chuyện Thánh Đường Tông giao nộp tiền chuộc bốn vị quân chủ nay đã truyền đến tai các tông môn lớn khác. Một vài tông môn hạng trung hoặc là tông môn nhỏ đều có suy nghĩ khác thường.

Bọn họ đã từng bị Thánh Đường Tông chèn ép đến mức không

ngóc đầu lên được, tình thế bắt buộc không thể nói không dựa vào Thánh Đường Tông. Viêm Hoa Tông đối với bọn họ mà nói quả thực là tông môn lớn, nhưng cũng chỉ là về mặt lãnh thổ và số người thôi, thực lực của cả tông môn lại kém. Bây giờ tin tức này truyền ra lại khiến không ít tông môn có lựa chọn khác. Phong Chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa Tông, một người nghiền nát năm Bán Thần gồm bốn người của Thánh Đường Tông, một người của La Sát Tông mà Thánh Đường Tông và La Sát Tông đều chấp nhận giao nộp tiền chuộc. Lúc bọn họ nghe được tin này còn không dám tin, bây giờ tin tức vô cùng chính xác nên không thể không tin.

Bởi vậy, khắp nơi bốn phương tám hướng đều có sứ giả mang theo ý định của tông chủ xuất phát đến Viêm Hoa Tông. Nghe nói, Viêm Hoa Tông là một tông môn thấu tình đạt lý, có cảm giác rất an toàn, sẽ không chèn ép người ta, so với Thánh Đường Tông thì tốt hơn rất nhiều. Nhất là Viêm Hoa Tông hiện này còn chưa hoàn toàn nổi lên nhưng đã có dấu hiệu, cho nên ngay lúc này cần phải giữ được mối quan hệ đó, so với lúc Viêm Hoa Tông thực nổi lên mới đi tạo quan hệ thì bây giờ tốt hơn gấp trăm lần.

Thoáng một cái qua mấy ngày, Nhật Chiếu Tông xảy ra chuyện rất lớn.

- Bộp!

- Khinh người quá đáng, hắn coi tông môn ta không ra gì.

Tông chủ Nhật Chiếu Tông đột nhiên ném hộp gỗ trong tay xuống đất, hai mắt giống như muốn phun lửa.

- Tông chủ, thân thể quan trọng hơn.

Cơ Uyên trưởng lão vội vàng trấn an nhưng vẻ mặt cũng vô cùng tức giận, ông ta không nghĩ tên tiểu tử Viêm Hoa Tông kia lại tới Nhật Chiếu Tông bọn họ gây sự, mà lần này lại còn là trắng trợn gây sự. Tông chủ tức giận nói:

- Thân thể, giữ thân thể này thì có tác dụng gì? Tại sao lại để hắn ngông cuồng như thế, chẳng lẽ tông ta không có ai ngăn cản được hắn hay sao?

Xung quanh các trưởng lão đều lắc đầu thở dài, phiền não vô cùng. Việc này đúng thật là không ai có thể ngăn cản được, rong lòng đau như chảy máu nhưng lại bất lực.

Một vị trưởng lão đứng dậy phẫn nộ nói:

- Tông chủ, chúng ta liều mạng với hắn, dù không địch lại nhưng cũng muốn cho hắn biết tông của chúng ta không phải dễ đụng vào.

- Được, ngươi đi thực hiện những lời ngươi vừa nói đi.

Tông chủ đã bị sự tức giận làm cho đầu óc choáng váng, ngay lập tức mở miệng nói. Vị trưởng lão kia đứng tại chỗ, vẻ mặt mơ hồ nhìn tông chủ, hình như là không dám tin tông chủ sẽ nói ra lời như vậy. Cái con mẹ nó không phải là vẻ vang gì đâu mà là đưa đầu cho tên kia chặt đó. Cơ Uyên xua tay với vị trưởng lão này:

- Tông chủ, việc này không thể chờ, nhất định phải tìm người giúp một tay, nếu không tông chúng ta sẽ bị tên hỗn trướng này phá tan. Hiện tại đã có ba chỗ hiểm yếu bị hắn phá hủy rồi, nếu còn tiếp tục như vậy nữa thì đệ tử tông ta sau này ngay cả nơi lịch luyện cũng không có đâu.

Nói đến đây, tâm của Cơ Uyên cũng thấy đau. Việc này thật là táng tận lương tâm, đây chính là chặt đứt kế sinh nhai tương lai của tông môn.

- Đúng vậy, tìm Thiên Tông Điện. Chúng ta là thành viên của Thiên Tông Điện, bọn họ không thể không giúp chúng ta.

Tông chủ vội vàng nói, ánh mắt toàn là tơ máu.

Hai ngày trước lúc nghe được tin tức của Lâm Phàm, gã không thể tin được, sau khi đã được chứng thực thì không nghĩ tới hắn đang phá phách ở Nhật Chiếu Tông.

Cơ Uyên chờ lệnh:

- Tông chủ, việc này cứ giao cho sư đệ xử lý, sư đệ tự mình đi một chuyến đến Thiên Tông Điện, dù thế nào cũng mời cường giả của Thiên Tông Điện đến ngăn lại hành động này của hắn.

- Sư đệ, vất vả cho ngươi rồi. Sư đệ Miyamoto không còn, chúng ta lại không có cách nào báo thù cho đệ ấy, là sư huynh ta cũng thấy đau long. Bây giờ tên hỗn trướng này lại lần nữa đến Nhật Chiếu Tông quấy phá, xem tông ta như công viên, như ở chỗ không người. Quả thật là chết vạn lần cũng chưa đền hết tội!

Tông chủ đau đầu nhức óc, khóe mắt cũng có nước mắt chảy xuống, cảm thấy bất lực. Tông môn không có cường giả Bán Thần trấn thủ, chính là phải chịu sự bắt nạt như thế này.

Nhắc tới chuyện cũ, tâm Cơ Uyên cũng không chịu đựng nổi, sau đó vội vàng rời đi:

- Sư huynh, kiên trì chịu đựng, đệ rất nhanh sẽ trở về thôi.

…

Rừng rậm ở một nơi nào đó.

Có một tế đàn, xung quanh con dân Nhật Chiếu Tông đang quỳ lạy dường như là đang cầu nguyện, bên trên tế đàn kia đặt rất nhiều loại gia súc.

- Ầm ầm!

Âm thanh vang dội truyền đến. Con dân đang quỳ lạy phấn khởi vô cùng, bọn họ biết đây là thần sắp tới. Ở nơi xa mặt đất rung chuyển, một con yêu thú khủng long to lớn xuất hiện bất ngờ, bên trong đôi mắt màu máu kia lóe ra ánh sáng màu đỏ, lộ ra sự cuồng bạo, tàn nhẫn.

- Những con giun dế này lại đến dâng lên thức ăn ngon, những kẻ đần độn!

Tâm trạng yêu thú khủng long không tệ nên rất nhanh chóng xuất hiện.

- Thần!

- Vị thần vĩ đại, giá lâm!

Yêu thú khủng long to lớn nhìn lướt qua những con người tầm thường nhỏ bé kia, sau cùng ánh mắt tập trung nhìn những con gia súc bên trên tế đàn, mở cái miệng to như chậu máu ra một ngoạm nuốt hết.

Đột nhiên một bóng người xuất hiện, một quyền đánh vào mặt yêu thú khủng long, sức mạnh kinh khủng bộc phát, con ngươi nó to như cái đèn lồng đột nhiên lồi ra, cuối cùng phịch một tiếng, đầu nổ tung.

Con dân Nhật Chiếu Tông nhìn thấy màn này trước mặt thì đều mở to hai mắt, đứng ở dưới nhốn nháo, thần của bọn họ bị một quyền của hắn đánh chết rồi.

- Thì ra là con dân của Nhật Chiếu Tông.

Lâm Phàm lơ lửng giữa không trung nhìn xuống phía dưới.

Những người kia nhìn thấy tên quái dị trên không trung, bị dọa đến run lẩy bẩy. Giết thần của bọn họ thì đó nhất định là ác ma.

Hắn đang tự hỏi có nên giết chết đám người này hay không, dù sao thì Nhật Chiếu Tông cũng xúc phạm đến Viêm Hoa Tông nhiều như thế mà.

- Cút đi, bổn Phong Chủ không giết người tay không tấc sắt.

Cuối cùng, hắn vung tay lên tạo ra cơn gió lốc thổi bay con dân của Nhật Chiếu Tông tới nơi khác.

Lúc này tất cả đều trở nên yên tĩnh. Nhìn điểm tích lũy của mình đã đạt được hai trăm ba mươi ngàn, Lâm Phàm nghĩ:

- Không tồi, đúng thực là không tồi, Nhật Chiếu Tông thật đúng là chỗ tốt, có thể tha hồ giết yêu thú.

Tâm trạng của hắn bây giờ rất tốt, hắn phá hư mọi thứ nhưng lại không cảm thấy tội lỗi. Đã từng có lúc còn phải đấu một trận với một vài đệ tử bình thường của Nhật Chiếu Tông nhưng bây giờ, một cái trừng mắt có thể lập tức khiến cho trời long đất lở.

- Haiz, chuyện hối tiếc trong cuộc sống không có cách nào quên được.

Lâm Phàm cảm thán, đã từng cố gắng tu hành, chính là muốn đấu một trận với những đệ tử tinh anh của các tông lớn nhưng người tính không bằng trời tính. Mẹ nó, ai mà biết được mình tu hành nhanh như vậy. Bây giờ chẳng cần đấu với những đệ tử đó mà hiện tại có thể đánh một trận với các đại lão của tông môn lớn rồi. Nhanh quá đôi khi cũng là một cái tội.

- Éc! Éc!

Lúc này, có tiếng heo truyền đến. Ngẩng đầu nhìn thì ra trong tế đàn thô sơ kia có vài con heo và một ít gà vịt.

- Trời cũng không còn sớm, thôi thì đêm này ở chỗ này vậy, ăn sườn lợn rán và uống canh gà cũng là một sự lựa chọn tốt.

Lấy ra Thiên Hà Vương Đỉnh, một cái chảo bắt đầu chuẩn bị đồ ăn cho tối nay. Về phần lĩnh ngộ công pháp cũng không vội, không có khổ tu thì tất cả đều là chuyện phí công vô ích.

…

Hôm sau, tại Thiên Tông Điện.

Cơ Uyên mang theo oán hận và lửa giận, dốc hết sức mạnh của mình cuối cùng cũng tới Thiên Tông Điện.

Còn chưa đặt chân xuống Thiên Tông Điện, ông ta đã bắt đầu hô lên.

- Khinh người quá đáng mà, Viêm Hoa Tông khinh người quá, xin các vị đại nhân ở Thiên Tông Điện đứng ra làm chủ cho tông của ta.

Âm thanh bi thương vang vọng trời đất.

Lúc đầu, có một ít phán quyết muốn ra mặt nghênh đón nhưng khi nghe tới Viêm Hoa Tông, lông tơ trên người đều dựng đứng lên. Gần đây danh tiếng Viêm Hoa Tông nổi vô cùng, nhất là Vô Địch phong - Lâm Phàm kia. Càng kinh khủng hơn, những phán quyết như bọn họ nào dám gây chuyện, cho nên đối với người đến cầu cứu, tất cả đều làm như không biết, tránh không kịp, làm sao có thể ra ngoài nghênh đón.

Cơ Uyên đứng ở sân lớn của Thiên Tông Điện lớn tiếng hô hào nhưng phát hiện không ai để ý tới gã. Những người ở phía xa nhìn thấy gã cũng đều trốn đi, tránh gã như tránh ôn thần vậy.

- Nhật Chiếu Tông là một thành viên của Thiên Tông Điện, bây giờ tông môn đang bị tên tặc tử Vô Địch phong của Viêm Hoa Tông quấy phá, thỉnh xin các vị đại nhân Thiên Tông Điện đứng ra làm chủ cho tông ta!

Cơ Uyên nước mắt lã chã, khóc lóc kể lể. Đường đường là trưởng lão đứng đầu của Nhật Chiếu Tông, bây giờ hoàn toàn không biết xấu hổ, chỉ muốn dùng sự bi thảm này đổi lấy sự đồng tình để Thiên Tông Điện ra tay, nhanh chóng bắt tên tiểu tử kia lại.

…

Thẩm Phán Đường của Thiên Tông Điện.

- Hỏng, hỏng rồi, Cơ Uyên của Nhật Chiếu Tông tới, hơn nữa lại là việc liên quan đến Vô Địch phong Lâm Phàm của Viêm Hoa Tông, cái này ai nhận?

Thẩm phán Thái Nhật của Âm Dương Tông dò hỏi. Gã đã bị Lâm

Phàm dọa một trận, không muốn bị hù lần thứ hai đâu. Thẩm phán Sát Ma bị tên kia một quyền đấm chết, Bán Thần của La Sát Tông đến Viêm Hoa Tông nhanh chóng bị tiểu tử kia trấn áp, cuối cùng tông môn vẫn phải chuộc về. Hung ác như vậy thì con mẹ nó ai dám chọc chứ.

Lúc này Thẩm phán Thái Nhật nói:

- Thẩm phán Tuyên Vũ, ngài là thẩm phán đứng đầu, việc này xin ngài hãy ra mặt.

- Ta...

Thẩm phán Tuyên Vũ trừng mắt, bụng nghĩ "ta * con mẹ ngươi", gã đã thoát được nỗi đau Tang Đồ, gần đây mới thu nhận một đồ đệ nhỏ mà cũng khiến gã quên mất bộ dáng đệ tử trước của mình.

Thời gian trôi qua, không khí lúc này không quá thoải mái chút nào.

Bây giờ thẩm phán Thái Nhật bảo gã đi nghênh đón trưởng lão Cơ Uyên của Nhật Chiếu Tông, đời nào chứ, trừ khi não gã có phân.

Chương 410: Ông... Là Ai Hả?

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Thiên Tông Điện, trên quảng trường.

Cơ Uyên nước mắt tuôn rơi, mặt mày đỏ bừng, bi phẫn hét lên:

- Cơ Uyên của Nhật Chiếu tông, tới đây tìm Thiên Tông Điện giúp đỡ, thằng nhãi Vô Địch phong của Viêm Hoa tông ức hiếp người quá đáng, tùy tiện phá hoại tông ta, kính xin các vị đại nhân giúp đỡ.

Một vị lão nhân đứng lẻ loi một mình ở Thiên Tông Điện, không một ai đoái hoài đến, cảnh tượng này khiến cho người chứng kiến cảm thấy thương tâm trong lòng.

- Thẩm phán tông điện vì sao vẫn chưa ra, không được, ta sẽ đi tiếp đón ông ta.

Một vị chấp pháp giả không thể nhịn được nữa, dự định đi tiếp đón lão nhân tông môn đáng thương này.

- Ngươi muốn chết hả? Vẫn không nhìn ra tình huống hiện tại hay sao? Đây là trưởng lão Cơ Uyên của Nhật Chiếu tông, người gây sự là Lâm Phàm, Vô Địch phong của Viêm Hoa tông, đó là nhân vật đã nghiền ép Bán Thần đấy. Không thấy là không có thẩm phán nào sẵn lòng xuất hiện sao?

Một vị tài chiếu tức giận mắng cho một trận.

Nếu như tên tiểu đệ này đi tiếp đón người kia, cấp trên của hắn ta lại không chém chết hắn ta chắc.

- Đại nhân, Thiên Tông Điện chính là tổ chức bảo vệ hòa bình của thế gian, giờ đây có người đế ức hiếp Nhật Chiếu tông như vậy, sao tông điện có thể mặc kệ không hỏi như vậy chứ? -Vị chấp pháp giả này rất phẫn nộ, không thể nhìn được nữa.

Lòng chính nghĩa đã bùng lên.

Chỉ là, rất nhanh, hắn ta đã mất đi cảm giác.

Vị tài quyết này đã đánh ngất xỉu tên tiểu tử này:

- Đúng là đồ ngốc, đến thẩm phán còn không dám ra, ngươi thì giỏi rồi, suốt đời cũng chỉ có thể làm chấp pháp giả thôi đó.

Trong điện thẩm phán.

Thẩm phán Thấp Bà không biết phải làm sao:

- Chuyện này nhất định phải có người ra mặt mới được, nếu không sẽ có ảnh hưởng rất lớn tới tông điện.

- Đúng, nhất định phải có người ra mặt. Cơ Uyên là trưởng lão của Nhật Chiếu tông, địa vị phi phàm, nếu như ông ta nói ra tình hình trong này, như vậy sẽ khiến cho tông môn khác thất vọng với tông điện chúng ta.

Thẩm phán Thái Nhật cũng lo lắng những điều này, cuối cùng, ánh mắt nhìn về phía thẩm phán Tuyên Cổ.

Thẩm phán Tuyên Cổ cảm nhận được ánh mắt này, liền nhìn các thẩm phán xung quanh, chỉ thấy những thẩm phán này di chuyển ánh mắt, biểu cảm không có liên quan gì với chúng tôi hết.

Các đại thẩm phán đều là đệ tử của các tông.

Nếu như là chuyện khác, có lẽ bọn họ sẽ không từ chối.

Có điều chuyện này có liên quan rất lớn với cái tên có danh tiếng lẫy lừng gần đây, nếu như bọn họ ra mặt, vậy không phải là biểu dương chính nghĩa, mà là tự tìm cái chết.

Tông môn của bọn họ không bằng Thánh Đường tông, cũng không bằng La Sát tông, vẫn là mặc kệ thì tốt hơn.

Lần trước, Lâm Phàm của Viêm Hoa tông đến Thiên Tông Điện, trắng trợn chém giết một vị thẩm phán ở Thiên Tông Điện, cuối cùng không ai dám làm gì hết, cứ như vậy mà bỏ qua.

Bởi vì, bọn họ đã sớm nhìn ra, người này không thể chọc vào, chọc vào thì xem như mình xui xẻo.

- Sư phụ! - Lúc này, một loli lắc lư bím tóc nhỏ, vui vẻ chạy tới, sau đó lôi kéo bàn tay nhăn nheo của thẩm phán Tuyên Cổ - Sư phụ, sư phụ, con đói rồi.

- Đói rồi à? bây giờ vi sư sẽ đi làm đồ ăn cho đại bảo bối nhé! - Thẩm phán Tuyên Cổ nào dám ở lại, lập tức quay đầu - Mọi người cân nhắc thử xem, phái một người ra đại diện, đồ nhi của ta đói rồi, không thể bỏ đói nó được.

Vừa dứt lời, liền chuồn đi mất như một cơn gió.

Các thẩm phán đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng thở dài không biết làm thế nào.

- Ôi, được rồi, đừng làm khó dễ Tuyên Cổ nữa, hắn ta cũng bị tên kia dọa cho không dám ra mặt nữa rồi. Trước kia đồ nhi nọ của hắn ta bị đánh chết, bây giờ lại có một đồ nhi, có lẽ hắn ta cũng không dám ầm ĩ với tên kia nữa.

- Đúng vậy, nếu như lại xảy ra mâu thuẫn, Lâm Phong chủ lại tới Thiên Tông Điện rồi đánh chết đồ nhi mà Tuyên Cổ mới thu nhận này, vậy thì thật đúng là... Ôi.

- Không phải chứ, đồ nhi này của Tuyên Cổ mới có mấy tuổi thôi mà, tên đó ra tay được sao?

Thẩm phán Thấp Bà cười:

- Không ra tay được? Tiểu tử kia ra tay rất tàn nhẫn, cực kì kinh khủng đó.

Các thẩm phán rỉ tai thì thầm thảo luận, bàn bạc sôi nổi về chuyện này, còn trưởng lão Cơ Uyên ở bên ngoài, đã bị bọn họ quên mất.

Cho dù muốn giúp, cũng không có gan mà giúp.

Cơ Uyên đứng ở bên ngoài hô hoán thảm thiết rất lâu, thế nhưng suốt cả buổi, vẫn không có một người nào quan tâm tới ông ta.

Sau đó, ông ta tức giận đến nỗi toàn thân run rẩy, thật sự thất vọng với Thiên Tông Điện.

Cũng bởi vì tên này quá mạnh mẽ, quá hung hãn, nên không có ai dám ra mặt sao?

Đúng lúc Cơ Uyên chuẩn bị ném ra một câu tàn nhẫn

- Hôm nay các người không muốn quan tâm tới Nhật Chiếu tông, sẽ có một ngày Nhật Chiếu tông khiến các ngươi không trèo lên được

Lời độc ác này vừa mới thốt lên, thì một đạo thân ảnh xuất hiện.

- Ôi!

Thương Ngộ Đạo thở dài một tiếng, không ngờ Lâm Phàm, Vô Địch phong của Viêm Hoa tông lại đi tới Nhật Chiếu Tông, đây là gây thù truyền kiếp với Nhật Chiếu Tông mà.

- Thương Bán Thần, xin hãy giúp đỡ tông của ta.

Cơ Uyên nhìn thấy người tới, lập tức quỳ xuống đất, cúi đầu, nước mắt tí tách rơi xuống mặt đất.

Đối phương là Bán Thần, quỳ một chút, cũng không mất mặt.

Thương Ngộ Đạo nhìn Cơ Uyên, không biết nên nói gì, hiện tại xem như ông ta đã hiểu những lời Thiên Tu nói với mình là có ý gì rồi.

Thật sự là tên này tiến bộ quá nhanh.

Với thực lực hiện tại, cho dù ông ta có ra mặt, cũng không phải là đối thủ của tên này, thậm chí, còn có khả năng bị đối phương đánh chết.

- Cơ Uyên trưởng lão, xin mời đứng lên, chuyện này Thiên Tông điện ta...

Thương Ngộ Đạo đang định nói "Không quản được" thì lại phát hiện ra ánh mắt mong chờ của Cơ Uyên, cuối cùng đã thay đổi ý tứ.

- Giúp Nhật Chiếu Tông của ngài đi khuyên giải thử xem sao.

- Thương Bán Thần, chuyện này sao có thể khuyên giải được, tên này đã phá hủy hiểm địa của tông ta, gây ra thiệt hại rất lớn với tông ta, sao có thể khuyên giải chuyện này được chứ, nhất định phải bắt hắn lại, xem Viêm Hoa tông giải thích thế nào.

Cơ Uyên rất bất mãn nói, khi nhắc đến Lâm Phàm, trong ánh mắt lóe lên sát ý.

Thương Ngộ Đạo cười, cảm thấy Cơ Uyên trưởng lão hoàn toàn là tự tìm đường chết, lại còn muốn bắt Lâm Phàm nữa chứ, đây chính là kẻ ngốc bị hoang tưởng, muốn kéo bọn họ cùng xuống nước luôn mà.

- Cơ Uyên trưởng lão, chuyện này khoan hãy nhắc tới, vẫn cần

mời một người ra tay thì mới được.

Hiện tại trong lòng ông ta cũng rất lo lắng, nếu như là lúc trước, chắc chắn ông ta sẽ dám một mình đối mặt với Lâm Phàm của Viêm Hoa tông.

Còn hiện giờ, vẫn là tìm người giúp đỡ thì tốt hơn.

- Đa tạ Thương Bán Thần, lão phu vô cùng cảm kích.

Lúc này, Cơ Uyên có cảm giác xúc động muốn khóc, cuối cùng cũng có người bằng lòng ra mặt, hơn nữa còn là Bán Thần.

Trước đó đứng ở nơi này lâu như thế, cũng không có một người nào bằng lòng đi ra tiếp đón, điều này đã khiến ông ta cảm thấy tuyệt vọng nhưng cuối cùng hy vọng cũng đã tới rồi.

- Kính xin Thương Bán Thần cố gắng nhanh nhất có thể, mỗi một giây chậm trễ, tên khốn nạn đó sẽ phá hoại thêm một phần lãnh thổ của tông ta mất.

Cơ Uyên nhìn Thương Bán Thần, đặt tất cả hy vọng lên người đối phương.

Thương Bán Thần gật đầu, biến mất trong hư không, tiến về phía một đỉnh núi ở phương xa.

- Tới rồi. - Trên đỉnh núi đó, có một lão giả đang ngồi, nhìn về phía chân trời xa xa, không quay người nhưng cũng biết là ai tới.

- Thần Vân đại sư, chuyện này chỉ có thể mời ngài ra mặt thôi. - Thương Ngộ Đạo nói.

Vị lão giả ở trước mặt này, địa vị phi phàm, không thuộc về bất kỳ tông môn nào, thậm chí không người nào biết, ông ta là tông môn nào.

Ông ta vaaxn luôn sống ở Thiên Tông Điện, tính tình dịu dàng, khó có chuyện gì có thể khiến ông ta tức giận, cho dù lần trước Lâm Phàm chém giết thẩm phán ở Thiên Tông Điện, người này cũng chỉ ra mặt nói vài câu, không nói thêm gì nữa.

- Giữa vạn vật, đều có sự liên quan, đây là ác quả của Nhật Chiếu tông, không nên đồng ý với hắn ta. - Thần Vân lẳng lặng mở miệng nói.

Thương Ngộ Đạo gật đầu:

- Ôi, cái này ta biết nhưng Nhật Chiếu tông gia nhập Thiên Tông Diện, cũng không thể mặc kệ, Lâm Phàm của Viêm Hoa tông kia quả thực đã làm hơi quá, ra mặt ngăn cản một chút, cũng là điều cần thiết.

- Thực lực hiện tại của hắn ta đã trưởng thành đến độ ngay cả ta cũng không thể khống chế được, chỉ có mời Thần Vân đại sư ra mặt, thử khuyên giả một phen. Còn về việc bắt đối phương, chuyện này vẫn là đừng nghĩ đến thì tốt hơn, rất khó nói, sau này sẽ xảy ra chuyện gì.

- Cũng được, vậy thì đi một lần.

Nhật Chiếu tông.

Lâm Phàm động tay động chân thoải mái, dù sao nơi này là Nhật Chiếu tông, còn có thể sợ cái gì nữa.

Vốn là muốn đi tìm Đại Yêu Sư, xem tình hình bên Đại Yêu Sư như thế nào nhưng lại thôi, đây chính là con cờ mà hắn khó khăn lắm mới tạo ra, làm sao có thể tùy tiện phơi ra ánh sáng được, nhất định phải cất giấu thật kỹ. Nói không chừng sau này sẽ cần phải dùng nhiều.

Còn nếu sau này không dùng đến, vậy thì che giấu suốt đời, cho đến tận khi chết.

Phía dưới là một cánh rừng.

Hít sâu một hơi, một luồng khí trẻ trung tươi mới truyền tới.

- Quả là một đại dương xanh tuyệt vời.

Lá cây màu xanh lay động theo chiều gió, dập dờn tuyệt đẹp.

Yêu thú trong rừng đã nhạy bén cảm nhận được một luồng khí tức kinh khủng.

Nếu như là bình thường, đám yêu thú nhất định sẽ gào rú, hướng về phía khí tức kinh khủng này, phát ra thanh âm phẫn nộ nhưng hiện tại, có thể cút đi bao xa, liền cút đi xa bấy nhiêu.

Lúc này, năm ngón tay của Lâm Phàm đã nắm thành quyền, hít sâu một hơi, trong mắt có tinh quang lấp lánh, quát lớn một tiếng, thân hình hóa thành một vệt sáng, rơi thẳng xuống.

Một quyền mạnh mẽ đánh lên mặt đất, lập tức, một luồng sóng

xung kích kinh khủng lấy nắm đấm làm trung tâm, khuếch tán ra ngoài.

Răng rắc!

Mặt đất rạn nứt, văng lên tung tóe.

Sức mạnh lan rộng ra bốn phương tám hướng.

Mặt đất sụt xuống, cây cối nghiêng vẹo, sức mạnh truyền đến mặt đất, sau đó hóa thành cột sáng, trực tiếp bộc phát ra từ trong lòng đất, bay thẳng đến chân trời.

Yêu thú bị luồng sức mạnh này làm cho nổ tung, máu loãng rơi vãi khắp nơi.

Điểm tích lũy không ngừng tăng lên, phải đến năm mươi mấy vạn liền.

Đây mới là quét điểm tiêu chuẩn, cái loại trước đó đã lạc hậu quá rồi.

Lâm Phàm đứng trong đống hoang tàn, cảm thấy thật sảng khoái, đương nhiên, ở Viêm Hoa tông, hắn sẽ không làm như vậy, đây hoàn toàn chính là đang phá hoại thiên nhiên mà.

- A! Đồ khốn nạn kia, ngươi lại còn phá hoại cả chỗ này nữa.

Lúc này, một giọng nói căm phẫn từ trong hư không truyền lại.

- Thú vị, vẫn còn có người của Nhật Chiếu Tông dám tới, đúng là không để bổn phong chủ vào trong mắt mà.

Trong khoảng thời gian này, người của Nhật Chiếu tông giống như không phát hiện ra mình, xem ra là đang tìm người giúp đỡ.

- Lâm Phong chủ, chúng ta lại gặp mặt rồi, sau lần từ biệt trước, mới một thời gian không gặp, không ngờ thực lực của Lâm Phong chủ lại càng cao hơn, tiến bộ hơn trước, thật là đáng mừng.

Thần Vân đại sư xuất hiện từ trong hư không, trên mặt mang theo nụ cười nhìn Lâm Phàm.

- Ông... là ai hả?

Hắn nhìn lão đầu này, làm như rất quen mình ấy, ghét nhất loại người như vậy, khi bổn Phong chủ gặp khó khăn, không ai tới, lúc uy

phong, lại giống như bạn chí cốt.

Đáng ghét!

Thần Vân đứng ở trong hư không, thoáng có chút lúng túng, ông ta đã gặp vô số người nhưng chưa từng gặp người nào giống như vậy.

Chỉ với một câu này, đã khiến cho ông ta không biết nên nói gì.

- Lâm Phong chủ, vị này chính là Thần Vân đại sư của Thiên Tông điện. =Thương Ngộ Đạo mở miệng nói.

- Lão đầu này thì ta không nhận ra nhưng ta biết ông, ông chính là Thương Bán Thần của Thiên Tông điện mà không dám đấu một mình với bổn Phong chủ, đúng chứ? Nói đi, tìm bổn Phong chủ làm gì?

- Hay là, các ngươi là người giúp đỡ mà Nhật Chiếu tông đã gọi tới, nếu là như vậy, không cần phải nói gì nữa, bổn Phong chủ sẽ xuất thủ trước để tỏ lòng tôn kính.

Vừa dứt lời, trực tiếp xuất thủ, sức mạnh cuồn cuộn mạnh mẽ bộc phát ra.

- Lâm Phong chủ, hiểu lầm rồi.

Thương Bán Thần kinh hãi, không ngờ cái tên này một lời không hợp liền động thủ.

Đúng là một tên điên.

Chương 411: Ta Thật Sự Tức Giận Rồi Đó

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

- Người thanh niên hỏa khí lớn, có phần kích động rồi! - Thần Vân đại sư híp mắt cười, chỉ là nụ cười này có ý tứ rất sâu xa.

- Bán Thần đại nhân của Thiên Tông Điện ở ngay trước mặt, ngươi còn dám động thủ, to gan lớn mật lắm! - Cơ Uyên trưởng lão ngũ quan méo mó, mày dựng mắt trợn, tràn đầy hung thần ác sát tức giận mắng.

Có điều tốc độ chạy trốn của ông ta cũng không chậm, lập tức cút đi rất xa, không dám đứng trong phạm vi công kích của tiểu tử này nữa.

Thực lực đó!! Cơ Uyên tức đến nỗi toàn thân run rẩy, lần đầu tiên cảm thấy thực lực yếu sẽ nhỏ nhoi đến nhường nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương tùy ý làm bậy, không để Nhật Chiếu tông của bọn họ vào trong mắt.

- Không!

Một tiếng kinh hãi thét lên, trong hai tròng mắt của ông ta, sức mạnh mà một quyền của tên khốn này bạo phát ra thật sự rất kinh khủng, đánh lên mặt đất, khắp nơi đều nổ tung tóe.

Đây là đang tàn phá lãnh thổ của Nhật Chiếu tông bọn họ.

Lãnh thổ vốn dĩ nhỏ, cũng vẫn có thể xảy ra các loại thiên tai, giờ đây, lại bị một quyền của tên này làm nổ tung một phần lớn như vậy, trái tim này đau đớn quá!

- Lâm Phong chủ, hiểu lầm rồi. Bọn ta đến đây, không phải là để đánh nhau với ngươi.

Thương Ngộ Đạo vội la lên, trong lòng cũng đang chửi má nó, đồ nhi này của Thiên Tu rốt cuộc bị cái gì vậy, chẳng lẽ là đầu óc thật sự có vấn đề, đến lời nói cũng không cho nói sao?

- Không phải tới để đánh nhau, vậy tới làm chi, trẻ con chơi trò chơi làm người lớn chắc? Đừng phí lời nữa, hãy nhận lấy trước của ta một quyền đây!

Hiện giờ sao hắn có thể để những lão này nói nhảm chứ, nếu như đã đến, đứng đấy nói chuyện, nằm cuốn xéo, không có lựa chọn khác.

- Như vậy… Cũng chỉ có thể như vậy.

Thương Ngộ Đạo không biết phải làm sao, không ngờ tên tiểu tử này lại không cho cơ hội nói chuyện, may mà trước khi đến đây đã sớm có dự cảm, đi gọi Thần Vân đại sư, bằng không sẽ có chút phiền phức rồi.

- Lâm Phong chủ, lần trước đánh một trận, cũng đã được một thời gian rồi. Hôm nay hãy để lão hủ nhìn xem, sức mạnh của Lâm Phong chủ rốt cuộc đã đến trình độ như thế nào.

Lập tức, dưới chân Thương Ngộ Đạo có gợn sóng khuếch tán đi ra ngoài, hết lới này đến lớp khác, sóng gợn lăn tăn, sau đó, giống như nước nóng sôi sùng sục, biên độ gợn sóng chấn động càng lúc càng lớn.

Giơ tay lên, nhắm chuẩn vào Lâm Phàm.

- Bán Thần cảnh, cũng đã chạm tới biên giới của Thần rồi, có thể khống chế trời đất, sở hữu tác dụng kỳ diệu vô tận.

- Thần Thuật!

Trong phút chốc, một luồng sức mạnh khủng bố bộc phát ra trên người của Thương Ngộ Đạo, trong không gian vô hình, giống như đang được ngưng kết lại.

Cơ Uyên trưởng lão nhìn thấy cảnh này, trong lòng mừng rỡ, cuối cùng Thương Bán Thần cũng xuất ra toàn bộ thực lực rồi, đây chính là thực lực thật sự của cường giả Bán Thần.

- Đồ chơi gì thế này.

Ầm!

Lâm Phàm nhìn không hiểu những thứ này, chỉ biết tất cả đều sắp bị nắm đấm của mình làm cho nổ tung rồi. Mặc dù hành động dường như đã bị ngăn cản, có dấu hiệu chậm lại, thế nhưng một

quyền đánh đi, vẫn có thể nghiền nát mọi thứ.

Ầm!

Thương Ngộ Đạo đã xuất ra thực lực thật sự, đồng tử đột nhiên co lại, trong hai tròng mắt đó, nắm đấm vốn dĩ đang ở phía chân trời xa, trong phút chốc đã xuất hiện ngay trong mắt.

Trong chớp mắt, xuất hiện ở trước mặt, một quyền đánh lên ngũ quan, sức mạnh cường đại bộc phát ra, ngũ quan bị lõm sâu vào bên trong.

Xì một tiếng, máu mũi phụt ra ngoài.

Cuối cùng, cơ thể giống như đạn pháo, đột ngột rơi xuống, đập lên mặt đất, tạo ra một cái hố sâu khổng lồ.

- Lừa người sao?

Cơ Uyên trưởng lão mắt trợn mồm há, vừa rồi Thương Bán Thần đúng là đã lấy ra sức mạnh cường đại nhất, thế nhưng làm sao có thể ngờ được, chỉ trong nháy mắt, đã bị đánh rơi vào trong lòng đất.

Sống chết chưa biết.

- Đau, đau quá! - Thương Ngộ Đạo nằm trong hố sâu, hai tay che mặt, ông ta không ngờ tiểu tử này lại đánh vào mặt, ngũ quan đau rát. Hình như đã bị sưng lên.

- Ha ha! Đây chính là Bán Thần. - Lâm Phàm ngẩng đầu lên, rất là khinh thường, đây là do tâm bành trướng đang quấy phá, đã có cảm giác bễ nghễ thiên hạ rồi. Chỉ muốn đánh chết người khác.

- Thật không ngờ thực lực của Lâm Phong chủ lại hùng mạnh đến trình độ này, thật đúng là đã khiến cho lão hủ được mở rộng tầm mắt, chưa vào Bán Thần, đã có thực lực như vậy. Thật phi phàm!

Thần Vân đại sư cười, giống như đã phát hiện ra đại lục mới, ánh mắt nhìn về phía Lâm Phàm, quan sát.

- Mở rộng tầm mắt vẫn còn ở phía sau nữa cơ, cho bổn Phong chủ một chút động lực được chứ, suốt ngày Bán Thần, Bán Thần, có thấy mất mặt hay không vậy!

Vừa dứt lời, biến mất khỏi chỗ, mà khi xuất hiện lần thứ hai, thì đã ở trước mặt Thần Vân đại sư rồi.

Bởi vì sức mạnh và tốc độ đã đạt đến trình độ cao nhất, một quyền đánh ra, có thể bộc phát ra sóng khí màu trắng như sương mù.

Ầm!

Mà đúng lúc một quyền đánh lên trên người Thần Vân đại sự, một bàn tay nhăn nheo giơ lên, ngăn cản một quyền này.

- Lâm Phong chủ, thực lực của ngươi rất mạnh, là người trẻ tuổi đầu tiên mà lão hủ cảm thấy thán phục trong nhiều năm qua, thế nhưng con đường sau này, vẫn còn rất dài, chớ nên đánh mất phương hướng. - Thần Vân đại sư đặt mình lên vị trí trưởng giả, ân cần chỉ bảo.

- Có chút thú vị, vậy cái này thì sao!

Ngay lập tức, Lâm Phàm bật hết hỏa lực, tất cả công pháp được mở ra đến trạng thái viên mãn. Ngũ Thành Nghịch Thần mở ra, một luồng sức mạnh kinh khủng mà lại cuồng bạo hoàn toàn được bộc phát.

Hư không vốn dĩ giăng đầy mây đen trở nên chấn động, hình thành nên vòng xoáy nước lũ.

Mái tóc đen ở phía sau đầu trải dài ra, mở mắt, mái tóc dài vốn dĩ không chút rung động, đột nhiên điên cuồng nhảy múa như rồng.

- Đừng có ăn hiếp thanh niên, một quyền này, hãy đỡ lấy!

Vừa dứt lời, Lâm Phàm quát lên một tiếng, khí tức ngưng tụ thành thực chất, khí diễm bùng cháy bao bọc lấy cơ thể.

- Chờ đã!

Thần Vân đại sư nhìn thấy tình huống này, sắc mặt kinh hãi, mồ hôi rơi xuống, thế nhưng tất cả đều không kịp nữa rồi.

Răng rắc!

Màn sáng hình thành trước mặt Thần Vân đại sư lập tức nổ tung tóe, mà một quyền này, đã mạnh mẽ đánh lên bên mặt của Thần Vân đại sư.

Sức mạnh khổng lồ đánh tới, miệng của Thần Vân đại sư suýt thì bay mất, hàm răng vốn dĩ không có mấy cái kia lúc này đã dính thêm một ít vệt máu, bay ra ngoài.

- Nhận lấy này!

Hai tay của Lâm Phàm hợp lại, mười ngón thành quyền, mạnh mẽ nện một cái, nặng nề đánh vào phần hông của Thần Vân đại sư, sức mạnh cuồn cuộn lập tức xuyên qua, tạo thành xung kích, khuếch tán trăm dặm.

- Hông của lão phu.

Cơ thể của Thần Vân đại sư bị nện xuống mặt đất, rơi vào trong hố sâu, chỉ cảm thấy xương cốt sắp vỡ hết đến nơi rồi.

Trong lòng nổi cáu, thanh niên bây giờ, sao lại không kính trọng người già như vậy, thế này mà cũng xuống tay được.

Thương Ngộ Đạo biết không phải là đối thủ của tên tiểu tử này, nằm trên mặt đất hồi lâu nhưng khi nhìn thấy Thần Vân đại sư cũng bị nện xuống, liền mở to hai mắt, không dám tin.

- Nhìn thấy chưa, đây chính là sức mạnh đó!

- Hai lão đầu các ngươi muốn gì đây? Bổn Phong chủ vốn chỉ

Cơ Uyên mắt trợn mồm há, khi phát hiện ra ánh mắt này, thân hình run lên, tay chân lạnh ngắt, ánh mắt này, giống như là muốn giết chết ông ta.

Thế nhưng, Cơ Uyên lại đứng lên, nhìn thẳng vào Lâm Phàm:

- Thằng nhãi ranh, có bản lĩnh thì giết ta đi, lão phu không sợ chết đâu nhé!

- Không thú vị!

Lâm Phàm thoáng liếc nhìn, rồi trốn thẳng đến phương xa, hắn còn phải tiếp tục đi quét điểm, lười không muốn quan tâm đến những người này nữa.

Sau khi nhìn thấy Lâm Phàm rời đi, sức lực toàn thân của Cơ Uyên giống như đã bị móc sạch, đặt mông ngồi lên mặt đất.

- Vừa rồi, thật sự là suýt chết rồi mà.

Ông ta cảm thấy hình như đã đi thăm quỷ môn quan một lần, mặc dù không biết tên tặc tử này vì sao không động thủ giết mình nhưng vừa nãy cảm giác thật sự không hề dễ chịu.

- Thần Vân đại sư!

Thương Ngộ Đạo vội vã đi tới bên cạnh phía bên Thần Vân đại sư, còn về tình trạng vết thương của mình, thì ông ta không thèm để ý một chút nào, không có đáng ngại gì, chỉ là mặt rất đau thôi.

- Thằng ranh con này, ra tay đúng là tàn nhẫn. - Thần Vân đại sư ngồi trong hố sâu, sờ lên miệng, hình như là thiếu một cái răng.

- Tiểu tử khốn nạn này, răng của lão phu lại mất một cái rồi.

- Thần Vân đại sư, ngài không sao chứ? - Thương Ngộ Đạo cất lời hỏi thăm, ông ta không ngờ tên tiểu tử này lại mạnh như vậy, ngay cả Thần Vân đại sư cũng không phải là đối thủ.

- Không sao, không sao, bị tên tiểu tử này đánh cho trở tay không kịp, không ngờ sau đó hắn lại có thể bộc phát ra sức mạnh này.

Thần Vân đại sư cười nói, không để chuyện này ở trong lòng.

Thương Ngộ Đạo thở phào nhẹ nhõm, Thần Vân đại sư không có việc gì là tốt rồi.

- Đại sư, vậy bây giờ nên làm gì đây? Cũng không thể để Lâm Phong chủ này quấy rối ở Nhật Chiếu Tông mà. - Thương Ngộ Đạo hỏi.

- Đại nhân, các ngài nhất định phải làm chủ cho tông của ta, tên này to gan lớn mật, vừa rồi thậm chí còn muốn giết ta nữa. - Cơ Uyên trưởng lão cực kỳ bi thương, viền mắt đỏ lên.

Thương Ngộ Đạo nhìn bộ dạng này của Cơ Uyên, thấy rất bực dọc, không ngờ sau khi tới đây, lại có kết quả như vậy.

- Thần Vân đại sư, người này rất liều lĩnh, chi bằng đến Viêm Hoa tông mời Thiên Tu ra mặt, có lẽ chỉ có ông ta mới có thể dạy dỗ được. - Thương Ngộ Đạo nói.

Thần Vân đại sư hờ hững xua tay:

- Không cần, vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn, thực lực của Lâm Phong chủ này, mặc dù cường đại những vẫn không phải là đối thủ của lão phu, đi thôi, đuổi theo.

- Được.

Thương Ngộ Đạo gật đầu, truyền thuyết của Thần Vân đại sư,

ông ta đã nghe nói từ lâu, mặc dù chưa từng được chứng kiến ông ta xuất thủ nhưng cũng biết tuyệt đối siêu phàm, làm sao có thể thất bại được, hiển nhiên là ngoài ý muốn mà thôi.

Lâm Phàm xuyên qua hư không.

“Nhật Chiếu tông này thật đúng là không biết xấu hổ, lại còn tìm người giúp đỡ. Có điều tìm người giúp đỡ thì cứ tìm, lại còn có thể tìm được một người lợi hại như vậy, đúng là bất ngờ. “

Hắn nhận ra lão đầu Vân gì gì đó có thực lực rất mạnh. Mặc dù bị một quyền của mình đánh chui vào trong lòng đất nhưng khi sức mạnh trút lên cơ thể của đối phương, hình như lại bị một sức mạnh huyền diệu nào đó triệt tiêu mất, căn bản không thể tạo thành bất cứ thương tích nào.

Có thể có được năng lực như vậy, rõ ràng không tầm thường.

Hạ xuống một dãy núi, ẩn núp.

Trong chốc lát, ba đạo thân ảnh xuất hiện.

Ánh mắt của Thần Vân đại sư dịu dàng, nhìn xuống dãy núi ở phía dưới:

- Lâm Phong chủ, xin hãy xuất hiện, lão phu chỉ muốn nói chuyện một chút với Lâm Phong chủ, không hề có ác ý.

Lâm Phàm trốn trong dãy núi, nghe thấy giọng nói này, khẽ nhíu mày, quả nhiên giống như hắn nghĩ. Lão già này, có phần không đơn giản. Mẹ kiếp, như vậy cũng có thể phát hiện ra, bổn Phong chủ đã trốn rất kỹ mà.

Có điều, kêu mình xuất hiện, mình liền xuất hiện, như thế thì thật mất mặt, trước tiên cứ tìm được bổn Phong chủ rồi hãy nói.

Hơn nữa, nơi này là Nhật Chiếu tông, không thể hiện thật tốt, làm sao xứng đáng được với thân phận này của mình.

- Ôi, người thanh niên, thật đúng là có sinh lực, lão phu không đùa được nữa rồi, chỉ có thể mời Lâm Phong chủ ra đây thôi.

Thần Vân đại nhân lắc đầu, vô số sợi khí tức màu trắng bay ra từ sau lưng, sau đó đánh xuống phía dưới.

- Mẹ kiếp, các ngươi quá đáng rồi đó. - Lâm Phàm tức giận mắng - Bổn Phong chủ ra ngoài tông giải sầu, lúc nào cũng có người đến

quấy nhiễu, thật đúng là khinh người quá đáng, bổn phong chủ tức giận rồi đó.

Chương 412: Họa Này, Chúng Ta Không Gánh Nổi

Lúc này, Lâm Phàm đã thật sự tức giận rồi.

Chỉ là đi ra ngoài giải sầu, sao lại có người đến quấy nhiễu mình chứ?

Răng rắc!

Mười ngón tay lõm sâu vào trong khối đá khổng lồ ở dãy núi, sức mạnh hóa thành sợi tơ, hợp thành một thể với dãy núi.

- Các ngươi thật sự ức hiếp người quá đáng rồi đó!

- Lâm Phàm ta lương thiện, chính nghĩa, yêu chuộng hòa bình, thế nhưng vì sao các ngươi lại năm lần bảy lượt dồn ép ta hả?

Lâm Phàm cúi đầu, cắn chặt môi, hai cánh tay nổi đầy gân xanh, gắng sức nâng lên trên.

Ầm ầm ầm!

Trên dãy núi, có đá vụn, vô số phi cầm yêu thú bay lên trên không, cảm thấy nếu còn không đi mau, thì thật sự sẽ không đi được nữa.

- Hắn... hắn.

Lúc này, Cơ Uyên run lên, hình như đã phát hiện ra đại sự vô cùng khủng khiếp gì đó.

- Dừng tay, thằng nhãi ranh ngươi dừng tay lại cho lão phu!

Cơ Uyên gào lên giận dữ, cuối cùng ông ta đã hiểu cái tên này muốn làm gì rồi, đây là muốn tiếp tục phá hoại lãnh thổ của tông môn mà.

Cung Bổn Tàng đã từng truy sát Lâm Phàm, bởi vì phẫn nộ quá mức mà đã phá hủy một dãy núi, trở lại tông môn liền bị chửi mắng một trận.

Lãnh thổ của Nhật Chiếu tông vốn nhỏ, hậu quả từ việc một dãy

núi bị phá hủy sẽ nghiêm trọng biết bao, giờ đây tiểu tử này lại muốn phá hủy, đây là muốn Nhật Chiếu tông của bọn họ diệt vong mà.

- A!

Tiếng gào thét vang dội, thiên địa chấn động, dãy núi liên miên không biết bao nhiêu dặm đã bị Lâm Phàm nâng lên, xông thẳng lên trời.

- Mấy lão các ông, ức hiếp người quá đáng, người trẻ tuổi cũng có cá tính nhé!

Hắn vừa dứt lời, dãy núi hạ xuống, mang tới gió mạnh, đánh thẳng đến phía ba người.

- Tiểu tử này muốn nghịch thiên à?

Thương Ngộ Đạo mắt trợn mồm há, tiểu tử này muốn phá hủy hoàn toàn Nhật Chiếu tông sao?

- Dừng tay lại! - Cơ Uyên mắt trợn lên như muốn nứt ra đến nơi, Nhật Chiếu tông của bọn họ rốt cuộc đã tạo ra nghiệt gì, vì sao lại dẫn tên này tới chứ?

Rốt cuộc thì Viêm Hoa tông đã gặp vận may phân chó gì, sao lại có một đệ tử như vậy?

Dưới một kích này, tiếng nổ đùng đoàng vang lên, dãy núi đổ sập, bụi bay cuồn cuộn, cả một vòm trời biến thành màu đen.

Bịch!

Cơ Uyên trưởng lão ngã quỵ xuống dưới đất, ánh mắt vô thần nhìn lãnh thổ của tông môn bị tiểu tử này phá hoại, lòng của ông ta đau đớn vô cùng, một sự đau khổ nói không nên lời.

Tại sao lại có thể như vậy, tại sao lại có thể như vậy chứ?

Thần Vân đại sư giơ tay lên, gợn sóng bất động, trực tiếp ngăn cản dãy núi này.

Sức mạnh của tiểu tử này mạnh đến kinh người, đã không còn là thứ mà Bán Thần bình thường có thể chống lại được nữa rồi.

Đúng lúc ông ta đang suy nghĩ những điều này, trong lớp bụi vô tận đó, một bóng đen hiện ra, một nắm đấm điên cuồng đánh tới.

- Lão đầu, các người thật sự có chút quá đáng rồi đấy!

Đánh một trận với Thần Vân đại sư này, tăng thêm một chút nội hàm.

Bịch!

Thần Vân đại sư giơ bàn tay lên, ngăn cản nắm đấm của Lâm Phàm, một cơn gió mạnh lấy hai người làm trung tâm bạo phát ra, quét sạch trời đất.

- Quả nhiên, lão đầu này không hề đơn giản. - Lâm Phàm híp mắt, lên tiếng, song quyền đánh ra.

- Loạn quyền đánh chết lão Bán Thần.

Bịch bịch!

Trong chốc lát, quyền ảnh xuất hiện, chi chít, đánh thẳng về phía Thần Vân đại sư.

- Người thanh niên, chớ kích động như vậy, có chuyện gì cứ bình tĩnh nói chuyện đã.

Thần Vân thản nhiên mở lời nhưng mà trong lòng cũng kinh ngạc, thực lực của Lâm Phong chủ Viêm Hoa tông này quả thực rất mạnh, tất cả sức mạnh bộc phát ra, thật sự là rất kinh khủng.

Khó trách có thể trấn áp bốn vị quân chủ của Thánh Đường tông và một vị Bán Thần của La Sát tông.

- Nội hàm tăng lên rồi. - Lâm Phàm rõ ràng đã cảm nhận được nội hàm từ từ tăng lên, cảm giác này cũng không tệ.

Thương Ngộ Đạo nhìn thấy tình hình trong hư không, không ngờ tiểu tử này lại mạnh như vậy, nếu như lúc trước mình tới đây, e rằng đã bị tên này đánh cho quỳ xuống mặt đất rồi.

Ngẫm lại, liền cảm thấy kinh hoàng, may mà mình thông minh, kéo Thần Vân đại sư tới, nếu không hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi.

- Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!

Cơ Uyên trưởng lão gào lớn lên, trong ánh mắt, mỗi lần hai người giao thủ, sức mạnh bạo phát ra tựa như lưỡi gió, phá hủy toàn bộ vung xung quanh Nhật Chiếu tông, trái tim này của ông ta đau

đớn vô cùng.

Có điều, lời gào thét này của ông ta, không hề ảnh hưởng đến chiến cuộc.

- Tại sao? - Cơ Uyên quỳ gối ở nơi đó, hai tay cào mặt đất, vô cùng đau lòng, ngẩng đầu, nước mắt đan xen trên mặt - Tại sao nhất định phải chiến đấu trên địa bàn của tông ta chứ, các người có biết lãnh thổ của tông ta nhỏ bé biết bao? Các người như vậy, sẽ gây ra rất nhiều ảnh hưởng cho tông ta đó!

Thương Ngộ Đạo nhìn Cơ Uyên, cũng đành chịu, việc này chỉ có thể nói là do Nhật Chiếu tông xui xẻo thôi.

- Thương đại nhân, xin hãy ngăn cản bọn họ đi, tông của ta không thể chịu thiệt hại được nữa đâu. - Cơ Uyên nắm ống tay cáo của Thương Ngộ Đạo, cầu xin.

- Cơ Uyên trưởng lão, chuyện này ta cũng bó tay thôi. - Thương Ngộ Đạo lắc đầu, đùa gì thế, ông ta đi ngăn cản ư? Chỉ sợ vừa đi vào, đã bị đánh trở về rồi.

- Người thanh niên, đừng nóng tính như vậy, lão phu có chút giao tình với sư phụ của ngươi, nể mặt lão phu, dừng tay đi! - Thần Vân đại sư mở miệng nói.

- Nói xạo, lão đầu nhà ông yếu xìu như vậy, lão sư của ta làm sao có thể có giao tình với ông được, đừng nói nhảm nữa, đánh xong rồi nói!

Lâm Phàm mỗi lần ra chiêu, đều xuất ra toàn bộ thực lực, đối với Bán Thần này, hắn lộ ra sự kinh ngạc, dễ nhận thấy là cùng cấp bậc với lão sư.

Có điều, đến giờ hình như đối phương vẫn không xuất ra bản lĩnh thật sự, điều này khiến cho hắn cảm thấy rất khổ não.

Đây không phải là xem thường mình hay sao?

Tâm bành trướng của bổn Phong chủ đã bành trướng đến hiện tại, nếu như không bị người ta nện mạnh cho một trận, thật sự khó mà loại bỏ được.

- Lão đầu, hãy lấy ra chút bản lĩnh cho ta đi, nếu như ông có thể trấn áp bổn phong chủ, thì sau đó có thể nói chuyện tử tế với ta, bằng không...

Lời còn chưa nói hết.

Hắn ta lập tức cảm nhận được một loại áp lực đột nhiên đánh tới, sau đó thân hình chỉ trong nháy mắt liền đập lên mặt đất một tiếng ầm.

- Mẹ kiếp, mạnh vậy! - Hắn có phần không dám tin, lão đầu này chân nhân bất lộ tướng, không ngờ vừa ra tay đã ác độc như vậy, có hơi ức hiếp người quá đáng đúng chứ!

Lúc này, Lâm Phàm vừa định đứng dậy, lại phát hiện ra một khối sắt đã khóa thân hình mình lại.

- Trói ư, ức hiếp người quá đáng! - Lâm Phàm quát lên một tiếng, sức mạnh bạo phát ra ngoài, khối sắt đen sì đó khó mà chống đỡ nổi, dần dần xuất hiện vết nứt.

- Người thanh niên, có gì cứ từ từ nói, đừng càn quấy như vậy nữa. - Thần Vân đại sư nhảy lên trên người Lâm Phàm, mặt mang theo nụ cười, nói.

- Trước tiên hãy nghe lão phu nói hết đã, lão phu chính là...

Có điều lời của Thần Vân đại sư còn chưa nói hết, một màn kinh người đã xảy ra.

- Là đm ông...

Lâm Phàm gào lên giận dữ, khối sắt đen thui khóa trên người lập tức nổ tung, trực tiếp nhấc chân, một cước đá vào đũng quần của Thần Vân đại sư.

Lâm Phàm đột nhiên rạch một cái, thoát khỏi nơi đó, trên mặt mang theo nụ cười đắc ý:

- Đấu với ta, thì đừng quá chủ quan, nếu không có chết cũng không biết chết như thế nào đâu.

- Thần Vân đại sư!

Thương Ngộ Đạo không nhìn thấy chuyện gì đã xảy ra nhưng lúc này, Thần Vân đại sư ngồi chồm hỗm ở đó, ôm đũng quần, khiến cho ông ta kinh hãi, không biết đã có chuyện gì.

- Đau chết lão phu rồi! - Khóe miệng của Thần Vân đại sư giật giật, sắc mặt trắng bệch, không ngờ lại trúng kế của tiểu tử này.

- Ha ha ha, thế nào, chiến đấu thì phải ra dáng chiến đấu, một cước vừa rồi, chính là chiêu thức ta tự nghĩ ra đó. Có điều còn chưa nghĩ ra tên, đợi sau này ta sẽ nói cho ông biết.

Lâm Phàm cười nhưng trong lòng cũng thoáng có ý nghĩ, thực lực của lão đầu này rất mạnh.

Nếu như lão đầu này xuất ra toàn bộ thực lực, chỉ sợ mình khó mà tăng thêm điểm khổ tu.

Rất tốt, đã thành công giết chết tâm bành trướng của bổn Phong chủ, điểm này nên cảm kích.

Đột nhiên!

Hắn ta cảm nhận được một luồng khí tức kinh khủng từ trên người lão đầu kia bạo phát ra.

- Thanh niên không tôn trọng người già, thật là đáng giận, lão phu phải lột quần của ngươi xuống, quất mạnh vào mông ngươi, dạy dỗ ngươi cho thật tốt, cho ngươi biết thế nào là một hậu bối hoàn hảo!

Có tia sáng bạo phát ra từ trong mắt, tia sáng này lóe ra từ trong mắt của lão giả này.

Khi Lâm Phàm nhìn thấy vẻ mặt của lão đầu này, lại phát hiện ra trong mắt của ông ta, có một ngọn lửa đang bốc cháy. Hơn nữa, khí tức của lão đầu này, cũng đã thay đổi rồi, khí tức vốn dịu dàng đã không còn sót lại chút gì, thay vào đó là một luồng khí tức rất kinh khủng.

- Đùa gì thế, muốn lột quần của bổn Phong chủ xuống, không cần thể diện nữa sao! - Lâm Phàm chau mày, lui về phía sau một bước.

Lúc này, Thần Vân đại nhân đẩy Thương Ngộ Đạo ra, hai tay mở rộng, vẻ mặt kích động, ngọn lửa trong mắt bùng lên:

- Thanh niên, thì phải có chí tiến thủ, có động lực. Người thanh niên kia, thật sự là hư không thể tưởng nổi, lão phu phải dạy dỗ ngươi cẩn thận mới được!

Bịch!

Lâm Phàm cũng không đợi Thần Vân tiếp tục nói nhảm, trốn vào trong hư không, chạy trốn về nơi xa.

Lão đầu này không giống những lão đầu khác.

Đường đường là Phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông, nếu như bị lão đầu này lột quần, đó sẽ là sự lăng nhục đến nhường nào chứ!

Lúc này, Cơ Uyên vô cùng phấn khởi:

- Thần Vân đại sư, tên kia cả gan làm loạn, tuyệt đối không thể bỏ qua!

Lập tức, Thần Vân đại sư bay lên không trung, đuổi thẳng tới phương xa, còn Cơ Uyên thì bị luồng xung kích này đánh văng ra, lăn lộn trên mặt đất nhưng lại lộ ra vẻ mặt hưng phấn.

Thần Vân đại sư, cuối cùng cũng đã ra tay rồi.

Ầm! Ầm!

Có điều, sự vui sướng này, không duy trì được bao lâu, từng đợt tiếng nổ vang đó, đã khiến cho Cơ Uyên trợn to hai mắt.

Phương xa, mặt đất, trong hư không đó, một vị lão nhân nắm giữ một luồng sức mạnh cuồn cuộn ở trong tay, đột nhiên đập mạnh đi, thậm chí còn có thanh âm truyền đến.

- Tiểu tử, đứng lại cho lão phu, lão phu phải tét mông ngươi!

Vừa dứt lời, lại có thêm tiếng nổ vang đinh tai nhức óc, làm cho người ta sợ hãi.

Cơ Uyên đứng ở nơi đó, ánh mắt nhìn xuống mặt đất ở phía dưới chân đã xuất hiện hoa văn dị thường, hơn nữa hoa văn này không hề dừng lại, liên tục lan rộng ra phía xa.

Phốc!

Cơ Uyên khó mà chịu đựng được, lảo đảo muốn ngã, miệng phun ra máu.

- Tại sao, tại sao lại như vậy?

Ông ta đến Thiên Tông Điện gọi người giúp đỡ là để ngăn cản tên khốn nạn này, thế nhưng giờ đây, việc khiến ông ta không ngờ tới là, ngay cả người của Thiên Tông Điện, cũng bắt đầu tùy tiện phá hoại lãnh thổ của Nhật Chiếu Tông.

- Tông chủ, ta có lỗi với ngài, khiến ngài thất vọng rồi!

Lúc này, Cơ Uyên ngửa mặt lên trời khóc nức nở, ông ta phát hiện ra, tất cả, đều là do ông ta tạo ra.

Mỗi một tiếng nổ vang, lại giống như một vũ khí sắc bén, đâm thật sâu vào trong tim ông ta, rất đau đớn.

- Thần Vân đại sư!

Thương Ngộ Đạo không để ý tới Cơ Uyên, chui thẳng vào hư không, đuổi tới phương xa.

Ông ta không ngờ Thần Vân đại sư lại bị Phong chủ Vô địch phong của Viêm Hoa tông khiến cho nổi giận, không thèm để ý đây là địa bàn của Nhật Chiếu tông, do đó ra tay phá hoại.

Chuyện này, có chút khó xử.

Đồng thời, họa này, Thiên Tông Điện của bọn họ không thể gánh nổi rồi.

Chương 413: Sư Đồ Xuất Thủ, Vô Địch Thiên Hạ

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Cửa sơn môn Viêm Hoa tông.

Lại có hai vị đệ tử tiếp nhận trách nhiệm cao cả là canh gác cửa sơn môn.

- Sư đệ, đệ nhìn xung quanh đi, đó là hiểm địa Lâm sư huynh nhặt được đấy. - Đệ tử gầy yếu vẻ mặt hưng phấn nó - Sau này đệ tử trong tông chúng ta ra ngoài rèn luyện thì không cần phải chạy xa nữa, chỉ cần ra khỏi cửa tông môn là có thể đi rèn luyện rồi.

- Sư huynh, đây không phải là thứ Lâm sư huynh đoạt được từ Thánh Đường tông sao. - Sư đệ đứng cạnh mơ hồ hỏi.

Đệ tử gầy yếu trừng mắt nhìn sư đệ:

- Sai, hoàn toàn sai, sao lại gọi là đoạt, là do Lâm sư huynh nhặt được. Nếu không... Mấy tên ngu si bên Thánh Đường tông kia lại để cho Lâm sư huynh dễ dàng cướp mấy thứ đó về hay sao?

Sư đệ nói:

- Nhưng mà mấy vị quân chủ của Thánh Đường tông không phải là tới tông môn muốn...

- Muốn cái rắm, đó là Thánh Đường tông ức hiếp Viêm Hoa tông chúng ta, bị Lâm sư huynh của chúng ta trấn áp tại chỗ, dùng quả đấm nói cho bọn họ biết Viêm Hoa tông không phải nơi bọn họ tùy ý bắt nạt. Nhớ kỹ về sau đừng đi nói lung tung. - Đệ tử gầy yếu dặn

- Dạ dạ, đệ hiểu.

Đột nhiên!

Trời đất phương xa dường như bị thứ gì đó phá vỡ có hai bóng

người phát ra ánh sáng nhanh chóng lao tới.

Tốc độ cực nhanh khiến cho trên không như bị phân làm hai nửa.

- Lão sư, sắp chết rồi, cứu mạng với, có một lão biến thái khốn nạn muốn giết đồ đệ của người này.

Trong khoảnh khắc tiếng hô lớn vang lên, hắn thực sự chịu thua rồi. Cái lão đầu quái quỷ này thực sự biến thái, đuổi theo hắn cả một quãng đường dài từ Nhật Chiếu tông tới tận Viêm Hoa tông.

Dù hiện tại đã đến cửa tông môn mà lão cũng không dừng lại. Thật đúng là điên rồi.

- Nhóc con, đứng lại cho lão phu. - Thần Vân đuổi sát phía sau, nếu như cánh tay ông ta đủ dài có thể đã túm được tên nhóc này rồi.

- Thật sự là một lão điên.

Hắn không ngờ sức chịu đựng của lão đầu này mạnh như vậy, đuổi theo không ngừng nghỉ. Nếu không phải tốc độ chạy của hắn rất nhanh thì có lẽ đã bị bắt lại rồi.

Cũng may lão đầu này chí ít còn hơi tự mình biết mình, không dám phá hoại ở Viêm Hoa tông, nếu không... thế nào cũng phải cho đối phương biết sự lợi hại.

Thiên Không thành nổi bồng bềnh giữa không trung, trong chớp mắt có một bóng người xuất hiện, bay thẳng về phía tông môn.

- Đồ nhi, vi sư tới đây, chờ lâu như vậy rốt cuộc chờ tới lúc đồ nhi kêu vi sư tới cứu mạng rồi.

Thiên Tu mừng rỡ, trong nháy mắt cảm giác được sự hạnh phúc khi làm thầy.

Ông vẫn luôn chờ đợi khoảnh khắc như vậy.

Người làm thầy mong đợi nhất là cái gì? Không phải là mong đồ đệ lợi hại hơn mình, mà là khi đồ đệ gặp phải chuyện không giải quyết được sẽ gọi sư phụ ra bảo kê.

Chỉ là ông chờ mãi vẫn chờ không được, chỉ có thể trơ mắt nhìn đồ đệ từng bước trở nên mạnh mẽ, đến cuối cùng không cần bất kỳ một sự hỗ trợ nào, một thân một mình gánh vác một phương.

Bây giờ cơ hội đã tới khiến cho ông cực kỳ hưng phấn, có một

cảm giác vui sướng khó nói thành lời.

Lâm Phàm thấy sư phụ tới thì lập tức thở phào nhẹ nhõm đi thẳng tới bên cạnh ông, chỉ về phía xa đằng sau:

- Sư phụ, lão đầu này khinh người quá đáng lắm, một mạch đuổi theo con từ tận Nhật Chiếu tông tới cửa tông môn vẫn chưa dừng, khiến con phải nhịn tiểu tới mức bàng quang sắp nổ tung rồi.

- Cái gì? Tên nào đáng ghét tới như vậy, ngay cả đồ nhi của lão phu mà cũng dám bắt nạt.

Thiên Tu nổi giận trừng mắt lạnh nhìn đằng xa. Ông thật sự muốn xem thử rốt cuộc là tên nào mà lại có gan bắt nạt đồ nhi của ông tới vậy. Mà tới khi thấy rõ người đuổi theo thì ông lại hừ lạnh một tiếng.

- Thần Vân, lão khốn nạn ông dám bắt nạt đồ nhi của ta, có phải là nghĩ Thiên Tu đây dễ bắt nạt đúng không? - Ông không ngờ rằng lại là người quen cũ, một cường giả của Thiên Tông điện.

- Thiên Tu đã lâu không gặp, cái tính khí của ông vẫn nóng nảy như vậy. - Thần Vân đại sư dừng bước, ánh mắt lướt qua Lâm Phàm một chốc rồi lại nhìn về phía Thiên Tu, mặt mày đầy ý cười nói.

- Ai thèm đã lâu không gặp với ông, ông bắt nạt đồ đệ của ta là có ý gì? Đồ đệ ta thiện lương, chính nghĩa, kính già yêu trẻ, người gặp người thích. Ông nói cho ta nghe rốt cuộc ông muốn làm gì? - Thiên Tu hừ lạnh nói một hơi.

Lâm Phàm ngẩng đầu ưỡn ngực vẻ mặt hưởng thụ. Sư phụ nói không sai, rất có đạo lý, không ai hiểu đồ đệ bằng sư phụ.

- Thiên Tu, đồ đệ này của ông phải quản giáo cho tốt mới được, nếu không... Sau này kiểu gì cũng gây ra họa lớn, đến lúc đó thì hối hận cũng không kịp đâu.

Thần Vân đại sư nhắc nhở. Ông ta đã nhìn ra, tên nhóc kia chính chúa gây chuyện.

Mặc dù tu vi hiện giờ không tệ nhưng nên nhớ nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên.

- Trời có sập xuống cũng có lão phu đỡ, cần gì lão mù như ông quan tâm. - Thiên Tu hừ một tiếng, không chừa chút mặt mũi nào cho Thần Vân đại sư. Chỉ cần đối phương nói một câu đã mạnh mẽ

đáp trả lại.

Lâm Phàm kinh ngạc nhìn lão sư cảm thấy kỳ lạ. Lão sư nói thật khí phách, chẳng lẽ vừa được bổ sung sức mạnh hả?

- Ông... - Thần Vân đại sư bị Thiên Tu nói ngang cũng tức khí nói - Thiên Tu, lời lão phu nói đều là lời khuyên thật lòng, ông nên để tâm tới. Đồ đệ này của ông đi Nhật Chiếu tông gây sự, hủy lãnh thổ tông môn của người ta tạo thành tổn thất cực lớn. Nếu bây giờ cứ để nó tùy ý như vậy sau này có xảy ra chiến loạn thì cũng do một tay đồ đệ ông tạo thành.

- Sư phụ, đừng nghe lão già này nói mò, con không hủy cái gì cả chỉ tùy ý dạo phong cảnh ở bên đó thôi. Nhưng lão già này vừa tới một lời không hợp đã muốn bàn luận với con. Bàn luận không thôi thì không sao nhưng bên bọn họ có tới ba người, một người trong đó còn có Cơ Uyên. Con thấy tình huống không đúng nên bắt buộc phải ra tay. Nào ai ngờ, lão già gian xảo này còn ác hơn cả con đánh thẳng một chưởng xuống dưới làm tan nát một ngọn núi của Nhật Chiếu tông. Trong ngọn núi đó có thể có vô số sinh mạng nhỏ đang sinh sống đó. Con thật sự rất đau lòng.

Lâm Phàm ôm ngực dáng vẻ rất khổ sở giống như gặp phải chuyện gì đó kinh khủng lắm, thậm chí còn rất miễn cưỡng nặn ra được mấy giọt nước mắt thương cảm.

- Ông xem đi, đồ đệ của ta đã bị ông bắt nạt thành dạng gì rồi. Thần Vân, ông đừng quá đáng. - Thiên Tu tức giận trừng mắt sau đó an ủi Lâm Phàm - Đồ nhi đừng đau lòng, có sư phụ ở đây nhất định sẽ lấy lại công đạo cho con. Lão khốn nạn này không thể thương tổn được con đâu.

Lâm Phàm lắc đầu:

- Sư phụ, ông ta muốn thương tổn con, thế nhưng bị một cước của con đạp trúng đũng quần rồi, coi như con đã báo được thù.

- Hả?

Thiên Tu sửng sốt, sau đó hô lớn:

- Thần Vân - Thiên Tông điện, không ngờ ông lại nhỏ nhen tới như vậy. Đồ đệ ta chỉ đạp một cước vào đũng quần ông thôi, thứ đồ chơi kia của ông yếu ớt tới như vậy cũng có làm được gì đâu, hà tất gì phải đánh đánh giết giết đồ nhi ta. Hiện tại không nói, ông chống mắt chờ mấy năm nữa thôi, chờ đồ nhi ta cường đại rồi, ông có hối

hận cũng không kịp đâu.

Âm thanh rất lớn, truyền ra khắp tông môn.

Các đệ tử khác nghe thấy đều trợn mắt há mồm. Lâm sư huynh thế mà đạp đũng quần đối phương, thật sự quá mức lợi hại rồi.

Thần Vân đại sư không ngờ Thiên Tu dám lớn tiếng nói ra chuyện đó.

Mặt mo của ông ta lập tức đỏ rần, giống như mất sạch mặt mũi.

Chuyện này thật sự khiến người ta không còn mặt mũi nào nữa mà.

- Thần Vân đại sư... - Thương Ngộ Đạo từ phương xa chạy tới, xem như đuổi kịp.

Tốc độ của hai người kia thực sự quá nhanh, cho dù là ông ta cũng đuổi theo không kịp.

- Lão sư, người này cũng giúp lão già kia một tay. - Lâm Phàm nhỏ giọng nói.

- Thương Ngộ Đạo, ngươi và Thần Vân có ý gì, vì sao lại truy sát đồ nhi của ta. - Thiên Tu tức giận quát.

Thương Ngộ Đạo còn không biết chuyện gì đã xảy ra, vì vậy vẻ mặt có phần mơ hồ.

- Thiên Tu, đồ đệ này của ông tùy tiện phá hoại Nhật Chiếu tông, Cơ Uyên trưởng lão tới Thiên Tông điện cầu cứu cho nên Thiên Tông điện không thể khoanh tay đứng nhìn.

- Rắm thối, đồ nhi ta làm sao lại phá hoại Nhật Chiếu tông, đừng có vu oan giáng họa. - Thiên Tu kiên quyết đứng về phía đồ đệ mình.

Lâm Phàm đứng dậy:

- Không sai, Lâm Phàm ta quang minh chính đại, đỉnh thiên lập địa sao có thể tùy ý phá hoại.

Thương Ngộ Đạo ngây người:

- Nhưng thời điểm chúng ta chạy tới, chính mắt chúng ta đã thấy toàn bộ hoàn cảnh trước mắt đều đã bị ngươi hủy hoại. Đừng nói là tự nó hủy hoại thành như vậy chứ!

- Sai, làm sao có thể tự hủy hoại mà là người khác làm. - Lâm Phàm nói sau đó ôm quyền với sư phụ của mình:

- Lão sư, đồ nhi đi du lịch các tông nhìn ngắm phong cảnh mọi nơi, cảm ngộ thiên địa. Thời điểm đi tới Nhật Chiếu tông ngẫu nhiên phát hiện một con yêu ma vô cùng hung tàn. Con muốn chém giết yêu ma kia cứu vớt vô số người vô tội, cho nên không chút do dự tiến lên chiến đấu với con yêu ma đó.

- Ừ, quả thật là đồ đệ ngoan của ta, có tâm hành hiệp trượng nghĩa, giống hệt ta lúc còn trẻ. - Thiên Tu vui mừng gật đầu, vô cùng thỏa mãn.

Thần Vân đại sư và Thương Ngộ Đạo giật khóe miệng, thật sự rất muốn đánh chết hai thầy trò không biết xấu hổ này.

Lúc này, Lâm Phàm nói tiếp:

- Cho nên sau khi con đại chiến một trận thì không thể tránh được kết quả cuối cùng mà bọn họ đã nhìn thấy. Khu vực xung quanh đều đã bị phá hoại trong chiến đấu.

- Yêu ma kia đâu? - Thần Vân đại sư híp mắt giống như đang nói, diễn tiếp đi ta xem ngươi có thể diễn tới khi nào.

- Hỏi thừa, yêu ma kia chắc chắn là chết rồi hóa thành máu loãng phiêu tán trong trời đất. - Lâm Phàm giang hai tay nói tới vô cùng chân thật, sau đó chỉ vào Thần Vân. - Nhưng ông thì không nói một lời đã đuổi theo đánh ta, ra chiêu thì hung ác độc địa không biết đã hủy diệt bao nhiêu lãnh địa của Nhật Chiếu tông, vậy mà còn ác nhân cáo trạng trước. Thực sự là khinh người quá đáng.

- Ngươi... - Thần Vân đại sư tức giận nghẹn một hơi ở ngực. Tên nhóc thối này đúng là cái gì cũng dám nói.

- Ngươi cái gì chứ, người ngay không nói tiếng lóng, đối nhân xử thế phải dám làm dám chịu. Ông nói đi, ông có hủy lãnh địa của Nhật Chiếu tông hay không. - Lâm Phàm hỏi.

Thần Vân đại sư nhìn Lâm Phàm rồi nhìn về phía Thiên Tu, cuối cùng gật đầu:

- Có hủy, nhưng, nếu không phải tên nhóc nhà ngươi ức...

Lời này còn chưa nói hết đã bị Thiên Tu cắt ngang. Thiên Tu mang vẻ mặt tiếc nuối giống như không dám tin nói:

- Thật không ngờ, Thần Vân trước kia thế mà lại biến thành người đùn đẩy trách nhiệm cho người khác, thật sự khiến người ta khó có thể tưởng tượng được. Hôm nay lão phu xem như được kiến thức rồi. Tuy rằng đồ đệ ta tuổi còn trẻ, thực lực nhỏ yếu, nhưng lão khốn nạn ông cũng không thể ỷ là tiền bối mà tùy ý vu oan cho nó. Lão phu thường nói với đồ đệ rằng hãy tôn kính tiền bối, nhưng hôm nay xem như lão phu nhìn lầm rồi, tiền bối như ngươi tuyệt đối không thể tôn kính.

Những lời này, Thiên Tu nói tới dạt dào tình cảm, hơn nữa âm lượng còn không nhỏ.

Tất cả đệ tử trong tông môn đều sôi nổi thảo luận.

- Không ngờ rằng tiền bối này lại muốn vu oan cho Lâm sư huynh của chúng ta.

- Thực sự đáng ghét, hiện tại những người làm tiền bối đều không cần mặt mũi như vậy nữa hay sao?

- Đúng vậy.

Tai Thần Vân giật giật, nghe không sót một chữ mà mọi người đang thảo luận, tức tới run rẩy cả người sau đó vung ống tay áo.

- Hai thầy trò các ngươi, thật sự là quá....

- Thôi thôi, lão phu nhận thua, các ngươi quá lợi hại.

Nói xong, Thần Vân đại sư trực tiếp rời đi, không muốn ở lại đây thêm một giây nào nữa.

Thương Ngộ Đạo đứng tại chỗ nhìn trái nhìn phải cuối cùng cũng theo sát rời đi. Việc này, không có quan hệ gì với ông ta

Chương 414: Đây Là Gặp May Rồi

Trong hư không.

Thần Vân đại sư vô cùng buồn bực.

Thương Ngộ Đạo thấy hình ảnh như vậy thì bất đắc dĩ. Ông ta không thể ngờ được, Thần Vân đại sư sẽ phải gánh chịu cơn giận to lớn tới như vậy.

- Thần Vân đại sư, xin bớt giận không nên chấp nhặt với tên đó.

Ông ta chỉ có thể an ủi như vậy, nếu không... còn có thể nói cái gì nữa.

- Ngươi nói xem, Thiên Tu kia có quá đáng hay không. Lão phu có thể nói dối chuyện gì hay sao, nếu không cố gắng quản giáo tên nghiệt đồ đó của ông ta, sau này nhất định sẽ chọc thủng cả trời. Đến lúc đó hối hận cũng không kịp.

Thần Vân đại sư tức giận nói, nhu cầu cấp bách là cần được người khác tán thành. Mà Thương Ngộ Đạo đương nhiên hiểu rõ tình huống bây giờ của Thần Vân đại sư thật sự rất cần người khác công nhận.

- Đúng, Thần Vân đại sư nói rất đúng, Thiên Tu không cố gắng quản giáo tên đồ đệ đó, sau này chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn.

Thương Ngộ Đạo nói hùa theo. Ông ta cũng không ngờ Thiên Tu lại cứng đầu như vậy, đối mặt với Thần Vân đại sư mà vẫn không chừa một chút mặt mũi nào.

Đây rốt cuộc là tình huống gì. Nếu là bình thường, chắc chắn Thiên Tu sẽ còn khách khí với Thần Vân một chút nhưng bây giờ thì không ai ngờ rằng Thiên Tu lại cứng đầu như thế, không chừa một chút mặt mũi nào.

- Haizz, lời thật thì khó nghe, lão phu đã hết lời, sau này Viêm Hoa tông đó chắc chắn là hủy trong tay hai thầy trò kia rồi. Tên Thiên Tu kia cũng đã từng là hạng người biết lý lẽ, không ngờ lại không nói đạo lý tới như vậy.

Thần Vân đại sư càng nghĩ càng giận, nhưng không có chỗ xả

giận.

- Thần Vân đại sư, tình huống bên Nhật Chiếu tông thì làm sao bây giờ?

Thương Ngộ Đạo hỏi. Dù sao thời điểm truy đuổi người quả thật đã hủy lãnh địa của Nhật Chiếu tông người ta không còn hình dáng gì, có thể nói là rất thê thảm.

- Tình huống gì?

Thần Vân nhìn Thương Ngộ Đạo hỏi, bộ dạng không biết gì cả.

Thương Ngộ Đạo nhìn Thần Vân đại sư, có vẻ vô lực, cuối cùng lắc đầu:

- Không có gì.

- Haizz, tên nhóc này là người vô lại nhất mà lão phu gặp đời này. Quả thực là thầy nào thì trò đó, nếu đó là đồ đệ của lão phu thì đã sớm bị một tát đập chết rồi.

Thần Vân đại sư lắc đầu thở dài, trực tiếp trốn vào trên không bay về phía Thiên Tông điện.

Nhật Chiếu tông.

Cơ Uyên giống như cái xác không hồn, lung la lung lay đi về phía tông môn.

Nhóm đệ tử chung quanh nhìn thấy trưởng lão Cơ Uyên đều cung kính cúi chào, thế nhưng đối mặt với chào hỏi của các đệ tử, Cơ Uyên không có bất kỳ phản ứng nào.

Các đệ tử nhìn trưởng lão rồi nhìn nhau, không biết rốt cuộc trưởng lão bị làm sao.

Thế nhưng bọn họ đều tin tưởng, Nhật Chiếu tông là cường đại nhất, sẽ có một ngày xưng bá cả thế giới.

Trong đại điện của tông môn.

Tông chủ và các vị trưởng lão đều đang chờ đợi, khi thấy Cơ Uyên trở về mọi người đều vội vàng hỏi:

- Sao rồi?

Cơ Uyên đứng ở đó không nói gì, nước mắt giàn giụa.

Rất nhiều trưởng lão thấy vậy thì tim hẫng một nhịp có dự cảm xấu.

Bụp!

Cơ Uyên quỳ trên mặt đất:

- Tông chủ, ta vô dụng, vốn đã gọi được Thương Ngộ Đạo và Thần Vân của Thiên Tông điện tới, có thể bắt tên khốn nạn đó lại. Nhưng thật không ngờ, cuối cùng không chỉ không bắt được người mà hai bên còn xảy ra chiến đấu ngay trên lãnh địa của tông ta, cuối cùng khiến cho lãnh địa của tông ta sụp đổ. Ta vô dụng! - Một tiếng gào vô cùng thê lương.

- Tại sao có thể như vậy, Thiên Tông điện, Viêm Hoa tông sao có thể ức hiếp người quá mức như vậy.

Các trưởng lão cực kỳ oán hận, từng người đều kêu gào, tức giận mắng to.

Mà tông chủ sau khi nghe xong lại lùi một bước, khí huyết công tâm.

Nhật Chiếu tông bọn họ có một mục tiêu vĩ đại, đó chính là trở thành một tông môn cường đại chân chính, cuối cùng khống chế thế gian nhưng mỗi lần đều thất bại, điều này khiến gã khó mà tiếp thu nổi.

- Tông chủ. - Lúc này, con ngươi Cơ Uyên đã tràn đầy tơ máu, thậm chí còn có vẻ điên cuồng, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía tông chủ - Ta muốn báo thù.

Tông chủ nhìn ánh mắt Cơ Uyên, có chút động tâm:

- Sư đệ, đệ... - Gã dường như hiểu ra gì đó.

- Hiện tại, cự thú chiến tranh đang tiến hành dung hợp từng bước nhưng như vậy còn xa mới đủ. Tông môn ta muốn trở nên cường đại thì phải xuất hiện Bán Thần. Nhưng Bán Thần vô cùng khó khăn, sư đệ nguyện vì tông môn trả giá tất cả, cũng xin sư huynh thành toàn.

Cơ Uyến cúi đầu thật sâu, mười ngón tay nắm chặt, lộ vẻ không cam lòng.

- Thú linh còn thiếu tám vị trí, các vị sư đệ có ai nguyện ý cùng đi với sư huynh. - Cơ Uyên ngẩng đầu nhìn tám vị sư đệ xung quanh.

Cung Bản Tàng đã chết, chiến lực tông môn giảm đi rất nhiều.

Nếu như muốn quật khởi thì phải xuất hiện Bán Thần nhưng tu luyện từng bước thì vô cùng trắc trở.

Lời này vừa nói ra, tám vị trưởng lão còn lại của tông môn đều nuốt nước miếng, có vẻ rất sợ hãi.

- Sư huynh, việc này còn chưa tới tình trạng đó, chúng ta có thể mượn tay Thánh Đường tông tạo áp lực với Viêm Hoa tông. - Có một vị trưởng lão đưa ra ý kiến.

- Đúng vậy, còn chưa tới lúc đó đâu. Thánh Đường tông tuyệt đối không thể khiến Viêm Hoa tông cường đại lên. - Có một vị trưởng lão hùa theo.

Đối với bọn họ mà nói, Thú Linh đại biểu cho cái gì tất cả bọn họ đều hiểu rõ.

Sau khi uống thứ đó sẽ biến thành quái vật.

- Bỏ đi, các đệ cứ ở lại phụ tá cho sư huynh đi! Để ta làm, sư huynh, thỉnh thành toàn. - Đôi mắt vằn vện tia mắt của Cơ Uyên nhìn chằm chằm tông chủ.

- Sư đệ thật sự muốn làm như vậy sao? - Tông chủ nhìn Cơ Uyên dò hỏi.

- Đúng, vì sự cường thịnh của tông môn mà hy sinh bản thân là vinh hạnh của sư đệ, thỉnh sư huynh thành toàn. - Cơ Uyên gằm nhẹ nói. Hắn ta đã không thể nhịn được nữa, nhất định phải bắt bọn họ trả giá thật lớn.

- Sư đệ, đệ thực sự nghĩ kỹ rồi sao. - Tông chủ hỏi.

Cơ Uyên nói:

- Sư huynh, đệ đã nghĩ kỹ, lập tức bắt đầu đi.

- Được.

Bảo khố tông môn.

Chín cánh cửa đá xuất hiện trước mặt mọi người, một cánh cửa

đã bị nổ nát, mà đây cũng là sự sỉ nhục của Nhật Chiếu tông.

Bị tên nhóc Viêm Hoa tông kia xông vào tận bảo khố, cướp đoạt mọi thứ trong đó khiến cho tông môn không có đủ đan dược cung cấp cho đệ tử.

Các trưởng lão tông môn khác nhìn tám cánh cửa đá hoàn hảo không hư hao gì trước mắt tim đột nhiên hẫng một nhịp. Trong này cất giữ một thứ rất khủng bố đã được lưu truyền từ rất lâu trước đây, lâu tới mức đã trở thành truyền thuyết.

Cơ Uyên đi tới trước một cánh cửa đá, bức họa điêu khắc trên cánh cửa đá này là một con Thiên Cẩu dữ tợn khủng bố, dù chỉ là nhìn thôi cũng có thể cảm giác được khí tức kinh khủng mà cửa đá này tản ra.

Hắn ta giơ tay chạm lên cửa đá sau đó ấn mở. Khe cửa xuất hiện, bóng tối xông ra, còn có thêm một loại khí tức âm trầm và cuồng bạo đập vào mặt chứng minh phía sau cửa có một nhân vật khủng bố.

- Sư huynh, hãy đưa Nhật Chiếu tông trở thành tông môn mạnh nhất, lật đổ tất cả tông môn trên thế gian. - Cơ Uyên trầm giọng nói.

Lúc Cơ Uyên chuẩn bị bước vào bóng tối kia, một cánh tay khoác lên vai Cơ Uyên. Cơ Uyên xoay người lại nhìn sư huynh đứng trước mặt mình, nở nụ cười ôm lấy sư huynh.

- Sư đệ chưa bao giờ hối hận, Nhật Chiếu tông nhất định phải giẫm đạp tất cả tông môn xuống dưới chân mình. - Cơ Uyên dữ tợn nói. - Sư huynh, mọi người không nên mở cửa đá ra, chờ tới khi đệ có thể thực sự khống chế mình đệ sẽ tự đi ra.

Tông chủ hít sâu một hơi:

- Sư đệ, do sư huynh vô dụng nên mới khiến đệ phải gánh vác trách nhiệm nặng nề này.

Cơ Uyên cười:

- Sư huynh cớ sao lại nói những lời này. Chỉ là đệ rất hoài niệm thời gian khi còn bé sư huynh từng mang đệ đi ngắm hoa anh đào nở rộ, có lẽ sau này sẽ không còn được thấy nữa.

- Không, nhất định sẽ nhìn được, sau này ta sẽ khiến cho toàn bộ thế gian đều là hoa anh đào.

Tông chủ mắt ngấn nước, trong lòng dâng lên dã tâm. Cơ Uyên đứng trong cửa đá trên mặt vẫn mang nụ cười nhìn sư huynh đứng ngoài cửa, sau đó cửa đá dần dần khép kín.

Đám người tông chủ đứng bên ngoài:

- Sau này, nơi này ngoại trừ ta, không cho phép bất kỳ người nào bước vào.

- Dạ, tông chủ.

Các trưởng lão gật đầu, lòng bàn tay đầy mồ hôi. Bọn họ không ngờ Cơ Uyên lại lựa chọn con đường này.

Đột nhiên!

Một âm thanh thê thảm mà khủng bố từ trong cửa đá kia truyền ra ngoài.

Đó là tiếng kêu thảm thiết của Cơ Uyên, thậm chí còn có âm thanh nắm đấm nện xuống mặt đất.

Cơ Uyên mồ hôi đầm đìa quỳ rạp trên mặt đất, trong lòng bàn tay cầm một viên thú linh nuốt thẳng vào bụng.

Lập tức có tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên, trên hai cánh tay gân xanh nổi lên, bên trong có dòng máu dị dạng đang di chuyển.

- Ta không thể chết được, ta không thể chết được, ta không thể chết được. - Một câu cuối cùng, bộ mặt Cơ Uyên nứt ra vô cùng kinh khủng. - Thiên Cẩu yêu, ta muốn sức mạnh của ngươi.

Bên ngoài, tông chủ nghe thấy tiếng kêu thê thảm đó thì mắt rưng rưng:

- Đi, đều đi ra ngoài cả đi.

Các trưởng lão khi nghe thấy âm thanh kia đều sợ run lên. Thật quá kinh khủng.

Khả năng tử vong là cực lớn, còn khả năng thành công thật sự quá thấp.

Bởi vì... Thú Linh này không phải là thứ mà người có thể dùng.

Viêm Hoa tông.

- Sư phụ, Thần Vân kia có lai lịch gì vậy? - Lâm Phàm hỏi.

Thiên Tu đáp:

- Lão già đó tự nhận là một người rất bình tĩnh, bình thản, giống như chuyện gì cũng biết nhưng thực chất lại là một lão già cần ăn đòn.

Nhìn biểu tình của sư phụ hiển nhiên là đã từng có quá khứ với Thần Vân kia.

- Sư phụ, đồ nhi phát hiện, hôm nay sư phụ cường thế hơn xưa rất nhiều đấy.

Lâm Phàm vừa cười vừa nói. Hôm nay hắn thực sự thấy thái độ của sư phụ rất cứng rắn, quả thực một chút mặt mũi cũng không chừa lại.

Thiên Tu ho nhẹ vài tiếng:

- Cường thế hơn? Có lúc nào mà ta không cường thế? Chỉ là bình thường con không chú ý mà thôi.

- Nhớ kỹ, về sau nếu có chuyện gì bất công, cứ tới tìm ta, ta ra mặt cho con.

Hiện tại, tâm tình của ông cực kỳ tốt, rốt cuộc đã cảm nhận được sự vui sướng khi làm sư phụ, đồng thời cũng đã gieo được một ý nghĩ vào lòng đồ đệ mình.

Đó chính là sư phụ là người lợi hại nhất. Việc cải thiện uy nghiêm là một chuyện rất quan trọng.

- Dạ nhớ rồi.

Lần này ra ngoài thu hoạch không tệ nhưng cảm giác tích phân tăng lên lại bị Thần Vân làm tiêu tan, tuy không bị đánh nhưng đúng là sợ vỡ mật. Ông ta thế mà lại muốn đánh mông mình, thực sự là một lão già biến thái.

- Sư phụ, người ở Thiên Không thành có phải là phát hiện chuyện gì hay không?

Lâm Phàm nhỏ giọng hỏi. Sư phj cường thế như vậy nhất định là thực lực đã tăng lên rồi.

Thiên Tu nhìn xung quanh một chút, sau đó cẩn thận nói:

- Đồ nhi, ta nói thật với con, ở trong đó có một bí mật lớn nhưng tạm thời ta còn chưa tìm hiểu được kỹ càng. - Nói tới bí mật lớn ở đó, trong lòng Thiên Tu cũng rất vui sướng, không ngờ lại gặp may chỉ ngã một cái mà cũng có thể phát hiện một chuyện mà không muốn người ngoài biết.

Thảo nào Thánh Đường tông náo loạn một lần rồi thôi, hóa ra là không bị phát hiện, nếu chuyện này bị phát hiện chắc chắn sẽ không có chuyện như vậy.

- Ồ, có chuyện vậy sao. Sư phụ, nửa đời sau của con có lẽ sẽ dựa vào lão nhân gia người rồi.

Lâm Phàm cười. Hiện tại hắn cũng muốn đi bế quan, chỉ có thực lực cường đại mới là thứ chân thật nhất.

Chương 415: Trời Sắp Có Biến

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Vô Địch phong.

Sau khi tách ra với sư phụ, Lâm Phàm trở về núi.

Lần này coi như đã kết thành tử thù với Nhật Chiếu tông nhưng hắn không hối hận. Lúc Nhật Chiếu tông phát động chiến tranh với Viêm Hoa tông thì cũng không cần bất cứ lý do gì, còn chém giết không biết bao nhiêu con dân Viêm Hoa tông. Hắn chỉ đi náo Nhật Chiếu tông tới long trời lở đất mà không chém giết con dân của Nhật Chiếu tông đã là thủ hạ lưu tình.

Còn Thần Vân đại sư của Thiên Tông điện, vừa nhìn đã biết là người hiền lành, tuy là người hiền lành biết nổi giận nhưng vẫn là người hiền lành, cho nên bắt nạt một chút cũng không có chuyện gì cả.

- Buồn, thật đúng là buồn quá. - Hắn lắc đầu, đi tới Nhật Chiếu tông thôi mà cũng có thể gặp phải mặt hàng như Thần Vân. Ông ta quả thực mạnh, đối chiến một mình hắn chắc chắn không phải đối thủ.

Lúc đó, mặc dù tốc độ bành trướng tim đã tăng tới cực hạn suýt chút nữa thì ngưng tụ thành thực chất rồi nhưng đáng tiếc bị Thần Vân làm tiêu tan mất.

- Vẫn nên đi bế quan thì hơn. - Ngẩng đầu nhìn trời, sắp tới cũng không có chuyện gì, tích phân dễ kiếm giá trị khổ tu thì lại có vẻ khó, có lẽ cũng có thể dùng hướng dẫn sáng tạo công pháp thiên cấp.

Lần trước chỉ sáng tạo ra công pháp thiên cấp hạ phẩm, hiện tại xem ra đã không đủ dùng.

Lúc Lâm Phàm chuẩn bị tiến vào mật thất tu luyện, ở nơi xa có một con ếch đang ngồi, ngẩng đầu ngắm bầu trời.

- Ếch, mày đang làm gì? - Lâm Phàm xuất hiện ở phía sau, bóng đen che phủ mắt ếch.

Ếch đang ngồi đưa lưng về phía Lâm Phàm nhìn tới nhập thần, nghe thấy tiếng nói thì đôi chân nhỏ ngắn sợ run rẩy.

Nó không ngờ cái tên liều mạng này còn nhớ tới nó, tuyệt đối không có chuyện gì tốt.

Trong khoảnh khắc, tâm tư đã xoay chuyển hàng nghìn hàng vạn, sau đó nó xoay người.

Hai cái chân sau banh ra hai bên, chân trước xoắn thành số 6.

- Chủ nhân, 666...

Bụp!

- 6 cái đầu mày, đang làm cái gì?

Lâm Phàm nắm ếch trong tay, híp mắt nhìn nó:

- Con ếch mày đàng hoàng chút đi, nói xem đang nhìn cái gì?

Ếch nuốt nước miếng, trên gương mặt đọng lại một giọt mồ hôi sắp rơi xuống, con mắt giống như hạt đậu xanh vô tội nhìn Lâm Phàm.

- Chủ nhân, ếch... ếch vẫn thành thật. - Nhưng trong lòng nó đang điên cuồng phun nước miếng. Cái tên liều mạng này gần đây chắc chắn là không có chuyện gì làm, nếu không... không có khả năng lại tới tìm nó.

Mỗi lần nghe tin tên này ở bên ngoài chọc ra chuyện gì đó, ếch nó đây đều cảm thấy vui sướng.

Lâm Phàm đưa ếch tới trước mặt mình:

- Gần đây bận rộn, không có rảnh trò chuyện hàn huyên với mày. Vừa nãy nhìn cái gì đó?

- Bản ếch đang nhìn trời. - Ếch nói.

Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời, không có cái gì cả ngoại trừ mây thì vẫn là mây.

- Trời có gì đâu mà nhìn. Con ếch mày rất không thành thật, ta

mang mày ra đây, nuôi mày chăm sóc mày nhưng mày từ trước tới giờ lại không chịu nói thật với ta, thật sự làm người ta đau đớn.

- Ta biết mày vẫn luôn có ý kiến với ta, vẫn muốn hãm hại ta,nhưng ta không quan tâm, bởi vì mày là yêu sủng của ta nên ta phải chăm sóc tốt cho mày. - Lâm Phàm thương cảm lắc đầu thở dài.

Ếch mở to mắt ếch nhìn Lâm Phàm. Những lời này chính nó cũng không thể tin là do liều mạng nói ra, có điều nhìn vẻ mặt chân thành của đối phương nó có chút tin tưởng.

Nó suy nghĩ một lát, nhắc nhở một câu cũng coi như là một lời khuyên:

- Chủ nhân, ếch ta cũng đối xử thật lòng với ngươi mà. - Lúc này, ếch ôm ngón tay cái của Lâm Phàm, rất không dễ dàng nặn ra hai giọt nước mắt.

- Bản phong chủ đối với mày cũng là thật lòng. - Lâm Phàm nhẹ nhàng vỗ đầu ếch.

- Chủ nhân, thiên địa sắp đổi rồi. - Ếch rất nghiêm túc nói.

- Sắp đổi? - Lâm Phàm ngẩng đầu nhưng lại không nhìn ra có gì thay đổi. - Biến đổi ra sao?

Ếch trầm giọng nói:

- Từ nơi sâu xa, thiên địa có một tia vận chuyển thong thả, đây là điềm báo thiên địa sắp đổi. Trên bầu trời có một điểm đen, điểm đen kia là căn nguyên đó.

Lâm Phàm ngẩng đầu lên, giống như một thằng ngu nhìn nhìn:

- Điểm đen? Điểm đen ở đâu ra?

Ếch lắc đầu:

- Chủ nhân, ngài không nhìn ra được đâu, chỉ có bản ếch đây mới có thể nhìn thấy. Điểm đen kia tồn tại trong lòng, chỉ có người hiểu nó mới có thể thấy được.

- Vậy thì lúc nào sẽ xảy ra biến cố lớn? - Lâm Phàm nhìn ếch chằm chằm. Con ếch này là đang trêu mình sao.

- Chậm thì một năm, lâu thì ba năm rưỡi, có khi là tám chín năm, cũng có thể là ngày mai ngày mốt. Khó mà nói rõ. - Ếch lắc đầu,

khuôn mặt màu xanh biếc rất nghiêm túc.

- Ai da! Chủ nhân, ngài làm gì vậy. Bản ếch rất trung thành và tận tâm với ngài mà.

Lâm Phàm trực tiếp ném ếch qua một bên, không muốn lãng phí thời gian với con ếch này nữa.

- Tự mình qua một bên chơi ngu đi.

Hiện tại hắn muốn đi tu luyện, bước vào Bán Thần rồi còn ai có thể là đối thủ của mình nữa.

Chỉ là Sư phụ đã nói, cần phải có số mệnh gì đó mới có thể bước vào Bán Thần. Theo hắn thấy, chỉ cần nội tình sung túc, giá trị khổ tu đầy đủ thì Bán Thần chả là cái gì.

Nhìn tên liều mạng rời đi, ếch lắc đầu:

- Haizz, bản ếch vất vả lắm mới nói một câu thật lòng thế mà lại không tin. Ầy dô, chờ tới lúc đó rồi bản ếch sẽ lén lút rời đi.

Trong mật thất.

Lâm Phàm ngồi xếp bằng lấy tiểu bản bản và Thái Hoàng kiếm ra.

- Tiếp tục sáng tạo công pháp, nếu như có thể nâng cấp tới thiên cấp thượng phẩm thì giá trị khổ tu mỗi giây cũng sẽ tăng lên rất nhiều, đồng thời tiết kiệm được nhiều thời gian hơn.

Giờ khắc này Lâm Phàm chìm trong vào hành động cắt cổ.

Công pháp phẩm cấp càng cao thì càng khó sáng tạo ra.

Dù có dựa vào thân bất tử không ngừng thử nghiệm thì cũng cần thời gian rất lâu.

Mà mỗi lần sáng tạo công pháp đều có những việc tiêu cực khác nhau, đủ loại hình, nếu không có thân bất tử thật sự là không ai dám thử như vậy.

Lại trôi qua mấy ngày.

Sơn môn Viêm Hoa tông có sứ giả tông khác tới. Đệ tử trông coi cửa tông nhìn thấy những người này cũng rất kinh ngạc. Tình huống như vậy là lần đầu tiên bọn họ gặp phải.

Đệ tử ở cửa sơn môn hỏi:

- Xin hỏi, các vị là ai?

Lúc này, sứ giả tông khác ôm quyền nói:

- Sứ giả Đại Diễn tông thỉnh cầu gặp trưởng lão quý tông, thương lượng một chuyện ngoại giao.

- Mời chờ một lát.

Đệ tử sơn môn nghe vậy thì vội vàng chạy vào bên trong tông.

Hiện tại tông môn muốn ngoại giao với Viêm Hoa tông cũng chỉ còn Thái Thản tông, còn những tông môn khác đều không dám có quan hệ gì với Viêm Hoa tông nữa.

Nguyên nhân chủ yếu nhất trong đó chính là có đại tông quấy rối, còn một nguyên nhân khác là bởi vì Viêm Hoa tông thực sự quá nghèo khó, các phương diện đều không thể lọt vào mắt người ta, cho nên không người nào muốn ngoại giao với Viêm Hoa tông.

Hỏa Dung trưởng lão nhanh chóng mang một bộ mặt tươi cười từ phương xa đi tới, ôm quyền nói:

- Hóa ra là Bạch Tùng trưởng lão của Đại Diễn tông, không tiếp đón từ xa.

- Hỏa Dung trưởng lão khách khí rồi. - Bạch Tùng cười nói.

Mấy ngày gần đây, danh tiếng Viêm Hoa tông rất lớn, khiến cho những tông môn nhỏ như bọn họ đều hoảng sợ không biết nên làm thế nào. Ngay cả bốn vị quân chủ của Thánh Đường tông cũng bị trấn áp, cuối cùng còn phải nộp tiền chuộc. Đây chỉ là bề nổi câu chuyện mà Thánh Đường tông truyền ra.

- Hiểm địa bốn phía quý tông nhìn thật quen mắt. - Khi tới Bạch Tùng đã nhìn hiểm địa chung quanh, hiểm địa này hình như là của bên Thánh Đường tông.

Thật không ngờ Viêm Hoa tông này lại trưng bày công khai cái hiểm địa này ở xung quanh tông môn, không sợ Thánh Đường tông giết tới lần nữa hay sao.

Hỏa Dung giả ngu cười nói:

- Lão phu cũng thấy những hiểm địa này nhìn rất quen mắt, chỉ

là phong chủ Vô Địch phong của chúng ta nói những thứ này đều là đồ nhặt được, nên đặt ở xung quanh tông môn cho các đệ tử tu hành. - Chính ông ta cũng không tin lời mình vừa nói, có điều tông môn đã thống nhất ý kiến, những hiểm địa này chính là đồ nhặt được.

Bạch Tùng không ngờ Hỏa Dung lại dùng lý do như vậy:

- Thì ra là thế, là nhặt được.

Các đệ tử Đại Diễn tông đi theo nhìn xung quanh. Bọn họ chưa tới Viêm Hoa tông những cũng biết một chút, đều là nghe nhóm sư huynh đệ trong tông môn nói lại. Nghe nói Viêm Hoa tông rất nghèo, mà các con dân trong tông môn còn nghèo hơn. Thế mà bây giờ nhìn tình huống xung quanh, ngoại trừ kiến trúc có phần cũ kỹ thì không nhìn ra có cái gì nghèo khó.

- Ngọn núi bên kia thật hoành tráng, còn hoành tráng hơn ngọn núi của đại sư huynh bên tông mình. - Có đệ tử nhìn thấy ngọn núi ở nơi xa kia thì thán phục nói.

Hình ảnh này không giống với những gì bọn họ nghe được, Viêm Hoa tông dường như không nghèo.

Hỏa Dung nghe thấy nội dung mà những đệ tử này nói chuyện với nhau thì cười nói:

- Đó chính là Vô Địch phong.

- Ồ, đó chính là Vô Địch phong.

Bạch Tùng thán phục. Tông môn phái ông ta qua đây đàm phán ngoại giao với Viêm Hoa tông chính là vì Viêm Hoa tông có tồn tại đệ tử như vậy.

Nghe nói dù chưa vào Bán Thần nhưng thực lực lại cường đại tới mức Bán Thần bình thường cũng không phải là đối thủ.

Viêm Hoa tông đã có Thiên Tu là Bán Thần đỉnh phong, bây giờ lại có một vị nhân tài mới xuất hiện. Đây chính là tướng đại hưng. Sau khi suy xét kỹ càng, Đại Diễn tông quyết định thiết lập quan hệ ngoại giao với Viêm Hoa tông. Trong đó mặc dù gặp nguy hiểm thế nhưng bất luận một kỳ ngộ nào cũng sẽ có nguy hiểm đi kèm, chỉ có thể thoải mái mà đánh một trận. Coi như đặt một đống tiền cược lên Viêm Hoa tông đi.

Trong tông môn cũng có một vài vị trưởng lão cho rằng không

thể thiết lập quan hệ ngoại giao với Viêm Hoa tông, đó là hành động đắc tội Thánh Đường tông. Tới giờ, Thánh Đường tông đối xử với bọn họ cũng vô cùng lấn áp, can thiệp vào đủ loại quyết định trong tông môn bọn họ

Giống như tông môn bọn họ đã trở thành một tông môn phụ thuộc của Thánh Đường tông vậy, điều này làm cho tông chủ Đại Diễn tông rất không vui.

Vào lúc này, lại có đệ tử canh giữ ở cửa sơn môn vội vã chạy vào báo:

- Trưởng lão, bên ngoài sơn môn có sứ giả của Đại Hùng Bảo tông cầu kiến.

Đối với tên đệ tử này mà nói, tình huống bây giờ có vẻ kỳ quái, không biết vì sao mà cứ một người lại một người kéo nhau tới đây.

Hỏa Dung cười:

- Mời sứ giả vào đi.

- Không ngờ người của Đại Hùng Bảo tông cũng tới.

Bạch Tùng lại không quá kinh ngạc, chỉ là không ngờ bây giờ không chỉ có Đại Diễn tông bọn họ muốn duy trì mối quan hệ với Viêm Hoa tông, mà ngay cả Đại Hùng Bảo tông cũng có ý định vậy.

- Bạch Tùng trưởng lão, xin chờ chốc lát. - Hỏa Dung nói.

Bạch Tùng gật đầu:

- Không sao cả.

Mà trong lúc Hỏa Dung đã tiếp khách, thì Lâm Phàm đang bế quan sáng tạo công pháp trong mật thất cũng đang treo một bộ mặt ghét bỏ.

“Thánh Mẫu Thiên Tâm công.

Phẩm cấp: Thiên cấp thượng phẩm.

Đặc tính: Thánh mẫu chi tâm.”

Trong mấy ngày này, hắn thí nghiệm vô số lần, cuối cùng chỉ thành công duy nhất một cái công pháp thiên cấp thượng phẩm này.

Chỉ là phần hướng dẫn sáng tạo công pháp thiên cấp của cái này thì lại để trống một tờ, hàng công pháp thứ hai thì bât ngờ ghi lại môn công pháp này.

- Đùa à, thứ quỷ quái này sao mà tu luyện, sao lại xuất hiện cái loại quỷ quái không hiểu ra sao thế này.

Hắn quả thực nghĩ không thông, quả nhiên sáng tạo công pháp là việc vô cùng khó khăn. Mà nếu muốn sáng tạo ra công pháp thích hợp nhất với bản thân thì lại càng khó khăn hơn nữa.

Chương 416: Lời Đồn Là Không Thể Tin

Nguồn: TruyenYY

Nhóm: TTTV

- Có khách quý tới muốn gặp ngươi, tới đại điện đi.

Lâm Phàm tiếp tục tu luyện thề không sáng tạo ra công pháp thì không ra ngoài nhưng bên tai đột nhiên truyền tới âm thanh cắt đứt suy nghĩ của hắn.

- Khách quý? Muốn gặp ta?

"Nằm mơ đi, thời gian tu luyện còn không đủ, nào có thời gian gặp khách quý khỉ gió gì."

Hắn không thèm đáp lại, tiếp tục trầm tĩnh vào đại dương tu luyện, chỉ có tu luyện mới có thể cho hắn cảm giác, cuộc sống của mình còn rất nhiều đường phải đi.

Trong đại điện, Hỏa Dung cười nói:

- Bạch Tùng trưởng lão, Già Thánh trưởng lão xin chờ một lát, Lâm phong chủ lát nữa sẽ tới, mời hai người uống trà trước.

- Được được.

Hai vị trưởng lão nâng chung trà lên nhấp qua một ngụm.

Đại Diễn tông và Đại Hùng Bảo tông với Viêm Hoa tông trước đó chưa từng qua lại. Chỉ là tông môn trên thế gian có vô số, phát triển đơn độc bế quan tỏa cảng tông môn là hành động không hề sáng suốt, không thể nào đuổi kịp sự biến hóa của các tông môn khác, cho nên giữa các tông môn lớn vẫn rất cần có sự giao lưu. Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Hỏa Dung hơi lộ vẻ xấu hổ, tên nhóc kia sao còn chưa tới không phải đã thông báo rồi sao, nếu còn không tới nữa thì sẽ mất mặt với tông môn khác, làm cho người ta nghĩ rằng Viêm Hoa tông vô lễ, không biết đạo đãi khách.

Bạch Tùng trưởng lão và Già Thánh trưởng lão nhìn nhau cười khổ không thôi, không ngờ Viêm Hoa tông cũng không quá coi trọng bọn họ.

- Hai vị, xin chờ một chút lão phu tự mình đi xem rốt cuộc Lâm phong chủ đang bận chuyện gì.

Hỏa Dung chuẩn bị tự mình đi qua một chuyến, nhưng lúc vừa mới đứng dậy thì đã có một bóng người từ ngoài cửa đi vào.

- Xin lỗi, xin lỗi đã để các vị đợi lâu.

Lâm Phàm tươi cười đầy mặt từ ngoài đi vào. Hắn vốn không tính tới, nhưng suy tính một chút thì biết tông khác tới đây là muốn thiết lập quan hệ ngoại giao, thân làm một đệ tử của Viêm Hoa tông mặc dù thực lực cường hãn đứng nhì tông môn thì cũng không được kiêu ngạo. Huống hồ bản thân hắn cũng không phải là một người kiêu ngạo.

Đệ tử Đại Diễn tông đi theo ghi lại tình huống gặp mặt, đồng thời còn ghi lại tình hình cụ thể của Viêm Hoa tông. Sau khi trở về tông môn vẫn phải chỉnh lý sau đó mới thông cáo rộng rãi cho con dân trong tông môn biết rõ tình huống ngoại giao.

Lúc đầu, Hỏa Dung trưởng lão mời phong chủ Vô Địch phong qua nhưng thời gian đã lâu mà còn chưa thấy tới, tên đệ tử đó đã định ghi lại là: Lâm phong chủ của Vô Địch phong - Viêm Hoa tông ngạo mạn coi thường tông nhỏ, tự cao tự đại. Có điều hiện giờ người đã tới nên y dừng bút muốn xem Lâm phong chủ trong lời đồn rốt cuộc là người như thế nào.

- Tới rồi?

Hỏa Dung hỏi nhưng trong giọng điệu vẫn còn chút oán trách.

Dù sao để cho Đại Diễn tông và Đại Hùng Bảo tông đợi chờ lâu như vậy quả thực hơi quá đáng.

Tuy hai tông môn đó nhỏ yếu thật nhưng nếu người ta đã tới Viêm Hoa tông để thiết lập quan hệ ngoại giao thì không nên lơ người ta như vậy.

- Dạ tới rồi, cũng xin hai vị sứ giả lượng thứ. Lâm Phàm ôm quyền - Bản phong chủ nghe nói hai vị sứ giả tới thăm trong lòng vui mừng cho nên đi chọn lựa một ít lễ vật chuẩn bị đưa cho các đệ tử đi theo. Không ngờ thời gian lựa chọn có hơi dài, cũng may cuối cùng

đã chọn được.

Lúc này, Lâm Phàm lật bàn tay đan dược bay ra, đều là đan dược huyền giai thượng phẩm, sau đó phân ra cho đệ tử của hai tông môn, mỗi người mấy viên.

- Các vị đường xá xa xôi cũng đã mệt nhọc rồi, chút thành ý không nên để trong lòng.

Chiêu này làm tới hoàn mỹ khiến Hỏa Dung trưởng lão cũng nhìn tới trợn mắt há miệng. Tên này biết làm người như vậy từ lúc nào thế, còn biết tặng lễ nữa kìa. Nhìn nụ cười như gió mùa xuân kia đi, rất hài hòa, thật sự là do tên nhóc đó biểu hiện ra sao? Nếu như bản tính hắn thật sự là vậy thì sao lại gây ra nhiều chuyện như thế.

Đệ tử đi theo của Đại Diễn tông và Đại Hùng Bảo tông nhìn đan dược trong tay, đều tỏ ra bối rối. Tông môn bọn họ cũng không giàu có, không hơn không kém Viêm Hoa tông là bao, mấy viên đan dược huyền giai thượng phẩm trong tay mỗi người hiện giờ còn giàu có hơn toàn bộ số gia sản của bọn họ cộng lại.

Vui sướng, hài lòng.

- Tạ ơn, Lâm phong chủ. - Đệ tử đi theo của hai tông vô cùng sung sướng.

- Không có gì, không có gì, ngược lại còn khiến các vị đợi lâu. Sau này nếu đã thiết lập quan hệ ngoại giao rồi thì chính là người một nhà, không cần khách khí.

Lâm Phàm cười ha hả xua tay, sau đó ngồi qua một bên hỏi:

- Không biết hai vị sứ giả tìm ta có chuyện gì?

Hỏa Dung ngây người nhìn Lâm Phàm. Bội phục, vô cùng bội phục, biểu hiện này thật không thể xoi mói. Ông thật sự là sợ lúc tên nhóc này tới lại không coi ai ra gì, khí thế hừng hức làm cho sứ giả hai tông thấp kém không đáng một đồng. Hiện tại xem ra là ông suy nghĩ nhiều rồi.

- Nghe đại danh Lâm phong chủ đã lâu, nay mới có dịp gặp mặt, quả là danh bất hư truyền. Những lời đồn bên ngoài đúng là không tin được. - Bạch Tùng trưởng lão lên tiếng.

- Ha ha ha. - Lâm Phàm nở nụ cười - Bên ngoài chỉ là lời đồn mà thôi, nghe giải trí cũng được.

Già Thánh trưởng lão kính nể nói:

- Bội phục, bội phục, nếu không phải thật sự gặp mặt thì đúng là có thể bị lời nói của Thánh Đường tông lừa gạt rồi.

- Việc này không cần để trong lòng, Thánh Đường tông tới tông ta gây chuyện lại bị thất thế, trong lòng còn khúc mắc là chuyện bình thường. Còn chuyện bọn họ nói thế nào, bản phong chủ lại không để trong lòng, người hiểu vĩnh viễn hiểu rõ, mà người không biết thì vĩnh viễn không hiểu. - Lâm Phàm lạnh nhạt nói, bộ dạng rất bình tĩnh.

Hỏa Dung ngồi bên kia không còn lời nào để nói. Ông dần dần nhìn mà thấy mơ hồ, tên nhóc này uống nhầm thuốc hay sao mà lại lập tức thay đổi cách ăn nói như vậy.

Đệ tử ghi chép của hai tông không tự chủ mà gật đầu sau đó ghi chép lại. Bọn họ là lần đầu tiên gặp được Lâm phong chủ trong lời đồn, cảm giác người này biết nhìn xa trông rộng, đối xử với mọi người bình thản mà tao nhã.

Bạch Tùng và Già Thánh liếc nhau đều cảm thấy Lâm phong chủ của Vô Địch phong, suy nghĩ: "Viêm Hoa tông này không tồi, vị trí tông chủ của Viêm Hoa tông sau này chắc chắn là người này rồi."

Nếu như thiết lập quan hệ ngoại giao thì sau này tất nhiều sẽ rất tốt đẹp.

Bạch Tùng ôm quyền:

- Hỏa Dung trưởng lão, Lâm phong chủ, lần này ta đến đây là đại diện cho tông môn muốn thiết lập quan hệ ngoại giao với Viêm Hoa tông, đạt được nhận thức chung tìm kiếm phát triển. Không biết ý của quý tông như thế nào?

Hỏa Dung không nói gì mà nhìn về phía Lâm Phàm, ý tứ rất rõ ràng. Nói đi, ngươi nói tiếp đi, ngươi nói chuyện rất êm tai nên việc này giao cho ngươi. Lâm Phàm liếc mắt nhìn Hỏa Dung thầm nở nụ cười trong lòng. Bản tin thời sự 30 phút kiếp trước không phải chỉ xem chơi.

Hắn lập tức đổi sắc mặt, ý cười dạt dào, nói:

- Tốt, đây là chuyện tốt, cũng là vinh hạnh của tông ta. Bế quan phong ấn tông môn không phải là chuyện sáng suốt, tôn chỉ của tông môn ta cũng là tìm kiếm thiết lập quan hệ ngoại giao, chung tay phát

triển tông môn, phấn đấu nỗ lực vì hòa bình.

- Đại Diễn tông và Viêm Hoa tông thiết lập quan hệ ngoại giao sẽ mang tới lợi ích khổng lồ đối với đệ tử và con dân cả hai tông, không có lý nào lại không đồng ý cả. - Lâm Phàm nói xong cũng cảm giác đầu óc mình không tồi, nói cực lưu loát hoàn toàn không có vấn đề gì.

Bạch Tùng nghe xong những lời này cũng ngây ngẩn cả người. Ông ta chưa từng nghe thấy kiểu nói mới lạ như thế nhưng ông ta vẫn nghe hiểu ý, Viêm Hoa tông rất hoan nghênh chuyện này.

- Đại Hùng Bảo tông cũng hy vọng có thể thiết lập quan hệ ngoại giao với Viêm Hoa tông, phát triển cộng đồng tông môn. - Già Thánh trưởng lão lên tiếng.

Lâm Phàm cười nói:

- Vô cùng hoanh nghênh, từ khi Viêm Hoa tông xây dựng tới nay vẫn luôn tìm kiếm tông môn có cùng chí hướng để thiết lập quan hệ ngoại giao, giữ gìn hòa bình thế gian.

- Bây giờ có thể được Đại Diễn tông và Đại Hùng Bảo tông để mắt tới là vinh hạnh của Viêm Hoa tông chúng ta.

- Lâm phong chủ khách khí, có thể thiết lập quan hệ ngoại giao với Viêm Hoa tông cũng là vinh hạnh của ta.

Hai sứ giả cũng vội vàng đáp lại.

Mà đệ tử ghi chép của hai tông thì không ngừng múa bút. Bọn họ phát hiện Lâm phong chủ của Viêm Hoa tông quả thực không tầm thường, còn mấy lời đồn chung quy không thể tin, chỉ có gặp nhìn thấy tận mắt mới biết thật giả.

Hàn huyên hồi lâu trong điện thường thường có tiếng cười truyền ra, hiển nhiên ba tông trò chuyện rất hài lòng.

- Bạch Tùng trưởng lão, Già Thánh trưởng lão lần đầu tiên tới Viêm Hoa tông hiển nhiên còn chưa đi thăm thú hết. Hay là để ta dẫn các vị đi ngắm nhìn xung quanh một lát nhỉ.

Lâm Phàm khách khí nói, chính nghĩa, tinh thần hiếu khách khiến người ta vô cùng thoải mái, thậm chí còn khiến trưởng lão hai tông cảm giác Lâm phong chủ của Viêm Hoa tông thật sự là quá hiếu khách, làm cho bọn họ có phần ngượng ngùng.

Đồng thời bọn họ cũng thầm cảm thán, quả thật là khác biệt. Bọn họ cũng từng đi tới những tông môn khác, nhưng không phải là bị người ta coi thường thì cũng bị bắt đợi chờ.

Chuyện đó khiến bọn họ cảm thấy khuất nhục và không vui nhưng bọn họ tự biết thực lực tông môn mình không đủ, bị người ta coi thường cũng là chuyện bình thường. Sau khi tới Viêm Hoa tông lại là tình cảnh hoàn toàn khác. Tuy Lâm phong chủ còn chưa bước vào Bán Thần kỳ, nhưng thực lực bản thân còn lợi hại hơn cả Bán Thần, đại nhân vật như vậy tự mình tiếp đãi bọn họ thật sự khiến bọn họ thụ sủng nhược kinh.

Ngay cả các đệ tử đi theo cũng cảm giác được Viêm Hoa tông coi trọng, cũng cảm thấy rất tự hào.

- Hỏa Dung trưởng lão, bảo các sư đệ ngự thiện của tông môn lấy nguyên liệu nấu ăn tốt nhất ra chuẩn bị tiệc rượu đi. - Lâm Phàm nói.

- Được. - Hỏa Dung thực sự là không hiểu được tên nhóc này rốt cuộc là giả bộ hay thật lòng. Biểu hiện này không giống ngày thường chút nào.

- Ây, Lâm phong chủ như vậy quá khách khí rồi, làm đơn giản thôi không cần phô trương lãng phí. - Bạch Tùng trưởng lão nói.

Lâm Phàm vỗ vai Bạch Tùng trưởng lão:

- Sao có thể như vậy được, các vị tới đây chính là khách quý, chiêu đãi đơn giản chẳng phải là nói tông môn ta không coi trọng các vị. Phải tổ chức long trọng mới thể hiện được sự coi trọng của tông môn ta với các vị.

- Lâm phong chủ khách khí.

Bạch Tùng trưởng lão và Già Thánh trưởng lão không biết nên nói gì nữa, chỉ có thể luôn miệng nói khách khí. Lời đồn quả nhiên là lừa người, chắc chắn là do Thánh Đường tông dựng lên để bôi đen Lâm phong chủ. Bây giờ nhìn đi, người ta đối xử lễ phép nhiệt tình với mọi người, hiếu khách bao nhiêu, tốt đẹp cỡ nào, không hề giống lời đồn. Dùng lương tâm mà nói, nếu Viêm Hoa tông tới tông môn bọn họ cùng chưa chắc có thể được chiêu đãi như vậy. Đồng thời, quyết tâm thiết lập quan hệ ngoại giao với Viêm Hoa tông của hai tông càng thêm sâu sắc hơn.

Phong chủ của tông môn hiếu khách như vậy, thì việc Viêm Hoa

tông cường thịnh là chuyện đương nhiên không sai rồi. Hơn nữa yêu thích hòa bình cũng là tâm nguyện của tông môn bọn họ, các đại tông môn chung sống hòa bình chính là tâm nguyện của bọn họ.

Ngày hôm sau!

Cửa sơn môn.

- Đáng tiếc không thể chiêu đãi các vị thêm một đoạn thời gian nữa. - Lâm Phàm tiếc hận nói.

- Đa tạ sự khoản đãi của quý tông, chỉ là chuyện thiết lập quan hệ ngoại giao không thể chậm trễ, chúng ta còn phải trở về bẩm báo. Chờ ngày khác sau khi thiết lập quan hệ ngoại giao, cũng mời Lâm phong chủ tới tông ta làm khách, tông môn chún ta nhất định sẽ vô cùng hoan nghênh.

Bạch Tùng cảm thán nói. Tuy chỉ ở đây một ngày nhưng ông ta cũng đã cảm giác được sự cường đại của Viêm Hoa tông rồi.

- Đâu có đâu có, nếu các vị đã vội thì bản phong chủ cũng không giữ lại nữa, đi đường cẩn thận. - Lâm Phàm lộ ra biểu tình không nỡ.

Vẻ mặt này khiến cho đệ tử hai tông cảm thán Lâm phong chủ nhiệt tình như lửa, thật sự khiến bọn họ ngại ngùng. Đây là lần đầu tiên bọn họ được coi trọng tới như vậy khi ra ngoài tìm kiếm tông môn thiết lập quan hệ ngoại giao.

Đáng khắc ghi trong lòng.

Chương 417: Tông Môn Đại Loạn

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

- Lên đường bình an. - Lâm Phàm vẫy tay với sứ giả của hai tông đã đi xa.

Đệ tử hai tông cũng là ba bước lại quay đầu nhìn vẫy tay. Ở Viêm Hoa tông bọn họ được coi trọng, tâm tình rất sung sướng, thậm chí loại cảm giác này khó có thể diễn tả bằng lời.

Hỏa Dung nhìn Lâm Phàm ý cười đầy mặt thật sự là không hiểu nổi, không biết rốt cuộc tên này bị làm sao. Quá hiếu khách, quá tốt tính, có vấn đề lớn. Còn nếu nói đây là bản tính của tên nhóc đó có đánh chết ông cũng không tin.

Thời điểm Hỏa Dung chuẩn bị mở miệng thì lại phát hiện vẻ mặt tên nhóc kia có gì đó không đúng.

- Thánh Đường tông thật đúng là điên rồi, lại dám bôi đen danh tiếng của bản phong chủ với bên ngoài. - Lâm Phàm nghiến răng nghiến lợi. Nếu không phải hắn đi ra tiếp đón hai vị sứ giả này, thì hắn thật sự không biết Thánh Đường tông đã bôi đen mình thành bộ dạng gì.

Hắn biết được nội dung mà Thánh Đường tông lan truyền từ miệng một tên đệ tử nói rằng:

- Phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông là một tên đê tiện, vô sỉ, trộm cắp, người người oán trách, lạm sát....

Lúc này Lâm Phàm lại hít sâu một hơi:

- Chịu đựng, đi tu luyện trước, chờ tới thời cơ thích hợp nhất định phải bắt Thánh Đường tông trả giá thật lớn.

Hắn đã quyết định, lúc hắn đạt tới Bán Thần thì không làm chuyện gì cả, trực tiếp đi tới Thánh Đường tông để cho đám người kia biết được thực lực của mình. Dám vu oan bôi nhọ mình như thế

với bên ngoài, thật sự khiến người ta phẫn nộ mà.

- Hôm qua với hôm nay làm sao vậy? Không giống ngươi chút nào. - Hỏa Dung hỏi.

Ẩn giấu tức giận vào trong lòng, Lâm Phàm kinh ngạc nói:

- Không sao cả, rất bình thường mà, ta chính là như vậy không hề có bất kỳ biến hóa nào, vẫn rất thân thiện mà.

Hỏa Dung lúng túng nở nụ cười, nếu như tin lời tên nhóc này nói thì gặp quỷ rồi.

- Đi về thôi. - Hắn hiện tại phải vội vã trở về sáng tạo công pháp, bây giờ giá trị khổ tu cần có thật sự quá to lớn rồi, nếu cứ tiếp tục như thế này thì không biết phải đợi tới ngày tháng năm nào nữa.

Hơn nữa tấn thăng tới Bán Thần kỳ cần bao nhiêu giá trị khổ tu lại là một ẩn số, nếu như quả thật chỉ là 100 triệu thì cũng không quá khó khăn. Chỉ sợ 100 triệu không đủ.

Ngọn núi Thiên Tu.

- Sư huynh, đồ nhi của huynh bị làm sao vậy? Vì sao trong chốc lát đã biến thành người khác rồi.

Hỏa Dung hỏi:

- Huynh nói xem, đó có phải là bị tâm ma khống chế không. Dù sao thì tâm ma giỏi về ẩn giấu có đôi khi rất khó phát hiện.

- Đệ mới bị tâm ma khống chế ấy. Đây là bản tính của đồ đệ ta, không có bất cứ vấn đề gì cả.

Thiên Tu trừng mắt nhìn Hỏa Dung. Tên này dám nghi ngờ đồ đệ ông, đây là nói xấu mà.

Đối với hành động lần này của đồ đệ, ông rất thỏa mãn, quả thực không tệ.

- Bản tính...

Hỏa Dung lúng túng sau đó lắc đầu. Nói chuyện với hai thầy trò này nhất định là không hỏi ra cái gì, trong lòng lại càng thêm kỳ quái, rốt cuộc là chịu đả kích cỡ nào mới thành như vậy.

Trong mật thất.

- Cái "Thánh Mẫu Thiên Tâm công" này mình tuyệt đối không thể tu luyện nhưng có thể giữ lại, nếu như gặp được người thích hợp có thể đưa cho họ tu luyện cũng là một lựa chọn tốt.

Hắn nghĩ tới chuyện này thì nở nụ cười rồi không hề dây dưa mà trầm luân vào trong tuần hoàn tự nghĩ ra công pháp sau đó giết chết mình.

- Sư huynh đã mạnh tới như vậy mà còn không ngừng nâng cao tu vi của chính mình, thật khiến người ta kính nể.

Lữ Khải Minh nhìn về phía mật thất bị phong bế, sau đó cầm bút dính lên đầu lưỡi một cái, viết lên một tờ giấy trắng:

- Biển học vô bờ.

Sau đó hài lòng thu sổ nhỏ vào trong ý chí, đây là bảo bối của gã, người nào cũng không thể lấy đi.

Vài ngày sau.

Mỗi một đệ tử thậm chí con dân của Đại Diễn tông và Đại Hùng Bảo tông đều biết, tông môn đã thiết lập quan hệ ngoại giao với Viêm Hoa tông. Nhất là con dân bình thường, bọn họ không phải tu luyện, mỗi ngày chỉ cần siêng năng cần cù, thời gian nhàn rỗi đều là để tám nhảm.

Bên trong trà lâu, có một người đọc lớn.

- Mấy ngày trước, tông ta đi Viêm Hoa tông bàn việc thiết lập quan hệ ngoại giao, quá trình hoàn mỹ, được Viêm Hoa tông tiếp đãi nhiệt tình. Lâm phong chủ của Vô Địch phong còn tự mình đứng ra dẫn dắt sứ giả và đệ tử tông ta qua sát Viêm Hoa tông, còn biếu tặng các đệ tử đan dược huyền giai thượng phẩm làm lễ gặp mặt.

- Không thể nào, sao ta lại nghe nói, phong chủ của Vô Địch phong - Viêm Hoa tông là một ác nhân, chuyên làm mấy chuyện trộm gà trộm chó.

Một người đàn ông áo trắng nhìn giống như người đọc sách, vươn tay chỉ vào trang giấy trong tay:

- Ngươi xem, trên này có viết, lời đồn bên ngoài đều là giả. Phong chủ Vô Địch phong của VIêm Hoa tông, tao nhã tràn đầy nhiệt tình và ước mơ hòa bình.

- Mà tất cả những lời nhạo báng đó đều là do Thánh Đường tông lần trước đi gây chuyện ở Viêm Hoa tông, bị vị phong chủ Vô Địch phong này trấn áp nên oán hận, trả thù vị phong chủ Vô Địch phong kia.

- Vị phong chủ này không đơn giản, tu vi rất cường đại. Mà người cường đại như vậy lại tự mình đứng ra dùng quy cách cao nhất tiếp đãi sứ giả tông môn chúng ta, hy vọng hai tông thiết lập quan hệ ngoại giao tốt đẹp.

- Đồng thời, sắp tới đây tông chủ chúng ta cũng sẽ tới Viêm Hoa tông cùng trao đổi với tông chủ bên đó những công việc cụ thể khi thiết lập quan hệ ngoại giao.

Các con dân chung quanh gật đầu, có ấn tượng vô cùng tốt đối với Viêm Hoa tông chưa quen biết. Dù sao thân làm con dân tông môn như bọn họ cũng hy vọng tông môn được coi trọng, mà Viêm Hoa tông đối xử tốt như vậy với tông môn bọn họ đương nhiên lấy được hảo cảm của bọn họ rồi.

Thánh Đường tông.

- Đám hỗn láo này dám thiết lập quan hệ ngoại giao với Viêm Hoa tông, bọn họ là ăn gan hùm mật gấu rồi sao.

Chích Diệu Quân Chủ đứng trên đại điện nhìn nội dung trong tay vẻ mặt vô cùng khó coi.

- Thánh chủ, tông môn chúng ta nên xử phạt Đại Diễn tông và Đại Hùng Bảo tông, để cho bọn họ hiểu rõ hậu quả của việc này.

Gã không ngờ rằng, Viêm Hoa tông lại dám cất bước đánh vỡ sự cô lập, muốn thiết lập quan hệ ngoại giao với các tông môn khác.

Thiên Dụ Quân Chủ đứng ở đó như quả cầu to lớn nằm yên không có chút động đậy nào.

- Chích Diệu sư đệ nói có lý, quả thật nên xử phạt Đại Diễn tông và Đại Hùng Bảo tông, bằng không kẻ dưới sẽ khó phục tùng.

- Sư tỷ cũng đồng ý với cách nói của đệ rồi, thánh chủ còn suy nghĩ gì nữa. - Chích Diệu Quân Chủ nói.

Mà lúc này một gã quân chủ khác đi ra:

- Thánh chủ, việc này không nên vội, chuyện kỳ quái xảy ra gần

đầy trong tông môn mới là việc cần điều tra rõ.

- Đán Ác sư đệ nói vậy là có ý gì? Tông môn chúng ta có thể xảy ra chuyện kỳ quái gì chứ? Nếu thật sự có chuyện này thì cũng là việc đệ phải đi giải quyết. Dù sao công việc trong tông môn là do đệ phụ trách. - Chích Diệu Quân Chủ nói.

Thánh chủ ngồi ngay ngắn trên bảo tọa nói:

- Nói đi, chuyện kỳ quái gì?

Đán Ác Quân Chủ gật đầu:

- Mấy ngày gần đây, tâm tình của đệ tử trong tông bất ổn, tài vật của mấy trăm vị đệ tử vô cớ bị mất, đồng thời bảo khố trong tông môn cũng có những tài phú bị thất lạc một cách khó hiểu.

- Bên trong tông có một vị Quân Chủ dùng quyền chức làm chuyện quan hệ nam nữ bừa bãi.

- Bên trong tông có một vị Quân Chủ dụ dỗ đệ tử tham gia hoạt động nào đó, khiến cho đệ tử không thể tu luyện làm cho các nhiệm vụ trong tông môn đều không thể hoàn thành.

- Còn có một vị Quân Chủ nhục mạ đệ tử trong tông, khiến cho hơn mười vị đệ tử bị nhục nhã tới thần trí mơ hồ.

- Bây giờ bầu không khí trong tông vô cùng hỗn loạn, xin thánh chủ điều tra rõ tình huống trong tông môn rồi hãy giải quyết ván đề ngoài tông.

Chích Diệu quân chủ cau mày:

- Đán Ác sư đệ, lời này của đệ rốt cuộc là đang nói tới ai, rốt cuộc là vị Quân Chủ đó có năng lực như thế nào.

Đán Ác Quân Chủ nói:

- Chích Diệu sư huynh, Quân Chủ mà đệ nói không phải một người mà chí ít có ba người, người làm cho tài phú của đệ tử trong tông vô cùng hao hụt còn chưa điều tra ra được.

- Rốt cuộc là những người nào?

Thánh chủ dò hỏi.

- Là ba vị sư huynh Thần Trật, Hỗn Loạn, Chế Tài. - Đán Ác quân

chủ nói.

Đột nhiên! Một tiếng rống giận truyền vào trong đại điện tông môn:

- Hỗn Loạn, cái đồ hỗn láo nhà ngươi lại dám làm ra cái chuyện không bằng cầm thú này với đồ nhi của ta. Con bé là do ngươi nhìn từ bé tới lớn đấy.

Âm thanh tức giận vang vọng sau đó có tiếng nổ mạnh bộc phát.

Hỗn Loạn dùng một chiêu trấn áp người trước mặt:

- Ngươi ra tay với Quân Chủ là có ý gì? - Mà lão giả bị Hỗn Loạn trấn áp vẻ mặt phẫn nộ, thậm chí không thể tin được.

- Dừng tay. - Lúc này có mấy người xuất hiện.

Hỗn Loạn nhìn thấy người tới thì ôm quyền nói:

- Thánh chủ.

Lão giả bị trấn áp nhìn thấy người tới lập tức quỳ trên mặt đất:

- Thánh chủ, xin ngài làm chủ với, gã... Gã.

Lão giả cảm thấy thẹn tới mức nói không nên lời, tên đó không phải là người mà.

Thánh chủ nhìn về phía Hỗn Loạn:

- Rốt cuộc ngươi đã làm cái gì?

Hỗn Loạn bình tĩnh cũng không có cảm giác tội lỗi gì nói thẳng:

- Khởi bẩm Thánh chủ, đệ không làm gì cả, không biết vì sao sư đệ Càn Phù lại tức giận tới như vậy.

Càn Phù quỳ bên cạnh ngẩng đầu:

- Thánh chủ, gã thế mà không dám thừa nhận, đồ nhi của ta bị súc sinh này làm... làm vấy bẩn rồi.

Lời vừa nói ra lập tức khiến toàn trường xôn xao. Vô số đệ tử không thể tin nổi nhìn Hỗn Loạn Quân Chủ.

Thánh chủ hơi biến sắc hỏi:

- Ngươi thật sự làm như vậy?

Thánh chơi gái Hỗn Loạn nói:

- Thánh chủ, việc đó không hề ép buộc nên không được gọi là làm bẩn, là chuyện ngươi tình ta nguyện sao có thể nói là làm bẩn. Đệ đâu có tội gì.

Chích Diệu Quân Chủ liếc mắt nhìn xung quanh:

- Đi, dẫn đồ đệ của Càn Phù sư đệ tới.

Lúc này Càn Phù nhìn về phía Hỗn Loạn:

- Đồ súc sinh nhà ngươi, ngươi đã nhìn con bé lớn lên mà vẫn ra tay được.

Cũng không lâu lắm, đồ đệ của Càn Phù tới. Cô bé là một trong những đóa hoa của tông môn rất xinh đẹp, vóc dáng cũng khá, khóe mắt yêu mị, tóc dài màu vàng kim tản ra ánh sáng dưới ánh mặt trời.

- Đồ đệ, thánh chủ ở đây, con nói với thánh chủ đi có phải Hỗn Loạn kia cường bạo làm bẩn con không. - Càn Phủ hỏi.

Nữ đệ tử quỳ trên mặt đất:

- Thánh chủ, Hỗn Loạn Quân Chủ không có cưỡng ép làm bẩn con, mà là đệ tử tự nguyện.

Phụt!

Càn Phù nghe xong lập tức phun ra một búng máu trong lòng:

- Đồ nhi, không sao đâu, con cứ nói thật đi. Lão súc sinh này được bước một chân vào quan tài thì sao con có thể để ý tới lão chứ.

Hỗn Loạn Quân Chủ lên tiếng:

- Thánh chủ, việc là thế này. Lão phu đã lấy một viên đan dược thiên cấp hạ phẩm đạt thành giao dịch với nàng, nên chuyện này là ngươi tình ta nguyện làm theo nhu cầu. Ta không thể ỷ vào địa vị thân phận bản thân mà uy hiếp ép buộc nàng ấy.

- Vậy sao? - Thánh chủ dò hỏi.

- Đúng vậy.

Đồ đệ của Càn Phù xác nhận nói.

Ngay từ đầu, lúc Hỗn Loạn Quân Chủ nói với nàng câu đầu tiên "Bao nhiêu tiền" thì nàng còn kinh ngạc không hiểu ra sao, khi nàng hiểu rõ Hỗn Loạn Quân Chủ muốn ngủ với nàng thì nàng từ chối, bởi vì đây là chuyện không thể.

Chỉ là lúc Hỗn Loạn Quân Chủ lấy ra một viên đan dược thiên cấp hạ phẩm thì nàng đã không còn cách nào từ chối nữa. Dù Hỗn Loạn Quân Chủ không xem nàng là người trưởng thành cũng không sao.

Đây chính là một viên đan dược thiên cấp hạ phẩm đó, bao nhiêu người muốn cũng không có được, mà nàng chỉ cần đồng ý giao dịch với Hỗn Loạn Quân Chủ là lấy được rồi, thật sự quá đơn giản. Dù sao loại chuyện ngủ với người khác cũng không phải chuyện gì to lớn.

Trong nhóm Thánh tử bình thường cũng có loại hoạt động như vậy, đã thành thói quen rồi.

Chương 418: Cho Dù Là Như Vậy Thì Cũng Không Cách Nào Ngăn Cản Ta Lấy Việc Giúp Người Làm Niềm Vui

Thánh Đường tông, sơn môn khẩu.

Càn Phù Vô Thần đứng ở đó miệng lẩm bẩm.

- Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, nhất định là đồ nhi bị tên hỗn đản Hỗn Loạn kia đe dọa nên mới có thể nói ra những lời này.

Khi ở hiện trường, lúc Thánh Chủ nói ra mấy câu nói, ông ta cũng không còn tiếp tục tin tưởng tông môn nữa.

- Hỗn Loạn, sau này chú ý hình tượng, cho dù là ngươi tình ta nguyện cũng không thể không biết phân biệt lớn nhỏ như thế.

Đây là thiên vị, không phải là thực lực bản thân chưa vào Bán Thân, chỉ có Thiên Cương Cảnh Cửu Trùng, không cách nào trở thành chủ lực tông môn, cứ như thế bị quyền lực nghiền ép.

Càn Phù tự mình bổ não. Đồ nhi nói những lời này chắc hẳn là không muốn liên lụy đến người làm sư phụ như mình đây mà. Càng nghĩ càng tức giận, đau lòng.

- Hỗn Loạn, lão phu tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi.

Thù hận nồng đậm bùng cháy trong lòng của Càn Phù, nếu như trời đất đã bất công như thế, hắn liền muốn thay trời hành đạo.

…

Thần Trật Sơn Phong.

- Mua rồi thì không đổi ý, mua rồi thì không đổi ý nha!

Từ xa đã nghe thấy tiếng nói của Thần Trật Quân Chủ, kèm theo đó còn có tiếng kêu của các đệ tử:

Đại! Đại! Đại!

Tiểu! Tiểu! Tiểu!

Hiện trường huyên náo, vô số đệ tử ở trong đó hoàn toàn bị cuốn vào trong canh bạc mà Thần Trật Quân Chủ phổ cập. Một đêm trở nên giàu có không còn là truyền thuyết. Đối với mỗi một đệ tử mà nói, bọn họ đều muốn thắng. Lần trước có một đệ tử từ chỗ Thần Trật Quân Chủ thắng được một viên đan dược Địa gia thượng phẩm, làm chấn kinh cả một vùng.

Bàn đánh bạc đầy người bu kín. Thần Trật ở trần, ánh mắt đầy máu, nhìn chòng chọc vào đống tài sản ở trên bàn đánh bạc, ván này chơi hơi lớn, thua thì sẽ rất đau lòng. Các đệ tử ở xung quanh, cũng chìm đắm trong mê muội, quên hết tất cả.

- Các ngươi đang làm gì vậy?

Thánh Chủ trầm mặt, không ngờ tới trong tông môn lại phát sinh chuyện như thế này. Ba vị Quân Chủ bây giờ thật sự quá không ra gì.

Thần Trật hét một tiếng kinh sợ, mọi người sợ hãi đến biến sắc.

- Tất cả không được động đậy. Thánh Chủ sư huynh, đợi một chút. Thắng thua là ngay vào lúc này, mở...

Máu trong người Thần Trật sôi trào, vào thời khắc này, ông ta cảm thấy máu trong người mình đang muốn bùng nổ.

- Ha ha ha, tiểu.

Ầm!

Một cỗ sức mạnh cuồn cuộn từ trên hư không đột nhiên rơi xuống, trúng vào bàn đánh bạc, tất cả các đồ vật trên bàn bị đập nát.

- Quỳ xuống hết cho ta.

Thánh Chủ nổi giận, không ngờ Quân Chủ tông môn ngang nhiên dẫn dắt đệ tử chơi những thứ này, cho dù ông đến cũng không khiến cho những đệ tử này sợ sệt, ánh mắt của nguyên một đám người đều nhìn chằm chằm vào bàn đánh bạc, giống như đồ vật ở trên đó mới là vật thu hút người nhất.

Vào thời khắc này, vùng của Đồ Thánh Thần Trật bị Thánh Chủ gây tổn thất nặng nề, ông ta đứng ngây người ở đó.

Tứ đại Thánh Giả tề tụ ở Thánh Đường tông, đủ để mang đến sự biến hóa long trời lở đất.

...

Lâm Phàm ở trong mật thất, không ngừng sáng tạo công pháp nhưng lần nào cũng thất bại.

- Đây rốt cuộc là vận khí gì mà không thể thành công, thật muốn nổi điên mà.

Chỉ cần cảm thấy tình trạng của bản thân không bình thường, liền rút kiếm trực tiếp giải quyết.

Thoáng một cái lại mấy ngày trôi qua.

Vô Địch Phong rất yên bình, đột nhiên một giọng cười mừng như điên vang vọng, cho dù là cửa đá của mật thất rất dày cũng khó mà ngăn cản.

- Ha ha ha, cuối cùng cũng thành công rồi, cái đặc biệt này thật sự quá khó khăn rồi.

Lâm Phàm tâm tình vui sướng, thở phào nhẹ nhõm. Trải qua sự nỗ lực gian khổ cuối cùng cũng tạo ra được công pháp.

“Phạm Ma Vô Song Pháp

Phẩm cấp: Thiên giai thượng phẩm

Đặc tính: Phàm Ma thân thể, vô song, Phật Ma trong chớp mắt, thân thể tăng đến cực hạn, tốc độ tăng đến cực hạn, khứu giác tăng đến cực hạn.”

Lập tức, khi lĩnh ngộ môn công pháp này, sức mạnh trong cơ thể hoàn toàn trở nên cuồn cuộn dâng lên. Khí tức hỗn tạp này bao quanh thân thể, bao phủ toàn bộ mật thất.

- Môn công pháp này quả thực rất mạnh, mỗi giây ba mươi điểm giá trị khổ tu, so với Thánh Mẫu Thiên Tâm Công kia còn nhiều hơn năm điểm. Đây chẳng lẽ cho dù là Thiên giai thượng phẩm công pháp cũng chia ra mạnh yếu hay sao?

Hắn có chút nghi hoặc nhưng cảm nhận loại sức mạnh bên trong cơ thể, cảm giác này giống như có sức mạnh ẩn giấu vậy.

- Căn cứ theo tình hình này, bước vào Bán Thần cũng không khó.

Tế bào của cơ thể không ngừng nuốt chửng nguồn sức mạnh này, bên trong cũng không ngừng tăng trưởng. Nhưng bây giờ những gì mà bên trong cần thực sự là quá nhiều rồi, mênh mông như biển, muốn bước vào Bán Thần cũng không dễ như thế. Hắn đọc thầm

trong lòng:

- Lĩnh ngộ!

Chí Lực Chân Giới Công chính là công pháp Lực Đế Chi Chủ tu hành, nhưng mà hắn chỉ tu luyện đến tầng thứ tư. Tiêu hao mười lăm vạn điểm tích lũy.

“Chí Lực Chân Giới Công (Tầng một)

Đặc tính: Sức mạnh”

Nhìn thấy đặc tính này khiến hắn có chút khó hiểu, lĩnh ngộ xong tầng một cũng chỉ có được hai chữ 'Sức mạnh', cái giống gì vậy?

Chẳng qua, hắn quả thực cảm nhận được trong cơ thể có một cỗ sức mạnh bộc phát ra ngoài, hơn nữa còn vô cùng to lớn.

- Không hổ là một môn công pháp tốt, thật đúng là rất mạnh, tầng đầu tiên đã có thể khiến người khác có hứng thú đến như vậy, hoàn toàn chính ra chế tạo riêng, để Lực Đế Chi Chủ tu hành ngược lại có chút lãng phí.

Đối với những lời này, nắp quan tài của Lực Đế Chi Chủ cũng không đè ép được rồi.

Lâm Phàm lại thầm lẩm bẩm:

- Tiếp tục nâng cao.

Tiêu hao hai mươi lăm vạn đểm tích lũy… Tiêu hao bốn mươi vạn điểm tích lũy

“Chí Lực Chân Giới Công (Tầng ba)

Đặc tính: Sức mạnh Áo Nghĩa, Chân Vũ”

Tăng đến tầng thứ ba vậy mà chỉ có hai đặc tính, nhưng mà cảm giác không hề giống nhau. Hai đặc tính này không giống bình thường, không đơn giản như mình nghĩ.

- Chỉ có tiếp tục suy diễn thêm, xem xem cấp độ phía sau cùng là như thế nào… Thăng cấp!

Liên tục thăng cấp đến nỗi điểm tích lũy không cách nào chống đỡ.

“Chí Lực Chân Giới Công (Tầng năm)

Đặc tính: Sức mạnh Áo Nghĩa, Chân Vũ Chi Lực, Lực Thần Hư Giới.”

Oanh!

Lập tức, một cỗ sức mạnh cuồn cuộn, từ trong cơ thể bộc phát ra, bên trong cơ thể càng hình thành một dòng lũ sức mạnh, tế bào điên cuồng nuốt lấy dòng sức mạnh này, tăng cường trong thân thể.

- Cỗ sức mạnh này rất cường hãn, đồng thời....

Ầm!

Làn da nứt ra, rõ ràng chi tiết vẫn chưa đầy đủ nhưng lại có tình trạng như vậy mà không hề đau đớn chút nào. Có điều nhìn thấy da toàn thân nứt ra, máu thịt bên trong hoàn toàn không có, cũng là một loại tra tấn.

- Cái này thật khó nói, không phải sẽ lại bành trướng thêm lần nữa chứ?

Hắn cảm thấy sức mạnh ẩn chứa của mình càng ngày càng mạnh, môn công pháp này quả thật rất mạnh. Đặc biệt là sau tầng năm, tất cả sức mạnh bộc phát ra ngoài, còn nhiều hơn so với tổng hợp tất cả các sức mạnh ở phần đầu. Da thịt bị nứt ra không cách nào liền lại, điều này khiến hắn cảm thấy rất nghi hoặc, mà trong da thịt này có một loại sức mạnh nhiễm ở bên trên, ăn mòn máu thịt. Lập tức, một loại sức mạnh tinh thần xông vào trong đầu rất nhanh, liền trực tiếp bị coi thường.

- Thật muốn cảm thụ một chút, đây rốt cuộc là tinh thần xung kích gì, chỉ tiếc là thân thể bất tử không chú ý đến tinh thần uy áp, thật khó có thể cảm thụ được đau đớn.

Hắn rất khổ não, lúc luyện tập đi kèm với một loại đau đớn nhưng thật ra lại là một loại hưởng thụ. Người khác luyện tập rất đau khổ nhưng mà có thể cắn răng nhẫn nhịn mà qua, đây chính là rèn luyện ý chí, rèn luyện khả năng chịu đựng. Có điều rất đáng tiếc, ý chí của hắn không gì có thể xâm nhập, đau khổ là gì càng không thể biết, cho nên tất cả đều là khiến cho người khác cảm thấy bất đắc dĩ như thế.

Rất nhanh, da thịt bị nứt ra dần dần khép lại, hiển nhiên thời gian tra tấn đã trôi qua và bản thân đã vượt qua được.

- Chân Vũ Chi Lực.

Đứng dậy, năm ngón tay thành quyền, thử nghiệm đặc tính. Trong nháy mắt, hắn cảm thấy thân thể mình hình như có chút biến hóa, cánh tay có văn phù màu đen hiện lên, đấm ra một quyền.

Không có cảnh tượng hoa mỹ, chỉ là mảnh hư không trước mắt đột nhiên trũng xuống, một cỗ sức mạnh bộc phát ra, trực tiếp xuyên qua, đánh vào vách tường của mật thất, thậm chí không có chút ngăn cản nào, phá vỡ bức tường.

Ầm ầm!

Vô Địch Phong chấn động, sức mạnh trực tiếp xuyên qua cả ngọn núi, hướng về đất trời nơi phương xa.

Đệ tử trên ngọn núi kinh hãi, không biết là có chuyện gì, chỉ cảm thấy đất rung núi chuyển, hình như đỉnh núi đều muốn sụp đổ.

- Ai da, suýt nữa thì đã lấy mạng của bản tôn rồi!

Quấn quanh ngọn núi Lão Hắc, vốn đang trong thời gian tu luyện. Đột nhiên một cỗ khí tức khủng bố truyền đến, trực tiếp xuyên qua khe hở ngọn núi, tuy là không đụng phải nhưng mà hình thành sức mạnh xung kích, bên ngoài bị cắt đứt.

- Sức mạnh thật lớn!

Lâm Phàm nắm chặt ngón tay, càng khống chế sức mạnh lại càng kinh khủng.

- Ha ha ha, lại mạnh lên rồi, còn có đặc tính chưa thử qua, nếu như thử nghiệm một phen sợ là sẽ rất kinh khủng.

Tuy rằng bên trong chỉ tăng một phần ba nhưng không biết vì sao hắn lại tăng phồng rồi, rất có tham vọng chiến đấu. Đẩy cửa đá ra, bước vào mật thất.

- Không thể lãng phí thời gian nữa rồi, cần tiếp tục quét chút điểm tích lũy, lần này đến tông môn nào đây?

Hắn cúi đầu trầm tư. Bỏ qua Nhật Chiêu tông đi, không có nhiều ý nghĩa, Thánh Đường tông có chút xa, vậy thì đi Hải Thần tông là được rồi. Tông môn đó đã từng tạo ra tổn thương rất lớn đối với Viêm Hoa tông, vô số con dân bình thường đều bị đánh giết, thậm chí còn bị dùng để tu luyện tà công. Thật không thể nhẫn nhịn được!

- Đồ nhi, ngươi có phải lại muốn ra ngoài?

Lúc này, Thiên Tu xuất hiện, nhìn Lâm Phàm.

- Dạ, đồ nhi cảm thấy thời tiết gần đây không tồi, cũng đúng lúc muốn ra ngoài hành hiệp trượng nghĩa, nhìn xem thế gian có ai rơi vào gian khổ để đồ nhi cứu giúp một phen.

Lâm Phàm oai phong lẫm liệt nói.

- Ra khỏi tông môn mang theo cái này.

Thiên Tu vứt một món đồ. Lâm Phàm nhìn một chút, sững sờ, không hiểu cho lắm.

- Sư phụ, đây là?

Thiên Tu cười:

- Đồ nhi, tông của ta hành hiệp trượng nghĩa không cần để lộ thân phận, đây chính là truyền thống tốt đẹp của tông ta, nhớ kỹ không được vứt đi, nghe lời thầy, đeo lên đi.

Lâm Phàm bất lực thở dài:

- Haiz… Sư phụ nói rất đúng, làm việc tốt không cần lưu danh. Vậy đồ nhi nhận ạ.

Một cái mặt nạ!

Đối với hắn mà nói, có cái này cũng không thể quang minh chính đại làm việc, đây là lén lén lút lút, căn bản không phải là phong cách của hắn.

- Đồ nhi, chuẩn bị đi tông môn nào?

Thiên Tu hỏi. Ngược lại có chút lo lắng, đừng có chọc tới cường tông, không là tới lúc đó, cho dù là không để ý đến mặt mũi cũng không thể chơi xấu mà qua.

- Hải Thần tông.

Thiên Tu khẽ nhíu mày:

- Sao lại nghĩ tới đến Hải Thần tông rồi? Tông môn đó đối với Viên Hoa tông của ta không phải là hữu hảo à.

Lâm Phàm cười:

- Sư phụ, không hữu hảo là chuyện của họ nhưng không cách nào ngăn đồ nhi hữu hảo với họ.

- Ừ, vậy thì tốt, đồ nhi đi đi, nhớ đeo cái này lên, có thể che giấu thân phận của con, tuyệt đối sẽ không có người biết con là ai. Giúp người không để lại tên mới là chân lý.

Thiên Tu cười nói, nhưng làm có sao có thể không biết đồ đệ bảo bối này của mình muốn làm gì.

- Vâng.

Lâm Phàm gật đầu, chui vào hư không, trực tiếp rời tông.

Chương 419: Ta Tên Là Chính Nghĩa

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

- Sư huynh nên dạy dỗ lại rồi, ngày ngày ra ngoài gây chuyện, sẽ có ngày gây ra chuyện lớn.

Ngay khi Lâm Phàm rời đi, Hỏa Dung xuất hiện bên cạnh Thiên Tu, nhìn về trời đất phương xa có chút cảm thán. Thực lực đã mạnh đến như vậy, cũng nên tu thân dưỡng tính, cảm ngộ đạo lý trời đất nhưng lại giống như một đứa trẻ vậy, tâm không định được.

- Sư đệ, đệ không hiểu.

Thiên Tu lạnh nhạt nói, cũng không nói thêm gì. Hỏa Dung ngẩn người nhìn sư huynh, lại là ta không hiểu, vậy phải đạt đến mức độ nào mới được xem là hiểu.

- Thầy phải đi bế quan, gần đây tông chủ Đại Diễn tông và Đại Hùng tông muốn đến đây xác định việc thiết lập quan hệ ngoại giao, để tông chủ sư huynh làm tốt việc chuẩn bị.

Vừa dứt lời Thiên Tu liền trở lại đỉnh núi, ông phải cảm ngộ thật tốt đồ vật trong Thiên Không Thành, đó bước ngoặt chuyển tiếp của Thần, còn phải tốn chút công phu.

- Thần cái rắm gì, đồ vật để lại mơ mơ hồ hồ, khiến người ta không thể đoán được, giống như giải đố vậy.

Thiên Tu trong lòng không vui, nếu như lúc còn trẻ dám chắc sẽ sẵn lòng giải đố nhưng bây giờ cũng đã từng tuổi này rồi, nào đâu còn đầu óc để mà đi đoán mấy đồ vật để lại này là cái gì.

Lúc này, Lâm Phàm trong hư không nhanh chóng xuyên qua, hư không ở xung quanh như dòng lũ nhường đường, không có bất kỳ trở ngại nào.

- Thiên Hà Vương Đỉnh vẫn là bảo bối của Hải Thần tông, bây giờ sư phụ cho mình cái mặt nạ, vậy chính là để cho mình che giấu

thỏa đáng một chút, không nên quá trắng trợn. Về phần đối phương có thể nhận ra hay không, không liên quan đến mình.

Nhìn cái mặt nạ trong tay chất liệu rất mềm dẻo, mang lên mặt lại rất thoải mái, mát mẻ, không hề ngột ngạt. Quả thật là đồ vật tốt. Lúc này, hắn nhìn thấy phía dưới có dị dạng xuất hiện.

- Ban ngày ban mặt vậy mà vẫn có người cướp bóc, này thật là gan to bằng trời.

Trực tiếp hạ xuống, nhìn xem rốt cuộc là tình huống gì.

- Cướp, tất cả không được động đậy, lão tử chỉ cướp của không giết người, đó là quy tắc.

Một gã đại hán đầu trọc, cầm trong tay đại khảm đao, nói chuyện lắp ba lắp bắp cùng một đám tiểu đệ đứng phía sau.

Một tên tiểu đệ xấu xí nhỏ giọng nói:

- Đại ca, cứ trực tiếp giết bọn họ, bảo đảm sẽ không có bất cứ chuyện gì.

Đây là đội buôn bị cướp, thành viên của đội buôn quỳ ở đó không dám lộn xộn, khi nghe thấy bọn cướp này có người nói muốn giết bọn họ, dọa bọn họ sợ đến mặt trắng bệch, đổ mồ hôi lạnh.

Gã đại hán đầu trọc trực tiếp một tát vỗ tiểu đệ xấu xí lệch sang một bên.

- Ngươi... ngốc à, giết hết rồi sau này chúng ta cướp cái gì? Nhất định phải chừa đường sống, sau này bọn họ chắc chắn còn phải đi qua chỗ này, tới lúc đó chúng ta lại cướp, không phải có làm ăn rồi sao?

Tiểu đệ ban đầu không hiểu nhưng khi nghe thấy những lời này của đại ca lập tức cảm thấy có lý, khi nhìn thấy nữ tử trong đội buôn này thì động phải sắc tâm.

- Đại ca, vậy không giết nữ, để cho chúng ta khà khà khà....

Ba!

Gã đại hán đầu trọc lại tát thêm một cái:

- Ngươi... ngốc thật! Nếu như nữ tử đó có thai rồi vậy chúng ta... không phải có con tin trong tay đối phương rồi hay sao, về sau ngược

lại uy hiếp chúng ta, chúng ta còn phải nghe lời của người ta, đúng không?

Tiểu đệ sững sờ, lập tức làm theo tình hình này sùng bái nhìn đại ca.

- Đại ca, người nói quá có lý rồi.

Một đám đệ tử đằng sau, cũng đều sùng bái vô cùng.

- Có ý nghĩa, thật đúng là có ý nghĩa.

Lúc này, Lâm Phàm từ trên không trung hạ xuống, nghe thấy lời nói của tên cướp đầu trọc này, hắn mém tí nữa phun ra một ngụm máu. Dựa vào trí thông minh này còn cướp bóc, không bị người đánh là may lắm rồi.

- Ngươi... là kẻ nào.

Gã đại hán đầu trọc thấy có người từ trên trời hạ xuống thì không khỏi kinh hãi, có thể từ trên trời hạ xuống, vậy chắc chắn là không yếu.

- Cứu mạng.

Thành viên của đội buôn, nhìn thấy có người tới cũng là cầu cứu. Bọn họ ban đầu tưởng là bọn cướp này là một tên ngốc nhưng mà không ngờ tới, thực lực của thủ lĩnh bọn cướp lại mạnh đến vậy, trong bọn họ có người có tu vi Địa Cương Ngũ Trùng đều không phải đối thủ của đối phương.

- Ta là ai? Vấn đề này đợi lát nữa mới nói cho các ngươi.

Lâm Phàm đạp về phía trước một bước để cho bọn cướp không thể động đậy. Sau đó nhìn về phía đội buôn đang quỳ dưới đất.

- Các ngươi đi đi.

Những thành viên trong đội buôn đó nghe thấy lời này liền thử nhúc nhích một cái, phát hiện bọn cướp không thể động đậy, sau đó liền nhanh chóng dẫn đoàn xe rời khỏi, chạy nhanh hơn bất kỳ ai.

Tên cướp đầu trọc nhìn thấy đội buôn chạy rồi, cuống lên:

- Huynh... đệ, ngươi lăn lộn ở con đường nào vậy, cướp cũng có đạo, cũng phải phân biệt trước sau, ngươi muốn cướp của chúng ta, ít nhất cũng cho chúng ta cướp của bọn họ chứ.

- Haiz.

Lâm Phàm lắc lắc đầu, ngược lại cũng không ngờ đến, vậy mà lại có kẻ cướp ngu xuẩn đến như vậy.

- Cho các ngươi một màn tạo hóa, muốn hay không?

Hắn nghĩ đến công pháp mà mình sáng tạo ra "Thánh Mẫu Thiên Tâm Công"

Loại công pháp này tương đối tà môn, hắn không muốn tu luyện mà để bọn cướp này tu luyện cũng là xem thử, Thánh Mẫu Chi Tâm này, có thể khiến bọn họ thay đổi hay không.

- Tạo... tạo hóa là đồ vật gì, muốn cướp gì thì cướp, nhưng không được cướp mạng.

Tên cướp đầu trọc nói.

Lâm Phàm ngược lại lười nói chuyện với bọn họ mà nhấc tay, trên ngón tay ngưng tụ lại một điểm sáng, sau đó chấm một ngón tay vào, thâm nhập vào trong đầu của thủ lĩnh bọn cướp.

- Có một chút tác dụng, tu vi Địa Cương Cảnh Lục Trùng, làm kẻ cướp ngược lại có chút đáng tiếc, xem thử hiệu quả cuối cùng như thế nào.

Một chưởng đánh ra, trực tiếp giúp tên cướp đầu trọc này vận hành công pháp, đạt đến công pháp nhập môn.

- Quả nhiên, có Thánh Mẫu Chi Tâm hiện lên rồi.

Hắn liên tục kiểm tra tình trạng bên trong cơ thể của đối phương, có một trái tim màu trắng thay thế trái tim nguyên bản.

- Đại công cáo thành.

Sau đó trực tiếp rời khỏi, trái lại cũng không dừng lại.

Thiên giai thượng phẩm công pháp "Thánh Mẫu Thiên Tâm Công", bọn cướp này thế mà kiếm bộn rồi, chỉ là Thánh Mẫu Chi Tâm này khiến cho người khác không thể dự đoán, hậu quả e là rất kinh khủng, chỉ hi vọng đối phương có thể chống đỡ.

- Ha ha ha.

Lâm Phàm cười, lúc mà sáng tạo ra môn công pháp này hắn cũng

bị dọa cho phát sợ, vậy mà lại tạo ra loại công pháp tu luyện Thánh Mẫu Biểu này, thật đúng là cường hãn vô cùng.

- Haiz, không ngờ đến ra khỏi tông môn liền làm được một chuyện tốt, khiến cho bọn cướp hung hãn tàn bạo trở thành Thánh Mẫu, quả thật là không tồi.

Trong Hải Thần tông cảnh, một thân ảnh màu trắng xuất hiện trong hư không.

- Nơi này chính là Hải Thần tông.

Hắn đến Hải Thần tông cũng không phải tới chơi mà là đến tu hành, làm việc tốt, sau đó lấy mặt nạ sư phụ tặng đeo lên, đem diện mạo vốn có che lại.

- Bộ dáng hiện tại, có lẽ sẽ không có ai nhận ra mình là ai nữa rồi.

Ầm ầm!

Trong mảnh Hải Sâm ở phía xa kia, có tiếng nổ truyền đến, cây cối nghiêng đổ ngã.

- Sư huynh, đây là Thiên Cương Đại Yêu, chỗ này sao lại có Thiên Cương Đại Yêu cơ chứ.

Một tên đệ tử Hải Thần tông thần sắc hoảng hốt, hận không thể mọc ra thêm mấy cái chân, hắn đâu có ngờ tới, sẽ hấp dẫn Thiên Cương Đại Yêu ra tới.

- Mau chạy đi, Thiên Cương Đại Yêu không phải là thứ mà chúng ta có thể đối đầu.

Một nam tử tăng tốc chạy về trước, là đệ tử tông môn, Địa Cương Cảnh Thất Trùng, dẫn các sư đệ đến đây rèn luyện nhưng nào có ngờ đến giết giết sát sát, liền đem Thiên Cương Đại Yêu dẫn đến đây.

Mảnh rừng rậm này tuyệt đối không thể có sự tồn tại của Thiên Cảnh Đại Yêu, dù sao Đại Yêu cấp bậc này đều đã đến phía nam rồi. Lúc này, tiếng rống chấn động truyền đến, một con yêu thú giống như thằn lằn, phần lưng mọc đầy gai ngược, thân dài mấy chục trượng, từ trên trời hạ xuống, bốn chân chạm đất, cả mảnh đất đều chấn động cả lên, có thể nói là đất rung núi chuyển. Hung uy khủng bố tràn ngập ra khiến cho các đệ tử muốn chạy trốn, đều đổ mồi hôi

lạnh, cảm thấy hôm nay e là phải chết ở nơi này rồi.

Lúc này, thằn lằn yêu thú gào thét một tiếng, có sóng âm từ trong miệng bộc phát ra, mấy đệ tử này chấn động, tâm thần phát run, thất khiếu có vết máu chảy ra.

- Sư huynh, cứu ta.

Chính vào lúc này, một tên đệ tử bị vấp té, té ngã trên mặt đất, vươn tay ra, nắm lấy phía trước, hy vọng sư huynh đến cứu hắn. Chỉ là vào lúc này gọi cha cũng vô dụng.

Hồng hộc!

Hơi nóng hầm hập, thổi lên người. Đệ tử bị ngã kia trừng to mắt, sắc mặt hoảng sợ, chầm chậm quay đầu lại, đập vào mắt lại là một đầu lâu yêu thú to lớn. Mắt thú màu máu kia tản ra ánh sáng âm hàn. Không cẩn thận một chút, đệ tử này bị dọa sợ đến nỗi tè ra quần, ướt cả một mảnh

- Đừng mà.

Đệ tử hoảng sợ hét lên, móng vuốt thú to lớn che cả bầu trời, giơ lên trên cao, nếu như mà hạ xuống, vậy thì chỉ có một con đường chết.

- Đừng....

Ầm!

Một lát sau, đệ tử này cảm thấy bản thân có lẽ đã chết rồi, nhưng mà đợi một lát cũng không có đợi được cảm giác máu thịt bị đạp thành bánh thịt, sau đó hoảng sợ mở mắt ra lại phát hiện một bóng dáng xuất hiện trước mặt.

Bóng dáng này nhấc tay lên bất ngờ chống đỡ móng vuốt của yêu thú.

- Giữa thanh thiên bạch nhật, cự thú hại người, thiên lý ở đâu.

- Không cần cám ơn ta, ta tên Chính Nghĩa. Chỉ cần là nơi ánh mặt trời có thể rọi tới thì sẽ có hình ảnh của ta, bởi vì chính nghĩa không nơi nào là không có.

Ầm!

Không đợi đệ tử đó phản ứng, chỉ thấy yêu thú to lớn đó bị ném

bay đến nơi xa.

- Cám ơn, ta tên Đạt Lai, cám ơn.

Đạt Lai phản ứng lại, sắc mặt ửng hồng nói.

Các đệ tử vốn muốn bỏ chạy, bỏ lại sư đệ, nhìn thấy tình huống này cũng đều ngừng lại, nhìn bóng dáng nơi xa kia.

- Đây là nơi không lành.

Lâm Phàm lẩm bẩm nói.

- Nơi không lành?

Đạt Lai nhìn nhìn đối phương, không biết đối phương nói có ý gì.

- Không sai, nơi không lành như thế, không nên tồn tại, mà nên diệt bỏ.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói, không ngờ đến việc thứ hai giúp người khác, cũng muốn phát sinh rồi.

Gầm!

Con đại yêu đó leo lên, lắc lắc đầu, lộ ra hàm răng sắc nhọn dữ tợn, nhìn về phía Lâm Phàm rống giận.

Ầm ầm!

Nện thân thể to lớn đánh về phía Lâm Phàm.

- Nơi không lành, không nên tồn tại.

Lúc này, Lâm phàm chợt quát một tiếng, năm ngón tay thành quyền, đột nhiên nện lên mặt đất, sức mạnh kinh khủng thâm nhập xuống dưới đất, hướng về bốn phương tám hướng mà tản đi.

Răng rắc!

Vết nứt xuất hiện, nhanh chóng lan ra bốn phía. Đột nhiên, từng cột năng lượng từ dưới đất bạo phát ra, trực tiếp bay thẳng lên trời. Con yêu thú đó tức thì bị cột sáng đánh nát, Thiên Cương Yêu Thú, chết! Trời đất bị hút vào, yêu thú nằm trong mảnh phạm vi này, toàn bộ đều bị giết, tất cả các cây cối đều bị đổ ngã.

Sau một lúc lâu, Sâm Hải vốn dĩ đẹp cực kỳ, kéo dài trăm dặm,

trở thành mảnh đất hoang vu.

- Giải quyết xong, điểm tích lũy chính là đến tay dễ dàng như thế.

Lâm Phàm xoay người, nhìn đệ tử ngã trên mặt đất ở phía trước.

- Đạt Lai phải không, nguyện ý đồng hành với Chính Nghĩa, tiêu diệt những nơi không lành như thế không?

Lâm Phàm vươn tay ra, lộ ra ý cười, chỉ là bởi bì đeo mặt nạ, có chút quái dị. Đạt Lai ngây người nhìn Lâm Phàm, dường như vẫn chưa phản ứng kịp.

-Chính Nghĩa?

Chương 420: Dũng Sĩ Mang Theo 3 Muội Tử Đi Chịu Chết

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

- Không sai, Chính Nghĩa có thể khiến ngươi cảm thấy sự vui vẻ không giống nhau.

Lâm Phàm đứng ở đó, híp mắt, nhìn chằm chằm vào đệ tử Hải Thần tông ở trước mắt. Vốn nghĩ một chưởng đánh chết nhưng người chết, cũng không có thú vị bằng người sống.

- Ngươi phá hủy nơi này.

Lúc này, đám đệ tử ở phía xa, trợn to hai mắt, nhìn Sâm Hải hóa thành tro bụi ở trước mắt, không biết nên làm cái gì.

Đây là nơi đệ tử tông môn bọn họ rèn luyện nhưng bị đối phương một chưởng đánh nát đi rồi, vậy không phải là nói, sau này nơi luyện tập của bọn họ, lại ít đi một chỗ rồi hay sao?

- Thế nào? Mọi người đang hoài nghi hành động của Chính Nghĩa hay sao? - Lâm Phàm nhìn bọn họ, loại khí tức khủng bố kia, bao trùm lấy bọn họ.

Đối với những đệ tử này mà nói, nhất thời cảm thấy có cỗ áp lực vô cùng nặng nề, nghiền ép trên cơ thể của bọn họ.

- Không có, không có hoài nghi. - Bọn họ biết rõ, cái tên thần bí này, rất kinh khủng, quả thật rất kinh khủng.

Một quyền này hạ xuống, còn là thứ con người có thể tiếp nhận hay sao.

- Không hoài nghi thì tốt, chính nghĩa không cần hoài nghi.

Lâm Phàm liếc nhìn hắn một cái, đi về phía trước.

Một đợt thu hoạch này cũng không tệ lắm, điểm tích lũy không

nhiều nhưng cũng có ba mươi mấy vạn.

Thật đúng là thâm sơn cùng cốc.

- Ta là Chính Nghĩa, cả đời này sẽ chỉ làm việc chính nghĩa.

Còn về phá hoại cảnh vật xung quanh gì gì đó, đó là tình huống không thể tránh khỏi nhưng chỉ cần bảo vệ chính nghĩa, tất cả sự hy sinh đều đáng giá.

- Xin chờ một chút. - Đạt Lai không để ý cái quần ẩm ướt, vội vàng đuổi theo - Ta có thể theo ngươi cùng nhau hành động không?

Lâm Phàm nhìn đối phương, ngược lại không ngờ tới, tên này, vậy mà còn dám đuổi theo, thật đúng là thú vị.

- Đương nhiên, có thể, Chính Nghĩa không phân biệt ngươi ta, ngươi đã muốn đi theo, vậy đi cùng nhau đi.

Có điều hắn muốn ở Hải Thần tông thực hiện hành vi chính nghĩa.

- Sư huynh, ngươi nói xem tên đó là ai? - Các đệ tử ở phía xa, không đi theo sau, mà là dò hỏi.

- Không biết, ta trước tiên đi theo sau, xem xem tên này rốt cuộc muốn làm gì.

Sau đó, đám người kia, cũng đuổi theo hướng của Lâm Phàm

- Chính Nghĩa, đợi đã, chúng ta đi theo ngươi cùng nhau hành động.

- Đạt Lai sư đệ, đừng để trong lòng, ban nãy chúng ta muốn đi cứu ngươi, chỉ là được Chính Nghĩa cứu rồi, đến chậm một bước.

Ban nãy, Đạt Lai mém tí là bị đại yêu một chân đạp chết, bọn họ nào dám cứu hắn ta, chỉ có thể chạy trốn nhưng khi phát sinh biến cố, sự xuất hiện mạc danh kỳ diệu của "Chính nghĩa" này, đều không biết có lai lịch gì. Có điều, hắn quả thật rất mạnh.

Qua hồi lâu.

Bọn họ theo sau tên Chính Nghĩa này, là muốn thăm dò, người này rốt cuộc là ai, hoặc là đến từ nơi nào. Mà đến hiện tại đều không thăm dò được, lai lịch của đối phương. Chỉ là cảm giác, người này không đơn giản.

Lúc này, một ngọn núi lớn xuất hiện ở nơi xa, chỉ là ngọn núi này, có chút khác biệt, trong cõi u minh, có một cỗ sức mạnh, bao trùm lấy ngọn núi.

- Đây là Tử Sơn của Hải Thần tông chúng ta, thuộc về một trong những nơi nguy hiểm, tuy là thoạt nhìn, dường như không lớn nhưng mà bên trong có một càn khôn khác. - Khương Khôn tự hào nói.

Hắn ta chính là sư huynh dẫn đội lần này, thực lực có chút yếu, chỉ có Địa Cương nhưng mà bên trong Hải Thần tông, cũng là nội môn đệ tử, được hưởng địa vị tương đối cao.

- Đây là nơi không lành! - Lâm Phàm cảm thán nói, hắn lần này đến Hải Thần tông, chính là đến phá hoại, tiện thể thu hoạch một ít điểm tích lũy.

"Chí Lực Chân Giới Công" quả thực không tồi nhưng điểm tích lũy cũng chỉ có thể đem nó suy diễn đến tầng thứ năm, khoảng cách đến cấp độ viên mãn, vẫn còn một đoạn rất dài.

Chỉ cần tích lũy đủ điểm tích lũy rồi, thì liền bế quan, tích lũy trị giá khổ tu, đến khi đó, một bước đến được Bán Thần.

Đến khi đó, đã có thể vô pháp vô thiên rồi.

Đạt Lai nghi hoặc hỏi:

- Nơi không lành? Nơi này có gì không lành sao?

Đột nhiên!

Từ nơi xa đó, có một người hoảng hốt xông tới, khi chạy ra khỏi ngọn núi chết, người này ngồi liệt trên mặt đất.

Trong đó có một nam tử bi thương

- Hương nhi...

Mà những người chung quanh, sắc măt cũng ngưng trọng, hiển nhiên ở trong Tử Sơn, gặp phải đại biến.

Đạt Lai tiến về trước:

- Các ngươi làm sao vậy?

Một nam tử nói:

- Chết rồi, đều chết hết rồi, chúng ta ở bên trong gặp phải Cự Mãng, rất nhiều người đã chết trong cái miệng đầy máu của con yêu thú đó.

- Ngươi xem, đây là nơi không lành, nếu như không tiến vào bên trong, thì sẽ không có người bị chết, không có người bị chết, thì sẽ không bi thương, cho nên nói, địa phương này là nơi không lành, là chuyện đương nhiên có đúng không?

Lâm Phàm nhìn đám người, dò hỏi.

Đạt Lai ngẩn người, đối với lời nói này, có chút mơ hồ.

Có điều Khương Khôn lại phản bạc:

- Đây sao có thể là nơi không lành, nơi này là hiểm địa, tiến vào trong rèn luyện, thương vong là chuyện thường tình, đây là điều mà không ai có thể thao túng được.

- Không, có thể thao túng, nếu như đem cái nơi không lành này, triệt để biến mất, vậy thì sẽ không còn có người tiến vào. - Lâm Phàm cương quyết nói.

Mà thời điểm nói ra lời nói này, tất cả những người ở hiện trường đều ngẩn người, đặc biệt là những đệ từ vừa mới từ trong đó chạy ra, cũng gật đầu.

- Đúng vậy, nếu ngọn núi chết này không tồn tại, chúng ta cũng sẽ không tiến vào trong, nếu chúng ta không tiến vào trong, thì sẽ không có người tử vong rồi.

Lúc này, năm ngón tay của Lâm Phàm hợp lại, để ở bên hông, ngưng tụ sức mạnh.

Bao phủ quang mang rực rỡ, một cỗ sức mạnh cuồn cuộn mênh mông, hình thành sức mạnh sương trắng.

- Nơi không lành, cần phải hủy diệt.

Đấm ra một quyền.

Màn sáng bao phủ ngọn núi chết kia, sao có thể chịu nổi chứ, trực tiếp vỡ vụn, theo sau đó, sức mạnh xuyên qua, đột nhiên đánh lên núi.

Ầm ầm!

Trời đất chấn động, ngọn núi chết dưới cỗ sức mạnh này, nháy mắt chia năm xẻ bảy, hóa thành tro bụi, toàn bộ yêu thú tồn tại trong đó đều bị đánh chết.

- Lại tăng thêm năm mươi vạn điểm tích lũy.

Đây vốn không phải điểm tích lũy cuối cùng của ngọn núi chết, có một vài yêu thú không phải do bị chưởng phong đánh chết mà là bị đá đè chết.

Có điều không quan trọng, tất cả những thứ này đã là đủ rồi, không cầu thu hoạch toàn bộ, chỉ cần có thể đập chết hơn một nửa là được.

Vốn dĩ ngọn núi này khá rộng lớn, nháy mắt liền biến thành bình địa, biến mất ngay trước mắt.

Tất cả mọi người đều trợn to hai mắt, nhìn một màn trước mắt, không ngờ đến một nơi nguy hiểm bị hủy rồi.

Khương Khôn há to mồm:

- Ngươi.... ngươi sao có thể hủy đi hiểm địa của tông ta, đây chính là hiểm địa của tông ta mà.

Hắn ta không dám tin, đây rốt cuộc là người như thế nào, sao có thể có sức mạnh kinh khủng đến như vậy, vậy mà đem hiểm địa hủy diệt, đây nhất định là địch tông đến để phá hoại rồi.

- Hương nhi, ngươi có thể nhắm mắt rồi! - Nam tử bi thương tuyệt vọng kia, hô to lên, nước mắt đầy mặt, nơi khiến cho hắn ta tuyệt vọng cuối cùng bị hủy diệt rồi.

- Hiểm địa? Không, đây là nơi không lành, sự tồn tại của nó, chỉ sẽ khiến cho người khác tuyệt vọng, ngươi có hiểu hay không? - Lâm Phàm nhìn Khương Khôn, tia sáng từ mặt nạ để lộ ra, chói mắt như thế, khiến người khác không dám đối mặt.

- Xem ra là không hiểu rồi, đành phải dạy cho các ngươi một khoá.

Nhấc tay, uy áp nặng nề, bao trùm lấy, trực tiếp trấn áp đám người này.

Luân hồi!

Hắn chuẩn cho đám người này tiếp thu một ít suy nghĩ mới.

Những nơi này đều là nơi không lành, người nóng lòng xông vào nơi không lành, đều là dị đoan, nhất định phải nhận trừng phạt.

Kiến tạo thế giới.

Lâm Phàm trôi lơ lửng trong không gian mông lung màu xám, suy tính, nên kiến tạo một thế giới như thế nào.

- Có rồi.

Đối với đầu óc thông minh của bản thân, hắn cảm thấy rất bội phục, bất cứ chuyện gì, nghĩ qua một chút, liền có thể nghĩ ra rồi.

Khương Khôn vậy mà lại nói nơi này là hiểm địa, vậy thì liền thay đổi suy nghĩ này của hắn trùng trùng điệp điệp.

Kiến tạo thế giới, lấy kiếm và ma pháp làm bối cảnh thế giới.

Quy tắc thế giới ngược lại không thể quá đơn nhất, khiến cho bọn họ có được tiềm chất của dũng sĩ, lấy việc trở thành dũng sĩ làm động lực.

Đồng thời, tiến hành kiến tạo di tích của mảnh thế gian này, kiến tạo truyền thuyết cổ sự, những di tích này đều là những vùng đất không giống nhau, không thể tiến vào, bởi vậy không ai dám tiến vào.

Kiến tạo thành công, bắt đầu luân hồi.

Oa oa!

Hài nhi ra đời rồi.

Một nam tử nông thôn, dùng bàn tay thô ráp, nâng hài nhi lên:

- Nhi tử, sau này nhất định phải thành một thôn dân vẻ vang nha.

Rất nhanh mười năm sau, Khương Khôn không trở thành thôn dân, mà muốn trở thành dũng sĩ, là người tiêu diệt ma vương.

Người trong nhà, các thôn dân trong thôn, nói với hắn ta, các di tích cũu nát kia là những nơi không giống nhau, bên trong tràn đầy kinh khủng, nếu như tiến vào bên trong, có thể sẽ phải bỏ mạng.

Thân là nam nhân muốn trở thành dũng sĩ, làm sao có thể sợ sệt những thứ này, do đó đối với những di tích đó tràn đầy hiếu kỳ.

Lại thêm tám năm sau.

Khương Khôn mười tám tuổi, sau lưng đeo trường kiếm dũng sĩ, đi ra khỏi thôn trang, dọc đường, hắn ta quen biết ba vị muội tử, hiền giả, ma pháp sư, cung thủ tinh linh tộc.

Những muội tử này đều có tiềm chất trở thành dũng sĩ, mà dưới sự bố trí của Thần Sáng Tạo Lâm Phàm, Khương Khôn mở ra hậu cung, cùng với ba muôi tử tiến hành, mạo hiểm hạnh phúc và vui vẻ.

Nơi không lành đầu tiên, mê cung Goblin.

Khương Khôn dẫn theo ba vị muội tử tiến vào, nhưng lại tận mắt thấy hiền giả muội tử, bị một đám Goblin bao vây lại, làm việc khiến hắn cảm thấy tuyệt vọng.

Cuối cùng, hắn ta dẫn theo hai vị muội tử, chật vật rời khỏi.

Trải qua một năm tu dưỡng, hắn ta dần dần quên đi, lại dẫn ma pháp sư muội tử và cung thủ muội tử tiến vào đầm lầy Slime.

Mà hắn ta tận mắt thấy, ma pháp sư muội tử bị xúc tu sền sệt mềm dẻo của Slime làm bẩn, cuối cùng là cảnh tượng bị phân thây.

Lại trải qua thời gian hai năm. Hắn ta khắc phục tất cả, dẫn theo tinh linh tộc muội tử, cuối cùng đến được nơi Ma Vương - vùng đất không lành cuối cùng trở thành dũng sĩ thật sự, dẫn tinh linh tộc muội tử giết vào trong.

Việc không may đã xảy ra, tinh linh tộc muội tử chết rồi, chết vô cùng thảm thương.

Mà hắn trốn thoát ra ngoài.

Ma Vương nói:

- Loài người ngu xuẩn, nơi đất là vùng đất không lành, chỉ cần các ngươi tiến vào, liền sẽ đau khổ cả một đời.

Khương Khôn ngồi liệt ở bên ngoài vùng đất không lành, triệt để rơi vào trong tuyệt vọng.

- Những nơi này là vùng đất không lành, vĩnh viễn không nên tiến vào trong...

Cuối cùng, Khương Khôn hóa thân thành người ngăn cản bất kỳ người nào tiến vào vùng đất không lành, mười tám năm luân hồi một

lần, sẽ có dũng sĩ mới ra đời, mà hắn ta liền trở thành người ngăn cản dũng sĩ tiến vào vùng đất không lành. Nếu như không nghe khuyên can, sẽ bị hắn coi là dị đoan, thiêu chết tất cả.

Lâm Phàm trôi lơ lửng ở trong hư không, nhìn xem thế giới tiến hành gia tốc, cũng lắc đầu:

- Thật thảm, đây xem như là trong thế giới kiến tạo, thế giới thảm nhất rồi. Hoặc là nên gọi là, dũng sĩ dẫn ba muội tử đi chịu chết.

Từ trong luân hồi đi ra.

Lâm Phàm đem loại linh hồn kỳ diệu kia dung nhập vào thân thể bọn họ.

- Giải quyết xong, nghỉ ngơi thôi.

Luân hồi thật là hoàn mỹ.

Chương 421: Yêu Thú Trong Truyền Thuyết

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Đối với Lâm Phàm mà nói, kiến tạo luân hồi cần phải có thời gian nhất định nhưng đối với ngoại giới mà nói, chẳng qua cũng chỉ là một cái nháy mắt mà thôi.

Thu hồi uy áp, uy áp nặng nề đè trên người biến mất, từ đó khôi phục lại sự tự do.

- Ngươi rốt cuộc là ai.

Khương Khôn trong lòng tức giận, đây là hiểm địa, làm sao có thể là nơi không lành nhưng đột nhiên một cảm giác kỳ diệu tràn ngập trong đầu của Khương Khôn. Hắn ta không nói thêm gì nữa mà nhìn về phía bên cạnh, đồng môn khóc chết đi sống lại, còn có những đồng môn mang đầy nỗi sợ hãi đối với Tử Sơn.

- Không sai.

Đột nhiên hắn ta cúi đầu, nói ra hai từ "Không sai".

- Tử Sơn tuy là hiểm địa, nhưng quả thực là nơi không lành, cũng đã từng có bằng hữu, chết bên trong hiểm địa, khiến cho ta bi thương rất lâu. Nếu như không tiến vào hiểm địa thì sẽ không có bi thương. Quả thực là nơi không lành.

Hắn ta tán đồng với những gì Lâm Phàm nói, hồi tưởng lại quá khứ đã qua, nếu như không tiến vào hiểm địa, sẽ không phát sinh sự việc như thế.

Lâm Phàm cười:

- Xem ra ngươi tán đồng rồi, đây quả thực là vùng đất không lành, mà vùng đất không lành thì nên hủy diệt, đúng không?

- Chính Nghĩa, ngươi nói đúng, vùng đất không lành không nên tồn tại, tiến vào trong chỉ mang lại đau khổ.

Khương Khôn gật đầu. Về phần những người xung quanh, sau khi trải qua luân hồi, trong lòng đều đã ngầm biến đổi rồi, sự tán thành đối với việc hiểm địa là nơi không lành cũng càng thêm mạnh mẽ hơn.

Bộ dạng này xem ra, có thể là tình huống rất tuyệt. Những tôm tép nhỏ này đánh đánh giết giết, thật sự là quá vô nghĩa rồi, để bọn họ toát ra cảm giác không giống nhau, vậy chẳng phải sẽ càng có giá trị hơn hay sao.

- Các ngươi có đồng ý tham gia Chính Nghĩa giáo không, chỉ cần là nơi có ánh sáng bao phủ, thì sẽ có hình bóng của chúng ta, chúng ta phải ngăn cản tất cả mọi người tiến vào vùng đất không lành, đem lại hạnh phúc cho bọn họ.

Lâm Phàm nhìn về phía các đệ tử Hải Thần tông, mở miệng nói.

- Chính Nghĩa giáo?

Đạt Lai lẩm bẩm, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm:

- Ta đồng ý gia nhập

- Ngăn người khác tiến vào vùng đất không lành, chính là cứu bọn họ, ta cũng đồng ý.

- Không tiến vào vùng đất không lành, thì sẽ không phát sinh bi kịch, ta cũng đồng ý.

Lúc này, đám người đối với vị Chính Nghĩa cường đại trước mắt, có cảm giác tán đồng, bọn hắn cảm thấy lý tưởng của "Chính Nghĩa" này không có bất cứ vấn đề gì, mà lại rất đúng.

Lâm Phàm giang hai cánh tay ra:

- Chính Nghĩa giáo hoan nghênh các ngươi, nguyên tắc của chúng ta là thu hút thêm nhiều người tham gia vào Chính Nghĩa giáo, để bọn họ hiểu được hiểm địa chính là nơi không lành, tiến vào trong chỉ mang lại đau khổ. Những người cố tình tiến vào vùng đất không lành kia, bọn họ chính là dị đoan nhưng chúng ta là chính nghĩa, nên khuyên can bọn họ. Nếu như khuyên can không có tác dụng, chúng ta nên...

Lời của hắn vẫn chưa nói xong thì đã thấy Khương Khôn giơ tay cao, gân cổ lên hét:

- Dị đoan, tất cả phải thiêu chết.

- Hả?

Lâm Phàm ngây người, không ngờ đến Khương Khôn sẽ nói ra những lời này, sự lĩnh ngộ này cũng quá mạnh rồi.

Các đệ tử ở xung quanh, nghe thấy những lời này, cũng có chút ngây người, không hề nghĩ Khương Khôn sẽ nói ra những lời này. Lâm Phàm nói:

- Rất tốt, Chính Nghĩa hoan nghênh các ngươi. Bây giờ tạm biệt tại đây, các ngươi có thể đi tuyên truyền Chính Nghĩa giáo rồi.

Khương Khôn nhìn về phía Lâm Phàm:

- Chính Nghĩa, ngươi rốt cuộc là ai?

Hắn ta vẫn luôn hoài nghi đối phương có phải là người của Hải Thần tông hay không nhưng không nhìn thấy được bộ dạng của đối phương, cho nên rất khó có thể đoán.

- Ngươi đoán xem!

Trốn vào hư không, trực tiếp rời khỏi. Mục đích ở nơi này đã đạt được rồi, cho đám người này tiến vào luân hồi, để cho họ nghĩ rằng, hiểm địa đều là nơi không lành, vậy là được rồi.

Về phần đám người này, cuối cùng rồi sẽ bị diệt, hoặc là trở nên lớn mạnh, đều đã không còn là việc mà hắn phải chú ý nữa.

Điểm tích lũy hiện tại đã được một trăm vạn hơn. Tốc độ tích lũy cũng không chậm, chỉ là cần phải có thêm vài hiểm địa mà thôi. Trên đường đi chỉ cần gặp được hiểm địa, hoặc là rừng rậm, liền trực tiếp hủy diệt, chém giết yêu thú trong đó, thu hoạch được lượng lớn kinh nghiệm.

Còn về phần dọn sạch Hải Thần tông hiểm địa, suy nghĩ này, hắn căn bản chưa từng nghĩ qua. Hiểm địa của tông yếu, làm sao có thể so sánh được với Thánh Đường tông, muốn dọn thì cũng phải dọn Thánh Đường tông.

Thoáng một cái đã qua mấy ngày.

- Không ngờ đến hiểm địa của Hải Thần tông, lại phân bố rải rác đến như vậy.

Mục tiêu của hắn là hướng về phía Hải Thần tông mà xuất phát, trực tiếp đi qua, hiểm địa gặp được không nhiều. Rơi xuống mặt đất, hiểm địa ở trước mắt, tương tự như di tích, chỉ có một cửa động để đi vào. Đôi tay chộp vào cửa vách, chuẩn bị xốc di tích này lên, sau đó một chưởng nổ tung.

Có điều đột nhiên cửa động đen kịt kia có bóng người đi ra, mà những người kia đi ra khỏi cửa động của di tích, lúc nhìn thấy Lâm Phàm ngồi xổm một bên ở bên kia, mười ngón tay nắm lấy cửa vách không khỏi trở nên kinh ngạc.

- Ngươi là ai?

Một đệ tử trong đó cảnh giác hỏi. Lâm Phàm liếc nhìn đối phương, trái lại không để ở trong lòng. Thái độ phách lối này khiến cho đám người rất tức giận. Một nam tử trong đó ăn vận lộng lẫy hơn rất nhiều so với những người còn lại đi đến trước mặt Lâm Phàm, ánh mắt âm trầm, thậm chí có chút miệt thị.

- Ngươi là ai, nhìn thấy ta, chẳng lẽ không biết ta là ai hay sao?

Lâm Phàm trừng mắt nhìn đối phương:

- Đừng làm phiền ta, không thấy ta đang tụ lực hay sao? Trước tiên đi qua một bên đi, đợi chút rồi hãy nói.

- Muốn chết ư?

Đồ Vân giận dữ, hắn thân là một trong những đệ tử của Hải Thần tông, tu vi đạt đến Thiên Cương Cảnh Nhất Trùng. Tên ngốc ở trước mắt này ngang nhiên dám nói những lời này với hắn ta. Trong Hải Thần tông, ngoại trừ Đỉnh Tiêm trưởng lão, hắn ta liền có thể tồn tại mà đi nghênh ngang. Bây giờ, có người dám ở trước mặt nói những lời này, đó không phải là muốn chết thì là gì. Bởi vậy liền nhấc chân lên đạp về phía Lâm Phàm.

Các đệ tử vây xung quanh cười khinh, không ngờ sẽ gặp phải tên điếc không sợ súng này, dám nói với Đồ Vân Thần Tử những lời này.

- Đừng phiền ta, đi chết đi.

Đột nhiên tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, ánh mắt đờ đẫn nhìn Lâm Phàm, sau đó lại nhìn về phía xa.

Ngay vừa nãy, bọn hắn vẫn còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm nhận được rằng có một trận gió vô cùng mãnh liệt kéo tới,

sau đó Đồ Vân Thần Tử liền bay đi, sau đó trong nháy mắt đã nổ tung, máu bắn lên mặt bọn họ.

Chết rồi? Thần Tử chết rồi?

- Thật là muốn tìm chết, đã nói là đang tụ lực, vậy mà còn đến quấy rầy ta.

Hắn rất khó chịu, chỉ có thể một quyền đập chết tên vướng víu này. Vốn dĩ không hề muốn sát sinh, dù sao thì hiện tại mình cũng là Chính Nghĩa nhưng những người này quả thực quá không biết nghe lời, thật đáng ghét.

- Lên cho ta.

Lâm Phàm hét một tiếng, mười ngón tay nắm chặt, đột nhiên nhấc lên. Lập tức, trời đất rung chuyển, mặt đất nứt ra từng tấc, đá vụn lăn xuống, di tích ẩn sâu dưới lòng đất, cư nhiên lại bị người ta tay không giết chết. Chiêu này của hắn, trực tiếp chặt đứt đỉnh núi, di tích vốn dĩ tối tăm không mặt trời đã hoàn toàn phơi bày.

- Ta thích ánh mặt trời bao phủ chỗ tối tăm, cho dù là di tích cũng không thể tránh khỏi.

Lâm Phàm nhảy đến phía trên của lối vào, bước chân dừng lại ở bên lề, nhìn xuống phía bên dưới.

Di tích rất lớn, bên trong quanh co khúc khuỷu giống như một mê cung nhưng giờ phút này nhìn từ trên xuống dưới thì lại sơ lược được toàn bộ. Thậm chí còn có yêu thú kinh khủng đang nghỉ ngơi, đột nhiên có ánh mặt trời chói mắt truyền đến khiến cho nó lập tức mở mắt ra. Nhìn thấy tình hình xung quanh, yêu thú bối rối, vốn dĩ tối đen như mực, làm thế nào mà lại sáng như vậy, mái nhà đâu rồi?

- Quả nhiên có rất nhiều yêu thú.

Lâm Phàm nhìn, yêu thú rất nhiều, phân tán khắp nơi. Không có mái nhà, tất cả đều phơi bày ra rồi, cho dù có tiếp tục ẩn thân như thế nào cũng không có tác dụng.

Lâm Phàm nhin xung quanh một chút, không có ai đi tới liền đem cái chảo ra.

- Lại quên mất tìm sư phụ giúp đỡ luyện chế một chút rồi.

Nhìn cái chảo lồi lỏm, hắn hết sức bất lực, chủ yếu là rất lâu rồi

không sử dụng mà lại quên mất rồi.

- Đại! Đại! Đại!

Cái chảo biến lớn, to đến cỡ trăm trượng, lập tức, bao trùm trên bầu trời di tích, ngăn chặn hết ánh sáng mặt trời.

Đám yêu thú cảm thấy bóng tối vẫn tốt hơn, nhưng cái đồ đen sì này là thứ đồ gì vậy. Những đệ tử đần độn, ngốc nghếch đi theo Thần Tử đến đây đều vô cùng bối rối. Thần Tử bị người này một đấm đánh chết, mà càng kinh khủng hơn chính là tên này vậy mà đem đỉnh của ám quật di tích chặt đứt, lại còn lấy ra thứ đồ to như vậy, rốt cuộc muốn làm cái gì chứ.

- Cái chảo lâu rồi không dùng, vẫn luôn lấy làm dụng cụ ăn cơm, ta biết ngươi rất cô đơn nhưng mà hôm nay lại xuất hiện huy hoàng.

Lâm Phàm vung cái chảo lên, đập về phía bên trong di tích.

Ầm ầm!

Động đất rồi, tro bụi to lớn từ viền chảo xông tới, che phủ đất trời. Nhấc chảo đáy bằng lên, nơi bị đập cái gì cũng không còn, biến thành địa hình bằng phẳng.

Điểm tích lũy đang tăng dần…

Tuy là bên trong chỗ này có thể có thiên tài địa bảo, nhưng đã không còn quan trọng nữa rồi, thời khắc này, hắn chỉ muốn đem di tích này đập bằng triệt để. Tình cảnh lúc này kinh khủng dị thường.

Đối với các đệ tử đó mà nói, tên kinh khủng đó vung lấy đồ vật to lớn màu đen, một lần vung lại một lần đập xuống. Mỗi lần đều dẫn đến sự chấn động. Qua một lúc, chấn động ngừng lại, bầu trời vốn trong xanh ngàn dặm đã bị tro bụi bao phủ, nhìn không rõ bầu trời.

- Cuối cùng cũng hoàn thành rồi, lần này thì hoàn mỹ hơn nhiều rồi.

Lâm Phàm nhìn tất cả những thứ trước mắt, thấy rất hài lòng, kiệt tác như thế hắn vất vả lắm mới làm được. Lúc này, ánh mắt của hắn nhìn sang mấy tên bên cạnh.

- Bây giờ các ngươi có thể nói một lát, các ngươi muốn nói gì với ta vậy?

Phù phù!

Đám đệ tử này, lập tức quỳ trên mặt đất.

- Xin tha mạng....

Đối với bọn hắn mà nói, vào lúc này còn nói cái rắm gì nữa, Thần Tử đều bị tên này một đấm đánh chết, hơn nữa, còn làm cho di tích bị hủy diệt. Người này quá kinh khủng rồi, còn có lời gì có thể nói.

Đột nhiên một tiếng rống giận dữ chói tai từ bên dưới di tích truyền đến, tạo thành sóng âm, phá hủy tất cả mọi thứ xung quanh, mà các đệ tử kia, nghe thấy âm thanh này, cũng khí huyết sôi trào phun cả máu.

Ầm ầm!

Mặt đất vốn bị Lâm Phàm đập bằng phẳng bỗng nhiên lõm sâu xuống dưới, hình thành một hố to sâu không đáy.

Lách cách!

Một cái móng thú to lớn xuất hiện. Hư không cũng hình thành vòng xoáy, mây đen nặng nề tầng tầng đè xuống, giống tận thế vậy. Khi thấy rõ mặt mũi thật sự của móng thú, hắn sợ ngây người.

- Quái thú thật to lớn!

Con yêu thú này, xấu xí vô cùng, da dẻ thô ráp, bên ngoài nhô lên cục u màu nâu đen, há miệng ra thì trong miệng chưa đầy răng nhọn sắc bén.

- Con thằn lằn trăm nghìn trượng này từ đâu ra vậy?

Hắn không ngờ đến bên dưới di tích này, vậy mà lại có yêu thú to lớn đến như vậy.

Lúc này, các đệ tử kia hốt hoảng, giống như là gặp quỷ.

- Sao có thể chứ, truyền thuyết là thật.

- Khoa Mạc có nhiều Ma Long Tích, đây chính là yêu thú trong truyền thuyết!

- Không, chúng ta chết chắc rồi!

Chương 422: Cũng Nên Đi Ra Làm Màu Rồi

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

- Rồng Komodo?

Lâm Phàm không hề nghĩ tới, cái con yêu thú này vậy mà lại là yêu thú trong truyền thuyết, hắn phải nhìn thêm mấy lần nữa. Xác thực, thân dài ngàn trượng không giống bình thường.

- Yêu thú bán thần, hơn nữa còn không phải loại bình thường, hơi thở mạnh thật.

Bề mặt sần sùi kia không chỉ có những mụn cơm màu nâu đen, mà còn có phù văn kỳ lạ che phủ bên trên, vô cùng hài hòa tự nhiên.

Đám đệ tử kia ngồi co quắp trên đất, lúc nhìn thấy con yêu thú này đũng quần của bọn chúng đều ướt hết rồi, còn kinh khủng hơn so với lúc thấy Lâm Phàm.

- Sao lại thành thế này, rồng Komodo làm sao có thể có thật chứ, nó không phải là thần thú trong truyền thuyết đã bị diệt sạch rồi sao?

Lâm Phàm nhìn từ trên xuống dưới. Yêu thú lớn nhường này phải làm thức ăn trong bao nhiêu năm mới hết được đây. Mặc dù con yêu thú này dài đến mức hết chỗ nói, nhưng mà càng là thứ không bình thường thì càng ngon, cái này là đúc kết từ thực tiễn.

- Này rồng Komodo phải không? Nếu đã có thực lực bán thần, vậy có biết nói chuyện không, nói hai câu xem nào.

Lâm Phàm hô lên, hoàn toàn không e sợ yêu thú bán thần, tuy yêu thú bẩm sinh mạnh hơn so với con người, nhưng hắn lại không sợ hãi chút nào, không phải chỉ chiến đấu thôi sao, có gì để mà sợ chứ. Trừ phi nó có thể lên trời.

Bất chợt Rồng Komodo vẫy cái đuôi cực lớn của nó, trực tiếp càn quét tiến đến. Không gian bên phải tựa như chịu phải sức ép, một trận gió mãnh liệt chợt tấn công tới.

Ầm!

Lâm Phàm nâng cánh tay lên, ngăn cản cái đuôi khổng lồ sắp đánh tới, nhưng cho dù là vậy cũng vẫn tạo thành lực chấn động cực lớn, phá hủy hết thảy.

Mà cái đám đệ tử kia khi gặp phải lực chấn động lớn như vậy, đến ngay cả phát ra tiếng kêu thảm cũng không có, bị cỗ sức mạnh này trực tiếp đánh nát, hóa thành một bãi máu thịt.

Cánh tay nhỏ bé này của hắn, cùng với cái đuôi khổng lồ kia, tạo nên một sự đối lập mạnh mẽ.

- Thật đáng tiếc, sớm biết bọn chúng phải chết, thì ta đã tự mình ra tay, giết chết hết cái đám người này, mặc dù điểm tích lũy không nhiều, nhưng mà cũng là thịt đó.

Ngay tức thì, rồng Komodo vung đuôi lần nữa, so với lần trước còn mạnh hơn.

Ầm!

Mặt đất nứt toác, trận gió mạnh kia đều cuộn mặt đất lên một tầng dày cộm, trực tiếp xuất hiện hố sâu cực lớn. Lâm Phàm trong nháy mắt nhảy lùi lại về phía sau.

- Ai da, cái thứ này có chút lợi hại, sức lực này lớn thật.

Có điều, ngươi quá đáng lắm đấy.

Lúc này, ánh mắt Lâm Phàm ngưng lại khi cái đuôi khổng lồ kia lại quét tới lần nữa, thân thể hắn bành trướng, các bắp thịt như nổ tung, gân xanh lại càng giống như những rễ cây già cỗi, uốn lượn vươn lên.

- Chân vũ chi lực!

Năm ngón tay nắm lại thành quyền, ánh sáng màu đen bùng nổ, nắm đấm cùng cái đuôi va chạm vào nhau.

Rầm!

Tiếng nổ tung vang lên, lực va chạm cực lớn bộc phát, mạnh mẽ lan ra tứ phía. Cuộc tỷ thí giữa các bán thần, vô cùng kinh khủng. Sức mạnh hình thành khi va chạm, càng sinh ra những chấn động cực lớn.

- Sức mạnh của con yêu thú này quá mãnh liệt.

Đây vẫn là lần đầu tiên hắn gặp phải tuyển thủ có đủ sức mạnh để đấu cùng hắn. Mặc dù con rồng Komodo này chỉ là một con yêu thú, nhưng hắn cũng nên cho nó một sự tôn nghiêm đầy đủ.

Lúc này, rồng Komodo mở to cái miệng đầy răng nhọn, bên trong miệng nó tích đầy dịch thể màu xanh lục, bong bóng sôi sùng sục, tiếng nước đọng truyền tới, đến ngay cả hư không cũng bị ăn mòn.

- Bao lâu rồi ngươi chưa đánh răng vậy, mau ngậm mồm lại, thối chết đi được. Ngươi mà còn thế này, ta không đánh với ngươi nữa.

Lâm Phàm gào lên, vốn còn cảm thấy bản thân hắn nên dành sự tôn trọng cho con yêu thú này, nhưng mà bây giờ xem ra hắn tôn trọng mất công rồi. Một lời không hợp liền mở miệng, hơi thối ngập ngụa, có thể ngộp chết người rồi.

Phụt!

Dịch thể màu xanh lục, từ trên trời rơi xuống, những giọt dịch độc kia đang ăn mòn không khí, kéo theo một đường màu đen dài dằng dặc.

- Có chút thú vị đấy.

Lâm Phàm chú ý tới những giọt dịch độc này có linh tính, chập chờn lúc ẩn lúc hiện từ trong những giọt dịch độc này có thể nhìn thấy ác ma dữ tợn màu xanh lục đang gầm gừ. Hắn nhanh chóng lùi lại, không tiếp xúc với dịch độc này. Khi dịch độc rơi xuống đất, trong chớp mắt đã tạo nên hố độc sâu không thấy đáy. Cho dù có là bán thần, nếu như bị dính phải những dịch độc này chỉ e cũng gặp phải bị kịch.

- Có ngon thì tới đây.

Lâm Phàm vọt lên không trung, bay về phương xa, hắn vốn muốn giảm chậm tốc độ, dẫu sao thể hình của con yêu thú khổng lồ như thế, nói không chừng tốc độ còn chậm hơn nhiều. Thế nhưng vào lúc này, đằng sau truyền tới tiếng ầm ầm, quay đầu nhìn khiến hắn trợn mắt há mồm, cái tốc độ này cũng nhanh quá đi. Rồng Komodo, lắc lư cái đuôi khổng lồ của nó, bốn chiếc chân trước sau chuyển động, với tốc độ nhanh như vậy, khiến cho người ta nghẹn họng trăn trối, đến ngay cả mặt đất, cũng đều bắt đầu rung lên kịch liệt.

- Con yêu thú này thật là kinh khủng, Hải Thần Tông vậy mà lại

có một Bán thần cảnh Yêu thú, có điều, may mà đây là thú hoang, nếu như không phải thú hoang mà lại là đồ của Hải Thần Tông, vậy thì sớm đã quật khởi rồi.

Lâm Phàm vẫn chưa sử dụng hết tốc độ, mà đánh tới Hải Thần Tông ở phía bên kia. Bất kể thế nào, cái loại tình huống này cũng đều không thể khiến hắn một mình chịu hết, Hải Thần Tông chí ít cũng phải chịu tội chút đỉnh mới đúng.

Mặt đất chấn động, hiển nhiên sẽ khiến người khác chú ý tới.

Vốn có một số kẻ tâm cao khí ngạo đang rất không vui, rốt cuộc là kẻ nào to gan dám càn rỡ như vậy, định bụng ra tay giáo huấn. Thế nhưng khi nhìn thấy cái bóng khổng lồ kia thì ngay lập tức ngậm chặt miệng, run bần bật núp trong bóng tối.

Yêu thú ngàn trượng là cái khái niệm gì?

Cái này không dám tưởng tượng ra, hơn nữa nó còn phát ra hơi thở cuồng bạo, càng khiến cho người ta cảm thấy khủng bố. Dắt mũi vô cùng thuận lợi, thế nhưng đột nhiên rồng Komodo lại không động đậy nữa, tựa như đuổi theo quá lâu mà lại không thể đuổi kịp tên kia, nó cảm thấy quá lãng phí thời gian, dường như không muốn đuổi theo nữa, lập tức liền dừng lại, chuẩn bị quay trở về.

Lâm Phàm làm sao có thể để cho nó bỏ đi chứ, trực tiếp lôi ra Lang Nha Bổng, sau khi biến lớn liền chọt ngay vào cúc hoa của con rồng Komodo.

- Qua đây cho ta, quay về làm cái gì.

- Gào!

Cúc hoa rồng Komodo thít chặt, lập tức khép lại, máu thịt bên trong càng cứng rắn như sắt thép, trực tiếp tống Lang Nha Bổng ra, theo sau là tiếng rống giận, điên cuồng xông về phía Lâm Phàm.

- Thế này mới đúng chứ.

Lâm Phàm chợt cười, không ngờ tới yêu thú còn biết ngượng.

…

Hải Thần Tông.

Đám đệ tử sơn môn đang lim dim, nếu như để Lâm Phàm nhìn thấy, tuyệt đối sẽ lắc đầu tiếc nuối, rồi nhớ tới đám đệ tử của Viêm

Hoa Tông tinh thần phấn chấn, trạng thái tinh thần so với Hải Thần Tông còn cao hơn không biết bao nhiêu tầng mây rồi.

Bỗng nhiên đám đệ tử dưới núi mơ hồ tỉnh lại.

- Chuyện gì thế, động đất à?

- Đùa gì thế, sao có thể...Mẹ kiếp! Cái thứ bên kia rốt cuộc là cái gì vậy.

Đệ tử trấn thủ ở cửa núi trợn trừng hai mắt, cái bóng đen ở nơi xa xa giống như một ngọn núi, đang di chuyển với tốc độ nhanh chóng, hơn nữa còn khua lên một mảng bụi đất, căn bản nhìn không ra nó là thứ gì.

Khi bọn họ còn đang ngờ vực, một tiếng gầm rống vang lên khiến bọn họ sợ đến sắc mặt trắng bệch.

- Đi mau, có thứ khủng bố sắp tới rồi.

Đám đệ tử sơn môn kinh hãi, hai chân nhảy lên, trực tiếp chạy vào trong Tông môn.

- Địch tấn công, có địch tới tấn công...

Tiếng chấn động này, đã kinh động tới tất cả cấp cao trong Hải Thần Tông. Mấy cái bóng bay từ trong Tông môn ra, lơ lửng trên không trung. Trong đó có một người, mặc một thân trường bào màu lam, ánh mắt nhìn chằm chằm ở phương xa, khi nhìn rõ thứ ở đằng xa kia, sắc mặt liền hoảng sợ.

- Các vị sư đệ, hãy cẩn thận, đó là rồng Komodo.

- Làm sao có thể? Đây không phải là yêu thú thời thượng cổ sao, sao có thể vẫn còn sống chứ.

- Trong Tông cảnh của ta, cũng không có yêu thú khổng lổ thế này đâu.

Trưởng lão trong Tông môn nghe thấy, vô cùng kinh hãi. Đùa cái gì vậy, rồng Komodo?

Đây là vua của một tộc trong đám yêu thú, đến nay cũng chỉ có đời sau huyết mạch hỗn tạp là còn tồn tại thôi. Uy áp hung dữ khủng bố, giống như sóng dữ cuốn tới, bao trùm lên Hải Thần Tông. Hơi thở như vậy, khiến cho tâm trí của Tông chủ Hải Thần Tông run lên.

- Bán Thần cảnh, đây là rồng Komodo Bán Thần cảnh, rốt cuộc chuyện này là thế nào, làm sao lại xuất hiện loại yêu thú này.

"Tông chủ, nó chạy về phía Tông môn."

Tông chủ kinh hãi, không nghĩ được gì.

- Đi, cùng ta đi ngăn nó lại, tuyệt đối không thể để nó lại gần Tông môn, nếu không sẽ tạo thành tai họa.

Đám đệ tử trong Tông môn khi cảm nhận thấy cái cỗ uy áp hung dữ này, mặt mũi đờ đẫn, tuyệt vọng.

Nhìn về phía xa xa thấy cái thân thể to lớn như núi kia, quả thực quá chấn động.

- Chỉ số thông minh của con yêu thú này không cao.

Lâm Phàm trốn vào trong hư không, đánh giá con yêu thú này vô cùng thấp. Thực lực cũng mạnh chút, nhưng đầu óc thật sự là quá ngu, so với hắn còn kém xa. Có điều may ở chỗ mắt con yêu thú này không bị mù, vẫn có thể nhìn thấy Hải Thần Tông. Nếu mà vẫn giống như lúc trước, nửa đường quay đầu bỏ đi, vậy thì thật sự quá hố người rồi.

- Tốt lắm, vậy thử xem xem Hải Thần Tông rốt cuộc là lấy cái gì ra để ngăn cản.

Theo sau đó là tiếng nổ không ngừng. Tông chủ Hải Thần Tông cùng đám trưởng lão cản đường, dùng mọi thủ đoạn nhưng đối với rồng Komodo thịt dày da thô thì cũng không có ảnh hưởng gì mấy. Dựa vào thực lực của rồng Komodo, nếu như bị cái đuôi của nó quất cho một cái, không chết cũng phải thành tàn phế.

Một tên trưởng lão của Hải Thần Tông thi triển thủ đoạn, lôi ra bảo bối, dứt khoát một kiếm chém tới, vậy mà lưu lại một vệt trắng trên thân rồng Komodo, thật khiến người ta thán phục. Chỉ là một kiếm này lại chọc giận rồng Komodo, cái đuôi khổng lồ quất tới, trực tiếp quất trúng tên trưởng lão này, quất gãy xương khiến lão phun ra từng ngụm máu tươi, nếu như không phải có đan dược hỗ trợ, chỉ sợ đến mạng cũng không còn nữa.

- Không có Bán Thần, chính là bi ai như vậy đấy. Lâm Phàm ngồi xếp bằng ở trên không trung, lẳng lặng nhìn.

Cũng dần dần hiểu rõ phương thức chiến đấu của rồng Komodo.

Luôn dùng sức mạnh cuồng bạo nhất đánh bay tất cả, hơn nữa còn có một miệng dịch độc kia, có tính ăn mòn cực mạnh, không để dính vào chính là hành động sáng suốt.

Ầm! Ầm!

Từng cái bóng người bị rồng Komodo đánh bay.

Hải Thần Tông đứng đầu về sức chiến đấu, ngoại trừ Tông chủ, về cơ bản đều đã quỳ rồi, không còn sức để chiến đấu nữa. Mà cho dù là Tông chủ, lúc này cũng mồ hôi đầm đìa, ánh mắt hoảng sợ, không có bất kỳ phần thắng nào.

Lâm Phàm đang suy xét, để Hải Thần Tông bị yêu thú tiêu diệt hay là chạy ra làm màu. Hải Thần Tông từng dám cả gan tàn sát con dân của Viêm Hoa Tông, cũng bởi vì có Thánh Đường Tông đứng sau ủng hộ.

Với tình thế hiện tại, Hải Thần Tông xác thực không có cách nào ngăn cản, nhưng cấp cao muốn thoát thân, với trí thông minh của con yêu thú này khẳng định là ngăn không nổi, sau này gây dựng lại chắc chắn không thành vấn đề.

Hơn nữa con rồng Komodo này là Yêu thú bán thần, toàn thân đều là bảo bối, cũng không thể để cho kẻ khác hưởng lợi không công.

- Xem ra Hải Thần tông quả thực không có cưởng giả Bán Thần, nếu không cũng nên xuất hiện rồi.

Lâm Phàm đứng dậy, chuẩn bị tùy ý làm màu. Gần đây thanh danh không tốt cho lắm, cũng nên tẩy trắng chút rồi.

Chương 423: Ta Không Phải Tên Lâm Phàm Đẹp Trai Rạng Ngời Kia

Trong lòng Tông chủ Hải Thần tông sợ hãi, con rồng Komodo Bán thần cảnh đã vượt quá cực hạn của hắn ta, khó mà sánh cùng. Có thể chống đỡ đến giờ cũng là bởi có những sư đệ đồng môn khác ra tay giúp đỡ, thu hút sự chú ý của nó. Có điều lúc này toàn bộ trưởng lão đứng đầu Tông môn đều bị nghiền ép, không có sức đánh trả, chỉ còn lại hắn ta một mình đối mặt, như thế này thì đánh kiểu gì.

Chính vào khoảnh khắc hắn ta thất thần, trên không trung nổ tung, cái đuôi khổng lồ của rồng Komodo quét tới, giống như chia trời đất thành hai nửa, cuồng phong mãnh liệt cuốn tới, căn bản không có cách nào để trở tay.

- Diệt tông rồi.

Hắn ta tuyệt vọng, đối diện với con yêu thú bán thần này, hắn ta đã chẳng có bất kỳ con đường phản kháng nào nữa.

Ầm!

- Giữa ban ngày ban mặt, há có thể làm loạn Tông môn nhà người ta.

Tông chủ Hải Thần tông đột nhiên mở mắt, chỉ nhìn thấy một người đang lơ lửng trước mặt, một tay ngăn cản cái đuôi khổng lồ của rồng Komodo, ngạo nghễ trôi lơ lửng trên bầu trời. Tư thái bậc này vậy mà sáng chói đến lóa mắt. Trong lòng Tông chủ Hải Thần tông rung động, không hề sợ hãi, còn kích động muốn rải hoa chào đón. Thật không ngờ sẽ có người xuất hiện, hơn nữa một tay ngăn cản cái đuôi khổng lồ của rồng Komodo, thực lực bậc này thật không hề bình thường.

- Xin hỏi, ngài là?

Tông chủ Hải Thần tông kính cẩn hỏi, cường giả như vậy, tuyệt đối không phải người bình thường.

Cánh tay Lâm Phàm khẽ rung, đánh văng cái đuôi đồ sộ kia ra, sau đó đưa lưng về phía đối phương, chắp hai tay ra sau lưng, ngữ khí dửng dưng.

- Ta là ai không quan trọng, đi ngang qua đây phát hiện có yêu thú hoành hành gây tai họa cho chúng sinh, không thể ngồi nhìn mà không quản. Hôm nay phải thay trời hành đạo, chém chết con yêu thú này tại đây, trả lại cho thế giới này một bầu trời sáng sủa.

Không phải giọng nói cố ý ẩn giấu mà là chất giọng cuồn cuộn tựa như tiếng chuông, chấn động trên vùng hư không, lan truyền ra khắp bốn phương tám hướng.

Tông chủ Hải Thần tông ngẩn người, khẽ há miệng, phảng phất giống như không ngờ tới người ta sẽ nói như vậy. Đệ tử Tông môn, bắt đầu reo hò vì có cường giả tới cứu bọn họ, hơn nữa một chiêu vừa rồi quả thực đáng kinh ngạc, đến ngay cả Tông chủ cũng không thể ngăn lại một đòn đấy, đối phương lại chỉ hời hợt qua loa đã có thể chặn lại, thật sự là quá kinh khủng.

Gào!

Rồng Komodo nhìn thấy người đang ở trên trời kia, rống giận điên cuồng, tròng mắt to nhỏ tựa như những chiếc đèn lồng ngập tràn màu máu, bộc lộ rõ sự tức giận vô cùng. Chính là cái con người nhỏ bé này, đã gây thương tích cho nó, lại còn thương tổn nơi nhạy cảm kia của nó nữa.

- Xem ra đã phát cáu rồi.

Hắn phát hiện ra con rồng Komodo Bán thần này vô cùng tức giận, hơi nóng cuồn cuộn, từ trong miệng nó phun ra. Trong cái miệng phủ đầy răng nhọn, dịch độc màu xanh lục đang nhỏ giọt xuống, ăn mòn mặt đất.

- Lần đầu tiên đấu với yêu thú Bán thần cảnh, vừa hay thử xem rốt cuộc là mạnh đến đâu.

Cuồng thân!

Bạo huyết!

Ngay tức thì, một cỗ hơi thở cường hãn bùng nổ ra ngoài, thân thể bành trướng, huyết long nhảy vọt, quấn quanh thân thể hiện lên huyết văn.

- Mạnh quá.

Sắc mặt Tông chủ Hải Thần tông khẽ biến, hắn ta cảm nhận được hơi thở cực kỳ kinh khủng từ trên người đối phương.

Ầm!

Lâm Phàm biến mất tại chỗ, cùng lúc tạo ra một luồng gió mãnh liệt thổi tới, thổi lay y phục của Tông chủ Hải Thần tông.

- Chỉ dựa vào hơi thở, mà đã dũng mãnh như vậy, người này rốt cuộc là ai đây.

Ầm ầm!

Một quyền đánh ra, trực tiếp đụng vào cái đuôi khổng lồ của rồng Komodo, tạo nên gió bão dữ dội, gió bão như đao, cây cối, núi đá xung quanh, toàn bộ đều bị bể nát.

- Có chút lợi hại.

Lâm Phàm chợt cười, thực lực của con rồng Komodo này còn mạnh hơn so với mấy vị Bán thần bên Thánh Đường tông. Quả nhiên, không hổ danh là yêu thú, không những bộ dạng xấu xí hơn, thiểu năng hơn so với người khác mà còn mạnh hơn so với người khác, hơn nữa cũng là yêu thú có lực lượng hình. Rất chi là thú vị!

Mở hết hỏa lực…

- Ngũ hành nghịch thần!

Ngay lập tức, hơi thở khủng bố đến cực điểm, từ trên người Lâm Phàm bộc phát ra ngoài một luồng sức mạnh ánh sáng xông thẳng trời đất, thân thể vốn đang bành trướng, từ từ nhỏ dần, cơ bụng rắn chắc hiện ra, nửa người trên phơi bày ra vẻ hoàn mỹ. Thần linh xuất hiện, cuối cùng hóa thành đường vân, hòa nhập vào thân thể. Năm ngón tay nắm lại, răng rắc một tiếng, hơi xoay cái cổ, mở trừng hai mắt, tóc đen trải dài đến gót chân, như rồng đang cuồng vũ, mỗi một sợi tóc, đều giống như có linh tính vậy.

- Ha ha ha, thực sự là quá mạnh, năng lực trở nên mạnh hơn rồi. Này thú nhỏ, chuẩn bị cho tốt, lần này ta chơi thật với ngươi đấy!

Lâm Phàm mở bừng hai mắt, đôi con ngươi hai màu đen đỏ giao hoan, tản ra ánh sáng khác thường, hơi thở khủng bố bao phủ bầu trời, dày đặc như núi, đè ép tất cả mọi người đều có chút không thể thẳng lưng được.

Tông chủ Hải Thần tông nhìn thấy một màn trước mắt, trên trán lấm tấm mồ hôi hột, phảng phất giống như đã từng rất quen thuộc, dường như đã từng nghe thấy ở đâu đó. Đột nhiên, hắn ta nghĩ tới:

- Ngươi là Lâm Phàm, Vô Địch Phong của Viêm Hoa tông.

Tông chủ Hải Thần tông đã nhớ ra, trạng thái như vậy chỉ có vị Phong chủ khủng bố kia của Viêm Hoa tông mới có. Thân cao ba mét, đen nhánh, đường vân hiện trên cơ thể, cuối cùng là một mái tóc đen bay loạn.

Lâm Phàm cũng không vội ra tay, mà dửng dưng nói:

- Lâm Phàm Vô Địch phong của Viêm Hoa tông ư? Ừ, ta từng nghe nhắc đến người này, nghe nói đẹp trai rạng ngời, tư chất xuất chúng, uy tín cực cao, đối đãi với người khác vô cùng thân thiện, tinh thần trọng nghĩa tràn đầy. Nhưng thật đáng tiếc, ta cũng không phải hắn, mà là một người bình thường, chỉ hi vọng thế giới hòa bình thôi.

Lời vừa dứt, chớp mắt liền biến mất ngay tại chỗ cùng lúc còn có giọng nói truyền tới:

- Rồng Komodo, ngươi tội ác tày trời, hôm nay chính là ngày chết của ngươi.

Trên trời truyền tới tiếng nổ vang ầm ầm, đây là tốc độ đã đạt đến cảnh giới cao nhất, dẫn tới âm thanh bùng nổ.

Tông chủ Hải Thần tông sững sờ, không thể nào, cái tên đeo mặt nạ này, tuyệt đối chính là cái tên đệ tử của Viêm Hoa tông, làm sao có thể không phải hắn. Mà ngay trong lúc hắn ta đang thất thần, hiện trường xảy ra biến hóa, khiến hắn ta nghẹn họng nhìn trân trối.

Sức mạnh hồng hoang ngập tràn ở phương xa, lực lượng mênh mông chấn động tràn ra khiến đất rung núi chuyển.

Lâm Phàm trong nháy mắt xuất hiện ngay trước mặt rồng Komodo, năm ngón tay bóp một cái, bộc phát ra luồng sáng tuyệt đẹp, theo sau đó một quyền tung ra, trực tiếp nghiền ép đánh tới. Rồng Komodo rống lên một tiếng, nhấc cái móng to lên, móng tay nhọn hoắt, cắt xé bầu trời, rạch ra năm dải màu đen, thậm chí ngay cả hư không vô hình cũng đều bị xé rách.

Ầm!

Nắm đấm cùng móng vuốt va chạm vào nhau, tức thì, thời gian giống như chợt dừng lại. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, một luồng ánh sáng lóa mắt tựa như con quay xoay tròn trực tiếp bộc phát ra, kèm theo đó là những cơn sóng đánh vào, lan truyền ra bốn

phương tám hướng.

Ầm ầm ầm!

Mặt đất chấn động, dưới sức mạnh kinh khủng như vậy, toàn bộ khu vực xung quanh đều bị phá hủy, một vài đệ tử Tông môn ôm đầu, nằm rạp trên mặt đất, căn bản khó mà chịu được chấn động trong cuộc chiến giữa các Bán thần. Đối với bọn họ mà nói, lúc này tựa như đang sống trong vực sâu hỗn loạn không ngừng. Bầu trời vốn vạn dặm không mây nay đều bị màu xám bao phủ, ngẩng đầu, chỉ có thể nhìn thấy, từng đường màu xám bị xé rách trên bầu trời.

- Nhất định là hắn, đúng như vậy.

Tông chủ Hải Thần tông dám khẳng định người đeo mặt nạ này chắc chắn là Lâm Phàm - Vô Địch phong của Viêm Hoa tông. Chưa tiến vào Bán thần đã có sức mạnh của Bán thần, thế gian này chỉ có cái tên của Viêm Hoa tông kia mới có thể có được. Thế nhưng điều khiến hắn ta không thể hiểu được chính là đối phương sao lại giúp Hải Thần tông bọn họ, dù sao giữa hai tông vốn tồn tại thù hận.

Chẳng lẽ? Hắn ta không dám tưởng tượng, luôn cảm thấy có chút quá không thực tế.

Bất chợt trời đất ở phương xa xuất hiện hai hư ảnh mờ ảo của thần linh. Một người là Phật Thích Ca Mâu Ni phật quang van trượng xoay quanh tỏa sáng trên bầu trời, một người là Cổ Ma ngạo nghễ tản phát ra ma khí dày đặc ngút trời. Giữa Phật Ma hai người là bóng dáng của Lâm Phàm.

- Thử chút chiêu này, rốt cuộc như thế nào.

Lâm Phàm cảm thấy sung sướng vô cùng, tuy đây là yêu thú, nhưng thể hình vô cùng lớn, nên rất có sức chịu đòn.

- Phật Ma nhất niệm gian!

Chớp mắt, Lâm Phàm đưa mắt nhìn rồng Komodo ở đằng trước, bóng người hóa thành một dải ánh sánh, biến mất ngay giữa trời đất. Phật Ma hai người kia mở mắt ra, trong khoảnh khắc hai mắt mở ra trời long đất lở, khắp trời đất hóa thành âm dương, khiến người ta cảm thấy đây là sự sống trong thế giới kỳ lạ này.

Giờ phút này, Lâm Phàm xuất hiện ngay trước mặt rồng Komodo, một quyền vung lên, trực tiếp đánh tới, sức mạnh cuồng bạo nhất, cứ thế lao đi.

Rồng Komodo rống lên một tiếng, móng vuốt nện xuống.

- Ngươi đùa ta à, ông đây xuất ra toàn bộ sức mạnh, còn dám liều mạng, thật sự coi người người đều mạnh giống ta sao?

Lâm Phàm cười to, ánh sáng đan dệt trên nắm tay, đây chính là sức mạnh mạnh mẽ nhất.

Ầm ầm!

Kèm theo đó là tiếng kêu thảm thiết. Móng vuốt của rồng Komodo đụng phải một quyền đánh ra này, lớp da sần sùi kia, giống như đồ sứ nứt vỡ, cuối cùng là nổ tung, một bãi máu chảy lả tả giữa trời đất. Đau đớn dữ dội khiến rồng Komodo kêu lên thảm thiết, thân thể to lớn quằn quại trên mặt đất, mỗi một lần lăn lộn đều khiến cho một mảnh thiên nhiên tươi đẹp bị phá hủy.

- Xem ra, thực lực của ngươi cũng chẳng ra làm sao. Nhưng mà, ngươi có thể khiến ta vui vẻ, cũng coi như đây là thời khắc huy hoàng nhất trong cuộc sống thú vật của ngươi.

Lâm Phàm thở dài nói. Lúc này, tứ chi đã gãy lìa, có máu thịt di chuyển, theo sau đó là móng vuốt dính dịch thể bầy nhầy chợt nhô ra.

Đứt chân tay mà sống lại - Năng lực cực kỳ thú vị, cũng là năng lực khá thích hợp trong hàng Bán thần, nhưng cụ thể có thể đứt chân tay mà mọc lại được mấy lần, cũng phải xem năng lực của đối phương.

Rồng Komodo hoàn toàn tức giận, những mụn cơm màu nâu đen giăng đầy trên thân thể kia đột nhiên phồng lên, sau đó nổ tung, mọc ra từng chiếc răng nhọn. Gầm rú một tiếng, giương móng vuốt lao tới lần nữa.

Lâm Phàm đứng ở đó, một luồng gió mạnh mẽ, nghiền ép tiến tới, giống như đất trời chìm nổi.

Trong lòng tất cả mọi người ở Hải Thần tông đều đã bị trận chiến này làm cho hoảng sợ, việc này đã vượt qua hết thảy, là trận đấu thực sự giữa những kẻ mạnh. Cho dù là uy lực còn sót lại bộc phát ra sau cuộc chiến, cũng khiến cho bọn họ khó mà đối chọi. Cái móng vuốt to lớn che khuất bầu trời kia đối với tất cả mọi người mà nói, chính là sự tồn tại khủng khiếp, nếu như đập vào Tông môn, có lẽ Tông môn sẽ bị chia năm xẻ bảy, hóa thành tro bụi.

Ầm!

Lâm Phàm giơ tay lên, sức mạnh bùng nổ, trực tiếp đón nhận cái móng vuốt khổng lồ này rồi lại nắm chặt một cái móng nhọn trong số đó, khua khoắng thật mạnh. Thân thể ngàn trượng của rồng Komodo căn bản không chịu nghe theo khống chế của chính nó, bay vụt lên trời rồi bị ném mạnh xuống đất.

Răng rắc!

Mặt đất không có cách nào chịu đựng được lực va chạm như vậy, trực tiếp nứt toác, bên dưới xuất hiện một đường rãnh sâu cực lớn.

- Ngươi được đấy, khiến ta rất kích thích nhưng vẫn chưa đủ… Lực Thần Hư Giới!

Lâm Phàm khẽ quát một tiếng, một người khổng lồ to lớn vô cùng, bắp thịt cuồn cuộn xuất hiện ngay sau lưng, một cánh tay thô kệch tựa như núi non trùng điệp, dung hợp vào một chỗ với cánh tay của Lâm Phàm.

Bất chợt, nhấc rồng Komodo lên, rồi lại ném nó xuống lần nữa.

Ầm ầm! Ầm ầm!

Tiếng vang không ngừng, mặt đất gặp phải đòn đánh liên tiếp không ngừng bị phân tách.

Tất cả đệ tử Hải Thần tông trợn mắt há mồm, kinh hãi nhìn một màn diễn ra trước mắt, đây là cảnh tượng mà cả đời này bọn họ chưa từng được nhìn thấy.

Chương 424: Tên Này Chẳng Lẽ Không Có Cảm Giác Sợ Hãi Sao

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Lúc này, mảnh thiên địa này đã không còn cái loại sức mạnh hồng hoang chói lọi kia nữa, còn lại chỉ có từng hồi tiếng nổ vang.

Trong lòng rồng Komodo nóng nảy, không biết phải làm sao. Nó cố giãy giụa, không biết vì sao cái con người nhỏ bé này lại có sức mạnh lớn đến vậy, thân thể ngàn trượng kia của nó, trực tiếp bị đối phương nắm trong tay, tùy tiện chơi đùa, căn bản không có bất kỳ đường sống nào để phản kháng.

Ầm ầm!

Một đòn mạnh mẽ đánh vào mặt đất. Rồng Komodo bỗng nhiên phát hiện ra cái con người nắm móng vuốt của nó đã biến mất, vừa mới cho rằng đã thoát khỏi hiểm cảnh, chuẩn bị gào thét phẫn nộ thì lại phát giác con người nhỏ bé kia không biết từ lúc nào, đã xuất hiện ở đằng đuôi của nó.

Hai tay Lâm Phàm bắt lấy, trực tiếp nắm chặt lấy cái đuôi to lớn của rồng Komodo, sau đó gân xanh nổi lên, bắt đầu điên cuồng đánh đập. Yêu thú thuộc Bán thần cảnh bậc này quả thực rất mạnh, chí ít so với một số kẻ, càng khiến người ta cảm thấy kích thích hơn.

- Vô địch ném chết ngươi.

Không hề do dự chút nào, lúc này rồng Komodo đang nằm trong tay Lâm Phàm, chỉ như một món đồ chơi, tuy hình thể to lớn dọa người bình thường, nhưng với Lâm Phàm mà nói, cũng chỉ như vậy mà thôi. Vô cùng nhẹ nhàng, liền có thể hoàn toàn nghiền ép, không gặp phải bất kỳ khó khăn nào.

Ầm ầm!

Ánh mắt đám đệ tử Hải Thần tông nhìn về đằng xa, cái bóng dáng bé nhỏ kia của Lâm Phàm trong mắt bọn họ bỗng nhiên trở nên

chói mắt đến thế, rực rỡ đến thế. Lúc ở trong Tông môn gặp phải trấn áp của Yêu thú cấp Bán thần, cho dù là trưởng lão, hay là Tông chủ, đều khó mà có thể chống đỡ được. Chính vào lúc bọn họ sắp tuyệt vọng thì hi vọng liền xuất hiện, người đàn ông đeo mặt nạ kia, đã xuất hiện, ngăn cản thành công rồng Komodo, cứu bọn họ ra từ trong nguy nan.

Cũng sắp được rồi, quang cảnh xung quanh, đã đạt đến độ vừa ý, cũng nên giải quyết dứt điểm con rồng Komodo này rồi.

- Băng Diệt Tinh Hà!

Năm ngón tay của Lâm Phàm bóp lại, ánh sáng trên nắm tay xoay tròn, trực tiếp tung rồng Komodo lên trời, ầm một tiếng, bay vút lên trời, một quyền đánh trúng bụng nó. Sức mạnh phá hủy hết thảy thấm sâu vào trong, phần bụng của con rồng hoàn toàn bị nổ bể. Một luồng tia sáng, xuyên qua phần bụng nó, xông thẳng đất trời, đánh ra tạo một lỗ máu cực lớn. Huyết nhục trong đó, liếc nhìn qua mà thấy giật mình, máu chảy xuống nhuộm đỏ một mảng đất lớn.

Điểm tích lũy tới tay!

Rồng Komodo cấp Bán thần hung tàn như vậy, mới hít thở không khí tươi mát được vài tiếng đồng hồ, cuối cùng không may gặp phải tên đồ tể giết yêu thú Lâm Phàm, bị đánh thủng thân thể.

Ầm ầm!

Yêu thú khổng lồ, rơi xuống mặt đất, huyết mâu to nhỏ tựa như đèn lồng lộ ra sắc thái hung tàn cũng dần dần nhắm lại. Thậm chí hắn phát hiện ra, nơi khóe mắt kia vậy mà lại có hai giọt nước mắt, phảng phất giống như hạnh phúc khi được thấy ánh mặt trời nhưng chưa được bao lâu đã bị người ta đánh chết không thương tiếc.

Không đợi đám người Hải Thần tông kịp phản ứng, Lâm Phàm trực tiếp thu thi thể rồng Komodo vào trong nhẫn trữ vật. Yêu thú Bán thần cảnh này toàn thân đều là báu vật. Tuy hắn không biết Yêu thú Bán thần cảnh này rốt cuộc có tác dụng gì nhưng nếu như mang về Tông môn thì chắc chắn sẽ có người biết tác dụng cụ thể của nó là gì.

Làm chuyện tốt không lưu danh, làm màu cũng được kha khá rồi. Nếu như hot quá, trái lại sẽ dẫn đến chuyện không hay.

Trong lúc Lâm Phàm chuẩn bị rời đi, Tông chủ Hải Thần tông mở miệng nói:

- Xin đợi chút.

Lâm Phàm dừng chân, vẫn quay lưng với đối phương như cũ.

- Không cần nói nhiều, gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, rồng Komodo Bán thần cảnh gieo họa cho chúng sinh, chết cũng chưa hết tội.

- Ngươi có phải là Lâm phong chủ của Vô Địch phong Viêm Hoa tông không?

Tông chủ Hải Thần tông hỏi, nếu như không hỏi cho ra nhẽ, trong lòng hắn ta sẽ không cam chịu, nhất định phải làm cho rõ, đối phương là ai mới được.

- Haizz, không ngờ vậy mà lại bị phát hiện ra rồi, vậy thì cũng không cần phải giấu diếm gì nữa.

Lâm Phàm thở dài một tiếng, tháo mặt nạ xuống, lộ ra khuôn mặt thật.

- Quả nhiên là ngươi!

Thần sắc Tông chủ Hải Thần tông khiếp sợ, vẻ mặt không dám tin, hắn ta quả thực nghĩ không thông đối phương vì sao sẽ giúp Hải Thần tông bọn họ. Chuyện này căn bản không thể nói rõ.

- Bổn phong chủ cáo từ đây.

Lâm Phàm hiên ngang lẫm liệt, một câu cũng không nói, trực tiếp định rời đi.

- Xin đợi đã!

Tông chủ Hải Thần tông mở miệng nói:

- Lâm Phong chủ, vì sao ngươi lại cứu bọn ta?

Đây là nghi hoặc lớn nhất trong lòng hắn ta, hắn ta rất muốn biết cái đáp án này.

- Vì sao ư? Chuyện này không cần hỏi lí do, tuy Hải Thần tông phạm phải tội ác không thể tha thứ, nhưng rồng Komodo Bán thần cảnh đánh tới, nếu như không ngăn nó lại, chỉ dựa vào tình trạng của Hải Thần tông, e là đến lúc đó máu chảy thành sông, tựa như địa ngục trần gian. Mà Viêm Hoa tông ta tuân theo công bằng trên thế gian, chính trực, bảo vệ hòa bình thế giới. Tuyệt đối không thể ngồi

nhìn mà không quản, mặc cho rồng Komodo tàn sát, nhưng chuyện này cũng chỉ là chủ nghĩa nhân đạo mà thôi, ân oán giữa Tông môn của ta với Hải Thần tông còn chưa được giải trừ, về sau lại bàn chuyện này. Cáo từ.

Lời vừa dứt, cũng không đợi Tông chủ Hải Thần tông nói thêm điều gì, Lâm Phàm trực tiếp biến mất ngay tại chỗ. Còn ở lại chỗ này làm cái gì, đã chẳng còn điều gì thú vị nữa. Tuy nhiên công cuộc làm màu ngày hôm nay cũng coi như rất tốt rồi.

Đám đệ tử trong Hải Thần tông nghe thấy những lời như vậy thì từng người đều kinh hãi vạn phần. Chuyện giữa bọn họ với Viêm Hoa tông hiển nhiên biết rõ, rất lâu về trước giữa Hải Thần tông và Viêm Hoa tông có mối thù hận cực lớn. Tuy đã trải qua mấy chục năm nhưng giữa hai tông vẫn không có bất kỳ giao tình gì. Có điều đến nay, Phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông lại xuất hiện cứu bọn họ, điều này khiến họ khó mà tin được.

- Chẳng lẽ, đây chính là Viêm Hoa tông sao?

Có đệ tử nhìn về phương xa, trên bầu trời đã không còn một bóng người, không khỏi lâm vào trầm tư.

- Tông chủ.

Lúc này, đám trưởng lão đứng đầu đã khôi phục trở lại, đối mặt với rồng Komodo, bọn họ không có chỗ nào để phản kháng, chỉ có thể bị nó trấn áp không thương tiếc. Nhưng hiện tại rồng Komodo đã bị chém chết, Hải Thần tông cũng thoát khỏi hiểm cảnh.

- Sao lại thành thế này?

Lúc này, một tên trưởng lão nhìn xung quanh, chỉ thấy xung quanh một mảnh vắng lặng, toàn bộ đều là hố lõm gồ ghề, bị phá hủy đến mức nghiêm trọng. Những chỗ phá hư này là do rồng Komodo gây ra, có thể nói là vô cùng thê thảm.

- Tông chủ, tên Lâm Phàm của Vô Địch phong Viêm Hoa tông quả thực rất quá đáng, vậy mà lại phá hủy tông ta thành cái dạng này.

Một tên trưởng lão vô cùng không thích Viêm Hoa tông, lúc này xảy ra tình hình như vậy đương nhiên muốn đẩy hết trách nhiệm cho Lâm Phàm.

- Im miệng, nếu như không phải Lâm phong chủ tương trợ, đừng nói là bị hủy thành dạng này, chỉ e đến ngay cả Tông môn đều bị

chia năm xẻ bảy, hóa thành tro bụi.

Tông chủ Hải Thần tông khiển trách nói. Sau đó nhìn về bầu trời phương xa trầm ngâm một lát rồi mang theo đám người quay trở vào trong tông.

Lâm Phàm lẩn vào hư không nhưng lại nghĩ đến một vấn đề.

- Mình đào bới di tích, lại có rồng Komodo Bán thần cảnh rơi xuống. Thứ này tuyệt đối không phải ngủ say, nếu không trong thời gian dài như thế, làm sao không xuất hiện… Có vấn đề!

Não bộ của hắn nhanh chóng hoạt động, hắn phát hiện ra vấn đề rất lớn, chỗ đó nhất định có vấn đề, chỉ là bị con rồng Komodo này thu hút cho nên trong lúc nhất thời không chú ý đến, bất kể nói thế nào, nhất định cũng phải đi xem xét tình hình. Nhưng mà một đám thao tác lần này đối với Hải Thần tông, hắn vẫn khá là hài long, bất kể là bố trí trên người hay là biểu hiện về sức mạnh, đều có thể cho điểm cao.

Lâm Phàm một đường chạy về phía xa, đến khu di tích lúc trước phá hoại.

Nơi đó đã không còn bằng phẳng mà là một cái vực sâu vạn trượng, sâu không thấy đáy, mắt nhìn tới là một mảnh đen thui, căn bản không thể nhìn ra bên trong rốt cuộc là có thứ gì.

- Có lẽ bên dưới, có thứ gì đó rất hay ho chăng.

Hắn tự nói với chính mình vô cùng tự nhiên, còn việc bên dưới rốt cuộc có gì chỉ cần xuống dưới xem thử, chẳng phải sẽ biết sao. Trực tiếp lặn xuống, phải xem thử xem rốt cuộc là có cái gì.

Tiến vào trong vực sâu, không có sự khủng bố như trong tưởng tượng, chỉ là xung quanh một mảnh tối thui, đưa tay không nhìn thấy năm ngón mà thôi.

Ngón tay khẽ nhấc, Thanh Uyên Địa Hỏa cháy ngay trên ngón tay, chiếu sáng hết thảy xung quanh. Vách tường bốn phía rất bình thường, cũng không có điểm đặc biệt nào.

- Sâu thật đấy, vậy mà còn không có điểm cuối.

Lâm Phàm nghi ngờ, từ lúc lặn xuống đến giờ vẫn luôn hướng về phía dưới lòng đất mà đi tiếp.

Nhưng mà nghĩ tới thân thể con rồng Komodo ngàn trượng kia cũng thấy bình thường trở lại. Có thể giấu kín con rồng Komodo to như vậy, lòng đất sâu âu cũng là chuyện bình thường.

Lúc này, bên dưới có một luồng ánh sáng màu vàng lóe lên.

- Mẹ kiếp, không phải là kho báu đấy chứ.

Hắn nghĩ đến trong rất nhiều truyền thuyết, nơi có yêu thú mạnh mẽ thủ hộ nhất định sẽ có kho báu. Khi nghĩ tới đây, hắn có chút kích động, chẳng lẽ thu hoạch bội thu được như vậy sao. Ôm lòng hi vọng đi xuống lòng đất nhưng khi nhìn rõ ánh sáng màu vàng kia, hắn không khỏi ngẩn người.

Không phải bảo tàng gì hết, mà là một bộ hài cốt không đáng một xu, mà ánh sáng màu vàng này, chỉ là một con sâu màu vàng mà thôi.

- Đáng tiếc.

Lâm Phàm lắc đầu, quan sát cẩn thận, ở đây có hài cốt, cũng cực kỳ có khả năng, ánh mắt quét qua khắp mọi nơi, cũng không chỉ có một bộ hài cốt mà là có rất nhiều. Kiểm tra một lượt, tuy đã trở thành hài cốt, nhưng từ trên bộ xương có thể nhìn ra một số vấn đề, có cái gãy lìa xương sườn, có cái xương bị đâm thủng, tạo thành một cái hốc lớn.

- Chết thảm quá, mấy người chắc chắn là rất yếu.

Lâm Phàm cảm thán nói, hắn biết rõ những người này nhất định là bị rồng Komodo giết chết, nhưng mà cái con thằn lằn nhỏ ấy, bản thân hắn chỉ hơi nghiêm túc một chút là đã có thể đánh chết nó, không gặp phải bất kỳ khó khăn nào.

- Yếu cái rắm, ngươi mới yếu, bọn họ một chút cũng không yếu, họ là anh hùng.

Nhất thời, trong vực sâu đen thui này, truyền tới giọng nói tức giận.

- Tên nào đang giả thần giả quỷ, mau ra đây, nếu không ta đập chết ngươi.

Lâm Phàm bị giọng nói này dọa cho nhảy dựng, thật sự là gặp phải ma con mẹ nó rồi, vậy mà lại còn có đồ sống. Hơn nữa, bản thân hắn còn không cảm ứng được, trình độ ẩn núp của tên này rất lợi hại.

- Có phải ngươi thả rồng Komodo ra không, ngươi có biết ngươi đã gây ra đại họa gì không?

Lúc này, giọng nói lại truyền tới. Lâm Phàm chợt quay đầu, có chút ngớ người, một tấm bùa màu vàng đang trôi lơ lửng ở đằng kia, trên bề mặt có ngũ quan hiện ra, hơn nữa lúc mở miệng, cái môi cũng di chuyển.

- Ngươi là thứ gì?

Lâm Phàm trong nháy mắt tiến lên, bắt lấy tấm bùa vào trong tay, quan sát tỉ mỉ. Thật là thứ đồ vật kì quái, thật sự chưa từng nhìn thấy.

- Ngươi...

Tấm bùa màu vàng kinh hãi, tựa như không ngờ tới cái con người nhỏ bé này không hỏi lai lịch của nó mà liền chộp lấy nó vào tay luôn, thật là kinh khủng. Chẳng lẽ không có cảm giác sợ hãi với vật mà mình chưa biết sao?

- Con người, ngươi không thể đối xử với ta như vậy được. Ta là đồ vật thời viễn cổ, nếu như ngươi tôn kính ta, ta có thể sẽ suy nghĩ, khiến ngươi trở thành cường giả Cửu trọng Thiên Cương cảnh.

Giọng nói của tấm bùa màu vàng trở nên mênh mông, giống như bề trên nào đó thời viễn cổ đang mở lời vậy.

Chương 425: Bảo Chùi Đít Thì Chùi, Tuyệt Đối Không Chùi Miệng

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Lúc này, Lâm Phàm ngẩn người.

Cửu trọng Thiên Cương cảnh? Cái lá bùa màu vàng này vậy mà muốn biến mình trở thành cường giả tuyệt thế Cửu trọng Thiên Cương cảnh, hơn nữa tiền đề chính là mình phải cung kính với nó.

Đây quả thực là ơn trời ban cho.

Hắn há hốc miệng, lộ ra vẻ vô cùng ngạc nhiên.

Lá bùa màu vàng vô cùng hài lòng với biểu hiện của tên hậu bối trẻ tuổi này, phải có biểu hiện như vậy mới đúng, tuy không biết đã trải qua bao lâu, nhưng chắc chắn đã là thời đại mạt pháp(*), năng lượng thiên địa trên thế gian đã tiêu tán đến tận cùng, cao thủ sa sút.

Có lẽ, kẻ mạnh nhất hiện giờ, nói không chừng khả năng cũng chỉ có địa cương cảnh cấp cao nhất.

- Hậu bối trẻ tuổi, ta rất xem trọng ngươi, đến nay rồng Komodo xuất thế, thế gian sắp gặp phải tai họa. Tuy không biết ngươi đã chạm phải cơ quan nào mà thả con yêu ma này ra nhưng ngươi vẫn còn cơ hội để trở thành anh hùng, chỉ cần dưới sự dạy bảo của ta, ngươi sẽ trở thành cường giả Thiên Cương cảnh trong truyền thuyết, đến lúc đó, ngươi chính là anh hùng giải cứu thế giới.

- Nói cho ta biết, ngươi có đồng ý trở thành anh hùng, bảo vệ hòa bình thế giới không?

Lá bùa màu vàng hô lớn, tuy không có mặt mũi bằng thịt nhưng ngũ quan hiện lên trên lá bùa lại sống động đến vậy.

Nó biết rõ, nói ra những lời như vậy, tuyệt đối không có người nào có thể chống cự, bởi vì lý tưởng như vậy, quả thực quá cao quý.

- Cường giả Thiên Cương cảnh trong truyền thuyết?

Lâm Phàm nhìn lá bùa bị mình nắm trong tay, vẻ mặt ghét bỏ, cái món đồ chơi này là sản phẩm của cái thời đại rách nát nào thế, yếu chết đi được.

Thiên Cương cảnh chính là truyền thuyết, vậy Bán thần cảnh, còn không phải là tổ tông của bọn nó à.

Bỗng nhiên, lá bùa màu vàng rung động dữ dội.

- Hậu bối, ngươi định làm cái gì thế?

Nó phát hiện ra tên tiểu tử này, vậy mà lại đem nó hơ gần đốm lửa, càng ngày càng gần, càng có thể cảm thấy nhiệt độ nóng bỏng.

- Ngươi không thể thiêu ta, nếu không ngươi sẽ bỏ lỡ cơ duyên cực lớn này, ngươi biết cơ duyên của trời cao lớn bao nhiêu không? - Lá bùa vàng gào rú.

Lâm Phàm nói:

- Nói cho ngươi biết, đừng có làm màu ở trước mặt ta, ta không thể tha thứ chuyện này. Ngươi rốt cuộc là thứ gì? Còn sót lại ở cái thời đại rách nát nào, còn có những người này là ai?

Lá bùa màu vàng nhất thời hoảng loạn, rồi khôi phục lại bình tĩnh, sau đó cười nói:

- Hậu bối, câu hỏi của ngươi hơi nhiều, xem ra ngươi là một tên tiểu tử tràn đầy hiếu kì đối với những chuyện trong quá khứ, tốt lắm, thân là anh hùng giải cứu thế giới, nhất định phải có tiềm chất như thế này, ôm lòng hiếu kỳ mới có thể bước lên càng cao, càng xa.

- Tên này có chút phiền. - Lâm Phàm ôm bụng. - Đau bụng quá, không mang theo giấy rồi, vừa hay cái tấm bùa biết nói chuyện nhà ngươi cũng không tệ, đợi lát nữa dùng để chùi đít là được rồi.

- Quá đáng. - Lá bùa màu vàng kinh hãi, lung lay dữ dội. - Ngươi sao lại quá đáng như vậy? Biết ta là ai không? Ta là tấm bùa có sức mạnh to lớn, ta tồn tại từ rất lâu, ta biết hết thảy mọi chuyện trong quá khứ, các ngươi muốn đánh bại rồng Komodo, chỉ có thể dựa vào ta, chỉ có ta mới có thể giúp ngươi biến thành cường giả Thiên Cương cảnh cấp cao nhất.

Bỗng nhiên, giọng nói im bặt.

Vực sâu nguyên bản được coi là rộng rãi, đột nhiên trở nên chật chội. Lá bùa màu vàng nhìn thấy toàn bộ trước mắt, giọng nói trở nên run rẩy

- Làm sao có thể, chuyện này làm sao có thể... - Nó không dám tin, nó nhìn thấy cái gì?

Vốn định dựa vào con rồng Komodo này trở thành chỗ dựa tinh thần cuối cùng của con người, vậy mà lại chết rồi.

Cái thứ này mới phá giải phong ấn được bao lâu chứ, vậy mà lại chết như thế này rồi, cũng được coi là rồng Komodo sao? Đùa nhau à?

Lâm Phàm thu hồi rồng Komodo vào trong nhẫn trữ vật, híp mắt, đánh giá lại lá bùa

- Nhìn cũng nhìn thấy rồi, cho ngươi một cơ hội nữa, ngươi rốt cuộc là thứ đồ chơi gì.

Lúc lá bùa màu vàng định mở miệng, Lâm Phàm giơ tay lên, chặn lại:

- Thành thật chút, người như ta khá dễ bị kích thích, bảo mang ngươi đi chùi đít, chính là chùi đít, tuyệt sẽ không dùng để lau nước miếng, nghĩ kĩ rồi hẵng nói.

- Chết mẹ rồi, bị uy hiếp rồi, chuyện này rốt cuộc là thế nào - Lá bùa màu vàng kinh hãi vô cùng, giống như nhìn thấy ma vậy.

Trò đùa này suy cho cùng từ đâu chui ra vậy, trước lúc phong ấn, nó biết rõ, sức mạnh của thiên địa bắt đầu biến mất, là thời đại cuối cùng của pháp thuật. Cứ coi như ngày nào đó bị người ta phá hoại phong ấn, nó vẫn có thể hưởng thụ sự kính ngưỡng của người khác như trước, được người ta tung hô, là đại nhân bùa chú đến từ thời đại viễn cổ.

- Nhanh lên, đừng tào lao nữa, bổn phong chủ chốc nữa còn có việc, nếu ngươi chẳng có nửa điểm tác dụng, vậy ta sẽ thật sự coi ngươi như giấy vệ sinh đó. - Lâm Phàm có chút mất kiên nhẫn, lá bùa nhỏ như thế, vậy mà dám hung hăng càn quấy như thế, quả thật rất cuồng vọng, không dạy cho nó một bài học cũng không được.

- Ta tới từ thời kì viễn cổ, căn nguyên chính là bùa thánh vĩ đại, ta...

Chát!

Tuy không có khuôn mặt nhưng Thánh phù nguyên bản rõ ràng cảm nhận được, tên hậu bối này vừa tát nó một cái. Vốn định nổi giận, nhưng phải nhịn xuống, hảo hán không chịu thiệt trước mắt, phải nhịn, phải nhịn.

- Giấy vàng chính là giấy vàng, đừng nói cái gì mà Thánh phù nguyên bản, nghe thôi đã thấy quái đản dọa người rồi, nói thử xem, rốt cuộc ở đây xảy ra chuyện gì? - Lâm Phàm hỏi.

Hắn có chút hiếu kỳ đối với tấm giấy vàng này, thời kỳ thượng cổ truyền thừa lại, thật sự quá quái dị.

Giấy vàng than thở, bộc lộ ra tính cách thật sự, chính là loại tính cách hèn yếu:

- Cách quãng thời gian phong ấn đã sáu vạn năm, năm đó trời đất đại biến, sức mạnh của thiên địa biến mất, mạnh nhất cũng chỉ có Cửu trọng Thiên Cương cảnh,nhưng có một ngày, một con rồng Komodo Bán thần cảnh vô cùng mạnh xuất hiện, nó hoành hành ngang ngược, vô địch trên thế gian, không biết đã giết chết bao nhiêu người, khi đó thật sự là máu chảy thành sông, bi thảm không gì sánh bằng. Ta cảm thấy trời đất thương xót, liền giáng lâm. Sau đó xuất hiện mười hai vị anh hùng, cũng là sự tồn tại mạnh nhất trong loài người, toàn bộ đều là tu vi Cửu trọng Thiên Cương cảnh, trong tay bọn họ cầm Thánh phù... Không, tay cầm giấy vàng, chiến đấu một trận dữ dội với rồng Komodo, trận chiến đó, trời đất u ám, núi lở đá mòn, ngươi có biết thảm đến nhường nào không? Cuối cùng, mười hai vị anh hùng chết đi, con rồng Komodo không bị thương chỗ nào nhưng cũng bị phong ấn, thế gian khôi phục lại sự yên bình, rất lâu về sau, có một tên ngu ngốc xuất hiện, hắn phá hoại nơi này, thả rồng Komodo ra, mà Thánh phù nguyên bản cứu rỗi thế giới này, đến nay đang bị người này nắm trong tay. Chuyện của ta kể xong rồi.

Giấy vàng nói xong, chỉ là bất chợt, nó phát hiện ánh mắt của cái con người trước mặt này, rất chi là quỷ dị, giống như muốn giết chết mình.

- Sáu vạn năm về trước? - Lâm Phàm có chút ngờ vực

- Không đúng nhỉ, sáu vạn năm trước, làm sao cao nhất chỉ có Cửu trọng Thiên Cương cảnh, ngươi đang đùa ta đúng không?

- Không có, ngươi chẳng biết gì, sáu vạn bốn nghìn năm về trước đã xảy ra một trận Phong thần chi chiến, tất cả kẻ mạnh trên Bán

thần cảnh trong thế gian đều trong mấy năm ngắn ngủi ấy, toàn bộ đều biến mất. Truyền thuyết nói những thần nhân ấy, dùng tính mạng của mình đánh bại tà ma nhưng cũng dẫn đến sức mạnh của thiên địa bị tiêu tan, năm này qua năm khác dần mỏng manh, cho đến khi rồng Komodo xuất hiện, con người mạnh nhất cũng chỉ có Cửu trọng Thiên Cương cảnh, vài nghìn năm nay, cũng không còn thấy xuất hiện Bán thần cảnh nữa.

- Ngươi đánh rắm cái gì hả. - Lâm Phàm bất ngờ mở miệng - Một vạn năm trước, Bán thần cảnh còn không bằng chó, cái tờ giấy vàng nhà ngươi không thành thật, vậy mà còn nói với ta sáu vạn bốn nghìn năm về trước, con người mạnh nhất cũng chỉ có Cửu trọng Thiên Cương cảnh, ngươi mà còn không thành thật nữa, ta đánh ngươi.

- Không thể nào, Thánh phù ta... Không, giấy vàng ta có đạo đức nghề nghiệp, cả một đời làm phong ấn, chưa bao giờ nói chuyện, từ đã, không đúng...

Lúc này, giấy vàng kinh hãi, cái mũi kia chồi lên, hít mạnh một hơi, thình lình lượng lớn sức mạnh thiên địa giống như thủy triều đánh tới, tràn vào bên trong giấy vàng.

- Chết mẹ rồi, sức mạnh thiên địa thế mà lại hồi phục rồi, làm sao có thể. Không tốt, thế này là xảy ra chuyện lớn rồi, chẳng lẽ lại sắp xảy ra Phong thần chi chiến sao?

Giấy vàng kinh ngạc đến ngây người, giống như tên ngốc vậy.

- Con người, ta sai rồi, ngài làm người tốt thì làm tới cùng, thả ta ra đi, ta sẽ ngoan ngoãn đợi ở chỗ này, không đi chỗ nào hết, đời này sẽ không thể nào ra ngoài được. - Giấy vàng dường như nghĩ đến chuyện gì đó, gấp gáp thương lượng với Lâm Phàm.

- Tên nhóc nhà ngươi chẳng khác gì ếch xanh, đều không thành thật, không muốn nói nữa, mang ngươi về Tông, từ từ dạy dỗ ngươi.

Lâm Phàm không muốn nói thêm nửa câu với giấy vàng, trực tiếp biến mất vào hư không, đi về phía Tông môn.

Sóng gió lần này ở Hải Thần tông, thu hoạch cũng coi như không lỗ vốn. Thi thể của rồng Komodo Bán thần cảnh vẫn nằm trong nhẫn trữ vật. Trở về vừa hay xem thử, có thể chỉnh ra thứ gì.

Viêm Hoa tông, ngày thường tuy cũng rất náo nhiệt nhưng hôm nay lại đặc biệt lạ thường, trở nên vô cùng náo nhiệt.

Không ít đệ tử tụ tập vây quanh đại điện Tông môn, trên mặt đều mang theo ý cười.

Tông chủ hai tông Đại Diễn tông cùng Đại Hùng Bảo tông dẫn theo trưởng lão và đệ tử, tới Viêm Hoa tông thiết lập quan hệ, mà Tông chủ lâu lắm rồi chưa từng xuất hiện, cũng tự mình ra nghênh đón.

Cả Tông môn, lộ vẻ vô cùng náo nhiệt.

Trên khán đài bên ngoài đại điện kia, tông chủ ba tông cũng xếp hàng ngồi.

Bên dưới lại là cuộc tỉ thí của đệ tử Tông môn, chủ yếu là điểm thêm màu sắc cho bầu không khí, cũng không có ý gì khác.

Lúc trước trong lòng đệ tử ba tông đều hiểu rõ, sẽ không quyết ra thắng bại, đều là đến lúc thì ngừng. Cho dù là có thể đánh thắng đối phương, cũng đều nương tay, cuối cùng sẽ ôm quyền, đi xuống khán đài.

- Phong chủ Vô địch phong của quý tông không biết có ở đây không?

Tông chủ hai tông rất có hứng thú đối với Lâm Phàm, muốn tự mình gặp mặt một lần.

Tông chủ Viêm Hoa tông cười nói:

- Lâm phong chủ ra ngoài rồi, vẫn chưa trở lại.

- Vậy thì thật quá đáng tiếc.

Hai vị tông chủ thấy tiếc nuối, dù sao vẫn chưa nhìn thấy vị Phong chủ Vô Địch phong kia của Viêm Hoa tông, quả thực có chút tiếc nuối.

Đám đệ tử đang quan sát ở nơi xa xa, trò chuyện vui vẻ với nhau.

- Thật không ngờ Tông môn của chúng ta, vậy mà thật sự định thiết lập quan hệ với tông khác, lúc trước chúng ta nào dám nghĩ đến.

- Phải đó, lúc đó chỉ có Thái Thản tông là qua lại với chúng ta, những tông khác đều tránh còn không kịp, dù là trưởng lão của tông ta đích thân tới nói chuyện, những tông kia cũng đều xua đuổi, không muốn gặp.

- Nghe nói đặc điểm vùng đất của Đại Diễn tông với Đại Hùng Bảo tông rất tốt, đặt biệt là phong cảnh của Đại Diễn tông vô cùng đẹp, về sau nói không chừng có thể được đi xem thử.

Đối với đa số đám đệ tử mà nói, bọn họ chưa từng rời khỏi Viêm Hoa tông.

Bởi vì đi đến các tông khác vô cùng nguy hiểm, không an toàn nhưng sau khi thiết lập quan hệ, sẽ không như trước nữa, bởi đã có sự bảo đảm.

Vô Địch phong, trong tay Lữ Khải Minh đang cầm một tờ giấy, bên trên có lời giới thiệu về Lâm sư huynh, đây là đệ tử hai tông tặng cho cậu ta, cậu ta nhìn lời giới thiệu bên trên, vô cùng hài lòng.

“Tao nhã lịch sự, đối xử chân thành với mọi người, yêu quý hòa bình, khí chất phi phàm...”

Lữ Khải Minh gật đầu, trên mặt lộ ra ý cười, nghĩ: “Đánh giá này cũng coi như đúng trọng tâm, nhưng mà vẫn có chút chưa đủ.”

Lúc này, Lữ Khải Minh rơi vào trầm tư, cậu ta cảm thấy mình nên làm chút gì đó cho Lâm sư huynh.

Chương 426: Lâm Phong Chủ Thân Thiện Của Chúng Ta Đã Trở Về

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

- Hôm nay là ngày vui của Viêm Hoa tông, quả thật là đáng mừng, Đán Ác Quân Chủ của Thánh Đường tông xin được đến đây để chúc mừng!"

Một giọng nói từ nơi phương trời xa xôi truyền tới, vang dội như tiếng sấm ngày xuân, làm kinh động tất cả đệ tử, lỗ tai đau nhức, mặt lộ vẻ sợ hãi, ngẩng đầu lên nhìn. Không biết rốt cuộc là ai tới đây nữa.

Tông chủ của ba tông đang trò chuyện sôi nổi, thảo luận về công việc sau khi thiết lập quan hệ ngoại giao, chỉ là khi giọng nói như sấm này vang lên, đã cắt ngang sự trao đổi của bọn họ.

Tông chủ của Viêm Hoa tông đứng lên, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía xa, nghi hoặc nhưng không đánh mất phong độ nói:

- Đán Ác Quân Chủ của Thánh Đường tông đến đây mà không kịp ra nghênh đón từ xa rồi.

Quân chủ của Thánh Đường tông đến đây đã khiến cho các đệ tử tông môn sinh lòng nghi hoặc, không biết Thánh Đường tông tới đây làm gì.

Thế nhưng, với sự hiểu biết của bọn họ về Thánh Đường tông, thì nhất định không phải là chuyện gì tốt.

Tông chủ của hai tông Đại Diễn tông và Đại Hùng Bảo tông đưa mắt nhìn nhau, bọn họ biết, lần này Thánh Đường tông tới đây, tuyệt đối không phải là chuyện tốt đẹp gì hết.

Bọn họ thiết lập quan hệ ngoại giao với Viêm Hoa tông, rõ ràng đã khiến cho Thánh Đường tông nổi nóng.

- Khách khí rồi! - Đán Ác Quân Chủ ngược lại không hề kích

động, sau đó đi tới, ngồi lên trên đài cao của đại điện.

- Nghe nói Đại Diễn tông, Đại Hùng Bảo tông và Viêm Hoa tông thiết lập quan hệ ngoại giao, tông của ta rất chú trọng chuyện này, liền phái bổn quân chủ tới đây chúc mừng. - Đán Ác Quân Chủ mở miệng nói, thế nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào tông chủ của hai tông.

Hai vị tông chủ của Đại Diễn tông và Đại Hùng Bảo tông ngồi ở chỗ đó, bị nhìn chằm chằm đến nỗi như ngồi trên đống lửa, lông tơ toàn thân dựng hết lên, rất khó chịu.

- Vừa rồi, chúng ta đã nói tới đâu rồi ấy nhỉ? - Tông chủ của Đại Diễn tông mở miệng hỏi, thế nhưng giọng nói lại có chút không được tự nhiên.

Luôn cảm thấy ánh mắt của Đán Ác Quân Chủ có tính xâm lược, khiến cho cả người bọn họ không được thoải mái lắm, giống như đang có một đôi mắt tà ác nhìn xuyên qua cơ thể bọn họ, xuyên thẳng đến chốn sâu trong lòng họ.

- Nói đến lĩnh vực thương mại sau khi tông ta thiết lập quan hệ ngoại giao. - Tông chủ của Viêm Hoa tông dĩ nhiên biết Đán Ác Quân Chủ đến sẽ khiến cho hai vị tông chủ sự cảm thấy không ổn như thế nào.

Nhìn ánh mắt kia xem, liên tục nhìn chằm chằm vào hai vị tông chủ, như thế ai mà chịu được.

Đán Ác Quân Chủ mặt không chút thay đổi ngồi ở chỗ đó.

Ông ta thân là quân chủ của Thánh Đường tông, đương nhiên quyền cao chức trọng, đến thăm Viêm Hoa tông, không tồn tại bất cứ vấn đề gì.

Mà ông ta, hiện tại ngồi ở chỗ này, ánh mắt không nhìn đi nơi khác, chỉ nhìn chằm chằm vào hai vị tông chủ mà thôi. Một loại khí tức không rét mà run lan tràn ra.

Mặc dù không có bất kỳ uy áp nào, thế nhưng đối với tông chủ của Đại Diễn tông và Đại Hùng Bảo tông, lại có một áp lực nói không nên lời.

Sự thảo luận ôn hòa lúc trước rất khó để có lại được nữa, dường như là bởi vì sự tồn tại của Đán Ác Quân Chủ, cho nên có nhiều chuyện, không thích hợp lắm để nói.

Các đệ tử của ba tông lúc này cũng xì xào bàn tán, quân chủ của Thánh Đường tông đến đây, không thể nào không có bất kỳ chuyện gì, bọn họ cũng cảm thấy bầu không khí của nơi này rất áp lực, có một cảm giác nói không nên lời.

Đỉnh núi Thiên Tu.

- Sư đệ, đệ không ở đó tiếp đãi tông chủ của hai tông, chạy đến chỗ ta làm gì? - Thiên Tu trợn mắt, khí tức vốn dĩ lúc ẩn lúc hiện đột nhiên tiêu tán, lại biến thành tục nhân.

- Sư huynh, huynh... - Hỏa Dung vội vội vàng vàng tới đây, vừa mở miệng, liền phát hiện khí tức vừa rồi của sư huynh có chút không đúng, mặc dù chỉ thoáng qua nhưng vẫn bị ông ta bắt được.

- Đừng có huynh huynh nữa, có gì cứ nói đi, lão phu hiện tại đang rất bận.

Thiên Tu thúc giục, gần đây đi sâu nghiên cứu, hơi có một chút sáng tỏ, thế nhưng sự sáng tỏ này vẫn chưa được hoàn toàn.

Hơn nữa, ông ta cũng có trao đổi với con U Minh Hắc Mãng quấn quanh trên đỉnh núi của đồ nhi.

Khi biết được thực lực ban đầu của con hắc mãng này, ông ta đã coi trọng nó hơn, còn như đồ nhi xem thường lão hắc này, ông ta cảm thấy thương tiếc, có điều cũng không nói thêm gì nữa.

Nếu đã là yêu sủng của đồ nhi, vậy cứ để tự đồ nhi tự chơi đùa vậy.

Thần cảnh, lúc có lúc không, ông ta đã mắc rất lâu ở cảnh giới này, nếu như thật sự đột phá, thì ông ta sẽ là vị Thần đầu tiên.

- Sư huynh, Đán Ác Quân Chủ của Thánh Đường tông có đến, người đến không có ý tốt, hai vị tông chủ của Đại Diễn tông và Đại Hùng Bảo tông mặc dù không có biểu hiện khác thường nhưng cũng có thể nhìn ra, run như cầy sấy rồi. - Hỏa Dung nói, Đán Ác Quân Chủ đó là Bán Thần cảnh, mà hiện tại, chỉ có Thiên Tu là cường giả Bán Thần cảnh, nếu như đi áp chế trước, có lẽ sẽ giải quyết được tình hình bên đó.

- Run rẩy thì run rẩy, lão phu đi làm gì? Nếu như chỉ vì một Đán Ác Quân Chủ nhỏ bé mà hai vị tông chủ nuốt lời, vậy thì mối quan hệ ngoại giao này không cần thiết lập cũng được. Đi đi, đi đi, lão phu rất bận, không có thời gian tiếp đãi đâu. - Thiên Tu xua tay, không

muốn nói gì nữa, ông ta đã rơi vào trong sự lĩnh ngộ không thể tự thoát khỏi, cho dù trời có sập xuống, cũng không thể cản trở ông ta.

Con đường ở phía trước, ông ta đã nhìn thấy được hy vọng, mặc dù hy vọng này lúc ẩn lúc hiện nhưng dù sao cũng vẫn tồn tại.

Hỏa Dung muốn nói gì đó nhưng nhìn thấy biểu cảm không muốn nói gì hết của sư huynh, cũng đành chịu.

Ông ta không biết Đán Ác Quân Chủ đến đây rốt cuộc là muốn làm gì, nếu như ép người quá đáng, cũng khỏi cần phiền toái như vậy.

Quan trọng chính là, thái độ của Đán Ác Quân Chủ rất tốt, ngồi ở chỗ đó, không nói câu nào nhưng chính là đôi mắt kia, nhìn chằm chằm vào hai vị tông chủ, nhìn chăm chú đến nỗi đối phương run rẩy, rất mất tự nhiên.

Ảnh hưởng nghiêm trọng đến đến công việc thiết lập quan hệ ngoại giao của ba tông.

Trên đài cao của đại điện.

Hai vị tông chủ của Đại Diễn tông và Đại Hùng Bảo tông vốn dĩ có rất nhiều lời muốn nói, nhưng mỗi lần mở miệng, đều cảm thấy vô cùng không thoải mái, cuối cùng đã trở thành tông chủ của Viêm Hoa tông một mình nói chuyện, tông chủ của hai tông gật đầu.

- Hai vị thấy thế nào về vấn đề thương mại này? - Tông chủ Viêm Hoa tông cười hỏi, sau đó ánh mắt nhìn về phía Đán Ác Quân Chủ ở bên cạnh, biết Thánh Đường tông không muốn hai tông thiết lập quan hệ ngoại giao với Viêm Hoa tông.

Thế nhưng lại không ra mặt ngăn cản, chỉ phái Đán Ác Quân Chủ đến, e rằng cũng là một loại cảnh cáo.

Tông chủ của Đại Diễn tông ho nhẹ một tiếng:

- Ừm, rất tốt, đây cũng là việc tông ta muốn.

Đán Ác Quân Chủ ngồi ở bên cạnh mở miệng nói:

- Viêm Hoa tông, Đại Diễn tông, Đại Hùng Bảo tông thiết lập quan hệ ngoại giao, quả thực là lựa chọn không tồi, nhưng mà giữa ba tông, có khoảng cách xa xôi, thời gian cần cho việc thương mại có hơi dài đó.

Hai vị tông chủ của Đại Diễn tông và Đại Hùng bảo tông liếc mắt nhìn nhau, dường như đã nghe ra được ý tứ uy hiếp.

Đúng lúc tông chủ của Viêm Hoa tông chuẩn bị mở miệng, ánh mắt lại nhìn về phía hư không ở phía xa, sau đó cười nói:

- Lâm Phong chủ của tông ta đã trở về rồi.

Lúc này, tông chủ của hai tông ngẩng đầu lên, có chút mong đợi.

Còn sắc mặt của Đán Ác Quân chủ khẽ biến, cũng nhìn về phía hư không xa xa, ông ta chưa từng gặp Lâm Phàm, cũng rất tò mò về người này, không biết rốt cuộc đối phương là nhân vật như thế nào, mà lại có thể trấn áp bốn vị quân chủ của tông môn, hơn nữa còn dám khiêu khích Thánh Đường tông.

Hư không chấn động, giống như có thứ gì đó đang bay trong đó, rất nhanh, một đạo thân ảnh xuất hiện ở trên khung trung.

Lâm Phàm phát hiện ra hình như tông môn có chút náo nhiệt, có hơi tò mò, không biết đã có chuyện gì xảy ra.

Do đó, cũng không vội vã đi tìm lão sư.

- Tham kiến Lâm sư huynh. - Đệ tử tông môn hô to một tiếng, lộ vẻ phấn khởi.

- Ừm. - Lâm Phàm gật đầu, ánh mắt nhìn về phía đài cao, hạ thẳng xuống - Tông chủ, đã xảy ra chuyện gì vậy?

- Việc vui, hai vị tông chủ của Đại Diễn tông và Đại Hùng Bảo tông đích thân đến đây, nghiên cứu thảo luận việc thiết lập quan hệ ngoại giao với tông ta, đồng thời hai vị tông chủ cũng muốn gặp ngươi một chút, không ngờ lại đúng lúc như vậy. - Tông chủ của Viêm Hoa tông cười nói.

- Ồ. - Lâm Phàm gật đầu, nhìn về phía hai vị tông chủ ở bên cạnh, trên mặt nở ra nụ cười, chắp tay nói - Không ngờ tông chủ của hai tông lại đích thân tới đây, tông của ta rất là vinh hạnh.

- Lâm Phong chủ khách khí rồi. - Tông chủ hai tông khiêm tốn nói, vị ở trước mặt chính là nhân vật có thực lực thứ hai của Viêm Hoa tông, đến Bán Thần cảnh của Thánh Đường tông cũng bị trấn áp, thực lực rất dũng mãnh.

Đồng thời, từ trong lời nói này, bọn họ đã cảm nhận được Lâm

Phong chủ quả nhiên giống như lời các trưởng lão trong tông nói, đối xử với mọi người rất dịu dàng, còn thái đối với bọn họ, cũng rất lễ độ.

Thiện cảm + 1.

- Ồ! Khí tức này có điểm không đúng. - Ánh mắt của Lâm Phàm nhìn về phía Đán Ác Quân Chủ ở bên cạnh, nghi hoặc lại có chút khinh thường - Hình như là Thánh Đường tông đúng chứ?

- Vị này là Đán Ác Quân Chủ của Thánh Đường tông, đến đây chúc mừng chuyện tông ta và hai tông thiết lập quan hệ ngoại giao. - Tông chủ cười nói.

Lâm Phàm nhìn Đán Ác Quân Chủ, nhoẻn miệng cười:

- Ồ, Thánh Đường còn có lòng này cơ. Các vị tông chủ cứ thảo luận, ta ngồi đó nghe là được rồi.

Sau đó, cũng không nói thêm gì nữa, nghênh ngang ngồi xuống bên cạnh Đán Ác Quân Chủ, hai tròng mắt nhìn chằm chằm vào Đán Ác Quân Chủ một cách kỳ lạ.

Đán Ác Quân Chủ liền cảm thấy phía sau lưng lạnh ngắt, giống như trong bóng tối, có một đôi mắt tà ác đang nhìn ông ta chăm chú.

Cuộc trao đổi lại bắt đầu, bởi vì có Lâm Phàm tham gia, bầu không khí của nơi này đã trở nên sôi nổi hơn so với lúc trước.

Đán Ác Quân Chủ nhìn chằm chằm vào tông chủ của hai tông, thế nhưng, ông ta cảm thấy toàn thân rất không được tự nhiên, ánh mắt sau lưng vẫn luôn hiện ra, hơn nữa tính xâm lược càng ngày càng mạnh.

Dù cho ông ta có là cường giả Bán Thần cảnh, thì vẫn cảm thấy lông tơ cả người dựng hết lên, rất không thoải mái.

Lúc này, Đán Ác Quân Chủ quay đầu, đối mắt với Lâm Phàm, Lâm Phàm nhoẻn miệng cười, ánh mắt vẫn như vậy, không chút kiêng kỵ.

- Quả nhiên giống như lời đồn, rất nguy hiểm. - Đán Ác Quân Chủ tâm tư phức tạp.

Còn Lâm Phàm thì đang suy nghĩ một chuyện:

“Đán Ác Quân Chủ của Thánh Đường tông, Bán Thần cảnh, giữa

đường chặn giết có lẽ là một lựa chọn không tệ, hoặc là làm một việc lớn, nhất định phải trói ông ta lại, bắt chẹt Thánh Đường tông, cuối cùng giết con tin. Nhưng mà, vẫn có chút không ổn, nếu như bị người ta nhận ra, chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến danh dự sao."

Hắn rất buồn phiền, một sự phiền muộn không nói nên lời.

Đán Ác Quân Chủ cảm nhận được, ông ta phát hiện ra Lâm Phong chủ ở bên cạnh kia thỉnh thoảng lại để lộ biểu cảm tiếc nuối, đồng thời ánh mắt thì tỏa ra sự hưng phấn. Ông ta có một cảm giác không ổn.

Ông ta nghe nói, đệ tử kia của Viêm Hoa tông đê tiện, nham hiểm, vô sỉ, thích cướp giết giữa đường, giống như Thiên Tu lúc trước, thích phá hủy toàn bộ không để lại dấu vết gì, làm cho người ta không biết điều tra từ đâu.

Có lẽ không thể nào, mình chính là quân chủ của Thánh Đường tông, hắn là hắn sẽ không dám cướp giết mình chứ.

Xong sự lo lắng này vẫn tồn tại trong lòng, không thể nào an tâm được.

Lúc này, ông ta không còn cách nào tĩnh tâm được nữa, dẫn đến những lời mà tông chủ của ba tông nói, đều không nghe được vào tai.

Mà liên tục cảnh giác ánh mắt ở phía sau lưng kia.

Cuối cùng, ông ta không thể chịu được nữa, đứng dậy chắp tay nói:

- Ba vị, tông môn còn có việc quan trọng, ta xin cáo từ trước.

Ông ta không muốn nán lại nữa, càng nghĩ càng thấy nguy hiểm, không thể đánh cược được, nếu như người này thật sự dám động thủ, e rằng mình sẽ không quay về tông môn được.

Đúng lúc Đán Ác Quân Chủ chuẩn bị rời đi, một giọng nói vang lên bên tai ông ta.

- Khoan đã!

- Người tới là khách, Đán Ác Quân Chủ đừng gấp gáp như vậy

Đán Ác Quân Chủ nhìn về phía Lâm Phàm:

- Không vội, không vội, tông môn có việc, phải quay trở về.

- Nếu là như thế thì cũng không tiện giữ lại, vậy hãy để bổn Phong chủ tiễn Đán Ác Quân Chủ nhé! - Lâm Phàm đứng dậy, mặt lộ ra nụ cười, rõ ràng rất thân thiện.

- Không cần, mình ta rời đi là được. - Đán Ác Quân Chủ vội vàng nói, ông ta cảm thấy có chút không ổn.

- Như vậy sao được, khách quý tới thăm, há có thể không tiễn chứ. - Lâm Phàm tiến lên, cánh tay ôm lấy bả vai của Đán Ác Quân Chủ, cười nói - Xin mời.

Đán Ác Quân Chủ nhìn Lâm Phàm, sau đó cất bước, đi xuống bậc thềm.

Đối với ông ta, mỗi một bước đi đều có áp lực rất lớn đè nặng.

Chương 427: Ở Lại Nữa Sẽ Phát Điên, Cáo Từ!

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Hai vị tông chủ của Đại Diễn tông và Đại Hùng Bảo tông nhìn Lâm Phong chủ khoác vai Đán Ác Quân Chủ từng bước đi xa thì liền có chút kinh ngạc.

- Hai vị, đây chính là Phong chủ Vô địch phong của tông ta, lời đồn có lúc không thể tin, Lâm Phong chủ của tông ta rất thân thiện đối với mọi người.

Lời này đến bản thân tông chủ cũng có phần không tin nôi, cảm thấy mình đã làm trái lương tâm, nhưng mà lời hay thì vẫn phải nói, suy cho cùng bề ngoài thì phải làm tốt. Tông chủ hai tông gật đầu, rất đồng ý với điều này:

- Đúng là như thế, mắt thấy mới là thật, lời đồn quả thực là không thể tin được, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy có lẽ cũng sẽ bị những lời đồn đại đó chi phối, có chỗ hiểu sai về Lâm Phong chủ.

Hiện tại, Đán Ác Quân Chủ sắc mặt ngưng trọng, hô hấp có hơi gấp. Viêm Hoa tông chỉ có một người mà ông ta sợ nhất, đó chính là Thiên Tu nhưng chỉ cần bản thân không quá láo xược, kiêu ngạo thì Thiên Tu cũng không làm gì ông ta. Suy cho cùng, con người Thiên Tu còn có chừng mực, biết rõ nặng nhẹ.

Còn hiện giờ, Lâm Phong chủ này của Vô Địch phong lại có chút không chắc chắn, ngay cả bốn vị quân chủ đám Thần Trật cũng gặp không ít khó khăn, thậm chí còn dám mở miệng yêu cầu tiền chuộc với Thánh Đường tông, cũng đủ để nhìn ra đối phương là kiểu không sợ trời không sợ đất. Đột nhiên, ông ta cảm thấy vai phải có lực đạo truyền đến, năm ngón tay đó bóp lấy vai của ông ta, có một chút cảm giác khác thường.

- Lâm Phong chủ, tiễn đến nơi này là được rồi.

Đán Ác Quân Chủ mở lời, ông ta không biết rốt cuộc tên này muốn làm gì.

Lâm Phàm cười:

- Đừng vội, ta tiễn ông tiếp.

Từ bóng lưng, người không biết tình hình sẽ cảm thấy quan hệ của hai người này chắc chắn rất tốt, kề vai sát cánh, tình cảm vô cùng. Song, cấp trên trong Viêm Hoa tông thì trong lòng đang tự hỏi không biết rốt cuộc tiểu tử này muốn làm cái gì. Có điều đừng có đi được nửa đường liền trực tiếp đập chết Đán Ác Quân Chủ. Đến lúc đó sẽ không hay, nhất định sẽ xảy ra chiến tranh.

Đi được một đoạn, đã cách đài cao của đại điện được một khoảng. Đán Ác Quân Chủ trong lòng căng thẳng, lập tức trong đầu liền truyền đến một giọng nói.

- Muốn chết hay là muốn sống?

Miệng của Lâm Phàm bất động, truyền âm qua. Khi lời này vang lên, Đán Ác Quân Chủ đột nhiên quay đầu, trợn to hai mắt, miệng hơi há ra nhìn Lâm Phàm.

- Đừng tỏ ra hoảng hốt, bình tĩnh chút. Muốn chết hay là muốn sống? Đợi lát nữa rời khỏi đại điện, bổn Phong chủ cũng không ngại tiễn ông trở về Thánh Đường tông.

Lâm Phàm vỗ nhẹ vai, sau đó trên mặt nở ra nụ cười rực rỡ. Chỉ là nụ cười này đối với Đán Ác Quân Chủ lại có chút khủng bố. Có điều đối với đệ tử của Đại Diễn tông và Đại Hùng Bảo tông thì thật sự là quá xán lạn, không ngờ Phong chủ Vô Địch Phong với thực lực thứ hai Viêm Hoa tông lại thân thiện như thế. Nhất là nụ cười này lại càng khiến cho người ta cảm thấy ấm áp giống như ánh mặt trời, thoải mái như được tắm gió xuân vậy.

- Lâm Phong chủ, ngươi vậy là có ý gì?

Đán Ác Quân Chủ truyền âm nói.

- Không có ý gì, chỉ là muốn vơ vét tài sản của ông thôi, hoặc có thể nói là đổi tiền mua mạng. Tốt nhất là nhanh lên, sắp ra khỏi đại điện rồi, đến lúc đó ta sẽ xem như là ông muốn chết.

Hắn lộ ra nụ cười dạt dào, người khác căn bản không biết hiện tại Đán Ác Quân Chủ đã bị uy hiếp như thế nào. Thế nhưng nhìn

biểu cảm của Lâm Phong chủ, lại có thể nhìn ra đôi bên rất thân thiết.

Đán Ác Quân Chủ ngây người, ông ta không ngờ tên này lại thẳng thừng như thế, thật sự muốn bắt chẹt ông ta.

- Ta không tin ngươi dám.

Lâm Phàm vỗ vai Đán Ác Quân Chủ:

- Đừng nói lời này, không may mắn đã từng có người không tin, đến nay cỏ trên mộ đã cao được ba thước rồi.

Hai người truyền âm, ngươi tới ta đi, thế nhưng Lâm Phàm vẫn luôn nắm trong tay quyền chủ đạo, còn Đán Ác Quân Chủ vẫn luôn nằm ở tình thế bất lợi.

Ông ta biết thực lực của tên này rất dũng mãnh, bản thân căn bản không phải là đối thủ, nếu như thật sự để đối phương tiễn ông ta ra khỏi tông, có lẽ thật sự sẽ phải chết. Trên địa bàn của Thiên Tông Điện, chẳng kiêng nể ai mà đánh chết một gã thẩm phán, đủ để có thể khẳng định tên này không phải tên điên thì là đầu óc có vấn đề.

Rất nhanh, hai người sắp bước ra phía ngoài đại điện. Chặng đường cuối cùng này đối với Đán Ác Quân Chủ mà nói, mỗi một bước đi đều vô cùng nặng nề. Ông ta đang do dự, đang suy nghĩ xem tên tiểu tử này rốt cuộc có dám ra tay hay không? Hay là thử một lần.

Lúc này, Đán Ác Quân Chủ đúng là không tin, ông ta không tin tên này dám cả gan ra tay với mình. Chẳng lẽ thật sự dám cả gan coi trời bằng vung. Một bước cuối cùng, khi sắp bước ra khỏi đại điện, Đán Ác Quân Chủ dừng bước lại.

- Muốn sống.

Trả lời rất quyết đoán, căn bản không có một chút lưỡng lự nào.

Đán Ác Quân Chủ trong lòng đau khổ, ông ta biết mình đã bị bắt chẹt rồi, hơn nữa còn là trước mắt bao người, trắng trợn bị người ta dọa dẫm.

Lúc này, hai người đều dừng bước. Mọi người thấy hai người bỗng nhiên dừng lại, có chút nghi hoặc, không biết đã xảy ra chuyện gì.

- Tông chủ, Đán Ác Quân Chủ vừa mới nói muốn chúc mừng ba tông thiết lập quan hệ ngoại giao, quà mừng còn chưa tặng cho tông ta, muốn đưa chúc mừng tông ta trước khi rời đi.

Lâm Phàm hô to:

- Ta nói với Đán Ác Quân Chủ không cần khách khí như vậy, người đến là được rồi, nhưng mà Đán Ác Quân Chủ thật sự vô cùng nhiệt tình, ta không có cách nào từ chối được.

Đán Ác Quân Chủ lộ ra nụ cười, mặc dù rất xán lạn nhưng rõ ràng rất gượng gạo. Người này có thể liêm sỉ chút không, có khiểu bắt chẹt như vậy sao? Lại còn nói chúc mừng ba tông thiết lập quan hệ ngoại giao, muốn tặng quà mừng, tặng cái quỷ ấy, làm gì có chuyện bổn quân chủ sẽ tặng chứ.

Tông chủ cười nói:

- Đán Ác Quân Chủ, ngài thật sự quá khách khí rồi! Đến đã là tốt lắm rồi, lại còn muốn tặng quà nữa, cái này...

Hỏa Dung từ đỉnh núi Thiên Tu quay lại, ánh mắt nhìn về phía Lâm Phàm, trông thấy nụ cười dạt dào ấy chỉ cần dùng mông suy nghĩ cũng có thể biết được nguyên nhân là gì. Đây chắc chắn là uy hiếp Đán Ác Quân Chủ rồi, nếu không thì tuyệt đối sẽ không thể nào như vậy được.

- Sư huynh, nếu như Đán Ác Quân Chủ muốn tặng quà mừng, vậy thì hãy nhận lấy đi. Dù sao cũng là một phần tấm lòng của Đán Ác Quân Chủ, đồng thời cũng chứng minh giữa tông ta và Thánh Đường tông không hề có mâu thuẫn, vẫn luôn rất hữu nghị.

Hỏa Dung rất biết nói chuyện, nói cứ như quan hệ giữa hai tông không hề có mâu thuẫn thật ấy. Tại sao đệ tử của Viêm Hoa tông lại cảm thấy lời này không thể tin như vậy chứ. Nếu như không có mâu thuẫn với tông môn khác thì bọn họ sẽ tin, còn Thánh Đường tông có đánh chết bọn họ cũng sẽ không tin đâu.

Lâm sư huynh nghiền ép bốn vị quân chủ, đó là việc không nể mặt một cách trần trụi. Giờ đây Đán Ác Quân Chủ lại muốn tặng quà mừng, hành động này, bọn họ nghĩ mãi mà vẫn không hiểu, rối loạn ghê gớm. Có lẽ Đán Ác Quân Chủ này muốn thiết lập quan hệ tốt với tông ta, cho nên mới tặng quà mừng. Sau khi suy nghĩ như vậy, thật đúng là có chút đạo lý.

Đại Diễn tông và Đại Hùng Bảo tông cũng lờ mờ, có chút không

hiểu ý tứ của Đán Ác Quân Chủ, thế nhưng nhìn thấy nụ cười kia của đối phương thì cảm giác hình như là thật. Chẳng lẽ thật sự đã nghĩ nhiều rồi, Thánh Đường tông thật sự muốn áp dụng phương sách hữu nghị với Viêm Hoa tông, muốn thiết lập quan hệ hữu nghị sao.

Đán Ác Quân Chủ đứng ở nơi đó nhìn tình huống hiện tại, nhất thời không biết nên nói gì. Tặng quà mừng thì phải tặng quà gì đây, hiện giờ ông ta đã có tư tưởng chém chết Lâm Phàm, khao khát băm vằm thi thể kia thành vạn mảnh rồi.

- Nếu đã như thế, vậy tông của ta xin đa tạ lòng tốt của Đán Ác Quân Chủ.

Tông chủ chắp tay nói, đối với hảo ý này của Đán Ác Quân Chủ, cũng chỉ có thể miễn cưỡng đón nhận thôi.

- Ha ha ha!

Đán Ác Quân Chủ cười, trong nụ cười lộ ra vẻ bi thương, ông ta bị người ta hãm hại. Không đúng, đây không phải là hãm hại mà là trước mắt bao người bị bắt chẹt vơ vét tài sản. Hơn nữa còn không thể phản kháng.

Lâm Phàm vỗ vai Đán Ác Quân Chủ, lớn tiếng cười nói:

- Đán Ác Quân Chủ nói, việc Viêm Hoa tông thiết lập mối quan hệ ngoại giao với hai tông là một bước khởi đầu, bởi vậy sẽ tặng một món quà lớn. Bổn Phong Chủ đoán Thánh Đường tông cường thịnh như vậy, món quá lớn này hiển nhiên không giống bình thường.

- Các sư đệ, mọi người nói xem có đúng hay không?

Các đệ tử bao vây tụ tập xung quanh đại điện mặc dù không biết lời sư huynh nói có ý gì, nhưng vẫn la hét nhiệt tình:

- Đúng vậy!

- Thánh Đường tông là đệ nhất đại tông trên thế gian, không biết rốt cuộc sẽ tặng quà mừng gì nữa.

- Thứ đó chắc chắn rất kinh người.

- Đúng đúng!

Tiếng xì xào bàn tán của các đệ tử truyền vào trong tai Đán Ác Quân Chủ.

- Đâu có, đâu có, chỉ là một món quà mừng bình thường mà thôi, quà ít lòng nhiều, không quyết định ở giá trị của quà mừng, mà một phần tâm ý là đủ rồi.

Đán Ác Quân Chủ cười nói. Lâm Phàm rất ngạc nhiên, không ngờ người này lại có thể nói ra những lời này, thật đúng là bất ngờ, song thật sự cho rằng như vậy là có thể qua cửa ai sao.

- Ha ha ha, Đán Ác Quân Chủ khiêm tốn rồi, đường đường là Bán Thần, lại là một trong quân chủ của Thánh Đường tông, phụ trách công việc ngoại giao, làm sao có thể là quà mừng bình thường được, rõ ràng đây là sợ tông ta cảm thấy quà mừng quá lớn, không tiện đón nhận thôi.

- Ta...

Đán Ác Quân Chủ không còn lời nào để nói, xem như ngươi lợi hại, sau đó kiểm tra chiếc nhẫn trữ vật, trong lòng rất đau đớn.

Ông ta phụ trách việc đối ngoại của Thánh Đường tông, cũng là một quân chủ khá giàu có, nếu như tặng cho các tông môn hùng mạnh khác, cũng sẽ không đau lòng, suy cho cùng thì đồ tặng đi, cuối cùng cũng sẽ quay lại, có thể trở về để tông môn thanh toán. Có điều cho Viêm Hoa tông thì sẽ phải thanh toán như thế nào đây, nói không chừng trở về tông môn sẽ bị mắng chết ấy chứ. Thậm chí, ông ta còn dự định giấu kín chuyện này không để cho bất kỳ người nào biết.

Cuối cùng, cắn răng, đã thổ huyết, ngón tay vừa giơ lên, rất nhiều quà mừng từ trong nhẫn trữ vật bay ra ngoài.

- Hỏa Dung trưởng lão, còn ngây ra đó làm gì vậy, thu vào đi.

Lâm Phàm cười nói, Thánh Đường tông đến Viêm Hoa tông tuyệt đối không có chuyện tốt, nếu như đã tới, vậy thì phải thổ một chút huyết chứ.

Hỏa Dung nhìn những món quà mừng này, mặt mày hớn hở thu hết tất cả vào.

- Xin cáo từ.

Đán Ác Quân Chủ chắp tay, không muốn ở thêm Viêm Hoa tông một khắc nào nữa, cho dù là một hơi thở cũng không muốn nán lại.

- Chờ đã!

Lúc này, Lâm Phàm lại lên tiếng. Đán Ác Quân Chủ hít một hơi thật sâu, chịu đựng cơn giận dữ.

- Lâm Phong chủ lại có chỉ giáo gì vậy?

- Đán Ác Quân Chủ đừng nóng vội, ngài tặng cho tông ta quà mừng phong phú như vậy, sao có thể không đáp lễ. Bổn Phong chủ vừa khéo chém giết được một con yêu thú làm loạn thế gian bên ngoài, muốn chia cho ngài một chút.

Trong khi mọi người đang nghi hoặc, Lâm Phàm lấy con Rồng Komodo từ trong nhẫn trữ vật ra, giữ ở trong tay, thân hình ngàn trượng xông thẳng lên trời, chấn động người đời.

- Yêu thú Bán Thần cảnh.

Khi đám người Đán Ác Quân Chủ nhìn thấy con yêu thú này thì đều sắc mặt kinh biến, mặc dù đã chết rồi thế nhưng khí tức này vẫn còn, đó là khí tức của Bán Thần. Hơn nữa khí tức này còn mạnh hơn ông ta.

- Trảm!

Lâm Phàm giơ ngón tay lên, chém xuống một miếng thịt từ trên người Rồng Komodo, cỡ bằng lòng bàn tay.

Sau đó dùng dây nhỏ xuyên qua, để Đán Ác Quân Chủ cầm theo.

- Đán Ác Quân Chủ, tông của ta nghèo khó, không có vật gì tốt để đáp lễ nhưng miếng thịt này là thịt của yêu thú Bán Thần cảnh, là thứ tông ta quý trọng nhất. Xin đừng từ chối, đây là tâm ý của tông ta, trở về làm thịt khô cũng có thể ăn được hai bữa.

Lâm Phàm cố nén cười, vẻ mặt ngưng trọng nói:

- Nhớ kỹ, cho thêm muối, mùi vị sẽ ngon hơn.

Đán Ác Quân Chủ tay cầm miếng thịt mỡ, cuối cùng chắp tay, gằn từng chữ nói:

- Cáo từ!

Ông ta thật sự không thể ở thêm được nữa. Nếu như ở lại tiếp, sẽ phát điên mất.

Chương 428: Đời Này Của Ngươi Cũng Có Ý Nghĩa Rồi

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

- Khốn nạn!

Đán Ác Quân Chủ rời xa Viêm Hoa tông, lửa giận dâng trào, tạo thành một ngọn lửa mãnh liệt cuồn cuộn ngất trời, sau đó ném mạnh miếng thịt mỡ cỡ bằng lòng bàn tay ở trong tay đi.

- Khinh người quá đáng!

Ông ta bị đe dọa, bị uy hiếp, bị bắt chẹt. Đây là chuyện mà ông ta chưa bao giờ dám tưởng tượng tới, đã bao giờ có người dám cả gan đưa bàn tay tội ác về phía quân chủ của Thánh Đường tông chưa? Không có, từ trước tới nay chưa từng có. Hôm nay, ông ta đã kế tục đám Thần Trật, làm ra một việc chưa từng có ai khác làm. Mắng thì mắng, dang tay ra, nhìn miếng thịt mỡ rơi xuống mặt đất, thở dài, trực tiếp hạ xuống.

- Còn chưa được nếm thử máu và thịt của yêu thú Bán Thần, xem như là làm việc chưa từng có ai làm vậy.

Hiện giờ ông ta cũng chỉ có thể tự an ủi mình như vậy mà thôi. Chỉ là miếng thịt này thực sự quá nhỏ, đúng là keo kiệt đến cực hạn. Chuyện này, ông ta sẽ không để cho tông môn biết, nếu như biết, thể diện sẽ phải để đâu đây?

…

Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm ức hiếp Đán Ác Quân Chủ phải cút xéo, trong lòng cũng coi như là vui vẻ, chỉ là theo suy nghĩ thật sự của hắn, hắn muốn dùng sức mạnh cuồng bạo nhất để hung hăng nghiền ép Đán Ác Quân Chủ, khiến ông ta phải quỳ trên mặt đất, hát bài ca “chinh phục” hơn, nhưng đáng tiếc là tình hình không cho phép lắm.

Công việc tiếp đón hai tông do Hỏa Dung phụ trách, tông chủ thì nói chuyện với tông chủ hai tông về việc thiết lập quan hệ ngoại giao. Ở đó nghe một hồi liền tới đỉnh núi của sư phụ.

Tâm thần của tất cả các đệ tử đều bị con yêu thú Bán Thần cảnh nghìn trượng vừa rồi thu hút. Thật sự là quá chấn động, cỗ thi thể kia thật sự quá lớn, khiến cho người ta khiếp sợ, mặc dù yêu thú đã chết, nhưng uy thế tỏa ra thật sự quá kinh người.

…

Đỉnh núi Thiên Tu.

- Đồ nhi, con lại đắc tội với một người nữa rồi đấy.

Người còn chưa tới, đã truyền đến tiếng của sư phụ.

- Thầy ơi, đắc tội thì đắc tội, dù sao cũng không quá một người.

Lâm Phàm cười, không hề để chuyện này ở trong lòng một chút nào.

Giữa Viêm Hoa tông và Thánh Đường tông, nhất định sẽ phải đánh một trận. Mặc dù chuyện này chưa xảy ra, nhưng đã sớm đoán trước được.

Thánh Đường tông muốn có được vị trí đại tông trên thế gian, đương nhiên sẽ không thể nào để các tông môn khác nổi dậy rồi.

- Rồng Komodo, không ngờ loại yêu thú này vẫn còn tồn tại.

Thiên Tu cảm thán nói, khi Lâm Phàm lấy cỗ thi thể ra, ông liền cảm nhận được khí thế của con yêu thú Bán Thần này.

- Thưa thầy, đồ nhi tới đây chính là muốn để thầy xem giúp thi thể của con Rồng Komodo này có thể luyện chế thành thứ gì.

Hiện giờ hắn có chút kỳ vọng, khó khăn lắm mới chém giết được một con yêu thú Bán Thần cảnh, đương nhiên phải sử dụng cho thật tốt.

- Rồng Komodo là yêu thú thuộc về thời kỳ viễn cổ, rất hiếm thấy, trong cơ thể có một túi độc, bên trong đó có chứa nọc độc của nó, có thể luyện chế thành một món bảo bối. Mà bộ xương cốt này cũng có tác dụng rất lớn, phía bên Địa Linh đã nghiên cứu thành công thuyền thần cho Thánh Đường tông, ta cũng có thể dùng nó để xây dựng thuyền thần.

Thiên Tu kể ra không ít tác dụng kỳ diệu. Nọc độc của Rồng Komodo quả thực rất mạnh, đến hư không cũng có thể bị ăn mòn, còn mặt đất thì lại càng không cần phải nói, chỉ cần dính lên, trong nháy mắt sẽ tạo thành một cái hố lớn, lực ăn mòn rất mạnh mẽ, có thể nói là kinh khủng đến mức tận cùng.

Hắn không điều tra kỹ càng tình hình cụ thể của Rồng Komodo ở chỗ Hải Thần tông, suy cho cùng hắn chỉ muốn lấy được nó để liếm một ít, như thế là có thể tăng bảo bối giá trị khổ tu rồi. Đã biết loại bảo bối này thuộc về Huyết Nhãn Ma Viên Vương và Băng Thiên Ma Long. Hai con yêu thú Bán Thần cảnh này biết tu luyện, cho nên chắc chắn đã ngưng kết ra loại bảo vối này. Có điều, nếu như mình động thủ với hai con yêu thú này, sư phụ của mình nhất định sẽ cho mình một trận, cho nên phải suy nghĩ đã, còn về hành động thực tế thì quên đi vậy.

- Đồ nhi, trước tiên hãy lấy thi thể ra, để vi sư tinh chế cho con.

Thiên Tu nói. Lâm Phàm không chút do dự, lấy thi thể của Rồng Komodo ra. Lập tức, thi thể khổng lồ vắt ngang trong hư không, mặc dù đã nhắm mắt, nhưng vẻ mặt dữ tợn đó vẫn rất hung tàn. Rất nhiều đệ tử trong lòng sợ hãi khi nhìn thấy thi thể của Rồng Komodo, đối với bọn họ, khí tức của con yêu thú này thật sự quá kinh khủng. Đồng thời, sự sùng bái đối với Lâm sư huynh lại càng tăng lên đến cực điểm. Loại yêu thú kinh khủng này mà cũng bị Lâm sư huynh chém giết, đó là sự mạnh mẽ đến trình độ như thế nào chứ.

Ánh mắt của Đại Diễn tông và Đại Hùng Bảo tông cũng dần dần bị thi thể khổng lồ đó thu hút, bọn họ đã bao giờ nhìn thấy yêu thú Bán Thần đâu. Hôm nay được nhìn thấy nó, ngày sau khó mà quên được.

Thiên Tu chỉ vào thi thể trong hư không, một luồng sức mạnh huyền diệu xuất hiện, quấn lấy thi thể này, sau đó tiếng xì xì truyền đến.

- Thầy ơi, đây là võ thuật gì mà có thể đun sôi nước ấm sao vậy? Lâm Phàm tò mò, nghi hoặc hỏi.

- Đồ nhi, sau này có học gì thì phải học cho thật tốt, đây là ngưng luyện tinh huyết của yêu thú, ngưng kết máu toàn thân thành một giọt.

Thiên Tu không biết phải làm sao, đồ nhi này của mình thực lực thăng cấp rất nhanh, thế nhưng có một số thứ thì lại học không ra làm sao cả. Đây là một chiêu rất đơn giản, cần thiết khi đi ra ngoài.

- Ồ.

Rất nhanh, một giọt máu từ trong cơ thể của Rồng Komodo rơi xuống. Giọt máu này tỏa ra màu vàng kim, được bao quanh bởi một lớp sương mù.

Hắn nhanh chóng lấy lọ ra, nhận lấy giọt máu này, trong lòng nghi hoặc, trông giọt máu này có chút khác thường, nếu như nuốt vào, có phải sẽ gia tăng giá trị khổ tu hay không? Nghĩ tới đây, hắn rất muốn nuốt vào xem thế nào nhưng mà thôi vậy, có lẽ không tăng nổi đâu.

Lúc này, Thiên Tu lại giơ tay lên, ngón tay rạch một cái, phù phù một tiếng, mặt ngoài của Rồng Komodo lập tức tách ra, sau đó rơi xuống như một bộ y phục.

- Đây là lớp da. Da của Rồng Komodo rất cứng chắc, cho dù là thần binh lợi khí sắc bén cũng rất khó để lại vết thương trên đó.

Thiên Tu giảng giải, sau đó từ từ chia nhỏ theo thứ tự, từng khối máu và thịt được cắt ngay ngắn.

- Thầy ơi, số máu thịt này có tác dụng gì thế?

- Không có tác dụng gì, có điều mùi vị không tệ. Ăn một ít có thể tăng cường khí huyết, có một chút tác dụng đối với việc tu luyện, nhưng đã không còn bất kỳ tác dụng nào với con nữa rồi.

Lâm Phàm gật đầu, sau đó gọi các đệ tử ở bên phía đại điện:

- Các đệ tử hãy đến đây mang số máu thịt này đi, tối nay sẽ mở đại tiệc yêu thú Bán Thần cảnh.

Các đệ tử ở bên phía đại điện hưng phấn đến nỗi sắc mặt đỏ bừng, suy cho cùng đây chính là máu và thịt của yêu thú Bán Thần cảnh mà. Con Hoàng Kim Cự Long lần trước ăn cũng đã khiến cho bọn họ không dám tưởng tượng nổi rồi. Thật không ngờ rằng hôm nay lại có thể ăn máu thịt của yêu thú Bán Thần cảnh, một việc mà ngay cả nằm mơ cũng không dám nghĩ đến. Hơn nữa thi thể lớn như vậy sẽ có biết bao nhiêu thịt, cái này phải ăn đến khi nào đây.

Tông chủ nhìn tông chủ hai tông, cười nói:

- Xem ra tối nay đã có thứ để ăn, có thể thưởng thức một ít món ngon từ yêu thú Bán Thần cảnh rồi.

Tông chủ hai tông cũng cười, đây chắc chắn là một món mỹ thực mà họ chưa bao giờ được nếm thử trước đây cho nên có phần mong đợi. Không biết máu và thịt của yêu thú Bán Thần cảnh sẽ có gì khác biệt.

Lâm Phàm nhìn không chớp mắt, sư phụ cắt rất nhanh, con Rồng Komodo nghìn trượng đã được phân thành nhiều mảnh, từng sợi tĩnh mạch to thô tỏa ra màu vàng kim, dễ nhận thấy đó không phải là thứ bình thường. Đối với hắn, hắn không quan tâm đến những thứ này, chỉ có điều khi nhìn thấy miếng thịt màu hồng cao bằng người trong khung xương, hơi thở của hắn bắt đầu trở nên dồn dập.

- Đồ nhi, miếng thịt này là căn nguyên của yêu thú Rồng Komodo, độc tính cực mạnh, nếu như ăn nhầm, nhẹ thì mất hết tu vi, nặng thì bị căn nguyên của yêu thú này thay thế, trở thành người không ra người, yêu không ra yêu, do đó phải phá hủy đi.

- Khoan đã!

Lúc này, Lâm Phàm lập tức lên tiếng, nói đùa chắc, làm sao có thể phá hủy món đồ chơi này được.

- Thầy ơi, thứ này có ích với đồ nhi, con phải giữ lại.

Hắn không ngờ Rồng Komodo lại có thứ này, quả thực là quá may mắn rồi.

Thiên Tu nói:

- Đồ nhi, con muốn thứ này làm gì? Thứ này thật sự vô dụng, cho dù có luyện đan cũng không luyện được, mặc dù ngửi rất thơm nhưng thực sự là tai họa. Hơn nữa loại yêu thú Bán Thần cảnh này, bọn chúng sẽ giấu ý niệm của bản thân ở trong đó, nếu như có người ăn nhầm hoặc là yêu thú ăn nhầm, thì sẽ bị nó từ từ thay thế, từ đó đạt được mục đích trùng sinh.

- Thầy ơi, không cần nói gì nữa, con muốn cái này.

Lâm Phàm bay lên không, không thể chờ đợi được nữa, đưa tay lấy khối máu thịt này ra, ngửi một chút, cảm thấy thơm ngát. Đối với người khác mà nói, đây là chất độc, nhưng đối với hắn, lại là một thứ tốt.

Địa Linh Địch Địch không biết đã đến từ lúc nào, tròng mắt sáng lên nhìn chằm chằm vào vật ở trước mặt:

- Những thứ này đều là đồ tốt, nếu như có thể dùng để rèn thuyền thần, chắc chắn có thể làm ra một chiếc thuyền thần rất lợi hại.

- Lát nữa các ngươi hãy lấy về rèn đi.

Lâm Phàm nói.

Địch Địch mừng rỡ:

- Thật chứ?

Lâm Phàm gật đầu:

- Ừm, rèn ra cho ta một chiếc thuyền thần thật đặc biệt, hiểu chưa?

Địch Địch gật đầu:

- Đã hiểu.

Lúc này, lão Hắc vẫn luôn quanh quẩn trên đỉnh núi đã xuất hiện trước mặt Lâm Phàm, trên mặt có chút ngại ngùng, thế nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào cái lọ trong tay Lâm Phàm.

Giọt máu trong cái lọ kia tỏa ra ánh vàng rực rỡ, thu hút ánh nhìn của lão Hắc.

Lâm Phàm cười:

- Muốn sao?

Lão Hắc gật đầu:

- Ừm, đây là tinh huyết của yêu thú Bán Thần cảnh, nếu như ta có thể nuốt nó thì sẽ nhanh chóng khôi phục tu vi hơn.

- Vậy thì cho ngươi đó.

Lâm Phàm ném chiếc lọ qua, lão Hắc chân tay luống cuống bắt lấy nó, hình như rất hưng phấn. Lâm Phàm thấy vậy, trong lòng rất vui, hưng phấn như thế làm cái gì, thực lực khôi phục càng nhanh thì càng tốt, sau này có thể làm tay chân không mất tiền rồi.

Một con yêu thú Bán Thần cảnh, trong nháy mắt đã bị phân chia ra.

- Không tệ, không ngờ lại thu hoạch được lớn như vậy, Rồng Komodo cũng không xem như là vô dụng, có thể tạo phúc cho nhiều người như vậy, đời này coi như là có ý nghĩa rồi.

Lâm Phàm cảm thán trong lòng.

Tông môn bắt đầu bận rộn, các đệ tử bắt đầu vận chuyển máu thịt của Rồng Komodo, đám Địa Linh Địch Địch thì vận chuyển thi hài còn có gân mạch dùng để rèn các loại đồ vật.

- Đồ nhi, kỹ thuật của sư phụ thế nào? Gừng càng già càng cày nhỉ, thầy đã từng phân chia yêu thú cho nên thật sự rất có tay nghề. Người khác phân chia một con, thầy có thể phân chia bảy tám con. Đây là thiên phú, người bình thường không thể sánh được đâu.

Thiên Tu tự khen mình, vừa mới phân chia một con yêu thú Bán Thần cảnh, cũng là lần đầu tiên, cảm thấy không tệ.

- Thầy ơi, người thật là lợi hại.

Lâm Phàm nghiêm túc nói.

Chương 429: Chủ Nhân Lạnh Nhạt Với Ngươi, Về Sau Không Cô Đơn

Sau một hồi ra sức khen ngợi sư phụ, hắn vội vã muốn quay trở về mật thất để liếm thử món đồ chơi này. Không dễ gặp được yêu thú Bán Thần cảnh, giờ đây vừa gặp còn được chém giết, nhất định phải dùng cho thật tốt.

Rời khỏi đỉnh núi của sư phụ, trở lại Vô Địch phong, khi đi ngang qua nơi luyện đan lại thấy ếch xanh đang ngẩn người ở đó, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Ếch xanh cảm ứng được có người tới, mặc dù không thấy rõ khuôn mặt của người đến nhưng lén lén lút lút, bước đi không phát ra tiếng như vậy, ngoại trừ cái tên đáng sợ đó, còn có ai dám cả gan tới tìm Oa sư uy danh hiển hách này nữa.

Vẻ buồn rầu trên mặt ếch nhanh chóng được biến đổi, sau đó giống như nhìn thấy người yêu đã lâu không gặp, rơi nước mắt, nhảy lên.

- Chủ nhân, ếch xanh thật sự nhớ ngài lắm đó.

Y khóc rồi, khóc một cách đau đớn, cái tên đáng sợ này sao lại má nó lại trở về rồi, không phải đã đi ra ngoài ngao du hay sao? Bay lên, cái bụng màu trắng che mất mắt của Lâm Phàm.

Lâm Phàm giơ tay lên, vỗ nhẹ.

Lạch cạch!

Bốn chân của ếch xanh mở ra, nằm rạp trên mặt đất, mặt ếch cay đắng, đau khổ, cái tên đáng sợ này đẩy mình ra, như thế là ghét bỏ rồi. Cuộc sống càng ngày càng khó khăn, còn tên đáng sợ này thì ngày càng thông minh, không bị nước mắt của y đánh lừa nữa.

- Nói chuyện cho tử tế, đừng có động tay động chân làm gì, muốn chiếm tiện nghi hay sao?

Lâm Phàm híp mắt, nhìn ếch xanh. Ếch xanh lập tức đứng lên, lắc lư hai bên, điên cuồng chỉ vào số 6:

- Chủ nhân, ngài thấy số 6 này của tôi thế nào?

- Đừng nhúc nhích.

Lâm Phàm lên tiếng.

Ếch xanh lập tức giữ nguyên trạng thái Kim Kê Độc Lập, nghiêng đầu:

- Chủ nhân, đây là làm gì vậy? Ếch mệt lắm, không giữ vững được nữa đâu.

Lâm Phàm tiến lên, ngón tay di chuyển trên thân ếch xanh, sau đó bóp một cái, bóp ra được một viên đan dược.

- Ếch xanh, không trung thực nhé, cất giấu đan dược mà cũng không giấu kỹ, để lộ ra rồi này.

Mùi thơm của đan dược tỏa ra, bay khắp xung quanh.

Ở phía xa, các luyện đan sư của tông môn đáng lẽ đã phải vào lớp, có điều nhìn thấy cảnh tượng ở đây, tất cả đều núp ở chân tường.

- Suỵt! Đừng để bị phát hiện đó! Lâm Phong chủ lại muốn trừng trị Oa sư rồi kìa, nhất định không được để Oa sư phát hiện ra, nếu không sẽ mang chúng ta ra làm thử nghiệm mất.

Các luyện đan sư đã sớm quen thuộc với phương pháp cũ rích này của ếch xanh, chỉ cần y phải chịu uất ức ở chỗ Lâm Phong chủ, cuối cùng tất cả bọn họ đều sẽ bị xui xẻo. Lần trước sau khi Oa sư bị ức hiếp, một gã luyện đan sư trong lúc luyện đan, chỉ vì sờ mông một cái, liền bị đánh cho một trận rất thê thảm.

Song, bọn họ cũng không tức giận, Oa sư chính là Oa sư vĩ đại trong suy lòng của bọn họ, thụ nghiệp ân sư, bị đánh là chuyện bình thường, có thể khiến Oa sư vui vẻ, bọn họ cam tâm tình nguyện.

- Không thể nào, đan dược của ta sao...

Ếch xanh kinh hãi kêu không thể nào nhưng ngay lập tức điếng người đi, trong mắt ếch láo liên lộ ra vẻ mơ màng, bắt đầu giả vờ thiểu năng:

- Chủ nhân, đây không phải đan dược của ếch đâu, ếch nào có đan dược, ếch tặng hết cho chủ nhân rồi mà.

Lúc này, ếch xanh ôm lấy chân Lâm Phàm, nước mắt hòa lẫn nước mũi nói:

- Chủ nhân, ngài không thể nghi ngờ ếch được, ếch thật sự trung

thành với ngài mà. Nếu như ếch không trung thành với ngài, ếch có thể thề với trời, ếch sẽ ba ngày không được ăn cơm. Không! Ếch sẽ xui xẻo ba ngày!

Lâm Phàm híp mắt, ếch xanh này không thành thật như lão hắc, lúc trước khi chưa trở thành yêu sủng rất không thành thật, hiện giờ sau khi đã trở thành yêu sủng, lại càng không thành thật.

- Khi nào thì có thể luyện thần đan?

Ếch xanh ngẩn người, mắt trợn mồm há:

- Chủ nhân, ngài nói đùa sao? Với trạng thái hiện tại mà luyện chế thần đan thì ếch đến chết cũng không biết đã chết như thế nào ấy. Đương nhiên có thể chết vì luyện chế thần đan cho chủ nhân, ếch tuyệt đối không có ý kiến phản đối nhưng ếch không nỡ rời xa chủ nhân. Gần đây ta đã nỗ lực tu luyện, đợi đến lúc lên Bán Thần cảnh, là có thể luyện chế thần đan rồi.

Vẻ mặt của ếch xanh rất nghiêm túc, sau đó còn đặc biệt tỏa ra một chút khí tức.

Một luồng khí tức tầng ba Thiên Cương cảnh cũng coi như có thể khiến chủ nhân hiểu, thật ra thì ta vẫn còn cách Bán Thần cảnh xa lắm, tạm thời nhất định là không thể rồi. Ngài đừng có nằm mơ nữa.

Lâm Phàm lười chẳng muốn nói gì với ếch xanh, lấy giấy vàng ra.

- Hảo hán, hãy thả ta về đi, ta sai rồi.

Giấy vàng vừa xuất hiện, lập tức gào thét. Nó bị nhốt cùng một chỗ với thi thể của Rồng Komodo. Quả thật đã nhìn rõ Komodo Bán Thần cảnh đã bị một quyền đánh xuyên qua, đây là ý gì, quả thật không phải con người mà.

Sức mạnh của trời đất đã được khôi phục lại, Bán Thần cảnh cũng đã xuất hiện, dựa theo những ghi chép trước đây, thì cuộc chiến Phong Thần lại sắp xảy ra rồi.

Đối với nó, việc này chính là tự tìm cái chết, cuộc chiến Phong Thần kinh khủng đến nhường nào, nó đã sống lâu như vậy còn có thể là kẻ ngốc chắc. Cho nên vẫn là mong muốn trở lại trong vực sâu kia, suy cho cùng chết tử tế không bằng sống tạm bợ, có thể sống sót, cũng là một loại bản lĩnh. Mặc dù người này có chút kiêu ngạo, không tôn trọng nó nhưng đến cuối cùng, nhất định có thể giết chết

người này, đến lúc đó sẽ là thắng lợi của mình.

- Láo xược, chủ nhân đem ngươi về chính là may mắn của ngươi, đừng có không biết tốt xấu nữa.

Ếch xanh thấy giấy vàng kiêu ngạo như vậy, cố hết sức thể hiện, chân nhỏ ở phía sau nhảy lên, chân trước đánh về phía giấy vàng. Một cái tát quất lên, khí tức của ếch tung hoành, lộ ra bản sắc của ếch xanh.

- Các... các ngươi.

Giấy vàng điếng người, chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có cảnh ngộ như vậy. Với tư cách là thánh phù căn nguyên, ở thời đại đó nó được vạn người kính ngưỡng, cho dù là các cường giả tầng chín Thiên Cương cảnh nhìn thấy nó cũng rất khách khí, rất tôn kính. Giờ đây không chỉ bị người này làm nhục, mà lại còn bị một con ếch xanh đánh, tuy rằng không đau nhưng cũng là một sự sỉ nhục.

- Các ngươi được lắm, hãy đợi đấy, trời đất sắp có đại biến, cuộc chiến Phong Thần sắp xảy ra rồi. Không có ta chỉ dẫn, các người nhất định sẽ không sống được.

Giấy vàng gào thét, nó muốn đấu tranh cho sự tôn nghiêm cuối cùng của bản thân, sao có thể để một con ếch xanh làm nhục nó được.

- Chủ nhân, bỏ ta xuống đi, ếch muốn một mình chiến đấu với nó cơ.

Ếch xanh ngang ngược nói. Lâm Phàm buông lá bùa ra, chậm rãi rơi xuống.

Ếch xanh bắt được cơ hội, liền bay lên, một cước đập lên giấy vàng.

- Xem ta đánh chết ngươi đây!

- Đồ súc vật nhà ngươi, ngươi lại dám làm ra hành động không thể tha thức được như vậy với bổn thánh phù, ta sẽ liều mạng với ngươi.

Ếch xanh một cước giẫm lên giấy vàng:

- Liều mạng, bổn oa có bốn chân, ngươi thì có cái gì.

- Ồ, tên đáng sợ đâu rồi?

Ếch xanh ngẩng đầu, phát hiện ra người đã biến mất, thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng lại được sống rồi.

Nhưng mà rất nhanh, Lâm Phàm đã lại xuất hiện, lấy ra một sợi dây, xuyên qua tờ giấy vàng, khéo léo buộc lại.

- Chủ nhân, ngài làm gì vậy? Có phải ngài muốn treo tên này lên để đánh mỗi ngày hay không?

Ếch xanh nghi hoặc hỏi.

Trong lòng ếch có một sự an ủi rất lớn, cuối cùng đã có tên còn bi thảm hơn y, mặc dù không phải là thứ gì nhưng chí ít cũng có sinh mệnh.

Còn về lão hắc kia, nó xem thường, lại thật sự kết thành một khối với người này, còn không biết xấu hổ mà đi đòi đồ nữa. Thân là ếch xanh đã sống mấy vạn năm, nó khinh.

Lâm Phàm cười, đeo sợi dây buộc trên giấy vàng lên cổ ếch xanh, sau đó đặt nó ở sau lưng:

- Sau này phải chung sống thật hòa thuận, đừng có cãi nhau nữa đấy.

- Hả?

Ếch xanh ngây người đứng ở nơi đó, giống như đã bị đơ.

- Không muốn đâu, chủ nhân.

Lâm Phàm thở dài, sờ vào đầu ếch xanh:

- Ếch xanh à, thật ra thì chủ nhân rất là thương ngươi đó, suốt một thời gian dài ta lạnh nhạt với ngươi, cho nên bây giờ có giấy vàng ở cùng ngươi, ngươi có người làm bạn rồi nè.

- Không muốn đâu.

Ếch xanh cảm thấy tuyệt vọng, lúc trước còn đánh người ta chết đi sống lại, bây giờ lại phải ở cùng nhau, cho dù đó là sự ngạc nhiên cũng không thể như vậy được.

- Không cần cảm động, chủ nhân rất thương ngươi, cứ nhận là được, cố gắng nỗ lực trở thành Bán Thần cảnh, đến lúc đó là có thể lấy nó xuống rồi.

Vừa dứt lời, Lâm Phàm biến mất khỏi nơi này. Ếch xanh ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ, lời thề này cũng đến nhanh quá đi. Vừa mới thề nói là sẽ xui xẻo ba ngày, lại thật sự linh nghiệm ngay lập tức.

- Giấy vàng, bổn oa cảnh cáo ngươi, nếu ngươi dám láo xược, bổn oa sẽ không khách khí với ngươi nữa.

Giấy vàng gào thét:

- Tên súc sinh nhà ngươi, ta đập chết ngươi này.

Lúc này, giấy vàng động đậy, đánh vào lưng của ếch xanh nhưng chỉ như gãi ngứa. Thế nhưng đối với ếch xanh mà nói, đây là một sự sỉ nhục.

- Đồ láo xược, đợi bổn oa trở thành Bán Thần, ta sẽ lấy mạng của ngươi.

Lúc này, một con ếch đang cãi lộn với một tờ giấy, còn các luyện đan sư đang núp ở phía xa thì không biết nên làm gì cho phải. Rõ ràng hiện tại Oa sư đang ở trạng thái nổi điên, nếu như đi tới, chỉ có một con đường chết.

…

Trong mật thất.

Lâm Phàm ngồi xếp bằng ở đó, lấy căn nguyên của yêu thú Rồng Komodo ra.

- Thì ra là căn nguyên yêu thú, thầy biết nhiều thật đó.

Lâm Phàm nhìn thứ màu hồng này, có một chút tò mò, cũng có một chút hưng phấn. Không biết căn nguyên của yêu thú Bán Thần cảnh sẽ mang tới bao nhiêu giá trị khổ tu, hay là không có giá trị khổ tu đây.

Lè lưỡi ra, đầu lưỡi liếm một cái.

Tê dại… Thật sự có cảm giác rồi. Lập tức, trong cơ thể có một luồng sức mạnh quái dị lưu động.

- Giá trị khổ tu + 10000. Muốn biến hóa sao?

Tay nâng kiếm hạ, tuyệt đối sẽ không do dự.

Sau mười giây, trong mắt của Lâm Phàm tỏa ra ánh sáng chói mắt, một lớp này thật sự không lỗ chút nào, hơn nữa còn là lợi nhuận lớn. Hy vọng sau này, còn có thể gặp được yêu thúc Bán Thần cảnh.

Liếm từng miếng một, liếm đến độ long trời lở đất, sông cạn đá mòn, tiếng liếm láp vang lên trong mật thất. May mà nơi này cách âm tương đối tốt, nếu không âm thành này truyền ra ngoài, thì đúng là có hơi mất mặt. Giá trị khổ tu không ngừng tăng thêm, còn sảng khoái hơn cả tu luyện.

…

Đến buổi tối, Viêm Hoa tông náo nhiệt khác thường, đèn đuốc sáng trưng, Đại Diễn tông và Đại Hùng Bảo tông vẫn chưa rời đi mà hưởng thụ mỹ thực từ yêu thú Bán Thần cảnh ở Viêm Hoa tông. Tất cả các đệ tử đều tham gia, khắp nơi tưng bừng nhộn nhịp.

Lữ Khải Minh vốn định gọi Lâm sư huynh cùng ra nhưng thấy Lâm sư huynh đang tu luyện trong mật thất cho nên cũng không quấy rầy nữa.

- Ôi, sư huynh đúng là tấm gương của đời ta.

Trong lòng cậu ta cảm thán, sau đó lại hiểu ra, tất cả những điều này đều là vì Viêm Hoa tông. Với thực lực của Lâm sư huynh, đã sớm có thể tung hoành thế gian, thế nhưng để tông môn lớn mạnh hơn chỉ có thể lặng lẽ tu hành. Thật cảm động, khâm phục. Đồng thời, cậu ta nhìn trang giấy đã viết xong ở trong tay, đưa ra quyết định.

Cậu ta quyết định rồi, phải viết ra một câu chuyện vinh quang cho Lâm sư huynh, để nó lưu truyền đến từng góc nhỏ của Viêm Hoa tông, để tất cả mọi người biết được, Lâm sư huynh vĩ đại như thế nào.

Chương 430: Hãy Gọi Ta Là Huyết Luyện Tông Chủ

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Trong lúc Lâm Phàm đang điên cuồng liếm căn nguyên, trên một hòn đảo bên ngoài Viêm Hoa tông, một đám người đã xuất hiện từ sớm.

- Tôn giả, chúng ta xây dựng hòn đảo này đã được một thời gian, hôm nay đã thành hình rồi.

Một người đàn ông trung niên sau lưng đeo hai chiếc dao, đầy hưng phấn nói. Đây là một hòn đảo vô danh, diện tích không lớn, chỉ có hơn một ngàn mét vuông. Nơi này không thuộc về bất kỳ sự quản lý của tông môn nào, nó thuộc về thiên nhiên.

Lúc này, một ông lão cười nói:

- Tôn giả là trước kia, bây giờ hắn nên gọi ngài ấy là tông chủ.

- Đúng, đúng, là tông chủ mới phải. Không ngờ có một ngày chúng ta sẽ trở thành người của tông môn, thậm chí còn là người tiên phong mở đường cho tông môn. Nếu như không phải có Huyết Luyện tông chủ dẫn dắt chúng ta thì thật khó có thể tưởng tượng.

- Tông chủ, chúng ta nên đặt cho tông môn một cái tên, chuyện này phải để tông chủ quyết định.

Một đám người đứng thành hai hàng, ngẩng đầu nhìn về phía Huyết Luyện.

Trước kia, Huyết Luyện tôn giả tới tìm bọn họ, bọn họ còn có chút nghi ngờ, thậm chí không tin, dẫu sao cái gọi là làm một việc lớn hoàn toàn là lời nói vô căn cứ.

Bọn họ đã từng gia nhập Thiên Thần giáo, đó là bởi vì tín ngưỡng, nhưng sau khi có được một địa vị nhất định, bọn họ đột nhiên hiểu ra đây không phải là tín ngưỡng, đây là tự tìm cái chết, là

đối tượng bị Viêm Hoa tông đuổi giết.

Nhưng lúc đó, tất cả đều đã muộn, chỉ có thể nhắm mắt làm tiếp. Bây giờ giáo vương đã bị tiêu diệt, Thiên Thần giáo cũng không còn, bọn họ cũng tự do, đi theo Huyết Luyện tôn giả làm việc lớn, hôm nay thành quả bước đầu đã xuất hiện, khiến cho bọn họ rất hưng phấn. Huyết Luyện tôn giả trở thành tông chủ mà bọn họ chính là trưởng lão đứng đầu tông môn, sau này đi ra ngoài, cũng có thể thoải mái ngẩng đầu ưỡn ngực.

- Vũ Ma, ngươi vừa gọi ta là gì?

Huyết Luyện ngẩn ra, mở miệng hỏi.

Người đàn ông đề nghị đặt tên cho tông môn chính là Vũ Ma, mặc dù không biết Huyết Luyện tông chủ vì sao hỏi như vậy nhưng vẫn mở miệng nói:

- Tông chủ.

Huyết Luyện:

- Gọi một lần nữa.

- Tông chủ.

- Gọi một lần nữa.

- Tông chủ!

. . .

Cứ liên tục như vậy đến mấy chục lần,

Huyết luyện tôn giả ngửa mặt lên trời cười to, khoé mắt còn có cả nước mắt chảy xuống, ý chí mạnh mẽ, kế hoạch to lớn, rốt cuộc đã thành hiện thực.

Không sai, Lâm phong chủ không lừa gạt gã, thật sự có thể tìm một hòn đảo không người, lập bang kết phái, thành lập tông môn.

Quy mô như ngày hôm nay tuy nhỏ nhưng gã tin tưởng, dưới sự hướng dẫn thông minh sáng suốt của mình, nhất định có thể khiến tông môn lớn mạnh, trở thành tông môn khiến cho người đời trên thế gian này không thể coi thường.

Giờ phút này, Huyết Luyện tông chủ trịnh trọng nói:

- Tên của tông môn, gọi là Hàn Nhu tông.

- Tông chủ, cái tên này có ngang ngược quá không?

- Đúng vậy, cảm giác không hợp lắm với tình hình của chúng ta.

- Nên gọi là Tru Thiên tông.

- Tru Thiên tông không được, hẳn nên gọi Diệt Thiên tông, hoặc là Phục Thiên tông.

- Ông trời có thù với ngươi à? Hết chết lại đến diệt, không thì Phục đi, mà sao không gọi là Nhật Thiên tông?

- Nhật Thiên tông, cái tên này cũng không tệ. Bá đạo, vô cùng bá đạo!

Giờ phút này, các đại trưởng lão khai tông đều nói ra ý kiến, bọn họ dùng hai bàn tay, tự xây dựng lên tông môn nhỏ bé này, đó là cảm giác thoả mãn, giống như đã làm được một việc lớn vậy.

Vũ Ma nói:

- Mọi người im lặng chút, tông chủ lấy tên này đương nhiên có ngụ ý của ngài ấy, để tông chủ giải thích với chúng ta đi. Dẫu sao các vị ở đây hình như cũng chưa có ai được học tư thục.

- Ồ, tư thục, khi còn bé nghèo quá, không học nổi.

- Đúng vậy, giết người đến tay cũng mềm ra, lấy đâu ra thời gian học tập.

Huyết Luyện tông chủ cười nói:

- Hàn Nhu tông, cương nhu kết hợp. Hôm nay các vị đều là người xây dựng lên Hàn Nhu tông, đều phải lấy việc phát triển tông môn làm mục tiêu. Trong quá trình này đương nhiên phải chịu uất ức, không thể giống như trước kia, liều mạng với người khác, một điều nhịn bằng chín điều lành. Cho nên, đây cũng là ngụ ý của Hàn Nhu tông.

Các tiền pháp vương của Thiên Thần giáo, im lặng trong chốc lát.

- Lời này của tông chủ rất có đạo lý, một điều nhịn bằng chín điều lành. Tông ta còn nhỏ bé yếu ớt, đúng là cần phải nhẫn nại, có điều không biết là lời này là người nào nói, học vấn lớn đến đâu, nếu như có thể lão phu tình nguyện theo người ấy học hai năm.

Huyết Luyện tông chủ tiếc nuối nói:

-

- Không thành vấn đề, nếu người này có công lao to lớn trong việc xây dựng tông môn như vậy thì vị trí phó tông chủ vô cùng xứng đáng.

- Không sai, tông ta đều là mấy lão già chỉ biết giết người, có một người có học lo việc, cũng là chuyện tốt.

Huyết Luyện vô cùng hài lòng với tình hình hiện tại.

- Các vị, nhớ lấy, hôm nay các vị đều là cấp cao của tông môn, cũng không thể giống như trước kia nữa.

- Tông chủ yên tâm, bọn ta biết.

Vũ Ma nói:

- Tông chủ, hôm nay tông ta được sáng lập, nên phát triển tông môn như thế nào?

Huyết Luyện tông chủ cười nói:

- Yên tâm, phó tông chủ đã chỉ rõ đường đi cho ta, chẳng qua là cần phải chịu khổ chút, nhưng vì sự lớn mạnh của Hàn Nhu tông, chút khổ cực này có thấm vào đâu. Bổn tông chủ sẽ đi ngay bây giờ, tông môn giao phó cho các vị.

Vừa dứt lời, Huyết Luyện tông chủ trốn vào hư không, đi về phía điện Thiên Tông. Những pháp vương Thiên Thần giáo trước kia bắt đầu trao đổi với nhau.

- Vũ Ma, ông có tu vi cao nhất, đường Công Pháp hẳn nên giao cho ông phụ trách.

Vũ Ma cười:

- Được rồi, được rồi, nhưng các ông phải viết ra tất cả công pháp đã học được trong đời, để vào trong đường Công Pháp, tạo điều kiện cho các đệ tử tu luyện.

- Chuyện này không có bất kỳ vấn đề gì. Chúng ta nhiều người như vậy, những gì đã học được đều khác nhau, toàn bộ kết hợp lại, đó cũng là một kho báu công pháp cỡ lớn.

- Lão phu phải đi giảng đạo cho mấy giáo đồ, không đúng, là các đệ tử, để bọn họ đừng giống như trước kia, tín ngưỡng nên thay đổi, thay đổi thành Hàn Nhu tông.

Giờ khắc này, mỗi người phân chức vị xong xuôi, ai đi làm chuyện người nấy.

…

Điện Thiên Tông.

- Người nào?

Đệ tử gác núi, thấy có người tới, nghiêm nghị hỏi.

- Tại hạ tông chủ Hàn Nhu tông, khẩn cầu gặp thẩm phán điện Thần Tông.

Huyết luyện ôm quyền nói, nếu như là trước kia, đã tung một chưởng tiêu diệt đối phương từ lâu, nhưng bây giờ cần phải ẩn nhẫn. Nhẫn!

- Hàn Nhu tông là tông môn gì, chưa từng nghe thấy, không gặp.

Đệ tử trực tiếp xua tay. Huyết Luyện cười, từ trong chiếc nhẫn trữ vật, lấy ra một vài thứ.

- Xin giúp ta thông báo một tiếng.

Đệ tử gác núi thấy những thứ này, mặt mày vui mừng.

- Không tệ, sẽ giúp ngươi, chờ đấy, bây giờ sẽ thông báo một tiếng.

Nhìn đệ tử kia rời đi, Huyết Luyện thở dài, đồng thời nghĩ đến Lâm phong chủ, vô cùng cảm tạ. Nếu như không phải đã đi rèn luyện nhẫn nhục, thì sẽ chẳng bao giờ học được cái chiêu hối lộ trong thế tục này..

Rất nhanh, một tài quyết của điện Thiên Tông đi ra. Đệ tử gác núi nói:

- Vị này là Qua Dương tài quyết, muốn gặp thẩm phán, cần có sự đồng ý của tài quyết đại nhân.

Huyết Luyện lập tức tiến lên"

- Tại hạ tông chủ Hàn Nhu tông Từ Hàn Minh, bái kiến Qua Dương tài quyết.

- Hàn Nhu tông? Là tông môn nào, chưa từng nghe qua.

- Tông môn nhỏ, mới vừa thành lập, muốn gia nhập điện Thiên Tông, xin Qua Dương tài quyết giúp tiến cử.

Sau đó ông lấy ra một ít đan dược, lặng lẽ đưa tới.

Lạch cạch!

- Thứ gì vậy, tông môn nhỏ bé mà muốn gia nhập điện Thiên Tông, nằm mơ giữa ban ngày.

Qua Dương tài quyết hất bay đan dược, khinh thường nhìn Huyết Luyện, một cái tông môn nhỏ bé, cũng muốn gia nhập điện Thiên Tông, đùa sao. Trong lòng Huyết Luyện có chút tức giận, nhưng nhớ tới lời Lâm Phàm đã nói, khi người ta đạp chân lên mặt ngươi mà ngươi còn nở được nụ cười, vậy thì ngươi cách thành công chỉ còn một bước.

- Vâng, vâng, đích xác là nằm mơ giữa ban ngày nhưng xin Qua Dương tài quyết giúp đỡ, tại hạ vô cùng cảm kích, sau này nguyện làm trâu làm ngựa.

Huyết Luyện mặt dày, nở nụ cười thành khẩn.

Qua Dương tài quyết nhìn Huyết Luyện, cười khinh:

- Ha ha, tông chủ nhà ngươi cũng thật thú vị. Được, cho ngươi một cơ hội, quỳ xuống, nuốt từng viên đan dược trên đất này. Nếu như không làm được thì cút ngay đi cho ta!

Huyết Luyện nhìn đan dược trên đất, nhớ tới lời của Lâm Phàm, lại nghĩ tới bóng hình đối với ông mà nói, là thứ đẹp đẽ nhất kia.

- Được.!

Lập tức, Huyết Luyện nằm trên đất, nuốt xuống từng viên từng viên đan dược trên đất. Đệ tử gác núi sững sờ, sao lại có kẻ ngu đến vậy.

Qua Dương tài quyết ngẩn ra, sau đó cười to:

- Ha ha ha, tốt, tốt! Đây là tình huống mà bổn tài quyết lần đầu tiên nhìn thấy, rất thú vị, đúng là vô cùng thú vị. Ăn, ăn cho ta, một

viên cũng không được dư lại, chỉ cần ăn hết tất cả sẽ đi thông báo tới thẩm phán đại nhân cho ngươi.

Huyết Luyện nằm ở đó, trên mặt lộ ra nụ cười nhưng nội tâm lại vô cùng tức giận, rất muốn bóp tên này thành đống thịt nát, nhưng lời nói của Lâm Phàm vẫn đang vang vọng trong đầu.

- Nhẫn, nhẫn, người khác đạp chân lên mặt ngươi, vẫn mặt dày nở nụ cười, ngươi không thành công vậy ai có thể thành công.

Sau khi nuốt xuống toàn bộ đan dược rơi vãi trên đất, Huyết Luyện ôm quyền

- Xin Qua Dương tài quyết giúp tiến cử.

Qua Dương Tài quyết nhìn Huyết Luyện nói:

- Được, chờ đó, sẽ đi thông báo cho ngươi ngay bây giờ.

- Đa tạ!

Huyết Luyện hít sâu một hơi, đè xuống tức giận trong lòng, trên mặt lộ ra nụ cười. Nhẫn, nếu chút nhục nhã này còn không chịu được thì còn sáng lập tông môn gì nữa.

Cũng không lâu sau.

- Vào đi, thẩm phán Tuyên Vũ hỏi sẽ đích thân hỏi ngươi.

Qua Dương tài quyết hô lên, cái tên này đúng là lần đầu tiên thấy, thế mà lại ăn hết thật.

Tiến vào điện xét xử, không biết đã bao lâu. Khi Huyết Luyện xuất hiện ở bên ngoài, trên mặt đã hiện ra ý cười. Thành công, thật sự thành công rồi.

- Lâm phong chủ, đa tạ ngươi, ngươi nói đúng, ẩn nhẫn là thứ cần có, bổn tông chủ đã làm được.

Chỉ có điều Diêm Vương dễ gặp, tiểu quỷ khó dây.

Gia nhập điện Thiên Tông, chính là một khởi đầu tốt. Ông muốn tiến hành bước kế tiếp, cũng là điều lâm phong chủ đã nói với ông, thiết lập quan hệ ngoại giao với những tông lân cận, phát triển ý tưởng, từ từ thâu tóm, mở rộng tông môn.

…

Vô địch phong, trong mật thất.

- Mẹ ơi, đầu lưỡi mình tê luôn rồi. . .

Lâm Phàm thở hổn hển, rốt cuộc đã xong. Cuối cùng đã liếm hết được căn nguyên nhiều vô kể của ma long tích, mặc dù có thể cắn, nhưng hắn thích liếm hơn, bởi vì loại cảm giác này, thật là thoải mái.

Kiểm tra trị giá khổ tu, cũng có chút hài lòng, thật sự không tệ nha.

Trị giá khổ tu: 80240100

- Hay lắm, kém hơn so với Bán Bộ thần đan, còn kém hơn so với Nhật Chiếu tông, nhưng cũng đã đủ, đã bước được một bước lớn đến gần thành công. Bổn phong chủ sẽ vô địch nhanh thôi.

Lâm Phàm cổ vũ cho mình.

Chương 431: Lâm Phong Chủ Thật Trượng Nghĩa

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

- Hơn tám triệu số khổ tu, đỡ được không ít công sức, cách thăng cấp tu vi một khoảng nữa.

Sau khi liếm sạch căn nguyên của rồng Komodo cũng kiếm được hơn tám triệu số khổ tu, vô cùng tốt, rất đáng khen. Tính toán bước đầu, nếu như tích luỹ số khổ tu đến một trăm triệu. Lâm Phàm bắt đầu tăng giảm thặng dư, đây không phải là chuyện đơn giản, cần bộ não phải hoạt động hết công suất, người bình thường hoàn toàn không tính được. Nhưng căn cứ vào tính toán bước đầu của hắn, muốn tích lũy tích phân đến một trăm triệu cần 7. 7 ngày, cũng chính là tám ngày không ngủ không nghỉ.

- Được, xem ra chỉ có thể tiếp tục tu luyện, để xem đến khi đạt được một trăm triệu số khổ tu, rốt cuộc có thể tăng tu vi lên hay không.

Bây giờ cái gì hắn cũng thiếu, số khổ tu cùng với tích phân đều khan hiếm, nhất là phải tích đủ thực lực của mình, còn phải bỏ ra nỗ lực rất lớn.

- Tu luyện, tu luyện.

Ngồi quanh quẩn, xoay quanh "Phạn Ma Vô Song pháp", mỗi giây tăng ba mươi điểm khổ tu, đối với người khác mà nói tu luyện là con đường hết sức khô khan. Nhưng đối với hắn mà nói, tu luyện chính là một loại hưởng thụ khác thường, mỗi lần mệt nhọc chỉ muốn vung một kiếm, lúc ấy chuyện gì cũng không còn là vấn đề nữa.

Giờ phút này, trong mật thất rất an tĩnh, không có bất kỳ âm thanh nào, mà bên ngoài, trời cũng đã tối.

…

Thanh Oa nằm sấp ở trên giường, bốn móng vuốt duỗi thẳng,

chìm vào trong giấc mơ, trong mơ, y nằm mơ thấy thê tử.

- Thê tử, ta tới đây. . .

Thanh Oa nói mớ, mơ thấy mình thoát khỏi cơ thể của ếch, trở về hình dáng đẹp đẽ ban đầu, mà lúc chuẩn bị nắm được tay thê tử, một tiếng kêu vang lên, làm y bừng tỉnh.

Giấy vàng dán sau lưng y, lớn tiếng ca hát, hát rất là đắc ý, rất là sảng khoái.

- Ngươi đang tự tìm cái chết phải không.

Mộng đẹp của Thanh Oa tan biến, y nổi giận đùng đùng nhìn giấy vàng quát to:

- Cái tên này, quá đáng lắm rồi, hơn nửa đêm, ngươi còn chưa ngủ sao?

- Ngủ cái gì mà ngủ, bổn thánh phù trước giờ đều không ngủ.

Giấy vàng đắc ý nói.

- Vậy thì im miệng cho ta, bổn oa buồn ngủ.

Thanh Oa tức giận, trước kia yên tĩnh biết bao, mộng đẹp biết bao khiến người ta vui vẻ nhưng bây giờ có giấy vàng này, tất cả đều tan biến.

- Ngươi ngủ của ngươi, bổn thánh phù hát của ta, liên quan gì đến ngươi.

Giấy vàng không có mặt, nhưng giọng nói kia lộ ra vẻ đắc ý, ban ngày Thanh Oa này dám hỗn xược với nó như vậy, tối nay sẽ cho nó đẹp mặt.

- Ngươi hát thế, bổn oa làm sao ngủ?

Thanh Oa mắng, hận không thể dẫm giấy vàng xuống dưới chân, hung hăng dày xéo một trận.

Giấy vàng nói:

- Vậy thì hết cách, đây là chuyện của ngươi, chẳng liên quan gì tới ta cả.

Đồng thời trong lòng tràn đầy uất hận, ban ngày dám bất kính

với bổn thánh phù, tối nay mà ngươi còn ngủ được thì bổn thánh sẽ cùng họ với ngươi.

Tới khi trời sáng, Thanh Oa vẫn trừng hai mắt, vành mắt thâm đen, y bị giấy vàng làm ầm ĩ cả đêm, bất kể y uy hiếp như thế nào, nhục mạ như thế nào, giấy vàng này căn bản không để ý, làm y có cảm giác như đấm vào vải bông vậy, rất là bất lực.

- Thứ liều mạng, thật ác độc.

Thanh Oa khóc không ra nước mắt, đây là đang liều mạng trả thù y, nhưng y nhịn được, có thể sống sót mới là chuyện quan trọng nhất.

- Giấy vàng, chờ đấy cho ta, chờ bổn oa đến Bán Thần cảnh, sẽ lấy mạng giấy vàng nhà ngươi

- Khà khà, chỉ dựa vào con ếch ghẻ nhà ngươi sao? Ta thấy cả đời này ngươi cũng không thể đâu.

Tùng tùng!

Bên ngoài truyền tới tiếng chuông.

Hai đệ tử canh núi, phát hiện ở xa xa có một chiếc thuyền thần lái đến, vội vàng gõ chuông cảnh tỉnh.

Đây là thuyền thần, một vài tông môn mua từ những tông môn khác, Viêm Hoa tông bọn họ cũng từng có nhưng thời đại quá lâu, đã bị lạc hậu, không thể theo kịp thời đại. Hôm nay, có một chiếc thuyền thần tới, đương nhiên sẽ thu hút sự chú ý của các đệ tử.

Các trưởng lão đứng đầu tông môn đang trao đổi:

- Đây là thuyền thần của Hải Thần tông, bọn họ tới đây làm gì?

- Không biết, chẳng lẽ là tới khiêu khích sao?

Ánh mắt Hỏa Dung nhìn vào hư không:

- Các vị các sư huynh sư đệ, ta thấy không phải, rất có thể là có chuyện gì đó, bất kể như thế nào, cứ đi xem trước rồi tính.

Các tông chủ của Đại Diễn tông cùng với Đại Hùng Bảo tông vẫn còn chưa đi, khi cảm giác được tình huống trong hư không thì cũng nghi ngờ.

Hải Thần tông với Viêm Hoa tông, thời đại đế của Viêm Hoa tông đã từng xảy ra mâu thuẫn cực lớn, có mối thù sâu, mặc dù đã nhiều năm như vậy nhưng giữa hai tông vẫn không có lúc nào cùng xuất hiện.

Giờ phút này, Hỏa Dung bay lơ lửng trong hư không, ánh mắt nhìn về phía thuyền thần đang dần chậm lại dừng ở trong hư không.

- Các vị tới tông ta làm gì?

Có điều ngay khi Hỏa Dung thấy bóng người đứng ở mũi thuyền, không khỏi nghi ngờ, ông không ngờ tông chủ Hải Thần tông, lại tới. Rốt cuộc ông ta có ý gì? Hỏa Dung nghi ngờ, ông không biết tông chủ Hải Thần tông tự mình tới là rốt cuộc muốn làm gì.

Lúc này, tông chủ Hải Thần tông ôm quyền nói:

- Hoá ra là trưởng lão Hỏa Dung, lần này tới là có ý muốn cảm ơn Lâm phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông.

- Liên quan gì đến tiểu tử kia?

Hỏa Dung ngẩn ra, có chút kinh ngạc, đây là lần đầu tiên ông thấy có người của tông khác đích thân tìm tới Viêm Hoa tông cảm tạ mà không phải là tới đòi công đạo. Mặc dù rất nghi ngờ, nhưng vẫn giữ thái độ hòa hoãn:

- Ồ, không biết Lâm phong chủ tông ta sao vậy?

Tông chủ Hải Thần tông cười:

- Hỏa Dung trưởng lão, không bằng chúng ta đi xuống rồi nói, như thế nào?

- Mời.

Hỏa Dung vội vàng nói, chỉ cần không phải tới gây chuyện vậy thì đều hoan nghênh, mặc dù giữa hai tông có thù oán nhưng tông chủ Hải Thần tông đích thân tới, chắc hẳn cũng muốn xúc tiến quan hệ giữa hai tông. Chẳng qua là, một mình ông có thể làm chủ chuyện này sao? Trong đại điện, tông chủ ra mặt, dẫu sao cũng là tông chủ của Hải Thần tông tới, nếu như chỉ để Hỏa Dung tiếp đãi lại tỏ vẻ coi thường đối phương.

Lúc này, tông chủ Viêm Hoa tông bao gồm các trưởng lão, ai ai cũng đầy vẻ kinh ngạc, bọn họ đột nhiên phát hiện dường như mình

không còn quen biết người kia nữa.

- Nhờ có Lâm phong chủ ra tay cứu giúp, mới tránh cho tông ta bị con rồng Komodo kia huỷ diệt, lúc ấy Lâm phong chủ mang mặt nạ, không biết là ai, nhưng cách chiến đấu với tình huống đặc biệt đó, bổn tông chủ nghĩ đến Lâm phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông. Dùng lời của Lâm phong chủ các ông mà nói, giữa hai tông tuy đã từng có mối thù sâu nặng nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn yêu thú huỷ diệt tông môn, máu chảy thành sông, hôm nay tới, cũng là muốn cảm tạ ân lớn của Lâm phong chủ.

Lúc này, tông chủ Hải Thần tông giơ tay lên vỗ một cái, một chiếc rương xuất hiện, sau đó mở ra. Châu báu lấp lánh lập tức tràn ngập cả đại điện.

- Đây là chút tấm lòng của tông ta, còn có cả những đặc sản của tông nữa, cảm kích Lâm phong chủ ra tay trượng nghĩa.

Tông chủ Hải Thần tông mở miệng nói. Đám người Hỏa Dung đã há hốc mồm, trong lúc tông chủ Hải Thần tông khen Lâm Phàm đủ đường, bọn họ cảm giác như đang nằm mơ, có đánh chết bọn họ cũng không dám tin.

Trước đó Thánh Đường tông, rõ ràng là người ta đúng lẽ cũng bị tên tiểu tử này đổi trắng thay đen khiến cho đối phương phải chịu thiệt nặng nề. Còn có điện Thiên Tông cũng tới gây khó dễ, tính ra Nhật Chiếu tông, điện Thiên Tông, Thánh Đường tông, Âm Dương tông…, tiểu tử này đã kết không ít kẻ thù. Mà tông môn có thù nặng với Viêm Hoa tông lại chính tông chủ đích thân tới, tặng đồ để cảm tạ sự trượng nghĩa của hắn. Điều này làm bọn họ không hiểu nổi.

Hai vị tông chủ của Đại Diễn tông với Đại Hùng Bảo tông, nhìn nhau gật đầu, bọn họ nhìn ra Lâm phong chủ không hổ là Lâm phong chủ. Sau khi tận mắt nhìn thấy quả thật không giống người bình thường, ngay cả chỗ có thù nặng như Hải Thần tông cũng đích thân tới cảm tạ, đồng thời Lâm phong chủ vừa có thể xoá bỏ mối thù trước kia, ra tay chém chết yêu thú Bán Thần, đây là sự khoan dung đến bậc nào. Bội phục, thật sự là bội phục!

- Không biết Lâm phong chủ hiện ở nơi nào, bổn tông chủ muốn gặp mặt để cảm tạ một phen.

Tông chủ Hải Thần tông nói.

- Bây giờ hắn đang bế quan tu luyện, lão phu phái người đi thông báo.

Hỏa Dung đáp. Thế nhưng tông chủ Hải Thần tông lập tức xua tay:

- Nếu Lâm phong chủ đang bế quan, vậy không nên quấy rầy, lần này tới mang tới mấy thứ này để cảm ơn Lâm phong chủ, nếu không còn việc gì vậy xin cáo từ.

Tông chủ cùng với Hỏa Dung đều mời ông ở lại nhưng đối phương từ chối, sau đó ngồi thuyền thần rời đi.

Hỏa Dung nhìn thuyền thần đi về phía xa, lại nhìn sang chiếc rương lớn ở bên cạnh, nghi ngờ nói:

- Tông chủ, Hải Thần tông này rốt cuộc muốn làm gì?

Tông chủ im lặng một hồi:

- Hay là thật sự đến để cảm ơn.

Hỏa Dung có chút không tin, tình huống Hải Thần tông hơi có vẻ phức tạp, cấp cao bên trong tông không hề đồng lòng, nhìn những người tới đây có thể nhìn ra có vài vị trưởng lão đứng đầu, không hề đi cùng.

…

Hải Thần tông.

Mấy trưởng lão đứng đầu đang trao đổi.

- Ông ta lại mang đồ đến Viêm Hoa tông? Chẳng lẽ là muốn xây dựng quan hệ tốt đẹp với Viêm Hoa tông?

- Các trưởng bối Thân Viêm, đây là ông ta muốn đẩy Hải Thần tông ra ngoài, ta rất nghi ngờ về năng lực làm tông chủ của ông ta.

Một nhóm trưởng lão đứng đầu, đối với hành động mang lễ vật đến Viêm Hoa tông của tông chủ, rất là bất mãn, đồng thời đối với năng lực của tông chủ, bọn họ cũng đã bắt đầu hoài nghi. Chẳng qua là bọn họ chưa có can đảm lật đổ tông chủ đương nhiệm, dù sao không có người ủng hộ, rất khó thành công.

Mà chuyện Lâm Phàm chém chết rồng Komodo của Bán Thần ở Hải Thần tông cũng đã truyền ra ngoài. Các con dân của Hải Thần tông cũng có hứng thú rất lớn với chuyện này, dẫu sao giữa Viêm Hoa tông và Hải Thần tông, có tồn tại mối thù sâu nặng nhưng đó cũng là chuyện của rất lâu về trước. Bây giờ, phong chủ Vô Địch

phong Viêm Hoa tông, đi ngang qua Hải Thần tông, chém chết rồng Komodo, giải cứu cả tông môn, điều này khiến bọn họ vô cùng cảm kích, độ hảo cảm đối với Viêm Hoa tông cũng dần dần tăng lên.

Có điều đối với một vài con dân mà nói, bọn họ vẫn gai mắt Viêm Hoa tông, dẫu sao năm đó Viêm Hoa tông đã chém chết không ít người của bọn họ, cho nên có người dân nghĩ rằng một cuộc chiến với Viêm Hoa tông là rất nên có. Dần dần, sinh ra hai phe. Phái Thân Viêm lấy tông chủ Hải Tông tông làm chủ, mà một vài trưởng lão đứng đầu tông môn, lại tạo thành một phe khác.

Mặc dù tình thế còn rất nhỏ bé, nhưng lần này, tông chủ Hải Thần tông tới Viêm Hoa tông, cũng đã tạo thành điểm mâu thuẫn.

…

Viêm Hoa tông, tại các thành trì lớn, các con dân tập trung ở bên trong quán trà.

Lúc này, một nam tử hào hoa phong nhã mang dáng vẻ thư sinh đứng ở trên ghế, khua khua cánh tay, cảm xúc dâng trào mạnh mẽ nói:

- Nghe nói, lúc ấy Nhật Chiếu tông xâm phạm tông ta, trên chiến trường Nhật Chiếu tông phái một con cự thú chiến tranh khổng lồ, vô số người đều không thể chống lại cự thú này, trong lúc mọi người đều tuyệt vọng, đột nhiên đệ tử ngoại môn Lâm phong chủ đạp mây từ trên trời hạ xuống, tay cầm một binh khí sắc bén, chém cự thú một nhát thành hai nửa, từ đó đặt nền móng cho sự thắng lợi.

Các con dân phía dưới, nghe vậy ngẩn ra , có đứa trẻ lại đỏ mặt, trong con ngươi ngây thơ chất phác, lóe lên vẻ sùng bái, cứ như rất khao khát thứ gì đó.

- Thật là lợi hại!

Chương 432: Không Ai Có Thể Ăn Hiếp Vô Địch Phong Chúng Ta

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Viêm Hoa tông, Vô Địch phong.

Đông đảo các đệ tử, đang trong trạng thái tu luyện. Nơi tu luyện trên núi cao của Vô Địch phong, thông qua sắp xếp của Lâm Phàm, nơi đó đã được coi là sân bãi cao nhất trong tông môn, hồ ngâm, thềm đá đều là nơi tu luyện tuyệt vời nhất.

Lúc này, ngoài sơn môn, một bóng hình xuất hiện ở đằng xa, nhưng bóng hình kia rất kì lạ, đi được một nửa, đột nhiên bất động, sau đó ngã ầm xuống đất. Đệ tử gác sơn môn, nhìn thấy tình huống kia, lập tức hoảng sợ.

- Bên kia có người ngã, mau đi xem.

Khi thấy bóng người ngã xuống đất, đệ tử gác sơn môn không khỏi hoảng hốt nói:

- Đây không phải là Vương Phù của Vô Địch phong sao? Hắn làm sao vậy?

Lúc này, cả người Vương Phù toàn là máu, chỗ cổ bị cắt thành một vết thương rất sâu, cảm giác nếu như vào sâu hơn một chút thì cả phần đầu sẽ đứt lìa.

- Mau mau, mau dìu về Vô Địch phong.

Thấy thương thế nặng như vậy, đệ tử gác cửa cũng thấy hoảng, sức sống phải mạnh đến nhường nào mới có thể chống đỡ đến tận bây giờ, hoặc là chống đỡ đi đến đây chỉ bằng một hơi thở.

Đệ tử gác sơn môn, mang Vương Phù vội vã chạy về Vô Địch phong, các đệ tử tông môn đi ngang qua, thấy người bị nhuốm đầy máu này, cũng kinh ngạc đến ngây người, không biết chuyện gì xảy ra. Xa xa, đệ tử gác sơn môn hô lên:

- Lữ sư huynh, Lữ sư huynh, Vương Phù sắp chết rồi!

Lữ Khải Minh đang kiểm tra tình hình trong sơn phong, hai ngày trước cậu ta đã viết ra câu chuyện đầu tiên của Lâm sư huynh, rất xuất sắc, các đệ tử trong tông môn đều rất thích, chắc hẳn đã truyền đi rộng rãi. Mặc dù có chút khoa trương, nhưng cậu ta có mục tiêu lớn, sau này nhất định phải khiến cậu ta trở thành cuốn truyện thần thoại bán chạy nhất , mà thủ pháp khoa trương rất thường gặp, hoàn toàn không có vấn đề gì.

Có điều lúc nghe thấy âm thanh từ đằng xa, sắc mặt Lữ Khải Minh chợt thay đổi, Vương Phù sắp chết ư? Điều này sao có thể, Vương Phù là đệ tử có thiên phú nhất Vô Địch phong, không chỉ có bọn họ rất coi trọng, ngay cả Lâm sư huynh cũng rất coi trọng đối phương.

- Tránh ra, tránh xa, chuyện gì vậy?

Lữ Khải Minh vội vàng đi tới, các đệ tử vây xem ở bên cạnh tránh ra một lối, để Lữ sư huynh đi ngang qua. Đệ tử gác cửa liền nói:

- Lữ sư huynh, bọn đệ cũng không biết, lúc đệ gác cửa thì thấy ngã ở đó.

Các đệ tử ở xung quanh sắc mặt đông cứng lại, đây là tình huống nghiêm trọng nhất mà bọn họ thấy, trước kia cho dù có sư huynh sư đệ ra khỏi tông tập luyện, bị thương trở lại cũng không có bị nặng đến như vậy.

Lữ Khải Minh ngồi xổm xuống kiểm tra, khi thấy vết thương nhìn mà thấy sợ này của Vương Phù cũng thấy kinh ngạc:

- Đi, mau đến dược đường, lấy thuốc tới, lấy cả địa đan, nhiều một chút.

- Vâng!

Có đệ tử chạy đi như bay, rất nhanh đã quay lại.

- Vương sư đệ, cố cầm cự.

Lữ Khải Minh nhìn vết thương của Vương Phù thì rất kinh hãi, bị thương thành thế này, nếu như là người bình thường đã sớm chết, toàn thân trên dưới, không có chỗ nào là nguyên vẹn, nhất là phần cổ kia, cắt ra một vết rất lớn, cả phần đầu cũng suýt nữa rơi xuống.

Phù! Phù!

Từng ngụm máu phun ra từ trong miệng Vương Phù.

- Tới đây, tới đây.

Lúc này, đệ tử chạy đi lấy thuốc lúc nãy vội vã chạy về. Lữ Khải Minh cầm đan dược ra, bóp nghiền thành bột, trực tiếp bôi lên cổ, sau đó lau sạch vết máu trong khoang miệng Vương Phù, nhét vào bên trong.

- Nuốt xuống.

Vương Phù chỉ còn non nửa thần trí, cổ họng chật vật di chuyển, cuối cùng nuốt đan dược xuống. Đan dược khuếch tán trong cơ thể, tạm thời giữ được tính mạng.

- Rốt cuộc là ai lại ra tay ác độc như vậy.

Lữ Khải Minh cau mày, không biết rốt cuộc là ai sao xuất thủ. Thực lực của Vương Phù đã rất mạnh, mặc dù còn chưa vào Thiên Cương cảnh nhưng cũng là Địa Cương cảnh tầng chín, có thể khiến bị thương thành như vậy, nhất định là cường giả Thiên Cương cảnh.

- Sư. . . huynh.

Lúc này, thần trí của Vương Phù dần dần hồi phục, nhưng thương thế trên người quá nặng, vẫn không thể nhúc nhích, lúc mở miệng vết thương trên cổ vẫn còn có máu tươi chảy ra.

- Sư đệ, đừng nói, bây giờ dưỡng thương là quan trọng nhất.

Lữ Khải Minh vội vàng nói.

Đệ tử vây xem có người còn không dám nhìn thẳng, bởi vì thật sự quá kinh khủng, bị thương tới mức này đừng nói phải chịu đựng là biết bao đau đớn, nhìn thôi đã thấy cả người lạnh như băng.

- Sư huynh, đệ không biết còn sống được hay không, nhưng đệ nhất định phải nói, là Thánh Đường tông còn có Vĩnh Hằng tông, đệ cùng với Tần Chân sư đệ tiến vào hiểm địa vô giới, ở bên trong, bọn đệ phát hiện ra bảo bối nhưng lại gặp phải thánh tử của Thánh Đường tông, còn có đệ tử vĩnh hằng của Vĩnh Hằng tông, hai người bọn đệ bị bao vây tấn công, Tần sư đệ bị giết, mà đệ cũng thoát chết trong đường tơ kẽ tóc.

Sau khi Vương Phù nói xong, hơi thở vẫn rất yếu ớt, có thể chết

đi bất cứ lúc nào.

Nhưng trong lúc bất chợt, một đường sức sống màu xanh, được truyền tới từ đỉnh núi Khô Mộc, tiến vào trong cơ thể của Vương Phù, làm lành vết thương bên trong cơ thể.

Đây là sức sống mà Khô Mộc trưởng lão đã tích tụ lại, rất quý báu nhưng đã sử dụng nhiều lần, cộng thêm lần này, không còn dư lại là bao.

- Đa tạ Khô Mộc trưởng lão ra tay.

Lữ Khải Minh cảm kích nói. Sau đó nhìn sư đệ Vương Phù dần dần thở bình thường lại, dặn dò đệ tử sắp xếp cho Vương Phụ nghỉ dưỡng thật tốt, thương thế bực này, ít nhất phải nghỉ dưỡng sức nửa tháng. Dù có rất nhiều đan dược cũng không được.

Giờ phút này, các đệ tử vây quanh, mỗi một người đều lộ ra vẻ vô cùng tức giận.

- Sư huynh, bây giờ nên làm gì, chuyện này, chúng ta phải đòi lại công bằng.

- Đây là thánh tử Thánh Đường tông cùng với đệ tử vĩnh hằng của Vĩnh Hằng tông ra tay, quan hệ dính líu rất lớn.

Có đệ tử tỏ ra bất lực, hai tông này cũng là hai tông lớn không giống bình thường, hơn nữa đó là tình huống gặp phải lúc đang tu luyện ở hiểm địa. Xảy ra thương vong, cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

- Hừ, tu luyện ở hiểm địa, chết là bình thường nhưng nếu đã biết là ai làm, dựa vào cái gì lại cho qua như vậy. Tần Chân sư huynh là người của Vô Địch phong chúng ta, chẳng lẽ cứ chết oan uổng như vậy, ngay cả thù đều không thể báo?

- Lữ sư huynh, huynh nói xem, chuyện này chúng ta nên làm như thế nào?

Lữ Khải Minh cau mày, tạm thời cũng không biết nên làm gì. Lúc này, Khô Mộc trưởng lão xuất hiện.

- Chuyện này tạm thời chớ nói ra ngoài, chờ sau này nghĩ biện pháp giải quyết sau.

Một vài đệ tử trong lòng muốn báo thù, nghe thấy lời này của

Khô Mộc trưởng lão thì chỉ cúi đầu, bọn họ không phục nhưng trưởng lão lên tiếng, bọn họ còn có thể làm gì, chỉ có thể nghe theo.

Kẽo kẹt!

Mật thất cửa đá mở ra.

- Ôi, tu luyện đúng là khô khan muốn chết.

Lâm Phàm ngẩng đầu, nhìn ánh mặt trời chói mắt, cảm giác du ngoạn khắp thế gian vẫn là tuyệt nhất, đồng thời cũng đã tăng "Chí Lực Chân Giới công" tới tầng thứ sáu, một triệu tích phân cứ thế tiêu hao sạch sẽ, trong lòng đau xót muốn chết. Cuối cùng, cũng chỉ còn lại mấy trăm ngàn tích phân còn lại.

- Xem ra còn cần phải tiếp tục tích lũy tích phân mới được.

Hắn đã quyết định, nhất định phải dốc hết sức, tăng nội lực lên, hôm nay trị giá khổ tu đã đủ, một trăm triệu trị giá khổ tu có thể thăng cấp tu vi. Có điều nội lực vẫn chưa đủ, chắc hẳn phải từ từ, nếu làm phải làm mạnh nhất mà nội lực không đủ, dù có bị đánh chết, hắn cũng không thăng cấp tu vi. Thật vất vả mới gây dựng được nền móng, đột nhiên bị hủy diệt, lòng này rất đau.

- Hử? Nơi đó xảy ra gì vậy?

Hắn thấy ở đằng xa, có không ít đệ tử vây quanh một chỗ, hình như đag tranh luận gì đó, trực tiếp đi tới, muốn nhìn xem lại xảy ra chuyện gì, dù sao gần gũi với các huynh đệ trong sơn phong, là việc nên làm.

Một nhóm đệ tử tụ tập ở đó, nhất là nữ đệ tử, có người hốc mắt còn ửng đỏ, tình cảnh vừa rồi bọn họ đã nhìn thấy, đau đớn của vết thương kia e là cũng không khác chết đi là mấy. Bây giờ, biết rõ là ai, nhưng không thể báo thù, càng khiến các nàng khổ sở.

- Tập trung hết tại đây làm gì vậy? Tại sao không đi tu luyện?

Lúc mọi người đang nghe Khô Mộc trưởng lão khuyên bảo, giọng nói Lâm Phàm vang lên. Vô số các đệ tử thấy Lâm sư huynh thì vô cùng kích động, có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại cúi đầu không biết nên nói cái gì.

Khô Mộc trưởng lão hơi sững lại.

- Xuất quan rồi?

- Khô Mộc trưởng lão, sao lại có thời gian đến Vô Địch phong của ta vậy?

Lâm Phàm không trả lời mà chỉ tò mò sao Khô Mộc trưởng lão lại tới đây, nếu là trước kia, đây là chuyện không hề tồn tại. Chẳng lẽ gần đây thấy bổn phong chủ phất lên, muốn thành bạn tốt với mình sao? Nếu quả thật là như vậy, cũng không phải không thể giữ lại chút mặt mũi cho người ta.

Khô Mộc cười nói:

- Trước tiên hãy xem xem, Vô Địch phong hôm nay chính là đại diện cho tông ta, mấy ngày trước tông chủ Hải Thần tông tới, đưa không ít lễ vật, cảm ơn ngươi đã giúp bọn họ chém chết rồng Komodo.

- Hải Thần tông này đúng thật là có lòng.

Lâm Phàm cười nói, không ngờ tông chủ Hải Thần tông lại đích thân tới, sau này kẻ gây rối đã bớt đi một. Người ta nể mặt mình như vậy, mình cũng không thể không nể mặt người ta. Nhức đầu! Thật ra thì, hắn lại hy vọng tông khác đừng nể mặt mình thì hơn, cứ châm biếm mình thoải mái, lấn áp mình, có như vậy mới có thể tạo động lực cho hắn.

Ngửi ngửi!

Lúc này, chóp mũi Lâm Phàm động động, khẽ nhíu mày:

- Không đúng, có mùi máu tanh, ai chảy máu sao?

Vừa dứt lời, biểu tình các đệ tử có gì đó khác thường.

Ban đầu, hắn còn thật sự cho rằng người kia vì sư muội nào đó mới tới, nhưng bây giờ nghĩ lại dường như có gì đó không đúng.

- Có phải mấy người giấu ta chuyện gì không?

Lâm Phàm cười hỏi.

- Có chuyện hãy nói với sư huynh, sư huynh còn có thể bảo vệ cho các đệ.

Khô Mộc trưởng lão cười ha hả nói:

- Không có chuyện gì, không cần ngạc nhiên như vậy, đi, đến sơn môn của lão phu, đi trò chuyện một chút. Nói xong, liền thân thiết

kéo lấy tay Lâm Phàm. Lâm Phàm rụt tay lại.

- Khô Mộc trưởng lão, hiện tại bổn phong chủ đang hỏi các sư đệ, xin đừng xen vào.

Khô Mộc trưởng lão đứng im đó thấy hơi nhức đầu, nếu như chuyện bị tiểu tử này biết, vậy chẳng phải lớn chuyện sao, nhưng tiểu tử này hoàn toàn không để ý gì đến ông, khiến ông không biết phải làm sao.

Quá gấp gáp, những trưởng lão đứng đầu như bọn họ này không thể giấu giếm nổi nữa.

- Lữ sư đệ, ta tin đệ nhất, đừng lừa gạt ta, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Lâm Phàm hỏi.

Lữ Khải Minh gật đầu, tuyệt đối sẽ không giấu giếm gì Lâm Phàm, dù là khô Mộc trưởng lão bảo bọn họ đừng nói, nhưng đối với Lâm sư huynh, cậu ta tuyệt đối sẽ không lừa dối.

- Xảy ra chuyện rồi, vừa rồi Vương Phù sư đệ bị trọng thương trở về, thiếu chút nữa mất mạng, mà Tần Chân sư đệ đã chết.

Lâm Phàm nghe xong, sắc mặt bình tĩnh.

- Là ai?

- Không biết, đệ có hỏi Vương sư đệ, đệ ấy cũng không biết đối phương tên gì, chỉ biết là thánh tử của Thánh Đường tông, còn có đệ tử vĩnh hằng của Vĩnh Hằng tông.

Lữ Khải Minh đáp.

- Ừ, Lữ sư đệ trông nom sơn phong, ta đi một lát sẽ trở lại.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, đã chuẩn bị sẵn sàng.

Khô Mộc trưởng lão vội la lên:

- Ngươi muốn đi làm gì?

Lâm Phàm cười.

- Chỉ có Vô Địch phong của ta ăn hiếp người khác, không ai có thể ăn hiếp người của Vô Địch phong ta, cho dù là một con súc sinh

cũng không thể để cho người khác ăn hiếp.

Phanh!

Vừa dứt lời, hắn bay thẳng lên trời, xuyên qua hư không, bay về phương xa.

Chương 433: Ta Không Đến Để Phách Lối, Ta Đến Để Giết Người

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

- Sắp có chuyện rồi.

Khô Mộc trưởng lão đầy vẻ bất lực, tiểu tử này đi ra ngoài, nhất định sẽ xảy ra chuyện lớn, hơn nữa tiểu tử này càng bình tĩnh, e rằng bão táp càng điên cuồng.

- Lữ Khải Minh, sao ngươi không nhịn lại chút, nói cho hắn làm gì?

Khô Mộc trưởng lão không biết nên làm thế nào cho phải.

Lữ Khải Minh ôm quyền:

- Khô Mộc trưởng lão, ta không thể lừa gạt Lâm sư huynh.

- Ngươi...ngươi…

Khô Mộc trưởng lão bị những lời này của Lữ Khải Minh làm tức muốn hộc máu, đây là lời nói dối thiện ý thôi, không ngờ tên nhóc kia lại có suy nghĩ ấy, đầu óc chẳng linh hoạt gì cả. Không được, không được, tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra. Dựa vào thực lực của hắn, nhất định không thể nhăn cản, nói không chừng đuổi theo lại bị tiểu tử kia trấn áp bằng một chiêu. Khi đó không chỉ không ngăn lại được, còn bị đánh cho một trận, như vậy thì thật mất mặt.

…

Đỉnh núi Thiên Tu.

- Sư huynh, huynh có còn quan tâm đến đồ nhi của mình không, nó sẽ đi làm lớn chuyện lên đó.

Khô Mộc vội vã chạy tới, chuyện này không hề bình thường, ông

thật sự rất khó tưởng tượng cuối cùng tiểu tử này sẽ gây ra phiền toái gì.

Thiên Tu mở mắt:

- Sư đệ, ta đã biết rồi, đây là chuyện của đồ nhi ta, đệ căn thẳng như vậy làm gì?

- Hả?

Khô Mộc trưởng lão ngây ra, ông tốt bụng tới thông báo, không ngờ lại nhận được câu trả lời như vậy.

- Sư huynh, huynh cứ định để nó gây chuyện vậy sao?

Thiên Tu nói:

- Đây không phải là gây chuyện, mà là chức trách của người làm phong chủ, đệ tử trong phong một chết một thương, chẳng lẽ còn phải làm con rùa rụt cổ sao? Muốn đánh thì đánh, có gì phải sợ.

- Đâu thể nói vậy, chúng ta có thể kháng nghị với Thánh Đường tông cùng Vĩnh Hằng tông mà.

Khô Mộc cho rằng đây mới có đạo lý, còn trực tiếp ra khỏi tông như bây giờ thì có chút không hiểu, chẳng lẽ còn có thể đi liều mạng với người ta hay sao?

- Kháng nghị? Kẻ yếu mới đi kháng nghị, kẻ mạnh không cần kháng nghị, chỉ cần dùng thực lực, là được.

Thiên Tu nói. Khô Mộc trưởng lão đã không muốn nói thêm gì với sư huynh nữa, ông cảm giác nếu tiếp tục nữa, rất có thể sẽ bị sư huynh thuyết phục.

- Sư huynh, đây là vũ lực, không nên dựa vào vũ lực để giải quyết mọi chuyện.

Ông còn có thể nói gì nữa, bây giờ không chỉ là vấn đề của hai tông, mà là vấn đề của ba tông, lại còn dính líu đến cả Vĩnh Hằng tông. Chuyện này thật sự có chút phức tạp.

- Sư đệ, đây chính là nguyên nhân đệ không bằng sư huynh, rụt rè sợ hãi, như đám đàn bà vậy.

Thiên Tu lắc đầu, không nói thêm gì nữa. Khô Mộc nghe vậy trở nên mờ mịt. Như đám đàn bà ư, sư huynh nói ông là đàn bà, chuyện

này sao có thể chấp nhận được.

Trong hư không, tốc độ của Lâm Phàm lên tới mức cao nhất, mục tiêu đầu tiên chính là Thánh Đường tông.

Bên ngoài Thánh Đường tông, một chiếc thuyền thần đang trôi lơ lửng đến. Ở trên thuyền thần, thánh tử Áo Mỗ nghịch nghịch hạt châu trên tay, trên mặt lộ ra nụ cười.

- Thu hoạch lần này đúng là không tệ, không chỉ lấy được món bảo bối này, còn làm thịt một tên súc sinh của Viêm Hoa tông, có điều một tên khác đã chạy, tiếc thật. Các đệ tử bên cạnh đều bật cười.

- Chúc mừng Áo Mỗ đại nhân có được bảo bối, còn về con súc sinh chạy mất kia, ta thấy cũng không sống được bao lâu, một kiếm kia đã chém mất nửa bên cổ của nó, chẳng lẽ còn có thể sống được sao.

Áo Mỗ thánh tử cũng đang suy nghĩ về tình huống của tiểu tử kia, rõ ràng chỉ là tu vi Địa Cương cảnh tầng chín lại có thể chạy thoát khỏi tay gã, đúng là làm người ta không dám tin.

- Đệ tử vĩnh hằng vẫn muốn tranh giành bảo bối này với Áo Mẫu thánh tử, cuối cùng đã thua, cũng chỉ có thể ra về tay không.

Một tên đệ tử nói.

- Ha ha ha.

Áo Mỗ thánh tử cười nói:

- Thực lực tên kia không tệ, nhưng vẫn thua bổn thánh tử một bậc.

- Thánh tử đại nhân, hạt châu này chuẩn bị đưa cho thánh nữ Nhược Trần sao?

Nghe được hai chữ "Nhược Trần" này, trong con ngươi của Áo Mỗ thánh tử hiện lên một tia u ám, giống như rất coi thường vậy, gã đã dùng thế tiến công mạnh nhất với Liễu Nhược Trần này nhưng đến bây giờ vẫn không thể bắt lại được,thật sự khiến gã rất khó chịu.

Có điều gã không vội, dựa vào địa vị và thực lực của gã, để bắt người này lại cũng chỉ cần bỏ ra một chút thời gian mà thôi.

- Nhưng thánh tử đại nhân, ngài nói xem, chúng ta giết đệ tử của Viêm Hoa tông, liệu có bị tìm tới cửa hay không?

Một tên đệ tử hỏi, vừa mới hỏi vấn đề này, mọi người xung quanh lập tức cười lên.

- Ha ha, tìm tới cửa? Chuyện này chẳng phải nằm mơ giữa ban ngày sao, ngươi cho rằng Viêm Hoa tông có can đảm này ư? Hơn nữa đây là trong hiểm địa, sinh tử do trời, phải trông vào bản lĩnh thôi.

Tốc độ của Lâm Phàm rất nhanh, hư không như dòng nước lũ đều dạt sang hai bên.

- Khốn khiếp, dám ngồi lên đầu bổn phong chủ.

Đừng nhìn vẻ rất bình tĩnh bây giờ của hắn, thực ra đã vô cùng nóng nảy. Vốn tưởng rằng sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng xem ra bây giờ, thân thiện quá cũng không được, cần phải dùng bản lĩnh, để cho tất cả các tông môn biết, ức hiếp người của Vô Địch phong hắn thì kết quả sẽ ra sao.

- Lâm phong chủ. . .

Ngay lúc hắn đi ngang qua mặt biển, một giọng nói từ phía dưới truyền tới. Lâm Phàm kinh ngạc, lại gặp phải Huyết Luyện tôn giả, người này đã biến mất một khoảng thời gian.

- Huyết Luyện tôn giả, ngươi ở đây làm gì?

Lâm Phàm hỏi.

Huyết Luyện cười nói:

- Lâm phong chủ, tôn giả đã là quá khứ, bây giờ ta là Huyết Luyện tông chủ. Ta sáng lập Hàn Nhu tông, đồng thời nghe theo lời chỉ dẫn của Lâm phong chủ, thành công gia nhập điện Thiên Tông, đồng thời dùng thành ý buôn bán trao đổi với các tông nhỏ xung quanh.

Nghe được lời này của Huyết Luyện, trong lòng Lâm Phàm kinh ngạc, không ngờ tên này lại thành công thật. Có điều bây giờ hắn còn có chuyện, không rảnh rỗi tám chuyện với Huyết Luyện.

- Bây giờ bổn phong chủ còn có chuyện, trước tiên không nói nhiều nữa, chờ sau này có cơ hội.

- Lâm phong chủ, xin hỏi có chuyện gì, nếu như cần Huyết Luyện

ta nhất định không từ chối.

- Không cần, thực lực ngươi quá yếu, không giúp được gì đâu.

Lâm Phàm nói xong, tiếp tục chui vào hư không, biến mất giữa trời đất.

Mà Huyết Luyện tông chủ đứng tại chỗ, gương mặt vốn cười tươi giờ có hơi mờ mịt, trong đầu luôn quanh quẩn lời nói của Lâm phong chủ.

- Ngươi quá yếu, không giúp được…

Âm thanh vang vọng trong đầu ngày càng dày đặc, ngày càng dày vò. Chịu đựng đả kích nặng nề chỉ trong nháy mắt. Mình thật sự yếu sao?

Huyết Luyện tông chủ tự nhủ, có chút không dám tin, nhưng sau đó cũng không suy nghĩ nhiều nữa, lên đường đi về phía Viêm Hoa tông. Bây giờ gã cần phải tìm sự an ủi, vẫn chỉ có Nhu Nhi tốt nhất, sẽ an ủi gã.

Sau khi tạm biệt Huyết Luyện tông chủ, trong lòng hắn cũng rất kinh ngạc, không ngờ Huyết Luyện thật sự thành công.

- Chẳng lẽ mình có khả năng tiên đoán thành thật sao? Ngay cả người này cũng có thể thành công, không thể nào!

Rất khó tin, lại rất khó chấp nhận, luôn có cảm giác không khoa học.

- Không nghĩ nữa, trước tiên giải quyết chuyện này đã.

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, lần này phải sống chết một trận với Thánh Đường tông, nếu không có người chết thì bỏ đi. Nhưng hiện tại bọn chúng giết chết một đệ tử của Vô Địch phong, là một phong chủ không thể ngồi yên mặc kệ như vậy.

Cuồng Thân! Bạo Huyết! . . . Ngũ Hành Nghịch Thần!

Toàn bộ công pháp đều được vận dụng, khí tức khủng khiếp cực điểm phóng lên cao, hư không xung quanh đều bị chấn động, mà đối với hắn mà nói, lần này rất nghiêm túc, không cần nghĩ gì hết, đến nơi đó, trực tiếp ra tay. Mở mắt ra, mái tóc dài như thân rồng bay lượn, cơ thể biến thành một vệt sáng, biến mất giữa không gian.

…

Thánh Đường tông.

Một bóng người bỗng nhiên xuất hiện đứng ở trong hư không, hơi thở không hề che giấu, cứ thể chúng lan toả truyền tới Thánh Đường tông như gợn sóng.

- Quả là một nơi tuyệt đẹp, khó trách Liễu Nhược Trần lại muốn đến Thánh Đường tông.

Lần đầu tiên thấy quang cảnh của tông môn Thánh Đường tông, cảm giác cũng rất tốt, không biết Liễu Nhược Trần có ở bên trong tông môn hay không. Nếu như ở đây, hôm nay thuận tiện giải quyết luôn. Lúc này, các đệ tử Thánh Đường tông cảm nhận được trong không gian có một làn sóng mạnh mẽ, chợt ngẩng đầu, lại phát hiện xa xa trong hư không, một bóng người đứng đó.

- Đó là ai?

Các đệ tử chú ý đến tình huống này, giọng ngạc nhiên hỏi, bọn họ không biết là ai lại dám tới Thánh Đường tông quấy rối. Sâu trong Thánh Đường tông, các đại quân chủ cũng cảm nhận được hơi thở này, chợt mở mắt ra.

Chích Diệu Quân Chủ là người đầu tiên xông ra khỏi tông môn, bay lơ lửng trên không trung:

- Ngươi là phong chủ Lâm Phàm Vô Địch phong của Viêm Hoa tông?

- Bổn phong chủ còn tưởng là ai, hoá ra là Chích Diệu Quân Chủ.

Lâm Phàm cười, không ngờ người ra mặt đầu tiên lại là ông ta, tên quân chủ tham lam đó.

- Ngươi tới Thánh Đường tông để làm gì?

Chích Diệu Quân Chủ nhìn Lâm Phàm, thực lực tiểu tử này lại trở nên mạnh mẽ hơn, hơn nữa tình huống này nhất định không phải tới để dạo chơi, mà chính là tới để tìm chuyện.

- Lần trước tới lãnh địa của tông ta gây chuyện, còn chưa đi được bao lâu, hôm nay còn dám tới? Thật đúng là can đảm!

Đột nhiên, ngay tại lúc Chích Diệu Quân Chủ vừa dứt lời, Lâm Phàm trực tiếp xuất hiện ở trước mặt đối phương, một quyền chợt tung ra không có bất kỳ do dự, trực tiếp dùng sức mạnh lớn nhất.

Sắc mặt Chích Diệu Quân Chủ chợt biến đổi, vốn định ngăn lại nhưng phát hiện sức lực này mạnh đến kinh người, bị một quyền đấm thẳng vào, cơ thể bay vào về phía tông môn giống như đạn đại bác, thậm chí còn đụng đổ không ít kiến trúc.

- Đừng nói nhảm, Thánh Đường tông có thể nói chuyện thì lăn hết ra đây cho bổn phong chủ.

Lâm Phàm lạnh lùng nhìn phía trước, giọng điệu oai nghiêm hóa thành sóng âm bao trùm cả Thánh Đường tông. Các đệ tử Thánh Đường tông thấy Chích Diệu Quân Chủ bị người ta đánh trở về, mỗi người đều lộ ra ánh mắt kinh hãi, dường như không dám tin.

Chích Diệu Quân Chủ đứng lên từ trong hố sâu, vẻ mặt tức giận.

- Lâm Phàm, ngươi đừng có phách lối!

Các tiểu thiên sứ màu trắng vây quanh cơ thể ông ta cũng không thổi kèn nữa, mà là cầm lưỡi đao ra, chuyển thành tiểu thiên sứ màu đen, hiển nhiên đại biểu cho Chích Diệu Quân Chủ đã chuyển sang trạng thái tức giận. Ông không ngờ đồ hỗn trướng này lại ngông cuồng như vậy, đi tới Thánh Đường tông không nói một lời đã động thủ, thậm chí còn làm ông bẽ mặt trước các đệ tử. Thật không thể tha thứ được!

- Phách lối, hôm nay bổn phong chủ không phải tới phách lối, mà là muốn giết người.

Lâm Phàm lạnh lùng nói, cả người mang vẻ kiêu ngạo, mặc dù chưa vào Bán Thần nhưng sức lực như nước lũ ngút trời kinh thiên động địa.

Lúc này, Đán Ác Quân Chủ xuất hiện, mục đích người này đến Thánh Đường tông là gì ông không biết nhưng tuyệt đối không phải chuyện gì tốt.

- Lâm phong chủ, có chuyện gì từ từ nói, cần gì phải động chân động tay vậy.

Ông vô cùng gai mắt tên tiểu tử này, ở Viêm Hoa tông bị chém một phát tàn nhẫn nhưng mà phải công nhận thịt của rồng Komodo kia đúng là rất ngon, nhất là sau khi thêm muối, mùi vị càng ngon.

Lâm phong chủ này, không hề gạt người.

Chương 434: Hôm Nay Ai Cũng Đừng Nghĩ Được Yên Ổn

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

- Không có gì đáng nói cả, một vị Thánh tử nào đó của Thánh Đường Tông ở nơi hiểm địa giết sư đệ ta, lần này tới chính là muốn các người giao người ra đây cho ta.

Lâm Phàm nhìn về phía Đán Ác Quân Chủ, mở miệng nói, lần này tới hắn đã chuẩn bị tinh thần để chiến đấu, đã lâu rồi chưa được thỏa thích đánh nhau, nếu quả thật không nể mặt mũi thì đánh luôn.

Đán Ác Quân Chủ cười to:

- Ha ha ha! Lâm phong chủ, chuyện đòi người này thật là không nói đạo lý mà. Nơi hiểm địa vốn là nơi xem thiên mệnh, người này tu hành không tới nơi tới chốn bị chém chết, không phải là chuyện rất bình thường sao? Nếu như bị giết, lại đến đòi người, thật là vô lý mà.

- Theo ta thấy, việc này bỏ qua đi, Lâm phong chủ hà tất gì phải làm như vậy.

Trong lòng Đán Ác cười thầm, không nghĩ tới lại là chuyện nhỏ nhặt này.

Lâm Phàm lên tiếng cười:

- Đúng, ta chính là không thích nói đạo lý đó, có lúc nào ngươi thấy bản phong chủ ta nói đạo lý không, nếu không giao người ra thì gọi tất cả quân chủ của tông môn ra đây cho bản quân chủ, chiến một trận sinh tử xem ta có thể giết được bao nhiêu tên.

Lập tức, một cỗ sát ý tản ra từ người Lâm Phàm. Đán Ác Quân Chủ nhíu mày, ông ta cảm nhận được cỗ sát ý này, có lẽ đối phương thật sự không phải là nói đùa. Hơn nữa với hiểu biết của ông ta, tên tiểu tử này thực lực rất mạnh, mấy vị quân chủ trong tông môn cũng không phải là đối thủ của hắn, nếu quả thật hắn ra tay độc ác chỉ sợ

thật sự sẽ có người chết.

- Lâm phong chủ, ngươi đã nói như thế, vậy trả lời xem, Thánh tử giết sư đệ ngươi là ai?

Đán Ác Quân Chủ hỏi.

- Không biết!

Lâm Phàm nói.

Đán Ác Quân Chủ nghe thấy vậy, lập tức cảm thấy buồn cười:

- Lâm phong chủ, ngay cả người giết cũng không biết, mà đã đi đòi người, tông ta có 1999 Thánh tử, muốn tra ra thì phải tra đến lúc nào chứ?

Lần trước giết một Thánh tử, hẳn là chỉ còn lại 1998 người.

- Đã không biết, vậy thì giết toàn bộ, không được sao?

Hắn nói câu này mà không hề có chút vấp váp nào, tộc độ tu hành của Thánh tử Thánh Đường Tông thật sự là quá chậm, mặc dù là người cùng một thế hệ nhưng căn bản cũng không cùng đẳng cấp. Vốn đinh lấy những Thánh tử này làm bàn đạp, hiện tại xem ra hoàn toàn không cần để ý đến.

- Lâm phong chủ, ngươi quá càn rỡ rồi đó.

Đán Ác Quân Chủ nhíu mày, trong lòng cảm thấy không ưa, không nghĩ hắn lại ăn nói ngông cuồng như thế, dám nói muốn chém giết toàn bộ Thánh tử Thánh Đường Tông, thật đúng là nghĩ viển vông.

- Đừng nói nhảm với ta, nếu không giao người ra, ta sẽ chặt từng tên Thánh tử một.

Lâm Phàm khoát tay, không muốn nói nhiều, đợi lát nữa giải quyết xong Thánh Đường Tông, còn phải đến Vĩnh Hằng Tông nên rất bận rộn đó, không có thời gian để lề mề đâu.

- Còn có, ngươi đừng nói nhảm nữa đi, gọi người đứng đầu của tông ra đây, thực lực ngươi quá yếu, đánh ngươi chẳng có chút thú vị nào cả.

- Ngươi...

Đán Ác Quân Chủ phát cáu, người này sao lại toàn nói những lời khiến người ta cảm thấy khó nghe vậy, quá kiêu ngạo và ngông cuồng.

- Quá đáng, chẳng lẽ chỉ cho ngươi giết người, không cho phép người khác giết người hay sao?

- Nói nhảm, bản phong chủ giết người, các ngươi có thể vây giết ta, bây giờ Thánh tử Thánh Đường Tông các ngươi giết sư đệ ta, bản phong chủ đến là muốn trả thù. Hiện tại đang đứng ở cổng lớn của tông, nếu không thì có năng lực thì giết ta, không để ta mang người rời đi, đừng nói nhảm nữa, cho ngươi mười khắc, nếu vẫn không gia người ra ta lạp tức động thủ.

- Cuồng vọng.

Ngay lúc đó Lôi Đình Quân Chủ xuất hiện:

- Đán Ác sư huynh, tên này ngông cuồng vô cùng, nói nhảm với hắn nhiều như vậy làm gì, vây giết hắn, cho dù là Thiên Tu cũng sẽ không nhiều lời.

- Không đủ, thêm mấy người nữa đi.

Lâm Phàm vặn cổ, biết rõ rằng nếu muốn mang người của Thánh Đường Tông đi mà không cần động thủ là điều không thể nào xảy ra.

- Con mẹ nó, cái tên này chảnh như vậy, mẹ ngươi có biết không?

Thánh chửi Chế Tài xuất hiện, sau đó nhìn về phía Đán Ác Quân Chủ:

- Sư huynh, huynh còn do dự cái con mẹ gì vậy, chiến đấu đi chứ, đánh hắn đi.

- Chế Tài, ta cược với ngươi một ván, chúng ta cược xem Đán Ác sư huynh có chiến đấu hay không. Ta cược huynh ấy có, đến ngươi đấy.

Thánh cược Thần Trật cũng xuất hiện.

- Lâm Phàm, ngươi thân là phong chủ Vô Địch Phong của Viêm Hoa Tông, thật sự quá ngông cuồng rồi, chẳng lẽ thật sự không sợ hai tông sẽ gây chiến sao?

Phiêu Thánh Hỗn Loạn đứng lơ lửng trên không, trong ánh mắt

tràn ngập lửa giận.

Các đệ tử Thánh Đường Tông, nhìn thấy trên không trung cảm thấy khinh hãi vô cùng. Sáu vị quân chủ xuất hiện, đây chính là đội hình dũng mãnh vô cùng mà đối phương chỉ có một người, thế nhưng lúc đối mặt với sáu vị quân chủ lại không hề có chút sợ hãi nào, việc này khiến bọn họ không dám tin.

- Đậu, các huynh đệ sợ cái quần què gì. Chúng ta lên, đánh nhừ tử cái tên đần độn này đi.

Thánh chửi Chế Tài nổi giận hét lên một tiếng, Thủ Đương Kỳ Trùng, Pháp Tắc Chi Lực, Hùng Dũng Bành Phái, đột nhiên đánh về phía Lâm Phàm.

- Chế Tài, đừng manh động.

Đán Ác Quân Chủ vội vàng hô lên, nhưng đã quá muộn rồi, Chế Tài đã ra tay, sau đó nhìn về phía mấy vị quân chủ khác, không còn cách nào khác chỉ có thể ra tay thôi.

Lâm Phàm nhìn sáu vị quân chủ, lúc nhìn thấy Chế Tài, cả người đột nhiên biến mất ở chỗ đó, mà khi xuất hiện lại ở ngay trước mặt Chế Tài. Sau đó bàn tay nhanh chóng chộp lấy mặt của Chế Tài, nhấc lên cao, năm ngón tay bóp, sức mạnh ở đầu ngón tay bộc phát, sau đó ngay lập tức đánh một quyền vào lồng ngực của đối phương. Một cỗ sức mạnh cuồng bạo trực tiếp đánh thẳng vào người, xuyên qua lồng ngực Chế Tài, sau đó ném ông ta sang một bên.

- Quá yếu.

Bán Thần không phải dễ dàng chém giết như vậy, mà Lâm Phàm cũng không muốn giết Chế Tài, đây chính là người dùng để thử nghiệm Luân Hồi, nhìn tình huống bây giờ hiển nhiên là hiệu quả không tồi, khiến cho hắn tiếp tục gieo rắc tại họa cho Thánh Đường Tông một cách thật tốt.

- Chế Tài!

Đán Ác Quân Chủ kinh hãi, không nghĩ tới thực lực Lâm Phàm cường hãn đến như vậy, một chiêu liền hạ gục Chế Tài, đây là thực lực mạnh cỡ nào vậy.

- Ha ha ha!

Lâm Phàm cười to:

- Những tên như này yếu quá, ta chỉ muốn nói với các ngươi, gọi người mạnh nhất ra đây.

Ầm! Ầm!

Lấy Lâm Phàm làm trung tâm, một đạo ánh sáng sức mạnh phóng thẳng lên trời, ánh sáng kia giống như chất lỏng nhưng đó là sức mạnh kết tinh, khí tức cuồn cuộn khuếch tán ra. Năm vị quân chủ đều kinh hãi, khí thế kia thật sự là quá mạnh khiến cho người ta khó mà ngăn cản được.

Lâm Phàm nhấc chân, vừa sải bước, trong không gian, xuất hiện mấy thân ảnh.

- Chích Diệu, cẩn thận!

Đán Ác Quân Chủ kinh sợ nhưng cũng đã muộn rồi. Một tiếng kêu thảm thiết vang lên. Lâm Phàm cầm chặt hai tay của Chích Diệu Quân Chủ, đột nhiên kéo mạnh, phốc một tiếng, trực tiếp kéo đứt hai tay, sau đó một cước đạp vào lồng ngực. Thân thể Chích Diệu Quân Chủ đột nhiên rơi xuống đất, mặt đất không chịu nổi một kích này, nhanh chóng vỡ ra, tạo nên một hố sâu lớn.

- Hai người!

Đôi mắt của hắn lập lòe ánh sáng đỏ thẫm, sau đó nhìn chằm chằm vào Lôi Đình Quân Chủ.

Lôi Đình Quân Chủ run lên, thế nhưng lúc kịp phản ứng lại thì Lâm Phàm đã xuất hiện ở trước mặt:

- Ngươi rất yếu.

- Hỗn trướng!

Lôi Đình phẫn nộ, Vạn Đạo Lôi Đình cuồn cuộn tuôn trào, lập tức bao vây Lâm Phàm, hình thành lên một thế giới Lôi Đình to lớn. Có điều đột nhiên ở giữa Lôi Đình nứt ra một khe hở, một cỗ sức mạnh cuồn cuộn đột nhiên đánh vào người Lôi Đình. Mười ngón tay Lâm Phàm hợp lại, một kích mạnh mẽ đánh xuống, đánh Lôi Đình Quân Chủ rơi xuống, máu tươi ào ào tuôn ra, giống như Chích Diệu Quân Chủ rơi xuống mặt đất.

- Mạnh thật!

Đây là lần đầu tiên Lôi Đình Quân chủ cảm thấy bất lực như vậy,

đối phương rõ ràng còn chưa đạt đến Bán Thần, sao lại có thể mạnh đến như vậy.

Tuy nhiên lúc này, mắt ông ta nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón tay của Chích Diệu Quân Chủ, trong lòng cảm thấy khó chịu, chật vật bò qua, nằm cùng với Chích Diệu, ngón tay chậm rãi di chuyển lên, khoác lên cánh tay đã gãy của Chích Diệu quân chủ, giống như là quan tâm nhưng thật ra là muộn trộm đồ, dù là bị đánh thành dạng này nhưng cũng không thể ngăn cản.

Các đệ tử Thánh Đường Tông, mở to hai mắt nhìn, không dám tin những gì trên không trung, bọn họ không thể tưởng tượng nổi sáu vị quân chủ đều bị đánh một nhát liền ngoẻo, ngay cả một chút phản kháng cũng không có. Tên này sao có thể mạnh như vậy.

Lâm Phàm chuẩn bị tiếp tục động thủ, một tiếng hét phẫn nộ truyền đến.

- Ngươi, tên tiểu tử này, đừng quá trớn.

Lập tức một cỗ sức mạnh kinh khủng từ sau lưng ập đến. Lâm Phàm không do dự, nhanh chóng xoay người lại, đấm một quyền.

Ầm!

Nắm đấm va chạm, sinh ra cỗ sức mạnh khổng lồ gây chấn động, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

- Thì ra là bà.

Lâm Phàm thấy rõ người tới, hóa ra là Thiên Dụ Quân Chủ. Thiên Dụ Quân Chủ với vẻ mặt tức giận nói:

- Tiểu tử, ngươi quá càn rỡ, lão nương nhịn ngươi lâu rồi đó.

- Ngực to thật đấy, có thể cho ta đánh một quyền chứ?

Lâm Phàm hỏi.

- Láo xược!

Lập tức, thân ảnh của hai người biến mất trong nháy mắt, nhưng mỗi tích tắc, không gian đều sẽ chấn động, mà mỗi lần như vậy, đều xuất hiện lực xung kích lớn. Xung kích đó khiến mặt đất vỡ ra, không gian cũng rung chuyển, sinh ra sức mạnh lớn, đến cả Bán Thần cũng không thể nào chống đỡ được.

- Thiên Dụ Chân Quyền!

Đột nhiên, xuất hiện thân ảnh của Thiên Dụ Quân Chủ, đấm một quyền, Thánh Ca Thiên Địa vây quanh, thân thể Lâm Phàm đột nhiên rơi xuống va chạm mạnh với mặt đất. Xung kích cường đại như vậy, hơn nữa lại có tính chất hủy diệt, trong nháy mắt mặt đất chia năm xẻ bảy, vô số đá vụn bay lên, hình thành một hố sâu lớn.

- Kết thúc rồi à?

Đán Ác Quân chủ tập trung nhìn, không hề chủ quan.

- Tiểu tử, ngươi thật là không biết sống chết, đệ tử có một người chết, mà cũng dám đến Thánh Đường Tông gây sự, ngươi thật sự cho rằng không ai có thể trị được ngươi hay sao?

Thiên Dụ Quân Chủ lơ lửng trên không, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, tiểu tử quá càn rỡ với bà rồi, không biết tôn trọng ai.

- Ha ha ha!

Đột nhiên, trong hố sâu, Lâm Phàm đứng lên, quay đầu lại, phun ra một ngụm máu tươi.

- Rất lợi hại, tuy nhiên có thể lợi hại hơn nữa hay không, ta bây giờ cảm thấy rất hưng phấn.

- Nhiên Thiêu!

Lập tức, Ngũ Hành Nghịch Thần Nhiên Thiêu Thọ Mệnh bên trong cơ thể giống như một thứ hư ảo trực tiếp rút ngắn nhưng rất nhanh lại khôi phục nguyên dạng.

- Hôm nay lão tử bằng bất cứ giá nào, nếu không giao người ra, đừng ai nghĩ được yên ổn, thân là sư huynh thì phải làm chủ cho sư đệ.

- Vô Song!

Vừa dứt lời, trong mắt Lâm Phàm có ngọn lửa đang cháy hừng hực, thân thể phun trào ra sương mù màu trắng, quấn quanh thân mình.

Răng rắc! Răng rắc!

Đây là âm thanh giãn nở, thân thể dang bình thường đột nhiên cao lên, đây là trạng thái tăng lên mà theo sự cao lên của thân thể,

như rồng đen cuồng dại không ngừng dài ra.

Bên trong bụi bặm, mặc dù không nhìn thấy rõ thân ảnh, nhưng loáng thoáng thấy có hai ngọn lửa không ngừng cháy. Thiên Dụ Quân Chủ cũng cảnh giác hơn, bà cảm giác cỗ khí tức của tên tiểu tử này lại mạnh lên nữa rồi, càng lúc càng mạnh hơn.

Lạch cạch!

Bụi bặm tan đi, Lâm Phàm giẫm trên mặt đất, ngẩng đầu, cặp mắt kia làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

- Bây giờ có thể bắt đầu tiếp tục.

Chương 435: Con Mẹ Nó, Thật Là Kích Thích

- Tên tiểu tử này cũng quá mạnh rồi.

Các đệ tử đứng ở bên ngoài đại điện Thánh Đường tông, vẻ mặt kinh hãi, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy có người bên ngoài dám cả gan đến Thánh Đường tông gây sự. Bây giờ, ba vị quân chủ đã bại, Thiên Dụ Quân Chủ đứng ra đón địch, thế nhưng vẫn không hạ được đối phương. Việc này theo bọn họ nghĩ là không có khả năng đâu...

Chế Tài Quân Chủ, Lôi Đình Quân Chủ, Chích Diệu Quân Chủ bị đối phương một kích tất sát, căn bản là không có bất kỳ sức đánh trả nào.

Vẻ mặt Đán Ác Quân Chủ cứng lại, không nghĩ tới hắn cường đại đến mức như vậy.

Thiên Dụ Quân Chủ đứng trên không cau mày, Thiên Dụ Chân Quyền đã là quyền pháp siêu việt nhất rồi, là do bà tự sáng tạo ra, thế nhưng nhìn tình hình bây giờ giống như chẳng có tác dụng gì.

- Lâm Phàm, ngươi thân là phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông, mỗi lời nói, hành động chính là đại diện cho tông môn. Bây giờ ngươi đến Thánh Đường tông gây sự, chính là muốn nói Viêm Hoa tông muốn khai chiến với Thánh Đường tông hay sao?

Đán Ác Quân Chủ nghiêm nghị nói, với tình huống hiện nay, Thành Đường tông muốn giữ được mặt mũi thì nhất định phải trấn áp được tên tiểu tử này, nếu quả thật để hắn mang Thánh tử của Thánh Đường tông đi hoặc là chém giết thì coi như mất hết mặt mũi rồi.

- Ha ha ha!

Lâm Phàm ngẩng đầu, lên tiếng, cười:

- Đán Ác, đổ tội cho người khác cũng không thể đổ tội như thế. Hôm nay Lâm Phàm ta tới đây chỉ muốn tông môn giao tên Thánh tử kia ra, hoặc các ngươi đánh ta chết, nếu không thì đừng nói lời vô ích nữa.

- Ngươi thật sự muốn làm đến cùng?

Đán Ác Quân Chủ không nghĩ tới tiểu tử này, căn bản là khổng thể dùng lời nói để đả thông, khẳng định là đầu óc có vấn đề. Nếu như không thì cũng sẽ không một mình đơn thương độc mã đến Thánh Đường tông.

- Kẻ thắng làm vua, kẻ thua làm giặc. Đừng nói nhảm nữa, nếu không Lâm Phàm ta hoặc là đứng đây hoặc đã nằm xuống, sau khi kết thúc thì hãy nói tiếp.

Vừa dứt lời, thân thể Lâm Phàm biến mất ở chỗ vừa đứng, mà khi xuất hiện thì đã đứng trước mặt Thiên Dụ Quân Chủ. Năm ngón tay nắm lại đột nhiên đánh ra, sức mạnh như dòng nước lũ bộc phát, đây là sức mạnh cường đại nhất. Sư phụ đã nói với hắn, thực lực Thiên Dụ Quân Chủ mạnh hơn hắn rất nhiều, là một Bán Thần đỉnh phong nhưng đối với hắn mà nói, mặc kệ là mạnh bao nhiêu, bây giờ đã sớm có kết quả.

Trong nháy mắt cả người Thiên Dụ Quân Chủ khẽ động. Hai quả cầu rung lên, thánh quang ở bàn tay bộc phát, đánh thẳng về phía Lâm Phàm.

Ầm!

Hai cỗ sức mạnh va chạm vào nhau, sức mạnh cuồn cuộn bùng nổ, hình thành xung kích mãnh liệt, khuếch tan ra bốn phương tám hướng. Trời đất rung chuyển, Thánh Đường tông cách đó không xa tất nhiên cũng bị ảnh hưởng. Nhưng bên ngoài Thánh Đường tông có một màn ánh sáng xuất hiện, ngăn chặn tất cả xung kích này lại.

- Thực lực của lão yêu bà này thực sự là mạnh đó, là nữ nhân cường đại nhất mà ta gặp được từ trước đến nay. Lão yêu bà, đừng quá kiêu ngạo, xem ta làm như thế nào đánh ngươi sưng phù lên. Dùng quyền đánh chết lão yêu bà!

Trong chốc lát, Lâm Phàm vây Thiên Dụ Quân Chủ, song quyền đánh ra, quyền ảnh dày đặc, sức mạnh kinh khủng vô cùng, hoàn toàn bạo phát.

- Tiểu tử thối, ngươi nói ai là lão yêu bà?

Thiên Dụ Quân Chủ phẫn nộ, nhanh chóng phản kích. Giờ khắc này, trời đất thay đổi, bụi bay mù mịt, sức mạnh của hai người khuếch tán ra xung quanh làm nhiễu loạn trời đất, thậm chí còn tạo ra dị tượng, có lôi đình đánh xuống.

- Sư huynh, tình huống này có chút không ổn, chúng ta ra tay đi.

Hỗn Loạn Quân Chủ đi tới bên cạnh Đán Ác Quân Chủ nói.

- Đánh cược không? Nếu như chúng ta ra tay, ta cược tiểu tử này có thể chống đỡ được một hồi.

Thánh cược Thần Trật nói.

- Thần Trật, ngươi có phải bị bệnh hay không? Đã đến lúc này rồi ngươi còn nói những thứ vớ vẩn này.

Hỗn Loạn trừng mắt với Thần Trật. Thời khắc quan trọng như vậy lại còn đánh cược được, tại sao không lấy mạng mình ra mà cược đi.

- Bây giờ, Bán Thần trong tông môn chỉ có chúng ta và Thánh Chủ, nếu như Thần Phạt sư huynh của bọn họ cũng ở đây thì có lẽ chuyện đã sớm giải quyết rồi, sẽ ra tay trấn áp hắn.

Đán Ác Quân Chủ nói, đám ngươi biết nơi ẩn thân Bán Thần vong tông của Thần Phạt sư huynh, đã sớm đuổi theo giết, không biết tình hình như thế nào. Nếu như Thần Phạt sư huynh cũng ở đây liên thủ với Thiên Dụ sư tỷ, chế ngự được tên tiểu tử này, cũng không phải là việc khó khăn.

- Được.

Hỗn Loạn Quân Chủ gật đầu, nhìn tình huống trên không, không hề do dự mà ra tay.

Giờ phút này, ba vị quân chủ tham gia vào trận chiến, bốn vị quân chủ Thánh Đường tông liên thủ đánh Lâm Phàm. Các đệ tử Thánh Đường tông nhìn thấy một màn này, đã sớm kinh ngạc đến ngây người. Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy mấy vị tông chủ của tông môn cùng xuất thủ.

Trong không gian, công kích cuồng bạo như dòng lũ khiến bọn họ ngây người, chiến đấu ở mức này, quá cường đại rồi.

- Ba cái thứ rác rưởi các ngươi cũng đừng góp vào cho đủ số, chỉ tổ tốn thời gian mà thôi.

Lâm Phàm đưa tay, nhanh chóng hóa giải công kích liên thủ của ba vị quân chủ kia. Một đạo ngưng tụ cột sáng Pháp Tắc của ba vị quân chủ bị một tay Lâm Phàm phá nát, hóa thành tinh quang rơi

xuống phía dưới.

- Ngươi...

Ba người Đán Ác Quân Chủ biến sắc, trong lòng đau đớn, bọn họ cảm giác đối phương đang khinh thường mình.

- Hỗn trướng, đừng có coi thường chúng ta, chúng ta là quân chủ đó, là cường giả Bán Thần đó.

Hỗn Loạn giận dữ, cơ thể hóa thành một đạo ánh sáng hai màu trắng đen ập về phía Lâm Phàm.

- Haiz, yếu quá.

Ánh sáng cuồn cuộn sức mạnh kinh khủng như lũ. Lâm Phàm đưa tay, lạch cạch một tiếng, ngăn chặn được ánh sáng, Hỗn Loạn Quân Chủ hiện lên từ trong ánh sáng đó, đầu bị Lâm Phàm nắm trong tay.

- Sao lại thế được?

Hỗn Loạn Quân Chủ không dám tin, một chiêu này của mình mạnh như vậy, đối phương lại có thể dễ dàng ngăn cản như thế. Đây cũng quá không nể mặt mũi rồi.

Lâm Phàm nhấc Hỗn Loạn Quân Chủ lên, kéo tới trước mặt:

- Ngươi nói thử xem có phải ngươi rất yếu hay không, lại muốn đi tìm chết làm gì.

- Hỗn trướng!

Hỗn Loạn Quân Chủ giận dữ.

Ầm!

Lâm Phàm đấm ra một quyền, thân thể Hỗn Loạn Quân Chủ cong lên, há miệng phun ra ngụm máu, trong bụng chịu đựng công kích mãnh liệt, sức manh xuyên qua thân thể, khuấy động không gian.

- Làm sao lại mạnh như vậy?

Phiêu Thánh Hỗn Loạn cảm giác ý thức dần dần có chút mơ hồ, hai con ngươi trợn lên, cuối cùng tứ chi bất lực rũ xuống, hoàn toàn mất cảm giác.

- Mặc dù phế vậy này cũng có quyết tâm nhưng mà vẫn yếu quá.

Sau đó ném ông ta sang một bên.

- Lão yêu bà, chuyện của ta và bà vẫn chưa kết thúc đâu, trước hết hãy để ta trị mấy con tôm nhãi nhép này đã, lát nữa sẽ chơi với bà, ta rất thích món đồ chơi kia của bà nha.

Ánh mắt Lâm Phàm nhìn hai quả cầu to lớn kia, nhìn bày tay mình sau đó nhéo nhéo, cuối cùng lắc đầu:

- Quá to, không thể nào nắm hết trong tay được.

Đán Ác Quân Chủ và Thần Trật Quân Chủ nuốt nước miếng.

Trong lòng bọn họ không phục, bọn họ không phải là con tôm nhãi nhép mà là Bán Thần vĩ đại, làm sao trong mắt tên này lại biến thành như vậy.

- Tiểu tử hỗn láo, Thiên Tu dạy dỗ ngươi kiểu gì vậy, sao dám nhục nhã ta?

Thiên Dụ Quân Chủ nổi giận, lúc vừa mới ra tay, thân ảnh tiểu tử kia trong nháy mắt liền biến mất.

- Không ổn.

Bà biết, mục tiêu của tiểu tử này là Đán Ác và Thần Trật. Quả nhiên, ngay lúc đang suy nghĩ thì hai tiếng kêu thảm thiết truyền đến. Đán Ác và Thần Trật khom lưng, con mắt trợn trừng, há miệng phun ra dịch mật. Nhất là hai người trong lòng vô cùng run sợ, bọn họ căn bản không biết tiểu tử này xuất hiện trước mặt bọn họ từ lúc nào mà khi đánh ra một quyền, khiến bọn họ không thể chống đỡ được. Quá mạnh khiến người ta sợ hãi.

Lâm Phàm chợt quát một tiếng, giơ bàn tay lên, đột nhiên vỗ mạnh vào lưng hai người:

- Đừng có làm phiền ta, đi nằm đi.

Ầm!

Sức mạnh khinh khủng đánh ra, thân thể của Đán Ác và Thần Trật Quân Chủ đột nhiên rơi xuống mặt đất, bụi bay mù mịt, tạo thành một hố sâu lớn.

Thần trí Đán Ác Quân Chủ chưa tan rã, cuối cùng kêu gào lên:

- Bổn quân chủ không phải là con tôm... nhãi nhép.

Nói xong thì hôn mê ngay lập tức.

- Được đó, lão yêu bà, bây giờ tới ta chơi với bà nha, ta đến đây.

Lâm Phàm cười, thân thể to con, cơ bắp cuồn cuộn, cánh tay vung lên một cái, mồ hôi chảy xuống, tỏa ra khí tức nam nhân.

- Thiên Tung!

Lập tức Thiên Dụ Quân Chủ hô lên một tiếng, đôi mắt đẹp ngưng lại, ánh sáng lạnh lập lòe, xuyên qua không gian, biến mất vô tung vô ảnh, mà lúc xuất hiện đã đứng ở phía sau Lâm Phàm. Bàn tay biến thành đao, trực tiếp huy động, im hơi lặng tiếng, không hề gây ra chấn động nào.

- Có chút thú vị.

Lâm Phàm đứng ở nơi đó, vẻ mặt điên cuồng, chiến đấu như vậy khiến hắn cảm thấy rất sảng khoái nha.

Mặc dù không phải là đối thủ của Thiên Dụ Quân Chủ nhưng lại có thể cảm nhận được tất cả.

- Ở chỗ này.

Lâm Phàm xoay người, trong mắt có ánh sáng lóe lên, đây là thế công của Thiên Dụ Quân Chủ nhưng đối với hắn mà nói thì chẳng cần tránh né.

Mặc dù Thiên Dụ Quân chủ là một nữ nhân ngực to nhưng cũng không hề ngốc nghếch, kinh nghiệm chiến đấu phong phú vô cùng, bà đã phong tỏa tất cả, động tác tiếp theo của Lâm Phàm đều nằm trong lòng bàn tay của bà.

- Phụt!

Một ngụm máu phun ra, thần sắc Thiên Dụ Quân Chủ biến đổi, bà không nghĩ tới tên tiểu tử này lại không hề né tránh. Cái này sao có thể! Đột nhiên bà hoảng sợ, trên vầng trán có mồ hôi rơi xuống.

- Lão yêu bà, nhìn tuyệt chiêu của ta đây.

Lâm Phàm đưa tay ra, nhanh chóng nắm lấy một quả cầu to, năm ngón tay lún sâu vào trong đó, mà tay phải nắm thành quyền, trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng, đột nhiên đánh ra.

Ầm!

Sức mạnh xuyên qua, nhưng lúc chạm đến, quả thực đúng là đồ vật mềm mại, đạt được mục đích trì hoãn.

- Hỗn trướng!

Thiên Dụ Quân Chủ giận dữ, chịu đựng sự đau nhức, cổ tay chém xuống, máu tươi phun ra.

- Ngươi dám làm như thế!

Thiên Dụ Quân chủ sắp nổi điên rồi, một chưởng bao hàm sức mạnh hủy diệt, chụp về phía lồng ngực Lâm Phàm.

- Phụt!

Lâm Phàm nhằm ngay mặt Thiên Dụ Quân Chủ phun ra một ngụm máu tươi, cứ tiếp tục phun ra.

- Phụt! Phụt!

Lập tức khuôn mặt trắng nõn ban đầu của Thiên Dụ Quân Chủ biến thành màu đỏ.

- Ghê tởm! Ghê tởm!

Đã có lúc nào bà phải chịu sự nhục nhã như vậy đâu, mà cái tay của tên tiểu tử nắm ở nơi đó, nắm chặt không buông, càng khiến bà nổi giận hơn, trong nháy mắt ra tay, sức mạnh cuồn cuộn, trực tiếp bộc phát, toàn bộ đánh vào người Lâm Phàm. Sức mạnh như này, khó mà có thể ngăn cản được.

Lâm Phàm đột nhiên rơi xuống, đạp mạnh trên mặt đất, lúc rơi xuống, sức mạnh xung kích ở trên người khuếch tán ra, hủy diệt tất cả mọi thứ xung quanh.

- Đau quá!

Hai tay Thiên Dụ Quân Chủ xoa nhẹ, sắc mặt trắng bệch, bà không có nghĩ rằng tên tiểu tử này lại công kích vào điểm yếu của bà. Cảm giác đau đớn kia, cho dù là bà cũng khó có thể chịu đựng được.

Các để tử Thánh Đường tông đứng xem, trợn mắt hốc mồm xem một màn này, giơ tay lên lau máu mũi đang chảy ra. Bọn họ thấy được, thật sự thấy được tay tên kia xác thực sờ lên, hơn nữa còn lún

sâu vào.

Con mẹ nó, thật là kích thích!

Chương 436: Vẫn Phải Giả Vờ Thôi

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

- Mau đến khiêng quân chủ vào đi.

Một Thánh tử vội vàng mở miệng nói.

Chiến đấu như vậy thật sự là quá kịch liệt, tạo thành từng luồng xung kích quả thực là đáng sợ, nếu bọn họ mà ở bên trong luồng xung kích kia chỉ sợ cũng không biết bản thân mình chết lúc nào. Nhưng trong của bọn họ cũng có chút ghen tị. Tên kia trẻ như vậy, tại sao có thể cường đại như thế. Không có khả năng giữa người với người mà có thể có sự chênh lệch lớn đến thế được.

Các đệ tử nghe thấy thế nhưng vẫn do dự, không biết phải làm cái gì bây giờ, chỗ đó bọn họ không dám đến. Tất nhiên, cũng có nghĩ đến, nếu như cứu quân chủ thì đó không phải là lập công sao, sau này được quân chủ nhớ mặt, nói không chừng đó cũng là việc tốt. Dưới sự hấp dẫn của lợi ích to lớn kia, đã có đệ tử hành động, cả người như báo săn, nhanh chóng bước vào chiến trường.

Một tên đệ tử nâng Đán Ác Quân Chủ ở dưới hố sâu lên, vội vội vàng vàng nói:

- Quân chủ đại nhân, đệ tử Tư Ca đến cứu người, đại nhân nhất định phải nhớ tên của đệ tử đó, đệ tử gọi là Tư Ca.

Đối với đệ tử mà nói, nếu như không có lợi ích mà tùy tiện bước vào chiến trường thì to gan cỡ nào chứ.

Đồng thời, một nữ đệ tử đi tới chỗ Hỗn Loạn Quân Chủ, nghe nói gần đây có tin đồn xấu về Hỗn Loạn Quân Chủ trong tông khiến rất nhiều nam đệ tử oán hận trong long. Tuy nhiên dưới cái nhìn của cô thì Hỗn Loạn đại nhân là một người tràn đầy sức hấp dẫn, những đệ tử kia chỉ là hâm mộ mà thôi. Thần trí Hỗn Loạn mơ hồ nhưng vẫn có chút tỉnh táo, khi thấy mình được nữ đệ tử dìu, ông ta yếu ớt mở miệng nói:

- Bao nhiêu tiền?

-Hỗn Loạn đại nhân, việc này trở về đã rồi hãy nói nha.

Khuôn mặt nữ đệ tử ửng đỏ, ở trong tông cô đã từng nghe nói, Hỗn Loạn đại nhân thường xuyên thích hỏi nữ đệ tử câu "bao nhiêu tiền", hơn nữa nếu như ra giá thành công sẽ có được rất nhiều đồ tốt.

Kỳ thật cô cũng có nghĩ đến việc này nhưng bình thường nữ đệ tử xuất hiện trước mặt Hỗn Loạn đại nhân thật sự là quá nhiều rồi, rất khó đến lượt cô.

Thiên Dụ Quân Chủ đứng lơ lửng trên không, sắc mặt trắng bệch, dần dần cũng có chút huyết sắc, nhưng vẫn nhìn chằm chằm phía dưới, cau mày.

- Chết rồi sao?

Vừa nãy, quả thực bà sa vào trạng thái điên cuồng, không hề nương tay, nếu quả thật đã đánh chết tiểu tử này, có lẽ sẽ có chút phiền phức.

Lão già Thiên Tu kia tuyệt đối sẽ không để yên chuyện này. Tuy nhiên, tất cả là do tiểu tử kia tự tìm đến, chẳng trách ai được.

- Chao ôi, sức mạnh của lão yêu bà quả nhiên rất là cường đại, đánh ta đau quá, xem ra bình thường chỉ dùng một phần sức mạnh thôi.

Lập tức, một âm giọng nói trong hố sâu vang lên.

Nhóm đệ tử đang khiêng quân chủ, nghe được âm thanh này, sợ hãi đến mất hồn mất vía, co cẳng chạy về tông môn. Về phần quân chủ đã hôn mê bọn họ cũng chẳng thèm để tâm nữa, có đệ tử cõng về tông môn, có đệ tử đi được nửa đường thì bỏ lại. Đợi lát nữa lại tiếp tục đánh thì xung kích đó bọn họ không thể chống đỡ nổi.

- Tiểu tử, người đứng quá trớn, ngay cả thầy ngươi cũng không dám làm như thế đâu.

Thiên Dụ Quân Chủ nghiêm nghị nói, nếu như không chết có lẽ sẽ không nghiêm trọng nữa, nhưng điều quan trọng là đối phương hình như chẳng bị làm sao, không hề có chút dị thường nào, việc này khiến bà cảm thấy thật kinh khủng.

Quang cảnh xung quanh đã sớm bị hủy diệt không còn gì nguyên

vẹn.

Trong hố sâu, Lâm Phàm phủi bụi, giơ chân lên, trực tiếp nhảy lên:

- Thầy ta là thầy ta, còn ta là ta, đừng có nghĩ ta phải như thế. Tuy nhiên ta đã phát hiện nhược điểm của bà rồi, lát nữa ta lại tiếp tục công kích chỗ đó của bà.

- Ngươi!

Vẻ mặt Thiên Dụ Quân Chủ rất khó coi, tên tiểu tử này thật sự là quá đê tiện, đồng thời đối với bà mà nói, đây chính xác là nhược điểm của bản thân, chỉ là bà cũng không có cách nào cả. Trời sinh vậy thì sao có thể thay đổi được, cho dù là đi đường cũng sẽ chuyển động lúc lên lúc xuống, lúc cận chiến cũng khiến tay chân bị gò bó.

- Ta chặt tay ngươi.

Thiên Dụ Quân Chủ mặt lạnh như băng, khi lần đầu tiên gặp tên kiêu ngạo như vậy, lập tức một đạo bạch quang mũi nhọn xuất hiện ở sau lưng.

Giữa bạch quang, có nhiều ánh sáng khác nhau đang lưu chuyển, đồng thời còn có lông vũ màu trắng bay bay trong không gian.

- Đây là sắp bạo phát ư?

Hắn lại muốn xem xem Thiên Dụ Quân Chủ đang giở trò gì.

- Đủ rồi.

Lúc này, một giọng nói vang lên từ bên trong tông môn. Các đệ tử đang đứng xem, nghe thấy giọng nói này thì đều đồng loạt cúi đầu, đây chính là giọng của Thánh chủ.

Thiên Dụ Quân Chủ đang chuẩn bị ra tay nhưng giờ phút này lại kìm lửa giận trong lòng, chỉ hung hăng trợn mắt nhìn Lâm Phàm.

- Lâm Phong chủ không nên ức hiếp người quá đáng, Thánh Đường tông và Viêm Hoa tông là nước sông không phạm nước giếng, chẳng có mâu thuẫn gì, chẳng lẽ Lâm Phong chủ muốn tạo ra mâu thuẫn hay sao?

Ở phía xa, cánh cửa sừng sững lúc này được mở ra, một cỗ sức mạnh cuồn cuộn từ bên trong cánh cửa khuếch tán ra ngoài, vạn trượng bạch quang giống như tấm lụa bật ra ngoài, bao chùm lên trời

đất.

Một bóng người đi ra, Thánh chủ Thánh Đường tông xuất hiện.

- Hiệu ứng không tồi, đáng giá sáu mao.

Lâm Phàm ghét nhất chính là những người chơi hiệu ứng, nhìn thì đẹp mắt thật, nhưng tính thực dụng chẳng có chút nào. Hơn nữa, đối phương còn nói hắn khinh người quá đáng, việc này thì không thể nhẫn nhịn được. Lâm Phàm ta là người tùy tiện bắt nạt người khác ư? Vu hãm như vậy thật đúng là không thể nhịn nữa.

- Ngươi nói lời này coi như là đang lo sợ đi, đậu má ai nói nước sông không phạm nước giếng, Thiên Thần giáo là ai ở phía sau hỗ trợ, trong lòng ngươi chẳng lẽ không biết sao?

Lâm Phàm mở miệng nói.

- Câm miệng, dám cả gan bất kính với Thánh chủ.

Thiên Dụ nghiêm nghị nói.

- Bất kính thì sao nào, có gan thì đánh nhau đi, ta sợ các ngươi sao? Lão tử đầu đội trời chân đạp đất, hôm nay một mình ta thách đấu với Thánh Đường tông các ngươi, có gan thì đạp chết ta đi.

Khí phách Lâm Phàm tỏa ra âm thanh vang dội.

Các đệ tử Thánh Đường tông kinh hãi mở to hai mắt nhìn. Quá kiêu ngạo, tên này có phải thật sự là Phong chủ của Viêm Hoa tông không vậy? Tố chất làm sao lại có thể thấp được chứ. Mặc dù không bằng Chế Tài Quân Chủ, nhưng cũng không chênh lệch nhiều.

Nơi xa, thân ảnh Thánh chủ biến mất, lúc xuất hiện thì đã ở trong chiến trường. Thánh Chủ mở miệng nói:

- Lâm Phong chủ, bản Thánh Chủ ta đời này chưa bao giờ thấy người ngạo mạn như ngươi vậy.

Lâm Phàm cười:

- Chưa từng thấy? Nhưng cũng không có nghĩa là không tồn tại, bây giờ đã thấy chưa? Ta chính là người ngạo mạn mà ngươi chưa từng thấy đó, cho ngươi mở mang tầm mắt. Không cần cảm tạ đâu, đợi lát không nói được nữa, ta lại để cho ngươi thấy ta ngạo mạn cỡ nào.

Thiên Dụ Quân Chủ tức đến run cả người, tên này thật sự là quá trớn rồi, nhưng sau đó trong lòng an ủi bản thân.

- Tỉnh táo, nhất định phải tỉnh táo, bổn quân là thục nữ, không thể thô bạo như thế.

Thánh chủ cau mày, ông ta biết tên tiểu tử này là đồ nhi của Thiên Tu nhưng lại khiến ông ta rất thật vọng.

- Thượng bất chính hạ tắc loạn, Thiên Tu cũng chỉ có thể dạy dỗ đệ tử đến mức này thôi.

Lâm Phàm nhìn chằm chằm Thánh Chủ.

- Có bất chính hay không, cũng không cần ngươi quản, sự phụ ta dạy như thế nào, cũng chẳng liên quan gì đến ngươi, đã nói rồi là đánh hoặc là làm hòa.

- Rốt cuộc là ngươi muốn như thế nào?

Thánh Chủ hỏi, ông ta đã biết được thực lực của tên tiểu tử trước mặt này thật sự rất mạnh, Thiên Dụ cũng không thể khống chế được hắn, đủ để nhìn ra hắn rất có năng lực, nếu quả thực xảy ra đại chiến, đối với tông môn mà nói chỉ sợ là tổn thất không nhỏ.

- Rất đơn giản, giao ra tên Thánh tử kia, tên giết sư đệ bản phong chủ ấy, nhất định tên đó phải còn sống.

Mục đích của lần này chủ yếu là vì chuyện đó. Đệ tử Vô Địch phong lại bị giết, nếu như mình không có chút bản lĩnh, có lẽ sẽ phải nén giận, không dám làm gì. Nhưng mình mạnh như vậy thì còn nhẫn nhịn cái gì, trực tiếp đến tận cửa giết, không cho thì đánh, đánh đến lúc giao ra mới thôi.

- Không thể!

Lúc Lâm Phàm nói ra yêu cầu này, Thánh chủ lập tức cự tuyệt.

- Thánh tử của tông ta làm sao có thể giao cho ngươi, ngươi cho rằng Thánh Đường tông ta dễ bị bắt nạt vậy sao? Ỷ mình có chút thực lực thì coi trời bằng vung ư, có thể muốn làm gì thì làm sao?

- Ha ha ha!

Lúc này, Lâm Phàm cười.

- Ngươi cười cái gì?

Thánh Chủ nghiêm nghị nói.

Lâm Phàm lắc đầu:

- Ta cười ngươi là Thánh chủ của Thánh Đường tông mà dốt nát như vậy, ngươi chẳng lẽ không biết có chút thực lực thì muốn làm gì cũng được sao?

- Đã không đồng ý thì đánh đi, bản phong chủ thề với trời, nếu hôm nay ta không thể mang tên hung thủ đã giết sư đệ ta đi thì ta sẽ bị thiên lôi đánh chết hóa thành tro tàn.

Ầm! Ầm!

Lúc nói lời thề, trời đất chấn động, dường như là cảm nhận được.

Sắc mặt Thánh chủ và Thiên Dụ Quân Chủ đều kinh hãi, bọn họ không nghĩ đối phương dám thề với trời, điều đó nói lên lần này nhất định phải có giao phó.

Các đệ tử trên đại điện, mở to hai mắt nhìn.

- Tên này muốn chết sao, lại đi thề với trời, đây chính là muốn nói, tông ta nhất định phải giao Thánh tử ra sao?

- Không thể nào, ngươi cho rằng Thánh Chủ sẽ đồng ý sao?

- Cũng đúng, làm sao có thể đồng ý được.

Mà vị trí Thánh tử đứng, Áo Mẫu Thánh Tử nuốt nước bọt, ngẩng đầu nhìn về phía trên không xa xa kia, gã không nghĩ tới lúc ở bên trong hiểm địa giết đệ tử Viêm Hoa tông kia lại dẫn tới tên kinh khủng như vậy. Nhất là lúc đối phường thề với trời, trong lòng gã run rẩy, chẳng phải là đã khẳng định kết cục của ngày hôm nay ư.

- Áo Mẫu Thánh tử, tên kia tuyệt đối sẽ chết ở chỗ này.

Ngân Tùy đệ tử nói.

Áo Mẫu Thánh tử gật đầu, sau đó cười cho có lệ:

- Đây là điều đương nhiên, tên không biết sống chết như vậy, dám cả gan đến Thánh Đường tông, cũng không biết ai cho hắn lá gan to như vậy.

- A, đúng rồi, thánh nữ Nhược Trần đâu?

- Thánh nữ Nhược Trần rời tông đi lịch luyện vẫn chưa trở về.

- A, thì ra là rời đi rồi. Nếu có thể gọi cô ấy đến đây nhìn tình huống này một chút, cho dù thế nào đi nữa thì cô ấy cũng đã từng là người của Viêm Hoa tông.

Áo Mẫu Thánh tử vừa cười vừa nói, sự lo lắng vừa cũng chẳng để trong lòng. Gã tin tưởng Thánh chủ, hơn nữa tin tưởng tông môn. Đại tông đệ nhất thế gian sao có thể bị một phong chủ nhỏ nhoi của Viêm Hoa tông uy hiếp, giao mình ra.

Lâm Phàm cảm giác mình đang trêu đùa ông trời, có đôi khi cũng không tốt, trong lòng sẽ có cảm giác tội lỗi. Nhưng hết cách rồi, cái lời thề này vẫn phải giả vờ thôi, cũng khiến đối phương thôi dùng lời nói để thuyết giáo mình.

- Ha!

Lâm Phàm hít sâu một hơi, mở tay ra.

- Tới đi, hôm nay chỉ có hai kết cục, hoặc là đánh chết ta hoặc là giao người ra, tuyệt đối sẽ không có sự lựa chọn khác.

Thánh Chủ và Thiên Dụ quân chủ nhìn nhau, cuối cùng gật đầu. Trong chốc lát, hai cỗ khí tức kinh khủng giống như sóng thần, bộc phát ra khắp trời đất, đánh thẳng về phía Lâm Phàm.

- Có chút thú vị.

Lâm Phàm cười, trong nháy mắt, hai thân ảnh xuất hiện bên cạnh mình, hai sức mạnh một trước một sau, đánh tới. Đây là tiền hậu giáp kích nha, chơi đùa chút thôi.

Chương 437: Ngươi Con Mẹ Nó Quá Trớn Rồi Đó

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Thực lực của Thánh Chủ và Thiên Dụ Quân Chủ đều mạnh hơn hắn, áp lực rất lớn.

Có điều là nam nhân thì không thể nói mình không làm được, dưới mọi tình huống thì phải cố gắng chiến đấu, phát huy hết sức mạnh của mình.

"Ầm!"

Sức mạnh va chạm, bắn ra hào quang chói lóa, lấy ba người làm trung tâm tạo lên từng gợn sóng khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Xung kích của sức mạnh lần này khác xa với ban nãy.

Dư âm của loại sức mạnh kia, giống như cuồng phong bạo vũ, quét sạch cả vùng, ầm ầm vang cả trời đất, mặt đất rung chuyển, cây cối sụp đổ.

Các đệ tử đang đứng ở phía xa trong lòng run rẩy, nói thẳng ra là sợ hãi, không gian đều bị vỡ nát, dòng lũ đó cũng không ngừng lại.

- Đây mới là chiến đấu! Quả thật làm cho người ta cảm thấy sảng khoái!

Lâm Phàm cười, chiến đấu kiểu này rất thoải mái, cảm giác sung sướng nói không lên lời khi thấy sức mạnh va chạm.

Chỉ là đột nhiên, thân ảnh Thiên Dụ Quân Chủ khẽ động, xuất hiện ở sau lưng, cánh Thánh Khiết bỗng nhiên co lại, để lộ ra nửa vòng tròn, ngưng tụ lại một điểm đánh thẳng vào lưng hắn.

Mà lúc này, Thánh Chủ quát lên một tiếng, song chưởng trấn áp, toàn bộ đều đánh úp lên người Lâm Phàm.

“Ầm!”

Lâm Phàm rơi xuống đất, bụi đất bay mù mịt, che kín bầu trời.

- A!

Lúc này, tiếng rống giận dữ từ phía dưới truyền đến, tay Lâm Phàm xuyên sâu xuống mặt đất, hai tay dùng sức nhấc một mảng đất lên, sau đó ném thẳng lên bầu trời.

- Đậu, sức mạnh tên tiểu tử này cũng quá khủng bố rồi.

Các đệ tử đang vây xem cảm thấy cực kì kinh hãi, bọn họ không nghĩ tới phong chủ Vô Địch phong này có thể nhấc được mảng đất lên, coi đó là vũ khí, ném thẳng lên trời.

Thánh Chủ suy nghĩ, đưa tay vỗ một cái, mảng đất che khuất bầu trời kia chia năm xẻ bảy, hóa thành từng mảnh vụn.

- Thánh Chủ sư huynh, nhất định phải tốc chiến tốc thắng, ở chỗ này chiến đấu, sẽ ảnh hưởng đến tông môn. - Thiên Dụ Quân Chủ nói, chiến đấu kiểu này, tạo thành chấn động rất lớn, sẽ ảnh hưởng đến tông môn.

Hơn nữa bà rốt cuộc đã nhìn ra.

Phương thức chiến đấu của tên tiểu tử này thật sự quá là thô bạo. Vậy mà chỉ lĩnh ngộ được Sức Mạnh Pháp Tắc, thật sự là không biết nên nói cái gì.

- Ừm. - Thánh Chủ gật đầu, đúng là như thế.

Lâm Phàm đứng ở trong hố sâu, lau máu ở khóe miệng, một kích vừa nãy, đã khiến lưng hắn máu thịt be bét.

- Các ngươi quả thật rất mạnh, tuy nhiên chỉ có như vậy mới khiến cho ta cảm thấy kích thích. Đã như vậy, ta phải xuất ra toàn bộ thực lực, cùng các người chiến một trận.

- Dục Huyết Chi Ma!

Đây là trạng thái mà hắn lấy ra, từ trước đến nay chưa từng sử dụng nhưng nhìn tình huống hiện tại thì phải dùng đến nó rồi.

Lập tức, mở ra trạng thái.

Hắn cảm giác bản thân hình như có một loại cảm giác khát vọng

điên cuồng với chiến đấu.

- A!

Một tiếng gào giận dữ bạo phát ra, âm thanh hóa thành sóng âm, xông thẳng lên trời.

Sắc mặt của hai người đang bay trong hư không bắt đầu nghiêm tức và cẩn trọng.

- Khí tức cuồng bạo như vậy... - Thánh Chủ nhíu máy, giọng nói nghiệm trọng hẳn lên.

Thiên Tu của Viêm Hoa tông, bọn họ càng phải cảnh giác hơn, Thiên Tu là người có chiến lực cao nhất.

Chỉ có một điều, mặc dù đe dọa có tác dụng nhưng sẽ không khiến Thánh Đường tông cảm thấy sợ sệt.

Về sau, nghe nói Viêm Hoa tông có một đệ tử có thể đấu với Bán Thần, mặc dù để ý nhưng cũng không có nghĩ nhiều như vậy. Bây giờ xem ra, thực lực đệ tử này, quả thực đã phát triển khiến bọn họ cảm thấy lo lắng.

- Loại cảm giác này...

Lâm Phàm nhìn hai tay, không biết từ khi nào, trên thân mình có một ngọn lửa màu đỏ rực đang bùng cháy, mà chỗ máu đang chảy kia, càng ngày càng sôi sục lên, giống như có linh tính, bám vào trên người mình, hình thành từng đạo hoa văn của Huyền Diệu trận.

“Phù! Phù!”

Trái tim bên trong có thể đang đập mạnh liệt, đột nhiên, âm thanh tim đập lớn nhất đã đánh thức dực vọng chiến đấu đang ngủ say.

Khom người lại, hai tay nắm chặt, lên tiếng, răng cắn chặt, trên mặt lộ ra từng đường gân mạch.

Hai con ngươi vốn đỏ thẫm dần dần thay đổi, màng mỏng màu máu bao chùm lấy con ngươi, hình thành hai con mắt đỏ ngòm.

- Loại cảm giác này, loại cảm giác này...

- Ha ha ha!

- Thật là mạnh!

“Oành!”

Giờ phút này, Lâm Phàm đứng thẳng người, ngẩng đầu, một cột máu phóng lên tận trời, mà cột máu không ngừng khuếch đại, tốc độ liên tục tăng lên, trong chốc lát, tốc độ cột máu giống như tốc độ ánh sáng, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Thánh Chủ và Thiên Dụ Quân Chủ cau mày, tim đập thình thịch, lui lại đằng sau, mà khi nhìn thân ảnh phía dưới, vẻ mặt đột nhiên biến sắc.

- Chuyện gì đang xảy ra vậy? - Thiên Dụ Quân Chủ hỏi.

- Cẩn thận một chút, khí tức tiểu tử này có cái gì đó không bình thường. - Thánh Chủ tập trung tinh thần nói, không hề chủ quan.

Lúc này, Lâm Phàm lên tiếng cười, nhìn tình huống này, ngẩng đầu, một đôi mắt màu máu làm cho người ta cảm thấy kinh hãi:

- Rất thú vị nha...

- Cái gì?

Thiên Dụ Quân Chủ ngẩn ra, không biết là hắn đang muốn nói cái gì.

- Chiến đấu đi nào.

Lâm Phàm chợt quát một tiếng, hai đầu gối uốn lượn, cuối cùng đột nhiên đánh ra, sức mạnh to lớn bạo phát, trong nháy mắt mặt đất nứt toác ra, kéo dài không ngừng.

- Khí tức thật mạnh, sư muội cẩn thận một chút, tiểu tử này lại mạnh lên nữa rồi. - Thánh Chủ nhắc nhở, cẩn thận chú ý đến tình huống xung quanh.

Lập tức, ông ta cảm giác được sau lưng có chấn động, chợt xoay người, đấm ra một quyền, một quyền này ngưng tụ Pháp Tắc, không gian hoàn toàn méo mó, dù là ẩn núp sâu đến đâu cũng có thể bị đánh chết.

Thân ảnh Lâm Phàm xuất hiện, không hề nương tay chút nào.

Thánh Chủ vốn muốn nói gì đó nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Lâm Phàm lúc này, đột nhiên sững sờ, ông ta thấy đây hình như không

giống như là vẻ mặt của con người mà giống vẻ mặt của một ác ma điên cuồng thì đúng hơn, bộc lộ sự hưng phấn với máu tươi.

"Oành!"

Hai người đồng thời ra chiêu.

Một quyền kia của Thánh Chủ ẩn chứa sức mạnh kinh khủng, trực tiếp đánh vào lồng ngực Lâm Phàm, thậm chí sức mạnh kinh khủng này còn xuyên qua thân thể hắn.

Một quyền của Lâm Phàm cũng thế, đánh vào người Thánh Chủ, chỉ là Thánh Chủ trong nháy mắt đã kịp phản ứng, thi triển bí pháp, nhanh chóng lui lại, tạo ra khoảng cách lớn với Lâm Phàm.

"Phụt!"

Thánh Chủ ôm chỗ bị trúng quyền, khóe miệng có vết máu, có chút không thể tin nổi.

- Sư huynh không sao chứ! - Thiên Dụ đến bên cạnh, nhìm chằm chằm Lâm Phàm.

- Không có việc gì, tiểu tử này quá tà môn. - Thánh Chủ cảnh giác nói, có cảm giác không nói lên lời, dường như bây giờ đang đối mặt không thứ không phải là người.

Hơn nữa tên tiểu này còn có thể tu luyện Ngạnh Công tới trình độ này, cũng khiến ông ta phải sợ hãi thán phục.

Chưa đạt tới Bán Thần có lẽ sẽ có người tu luyện Ngạnh Công nhưng đã là Bán Thần cũng không có nhiều người muốn tu luyện, bởi vì muốn thăng cấp thật sự là rất khó.

"Tí tách!"

Máu tươi nhỏ xuống.

Lâm Phàm đứng lơ lửng ở đó, sờ lồng ngực bị đánh xuyên qua, nhìn vết máu trong tay, hưng phấn cười:

- Không tệ, nhìn xem, cũng bị ngươi đánh thủng, gió cũng có thể lọt qua nha.

- Lâm Phàm, rốt cuộc ngươi muốn gì? - Thánh Chủ hỏi.

- Chẳng muốn thế nào cả, cứ đánh một trận đã, khi nào cảm thấy

đủ rồi thì bàn tiếp.

Hắn cảm nhận được sức mạnh bên trong cơ thể đang tăng lên, cảm giác chiến đấu với cường giả quả thực không tệ.

Vừa mới nói xong, Lâm Phàm cúi đầu, huyết quang trong mắt bộc phát dữ dội, ngay lập tức thân ảnh biến mất, đánh thẳng về chỗ hai người đang đứng.

Trong nháy mắt, trời long đất lở, trong không gian, thân ảnh ba người nhanh chóng biến mất nhưng mỗi lần trong không gian đều sẽ có từng đạo xung kích khuếch tán ra.

Sắc mặt các đệ tử trên đại điện trắng bệch, bọn họ cảm thấy một loại áp lực cực kỳ khủng khiếp từ trên bầu trời áp xuống, khiến bọn họ không thể nào đứng thẳng được.

Đột nhiên, xảy ra chấn động, Lâm Phàm bị đánh rớt xuống mặt đất.

- Thánh!

Thánh chủ đứng trên không, hơi nhấc ngón tay, quát một tiếng, Pháp Tắc cuồn cuộn ngưng tụ, hình thành từng chuôi trường mâu phát ra thần lực, sau đó đánh xuống, trường mâu giống như mưa trút xuống dưới.

“Ầm! Ầm!”

Nhìn thấy tình cảnh này Các đệ tử Thánh Đường tông đều cảm thấy vui mừng.

- Tên kia chết rồi sao?

- Phải chết rồi, đây chính là Thánh Chủ ra tay đó, làm gì có ai có thể sống sót.

Giờ phút này, trời đất yên tĩnh lại.

Thiên Dụ Quân Chủ thở phào nhẹ nhỏm, chỉ là có chút lo lắng:

- Sư huynh, giết hắn như vậy, có thể khiến Thiên Tu đến trả thù hay không?

Thánh Chủ:

- Trả thù? Ông ta làm gì còn mặt mũi mà đi trả thù, nhìn tình

cảnh tông ta hiện nay đi.

Quả nhiên, lúc nhìn quang cảnh xung quanh, Thiên Dụ Quân Chủ có phần không dám nhìn, tổn hại quá nghiệm trọng.

Ngoại trừ tông môn tạm thời không có chút hư hại nào, còn lại tất cả đều là đống đổ nát, từng cái hố sâu trông vô cùng thê thảm, không nỡ nhìn.

Đây chính là tàn cuộc của cuộc chiến Bán Thần, vô cùng thê thảm.

"Lạch cạch!"

Đột nhiên, có tiếng đá vụn rơi xuống.

- Ai nha, thật sự là tàn nhẫn nhưng cũng mạnh đó chứ, giúp ta tìm lại cảm giác đã từ rất lâu rồi, kỳ thật, bây giờ tốt nhất các ngươi nên đánh ta đi, không bao lâu nữa, ngay cả tư cách xách giày cho ta các ngươi cũng không có đâu.

Lúc này, giọng nói Lâm Phàm vang lên, khiến đám người cảm thấy kinh hãi. Công kích mạnh như vậy, mà vẫn còn có thể sống được.

"Ầm!"

Âm thanh lớn vang vọng, Lâm Phàm lại đánh tới một lần nữa, ý chí điên cuồng kia bao phủ hai người, cũng không cần đến bất kì chiêu thức gì, mà chỉ lấy sức mạnh cuồng bạo nhất, phá huỷ tất cả những gì mà hắn nhìn thấy.

- Làm sao có thể, việc này làm sao có thể. - Thánh Chủ không dám tin, ông ta không nghĩ tới tên tiểu tử này chẳng hề hấn gì cả, hơn nữa năng lực chiến đấu vẫn kinh khủng như vậy.

"Ầm!"

Một chiêu trực tiếp đánh ra, đánh Lâm Phàm bay xa nhưng vẫn không hề dừng tay, tiếp tục nhiều loại Pháp Tắc cuồn cuộn đánh ra.

"Ầm! Ầm!"

Chấn động truyền đến, trời đất ở phía xa đều trở thành tro tàn.

Một lúc sau.

Lúc tất cả mọi người nghĩ rằng Lâm Phàm đã bị chém chết.

Trời đất ở nơi đó đột nhiên trở nên đen xì.

- Còn chưa đủ nha, dùng thêm sức đi. -Lâm Phàm cười lớn, hai tay nâng một dãy núi, bay tới, đột nhiên dùng sức ném dãy núi đi.

Thánh Chủ nhìn thấy tình cảnh này, sắc mặt đại biến:

- Tên súc sinh này, sao có thể như thế được.

Ông ta không nghĩ tới tên tiểu tử này dám phá dãy núi của Thánh Đường Tông, trực tiếp ném đi, hắn có biết đây chính là thể hiện điều gì không.

Các đệ tử tông môn ngẩng đầu nhìn lên không trung, chỉ cảm thấy một mảnh tối đen như mực kia chèn ép bọn họ không thở nổi.

Đối với Thánh Chủ, ông ta đã không thể suy nghĩ được nhiều như vậy nữa, bàn tay vừa nhấc lên, hàng ngàn đạo bạch quang xuất hiện, một chưởng được vỗ xuống, khiến dãy núi kia, đột nhiên dừng lại trong không trung.

- Ừm? Ta ném đồ vật thì làm gì có đạo lý không rơi xuống đất. - Lâm Phàm chợt quát một tiếng, trực tiếp xông đến, song chưởng áp chế dãy núi, hung hăng đè ép.

- So sức mạnh, ta chưa sợ ai cả.

“Răng rắc!”

Dãy núi Thác Phù trong nháy mắt vỡ vụn, nhanh chóng rơi xuống.

- Ngươi quá trớn rồi đó. - Thánh Chủ giận dữ, nếu như là cả một dãy núi nện xuống, thì toàn bộ tông môn đều phải chơi theo rồi.

Chương 438: Như Vậy Không Phải Tốt Hay Sao, Không Nên Đánh Đánh Giết Giết Làm Gì Cả

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dãy núi này kéo dài vạn dặm, nhìn giống như một con cự long sinh động.

Hiện giờ, dãy núi đang rơi xuống phía dưới, nếu như đè lên tông môn, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Thiên Dụ Quân Chủ đánh về phía Lâm Phàm, sau đó lơ lửng trên không trung, hai tay mở ra, đôi cánh thánh khiết ở phía sau lưng trải dài đủ để che khuất cả bầu trời, cộng với sự gia trì của thánh quang, tràn đầy ánh sáng nữ tính.

Lâm Phàm liều mạng đẩy dãy núi, thậm chí còn thè cả lưỡi, phát ra đủ mọi âm thanh kỳ lạ, thật sự đã dốc hết toàn bộ sức lực.

- Lâm Phàm, ngươi đừng có quá đáng quá, nơi này là Thánh Đường tông, ngươi muốn phá hủy tông của ta sao?

Thánh Chủ nổi giận nhưng cũng chỉ có thể chống đỡ dãy núi, song sức mạnh của tiểu tử này thật sự quá lớn, khiến cho ông ta khó mà chống đỡ nổi.

Lựa chọn được bày ra trước mặt.

Xông thẳng lên giết chết tiểu tử này nhưng hậu quả là dãy núi sẽ rơi xuống tông môn. Nếu không chỉ có thể gắng gượng chống đỡ ở đây.

- Sư muội, ra tay đi. - Thánh Chủ quát, hiện tại ông ta đang hối hận vì đám Thần Phạt sư đệ không có mặt ở đây, nếu như có ở đây, sự việc cũng sẽ không biến thành như vậy.

- Được, sư huynh!

Thiên Dụ gật đầu, đôi cánh rung lên, vô số tia sáng trắng rơi xuống, đánh về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm vẫn không thèm để ý, khí thế phấn chấn, liều mạng đẩy.

Lập tức, những tia sáng trắng này đâm xuyên vào cơ thể của Lâm Phàm, máu tươi giàn giụa, thậm chí còn có máu thịt rơi xuống dãy núi.

Kiên trì được một hồi, hơi thở càng ngày càng yếu, cuối cùng nhắm mắt lại.

Thánh Chủ cảm nhận được luồng áp lực này đã tiêu tán, liền thở phào nhẹ nhõm, xem ra sư muội đã thành công rồi, sau đó đưa tay nâng dãy núi lên, thế nhưng trong lòng rất phẫn nộ, tiểu tử này thật sự rất quá đáng.

Cảnh vật xung quanh Thánh Đường tông đã bị phá hủy thành như vậy.

Đột nhiên, không đợi Thánh Chủ lấy lại tinh thần, dãy núi vốn dĩ đang lơ lửng bất động lại nhanh chóng rơi xuống lần nữa.

- Lão tử còn chưa chết mà, các người muốn làm gì hả? - Lâm Phàm quát lên một tiếng.

Liều mạng đẩy, nếu như thật sự có thể hủy diệt Thánh Đường tông thì cũng không tệ lắm. Thế nhưng khả năng rất thấp.

Thánh Chủ kinh hãi, không biết đã xảy ra chuyện gì, vội vàng giơ tay lên chống đỡ dãy núi đang rơi xuống.

- Lâm Phàm, ngươi thật sự muốn như vậy sao? - Ông ta gào lên giận dữ.

Lâm Phàm đáp lại:

- Như vậy cái gì, là đệ tử của tông môn các người quá đáng, giết chết sư đệ của ta. Ta thân là sư huynh, sao có thể làm ngơ mặc kệ, ông có biết, sư đệ đó của ta đáng yêu như thế nào không? Mới mười mấy tuổi mà đã chết, thậm chí còn chưa lấy vợ, cứ như vậy mà tuyệt tự, ông có biết, việc này khiến cho người ta đau khổ đến nhường nào hay không?

- Chỉ bởi vì việc này, mà ngươi muốn phá hủy tông của ta hay

sao? - Thánh Chủ phẫn nộ nói, việc này má nó đã là cái gì chứ.

Trước đây Thánh Đường tông cũng đã từng chém giết đệ tử của Viêm Hoa tông, thế nhưng chuyện này chưa từng xảy ra, hôm nay chỉ vì một tên đệ tử nhỏ bé mà thành như vậy, điên rồi sao!

- Ta mặc kệ, hoặc là giao người ra đây cho ta, hoặc là chiến đấu đến cùng! - Lâm Phàm quát.

- Không thể nói lý!

Thánh Chủ không ngờ tên này lại không khác gì một tên điên như vậy, cho dù có là Thiên Tu, thì cũng bình thường hơn hắn.

- Bổn Phong chủ chính là không thể nói lý như vậy đó, có thể giết ta thì ra tay đi, bằng không thì đừng có lải nhải nữa.

Gân xanh nổi đầy trên hai tay Lâm Phàm, bạo phát ra sức mạnh cường đại, hung hăng đẩy dãy núi.

Thánh Chủ trong lòng rất muốn thổ huyết, cái tên này, đúng là lần đầu tiên gặp phải, hoàn toàn không có cách nào nói chuyện được.

Quan trọng nhất chính là, thực lực của tên này mạnh như vậy, rõ ràng chưa bước vào Bán Thần nhưng lại có được thực lực như thế.

Rất nhiều lần trước đó, đều cho rằng đã giết chết tiểu tử này rồi, thế nhưng hắn lại mạnh như rồng như hổ, không hề hấn gì.

Đã từng nghe đám Chế Tài nói, tiểu tử này có con rối thế thân, nhưng mà không thể nào, mỗi một kích đều có sức mạnh ngăn cách, hoàn toàn có thể ngăn cản tác dụng của con rối thế thân.

- Tại sao lại có thể như vậy? - Thiên Dụ kinh hãi, tại sao hắn lại không bị sao hết?

Sau đó lao thẳng xuống, một chưởng đánh vào sau lưng Lâm Phàm, sức mạnh của Pháp Tắc xuyên thẳng qua, đè mạnh Lâm Phàm lên trên dãy núi.

Thế nhưng không biết tình hình của đối phương như thế nào, Thiên Dụ Quân Chủ đưa lưng về phía dãy núi, nâng thi thể của Lâm Phàm lên, thở hổn hển, bà ta có thể thề, tiểu tử này là đối thủ khó đối phó nhất mà bà ta gặp phải.

- Bây giờ đã đi đời nhà ma rồi chứ! - Thiên Dụ Quân Chủ lẩm bẩm - Sư huynh, ta đã giải quyết xong hắn ta rồi.

Sau đó nhìn về phía Lâm Phàm:

- Ngươi là đệ tử của Thiên Tu, giết ngươi sẽ dẫn đến sự trả thù của Thiên Tu nhưng mà ngươi thật sự quá vô lý.

Nghĩ tới đây, Thiên Dụ Quân Chủ cảm thán một tiếng, quay cổ ngọc lại, muốn nhìn xem nên giải quyết dãy núi này như thế nào nhưng đột nhiên, sắc mặt đại biến.

"Bịch!"

Một lực lớn truyền đến, thân hình của Thiên Dụ Quân Chủ chịu lực hút, đập mạnh lên dãy núi, đôi môi đỏ xinh đẹp khẽ mở, phun ra một ngụm máu tươi.

- Ta vẫn còn chưa chết, đừng có chủ quan quá! - Lâm Phàm lại đẩy dãy núi, chỉ là lần này, dưới lòng bàn tay hắn, còn có thêm một con tin nữa.

- Khốn nạn, bỏ tay ngươi ra!

Trên gò mà trắng sáng như tuyết của Thiên Dụ Quân Chủ lộ ra màu đỏ ửng nhưng trong chớp mắt, tức giận mắng.

Lâm Phàm ngây người, rủ mắt nhìn xuống, mười ngón tay lõm sâu vào trong lớp thịt mềm mại, mặc dù vị trí không đúng lắm nhưng hiện tại đã không thể làm gì khác, chỉ có thể cưỡng ép trấn áp mà thôi.

- Không được! - Sau đó tăng thêm sức mạnh, đồng thời, bàn tay này suýt chút nữa là trượt đi, do đó chỉ có thể nắm chặt hơn.

Thiên Dụ Quân Chủ rên khẽ một tiếng, lông mi dài mảnh run lên, toàn thân không chút sức lực.

Thánh Chủ không biết tình hình như thế nào, tại sao lại không giết chết được tiểu tử này, thế nhưng sức mạnh phải chịu đựng càng lúc càng lớn, khó mà chống đỡ được.

Pháp Tắc mà ông ta lĩnh hội không phải Pháp Tắc sức mạnh, chống đỡ một dãy núi thì không có vấn đề gì nhưng quan trọng chính là sức mạnh của tiểu tử này lớn đến độ kinh người, sức mạnh nghiền ép thật sự quá mạnh.

- Lâm Phong chủ, ngươi đây là muốn khiến cho hai tông xảy ra chiến tranh đúng không, nếu như bây giờ ngươi buông tay, chuyện

này tông ta có thể không truy cứu! - Thánh Chủ gào lên, đối với ông ta, Viêm Hoa tông mặc dù có cường giả Thiên Tu nhưng tuyệt đối không dám chống đối Thánh Tông đường, hoặc gây ra chuyện gì đó.

Thế nhưng hiện tại, tình huống này đã xảy ra biến đổi lớn, làm sao mà biết được Phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông lại chẳng khác gì một tên điên, hoàn toàn bất chấp, đơn thương độc mã đánh tới như vậy.

- Cho dù có xảy ra chiến tranh, bổn Phong chủ cũng sẽ không buông tay, trừ khi giao người ra đây cho ta!

Sức mạnh của Lâm Phàm lại càng lớn hơn, dãy núi dần dần hạ xuống.

Thiên Dụ Quân Chủ bị đè ở chỗ đó, tức giận mắng chửi:

- Thả ta ra, đau, sắp nổ tung rồi!

- Sư huynh, huynh mau đồng ý đi, ta không chịu nổi nữa rồi!

Bà ta không ngờ sẽ trở thành như vậy, thậm chí ngay cả tư tưởng muốn chết cũng có rồi, đã bao giờ xảy ra tình huống như vậy đâu chứ

- Đồ khốn, ngươi làm gì sư muội ta vậy? - Thánh Chủ cảm thấy giọng nói của sư muội có chút đau đớn, không khỏi tức giận hỏi.

Lâm Phàm đáp lại:

- Hừ, sư muội của ông đã trở thành con tin trong lòng bàn tay của ta rồi, ta khuyên ông tốt nhất hãy thành thật một chút, đừng có phí công chống cự nữa.

- Ngươi... - Lửa giận bùng cháy lên trong lòng Thánh Chủ - Được, bây giờ bọn ta sẽ buông tay.

- Không được, ông phải giao người ra đây cho ta, thế thì ta mới có thể buông tay chứ! - Lâm Phàm nói.

Hắn đã thăm dò tình hình của Thánh Đường tông rồi, chẳng qua cũng chỉ như vậy, chỉ cần tới Bán Thần, có thứ để bọn họ vẻ vang. Còn hiện tại, hắn thật sự là đến vì báo thù cho sư đệ, chứ không phải đến để phá hoại.

- Vậy ngươi hãy nói xem rốt cuộc là vị thánh tử nào đi!

Thánh Chủ không biết tình hình của sư muội như thế nào nhưng chắc chắn không ổn tẹo nào, nếu như tiểu tử này giết chết sư muội thì đối với Thánh Đường tông, đó sẽ là một thiệt hại không thể gánh nổi.

- Không biết! - Lâm Phàm trả lời.

- Ngươi không biết, vậy ngươi bảo bổn Thánh Chủ tìm như thế nào? - Thánh Chủ nổi giận.

- Đó là việc của ông, không liên quan đến việc của bổn Phong chủ, nếu như ông còn không thể hiện thành ý, vậy thì cứ tiếp tục đi, xem ai có thể chống đỡ đến cuối cùng.

Thánh Chủ nói:

- Cái tên nhà ngươi sao lại có thể vô lý như vậy, không biết là ai, chẳng lẽ thật sự muốn bổn Thánh Chủ giao hết tất cả đệ tử trong tông cho ngươi hay sao?

- Vậy cũng được, nếu như không ngại, giao hết ra cũng được.

"Phụt!"

Thánh Chủ muốn hộc máu, đây má nó có còn là tiếng người hay không, cho dù là lúc Thánh Đường tông cường thế nhất, cũng không quá đáng như thế.

- Sư huynh, huynh nhanh lên lên một chút đi, ta không chịu nổi nữa rồi, thánh tử trong tông gần đây ra ngoài cũng chỉ có một mình Áo Mẫu, ngoại trừ hắn ra, còn có thể là ai nữa! - Hơi thở của Thiên Dụ Quân Chủ ngày càng dồn dập, cảm thấy như sắp chết đến nơi rồi.

Thánh Chủ do dự một lát, không biết nên làm thế nào cho phải, nếu như giao Thánh tử ra, vậy thì thể diện của Thánh Đường tông sẽ thật sự không còn nữa rồi.

Có điều tiểu tử này thề chết không bỏ qua, cũng không phải là cách, nếu thật sự tiếp tục như vậy, hậu quả khó mà tưởng tượng nổi.

- Đưa Áo Mẫu ra đây cho ta!

Thánh Chủ ra lệnh một tiếng, các trưởng lão bình thường trong tông lập tức hành động, cuộc chiến như vậy đã làm cho bọn họ cảm thấy hoảng sợ.

Áo Mẫu đang nghỉ ngơi nghe thấy lời này, lập tức ngây người,

mồ hôi lạnh ứa ra, còn chưa kịp phản ứng, đã bị các trưởng lão bắt đi.

Rất nhanh, Thánh tử Áo Mẫu đã được đưa tới, gào to:

- Cứu ta, cứu ta với...

Lâm Phàm nhìn thấy Thánh tử Áo Mẫu kia, thân hình lóe lên, trong nháy mắt đã xuất hiện ở bên cạnh, bóp lấy cổ của đối phương, rời khỏi chỗ, sau đó lơ lửng trong hư không.

- Như vậy không phải tốt hay sao, phải đánh một trận mới chịu giao người ra, suy cho cùng Lâm Phàm ta cũng là người thân thiện, không phải kiểu thích đánh đánh giết giết.

Lúc này, dãy núi đã mất áp lực, yên lặng lơ lửng trong hư không, Thánh Chủ cũng thở phào nhẹ nhõm.

- A! - Thiên Dụ Quân Chủ hét lớn một tiếng, tê liệt ở nơi đó, nặng nề thở hổn hển, sau đó nhìn hằm hằm vào Lâm Phàm - Khốn nạn, ta phải giết ngươi!

- Sư muội, dừng tay! - Thánh Chủ nghiêm nghị nói.

Mà Thiên Dụ Quân Chủ đứng trong hư không, đôi mắt đẹp phóng ra lửa nhìn Lâm Phàm, cúi đầu nhìn, trên lớp áo ngoài bên ngoài hai hình cầu có in dấu mười ngón tay, đây là một sự sỉ nhục.

Hơn nữa bà ta còn cảm thấy phần da bên trong y phục đau rát, nếu như cởi xuống, sẽ phát hiện ra mười dấu vân dính tay tơ máu màu đỏ ở trên đó.

- Thiên Dụ Quân Chủ, đừng có dùng ánh mắt như vậy nhìn ta, nếu như không phải vật to to kia có năng lực hòa hoãn, bổn Phong chủ đã đè dãy núi xuống từ lâu rồi. - Lâm Phàm bất mãn nói.

“Phụt!”

Thiên Dụ Quân Chủ thật sự không có cách nào chịu đựng được sự nhục nhã này, một ngụm máu tươi phụt ra, lại còn trách mắng bà ta sao? Đây là con người sao?

- Được, được lắm, Lâm Phong chủ, chuyện này Thánh Đường tông ta nhất định sẽ đến Viêm Hoa tông để đòi công đạo.

Thánh Chủ lạnh lùng nhìn Lâm Phàm, chỉ hận không thể bầm thây hấy thành vạn đoạn.

- Nếu như ông dám đến Viêm Hoa tông đòi công đạo, bổn Phong chủ xin thề với trời, chỉ cần Thánh Đường tông dám đến Viêm Hoa tông đòi công đạo, Lâm Phàm ta đời này chuyện gì cũng mặc kệ,nhưng nhất định phải tiêu diệt Thánh Đường tông, nếu như làm trái, sẽ bị thiên lôi đánh.

Lập tức, trời đất thoáng chấn động, rồi không có sau đó nữa.

- Lão thiên, ông như vậy là không nể mặt rồi, ông có tin hay không, ta thề...

Đột nhiên, trong hư không xảy ra đại biến, vòng xoáy nước lũ xuất hiện, hoa trời rơi rụng, kèn hiệu vang lên, giống như đang làm chứng cho lời thề vĩ đại này.

Lâm Phàm hài lòng gật đầu, sau đó chỉ vào Thánh Chủ:

- Thấy không, lời thề đã được lập, ta không hề nói đùa với ông.

Thánh Chủ suýt chút nữa thì không thở được, đây có phải con người hay không vậy?

Lão Thiên Tu này rốt cuộc kiếm đâu ra cái tên đồ đệ này vậy, chẳng thà cho hắn một cái bạt tai chết luôn cho xong.

- Được rồi, người cũng đã giao ra, bổn Phong chủ còn phải đến Vĩnh Hằng tông, cáo từ, sau này có cơ hội sẽ lại đến xin lĩnh giáo.

Vừa dứt lời, Lâm Phàm mang theo Thánh tử Áo Mẫu rời khỏi Thánh Đường tông.

Thánh Chủ đứng ở nơi đó, trong lòng phẫn nộ, cảm thấy vô cùng nhục nhã:

- Ta thề...

Ngay lúc này, ngoài đại điện của tông môn, Một đệ tử hét lên với trời cao:

- Chiêm Mẫu ta xin thề với trời, Lâm Phàm Vô Địch phong của Viêm Hoa tông làm nhục tông môn ta, Chiêm Mẫu ta đời này nhất định sẽ cố gắng tu hành, sẽ có ngày giết chết hắn ta, nếu như làm trái, sẽ bị năm đạo sấm sét đánh chết!

Đệ tử Chiêm Mẫu lập lời thề là để thể hiện một lần trước mặt Thánh Chủ của tông môn, hơn nữa lời thề này có hướng phát triển rất lớn, ba chữ sẽ có ngày này, chứng tỏ sự không chắc chắn của thời

gian.

Dù sao lời thề này cũng giống như chưa nói, không có bất kỳ tổn thất nào, thế nhưng nhất định phải để cho Thánh Chủ tông môn thấy được niềm tin của hắn.

Thánh Chủ cảm động, không ngờ trong tông môn còn có đệ tử như vậy, chỉ là...

"Ầm ầm!"

Đột nhiên, một đạo sấm sét từ trên trời rơi xuống, trực tiếp đánh chết đệ tử kia, ngay sau đó, lại có bốn đạo sấm sét rơi xuống, tất cả đều đánh trúng vào cùng một chỗ.

Thánh Chủ chứng kiến cảnh này, đồng tử co lại, suy nghĩ lập lời thề trước đó đã biến mất không còn sót lại chút gì.

- Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Chương 439: Đây Không Phải Là Lúc Ngươi Ra Vẻ

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Các đệ tử của Thánh Đường tông rất vui mừng.

- Vừa rồi suýt chút nữa là ta cũng thề theo hắn ta rồi đó, thật không ngờ lại nguy hiểm như vậy.

- Đúng thế đúng thế, rõ ràng là hắn ta đã nói giỡn với ông trời mà, lúc còn sống làm sao hắn ta có thể vượt qua cái thằng cha kinh khủng kia được, đây chính là hậu quả của việc đùa bỡn với ông trời đó.

- Ừm, con người vẫn là nên tự biết mình, người thích thể hiện, cuối cũng cũng không có kết cục tốt.

Lúc này, các đệ tử của Thánh Đường tông đều gật đầu, rất đồng ý với lời nói này, chỉ là cảnh vật xung quanh tông môn đã khiến cho bọn họ kinh hãi.

Đây là chuyện mà con người có thể làm ra sao? Nơi này chính là Thánh Đường tông, đệ nhất đại tông trên thế gian, sao lại bị phá hủy thành như vậy, ngay cả Thánh tử Áo Mẫu cũng đã bị đối phương đưa đi mất, thể diện này đã hoàn toàn không còn nữa rồi.

- Lão phu đau đầu quá! - Đán Ác Quân Chủ mơ mơ màng màng tỉnh lại, bị Lâm Phàm nghiền ép mất đi thần trí ngay tại chỗ, khi nhìn rõ cảnh tượng xung quanh, đồng tử liền co lại.

Sau đó đi tới bên cạnh Thánh Chủ:

- Sư huynh, có chuyện gì vậy?

Ông ta ngây người ra, nơi này là Thánh Đường tông, là Thánh địa ở trong long mọi người, thế nhưng giờ đây, tông môn thì không tổn hại gì nhưng cảnh vật xung quanh, đưa mắt nhìn, gồ ghề, thảm thương không nỡ nhìn.

Thánh Chủ mệt mỏi thở dài, cho dù là ông ta, cũng không thể chấp nhận được kết quả như vậy.

- Tiểu tử khốn nạn đó đi đâu rồi, có phải đã chết rồi hay không?

Đán Ác Quân Chủ kiểm tra xung quanh nhưng khi nhìn thấy dấu vết ở phía trước ngực của Thiên Dụ sư tỷ, lập tức ngây ra, có một cảm giác không ổn.

- Đi rồi. - Thánh Chủ trả lời, đây là nỗi nhục lớn nhất từ trước đến nay của Thánh Đường tông, thật sự rất muốn lãnh đạo quân chủ của tông môn lập tức đánh giết đến Viêm Hoa tông.

Nhưng mà, không thể.

Như vậy không sáng suốt, Vong Tông Bán Thần thì nhìn chằm chằm như hổ đói, đồng thời những tông môn khác trên thế gian cũng đang nhìn chòng chọc vào Thánh Đường tông, nếu như thật sự xảy ra một số chuyện gì đó. Những tông môn đó đã đợi một thời gian dài, có lẽ sẽ liên hợp lại, xâu xé Thánh Đường tông.

- Không thể để cho hắn ta càn rỡ như vậy nữa, Thánh Chủ hãy hạ lệnh đi, ta sẽ dẫn quân chủ tông môn đến Viêm Hoa tông. - Đán Ác Quân Chủ lạnh lùng nói, ông ta muốn thỉnh chiến, chủ động ra trận, tiến đến Viêm Hoa tông, bất kể như thế nào, cũng muốn đòi lại công đạo cho tông môn, thậm chí còn muốn khiến cho Viêm Hoa tông phải trả một cái giá đắt.

Thánh Chủ nhìn Đán Ác Quân Chủ, ánh mắt giống như đang nhìn một kẻ đần độn. Có điều, cũng không nói thêm gì. Ông ta vẫn chưa biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì mà, nếu như biết, có lẽ cũng sẽ không nói ra lời này.

Tiểu tử kia không phải người, tùy tiện đưa ra lời thề căn bản không nghĩ tới hậu quả, việc này khiến cho ông ta thân là Thánh Chủ, cũng cảm thấy rất đau đầu.

- Trở về tông, chuyện này, không ai được phép truyền ra ngoài, nếu không tông phạt nghiêm trị. - Thánh Chủ phất tay, không muốn dây dưa với chuyện này nữa.

Lần này, Thánh Đường tông nhận thua, xem như ngươi lợi hại, có điều phong thủy luân chuyển, một ngày nào đó, tên này sẽ phải trả một cái giá rất lớn.

Thiên Dụ Quân Chủ trở lại tông môn, các đệ tử xung quanh

quăng ra ánh mắt kỳ lạ. Trước đó, bọn họ thật sự đã nhìn thấy rõ, tay của Phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông túm vào phía trên kia, hơn nữa còn dùng sức. Nhìn một chút, ôi trời ơi, mặt trên còn có dấu tay, dấu tay đó quả thật rất chói mắt. Thật ra thì bọn họ cũng có lúc bị khuất phục bởi khuôn mặt xinh đẹp và vóc dáng của Thiên Dụ Quân Chủ, nhưng cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi, chứ không dám biểu hiện ra ngoài.

Trong hư không.

- Thả ta ra, ta cầu xin ngươi, thả ta ra! - Thánh tử Áo Mẫu tay chân lạnh ngắt, mồ hôi lạnh trên trán ứa ra, hắn ta thật sự rất sợ hãi.

Vốn cho rằng ở trong tông môn tuyệt đối sẽ không có chuyện xảy ra, suy cho cùng nơi này là Thánh Đường tông, hơn nữa hắn ta còn là Thánh tử của Thánh Đường tông, làm sao có thể nói đưa đi là đưa đi được. Mà hiện tại, bản thân không khác gì một con gà con, bị người ta xách trong tay, tâm lý của hắn ta đã sụp đổ rồi.

- Đừng hoảng hốt, sợ cái gì, bổn Phong chủ còn có thể ăn thịt ngươi hay sao?

Đối với tên Thánh tử Áo Mẫu nhát gan này, hắn cũng không biết phải làm sao, nếu như có khí phách một chút, thì có thể đi lên đánh một trận điên cuồng nhưng nhìn tình hình hiện tại, thật đúng là khiến cho người ta có hơi thất vọng.

Đôi mắt của Thánh tử Áo Mẫu lộ ra vẻ đáng thương:

- Lâm Phong chủ, cầu xin ngài hãy thả ta ra, ta thật sự không cố ý, nếu như sớm biết đó là sư đệ của ngài, dù có cho ta mười cái lá gan, ta cũng không dám. Chỉ cần bằng lòng thả ta ra, ta nguyện ý làm trâu làm ngựa.

- Không cần, bổn Phong chủ có nhiều sư đệ, sư đệ giúp đỡ, không thiếu trâu ngựa như ngươi, yên lặng một chút đi, đừng có uốn qua uốn lại nữa, coi chừng ta không chú ý, đập vỡ đầu ngươi đó. - Lâm Phàm khó chịu nói.

Trước đây hắn đã từng tiếp xúc với một Thánh tử của Thánh Đường tông rồi, song chẳng ra sao cả, rất dễ dàng đã bị mình giải quyết rồi, không có bất kỳ khó khăn gì.

Cho tới bây giờ, những Thánh tử này, hoàn toàn không hợp mắt, một cái hắt hơi là có thể khiến cho bọn họ phụt ra cả phân.

Thứ lỗi cho vì đã nói chuyện kinh như vậy nhưng đây là lời nói thật.

Khu vực thay đổi, đã cách xa lãnh thổ của Thánh Đường tông.

Thánh Đường tông cách Vĩnh Hằng tông một đại dương mênh mông không nhìn thấy bờ bến.

Với những người không thể xuyên qua hư không, muốn vượt qua nơi đây, thì sẽ phải tốn rất nhiều thời gian nhưng đối với Lâm Phàm thì lại rất nhanh.

Thánh tử Áo Mẫu biết mình đã xong đời rồi, rơi vào trong tay cái thằng cha độc ác tàn nhẫn này, chắc chắn sẽ không có kết cục tốt.

- Lâm Phong chủ, ngài hãy nói cho ta biết, kết cục sau cùng của ta là gì? Ta nguyện ý coi giữ phần mộ cho sư đệ của ngài, coi giữ cả đời cũng được, cho dù bị dày vò cũng được hết. - Thánh tử Áo Mẫu không muốn chết, tiền đồ của hắn ta sáng sủa, sao có thể chết được.

- Không cần phiền phức như vậy, coi giữ mộ gì gì đó, có người làm rồi. - Lâm Phàm vừa cười vừa nói, biểu hiện rất thân thiện.

Thánh tử Áo Mẫu nhìn thấy nụ cười này, trong lòng thanh thản, có lẽ đối phương sẽ không làm gì hắn ta, ít nhất sẽ không mất mạng.

- Vậy ta sẽ làm cái gì? - Thánh tử Áo Mẫu dò hỏi.

Lâm Phàm đáp lời:

- Đợi đến trước mộ của sư đệ ta, thì giết ngươi là được.

- Hả? - Thánh tử Áo Mẫu nghe vậy, trong lòng kinh hãi, hai mắt trợn lên, sợ đến nỗi ngất xỉu.

- Đúng là một phế vật! - Lâm Phàn liếc mắt nhìn, xách ở trong tay, đi về phương xa, cũng không quản nhiều như vậy, tiến thẳng tới chỗ ở của Thánh Đường tông.

Vĩnh Hằng tông mặc dù không bằng Thánh Đường tông nhưng cũng là một trong những trong lớn, hùng mạnh hơn nhiều so với Viêm Hoa tông.

Các đệ tử đang canh giữ sơn môn ăn không ngồi rồi tán phét một số điều mắt thấy tai nghe với nhau, đột nhiên, bọn họ thấy có người xuất hiện trong hư không, liền lớn tiếng nói:

- Người đến là ai?

- Nơi này chính là Vĩnh Hằng tông sao? - Lâm Phàm đứng trong hư không, liếc mắt nhìn, trong lòng có chút không vui, công trình này quả là rất tốt, đẹp hơn Viêm Hoa tông nhiều, thật là xa xỉ.

Về phần các đệ tử giữ cửa, thì bị hắn coi khinh.

- Người quản sự của Vĩnh Hằng tông, hãy mau mau ra đây!

Lâm Phàm hô to, âm thanh chấn động, hắn lười không muốn nói thêm gì nữa, lần này ra ngoài đã tiêu hao không ít thời gian, lát nữa phải quay về tông môn.

- Láo xược, nơi này chính là tông môn Vĩnh Hằng, hãy xưng tên ra đi! - Các đệ tử canh giữ sơn môn lớn tiếng khiển trách, không ngờ lại có người dám coi thường bọn họ.

Lâm Phàm cúi đầu xuống, trừng mắt nhìn, ngay lập tức, một luồng uy áp bạo phát ra, các đệ tử canh giữ sơn môn đó cảm nhận được áp lực này, run lẩy bẩy, không dám nói nhảm nữa.

- Dũng mãnh quá, dù đang ở địa bàn của Vĩnh Hằng tông mà một chút thể diện cũng không cho, người đến là một nhân vật lợi hại đó. - Bọn họ hiểu biết sâu rộng, lăn lộn ở cấp thấp nhất nhưng vẫn có kiến thức.

- Ngươi là ai?

Lúc này, một đạo thân ảnh xuất hiện, một thiếu niên tuấn tú khác thường, phía dưới hàng lông mày lưỡi mác là đôi mắt không vui.

Đồng thời khí tức từ tỏa ra từ trên người tràn đầy sự tự tin, kiêu ngạo, độc nhất vô nhị trên thế gian, cảm giác ta là con cưng của trời.

- Tay mơ thì đi sang một bên, gọi trưởng lão tông chủ của các ngươi ra đây! - Lâm Phàm không muốn nói chuyện với thiếu niên này.

Mà lúc này, đã có không ít đệ tử tới đây, khi nghe thấy lời này của đối phương, không khỏi kinh hãi.

- Đồ kiêu ngạo, đây chính là Ngọc sư huynh, một trong các đệ tử của tông môn Vĩnh Hằng, không ngờ tên này lại dám láo xược như vậy.

- Hừ, thằng cha không biết trời cao đất dày, cũng trẻ tuổi như Ngọc sư huynh nhưng lại kiêu ngạo như vậy, ta nghĩ lát nữa Ngọc sư huynh chắc chắn sẽ dạy cho tên này một trận nên hồn.

Quả nhiên, Ngọc Hồ nghe thấy lời này của Lâm Phàm, trong lòng nóng như lửa, hắn ta thân là đệ tử của tông môn Vĩnh Hằng, xếp thứ hai, trong tông môn, là nhân vật được rất nhiều đệ tử sùng bái. Hôm nay lại bị người ta coi thường, khiến cho hắn rất tức giận.

- Ngạo mạn, ta hy vọng thực lực của ngươi cũng mạnh như cái miệng của ngươi vậy.

Trong nháy mắt, chiếc quạt giấy trong tay Ngọc sư huynh được mở ra, ánh sáng chiếu rọi tuyệt đẹp.

Không ít nữ đệ tử nhìn thấy cảnh này sinh lòng ngưỡng mộ, trái tim nhảy nhót trong mắt, đây chính là nam thần hoàn mỹ nhất trong lòng các nàng. Mà đối với các nàng, nam tử đối địch với sư huynh kia, mặc dù ngoại hình cũng khá nhưng chỉ cần đối nghịch với sư huynh, thì đó chính là kẻ thù.

“Khà khà, không ngờ lại có người tìm tới tận cửa để mình thể hiện một lần trước mặt các sư đệ, sư muội, đúng là không tệ.” Tâm trạng của Ngọc Hồ rất tốt nhưng sức mạnh trong tay hắn ta còn chưa kịp tập hợp thì đã vang lên âm thanh khác.

“Lạch cạch!”

- Đừng có làm phiền ta, giờ không phải là lúc ngươi ra vẻ! - Lâm Phàm nhẹ nhàng giơ tay lên, một chưởng đánh tới, sau đó nhíu mày - Người quản sự của Vĩnh Hằng tông đâu, không nể mặt như vậy, bổn Phong chủ sắp nổi giận rồi đó...”

- Sư huynh...

Các nữ đệ tử với vẻ mặt sùng bái nhìn Ngọc sư huynh phát uy trước đó đều tan nát cõi lòng, chỉ thấy sư huynh không có một chút phong độ nào nằm sấp trên mặt đất theo hình chữ đại, không hề nhúc nhích, điều này đã khiến cho trái tim của các nàng tan nát, đây căn bản không phải là Ngọc sư huynh trong lòng các nàng.

Lúc này.

- Lâm Phong chủ đường sá xa xôi tới đây, không kịp tiếp đón từ xa, tiểu bối không hiểu chuyện, kính xin đừng chấp nhặt. - Một giọng nói từ sâu trong tông môn truyền ra, sau đó một đạo thân ảnh xuất

hiện trước mặt Lâm Phàm.

- Ừm, yên tâm, bổn Phong chủ không phải người lòng dạ hẹp hòi.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói, đồng thời trong lòng thoáng vui vẻ, có chút tự hào, không ngờ, từ trước đến nay chưa từng giao thiệp với Vĩnh Hằng tông, vậy mà đối phương lại biết đến đại danh của mình, cảm giác này đúng là không tệ.

Ngẫm ra cũng đúng, hiện giờ danh hiệu của mình vô cùng vang dội, vui vẻ giúp người, giúp đỡ tông môn khác vượt qua tai họa, danh tiếng này truyền bá ra ngoài, rõ ràng là chuyện bình thường.

- Lâm Phong chủ, ta là trưởng lão Vinh Kỳ của Vĩnh Hằng tông, không biết Lâm Phong chủ lần này tới đây là vì việc gì? - Vinh Kỳ trưởng lão hỏi.

Trong lòng có chút cảnh giác, Phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông ở bên ngoài có tiếng tăm rất không tốt, nghe nói vô lý, giết người không nể tình, đầu óc còn có chút không được bình thường, vui buồn thay đổi liên tục, cho nên trong tông không có người nào nguyện ý đi ra nghênh tiếp. Cuối cùng, chỉ có ông ta bị sắp xếp đi ra ngoài.

Chương 440: Ở Với Đúng Người Rất Quan Trọng

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

- Vinh trưởng lão, ông không cần căng thẳng như vậy, bổn Phong chủ lần này đến đây chỉ vì một chuyện nhỏ mà thôi. - Lâm Phàm cười nói, mặc dù trong tay có xách theo Thánh tử Áo Mẫu nhưng việc chắp tay thì vẫn không có vấn đề gì.

Chỉ là, cảnh tượng như vậy có phần kỳ lạ, Vinh trưởng lão thấy thế liền run như cầy sấy, trong lòng nói thầm, quả đúng như lời đồn, không tầm thường.

Như vậy có thể không căng thẳng sao, mặc dù những năm gần đây Vĩnh Hằng tông và Viêm Hoa tông tạm thời không giao du nhưng hiện giờ, chẳng biết tại sao tên này lại tới đây, chắc chắn không phải chuyện tốt rồi.

Các đệ tử đứng vây xem nghe nói đối phương là Phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông, trái tim bé nhỏ liền run rẩy, đó không phải là ác ma uống máu ăn lông, hung tàn hết sức trong truyền thuyết hay sao?

Trong chớp mắt, các đệ tử trở nên run rẩy, bọn họ chưa từng nhìn thấy diện mạo của Lâm Phong chủ nhưng đã nghe qua đại danh này, nghĩ đến việc Ngọc sư huynh vừa rồi hoạch họe với đối phương, không khỏi run như cầy sấy, đây là tự tìm cái chết mà.

- Không biết chuyện nhỏ mà Lâm Phong chủ nói là gì vậy? - Vinh trưởng lão cảnh giác hỏi, thậm chí còn kéo dài khoảng cách với Lâm Phàm, nếu như xảy ra chuyện gì, ông ta có thể chạy trốn đầu tiên.

Bốn vị Bán Thần của Thánh Đường tông đều bị đánh cho chết đi sống lại, chỉ một mình ông ta, thật sự không có khả năng liều mạng với đối phương.

- Ôi! - Lúc này, Lâm Phàm buồn bã thở dài.

- Tại sao Lâm Phong chủ lại thở dài, chẳng lẽ có việc gì khó nói sao? Nếu như cần giúp đỡ, xin cứ dặn dò. - Vinh trưởng lão hỏi, bất kể như thế nào, cũng nhất định phải khiến đối phương bình tĩnh, không thể để đối phương đại khai sát giới, nếu không thì xong đời.

- Chuyện này càng nghĩ càng thấy đau lòng, bổn Phong chủ có một sư đệ thân thiết, nhưng một ngày nọ, đệ ấy lại chết, ông nói xem như vậy có khiến người ta thương tâm hay không chứ? - Lâm Phàm lau mắt.

Vinh trưởng lão im lặng một lúc, sau đó gật đầu:

- Sư đệ thân thiết quả thực khó tìm, kính mong Lâm Phong chủ kiềm nén đau thương. Nếu như muốn tìm kiếm hung thủ, tông ta rất sẵn lòng giúp đỡ.

- Thật chứ? - Lâm Phàm rất ngạc nhiên hỏi.

Vinh trưởng lão ngây người suy nghĩ, việc này có gì đó không đúng, biểu hiện của Lâm Phong chủ này quá hưng phấn, rõ ràng có vấn đề. Với thực lực của hắn, có kẻ thù nào mà không giải quyết được chứ? Chẳng lẽ kẻ địch kia rất lớn mạnh, cho nên mới đến đây tìm người giúp đỡ ư? Như vậy thì có chút phiền phức rồi nhưng nhìn thấy biểu cảm mong đợi của đối phương, ông ta cảm thấy có lẽ cũng không nên từ chối, cuối cùng cắn răng gật đầu nói:

- Đúng vậy, tông của ta bằng lòng giúp đỡ Lâm Phong chủ, xin hãy nói xem, người này rốt cuộc là ai?

“Bốp!”

Lâm Phàm vỗ tay.

- Tốt, Vĩnh Hằng tông nghĩa khí, hiểu lý lẽ, vậy bổn Phong chủ sẽ nói thẳng, quý tông có một đệ tử Vĩnh Hằng đã giết sư đệ của ta, xin hãy giao ra đây đi!

- Hả? - Vinh trưởng lão vốn dĩ đang chăm chú lắng nghe, đột nhiên, hai tròng mắt ngây ra, giống như đã nghe lầm - Lâm Phong chủ, ngài nói cái gì?

- Ta nói, sư đệ của ta đã bị đệ tử vĩnh hằng của Vĩnh Hằng tông giết, cho nên giao người ra đây là được rồi. - Lâm Phàm gằn từng chữ một nói.

Vinh trưởng lão cười lúng túng:

- Lâm Phong chủ, ngài đang nói đùa sao? Đệ tử tông ta sao có thể giết sư đệ của ngài, đây nhất định là tin đồn thất thiệt rồi.

- Tin đồn thất thiệt? Vậy chờ một chút, để ta đi hỏi. Lâm Phàm cười. - Dưới ánh mắt nghi hoặc của Vinh trưởng lão, chỉ thấy Lâm Phàm xách Thánh tử Áo Mẫu lên trước mặt, vốn định hỏi thử nhưng lại nhận ra đối phương đã ngất đi, không có cách nào, liền dùng tay tát hai bên.

Bàn tay quạt vù vù.

- Tỉnh lại, tỉnh lại, tỉnh lại...

Vinh trưởng lão thấy quen mắt, nghi hoặc hỏi:

- Lâm Phong chủ, vị này là?

- Hắn ta là Thánh tử Áo Mẫu của Thánh Đường tông, khi ta đến đòi người còn không bằng lòng giao ra, cuối cùng bổn Phong chủ nổi giận, nâng cả một dãy núi lên rồi đập thẳng xuống. Sau cùng Thánh chủ đó mới chịu nhận thua, giao người ra cho ta.

- Thật là khiến người ta mất hứng, nếu như không phải thời gian đánh nhau quá lâu, bổn Phong chủ đã sớm tới đây rồi.

Lâm Phàm lẩm bẩm, thế nhưng lại không chú ý tới sắc mặt đang ngày càng trắng bệch của Vinh trưởng lão.

- Thánh tử Áo Mẫu!

Vinh trưởng lão nhìn nam tử đang bị xách ở trong tay, hình như là thật, ông ta nghĩ thầm, rốt cuộc Thánh Đường tông đã trải qua áp lực như thế nào mà phải giao Thánh tử ra vậy.

Chẳng lẽ Thánh chủ hoặc Thiên Dụ Quân Chủ của Thánh Đường tông không ngăn cản hay sao?

- A! Đừng giết ta, cầu xin ngài, đừng giết ta! - Mặt của Thánh tử Áo Mẫu bị tát đến nỗi sưng lên, khi tỉnh lại, lập tức cầu xin tha thứ.

Hắn ta sợ hãi, bởi vì nhân vật kinh khủng này sẽ lấy mạng của hắn ta mà.

- Đừng kêu nữa, mau nói đi, đồng bọn của ngươi là đệ tử nào của Vĩnh Hằng? - Lâm Phàm quơ quơ Thánh tử Áo Mẫu đang thao thao bất tuyệt, lắc lư đối phương cho đến khi không còn kêu khóc om sòm nữa thì mới buông tay ra.

Thánh tử Áo Mẫu sợ sệt nhìn Lâm Phàm, hắn ta thật sự hối hận rồi, sớm biết sẽ như hiện tại, lúc trước không nên giết người.

Vinh trưởng lão hoảng hốt, đối xử như vậy với Thánh tử của Thánh Đường tông, đây là sự tàn nhẫn đến nhường nào chứ, quả đúng như lời đồn, rất kinh khủng. Chuyện này, ông ta cũng có phần không làm chủ được.

- Là Adam, là đệ tử Adam của Vĩnh Hằng!

Thánh tử Áo Mẫu la lên, hắn ta không dám che giấu bất kỳ chuyện gì nữa, chỉ mong muốn cũng có người xui xẻo giống hắn ta, hoặc là chia sẻ một phần với hắn ta, như vậy mới có thể khiến hắn ta cảm thấy công bằng một chút.

- Không thể nào! - Vinh trưởng lão mở miệng phản kích - Thánh tử Áo Mẫu, mong ngươi đừng tùy ý vu cáo hãm hại cho đệ tử của tông ta.

- Vinh trưởng lão, cảm phiền gọi đệ tử vĩnh hằng Adam ra đây, bổn Phong chủ hơi gấp, phải mau chóng trở về. - Lâm Phàm mở miệng nói, hắn tin Thánh tử Áo Mẫu.

- Lâm Phong chủ, chuyện này chắc chắn có hiểu lầm, không thể tin vào lời nói từ một phía của Thánh tử Áo Mẫu được. - Vinh trưởng lão nói.

- Nói như vậy là không giao người đúng không? - Lâm Phàm híp mắt, trong mắt lóe lên tia sáng, khiến người ta cảm thấy kinh hãi.

Vinh trưởng lão nuốt nước miếng, ánh mắt của tên này má nó tà môn quá, có tính xuyên thấu.

Hiện tại, ông ta nhất định phải giải quyết chuyện này, sau đó đứng thẳng lưng:

- Lâm Phong chủ, tông của ta kính trọng ngươi nhưng ngươi cũng không thể ức hiếp tông ta được, Adam chính là đệ tử vĩnh hằng của tông ta, làm sao có thể nghe một lời của hắn ta, liền giao người ra, thứ lỗi cho tông ta không làm được.

Lời này đã khiến cho các đệ tử ở phía dưới rất hưng phấn, người nào người nấy đứng thẳng lưng lên, đây chính là Vĩnh Hằng tông của bọn họ, tuyệt đối sẽ không khuất phục bất kỳ áp lực nào.

“Ầm!”

Đột nhiên, đất núi rung chuyển, một luồng khí tức cuồn cuộn từ trên người Lâm Phàm bạo phát ra, xông thẳng lên trời.

Lâm Phàm bật hết hỏa lực, thân hình phồng lên, bày ra hình dáng dữ tợn nhất trong mắt mọi người.

- Lâm Phong chủ, ngươi đây là có ý gì? - Vinh trưởng lão lui về phía sau một bước, mồ hôi lạnh trên trán rơi xuống, không chịu nổi loại áp lực này.

- Không có ý gì, tình hình hiện tại chính là Vĩnh Hằng tông không nể mặt. Vậy cũng được, người nào có thể đánh thì ra đây, hôm nay hoặc là giao người ra, hoặc là giết chết bổn Phong chủ, nếu không thì sẽ không có lựa chọn thứ ba đâu.

Lại là một cách cũ rích. Nhưng kết quả của lần này không giống, Thánh Đường tông còn khiêu chiến Lâm Phàm một hồi, ra tay rất mạnh.

Còn Vinh trưởng lão thấy tình hình như vậy, sắc mặt khó coi, vội vã giơ tay lên:

- Lâm Phong chủ, xin chờ một chút, cho phép ta đi thông báo với tông chủ.

Đồng thời, trong lòng cũng điên cuồng mắng chửi, súc sinh mà, quả nhiên danh bất hư truyền, không nói phải trái, một lời không hợp liền động thủ, như vậy sau này còn có ai dám kết quan hệ với Viêm Hoa tông nữa.

- Nhanh lên, đời này của ta ấy, ghét nhất là người không nể mặt, mau mau gọi người quản sự ra đây, nếu không thì ta thật sự sẽ động thủ đấy, mà nếu như ta động thủ, ta sẽ không khống chế được bản thân, đến lúc đó, các người tự gánh lấy hậu quả nhé.

Lâm Phàm trở nên gấp rút, trên thân hình lập tức giống như máy hơi nước, tỏa ra sương mù, dường như đã nằm ở biên giới bùng nổ.

Vinh trưởng lão vội vàng mời tông chủ ra ngoài giải quyết. Đối phương quá cứng rắn, không nói phải trái, đánh không lại mà.

Ở nơi đệ tử vĩnh hằng ở, Adam đã biết được tình hình bên ngoài, vội vã thoát khỏi đám người, trở lại trong phòng, bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị chạy trốn. Hắn ta không ngờ Thánh tử Áo Mẫu lại bị ngươi ta bắt tới đây.

- Khốn khiếp, sao có thể khai ra ta chứ, dù gì cũng là Thánh tử của Thánh Đường tông, quả là hèn nhát. - Hắn ta cũng không cho rằng tông môn có thể bảo vệ được cho hắn, đến Áo Mẫu cũng bị bắt tới đây rồi.

Điều này đã nói lên, Thánh Đường tông cũng không bảo vệ được cho đối phương.

Đúng lúc hắn ta đã thu dọn xong xuôi, chuẩn bị rời khỏi, thì lại phát hiện ra một đạo thân ảnh xuất hiện ở phía sau lưng của mình.

Lông tơ của Adam dựng lên, khi nhìn thấy người tới, cũng là một vẻ mặt sầu khổ:

- Tông chủ...

- Đừng nói chuyện. - Tông chủ xua tay, sau đó thở dài một tiếng - Adam, tông môn đối với ngươi không tệ, không phải Tông chủ không muốn bảo vệ ngươi, mà là vừa rồi, bên Thánh Đường tông đã truyền tin tới, ngay cả Thánh Đường tông cũng suýt chút nữa thì bị cái tên ở bên ngoài hủy diệt cả tông môn, cho nên...

- Ta không nghe, ta không nghe, Tông chủ, ngài nhất định phải cứu ta, ngài chính là Tông chủ, ngài phải bảo vệ cho mỗi đệ tử ở dưới vây cánh của mình chứ. - Adam mặt trắng bệch, trong lòng điên cuồng chửi bới, tông chủ đây là muốn vứt bỏ hắn ta rồi.

Sự tuyệt vọng trong lòng bạo phát ra, không còn hy vọng nữa.

- Ôi, cũng chính vì như vậy, bổn tông chủ mới bảo ngươi ra ngoài đó. Adam, ngươi là nam tử hán, phải có dũng khí gánh vác trách nhiệm, nếu như dùng một mình ngươi để đổi lấy sự an toàn cho nghìn vạn đệ tử của tông môn, thì cũng đáng giá, ngươi là anh hùng của tông môn, tông môn suốt đời sẽ ghi nhớ ngươi. - Tông chủ nói.

- Không, ta không muốn làm anh hùng, tông chủ, ngài hãy để ta đi đi, ta cam đoan sẽ không quay lại nữa.

Tông chủ rõ ràng không cho đối phương cơ hội nói chuyện, mà trực tiếp bắt lấy hắn ta, biến mất trong hư không, xuất hiện ở cửa sơn môn.

Tông chủ của Vĩnh Hằng xuất hiện, giao Adam ra.

- Tông chủ, ngài không thể như vậy, ta trung thành tận tâm với

tông môn, sao ngài có thể bán ta chứ! - Adam giận dữ gào thét, hắn ta không ngờ sẽ có kết quả như vậy.

Tông chủ chau mày, tức giận quở mắng:

- Câm miệng, kết giao nhiều năm của Vĩnh Hằng tông và Viêm Hoa tông đã bị ngươi làm hỏng rồi, lại dám giết hại đệ tử của Viêm Hoa tông, tên nghiệt đồ nhà ngươi đã phá hoại quan hệ hữu hảo giữa hai tông, hôm nay Lâm Phong chủ đến đây, bổn tông chủ sẽ giao ngươi cho Lâm Phong chủ xử lý.

Lâm Phàm rất hài lòng, cảm thán nói:

- Người hiểu chuyện như Tông chủ, quả là không nhiều.

- Đâu có, đâu có, chuyện này tuyệt đối không thể tha thứ. - Tông chủ đạo đức giả nói.

Lâm Phàm nhìn Adam đang giãy giụa:

- Đừng vùng vẫy nữa, đến bây giờ vẫn chưa nhìn ra hay sao, tông môn của ngươi đã bán ngươi rồi, ngu không chịu được, còn cống hiến cho tông môn? Sau này phải có mắt nhìn một chút, ở với đúng người rất là quan trọng, ở với sai người, sẽ mất mạng đó.

Giọng nói rất lớn, truyền thẳng đến tai tất cả các đệ tử ở phía dưới, đây là đang phá tan lòng người mà.

Tông chủ Vĩnh Hằng tông nhìn Lâm Phàm, khóe miệng giật giật, trong lòng mắng chửi, đồ súc sinh, nếu không phải hơi sợ ngươi một chút, thì đã sớm đánh cho ngươi ị ra phân rồi.

- Hả? Chẳng lẽ lời bổn Phong chủ nói vấn đề gì sao? - Lâm Phàm vô tội nhìn về phía đối phương rồi hỏi.

- Ha ha!

Tông chủ của Vĩnh Hằng tông cười, trong nụ cười lộ ra ý muốn đào cả tổ tông nhà tên kia lên. Chỉ muốn nói ra rằng, xin ngươi đó, mau mau đi đi, tông ta sợ ngươi rồi.

Chương 441: Nhìn Lên Mấy Nghìn Năm, Nhìn Xuống Mấy Nghìn Năm, Đều Không Có (1)

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Adam buông thõng chân tay, tuyệt vọng, hắn ta đã bị tông môn vứt bỏ rồi.

- Vĩnh Hằng tông quả nhiên là hiểu lý lẽ hơn Thánh Đường tông nhiều, vậy bổn Phong chủ xin được cáo từ. - Lâm Phàn giơ hai tay lên, chạm hai tên này vào nhau, xem như là chắp tay cảm ơn, sau đó biến mất trong hư không, tiến về phía Viêm Hoa tông.

- Đáng ghét mà! - Vinh trưởng lão buồn phiền gần chết, trơ mắt nhìn đối phương mang đệ tử vĩnh hằng đi, thể diện này biết để ở đâu đây:

- Tông chủ, để như vậy sẽ khiến cho đệ tử tông môn sợ hãi đó.

- Vậy thì đuổi theo, đánh nhau với hắn ta, có thể chết mấy người thì chết từng đấy, ngươi thấy thế nào? - Tông chủ nói.

Vinh trưởng lão ngây người, sau đó cúi đầu xuống không nói gì, đây là tông chủ đang châm biếm ông ta sao, nhưng vẫn không hài lòng nói:

- Cũng không thể để đối phương dễ dàng mang đệ tử đi như vậy được, làm vậy sẽ khiến cho các đệ tử khác nhìn nhận thế nào về tông môn chứ.

- Ừm, tên súc sinh này quả thật quá đáng, không thể giữ lại được. - Tông chủ nói, trong mắt có sát ý.

- Tông chủ, ý của ngài là? - Vinh trưởng lão có chút kỳ vọng, nếu như có thể giết chết tiểu tử này, vậy thì có thể trút được cơn giận này rồi.

- Nếu như có cường giả đến, có lẽ sẽ có thể áp chế được tiểu tử này. - Tông chủ nói.

Vinh trưởng lão có chút nghi hoặc:

- Cường giả? Cường giả ở đâu ra?

Tông chủ nói:

- Ngươi còn nhớ lá bùa từ trên trời giáng xuống tông ta từ rất lâu rất lâu trước đây hay không?

Vinh trưởng lão hiểu ra, sắc mặt khẽ biến, lá bùa kia từ trên trời giáng xuống, không biết từ đâu tới, sau đó thông qua nghiên cứu rất nhiều năm, cuối cùng cũng hiểu được ý nghĩa của những phù văn trên lá bùa đó, cuối cùng rút ra kết luận, lá bùa này giống như một lời nhắn từ nơi khác đến đây.

- Các trí giả trăm năm trước của tông ta đã cảnh báo là không được hồi âm, bởi vì chúng ta căn bản không rõ nguồn gốc của lá bùa, càng không biết bọn họ là nhân vật gì, nếu như tùy ý liên lạc, sợ rằng sẽ...

Tông chủ:

- Vinh Kỳ, ngươi nghĩ nhiều quá rồi đó, chỉ cần có sinh mạng là có thể trao đổi, nếu như tông ta có thể đạt được lợi ích từ trong đó, đến lúc ấy, Thánh Đường tông cũng có là gì, còn về tiểu tử này, thì lại càng chẳng là gì.

- Ừm, đúng là như thế, khi các trí giả phân tích ra nội dung trên lá bùa, đều không may rời đi, mặc dù bảo chúng ta không được trả lời, nhưng không nói rõ thứ này rốt cuộc có ý nghĩa gì, nếu như tông ta có thể liên lạc với đầu nguồn, có lẽ sẽ đạt được rất nhiều lợi ích. - Vinh Kỳ nói, trong lòng cũng có chút kỳ vọng.

Đây là sự tò mò về thứ chưa biết, càng là sự theo đuổi về một nhân vật cao hơn. Bọn họ không tin Bán Thần cảnh chính là đỉnh cao, nhất định còn có cấp độ cao hơn, Thần cũng không phải truyền thuyết.

Trong hư không, Lâm Phàm xách theo hai người, lần này đi ra ngoài, ở Thánh Đường tông không được thuận lợi lắm nhưng Vĩnh Hằng tông thì rất dễ dàng.

Toàn thân Adam không có sức lực, hết hy vọng với tông môn,

hắn ta không ngờ tông môn lại vứt bỏ mình.

- Áo Mẫu, tên hèn nhát nhà ngươi, tại sao ngươi không một mình gánh chịu đi, dù gì ngươi cũng là Thánh tử của Thánh Đường tông, vậy mà lại nhát như chuột, chỉ biết bán đứng ta, bảo bối kia cũng bị ngươi lấy, còn ta thì chẳng đạt được cái gì hết. - Adam không thể nhịn được nữa, tức giận mắng.

Thánh tử Áo Mẫu trong lòng đau buồn, không có chút sức phản kháng nào, nghe thấy tiếng nhục mạ của Adam, cũng phản bác lại:

- Im miệng, là ngươi động thủ, ta chỉ đả thương người đó, cuối cùng ngươi bổ một đao, cắt đứt đầu của cậu ta, còn đem làm bóng đá nữa mà.

- Lâm Phong chủ, ngài nhất định phải nhìn cho rõ, Áo Mẫu ta không hề giết người, sau cùng là bị hắn ta giết, không phải ta. - Thánh tử Áo Mẫu nói, chỉ hy vọng đối phương mở lòng từ bi, tha cho hắn ta một lần.

- Ừ! - Lâm Phàm lạnh nhạt đáp lại, không có bất kỳ phản ứng nào.

Lúc trước đại chiến một trận với bọn họ ở Thánh Đường tông, nội hàm đã tăng lên không ít, cảm thấy rất tốt. Có điều, nội hàm vẫn chưa đủ, sau khi đưa hai tên này về tông môn, lại nên ra khỏi tông, kiếm một ít điểm tích lũy, nâng cao công pháp, đến lúc đó sẽ tăng lên đến Bán Thần. Má nó có ai làm gì được mình nữa.

- Khà khà! - Nghĩ vậy, Lâm Phàm liền nở một nụ cười cười rất kỳ dị.

Adam và Áo Mẫu đang cãi lộn kịch liệt, thế nhưng khi nghe thấy tiếng cười này, trong lòng liền run lên, tên này kinh khủng quá đi mất, thật sự là quá dọa người luôn.

- Đừng mà... - Hai người rớt nước mắt tuyệt vọng, nếu như cho bọn họ thêm một cơ hội nữa, tuyệt đối sẽ không giết người kia.

Viêm Hoa tông, các đệ tử canh giữ tông môn vì không có việc gì, nên đang nhỏ giọng nói chuyện.

- Ôi, Tần Chân sư huynh của Vô Địch phong bị người ta giết rồi!

- Đúng vậy, đến cả Vương Phù sư huynh cũng bị người ta đánh trọng thương, ngậm chút hơi thở cuối cùng gắng sức đến tông môn,

không biết Lâm sư huynh có lấy lại công đạo cho bọn họ không nữa.

- Nói đùa gì vậy, ta nghe nói rồi, là do Thánh Đường tông và Vĩnh Hằng tông ra tay đó, Lâm sư huynh cho dù lợi hại thì cũng không có cách gì đâu.

Đột nhiên, hư không chấn động, ba đạo thân ảnh xuất hiện. Các đệ tử canh giữ sơn môn nhìn thấy người tới, liền tiến lên cung, kính nói:

- Tham kiến Lâm sư huynh.

- Ừm. - Lâm Phàm gật đầu, mang theo hai người đi vào trong tông môn.

Còn các đệ tử canh giữ sơn môn thì lại có chút khó hiểu, không biết hai người bị Lâm sư huynh xách theo rốt cuộc là ai. Thế nhưng, biểu cảm của hai người này có hơi bi thảm, hình như rất tuyệt vọng.

- Ngươi nói xem hai người kia là ai nhỉ?

- Không biết, có điều theo ta thấy, rất có khả năng là bọn làm việc xấu, suy cho cùng Lâm sư huynh thích hành hiệp trượng nghĩa, trừ gian diệt ác mà.

- Ừ!

Lâm Phàm mang theo hai người đi lên Vô Địch phong, các đệ tử đi ngang qua đều cung kính chào hỏi, có điều khi nhìn thấy hai người trong tay Lâm Phàm, đều tò mò hỏi.

- Lâm sư huynh, hai người này là ai vậy?

Lâm Phàm đáp lời:

- Thánh tử của Thánh Đường tông, đệ tử vĩnh hằng của Vĩnh Hằng tông, cũng chính là kẻ đã giết đệ tử của Vô Địch phong ta, bây giờ đưa về, chuẩn bị giết.

Những đệ tử hỏi thăm kia nghe thấy những lời này, lập tức như khúc gỗ đứng im tại chỗ, cả người ngây ra.

Sau đó nhìn về phía người đã đi xa, lập tức kinh hô lên, tuyên truyền đi bốn phương tám hướng:

- Lâm sư huynh mang người về rồi.

- Thánh tử của Thánh Đường tông, đệ tử vĩnh hằng của Vĩnh Hằng tông đã bị Lâm sư huynh bắt về rồi!

Các đệ tử vốn dĩ còn không biết đã xảy ra chuyện gì khi nghe thấy lời này, người nào người nấy mắt trợn mồm há, sau đó hoàn toàn trở nên hưng phấn.

Ngay cả máu nóng trong cơ thể cũng sôi trào, có một cảm giác thoải mái nói không nên lời.

Hỏa Dung xử lý công việc của tông môn, việc thiết lập quan hệ ngoại giao với Đại Diễn tông và Đại Hùng Bảo tông rất thuận lợi, buôn bán rất tốt, lúc này, nghe thấy chủ đề loan truyền giữa các đệ tử. Ông ta cũng ngây ngốc đứng tại chỗ, tiểu tử này thật sự mang người trở về rồi sao?

Sau đó không nghĩ nhiều như vậy nữa, chạy thẳng đến chỗ sư huynh.

Đỉnh núi Thiên Tu.

- Sư huynh, sư huynh, nó... - Hỏa Dung muốn nói việc này sao có thể nhưng vẻ mặt bình tĩnh của sư huynh khiến ông ta cảm thấy kích động như vậy để làm cái gì chứ? Đến sư huynh cũng không có chút phản ứng nào kia kìa.

- Sư đệ bình tĩnh đừng nóng vội, cũng không phải còn trẻ tuổi, vội vội vàng vàng như vậy làm cái gì, lão phu đã biết rồi, mang về cũng tốt.

Vẻ mặt của Thiên Tu rất bình tĩnh nhưng trong lòng rất không bình tĩnh.

Làm thế nào mà tiểu tử này làm được vậy, Vĩnh Hằng tông thì còn đỡ, chứ Thánh Đường tông thì sao? Sao có thể để nó dễ dàng mang người trở về chứ, điều này là không thể.

Thế nhưng hai luồng khí tức đó quả thực là khí tức của Thánh Đường tông và Vĩnh Hằng tông.

Chương 442: Nhìn Lên Mấy Nghìn Năm, Nhìn Xuống Mấy Nghìn Năm, Đều Không Có (2)

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Vô Địch phong.

Lữ Khải Minh tiến lên:

- Sư huynh, bọn họ chính là kẻ đã sát hại Tần sư đệ sao?

- Ừ, đã chuẩn bị xong bia mộ cho sư đệ chưa? - Lâm Phàm hỏi.

- Làm xong rồi. Lữ Khải Minh gật đầu, sau đó phẫn nộ nhìn về phía hai tên kia.

Lúc này, ở xung quanh đã có không ít đệ tử đến vây xem, ánh mắt của mọi người đều nhìn chằm chằm vào hai tên này.

Bọn họ không ngờ Lâm sư huynh thật sự có thể mang hai tên này về, điều này đã khiến cho bọn họ thật sự phấn chấn, không biết nên biểu đạt sự hưng phấn trong lòng mình như thế nào.

Lâm Phàm nhìn các đệ tử ở xung quanh, cảm thấy cần phải nói điều gì đó, phải cổ vũ khí thế một chút.

- Các sư đệ, các sư muội, trước đây khi nhập núi, sư huynh đã thề với trời, tuyệt đối sẽ không để mọi người bị làm nhục, nếu như có, sư huynh sẽ ra mặt giải quyết cho mọi người, chỉ là Tần sư đệ bất hạnh, bị hai kẻ này giết chết, do đó sư huynh đã đích thân đến hai tông, bắt tên kẻ này về, tuẫn táng theo sư đệ.

Những lời này đã khiến cho các đệ tử Vô Địch phong cảm động đến độ rơi nước mắt, có một cảm giác tự hào nói không nên lời. Đây chính là Lâm sư huynh trong lòng bọn họ đó.

- Lâm sư huynh vạn tuế!

Các đệ tử reo hò, đối với bọn họ, có thể trở thành đệ tử của Vô Địch phong, thật sự rất tự hào.

- Đồ nhi, tới đây một chút! - Từ phía xa truyền đến tiếng của sư phụ.

Lâm Phàm đáp lời:

- Lữ sư đệ, tuẫn táng bọn họ cùng với sư đệ đi!

- Vâng. - Lữ Khải Minh gật đầu, sau đó cùng các đệ tử ở xung quanh khiêng hai tên này lên, đi tới phía sau núi.

Adam và Áo Mẫu kêu thảm thiết như lợn bị giết, đừng đùa như vậy chứ, ít nhất cũng phải thẩm vấn một tí, sao có thể không nói gì liền làm thịt người ta rồi.

Ở phía xa, Vương Phù chống nạng, năm ngón tay siết chặt, lệ rơi đầy mặt, nước mũi chảy xuống, sùng bái nhìn Lâm sư huynh. Cậu ta không ngờ Lâm sư huynh lại đích thân ra khỏi tông bắt hai tên kia về, việc này đã khiến cho cậu ta không biết nên nói gì. Nếu như cậu ta có thực lực như Lâm sư huynh, có lẽ cũng vẫn sẽ suy nghĩ rất nhiều, sẽ không đi bắt người không một chút do dự như vậy. Suy cho cùng, đây chính là đắc tội với hai đại tông môn mà.

- Sư phụ, có chuyện gì vậy? - Lâm Phàm cười ha ha đi tới, ngồi ở một bên, nhìn tình hình của sư phụ, không khỏi kinh ngạc hỏi - Sư phụ, đồ nhi nhìn mặt người đã có chút thay đổi, có thần tính hơn trước rồi.

Thiên Tu cười:

- Nhìn ra rồi sao?

- Vâng, đã nhìn ra rồi. Lâm Phàm gật đầu - Sư phụ, có phải đã có thu hoạch, có thể thành Thần cảnh rồi?

- Việc này ấy mà, ôi, Thần cảnh vô cùng khó khăn, khó như lên trời, nhìn lên mấy nghìn năm, nhìn xuống mấy nghìn năm đều không có thần cảnh. Có điều vi sư là người có bản lĩnh đến nhường nào chứ, chỉ một cái Thần cảnh nhỏ nhoi không làm khó được vi sư, đã chạm tới biên giới rồi, chỉ cần thêm một chút thời gian nữa là một cước bước vào Thần cảnh, đó chính là... Con hiểu chứ? - Thiên Tu nghiêm trang nói nhưng vẫn không quên khen ngợi bản thân một hồi.

- Vâng, vâng, con hiểu. - Lâm Phàm gật đầu, hiểu, hoàn toàn

hiểu, không phải sư phụ nói bản thân thông minh tuyệt đỉnh, không gì có thể làm khó người hay sao.

Lúc này, vẻ mặt của Thiên Tu nghiêm túc:

- Đồ nhi, vi sư nghĩ rồi, thực lực của con rất tốt nhưng kẻ thù chọc phải hơi nhiều rồi. Sau này phải cẩn thận, Thánh Đường tông và Vĩnh Hằng tông không dễ đối phó, mà gần đây Nhật Chiếu tông đột nhiên không có động tĩnh, rất kỳ lạ.

- Hàn sư đệ nói như thế nào vậy? - Lâm Phàm hỏi.

- Bích Không truyền tin từ Nhật Chiếu tông đến nói gần đây, Nhật Chiếu tông không có bất kỳ hành động nào, tông môn lại càng không có bất cứ động tĩnh gì, rất yên bình nhưng yên bình mới khiến cho người ta bất an. - Thiên Tu nói.

Lâm Phàm đáp lời:

- Nhật Chiếu tông có lẽ biết điều rồi nhưng đồ nhi đang lo lắng về Giáo Vương sống lại của Thiên Thần giáo kia, rốt cuộc hắn ta đã chạy đi đâu mà không có tin tức, thậm chí ở thành trì và thôn trang khắp các nơi của tông môn cũng không xảy ra bất kỳ chuyện kỳ lạ nào - Tên này trốn kỹ thật.

- Ôi! - Lâm Phàm ngồi bên cạnh thầy, than thở một tiếng, có chút cô đơn.

- Đồ nhi, sao đột nhiên lại tỏ ra cô đơn như vậy? - Thiên Tu nghi ngờ hỏi.

Thầy trò hai người, nhìn trời, trò chuyện với nhau nhưng đột nhiên, một tiếng thở dài này của Lâm Phàm, khiến cho Thiên Tu có chút khó hiểu.

Lâm Phàm đáp lời:

- Thầy, người xem mười phong này đi, ngoài đồ nhi, các sư đệ của chín phong còn lại, đều đã lâu không quay về, đồ nhi có chút nhớ.

- Đúng vậy, Phong chủ của chín phong còn lại đều là trụ cột vững vàng của tông môn. Mặc dù chịu khó tu luyện là điều cần có nhưng mấy tháng mà vẫn chưa trở về, thầy cũng rất nhớ quãng thời gian bọn họ điều ở đây, tông môn vô cùng náo nhiệt, cạnh tranh giữa các đệ tử vô cùng gay gắt. - Thiên Tu cảm thán, có tông môn nào

giống như Viêm Hoa tông, mười phong chủ thì chỉ còn lại một người ở lại, chín người còn lại, đều không trở về, cũng không biết chạy đi đâu tu luyện.

Lúc này, bàn tay Thiên Tu khoác lên bả vai đồ nhi.

- Đồ nhi, quen rồi là được, giống như vi sư năm đó vậy, tuổi còn trẻ nhưng tài năng đột phá, tốc độ tu hành nhanh đến kinh ngạc, bỏ xa các sư đệ ở phía sau, cuối cùng đứng ở chỗ cao, giữa những người cùng thế hệ, không ai địch nổi, cuối cùng chỉ có thể chiến đấu với một vài lão bất tử, mới cảm nhận được một chút vui mừng.

- Vì vậy, nỗi khổ của đồ nhi, trong lòng thầy rất hiểu.

Lâm Phàm quay đầu nhìn thầy, như gặp được tri kỷ, cảm động mở miệng nói:

- Thầy. . .

- Đồ nhi!

- Thầy!

- Đồ nhi!

Hai người gật đầu, sau đó ôm nhau.

- Mặc dù đồ nhi không trải qua thời đại của thầy, nhưng cũng có thể biết, năm đó thầy nhất định cũng rất cô đơn. - Lâm Phàm nói.

Thiên Tu gật đầu:

- Đồ nhi nhưng con phải nhớ kỹ, đi tới bước này, chính là tấm gương trong lòng tất cả sư đệ, sư muội, vì để vượt qua con, bọn họ sẽ không ngừng tiến về trước, mặc dù biết rõ không thể nào nhưng có lúc cũng phải khích lệ một chút, để bọn họ thấy có chút hy vọng.

- Đồ nhi biết, sau này sẽ thu liễm, để sư đệ sư muội thấy có hy vọng. - Lâm Phàm gật đầu.

- Ừ, vậy thì tốt, con nhìn xem, Hỏa Dung, Khô Mộc, mấy người bọn họ, trước kia cũng rất yếu, nếu như không phải thầy làm một tấm gương tốt, bọn họ làm sao có thể có thể đạt được tu vi như ngày hôm nay. - Thiên Tu thở dài nói, cảm giác mình đích thực đã từng làm một việc lớn.

Mấy người Hỏa Dung, nằm không cũng trúng đạn.

Lâm Phàm đáp lời:

- Vất vả cho thầy rồi, đồ nhi có thể tưởng tượng, nếu như không có thầy dẫn dắt bọn họ, có lẽ bọn họ cũng không có thực lực như bây giờ, cho nên đồ nhi nhất định sẽ học tập thầy, làm một sư huynh tốt.

- Đồ nhi có thể nghĩ như vậy, vi sư vô cùng yên tâm vui mừng.

Thiên Tu rất vui, cảm giác đời này, nhận đồ nhi này, thật là đáng giá.

Một già một trẻ ngồi ở đó, ngửa mặt nhìn lên bầu trời, trao đổi với nhau, trò chuyện rất nhiều.

- Ôi, các sư đệ rốt cuộc đã đi đâu, ta không bắt nạt các đệ nữa, trở lại đi có được không?

Trước kia không thấy nhớ bọn họ nhưng bây giờ lại nhớ da diết.

Ví như, Vân Tiêu, Chiến Hồng Đế, Vạn Trung Thiên,...

Nếu như trở lại, hắn có thể thề, tuyệt đối sẽ không bắt nạt bọn họ.

Sâu trong hiểm địa nào đó.

- Vân Tiêu, lên cho ta, tiêu diệt nó.

Một thiếu nữ cưỡi lên cổ Vân Tiêu, cánh tay vung lên, để cho gã ta đại chiến với yêu thú hình người khổng lồ trước mặt.

- Sẽ chết người đó.

Con ngươi Vân Tiêu co lại, mồ hôi lạnh trên trán rơi xuống nhưng khi chống lại, xích sắt trên cổ kia lại vang lên âm thanh cọ xát.

- Đừng kéo, đau, đau…

- Mau lên! - Thiếu nữ vỗ một cái lên đầu Vân Tiêu.

- Còn dề dà nữa, tối nay ta treo ngược ngươi lên đánh.

Vân Tiêu nghe lời này không rét mà run, liều mạng xông tới. Bây giờ hắn ta thật muốn khóc, hối hận lúc ấy tại sao lại muốn đuổi theo, hối hận đã muộn màng. Ban đầu nghĩ rằng thiếu nữ này gặp nguy hiểm gì nhưng đến cuối cùng, người bị nguy hiểm chính là mình.

Chương 443: Các Sư Đệ Hãy Quay Về Đi, Ta Nhớ Các Đệ Rồi

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Lúc trước thiếu nữ rất bình thường, nói với gã ta, nếu có nguyện ý ở bên cô ba năm, thì sẽ thoả mãn một nguyện vọng của gã. Lúc ấy Vân Tiêu cũng không nghĩ ngợi gì, lập tức gật đầu, nguyện vọng chính là trở nên mạnh, thật mạnh. Cuối cùng, tình huống khác thường đã xảy ra, tại lúc hắn ta đồng ý, dường như đã có một khế ước được hình thành, mà thiếu nữ lộ ra bộ mặt thật, hoàn toàn coi hắn ta là nô lệ. Mỗi ngày nếu như không nghe theo mệnh lệnh, là ăn đập vô cớ, đủ loại ngược đãi đều có, điều này khiến cho Vân Tiêu là phong chủ của một trong mười phong, đã từ bỏ sự dè dặt cuối cùng, biến thành chỉ cần bị đánh là oà khóc.

"Lâm Phàm, ta hận ngươi!" Vân Tiêu gào thét trong lòng, nếu như không phải người này cho gã ta một đả kích quá lớn, gã ta sẽ đâu ra ngoài tu luyện, ở lại Vân Tiêu phong, được các sư đệ sư muội kính yêu, tốt biết bao.

Nhưng, phải công nhận, ở nơi này cũng rất vui vẻ, khi bị thiếu nữ quất, lại có một chút chút hưng phấn.

Hơn nữa tu vi cũng đã có thay đổi lúc nào không hay, đã đến Thiên Cương cảnh tầng bốn. Đây là chuyện gã ta không dám tưởng tượng.

Cuối cùng, rốt cuộc yêu thú đã ngã xuống, mà Vân Tiêu cũng bị đánh cho sưng mặt sưng mũi.

- Này, được chưa?

Đến bây giờ gã ta vẫn chưa biết tên thiếu nữ nhưng làm chuyện gì, cũng phải được sự cho phép, nếu không sẽ bị quất chết.

Từ chỗ cô gái này gã ta biết được, đã mấy chục năm trước, cũng từng có người gặp phải cô, thật sự đã kiên trì ở lại đây ba năm. Gã ta

cũng không biết tên ngu ngốc kia kiên trì kiểu gì, bây giờ gã đã cảm thấy không thể trụ nổi nữa, nếu như không phải trong lòng có động lực ủng hộ, đã hôn mê từ lâu rồi. Đột nhiên, mười ngón tay thiếu nữ nắm tóc Vân Tiêu, kéo mạnh một cái như cưỡi ngựa.

- Xông về phía trước, xông...

- Đừng kéo, đau chết.

Cả người Vân Tiêu trần truồng hô to, đũng quần chỉ có một lớp vải bao quanh, chẳng khác gì người hoang dã.

- Đau cái gì, muốn trở nên mạnh mẽ phải chịu đựng. Xông lên!

Vân Tiêu nhắm hai mắt, lệ rơi đầy mặt, bước chân, phóng về phía trước. Bây giờ, gã ta thật sự muốn rời khỏi nơi này. Thiếu nữ này thật sự là một kẻ điên. Gã ta tình nguyện bị Lâm Phàm kia dày xéo, cũng không muốn bị thiếu nữ này dày xéo.

Trong một ngọn núi lửa, một bóng người đen nhánh ngồi khoanh chân, không hề màng đến ngọn lửa ngút trời kia, trên cơ thể, có sương mù màu đen toả ra, còn có tiếng vó sắt bước qua.

- Thập phương vô địch!

Chiến Hồng Đế quát to một tiếng, hai mắt mở ra, ý chí chiến đấu cao ngất đột nhiên trào ra, thậm chí bên trong con ngươi kia, giống như có chiến trường thượng cổ hình thành. Khí thế phi phàm lên đến đỉnh điểm.

"Đùng!"

“Phanh! Phanh!”

Bỗng nhiên, cơ thể Chiến Hồng Đế biến đổi, bóng người của chiến thần vô song hiện ra, bóng người này mặc chiến giáp màu vàng, tay cầm thần khí nghịch thiên, đã ngưng tụ thành thực chất. Sau đó bóng người kia động một cái, bổ vào không gian, trực tiếp bổ đôi hư không, rạch ra một vết hở khó mà khép lại.

- Đột phá!

Một tiếng nổ vang lên, hơi thở của Chiến Hồng Đế cường hãn đến tận cùng, ý chí chiến đấu sôi trào, nham thạch nóng chảy phía dưới núi lửa, cũng được dẫn dắt, dâng trào lên, tưới lên thân thể.

Nham thạch rơi xuống, năm ngón tay Chiến Hồng Đế bóp một

cái, còn có nham thạch từ đầu ngón tay chảy xuống, tròng mắt đều biến thành màu lửa đỏ, có ngọn lửa cháy mạnh đang lay động.

- Cuối cùng đã đột phá, Thiên Cương cảnh tầng năm.

- Ha ha ha! - Giờ khắc này, Chiến Hồng Đế cười lớn, sau đó phóng tầm mắt về phương xa. - Lâm Phàm, chắc ngươi không nhờ, áp lực của ngươi khiến ta tràn đầy động lực. Dưới động lực này, Chiến Hồng Đế ta, sẽ trở nên mạnh hơn.

Chỉ có điều, đột nhiên, Chiến Hồng Đế bụm mặt, người co quắp, mười ngón tay có nước mắt chảy qua, nghẹn ngào.

- Mình rốt cuộc đã tu luyện như thế nào, sao lại càng ngày càng kém, hắn đã đánh chết được Bán Thần rồi, mình mới đột phá Thiên Cương cảnh tầng năm, vậy đến lúc nào mới có thể nhìn thấy hy vọng đây. Hu hu!

Một đời kiên cường, người của chiến thần, khóc đến đau khổ tuyệt vọng, nước mắt nước mũi cũng không cầm được chảy ra, sự vui mừng khi được đột phá đã sớm tan biến. Nghĩ đến Lâm Phàm, là hắn ta lại cảm thấy tuyệt vọng.

Dựa theo tình huống bình thường, sau khi đột phá, nhất định sẽ nở mày nở mặt trở về tông, được tông chủ, trưởng lão tán thưởng, được các sư đệ, sư muội sùng bái. Bây giờ, hắn ta không dám trở về, lúc này về còn có ý nghĩa gì, ánh sáng đã che phủ tất cả.

Lúc vào thành bổ sung tài nguyên, những gì truyền vào tai, luôn luôn là:

- Lâm phong chủ tông ta lợi hại, bla bla…

Hắn ta thật sự không muốn nghe thấy những thứ này, hắn ta chỉ muốn nghe từ người khác, cho dù là một câu, phong chủ Hồng Đế phong của tông ta thật lợi hại. Như thế đã hài lòng, chỉ là chuyện này không thể xảy ra.

- Tiểu tử, đột phá cảnh giới, vì sao phải khóc, chẳng phải nên vui mừng, lập được hào ngôn sao. - Lúc này, một giọng nói từ phía dưới núi lửa truyền tới.

- Ngươi thì biết cái gì. - Chiến Hồng Đế trả lời, nhưng đột nhiên, sắc mặt đông cứng lại. - Ai?

- Đừng căng thẳng, ta ở dưới chân ngươi, là anh hùng núi này, đã

từng có rất nhiều người như ngươi, tới nơi này tu luyện, cũng có rất nhiều người như ngươi, cuối cùng tới nơi này kết thúc sinh mạng, nếu như có thể, hãy gọi ta là anh hùng, bởi vì ta chính là sinh linh được ngưng tụ bởi máu tươi của vô số anh hùng. - Anh hùng nói.

Chiến Hồng Đế rất cảnh giác nhưng sau đó than thở:

- Haiz, nói chuyện với ngươi một lát cũng được, ít nhất còn có người nghe ta dốc bầu tâm sự.

- Ta là phong chủ Hồng Đế phong một trong mười phong của Viêm Hoa tông, vốn nên được các đệ tử sùng bái, nhưng có một ngày, ta gặp phải một vị đệ tử... - Giờ khắc này, Chiến Hồng Đế nói chuyện của Lâm Phàm ra, giống như đang kể về một truyền thuyết vậy.

Rất lâu, sau khi Chiến Hồng Đế nói xong, trong lòng cũng thoải mái hơn nhiều:

- Ngươi nói xem, đó thật sự là người sao, ta còn có cơ hội sao?

Anh hùng yên lặng hồi lâu:

- Nếu là như vậy, dựa vào kiến thức của ta, ngươi không còn hy vọng nữa, cả đời này đều khó còn hy vọng.

- Ngươi... - Chiến Hồng Đế không ngờ tên này chẳng biết quan tâm người khác gì cả, còn bổ thêm một đao.

- Nếu như ngươi tin tưởng ta, ta có thể giúp ngươi một tay, ít nhất không để khoảng cách thêm lớn như vậy. - Anh hùng nói.

- Ngươi giúp ta? - Chiến Hồng Đế hoài nghi - Tốt vậy sao.

- Chàng trai trẻ, không nên nghĩ xấu về tất cả mọi người như vậy, ta thấy ngươi tu hành mấy tháng ở chỗ này, không hề cử động, cũng cảm nhận được ý chí của ngươi, nên nguyện ý chỉ đường giúp ngươi một phen.

- Có điều, ngươi cũng đừng nghĩ ta lợi hại gì lắm, người nọ trong thời gian ngắn như vậy, đã tăng lên tới cảnh giới bực này, hiển nhiên không phải người cùng một thế giới với ngươi, giữa các ngươi như trời với đất, cao không thể với tới nhưng ta có thể giúp ngươi nhảy cao hơn một chút. - Anh hùng cũng có sinh mệnh nhưng không có thất tình lục dục, cho nên nói chuyện có tổn thương người khác hay không, Anh hùng không biết, có điều lời đã nói đều là thật.

Chiến Hồng Đế quay đầu, nước mắt cố nén lại rơi xuống lần nữa:

- Ta muốn đánh chết người này.

Chương 444: Nỗ Lực Vì Bán Thần

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Lâm Phàm nói chuyện với thầy vô cùng vui vẻ, chỉ có điều, đột nhiên nghĩ tới một chuyện rất quan trọng.

- Sư phụ, đồ nhi còn có chuyện, phải trở về sơn phong.

Suýt nữa thì hắn quên một việc quan trọng, hai phần tích phân vẫn đang chờ mình thu hoạch. Sau khi đã mạnh hơn, lại quên mất vài việc quan trọng, thật là không nên.

- Đi đi. - Thiên Tu gật đầu, trò chuyện với đồ nhi thật vui.

Vô Địch phong, trước mộ bia Tần sư đệ.

Trước khi sơn phong được xây nên, nơi này chính là nghĩa địa nhưng cho tới nay, không đệ tử nào được mai táng ở đây, mà Tần sư đệ này là người đầu tiên vào an nghỉ.

Cảnh rộng lớn, hầu hết các đệ tử đều đã tới, mỗi vị đệ tử đều rất ưu sầu, ánh mắt nhìn sang đệ tử của hai tông, cũng ẩn chứa sự phẫn nộ.

Thánh tử Thánh Đường tông, đệ tử vĩnh hằng của Vĩnh Hằng tông, đều là những nhân vật một bước đạp đến trời xanh, là sự tồn tại bọn họ không thể với tới. Có điều Lâm sư huynh tự mình rời núi, trực tiếp bắt hai người này lại, thật làm hả hê lòng người.

Thánh Áo Mỗ đã bị trói lại, một nhóm ông lớn vây quanh gã, ánh mắt kia như hận không thể làm thịt gã, khiến gã vô cùng sợ hãi.

- Các ngươi muốn làm gì? Các ngươi không thể giết ta, ta là Thánh Tử của Thánh Đường tông, các ngươi giết ta rồi, sẽ gặp báo ứng. - Thánh tử Áo Mỗ kêu khóc, không còn một chút phong độ nào của Thánh Tử.

Mặc dù Thánh Đường tông đã bỏ mặc gã nhưng không sao hết,

chỉ có thể tiếp tục dùng danh hiệu Thánh Đường tông để áp bức người khác, hy vọng những người này sẽ sợ hãi mà thả gã đi.

Mặc dù khả năng cực kỳ nhỏ, nhưng bất kể như thế nào, cũng phải thử một lần. Nói không chừng sẽ thành công.

Mà Adam đứng ở bên cạnh khóc sướt mướt nói:

- Ta là đệ tử vĩnh hằng của Vĩnh Hằng tông, các ngươi không thể giết ta

Tiếng khóc rung trời, đệ tử xung quanh thì thầm với nhau:

- Hoá ra đây chính là Thánh Tử, chẳng ra thể thống gì, không ngờ lại bị doạ thành bộ dáng này.

- Hừ, không sai, đã từng có Thánh Tử Thánh Đường tông tới tông ta gây chuyện, nhưng bị Lâm sư huynh đánh cho sống dở chết dở. Hôm nay xem ra, Thánh Tử cũng chỉ có vậy.

Các đệ tử trò chuyện với nhau, đối với thánh tử của các tông lớn bọn họ đã từng có loại cảm giác cao không với tới, thậm chí là tự ti. Bây giờ thì không còn loại cảm giác này nữa, cảm giác cũng chỉ có vậy thôi. Mặc dù, chưa từng ra ngoài ngao du cùng Lâm Phàm, nhưng vô hình trung tầm nhìn cũng đã trở nên cao hơn.

- Để ta chém chết bọn họ. - Trương Long đột nhiên từ đâu tới, không ngừng tu hành, khí tức của bản thân cũng trở nên không tầm thường, lại thêm đan dược ở trên đỉnh núi, mặc dù chưa đến Thiên Cương cảnh nhưng cũng là cường giả trong Địa Cương cảnh.

- Trương sư huynh muốn ra tay rồi.

Đương nhiên các đệ tử Vô Địch phong biết Trương sư huynh, đó là người cuồng tu hành, bình thường đều cố gắng tu luyện, rất ít khi xuất hiện nhưng cũng thuộc lớp người đi theo Lâm sư huynh sớm nhất.

Áo Mỗ và Adam thấy có người tới, trong lòng run lên, thật sự phải chết sao. Tu vi toàn thân bọn họ đã bị niêm phong, căn bản không thể chống lại, nghĩ đến lát nữa sẽ chết, nội tâm của bọn họ hoàn toàn tuyệt vọng. Tông môn bỏ rơi bọn họ, đã khiến cho bọn họ cảm thấy con đường phía trước mù mịt, hôm nay lại có một tên hung hãn xuất hiện, muốn đích thân giết chết bọn họ, càng làm bọn họ thấy bất lực.

Trương Long đứng ở trước mặt hai người, cầm đao lớn vô cùng sắc nhọn từ trong chiếc nhẫn trữ vật ra:

- Hai người các ngươi giết sư đệ Vô Địch phong bọn ta, hôm nay ta phải khiến các ngươi nợ máu phải trả bằng máu. Yên tâm, đao của ta rất nhanh, đầu rơi xuống đất, cũng không để các ngươi thấy bất kì sự đau đớn nào.

Đối với hai người mà nói, sự tuyệt vọng đã bao trùm bọn họ. Áo Mỗ và Adam áp sát lại, dựa vào bia mộ, lệ rơi đầy mặt, nước mũi tèm lem, mặt đỏ bừng vì sợ hãi, khiến hai người chảy mồ hôi đầm đìa.

- Đừng mà, bọn ta không muốn chết, ta là thánh tử Thánh Đường tông.

- Ta là đệ tử vĩnh hằng của Vĩnh Hằng tông, các ngươi không được giết ta.

Các đệ tử vây xem, vẻ mặt khinh thường, không ngờ đám thánh tử cao cao tại thượng, lại là sự tồn tại này, cũng biết sợ chết.

Trương Long giơ tay lên, mặt đao bạc trắng, tản ra ánh sáng lạnh lẽo, dưới ánh mắt run sợ của hai người, ánh sáng màu bạc bao phủ.

Xong đời rồi!

- Dừng tay! - Đột nhiên, một giọng nói truyền tới, lưỡi đao chỉ còn cách phần cổ hai người một khoảng ngắn tí.

Áo Mỗ và Adam nhìn sang nơi phát ra giọng nói này, lập tức mừng rỡ:

- Lâm phong chủ, xin tha mạng

Bọn họ nghĩ, Lâm phong chủ muốn tới cứu bọn họ, hoặc giả là tông môn phái người tới cứu bọn họ cũng nên.

- Sư huynh. - Trương Long gọi, có chút nghi ngờ, không biết vì sao sư huynh muốn ngăn cản mình.

- Tham kiến sư huynh. - Đệ tử chung quanh cung kính chào, trong mắt có ánh lửa lóe lên, đây là sùng bái.

Lâm Phàm gật đầu, đi tới trước mặt hai người, xém chút thì quên đại sự, hai cái người này, mặc dù tu vi không đến đâu nhưng cũng là tích phân, sao có thể bỏ qua dễ dàng như vậy.

Áo Mỗ và Adam ôm bắp đùi Lâm Phàm, khóc lóc cầu xin:

- Lâm phong chủ, van cầu ngài, bỏ qua cho chúng ta đi.

- Các vị sư đệ, các sư muội, sư huynh là phong chủ Vô Địch phong, có trách nhiệm bảo vệ an toàn của mỗi một người các ngươi, mà Tần sư đệ lại bất hạnh, sư huynh đau lòng vô cùng, hôm nay hai người này, một người là thánh tử Thánh Đường tông, một người là đệ tử vĩnh hằng của Vĩnh Hằng tông, đều là hung thủ, vì vậy, để cho sư huynh ra tay, an ủi linh hồn Tần sư đệ trên thiên đường. - Lâm Phàm hơi có vẻ thương cảm, sau đó ánh mắt nhìn về phía hai người.

Áo Mỗ và Adam vốn tưởng rằng có thể giữ được một mạng, nhưng sau khi nghe những lời này, mặt mũi trắng bệch, hết sức kinh hoàng.

Nâng tay lên.

Một chưởng đáp xuống.

Giải quyết xong xuôi, tích phân về tay.

Thiên kiêu của hai tông đã chết, đệ tử xung quanh có vẻ khá hưng phấn nhưng Lâm Phàm lại nghĩ, cứ vậy đi, chỉ là không muốn lãng phí mà thôi.

- Chủ nhân, ngài có phát hiện đều gì khác thường hay không. - Lúc này, giọng nói của Lão Hắc vang lên, ở trong đầu.

Lâm Phàm bảo các sư đệ, mình đi bận chút việc nhưng lại bay lơ lửng ở dưới chân sơn phong.

- Lão Hắc, có gì khác thường? Chẳng lẽ là ngươi sắp đột phá? - Lâm Phàm hỏi, Lão Hắc khôi phục thực lực hơi chậm, đến bây giờ mới khôi phục đến Thiên Cương cảnh tầng sáu, hoàn toàn không giúp được mình.

- Chủ nhân, ngài không phát hiện bây giờ sức mạnh thiên địa trong trời đất, có gì đó khác thường sao? So với trước kia, hình như càng thêm nồng đậm?

Lão Hắc nói :

- Ngài nhìn tu vi bây giờ của ta, ít nhất phải bốn tháng sau mới khôi phục lại như ban đầu nhưng mà bây giờ, đã khôi phục lại Thiên Cương cảnh tầng sáu, tốc độ bực này, rất kinh khủng.

- Có chuyện này sao? - Lâm Phàm lại chẳng cảm giác được có gì không giống nhau.

Sức mạnh của thiên địa quá nồng đậm?

Chuyện này chẳng có cảm giác gì cả, mà lại thấy rằng, thực lực của Lão Hắc, thật sự là tu luyện quá chậm.

- Đây không phải là tình huống tốt, luôn cảm giác sắp có chuyện xảy ra. - Lão Hắc nói.

Gã là một con mãng xà đen tối, vốn nên là cường giả không chuyện ác nào là không làm, tung hoành ngang dọc nhưng bây giờ, coi như gã đã chịu thua, đời này không còn hy vọng gì nữa. Sớm biết sẽ như vậy, còn thề thốt cái rắm gì.

Thực lực tiểu tử này càng ngày càng mạnh, đúng là tên biến thái, chưa vào Bán Thần thực lực đã cường hãn đến mức này, vậy sao khi vào Bán Thần, chẳng phải lên trời được sao.

- Ồ, chăm chỉ tu luyện đi, chờ khi nào có chuyện nói sau.

Lâm Phàm xua tay, đối với những thứ này, hắn sẽ không quá để ý, nếu sắp có chuyện xảy ra thì tốt. Đến lúc đó, vừa có thể trêu đùa thoả thích, nhìn bây giờ xem, thật khiến người ta thấy nhàm chán biết bao.

- Chủ nhân, ta nói thật đó. - Lão Hắc vội la lên, gã luôn cảm giác hình như chủ nhân không tin tưởng mình lắm.

- Ta cũng nói thật, ngươi chăm chỉ tu luyện đi, Thiên Cương cảnh tầng sáu, thật sự quá yếu, ít nhất cũng phải vào Bán Thần chứ.

Lâm Phàm thở dài, người ta nhận tiểu đệ đều hùng mạnh như vậy, mà nhìn tiểu đệ của hắn mà xem, vừa không trung thực, lại tu luyện quá chậm, thật khiến người ta đau đầu.

Lão Hắc suýt nữa thì phun ra một ngụm máu. Bán Thần? Đùa gì thế, nào có dễ dàng như vậy, tốc độ khôi phục chậm thế này, muốn vào Bán Thần, còn phải một khoảng thời gian dài nữa mới được.

- Tu luyện thật tốt, ta còn có việc.

Bây giờ hắn rất nhức đầu, trị giá khổ tu đã đủ rồi, phải đi kiếm chút tích phân mới được.

Vừa đi về sơn phong, vừa nghĩ tới chuyện kế tiếp.

Chương 445: Đóng kịch đúng là mệt mỏi (1)

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Nhật Chiếu tông, đây thật là một lựa chọn không tồi, chỉ có điều tàn nhẫn quá, hủy đi nhiều nơi của người ta như vậy, nghe nói bây giờ đối phương rất an ổn.

Thánh Đường tông, Vĩnh Hằng tông, thật ra thì đều là lựa chọn tiếp theo, còn về Tượng Thần tông, Âm Dương tông, La Sát tông, cũng không tệ lắm. Hơn nữa những tông môn này, hiển nhiên nhất định cũng sẽ hoan nghênh người tràn đầy chính nghĩa như mình đây.

- Tốt, vậy trước tiên đến Tượng Thần tông.

Sau khi suy xét, chọn Tượng Thần tông đầu tiên, sau đó đến Âm Dương tông, La Sát tông, không buông tha một chỗ nào. Chỉ cần thực lực đến Bán Thần, người có thể cản đường trên thế gian này, hẳn không có nữa.

Nghĩ đến sắp bước vào Bán Thần cảnh, hắn cũng có chút nôn nóng. Chui vào hư không, lên đường đi về phía Tượng Thần tông.

- Chờ chút.

Nhưng vào lúc này, Hỏa Dung chặn đường.

Lâm Phàm hỏi:

- Hỏa Dung trưởng lão, không biết có chuyện gì?

- Ngươi muốn đi đâu?

Hôm nay, Hỏa Dung thật sự đã có chút sợ Lâm Phàm, tiểu tử này không nói tiếng nào, chỉ thích ra khỏi tông, hơn nữa ra khỏi tông là nhất định muốn đi gây chuyện. Ông là trưởng lão công bình nhất, chính nghĩa nhất tông, nhất định phải ngăn lại những hành động này, tránh cho càng lún càng sâu, cuối cùng lâm vào vực sâu của tội ác,

không thể thoát ra.

- Đi ra ngoài hành hiệp trượng nghĩa. - Lâm Phàm nghiêm trang nói.

Hỏa Dung thở dài, tận tình khuyên bảo nói:

- Lâm Phàm, không thể lại đến tông môn khác gây chuyện nữa, sẽ lớn chuyện đó, tông ta luôn tuân thủ hữu nghị, nếu như gây ra chuyện gì, sẽ khiến cho các tông khác sinh ra hiểu lầm.

- Ừm. - Lâm Phàm gật đầu rất là nghiêm túc - Những gì Hỏa Dung trưởng lão nói, cũng là suy nghĩ trong lòng của ta, tông ta chính nghĩa, hữu nghị, ta luôn ghi nhớ trong lòng, đồng thời cũng luôn lấy nguyên tắc đó làm việc, nhất định không gây ra rắc rối, chuyện này xin Hỏa Dung trưởng lão tin tưởng ta, ta không phải người như vậy.

Nhìn Lâm Phàm, Hỏa Dung khổ tâm, không biết nên nói cái gì, ông luôn cảm giác, đây như là đàn gảy tai trâu, còn về lời của tiểu tử này, một chữ ông cũng không tin.

Lại còn 'Ta không phải người như vậy', ngươi không phải người như vậy, vậy còn có ai là người như vậy.

- Hỏa Dung trưởng lão, bổn phong chủ đi trước, lúc trở về, sẽ mang quà cho ông. - Lâm Phàm cười, sau đó biến mất.

Hỏa Dung thấy thương cảm, bất lực, tu hành của đệ tử quá nhanh, cũng là một chuyện khiến người khác không vui, thực lực quá mạnh mẽ, lời của bọn họ đều vô dụng. Bây giờ, có thể ngăn chặn tiểu tử này, cũng chỉ có Thiên Tu sư huynh.

- Chúng ta thật sự đã lỗi thời rồi sao?

Một loại buồn rầu bao phủ trong lòng Hỏa Dung, dường như ông lại già đi một chút.

Khu vực bên ngoài Thánh Đường tông.

Liễu Nhược Trần đi theo mấy vị thánh nữ thánh tử, ra khỏi tông tập luyện, khi thấy được toàn cảnh xung quanh tông môn, hoàn toàn sững lại.

Vốn dĩ, xung quanh tông môn đẹp đẽ là vậy nhưng bây giờ, đã trở nên lồi lõm, thê thảm không nỡ nhìn.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Một tên thánh tử đờ đẫn, không dám tin, đây là tông môn trong ấn tượng của mình sao?

- Không biết nhưng nhất định không phải chuyện tốt lành gì.

- Mù mắt ta rồi, đây còn có thể là chuyện tốt gì nữa?

Thánh tử, thánh nữ đều thấy mông lung, có loại cảm giác không nói ra được.

Liễu Nhược Trần cau mày, tim đập thình thịch, phía trước, đệ tử của tông môn đang lấy đá vụn, bùn đất để lấp hố.

Không thể nào xây dựng lại hình dáng vốn có.

Bất kể như thế nào, cũng không thể để những hố sâu này tồn tại, nếu để vậy ai không chú ý bị rơi xuống, không chết cũng sẽ tàn.

- Tham kiến các vị thánh tử, thánh nữ.

Lúc này, có đệ tử từ phương xa đi tới, bọn họ đang vận chuyển đồ, rất bận rộn.

Liễu Nhược Trần hỏi:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đệ tử kia đang lúc căm tức:

- Khởi bẩm thánh nữ Nhược Trần, Lâm Phàm Viêm Hoa tông tới tông ta, muốn tông ta giao thánh tử Áo Mỗ ra, bởi vì Thánh Chủ và Quân Chủ không đồng ý, một trận chiến đã xảy ra, cuối cùng bị huỷ hoại thành bộ dạng này.

- Lâm Phàm!

Liễu Nhược Trần nghe được cái tên này, sắc mặt lập tức thay đổi, đã rất lâu nàng không thấy người này nhưng vẫn luôn chú ý đến chuyện về hắn.

- Cuối cùng tình hình như thế nào? Có phải Thánh Chủ và các Quân Chủ đã giết chết tên đó không? - Một thánh tử hỏi.

Hắn ta cảm thấy đây như chuyện không thể xảy ra, không ngờ còn có người dám can đảm tới Thánh Đường tông gây chuyện. Đồng thời, lại muốn bắt thánh tử Áo Mỗ đi, đây chẳng khác nào nằm mơ.

Thánh tử Áo Mỗ là một trong số những thánh tử hàng đầu tông môn, nếu tông môn đồng ý, thì thật là chuyện quái lạ.

- Không có, Thánh Chủ cùng quân chủ ra tay nhưng không thể bắt lại người nọ, cuối cùng Áo Mỗ thánh tử bị hắn mang đi.

Đối với chuyện này, hắn ta là đệ tử bình thường, đã thấy không thể chấp nhận. Thật sự quá bẽ mặt!

- Cái gì? - Mọi người đều kinh hãi.

- Không phải ngươi đang đùa bọn ta chứ? Thánh Chủ cùng quân chủ ra tay, mà không thể giữ chân đối phương sao.

Đệ tử đáp lời:

- Không.

Liễu Nhược Trần yên lặng không nói gì, sắc mặt khó coi đến tột cùng.

Nàng nhớ tới lời đã từng nói với Lâm Phàm, rồi sẽ có một ngày ngươi thấy được sự chênh lệch giữa ta và ngươi.

Bây giờ những lời này, giống như một bàn tay, tàn nhẫn tát vào chính mặt mình.

“Sao lại trở nên mạnh như vậy được?”

Liễu Nhược Trần không hiểu, nàng đã dốc hết sức, mà còn chưa đạt tới trình độ bậc ấy, đến giờ cũng chỉ là Thiên Cương cảnh tầng hai mà thôi. Tuyệt vọng, thậm chí là sợ hãi. Bởi vì, nàng nghĩ đến, đối phương nói với nàng, sẽ giết chết nàng tại Thánh Đường tông, vậy nếu như…

- Haiz, Hỏa Dung trưởng lão lại hoài nghi ta không đủ thân thiện, làm sao có thể, Lâm Phàm ta là người thân thiện nhất.

Chui vào trong hư không, nghĩ đến lời Hỏa Dung trưởng lão nói, hắn cũng có chút không chịu được. Đây là sự không tín nhiệm.

Lãnh địa Tượng Thần tông.

Lâm Phàm bay lơ lửng trên không trung, hít sâu một hơi, gương mặt đầy vẻ thỏa mãn.

- Ừm, thật là không tệ, ta đã ngửi được mùi tích phân trong

không khí.

Từ sau cuộc đại chiến của Thái Thần tông và Tượng Thần tông, bọn họ không bao giờ cùng nhau xuất hiện nữa.

Nói đến Thái Thản tông, hắn lại nghĩ đến tiểu nha đầu đáng yêu đó, người ưu tú như mình, đi đâu cũng sẽ được người ta sùng bái, đó là chuyện rất bình thường, đương nhiên không đáng để ngạc nhiên.

“Hiểm địa của Tượng Thần tông rải rác khắp nơi, không biết rõ đâu với đâu, phải điều tra một phen mới được.”

Đi tới nơi này, nhất định không thể dễ dàng trở về, phải kiếm một đống tích phân mới được, nếu không thì lỗ to.

Lúc này, chóp mũi Lâm Phàm khẽ động, một mùi vị xông tới từ phương xa

- Đây là mùi vị của tích phân?

Hai mắt hắn ngưng lại, dáng vẻ rất chăm chú, sau đó không chần chừ nữa, lao thẳng về phương xa.

Tại phương hướng xa xôi, một đám người đứng chờ ở đó, đồng thời đang nói chuyện với nhau.

- Y trưởng lão, đây chính là hiểm địa Đà Thạch Quật Cảnh nổi tiếng của tông ta, các đệ tử vào đây tu luyện, giúp ích rất nhiều cho bọn họ.

Lahar trưởng lão cười nói.

Đây là hiểm địa liên minh đầu tiên của Tượng Thần tông và La Sát tông, cùng nhau tu luyện.

Mà địa vị Y trưởng lão này ở La Sát tông cũng không thấp, tu vi Thiên Cương cảnh tầng chín, cũng là nhân vật không tầm thường.

Chung quanh, đệ tử hai tông đều đang đợi, bọn họ chuẩn bị đợi nhóm đệ tử thứ hai đi vào, mà nhóm đệ tử đầu tiên đã tu luyện ở bên trong, không biết cuối cùng sẽ có được bảo bối như thế nào. Chuyện này khiến bọn họ rất đáng để mong chờ.

Y trưởng lão cười nói:

- Chính xác, lần liên minh này, mang tính mở đầu, hiểm địa hai tông chúng ta, cùng nhau chia sẻ, điều này sẽ nâng cao thực lực của

đệ tử hai tông rất nhiều.

- Ai, tông ta đánh một trận với Thái Thản tông, lại bị Viêm Hoa tông phá hoại, thật đúng là tức chết, hôm nay Lâm phong chủ của Viêm Hoa tông kia lại vô cùng phách lối, rồi sẽ có một ngày, ta sẽ cho Viêm Hoa tông đẹp mặt. - Lahar vô cùng tức giận.

Nếu như không phải Viêm Hoa tông can thiệp vào, Tượng Thần tông đã thâu tóm Thái Thản tông từ lâu.

Chẳng qua, chuyện này không còn cách nào khác, Tượng Thần tông không có Bán Thần, đối mặt với Viêm Hoa tông, cuối cùng vẫn yếu hơn một nước, có điều tài nghệ tổng thể của cả Viêm Hoa tông, cũng không mạnh đến mức ấy.

So với Tượng Thần tông bọn họ, cũng chỉ mạnh hơn một chút mà thôi.

Trong mắt Y trưởng lão bao phủ một lớp sương mù, Bán thần Dạ Ma của tông môn bọn họ sau khi trở về từ Viêm Hoa tông, thì trở nên không bình thường, không biết rốt cuộc đã trải qua chuyện gì.

- Không sao, hôm nay phong chủ Viêm Hoa tông kia, gây khó chịu cho nhiều tông, ngày tốt của hắn, cũng sắp đến rồi. - Y trưởng lão nói.

Lahar trưởng lão hơi sững lại, có vẻ nghi ngờ:

- Ồ? Chẳng lẽ các vị đại tông khác, đã muốn hành động rồi?

Y trưởng lão cười:

- Không nói mấy chuyện này nữa, cũng không biết tình hình mấy đệ tử này thế nào rồi.

Chương 446: Đóng kịch đúng là mệt mỏi (2)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Ông ta biết, Y trưởng lão không muốn nhiều lời, Tượng Thần tông luôn có quan hệ thân thiết với Thánh Đường tông và La Sát tông nhưng trong lòng ông ta biết, đây không phải là đối phương coi trọng thực lực của mình, mà là vì muốn dùng Tượng Thần tông để hãm chân Viêm Hoa tông. Coi như lấy được thứ mình muốn.

- Đúng là gặp quỷ, Tượng Thần tông lại liên kết với La Sát tông, hơn nữa xem ra tình cảm có vẻ rất tốt. - Lâm Phàm núp trong bóng tối, lẩm bẩm. - Trông hiểm địa này, cũng thú vị đấy, hẳn là tồn tại rất nhiều yêu thú, nếu thu hoạch về, chắc có thể kiếm được một món lớn.

Hắn đã quyết định, phải đi ra chém giết, mai táng toàn bộ người của hai tông môn ở chỗ này.

Lúc chuẩn bị hành động, Lâm Phàm ngừng lại, trong đầu, vang lên giọng nói của Hỏa Dung trưởng lão: "Tông ta chính nghĩa, hòa bình…"

"Nhức đầu quá, Hỏa Dung này, mặc dù có chút thánh mẫu nhưng nói chuyện cũng không phải không có đạo lý, đúng là phải chính nghĩa, hòa bình một chút. Nếu như mình chủ động ra tay, thì không có lý do gì nữa." Trầm ngâm suy nghĩ, tìm ra một cái bẫy.

Ngay sau đó, hắn đã nghĩ ra, Lâm Phàm không khỏi cảm khái chỉ số thông minh của mình, lại dần dần tăng lên.

Lahar trưởng lão nhìn tình hình của các đệ tử ở xung quanh, không khỏi bật cười:

- Y trưởng lão, ông nhìn xem, những đệ tử này, đều đã nôn nóng muốn đi vào.

- Ha ha ha.

Y trưởng lão cười, ông ta dẫn đệ tử từ La Sát tông tới, cũng nhìn trúng 'Đà Thạch Quật Cảnh' này, môi trường trong đây, đối với một vài đệ tử mà nói, có rất nhiều chỗ tốt.

Đột nhiên!

Một mùi thơm kì lạ từ phía sau truyền tới. Lahar trưởng lão cùng Y trưởng lão có chút kinh ngạc, mùi thơm này, khiến tinh thần lâng lâng, không phải là thứ tầm thường. Lúc quay đầu, lại phát hiện không biết từ lúc nào, một người đàn ông ở phía xa, mặt mũi sưng vù, lết theo cơ thể nhìn vô cùng chật vật, đang đi về phía trước. Đây cũng không phải điều mấu chốt. Mấu chốt chính là, đồ vật người đàn ông này cầm trong tay, hoàn toàn thu hút sự chú ý của bọn họ. Nhìn bề ngoài, ngửi mùi vị, đan dược này ít nhất cũng phải là Địa đan, hơn nữa còn là thượng phẩm. Hai người nhìn nhau một cái, rất ăn ý gật đầu.

- Đứng lại. - Lahar lạnh lùng nói.

Lâm Phàm nghe được giọng nói này, hơi có vẻ hoảng hốt, đan dược trong tay rơi xuống đất, mà trên người, còn có mấy bình thuốc lăn xuống, hắn cuống quít nhặt nó lên, cất đi.

Lahar với Y trưởng lão thấy một màn này, thầm kinh hãi, không ngờ không chỉ có một viên, mà còn có mấy bình, điều này khiến bọn họ có chút khiếp sợ.

- Các ngươi muốn làm gì? - Lâm Phàm cảnh giác hỏi.

Lahar tiến lên:

- Ngươi là ai? Thứ cầm trong tay là gì? Lấy được từ đâu?

Lâm Phàm đè thấp giọng:

- Ta khuyên các ngươi tốt nhất đừng có ý xấu, ta không phải người các ngươi có thể chọc vào, huống chi, ta cũng không muốn gây chuyện.

- Ha ha ha! - Lahar vừa nghe xong, lập tức bật cười, ngay sau đó là biểu tình chợt biến đổi. - Càn rỡ, lão phu chính là trưởng lão Tượng Thần tông, tất cả nơi này, đều do Tượng Thần tông sở hữu, mau giao toàn bộ đồ của ngươi ra.

- Các ngươi đừng quá đáng, ta không muốn giết người, đừng để đến lúc đó, hối hận không kịp. - Lâm Phàm nói.

- Hỗn xược, không ngờ lại dám hỗn xược như vậy, chỉ dựa vào ngươi, lại dám nói muốn giết lão phu, theo lão phu thấy, nhất định ngươi là gian tế, nộp mạng đi.

Trong nháy mắt, Lahar trưởng lão đã ra tay, đồng thời, những đan dược này khiến ông ta dấy lên lòng tham.

Nhìn dáng vẻ đối phương, hiển nhiên cũng không phải là nhân vật tầm cỡ gì, có lẽ chỉ gặp được vận may nên mới có được đan dược như vậy. Y trường lão nhìn tình huống trước mắt, cười thầm trong lòng, không ngờ, ngồi không ở đây để chờ mà vẫn còn có phát tài đến, vận khí này thật đúng là không tệ.

Chỉ có điều, người trẻ tuổi mặt mũi sưng húp kia, có gì đó là lạ. Hình như là quá bình tĩnh, hoặc là giống như đang mong đợi Lahar ra tay vậy.

Lâm Phàm thấy Lahar trưởng lão đang tấn công tới, thầm thấy bất lực.

“Hỏa Dung trưởng lão, ta đây nghe theo lời đề nghị của ông, chính nghĩa, hòa bình nhưng đối phương thật sự đã quá đáng, ta không thể không ra tay.”

Giờ phút này, Lâm Phàm nâng tay lên, năm ngón tay bóp một cái, khi Lahar trưởng lão sắp đến gần, trong mắt, có vẻ hưng phấn lóe lên.

Phanh!

Cả phần đầu còn lành lặn nguyên vẹn, trong nháy mắt bị chia năm xẻ bảy như trái mướp. Màu trắng trắng đỏ đỏ văng đầy đất. Một quyền xong chuyện.

Đóng kịch đúng là mệt mỏi!

- Càn rỡ, bổn phong chủ không muốn gây chuyện, ngươi lại dám chọc vào tà tâm, thật khiến ta tức giận. - Lâm Phàm phẫn nộ nói.

Mà một quyền này, khiến cho tất cả đệ tử, bao gồm Y trưởng lão đều sững sờ.

- Bổn phong chủ?

Trong lòng Y trưởng lão lộp bộp một tiếng, có loại cảm giác không ổn, dường như đang nghĩ đến chuyện gì kinh khủng. Sau đó

ngẩng đầu lên, nhìn người ở phía trước.

- Hừ, bổn phong chủ đi khắp thế gian, hành hiệp trượng nghĩa, không muốn rước thêm nhiều rắc rối, cũng chưa từng để lộ mặt mũi thật, không ngờ, không ngờ…

Lâm Phàm giận dữ, hai tay bụm mặt, xoa xoa, bộ mặt vốn đang sưng húp, trong nháy mắt khôi phục thành hình dạng vốn có.

- Ngươi là Lâm phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông.

Y trưởng lão thấy mặt mũi thật của người kia, lập tức kinh hãi, tay chân lạnh đi, hệt như gặp phải quỷ.

Lâm Phàm ngồi xổm xuống, rút chiếc nhẫn trữ vật của Lahar trưởng lão xuống, ngẩng đầu nhìn về phía đối phương.

- Vừa rồi, có phải ông muốn hạ thủ với ta?

- Không, không.

Y trưởng lão lập tức xua tay, gương mặt ban đầu còn gọi là hồng hào, bây giờ đã trở nên tái nhợt.

Lời đồn đãi liên quan tới Lâm phong chủ trước mắt này, ông đã nghe qua không ít, có thể nói là sự tồn tại vô cùng đáng sợ, ai dám chọc vào người đó xui xẻo. Lahar trưởng lão mới hơi càn rỡ, đã bị một quyền đánh vỡ đầu, đây chuyện kinh khủng biết bao.

Ông ta phát hiện, Lâm phong chủ này đang dẫn bọn họ mắc câu, hơn nữa đan dược, chỉ sợ cũng là cố ý lấy ra để lôi kéo người khác ra tay với hắn, sau đó trực tiếp tung một quyền đánh chết. Chỉ có điều, khiến ông không hiểu là, đã mạnh như vậy rồi, tại sao còn phải bày ra trò này, hoàn toàn không cần thiết.

- Không có? Ta thấy ngươi rõ ràng có, không nói câu nào, các ngươi đã khiến bổn phong chủ vô cùng tức giận, đều chết hết cho ta.

- Hóa Thần!

Quát to một tiếng, trong hư không hiện lên vòng xoáy cực lớn, vô vàn vệt sáng từ trên trời hạ xuống, một chiếc kiếm khổng lồ chậm rãi rơi xuống, kiếm ý trải rộng tung hoành khắp không gian.

- Chém!

Bỗng nhiên.

Kiếm ý đáng sợ áp xuống.

Y trưởng lão thấy kiếm ý trên hư không, hai đầu gối không khỏi quỵ xuống đất.

- Lâm phong chủ, ta thật sự không có, xin tha mạng.

"Ầm!"

Hóa Thần rơi xuống nhưng lệch khỏi quỹ tích ban đầu, trực tiếp chém 'Đà Thạch Quật Cảnh' thành hai khúc, sau đó lại có kiếm ý tràn ngập trong đó, chém chết toàn bộ sinh linh ở bên trong.

Tích phân đang tăng lên, điều này khiến hắn vô cùng sảng khoái, loại cảm giác này, rất tốt.

- Ngươi thật sự không có?

Lâm Phàm lạnh nhạt hỏi.

Cả người Y trưởng lão run rẩy, ông ta đã hoàn toàn bị doạ đến ngây người, một lời không hợp lập tức ra tay, thật đúng là đáng sợ.

- Không có, thật sự không có, đều tại ông ta nổi lòng tham, ta có ngăn cản nhưng mà ông ta không nghe.

- Ồ. - Lâm Phàm gật đầu.

- Hoá ra là như vậy, nhưng, ngươi cũng thấy rồi đó, người này chủ động ra tay với ta, bổn phong chủ cũng chỉ tự vệ, cho nên mới tung một quyền đánh chết ông ấy, có đúng không?

- Đúng, đúng, đây là ông ta tự tìm cái chết, không liên quan gì đến Lâm phong chủ. - Y trưởng lão vội vàng nói.

Lâm Phàm thở dài:

- Ai, ta là phong chủ Vô Địch phong Viêm Hoa tông, luôn giữ vững chính nghĩa, hòa bình tông môn, không muốn gây chuyện không tốt, càng không muốn lạm sát kẻ vô tội, có điều ông ta quá đáng, vì thèm muốn bảo bối của bổn phong chủ, lại ra tay muốn chém chết ta, sao có thể giữ ông ta lại được.

Y trưởng lão nuốt nước miếng, đúng, đúng, bây giờ bất kể hắn nói gì, đều là đúng. Chẳng qua là, khi Y trưởng lão phát hiện tình huống trong hiểm địa, con ngươi co rút lại, hoàn toàn sững sờ.

Hiểm địa lành lặn lúc trước, giờ phút này, lại biến thành một mảnh đất hoang vu.

Chương 447: Trưởng Lão Quý Tông Thật Khiến Người Ta Thất Vọng

Ngay sau đó, ông nghĩ đến vẫn còn đệ tử ở trong hiểm địa, đây chẳng phải là, đã chết hết sạch sao.

Lâm Phàm chỉ Y trưởng lão nói:

- Còn có, ngươi đừng có bảo bổn phong chủ không lộ mặt thật cho người khác nhìn, ông ấy không biết ta là ai. Ta không để lộ mặt mũi thật, cũng là vì bớt đi phiền toái không cần thiết, ngươi nói có đúng không?

- Vâng, vâng.

Y trưởng lão vội vàng nói, bây giờ hắn nói điều gì cũng là đúng hết, dù có đổi trắng thay đen, chỉ cần là hắn nói thì đều đúng.

Mấy trăm ngàn tích phân tới tay, đây cũng là chuyện khiến Lâm Phàm vô cùng vui mừng.

- Tốt, hiếm khi gặp được người biết lý lẽ, cùng ta đi một chuyến đến Tượng Thần tông, nói rõ ràng với bọn họ rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, đừng đến lúc đó nói Viêm Hoa tông ta lấn hiếp người quá đáng, bổn phong chủ vốn đang đi đường yên lành, ông ta nhất nhất muốn hạ thủ, chẳng lẽ ta còn không đánh lại sao? - Lâm Phàm chính nghĩa lẫm liệt nói.

Mồ hôi trên trán Y trưởng lão chậm rãi rơi xuống, ông ta đã bị doạ cho ngây người.

Có điều, ông dám thề với trời, Lâm phong chủ này căn bản đang dẫn bọn họ mắc câu.

Chỉ là mình may mắn, không ra tay cùng với Lahar trưởng lão, nếu không bây giờ, e là đã có hai thi thể nằm ở đây.

- Chuyện này, ta nguyện ý làm chứng cho Lâm phong chủ, Lahar kia rõ ràng dấy lên lòng thâm, muốn chiếm bảo bối làm của riêng, hôm nay bị Lâm phong chủ xử tử tại chỗ, cũng đã trừ đi một mối hại lớn cho Tượng Thần tông.

Bản lĩnh xoay chuyển theo tình thế của Y trưởng lão rất cao

minh, còn về việc ỷ vào thân phận trưởng lão La Sát tông, đừng đùa nữa, Bán Thần của tông môn cũng bị đánh gần chết, ông ta là cái lông gì.

Chỉ cần dám nói một câu không đúng, sợ rằng Lâm phong chủ này sẽ xuống tay độc ác, lập tức chém chết mình.

- Y trưởng lão, ông quay đầu, nhìn nơi đó làm gì? Chẳng lẽ nơi đó có đồ gì sao? - Lâm Phàm hỏi.

Y trưởng lão có chút căng thẳng:

- Không, không có gì.

- Ồ, không có gì thì tốt, vậy đi thôi. Ngay bây giờ chúng ta sẽ đến Tượng Thần tông, bổn phong chủ phải tới đó hỏi thăm một phen, trưởng lão tông môn bọn họ, hẳn sẽ muốn khai chiến với tông ta, cần phải có một lời giải thích. - Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng, rất là mất hứng.

"Không biết xấu hổ!" - Y trưởng lão nghĩ trong lòng, nhưng không dám nói ra khỏi miệng.

Đây rốt cuộc là lỗi của ai?

Nhất định là lỗi của tên tiểu tử này rồi, đang yên lành đi giấu mặt mũi thật, vui lắm sao, còn cầm ra nhiều đan dược như vậy, rõ ràng muốn dụ cho người mắc câu, còn muốn kéo đạo lý về bên mình, bội phục, thật bội phục.

Nhóm đệ tử thứ hai chuẩn bị đi vào hiểm địa, trợn mắt há mồm nhìn một màn này, đồng thời có đệ tử chân tay đều đã lạnh toát. Nếu như vừa rồi bọn họ đi vào, có lẽ đã là một cái xác rồi.

Còn về những đệ tử Tượng Thần tông kia, lại rất tức giận nhưng khi biết được đối phương là phong chủ Vô Địch phong Viêm Hoa tông, trong lòng tràn đầy sợ hãi. Khi Tượng Thần tông khai chiến với Thái Thản tông, mặc dù bọn họ tránh được một kiếp nhưng cũng biết, có không ít đồng môn bị người này tàn nhẫn đập chết, hài cốt cũng không còn. Thủ đoạn bực này, đáng sợ như ma quỷ vậy.

Nhất là Lahar trưởng lão, lại bị một quyền đánh vỡ đầu, đây còn là người làm ra hay sao?

Bay vào hư không, khi Lâm Phàm đang muốn đưa Y trưởng lão rời khỏi, lại dừng bước.

- Lâm phong chủ, sao vậy? - Y trưởng lão vô cùng cẩn thận dò hỏi.

Bây giờ giữ được mạng nhỏ, đó mới là điều quan trọng nhất. Người này tâm tình bất thường, tin đồn không hề giả, phải dè đặt.

- Vùng hoang vu như này, để những đệ tử ở đây tu luyện rất nguy hiểm, nếu như gặp phải yêu thú lớn mạnh nào, hiển nhiên không thể chống lại, ai bảo bổn phong chủ hiền lành chính nghĩa, cũng không thể thấy chết mà không cứu, mặc dù trưởng lão bọn họ muốn xuống tay giết ta nhưng cũng không thể mặc kệ, chỉ đành mang đi.

Bàn tay vừa nhấc lên, sức mạnh gói hết những đệ tử này lại.

Y trưởng lão bội phục nói:

- Lâm phong chủ đại nghĩa…

Lâm Phàm xua tay cười:

- Ai, không đáng để nhắc, chuyện nên làm.

Y trưởng lão thầm than thở, ông ta chỉ nghe nói qua lời đồn đãi về Lâm Phàm, chứ chưa tận mắt nhìn thấy, hôm nay thấy rồi, quả thật là danh bất hư truyền.

Hèn hạ cũng rất khéo léo, hẳn là cầm thú cũng không bằng, mấy lời này cũng phải ai mặt dày, mới nói ra được sao?

Tượng Thần tông.

- Lâm Phàm Vô Địch phong Viêm Hoa tông, cầu kiến Thích Đế Thiên.

Lâm Phàm bay lơ lửng trong hư không, lên tiếng chào, vẫn để cho phương chút mặt mũi.

Có điều, khi giọng nói này vừa truyền ra. Tượng Thần tông hoàn toàn sôi sục.

Đối với Tượng Thần tông mà nói, tông môn có thù hận sâu nhất là ai? Vậy khẳng định là Viêm Hoa tông, dẫu sao tông môn này, suýt nữa đã tiêu diệt tông bọn họ. Mà nếu như phải nói người thống hận nhất, đó chính là phong chủ Vô Địch phong Viêm Hoa tông. Trong cuộc chiến giữa Tượng Thần tông và Thái Thản tông, tên khốn nạn đó đã giết bao nhiêu người trong tông bọn họ. Mấy ngàn là còn ít, ít

nhất hơn mười ngàn người. Gọi là ma quỷ, sát thần cũng không hề quá đáng.

Hôm nay, ma quỷ này lại tới Tượng Thần tông, điều này khiến tất cả đệ tử, sợ đến mặt mũi bắng bệch.

Bên trong tông các trưởng lão gấp gáp đi tới đi lui, tông môn bọn họ cũng không có cường giả Bán Thần cảnh, ai có thể ngăn cản đối phương?

Thích Đế Thiên thầm hận trong lòng, mặc dù không biết là tình huống gì nhưng chỉ đành bất chấp khó khăn thôi, ai bảo gã là tông chủ, gã không ra, còn ai ra.

- Hoá ra là Lâm phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông đến, không tiếp đón từ xa, xin thông cảm.

Sâu trong tông môn, Thích Đế Thiên hóa thành một vệt sang lao tới, ôm quyền nói.

- Đâu có, Thích tông chủ đã lâu không gặp, phong thái vẫn như cũ. - Lâm Phàm cười nói.

- Ha ha ha, khách khí, khách khí. - Thích Đế Thiên cười đáp lại.

Chỉ nhìn đối thoại của hai người, đúng là không thấy có vấn đề gì, như những người bạn thân vậy.

- Ấy, Y trưởng lão sao lại trở về, Lahar trưởng lão tông ta tại sao không đi cùng? - Thích Đế Thiên dò hỏi, sau đó ánh mắt nhìn về phía chung quanh, đệ tử đều ở đây nhưng hình như bị thiếu một nửa, chẳng lẽ là có chuyện gì xảy ra sao.

Lâm Phàm nhìn về phía Y trưởng lão, tỏ ý đối phương có thể nói chuyện.

Trong lòng Y trưởng lão có hàng ngàn câu “Con mẹ nó” chạy qua nhưng cũng chỉ có thể nhắm mắt lại.

- Thích tông chủ, Lahar trưởng lão của tông ngài thật làm người ta cực kỳ thất vọng, ông ta lại dám dòm ngó đến đan dược của Lâm phong chủ, kiên quyết muốn xuống tay giết người, muốn chiếm đan dược làm của riêng, Lâm phong chủ đã khuyên can nhiều nhưng vẫn vô dụng, cuối cùng chỉ có thể hạ gục ông ấy.Lâm phong chủ lo rằng Thích tông chủ không tin, mời tôi cùng tới, giải thích với tông chủ, cũng coi như người làm chứng. - Y trưởng lão nói.

- Làm sao có thể.

Thích Đế Thiên kinh hãi, không dám tin, cho dù là Y trưởng lão tới, gã cũng không tin. Lahar đâu có ngu xuẩn đến mức đó.

Lâm Phàm không vui nói:

- Thích tông chủ, chẳng lẽ bổn phong chủ còn có thể gạt ngươi sao? Ngươi hỏi các đệ tử của tông mình xem, bổn phong chủ nhiều lần khuyên can, bảo ông ta đừng quá đáng nhưng vẫn không nghe, kiên quyết ra tay, cuối cùng không còn cách nào, chỉ có thể đánh gục.

Thích Đế Thiên nhìn đệ tử ở xung quanh, lại thấy đệ tử tông môn đều gật đầu, lập tức thấy mờ mịt.

Chẳng lẽ Lahar này não ngắn, không biết người này là ai ?

Không thể nào, tuyệt dối không thể nào, trong này nhất định có uẩn khúc.

Chương 448: Lão Gia Gia, Chiếc Nhẫn Kia Của Ngươi Không Tệ (1)

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Fulybook

- Ồ, thì ra là như vậy, vậy thì chết thật là tốt, chết thật là tốt.

Thích Đế Thiên tán đồng với hành động của Lâm Phàm, vậy nên một chút tức giận cũng không có. Điều này khiến Lâm Phàm có chút không hiểu, theo lý mà nói, nên phi thường tức giận, vì lão trưởng tông môn tranh luận rõ ràng nhưng không ngờ đến, cư nhiên lại nói chết thật là tốt.

Tâm đủ lớn, vậy mà để cho hắn trong khoảng thời gian ngắn, không cách nào mở miệng.

Thích Đế Thiên từ trong chiếc nhẫn chứa đồ lấy ra một ít thiên tài địa bảo, sau đó chân thành nói:

- Lâm phong chủ, chuyện này là tông của ta có lỗi, không ngờ cư nhiên vẫn còn tồn tại những trưởng lão như vậy, dám nổi lòng tham đối với Lâm Phong chủ, chết chưa hết tội. Những đồ vật này, xin hãy nhận lấy, mong Lâm Phong chủ bớt giận.

- Cái này... - Lâm Phàm thật sự không hiểu nổi rồi, đây hoàn toàn làm cho đường lui của mình bị rối loạn lên hết rồi a.

Thậm chí, vốn định phát hỏa một chút, cũng không còn chỗ để phát. Thật là ghê gớm, tên Thích Đế Thiên này có chút nham hiểm, bản thân quang minh chính đại như vậy, có lẽ không đùa được với đối phương, không thể quen thân, gần như, cũng phải rút lui.

- Ừ, nếu đã như vậy, vậy bổn Phong chủ cũng không khách khí nữa, về sau vị trưởng lão này tuyển người, nên để ý một chút, xin cáo từ. - Lâm Phàm ôm quyền, trực tiếp chui vào hư không rời khỏi Tượng Thần tông.

- Haiz! - Y trưởng lão nhìn Lâm Phàm rời khỏi, lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhìn Thích Đế Thiên đồng tình - Thích tông chủ, kìm nén đau thương.

Đối với Tượng Thần tông mà nói, tổn thất một vị trưởng lão Thiên Cương Cảnh Cửu Trùng là một tổn thất to lớn.

- Thực lực không bằng người, còn có thể như thế nào nữa, Y trưởng lão, bổn tông chủ chỉ muốn biết, thật sự là trưởng lão tông ta chủ động ra tay hay sao. - Thích Đế Thiên dò hỏi, vẫn như cũ không tin rằng Lahar sẽ chủ động ra tay.

Y trưởng lão gật đầu:

- Ừm, chuyện đó không hề sai, quả thật là Lahar chủ động ra tay, đồng thời quả thật đã nổi dậy lòng tham, muốn cướp đoạt đan dược lấy làm của riêng. Có điều, không phải Lahar trưởng lão ngu xuẩn, mà là người đó quá mức nham hiểm rồi, che giấu diện mạo thật sự, giả bộ nhu nhược, câu dẫn Lahar trưởng lão cắn câu, trong một khắc, ngang nhiên ra tay, một quyền đánh chết Lahar trưởng lão a.

- Loại người bỉ ổi vô vỉ như vậy, cần phải cẩn thận mới được, lão phu cũng phải hồi tông, thông báo trên dưới tông môn, gặp phải loại người này, tốt nhất không nên nói gì, nếu không lỡ như mắc lừa, đến lúc đó hối hận cũng không kịp.

Bây giờ nghĩ lại, ông ta cũng cảm thấy sợ hãi, nếu như cùng nhau ra tay, cái mạng nhỏ này khó mà đảm bảo.

Thật là may mắn.

Chỉ đáng tiếc những đệ tử kia, chết không rõ ràng, súc sinh a.

Trong mắt Thích Đế Thiên có hàn quang, nghiến răng nghiến lợi:

- Viêm Hoa tông Vô Địch phong, cuối cùng sẽ có một ngày, ta nhất định bắt ngươi phải trả giá.

- Quỷ dị, thật là quỷ dị. - Lâm Phàm chui vào trong hư không, đối với hành vi này của Thích Đế Thiên, hắn quả thật nhìn không hiểu, có rất nhiều lời, đều không có cơ hội nói ra, thật khiến cho người khác bất lực.

Có điều hủy diệt hiểm địa kia, thu hoạch được hơn bốn mươi vạn điểm tích lũy, cũng là kiếm được một khoản, cảm thấy thỏa mãn.

- Bản thân đến Tượng Thần tông, đã không còn là bí mật, nếu như trực tiếp đập rỗng hiểm địa của nhà người ta, nhất định sẽ lại bị cáo trạng nhưng nếu như cứ như vậy mà rời khỏi, hiển nhiên cũng không đáng, xem ra chỉ có thể công bằng một chút rồi.

Ở nơi xa, tại một nơi để rèn luyện, ngươi không phải hiểm địa, mà là một mảnh Sâm Hải. Loại Sâm Hải này, các tông môn đều có.

Rơi xuống phía dưới, mở hai tay ra, một cỗ khí tức từ trên người phát ra, kiếm ý vô tận từ trong cơ thể xông ra, sau đó bay lơ lửng bên cạnh người, bay dọc theo hai bên trái phải. Từng thanh kiếm ý song song, nhắm ngay Sâm Hải. Muốn điều khiển kiếm khí tầm này, cần phải có sức mạnh cường hãn, nếu không Thiên Cương Chi Lực trong cơ thể, đều có thể bị đào rỗng.

- Thử cách giải quyết hòa bình, đến tột cùng là như thế nào. Đi!

Vù vù!

Kiếm ý tung hoành ngang dọc ở trái phải kéo dài đến cuối, nghiền ép từng con yêu thú bên trong Sâm Hải.

Điểm tích lũy tăng dần, đây chính là yêu thú trong Sâm Hải, lợi ích của việc phản hồi lại thông tin.

- Hả?

Đột nhiên, bên trong Sâm Hải, có một cỗ khí tức kinh khủng truyền đến, hình như có một đôi mắt khát máu, lóe ra ở nơi đó.

“Xì xì.”

Đây là âm thanh không gian nứt ra, có đồ vật gì đó, đang dùng tốc độ cực nhanh nghiền ép đến đây.

Lập tức, Lâm Phàm nhấc tay lên, thân thể lướt về phía sau, trước đây trước mắt không hề có thứ gì nhưng không biết từ khi nào, đột nhiên xuất hiện một con yêu thú hình người. Một quyền đánh tới, vô tung vô ảnh, giống như hòa thân thể làm một với hư không.

- Có chút thú vị, tốc độ lại có thể nhanh đến vậy, xém chút nữa làm phản ứng không kịp, thật là hù chết người mà, như vậy thì đi chết đi cho ta.

Lâm Phàm cười, năm ngón tay nắm lại thành quyền.

Khuôn mặt dữ tợn của yêu thú hình người này, dường như là

Tượng Nhân, trên người móc đầy trang sức màu vàng kim, quyền này cũng ẩn chức sự phẫn nộ vô tận, đối với Lâm Phàm mà nói, một chút sức mạnh này, còn chưa đủ để nhét kẽ răng.

- Trở về đây!

Khi Lâm Phàm chuẩn bị một kích đánh chết con yêu thú hình người này thì có một tiếng nói từ trong sâu thẳm Sâm Hải truyền ra.

- Muốn chạy? Có hỏi qua ta chưa? - Lâm Phàm trực tiếp đánh ra một kích.

Mà con yêu thú chuẩn bị rút lui kia, một kích đánh tới.

"Ầm."

Một tiếg kêu thảm thiết, cánh tay phải của con yêu thú hình người liên tục tan rã, máu chảy đầy đất nhưng trong chỗ sâu của Sâm Hải, có một cỗ sức mạnh, cuốn theo tất cả, đem yêu thú hình người cưỡng ép đoạt đi.

- Chạy cũng rất là nhanh. - Nhìn thấy cánh tay vỡ vụn trên mặt đất, không nhịn được mà cười, sau đó nhìn sang mảnh Sâm Hải này - Ơ, không ngờ đến Tượng Thần tông cư nhiên thật sự có Bán Thần, đừng có trốn tránh nữa, mau ra đây đi.

Tượng Thần tông có Bán Thần, thật đúng là một việc khiến cho người khác không dám nghĩ đến, hơn nữa còn trốn rất kỹ. Nếu không phải tùy tiện tìm một nơi, xoát một chút điểm tích lũy, thật đúng là không phát hiện được.

- Lâm phong chủ, cần gì phải hùng hổ dọa người như vậy. - Trong Sâm Hải, truyền đến tiếng nói.

- Còn biết danh hào của ta, bất đắc dĩ, người sợ nổi danh, heo sợ mập, xem ra mình quả thật có tiếng - Lâm Phàm trong lòng lẩm bẩm.

- Đến tột cùng có lai lịch gì, ra đây, không đánh ngươi. - Lâm Phàm nói.

- Lâm phong chủ, xin mời vào trong. - Tiếng nói truyền đến.

Lâm Phàm cười, trái lại không ngờ đến, tên này vậy mà để mình vào trong, chẳng qua không sao, vào trong xem thử, rốt cuộc có lai lịch gì, nếu là kẻ địch, thì một chưởng đánh chết. Hắn cũng không hi vọng Tượng Thần tông có người còn giỏi giả vờ hơn hắn. Chân bước

một bước, lập tức biến mất tại chỗ, mà dựa vào chỉ dẫn, đi tới trước một hang đá, Trên mặt đất có vết máu, e là vết máu cả yêu thú hình người lúc trước. Bước vào trong hang đá, liên tục kéo dài đến dưới lòng đất. Một con yêu thú hình người đang đợi, khi nhìn thấy Lâm Phàm, hung dữ nhe răng trợn mắt.

Lâm Phàm nhấc tay lên, làm ra bộ dáng đánh ngươi:

- Còn nhe răng, đánh ngươi.

Yêu thú hình người hiển nhiên cũng bị đánh đến sợ rồi, rụt cổ một cái, đẩy cửa đá ra, sau đó đứng xa xa quan sát.

Lâm Phàm nhìn hoàn cảnh xung quang, bốn mặt là tường đá, mà ở chính giữa, là một gò đá, ở trên gò đá có một người ngồi xếp bằng, tóc dài rũ xuống, y phục rách nát, không có đôi chân.

- Ngươi là ai? - Lâm Phàm hỏi.

Hắn có thể cảm nhận được, lão giả nhăn nheo không chân ở trước mắt, đích thật là một vị Bán Thần cường giả, có điều không sao, nếu như mình ra tay, nhiều lắm mười quyền có thể đủ để đánh chết.

Điều này cũng chưa chắc, nói không chừng đối phương có chút thủ đoạn, có thể chống đỡ thêm một lúc,

- Lão phu chỉ là một kẻ tội đồ của Tượng Thần tông. - Lão giả mở miệng nói.

- Tội nhân? Điều này cũng chưa chắc, nhìn thực lực của người đạt đến Bán Thần Cảnh, sao có thể ở nơi này, Tượng Thần tông bây giờ cũng không có Bán Thần Cảnh cường giả, nếu như ngươi đi ra ngoài, vậy thì không giống nữa. - Lâm Phàm hỏi

Lão giả thở dài một tiếng:

- Lâm phong chủ sao lại nói như vậy, lão phu không màng thế sự nhưng Lâm phong chủ đến Tượng Thần tông, lão phu chỉ có thể lộ diện, kính xin Lâm phong chủ giơ cao đánh khẽ, cho Tượng Thần tông một con đường sống.

Lâm Phàm híp mắt, đánh giá đối phương:

- Ngươi là Bán Thần, nếu ngươi trấn giữ Tượng Thần tông, có lẽ tình cảnh sẽ không giống như vậy.

Lão giả cười:

- Lâm Phong không cần nói đùa đâu, nếu như lão phu trấn giữ Tượng Thần tông, có lẽ Lâm phong chủ sẽ có ý định giết lão phu.

“Chuyện như vậy cũng có thể nhìn ra, trí thông minh của lão đầu này có chút cao” - Lâm Phàm cảm thấy đối phương có chút thông minh, vậy mà có thể nhìn thấu suy nghĩ của mình, có chút lợi hại.

- Nói xem, ngươi tại sao lại đợi ở nơi này?

Chương 449: Lão Gia Gia, Chiếc Nhẫn Kia Của Ngươi Không Tệ (2)

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Một vị Bán Thần, đợi ở nơi rách nát chim không thèm ị này, vốn là khiến người hoài nghi, nếu như không làm rõ ràng, trong lòng thật sự không yên.

Lão giả thở dài một tiếng:

- Haiz, chuyện này phải bắt đầu kể từ trước đây rất lâu. Năm đó Viêm Hoa Đại Đế suýt nữa bước vào Tượng Thần tông, lúc đó ta vẫn chỉ là một trưởng lão bình thường, bởi vì chuyện này, trong lòng sinh bất mãn đối với Viêm Hoa Đại Đế, sau đó nỗ lực tu luyện. Qua mấy chục năm sau, lão phu đạt đến biên giới Bán Thần, chuẩn bị lấy khí vận toàn tông gia trì, đột phá Bán Thần. Không ngờ đến, Thánh Đường tông và các tông môn đứng ra, cưỡng ép ngăn cản lão phu đột phá Bán Thần, cuối cùng liền bị giam ở nơi này, vĩnh viễn đến chết cũng không thể rời khỏi, nếu không Tượng Thần tông liền có tai họa ngập đầu. Qua nhiều năm như vậy, lão phu cũng đã nghĩ thoáng từ lâu, những việc đã từng qua đi tựa mây khói, không đáng nhớ lại nữa.

- A, vậy còn nữa không? - Lâm Phàm giống như đang nghe cố sự vậy, sau đó hỏi

- A? - Lão giả ngây người - Còn cái gì?

- Cố sự á, còn cố sự nữa không, nếu như không còn cố sự, bổn phong chủ liền đi trước đây, Tượng Thần tông nơi này không tồi, hiểm địa nhiều như vậy, ta vẫn còn chưa đi qua. - Lâm Phàm nói.

- Chờ một chút. - Lão giả vội vàng mở miệng - Lâm phong chủ, vẫn xin cho chút thể diện, bỏ qua Tượng Thần tông đi.

- Thể diện? - Lâm Phàm cúi đầu - Ngươi có biết Thánh Đường tông có bao nhiêu vị Bán Thần không?

Lão giả gật đầu:

- Biết, mặc dù đã rất lâu không ra ngoài rồi, nhưng có người vẫn luôn đem tin tức đến cho ta, hiện giờ Bán Thần Thánh Đường tông tổng cộng có mười vị Bán Thần.

Lâm Phàm:

-Ừm, mười vị Bán Thần, trong đó, Thần Trật, Lôi Đình, Hỗn Loạn, Chế Tài, Đản Ác, Chích Diệu mấy vị Bán Thần, bị bổn phong chủ đánh đến sinh hoạt không thể tự lo liệu, hơn nữa quãng thời gian trước vừa mới cùng Thánh Chủ, Thiên Dụ Quân Chủ đánh một trận lớn, xem như là không phân thắng bại, ngươi nói xem, ta làm sao nể mặt ngươi, nếu như ngươi mạnh, bổn phong chủ phục ngươi, sẽ cho ngươi thể diện nhưng hiện giờ, ngươi có mạnh được như Thánh Chủ kia sao?

Lảo giả cảm thấy tình cảnh này không đúng a, bản thân được xem như Bán Thần lâu năm, đối phương là tiểu tử trẻ tuổi, nên cho chút thể diện chứ.

- Không có.

- Vậy thì đúng rồi, không có, người bảo bổn phong chủ cho ngươi thể diện như thế nào đây, biết tại sao bổn phong chủ không giết một tên Bán Thần không? - Lâm Phàm nói.

Lão giả lắc đầu:

- Không biết.

- Đó là bởi vì, nếu như bổn phong chủ giết hết tất cả Bán Thần các ngươi rồi, sau này cuộc sống quả thật sẽ không còn thú vui nữa, cùng một đám Thiên Cương Cảnh tiểu bằng hữu cãi nhau ầm ĩ, không bằng chết đi cho rồi. Nếu như không phải thấy ngươi là Bán Thần, thì ngươi đã chẳng thể nói chuyện với ta, cho nên bổn phong chủ đối với ngươi đã có ơn tha chết, hiểu chưa?

Lâm Phàm thở dài, nhân sinh bây giờ vô vị, chỉ có thể chơi đùa với các Bán Thần. Các Thiên Cương Cảnh tiểu bằng hữu, thật lòng không cách nào đùa giỡn.

- Cứ như vậy, ngươi có ơn với ta rồi? - Lão giả ngây người nhìn Lâm Phàm.

Ông ta sống đã lâu rồi, so với các Bán Thần kia sống đã lâu, vốn

dựa vào thân phận tiền bối, nói chuyện với đối phương,nhưng nói chuyện đến bây giờ, tình huống này không đúng rồi.

Lâm Phàm đáp lời:

- Ừm, quả thực là như vậy. Chỉ có điều, bổn phong chủ thân là Viêm Hoa tông Vô Địch phong phong chủ, chính nghĩa, hòa bình, thích cho người khác thể diện, đương nhiên, thể diện này cho như thế nào, phải xem biểu hiện của ngươi rồi, hiểu ý của ta chưa?

- Không hiểu. - Lão giả lắc đầu nhưng luôn cảm thấy dường như có chuyện cực kỳ khủng khiếp sắp xảy ra.

- Vậy không nói chuyện nữa. - Lâm Phàm vỗ tay, hình như rất thất vọng, sau đó ánh mắt nhìn thấy nhẫn trên ngón tay của lão giả, rất tùy ý nói - Lão gia gia, chiếc nhẫn chiếu lấp lánh này của ngươi không tồi đâu.

Lão giả cúi đầu nhìn chiếc nhẫn, sau đó biểu tình có chút đần độn, nuốt nước miếng, cảm giác, hình như đối phương muốn dọa nạt mình.

Lão giả thần sắc quái dị nhìn Lâm Phàm, đây là lần đầu tiên ông ta gặp phải tình huống như vậy.

Yêu thú hình người canh giữ bên cạnh lão giả nhe răng phẫn nộ nhưng mà khi nhìn vào mắt Lâm Phàm, cũng bị dọa núp ở phía sau, không dám cử động. Người này quá xấu rồi, so với yêu thú của bọn họ, còn xấu hơn.

- Người này không quá thông minh nhỉ. Co với Thích Đế Thiên còn kém xa. - Lâm Phàm lẩm bẩm trong lòng, ngẫm lại Thích Đế Thiên hôm đó thông minh biết bao, tuy là thực lực không ra gì nhưng đầu óc thông minh, biết nên làm cái gì.

- Lâm phong chủ, cái nhẫn này bình thường mà thôi. - Lão giả nói.

Ông ta cảm thấy có chút nguy hiểm, có lẽ lúc đó không nên chủ động mở miệng để người này bước vào, Sâm Hải bị phá hỏng, thì mặc kệ là được rồi.

Ông ta có cảm giác đã tự kéo bản thân vào phiền phức rồi.

- Ồ? Cái nhẫn mức này cũng bình thường, vậy còn chiếc nhẫn tốt hơn nữa hay sao? Lấy ra xem xem, để bổn phong chủ mở mang kiến

thức. - Lâm Phàm kinh ngạc nói, một biểu tình mong chờ, khiến lão giả cảm thấy nghẹn lòng.

Lão giả nghe thấy, lúng túng cười:

- Cái đó...

Lâm Phàm thở dài một hơi, lẩm bẩm:

- Ơn tha mạng to bằng trời, nếu đã như vậy, vậy thì cáo từ, việc Tượng Thần tông có Bán Thần, bổn phong chủ sẽ không nói ra ngoài mà ta cũng xem như chưa từng gặp ngươi, ta nên làm cái gì, thì sẽ làm cái đó.

- Đợi một chút - Lão giả mở miệng nói, ông ta là Bán Thần duy nhất của Tượng Thần tông nhưng cũng là Bán Thần vô dụng.

Đã từng nhờ vào khí vận của Tượng Thần tông để gia trì, đột phá Bán Thần, mà lại bị Thánh Đường tông cầm đầu các tông khác, cưỡng ép trấn áp, nghiêm cấm đột phá Bán Thần, cuối cùng, quan bế ở nơi này.

Dùng lời Thánh Đường tông để nói, Tượng Thần tông không có tư cách có được Bán Thần, sẽ dẫn đến phá hoại sự hòa bình của thế giới. Lúc ấy, ông ta tâm cao khí ngạo, muốn phản kháng nhưng đối mặt với Thánh Đường tông cùng đông đảo Bán Thần, ông ta lấy gì đấu với người ta chứ, cuối cùng chỉ có thể như vậy. Thánh Đường tông cho rằng ông ta đã chết rồi. Qua đi nhiều năm như vậy, cũng không còn ai nhớ nữa rồi.

- Làm sao vậy? - Lâm Phàm dừng bước, nghi hoặc hỏi.

Lão giả thở dài, tháo cái nhẫn ra:

- Lâm phong chủ, ta và ngươi có thể gặp nhau, cũng là duyên phận, tặng ngươi vậy.

- Ai nha nha... - Lâm Phàm có chút xấu hổ, nhưng vẫn thành thật nhận lấy - Vậy thật hổ thẹn nhưng đây cũng là một phần tâm ý, bổn phong chủ nếu như không nhận, chẳng phải là xem thường rồi sao, vậy thì cám ơn nhiều rồi.

Đối với lão giả mà nói, việc này không nên như vậy, ông ta là Bán Thần, cũng được xem là sức mạnh cao cấp nhất thế gian, mặc dù không phải là mạnh nhất nhưng cũng thuộc trung kiên. Trước mặt bất cứ thanh niên nào, ông ta cũng có thể tồn tại thân là lão tiền bối,

lão thần thoại. Không ngờ tới, haiz, không đề cập đến nữa cũng được.

Lúc này, ánh mắt Lâm Phàm nhìn về phía yêu thú hình người ở một bên, tỉ mỉ đánh giá một chút.

Yêu thú hình người cảm giác được ánh mắt này, tâm trạng có chút không yên, lùi về phía sau một bước, nó sợ hãi đó.

- Không ngờ đến yêu thú bây giờ, đều vật chất như vậy, vốn nên tu luyện thật tốt, lúc nâng cao tu vi, lại đi đeo vàng đeo lạc, không nên. Vẫn nên vứt bỏ vật ngoài thân thì tốt hơn, để ta giúp ngươi.

Thời khắc này, hang động thần kỳ nhất của Tượng Thần tông, truyền đến âm thanh xào xạc.

- Cáo từ hai vị, bổn phong chủ còn có việc, không dừng lại ở Tượng Thần tông nữa, hi vọng còn có cơ hội gặp lại. - Lâm Phàm ôm quyền, cũng không nhiều lời nữa, trực tiếp rút lui.

Hang động, rất yên tĩnh, trở về sự yên bình vốn có.

- U u!

Yêu thú hình người đi đến bên cạnh lão giả, ngồi trên mặt đất, lệ rơi đầy mặt, nó là đại biểu của yêu thú Tượng Thần tông, vốn nên đeo vàng đeo bạc nhưng bây giờ, trên người trơ trụi, cái gì cũng không có, toàn bộ đều bị con người đáng ghét kia lột sạch hết rồi.

Chương 450: Đừng Xem Ta Như Vũ Khí Mà Sử Dụng

Lão giả nhắm mắt lại, lồng ngực phập phồng, sau đó đột nhiên mở to mắt:

- Đi đi, lấp cửa động lại, sau này ai cũng không gặp, cho dù là Sâm Hải bị hủy diệt, cũng đừng quản nữa.

- Ừm

Yêu thú hình người trong lòng ủy khuất, kẻ này cũng quá cầm thú rồi, đến thú vật như nó cũng không bỏ qua.

Nâng tảng đá lên, lấp cửa động lại, cả đời này cũng không muốn gặp người nào khác nữa.

- Haiz, nghĩ đến ta đường đường là Bán Thần, nửa đời sau vậy mà phải trải qua ở nơi này, thật đáng thương, đáng tiếc.

Ông ta không thể ra ngoài, nếu như bị Thánh Đường tông và những người khác biết được, mình ra ngoài, như vậy đối với Tượng Thần tông mà nói, chính là cùng nhau gặp nạn.

Bọn họ tuyệt đối sẽ không cho phép một Bán Thần tồn tại ở Tượng Thần Tông.

Mà hiện tại, ông ta cũng đang tu luyện, nếu có thể trở thành cấp bậc Bán Thần đỉnh phong, có lẽ vẫn còn cơ hội, về phần hiện tại, vậy là nửa phần cơ hội cũng không có.

Trong hư không.

Lâm Phàm ném chiếc nhẫn trữ đồ trong tay, vừa lòng thỏa ý:

- Đợt này không lỗ, coi như kiếm một khoản nhỏ.

Xem xét một phen, bên trong có không ít đồ vật, đan dược, thiên tài địa bảo, đồng thời còn có một ít công pháp.

“Tượng Thần Trấn Thiên”

- Thứ đồ gì vậy? Ngưng luyện Tượng Thần chân thân, một cước

đạp xuống, bắp đùi Tượng Thần nghiền ép vạn vật, cái này không phải là tu luyện thành con voi sao? Không được, quá mất mặt rồi, không thể tu luyện. - Đối với công pháp trong này, hắn ngược lại chẳng hứng thú gì mấy.

Điểm tích lũy cũng không muốn dùng bừa, phải nâng cao nội hàm, hơn nữa đột phá đến Bán Thần Cảnh, nhất định sẽ mở ra nhận thưởng cấp bậc mới.

Tuy là không quá chắc chắn nhưng hắn tin tưởng, cảm giác của bản thân, tuyệt đối sẽ không có sai.

- Điểm tích lũy hơi ít, cần để dành một ít mới được, nếu không hoàn toàn không đủ dùng, hơn nữa có hi vọng lên Bán Thần, không thể tiếp tục kéo dài nữa.

- Ta muốn vào Bán Thần, ta muốn vô địch.

Lòng tin to lớn chiếm cứ lấy trong lòng, hắn tuyệt đối sẽ cố gắng nỗ lực.

Thiên tài giống như hắn, lại là người biết nỗ lực, nhất định sẽ trở thành cường giả lợi hại nhất thế gian.

- Âm Dương tông, mục tiêu tiếp theo chính là ngươi, có thể trở thành lót đường cho cường giả ta đây, các ngươi có lẽ đã hưng phấn đến khó mà bình tĩnh được rồi phải không.

Trong hư không, một đường ánh sáng chợt lóe lên, trực tiếp biến mất giữa trời đất.

Lúc này, ở lãnh địa các đại tông môn, phát sinh một vệc lớn. Trên đường, mấy đứa trẻ con chạy nhanh giao tin.

- Số báo đặc biệt, số báo đặc biệt, Viêm Hoa tông Vô Địch phong Lâm phong chủ đến Thánh Đường tông và Vĩnh Hằng tông, ép hai tông đem Thánh tử và đệ tử Vĩnh Hằng giao ra.

Âm thanh này, trong nháy mắt làm kinh động một làn sóng.

- Tiểu tử qua đây, việc này là thật hay là giả? - Có người hỏi.

Đứa trẻ đáp:

- Chắc chắn là thật, nội dung này đều ở bên trên, tin mới độc nhất vô nhị, có muốn mua một tờ hay không.

- Bán cho một tờ, thật không ngờ trong khoảng thời gian này, Viêm Hoa tông thật sự là muốn nghịch thiên rồi.

Gần đây, mỗi một sự kiện lớn đều có liên quan đến Viêm Hoa tông, có không ít tông môn đều cảm thấy kinh sợ, Viêm Hoa tông này không còn là Viêm Hoa tông mà bọn họ từng biết nữa.

Viêm Hoa tông trước đây, vẫn luôn dốc lòng trở thành một trong số những đại tông lớn mạnh, cũng luôn hướng đi trên con đường đúng đắn nhưng vô cùng gập ghềnh, bị rất nhiều tông môn ngăn cản. Không ngờ được, gần đây lại phát sinh nhiều việc đến như vậy.

Bên trong các trà lâu, lời bàn tán không ngớt:

- Ai da, đã lợi hại như vậy rồi, Thánh tử Thánh Đường tông và đệ tử Vĩnh Hằng tông, trong thời gian rèn luyện, giết chết một tên đệ tử Vô Địch phong, Lâm phong chủ đích thân xuất tông, tiến đến hai tông đòi người. Khí thế như thế này, cũng quá cường hãn rồi, không phải người thường có khả năng có được.

- Này có là gì, Thánh Đường tông đã cự tuyệt, nên trực tiếp phát sinh đại chiến, tám vị Bán Thần ra tay, trong đó sáu vị bị đánh đến sinh hoạt không thể tự lo liệu. Thánh chủ và Thiên Dụ Quân Chủ kiên thủ, không phân cao thấp, cuối cùng ép Thánh Đường tông giao người ra.

- Không phải là Thiên Tu đích thân ra tay sao?

- Không có, phía trên này ghi rõ ràng, là Lâm Phong chủ một mình ra tay.

- Này quả thật ghê gớm. Viêm Hoa tông này à muốn nổi dậy rồi, không chỉ ra đời một Thiên Tu, còn ra đời thêm một tên đệ tử ghê gớm hơn Thiên Tu, tuổi còn trẻ đã đè Bán Thần Thánh Đường tông không ngẩng đầu được, hơn nữa còn không phải là Bán Thần, cái này nếu như vào Bán Thần rồi, chẳng phải là nói thế gian không ai có thể ngăn cản nữa sao?

- Đó là dĩ nhiên rồi, Lâm phong chủ này thật đáng gờm, năm lần bảy lượt đến Thánh Đường tông gây chuyện, không chỉ dọn sạch hiểm địa của Thánh Đường tông, còn ẩu đả Bán Thần Thánh Đường tông, hành vi như thế này, tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả*.

(*) Tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả: ý chỉ người trước, kẻ sau không ai bằng.

- Không phải chứ, chuyện hiểm địa kia, hình như không phải Lâm phong chủ làm.

- Nói dóc, ngươi tự mình đến Viêm Hoa tông xem thử, bốn bề tông môn không phải là Thánh Đường tông, vậy thì còn là của ai, mới qua chưa có bao lâu, đã trắng trợn bày ra như vậy, coi như là hiểm địa nhà mình, bản lĩnh cao như vậy đương nhiên phải chịu thua rồi.

Việc này không biết là ai truyền ra ngoài, Thánh Chủ, Quân Chủ cố tính che giấu nhưng giấy không gói được lửa, sự việc rất nhanh liền lan rộng ra ngoài, dẫn đến vô số người đều thán phục vạn phần.

Có không ít tông môn có suy nghĩ nên kết giao với Viêm Hoa tông, tìm kiếm trợ giúp, thoát khỏi sự áp chế chủ Thánh Đường tông và các đại tông môn.

Viêm Hoa tông là đại tông nhưng khi đó, cũng chỉ có lãnh thổ rộn lớn, đông người hơn mà thôi, tổng thể thực lực vẫn không được.

Hiện tại xuất hiện phong chủ như Vô Địch phong, khiến cho không ít tông yếu, nhìn thấy được hi vọng.

Mà đối với mỗi một con dân của Viêm Hoa tông mà nói, bọn họ bình thường cũng thích xem tình trạng mới nhất của các tông.

Khi thấy Lâm phong chủ lợi hại như vậy, trong lòng của bọn họ cũng vô cùng tự hào.

Điện Thiên Tông.

Thương Ngộ Đạo vô cùng đau đầu, người đến trước mắt, đều là trưởng lão đứng đầu của các tông môn.

Ba!

Đán Ác Quân Chủ tức giận đập bàn:

- Việc này, quyết định như vậy đi, Viêm Hoa tông Vô Địch phong, Lâm Phàm, tội ác to lớn, lẽ ra nên bị phạt, đối với Viêm Hoa tông tiến hành trừng trị.

Trưởng lão Vĩnh Hằng tông cũng mặt đỏ đến mang tai:

- Không sai, người này hung hăng càn quấy, nên chịu trừng phạt, các vị đang ngồi ở đây, còn có ai đồng ý với chúng ta.

- Dạ Ma, ngươi nói xem, việc này có nên giáo huấn Viêm Hoa

tông một chút hay không? Để bọn họ biết được, tính nghiêm trọng của sự việc.

Bán Thần Dạ Ma ngồi ở đó, ngẩng đầu lên, cười:

- Haiz, đánh không lại người ta, chính là đánh không lại người ta. Muốn tìm chúng ta giúp đỡ, chính là tìm chúng ta giúp đỡ, đừng có nói một đống việc như là vì ai, khiến cho người khác xem thường có phải không? Thánh Đường tông và Vĩnh Hằng tông các người bị người ta đánh tới tận cửa, không cách nào, đó là do bản thân không có bản lĩnh.

- Nếu như nhất định phải tìm đến chúng ta nhờ giúp đỡ, ít nhất cũng phải thể hiện một chút thành ý chứ? Chúng ta cũng đâu có vô duyên vô cớ liền bị người ta dùng làm vũ khí được? Các vị nói xem ta nói có lý hay không.

Dạ Ma là người thành thật, từ lúc biết nói chuyện, trí thông minh này cũng tăng cao.

- Dạ Ma, ngươi đây là có ý gì? - Trưởng lão Vĩnh Hằng tông đập bàn - Theo ý của ngươi, chính là La Sát tông của các ngươi không đồng ý ra mặt? Ngươi cũng không thử suy nghĩ xem, lúc đó ngươi cũng bị đánh không nhẹ đâu.

Bán Thần Dạ Ma xua tay:

- Bình tĩnh đừng nóng, ta không có ý gì, về việc bị đánh, đó cũng đáng đời, không bằng người ta thì phải làm sao.

Xung quanh, trưởng lão các tông môn khác, cũng gật đầu:

- Bán Thần Dạ Ma nói có lý, người ta cũng không gây sự với chúng ta, chúng ta ra mặt, cũng không tốt lắm.

- Đúng vậy, chúng ta ra mặt trừng trị Viêm Hoa tông, ít nhất cũng phải có lý do hoặc là có gì đó.

Bán Thần Dạ Ma nói tiếp:

- Có ích.

Trưởng lão các tông nhìn Bán Thần Dạ Ma, không biết từ khi nào, bọn họ phát hiện lời nói của Bán Thần Dạ Ma có lúc hơi khó nghe một tí nhưng cũng có lúc khiến người ta thích, có chuyện nói thẳng, trước giờ chưa từng vui đùa.

Chương 451: Thổi Nổ Tung Rồi (1)

Bên trong sảnh hội nghị của điện Thiên Tông, tiếng ồn ào rất lớn, xôn xao.

- Dạ Ma, môi hở răng lạnh, ngươi có hiểu hay không? - Đán Ác Quân Chủ hỏi, hắn phát hiện Bán Thần Dạ Ma không giống với trước kia, cũng không biết rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì.

Bán Thần Dạ Ma cười đáp:

- Đương nhiên là ta hiểu điều này nhưng mà Thánh Đường tông và Vĩnh Hằng tông này cũng chưa diệt vong, các vị ngồi ở đây, đều là đại diện của các tông nhưng ngoại trừ Thánh Đường tông và Vĩnh Hằng tông bị người ta đánh đến tận cửa ra, còn có ai bị đánh đến tận cửa nữa không?

Các vị trưởng lão của các tông ngồi đó, lắc đầu:

- Không có, Lâm phong chủ ngược lại không đến tông của ta.

- Cũng không đến tông của ta, hai bên trước giờ vốn không có mâu thuẫn.

Bán Thần Dạ Ma nói:

- Nhìn thấy chưa, Lâm phong chủ vốn không có khi dễ bọn họ, bây giờ chỉ là khi dễ Thánh Đường tông và Vĩnh Hằng tông, nếu chúng ta ra mặt trừng trị Viêm Hoa tông, vậy chính là đắc tội với Viêm Hoa tông, tới khi đó, ai sẽ gánh vác trách nhiệm này?

- Dạ Ma nói có lý đó.

Đối với một số tông môn mà nói, bọn họ thật sự sợ hãi, không muốn trêu chọc phong chủ của Viêm Hoa tông Vô Địch phong này, trải qua nhiều chuyện như vậy, theo bọn họ nghĩ, đó hoàn toàn là một tên điên, người nào trêu chọc phải thì người đó xui xẻo, huống hồ bọn họ vẫn chưa có chán sống đâu.

Lúc này, Bán Thần Dạ Ma đứng dậy, thần sắc nghiêm túc nói:

- Điểm mấu chốt nhất, Thánh Đường tông và Vĩnh Hằng tông lấy gì để trừng trị Viêm Hoa tông?

Một câu nói này ngược lại là làm khó hai tông rồi.

Trưởng lão các tông môn khác kinh ngạc đến ngây người nhìn Dạ Ma, bọn họ phát hiện Dạ Ma này không đơn giản, biết ăn nói, hơn nữa còn biết khuyên người nữa chứ.

Nhưng có lúc, bọn họ cảm thấy, những lời này đều là lời nói thật, chỉ là đôi lúc có chút làm tổn thương người khác.

- Cái này....

Đán Ác Quân Chủ khó xử, không biết nên nói như thế nào.

Bán Thần Dạ Ma nói tiếp:

- Nếu như muốn nói là Bán Thần đi tạo áp lực, theo ta thấy, hay là thôi đi, tám vị Quân Chủ Thánh Đường tông ra mặt, đã bị đánh phế hết sáu người, Thánh Chủ cũng vô dụng, các vị ở tại đây, tất cả Bán Thần đều rời núi? Vậy khẳng định là không thể nào, nếu thật sự xảy ra đại chiến, ngươi nói với ta xem, ai sẽ làm chi đầu đàn, ai chết trước, là Bán Thần của các tông chúng ta chết, hay là Bán Thần của Thánh Đường tông và Vĩnh Hằng tông chết?

- Dạ Ma, ngươi quá đáng lắm rồi. - Đán Ác Quân Chủ lạnh lùng nói.

- Đán Ác, đừng nói ta quá đáng, lão phu cũng chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi, Bán Thần đối với bất kỳ tông môn nào mà nói, đều là lực lượng đứng đầu, chết đi một người, đều là một tổn thất vô cùng to lớn khó mà chấp nhận nổi.

Bán Thần Dạ Ma nói.

- Hắn dám giết?

Đán Ác tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, dựa theo tình hình trước đây, tông môn ở đây, có ai không cho Thánh Đường tông thể diện, đó là được nhiều người ủng hộ nhưng không ngờ đến thêm vào tên phá hoại Dạ Ma này.

- Không dám? Nếu như hắn có tâm không dám, thì đã không đến Thánh Đường tông và Vĩnh Hằng tông rồi, ngươi vậy mà nói không dám, Đán Ác, đừng xem ta như là tên ngốc nữa, các vị ngồi ở đây, trong lòng đều như gương sáng, hiểu rất là rõ.

Bán Thần Dạ Ma không cho chút thể diện nào, nói chuyện phi

thường ngay thẳng, điều này khiến cho trưởng lão các tông môn ở đây, đối với Dạ Ma có sự thay đổi cách nhìn vô cùng to lớn.

Đán Ác Quân Chủ hít sâu một hơi, ngồi xuống, không muốn nói thêm gì nữa nhưng đối với ý kiến của Bán Thần Dạ Ma, có thể là quá đáng quá rồi.

- Đán Ác, đừng tức giận, lão phu cũng chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi, nếu như muốn nói cái khác, vậy càng không cần nói nữa. Bây giờ Viêm Hoa tông kết giao chỉ có, Titan tông, Đại Diễn tông, Đại Hùng bảo tông, ba tông môn này các vị trong lòng cũng đều hiểu rõ, nghèo đến chỉ còn lại cái gì? Đó chính là người. Người ngu ngốc mơ mộng trừng trị kinh tế, Viêm Hoa tông bây giờ chính là tự cung tự cấp, chỉ cần không đói chết. Về phần nói xa lánh Viêm Hoa tông, đó càng là lời nói vô căn cứ, nhiều năm như vậy, Viêm Hoa tông bị xa lánh thành như vậy, có từng kết giao qua với các tông môn khác hay không? Cho nên nói, bất kỳ cách trừng trị nào, cũng đều vô dụng.

Bán Thần Dạ Ma thở mạnh không gấp, nói vô cùng có lý, các tông môn khác cũng gật đầu, đồng ý những lời này.

Bọn họ phát hiện những lời này của Bán Thần Dạ Ma,quả thật nói đến điểm quan trọng rồi, ngược lại cảm thấy Thánh Đường tông có chút không được, mở miệng ngậm miệng, đều là trừng trị nhưng mấu chốt cũng phải có giải pháp, không có giải pháp thì nói cái rắm.

Đán Ác Quân Chủ bị những lời này của Bán Thần Dạ Ma làm cho á khẩu không trả lời được.

- Vậy ngươi nói xem, nên làm như thế nào?

Lúc này, đám người đều nhìn về phía Bán Thần Dạ Ma, chờ đợi cao kiến.

- Đơn giản. - Dạ Ma cười nói - Thì cứ giống như trước đây, tám tông kết hợp, trực tiếp công kích Viêm Hoa tông, lật đổ Hoàng Long, lãnh thổ chia đều, do Thánh Đường tông nhấc cao ngọn cờ dẫn đầu, ta và các tông có thể góp một phần sức lực.

Khi lời này vừa được nói ra, đám người ở đây, trợn mắt há mồm nhìn Bán Thần Dạ Ma, bọn họ không ngờ đến, Bán Thần Dạ Ma lại nói ra chuyện của một trăm năm trước.

- Ngươi điên rồi. - Đán Ác Quân Chủ đứng dậy, trợn to mắt, hắn không dám tin, Bán Thần Dạ Ma lại nói ra những lời như vậy.

Một trăm năm trước, Viêm Hoa tông vẫn còn chưa phải là Viêm Hoa tông, mà là do bạo quân vô năng nắm trong tay, cho nên tám tông mới có thể kết hợp cướp đoạt nhưng hiện giờ, nói đùa cái gì vậy.

Nếu thật sự đến lúc đó, một mình Thiên Tu đã có thể làm đảo lộn trời đất, người nào có thể chịu đựng được chứ.

Càng không cần nói đến, vẫn còn tên Vô Địch phong Lâm Phàm kia, quả thực là tên điên, không có tông môn nào có thể chống đỡ chịu đựng nổi.

- Bình tĩnh đừng nóng. - Bán Thần Dạ Ma cười nói - Ta không có điên, chỉ nói thật mà thôi, đây chính là giải pháp duy nhất vào lúc này mà thôi. Đương nhiên, nếu thật sự muốn như vậy, còn phải cần Thánh Đường tông và Vĩnh Hằng tông dẫn đầu.

Đán Ác Quân Chủ trầm tĩnh nhìn Bán Thần Dạ Ma:

- Ngươi nói những lời này, là có ý gì?

Bán Thần Dạ Ma cười:

- Còn có thể có ý gì nữa, đợi khi Thánh Đường tông và Viêm Hoa tông liều mạng chết đi sống lại, tông của ta ở giữa ngư ông đắc lợi a.

Xôn xao!

Trưởng lão các tông trợn mắt há mồm nhìn Bán Thần Dạ Ma, tiểu tử này bị mất não à, nói chuyện quá thẳng thắn rồi, cái này cũng dám nói ra.

Đán Ác Quân Chủ không ngờ đến La Sát tông vậy mà lại có suy nghĩ như thế này, đây là đợi bọn họ và Viêm Hoa tông đánh đến lưỡng bại câu thương, đến để thu hoạch thôi.

- Các vị, nhìn ta như thế để làm gì? Ăn ngay nói thật mà thôi, trừ phi các vị không phải cũng nghĩ như vậy hay sao?

Bán Thần Dạ Ma nhìn đám người, vừa cười vừa nói, nụ cười kia rất bình thường, dường như chuyện đang nói là một chuyện vô cùng bình thường.

Các trưởng lão chửi bậy trong lòng, đây có còn là lời nói của con người hay không? Có chút đầu óc cũng chỉ đặt ở trong lòng, sẽ không nói ra miệng đâu.

Thương Ngộ Đạo ngồi ở đó, một lời cũng không nói, lần hội nghị này, xem như kết thúc rồi, Bán Thần Dạ Ma một lời dọa đến Thánh Đường tông không dám nói chuyện rồi. Có lẽ là không ngờ đến, La Sát tông vậy mà còn có suy nghĩ như vậy.

Âm Dương tông.

Lâm Phàm trôi lơ lửng ở hư không, trên mặt lộ ra nụ cười xán lạn:

- Không sai, không sai, lần đầu đến Âm Dương tông, quả thật có chút hiếu kỳ.

Hắn đã nghe được điểm tích lũy đang gọi hắn. Không thể chờ đợi được nữa rồi.

Lúc này, hắn nhìn thấy bên dưới có một đám người đi qua, lập tức nghĩ đến, bản thân đến Âm Dương tông, chưa quen cuộc sống ở nơi này, muốn tìm một hiểm địa, nhất định phải tốn không ít thời gian nhưng nếu như hỏi thăm một chút, có lẽ sẽ đơn giản hơn nhiều.

Hạ xuống mặt đất, chỉnh sửa khuôn mặt một chút, lộ ra nụ cười xán lạn, đi về phía trước.

Đám người này, có tổng cộng sáu người, bốn nữ hai nam, nam rất tuấn tú, nữ thì xinh đẹp, lúc này sáu người vừa nói vừa cười.

Trong đó cô nương xinh đẹp có một nốt ruồi ở khóe miệng, nụ cười nở rộ:

- Sư huynh, lần này chúng ta thu hoạch không tệ, không ngờ tới vận khí tốt đến vậy.

- Sư muội, vận khí lần này quả thực rất tốt, nếu như không phải bọn họ bắt lấy yêu thú, chúng ta e là rất khó có được món đồ tốt như vậy.

Chương 452: Thổi Nổ Tung Rồi (2)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Bọn họ bước vào hiểm địa, vốn đi vào sâu một chút, liền chuẩn bị rút lui nhưng không ngờ đến, vậy mà có người ở trong hiểm địa chém giết yêu thú cường đại, trái lại tác thành cho bọn họ, để bọn họ nhân cơ hội bước vào bên trong, hung hăng vơ vét một phen.

Mà khi bọn họ đi ra ngoài, những người kia kêu bọn họ, để bọn họ ra tay giúp đỡ.

Này đối với bọn họ mà nói làm sao có thể, họ tự đi mà giải quyết.

- Các vị xin đợi đã. - Lúc này, Lâm Phàm cười bước đến.

Mà sáu người nghe thấy tiếng nói, quay đầu lại, chẳng qua khi thấy người đi đến, lại rất nghi ngờ, một tên nam tử trong đó hỏi:

- Ngươi là ai?

- Tại hạ là một gã tán tu, đi qua quý tông, muốn mượn bản đồ phân bố hiểm địa của các vị xem qua, đương nhiên không phải xem miễn phí. Những đan dược này kính xin các vị nhận lấy.

Lâm Phàm cười, từ trong nhẫn chứa đồ, lấy ra một ít đan dược, những đan dược này là huyền giới thượng phẩm đan dược, là món hàng tốt.

Vốn là, dựa theo tình huống trước đây, nhất định là chặn đường cướp đoạt, không cho thì đánh nhưng Hỏa Dung trưởng lão đối với hắn tận tình khuyên bảo, hiển nhiên cũng không để cho Hỏa Dung trưởng lão thất vọng.

Chính nghĩa, hòa bình, ghi nhớ ở trong long. Dốc lòng làm một đệ tử ngoan ngoãn của Viêm Hoa tông.

Sáu người Âm Dương tông nhận lấy đan dược, nhìn người trẻ

tuổi trước mặt, trong mắt vui mừng, một tên nam tử trong đó nói:

- Địa đồ phân bố này có can hệ trọng đại, chúng ta qua bên kia thương lượng một chút, xin hãy chờ một lát.

- Được, tùy ý thương lượng, ta chờ. - Lâm Phàm cười, sau đó đứng ở tại chỗ, quan sát hai bên, giống như một tên nhà quê.

Đám người vây lại một chỗ.

- Tên quê mùa này có ai quen biết không?

- Không quen biết, chẳng qua xem tình hình cua hắn, dường như có không ít đồ tốt.

- Sư huynh, hay là chúng ta ra tay, đem hắn... - Trong mắt sư muội lóe lên sát ý, còn có vẻ tham lam.

- Ăn mặc quê mùa, dáng dấp quê mùa, thần sắc quê mùa, nhất định là kẻ quê mùa, không phải là người Âm Dương tông chúng ta. Nếu như giải quyết hắn ở nơi này rồi, chúng ta đem thi thể hắn chôn, đến khi đó, thần không biết quỷ không hay, hì hì...

- Ừ, ta cũng nhận thấy như vậy, hắn là một tên quê mùa, chém chết hắn, mọi người liền phát tài rồi.

- Không sai, chẳng qua không phải các ngươi, mà là chúng ta, sư đệ, chúng ta có thể là... Không đúng, ngươi từ lúc nào qua đây vậy. - Đám người kinh hãi, không biết từ khi nào, tên này vậy mà xuất hiện bên cạnh bọn họ, còn cùng bọn họ cùng nhau bàn bạc.

Lâm Phàm trên mặt mang theo ý cười:

- Rất sớm đã qua đây rồi, xem các người thảo luận đến bây giờ. Ta cũng có chút gấp rồi, ban nãy các ngươi nói ai là kẻ quê mùa vậy? Ta cũng chưa thấy qua kẻ quê mùa, muốn học hỏi một chút.

Sáu người lùi về sau một bước, sau đó liếc mắt nhìn nhau, cũng đều gật đầu:

- Kẻ quê mùa là nói ngươi. - Lập tức, một tên nam tử cầm trong tay trường kiếm, sát ý trong mắt bộc phát, đột nhiên đánh tới, muốn chém đầu của Lâm Phàm xuống:

- Lục Kiếm.

Năm người khác hưng phấn:

- Đây chính là kiếm cuối cùng trong "Lục Kiếm" của sư huynh, rất lợi hại.

Vào lúc này, Lâm Phàm thở dài một hơi:

- Hỏa Dung trưởng lão, cái này không thể trách ta rồi, là do bọn họ ra tay trước.

Sau đó hít sâu một hơi, đột nhiên thổi một cái. Mà tên tiểu tử đánh tới kia, đột nhiên chịu đòn nghiêm trọng, cơ thể như bị một cỗ sức mạnh to lớn bao phủ lấy

"Ầm!"

Chia năm xẻ bảy, máu rơi đầy đất.

Trực tiếp bị thổi nổ tung rồi.

- Sao có khả năng này?

Năm người nhìn thấy một màn này, kinh hãi, mặt trắng bệch như giấy. Có hai vị muội tử, càng bị dọa đến toàn thân run rẩy, ngực run lên, nhìn thật đẹp mắt.

Chỉ là khi hai vị muội tử phát hiện ánh mắt của đối phương nhìn về phía bọn họ, trong lòng càng run lên, cảm thấy ánh mắt của đối phương có phần không có hảo ý.

- Chạy đi!

Ba tên nam tử bị dọa đến chân cũng mềm nhũn, co chân mà chạy.

Ban nãy chính là sư huynh của bọn họ, cũng là người lợi hại nhất nơi này, bây giờ cũng bị đối phương một hơi thổi cho nổ tung, vậy thì bọn họ giao thủ với đối phương như thế nào.

- Ta rõ ràng là rất hữu nghị nhưng các ngươi lại không hữu nghị, thật là khiến người ta cảm thấy tức giận, bổn phong chủ cảm thấy rất thất vọng đối với Âm Dương tông của các ngươi.

Trong lòng của hắn rất bất đắc dĩ, rõ ràng hắn đã miễn cưỡng đến như vậy, giả bộ ra dáng rất hữu nghị nhưng đối phương thật sự là rất quá đáng, khiến hắn khó mà chấp nhận nổi.

- Lang Nha Bổng, người anh em tốt của ta, đến phiên ngươi xuất trận rồi.

Cũng không biết không sử dụng Lang Nha Bổng đã bao lâu rồi, khiến hắn cũng quên mất khoảng thời gian đã từng vui vẻ.

Lang Nha Bổng tỏa ra ngân quang, có loại khát vọng đối với chiến đấu.

- Sức mạnh Lang Nha Bổng!

Thân ảnh của hắn nháy mắt biến mất ở tại chỗ, mà khi xuất hiện lại nâng cao Lang Nha Bổng ở trong tay, đột nhiên nện xuống.

“Phốc phốc!”

Lang Nha Bổng rơi xuống phía dưới, hung hăng nện lên người một tên đệ tử.

Lập tức, một đống máu thịt ngồi phịch ở trên mặt đất, lấm lem máu, mà trên Lang Nha Bổng ngân sắc, lại nhuộm đỏ máu tươi.

- Các ngươi quả thật rất quá đáng, nhân vật nổi tiếng như Lâm Phàm ta, đối với thế giới tràn đầy những kỳ vọng tốt đẹp. Mà những kẻ gian ác các ngươi, lại khiến cho ta đánh mất sự kiên nhẫn đối với thế giới.

Hiện tại hắn thật sự đang rất tức giận:

- Hỏa Dung trưởng lão, lời nói của người trải qua nhiều lần thử nghiệm, đủ để chứng minh, hoàn toàn không kết quả. Bổn phong chủ phải giải phóng bản thân, trở về chính bản thân mình.

Một búa này khiến cho hai cô gái đang ngây ngốc đứng tại chỗ, khiếp sợ, sau đó phù phù một tiếng, ngồi liệt ở dưới đất, đồng tử co rút, giống như là gặp phải một chuyện vô cùng kinh khủng.

- Muốn chạy, đáng tiếc là các ngươi chạy không thoát rồi. - Lâm Phàm cười, bước chân đè xuống, tại chỗ bập bềnh bụi bặm, mà khi xuất hiện thêm một lần nữa, lại xuất hiện chớp nhoáng trước mặt tên đệ tử cuối cùng.

Đệ tử đó nhìn thấy thân ảnh của Lâm Phàm, há to miệng, lộ ra vẻ mặt hoảng sợ.

“Ầm!”

Một chuỳ đánh ra, nện thẳng vào người tên đệ tử, gai nhọn của Lang Nha Bổng trực tiếp đâm thủng thân thể đối phương, sức mạnh to lớn trực tiếp đem tên đệ tử đánh bay lên trời. Cuối cùng biến

thành một ngôi sao nhỏ, chiếu lấp lánh, sau cùng biến mất không thấy gì nữa.

- Chạy xa như vậy rồi sao? - Lâm Phàm nhìn về phía trước, nơi đó chỉ còn lại một tên nam tử, hai chân giống như Phong Hỏa Luân vậy, chạy vô cùng nhanh, cũng đã chạy được hơn mấy trăm mét.

- Đáng tiếc.

- Đại! Đại! Đại!

Lang Nha Bổng trong tay cuối cùng biến thành cỡ trăm trượng, sau đó cổ tay di chuyển, trực tiếp nện xuống, đất rung núi chuyển, mặt đất bị chấn động như vậy, nháy mắt chia năm xẻ bảy, để lại một hố sâu cực lớn. Lang Nha Bổng trở về hình dạng ban đầu, đối với mấy tên này, một ánh mắt liền có thể nháy mắt giết chết nhưng làm như vậy, là để tìm lại cảm giác đã từng. Chính nghĩa, hòa bình, đó là những ý niệm sai lầm, người khác đều ra tay tàn độc với mình, làm sao có thể tha thứ cho bọn họ.

Lang Nha Bổng dính phải một ít máu thịt, có chút buồn nôn, lấy ra Thiên Hà Vương Đỉnh rửa sạch một chút, lại trở thành vũ khí sạch sẽ.

Đến trước mặt một muội tử, vươn tay ra:

- Được rồi, đem bản đồ phân bố hiểm địa giao cho ta đi.

Chương 453: Đại Ca Nói Có Lý

Muội tử khóe miệng có nốt ruồi, hoảng sợ nhìn Lâm Phàm, khóc lóc nói:

- Cầu xin ngươi, đừng giết bọn ta.

- Đừng có nói đùa nữa, ta không giết nữ nhân đâu, đem bản đồ giao cho ta. - Lâm Phàm cười nói, trong ánh mắt lóe ra ánh nhìn tưởng niệm.

Mà muội tử có nốt ruồi, có thể cảm nhận được ánh nhìn tưởng niệm của đối phương, trong lòng cũng đang suy tính, chẳng lẽ mình trông giống người từng yêu của đối phương?

Ánh mắt vậy, không lừa được nàng.

Bản đồ đến tay, Lâm Phàm vừa lòng thỏa ý, sau đó nhìn hao vị muội tử ngồi liệt trên mặt đất, vươn tay:

- Lại đây, đứng dậy đi, khiến các ngươi kinh sợ rồi.

"Quả nhiên."

Trong lòng muội tử có nốt ruồi nghĩ, bản thân nhất định cùng người trước mắt, đã từng trông giống một người quan trọng nào đó, nếu không tuyệt đối sẽ không lộ ra ánh mắt như thế. Ánh mắt như thế này là khát vọng, là tưởng niệm.

- Cám ơn ngươi, nếu ngươi muốn chúng ta làm gì, kỳ thực có thể. - Muội tử có nốt ruồi nói.

Mà muội tử khác ở bên cạnh, sợ hãi đứng ở một bên, nàng vốn dĩ muốn giết chết đối phương, cướp đoạt của cải của đối phương nhưng không ngờ tới, người này cư nhiên lại khủng bố tới như vậy, thoáng cái liền liền giết hết toàn bộ sư huynh.

- Ừm, quả thực, ta muốn làm một chút gì đó. - Lâm Phàm cười, chỉ là khi nhìn thấy nơi đũng quần của hai cô gái, ướt sũng, cũng chau mày, ảnh hưởng đến tâm tình.

Pháo hoa ướt át như vậy, cho dù là nở rộ rồi, cũng chỉ là pháo lép mà thôi, khó mà nở rộ sáng rọi.

Muội tử có nốt ruồi phát hiện tình trạng của bản thân, bởi vì sợ hãi quá mức, mà dẫn đến tè ra quần, không khỏi nói:

- Ta đi tắm rửa một lát, là được rồi.

- Đợi một lát, ta là một nghiên cứu sư pháo hoa, bình thường ngoài ra tu luyện ra, cũng chỉ có sở thích nghiên cứu pháo hoa. Trong tình trạng ẩm ướt, pháo hoa liệu có thể nở rộ ra hào quang vốn có hay không, điều này khiến ta rất hiếu kỳ, cũng rất mong đợi, ngươi có nguyện ý phối hợp cùng với ta chứng kiến một chút hay không? - Lâm Phàm nghĩ nghĩ, cảm thấy bản thân có lẽ có thể thử một chút.

Muội tử có nốt ruồi nghe thấy nhức đầu, không biết đối phương đang nói thứ gì, nhưng tình huống như vậy, cũng vội vàng gật đầu:

- Nguyện ý.

Đột nhiên!

Lâm Phàm nắm lấy đầu của muội tử có nốt ruồi, ý cười dạt dào:

- Đa tạ đã hợp tác.

- Làm gì vậy? - Muội tử có nốt ruồi, phát hiện tình huống không đúng lắm nhưng tất cả đã muộn rồi, thân thể không khống chế được mà đánh lên trời.

Mà cô gái còn lại ở một bên, cũng kinh hô một tiếng nhưng cũng bay đến không trung.

- Được rồi, pháo hoa hai tầng, trước giờ chưa thử nghiệm qua, vậy thì nhìn một chút được rồi.

Lâm Phàm năm ngón tay thành quyền, đặt ở bên hông, hít sâu một hơi.

Để pháo hoa thần thánh như vậy mà lại tràn ngập hàm lượng trang thiết bị, không phải ai cũng làm được.

Hỏa lực mãnh liệt, sẽ ảnh hưởng đến chất lượng nở rộ của pháo hoa, hỏa lực yếu đi, sẽ ảnh hưởng đến phạm vi nở rộ của pháo hoa.

- Bản nâng cấp, pháo hoa hai tầng nổ tung quyền.

Một quyền đánh ra nhưng lại chia làm hai loại sức mạnh.

Lâm Phàm ngẩng đầu, quan sát.

“BOOM!”

Không trung, hai đóa pháo hoa nổ tung ra.

- Lộng lẫy quá. - Lâm Phàm lẩm bẩm, sau đó lắc đầu - Chỉ là không được hoàn mỹ, có một cỗ mùi khai.

Kết thúc quan sát, lấy bản đồ ra nhìn thoáng qua, trực tiếp đánh đến phương xa, hiểm địa nhất định phải đi, Bán Thần nhất định phải đến, hắn đã không còn muốn chờ đợi nữa rồi.

Mấy ngày sau.

Âm Dương tông phát sinh kinh biến.

Vô số đệ tử xuất tông rèn luyện, tràn ngập kỳ vọng đi đến hiểm địa, vốn muốn phát huy tốt một chút nhưng mà khi tiến vào trong, lại có một cỗ mùi máu tanh nồng nặc, xông vào mũi.

Ngay từ đầu, vẫn chưa biết phát sinh chuyện gì nhưng khi theo sâu vào trong, lại phát hiện, các yêu thú sinh sống ở trong hiểm địa, toàn bộ đều bị người chém chết.

Hơn nữa, đây không chỉ ở một hiểm địa, mà còn có rất nhiều hiểm địa

Chuyện này, cũng chấn động đến mức được Âm Dương tông coi trọng.

Đây không phải là một chuyện nhỏ, hiểm địa là nơi mà các đệ tử tu luyện, nếu như hiểm địa không còn, vậy các đệ tử đi đâu để tu luyện.

Cuối cùng, trưởng lão của tông môn xuất tông điều tra, có một kẻ tình nghi lớn nhất, xuất hiện trong đầu của bọn họ.

- Viêm Hoa tông Vô Địch phong Lâm Phàm.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán mà thôi, vẫn chưa có chứng cứ nhưng mà dựa vào tình hình của các tông, kẻ tình nghi này, rõ ràng chính là hắn, hoặc là nói, căn bản không cần suy đoán. Có thể nhàm chán đến mức độ này, ngoại trừ hắn ra, còn có thể là ai.

- Ha, đây là muốn lùng tìm ra bổn phong chủ hay sao? - Lâm Phàm trốn ở một chỗ trong rừng cây, chỉ thấy trên đỉnh đầu, thỉnh thoảng có người bay qua.

Vốn dĩ, hắn có thể quang minh chính đại mà đi ra nhưng có một ngày, người từ trên đỉnh đầu đi qua, âm thanh mắng chửi truyền đến tai.

- Đây nhất định là phong chủ của Viêm Hoa tông Vô Địch phong kia gây nên, chỉ cần tìm được hắn ta, nhất định phải đến Viêm Hoa tông thuyết pháp.

Đối với tình trạng như thế này, hơi để trong lòng, nếu như người của Âm Dương tông, thật sự đi đến Viêm Hoa tông, nhất định là phải bồi thường.

Bản thân ra đây, vốn là hành động lén lút, sao có thể để người khác phát hiện. Bởi vậy, tùy ý bọn họ suy đoán, bản thân cũng phải nên đi ra ngoài trước rồi.

Cơ hội lần này, thu hoạch rất tốt, diệt hết bao nhiêu cái hiểm địa, bên trong chỉ cần có sinh mệnh, toàn bộ thu hoạch, một con cũng không chừa.

Nhìn thấy tên ban nãy đi xa, Lâm Phàm cũng không ở lại trực tiếp rút lui, hướng về phía tông môn xuất phát.

Hắn bây giờ cần phải trở về đột phá.

Lãnh địa Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm trở lại địa bàn của mình, tâm tình vui vẻ vô cùng, chỉ là "La Sát tông" cuối cùng kia chưa đi, ngược lại có chút đáng tiếc.

Mà điểm tích lũy cũng gần đủ rồi, vẫn là trở về đột phá quan trọng hơn.

- Ồ!

Lúc này, Lâm Phàm phát hiện phía trước có tiếng đánh nhau.

- Đây không phải là nơi lần trước đem “Thánh Mẫu Thiên Tâm Công” truyền cho bọn cướp hay sao.

Có chút hoài nghi, không biết đã phát sinh cái gì, ngược lại có thể đi nhìn xem.

“Thánh Mẫu Thiên Tâm Công” này là Thiên giai Thượng phẩm công pháp, vô cùng lợi hại nhưng mà mặt trái gia trì, có chút gay go.

- Đại gia tha mạng a, tha mạng a. - Một đội xe bị chặn lại, người

vận chuyển hàng hóa, khóc lóc xin tha.

Tên cướp đầu trọc nói:

- Chúng ta cướp tiền, không cướp mạng, khóc cái gì, đừng khóc.

- A! Cướp tiền, vậy không bằng giết ta luôn đi, ta trên có mẹ già, dưới có con nhỏ, tất cả đều chỉ trông chờ vào ta, nếu như ngươi cướp hết tất cả những thứ này rồi, ta cũng không còn cách nào để sống. - Thương nhân khóc.

- Nghiêm trọng như vậy. - Tên cướp đầu trọc có chút đầu đầu, sau đó đỡ người thương nhân dậy - Đứng dậy đi,nếu đã đáng thương như thế, vậy không cướp của ngươi nữa.

- Đại ca, thịt đã đến tay như thế, cứ như vậy mà không cướp nữa? - Các đệ tử kinh ngạc đến ngây người hỏi, đây căn bản không phải là phong cách của bọn họ a.

- Này làm sao mà cướp, không nghe người ta nói à, cả gia đình đều đợi phần cơm này để ăn? Ngươi nói xem, bây giờ cướp hết của hắn ta rồi, sau này cả nhà đều chết đói hết rồi, chúng ta còn cướp cái gì nữa?

- Ngươi nghĩ xem, hắn ta là thương nhân, con của hắn sau này cũng là thương nhân, từng đời từng đời tiếp nối, đó đều là thương nhân, mà sau này có con cháu, cũng cần để lại cho con cái một con đường lui nữa có đúng hay không?

- Bây giờ cướp rồi, cả nhà của hắn ta đều chết đói, con cháu sau này của chúng ta biết cướp ai của ai đây? Đây không phải là để tài nguyên sinh sôi, bắt nguồn xa, dòng chảy dài, đúng hay không. - Tên cướp đầu trọc nói đạo lý to lớn.

Một đám tiểu đệ, nghe thấy những lời này, lâm vào trầm tư, sau đó hai mắt tỏa sáng.

- Đại ca nói có lý.

Chương 454: Sức Hấp Dẫn Quá Lớn Cũng Chẳng Còn Cách Nào Khác (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Lâm Phàm lơ lửng trên không, đang im lặng suy nghĩ.

Lời nói của tên cướp đầu trọc mặc dù có chút ngu đần nhưng khi suy nghĩ kĩ lại thì cũng thấy có chút đạo lý đó.

- Nếu như mình phá hủy tất cả các tông, vậy thì sau này mình sẽ cảm thấy nhàm chán chết thôi, nên cho bọn họ một tia hi vọng mới đúng.

- Thật muốn làm thịt bán thần của các tông, có thể còn sống sót, cũng không được mấy ngươi nhưng sau khi giết, vậy nhất định sẽ cô đơn lạnh lẽo, giữ lại để còn có chút lạc thú.

Giờ phút này, Lâm Phàm nhìn về phía tên cướp đầu trọc kia, đó là một nhân tài nha, chẳng phải là "Thánh Mẫu Thiên Tâm Công" có thể giúp phát triển trí thông minh hay sao? Việc này thật sự kỳ quặc.

- Lời nói của đại ca thật sự là có đạo lý, ta cẩn thận suy nghĩ lại, thật đúng là như vậy nha. - Một tiểu đệ nói.

- Tất nhiên rồi. - Tên cướp đầu trọc cười nói, sau đó nhìn về phía thương nhân đang có vẻ mặt chẳng hiểu gì, vội vàng nói - Trong nhà có mấy đứa trẻ?

Thương nhân rất khẩn trương, gã phát hiện những tên cướp này có vấn đề, dường như là đầu óc có vấn đề.

- Hai đứa.

- Ai da, việc này không ổn nha, thật sự hai đứa là quá ít, nên sinh thêm vài đứa, có phải hay không. - Tên cướp đầu trọc nói.

- Đúng, đúng, khi trở về sẽ lập tức sinh, chắc chắn sẽ sinh nhiều thêm. - Thương nhân lập tức gật đầu, với tình huống bây giờ, nhất

định phải bảo toàn được tính mạng mới được.

- Được rồi, trở về đi, lần sau gặp lại. - Tên cướp đầu trọc nói.

Thương nhân nuốt nước bọt nhưng lúc này, lại phát hiện bởi vì vừa nãy bị kinh hãi nên ngựa kéo đã bị đứt dây thừng, chạy đi mất rồi.

- Đại gia, ngựa chạy mất rồi, ta không đi được.

- Đây cũng là lỗi của ta. - Tên cướp đầu trọc tự trách bản thân mình, sau đó nhìn về phía tiểu đệ - Đi, dắt ngựa của chúng ta tới đây.

Tiểu đệ ngẩn ra:

- Đại ca, đây là ngựa của chúng ta mà, chúng ta là cướp đó, làm gì có đạo lý đưa đồ cho người khác chứ.

Nếu như bình thường, tên cướp đầu trọc kia chắc chắn sẽ đập một cái vào đầu và chửi một câu "Ngươi ngu vậy" nhưng không biết tại sao, gã ta không thể nào ra tay với các tiểu đệ của mình được, cảm giác các tiểu đệ là người cần được che chở, mà không phải dùng để đánh đập.

- Các ngươi nghĩ xem, ngựa của thương nhân đi đâu rồi? Đó chính là do chúng ta dọa nói chạy mất. Chúng ta thân là cướp nhưng cũng phải có quy tắc, chuyện làm sai thì phải nhận sai mới đúng. Hơn nữa ngựa này là do chúng ta nuôi, có tình cảm với chúng ta, lần sau chắc chắn sẽ mang bọn họ tới đây, đến lúc đó, họ chẳng phải sẽ quay lại đây sao? Đúng không? - Tên cướp đầu trọc giảng lý lẽ cho các tiểu đệ.

Các tiểu đệ chau mày, cảm thấy lời nói của đại ca có chút khó hiểu nhưng suy nghĩ kĩ, thì ngay lập tức hiểu ra.

- Đại ca nói có lý phết.

- Ừm, các ngươi có thể hiểu là tốt rồi, đi lấy ngựa cho người ta đi. - Tên cướp đầu trọc rất nhiệt tình nói.

- Vâng, đại ca. - Các tiểu đệ đã bị đại ca thông minh thuyết phục, nghĩ kỹ lại, thật sự đúng như lời đại ca nói vậy, tràn ngập đạo lý lớn lao.

Thương nhân trợn tròn mắt, gã dám thề với trời, cả đời này chưa từng gặp qua bọn cướp kiểu này.

Bình thường lúc gặp bọn cướp, thì hay dùng câu như thế này "Ở nhà trên có mẹ già, dưới có con nhỏ". Đương nhiên, câu nói này có tỉ lệ bị bọn cướp hành hung rất lớn nhưng dù như thế nào đi nữa, đối với bọn thổ phỉ cướp đồ của thương nhân mà nói, thì chúng chẳng hề thấy chán. Hôm nay, thật sự là kỳ quặc, thật sự là chưa bao giờ gặp bọn cướp như này luôn.

- Đại gia, việc này để ta tự đi lấy là được rồi. - Lúc này thương nhân nhìn thấy bọn cướp giúp gã nhặt đống hàng hóa rơi lung tung trên mặt đất để lại vào xe, đó là cảnh tượng kinh hãi không còn lời nào để nói.

Tên cướp đầu trọc xua tay:

- Không cần, ta đi là được, đường xá ở đây không an toàn cho lắm, có cần ta phái người hộ tống ngươi trở về hay không?

- Không cần! Không cần. - Thương nhân lập tức xua tay, gã thề với trời, đây quả thật là lần đầu gã gặp một toán cướp như vậy đó.

Quá có tình người rồi.

Chỉ là, dưới tình huống này, thương nhân không còn có gì để nói, sau đó từ trong tay áo lấy ra ít tiền:

- Đại gia, chút tiền này coi như là tiền mua ngựa đi.

- Không cần, chúng ta là cướp, chỉ cướp tiền, không nhận tiền, đi nhanh lên đi, nhớ kỹ lần sau tiếp tục đi con đường nay nha. - Tên cướp đầu trọc nói.

- Vâng, vâng, nhất định sẽ đi, nhất định. - Thương nhân lập tức gật đầu, nhất định sẽ tiếp tục đi con đường này, an toàn hơn, lại có nhiều người tốt, thật là chưa bao giờ gặp được người tốt như vậy.

Không chỉ bồi thường một con ngựa mà còn giúp đỡ nhặt hàng hóa.

Lúc rời đi, thương nhân còn vẫy tay:

- Đa tạ, đa tạ!

Gã đại hán đầu trọc cũng vẫy tay, trên mặt tươi cười, sau đó nhìn về phía các tiểu đệ:

- Các ngươi nghe cho kĩ, cướp cũng có nguyên tắc của nó, chúng ta không thể làm hỏng căn cơ của nghề này, chỉ cần nói trên có mẹ

già, dưới có con thơ, thì phải bỏ qua.

Một tiểu đệ thận trọng nói:

- Đại ca nhưng mấy ngày hôm nay chúng ta chưa cướp được phát nào cả.

- Sợ cái gì, mới bắt đầu thì khó khăn nhưng sau này bắt đầu đi vào quỹ đạo của nó thì tốt lên thôi, hiểu không, tiếp tục chờ, quan sát xem còn đội buôn nào không.

Tiểu đệ bất đắc dĩ, gã ta muốn nói, đại ca, đây là đội buôn thứ tư đại ca đã thả đi rồi đó.

Trên không, Lâm Phàm nhìn tình cảnh ở phía dưới, trong lúc nhất thời, không biết nên nói cái gì.

- Tu luyện "Thánh Mẫu Thiên Tâm Công" sẽ không khiến đầu óc có vấn đề chứ? Nếu cứ tiếp tục như vậy, khả năng bị chết đói là rất lớn nha. Không nghĩ nhiều nữa, nhanh chóng rời khỏi nơi này

Đường đường là Địa Cương Cảnh sáu tầng, tên cướp thân mang công pháp Thiên giai thượng phẩm, mà còn có thể chết đói, thì thế giới này cũng chẳng cứu nổi.

Viêm Hoa tông.

Vừa đổi hai người đệ tử trông giữ sơn môn, chẳng qua tình cảnh hiện nay không giống như trước, nhìn các đệ tử trông giữ sơn môn đều đứng thẳng lưng, cảm giác rất tự hào. Bởi vì bọn họ là đệ tử của Viêm Hoa tông. Hơn nữa, gần đây, chuyện của Lâm Phàm sư huynh, đều khiến bọn họ rất phấn khích, có một loại cảm giác vui sướng không nói lên lời.

Lâm sư huynh đến Thánh Đường tông và Vĩnh Hằng tông, trấn áp hai tông này không dám chống đối, chuyện như vậy, đã truyền ra khắp nơi.

- A, Lâm sư huynh trở về!

Một tên đệ tử lớn tiếng nói.

Chỉ thấy trong không trung, một bóng người nhanh chóng bay thẳng, sau đó hạ xuống Vô Địch phong.

- Lâm sư huynh.

Lữ Khải Minh đi tuần tra núi, nhìn thấy sư huynh thì lập tức đi đến.

- Ừm, sư đệ, ta muốn bế quan, đừng để kẻ nào đến quầy rầy ta. - Lâm Phàm nói.

- Vâng. - Lữ Khải Minh, sùng bái nhìn sư huynh, cậu ta không nghĩ tới rằng sư huynh muốn bế quan, tần suất bế quan thật sự quá nhiều.

Hơn nữa, gần đây, chuyện của sư huynh, truyền đi khiến vô số tông môn đều biết đến, thật sự là khiến uy phong của tông môn tăng lên.

Hiện tại, cũng có không ít đệ tử muốn gia nhập vào Vô Địch phong, trở thành một thành viên trong đó.

Số đệ tử bây giờ của Vô Địch phong đã đủ rồi, tạm thời không thể tiếp nhận thêm được nữa.

Trong lòng cậu ta cũng rất là hưng phấn, nhiều đồng môn muốn gia nhập vào Vô Địch phong, đây chẳng phải là chứng minh rằng Vô Địch phong rất tốt hay sao. Nhất là chuyện của Tần sư đệ, khiến cho vô số người sợ hãi thán phục.

Dù sao, nguyên nhân Lâm sư huynh rời tông đến hai tông kia chính là vì đòi lại công đạo cho một tên đệ tử mà thôi, mà cuối cùng lại đại chiến với rất nhiều Bán Thần, khiến người khác kinh ngạc không thôi.

- Đồ nhi vừa trở về, sao đã vội vàng đi bế quan rồi vậy? - Giọng nói của Thiên Tu vang lên.

Lâm Phàm:

- Thầy, đồ nhi gần đây có thu hoạch, muốn thử xem có thể tiến thêm một bậc hay không.

Thiên Tu kinh ngạc:

- Đồ nhi, con đứng có nói với thầy là con sắp đột phá đến Bán Thần rồi? Nếu là như vậy, con cũng phải nói cho thầy biết chứ, để thầy dẫn con đến điện Thiên Tông.

- Thầy, đồ nhi biết nhưng còn chưa nắm chắc, nên bế quan thử một lần. - Lâm Phàm nói, sau đó mở cửa đá ra, đi vào.

Hắn hiện tại cũng không biết có thể tích tụ được đế tấn thăng không nhưng thử một lần cũng không sao cả.

Sơn phong của Thiên Tu.

Chương 455: Sức Hấp Dẫn Quá Lớn Cũng Chẳng Còn Cách Nào Khác (2)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch: Fulybook

- Đồ nhi này của ta có chút lợi hại, Bán Thần là có hi vọng rồi. - Trên mặt Thiên Tu đều là ý cười, nếu quả thật có thể đột phá đến Bán Thần, lúc đó tình huống đã thay đổi rồi.

- Sư huynh, huynh phải để ý chút đó. - Lúc này, Hỏa Dung vội vã đi tới.

- Làm sao? Đồ nhi ta tốt như vậy, còn muốn để ý đến cái gì? - Thiên Tu híp mắt, sau đó chỉ tay nói - Sư đệ, có phải là đệ ghen ghét đố kị với đồ nhi của ta không, dù sào tu vi của nó cũng cao hơn đệ nhiều như vậy, nhưng thân là trưởng bối, cũng không nên ý chuyện này chứ.

- Ta... - Nghe thấy những lời này, Hỏa Dung thiếu chút nữa thì không thở nổi - Sư huynh, lời này của huynh đả thương người quá rồi đó, ta khi nào thì đố kị chứ.

- A, không có thì tốt, sư huynh chỉ thuận miệng nói vậy mà thôi. - Thiên Tu cười nói.

Hỏa Dung nói:

- Sư huynh thật sự nên để ý đi, ta vừa mới biết được, nó đến Tượng Thần tông, giết trưởng lão Lahar, sau đó đến Âm Dương tông, vào trong mười hiểm địa của người ta chém giết toàn bộ yêu thú, một con cũng không tha, bây giờ tông môn đang lan truyền đó.

- Chuyện của Tượng Thần tông, lão phu biết, không phải là do trưởng lão Lahar kia nảy lòng tham với đồ nhi của ta sao, bị giết vậy cũng đáng đời lắm, về chuyện của Âm Dương tông, đệ cũng đừng vu oan cho đồ nhi của ta nha, việc này ngay cả Âm Dương tông cũng không biết ai làm ra, làm sao có thể vu oan cho đồ nhi của lão phu

được. - Thiên Tu nói.

- Sư huynh, chuyện này còn cần phải nói sao, ngoại trừ nó, còn có thể là ai nữa, việc xấu nhiều vô cùng. Trong lòng Âm Dương tông cũng biết rõ, chỉ là không có chứng cứ mà thôi.

- Tuy nói thực lực này của nó có thể hành tẩu giang hồ, tạm thời không ai có thể ngăn cản được nhưng cũng rất khó nói rằng sau này sẽ không xảy ra chuyện gì. - Hỏa Dung tận tình nói, trước khi đi, ông ta còn dặn dò Lâm Phàm, phải chính nghĩa, hòa bình không nên manh động nhưng không hề nghĩ đến, tên tiểu tử này lại coi như đó là gió thoảng qua tai, căn bản là không để trong lòng.

- Sư đệ, đệ thật phiền đó. - Thiên Tu nhìn Hỏa Dung, mở miệng nói.

Mà câu này đối với Hỏa Dung mà nói, là mười ngàn công kích, ánh mắt đờ đẫn, giống như sắp khóc:

- Sư huynh, huynh chê ta phiền ư...

- Được rồi, được rồi, sư đệ không nên như vậy, trưởng thành cả rồi đâu còn là con nít nữa đâu, kiểu này khiến người ta muốn ói đó. seư huynh gần đây có chút cảm ứng được, Thần Cảnh chắc không thành vấn đề, đệ quấy rầy ta, khiến ta rất khó chịu.

Thiên Tu cảm thấy bất đắc dĩ, các sư đệ này đều quá ỷ lại vào mình, đây là từ lúc còn trẻ, bảo vệ bọn họ nhiều quá, khiến cho bọn họ đến từng tuổi này rồi cũng không rời khỏi mình, thực sự là... Haiz. Sức hấp dẫn quá lớn cũng chẳng còn cách nào khác.

- Sư huynh, huynh đã đột phá đến Thần Cảnh rồi sao? - Hỏa Dung kinh hãi, nếu như sư huynh đột phá đến Thần Cảnh, vậy tình huống đã khác đi rất nhiều rồi.

- Chưa đến, sư đệ, không nên quấy rầy ta nữa, ta phải cảm ngộ, cảm ngộ. - Thiên Tu nói.

Hỏa Dung lập tức đứng dậy, cũng không dám quầy rầy nữa.

- Sư huynh, huynh tu luyện cho tốt, bây giờ ta lập tức rời đi, không cần tiễn, cố gắng tu luyện đi. -Trên mặt Hỏa Dung đều là ý cười, trong lòng rất phấn khích.

- Thần Cảnh nha!

Mật thất, tĩnh lặng.

Lâm Phàm ngồi ngồi khoanh chân, chuẩn bị thăng tầng cao nhất cho "Chí Lực Giới Công".

Lần này ra ngoài tông thu hoạch được rất nhiều điểm tích lũy, có lẽ hắn có thể thăng đến tầng cao nhất.

“Thăng cấp!”- Trong nội tâm thầm đọc.

“Tiêu hao một trăm hai mươi nghìn điểm tích lũy.”

“Chí Lực Chân Giới Công (tầng bảy).”

“Tiếp tục thăng cấp!”

“Tiêu hao một trăm bốn mươi nghìn điểm tích lũy.”

“Tiêu hao một trăm sáu mươi nghìn điểm tích lũy.”

“Chí Lực Chân Giới Công (hoàn thành)”

“Đặc tính: sức mạnh tăng lên cực hạn, phá vỡ giới hạn cao nhất, với chứng cứ có sức thuyết phục, Chân Vũ Thần Lực, một tay che trời, nhất lực phá vạn pháp, chân giới cũng cảm ứng được.”

Lập tức, bên trong sâu cơ thể, có một cỗ sức mạnh cuồn cuộn, trong nháy mắt bạo phát, tràn ngập toàn bộ cơ thể, làn da bên ngoài cũng bắt đầu nứt toác ra, xuất hiện vết rạn nứt.

- Quả nhiên, giống như lời Lực Đế nói, công pháp này càng về sau phải chịu đựng sự giày vò càng nhiều hơn. Công pháp này nếu như cảm thấy đau đớn, chỉ sợ chẳng khác gì tiếng kêu của con heo bị giết thịt.

Hắn có thể cảm nhận được thân thể đang phải chịu đựng sự giày vò kinh khủng, kiểu tra tấn như này đã không phải là giới hạn mà con người có thể vượt qua được nhưng thật đáng tiếc, thân thể bất tử này chính là khiến cho người ta cảm thấy khó hiểu.

- Sức mạnh cường hãn như vậ nhưng vẫn chưa thể làm nội hàm đầy lên, việc này còn có để cho người ta mạng sống không vậy.

Hắn có chút bất đắc dĩ, đế uẩn của mỗi một tế bào, đều đang điên cuồng nuốt chửng sức mạnh, không ngừng lớn mạnh lên nhưng bản thân đế uẩn vẫn chưa đạt tới đỉnh phong.

- Cái này cũng quá kinh khủng rồi, hơn bốn trăm nghìn điểm tích lũy, toàn bộ đều sử dụng hết rồi, mà đế uẩn vẫn chưa đầy lên, cứ như này thì khó mà thành Bán Thần được.

Cánh tay vung lên, sức mạnh cuồn cuộn dâng trào, từng tầng từng tầng hơn sóng khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Hiện tại hắn rốt cuộc đã phát hiện ra, trước kia thì cảm thấy khổ tu rất khó làm nhưng bây giờ thì khác rồi, việc kiếm điểm tích lũy càng khó làm hơn, ra ngoài một thời gian, tiêu diệt không ít yêu thú, thu được nhiều điểm tích lũy như thế.

Thật đáng tiếc, nó vẫn thiếu.

Nếu như chiến đấu với toàn bộ cường giả, mặc dù có thể tích lũy đế uẩn nhưng muốn làm đầy đế uẩn thì chính là chuyện mơ tưởng hão huyền.

- Bây giờ nên làm cái gì đây.

Hắn có chút nhức đầu "Chí Lực Chân Giới Công" đã tăng đến tầng cao nhất, không có bất kỳ công pháp nào có thể tăng lên nữa, điểm tích lũy cũng hết rồi.

- Móa nó, có cần phải như vậy không? Để bản phong chủ đột phá đến Bán Thần thì có vấn đề gì à? Đây chính là muốn đòi mạng người ta mà.

Không nghĩ nhiều nữa, mở cửa đá của mật thất ra.

Sơn Phong của Thiên Tu.

- Sư phụ, sư phụ giúp con một chút với. - Lâm Phàm vội vàng đến, bây giờ cũng chỉ có thể tìm sư phụ giúp đỡ, nếu không thì hắn phải đi đâu tìm công pháp đây.

- Đồ nhi, con bế quan cũng nhanh quá đó, con bế quan như thế nào rồi, đã tu luyện được gì chưa? - Thiên Tu cảm thấy mơ hồ, đây là người nha, cũng có kiểu bế quan này ư, mới vào chưa được bao lâu, thì lập tức đi ra con mẹ nó rồi vậy.

- Cứ như vậy mà bế quan thôi ạ. Sư phụ không nói đến những thứ này nữa, đồ nhi lần này muốn xin sư phụ giúp đỡ, nếu không thì cũng không có cách nào tu luyện được.

Lâm Phàm đến bên cạnh sư phụ, mặt mày ủ rũ, muốn có bao

nhiêu ưu sầu thì liền có bấy nhiêu.

Tại sao bản thân mình lại là thiên tài ư, tu luyện vốn là một việc khó khăn nhưng với hắn mà nói, việc này chẳng có tí độ khó nào cả. Vừa mới bắt đầu còn có chút mong muốn thăng cấp công pháp đến tầng cao nhất, nhưng bây giờ công pháp tăng thì cũng đã tăng rồi, không thể nào tăng lên được nữa.

- Đồ nhi, chuyện gì vậy? - Thiên Tu giật mình, không biết đồ nhi gặp vấn đề gì, mà lại nói không có cách nào tu luyện được.

Lâm Phàm xoa xoa tay:

- Sư phụ, cho con một ít công pháp khó tu luyện đi, công pháp của đồ nhi bây giờ đã tăng lên tầng cao nhất, không còn cách nào có thể tiếp tục tu luyện nữa.

- Hơn nữa, công pháp này còn cần phải tàn nhẫn vô cùng mới được, đồ nhi thích kiểu như vậy.

Thiên Tu trợn tròn mắt cảm thấy mờ mịt, ngơ ngác ngồi ở chỗ đó, nhìn đồ nhi trước mặt, sau đó vươn tay, sờ đầu Lâm Phàm:

- Không có ngốc nha, làm sao lại nói nhảm rồi?

- Sư phụ, đồ nhi không có nói nhảm đâu, thầy cho con một môn công pháp đi, thầy nhìn xem.

Chương 456: Thầy Có Phải Đã Từng Gia Nhập Ma Môn Hay Không?

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Lúc này, Lâm Phàm đứng lên, khí tức khẽ động, công pháp tu luyện, toàn bộ dều dâng trào, sau lưng hư ảnh xuất hiện, đây chính là đã tu luyện một môn công pháp đến tầng cao nhất rồi.

Thiên Tu thấy cảnh này có chút hít thở không thông, ông biết đồ nhi tu luyện toàn là công pháp khó nhưng không nghĩ rằng, đồ nhi có thể luyện được tất cả công pháp đến mức độ này.

-Đồ nhi, con chuyện này...

Ông cảm thấy khiếp sợ, công pháp khó mặc dù cường hãn nhưng quá trình tu luyện thật sự rất là đau đớn, đã từng có người cũng chọn con đường tu luyện những công pháp khó này nhưng kết quả cuối cùng cũng chẳng tốt đẹp gì. Hoặc là phát điên, hoặc là chết rồi.

Bởi vậy, bây giờ đại đa số người tu luyện, thỉnh thoảng mới tu luyện một công pháp kh nhưng sẽ tuyệt đối không tập trung vào những công pháp đó.

- Haiz, sư phụ, đồ nhi của người là thiên tài khó gặp, đi trên con đường cũng không giống người bình thường, cho nên cần sự giúp đỡ của sư phụ đó, cho con một công pháp đi. - Lâm Phàm bất đắc dĩ nói, hắn không phải là chưa nghĩ tới việc rút thưởng, có lẽ có thể rút được công pháp tốt nhưng tỉ lệ thật sự là quá thấp.

Hơn nữa, rút thưởng sẽ gây nghiện, nếu như đắm chìm trong đó, vậy coi như là đi một con đường không có lối thoát, dù sau này chặt tay cũng vô dụng.

Chí ít, cũng phải chờ mình đột phá đến Bán Thần mới được. Đối với đồ nhi này của mình, ông cũng không biết phải nói như thế nào, luôn có cảm giác áp lực rất lớn, nó tiến bộ cũng quá con mẹ nó nhanh đi, việc này khiến người sư phụ như ông cảm thấy nếu như

bản thân mình mà không cố gắng thật sự đệ tử mình sẽ vượt xa.

- Thôi, sư phụ sẽ cho một môn công pháp quý giá được thầy cất giấu kĩ, môn công pháp này không tầm thường đâu, con phải giữ kĩ một chút.

Giờ phút này, Thiên Tu lấy ra một môn công pháp.

Lâm Phàm nhìn môn công pháp này, trong lúc nhất thời không nói lên lời.

Cương Dương Thiên Thể Công, Địa giai thượng phẩm.

- Đồ nhi, con không nên xem thường môn công pháp này, môn công pháp pháp này cũng là công pháp khó đó, nó rất lợi hại, thầy cất kĩ như vậy nhưng chưa bao giờ lấy ra cả. - Thiên Tu vừa cười vừa nói, kỳ thật ông cũng không có quá nhiều công pháp khó nhưng vẫn có một cái, mà không hề nghĩ sẽ lấy nó ra.

Môn công pháp này dễ dàng ảnh hưởng đến tâm trí, sẽ biến người tu luyện thành kẻ khát máu điên cuồng, ông cũng không muốn đồ nhi của mình phát điên.

Lâm Phàm cầm môn công pháp này nhìn:

- Sư phụ đừng đùa, công pháp này kém quá, mấy cái kia lợi hịa như vậy, hơn nữa lại có phản ứng phụ mạnh, đồ nhi tu hành đến mức này rồi, chẳng lẽ sư phụ vẫn không tin con hay sao?

Thiên Tu không nghĩ tới đồ nhi của ông có ánh mắt cao như thế, vậy mà chê môn công pháp này, việc này khiến ông cảm thấy khó xử. Chẳng lẽ phải lấy ra môn công pháp kia hay sao?

- Đồ nhi, không phải là sư phụ không muốn cho con, mà là sư phụ không thể hại con. - Thiên Tu nói.

- Hay là như thế này đi, sư phụ, thầy chỉ cần cho con tầng một nhập môn của công pháp này là được, đồ nhi cần những thứ này, cũng là muốn tiếp thu nhiều thứ khác nhau, thông hiểu đạo lí, không phải chỉ là những công pháp kia rất nguy hiểm, sư phụ không hi vọng đồ nhi tu hành sao. Chỉ cần tầng một thôi, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì cả.

- Sư phụ, yêu cầu nho nhỏ này, chẳng lẽ thầy cũng không đồng ý ư?

Lâm Phàm tiếc nuối nói, biểu tình rất là đáng thương, khiến Thiên Tu có chút không đành lòng.

- Thật không? Chỉ cần tầng một? - Thiên Tu suy nghĩ, cảm thấy như vậy cũng không có chuyện gì cả.

- Thật sự, thật đến mức không thể thật được hơn nữa. - Lâm Phàm vẻ mặt nghiêm túc, gật đầu, nói.

- Vậy thì được rồi, sư phụ sẽ cho con tầng một.

Giờ phút này, Thiên Tu xoay người, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một môn công pháp, sau đó nhìn, lấy tầng tu luyện thứ nhất, xé đi khoảng mấy tờ giấy, sau đó kín đáo đưa cho Lâm Phàm.

- Đồ nhi, công pháp này gọi là "Hỗn Nguyên Ma Tâm", là một trong những loại tà công nhưng thế gian không phân chia chính hay tà, vẫn phải tự mình quan sát, hơn nữa môn công pháp này sẽ ảnh hưởng đến thần trí. Mặc dù chỉ là tầng một nhưng với thực lực của đồ nhi chắc cũng không có vấn đề gì.

Thiên Tu cất phần công pháp còn lại vào nhẫn trữ vật.

Lâm Phàm híp mắt:

- Thầy làm như vậy không tốt lắm đâu, công pháp này là đồ tốt, bị thầy xé thành như vậy, về sau không phải là thứ bỏ đi sao?

- Đồ nhi, môn công pháp này quá tà môn, thầy vẫn muốn hủy nó đi, chỉ là cảm thấy người sáng tạo ra môn công pháp này không hề dễ dàng gì. Cho nên tạm thời giữ lại, chờ sau này có cơ hội thì hủy đi.

Thiên Tu ho nhẹ một tiếng, giữ gìn công pháp này thật tốt, chỉ đưa tầng thứ nhất tu luyện pháp môn cho Lâm Phàm.

- Thầy, thầy làm sao lại có nhiều công pháp tà môn như vậy, trước kia không phải là thấy gia nhập vào Ma Môn chứ. - Lâm Phàm đối với việc này nghi ngờ vô cùng, công pháp từ trong tay của thầy, cái sau so với cái trước càng tà môn hơn.

- Khụ! Khụ!

Thiên Tu có chút lúng túng, sao có thể nói ra chuyện hồi còn trẻ mình đã từng gia nhập Ma Môn, đây không phải là tổn hại đến uy nghiêm của mình sao, bởi vậy lập tức xua tay:

- Đồ nhi nói gì thế, thầy sao có thể là loại người như thế được

nhưng ma công này là do lúc thầy trảm yêu trừ ma, lấy từ trên người chúng nó, cảm thấy nếu môn công pháp này rơi vào thế gian sẽ dẫn tới một trận tinh phong huyết vũ, cuối cùng chỉ có thể tự mình cất giữ. Đừng suy nghĩ nhiều, nhanh đi về đi, thầy cũng muốn bế quan.

Ông cũng không muốn nói qua nhiều về chuyện này với đồ nhi, nên nhanh nhanh đuổi đi, đây đã là một môn ngạnh công cuối cùng.

Trước kia, "Thất Thần Thiên Pháp", "Cực Diệt Phá Thể" đều bị đồ nhi lừa được nhưng cũng may là chỉ cho mấy tầng đầu của pháp môn, pháp môn cuối cùng nguy hiểm nhất, không cho. Nên cho dù đồ nhi tiếp tục tu hành cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Lâm Phàm đối với môn công pháp này cũng vừa long. "Hỗn Nguyên Ma Tâm", công pháp Thiên giai thượng phẩm.

- Thầy, đồ nhi cáo lui.

Vừa lòng rời đi, mặc dù chỉ có tầng thứ nhất pháp môn tu luyện nhưng đã đầy đủ, chỉ cần điểm tích lũy đủ, thì có thể tăng tới cấp cao nhất.

Thiên Tu nhìn đồ nhi rời đi, bất đắc dĩ thở dài một tiếng:

- Haiz, cái gì tốt không tu lại đi tu ngạnh công, đau đầu, đau đầu lắm.

Vô Địch phong.

Lâm Phàm đứng trên đỉnh núi, im lặng suy nghĩ trong chốc lát, phải tiếp tục đi ra ngoài một chuyến mới được, với tình huống trước mắt, nếu như tăng cảnh giới của "Hỗn Nguyên Ma Tâm" đến cao nhất, có thể sẽ đột phá đến Bán Thần Cảnh.

- Tu luyện nhàm chán lại sắp bắt đầu nhưng vì trở thành Bán Thần, cho dù nhàm chán cỡ nào, cũng phải chịu đựng.

Nhấc chân, trực tiếp bay vào không trung, mục tiêu chính là La Sát tông.

Đại sư Thanh Oa đang ở Trừu Đả tông luyện đan, cảm nhận được Lâm Phàm rời khỏi sơn phong, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, kẻ kiều mạng kia rốt cuộc cũng rời đi.

Có điều tinh thần của nó gần đây hơi mất tập trung, Thanh Oa ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào khoảng không.

- Trời đất sắp xảy ra sự thay đổi lớn. Vì sao không ai tin tưởng bản Thanh Oa ta đây chứ?

Hai bóng người bay lên không.

- Đán Ác, chúng ta cứ như thế này đến Viêm Hoa tông có ổn lắm không? - Vinh trưởng lão của Vĩnh Hằng tông có chút lo lắng hỏi.

- Hừ, vầy thì có gì không ổn? Lần này đến đó, chính là muốn ở trước mặt tông chủ Viêm Hoa tông hỏi một chút, chuyện này rốt cuộc nói như thế nào đi nữa cũng không thể ngay cả một câu trả lời hợp lý cũng không cho người ta chứ. - Trong lòng Đán Ác Quân Chủ không vui, vốn là muốn tám tông khác kết hợp với nhau đến đó để truy vấn.

Thế nhưng lại bị tên khốn Dạ Ma chơi đùa, hoàn toàn khuấy đục lên, khiến cho người ta vô cùng khó chịu, cuối cùng chỉ có hai người bọn họ đi thôi.

Vinh trưởng lão gật đầu nhưng lại nhíu mày, luôn có cảm giác không thoải mái:

- Đán Ác, ngươi có cảm thấy không, bầu không khí hình như có gì đó không bình thường hay sao ấy?

- Có gì không bình thường? - Đán Ác Quân Chủ hỏi.

Rốt cuộc ông cũng đã nhìn ra rồi, kỳ thật tên này bắt đầu có chút sợ sệt rồi.

Đến Viêm Hoa tông muốn một lời giải thích, cũng không phải là không có đạo lý, Thánh Đường tông bị phá nát như thế, mặc dù nhận thua nhưng cho dù thế nào đi nữa, cũng muốn Viêm Hoa tông có thái độ gì đó mới được.

Chương 457: Một Người Bị Bắt Làm Ruộng, Một Người Được Nhận Nuôi

Dẫu sao, ông ta cũng chỉ là một phong chủ mà thôi, cũng chẳng phải là tông chủ, nếu như ngay cả tông chủ cũng không có lời giải thích nào thì coi như hai tông sẽ có mâu thuẫn với nhau.

Vinh trưởng lão lắc đầu:

- Không bình thường, vẫn cảm thấy được.

Đột nhiên!

Đán Ác Quân Chủ vừa đi chậm lại, đôi mắt kinh hãi nhìn Vinh trưởng lão, giơ ngón tay lên, dừng như là không dám tin:

- Cái này... Cái này...

Chỉ thấy phía sau Vinh trưởng lão, một thứ to lớn, sền sệt như con yêu thú không có đầu, mở to miệng, sau đó bám chặt vào lưng Vinh trưởng lão.

- A!

Vinh trưởng lão kinh hãi hét lên một tiếng, mặc dù không biết là cái gì nhưng cũng hiểu rằng, mình đang gặp phải nguy hiểm:

- Đán Ác Quân Chủ, cứu ta.

Đán Ác Quân Chủ định ra tay nhưng đột nhiên trong lúc đó, thấy ở phía dưới, từng cái thứ to lớn giống như là xúc tua quái vật, không ngừng xuất hiện, sau đó những xúc tu này, bay lên tận trời, đánh về phía Đán Ác Quân Chủ.

- Khí tức này có cái gì đó không bình thường. - Đán Ác Quân Chủ cảm nhận được ở phía dưới ẩn chứa sức mạnh, chau mày.

Đột nhiên!

Chỉ thấy ở dưới, xảy ra sự biến đổi lớn, một đám mây đen bay lên trời, sau đó biến thành một thứ gì đó đen xì miệng lớn, bên trong cái miệng đó toàn là răng, thật giống như là muốn nuốt chửng trời đất.

- Đó là thứ gì, sao lại tà môn như vậy?

Trong lòng Đán Ác Quân Chủ kinh hãi, loại tình huống này, là lần đầu tiên gặp phải, mà tiếng kêu gào của Vinh trưởng lão vang lên, đã bị xúc tua to lớn, sền sệt kia trói lại, hoàn toàn bị chìm trong đó.

Đán Ác Quân Chủ không hề do dự, nhanh chóng rời khỏi đó. Mặc dù ông ta cường giả Bán Thần, nhưng với tình huống phía dưới này, khiến ông ta cảm thấy kinh hoàng.

Đồng thời, nơi này là Viêm Hoa tông, ông ta thân là quân chủ của Thánh Đường tông, hoàn toàn không cần phải giúp Viêm Hoa tông chém giết thứ kinh khủng như thế này.

Lập tức, hóa thành một đạo ánh sáng, biến mất khỏi trời đất.

- Ha ha ha, không nghĩ tới ở Viêm Hoa tông lại tồn tại một thứ tà môn như vậy, xem ra không cần xuất thủ, Viêm Hoa tông cũng gặp phải họa lớn rồi.

Đán Ác Quân Chủ biến mất vô tung vô ảnh, phía dưới kia những xúc tu to lớn ở đó cũng biến mất không thấy đâu.

Ở dưới đó, một người đàn ông trung niên tóc dài, trong tay cầm quốc, giơ lên thật cao, sau đó hạ xuống, bốc một nắm bùn đất lên.

- Con giun, xới đất.

Người đàn ông trung niên cúi đầu, không ngừng khai khẩn đất hoang, trên người trần truồng cường tráng, mỗi ngày đều mấy chuyện giống như vậy, đó chính là khai hoang.

Cách đó không xa, chính là cái thứ vừa nãy biến thành quái vật xúc tua không lồ, bây giờ yếu ớt nằm ở trên đất.

- Tại sao có thể như vậy, bản tọa tại sao lại như vậy được.

Con giun tám đầu tám đuôi, giờ phút này nghe thấy được người đàn ông trung niên này nói, chỉ có thể chui xuống dưới đất, xới bùn đất lên.

Nó vĩnh viễn cũng sẽ không quên được, chuyện xảy ra ngày đó, rõ ràng là có một quả trứng khổng lồ từ trên trời rơi xuống lãnh địa của nó, nó định một lần nuốt luôn nó.

Nhưng lại không hề hay biết, khi quả trứng đó vỡ, một cánh tay thò ra, tóm lấy đầu nó.

Bị người ta nắm đầu, tất nhiên là muốn phản kháng rồi nhưng lại không hề nghĩ đến bị người bên trong quả trứng đánh cho một trận tơi bơi, cuối cùng phải phục tùng.

Đây vẫn chưa phải là chuyện thể thảm nhất, cái mà thê thảm nhất đó là người đàn ông trung niên này thực lực rõ ràng cường hãn như thế, vậy mà chẳng làm cái gì cả. Mỗi ngày chỉ đi khai hoang, sau đó bắt gã xới đất.

Bởi vậy, vốn là chỗ âm u, ẩm ướt lại biến thành bộ dáng như bây giờ, phóng tầm mắt nhìn, tất cả đều là đồng ruộng, lại còn đang nảy mầm nữa.

Người đàn ông trung niên vung cuốc, tinh thần vẫn luôn bất ổn:

- Ta là Giáo Vương, không đúng, ta là một người làm ruộng, khai hoang, cày cấy thật tốt.

Vinh Kỳ trưởng lão tỉnh lại, nhìn thấy tình cảnh trước mắt, cũng bắt đầu cảnh giác:

- Ngươi là ai?

Người đàn ông trung niên nhìn về phía Vinh Kỳ trưởng lão:

- Làm ruộng đang thiếu người, đến giúp tưới nước đi.

Vinh trưởng lão mơ hồ, đây là tình huống gì vậy? Tưới nước cái gì, sau đó giận dữ, đột nhiên đánh úp lại:

- Mặc kệ ngươi là ai, dám cả gan trêu chọc ta, đáng chết.

Người đàn ông giơ cuốc lên, đột nhiên đập một nhát vào phần eo của Vinh trưởng lão.

- A! Eo của ta!

Vinh trưởng lão kêu thảm một tiếng, nằm rạp trên mặt đất, trong mắt lóe lên vẻ hoảng sợ, ông ta không thể tin được, người đàn ông trước mắt này có thể vung cuốc mạnh như vậy.

- Tưới nước hoặc là chết. - Người đàn ông trung niên mở miệng nói.

- Tưới nước, tưới nước.

Trên trán Vinh trưởng lão đổ mồ hôi lạnh, vội vội vàng vàng gật

đầu, ông ta phát hiện người đàn ông trước mắt này vô cùng lợi hại nhưng mà thần kinh lại có chút không bình thường.

Tại sao Viêm Hoa tông lại có thể có nhiều tên điên như vậy, mà những tên này đều biến thái vô cùng.

- Phải thề, trở thành một người làm ruộng, cùng với ta tưới nước làm ruộng, nếu không thì sẽ phải chết.

Mặc dù người đàn ông trung niên không nói nhiều, hơn nữa còn có chút gượng gạo nhưng ít ra cũng nói rõ ràng.

Vinh trưởng cảm giác trong mắt đối phương lóe lên tia sát ý, nếu như mình cự tuyệt, có lẽ sẽ chết thật đó.

Vinh trưởng lão vốn là người sợ chết nên dưới sự uy hiếp như vậy, lập tức thề luôn, đi theo đối phương tưới nước làm ruộng.

Tức khắc, từ nơi sâu thẳm, lời thề hoàn thành, nếu như làm trái sẽ chết.

Người đàn ông trung niên hài lòng gật đầu, cúi đầu tiếp tục xới đất:

- Đi gánh nước, đổ vào.

Con giun đang ở phía dưới lòng đất, đã tuyệt vọng, nó chính là bị ức hiếp như vậy, hiện tại mỗi ngày đều xới đất, trong dạ dày toàn là đất thôi.

Nhưng nó là đại yêu thú tám đầu tám đuôi đó, thật không nghĩ đến lần này so với lần trước còn thảm hơn, hai lần trước thì bị người ta chém vào người, còn lần này thì bị người ta uy hiếp, bắt đi xới đất, đây là chuyện sỉ nhục cỡ nào chứ.

Có điều, xới đất thì vẫn phải làm thôi.

Cơ mà, đôi khi có cảm giác thành tựu với công việc xới đất này.

Rừng rậm nơi nào đó.

Một đám thợ săn lên núi, tìm kiếm con mồi, đối với bọn họ mà nói, yêu thú quá mức cường hãn, chỉ có thể săn bắn một số động vật thôi nhưng mà động vật thì vẫn gặp nguy hiểm.

Trong đó một người đàn ông vạm vỡ trong tay cầm cây cung gỗ, nhìn thấy ở phía xa có một con linh dương đang chạy tới, không khỏi

hô lên:

- Nhìn kìa, con mồi đang chạy bên đó.

Trong nhóm thợ săn, có cả nam và nữ, người trong thôn không nhiều, nếu như bị thương, còn phải nhờ nhóm đàn bà con gái chăm sóc.

- Trưởng thôn, phía trước hình như có mùi máu tươi, chúng ta phải cẩn thận. - Một người thôn dân nói.

Người đàn ông vạm vỡ cầm cây cung gỗ trong tay, chính là trưởng thôn, lúc này cũng gật đầu:

- Ừm, thông báo cho mọi người biết, để cẩn thận chút.

Nơi xa, Âm ngồi xổm ở chỗ đó, ăn tươi nuốt sống máu và thịt động vật, Thiên Thần giáo bị phá hủy, cô ta không có chỗ nào để đi cả, chỉ có thể im lặng ẩn núp.

Cô ta không biết Dương thế nào rồi nhưng mà cũng không dám đi ra ngoài, hoặc là rời khỏi đây, bởi vì Viêm Hoa tông nhất định sẽ không e dè mà tìm kiếm tung tích của cô ta.

Đột nhiên!

Có người đến, Âm tập trung tinh thần, tưởng rằng là người Viêm Hoa tông đã tìm đến đây nhưng khi nhìn thấy đám thôn dân không có chút tu vi nào, lập tức thở phào nhẹ nhõm, đồng thời trong lòng cũng đến có nên chém giết đám thôn dân này không. Ngay lúc đang suy nghĩ, lại phát hiện, có người bế cô ta lên.

Trưởng thôn:

- Đứa nhỏ sao lại ở chỗ như thế này, lại còn dám ăn thịt sống.

Một người phụ nữ nói:

- Phụ mẫu cũng quá nhẫn tâm rồi, sao có thể đứa trẻ còn nhỏ như vậy bỏ ở đây. Mọi người nhìn trên người cô bé xem, cũng không biết đã bao lâu rồi, thật sự là đứa trẻ đáng thương.

- Mặc dù đứa nhỏ này dáng dấp có chút quái dị nhưng cũng không thể làm như thế được, đây chính là không bằng cầm thú, nhìn xem móng tay đi, dài như vậy, trưởng thôn, chúng ta mang đứa trẻ này về đi.

Âm nghe thấy những lời nói này, trong lòng nảy lên sát ý, mà mục tiêu của cô ta chính là người phụ nữ đang ôm cô ta, giơ tay lên, muốn dùng mười móng tay bén nhọn bóp nát đầu của người phụ nữ này.

Đột nhiên ngay lúc đó, người phụ nữ chủ động đặt tay Âm lên cổ mình.

- Cô bé đừng sợ, đừng sợ, về sau không còn phải sống ở nơi này nữa, này ăn bánh bao đi này. - Người phụ nữ vỗ vỗ lưng Âm, sau đó lấy bánh bao ra, đặt vào tay Âm.

- Trưởng thôn, chúng ta đi thôi.

Trưởng thôn gật đầu:

- Ừ, đi thôi.

Trong thôn làng, có một nhóm trẻ con đang chơi đùa, mà Âm mấy lần động thủ đều không thành công.

“Rầm! Rầm!”

Người phụ nữ bưng chậu nước ra, cởi quần áo Âm xuống, sau đó nhìn thấy hình vẽ trên người Âm, cũng cảm thấy tiếc cho cô bé vô cùng:

- Đứa nhỏ này rốt cuộc là gặp phải chuyện gì, mà sao trên người có nhiều hình vẽ như vậy, cái này về sau phải làm sao bây giờ.

Hình vẽ trên người Âm, ẩn chứa sức mạnh kinh khủng, nếu mà bạo phát thì có thể hủy cả một dãy núi nhưng giờ phút này, lại bị người phụ nữ hiểu nhầm rằng đó là do chịu sự ngược đãi mà có.

Người phụ nữ lau sạch người cho Âm, sau đó lấy ra cái kéo, cắt hết móng tay dài đi, vừa cắt vừa an ủi:

- Con tên là gì? Đừng sợ, về sau con sẽ sống ở đây, Từ thẩm sẽ chăm sóc con.

- Nào, mặc quần áo thôi, quần áo này khi Từ thẩm còn bé đã mặc, chờ một khoảng thời gian thẩm sẽ làm cho con một bộ mới.

Âm thất thần, tùy ý để đối phương mặc quần áo cho mình, giơ tay nhìn mười ngón tay, vốn dài và nhọn nay đã biến mất rồi.

Làm xong tất cả, người phụ nữ nắm lấy tay Âm, cẩn thận nhìn,

trên mặt cười tươi:

- Thật đáng yêu.

Giờ khắc này, thân thể Âm run lên.

Ba chữ "Thật đáng yêu" này, vang lên trong đầu óc cô ta, chưa ai từng nói với cô ta như vậy cả.

Một đám trẻ con chạy tới:

- Thẩm, chúng con có thể dẫn muội muội đi chơi được không?

Người phụ nữ nói:

- Ừ. Phải nhớ bảo vệ muội muội nhé.

Đám trẻ con:

- Vâng!

Sau đó một đứa trẻ to con, nắm tay Âm:

- Ca dẫn muội đi nhảy dây.

Chương 458: Bây Giờ Lão Tử Là Bán Thần

Bên trong phạm vi lãnh địa của La Sát tông.

- Nơi đây rốt cuộc là cái nơi quái quỷ gì vậy.

Đây là lần đầu tiên hắn tới La Sát tông, liếc nhìn xung quanh là một màu trắng phau, có vẻ hắn tới không đúng mùa cho lắm.

- Vẫn nên khiêm tốn một chút, nếu quá kiêu ngạo sẽ ảnh hưởng tới quá trình.

Hắn đã suy nghĩ kỹ mục tiêu tới đây lần này.

Đó là để tích lũy tích phân, đột phá tới Bán Thần, cho nên hắn không thèm để ý tới chuyện gì khác mà yên tâm kiếm tích phân bước ra bước cuối cùng trên con đường mạnh nhất.

"Viu."

Hắn phi hành trong tầng trời thấp, mở hai cánh tay ra nhận biết mọi thứ cũng như yêu thú đang hoạt động xung quanh.

Hắn phát ra khí thế bắt đầu hành động.

Vô số khí tức lập tức phát ra từ sau lưng, bắn ra bốn phương tám hướng, thành sức mạnh thủ hoành hành khắp nơi tất cả yêu thú đều bị bóp nát trong nháy mắt hóa thành thịt vụn rơi đầy đất.

- Ha ha, bản phong chủ thật sự quá thông minh, biện pháp như thế cũng có thể nghĩ ra được.

- Mặc dù không biết hiểm địa của La Sát tông nằm chỗ nào nhưng cứ xông thẳng một đường như vậy, nhất định có thể gặp được hiểm địa. Ta thực sự quá thông minh.

Hắn cảm giác suy nghĩ của mình hoàn toàn không có vấn đề gì cả, chính là ý tưởng của một thiên tài.

Thánh Đường tông.

Đán Ác quân chủ Khôi Lưu Lưu đã trở về, báo cáo tình huống của Viêm Hoa tông cho thánh chủ biết, lập tức khiến mọi người xem trọng. Viêm Hoa tông thực sự có đám yêu quái như vậy tồn tại, quả

thực là một tai họa đối với Viêm Hoa tông.

- Đán Ác, đệ hãy lập tức tới Vĩnh Hằng tông, báo cho bọn họ cảnh ngộ Quang Vinh gặp phải ở Viêm Hoa tông, xem Vĩnh Hằng tông muốn như thế nào. - Thánh chủ nói.

- Thánh chủ, theo đệ thấy, Vĩnh Hằng tông chắc chắn không có hành động nào đâu. Bọn họ rất nhát gan, nào dám tới VIêm Hoa tông làm càn. - Đán Ác Quân Chủ nói. Ông ta xem như đã nhìn thấu Vĩnh Hằng tông nhát gan tới cỡ nào.

Chỉ là thánh chủ đã lên tiếng vậy cũng nên thông báo một chút, Quang Vinh trưởng lão chết ở Viêm Hoa tông mặc dù Vĩnh Hằng tông không dám có ý kiến gì nhưng chắc chắn sẽ có ý kiến với Viêm Hoa tông, cừu hận này cứ tích lũy dần, cuối cùng sẽ có một ngày bộc phát ra.

Nhìn Đán Ác Quân Chủ rời đi, Thánh Chủ thở dài. Người đã từng ra vẻ rất kiên cường thì vào thời điểm không người cũng trở nên rất mệt mỏi.

Tên Lâm Phàm của Viêm Hoa tông kia đã đảo loạn Thánh Đường tông mấy lần, chuyện này khiến cho người làm Thánh Chủ như ông ta cảm giác áp lực nặng nề.

Đừng nhìn bề ngoài Thánh Đường tông rất mạnh, thân làm thánh chủ rất quang vinh, kỳ thực vào những lúc không người ông ta cũng sẽ cảm thấy buồn bực, vô lực.

Vài ngày sau.

Một hiểm địa trong La Sát tông.

Bàn tay Lâm Phàm bắt lấy con yêu thú cuối cùng hơi siết lại, máu thịt rơi đầy đất, đoạn thời gian này liều mạng thu thập tích phân, kết quả thực không tệ.

Hắn đi tới một nơi không người, thầm nghĩ "Lĩnh ngộ!"

“Tiêu hao 150.000 tích phân.

Hỗn Nguyên Ma Tâm (tầng một).”

Trong khoảnh khắc lĩnh ngộ, từ cơ thể có một loại sức mạnh dâng trào lên nhưng cỗ sức mạnh này còn chưa đạt tới trình độ không thể chống đỡ.

“Thăng cấp!”

- Xem ra lần này có lẽ thực sự có hy vọng rồi.

“Tiêu hao 500.000 tích phân.”

“Tiêu hao 800.000 tích phân.”

Môn công pháp này chỉ có tổng cộng sáu tầng, thời điểm thăng cấp tới tầng thứ sáu, hắn cảm giác tình huống trong cơ thể có biến hóa lớn.

- Có vẻ không chịu nổi rồi.

Hắn lập tức mở hai mắt ra, lấy bản thân làm tâm một luồng khí thế mênh mông bạo phát hình thành sóng xung kích lan ra bốn phương tám hướng.

Tạch tạch! Tiếng làn da nứt nẻ, hắn biết bản thân đã sắp tới cực hạn.

- Tình hình bên trong cơ thể đã đạt tới trạng thái tột cùng rồi. Ha ha ha! Đột phá cho ta.

Sư phụ đã nói với hắn, muốn đột phá tới Bán Thần thì cần số mệnh tông môn hỗ trợ, thế nhưng đối với hắn mà nói chuyện đó hoàn toàn là chuyện không có căn cứ. Hắn có giá trị khổ tu chỉ cần chỉ tay một cái, chẳng lẽ sẽ có vấn đề gì hay sao.

- Nâng cao tu vi!

“Tiêu hao 100 triệu giá trị khổ tu.”

“Tu vi: Bán Thần.”

Ầm ầm!

Trong khoảnh khắc Lâm Phàm nâng tu vi lên tới Bán Thần, một luồng khí tức mênh mông giống như rồng cuộn bay lên trời.

Dưới thân có lửa thiêu đốt hơn nữa còn càng cháy càng mạnh càng lớn, tới mức che khuất cả bầu trời giống như muốn thiêu đốt cả trời đất.

Bầu trời vốn vạn dặm không mây đã xảy ra dị biến, một xoáy nước khổng lồ xuất hiện có sấm sét chạy trong đó, thậm chí còn có thiên uy rực sáng ẩn giấu bên trong.

Từng tia sấm sét giáng xuống giống như du long đánh thẳng xuống rồi bộp một tiếng biến mất.

Thế nhưng, mọi chuyện chưa kết thúc, mà cả thế giới này lại trở thành thế giới của sấm sét, vô số sấm sét kinh khủng chằm chịt từ trên không giáng xuống, liếc nhìn qua đã bao trùm cả trời đất.

La Sát tông.

- Xảy ra chuyện gì vậy, cái khí tức này là làm sao?

Mấy bóng người từ sâu trong tông môn bay ào ra.

Bán Thần Dạ Ma đứng trên không ánh mắt dõi về phương xa.

- Hình như có người đột phá trong tông môn chúng ta. Tình huống lớn như vậy chắc là Bán Thần. Rốt cuộc là người nào to gan như vậy, thật ngang ngược mà.

- Không thể nào, cho dù là đột phá tới Bán Thần thì cũng không thể có uy thế lớn như vậy. Rốt cuộc là người nào mà cuồng vọng vậy, dám tới La Sát tông đột phá.

- Đi, đi xem.

Mọi người lập tức lao lên không bay về phương xa. Mà các đệ tử La Sát tông khi cảm nhận được uy thế này thì cảm thấy trong lòng như có một ngọn núi lớn áp xuống, đè ép khiến bọn họ không thở nổi.

Lâm Phàm đứng ở vòng xoáy nước, trong thân thể còn có sấm sét chạy qua lại, nổ tí tách.

- Sức mạnh này thật sự rất mạnh.

Hắn nắm chặt mười ngón tay, sức mạnh kinh khủng ẩn chứa trong cơ thể giờ khắc này là sức mạnh hắn chưa bao giờ cảm nhận được.

- Ta là vô địch.

Lâm Phàm chợt quát một câu, mái tóc dựng thẳng lên mà trong vòng xoáy nước khổng lồ kia thì có một tia chớp ầm ầm đánh xuống, trong nháy mắt bao lấy Lâm Phàm.

Trong nháy mắt Lâm Phàm thấy trước mặt là một màu đen kịt, lúc hắn mở hai mắt ra thì phát hiện mình đã đi tới một địa phương

khác. Tông chủ và các trưởng lão của La Sát tông đi tới nơi này, khi thấy một người đứng thẳng trong vòng xoáy nước kia thì không khỏi kinh hãi:

- Kia là ai?

Bán Thần Dạ Ma nhìn thoáng qua, lập tức ngây người:

- Đây không phải là phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông sao, sao hắn lại tới tông môn chúng ta?

- Cái gì? Hắn là Lâm Phàm?

Những người ở đây chưa từng gặp Lâm Phàm nhưng đều biết tới danh tiếng của người này. Đây chính là tên vô cùng hung cực ác nổi danh mà.

- Làm sao bây giờ? Xem tình hình hiện tại thì đối phương đang đột phá Bán Thần. - Một trưởng lão nói.

- Chuyện này... - Tông chủ La Sát tông khó xử, không biết nên làm thế nào cho tốt.

Bán thần Dạ Ma nói:

- Hay là chúng ta ra tay đi, trực tiếp cắt đứt quá trình thăng cấp của hắn. Nếu Viêm Hoa tông có thêm một Bán Thần thì không ổn đâu. Hơn nữa thời điểm tên nhóc này chưa tới Bán Thần thì chúng ta đã khó là đối thủ rồi, nếu để hắn vào Bán Thần vậy thì đâu còn ai có thể áp chế hắn nữa.

Những lời này khiến cho mọi người hơi động lòng.

- Không được. Ra tay thành công thì không sao, nếu như không thành công vậy thì chúng ta xui xẻo chết. - Tông chủ nói.

Bán Thần Dạ Ma quái dị ngắm:

- Rốt cuộc có thật là hắn đột phá Bán Thần hay không? Sao lão phu nhìn thấy không giống chút nào. Hắn tới tông chúng ta đột phá thì lấy đâu ra số mệnh tông môn cho hắn tấn chức.

- Điều này cũng đúng. - Tông chủ cũng nghi ngờ.

Lúc này Lâm Phàm đã đi tới một nơi khác, hắn cũng không biết nơi này là ở đâu.

- Chẳng lẽ đây là tâm ma? - Hắn không thể không nghi ngờ, vì nếu đây không phải là tâm ma thì còn có thể là gì nữa?

Nghĩ lại thì không thấy đúng lắm. Nếu đây là tâm ma vậy thì phải có một tên giống hệt mình đi ra, sau đó giống như kẻ ngốc mà nói với hắn: "Ta là ngươi, ngươi là ta" khiến người ta khó mà tin được. Chỉ là bây giờ hoàn toàn không xảy ra tình huống như vậy.

Suy nghĩ lại thì thấy cũng đúng, bản thân đã tiến bộ thì tâm ma cũng có thể tiến bộ mà.

Lâm Phàm bước ra một bước, lại phát hiện tình huống xung quanh xảy ra biến hóa. Một máy vi tính hoàn mỹ nhất xuất hiện, mà trên màn hình máy vi tính đang hiển thị trò chơi rất hot mà trước đây hắn thích chơi nhất.

PUBG?

Kỹ thuật của hắn hơi gà, hơn nữa khi mở rương cũng chả bao giờ mở ra thứ tốt, cho nên đều rơi xuống đất thành hộp nhưng ngày nào cũng chơi không biết mệt.

Vào lúc này ở bên góc trái màn hình có một hình ảnh khác xuất hiện.

“Vật phẩm nhìn thấu - mở.

Một món đồ phối hợp - mở.

Ẩn thân - mở.

Khóa máu - mở.

Tự ngắm - mở.

Hút tinh đại pháp - mở.

Thuấn gian - mở.

...”

- Oh shit! Hack à.

Lâm Phàm kinh hãi. Đây là hack mà, hơn nữa còn là phần mềm hack cao cấp mà hắn vẫn luôn tìm kiếm. Từ trong u minh có một luồng sức mạnh nhập vào trong cơ thể Lâm Phàm, hình như còn ảnh hưởng tới tâm trí của hắn.

Từ Địa Cương đột phá tới Thiên Cương sẽ có đại kiếp tâm ma. Mà từ Thiên Cương tới Bán Thần đại kiếp tâm ma sẽ tới lần nữa, hơn nữa còn khác hoàn toàn lần trước, không phải chỉ là dụ dỗ hay uy hiếp nữa.

- Có hack như vậy, chắc chắn có thể thắng rồi.

Lâm Phàm đi về phía máy vi tính, mỗi một bước đi giống như càng tiến gần hơn tới vực sâu. Thời điểm hắn đứng trước máy vi tính thì lập tức lấy Lang Nha bổng ra đập xuống.

- Lâm Phàm ta làm người ngay thẳng, chơi game cũng là thi đấu thể thao công bằng. Thế mà ngươi mở auto cho ta, thật sự khiến những người chơi chăm chỉ chơi trò này... thất vọng. Đây là việc phá vỡ cân bằng của trò chơi, rút ngắn sinh mệnh của trò chơi, không thể tha thứ. Lâm Phàm ta không thể làm bạn với ngươi.

Bụp!

Máy vi tính bị người ta đánh nát.

- Mẹ kiếp, mấy tên hack chơi kiếp trước đều được bao che, còn muốn gạt tiền ta, nằm mơ đi.

Hình ảnh biến đổi, biến thành bãi cát, có vô số các thiếu nữ xinh đẹp mặc bikini đang chạy trên bãi cát, kéo ra một cái bóng thật dài dưới ánh mặt trời. Vô số ánh mắt đưa tình, phóng điện về phía Lâm Phàm, mỗi một lần chớp mắt đều có tia điện truyền tới. Đây là tín hiệu yêu đương.

- Thật là nhiều em gái xinh đẹp.

Lâm Phàm mặc một cái quần cộc, đứng ở bãi cát ngửi ngửi, lỗ mũi cũng muốn to lên.

- Anh trai à.

Một người đẹp khoác cánh tay mảnh khảnh lên bả vai Lâm Phàm, vốn định dựa thân thể lả lướt đó vào người hắn nhưng lại đột nhiên bị đánh bay thẳng lên trời.

- Đây mới là thứ bản phong chủ vẫn ước mơ, pháo hoa hoàn mỹ nhất, cho dù là mộng cũng hy vọng chuyện chân thực hơn một chút.

BÙM!!!!

Nổ tung!

Pháo hoa xinh đẹp nở rộ trên bãi cát.

Chương 459: Ta Cũng Có Tôn Nghiêm

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Lúc này, bãi cát đã không còn một bóng người mà đều bay hết lên trên trời, che khuất cả ánh mặt trời.

- Chiêu thức cường đại nhất, có lẽ chỉ có thể thực hiện ở trong mơ!

Giờ khắc này, tinh khí thần của Lâm Phàm đã đạt tới trạng thái cao nhất, bởi vì số lượng pháo hoa quá nhiều nên hắn nâng hai tay lên, sau đó đợi thời khắc khí tức đạt tới đỉnh cao thì vỗ mạnh một cái.

BÙM!

Trong nháy mắt, trời đất biến sắc, tràn đầy màu sắc rực rỡ.

Hắn ngẩng đầu, khóe mắt có nước chảy xuống lẩm bẩm:

- Chết cũng không tiếc.

Đây là khoảnh khắc đẹp nhất hắn từng thấy, sợ rằng sau này cũng khó mà nhìn thấy hình ảnh như vậy nữa. Nếu mọi chuyện này là do tâm ma tạo ra, vậy bản thân cũng nên cảm ơn đối phương.

Nếu không nhờ có nó, thì hắn không thể nào nhìn thấy hình ảnh như vậy.

Răng rắc!

Bãi cát vỡ nát hóa thành mảnh nhỏ.

Hình ảnh trước mắt hoàn toàn biến mất, mà chung quanh là một màu xám tro.

- Quả nhiên là ngươi.

Lâm Phàm thấy được bản thân màu đen. Lâm Phàm màu đen

trừng hai mắt nhìn Lâm Phàm bản gốc, giống như ngây người.

Lâm Phàm bản gốc vươn tay vỗ lên bả vai tâm ma:

- Không ngờ lâu như vậy chúng ta mới gặp lại. Tuy rằng ngươi biến thành hình dạng của ta nhưng lần này ta cho phép sự tồn tại của ngươi, làm tốt lắm.

- Tốt rồi, đại kiếp tâm ma có phải đã kết thúc rồi không?

Lâm Phàm nói, không hề để ý tới tâm ma. Tâm ma khiến người khác nghe nói tới đã biến sắc trong mắt Lâm Phàm lại không là gì cả, cứ đối xử như bình thường là được, không cần quá coi trọng nó.

Tâm ma run rẩy thân thể, trong đôi mắt đen nhánh đó có nước mắt chảy xuống, gào to:

- Ngươi đứng lại đó cho ta.

Lâm Phàm xoay người chuẩn bị đi nhìn ngắm nơi này xem rốt cuộc mảnh không gian xám tro này là cái gì, thì nghe được giọng nói đầy phẫn nộ của tâm ma. Hắn dừng bước, quay đầu lại nhìn.

- Ngươi có thể tôn trọng ta một chút hay không, hoặc là kính nể một chút. Ta là tâm ma mà, tâm ma cũng có tôn nghiêm chứ. Ngươi có thể để cho ta cảm nhận được sự sợ hãi của ngươi đối với ta hay không. Dù chỉ một chút cũng được.

Tâm ma giận dữ hét, mười ngón tay nắm chặt, rất không cam lòng. Nó là tâm ma, còn là tâm ma của Lâm Phàm không ai quen thuộc Lâm Phàm hơn nó. Cho dù là vậy, hai đại kiếp nạn tâm ma đều chưa bao giờ thành công.

Lâm Phàm trầm mặc không nói. Mặc dù đối phương là tâm ma nhưng tình cảnh vừa rồi cũng đáng để mình nhường một bước, nếu không nhờ có nó có lẽ hắn không thể nhìn thấy pháo hoa hoàn mỹ như vậy.

- ÔI! Tâm ma, thì ra ngươi là tâm ma, làm ta sợ muốn chết. - Lâm Phàm đột nhiên biến sắc mặt, biểu hiện ra vẻ rất sợ hãi.

Tâm ma đứng đó sững sờ nhìn Lâm Phàm. Nó nhìn ra đối phương đang đùa bỡn nó, biểu tình sợ hãi này không phải thứ nó mong muốn.

- Câm miệng. - Tâm ma quát.

Lâm Phàm nói:

- Rốt cuộc ngươi muốn thế nào đây, biểu hiện vừa mới rồi không đủ tốt sao. Ta quả thực là sợ mà, ngươi đừng đòi hỏi cao quá.

- A! Được rồi, được rồi - Tâm ma túm tóc tức giận nói - Cái tên khốn nạn ngươi, ta là tâm ma đó, vì sao ngươi không sợ ta, không bị ta ảnh hưởng.

Răng rắc!

Thân thể tâm ma hiện lên vết rạn, dường như sắp bị phân giải.

- Tâm ma, lần sau ngươi còn xuất hiện không? Ví dụ như thời điểm ta thành Thần ngươi có tiếp tục xuất hiện không. Nói thật, cảnh tâm ma ngươi sáng tạo ra lần hai rất tốt, lần sau lại tiếp tục được không - Lâm Phàm hỏi, hắn thực sự cảm thấy tâm ma này hợp ý với hắn.

- Khốn nạn! - Tâm ma rít gào một tiếng cuối cùng, hoàn toàn tiêu tan trong trời đất, nhưng còn một giọng nói truyền lại.

- Ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, đừng khinh tâm ma yếu.

Lâm Phàm nghe vậy thì lắc đầu:

- Nói cái quái gì vậy chứ.

Không gian màu xám tro xung quanh bị nghiền nát.

Lúc mở mắt ra, xoáy nước trong trời đất đã vô cùng cuồng bạo, dùng bản thân hắn làm tâm tích lũy được sức mạnh vô cùng.

- A!

Lâm Phàm cong người, hai tay nắm chặt, con ngươi chợt phóng to rít gào một tiếng, sức mạnh vô cùng từ trong cơ thể hắn bộc phát ra.

- Lâm Phàm ta, sẽ thành Bán Thần!

Ầm ầm!!

Lấy Lâm Phàm làm tâm một cột sáng bùng phát sau đó không ngừng mở rộng bao phủ toàn bộ trời đất.

- Mạnh thật!

Đám chiến lực cấp cao của La Sát tông đứng ở phương xa đồng loạt giơ tay lên, ngăn cản cơn trùng kích của sức mạnh này chỉ là vẫn không đỡ được mà phải lui về phía sau.

- Sao có thể mạnh như vậy chứ. Hắn quả thực đang đột phá nhưng số mệnh của tông ta hoàn toàn không thể giúp hắn đột phá Bán Thần. Rốt cuộc hắn làm như thế nào.

Dạ Ma bán thần kinh hãi. Khi các tông môn thành lập sẽ có một lượng số mệnh nhất định, ví dụ như Thánh Đường tông có mười vị Bán Thần đã xem như cực hạn.

Hơn nữa số mệnh có thể lôi kéo nên Thánh Đường tông vẫn luôn quấy rối các tông môn khác kỳ thực cũng là vì lôi kéo số mệnh tới tông môn mình, từ đó có thể giúp đỡ nhiều Bán Thần xuất hiện hơn.

Đương nhiên đây là cách nói được lưu truyền xuống từ thời xưa, cụ thế thì không thể nào kiểm chứng được. Chỉ là các tông môn lớn hiện tại đều coi chuyện đó là chuyện có thật.

Còn một vài tông môn nhỏ cho dù có tụ tập toàn bộ số mệnh tông môn cũng khó mà cho ra một vị Bán Thần.

Dựa theo tình huống các tông thì đa số là như vậy nhưng có một vài trường hợp không tiện nói ra.

Giống như Tượng Thần tông, đã từng có người muốn đột phá Bán Thần nhưng Tượng Thần tông khi đó nghèo tới đáng sợ, làm sao có loại số mệnh đó chứ. Cho nên nói, số mệnh là một thứ khó có thể đo lường và kiểm chứng.

- Thật là mạnh, ta đã vô địch rồi sao?

Lâm Phàm đứng nơi đó hơi lộ ra vẻ thương cảm. Đi tới nơi này bao nhiêu tháng rồi mới bò tới trạng thái vô địch, vậy sau này còn gì khiến người ta theo đuổi nữa chứ?

Lúc này hắn nhìn thấy những bóng người đang đứng ở phương xa kia.

- Dạ Ma Bán Thần?

Lâm Phàm hô lên.

Không ngờ lại bị người ta phát hiện, nhất là ở thời điểm đột phá

như vậy thì về sau làm sao chơi tiếp nữa. Đều đã thấy rõ thì chắc chắn sau này bọn họ không dám hỗn láo với hắn nữa.

Hắn vốn định sau khi vô địch thì giả heo ăn thịt hổ nhưng bây giờ hổ người ta đều đã tận mắt nhìn thấy một con heo, không đúng, một con rồng bay lên trời, thì làm sao còn dám xấc xược nữa. Cuộc sống sau này sợ rằng sẽ cô đơn rồi.

Tông chủ La Sát tông lập tức tiến lên:

- Chúc mừng Lâm phong chủ thành công đột phá tới Bán Thần.

Tuy trước đây, tên Lâm phong chủ này từng bẫy La Sát tông nhưng nhìn tình huống hiện giờ, sức mạnh hắn đột phá bùng phát không giống người thường làm người ta kinh ngạc. Nếu như tiếp tục đối đầu có lẽ chết cũng không biết chết như thế nào.

- Ngươi là? - Hắn không nhận ra đối phương.

- À, tại hạ là tông chủ của La Sát tông, Phổ Đế Sa.

Phổ Đế Sa ôm quyền nói, trong lòng cũng thầm suy đoán. Người này đã đột phá tới Bán Thần thì sẽ lợi hại tới cỡ nào, thánh chủ Thánh Đường tông sẽ ra sao.

- Hóa ra là Phổ tông chủ. - Lâm Phàm vừa cười vừa nói, sau đó hỏi - Vừa rồi, các vị đều thấy hết rồi?

Phổ tông chủ không biết Lâm Phàm có ý gì, nhưng vẫn gật đầu:

- Thấy được.

- Ồ, vậy kính xin các vị hỗ trợ giấu kín, đừng tuyên truyền ra ngoài. Dù sao bản phong chủ cũng là người khiêm tốn, không thích làm cao. - Lâm Phàm suy nghĩ một chút thì đưa ra đề nghị như vậy.

Dựa theo tình huống hiện tại, nếu tin tức này truyền ra ngoài sợ rằng không còn mấy người dám trêu vào hắn nữa. Nếu đối phương hỗ trợ giấu diếm thì nhân sinh sau này còn có thể có chút thú vị.

- Nhất định, nhất định.

Phổ tông chủ lập tức gật đầu. Mặc dù không biết đối phương có ý gì, ông ta luôn cảm giác có vấn đề - Lâm phong chủ, sao lại...

Ý tứ rất rõ ràng, vì sao ngươi lại xuất hiện ở La Sát tông của ta, đồng thời trong lòng cũng vô cùng lo lắng, không biết đối phương đã

làm gì với lãnh thổ tông môn mình.

Dù sao vết xe đổ còn rõ mồn một kia, lãnh thổ của Thánh Đường tông rất thảm hại đó.

- À, chuyện này nói ra rất dài dòng, trong u minh xa xôi có một con yêu ma quấy phá, bản phong chủ sao có thể nhẫn nhịn buông tha cho nên chuẩn bị đi hàng yêu phục ma. Thời điểm đi ngang qua quý tông thì đột nhiên cảm giác bản thân sắp đột phá, cho nên mới đột phá ở nơi này. Các vị cứ yên tâm, bản phong chủ tuyệt đối không làm hư hao một chút lãnh thổ nào của La Sát tông đâu. - Lâm Phàm nghiêm trang nói bậy, hy vọng người La Sát tông có thể tin tưởng.

- Thì ra là như vậy, Lâm phong chủ cũng không cần nói kỹ tới vậy, tông ta vẫn rất tin tưởng cách làm người của Lâm phong chủ. - Phổ tông chủ cười nói nhưng trong lòng thì lại không ngừng phỉ nhổ. Tin cái quỷ, đánh chết ông cũng không tin, vô duyên vô cớ xuất hiện trong lãnh thổ La Sát tông nhất định là có vấn đề, chờ sau khi đuổi người này đi nhất định phải phái người đi điều tra, xem lãnh thổ tông môn có tổn thất gì hay không.

- Tông chủ, ngài có khi nào tin hắn chứ đừng lừa mình dối người. Tình huống này của hắn chắc chắn không có ý tốt. - Lúc này, Dạ Ma Bán Thần lập tức lên tiếng.

Ông ta là người thành thật chưa bao giờ nói dối, bộ dạng tông chủ như vậy khiến ông ta cảm thấy rất trơ trẽn. Mà những lời này lập tức khiến sắc mặt tông chủ đại biến, ánh mắt nhìn về phía Dạ Ma giống như đang nhìn một tên ngốc. Tình huống đã như thế mà còn nói như vậy, chán sống rồi sao.

Trưởng lão đứng cạnh vội vàng che miệng Dạ Ma, sau đó lúng túng nói:

- Ông ta váng đầu thôi, Lâm phong chủ không nên để trong lòng.

Lâm Phàm nở nụ cười. Cái Luân Hồi này thật sự mạnh, dưới tình huống như vậy mà cũng dám nói thật, hắn bật ngón tay cái.

- Dũng cảm lắm!

- Dạ Ma, nơi này sao tới phiên ngươi làm càn, nhanh cút chỗ khác cho ta. - Phổ tông chủ mắng, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm - Lâm phong chủ xin đừng để ý. Gần đây ông ta tu luyện tới tẩu hỏa nhập ma rồi, đầu óc không được bình thường.

- Không sao cả, Dạ Ma Bán Thần ăn ngay nói thật, trung thực thẳng thắn, như vậy mới đúng. Phổ tông chủ cũng nên học hỏi, không thể dối trá quá mức. - Lâm Phàm nói.

Phổ tông chủ nghe xong những lời này suýt chút nữa phun ra một ngụm máu. Ông dối trá? Nếu không phải ngươi đột phá Bán Thần thì sao ta phải dối trá với ngươi.

Có những chuyện không nên thử dù chỉ một lần. Đương nhiên, đây cũng chỉ là ý nghĩ trong lòng mà thôi, còn bảo ông nói ra khỏi miệng thì thật sự không dám.

- Hiện tại ta nửa đường đột phá căn cơ không tính là quá ổn nên đành cáo từ trước. Sau này nếu có cơ hội sẽ trò chuyện tiếp. - Lâm Phàm ôm quyền, sau đó nhanh chóng rời đi.

Lần này có hơi thua thiệt nhưng trong lòng lại có vẻ thương cảm.

- Đi đường bình an. - Phổ tông chủ ôm quyền. Thời điểm Lâm Phàm biến mất, vẻ mặt ông lập tức thay đổi - Dạ Ma, ngươi muốn chết sao. Ngươi cũng không phải người thẳng thắn tới vậy, sao ngươi....

- Tông chủ, nhịn không được. - Dạ Ma Bán Thần nói.

- Haizzz, còn đứng đó làm gì không mau đi xem các nơi khác của tông môn sao rồi. Tên kia nói không làm gì, có đánh chết bản tông chủ cũng không tin.

Phổ tông chủ sốt ruột, rất lo lắng cho tình huống của tông môn, nhất là hiểm địa. Cho dù biết thì có thể làm gì chứ, người ta đã đột phá tới Bán Thần, ai còn áp chế được hắn nữa. Viêm Hoa tông quật khởi là chuyện đương nhiên rồi. Phải nghĩ xem nên giữ gìn mối quan hệ này như thế nào.

Chương 460: Ta, Lâm Phàm, Cô Đơn, Tĩnh Mịch

Cửa sơn môn Viêm Hoa tông.

Hai tên đệ tử đứng nghiêm canh cửa, đôi mắt nhìn chăm chú vào phương xa, bản thân bọn hắn mang trọng trách rất nặng.

Lữ sư huynh từng nói với bọn họ, không nên xem thường việc thủ hộ tông môn, đây là một chuyện vô cùng quan trọng, đại diện cho hình tượng của tông môn. Cho nên đối với bất kỳ một đệ tử canh gác tông môn nào, bọn họ đều sẽ xuất ra toàn bộ tinh khí thần.

Lúc này, trên không chấn động, một bóng người xuất hiện.

- Lâm sư huynh đã trở về. - Hai tên đệ tử hô lớn. Bọn họ rất sùng bái Lâm sư huynh.

Bây giờ uy danh Lâm sư huynh đã lan truyền khắp tông môn, trong cái nhìn của bọn họ, quả thực là khiến tông môn hãnh diện.

- Hoan nghênh Lâm sư huynh trở về. - Các đệ tử hưng phấn hô.

- Ừ.

Lâm Phàm ở trên không gật đầu, sau đó mang vẻ mặt sống không còn gì tiếc nuốt bay vào sâu trong tông môn.

Đệ tử nhìn bóng người trên không thì rất nghi hoặc:

- Ngươi có phát hiện không, dường như Lâm sư huynh không được vui.

- Ừ, nhận ra chứ, Lâm sư huynh luôn tinh thần phấn tràn ngập ánh mặt trời đột nhiên trở nên chán chường. Này, ngươi bị làm sao vậy?

Tên đệ tử đứng bên cạnh cắn áo, nước mắt rơi đầy mặt, biểu tình rất đau khổ:

- Lâm sư huynh bị làm sao vậy? Chẳng lẽ gặp chuyện gì sao?

Bụp bụp!

Đệ tử bên cạnh vỗ vào lưng đối phương:

- Sao có thể chứ, Lâm sư huynh sao có thể gặp chuyện gì, chúng ta phải tin tưởng Lâm sư huynh.

- Haizzz! - Lâm Phàm thở dài, không còn sức lực. Theo lý mà nói, sau khi đột phá tới Bán Thần hắn phải rất vui sướng mới đúng. Hôm nay hắn thật sự không có bao nhiêu cảm giác hưng phấn, ngược lại còn cảm giác cuộc sống sau này có lẽ sẽ vô cùng tĩnh mịch, giống như sư phụ mình, suốt ngày ngồi đợi trong núi, không có bất kỳ chuyện gì để làm.

Nhìn giới thiệu về rút thưởng thì có thêm một rút thưởng kim cương nhưng như vậy thì có ích lợi gì, cuộc sống vốn không thú vị có rút ra nhiều thứ hữu dụng hơn nữa thì có thể làm gì.

Các đệ tử đi ngang Vô Địch phong nhìn thấy Lâm sư huynh đều cung kính cúi chào nhưng bọn họ phát hiện sư huynh dường như đã thất thần, không biết là có chuyện gì xảy ra.

- Sư huynh, làm sao vậy?

Lữ Khải Minh nghe nói Lâm sư huynh đã trở về nhưng cực vô tình, khiến gã kinh hãi. Tình huống như vậy gã chưa từng thấy bao giờ thế nên vội vàng chạy qua hỏi thăm tình huống.

- Sư đệ, chuyện này... Haizzz, không nói nữa, ngươi đi đ! Ta muốn yên tĩnh. - Lâm Phàm muốn nói gì đó nhưng sau đó lại thôi, lắc đầu rời đi.

Lữ Khải Minh muốn đuổi theo cuối cùng vẫn dừng bước, trầm tư suy nghĩ.

- Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Gã nghĩ mãi không ra, sau đó lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ sư huynh bị tình cảm tổn thương sao?

Trên đỉnh núi, Lâm Phàm yên lặng ngồi chống cằm, nhìn chân trời mênh mông vô bờ phía xa lâm vào trầm tư.

Còn tình huống của Lâm Phàm đã truyền ra khắp tông môn. Các đệ tử đều biết Lâm sư huynh đã trở về nhưng tâm tình dường như không được tốt lắm, không nói gì cả, thậm chí khuôn mặt còn có vẻ ưu sầu. Điều này khiến cho không ít đệ tử lo lắng. Bọn họ coi Lâm sư

huynh là thần tượng, sao có thể trơ mắt nhìn Lâm sư huynh ưu sầu như vậy.

Một vài nữ đệ tử muốn dùng tấm lòng rộng lớn ôm ấp Lâm sư huynh nhưng lại sợ Lâm sư huynh không muốn. Thực sự là lo chết người.

Trên đỉnh Thiên Tư.

- Sư huynh, nhanh đi xem đồ nhi bảo bối của huynh kìa. Đệ tử trong tông môn nói, sau khi nó trở về thì rầu rĩ không vui, có khi nào ở bên ngoài xảy ra chuyện gì không! - Hỏa Dung nói. Đây là lần đầu tiên ông nhìn thấy biểu tình đó của tên nhóc, giống như xảy ra chuyện lớn gì vậy.

- Hả? - Thiên Tu ngây người, dường như hơi kinh ngạc. Ông cảm giác đồ nhi của mình sao có thể rầu rĩ không vui, sau đó đứng dậy - Lão phu đi xem.

Sau đó lao về phía Vô Địch phong.

Loại chuyện khiến cho tâm tình hắn rầu rĩ không vui nếu không phải là tình thương tâm thì nhất định là có tâm sự quấn thân, nếu không cố gắng giải quyết thì sau này sẽ xảy ra chuyện lớn.

Vô Địch phong.

Thiên Tu hiện thân, nhìn thấy đồ nhi mình ngồi ở phương xa, trong lòng cũng rất đau:

- Đồ nhi bảo bối, con làm sao vậy, đừng dọa thầy sợ.

- Sư phụ, người đã tới ạ.

Lâm Phàm quay đầu, vẻ mặt sống không còn gì tiếc nuối, khiến tim trong ngực Thiên Tu trật nhịp, không biết xảy ra chuyện gì.

Thực lực đã tới bực này rồi mà còn có thể có chuyện gì ảnh hướng tới tâm trí thì chắc chắn không phải chuyện thường, phải hỏi rõ mới được.

- Đồ nhi, con bị sao vậy? Bị người ta bắt nạt sao? Nói với thầy đi, thầy đi báo thù cho con. - Thiên Tu vội vàng hỏi. Tuy ông tin tưởng thực lực của đồ nhi mình nhưng người bên ngoài có thực lực bắt nạt đồ nhi mình thì vẫn có.

Thân là sư phụ, thời khắc để biểu hiện cuối cùng cũng tới, ông có

chút không thể chờ đợi được.

- Đồ nhi, cứ can đảm nói với thầy đi, thầy lập tức ra khỏi tông đi báo thù cho con, bắt tên đó tới trước mặt con cho con tự tay xử lý gã.

Thiên Tu trưng ra bộ dạng thân làm sư phụ, không cần sợ bị người ngoài bắt nạt, sư phụ sẽ bảo hộ con.

- Haizzz - Lâm Phàm lắc đầu - Sư phụ ngồi đi, từ từ rồi con nói với người.

Nhìn bộ dạng đồ nhi mình như vậy, trong lòng Thiên Tu đã có lửa giận thiêu đốt rồi. Đồ nhi đã từng vui sướng, có chí tiến thủ đã biến mất, điều này khiến ông cực đau lòng.

Xem bộ dạng này chắc chắn đã gặp phải đả kích to lớn ở bên ngoài, mà người tạo ra cái đả kích khiến đồ nhi mình thành thế này cũng không phải người thường. Bất kể là ai, cho dù là thiên vương lão tử, Thiên Tu ông cũng sẽ kéo đối phương xuống ngựa, báo thù cho đồ nhi bảo bối của mình.

- Sư phụ, người nói xem, sau này con làm gì bây giờ. - Lâm Phàm hỏi.

Thiên Tu đáp lời:

- Đồ nhi, đường còn rất dài, nói với thầy đi rốt cuộc là người nào bắt nạt con, để sư phụ đi báo thù cho con.

- Trong bất chợt, con nhận ra cuộc đời đã không còn mục tiêu, cảm giác tâm trống rỗng. - Lâm Phàm lắc đầu thở dài, hơi lộ ra vẻ thương cảm.

Thiên Tu cảm giác, đả kích mà đồ nhi mình gặp phải có lẽ không giống bình thường, lời này sao có thể nói ra từ một người tuổi còn quá trẻ như vậy chứ.

Xem ra đối phương không chỉ hành hạ thân thể đồ nhi mình, mà còn chèn ép nội tâm của đồ nhi nữa. Hay lắm, dám càn rỡ tới như vậy, lão phu không phát uy xem ra không được rồi.

- Đồ nhi, nói cho sư phụ đi, rốt cuộc là tên nào không có mắt bắt nạt con, sư phụ lập tức báo thù cho con. Yên tâm, có sư phụ ở đây, không ai có thể gây tổn thương cho con, trừ khi sư phụ chết.

Thiên Tu nghiêm túc nói, lộ vẻ đã tức giận. Lại có thể bức đồ nhi

của mình tới trình độ như vậy, thực sự là tội đáng chết vạn lần.

Lâm Phàm lắc đầu, rất bất đắc dĩ nói:

- Lão sư, con đột phá tới Bán Thần rồi.

- Đồ nhi, Bán Thần thì thế nào chứ, sư phụ cam đoan, nhất định... Con nói cái gì? - Thiên Tu lớn tiếng hỏi lại, nói tới một nửa thì đã biến sắc có vẻ không hiểu nghi ngờ nhìn đồ nhi của mình.

- Sư phụ, con nói là con đã đột phá tới Bán Thần cảnh, đã tới đẳng cấp vô địch, sau này không có đối thủ nữa thì nên làm gì bây giờ. - Lâm Phàm nghiêm túc nói.

Hắn không muốn tình huống như vậy xảy ra, sau khi Bán Thần rồi thì về sau không còn người nào dám gây sự với hắn nữa, vậy hắn làm cái gì bây giờ.

- Con nói cái gì? - Thiên Tu hỏi lại lần nữa.

Lâm Phàm nhắc lại:

- Con nói là con đã vào Bán Thần cảnh, về sau sẽ cô đơn tĩnh mịch, con nên làm cái gì bây giờ.

Thiên Tu híp mắt:

- Nguyên nhân con chán chường là cái này?

- Đúng vậy. - Lâm Phàm gật đầu - Chính là vì nguyên nhân này, đồ nhi mới ưu sầu. Sư phụ, người đã hiểu chưa?

Sau khi hắn nói xong câu đó thì đột nhiên phát hiện không khí có vẻ yên lặng, phía sau có một đôi mắt đỏ ngầu tràn ngập tức giận.

- Sư...

Một nắm đấm thép đánh tới:

- Nghiệt đồ nhà ngươi, không có việc gì nên lấy sư phụ ra đùa phải không. Hôm nay sư phụ ta phải dùng Giáo Dục quyền dạy dỗ con thật tốt.

- Sư phụ, người làm gì vậy.

Lâm Phàm hoảng sợ xoay tay lại ngăn cản, trong nháy mắt bạo phát ra một sức mạnh mênh mông.

- Sư phụ, đừng xúc động, có chuyện gì từ từ nói.

- Không có gì để nói cả. Hôm nay sư phụ nhất định phải cho con một bài học, biển học vô bờ, núi cao còn có núi cao hơn.

Ầm ầm!

Tiếng nổ vang vọng trong hư không, các đệ tử trong tông môn ngẩng đầu nhìn lên, không biết xảy ra chuyện gì, vì sao trên không Vô Địch phong lại có âm thanh nổ vang truyền ra.

Hỏa Dung nghi hoặc:

- Lại xảy ra chuyện gì nữa, đang yên đang lành sao lại đánh nhau?

Trên không.

Râu dài của Thiên Tu phất phơ theo gió:

- Đồ nhi, sư phụ phải dạy dỗ con cho thật tốt, tiếp chiêu.

- Sư phụ, đây là liều mạng mà. - Lâm Phàm hoảng sợ, không dám nương tay, sư phụ lần này đùa thành thật rồi.

Trên không đã sớm bị Thiên Tu phỏng tỏa, cho nên sức mạnh trùng kích do chiến đấu tạo ra không hề truyền ra bên ngoài.

Nếu không... Dựa theo tình huống này, toàn bộ Viêm Hoa tông sẽ bị nghiền nát. Qua thật lâu, chiến đấu kết thúc, trên không vang lên tiếng vỡ vụn rồi tiêu tan thành mây khói.

Trên núi.

Thiên Tu chắp hai tay sau lưng:

- Đồ nhi bảo bối của ta, bây giờ con còn cảm giác cuộc đời không còn gì thú vị nữa không.

Lúc này, Lâm Phàm sưng mặt sưng mũi nằm ở nơi đó ngẩng đầu nhìn trời:

- Vẫn vui, vẫn thú vị.

- Haizzz, có thú vui là tốt rồi, cũng không uổng công sư phụ cực khổ tới giờ.

Thiên Tu cảm thán nói nhưng trong lòng lại rất khiếp sợ, suýt chút nữa không thể bắt chẹt đồ nhi mình.

Nhóc này cũng quá kinh khủng rồi, thế mà đã tới Bán Thần cảnh. Ông biết đồ nhi mình tu hành rất nhanh, có điều không thể ngờ lại nhanh đến như vậy. Đồng thời ông cũng vô cùng khó hiểu, đồ nhi mình làm thế nào mà đột phá tới Bán Thần.

Ông vốn chuẩn bị mang đồ nhi tới điện Thiên Tông, nếu quả thật cần có số mệnh vậy thì chắc chắn sẽ lấy được số mệnh bên điện Thiên Tông kia.

Sự nghi ngờ này không tiện nói ra trong trường hợp này, nếu không... sẽ ảnh hưởng tới không khí tại hiện trường.

Nhìn sư phụ rời đi, Lâm Phàm xoa xoa khuôn mặt đã sưng phồng.

Nếu như vừa rồi hắn xuất ra toàn bộ thực lực, thì ai thắng ai thua còn chưa biết đâu.

Đương nhiên, vào lúc này vẫn nên để sư phụ thắng thì tốt hơn. Dù sao người cũng đã tới cái tuổi này rồi, thân làm đồ nhi, hắn sao có thể không tôn sư trọng đạo chứ.

Hỏa Dung thăm dò:

- Sư huynh, có chuyện gì vậy?

- Sư đệ, việc vui. Đồ nhi ta đã thành Bán Thần rồi, mà thực lực còn mạnh hơn Bán Thần bình thường nữa. Thế gian này sợ rằng ngoài lão phu thì tạm thời không còn ai có thể áp chế nó nữa. - Thiên Tu đắc ý nói.

- Cái gì? Bán Thần rồi sao?

Hỏa Dung vô cùng kinh ngạc, có vẻ không tin tưởng nổi. Ông không ngờ tên nhóc này lại bước vào Bán Thần rồi.

Thiên Tu đáp:

- Làm sao lại biểu hiện kinh ngạc như vậy, không nhìn xem là do ai dạy. Sau này tông ta có hai vị Bán Thần, hơn nữa còn là Bán Thần đỉnh phong, đủ để đối kháng tất cả.

Lời nói này có phần khoe mẽ nhưng Hỏa Dung lại không hề để ý tới mà đang mong muốn đi thông báo chuyện này.

- Ha ha ha, tốt quá rồi, Bán Thần là tốt rồi. Sư đệ cáo từ trước, phải thông báo việc này cho mọi người biết.

Ông ta phải báo cho tông chủ và các sư đệ còn lại biết chuyện tốt này, đây chính là việc vui to lớn đấy.

Chương 461: Luồng Sáng Trắng Này Là Cái Gì, Là Nòng Nọc Đó (1)

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Tin tức Lâm Phàm đột phá Bán Thần lập tức truyền khắp tông môn.

Vô số các đệ tử thán phục ngước nhìn Lâm sư huynh trở thành Bán Thần rồi, tin tức này khiến bọn họ vô cùng vui sướng cho dù không phải là bọn họ đột phá nhưng không biết vì sao lại cảm giác sảng khoái như vậy, đi trên đường đều hiên ngang ưỡn ngực.

Đồng thời, tình hình trong tông môn càng ngày càng tốt hơn, đan dược từng vô cùng khan hiếm thì bây giờ lại không hề hiếm có. Trước đây đối với bọn họ mà nói, đan dược huyền giai thật sự là có thể gặp mà không thể cầu.

Bây giờ, đan dược huyền giai thì cũng chỉ vậy mà thôi!

Bậc thầy luyện đan trong tông môn trải qua sự dạy dỗ của Thanh Oa, kỹ thuật luyện đan một người giỏi hơn một người không phải là chuyện đùa. Trước đây không luyện ra đan dược huyền gia thì không phải chuyện gì mất mặt nhưng luyện đan sư của Luyện Đan đường bây giờ không luyện ra được đan dược huyền gia thì không phải là luyện đan sư tốt.

Thánh Đường tông.

- Cái gì? Tên nhóc khốn nạn của Viêm Hoa tông đã đột phá tới Bán Thần rồi sao? Hơn nữa còn đột phá ở La Sát tông. Những tên kia đầu óc chứa phân sao mà lại không ngăn cản vậy.

Thánh chủ giận dữ tức giận tới đỉnh đầu bốc khói.

Nếu như là người của tông môn khác đột phá Bán Thần, bọn họ nhất định sẽ đứng ra ngăn cản. Vấn đề là người của Viêm Hoa tông thì thật sự không biết làm sao mới tốt.

Nhất là người đột phá còn là tên nhóc đó thì quả thực đáng sợ. Thời điểm chưa là Bán Thần, hắn đã không phân cao thấp với bọn họ, hiện này đã đột phá lên Bán Thần thì làm sao mà đánh lại nữa.

- Thánh chủ, tình huống hiện giờ đối với tông ta mà nói thì không tốt lắm. Viêm Hoa tông lại sinh ra một vị Bán Thần, hơn nữa còn là tên nhóc kia, các tông môn khác nhất định sẽ không an phận, phải đứng ra cảnh cáo. - Đán Ác Quân Chủ nói.

Vinh Kỳ trưởng lão gặp chuyện không may ở Viêm Hoa tông, bọn họ vốn còn muốn làm cho Vĩnh Hằng tông ra mặt một phen nhưng xem tình huống hiện giờ, Vĩnh Hằng tông biết được chuyện này rồi cũng sẽ yên tĩnh lại, không dám làm càn nữa.

- Đám người Thần Trật, Hỗn Loạn, Lôi Đình đâu, bảo bọn họ tới đây đi. - Thánh chủ lạnh mặt.

Ông ta không thể ngờ đối phương một lời không hợp đã đột phá tới Bán Thần kỳ, vậy thì làm sao chơi tiếp nữa.

Nếu là Bán Thần bình thường thì không sao nhưng tên nhóc này lúc chưa là Bán Thần đã lợi hại như vậy, vào Bán Thần rồi thì không phải là lên trời luôn à.

Thời điểm Thánh chủ nói tới mấy vị Quân Chủ kia, Đán Ác Quân Chủ vung ống tay áo, lộ vẻ rất tức giận.

- Thánh chủ, bọn họ hiện giờ càng ngày càng quá đáng, đã khiến cho tông môn chướng khí mù mịt. - Đán Ác Quân Chủ tố cáo.

- Xảy ra chuyện gì? - Thánh chủ hỏi, dạo này ông ta không chú ý tình huống trong tông môn, vẫn luôn bị việc của tên nhóc kia làm phiền lòng, khi nghe thấy lời này của Đán Ác sư đệ thì lại cảm giác không ổn.

- Hỗn Loạn làm cho quan hệ nam nữ hỗn loạn khiến cho Thánh tử trong tông sinh lòng tuyệt vọng, bắt đầu tuyệt thực không chịu tu luyện dùng thủ đoạn này để kháng nghị Hỗn Loạn, hy vọng tông môn có thể trách phạt Hỗn Loạn Quân Chủ. Chế Tài thì lại mắng mỏ trách phạt vô số đệ tử, khiến một vài đệ tử chủ động rời tông về thành trở thành con dân bình thường. Thần Trật thì lại tụ tập đệ tử đánh bạc, vô số đệ tử bị thua tới táng gia bại sản, một vài đệ tử vì trả nợ mà tùy tiện tiến vào hiểm địa, cuối cùng chết trong hiểm địa. Những ngày gần đây, tỉ lệ đệ tử tử vong tăng lên rất nhiều, đã dần ảnh hưởng tới tông môn.

- Cái gì? - Thánh chủ nghe xong những chuyện này thì giận không nhịn được - Bảo ba người bọn họ lăn tới đây cho ta. Phản rồi, làm phản hết rồi, hiện tại Viêm Hoa tông đang từng bước phát triển, mà bọn họ vẫn có tâm tình làm mấy chuyện này.

- Thánh chủ, còn một chuyện rất nghiêm trọng nữa. Tài vật của đệ tử trong tông môn mất trộm nhiều lần, ngay cả bảo khố cũng bị người ta trộm mất nhưng đến giờ còn chưa tìm ra hung thủ. Tên hung thủ này mới là người nguy hiểm nhất, ngày nào còn chưa bắt được tên đó, thì tên đó vẫn còn là một mầm họa lớn đối với tông môn. - Đán Ác Quân Chủ nói.

Bây giờ, ông ta là người bận rộn nhất tông môn, ai bảo ông ta là người phụ trách công việc chung của tông môn.

Còn Thiên Dụ sư tỷ thì quên đi, dù cho tới cảnh giới đó rồi thì vẫn là người thích chưng diện, bình thường nếu không đi ngủ thì sẽ là đi tắm, hoàn toàn không quan tâm tới chuyện trong tông môn.

- Vô liêm sỉ! - Thánh chủ không ngờ rằng tông môn sẽ biến thành như vậy - Đi, nhanh gọi ba tên kia qua đây cho ta. Ta thật sự muốn xem xem bọn họ rốt cuộc là bị cái gì mê hoặc thần trí.

- Dạ.

Đán Ác Quân Chủ gật đầu. Ông ta đã sớm không chịu nổi, nếu không thu dọn sạch sẽ ba người này thì sẽ khiến không khí trong tông môn hỏng hết.

Nhất là Hỗn Loạn, thật sự là làm mất mặt tông môn mà.

Trong thời không vô tận, ở một thế giới khác với thế giới của Lâm Phàm.

Một người đàn ông trôi nổi trên không, ánh mắt lóe ra kim quang giống như xuyên thấu thời không vô tận nhìn về phía tận cùng.

- Nơi Nguyên Tổ cũng nên bố trí rồi.

- Đã vậy thì hãy để cho con của bản đế đi trước, để người làm cho đi đánh trận đầu đi.

Kim quang quanh thân người đàn ông bùng sáng, khí tức hỗn độn lưu chuyển xung quanh. Gã xoa thắt lưng rồi xốc áo bào lên, ở phần eo của gã có một đoàn ánh sáng màu trắng hình nòng nọc, tất cả chuyển kiếp trong nháy mắt biến mất không còn dấu vết nào.

Trong Sâm Hải.

Một bóng người trẻ tuổi nhanh chóng xuyên qua, sau đó đáp xuống một cành cây.

Bóng người này chính là Liễu Nhược Trần, lúc này sắc mặt cô ta vô cùng khó coi, hơn nữa còn mang theo sự sợ hãi.

- Sao có thể, hắn thế mà lại trở thành Bán Thần.

Cô ta sợ rồi, trong đầu vẫn còn vang vọng lời mà Lâm Phàm nói với cô ta ở Viêm Hoa tông lúc trước.

Hắn muốn giết chết cô ta ở Thánh Đường tông.

Đối với cô ta mà nói, Thánh Đường tông vốn là nơi an toàn nhất nhưng trải qua trường hợp vừa rồi, cô ta hiểu Thánh Đường tông cũng chả an toàn gì. Nhất là khi Lâm Phàm đã đột phá tới Bán Thần kỳ, nếu hắn tới Thánh Đường tông để ra tay với cô ta thì tuyệt đối không có người nào hỗ trợ, đến lúc đó thì chết chắc.

Bình thường cô ta không hề hốt hoảng chuyện gì, luôn có thái độ bình tĩnh đối với mọi việc nhưng sâu trong lòng cô ta đã sợ hãi rồi. Cô ta muốn tất cả đàn ông đều quỳ dưới váy cô ta, đồng thời vẫn tìm kiếm các mục tiêu khác. Biến hóa ngày hôm nay thực sự quá lớn khiến cho cô ta phản ứng không kịp.

- Không được, trước khi đạt được thực lực tuyệt đối thì không thể trở về tông.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Liễu Nhược Trần hiện lên vẻ kiên định, trong hư không đột nhiên chấn động.

Cô ta ngẩng đầu nhìn về phía không trung, không biết đã xảy ra chuyện gì mà lại có một loại sức mạnh kinh khủng nghiền ép tới làm cho cô ta không thể thở nổi.

Viu viu...

- Đó là cái gì?

Sắc mặt cô ta tái nhợt, một luồng sáng trắng xuyên qua hư không bay tới, mà còn là bay thẳng về phía cô ta.

- Đây là...

Trong luồng sáng trắng, một con nòng nọc màu trắng lắc cái đuôi

tới cực hạn, đâm về phía bụng cô ta.

- Không..

Cô ta dùng tay ngăn cản nhưng luồng sáng trắng này lại xuyên qua tay cô ta, trực tiếp tiến vào trong bụng cô ta.

- Cái này rốt cuộc là cái gì?

Chương 462: Luồng Sáng Trắng Này Là Cái Gì, Là Nòng Nọc Đó (2)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Một giọt mồ hôi lạnh chảy dọc gương mặt yêu tinh của cô ta. Trong nháy mắt cô ta cảm thấy bụng mình đau đớn, cái bụng vốn nhẹ nhàng lại không có dấu hiệu nào mà trồi lên.

Cô ta hoảng sợ vô cùng, bàn tay dán lên bụng mình, thế mà thật sự cảm nhận thấy tiếng tim đập thình thịch bên trong bụng. Chuyện này khiến Liễu Nhược Trần sợ hãi.

- Sao lại trở thành như vậy, tại sao ta lại có thai được chứ.

Cô ta luống cuống, không thể chấp nhận chuyện vừa mới xảy ra. Luồng sáng trắng vừa mới rồi rốt cuộc đã làm cái gì với cô ta vậy.

Mục tiêu của cô ta rất vĩ đại, nếu như cuối cùng không thực hiện được thì vào lúc cần thiết cô ta còn có thể dùng thân thể của mình đổi lấy lợi ích khổng lồ. Mà hiện giờ, đột nhiên có thai thì con bài chưa lật cuối cùng của cô ta đã bị hủy rồi.

Trong lúc cô ta đang suy nghĩ thì phần bụng lại lớn thêm một vòng.

Hai tay Liễu Nhược Trần dán lên bụng, muốn hủy diệt thứ trong bụng sau đó tống nó ra ngoài. Nhưng khi bàn tay dán lên bụng thi triển sức mạnh lại phát hiện không có chút tác dụng nào, giống như bị ngăn cách vậy.

- Sao lại thế này.

Cô ta ngồi bệt xuống đất lâm vào tuyệt vọng. Luồng sáng trắng không rõ nguồn gốc này khiến cô ta không biết làm sao.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Ở một nơi phía nam, một bóng người mặc áo trắng xuất hiện,

ngẩng đầu nhìn về phía trên không.

- Luồng khí tức này...

- Dường như rất giống thứ trong trí nhớ, thiên địa đại biến thực sự sắp bắt đầu rồi, phải chú ý mới được.

Cô rời khỏi hiểm địa của Thánh Đường tông, đi ngang qua rất nhiều tông môn, đến rất nhiều hiểm địa bị bỏ hoang, tìm tất cả những thứ có trong trí nhớ, chính là để chuẩn bị đầy đủ trước khi thiên địa đại biến.

- Bán Thần này có tác dụng cũng không tệ.

Sau khi Lâm Phàm đánh nhau với sư phụ thì bắt đầu kiểm tra tình huống bản thân.

Hắn có thể thề nếu như mình triển khai toàn bộ sức mạnh, tuyệt đối có thể ấn sư phụ xuống đất mà nghiền nát, cho dù đã nhập Thần cũng có khả năng rất lớn.

Đương nhiên, hắn không phải là người như thế, làm sao có thể để cho sư phụ chịu tổn thương như vậy. Dù sao sư phụ tuổi đã cao là người có địa vị, cũng không thể khiến sư phụ nhụt chí được, vẫn nên để sư phụ kiêu ngạo mà sống là được rồi. Sư phụ có được một đồ đệ biết quan tâm như hắn, thật sự là phúc đức mấy đời.

Lên tới Bán Thần rồi, tay chân đứt gãy có thể mọc lại chỉ là tiêu hao rất nhiều sức mạnh, khả năng khống chế pháp tắc cũng tiến thêm một bước, hơn xa Thiên Cương cảnh.

Sức mạnh hình chiếu lúc trước chưa làm được bây giờ thì giống như phân thân, nhưng lại không phải phân thân, mà dùng sức mạnh làm trụ, chiếu hình ảnh của bản thân tới phương xa.

Tác dụng còn khá nhiều cần phải từ từ cảm ngộ mới được. Lúc này, Lâm Phàm lập tức rời khỏi đại điện bay vào sâu trong tông môn.

- Tất cả ra ngoài, bản phong chủ có chuyện muốn nói.

Đối với việc Lâm Phàm đột phá tới Bán Thần kỳ đám người tông chủ rất vui sướng, nghe Lâm Phàm gọi vậy đương nhiên là những người đi ra đầu tiên. Trên mặt mỗi một vị trưởng lão đều mang nụ cười lộ ra vẻ vui mừng.

- Đồ nhi, sau khi hết tĩnh mịch thì muốn làm gì đây?

Thiên Tu hỏi.

Cát Luyện trưởng lão hâm mộ và ghen tỵ nhìn Thiên Tu. Ông ta không hiểu sao vận khí của sư huynh lại tốt tới như vậy, tìm đồ đệ nào cũng vô cùng lợi hại. Ngẫm lại Quân Vô Thiên lúc trước, ông vẫn còn cảm thấy hoảng sợ.

Đầu tư vốn lớn như vậy cuối cùng toàn bộ đổ xuống sông xuống biển, ngay cả một chút lợi tức cũng không có.

Lâm Phàm nhìn mọi người, quyết định nói ra một ý tưởng hoàn mỹ:

- Bản phong chủ quyết định, muốn tổ chức một tiết mục cho Viêm Hoa tông phô bày thực lực của mình, cho các tông môn khác thấy được thực lực của chúng ta.

Tông chủ và các trưởng lão khó hiểu nhìn Lâm Phàm, trên đầu dường như hiện lên dấu hỏi, không rõ ý vừa rồi nói cái gì.

- Chuyện này thực sự rất khó để nói cho các vị hiểu rõ, quên đi, để ta làm mẫu.

Lâm Phàm cảm giác không thể nói rõ ràng cho bọn họ hiểu được nên tự mình đứng ra làm mẫu thì tốt hơn.

Sau khi vào Bán Thần rồi thì phải tìm một vài chuyện cho bản thân làm mới được.

Mấy ngày sau.

Gần đây Lâm Phàm luôn bận rộn vài việc, đến nay đã đột phá lên cấp Bán thần, vậy nên phải khen thưởng thực lực của mình một chút. Đương nhiên, chuyện này tuyệt đối không phải khoe khoang mà chỉ là khiến cho nhiều người biết đến, trên thế gian lại xảy ra chuyện lớn rồi, tin tốt nhất định phải chia sẻ với mọi người, không thể một mình giữ bí mật.

Bộ ngực này, cơ bụng này, ngoại trừ hắn ra, còn ai có thể có được chứ.

…

Thánh Đường tông.

- Tông chủ, không xong rồi.

Đán Ác Quân Chủ vội vàng tiến vào, trong tay cầm theo một tấm thiệp mời.

- Lại có chuyện gì?

Mấy ngày nay, tâm trạng của thánh chủ không được tốt cho lắm, chuyện của đám người Hỗn Loạn khiến ông ta thấy rất buồn phiền, một loại phiền không thể nói cho rõ được. Đến nỗi sư đệ Đán Ác cũng có chút không muốn nhìn thấy ý nghĩ của đối phương. Phảng phất giống như sư đệ Đán Ác ngày ngày tới mách lẻo, khiến ông ta rất đau đầu. Mấy ngày trước vừa mới giáo huấn đám người Hỗn Loạn, cùng lúc ba người bọn họ cũng bảo đảm với mình tuyệt đối sẽ không phạm lỗi nữa, lúc này mới để cho bọn họ rời đi.

Đán Ác Quân Chủ đưa thiệp mời tới.

- Đây là Cát Luyện Viêm Hoa tông đưa tới, nói là Viêm Hoa tông muốn tổ chức lễ hội thi triển sức mạnh tổng hợp, cũng không rõ là làm gì nhưng lại mời chúng ta tới Viêm Hoa tông.

- Tới Viêm Hoa tông?

Thánh chủ nhận lấy thiệp mời.

- Chắc cũng không có ý tốt gì, trái lại ta muốn xem xem trong này viết cái gì.

Thánh chủ mở thiệp mời, cẩn thận xem xét, cho dù bên trong viết cái gì, ông ta cũng đều không đi. Tông môn như thế quả thực quá mức càn rỡ, không phải chỉ có người bước vào cấp bậc Bán thần thôi sao, hà tất phải vội vàng khoe khoang như vậy. Chỉ là, khi nhìn thấy nội dung ở dòng cuối cùng, biểu cảm của ông ta hơi thay đổi.

"Bổn phong chủ lần đầu mời khách, hi vọng cường giả bán thần các tông có thể đến dự đúng giờ, bằng không bổn phong chủ sẽ tự mình đến cửa mời."

Mặc dù câu này không có vấn đề gì nhưng thánh chủ nhìn ra được, nó có hàm ý uy hiếp.

- Thánh chủ, chúng ta có nên đi không?

Đán Ác Quân Chủ hỏi.

- Đi, sao lại không đi? Tông ta là tông lớn số một trên thế gian, nếu như không đi, há chẳng phải để cho người ta xem thường sao.

Thánh chủ đóng thiệp mời lại, sau đó nói:

- Thông báo cho bọn họ, ngoại trừ Thiên Dụ Quân Chủ tọa trấn tông môn ra, những quân chủ khác cùng ta đến Viêm Hoa tông.

- Vâng.

Đán Ác Quân Chủ gật đầu, có điều không rõ vì sao luôn cảm thấy hoang mang trong lòng, giống như sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

Các tông môn như La Sát tông, Vĩnh Hằng tông đều nhận được thiệp mời, đối với chuyện này, bọn họ cũng không biết nên làm sao cho phải.

Phong chủ Vô Địch phong đột phá lên Bán Thần cảnh đã không còn là bí mật gì nữa, đặc biệt là La Sát tông càng bị dọa cho hết hồn, bọn họ đồng ý che giấu bí mật của Lâm phong chủ nhưng chẳng ai biết thông tin này làm sao lại truyền ra ngoài được. Nếu như Lâm phong chủ tìm bọn họ gây phiền toái, vậy thì chẳng phải xong đời rồi sao. Có điều, không đi cũng không được, một dòng cuối cùng này, tuy bình thường không có gì là lạ nhưng lại tràn ngập sát ý.

Thật nguy hiểm!

..

Vô Địch phong.

- Sư huynh, toàn bộ nhân viên đều triệu tập vào vị trí rồi.

Lữ Khải Minh không biết sư huynh đang muốn làm gì, nhưng vẫn nghe theo mệnh lệnh, sắp xếp ổn thỏa.

Lâm Phàm nhìn đám người, hài lòng gật đầu.

- Ừ, không tệ, chỗ luyện đan ở bên trái, chỗ của Địch Địch ở bên phải.

Địa Linh Địch Địch dẫn theo người trong tộc, vui sướng đứng ở bên phải, bọn họ không biết thế này là định làm gì nhưng xung quanh có rất nhiều người, khiến bọn họ có chút hưng phấn, luôn cảm thấy sắp có chuyện lớn xảy ra rồi.

Lúc này, Lâm Phàm ho khan mấy tiếng.

- Lần này triệu tập mấy người tới là có chuyện lớn cần làm, mà toàn bộ các ngươi đều là chủ lực, cho nên nhất định phải dùng toàn

bộ tinh lực, nghe rõ chưa?

- Nghe rõ rồi ạ.

Đám người Địa Linh hưng phấn giơ tay lên.

Chương 463: Mẹ Kiếp, Mạnh Quá Đi

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Những chúng đệ tử khác đều rất nghi hoặc, đến ngay cả Thanh Oa đứng ở bên kia, gương mặt mờ mịt, luôn cảm thấy sắp có chuyện không hay xảy ra rồi.

Lâm Phàm tuần tra một vòng, cuối cùng gật đầu.

- Tốt lắm, trong mấy ngày này, ta sẽ nghiêm khắc huấn luyện các ngươi, chịu vất vả chút, không được lười biếng.

- Vâng!

Khoảnh khắc này, chúng đệ tử hô to, cảm thấy vẻ mặt của Lâm sư huynh khá nghiêm túc, vậy thì đã rõ chuyện này chắc chắn rất quan trọng, mà bọn họ có thể được chọn trúng, vậy càng chứng minh bọn họ là nhân tài mà Lâm sư huynh nhìn trúng. Cho nên đối với bọn họ mà nói, đây là một vinh dự.

- Sư huynh, hắn đang làm gì đấy?

Hỏa Dung nhìn về phía Vô Địch phong đang huyên náo tiếng người, thật lòng nhìn không ra là định làm gì, tuy tên tiểu tử này từng giải thích một lần với họ nhưng một lần thì sao nghe hiểu được chứ.

Thiên Tu ừ một tiếng, không nói gì.

- Thiệp mời này đều đã đưa đến mấy tông môn kia, rốt cuộc là muốn làm gì đây?

Hỏa Dung vô cùng nghi hoặc.

Thiên Tu vuốt râu, cười nói:

- Lão phu đã hiểu rõ rồi, sư đệ, đệ vẫn chưa hiểu ra sao?

Hỏa Dung nhìn sư huynh.

- Xin sư huynh nói cho ta biết.

- Ha ha!

Thiên Tu cười nói:

- Thôi vậy, sư đệ, đệ không hiểu thì cứ coi như không hiểu đi, chuyện này chỉ có thể ngầm hiểu thôi.

Trong lòng ông cũng vô cùng nghi hoặc, đồ nhi này của mình đang làm gì đây, làm sao làm ra mấy thứ linh tinh này chứ, nhưng mà hiện tại mấy cái hệ thống quản lý tông môn kia quả thực có chỗ hữu dụng, đến nay đều đã mở rộng đến thành trì thứ ba rồi. Tuy không được tận mắt nhìn thấy nhưng nghe thấy trị an ở ba thành trì đó vô cùng tốt, so với trước đây khác biệt rất lớn.

Hỏa Dung hoài nghi nhìn Thiên Tu.

- Sư huynh, huynh chắc cũng không hiểu rõ nên ở đây giả bộ hiểu rõ chứ gì.

- Nói cái gì chứ, đây là đồ nhi của lão phu, suy nghĩ của nó thân làm thầy còn không hiểu rõ sao? Sư đệ à, ý nghĩ này của đệ nguy hiểm lắm đấy, bản thân đệ không hiểu, làm sao lại có thể hoài nghi luôn cả người khác.

Ông không ngờ sư đệ ngốc này của mình, vậy mà lại nhìn thấu ông, chắc chắn là oán hận lắm. Thân là trưởng lão mạnh nhất tông môn, làm sao có thể không hiểu được chứ.

Hỏa Dung thật sự nghi ngờ, nhưng thấy tình hình này của sư huynh, khẳng định chính là không hiểu nhưng giả bộ hiểu, nhưng mà ông ta cũng không thể nói gì, ai bảo mình là sư đệ chứ.

…

Mấy ngày sau.

Viêm Hoa tông trở nên náo nhiệt.

Thành trì lân cận Viêm Hoa tông có không ít người đến, bọn họ muốn biết tông môn định tổ chức hoạt động gì, cho nên từng người một đều chạy đến, chính là để tới hiện trường xem thử. Mà dân chúng ở một số thành trì cách tông môn khá xa, lại cảm thấy rất tiếc nuối khi không thể tới xem trực tiếp.

Cổng sơn môn, đệ tử trông coi sơn môn, gương mặt nghiêm túc,

đứng ở nơi đó, sống lưng thẳng tắp tựa như một cây thương, không hề động đậy. Bọn họ biết lần này sẽ có rất nhiều tông môn tới đây. Mặc dù, bọn họ chỉ là đệ tử gác cổng sơn môn nhưng trách nhiệm trên người cũng rất nặng, tuyệt đối không thể làm mất mặt tông môn nhà mình.

- La Sát tông đến!

Lúc này, một con thuyền từ trên trời bay xuống.

Nếu là trước đây có lẽ sẽ khiến đám đệ tử Viêm Hoa tông thấy thán phục, nhưng hiện tại thì cũng chỉ có vậy mà thôi.

Putissa dẫn theo trưởng lão, cùng một vài đệ tử tới. Tông chủ cùng đám người Hỏa Dung tới nghênh tiếp, đón người vào trong tông.

Trong lòng chúng đệ tử giữ cửa rất căng thẳng, nhưng tình thế hiện tại, nhất định phải duy trì trấn định, tuyệt đối không thể xảy ra sai sót.

Đám đệ tử của La Sát tông nhìn trái nhìn phải, đây là lần đầu tiên bọn họ tới Viêm Hoa tông. Trong tin đồn, Viêm Hoa tông rất nghèo, cường giả chỉ có Thiên Tu nhưng thời thế thay đổi rồi. Cường giả này đã không còn chỉ có Thiên Tu nữa, mà lại có thêm một vị, hơn nữa vị kia còn rất mạnh, khiến La Sát tông bọn họ có chút đau đầu.

Vù vù!

Một con côn trùng đang bay trên không trung.

Đệ tử gác cổng sơn môn, trong lòng kêu gào:

- Bay sang một bên đi, bay sang một bên đi.

Ngay tức thì, con sâu bay kia đậu ngay bên mép đệ tử đó.

Có đệ tử La Sát môn nhìn thấy cảnh này, không khỏi nhỏ giọng nói:

- Mấy người xem, bên kia có con sâu đậu bên mép thằng kia kìa.

Đám đệ tử La Sát môn, lặng lẽ nhìn, cũng bắt đầu cười khẽ.

Bỗng nhiên, đệ tử canh gác sơn môn kia, đầu lưỡi duỗi một cái, trực tiếp liếm con phi trùng kia.

- Mẹ kiếp, mạnh quá!

Đệ tử La Sát môn trợn mắt há mồm, kinh hô lên. Tiếng hô này cũng khiến cho trưởng lão tông môn phải trừng mắt, đệ tử đó cúi thấp đầu, không dám nói thêm điều gì nhưng trong lòng thật sự quá khiếp sợ, Viêm Hoa tông này mạnh quá, đến ngay cả đệ tử gác cổng sơn môn cũng mạnh mẽ đến vậy, cũng không phân biệt loại sâu gì mà cứ trực tiếp liếm luôn.

Thật sự quá khủng bố!

- Đệ tử của quý tông quả nhiên không giống bình thường.

Putissa nói, ông ta ở trước mặt đám đệ tử này, vẻ mặt nghiêm túc, dáng người thẳng tắp, tuy thực lực rất yếu nhưng tinh khí thần lại tràn đầy, một ánh mắt lướt qua, khiến người ta có cảm giác không đồng nhất, giống như là đến một nơi vô cùng nghiêm túc.

- Nào có, nào có.

Tông chủ cười nói, đối với lời tán dương như vậy, ông ta chắc chắn sẽ yên lặng tiếp nhận.

Trên đài cao của đại điện, La Sát tông tới đầu tiên, vị trí bên cạnh vẫn còn trống. Đối với La Sát tông mà nói, bọn họ cũng đang nghĩ xem sẽ có những tông môn nào tới.

- Thánh Đường tông đến.

- Vĩnh Hằng tông đến.

- Âm Dương tông đến.

Lần lượt tiếp nối, không ít tông môn đều đã tới, bọn họ đều không biết lần này trong hồ lô của Viêm Hoa tông bán thuốc gì. Cho dù là đã đến đây cũng không biết được, luôn cảm thấy có chút không ổn.

…

Vô Địch phong.

- Sư huynh, các tông môn theo thứ tự đều đã tới.

Lữ Khải Minh bước tới, hôm nay là ngày trọng đại, toàn bộ tông môn chỉ có cậu ta biết sư huynh định làm gì.

Để chào đón việc lớn lần này, cậu ta cố ý đổi một thân quần áo, bộ quần áo này vốn định mặc lúc hẹn hò với nữ tử trong lòng nhưng vì hôm nay, cậu ta đặc biệt khoác lên.

- Ừ, phân phó xuống dưới, để cho mọi người đều chuẩn bị cho tốt, đệ sang đại điện bên kia, việc bên đó giao cho đệ.

Lâm Phàm vỗ lên vai Lữ Khải Minh, nói vô cùng nghiêm túc.

- Sư huynh yên tâm, ta nhất định sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ.

Lữ Khải Minh nghiêm túc nói. Lâm sư huynh giao phó chuyện quan trọng như vậy cho cậu ta, khẳng định là muốn thi triển toàn bộ sức mạnh.

…

Trên đại điện.

- Thế này rốt cuộc là có ý gì?

Thánh chủ nhỏ giọng hỏi.

Đán Ác Quân Chủ nhìn rất lâu cũng không hiểu được.

- Thánh chủ, cái này ta cũng không biết, nhưng vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Giờ phút này, không chỉ có người của Thánh Đường tông đang nghi hoặc, đến ngay cả người trong tông môn cũng nghi ngờ không thôi. Phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông đột phá lên cấp bán thần đã không còn là bí mật, nếu như chỉ là khoe khoang, vậy cũng nên bắt đầu thôi. Tuy nhiên tình hình hiện tại thật sự vẫn khiến người ta không hiểu được.

Hơn nữa, một vài tông môn nhỏ cũng nhận được lời mời, bọn họ tới đây, chủ yếu chỉ có hai mục đích. Một là tình hình cụ thể của Viêm Hoa tông, hai chính là tìm kiếm sự giúp đỡ. Nếu như Viêm Hoa tông thật sự mạnh lên, bọn họ rất bằng lòng qua lại với Viêm Hoa tông.

Đột nhiên, một luồng thanh âm cuồn cuộn vang lên.

- Toàn thể đứng dậy.

Lữ Khải Minh từ xa đi tới, đứng ở chính giữa đại điện, hô to một tiếng, sau đó quay đầu.

- Mời các vị khách quý đứng dậy.

Tất cả đều vô cùng hoang mang.

Chương 464: Câm Miệng, Ngươi Câm Miệng Lại Cho Ta (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

- Đứng dậy cái gì?

- Có ý gì vậy?

Ngoài người của Viêm Hoa tông ra, các tông môn còn lại đều lơ mơ không rõ đây là định làm gì, đang ngồi yên lành, làm gì mà phải đứng dậy hả. Thế nhưng một vài tông môn nhỏ lại không hề do dự, liền đứng dậy.

Putissa vẫn không rõ chuyện này cụ thể là như thế nào, nhưng nhìn tình hình xung quanh, dường như không đứng dậy thì có chút không đúng, mặc dù ông ta là tông chủ của La Sát tông, nhưng vị phong chủ Vô Địch phong này cũng không biết đang ở đâu dõi theo nữa. Có lẽ, đối phương đang chuẩn bị gây phiền toái, cho nên phải ra biện pháp. Nếu như đám người bên mình không đứng dậy, tên kia sẽ lập tức xuất hiện, hét lớn một tiếng, không cho mình mặt mũi mà tìm đánh, vậy thì thật sự quá bi đát rồi. Cho nên bất kể là có làm rõ được hay không, vẫn nên mau chóng đứng dậy mới tốt.

Đám trưởng lão La Sát tông nhìn thấy tông chủ đứng dậy, vậy cũng chẳng còn lí do để không đứng nữa.

Đán Ác Quân Chủ ngờ vực.

- Thánh chủ, ý gì đây? Chúng ta có phải cũng phải đứng dậy không?

- Đứng mấy cái thôi mà, chuyện vụn vặt cũng nhiều thật đấy, nào có phiền toái như vậy chứ.

Phun Thánh Chế Tài hùng hổ nói:

- Chút chuyện vặt, lại chơi đùa đến mức này, để làm gì chứ.

Lông mày thánh chủ giật lên, luôn cảm thấy không đúng.

- Đứng dậy, đứng dậy, tông môn khác cũng đều đứng dậy cả rồi, chúng ta nếu như không đứng dậy thì có khả năng sẽ xảy ra chuyện.

Đừng thấy vẻ mặt thánh chủ bây giờ lãnh đạm mà tưởng vậy, kì thực trong lòng cũng hoảng hốt lắm, ông ta cũng không biết tên tiểu tử này rốt cuộc định làm gì nhưng cảm thấy nếu không đứng dậy thì chính là không nể mặt mũi, hậu quả của việc không nể mặt mũi hình như rất nghiêm trọng.

Sau đó trừng mắt một cái với Chế Tài. Cuối cùng, Chế Tài cũng đứng dậy.

Lữ Khải Minh gật đầu vô cùng hài lòng, nâng cao giọng:

- Bắn pháo hoa.

Bùm bùm!

Trên bầu trời nổ vang.

- Đây là pháo Thần Nguyên, thế này là định thế nào đây.

Hỏa Dung nhìn thấy mấy đệ tử kia điều khiển pháo Thần Nguyên, bắn về phía bầu trời, cũng thấy mờ mịt, đốt đống nguyên tinh này vậy mà cũng không ít đâu.

Đến nay xảy ra một màn này, cũng khiến người ta xem không hiểu.

Tất cả mọi người tại tông môn, trên đầu đều đặt dấu hỏi chấm. Đây là định làm gì, xem không hiểu gì hết, chí ít cũng phải có người tới giảng giải một chút mới đúng chứ, giờ cứ đứng nhìn giống như tên ngốc, cũng chẳng hiểu gì cả.

- Biểu diễn bài hát của Vô Địch phong.

Lữ Khải Minh kéo cao giọng hét lên, sau đó lấy ra cái MP4, dựa theo nhắc nhở của Lâm sư huynh, ấn một cái vào phím phát. Ngay tức thì, một giọng hát khiến người ta ngây ngốc truyền tới, giọng hát này liên miên không dứt, thẳng lên tận trời cao.

Vô Địch quá ư là cô đơn biết bao… Vô Địch quá ư là trống rỗng biết bao… Một mình đứng trên đỉnh núi cao, gió lạnh không ngừng thổi tới…

Giọng hát luẩn quẩn bên tai hết thảy mọi người.

- Giọng hát này, nghe ra có chút cảm xúc.

Dạ Ma Bán Thần khẽ ngâm nga, cảm thấy rất không tồi.

Thánh chủ hỏi:

- Thế này rốt cuộc là có ý gì?

Ông ta thật sự không hiểu nổi, vốn đã làm tốt công tác làm màu tới Viêm Hoa tông, gặp mặt tên tiểu tử kia nhưng đến giờ vẫn cứ không hiểu tình hình này rốt cuộc là thế nào.

Đối với đệ tử của Vô Địch phong mà nói, đây lại là ưỡn cao ngực, bọn họ đến giờ vô cùng phấn khởi.

Rất nhanh, bài hát đã kết thúc.

Khi mọi người vẫn chưa kịp phản ứng lại, Lữ Khải Minh lại lần nữa mở miệng, giọng nói vang dội, lan truyền khắp cả tông môn.

- Đội ngũ hình vuông các đại sư luyện đan bên dưới Luyện Đan đường Viêm Hoa tông, lúc này biểu diễn.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn về phương xa.

Chỉ nhìn thấy ở nơi xa, một bóng dáng nhỏ bé màu xanh biếc đang nhảy từng bước một.

Phụt!

Thánh chủ suýt chút nữa phun máu, đây là cái trò đùa gì thế, con ếch xanh này từ đâu tới vậy?

Lữ Khải Minh nói:

- Vị này là bậc thầy, đại sư luyện đan của Vô Địch phong Viêm Hoa tông, thầy Oa.

Dưới ánh mắt của vô số người, Thanh Oa động đậy cái chân nhảy lên. Đến khi nó đến bên dưới đại điện, ngay lập tức nhấc cái chân trước lên, lắc trái lắc phải, đánh một cách điên cuồng, sau đó nhảy về phương xa.

- Bổn Oa muốn chết quá đi.

Thanh Oa khóc không ra nước mắt, thật sự muốn chết đi được, ở trước mặt tên đồ đệ liều mạng kia làm ra loại động tác nhục nhã như vậy thì cũng thôi đi, không ngờ tới còn phải làm ở trước mặt nhiều người như thế, về sau mặt mũi nó phải để ở nơi nào đây.

Hỏa Dung trợn mắt há mồm, thật sự nhìn không hiểu. Thế nhưng, đột nhiên vào lúc đó, tình thế xảy ra biến hóa.

Đằng xa xuất hiện một hàng bóng người đen thùi lùi, những bóng người này đều là tất cả các đại sư luyện đan của Viêm Hoa tông, dậm chân về phía trước xếp thành hình vuông chỉnh tề không hề loạn xạ.

- Đây...

Hỏa Dung tưởng là tới diễn xiếc nhưng ngay lập tức, gương mặt trở nên nghiêm túc, sau đó là mừng rỡ, phảng phất giống như đã phát hiện ra chuyện gì vô cùng lớn.

Nhiệt độ không khí vốn coi như là ấm áp, đột nhiên liền biến thành nóng hừng hực.

Phía trước những đại sư luyện đan này, đều có một lò luyện đan, hơn nữa còn có từng làn khói trắng từ trong lò tỏa ra.

- Đây là đang luyện đan?

Đán Ác Quân Chủ sửng sốt, giống như không dám tin. Chân mày thánh chủ cau lại.

- Rốt cuộc tình hình gì thế này?

Lúc bắt đầu, bọn họ còn cho rằng đây là đang làm trò khôi hài, nhưng khi những luyện đan đại sư này xuất hiện, bọn họ phát hiện ra tình hình không đúng, Viêm Hoa tông là đang làm thật.

Mọi người đều biết Viêm Hoa tông không có khả năng luyện đan, pháp môn luyện đan không đầy đủ, so sánh với những tông môn lớn như bọn họ, căn bản không hề có bất kỳ thứ gì để so bì. Vì thế, một vài đan dược ở Viêm Hoa tông vô cùng có giá trị, nếu như đi mua sẽ rất đắt.

Thế nhưng tông môn của bọn họ, bởi vì đại sư luyện đan nắm rõ những kỹ thuật luyện đan tương đối cao, cho nên việc luyện đan rất dễ, hơn nữa kỹ thuật luyện đan bọn họ nắm giữ không truyền ra ngoài, cho nên vẫn luôn không có ai có thể làm được. Đến nay, nhìn thấy tràng cảnh Viêm Hoa tông luyện đan như vậy, trái lại vô cùng

kinh hãi.

- Thủ pháp luyện đan này, trước đây chưa từng thấy.

Một vị trưởng lão luyện đan kinh sợ nói.

Thanh Oa đã xong việc, nó bị cái tên đồ đệ liều mạng này dọa cho phải moi ra tuyệt học. Thuật luyện đan này không hề đơn giản, tuy tác dụng thần kì không phải rất lớn nhưng hiệu quả trị liệu lại đầy đủ, vừa đi đường vừa luyện đan, chính là ra vẻ thần bí. Nhưng chẳng còn cách nào hết, cái tên đồ đệ liều mạng khủng bố kia đã làm cho nó không dám phản kháng, chỉ đành giao tuyệt học này ra thôi.

- Đan thành!

Lúc này, tập thể các đại sư luyện đan chợt quát một tiếng, lò luyện đan mở ra, mùi hương của đan dược nồng đậm xông thẳng vào mũi, cùng lúc đó còn có từng viên đan dược bay lên trời, bay đến tay các tông chủ, trưởng lão các tông trên đại điện.

Đán Ác Quân Chủ nhận lấy đan dược, vẻ mặt đại biến.

- Đây là đan dược thượng phẩm huyền giai, hơn nữa so với đan dược thượng phẩm huyền giai của tông ta còn nồng đậm gấp đôi, chuyện này làm sao có thể?

Tất cả các tông môn như La Sát tông, Vĩnh Hằng tông, Âm Dương tông, đều cả kinh thất sắc.

Viêm Hoa tông vậy mà lại nắm giữ được thuật luyện đan nhường này, chuyện này cũng quá là kinh khủng. Đã từng có lúc thuật luyện đan của bọn họ đuổi xa Viêm Hoa tông nhưng đến nay thuật luyện đan của Viêm Hoa tông lại có thể cục súc đến mức độ này. Hơn nữa, đây còn không phải là do một đại sư luyện đan có thể luyện ra, mà là rất nhiều, rất nhiều.

- Hay!

Chương 465: Câm Miệng, Ngươi Câm Miệng Lại Cho Ta (2)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Đám dân chúng từ các thành trì chạy tới, hô to, vô cùng hưng phấn. Đối với bọn họ mà nói, tuy không biết đây là những đan dược gì nhưng nhìn qua là biết lạ thường, đặc biệt là vẻ mặt của những tông môn kia, có thể nhìn ra, bọn họ đã bị làm cho khiếp sợ.

- Không ổn rồi, Viêm Hoa tông đang phơi bày thực lực tông môn.

Ánh mắt thánh chủ nhìn về mấy vị tông chủ những tông môn kia, phát hiện ra vẻ mặt của bọn họ đều có biến hóa, chỉ e là đang suy nghĩ chuyện kéo quan hệ với Viêm Hoa tông.

Hiện tại không cần nói cũng biết Lữ Khải Minh căng thẳng đến nhường nào, một màn này trong mắt hắn ta lại vô cùng chấn động. Tuy sống ở Vô Địch phong, hắn biết rõ tình hình của những đại sư luyện đan này nhưng đến nay, cảnh tượng toàn bộ tụ tập lại một chỗ quả thực là quá mức rung động.

- Phương đội luyện khí đường Viêm Hoa tông vào sân, lần này cũng là lần phương đội luyện khí đường biểu diễn.

Chính vào lúc này, đằng sau lại đen thùi lùi một mảng. Đám địa linh đeo bao tay màu trắng, tay cầm hai chiếc cờ-lê, vô cùng phấn khởi dậm chân đi tới mà đằng sau lưng bọn họ lại là một chiếc thần chu khổng lồ.

- Đây là?

Toàn bộ các tông được mời đến làm khách đều hoảng sợ, bọn họ cảm nhận được khí tức của Bán thần tản ra từ chiếc thần chu kia.

- Chiếc thần chu kia được làm từ thi hài của cưởng giả bán thần sao?

Đán Ác Quân Chủ sợ hãi nói. Sắc mặt thánh chủ rất khó coi.

- Làm sao có thể, kĩ thuật chế tạo thần chu của Viêm Hoa tông vô cùng lạc hậu, sao lại có thể làm ra chiếc thần chu tiên tiến như thế này.

Đán Ác Quân Chủ nói:

- Thánh chủ, không thể nào như vậy đâu, đây có lẽ chỉ là bề ngoài đẹp đẽ thôi.

- Ngươi xem xét cẩn thận năng lượng di chuyển bên trong chiếc thần chu này đi, vô cùng phức tạp, nhưng mà kĩ thuật nòng cốt chế tạo thần chu này làm sao lại có chút giống với tông ta, lại có chút cũng không giống.

Thánh chủ cảm thấy kĩ thuật chính này có chút quen thuộc, nhưng lại có chút khác biệt, không biết Viêm Hoa tông rốt cuộc đã trải qua những gì. Kĩ thuật luyện đan cục súc thì cũng thôi đi, kĩ thuật chế tạo thần chu này làm sao có thể trâu bò như thế được chứ. Có thể chế tạo ra thần chu được như thế này, chỉ có mấy tông môn lớn như bọn họ mới làm được, dù sao kĩ thuật nòng cốt của thần chu cũng không phải dễ dàng công phá như thế.

Lữ Khải Minh giải thích toàn bộ:

- Địa linh là một phần của Viêm Hoa tông, thuộc về tộc Địa Linh, có thể gia công khắc tượng. Chiếc Vô Địch thần chu này, lấy nguyên liệu từ yêu thú Bán Thần cảnh...

Lời giảng giải của cậu ta có tính uy hiếp rất lớn đối với các tông môn. Tông chủ Hải Thần tông cùng các trưởng lão trố mắt nhìn nhau.

- Yêu thú Bán Thần cảnh này, chắc không phải con rồng Komodo đấy chứ?

- Hình như là vậy.

Đám dân chúng vây xem đến từ các thành trì há hốc miệng.

- Tông ta hóa ra lại hùng mạnh đến vậy.

- Phải đó, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì thật sự không dám tin, tông ta vậy mà lại lớn mạnh nhường này.

- Các ngươi xem, những thứ kia là cái gì?

Chính vào lúc này, đằng sau lại có một hàng người đi tới, thế nhưng trong tay những người này lại cầm tấm bảng.

Lữ Khải Minh nói:

- Bây giờ là phương đội bí cảnh hiểm địa Viêm Hoa tông, đến nay tông ta có 56 vùng đất hiểm, đây là tài sản lớn nhất của tông ta.

Đán Ác Quân Chủ nhìn theo, nhất thời kêu lên:

- Thánh chủ, ngài xem, cái Địa Không Chi Thành kia, không phải là Thiên Không Chi Thành của tông ta sao, làm sao lại đổi tên rồi, lại còn thành của bọn họ, thật quá vô liêm sỉ mà.

Trên tấm bảng trong tay của một tên đệ tử ở hàng trước vẽ một bức họa, cũng chính là cảnh tượng đại khái của hiểm địa.

Thánh chủ nhìn thấy tình hình này, suýt nữa nhịn không được mà phun một ngụm máu. Có điều chẳng còn cách nào khác, với tình hình lúc này chắc chắn không thể kêu la om sòm.

- Không biết xấu hổ.

Đán Ác Quân Chủ lại chỉ về nơi xa.

- Thánh chủ, ngài xem, kia là Vị Ương Cự Tháp, Viêm Hoa tông bọn họ vậy mà lại nói đó là Vị Ương Tiểu Tháp, tên này bị đổi đến không có lương tâm, rõ ràng chính là muốn tức chết chúng ta mà. Còn có Phong Bạo Địa Cung kia, bọn họ thế mà lại đổi thành Bạo Phong Địa Cung, làm sao có thể không biết xấu hổ như thế chứ.

Đán Ác Quân Chủ không cách nào nhịn được, nước mắt giàn giụa, đây rõ là ức hiếp người quá đáng, nhưng chẳng còn cách nào khác, phản kháng không nổi mà.

- Thánh chủ, ngài xem bên kia, đó là Cấm Kỵ Sâm Hải, bọn họ vậy mà...

Đán Ác quân chủ lại muốn mở miệng.

- Câm miệng, ngươi câm miệng lại cho ta.

Thánh chủ lạnh lùng nói.

Đán Ác Quân Chủ quay đầu lại, không biết từ lúc nào mà mắt của thánh chủ đỏ lừ, sau đó liền lập tức ngậm miệng lại. Mỗi lần ông ta mở miệng, đều khiến cho nội tâm của thánh chủ bị trúng sát thương.

- Mấy cái hiểm địa đằng trước này hình như là hiểm địa của

Thánh Đường tông thì phải.

Có trưởng lão của tông môn nào đó bàn tán xôn xao, bọn họ từng tới Thánh Đường tông, hiển nhiên cũng từng thấy những hiểm địa này.

- Là hiểm địa của Thánh Đường tông, Lâm phong chủ này từng tới Thánh Đường tông, dời đi mấy tòa hiểm địa, đây cũng không phải tin đồn. Ta vốn cho là Viêm Hoa tông sẽ giấu đi nhưng bây giờ thế này cũng quá trắng trợn rồi, lại trực tiếp lấy ra, thế này bảo Thánh Đường tông nhà người ta nghĩ thế nào đây.

- Haiz, mấy người nhìn xem, vẻ mặt của mấy người trong Thánh Đường tông đều xanh mét lại rồi.

Các tông nhìn về chỗ đám người Thánh Đường tông đang đứng, quả nhiên lấy thánh chủ làm đại diện, sắc mặt của tất cả bọn họ đều giống như bị táo bón, khó coi đến cực điểm.

- Dựa vào thực lực của Thánh Đường tông, chắc hẳn phải kháng nghị ngay tại chỗ, thu hồi lại những hiểm địa này nhỉ.

Putissa của La Sát tông cười rộ:

- Thu hồi lại? Đùa nhau à, các ngươi cho là Thánh Đường tông bọn họ dám lên tiếng sao. Cái tên nhóc kia nhìn thì bình thường, nhưng mà căn bản lại là một tên điên, có thể ngay tại đây chọc vào chỗ đau của đối phương.

- Không phải chứ, bây giờ là ở Viêm Hoa tông, tên nhóc này có ngu nữa cũng biết cái gì có thể làm, cái gì không thể làm.

Một tên trưởng lão nói.

Putissa lắc đầu, không muốn nói thêm gì nữa, mấy người các ngươi vẫn còn non lắm, chưa thể nhìn ra hết thảy những chuyện này. Vậy mà còn nói tên nhóc này có thể làm hay không.

Gương mặt Hỏa Dung tràn ngập ý cười:

- Sư huynh, không ngờ tên tiểu tử này vậy mà còn có thể nghĩ được ý tưởng như thế này, hay lắm, thật sự hay lắm!

- Có gì mà ngạc nhiên, cũng không xem là đồ đệ của ai. Sư đệ, không phải sư huynh bảo ngươi, có đôi khi phải động não lên sao, sự việc rõ ràng đơn giản dễ hiểu như thế, đệ lại đến giờ mới hiểu, thật

sự khiến sư huynh hơi thất vọng đó.

Thiên Tu cảm thán, nhưng trong lòng cũng bị tên tiểu tử này làm cho ngạc nhiên, thật sự quá biết chơi rồi.

Chỉ là đối với Hỏa Dung mà nói, gần đây sư huynh nói chuyện chẳng dễ nghe chút nào, làm sao cứ luôn nói đầu óc ông ta có vấn đề chứ.

Lúc này, Lữ Khải Minh chứng kiến hết thảy, tâm trạng kích động, lúc bắt đầu cũng không thấy có gì khác biệt nhưng hiện tại nhìn tổng thể lại khiến người ta chấn động. Đây là thực lực của tông môn. Bất tri bất giác, vậy mà đã đạt đến mức độ trâu bò như thế này.

- Xin mời Lâm sư huynh của Vô Địch phong vào sân.

Lữ Khải Minh đè nén hơi thở, hét lên một tiếng, một tiếng này đã dùng hết tất cả sức lực của cậu ta.

Lúc này, ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn về phía đằng xa. Chúng trưởng lão cùng tông chủ các tông đều biết sự thay đổi của Viêm Hoa tông có liên quan với tên nhóc này, hơn nữa tác phong còn rất không đứng đắn, không biết nên nói sao.

- Lâm sư huynh.

Đám đệ tử dưới đài mang theo ánh mắt tỏa ra ánh sáng nóng bỏng, vẫy tay reo hò.

Đến nay, danh tiếng của Lâm Phàm ở tông môn vô cùng cao, là thần tượng trong lòng của vô số đệ tử.

- Những ánh mắt này có tính xuyên thấu rất mạnh.

Đối với tình hình xung quanh, hắn rất hờ hững mà đón nhận, thế này thì đã là gì, chương trình truyền hình chẳng lẽ có thể xem không sao.

Gương mặt hắn tràn đầy ý cười, vẫy tay.

- Chào sư đệ, sư muội.

Một tiếng này rất vang dội, mọi người như nổ tung.

Chương 466: Một Trận Chiến Giải Quyết Ân Oán Tình Thù

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Vương Phù trọng thương mới khỏi, hơn nữa tu vi ngày càng tiến bộ. Hắn ta thực sự sùng bái Lâm sư huynh, dù sao lý tưởng của Lâm sư huynh, quả thực cũng giống với hắn ta. Giờ phút này cũng rung vai kêu gào:

- Chào sư huynh...

Một tiếng vang lên, đám đệ tử còn lại của Vô Địch phong cũng hô to theo.

- Khí thế này tốt lắm, tông chủ, La Sát tông ta về sau có lẽ cũng có thể như thế này.

Dạ Ma Bán Thần nói.

Putissa nhìn một màn tại đây, cũng gật đầu:

- Ừ, nói cũng đúng, tên nhóc này có chút lợi hại, vậy mà cũng có thể nghĩ ra những trò này.

- Một chuyến này coi như không thua thiệt, cảnh tượng trước mắt, tông ta có thể tham khảo, quả thực không tệ.

Dạ Ma Bán Thần nhìn theo, trong lòng cũng có chút ngưỡng mộ. Nếu như ở tông môn bọn họ mà được như thế này, người đi ở giữa mà là ông ta, vậy thì tốt đẹp biết bao. Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi, người được đi như thế chắc chắn phải là tông chủ, làm sao đến lượt ông ta chứ.

Thiên Tu cười nói:

- Sư huynh, vốn người được đi giữa dòng người bên dưới là huynh, nhưng mà đồ nhi của ta lo sợ huynh không quen, lần này là nó tới làm mẫu, lần sau là đến lượt huynh rồi.

- Lần sau, vậy lúc nào thế?

Tông chủ rất thích loại cảm giác này, rất muốn được đi ở nơi đó. Thoạt nhìn rất uy phong.

- Việc này... hình như là mười năm một lần, mười năm sau là đến lượt huynh rồi.

Thiên Tu nhớ lại những lời đồ nhi nói với ông, sau đó nói ra.

- Mười năm?

Tông chủ nghe xong, nhất thời ngây ngẩn.

- Sư đệ, mười năm này không phải quá lâu rồi sao?

Ông ta cảm thấy mười năm này cũng quá lâu, hơn nữa ông ta ở vị trí tông chủ, có thể làm được đến mười năm sao?

Nhìn cảnh tượng trước mặt, có chút cảm giác có thể thoái vị cũng không khác là bao.

Trò giỏi hơn thầy, thắng tại trò.

Lâm Phàm Vô Địch phong, thực lực đã là bán thần, trở thành tông chủ, cũng là cái đích mà mọi người cùng hướng tới, không có bất kỳ cái gì là không bình thường hết.

- Không lâu đâu, chớp mắt là trôi qua thôi, sư huynh đừng gấp, nhẫn nại đợi chờ, ngày này mười năm sau, chính là huynh đi ở bên dưới, uy phong biết bao, có phải không?

Thiên Tu nhìn cảnh tượng bên dưới, trong lòng vô cùng tự hào, đây chính là đồ nhi của ông đó, thân làm thầy có thể không tự hào sao.

- Tên nhóc thúi, thật muốn ị ra rồi nhét kín miệng nó.

Chế Tài hùng hổ nói, vô cùng không ưa.

Thần Trật ở bên cạnh nhìn thấy liền bật cười:

- Chế Tài, ta với ông cược đi, ta không tin ông bây giờ có thể ngay tại đây, cởi quần rồi ị ra, có cược không?

- Cược cái con mẹ ngươi, não ngươi có phải có phân không?

Chế Tài tức giận nói, ông ta phát hiện ra Thần Trật giống như có bệnh, đặc biệt là sau khi được tông môn chuộc về, nói chuyện rất là lạ.

- Được, cược mẹ ta, còn có thể cược trong não ta có phân hay không, ta cược không có.

Ánh mắt Thần Trật phát sáng, không ngờ lúc nhàm chán thế này vậy mà có người đồng ý cược cùng ông ta.

Ông ta phát hiện người trong tông môn đều rất bình thường, nhưng Chế Tài có chút khiến người ta không thoải mái, nói chuyện vô cùng bắt chẹt người khác, lúc trước cũng phải nhưng thế này.

Hỗn Loạn trừng mắt một cái:

- Hai ngươi được lắm, trước mặt mọi người còn ra cái thể thống gì nữa, muốn làm mất hết mặt mũi tông ta sao?

Trái lại Thánh Trộm Lôi Đình nhìn cảnh tượng trước mắt, ánh mắt phát sáng. Thứ đồ ở bên dưới này quả thực không tệ chút nào, ngứa tay quá.

- Thánh chủ, nên trông chừng bọn họ, những lời ô uế thế này nếu như để cho người ở tông môn khác nghe được thì mặt mũi cũng chẳng còn nữa.

Đán Ác Quân Chủ nhỏ giọng nói, đối với mấy vị sự đệ này, ông ta thật sự không biết nên nói gì nữa. Làm sao lại biến thành thế này.

Thánh chủ đứng ở chỗ đó mặt không cảm xúc, tâm trạng vô cùng phiền não, đặc biệt là khi nghe thấy giọng của Đán Ác Quân Chủ thì liền biến thành càng thêm phiền não.

- Ngươi câm miệng lại cho ta, trông coi bản thân ngươi cho tốt là được rồi.

Đán Ác Quân Chủ sững sờ, vẻ mặt kinh ngạc nhìn thánh chủ, ông ta lâu lắm rồi không thấy thánh chủ như vậy, lúc trước thánh chủ chưa bao giờ nói những lời như thế với ông ta. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà lại khiến cho cảm xúc của thánh chủ biến thành muốn bùng nổ như thế này. Thân làm người quản lý công việc trong tông môn, ông ta phụ trách hết thảy mọi việc, hiện tại bị thánh chủ khiển trách, trong lòng ông ta có chút tổn thương, giống như đã bị ghét bỏ vậy.

Một vài tông môn nhỏ trò chuyện với nhau, trong đầu bọn họ, Viêm Hoa tông nghèo túng, lạc hậu đến thâm căn cố đế, cho nên từ trước tới nay chưa từng nghĩ tới Viêm Hoa tông như thế này. Cho dù Viêm Hoa tông có một người đệ tử bán thần cũng chỉ khiến bọn họ cảm thấy Viêm Hoa tông đã có chiến lực, nhưng thực lực kinh tế tổng thể vẫn còn vô cùng yếu kém. Có điều hiện tại xem ra, quan điểm đã có sự thay đổi rất lớn. Kỹ thuật luyện đan còn mạnh hơn cả Thánh Đường tông, năng lực chế tạo thần chu cũng khác thường, không ai có thể so bì. Đây không chỉ là thực lực của một người được nâng cao, mà là năng lực kỹ thuật của cả một cái tông môn được tăng lên gấp bội.

Vì thế, vài tông môn nhỏ đã có suy nghĩ muốn tạo quan hệ với Viêm Hoa tông. Đồng thời mua một số đan dược hoặc là những trang bị cần thiết cho chiến tranh như thần chu...

- Các sư đệ, sư muội vất vả rồi.

- Vì dân chúng mà phụng sự.

Khẩu hiệu vô cùng vang dội, Lâm Phàm rập khuôn theo khẩu hiệu duyệt binh của kiếp trước, tuy có chỗ cắt giảm nhưng dùng ở Viêm Hoa tông hoàn toàn không có vấn đề gì hết.

Đám dân chúng ngàn dặm tới đây từ các thành trì không xa, nghe thấy khẩu hiện này, từng người một mặt hồng tới tận mang tai.

- Điều này thật sự là từ trước tới nay chưa từng được nghe thấy.

- Phải đó, những vị đại nhân này có phải đang phụng sự vì chúng ta không?

- Ngươi nói lời này không phải là nói thừa sao, đây là lời kêu gọi của Lâm phong chủ, theo những gì ta biết, tông môn của chúng ta đã lập ra quản lý đường tổng hợp các tông môn, đã triển khai ở ba tòa thành trì, nghe nói những gia tộc tồn tại đã lâu ở đó đã không thể nắm giữ thành trì nữa, hết thảy đều giao cho chúng ta.

- Thật hay giả thế?

- Đương nhiên là thật rồi. Thân thích của ta đến làm khách đã nói như thế với ta, thành trì của bọn họ bây giờ thay đổi rất nhiều, nếu như con cháu các gia tộc ức hiếp người khác, vậy thì quản lý đường sẽ ra mặt. Từ lần cánh tay của thân thích nhà ta bị đánh gãy, nếu là trước đây thì cũng chỉ coi như là xui xẻo nhưng khiến người ta không ngờ tới chính là quản lý đường này lại đứng ra, bắt cái tên đã

đánh người kia, còn giúp thân thích nhà ta đòi bồi thường. Hình như là phí làm hại, phí điều dưỡng gì đó, loạn xì ngậu hết cả lên, ta cũng không hiểu, thế nhưng mà lấy về được hơn một vạn phí bồi thường.

- Tốt như vậy.

Người đến từ các thành trì nghe thấy những lời này, cũng kinh ngạc đến ngây người. Thành trì của bọn họ vẫn chưa có thay đổi, sau khi nghe thấy chuyện này, cũng đều trở nên mong chờ, không biết quản lý đường kia lúc nào mới có thể đến chỗ thành trì của bọn họ đây.

- Thật muốn đi quá.

Tông chủ vô cùng ngưỡng mộ, nhưng vừa nghĩ tới lần kế tiếp là mười năm sau, ông ta cảm thấy có chút lâu lắm, nhưng mà bất luận như thế nào cũng phải đợi đến lần sau.

Trên mặt đám người trưởng lão Khô Mộc đều nở nụ cười, bọn họ đã nhìn thấy sự thay đổi của tông môn. Sau đó ánh mắt lại nhìn về phía Thiên Tu, cũng cảm thán về người nhận được một đồ đệ tốt như vậy, khiến họ vô cùng ngưỡng mộ. Tuy có lúc không đáng tin cậy, sẽ gây chuyện, nhưng chớ nói bởi có những việc lại xử lý rất tốt.

Vào lúc này, Lâm Phàm dừng bước chân, đứng ngay chính giữa bên dưới đại điện, ánh mắt nhìn về phía đại điện, gật đầu với thầy.

Thiên Tu hiểu rõ, bàn tay nhấc lên, phong ấn hạ xuống, lấy Lâm Phàm làm trung tâm, tiến hành phong tỏa không gian.

- Muốn làm gì đây?

Trong lòng các tông nghi hoặc, không rõ Viêm Hoa tông lại định làm cái khỉ gì.

Giờ phút này, Lâm Phàm trôi lơ lửng giữa không trung.

- Đa tạ các tông đã nể mặt tới đây, tham quan nghi thức triển lãm thực lực tổng hợp lần thứ nhất của tông ta. Lâm Phàm ta từng nhiều lần cùng với các vị xảy ra mẫu thuẫn, trong lòng các vị tại đây chắc chắn không vui. Có điều, bổn phong chủ cũng không phải người nhỏ nhen, cho nên mời tất cả các bán thần của Thánh Đường tông, Vĩnh Hằng tông, La Sát tông... tới, chúng ta đánh một trận, cũng coi như một trận chiến giải quyết ân oán, chuyện trước đây coi như xóa bỏ, cho qua đi.

Lúc lời này vừa nói ra, đại điện trở nên náo động.

Chương 467: Yêu Quý Sinh Mạng, Đại Sự Vẫn Quan Trọng Hơn (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

- Hắn nói cái gì?

Các tông kinh hãi, hắn lại muốn để cho tất cả các bán thần lên đài đánh một trận.

Thế này cũng quá cuồng vọng rồi, sức mạnh của mỗi một vị bán thần đều khó mà có thể tưởng tượng được. Đến nay lại muốn một mình đơn độc khiêu chiến tất cả bán thần, còn nói sau khi đánh một trận liền xóa bỏ toàn bộ ân oán. Vị phong chủ Vô Địch phong Viêm Hoa tông này não bị chập mạch, coi như đi vào chỗ chết cũng thể tìm chết như vậy chứ.

Bọn họ biết Lâm Phàm đột phá lên bán thần, thực lực rất mạnh nhưng nếu như bảo khiêu chiến với tất cả bán thần, vậy thì ngại quá, chuyện này thực sự không dám tin.

- Sư huynh, nó chống đỡ được không?

Hỏa Dung hỏi dò, ông ta đến giờ cũng không biết thực lực của tên nhóc này như thế nào. Tuy biết là rất mạnh nhưng tất cả các bán thần ở đây với tình hình nhường này thì cũng không phải trò đùa đâu.

- Thế này đã là gì, lão phu đi cũng có thể đánh cho bọn chúng tơi bời, đệ có tin không?

Thiên Tu vô cùng bình tĩnh, nói những lời này ra, lại khiến cho Hỏa Dung có chút không tin cho nổi. Nhưng mà, khi nghĩ tới mấy ngày nay sư huynh luôn nghiên cứu cách để có được cơ duyên vào thần cảnh từ Thiên Không Chi Thành, không khỏi hết sức ngạc nhiên.

- Sư huynh, không lẽ huynh muốn lĩnh ngộ được cái...

- Suỵt! Nói nhỏ chút, đừng có truyền ra khiến tất cả mọi người

đều biết, còn thiếu chút nữa, đừng vội.

Thiên Tu nhanh chóng giơ tay lên, làm cho sư đệ nhỏ giọng lại, cao giọng lên như thế để làm cái gì, nếu như để người khác biết được, vậy thì phải làm sao.

- Ừ ừ.

Hỏa Dung gật đầu, tim đập thình thịch, không ngờ tới sự việc lại thay đổi lớn đến như vậy, sư huynh sắp thành thần rồi. Đây là chuyện rất lâu về trước chưa bao giờ thấy xuất hiện. Nếu như thành thần rồi, vậy thì thật sự rất đáng gờm.

Tình hình tại đây, dường như hơi không phối hợp cho lắm, điều này khiến Lâm Phàm có chút không biết phải làm sao, không phải chỉ đánh nhau một trận thôi sao, lại chẳng có ai tới.

- Cường giả bán thần các tông, trận đấu này không có ý gì khác, bổn phong chủ vốn luôn tuân theo, thứ nhất hữu nghị, thứ hai so tài, không nhất thiết phải phân rõ thắng thua, vậy nên xin mời các vị.

Lâm Phàm nghiêm túc nói.

- Thánh chủ, theo ta thấy, tình hình thế này có hơi không ổn, tên nhóc này rõ ràng là lừa gạt chúng ta. Nếu chúng ta thắng, cũng không vẻ vang gì, nhưng nếu như bị thua, vậy thì mất hết mặt mũi.

Đán Ác Quân Chủ chớp mắt thấy rõ quan hệ lợi hại trong đó, chút mánh khóe nhỏ này, làm sao có thể thoát khỏi mắt thần của ông ta chứ. Lần này thánh chủ không có bảo Đán Ác Quân Chủ câm miệng, hiển nhiên cũng công nhận cách nói này.

- Sợ cái rắm, chúng ta cùng lên, đánh cho hắn ị ra quần.

Chế Tài Quân Chủ xắn tay áo, chuẩn bị xông lên, dạy dỗ tên nhóc này cho ra trò.

- Haiz, này! Chế Tài, ngươi...

- Ngươi câm miệng lại cho ta, từ sáng tới tối chỉ biết cá cược, ta cược với ngươi, cược ngươi không dám đi, ngươi có gan thì đứng bên cạnh ta.

Phun Thánh Chế Tài đánh gãy lời Thần Trật, ông ta thật sự chịu đủ lắm rồi, tên này nói nhảm quá nhiều. Vào lúc này, Chế Tài phát hiện ánh mắt Thần Trật lóe lên kim quang.

- Chế Tài, ngươi thua rồi.

Thật Trật bật cười, sải bước lớn, trực tiếp biến mất ngay tại đại điện, rồi xuất hiện trên không trung, sau đó vô cùng đắc ý nhìn Chế Tài, giống như đang nói nhìn thấy chưa, ngươi đã thua rồi.

- Thần Trật, ngươi điên rồi.

Đán Ác Quân Chủ vốn muốn ngăn cản nhưng tốc độ của Thần Trật quả thực quá nhanh, khi vừa kịp phản ứng lại, lại đã xuất hiện ở trên không trung rồi.

- Hay lắm, Thần Trật Quân Chủ của Thánh Đường tông lên đài, xem ra Thần Trật Quân Chủ đã động lòng với đề nghị của bổn phong chủ, hi vọng mâu thuẫn trước đây xóa bỏ triệt để, rất tốt.

Lâm Phàm cười nói, không ngờ đến người thứ nhất lên đài lại là Thần Trật, điều này thật sự rất tốt.

- Lâm phong chủ, ta cược với ngươi một trận, sao nào?

Thần Trật mở miệng nói, tính chất của cuộc cá cược này khó mà sửa được.

Lâm Phàm cười rộ:

- Không biết Thần Trật Quân Chủ muốn cược gì?

- Cược bọn họ có dám lên đài không, như thế nào?

Đổ Thánh Thần Trật, có thể nắm chắc hết thảy những thứ có thể cược, cho dù là trong trận đấu, ông ta cũng sẽ không buông tha, thậm chí ông ta còn cảm thấy bản thân mình sinh ra là để cá cược, một ngày không cược, toàn thân khó chịu.

- Được, ta cược bọn họ dám.

Không ngờ tới sức mạnh của luân hồi lại mạnh như vậy, một vị bán thần đang bình thường, vậy mà bị luân hồi đến ngu luôn.

Thần Trật cười:

- Không ngờ tới Lâm phong chủ vậy mà lại nói "dám", vậy bổn quân chủ chỉ đành nói "không dám" thôi, dẫu sao cược nhất định phải có thắng thua, mà không có hòa.

Người trong các tông đều trợn tròn mắt, bọn họ đương nhiên biết

Thần Trật Quân Chủ là người của Thánh Đường tông nhưng không ngờ đến người ta lại sẽ nói ra những lời như vậy, đây không phải dang nói Thánh Đường tông bọn họ không dám sao.

- Thánh chủ, hắn ta điên rồi.

Đán Ác Quân Chủ không dám tin, đây có còn là lời mà con người có thể nói ra sao?

Thân làm quân chủ trong tông môn, không giúp tông mình nói chuyện, lại còn nói tông môn không dám.

Sắc mặt thánh chủ ngưng trọng:

- Tất cả quân chủ trong tông ta, lại thêm những bán thần các tông môn còn lại, khả năng nắm giữ đối phương là rất lớn, tuy không biết hắn vào được bán thần rốt cuộc mạnh lên bao nhiêu, nhưng tuyệt đối không thể mạnh đến mức vô pháp vô thiên như thế này.

- Lên, đều lên hết.

Đán Ác Quân Chủ ngẩn người.

- Thánh chủ, đừng kích động mà, đây rõ ràng là tên tiểu tử đó cố ý.

Lúc ông ta nói ra lời này, thánh chủ đã lên đài rồi, Đán Ác chẳng còn cách nào khác, chỉ đành nhìn về phía những sư đệ còn lại:

- Đều lên hết đi, đừng để bị mất mặt.

- Mẹ, ông đây đợi lâu lắm rồi, phách lối như thế, không đánh cho nó vỡ trứng, còn thật không biết trời cao đất dày.

Chế Tài hùng hổ, trực tiếp đạp lên, trôi nổi giữa hư không.

- Kích động quá rồi, sao lại đều kích động hết rồi.

Phiếu Thánh Hỗn Loạn lắc đầu nhưng hết cách, chỉ đành đi theo.

Dạ Ma bán thần nhìn thấy tình hình như vậy, trái lại cảm thấy thú vị.

- Tông chủ, chúng ta có lẽ có thể nhân cơ hội lần này dạy dỗ lại tên nhóc kia chút, nhiều bán thần như vậy, cùng nhau ra tay, xem nó phải mạnh mẽ tới mức nào mới có thể chống lại.

- Ừ, có lí.

Putissa gật đầu, bản thân ông ta lại thêm thánh chủ, còn có tông chủ của các tông môn khác, cùng nhau ra tay, coi như là Thiên Tu cũng không chịu được, có lẽ thật sự có hi vọng.

- Lên.

Nhất thời, tất cả các cường giả bán thần của Thánh Đường tông cùng La Sát tông đều lên đài.

Người của Vĩnh Hằng tông cùng các tông khác nhìn thấy tình hình như vậy, trái lại cũng không nói gì nhiều, trực tiếp lên đài. Nhiều bán thần như vậy, còn có thể sợ gì chứ, ngược lại nghĩ không ra, vị Lâm phong chủ Vô Địch phong này, rốt cuộc là bị làm sao, lại đề xuất ra yêu cầu như vậy.

Dân chúng của cá thành trì, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cũng bắt đầu cảm thấy hưng phấn, thậm chí có người trợn to hai mắt, không dám tin. Một mình Lâm phong chủ khiêu chiến đông đảo cường giả bán thần của các tông môn, thế này bá đạo đến thế nào chứ.

Chương 468: Yêu Quý Sinh Mạng, Đại Sự Vẫn Quan Trọng Hơn (2)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Trên không trung, vẻ mặt Lâm Phàm mang theo nụ cười, nghiêm trang nói:

- Hôm nay, bổn phong chủ so chiêu với cường giả bán thần các tông, không cầu thắng bại, chỉ cầu sau một trận chiến này, mâu thuẫn trước đây đều xóa bỏ hết.

- Nói hay lắm, nói hay lắm. Nếu Lâm phong chủ đều đã nói như vậy, tông ta cũng không phải hạng không hiểu đạo lý, một trận chiến này, hết thảy đã qua, cùng xóa bỏ sạch.

Ngay tức thì, Lâm Phàm gật đầu cười, trong lòng hắn vô cùng hài lòng, bán thần các tông công khai đều đang ở đây.

Lúc bản thân hắn đột phá lên bán thần lại chẳng có bất kỳ lời chúc nào, quả thật có hơi đáng tiếc. SHôm nay, dùng những bán thần này, thể hiện uy phong chút.

- Các vị, đợi lát nữa chúng ta cùng ra tay, trực tiếp trấn áp.

Dạ Ma Bán Thần hô to:

- Thực lực của tên tiểu tử này khá mạnh, nếu như ai có thể ngoan độc hạ thủ, vậy cứ việc hạ thủ, nhưng mà ở đây là Viêm Hoa tông, đánh chết hắn thì không hay đâu.

Vốn dĩ vẻ mặt đám người đều nở nụ cười, nhưng khi nghe thấy những lời này của Dạ Ma ngay lập tức hít thở không thông.

- Dạ Ma, ngươi im miệng lại cho ta, không biết nói chuyện thì đừng có nói.

Putissa miệng cười chợt cứng ngắc, ông ta không ngờ tới bán thần tông môn nhà mình, lại nói ra những lời như thế ngay trước

mặt mọi người, thế này không phải quá mất mặt rồi.

Quả nhiên.

Chúng đệ tử Viêm Hoa tông vô cùng tức giận, một vài đệ tử hận không thể giơ đại đao lên chém chết tên bán thần gì đó này, nhưng bởi vì vấn đề thực lực của bản thân nên chỉ đành thầm mắng trong lòng, coi như ông ta may mắn. Hèn hạ, vô liêm sỉ!

Lâm Phàm híp mắt, khóe miệng lộ ra ý cười, lập tức, một cỗ khí thế cuồn cuộn từ trên người bạo phát ra ngoài.

- Cuồng thân!

- Bạo huyết!

- Ngũ hành nghịch thần!

...

Mở hết hỏa lực, một cỗ lực lượng khủng bố mạnh mẽ bùng nổ, sức mạnh to lớn công kích, cuồn cuộn hướng về bốn phương tám hướng.

- Mạnh quá!

Đám bán thần chưa từng được giao thủ với Lâm Phàm, trong lòng run rẩy, sức mạnh như vậy, khiến bọn họ cảm thấy khủng hoảng.

Thiên Tu nhấc tay, gia cố phong ấn, ông không ngờ tới sức mạnh của đồ nhi thật sự đã mạnh đến cấp bậc này. Nếu như không gia cố phong ấn, cỗ lực lượng được sinh ra này đánh vào, đủ để hủy nát bét cả tông môn.

Ầm!

Nhất thời, Lâm Phàm biến mất ngay tại chỗ, sắc mặt bán thần đang trông nổi trên không trung kinh hãi.

Thánh chủ nói:

- Các vị, đừng nương tay nữa, thực lực của Lâm phong chủ rất mạnh, các ngươi nương tay, chỉ càng thua nhanh hơn thôi.

Lời vừa dứt, một vị bán thần phát hiện ra, Lâm phong chủ vừa biến mất lại xuất hiện trước mặt hắn ta.

- Đừng sợ, thứ nhất hữu nghị, bổn phong chủ tuyệt đối không đả thương người.

Năm ngón tay của Lâm Phàm bóp lại, ánh sáng rực rỡ đẹp đẽ bùng nổ, một quyền đánh vào mặt vị bán thần không biết là ai kia.

- Lâm...

Vị bán thần kia định nói hạ thủ lưu tình mà, thế nhưng gương mặt tức thì gặp phải đòn đau, sức mạnh khủng bố truyền tới, đầu lưỡi đưa ra, hai mắt lồi lên, thân thể rơi mạnh xuống đất.

Ầm!

Rơi đến xuống mặt đất, tuy còn có sức chiến một trận nhưng hắn ta không muốn động đậy nữa.

- Mạnh quá, làm sao lại mạnh như thế được.

Hắn ta sợ hãi, căn bản không có sức đánh trả chút nào, tốc độ nhanh đến mức ngay cả bán thần như hắn ta còn không thấy rõ.

Nếu như bây giờ đứng đậy, tiếp tục đánh với Lâm phong chủ, vậy thì kết quả có khả năng còn thảm hơn nữa, nằm ở đây vẫn an toàn hơn.

Đột nhiên trong ánh mắt hắn ta, từng cái bóng người từ trên trời rơi xuống.

Đây đều là cường giả bán thần của các tông, nhưng mà thua thế này cũng nhanh quá đi, căn bản khiến người ta không cách nào đánh trả.

Đối với dân chúng bình thường, thậm chí còn cả một số đệ tử tông môn mà nói, bọn họ căn bản không thấy được trên không xảy ra chuyện gì, nhưng mỗi khi mặt đất truyền tới tiếng nổ, là biết lại có một vị bán thần bị Lâm sư huynh đánh gục.

- Quá ngông cuồng.

Thâu Thánh Lôi Đình chợt quát một tiếng, nhưng tức thì, chỉ cảm thấy vùng bụng hứng phải đòn đánh mãnh liệt, sau đó trực tiếp bị đập xuống dưới.

- Sao có thể.

Lôi Đình nằm dưới đất, bên trên dập dềnh một mảng bụi đất,

ông ta không ngờ tới thực lực của tên nhóc này so với lúc trước càng thêm khủng bố. Lúc ông ta chuẩn bị đứng dậy, tiếp tục phóng tới thì lại đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn xung quanh, có không ít cường giả bán thần từ các tông môn đang nằm ở đó. Những người đang quan sát đều không chú ý tới chỗ này, lại ngẩng đầu nhìn về phía không trung, chú ý vào trận đấu.

- Thôi vậy, đại sự vẫn quan trọng hơn.

Lôi Đình do dự một giây, cuối cùng chọn sống tạm bợ, bò lổm ngổm trên đất, đi về phía những bán thần kia.

- Người này quá mạnh!

Sắc mặt của Bán Thần các tông chợt biến đổi, chỉ khi thực sự giao đấu, bọn họ mới cảm nhận được thực lực đối phương mạnh mẽ đến bực nào mà có thể khiến bọn họ không thể chống cự.

- Các vị, đây chẳng qua là giao đấu bình thường không cần kết quả, chỉ là một trận đấu đầy tính hữu nghị mà thôi.

Lâm Phàm nắm đầu một tên Bán Thần, tung một quyền đánh thẳng vào bụng. Con ngươi đối phương co rút, cong người, ngay cả mật dịch cũng suýt nữa phun ra ngoài.

- Thầy, kết giới này thật sự không tệ, khiến sức mạnh không thể thoát ra ngoài, bảo đảm lãnh thổ tông môn không bị phá hỏng, nếu không với tình huống này thật đúng là không chống đỡ được.

Lâm Phàm thoả sức vung quyền, Bán Thần bình thường không thấm vào đâu, chỉ có Bán Thần bậc thánh chủ, mới có thể tránh được một hai chiêu. Dĩ nhiên, cũng chỉ vỏn vẹn một hai chiêu mà thôi.

Bán Thần bị choáng váng, lúc rơi xuống, trong đầu chỉ có một suy nghĩ:

- Con mẹ ngươi, đây đâu phải là một trận đấu tràn đầy tình hữu nghị.

Chỉ có điều, tất cả đều đã muộn rồi.

Đột nhiên, sau lưng có mũi nhọn tấn công tới, khi quay đầu, trong không gian có vệt sáng màu đen đang lao tới, tầng mây cuồn cuộn dâng lên.

- Thú vị đấy, nhưng vẫn chưa đủ, sức mạnh mạnh nhất có thể

coi thường hết thảy.

Lâm Phàm xoè tay chụp lấy vệt sáng màu đen, bản năng chiến đấu bùng nổ, trực tiếp nhấc vệt sáng đen kia lên giống như tay đang cầm lợi kiếm, dốc thẳng xuống. Trong phút chốc, trời đất bị chia cắt.

Bán Thần phương xa con ngươi chợt co rút lại, trong tròng mắt chỉ có vệt đen đang lao nhanh tới, phong tỏa đường đi của hắn ta, dường như xung quanh không có bất kỳ chỗ nào để tránh.

- Không được, đây là trận đấu hữu nghị, không thể xảy ra án mạng.

Giờ phút này, Lâm Phàm kịp phản ứng lại, mình xuống tay hơi tàn nhẫn, bước chân đạp một cái, trong nháy mắt biến mất ở trong hư không. Thời điểm xuất hiện lần nữa lại xuất hiện ở trước mặt Bán Thần kia, đạp thẳng một cước vào mặt đối phương.

- Không phải nói là trận đấu bình thường sao.

Trong lòng Bán Thần kia rống giận, có điều ngũ quan đã biến dạng, đau rát, ngã xuống đất.

Ầm!

Các đệ tử Viêm Hoa tông gào thét đầy nhiệt huyết, có nữ đệ tử kẹp chặt hai chân, nhìn bóng người trong hư không kia với vẻ ái mộ.

- Lâm sư huynh, thật sự quá lợi hại!

Đối với tất cả đệ tử mà nói, một màn này đúng là chấn động, chỉ có thể nói thật sự quá mạnh mẽ, mạnh đến nỗi khiến bọn họ sắp sụp đổ.

Hỏa Dung ngây người nhìn, đúng là mạnh thật, ông không ngờ đồ nhi của sư huynh lại cường hãn đến trình độ này.

- Sư đệ, đồ nhi này của ta thế nào?

Thiên Tu đắc ý hỏi, đây chính là đồ nhi bảo bối của ông, cuối cùng đã học thành tài rồi, trong lòng tràn đầy cảm giác thành tựu. Có điều, độ tu hành quá nhanh, vốn còn rất nhiều điều muốn dạy nhưng đã không còn cơ hội nữa.

- Không tồi.

Hỏa Dung không ngờ thực lực của Lâm Phàm này bây giờ lợi hại

như vậy, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, thật khó có thể tưởng tượng.

- Không tồi? Không tồi thôi sao? Sư đệ, mặc dù trong lòng hâm mộ nên nảy sinh ghen tị nhưng cũng phải nói thật chứ.

Chương 469: Nhanh Vậy, Sao Không Đánh Lâu Thêm Chút Nữa.

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Thiên Tu nói.

Hỏa Dung ngây người, còn nói ông hâm mộ nên ghen tị, dựa theo tình huống bình thường mà nói, đây là chuyện mà con người có thể làm được sao? Khi tiểu tử này mới chỉ đến Địa Cương cảnh, ông ta đã từng thấy nhưng nhìn xem bây giờ mới qua không bao lâu mà đã mạnh đến mức này, còn điều gì để nói nữa.

Thiên Tu cười:

- Sư đệ, tiếp tục xem đi, đồ nhi ta đã là cường giả đứng thứ hai trên thế gian. Còn thứ nhất hả, đệ cũng đâu cần hỏi, hỏi cũng vô ích bởi vì đứng thứ một chính là lão phu.

Hỏa Dung á khẩu không nói gì được, không biết trả lời như thế nào, lời này của sư huynh đúng là không sai nhưng lại tự tin quá mức, còn có chút không biết xấu hổ nữa.

Lôi Đình quân chủ chậm rãi leo đến trước mặt một tên Bán Thần, thò bàn tay đầy tội ác ra muốn lục lọi trên người hắn ta.

- Ngươi muốn làm gì?

Bán Thần không hề nhúc nhích kia đột nhiên mở mắt ra nhìn Lôi Đình quân chủ, không biết Lôi Đình quân của Thánh Đường tông chủ muốn làm gì, tại sao lại đặt tay ở bụng mình, hơn nữa cái kiểu sờ này có gì đó không bình thường.

Lôi Đình ngẩn ra, thở phào nhẹ nhõm:

- Không có gì, làm ta giật mình, cứ nghĩ ngươi làm sao rồi nên muốn đến xem xem.

- Tốt vậy ư?

Bán Thần kia hơi ngờ vực, có điều đối phương là quân chủ của Thánh Đường tông nên cũng không nói gì nhiều mà chỉ khẽ nhích sang bên cạnh.

- Nếu ngươi không để ý, có thể nằm bên cạnh, Lâm phong chủ này quá mạnh mẽ, đã nói là trận đấu hữu nghị nhưng xuống tay thật tàn nhẫn, chẳng để lại chút mặt mũi nào.

Lôi Đình quân chủ không có nói gì nhiều, tiếp tục leo về phía trước. Không ngờ mục tiêu thứ nhất, lại là giả bộ bất tỉnh.

Trong hư không, Lâm Phàm thấy rất đã, đánh người thật tràn đầy cảm xúc, có thể đánh được nhiều Bán Thần cùng lúc như vậy, đây là chuyện trước giờ chưa từng nghĩ đến. Có điều, khi từng Bán Thần ngã xuống, những Bán Thần tông môn kia đã bắt đầu hoàn toàn cảnh giác.

- Thánh chủ, tiểu tử này quả nhiên không tốt đẹp gì, nếu như chúng ta đều thua, vậy thì mặt mũi này không biết giấu đi đâu.

Đán Ác Quân Chủ nói, lửa giận đang sôi trào trong lòng ông, đã bị ép đến bước đường này thật khó mà quay đầu. Trong lòng thánh chủ nhỏ máu, xuất hiện một lần nữa, thực lực tiểu tử này đã mạnh lên rất nhiều so với lần đó.

Lâm Phàm nhìn phía dưới, nơi đó đầy những Bán Thần nằm ngổn ngang, sau đó nhìn mấy Bán Thần đứng ở trước mặt, không khỏi cười nói:

- Các vị cũng là tông chủ các tông lớn, tuy bổn phong chủ thiên tư đầy mình, thành tựu Bán Thần nhưng chưa từng khinh rẻ ai, hôm nay có thể đánh một trận với các vị tông chủ, thật sự khiến ta rất hưng phấn. Vậy các vị tông chủ hãy chuẩn bị sẵn sàng, ta tới đây.

Hắn vừa dứt lời, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Trên trán thánh chủ có mồ hôi hột rơi xuống, bỗng nhiên, tiếng kêu thảm thiết của Đán Ác Quân Chủ truyền tới, chỉ thấy đầu gối Lâm Phàm đánh tới, trực tiếp thụi vào bụng Ác Đán Quân Chủ.

- Cái tên này...

Đán Ác Quân Chủ khom lưng, ánh mắt kinh hãi, ông không thấy rõ người này đã xuất hiện như thế nào, chỉ biết khi xuất hiện, mình đã bị ăn một đòn nghiêm trọng.

Hai tay Lâm Phàm chắp lại, đập thẳng xuống.

Phanh!

Đán Ác Quân Chủ ói ra một ngụm máu, cơ thể đổ xuống mặt đất.

Bởi vì thêm sự tu sửa của Thiên Tu, mặt đất cứng rắn vô cùng, đầu bị đập lên đó, cũng sẽ cảm thấy đau đớn khó nhịn.

- Tên khốn Thiên Tu này, sao lại làm đất cứng thế làm gì!

Trước khi hôn mê, trong lòng Đán Ác Quân Chủ nổi giận mắng.

- Lâm phong chủ thật là thủ đoạn, khiến người ta không dám coi thường.

Thánh chủ bắt đầu chú trọng, ánh sáng quấn quanh cơ thể, đánh một chưởng về phía Lâm Phàm.

Ngay sau đó, các tông chủ của Vĩnh Hằng tông, La Sát tông,... đều lập tức ra tay.

- Ha ha ha, hay lắm!

Lâm Phàm chợt quát lên, đánh một quyền tới. Từng nắm đấm đụng vào nhau, ánh sáng rực rỡ quay vòng toả ra, phóng lên cao, một cỗ sức mạnh cuồn cuộn tấn công tới, lan toả trong nháy mắt, đánh ra bốn phương tám hướng.

- Thật sự rất mạnh, tiểu tử này rốt cuộc đã tu luyện như thế nào?

Biểu tình Putissa đông cứng, thậm chí có suy nghĩ sợ rằng hôm nay sẽ mất thể diện ở chỗ này.

Lạch cạch!

Bước chân thánh chủ lui về phía sau, úp một bàn tay xuống, bàn tay ấy khẽ run lên, va chạm vừa rồi gã đã cảm nhận được loại sức mạnh đó.

- Tại sao có tiến bộ lớn đến vậy, không thể nào!

Lần trước ra tay với Thiên Dụ Quân Chủ, mặc dù cũng cảm giác tiểu tử này có chút khó dây dưa nhưng một chiêu hôm nay lại có thể khiến gã có cảm giác bất lực. Các tông chủ còn lại thực lực không kém, có người cũng coi như tương đương với thánh chủ, cùng nhau trấn áp, vẫn thành thạo như cũ.

- Không tệ, các vị tông chủ quả thật rất dũng mãnh, mặc dù đây chỉ là trận đấu hữu nghị, nhưng cũng phải nghiêm túc một chút.

Lâm Phàm cười nói, bỗng nhiên, một cỗ sức mạnh nổi lên như nước lũ. Sức mạnh khổng lồ thổi bay mọi thứ, nếu như không phải có kết giới của thầy thêm vào, vậy thì tất cả những gì xung quanh gần như sẽ bị huỷ hoại bằng sạch.

Biểu tình thánh chủ đông cứng lại, trên trán có mồ hôi hột rơi xuống.

- Làm sao đây, bây giờ phải làm sao, sắp bẽ mặt rồi.

Gã không dám tin, mới qua không bao lâu, người này đã khiến cho bọn họ không có cách nào chống lại.

Lâm Phàm giơ cao hai tay, sau đó mười ngón tay hợp lại, đập mạnh xuống. Không gian nổ tung, trời đất như rũ xuống, uy lực lớn mạnh cuồn cuộn lao tới khiến cho đám người thánh chủ suýt nữa không chống đỡ nổi.

Ngay tại lúc này, Thiên Tu xuất hiện, bàn tay nhấc lên, thân thể cũng chợt lui về phía sau, thủ đoạn biến hóa cuối cùng thổi bay uy thế này.

- Đồ nhi bảo bối này của ta thật ác quá, nếu như tiếp tục thì nửa cái mạng già của bọn họ đi tong.

Trong lòng Thiên Tu thầm nghĩ không ngờ đồ nhi bảo bối này còn dám giấu ông, nếu không phải hôm nay đã được lãnh ngộ một chút thì e là người làm thầy này hôm nay cũng bị mất mặt.

Lâm Phàm kinh ngạc:

- Thầy, sao vậy?

- Đồ nhi, được rồi, giao đấu với mấy tiền bối như thế là đủ rồi.

Thiên Tu cười nói.

Lâm Phàm thầm nghĩ, lúc này thầy ra mặt, rốt cuộc lý do là gì. Sau đó nghĩ nghĩ cũng hiểu được, có lẽ thầy đã mềm lòng, không muốn mấy thánh chủ này bị mất mặt.

- Đa tạ các vị tông chủ dạy bảo.

Lâm Phàm ôm quyền nói.

- Đâu có, đâu có, Lâm phong chủ tuổi còn trẻ mà đã có thực lực như vậy, thật là khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Putissa nói, sau đó thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi đúng là hết sức nguy hiểm. Nếu không phải Thiên Tu ra mặt, sợ rằng với tình thế vừa rồi, dù có chống đỡ được cũng phải phun một ngụm máu.

Có điều, đợi đã, không đúng!

Thực lực của Thiên Tu lại mạnh hơn từ lúc nào rồi, áp lực mà bọn họ không thể chịu đựng, ông ta lại ngăn cản chỉ bằng một bàn tay.

Giờ khắc này, bọn họ biết, hai thầy trò này đồng thời ra sân, chẳng lẽ là để cho bọn rõ thấy rõ khoảng cách về thực lực sao?

- Lâm sư huynh vô địch!

Lúc này, các đệ tử của Viêm Hoa tông hô to, bọn họ đã tận mắt chứng kiến Lâm sư huynh ra tay đè ép tất cả Bán Thần tại hiện trường. Tám người trôi lơ lửng trong không trung chính là tông chủ tám tông, nhưng ở trong tay Lâm sư huynh thì vẫn không là gì, mặc dù không bị đè ép tiếp nữa nhưng nhìn tình huống này, chẳng lẽ còn không hiểu sao.

Lâm Phàm xua tay, sau đó nhìn về phía tông chủ của các tông.

- Các vị không cần lo lắng, bọn họ không sao, bổn phong chủ không xuống tay nặng, dẫu sao đây chỉ là trận đấu hữu nghị, không phải cuộc chiến sinh tử.

Thánh chủ nhìn xuống phía dưới, Thánh Đường tông là thảm nhất, ngoài ông vẫn còn đứng ở đây, hầu như tất cả đều nằm ở nơi đó. Lôi Đình quân chủ đang lén lén lút lút hạ thủ, nhưng khi trận chiến kết thúc cũng sững người lại.

Nhanh vậy, sao không đánh lâu thêm chút nữa, bổn quân chủ còn chưa chọn được lúc thích hợp để xuống tay.

Chương 470: Đây Là Hồng Môn Yến đó (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Tiết mục thể hiện thực lực tổng thể của tông môn đã kết thúc, con dân đến từ các thành trì trên mặt tràn đầy vẻ tự hào.

- Quá lợi hại, không ngờ tông môn chúng ta lại mạnh như vậy, nếu không tận mắt chứng kiến, quả thật không thể tin được.

- Theo ta thấy, Lâm phong chủ của chúng ta vẫn là người mạnh nhất. Ngươi xem đi, vừa rồi có bao nhiêu Bán Thần, đều bị Lâm phong chủ của chúng ta đánh một quyền là ngã, sau này thật muốn xem xem còn có tông nào dám ức hiếp chúng ta.

- Không sai, ta phải nhanh chóng quay về thành, nói cho mọi người ở đó biết bọn họ không tới đây đúng là thiệt thòi.

Con dân của các thành trì vừa lòng thoả ý, không hề hối hận, hôm nay thật sự khiến bọn họ mở rộng tầm mắt, sợ rằng quay về bọn họ cũng không thể nào chợp mắt. Mà khi những con dân này quay về, tông môn cũng sắp xếp đệ tử đi theo hộ tống, mặc dù đi quan đạo nhưng cũng phải bảo đảm an toàn mới được.

Các đệ tử trong tông môn trò chuyện với nhau, nói ra cảm tưởng của riêng mình, bọn họ đã được chứng kiến thời khắc huy hoàng nhất của tông môn. Có điều, Lâm sư huynh nói, đây chưa phải là sự huy hoàng tột cùng mà mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

Tông chủ các tông cùng trưởng lão, muốn trở về tông, nhưng Lâm Phàm không có ý định để bọn họ rời đi, chuyện nên làm vẫn chưa hết, nếu đã tới đủ thì đương nhiên phải trò chuyện một phen.

Hôm nay, nếu nói vui mừng nhất phải kể đến ba tông lớn Thái Thản tông, Đại Diễn tông, Đại Hùng Bảo tông. Thái Thản tông thật sự vì sự cường thịnh của Viêm Hoa tông mà cao hứng. Đại Diễn tông cùng Đại Hùng Bảo tông lại vui vì lựa chọn của bọn họ không sai, qua lại với Viêm Hoa tông thật là một việc làm sáng suốt.

Dạ tiệc.

Một bàn tròn lớn có Lâm Phàm, tông chủ cùng Thiên Tu, còn lại đều là tông chủ và trưởng lão các tông khác. Còn lại mấy tông môn vừa và nhỏ được xếp ở chỗ khác.

Lúc này, Lâm Phàm đứng dậy bưng ly rượu.

- Đa tạ các vị nể mặt tới, Lâm Phàm ta cảm ơn, ly rượu này ta xin mời.

Mọi người ngồi đó, trong lòng hơi hoảng hốt, luôn cảm giác hình như sắp có chuyện gì xảy ra. Bọn họ nào có tâm trạng uống rượu, cảm giác đây chính là một bữa Hồng Môn yến.

- Mẹ kiếp!

Phun Thánh Chế Tài quay mặt đi.

Lôi Đình quân chủ sờ ly rượu có hoa văn màu vàng trong tay, bàn tay che lại, khi mở ra, ly rượu biến mất không thấy nhưng vẫn ngồi yên ở đó như không có chuyện gì.

- Lâm phong chủ khách khí rồi, nếu đã xoá bỏ tất cả, mọi người cùng nhau cạn một ly đi.

Putissa cười nói.

Tình huống hiện tại, người sáng suốt cũng có thể nhìn ra có gì đó đang nhen nhóm, mọi người đều muốn trở về, không muốn ở lại Viêm Hoa tông nữa. Cái gì nên thể hiện cũng đã thể hiện rồi, còn muốn làm gì nữa đây. Đâu quá đáng đến vậy. Có điều, đây cũng chỉ là ý nghĩ trong lòng Putissa mà thôi, còn đến bên miệng vẫn rất biết cách nói chuyện.

Thiên Tu nói:

- Đồ nhi, uống ít thôi, uống rượu tổn hại sức khỏe, say cũng không tốt.

- Thầy yên tâm, đồ nhi ngàn chén không say, thêm một bình nữa cũng chẳng hề gì, không tin thầy nhìn xem.

Lâm Phàm cười nói, nhấc một bình rượu lên đổ vào miệng.

Mọi người không hiểu nổi tình hình hiện tại, muốn để Bán Thần uống say thì phải là rượu gì, cũng không biết người này rốt cuộc có ý

gì.

Đang lúc mọi người nghi ngờ, chỉ nghe "choang" một tiếng giòn giã, tất cả đều hoảng sợ, gương mặt đầy vẻ hoang mang, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ thấy Lâm Phàm đập vò rượu xuống đất, sắc mặt đỏ thẫm, ngay cả hai tròng mắt cũng đỏ au.

- Say rồi sao?

Mọi người thất kinh, đùa hả, một bình đã say? Cho dù là mười bình cũng không có khả năng.

- Thánh chủ, có biến rồi, nhất định có biến rồi.

Bây giờ Đán Ác Quân Chủ đã thấy bụng đau âm ỉ, lá gan như đã bị tiểu tử này đá vỡ. Đã nói là trận đấu hữu nghị, không ngờ lần này lại ra tay tàn nhẫn như vậy.

- Đồ nhi, con làm sao vậy? Không thể uống rượu thì uống ít chút, uống say rồi, phải làm thế nào đây.

Thiên Tu sốt ruột, đồ nhi của mình sao có thể uống say được chứ. Ngay cả tông chủ cũng đứng lên, xin lỗi nói:

- Thật ngại quá, phong chủ tông ta nhất định đã uống say, hôm nay kết thúc tại đây đi.

- Được, mau đỡ Lâm phong chủ về nghỉ ngơi, sức khoẻ quan trọng nhất.

Tông chủ Vĩnh Hằng tông vội vàng nói, dạ tiệc này ăn không trôi, có loại cảm giác gì đó đè nén, hơn nữa trong bóng tối luôn có cảm giác sẽ có chuyện xấu nào đó xảy ra.

Ba!

Nhưng vào lúc này, Lâm Phàm chợt vỗ bàn một cái, cơ thể lảo đảo lắc lư, sau đó đẩy người đang đỡ mình ra.

- Bổn phong chủ không có say, nhưng với một số việc, ta rất khó chịu.

Mà mọi người ở đây, cũng bị giọng nói này làm sợ hết hồn, không biết tiểu tử này lại muốn nổi điên cái gì.

-Trời ơi, đồ nhi, con uống nhiều rồi, đừng quậy nữa, nghe lời vi sư, trở về nghỉ ngơi cho khỏe.

Thiên Tu đỡ hắn nói.

- Lâm Phàm, các vị tông chủ và trưởng lão đều ở đây, cũng không thể náo loạn, trở về nghỉ ngơi cho khỏe đi.

- Nghỉ ngơi cái khỉ gió gì, hôm nay nói chuyện cho rõ ràng, không nói rõ ràng, đừng ai nghĩ đến chuyện rời khỏi.

Lâm Phàm vỗ bàn lần nữa, toàn bộ món ngon và rượu trên mặt bàn đều nảy lên, sau đó lại rơi xuống vị trí cũ.

Tông chủ các tông cảm thấy không ổn, ngẩn ra nhìn Lâm Phàm, không biết đây rốt cuộc là ý gì. Ngay tại lúc này, Lâm Phàm lảo đảo lắc lư chỉ Putissa. Putissa mờ mịt, không hiểu lắm, chuyện này thì liên quan gì đến mình.

- Lâm phong chủ, ngươi có ý gì?

- Putissa tông chủ, không có gì hết, chỉ là muốn hỏi một chút, lãnh thổ đã từng chiếm lĩnh của tông ta liệu có trả hay không? Hôm nay uống nhiều, bổn phong chủ cũng cứ việc nói thẳng, đó là lãnh thổ của Viêm Hoa tông chúng ta, không phải La Sát tông các ngươi. Nếu ngươi còn không trả, hôm nay bổn phong chủ sẽ sống chết với ngươi, ngày mai trực tiếp ra khỏi tông khai chiến, chiếm đoạt địa bàn, xem ai mạnh hơn.

Lâm Phàm lạnh lùng nói, biểu tình rất nghiêm túc.

- Đồ nhi, nói cái gì vậy, sao lại nói mấy lời này với Putissa tông chủ, Putissa tông chủ đừng để trong lòng, đồ nhi ta uống nhiều, say rồi nên nói mê sảng thôi.

Thiên Tu vội nói, nhanh chóng đóng vai phản diện.

Putissa cũng biết, đây chẳng phải chuyện tốt gì, sau đó lúng túng cười:

- Không sao, không sao, Lâm phong chủ uống nhiều.

- Ai uống nhiều, ai đùa với ngươi! Một câu thôi, có trả hay không? Lâm Phàm ta thù rất dai, đồ của ai nên thuộc về người ấy, nếu không ngày mai sẽ khai chiến. Đừng tưởng rằng ta doạ ngươi, nói một câu khó nghe. Hôm nay nếu không phải thầy ta ra mặt ngăn

cản, thì tất cả đều nằm ở đó hết cho bổn phong chủ.

Lâm Phàm bá đạo nói, ánh mắt nhìn về phía Putissa:

- Ngươi nói xem có phải đạo lý này không?

Putissa đáp:

- Là... là đạo lý này.

Hắn ta rất muốn nói, vớ vẩn, đây rõ là cướp đi, đã là của tông ta những hơn một trăm năm rồi còn đòi trả lại, đúng là nằm mơ. Tuy nhiên nhìn trông bộ dạng tiểu tử này, bất kể là say thật hay là say giả cũng đều hơi đáng sợ, nếu như từ chối, sợ rằng sẽ xảy ra chuyện lớn thật.

- Bổn phong chủ nói mà, Putissa sao có thể không biết nói đạo lý chứ.

Lâm Phàm cười nói, sau đó quay đầu lại:

- Vậy rốt cuộc có trả hay không?

Chương 471: Đây Là Hồng Môn Yến đó (2)

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Thiên Tu giảng hòa:

- Đồ nhi, sao có thể nói lời như vậy với Putissa tông chủ, mặc dù con đã có thực lực tiêu diệt được cả La Sát tông, nhưng tông ta hòa bình, chính nghĩa, làm sao có thể ép buộc tông họ, sẽ phá hỏng sự hoà thuận.

- Thầy, con đang nói phải trái với Putissa, khi nào đạo lý này không thể nói thông, mới dùng đến vũ lực, Putissa ngươi nói có đúng không?

Trong lòng Putissa không muốn trả, nhưng nhìn ánh mắt này của Lâm Phàm, không biết làm sao cho phải. Thực lực đối phương quá mạnh mẽ, hơn nữa không phải là mạnh ở mức bình thường, tất cả mọi người ở đây cộng lại cũng không bằng một chuỳ của đối phương.

- Nhất định sẽ trả, La Sát tông ta đã muốn trả từ lâu, chỉ có điều không tìm được thời cơ thích hợp. La Sát tông chưa bao giờ chiếm lĩnh lãnh thổ của tông khác, càng không biết phá hỏng tính nguyên vẹn của các tông, vũ lực là cách của những kẻ tàn bạo, chúng ta làm sao có thể dùng vũ lực, nên nói phải trái.

Tình huống ngày hôm nay, ngay cả nghĩ hắn ta cũng chưa từng nghĩ đến, trước giờ đều chưa từng nghĩ Viêm Hoa tông lại có một ngày cứng rắn đến vậy. Không trả thì đánh, nếu như là trước kia thì ai sợ ai chứ, nhưng bây giờ là sợ thật sự. Chỉ một mình tiểu tử này, e là cả La Sát tông cũng không thể chống lại.

- Tốt, Putissa biết lý lẽ, kính ngươi một ly, ngày mai làm thủ tục, lãnh thổ chiếm lĩnh trước kia trả lại là được, sau này chúng ta chính là anh em tốt, trợ giúp lẫn nhau.

Lâm Phàm nói:

- Lời vừa rồi, có chút mạo phạm, đó là do uống nhiều, không làm chủ được đầu óc.

Tông chủ nói:

- Putissa, hắn uống nhiều, đừng nghĩ là thật, cũng chớ để trong lòng.

- Hử? Ai không để trong lòng?

Lâm Phàm trừng mắt một cái, thần sắc rất là nghiêm túc nói.

Khóe mắt Putissa giật giật, vội vàng nói:

- Lâm phong chủ nói đúng, đây chính là vật về nguyên chủ.

- Ừ, vậy thì tốt, tông chủ, đích thân Putissa đã muốn trả rồi, làm sao có thể nghĩ là giả dối đúng không?

Lâm Phàm nói, sau đó ánh mắt nhìn xung quanh.

- Các vị, mọi người nói xem có đúng không?

- Đúng, đúng.

Tông chủ của các tông môn còn lại gật đầu, hơi có vẻ khó chịu, đây chẳng phải là bị tên tiểu tử này dắt mũi đi sao. Hơn nữa còn không thể phản kháng, đúng là cái bẫy.

Thánh chủ không muốn nói chuyện, sớm biết vậy lúc ban ngày có chết cũng phải đi, quả nhiên sẽ xảy ra chuyện.

Đán Ác Quân Chủ không còn lời nào để nói, mặc dù còn chưa rút đao ra, nhưng lời này đã rất rõ ràng, hôm nay mọi người ở đây, không mấy ai có thể chạy thoát nữa.

- Mẹ kiếp, tự cao đến vậy.

Chế Tài Quân Chủ bất mãn, nhưng không dám phản kháng.

Qua hồi lâu, biểu tình tông chủ các tông rất khó coi, cứ như là bị ai ăn hiếp vậy, cuối cùng dạ tiệc đã kết thúc, mọi người cáo từ.

Khi tất cả mọi người đều rời đi, Lâm Phàm cười:

- Thầy, như thế nào?

- Đồ nhi, lợi hại! Lần này Viêm Hoa tông chúng ta đã lấy lại được tất cả những gì đã mất.

Thiên Tu cười, ông đang cùng phối hợp với đồ nhi của mình.

- Tông chủ, biểu cảm vừa rồi của ông không đạt, ông nên lộ ra vẻ, ta đang đùa thôi, không phải là thật đâu, nhưng ông lại thể hiện ra cảm giác vô cùng khao khát, điều này mọi người đều nhìn ra hết rồi.

Lâm Phàm nói.

- Hả?

Tông chủ ngẩn ra:

- Không thể nào, biểu tình này ta diễn rất đạt mà.

Thiên Tu xua tay:

- Sư huynh, vừa rồi huynh thật sự có vấn đề, nhưng may là ta và đồ nhi đều làm y như thật, khiến bọn họ không có chú ý tới trạng thái của huynh, lần sau phải chú ý đấy.

- Haiz, lần đầu tiên nói chung khó tránh khỏi sai lầm.

Tông chủ thở dài nói. Lâm Phàm cười:

- Con đã nói mà, đối phó bọn họ, không thể nương tay, lúc nào nên cứng rắn thì phải cứng đến cùng. Bây giờ tốt rồi, bọn họ đều phải nôn ra hết.

- Đồ nhi, màn vẽ rồng thêm mắt vừa rồi của thầy không tệ chứ?

Thiên Tu hỏi.

- Thầy rất lợi hại, chỉ một câu "Mặc dù thực lực của con hiện giờ có thể tiêu diệt cả La Sát tông", đúng là doạ cho bọn họ sợ tái mặt.

Lâm Phàm cười đắc ý. Quả nhiên, có thực lực, cái gì cũng dễ làm.

Nơi nghỉ ngơi của các tông.

- Hắn ta thật càn rỡ.

Thánh chủ trở về phòng, vẻ mặt giận dữ, ngồi xuống bên cạnh

bàn, tay trái nắm thành quyền đập lên bàn, bộ dạng vô cùng tức giận.

Đán Ác Quân Chủ quay mặt đi.

- Đây đâu chỉ là càn rỡ, rõ ràng là quá đáng, ngông cuồng, vô sỉ, mặt dày vu oan cho người khác.

Thánh chủ không nói lời nào, lúc ở dạ tiệc, ông ta muốn lớn mật đứng ra nói một câu "Đừng quá ngông cuồng", nhưng mà những lời này luôn giấu ở trong lòng, không thể nào nói ra khỏi miệng.

- Đán Ác, ngươi nói xem, Putissa thật sự quá hèn nhát, nếu như hắn ta dám đứng ra phản kháng một câu, ta nghĩ các tông khác cũng sẽ phản kháng. Nhưng ngươi nhìn xem, hắn ta là thứ gì chứ, hoàn toàn đã bị doạ sợ, thậm chí ngay cả chút lòng phản kháng cũng không có. Còn nói là đại tông, thật mất mặt!

Thánh chủ thẳng thắn nói.

Đán Ác Quân Chủ gật đầu.

- Đúng là rất mất mặt, đường đường là La Sát tông lại bị tên tiểu tử kia chèn ép đến một câu phản kháng cũng không dám nói, chỉ có thể hùa theo. Theo ta thấy, sau này còn phải dựa vào Thánh Đường tông chúng ta mới xong.

…

Bên trong một phòng khác.

Putissa sầm mặt lại, trong lòng khó chịu, đây là vì cái gì, dựa vào cái gì mà có nhiều tông ở đó như vậy mà xui xẻo nhất lại là La Sát tông bọn họ. Dựa vào cái gì chứ?

- Dạ Ma, ngươi nói xem, đây có phải là hắn ức hiếp người quá đáng, mượn rượu để gây chuyện? Ta thấy Thiên Tu cũng cùng một giuộc với hắn cả.

Putissa đầy khổ sở, muốn tìm một người để giãi bày hết, mà hôm nay cũng chỉ có Dạ Ma là có thể tâm sự.

Dạ Ma Bán Thần im lặng suy nghĩ trong chốc lát, gật đầu nói:

- Bọn họ vốn là một phe, hơn nữa ta nhìn một cái là biết, bọn họ chỉ giả bộ say, mượn rượu làm càn.

Có thể dốc bầu tâm sự, tâm trạng của Putissa đã tốt hơn chút.

- Dạ Ma, ngươi nói xem, vùng đất kia đã là của La Sát tông hơn một trăm năm, sao hắn ta lại mặt dày muốn lấy, ta nói có phải không?

Dạ Ma Bán Thần lắc đầu:

- Tông chủ, lời này không đúng. Vùng đất kia không phải của chúng ta, là chúng ta giành được, hơn nữa ta thấy tông ta cũng được lời rồi, quản lý một hơn trăm năm, thu hoạch không ít, hành động đến Viêm Hoa tông lúc ấy của chúng ta, chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung.

- Bốn chữ gì?

Putissa có chút không vui, Dạ Ma nói vậy là có ý gì, vùng đất kia không phải của chúng ta sao, rõ ràng là của chúng ta mà.

- Giết người cướp của.

Dạ Ma Bán Thần rất thành thật, không thích nói dối, mặc dù đó là chuyện của hơn một trăm năm trước, ông ta còn chưa ra đời nhưng cũng đã từng xem nội dung có liên quan ở trong sách cổ của tông môn. Tình cảnh lúc ấy, vô cùng thê thảm, cũng chỉ có thể dùng bốn chữ này để hình dung.

- Cút!

Putissa nâng tay lên, chỉ ra cửa.

- Tông chủ, ta đã làm gì chứ?

Dạ Ma Bán Thần ngây người, sao vậy nhỉ, sao tông chủ lại mắng mình.

- Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, lập tức biến khỏi mắt ta.

Putissa gào lên:

- Cút!

Dạ Ma Bán Thần xoa xoa mặt, đầy bất đắc dĩ mà xoa xoa.

- Tông chủ, ông bảo ta đi thì đi, sao lại nói cút, lại còn phun đầy nước miếng vào mặt ta.

Lạch cạch!

Putissa cầm ly trà trên bàn lên, ném về phía Dạ Ma.

Dạ Ma Bán Thần ôm đầu chạy, hét to:

- Ta đi, đi đây, chớ động thủ!

Chương 472: Trong Tuyệt Cảnh, Nhật Chiếu Tông Bùng Nổ

Nhìn Dạ Ma Bán Thần hấp tấp chạy biến đi, Putissa vô lực ngồi ở đó, vẻ mặt đầy ưu sầu, nhìn Bán Thần của tông môn giống như một kẻ ngu vậy. Có lẽ đây chính là nguyên nhân không thể bằng người khác.

…

Hôm sau, cửa núi tông môn.

Lâm Phàm ôm quyền:

- Tối hôm qua rượu vào nhức đầu, bây giờ vẫn còn đau âm ỉ, có điều các vị gấp gáp trở về như vậy, không ở lại thêm mấy ngày nữa để cho tông ta cẩn thận chiêu đãi.

- Lâm phong chủ khách khí, tông môn còn có chuyện, phải trở về xử lý, sau này có cơ hội sẽ gặp lại.

Thánh chủ ôm quyền nói, bây giờ một khắc ông cũng không muốn ở đây nữa, thậm chí cũng không muốn nhìn thấy gương mặt tên Lâm Phàm này, tránh cho không nhịn được sẽ ra tay với đối phương. Dĩ nhiên, nhất định đánh không lại, cho nên chỉ có thể làm bộ mắt điếc tai ngơ.

Nụ cười trên mặt Putissa tươi rói, nhưng trong lòng không ngừng chửi thề, tình huống lúc này cũng chỉ đành nở một nụ cười.

- Các vị tông chủ đi thong thả, lần sau nhớ lại tới chơi, cửa của tông ta luôn mở rộng đón các vị.

Lâm Phàm vẫy tay.

Lúc các tông chủ quay đầu đi, sau cái xoay đầu gương mặt đang cười tươi bỗng trở nên đầy thâm trầm.

- Đánh chết cũng không tới nữa!

Quá đáng, đúng là quá đáng, đã sớm biết tới Viêm Hoa tông không có gì tốt, nhưng không tới thì hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi. Trên thiệp mời tên tiểu tử đó để lại một hàng chữ, rõ ràng

là uy hiếp, thực lực mạnh thì muốn làm gì cũng được sao? Đúng là trời đất không dung.

Khi các tông đều rời đi, Lâm Phàm bật cười.

- Thầy, nhìn đi, hoàn mỹ biết bao, tất cả đều được giải quyết.

- Ừ, đồ nhi, lần này thầy trò chúng ta phối hợp rất là hoàn mỹ. Có điều lần này con cũng đã đắc tội với những tông đó rồi.

Thiên Tu nói.

- Thầy, thầy cũng có phần.

Lâm Phàm nhìn về phía thầy, chuyện này đâu thể có mình hắn gánh chịu.

Thiên Tu tiếp lời:

- Suỵt, đồ nhi, không nói chuyện này nữa, tuổi như thầy đây cũng cần tạo hình tượng tốt đẹp, sau này đến các tông khác không được ưu ái, vậy thì thật không tốt.

- Haiz.

Lúc này, Lâm Phàm than thở một tiếng, thấy hơi bất lực, dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

- Đồ nhi, con làm sao vậy? Sao lại thở dài?

Lâm Phàm nói:

- Thầy, thật ra thì lần này không tính là quá hoàn mỹ. Thầy nhìn xem, mười phong giờ chỉ có mình con ở đây, các phong chủ còn lại đều không ở, thật đáng tiếc. Mà Đạo sư đệ đã có thê tử, quên luôn cả tông môn, cũng không biết đã đi đâu.

- Điều này cũng đúng, nếu như mười phong đều ở đây, vậy thì tình cảnh lúc đó đã khác, nhưng đồ nhi, tại sao bọn họ không có ở đây, trong lòng con chẳng nhẽ không biết?

Thiên Tu nhìn về phía Lâm Phàm, chuyện đó chỉ cần nghĩ một chút là hiểu. Chèn ép đến độ những tông chủ khác không dám quay lại, vậy thì còn chuyện gì có thể xảy ra, nhất định đồ nhi này của mình quá mức cường hãn khiến những phong chủ kia không thấy được hy vọng chứ sao.

- Thầy, đồ nhi thật sự không hiểu lắm.

Lâm Phàm lắc đầu, trong lòng có chút mờ mịt không nghĩ được gì.

- Đồ nhi phải đi bế quan rồi.

Vừa nói xong Lâm Phàm lập tức vội vã đi khỏi.

Thiên Tu ngẩn ra nhìn đồ nhi của mình, cũng thầm bội phục, đã là Bán Thần rồi còn muốn đi tu luyện, không ổn định lại cảnh giới một chút đi.

…

Mấy ngày sau.

Chuyện Viêm Hoa tông thể hiện thực lực tổng thể đã truyền đến các tông. Trong các thành trì, một vài các con dân hết sức hưng phấn, bọn họ đã được chứng kiến thời khắc hùng mạnh của tông môn.

Bên trong quán trà náo nhiệt khác thường, tiếng bàn tán không ngớt.

- Ha ha ha, Lâm phong chủ tông ta thật sự quá mạnh mẽ, một người đấu lại cả nhóm Bán Thần của các tông, cuối cùng giành được thắng lợi.

- Nếu như không phải có Thiên Tu trưởng lão ra mặt, những tông chủ tông môn kia, sợ rằng cũng bị Lâm phong chủ trấn áp hết.

- Không ngờ tông ta lại mạnh mẽ như vậy, nếu không phải có lần này, chúng ta cũng không thể biết.

- La Sát tông đã từng chiếm lĩnh lãnh thổ của tông ta, cuối cùng đã trả lại.

- Còn những bảo vật từng bị các tông cướp đoạt cũng nói phải trả lại, đúng là quá hả giận.

Đối với các con dân mà nói, bọn họ đã từng sống trong sự kiềm chế, tình huống bên trong tông bọn họ biết, đồng thời sự lấn áp của tông khác càng khiến bọn họ thấy trong lòng ứ nghẹn, không thể nào trút bỏ. Nhưng bây giờ tất cả đã khác.

Bất chợt tông môn trở nên mạnh như vậy, điều này khiến bọn họ có chút không dám tin, nhưng chuyện này không tin cũng không

được, bởi vì đây chính là sự thật.

Nhật Chiếu tông, sau khi trải qua tuyệt vọng, toàn bộ tông môn cũng bắt đầu biết điều. Tông chủ ngày nào cũng ưu sầu, rên rỉ than thở, các trưởng lão đứng đầu ở dưới cũng ngậm miệng không nói, tình huống của các tông môn trên thế gian hiện tại, bọn họ đều đã biết.

- Tông chủ, mấy ngày trước Viêm Hoa tông mời các tông đi tham gia cái gọi là thể hiện thực lực tổng hợp của tông môn, đã kết thúc rồi, mà tình huống mới nhất chính là tiểu tử kia đã rất mạnh. Tông môn trên thế gian đều không thể chống lại, cho dù là thánh chủ Thánh Đường tông cũng đã không phải là đối thủ nữa.

Một tên trưởng lão tuyệt vọng nói, ông không ngờ tiểu tử này thế mà đã tăng thực lực đến mức này, không phải là người mà bọn họ có thể chống lại nữa.

Tông chủ ngồi ngay ngắn ở trên ghế, trầm ngâm không nói, tất cả trưởng lão cũng nhìn ra được tông chủ đang trong cơn giận, hơn nữa còn vô cùng kiềm chế. Các đệ tử của tông môn, đều cảm giác tông môn không còn sức sống, mặc dù vẫn hoạt động như trước, nhưng luôn cảm giác như thiếu đi chút gì đó.

- Vậy sao?

Tông chủ khép hờ mắt, mở miệng nói.

- Đúng vậy, bây giờ bất kể là luyện đan hay là luyện khí, Viêm Hoa tông đều đã đuổi kịp các tông khác, thậm chí có không ít tông môn chuẩn bị thiết lập quan hệ với Viêm Hoa tông.

Bọn họ là trưởng lão đứng đầu của Nhật Chiếu tông, sau khi nghe những thứ này, trong lòng cũng có loại tuyệt vọng không sao nói được. Viêm Hoa tông vùng dậy cũng không phải là chuyện gì tốt, mà cho tới bây giờ Nhật Chiếu tông bọn họ còn không có xuất hiện Bán Thần, cuối cùng sợ rằng chỉ có thể để cho người khác ức hiếp.

Ngay lúc này, bên ngoài có tiếng động truyền tới, một vệt sáng mờ mờ bay từ phương xa tới.

Tông chủ ngẩng đầu, chân mày nhăn lại.

- Chích Diệu Quân Chủ Thánh Đường tông.

Các trưởng lão trong đại điện sắc mặt hơi biến đổi, không biết

người này tới làm gì.

Trong hư không, Chích Diệu Quân Chủ bay lơ lửng, tâm trạng không tốt là bao, gần đây thiệt hại nặng nề, luôn trong trạng thái căng thẳng.

Những thiên sứ nhỏ vây quanh cơ thể, thổi kèn như sắp hết hơi, mà cũng chẳng còn nữa, những thiên sứ nhỏ này chính là tâm trạng của Chích Diệu Quân Chủ lúc này. Tâm tình không tốt, các thiên sứ nhỏ cũng chẳng còn động lực gì nữa.

- Không biết, Chích Diệu Quân Chủ đến có chuyện gì?

Tông chủ ra mặt, nở nụ cười dò hỏi. Chỉ có điều, ánh mắt Chích Diệu Quân Chủ bỗng nhiên phóng tới, trong lòng tông chủ hoảng sợ, hơi lúng túng. Ánh mắt Chích Diệu Quân Chủ rất ác liệt, có một loại sợ hãi không nói ra được.

Chích Diệu Quân Chủ híp mắt, nhìn mọi người. Các trưởng lão Nhật Chiếu tông đều cúi đầu, không dám đối mặt với Chích Diệu Quân Chủ. Tông chủ không cam lòng, trước mắt là quân chủ Thánh Đường tông, Nhật Chiếu tông bọn họ căn bản không dám phản kháng.

Đối với Chích Diệu Quân Chủ mà nói, Nhật Chiếu tông chính là con chó của Thánh Đường tông. Mấy ngày gần đây tâm trạng của ông không tốt đẹp gì, chỉ có thể đến tìm những người này trò chuyện một lát, thuận tiện bù đắp tài sản của riêng mình.

- Hừ!

Chích Diệu Quân Chủ hừ lạnh một tiếng, mà một tiếng hừ lạnh này lại giống như tiếng sấm, nổ vang bên tai mọi người.

Các trưởng lão Nhật Chiếu tông cả người run lên, bọn họ biết, Chích Diệu Quân Chủ muốn khai đao với bọn họ. Trước kia cũng không phải chưa từng xảy ra chuyện như vậy, cuối cùng đều dùng tài sản của tông môn để giải quyết. Nhưng bây giờ, tông môn xảy ra chuyện như vậy, lấy đâu ra nhiều tài sản để cho Chích Diệu Quân Chủ, dẫu sao đệ tử tông môn cũng còn phải tu luyện.

Chương 473: Trời Đất Xoay Chuyển (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Chích Diệu Quân Chủ đứng ở nơi đó nhìn mấy tên Nhật Chiếu tông, trong lòng không vui. Sao chẳng biết quan sát bằng mắt gì vậy, mấy kiến thức trước kia bay đâu mất rồi?

- Chích Diệu Quân Chủ, xin thông cảm, tông ta bị Lâm Phàm của Viêm Hoa tông phá hoại nhiều lần, đã mất đi hơn nửa tài sản, số tiền đệ tử tông ta cần để tu hành bây giờ cũng là một vấn đề.

Tông chủ ôm quyền nói nhưng nội tâm lại xoắn xuýt, rất đau. Súc sinh, coi Nhật Chiếu tông bọn họ là gì chứ, chẳng lẽ là cái kho bạc cố định sao. Khi nào thiếu tiền là tới, mà lúc không thiếu, thì chẳng coi bọn họ ra gì.

- Nói cái gì vậy?

Sắc mặt Chích Diệu Quân Chủ lập tức biến đổi, mấy thiên sứ nhỏ bay quanh cơ thể, biến thành thiên sứ màu đen, cầm lưỡi đao ra, nở nụ cười tà ác, hiển nhiên đã nổi giận.

- Ngươi vừa mới nói gì? Ý ngươi là bổn quân chủ tới nơi này là muốn lừa gạt Nhật Chiếu tông các ngươi sao? Đây là ngươi đang lăng mạ Bán Thần, cũng là làm nhục Thánh Đường tông, bổn quân chủ nói cho các ngươi biết, hôm nay chuyện này sẽ không giải quyết dễ dàng vậy đâu.

Chích Diệu Quân Chủ giận dữ, trong ánh mắt bùng lên ngọn lửa.

- Nếu như Nhật Chiếu tông các ngươi không cho ta một câu trả lời thích hợp, như vậy chỉ có thể chịu đựng lửa giận của bổn quân chủ.

Có điều, bây giờ tâm trạng ông ta không tệ, vừa rồi không nghĩ ra được cách nào hợp lý để doạ nạt, nhưng không ngờ Nhật Chiếu tông lại chủ động đụng vào họng súng.

- Lửa giận? Lửa giận cái gì?

Ngay tại lúc này, một giọng nói từ phương xa truyền tới. Trong lòng tông chủ Nhật Chiếu tông kinh hãi, là ai lại dám chen miệng vào đây, không biết đã xảy ra đại sự gì?

Có điều khi thấy bóng người xa xa kia, hắn ta hoàn toàn mờ mịt, sau đó hưng phấn nói:

- Sư đệ. . .

Mặt Ky Uyên không có biểu tình gì đi tới.

- Ồ, ta còn nghĩ là ai, hoá ra là Ky Uyên, thời gian gần đây không thấy ngươi đến điện Thiên Tông để kêu oan, sao hả? Tạm bợ ở chỗ nào vậy?

Chích Diệu Quân Chủ cười hỏi.

Ky Uyên đi tới trước mặt Chích Diệu Quân Chủ, vẻ mặt dửng dưng:

- Tới tông ta có chuyện gì?

- Thái độ này của ngươi là sao?

Vẻ mặt Chích Diệu Quân Chủ đông cứng lại, cau mày nhìn Ky Uyên, ông không ngờ, tên Ky Uyên nhỏ bé này, lại dám nói chuyện với mình như vậy.

- Càn rỡ.

Bỗng nhiên Chích Diệu Quân Chủ giơ tay lên, vung một bạt tai, Thánh Đường tông bọn họ bị Lâm Phàm của Viêm Hoa tông lấn áp, không có nghĩa là Nhật Chiếu tông có thể xoay mình làm chủ, cũng có thể lấn hiếp.

- Sư đệ, cẩn thận. . .

Tông chủ hô lên, có điều, một màn khiến hắn ta không dám tin đã xảy ra.

Chỉ thấy Ky Uyên giơ tay lên, tát mạnh vào mặt Chích Diệu Quân Chủ, một cái tát kia vô cùng đanh, trực tiếp tát cho Chích Diệu Quân Chủ ngã xuống đất.

Các trưởng lão trong tông môn trợn trừng hai mắt, đầy mơ màng,

Ky Uyên này muốn phản nghịch sao.

Chích Diệu Quân Chủ nằm trên đất, nhưng trong đầu, đã xuất hiện rất nhiều ý nghĩ.

Sao hắn ta dám? Sao hắn ta lại dám làm vậy? Chuyện này phải chăng có vấn đề gì? Nhưng bất kể như thế nào, trưởng lão Nhật Chiếu tông dám to gan tát ông, đây cũng là một chuyện kinh thiên động địa, thiên vương lão tử, cũngkhông cứu được hắn ta.

- A!

Gương mặt Chích Diệu Quân Chủ dữ tợn, tức giận hét:

- Ky Uyên, là ngươi tự tìm cái chết.

Trong nháy mắt, Chích Diệu Quân Chủ giơ tay lên, muốn tung một chưởng trấn áp lại Ky Uyên, nhưng khi thấy tình huống lúc này của Ky Uyên, gương mặt ngưng lại, giống như thấy quỷ vậy.

Chỉ thấy, sau lưng Ky Uyên có hư ảnh của một con thiên cẩu khổng lồ, hư ảnh kia hung tàn, cuồng bạo, nuốt chửng trời đất, một đôi con ngươi đỏ au tràn đầy tàn bạo, nhìn chằm chằm vào Chích Diệu Quân Chủ.

- Hơi thở này. . .

Chích Diệu Quân Chủ lộc cộc lui về phía sau, không dám tin nói:

- Ky Uyên, ngươi đã vào Bán Thần.

Trong phút chốc, Ky Uyên nâng tay lên, lớp sương dày đặc toả ra sau lưng, trong màn sương dày kia dường như có sinh vật hung tàn nào đó đang ẩn núp trong đó.

Đột nhiên, con ngươi Chích Diệu Quân Chủ co rút lại, chẳng biết từ lúc nào, Ky Uyên đã bóp lấy cổ Chích Diệu Quân Chủ.

- Chích Diệu, tông ta không phải miếng thịt, không phải thứ ngươi có thể xâu xé, nếu như ngươi đang lấn hiếp thì chỉ có thể chết.

Ky Uyên lạnh lùng nói.

Mà da thịt trên bàn tay đó đột nhiên phồng lên, một hàng răng nhọn nhô ra, tản ra ánh sáng lạnh lẽo sâu kín cứ như chỉ cần Chích Diệu Quân Chủ nói thêm câu nữa, cái cổ này sẽ bị cắn đứt.

Một giọt mồ hôi lạnh, rơi xuống từ trên trán Chích Diệu Quân Chủ. Ông ta không dám tin, đối mặt với Ky Uyên lại không có bất kỳ đường phản kháng nào, tựa như đối mặt với tên tiểu tử kia vậy.

Làm sao có thể!

Ky Uyên làm sao có thể trở cường giả thành Bán Thần cảnh, điều này không thể nào. Khi nhìn vào ánh mắt kia của Ky Uyên, Chích Diệu Quân Chủ đã dời mắt đi, rất không cam lòng nói:

- Ta biết rồi.

Ky Uyên chậm rãi thả bàn tay xuống.

- Tông ta còn có chuyện, cũng không giữ ngươi lại, đi đi.

Chích Diệu lùi lại phía sau mấy bước, khóe miệng co quắp, trong lòng có chút sợ hãi, hơi thở bực này không phải là hơi thở của người, mà giống với của một dã thú. Ông ta không biết rốt cuộc Ky Uyên đã vào Bán Thần như thế nào, nhưng tuyệt đối không phải dựa vào việc tự thân tu hành.

- Tốt, tốt, Nhật Chiếu tông lợi hại, bổn quân chủ cáo từ.

Chích Diệu không ngờ lại bị một trận bẽ mặt như vậy, cũng không ở lại nữa, trực tiếp chui vào hư không rời đi.

Có điều lúc rời đi, một ánh mắt hung ác cuối cùng kia, khiến cho không ít người của Nhật Chiếu tông, sợ hãi trong lòng.

- Sư đệ, cuối cùng đệ đã thành công.

Tông chủ mừng rỡ, nước mắt chảy dài.

- Không ngờ, tông ta, thật sự có Bán Thần.

Các trưởng lão khác cũng rất hưng phấn, một màn Ky Uyên đẩy lui Chích Diệu Quân Chủ, đều được ghi nhớ trong lòng.

Đây chẳng phải là, thực lực của Ky Uyên, nếu so với Chích Diệu đã mạnh hơn rất nhiều.

- Sư huynh, ta rất đói.

Ky Uyên mở miệng nói, vẻ mặt nhăn nhó như rất đau khổ.

- Sao vậy?

Tông chủ kinh hãi, không biết đã xảy ra chuyện gì, có điều khi thấy trong bụng Ky Uyên đang có thứ gì đó động đậy, vẻ mặt lập tức thay đổi.

Roẹt!

Quần áo nứt ra, chỉ thấy bụng Ky Uyên có một cái miệng kinh khủng, cái miệng nứt ra, răng nhọn giăng đầy, trông vô cùng đáng sợ.

- Sư huynh, ta rất đói, tác dụng phụ của thiên cẩu yêu quá lớn, ta phải ăn các loại súc vật còn sống, mau đi tìm đi.

Ky Uyên thở hổn hển, mở miệng nói.

Vừa rồi, thần trí của thiên cẩu yêu dung hợp với thần trí của hắn ta, tiến vào trạng thái ảnh hưởng lẫn nhau, nhưng lúc này, bởi vì thiên cẩu yêu đói bụng, thần trí biến mất, vì vậy, Ky Uyên bây giờ, mới là Ky Uyên chân chính lúc trước.

- Đi, tìm súc vật tới cho Ky Uyên.

Tông chủ lập tức ra lệnh, các trưởng lão xung quanh, cũng hóa thành một vệt sáng, bay ra bốn phương tám hướng.

Bọn họ vừa thấy nặng nề lại vừa phấn khởi.

Ky Uyên trở thành Bán Thần lớn mạnh nhưng cũng vì vậy mà trở thành quái vật. Mà những điều này, đều là Lâm Phàm của Viêm Hoa tông ban tặng, bọn họ nhất định khiến đối phương phải trả giá.

- Sư huynh, Viêm Hoa tông thế nào rồi?

Ky Uyên hỏi, trong mắt có ngọn lửa báo thù đang thiêu đốt hừng hực.

Chương 474: Trời Đất Xoay Chuyển (2)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Tông chủ trầm giọng:

- Tiểu tử kia đã vào Bán Thần, mấy ngày trước...

Ông ta nói toàn bộ những chuyện xảy ra gần đây cho Ky Uyên. Ky Uyên nghe xong, vẻ mặt đông cứng lại.

- Hắn cũng vào Bán Thần, hơn nữa còn mạnh mẽ đến thế, sao lại như vậy, sức mạnh của thiên cẩu yêu, còn chưa đủ để chống lại hắn.

Đột nhiên, trời đất chấn động.

- Xảy ra chuyện gì?

Chỉ thấy, trong không gian, có một điểm đen nhỏ bé, dần dần mở rộng, mà trong điểm đen này, có vô số khí tức u ám, hỗn độn tràn ra.

...

Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm ở trong mật thất tu hành, nhưng khi cảm giác được tình huống bên ngoài, cũng lập tức ra khỏi mật thất, ngẩng đầu, nhìn về phía hư không. Khi thấy điểm đen trên bầu trời kia dần dần lan rộng, hắn nghĩ đến lời Thanh Oa đã nói với hắn, sau đó hóa thành một vệt sáng, đi tìm Thanh Oa.

- Làm sao có thể, biến hóa thế này thì nhanh quá.

Thanh Oa đứng thẳng chân sau, trong đôi mắt của ếch, lóe lên vẻ kinh hãi.

Giấy vàng vẫn đùa giỡn với Thanh Oa:

- Cái gì quá nhanh? Cái tên súc sinh này, còn biết nhìn lên trời sao?

Thanh Oa không quan tâm đến giấy vàng, vẫn lẩm bẩm:

- Không thể nào, dựa vào tình huống trước mắt, trời đất xoay chuyển còn phải đến một năm nữa, sao lại trở nên nhanh như vậy?

Bộp!

Lâm Phàm bắt Thanh Oa lại.

- Thanh Oa, rốt cuộc đây là thế nào?

- Không thể nào, không thể nào

Thanh Oa không để ý tới Lâm Phàm, cứ luôn lầm bầm lầu bầu nói.

Lâm Phàm không thể nhịn được nữa, hai bàn tay vỗ thẳng vào đầu Thanh Oa.

- Cái tên này, mau nói, rốt cuộc là tình huống gì đây.

Thanh Oa kịp phản ứng lại, khi thấy tên liều mạng này, cũng kinh ngạc đến ngây người:

- Chủ nhân, đây là trời đất xoay chuyển đó, chúng ta sắp xong đời rồi.

- Có ý gì?

Lâm Phàm còn chưa hiểu Thanh Oa có ý gì, nhưng luôn cảm giác tình huống này rất là không ổn.

- Chủ nhân, lần xoay chuyển thứ nhất của trời đất, chính là sức mạnh trời đất hồi phục, càng thêm thâm sâu so với trước kia, sau này tất cả sinh linh, tiến độ tu hành sẽ trở nên nhanh hơn.

Thanh Oa biết rất nhiều, gương mặt xanh biếc đông cứng lại.

- Sức mạnh trời đất càng thâm sâu, độ tu hành càng nhanh hơn, đây là chuyện tốt mà, sao qua miệng ngươi, lại biến thành xong đời.

Lâm Phàm híp mắt nhìn Thanh Oa, cảm giác tên này không hề đứng đắn. Vẻ mặt Thanh Oa đau khổ.

- Chủ nhân, đây mới chỉ là bước đầu tiên mà thôi, đến bước kế kiếp, mới thật sự khủng khiếp, khi đó, sống chết do trời định, nguy hiểm ở khắp nơi.

Ba!

Lâm Phàm vỗ vào đầu Thanh Oa:

- Đừng dài dòng, nói nhanh lên, bước kế tiếp là cái gì?

Thanh Oa có chút sợ hãi, ngược lại không phải là sợ Lâm Phàm mà là sợ chuyện xảy ra bây giờ.

- Bước kế tiếp, sẽ có mưa sao giăng đầy trời, nhưng, đừng coi thường trận mưa sao này, trận mưa này, thực chất đều mang theo các linh thú đáng sợ, những thú linh kia sẽ chém chết tất cả sinh linh, cũng chính là hủy diệt cả thế giới.

- Ngươi biết rõ quá nhỉ.

Lâm Phàm nói.

-Đương nhiên rồi, trước kia bổn oa...

Thanh Oa đang muốn nói gì, đột nhiên nghĩ tới gì đó, sau đó lập tức ôm lấy ngón tay Lâm Phàm.

- Chủ nhân, chúng ta xong đời rồi, mau tìm chỗ trốn đi, nói không chừng còn có thể tránh được một kiếp. Theo Oa Oa thấy, chúng ta đi vào Vạn Quật môn đi, nơi đó cũng rất an toàn.

- Ấy!

Nhưng vào lúc này, Thanh Oa ngẩng đầu, có chút nghi ngờ.

- Làm sao?

Lâm Phàm hỏi.

Thanh Oa nhìn lên trời.

- Kỳ quái, sao lại không giống với những gì bổn oa thấy trước kia. Không hay, càng tệ rồi!

Lâm Phàm nhìn Thanh Oa ngạc nhiên, cảm thấy không thể nhịn được nữa, dứt khoát lấy Thiên Hà Vương Đỉnh ra, còn đun sôi nước ở trong đó.

- Thanh Oa, cho ngươi một cơ hội cuối cùng, nếu ngươi còn như vậy nữa, ta sẽ nấu ngươi thật đó.

Cảm nhận thấy kẻ liều mạng này sát ý vô cùng mãnh liệt, Thanh Oa bỗng nhúc nhích chuyển động, sau đó quay lại nhìn với vẻ buồn đau.

- Chủ nhân, nghe Oa Oa nói đi, chúng ta chạy thôi, không thì xong đời đó.

Lâm Phàm nhấc Thanh Oa lên, đi đến cái vạc Thiên Hà Vương, bên trong bọt nước bốc lên cuồn cuộn, còn có khói trắng bay lên.

- Ừm, không tồi, nước đã sôi sùng sục rồi, hơn nữa nước nấu ngươi cũng được đó, hương vị chắc chắn sẽ rất ngon.

Thanh Oa nhìn chằm chằm vào chân mình, ban đầu vốn là vẻ mặt đau khổ sau đó lại biến thành kinh hãi:

- Chủ nhân, Oa Oa không dám.

- Vậy nói mau, rốt cuộc là xong đời cái gì. Lâm Phàm xách Thanh Oa lên, híp mắt, nhìn chằm chằm, nếu còn dám nói một câu giống như câu "Lại xong đời" nữa, thì lập tức sẽ nấu ngươi lên.

- Chủ nhân, cái này khác với cái trước đây mà Oa Oa đã từng nhìn thấy. Đây không giống như sự biến đổi trời đất bình thường, đây chính là chân thân xuất hiện, đến đây cướp đoạt những người kia, nhưng so sánh với người ở nơi này thì lợi hại hơn rất nhiều, những nơi đi qua, toàn bộ đầu người đều sẽ rơi xuống, hóa thành tro bụi, rất là tàn nhẫn.

Thanh Oa nghiêm túc nói, hi vọng có thể dùng những từ ngữ kinh khủng này dọa sợ kẻ liều mạng kia, sau đó để nó có cơ hội chạy trốn, núp xa xa.

- Ồ? Tàn nhẫn, ta có tàn nhẫn không?

Lâm Phàm hỏi.

Thanh Oa mơ hồ nhìn kẻ liều mạng này, sao lại tự nói bản thân hắn như vậy, nhưng nó vẫn suy nghĩ câu hỏi này nên trả lời như thế nào. Nếu như so kẻ liều mạng này vời người kia thì hắn còn tàn nhẫn hơn, vậy chắc chắn hắn sẽ không sợ nữa.

- Chủ nhân, ngài là người hiền lành biết bao, làm sao có thể tàn nhẫn như những người kia, ăn thịt người cũng không nhả xương, hơn nữa cũng không thèm đun sôi, ăn sống luôn, rất đáng sợ.

Thanh Oa nói.

Lâm Phàm cười:

- Tàn nhẫn hơn ta? Ta muốn xem xem rốt cuộc bọn họ tàn nhẫn đến mức nào, nhưng người đó lúc nào sẽ đến?

Hắn cảm thấy vô cùng hứng thú với sự thay đổi của trời đất lần này, trong lòng như đang có ngọn lửa bùng cháy. Sự hứng thú kia khiến hắn không còn cô đơn nữa, lại có đồ chơi mới để mình chơi đùa rồi.

Nhìn thế gian bây giờ, các tông môn lớn đều bị hắn đè đầu cưỡi cổ, không dám chống lại. Cuộc sống nhàm chán như vậy, bây giờ lại có người tàn nhẫn như vậy, hắn nhất định phải đến so tài với đối phương một chút, xem đến cùng ai tàn nhẫn nhất mới được.

- Hả?

Thanh Oa ngẩn ra, hắn vẫn là người nha, làm sao lại có ý nghĩ như vậy?

- Đồ nhi.

Thiên Tu đến đây, ông rất là cảnh giác đối với sự biến động của trời đất.

- Thầy, thiên địa biến động, tên này nói, sẽ có người xuất hiện, hơn nữa còn rất kinh khủng, đồ nhi có chút không tin cho lắm, thầy nghĩ sao?

Lâm Phàm hỏi.

Thiên Tu ngẩng đầu nhìn, sau đó lắc đầu:

- Thầy cũng không tin lắm.

Thanh Oa cảm thấy bó tay hết cách với hai người này rồi.

- Các vị không thể xem thường những điều này, bọn thật sự rất mạnh, rất khủng bố.

Lâm Phàm hỏi:

- Mau nói, vậy họ lúc nào thì xuất hiện?

- Ta cũng không biết nữa, nhưng nhìn tình hình này thì chắc cũng

nhanh thôi.

Thanh Oa nói lúc nó còn ở hình dáng con người, cũng đã gặp qua những tình huống như thế này rồi.

Tất nhiên, những nhẫn sĩ cao cấp giống như bọn họ, bình thường đều sẽ không đích thân ra mặt mà là giao cho người phía dưới phụ trách. Về phần tàn nhẫn hay không tàn nhẫn thì khỏi phải nói, nếu như nói là không tàn nhẫn thì nó cũng sẽ không bị đánh một cái biến trở lại thành ếch xanh.

Xoẹt!

Bầu trời nứt ra một cái khe, bên trong khe hở này có một luồng không khí hỗn loạn đang lưu động, cái khe này đen xì không nhìn ra bên trong rốt cuộc là có cái gì.

- Khe hở này vậy mà lại xuất hiện ở bên trên lãnh thổ Viêm Hoa tông, rất là thú vị nha.

Lâm Phàm nói.

Chương 475: Chúng Ta Phải Phản Kích

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Thanh Oa:

- Chủ nhân, bọn họ sẽ từ khe hở bước ra, khe hở đã mở ra, theo Thanh Oa ta thấy thì không bao lâu nữa thì họ sẽ xuất hiện.

Lâm Phàm ném Thanh Oa sang một bên.

- Thầy, con cảm thấy tình huống này có chút thú vị.

Thiên Tu gật đầu

- Ừm, đồ nhi, thầy cũng cảm thấy có chút hứng thú.

- Thầy nói thử xem khe hở này chỉ có ở trên bầu trời của tông ta hay các tông khác cũng có?

Lâm Phàm hỏi.

Thiên Tu ngẩng đầu nhìn, suy nghĩ:

- Việc này cũng không rõ lắm, nếu không thì hay là để thầy đi xem một chút?

- Vâng, vậy làm phiền thầy.

Lâm Phàm gật đầu, hắn vô cùng hiếu kì, cái khe hở này rốt cuộc là như thế nào, hoặc nói cách khác, cái này xuất hiện trên bầu trời Viêm Hoa tông mà các tông các có xuất hiện như vậy hay không.

Thiên Tu hồn ở trên mây, với thực lực của ông bây giờ, nhất niệm mà có thể nhìn rất cả mọi nơi cũng không phải là việc khó.

- Đồ nhi, thầy đã nhìn qua, khe hở không chỉ xuất hiện ở mỗi tông ta mà những tông môn khác cũng có, hơn nữa ở trên bầu trời của một vài hiểm địa cũng có xuất hiện những khe hở này.

Thiên Tu nói.

Lâm Phàm suy nghĩ một lát:

- Sao cái này lại giống người ngoài hành tinh đến xâm chiếm vậy.

- Người ngoài hành tinh? Đó là cái gì vậy?

Thiên Tu nghi hoặc hỏi, đối với những từ ngữ mới của đồ nhi, ông vẫn cảm thấy rất thích thú.

- Có nghĩa là những vị khách đến từ thế giới khác. Thầy, theo đồ nhi nhìn thấy, thì chúng ta phải phản kích, không thể để mặc cho bọn họ xuất hiện được.

Lâm Phàm nói, nơi này là địa bàn của bọn họ, sao mấy người kia có thể tùy tiện xuất hiện ở đây.

- Có lý, đồ nhi nói có lý lắm.

Thiên Tu đồng ý, đối với sự biến động này của trời đất, thật sự là ông cũng không cảm thấy hiểu rõ cho lắm, nhưng từ một ít trong sách cổ, ông lại biết được một chút ít về sự biến động của lần này.

Thế giới của bọn họ đã từng có Thần tồn tại, chỉ là cách mười ngàn năm, thì sẽ biến mất hoàn toàn. Tình huống cụ thể của cái này cũng không biết được, nhưng nhìn tình hình hiện tại có lẽ sẽ liên quan đến những thứ này.

- Địch Địch, đến đây.

Lâm Phàm hướng phía xa hô lên, âm thanh hóa thành sóng âm, truyền đi.

Địch Địch đang nghiên cứu phát minh ra các loại đồ vật mới lại, thì lập tức đặt dụng cụ trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn về phía Vô Địch phong, sau đó lấy mũ thi công xuống, điên cuồng chạy đi.

- Sư huynh có gì phân phó.

Địa linh Địch Địch đưng trước mặt Lâm Phàm, ngẩng đầu nhìn, bọn họ đã được vào Viêm Hoa tông, thậm chí còn tự hào về thân phận đệ tử bộ nghiên cứu của Viêm Hoa tông.

- Địch Địch, không bao lâu nữa, sẽ có kẻ địch từ bên trong khe hở kia đi ra, các đệ có nghiên cứu ra được đồ vật gì có sức công phá mạnh hay không, chờ đến lúc những kẻ địch này xuất hiện thì đánh

cho họ một kích nặng nề.

Lâm Phàm hỏi.

Địa linh Địch Địch rất là đắc ý nói:

- Sư huynh, chúng ta lấy "pháo thần nguyên" đã được thăng cấp ra sử dụng đi, không cần định vị mà có thể bắn phá được, đồng thời uy lực so với trước kia thì mạnh hơn nhiều. Nếu như những tên kia từ bên trong khe hở này đi ra, Địch Địch có thể nắm chắc, có thể khiến bọn họ dừng lại ở đó luôn.

- Rất tốt, đi thôi, phân phó, lấy pháo thần nguyên bao chùm nên những nơi ở phía dưới khe hở này.

Lâm Phàm nói.

- Vâng, sư huynh.

Địch Địch gật đầu nói, sau đó biến mất nhanh như một cơn gió.

Thanh Oa ngồi xổm trên mặt đất, vẻ mặt mơ hồ nhìn Lâm Phàm, sau đó không dám tin nói:

- Bọn họ rất mạnh.

- Ừm, mạnh hay không ta không biết, đánh thử một trận xem lại đối phương như thế nào.

Lâm Phàm nói. Hắn đã chuẩn bị để chào đón những tên này rồi.

- Đồ nhi, ngươi nói xem, dân các thành có phải cũng nên an bài hay không, nếu thực sự có chuyện gì xảy ra, tránh nạn điều không thể bỏ qua.

Lâm Phàm suy nghĩ một lát:

- Thầy, vậy lập tức để các sư đệ đến các thành sơ tán người dân đi, phòng ngừa vạn nhất.

…

Vĩnh Hằng tông, là một nơi không có người.

Sau khi tông chủ sử dụng lá bùa kia, trên đỉnh đầu xuất hiện một cái khe.

- Tông chủ, chúng ta thành công rồi, cường giả trong truyền thuyết kia sẽ xuất hiện.

Một tên trưởng lão hưng phấn nói.

Bọn họ sử dụng lá bùa, gọi cường giả tồn tại trong truyền thuyết kia, sau khi sử dụng, trên đỉnh đầu quả nhiên xuất hiện một cái khe, theo như bọn họ nghĩ, đây nhất định sẽ có cường giả xuất hiện.

Viêm Hoa tông kia quả thật là quá đáng, khiến bọn họ rất oán giận, nhưng nếu như tông môn thật sự có cường giả, nhất định sẽ khiến Viêm Hoa tông phải trả giả thật lớn.

- Khe hở này rốt cuộc là kết nối tới nơi nào, chúng ta cũng hoàn toàn không biết gì cả, nếu như kết nối tới chỗ càng thần bí thì cơ hội để tông ta cường thịnh lên chính là ngay tại lúc này.

Tông chủ cân nhắc nói.

- A, tông chủ người nhìn xem, xa như vậy làm sao còn một cái khe.

Một tên trưởng lão kinh hãi nói, lúc vừa mới sử dụng lá búa, một đạo ánh sáng phóng thẳng lên trời, mở ra một khe hở, thế nhưng ở nơi xa kia lại có một vết nứt xuất hiện.

Tông chủ nhìn chăm chú, sau đó lại nhìn khe hở trên đỉnh đầu mình, không khỏi nở nụ cười.

- Bổn tông chủ đã hiểu, các người nhìn đi, khe hở này có phải là lớn nhất hay không, mà khe hở kia lại nhỏ nhất, hiển nhiên cường giả trong truyền thuyết sẽ từ cái khe hở to này xuất hiện, mà cường giả thì tất nhiên sẽ có tùy tùng, và chắc chắn tùy tùng sẽ đi ra từ khe hở nhỏ kia.

Tất cả trưởng lão nghe thấy vậy, cũng gật đầu, cảm giác lời này không sai.

- Hừ, chờ sau khi cường giả xuất hiện, nhất định phải khiến Viêm Hoa tông đẹp mặt.

Vài trưởng lão xắn tay áo lên, bắt đầu mong đợi.

Bán Thần đã không phải là đối thủ của Viêm Hoa tông, như vậy nếu có Thần xuất hiện thì đó mới là vô địch. Nguyên nhân là bởi vì Viêm Hoa tông đột nhiên cường thịnh lên, các tông trong khoảng thời

gian này đều an bình vô cùng. Nhưng bây giờ, trời đất biến động, khiến các tông đều nghi hoặc, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Phổ Đồ Tông chủ của Titan tông nhận được thông báo của Viêm Hoa tông, nói đây là dấu hiệu của kẻ địch sắp xuất hiện, hơn nữa Viêm Hoa tông còn đưa đến "pháo thần nguyên", dùng để chống lại những kẻ địch sắp đến kia.

- Phụ thân, sao rồi?

Lập tức, mặt đất chấn động, chỉ thấy ở phía xa, một người khổng lồ thân cao mười mét, di chuyển tới. Mỗi một bước đều mặt đất lập tức rung chuyển dữ dội.

Phổ Đồ nhìn bóng dáng to lớn kia, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì, đây là con gái ông ta, đã từng không thể tu luyện nhưng bởi vì ăn Thánh quả, kích hoạt linh thể Titan thần, sau đó không ngừng tu luyện nên càng ngày càng trở lên to lớn. Vốn ông ta cũng muốn con gái khôi phục lại dáng dấp ban đầu, nhưng con gái nói càng cao thì càng nhìn được xa hơn, cô ta thích kiểu này, vậy nên vẫn không hề thay đổi.

- Con gái, Viêm Hoa tông truyền đến tin tức, khe hở trên bầu trời sẽ có kẻ địch xuất hiện, cho nên chuẩn bị, lúc bọn họ xuất hiện thì bắn phá.

Phổ Đồ nói.

- Phụ thân, là Lâm ca ca nói cho chúng ta biết sao?

Diên Ca đặt hai tay ở trước ngực, trong mắt lóe lên sự yêu mến.

Phổ Đồ nhìn bộ dạng này của con gái, không khỏi thở dài. Bộ dạng này bây giờ, con muốn làm sao thì làm.

Chương 476: Đây Chính Là Bắt Đầu Xâm Chiếm Sao? (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Thánh Đường tông.

- Thánh Chủ, khe hở xuất hiện mấy ngày gần đây, ta cảm thấy có chút không ổn, bên Viêm Hoa tông truyền tin tới là những khe hở này không biết đã kết nối với không gian nào, sẽ có cường giả xuất hiện, ta nghĩ là nên chú ý một chút, chuẩn bị kĩ càng để sẵn sàng tấn công.

Đán Ác Quân Chủ nói. Ông ta cảm thấy rất khó chịu với Viêm Hoa tông nhưng lại không biết rõ về những khe hở này, vì vậy ông ta có chút khẩn trương.

Mặc dù Viêm Hoa tông nói rằng những khe hở này rất nguy hiểm, cần phải ngăn chặn, bình thường theo đạo lý mà nói, coi Viêm Hoa tông là địch thủ, chắc chắn sẽ không tin tưởng đối phương. Nhưng ông ta biết cái này xác thực là có vấn đề, có lẽ đúng là như vậy.

Thần Trật Quân Chủ nói:

- Đán Ác sư huynh, ta đánh cược với huynh, ta cược những khe hở này, kỳ thật chẳng có nguy hiểm gì, chỉ là hiện tượng kỳ lạ của trời đất mà thôi, huynh có dám cược không?

- Thần Trật, ngươi câm con mẹ nó miệng cho lão tử, sư huynh ngươi đang nói chuyện nghiêm túc, ngươi chỉ biết cược thôi, ngươi sao không lấy mạng mình ra mà cược đi.

Chế Tài tức giận chửi lên, bây giờ ông ta nhìn Thần Trật, càng nhìn càng cảm thấy khó chịu, tên này hoàn toàn chẳng để ý đến chuyện của tông gì cả, suốt ngày chỉ biết cược, thật là khiến làm cho người ta cảm thấy bực mình.

Thần Trật giống như không nhận ra, cười:

- Cược mạng, có thể nha, chỉ cần có đầy đủ tiền bạc và séc phiếu thay tiền, mạng cũng không phải là vấn đề.

- Câm miệng!

Thánh Chủ khiển trách, ông ta bây giờ hoàn toàn mất lòng tin vào toàn bộ người Thánh Đường tông rồi, thậm chí còn cảm thấy tuyệt vọng. Những sự đệ này quả thực là không thể tượng tượng nổi, là quân chủ mà chẳng có tí trách nhiệm nào cả.

- Hỗn Loạn đâu?

Tên đó lại chết ở chỗ nào rồi? Thánh Chủ nhìn một vòng, không nhìn thấy bóng dáng Hỗn Loạn đâu.

- Thánh Chủ, ta đến rồi đây.

Hỗn Loạn Quân Chủ vừa kéo quần vừa đi tới, tinh thần sảng khoái, là một loại cảm giác thoải mái không nói lên lời, ông ta vừa mới hoàn thành tốt đẹp giao dịch với một đệ tử.

Thánh Chủ trừng mắt nhìn, không nói gì nữa:

- Thiên Dụ sư muội, muội nghĩ như thế nào về những cái khe hở này.

Thiên Dụ nhíu mày:

- Muội nghĩ rằng những khe hở này thật sự rất nguy hiểm, Viêm Hoa tông nói cũng rất có lý, cũng không biết khe hở này kết nối tới không gian nào khác, rất có thể sẽ có cường giả xuất hiện mà chúng ta không biết, cho nên chuẩn bị sẵn sàng là điều cần thiết.

Thánh trộm Lôi Đình lẩm bẩm:

- Ta lại nghĩ rằng đây là một cơ hội, Viêm Hoa tông nói cái gì thì chính là cái đó sao? Nếu như bọn họ lén lút thông đồng với những người trong khe hở đó thì làm sao bây giờ. Cho nên theo ta thấy, trước tiên quan sát một lúc xem tình hình như thế nào đã.

Thánh Chủ nghe vậy thì im lặng suy nghĩ, ông ta không biết nên lựa chọn như thế nào.

- Thánh Chủ, ta cho rằng Viêm Hoa tông có thể tin, thật sự phải chuẩn bị sẵn sàng, lúc có người đi ra từ khe hở đánh một kích mạnh, giết nó từ trong trứng nước.

Đán Ác Quân Chủ nói, ánh mắt của ông ta rất nghiêm túc, đối với chuyện này đã nghĩ rất kĩ, chuyện không hề đơn giản như thế được.

- Đán Ác, ý của ngươi là?

Thánh Chủ hỏi.

Đán Ác Quân Chủ gật đầu, sau đó bước ra, đứng đối diện mọi người ở đây.

- Mọi người nghĩ xem, bây giờ Viêm Hoa tông có Lâm Phàm nên thực lực tăng mạnh, coi như là không thèm để tông môn nào vào mắt, cũng bởi vì như thế, bọn họ căn bản cũng chẳng cần bất kỳ sự trợ giúp nào, mà những khe hở không rõ từ đâu xuất hiện, chỉ có thể nói rõ một vấn đề, chính là sắp có chuyện lớn xảy ra, thậm chí ngay cả Viêm Hoa tông cũng không thể gánh được. Cho nên ta nghĩ rằng, những khe hở này thật sự nguy hiểm giống như lời của Viêm Hoa tông đã nói.

Hỗn Loạn Quân Chủ nói:

- Lời nói này của ngươi không đúng rồi, ta nghĩ là nên đợi người từ trong khe hở xuất hiện, Viêm Hoa tông đã sợ hãi như vậy, từ đó khẳng định đó là một thứ gì đó ghê gớm, nếu bọn họ tiêu diệt Viêm Hoa tông, đây mới chính là không cần tốn một binh một tốt nào mà có thể bắt được Viêm Hoa tông hay sao?

- Ngu xuẩn, thật sự là quá ngu! Hỗn Loạn sư đệ, ngươi làm sao có thể ngu như thế.

Đán Ác Quân Chủ oán giận nói, sau đó chắp tay với Thánh Chủ.

- Thánh Chủ hãy nghe ta một lần, những thứ tồn tại bên trong khe hở này sẽ xuất hiện, chúng ta không biết đó là gì, mà Viêm Hoa tông cũng cảnh giác, như vậy đã chứng tỏ kẻ sắp đến không phải tầm thường. Viêm Hoa tông cũng không chống lại được thì tông ta lấy gì chống đỡ, hay chính là những thứ kia thật sự sẽ hữu nghị với tông ta chỉ hủy diệt Viêm Hoa tông mà không diệt tông ta ư?

Đán Ác đồng ý với lời của Viêm Hoa tông truyền tới, những khe hở không rõ ràng này, có lẽ thật sự rất nguy hiểm.

Thánh Chủ im lặng suy nghĩ một lát, cuối cùng gật đầu:

- Đán Ác sư đệ nói có lý.

Thiên Dụ Quân Chủ đối với những chuyện này cũng không để trong lòng, thậm chí đối với bà mà nói cũng chẳng có gì quan trọng, bà chỉ muốn về đi ngủ, chuyện còn lại giao cho người trong tông môn làm là được.

Giờ khắc này, thế gian tông môn rung chuyển nên tất cả đều cảnh giác với những khe hở thần bí này, không biết cuối cùng chuyện gì sẽ xảy ra.

…

- Ta thật sự không chịu được nữa.

Nơi nào đó bên trong hiểm địa, Vân Tiêu ngâm mình trong một ao nước sôi sùng sục, gã ta không biết những thứ này là cái gì nhưng chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn vô cùng, suýt chút nữa thì lấy luôn mạng của gã ta rồi.

- Kêu cái gì mà kêu, câm miệng cho ta, nếu không ta đánh chết ngươi.

Thiếu nữ lạnh lùng nói, ánh mắt xa xăm, rất là bình tĩnh, giống như nhìn đến một nơi xa xôi vô tận nào đó.

Vân Tiêu không dám nói lời nào, thậm chí ngay cả một lời nói nhảm cũng không dám nói, thiếu nữ này đối với gã ta mà nói, thật sự là quá kinh khủng. Thậm chí, gã ta bắt đầu hối hận, sớm biết như thế này, lúc đó không nên đồng ý. Quá kinh khủng!

- Bắt đầu nha.

Thiếu nữ lẩm bẩm, vẻ mặt nghiêm túc, nhưng hành động này đối với Vân Tiêu chính là thiếu nữ này nhất định lại đang nghĩ ra những phương pháp khác tra tấn gã ta. Trong khoảng thời gian này, gã ta bị tra tấn đến sắp điên rồi, có thể chống đỡ đến bây giờ chính là dựa vào lòng tin của bản thân. Mà lòng tin này, chính là trở thành người đứng đầu mười phong, cho nên dưới sự tra tấn này, gã ta chỉ có thể cố chịu đựng.

…

Viêm Hoa tông.

Đệ tử trong tông môn đều rời tông, tiến hành công việc sơ tán ở các thành trì, bọn họ biết khe hở trên không trung rất là nguy hiểm, nhưng không biết đây rốt cuộc là cái gì. Đối với những con dân của

thành trì mà nói, bọn họ nghe theo đệ tử của tông môn, cho nên tiến hành tản cư đến nơi an toàn lánh nạn.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn trời, vẻ mặt chờ mong:

- Ôi, con mẹ nó, cái này bao giờ mới xuất hiện vậy, đừng bảo là phải chờ mấy chục năm nha, như vậy làm sao mà chờ nổi.

Hiện tại, hắn thật sự là có chút tò mò, trong cái khe hở này rốt cuộc lúc nào mới có người xuất hiện.

- Sư huynh, cái khe hở này rất nguy hiểm sao?

Lữ Khải Minh tò mò hỏi. Lâm Phàm gật đầu.

- Ừm, quả thực là rất nguy hiểm, nhưng bây giờ rất an toàn.

Lữ Khải Minh có chút không hiểu, ngẩng đầu nhìn không trung.

- Sư huynh, tại sao ta cảm thấy những khe hở rất đáng sợ.

- Đừng nói như vậy, cái này không đáng sợ, còn phải xem chuyện gì xảy ra sau đó.

Lâm Phàm nói, hắn rất tò mò với mấy cái khe hở này, nhưng đến bây giờ vẫn chưa có động tĩnh gì. Việc này khiến hắn cảm thấy không biết làm sao, kỳ thật hắn vẫn đang chờ mong vào mấy cái khe hở này đó. Theo như lời Thanh Oa nói với hắn, những khe hở này sẽ có người xuất hiện, sẽ vô cùng tàn nhẫn, hơn nữa còn rất kinh khủng. Hắn rất muốn biết những người này rốt cuộc tàn nhẫn đến mức nào, chẳng lẽ còn tàn nhẫn hơn cả hắn hay sao?

…

Chương 477: Đây Chính Là Bắt Đầu Xâm Chiếm Sao? (2)

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Bên trong khe hở, đây là một khoảng không gian rộng lớn.

Một người đàn ông trung niên khí thế phi phàm, ánh mắt có thần, lúc này nhìn các đệ tử ở phía dưới, trầm giọng nói:

- Nguyên Tổ Chi Địa mở ra, các ngươi thân là những đệ tử tiên phong, nhất định phải ở Nguyên Tổ Chi Địa, phải lập tức đến đó ngay, đợi đến lúc xuất hiện ở tông môn.

- Chấp sự đại nhân, nếu như gặp phải sự công kích ở Nguyên Tổ Chi Địa thì làm như thế nào?

Trong đám người, một tên đệ tử hỏi. Chấp sự đại nhân cười:

- Theo như ghi chép trước kia, người của Nguyên Tổ Chi Địa tuyệt đối sẽ không hề chống trả lại, bọn họ cũng không biết là rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, nếu như thật sự gặp được thì chém giết tất cả, một tên cũng không để lại.

- Vâng!

Các đệ tử hiểu rõ.

Nguyên Tổ Chi Địa rất lâu mới mở một lần, bọn họ cũng coi như là vận khí tốt, cả đời này của bọn họ có thể đợi đến khi Nguyên Tố Chi Địa mở ra, bọn họ cũng có nghe nói bên trong Nguyên Tổ Chi Địa có rất nhiều cơ hội.

Đương nhiên, bọn họ cũng không biết bên trong Nguyên Tổ Chi Địa này rốt cuộc là có cái gì. Nhưng theo như người khác biết, người bên trong Nguyên Tổ Chi Địa toàn bộ đều là thổ dân, chính là loại người lạc hậu, bọn họ đến nơi đó, chính là thần. Bởi vậy, đối với bọn họ mà nói, ngẫm lại cũng có chút kích động, đệ tử bọn họ đến nơi đó thì sẽ được coi như là thần, cái này nghĩ kĩ mà nói, cũng làm người

ta có chút kích động.

- Đi thôi.

Chấp sự đại nhân, vung tay, vô số đệ tử bắt đầu xuất phát.

Kỳ thật, ông ta cũng không biết Nguyên Tổ Chi Địa rốt cuộc là cái gì, nhưng theo như ghi chép của tông môn, những Nguyên Tổ Chi Địa này, rất là thần bí, hơn nữa còn tồn tại bên trong, đối với bọn họ mà nói, giống như là thổ dân, cho nên tính nguy hiểm rất thấp.

Mà nhóm đệ tử bình thường tiến vào đó, chính là đội tiên phong, tiến hành chiếm đoạt, chờ cường giả của tông môn đến.

Vù! Vù!

Lâm Phàm vẫn ngồi chờ ở Vô Địch phong, hắn cũng không biết cái khe hở này lúc nào có động tĩnh, tuy nhiên đúng lúc này, khe hở trên bầu trời đột nhiên chấn động. Bên trong đó ánh sáng lưu chuyển, có hiện tượng khác thường.

- Rốt cuộc cũng đến rồi sao?

Lâm Phàm lên tinh thần, ánh mắt sáng rực nhìn vào khoảng không, chỉ thấy khe hở trên cao xuất hiện biến động.

- Địch Địch, chuẩn bị sẵn sàng, khe hở có biến động.

Lâm Phàm hô với Địch Địch ở phía xa, âm thanh hóa thành sóng âm, không trung chấn động, các đệ tử tông môn cũng đều bắt đầu cảnh giác, bọn họ vẫn nhìm chằm chằm vào khe hở này, nếu xuất hiện sự biến đổi, bọn họ cũng sẽ thông báo ngay cho tông môn. Lúc này khe hở chấn động, khiến bọn họ bắt đầu khẩn trương lên, không biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy.

Ở nơi xa, Địch Địch thần sắc nghiêm túc:

- Chỗ nào đã được chuẩn bị trước, sẵn sàng nhắm họng pháo vào mục tiêu ngay, chuẩn bị phóng Nguyên tinh, bắt đầu phóng Nguyên tinh.

- Vâng.

Dưới sự ra lệnh của Địch Địch, nhóm Địa linh bắt đầu bận túi bụi, nhét khoáng thạch Nguyên tinh vào bên trong "pháo thần nguyên". Hiện tại Viêm Hoa tông đã không còn thiếu Nguyên tinh nữa, khai phái một quặng Nguyên tinh, hơn nữa còn lấy của Thánh

Đường tông mấy quặng nữa nên giờ thừa sức sử dụng.

Từng viên từng viên Nguyên tinh được nhét vào trong đó, "pháo Thần Nguyên vang lên tiếng vù vù, lực lượng đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ chờ đến thời khắc khai hỏa.

Lâm Phàm bay lên, đến phía dưới một khe hở, ngăn các đệ tử ở phía dưới lại:

- Cái khe hở này, giao lại cho ta.

Hắn đột nhiên nhớ lại, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng nha, nếu như không có tù binh, hình như cũng không tốt lắm.

Khe hở trong hư không không mở rộng nhưng trong luồng khí mù mịt hỗn độn kia ngày càng cuồng bạo, đồng thời còn có một ít ánh sáng nhạt lóe ra.

- Đồ nhi, ngươi nói xem người ngoài hành tinh đến từ khe hở này thực lực như thế nào? Có phải sẽ rất mạnh hay không?

Thiên Tu có chút khẩn trương, mà đối với ba chữ "Người ngoài hành tinh" này dùng vô cùng thành thục, không có một tí diễn xuất nào.

- Thầy, đồ nhi cũng rất chờ mong, người nói xem, nếu như người này thực lực quá yếu rồi, chẳng phải là uổng phí chúng ta coi trọng như vậy.

Hắn hiện tại cũng không biết được, những người đến đây, rốt cuộc mạnh đến cỡ nào, chỉ hi vọng đừng quá yếu.

…

Vô Địch phong.

Thanh Oa run lẩy bẩy ngồi xổm ở đó, trên mặt ếch xanh mơn mởn kia có mồ hôi hột rơi xuống.

- Tiểu súc sinh, không ngờ cũng biết sợ, ta nói cho ngươi nghe, ngươi tiêu đời rồi.

Giấy vàng dựa sau lưng Thanh Oa, hùng hùng hổ hổ nói.

Nó là Giấy vàng, hơn nữa lại là nguồn gốc của thánh phù cao quý nhưng bây giờ thì sao, vậy mà lại bị một tên súc sinh làm nhục, chuyện này làm sao mà có thể chịu được. Mỗi buổi tối, nó đều sẽ hát

vang lên để cho tên súc sinh này không cách nào chìm vào giấc ngủ.

- Tờ giấy như người đừng quá phách lối, bổn Oa nói cho ngươi biết, việc kinh khủng sắp đến rồi, đợi bổn Oa bị bắt lại, kết cục của ngươi chính là bị những tên kinh khủng này đốt thành tro. Bọn hắn đúng là rất kinh khủng, biến thái đến cực điểm. Thế nào, có phải đã thấy sợ rồi hay không?

Thanh Oa ngồi xổm ở đó, vẫn luôn chăm chú nhìn khe hở ở hư không, nó có chút khẩn trương, cũng có chút sợ hãi, đại biến thiên địa này làm sao lại đến nhanh như vậy, nó còn chưa có chuẩn bị tốt mà.

Các đệ tử tông môn, cũng đều trở nên cảnh giác, ở khe hở trong hư không rốt cuộc sẽ tồn tại cái gì buông xuống, điều này khiến bọn họ ngờ vực, đồng thời cũng rất căng thẳng.

Khô Mộc, Hỏa Dung và các vị trưởng lão khác đã phân tán đến các nơi, chỉ cần vết nứt có khác thường thì dùng "Thần Nguyên Pháo" hủy diệt các khe hở này.

Một cái khe hở trở nên chấn động kịch liệt, có một tia sáng giống như dải lụa, chiếu ra ngoài. Địch Địch thao túng "Thần Nguyên Pháo", làm tốt hết thảy chuẩn bị. Nguyên tinh đã gần đầy, năng lượng đạt đến đỉnh, họng pháo đen như mực kia, nhắm ngay khe hở, đợi đối phương đến, sau đó thu hoạch một đợt.

- Lữ sư huynh, ta đây có chút căng thẳng.

Trên một sườn núi nhỏ cách tông môn không xa, đệ tử của Vô Địch phong, có chút khẩn trương nói.

Lữ Khải Minh bình tĩnh vô cùng:

- Có gì để căng thẳng, dưới sự dẫn dắt của Lâm sư huynh, chúng ta nhất định có thể khiến tên xâm lược này đánh trở về. Các vị sư huynh đệ, chúng ta phải tin tưởng Lâm sư huynh, kiên định không đổi đi theo bước chân của Lâm sư huynh, ai vào chỗ nấy, đừng khinh thường.

- Vâng.

Đám người gật đầu, đối với Lâm sư huynh tràn đầy tin tưởng, về phần khe hở trong hư không, bọn hắn tuy là có chút căng thẳng nhưng có "Thần Nguyên Pháo" trong tay nên vẫn có sức mạnh rất lớn.

Đột nhiên, trời đất vốn dĩ vẫn xem như là yên bình đã hoàn toàn trở nên chấn động, khí tức mù mịt trong khe hở khuếch tán ra ngoài, bên trong lấp lánh vô số ánh sao, hiển nhiên đã bắt đầu rồi.

- Bắt đầu rồi.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn tới, không khỏi có chút mong đợi, hắn thật sự rất hiếu kì, bên trong khe hở này, rốt cuộc tồn tại thứ gì, hắn thật lòng hiếu kì.

- Chuẩn bị khai hỏa.

Các đệ tử ở nơi xa, nghe thấy lời này của Lâm sư huynh, hít sâu một hơi, đem họng pháo nhắm ngày khe hở.

…

Bên trong khe hở.

Một quả quang cầu cần rơi xuống gấp, bên trong bao lấy không ít người.

- Ha ha, đợi lát nữa là đến Nguyên Tổ Chi Địa rồi, không biết thổ dân nơi đây như thế nào, ngốc đến như thế nào, hoặc là nhỏ bé đến cỡ nào.

- Không biết, có điều nghe nói sinh linh ở Nguyên Tổ Chi Địa có chút khác biệt với những nơi khác.

- Chấp sự đại nhân ra lệnh cho chúng ta sau khi đến chỗ thổ dân, không cần động thủ quá sớm, mà cần chiếm đóng được địa bàn, chờ đợi tông môn đến.

Đột nhiên!

- Đó là cái gì vậy?

Các đệ tử trong quang cầu phát hiện bên dưới có một đường năng lực kinh khủng phóng lên tận trời, hơn nữa còn là đánh về hướng bọn hắn.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Chùm sáng di chuyển thần tốc đó là gì?

Ầm ầm!

Thần Nguyên Pháo khai hỏa, nguyên tinh hóa thành năng lượng, trực tiếp va đập lên những quang cầu này. Quang cầu vốn dĩ hộ tống

các đệ tử này đến Nguyên Tổ Chi Địa, răng rắc một tiếng, bề mặt hiện lên vô số vết nứt giống như đồ sứ nứt ra vậy.

Chương 478: Cứu Mạng Với, Thổ Dân Hung Mãnh, Tàn Nhẫn

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Trong đó có nam đệ tử lưng đeo thanh trường kiếm màu xanh đang hoảng hốt, hắn ta là đệ tử phụ trách lần đến này, vội vàng lấy ra một miếng ngọc bài, truyền vào pháp lực, ngọc bài lóe ra ánh sáng xanh. Sau đó trong lúc đang rung chuyển, hét về phía tấm bài:

- Chấp sự đại nhân cứu mạng, thổ dân tiến hành phản kích, thổ dân hung mãnh, trận pháp bảo vệ sắp bị đánh nát rồi.

Vừa dứt lời, trận pháp bảo vệ nổ tung trong nháy mắt, một cỗ sức mạnh không gì địch nổi xông mạnh đến, trực tiếp tiêu diệt toàn bộ những người này.

Ở một phương trời khác, người chấp pháp phụ trách đem đệ tử hộ tống đến Nguyên Tổ Chi Địa, chân mày nhíu chặt, không biết đã xảy ra chuyện gì.

- Thổ dân tiến hành phản kích?

- Chuyện này sao có thể.

Hắn ta mặc dù cũng là lần đầu tiên hộ tống đệ tử đi Nguyên Tổ Chi Địa nhưng căn cứ theo ghi chép, các thổ dân của Nguyên Tổ Chi Địa này sao có thể phản kích, đây là chuyện xưa nay chưa từng xảy ra.

Lúc này, miếng ngọc bài kia vỡ tan, hóa thành tro bụi, phiêu tán giữa trời đất.

Lâm Phàm nhìn bốn phía, có thể cảm nhận được từng đường sức mạnh mang đầy tính hủy diệt phóng lên tận trời, xem ra "Thần Nguyên Pháo" đã bắt đầu phát huy.

- Đồ nhi, khi nào con ra tay?

Thiên Tu hỏi, khe hở phía trên đỉnh đầu đã bắt đầu chấn động, hơn nữa ở nơi tối tăm có thể cảm nhận được có sinh mệnh muốn từ trong bước ra.

- Thầy, bây giờ liền tới, người đứng bên cạnh xem là được.

Lúc này, Lâm Phàm lấy Lang Nha Bổng ra.

- Đại! Đại! Đại!

Lang Nha Bổng không ngừng bành trướng, trở thành trăm trượng Lang Nha Bổng, nhắm ngay khe hở hư không, trực tiếp không có chút tình người đâm vào trong đó.

- Cảm giác này hình như rất sâu.

Lâm Phàm nhấc tay, hạ tay lúc lên lúc xuống, có một chút cảm giác như vậy.

…

Trong khe hở.

Các đệ tử dưới sự bảo hộ của trận pháp rất hưng phấn, đợi một lát nữa là có thể đến được chỗ của thổ dân rồi, bọn họ đều đã nghĩ kỹ, thuần phục những thổ dân kia, làm một chút cảm giác của người bậc trên.

Có điều đột nhiên, có một đệ tử kinh ngạc hô lên:

- Các người xem, cái đồ đen thui thủi kia là gì?

Lang Nha Bổng vốn dĩ ngân sắc, dưới sự gia trì của khí lưu mù mịt này, hiện ra có chút đen.

Ầm!

Lang Nha Bổng và trận pháp bảo hộ va chạm kịch liệt, răng rắc một tiếng, vòng bảo hộ vậy mà lại có vết rạn nứt.

- Chuyện gì thế này, trừ phi là các thổ dân Nguyên Tổ Chi Địa phản kháng hay sao?

Vòng bảo hộ rung chuyển, các đệ tử này lay động qua lại, có người lấy ra ngọc bài, hoảng sợ bắt đầu tìm kiếm trợ giúp.

- Không ổn rồi, các thổ dân đang công kích chúng ta.

Đệ tử sợ hãi hét với ngọc bài.

Đầu kia ngọc bài truyền đến tiếng nói:

- Công kích? Công kích các ngươi như thế nào.

- Là thứ đồ không rõ rất thô, rất to, rất đen đang va đập vòng bảo vệ của chúng ta, đã không chịu nổi rồi, khẩn cầu tông môn chi viện, khẩn cầu chi...

Ầm!

Ngọc bài vỡ vụn, không có bất kỳ thanh âm nào khác.

Không gian chưa rõ, vị chấp pháp đại nhân mặc trên người trường bào màu xanh, tóc dài buông xuống có một cảm giác tiên phong đạo cốt, nhưng lúc này vẻ mặt kia lại cực kỳ khó coi, đây không còn là lần đầu tiên nữa mà là chuyện xảy ra rất nhiều lần. Ngay vừa mới lúc nãy, đã có ít nhất mười cái ngọc bài vỡ vụn, hiển nhiên là gặp phải công kích.

Trong khe hở, Lang Nha Bổng đâm xuyên lúc lên lúc xuống. Đối với các đệ tử kia mà nói, thật sự là quá kinh khủng rồi, có đệ tử trực tiếp bị gai nhọn kia đâm xuyên qua thân thể, một cỗ máu tươi phun trào ra ngoài, có người vận khí không tốt, trực tiếp bị Lang Nha Bổng đồn nổ.

Đám người chuẩn bị xâm lấn Nguyên Tổ Chi Địa bọn họ hoàn toàn trở nên kinh hoảng lo sợ, có người khuôn mặt dữ tợn, gào thét giống như là gặp quỷ.

- Cứu mạng, cứu mạng!

- Ta không đến nữa, đám thổ dân này thực sự quá nguy hiểm rồi, bọn họ đang công kích chúng ta, mau cứu ta, ta không xâm lấn nữa.

Lúc này, biểu tình của Lâm Phàm có chút quái dị, điểm tích lũy đang tăng dần, nhưng mà số điểm tích lũy này có chút không hợp lý. Mấy trăm điểm tích lũy này là từ đâu ra? Này nếu tính toán một chút cũng chính là Địa Cương Cảnh, mà nhiều nhất vậy mà cũng chỉ có ba ngàn điểm tích lũy, đây không phải là Thiên Cương Cảnh chứ.

- Không phải chứ, như thế mà muốn xâm lấn, yếu như vậy?

Hắn có chút không dám tin, thậm chí có chút thất vọng với tiếc nuối, vốn dĩ đã làm tốt công tác chuẩn bị để liều mạng với đối

phương nhưng cảm giác hiện tại giống như đã trang bị toàn thân Thần khí, chuẩn bị quyết chiến trùm cuối, đến cuối cùng lại là đi quyết chiến với một con gà rừng. Cái này tương phản cũng quá lớn rồi.

- Đồ nhi, con làm sao rồi? Sao lại mặt mày ủ rũ thế.

Thiên Tu nghi ngờ hỏi, ông đã bị một chiêu này của đồ đệ làm cho khuất phục, Lang Nha Bổng vậy mà dùng như thế này, không phải nói phải bắt được tù binh hay sao, một gậy này đánh xuống còn bắt như thế nào.

Lâm Phàm có chút không vui, cau mày, có chút thất vọng:

- Sư phụ, đồ nhi cảm thấy những tên xâm lấn này hình như đều rất yếu.

- Yếu, con làm sao biết được?

Thiên Tu ngây người, đến ông cũng không cảm nhận được, đồ đệ này của mình vậy mà lại biết.

- Sư phụ, người xem, đồ nhi dùng Lang Nha Bổng, đâm vào lúc lên lúc xuống, nếu như đối phương có cường giả, cái đâm này nhất định có độ khó, sẽ gặp phải trở ngại, nhưng mà bây giờ người xem xem, một gậy xuống dưới này của đồ nhi, đâm trơn nhẵn, không gặp trở ngại, hoàn toàn không có bất kì trở ngại nào

Lâm Phàm làm rõ, phân tích tỉ mỉ.

- Có chút đạo lý.

Thiên Tu gật đầu, ngược lại cũng phát hiện tình trạng này có chút không đúng.

- Đồ nhi, không phải con nói là muốn bắt tù binh hay sao, bây giờ như thế này thì làm sao bắt?

Lâm Phàm cười:

- Sư phụ, cái này không cần lo lắng, xác suất vẫn phải có, để con xem xem có tên nào may mắn có thể sống sót hay không.

- Tiểu!

Lang Nha Bổng cỡ trăm trượng từ từ nhỏ dần, từ trong khe hở đen kịt kia chậm rãi rút đầu về, mà khi thu nhỏ đến một mức độ nhất

định, một đoàn máu tươi màu đỏ, từ trong cửa động khe hở đen kịt kia, chậm rãi chảy ra ngoài, trên gai nhọn của Lang Nha Bổng, treo từng cỗ thi thể.

Lâm Phàm và Thiên Tu đều nhìn rất chăm chú, mặc dù các thi thể này máu thịt be bét nhưng y phục mặc trên người có chút khác với bọn họ, mà hình dáng lại gần giống nhau, không có khác biệt nhiều.

- A! Cứu mạng.

Đột nhiên, trên Lang Nha Bổng kia, một tên đệ tử kêu lên thê thảm, cánh tay của hắn ta bị đâm xuyên qua, máu tươi chảy ồ ạt, sắc mặt trở cũng trở nên trắng bệch vô cùng.

- Sư phụ, có kẻ sống.

Lâm Phàm mừng rỡ, xem ra bắt tù binh này thành công rồi.

- Vậy cũng có thể sao ?

Thiên Tu ngây người, ngược lại không ngờ đến, đồ nhi dùng Lang Nha Bổng này đâm nửa ngày trời, thật sự vẫn còn chừa lại một người sống.

- Thầy, người xem, tên này dáng vẻ hình như rất yếu.

Lâm Phàm rút Lang Nha Bổng về, treo thi thể bên trên lên, vứt bỏ toàn bộ, trực lấy cánh tay bị đâm xuyên của kẻ xâm nhập, nắm trong tay cẩn thận nhìn.

Thiên Tu nói:

- Ừm, quả thực rất yếu, nếu như nói tới kẻ xâm nhập đều là thực lực như thế này, vậy thì thật sự làm cho người khác có chút thất vọng rồi.

- Thổ dân, thổ dân, các ngươi không thể giết ta, ta chính là Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, nội môn đệ tử. Thổ dân các ngươi chính là tự tìm chết rồi.

Khuôn mặt nam tử dữ tợn, mặc dù cánh tay trái bị đâm xuyên nhưng cánh tay phải vẹn toàn như thế, lúc này chợt quát một tiếng:

- Huyền Vũ Đề Ấn Pháp.

Lập tức, tay phải bắt ấn, ánh sáng màu vàng đất rực rỡ, có hư ảnh Huyền Vũ hiện lên, một chưởng đập lên trên lồng ngực của Lâm

Phàm.

Mà khi phát hiện thổ dân này không có chút động tác nào, biểu tình dữ tợn kia của hắn ta hiện ra nụ cười.

Ầm!

Một chưởng đánh vào lồng ngực của Lâm Phàm, tạo thành tiếng vang cực lớn.

Lâm Phàm mang theo thổ dân này, chậm rãi cúi đầu nhìn lồng ngực, sau đó nhìn đối phương.

- Ngươi làm gì?

Nam tử kinh hãi, đồng tử đột nhiên trợn to, hắn ta không dám tin Huyền Vũ Đế Ấn Pháp vậy mà không cách nào tạo ra thương tổn cho thổ dân này, cái này làm sao có thể.

Thiên Tu nói:

- Đồ nhi, một chưởng ban nãy của hắn ta hình như là muốn giết con.

- Hửm? Muốn giết ta?

Lâm Phàm híp mắt, nhìn chằm chằm đối phương.

Nam tử nhìn thấy ánh mắt này, tâm thần run lên, tay chân phát lạnh:

- Không có, không có, đây chỉ là một phương thức gặp mặt hữu nghị mà thôi.

Chương 479: Đây Có Lẽ Không Phải Là Cường Giả Mà Ta Muốn Đợi

Hắn ta không dám tin, thổ dân ở trước mặt đây rốt cuộc là lai lịch gì. Huyền Vũ Đế Ấn Pháp, toàn lực công kích trên lồng ngực, vậy mà không có một chút tác dụng. Nếu như là người bình thường thì lồng ngực sớm đã tan vỡ, mà người ở trước mắt đây lại bình yên vô sự, không có bất kỳ tình trạng gì, điều này khiến hắn ta khó mà tin được.

- Hữu nghị, không sai, bổn phong chủ đối ngươi cũng rất hữu nghị, vậy thì tiếp nhận một chút, phương thức hữu nghị của bổn phong chủ.

Lâm Phàm nhấc tay lên, năm ngón tay thành quyền, một đòn đánh ra, đột nhiên đánh mạnh lên phần bụng của đối phương.

Phốc phốc!

Nam tử cong người lại, miệng hé mở, phun ra một ngụm máu tươi, hai con ngươi càng tàn khốc lồi ra ngoài, một loại đau khổ khó mà chịu đựng, quấn quanh trên người.

- Thầy, tên này cần mang về, thẩm vấn tốt một chút, xem xem rốt cuộc là lai lịch như thế nào.

Lâm Phàm nói.

- Đồ nhi, cần gì phải phiền phức đến như vậy, vi sư sưu hồn không phải là được rồi hay sao.

- Sưu hồn tuy là đơn giản, đáng tin nhưng mà như vậy đối với đồ nhi mà nói là không có bất kỳ cảm giác thành tựu nào, cho nên vẫn là đích thân thẩm vấn tương đối tốt hơn chút.

Lâm Phàm nói.

Đây chính là sinh vật vị tri đến từ thế giới vị tri kia, nếu như có thể đích thân thẩm vấn, vậy cảm giác này, quả thực rất không tồi.

- Ừm, nếu như con đã muốn đích thân thẩm vấn, vậy thì đi thôi.

Thiên Tu gật đầu, sau đó ánh mắt nhìn về phía những khe hở kia.

- Đồ nhi, ta đi xem xem những khe hở kia rốt cuộc là lai lịch gì.

- Thầy, cẩn thận chút, đừng để bị những khe hở này cuốn đi.

Lâm Phàm nói, sau đó mang theo nam tử đã bị một quyền đánh ra dịch mật, đi về phía tông môn địa lao.

…

Vĩnh Hằng tông.

Tông chủ và các trưởng lão im lặng chờ đợi.

Lúc này, khe hở xuất hiện tình trạng, một vòng sáng bảo vệ, từ trong khe hở chậm rãi rơi xuống dưới. Bên trong vòng bảo hộ có không ít người hiếu kỳ nhìn vùng đất xa lạ này, dựa theo giới thiệu của giáo phái, nơi này chính là Nguyên Tổ Chi Địa, một nơi rất lạc hậu, hơn nữa là thế giới của thổ dân sinh sống.

- Đến rồi, cường giả đến rồi.

Tông chủ Vĩnh Hằng tông hưng phấn nói, ngẩng đầu, mong đợi nhìn về phía quang cầu đang rơi xuống kia.

Các trưởng lão khác cũng rất hưng phấn, bọn họ đợi thời khắc này đã rất lâu rồi.

Trăm năm trước, Đại Hiền Giả để bọn họ không cần hồi âm, nhưng hiện tại xem ra không hồi âm này hoàn toàn chính là hành vi ngu xuẩn, chỉ có kẻ mạnh đến mới có thể cứu vớt Vĩnh Hằng tông của bọn họ.

Vòng bảo hộ tiêu tan, những người khách đến từ nơi xa xôi kia, xì xào bàn tán.

- Các sư huynh đệ, những người đứng ở đó chính là thổ dân.

- Đây chính là Nguyên Tổ Chi Địa quê hương của sinh linh sao, làm sao nhìn thấy chúng ta mà không ra tay, có lẽ bọn họ cũng không biết là phát sinh chuyện gì.

- Cũng phải, chúng ta từ trên trời hạ xuống, đối với bọn họ mà nói, có lẽ chúng ta chính là thần tiên, mà đối với thần tiên, thổ dân của không ít nơi đều sẽ quỳ xuống đất vái lạy.

- Có điều, chấp sự đại nhân nói, sau khi đến, gặp phải thổ dân đều đem giết, chiếm đóng nơi đó, đợi đại quân môn phái đến.

Tông chủ Vĩnh Hằng tông tiến lên ôm quyền

- Tại hạ...

Lời còn chưa nói hết nhưng đã khiến những người đến từ nơi xa xôi kinh hãi, dưới cái nhìn của bọn họ, cái ôm quyền này của đối phương, là muốn tấn công, do đó trực tiếp tiên hạ thủ vi cường.

Một tên nam tử trong đó gào thét một tiếng, thanh trường kiếm sau lưng nháy mắt ra khỏi vỏ, một vòng ánh sáng màu xanh bao phủ lấy trường kiếm, kiếm như tia chớp, đồng thời còn có một con giao long màu xanh dựa vào thân kiếm, mở miệng lớn dính máu, lao tới cắn xé.

- Giao Long Xuất Hải.

Các đệ tử giáng lâm cảm thán:

- Không ngờ đến sư huynh, vậy mà tu luyện kiếm pháp đến trình độ này, nghe đồn sư huynh được một vị kiếm tu đại năng chỉ điểm, trình độ kiếm pháp rất cao, bây giờ nhìn thấy, quả thực là như vậy.

Leng keng!

Tia lửa bắn ra bốn phía.

Tông chủ Vĩnh Hằng tông đứng ở đó, không hề nhúc nhích, đón đỡ một chiêu, khi trường kiếm kia đụng vào người tông chủ, không hề tiến thêm một bước mà ngừng lại ở đó.

- Hửm? Chẳng lẽ trên người thổ dân này mặc Linh Y hay sao, có thể ngăn cả được một kiếm này của ta.

Trong lòng của hắn ta kinh hãi, Linh Y chính là Linh Khí, ở nơi của bọn họ, bảo bối được phân thành Pháp Khí, Linh Khí, Tiên Khí, mà Linh Khí này coi như không giống bình thường.

Lập tức, trong lòng hắn ta dâng lên vẻ tham lam.

- Các vị sư huynh đệ, cùng nhau ra tay, trên người những thổ dân này có Linh Khí, sau khi giết xong, tất cả đều là của chúng ta.

Nam tử la to nhưng mà động tác trong tay không dừng, duỗi ngón tay ra, điều khiển trường kiếm, trực tiếp chém giết những thổ dân này.

- Cái gì? Linh Khí?

Các đệ tử giáng lâm kinh hãi, sau đó vẻ tham lam trong mắt càng thêm nồng đậm, cũng không thể nhẫn nhịn, mỗi người chợt quát một tiếng, lấy ra pháp bảo. Lập tức, hào quang chiếu rọi, bọn họ dùng pháp lực thúc giục pháp bảo.

Có Cờ Xí, có Hồ Lô, có Hạt Châu, các loại pháp bảo khác nhau, trôi lơ lửng giữa không trung.

Tông chủ Vĩnh Hằng tông có chút không hiểu đây là tình huống gì, sau đó nhìn về phía trưởng lão tông môn:

- Bọn họ như vậy là có ý gì?

- Tông chủ, bọn họ hình như là muốn giết chúng ta.

Một vị trưởng lão nói, ông ta ban đầu rất hưng phấn, dù sao cũng có cường giả đến rồi nhưng mà giờ phút này, những cường giả mà bọn họ đợi chờ đến lại muốn giết bọn họ, điều này khiến bọn họ khó mà chấp nhận.

- Sao lại thế?

Tông chủ không thể tiếp nhận, ông ta đích thân sử dụng lá bùa hồi âm những cường giả này nhưng lại không ngờ đến những cường giả này sau khi giáng lâm vậy mà muốn giết bọn họ.

Ông ta nhìn không thấu tu vi của những người này nhưng mà có thể cảm nhận được bên trong cơ thể của đối phương ẩn chứa một loại sức mạnh kỳ dị, này không giống với sức mạng ẩn chứa trong cơ thể của bọn họ.

- Thổ dân các người đều chết hết đi, bảo bối chỉ có người tài mới có được, để ở trên người của các người, quả thực chính là một loại sỉ nhục.

Lập tức, tất cả ánh sáng bao phủ đến.

- Hiểu lầm.

Tông chủ sắc mặt nặng nề nhưng mà vào thời điểm này cũng không thể không đánh trả, ông ta không ngờ đến những cường giả giáng lâm này vậy mà người nào cũng có bảo vật, hơn nữa nhìn bộ dáng không giống bình thường, mỗi một món bảo bối kia bề mặt đều bao phủ hào quang, có ẩn chứa sức mạnh trời đất trong đó. Một chưởng vỗ ra chỉ hi vọng có thể chống đỡ.

Tu vi của ông ta là Bán Thần, cực kỳ cường hãn, mà đối với những cường giả giáng lâm này cũng không dám chủ quan, cũng là vận dụng Pháp Tắc Chi Lực. Lập tức, trời đất nổ vang, Pháp Tắc Chi Lực cuồn cuộn mênh mông đánh ra, trực tiếp nghiền ép những cường giả giáng lâm này.

Ầm! Ầm!

Khi những pháp bảo đầy kia chịu sức mạnh hủy diệt này, toàn bộ tổ tung, thậm chí đến một giây cũng không kiên trì nổi.

Phốc!

Những đệ tử lấy ra pháp bảo kia trong giây phút nhìn thấy pháp bảo nổ tung, sắc mặt đỏ ngầu, phun ra một ngụm máu. Tâm thần của bọn họ và pháp bảo hình thành liên hệ, lúc này pháp bảo bị người khác hủy diệt, bọn hắn cũng là người bị thương nặng.

Tông chủ nhìn thấy tình trạng này, vốn định nương tay nhưng mà sức mạnh kia tiếp tục nghiền ép, căn bản không cách nào thu tay lại.

Ầm!

Tiếng kêu thảm thiết vang dội, các đệ tử ngoại lai kia toàn bộ đều ngã quắp xuống đất, có đệ tử trực tiếp mở trừng hai mắt, chân duỗi thẳng, ngỏm củ tỏi. Bọn họ không ngờ đến sẽ như thế này, cho dù là lấy ra pháp bảo cũng không phải là đối thủ của đối phương. Có một đệ tử, trừng to hai mắt, trong mắt lóe ra vẻ hoảng sợ, lấy ra một khối ngọc bài, truyền vào pháp lực, lập tức có ánh sáng xanh bộc phát ra.

- Chấp sự đại nhân, cứu mạng, những thổ dân này quá mạnh, quá hung tàn, các sư huynh đệ đều chết hết rồi, bọn họ quá kinh... khủng rồi.

Nói chuyện cách quãng, sau khi nói xong, hơi thở biến mắt, chết không nhắm mắt.

- Sao lại như thế này?

Tông chủ đã bị tình huống trước mắt làm cho bối rối.

- Tông chủ, những người này chính là cường giả sao?

Các trưởng lão cũng không dám tin, ban nãy tông chủ đánh trả

chỉ là đánh trả thông thường mà thôi, cũng không có thi triển sức mạnh mạnh nhất nhưng những cường giả khiến bọn họ chờ mong đã lâu này lại chết từng người từng người một, chết một cách mạc danh kỳ diệu, đều không biết là tình trạng gì.

Tông chủ nhìn các trưởng lão, trong ánh mắt lóe ra nghi hoặc, khóe miệng cũng co giật kịch liệt:

- Đây có lẽ là hiểu lầm gì đó, những người này có lẽ không phải cường giả.

Sau đó ngẩng đầu nhìn về phía hư không, muốn tiếp tục chờ đợi cường giả đến.

- Tông chủ, vậy bây giờ chúng ta làm gì?

Đông đảo trưởng lão hỏi, bọn họ không biết nên nói cái gì, này vốn dĩ chờ đợi cường giả, khiến bọn họ tuyệt vọng rồi.

Tông chủ trầm mặc một lát:

- Tiếp tục chờ đợi xem.

…

Thế giới Vị Tri

Hắn ta thân là Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung Chấp Sự, phụ trách công việc đệ tử giáng lâm lần này nhưng mà bây giờ mảnh vỡ của ngọc bài truyền tin trong tay hắn ta cũng không biết đã vỡ bao nhiêu cái. Điều này cũng đã nói lên các đệ tử giáng lâm, tử thương vô số.

- Đây rốt cuộc là tình huống gì, dựa theo ghi chép của tông môn, đám thổ dân của Nguyên Tổ Chi Địa làm sao có thể phản kích, càng không phải là đối thủ của đệ tử phái ta, đây rốt cuộc là phát sinh chuyện gì.

Hắn ta bây giờ chỉ muốn biết, ở Nguyên Tổ Chi Địa kia, rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì.

Thổ dân hung tàn? Rốt cuộc hung tàn đến cỡ nào?

Chương 480: Chân Nguyệt: Những Thứ Rác Rưởi Này Từ Đâu Đến Vậy

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

- Sư phụ, Chân Nhất tìm được trái cây.

Chân Nhất lưng đeo hắc đao, tay nâng hai quả trái cây, mặt đỏ phù phù chạy tới.

Hắc Đế Chân Nguyệt đang lâm vào trầm tư, sau đó mở mắt nhìn thấy đồ nhi chạy đến, trên mặt mang theo ý cười:

- Chân Nhất, tu luyện cho tốt, cũng không được phân tâm.

- Biết rồi, sư phụ.

Chân Nhất duỗi tay ra.

- Sư phụ, cái lớn cho người, con ăn cái nhỏ là được rồi.

Đối với Chân Nhất mà nói, đi theo sau sư phụ ra ngoài tu luyện tuy là rất mệt nhưng vô cùng vui vẻ, đây là niềm vui mà trước đây hắn ta chưa từng cảm nhận được. Hắn ta hi vọng luôn cùng sư phụ ở chung một chỗ, bất kể là sư phụ đi đâu, hắn ta đều muốn đi theo.

Chân Nguyệt sờ cái đầu nhỏ của đồ nhi.

- Phải tu luyện cho thật tốt, nếu không cho dù là ngày ngày tìm trái cây cho sư phụ, sư phụ cũng sẽ không vui đâu.

- Vâng, sư phụ yên tâm, Chân Nhất nhất định nỗ lực tu hành.

Chân Nhất gật đầu liên tục, trên mặt mang theo nụ cười xán lạn mà non nớt.

Đột nhiên, Chân Nhất mở to hai mắt, nhấc tay, kinh ngạc nói:

- Sư phụ, chỗ đó có người xuất hiện rồi.

Chân Nguyệt nhìn sang, nhíu mày, chỉ thấy trong khe hở hư không ở phương xa có một đám người bọc ở trong vòng bảo hộ, chậm rãi rơi xuống. Quãng thời gian trước, cái khe nứt này đã xuất hiện, khi đó hắn ta còn tưởng là tình huống gì nhưng mà sau này không thấy có động tĩnh gì nên không để tâm lắm. Có điều bây giờ có người từ trong đó đi ra, điều này khiến cho hắn ra cảnh giác.

- Chân Nhất, đi đến sau lưng ta.

Chân Nguyệt nói, ông ta cảm thấy những kẻ đến không thiện, có loại cảm giác không tên.

- Vâng, sư phụ.

Chân Nhất trốn sau lưng sư phụ nhưng mà đôi mắt to tròn, lại vẫn luôn len lén nhìn tình trạng ở nơi xa.

- Tống sư huynh, đây chính là Nguyên Tổ Chi Địa, ở kia còn có hai tên thổ dân.

Trong vòng bảo vệ, một tên đệ tử nhìn thấy phương xa hai bóng người đứng ở trên đỉnh thác nước, ngược lại trở nên kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên hắn ta đến Nguyên Tổ Chi Địa, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy thổ dân, do đó trong lòng hiếu kỳ, đồng thời càng có một loại cảm giác cao cao tại thượng.

Căn cứ theo ghi chép môn phái, cường giả của Nguyên Tổ Chi Địa rất là thưa thớt, thông thường đều là ẩn cư ở một nơi nào đó, với thực lực của bọn họ sau khi giáng lâm, chỉ cần không đến những nơi ẩn cư đó thì cơ bản có thể đi nghênh ngang. Mà sau khi đại quân môn phái giáng lâm, cho dù là những cường giả kia, cũng không coi là gì.

- Có chút kỳ lạ.

Chân Nguyệt nhíu chặt chân mày, có chút nghi hoặc, dường nhưng có chút không nhìn thấu những người này.

- Sư Phụ, có gì kỳ lạ?

Chân Nhất hỏi.

- Chân Nhất, khí tức của bọn họ rất kỳ lạ, sức mạnh ẩn chứ bên trong cơ thể, cũng không phải là sức mạnh mà chúng ta cần có để tu luyện.

Lúc này, vòng bảo hộ rơi xuống, người trong đó đi về phía Hắc Đế Chân Nhất.

- Thổ dân, nhìn thấy chúng ta giáng lâm, còn không mà quỳ xuống nghênh tiếp.

Tống sư huynh ánh mắt như ưng, trong lòng ôm lấy một thanh Xích Hồng Sắc Đại Đao, tuy là chưa ra khỏi vỏ nhưng mà thanh Xích Hồng Sắc Đại Đao kia, dường như có ngọn lửa sôi trào, nhiệt độ xung quanh, đều trở nên nóng rực lên.

- Các ngươi là ai?

Hắc Đế Chân Nguyệt dò hỏi nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm Tống sư huynh kia.

- Hừ, đám thổ dân các người thật đúng là vô tri, chúng ta chính là đệ tử Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung mà ta càng là tông môn đệ tử chân truyền, Tống Thiên Đao.

Tống Thiên Đao híp mắt, nhìn chăm chú đối phương, đối với hắn ta mà nói, những thổ dân này, giống như sâu kiến, không đáng nhắc đến.

Hai bên đều không nhìn thấu tu vi của đối phương, bởi vì sức mạnh tu luyện không giống, khó có thể tra xét cảnh giới.

- Ha ha, hai tên thổ dân này ngược lại thật hài hước, nhìn thấy Tống sư huynh vậy mà sắc mặt không chút sợ hãi, chẳng lẽ bọn họ không biết Tống sư huynh là người như thế nào hay sao?

- Cái này ngược lại không thể trách bọn họ, những thổ dân này há có thể biết được, Tống sư huynh là môn phái đệ tử chân truyền, quyền cao chức trọng, tu vi cường đại, một thân Thiên Đao Thuật, kinh thiên địa khiếp quỷ thần. Nghe đồn người nhìn thấy Tống sư huynh xuất đao qua, đều đã chết rồi mà hai thổ dân này vẫn còn có thể một mặt bình tĩnh, đó cũng là bởi vì không biết chúng ta là ai.

Các đệ tử giáng lâm trò chuyện qua lại với nhau, đối với bọn họ mà nói, những thổ dân này thật sự không ra làm sao. Theo ghi chép môn phái, thổ dân Nguyên Tổ Chi Địa ngốc nghếch, ngu muội, tu vi thấp, bất kỳ đồ vật nào của môn phái nếu như lấy ra đều sẽ dẫn đến lòng hiếu kỳ của những thổ dân này. Hơn nữa ở vạn năm trước, môn phái giáng lâm qua một lần, tuy nhiên trong thổ dân có cường giả, nhưng mà cuối cùng bị thái thượng trưởng lão trong tông môn trấn áp.

- Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung?

Hắc Đế Chân Nguyệt hoài nghi, tông môn này ngược lại chưa từng nghe qua, đồng thời, ông phát hiện những người này rất kỳ quái, dường như không phải người của thế giới này. Có điều, tất cả những chuyện này, đều đã không còn quan trọng.

- Ngươi dùng đao sao?

Chân Nguyệt nhìn Tống Thiên Đao dò hỏi.

Tống Thiên Đao sững người, sau đó nhìn nhìn hắc đao trong tay đối phương, lập tực nở nụ cười:

- Không sai, thấy như thế nào? Có muốn dùng phế phẩm hắc đao trong tay ngươi đấu với ta một trận?

Lúc này, Hắc Đế Chân Nguyệt nhắm mắt, mà khi mở mắt ra, một cỗ đao ý mênh mông bộc phát ra ngoài.

- Dùng đao, vậy thì xem xem, ngươi có tư cách dùng đao này hay không.

Trong nháy mắt, Chân Nguyệt hướng mũi đao xuống, hắc mang trên thân đao tản ra quang mang.

- Ha ha ha.

Giờ phút này, các đệ tử giáng lâm phá lên cười, bọn họ dường như nghe thấy được chuyện cười hài nhất, bọn họ không ngờ đến thổ dân này vậy mà lại nói ra những lời này với Tống sư huynh.

Đây chính là môn phái chân truyền đệ tử Tống sư huynh, thực lực thế nhưng đã đạt đến cảnh giới Luyện Thần Hoàn Hư, đủ để có thể khinh thường quần chúng. Mà bọn họ chỉ là nội môn đệ tử, thực lực cũng chỉ là Luyện Khí Hóa Thần mà thôi.

- Ha ha ha, nực cười, nực cười. Không ngờ đến quả thực giống như những gì môn phái nói, thổ dân quả thực là ngu xuẩn như thế.

Tống Thiên Đao phá lên cười, trường đao rút khỏi vỏ.

Lập tức, khi trường đao rút khỏi vỏ, khắp trời đỏ bừng, dường như là bị ngọn lửa thiêu đốt.

- Đây chính là hạ phẩm Linh Khí của Tống sư huynh, Xích Viêm đao, nghe đồn là môn phái luyện khí trưởng lão, tụ tập viêm hỏa trời

đất mà chế tạo thành Linh Khí, thi triển ra đủ để đốt cháy ba trăm dặm, uy lực mạnh mẽ, tự thành Đao Linh.

Các sư đệ đối với thanh Khí Linh này của Tống sư huynh, rất là ngưỡng mộ, nhưng mà thực lực của bọn họ không đúng chỗ, với những Linh Khí này là vô duyên vô phận.

- Thổ dân, ngươi xuất chiêu đi, bằng không đợi lát nữa, ngươi sẽ không còn cơ hội.

Tống Thiên Đao mở miệng, nắm giữ Linh Khí trong tay, thực lực của hắn ta tăng thêm một bậc. Đối với những thổ dân này thật sự hắn không đặt trong lòng.

- Hắc ý!

Chân Nguyệt khẽ quát một tiếng, hắc đao trong tay xẹt qua trời đất, sau đó đột nhiên vào vỏ.

- Cái gì? Thổ dân, ngươi vậy là đang trêu đùa ta hay sao?

Tống Thiên Đao giận dữ nhưng đột nhiên tiếng nói của hắn im bặt. Đệ tử giáng lâm xung quanh, không biết đã phát sinh chuyện gì, không khỏi phá lên cười.

- Tên thổ dân này quả thật là khôi hài, xoẹt một đao vậy là ý gì?

- Ha ha ha, không có bật kỳ động tĩnh nào khác, cũng không có sóng pháp lực nào, đợi lát nữa khi sư huynh ra tay, cảnh tượng đó, có thể là cực kỳ khủng khiếp.

Đột nhiên!

Răng rắc!

Xích Viêm đao trong tay Tống Thiên Đao vỡ vụn, mà Tống Thiên Đao đứng ở đó, thân thể thổi phù một tiếng liền chia làm hai nửa, máu phun ra, cuối cùng ngã trên mặt đất.

- Đây rốt cuộc là tình huống gì, người này sao lại yếu đến như vậy được?

Hắc Đế Chân Nguyệt hoài nghi trong lòng.

Các đệ tử giáng lâm kia nhìn thấy tình huống này, lập tức trợn mắt hốc mồm:

- Sư... sư huynh.

Bọn họ không ngờ đến sư huynh vậy mà chia làm hai nửa.

Lập tức, tất cả mọi người đều kịp phản ứng, lại thêm người hét ầm lên, có đệ tử lấy ngọc bài ra, hốt hoảng truyền pháp lực vào, liên lạc với chấp sự đại nhân.

- Cứu mạng, cứu mạng đi, Tống sư huynh chết rồi, những thổ dân này quá kinh khủng rồi.

- Mau đến cứu chúng ta, chúng ta muốn trở về, thổ dân ở nơi này quá tàn nhẫn rồi, chúng ta căn bản không biết được đã phát sinh chuyện gì.

Những âm thanh kinh hoàng trở nên vang dội.

Chân Nhất có chút không dám nhìn tình huống phía trước.

- Sư phụ, bọn họ thế nào rồi?

- Quá yếu, vốn dĩ không xứng để dùng đao.

Chân Nguyệt khinh thường nói, bất kỳ người dùng đao nào cho dù có thù hay không thù, ông ta đều sẽ khiêu chiến đối phương, dùng hắc đao trong tay chứng minh đối phương có tư cách dùng đao hay không. Nhưng rất tiếc, người ban nãy, căn bản không có bất kỳ tư cách nào.

"Hắc ý" là một chiêu thức ông ta lĩnh ngộ trong thời gian này, dùng hắc đao làm trụ cột, một đao chém ra, đủ để phá hủy tất cả, mà ông ta khổ luyện như vậy cũng là vì khiêu chiến Lâm Phàm.

- Mau chạy đi, chúng ta đã đến nơi ẩn cư của thổ dân cường giả, mau rời khỏi chỗ này, loại thổ dân này chỉ có các trưởng lão môn phái mới có thể chém giết.

Đám đệ tử này trở nên kinh hãi. Bọn họ nghĩ ra rồi, đây có lẽ chính là thổ dân cường giả mà môn phái nói tới. Đồng thời, bọn họ cũng hối hận vô cùng, làm sao lại giáng lâm ở chỗ này cơ chứ. Nhưng cũng không còn cách nào, chỉ có thể nhanh chóng chạy trốn, nếu như còn tiếp tục chờ đợi, hậu quả không thể tưởng tượng được.

- Không phải người ở nơi này, vậy thì chính là ngoại tộc, từng tiếng từng tiếng thổ dân thật khiến cho người khác khó chịu.

Trong mắt của Chân Nguyệt loé ra đao ý, lập tức hư không có

chút chấn động. Mà những đệ tử kia chỉ cảm thấy toàn thân dường như bị gì đó khóa chặt lại.

- Mau chạy trốn, thổ dân này chính là Luyện Thần Hoàn Hư Đỉnh Phong tu sĩ, chúng ta căn bản không phải là đối thủ.

Nhưng mà khi nói ra lời nói này, đối với những đệ tử này mà nói, thân thể dường như bị đồ vật nhọn nào đó cắt rời rồi, nháy mắt hóa thành máu thịt, ngã quắp xuống đất.

Cho dù là trên người bọn họ có mặc Pháp Y, Bảo Y cũng khó có thể chống đỡ, toàn bộ vỡ tan.

Sau khi giải quyết xong những tên kỳ quái này, Chân Nguyệt xoay người rời đi.

Chân Nhất đi theo đằng sau, gào thét:

- Sư phụ, đợi con với.

…

Thế Giới Vị Tri.

Chấp sự thần sắc đờ đẫn, hắn ta cũng không biết đây rốt cuộc là ngọc bài cầu cứu thứ bao nhiêu rồi.

- Bọn họ rốt cuộc đã đi đến nơi nào, Nguyên Tổ Chi Địa cho dù là có cường giả cũng không thể nhiều đến như vậy.

- Không được, tình trạng như thế này, phải nhanh chóng báo cáo với trưởng lão.

Hắn ta phát hiện, sự việc có chút không giống với lúc trước.

Lượng lớn đệ tử giáng lâm xuống dưới lại không ngừng cầu cứu ngọc bài truyền tới, như vậy nói rõ, Nguyên Tổ Chi Địa này có vấn đề phát sinh rồi. Nội môn đệ tử vốn dĩ chống đỡ không nổi, chỉ có thể để đệ tử mạnh hơn tiến vào Nguyên Tổ Chi Địa, xem xem rốt cuộc là tình huống gì.

Chương 481: Con Thẩm Vấn Thì Còn Vấn Đề Gì Nữa Chứ? (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Viêm Hoa tông, trong địa lao.

Đệ tử đến đây bị bắt làm tù binh yếu ớt tỉnh lại, có điều khi chuyển động cơ thể thì phát hiện tay chân đã bị trói lại, hơn nữa còn cảm thấy khi gió lạnh thổi qua, cơ thể hơi lạnh cóng. Khi cúi đầu xuống nhìn, thì suýt chút nữa lại ngất đi.

- Thả ta ra, thả ta ra!

Nam tử nọ sắc mặt dữ tợn giãy giụa, đây là điều sỉ nhục, là nỗi nhục đối với tu sĩ mà. Hắn ta không ngờ chẳng những bị người ta bắt làm tù binh, mà còn bị người ta lột sạch đồ, đây là nỗi nhục đến nhường nào chứ.

- Tỉnh rồi hả?

Lâm Phàm vẻ mặt vui vẻ đi đến trước mặt đối phương, đây là lần thẩm vấn đầu tiên của hắn, trong lòng có chút hồi hộp, không biết nên thể hiện như thế nào mới có thể khiến cho người khác cảm thấy mình là một người thẩm vấn đạt tiêu chuẩn.

- Đạo hữu, ngươi...

Bốp!

Một cái tát quất xuống.

- Ai là đạo hữu với ngươi, tên ngươi là gì?

Lâm Phàm hỏi, nhưng trong lòng thì suy xét hai chữ "đạo hữu" có chút quen thuộc, sao cái này lại giống như danh xưng trong tiểu thuyết mà mình đọc ở kiếp trước vậy? Tu tiên sao? Chính là những người đêm hôm không ngủ cũng phải tu luyện thành tiên đó ư?

- Ngươi...

Nam tử nọ ánh mắt phóng hỏa, chỉ hận không thể hung hăng giết chết Lâm Phàm, thế nhưng với tình hình hiện tại, bản thân hắn ta biết rõ là đã xong đời rồi, bị đối phương bắt thì không có nơi nào để trốn nữa.

- Tống Tiền.

- Cái gì?

Lâm Phàm ngây người:

- Ngươi vừa nói tên ngươi là gì cơ?

- Tống Tiền.

Nam tử nọ mở miệng nhắc lại lần nữa.

Lâm Phàm vỗ tay:

- Tên rất hay, cái tên này rất phi thường! Tống Tiền, thật sự là đến đưa tiền mà.

- Đạo hữu, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

Tống Tiền trầm giọng nói.

Bốp! Lại là một cái tát, có điều lần này là trên má trái, hai bên cân đối.

- Đã nói với ngươi rồi, đừng có kêu ta là đạo hữu, nếu như ngươi dám nói câu "đạo hữu xin dừng bước", ta sẽ chặt đầu của ngươi đó.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói, sau đó quan sát đối phương từ trên xuống dưới một chút, đặc biệt là khi nhìn thấy nơi đũng quần của đối phương thì liền cười một tiếng khinh thường, dường như rất xem thường.

Tống Tiền bối rối, hắn ta cảm thấy gã thổ dân này hoàn toàn là một tên điên, cách gọi "đạo hữu" này không phải rất bình thường hay sao? Mà "đạo hữu xin dừng bước" thì lại càng bình thường hơn nữa. Có điều, hắn ta nhìn ra, đối phương không phải đang nói đùa với hắn, nếu như mình thật sự nói ra lời này, vậy thì e rằng hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

- Ta hỏi ngươi, ngươi từ đâu tới đây?

Lâm Phàm hỏi, nhất định phải làm rõ những tên này đến từ nơi nào, biết mình biết người, trăm trận trăm thắng mà. Hơn nữa, hắn đột nhiên cảm thấy rất hứng thú với nơi ở của đối phương.

Bọn họ đột nhiên xâm lược nơi này, mở ra thông đạo, nếu như mình theo thông đạo đó đánh thẳng lên, khiến cho đối phương long trời lở đất, sau đó cướp cái gì cần cướp, lấy cái gì cần lấy, dùng để phát triển Viêm Hoa tông, cảm thấy như vậy cũng không tệ nha.

- Ta đến từ Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung.

Tống Tiền nói, thế nhưng trong lòng vẫn đang suy nghĩ, rốt cuộc nên làm như thế nào mới có thể chạy trốn khỏi nơi này. Hắn ta bị thổ dân bắt, nhất định sẽ không có kết cục tốt đẹp gì, có điều nhìn những tên thổ dân này rõ ràng không biết những ma công đó. Nếu như ở chỗ của bọn họ mà rơi vào trong tay ma đạo, vậy thì thật đúng là muốn sống không được, muốn chết cũng không xong.

Bốp! Lại một cái tát quất tới.

- Bổn Phong chủ hỏi ngươi từ đâu tới đây, không phải hỏi ngươi ở tông môn nào, nếu như ngươi lại trả lời sai, bổn Phong chủ nói cho ngươi biết, ngươi chết chắc rồi.

Lâm Phàm đe dọa nói.

Tống Tiền rất muốn gào thét, ngươi rốt cuộc có ý con mẹ gì chứ, nhưng vẫn phải nhẫn nại.

- Ta đến từ Chân Tiên giới, Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung.

Bốp! Lại là một cái tát.

Tống Tiền không thể nhịn được nữa:

- Rốt cuộc ngươi muốn làm gì, ta đã nói rồi, sao ngươi vẫn còn đánh ta.

- Ta chỉ hỏi ngươi từ đâu đến đây, ngươi nói cho ta biết là được, ta không muốn biết ngươi đến từ tông môn nào, trả lời trước ở chỗ của ta sẽ bị đánh, hiểu chưa?

Lâm Phàm nói.

- Được rồi, tiếp tục hỏi, ngươi đến từ tông môn nào?

Ngọn lửa mãnh liệt đang bốc cháy trong lòng Tống Tiền, hắn ta có cảm giác đối phương đang đùa bỡn mình, câu hỏi này hắn ta đã nói rồi, thế nhưng cái thằng cha này vẫn hỏi lại.

- Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung.

Hắn ta không dám không nói, chỉ có thể nói cho đối phương biết lai lịch của mình.

- Ừm, xem như ngươi thành thật.

Lâm Phàm gật đầu, coi như hài lòng với kết quả này, sau đó híp mắt:

- Các ngươi tới nơi này làm gì?

Ngay lập tức, Tống Tiền lặng im một lúc, thế nhưng trong lòng cũng không yên ổn, hắn ta đang suy nghĩ, có thể nói chuyện này cho đối phương hay không, sau đó miễn cưỡng lộ ra một nụ cười.

- Chúng ta đến đây để giao lưu hữu nghị với các ngươi, không có bất cứ ác ý gì.

Bốp! Lại một cái tát vang lên.

Tống Tiền đã bị đối phương đánh cho ngẩn ra, ngẩng đầu ngây người nhìn đối phương, hữu nghị cũng bị đánh, tên thổ dân này đúng là một tên điên mà.

- Hữu nghị cái gì? Ngươi không biết bổn Phong chủ không thích các ngươi hữu nghị hay sao, không có cách nào nữa rồi, chỉ có thể chém chết ngươi thôi.

Lâm Phàm lấy gậy răng sói ra, mà Tống Tiền khi nhìn thấy cây gậy răng sói này, lập tức bị dọa cho vỡ mật. Hắn ta sẽ mãi mãi không bao giờ quên cái thứ khủng bố này, dọa người quá đi.

Sau đó gân cổ lên la:

- Không hữu nghị, chúng ta tới xâm lược, tới xâm lược.

- Ha ha, cuối cùng cũng nói thật rồi, xem như ngươi thức thời.

Lâm Phàm cười:

- Lần xâm lược này rốt cuộc có bao nhiêu người?

Tống Tiền nuốt nước miếng, đã thấy sợ tên thổ dân này rồi, hiện giờ hắn ta vô cùng hối hận, sớm biết như vậy thì đã không tới, khi đó nghe nói đến việc đi xâm lược, còn rất hưng phấn đi đăng ký, nhưng bây giờ xem ra hoàn toàn là đâm đầu vào chỗ chết.

Sau khi rơi vào trong tay tên thổ dân này, không khác gì đã rơi vào chín tầng địa ngục hết.

- Ta không biết, ta thật sự không biết, ta chỉ là một đệ tử bình thường mà thôi, những chuyện này đều do môn phái phụ trách.

Tống Tiền lắc đầu nói.

- Không thành thật rồi, hãy xem ta chỉnh đốn ngươi đây.

Lâm Phàm chỉ vào Tống Tiền, sau đó tìm kiếm khắp nơi, tìm được một cây nến.

Tống Tiền bị trói ở nơi đó, không biết tên thổ dân này muốn làm gì, sao hắn ta có thể nói ra chuyện này được, nếu như mình nói ra, có lẽ sẽ ảnh hưởng đến sự sắp đặt của môn phái. Hắn ta tin môn phái nhất định sẽ tới cứu bọn họ. Chỉ là lúc này, khi hắn ta nhìn thấy hành động của tên thổ dân đó, trong lòng không khỏi run rẩy, gào thét:

- Ngươi muốn làm gì, ngươi muốn làm gì hả?

Lâm Phàm đặt cây nến ở trước đũng quần tên này, sau đó châm lửa.

- Cho ngươi thêm một cơ hội cuối cùng, đừng có không biết quý trọng, hãy nói cho ta biết tất cả những gì ngươi biết đi.

- Ta thật sự không biết gì hết, ta chỉ là một đệ tử bình thường thôi mà.

Vẻ mặt của Tống Tiền như sắp khóc đến nơi, hắn ta không biết rốt cuộc tên thổ dân này muốn làm gì, đối với hắn mà nói, thật sự là quá kinh khủng.

- Không biết tốt xấu, hãy nhìn đây.

Lâm Phàm lấy ra một cuốn bí tịch từ trong nhẫn trữ vật, đây là công pháp giành được khi giết chết kẻ địch, là một loại công pháp tà môn, mặt trên là bức tranh đồi trụy, có những động tác không thể miêu tả được. Sau đó mở cuốn công pháp này ra, cho Tống Tiền nhìn.

Tống Siêu nhìn thấy những hình ảnh này, đạo tâm lập tức bất ổn, huyết khí nam nhi dâng trào, chỉ cảm thấy máu nóng bốc cháy trong cơ thể. Nơi đũng quần, vật đó lại chậm rãi thẳng đờ ra.

- A!

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

- Đau mà, tên thổ dân nhà ngươi tội đáng muôn chết mà, môn phái tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Tống Tiền la hét thảm thương, hắn ta nhìn những hình ảnh này, đạo tâm trở nên rối loạn, căn bản khó mà chống lại.

- Đừng hoảng hốt, nhìn cho thật kỹ, vẽ đẹp lắm mà, nhìn em gái này xem, vẽ thật mê hoặc, ôi chao thật tuyệt vời. Dáng người này, bộ ngực này… trời ơi, mẹ kiếp, nếu như sờ một chút còn không khiến ngươi sướng chết hay sao?

Lâm Phàm làm người thuyết minh, giới thiệu tinh tế sâu sắc nội dung trên bức tranh.

Không lâu sau, Tống Tiền cảm thấy nóng đến nỗi sắp không chịu được nữa, hắn ta chỉ cảm thấy bản thân sắp tàn phế đến nơi rồi.

- Ta nói, ta nói, mau lấy ra đi.

Hắn ta đã bao giờ phải chịu đựng sự hành hạ này đâu, đây đúng là sự đày đọa đồng thời cả thể xác và tinh thần.

- Nói sớm là được, hà cớ gì phải chịu những đau khổ này.

Lâm Phàm lấy cây nến ra:

- Nói đi, biết cái gì thì nói cái đó, nếu như câu trả lời không khiến ta hài lòng, hậu quả, trong lòng ngươi hiểu rõ.

Giờ đây, Tống Tiền đã có tư tưởng muốn chết rồi.

- Lần xâm lược này, trước hết điều động các đệ tử nội môn và đệ tử chân truyền trong môn phái tới trước, nhân số rất nhiều, ít nhất mấy vạn người... Mà Chân Tiên giới của bọn ta có mười phái tiên đạo, sáu tông ma đạo, bốn điện yêu đạo, lần xâm lược Nguyên Tổ Chi Địa này là do cấp cao trong môn phái khởi xướng, những chuyện còn lại thì ta thật sự không biết. Ta thật sự chỉ là một đệ tử bình thường, ta cầu xin ngươi, thả ta ra đi, ta bảo đảm, tuyệt đối sẽ không nhiều lời.

Chương 482: Con Thẩm Vấn Thì Còn Vấn Đề Gì Nữa Chứ? (2)

Lâm Phàm im lặng suy nghĩ một hồi, bắt đầu tự bổ trợ não bộ, kiến thức của hắn không phải loại bình thường, chẳng qua cũng chỉ là tu tiên thôi mà, còn những môn phái kia, hắn thật sự không để tâm lắm. Xem ra với tình hình hiện nay, người đến đây có thực lực rõ là má nó kém. Có điều theo như lời đối phương nói, còn có cường giả ở phía sau, chỉ là hiện tại cường giả chưa tới, mà là phái kẻ yếu tới đây, rốt cuộc là vì sao chứ? Chả lẽ là đánh trận đầu? Hay là điều kiện không cho phép, cho nên không thể đến. Việc này lại khiến cho người ta có chút nghi hoặc.

- Đồ nhi, thẩm vấn thế nào rồi?

Thiên Tu nghi hoặc hỏi.

- Thầy, đồ nhi đích thân ra tay, cái loại này còn có thể giấu giếm gì hay sao? Có điều tên xâm nhập này nói không chừng rất gian trá, kính xin thầy sưu hồn để đề phòng chính hắn ta đã quên mất điều gì đó.

Lâm Phàm nói.

- Ừm, vậy để thầy xem thế nào.

Dưới ánh mắt hoảng sợ của Tống Tiền, Thiên Tu vừa chỉ vào trên đầu hắn ta, ngay lập tức, vô số hình ảnh xuất hiện. Biểu cảm của Thiên Tu cũng dần dần biến đổi nhiều vẻ. Khi thu tay lại, Tống Tiền chết ngay lập tức.

- Đồ nhi, Chân Tiên giới này thật đúng là thú vị, không ngờ chỗ chúng ta lại có tên là Nguyên Tổ Chi Địa, hơn nữa cấp độ tu hành của bọn họ lại được phân chia như vậy. Gì mà Luyện Tinh Hóa Khí, Luyện...

Thiên Tu nói có chút không thuận miệng.

- Thầy, không phải là Luyện Tinh Hóa Khí, Luyện Khí Hóa Thần, Luyện Thần Hoàn Hư, Luyện Hư Hợp Đạo hay sao, cuối cùng chính là Tiên trong truyền thuyết, rất đơn giản.

Lâm Phàm nói.

Thiên Tu ngẩn người:

- Cái này con cũng biết sao?

Lâm Phàm cười đắc ý:

- Cái này thì có là gì, đồ nhi còn biết nhiều điều lắm.

Nói đùa chắc, chẳng lẽ tiểu thuyết kiếp trước đã đọc vô ích hay sao?

Có điều việc khiến hắn không biết phải làm sao chính là, Luyện Hư Hợp Đạo rốt cuộc tương ứng với cảnh giới gì ở nơi này, là Bán Thần cảnh, hay là Thần cảnh. Nếu như tương ứng như vậy thì sau này không phải mình vẫn còn một con đường rất dài sao?

- Thầy, đồ nhi nhớ ra một chuyện, cần phải đi làm một chút.

Hắn định đi tìm ếch xanh, chuyện này nhất định là nó biết rõ.

Thiên Tu nhìn ngọn nến ở bên cạnh, còn có thi thể của kẻ xâm nhập này, im lặng suy nghĩ. Không ngờ đồ nhi còn có sở thích này nữa.

- Không thể nào!

Hai chân Thanh Oa đứng trên đỉnh núi, nó có chút mơ màng, trời đất đại biến, trong khe hở có cường giả tới. Nhưng mà tình hình hiện tại lại khiến nó có chút thất vọng, đây có thể xem như là cường giả sao?

Cái tên ở nơi này bắt đầu phản kích, người còn chưa hạ xuống, thì tất cả đã xong rồi, như vậy cũng tệ quá đi.

Giấy vàng gục ở phía sau lưng Thanh Oa, suốt ngày cằn nhằn lải nhải. Lúc đầu Thanh Oa tranh cãi đến nỗi suýt chút nữa thì phát điên, nhưng hiện tại, Thanh Oa đã quen rồi, cho dù có ầm ĩ thế nào, nó cũng có thể thản nhiên đối mặt, thậm chí còn có thể đảm bảo tâm ếch không rung động.

Lạch cạch!

Đúng lúc này, Thanh Oa cảm giác được phía sau có người tới, mặc dù mắt ếch chưa nhìn thấy, nhưng mùi hương đó, lại khiến cho Thanh Oa run như cầy sấy, cái tên đáng sợ này sao lại có thời gian

tới tìm nó chứ? Mình chính là ếch xanh đã sống mấy vạn năm, vốn không nên như vậy, nhưng hiện giờ, lại phải chịu đựng sự đối xử vô nhân đạo, điều này khiến nó vô cùng đau khổ.

Lúc này, sắc mặt Thanh Oa ngưng trọng, sau đó thả lỏng tâm ếch, biểu cảm dần dần có sự thay đổi, biến thành vẻ mặt ti tiện.

- Ôi, chủ nhân, sao ngài lại tới đây, Oa Oa lo cho ngài chết đi được!

Biểu cảm đó giống như rất quan tâm tới Lâm Phàm, thậm chí còn không dễ dàng gì nặn ra được hai giọt nước mắt.

Lâm Phàm cầm Thanh Oa ở trong tay, híp mắt lại, ứng phó với Thanh Oa này thì phải thận trọng một chút.

- Ta hỏi ngươi, ngươi có biết gì về Chân Tiên giới hay không?

- Chân Tiên giới? Chân Tiên giới gì cơ?

Thanh Oa ngây người, vẻ mặt mơ màng, hoàn toàn nghe không hiểu, tên đáng sợ này đang nói cái gì vậy, sau đó đột nhiên phản ứng lại:

- À, bổn Oa biết rồi, hóa ra không phải là thế giới mà bổn Oa ở trước đây, làm ta sợ muốn chết, còn tưởng rằng người từ thế giới của ta đến đây cơ.

Lâm Phàm bị Thanh Oa làm cho có chút mơ hồ. Có chuyện gì vậy? Hắn biết, Thanh Oa này mặc dù không đáng tin cậy nhưng có chút bản lĩnh, một khi trời đất đại biến thì sẽ khiến nó sợ hãi đến nỗi muốn chết muốn sống luôn.

Thế nhưng nhìn tình hình hiện tại, dường như ngay cả nó cũng có chút mơ hồ, rõ ràng nó cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra.

- Thế giới của ngươi sao?

Lâm Phàm hỏi.

Thanh Oa nói:

- Chủ nhân, bổn Oa hiểu rồi, đây là thế giới khác tới, không giống với chỗ của ta, người ở chỗ ta vô cùng ghê gớm, độ tàn nhẫn cực kỳ kinh khủng, ngài đã bảo giờ chứng kiến cảnh tượng há miệng một cái là nuốt trọn mấy vạn ngươi chưa? Bổn Oa nói cho ngài biết nhé, người của chỗ ta ấy, quả thật là rất khủng khiếp, nuốt vào còn

có âm thanh giòn tan, đôi khi nghĩ đến nó là ta lại thấy sợ.

- Ngươi nói cái gì vậy?

Lâm Phàm lắc lắc tay, khiến cho Thanh Oa chóng hết cả mặt. Thanh Oa sắp ói đến nơi rồi.

- Chủ nhân, ta thật sự không biết, việc này không giống với tình huống mà ta gặp phải, mặc dù không khác biệt lắm với ngày trước, nhưng tình hình hiện tại thật sự có điểm khác biệt rất lớn so với những gì ta biết. Bổn Oa thật sự trung thành với ngài, vì chủ nhân, đến tính mạng cũng có thể không cần nữa, cho nên chủ nhân, ngài cần phải đối xử tử tế với ta chứ.

- Thật sự trung thành như vậy sao?

Lâm Phàm nghi hoặc nhìn nó, hắn có sự ngờ vực rất lớn đối với Thanh Oa.

- Thật sự, thật hơn bất cứ thứ gì.

Thanh Oa rất nghiêm túc gật đầu ếch, nói đùa chứ, tên đáng sợ này rất kinh khủng, nếu như không thành thật một chút, thì sẽ rất khủng khiếp. Có điều, nó thật sự có chút nghi hoặc không biết đây rốt cuộc là tình huống gì, mặc dù học rộng tài cao, hiểu biết sâu rộng, nhưng thật sự chưa từng nghe nói đến "Chân Tiên giới" này.

Lâm Phàm suy nghĩ, thật ra hắn tràn đầy lòng hiếu kỳ về những điều chưa biết, hắn rất muốn biết, Chân Tiên giới này rốt cuộc là loại gì.

Thanh Oa thấy tên đáng sợ này đang trầm ngâm suy nghĩ, cũng không dám nói nhảm gì, có điều trong lòng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải thế giới bên mình tới là được. Bằng không thì, thật đúng là dọa chết người ta rồi, chỉ là nó cảm thấy cái gọi là Chân Tiên giới này má nó yếu quá đi, được phái đến chơi đùa chắc. Như lúc trước, trong khe hở kia có người muốn hạ xuống, thế nhưng kết quả sau cùng là gì? Vừa xuất hiện một bóng dáng thì đã bị đồng môn của tên đáng sợ này dùng "Pháo Thần Nguyên" nổ cho đến mảnh vụn cũng chẳng còn rồi.

Việc này ngẫm lại đúng là đáng buồn, có phần khiến người ta không nhìn được nữa.

Lâm Phàm bỏ Thanh Oa xuống, có vẻ nghi hoặc, Thanh Oa nói nó cũng không biết, như vậy không phải chứng minh rằng thế giới mà

Thanh Oa ở cũng thường xuyên đi xâm lược, chỉ là rất khủng bố mà thôi.

Do đó, từ trên tổng hợp lại, hắn đã rút ra được một vài nhận xét.

Đó chính là "Chân Tiên giới" này có thể yếu hơn nơi này, hoặc là hơi mạnh một chút, còn thế giới của Thanh Oa thì rất mạnh.

- Rất có khả năng chính là như vậy.

Thanh Oa thấy tên đáng sợ này không định đùa bỡn mình, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, xem như đã tránh được một kiếp rồi.

- Sư huynh…

Lúc này, tiếng của Lữ Khải Minh truyền đến.

Lâm Phàm nhìn lại, đám Lữ Khải Minh đã trở lại rồi, một số đệ tử do Lữ Khải Minh lãnh đạo tiến đến phía dưới khe hở hiện giờ quay trở lại, rõ ràng đã xảy ra chuyện gì đó.

- Thanh Oa, thành thật một chút, nhớ được cái gì, thì nhanh chóng nói cho ta biết.

- Vâng, yên tâm đi chủ nhân, bổn Oa sống là người của ngài, chết là ma của ngài, chỉ cần ta biết thì sẽ có gì nói đấy.

Đầu của Thanh Oa không khác gì trống lắc, di chuyển lên xuống, mặt ếch xanh biếc cũng rất nghiêm túc.

Sau khi thấy tên đáng sợ rời đi, Thanh Oa thở phào nhẹ nhõm:

- Không tồi, cuối cùng cũng lừa được, Chân Tiên giới rốt cuộc là thế giới gì, sao lại chưa từng nghe tới nhỉ? Thực lực như vậy mà cũng dám đi xâm lược, bọn chúng xong đời rồi, bị tên đáng sợ này để ý, thì cũng không biết là ai đi xâm lược ai nữa.

Chỉ cần không phải thế giới của nó đi xâm lược, vậy thì không có quan hệ gì với nó hết, tiếp tục quay về nghỉ ngơi.

- Sư đệ, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Lâm Phàm hỏi, gần đây "Pháo Thần Nguyên" này tiêu hao hơi nhiều nguyên tinh, nhưng lại khiến cho các sư đệ sư muội bắn pháo rất sảng khoái. Chỉ có điều cho dù có sảng khoái hơn nữa, thì cũng không thể nào sảng khoái bằng cây gậy răng sói của hắn.

- Sư huynh, khi bọn đệ ngăn cảm xâm lược, thì phát hiện ra một đám người xâm lược tới, sau đó các sư huynh đệ đã bắt được bọn họ, bây giờ chúng ta nên xử lý như thế nào đây?

Lữ Khải Minh hỏi.

- Bao nhiêu người?

Lâm Phàm hỏi, thật không ngờ các sư đệ lại lợi hại như vậy, thế mà cũng bắt được tù binh rồi.

- Tổng cộng có hơn ba trăm người, bản lĩnh của bọn họ rất kỳ lạ, có người biết phóng hỏa, có người biết phun nước, các sư đệ để bắt được bọn họ cũng phải tốn một chút công sức, song may mà không có thương vong.

Lữ Khải Minh nói.

Lâm Phàm lặng im một lúc.

Chương 483: Chúng Ta Nhất Định Phải Xâm Lược Lại Mới Được

- Được, nhốt tất cả lại, thông báo cho mọi người, chỉ cần còn sống thì giam vào trong địa lao của tông môn, tăng cường canh giữ.

- Vâng!

Lữ Khải Minh gật đầu, sau đó vội vội vàng vàng rời đi.

Hiện tại có rất nhiều khe hở, có một số nơi không thể chú ý tới, nhưng các sư huynh đệ đều đã xuất tông, lùng bắt toàn diện.

Hắn nhận ra, những người tới đây nói chuyện rất kiêu ngạo, thế nhưng khi động thủ thì lại chẳng có gì ghê gớm cả. Lâm Phàm nhìn thấy sư phụ còn đang lơ lửng ở phía xa, cũng tiến lên.

- Sư phụ, thế nào rồi, người đã nhìn ra vấn đề chưa vậy?

Thiên Tu đáp:

- Đồ nhi, khe hở này có điểm kỳ quái, nhưng lại không nói ra được điểm kỳ quái ở chỗ nào.

- Vậy sao? Để đồ nhi nhìn kỹ xem thế nào.

Lâm Phàm tiến lên, nhét đầu vào trong khe hở, bên trong tối đen như mực, những luồng không khí hỗn độn cũng trôi xuôi ở trong khe hở này. Liếc mắt nhìn cũng không thấy được giới hạn, đồng thời còn có sấm sét quấn lượn trong những luồng không khí hỗn loạn này, cùng lúc đó hình như còn có gió mạnh phần phật thổi đến.

- Chẳng lẽ điểm cuối của khe hở này chính là Chân Tiên giới?

Thiên Tu nghi hoặc nhìn đồ nhi, đồng thời cũng khâm phục, lá gan đồ nhi bảo bối của mình cũng lớn quá đi, không sợ trong khe hở có chuyện gì xảy ra hay sao?

- Đồ nhi, thế nào rồi?

Lâm Phàm rụt đầu về:

- Thầy, cũng không có gì, đen như mực, không nhìn thấy được

một thứ gì cả, cũng không biết khe hở này kết nối với nơi nào.

- Đồ nhi, thầy vừa mới đưa thần niệm vào đó thăm dò, phát hiện ra bên trong mênh mông vô bờ, đồng thời trong khe hở này có một loại sức mạnh kỳ diệu có thể làm suy yếu đi thần niệm của thầy, cuối cùng làm nó tiêu tan, khó mà thăm dò được đến điểm cuối.

- Đồ nhi cảm thấy chuyện này có phần phức tạp, có lẽ chúng ta nên thử liên lạc với một số tông môn để trao đổi, theo như đồ nhi thấy, sự xâm lược này chắc chắn cũng vừa mới bắt đầu, những kẻ đến đây xâm lược có thực lực quá yếu, nhưng nhất định là có cường giả đang đợi ở phía sau, có lẽ chẳng bao lâu nữa bọn họ sẽ đến đây thôi.

- Ừm, con nói có lý.

Thiên Tu gật đầu, đồng ý với những gì đồ nhi nói.

- Vậy sau đó, chúng ta nên làm thế nào cho phải?

Lâm Phàm lặng im một lúc, sau đó lộ ra nụ cười:

- Thầy, việc này rất đơn giản, nếu như khe hở này có thể kết nối tới một thế giới mà ta không biết, có lẽ chúng ta có thể giết ngược lại, phản kháng xâm lược bọn họ, mở rộng lãnh thổ mới, có lẽ sẽ có thu hoạch khác.

- Cách hay đó, vùng đất này, lão phu đã ở đến phát ngấy từ lâu rồi, nếu như có thể đi đến Chân Tiên giới nhìn một chút, có lẽ sẽ có được những phát hiện khác.

Trong mắt Thiên Tu lóe lên tia sáng, ông cũng tràn đầy sự thích thú đối với thế giới chưa biết này.

- Đồ nhi, nếu như con thật sự tìm ra cách đến chỗ của đối phương, nhất định phải đưa ta theo, không được tự mình đi nhé.

Ông rất tin tưởng vào đồ nhi của mình nhưng cũng sợ hắn sẽ quên mất, cho nên nhắc nhở một chút.

Lâm Phàm cười:

- Thầy, người yên tâm đi, đồ nhi chắc chắn sẽ không quên thầy đâu. Chỉ là tình hình hiện tại có hơi khiến người ta thất vọng, cảm thấy vẫn là đợi cường giả của đối phương tới thì hơn, những kẻ xâm lược hiện tại đều quá yếu, hoàn toàn không đáng để ra tay, hơn nữa

những gì bọn họ biết cũng quá ít.

- Nói có lý.

Thiên Tu gật đầu.

…

Lãnh địa Thiên Yêu Hồ Tộc.

Một đám người đi tới vùng đất này.

- Sư huynh, rốt cuộc đây là nơi nào? Tại sao đến một người cũng không có?

Bọn họ đến nơi này đã bị lạc đường, khu rừng này có một số yêu thú cường đại nhưng dưới pháp bảo của bọn họ, tất cả đều bị đập cho nát vụn.

- Vùng đất thổ dân, chính là vùng đất thổ dân, yêu thú lại không có yêu đan, thật sự rất đáng tiếc, giết phí công nhiều như vậy.

Những người này rất bực mình, khi gặp được yêu thú, bọn họ rất phấn khởi, suy cho cùng trong cơ thể của yêu thú có yêu đan, sau khi giết chết có thể cướp được yêu đan, dùng để luyện đan hoặc là thu nạp pháp lực trong đó, nhưng thật không ngờ, sau khi tách những cơ thể này ra, đến một cái rắm cũng không có.

- Ồ, sư huynh, huynh nhìn bên kia đi, có mấy con hồ yêu con.

Một gã đệ tử chỉ trỏ nói.

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy mấy con tiểu hồ ly đang chơi đùa ở nơi đó.

Tiểu Trí chính là em trai của vợ Đạo Thiên Vương, hiện giờ còn nhỏ nhưng cũng biết ăn nói, có thói quen đi bằng hai chân. Mà trong mắt của những người tới đây, điều này thật lạ thường.

- Linh Hồ, hơn nữa còn là thú con, nếu như bắt được rồi thuần hóa thành linh sủng thì đúng là kiếm được lời rồi.

Sư huynh cầm đầu hưng phấn nói, trong mắt lóe lên tia sáng.

- Bé con, làm gì vậy? - Một tên đệ tử mặt rỗ tham lam nhìn mấy bé Linh Hồ con.

Ở Chân Tiên giới, mỗi một tu sĩ đều sẽ đi bắt linh sủng, có con được dùng để cưỡi, có con được dùng để chiến đấu, mà loại Linh Hồ này khá đáng giá, đặc biệt là thú con, thì lại càng có giá trị hơn.

Sau khi Linh Hồ trưởng thành, có truyền thừa huyết mạch, sẽ có đủ loại thần thông tiên thuật, hơn nữa năng lực mị hoặc lại càng tuyệt đỉnh.

Cho nên lần này, chỉ cần có thể bắt được, vậy thì thật sự phát tài rồi.

Mấy con tiểu Thiên Hồ Yêu nô đùa với nhau, khi nghe thấy tiếng nói liền đứng thẳng người, giơ chân trước lên, ngây ngốc nhìn những kẻ này.

Bởi vì có quan hệ thông gia với Viêm Hoa tông, Thiên Yêu Hồ Tộc rất thân thiện với con người, mà những con tiểu Thiên Hồ Yêu này cũng không sợ loài người, muốn đi tới nhìn xem.

- Bọn họ là người xấu đó. - Tiểu Trí ngăn các bạn lại, cảnh giác nhìn những kẻ này.

Mà âm thanh này đã khiến cho những đệ tử nọ kinh ngạc đến độ ngây người.

- Mọi người nghe thấy chứ? Con Linh Hồ này nói chuyện đó, không ngờ nó lại biết nói chuyện kìa.

Mọi người kinh hãi, nếu như không phải chính tai nghe thấy, có lẽ sẽ không thể tin được.

Trương Nhất Tiên là nội môn đệ tử của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, thuộc loại trung thượng lưu trong nội môn, thế nhưng vẫn còn cách đỉnh tông môn một đoạn đường rất dài.

Đối với tu sĩ bọn họ, trên con đường tu hành, quan trọng nhất chính là pháp, tài, lữ, địa.

Mà con Linh Hồ này chính là tài, do đó bất kể như thế nào cũng phải có được.

Nếu như lấy được con Linh Hồ này, có lẽ mình sẽ đạt được sự tiến bộ cực lớn.

- Tới đây nào! - Trương Nhất Tiên lập tức vọt lên, trong mắt lấp lánh tinh quang, bàn tay duỗi ra, một sợi dây thừng từ bay ra trong

ống tay áo.

- Đây là dây trói yêu, Trương sư huynh dùng dây trói yêu này thì sẽ hàng phục được yêu thú đó.

Mọi người nhìn thấy sợi dây thừng giống như con linh xà, cảm thấy rất ngưỡng mộ, đây là bảo khí trung phẩm, không phải thứ bình thường, cho dù đối phương có chạy tới nơi đâu, nó cũng có thể bắt được.

Lúc này, dây trói yêu giống như có linh tính, trói tất cả những con Thiên Yêu Hồ Tộc này lại, đồng thời phía trên còn có một tia sấm sét khác thường di chuyển xung quanh, trói chặt những bé con này lại.

Tiểu Trí vật lộn, thế nhưng càng vật lộ, dây trói yêu càng xiết chặt, Tiểu Trí đau đến nỗi khóc lóc kêu gào.

- Tỷ phu, cứu mạng, có người bắt nạt Tiểu Trí!

- Hừ, bị dây trói yêu của ta túm được, còn muốn giãy giụa, như vậy sẽ đau đến mức muốn chết mà không được đó. - Trương Nhất Tiên hừ lạnh một tiếng, sau đó nhảy vọt lên, bắt những bé Linh Hồ này lại.

Đột nhiên!

Một đạo thân ảnh xuất hiện trước mặt Tiểu Trí.

- Tỷ phu, bọn họ là đồ đểu, bọn họ bắt nạt đệ. - Tiểu Trí thấy tỷ phu đã tới, lập tức khóc lóc kể lể, đồng thời không sợ hãi một chút nào nhìn người nọ - Người xấu, tỷ phu của ta đã tới, các ngươi xui xẻo rồi!

- Các ngươi là ai? - Đạo Thiên Vương lạnh lùng nói.

Hắn ta tạm thời rời khỏi tông môn, trở lại lãnh địa của Thiên Yêu Hồ Tộc, chính là vi quan tâm Mị Nhi. Bởi vì dưới sự nỗ lực của hắn ta, cuối cùng cũng đã có hậu duệ, do đó, để Mị Nhi ở trong tộc sẽ nhận được sự chăm sóc tốt hơn.

Dù sao phần lớn tông môn là một đám nam nhân, còn có một số tiểu sư muội kinh nghiệm sống chưa nhiều, nào có hiểu rõ về tình hình mang thai của nữ nhân đâu.

- Không ngờ còn có thổ dân xuất hiện nữa. - Trương Nhất Tiên

không ngờ giữa đường lại có người chặn lại, có điều gã ta biết, đây là thổ dân của Nguyên Tổ Chi Địa, cho nên cũng không để tâm ở trong lòng.

Bọn họ tới nơi này, vẫn luôn hành động ở trong rừng, hơn nữa dựa vào ghi chép của tông môn, thổ dân ngu muội, thực lực thấp kém, hoàn toàn không thể sánh được với Chân Tiên giới của bọn họ.

- Sư huynh, thổ dân ở nơi này hình như không có điểm khác biệt gì với chúng ta cả. - Một gã đệ tử nói.

Chương 484: Ghi Chép Có Sai Sót

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Trương Nhất Tiên nói:

- Sự khác biệt rất lớn, đây chỉ là thổ dân, là lao dịch cấp thấp nhất.

Đạo Thiên Vương có chút không vui, gần đầy trời đất không yên ổn, xuất hiện rất nhiều khe hở, lúc đầu tưởng rằng sẽ có chuyện lớn gì xảy ra, thế nhưng đợi đã lâu, lại không hề có bất cứ việc gì.

Chỉ là hiện giờ, sự xuất hiện của đám người này thật sự đã khiến hắn ta vô cùng nghi hoặc.

Cảm nhận một chút nhưng không thể cảm nhận được thực lực của đối phương, chỉ cảm thấy sức mạnh bên trong cơ thể đối phương có chút kỳ quái, rất khác với những thứ mà bọn họ biết.

- Tỷ phụ, dây trói yêu này khiến bọn đệ khó chịu quá. - Tiểu Trí la lên.

Đạo Thiên Vương nhìn sợi dây thừng trói trên người Tiểu Trí, cũng không quan tâm lắm, chỉ xem như một sợi dây thừng bình thường mà thôi, sau đó dùng hai tay nắm lấy nó, định bụng kéo đứt nó ra.

- Tên thổ dân ngu dốt, đây là dây trói yêu của Trương sư huynh, ngươi lại muốn cưỡng ép kéo đứt nó ra ư, đúng là nằm mơ! - Một số đệ tử nhìn thấy cảnh này liền cười khinh bỉ.

Lạch cạch!

Đạo Thiên Vương hơi dùng sức, chỉ cảm thấy sợi dây thừng này có chút quái dị nhưng cũng không lãng phí nhiều sức lực, kéo đứt sợi dây thừng ra.

Phụt!

Trương Nhất Tiên tâm thần chấn động, phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt kinh hãi, giống như đã nhìn thấy quỷ. Sợi dây trói yêu này chính là bảo bối mang theo bên người của gã ta, kết hợp với tâm thần, giờ đây lại bị tên thổ dân này làm đứt, tâm thần bị trọng thương, sắc mặt trở nên trắng bệch.

- Chỉ là một tên thổ dân mà lại dám phá hoại bảo bối của ta, ngươi hãy chết cho ta! - Trương Nhất Tiên giận dữ, trong lòng gã ta đau đớn, đây chính là bảo bối của hắn, thế nhưng giờ đây đã bị tên thổ dân này làm hỏng rồi.

Trong nháy mắt, Trương Nhất Tiên bắt quyết, đập mạnh vào túi kiếm ở bên hông, một đạo hồng quang quấn quanh người Trương Nhất Tiên, mang theo thanh âm mạnh mẽ, đánh thẳng đến phía Vương Thiên Đạo.

- Đây là kiếm Hồng Vân của Trương sư huynh, nghe nói là do đích thân trưởng lão môn phái luyện chế cho huynh ấy, được luyện thành từ cầu vồng buổi sáng trong trời đất, mặc dù chỉ là bảo khí trung phẩm, nhưng ngay cả một số bảo khí thượng phẩm cũng khó mà chống lại nó.

Các đệ tử rất hâm mộ, Trương sư huynh chính là người mà bọn họ ngưỡng mộ, trên người có không ít pháp bảo, là người khá giàu có trong các nội môn đệ tử của môn phái.

Người bình thường có lẽ chỉ có một món bảo khí,nhưng Trương sư huynh ít nhất phải có vài cái, thực lực đúng là rất dũng mãnh.

“Có thể những người kỳ lạ này có liên quan đến những khe hở kia.” Đạo Thiên Vương không hề sơ ý, sức mạnh trong cơ thể đột nhiên bạo phát ra, một luồng áp lực cuồn cuộn bộc phát. Một chưởng đập về phía trước.

- Không biết tự lượng sức mình, tay không đỡ kiếm Hồng Vân của ta, đúng là tự tìm đường chết!

Có điều, chỉ trong chớp mắt, cảnh tượng khiến gã ta không thể tin nổi đã xảy ra, chỉ thấy trên thân kiếm Hồng Vân xuất hiện vết nứt, răng rắc một tiếng, rồi hóa thành mảnh vụn.

Lúc phản ứng lại, một chưởng của Đạo Thiên Vương đã đánh tới.

Trên người Trương Nhất Tiên hiện ra một màn ánh sáng màu xanh để ngăn cản một chưởng này, đây là bảo y hộ thể trên người gã ta nhưng màn sáng này cũng chỉ có thể chống đỡ được trong chốc lát,

liền bị bể nát hoàn toàn.

Bịch!

Một chưởng đánh lên trên cơ thể của Trương Nhất Tiên, trong nháy mắt đánh cho gã ta chia năm xẻ bảy, máu loãng phun trào ra ngoài.

Đạo Thiên Vương chau mày, cảm thấy thân thể tên này rất gầy yếu, chỉ một chưởng mà đã bị đập vỡ rồi.

Mặc dù hắn ta có tu vi Thiên Cương cảnh,nhưng cho dù là người có tu vi Địa Cương cảnh chịu một chưởng này, cũng chỉ bị trọng thương, tuyệt đối sẽ không giống như tên này, cơ thể bị nổ tung.

- Sao có thể như vậy được, Trương sư huynh đã bị giết ư? - Các đệ tử vây xem nhìn thấy cảnh này, sắc mặt hoảng sợ, sau đó ngẩng đầu, vô cùng kinh hãi - Tên thổ dân này sao lại mạnh như vậy chứ?

- Mau giết hắn ta, mau...

Ngay lập tức, pháp bảo lơ lửng khắp bầu trời, những đệ tử này bắt pháp quyết, miệng niệm pháp chú, toàn bộ đánh về phía Đạo Thiên Vương.

Bọn họ từ Chân Tiên giới tới đây xâm lược, vốn tưởng rằng đây là một vụ thu hoạch lớn, nào có ngờ được sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Những tên thổ dân này sao lại dũng mãnh đến vậy, trong khi mình không có chút lực chống cự nào.

Đạo Thiên Vương ngẩng đầu lên nhìn, cau mày, một chưởng nghiền ép đánh tới, hư không bị dồn nén, những đệ tử này đã bị tiêu diệt.

Lúc này, toàn bộ các đệ tử đến xâm lược đều đã chết, cho đến lúc chết bọn họ cũng không hiểu, tại sao những tên thổ dân này lại mạnh đến thế.

- Tỷ phu lợi hại quá! - Tiểu Trí hưng phấn nói.

Đạo Thiên Vương suy nghĩ một hồi, sau đó ôm lấy Tiểu Trí, vội vã đi về phía Thiên Yêu Hồ Tộc.

Hắn ta cảm thấy sự việc có chút không đúng, e rằng nơi này rất nguy hiểm, phải đưa người của Thiên Yêu Hồ Tộc trở lại tông môn, đồng thời cũng muốn làm sáng tỏ, những người này rốt cuộc có lai

lịch như thế nào.

Theo như tình hình vừa rồi, những người này rất kỳ lạ.

Chân Tiên giới.

Chấp sự phụ trách việc xâm lược lần này đứng trước mặt một vị lão giả:

- Hạng trưởng lão, xảy ra chuyện rồi, các đệ tử đến Nguyên Tổ Chi Địa đã liên tục bị những tên thổ dân kia phản kích lại, thương vong nặng nề.

- Cái gì? - Hạng trưởng lão đứng lên - Thổ dân của Nguyên Tổ Chi Địa phản kích, giết chết đệ tử của phái ta?

- Đúng vậy, đến giờ đã có hai mươi ba khối ngọc bài truyền tin về, rất nhanh sau đó liền tiêu tán. - Chấp sự nói, gã ta không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Căn cứ theo ghi chép của môn phái, thổ dân ở Nguyên Tổ Chi Địa có thực lực rất yếu kém.

- Sao lại có thể như vậy, mỗi một tiểu đội về cơ bản đều có đệ tử chân truyền lãnh đạo, cho dù gặp phải nhân vật lợi hại, cũng tuyệt đối có thể bảo đảm an toàn. Hai mươi ba khối ngọc bài, đây chẳng phải là nói, phái chúng ta đã có hai mươi ba đệ tử chân truyền chết trong tay những tên thổ dân này rồi hay sao?

Hạng trưởng lão lạnh lùng nói, một luồng uy áp tỏa ra, ép cho chấp sự ứa cả mồ hôi lạnh, khó mà chống đỡ được.

- Ra lệnh cho đệ tử dừng việc xâm lược lại, đợi môn phái đến. Không ngờ để bọn họ xuống dưới rèn luyện lại xảy ra chuyện như vậy, đúng là bổn trưởng lão đã tính sai rồi.

- Trong các đệ tử chân truyền, thiếu gì đệ tử có tu vi Luyện Thần Hoàn Hư, nếu như cũng ngã xuống ở nơi đó, vậy thì rõ ràng những tên thổ dân này có thực lực không hề yếu, ghi chép của tông môn có sai sót rồi.

Hạng trưởng lão suy nghĩ, cảm thấy Nguyên Tổ Chi Địa này có phần không tầm thường, có chỗ khác biệt với ghi chép của tông môn.

- Những môn phái còn lại đã có hành động chưa? - Hạng trưởng lão hỏi.

Chấp sự đáp:

- Tạm thời vẫn chưa có hành động gì, chỉ có phái ta cử đệ tử đến đó thôi.

- Ừm, đi đi, bảo các đệ tử đừng đến đó nữa, chuyện này chờ đội ngũ của môn phái đến rồi sẽ định đoạt. - Hạng trưởng lão nói.

- Vâng.

Viêm Hoa tông.

Các sư đệ sư muội trong tông môn áp giải về không ít các đệ tử xâm lược, còn các trưởng lão trong tông môn cũng đều xuất hiện, đối với những tên xâm lăng này, đây quả thực là một cơn ác mộng.

Bọn họ mang theo ý nghĩ tài trí hơn người tới Nguyên Tổ Chi Địa này trước, song nào có nghĩ đến việc sẽ gặp phải chuyện như vậy.

- Sư huynh, ta mang đến một món đồ thú vị nè. - Lúc này, Lữ Khải Minh vội vàng chạy tới, trong tay có cầm một lá cờ.

Lâm Phàm hỏi:

- Thứ gì thú vị vậy?

Lữ Khải Minh lấy lá cờ ra:

- Sư huynh, chính là những thứ này, bọn đệ lấy được từ trong tay của những kẻ đến đây xâm lược đó. Sư đệ thấy người nọ cầm cái này trong tay, cũng không biết đã làm gì, liền có một con hỏa long trong lá cờ này bay ra, vô cùng thần kỳ.

- Thần kỳ như vậy sao. - Lâm Phàm nhận lấy lá cờ, cũng chưa nói đây là thứ gì.

Đối với nhân tài như hắn mà nói, sao có thể không biết đây là thứ gì, chẳng phải là pháp bảo sao, có gì ghê ghớm chứ.

- Đúng vậy, sư huynh, sau khi đệ lấy được, cũng muốn kêu gọi rồng lửa ra nhưng dù có thử kiểu gì cũng vô dụng, cũng không biết mấy tên đi xâm lăng rốt cuộc đã làm như thế nào. - Lữ Khải Minh nói, cậu ta vẫn luôn nghiên cứu, muốn biết xem trong đó rốt cuộc như thế nào.

Gã nghiền ngẫm nửa ngày rồi mà vẫn không thể hiểu nổi.

- Ha ha ha, một đám thổ dân mà cũng muốn hiểu được tiên bảo của giới Chân Tiên bọn ta, không biết tự lượng sức mình. - Các đệ tử bị bắt làm tù binh, nhìn thấy tình huống này thì lên tiếng giễu cợt.

Trong sự giễu cợt này, lại có một loại bất lực, một loại thương cảm, bọn họ tới xâm lăng, muốn bắt lại những tên thổ dân này nhưng không ngờ lại biến thành như vậy. Bị những kẻ này bắt lại, đúng là nỗi sỉ nhục lớn.

- Biết điều chút, còn dám bất kính với sư huynh ta, ta cho ngươi đẹp mặt. - Một tên đệ tử vỗ đầu người nọ, tên càn rỡ này lại dám nói Lâm sư huynh mà bọn họ tôn kính nhất, đúng là quá đáng.

- Sư đệ, không nên động thủ đánh người, tông ta ưu đãi tù binh, mặc dù bọn họ là người đi xâm lăng nhưng cũng có nhân quyền, áp hắn ta đi xuống ăn phân là được. - Lâm Phàm chỉ bảo mấy sư đệ, mặc dù người ta là người đi xâm lăng, nhưng nếu bị bắt làm tù binh, thì nhất định không được chém giết, như vậy thật không tốt.

- Vâng. - Đệ tử gật đầu sau đó nhìn vào mấy tên xâm lược. - Hừ, coi như ngươi tốt số, gặp được sư huynh lương thiện chính nghĩa của bọn ta.

Chương 485: Bởi Vì Ta Lợi Hại Nhất

Lâm Phàm lắc đầu, các sư đệ tông môn vẫn cần phải cẩn thận chăm sóc dạy bảo một chút mới được, quá bạo lực, hở tí là đánh người, thật là không nên.

Lá cờ trong tay này, ngược lại cũng có chút thú vị, sức mạnh ẩn chứa bên trong, có gì đó kỳ diệu, năm ngón tay bóp một cái, lá cờ vỡ tan tành, từng điểm sấng nhỏ bay lên sau đó biến mất trong không gian

- Có lẽ đây là pháp lực

Giới Chân Tiên, nhạc viên của tu tiên giả, hôm nay lại đến xâm phạm nơi này, đúng là thú vị. Hơn nữa, kẽ hở trong hư không chính là lối đi, nếu như có thể qua đó vậy thì cuộc đời này thật sự quá tuyệt vời.

Lữ Khải Minh thấy lá cờ bị sư huynh huỷ đi, cũng coi thường, đúng là chẳng bền gì cả, thế thì có ích lợi gì.

- Sư huynh, bây giờ kẽ hở này không còn kẻ xâm lăng đến nữa, theo đệ thấy, mấy kẻ xâm lăng kia , nhất định đã bị thiệt lớn, biết được sự lợi hại của chúng ta nên không dám đi xuống nữa.

- Cũng không chắc là vậy.

- Nói không chừng bọn họ muốn đợi khi cường giả đến, lại tới xâm phạm. - Lâm Phàm nói.

Lữ Khải Minh gật đầu:

- Đệ biết rồi, bây giờ đệ sẽ bảo với các huynh đệ lên tinh thần, đề phòng bọn họ lại xâm phạm lần nữa

- Đi đi.

Bây giờ hắn có hơi tò mò về giới Chân Tiên, rất muốn đi xem rốt cuộc thế giới này có hình dạng gì, có phải có nhiều màu sắc phong phú, hoặc là tràn đầy sự tồn tại khiến người ta kinh ngạc.

Bên trong hầm giam.

Kẻ đến xâm lăng chất một đống, toàn thân bọn họ đều bị lột sạch, chỉ còn chừa lại một chiếc quần cộc, bao quanh đáy quần

- Sỉ nhục, đây là sỉ nhục, người tu sĩ bậc tiền bối ta đây sao có thể chịu sự lăng nhục của đám thổ dân này. - Một người đàn ông tức giận nói nhưng tình huống hiện tại này, gã ta cũng không biết nên làm cái gì.

- Mấy tên thổ dân đáng ghét này, lại cả gan làm nhục chúng ta như vậy, chờ các trưởng lão môn phái đến, nhất định sẽ cho bọn chúng đẹp mặt

- Ngươi đã ăn cái gì? Sao mà miệng thúi như vậy?

Mấy người xung quanh, cũng tránh xa cái người đang nói này, thúi quá, vừa mới mở miệng đã làm người ta muốn nghẹt thở.

Nam tử tóc dài bi phẫn đến khó nhịn:

- Thổ dân đáng chết, bọn chúng bắt ta ăn phân

Xì xào!

Các đệ tử bị giam ở đây, hai mắt trợn to, mấy tên thổ dân này cũng thật kinh khủng, ngay cả chuyện này cũng làm được.

- Được rồi, đừng ồn ào nữa, tình huống bây giờ rất không ổn, mấy tên thổ dân này còn mạnh hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều, hơn nữa nhìn tình huống nơi này, bọn họ cũng tự thành lập tông phái, có thực lực cường đại, tông môn ghi chép sai dẫn đến chúng ta hiểu lầm. - Trong hoàn cảnh này, có một tên đệ tử vô cùng bình tĩnh phân tích tình huống hiện tại.

- Trần sư huynh, vậy chúng ta nên làm gì bây giờ? Mọi thứ trên người chúng ta, đều bị mấy tên thổ dân lột sạch rồi, hơn nữa hầm giam này vô cùng kiên cố, dù có đầy pháp lực, cũng không có tác dụng.

- Đúng vậy, hơn nữa ta phát hiện, khi bọn họ chiến đấu không hề sử dụng bất kì pháp bảo nào, hoàn toàn khác với tình huống của chúng ta.

Trần sư huynh yên lặng trong chốc lát:

- Cũng không cần hoảng sợ, bây giờ chúng ta phải bình tĩnh, không thể để mấy tên thổ dân kia ra tay với chúng ta, phải giữ được

tính mạng, chờ người của môn phái đến cứu.

- Haiz, ai nói thổ dân của Nguyên Tổ Chi Địa, ngu muội, nhỏ yếu chứ? Bây giờ tên đó mà đứng trước mặt ta, ta đánh chết cho các ngươi coi.

Mọi người đều cúi đầu thở dài, nghĩ tới mọi thứ có thể xảy ra, nhưng lại không nghĩ tới tình huống này.

- Bây giờ chỉ có thể chờ môn phái tới cứu, nếu không rất khó nói mấy tên thổ dân này sẽ không xuống tay với chúng ta.

- Haiz

Một tiếng thở dài, truyền ra từ trong hầm giam.

Bọn họ đều là đệ tử môn phái, đại đa số đều là nội môn. Tình huống hôm nay, thật không dám tưởng tượng, xâm lăng Nguyên Tổ Chi Địa, vốn muốn cướp đoạt để phát triển mình nhưng nào ngờ đến lại bị người ta đánh cho thành như vậy.

Mấy ngày sau.

Trong kẽ hở của hư không rất bình lặng, không có động tĩnh gì.

Cứ như chưa từng có người xâm lăng hạ xuống đây vậy.

Lâm Phàm biết, hiện tại đang ở đâu, sự xâm lược này vẫn còn ở phía sau, hoặc là bây giờ mới có một đám tép diu tới mà thôi, còn mấy tên cầm đầu vẫn còn đang tập hợp ở phía sau.

- Lâm sư huynh, đệ về rồi. – Đạo Thiên Vương mang theo thiên yêu Hồ tộc quay về tông môn.

- Đạo sư đệ, khoảng thời gian này đi đâu? Sao không báo trước một tiếng đã trở lại. - Lâm Phàm hỏi.

Đạo Thiên vương tự thấy thẹn:

- Sư huynh, đây là lỗi của sư đệ, chỉ là Mị Nhi có bầu, nên quay về bên trong tộc để tĩnh dưỡng, vốn đệ muốn đợi cho đứa trẻ ra đời rồi quay lại tông môn.

Lâm Phàm híp mắt, rất bội phục, Đạo sư đệ này nhìn có vẻ nghiêm trang, nào ngờ rằng thực chất cũng không đứng đắn gì, thê tử này mới không biến hình được bao lâu, vậy mà đã gấp gáp "làm" người ta rồi. Còn gieo giống nữa, lợi hại.

- Sư huynh, sao vậy? - Đạo Thiên Vương cảm giác ánh mắt sư huynh có cái gì đó không đúng, như là đang đánh giá mình.

- Không có gì, có phải gặp chuyện gì không? - Lâm Phàm xua tay, thân là sư huynh, phải có uy nghiêm của người làm huynh, trong lòng thầm nghĩ về cuộc sống riêng tư của người khác, thật không hay.

Đạo Thiên Vương vội vàng nói chuyện mình gặp phải ra, đồng thời còn nghi ngờ mấy kẽ hở của hư không kia.

- Sư đệ, mấy kẽ hở này là người xâm lăng mở ra, mấy người mà đệ giết kia chính là bọn họ nhưng trở lại là tốt, bên ngoài không an toàn, theo ta thấy chẳng mấy chốc nữa sẽ có một trận đại chiến xảy ra. - Lâm Phàm nói. - Đệ có biết mấy sư đệ khác đi đâu không? Ra ngoài tu luyện, hôm nay xảy ra chuyện lớn vậy, cũng nên trở lại chứ.

- Sư huynh, cái này đệ cũng không biết, đệ chưa từng gặp bọn họ. – Đạo Thiên Vương lắc đầu, đương nhiên hắn ta hiểu tại sao các phong chủ còn lại đi ra ngoài, như Lâm sư huynh đã nói, tông môn xảy ra chuyện, cũng nên trở về. Cứ ở bên ngoài như vậy, thật sự quá nguy hiểm.

- Ừ, đệ đi sắp xếp nơi ở cho bọn họ, ta phải đi bàn chuyện cùng tông chủ các tông. - Lâm Phàm nhận được thông báo của thầy, người của các tông đã đến, chính là vì chuyện này, bọn họ muốn bàn bạc kỹ lưỡng xem nên giải quyết chuyện này như thế nào.

- Vâng. – Đạo Thiên Vương đáp lại, bây giờ cả mười phong do Lâm sư huynh cầm đầu, hắn ta rất đồng ý, cũng rất tán thành.

Bất kể là thực lực hay là uy nghiêm, đều không hổ danh là người số một.

Đại điện tông môn.

Khi Lâm Phàm đến, tông chủ các tông đứng dậy ôm quyền:

- Lâm phong chủ.

- Các vị đi đường xa tới đây, không tiếp đón từ xa, có điều vẫn nên vào chính sự luôn. - Lâm Phàm nói, ánh mắt đảo qua một lượt.

Các tông môn trên thế gian tới không ít,nhưng cũng có vài tông môn không tới.

Mà, Thánh Đường tông, La Sát tông, Vĩnh Hằng tông cũng tới.

- Đồ nhi, con mau nói chuyện này với các tông chủ. - Thiên Tu đứng ở đó nói.

Mà tông chủ lại thấy mình chẳng có tý cảm giác tồn tại nào, ông là tông chủ, lẽ ra phải là ông đứng ra nói nhưng mà nhìn tình huống bây giờ xem, dường như các tông môn không hề đếm xỉa tới ông, chỉ chăm chú vào tên tiểu tử này. Hâm mộ, ghen tị, thật là quá đáng.

- Các vị, trước đó chúng ta có xích mích gì tạm thời hãy gác qua một bên. - Lâm Phàm nói. - Bây giờ hư không xuất hiện rất nhiều kẽ hở, có rất nhiều kẻ xâm lăng hạ xuống, chắc hẳn các tông đều thấy rồi.

Tông chủ các tông gật đầu, bọn họ tới đây cũng vì chuyện này, xuất hiện kẽ hở, khiến bọn họ cảnh giác.

Có điều, lúc này, có một ánh mắt luôn nhìn chăm chăm vào hắn, khiến hắn có chút kinh ngạc, sau đó nhìn sang, chỗ Thánh Đường tông có ánh mắt của một vị quân chủ rất có thần.

- Vị quân chủ này chua từng gặp, không biết là? - Lâm Phàm hỏi.

- Vị này là Thần Phạt Quân Chủ của tông ta. - Đán Ác Quân Chủ nói.

Thần Phạt Quân Chủ khí thế lẫm liệt nói:

- Ngưỡng mộ đại danh Lâm phong chủ đã lâu, những chuyện đã làm với tông ta bổn quân chủ dã từng nghe, rất muốn được gặp một lần.

Lâm Phàm xua tay nói:

- Được rồi, Thần Phạt Quân Chủ, lần này chúng ta tới bàn đối sách, không phải đến trả thù, cần giữ tâm trạng tốt, sao có thể ôm mãi chuyện lúc trước, đừng nhỏ mọn vậy, rộng lượng chút đi.

Thần Phạt Quân Chủ nghe mấy lời này, trong lòng run lên, muốn phun ra một ngụm máu. Hắn năm lần bảy lượt tới Thánh Đường tông gây chuyện, lại còn muốn mình phải rộng lượng, vô sỉ, danh bất hư truyền.

Thánh chủ nói:

- Lâm phong chủ, có lời cứ việc nói thẳng đi, lần này các tông tới

cũng là muốn biết chuyện này nên giải quyết như thế nào, mặc dù mấy tên xâm lăng hạ xuống đều rất yếu, nhưng căn cứ vào thẩm vấn, bọn họ cũng có tông môn, vậy chứng tỏ tương lai một ngày nào đó sẽ có cường giả tới đây.

- Lời này của Thánh chủ nói rất hay, đủ để nhìn ra, đã dụng công. - Lâm Phàm tán thưởng nói - Không sai, mấy tên xâm lăng này đến từ một thế giới gọi là giới Chân Tiên, nơi đó có tồn tại môn phái, tông môn, gần như giống với chúng ta bên này nhưng ta có thể bảo đảm, nhất định có không ít cường giả.

- Tông môn trên thế gian có mấy trăm nhưng chỉ có mười mấy tông môn là có Bán Thần mà thôi, cho nên chúng ta phải đoàn kết lại, cùng nhau đối mặt với sự xâm lược của giới Chân Tiên.

- Mà nếu muốn đoàn kết lại, thì nhất định phải có người cầm đầu mới được, mà người đứng đầu này, ta sẽ làm. - Lâm Phàm dứt khoát nói thẳng.

Thánh chủ rất hứng thú với vị trí người cầm đầu này, nhưng nghe thấy lời này liền buột miệng nói ra:

- Tại sao lại là ngươi làm?

- Câu hỏi này rất hay, tại sao lại là ta làm, để ta giải thích chút. - Lâm Phàm nhìn thánh chủ, sau đó lại nhìn quanh một vòng nói - Bởi vì ta lợi hại nhất.

Chương 486: Nói Rất Có Đạo Lý, Không Thể Phản Bác Được (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

- Mẹ kiếp!

Thánh chủ không nhịn được văng lời thô tục.

Ông cứ nghĩ tên tiểu tử này sẽ tìm đại một lý do không biết xấu hổ nào đó nhưng không ngờ lại nói ra một câu như vậy.

- Ta lợi hại nhất?

Đả kích này có hơi lớn, Thánh Chủ không thể chịu đựng nhưng cũng chỉ đành chấp nhận, bởi vì đối phương nói không hề sai, đúng là như vậy.

- Hừ, nói khoác mà không biết ngượng. - Thần Phạt Quân Chủ lạnh lùng nói, vô cùng xem thường, gã luôn đi truy đuổi chém giết Bán Thần các tông, cho nên chưa từng lộ mặt.

Mặc dù nghe nói tiểu tử này rất lợi hại nhưng chưa tận mắt nhìn thấy gã sẽ không tin.

Hôm nay, ngay trước mặt nhiều tông môn ở đây, hắn nói mình lợi hại nhất, vậy thì đặt Thánh Đường tông của bọn họ ở đâu.

- Thần Phạt Quân Chủ, ngươi không nên khích động, nếu như không phục, chúng ta có thể đi ra ngoài tu luyện một chút. - Lâm Phàm cười nói, thái độ rất thân thiện.

- Đánh thì đánh, sợ cái gì? Bổn quân chủ chưa từng sợ ai bao giờ. - Thần Phạt Quân Chủ cũng bắt đầu hùng hổ, không thể dễ dàng để cho tên họ Trương này hung hăng càn quấy được.

Chỉ có điều khi Thần Phạt Quân Chủ sắp đi ra, lại bị một câu của thánh chủ ngăn lại.

Nếu như là trước kia, thánh chủ có lẽ sẽ vui vẻ xem trò hay, để sư đệ đi ra ngoài dậy dỗ tên tiểu tử này một trận nhưng sau khi trải qua sự kiện trận đấu lần đó thì không còn tâm trạng nữa.

- Sư huynh, huynh ngăn đệ làm gì? - Thần Phạt quân chủ bất mãn nói.

Phun Thánh Chế Tài liếc mắt nhìn:

- Sư huynh, huynh như thế là tự đi tìm cái chết đó, huynh không phải đối thủ của tên này, hắn cũng có thể đánh cho huynh phun cư* ra, huynh có tin hay không.

- Chế Tài, đệ nói gì? - Thần Phạt quân chủ tức giận nói.

Thánh cược Thần Trật không khỏi bật cười:

- Thánh chủ sư huynh, đừng cản nữa, để sư huynh đi ra ngoài đánh đi. Chúng ta cược một ván, đặt cược sư huynh chúng ta thắng, trả một trăm, cược Lâm phong chủ thắng, không cần bồi thường, có chơi hay không.

Thánh chủ lắc đầu nói:

- Sư đệ, đừng đi, đệ thật sự không phải đối thủ, đừng tự rước lấy nhục nhã, nhiều tông ở đây như vậy, Thánh Đường tông ta không biết giấu mặt đi đâu đâu.

- Sư huynh, ngay cả huynh cũng không tin đệ? - Thần Phạt Quân Chủ không dám tin nhìn sư huynh, gã không ngờ, ngay cả sư huynh cũng không tin mình, điều này thật khiến gã đau lòng. Tự tin đã sốc lên, bị tiêu diệt sạch sẽ.

Trong đám người.

Lôi Đình quân chủ đứng ở sau lưng một vị trưởng lão của tông khác, ánh mắt luôn liếc qua món trang sức ở giữa eo trưởng lão, ngón tay run rẩy, cứ muốn vươn đến chỗ đó. Ông ta phát hiện, tình huống hôm nay chính là thời khắc tuyệt nhất, mọi người đều đang chú ý đến tình hình ở hiện trường, cảm giác tồn tại của ông gần như là số không, không có ai chú ý tới mình.

Ngay tại lúc này, ngón tay thánh trộm Lôi Đình móc một cái, lấy được món trang sức, sau đó chắp hai tay ra sau lưng, từ từ rời đi.

Trưởng lão bị trộm trang sức kia, cảm ứng được gì đó, hai tay sờ

bên hông, nhìn trái nhìn phải:

- Ấy, đồ của ta đâu.

Lôi Đình quân chủ đi tới bên cạnh Thần Phạt Quân Chủ:

- Sư huynh, đừng đấu nữa, huynh không phải đối thủ, sẽ thất bại thảm hại.

- Đệ... mấy người. - Thần Phạt Quân Chủ khó mà nhịn nổi, đã từng được các sư đệ trong tông môn tôn xưng là sự tồn tại như chiến thần, hôm nay lại không tín nhiệm gã như vậy.

Lâm Phàm nói:

- Thần Phạt Quân Chủ, bổn phong chủ khuyên ngươi, vẫn nên nghe lời các đồng môn thì hơn, đừng để đến lúc đó lại hối hận.

- Haiz. - Thần Phạt Quân Chủ phất ống tay một cái, không muốn nhiều lời gì nữa, dù sao gã cũng không phải Thánh Chủ, nghe theo bọn họ đi.

Hỏa Dung lặng lẽ đến bên người Thiên Tu:

- Sư huynh, hắn ta như vậy, có phải không tốt lắm.

- Có cái gì không tốt? Người giỏi thì nhiều việc, vốn đã nói rồi, lão phu thứ một, nó thứ hai, lão phu đồng ý nó chính là thứ một, thì không có vấn đề gì hết. - Thiên Tu nói cực nhanh, ánh mắt nhìn về sư huynh mặt đầy ưu sầu phía sau, đi tới bên cạnh - Sư huynh, huynh sao vậy, trông như là có chuyện.

Tông chủ nhìn về phía Thiên Tu :

- Sư đệ, đệ nói xem chức tông chủ này ta còn làm được đến mười năm nữa không?

- Tại sao hỏi như vậy? - Thiên Tu hỏi, đối với sư huynh ông vẫn rất tôn kính, nếu không cũng sẽ không vì phò tá sư huynh mà ẩn mình ở tông môn lâu như vậy.

- Đệ nhìn đồ nhi này của mình xem, được ưu ái như thế, ta sợ mình không làm được mười năm, sư huynh vẫn còn muốn tham gia "Đại hội thể hiện sức mạnh tổng thể của tông môn" nữa, còn muốn được đi lại giữa đại hội. - Tông chủ buồn bã nói, mười năm thật lâu, nhẫn nhịn là được nhưng nhìn tình huống hiện tại này, đến mười năm cũng không làm được.

- Sư huynh yên tâm, nhất định có thể, sư đệ bảo đảm với huynh nhưng mà thực lực của huynh hơi yếu. Trong tình thế này hãy nhường cho đồ nhi của đệ, huynh chỉ cần vui vẻ làm tông chủ là được, có sư đệ ở đây, còn có thể có vấn đề gì sao.- Thiên Tu an ủi, sư huynh có trái tim mỏng manh, sẽ suy nghĩ nhiều, có chút nhạy cảm, mặc dù tuổi đã cao nhưng mà tâm tính thì vẫn rất non nớt.

Bằng không, nếu như sư huynh là bậc tiền bối mưu trí tài lược thì Viêm Hoa tông đã không phải chịu khổ nhiều năm như vậy. Dẫu sao tông môn vẫn còn có người đứng đầu Bán Thần là ông đây. Có kém đi nữa cũng không thể kém tới mức này.

- Vậy thì tốt, sư đệ, tuỳ đệ và đồ nhi, mười năm sau, thỏa mãn rồi, ta sẽ từ chức về an dưỡng tuổi già. - Tông chủ cười nói, có sư đệ cái này bảo đảm, ông liền vui vẻ.

- Lúc đó rồi nói, nếu đồ nhi đệ không có hứng thú, thì sư huynh lại phải làm thêm mấy năm.

Lâm Phàm nhìn về phía mọi người:

- Các vị tông chủ, bổn phong chủ làm người dẫn đầu, không thành vấn đề chứ?

Thánh Đường tông cũng không có vấn đề gì, bọn họ càng không thành vấn đề gì, hơn nữa đối với một vài tông mà nói, bọn họ không có chủ kiến, Viêm Hoa tông làm người dẫn đầu cũng tốt, hoàn toàn ủng hộ.

- Không thành vấn đề, Lâm phong chủ làm người dẫn đầu, phục.

- Tông ta cũng phục.

Thần Phạt Quân Chủ quay đầu qua, không muốn nhiều lời thêm nữa, Thánh Đường tông bọn họ mới là đại tông đệ nhất thế gian, chuyện lớn như này không tới phiên bọn họ mà lại bị Viêm Hoa tông áp chế, trong lòng không phục.

Sư huynh cũng không nói thêm gì nữa, gã còn có thể nói gì? Thôi, thôi, theo sư huynh, không tranh nữa, vậy thì bỏ đi. Tức thật!

- Lâm phong chủ, lần này giới Chân Tiên xâm lược chúng ta, chỉ có thể dựa vào sự lãnh đạo của ngươi, đánh lui bọn họ, bảo đảm bình an cho chúng ta. - Một tên tông chủ của tông nhỏ nói.

- Vị tông chủ này, ngươi nói sai rồi, mục tiêu của chúng ta, không

chỉ là đánh lui bọn họ, giữ sự an toàn. - Lâm Phàm cười nói, mà lời nói này, cũng khiến cho các tông không hiểu hắn có ý gì.

Dạ Ma thành thật của La Sát tông bật cười:

- Lâm phong chủ, lời này của ngươi có ý gì? Chẳng lẽ chúng ta còn có tình huống khác?

Lâm Phàm đáp:

- Đó là đương nhiên, giới Chân Tiên không hề xâm phạm chúng ta, ai biết ngoài kia vẫn còn một thế giới khác?

Chương 487: Nói Rất Có Đạo Lý, Không Thể Phản Bác Được (2)

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Mọi người lắc đầu, bọn họ thật sự không biết, đối với bọn họ mà nói, sự xâm lược của giới Chân Tiên đã khiến mình mở rộng tầm mắt, không ngờ bên ngoài vẫn còn một thế giới khác nữa.

- Các ngươi nói xem, thế giới mà chúng ta đang ở có lớn hay không? - Lâm Phàm hỏi.

Tông chủ các tông suy nghĩ trong lòng, cảm giác rất lớn, mênh mông vô tận, mà lúc có người đang định trả lời, lại bị Lâm Phàm cắt đứt.

- Ta nói cho các ngươi hay, thật ra thì rất nhỏ, các tông trên thế gian, nhiều năm qua xung đột không ngừng vì cái gì? Chính là vì địa bàn nhưng bất kể đấu đá như thế nào, chúng ta đều là người của thế giới bên này, trong mắt các tông, đệ tử tông môn mình thì đó là người của mình, của tông khác thì là người ngoài nhưng bây giờ giới Chân Tiên ập xuống, tình hình đã thay đổi, các tông chúng ta đều là người một nhà, giới Chân Tiên chính là người ngoài. Suy nghĩ một chút, dùng nội tâm cảm thụ, lời ta nói có đạo lý hay không.

Lâm Phàm từ từ nói, phải nói rõ với tất cả mọi người, nếu không muốn xâm phạm giới Chân Tiên, chỉ dựa vào Viêm Hoa tông thật đúng là không thể nào.

Tông chủ La Sát tông Putissa nghiền ngẫm một hồi, nghĩ cũng thấy có đạo lý thật. Ngay cả Thần Phạt Quân Chủ không mấy ưa Lâm Phàm, cũng tự hỏi, thầm nghĩ "Mẹ kiếp, tiểu tử nói đúng là có chút đạo lý"

Lâm Phàm cảm giác đã cho mọi người thời gian suy nghĩ kha khá rồi:

- Các vị, mọi người lại nghĩ một vấn đề này nữa, giới Chân Tiên

xuất hiện, vậy thì chỉ có một giới Chân Tiên sao? Bọn họ xâm lăng, mở ra cho chúng ta một con đường sáng ngời, nhất định không chỉ có giới Chân Tiên, còn nhiều thế giới khác nữa, nhiều thế giới như vậy, nhiều lãnh thổ như vậy đang chờ chúng ta đến, vậy mấy trăm tông môn cần gì phải vùi ở chỗ này, tranh nhau sứt đầu mẻ trán chỉ vì chút lãnh thổ?

Thánh chủ nghi ngờ nói:

- Lâm phong chủ, ý ngươi là?

- Không sai. - Lâm Phàm chỉ tay vào thánh chủ - Ý của ta chính là, chúng ta đều là người một nhà, đồng tâm hiệp lực, phản công giới Chân Tiên, lấy đi lãnh thổ của bọn họ, để cho bọn họ biết, Nguyên Tổ Chi Địa của chúng ta không dễ ức hiếp.

- Nguyên Tổ Chi Địa là cái gì? - Có tông môn hiểu lắm hỏi.

- Ồ, đây là tên gọi mà những kẻ xâm lăng kia gọi chúng ta, nơi này gọi là "Nguyên Tổ Chi Địa". - Lâm Phàm giải thích, sau đó tiếp tục tẩy não.

- Mấy người nghĩ xem, đến lúc đó, chúng ta phản công chiếm lĩnh từng thế giới một, mỗi tông môn sẽ được phân đến một thế giới, vậy lãnh thổ lớn biết bao, đến lúc đó, chúng ta có cần phải đầu rơi máu chảy chỉ vì tý lãnh thổ không.

- Có còn vì trên lãnh thổ không có hiểm địa mà mặt mày ủ dột không?

- Thậm chí, có còn vì chút tài nguyên ít ỏi mà đi cầu xin khắp nơi?

- Nói cho ta biết, mấy người có khát vọng một thế giới của riêng mình không?

Giờ khắc này, không ít tông chủ các tông môn, ánh mắt sáng lên nhìn Lâm Phàm, điều này đối với bọn họ mà nói trước giờ đều chưa từng nghĩ đến. Hơn nữa, bọn họ cũng đã bị lay động, nếu quả thật là như vậy thì quá tốt rồi.

- Vậy nếu như không có nhiều thế giới như vậy thì phải làm sao? - Một giọng nói rất nhỏ bỗng vang lên.

Sau đó, không khí đột nhiên yên tĩnh. Tất cả mọi người đều nghĩ, đúng vậy, nếu không có thì làm thế nào.

- Là ai nói lời này? - Lâm Phàm hỏi, trong lúc đang tẩy não kịch liệt thế này, lại có thể phản ứng lại, nhân tài, đủ lý trí.

Mọi người trố mắt nhìn nhau, cuối cùng tông chủ của một tông môn nhỏ sợ hãi giơ tay lên:

- Ta hỏi.

Lâm Phàm chỉ vào đối phương:

- Hỏi rất hay nhưng bổn phong chủ nói cho ngươi biết, đây là chuyện không thể nào! Nếu thật có có chuyện này, vậy thì phân chia lãnh thổ công bằng.

- Lâm phong chủ, mặc dù ý tưởng này không tệ nhưng chúng ta không hề biết gì về giới Chân Tiên. Thực lực bọn họ rải rác, rốt cuộc là tầng thứ mấy, chúng ta cũng không biết, nếu như đối phương chèn ép chúng ta thì phải làm thế nào? - Thánh chủ hỏi.

Lâm Phàm cười:

- Thánh chủ, ông suy nghĩ nhiều như vậy làm gì? Trời sập xuống, có người cao đến chống, bổn phong chủ là người dẫn đầu, sẽ là người xông lên đầu tiên, ông sợ cái gì, chứ nếu quả thật có chuyện, vậy giới Chân Tiên xâm lược chúng ta, chúng ta cũng không có cách nào ngăn cản, đúng không?

Thánh chủ gật đầu, cảm giác nói rất có lý, nếu như giới Chân Tiên mạnh như vậy thật thì bọn họ cũng không thể ngăn cản.

Giờ phút này, đông đảo tông chủ đều đồng ý.

- Lâm phong chủ nói đúng, giới Chân Tiên xâm lăng chúng ta, chúng ta phải phản công lại.

- Cũng để cho bọn họ biết, chúng ta không phải dễ chọc vào.

Lâm Phàm rất hài lòng hiệu quả ở hiện trường, sau đó giơ cao tay:

- Cùng ta nói, đánh bọn họ

- Đánh bọn họ. - Đông đảo tông chủ cũng hưng phấn hô lên, dường như bọn họ đã nhìn thấy được tương lai tốt đẹp.

- Đánh chết con mẹ nó.

- Đánh chết con mẹ nó.

Lúc này, ngay cả Thánh Chủ cũng vẫy tay, cảm xúc dâng trào mạnh mẽ, mở ra lãnh thổ mới, có được ngàn thế giới, đây quả là chuyện trước nay chưa từng có, sau này sẽ được hậu thế ca tụng.

Mặc dù luôn cảm giác có gì đó không đáng tin. Trong phút chốc lại chẳng nghĩ ra được. Mà thôi, tiểu tử này nói rất có lý, mình lại không cách nào phản bác.

- Sư huynh, sao đệ lại có cảm giác, tên tiểu tử này đang gạt ngườ? – cảm xúc của mọi người tại hiện trường đều đang trào dâng mãnh liệt, khiến Hoả Dung kinh hãi, cảm giác sắp có chuyện kinh khủng xảy ra.

Thiên Tu nở nụ cười:

- Sư đệ, đồ nhi lão phu sao lại gạt người được, nó nói rất có lý, giới Chân Tiên tới xâm lăng, đích thực đã mở ra một con đường, chỉ lối cho chúng ta.

- Như thế thì tuỳ ý quá, đến bây giờ chúng ta còn không biết rõ tình hình giới Chân Tiên như thế nào.

Hỏa Dung cảm giác chuyện này hơi quá khích, còn chưa hiểu rõ tình huống của giới Chân Tiên, cứ như vậy bắt đầu kêu gọi cảm giác quá tuỳ ý, không bàn bạc kĩ lưỡng gì hết.

- Hiểu rõ với không hiểu rõ, thì có khác gì nhau, chúng ta không hành động, giới Chân Tiên vẫn sẽ ra tay, mà chúng ta chủ động, có lẽ cũng có thể đánh cho đối phương không kịp phòng bị. - Thiên Tu cảm giác đồ nhi bảo bối này của mình nói chuyện thật có đạo lý.

Ngồi chờ chết, đúng là không phải hành động sáng suốt.

Hỏa Dung không nói gì nhiều, ông vẫn cảm giác có gì đó không đáng tin lắm.

- Yên lặng! - Lâm Phàm phất tay, mọi người đang hưng trí bừng bừng bỗng yên tĩnh lại, các tông ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Phàm. Bất kể bọn họ có tin hay không nhưng đối với một vài tông môn mà nói vẫn có chút khao khát. Nếu quả thật giống như những gì Lâm phong chủ nói, có lẽ đây sẽ là một lựa chọn không tồi.

- Hôm nay, chúng ta phải đoàn kết nhất trí, cùng nhau ra tay, ngăn cản lại sự xâm lăng của giới Chân Tiên, chỉ cần thời cơ tới,

chúng ta sẽ lập tức xông lên, đánh cho bọn họ không kịp trở tay.

- Theo ta biết, cảnh giới của đối phương được chia làm: Luyện Tinh Hóa Khí, Luyện Khí Hóa Thần, Luyện Thần Hoàn Hư, Luyện Hư Hợp Đạo, mà bốn tầng này, có tương ứng với cảnh giới của chúng ta hay không vẫn chưa biết được.

- Nhưng nhìn vào tình hình trước mắt, những đệ tử đã đến đây cũng rất yếu, không hùng mạnh, cho nên nói, chúng ta vẫn có cơ hội phản công.

Lâm Phàm giảng giải, mọi người lắng nghe, có tông môn đã biết chuyện này nhưng có tông môn còn chưa biết. Hôm nay nghe vậy, lại cảm thấy những tầng tu luyện cảnh giới này thật kì diệu.

- Lâm phong chủ, vậy ngươi nói xem, chúng ta nên làm gì? - Một tên tông môn tông dò hỏi.

Tông môn của ông là tiểu tông, chưa ra hình dáng gì, tình huống như hôm nay, Lâm phong chủ người ta nguyện ý cho bọn họ vào cuộc đã coi như nể mặt nể mũi rồi.

- Tình huống bây giờ rất đơn giản.

- Mọi người hãy thề với trời đi, hãy thề rằng trong lần xâm lược này, tất cả mọi người đều phải tận tâm tận lực, nếu như có người lén lút giở thủ đoạn, sẽ bị thiên lôi đánh chết, như thế nào? -Lâm Phàm mở miệng nói.

Mà lời này vừa nói ra khỏi miệng, trong đám người lập tức có tiếng bàn luận vang lên.

Nhất là thánh chủ, ông ta hoan hô nhiệt liệt nhưng cũng không phải kẻ ngốc, chuyện này nhất định sẽ thu chút lợi ích về mình, cũng sẽ giữ gìn thực lực của tông môn, không phải bỏ hết vốn liếng của tông môn ra.

Bây giờ tiểu tử này đã quyết định như vậy, cũng không còn đường lui nữa. Cũng không biết rốt cuộc tên này học của ai, đang yên đang lành, tự dưng bắt thề thốt.

- Các vị có ý kiến gì không? - Lâm Phàm hỏi.

Mấy tông môn vừa và nhỏ, đương nhiên sẽ không có ý kiến gì, bọn họ vô cùng vui lòng, cứ như vậy sẽ không sợ phải trở thành bia đỡ đạn nữa.

- Không có vấn đề gì, đề nghị của ngươi rất tốt. - Mọi người mở miệng nói.

Chương 488: Cái Tên Này Vẫn Chưa Chết À

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Lâm Phàm hài lòng gật đầu, nhìn về phía Thánh Chủ:

- Thánh chủ, để Thánh Đường tông bắt đầu đi.

- Hả? - Thánh chủ ngẩn ra nhìn Lâm Phàm, đây là ý gì chứ?

- Thánh chủ, ông đừng hiểu lầm, đây không phải là không tin tông của các vị, mà là vì tông các vị là tông môn đệ nhất thế gian, dẫn đầu đại biểu, cũng là thể hiện sự tôn kính của tông ta với Thánh Đường tông, mời. - Lâm Phàm cười nói, xem bây giờ đi, mình biết nói chuyện biết bao.

Thánh chủ híp mắt nhìn Lâm Phàm, trong lòng hận không thể chém tên tiểu tử này thành mười bảy mười tám khúc, không tin thì không tin, sao phải nói ra lời như vậy, định lừa ai chứ.

Bây giờ nhiều ánh mắt nhìn vào như vậy, không đại biểu chút, nhất định không thể nào, cuối cùng chỉ có thể nhìn lên trời thề.

Thánh Đường tông thề, khiến cho các tông lớn cũng an tâm.

Lâm Phàm cười:

- Tốt, mọi người cùng nhau thề đi, những tông môn còn chưa đến, chúng ta sẽ không cho bọn họ nhập cuộc nữa.

- Được. - Tông chủ các tông gật đầu, sau đó bắt đầu thề.

Bỗng nhiên, hư không chấn động tạo thành một vòng xoáy, lời thề được hình thành trong một mảnh tối tăm.

Các đệ tử ở bên ngoài ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy trên hư không có mây đen dày đặc cuồn cuộn, cũng không lâu lắm, loại khí thế này lập tức tiêu tán.

Chẳng qua là đối với các tông chủ các tông mà nói, sau khi thề

xong trong lòng luôn cảm thấy có gì đó không chân thực.

- Tốt, mọi người đều đã thề, sau này chúng ta là người một nhà, đến bên ngoài đại điện, chúng ta cần chứng minh một chuyện- Lâm Phàm cười nói.

Trong lòng thánh chủ nghi ngờ:

- Tiểu tử này rốt cuộc có ý gì, luôn có cảm giác hơi hối hận.

Ông phát hiện mình như leo lên thuyền giặc, bây giờ lời thề đã có, hối hận cũng không kịp.

- Thánh chủ, chúng ta nên cẩn thận thì tốt hơn. - Đán Ác Quân Chủ nói, ông ta phát hiện thánh chủ có chút xung động, loại chuyện này không nên quá xung động, chẳng khác nào bảo hổ lột da, quá nguy hiểm.

Ông ta sẽ không tin tưởng tiểu tử này, nếu thật lòng tốt như vậy thì có chuyện gì tốt cũng sẽ nghĩ tới bọn họ.

- Mẹ nó, đường đường là Thánh Đường tông lại đi hợp tác với mấy tông tép diu, thật mất mặt. - Phun Thánh Chế Tài mắng, vốn dĩ là Thánh Đường tông nắm thế gian trong tay nhưng sao có thể nghĩ đến lại biến thành như vậy.

Hỗn Loạn cau mày:

- Chế Tài, ông không thể nói chuyện đàng hoàng tý sao, sao mà cả ngày lẫn đêm mở miệng ra là chỉ có chửi người, ông có biết hay không, cái thói quen này của ông có ảnh hưởng vô cùng xấu.

- Mẹ nó, lão tử mắng người lúc nào, Hỗn Loạn, ông đừng có lúc nào cũng nhằm vào ta, không nhìn lại mình xem, gieo hoạ cho nữ đệ tử trong tông môn, thật là lão súc sinh, không biết xấu hổ. - Chế Tài khinh thường nói, còn nói mình mắng chửi người khác, đúng là chuyện vô căn cứ.

- Ông. . . - Hỗn Loạn tức giận ngực phập phồng len xuống, ông gieo hoạ cho nữ đệ tử trong tông hồi nào, đây đều là ngươi tình ta nguyện, đổi chác công bằng.

- Tất cả im miệng cho ta, còn chê chưa đủ mất mặt sao. - Thánh chủ trừng hai người một cái, hận không thể tát một phát cho chết luôn nhưng không còn cách nào khác, đều là sư đệ, không thể đánh chết thật.

Chế Tài cùng Hỗn Loạn không nói gì, mà nhìn nhìn nhau, hừ một tiếng, không thèm để ý đối phương nữa.

Từ đầu tới cuối Thiên Dụ Quân Chủ chưa nói nửa câu, bà phát hiện những sư đệ này đã không có thuốc nào cứu được nữa.

Đệ tử tông môn thấy nhiều tông chủ của các tông xuất hiện như vậy, cũng rất hiếu kỳ, không biết chuyện gì xảy ra.

Lâm Phàm nói:

- Thầy, người nhìn những kẽ hở trong hư không này có thể phá vỡ hay không.

- Đồ nhi, để thầy tới xem một chút. - Thiên Tu ngẩng đầu, sau đó bay lên, trong mắt lóe lên tinh quang, giơ bàn tay lên đập một phát.

Bỗng nhiên, hư không bị đè ép, tạo thành một dấu tay, cuối cùng đụng phải những cái khe kia rồi nổ tung. Mọi người ngẩng đầu nhìn, không biết mấy kẽ hở này rốt cuộc là như thế nào.

- Thế mà không việc gì.

Sau khi trận nổ qua đi, kẽ hở vẫn tồn tại ở nơi đó như cũ, không có bất kỳ chuyển biến nào.

Thiên Tu thấp giọng nói:

- Những kẽ hở có gì đó là lạ, cho dù một chưởng này của lão phu huỷ hoại cả hư không nhưng mấy kẽ hở vẫn lành lặn như cũ, xem ra bọn chúng không phải là lối đi trong hư không đơn giản như vậy.

- Như vậy thì thật có chút phiền toái. - Lâm Phàm cảm thấy khó xử, nhiều kẽ hở như vậy, làm sao mới có thể biết những cường giả giới Chân Tiên kia sẽ hạ xuống từ chỗ nào.

Nếu như không biết hạ xuống từ đâu, vậy thì độ khó của lần mai phục chờ giặc đến này có hơi cao.

Ngay lúc Lâm Phàm đang suy nghĩ mấy chuyện này, một giọng nói vang lên:

- Huynh đệ, huynh đệ...

Lâm Phàm nghe được giọng nói này, chợt sửng sốt, sao lại có cảm giác quen thuộc như vậy, khi quay đầu nhìn lại thì hoàn toàn ngây người. Không ngờ tên này vẫn còn sống. Dựa theo lẽ thường,

mình đã trở nên mạnh mẽ như vậy, mấy tên này, chẳng phải nên biến mất vô điều kiện đi sao.

Phương xa, Mặc Kinh Chập vẫy tay, nở nụ cười xán lạn, cũng chẳng để ý đang xảy ra chuyện gì lao tới trong nháy mắt, sau đó đi tới trước mặt Lâm Phàm ôm hắn một lát.

Sau đó, bàn tay vỗ vào bả vai Lâm Phàm, vẻ mặt xúc động:

- Huynh đệ, cuối cùng đã gặp lại.

- Sao ngươi lại tới đây? - Lâm Phàm hỏi, tên đần này chui ra từ đâu vậy.

- Huynh đệ, ta tới tìm ngươi có chuyện quan trọng. - Mặc Kinh Chập vội vàng nói - Ngươi có biết, ngày đó ta đang tu luyện, bầu trời đột nhiên tối sầm, ta ngẩng đầu nhìn lên, một khe hở hình tròn màu đen kịt đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu ta, ta còn chưa kịp phản ứng lại thì có một đám người hạ xuống, vừa nhìn thấy ta liền nói một câu "Thổ dân đáng chết", Mặc Kinh Chập ta là người như nào? Chẳng phải là cái kiểu thiện ác bất phân sao? Nhưng mấy tên đó vô cùng càn rỡ, thần công của Mặc Kinh Chập ta đã thành, người ta ra tay, ta cũng không thể không đánh trả, cho nên liền đánh, đánh hai ngày hai đêm, trên người trúng mấy chục đao, cuối cùng mới...

- Dừng.- Lâm Phàm giơ tay lên - Đừng nói những thứ này, nói trọng điểm đi.

Mặc Kinh Chập hít sâu một hơi, vừa mới nói liền một mạch nhiều như vậy nên thấy hơi mệt, sau đó mặt mày hớn hở nói:

- Khi ta chém chết người cuối cùng, hắn ta nói, muốn ta chờ, trưởng lão môn phái của bọn họ rất nhanh sẽ tới, ta nghĩ một hồi, ta đấu với bọn họ đã thấy vô cùng khó khăn, sao có thể đánh thắng được những trưởng lão kia, cho nên liền nghĩ đến huynh đệ đây, tới tìm kiếm cứu trợ.

-Có lớn bằng kẽ hở ở bên đó không? Lâm Phàm chỉ tay, hỏi.

Mặc Kinh Chập nhìn sang:

- Có chứ, to hơn gấy mấy lần cái đó.

Lâm Phàm nhìn về phía mọi người, gật đầu, cảm giác đã tìm được kẽ hở mà các trưởng lão hạ xuống.

Có điều khi nghĩ đến tên đần này tới đây, ngược lại phải sắp xếp một chút.

- Ừ, biết rồi, nói cho ta biết kẽ hở kia ở đâu rồi ngươi có thể trở về, chuyện còn lại giao cho ta.

- Huynh đệ, chúng ta nhiều ngày không gặp, ta cũng không về nữa, ở lại đây, theo ta thấy ấy hả, chuyện này không hề đơn giản. - Mặc Kinh Chập nói rất nghiêm túc, tựa như đã nhìn thấu hết thảy.

- Ngươi không quay về tìm người nhà ngươi? - Hắn cũng không muốn giữ tên đần này ở lại bên cạnh, có chút vướng chân.

Mặc Kinh Chập cười:

- Không cần, ta đã mang theo bọn họ tới cả rồi, ngươi xem, đều ở đây.

Lâm Phàm nhìn sang, chỉ thấy một đám người đứng ở nơi đó, đồng thời Mặc Lăng Vũ cũng ở trong đó, khi thấy Lâm Phàm còn vẫy vẫy cái tay.

- Hay lắm. - Hắn thật không ngờ, Mặc Kính Chập này cũng không ngu ngốc đến vậy, biết chỗ tông môn này là an toàn nhất.

Có chút kỳ quái là mỗi lần hắn gặp khó khăn, người này đều mang tin tức tốt đến cho hắn, đúng là huynh đệ tốt.

Chương 489: Vậy Tôi Tới Để Làm Gì?

Theo như địa điểm mà Mặc Kinh Trập đã nói tới, Lâm Phàm dẫn theo các tông đến nơi này.

Quả thật đúng như lời Mặc Kinh Trập nói, ở nơi này từng xảy ra một trận chiến vô cùng kịch liệt, chỉ có điều hắn không hiểu được chính là những bia mộ này là sao? Lại còn cố ý khắc lên mộ của người vô danh. Giết người ta xong rồi còn đem người ta đi chôn, thật là quá trâu bò.

- Chính là chỗ này, không nghĩ tới lại còn ở trên chỗ nguy hiểm, cái khe này lớn thật đấy.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn, khe hở trên không trung rất lớn, hình tròn, đen kịt một màu, không thấy rõ bên trong có cái gì.

- Đồ nhi, con nói cường giả của Chân Tiên Giới sẽ xâm chiếm từ chỗ này sao?

Thiên Tu hỏi, ông càng ngày càng có hứng thú với cái Chân Tiên Giới này.

Lâm Phàm cũng đắn đo không chắc:

- Nơi này cũng chính là khe hở lớn nhất. Nếu như cường giả xuống, có lẽ sẽ xuống từ nơi này. Tuy nhiên con cũng không chắc lắm.

Người của các tông khác đều ngẩng đầu nhìn. Đây là khe hở lớn nhất mà bọn họ từng được thấy. Cái khe hở đen nhánh này tựa như yêu ma đen kịt đang nuốt hết mảnh đất trời này.

- Sao ngươi có thể khẳng định cường giả Chân Tiên Giới sẽ đi ra từ chỗ này?

Thánh Chủ hỏi. Ông ta vẫn luôn cảm thấy cái tên này vẫn luôn dắt mũi bọn họ. Điều này khiến ông vô cùng không vui. Tuy nói hiện giờ gã là người dẫn đầu nhưng Thánh Đường tông vẫn là thiên hạ đệ nhất tông.

- Không thể không tin vào giác quan thứ sáu của nam nhân, Thánh Chỉ, cái khe hở này không phải lớn bình thường đâu.

- Bổn phong chủ biết rằng ông không phục nhưng bây giờ chuyện đang liên quan đến an nguy đại sự của chúng ta, ông vẫn nên kiềm chế lại tính nết trẻ con của mình đi.

Lâm Phàm cảm thán nói, tựa như là đang khuyên nhủ. Cái Thánh Chủ nóng nảy này suýt chút nữa lại nổi đóa lên, có người thích chỉ trích người khác như vậy sao?

- Lâm Phong chủ, ý của ngươi là?

Phổ Đế Sa hỏi.

Lâm Phàm đáp:

- Theo như tình huống trước mắt, chúng ta nhất định phải tập hợp những lực lượng mạnh nhất lại cùng một chỗ, hơn nữa còn phải là cường giả Thiên Cương cảnh tầng chín phụ trách lãnh đạo đệ tử, trấn thủ những khe hở khác, đánh lui những cường giả xâm lấn kia.

- Ngươi nói Bán Thần chúng ta đều phải đợi ở đây cho đến khi đối phương đến?

Phổ Đế Sa nói, điều này nghe có chút không ổn. Nơi này là địa bàn của Viêm Hoa tông. Nếu như bọn họ đều tụ tập lại ở nơi này, hoàn toàn có thể ngăn cản đối phương. Có điều nếu ở tông môn nhà mình cũng tồn tại những khe hở lớn như vậy thì biết làm thế nào?

- Không sai.

Lâm Phàm gật đầu, bây giờ hắn có chút kích động. Cường giả Chân Tiên Giới xuất hiện, trực tiếp đánh hội đồng, hạ gục đối phương. Đến lúc đó chính là đánh cho đối phương không kịp trở tay.

- Vậy nếu như tông môn nhà chúng ta cũng có cường giả xuất hiện thì biết làm thế nào?

Phổ Đế Sa lại hỏi, tất cả Bán Thần đều tập trung tại nơi này chắc chắn không ổn.

Lâm Phàm cười nói:

- Việc này cũng không sao, các tông chỉ cần cử ra một Bán Thần là được. Đương nhiên Bán Thần ở Thánh Đường tông là nhiều nhất, ít nhất phải một nửa ở lại đây mới được, đồng thời để cho những người có thực lực hơi yếu về trấn thủ tông môn của mình, mọi người thấy thế nào?

- Những tông môn khác thì sao?

Thánh Chủ lên tiếng. Ông ta không nghĩ tên nhóc này lại muốn bẫy bọn họ. Dựa vào cái gì Thánh Đường tông phải để lại một nửa quân số, nếu như có điều gì sơ xuất thì biết làm thế nào?

- Các tông môn khác coi như thôi đi, không phải Bán Thần thì tới cũng vô dụng, còn không bằng đi hỗ trợ trấn áp các khe hở khác.

Đa phần các tông môn cỡ trung đều thở ra nhẹ nhõm. Tông môn của bọn họ không có cường giả cảnh giới Bán Thần, cũng không cần tham gia đại chiến.

Thích Đế Thiên tiếc nuối nói:

- Ài, Tượng Thần tông ta muốn kề vai tác chiến cùng với Lâm Phong chủ môn. Thế nhưng tông môn của ta không có Bán Thần, đáng tiếc.

- Thích tông chủ, ngươi cũng không cần tiếc nuối. Tông môn của ngươi có Bán Thần ẩn cư ngay bên trong Sâm Hải đó. Bổn phong chủ lần trước đi qua có gặp, gọi hắn ta tới là được.

Lâm Phàm nói.

Thích Đế Thiên sửng sốt, tông môn của bọn họ có Bán Thần? Sao ông ta lại không biết việc này? Sau đó sắc mặt khẽ biến, thậm chí còn hơi hưng phấn.

Tượng Thần tông bọn họ có Bán Thần, nhưng nghĩ tới Bán Thần lại phải tới nơi này để chống lại cường giả Chân Tiên Giới liền cảm thấy hoảng hốt trong lòng, có một lại cảm giác khổ không nói nên lời. Đồng thời cũng có chút không hài lòng với vị Bán Thần kia, đã tồn tại ở đây vì sao lại không xuất hiện, nếu không thì Tượng Thần Tông sao có thể không may như thế.

- Các vị tông chủ trưởng lão, việc này nên quyết định như thế nào, mặc dù thực lực của những người xâm nhập qua các khe hở còn lại không mạnh nhưng đối với tông môn đệ tử mà nói thì cũng không coi là yếu, không thể khinh thường. Phải có một tông sở hữu một phương thế giới, coi như xuất ra bản lĩnh chân chính. Nếu chúng ta bị Chân Tiên Giới tiêu diệt thì không còn cái gì nữa rồi.

Mặc dù đã thề không ai được khinh thường nhưng nhắc nhở một chút cũng tốt. Tông chủ các tông gật đầu, bọn họ cũng biết được mức độ nghiêm trọng của sự việc cũng không đơn giản như trong

tưởng tượng.

- Hỏa Dung trưởng lão, người sắp xếp các đệ tử, những ngày tới phải chuẩn bị sẵn sàng. Những người phụ trách trông coi khe hở phải thật cẩn thận, đồng thời chia các đệ tử thành các nhóm đi canh gác các nơi khác, tránh để các lọt lưới.

Lâm Phàm nói.

Hỏa Dung gật đầu:

- Ừm, yên tâm, vấn đề này lão phu có thể làm được.

Hiện giờ, Hỏa Dung có cảm giác mình không phải là trưởng lão mà là thủ hạ của tên nhóc này. Tuy nhiên cũng đúng thôi, ai bảo thực lực của tên nhóc này lại tăng lên nhanh chóng như vậy, trong toàn bộ tông môn chỉ có Thiên Tu mới có thể áp chế hắn.

Người so với người, thực sự bị tức chết.

- Thánh Chủ, ta ở lại là được.

Lôi Đình chủ động mở miệng. Ông ta rất muốn xem một chút rốt cục Chân Tiên Giới là thần thánh phương nào mà lại phách lối như vậy, dám can đảm xâm chiếm địa bàn của bọn họ, thật con mẹ nó muốn chết.

Thánh Chủ gật đầu, cũng đồng ý để Lôi Đình ở lại.

- Lôi Đình Quân Chủ cũng không cần ở lại, thực lực quá yếu, vẫn là Thần Phạt Quân Chủ, Thiên Dụ Quân Chủ, Chế Tài Quân Chủ,Thần Trật Quân Chủ có thể ở lại.

Lâm Phàm không nể một chút mặt mũi nào, mở miệng nói.

- Ta yếu?

Lôi Đình Quân Chủ giương mắt nhìn Lâm Phàm. Đây cũng quá là không nể mặt mũi rồi. Bất kể thế nào ông ta cũng là Bán Thần Quân Chủ.

Lâm Phàm cười:

- Lôi Đình Quân Chủ, việc này vô cùng trọng đại, không thể có bất kỳ sơ xuất nào. Ông ở lại, nếu như xảy ra vấn đề gì chỉ sợ chúng ta không có năng lực để cứu ông đâu.

Lôi Đình nhìn Lâm Phàm, trong lòng không phục. Ông ta thừa nhận ông ta đánh không lại Lâm Phàm nhưng ông ta tuyệt đối không thừa nhận ông ta là Bán Thần yếu nhất trong Thánh Đường tông.

Thánh Chủ liền nói:

- Lôi Đình, các ngươi trở về trấn thủ tông môn, ta không muốn các ngươi tranh luận những chuyện này nữa.

Lôi Đình Quân Chủ tức giận suýt chút nữa không nhịn được. Thật sự khinh người quá đáng. Không nói đến những người khác, ông ta cũng không tin mình không bằng hai người Chế Tài cùng với Thần Trật.

Thần Trật Quân Chủ cười:

- Lôi Đình sư đệ chỉ sợ nguy cơ cùng trùng trùng, đệ ở lại cũng không ổn. Lâm Phong Chủ cũng là có ý tốt, đệ trở về đi.

- Đáng ghét, ta không phải là người yếu nhất.

Trong lòng Lôi Đình Quân Chủ sôi sục, vô cùng không phục. Tuy nhiên cũng không còn cách nào khác, chuyện đã định, còn có thể nói cái gì nữa.

- Khoảng thời gian trước, bổn quân chủ đến Nhật Chiếu tông phát hiện ra Cơ Uyên đã lên Bán Thần. Lần này Nhật Chiếu Tông không có ai đến, xem ra là không muốn chiến đấu cùng chúng ta.

Chính Diệu Quân Chủ nói.

Lúc ông ta gặp Cơ Uyên, loại khí tức kinh khủng làm ông ta có cảm giác muốn lùi bước khiến cho ông ta vô cùng tức giận, cũng muốn cho đám người này biết Nhật Chiếu tông giờ đã khác trước, cũng có cường giả Bán Thần.

Lâm Phàm kinh ngạc. Thực sự như thể có quỷ, Nhật Chiếu tông lại có Bán Thần, mà Bán Thần đó lại là Cơ Uyên, chẳng lẽ là do uống thuốc. Dựa vào trường hợp của Cơ Uyên, có thể đạt đến Bán Thần hay không là một ẩn số. Thật đúng là kỳ lạ.

Vào lúc này, ở nơi xa có hai bóng người kéo tới.

- Các vị làm chuyện lớn như vậy, tại sao lại không báo cho chúng ta một tiếng?

Đám người nhìn lại, không nghĩ tới lại là người của Thiên Tông

điện tới.

Thiên Tu liếc mắt nhìn:

- Thương Ngộ Đạo, Thần Vân, các ngươi đến muộn chính là đến muộn, còn lấy cớ là không báo.

Hai người ở phương xa có vẻ hơi xấu hổ. Trước khi đến đây, bọn họ vô cùng do dự, vẫn luôn bàn bạc xem đến cùng là có nên đi hay không, dù sao đây cũng là Viêm Hoa tông. Bọn họ cũng không có quá nhiều hảo cảm với Lâm Phàm, thậm chí có chút chán ghét. Nhưng sau lại biết được đa phần các tông môn đều đi, nếu như Thiên Tông điện không đi chỉ sợ không tốt lắm. Vì thế cũng chạy đến.

Thần Vân ôm quyền:

- Thiên Tu, nhiều năm không gặp, ngươi vẫn nhanh mồm nhanh miệng như vậy.

- Không thể nói chuyện thì đừng nói, mắc công ngươi phải đọc sách thêm mấy năm nữa cũng nghe không hiểu. Ý ngươi nhanh mồm nhanh miệng là như vậy sao?

Thiên Tu lắc đầu, trực tiếp khoát tay:

- Không thèm nói chuyện với ngươi nữa, tốn nước bọt.

Lâm Phàm cười:

- Hóa ra là hai vị Bán Thần của Thiên Tông điện đến, cũng tốt, lập lời thề đi.

- Lời thề?

Sắc mặt hai người Thương Ngộ Đạo cùng Thần Vân mông lung. Họ vừa mới đến liền bắt họ lập lời thề là sao?

Thánh Chủ nhìn hai người nói:

- Chúng ta đều lập lời thề, tất cả đều đồng tâm hiệp lực chống lại lần xâm lấn này. Nếu như giở thủ đoạn gì đó sẽ bị thiên lôi giáng xuống. Nhanh lên, đừng lãng phí thời gian.

Thương Ngộ Đạo nói:

- Chúng ta vừa mới tới, còn muốn nghe giải thích một chút, dù sao chúng ta cũng chưa biết rõ.

Thánh chửi Chế Tài nói:

- Rõ ràng cái gì nữa, lấy đâu ra lắm chuyện linh tinh như vậy, lập cái lời thề thôi cũng khó thế cơ à? Nếu như không phải bây giờ các ngươi đến, còn lâu mới dẫn các ngươi cùng đi chơi. Đừng có lề mề nữa, nhanh lên! Nhiều Bán Thần chờ các ngươi như vậy, hai người các ngươi cũng có giá quá đấy!

Thái độ của Thương Ngộ Đạo vốn rất hòa nhã nhưng nghe được lời nói này của Chế Tài thì tức đến đỏ bừng cả mặt:

- Chế Tài, ngươi có ý gì?

- Con mẹ nó, thật sự con hết chỗ nói.

Thánh chửi Chế Tài quay đầu đi, không muốn nói nhiều, phí sức.

- Ngươi...

Thương Ngộ Đạo căm tức nhìn đối phương, ông ta không nghĩ tới Chế Tài lại càn rỡ như vậy, đây rõ ràng chính là gây sự.

Thần Vân ngăn Thương Ngộ Đạo lại:

- Được rồi, lão phu hiểu rồi, thề đi.

Thương Ngộ Đạo trừng mắt liếc Chế Tài một cái, phát ra lời thề cùng với Thần Vân.

Lâm Phàm cảm thấy đội ngũ phản công này càng ngày càng mạnh. Hắn không tin không đánh được Chân Tiên Giới.

- Thương Bán Thần có thể đi về, nơi này không còn chuyện của ông nữa.

Lâm Phàm nói.

Thương Ngộ Đạo vừa muốn nói gì đó, nghe vậy liền sững sờ:

- Lâm Phong chủ, ngươi có ý gì?

Chế Tài không kiên nhẫn lên tiếng:

- Không có ý gì, chính là ngươi có thể đi được rồi. Thực lực của ngươi là yếu nhất, Thần Vân ở lại là được rồi. Ngươi về Thiên Tông điện trấn thủ, đã hiểu chưa?

- Vậy ta tới đây làm gì? Lập lời thề rồi về?

Thương Ngộ Đạo bối rối, quá là bắt nạt người khác, lại còn dám nói thực lực của hắn yếu?

Lâm Phong cười nói:

- Ừ!

Chương 490: Đại Lão Sắp Tới, Chuẩn Bị Sẵn Sàng.

Thương Ngộ Đạo thân là Bán Thần, có tôn nghiêm của bản thân nhưng bây giờ tôn nghiêm này đang bị người ta chà đạp.

Nghe đi, ông trời ơi, hắn vừa nói cái gì?

Mình là yếu nhất, vừa tới liền phải về, đến cũng chỉ để nói ra cái lời thề mà thôi.

Bây giờ có nhiều người ở đây như vậy, có xấu hổ không cơ chứ?

Sắc mặt của Thần Vân đại sư lạnh nhạt, đối với chuyện này ông ta cũng chấp nhận. Thực lực bản thân ông ta chính xác rất cường đại, đối phương chắc chắn cần sự hỗ trợ của mình.

Về phần Thương Ngộ Đạo, ông ta cũng lực bất tòng tâm, bởi vì đối phương thực sự nói thật. Lấy hai người bọn họ làm chuẩn, quả thực thực lực rất mạnh, mà quả thực Thương Ngộ Đạo yếu hơn rất nhiều.

Lâm Phàm muốn tiếp tục nói nhưng thấy Thương Ngộ Đạo đang ngốc ngếch đứng tại chỗ, cũng nghi ngờ hỏi: “Thương Bán Thần, ông còn có chuyện gì à?”

“Không có.” Thương Ngộ Đạo bị tổn thương, tâm can đã sớm vỡ thành từng mảnh nhỏ, bị đả kích thương tích đầy mình. Từ khi trở thành Bán Thần đến nay, ông ta đã cao cao tại thượng đến mức nào, có bao giờ phải nhận sự coi thường thế này.

“Vậy là được rồi, không có chuyện gì thì tốt, vẫn nên tranh thủ thời gian quay lại Thiên Tông điện, cũng không biết là lúc nào có người xâm chiếm đi xuống từ những khe hở này.” Lâm Phàm nói. Chắc chắn hắn biết rằng Thương Ngộ Đạo rất đau lòng nhưng không còn cách nào khác. Trong Thiên Tông điện này, vốn dĩ Thương Ngộ Đạo là yếu nhất, tuy nhiên cũng tốt, tới cũng không phải là không làm chuyện gì, ít ra cũng lập được lời thề, chứng minh là mình có tham gia.

“Cáo từ.” Mặc dù Thương Ngộ Đạo không biểu hiện gì trên mặt nhưng lúc xoay người, khóe mắt rõ ràng có nước mắt rơi xuống.

Lâm Phàm nhìn về phía đám người: “Các vị đều đã lập lời thề, như vậy liền xuất ra toàn bộ thực lực đi. Sau này có lâm vào nguy hiểm cũng phải dựa vào chính bản thân các người rồi.”

Đông đảo tông chủ trong hiện trường đều gật đầu, bọn họ đều biết chuyện này quả thật vô cùng trọng đại, không thể so sánh với mấy chuyện nhỏ nhặt trước kia.

Nếu như không có thực lực chống lại sự xâm chiếm của Chân Tiên Giới, có lẽ tông môn bọn họ đều bị diệt, thậm chí còn có khả năng bị bắt làm nô dịch.

Đương nhiên, làm nô dịch là chuyện không thể nào, họ thà chết còn hơn là để người khác sai bảo.

“Lâm Phong chủ, chúng ta xin cáo từ, ngươi yên tâm, chúng ta sẽ xuất toàn bộ thực lực để ngăn cản những kẻ xâm lấn này.”

Đám tông chủ ôm quyền nói. Cường giả chân chính của Chân Tiên Giới tất nhiên không phải là người mà bọn họ có khả năng đối phó, mà bọn họ chỉ có thể xử lý một số ít những người có thực lực yếu.

Vốn dĩ hiện trường có rất nhiều người, lập tức liền tản đi, quay trở về các tông môn.

Đám người Hỏa Dung cũng rút lui, trở lại tông môn, phân phó các đệ tử hành động.

Tông môn Thập Phong cũng chỉ có Đạo Thiên Vương quay về, Dư Phong chủ biến mất giữa đám người. Chuyện lớn như vậy cũng không trở lại, thật sự khiến cho người ta không vui.

Thánh Chủ hỏi: “Lâm Phong chủ, bây giờ chúng ta làm gì?”

“Chờ thôi.” Lâm Phàm trả lời, sau đó xuất ra Thiên Hà Vương Đỉnh, ngón tay búng một cái, Đại Uyên Thanh Hỏa được đốt lên: “Các vị bắt một ít dã thú về đây.”

Putissa nhìn không hiểu hỏi: “Lâm Phong chủ, ngươi đang làm gì thế?”

“Ăn tối chứ làm gì, trời sắp sửa tối rồi, mấy người không đói bụng à?” Lâm Phàm nhìn đám người. Mặc dù chút nữa có thể sẽ xảy ra đại chiến nhưng đến giờ thì vẫn phải ăn cơm.

Thần Phạt quân chủ quay đầu đi, không muốn nói thêm gì cả. Đến giờ này rồi mà còn có tâm trí để ăn cơm, phục. Vẫn có người đi bắt dã thú, về phần ông ta, có của chùa để ăn ngu gì mà không ăn?

Viêm Hoa Tông, núi Vô Địch.

Thanh Oa ngồi xổm ở nơi đó, nhìn hắc mãng quanh quẩn trên ngọn núi, mở miệng nói: "Lão Hắc, ca khai sáng cho ngươi, phải xem ngươi có tin ca hay không nữa."

Trong lòng nó vô cùng hoang mang. Lần xâm lấn này, nó biết không phải là thế giới mà nó mong đợi, cũng không thể chủ quan.

Bởi vì trong đó tất sẽ có liên quan.

Nếu như vậy, một ngày nào đó, thế giới mà nó mong đợi nhất định sẽ xâm lấn.

"Không tin." Lão Hắc quanh quẩn trên đỉnh núi tu luyện. Sau khi thiên địa đại biến, lực lượng thiên địa nồng đậm hơn nhiều so với trước kia.

Nó có cảm giác nó cách thời kì đỉnh phong cũng không xa nữa.

"Lão Hắc, sao đầu óc của ngươi lại ngu ngốc thế hả. Thanh Oa ca chỉ đường khai sáng cho ngươi mà ngươi lại không nghe?" Thanh Oa bực bội, Lão Hắc này đầu óc không dùng được, mình phá lệ chỉ đường cho lại còn không tin, thật đúng là ngu ngốc.

"Tự đi khai sáng cho bản thân mình đi." Giọng nói của Lão Hắc tràn ngập khinh thường: "Ngươi chú ý bản thân ngươi trước đi, ngay đến Thiên Cương Cảnh tầng chín cũng không đạt được lại còn to mồm."

"Ơ kìa, Lão Hắc, chuyện này ngươi nói không đúng, không đạt đến Thiên Cương Cảnh tầng chín thì làm sao? Ngươi có tin cho dù là Bán Thần hay Thần đến trước mặt ta, bản Thanh Oa ta cũng có khả năng giết chết bọn họ?" Thanh Oa bất mãn nói.

"Cút, cút cút." Đuôi của Lão Hắc quét qua, trực tiếp quét bay Thanh Oa. Gã lười nói nhảm với con ếch xanh này.

Đều là yêu sủng mà còn giả thần giả quỷ, cũng không suy nghĩ cho tương lai một chút.

Lại còn cả Thần nữa, cũng không sợ chém gió đến bay cả người.

“Con mẹ nó, Lão Hắc, ngươi đã đánh mất lòng thương của bản Thanh Oa đối với ngươi.”

Lá Bùa ở phía sau cười to: “Ha ha, cười chết ta rồi, một con súc sinh cũng biết nói khoác.”

Thanh Oa tức giận muốn đập Lá Bùa nhưng móng vuốt không với tới. Lưu lại mệnh cho tờ giấy đó, lần sau báo thù.

Chỉ là, trong lòng nó cũng hoang mang đôi chút. Cũng không biết là bản thân nó có thể chống đỡ đến khi nào, vẫn là xem tình hình kỹ càng rồi hẵng nói.

Tuy nhiên tình huống trước mắt khiến cho nó có chút khó hiểu. Chân Tiên Giới xâm chiếm nơi này, sao có thể nghĩ đến có kẻ lại liều mạng muốn phản công Chân Tiên Giới.

Cái này cũng chỉ sợ là Chân Tiên Giới xui xẻo, gặp phải kẻ liều mạng.

Nhật Chiếu tông.

“Sư đệ bây giờ tất cả các tông đều tới Viêm Hoa Tông, liên minh chống lại người xâm nhập, chúng ta nên làm gì?” Tông chủ hỏi.

Bây giờ, Cơ Uyên sư đệ là Bán Thần duy nhất trong tông môn, đồng thời cũng là người mà ông ta tin tưởng nhất. Về phần các sư đệ khác đều không bằng được Cơ Uyên.

Sắc mặt của Cơ Uyên âm trầm, từ sau khi dung hợp thú nguyên, tính cách của ông ta thay đổi rất lớn.

Tuy nhiên chỉ có lúc đói bụng, sư đệ mới thực sự là sư đệ.

“Sư huynh chẳng cần làm chỉ cả, sư đệ đã tìm hiểu rõ ràng, những người xâm lấn kia đến từ Chân Tiên Giới, thuộc một thế giới mới. Cứ để bọn họ đối phó, Nhật Chiếu tông chúng ta ở đây chờ.” Đôi mắt của Cơ Uyên lóe lên vẻ âm trầm, ông ta sẽ không hợp tác cùng Viêm Hoa tông. Cứ để bọn họ liều mạng cùng đối phương, chờ đến hai lúc hai bên lưỡng bại câu thương, Nhật Chiếu tông sẽ thừa cơ đục nước béo cò.

“Sư đệ, nếu những người xâm lấn kia đến tông môn của chúng ta thì nên làm thế nào?” Tông chủ hỏi.

Cơ Uyên đáp lời: “Sư huynh, điều này huynh không cần phải lo,

có ta ở đây, bọn họ không thể làm gì được."

Tông chủ không nói gì thêm, Nhật Chiếu tông cũng chỉ có thể dựa vào Cơ Uyên sư đệ.

Chân Tiên Giới.

Hạng trưởng lão vẫn luôn đợi các môn phái đến, mà trong khoảng thời gian này ông cũng không cho đệ tử đi xuống.

Bên ngoài Nguyên Tổ Chi Địa có cường giả chém giết đệ tử, sẽ gây ra tổn thất lớn, vì thế không thể để các đệ tử mạo hiểm xuống dưới.

Người phụ trách cho các đệ tử đi xuống đứng một bên, không nói câu nào. Chỉ cần trưởng lão của các môn phái tới, mặc kệ Nguyễn Tổ Chi Địa có cường giả gì đang đợi cũng chẳng có chút tác dụng nào.

Đúng lúc này, ở nới xa có tiên khí quẩn quanh, ánh sáng phản chiếu, một tòa bảo tháp đang phi nhanh tới.

"Đó là Càn Khôn Huyền Thiên tháp, Ti Thiên Đồ trưởng lão tới rồi." Người phụ trách lộ vẻ vui mừng. Đây chính là cường giả Luyện Hư Hợp đạo chân chính. Đồng thời Càn Khôn Huyền Thiên tháp kia cũng không phải vật bình thường, là Tiên Khí hạ phẩm.

Càn Khôn Huyền Thiên tháp trôi bồng bềnh giữa không trung, trên bệ phát ra tiên quang lộng lẫy, có không ít đệ tử bay ra từ trong tháp.

Đồng thời một lão giả tiên phong đạo cốt chậm rãi hạ xuống, tựa như thần tiên trên trời, tiên khí vây quanh.

Người phụ trách tiến lên: "Đệ tử tham kiến trưởng lão."

Ti Thiên Đồ gật đầu, chỉ là ánh mắt có chút giận dữ. Người phụ trách kinh hãi, ông ta biết ánh mắt này của trưởng lão chính là đang trách tội ông khiến cho đệ tử của môn phái bị tổn thất nặng nề.

"Sư huynh, chỉ có một mình huynh tới sao?" Hạng trưởng lão dò hỏi.

"Ừ, lão phu nghe nói nơi này xảy ra chuyện lớn liền dẫn các đệ tử tới trước. Các sư huynh đệ khác vẫn còn ở phía sau, tạm thời chưa đến nới." Ti Thiên Đồ trầm giọng nói, sau đó ánh mắt chuyển sang người phụ trách: "Nói, rốt cục là có chuyện gì xảy ra ở Nguyên Tổ

Chi Địa, vì sao đệ tử của môn phái lại tổn thất nghiêm trọng như thế?"

Giọng nói như sấm đột nhiên nổ vang trong đầu người phụ trách.

Người phụ trách lập tức quỳ trên mặt đất: "Trưởng lão, đệ tử sắp xếp bọn họ đi xuống, không lâu sau liền có tin tức truyền đến, ở Nguyễn Tổ Chi Địa, bọn họ gặp phải phản kháng kịch liệt của đám thổ dân. Cuối cùng xảy ra chuyện gì đệ tử cũng không rõ, sau đó liền tranh thủ thời gian báo cho Hạng trưởng lão chờ đợi quyết định."

Hạng trưởng lão nói: "Sư huynh, ghi chép của môn phái về Nguyên Tổ Chi Địa này chỗ sai sót. Sư đệ liền tự quyết định, tạm thời không cho các đệ tử đi xuống, mà chúng ta xuống đó xem rốt cục đã xảy ra chuyện gì."

Ti Thiên Đồ trầm tư: "Lần tiến vào Nguyên Tổ Chi Địa này, không chỉ có mỗi Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung chúng ta, các môn phái khác cũng đang tiến hành chuẩn bị. Vì thế nhất định phải tiến vào Nguyên Tổ Chi Địa trước bọn họ."

Hạng trưởng lão gật đầu: "Tiến vào bên trong Nguyên Tổ Chi Địa có đệ tử chân truyền. Dựa vào tu vi của bọn họ đều không phải đối thủ của các thổ dân này, hiển nhiên là đã kinh động đến các cường giả ở đó, tu vi ít nhất cũng là Luyện Hư Hợp đạo. Sư huynh, hay là chúng ta cùng đợi những sư huynh đệ khác đến rồi mới tiến vào?"

"Không sao." Ti Thiên Đồ khoát tay, trong ánh mắt có sát ý: "Cứ coi như có tu vi Luyện Hư Hợp đạo cũng không đáng phải lo lắng. Càn Khôn Huyền Thiên Tháp đã được lão phu góp nhặt càn khôn nhị khí, thăng cấp thành Tiên Khí trung phẩm, đủ để trấn áp những thổ dân này."

"Cái gì? Đã thăng cấp thành Tiên Khí trung phẩm?" Hạng trưởng lão kinh hãi. Đây là Càn Khôn Huyền Thiên tháp, là dựa theo ba mươi ba tầng Thiên Cung Huyền Vũ luyện chế thành, tổng cộng chia làm chín tầng, có vô số tác dụng kỳ diệu. Đồng thời, tu vi khí linh của tháp này cũng là Luyện Hư Hợp đạo trung kỳ.

Ti Thiên Đồ cười: "Hạng sư đệ, hai người chúng ta đi xuống xem một chút, những thổ dân này rốt cục sao."

"Được." Hạng trưởng lão vô cùng tự tin. Sư huynh thế mà lại có thể luyện chế Càn Khôn Huyền Thiên tháp thành Tiên Khí trung phẩm. Đây chính là khiến cho uy lực của nó tăng vọt so với bình thường.

Mà dựa vào tu vi Luyện Hư Hợp đạo đỉnh phong của sư huynh cũng đủ để trấn áp tất cả, cũng không cần thiết phải chờ những sư huynh đệ khác.

“Trưởng lão, chúng ta có phải đi theo không?” Các đệ tử chân truyền theo tới mở lời hỏi.

“Không cần, các ngươi chờ ở nơi này, nói cho các trưởng lão, lão phu cùng với sư đệ xuống dưới, kêu bọn họ chờ một lát.” Ti Thiên Đồ có chút tự tin.

Luyện chế được Càn Khôn Huyền Thiên tháp thành Tiên Khí trung phẩm, tự tin cũng tăng theo, cứ coi như là đối mặt với ba tên có tu vi ngang bằng cũng chẳng có gì đáng lo ngại.

Về phần những thổ dân kia thì càng không cần phải để ý đến.

Chương 491: Tôi Không Có Đánh Đâu Nha (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

- Cũng đã mấy ngày rồi, rốt cuộc là còn đến hay không?

Dạ Ma Bán Thần ngồi chồm hỗm ở đó, có chút gấp gáp, mỗi ngày đều nhìn chằm chằm vào khe hở đen thui ở trên đỉnh đầu, sửng sốt khi thấy vẫn chưa có động tĩnh gì. Nếu không đến chí ít cũng nói một tiếng chứ, để một đám Bán Thần bọn hắn ngồi ở chỗ này chờ, thích đáng sao?

Lâm Phàm cười nói:

- Dạ Ma, đừng nóng vội, nóng vội sẽ ăn không được đậu hũ nóng, bình tĩnh một chút.

- Ài.

Dạ Ma Bán Thần lắc đầu thở dài, ngồi bên cạnh tông chủ, lẳng lặng chờ đợi.

- Con mẹ nhà hắn, cái bọn ngu ngốc này rốt cuộc có tới hay không, trứng ông đây cũng lạnh luôn rồi.

Chế Tài Quân Chủ đứng dậy, chỉ tay vào hư không:

- Nếu còn không đến, ông đây sẽ vứt tiêu lên, cho bọn hắn đớp phân.

Thần Trật Quân Chủ hào hứng nói:

- Chế Tài, ngươi đó, ở ngay trước mặt chúng ta, nếu ngươi dám lôi ra, coi như ta thua, ta cho ngươi ném phân lên, thế nào?

Đông đảo Bán Thần xung quanh nghe được đối thoại của hai người đều lộ ra vẻ khinh bỉ, đây lại chính là quân chủ của Thánh Đường tông, thật sự là thô bỉ không chịu nổi mà.

Thánh Chủ trầm mặt, dùng ánh mắt âm u nhìn chằm chằm hai người:

- Hai người các ngươi câm miệng lại cho ta!

Ông ta không nghĩ tới hai sư đệ này của mình lại có thể nói ra lời như vậy, chẳng khác gì vứt đi mặt mũi của Thánh Đường tông.

- Nói hai câu cũng không được, không có một chút nhân quyền nào.

Chế Tài ngắm hai mắt của Thánh Chủ, trong lòng cảm thán, đúng là không có nhân quyền, nói chuyện cũng không cho.

Lâm Phàm nhìn vào hư không, mặc dù hắn vẫn an ủi đông đảo Bán Thần không nên gấp nhưng trong lòng của hắn cũng có chút hoảng. Thật sự sẽ không tới sao, nếu như không tới thì còn phải chờ tới khi nào.

Tượng Thần Tông Bán Thần kia cũng đã rời núi, có điều trước mặt hiện giờ có nhiều Bán Thần như vậy khiến hắn khẩn trương, sợ hãi. Lúc đầu đang yên ổn tránh tại sơn động, thật không nghĩ đến việc tông chủ Tượng Thần Tông tìm tới, việc này khiến hắn vô cùng kinh hãi. Mà đến khi tới nơi này, hắn không dám nói lời nào, nơi này nhiều Bán Thần, thật sự là quá dọa người.

- Đồ nhi, liệu có phải là sai lầm hay không.

Thiên Tu hỏi, đây không phải là ông hoài nghi đồ nhi bảo bối của mình mà là căn bản cũng không tin. Ai định ra quy củ, khe hở lớn, cường giả sẽ từ nơi này tới.

Trong lòng Lâm Phàm cũng không yên nhưng cũng phải một mực chắc chắn mới được:

-Thầy, tuyệt đối không sai, giác quan thứ sáu của đồ nhi rất chuẩn, phải tin tưởng giác quan thứ sáu của đồ nhi.

- Vậy thì lại chờ đợi.

Thiên Tu vuốt vuốt chòm râu, đã chờ mấy ngày, nếu như vậy còn chưa tới coi như là để cho người ta tuyệt vọng.

Bây giờ, không chỉ có bọn Lâm Phàm nơi này, cảm giác buồn tẻ, ngay cả nhưng đệ tử trông coi ở khe nhỏ cũng mang vẻ mặt mơ hồ.

Cũng đã mấy ngày nhưng một chút động tĩnh cũng không có,

thậm chí bọn hắn cũng hoài nghi, người giới Chân Tiên có phải sẽ không tới hay không. Dù sao, bọn hắn cũng đã bắt được không ít người giáng lâm, đối phương có lẽ biết bọn hắn không dễ chọc cho nên liền không tới.

Lữ Khải Minh nói:

- Các sư đệ, đều phải giữ vững tinh thần, đừng nóng vội, đây là đánh lâu dài, không thể được chủ quan, không có sư huynh báo tin trước, vì vậy chúng ta tuyệt đối không thể khinh thường.

- Vâng, sư huynh.

Đám người giữ vững tinh thần, mặc dù không có một chút động tĩnh gì nhưng bọn hắn tin tưởng nếu như hiện tại bọn hắn chủ quan thì kẻ địch liền xuất hiện.

- Lâm Phong chủ, nếu như bọn họ nhất định không đến thì sao? Chúng ta vẫn sẽ một mực chờ ở dưới này hay sao?

Thánh Chủ dò hỏi, ông ta cảm thấy bố cục có chút không chắc chắn.

- Đương nhiên là không phải, nếu như còn chưa tới, chúng ta liền nghĩ biện pháp làm sao có thể tiến vào khe hở này, đến giới Chân Tiên.

Lâm Phàm nói.

Đột nhiên, trong khe hở phát ra tiếng động, trong đó dòng lũ cuồn cuộn dần dần trở nên mạnh mẽ hơn.

- Các vị, giữ vững tinh thần, có người đến.

Lâm Phàm đứng dậy, vung tay hô to, chờ đến bây giờ rốt cuộc cũng nổi lên.

Những nhóm Bán Thần ngủ gật kia đột nhiên mở to mắt, trong lòng ngập tràn vui mừng, cuối cùng cũng đã đến, nếu còn khô khan chờ đợi như vậy rất có thể sẽ bị điên mất.

Thần Vân đại sư nói:

- Cuối cùng cũng đã đến, thật sự không dễ dàng nha.

…

Trong cái khe.

Hai người Ti Thiên Đồ cùng sư đệ của mình, quanh thân có ánh sáng bao phủ, lấy họ làm trung tâm, hoàn toàn không cần pháp bảo phòng thân, trực tiếp dùng pháp lực bảo vệ mình đã có thể vượt qua.

- Sư huynh, bên trong Nguyên Tổ Chi Địa này rốt cuộc là có cái gì mà có thể khiến các tông phái đều để ý đến như vậy. - Hạng trưởng lão hỏi.

Ti Thiên Đồ cười:

- Dựa vào ghi chép, có đại cơ duyên.

Hạng trưởng lão nửa hiểu nửa không, cũng không biết rốt cuộc là cái gì, cũng không biết rốt cuộc đây là có đại cơ duyên gì. Có điều, xung quanh khí lưu chảy xuôi qua, ngược lại khiến ông ta có chút để ý.

- Sư huynh, những khí lưu hỗn độn này nhưng thật ra là đồ tốt, nếu như thu thập lại, ngược lại có thể luyện chế thành pháp bảo.

- Sư đệ, những thứ này cũng không phải là khí lưu hỗn độn mà là trọc khí, sẽ ăn mòn tiên thể của chúng ta, không thể đụng vào.

Ti Thiên Đồ nói.

Hạng trưởng lão nghe vậy thì vô cùng kinh hãi, không nghĩ tới những thứ này lại là trọc khí.

Bọn họ tu hành chính là vì truy tìm đạo lý trường sinh, đi ngược lại với ý trời, thanh trừ trọc khí trong cơ thể, làm sao có thể để nhiễm trọc khí.

- Sắp đến rồi, ngược lại lão phu muốn xem xem Nguyên Tổ Chi Lực của thổ dân này rốt cuộc có năng lực cỡ nào mà có thể giết nhiều đệ tử của ta như thế. Nếu để cho những Ma Môn kia đến đây, chỉ sợ toàn bộ cũng phải bị rút hồn mà luyện chế thành pháp bảo.

Ti Thiên Đồ hừ lạnh nói.

- Sư huynh nói cũng đúng, những thổ dân này, thực sự là điếc không sợ súng. - Hạng trưởng lão nói.

Lập tức, dưới chân có ánh sáng chói rọi.

- Đến rồi!

Hai người rơi xuống, vốn là một màn đen kịt, trong nháy mắt đã tràn ngập ánh sáng.

- Nơi này chính là Nguyên Tổ Chi Địa rồi ư?

Hạng trưởng lão nhìn trời đất trước mặt, thế nhưng lại không hề có sự khác biệt so với giới Chân Tiên.

- Ừm, xem ra cần phải tìm kiếm thổ dân ở nơi này.

Ti Thiên Đồ nói, sau đó thần thức triển khai, bao phủ bốn phía đất trời.

Đột nhiên, Ti Thiên Đồ ngây người, ánh mắt rủ xuống, chỉ nhìn thấy phía dưới có một đám người đứng ở đó sau đó thần sắc liền sững sờ, đối mặt với người phía dưới.

- Các người là ai?

Hạng trưởng lão nghe thấy âm thành bất ngờ này thì cũng nhìn xuống dưới, không nghĩ tới vậy mà ngay từ đầu lại không phát giác được, ngược lại là thần kỳ, có điều khi nhìn thấy những người kia thì cũng kinh ngạc.

Chương 492: Tôi Không Có Đánh Đâu Nha (2)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Làm sao lại có nhiều người như vậy? Mà ông ta phát hiện ánh mắt những người thổ dân này có chút không đúng, dường như đang bất mãn, đồng thời bên trong tia bất mãn này còn có chút ghét bỏ.

- Mẹ nó, một đám người chúng ta đợi nửa ngày, vậy mà xuất hiện hai đứa ngu?

Chế Tài bất mãn nói, cực kì khó chịu, vốn dĩ tưởng rằng sẽ có rất nhiều người đến, bây giờ lại làm cho ông ta thất vọng đến cực điểm.

Trong lòng Lâm Phàm cũng cảm thấy bất mãn, hơi có vẻ thất vọng nhưng vẫn hô lớn một tiếng:

- Đều lên cho ta, đưa hai người này xuống!

- Lên!

Ầm ầm!

Đám người đột nhiên bay lên trời, mặt đất không chịu nổi áp lực như vậy, trực tiếp nứt toác ra. Lập tức, trời đất rung chuyển, số lượng lớn Bán Thần đánh về phía hai người.

Vốn dĩ một mặt bình tĩnh của Hạng trưởng lão khi nhìn thấy tình huống này thì sắc mặt đột nhiên thay đổi.

- Sư huynh, đây là thổ dân cường giả.

- Không nghĩ tới lại rơi vào bẫy, nhìn pháp lực của ta lợi hại ra sao đây.

Lúc này, Ti Thiên Đồ vung tay áo một cái, một tòa tiên khí quấn quanh bảo pháp rồi trôi nổi đi, sau đó không ngừng xoay tròn trên không trung, dần dần lớn hơn.

- Càn Khôn Huyền Thiên Tháp, ép!

Trong chốc lát, Càn Khôn Huyền Thiên Tháp bộc phát ra vô số hào quang óng ánh, đánh về phía bọn người Lâm Phàm. Lâm Phàm nói:

- Tùy tiện mà làm, có điều nhớ kỹ để lại người sống.

- Được. - Bọn người Thánh Chủ đáp, ngược lại không có để trong lòng những ánh hào quang sáng chói này.

- Phá tháp này có chút vất vả.

Lâm Phàm bật hết hỏa lực, bóp bóp năm ngón tay, đột nhiên đấm ra một quyền.

- Không biết tự lượng sức mình, vậy mà lại liều mạng với Càn Khôn Huyền Thiên Tháp của lão phu.

Ti Thiên Đồ liên tục cười lạnh, thổ dân không hổ là thổ dân, một chút đầu óc cũng không có.

Ầm!

Một quyền va chạm cùng Càn Khôn Huyền Thiên Tháp, tia sáng lộng lẫy bắn ra, mà cái tháp Huyền Thiên càng run rẩy hơn.

Răng rắc!

Mặt ngoài tháp Huyền Thiên có vết rạn, sắc mặt Ti Thiên Đồ liền thay đổi, có chút không dám tin, Càn Khôn Huyền Thiên Tháp của ông ta lại bị làm hỏng bởi một quyền của thổ dân. Việc này làm sao có thể? Mà khi kịp phản ứng lại phát hiện mà mấy bóng người đánh tới thì lập tức kinh sợ, chỉ bắt pháp quyết.

- Năm tiên...

Pháp quyết còn không được thi triển ra, lập tức vỡ vụn ra bốn phía. Ông ta kinh hãi, trong nháy mắt thi triển thân pháp, lại biến mất ngay tại chỗ khiến bốn vị Bán Thần rơi vào khoảng không.

Chỉ là, trong lúc Ti Thiên Đồ xuất hiện lại phát hiện ra chẳng biết lúc nào, một thổ dân đã xuất hiện bên cạnh ông ta.

Lâm Phàm một phát đã bắt được tóc dài của Ti Thiên Đồ, đột nhiên đánh một quyền vào bụng.

Ầm!

Bị đấm một quyền, hai mắt Ti Thiên Đồ đột nhiên lồi ra, tiên y bảo hộ trên thân người đều bị phá thành mảnh nhỏ, khó mà ngăn cản.

- Làm sao có thể, thổ dân làm sao có thể mạnh như vậy?

Ông ta không dám tin, trên người ông ta mặc thế nhưng lại là tiên ý chất lượng kém, chỉ đủ để ngăn chặn một kích Luyện Hư Hợp Đạo toàn lực của tu sĩ.

- Sư đệ, ngươi chạy mau, thổ dân nơi này quá mạnh.

Ti Thiên Đồ trừng tròng mắt lên quát nhưng khi ánh mắt nhìn về phía sư đệ lại muốn rách luôn cả mí mắt. Chỉ nhìn thấy sư đệ bị một đám thổ dân vây đánh, hơn nữa còn không nhìn thấy thân ảnh của sư đệ, chỉ có thể nghe được âm thanh từng đợt kêu thảm thiết cùng chửi rủa.

- Mẹ nó, phế như vậy, lại còn để chúng ta đợi lâu như thế, nhìn bổn quân chủ còn không đánh ngươi ra phân.

Chế Tài Quân Chủ đạp lên mông Hạng trưởng lão một cước lại một cước.

- Sư huynh, cứu ta - Tiếng kêu thảm thiết của Hạng trưởng lão truyền đến.

Lâm Phàm nói:

- Đừng giết chết, còn có tác dụng.

Thần Trật Quân Chủ nắm lấy đầu của Hạng trưởng lão, một bàn tay lại một bàn tay ném đi. \

- Được.

Thiên Dụ Quân Chủ cùng Thần Phạt quân chủ cũng mặt ủ mày chay tùy ý vuốt vuốt, một chút hào hứng cũng không có, thật là quá yếu.

Đồng thời, một đám Bán Thần đứng xem, không có chỗ để nhúng tay vào.

Bọn hắn một đám Bán Thần đi lên vây đánh, tên này ngay cả một chiêu cũng không ngăn cản, thật sự khiến bọn hắn có chút thất vọng,

cường giả giới Chân Tiên chính là như vậy sao? Lấy tình huống của bọn hắn mà nói, tối đa cũng chỉ là Bán Thần phổ thông mà thôi.

Lúc này, ánh mắt Lâm Phàm nhìn về tên trước mặt này, lại đấm ra một quyền, sức mạnh trực tiếp xuyên thấu phần bụng của đối phương, hóa thành cột sáng xông thẳng tới chân trời.

Cả người Ti Thiên Đồ cong lại, thổ huyết từng ngụm từng ngụm, hơi thở càng ngày càng yếu đi.

Phổ Đế Sa muốn đi lên động thủ, lại bị Lâm Phàm ngăn lại:

- Đừng đánh, sẽ chết.

- Ta một lần cũng chưa đánh đâu nha.

Phổ Đế Sa sững sờ kháng nghị nói, chờ lâu như vậy, chí ít cũng cho ông ta đụng một cái chứ, để chứng minh lần chờ đợi này cũng không có uổng phí. Nhưng bây giờ lại nói cái gì vậy? Sẽ chết, cái này... Ngươi đánh sướng rồi, cũng không thể không để ý cảm nhận của người khác như vậy chứ.

- Nếu còn đánh sẽ chết, không thể đánh.

Lâm Phàm mới đánh hai quyền, lại không nghĩ rằng tên này đã không chịu nổi, vốn nghĩ đây nhất định là cường giả, bởi vậy mới bật hết hỏa lực, thật không nghĩ đến có chút thất vọng. So với Bán Thần phổ thông chỉ mạnh một chút mà thôi, cũng không có gì đặc biệt.

Càn Khôn Huyền Thiên Tháp kia bị đánh ngã dưới đất, mặt ngoài có một vết rạn, khí linh trong đó run như cầy sấy. Quá kinh khủng, thật sự là quá kinh khủng! Bọn thổ dân này thật sự quá mạnh.

Run lẩy bẩy. Tuyệt đối không thể ở lại. Mắt thấy những thổ dân này không có chú ý tới, ông ta lập tức bay lên trời, bay vào khe hở trên đó mà đi.

- Muốn chạy sao.

Thiên Tu một mực cũng không động thủ, nhìn thấy đồ chơi rác rưởi kia đột nhiên muốn đi liền dùng năm ngón tay mà bắt lấy.

Trong lòng khí linh của tháp Huyền Thiên kinh hoảng, liều mạng chạy. Thế nhưng áp lực quanh thân càng lúc càng lớn.

Ầm! Cuối cùng nổ bể ra.

Thiên Tu ngạc nhiên:

- Đồ vật thú vị.

Mà đúng lúc này, bên trong khung cảnh bắn nổ, có một luồng ánh sáng trực tiếp tiến vào trong cái khe. Bản thân khí linh của tháp Huyền Thiên bị trọng thương, trực tiếp thăng thiên. Mới vừa vặn giáng lâm nha, làm sao lại biến thành dạng này.

- Điểm sáng vừa nãy kia giống như có linh tính.

Thần Vân đại sư nói.

Thiên Tu bóp nát cái tháp đồ chơi kia, cũng đã thu tay lại, thật sự không nghĩ đến còn có cái gì giấu ở trong đó.

- Cái này có lẽ chính là pháp bảo có linh mà người xâm nhập nói tới, cũng chính là khí linh.

Ông sưu hồn những đệ tử kia, biết được giới Chân Tiên có pháp bảo có thể nói chuyện, tuy nói rằng có chút tương tự với bảo bối ở nơi này của bọn hắn nhưng không thể không thừa nhận pháp bảo của giới Chân Tiên càng lợi hại hơn, càng thần kỳ hơn. Lúc vừa mới bắt lại, loại pháp bảo tháp kia, rõ ràng có một cỗ lực rất mạng bao phủ, nhưng bởi vì thực lực của bản thân mạnh mẽ, mới có thể trực tiếp bóp nát nó.

- Nếu như cái khí linh này có thể bỏ chạy trở về, đây chẳng phải là nói chúng ta cũng có thể xuyên qua cái khe hở này đến giới Chân Tiên.

Thần Vân đại sư mở miệng nói, khi những cái khe hở này xuất hiện, ông ta cũng cảm giác qua nhưng khi xâm nhập vào bên trong, cảm giác này đều bị hao mòn hết. Đang không biết rõ, rốt cuộc đây là tình huống như thế nào, tuyệt đối sẽ không tùy tiện tiến vào.

Thiên Tu cười nói:

- Thần Vân, những người này giáng lâm, không đi đánh một chút sao?

Thần Vân đại sư đưa ánh mắt nhìn, một đám Bán Thần vây quanh người ta, còn có người đứng bên cạnh. Muốn đi lên phía trước nhưng lại không có vị trí, chỉ có thể lo lắng suông.

- Thiên Tu, ngươi nhìn bên đó còn có chỗ để đứng?

Giờ phút này, một đám Bán Thần đang bao vây hai tên giáng lâm kia lại, còn có một số Bán Thần, căn bản không có chỗ nhúng tay, ngay cả chỗ để chen vào bên trong cũng không có, cái này còn có thể đi vào thế nào.

Chương 493: Mạc Thi Tu Luyện Đại Lão

- Các vị, đừng đánh nữa, để lại người sống. Nhìn xem hai người này rốt cuộc là có lai lịch như thế nào?

Lâm Phàm hô, một tay thả Ti Thiên Đồ nửa sống nửa chết rơi xuống.

- Thầy, lần này hai người này giáng lâm, trong tất cả những người giáng lâm thì thực lực xem như là số một. Chẳng qua nếu như tổng hợp thực lực của giới Chân Tiên, chính là lời nói như vậy, phản công đi lên như vậy nhưng là không còn bất kỳ vấn đề gì.

Lâm Phàm rất hưng phấn nhưng trong lòng lại có một chút thất vọng, đều quá phế đi.

Nếu như là cường giả chân chính giáng lâm vậy chắc chắn phải xắn tay áo lên chiến đấu, coi như bị đánh trong lòng cũng vô cùng thư thản.

- Xem trước một chút.

Thiên Tu cảm giác cái này còn phải chờ cái khác, không thể quá nhanh, gấp sẽ xảy ra chuyện.

- Mẹ nó, rác rưởi, phế vật.

Chế Tài vô cùng bất mãn, kéo Hạng trưởng lão đi, phế vật như thế này mà lại để bọn hắn đợi không công trong thời gian dài như vậy.

Ti Thiên Đồ bị Lâm Phàm dùng hai quyền đánh ngã, mặc dù bản thân bị trọng thương nhưng coi như có khí phách Tiên gia. Thế nhưng trưởng lão này lại không có vận khí tốt như vậy, bị đánh cho mặt mũi bầm dập mà Chế Tài cũng không thực hiện lời hứa của mình, đánh cho đối phương ra phân.

- Thổ dân, các ngươi là những thổ dân ghê tởm.

Ti Thiên Đồ bị tổn thương sâu sắc, nội tâm đang rỉ máu, bản mệnh Tiên khí của ông ta là Càn Khôn Huyền Thiên Tháp bị những người thổ dân này đánh phế, đây chính là bảo bối mà ông ta vất vất vả vả mới có thể luyện chế thành đó. Chẳng qua là khi ánh mắt nhìn

về phía sư đệ, vô cùng bi phẫn:

- Sư đệ...

Hạng trưởng lão quỳ ở nơi đó, ngẩng đầu, hai mắt sưng phồng lên, chỉ có một đường nhỏ, đồng thời vô cùng chật vật để mở cái miệng đang sưng vù.

- Các ngươi những thổ dân này, có gan thì giao đấu một lần nữa, vừa nãy chỉ là bị các ngươi đánh không kịp trở tay mà thôi.

Hạng trưởng lão cực kỳ phẫn nộ. Ông ta đường đường lại một tu sĩ Luyện Hư Hợp Đạo, vậy mà không có dùng một chiêu đã bị những thổ dân này bắt lại, ông ta không phục. Có điều trong lòng cũng vô cùng sợ hãi, thực lực của những thổ dân này rất mạnh, mạnh khiến ông ta tuyệt vọng. Đương nhiên, nếu như những thổ dân này nguyện ý cho ông ta cơ hội để giao đấu một lần nữa, ông ta khẳng định sẽ vứt bỏ hết tất cả, lập tức bỏ chạy rời đi.

- So cái đầu mẹ ngươi.

Một bàn tay của Chế Tài Quân Chủ quạt tới.

- Thực lực này của ngươi còn dám dõng dạc, lãng phí thời gian của bọn lão tử, cho ta thành thật một chút, không phải để ngươi phun phân.

- Chế Tài, ngươi là quân chủ của Thánh Đường tông, nói chuyện cũng văn minh một chút, không phải phân, lại chửi bậy, vô cùng khó nghe.

Dạ Ma Bán Thần bất mãn nói, tên này hoàn toàn chính là bôi đen cường giả Bán Thần bọn hắn.

- Liên quan gì đến ngươi. - Chế Tài trừng mắt liếc.

- Được rồi, đừng có ồn ào, hai người này thực lực đúng thật là yếu nhưng chúng ta không thể khinh thường.

Lâm Phàm chặn đường nói, sau đó nhìn về phía Ti Thiên Đồ:

- Nói, nói ra hết đầu đuôi gốc ngọn mà ngươi biết ra, đại quân giới Chân Tiên các ngươi đến lúc nào.

Ti Thiên Đồ cúi đầu, vận chuyển pháp lực trong cơ thể, tu bổ vết thương nhưng bị thương thế này thật sự là quá nặng rồi, trước mắt người trẻ tuổi kia, hai quyền ầm ầm đến, căn bản là khó mà ngăn

cản. Dù là tiên y mặc trên người đều bị một quyền mà đánh nát, lực lượng như vậy vô cùng kinh khủng, khiến lòng ông ta cảm thấy run rẩy.

- Không thể trả lời.

Ti Thiên Đồ trầm giọng nói, dù là bị đánh thành như vậy cũng sẽ không cúi đầu.

- Lão phu khuyên thổ dân các ngươi nhanh thả ta cùng sư đệ ra, bằng không đợi môn phái đến đây, các ngươi sẽ gặp tai họa ngập đầu.

- Thầy, cái tên này thật là mạnh miệng, sưu hồn đi.

Lâm Phàm nhìn nói với thầy, cái này không cần thiết phải lãng phí thời gian. Việc duy nhất hắn muốn biết chính là rốt cuộc đại quân khi nào tới.

- Ừm. - Thiên Tu gật đầu, đi về phía Tu Thiên Đồ.

Hai con ngươi Ti Thiên Đồ lóe ra vẻ kinh hãi, kháng cự nhìn lên Thiên Tu:

- Các ngươi muốn làm gì? Muốn làm gì?

Lập tức, Thiên Tu chỉ một điểm trên đầu Ti Thiên Đồ, vô số hình ảnh xuất hiện.

Các tông Bán Thần tập trung nhìn xem.

- Không tệ nha, cái hoàn cảnh của giới Chân Tiên tốt hơn một chút so với nơi này của chúng ta.

- Đây chính là giới Chân Tiên sao, môn phái này đủ khí phái.

Bọn hắn thấy được đủ loại hình tượng, nhất là môn phái của giới Chân Tiên này, đó là khí phái thật sự, không phải thứ mà nơi này của bọn hắn có thể so sánh cùng.

Ti Thiên Đồ kêu thảm, đại não bị xâm lấn, khó mà ngăn cản.

- Thủ đoạn ma quái nha...

Hạng trưởng lão sợ hãi nhìn mọi việc, sư huynh bị những thổ dân này xâm lấn, bất kỳ bí mật gì cũng đều bại lộ ra.

- Thầy, đừng giết chết, giữ lại.

Lâm Phàm vội vàng nói. Hắn đúng là sợ hãi, một chút mất tập trung của thầy có thể trực tiếp xâm nhập vào người này mà giết chết, vậy coi như là thiệt thòi lớn, hắn còn muốn lấy điểm tích lũy của đối phương đó.

Sau khi vào Bán Thần, vừa có thời gian liền tích lũy giá trị đau khổ. Cái này từ Bán Thần đến Thần cảnh, thật đúng là không biết cần bao nhiêu giá trị đau khổ, ngẫm lại cũng làm người ta cảm thấy gấp, thật sự là gấp chết người.

Nhóm Bán Thần đứng xem cùng nhau trò chuyện, đều có hứng thú cực lớn đối với giới Chân Tiên. Thật là mở rộng tầm mắt.

Cùng lúc thu tay lại, Ti Thiên Đồ tê liệt ngã xuống mặt đất, miệng sùi bọt mép nhưng vẫn còn một hơi thở.

Thiên Tu nói:

- Đồ nhi, người xâm nhập này là trưởng lão của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, quyền cao chức trọng, giống như trưởng lão trong tông môn của chúng ta, có điều người xâm nhập có thực lực giống ông ta như thế này, cũng không phải là ít.

- Rốt cuộc là có bao nhiêu? - Thánh Chủ dò hỏi.

Thiên Tu liếc mắt nhìn:

- Lão phu làm sao biết, chính là rất nhiều.

Lúc này, Lâm Phàm ngồi xổm xuống, hai tay lục lọi đồ trên người Ti Thiên Đồ.

- Đồ nhi, con làm cái gì vậy?

Thiên Tu hỏi, trong lòng cũng là có chút lo lắng, từ trong lần sưu hồn vừa nãy mới biết được lần này giới Chân Tiên giáng lâm không phải bình thường. Không chỉ bọn họ, còn có tông môn khác. Chỉ sợ khó tránh khỏi một trận đại chiến.

- Lục soát đồ, nhìn xem trên người tên này có cái gì.

Lâm Phàm nói, sau đó lấy xuống một chiếc nhẫn từ trên ngón tay đối phương, liếc mắt nhìn, muốn mở ra nhưng ngạc nhiên vì mở không ra.

- Đồ nhi, thứ này ở chỗ bọn hắn gọi là Tu Di Giới, giống như nhẫn trữ vật ở chỗ chúng ta. Có điều cái này của bọn hắn có chút thần kỳ, pháp lực càng cao thì không gian bên trong cũng càng lớn, hơn nữa còn là tích máu nhận chủ, người ngoài khó mà mở được. - Thiên Tu nói.

- Thầy, con biết.

Hắn chắc chắn biết đây là vật gì, sau đó cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp dùng hai ngón tay bóp, sức lực mạnh mẽ, răng rắc một tiếng. Tu Di Giới vỡ vụn, đồ vật ở bên trong toàn bộ lộ ra ngoài ánh sáng.

Nội tâm Hạng trưởng lão liền run rẩy, thổ dân này rốt cuộc có lai lịch như thế nào, làm sao có thể có sức lực lớn như thế, đến cả Tu Di Giới cũng bị bóp nát. Có điều, khi nhìn thấy đồ vật trong nhẫn của sư huynh, ông ta cũng là mở to hai mắt nhìn, không nghĩ tới sư huynh vậy mà giàu có như thế.

Chương 494: Mạc Thi Tu Luyện Đại Lão (2)

Đột nhiên, một luồng tiên khí chấn động nổi bồng bềnh giữa không trung. Tiên khí có dáng vẻ như cái ấm, truyền đến thanh âm trầm bổng:

- Đồ vô liêm sỉ, dám làm tổn thương đạo hữu của ta.

- Bát Bảo Diệu Chân Hồ, hạ phẩm tiên khí.

- Hạng trưởng lão hô lên, không nghĩ đến sư huynh lại có bảo bối như vậy, sau đó quát:

- Bát Bảo Diệu Chân Hồ, mau giết những thổ dân này.

- Thật thú vị.

Lâm Phàm nhìn, trong mắt tỏa ra ánh sáng, trực tiếp đưa tay ra bóp, trong nhắm mắt đã nắm cái ấm ấy trong tay. Cái khí linh giãy dụa nhưng không có một chút tác dụng. Ngón tay Lâm Phàm dùng sức, đối với khí linh mà nói, chính là loại cảm giác toàn thân đều muốn nổ tung ra, lập tức cầu xin tha thứ:

- Đạo hữu tha mạng, tha mạng, ta tu hành không dễ, đừng có hủy đạo hạnh của ta.

- Đồ nhi, cái đồ chơi này tại giới Chân Tiên của bọn họ rất đáng tiền, là bảo bối, có điều chúng ta không dùng đến.

Thiên Tu nói, sau khi ông sưu hồn, đã biết được tình huống của giới Chân Tiên.

Mà những nhóm tông môn Bán Thần khác thì rất hâm mộ, hâm mộ thủ đoạn này của Thiên Tu, rõ ràng từ đầu cái gì cũng không hiểu, giờ lập tức đều hiểu.

- Không dùng đến, chính là vô dụng, để con nhìn xem, trong này rốt cuộc có kết cấu như thế nào.

Năm ngón tay của Lâm Phàm dùng sức, trực tiếp dùng sức lực nghiền ép, không nghĩ tới cái ấm này thật sự có chút cứng rắn, có điều đáng tiếc, đối với sức lực trước mặt, tất cả đều chỉ là hổ giấy.

Răng rắc!

Trong nháy mắt Bát Bảo Diệu Chân Hồ đã bị vỡ vụn, mà trong đó lại xuất hiện một thân ảnh mơ hồ, thân ảnh kia chính là khí linh, lúc này giận dữ hét:

- Đồ khốn, dám hủy chân thân của ta, ta chết cũng kéo ngươi chôn cùng.

Hai tay Lâm Phàm hợp lại, trực tiếp vỗ, chụp hết khí linh này.

- Điểm tích lũy +11000.

- A, lại còn có thể có điểm tích lũy, không tệ nha.

Lâm Phàm cười, ngược lại không nghĩ tới bảo bối của giới Chân Tiên này đều có tính sinh linh, có chút thú vị.

Hạng trưởng lão thấy cảnh này đã sớm thăng thiên, những thổ dân này cũng quá tàn bạo rồi, đây chính là hạ phẩm tiên khí đó, nói hủy liền hủy, hắn cũng không biết giá trị của những tiên khí này sao?

Đồng thời, có một cặp tảng đá rơi xuống trên mặt đất. Cầm lấy một khối, quan sát tỉ mỉ, tảng đá kia có tiên quang lóe ra, bên trong ẩn chứa lực lượng tràn đầy.

- Đồ nhi, đây là Tiên thạch, tại giới Chân Tiên của bọn họ có thể dùng để tu luyện, cũng có thể dùng để bày trận, còn có thể mua sắm đồ vật, chẳng qua rất quý giá, bình thường đều là dùng linh thạch gì đó. - Thiên Tu giải thích nói.

- Thầy, con biết. - Lâm Phàm gật đầu.

Không nghĩ tới lần xâm lấn này thật đúng là một đám tu tiên đại lão.

- Tàn nhẫn!

- Yêu ma!

Khí Linh Càn Khôn Huyền Thiên Tháp chui vào trong khe hở, trọc khí hỗn loạn ở xung quanh ăn mòn thân thể của hắn ta, không có bản thể, hắn ta khó mà ngăn cản được những luồng trọc khí này.

- Đạo hữu, người không thể trách ta được, không phải ta không giúp ngươi mà là do những tên thổ dân này quá độc ác tàn nhẫn.

Hắn ta khó lòng quên được cảnh tượng Tư Thiên Đồ bị những kẻ này nghiền ép, thật sự là không muốn nhớ lại.

…

Chân Tiên giới.

Đệ tử của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung đã đến, do Thập Nhị trưởng lão dẫn đầu. Tam Thập Tam Thiên Cung có ba mươi ba vị trưởng lão. Thực lực này cũng thuộc về đại phái ở Chân Tiên giới.

Chấp sự chờ đến độ sốt ruột, không biết rốt cuộc hiện tại như thế nào rồi, Tư Thiên Đồ và Hạng trưởng lão xuống dưới đã lâu mà vẫn chưa có tin tức truyền về, việc này khiến cho hắn ta thật sự lo chết đi được.

Lúc này, phía xa có hào quang chiếu rọi, khi nhìn vào đó chỉ thấy ở hư không xa xa có một vầng mặt trời như lửa đỏ đang quét tới.

Thập Nhị trưởng lão đã đến, đồng thời dẫn theo không ít đệ tử chân truyền và đệ tử nội môn từ trong môn tới đây.

- Bái kiến Đường trưởng lão.

Chấp sự lập tức tiến lên, cung kính nói, sau đó bái kiến từng trưởng lão ở xung quanh, có tổng cộng mười hai người, đủ để nhìn ra môn phái rất chú trọng đến chuyện lần này.

Đường trưởng lão gật đầu, nhíu mày nói:

- Tư sư đệ đến đây trước, người đâu rồi?

Chấp sự nói:

- Khởi bẩm trưởng lão, Tư trưởng lão và Hạng trưởng lão tiến vào Nguyên Tổ Chi Địa trước để điều tra việc các đệ tử sau khi bước vào nơi đó đã bị ai giết.

- Tư sư đệ có hơi liều lĩnh rồi!

Đường trưởng lão lắc đầu, Nguyên Tổ Chi Địa này mặc dù là vùng đất thổ dân nhưng cũng không thể chủ quan, có điều ông ta cũng không cho rằng sư đệ sẽ xảy ra chuyện.

- Sư huynh, Tư sư đệ và Hạng trưởng lão tiến vào Nguyên Tổ Chi Địa cũng sẽ không có chuyện gì đâu, với tu vi của hai người bọn họ, những tên thổ dân này há có thể chống lại.

Dịch Đạo Lăng nói, ông ta là trưởng lão của môn phái, tu vi toàn thân kinh thiên động địa. Là cao thủ số một số hai ở Chân Tiên giới, đồng thời trên người cũng có không ít tiên khí. Đối với lần xâm lược Nguyên Tổ Chi Địa này, ông ta cũng không để ở trong lòng, chỉ là lần xâm lược này không chỉ có riêng môn phái của bọn họ, mà còn có lục tông ma đạo, tứ điện yêu đạo. Đây đều là những nhân vật lợi hại, rất khó nói, không biết lừa gạt.

Đột nhiên, Thông đạo xâm lược chấn động!

Chấp sự vui mừng:

- Xem ra các trưởng lão đã về rồi!

- Cứu mạng!

Lập tức, một vệt sáng từ trong thông đạo bay ra, phát ra tiếng cầu cứu.

Mọi người kinh hãi, không biết đã có chuyện gì xảy ra.

Dịch Đạo Lăng sắc mặt kinh biến:

- Đây là Khí Linh Càn Khôn Huyền Thiên Tháp của Tư sư đệ, tại sao lại có thể như vậy?

Chỉ thấy Khí Linh nằm trên mặt đất, một nửa thân thể đã bị ăn mòn, tỏa ra khí tức màu đen, hơn nữa khí tức này còn rất yếu ớt. Đường đường là tiên khí Khí Linh, rơi vào tình cảnh này, đúng là vô cùng thê thảm.

Đường Thiên Nhật giơ tay lên, sử dụng một luồng tiên khí cuồn cuộn để ngăn cản sự ăn mòn của những luồng trọc khí này, có điều muốn loại bỏ những trọc khí này cũng cần một chút bản lĩnh.

- Tại sao chỉ có một mình người đi lên?

Đường Thiên Nhật vội vã hỏi, trong lòng suy đoán, chẳng lẽ các sư đệ đã gặp phải phiền phức ở Nguyên Tổ Chi Địa.

Khí Linh Huyền Thiên Tháp nét mặt dữ tợn, rất đau khổ nói:

- Bọn ta bị thổ dân ở Nguyên Tổ Chi Địa bao vây tấn công, hai người bọn họ đã bị thổ dân bắt được, còn ta thì bị chúng phá hủy bản thể, liều chết mới trốn thoát được.

Hiện giờ hắn ta đã bị thương nặng, muốn khôi phục như cũ

không phải trên trăm năm thì căn bản không có khả năng. Tiêu rồi, tất cả đều đã bị hủy rồi, tu vi trăm năm đã bị hủy trong một ngày, trong lòng không cam tâm.

- Cái gì?

Đường Thiên Nhật vẻ mặt đại biến, ông ta không ngờ các sư đệ lại gặp phải nguy hiểm ở Nguyên Tổ Chi Địa. Đồng thời sắc mặt của các trưởng lão theo tới đây cũng ngưng trọng, chuyện này không đơn giản.

Theo ghi chép của môn phái, thổ dân của Nguyên Tổ Chi Địa có thực lực yếu kém, còn rất dốt nát nhưng hiện giờ hai đại trưởng lão đều gặp nguy hiểm, dễ nhận thấy đã gặp phải cường giả vô cùng kinh khủng.

Các đệ tử chân truyền và đệ tử nội môn đi theo vốn dĩ muốn đến Nguyên Tổ Chi Địa để thử tài nghệ, thế nhưng nghe thấy các trưởng lão gặp nạn, ngay cả tiên khí cũng bị người ta đánh nát bản thể, trong lòng lo sợ, cảm thấy Nguyên Tổ Chi Địa này hình như rất nguy hiểm, đều không dám đi nữa.

Chương 495: Thật Ngang Bướng

Dịch Đạo Lăng lặng im suy nghĩ một hồi:

- Đường sư huynh, chúng ta nhanh chóng xuống dưới, may ra sẽ tới kịp, nếu như hai sư đệ chết, vậy thì đó sẽ là tổn thất đối với môn phái của chúng ta.

Đường Thiên Nhật do dự một hồi, cuối cùng quyết định:

- Được, các sư đệ, cùng theo ta đi xuống dưới, có điều thổ dân của Nguyên Tổ Chi Địa chắc chắn vẫn đang ngồi chờ, cho nên không thể chủ quan, tết xuất pháp bảo, chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào.

- Rõ!

Mọi người gật đầu, mặc dù cảnh giác nhưng mười hai người bọn họ xuống phía dưới, cho dù đối phương là tiên cũng có năng lực đấu một hồi với bọn chúng.

Chấp sự hỏi:

- Trưởng lão, vậy có cần phái đệ tử theo ngài xuống dưới hay không?

Đường trưởng lão xua tay:

- Không cần, nhìn tình hình hiện tại, trong những thổ dân này chắc chắn có cường giả Luyện Hư Hợp Đạo, bọn họ xuống dưới cũng không giúp được gì. Cứ đợi ở đây thôi.

Các đệ tử có mặt ở nơi này thấy mười hai vị trưởng lão xuống dưới, cảm thấy rất thán phục, đồng thời cho rằng những tên thổ dân này xong đời rồi. Mười hai vị trưởng lão đều là Luyện Hư Hợp Đạo, là sức mạnh không gì sánh được.

…

Nguyên Tổ Chi Địa.

- Lâm Phong chủ, chúng ta xử lý hai lão này như thế nào bây giờ?

Putissa hỏi. Ông ta chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ hợp tác với tiểu tử

này, suy cho cùng giữa hai tông có mâu thuẫn nhưng thật không ngờ, cảm thấy lần hợp tác đầu tiên này thật sự không tệ. Tuy nói đầu óc của tiểu tử này không ổn lắm, nhưng làm việc rất đáng tin cậy.

- Có thể làm thế nào, chém chứ sao!

Lâm Phàm nói.

Tư Thiên Đồ và Hạng trưởng lão nghe vậy, cả hai đều ngây ra, tên thổ dân này muốn giết bọn họ. Nghĩ tới việc khó khăn lắm mới có thể tu luyện đến trình độ này, sao có thể chết uất nghẹn như vậy được.

- Các ngươi không thể giết bọn ta, nếu không sẽ gây ra đại họa, không ai có thể cứu được các ngươi đâu.

Hạng trưởng lão gào lên.

Tư Thiên Đồ cúi đầu:

- Bọn ta là trưởng lão của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, giết bọn ta, môn phái sẽ không bỏ qua cho các ngươi. Đến lúc đó, tất cả mọi người đều sẽ chết vì các ngươi.

Dạ Ma Bán Thần nói:

- Lâm Phong chủ, giết bọn họ đối với chúng ta không có lợi ích gì, nếu như chúng ta dùng họ để đàm phán với Chân Tiên giới, nói không chừng có lẽ sẽ nhận được lợi ích.

Có một số Bán Thần tỏ ý tán thành với lời này của Dạ Ma.

- Không sai, giết bọn ta không có một chút lợi ích nào đối với các ngươi hết, nhưng nếu như giữ bọn ta lại, đợi môn phái xuống, ta có thể đảm bảo các ngươi sẽ không sao cả.

Hạng trưởng lão nói.

Ông ta đã thay đổi cách nhìn đối với thổ dân, đây không phải sự thay đổi vui vẻ gì mà là do những tên thổ dân này thật sự rất mạnh, vượt xa những gì họ có thể so sánh được. Hai người khi tới đây vốn dĩ còn cho rằng có thể nghiền ép tất cả, thế nhưng hiện tại xem ra hoàn toàn là kẻ ngốc nằm mơ.

Lâm Phàm ấn tay:

- Các vị, bổn Phong chủ muốn hỏi, giữ hai người họ lại sẽ có ích

lợi gì đối với chúng ta? Chân Tiên giới xâm lược chúng ta, chính là muốn nô dịch, giết chết chúng ta, do đó cho dù giữ hai người bọn họ lại, cũng sẽ không có bất kỳ sự thay đổi nào hết. Nhưng nếu như giết hai người bọn họ, sức mạnh của Chân Tiên giới kia sẽ yếu đi một phần, đến lúc đó, tới một người giết một người, giết đến cuối cùng, Chân Tiên giới không còn cường giả nữa, không phải là sẽ do chúng ta định đoạt hay sao? Mọi người nói xem, bổn Phong chủ có đạo lý hay không?

Lời này vừa nói ra, rất nhiều Bán Thần lặng im suy nghĩ.

- Mẹ kiếp, nói thật đúng là có đạo lý. Lâm Phong chủ, lão tử ủng hộ ngươi. Dạ Ma nọ đúng là đầu óc có phân, còn đàm phán cái gì nữa, hai tên phế vật này Chân Tiên giới kia còn có thể coi trọng sao? Nếu như Chân Tiên giới thật sự coi trọng, vậy cũng chỉ có thể nói Chân Tiên giới rất yếu, đến lúc đó còn đàm phán cái phân ấy mà đàm phán, cứ giết đi.

Thánh chửi Chế Tài nói.

- Chế Tài, ngươi muốn làm gì?

Dạ Ma tức giận nói:

- Cái tên nhà ngươi, nếu như ngươi không phải quân chủ của Thánh Đường tông, ta đã sớm chém rớt đầu ngươi rồi.

- Tất cả im miệng cho ta!

Putissa và Thánh chủ đồng thanh nói.

- Đã đến lúc này rồi vẫn còn có tâm tình mà cãi nhau nữa, im lặng hết cho ta.

Dạ Ma và Chế Tài liếc nhìn nhau, cảm thấy khó chịu nhưng không có cách nào, đã liên minh rồi thì không thể động thủ được.

Thần Vân đại sư gật đầu:

- Lâm Phong chủ nói có lý, giữ lại quả thật không có bất cứ tác dụng gì, giết đi thì lại có chút tác dụng.

- Ừm, quả là vậy!

Thần Phạt Quân Chủ không ưa Lâm Phàm, nhưng không thể không thừa nhận hắn nói có lý.

Hạng trưởng lão và Tư Thiên Đồ vẻ mặt hoảng hốt, bọn họ không ngờ sẽ như vậy, đối phương thật sự muốn giết bọn họ.

- Vừa rồi ta chưa ra tay, hai người này cứ để ta giết đi!

Putissa nói. Trận chiến vừa nãy, ông ta không xuất một quyền nào, trong lòng rất khó chịu. Đợi một thời gian dài như vậy cũng không thể không cho người ta động thủ chứ, nếu không đợi uổng công lâu như thế, thật đúng là lỗ lớn.

- Put tông chủ, dừng tay lại, hai người này cứ để ta giết là được.

Lâm Phàm sao có thể nhường điểm tích lũy của hai người này cho Putissa chứ.

- Lâm Phong chủ, cứ để ta làm đi. - Putissa nói.

Lâm Phàm cười:

- Để ta, để ta, Put tông chủ cứ nghỉ ngơi cho thật tốt, chuyện nhỏ này đâu cần Put tông chủ phải ra tay chứ?

- Lâm Phong chủ, việc này sao có thể để ngươi ra tay, ngươi là người cầm đầu của lần này, việc giết hai kẻ xâm lược kia cứ giao cho ta là được.

Putissa nói. Thế nhưng ngay lập tức, ông ta ngây người. Chỉ thấy Lâm Phàm lấy cây gậy răng sói ra, cũng không cần biết đúng sai, đập mạnh lên trên cơ thể hai người này, lập tức, máu loãng phun trào, hai người này đã bị nện thành bánh thịt.

- Put tông chủ, bổn Phong chủ đã nói rồi, cứ để ta ra tay, ông tranh giành với ta làm gì, bây giờ thì ổn rồi, đã giết xong, trở lại ngồi xuống đi!

Ra tay trước thì chiếm được lợi thế, chỉ có thể đập chết trước thôi.

Putissa nhìn Lâm Phàm, vẻ mặt rất kỳ lạ, giống như đang nói sao lại có người như ngươi vậy, đã nói là cùng nhau chống lại quân xâm lược, cũng không thể không cho người ta động thủ chứ?

Dạ Ma nhìn hai người ở trước mắt, không hiểu nổi:

- Hai người này bị ngốc sao?

Ông ta là Dạ Ma thành thật, chưa bao giờ biết nói dối.

Thánh chủ hỏi:

- Lâm Phong chủ, vậy bây giờ chúng ta sẽ làm gì?

- Tiếp tục ngồi đợi, hẳn ta là vẫn còn có người tới, vừa rồi không phải có Khí Linh tháo chạy hay sao, nhất định là sẽ đi tìm người giúp đỡ.

Lâm Phàm nói.

- Lại đợi.

Thánh chủ trong lòng thầm nói, nếu như lại đợi thêm vài ngày, vậy thì ai mà chịu được. Nhưng mà không có cách nào hết, chỉ có thể tiếp tục đợi mà thôi. Tổng cộng Bán Thần hiện tại có mặt ở đây là ba mươi người, với thực lực của toàn thể, chiến lực này đã rất mạnh rồi.

Đột nhiên, khe hở lại có sự thay đổi.

- Kẻ xâm lược tới rồi, chuẩn bị sẵn sàng!

Lâm Phàm đứng dậy, không ngờ quân xâm lược lại tới nhanh như vậy, thật là ngang bướng.

Chương 496: Sư Huynh, Cứu Ta Với! (1)

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Bên trong khe hở hình tròn trong hư không chẳng hề yên bình với những luồng không khí hỗn độn tựa như những con rồng đang nhảy múa.

- Mọi người đã nhận ra vấn đề chưa?

Lâm Phàm hỏi.

- Lâm Phong chủ, lời ngươi nói là ý gì? Ngươi lại phát hiện ra cái gì vậy?

Thánh chủ nghi hoặc hỏi, ông ta có chút bất mãn với Lâm Phàm, hắn lúc nào cũng khoe khoang hết. Đường đường là Thánh Đường tông đệ nhất đại tông trên thế gian, đã không thể hiện được bản thân lại luôn bị tiểu từ này của Viêm Hoa tông giành mất danh tiếng, đúng là làm cho người ta không vui.

- Mọi người nhìn đi, khi hai lão lúc trước xuống đây, mặc dù có chấn động nhưng không chấn động mãnh liệt như vậy.

Lâm Phàm nói.

Thiên Dụ Quân Chủ ngẩng đầu, phụ nữ thường thận trọng, mặc dù bà ta là một nữ nhân ngực bự, nhưng vẫn rất cẩn thận.

- Ừm, đúng là như vậy, sự chấn động lúc trước không mạnh mẽ giống như lần này.

- Không sai. Thiên Dụ Quân Chủ không hổ là Thiên Dụ Quân Chủ, có cảm nhận tinh tế như vậy về độ mạnh mẽ của sự chấn động, rõ ràng không phải là người bình thường.

Lâm Phàm ý tứ hàm xúc nhìn Thiên Dụ Quân Chủ nói.

Thiên Dụ Quân Chủ cười:

- Chỉ là nhạy cảm với điều này mà thôi.

Lâm Phàm trong lòng run lên, trong lời này có ý tứ, phải rất nhạy cảm thì mới hiểu được.

- Lâm Phong chủ, đừng có úp mở nữa, có điều gì thì cứ nói đi!

Thần Trật Quân Chủ nói, ông ta ở nơi này đến độ nhàm chán rồi, hiện giờ có điều kỳ lạ xảy ra, tinh thần lập tức phấn chấn hơn.

- Chân tướng chính là kẻ đến lần này chắc chắn không đơn giản, có lẽ không chỉ có hai người. Mọi người hãy xuất ra toàn bộ thực lực, chỉ cần nhìn thấy bóng người, lập tức xông lên, không cần nói nhảm với đối phương!

Trong mắt Lâm Phàm bạo phát ra tia sáng cơ trí. Suy luận này rất đơn giản, không hề khó khăn, với chỉ số thông minh của hắn căn bản không là vấn đề.

- Lâm Phong chủ, Chế Tài ta thật sự má nó phục ngươi rồi đấy, không ngờ có thể suy đoán ra được những điều này, bội phục.

Thánh chửi Chế Tài bái phục nói. Lâm Phàm bình tĩnh xua tay:

- Đơn giản thôi, đơn giản thôi, không phải vấn đề hóc búa gì cả.

Ngay lập tức, sự chấn động của khe hở càng ngày càng kịch liệt.

Còn hắn hiện giờ vẫn duy trì trạng thái tốt nhất, bật hết hỏa lực, mái tóc dài như rồng nhảy múa, cơ bắp trên người như muốn nổ tung, nổi lên như sừng rồng xoắn lại.

Ánh mắt của mọi người nhìn chằm chằm vào khe hở trong hư không, chỉ cần có người hiện ra, sẽ nhanh chóng xông lên.

…

Trong thông đạo khe hở.

- Sư huynh, dựa vào ghi chép của môn phái, tình hình của Nguyên Tổ Chi Địa không phải là như vậy, hai vị sư đệ bước vào đó cũng bị người ta đàn áp, rõ ràng là có vấn đề.

Dịch Đạo Lăng nói.

Đường Thiên Nhật tiếp lời:

- Không nên tin tưởng ghi chép quá, những ghi chép này là từ vạn năm trước rồi, trong khoảng thời gian này, Nguyên Tổ Chi Địa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không người nào biết. Chúng ta vẫn là không được chủ quan, phải chuẩn bị cho thật tốt, rất có khả năng những tên thổ dân đó đang ngồi chờ ở bên kia thông đạo đó.

- Ừm.

Dịch Đạo Lăng gật đầu.

Ngay lập tức, chỉ thấy bàn tay của Đường Thiên Nhật giơ lên, la bàn bát quái lơ lửng ở lòng bàn chân của mọi người, tám cột sáng lao xuống, tạo thành đại trận, bảo vệ mọi người ở trong đó. Đồng thời, những văn tự in trên mặt ngoài của la bàn cũng bay lơ lửng, tỏa ra ánh sáng màu vàng kim, trôi nổi bên cạnh mọi người.

- Bát Sát Hoàng Tuyền La Thiên Bàn, sư huynh, như vậy thì cẩn thận quá rồi, đối phó với những tên thổ dân nọ đâu cần phải sử dụng tiên khí này?

Dịch Đạo Lăng kinh ngạc hỏi.

Đây chính là tiên khí thượng phẩm của Đường sư huynh, hơn nữa còn không phải là tiên khí bình thường, song không phải do Đường sư huynh luyện chế thành, mà đoạt được từ trong một chốn tiên gia bí cảnh. Mặt ngoài của Bát Sát Hoàng Tuyền La Thiên Bàn này được chia làm hai mươi tầng, mà hiện tại chính là Tiên Thiên Bát Quái Văn của tầng thứ nhất.

Tiên Thiên vi thể, Hậu Thiên vi dụng, Hậu Thiên không thể phá Tiên Thiên, dùng Hậu Thiên không dùng Tiên Thiên, mà Tiên Thiên ở trong đó. Bọn họ chính là Tiên Thiên, đứng ở vị trí bất bại.

Đường sư huynh cũng chỉ mở Bát Sát Hoàng Tuyền La Thiên Bàn đến tầng thứ mười, nếu như có thể mở tất cả, vậy thì sẽ không chỉ đơn giả là tiên khí thượng phẩm nữa. Có điều, khi thi triển tiên khí này, pháp lực cần tiêu hao thật sự rất lớn.

Những trưởng lão còn lại trong lòng đã bình tĩnh hơn, sư huynh tế xuất tiên khí này ra, tính an toàn cũng đã tăng lên nhiều.

- Sắp đến rồi, các sư đệ, cẩn thân đó!

Đường sư huynh nói.

Ánh sáng mặt trời hiện ra, mọi người lập tức xuất hiện ở Nguyên

Tổ Chi Địa. Khi bọn họ còn chưa kịp phản ứng đã nghe thấy tiếng quát lớn truyền tới bên tai.

- Lên!

Khi bọn họ phản ứng lại, chỉ thấy ở phía xa xa có một đám người đang kéo tới, hơn nữa khí thế còn hung dữ mạnh mẽ, tuyệt đối không bình thường.

- Những tên thổ dân này quả nhiên đang chờ chúng ta. - Dịch Đạo Lăng kinh ngạc nói, khi phản ứng lại chỉ cảm thấy đất núi rung chuyển, cột sáng bảo vệ xung quanh bọn họ cũng rung động dữ dội.

Răng rắc!

Cột sáng có dấu hiệu rạn nứt.

Đường Thiên Nhật kinh hãi, bắt pháp quyết, pháp lực dâng trào như thủy triều.

- Tứ tượng!

Tiếng thú vật gào thét bạo phát ra, đồng thời trong cột ánh sáng này hiện ra bốn con Thánh thú.

- Mẹ kiếp, rốt cuộc là đánh với thế giới nào vậy?

Lâm Phàm trong lòng có chút sửng sốt, không biết Chân Tiên giới này rốt cuộc là cái gì, bốn con Thánh thú chính là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, có điều hiện tại cũng không quản được nhiều như vậy, đánh xong rồi hãy nói.

- Các huynh đệ, phá cho ta!

Ba mươi vị Bán Thần triển khai toàn lực, Thiên Địa Chi Lực đột nhiên bộc phát, hư không chấn động, mạnh đến độ nứt ra. Đây chính là chuyện chưa từng có, sức mạnh mà ba mươi vị Bán Thần bộc phát ra kinh khủng biết bao!

Đặc biệt là Thiên Tu vẫn còn ở trong đó, một chưởng đánh ra, cứ thế khiến tạo ra một lỗ thủng to trên cột sáng.

Phụt!

Đường Thiên Nhật vừa tới nơi này, phát hiện ra thổ dân đột kích, tự tin có Bát Sát Hoàng Tuyền La Thiên Bàn đứng ở thế bất bại nhưng sao có thể ngờ được sẽ xảy ra chuyện như vậy, liền phun ra

một ngụm máu tươi, bị phản phệ.

- Các sư đệ, truyền pháp lực!

Đường Thiên Nhật tức giận gào thét, mặt lộ vẻ kinh hãi, cũng không dám lơ là, khi cảm nhận thấy pháp lực cuồn cuộn không ngừng dâng trào, nhanh chóng phản kích.

- Bát Sát Hoàng Tuyền!

Bát Sát Hoàng Tuyền La Thiên Bàn, tầng thứ ba hiện ra ánh sáng màu vàng đất, ba con Hoàng Tuyền Sát Long gầm thét, toàn thân màu vàng, mỗi mảnh lân giáp đều giống như một ngọn núi nhỏ.

- Mẹ kiếp! Mẹ kiếp! Những thứ này là cái quái gì vậy?

Thánh chửi Chế Tài chưa bao giờ nhìn thấy những thứ này, nên bị tám con rồng vàng khổng lồ này dọa cho hết hồn nhưng vẫn không ngừng tấn công, nghiền ép.

Mắt Lâm Phàm sáng lên, cái này chính là tiên khí mà, không ngờ còn có đặc hiệu như vậy. Có điều, những thứ này đều là oai môn tà đạo, chỉ có sức mạnh mới là chân lý thôi. Chỉ thấy năm ngón tay của hắn nắm lại, một quyền đánh ra, một con Hoàng Tuyền Sát Long bị nổ tan tành, hóa thành pháp lực thuần túy, tiêu tán trong thiên địa.

Đường Nhật Thiên trợn tròn mắt, trong phút chốc, tám con Hoàng Tuyền Sát Long đã bị những tên thổ dân này đánh cho vỡ vụn, hoàn toàn biến mất.

- Những tên thổ dân này là thế nào vậy?

Ông ta không hiểu nổi đây rốt cuộc là chuyện gì, tại sao lại có nhiều cường giả thổ dân tại nơi này như vậy?

Dịch Đạo Lăng hoảng sợ nói:

- Sư huynh, chúng ta trúng mai phục rồi, những tên thổ dân này không thể coi thường được, chúng ta đi thôi!

Chương 497: Sư Huynh, Cứu Ta Với! (2)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Ông ta đã nhìn ra, thực lực của những tên thổ dân này quả thực rất mạnh, ngay cả Bát Sát Hoàng Tuyền La Thiên Bàn cũng không chống đỡ nổi. Uy thế như vậy rõ ràng chính là cường giả Luyện Hư Hợp Đạo. Bên bọn họ chỉ có mười hai người nhưng đối phương lại có khoảng chừng ba mươi người.

- Lão phu tức chết mất!

Đường Thiên Nhật nổi cơn thịnh nộ, phất ống tay áo, mở nhẫn Tu Di ra, không ít tiên thạch bay ra ngoài, sau đó vỡ vụn, rất nhiều tiên lực dung nhập vào trong Bát Sát Hoàng Tuyền La Thiên Bàn.

Vù vù!

Nhận được sự gia trì của lượng lớn tiên lực, Bát Sát Hoàng Tuyền La Thiên Bàn rung động, tiên mang đại trận bao phủ trời đất.

- Tầng thứ mười, Thất Thập Nhị Long!

Tiếng rồng ngâm vang vọng trời đất, còn mạnh hơn so với con Hoàng Tuyền Sát Long trước đó.

Lập tức, một con Thần Long tràn đầy long uy lượn vòng xuất hiện, lao thẳng về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm nắm năm ngón tay lại:

- Đúng là đâm đầu vào chỗ chết, hãy xem ta một quyền đánh chết ngươi đây!

- Lâm Phong chủ thủ hạ lưu tình, cứ để ta ra tay cho.

Putissa gọi, ông ta đã đợi rất lâu rồi, cuối cùng cũng có cơ hội xuất thủ, sao có thể để Lâm Phàm cướp đi được?

Nhìn vẻ mặt này của Putissa, hắn có chút bất đắc dĩ:

- Được, được, ông đánh đi.

- Ha ha ha, hãy xem ta làm thế nào để tiêu diệt ngươi đây!

Putissa cười ầm ầm, sức mạnh cuồn cuộn bộc phát ra ngoài, năm ngón tay nắm lại, hư không chấn động, bày tay khổng lồ đánh về phía Thần Long.

Chỉ là, khi chạm vào nó, sắc mặt của Putissa khẽ biến, một ngụm máu phun ra, thất kinh:

- Lâm Phong chủ, cứu ta với!

- Mẹ kiếp, có đánh được hay không thế, không được thì giả bộ làm cái gì?

Lâm Phàm không ngờ Putissa không chống đỡ được, liền lắc đầu, lại còn muốn mình tới giúp, đúng là mắc cỡ chết đi được.

- Chân Võ Chi Lực!

Lâm Phàm một quyền đánh ra, ánh sáng bùng nổ, sức mạnh cuồn cuộn không thể địch nổi đánh quyền qua hư không, mạnh mẽ nghiền ép con Thần Long này.

Ầm!

Thần Long nổ tung, hóa thành tro bụi.

Đường Thiên Nhật sắc mặt trắng bệch, phụt ra từng ngụm máu tươi, nhuộm đỏ cả y phục.

- Sư huynh, chúng ta mau đi thôi, những tên thổ dân này rất mạnh, chúng ta không phải là đối thủ đâu!

Dịch Đạo Lăng vội la lên.

Ông ta nhận ra khi các sư đệ đánh nhau với những tên thổ dân này, căn bản không chiếm được lợi thế, thậm chí nếu như không phải có Bát Sát Hoàng Tuyền La Thiên Bàn bảo vệ, sợ rằng đã có người chết rồi.

- Đi!

Đường Thiên Nhật phản ứng kịp, cũng biết không thể ở lại, ngay cả Thất Thập Nhị Long ở tầng thứ mười cũng không chống đỡ được, còn đánh thế nào được nữa.

Răng rắc!

Đột nhiên, một âm thanh không ổn truyền đến, Đường Thiên Nhật đột nhiên cúi đầu xuống, đồng tử co lại, ẩn chứa sự sợ hãi. Chỉ thấy những tên thổ dân này đã dùng toàn bố sức mạnh đánh lên Bát Sát Hoàng Tuyền La Thiên Bàn. Mà Bát Sát Hoàng Tuyền La Thiên Bàn lại không chống đỡ nổi, xuất hiện kẽ nứt.

- Tránh hết ra, để ta đánh!

Lâm Phàm quát lớn một tiếng, trên nắm đấm tỏa ra hào quang rực rỡ, sức mạnh cường đại nhất đánh thẳng đến.

Ầm ầm!

Tiếng nổ dữ dội vang vọng khắp trời đất.

- Không, pháp bảo của ta!

Trong mắt Đường Thiên Nhật, Bát Sát Hoàng Tuyền La Thiên Bàn không ngừng phân tách, cuối cùng hóa thành mảnh vỡ, tiêu tan trong trời đất. Nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, nếu như còn không chạy, thì thật sự sẽ không chạy được nữa.

- Đi!

Đường Thiên Nhật lửa giận sôi trào, nhanh chóng lao vào trong khe hở.

Còn đám người Dịch Đạo Lăng cũng hoảng hốt lo sợ theo sát phía sau, bọn họ không ngờ thổ dân lại kinh khủng như vậy, hoàn toàn vượt ra khỏi dự đoán của tất cả mọi người. Thấy những kẻ xâm lược này muốn đi, sao có thể để bọn họ như ý được.

- Các huynh đệ, đuổi theo sau ta, bắt lấy bọn họ, đừng để bọn họ chạy!

Lâm Phàm bay lên đầu tiên, đuổi theo phía trên. Các Bán Thần còn lại cũng như lang sói theo sát phía sau.

Đường Thiên Nhật đi vào khe hở, cũng không dám dừng lại, nhanh chóng xuyên qua.

- Sư huynh, cứu ta với!

Một tiếng kêu cứu truyền đến, Đường Thiên Nhật cúi đầu xuống nhìn, chỉ thấy Dịch sư đệ đã tới khe hở nhưng lại dừng ở đó, đưa tay

túm lấy ông ta.

Vẻ mặt tràn đầy sự tuyệt vọng.

- Sư đệ, đi thôi!

Đường Thiên Nhật quát to, chỉ là đột nhiên, mặt ông ta cứng lại, chỉ thấy ở phía dưới sư đệ, có một cái đầu người thò ra. Mà nụ cười trên cái đầu người đó thật là khủng bố.

- Khà khà, muốn chạy, nằm mơ nhé!

Lâm Phàm nắm lấy cổ chân của đối phương, quăng lên, ném người xuống phía dưới, ngay sau đó, mấy vị Bán Thần kéo tới, đè người lên mặt đất rồi đánh.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn Đường Thiên Nhật ở trong khe hở, nhoẻn miệng cười.

Đường Thiên Nhật trong lòng khiếp sợ, di chuyển ánh mắt, những sư đệ còn lại cũng đều như vậy, đều bị những tên thổ dân này túm được chân, bị kéo xuống đó một lần nữa.

- Không...

Đường Thiên Nhật thất kinh, cuối cùng nghiến răng, không hề quay đầu lại, rời khỏi vùng đất nguy hiểm này.

Đối với bọn họ mà nói, xuống Nguyên Tổ Chi Địa, nô dịch những tên thổ dân này có thể có khó khăn gì chứ?

Vạn năm trước, lão tổ tông của lão tổ tông của lão tổ tông... của bọn họ đã từng xuống nơi đây, đúng là đã cướp đoạt được không ít đồ. Căn cứ vào ghi chép, Nguyên Tổ Chi Địa nhỏ bé, mặc dù có cường giả nhưng không nhiều, cũng không mạnh, những kẻ đáng chết đã sớm bị giết chết, thế nhưng hiện tại lại là chuyện gì đây?

Ghi chép hoàn toàn là gạt người, có nhìn thấy vừa mới xuống đây liền có mấy chục người đánh tới, đánh cho đến nỗi không có bất kỳ sức trả đòn nào hay không? Vừa rồi, chỉ thiếu một chút nữa thôi là có thể đi vào trong khe hở, chạy trốn khỏi nơi này, thế nhưng trong giây phút cổ chân bị thổ dân nắm được, bọn họ tuyệt vọng, không chạy được nữa rồi.

Lâm Phàm nhìn thân ảnh chạy trốn trong khe hở, rơi vào sự trầm tư, nên giữ lại hay là thả ông ta đi, việc này đã làm khó hắn rồi. Có

điều, đã đánh tới hiện tại nhưng đối phương vẫn không biết tên hắn, việc này rất khó giải quyết, sau đó gân cổ gọi:

- Nhớ kỹ, bổn Phong chủ là Lâm Phàm của Viêm Hoa tông, lần sau còn dám đến đây, ta sẽ đập gãy chân chó của ông đó!

Hắn không biết đối phương có nghe thấy hay không nhưng không sao cả. Vừa rồi đã được mở mang đôi mắt thành kiến, lão già này nhìn thấy mình có lẽ sẽ giống như nhìn thấy mỹ nữ, lè cả lưỡi mà chạy như điên tới.

- Sao lại để cho ông ta chạy vậy? - Thần Vân đại sư đi tới bên cạnh Lâm Phàm, hỏi.

Lâm Phàm cười nói:

- Ta cố ý đó.

- Tại sao?

Thần Vân đại sư nghi hoặc, ông ta không thể hiểu nổi, thả kẻ xâm lược này đi thì sẽ có ích lợi gì, lẽ ra nên giết hết tất cả, phòng ngừa hậu hoạn mới phải.

- Ông ta trở về, chắc chắn sẽ kể tình hình ở đây cho người khác biết, như vậy thì sẽ có cường giả tới, chứ không phái phế vật tới nữa, cũng sẽ không lãng phí thời gian của chúng ta.

Lâm Phàm nói, sau đó nhìn tình hình xung quanh, không được yên bình cho lắm. Tiếng kêu thảm thiết quá nhiều, đám Bán Thần thì chẳng khác nào lưu manh, ấn những kẻ xuống đây lên mặt đất đánh cho một trận.

Thần Vân đại sư cau mày, luôn cảm thấy lời này có phần không đúng lắm.

- Lần tới này má nó còn giống người, chứ lần trước chỉ xem là đồ chơi thôi, đến phế vật cũng không bằng ấy!

Thánh chửi Chế Tài đồng thời sử dụng cả tay và chân đánh đám quân xâm lược đang kêu gào oa oa vô cùng thê thảm.

- Put tông chủ, ông không sao chứ?

Lâm Phàm nhìn Putissa sắc mặt trắng bệch, nghi hoặc hỏi. Lão già này đúng là làm mất mặt người ta, liên tục muốn thể hiện bản thân, thế nhưng cho ông ta cơ hội thì ông ta lại không biết quý trọng,

bị người ta đánh một cái là chảy máu, đúng là xấu mặt!

Putissa rất xấu hổ, không muốn nói chuyện lắm.

- Không sao.

- Không sao thì tốt rồi, sau này đừng có liều lĩnh quá, cứ làm hết sức thôi, đừng cứ nghĩ đến việc kề vai với ta làm gì, ta đây khá đặc biệt mà.

Lâm Phàm lắc đầu, đây chính là vấn đề của thực lực.

Nửa trước của lời thoại thì vẫn bình thường, xem như là khuyên bảo, có thể hiểu được, cũng có thể chấp nhận nhưng nửa sau thì ý tứ không được bình thường, nói gì thế? Đây rõ ràng không phải là tự khen mình hay sao?

Ông ta đang muốn phản bác lại, thì lại phát hiện ra tiểu tử này đã đi tới bên kia, trong lòng có lời muốn nói nhưng không có ai để trút, buồn bực lại phụt ra một ngụm máu.

Lâm Phàm đi tới bên Chế Tài Quân Chủ, ngồi xổm xuống, bắt mạch của kẻ xâm lược, vội vàng xua tay:

- Đừng đánh lão này nữa, sắp chết rồi, giữ lại!

- Mẹ kiếp, cái loại này mà cũng dám đấu với chúng ta. Nếu như Chân Tiên giới đều như vậy, chúng ta có thể xông lên, kệ con mẹ nó chứ! - Thánh chửi Chế Tài quát mắng.

Đối với Chế Tài, hắn không muốn nhiều lời, sức mạnh của luân hồi có chút lợi hại, không khoan nhượng biến một người đứng đắn thành một đại lão miệng phun lời lẽ bẩn thỉu, đúng là lợi hại.

Lâm Phàm đi tới bên kia, tên xâm lược này có phần bi thảm, bị bốn vị Bán Thần đánh cho co quắp trên mặt đất.

- Dạ Ma đợi đã!

Chương 498: Lần Sau Xâm Lược Làm Ơn Hãy Điều Tra Cho Rõ Ràng Nhé!

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dạ Ma chuẩn bị một cước đạp xuống thì đột ngột dừng lại, bàn chân lơ lửng trên không trung, không biết tiểu tử này muốn làm gì. Lâm Phàm tiến lên kiểm tra một chút, nhịp tim vẫn rất mạnh mẽ, khí tức cũng xem như bình ổn, chưa đủ, chưa đủ.

- Tiếp tục đánh, người này không sao, đừng có giả chết, gạt người là không tốt. Không sao thì không sao, giả bộ cái gì mà giả bộ!

Trưởng lão co quắp trên mặt đất nghe thấy lời này, mặt đỏ tía tai, muốn đấu tranh nhưng rất nhanh đã bị bốn vị Bán Thần vây đánh cho không ngừng kêu la thảm thiết.

Súc sinh, cầm thú, những tên thổ dân này tội lỗi không thể tha thứ!

Kiểm tra xem xét từng người một, có người sắp chết không thể đánh nữa nhưng có một số vẫn khỏe như vâm, còn có thể đánh nhau, không có nhiều vấn đề.

Đợi một thời gian dài như vậy, cũng nên để mọi người trút ra một chút.

- Thầy ơi, thầy sao vậy? - Lâm Phàm thấy sư phụ ngưng thần nhìn về hư không, tiến lên hỏi.

- Đồ nhi, ta phát hiện ra Chân Tiên giới này không hề đơn giản.

Thiên Tu mở miệng nói.

- Dạ, là rất không đơn giản ấy chứ. Có thể mở ra thông đạo đi tới chỗ chúng ta, bản lĩnh quả là khá lợi hại.

Lâm Phàm cảm thán, hắn không làm được nhưng Chân Tiên giới này lại có thể làm được, đúng là rất lợi hại.

- Vi sư không nói về việc này, ý của vi sư là pháp bảo của Chân Tiên giới này không hề đơn giản, sức mạnh mà cái la bàn vừa rồi bộc phát ra không thể coi thường được.

Thiên Tu cảm thấy nói chuyện với đồ nhi bảo bối này tốn sức quá, có phần không muốn nói chuyện nữa rồi.

Lâm Phàm gật đầu:

- Dạ, chiếc la bàn vừa rồi đã đả thương Put tông chủ, có điều đồ nhi chỉ cần hai chưởng là có thể đập nổ nó, quả thật không tầm thường, không ngờ cứng như vậy.

Thiên Tu nhìn Lâm Phàm, nhắm mắt lại, thở dài một tiếng, không nói thêm một câu nào nữa, đồ nhi này đúng là không có cách nào để trao đổi được, chủ đề của cuộc trò chuyện cũng không cùng một điểm.

- Đúng rồi, chờ đã! - Đúng lúc Lâm Phàm tiếp tục đi kiểm tra, Thiên Tu vội vã mở miệng nói.

- Thầy ơi, sao vậy? - Lâm Phàm hỏi, không biết sư phụ muốn nói gì.

- Vừa rồi nói chuyện với con ta quên mất, chúng ta có thể đi qua khe hở này đó. Lúc trước khi vi sư sưu hồn đã phát hiện ra khi bọn họ vượt qua khe hở này, khá sợ hãi trọc khí trong đó, bởi vậy sẽ dựa vào pháp bảo để tránh những trọc khí này. Nói cách khác, chúng ta chỉ cần cương khí hộ thể, là có thể đi qua được.

Lúc trước không đi vào, là bởi vì chưa biết gì về trong đó, khiến cho người ta sợ sệt, nhưng dựa vào sưu hồn, biết được nguyên lý trong đó, không còn sợ hãi chút nào nữa.

- Thầy ơi, con đã biết từ lâu rồi. - Lâm Phàm thản nhiên nói.

Thiên Tu ngây người:

- Sao con lại biết được?

Lâm Phàm cười:

- Những lão già này có thể đi vào, đồ nhi mạnh như vậy, còn có thể có vấn đề hay sao? Chỉ là hiện tại cục diện vẫn chưa ổn định, đợi một chút xem thế nào đã, nói không chừng sẽ có sự thay đổi.

- Có đạo lý. - Thiên Tu cảm thấy đồ nhi nói có lý, hình như là

thế, vậy mình suy nghĩ hồi lâu để làm chi?

- Thầy, con đi xem bọn họ đây, nếu như tiếp tục đánh, tất cả sẽ chết hết.

Lâm Phàm nói, sau đó vỗ tay:

- Đừng đánh nữa, dừng hết tay lại, kéo bọn họ tới đây, xếp thành một hàng.

Đối với những trưởng lão của Tam Thập Tam Thiên Cung, bọn họ thật sự sợ rồi, người nào người nấy mặt mũi bầm dập, trước kia là tiên phong đạo cốt nhưng hiện tại đúng là vô cùng thê thảm.

- Xí! Chỉ là cái loại ngu dốt như các ngươi, mà lại tới xâm lược chỗ bọn ta, cũng không biết là ai đã cho các ngươi dũng khí nữa, bây giờ không phải đã hối hận rồi chứ! - Chế Tài quát tháo.

Dịch Đạo Lăng đã sớm chết lặng, ông ta thân là trưởng lão của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, quyền cao chức trọng, quản lý quyền sinh sát đệ tử, từ lúc nào lại bị người ta làm cho thành bộ dạng như vậy. Lúc này cũng là nghiến răng nghiến lợi nói:

- Những tên thổ dân các ngươi, số kiếp đã định rồi!

Chỉ là lời này vừa nói ra, Chế Tài liền một cước đạp lên trên mặt của đối phương, rất xem thường nói:

- Còn số kiếp đã định này, trước tiên các ngươi cứ tránh được cái kiếp này rồi hãy nói số kiếp đã định. Đúng là ngu dốt!

Dịch Đạo Lăng bị một cước đạp cho choáng váng, trên mặt hiện lên dấu giày màu đỏ, lửa giận trong lòng giống như núi lửa, rất muốn bộc phát ra ngoài nhưng đành nhẫn nại.

- A!

Đột nhiên, một vị trưởng lão hét lên kinh hãi, ông ta sờ thấy máu thịt ở bên cạnh mình.

- Kêu cái quỷ gì vậy? - Chế Tài trừng mắt, ngạc nhiên.

- Ai là người phụ trách ở chỗ các ngươi?

Dịch Đạo Lăng trầm giọng hỏi, tình hình hiện tại thì muốn chạy là điều không thể nhưng nhất định phải giữ được tính mạng.

Lâm Phàm nói:

- Ta chính là thủ lĩnh, có chuyện gì?

Dịch Đạo Lăng nhìn Lâm Phàm:

- Ta muốn chúng ta thực hiện một cuộc giao dịch, ngươi thả bọn ta đi, ta có thể thề ta sẽ bảo môn phái không tới đây nữa.

- Không tới đây nữa? Chuyện này thì không được, các ngươi không đến, sau này bọn ta cũng sẽ xâm lược các ngươi thôi, khó khăn lắm mới phát hiện ra thế giới mới, không đi xem thử sao được. - Lâm Phàm nói.

Dịch Đạo Lăng trong lòng khiếp sợ, ông ta cảm thấy lần xâm lược này hoàn toàn không phải là một lựa chọn sáng suốt, có thể nói là đã gây ra rắc rối lớn cho Chân Tiên giới rồi.

- Được rồi, vậy hai sư đệ xuống đây lúc trước của ta đi đâu rồi?

Lâm Phàm chỉ vào bên cạnh:

- Hai khối bánh thịt kia chính là sư đệ của ông. Không phải ta đã nói lần sau xuống đây làm phiền các người điều tra cho rõ ràng, đừng có tùy tiện phái người tới đây. Ông có biết là các người khiến ta thất vọng lắm hay không?

- A! Đây là Ti sư đệ và Hạng sư đệ... - Trưởng lão ngồi bên cạnh khối bánh thịt kinh hoàng kêu gào.

Ừng ực!

Dịch Đạo Lăng đưa ánh mắt nhìn về nơi đó, chỉ cảm thấy tay chân lạnh run, ông ta nhận ra thổ dân ở chốn này rất tàn nhẫn.

Đương nhiên, ông ta không biết không phải tất cả mọi người đều tàn nhẫn, mà chỉ có một mình Lâm Phàm thôi.

Lâm Phàm nhoẻn miệng cười:

- Đừng lo lắng, sư huynh của các người chạy rồi, hẳn là đi tìm viện binh, có lẽ các người vẫn còn chút hy vọng sống sót đó.

…

Chân Tiên giới.

Chấp sự và rất nhiều đệ tử vẫn đang chờ đợi, không biết mười hai vị trưởng lão xuống đó thế nào rồi.

Đột nhiên, hào quang chấn động. Một đạo thân ảnh xuất hiện, chỉ là khi đạo thân ảnh này xuất hiện thì lập tức ngã xuống dưới đất, phụt ra một ngụm máu tươi.

- Bát Sát Hoàng Tuyền La Thiên Bàn, không còn nữa rồi...

Đường Thiên Nhật sắc mặt trắng bệch, ánh mắt đờ đẫn, trong miệng lẩm bẩm. Pháp bảo để ông ta dựa vào, đã không còn nữa.

- Trưởng lão!

Chấp sự nhìn thấy thân ảnh này, lập tức tiến lên, thế nhưng khi nhìn thấy sắc mặt của trưởng lão, trong lòng gã ta cũng run lên. Không phải xảy ra chuyện rồi chứ? Mà khi nghe thấy những lời Đường trưởng lão nói, trong lòng lại càng như bị sét đánh.

Bát Sát Hoàng Tuyền La Thiên Bàn không còn nữa? Đây chính là pháp bảo bản mệnh của Đường trưởng lão, hơn nữa còn là tiên khí thượng phẩm, uy lực phi phàm, vô cùng dũng mãnh.

Nguyên Tổ Chi Địa này, rốt cuộc là như thế nào, sao lại kinh khủng như thế, đám Ti Thiên Đồ trưởng lão thì thôi nhưng lần này là Đường trưởng lão dẫn đội mà, mười hai vị trưởng lão mà chỉ có một người quay lại sao?

Việc này nếu như để cho môn phái biết được, đúng là chấn động lớn. Các đệ tử đi theo đến đây trong lòng cảm thấy không ổn, Nguyên Tổ Chi Địa này có lẽ rất nguy hiểm.

Chương 499: Ông Biết Ta Có Thể Đánh Được Mấy Người Hay Không? (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

- Trưởng lão.

Chấp sự hỏi thăm dò, gã ta phát hiện ra cảm xúc của trưởng lão có gì đó không đúng, tròng mắt có phần ảm đạm, không có ánh sáng, tựa như si mê vậy.

Răng rắc!

Đường Thiên Nhật hai tay nắm chặt lấy hai cánh tay của chấp sự, mắt trợn trừng lên, vẻ mặt dữ tợn mà lại không dám tin.

- Bát Sát Hoàng Tuyền La Thiên Bàn của lão phu đã không còn nữa rồi...

Đối với ông ta mà nói, mất đi cái gì cũng được, duy chỉ có cái này là không thể mất được. Cho dù mười một sư đệ đều bị thổ dân bắt thì cũng không quan trọng bằng Bát Sát Hoàng Tuyền La Thiên Bàn. Đây chính là nền tảng để thành tiên, không còn Bát Sát Hoàng Tuyền La Thiên Bàn nữa, mọi thứ của ông ta đều đã kết thúc, hoàn toàn bị đánh trở lại nguyên hình.

- Đường trưởng lão...

Chấp sự không biết nên nói gì, cảm thấy có nói thêm cũng không có bất kỳ tác dụng nào.

- Nhóm Dịch trưởng lão đâu rồi?

Nghe thấy lời này, Đường Thiên Nhật mệt mỏi buông hai tay xuống, đôi môi khô khốc khẽ mở:

- Bọn họ...

- Ha ha ha ha!

Đường trưởng lão, sao lại biến thành bộ dạng thế này vậy?

Đột nhiên, một tiếng thét dài từ phía xa cuốn tới. Ở phương xa, kiếm quang tung hoành, che đậy trời đất.

Vù!

Âm thanh phá không truyền tới.

Chỉ thấy một đám đệ tử khí thế phi phàm, chân đạp tiên kiếm, giống như kiếm tiên trong truyền thuyết xuyên không bay tới.

- Phái Tiên Kiếm, Tả Vân Phi.

Chấp sự vừa đưa mắt nhìn, liền nhận ra người đàn ông trung niên dẫn đầu là ai. Đây là phái Tiên Kiếm của thập môn Tiên đạo, không giống bọn họ, không tu tiên, chỉ tu kiếm, hơn nữa khí tức sát phạt rất nặng.

- Thì ra là Tả trưởng lão hạ cố đến chơi, không biết là có chuyện gì vậy? - Chấp sự hỏi.

Hiện tại Đường trưởng lão khí tức bất ổn, rõ ràng đã bị trọng thương mà ở nơi đây cũng chỉ có gã ta có thể đối mặt với Tả Vân Phi.

Tả Vân Phi đứng trên tiên kiếm, phong thái nổi bật, mặc dù đã bước vào tuổi trung niên, nhưng kiếm ý sắc sảo che phủ quanh thân, chỉ liếc mắt nhìn sẽ không bao giờ quên được người này.

- Hừ, Tả Vân Phi ta tới đây chẳng lẽ chỉ có một chấp sự phản ứng hay sao? Đường trưởng lão, nghe nói ngươi gặp phải nguy hiểm ở Nguyên Tổ Chi Địa. Nhưng mà ta rất hiếu kỳ, không biết đã gặp phải cái gì mà khiến các ngươi thảm hại như vậy?

Tả Vân Phi đưa ánh mắt nhìn về phía chấp sự, hai mắt như kiếm đâm khiến cho chấp sự không dám nhìn thẳng, chỉ có thể cúi đầu nhượng bộ, cuối cùng chấp sự nhìn chằm chằm vào Đường Thiên Nhật.

- Ở chỗ chúng ta có nội gián sao?

Chấp sự trong lòng kinh sợ, nhất định là trong môn phái có nội gián, nếu không phái Tiên Kiếm làm sao có thể biết được chuyện này. Hơn nữa nhìn tình hình hiện tại, rõ ràng là Tả Vân Phi này đến để cười nhạo bọn họ.

Đường Thiên Nhật cực kỳ bi thương nhưng lúc này lại đứng dậy,

thần sắc bình tĩnh nhìn Tả Vân Phi:

- Tả trưởng lão, chuyện của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung hình như không liên quan đến ngươi nhỉ?

- Việc này đương nhiên không liên quan đến bổn trưởng lão nhưng đều là thập môn Tiên đạo, quan tâm một chút cũng là điều cần thiết.

Tả Vân Phi cười nói, sau đó giơ ngón tay lên, tiên kiếm dưới chân vù một tiếng, trở lại trong vỏ kiếm. Còn các đệ tử theo sau lão mặt không chút thay đổi, ngón tay bắt kiếm quyết, từng lưỡi tiên kiếm vút lên trời cao, xẹt ra dấu vết ưu mỹ, thu vào trong vỏ kiếm.

Các đệ tử của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung mắt thấy tất cả, cũng rất hâm mộ. Nếu như nói môn phái nào thích ra vẻ đẹp ngầu ở Chân tiên giới nhất, vậy thì dám chắc trừ phái Tiên Kiếm ra sẽ không còn có ai khác.

- Đường trưởng lão, ta thấy sắc mặt ngươi không ổn, rõ ràng đã bị trọng thương.

Tả Vân Phi cười nói, lão vừa nhìn đã nhận ra khí tức của Đường trưởng lão rất không bình thường, hơn nữa còn bị trọng thương. Mặc dù vẫn luôn ngấm ngầm chịu đựng nhưng làm sao có thể trốn thoát khỏi con mắt của lão.

- Việc này không cần Tả trưởng lão quan tâm.

Đường trưởng lão hừ lạnh một tiếng, sau đó đứng dậy:

- Chúng ta đi.

Nhất định phải báo cho môn phái biết tình hình hiện tại, không thể lơ là được.

Mà trái tim của ông ta vẫn đang rỉ máu, mười một sư đệ thì không nói, ngay cả tiên khí thượng phẩm Bát Sát Hoàng Tuyền La Thiên Bàn cũng đã bị phá hủy. Nếu như không phải tu vi thâm hậu thì đã sớm hộc máu mà chết rồi.

Chấp sự đỡ Đường trưởng lão:

- Trưởng lão, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?

Đường Thiên Nhật trầm tư một lúc, sau đó nhẹ giọng nói:

- Mau đi thông báo cho Chưởng giáo, phía dưới có bí mật lớn, tuyệt đối không thể để phái Tiên Kiếm giành trước một bước.

- Vâng. - Chấp sự lộ vẻ xúc động.

Ánh mắt của Tả Vân Phi vẫn nhìn chằm chằm vào Đường trưởng lão, lỗ tai khẽ rung động.

Mặc dù lão là kiếm tu nhưng lỗ tai lại rất nhạy bén, đây là Tiên Thiên, mặc dù giọng nói của Đường Thiên Nhật rất nhỏ nhưng vẫn không thoát khỏi lỗ tai của lão.

- Có bí mật lớn.

Tả Vân Phi suy nghĩ, không biết bí mật lớn mà Đường Thiên Nhật nói tới rốt cuộc là gì. Thế nhưng lão chỉ nghĩ tới một việc, đó chính là Đường Thiên Nhật đã gặp phải chuyện gì ở Nguyên Tổ Chi Địa, hơn nữa còn đánh nhau rất quyết liệt, có lẽ là kết quả là hai bên cùng bị thiệt hại. Hiện tại muốn đi thông báo cho Chưởng giáo, rõ ràng đó là một kích cuối cùng cho bí mật lớn của Nguyên Tổ Chi Địa.

- Tả trưởng lão, bây giờ chúng ta nên làm gì?

Một gã đệ tử chân truyền cầm kiếm nhỏ giọng hỏi.

Tả Vân Phi cười:

- Trai cò mổ nhau ngư ông đắc lợi, chúng ta đi vào Nguyên Tổ Chi Địa, vừa lúc được lợi.

Đệ tử chân truyền cảnh giác:

- Trưởng lão, Đường Thiên Nhật kia tiến vào Nguyên Tổ Chi Địa, cả người bị thương nặng đi ra, rõ ràng không bình thường. Chúng ta tiến vào như vậy có phải là quá liều lĩnh rồi hay không? Đệ tử cho rằng nên đợi các trưởng lão đến rồi cùng nhau tiến vào đó.

- Không cần, lão kia người bị thương nặng, rõ ràng nhân vật ở trong Nguyên Tổ Chi Địa kia cũng không giỏi đến thế. Bây giờ chúng ta đi vào, nhân cơ hội cướp đoạt, chẳng phải là tốt hơn hay sao? Nếu như đợi Chưởng giáo của bọn họ đến đây thì sẽ không còn gì cho chúng ta nữa đâu.

Tả Vân Phi nói.

Đường Thiên Nhật được chấp sự dìu, ánh mắt u ám, ông ta vừa rồi chính là cố ý. Ông ta biết Tả Vân Phi của phái Tiên Kiếm có nhĩ

lực phi phàm. Tả Vân Phi đã từng muốn bái nhập phái Tiên Kiếm nhưng không được chọn, song dựa vào nhị lực cường đại đã nghe lén được công pháp truyền công của phái Tiên Kiếm. Cuối cùng được trưởng lão trong môn phái phát hiện ra, đặc cách thu làm đệ tử. Cho nên, ông ta cố ý nói như vậy, chính là để Tả Vân Phi đi vào đó.

- Đi, vào bên trong xem một chút!

Người không biết thì không trách, Tả Vân Phi cũng không biết rốt cuộc bên trong Nguyên Tổ Chi Địa tồn tại cái gì.

…

Nguyên Tổ Chi Địa.

Cảnh tượng lúc này có phần thê thảm không nỡ nhìn.

- Y phục của mấy tên này cứng quá, hơn nữa bên trong còn có một loại sức mạnh nào đó, kéo mãi không đứt.

Bán Thần Dạ Ma lột sạch đồ của kẻ xâm lược ở trước mặt, chỉ chừa lại một cái quần cộc.

Dịch trưởng lão rưng rưng tức giận nhìn đối phương, ông ta không ngờ những tên thổ dân này lại dám đối xử với bọn họ như vậy, dám lột sách y phục của bọn họ, không để lại một món nào.

- Đây là tiên y, là pháp bảo ở chỗ bọn chúng đó.

Bán Thần Dạ Ma nhìn y phục ở trong tay:

- Vậy dùng như thế nào?

Chương 500: Ông Biết Ta Có Thể Đánh Được Mấy Người Hay Không? (2)

Thần Trật đáp:

- Rất đơn giản, giết lão ta, sau đó nhỏ một giọt máu vào y phục là được.

- Thật hay giả thế? Đơn giả như vậy á, không phải ngươi đang lừa ta chứ?

Bán Thần Dạ Ma rất kinh ngạc, không ngờ lại có chuyện đơn giản như vậy. Chỉ là, sao nghe điều này lại cảm thấy không đáng tin như vậy nhỉ?

- Thần Trật nói không sai, pháp bảo có linh hồn, nhỏ máu nhận chủ, hẳn là như vậy, hiện giờ trong tiên y này có thần niệm của bọn họ, song nếu như bọn họ chết, đây chính là vật vô chủ rồi.

Lâm Phàm nói. Mặc dù chưa từng thí nghiệm, nhưng hẳn là như vậy.

- Thầy ơi, con nói hẳn là không sai chứ? - Lâm Phàm quay đầu hỏi.

Thiên Tu gật đầu:

- Ừm, không sai, quả thực là như thế, có điều tình hình cụ thể vi sư cũng khó mà nói được, mọi người có thể thử một lần xem sao.

Đối với những kẻ xâm lược, mỗi một câu mà những tên thổ dân này nói ra đều khiến cho họ cảm thấy khiếp sợ, một cảm giác sợ hãi nói không nên lời.

Mà hiện giờ, những tên thổ dân này nói gì cơ? Muốn giết bọn họ, thử xem nhỏ máu có tác dụng hay không.

- Bọn ta có thể đoạn tuyệt liên hệ với những bộ tiên y này.

Dịch Đạo Lăng vội vàng mở miệng nói, vào thời khắc này, giữ được tính mạng mới là quan trọng nhất. Ông ta tin rằng Đường sư huynh nhất định sẽ dẫn người tới giải cứu bọn họ. Chỉ là những tên thổ dân này thật sự quá mạnh, hơn nữa số lượng đông đảo, nhưng

khi nhìn thấy Putissa bị thương, ông ta đã biết được những tên thổ dân này cũng không phải là vô địch. Bát Sát Hoàng Tuyền La Thiên Bàn của sư huynh hoàn toàn có thể nghiền ép đối phương.

- Vậy thì nhanh lên!

Bán Thần Dạ Ma thúc giục.

Thiên Tu đi tới bên cạnh Lâm Phàm:

- Đồ nhi, con nói xem Chân Tiên giới khi nào sẽ tới?

- Việc này ấy mày, con thấy sẽ rất nhanh thôi, đối phương sẽ không từ bỏ đơn giản như vậy, đến đây lúc trước chỉ là Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, nhưng dựa vào những gì con biết, Chân Tiên giới không phải chỉ có Tam Thập Tam Thiên Cung này.

Lâm Phàm nói.

- Nếu như toàn bộ cường giả của Chân Tiên giới đều xuống đây, chỉ với từng này người chúng ta, chúng ta chống đỡ nổi sao?

Thánh chủ lo lắng hỏi. Mặc dù lúc trước thắng liên tiếp, nhưng hiện tại ngẫm lại liền nhận ra không được bình thường.

- Thổ dân, ngươi nói không sai, ta có thể nói cho các ngươi biết, cường giả của Chân Tiên giới không phải là nhân vật các ngươi có thể tưởng tượng được đâu. Tam Thập Tam Thiên Cung của phái ta có tổng cộng ba mươi ba vị trưởng lão, hơn nữa còn có một vị Chưởng giáo, đồng thời còn có Thái Thượng trưởng lão bế quan không ra ngoài, các ngươi không có cơ hội đâu. Thập môn Tiên đạo, lục tông Ma đạo, tứ điện Yêu đạo còn cường đại hơn rất nhiều so với những gì các ngươi biết. Nếu như các ngươi bằng lòng đàm phán hòa bình, ta có thể giúp các ngươi.

Dịch Đạo Lăng nói, bọn họ vẫn luôn chiếm ưu thế tuyệt đối, chỉ là đối phương còn chưa biết rốt cuộc bọn họ cường đại đến nhường nào. Nếu như tiết lộ một ít cho bọn chúng, chắc hẳn có thể để bọn chúng biết Chân Tiên giới mạnh như thế nào.

- Lâm Phong chủ, ngươi nói việc này...

Thánh chủ trong lòng hơi sửng sốt, ông ta dần dần nhận ra việc này quả là đã nghĩ đơn giản quá rồi. Tuy là cho tới giờ đều là bọn họ giành được thắng lợi nhưng sức mạnh thật sự của Chân Tiên giới còn chưa đến mà. Mà toàn bộ Bán Thần có mặt ở đây đã là sức mạnh

đứng đầu ở Nguyên Tổ Chi Địa rồi, cho dù có kéo tất cả Bán Thần còn lại đến đây, cũng không đánh lại được quá năm mươi người.

Ông ta cũng nhìn thấy tình hình của Putissa rồi, bị đối phương đả thương nhẹ, đã chứng minh cường giả của Chân Tiên giới cũng không yếu hơn bọn họ, bọn họ chỉ là chiếm ưu thế về nhân số mà thôi.

- Thánh chủ, ta thấy ông đã hiểu lầm một chuyện rồi. - Lâm Phàm giơ tay lên nói.

Thánh chủ ngẩn người:

- Lâm Phong chủ, lời này của ngươi là ý gì?

Lâm Phàm cười:

- Không phải bọn họ xâm lược chúng ta, mà là chúng ta xâm lược bọn họ, đồng thời cũng không phải chúng ta tìm bọn họ để đàm phán hòa bình mà là bọn họ phải tìm chúng ta để hòa đàm, chỉ với mấy loại như vừa rồi, ông biết ta có thể đánh được mấy người hay không?

Thánh chủ nhìn Lâm Phàm, sau đó lắc đầu. Lâm Phàm cười nhạt một tiếng, giơ hai ngón tay lên, vẫy vẫy trên không,

- Hai mươi người?

Thánh chủ kinh hãi nói, thực lực của những người vừa rồi ông ta cũng nhìn thấy rồi, người đã chạy trốn có thực lực rất mạnh.

- Stop! - Lâm Phàm nhếch khóe miệng lên, lộ ra vẻ khinh thường, sau đó thản nhiên và tùy tiện nói.

- Hai trăm người.

Ngay khi Lâm Phàm nói ra hai trăm người, Thánh Chủ đã hoàn toàn đứng hình.

Ngay cả ánh mắt lúc nhìn cũng đều biến thành chúng ta đừng nói khoác, còn có thể hợp tác hợp tác tiếp.

- Ha ha ha! Nói khoác mà không biết ngượng.

Dịch Đạo Lăng cười phá lên, dường như đã nghe thấy chuyện cười vui nhất trên đời, cái tên thổ dân này vậy mà lại nói hai trăm người, đây là loại chuyện khôi hài như thế nào chứ. Đường sư huynh

là tu sĩ Luyện Hư Hợp Đạo, lại thêm có được Tiên Khí thượng phẩm, mà đối phương chỉ vẻn vẹn đánh thắng được Đường sư huynh, liền cho rằng chính mình đã vô địch thiên hạ.

Chuyện này khiến Dịch Đạo Lăng vô cùng khinh thường, đồng thời cảm thấy, thổ dân quả chính là thổ dân, nội dung ghi chép của môn phái có lẽ không sai.

- Thánh Chủ, người không tin sao?

Lâm Phàm nhìn đối phương, chuyện này có đôi khi nói thật cũng khó mà tin, thật là khiến cho người ta khó xử mà.

Thánh Chủ nhìn Lâm Phàm, vẻ mặt có chút quái dị, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể gật đầu, nói:

- Tin!

Một chữ "Tin" này cũng hơi trái với lương tâm một chút.

Ong!

Lúc này, khe nứt trong hư không lại chấn động lần nữa.

- Lại có người đến sao? Tốc độ này cũng nhanh quá chứ.

Lâm Phàm ngẩng đầu, không khỏi nghiêm túc lại.

Không thể nào, một đợt lúc trước mới qua không bao lâu, không ngờ bây giờ lại tới nữa. Chuyện này có chút không khoa học.

Đám người Dịch Đạo Lăng mong đợi nhìn về phía hư không, lần này nhất định là Đường sư huynh đến cứu bọn họ.

- Thổ dân, các ngươi bây giờ hối hận vẫn còn kịp, đừng chống cự vô ích, giới Chân Tiên há lại là nơi mà các ngươi có thể tưởng tượng được sao.

Dịch Đạo Lăng nói.

Nếu như có thể thuần phục đám thổ dân này để môn phái sử dụng, thực lực của môn phái có thể tăng thêm một phần.

- Con mẹ nó, câm miệng đi cho lão tử.

Thánh chửi nhanh chân hơn một bước gạt ngã Dịch Đạo Lăng

xuống mặt đất, chửi:

- Mẹ nó, cái đám chó con này đến thật đúng là nhanh, chắc hẳn là đứng canh sẵn ở cổng Bất Thành rồi.

Vù vù!

Bất chợt, trong khe nứt có vô số tiên kiếm bay thẳng xuống, lơ lửng giữa đất trời.

Lâm Phàm nghi hoặc, người tới lần này có chút khác thường.

Dịch Đạo Lăng vốn định kêu gọi, chẳng qua khi nhìn thấy từng thanh tiên kiếm lơ lửng kia lại kinh ngạc hô lên:

- Đây là phái Tiên Kiếm sao?

Lâm Phàm nghe thấy câu nói của Dịch Đạo Lăng, lại càng thêm nghi hoặc, cái "phái Tiên Kiếm" này chắc hẳn cũng là một môn phái Bất Thành. Chẳng qua, tình huống này khiến hắn có chút không hiểu, vì sao những môn phái kia phải từng phái từng phái một đến mà không thể đến chung một lần luôn? Nếu thật là đến chung một lượt, có thể giảm bớt không ít thời gian.

Tả Vân Phi khí chất phi phàm, phiêu đãng bay xuống, hỏi:

- Nơi này chính là Nguyên Tổ Chi Địa sao?

- Trưởng lão, bên dưới có người.

Một đệ tử chân truyền vô cùng tinh mắt chỉ xuống phía dưới nói.

- Ồ?

Tả Vân Phi rủ mắt nhìn xuống, lúc nhìn thấy đám người Lâm Phàm cũng không cảm thấy trên người đối phương có khí tức kinh khủng gì, nói:

- Đây chính là thổ dân của Nguyên Tổ Chi Đia, chẳng qua thứ khiến cho Đường Thiên Nhật bị thương, rốt cuộc là thứ gì?

Đột nhiên, có một giọng nói truyền đến.

- Tả Vân Phi, các ngươi chạy mau, những thổ dân này không phải là người mà các ngươi có thể đối phó.

Dịch Đạo Lăng quát lớn, ông ta cũng có chút mờ mịt, chuyện này

rốt cuộc là thế nào đây, sao người của phái Tiên Kiếm lại đến, hay là Đường sư huynh không nói chuyện ở đây cho bọn họ biết?

- Hả?

Tả Vân Phi kinh ngạc, cảm thấy giọng nói này có chút quen thuộc, chẳng qua lúc nhìn thấy Dịch Đạo Lăng cả người trần trùng trục, không khỏi cười phá lên:

- Ha ha ha, đường đường là Dịch trưởng lão của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, lại bị thổ dân lột sạch quần áo, đây quả thật là chuyện lớn bằng trời nha.

Chương 501: Tại Sao Ngươi Không Nói Sớm

Các đệ tử đi theo phía sau, lúc ánh mắt nhìn về phía xa cũng lớn tiếng bật cười.

Tất nhiên bọn họ biết Dịch Đạo Lăng là ai, đó là trưởng lão của Thiên Cung, quyền cao chức trọng, là người mà bọn họ không thể so sánh, nhưng bây giờ nhìn thấy dạng người cao cao tại thượng này lúc này lại toàn thân trần trụi, khiến cho bọn họ cảm thấy ngạc nhiên vô cùng.

- Ngu xuẩn.

Dịch Đạo Lăng thấy đối phương vậy mà không chạy, mắng to một tiếng.

- Ngươi câm miệng cho ta, tu vi chính mình không đủ, bị những thổ dân này bắt được lại còn kêu Tả Vân Phi ta chạy trốn, chỉ sợ là ngươi bị điên rồi đi.

Tả Vân Phi khinh thường nói.

- Tả Vân Phi ta tu luyện là kiếm đạo Cực Kiếm, nhắm tới chân lý kiếm đạo, Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp, mặc kệ những thổ dân này có tu vi cao thế nào thì cũng không tiếp nổi một kiếm của ta.

Trên người Tả Vân Phi bạo phát ra khí tức tự tin, mà kiếm ý bén nhọn lại càng rạch ngang bầu trời, kinh thiên động địa. Các đệ tử sau lưng cũng vô cùng sùng bái, đây chính là Tả trưởng lão, thần tượng trong lòng bọn họ.

- Tả Vân Phi, ngươi quá cuồng vọng, ngươi không phải là đối thủ của những thổ dân này đâu."

Một trưởng lão trần trùng trục khác đang cúi đầu cũng ngẩng đầu lên gầm thét.

Y không muốn ngẩng đầu, chính là sợ bị nhận ra, nhưng hiện tại, cái tên Tả Vân Phi này vậy mà không biết sống chết vẫn còn đứng ở đây khiến cho y muốn điên luôn rồi.

Bọn họ không biết Đường sư huynh thế nào rồi, nhưng mà nhìn tình hình hiện tại, hiển nhiên còn chưa thông báo cho môn phái, bọn

họ hi vọng Tả Vân Phi có thể trốn thoát, đem tình hình ở đây thông báo với các tông của giới Chân Tiên.

- Hửm? Dương Vân.

Tả Vân Phi nhìn lại lần nữa, không nghĩ tới ngồi xổm ở đó còn có Dương Vân. Sau đó cẩn thận nhìn lại, lập tức trong lòng kẽo kẹt một tiếng, cảm giác có chút không ổn. Mười một vị trưởng lão của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung vậy mà đều ở đây. Vả lại nhìn những thổ dân này một chút, lại phát hiện từng người bọn chúng lại giống như đang trào phúng nhìn lão. Lại nhớ đến tình trạng của Đường Thiên Nhật, lập tức gào lên một tiếng:

- Ngươi dám lừa ta…

Lão hiểu được câu nói kia là Đường Thiên Nhật cố ý nói cho lão nghe, chính là muốn lão đi xuống đây.

Các đệ tử sau lưng còn không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng nhìn vẻ mặt của trưởng lão lúc này, cũng biết có chuyện không ổn.

- Rút lui!

Tả Vân Phi hô to một tiếng, ngự kiếm bay đi, bay về phía khe nứt.

- Đồ nhi, bắt hay không bắt?

Thiên Tu hỏi. Bọn họ đứng ở đây, nhìn đối phương không chút kiêng kị làm càn trước mặt họ mà vẫn một mực không ra tay cũng chỉ vì đồ nhi vẫn đứng khoanh tay, nhìn một cách say sưa ngon lành.

- Bắt chứ, sao có thể không bắt được, chẳng qua mình đồ nhi ra tay là được rồi.

Lâm Phàm cười, cũng không nghĩ đến những người này là kiếm tu.

- Hóa thần!

Lúc này, Lâm Phàm giang hai tay ra, một cỗ kiếm ý mênh mông phóng thẳng lên trời, khuấy trộn phong vân, một thanh cự kiếm dưới sự bao bọc của hào quang vạn trượng rơi xuống.

Một vị thần trôi lơ lửng sau lưng, sau đó nâng kiếm chém một chém. Lập tức, một đạo hào quang kiếm ý chia cắt đất trời, quét sạch mọi thứ.

Lúc Tả Vân Phi cảm nhận được cỗ kiếm ý kinh khủng này, trong lòng đột nhiên run rẩy, kiếm ý bực này so với lão còn kinh khủng hơn.

Phần lớn các đệ tử ngự kiếm bay lượn hoảng hốt chạy trốn khắp nơi nhưng khi nhìn thấy một sợi ánh sáng xuất hiện ở phương xa, con ngươi của họ mãnh liệt co lại.

- Không!

Kiếm ý cắt qua không chút tiếng động, trường kiếm trôi nổi rơi xuống dưới, đồng thời máu thịt cũng rơi xuống tí tách.

Tả Vân Phi đang chạy trốn ngẩng đầu lên, máu tươi nhỏ xuống mặt lão, khiến trong mắt lão tản ra ánh sáng sợ hãi.

- Tu vi của những đệ tử này đều rất không tệ, Thiên Cương Cảnh cũng không tệ lắm.

Một kiếm chém tới của Lâm Phàm lại giết sạch toàn bộ những đệ tử này, trong khoảng không kia cũng chỉ còn lại Tả Vân Phi, cả người đều ngây ngẩn trợn tròn mắt.

- Ngu xuẩn!

Dịch Đạo Lăng mắng, ông ta không ngờ Tả Vân Phi lại có thể ngu xuẩn như vậy, chắc là không hiểu ở đây đang xảy ra chuyện gì? Lại còn dám một mình mang theo đám đệ tử đến đây, chuyện này hoàn toàn là đi tìm cái chết.

Vù vù!

Những thanh trường kiếm của đám đệ tử kia rơi xuống mặt đất, cắm ngược ở đó, chi chít giống như là nghĩa địa kiếm.

Chỉ là, bọn họ lại càng hiểu thêm một chút về thực lực của đám thổ dân này. Thật mạnh, kiếm ý của một kiếm kia không phải bình thường, so với Tả Vân Phi còn mạnh hơn.

- Ngươi… Các ngươi rốt cuộc là ai?

Tả Vân Phi nói chuyện cũng bắt đầu không rõ ràng, đã bị dọa sợ rồi.

- Haizz, lần này kẻ xâm lăng thật là quá kém, rõ ràng là đám các người đi xâm lăng lại còn hỏi bọn ta là ai? Thật là tiếc nuối.

Lâm Phàm lắc đầu, hơi cảm thán. Thật là tệ hết sức.

Tả Vân Phi vô cùng kinh hãi, làm sao còn dám ở lại, trực tiếp bắt đầu chạy trốn. Chẳng qua lúc bước chân khẽ động, lại phát hiện trước mặt có một bóng kiếm trực tiếp chém thẳng xuống, xẹt qua trước mặt lão.

Một giọt mồ hôi lạnh từ trán Tả Vân Phi lăn xuống.

- Lại chạy một bước, một kiếm liền chém chết ngươi.

Lâm Phàm cưỡi gió bay lên, đánh tới phía Tả Vân Phi. Mà lúc hắn đến gần Tả Vân Phi, lão cảm giác dường như có phản kháng hay không thì đều sẽ chết, lập tức tiên kiếm trong tay hóa thành một đạo ánh sáng, đánh thẳng về phía Lâm Phàm.

- Thổ dân, chết cho ta. Cực kiếm!

Lập tức, một cỗ kiếm ý màu bạc bạo phát, ánh kiếm kia chiếu sáng đất trời, Tả Vân Phi cũng biết mất trong hư không, không biết đi nơi nào. Có điều, kiếm ý khiến cho người ta kinh hãi kia lại chưa biến mất, vẫn một mực bao phủ xung quanh.

Ánh mắt Dịch Đạo Lăng vẫn khóa chặt hư không, đây là một kiếm mạnh nhất của Tả Vân Phi, cực kỳ kinh khủng, ẩn chứa kiếm ý đại đạo, cho dù là ông ta cũng không thể đỡ được một kiếm này.

Nếu như Tả Vân Phi thật sự có thể giết được cái tên thổ dân này, có lẽ bọn họ thật sự vẫn còn một tia hy vọng.

- Đừng nghịch nữa.

Lâm Phàm thở dài một tiếng, tay trái tùy ý nâng lên, trực tiếp nắm thanh tiên kiếm kia trong tay, nói:

- Ngươi cái tên này, ở trước mặt ta đâm hơn một nghìn ba trăm kiếm nhưng mà mỗi một kiếm lại chỉ đâm có một nửa liền thay đổi phương hướng, ngươi không thấy chán nhưng mà ta đây chán muốn chết đây này.

- Cái gì?

Tả Vân Phí há hốc miệng, trợn tròn mắt nhìn Lâm Phàm. Một kiếm mạnh nhất của lão, lại bị cái tên thổ dân này tiện tay bắt lấy.

Lâm Phàm ý cười dào dạt nhìn cái tên gia hỏa này nghịch kiếm, thực lực thật là không tệ, Thần Trật và Chế Tài tuyệt đối không phải

là đối thủ của người trước mặt. Vả lại kiếm ý quả thật sắc sảo, quả đúng như tri thức đời trước, lực công kích của kiếm tu rất mạnh, khiêu chiến vượt cấp là chuyện thường xảy ra. Chỉ xem phần lực phá hoại này thôi cũng hoàn toàn xứng đáng được khen ngợi.

Lạch cạch!

Tả Vân Phi buông tay ra, đột nhiên quỳ gối giữa trời, nói:

- Ta đầu hàng.

Lâm Phàm tiến tới nắm lấy đầu của Tả Vân Phi, sau đó trực tiếp ném một cái, nói:

- Trước tiên đánh một trận, đừng đánh chết, để lão ngồi xổm bên kia đi.

Nhóm Chế Tài Bán Thần cười, sau đó vây quanh Tả Vân Phi, một trận đấm đá hiển nhiên không thể thiếu.

Cuối cùng, Tả Vân Phi mặt mày sưng húp, trần trùng trục ngồi xổm bên cạnh Dịch Đạo Lăng.

- Dịch Đạo Lăng, xem như ngươi lợi hại, nếu ngươi biết những thổ dân này lợi hại như vậy, sao không sớm nói cho ta biết một chút.

Tả Vân Phi rất phẫn nộ, cảm thấy đều là lỗi của bọn họ, nếu như bọn họ nói sớm chẳng phải sẽ không sao rồi sao.

Dịch Đạo Lăng nhìn thoáng qua, phun ra hai chữ:

- Đần độn!

- Lâm phong chủ, phải xử lý cái đám này như thế nào?

Putissa hỏi, trong lòng ông ta còn chưa dễ chịu lắm, vốn muốn định phát huy thực lực nhiều một chút thật không ngờ lại bị đả thương. Thật sự là mất hết cả mặt mũi.

- Trước tiên cứ để bọn hắn ngồi xổm ở đó đã, sau khi quan sát tình huống rồi mới quyết định.

Lâm Phàm nói, hắn đã suy nghĩ rất lâu rồi, mười hai tên này trước mắt cứ giữ lại hết đã, nếu như bây giờ giết chết bọn chúng, giá trị đạt được có lẽ không cao.

- Mẹ nó, ông đây là loại người không có kiên nhẫn lắm đâu, lúc

nào thì mới xâm lược đây?

Thánh chửi Chế Tài hỏi

- Gấp cái gì, loại đầu óc như ông chỉ biết xâm lược thôi, cũng không nhìn tình hình hiện tại là như thế nào một chút đi?

Hắn rất thất vọng về Chế Tài, tên này cơ bản chính là một tên không có đầu óc, suốt ngày chỉ biết xâm lược, ít nhất phải biết rõ tình hình của giới Chân Tiên như thế nào đã chứ. Vả lại, hiện tại giới Chân Tiên đang không kịp đợi mà muốn xâm lược bọn hắn, bọn hắn lại không cần đi đường vất vả, từng người không sợ chết cứ tự động dâng đến cửa, chuyện này nếu so với trực tiếp xâm lược không phải càng khiến cho đối phương biết bọn hắn lợi hại như thế nào sao. Mục tiêu hiện tại của hắn thật ra vô cùng đơn giản, tốt nhất chính là giới Chân Tiên có thể không ngừng xâm lược, mang toàn bộ cấp chiến lực cao nhất tới, đến lúc đó xử lý một lượt là xong.

Tả Vân Phi ngồi xổm ở đó, tiên kiếm bản mệnh đã bị những thổ dân kia tịch thu, lão chỉ có thể trừng mắt nhìn những thổ dân này đùa nghịch tiên kiếm của lão.

- Dịch Đạo Lăng, những thổ dân này rốt cuộc là sao đây?

Lão mở miệng dò hỏi.

Dịch Đạo Lăng nhìn thoáng qua Tả Vân Phi, hừ một tiếng:

- Tự ngươi không nhận thức được tình hình hiện tại sao? Những thổ dân này rất mạnh, mạnh vượt quá dự kiến, ngươi dám tự mình mang theo một đám đệ tử xuống đây, quả thật là vô cùng can đảm nha.

Chương 502: Trứng Cũng Bay Ra (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

- Lâm phong chủ, phải xử lý cái đám này như thế nào?

Putissa hỏi, trong lòng ông ta còn chưa dễ chịu lắm, vốn muốn định phát huy thực lực nhiều một chút thật không ngờ lại bị đả thương. Thật sự là mất hết cả mặt mũi.

- Trước tiên cứ để bọn hắn ngồi xổm ở đó đã, sau khi quan sát tình huống rồi mới quyết định.

Lâm Phàm nói, hắn đã suy nghĩ rất lâu rồi, mười hai tên này trước mắt cứ giữ lại hết đã, nếu như bây giờ giết chết bọn chúng, giá trị đạt được có lẽ không cao.

- Mẹ nó, ông đây là loại người không có kiên nhẫn lắm đâu, lúc nào thì mới xâm lược đây?

Thánh chửi Chế Tài hỏi

- Gấp cái gì, loại đầu óc như ông chỉ biết xâm lược thôi, cũng không nhìn tình hình hiện tại là như thế nào một chút đi?

Hắn rất thất vọng về Chế Tài, tên này cơ bản chính là một tên không có đầu óc, suốt ngày chỉ biết xâm lược, ít nhất phải biết rõ tình hình của giới Chân Tiên như thế nào đã chứ. Vả lại, hiện tại giới Chân Tiên đang không kịp đợi mà muốn xâm lược bọn hắn, bọn hắn lại không cần đi đường vất vả, từng người không sợ chết cứ tự động dâng đến cửa, chuyện này nếu so với trực tiếp xâm lược không phải càng khiến cho đối phương biết bọn hắn lợi hại như thế nào sao. Mục tiêu hiện tại của hắn thật ra vô cùng đơn giản, tốt nhất chính là giới Chân Tiên có thể không ngừng xâm lược, mang toàn bộ cấp chiến lực cao nhất tới, đến lúc đó xử lý một lượt là xong.

Tả Vân Phi ngồi xổm ở đó, tiên kiếm bản mệnh đã bị những thổ dân kia tịch thu, lão chỉ có thể trừng mắt nhìn những thổ dân này đùa nghịch tiên kiếm của lão.

- Dịch Đạo Lăng, những thổ dân này rốt cuộc là sao đây?

Lão mở miệng dò hỏi.

Dịch Đạo Lăng nhìn thoáng qua Tả Vân Phi, hừ một tiếng:

- Tự ngươi không nhận thức được tình hình hiện tại sao? Những thổ dân này rất mạnh, mạnh vượt quá dự kiến, ngươi dám tự mình mang theo một đám đệ tử xuống đây, quả thật là vô cùng can đảm nha.

- Thúi lắm, nếu không phải Đường Thiên Nhật lừa ta, ta sao lại đi xuống đây chứ.

Nghĩ đến đây, Tả Vân Phi liền tức đến nỗi nói không ra lời, lão không ngờ kết cục lại trở thành thế này.

Trưởng lão Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung vậy mà cũng lừa gạt người, lừa lão xuống đây.

- Hừ, tài nghệ không bằng người liền nói sư huynh của ta lừa ngươi, chẳng qua bản trưởng lão thật đúng là có một cách nhìn mới về ngươi, tốc độ đầu hàng của Tả trưởng lão phái Tiên Kiếm thật đúng là nhanh, xem ra lời đồn khí thế của một kiếm tu từ trước đến nay cũng là giả thôi.

Dịch Đạo Lăng châm chọc nói, tình cảnh Tả Vân Phi đầu hàng lúc nãy vẫn còn hiện rõ trước mắt. Tốc độ kia thật đúng là nhanh, lập tức quỳ xuống xin tha mạng, ngay cả tiên kiếm bản mệnh cũng không cần, quả thật là khiến cho người ta phải mở mang tầm mắt.

- Ngươi thì biết cái gì, kiếm tu bọn ta tu luyện kiếm đạo, mặc dù Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp nhưng cũng phải thuận theo bản tâm, bản tâm muốn đầu hàng, Tả mỗ ta không thể không theo.

Tả Vân Phi mặt không đỏ, tim không đập nhanh đường đường chính chính nói.

Chỉ là đối với những thổ dân kia, lão cảm thấy rất sợ hãi, kiếm ý bạo phát của người đó vậy mà còn mạnh hơn so với lão. Chẳng lẽ cái tên thổ dân này đã đạt đến cảnh giới kia hay sao?

-Ha ha!

Dịch Đạo Lăng khinh thường cười cười, sau đó cúi đầu xuống, nhưng trong lòng vẫn một mực suy nghĩ, rốt cuộc nên làm thế nào

mới tốt đây.

Đạp đạp!

Tiếng bước chân truyền đến.

Dịch Đạo Lăng ngẩng đầu, phát hiện tên thổ dân kia đang đứng trước mặt, đáy lòng ngưng đọng, vốn định chửi ẩm lên "Ngươi dám làm càn" nhưng mà ngẫm lại lại thôi, dùng giọng nói tương đối ôn nhu hỏi

- Xin hỏi, có chuyện gì sao?

Lâm Phàm ngồi xổm xuống, nắm cằm của Dịch Đạo Lăng, khổ sở nói:

- Bản phong chủ đang suy nghĩ, rốt cuộc nên xử trí mấy người các ngươi như thế nào đây, là đánh chết các ngươi hay là trước tiên cứ bỏ mặc không quan tâm đây, thật là nhức đầu."

Bị cái tên thổ dân này nắm cằm khiến ông ta rất căm tức, đây là dáng vẻ của cô nương lúc bị người ta đùa giỡn mới xuất hiện nhưng bây giờ cái tên thổ dân này vậy mà lại dùng tư thế này để trêu đùa ông ta. Chẳng qua, coi như ngươi trâu, ai bảo thực lực của tên thổ dân này lại mạnh như vậy chứ, chỉ có thể yên lặng chịu đựng thôi.

- Lâm phong chủ đúng không, thật ra chúng ta có thể thương lượng một chút, không nhất định phải tổn thương tính mệnh đâu.

Dịch Đạo Lăng vội vàng nói, ông ta không muốn chết, tu hành trăm năm rốt cuộc mới trở thành tu sĩ Luyện Hư Hợp Đạo, nếu sau này cố thêm một chút, chuyện thành tiên cũng không phải là không có khả năng. Nếu như chết ở đây thì sẽ chỉ còn là một nắm cát vàng không người nhớ tới.

- Thương lượng mẹ ngươi ấy, dựa vào thái độ của ngươi, có tin lão tử bạo cúc hoa của ngươi hay không?

Thánh chửi Chế Tài đi đến bên cạnh, nổi giận mắng.

Lâm Phàm đưa tay, nói:

- Chế Tài, chú ý lời nói của ông, đừng đối xử với tù binh như vậy, bọn họ cũng có nhân quyền.

Thánh cược Thần Trật nhìn Chế Tài lắc đầu nói:

- Chế Tài, ta đề nghị đánh cược với ngươi bao nhiêu lần ngươi đều cự tuyệt, lần này ngươi liền nghe ta đi, chúng ta cược một lần, ta cược ngươi không dám bạo cúc hoa của ông ta, cược hay không?

- Hoa? Dịch Đạo Lăng trợn tròn mắt, không hiểu hai người họ đang nói cái gì, sau đó thận trọng hỏi:

- Cúc hoa này là cái gì vậy?

- Đúng nha, Chế Tài, ngươi nói cúc hoa cái gì vậy? Có phải là loại hoa màu vàng kia không?

Thần Trật hỏi, ông ta đã phát hiện ra rằng Chế Tài thường xuyên nói một số lời nói khiến người nghe cảm thấy không hiểu.

- Ha ha, cúc hoa? Chế Tài cười, sau đó nhìn chằm chằm đối phương, nói:

- Cúc hoa chính là chỗ để ngươi đi ị đó.

Tiếng nói vừa dứt, lông tơ toàn thân Dịch Đạo Lăng liền dựng đứng, cúc hoa xiết chặt, cảm thấy vô cùng kinh khủng. Thực lực của thổ dân không chỉ có mạnh mẽ, hơn nữa còn có sở thích buồn nôn như vậy.

Tả Vân Phi đàng hoàng ngồi xổm ở một bên, nếu lão biết sẽ biến thành cái dạng này, khẳng định sẽ không đến, mà lão cũng hận Đường Thiên Nhật thấu xương, tên kia căn bản chính là một tên súc sinh. Đường đường là một người tu tiên, vậy mà lại nói láo, ta nguyền rủa ngươi mỗi ngày đều bị tâm ma quấy nhiễu. Trong lòng Tả Vân Phi bộc phát oán niệm cực lớn.

Ngay lúc lão sinh ra những oán niệm này, trong tầm mắt xuất hiện một đôi chân, sau đó lão sợ hãi ngẩng đầu lên, nhìn tên thổ dân đứng trước mặt, bày ra nụ cười tự nhận là mê người nhất, nói:

- Xin chào.

Lâm Phàm quan sát tỉ mỉ đối phương, hỏi:

- Ngươi chính là người múa kiếm sao?

Múa kiếm? Con mẹ nó, Tả Vân Phi không nhịn nổi, lão đường đường là kiếm tu lại bị người ta nói là một người múa kiếm, đây là chuyện nhục nhã, khốn nạn như thế nào chứ?

- Vâng, vâng, ta là một người múa kiếm.

Tả Vân Phi lập tức đáp, mặc dù biểu hiện thường ngày trước mặt đám đệ tử rất chính trực, rất nghiêm túc nhưng thật ra lão vẫn là một người rất linh hoạt.

Nếu không phải thật sự có cá tính như vậy, năm đó phái Tiên Kiếm không coi trọng lão, dựa vào loại phong phạm ở đây không giữ gia tự nhiên sẽ có chỗ khác giữ gia, lão sẽ không dùng nhĩ lực mà nghe lén người khác truyền công. Cuối cùng bị trưởng lão nhìn trúng, liền hấp tấp đồng ý cho lão nhập môn.

- Vừa hay đang nhàm chán, múa kiếm hai lần cho chúng ta xem đi.

Lâm Phàm hướng về phương xa hô lên:

- Ném thanh kiếm của tên này qua đây, để cho lão ta mua vui cho chúng ta, giết một chút thời gian nào.

Đám Bán Thần đang đùa nghịch tiên kiếm tiện tay ném kiếm đến, kiếm này cũng không có gì, cứ như vậy bay đến.

Chương 503: Trứng Cũng Bay Ra (2)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Lúc Lâm Phàm bắt lấy thanh kiếm được ném tới, hoàn toàn có thể cảm nhận bên trong thanh tiên kiếm này ẩn chứa kiếm ý kinh khủng, chẳng qua cũng chỉ có vậy, không có gì mới lạ cả.

- Đi, nhanh lên.

Hắn có chút không chờ nổi, nghe nói cách kiếm tu múa kiếm cũng đặc sắc vô cùng, không biết có phải thật hay không.

Tả Vân Phi nắm chặt tiên kiếm, nội tâm bắt đầu bành trướng, những thổ dân này vậy mà lại trả tiên kiếm lại cho lão, đợi lát nữa lão có nên mạnh mẽ chạy trốn hay không? Nhưng ý tưởng này cũng chỉ trong nháy mắt thì liền tan vỡ.

Đừng có nói giỡn, khẳng định là trốn không thoát, những thổ dân này quá kinh khủng, lão sao có thể là đối thủ được.

- Chuyện đó… Có thể mặc quần áo một chút hay không?

Tả Vân Phi cảm thấy trên thân lạnh lẽo, ngoại trừ một mảnh vải che lấy hạ thân liền chẳng còn thứ gì khác.

- Mặc cái gì mà mặc, thẳng thắn đối mặt có biết hay không? Nhanh lên, đừng có lề mề, nếu không thọt chết ngươi.

Lâm Phàm đưa tay uy hiếp, dường như nếu cái tên này còn dám nói nhảm hắn sẽ trực tiếp vỗ một chưởng xuống.

- Tới cả đây đi, Tả trưởng lão của phái Tiên Kiếm giới Chân Tiên phải múa kiếm cho chúng ta coi, tất cả mau đến xem một chút đi.

Nhóm Bán Thần đi đến, nhìn Tả Vân Phi trần truồng đang đứng chính giữa, chỉ trỏ.

- Múa kiếm thì có gì đáng xem?

Dạ Ma Bán Thần nói thầm.

Thiên Tu lắc đầu cười, ngược lại không ngờ đồ nhi lại muốn đùa giỡn như vậy, người này là cường giả giới Chân Tiên, nhưng nó lại muốn người ta múa kiếm với cái dạng này, hiển nhiên là đang làm nhục lão ta.

Đối với cường giả bực này, cho dù là chết cũng không thể làm như vậy, bởi vì tôn nghiêm còn quan trọng hơn tất cả mọi thứ. Chẳng qua, lúc Thiên Tu cho rằng đối phương sắp sửa ra tay, lại không nghĩ rằng, cái kẻ xâm lược này vậy mà còn thật sự múa kiếm.

- Các vị, mời nhìn, sau đây ta sẽ biểu diễn một điệu múa kiếm của phái Tiên Kiếm, còn xin chỉ giáo một phen.

Tả Vân Phi ôm quyền nói.

- Coi như ta chưa nói gì.

Thiên Tu lắc đầu, ông quả thật là có cái nhìn mới đối với người của giới Chân Tiên. Đều đã đến tu vi bực này rồi vậy mà lại có thể không cần mặt mũi như vậy.

Dịch Đạo Lăng trầm giọng cười, nói:

- Tả Vân Phi ơi là Tả Vân Phi, không hổ là trưởng lão của phái Tiên Kiếm, quả thật là vì mạng sống, chuyện gì cũng có thể không quan tâm.

Các trưởng lão còn lại, cũng đều ngẩng đầu nhìn, không nói gì. Bọn họ thề chỉ cần lần này còn sống, tuyệt đối phải đem chuyện lần này truyền khắp phái Tiên Kiếm.

- Múa tạm được.

Lâm Phàm nhìn xong nói. Dạ Ma Bán Thần cũng nói:

- Ừm, thứ không hoàn hảo chính là, trứng của cái tên này, cứ luôn vung vẩy.

- Mẹ nó, ngươi sao lại cứ nói nhảm nhiều như vậy chứ, có mà xem cũng đã không tệ rồi. Cái tên ngu đần này, trái ớt nhỏ cũng vung vẩy luôn kìa, bộ mắt ngươi mù nên không thấy hả?

Thánh chửi Chế Tài nói.

- Chế Tài, có phải ngươi bị bệnh hay không, ta chọc giận ngươi

cái gì hả, suốt ngày chửi ta.

Dạ Ma Bán Thần khó chịu nói. Ông ta phát hiện cái tên Chế Tài này giống như có bệnh vậy.

Thiên Tu nói:

- Đồ nhi, lần tiếp theo giới Chân Tiên xâm lược, chỉ sợ cũng không đơn giản như vậy.

- Ừm, tên kia trốn thoát, khẳng định sẽ nói tình hình nơi này ra, chẳng qua không sao, không phải sợ, nhưng mấu chốt chính là Nhật Chiếu tông khiến đồ nhi có chút bất an, thầy nói bọn họ có thể chặn chúng ta giữa đường hay không?

Lâm Phàm nói.

Cơ Uyên Bán Thần của Nhật Chiếu tông quả thật không hiền lành gì.

- Yên tâm có ta ở đây, Nhật Chiếu tông kia không gây nên sóng gió gì đâu.

Thiên Tu tự tin nói:

- Cũng là bởi vì có người ở đây, con mới không lo lắng chút nào, Cơ Uyên Bán Thần kia cũng chỉ là Bán Thần bình thường mà thôi, không đáng nhắc đến, trước mắt quan trọng nhất vẫn là giới Chân Tiên.

- Không biết giới Chân Tiên này bao giờ mới có thể xâm lược, thật đúng là gấp chết người mà.

Mà ở giới Chân Tiên, Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung lại xảy ra chuyện lớn. Đường Thiên Nhật muốn đem mọi chuyền hồi báo cho chưởng giáo. Nguyên Tổ Chi Địa không phải đơn giản như trong tưởng tượng như vậy, ở đó có nguy hiểm rất lớn.

Chấp sự đang đi bên cạnh Đường Thiên Nhật. Gã thân là chấp sự, khẳng định phải hầu hạ cho trưởng lão thật tốt, sau này nếu có thể đi theo Đường trưởng lão thì sẽ đạt được rất nhiều thứ tốt. Tuy rằng hiện tại Đường trưởng lão có chút không đúng, giống như tinh thần rất sa sút nhưng mà lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa béo mà, một chấp sự nho nhỏ như gã vẫn chẳng thể nào so sánh được.

Bây giờ, Đường Thiên Nhật ngay cả ý muốn tự tử cũng có, mười

một trưởng lão dẫn đầu hạ xuống Nguyên Tổ Chi Địa, cuối cùng chỉ còn mỗi ông ta trốn thoát trở về. Nhắm mắt lại, đầy trong đầu đều là ánh mắt tuyệt vọng của đám sư đệ đang tìm kiếm sự giúp đỡ từ ông ta, ngẫm lại thôi cũng đã cảm thấy vô cùng hoảng hốt. Ông ta thấy chết mà không cứu, trực tiếp trốn đi, nếu như các sư đệ xảy ra chuyện gì chỉ sợ cả đời này ông ta cũng sẽ không thể tha thứ cho chính mình.

Chẳng qua, điều khiến ông ta cảm thấy khó chấp nhận nhất chính là Bát Sát Hoàng Tuyền La Thiên Bàn đã bị hủy, nó chính là Tiên Khí thượng phẩm, cũng là gốc rễ của ông ta, bây giờ không còn nữa thì trong môn phái này, ông ta còn tính là trưởng lão cái gì chứ, thực lực lập tức tụt dốc không phanh.

- Đường sư đệ, sao đệ lại trở về rồi?

Lúc này, một giọng nói từ xa truyền đến.

Các trưởng lão ở trong đại điện đều trưng vẻ mặt mờ mịt nhìn Đường Thiên Nhật, đệ ấy không phải là mang theo một nhóm người qua bên kia rồi sao, tại sao lại trở về rồi?

- Chưởng giáo, đã xảy ra chuyện rồi.

Đường Thiên Nhật bi phẫn muốn chết hô lên, khóe mắt có hai giọt nước, lộ vẻ vô cùng chua xót và bất lực. Thậm chí ngay cả ý muốn tự tự cũng có. Chuyện này không phải là vì bọn họ bất tài mà là bởi vì thổ dân quá mức xảo trá.

Người đàn ông ngồi ngay ngắn trên bảo tọa bày ra vẻ mặt ngưng trọng, không có chút khí tức gì nhưng mà ánh mắt kia lại khiến cho người ta không dám nhìn thẳng, tràn ngập vẻ uy nghiêm vô thượng.

- Đường trưởng lão, đã xảy ra chuyện gì, sao ngươi lại trở về một mình? Chuyện ở Nguyên Tổ Chi Địa hẳn là giải quyết không thành?

Chưởng giáo hỏi.

- Chưởng giáo, đã xảy ra chuyện rồi, ta dẫn đầu mười một sư đệ đi đến Nguyên Tổ Chi Địa thì bị thổ dân vây công, chỉ có một mình ta trốn thoát.

Đường Thiên Nhật rất bi phẫn nói:

- Là lỗi của ta, là ta không bảo vệ tốt cho các sư đệ.

Náo động! Ngay khi Đường Thiên Nhật nói xong, các trưởng lão xung quanh liền hoàn toàn bối rối. Nói giỡn sao, mười hai vị trưởng lão đi đến Nguyên Tổ Chi Địa mà cuối cùng chỉ có mỗi Đường Thiên Nhật trở về. Đây chính là mười hai vị trưởng lão có tu vi Luyện Hư Hợp Đạo đó, cái nơi Nguyên Tố Chi Địa này còn có thể có chiến lực mạnh mẽ đến vậy hay sao?

Không thể nào, ngay lập tức liền có một trưởng lão đứng dậy, nói:

- Đường trưởng lão, ngươi cũng quá hàm hồ đi, hay là nói ngươi có vấn đề. Nếu như ngươi nói bọn họ đều đã bị thổ dân bắt giữ, vậy sao ngươi còn có thể trở về? Đừng nói là bởi vì ngươi có Bát Sát Hoàng Tuyền La Thiên Bàn nhé.

- Hoàng Nhân, lời này của ngươi là có ý gì? Không phải là nói Đường Thiên Nhật ta phản bội môn phái, khiến cho bọn hắn lọt vào Nguyên Tổ Chi Địa chứ?

Đường Thiên Nhật tức giận nói.

- Hừ, chân tướng là gì có lẽ chỉ có mình ngươi mới biết được.

Hoàng Nhân âm dương quái khí nói.

- Chân tướng? Còn có thể có chân tướng gì nữa chứ? Bát Sát Hoàng Tuyền La Thiên Bàn của ta cũng bị những thổ dân kia làm hỏng.

Đường Thiên Nhật tức giận nói mà đáy lòng đang không ngừng rỉ máu. Có được Tiên Khí thượng phẩm bực này, nếu như có thể luyện hóa hoàn toàn, dù có là chuyện thành tiên thì cũng không phải là không có khả năng nhưng mà hiện tại thì chả còn gì nữa. Bát Sát Hoàng Tuyền La Thiên Bàn của ông ta, đã hoàn toàn biến mất.

- Cái gì?

Chương 504: Tại Sao Ta Lại Phải Xuống Đó Nữa Chứ

Trưởng lão xung quanh kinh hãi, bọn họ không ngờ Bát Sát Hoàng Tuyền La Thiên Bàn của Đường Thiên Nhật lại bị thổ dân phá hỏng. Chuyện này cũng quá khó tin đi. Ai ai cũng biết, Bát Sát Hoàng Tuyền La Thiên Bàn của Đường Thiên Nhật mạnh mẽ thế nào, nó thế nhưng là Tiên Khí cao cấp nhất.

Mà Đường Thiên Nhật cũng bởi vì có được Tiên Khí bực này mới có thể đi đến mức hiện tại. Đồng thời thứ kinh khủng hơn chính là cái Bát Sát Hoàng Tuyền La Thiên Bàn này có cả thảy là hai mươi tầng phong ấn, mà ông ta cũng chỉ mới giải được đến tầng thứ mười, nếu như giải khai toàn bộ hai mươi tầng thì sẽ khủng bố thế nào đây, chuyện này cũng không phải nói tưởng tượng thì có thể tưởng tượng ra được.

Hoàng Nhân trưởng lão cười thầm trong bụng, không ngờ Đường Thiên Nhật lại gặp phải tình huống như vậy, thật đúng là hả hê lòng người.

- Ngươi nói đều là thật?

Chưởng giáo kinh hãi, cũng không dám tin, nếu quả thật là vậy, tổn thất kia thật đúng là vô cùng nghiêm trọng.

- Chưởng giáo, lời ta nói đều là thật, Tư Đồ Thiên trưởng lão và Hạng trưởng lão trước đây đi vào Nguyên Tổ Chi Địa đến giờ vẫn chưa hề đi ra, ta mang theo các sư đệ tiến vào chính là muốn cứu hai người bọn họ. Thật không ngờ những thổ dân kia lại canh giữ ở cửa vào, chờ đến lúc chúng ta đến liền đột ngột đánh úp, đánh khiến cho chúng ta không kịp trở tay, cuối cùng chỉ có ta sau khi để lại Bát Sát Hoàng Tuyền La Thiên Bàn mới có thể khó khăn lắm chạy thoát.

Đường Thiên Nhật trầm giọng nói, không thể tin được toàn bộ chuyện này đều là sự thật, ông ta rất hy vọng có người có thể đánh thức mình dậy.

Chưởng giáo lập tức đứng dậy, trong mắt lóe lửa giận, đây chẳng phải là nói còn chưa bắt đầu giáng lâm mà đã tổn thất mười ba vị trưởng lão sao, mà Đường Thiên Nhật lại còn mất đi Tiên Khí thượng phẩm.

Chuyện này…

Hoàng Nhân nói:

- Đường Thiên Nhật, ngươi đầy miệng hồ ngôn loạn ngữ, theo ghi chép của môn phái cổ tịch, Nguyên Tổ Chi Địa sao có thể mạnh như vậy được, theo ghi chép, thổ dân nơi đó vừa nhỏ yếu lại vừa ngu muội…

Nghe thấy câu nói này, Đường Thiên Nhật rốt cuộc không thể nhịn được nữa, gầm lên:

- Ngươi câm miệng đi cho ta. Cổ tịch, cổ tịch gì đó, tất cả đều là gạt người, căn bản không giống như những gì đã được ghi chép. Ít nhất có hai ba mươi cường giả thổ dân đánh tới, vả lại thực lực mạnh đến đáng sợ, ngay cả Bát Sát Hoàng Tuyền La Thiên Bàn của ta cũng khó mà cản nổi.

Ông ta hiện tại thật sự là sắp hận chết lão tổ tông viết ra cổ tịch. Mắt mù thì cũng thôi, con mẹ nó lại còn khoác lác, một đời rồi lại một đời truyền xuống, hại người ta thật là thê thảm. Nếu như biết quan tài của lão tổ tông ở đâu, ông ta cũng muốn đi lên trực tiếp hất đổ quan tài luôn.

Đám người nghe vậy, vẻ mặt đều sững sờ, hai ba mươi cường giả thổ dân?

Lực lượng như vậy coi như có phần kinh khủng, hơn nữa còn có thể đánh nát Bát Sát Hoàng Tuyền La Thiên Bàn, thực lực như vậy, họ đã không dám tưởng tượng thêm nữa. Cho dù là bọn họ cũng không dám nói có thể làm gì được Bát Sát Hoàng Tuyền La Thiên Bàn.

- Chưởng giáo, hiện tại không nên chậm trễ, mau đi cứu các sư đệ ra mới là chuyện quan trọng nhất.

Đường Thiên Nhật vội vã la lên:

- Mười ba vị trưởng lão của phái ta rơi vào trong tay thổ dân, nếu như xảy ra chuyện gì thì đối với phái ta chính là một tổn thất cực kỳ to lớn.

Chưởng giáo đứng dậy, trong mắt lóe kim quang, trầm tư một lúc sau đó trực tiếp mang theo đám người xé rách hư không chạy đến phương trời xa. Thân là chưởng giáo, việc này ông ta không thể không quản được, mười ba vị trưởng lão nếu như bỏ mạng tại

Nguyên Tổ Chi Địa, đối với môn phái mà nói chính là một loại đả kích, lại càng là tổn thất không thể chịu đựng nổi.

…

Lối vào Nguyên Tổ Chi Địa.

Lối vào này cũng là nơi duy nhất mà tu sĩ Luyện Hư Hợp Đạo có thể chống đỡ tiến vào.

Một đám đệ tử đang chờ đợi ở chỗ này.

- Tả Vân Phi của phái Tiên Kiếm hình như đã đi vào được một thời gian dài rồi đi, sao còn chưa ra nữa?

Một đệ tử chân truyền hơi nghi hoặc hỏi, không phải là ở bên trong tốt quá nên không nỡ đi ra chứ.

- Theo ta thấy, bọn hắn chắc hẳn đã xong đời rồi, đám Đường trưởng lão đi vào cũng chỉ có mỗi mình Đường trưởng lão thoát ra một mình, cũng biết bên trong nguy hiểm đến cỡ nào rồi.

- Ừm, đúng là như vậy, Nguyên Tổ Chi Địa xem ra rất nguy hiểm, vượt xa những gì chúng ta vẫn tưởng tượng.

Bọn họ thân là đệ tử chân truyền của môn phái, đầu óc lại không ngu ngốc, ngay cả Đường trưởng lão cũng đều ngã lộn cổ ở bên trong đó, nếu như bọn họ đi vào chỉ sợ ngay cả một cái rắm cũng chẳng thể nào thả ra nổi.

Đột nhiên, đất trời nơi phương xa chấn động.

- Bái kiến chưởng giáo!

Có một số đệ tử chân truyền chưa phát hiện, nghe thấy thanh âm này liền lập tức giật nảy mình, không ngờ chưởng giáo lại tới đây. Chỉ là, lúc bọn họ nhìn thấy vẻ mặt ngưng trọng của chưởng giáo, liền biết hiện tại tâm tình của chưởng giáo đang rất không tốt cho nên cũng đều thành thành thật thật đứng yên tại chỗ, nhìn xem chưởng giáo sẽ xử lý chuyện này như thế nào.

Đường Thiên Nhật nói:

- Chưởng giáo, có phải chúng ta nên cùng đi vào, chém giết những thổ dân kia để cứu các sư đệ ra hay không?

- Ta không thể đi được, nếu như bị các môn phái khác phát hiện

cơ hội như vậy, chỉ sợ ta cũng chỉ có thể vĩnh viễn sống tại Nguyên Tổ Chi Địa.

Chưởng giáo nhìn chằm chằm khe hở, muốn nhìn rõ hết thảy bên trong nhưng nhìn một hồi, liền chuyển ánh mắt đi, nói:

- Đường trưởng lão, chuyện này vẫn cần ngươi xuống dưới một chuyến mới được.

- Cái gì?

Đường Thiên Nhật dấu hỏi đầy đầu nhìn chưởng giáo, muốn ông ta xuống dưới đó? Không được, chuyện này không thể được, xuống dưới liền phải chết, những thổ dân kia ông ta thật sự không muốn nhìn thấy nữa, thật sự là quá mức kinh khủng.

- Đường trưởng lão, chuyện này do ngươi mà ra, hay là ngươi còn muốn để chưởng giáo xuống dưới cùng ngươi hay sao?

Hoàng Nhân trưởng lão nói.

Những trưởng lão xung quanh cũng đồng ý với lời nói này, chưởng giáo tất nhiên không thể mạo hiểm được, nếu như Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung mà mất đi chưởng giáo, các môn phái còn lại lại thừa lúc vắng mà xâm phạm, hậu quả kia khó mà tưởng tượng nổi.

- Chưởng giáo, những thổ dân kia quá mức lợi hại, coi như ta có xuống dưới cũng chỉ vô ích thôi.

Đường Thiên Nhật vội vàng nói. Đừng có đùa, chuyện này mẹ nó sao lại là ông ta xuống dưới nữa chứ. Vả lại Bát Sát Hoàng Tuyền La Thiên Bàn cũng đã bị những thổ dân kia làm hỏng, nếu như ông ta xuống dưới còn có thể dùng thứ gì liều mạng cùng đối phương đây, không được, chuyện này tuyệt đối không được, chỉ là chưởng giáo đã mở miệng, ông ta cũng không biết phải làm thế nào cho phải.

- Không sao, một tia thần niệm của ta sẽ theo ngươi xuống đó, đồng thời ngươi hãy mang theo cái này.

Chưởng giáo đưa tay ra, một pháp bảo hình chiếc chuông phiêu đãng bay ra, sau đó trong không trung chấn động một chút, một cỗ âm thanh vang lên, vang vọng cả đất trời.

- Đây là Tiên Khí thượng phẩm Địa Nguyên Chung.

Đường Thiên Nhật cả kinh, không ngờ chưởng giáo lại đem Tiên Khí bực này giao cho ông ta.

- Có Địa Nguyên Chung hộ thể, có thể đảm bảo cho ngươi vạn tà bất xâm, mà lần này ngươi xuống dưới đó cũng chỉ là để truyền lời, bản phái nguyện ý thương lượng cùng bọn chúng một chút.

Chưởng giáo nói.

Tình hình hiện tại, không phải chỉ cần dùng vũ lực là có thể giải quyết được, Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung không chịu nổi việc tổn thất những trưởng lão này, chỉ có thể đàm phán với những thổ dân này mà thôi.

Hoàng Nhân trưởng lão nói:

- Hai giới giao chiến, không chém sứ giả, có Địa Nguyên Chung của chưởng giáo hộ thể. Những thổ dân này cũng chẳng thể làm gì, huống hồ chưởng giáo còn ký thác thần niệm, nói chuyện với bọn chúng, ngươi chỉ là đi một chuyến mà thôi, còn có chuyện gì nguy hiểm chứ?

- Vậy sao ngươi không đi xuống đi?

Đường Thiên Nhật thật sự không muốn xuống dưới đó, cho dù có Địa Nguyên Chung hộ thể, ông ta vẫn có chút sợ hãi.

Việc thổ dân hủy đi Bát Sát Hoàng Tuyền La Thiên Bàn của ông ta đã để lại trong lòng ông ta một bóng ma thật lớn, trong lúc nhất thời khó mà tiêu trừ được. Bây giờ còn chưa qua bao lâu đã lại muốn ông ta đi xuống đó, ông ta sợ hãi tột độ.

Hoàng Nhân trưởng lão cười, nói:

- Ta xuống dưới đó làm gì? Cũng không phải ta bỏ rơi các sư đệ hay là nói Đường Thiên Nhật ngươi đã sợ hãi rồi?

-Ngươi…

Đường Thiên Nhật trong lòng có lửa nhưng không thể làm gì khác, chỉ có thể tiếp nhận. Trong lòng thầm lẩm nhẩm một câu:

- Con mẹ nó!

Chương 505: Chưởng Giáo Đích Thân Đến

Nguyên Tổ Chi Địa.

- Lâm phong chủ, không phải là ngươi lầm rồi chứ, tại sao ta lại cảm giác là bọn chúng sẽ không đến?

Thần Vân đại sư hỏi. Ông ta đối với bất cứ lời nói của tên tiểu tử này, cho dù chỉ là một cái dấu chấm câu thôi cũng đều ôm lấy tâm thái hoài nghi. Giới Chân Tiên xâm lược khí thế rất hùng hổ, nhưng mà hiện tại xem ra cũng chỉ có vậy, không ra hồn gì cả.

- Lầm? Thần Vân đại sư, ông đang nói đùa cái gì vậy? Chuyện khác không nói, chỉ tính trong tất cả mọi người đang đứng ở đây, trí thông minh của bản phong chủ là cao nhất, nếu như ngay cả ta nói mà cũng không chính xác, vậy thì liền chẳng có ai có thể nói đúng cả.

Đối với việc Thần Vân đại sư hoài nghi trí thông minh của mình, hắn rất là khó chịu, bực này trí lực của hắn lại có người dám hoài nghi IQ cao chót vót của hắn, thật là nực cười.

Thần Vân đại sư ngây người nhìn Lâm Phàm, được rồi, xem như ông ta chưa nói gì cả, nói chuyện với tên tiểu tử này thì thà nói chuyện với cái đầu gối còn hơn.

Hắn cũng bó tay, đến tận lúc này cũng không hiểu rõ tình huống của những tông môn này như thế nào. Lúc trước đánh nhau muốn chết đi sống lại, bây giờ nói không đánh thì liền không đánh nữa, lại còn đoàn kết lại cùng nhau chống lại kẻ xâm lược, không đúng, là liên minh cùng nhau xâm lược ngược lại người khác.

Ngay lúc Lâm Phàm nói ra lời này, tất cả những Bán Thần xung quanh đều đồng loạt nhìn hắn, ánh mắt bốc lửa dường như muốn nói, ngươi có thể sỉ nhục nhân cách của chúng ta nhưng tuyệt đối không thể sỉ nhục trí thông minh của chúng ta.

Các đại tông môn không ai không biết, không ai không hiểu rằng Lâm Phàm, phong chủ của Vô Địch phong Viêm Hoa tông là một người có đầu óc hơi không bình thường. Nếu như bình thường, còn có thể làm ra những chuyện trước kia sao? Dùng mông để nghĩ cũng có thể hiểu rõ là ai mới có đầu óc có vấn đề.

- Các ngươi đừng có dùng ánh mắt như vậy mà nhìn ta, làm như

ta nói sai không bằng vậy.

Lâm Phàm cười, đối với trí lực của những người này, hắn thật không dám nhận bừa. Hắn cũng hiểu rõ có đôi khi nói thật sẽ khiến cho người khác không vui, hắn đều có thể hoàn toàn hiểu được, nhưng thân là nam nhân đầu đội trời chân đạp đất, nhất định phải chính trực, dám nói dám làm, không thể bởi vì người khác không vui mà không nói được, đúng không?

- Đồ nhi, đừng như vậy, có lúc, trong lòng hiểu rõ là được rồi, con là do lão phu dạy dỗ, trí thông minh tất nhiên không phải hạng xoàng rồi.

Thiên Tu vỗ vai đồ đệ nói. Lâm Phàm gật đầu:

- Dạ, con biết rồi thưa thầy, con có thể có được trí tuệ như bây giờ, thầy cũng có công lao rất lớn.

Thiên Tu vốn muốn nói tiếp một câu nhưng trong lòng ông luôn cảm giác như trong câu nói đó hình như có cái gì đó không đúng lắm.

Dạ Ma Bán Thần cười ha ha, nói:

- Ai mà chẳng biết đầu óc Lâm phong chủ có vấn đề chứ, nếu như là do Thiên Tu ngươi dạy, vậy thì đầu óc của ngươi cũng có vấn đề rồi…ha ha…

Putissa đè Dạ Ma Bán Thần xuống đất, che miệng ông ta lại, lúng túng cười, nói:

- Hiểu lầm, hiểu lầm thôi, ông ta có bệnh, đừng để bụng.

Sau đó nhìn Dạ Ma, thấp giọng nói:

- Ngươi muốn chết thì cũng đừng làm liên lụy đến La Sát tông.

Ông ta không hiểu, tại sao gan Dạ Ma lúc này lại to bằng trời như vậy, cũng dám nói Lâm phong chủ và Thiên Tu đầu óc có bệnh, như vậy chẳng khác gì muốn chết cả.

- Hiện tại nói thật cũng không cho sao?

Dạ Ma phản bác, ông ta đã mất đi lòng tin đối với tông chủ, nói thật cũng không cho, thế này thì có còn nhân quyền không chứ?

- Lời của ngươi đây không phải là nói thật mà là muốn chết, câm miệng đi cho ta.

Putissa mặc kệ Dạ Ma, tên này sau khi được chuộc về liền không giống như lúc trước. Dạ Ma trong lòng không phục, lẩm bẩm trong miệng:

- Nếu như người không phải là tông chủ, ta đã sớm xử lý ngươi rồi.

Chỉ là vừa nói xong câu này, ông ta phát hiện ánh mắt của tông chủ rất sắc bén giống như muốn làm thịt ông ta vậy.

- Thế nào?

Dạ Ma hỏi.

Putissa hít một hơi thật sâu để bình tĩnh lại, phải nhịn, chờ đến khi chuyện này kết thúc, trở về tông môn thì mới thu thập cái tên này sau.

Đã nhiều năm như vậy, rốt cuộc mới có thể nói ra câu nói thật lòng.

Boong boong!

Tiếng chuông vang vọng đất trời, vả lại tiếng động dường như truyền ra từ trong khe hở. Sóng âm kia một tầng rồi lại một tầng vang lên như thủy triều, truyền ra từ trong khe hở.

- Lại có người đến.

Lâm Phàm vỗ tay, đứng dậy có chút mong chờ. Hắn phát hiện người của giới Chân Tiên kỳ thật rất chịu chơi, la bàn, kiếm đều đã tới, bây giờ chuông cũng đến không biết lần sau có tới có thể là một cỗ quan tài hay không?

Dịch Đạo Lăng vốn đã tuyệt vọng, lúc nghe được tiếng chuông này thì biểu hiện trên mặt rất là phong phú, bên trong đôi mắt vô thần cũng tỏa ra hào quang chói lọi.

Tiếng chuông này rất quen thuộc, không phải là Địa Nguyên Chung của chưởng giáo hay sao. Bây giờ, ông ta rất cảm động, không ngờ tới chưởng giáo lại đích thân đến cứu bọn họ.

- Chưởng giáo à, chúng ta thẹn với sự tin tưởng của người, còn cần người đến cứu…

Dịch Đạo Lăng than trời trách đất, chẳng qua khi nhìn thấy thân ảnh bên trong khe hở, thanh âm liền im bặt, sao sư huynh lại tới,

chưởng giáo đâu? Nếu như chưởng giáo đích thân tới, những thổ dân này tuyệt đối không phải là đối thủ của ông ấy. Có điều bây giờ lại là Đường su huynh quay lại. Tình huống gì đây, quay lại đưa đồ ăn hả?

Mặc dù có Địa Nguyên Chung hộ thể nhưng mà Đường Thiên Nhật vẫn rất sợ hãi, rất e ngại, cũng mặc kệ tất cả, trực tiếp đứng trong khe hở kích hoạt Địa Nguyên Chung để bảo vệ bản thân. Ông ta đã có bóng ma đối với những thổ dân này, đám người kia thật sự quá nguy hiểm, nguy hiểm đến mức khiến cho người ta sợ hãi.

- Tại sao lại là tên này nữa?

Lâm Phàm nghi ngờ hỏi, đồng thời hắn rất thất vọng, có lòng tốt tha cho ngươi một mạng, ít ra cũng phải mang vài người tới chứ nhưng bây giờ ngươi lại đơn thương độc mã tới, thật là khiến cho người ta không vui.

- Mẹ nó, lại chỉ có một đứa, có chia cũng không đủ.

Thánh chửi Chế Tài mắng:

- Xâm lược mà cũng không làm cho tốt, đáng đời cứ liên tục thành cái dạng này.

Thánh Chủ nhìn Chế Tài, mặt mày ủ rũ, tông môn sao lại có dạng quân chủ như vậy chứ, thật là tông môn bất hạnh mà.

- Đừng xúc động, xin các vị đừng xúc động, lần này ta tới không phải là để đánh nhau.

Đường Thiên Nhật vội vàng nói, sợ rằng nói chậm một chút sẽ bị những thổ dân này đè ra đất mà đánh đập.

Thiên Tu quái dị nhìn đối phương, nói:

- Đồ nhi, sao vi sư lại cảm thấy, người này đến để đàm phán nhỉ?

Đàm phán? Không thể nào, chỉ có một người đến, sao có thể là đàm phán được, đây rõ ràng là không coi chúng ta ra gì cả mà. Lâm Phàm rất khó chịu, đàm phán thì phải dụng tâm, một người thì tính là gì? Đó chính là không coi chúng ta ra gì cả.

Đường Thiên Nhật lơ lửng trong hư không, cách miệng khe hở rất gần, chỉ cần thấy tình hình không thích hợp, ông ta nhất định sẽ rút lui đầu tiên.

- Các vị hiểu lầm, hiểu lầm rồi, đừng ra tay, ta tới là có chuyện

muốn nói.

Đường Thiên Nhật nói.

Lâm Phàm vẫy tay, nói:

- Có chuyện gì thì xuống đã rồi nói, đứng cao như vậy làm gì, không nghe rõ.

Đường Thiên Nhật lập tức lắc đầu, chắc chắn sẽ không xuống dưới, sau khi đi lần này sẽ biến thành bộ dáng gì thật là không dám tưởng tượng, có đánh chết ông ta, ông ta cũng sẽ không xuống đó.

- Sư huynh, chưởng giáo đâu?

Dịch Đạo Lăng hô lên.

-Đường Thiên Nhật, ngươi là cái tên tiểu nhân hèn hạ, ngươi dám lừa gạt ta.

Chương 506: Chưởng Giáo Đích Thân Đến (2)

Tả Vân Phi dắt cổ họng mắng to, lão bị mất hết mặt mũi như vậy là vì sao? Còn không phải là bởi vì cái tên súc sinh khốn nạn này cố ý lừa lão? Nếu như không phải vì ông ta, mọi chuyện sao có thể trở nên như vậy chứ.

Đường Thiên Nhật bình tĩnh nhìn thoáng qua Tả Vân Phi, không biểu hiện gì, xem như chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

- Các sư đệ, chưởng giáo phái ta tới để thương lượng với các cư dân của Nguyên Tổ Chi Địa một chút.

Vốn là từng tiếng từng tiếng thổ dân, hiện tại lại trực tiếp biến thành cư dân, trình độ tiến bộ này cũng thật là lớn.

Dịch Đạo Lăng rất muốn nói, huynh xuống đây thì có tác dụng quái gì chứ, nếu là chưởng giáo xuống thì có lẽ còn có chút hữu dụng, sau đó bọn họ lại tiếp tục cúi đầu, đối với tình huống tiếp theo, bọn họ cũng không ôm ấp hy vọng gì cả. Ngồi xổm ở đây cũng được một lúc lâu rồi, chân cũng tê hết cả. Vả lại, càng hiểu rõ hơn về tên thổ dân này, nghe những thổ dân xung quanh nói, người này đầu óc có vấn đề, một lời không hợp liền sẽ đánh người, vả lại không biết nói chuyện, thường xuyên dùng bạo lực để giải quyết mọi chuyện.

- Xuống đây nói đi, yên tâm, tuyệt đối không ra tay đâu, nhân cách của chúng ta vẫn có thể tin được. Huống hồ hai giới giao chiến, không chém sứ giả, mặc dù giới Chân Tiên các ngươi xâm lược đất đai của chúng ta nhưng chúng ta tuyệt đối sẽ không đánh ngươi.

Lâm Phàm hô to về phía hư không, cái tên này vậy mà lại thông minh hơn rồi, biết nguy hiểm nên không xuống, hơn nữa đứng cách khe hở gần như vậy, lão ta muốn chạy trốn thì không có ai có thể ngăn cản được.

Đường Thiên Nhật tuyệt đối sẽ không đi xuống, dù cho đối phương có ba hoa chích chòe thế nào đi nữa thì ông ta cũng sẽ không đi xuống. Ông ta làm sao biết được những thổ dân này nghĩ như thế nào? Nếu như bọn chúng giở trò lừa bịp thì làm sao bây giờ? Cho nên vẫn là nên lo xa một chút, cứ đợi ở đây, bảo đảm không có bất cứ chuyện gì xảy ra. Nếu quả thật có chuyện, cứ bay thẳng đến khe hở,

khoảng cách gần như vậy, không thể nào trốn không thoát.

- Là ngươi ép ta.

Lâm Phàm lắc đầu, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, còn muốn đùa bỡn tính toán, đợi lát nữa cho ngươi một trận, khiến cho cha ngươi cũng không nhận ra.

Mà ngay lúc này, một giọng nói truyền đến:

- Các vị cường giả Nguyên Tổ Chi Địa, bản tọa là chưởng giáo của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, hi vọng có thể nói chuyện với các vị một chút.

Thần niệm của chưởng giáo ký thác trên người Đường Thiên Nhật xuất hiện.

- Bái kiến chưởng giáo.

Đám người Dịch Đạo Lăng nhìn thấy thân ảnh này, lập tức hưng phấn hô lên. Mặc dù đây chỉ là một tia thần niệm của chưởng giáo nhưng trong lòng bọn họ cũng buông lỏng, giống như cảm giác là an toàn đã đến rồi.

- Sức mạnh hình chiếu, cũng chính là thần niệm hay là thân ngoại hóa thân.

Thiên Tu sờ bộ râu dài, tự nhủ, sự tu hành của giới Chân Tiên cũng thật khiến cho ông có chút hiếu kỳ.

- Xuống đây rồi nói.

Lâm Phàm ngoắc tay, không ngờ còn có lão đại xuất hiện, chẳng qua thứ đến chỉ là một tia thần niệm của lão đại mà thôi, thật khó chịu. Nếu như là người thật đến thì vui hơn nhiều rồi.

- Chưởng giáo cẩn thận, những thổ dân này rất gian trá.

Đường Thiên Nhật nhắc nhở.

- Không sao.

Chưởng giáo đi xuống, chỉ là điều khiến cho Đường Thiên Nhật kinh ngạc chính là, chưởng giáo đi xuống thì đi đi sao lại cũng dẫn theo ông ta xuống chứ?

- Chưởng giáo, ta ở đây là được rồi, không cần xuống đó đâu.

Chưởng giáo cười cười, không nói gì, dường như đang nói, ngươi cho rằng Địa Nguyên Chung đang bảo vệ ngươi sao, ngươi chỉ đang hưởng ké thôi.

Lâm Phàm nhìn đối phương, hỏi:

- Ngươi chính là chưởng giáo của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung sao?

- Đúng vậy.

Chưởng giáo cười, sau đó nhìn về phía đám người Dịch Đạo Lăng, nói:

- Còn xin các vị hãy thả những trưởng lão của phái ta ra, phái ta nguyện nhận phần ân tình này.

- A, còn hai vị trưởng lão phái ta đâu?

Chưởng giáo nhìn một vòng, cẩn thận đếm một chút, lúc đầu nói là mười ba nhưng nơi này chỉ có mười hai người, vả lại trong đó còn có một người của phái Tiên Kiếm.

- Ở đó.

Lâm Phàm chỉ.

Chưởng giáo nhìn qua nơi hắn chỉ, phát hiện nơi đó chỉ có hai đống thịt nhão, sau đó lại nhìn Lâm Phàm một chú, rồi lại nhìn đống thịt nhão kia một chút, trong lúc nhất thời liền ngơ ngác.

- Thật là ngại quá, lúc trước không biết, không chú ý liền đập chết mất rồi, không sao chứ?

Lâm Phàm hỏi.

- Thật ra cũng không có gì, nếu như ngươi muốn ra tay vậy thì liền ra tay đi.

Chưởng giáo nhìn hai đống thịt vụn kia, từ trong hơi thở có thể cảm nhận ra đây chính là hai trưởng lão trong phái. Thật không ngờ, bọn họ lại sẽ chết ở chỗ này. Đáy mắt có nộ khí, muốn ra tay giết sạch đám thổ dân này nhưng nộ khí rất nhanh liền tiêu tan, sắc mặt lại bình tĩnh như nước.

- Phái ta đi xuống Nguyên Tổ Chi Địa cũng chỉ là muốn giao lưu cùng các vị một phen, không có ác ý, về phần bọn họ chỉ sợ cũng là

hiểu nhầm nên mới xuất hiện tình huống như vậy.

Chưởng giáo muốn cứu những trưởng lão này ra, tuyệt đối không thể để bọn họ chết ở đây được. Nếu không đối với môn phái mà nói chính là một sự đả kích cực lớn.

- Thứ hỗn trướng ghê tởm.

Đường Thiên Nhật trong lòng thổ huyết, hai vị sư đệ chết đi khiến cho người ta khó mà có thể chịu đựng, mà cố kỵ của chưởng giáo, ông ta tất nhiên cũng biết đó chính là không thể để cho các trưởng lão chết ở đây được.

- Ngươi nói loại giao lưu này có cần thiết không?

Lâm Phàm nhìn về các vị Bán Thần, dò hỏi.

- Giao lưu cái đéo gì chứ giao lưu, giao lưu con mẹ nó. Lâm phong chủ, chúng ta lên, bắt lấy đối phương, tấn công giới Chân Tiên đi.

Thánh chửi Chế Tài mắng.

Lâm Phàm đưa tay, nói:

- Chế Tài Quân Chủ, an tâm chớ vội, đừng quá mức xúc động, việc này còn có thể thương lượng.

Thánh Chủ nhìn Chế Tài, nói:

- Gần đây có phải ngươi tu luyện bị tẩu hỏa nhập ma hay không? Có thể ngậm miệng lại được không vậy?

- A.

Chế Tài cảm thấy bị tổn thương rất nặng, vừa mở miệng liền bị Thánh Chủ mắng, cũng không biết vấn đề nằm ở đâu, khiến cho ông ta vô cùng bực bội.

- Các vị, phái Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung của ta ở giới Chân Tiên là một trong Tiên Đạo Thập Môn, mọi chuyện lúc trước đều chỉ là hiểu lầm thôi, nếu như các vị nguyện ý thả trưởng lão phái ta ra, sau này nếu như có việc gì, phái ta tuyệt đối không chối từ.

Chưởng giáo nói.

Lâm Phàm xem trọng chiếc chuông kia, sau đó liếc mắt nhìn nhau

với đám Bán Thần. Thần Phạt Quân Chủ hiểu rõ ý tứ của ánh mắt này.

Thời gian dần trôi, đám người tản ra, nhưng vị trí phân tán lại rất rõ ràng, đó chính là bao vây đối phương lại.

- Thầy, con nhìn trúng chiếc chuông kia.

Lâm Phàm nhỏ giọng nói.

- Ừm, chiếc chuông kia thật là không tệ, đợi lát nữa vi sư sẽ nương tay, không làm hỏng chiếc chuông đó.

Thiên Tu vẫn luôn nhìn chằm chằm chưởng giáo, cảm nhận khí tức của đối phương, loại sức mạnh kỳ diệu kia cũng chính là pháp lực, rất khổng lồ, giống như một cơn sóng thần đang ẩn chứa trong cơ thể.

Chưởng giáo phát hiện tình hình xung quanh có chút không ổn, sau đó nghiêm nghị nói:

- Các vị, các người đây là đang muốn làm gì?

- Làm ngươi, lên!

Lâm Phàm chợt quát một tiếng, trực tiếp xông đến, nhóm Bán Thần xung quanh cũng như vậy.

- Chưởng giáo, ta nói rồi mà, bọn chúng rất hèn hạ, sao người lại không nghe lời ta chứ.

Đường Thiên Nhật trong lòng thấp thỏm lo âu, nhất lúc nhìn thấy những thổ dân này xông tới lại càng không biết nên làm gì bây giờ.

Bát Sát Hoàng Tuyền La Thiên Bàn của ông ta bị những thổ dân này làm hỏng, thực lực giảm mạnh nhưng tình huống hiện tại cũng không thể chỉ nhìn mà không đánh được.

Pháp lực trong cơ thể, mênh mông cuồn cuộn, nghiền ép bốn phía.

- Các ngươi…

Chưởng giáo giận dữ, không ngờ những thổ dân này vậy mà lại đánh trả, lập tức gầm thét một tiếng, hơi nhấc ngón tay, pháp lực cuồn cuộn bạo phát ra ngoài.

- Thiên nguyên!

Pháp lực ngưng tụ lại một điểm, trong đó lại có đại đạo hàm súc ẩn tàng, đây đã là thủ đoạn siêu việt nhất của đám người Đường Thiên Nhật.

- Hắc hắc, có chút thú vị.

Chương 507: Cái Chuông Này Có Duyên Với Ta

Tốc độ của Lâm Phàm đã đạt đến cực hạn, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt chưởng giáo, năm ngón tay co lại, sức mạnh ngưng tụ, sau đó đột nhiên bắn phá mà đi.

Ầm ầm!

Ánh sáng rực rỡ chiếu xạ đất trời, bộc phát ra ánh hào quang sáng chói.

Mà sắc mặt của chưởng giáo lại đại biến, đây chỉ là một tia thần niệm của ý, đâu phải là đối thủ của Lâm Phàm, ngón tay nổ tung trong nháy mắt.

Nhưng mà với ông ta mà nói, chuyện này quả thực không có khả năng, dù đây chỉ là một tia thần niệm nhưng mà cũng không phải là thứ mà người bình thường có thể đối phó được, cho dù là Đường Thiên Nhật cũng khó có thể chống cự được.

- Chạy!

Chưởng giáo chỉ niệm pháp quyết, pháp lực đã cuồn cuộn như sóng cuồn cuộn mà lên, Địa Nguyên Chung lại càng oanh minh rung động, tiếng chuông chấn động, khuếch tán bốn phương tám hướng, đồng thời bay lơ lửng trong không trung, muốn rời khỏi nơi này.

- Chạy đi đâu? Bản phong chủ coi trọng cái chuông này.

Lâm Phàm cưỡi gió bay lên, trong nháy mắt liền xuất hiện phía trên Địa Nguyên Chung, trực tiếp giáng xuống một chưởng, sức phòng ngự của cái chuông khó mà chống đỡ nổi.

Một tiếng ầm vang vang lên.

Địa Nguyên Chung đột nhiên rơi xuống đất, khuấy động lên một lớp bụi trần, Đường Thiên Nhật đang ở bên trong hoảng hốt lo sợ, lớn tiếng gầm rú:

- Chưởng giáo, cứu ta…

Chưởng giáo bay lên, ông ta vừa có nhận thức mới về đám thổ

dân này, những thổ dân này không đơn giản, mặc dù đây chỉ là một tia thần niệm nhưng cũng có tu vi Luyện Hư Hợp Đạo.

- Địa Nguyên Chung.

Lập tức, một đạo sóng âm bộc phát ra từ miệng chưởng giáo, xung kích mạnh mẽ đó quét sạch mà đi, Địa Nguyên Chung đang bị Lâm Phàm áp chế chấn động, trên mặt hiện ra rất nhiều tiên văn lít nha lít nhít, đại biểu cho một loại ý chí đại đạo.

Boong!

Trong cơ thể Lâm Phàm có một đạo tiếng chuông nổ tung như sấm sét, đây là uy năng của Địa Nguyên Chung, lại càng là uy năng của Tiên Khí thượng phẩm, đủ để hủy diệt hết thảy. Cho dù là tu sĩ Luyện Hư Hợp Đạo cũng khó mà chống đỡ, chỉ là đối với Lâm Phàm, thanh âm này chẳng gây ra chuyện gì cả.

- Sao lại thế?

Chưởng giáo kinh hãi, không ngờ thế công của Địa Nguyên Chung lại không dùng được, nhưng đây là công kích tinh thần mà.

Đường Thiên Nhật vẫn một mực bị giam trong Địa Nguyên Chung nhìn thấy chưởng giáo muốn chạy, lập tức hô lên:

- Chưởng giáo đừng đi, cứu ta, cứu ta với.

- Thầy à, cái tên này muốn đi kìa, chém thần niệm của ông ta đi.

Lâm Phàm hô lên. Đã tới vậy thì cũng đừng nghĩ có thể dễ dàng chạy đi như vậy, nếu không thì mặt mũi này biết để đi đâu.

- Ngươi…

Chưởng giáo trừng Đường Thiên Nhật, không ngờ ông ta lại nhắc nhở đám thổ dân này là ông ta muốn đi nhưng với tình hình trước mắt, muốn trấn áp những thổ dân này đã là chuyện không thể nữa.

Ngay lúc chưởng giáo bay lên chuẩn bị rút lui, lại phát hiện phía trước có người cản đường.

- Đã tới rồi thì còn đi làm gì.

Bộ râu dài màu trắng lắc lư theo gió trong hư không, trên mặt cũng mang theo ý cười.

- Rất nguy hiểm đó.

Chưởng giáo vẻ mặt ngưng trọng, tên thổ dân này khiến ông ta có cảm giác rất nguy hiểm, so với tên thổ dân lúc nãy còn nguy hiểm hơn. Nhưng sao có thể ở lại đây được, vừa muốn điều khiển Địa Nguyên Chung nhưng mà nhìn thấy tên thổ dân kia lại đặt mông ngồi trên chuông, trong lòng chưởng giáo lửa giận thiêu đốt hừng hực. Đây là muốn đoạt tiên bảo của ông ta sao?

- Thiên Địa Nhất Tuyến Gian.

Thiên Tu chuyển động, chỉ là tốc độ nhanh đến mức không ai có thể nhìn thấy được.

- Cái gì?

Chưởng giáo kinh hãi, cảm nhận được một luồng chấn động cực kỳ cường đại đang đánh tới, sự chấn động này khiến cho ông ta cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Phốc phốc!

Thân thể chưởng giáo bị chém thành hai nửa, sau đó phịch một tiếng liền tiêu tán, chỉ có một giọt máu tươi rơi xuống, cuối cùng biến mất không còn dấu tích.

Địa Nguyên Chung đang chấn động dường như cũng không còn động tĩnh, vững vàng nằm đó.

- Cuối cùng cũng đến tay.

Lâm Phàm trực tiếp nâng Địa Nguyên Chung trong tay, Đường Thiên Nhật bên trong ngây ngốc đứng tại chỗ. Ông ta vẫn biết, lần này chắc chắn sẽ xui xẻo, nhưng mà chưởng giáo lại không tin, những thổ dân này thật sự rất khủng bố.

- Ta…ta…

Đường Thiên Nhật muốn mở miệng, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Lâm Phàm vẫy vẫy tay với đám Bán Thần xung quanh, nói:

- Tiếp đãi vị xâm lược này một chút đi.

- Hắc hắc!

Chế Tài siết nắm đấm, đi về phía Đường Thiên Nhật, đồng thời còn có không ít Bán Thần cũng tụ tập đi đến.

- Đừng mà.

Đường Thiên Nhật hai tay ôm đầu, chậm rãi ngồi xuống. Ông ta là trưởng lão của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, tu hành đến bây giờ chưa từng gặp qua loại người này.

- Sư huynh, mau ngồi xuống, đừng phản kháng.

Dịch Đạo Lăng tuyệt vọng nói.

Thần niệm của chưởng giáo giáng lâm cũng đều vô dụng, chuyện này ngoại trừ chân thân đến thì còn có thể có biện pháp nào nữa chứ.

Lập tức, một tiếng kêu thảm thiết truyền đến mà tiếng kêu gào thê thàm này lại còn kèm theo một tiếng cười to tùy ý làm bậy của đám thổ dân. Ác ý kinh khủng bao trùm toàn thân bọn họ.

- Đồ nhi à, cái tên chưởng giáo kia tu vi không kém.

Thiên Tu đi đế nói với đồ đệ.

- Thầy à, sao lại nói vậy?

Lâm Phàm đang nghiên cứu Địa Nguyên Chung nhưng nghiên cứu đến giờ vẫn không có manh mối gì, chẳng qua thầy khiến hắn cảm thấy hơi kinh ngạc, tu vi không kém, không kém kia rốt cuộc đến đâu?

Thiên Tu trầm giọng nói:

- Ít nhất là Thần Cảnh.

- A?

Lâm Phàm kinh ngạc, sau đó 'A' lên một tiếng, nói:

- Ít nhất là Thần Cảnh, vậy coi như ông ta là thần, xem ra có chút lợi hại, con xem ra cần phải cố gắng một chút.

Ây da, không ngờ vẫn là thần.

- Thầy à, vậy người có chịu nổi hay không vậy?

Lâm Phàm hỏi.

Thiên Tu chỉ cười một tiếng:

- Đồ nhi, con đây là đang hoài nghi năng lực của thầy sao?

Lâm Phàm lập tức khoát tay, nói:

- Không có, tuyệt đối không có, con vẫn luôn rất có lòng tin với thầy mà, dù sao có thầy ở đây, vấn đề này liền không liên quan đến con, con trước tiên vẫn nên nghiên cứu cái chuông này rốt cuộc là như thế nào đã.

- Đồ nhi, nghiên cứu cái gì chứ, Địa Nguyên Chung này là Tiên Khí của giới Chân Tiên, đã bị chưởng giáo kia luyện hóa, con sao có thể nghiên cứu được.

Thiên Tu lắc đầu, xem xét nãy giờ hẳn là còn chưa biết tình huống như thế nào hay sao.

- Như thế hả, vậy cũng chỉ có thể hủy đi mà thôi.

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói.

- Vốn là cảm thấy cái chuông này rất có duyên với con, không nghĩ tới lại là hữu duyên vô phận.

Khí linh của Địa Nguyên Chung nghe thấy lời nói này của thổ dân, đột nhiên run lên. Nó mặc dù là khí linh, vả lại đã bị chưởng giáo luyện hóa nhưng đầu óc vẫn phải có.

…

Giới Chân Tiên.

Tất cả mọi người đang đợi chưởng giáo đại phát thần uy nhưng đột nhiên lại thấy vẻ mặt của chưởng giáo đỏ ngầu, thân thể run rẩy, giống như phải hứng chịu tổn thương gì đó.

- Chưởng giáo, thế nào rồi?

Hoàng Nhân trưởng lão vội vã hỏi. Chưởng giáo mở mắt ra, trong mắt có ánh sáng lạnh lập lòe, nói:

- Không ngờ Nguyên Tổ Chi Địa lại còn có những cao thủ như vậy, xem ra ghi chép của cổ tịch sai rồi.

- Cái gì?

Hoàng Nhân trưởng lão kinh hãi, theo ý tứ của chưởng giáo, đây chẳng phải là nói Nguyên Tổ Chi Địa rất nguy hiểm sao. Mà nhìn tình hình hiện tại, không chỉ Đường Thiên Nhật không có trở về mà ngay cả thân ảnh của Địa Nguyên Chung cũng không có, chẳng phải là nói, đều ở lại nơi đó cả rồi sao.

- Triêu Bạch Đế, không ngờ ngay cả ngươi cũng đích thân tới đây.

Phương xa, có một đạo kiếm ảnh chói mắt đánh tới. Các đệ tử cảm nhận được cỗ kiếm ý này, trong lòng hoang mang rối loạn nhưng bởi vì có chưởng giáo ở đây nên cũng đều an tâm.

- Phái Tiên Kiếm, Tống Thanh Liên.

Chưởng giáo nhìn người đến, trầm giọng nói.

- Sư đệ ta là Tả Vân Phi đã sớm đến trước, không biết hiện tại đang ở đâu?

Một bộ bạch y của Tống Thanh Liên tung bay, các đệ tử phía sau cũng theo sát sau lưng.

- Không biết.

Chưởng giáo mở miệng, sau đó không nói thêm gì nữa, muốn biết thì liền tự mình xuống dưới đi. Có điều với tình huống hiện tại, liền xem như bản thể của ông ta xuống đó cũng khó có thể cam đoan có thể bắt được đối phương.

Chương 508: Tên Thổ Dân Này Uy Hiếp Ta (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

- Không biết?

Tống Thanh Liên rất muốn vung một kiếm chém chết Triêu Bạch Đế nhưng nghĩ hay là bỏ qua đi, có đánh cũng không đánh lại được đối phương, không tự tìm cái chết nữa.

Có điều Tả Vân Phi sư đệ lại tới trước, hơn nữa còn mang theo một nhóm đệ tử, không thể đột nhiên biến mất được, nhất định là đã tới Nguyên Tổ Chi Địa. Ông ta muốn vào xem tình huống thế nào nhưng bước chân vừa mới nhấc lên lại lui về.

Không đúng, có gì đó là lạ.

Triêu Bạch Đế tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ tới nơi này, hơn nữa khi nhìn thấy mình thì không nói một lời nào đã rời đi, hơn nữa hỏi ông cũng chẳng thèm trả lời, trong chuyện này nhất định có vấn đề. Đồng thời ông luôn có cảm giác hình như Triều Bạch Đế bị nội thương.

- Chẳng lẽ Nguyên Tổ Chi Địa này rất nguy hiểm?

Tống Thanh Liên nghĩ hồi lâu, cảm giác mình nghĩ đúng, trong này nhất định có nguy hiểm, nếu không Triêu Bạch Đế tuyệt đối sẽ không đột ngột rời khỏi như vậy. Giờ phút này, Tống Thanh Liên đã bị trí khôn của mình thuyết phục. Nhất định là như vậy, có thể Nguyên Tổ Chi Địa không có gì nguy hiểm hoặc là có rất nhiều bảo bối. Triêu Bạch Đế đã sớm lao vào như chó chứ làm gì có chuyện đợi người khác.

- Trưởng lão, chúng ta có đi xuống nữa không? - Một tên đệ tử dò hỏi.

Nghe tên Nguyên Tổ Chi Địa đã lâu, bọn họ là đệ tử chân truyền đương nhiên cũng muốn đến Nguyên Tổ Chi Địa tìm tiên duyên, nói

không chừng may mắn có thể gặp được điều tốt cũng nên. Có điều, không có sự cho phép của trưởng lão, cho dù bọn họ muốn tiếp tục cũng không được.

- Đừng nóng vội.

Tống Thanh Liên xua tay, phải cho ông ta một chút thời gian để suy nghĩ, dựa vào kết quả mình vừa mới đoán ra được, hiện tại tiếp tục không phải việc làm sáng suốt.

Phương xa, Triêu Bạch Đế lại rất hy vọng Tống Thanh Liên sẽ tiếp tục đi, Nguyên Tổ Chi Địa của những thổ dân kia thực lực không hề tầm thường, không thể xem nhẹ, nếu như phái Tiên Kiếm mất đi hai vị trưởng lão thì cũng có thể xoa dịu nội tâm đau khổ của ông.

Mười bốn vị trưởng lão của môn phái bị thổ dân chèn ép, đồng thời Địa Nguyên Trung của ông lại bị mấy tên thổ dân này cướp đoạt mất, có thể nói là tổn thất thảm trọng, thảm đến hận không thể đâm đầu vào tường chết quách cho xong.

Suy nghĩ kĩ một chút, tổn thất to lớn như vậy, trước kia từng xảy ra sao?

Hoàn toàn không có.

Nhưng bây giờ thì hay rồi, một Nguyên Tổ Chi Địa đã chôn vùi non nửa trưởng lão của môn phái ở đó, nếu để cho môn phái khác biết, vậy chẳng phải chuyện động trời hay sao.

Nếu là trưởng lão bình thường trong môn phái thì ông cũng có thể tiếp nhận, dẫu sao môn phái cái gì cũng thiếu chỉ có người là không, nhưng bây giờ thì sao? Những trưởng lão này đều là quân chủ lực, trưởng lão đứng đầu của môn phái.

- Nhảy đi, nhảy vào cho ta.

Ánh mắt của Triêu Bạch Đế vẫn nhìn chằm chằm vào Tống Thanh Liên ở phương xa, đứng nhìn nửa ngày, sao cứ trì trệ mãi không chịu nhảy xuống, tự mình đến xem xem.

Lúc này, dường như Tống Thanh Liên đã có được tin tức gì đó, mang theo các đệ tử chân truyền, rời đi như một cơn gió.

Triêu Bạch Đế rất là không vui, trong lòng khổ sở, tại sao chỉ có môn phái bọn họ là xui xẻo nhất mà môn phái khác không có tổn thất gì, tổn thất lớn nhất chính là phái Tiên Kiếm mất đi một vị trưởng

lão mà thôi. Tuy nhiên so với Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, đúng là trò gặp sư phụ, có thể so sánh được sao.

Lúc này, các đệ tử chân truyền của phái Tiên Kiếm phát hiện Tống trưởng lão hấp tấp rời đi, cũng sững sốt, chẳng phải muốn tới Nguyên Tổ Chi Địa sao, tại sao lại quay đầu. Mà đối với Tống Thanh Liên, vừa rồi ông đã có được một tin tức động trời, thông tin này rất kinh người, khiến ông cũng có chút sợ hãi.

Mười mấy vị trưởng lão của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung đi xuống Nguyên Tổ Chi Địa, cuối cùng chỉ có một mình Đường Thiên Nhật đi lên, sau đó lại mang theo Địa Nguyên Trung hạ xuống Nguyên Tổ Chi Địa. Cuối cùng, ngay cả bóng dáng cũng không thấy đâu nữa, còn về Địa Nguyên Trung kia cứ như đã biến mất khỏi thế gian này.

- Đáng sợ, bổn tọa cũng cảm giác có gì đó không ổn, hoá ra Triêu Bạch Đế này muốn lừa mình đi xuống.

Tống Thanh Liên thầm mắng chửi trong lòng, lại còn chưởng giáo của mười môn tiên đạo nữa, hoá ra cũng đều hèn hạ vô sỉ như vậy. Nếu không phải vừa rồi môn phái truyền tin tức tới, sợ rằng ông vẫn không nhịn được lòng hiếu kỳ đáp xuống kia để xem xem. Căn cứ của phái Tiên Kiếm, Tông Thanh Liên gấp gáp đi tới nơi diễn ra nghị sự.

- Chuyện gì vậy? Tin tức này là thật hay là giả?

Vừa đến nơi ông liền mở miệng hỏi, vừa nãy mới chỉ là truyền âm, chỉ nói chung chung, còn về tình huống cụ thể vẫn chưa nói rõ.

- Tống trưởng lão bình tĩnh, chớ suốt ruột, đây là tin tức mà đám trinh thám ta sắp xếp trong Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung đưa về, có lẽ không phải giả.

Tống Thanh Liên sững sốt, sau đó giọng nói chậm lại, vô cùng tức giận nói:

- Nếu là thật, vậy thì tên Triêu Bạch Đế thật đáng ghét, lại dám lừa ta đi xuống. Nếu như không phải các ngươi truyền tin tới, sợ rằng bổn tọa đã đi xuống rồi.

- Nhưng, nếu như đây là thật, vậy chẳng phải Tả sư đệ tiến vào Nguyên Tổ Chi Địa đã gặp bất trắc hay sao?

Ông không dám tin, Tả sư đệ này mặc dù có chút nhút nhát

nhưng thực lực vẫn rất tốt, ngay cả đệ ấy còn không phải là đối thủ của đám thổ dân kia, vậy thì rốt cuộc bọn họ mạnh mẽ đến mức nào?

- Tám chín phần là vậy. - Trưởng lão phái Tiên Kiếm nói.

- Sao có thể, phái của ta đột nhiên mất đi một vị trưởng lão, đây là nỗi đả kích lớn tới nhường nào.

Vẻ mặt Tống Thanh Liên rất nghiêm trọng, Tả Vân Phi là một trưởng lão của môn phái, thực lực cường đại, đã là cường giả cấp Luyện Hư Hợp Đạo từ lâu, cũng là một trong số những cường giả của phái Tiên Kiếm, bây giờ lại gặp nạn, chuyện này đối với môn phái mà nói, đúng là một tổn thất cực lớn.

- Haiz, cũng may, căn cứ vào tình hình thì Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung còn bị mất đi mười bốn vị trưởng lão, hơn nữa Địa Nguyên Trung của Triêu Bạch Đế cũng bị thất lạc ở Nguyên Tổ Chi Địa, e là đã bị những thổ dân kia túm được. Nếu nói về tổn thất thì bọn họ mới là bên bị thiệt hại lớn nhất.

Một trưởng lão nói. Sắc mặt Tống Thanh Liên đã khá lên chút, bừng tỉnh hiểu ra:

- Hoá ra là như vậy, bảo sao sắc mặt của tên Triêu Bạch Vũ kia cứ tái xanh, chẳng khác nào bị táo bón, hoá ra là bởi vì mất đi nhiều trưởng lão như vậy. Thế mà vẫn còn muốn lừa ta đi xuống, đúng là báo ứng. Đa tạ nhắc nhở, đây là ngươi đã cứu mạng ta.

Nghĩ quả đúng vậy, nếu không phải tin tức này tới kịp thời có khi đã đi xuống đó thật, như vậy đi lần này, kết quả cuối cùng chính là Phái Tiên Kiếm mất đi hai vị trưởng lão.

Có điều, ghi chép của Nguyên Tổ Chi Địa các phái đều có, những gì được ghi chép trên đó đại khái đều giống nhau, dường như có xuất xứ từ tay của một người. Mặc dù ghi chép nói có tiên duyên cực lớn nhưng lại không viết tiên duyên này rốt cuộc là duyên gì, khiến người ta nghĩ mãi không ra.

- Nên làm gì bây giờ? Nguyên Tổ Chi Địa đã mở ra, cũng không thể không đi xuống?

Tống Thanh Liên hỏi.

Nếu như không phải Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung làm cái bia đỡ đạn trước, thăm dò cho mọi người thì thật không biết sẽ

xảy ra chuyện gì.

- Tống trưởng lão, tình hình bây giờ chỉ sợ không thể xuống đó, tình huống của Nguyên Tổ Chi Địa có chút phức tạp, những thổ dân kia rốt cuộc mạnh đến đâu, đến hôm nay cũng đã có cái nhìn trực quan. Nếu ông bảo chúng ta đi xuống, gặp phải những thổ dân kia, nhất định sẽ xảy ra đại chiến, đến lúc đó nhất định sẽ có thương vong, cuối cùng chẳng phải cũng tổn thất nặng nề giống như Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung sao.

Chương 509: Tên Thổ Dân Này Uy Hiếp Ta (2)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Một tên trưởng lão nói. Trong mắt ông, Nguyên Tổ Chi Địa này rất nguy hiểm, cho nên trước tiên tốt nhất đừng nên xuống đó, ngồi xem có kẻ ngốc nào tiếp tục làm cái bia đỡn đạn không đã.

- Ừm, có đạo lý, phái Tiên Kiếm chúng ta tạm thời không nóng vội, nhìn xem môn phái khác nói thế nào, để bọn họ đi đấu trước cũng được.

Tống Thanh Liên gật đầu, cảm giác lời này thật có lý.

Mà lúc này, chuyện của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung lập tức lan truyền ra khắp mười môn tiên đạo, sáu tông ma đạo cùng với bốn điện yêu đạo. Khi biết được tình hình lúc này, tất cả mọi người đều mơ hồ, thảm như vậy ư? Mất đi nhiều trưởng lão như vậy, sợ rằngTriêu Bạch Đế ngay cả cái chết cũng nghĩ đến rồi. Bất kể là hai bên đạo chính hay tà, chỉ cần có đầu óc suy nghĩ thì đều đang đợi xem có môn phái nào không nhịn được đi xuống trước, để tiện thăm dò đường cho bọn họ.

…

Nguyên Tổ Chi Địa.

Lâm Phàm nhìn chiếc chuông lớn ở trước mặt, có chút do dự:

-Haiz, nếu như huỷ đi, thì cũng thấy tiếc, nhưng mà chẳng có duyên gì với mình, nếu như không huỷ thì để lại cũng đâu có tác dụng gì. Mà thôi, huỷ đi thì hơn.

Ngay tại lúc Lâm Phàm giơ tay lên, khí linh Địa Nguyên Trung mờ mịt, lập tức chui ra từ bên trong chiếc chuông, hét lớn:

- Chờ một chút, có gì từ từ nói, đừng có động tay động chân.

Khí linh nhìn thổ dân, không nghĩ ra rốt cuộc đây là tình huống gì, tên thổ dân này rốt cuộc đã xuất hiện như thế nào. Tu vi hiện tại của nó cho dù là năng lực mạnh đến tầng Luyện Hư Hợp Đạo thì cũng có thể liều mạng một phen. Nhưng mà vừa rồi, một cái tát của thổ dân này đáp xuống đã đè nó không sao động đậy nổi, điều này đối với một tiên khí thượng phẩm như nó mà nói, đúng là nỗi nhục lớn.

Lâm Phàm nhìn nam tử đầu trọc trước mắt này, hiển nhiên là khí linh.

- Có gì từ từ nói? Vậy được, ngươi nói đi, có duyên với ta không?

Dạ Ma Bán Thần đứng ở bên cạnh Putissa, nhỏ giọng nói:

- Tông chủ, ông nhìn tiểu tử này xem, sao lại hèn hạ như vậy, như thế thì có duyên sao được.

- Ngươi im miệng cho ta, thật là.

Putissa nhìn Dạ Ma, ông cũng không biết nên nói cái gì, thấp thoáng có một loại dự cảm, đó chính là một ngày nào đó sẽ bị người này hại chết.

Khí linh rất bi thương, lời của thổ dân này rất đơn giản, cũng rất dễ hiểu nhưng luôn có cảm giác rõ ràng đang uy hiếp nó. Nó là khí linh tiên khí thượng phẩm, chủ nhân lại là chưởng giáo Triêu Bạch Đế của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, đây là chuyện không thể thay đổi, trừ phi Triêu Bạch Đế chết rồi, nó mới có thể khôi phục lại tư do.

- Đại ca, ta là tiên khí đã nhận chủ, chúng ta vô duyên vô phận.

Khí linh nhìn cảnh tượng xung quanh, một nhóm thổ dân đang trông trừng mình, mà tên thổ dân trước mặt này có thể gây nguy hiểm cực cao cho nó. Nó đã bị bao vây, muốn chạy là không thể nào.

- Vậy vẫn là không có duyên sao?

Lâm Phàm lắc đầu, rất là mất hứng.

- Thôi, bổn phong chủ đội trời đạp đất, chưa bao giờ bắt giữ người khác, đã như vậy thì đi đi.

Khi thấy tên thổ dân này lại giơ tay lên, khí linh vội vàng nói:

- Chờ một chút, chúng ta có duyên, có duyên mà.

- Nói rõ ràng chút, rốt cuộc có duyên hay không, sao lúc thế này lúc thế khác vậy. - Lâm Phàm không vui nói.

- Có duyên.

Khí linh rất buồn bã, rõ ràng là bị người khác uy hiếp mà, mặc dù mình chỉ là một khí linh nhưng cũng có nhân cách chứ. Mà có nhân cách, đương nhiên cũng biết kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, mạng sống quan trọng nhất. Nhưng Triêu Bạch Đế đã luyện hóa nó, cho dù tên thổ dân này có được mình thì cũng vô ích.

Lâm Phàm cười thầm trong lòng, đùa sao, dựa vào tài học xuất chúng của mình, chẳng nhẽ lại không nắm được cái chuông này. Tuy nhiên hắn biết Địa Nguyên Trung này đã bị Triêu Bạch Đế luyện hoá, mình nhất định không thể sử dụng, nhưng vừa rồi hắn đã kiểm tra, Địa Nguyên Trung này rất cứng rắn, nếu như dùng để đập người, tuyệt đối không có bất kỳ vấn đề gì.

Thiên Tu thấy đồ đệ trò chuyện với một cái chuông chẳng có tác dụng gì đến tận bây giờ cũng thấy phục. Có điều liệu có người của giới Chân Tiên đến đây không? Nhìn vào tình huống trước mắt, e là tỷ lệ đến đây rất thấp.

Đường Thiên Nhật bị đánh cho sưng mặt sưng mũi, ông cũng hối hận muốn chết, biết rõ nơi này rất nguy hiểm nhưng tại sao vẫn tới đây, cho dù có đánh chết thì ông cũng không nên có loại suy nghĩ đó.

- Sư huynh, chưởng giáo có đến cứu chúng ta không?

Dịch Đạo Lăng tuyệt vọng, bị đám thổ dân bắt lại phải chịu hành hạ vô tình bây giờ lại bị lột sạch, đáy quần chỉ có một khối vải bao quanh.

Nhục nhã đến mức này, nếu như không phải tu vi mạnh mẽ, cõi lòng đủ rộng thì nhất định không thể chịu đựng nổi. Nếu để cho mấy đệ tử tu vi chẳng đến đâu thử gặp phải tình huống phát điên này, chỉ sợ đã đâm đầu tự tử từ lâu.

Đường Thiên Nhật nhìn Dịch Đạo Lăng, rất muốn trả lời một câu, cứu cái gì mà cứu, nếu cứu thật thì đã sớm tới, nhưng tình huống như bây giờ, một vài lời an ủi là rất cần.

- Có, chưởng giáo sẽ không bỏ rơi chúng ta, ông ấy nhất định sẽ tới cứu chúng ta.

Dịch Đạo Lăng cúi đầu, trong ánh mắt lóe lên sự tín niệm kiên

định:

- Đúng vậy, nhất định sẽ tới cứu chúng ta, nhất định.

Tả Vân Phi phái Tiên Kiếm im lặng hồi lâu, kỳ quái, thời gian mình biến mất lâu như vậy, chắc có lẽ môn phái đã phát hiện, sao còn chưa thấy đến cứu mình. Lão có chút mờ mịt, không phải là môn phái đã vứt bỏ mình chứ. Nhưng chuyện này tuyệt đối không thể nào, mình là một trong số những trưởng lão của phái Tiên Kiếm, môn phái nhất định không thể mất đi mình. Đợi thêm một thời gian đi, có lẽ đã bắt đầu hành động rồi. Nghĩ tới đây, Tả Vân Phi lại tràn đầy lòng tin với cuộc sống. Chỉ là không thể nghĩ thông, thổ dân của Nguyên Tổ Chi Địa sao có thể lợi hại như vậy.

Lâm Phàm vẫn đang trò chuyện vui vẻ với Địa Nguyên Trung, thỉnh thoảng lại ném ra mấy câu uy hiếp, dĩ nhiên khi nói những lời này lại lộ ra biểu tình vô cùng thân thiện. Đối với hắn mà nói, đồ đệ của giới Chân Tiên thật sự không tệ, nhất là những tiên khí này, có rất nhiều tác dụng kì diệu, tốt hơn nhiều so với bên này. Bởi vì giới Chân Tiên xâm lấn, các con dân trong thành trì Viêm Hoa tông đều bị điều đi, sắp xếp ở các tông môn lân cận.

…

Vô Địch phong.

Lữ Khải Minh bận tới bận lui, phân bố các đệ tử tại các nơi phòng thủ, uy năng của Thần nguyên pháo quá rõ ràng, vô cùng hùng mạnh, chỉ cần một pháo là có thể đưa những tên xâm lăng này bay lên tận trời.

- Sư huynh, không biết các huynh bên đó như thế nào?

Cậu ta nhìn lên trời, có chút lo âu, sư huynh cùng trưởng lão phải đối mặt với cường giả chân chính, thế nhưng thực lực của cậu ta thật sự quá yếu, không giúp được việc gì.

- Lữ sư huynh, huynh nói xem lần này đến bao giờ mới kết thúc. - Một tên đệ tử hỏi.

- Không biết, nhưng cũng nhanh thôi. Đừng nghĩ những chuyện này nữa, mau đi làm việc đi, các sư huynh đang ở tiền tuyến chống lại kẻ địch mạnh nhất, chúng ta không thể trì hoãn.

- Vâng

...

Chương 510: Không Nể Mặt Đến Vậy Sao

Giới Chân Tiên.

Triêu Bạch Đế im lặng hồi lâu, có rất nhiều trưởng lão cần cứu ra nhưng mà nhìn tình hình trước mắt có chút không ổn, vì vậy ông chuẩn bị thương lượng với mười môn tiên đạo, hy vọng bọn họ có thể ra tay giúp đỡ. Dĩ nhiên, ông sẽ không cầu xin mấy môn phái này giúp, mà là chuẩn bị đổi một loại phương thức khác, ví như cùng nhau tiến vào Nguyên Tổ Chi Địa. Trưởng lão phải cứu về, Địa Nguyên Trung cũng phải lấy lại, không thể thiếu thứ gì.

- Sao mà mấy chuyện xui xẻo đều xảy ra với ta vậy.

Triêu Bạch Đế rất căm giận, có loại u sầu không nói ra được. Dựa vào cái gì mà môn phái khác không có chút tổn thất mà Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung của bọn họ lại bị thiệt hại lớn nhất. Các trưởng lão còn lại đều cảm thấy bất lực với chuyện này, không biết nên giải quyết như thế nào. Nhưng bất kể ra sao, người vẫn phải cứu, mà tình huống bây giờ chỉ có để chưởng giáo tới định đoạt, bọn họ chỉ cần phục tùng mệnh mệnh của chưởng giáo là được.

- Chưởng giáo, chuyện này cần quyết định sớm, Đường trưởng lão tạm thời còn không có chuyện gì nhưng không biết những thổ dân kia sẽ làm gì bọn họ, cho nên phải mau chóng. - Một tên trưởng lão nói.

Chưởng giáo im lặng bất động, chuyện này không hề đơn giản như mình nghĩ. Thổ dân của Nguyên Tổ Chi Địa, thực lực phi phàm, dù chỉ giao đấu bằng một luồng thần niệm nhưng đã có thể thăm dò ra độ cao thấp. Nhất là ông lão đã phá huỷ thần niệm của mình tại phút cuối kia, xuất thủ bất phàm, cũng không phải là cường giả thông thường. Thổ dân có thực lực như vậy, Đường Thiên Nhật bọn họ bị thua thiệt ở nơi đó cũng không phải là không có đạo lý.

- Ừm, chuyện này ta biết rồi.

Triêu Bạch Đế đáp lại, sau đó liên lạc với mấy môn phái khác, bất kể nói thế nào, chuyện này một mình Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung không gánh nổi, phải tìm người giúp mới được.

Còn về việc mời đến Thái Thượng trưởng lão thì bỏ đi, ông ấy là chưởng giáo, ngay cả cái Nguyên Tổ Chi Địa nho nhỏ cũng không giải

quyết nổi, mời các Thái Thượng trưởng lão sợ rằng đừng nói đến hành động, ngay cả bọn họ cũng nảy sinh nghi ngờ với mình rồi, còn có năng lực làm trưởng lão hay không.

Đồng thời, chỉ sợ các tông phái còn lại cũng sẽ không đồng ý, dẫu sao ngay cả Thái Thượng trưởng lão cũng đã rời núi, chẳng phải là muốn độc chiếm Nguyên Tổ Chi Địa sao. Cho nên, nếu tạo ra hiểu lầm thì thật không tốt.

Hai ngày sau, Triêu Bạch Đế liên hệ với trưởng lão của chín phái còn lại, còn về ma đạo

…

Trong đại điện.

- Đa tạ các vị đã nể mặt tới đây. - Triêu Bạch Đế ôm quyền nói.

Khi tất cả trưởng lão tới, tình hình trong đại điện đã trở nên phi phàm, pháp lực đều hợp lại, hơn nữa còn có nhiều hình dạng kì dị, điều này chỉ có cường giả chân chính mới có thể tạo thành.

- Triêu Bạch Đế, ông bảo bọn ta đến có chuyện gì?

Chưởng giáo Cửu Tiên Sơn lên tiếng nói, trước khi đến đây ông ta đã ghé tai với tất cả những người có mặt.

Triêu Bạch Đế gọi bọn họ tới, nhất định không có chuyện gì tốt. Mười môn tiên đạo mặc dù đều là tiên đạo nhưng quan hệ rất phức tạp, giữa các môn phái thỉnh thoảng lại có xung đột cho nên quan hệ cũng không tốt lắm.

Triêu Bạch Đế cười nói:

- Không có chuyện gì lớn, chẳng qua bây giờ Nguyên Tổ Chi Địa đã mở ra, ta cho rằng chúng ta nên liên hiệp lại, cùng nhau tiến vào Nguyên Tổ Chi Địa. Dẫu sao sáu tông ma đạo, bốn điện yêu đạo đều đang nhằm vào đó, chỉ sợ cũng không chiếm được lợi ích gì. Vì vậy mười môn tiên đạo của chúng ta liên hiệp lại, cùng tiến vào Nguyên Tổ Chi Địa, các vị thấy như thế nào?

Bây giờ ông cũng chỉ có thể nói như vậy. Trước tiên làm những người này dao động, nếu như có thể cùng nhau tiến vào Nguyên Tổ Chi Địa thì chắc chắn có thể chém chết mấy tên thổ dân kia.

- Triêu Bạch Đế, chuyện này Cửu Tiên Sơn không gấp.

Chưởng giáo Cửu Tiên Sơn xua tay nói, hoàn toàn không cần suy nghĩ mà từ chối thẳng luôn.

- Sao không gấp cho được, Nguyên Tổ Chi Địa ở đó, nếu như để ma đạo cùng yêu đạo lấy được tiên duyên trước, chúng ta há chẳng phải bị thua thiệt lớn sao.

Triêu Bạch Đế nói, ông bắt đầu thấy chưởng giáo Cửu Tiên Sơn hơi chướng mắt, từ chối cũng thật nhanh.

Chưởng giáo Cửu Tiên Sơn khinh thường cười nói:

- Triêu Bạch Đế, mau thu lại nụ cười dối trá của ông đi, ông cho rằng các vị ở đây đều là kẻ ngốc hết sao?

- Mười bốn vị trưởng lão trong Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung của ông rơi vào Nguyên Tổ Chi Địa, sống chết không biết, mà thần niệm của ông toả xuống không chỉ không chém chết thổ dân, còn làm mất đi khí linh thượng phẩm Địa Nguyên Trung. Ông bảo chúng ta liên hiệp lại chẳng phải là muốn mượn tay của chúng ta cùng chống lại thổ dân Nguyên Tổ Chi Địa, mà ông cũng nhân cơ hội này cứu người của phái mình ra sao. Nói dễ nghe chút, là ông đang tìm kiếm sự giúp đỡ của chín phái bọn ta. Mà nói khó nghe thì là ông đang coi bọn ta như lũ ngốc, làm bia đỡ đạn.

Chưởng giáo Cửu Tiên Sơn không hề nể mặt, trực tiếp vạch trần Triêu Bạch Đế. Các môn phái còn lại nhìn chưởng giáo Cửu Tiên Sơn cũng không biết nên nói thêm gì, mọi người đều biết chưởng giáo Cửu Tiên Sơn tương đối ngay thẳng, bụng dạ thẳng thắn, không chơi trò giả dối.

- Trong chuyện này có hiểu lầm.

Vẻ mặt Triêu Bạch Đế hơi có vẻ lúng túng, nhưng rất nhanh lộ ra nụ cười nói.

- Hiểu lầm? Còn có hiểu lầm gì, đừng nói Triêu Bạch Đế ông nghĩ rằng bọn ta không biết chuyện gì chứ? Ông đã sắp đặt gian tế nằm vùng trong các tông của bọn ta, chẳng nhẽ bọn ta không biết gài gian tế vào Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung sao? Nhất cử nhất động của các ông, ngay từ lúc còn chưa hành động bọn ta đã biết rồi.

Chưởng giáo Cửu Tiên Sơn hất cây phất trần trong tay một cái, đặt lên cánh tay.

- Nhưng mà thôi, chuyện của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên

Cung các ông, tự mình giải quyết là được, cáo từ.

Chưởng giáo của các môn phái còn lại nhìn chưởng giáo Cửu Tiên Sơn, thật không biết nên nói gì. Nói thẳng thừng quá, ngay cả chuyện gian tế cũng nói ra luôn.

Lúc này, chưởng giáo Đại Cực Cung đứng dậy.

- Tạm thời không vội chuyện của Nguyên Tổ Chi Địa, mười môn tiên đạo của chúng ta đánh trận đầu, chẳng khác nào khiến cho ma đạo cùng yêu đạo được như ý nguyện, cho nên chờ thêm một thời gian đi, cáo từ.

Các trưởng lão lần lượt đúng dậy rời đi. Bọn họ không phải kẻ ngốc, cùng liên hiệp hạ xuống Nguyên Tổ Chi Địa, mặc dù cũng có chỗ tốt nhưng nhất định không nhiều bằng chỗ xấu. Cứu mười bốn vị trưởng lão của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, chẳng phải để cho bọn họ chuyển mình hay sao. Cho nên cứ chờ thêm đi, tốt nhất đến khi mười bốn vị trưởng lão bị những thổ dân đánh chết, đó mới là thời điểm đẹp nhất.

Rất nhanh, chưởng giáo các phái đều đã rời đi, bọn họ tới nơi này chỉ để xem Triêu Bạch Đế có thể nói ra lời gì. Nhưng bây giờ nhìn lại, máy lời nói này chẳng hàm chứa tí kĩ thuật nào, rõ ràng đối đãi với bọn họ như những kẻ ngốc.

- Các vị…

Triêu Bạch Đế mới vừa muốn nói gì đó nhưng phát hiện đã không còn một ai, trong phút chốc chỉ ngây người đứng đó, không biết nên làm cái gì.

- Khốn khiếp!

Triêu Bạch Đế tức giận xanh cả mặt, không ngờ chẳng có môn phái nào nể mặt ông ta. Mà bọn họ tới e là cũng chỉ đến xem chuyện tiếu lâm, bây giờ trò cười qua rồi, cũng đi bằng sạch. Đối với ông ta mà nói, thứ không muốn nhất chính là để môn phái khác biết tình hình của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, nhưng bây giờ nhìn lại, căn bản không giấu nổi. Hơn nữa ngay từ lúc bắt đầu là do ông đã nghĩ nhiều.

Chương 511: Các Ngươi Biết Nhiều Quá Rồi (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Sau khi Nguyên Tổ Chi Địa mở ra, các môn phái giới Chân Tiên cũng đã có ý nghĩ chuẩn bị đến xâm lược. Có điều hôm nay đã bình tĩnh lại hơn nhiều.

Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung xảy ra chuyện như vậy, sớm đã không phải là bí mật. Mấy môn phái vốn đang rục rịch chuẩn bị cũng tạm thời yên ổn lại, ngồi xem chuyện này phát triển như thế nào, không muốn làm người dẫn đầu. Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung mất đi mười bốn vị trưởng lão, đồng thời còn có tiên khí thượng phẩm Địa Nguyên Chung, chuyện này đều đã truyền hết ra ngoài, tất cả môn phái đều đã biết, thổ dân của Nguyên Tổ Chi Địa cũng không phải đơn giản như trong tưởng tượng.

Chính vì vậy, không có môn phái nào chịu xông lên đầu tiên, ai xông lên trước thì chính là tấm lót đường cho kẻ phía sau. Mười môn tiên đạo, sáu tông ma đạo, bốn điện yêu đạo, cũng đều đang đợi.

Còn về chuyện mà Thiên Cung gặp phải, từ sâu trong nội tâm bọn họ có sự thông cảm, nếu như không có bọn họ có lẽ sẽ chẳng ai biết mọi chuyện rốt cuộc như thế nào.

- Ơ kìa, không đến nữa thật sao?

Lâm Phàm ngồi xếp bằng tu luyện, sau đó mở mắt ra, nhìn khe hở trong hư không.

Cũng đã mấy ngày, cứ thế không một chút động tĩnh, thậm chí ngay cả cái bóng cũng không có. Vì để giữ được trạng thái tốt nhất, hắn đã vận hết hoả lực, không hề ngừng lại, nếu không tác dụng của công pháp phụ phát huy sẽ chết người. Đột nhiên chết ở đây, vậy thì thật đáng sợ.

Mà trong khoảng thời gian này, hắn không hề uổng phí, ngoài tu

luyện và tích lũy giá trị khổ tu thì thu hoạch lớn nhất chính là môn công pháp vô tình nhìn thấy được trong Địa Nguyên Chung.

"Hỗn Nguyên Địa Thân"

Theo lời của Địa Nguyên Chung có duyên với mình kia, đây là bí tịch của giới Chân Tiên, mà theo như Lâm Phàm thấy thì đây là môn công pháp bậc cao đẳng cấp. Tích phân tu luyện không khác lắm so với mấy công pháp bậc cao mà mình đã luyện trước kia. Mấu chốt nhất chính là hắn là một môn ngạnh công.

- Mẹ kiếp! Ông đây không chịu được nữa, đám chó má này rốt cuộc có tới hay không.

Phun Thánh Chế Tài không nhịn được nữa, mai phục ở đây đã mấy ngày mà chẳng thấy động tĩnh gì cả, thật hết sức nhàm chán.

Thiên Tu nói:

- Đồ nhi, e là giới Chân Tiên thật sự không tới.

- Thầy, chắc không đâu, người của giới Chân Tiên không có nhát gan như vậy, giờ mới được bao lâu, nếu quả thật như vậy, chúng ta hẳn có thể phản công.

Lâm Phàm chờ ở đây là để muốn nhìn xem giới Chân Tiên rốt cuộc như thế nào. Nếu như xâm lược, vậy thì nhanh lên, cũng coi như để hắn nhìn xem bọn họ mạnh đến đâu.

Nhưng sau lần chưởng giáo đến xâm phạm đó thì chẳng có chuyện gì xảy ra nữa, ngay cả bóng người cũng không có. Đường Thiên Nhật bị bắt làm con tin, ngày nào cũng nhìn vào khe hở, trông chờ mòn mỏi. Bọn họ vẫn đang đợi chưởng giáo tới cứu bọn họ, nhưng mà đã chờ lâu vậy rồi mà vẫn không có động tĩnh gì, nội tâm thật sự có chút tuyệt vọng.

Không phải chưởng giáo đã quên bọn họ rồi chứ?

Nhưng rất nhanh ông đã gạt phăng ý nghĩ này đi, chưởng giáo sao có thể vứt bỏ bọn họ, nhất định là chưởng giáo đang đợi cơ hội cho nên tới trễ.

Tả Vân Phi đã sắp sụp đổ, trong lòng điên cuồng chửi bới. Còn có thể giả dối thêm chút nữa không, mình rõ là trưởng lão của phái Tiên Kiếm, một người lớn như vậy đột nhiên biến mất, còn cả đám đệ tử chân truyền cùng theo đến nữa, chẳng lẽ môn phái không phát hiện

mình đã mất tích sao? Hay là nói, thật sự đã vứt bỏ ông, không dám xuất hiện.

- Thánh chủ, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Thiên Dụ Quân Chủ hỏi, bà đã mai phục ở đây nhiều ngày thế, không tắm, cũng không được nghỉ ngơi đàng hoàng, điều này đối với phái nữ mà nói là một tổn thương rất lớn. Nếu như bọn họ thật sự không tới, vậy thì bỏ đi, trở về tu dưỡng một hai ngày rồi tính sau.

Thánh chủ đầy bất lực, sao ông biết nên làm thế nào, người ta không đến, chẳng lẽ còn có thể ép người ta đến sao.

- Chờ thêm chút nữa.

- Còn chờ? - Thiên Dụ Quân Chủ không muốn nói thêm gì nữa, vậy là chờ tới khi nào.

Lúc này, Đường Thiên Nhật đang chìm trong cảm giác đau khổ, đột nhiên thấy có người đi tới trước mặt, chợt ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy là hai tên thổ dân, trong lòng khẽ run.

Đây là Chế Tài quân chủ. Một trong số những thổ dân có thực lực mạnh mẽ, hơn nữa thích nói lời thô tục, tính khí không tốt lắm. Bây giờ người này đứng trước mặt mình muốn làm gì? Không hiểu nổi.

Đùng một tiếng, ông đã hiểu rồi, không biết tên thổ dân đáng sợ này lại nổi điên cái gì, hình như mình đâu có làm gì, bàn chân của ngươi đạp vào mặt ta là sao chứ. Dù bây giờ đang là tù binh nhưng tù binh cũng có nhân quyền của tù binh, nhân quyền chí cao vô thượng không thể xâm phạm.

- Đống cặn bã các ngươi, đúng là khiến cho người ta quá thất vọng. Có xâm lược nữa không, có xâm lược nữa không?

Chế Tài vừa điên cuồng đạp vào Đường Thiên Nhật vừa mắng.

Đã đợi bao lâu rồi, có thể chân thành tí không. Nói là xâm lược cũng là bọn họ xâm lược, bây giờ đột nhiên không xâm lược nữa, vậy thì coi là gì?

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, Đường Thiên Nhật cảm giác mình đã dẫm phải cứt chó, chuyện này thì có liên quan gì đến ông, ai biết giới Chân Tiên tại sao không xuống.

- Sư... - Dịch Đạo Lăng muốn ngăn cản nhưng suy nghĩ một chút

lại thôi, thời điểm thân bất do kỉ thì trước tiên cứ bảo vệ mình cho tốt đã.

- Ha ha, đánh hay lắm, đánh hay lắm.

Tả Vân Phi rất hưng phấn, có loại thoải mái không tả được, đều tại cái tên này lừa mình, nếu không mình đã không tới nơi này, cho nên nhìn thấy Đường Thiên Nhật bị thổ dân đánh, ông ta cũng thấy hả hê.

Lúc này, Lâm Phàm đứng lên, trong mắt có ánh sáng kiên nghị toả ra:

- Ta quyết định rồi.

- Đồ nhi, con quyết định cái gì?

Thiên Tu kinh ngạc nhìn đồ nhi, tên này lại có ý tưởng mới gì sao?

Mọi người nhìn Lâm Phàm, không biết tiểu tử này muốn làm gì.

Lâm Phàm cười:

- Ta quyết định, chúng ta phải chủ động xâm lược, giới Chân Tiên này thật sự khiến người ta quá thất vọng, nếu đã không tới, vậy chỉ có chúng ta tự mình đi tìm bọn họ.

- Lâm phong chủ, lão tử thích lời này của ngươi, đến lượt chúng ta đi xâm lược rồi. Chúng ta như những kẻ ngốc vậy, đã mai phục bao lâu rồi, hoàn toàn lãng phí thời gian mà.

Chế Tài tung một cước đá văng Đường Thiên Nhật, hưng phấn nói.

Lâm Phàm đi tới miệng khe hở, cẩn thận quan sát, bên trong rất đen, địa điểm được thông đến chắc là giới Chân Tiên, mặc dù không biết bên trong rốt cuộc như thế nào nhưng hắn vẫn rất nguyện ý vào xem một lát.

- Thầy, con đi trước dò đường xem tình thình bên trong rốt cuộc như thế nào, nếu như có thể, chúng ta lập tức tập hợp đại quân, trực tiếp đi phản công.

Hắn đã nghĩ xong rồi, vào tình huống lúc này chờ đối phương hạ xuống là điều không thể, chỉ có chủ động đánh ra mới được.

Giới Chân Tiên? Thật là thế giới khiến cho người thất vọng, hoá ra lại nhát gan đến vậy, mất công đợi mấy ngày đằng đẵng.

- Đồ nhi, cẩn thận chút, nếu có gì bất thường thì lập tức trở lại.

Thiên Tu có chút không yên lòng, dẫu sao cũng là đến giới Chân Tiên, hơn nữa trong khe hở này, tình huống rốt cuộc như thế nào đều không thể nói trước. Tuy nhiên, ông phải ở lại, Viêm Hoa tông cần phải có người trấn thủ. Đừng thấy đám người bây giờ đang rất tốt kia mà tưởng, thật ra thì đó nguyên nhân của lời thề, nếu như chuyện xâm lược kết thúc chỉ sợ tốc độ trở mặt cũng rất nhanh.

- Thầy yên tâm, con đi trước.

Lâm Phàm bước vào khe hở, vội vàng lao đi.

Khi tiến vào khe hở, cơ thể như đứng trong một hắc động, xung quanh một màu đen kịt nhưng có thể cảm giác được cửa ra ở phía trên.

Vù vù! Có gió lớn gào thét, còn có trọc khí cuộn trào mãnh liệt.

Lâm Phàm không bảo vệ cơ thể, trực tiếp chống cự, muốn xem khe hở này rốt cuộc lợi hại đến mức nào.

- Ấy, không có cảm giác gì.

Khi trọc khí cùng sức gió ùa đến, hắn lại không cảm giác được cơ thể có vấn đề gì, chỉ là da đen hơn chút.

- Ừm, hiểu rồi, cái trọc khí này chẳng phải là mặc thuỷ sao, làm như thần bí lắm.

Hắn trực tiếp lôi kiếm Thái Hoàng ra làm một nhát, trạng thái tốt nhất đã giữ mấy ngày nay, đầu óc không mấy bình thường, phải làm một nhát để hoà hoãn lại trạng thái.

Mười giây sau mở mắt ra, cơ thể bao được bảo vệ triệt để, tăng tốc, hóa thành một vệt sáng lao thẳng về phía trước.

Chương 512: Các Ngươi Biết Nhiều Quá Rồi (2)

Giới Chân Tiên, miệng khe hở.

Hai tên đệ tử của Thiên Cung đang canh trừng nơi này, không phải bọn họ phòng ngừa người khác tiến vào, bây giờ các môn phái đều đang cầu mong có tên mắt mù nào đó tiến vào Nguyên Tổ Chi Địa.

- Sư huynh, rốt cuộc bây giờ môn phái nói thế nào? Nguyên Tổ Chi Địa ở đó sao vẫn không hành động chứ.

Một tên đệ tử dò hỏi, cậu ta rất là tò mò, thật muốn tiến vào Nguyên Tổ Chi Địa xem tình huống thế nào nhưng môn phái không hề có động tĩnh gì, khiến cậu ta rất bất lực.

- Suỵt! Nhỏ tiếng chút, ta nghe một vài sư huynh nói môn phái tổn thất to lớn, mười bốn vị trưởng lão đều bị bao vây trong Nguyên Tổ Chi Địa, chưởng giáo đang nghĩ biện pháp cứu bọn họ.

- Không thể nào, các trưởng lão đều bị bao vây tại Nguyên Tổ Chi Địa ư, chuyện này sao có thể?

Đệ tử thở dài nói, lộ ra vẻ mặt không dám tin cứ như gặp phải quỷ vậy.

- Đúng vậy, làm sao có thể, chưởng giáo các ngươi sao không đến?

Chẳng biết từ lúc nào Lâm Phàm xuất hiện ở sau lưng của hai người, tò mò hỏi.

- Chưởng giáo à, cũng không biết, rất lâu rồi không tới.

Hai tên đệ tử tạm thời không phản ứng kịp, ngay sau đó sắc mặt đông cứng lại, trong nháy mắt quay đầu, nhìn Lâm Phàm, không khỏi cảnh giác:

- Ngươi là ai?

Bọn họ kinh ngạc, một kẻ sống sờ sờ như này đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh, còn nói chuyện phiếm với bọn họ mà bây giờ mới

phản ứng được, thật khiến cho bọn họ dựng cả tóc gáy.

Lâm Phàm cười:

- Đi ngang qua, đi ngang qua thôi, tùy tiện trò chuyện một chút.

Hai tên đệ tử nhìn nhau một cái, một người trong đó hỏi:

- Ngươi tới nơi này là chuẩn bị tiến vào Nguyên Tổ Chi Địa sao?

Dựa vào ý tứ của môn phái, nếu như có ai muốn tiến vào Nguyên Tổ Chi Địa, vậy thì để bọn họ đi vào, hơn nữa còn phải tỏ ra vô cùng hoan nghênh.

- Ừ, đúng, nhưng ta muốn hỏi một chút, môn phái các ngươi tại sao không tiến vào Nguyên Tổ Chi Địa?

Lâm Phàm hỏi. Lúc đến phía trên mới phát hiện, nơi này không có người nào trông chừng, hoàn toàn khác với những gì hắn nghĩ. Khi xuất hiện khe hở, thông hướng một cái thế giới khác, toàn bộ nhất định sẽ ra trận, chen lấn xô đẩy để đi vào chứ, nhưng nhìn tình huống bây giờ thì sao? Chỉ có hai người đệ tử ở chỗ này trông nom, ngay cả người có dáng vẻ như canh gác cũng không có.

Điều này chứng tỏ cái gì? Chứng tỏ giới Chân Tiên không coi trọng người của Nguyên Tổ Chi Địa, đây là khuất nhục bực nào.

Một ngọn lửa vô danh tràn ngập trong nội tâm của Lâm Phàm .

Hai tên đệ tử cười cười:

- Bởi vì môn phái chúng ta rất biết nhường nhịn, để môn phái khác đi vào trước, chúng ta tiến vào sau.

- Mẹ kiếp, đúng là uổng công để bọn ta chờ lâu như vậy, hoá ra là bởi vì cái nguyên nhân chết tiệt này.

Lâm Phàm mắng, đúng là dẫm phải cứt chó mà, lại còn có loại có lý do này nữa.

- Ngươi nói cái gì?

Hai tên đệ tử kinh ngạc nhìn Lâm Phàm, cảm giác có cái gì đó không đúng.

Đột nhiên, một tên đệ tử kinh hoảng nói:

- Hắn là thổ dân của Nguyên Tổ Chi Địa!

Lâm Phàm nhìn hai người, mở miệng, lộ ra nụ cười rực rỡ.

- Các ngươi biết quá nhiều rồi.

- Nơi này cũng quá yên tĩnh.

Lâm Phàm ngồi ở đó, nhìn hai người ngã trước mặt đất không dậy nổi, trong lòng mặc niệm A Di Đà Phật, độ cho hai người này sớm ngày đầu thai.

- Không khí Chân Tiên Giới cũng không tồi.

Mũi hắn ngửi ngửi, cảm thấy không khí ở mảnh thế giới này cũng tạm được, trong bầu không khí này có hương vị chua chua ngọt ngọt. Ánh mắt nhìn qua, nơi này là một cao nguyên mênh mông vô bờ không một bóng người. Tuy nhiên nhìn dấu chân trên mặt đất, lúc trước hẳn là có rất nhiều người đã tới.

- Không hiểu, thực sự không hiểu, mấy cái khe hở này cũng đã xuất hiện rồi, có thể đi xuống được rồi, thế mà lại không có người đến. Không phải là thủ đoạn lúc trước quá mạnh mẽ, khiến cho bọn họ cảm thấy nguy hiểm nên không dám xuống đấy chứ?

Hắn có chút bất đắc dĩ. Nếu sớm biết như vậy, lúc đó liền nhường một chút cũng không sao. Chí ít cũng cấp cho đối phương chút hy vọng, nhưng xem tình huống trước mắt, đối phương đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Mười Tiên Đạo, sáu Tông Đạo, bốn điện Yêu Đạo, phân bố thế lực như vậy có hơi nhỏ. Chỗ bọn họ có hơn hai trăm tông môn, gấp mấy chục lần so với đối phương. Tuy nhiên, lực lượng chiến đấu cấp cao của Chân Tiên Giới nhiều hơn bọn họ rất nhiều, chỉ là hết thảy đều không phải vấn đề. Đây là việc không phải dựa vào số lượng là có thể giải quyết được mà phải dựa vào chất lượng.

Lúc này, Lâm Phàm cảm thấy bốn phương tám hướng đều có không ít người đang nhìn lén nơi này, giống như giám thị. Tuy nhiên không quan trọng, thấy thì cứ thấy.

- Các vị ngoại nhân, xin chào, ta tên là Lâm Phàm, mới đến. Nếu như muốn luận bàn võ thuật hay có điều gì không phục thì cứ tới.

Vừa dứt lời, không khí bốn phương tám hướng chấn động một chút, hiển nhiên những người giám thị này cũng đã rời đi. Bọn họ

nghe không hiểu đối phương nói cái gì nhưng có thể cảm nhận được những lời nói đó có chút ngông cuồng. Thổ dân đi ra từ cái khe, điều này khiến cho bọn họ vô cùng kinh hãi. Ngay từ đầu, bọn họ cũng chỉ cho rằng chỉ có bọn họ mới có thể đi xuống Nguyên Tổ Chi Địa nhưng lại không nghĩ tới tên thổ dân này lại có thể tiến vào Chân Tiên Giới từ khe hở. Bọn họ nhất định phải báo tin này cho các môn phái.

Lâm Phàm trực tiếp trở về Nguyên Tổ Chi Địa theo đường cũ. Hắn muốn dẫn cả đội ngũ lớn đến đây, chiến đấu không phải là chuyện của cá nhân mà là chuyện của cả tập thể. Mặc dù một người chơi đùa thì thích thật đấy nhưng có đôi khi nhiều người làm việc mới tốt. Huống hồ, hắn cũng sẽ không để cho mấy tông môn kia ăn không ngồi rồi, cứ thế mà chiếm được lợi ích.

…

Nguyên Tổ Chi Địa.

Thiên Tu nhìn về phía khe hở, không biết tình hình của đồ nhi ra sao, có đến Chân Tiên Giới được không. Đối với Chân Tiên Giới kia ông cũng vô cùng tò mò, rất muốn đi nhìn xem. Từ sâu thẳm, Thiên Tu cảm thấy con đường mà bản thân đang đi vẫn chưa đến cuối, có lẽ ở Chân Tiên Giới ông có thể đạt được thứ ông muốn.

- Thầy, con về rồi.

Giọng nói của Lâm Phàm truyền ra từ trong khe.

Các Bán Thần của các tông mừng rỡ trong lòng. Lâm Phàm trở về từ khe hở, như vậy có thể chứng minh bọn họ cũng có thể đi qua

- Đồ nhi, tình hình thế nào? - Thiên Tu vội vàng hỏi.

Lâm Phàm cười:

- Con đã đi qua, có thể tới thẳng Chân Tiên Giới. Hơn nữa cái khe hở thông đạo này cũng chẳng có gì to tát, rất an toàn, các vị cũng đi qua xem thế nào. Không khí ở Chân Tiên Giới thật sự không tệ, bổn phong chủ ở đó còn tham lam hít nhiều hơn vài hơi.

- Con mẹ nó, ông đây đi trước xem một chút.

Chế Tài đạp không mà đi, trực tiếp tiến vào khe hở. Cũng không bao lâu sau, một loạt tiếng mắng chửi truyền đến:

- Cái này an toàn cái mẹ gì? Cái khí tức đả thương người này, phải dùng cương khí hộ thể mới được.

Lập tức, từng Bán Thần đạp không mà đến, đánh về phía khe hở. Bọn họ tràn ngập hứng thú với Chân Tiên Giới mà họ không biết. Dù sao là con người thì luôn tràn ngập tò mò với những thứ mình không biết, rất muốn tìm tòi thực hư. Bây giờ có thể tiến vào Chân Tiên Giới rồi, đây chính là điều khiến bọn họ hưng phấn.

- Xong đời.

Dịch Đạo Lăng trợn mắt há mồm nhìn khe hở. Ông ta thực sự không nghĩ tới những thổ dân này sẽ thật sự đi qua, cảm thấy lần này khe hở mở ra có chút không đúng. Rõ ràng là Chân Tiên Giới bọn họ đi xuống Nguyên Tổ Chi Địa, nhưng sao bây giờ lại biến thành thổ dân xâm nhập vào Chân Tiên Giới thế này. Ông ta phát hiện những cường giả thổ dân này không phải từ cùng một tông môn mà là các tông môn khác nhau tập hợp lại. Đây chính là một tin tức xấu.

Những thổ dân này có thể đoàn kết lại là chuyện kinh khủng cỡ nào. Hơn nữa môn phái ở Chân Tiên Giới lại không ngừng tranh đấu, muốn ngăn cản những thổ dân này trừ khi là các môn phái liên hợp lại. Có điều khả năng này rất thấp, không thể nắm chắc được.

Tiên Ma đối lập, đây là định lý vạn năm không đổi. Mười môn Tiên Đạo cùng với Sáu tông Ma Đạo, bốn điện Yêu Đạo vẫn luôn đối đầu. Muốn họ liên hợp lại, chắc chắn là nằm mơ.

Đường Thiên Nhật nhìn Dịch Đạo Lăng:

- Sư đệ, đệ nói gì thế?

- Sư huynh, tình huống có chút không ổn nhưng hy vọng chỉ là ta nghĩ nhiều mà thôi.

Dịch Đạo Lăng nói. Có lẽ thực sự là do ông ta nghĩ nhiều, nhưng không biết tại sao trong lòng ông ta vẫn luôn khủng hoảng lo lắng.

Lâm Phàm cười:

- Thầy, chúng ta cùng đi xem một chút đi. Vừa rồi con có nhìn qua, nơi mà khe hở dẫn tới thực sự không tệ.

- Đi, ta chờ đã lâu rồi.

Thiên Tu bay lên, thế giới mới thật khiến cho ông hiếu kì.

Chân Tiên Giới, vốn dĩ nhiều Bán Thần hơn trên bình nguyên rất nhiều.

Chương 513: Kèn Lệnh Đánh Bại Tà Ác Nổi Lên

Dạ Ma nhìn tình hình xung quanh, có chút hiếu kỳ:

- Nơi này chính là Chân Tiên Giới, cảm thấy có chút khác với nơi ở của chúng ta nhưng cũng không khác gì nhiều.

- Chân Tiên Giới này là sao, giữa trời đất ẩn chứa lực lượng rất kỳ diệu, rất lạ.

Thần Phạt quân chủ hấp thu lực lượng ẩn chứa trong hư không, tuy không hợp với bản thân ông ta nhưng nếu trực tiếp chuyển hóa thì có thể dùng được.

Đám người giống như khám phá được đại lục mới, tràn ngập tò mò.

- Thầy, cảm thấy thế nào? - Lâm Phàm hỏi.

- Tốt, quả thực không tệ, ta có thể cảm nhận được pháp tắc ở Chân Tiên Giới này có chút khác biệt so với nơi của chúng ta. Nhưng cho dù có thay đổi thế nào thì bản chất cũng không thay đổi.

Thiên Tu nói, lúc ông đến Chân Tiên Giới cũng cảm nhận được điểm này.

Lâm Phàm nhìn đám người, nói:

- Thứ nên nhìn cũng đã nhìn rồi, chúng ta nên trở về trước, bàn bạc đại sự.

Hắn đã quyết định, Chân Tiên Giới đã không xâm lấn, vậy thì bây giờ đến lượt bọn họ tấn công.

- Lâm Phong chủ, nơi này thực sự không tệ, chúng ta rất thích. Nếu như chúng ta chiếm lĩnh nơi này thì chia như thế nào?

Dạ Ma hỏi, ông ta cảm thấy Chân Tiên Giới này có lợi đối với La Sát tông bọn họ.

- Chia cái gì mà chia, đã chiếm được đâu, về bàn bạc với nhau trước, đi đi.

Lâm Phàm khoát tay, không nghĩ tới dã tâm của Dạ Ma lại lớn thế, nhanh như vậy đã muốn phân chia.

…

Nguyên Tổ Chi Địa.

Lâm Phàm đứng trên đài cao nhìn đám người bên dưới, cánh tay vung lên:

- Các vị, hiện giờ cơ hội của chúng ta đã tới nhưng còn phải xem mọi người có nắm chắc nó hay không.

- Trước kia bổn phong chủ đối đầu với mọi người là bởi vì trừ các ngươi ra thì không còn thế lực nào khác tồn tại. Nhưng bây giờ không giống như vậy nữa, Chân Tiên Giới xuất hiện, mục tiêu mới của chúng ta đang ở trước mắt, bất kể có nói thế nào đi chăng nữa, chúng ta cũng là người cùng một thế giới. Bây giờ có cường giả có thế giới khác xâm nhập, chúng ta nhất định phải đoàn kết lại, phải để cho bọn họ biết chúng ta không dễ bắt nạt. Chúng ta vì chính nghĩa và hòa bình, đánh bại tất cả tà ác.

- Đúng, Lâm Phong chủ nói rất đúng, Thánh Đường tông đồng ý quên đi tất cả cừu hận, toàn lực đối phó với Chân Tiên Giới.

Sau khi Thánh Chủ tiến vào Chân Tiên Giới, tâm tư này liền nổi lên. Thế giới xinh đẹp như vậy chính là một bảo tàng mà bấy lâu nay bọn họ không biết. Nếu thật sự có thể chiếm được, phân chia lãnh thổ một chút cũng thực sự không tệ.

- Thánh Chủ, nên chú ý hơn một chút, Chân Tiên Giới không đơn giản.

Thần Phạt quân chủ nói. Ông ta biết Thánh Chủ đã động tâm. Dẫu sao một vùng lãnh thổ lớn như vậy, chắc chắn không chịu buông tha.

- Ừm.

Thánh Chủ không nhịn được gật đầu. Lúc này còn phải nghĩ nhiều như vậy làm gì. Ông ta nguyện ý là người đầu tiên xông lên chiếm lĩnh Chân Tiên Giới, chỉ cần có thể phân chia lãnh thổ thỏa đáng.

- Chúng ta cũng đồng ý.

Bán Thần của các tông khác cũng mở miệng nói.

Lâm Phàm rất hài lòng gật đầu:

- Vậy thì tốt, mục tiêu đầu tiên của bổn phong chủ chính là lấy cao nguyên kia làm trụ sở, dần dần khuếch trương ra, chậm rãi chiếm đoạt Chân Tiên Giới. Đồng thời nơi này cũng là lãnh thổ của chúng ta, chắc chắn không thể bỏ được, vì thế bản phong chủ đề nghị, lúc chúng ta khuếch trương, có thể đem toàn bộ chỗ nguy hiểm, bí cảnh của Chân Tiên Giới đến Nguyên Tổ Chi Địa. Cho dù sau này xảy ra chuyện ngoài ý muốn phải chạy về chúng ta vẫn có lợi.

- Đề nghị rất hay.

Phổ Đế Sa gật đầu. Đề nghị này thực sự không tệ, coi như là để lại hậu chiêu, còn có thể chiếm được lợi ích.

Dịch Đạo Lăng mở to hai mắt, nghe những thổ dân này nói, hắn cảm thấy run lên bần bật. Họ thực sự muốn bắt đầu xâm lấn Chân Tiên Giới. Chỉ là, ông ta nghĩ mãi cũng không rõ, chuyện sao lại trở thành thế này? Tại sao Chân Tiên Giới đã từng xâm lấn Nguyên Tổ Chi Địa thành công, mà tới lượt bọn họ lại trở thành thổ dân của Nguyên Tổ Chi Địa xâm lấn lại, điều này thật sự không thích hợp.

- Lâm Phong chủ, chúng ta đừng do dự nữa, nhanh chóng bắt đầu đi, trực tiếp dẫn các đệ tử đi lên bắt đầu xâm lấn, ta đã bắt đầu có chút đếch đợi được con mẹ nó rồi.

Thánh chửi Chế Tài hưng phấn nói.

Thánh Chủ nhắm mắt, không muốn nhìn thấy Chế Tài. Mở miệng ra là toàn cái gì ấy, con mẹ nó có cái gì hay ho mà suốt ngày treo trên miệng.

- Đừng nóng vội, trước hết chúng ta vẫn còn một chuyện phải giải quyết.

Lâm Phàm đưa tay ra hiệu cho đám người yên tĩnh lại, sau đó quay về phía đám người Đường Thiên Nhật:

- Vừa rồi, chúng ta bàn bạc sắp đặt, bọn họ đều đã nghe được, bọn họ biết quá nhiều."

- Sắp đặt?

Không ít Bán Thần đều có chút lơ mơ, vừa rồi sao có thể coi là

sắp đặt được? Không phải mạnh mẽ xông lên, dùng vũ lực dã man chinh phục, thật sự là sắp đặt đi nữa cũng không thể trắng trợn đi qua Chân Tiên Giới như thế.

- Diệt khẩu, xong hết chuyện.

Chế Tài nhìn đám người Đường Thiên Nhật.

Đám người Đường Thiên Nhật há hốc mồm. Đây là cái đạo lý gì thế, mắc mớ gì đến bọn họ, cũng không phải là bọn họ muốn nghe, là chính ngươi không tránh mà nói toàn bộ trước mặt chúng ta đấy chứ. Huống hồ vừa rồi mà được coi là sắp đặt à, nói cũng như không, sao lại muốn diệt khẩu.

- Các vị có chuyện gì từ từ nói, mặc dù chúng ta là người của Chân Tiên Giới nhưng mà chúng ta xuống đây cũng không phải là muốn làm gì mà là chuẩn bị truyền đạt tình yêu cùng chính nghĩa, thật sự không có bất kỳ ý nghĩ xâm lấn gì.

Đường Thiên Nhật vội vàng nói.

Ông ta cảm thấy những thổ dân này nhìn mình chăm chú là muốn giết người diệt khẩu. Sớm biết như thế này đã sớm bỏ tai của mình ra rồi, có chết cũng không nghe.

- Câm miệng, còn dám nói nhảm, ông đây cho mày câm miệng bây giờ.

Chế Tài trừng mắt liếc nhìn những tù binh này.

Lâm Phàm liếc xéo Chế Tài, luôn cảm thấy Chế Tài vẫn luôn có chút gì đó không đúng, sao bây giờ suốt ngày mở miệng ra nói hết cái này đến cái khác.

- Sư huynh, đừng như vậy, chúng ta thật sự không phải đến để xâm lược, chúng ra đến để giao lưu hữu hảo.

Lâm Phàm đứng trước mặt những người xâm lán, tâm Đường Thiên Nhật nhảy lên, mồ hôi to bằng hạt đậu lăn từ trên trán xuống, tranh thủ thời gian biểu đạt tâm ý chân thành rằng ông ta thật sự đến để giao lưu mà. Mặc dù mục đích ban đầu của ông ta là đến để xâm lấn nhưng thổ dân nơi này quá mạnh, không thể xâm lấn được, chắc chắn phải biến thành đến để giao hảo mới tốt.

Cái đầu nhỏ của Lâm Phàm xoay chuyển rất nhanh, giữ lại mấy tên này cũng chẳng có tác dụng gì, còn không bằng giết chết lại có

thêm điểm tích lũy. Bây giờ hắn là cường giả cảnh giới Bán Thần, muốn tiến vào cảnh giới Thần cũng không phải là chuyện có thể thực hiện trong thời gian ngắn, cho dù là giá trị khổ luyện hay điểm tích lũy đều phải tích lũy rất nhiều.

Có điều hiện giờ tất cả đều không phải là vấn đề. Chân Tiên Giới xuất hiện đã giải quyết vấn đề một cách hoàn mỹ.

- Mấy người già rồi, đừng gọi sư huynh, bổn phong chủ còn rất trẻ, chỉ mới hai mươi tuổi.

Lâm Phàm vừa cười vừa nói, sau đó lấy Lang Nha Bổng ra, chăm chú nhìn nhìn, nói một mình.

- Không ổn, Lang Nha Bổng này một khi đã giáng xuống, máu sẽ phun tung tóe, còn có vụn thịt nát dính ở có trên, hơi khó làm sạch.

Đường Thiên Nhật ngồi xổm ở đó, hai mắt mở càng ngày càng to, sắc mặt trắng bệch như quỷ, tim đập mạnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng thình thịch.

Suy nghĩ một lát, Lâm Phàm lấy ra một cái chảo, nụ cười trên mặt vô cùng sáng lạn:

- Cái chảo này có vẻ ổn, một phát liền có bánh thịt, sạch sẽ không ô nhiễm.

Phù phù!

Một trưởng lão định lực không tốt, mắt trợn ngược một cái, trực tiếp ngất đi.

Gặp quỷ rồi, thổ dân nơi này tàn nhẫn quá, tàn nhẫn hơn nhiều so với Chân Tiên Giới bọn họ. Thương thiên đại địa ơi, đây rốt cục là cái Nguyên Tổ Chi Địa gì thế. Các lão tổ tông đã từng xâm lấn được nơi này, sao đến phiên mình lại thay đổi như vậy chứ.

-Đồ nhi, trước cứ giữ lại, bọn họ vẫn còn tác dụng.

Thiên Tu nói.

Lâm Phàm kinh ngạc:

- Thầy, bọn họ còn có tác dụng gì nữa? Thầy xem môn phái của bọn họ có phái người đến cứu bọn họ đâu. Đủ thấy bên trong môn phái, bọn họ thật ra cũng chẳng quan trọng gì. Nếu như dùng bọn họ để uy hiếp đối phương, chỉ sợ cũng chẳng có tác dụng.

Thiên Tu còn chưa mở miệng, Đường Thiên Nhật lập tức hoảng hốt nói:

- Có tác dụng, thật sự có tác dụng, ta là trưởng lão của Thiên Cung, ta thực sự hữu dụng.

- Hữu dụng cái rắm ấy, mấy ngày rồi chẳng thấy bóng người nào đến!

Lâm Phàm liếc mắt nhìn, khinh thường nói:

- Nhân tình ở Chân Tiên Giới các người thật khiến người ta thất vọng. Nếu như là chúng ta thì đã sớm đi cứu người rồi.

Đường Thiên Nhật bị nói đến nỗi á khẩu không trả lời được, cái này trách chúng tôi sao? Thực lực của mấy người thấp một chút xem, xem Chân Tiên Giới chúng ra có tình người hay không.

Chương 514: Đây Chính Là Sắp Xếp Của Lâm Phàm Ta.

Hơn nữa, xem như ông ta đã nhìn ra những thổ dân này không có nguyên tắc, loạn kinh khủng. Lúc chiến đấu đều là quần công, căn bản chẳng biết cái gì gọi là công bằng. Mười hai vị trưởng lão bọn họ đi xuống, coi như là đối phương có mạnh hơn cũng có sức để đánh một trận. Nhưng sau đó thì sao? Bọn họ có mười hai người, đối phương có ba mươi người, sao có thể so được?

Vốn dĩ ngay từ đầu đã không phải là một trận chiến công bằng.

- Thầy, giữ lại mấy người này có tác dụng gì?

Lâm Phàm thắc mắc hỏi. Thiên Tu cười nói:

- Đồ nhi, đem bọn họ cùng tới Chân Tiên Giới. Nếu như gặp phải Thiên Cung, chúng ta dùng bọn họ làm con tin có lẽ sẽ có kết quả khác.

Lâm Phàm suy nghĩ một chút, lập tức nghĩ ra được một biện pháp tốt, cảm thấy đầu của mình thật sự là quá thông minh.

-Thầy, con nghĩ được một biện pháp.

- Biện pháp gì?

Thiên Tu híp mắt, cảm thấy nghi ngờ cái biện pháp mà đồ nhi của mình nói tới. Dù sao đây cũng là đồ đệ bảo bối của ông, trong đầu chứa toàn những cái gì làm sao mà ông không biết.

Nhóm Bán Thần xung quanh cũng xúm lại, rất tò mò không biết Lâm Phong chủ có cái biện pháp gì.

- Thầy, chúng ta đến Chân Tiên Giới, việc đầu tiên chính là tuyên cáo với toàn bộ Chân Tiên Giới, chúng ta muốn giết chết mấy tên này, xem bọn họ có đồng ý đến cứu người hay không. Nếu như đồng ý, vừa vặn chúng ta có thể một mẻ hốt gọn. Nếu như không đồng ý, mấy người này chết cũng xứng đáng.

Lâm Phàm đắc ý nói. Hắn cảm thấy biện pháp mà mình nghĩ ra thật sự tốt kinh khủng.

Mọi người nhìn Lâm Phàm, khóe miệng co giật, nhất là khi nhìn thấy hắn có biểu lộ đắc ý. Trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải, có cần phải lộ liễu như vậy không? Còn trực tiếp chạy đến địa bàn của người ta, nói cho người ta chúng ta muốn giết các trưởng lão của mấy người, các người có đến cứu hay không? Đây chính là dồn người ta vào cảnh khốn cùng, không phản kháng không được.

- Đồ nhi biện pháp này có vẻ không ổn lắm.

Thiên Tu uyển chuyển nhắc nhở. Ông hy vọng đồ nhi có thể hiểu được biện pháp này không hề sáng suốt. Đương nhiên, ông chắc chắn sẽ không nói, đồ nhi ngươi nghĩ ra cái biện pháp chó chết gì. Dù sao có nhiều người như vậy, phải chừa chút mặt mũi cho đồ nhi mới đúng.

- Không ổn lắm?

Lâm Phàm không vui.

- Thầy, thầy không hiểu rồi. Chúng ta đến để xâm lược, không phải đi đến chơi nhà. Chúng ta phải hung mãnh, phải bá đạo, phải khiến cho Chân Tiên Giới biết đến sự lợi hại của chúng ta. Về phần lén lút đi qua chắc chắn không được, không phù hợp với bát tự phong cách của chúng ta.

Thần Phạt quân chủ đụng Thánh Chủ, nhỏ giọng nói:

- Thánh Chủ, ta cảm thấy nếu như đi theo tên nhóc này thì kiểu gì cũng xảy ra chuyện.

Ông ta cho rằng đến Chân Tiên Giới, việc lập kế hoạch không thể nào lỗ mãng qua loa như vậy. Tên nhóc này càn rỡ như thế, dồn người ta vào đường cùng, có xảy ra chuyện gì hay không cũng khó nói.

- Ta cảm thấy Lâm Phong chủ nói như vậy cũng có chút đạo lý.

Thánh Chủ bình tĩnh nói, hoàn toàn coi lời nói của Thần Phạt quân chủ là không khí.

- Hả?

Thần Phạt quân chủ sửng sốt, dường như không hề nghĩ tới Thánh Chủ có thể nói như vậy. Trí thông minh này hẳn là bị tên nhóc kia làm cho lú lẫn mất rồi.

- Được, cứ quyết định như thế đi. Các vị, nhân cơ hội này, mọi người tranh thủ thời gian trở về tông môn của mình, dẫn theo đệ tử đến đây tập hợp. Chúng ta tùy thời xuất phát, tiến công về thế giới mới.

Lâm Phàm vung cánh tay lên, hưng phấn nói. Hiện giờ hắn cảm thấy rất kỳ diệu, hắn giống như đại tướng quân, dẫn đầu một đám tiểu đệ đi mở rộng lãnh thổ, chinh chiến tất cả.

- Còn nữa, sau này chúng ta sẽ gọi người ở Chân Tiên Giới là thổ dân. Bởi vì bây giờ không phải bọn họ xâm lấn chúng ta, mà là chúng ta đi xâm lấn bọn họ.

Lâm Phàm nói. Hắn không hề thích hai chữ "thổ dân" này, cảm giác như thể bị người ta coi thường. Nhìn những tên đang ngồi xổm này, còn Chân Tiên Giới nữa, vốn dĩ chính là cặn bã.

- Lâm Phong chủ nói không sai. Các vị, ta về tông môn trước, tập hợp đệ tử.

Phổ Đế Sa rất phấn khích, cuối cùng cũng bắt đầu hành động rồi.

Dịch Đạo Lăng cảm thán trong lòng:

- Xong rồi, lần này thật sự là xong đời rồi, Chân Tiên Giới gặp nạn rồi, sách cổ nói lầm người rồi.

Đừng nói là Chân Tiên Giới xâm lấn Nguyển Tổ Chi Địa, hiện giờ tình hình đã thay đổi rồi.

- Biện pháp tốt, Lâm Phong Chủ thật cơ trí.

Đường Thiên Nhật bội phục đồng ý với chủ trương của Lâm Phàm, chỉ cần hiện giờ không chém chết bọn họ là được.

Lúc trước, những đệ tử môn phái giám sát khe hở kia nhanh chóng quay về báo cáo tình hình.

…

Núi Cửu Tiên.

- Chưởng giáo, đại sự không ổn. Vừa rồi ở chỗ khe hở, thổ dân ở Nguyên Tổ Chi Địa đi lên, còn nói một câu.

Một đệ tử quỳ lạy ở nơi đó, vẻ mặt khẩn trương nói.

- Nói gì?

Chưởng giáo núi Cửu Tiên nhíu chặt lông mày. Ông ta không nghĩ tới thổ dân có thể đi từ khe hở đi vào Chân Tiên Giới, đó không phải là tin tức tốt.

- Các vị người ngoài hành tinh, xin chào, ông đây tên là Lâm Phàm, mới đến. Có võ thuật gì muốn luận bàn hay có gì không phục thì cứ đến tìm ta.

Đệ tử lặp lại câu nói của Lâm Phàm không sót một chữ.

- Lời này có ý gì?

Chưởng giáo của núi Cửu Tiên nghi hoặc. Mỗi chữ trong câu này ông ta đều biết nhưng khi ghép lại lại khiến người ta có chút không hiểu.

- Chưởng giáo, "người ngoài hành tinh" có lẽ chính là xưng hô mà người Nguyên Tổ Chi Địa dùng để gọi chúng ta, mà cái tên thổ dân này tên là Lâm Phàm. Về phần sáo lộ, đệ tử cũng không rõ. Tuy nhiên cứ "cứ đến tìm ta" có vẻ như là hắn muốn gây phiền phức. Vì thế tên thổ dân này chắc chắn đến để khiêu khích chúng ta.

Chưởng giáo phất tay cho đệ tử lui xuống trước. Đệ tử cung kính rời đi, sau đó nhìn về phía các trưởng lão:

- Các ngươi thấy thế nào? Thổ dân tiến vào Chân Tiên Giới từ khe hở, hiển nhiên là muốn đi lên, chỉ là bên mình có nên ra tay hay không?

- Chưởng giáo, lão phu cho rằng, chúng ta hẳn là nên ra tay đánh bại những thổ dân này.

Trưởng lão truyền công của núi Cửu Tiên Tiêu trưởng lão trầm tư một lát nói.

- Ra tay cái gì mà ra tay, mười môn Tiên Đạo, núi Cửu Tiên ra tay, phải nói với những môn phái còn lại như thế nào?

Hình Phạt trưởng lão nói.

- Theo ta thấy, chúng ta nên yên lặng theo dõi kỳ biến. Hiện giờ người nóng nảy nhất không phải chúng ta mà phải là Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung của Tiên Kiếm Phái.

- Lời này không sai. Núi Cửu Tiên chúng ta tạm thời không thể ra

mặt bởi vì có câu súng bắn chim đầu đàn. Nếu như núi Cửu Tiên chúng ta đánh nhau với những thổ dân kia, những môn phái khác nghêu cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi. Đến lúc đó, nếu như chúng ta có tổn thất cũng là một thua thiệt lớn.

Một vị trưởng lão khác cũng lên tiếng. Ông ta rất đồng ý với lời nói của Hình Phạt trưởng lão, rất hợp tâm ý. Hơn nữa cũng đúng như vậy, không có bất cứ vấn đề gì.

Chưởng giáo nói:

- Được, phân phó các đệ tử chú ý một chút. Nếu như gặp phải những thổ dân kia thì tạm thời tránh đi, xem Thiên Cung cùng Tiên Kiếm Phái hành động thế nào.

Lúc này núi Cửu Tiên đang yên lặng theo dõi kỳ biến thì bên phía Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung lại đứng ngồi không yên.

Triêu Bạch Đế gần như gấp chết đến nơi, những thổ dân này thực sự vượt quá tưởng tượng. Sau khi trở về tông môn, việc thứ nhất ông ta làm là đem cổ tịch ra xem.

Tờ thứ nhất cổ tịch viết: "Nguyên Tổ Chi Địa, thổ dân, nhỏ yếu, ngu muội, có thể khống chế được..."

Nhìn thấy câu này, một cỗ lửa vô danh bừng bừng thiêu đốt trong lòng ông ta.

Cái này có thể nói là con mẹ nó yếu đuối? Cái này có thể nói là con mẹ nó ngu muội? Còn khống chế, không chế cái rắm. Hiện giờ mười bốn vị trưởng lão rơi vào trong tay người ta cũng không biết nên cứu ra như thế nào, còn khống với chả chế?

Nghĩ tới đây, Triêu Bạch Đế ném quyển cổ tịch này vào trong chậu than, tùy tiện mắng một câu:

- Ngu xuẩn!

Ông ta không biết cái quyển cổ tịch này là do lão tổ tông ngu ngốc của cái môn phái nào viết, hoàn toàn chính là lừa người. Từ khi đảm nhiệm vị trí trưởng giáo, ông ta chăm lo quản lý, có đôi khi cũng mỗi ngày lẩm bẩm chuyện Nguyên Tổ Chi Địa, sảng khoái bao nhiêu. Có điều hiện giờ xem ra, sớm biết có ngày như thế này, lúc ấy nên kêu đệ tử môn phái dùng đá ngăn khe hở lại, ai cũng đừng mong xuống dưới hoặc đi lên.

Chương 515: Thật Sự Diệt? Nhất Định Phải Diệt (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

- Ta muốn đi theo Lâm sư huynh đến Chân Tiên Giới, ngươi có đi không?

Các đệ tử của Viêm Hoa tông bắt đầu bàn tán. Sau khi Lâm sư huynh trở về đã thông báo muốn dẫn theo một nhóm đệ tử tiến vào Chân Tiên Giới. Đối với vấn đề này, bọn họ vô cùng kích động, có thể đến thế giới mới thần kỳ xem một chút thôi cũng có thể khiến cho bọn họ vô cùng hưng phấn.

- Nhất định phải đi.

- Ngươi đi làm sao được, tu vi của ngươi không đủ. Lâm sư huynh nói người có tu vi thấp nhất phải đạt đến Thiên Cương Cảnh

- Cái gì? Vậy ta Cương Cảnh tầng chín cũng không được đi nữa?

- Ừ, không còn cách nào khác. Hôm qua ta vừa đột phá. Hiện giờ ta đã là Thiên Cương Cảnh tầng một, khiến cho ngươi lung túng rồi.

Các đệ tử đều bàn tán, còn có cả đệ tử muốn đi tự tử.

Yêu cầu của Lâm sư huynh là phải đạt đến Thiên Cương Cảnh. Mà một số ít đệ tử tu vi bị kẹt ở Thiên Cương Cảnh tầng chín, coi như muốn đi cũng chẳng được. Bởi vậy trong khoảng thời gian này, một ít đệ tử liều mạng muốn tăng tu vi lên Thiên Cương Cảnh nhưng vì tích lũy không đủ nên không còn cách nào khác.

…

Núi Vô Địch.

Ếch Xanh ngồi xổm ở nơi đó, đôi mắt ếch nho nhỏ thấy những tên bận rộn này thì cảm thấy khó hiểu.

- Chân Tiên Giới này rốt cục là nơi nào, rõ ràng là xâm lấn nơi này lại bị người ta xâm lấn lại. Bổn Thanh Oa đã sống mấy vạn năm, còn chuyện gì chưa từng thấy đâu, đúng là mất mặt.

Thanh Oa cảm thán, thật sự không còn lời nào để nói, lần đầu tiên thấy có chuyện như vậy. Tuy nhiên, nó luôn cảm thấy chuyện không nên trở thành thế này, dù sao vấn đề chính là nằm ở nơi đó. Có điều nhất thời, Thanh Oa nó sống mấy vạn năm cũng không nghĩ ra có vấn đề ở chỗ nào.

Thanh Oa đang trầm tư thì đột nhiên cảm thấy phía sau mình có một luồng khí vô cùng khủng bố đang đến, không cần nhìn cũng biết là ai tới.

Bàn chân phải che mặt, chậm rãi vuốt xuống. Mặt ếch vốn nghiêm túc, giờ chuyển thành bộ dáng rất là hưng phấn, rất là vui vẻ.

- Chủ nhân, ngài cuối cùng cũng trở về.

Lạch cạch!

Lâm Phàm nắm Thanh Oa trong tay, cẩn thận nhìn.

- Lần này chúng ta cùng đi với nhau.

- Chủ nhân, đi đâu thế? Oa Oa ở đây là được rồi, ta còn phải luyện đan cho ngài nữa.

Trong lòng Thanh Oa kêu lên vài tiếng, thật sự không ổn. Cái tên liều mạng này muốn dẫn nó theo, một trăm lần nó cũng không đồng ý.

Ầm!

Lâm Phàm lấy Thiên Hà Vương Đỉnh ra, đặt ở đó.

- Cho ngươi thêm một cơ hội nói lại.

Thanh Oa nhìn Thiên Hà Vương Đỉnh của Lâm Phàm, lại quay lại nhìn cái tên liều mạng này một chút, trong lòng bắt đầu chửi rủa. Sao không có một đạo sấm sét đánh chết cái tên này đi mà lại để cho hắn sống sót trên thế gian này làm hại con dân.

- Chủ nhân đi đâu, Thanh Oa liền theo đến đó, Thanh Oa không nỡ rời xa chủ nhân.

Thanh Oa rơi lệ đầy mặt nói.

- Khóc cái gì, không muốn đi?

Hắn biết Thanh Oa này đang không thành thật, cũng chẳng cần mặt mũi, cái gì cũng nói được.

Thanh Oa kêu khổ trong lòng. Sao lại không muốn? Nhưng ai mà muốn đi với một tên liều mạng cơ chứ.

- Sao có thể, Oa Oa khóc vì vui vẻ. Đây là nước mắt vui vẻ, chứ không phải nước mắt tuyệt vọng. Có thể ở cùng với chủ nhân là chuyện khiến Oa Oa hạnh phúc nhất. Nếu có người muốn chia tách chủ nhân và Oa Oa, Oa Oa nhất định sẽ liều mạng với hắn.

Thanh Oa chân thành bộc lộ, nhìn vẻ mặt này tựa như nói những lời tự đáy lòng, không thể giả được.

- Chủ nhân, lần này xâm lấn Chân Tiên Giới có phải rất khó khăn hay không? Tuy nhiên ngài yên tâm, Oa Oa nhất định sẽ dồn toàn lực luyện chế đan dược cho chủ nhân.

Thanh Oa vỗ ngực, tự tin nói.

- Không phải, chỉ là cảm thấy bên người không có ai hô "lợi hại" thì có chút không quen. Chủ nhân lần này cho ngươi cơ hội được hô "lợi hại". Trở về thu dọn một chút, chuẩn bị theo ta lên đường.

Lâm Phàm nói xong liền rời đi, hắn phải đi Luyện Đan Đường tìm Địa Linh Địch Địch.

Nhìn kẻ liều mạng rời đi, Thanh Oa đặt mông ngồi xuống, hơi tuyệt vọng.

- Haiz, vì sao ta lại khổ như thế cơ chứ.

Thanh Oa cúi đầu xuống, từ khi gặp cái tên liều mạng này ở Vạn Quật Môn liền chưa từng gặp được chuyện tốt. Ở dưới mái hiên nhà người khác, không thể không cúi đầu. Mình thế nhưng là Thanh Oa sống mấy vạn năm, vốn nên được vạn người ngưỡng mộ, thật không nghĩ đến sẽ biến thành cái dạng này.

Nhưng rất nhanh, đôi mắt nhỏ mê mang của Thanh Oa phát sáng.

- Vợ ơi, chờ ta trở về, ta nhất định sẽ trở về với nàng.

Nó đã quyết định xong, chỉ cần có thể gặp lại vợ của nó, khổ đến mấy cũng không phải vấn đề.

…

Thánh Đường tông.

Sinh hoạt hỗn loạn của Thánh chơi gái gần đây vui vẻ biết bao. Thánh Chủ không có ở đây, không ai quản hắn. Mà giao dịch gần đây có chút lớn nhưng thu hoạch cũng không tệ.

- Hỗn Loạn đại nhân, người thật lợi hại.

Trên giường, một nữ đệ tử nhìn Hỗn Loạn với đôi mắt say đắm, trong lòng khỏi nói là vui vẻ cỡ nào. Cuối cùng cũng có thể lên được giường của Hỗn Loạn đại nhân, chuyện này đối với nàng ta mà nói là một tiến bộ rất lớn.

Hốn Loạn cười, lấy một viên đan dược Địa Giai từ trong nhẫn trữ vật.

-Giao dịch công bằng, ngươi tình ta nguyện, ngươi phục vụ ta cũng tốt, đáng giá.

- Tạ ơn Hỗn Loạn đại nhân.

Nữ đệ tử cầm đan dược, nụ cười trên mặt tươi như hoa.

Hiện giờ trong tông môn đang bí mật lưu truyền, nếu như chưa từng lên giường của Hỗn Loạn Quân Chủ thì chỉ có thể nói ngươi thực sự không ổn. Thậm chí, tập tục này đã trở thành một xu hướng, chỉ là đối với các nam đệ tử của Thánh Đường tông mà nói thì trong lòng bọn họ thật ra đang rỉ máu. Bao nhiêu sự muội sự tỷ đều rơi vào độc thủ của Hỗn Loạn Quân Chủ.

Tình hình của Lôi Đình Quân Chủ gần đây cũng không tốt. Bảo khố của tông môn và phòng riêng của các đệ tử vẫn thường xuyên xảy ra chuyện ăn cắp như ở chỗ không người. Các đệ tử tông môn oán thán dậy đất. Có một đệ tử, thật vất vả mới có được một viên đan dược Địa Giai trung phẩm để ở trong phòng nửa ngày, đến lúc trở về lại phát hiện không thấy đan dược. Lúc này, đối với đệ tử đó mà nói, thực sự muốn tự tử cho rồi.

- Thánh Chủ, người trở lại rồi. Nếu như vẫn chưa trở lại, tông môn thật sự sẽ xong đời.

Đán Ác Quân Chủ nổng nảy:

- Thánh Chủ, tông môn gần đây liên tiếp xảy ra trộm cướp. Mà

cái lão thất phu Hỗn Loạn kia càng ngày càng coi trời bằng vung, không có ai trông giữ hắn ta, quan hệ của hắn ta với các nữ đệ tử càng ngày càng phức tạp khiến cho người khác không dám nhìn thẳng.

- Lần trước, hắn ta... hắn ta dám cùng một nữ đệ tử làm chuyện đó trong nhà vệ sinh. Ôi, lão phu thực sự nói không nên lời.

Đán Ác Quân Chủ vẻ mặt phức tạp, khó mà mở miệng. Ông ta cảm thấy lão thất phu Hỗn Loạn này đã thay đổi, trở thành người không giống như trước kia.

Thánh Chủ nhìn thoáng qua Đán Ác Quân Chủ, ánh mắt toát ra một loại tâm tình không vui. Tại sao vừa mới trở lại tông môn, cái tên này cứ đâm thọc người khác. Đối với Thánh Chủ mà nói, ông ta không quá thích loại người đâm thọc người khác thế này.

- Ừ, biết rồi, phân phó xuống đệ tử của tông môn tập hợp lại, theo bổn Thánh Chủ tiến vào Chân Tiên Giới.

- Hả?

Đán Ác Quân Chủ ngây người.

- Thánh Chủ, chuyện của Hỗn Loạn...

- Hỗn Loạn thì sao? Phát sinh chuyện gì đó với nữ đệ tử thì có làm sao. Ta nói ngươi cái tên này, sao cứ suốt ngày phải đâm thọc Hỗn Loạn thế, có thời gian rảnh rỗi thì tìm cái người ăn cắp kia đi.

Thánh Chủ không nhịn được nói, trong đầu ông ta toàn là chuyện Chân Tiên Giới, những chuyện nhỏ nhặt này bây giờ ông ta không muốn quản, lãng phí thời gian.

- Thánh Chủ, ta đang điều tra xem rốt cục là ai ăn cắp.

Đán Ác Quân Chủ nói. Thân là người phụ trách quản lý việc lớn nhỏ trong tông môn, nhất định phải quản lý tông môn một cách nghiêm túc rõ ràng, tuyệt đối không thể để cho bất kỳ một con sâu làm rầu nồi canh.

Chương 516: Thật Sự Diệt? Nhất Định Phải Diệt (2)

- Ừ, cứ điều tra đi.

Thánh Chủ khoát tay, đi về phía đại điện.

Thần Phạt Quân Chủ theo bên người, có lời muốn nói:

- Thánh Chủ, lần này tiến vào Chân Tiên Giới, sư đệ cho rằng vẫn phải có người nhất định phải ở lại tông môn.

- Có ý gì?

Thánh Chủ hỏi.

- Huynh nghĩ xem, Cơ Uyên của Nhật Chiếu tông không biết dựa vào cái gì mà đạt đến cảnh giới Bán Thần. Nhưng đối với chuyện xâm lấn lần này, Nhật Chiếu tông không có bất cứ hành động gì, hiển nhiên là có vấn đề. Vì thế ta cho là chúng ta phải để người ở lại tông môn, phòng khi Nhật Chiếu tông có hành động thì chúng ta vẫn có thể đối phó.

Thần Phạt Quân Chủ nói.

- Nhật Chiếu tông bọn chúng vẫn còn dám mơ tưởng?

Thánh Chủ dừng bước, khuôn mặt tức giận. Ông ta cũng không tin, một Nhật Chiếu tông nho nhỏ cũng dám thừa dịp bọn họ không có ở đây mà đục nước béo cò.

- Nhật Chiếu tông lòng lang dạ thú rất biết ẩn nhẫn. Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Hỗn Loạn, Đán Ác, Lôi Đình thực lực bình thường, không chắc chắn sẽ bảo vệ được tông môn.

Thần Phạt Quân Chủ nói.

- Việc này đợi lát nữa hãng nói.

Thánh Chủ trầm tư một lát rồi mở miệng nói.

Các tông đều đang huy động, vì tiến vào Chân Tiên Giới, bọn họ xem như là xuất toàn bộ thực lực. Nghĩ lại Chân Tiên Giới mỹ lệ, bọn

họ cũng có chút hưng phấn.

…

Nhật Chiếu tông.

- Các vị, hiện giờ các tông đều đang chuẩn bị tiến vào Chân Tiên Giới, vì thế xin các vị ở đây an tâm chớ vội. Nhật Chiếu tông chúng ta sẽ phụ tách an toàn cho các vị.

Nhật Chiếu tông nhìn các đệ tử được phái xuống của Tam Thập Tam Thiên Cung, biểu hiện vô cùng hữu hảo.

Phía trên Nhật Chiếu tông cũng có khe hở, chỉ là lúc những kẻ xâm lấn này đi xuống, Nhật Chiếu tông lại không chém giết đối phương mà lại nghênh đón, chiêu đãi bằng phương thức long trọng nhất.

Ánh mắt Cơ Uyên tập trung trên người những người này, trong lòng nảy ra ý từ từ lợi dụng những tên này.

Bọn họ đã không còn đồng bọn ở Nguyên Tổ Chi Địa, Thánh Đường tông cũng sẽ không ủng hộ bọn họ. Tuy nhiên những chuyện này đều không quan trọng nữa bởi người Chân Tiên Giới xuất hiện khiến bọn họ nhìn thấy hy vọng mới. Liên hợp với tông môn ở Chân Tiên Giới cùng nhau đối phó với Thánh Đường tông, Viêm Hoa tông, thậm chí là diệt trừ những tông môn này cũng không phải là không thể.

Gặp người của Thiên Cung, ông ta được biết, mười bốn vị trưởng lão bị Viêm Hoa tông bắt lại, tình huống này không ổn.

- Sư đệ, thế nào?

Tông Chủ hỏi.

Hiện giờ người có năng lực chiến đấu mạnh nhất ở Nhật Chiếu tông chỉ có một người là sư đệ.

Sư đệ phải trả giá lớn như vậy, dung hợp với yêu thú linh Thiên Cẩu, biến thành cái dạng người không ra người thú không ra thú, trong lòng ông ta cũng cảm thấy vô cùng đau đớn. Cho dù thế nào cũng không thể uổng phí sự hy sinh của sư đệ.

- Không có gì, chỉ là Thiên Cung này không đáng tin. Những người này cũng chỉ là đệ tử bình thường, chỉ sợ không làm chủ được.

Cơ Uyên nói.

Tông Chủ thở dài, sao ông ta không biết những điều này. Tuy nhiên cũng chẳng còn cách nào khác, cho dù thế nào đi nữa thì cũng chỉ có thể đi tiếp.

Đột nhiên hư không chấn động.

Cơ Uyên cau mày:

- Sao bọn họ lại tới nữa.

- Ai?

Tông Chủ kinh hãi.

- Lâm Phàm, Thiên Tu.

Cơ Uyên bay lên.

- Sư huynh, huynh đừng đi ra.

…

Trong hư không.

- Đồ nhi, thật sự muốn diệt tông?

Thiên Tu hỏi, bọn họ chính là tới vì chuyện này.

- Diệt, nhất định phải diệt. Thầy xem hôm đó Nhật Chiếu Tông có Bán Thần mà không xuất lực, nửa ngày cũng không thả cái rắm gì. Chúng ta cứ thế mà đến Chân Tiên Giới, như vậy rất nguy hiểm. Thầy nói xem, nên diệt hay không?

Lâm Phàm nói.

Hắn cùng với thầy, hai người ở trong tông môn, nhất thời nhắc đến Nhật Chiếu Tông. Nhắc tới nhắc lui, câu chuyện phát triển theo hướng không bình thường, thế mà lại đề cập đến chuyện diệt Nhật Chiếu Tông.

- Các ngươi tới làm gì?

Lúc này, Cơ Uyên xuất hiện trước mặt hai người, vẻ mặt khó coi. Ông ta không hề muốn nhìn thấy hai người này. Một tên điên một lão đầu bất tử, Nhật Chiếu tông đã quá thảm trong tay hai người này rồi.

Tuy rằng tông môn chúng ta đã từng gây ra rất nhiều thương tổn cho các ngươi nhưng cũng không thể cứ nhìn chằm chằm chúng ta không buông tha chứ!

- Ây dô, đây không phải Cơ Uyên trưởng lão sao. Người này vào Bán Thần rồi, giọng điệu cũng lớn lối hơn không ít. Thầy, người xem ông ta không có chút thân thiện nào cả.

Lâm Phàm cảm thấy bị tổn thương. Cơ Uyên này chính là một tên tiểu nhân được thế bắt đầu kiêu ngạo.

- Cơ Uyên, ngươi thật sự không hề thân thiện. Giới Chân Tiên xâm chiếm chúng ta, chúng ta không nói hai lời lập tức chống lại, chính là để bảo vệ thế giới hòa bình này của mình. Thế nhưng ngươi xem ngươi đi, là một Bán Thần lại núp trong góc, ngay cả một biểu thị cũng không có. Ngươi nói đi, ngươi không phải là làm chúng ta thất vọng, làm sinh linh của mảnh thế giới này thất vọng sao?

Thiên Tu vui mừng gật đầu. Đồ đệ cuối cùng đã trưởng thành, tâm hồn thăng hoa rồi, nếu là trước đây thì chắc chắn đồ đệ bảo bối sẽ không nói ra những lời như vậy.

- Đồ nhi, con tiến bộ.

Lâm Phàm nhìn sư phụ mình, gật đầu:

- Dưới sự hướng dẫn anh minh thần vũ của thầy, đương nhiên đồ đệ phải tiến bộ rồi.

- Đồ nhi khiến ta rất vui mừng.

Thiên Tu vỗ bả vai đồ đệ mình, có thể chứng kiến đồ đệ một tay mình dạy dỗ trưởng thành thực sự khiến ông rất tự hào.

Cơ Uyên nhìn hai thầy trò nhà kia đang làm trò trước mặt mình không nói câu nào, cố làm ra vẻ chờ đám không biết xấu hổ này nói xong thì mình nói.

- Rốt cuộc các ngươi muốn làm gì? Nhật Chiếu tông đã chịu thua, không muốn quan tâm tới bất cứ chuyện gì nữa.

Cơ Uyên lạnh lùng nói. Nếu như động thủ, ông ta tuyệt đối không phải đối thủ của hai người này. Thiên Tu mang tới cho ông ta một cảm giác rất nguy hiểm, loại cảm giác này đã mạnh mẽ hơn trước đây rất nhiều, có lẽ là vì ông ta đã đột phá tới Bán Thần kỳ cho nên có thể cảm nhận được rõ ràng hơn!

Lâm Phàm nói:

- Thầy, người nói đi.

Thiên Tu lắc đầu:

- Đồ nhi, vẫn là con nói đi.

Cơ Uyên cảnh giác. Hai người này tới Nhật Chiếu tông tuyệt đối không có chuyện gì tốt.

- Được rồi, đã như vậy thì đồ nhi sẽ nói.

Lâm Phàm đột nhiên chỉ vào Cơ Uyên vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Bản phong chủ bấm đốt ngón tay tính toán thì tính ra thế gian này có yêu nghiệt hiện thế, vì vậy nghe theo thiên mệnh đến đây trừ yêu.

Cơ Uyên giật lùi từng bước, kéo ra một khoảng cách nhất định với hai người:

- Các người tới giết ta sao?

Ông ta không ngờ rằng tên nhóc này và Thiên Tu tới đây lại là để giết ông ta. Lúc đó sau khi vào Bán Thần, thực lực ông ta cũng không tầm thường, thế nhưng thực lực của hai người này cũng thuộc dạng cường hãn tới tận cùng, nếu một mình ông ta đối mặt thì không có bất kỳ một phần thắng nào.

- Ừ, ngươi nói đúng, chúng ta tới để trừ yêu.

Lâm Phàm cười gật đầu.

- Chờ đã.

Cơ Uyên lập tức giơ tay lên:

- Thiên Tu, Lâm phong chủ, hai tông môn chúng ta đã từng có hiểu lầm nhưng đều đã qua. Cơ Uyên ta tuyệt đối sẽ không chọc tới Viêm Hoa tông các ngươi nữa. Xin hãy tha cho ta một mạng.

Thiên Tu liền nói:

- Đồ nhi, trên trời có đức hiếu sinh, hay là tha cho ông ta một lần đi?

- Thầy, lời người này nói dường như không quá đáng tin đâu!

Lâm Phàm biểu thị nghi ngờ với Cơ Uyên.

Hiện tại ngay cả ý nghĩ muốn chết Cơ Uyên cũng có, ông ta sao có thể không nhìn ra hai người này đang diễn kịch trước mặt mình. Hai người bọn họ chắc chắn sẽ không giết mình, trừ khi bọn họ diệt gọn cả Nhật Chiếu tông rồi.

Kỳ thực, Cơ Uyên đoán không sai, Thiên Tu và Lâm Phàm đương nhiên không có khả năng diệt Nhật Chiếu tông, nhiều người như vậy phải giết tới khi nào chứ. Tuy rằng Nhất Chiếu tông rất khốn nạn nhưng không thể không nói trong đó vẫn có không ít người vô tội.

Chương 517: Sàng Lọc Lực Lượng Của Các Ngươi

Bọn họ cũng không phải đồ tể, giết người không chớp mắt. Đương nhiên nếu như tất cả người trong Nhật Chiếu tông đều nói lời ác độc với hai người bọn họ thì bọn họ nhất định sẽ ra tay.

Hiện tại cần phải phản công giới Chân Tiên, cho nên hai người cần một hậu phương yên ổn.

- Thầy, quên đi. Vẫn nên để đồ nhi lên thôi, người như thế này không thể lưu lại được.

Lâm Phàm xắn ống tay áo lên chuẩn bị xông về phía Cơ Uyên.

- Đồ nhi, đừng manh động, khoan hãy ra tay.

Thiên Tu lập tức ngăn cản Lâm Phàm, sau đó quay đầu nhìn về phía đối phương.

- Cơ Uyên, lão phu với ngươi coi như quen biết cũ, tuy rằng trước đây ta cũng rất muốn đánh chết ngươi nhưng dù sao ta cũng nhìn ngươi lớn lên. Đồ đệ này của ta muốn đánh ngươi ta không thể không quản, thế nhưng lão phu có lẽ ngăn không được rồi.

Cơ Uyên muốn chửi ầm lên. Nhìn em gái ngươi chứ mà nhìn, chúng ta cùng một tuổi đó. Nhưng đối mặt với hai người không biết xấu hổ này, ông ta không còn lời nào để nói nên mặc cho hai người kia muốn nói gì thì cứ nói.

Thiên Tu cau mày, mở miệng chửi ầm lên:

- Cơ Uyên, ngươi trừng mắt nhìn ai, còn không mau thề đi. Thề cùng theo chúng ta tiến vào giới Chân Tiên, đồng thời cam đoan sẽ đoàn kết nhất trí, nếu không thì cho dù là lão phu cũng không thể nào cứu được ngươi đâu. Đồ nhi này của ta gần đây tâm tình không tốt, chỉ cần ra tay thì trên cơ bản toàn bộ Nhật Chiếu tông này của ngươi sẽ biến thành tro bụi hết, không còn tồn tại nữa.

- Thầy, người đừng cản con, để con ra tay đi, con không nhịn được nữa.

Lâm Phàm nắm tay chộp về phía Cơ Uyên.

Cơ Uyên đứng ở nơi đó, đôi mắt đầy ưu sầu. Ông ta biết hai người này chính là tới tìm ông ta gây sự, ông ta thấy nếu bản thân xông ra chiến đấu thì khả năng rất lớn sẽ thành con tốt thí. Có điều nếu không đáp ứng thì hậu quả khó mà lường được.

- Cơ Uyên ta xin thề với trời, sẽ theo Viêm Hoa tông tiến vào giới Chân Tiên, đồng thời đoàn kết nhất trí...

Nhất thời, trên không chấn động, lời thề đã thành.

Lâm Phàm và Thiên Tu liếc nhìn nhau, thầm nở nụ cười trong lòng. Đây chính là điều mà bọn họ muốn, thời điểm thảo luận ở tông môn đã từng nghĩ qua, nếu có thể dụ dỗ Nhật Chiếu tông vào thì khi đến giới Chân Tiên cũng có thể để cho bọn họ làm con tốt thí.

Đột nhiên, trên bầu trời có vòng xoáy xuất hiện, đồng thời còn có sấm sét hiện lên.

Lâm Phàm kinh hoảng:

- Cơ Uyên, ông quá không thành thật rồi, vừa mới thề xong ông đã muốn làm trái với lời thề rồi sao.

Tiếng nổ ầm ầm vang vọng đất trời.

Cơ Uyên ngẩng đầu, trong lòng thầm hoảng sợ, nghĩ tới đệ tử giới Chân Tiên ở trong tông môn nên lập tức hóa thành một vệt sáng lao về phía tông môn.

- Đồ nhi, thật sự bị con nói trúng rồi.

Thiên Tu vừa cười vừa nói. Lâm Phàm dùng ngón tay chỉ vào đầu:

- Thầy, người đừng xem thường con, đồ nhi con không phải là không có đầu óc chỉ là không muốn dùng mà thôi, cho nên người đời mới có thể hiểu lầm đồ nhi. Sư phụ người tin không?

- Chuyện này...

Thiên Tu không muốn nói nhiều bởi vì lời này có chút khó nói ra, nhưng đồ nhi đã nói tới như vậy ông còn có thể nói gì khác nữa.

- Tin!

...

Trong đại điện của Nhật Chiếu tông.

Các đệ tử chân truyền của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung ngồi ở chỗ đó rất tự hào đắc ý. Bọn họ cảm giác những tên dân bản xứ này có chút mắt thưởng thức, biết tiếp đãi bọn họ.

Một tên đệ tử chân truyền cười nói:

- Tông chủ, ngươi yên tâm, Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung chúng ta là một trong mười tiên môn của giới Chân Tiên. Chờ tới khi trưởng lão của chúng ta đáp xuống đấy, tất nhiên sẽ cho các ngươi được thưởng thức môn phái chúng ta lợi hại tới mức nào.

Tông chủ nghe nói vậy cũng cười cười, hiện tại ông ta chỉ muốn biết rốt cuộc bên ngoài tình hình như thế nào. Trong lòng ông ta lo Thiên Tu và Lâm Phàm của Viêm Hoa tông cùng đến thì sư đệ không thể giải quyết được.

Đột nhiên, ông ta thấy sư đệ lao tới đây, vốn định tiến lên hỏi tình hình thì lại không thể ngờ sư đệ bay thẳng tới chỗ đệ tử Thiên Cung ra tay.

Một chưởng nghiền ép một người.

Các đệ tử Thiên Cung đang hưởng thụ thấy hình ảnh như vậy, sắc mặt tái mét giống như gặp quỷ vậy, lớn tiếng răn dạy:

- Các ngươi muốn làm gì?

- Sư đệ, chuyện này là sao?

Tông chủ hoảng hốt hỏi, cảm giác sư đệ giống như phát bệnh vậy.

Trong lòng Cơ Uyên rất sợ hãi, uy áp trong hư không càng ngày càng dày đặc rồi, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể giáng thiên phạt xuống nên lực trong tay ông ta cũng càng ngày càng mạnh.

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng.

Các đệ tử Nhật Chiếu tông đều nhìn tới hoang mang, không biết Cơ Uyên trưởng lão bị cái gì. Lúc trước còn hầu hạ mấy đệ tử Thiên Cung người ta tới sung sướng, sao bây giờ một lời không hợp đã ra tay đánh người rồi. Như vậy thật không nói nổi.

Sau khi uy áp trong hư không biến mất, Cơ Uyên lập tức thở phào nhẹ nhõm, suýt chút nữa thì xong đời rồi.

- Sư đệ.

Tông chủ dùng vẻ mặt quái dị nhìn Cơ Uyên, không biết ông ta có ý gì.

Cơ Uyên lắc đầu vừa muốn lên tiếng nói thì Lâm Phàm và Thiên Tu từ bên ngoài đi vào.

- Hay hay, Cơ Uyên trưởng lão quả thật không giống người thường. Những kẻ xâm lấn này là đáng giết.

Lâm Phàm vừa cười vừa nói.

- Các ngươi...

Tông chủ hoảng sợ nhìn Thiên Tu và Lâm Phàm.

Đám đệ tử xung quanh cũng có chút sợ hãi nhìn hai người mới tới. Bọn họ đều biết hai người này là ai, có thể nói là hai nhân vật khủng bố, bọn họ cũng từng nghe qua những lời đồn về Lâm Phàm, hơn nữa những khó khăn mà Nhật Chiếu tông bọn họ phải chịu đều có quan hệ với người này. Trưởng lão đột nhiên ra tay với mấy tên đệ tử Thiên Cung kia, có lẽ cũng là do... hai người này cả!

- Thiên Tu, Lâm phong chủ như vậy là được rồi chứ.

Cơ Uyên nói.

Lúc giới Chân Tiên xuất hiện bọn họ còn tưởng những người này sẽ không còn thời gian chú ý tới Nhật Chiếu tông nữa nhưng hiện tại xem ra đây hoàn toàn là nằm mơ. Cho dù có lo nhiều chuyện hơn nữa thì hai người này cũng sẽ không bỏ qua cho Nhật Chiếu tông.

- Ừ được, từ hành động này cũng có thể nhìn ra Cơ Uyên trưởng lão là thật tâm đối với việc này.

Lâm Phàm gật đầu, rất thỏa mãn, người này đủ ác độc. Hắn cũng không ngờ thiên phạt lại lợi hại tới như vậy, hoàn toàn không cho Cơ Uyên một chút thời gian nào để suy tính, vừa mới kết thúc lời thề đã biết Cơ Uyên vi phạm lời thề, suýt chút nữa đánh chết ông ta.

- Sư đệ, đây rốt cuộc là tình huống gì?

Tông chủ Nhật Chiếu tông bối rối, nhìn không hiểu.

- Sư huynh, sau này Nhật Chiếu tông chúng ta cũng phải đánh vào giới Chân Tiên.

Cơ Uyên nói.

Lâm Phàm cười:

- Cơ Uyên, bây giờ chúng ta coi như là đồng minh, vậy thì nên lấy thành ý ra. Bổn phong chủ đề nghị, toàn bộ đệ tử Thiên Cương cảnh của Nhật Chiếu tông đều sẽ gia nhập vào giới Chân Tiên, đồng thời còn có các trưởng lão đỉnh cấp của tông môn cũng sẽ gia nhập.

Thời điểm Lâm Phàm nói xong, Thiên Tu chợt quay sang nhìn đồ đệ mình có vẻ kinh ngạc. Thế này cũng quá ép người ta rồi!

Cơ Uyên nhìn Lâm Phàm giống như muốn nói rằng lời này mà ngươi cũng mở miệng nói ra được, ngươi có còn mặt mũi nữa hay không vậy.

- Sao thế? Có vấn đề gì à?

Lâm Phàm hỏi, biểu tình như muốn nói ngươi dám không đồng ý thử xem.

Mang đi toàn bộ lực lượng đỉnh cao của Nhật Chiếu tông rồi thì sẽ không sợ có chuyện gì xảy ra nữa. Một đám đệ tử Địa Cương thì có thể làm ra sóng gió gì chứ. Đồng thời trưởng lão đỉnh cấp cũng mang đi hết chỉ để lại một mình tông chủ, mà bên Viêm Hoa tông ngoại trừ hắn và sư phụ ra thì gần như lưu lại hết, còn đám đệ tử Thiên Cương cảnh trong tông môn cũng chọn một vài tên Thiên Cương tầng một lên làm một vài chuyện vặt ở giới Chân Tiên như đốt lửa nấu cơm gì đó, đối với tông môn mà nói tuyệt đối không có bất kỳ một tổn thất nào.

- Không có.

Cơ Uyên lắc đầu. Ông ta đã sớm nhìn thấu mọi việc nhưng cho dù nhìn thấu thì cũng chả làm được gì. Ngươi còn có thể phản kháng sao?

Hai người này thoạt nhìn dường như biết phân rõ phải trái, kỳ thực hoàn toàn không nói lý.

Chương 518: Chúng Ta Là Nhóm Người Truy Tìm Chính Nghĩa (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Lâm Phàm và Thiên Tu rời đi, mọi người trong Nhật Chiếu tông đều thở phào nhẹ nhõm.

- Thật quá đáng, Viêm Hoa tông quả thật là quá đáng lắm rồi, bọn họ đang lừa người mà.

Vẻ mặt tông chủ cực khó coi.

- Cơ Uyên, bọn họ làm như vậy là khinh người quá đáng.

Cơ Uyên nhìn sư huynh, thở dài:

- Sư huynh, huynh còn không nhìn ra sao, bọn họ có khi nào mà không bắt nạt người khác đâu. Chỉ là hiện tại làm lộ liễu hơn mà thôi, chỉ cần có mắt thì đều có thể nhận ra.

- Vậy thật sự phải nghe bọn họ sao? Toàn bộ đệ tử Thiên Cương cảnh của Nhật Chiếu tông chúng ta đều phải đi vào cái giới Chân Tiên gì đó, bọn họ chắc chắn không có ý tốt, nhất định là muốn để chúng ta làm tốt thí.

Tông chủ tức giận nói. Đây là giết người không thấy máu, để cho Nhật Chiếu tông bọn họ xông pha chiến đấu.

Cơ Uyên nắm chặt hai tay vô cùng không cam lòng. Ông ta thừa nhận vô số đau khổ, liều mạng dung hợp với thú linh của Thiên Cẩu yêu, trở thành cường giả Bán Thần kỳ, vốn tưởng rằng có thể ngăn cơn sóng dữ đẩy Nhật Chiếu tông tới đỉnh cao. Nhưng hiện tại xem ra vậy còn chưa đủ, còn kém rất xa.

- Sư huynh, chúng ta không có cách nào khác. Nếu từ chối, Nhật Chiếu tông sẽ không còn tồn tại.

Cơ Uyên nói.

- Làm sao có thể? Bọn họ dám?

Tông chủ không tin Viêm Hoa tông dám tiêu diệt Nhật Chiếu tông.

Cơ Uyên cười, dường như thấy sư huynh nghĩ quá tốt đẹp mà cảm thấy nực cười:

- Sư huynh, huynh vẫn không rõ sao. Lâm Phàm của Viêm Hoa tông là người thế nào, nếu như hắn không dám thì cũng sẽ không có ý tưởng phản công giới Chân Tiên.

- Huynh cho rằng hai người đó tới đây chỉ là để nhìn một cái thôi sao? Ta tin tên kia thật sự có ý tưởng diệt hết Nhật Chiếu tông chúng ta đấy.

Nghe những lời này, con ngươi tông chủ co rút lại, cuối cùng vô lực buông thõng hai tay. Ông biết Cơ Uyên nói đúng. Đột nhiên, ông thấy sư đệ mình đi về phía bảo khố của tông môn thì hoảng sợ:

- Sư đệ, đệ muốn làm cái gì?

Cơ Uyên dừng bước lại xoay người, trên mặt lộ ra ý cười bất lực:

- Sư huynh, ta muốn dung hợp hết thú linh còn dư lại.

- Đệ điên rồi, đệ thực sự muốn chết có phải không.

Tông chủ hoảng sợ, không dám tin, thậm chí còn cảm thấy sư đệ làm vậy là lấy mạng ra đùa.

- Sư huynh, chết cũng không sợ, dù cho không có cơ hội ta cũng muốn sáng tạo ra cơ hội. Ta nói rồi, Nhật Chiếu tông sẽ không thua các tông môn khác, thú linh của Thiên Cẩu yêu không đủ thì còn các thú linh khác. Cho dù chết, ta cũng muốn thử một lần.

Vẻ mặt Cơ Uyên rất điên cuồng nhưng lại vô cùng bình tĩnh. Dường như ông ta đã sớm có ý tưởng này, chỉ bởi vì Lâm Phàm và Thiên Tu đến đây nên mới khiến ông ta sớm hạ quyết tâm mà thôi. Ông ta biết, sau khi dung hợp thú linh của Thiên Cẩu yêu thì ông ta đã không còn bất kỳ tiềm lực nào nữa, cho dù tu hành như thế nào thì tu vi cũng sẽ không tăng lên. Muốn ngăn cơn sóng dữ, chỉ có thể tiếp tục dung hợp thú linh.

Tông chủ sững sờ nhìn Cơ Uyên. Ông biết sư đệ đã trải qua rất nhiều chuyện kinh khủng, thậm chí đến bây giờ khi muốn dung hợp

thú linh lần nữa thì mặt cũng không chút thay đổi, ngay cả một cái nhăn mày cũng không có.

- Sư huynh, trong khoảng thời gian này tập hợp đệ tử dựa theo ý của Viêm Hoa tông thì không kịp dung hợp rồi, chỉ có thể để tới giới Chân Tiên ta sẽ tìm cơ hội dung hợp. Tin tưởng ta, ta nhất định sẽ làm cho Nhật Chiếu tông cường thịnh, trở thành đệ nhất tông trên thế gian, bất kỳ tông môn nào cũng phải sống dưới uy nghiêm của tông môn chúng ta.

Vẻ mặt Cơ Uyên rất nghiêm túc và kiên định nói.

- Sư đệ, ta...

Tông chủ cúi đầu, lời nói như nghẹn lại ở yết hầu không nói ra được.

- Sư huynh, đừng nói nữa, được làm đệ tử Nhật Chiếu tông là vinh dự nhất của ta. Nhớ kỹ, không được có bất kỳ hành động nào, chờ ta thành công.

- Ừ.

Tông chủ gật đầu. Ông cảm thấy hổ thẹn, rõ ràng mình là tông chủ của Nhật Chiếu tông nhưng lại để cho sư đệ gánh vác tất cả, mà những trưởng lão còn lại chung quy không làm được đến mức này mà chỉ lo lắng cho an toàn của mình.

Hiện giờ thú linh chỉ còn lại bảy viên. Ông biết, dung hợp bất kỳ một viên thú linh nào đều là cửu tử nhất sinh, càng không cần nói tới dung hợp nhiều viên. Nhưng bây giờ đã không còn cách nào khác, cho dù chết cũng phải thử một lần.

Lâm Phàm và Thiên Tu vẫn trốn vào trong hư không, nếu không phải vì đã lỡ hành trình, hắn nhất định sẽ ra tay tiêu diệt Nhật Chiếu tông. Cái tông môn này không thể lưu lại được nhưng bây giờ đã kéo được Cơ Uyên xuống nước thì đã tạm thời giải quyết được vấn đề chỗ ở rồi.

- Đồ nhi, con nói thầy trò chúng ta có phải đã bức Nhật Chiếu tông quá chặt rồi không?

Thiên Tu hỏi.

Lâm Phàm vô cùng kinh ngạc:

- Quá chặt sao? Đồ nhi không thấy như vậy là quá chặt đâu.

- Vậy thì không chặt.

Thiên Tu nhìn đồ đệ của mình, sau đó gật đầu. Nếu đồ nhi nói không chặt vậy thực sự là không chặt.

Lâm Phàm cảm giác hai tên đồng bạn nhỏ của sư phụ mình kỳ thực cũng rất tốt, nếu như có thể dụ dỗ vào thì càng tốt hơn:

- Thầy, người nói xem nếu như mang theo cả Băng Thiên Ma Long và Huyết Nhãn Ma Vượn Vương cùng tới giới Chân Tiên thì có được không?

- Đồ nhi, gọi bọn họ làm cái gì, đừng gọi. Huống hồ để bọn họ ở lại chỗ này cũng tốt, tuy rằng hai người này có chút hiểu lầm với thầy nhưng thời điểm chúng ta không có mặt ở đây mà Viêm Hoa tông gặp chuyện thì bọn họ cũng sẽ nể mặt mũi vi sư mà không khoanh tay đứng nhìn.

Thiên Tu vừa cười vừa nói. Lâm Phàm nở nụ cười, không ngờ sư phụ lại lưu lại một chiêu này.

Có hai con yêu thú Bán Thần kỳ thì hoàn toàn không cần lo lắng về vấn đề an toàn. Nhưng hắn vẫn luôn muốn biết một chuyện, chính là rốt cuộc sư phụ đã làm chuyện gì với hai con yêu thú đó mà lại khiến cho người ta tổn thương tới như vậy. Có điều xem tình huống hiện tại, cho dù có hỏi sư phụ thì cũng không có câu trả lời.

Vài ngày sau, từ sớm đã có đầy người đứng dưới một cái khe cực lớn. Đệ tử các tông đều tới, trang phục của từng tông môn với đủ loại hình dạng màu sắc hòa chung một chỗ giống như một đại dương đủ mọi màu sắc mênh mông.

- Đây không phải là Cơ Uyên sao? Không ngờ đã đột phá tới Bán Thần cảnh, thật đúng là không dễ dàng gì.

Đán Ác Quân Chủ vừa cười vừa nói nhưng trong mắt lại là vẻ cảnh giác. Bây giờ Cơ Uyên mang tới cho ông ta một cảm giác không hề tốt, khí tức rất âm trầm, hơn nữa trong đôi mắt kia có một loại sắc bén như đang nhìn con mồi.

Chích Diệu Quân Chủ nhìn Cơ Uyên như kẻ thù, lần trước ông ta tới Nhật Chiếu tông bị Cơ Uyên đánh lui, mặc dù không bị tông môn khác nhìn thấy nhưng đúng là mất hết mặt mo.

- Làm sao lại có nhiều Bán Thần kỳ như vậy, rốt cuộc thế giới này đang xảy ra chuyện gì?

Giấy vàng treo sau lưng Thanh Oa hoàn toàn bối rối, nhiêu đây là quá nhiều rồi. Thời điểm nó xuất hiện nơi đây vô cùng thê thảm, Thiên Cương cảnh tầng chín đã là cao nhất mà vẫn còn cần Thánh Phù bản nguyên nó đây điều giáo lại mới được, còn bây giờ thì sao, một đám Bán Thần luôn. Chuyện này quá nghịch thiên rồi.

- Đồ nhà quê, chỉ mới là Bán Thần đã khiến ngươi sợ thành như vậy, đúng là đồ không kiến thức.

Thanh Oa giễu cợt nói. Nó và lá bùa vàng này vốn không ưa gì nhau nhưng đôi bên lại không tách ra được, chỉ có thể dùng võ mồm.

- Chỉ có súc sinh nhà ngươi là có thưởng thức.

Giấy vàng đáp trả, không hề chịu nhún nhường trước Thanh Oa.

Đệ tử các tông đứng trước mặt những cường giả Bán Thần này đều không dám thở mạnh. Hiện tại khí tức trong phạm vi này đều không tầm thường, rất nặng nề ép xuống khiến người khác có phần không thở nổi nhưng bọn họ lại rất hưng phấn, rốt cuộc có thể tiến vào giới Chân Tiên rồi, đây là chuyện mà bọn họ mong đợi nhất.

Chương 519: Chúng Ta Là Nhóm Người Truy Tìm Chính Nghĩa (2)

Lâm Phàm nhìn quanh, vung tay lên hô to:

- Các vị, yên lặng một chút, bây giờ khe hở ở trên đỉnh đầu chúng ta sẽ là nơi chúng ta sẽ đánh vào giới Chân Tiên. Nhưng phải nhớ kỹ, chúng ta không phải đi xâm chiếm mà là vì bảo vệ lãnh thổ của chúng ta. Chúng ta là những người truy cầu hòa bình, thân thiện, mà người giới Chân Tiên chính là một đám người chỉ biết phá hoại. Chúng ta gánh vác trách nhiệm rất nặng, nếu như chúng ta thất bại thì giới Chân Tiên sẽ xâm chiếm vùng đất của chúng ta, cướp đốt giết hiếp... Cho nên chúng ta phải thành công, hoàn toàn chiếm lĩnh giới Chân Tiên, rồi dạy cho bọn họ biết muốn hòa bình là khó khăn cỡ nào.

Thiên Tu vô cùng vui mừng gật đầu. Đồ đệ mình nói rất có lý, tất cả đều là vì chính nghĩa.

Đệ tử các tông đều rất hưng phấn, không ngờ bản thân lại gánh trách nhiệm nặng tới vậy.

- Thầy, chúng ta có thể xuất phát rồi.

Lâm Phàm nói, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía khe nứt to lớn, tâm tình dâng trào. Đại quân đánh tới giới Chân Tiên rồi, đến lúc đó có thể chơi thật vui. Kẹt ở Bán Thần kỳ quá khó chịu, qua giới Chân Tiên rồi sẽ có vô số địch nhân đang đợi mình. Mười tiên môn, sáu ma tông, bốn yêu điện, tuyệt đối không dễ dàng tha thứ cho thế lực khác kéo tới đó, nhất định sẽ đi ra trấn áp. Đến lúc đó nhất định xảy ra một hồi chiến tranh lớn, nghĩ thôi cũng đã thấy xao động.

- Ừ!

Thiên Tu vung tay áo, ánh sáng bao lấy một đám đệ tử trực tiếp bay lên trời tiến vào trong kẽ hở kia.

- Thật sự tới rồi sao.

Dịch Đạo Lăng bị bắt làm tù binh thấy hình ảnh như vậy trong lòng kinh hãi. Ông ta cảm giác giới Chân Tiên sắp không ổn rồi.

Khe hở này mở ra để cho bọn họ xâm chiếm Nguyên Tổ Chi Địa nhưng hiện giờ lại thành nơi để dân bản xứ của Nguyên Tổ Chi Địa tiến vào giới Chân Tiên. Chuyện này quả thực lúng túng. Đồng thời ông ta cũng không biết đám người ông ta có thể sống sót hay không. Môn phái không có chút tin tức nào khiến cho bọn họ cảm thấy tuyệt vọng.

…

Chỗ khe hở bên giới Chân Tiên.

Có không ít mật thám ẩn nấp chú ý tình hình nơi này. Đoạn thời gian này không có bất kỳ động tĩnh nào, bọn họ còn cho rằng sẽ không có ai ở Nguyên Tổ Chi Địa đi lên.

Đột nhiên, không gian chỗ khe hở chấn động, một đám người xuất hiện. Đám mật thám há to miệng, không dám tin tưởng. Thật sự tới sao, hơn nữa còn là từng đám từng đám người nối tiếp nhau xuất hiện, số lượng càng ngày càng nhiều, đã vượt quá sự tưởng tượng của bọn họ.

- Rút lui, mau đi về thông báo cho môn phái, nhóm dân bản xứ của Nguyên Tổ Chi Địa lên rồi.

Bọn họ trợn tròn mắt. Đám dân bản xứ này rốt cuộc muốn làm gì, chẳng lẽ là muốn phản công giới Chân Tiên bọn họ sao.

- Ha ha ha, xem ra tin tức chúng ta tới chẳng mấy chốc sẽ truyền khắp toàn bộ giới Chân Tiên rồi.

Sau khi đi lên, Lâm Phàm lập tức cảm nhận được khí tức ẩn nấp ở bốn phương tám hướng, chỉ là hắn cảm thấy thật đáng tiếc, năng lực đoàn kết của giới Chân Tiên thực sự quá kém. Dựa theo đạo lý mà nói, khi bọn họ lên tới nơi, bốn phương tám hướng phải là giới Chân Tiên tập hợp chống lại chứ không phải đất trống không một bóng người như bây giờ, hoàn toàn không coi chuyện bọn họ tới là việc quan trọng.

- Đồ đệ, ta không hiểu.

Thiên Tu cảm thán. Lâm Phàm gật đầu:

- Sư phụ, kỳ thực đồ nhi cũng có chút không hiểu, giới Chân Tiên này hơi khiến người ta thất vọng.

- Ừ!

Thiên Tu gật đầu, đều đã chuẩn bị tốt tâm lý chiến đấu nhưng bây giờ thì vô dụng rồi, chí ít cũng phải có vài người tới nhìn ngó chứ. Nơi này lại không có chút phản ứng nào thì làm gì được.

- Lâm phong chủ, bây giờ chúng ta nên làm gì?

Phổ Đế Sa dò hỏi. Lần này ông ta tới đây xem như mang theo cả gốc gác của tông môn theo, chỉ để tìm kiếm lãnh thổ rộng lớn hơn, trong lòng ông ta kỳ thực đã vứt bỏ lãnh địa vốn có. Nơi đó là một nơi tuyết mù mịt lạnh thấu xương, ông ta thật sự không nghĩ ra vì sao các tổ tiên lại chọn một nơi cứt chim cũng không có như vậy làm nơi đặt tông môn. Thậm chí, Phổ Đế Sa đã không ít lần muốn dời đi nhưng Nguyên Tổ Chi Địa lớn như vậy nên mang tới nơi nào, đâu có tông môn nào nguyện ý nhường lãnh địa cho bọn họ. Đương nhiên, bọn họ đã từng cướp đoạt lãnh địa của Viêm Hoa tông nhưng trả lại rồi. Mà lúc này giới Chân Tiên lại xuất hiện khiến ông ta nhìn thấy hy vọng.

Mọi người nhìn về phía Lâm Phàm, tất cả đã thề cho nên thủ lĩnh bây giờ chính là Lâm Phàm, bất kỳ một hành động nào đều sẽ phải nghe theo đối phương.

Lâm Phàm nói:

- Còn làm gì nữa, lấy nơi đây làm trung tâm, tiến hành kiến thiết một lãnh địa đơn giản, đồng thời khuếch trương lãnh thổ. Chúng ta phải ăn mòn từ từ cho tới khi nắm giữ toàn bộ lãnh thổ giới Chân Tiên trong lòng bàn tay.

Chỉ là khi hắn nói xong, mọi người đều nhìn hắn với bộ dạng không hiểu gì cả.

Nhìn mọi người mang biểu tình mơ hồ, Lâm Phàm vô cùng phiền não. Sao trí thông minh lại kém như vậy, ngay cả việc này cũng không hiểu? Không còn cách nào khác, xem ra chỉ có thể dùng hành động giải thích một chút. Lâm Phàm chỉ vào mặt đất:

- Nhìn kỹ, nơi đây, là của chúng ta.

Trên đầu mọi người như mọc lên dấu hỏi. Từ lúc nào mà nơi này thành lãnh địa của chúng ta rồi. Chúng ta chỉ vừa mới đi lên thôi mà, còn chưa khai chiến với những kẻ xâm chiếm kia đâu.

Lâm Phàm nhấc chân, trong nháy mắt đã chạy tới một nơi cách đó ngàn mét sau đó hô:

- Nơi này là lãnh thổ của ai? Có người thì đi ra, không có ai đi ra thì chính là của chúng ta.

Không gian yên tĩnh, không có bất cứ động tĩnh gì.

- Tông chủ, hắn làm gì vậy?

Dạ Ma hỏi:

- Có phải hắn choáng váng hay không?

- Câm miệng.

Phổ Đế Sa trừng mắt nhìn Dạ Ma. Ông ta phát hiện, Dạ Ma đã thay đổi không còn là Dạ Ma trước kia nữa, trong lòng hoảng sợ, không biết Dạ Ma đã trải qua chuyện gì.

- Các ngươi nghe thấy gì không?

Lâm Phàm hỏi mọi người.

Mọi người vẫn mơ hồ không hiểu hành động đó có ý nghĩa gì, nhưng vẫn trả lời:

- Không nghe thấy gì cả.

Lâm Phàm giơ ngón tay cái lên:

- Vậy thì đúng rồi, không nghe thấy gì cả chứng tỏ nơi đây là chốn không người, không thuộc về ai cả. Vậy người nào tới trước thì là của người đó. Anh kia qua đây cắm lá cờ, về sau nơi đây chính là của chúng ta.

Các đệ tử phía xa nhìn nhau không biết Lâm phong chủ nói tới ai.

- Đừng nhìn, chính là anh.

Lâm Phàm nói.

Một vị đệ tử rất gầy có vẻ khẩn trương đi về phía Lâm Phàm. Gã là đệ tử Nhật Chiếu tông nhưng bị Lâm phong chủ điểm danh thì cũng không thể không qua.

- Cắm cờ.

- Dạ dạ.

Đệ tử vội vàng gật đầu, không biết lấy đâu ra một lá cờ, cắm lên mặt đất.

- Á đù! Lão tử hiểu rồi, Lâm phong chủ ngài thật sự hèn hạ không giới hạn. Cứ như vậy thì giới Chân Tiên này rất nhanh sẽ trở thành lãnh địa của chúng ta.

Chế Tài hưng phấn nói.

- Ha ha ha!

Lâm Phàm cười:

- Hiểu rồi đúng không! Lãnh địa của chúng ta nằm đâu không phải do bọn họ định đoạt mà là do chúng ta định đoạt.

Sau đó hắn nhìn về phía các đệ tử:

- Ngươi cứ làm như ta vừa rồi, đi về phương xa tới một địa phương nào đó rồi kêu một câu, nếu không có ai trả lời thì cắm cờ cho ta. Hiểu chưa?

Đệ tử Nhật Chiếu tông nhìn Lâm Phàm như có lời muốn nói mà lại không dám nói. Hành động như vậy có phải là quá hèn hạ hay không. Có điều vị này chính là Lâm phong chủ, nếu dám nói ra như vậy e rằng chết cũng không biết mình chết như thế nào.

- Dạ hiểu.

Đệ tử gật đầu.

- Đi đi.

Lâm Phàm xua tay, lại chọn thêm vài tên đệ tử Nhật Chiếu tông để cho bọn họ khuếch tán ra bốn phương tám hướng, tạo thành một vòng tròn.

Chương 520: Ta Là Bạch Đỉnh Chân Tiên

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Thánh chủ suy tính một lát, cảm giác biện pháp này được đấy nhưng hình như hơi chậm:

- Lâm phong chủ, chúng ta làm như vậy có quá chậm hay không. Không bằng trực tiếp tìm một tòa thành trì, chiếm lĩnh nó, như vậy thì cái gì cũng có rồi.

Lâm Phàm xua tay:

- Chuyện đó không được. Chúng ta bây giờ là người phản công, coi như là người yếu nên cách thức phải thay đổi, phải bao vây môn phái từ bình nguyên, cuối cùng ra đòn kết liễu bắt họ lại.

- Vây quanh môn phái từ bình nguyên?

Thánh chủ mơ hồ, không biết làm như vậy là làm thế nào, nhưng nghĩ lại thì chắc là có đạo lý, nên không nói gì thêm.

Cơ Uyên nhìn mọi chuyện trước mắt, cảm giác có chút không ổn. Tại sao lại để đệ tử Nhật Chiếu tông đi phương xa cắm cờ, xem ra hắn hành động rồi.

- Bây giờ chúng ta đã tới nơi, chỗ ở cũng nên giải quyết, không thể đứng đợi mãi như vậy! Chúng ta nhiều người như vậy, cho dù nấp trong thành trì của giới Chân Tiên cũng rất dễ bị người phát hiện.

Thần Trật Quân Chủ nói.

- Thần Trật nói rất có lý. Chúng ta phản công giới Chân Tiên thì phải có riêng cho mình một chỗ ở.

Lâm Phàm nói. Mà Thần Trật Quân Chủ thì đắc ý cười cười, một lời chỉ ra vấn đề rất bình thường.

- Mọi người chờ ta chút, ta đi một lát sẽ trở lại.

Dứt lời, Lâm Phàm trực tiếp trốn vào trên không biến mất vô tung.

Mọi người thấy Lâm phong chủ biến mất, trong khoảng thời gian ngắn hoang mang không biết nên làm cái gì.

Thanh Oa ngồi chồm hỗm ở một chỗ, vẫn luôn cảm nhận tình huống xung quanh, đại đạo pháp tắc, giới Chân Tiên đó chính là tu tiên đó, chỉ là thực lực hơi yếu, cấp bậc sức mạnh vẫn chưa phải đỉnh cao. Nó chính là con ếch sống mấy vạn năm, thưởng thức của nó người thường không thể so sánh được. Mục tiêu lớn nhất của nó chính là trở về thân xác con người, trở lại bên cạnh vợ yêu của mình. Đã nhiều năm như vậy, nó thực sự rất nhớ vợ yêu của mình, cho dù bị cái tên liều mạng kia bắt nạt cũng không hề tuyệt vọng bởi vì vợ yêu là mục tiêu duy nhất trong lòng nó, chỉ cần mục tiêu này còn tồn tại thì khổ nữa mệt mỏi nữa thì nó cũng có thể chống đỡ tiếp.

…

Thành Bạch Đỉnh.

Một trong vô số thành trì của giới Chân Tiên, giữa thành trì có một cái đỉnh lớn màu trắng. Nghe đồn trước đây cực kỳ lâu, nơi đây có một đại nhân vật phi thăng, hậu thế sau này để kỷ niệm người đó đã tạo ra cái đỉnh lớn này, đồng thời thành trì cũng đổi tên là thành Bạch Đỉnh.

Lúc này, thành Bạch Đỉnh vô cùng nhộn nhịp, giữa thành trì có một lôi đài, trên đó đang có hai thiếu niên thi đấu rất kịch liệt, mà xung quanh đài thì có một đám người ngồi xem. Trong đó có một người đàn ông trung niên, đôi mắt sâu sắc khí tức phi phàm, giống như hạc giữa bầy gà, người xung quanh đều không dám tới gần nhưng rất ngưỡng mộ. Ánh mắt gã nhìn chằm chằm lôi đài, thỉnh thoảng gật đầu, lại thường xuyên lắc đầu.

Hôm nay là ngày tiên sư phái Đông Dương xuống lựa chọn đệ tử ưu tú, mà đối với các gia tộc của thành Bạch Đỉnh, nếu như đệ tử trong tộc có thể tiến vào tiên môn thì là một bước lên trời.

- Lý tiên sư, ngài xem y có thể tiến vào tiên môn không?

Tộc trưởng Bạch gia cung kính hỏi.

Đông Dương phái là một trong mười tiên môn lớn vô số người chen vỡ đầu cũng muốn tiến vào tiên môn, mà Bạch gia ông ta cũng vậy. Lão tổ tông phi thăng cực kỳ lâu trước đây quả thực chính là tổ

tông của người Bạch gia bọn họ, thế nhưng trải qua vô số đại biến, bây giờ bọn họ cũng chỉ là gia tộc bình thường mà thôi.

- Ừ, rất tốt, chỉ thiếu chút nữa là có thể bước vào cảnh giới luyện tinh hóa khí. Tuy nhiên có thể vào tiên môn hay không còn phải xem thiên tư của y nữa.

Lý tiên sư nói.

Ở tông môn, gã chỉ là một người mà ngay cả đệ tử nội môn cũng không gặp được nhưng nhờ ba năm một lần vào thành tuyển chọn đệ tử cho môn phái nên cũng rất vẻ vang.

- Bạch Cảnh Dương, ngươi nhận thua đi, ta đã vào cảnh giới luyện tinh hóa khí xem như là nửa tiên sư rồi mà ngươi vẫn chỉ là người phàm mà thôi. Dùng mấy thứ võ kỹ quê mùa này đối kháng với ta tới bây giờ đã là rất tốt rồi.

Một thiếu niên trên lôi đài nói, là con cháu Trần gia, thiên tư không tồi. Còn thiếu niên đối diện chính là đệ tử Bạch gia.

Có điều Bạch Cảnh Dương vốn đang yếu thế thì lại thầm cười lạnh. Kỳ thực y có một bí mật lớn, chính là y không phải là một thiếu niên đơn giản bình thường mà là lão tổ tông Bạch gia. Chỉ là khi y độ kiếp phi thăng thì lại xui xẻo gặp phải lôi kiếp cường hãn tới tận cùng nên bất hạnh bỏ mình, thật không ngờ thời điểm mở mắt ra lại bám vào người hậu bối Bạch gia. Có điều thiên tư hậu bối này thật sự quá kém, tạm thời không thể tu luyện tiên pháp cao thâm kia, chỉ có thể tu luyện một ít vũ kỹ mà thôi. Cho dù là vũ kỹ cũng không giống bình thường, nếu không... sao có thể đánh với con cháu Trần gia đánh đến bây giờ.

Còn Đông Dương phái kia y bắt buộc phải đi, bởi vì phái Đông Dương là do y và một vị lão hữu khác cùng nhau sáng lập, chỉ là không người nào biết y là lão tổ tông của phái Đông Dương.

- Đồ ngu.

Bạch Cảnh Dương nhẹ nhàng nói.

- Ngươi nói cái gì?

Đệ tử Trần gia rất tức giận, rõ ràng bản thân đã là tiên sư luyện tinh hóa khí, thật sự không ngờ lại vẫn không đánh bại được tên Bạch Cảnh Dương này khiến gã vô cùng căm hận.

- Ta... Ta nói ngươi là đồ ngu, cho rằng bản thân dùng Thanh Linh đan mạnh mẽ đột phá tới luyện tinh hóa khí là có thể dễ dàng thắng được sao. Sai hoàn toàn, trong mắt ta, ngươi vẫn không đáng giá nhắc tới.

Bạch Cảnh Dương suýt chút nữa báo ra tên tuổi kiếp trước của mình nhưng may mà nín kịp. Mặc dù đã qua rất lâu nhưng không thể bảo đảm không có ai biết tới danh hiệu Bạch Đỉnh chân tiên này. Mà người từng trải hàng vạn hàng nghìn như y, hiện tại lại đối chiến với một tên miệng còn hôi sữa, thật đúng là mất mặt.

Đệ tử Trần Gia kinh hãi. Chuyện gã dùng Thanh Linh đan để mạnh mẽ đột phá lên luyện tinh hóa khí chỉ có tộc trưởng biết, vì sao tên Bạch Cảnh Dương này lại biết được. Nhất là ánh mắt kia của đối phương khiến cho gã rất khó chịu, giống như mọi thứ đều nằm trong sự khống chế của đối phương.

Bạch Cảnh Dương cười nhìn gã, lúc y tung hoành giới Chân Tiên thì không có đối thủ, có thể nói là người trấn áp của một thời đại. Tuy độ kiếp thất bại nhưng y tin tưởng, bản thân sống lại một đời sẽ đạt tới đỉnh cao cao hơn kiếp trước. Mà đây cũng chỉ là bắt đầu mà thôi.

Đột nhiên, tình huống trên lôi đài phát sinh biến hóa.

Hai tay Bạch Cảnh Dương quơ múa, giống như đang thi triển bộ quyền pháp nào đó.

Lý tiên sư trên khán đài vốn thả lỏng sắc mặt đột nhiên nghiêm túc bởi vì gã ta phát hiện quyền pháp mà Bạch Cảnh Dương thi triển lại ẩn chứa đại đạo.

Đây là biểu hiện của việc tu luyện quyền pháp tới mức tận cùng, có thể đã chạm tới ranh giới của "Đạo".

- Điều này sao có thể, một thành Bạch Đỉnh nho nhỏ làm sao lại xuất hiện yêu nghiệt như vậy.

Trong lòng Lý tiên sư vô cùng hoảng sợ, không dám tin tưởng.

- Một quyền.

Bạch Cảnh Dương động, một quyền đánh ra, "phịch" một tiếng đệ tử Trần gia không thể chống cự phun máu bay ra khỏi lôi đài. Mà Bạch Cảnh Dương lại không hề ngừng, vẫn đứng trên lôi đài đánh quyền. Y muốn đánh bộ quyền pháp này tới hoàn mỹ, để cho đệ tử

phái Đông Dương nhìn cho thật kỹ.

Y biết xung quanh đây có cao thủ phái Đông Dương ẩn nấp, nên muốn dùng bộ quyền pháp này dẫn cao nhân đó ra. Y không muốn tiến vào phái Đông Dương làm một đệ tử bình thường lãng phí thời gian, nếu như còn ở giới Tu Di thì cho dù không vào môn phái nào cũng đủ cho y trở về đỉnh phong kiếp trước.

- Rốt cuộc tìm thấy rồi!

Lúc này, bóng dáng Lâm Phàm từ trên trời giáng xuống. Tìm kiếm lâu như vậy, rốt cuộc tìm được một thành trì rồi.

Bạch Cảnh Dương nhìn thấy trên lôi đài xuất hiện một thanh niên thì thầm nở nụ cười. Xem ra là đã bị hấp dẫn ra rồi, tiện nghi cho ngươi khi Bạch Đỉnh chân tiên ta làm đệ tử của ngươi, sau này bản tiên trở lại đỉnh phong thì sẽ ban thưởng cho ngươi một tia tiên duyên.

Một quyền ẩn chứa "đạo", đánh tới phía Lâm Phàm. Lâm Phàm vốn chuẩn bị mở miệng lại không ngờ một con gà rù lại cũng dám ra tay với mình, xem ra không tạo uy thì không được rồi. Mà thôi, đấm một nhát chết tươi luôn cho rảnh.

Chương 521: Ta Muốn Cứu Vớt Những Bình Dân Trong Cuộc Sống Dầu Sôi Lửa Bỏng Này

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Kiếp trước, Bạch Cảnh Dương không ai bì nổi, không ai dám không tuân theo y, người không tuân theo chắc chắn chết.Còn những con kiến hôi khác thì không cần y phải để tâm tới, không có phương thức, không có tiên pháp, không có tài nguyên tương ứng muốn đi lên đỉnh núi thì cực kỳ trắc trở.

Một quyền này rất đơn giản, nhưng trong đơn giản lại có một loại "đạo" khiến người ta không thể coi thường.Bạch Cảnh Dương có lòng tin rất lớn, người trước mắt này muốn tiếp được một chiêu của mình cũng cần phải có pháp lực vượt qua mình.

Trên khán đài, tộc trưởng Bạch gia nghi ngờ hỏi:

- Lý tiên sư, vị này là?

Ông ta tưởng rằng người trẻ tuổi đột nhiên xuất hiện trên lôi đài là cao thủ của phái Đông Dương, tuy nhìn thì rất trẻ tuổi nhưng tuổi thật có lẽ phải tới trăm tuổi.

- Không biết.

Lý tiên sư nói. Ai mà biết người này từ đâu chui ra.

- Hả?

Thời điểm ông ta bật thốt chữ "hả" này thì hiện trường đã xảy ra đại biến.

Năm ngón tay Lâm Phàm nắm lại đấm ra một quyền, sức mạnh cường hãn giống như cuồng lòng rít gào.

Xung quanh Bạch Cảnh Dương trở nên yên tĩnh, trong không khí

hoảng sợ y đột nhiên cảm giác được một cỗ sức mạnh kinh khủng kéo tới, hoàn toàn không biết đây là tình huống gì.

- Đừng...

Ầm!

Một quyền đánh vào trên đầu, đầu Bạch Cảnh Dương giống như trái dưa hấu bị nổ, máu thịt văng đầy đất.

- Người xâm lăng thực sự hung tàn, bổn phong chủ đang đứng còn chưa nói gì đã ra tay đánh người rồi. Nếu không phải thực lực bản phong chủ mạnh mẽ, chẳng phải là bị ngươi đánh chết rồi sao.

Hắn thật sự không ngờ người của giới Chân Tiên lại ác độc như vậy. Biết rõ người tới thực lực nhỏ yếu lại vẫn ra tay, cái bản tính hung tàn này thật sự làm cho người ta không vui, có lẽ là bản tính thâm căn cố đế rồi.

Điểm tích lũy tăng thêm chín điểm, rốt cuộc ở đâu ra mà lại chỉ có chín điểm vậy. Tôi Thể cảnh tầng một đã có được mười điểm tích lũy mà cái tên này ngay cả Tôi Thể kỳ cũng chưa tới, đúng là nực cười!

Mà đối với Bạch Cảnh Dương mà nói, đến chết y cũng không ngờ bản thân sẽ có kết cục như vậy. Rõ ràng đã trọng sinh trở về vốn tính sẽ sống lại một đời trèo lên đỉnh cao hơn, vậy mà cứ thế chết đi.

- Vô liêm sỉ, dám hành hung trước mặt bổn tiên sư.

Lý tiên sư chợt quát một tiếng, trực tiếp đánh tới muốn đánh chết Lâm Phàm ở chỗ này.

Phái Đông Dương tới thành Bạch Đỉnh thu đồ đệ mà lại có người dám giết người, đây rõ ràng là hành động coi khinh phái Đông Dương, thật sự là tội đáng chết vạn lần.

- Hung tàn.

Lâm Phàm không vui, cái quái gì mà cứ ra tay liên tiếp vậy.Lúc Lý tiên sư tập kích tới, Lâm Phàm đấm ra một quyền đánh thẳng lên mặt đối phương.Trong giây phút ngắn ngủi Lý tiên sư cảm nhận được sức mạnh kinh khủng này thì đã hối hận, muốn mở miệng nói tha mạng, nhưng tất cả đều đã muộn.

Ầm!

Sức mạnh trút xuống trực tiếp nổ tung, trên lôi đài đang đẹp đẽ dính đầy máu tươi.Mà đây chính là tình cảnh do sức mạnh mạnh nhất thể hiện ra.Các bình dân thích náo nhiệt đều vây xung quanh xem so tài nhưng khi thấy tận mắt hình ảnh như vậy đều trợn tròn mắt.

Người chết rồi...

Tộc trưởng Bạch gia ngồi thụp xuống mặt đất, há miệng trợn mắt. Ông ta không ngờ tiên sư mà phái Đông Dương phân tới lại bị giết.

Lâm Phàm vung tay:

- Các vị, không nên hoảng hốt, đừng sợ hãi. Bản phong chủ không phải tới để giết người mà là tới cứu các vị ra khỏi dầu sôi lửa bỏng, cho nên tất cả cứ bình tĩnh đừng nóng.

- A!!! Giết người.

Các bình dân xung quanh hoảng sợ rối loạn.

- Haiz, nhìn những bình dân này đã phải chịu áp bách nhiều năm cho nên không tin lời mình nói.

Lâm Phàm lắc đầu, cực kỳ cảm thán. Tuy những người này đều là dân bản xứ của giới Chân Tiên nhưng thân là phong chủ của Viêm Hoa tông, cần phải có một trái tim cứu vớt thế nhân.Còn việc làm như ác bá địa chủ của những môn phái kia thật sự là quá ghê tơm, phải diệt trừ trả lại cho thế gian một bầu không khí trong sạch.

- Hai người các ngươi đứng lại.

Lâm Phàm giơ tay lên chỉ Bạch gia và Trần gia đang muốn chạy trốn.

- Tiên sư tha mạng, xin tha mạng!

Tộc trưởng Bạch gia lập tức quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ.Lâm Phàm rất xem thường vẫy tay.

- Gia hạn cho các ngươi trong thời gian nhanh nhất phải cút khỏi nơi này, đi nói cho các môn phái kia biết, Lâm Phàm - Vô Địch phong của Viêm Hoa tông ở Nguyên Tổ Chi Địa đã đích thân tới giới Chân Tiên cứu vớt thế nhân, tất diệt trừ bọn họ.

Tộc trưởng hai tộc nào quản tới việc này nữa, lập tức nhấc chân

chạy mất, chỉ sợ chậm một chút sẽ bị tên khủng bố này đánh chết.Ngay cả tiên sư cũng không phải đối thủ của hắn thì hắn khủng bố tới cỡ nào chứ.

- Những môn phái này thật sự quá khiến người ta thất vọng rồi. Chúng ta đã đáp xuống rồi mà ngay cả một người đuổi đánh cũng không có, chí ít cũng phải có người tới chửi bới gì chứ.

Lâm Phàm cảm thấy bất đắc dĩ. Mà lúc này, xung quanh đã không còn một bóng người, các bình dân quan sát lôi đài lúc nãy cũng không biết đã chạy đi nơi nào.

- Được rồi, có thể bắt đầu hành động.

Mục đích của hắn rất đơn giản, đó chính là dọn tòa thành trì này đi, cứu vớt những bình dân đang bị hãm sâu trong dầu sôi lửa bỏng, giúp bọn họ rời xa nguy hiểm.

Đi tới ngoài thành, hắn làm giống như trước kia đã làm với hiểm địa của Thánh Đường tông. Chạy xung quanh thành trì cắt rời phần ngoài thành, sau đó nhảy vào trong rãnh vừa đào ra, hơi nhấc ngón tay. Phong mang kiếm ý chém ra một kích, chặt đứt căn cơ, sức mạnh như mạng nhện rậm rạp đan xen ăn sâu vào trong tận giữa thành trì rồi bao lấy cả tòa thành trì.

Hắn chợt quát một tiếng, hai tay lập tức nâng cả tòa thành trì lên cao.

Đùng đùng!

Thành trì rung lắc khiến các bình dân trốn trong nhà không biết đang xảy ra chuyện gì, ai nấy đều lộ ra vẻ mặt hoảng sợ.Có bình dân đứng trên đường phố nhưng khi ngẩng đầu lại phát hiện dường như bầu trời trên cao càng ngày càng gần.Rốt cuộc là có chuyện gì vậy, chẳng lẽ thành trì này đang bay sao.

- Ha ha ha, ý tưởng hoàn mỹ.

Hắn sắp bị trí tuệ của mình làm cảm động muốn khóc, không ngờ bản thân lại có thể nghĩ ra một biện pháp tốt như vậy.Vui chơi hòa mình cùng dân cuối cùng chậm rãi chiếm lĩnh giới Chân Tiên, cứu vớt tất cả bình dân.

…

Chỗ khe hở.

Dạ Ma vẫn rất khó hiểu:

- Rốt cuộc người này có biện pháp gì? Chúng ta nhiều người như vậy, làm sao có đủ phòng ốc cho chúng ta ở lại?

- Ngươi câm miệng cho ta.

Phổ Đế Sa không nhịn được nói.

- Tông chủ, ta chỉ hỏi những câu bình thường mà thôi, vì sao cũng bắt ta câm miệng, chả lẽ ngài không muốn ta nói chuyện nữa sao?

Dạ Ma vội la lên. Ông ta phát hiện tông chủ càng ngày càng không nói đạo lý.

- Tông chủ, người không thể như vậy, ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, rất khó đảm bảo sau này ta sẽ nhớ...

- Câm miệng.

Phổ Đế Sa nhìn Dạ Ma giống như chỉ cần Dạ Ma tốn thêm một câu thì ông ta sẽ liều mạng với Dạ Ma.Bây giờ ông ấy không hề muốn nghe Dạ Ma nói, cho dù là một chữ cũng không muốn.

Từ sau khi Dạ Ma trở về từ Viêm Hoa tông dường như toàn thân đều thay đổi, thay đổi khiến người ta không thể tin tưởng. Ông ta nghĩ có thể là do Lâm Phàm tiêm nhiễm cái gì đó cho Dạ Ma, nhưng bây giờ cũng đã liên minh rồi, còn có thể nói gì nữa?Không có gì để nói.

Dạ Ma nhìn tông chủ, cuối cùng gật đầu:

- Được được, ta câm miệng.

Cơ Uyên đứng một bên không nói một lời. Sau khi đi tới giới Chân Tiên, ông ta không hề suy nghĩ xem nên xâm chiếm như thế nào mà nghĩ làm thế nào để tách khỏi đội ngũ. Đương nhiên, chuyện liên minh với người của giới Chân Tiên đã là chuyện không thể nào.Bởi vì đã thề, mà ông ta không biết ở giới Chân Tiên lời thề còn có tác dụng hay không.Đương nhiên, ông ta cũng không ngu mà thử, bởi vì đó là đánh cược tính mạng mà không mang lại giá trị gì.

Bốn phương tám hướng, các đệ tử của Nhật Chiếu tông đang chiếm lĩnh lãnh thổ.

- Cái lãnh thổ này là của ai? Không có ai thì ta cắm cờ đó.

Một tên đệ tử hô to, chỉ chờ chốc lại sau phát hiện không có âm thanh đáp lại lập tức cắm cờ.

- Không ngờ phương pháp xử lý này của Lâm phong chủ thật hữu hiệu.

Đệ tử cảm thán, sau đó ngẩng đầu nhìn lại thấy bản thân đã cắm được khá xa.

Nhưng Viêm Hoa tông là kẻ thù truyền kiếp của bọn họ, cả đời này bọn họ cũng sẽ không thích Viêm Hoa tông, sau đó lại cắm đầu tiếp tục làm việc.

Thần Trật Quân Chủ rất nhàm chán:

- Chế Tài, ngươi không cảm giác hiện giờ rất buồn chán sao? Hay là chúng ta đánh cược đi.

- Cược mẹ ngươi.

Chế Tài mắng.

Thần Trật Quân Chủ bất đắc dĩ nhìn Chế Tài:

- Không cược thì thôi, sao phải mắng cược mẹ ta. Người ta làm gì có mẹ, ta ghét nhất chính là ngồi há mồm chờ sung rụng.

- Mẹ kiếp, đồ ngu.

Chế Tài lắc đầu. Ông ta cảm giác Thần Trật thay đổi, trở nên thần kinh hơn, dường như không phải Thần Trật mà ông ta biết trước đây nữa. Rất nhức đầu.

Chương 522: Ta Muốn Cứu Vớt Những Bình Dân Trong Cuộc Sống Dầu Sôi Lửa Bỏng Này (2)

Đột nhiên phương xa có một bóng đen lớn bay tới.Mọi người hoảng sợ chợt ngẩng đầu.

- Đó là cái gì?

Không ít các đệ tử lo sợ, không biết đám đen đen phía xa là cái gì.Mà đối với nhóm Bán Thần thì bọn họ lại nhìn thấy rõ mồn một.

- Tên kia đang nâng cái gì vậy.

Thiên Dụ Quân Chủ hoảng sợ hỏi. Bà ta cảm giác tên Lâm Phàm của Viêm Hoa tông thực sự rất điên cuồng.

Đán Ác Quân Chủ nói:

- Hắn vác cả một tòa thành trì tới đây.

Lời này vừa dứt, mọi người liếc nhau đều cảm thấy chuyện đó là không có khả năng.

Càng ngày càng gần.

- Má nó, là thành trì thật sao?

Chế Tài kinh ngạc.

Sắc mặt thánh chủ có chút quái dị, ông ta đang suy nghĩ hiểm địa Thánh Đường tông có phải cũng bị dời đi như thế này hay không. Mà bây giờ người này lại mang cả một tòa thành trì tới khiến ông ta có loại cảm giác nói không nên lời… Cảm giác rất đau đớn.

- Đồ nhi, còn làm cái gì vậy?

Thiên Tu bất đắc dĩ. Ông vốn biết đồ nhi bảo bối mà ra tay thì thực sự bất phàm, còn ác hơn ông lúc trẻ. Nó có thể trưởng thành đến bây giờ đã vô cùng không dễ dàng.

Lâm Phàm đáp:

- Đâu làm gì đâu ạ, đưa tới một tòa thành để dễ dàng ở lại. Hơn nữa bình dân trong tòa thành này sống trong môi trường nước sôi lửa bỏng, đồ nhi là người chính nghĩa hiền lành như vậy, sao có thể khoanh tay đứng nhìn.

- Thật vô sỉ.

Thương Ngộ Đạo lẩm bẩm, ông ta xem như phục rồi.Ông ta vẫn tin tưởng một câu, thượng bất chính hạ tắc loạn, Thiên Tu vốn cũng không phải thứ tốt lành gì, đồ đệ mà ông ta dạy dỗ ra có thể tốt tới cỡ nào chứ.Cũng may là điện Thiên Tông tạm thời không làm chuyện gì, nếu không thì khi người giới Chân Tiên xuất hiện, ông ta thực sự rất khó tưởng tượng bây giờ Nguyên Tổ Chỉ Địa sẽ biến thành bộ dạng gì nữa.Có lẽ sẽ trở thành chỗ vui chơi cho tên nhóc này!

- Những người phía dưới mau tránh ra, bổn phong chủ muốn thả thành trì xuống.

Lâm Phàm hô.

Những người này còn đứng ngốc ở đó làm cái gì, hắn mà muốn buông thành trì này xuống không phải sẽ đập bọn họ thành thịt nát sao.

Ầm ầm!

Lâm Phàm chầm chậm rơi xuống, vì không để cho các dân thường trong thành trì chịu bất kỳ tổn thương nào, hiển nhiên phải cẩn thận từng li từng tí. Có lúc hắn cũng rất khâm phục bản thân mình, con người vừa chính nghĩa và lương thiện biết bao, không chỉ là người gan dạ mà còn rất thận trọng, quả thực không phải là nam nhân có thể có được.

Đệ tử các tông nhìn một màn trước mắt đã bị kinh sợ đến mức không nói nên lời.Cả một tòa thành cứ thế mà bị chuyển đến, sức mạnh này phải lớn đến mức nào, cũng quá mức kinh khủng rồi.

- Thầy, thế nào? Thành trì này không tồi chứ, đây chính là thành trì mà đồ nhi tìm rất lâu mới tìm thấy được đó.

Lâm Phàm vỗ tay, nói rất là vui vẻ.

Thiên Tu đi đến bên cạnh Lâm Phàm, nhìn xem thành trì, lại nhìn nhìn Lâm Phàm:

- Đồ nhi, cái này con... rất tốt.

Ông cảm thấy việc này làm có chút kích động rồi, nếu như dời cả thành trì qua đây, ngược lại cũng có thể hiểu được nhưng mấu chốt chính là người ở trong thành trì rốt cuộc nên giải quyết như thế nào, cũng không thể chém hết tất cả.

Nếu như để người của Nhật Chiếu tông xử lý có lẽ sẽ không tốn nhiều công sức nhưng bất luận nói như thế nào, người của Viêm Hoa tông bọn họ, tam quan vẫn rất là ngay thẳng, hơn nữa còn tràn đầy tinh thần chính nghĩa.

- Tha mạng, tiên sư tha mạng.

Người dân trong Bạch Đỉnh thành sớm đã sợ đến choáng váng, khi mà thành trì rơi xuống đất, bọn họ nhìn thấy nhiều người đến như vậy cũng đều quỳ lạy trên mặt đất cầu xin tha mạng.Bọn họ tuy là dân thường nhưng cũng đã nghe qua tin đồn có ma đạo tu sĩ luyện công pháp hoặc luyện chế pháp bảo, có thể đồ sát cả một thành. Vì vậy bọn họ nghĩ nhất định đã gặp phải ma đạo tu sĩ.

- Lâm Phong chủ, đây là người của Chân Tiên giới, theo ta thấy vẫn là nên giết hết toàn bộ mới phải.

Thánh Chủ nói.

Lâm Phàm ngây người nhìn Thánh Chủ.

- Con người ngươi quá tàn nhẫn rồi, loại kiến nghị này cũng nghĩ ra được, kinh khủng.

- Ta tàn nhẫn?

Thánh Chủ bối rối, ông ta vậy mà bị tên này nói tàn nhẫn, đây có còn cân nhắc qua một chút hay không.Không nói hiện tại, nói trước đây thôi, phản công Tượng Thần tông một chiêu đập chết biết bao nhiêu đệ tử Tượng Thần tông, hơn nữa nữa còn khiến cho người ta hài cốt không còn, bây giờ lại nói hắn ta tàn nhẫn, đây thực sự là vừa ăn cướp vừa la làng.

- Đừng nói chuyện, ta không muốn nói chuyện với kẻ tàn nhẫn, chuyện này ta đã có quyết định rồi.

Lâm Phàm nói, sau đó bay lên không trung, hắng giọng nói:

- Các vị, các người không cần sợ hãi, chúng là chính là sứ đồ của chính nghĩa, dũng giả cứu vớt vạn dân, chúng ta cũng không phải đến làm hại các người cho nên đứng dậy hết đi.

Lời này nói ra, Bán Thần các tông đều cảm thấy lúng túng.

Nói gì thế? Sứ đồ của chính nghĩa?Dũng giả của vạn dân?Những lời này khiến người ta quá ngượng ngùng.

Người dân trong Bạch Đỉnh thành nhìn Lâm Phàm ở không trung, trong lòng rất hoảng, bọn họ chỉ là người dân bình thường, khi đối diện với nhưng tiên sư kia cũng chỉ là sự tồn tại thấp kém.

Về phần người Nguyên Tổ Chi Địa, những người dân bình thường như họ làm sao biết là cái gì.

- Các vị, ta đem mọi người đưa đến nơi này chính là muốn cứu vớt các người, các người sống dưới sự uy phong của các tiên sư kia ắt hẳn rất sợ hãi. Có điều bây giờ các người có thể yên tâm rồi, bởi vì bây giờ các người đã thoát khỏi bọn họ tới địa bảo an toàn này của chúng ta, cho nên các người cứ giống như bình thường là tốt rồi. Những người chúng tôi rất hài hòa cho nên không cần phải sợ.

Lâm Phàm nói.

Có điều đối với những người dân mà nói, bọn họ cũng không phải kẻ ngốc, luôn cảm thấy những người này là muốn thành lập môn phái, do đó tới đoạt thành.Mà bọn họ chính là kẻ bất hạnh bị đối phương cướp đoạt.

Về phần phản kháng gì đó, vẫn là đừng nghĩ đến nữa, người ta cũng đã đem một tòa thành nâng qua đây, lợi hại đến cỡ nào, quả thực là khủng bố đó có được hay không.

Lúc này, Lâm Phàm cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, hình như hư không có vấn đề.

- Thầy, việc còn lại giao cho người rồi, đồ nhi đột nhiên nhớ đến một việc phải đi bận rộn một lát.

Lâm Phàm nói, sau đó trực tiếp vội vã rời đi.

- Đồ nhi...

Thiên Tu muốn nói gì đó nhưng chỉ còn thấy thân ảnh của Lâm Phàm.

Ông cảm thấy sạp hàng mà đồ nhi giao cho ông này có chút phức tạp, chỉ có điều ông hiển nhiên hiểu được đồ nhi đây là có ý gì, không phải chính là muốn những người dân này tin tưởng bọn họ,

sau đó cho bọn họ chỗ ở, còn có cơm ăn nữa.

- Khụ khụ!

Thiên Tu ho nhẹ một tiếng, sau đó bắt đầu tiến hành tẩy não cho những người dân này.Đồ nhi rời đi, sư phụ lên thay thế.

Thánh Chủ và đám người nghe thấy trong lòng hoang mang, luôn cảm thấy đâu đó không đúng, con đường lừa gạt người này quá thâm sâu, rất dễ dàng bị dẫn xuống nước.

Tại một nơi không người, Lâm Phàm đứng ở đó, ngẩng đầu nhìn trời.

- Từ nơi sâu xa tự có nguy cơ, Lão Thiên, ông sẽ không phải muốn đánh ta phải không? Ta hình như không có chọc giận ông.

Hắn có chút không hiểu, tuy là vẫn chưa có sấm sét đánh xuống nhưng luôn có loại cảm giác này.

Ầm ầm!

Âm thanh vang vọng, sấm sét đột nhiên đánh xuống theo.

- Thiên Khiển.

Hắn không ngờ đến vậy mà sẽ có thiên khiển đến, trực tiếp giang hai tay ra, cũng không phản kháng, cũng không chạy trốn, tùy ý đánh, chỉ cần đánh vui vẻ là được.

Sấm sét đánh xuống, thân ảnh Lâm Phàm biến mất tại chỗ, trực tiếp bị Thiên Khiển đánh thành tro bụi.

Thiên uy sáng rực, vẫn là rất kinh khủng.

Chương 523: Này Khinh Người Quá Đáng Quá Rồi

Mười giây sau, Lâm Phàm mở to mắt, cũng tiếp tục nằm trên mặt đất, hướng lên trời ngoắc ngoắc ngón tay.

- Có bản lĩnh thì tiếp tục đánh.

Trời đất chấn động, có sững sờ trong giây lát, dường như cũng không ngờ đến.

- Chuyện này rốt cuộc là như thế nào, sao lại dẫn đến Thiên Khiển?

Hắn có chút nghĩ không thông, bản thân gần đây hình như không có lập thệ, hơn nữa cũng không có vi phạm lời thề, tại sao đột nhiên lại có Thiên Khiển đánh xuống chứ.Chẳng qua, không quan trọng, bản thân cũng không phải là chưa thấy qua chuyện đời, Thiên Khiển cứ như vậy, cứ bình thường.

- Đến đây, tiếp tục đánh. Nhân tử điểu hướng thiên, bất tử vạn vạn niên (*). Bổn phong chủ không mặc y phục nữa, nhắm vào đây mà đánh.

Lâm Phàm nằm trên mặt đất, tứ chi giang ra, chi thứnăm dựng thẳng lên nhìn hằm hằm trời đất.

Ầm ầm!

Lại một tia sét giáng xuống, phá hủy tất cả, cho dù hắn đã là Bán Thần Cảnh nhưng dưới Thiên Khiển cũng không có bất kỳ con đường nào để chống cự.Nhưng mà rất đáng tiếc, mười giây sau, có một thân ảnh lẳng lặng nằm ở đó.

Trời đất kinh động, phút chốc ngây người, nhưng ngay sau đó lại một tia sét giáng xuống.

Không biết đã qua bao lâu, Lâm Phàm cũng mất cảm giác rồi, luôn cảm thấy Thiên Khiển này tới một cách quái lạ, không hiểu cho lắm.

- Bổn phong chủ rốt cuộc đã làm cái gì khiến ông phẫn nộ đến như vậy, nếu như quả thật có chỗ nào không đúng, mời ông tiếp tục.

Lâm Phàm nhìn lên trời, không biết còn tiếp tục đánh mình hay không.

Thiên Đạo của Chân Tiên Giới thuộc về tự mình vận chuyển vô ý thức, không có tình cảm cá nhân, chỉ có tuân thủ tự thân tiến hóa mà diễn biến.

Bạch Đỉnh Chân Tiên trùng sinh, lại sống thêm một đời, trèo lên đỉnh cao, chính là hành vi vô ý thức của Thiên Đạo, bởi vì Thiên Đạo cũng cần tiến hóa, mà muốn tiến hóa thiên đạo lại cần phải mức độ sức mạnh cao hơn.Chỉ là, chuyện khiến người khác tiếc nuối xảy ra rồi.

Bởi vì một quyền của Lâm Phàm hủy diệt tất cả rồi, thậm chí đến cái rắm cũng không còn nữa, khiến Thiên Đạo rất lấy làm tiếc.

- Không đánh nữa rồi?

Lâm Phàm đợi chốc lát, trời đất bình thường, không có bất kỳ động tĩnh nào.

Sau đó xoay người phủi phủi cái mông, lấy y phục mặc lên.

- Cái quái gì vậy, lãng phí thời gian.

…

Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung.

Một thân ảnh hóa thành lưu quang, trực tiếp đến bên trong đại điện.

- Chưởng giáo, đại sự không ổn, những thổ dân của Nguyên Tổ Chi Địa đều lên tới rồi.

Đệ tử giám sát ở bên khe hở hoảng hốt nói.

Y không dám quên một màn kia, rất nhiều thổ dân giống như châu chấu từ Nguyên Tổ Chi Địa xông tới, cảnh đó thật sự dọa người.

Triêu Bạch Đế nghe thấy lới này, cau mày.

- Có nhìn thấy Đường trưởng lão bọn họ không?

- Có, Đường trưởng lão bọn họ bị thổ dân trông chừng.

Đệ tử vội la lên, y biết những thổ dân này không dễ chọc, cũng không nhìn xem bộ dạng thảm thương của nhóm Đường trưởng lão, thật sự thê thảm đến không nỡ nhìn, áo không đủ che thân, chỉ có một tấm vảo bố bọc lấy đũng quần. Thật thảm.

Triêu Bạch Đế cuống lên, ông ta chỉ muốn cứu trưởng lão của môn phái ra ngoài nhưng tình huống hiện giờ, rốt cuộc nên làm như thế nào. Các môn phái khác căn bản không có bất kỳ hành động nào, cho dù ông ta hiệu triệu các phái cùng nhau hành động thì vẫn như cũ không ai để ý tới.

- Haiz, mấy tên này, thổ dân xâm nhập vậy mà không để ở trong lòng. Đợi đến khi thổ dân lớn mạnh, đến khi đó bọn họ hối hận cũng không kịp.

Triêu Bạch Đế phẫn nộ nói.

- Chưởng giáo, mời Thái Thượng trưởng lão đi.

Một vị trưởng lão nói, chuyện này không dễ giải quyết, thực lực của thổ dân vượt quá tưởng tượng.

- Không được.

Triêu Bạch Đế lập tức bác bỏ, mời Thái Thượng trưởng lão ư? Nói đùa cái gì chứ, nếu như Thái Thượng trưởng lão ra mặt, vậy ông ta phải làm sao?Thái Thượng trưởng lão nhất định sẽ hoài nghi năng lực của ông ta, cho rằng ông không có năng thực trở thành chưởng giáo của Thiên Cung. Tới khi đó có thể khóc cũng không kịp nữa.

- Chưởng giáo, vậy thì phải làm sao, các môn phái còn lại tuyệt đối sẽ không can sự vào, mà Ma Đạo và Yêu Đạo càng không ra mặt. Đối với bọn họ mà nói, hận không thể nhìn thấy chúng ta và thổ dân liều mạng đến ngươi chết ta sống.

Triêu Bạch Đế giơ tay lên.

- Để ta suy nghĩ.

Ông ta đang suy nghĩ chuyện này rốt cuộc nên giải quyết như thế nào, nếu như xử lý không tốt thì thật sự sẽ gây ra đại loạn.

Tiên Đạo Thập Môn, tổn thất nặng nề nhất chính là Thiên Cung bọn họ.Mười bốn vị trưởng lão, khái niệm gì cơ chứ? Căn bản là đem sức mạnh đứng đầu môn phái, gọt đi một nửa.

- Báo!

Lại một tên đệ tử vội vã tiến đến.

- Khởi bẩm chưởng giáo, đại sự không ổn, Bạch Đỉnh thành bị thổ dân vác đi rồi.

Triêu Bạch Đế trừng mắt liếc đệ tử này:

- Chuyện này báo cáo làm cái gì, Bạch Đỉnh thành là Đông Dương phái, liên can gì đến chúng ta.

Đông Dương phái, đúng rồi, đi tìm Đông Dương phái. Triêu Bạch Đế có ý tưởng nhưng ngẫm lại lại không đúng, Tiên Kiếm phái tổn thất một vị trưởng lão, cũng không có bất kỳ biểu thị gì. Đông Dương phái chỉ là mất đi một tòa thành trì, e là càng không để ở trong lòng.

- Đi, tiếp tục giám sát, có bất kỳ tình huống gì, lập tức báo cáo.

Triêu Bạch Đế phân phó.

- Vâng.

Lâm Phàm bị đánh đến thảm nhưng vẫn luôn nghĩ không thông, bản thân vì sao bị đánh, bất kể là nói như thế nào, bị đánh bị giết đều không quan trọng nhưng ít nhất cũng cho một cái lý do chứ.Đến một cái lý do cũng không cho, vậy không phải là không nể mặt mũi hay sao, tùy tiện khi dễ người rồi?Nhớ kỹ ông rồi, đợi đấy!

- Đồ nhi, con sao rồi?

Thiên Tu nhìn thấy đồ nhi trở về, nghi hoặc hỏi.

- Không có gì, gặp phải kẻ không nói lý lẽ. sư phụ, tình huống như thế nào rồi?

Lâm Phàm hỏi.Thiên Tu cười nói:

- Đồ nhi, vi sư ra tay, vậy còn có thể có vấn đề gì nữa hay sao, xử lý xong rồi.

Lâm Phàm nhìn lại, quả nhiên phát hiện những người dân thường này đều đã khôi phục bộ dáng bình thường rồi, đồng thời đệ tử các tông cũng vào ở trong đó.

- Thầy, người rốt cuộc làm sao làm được vậy?

Lâm Phàm hỏi.

- Uy hiếp.

Thiên Tu cười, có chút đắc ý.

- A?

Lâm Phàm sững người, dường như nghe không hiểu.

Thiên Tu nhắc lại:

- Uy hiếp!

Hắn có chút bất đắc dĩ, không ngờ đến sư phụ lại dùng uy hiếp để giải quyết xong những dân thường này.Cái này đối với quan niệm của hắn có chút không phù hợp. Hắn vốn dự định dùng tình yêu để cảm hóa bọn họ nhưng mà bây giờ xem ra hoàn toàn không cần thiết nữa rồi, đe dọa cũng đã đe dọa rồi, lại dùng tình yêu cảm hóa bọn họ thì có chút uổng công vô ích.Huống hồ hắn làm gì có nhiều tình yêu đến vậy để cảm hóa người khác. Thật ra như vậy cũng rất tốt.

- Thầy, hiện tại những thứ nên giải quyết cũng đã giải quyết rồi nhưng những môn phái này cũng cái gì quá rồi.

Hắn nghĩ không thông, môn phái của Chân Tiên Giới rốt cuộc là phải nói thế nào.Bọn họ đều đã đến, thậm chí chiếm cứ một nơi, đồng thời còn kiếm được một tòa thành, không có một chút động tĩnh gì hay sao?

- Theo vi sư thấy, bọn họ là đang chờ đợi, xem xem ai ra tay trước.

Thiên Tu liếc mắt một cái là đã nhìn thấu được bản chất, ngược lại cũng bất đắc dĩ lắc đầu, môn phái Chân Tiên Giới này thật là khiến bọn họ rất thất vọng.

- Lâm Phong chủ, bây giờ nói như thế nào, đệ tử các tông đều đã yên ổn, giờ đây môn phái Chân Tiên Giới cũng không chủ động ra quân, chẳng lẽ còn muốn chúng ta chủ động?

Thánh Chủ cung có chút mất lòng tin với môn phái của Chân Tiên Giới này.

Ngẫm lại Nguyên Tổ Chi Địa của bọn họ, tông môn đó anh dũng thiện chiến đến cỡ nào, chỉ cần dám xâm nhập, việc đầu tiên chính là làm.

Hiện tại đại quân các tông tập hợp, đến Chân Tiên Giới, vốn định xảy ra một trận đại chiến nhưng xem tình hình hiện tại khiến người khác rất thất vọng.

- Ngươi cũng biết rồi, còn hỏi ta làm gì? Chúng ta không chủ động ra quân, còn có thể ở nơi này uổng công chờ đợi bọn họ hay sao?

Lâm Phàm nói, Thánh Chủ này quá tàn nhẫn, hắn cũng không thích nói chuyên với người tàn nhẫn.

Thánh Chủ do dự một chút:

- Chủ động ra quân, đánh ai trước?

- Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai? Xem ai yếu nhất thì đánh người đó trước, chỉ có điều Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung có chút khiến người hoài nghi, những trưởng lão này đều bị chúng ta bắt làm tù binh, chẳng lẽ không nghĩ đến tới đây cứu một phen?

Lâm Phàm hỏi ngược lại, môn phái ở nơi này cũng quá không có tình người rồi, trưởng lão môn phái cũng bị bắt nhiều ngày như vậy rồi, cứ thế ngay cả cái rắm cũng không thả.

Lúc này, Lâm Phàm trầm tư chốc lát, sau đó nghĩ ra phương pháp.

- Tung tin ra ngoài, nói chúng ta muốn chém những trưởng lão này để xem xem Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung rốt cuộc nói như thế nào.

Thánh Chủ nói:

- Ừm, chỉ có thể thử biện pháp này thôi.

Đối với Lâm Phàm mà nói, chỉ có thể thử phương pháp này trước. Nếu như thế này cũng không đến, cái gì cũng không nói thì chỉ có thể chứng minh Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung này thật sự tâm địa sắt đá, vô cùng tàn nhẫn, ngay cả người của mình cũng vứt bỏ.

(*) Nhân tử điểu hướng thiên, bất tử vạn vạn niên: ý chỉ dũng cảm lấy mạng ra cược một lần, nếu chết thì chết một cách khí khái, còn không chết thì sống thọ vạn năm.

Chương 524: Đối Với Các Ngươi Ấp Ủ Lòng Thông Cảm

…

Nguyên Tổ Chi Địa.

Trong một sơn động nào đó, từng tiếng kêu thảm thiết vang vọng đất trời.

- Đau quá, đau quá!

Liễu Nhược Trần sắc mặc trắng bệch, mồ hôi đầy mặt, cô ta sắp điên rồi, đến bây giờ cũng không biết đây là xảy ra chuyện gì.Từ sau khi có thai mà chẳng biết tại sao cô ta liền không trở lại tông môn.Cô ta không muốn bất kỳ nào biết mình có thai, liền không dám trở về, sợ Viêm Hoa tông Lâm Phàm giết nàng.

Chỉ là, hiện tại Lâm Phàm rất bận, làm sao còn có thời gian để quản mấy chuyện này.

Lúc này, đầu óc Liễu Nhược Trần trống rỗng, cảm thấy bản thân cách cái chết không xa nữa, loại cảm giác tê liệt bên dưới, khiến cô ta cảm nhận được việc thống khổ nhất trong đời người, e rằng chính là chuyện này.Thậm chí, cô ta vẫn còn là hàng nguyên kiện nhưng cứ mạc danh kỳ diệu như vậy mà trở nên không phải nữa.

Qua hồi lâu, tiếng trẻ con khóc vang lên.

Liễu Nhược Trần cảm thấy cả người đều trở nên nhẹ nhõm, chỉ là khi ánh mắt nhìn thấy đứa bé trần truồng, trong mắt cô ta lóe ra lửa giận và sát ý vô tận.Tất cả của cô ta, đều bị đứa bé này phá hủy rồi, không còn cái gì nữa.Kéo lấy thân thể mỏi mệt, đi đến trước mặt đứa bé.

Lúc này, đứa bé nằm trên mặt đất, mở to đôi mắt tròn trịa, không khóc cũng không náo, giống như đang ngây người.

- Đều tại ngươi, đều tại ngươi hủy đi tất cả của ta.

Lòng dạ của Liễu Nhược Trần cực sâu, ở Thánh Đường tông nhẫn nhịn lâu như thế, mục tiêu chính là trở thành cường giả khống chế tất cả nhưng sau này bởi vì Lâm Phàm mà tất cả đều không còn.Mà

bây giờ, bởi vì đứa bé này mà càng đẩy cô ta vào vực sâu vạn trượng.

- Chết cho ta.

Liệu Nhược Trần lộ vẻ điên cuồng, một chưởng đánh về phía đứa bé, hiển nhiên là muốn ra tay giết chết.Chỉ là khi mà bàn tay sắp đánh đến đứa bé lại phát hiện, bàn tay nhỏ nhắn non nớt của đứa trẻ nâng lên, nhẹ nhàng vỗxoạt xoạt một tiếng. Đôi mắt của Liễu Nhược Trần hoàn toàn mơ hồ.

Bật lên một tiếng kêu thảm thiết.

Nơi cổ tay kia, sưng đỏ một mảng, cánh tay bị đánh gãy.

- Đồ khốn nạn!

Liễu Nhược Trần gầm thét, lần nữa đánh tới, cô ta không tin đến cả một đứa bé cũng giết không nổi.

Chỉ là khi gần đụng tới đứa bé, chỉ thấy đứa trẻ này đột nhiên tiểu tiện, một nước trực tiếp vọt tới mặt của Liễu Nhược Trần.

Ầm ầm!

Một cỗ sức mạnh kinh khủng bộc phát ra ngoài, trực tiếp đập Liễu Nhược Trần lên trên vách tường, hãm sâu trong đó, ngay cả khâu cũng không nhất định có thể khâu được.

- Sao có thể như thế được.

Liễu Nhược Trần mơ hồ, đứa bé hủy hoại tất cả của cô ta mạnh đến như thế sao.

Nước tiểu phun trên mặt cô ta, chậm rãi chảy xuống dưới lại khiến cho đầu óc của cô ta nhất thời tỉnh táo lại.Cô ta cảm thấy dường như phát hiện một việc gì đó vô cùng khủng khiếp.

Đứa bé này là do cô sinh ra mà vừa mới chào đời đã có sức mạnh mạnh như thế rồi, vậy nếu như sau này lớn lên, chẳng phải sẽ càng kinh khủng hơn sao.

Viêm Hoa tông, Thánh Đường tông, Lâm Phàm, các ngươi đều phải chết.

- Ha ha ha ha!

Lập tức, Liễu Nhược Trần cười như điển, khuôn mặt tuyệt mỹ lộ

vẻ vô cùng kinh khủng.

Kẽo kẹt!

Liễu Nhược Trần từ trên vách tường chậm rãi xuống, không còn chứa sát ý, nói rất dịu dàng:

- Con trai, ta chính là mẹ của con.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vừa bình tĩnh lại dễ thương kia, cô ta chậm rãi dựa vào, muốn ôm lấy.

Chỉ là khi gương mặt này gần kề đứa bé thì nó nhíu mày, có một cỗ mùi khai, bàn tay nhỏ vung vẩy, đột nhiên đánh lên khuôn mặt Liễu Nhược Trần.

Ầm!

Liễu Nhược Trần như là vòng xoáy của con thoi, bay ra xa.

- Lợi hại, rất lợi hại, không ngờ đến Liễu Nhược Trần ta, vậy mà lại được sự chiếu cố của trời đất mang thai người này. Cho dù bản thân không cách nào đạt đến mức độ này nhưng lại có thể mẹ tròn con vuông.

Cô ta đã có ý nghĩ điên cuồng, đó chính là bồi dưỡng đứa bé này cho cô ta sử dụng, cuối cùng dùng đứa bé này để bọn họ biết được thế nào mới là kinh khủng.

Mặc dù, khuôn mặt này đã sưng lên nhưng dường như không hề ảnh hưởng đến tâm trạng phấn khởi của cô ta, khi nhìn sang đứa bé kia giống như là nhìn thấy tuyệt thế bảo bối vậy.

…

Chân Tiên Giới.

Lâm Phàm vào ở trong thành trì, ngồi xếp bằng tu luyện, Bán Thần đã bắt đầu đi tản tin tức, nhìn xem Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung rốt cuộc có ý nghĩ gì.Còn hắn thì đang tu luyện, tuy là đã bước vào Bán Thần nhưng vẫn chưa đủ, vẫn còn cách cảnh giới mà hắn muốn đạt đến rất xa.

- Giá trị khổ tu thật là khó trộn lẫn, thời gian yêu cầu, cũng có chút kinh khủng.

- Thăng cấp. Hỗn Nguyên Địa Thân.

Lẩm nhẩm trong lòng.

Môn công phu này Địa Nguyên Chung vốn có, thuộc về ngạnh công, không giống với những Tiên Pháp kia.

- Tiêu hao hai mươi vạn điểm tích lũy.

"Hỗn Nguyên Địa Thân, tầng một".

Lập tức, trong thân thể có cỗ sức mạnh bộc phát ra ngoài, chỉ là cỗ sức mạnh này với Thiên Địa Chi Lực có chút khác biệt, hiển nhiên chính là pháp lực, chỉ có điều căn nguyên vẫn như nhau, không phải chỉ là sức mạnh thôi sao.

- Thăng cấp.

Với điểm tích lũy trước mắt, vẫn có thể tăng thêm một tầng.

Tiêu hao bốn mươi vạn điểm tích lũy. "Hỗn Nguyên Địa Thân, tầng hai".

Khi thăng cấp lên đến tầng hai, trong cơ thể lại có sức mạnh dâng trào, chỉ có điều so sánh với dung lượng bên trong hiện giờ thì vẫn là hạt cát trong sa mạc như cũ.

- Thật thê thảm, dựa theo tình hình này mà nói, muốn bước vào Thần Cảnh, vẫn còn đoạn đường rất dài.

Hắn có chút đau đầu, Thần Cảnh quá khó, coi như là như vậy cũng không thể đánh tan lòng tin của hắn. Cho dù là như thế nào cũng phải bước vào Thần Cảnh, bằng không thì nói chuyện cũng không đủ khí phách.

Mấy ngày sau.

Lâm Phàm vẫn luôn tu luyện, tích lũy giá trị khổ tu, mà tin tức này cuối cùng cũng lan truyền ra ngoài.

Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, sắc mặt Triêu Bạch Đế có chút khó coi, thậm chí có chút bất đắc dĩ.

- Các ngươi nói xem, bây giờ nên làm như thế nào? Những thổ dân Nguyên Tổ Chi Địa kia muốn giết trưởng lão phái ta, bọn họ đây là muốn ép chúng ta ra mặt.

- Chưởng giáo, chuyện này không thể đợi, cho dù là thổ dân ép chúng ta ra mặt, chúng ta cũng phải đi, nếu không phái chúng ta tổn

thất những vị trưởng lão kia nhưng là tổn thất nặng nề.

Một vị trưởng lão nói.

- Thật là một đám súc sinh, tại sao nhất định phải dây dưa phái chúng ta.

Tiên Đạo Thập Môn, Ma Đạo, Yêu Đạo, nhiều môn phái như vậy, tại sao chỉ nhắm vào mỗi bọn họ.Triêu Bạch Đế có chút khóc không nói nên lời, cảm thấy những thổ dân này thực sự khinh người quá đáng.Đây rõ ràng chính là không đặt Thiên Cung bọn họ vào trong mắt.

Có trưởng lão trong lòng nói thầm, này cũng không thể trách người ta được, ai bảo phái của bọn họ khi khe hở mở ra thì xuống dưới trước tiên, còn hao tổn nhiều trưởng lão trong tay người ta như vậy.Những thổ dân này lại không ngốc, rõ ràng có con tin trong tay còn ức hiếp môn phái khác làm gì.Chỉ có thể nói, lần này coi như là Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung bọn họ vận khí không tốt.

- Chưởng giáo, vậy rốt cuộc chúng ta có cứu hay không?

Trưởng lão hỏi.

Triêu Bạch Đế hít sâu một hơi:

- Cứu, sao có thể không cứu.

Trưởng lão trong lòng than khổ, cảm thấy sắp xảy ra chuyện lớn, đồng thời cũng vô cùng hối hận, Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung bọn họ gây ra sơ suất lớn như thế, bây giờ thì thành bi kịch mất rồi.

Các môn phái khác đều đã biết sự việc này, đối với bọn họ mà nói, việc này không liên quan gì đến bọn họ, đương nhiên vở kịch này vẫn muốn xem, không biết Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung này rốt cuộc muốn làm gì.Chẳng lẽ cả môn phái đều ra trận, đánh một trận ngươi sống ta chết với những thổ dân này hay sao? Nếu như là như vậy thì thật sự là vui tai vui mắt.

Lại một thời gian sau, người dân Bạch Đỉnh Thành đã tiếp nhận tình hình hiện tại.Chỉ là khoan hãy nói, những người này đối với họ cũng không tệ, cho nên cũng trở về cuộc sống thường ngày.

Khoảng thời gian này, giá trị khổ tu tăng lên hơn một nghìn vạn. Mỗi ngày tu luyện không ngừng nghỉ, một ngày liền có thể tăng lên

gần hai trăm sau mươi vạn giá trị khổ tu, tốc độ ngược lại cũng không chậm.

Đẩy cửa phòng ra, trực tiếp đạp lên trời cao.

Ở ngoài thành, có một tòa bệ đá, mười ba vị trưởng lão ngồi xổm ở đó, trên mặt mỗi người đều mang theo ưu sầu.

- Chuyện này liên quan gì đến ta, ta là trưởng lão Tiên Kiếm phái, không phải Thiên Cung.

Tả Vân Phi bất đắc dĩ nói, một mình ông ở đây vô cùng cô đơn, nếu như Tiên Kiếm phái cũng có người bị bắt đến đâythì ngược lại sẽ cảm thấy mình có một người bạn, chắc có lẽ sẽ không sợ hãi và nhàm chán đến vậy.Nhưng mà rất tiếc, những tên xung quanh đây toàn bộ đều là Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung.

- Này, ta nói chứ có khi nào chưởng giáo của các người sẽ không đến cứu các ngươi hay không? Sao ta cảm thấy chưởng giáo của các ngươi rất nhát gan, nhiều ngày như vậy rồi cũng không có bất kỳ động tĩnh gì.

Tả Vân Thiên hỏi.

Đồng thời đối với những tên này cũng ấp ủ lòng thông cảm sâu sắc, theo sai người rồi, chính là khổ như vậy.

Chương 525: Đừng Nói Là Ta Không Cho Các Ngươi Cơ Hội

- Tả Vân Phi, ngươi câm miệng cho ta, phái Tiên Kiếm cũng quên ngươi rồi. Chế giễu chúng ta mà cũng không thử nhìn lại tình hình của mình đi.

Đường Thiên Nhật trướng mắt, rất là khó chịu nói. Tả Vân Phi thấy Đường Thiên Nhật, tức giận không có chỗ phát tiết, gào thét lên:

- Đường Thiên Nhật, tên súc sinh khốn khiếp ngươi, lão tử có kết cục như này rốt cuộc là ai hại? Nếu như không phải ngươi lừa ta, ngươi nghĩ rằng ta có thể trở thành như này sao?

- Hừ, bản thân ngu thì trách ai được.

Đường Thiên Nhật khinh thường nói.

- Ta...ta...

Trong lúc nhất thời ông cũng không nói được gì nhưng trong lòng thầm thề sẽ nhớ kĩ chuyện ngày hôm nay. Chỉ cần ông ta còn sống, nhất sẽ khiến tên này phải trả giá đắt, cũng dám hãm hại ông ta là một Kiếm Tiên tuyệt thế.

Đột nhiên, đám người yên tĩnh lại, nhỏ giọng thầm thì.

- Cái tên thổ dân kia tới.

Đường Thiên Nhật liếc mắt nhìn, không dám nói thêm cái gì, bọn họ thảm như vậy cũng là nhờ công lao lớn của đối phương, thực lực của tên thổ dân này rất mạnh.

Lâm Phàm cầm bánh bao ăn rất hạnh phúc, đi đến trước mặt nọi người.

- Các ngươi ăn điểm tâm chưa, có cần phải mang tới mấy cái bánh bao lớn không?

- Không cần.

Đối phương hỏi, bọn họ không dám không trả lời, nếu không trả lời thì trời mới biết đối phương sẽ làm gì bọn họ, không chừng sẽ nói

một câu, ta hỏi các ngươi vậy mà các ngươi lại không trả lời, chính là không nể mặt mũi rồi. Bởi vậy thành thật trả lời, tuyệt đối sẽ không gây hại. Bọn họ tu luyện tới cảnh giới này, đã sớm chỉ cần hấp thu linh khí trời đất, đạt đến Tích Cốc, làm gì còn cần phải ăn những lương thực này nữa.

- Đáng tiếc.

Lâm Phàm lắc đầu:

- Vốn muốn cho các ngươi ăn no, đến lúc chết làm quỷ no.

- Hả?

Đám người đột nhiên ngẩng đầu, kinh hãi nhìn tên thổ dân này, dường như không dám tin:

- Ngươi muốn giết chúng ta?

- Đúng vậy, không phải giữ các ngươi qua mùa đông.

Lâm Phàm gặm bánh bao, bình tĩnh nói:

- Yên tâm đi, đao của ta rất nhanh, vung tay chém, roẹt một cái là xong ngay.

- Lâm phong chủ, chúng ta không thù không oán, đừng có giết ta, Tả Vân Phi ta sẽ khắc ghi đại ân này của ngươi.

Tả Vân Phi hoảng sợ, không nghĩ tới cho đến bây giờ đối phương vẫn muốn giết bọn họ.

Tu luyện tới cảnh giới này nào đâu dễ dàng, không phải phải trải qua bao nhiêu cay đắng, nếu như bị đối phương chém giết coi như chẳng còn cái gì nữa cả.

- Ta chẳng cần ngươi ghi nhớ đại ân làm gì, không đáng một đồng.

Lâm Phàm trông ngóng ngoài kia, có chút chờ không nổi rồi.

- Rốt cuộc có tới hay không để còn giết.

Những tên này là hai trưởng lão của phái, giữ lại không được, giữ lại chỉ là tai họa mà thôi.

Mà thực lực của bọn họ đều đạt đến cảnh giới Bán Thần, nếu

như thả bọn họ thì lại để cho hai phái khôi phục thực lực, đối với hắn rất là không ổn nha. Huống chi, mình còn không xa xỉ như vậy, đến mực độ không kiếm điểm tích lũy.

- Lâm Phong chủ, những tên chó má này rốt cuộc có đến không vậy?

Chế Tài hỏi, ông ta đợi cũng đã lâu rồi, nhìn cũng một lúc rồi nhưng không thấy trời đất có bất kỳ biến động gì.

- Văn mình một chút, mở cái miệng ra là mắng chửi người.

Lâm Phàm nói, Chế Tài xem như phế bỏ, sau này có thể sống sót hay không thì rất khó nói. Hôm nay ngươi nói lời thô tục, một ngày nào đó cũng sẽ bị người chém chết.

- Ta rất văn minh đó.

Chế Tài ngẩn ra nói, dường như không hiểu ý của Lâm phong chủ là gì, mình rõ ràng không nói lời thô tục mà, làm sao lại bảo mình phải văn minh chứ.

Nhưng vào lúc này, không gian phía xa có chấn động truyền đến, chấn động bên kia như thủy triều, một tầng lại một tầng lan tới. Đồng thời kèm theo ánh hào quang, những hào quang này giống như sương mù, đủ mọi màu sắc. Trong giống như có một tòa Thiên Cung to lớn lúc ẩn lúc hiện.

- Chưởng giáo Huyền Thiên Cung tới.

Đường Thiên Nhật vui mừng, trên mặt cười lộ ra sự phấn khích:

- Ta biết mà, chưởng giáo bọn họ sẽ tuyệt đối không bỏ mặc chúng ta.

- Cuối cùng cũng đến.

Chế Tài chen lấn đi lên, rất phấn khích, hiển nhiên đợi lát nữa là sẽ xảy ra một trận chiến.

Lâm Phàm nói:

- Bán Thần phía dưới nhanh lùi lại, đừng nhoi lên.

Lập tức, một đám đệ tử giống như thủy triều xuống, bọn họ biết trận đọ sức này cũng không phải là chỗ mà bọn họ có thể tham dự được.

Nếu quả thật xảy ra trận đấu, với sự ảnh hưởng của sức mạnh cũng có thể đánh chết bọn họ.

- Cái hiệu ứng này có chút trâu bò nha.

Lâm Phàm phát hiện, cách thức xuất hiện của những cường giả này xác thực không hề tầm thường, cảnh tượng kỳ dị kiên tục xuất hiện, thật đúng là người tu tiên.

- Đồ nhi, Hyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung đến nhưng xung quanh có không ít cường giả đang ẩn núp trong không gian.

Thiên Tu nói. Lâm Phàm bình tĩnh gật đầu:

- Đúng vậy, đồ nhi cũng cảm nhận được, những người ẩn núp này chắc hẳn là môn phái khác, chắc là tới để quan sát tình hình.

Phương xa, Triêu Bạch Đế sắc mặt nghiêm nghị, lần này tới mang theo cả bảo bối Áp Tương của Huyền Vũ Thiên Cung.

Cái này mặc dù là tiên khí thượng phẩm nhưng cũng không hề đơn giản như vậy, mà là tiên khí thượng phẩm bên trong Hoàng giả.

- Chưởng giáo các ngươi tới, có phải là rất vui mừng hay không?

Lâm Phàm nhìn bọn Đường Thiên Nhật, trong lòng thầm lắc đầu, đều bị bắt làm tù binh còn cười tươi được, chắc là thật sự cho rằng chưởng giáo này có thể cứu được bọn họ.

Trong lòng mấy người Đường Thiên Nhật run lên, lập tức thành thật, bọn họ ở chỗ này trong tay của thổ dân, nếu như tên thổ dân này sớm chém giết bọn họ thì cho dù chưởng giáo tới cũng chẳng làm được gì cả.

Lập tức, hào quang tiêu tán, một đám người lơ lửng giữa không trung. Cảnh tưởng này giống như thiên binh xuất hiện, chân cưỡi mây, ánh mắt nhìn xuống.

Lâm Phàm nhìn bầu trời, trực tiếp chửi ầm lên:

- Đám người kia, có phải bị bệnh hay không? Chúng ta ở đây chờ nhiều ngày như vậy mà chẳng thấy một bóng nào, như thế nào, xem thường chúng ta sao?

Triêu Bạch Đế sắc mặt nghiêm nghị, nhìn hết tất cả mọi thứ, đồng thời cũng nhìn thấy các trưởng lão môn phái đang ngồi xổm ở dưới đấy. Chỉ là trong lòng bi phẫn, ông ta không nghĩ tới tên thổ

dân này vậy mà dám đối xử với trưởng lão của Thiên Cung như vậy, việc này chẳng khác gì lột sạch quần áo cả.

Những người ẩn núp ở trong không gian quan sát tình hình các phái cũng cảm thấy kinh hãi, tên thổ dân này thật đúng là đủ mạnh mẽ, mở miệng thì mắng chửi người, không phải bình thường, là người mạnh nha.

- Các vị, phái ta với các vị không thù không oán, cần gì phải làm khó trưởng lão phái ta, không bằng thả người ra rồi chúng ta nói chuyện thương lượng với nhau một chút như thế nào.

Trưởng lão Hoàng Nhân mở miệng nói nhưng trong ánh mắt lại có ngọn lửa lập lòe.

- Ngươi là ai vậy, có tư cách để mở miệng sao? Bảo chưởng giáo của các ngươi nói chuyện đi.

Lâm Phàm xua tay nói.

- Ngươi...

Hoàng Nhân tức giận vô cùng, nhưng phải nhìn xuống, ngậm miệng không nói. Ông ta là trưởng lão của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, địa vị chỉ dưới chưởng giáo, vậy mà bây giờ tên thổ dân này dám nói ông ta không có tư cách, điều này khiến ông ta rất bực.

- Vị đạo hữu này, chúng ta đã từng gặp qua.

Triêu Bạch Đế nói, Địa Nguyên Chung của hắn đang nằm trong tay của đối phương, lần này tới không chỉ là muốn mang người về mà còn muốn lấy lại cả Địa Nguyên Chung.

- Ai là đạo hữu với ngươi, mời ngươi xưng hô lại, tôn xưng của ta là Lâm phong chủ.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn, tới giới Chân Tiên thì phải nâng cao địa vị của mình, để cho đối phương biết mình không phải là người dễ nói chuyện. Nếu không thì thật sự coi mình là người dễ nói chuyện, từ đó không tôn trọng mình.

Trong lòng Triêu Bạch Đế tức giận nhưng chỉ có thể nhẫn nhịn, ông ta rất thất vọng về các phái, nếu như liên hợp lại, những thổ dân này làm sao có đất để mà thể hiện, cuối cùng chỉ có thể chắp tay.

- Lâm phong chủ, phái ta và các người không có thù oán, cần gì

phải bắt trưởng lão của phái ta.

Hiện tại chỉ có thể trấn an những thổ dân này, nếu như động thủ, Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung phải chịu nhiều thua thiệt, đồng thời các môn phái khác cũng nhân cơ hội này sẽ lén lút hành động.

Lâm Phàm không trả lời, mà nhỏ giọng nói:

- Thầy, chúng ta có nên động thủ không?

- Đợi thêm một lúc nữa, xem tên này muốn làm gì.

Thiên Tu nói.

- Việc này còn phải đợi cái gì nữa, chúng ta tới đây không phải là để phản công hay sao. Nói nhiều như vậy chẳng có ý nghĩa gì, trực tiếp đánh luôn sợ cái gì.

- Không được, ở đây quá nhiều người, đại đa số đều ẩn núp trong không gian, nếu như chúng ta bị Thiên Cung này đối phó, người ẩn núp trong không gian sẽ động thủ với người trong thành đến lúc đó chúng ta chẳng thể ngăn cản nổi.

Thiên Tu suy nghĩ khá là chu toàn, không hi vọng xuất hiện bất kỳ tình huống ngoài ý muốn nào.

- Nói cũng có chút lý nha.

Lâm Phàm suy nghĩ một chút, chỉ cảm thấy có chút đạo lý.

Triêu Bạch Đế thấy đối phương không đáp lời, trong lòng có chút khẩn trưởng, lần này tới cũng phải hạ quyết tâm lớn. Nếu như không tới, trái lại có thể khiến các môn phái khác cho rằng Thiên Cung bọn họ sợ hãi những thổ dân này. Nhưng mà nếu như không đến thì các trưởng lão của môn phái cũng bị chém giết, càng khiến các phái khác sẽ chê cười hơn, danh dự bị ảnh hưởng, các trưởng lão Thái Thượng còn không tẩn mình một trận sao!

- Lâm phong chủ.

Ông ta mở miệng lần nữa thăm dò.

- Chờ một chút.

Lâm Phàm giơ tay.

- Ngươi có phải muốn cứu bọn họ hay không?

- Đúng.

Triêu Bạch Đế nói.

- Vậy được rồi, đừng nói bổn phong chủ không cho những người không ham muốn hào bình này cơ hội. Đấu một với một, chỉ cần có thể thắng ta thì các ngươi có thể mang trưởng lão của phái về, đương nhiên bổn phong chủ rất khoan dung độ lượng, có thể cho các ngươi vô số cơ hội, thế nào? Các ngươi nói xem, ở đâu có được cơ hội tốt như vậy, quả thực rất là thoải mái nha, cũng chỉ có người như ta mới có thể cho các ngươi kiểu cơ hội như này.

Lâm Phàm cảm thán nói, kiểu như hắn cả đời rực rỡ, mà bây giờ cuộc sống rất rực rỡ, hắn rất thỏa mãn.

Trong không gian có âm thanh truyền đến.

- Đây là thổ dân ở Nguyên Tổ Chi Địa sao, ngông cuồng đó, vậy mà dám để Huyền Thiên Cung đánh luân phiên, hắn thật sự coi mình là vô địch hay sao?

- Mặc dù chúng ta và Huyền Thiên Tam Thập Tam Thiên Cung không hợp nhau nhưng không nghĩ tới lại bị thổ dân xem thường. Tên Triêu Bạch Đế này mặc dù là ngụy quân tử nhưng lần này ngay cả tiên khí thượng phẩm của Huyền Vũ Thiên Cung cũng mang đến đây, tên thổ dân dựa vào cái gì mà dám nói ra những lời như vậy.

- Nhìn xem Triêu Bạch Đế nói thế nào, đấu luân phiên cũng rất thoải mái đó. Bây giờ có mười chín vị trưởng lão cộng cả Triêu Bạch Đế thì tổng là hai mươi người, chiến đâu luân phiên, coi như thổ dân ngươi mạnh hơn thì pháp lực cũng nhanh chóng cạn kiệt mà thôi.

- Nghe nói những thổ dân này tu hành không giống chúng ta.

- Mặc kệ có giống hay không thì dù sao cuối cùng cũng đều như thế là được rồi, tên Triêu Bạch Đế này còn suy nghĩ cái gì nữa vậy, trực tiếp đồng ý không được sao.

Người có địa vị của các môn phái xì xào bàn tán, có người cười trên nỗi đau của người khác, có người rất là oán giận. Mặc dù không chọc tới bọn họ nhưng những thổ dân này nói chuyện cũng thật ngông cuồng, khiến cho người ta cảm thấy rất khó chịu. Cái này không phải là coi thường giới Chân Tiên bọn họ hay sao?

Chương 526: Chúng Ta Đều Chủ Quan

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

- Đồ nhi, con như vậy có ổn hay không?

Thiên Tu lo lắng hỏi.

Lâm Phàm:

- Thầy đừng nói như vậy, khí thế của chúng ta không thể yếu, nếu để cho bọn họ biết, ta không vững vàng, chẳng phải là sẽ không đáp ứng ngay lập tức sao, cho nên hiện tại đồ nhi mới hung hăng như vậy chính là muốn tạo áp lực cho bọn họ.

Vẻ mặt Thiên Tu lộ rõ sự lo lắng, cái trạng thái vừa nhìn thì hoàn toàn không có, chỉ cần người có mắt đều có thể nhìn ra, nhưng rất nhanh, trạng thái này liền biến mất, bình tĩnh trở lại.

- Chưởng giáo, ngài vừa nhìn thấy gì không?

Hoàng Nhân nhỏ giọng nói, ông ta vừa mới nhìn thấy hai tên thổ dân kia đang thì thầm với nhau cái gì đó, mà lão thổ dân kia lại có vẻ mặt lo lắng, cái này nói lên điều gì?

Nếu dùng đầu óc suy nghĩ một chút, có lẽ sẽ không quá khó để hiểu, cái này rốt cuộc là sao.

- Thấy được.

Triêu Bạch Đế gật đầu.

Mặc dù chỉ là trong nháy mắt, nhưng cũng nhìn thấy rõ ràng, tên thổ dân này chỉ sợ là đang thổi phồng lên mà thôi.

Nếu như là lão đầu thổ dân kia tham chiến, có lẽ ông ta sẽ cho rằng, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ cơ hội nào, bởi vì lão đầu kia không hề tầm thường chút nào.

- Các ngươi nghĩ thế nào, có đồng ý hay không, nếu như không

thì quên đi, cũng đừng nói là bản phong chủ không cho các ngươi cơ hội.

Lâm Phàm nói.

Triêu Bạch Đế không hề do dự, ông ta cảm giác tên thổ dân này giả vờ ngông cuồng, chỉ sợ chẳng mấy chốc sẽ thay đổi lộ ra bộ mặt thật mà thôi, bởi vậy nhanh chóng mở miệng.

- Được, không có vấn đề, vậy cái này phải đa tạ Lâm phong chủ cho cơ hội này.

- Mắc câu rồi.

Lâm Phàm trong lòng cười, nhất thời trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, trong nháy mắt lại biến mất.

Đương nhiên, một màn này, Triêu Bạch Đế đều nhìn thấy hết.

- Thì ra tên thổ dân này là đang giả vờ giả vịt, tốt lắm, như vậy thì hắn phải trả giá đắt cho cái hành động này của hắn.

Trong lòng Triêu Bạch Đế cười khẩy.

- Chưởng giáo, trận này để ta lên.

Trưởng lão Hoàng Nhân xin chiến.

- Ừ.

Triêu Bạch Đế gật đầu, đồng ý cho Hoàng Nhân xuất chiến, Hoàng Nhân là trưởng lão còn lại, tu vi yếu nhất, nhưng cũng có thể kiểm tra được thực lục của tên thổ dân này rốt cuộc là như thế nào.

Mặc dù ông ta biết, tu vi của tên thổ dân này là Luyện Hư Hợp Đạo, nhưng cảnh giới cỡ này, cũng phân chia cao thấp, về phần cao đến mức nào còn phải đợi nghiệm chứng.

Người của các phái ẩn núp, trái lại lên tinh thần, sắp bắt đầu rồi, việc này có chút thú vị đó.

Lâm Phàm lơ lửng trên không, siết nắm đấm lại, chuẩn bị tốt, bất cứ lúc nào cũng có thể khai chiến.

- Lâm phong chủ, lão phu là Hoàng Nhân, trưởng lão của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, lát nữa chiến đấu, ngộ nhỡ đả thương Lâm phong chủ, thì xin lượng thứ.

Hoàng Nhân mở miệng nói, một đạo thanh khí bay lên, quấn quanh người ông ta.

- Huyền Long khí, không nghĩ tới Hoàng sư đệ vừa ra tay liền xuất ra toàn bộ thực lực, tên thổ dân này gặp phải xui xẻo rồi, Huyền Long khí này tuyệt diệu vô cùng, có thể sánh với một số tiên khí thượng phẩm đó.

Một tên trưởng lão vừa cười vừa nói, cảm giác tên thổ dân này chắc chắn sẽ không chống đỡ được.

Lâm Phàm:

- Hoàng trưởng lão, ngươi phải suy nghĩ cho kĩ, nếu như động thủ mà thua, có thể là phải giống như bọn họ, áo không đủ che thân nên ngồi xổm ở nơi đó.

Lời này nghe giống như là ý tốt.

Nhưng đối với Hoàng Nhân mà nói, tên thổ dân này rõ ràng là đang sợ sệt.

- Ha ha ha, không cần, ta thua thì tùy ý xử trí, Lâm phong chủ ra chiêu đi.

Hoàng Nhân cười, ngón tay chỉ pháp quyết, quấn quanh trên thân Huyền Long khí, đột nhiên bay lên, so với lúc trước thì thô to hơn mấy lần.

Tạo lên một Huyền Long khí dữ tợn hơn, bao phủ tới chỗ của Lâm Phàm.

- Có chút thú vị, nhưng cái này không đủ lớn.

Lâm Phàm nhẫn nhịn, kỳ thật hắn rất muốn một quyền giải quyết đối phương, nhưng mà như vậy thì quá cuồng bạo rồi, những người sau sẽ bị hù dọa không ai dám lên nữa, đây chẳng phải là uổng phí sao.

Bởi vậy, nhẫn một chút trời yên biển lặng, sau đó sẽ có rất nhiều chỗ tốt.

Trong chốc lát, không gian chấn động.

- Ngự Thiên Chưởng!

Trưởng lão Hoàng Nhân cảm giác hình như mình đang chiếm thế

thượng phong, đấu với tên thổ dân này, hắn lại không ngừng né tránh, bởi vậy ông ta cũng thả lỏng bản thân, trực tiếp đánh một trưởng tóm gọn hắn.

Không gian chấn động, pháp lực hùng hậu ngưng tụ thành bàn tay to, lao về phía Lâm Phàm muốn tóm hắn.

- Lợi hại, không nghĩ tới trưởng lão Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung lại có chiêu này, xem ra là ta đã coi thường các ngươi.

Trong không gian Lâm Phàm không ngừng thoắt ẩn thoắt hiện, nhanh chóng xuất hiện trước mặt trưởng lão Hoàng Nhân.

Năm ngón tay nắm lại, đấm ra một quyền.

- Hả?

Hoàng Nhân sững sờ, vội vàng phản kích, một chưởng vỗ vào người Lâm Phàm.

Chỉ là giờ phút này, Lâm Phàm đấm một quyền, nhằm ngay vào phần bụng của Hoàng Nhân, sức mạnh cuồng bạo trực tiếp xuyên qua người, hai con ngươi trưởng lão Hoàng Nhân chợt trợn lên, phun ra ngoài một ngụm máu.

Mà Lâm Phàm cũng ôm ngực, muốn thổ huyết, nhưng hắn cắn chặt hàm răng, nhịn được, sắc mặt vẫn đỏ bừng như trước, dường như rất là thống khổ.

- Quả nhiên lợi hại, có thể may mắn chống đỡ được nửa chiêu.

Lâm Phàm nói, một tay túm trưởng lão Hoàng Nhân, sau đó nhanh chóng ném về phía đằng sau mình.

Chế Tài Quân Chủ cười to tiến lên, tóm Hoàng Nhân lại.

- Tại sao có thể như vậy, chỉ thiếu một chút xíu nữa thôi mà.

Hoàng Nhân trong lòng không cam tâm, vừa nãy đã đánh trúng tên thổ dân này rồi mà.

Nếu như ông ta vừa nãy thi triển bí pháp, né tránh được, chắc chắc sẽ không dính một quyền này.

Nhưng bây giờ cho dù nói cái gì cũng đểu vô dụng rồi.

Mặc dù ông ta hối hận nhưng phát hiện thực lực của tên thổ dân

này cũng không cường đại như vậy, tuyệt đối sẽ không thể tiếp tục chống đỡ được nữa.

Thiên Tu nhìn đồ nhi ở trên, trong lòng thở dài, cảm giác đồ nhi bảo bối của mình thật sự là quá nham hiểm, có cần phải giả bộ giống như người ta vậy không?

Đây rõ ràng chính là muốn đào hố để cho người ta nhảy vào mà.

Người của các phái, nhỏ giọng thảo luận.

- Thực lực của tên thổ dân này, cũng không lợi hại như vậy, ngay cả Hoàng Nhân cũng có thể khiến hắn bị thương.

- Ừ, hoàn toàn chính xác, nhưng cũng không thể coi thường, tuổi còn trẻ mà đã có thực lực như này, cuồng vọng một chút cũng là đúng thôi.

Trong lòng Triêu Bạch Đế thở phào nhẹ nhõm, thì ra là thế, xem như đã thấy rõ được thực lực của cái tên này rồi.

Phân cao thấp với Hoàng Nhân thì chỉ nhỉnh hơn một chút cũng không có cường đại.

Lúc này, ông ta muốn tự mình ra tay, đánh bại tên thổ dân này, cứu trưởng lão của môn phái về, nhưng trưởng lão Thanh Vân ở bên cạnh lại chủ động xin chiến.

- Chưởng giáo, người này giao cho ta xử là được, thực lực thế này, không cần chưởng giáo và các vị sư huynh ra tay đâu.

Trưởng lão Thanh Vân, mặc áo bào xanh, bên trên áo bào có hình vẽ chín đám mây xan, trong lúc giơ chân nhấc tay đều mang theo phong thái Tiên gia.

Ông ta xin chiến cũng muốn dẹp tên thô dân này trước mặt đông đảo các môn phái, thể hiện một phen, để bọn họ biết thực lực của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung.

- Lâm phong chủ, lão phu là Thanh Vân, là người tiếp theo sẽ chiến với ngươi, xin Lâm phong chủ hạ thủ lưu tình.

Ngữ khí Thanh Vân khiêm tốn, nhưng ánh mắt kia lại lóe lên vẻ đắc ý.

Nếu như thực lực của tên thổ dân này, chỉ có thế thôi thì chẳng có bất cứ vấn đề gì.

Lâm Phàm cười nói:

- Không dám, không dám.

Chỉ là trong lòng, cũng đang mắng chửi bọn ngu đần này, lại còn tưởng bản phong chủ dễ bị bắt nạt, nhưng như vậy cũng tốt, không vội, dù sao thì lát nữa các ngươi cũng biết ngay thôi, là đau xót dường nào.

Lập tức, hai người giao thủ.

Mọi người ở đây đều rất kinh hãi, Thanh Vân cũng quá mạnh đi, vừa lên mà đã xuất ra toàn bộ thực lực, trên người mặc y phục giống như tiên nhân, trong tay cầm tiên khí, không ngừng đánh về phía thổ dân kia.

Tiên quang bắn ra bốn phía, bao phủ toàn bộ trời đất.

Tu sĩ cảnh giới Luyện Hư Hợp Đạo, xuất thủ phi phàm, mỗi một lần ra tay đều có thể tạo ra rất nhiều Pháp Tắc lớn.

- Lâm phong chủ, chẳng lẽ ngươi chỉ có chút thực lực này thôi sao? Nếu như vậy chỉ có thể khiến cho ngươi thất vọng rồi.

Trưởng lão Thanh Vân, trong tay cầm tiên khí, mỗi một lần phát động, đều có một cỗ pháp lực hụy diệt bộc phát.

- Thanh Vân này điên rồi, đây chính là muốn ra sát chiêu mà, nếu như mà hắn bị tiên khí đánh trúng, có có thể giữ được nửa cái mạng.

- Ha ha, nhìn xem tên thổ dân này bị đánh mà né trái né phải, khiến người ta cảm thấy rất buồn cười.

- Không đúng, Thanh Vân bị đối phương lừa rồi, pháp lực này tiêu hao quá nhiều, nếu như còn không hạ được tên này, ta nghĩ là không ổn đâu.

Quả nhiên, người này vừa nói xong, pháp lực của trưởng lão Thanh Vân tiêu hao quá nhiều, trên trán có mồ hôi rơi xuống.

- Trưởng lão Thanh Vân, tiên khí của ông ta thật mạnh nha, thiếu chút nữa là đánh trúng rồi.

Lâm Phàm có chút chật vật, nhưng nhanh chóng xuất hiện phía sau lưng trưởng lão Thanh Vân, mười ngón tay hợp lại, nắm thành quả đấm, đột nhiên rơi xuống, công kích dồn dập vào phần lưng của ông ta

Phụt!

Một ngụm máu tươi phun ra, con ngươi Thanh Vân đột nhiên co rút lại, dường như không dám tin, ông ta vẫn đang ở thế thượng phong mà sao có thể trở thành như vậy chứ.

- Chưởng giáo, Thanh Vân chủ quan rồi, nghĩ bản thân mình mạnh hơn tên thổ dân này, liền tùy tiện phát động tiên khí, cái này tiêu hao quá nhiều pháp lực, mà lại không hề phòng thủ, thành ra là tạo cơ hội cho tên thổ dân, đáng tiếc.

- Đúng vậy, nếu như Thanh Vân chú ý tình hình của bản thân một tí thì tên thổ dân này gặp xui xẻo rồi.

Nhóm trưởng lão xì xào bàn tán nói, cảm thấy có chút hối hận, cho rằng Thanh Vân sẽ không bị như vậy.

- Làm sao có thể bất cẩn như vậy, thực lực của tên thổ dân này không phải là mạnh, lại để cho đối phương có cơ hội.

Triêu Bạch Đế hận nói.

Chương 527: Chỉ Còn Lại Mình Ngươi Thôi (1)

Lâm Phàm cười:

- Nhờ vận may mà đỡ được một chiêu, thật sự là quá nguy hiểm.

Trưởng lão Thanh Vân rớt xuống dất, lúc vừa mới chuẩn bị đứng lên, lại rầm một tiếng té ngã trên mặt đất, sau đó đột nhiên quay đầu, tức giận nói:

- Ngươi làm cái gì vậy?

Chế Tài cầm cổ chân Thanh Vân kéo đi:

- Cái gì mà cái gì, thua rồi thì ngoan ngoãn một chút cho lão tử, đừng nói nhảm nữa.

- Ghê tởm, quá sơ suất.

Thanh Vân đấm vào đất, rất không cam lòng:

- Lâm phong chủ, vừa nãy là do ra quá chủ quan, ta yêu cầu chiến lại một lần nữa.

- Không được, thua là thua không có cơ hội lần thứ hai đâu.

Lâm Phàm xua tay nói.

- Haiz, biết vậy chẳng làm.

Thanh Vân hối hận vô cùng, rõ ràng có thể hạ gục đối phương, nhưng mà bởi vì bản thân quá bất cẩn, bị đối phương nắm được cơ hội, nếu như cho ông ta làm lại một lần nữa, chắc chắn sẽ không như bây giờ.

- Chưởng giáo, thực lực của hắn cũng không mạnh, tuyệt đối không nên chủ quan giống như ta.

Bộp!

Chế Tài đá một cước vào mặt Thanh Vân:

- Ngoan ngoãn một chút, đây không phải nhà ngươi đâu, còn lớn hơn, tên khốn khiếp ngươi đã bị bắt làm tù binh thì ra dáng tù bình một chút đi.

Thanh Vân bị một cước đạp này mà mắt nổ đom đóm, bên tai vang lên âm thành ồn ào, lúc mở mắt ra nhìn thì thấy mình những thổ dân lột sạch rồi.

Sau đó Chế Tài đá một cước vào mông Thanh Vân:

- Ngồi xổm xuống giống như bọn họ đi.

Thanh Vân tức giận thầm mắng vài tiếng, nhưng tính toán một chút, thành thành thật thật ngồi xuống với đám người kia, sau đó nhìn Hoàng Nhân, lúng túng cười.

- Quá sơ suất.

Hoàng Nhân nhìn Thanh Vân, không muốn nói chuyện cho lắm, đã đến nước này rồi mà vẫn còn cười được. Sơ ý ư? Sơ ý là sẽ chết người đó!

- Ha ha, đúng là nực cười, lại thêm hai người nữa. Ta thấy Thiên Cung các ngươi hãy đầu hàng đi, nói không chừng mấy tên thổ dân sẽ không giết tù binh đâu - Tả Vân Phi cười.

Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, mười sáu vị trưởng lão đã bị giết hai người. Bây giờ mười bốn vị trưởng lão bị bắt đi, môn phái này gần như xong đời rồi. Hơn nữa nhìn tình huống bây giờ mọi chuyện vẫn còn chưa kết thúc, nói không chừng không bao lâu nữa lại có thêm mấy người.

- Thiên Tu, thử nói xem có nên giết mấy tên này không?

Thánh chủ hỏi. Nếu như dựa theo ý nghĩ của ông mà nói, những người này đương nhiên không thể giữ lại nhưng tuyệt đối không phải giết vào lúc này.

- Trước tiên cứ giữ lại

Thiên Tu nói, ông biết giới Chân Tiên sẽ không đơn giản như vậy, người có thực lực mạnh nhất nhất định không phải những người này.

Bởi vì Nguyên Tổ Chi Địa còn tồn tại rất nhiều bí mật, cho dù đến bây giờ vẫn chưa nhìn thấu được hết.

Hỏa Dung sư đệ đã từng gặp người đàn bà kia, cảm giác mà người này cho ông rất nguy hiểm, mặc dù khí tức bình đạm nhưng lại có thể nắm giữ được căn nguyên của thời gian, đây là trình độ kinh khủng đến mức nào, chưa đạt đến một cảnh giới nhất định nào đó, e là không thể hiểu được sự kinh khủng trong ấy. Có điều bây giờ thực lực càng mạnh, ông càng kinh hãi, căn nguyên thời gian đến bây giờ đừng nói là lĩnh ngộ, ngay cả nhìn cũng chưa nhìn thấy. Đây đã không còn là sức mạnh mà con người có thể nắm trong tay cho nên những người này, ông đề nghị muốn giữ lại coi như là giữ miếng, để đề phòng có chuyện ngộ nhỡ.

- Chưởng giáo, để ta lên. Nhìn tình huống vừa rồi của Thanh Vân, trong lòng ta rất căng thẳng, rõ ràng đã có phần thắng nhưng bởi vì lơ là mà cuối cùng thất bại, huống chi thổ dân này đã bị thương, chống đỡ không được bao lâu nữa.

Cổ Thắng xin được ra trận. Ông đã đứng ngồi không yên, gấp muốn chết rồi. Sớm biết vậy lúc trước đã xuất thủ, thổ dân như này thực lực bình thường nhưng lại vô cùng ngông cuồng, để bắt lại được thì có tốn bao nhiêu công sức đâu.

Triêu Bạch Đế cũng cảm giác tạm thời tên thổ dân này không đáng để mình phải ra tay, ánh mắt của ông ta luôn nhìn vào Thiên Tu ở bên kia, bởi vì người nọ khiến ông ta thấy nguy hiểm nhất.

Lâm Phàm cười:

- Các vị, bổn phong chủ may mắn chiến thắng nhưng nhìn các ngươi có vẻ không phục lắm. Nếu như không phục thì từng người lần lượt tới đi, bổn phong chủ tiếp.

- Ngông cuồng!

Cổ Thắng bật lên cao, tiên khí vây quanh người, sau lưng còn có hư ảnh của ngọn lửa phượng hoàng bay lên trời. Nhiệt độ xung quanh cũng dần dần nóng lên.

- Thú vị đấy! - Lâm Phàm cười.

Cũng không biết Cổ Thắng này thi triển pháp quyết gì, lòng bàn chân vốn đang trống trơn đột nhiên có từng đợt sóng lửa ùn ùn kéo tới, cả một vùng trời được chiếu sáng đỏ rực.

Người của các phái ẩn núp trong hư không không khỏi thán phục:

- Lão già Cổ Thắng này cũng khá lợi hại, có thể tu luyện quyết Phượng Hoả Niết Bàn đến mức này, ra tay một cái chính là biển lửa mấy trăm dặm, sẽ nướng chín tên thổ dân này cho xem.

- Không biết vì sao, luôn cảm giác thổ dân này có vấn đề.

- Có thể có vấn đề gì?

- Khó mà nói.

Bọn họ nhìn tình huống hiện tại, thỉnh thoảng lại đánh giá một vài câu nhưng có vài người luôn thấy cảm giác mà tên thổ dân này cho người ta có gì đó là lạ, có điều trong lúc nhất thời cũng không nói ra được.

Qua một hồi lâu, Cổ Thắng đang ung dung đã tấn công, ngay cả hoá khí cũng toả ra. Thổ dân này không đấu với ông ta mà là luôn né tránh, đồng thời mấy lần tấn công đều bị hắn chặn lại.

- Lâm phong chủ, ngươi tránh đi tránh lại như vậy là có ý gì?

Cổ Thắng thu tay lại, ngọn lửa ngừng lại trong chốc lát, mà chỉ trong tích tắc này, một bóng người đã xuất hiện ngay trước mặt ông.

- Mẹ kiếp!

Cổ Thắng kinh hãi, không ngờ mình vừa mới dừng lại, tên thổ dân này đã lén lút lao tới.

Phanh!

Lâm Phàm tung một quyền ra, đánh mạnh lên gò má của Cổ Thắng. Ngay sau đó, hai nắm đấm hạ xuống như mưa rơi vào bụng Cổ Thắng, mạnh mẽ đánh cho ông ta nằm gục trên đất.

- May mắn, may mắn thôi.

Lâm Phàm hạ xuống, túm lấy cổ Cổ Thắng ném về phía sau, tăng thêm một người cho đội tù binh.

- Thật là hèn hạ!

Cổ Thắng ho ra máu, trong lòng không phục, ông không ngờ tên thổ dân này lại hèn hạ như vậy, dám đánh lén mình.

Triêu Bạch Đế suýt nữa phun một ngụm máu ra ngoài, rất muốn nổi giận với Cổ Thắng. Ngươi đang làm cái gì đây, đang đánh tốt như

vậy dừng lại làm gì, sao có thể lơ là như vậy để cho đối phương có cơ hội bắt được? Đây là chuyện chó má đến bực nào.

- Chưởng giáo, hắn. . .

Các trưởng lão xung quanh không muốn nói thêm gì nữa.

Đây là sao? Rõ ràng là cục diện tất thắng, rốt cuộc lại để đối phương có cơ hội đánh lén. Vết xe đổ vẫn còn ở đó mà vẫn dám lơ là, thật sự coi mình là vô địch sao.

Ngay cả những người vây xem cũng cảm thấy tiếc nuối cho Cổ Thắng. Đáng tiếc, thiếu chút nữa là có thể trấn áp được tên thổ dân này nhưng lại sơ xuất rồi.

- Ngọn lửa này của Cổ trưởng lão thật lợi hại, tóc của bổn phong chủ đã bị cháy xém không ít, thậm chí nhiều lần bị những ngọn lửa này đốt bị thương. Nếu như không phải Cổ trưởng lão sơ ý, bổn phong chủ muốn thắng còn phải vận động tay chân thêm chút nữa

Lâm Phàm cười nói, vẻ đắc ý kia đã chọc giận đến các trưởng lão của Thiên Cung. Bọn họ không ngừng cắn răng, thầm gào thét trong lòng. Chẳng nhẽ một chút tính toán cũng không có, lại còn vận động tay chân thêm chút, nếu không phải Cổ Thắng sơ ý thì hắn thật sự nghĩ mình có thể thắng sao.

- Ta tới.

Lại một tên trưởng lão căm phẫn trong lòng, chuyện này thật quá mất mặt.

Qua hồi lâu, giọng nói khiến bọn họ khó chịu vang lên.

- May mắn, may mắn thôi.

- Ta tới!

. . .

- May mắn , may mắn thôi.

Tù binh càng ngày càng nhiều, mà trưởng lão Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung thì càng ngày càng ít. Triêu Bạch Đế đã không thể giữ bình tĩnh nữa mà giận đến gương mặt đỏ bừng.

- Các ngươi rốt cuộc bị sao rồi, nói cho ta biết, chuyện gì đang xảy ra!

Ông đã giận thật sự, môn phái trưởng lão bị làm sao vậy, ai ai cũng đều sơ ý, sao lại có thể sơ ý cho được. Hôm nay, không chỉ có Triêu Bạch Đế thấy mờ mịt, ngay cả các môn phái còn lại cũng hoàn toàn mờ mịt.

Đánh đến bây giờ, bọn họ cũng không dám tưởng tượng rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì. Mỗi một lần bọn họ nghĩ rằng tên thổ dân này sắp xong đời rồi thì lại xảy ra biến hoá không thể hiểu được. Sau khi vị trưởng lão cuối cùng bị bắt làm tù binh, Lâm Phàm bay lơ lửng ở đó, lộ ra nụ cười bất đắt dĩ.

- Ngại quá, lại là may mắn.

Chương 528: Chỉ Còn Lại Mình Ngươi Thôi (2)

Triêu Bạch Đế hít sâu một hơi, nâng tay lên:

- Các ngươi đừng lên nữa, để ta lên.

Chẳng qua là động tác nhấc tay lên rõ ràng có chút gượng gạo, sau đó không có âm thanh gì vang lên, ông ta đột nhiên phát hiện ra các trưởng lão đều đã đi hết.

- Chưởng giáo, trưởng lão Thiên Cung của các ông đều đang ở đây, ông còn muốn đấu nữa không?

Lâm Phàm tỏ ra có chút ngại ngùng, hình như là thắng quá nhiều khiến cho người ta không còn lại gì.

Triêu Bạch Đế nghe lời này, vẻ mặt hơi sửng sốt, ánh mắt nhìn về phía bên kia, chỉ thấy ba mươi mốt vị trưởng lão của môn phái, ai ai cũng đều sưng mặt sưng mũi ngồi xổm ở nơi đó.

- Chưởng giáo, sơ ý rồi.

- Đúng vậy, thật đáng tiếc, ta không nên sơ ý, nếu không người này sao có thể là đối thủ của ta.

Đến bây giờ, những trưởng lão này cũng rất hối tiếc, luôn cảm giác nguyên nhân khiến mình còn còn chút chút nữa là thắng mà cuối cùng thua trận là do sơ ý.

Khoé miệng Triêu Bạch Đế co rút, trong lòng không cam, thậm chí hối hận đã không kịp, nếu như ban đầu là ông lên thì sao có thể xảy ra chuyện như vậy.

- Ông có muốn đấu nữa không, hay là thôi đi, mấy người đã thua quá nhiều rồi – Lâm Phàm nói.

Triêu Bạch Đế đáp:

- Không được, ta còn chưa đấu, nếu như ta thắng, ngươi phải thả hết bọn họ ra.

- Cái này. . . được thôi, bổn phong chủ cũng không phải người

không cho người khác cơ hội. Ông muốn cơ hội này, tôi cho ông, chỉ hy vọng ông đừng hối hận

Lâm Phàm khó khăn nói:

- Thật ra thì bổn phong chủ khuyên ông vẫn nên thôi đi, nếu như ông thua tiếp vậy thì Thiên Cung xong đời rồi.

- Ha ha ha.

Triêu Bạch Đế bật cười:

- Ta thua, không thể nào, ta tuyệt đối sẽ không sơ ý.

- Vậy cũng tốt, nếu như vậy, tới đi - Lâm Phàm ngoắc tay.

Người của các phái ẩn núp trong hư không đều không thể nói thành lời nữa.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Thiên Cung cũng thật xui xẻo quá.

- Đúng vậy, trưởng lão cũng bị bắt làm tù binh, Triêu Bạch Đế đã không quay đầu được.

- Sao ta có cảm giác, Triêu Bạch Đế đã rơi vào trong một âm mưu lớn.

Bọn họ thấy lần này coi như Triêu Bạch Đế tổn thất thảm trọng, muốn cứu những trưởng lão này từ trong tay thổ dân là chuyện không thể nào nữa. Dĩ nhiên, bọn họ biết thực lực của Triêu Bạch Đế vô cùng mạnh mẽ, tuyệt đối không phải dạng tầm thường, thổ dân này coi như xong đời rồi. E là do số may mắn, thắng được từ đầu tới cuối nên mới khiến cho hắn tự cao tự đại. Nếu như là bọn họ, trong giờ phút này, nhất định sẽ không đấu bởi vì đã không cần thiết nữa.

- Được, vậy lão phu động thủ đây.

Lập tức, trời đất chấn động, pháp lực kinh khủng bùng nổ từ trên người Triêu Bạch Đế. Huyền Vũ Thiên Cung hiện lên sau lưng Triêu Bạch Đế, tiên quang toả ra bốn phía, tiên âm vang lên không ngớt. Hơn nữa bên trên Huyền Vũ Thiên Cung này còn hiện lên một con thần thú Huyền Vũ, uy thế vô cùng kinh người, khiến người ta có cảm giác khó mà chống lại được.

- Ha ha, chưởng giáo ra tay đúng là phi phàm, Huyền Vũ Thiên Cung lại càng trọng bảo, hắn làm sao có thể chống lại được

Đường Thiên Nhật cười to. Có điều, đột nhiên, ông cứ như đã gặp phải quỷ.

Lâm Phàm nhìn Huyền Vũ Thiên Cung dần hạ xuống, trời đất theo đó tối sầm, uy áp vô biên ùn ùn kéo đến.

- Lợi hại, bổn phong chủ cũng tới thật đây. Mở hết hỏa lực!

Lập tức, vô số công pháp được mở ra. Một luồng sức mạnh kinh khủng bùng nổ từ trên người Lâm Phàm, đồng thời tướng mạo cũng có biến hóa lớn. Tu luyện ngạnh công đến mức như hắn này cũng coi như ít thời gian rồi. Tóc đen rũ thẳng xuống, kéo dài đến gót chân, khi hai con ngươi của Lâm Phàm mở ra, mái tóc vốn đang nằm yên bỗng cuộn lên như mình rồng uốn lượn.

- Mẹ kiếp! Tên thổ dân này giấu thực lực.

Hư không chấn động lấy Lâm Phàm làm trung tâm, làn sóng sức mạnh lan toả ra khiến cho mấy tên đang núp trong hư không đều bị rung lên, khi bọn họ nhìn thấy tình huống này, đã kinh ngạc đến ngây người. Đây là giả trang heo ăn cọp. Hèn chi lại là may mắn, đây có thể coi như may mắn hay sao.

- Ngươi...

Triêu Bạch Đế kinh hãi nhưng đã không quay đầu được nữa, chợt quát lên một tiếng, pháp lực dâng trào, Huyền Vũ Thiên Cung trở nên càng cuồng bạo.

- Triêu Bạch Đế, bổn phong chủ tới đây.

Lâm Phàm lên tiếng, cười cười, giả bộ đến bây giờ, cuối cùng đã có thể bắt đầu. Sau đó lấy Địa Nguyên Chung từ trong chiếc nhẫn trữ vật ra, biến mất tại chỗ, xông về phía Huyền Vũ Thiên Cung, hắn giơ cao Địa Nguyên Chung trong tay, nện mạnh xuống.

- Địa Nguyên Chung của ta

Triêu Bạch Đế kinh hãi, lập tức vận pháp lực, muốn lấy Địa Nguyên Chung về nhưng dù Địa Nguyên Chung có phản kháng thế nào cũng không thoát được khỏi tay Lâm Phàm.

- Cái chuông này bổn phong chủ nhìn trúng rồi, không ai có thể lấy đi.

Sức mạnh Lâm Phàm lên đến đỉnh điểm, cưỡng ép trấn áp Địa

Nguyên Chung, sau đó nắm trong tay, đập mạnh xuống.

Ầm!

Địa Nguyên Chung cùng Huyền Vũ Thiên Cung đụng vào nhau, hình thành lên làn sóng sức mạnh, cuốn sạch mọi thứ, tạo nên một trận sóng khí linh.

- Sao có thể?

Trong lòng Triêu Bạch Đế chấn động, không dám tin, ông ta không ngờ tên thổ dân này lại điều khiển Địa Nguyên Chung của mình. Không, đây không phải điều khiển, mà là cưỡng ép trấn áp Địa Nguyên Chung đụng vào Huyền Vũ Thiên Cung của ông, một thủ đoạn vừa đơn giản lại thô bạo.

Đùng đùng!

Triêu Bạch Đế chợt lui về phía sau, hai món tiên khí đụng vào nhau tạo nên dư âm khiến ông ta không cách nào ngắn cản.

Răng rắc!

Bên ngoài Địa Nguyên Chung có vết nứt xuất hiện, Huyền Vũ Thiên Cung cũng có một vài vết nứt. Đây là kết quả khi hai món tiên khí đụng vào nhau.

- Thật vô dụng, mới một chiêu này mà đã không chống đỡ được rồi - Lâm Phàm vẫy vẫy Địa Nguyên Chung trong tay, cảm giác rất vừa tay, dùng để đập người rất thoải mái.

- Chủ nhân cứu ta, cứu ta với

Khí linh Địa Nguyên Chung đã bị doạ cho ngây ngốc, nó không ngờ tên thổ dân này lại tàn nhẫn như vậy, trực tiếp đập nó một cái thật mạnh.

Tuy nói Địa Nguyên Chung có thể công có thể thủ nhưng nếu như tấn công thì vẫn cần có thêm cả pháp lực để kích thích, mà cái tên thổ dân này lại không hề kích thích, trực tiếp đập mạnh như vậy thì nó làm sao có thể chịu nổi. Huống chi thứ nó đối mặt là Huyền Vũ Thiên Cung, mặc dù đều là tiên khí thượng phẩm nhưng về mặt phẩm chất, Huyền Vũ Thiên Cung vẫn cao hơn nó.

Sắc mặt Triêu Bạch Đế âm trầm, không ngừng thúc giục pháp lực. Muốn để Địa Nguyên Chung trở lại bên người nhưng bất kể Địa

Nguyên Chung giãy giụa như thế nào vẫn không thể thoát khỏi bàn tay của tên thổ dân. Triêu Bạch Đế bắt đầu cuống, nếu quả thật tiếp tục như vậy, Địa Nguyên Chung sẽ bị hư mất.

- Cứu cái gì? Địa Nguyên Chung, ngươi là bảo bối của ta mà lại vẫn muốn để cho người khác cứu ngươi, đây là ngươi xem thường Lâm Phàm ta. Cũng được, vậy hãy để ta dùng ngươi bùng nổ ra sức mạnh lớn nhất đi.

Lâm Phàm cười, thật là thoải mái, không phải bảo bối của mình, khi dùng muốn thế nào cũng được.

Mặc dù Địa Nguyên Chung vẫn luôn chống cự nhưng sức mạnh của mình đâu phải thứ mà một món tiên khí có thể chống lại được.

Trong Bán Thần cảnh, bổn phong chủ là vô địch, cho dù là Thần Cảnh cũng không phải không thể đánh.

- Thật là thổ dân hèn hạ, hồi nãy ra tay với chúng ta, vẫn luôn ẩn giấu thực lực

Thanh Vân trưởng lão giận dữ, không ngờ lại như vậy. Lúc trước, ông luôn không phục bởi vì chỉ kém một chút chút nữa thôi nhưng bây giờ đối phương đã thể hiện sức mạnh thật sự, thật khiến bọn họ cảm thấy kinh hoàng. Nếu như vừa rồi đối phương dùng đến thực lực bậc này, có lẽ ngay cả một chiêu bọn họ cũng không chắc có thể chịu đựng được.

Mấy người núp ở trong hư không, trong nháy mắt lui về phía sau, giữ khoảng cách xa nhất. Đối với thổ dân này bọn họ cảm thấy rất sợ hãi, thực lực mà hắn thi triển trước đó căn bản không thể so với hiện tại.

- Ta đã nói là có gì đó không đúng, hoá ra là tên thổ dân này vẫn luôn giấu giếm.

- Đúng là tên thổ dân thâm hiểm, lần này coi như được mở rộng tầm mắt, đám trưởng lão của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung đều chết bằng sạch, Triêu Bạch Đế chỉ có một con đường duy nhất có thể đi chính là thắng, nếu không thì xong đời rồi.

- Thắng? Ta thấy khó lắm, sức mạnh của tên này không giống bình thường, hơn nữa sức mạnh bộc phát ra căn bản không phải pháp lực, không giống với chúng ta.

Lúc trước, bọn họ còn dám đến gần chút để nhìn nhưng bây giờ

thì một chút cũng không muốn bởi vì sức mạnh mà hắn bộc phát ra quá mạnh mẽ, nếu như tên thổ dân này bắt lại Triêu Bạch Đế rồi ta tay với bọn họ thì thật khó chạy thoát.

Chương 529: Nắm Đấm Của Ta Vẫn Cứng Hơn Một Chút

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

- Triêu Bạch Đế, ta tới đây. Muốn cứu những trưởng lão này thì hãy cho ta xem sức mạnh lớn nhất của ông.

Lâm Phàm lên tiếng, cười, trực tiếp tiến công mạnh mẽ, cổ tay động một cái, Địa Nguyên Chung nện mạnh một đòn xuống.

- Đáng ghét.

Triêu Bạch Đế nổi trận lôi đình, song chưởng hợp lại, pháp lực mênh mông tràn ra, Huyền Vũ Thiên Cung che phủ trời đất, trong đó lại có tiên âm chân chính truyền ra ngoài. Một con thần thú Huyền Vũ hiện lên không trung, bộ móng khổng lồ đập một cái, từng tấc trong hư không nổ tung toé, tạo nên uy thế khủng khiếp ép xuống.

- Thực lực của Triêu Bạch Đế cũng không phải là khoác lác

Người của các phái cảm thán.

Triêu Bạch Đế là chưởng giáo của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, thực lực phi phàm, nhất là sau khi có Huyền Vũ Thiên Cung, sức mạnh mà nó bộc phát ra càng không phải là thứ người bình thường có thể ngăn cản.

Lâm Phàm ngẩng đầu.

Đối mặt với móng vuốt khổng lồ, không hề yếu thế, hắn cầm Địa Nguyên Chung lên đập về phía Huyền Vũ Thiên Cung.

- Thứ đồ chơi này ngoài việc to hơn một chút thì được tích sự gì.

Móng vuốt của thần thú Huyền Vũ ngoài việc to hơn thì không hề có chỗ nào khác biệt.

Đường Thiên Nhật cười lạnh:

- Thổ dân này đúng là không biết sống chết, lại muốn dùng Địa Nguyên Chung đón đỡ Huyền Vũ Thiên Cung, sợ là hắn không biết uy lực sau khi thần thú của Huyền Vũ xuất hiện.

- Câm miệng cho lão tử, ngươi tưởng ngươi biết sống chết sao?

Chế Tài Quân Chủ đá một cước lên mặt Đường Thiên Nhật, ông ta đã đứng cạnh nghe nửa ngày trời rồi, chính là nghe tên này lải nhải.

- Ngươi…

Đường Thiên Nhật sắp hận tên thổ dân này đến chết rồi, hoàn toàn không có nhân quyền gì cả, thậm chí ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không cho, chỉ cần có cơ hội sống sót, ông nhất định sẽ cho đám thổ dân này đẹp mặt.

Phanh!

Ánh sáng mờ ảo bao phủ trời đất, chói loá, khiến người ta không mở mắt ra được.

- Đây mới chính là uy lực mà hai món tiên khí thượng phẩm bộc phát.

Tống Thanh Liên của phái Tiên Kiếm vẻ mặt đông cứng, thực lực của thổ dân dã vượt qua sức tưởng tượng của ông, nếu như lúc ấy không phải môn phái thông báo kịp thời, ông đến Nguyên Tổ Chi Địa rồi, sợ rằng kết quả này cũng sẽ như Tả Vân Phi vậy. Chính vì vậy nên ông rất là vui mừng.

Ánh sáng mờ ảo tan biến, trời đất khôi phục lại yên tĩnh, thế nhưng hư không đã sớm tan tành. Sức mạnh mà hai món tiên khí thượng phẩm bộc phát ra tuyệt không phải bình thường, trong đó ẩn chứa quy luật tiên đạo, lại tràn đầy sức mạnh hủy diệt.

Răng rắc!

- Mẹ kiếp!

Bên ngoài Địa Nguyên Chung lại xuất hiện một vết hở, điều này khiến hắn không muốn nói gì nữa. Bền quá nhỉ, còn nói là tiên khí thượng phẩm, mới thế mà đã bị đập hư rồi.

Nhìn lại Huyền Vũ Thiên Cung, ngoài vết nứt ở bên ngoài lúc trước ra thì không bị tổn hại gì, hơn nữa tiên quang mặt ngoài càng

ngày càng dồi dào.

- Địa Nguyên Chung…

Trong lòng Triêu Bạch Đế đau đớn vạn phần, Địa Nguyên Chung này là tiên bảo của ông nhưng hôm nay ở trong tay tên thổ dân này, đã phải chịu hết tội lỗi. Ông có thể cảm nhận được khí linh của Địa Nguyên Chung đã chịu thương tích vô cùng nặng, cho dù mình có đoạt lại được cũng phải tốn rất nhiều thời gian mới có thể hồi phục như ban đầu.

- Mới thế đã hỏng rồi sao? - Lâm Phàm nhìn Địa Nguyên Chung trong tay, ngược lại có chút tiếc nuối, vốn định lợi dụng Địa Nguyên Chung một phen nhưng đã bị hỏng thế này rồi, sau này cũng chẳng dùng được gì nữa.

- Đại ca, tha mạng đi, tha cho ta đi.

Khí linh cầu xin tha thứ, nó vô cùng sợ hãi, tên thổ dân này thật sự quá kinh khủng.

- Tạm thời không thể tha cho ngươi được - Lâm Phàm tiếc nuối nói.

Đột nhiên, khí linh Địa Nguyên Chung sợ sệt:

- Ngươi muốn làm gì?

Chỉ thấy Lâm Phàm giang hai cánh tay, ôm Địa Nguyên Chung vào trong ngực, một màn khiến tất cả mọi người đều có chút đờ đẫn, không biết hắn muốn làm gì.

- Đồ nhi bảo bối này của ta lại muốn làm gì đây?

Trong lòng Thiên Tu tò mò, đối với đồ nhi này của mình, ông coi như là chịu phục. Nếu đã chiến đấu, vậy có thể nghiêm túc chút hay không, như bây giờ như thì coi là gì chứ.

- Không làm gì hết, ta chỉ thử xem rốt cuộc ngươi là như thế nào

Hai cánh tay Lâm Phàm dùng hết sức ôm chặt lấy Địa Nguyên Chung, sau đó hơi dùng sức, hai cánh tay không ngừng siết chặc.

- Dừng tay...

Triêu Bạch Đế hét lên, dường như ông đã biết tên thổ dân này muốn làm gì.

- A!

Lâm Phàm chợt quát một tiếng, trên hai cánh tay gân xanh mọc lên như rễ cây, khoá chặt lấy Địa Nguyên Chung.

- Nếu đã hỏng, vậy thì vô dụng, hoá thành tất cả của ta đi.

Răng rắc! Răng rắc!

Mặt ngoài Địa Nguyên Chung nứt ra như đồ sứ, vết rạn nứt giăng khắp nơi.

- Chủ nhân cứu ta, cứu ta!

Khí linh Địa Nguyên Chung kêu gọi thảm thiết, chỉ cảm thấy thân thể mình như sắp bị rách ra.

Các phái núp ở trong hư không, trợn mắt há mồm nhìn một màn này. Đây chính là tiên khí thượng phẩm đó, đâu có dễ dàng huỷ diệt như vậy nhưng bọn họ đã nhìn thấy gì, thổ dân kia muốn bóp vỡ tiên khí thượng phẩm này. Điều này sao có thể.

Phanh!

Địa Nguyên Chung nổ tung, mảnh vụn bay lên không trung, khí linh trong đó muốn hoá thành một vệt sáng rời đi nhưng mới vừa cử động lại bị Lâm Phàm nắm trong tay.

- Chớ chạy, có mệt hay không?

Lâm Phàm cười, năm ngón tay từ từ khép lại. “Lạch cạch” một tiếng, khí linh Địa Nguyên Chung kêu lên, hóa thành tro bụi.

- Rất tuyệt, điểm tích lũy tới tay rồi.

Lâm Phàm hài lòng, hắn thích nhất chính là điểm tích lũy.

Địa Nguyên Chung thuộc về tiên khí thượng phẩm, tu vi coi như là cảnh giới Luyện Hư Hợp Đạo, điểm tích lũy có ba chục ngàn.

- Tính như vậy, Luyện Hư Hợp Đạo có ba loại cảnh giới, mà đối ứng chính là Bán Thần, thì ra là như vậy.

Hắn biết Bán Thần bình thường cũng chỉ có mười ngàn điểm, hơi tốt một chút thì là hai chục ngàn, cùng lắm là ba chục ngàn. Điểm tích lũy như này cũng được coi là rất khổng lồ rồi.

- Khốn khiếp, ngươi lại dám hủy Địa Nguyên Chung của ta.

Hai tròng mắt Triêu Bạch Đế đỏ bừng, ông ta không ngờ thổ dân này sẽ thật sự huỷ đi Địa Nguyên Chung của mình, đó chính là vật báu của ông.

- Có gì mà dám với không dám, cũng chỉ là việc làm tiện tay mà thôi.

Lâm Phàm cười, Địa Nguyên Chung này thật sự khiến hắn quá thất vọng, vốn tưởng rằng cứng rắn lắm nhưng thực tế giải quyết nó chỉ trong ba phát đập, còn chẳng cứng bằng nắm đấm của mình nữa.

Tống Thanh Liên của phái Tiên Kiếm ngây người nhìn hết một màn này, nhỏ giọng nói:

- Ta có loại cảm giác bất an, ta nghĩ tốt nhất chúng ta hãy rời khỏi nơi này, Triêu Bạch Đế không phải đối thủ của hắn.

Mọi người nghe được lời này, khó mà tin nổi nhưng đã chính mắt nhìn thấy, lại không thể không tin. Ở trong tay tên thổ dân này, tiên khí thượng phẩm căn bản không chịu đựng được, chỉ dựa vào hai cánh tay đã có thể bóp vỡ nó, đây là chuyện kinh khủng đến mức nào.

- Triêu Bạch Đế, bây giờ chúng ta sẽ đánh thật, ông tiếp tục dùng Huyền Vũ Thiên Cung của ông, mà bổn phong chủ sẽ dùng nắm đấm của mình để chơi với ông.

Lâm Phàm siết chặt quả đấm, cảm giác trong cơ thể tràn đầy sức mạnh.

- Thiên Tu, ta không thể không nói, đồ nhi này của đệ thật sự có hơi tự kiêu ngạo.

Thánh chủ nhìn hiện trường, cảm giác những gì mà hắn đã làm có chút ngạo mạn, rất dễ dàng bị người ta hạ gục.

- Kiêu ngạo? - Thiên Tu nghi vấn.

- Ừ.

Thánh chủ gật đầu, đây không phải kiêu thì là cái gì, thật sự quá hung hăng ngạo mạn có được hay không.

Thiên Tu nhìn tình huống trong hư không, sau đó cười nói:

- Thánh chủ, đồ nhi bảo bối này của đệ không hề tự kiêu, nó vẫn luôn khiêm tốn mà bây giờ chỉ là đang nghiêm túc mà thôi, huynh suy nghĩ nhiều rồi.

Thánh chủ ngẩn ra của nhìn Thiên Tu, cũng không muốn nói gì nữa. Ông ta rốt cuộc nghĩ như thế nào vậy? Đây không phải là tự kiêu, vậy thì như thế nào mới coi là tự kiêu?

Chương 530: Xong Việc, Kết Thúc Thôi

Trong lòng Dịch Đạo Lăng có chút hoảng.

- Sao ta có cảm giác như chưởng giáo sắp thua vậy?

Có điều lời này vừa nói ra, liền bị Đường Thiên Nhật mắng:

- Ông nói vớ vẩn gì đó, chưởng giáo thua ư? Ông nằm mơ vẫn chưa tỉnh sao?

Bộp!

Một chân Chế Tài Quân Chủ dẫm lên đầu của Đường Thiên Nhật.

- Có phải ngươi nghe không hiểu lời của lão tử không, lão tử bảo ngươi im miệng. Ngươi còn lắm lời nữa, có tin ông đây sẽ lấy cây gậy này nhét vào hoa cúc của ngươi không.

Cây gậy, rất to, to như cánh tay vậy, Đường Thiên Nhật nhìn mà sợ hãi, lập tức ngồi xổm ở đó, nghiêm túc, không dám ho he thêm một lời. Cùng lúc đó một ngọn gió lạnh thổi qua mông ông, lạnh buốt.

Lâm Phàm vặn cổ, ngẩng đầu nhìn Triêu Bạch Đế trong hư không.

- Ông chuẩn bị xong chưa? Nếu xong rồi vậy bổn phong chủ tới đây, khà khà.

- Thổ dân, đáng chết.

Triêu Bạch Đế đánh ra hỏa khí, hạ thủ không chút lưu tình, song chưởng áp lại, thần thú Huyền Vũ gầm thét, móng vuốt lao tới. Mà khí tức trên bộ móng này không hề bình thường, ẩn chứa pháp lực vô cùng khổng lồ, quy luật tiên đạo trong đó bùng nổ ra sức mạnh cường hãn nhất.

- Hay lắm, để ta cho ông biết như thế nào mới là sức mạnh chân chính.

Phanh!

Lâm Phàm phóng lên cao, hai chân vốn đang ở trên hư không lại

trào lên từng đợt sóng trùng kích, lan toả ra bốn phương tám hướng.

- Hắn định dùng máu thịt của cơ thể để chống lại thần thú Huyền Vũ sao, chắc điên rồi.

Tất cả mọi người đều coi thường hành động của Lâm Phàm, đây rõ ràng chơi đùa với mạng sống.

Năm ngón tay Lâm Phàm bóp một cái, ánh sáng hoa mỹ toả ra từ đầu ngón tay, ánh sáng xoay tròn giống như con quay, chiếu rọi bốn phía làm người ta không mở mắt ra được.

- Một quyền ẩn chứa sức mạnh lớn nhất!

Lâm Phàm chợt quát một tiếng, tung một quyền ra, đánh mạnh vào móng vuốt của thần thú Huyền Vũ.

Trong mắt người khác, e là thổ dân này sắp bị móng vuốt của thần thú đánh cho hộc máu nhưng điều khiến cho bọn họ không dám tin chính là thần thú Huyền Vũ kêu lên một tiếng thảm thiết, bộ móng khổng lồ dần dần nổ tung, không cách nào ngăn cản một quyền này.

- Làm sao có thể?

Triêu Bạch Đế kinh hãi, sau thời gian hồi phục ngắn ngủi, một mũi tiên kiếm chém thẳng một nhát, một kẽ hở đen sì dần dần lan ra.

- Lợi hại, đây là tiên thuật đại hư không của chưởng giáo.

Đường Thiên Nhật phấn khích nhưng thấy Chế Tài ở bên cạnh nên cũng không dám hưng phấn nhảy cỡn lên, chỉ có thể thầm cổ vũ ở trong lòng, chưởng giáo cố gắng lên.

- Thú vị đấy!

Lâm Phàm cười, đứng ở hư không. Dưới ánh mắt không dám tin của tất cả mọi người, hắn đưa tay ra, trong nháy mắt bắt lại kẽ hở màu đen kia vào tay.

- Sao có thể, tên thổ dân này rốt cuộc là thế nào, sao có thể bắt lại tiên khí của hư không, nó vô hình vô thể mà.

Đường Thiên Nhật vốn đang muốn nhìn tên thổ dân này bị kiếm khí của hư không chém thành hai nửa nhưng tình huống bây giờ lại doạ cho ông suýt thì nhảy bổ lên. Mà ông còn chưa kịp nhảy đã bị Chế Tài đạp cho một phát lăn xuống đất.

- Con mẹ ngươi, ngươi coi lời của ông đây như gió thổi bên tai, xem ta có đâm chết ngươi không.

Chế Tài nổi giận, ông là quân chủ, mặc dù luôn bị Lâm Phàm đánh nhưng cũng có uy nghiêm của mình. Hôm nay một tên tù binh cũng dám năm lần bảy lượt khiêu khích uy tín của ông, chuyện này làm sao có thể nhịn.

- Đừng mà!

Đường Thiên Nhật gào thét sợ hãi, cây gậy này mà nhét vào, sẽ chết người đó.

Lâm Phàm nắm tiên khí hư không, mặc dù không cảm giác được thực thể nhưng sự tồn tại rất chân thực, sau đó cánh tay hất một cái, tiên khí hư không lập tức phản kích lại. Trong không gian, một kẽ hở đen sì thẳng đứng lao về phía Triêu Bạch Đế. Ngay sau đó, Lâm Phàm biến mât tại chỗ, trực tiếp xuất hiện ở bên cạnh Triêu Bạch Đế, trên mặt lộ ra ý cười điên cuồng.

- Tới đi, để ông cảm thụ sức mạnh một chút.

Quát lên một tiếng giận dữ, nắm đấm rơi xuống như mưa.

Giới Chân Tiên là nơi mà các đại lão tu tiên ở, tiên pháp tu hành được đều có hiệu quả vô cùng lớn nhưng đối với Lâm Phàm mà nói, thứ hắn thích nhất chính là sức mạnh vô địch. Chỉ có va chạm giữa xác thịt, mồ hôi và máu hòa vào nhau mới khiến cho hắn thấy hưng phấn tột cùng.

Ầm!

Triêu Bạch Đế điều khiển Huyền Vũ Thiên Cung bay về phía Lâm Phàm, mà quả đấm của Lâm Phàm chợt rơi xuống trên Huyền Vũ Thiên Cung. Lập tức bùng nổ ra âm thanh chấn động .

Huyền Vũ Thiên Cung rộng lớn khổng lồ, tiên khí ngút trời, dưới những đòn liên tiếp của Lâm Phàm không ngừng hạ dần xuống, dường như không cầm cự nổi nữa.

- Quá bạo!

Tống Thanh Liên hoàn toàn ngây người, thực lực bậc này thật sự quá kinh khủng, thậm chí ngay cả Huyền Vũ Thiên Cung đều khó ngăn cản. Đây chính là tiên khí thượng phẩm đứng hàng đầu, đồng thời ẩn chứa quy luật tiên đạo vô cùng. Cho dù là ông cũng hoàn toàn

không phải đối thủ nhưng mà thổ dân này lại ra tay rất thành thạo, không hề để những thứ này ở trong lòng.

Sức mạnh bộc phát ra, rung động thiên địa, dư âm lan truyền mấy trăm dặm, những người đang xem cũng cảm giác không thể chống lại được sức mạnh bậc này, lóc cóc lui về phía sau.

- Triêu Bạch Đế, cũng thật thú vị nhưng Huyền Vũ Thiên Cung thì ta thấy gọi là Con Rùa Thiên Cung cũng được đấy. Đủ cứng nhưng mà không cần vội, để bổn phong chủ xem xem còn có thể chống đỡ đến mức nào.

Lâm Phàm cười lớn một tiếng, hai tay chặp lại, mười ngón tay nắm thành quyền đánh mạnh xuống.

Phanh!

Một chùm sáng đầy sức mạnh trực tiếp đánh thủng Huyền Vũ Thiên Cung, sức mạnh vô tận đâm xuyên qua, rơi xuống dưới đất.

Trên trán Triêu Bạch Đế có một giọt mồ hôi lạnh rơi xuống, luồng sức mạnh vừa rồi sượt qua bên mặt, nếu gần thêm chút nữa có lẽ đã bị trọng thương rồi.

- Chủ nhân, cứu ta!

Đột nhiên, Huyền Vũ Thiên Cung truyền tới âm thanh, đây là tiếng kêu cứu của khí linh.

Triêu Bạch Đế ngẩng đầu nhìn lại, vành mắt sắp nứt ra, chỉ thấy trên Huyền Vũ Thiên Cung xuất hiện vết nứt chằng chịt, những vết nứt giăng đầy mặt ngoài giống như mạng nhện vậy.

- Vỡ cho ta!

Một tiếng gầm thét điên cuồng, luồng sức mạnh vô tận đánh thẳng lên Huyền Vũ Thiên Cung, “phanh” một tiếng, Huyền Vũ Thiên Cung vỡ vụn. Chỉ thấy một đạo thân ảnh xuyên qua vết nứt của Huyền Vũ Thiên Cung, hóa thành một vệt sáng, trực tiếp tấn công về phía Triêu Bạch Đế.

- Huyền Vũ Thiên Cung.

Triêu Bạch Đế trợn to hai mắt, ông như bị sét đánh trúng, đây là chí bảo của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, lại là vật tượng trưng cho thân phận chưởng giáo của ông.

Ông đã nghĩ đến rất nhiều khả năng nhưng lại chưa từng nghĩ đến Huyền Vũ Thiên Cung sẽ bị đập nát bởi vì đây là chuyện không thể nào.

Người vây xem thấy một màn này, trong lòng chấn động, bọn họ không biết rốt cuộc thổ dân này tu luyện công pháp gì, sao tình hình chiến đấu lại như vậy, không hề giống với bọn họ.

- Còn Huyền Vũ gì nữa, đừng có sơ ý, sơ ý là chết người đó.

Mục tiêu của hắn lần này chính là bắt lại Thiên Cung của chưởng giáo. Lúc trước không giả vờ, đúng là toàn bộ các trưởng lão của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung không chắc sẽ xuống đây. Bây giờ nhìn lại, chỉ cần bắt được tên chưởng giáo này thì mọi chuyện sẽ kết thúc.

- Thánh thể Huyền Vũ.

Ngay tại lúc Lâm Phàm chuẩn bị tung một quyền bắt lại tên chưởng giáo này, chỉ thấy trên cơ thể Triêu Bạch Đế toả ra ánh sáng thần thánh màu vàng.

Đồng thời ở sau lưng ông ta còn có một con Huyền Vũ hiện lên. Khi hai mắt của Huyền Vũ này mở ra, một hơi thở khủng khiếp trào dâng, hơi thở này không hề tầm thường, xông lên tận chín tầng mây.

- Hả?

Lâm Phàm chau mày, hành động gặp chướng ngại mà khi một quyền kia hạ xuống, đánh lên vầng sáng màu vàng kia chỉ dấy lên một rung động nho nhỏ .

- Lợi hại đấy, còn có thủ đoạn bậc này.

Triêu Bạch Đế bay lơ lửng trên không trung, cúi đầu, sắc mặt dữ tợn:

- Thổ dân, ngươi đúng quá đáng ghét.

Đám người xung quanh thấy tình huống này cũng rất kinh hãi, bọn họ nhớ đến Triêu Bạch Đế đã từng là thiên kiêu chi tử sỡ hữu thánh thể Huyền Vũ, nếu không cũng không thể trở thành chưởng giáo của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung.

Mà nhiều năm qua đi, Triêu Bạch Đế chưa từng thi triển ra, khiến người ta đã quên lãng mất. Có điều bây giờ, Triêu Bạch Đế bị thổ dân

ép đến mức này, cũng đã nổi giận thật sự.

- Tên chưởng giáo nhà ông, bổn phong chủ đáng ghét hồi nào? Chiến đấu mà, có tổn thất, đó là chuyện bình thường, hai món tiên khí này ta thấy vẫn chưa đến đâu cả. Hơn nữa ông phải biết rằng bổn phong đều là muốn tốt cho ông, quá mê mẩn những thứ ở bên ngoài sẽ ảnh hưởng rất lớn đến việc nâng cấp thực lực của bản thân

Lâm Phàm lạnh nhạt nói. Đối với cái mai rùa Triêu Bạch Đế này, hắn rất là phiền não. Ghét nhất chính là khi chiến đấu người ta luôn phòng thủ, chẳng nhẽ không được vung tay động chân, đánh một trận hả hê hay sao. Thất vọng, tiếc nuối quá!

- Im miệng, tên thổ dân đáng ghét nhà ngươi, ta nhất định phải bắt ngươi lại!

Triêu Bạch Đế tức giận nói, ông là chưởng giáo Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, từ lúc nào lại phải chịu kích thích như vậy.

- Ài, phiền phức, không nói nhảm với ông nữa.

Vừa dứt lời, Lâm Phàm nắm chặt năm ngón tay, trong nháy mắt biến mất tại chỗ, mà khi xuất hiện lần nữa đã tung một chưởng đánh thẳng vào vầng sáng thần thánh màu vàng. Có điều một quyền này cũng giống như vừa rồi vậy, không hề có tác dụng gì, chỉ là tạo nên chút rung động nhỏ.

- Thổ dân, ngươi đừng uổng phí khí lực nữa, ngươi mà có thể phá vỡ thánh thể Huyền Vũ, đúng là mộng tưởng hão huyền.

Triêu Bạch Đế lạnh lùng nói, thánh thể Huyền Vũ chính là một trong số những thánh thể của giới Chân Tiên. Hơn nữa thánh thể Huyền Vũ của ông, tu luyện công pháp của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, tăng thêm một bậc.

- Bổn phong chủ ghét nhất là thánh thể.

Lâm Phàm ngược lại không để lời của đối phương ở trong lòng, đùa gì thế, không phá nổi sao? Đợt lát nữa ta phá cho ngươi xem.

Ở Nguyên Tổ Chi Địa thì có huyết mạch cùng thánh thể gì đó, đúng là rác rưởi, mới san bằng một đường, tất cả những gì gặp phải đều bị đánh ngã bằng sạch, không thể có chút cản trở.

Bỗng nhiên, Lâm Phàm hô lên một tiếng, nắm đấm rơi xuống như mưa, toàn bộ đều đánh lên vầng sáng thần thánh màu vàng kia.

- Không thể nào!

Triêu Bạch Đế vốn không hề có gợn sóng sợ hãi nào, sắc mặt đột nhiên đại biến, hộ thể Huyền Vũ lại xảy ra biến hóa, sức mạnh ẩn chứa trong nắm đấm của thổ dân kia lại trực tiếp xuyên vào.

- Phá cho ta!

Một quyền đánh xuống, vầng sáng thần thánh màu vàng trong nháy mắt vỡ tan tành.

Triêu Bạch Đế kinh hãi, thi triển tiên thuật thần thông, nhưng bị Lâm Phàm áp sát như vậy, muốn thi triển tiên thuật thần thông chẳng khác nào nằm mơ.

- Nằm xuống cho ta đi, lão già.

Năm ngón tay Lâm Phàm nắm thành quyền, đánh thẳng vào mặt Triêu Bạch Đế.

Bụp!

Một quyền tung ra, sức mạnh xuyên thấu, Triêu Bạch Đế há miệng, răng trong miệng xen lẫn tia máu, văng tung tóe ra ngoài.

- Bổn phong chủ từng nói, ông vẫn còn chưa đủ trình.

Trong nháy mắt, Lâm Phàm xuất hiện ở trước mặt Triêu Bạch Đế, một quyền đánh vào bụng ông ta.

Ầm một tiếng, âm thanh trầm nặng vang khắp trời đất.

Triêu Bạch Đế khom người, cặp mắt lồi lên, phun ra một ngụm máu tươi.

- Xong việc, kết thúc thôi.

Năm ngón tay Lâm Phàm xoè ra, chụp lên đầu ông ta, tứ chi của Triêu Bạch Đế rũ xuống, tạm thời đã mất đi tri giác.

Chương 531: Sao ông có thể lừa gạt người thành thật như ta?

- Chưởng giáo, đã thua rồi... - Các trưởng lão bị bắt làm tù binh ngẩng đầu, không dám tin nhìn vào hư không, Chưởng giáo vô địch nhất trong lòng bọn họ lại thất bại trong tay thổ dân.

Việc này nếu như không được tận mắt nhìn thấy, thật sự khó mà tin được.

- Không thể nào! - Đường Thiên Nhật đã tránh được côn gỗ của Chế Tài, dùng lời của Chế Tài nói, nếu như phụt ra phân thì phải làm sao, có điều dù cho là thế, ông ta cũng bị Chế Tài hù cho không nhẹ, suýt chút nữa thì bay mất cả hồn.

- Không có gì là không thể cả, ngươi có biết không, ngay khi các ngươi cả gan xâm lược chúng ta, thì kết cục của Chân Tiên giới các ngươi đã được xác định rồi. - Chế Tài nắm cổ của Đường Thiên Nhật, vừa cười vừa nói, hơn nữa những lời này cũng là lần đầu tiên không có từ ngữ thô tục của ông ta.

Đường Thiên Nhật nhìn Chế Tài, trong lòng có hàng vạn hàng nghìn con ngựa cỏ bùn phi qua, lời này má nó là lời người nói hay sao?

Đồng thời, ông ta tỏ vẻ ghét cay ghét đắng tất cả những gì đã được ghi chép trong cuốn sách cổ kia, rốt cuộc là lão tổ tiên khốn nạn nào đã viết vớ vẩn vậy, lần này đã hoàn toàn lừa bịp bọn họ rồi.

Người của các phái trong lòng sợ hãi, cuối cùng cũng đã xảy ra chuyện kinh khủng nhất.

Tất cả các cấp cao của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung - Một trong thập môn tiên đạo đã bị thổ dân trấn áp.

Bọn họ không thể tin được thực lực của thổ dân lại cường hãn đến trình độ này, tuy nói thổ dân này giả heo ăn thịt hổ, nhưng quan trọng là, những con hổ này cũng không yếu, hơn nữa còn là cậy đông hiếp yếu, thế nhưng kết quả cuối cùng lại khiến cho bọn họ không cách nào chấp nhận nổi.

Đây chẳng phải là nói, cho dù cấp cao của Tam Thập Tam Thiên

Cung có đồng loạt ra tay, thì cũng không phải là đối thủ của thổ dân sao?

Trình độ như vậy, phải tu luyện tới mức nào, thì mới có thể làm được?

Lâm Phàm nắm đầu của Triêu Bạch Đế, chầm chậm hạ xuống đất.

- Sư huynh vô địch! - Các đệ tử của Viêm Hoa tông hưng phấn la hét, bọn họ thấy sư huynh đại phát thần uy, nhiệt huyết sôi trào, có một số đệ tử không thể khống chế bản thân mà nhảy đối kháng ngay tại chỗ.

- Không ngờ lại mạnh như vậy! - Cơ Uyên mặt không chút thay đổi đứng nhìn, ông ta đã dung hợp Thiên Cẩu Yêu Thú Linh, vào Bán Thần cảnh, nhưng hiện tại xem ra, khoảng cách giữa ông ta và Lâm Phàm thật sự rất lớn, rất lớn, giống như có một kênh đào khó mà vượt qua được.

- Thầy ơi, tất cả đã giải quyết xong, toàn bộ cấp cao của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung đều đang ở đây rồi. - Lâm Phàm cười nói, ném Triêu Bạch Đế sang một bên.

Thiên Tu cười gật đầu:

- Đồ nhi, làm tốt lắm.

Có lúc ông cũng không thể hiểu nổi đồ nhi bảo bối này của mình, thực lực của hắn mạnh đến nỗi khiến ông không dám tin.

Tình huống vừa rồi, vượt xa những gì Bán Thần có thể so sánh.

Mặc dù phương thức tu luyện của Triêu Bạch Đế khác bọn họ, nhưng khí tức bộc phát ra lại xem như là đỉnh Bán Thần, thế mà đồ nhi này của mình lại dễ dàng gây khó dễ cho đối phương, chẳng lẽ thực lực này đã có thể so với Thần cảnh hay sao?

Ông ta muốn hỏi, nhưng suy nghĩ một lúc rồi lại thôi.

- Đồ nhi, thật ra thì Triêu Bạch Đế này ấy, chỉ bằng một ánh mắt của vi sư là có thể giết chết lão ta rồi. - Thiên Tu nói.

Lâm Phàm ngây người, cảm thấy lời này của sư phụ có phần kỳ lạ:

- Thầy ơi, người đang khoác loác về mình sao, gì mà chỉ một ánh

mắt, ông ta không yếu đâu.

Thiên Tu híp mắt, cảm thấy đồ nhi bảo bối này của mình không muốn phối hợp với mình lắm, hơn nữa còn không tin mình, điều này đã khiến ông bị tổn thương.

- Con không tin sao?

Lâm Phàm suy nghĩ một hai giây:

- Tin, tin, những gì thầy nói, sao đồ nhi có thể không tin được chứ!

- Ừm, vậy thì tốt. - Thiên Tu gật đầu, xem như là trong lòng đồ nhi đã lưu lại ấn tượng sâu sắc, để hắn biết được sự lợi hại của vi sư.

Lúc này, Chế Tài kéo Triêu Bạch Đế đi tới bên đám Đường Thiên Nhật, có điều Triêu Bạch Đế đã ngất xỉu, điều này khiến cho Chế Tài rất phiền não, ngủ cái gì mà ngủ, hai ba cái tát quất tới.

Đường Thiên Nhật nuốt nước miếng:

- Việc này, đây là Chưởng giáo của phái ta, có thể đừng như vậy không?

Bịch!

Chế Tài Quân Chủ một cước đạp Đường Thiên Nhật lên mặt đất:

- Ngươi má nó câm miệng cho lão tử!

Đường Thiên Nhật ngã nhào xuống dưới đất, trong lòng đau đớn, việc này không nhân quyền, cho dù là tù binh, thì cũng có nhân quyền mà.

Nhưng mà những tên thổ dân này quá hung tàn, căn bản không nói bất kỳ nhân quyền nào.

- Thả ta ra! - Triêu Bạch Đế tỉnh lại.

Tức giận gào thét, nhưng pháp lực đã bị phong ấn, biến thành người bình thường, ở trong tay Chế Tài, giống như một đứa trẻ sơ sinh, tùy ý bị trêu chọc.

- Lâm Phong chủ! - Chế Tài gọi.

Lâm Phàm đang nói chuyện với sư phụ, nghe thấy tiếng của Chế Tài, không khỏi nghi hoặc hỏi:

- Làm cái gì thế?

Chế Tài chỉ vào Triều Bạch Đế:

- Tên này phải xử lý thế nào đây? Đánh cho một trận, hay là lột đồ?

- Chút chuyệ nhỏ như vậy mà cũng phải hỏi ta sao, các ngươi tới làm gì, tự mình lo liệu đi! - Lâm Phàm xua tay, không muốn nói thêm gì nữa, đồng thời cảm thấy bất đắc dĩ sâu sắc, rõ ràng mình thông minh như vậy, thế nhưng lại dẫn theo cái đám người không có chủ kiến, thật mệt mỏi quá đi.

- Vậy thì trước tiên cứ đánh cho một trận đã. - Chế Tài ngoắc tay, gọi mấy vị Bán Thần tới, giẫm Triêu Bạch Đế ở dưới chân, đánh cho một trận tơi bời.

- Chưởng giáo! - Hoàng Nhân trưởng lão trong lòng rỉ máu, bộ dạng bi thảm của Chưởng giáo đập vào mắt bọn họ, bọn họ nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy dáng vẻ của Chưởng giáo, như vậy sẽ khiến bọn họ cảm thấy tuyệt vọng.

Khiến cho hình tượng chói lọi trước kia của Chưởng giáo bị phá hủy nghiêm trọng.

Thế nhưng cho dù không nhìn, thì những tiếng kêu thảm thiết truyền vào trong tai, cũng khiến cho lòng bọn họ chảy máu.

Sột soạt!

Tiếng kêu thảm thiết biến mất, thay vào đó là tiếng cởi quần áo.

- Dừng tay! - Thanh Vân trưởng lão trừng mắt nhìn Chế Tài - Các ngươi không thể làm như vậy, ngài ấy là Chưởng giáo của bọn ta.

Nhưng mà ông ta kháng nghị như vậy lại không có bất kỳ tác dụng nào, Triêu Bạch Đế rất nhanh đã bị lột sạch, ngồi chồm hỗm ở một bên.

Tả Vân Phi không nhịn được bật cười thành tiếng, lão thật sự không thể nhịn được, đường đường là Chưởng giáo của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, mà lại bị lột sạch, ngồi chồm hỗm ở đây. Việc này cay mắt biết bao!

Các phái vây xem chứng kiến cảnh này, đã hoàn toàn ngây ra, bọn họ không ngờ thổ dân lại đối xử như vậy với người của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung.

Đặc biệt là Triêu Bạch Đế, thân là Chưởng giáo, quyền cao chức trọng, đại lão tiên đạo, nhưng lại chạy không thoát được thủ đoạn thâm độc của thổ dân, bị lột sạch đồ, mất hết uy nghiêm.

- Thầy, có không ít người đang ẩn núp ở xung quanh, chúng ta có cần động thủ, bắt bọn họ lại không? - Lâm Phàm chất đầy nụ cười nhìn bốn phía, đồng thời nhỏ giọng trao đổi với sư phụ.

Hắn rất muốn bắt đám người này lại, dù sao cũng đã đến, đây là cơ hội khó mà có được.

- Đồ nhi, con không cảm thấy hơi nhiều người sao? - Thiên Tu không muốn nói chuyện với đồ nhi lắm, rốt cuộc là suy nghĩ như thế nào vậy, tự dưng lại muốn bắt tất cả người xung quanh lại.

Chương 532: Sao ông có thể lừa gạt người thành thật như ta? (2)

- Nhiều sao, không nhiều lắm mà, đồ nhi nhìn rồi, cũng chỉ mấy chục người mà thôi. - Lâm Phàm nói, có nhiều lắm đâu, rõ ràng là rất ít mà.

Lúc này, Lâm Phàm tiến về phía trước một bước, chắp tay nói:

- Kính xin các vị hãy ra đây gặp mặt, bọn ta chỉ có mâu thuẫn với Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, chứ không có mâu thuẫn gì với các vị, cho nên kính xinh được gặp mặt.

- Lâm Phong chủ phong thái quá, bọn ta bái phục. - Một đạo thân ảnh xuất hiện, Tống Thanh Liên của phái Tiên Kiếm từ trong hư không hiện ra, chắp tay nói.

- Sư huynh!

Tả Vân Phi thấy sư huynh xuất hiện, giọt lệ từ nơi vành mắt lăn xuống, lão biết môn phái sẽ không bỏ rơi lão, chắc chắn sẽ đến cứu lão.

Sau đó đắc ý nói:

- Nhìn thấy chưa, sư huynh trong phái đến cứu ta đó.

Chỉ là đối với các trưởng lão của Thiên Cung, nhìn thấy bộ dạng này của Chưởng giáo, trong lòng bọn họ rỉ máu, nào có tinh thần để ý đến Tả Vân Phi.

- Đâu có, đâu có, đa tạ ông đã khen ngợi, có điều ông là ai? - Lâm Phàm cười, nháy mắt với sư phụ, ý tứ rất rõ ràng, sắp có thể phong tỏa trời đất rồi.

Tống Thanh Liên cười:

- Tại hạ là trưởng lão Tống Thanh Liên của phái Tiên Kiếm.

- Ồ, thì ra là Tống Thanh Liên, ngưỡng mộ đại danh đã lâu. - Lâm Phàm nói.

- Ta cũng đã ngưỡng mộ đại danh của Lâm Phong chủ từ lâu rồi.

- Tống Thanh Liên cười, mà lúc này, vẫn còn không ít môn phái đang ẩn trốn trong hư không, chưa xuất hiện, bọn họ cảm thấy có chút không ổn.

Thế nhưng rốt cuộc không ổn ở đâu, thì tạm thời chưa nói ra được, chỉ là rất bất thường.

Đột nhiên, Tống Thanh Liên kinh hãi, hoảng sợ chỉ về phía xa:

- Lâm Phong chủ, đó là cái gì vậy?

- Cái gì? - Lâm Phong chủ quay đầu, tò mò nhìn lại.

Lập tức, bên tai truyền tới giọng nói của Tống Thanh Liên:

- Các vị, chạy mau!

Vụt!

Tống Thanh Liên chân đạp tiên kiếm, biến mất trong nháy mắt.

- Sư huynh, đừng bỏ rơi ta! - Tả Vân Phi tuyệt vọng gào to, lão không ngờ sư huynh lại đột nhiên chạy trốn, việc này đã làm tổn thương trái tim của lão.

- Mẹ kiếp, bổn Phong chủ là người thành thật như vậy, mà lại dám lừa ta, không thể tha thứ! Thầy ơi, đồ nhi đi một tí rồi về. - Lâm Phàm nổi giận, hắn có thiện ý nói chuyện với những kẻ xâm lược này, nhưng không ngờ những tên này lại dám giở trò với hắn, không để tâm tới hắn một chút nào, thật là đáng ghét!

Ầm!

Mặt đất nơi Lâm Phàm đang đứng đột nhiên nổ tung, một vệt sáng cuốn về phương xa.

Người của các phái lúc này cũng nhanh chóng rút lui, bọn họ tuyệt đối sẽ không nói thêm một câu nào với những tên thổ dân này. Khi Tống Thanh Liên xuất hiện, bọn họ cảm thấy thằng cha này điên rồi.

Chẳng lẽ không nhìn thấy tình hình trước mắt hay sao, tên thổ dân này rất nham hiểm.

Có điều, khi thấy Tống Thanh Liên lừa gạt đối phương ngây người ra, để bọn họ có cơ hội chạy trốn, bọn họ vô cùng cảm kích.

- Ha ha ha ha, thổ dân cũng chỉ như vậy, chỉ lừa đơn giản mà cũng mắc câu! - Tống Thanh Liên đắc ý cười to, ông ta đã sớm khống chế thời gian, với tốc độ của ông ta, chỉ cần tên thổ dân này ngây người một lát, cũng đủ để ông ta chạy trốn.

- Ơ, sao trời lại tối thế này?

Tống Thanh Liên nghi hoặc, có bóng đen che phủ trên bầu trời, ông ta còn có chút khó hiểu, thế nhưng khi ngẩng đầu lên, hoàn toàn choáng váng.

- Ngươi...

Ông ta không thể tin được, tên thổ dân này đã đuổi tới rồi, tốc độ của ông ta rất nhanh mà, tại sao tên thổ dân này lại có thể đuổi kịp?

Lâm Phàm rất căm giận:

- Con người ông thật là quá đáng, bổn Phong chủ có thiện ý với ông, ông lại dám lừa gạt ta, ông làm như vậy là làm tổn thương trái tim ta đó, vốn tưởng rằng người của Chân Tiên giới các ông đều là loại thành thật giữ chữ tín, không ngờ lại gian trá thủ đoạn như vậy, không thể tha thứ được!

Lâm Phàm lập tức giơ tay lên, một quyền đánh tới, một quyền này được bao bọc lực lượng pháp tắc, với phương thức thô bạo nhất, nghiền ép mọi thứ.

- Lâm Phong chủ, hiểu lầm rồi, ta chỉ là nghĩ đến trong nhà bốc cháy thôi...

Bịch!

Tống Thanh Liên bị đánh một đòn nghiêm trọng, há miệng, thè cả lưỡi ra, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, sao lại mạnh đến mức thái quá như vậy chứ?

Ầm ầm!

Rơi xuống mặt đất, mặt đất lập tức nổ tung, tạo thành một cái hố sâu, mà Tống Thanh Liên thì vô lực nằm ở trong đó, tiên kiếm rơi thẳng xuống, cắm ở bên cạnh.

Lâm Phàm hạ xuống, nắm lấy cổ chân của Tống Thanh Liên, bởi vì quá đau lòng, không muốn nói gì hết, trực tiếp kéo về.

Tả Vân Phi mất hết hy vọng, bóng lưng rời đi của Tống sư huynh

đã khiến lão tuyệt vọng và đau lòng biết bao.

- Mà thôi, mà thôi, sư huynh có thể an toàn, đó chính là ý trời. Đối diện với những tên thổ dân tàn nhẫn như vậy, sư đệ cũng không trách huynh.- Tả Vân Phi khóc không ra nước mắt, vốn tưởng rằng hy vọng đã tới rồi, nhưng thật không ngờ thứ chờ đợi được lại chính là sự tuyệt vọng.

Coi như lão đã hiểu ra, môn phái đã thật sự vứt bỏ lão rồi.

Có điều, khi nhìn thấy Triêu Bạch Đế ngồi xổm ở đó, lại không nhịn được bật cười thành tiếng, thật sự buồn cười quá, muốn nhịn cười, nhưng thật sự không nhịn được.

- Bổn Phong chủ đã trở về rồi! - Có người mở miệng nói.

Tả Vân Phi ngẩng đầu, lão đã hết hy vọng với tên thổ dân này, thậm chí đến Triêu Bạch Đế cũng có thể tiêu diệt, tên này phải mạnh tới trình độ nào chứ?

- Đó là cái gì vậy? - Lão nhận ra trong tay tên thổ dân này có nắm một cái cổ chân, mặc dù không nhìn rõ mặt mũi, nhưng có chút quen thuộc, sau đó hoảng sợ gọi to - Sư huynh...

Lão không ngờ sư huynh lại bị bắt trở lại, lúc trước không phải đã chạy rồi hay sao?

Lâm Phàm ném Tống Thanh Liên sang một bên, đặc biệt dặn dò:

- Chỉnh đốn lão này cho thật tốt, người này rất không thành thật.

Thánh chửi Chế Tài túm đầu của Tống Thanh Liên, đi thẳng tới đám Bán Thần, đây là sắp bắt đầu hành động rồi.

Tả Vân Phi rất muốn nhào tới, hô to "Không được làm tổn thương sư huynh của ta, nếu muốn thì hãy đả thương ta", nhưng ngẫm lại, vẫn là thôi vậy, kiếm tu, nhắm thẳng vào chủ tâm, chủ tâm không muốn, đương nhiên không thể cưỡng cầu, không thì tâm ma sẽ quấy phá.

- Thầy ơi, tu vi của Triêu Bạch Đế không phải Thần cảnh, nhưng con cảm thấy cũng sắp rồi. - Lâm Phàm nói.

Thiên Tu gật đầu:

- Ừm, vi sư cũng đã nhìn ra rồi, nhưng mà không sao, vi sư tới sưu hồn xem thử Triêu Bạch Đế này rốt cuộc biết những gì.

- Thổ dân đáng ghét, ta khuyên các ngươi tốt nhất đã đi sai đường phải biết quay lại, đừng có càng lún càng sâu nữa, nếu không Thái Thượng trưởng lão của phái ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho các ngươi! - Triêu Bạch Đế bị đánh đến độ mặt mũi bầm dập, tức giận gào thét, nhưng không đủ sức lực.

Lâm Phàm liếc nhìn, song không để ở trong lòng.

- Sưu hồn! - Thiên Tu vừa chỉ vào đầu Triêu Bạch Đế, lập tức có rất nhiều hình ảnh hiện ra.

Trong đó có không ít bí mật có liên quan đến Chân Tiên giới.

Chương 533: Tự mình dẫn đoàn, cả đoàn rất dễ bị diệt

- Thầy ơi, thế nào? - Lâm Phàm hỏi.

- Bán Bộ Chân Tiên. Thiên Tu nghi hoặc:

- Đây lại là cảnh giới gì vậy, Bán Bộ đại diện cho cái gì?

Lâm Phàm vừa nghe thấy danh hiệu này, lập tức vui cười:

- Thầy ơi, Bán Bộ Chân Tiên rất dễ hiểu, chính là loại nửa vời, nói mạnh cũng không mạnh, nói yếu cũng không yếu, mắc kẹt ở giữa đó.

- Ừm, quả thật là như thế. Hệ thống tu hành của Chân Tiên giới đúng là có phần thú vị, trên Luyện Hư Hợp Đạo là Chân Tiên, nhưng lại cần vứt bỏ phàm thai, vượt qua thiên kiếp gì đó. Có điều Triêu Bạch Đế này, mới chỉ độ kiếp được một nửa, suýt chút nữa thì chết, chỉ có thể dựa vào tiên khí, tạm thời không độ kiếp nữa. - Thiên Tu cảm thấy có chút thú vị.

Lâm Phàm nghe được lời này, liền nở nụ cười, độ kiếp được một nửa, đây đúng là nhân tài mà.

- Đồ nhi, con lại đây một chút. - Thiên Tu vẫy tay với Lâm Phàm, dường như có điều gì đó muốn nói.

Đám người Thánh chủ có hơi tò mò, không biết Thiên Tu muốn nói gì, do đó cũng muốn nghe lén một chút.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn:

- Thánh chủ, ông làm gì thế? Ta và thầy nói chuyện riêng với nhau, ông nghe lén như vậy là không chính đáng đâu.

- Không có, không có. - Thánh chủ cười xấu hổ, nhưng luôn cảm thấy có cái gì đó không đúng, rất muốn biết hai thầy trò này định nói gì.

Thiên Tu và Lâm Phàm đứng ở phía xa, nhỏ giọng truyền âm:

- Đồ nhi, Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung này vẫn còn bốn

lão Thái Thượng trưởng lão, với tình hình này, có lẽ đều là Chân Tiên cảnh.

- Thầy, Chân Tiên cảnh thì sợ cái gì, có người ở đây, đến một người thì giết một người, đồ nhi tin tưởng người. - Lâm Phàm nói, ánh mắt nhìn về phía Thiên Tu tràn đầy vẻ sùng bái.

Thiên Tu không chịu được ánh mắt này của đồ nhi mình, nhưng suy nghĩ một chút, nếu như thật sự đánh nhau, thì không được ổn cho lắm.

- Đồ nhi, nếu như là một người, vi sư cũng không sợ. Nhưng nếu như cả bốn người đều tới, vi sư cũng chỉ có số bị đánh thôi. - Ông cảm thấy không thể quá đắc ý, hơn nữa cũng không thể khoe khoang quá, có những lúc phải nói thật, đây là điều tất yếu.

Đúng lúc này, Thiên Tu thoáng ngây người, nghiêng đầu, phát hiện ra bàn tay của đồ nhi vỗ lên trên vai của ông.

- Thầy không phải sợ. - Lâm Phàm rất nghiêm túc nói, vào lúc này, hắn nhất định phải khiến sư phụ lấy lại được sự tự tin, chỉ là bốn tên Chân Tiên thôi mà, cũng chính là Thần cảnh, có gì mà phải sợ, cùng lắm thì đánh, xem ai có thể đánh chết ai.

Thiên Tu nhìn đồ nhi, không nói một câu nào, nhưng trong đầu nhanh chóng suy nghĩ.

Mình thân là sư phụ, sao có thể sợ được, như vậy không phải sẽ khiến cho đồ nhi bảo bối của mình thất vọng về mình hay sao?

Còn nữa, đồ nhi này của mình bình tĩnh như vậy là có ý gì?

Lúc này, Thiên Tu cười, vỗ nhẹ vào mu bàn tay của Lâm Phàm:

- Đồ nhi, vừa rồi là vi sư nói đùa với con thôi, sao vi sư có thể bị đánh được, cho dù cả bốn cùng tới đây, bọn họ cũng chỉ có số bị đánh ở trong tay vi sư mà thôi.

- Vừa rồi vi sư nói những điều này với con chỉ là vì muốn xem con sẽ có biểu hiện gì khi gặp cường giả thôi.

Thiên Tu rất bình tĩnh, nhưng trong lòng thì lại không biết phải làm sao, nếu như thật sự tới, thì nên bắt đầu như thế nào, một đánh bốn có thể mất mạng mà.

- Thầy ơi, vậy thầy thấy đồ nhi vừa rồi như thế nào? - Lâm Phàm

hỏi.

- Ừm, rất tốt, không làm mất mặt vi sư, thân làm đồ nhi của Thiên Tu ta, thì phải có trái tim không sợ hãi như vậy, cho dù quân địch lớn mạnh, thì có thể làm được gì. - Thiên Tu khen ngợi, nhưng trong lòng đau khổ.

Lâm Phàm cười:

- Thầy ơi, vừa nãy con cũng có chút căng thẳng, dù sao cũng là bốn vị Thần cảnh, nếu như thật sự động thủ, đồ nhị thật sự sợ rằng sẽ đánh không lại, nhưng mà có thầy ở đây, đồ nhi không hề sợ hãi chút nào.

Đồ nhi của mình nói như vậy, ông còn có thể nói gì được nữa.

Mấy ngày sau.

Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, các đệ tử có phần lo lắng, Chưởng giáo và các trưởng lão đều biến mất không thấy đâu, đến giờ vẫn chưa quay lại.

Trong môn phái, lập tức như rắn mất đầu.

Các chấp sự cũng sinh lòng nghi ngờ, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đột nhiên, ở sâu trong môn phái, có một giọng nói truyền tới:

- Triêu Bạch Đế, tới đây gặp bọn ta!

Tất cả các đệ tử nghe thấy giọng nói này đều quỳ xuống dưới đất, đây là giọng nói của Thái Thượng trưởng lão.

Thế nhưng qua một hồi, không người nào đáp lại.

- Triêu Bạch Đế, tới đây gặp bọn ta! - Giọng nói ở sâu trong môn phái lại truyền đến, mà giọng nói lần này đã có phần nghiêm khắc hơn.

Các chấp sự đưa mắt nhìn nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì, Chưởng giáo đi đâu rồi, các Thái Thượng trưởng lão đang hiệu triệu mà.

- Không hay rồi, không hay rồi! - Đột nhiên, một đạo thân ảnh từ trong không trung kéo tới, sau đó bất chấp tất cả, la to - Chưởng giáo và các trưởng lão đã bị những tên thổ dân kia bắt đi rồi!

- Cái gì? - Các đệ tử đang quỳ lạy ở đó sắc mặt đại biến, dường như không dám tin.

Còn đệ tử đang lơ lửng ở trên không trung thì như có một lực lượng bao quanh, bị hút vào sâu trong môn phái.

- Nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? - Ở sâu trong môn phái, một lão giả trợn mắt nhìn.

Đệ tử nọ nhìn thấy bốn người ở trước mặt, tạm thời ngẩn người, sau đó đột nhiên quỳ lên mặt đất:

- Thái Thượng trưởng lão, đại sự không ổn, Chưởng giáo lãnh đạo trưởng lão môn phái đi thảo phạt thổ dân, nhưng không may đã bị những tên thổ dân đó bắt được.

Hắn ta không dám ngẩng đầu ở trước mặt bốn vị Thái Thượng trưởng lão, uy áp kinh khủng ở xung quanh khiến hắn ta cảm thấy sợ hãi.

Sau khi bốn vị trưởng lão thông suốt tất cả, rõ ràng đã nổi giận, bọn họ không ngờ Chưởng giáo và tất cả các trưởng lão của môn phái đều bị thổ dân trấn áp, việc này khiến người ta tức giận biết bao!

- Không ngờ đến giờ những hậu bối này càng ngày lại càng ươn hèn như vậy! - Thái Thượng trưởng lão Động Côn mặt không chút thay đổi, nhưng trong giọng nói lại tràn đầy sự thất vọng.

- Động Côn, việc này có vấn đề, trước tiên chúng ta đến phái Tiên Kiếm, Cửu Tiên Sơn, phái Đông Dương tìm những lão già kia, cùng nhau ra tay.

Bốn vị Thái Thượng trưởng lão lập tức biến mất trong tinh không sáng lập ra.

Phái Tiên Kiếm, bốn luồng khí tức kinh khủng giáng xuống, kinh động tới Thái Thượng trưởng lão của phái Tiên Kiếm, sau đó, có tổng cộng bảy luồng khí tức cùng rời đi.

Sau đó xuất hiện ở các đại môn phái như Cửu Tiên Sơn, phái Đông Dương....

Thập môn tiên đạo hành động.

- Chưởng giáo, chúng ta sẽ không sao chứ? - Đường Thiên Nhật

hỏi, thật ra ông ta có chút sợ hãi, ở trong tay của những tên thổ dân này, ông ta thật sự tuyệt vọng rồi, quả thực không phải là người, thật sự quá tàn nhẫn.

Chưởng giáo không muốn nói chuyện lắm, hiện tại ông ta đang cởi truồng, mặt mũi không còn, tôn nghiêm không còn, lại còn ngồi xổm một thời gian dài, ông ta cũng đã nghĩ thông suốt rồi, cũng không phải chỉ có một mình ông ta ngồi chồm hỗm, cũng không tính là mất mặt được.

- Sẽ không đâu, các Thái Thượng trưởng lão sẽ đến cứu chúng ta, chỉ là, lại kinh động đến Thái Thượng trưởng lão, ta thân là Chưởng giáo, khó mà thoát được. - Triêu Bạch Đế đau lòng, không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Tả Vân Phi thấy sư huynh rất chán nản, an ủi:

- Sư huynh, sao huynh không nói chuyện vậy, thật ra chuyện này không sao cả, mọi người đều như vậy, cũng không tính là bẽ mặt đâu.

Tống Thanh Liên nhìn Tả Vân Phi, thở dài một tiếng, cúi đầu không nói gì.

Chương 534: Hỏa lực của quân địch quá mạnh, mau chóng rút lui! (1)

Đúng là quá mất mặt.

- Nhịp tim đập manh ghê. - Lâm Phàm chau mày, sau đó bấm ngón tay tính toán - Thì ra là thế, chưa ăn cơm mà, thảo nào đập nhanh như vậy.

Có điều, hắn cảm thấy lần này có gì đó không đúng, đã bắt toàn bộ cấp cao của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung rồi, nhất định sẽ làm kinh động đến Thái Thượng trưởng lão theo lời sư phụ nói.

Nếu như thật sự giống như lời sư phụ nói, há chẳng phải là chuyện không mày sao?

Hắn không ngốc một chút nào, lời nói phía sau của sư phụ đều là khoác lác, nếu như đều là Thần cảnh, sư phụ cũng không chống đỡ được.

- Đồ nhi, sao lại lo lắng vậy? - Thiên Tu từ phía xa đi tới.

- Không có. Thầy ơi, nếu như, đồ nhi nói là nếu như, con bảo người đi, người nhất định phải đi, nếu không sau này con sẽ không nhận người làm sư phụ nữa. - Lâm Phàm nói.

Chỉ là vừa dứt lời, Thiên Tu liền gõ một cái vào đầu Lâm Phàm:

- Tên nghiệt đồ này, sống là đồ nhi của vi sư, chết cũng là đồ nhi của vi sư, nếu như con dám phản bội sư môn, vi sư sẽ đánh con.

- Thầy ơi, đồ nhi cũng chỉ là nói vậy mà thôi, người tức giận như thế làm gì, làm con sợ muốn chết. - Lâm Phàm vỗ vỗ trái tim nhỏ nói.

Nhưng mà, đột nhiên, trời đất đổi màu, đám mây đen nghìn dặm trước đó đã biến thành đám mây ngũ sắc, loáng thoáng có bóng tiên nhân đi lại trong đó.

Dị tượng này, tuyệt đối không phải thứ người bình thường có thể làm được.

- Rắc rối rồi! - Thiên Tu nhìn về hư không phía xa, tròng mắt lóe lên tia sáng khác thường, dường như đã nhìn thấu thời không ở phía

xa - Đồ nhi, có cường giả tới rồi, hơn nữa không phải chỉ một người, thực lực không hề kém vi sư.

- Thật sự tới rồi. - Lâm Phàm cảm thấy không ổn, lập tức đi tới bên tù binh, tóm lấy bọn họ.

- Ha ha ha, Thái Thượng trưởng lão của phái ta đến đây, các ngươi nên từ bỏ việc chống cự đi. - Triêu Bạch Đế cười sằng sặc, dị tượng này, ngoại trừ tiên nhân thật sự, còn ai có thể làm được.

Thiên Tu đi tới bên cạnh Lâm Phàm:

- Đồ nhi, đợi lát nữa các con đi trước, vi sư sẽ cản bọ họ lại, cường giả lần này tới không tầm thường, cho dù là vi sư cũng không nắm chắc.

- Muốn đi sao? Đừng đi, ở lại đây đi!

Người chưa tới, giọng nói mạnh mẽ đã từ hư không phía xa truyền lại.

- Đừng có giả bộ. - Lâm Phàm vẻ mặt thản nhiên, túm đầu của Triêu Bạch Đế - Ông có tin ta sẽ bóp vỡ đầu của ông hay không?

- Ngươi dám?

- Ta không dám ư, ông quá coi thường bổn Phong chủ rồi. - Lâm Phàm mắng.

- Ngươi dám thử một lần không?

- Thử thì thử!

Triêu Bạch Đế kinh hãi, lập tức la to:

- Đừng, Thái Thượng trưởng lão! Không được, Lâm Phong chủ, bình tĩnh, bình tĩnh nào.

Ông ta cũng không muốn trở thành cái giá để thử giữa hai người, có quỷ mới biết tên thổ dân này dám hay không dám.

Lập tức, ba mươi hai đạo thân ảnh lơ lửng trên hư không, mà khi những thân ảnh này xuất hiện, linh khí trong trời đất liền tập trung lại.

Vô số ánh sáng giống như một tấm lụa xuyên thấu trời đất, chiếu rọi khắp nơi.

Uy thế phi phàm, vừa nhìn là biết, Triêu Bạch Đế không cùng trình độ với những người này.

Chân Tiên cảnh, cũng chính là Thần cảnh.

- Chết tiệt! Tiêu rồi, nhân số đã không còn chiếm ưu thế nữa!

Thực lực này cũng không chiếm ưu thế nữa, kịch bản này không đúng, hoặc đến toàn là người yếu như con gà, hoặc toàn là cường giả siêu cấp, như vậy thì chơi như thế nào.

Lâm Phàm cảm thấy đau lòng, đột nhiên phát hiện ra mình không thích hợp để dẫn đoàn, cả đoàn sẽ rất dễ bị tiêu diệt.

Tình hình hiện tại rất xấu.

Người của Chân Tiên giới cũng vô lại quá, thoáng cái liền đến nhiều người như vậy.

- Lâm Phong chủ, làm thế nào bây giờ? - Thánh chủ vẻ mặt cảnh giác, những người này mang lại cho ông ta cảm giác áp lực, giống như có một dãy núi rất nặng đang đè lên trên người, khiến cho người ta không thở nổi.

Cường giả, hơn nữa còn không phải là cường giả bình thường.

- Còn có thể làm gì nữaa, bổn Phong chủ đã nói rồi mà, người của Chân Tiên giới vô liêm sỉ, giờ ông tin rồi chứ? - Lâm Phàm túm đầu của Triêu Bạch Đế, với tình hình trước mắt, chỉ cần có lão này ở trong tay, tạm thời sẽ không có chuyện.

- Nói rất đúng. - Thánh chủ gật đầu, rất đồng ý với lời này của Lâm Phong chủ, mặc dù bọn họ là người của Nguyên Tổ Chi Địa, nhưng làm người, thì phải coi trọng chữ "tín".

Đường Thiên Nhật nghe thấy lời nói hỗn xược này của những tên thổ dân, cũng không biết nên nói gì, chỉ muốn nói, còn má nó không biết xấu hổ hay sao?

Rốt cuộc là ai vô liêm sỉ đây, chẳng lẽ bị thiểu năng trí tuệ chắc?

Nhưng mà, với tình hình hiện nay, thì đó cũng không phải vấn đề lớn, Thái Thượng trưởng lão xuống đây, những tên thổ dân này còn có thể làm gì?

Quan trọng hơn là, lần này không chỉ có bốn vị Thái Thượng trưởng lão tới, mà còn có Thái Thượng trưởng lão của các môn phái

khác.

Triêu Bạch Đế nhìn toàn bộ, trong lòng bất đắc dĩ, ông ta không ngờ Thái Thượng trưởng lão lại có quan hệ tốt như vậy với Thái Thượng trưởng lão của các phái khác.

Hơn nữa ông ta thân là Chưởng giáo, nhưng lại đánh nhau chết đi sống lại với các phái.

Chẳng lẽ những Thái Thượng trưởng lão này thích nhìn bọn tiểu bối đấu trí so dũng khí, đấu đến cuối cùng mới nhận ra, thật ra thì lão tổ tông của các ngươi có quan hệ rất tốt với lão tổ tông của các môn phái khác.

- Thả người. - Thái Thượng trưởng lão Động Côn bước từng bước, trời đất kinh biến, hư ảnh của một con Côn Bằng giương cánh bay vút lên trời cao, uy thế vô biên như thủy triều cuốn tới.

Khi đệ tử các tông cảm nhận được luồng uy thế này, nhanh chóng lui về phía sau, sắc mặt trắng bệch, bọn họ đã cảm nhận được một loại áp lực rất lớn từ trong uy thế này.

- Khí thế mạnh quá. - Thánh chủ sắc mặt ngưng trọng, huyết dịch trong cơ thể sôi trào lên, có một cảm giác chấn động.

Thần Vân đại sư của điện Thiên Tông cau mày, thực lực của ông ta mạnh hơn Thánh chủ, có cảm ứng mạnh mẽ đối với uy thế này hơn.

- Chẳng lẽ là Thần cảnh?

Nghĩ tới điểm này, trái tim của Thần Vân đại sư liền nhảy dựng lên, nếu thật sự là như vậy, vậy thì lần này thảm rồi.

Lâm Phàm nhìn ba mươi hai vị đại lão ở trong hư không, không biết phải làm sao, nếu như chỉ có một người tới, thì còn có thể tùy tiện xử lý, nhưng ba mươi hai người này, đúng là xong rồi.

- Ông nói thả người là ta phải thả sao, ông là ai? - Bất kể như thế nào, khí thế không thể yếu được, hắn thét lên.

Nhưng vẫn luôn truyền âm với sư phụ:

- Thầy ơi, thật sự là không được rồi, rúi lui thôi!

- Đồ nhi, con rút lui trước đi, vi sư ngăn cản cho mọi người. - Thiên Tu sắc mặt ngưng trọng, ông đã nhìn ra, ba mươi hai người

xuống đây đều là Thần cảnh, cũng chính là Chân Tiên của Chân Tiên giới.

Thực lực phi phàm, đã không còn là trình độ mà đám đồ nhi có thể chống đỡ được nữa rồi.

- Thầy ơi, không phải đồ nhi không tin người, mà cho dù người có ngăn cản, cũng không ngăn được, cho nên hãy để đồ nhi đánh đi, người đừng coi thường đồ nhi. - Lâm Phàm nói.

Mà trong khi hai người truyền âm, Động Côn tức giận nói:

- Khốn khiếp, ta chính là Thái Thượng trưởng lão của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, lũ thổ dân các ngươi dám bắt Chưởng giáo và trưởng lão của phái ta, tội thêm một bậc, nếu như thả bọn họ ra, bổn tọa có thể cho ngươi một con đường sống.

Chương 535: Hỏa lực của quân địch quá mạnh, mau chóng rút lui! (2)

Thái Thượng trưởng lão các phái đi theo tới đây người nào người nấy được tiên quang bao phủ, nhìn về phía đám thổ dân Lâm Phàm, giống như đang nhìn loài giun dế.

Bọn họ đi theo Động Côn đến đây, cũng là để bắt những tên thổ dân này lại.

- Đường sống? - Lâm Phàm cười, tay nắm đầu của Triêu Bạch Đế, từ từ tăng thêm khí lực - Cho các người một cơ hội nữa để hệ thống lại ngôn ngữ, nếu như còn không thức thời, bổn Phong chủ sẽ bóp chết lão ta.

Triêu Bạch Đế sắc mặt đau khổ, đường đường là Chưởng giáo mà lại bị thổ dân nắm trong tay, cảm giác này rất khó chịu, hơn nữa tên thổ dân này hình như đã nhắm đúng ông ta, liên tục dày vò ông ta, khiến ông ta chịu không nổi.

- Hừ, thổ dân, ngươi cho rằng dùng hắn thì có thể uy hiếp được bọn ta sao? - Động Côn lạnh lùng nói - Nếu ngươi muốn động thủ, thì cứ việc động thủ, có điều sau đó, các ngươi sẽ phải chết.

- Lâm Phong chủ, ngươi đừng có lấy ta ra uy hiếp các vị Thái Thượng trưởng lão, ta không có tác dụng đâu, nếu như ngươi đàm phán điều kiện thì may ra còn được. - Triêu Bạch Đế hiểu rõ, muốn dùng ông ta để uy hiếp Thái Thượng trưởng lão, quả thực là nằm mơ.

Nếu như những tên thổ dân này quá đáng, các Thái Thượng trưởng lão cũng sẽ không quan tâm nhiều, nên xuất thủ thì vẫn sẽ xuất thủ thôi.

Kỳ thật nói trắng ra là, mặc dù ông ta thân là Chưởng giáo, nhưng ở trong mắt của Thái Thượng trưởng lão, cũng không có giá trị như vậy.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn Triêu Bạch Đế:

- Lão đần độn này đúng là khiến người ta tuyệt vọng.

Triêu Bạch Đế trong lòng chửi rủa, việc này thì có liên quan cái quái gì đến ta, những người này là Thái Thượng trưởng lão, ngươi cho rằng ta là con trai của họ chắc?

Cho dù có là con trai, thì với thực lực và địa vị của bọn họ, cũng sẽ không chịu nhún nhường, bị uy hiếp.

- Đồ nhi, con mau đi đi, vi sư đã nghĩ kỹ rồi, đấu một trận với bọn họ, mặc dù là cửu tử nhất sinh, nhưng dù sao vẫn có một cơ hội sống. Còn nếu như là con, con sẽ không có cơ hội sống đâu. - Thiên Tu đã thấy rõ tình hình, ngưng trọng nói.

Lâm Phàm có thể dùng con mắt thành kiến để thu hút những lão này, giúp mọi người điên cuồng rời đi, nhưng khả năng này cũng không lớn, suy cho cùng những lão này đều là Thần cảnh, nếu như mình bị vây đánh, căn bản không chống đỡ được lâu, có thể chỉ trong phút chốc là đã bị những lão này đánh thành mảnh nhỏ rồi.

Một vị Thái Thượng trưởng lão của Cửu Tiên Sơn cười nói:

- Động Côn, chi bằng động thủ đi, trực tiếp giết chết, chấm dứt hậu hoạn, Chưởng giáo và trưởng lão thì có thể bồi dưỡng, còn chúng ta thân là Chân Tiên, há lại bị những con côn trùng này uy hiếp.

Đông Côn nhìn đối phương, trong lòng cười lạnh, động thủ cái gì, nếu như động thủ, Chưởng giáo và các trưởng lão sẽ không sống được, Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung sẽ tổn thất nặng nề, đến lúc đó, đóng phái tu dưỡng, thực lực toàn thể bị hạ xuống, việc này không chịu nổi.

- Chúng ta làm một cuộc giao dịch thì thế nào? - Lâm Phàm nói.

Động Côn ngưng mắt nhìn tên thổ dân này, tuổi còn trẻ mà lại có bản lĩnh như vậy, đúng là nhân tài, nhưng đáng tiếc là, tự tìm cái chết.

- Nói.

Với tình hình hiện tại, Lâm Phàm muốn lãnh đạo những Bán Thần này cố gắng chống lại đã là chuyện không thể rồi.

Kết quả sau cùng, chính là cả đoàn sẽ bị tiêu diệt.

- Ta ở lại, để bọn họ rời đi, đây là điều kiện cuối cùng của ta. - Lâm Phàm nói.

- Đồ nhi, không được, vi sư ở lại cùng với con. - Thiên Tu lên tiếng, làm sao ông ta có thể nhìn đồ nhi bảo bối của mình rơi vào cảnh nguy hiểm, mà ông ta thân là sư phụ, lại cần đồ nhi bảo vệ tính mạng, điều này tuyệt đối là không thể.

- Được, đáp ứng yêu cầu của ngươi. - Động Côn vẻ mặt bình tĩnh, dường như mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát.

Ông ta chỉ muốn cứu Chưởng giáo và các trưởng lão của môn phái, còn những tên thổ dân này, ông ta cũng không để vào trong mắt, sau này có cơ hội sẽ giết chết bọn họ.

- Thầy ơi, đừng chần chừ nữa, con sẽ không xảy ra chuyện đâu, người yên tâm đi, dẫn bọn họ rời đi trước, nếu không chúng ta sẽ bị tiêu diệt hết, ba mươi hai lão Thần cảnh không phải là sức mạnh mà chúng ta có thể ngăn cản được. - Lâm Phàm nói.

Hắn ta xem như đã chịu phục rồi, việc này căn bản không như hắn nghĩ, vốn dĩ trực tiếp phản công, mở rộng lãnh thổ, thế nhưng đối phương bật hack, không đi đường bình thường.

Thoáng cái liền có nhiều Thần cảnh đến như vậy, thế thì đánh ra sao, cho dù tất cả đều xông lên, thì cũng chỉ có kết cục cả đoàn bị tiêu diệt thôi.

Hắn khiến cho bốn vị Thần cảnh của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung phải đến đây, mặc dù đánh nhau có chút khó khăn, nhưng cũng không phải không có phần thắng.

Nhưng hiện tại, vẫn là thôi đi, một chút phần thắng cũng không có.

Hắn thật sự không ngờ chiến lực đứng đầu của Chân Tiên giới lại cường hãn như vậy, thật đúng là kỳ lạ.

- Tông chủ, tình hình này không ổn. - Bán Thần Dạ Ma nhỏ giọng nói, việc này căn bản không giống với những gì họ đã nghĩ trước đó.

Lúc trước sảng khoái biết bao, tới một giết một, tới hai giết hai.

Nhưng hiện giờ, Thái Thượng trưởng lão người ta tới đây, chiến lực cao như vậy, đúng là dọa chết người.

- Ngươi câm miệng cho ta! - Putissa vẻ mặt ngưng trọng, tình huống hiện tại, muốn đánh nhau với người ta, hoàn toàn không đủ tư cách.

Dạ Ma rất tổn thương, không biết rốt cuộc mình đã đắc tội như thế nào với tông chủ, lời mình nói không có vấn đề gì mà.

Tình hình vốn đã rất xấu rồi, lời này có gì sai đâu?

Cơ Uyên nhìn chuẩn thời cơ, chỉ cần tình hình không ổn, ông ta sẽ rời khỏi nơi đây đầu tiên, tuyệt đối sẽ không chết ở nơi này.

Đương nhiên, ông ta hy vọng Thiên Tu và Lâm Phàm sẽ chết ở trong tay những tên xâm lược này, nếu là như vậy, thì thật sự hả lòng hả dạ.

Lâm Phàm nhìn chằm chằm vào hư không, nhưng lại nói chuyện với người của các tông:

- Các vị, bổn Phong chủ chỉ huy mọi người phản công, tình hình có biến, không thể tiếp tục nữa. Nhưng mọi người yên tâm, nếu như bổn Phong chủ đã lãnh đạo mọi người tới đây, thì tuyệt đối sẽ không để mọi người chết ở nơi này, mọi người hãy đi về trước đi, chỗ này cứ giao cho ta.

- Lâm Phong chủ, lão tử chịu phục ngươi, bổn quân chủ rút lui trước. - Thánh chửi Chế Tài không chút do dự, hóa thành vệt sáng, vọt tới khe hở.

Ông ta cũng không ngốc, với tình hình hiện tại, còn đánh cái gì nữa? Ở lại thì sẽ chỉ có kết quả là cả đoàn bị tiêu diệt thôi.

- Lâm Phong chủ, với tình hình hiện tại, ta đã thay đổi ấn tượng của ta về ngươi rồi. - Thánh chủ chắp tay, không nói thêm gì nữa, ở lại liều chết, đó là chuyện không thể nào, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, hơn nữa đây là Lâm Phàm bảo bọn họ rời đi, chẳng lẽ còn ở lại chỗ này, cùng chết hay sao?

Ngay lập tức, lại một đạo thân ảnh hóa thành vệt sáng, vọt tới khe hở.

Thanh Oa ngồi chồm hỗm bên cạnh Lâm Phàm, suy nghĩ hồi lâu, nó cũng muốn trở về, ở cùng với tên đáng sợ này rất kinh khủng.

Nhưng nó chần chừ, liệu tên đáng sợ này có để nó tuẫn táng theo không, do đó lúc này, nó ở tình thế rất khó xử.

- Thanh Oa, ngươi cũng quay về đi. - Lâm Phàm nói.

Thanh Oa ngây người:

- Chủ nhân, Oa Oa không nỡ bỏ ngài, Oa Oa nguyện ý đồng sinh cộng tử với ngài.

- Tốt, Thanh Oa, ngươi đã khiến ta có cái nhìn mới về ngươi rồi đó, vậy thì ở lại đây đi. - Lâm Phàm cũng không ngờ Thanh Oa lại có ý nghĩ như vậy, rất vui mừng.

Thanh Oa bối rối:

- Chủ nhân, Oa Oa đúng là xong rồi, thực lực của Oa Oa không được, sẽ chỉ gây trở ngại cho chủ nhân, một ngày là chủ, suốt đời là chủ, Oa Oa nhất định sẽ tu luyện thật tốt, sau này sẽ báo thù cho chủ nhân.

Đùng!

- Mau cút đi. - Lâm Phàm đạp một cước về phía Thanh Oa, nó lao thẳng lên không trung, bay về phía khe hở.

- Chủ nhân, đừng rời xa ta... - Giọng nói của Thanh Oa rất bi thương, nhưng tâm tình rất tốt, cuối cùng cũng rời khỏi rồi

Chương 536: Các ngươi quá cầm thú

Bán Thần và đệ tử của các tông nhanh chóng rút đi.

Lúc trước thế như chẻ tre, không ai ngăn được, gặp thần giết thần, đụng ai là làm thịt hết. Bây giờ trùm tới dẫn đến bàn cờ lật ngược.

Thiên Tu túm cánh tay Lâm Phàm, mắt lộ tia cầu xin:

- Đồ nhi hãy nghe lời vi sư.

Làm lão sư, lão đã chuẩn bị tinh thần, lần này khác với trước kia, giữ dáng vẻ bình tĩnh thì rất giả.

Lâm Phàm nhìn Thiên Tu:

- Lão sư, đừng như vậy, ngài tin đồ nhi một lần được không? Đồ nhi thật sự không sao, lén nói cho lão sư biết, nhớ đừng lộ ra với ai. Thật ra đồ nhi không phải người mà là thần, đồ nhi là thần ngụ trên chín tầng trời.

Thiên Tu híp mắt, cảm giác bị đồ nhi bảo bối coi thường chỉ số thông minh.

Thiên Tu khẽ thở dài:

- Đồ nhi có thể nói câu nào đáng tin cho vi sư nghe được không? Đồ nhi làm vậy khiến vi sư rất khó xử.

Thu một đồ nhi nói chuyện bỡn cợt như vậy làm tổn thương trái tim già của lão quá, mãi mãi không biết khi nào đồ nhi nói thật.

Biểu tình của Thiên Tu bỗng thay đổi, Lâm Phàm đặt tay lên vai lão, nghiêm túc và nghiêm chỉnh nói:

- Lão sư, lần này đồ nhi nói nghiêm túc, đồ nhi thật sự sẽ không sao. Lão sư hãy mang các sư đệ đi về trước, đồ nhi bảo đảm, thề là mình sẽ an toàn rời khỏi đây.

Thiên Tu định nói gì nhưng khi nhìn vào mắt đồ nhi thì không nói nên lời, cuối cùng gật đầu nói:

- Được rồi, vi sư tin ngươi, nhưng ngươi không thể lừa vi sư.

Lâm Phàm mỉm cười, rốt cuộc thuyết phục được lão sư:

- Vâng!

Lâm Phàm nói thật, tuy hắn không đánh lại đám người kia nhưng muốn giết hắn thì không thể nào, dù trời có sập xuống cũng không thể.

Đừng hỏi tại sao hắn tự tin như vậy, hắn oách vậy đấy.

- À phải rồi lão sư, khi đi nhớ đừng quên tòa thành kia, nó là đồ của chúng ta.

Tòa thành trì kia không tệ, nếu để lại chỗ này thì uổng phí công sức lúc trước.

Đến Chân Tiên giới tất nhiên phải mang ít đồ kỷ niệm về mới không uổng chuyến này.

Thiên Tu chịu phục:

- Đã lúc này rồi còn nghĩ những thứ đó.

Đồ nhi của lão không thấy chút áp lực gì sao? Bị người bao vây kín còn nghĩ mấy thứ khác.

Hết cách, đồ nhi đã dặn như thế thì lão còn nói gì được. Thiên Tu hóa thành luồng sáng, giương tay, thành trì bay vào tay lão, thủ đoạn không tầm thường.

Tả Vân Phi kêu lên:

- Trời ạ, đám người dân bản xứ tham lam quá!

Lúc này rồi còn muốn mang đồ về.

Nhưng nhìn các dân bản xứ lục tục rút lui thì lòng Tả Vân Phi rất vui vẻ, còn rất tự hào. Nhìn thấy chưa, đây là thực lực của Chân Tiên giới.

Ba mươi hai vị thái thượng trưởng lão đứng giữa hư không để mặc nhóm dân bản xứ rời đi, ở trong mắt họ thì những người đó không quan trọng.

Mục đích duy nhất của Động Côn là cứu về chưởng giáo, trưởng lão của môn phái, giảm tổn thất xuống thấp nhất.

Còn việc dân bản xứ dời thành trì thì Động Côn không quan tâm, đến đẳng cấp như họ xem bình dân như con kiến. Một tòa thành trì có sao, nhân khẩu trong Chân Tiên giới nhiều như biển. Đôi khi một số tu sĩ ma đạo tu luyện công pháp, luyện chế ma bảo liên tục đồ mấy tòa thành. Một số yêu đạo đại năng một hơi nuốt trọn một tòa thành trì, tất cả là chuyện vặt không đáng để bụng.

Khi Thiên Tu dẫn các đệ tử rời đi, bọn họ nhìn Lâm Phàm ở phía xa. Có đệ tử khóe mắt ướt nước, bọn họ không ngờ sự việc sẽ phát triển đến mức này.

- Sư huynh, chúng ta chờ sư huynh trở về!

Thiên Tu nhìn Lâm Phàm một cái rồi dứt khoát mang đệ tử tông môn chui vào khe nứt, biến mất.

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói:

- Ài, đều đi hết. Không ngờ lần phản công này thất bại, thật khiến người khó chịu.

Phản công tràn ngập kích tình vậy mà thất bại, nhưng cũng cho Lâm Phàm nhìn rõ tình huống của Chân Tiên giới.

Có nhiều cường giả, rất thú vị, thú vị hơn vùng đất Nguyên Tổ nhiều.

Ngẫm lại trong vùng đất Nguyên Tổ cao nhất mới có Bán Thần cảnh, đương nhiên trừ lão sư ra không ai đánh lại Lâm Phàm. Tuy vùng đất Nguyên Tổ còn nhiều bí mật nhỏ nhưng không biết các cường giả mang bí mật đó ẩn giấu chỗ nào, muốn tìm cũng không thấy.

Giọng Động Côn vang dội như chuông chấn động thiên địa:

- Được rồi, thả người!

Nếu là đệ tử bình thường e rằng không chịu nổi, chỉ riêng thanh âm đã chấn chảy máu miệng mũi.

Lâm Phàm không nhúc nhích, thầm nghĩ nơi này có ba mươi ba tù binh, nếu giết hết tính sơ được ba mươi ba vạn điểm.

Ba mươi ba vạn ít ỏi, nhưng hắn cũng không phải loại người vung tiền như rác, con nhà nghèo tự lập sớm, bản tính tiết kiệm. Nếu bỏ qua số điểm này dù hắn có thể tha thứ cho mình thì ông trời cũng

sẽ không tha.

Lâm Phàm giơ tay lên:

- Chờ chút, để ta suy nghĩ một giây đã.

Động Côn tức giận hỏi:

- Ngươi muốn lật lọng?

Thiên địa rung ring theo, Động Côn làm thái thượng trưởng lão, tu vi Chân Tiên mà chịu giao dịch với dân bản xứ là đã cho hắn mặt mũi, không ngờ dân bản xứ này còn dám nói nhảm nhí, đáng giận.

- He he, ngươi biết quá nhiều.

Lâm Phàm bỗng tung nắm đấm, lực lượng cuồng bạo nghiền áp.

Triêu Bạch Đế bị trúng đòn đầu tiên, mặt biến sắc quát lớn:

- Không!!!

Chớp mắt người Triêu Bạch Đế nổ tung.

Điểm vào tay.

Lực lượng chưa ngừng lại, nghiền áp tới trước.

Hoàng Nhân trưởng lão con ngươi co rút, mắt trợn to, cảm giác toàn thân bị lực lượng bao bọc rồi nổ tung.

Động Côn tức giận quát:

- Muốn chết!

Động Côn lập tức ra tay, pháp lực mênh mông vô tận bắn thẳng tới chỗ Lâm Phàm.

Lâm Phàm lại tung ra nắm đấm:

- Mợ nó, ra tay nhanh vậy, không đánh lại, chuồn thôi!

Hắn phải đấm thêm một cú rồi mới chạy thật xa, một giọt máu rơi xuống rìa khe hở.

Điểm liên tục tăng lên.

Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung mất mát trưởng lão rất

nặng, Tả Vân Phi trơ mắt nhìn Tống sư huynh bị đánh thành thịt nát, mặt biến sắc.

Đường Thiên Nhật nhìn thân thể đám người Dịch Đạo Lăng nổ tung, sợ hết hồn ngã ngồi dưới đất.

Lực lượng kia đã ập tới gần họ.

Khi Đường Thiên Nhật, Tả Vân Phi cho rằng cái chết sắp tới gần thì phát hiện một luồng tiên quang bắn tới chấn vỡ lực lượng kia.

Tả Vân Phi phản ứng lại, mừng muốn khóc:

- Đa tạ ơn cứ mạng của thái thượng trưởng lão!

Cứ nghĩ chết chắc không ngờ được thái thượng trưởng lão cứu.

Lâm Phàm ẩn vào hư không, điên cuồng chạy trốn, tính nhẩm tin báo điểm.

- Tình huống gì? Sao chỉ có ba mươi mốt điểm?

Lâm Phàm luôn tính nhẩm, đợi thật lâu nhưng không có tin báo điểm mới, hắn biết có hai người gặp vận may từ trên trời rơi xuống, không chết.

Động Côn nổi giận đùng đùng:

- Dân bản xứ đáng giận, ngươi tội đáng muôn chết!

Lửa giận ngưng tụ thành thực chất thiêu đốt bầu trời.

Động Côn không ngờ dân bản xứ sẽ lật lọng, giết chưởng giáo, trưởng lão môn phái ngay trước mắt lão, đây là cố ý hủy Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung.

Rút gân lột da là nhẹ, chờ lão bắt được hắn sẽ rút thần hồn.

Lâm Phàm lo chạy xa thật xa:

- Bản phong chủ có chết hay không liên quan gì ngươi? Một đám khùng, nói gì cũng tin, có giỏi thì đến chém ta!

Không biết qua bao lâu, Lâm Phàm cảm giác chạy đến đây là vừa, bước chân ngừng lại.

Đám người Động Côn luôn rượt theo sau cũng tạm dừng, bọn họ

không ngờ dân bản xứ chạy nhanh như vậy, bọn họ không thể bắt kịp.

Lâm Phàm giơ tay:

- Tất cả chờ chút.

Hắn trầm tư giây lát, ngước đầu nói:

- Không phải bản phong chủ thổi phồng nhưng các ngươi đều là đồ bỏ.

- Hữu Sắc Nhãn Tình!

Đôi mắt Lâm Phàm bắn ra lực lượng kỳ diệu, ba mươi hai vị cường giả Thần cảnh đứng trong không trung như nổi điên lao đến.

Thấy đông đúc người áp sát không làm Lâm Phàm sợ:

- Lợi hại, Hữu Sắc Nhãn Tình đúng là bá đạo.

Làm nam nhân thì không thể lùi bước, muốn làm phải làm triệt để.

- Đến đây!

Đám đông nhấn chìm Lâm Phàm.

- Đệt, các ngươi quá cầm thú!

Không có động tĩnh quá lớn, chỉ chốc lát Lâm Phàm đã biến mất trong thiên địa.

Sau khi Lâm Phàm chết Động Côn tỉnh táo lại, tức giận rít gào:

- Dân bản xứ này tội đáng muôn chết, chết không toàn thây đã là khai ơn!

Bốn vị thái thượng trưởng lão của Thiên Cung rất đau lòng, không ngờ môn phái mất mát nặng nề như vậy. Chưởng giáo đã chết, trưởng lão cũng chết gần hết, chỉ còn một người sống sót.

Sau này biết làm sao đây?

Lâm Phàm đã tỉnh lại:

- Quả nhiên rất mạnh, không có chút cơ hội đánh trả.

Lâm Phàm muốn thử thực lực của bản thân xem có thể chống cự ba mươi hai vị Thần cảnh đến mức nào. Nhưng hiện thực quá tàn khốc, sau khi mở ra Hữu Sắc Nhãn Tình thì bọn họ như nổi điên, ra tay không nương tình, chiêu nào cũng xuống tay ác, làm hắn thoáng chốc tan vỡ.

Dù là Thần cảnh yếu nhất trong nhóm thì Lâm Phàm vẫn không đánh thắng nổi.

- Chạy nhanh như vậy.

Lâm Phàm vốn định xem thử là hai người nào chưa chết, nhưng xem tình hình hiện giờ thì nơi này không có một bóng người.

- Thôi, đi về báo cáo với lão sư, lớn tuổi như vậy còn phải lo lắng cho ta, thật là nói không được.

Lâm Phàm dứt khoát chui vào khe nứt.

Hắn sẽ còn quay về Chân Tiên giới, lần sau không mang người theo, suýt chết nguyên đám.

Lâm Phàm biến mất không lâu sau, ba mươi hai vị Chân Tiên xuất hiện trước khe nứt.

- Đáng tiếc khe nứt này không chịu nổi chúng ta giáng lâm, nếu không thì vùng đất Nguyên Tổ đã là vật trong túi.

- Bổn tọa mới phát hiện trong đám dân bản xứ có một người cũng là Chân Tiên cảnh, tại sao hắn lên được?

- Không biết.

Mọi người thảo luận, không rõ tình huống này là sao.

Động Côn sắc mặt âm trầm, thiên Cung mất mát nặng nề. Lão vung tay lên, ngũ hành thiên địa ngưng tụ trong bàn tay.

- Phong ấn!

Phải phong kín khe nứt phòng ngừa nhóm dân bản xứ lại lên, vì Thiên Cung đã không còn sức chống cự.

Chương 537: Lần này là chúng ta thắng lợi

Thái thượng trưởng lão của Cửu Tiên sơn, Lữ Chân Dương nói:

- Động Côn, lần này ngươi hơi kỳ cục, Thiên Cung các ngươi không dùng được khe nứt này nhưng môn phái chúng ta có thể.

Lữ Chân Dương tỏ vẻ tiếc thương cho tình cảnh của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, trong bụng thì vui như mở cờ.

Thiên Cung mất mát nặng như vậy cơ bản đã bị phế hơn một nửa, muốn phục hồi lại không biết sẽ chờ bao lâu.

Mấy chục vị trưởng lão cảnh giới Luyện Hư Hợp Đạo, đặt ở môn phái nào cũng sẽ hộc máu.

Động Côn cố nén tức giận hỏi:

- Lữ Chân Dương, ngươi đang nói mát?

Lữ Chân Dương cười nói:

- Ha ha, không thể nào, nếu muốn nói mát thì ta đến đây giúp đỡ làm gì. Nhưng phong ấn vùng đất Nguyên Tổ này thì lãng phí.

Trưởng lão là thái thượng trưởng lão của các phái, lo cho môn phái mình, làm chuyện gì cũng ưu tiên đặt môn phái lên hàng đầu.

Về cá nhân thì bọn họ biểu thị tiếc thương cho Thiên Cung, nhưng về khía cạnh môn phái thì chỉ có thể nói chết hay.

Động Côn không nói nữa, nhìn khe nứt lần cuối, rất không cam lòng nhưng đành bất lực. Động Côn cưỡi mây lành rời khỏi đây.

Thái thượng trưởng lão các phái cũng đi, bọn họ phải phát tán chuyện này ra ngoài. Nên cho mọi người biết mất mát lớn của Thiên Cung, thuận tiện cho các phái biết sau này đừng ăn hiếp Thiên Cung, bọn họ đã rất thảm.

Vùng đất Nguyên Tổ.

Thiên Tu đứng trước khe nứt, đôi mắt già nhìn chăm chú, lão đang đợi, chờ đồ nhi bảo bối của mình trở về.

Phú Thánh Chế Tài nói:

- Lâm phong chủ đại nghĩa làm Chế Tài này phục, về sau không cho ai ăn hiếp Viêm Hoa tông, không là lão tử sẽ không tha cho các ngươi!

Đán Ác Quân Chủ không có hảo cảm với Viêm Hoa tông:

- Chế Tài, bớt nói vài câu.

Không thể để Chế Tài công khai bao che Viêm Hoa tông trước mặt nhiều người như vậy, Chế Tài không thể đại biểu cho Thánh Đường tông.

Chế Tài không nể mặt Đán Ác Quân Chủ, quen mồm văng tục:

- Câm miệng đi, lão tử nói sai hay Đán Ác nhà ngươi có suy nghĩ khác? Lão tử nói thẳng ra đấy, ai dám đụng Viêm Hoa tông là lão tử diệt kẻ đó!

Đán Ác Quân Chủ cau mày, tức giận nói:

- Ngươi quá càn rỡ rồi, Chế Tài!

Đán Ác Quân Chủ không ngờ Chế Tài bây giờ vô pháp vô thiên, dám mắng luôn mình. Mình dù gì là người quản lý mọi việc trong tông môn, về địa vị cao hơn Chế Tài một bậc.

Chế Tài không chột dạ, chỉ vào Đán Ác Quân Chủ:

- Câm mồm, lão tử bảo ngươi câm mồm!

Xem bộ dạng chỉ chờ Đán Ác Quân Chủ nói thêm một câu là sẽ nhào vào đánh lộn.

Thánh Chủ lườm hai người:

- Hai ngươi câm miệng cho ta!

Thánh Chủ nhìn sang Thiên Tu:

- Thiên Tu, Lâm phong chủ chắc chắn sẽ không sao, đừng quá lo.

Thánh Chủ hơi vui vẻ, nghĩ chuyện đã rồi, thôi thì bỏ qua xích mích cũ. Sẽ bỏ qua chuyện vùng đất mạo hiểm bị trộm.

Thiên Tu không nói chuyện, mặt nghiêm túc, lão không biết đồ

nhi bảo bối của mình có về được không.

- Đồ nhi, ngươi đã hứa với vi sư thì đừng nuốt lời, nếu không vi sư sẽ không tha thứ cho ngươi!

Bán Thần, đệ tử các tông ngước nhìn Thiên Tu đứng trên cao, biết nếu Lâm phong chủ không trở về thì lão khó ra khỏi tâm ma này.

Đột nhiên khe nứt dao động.

Một giọng nói quen thuộc vang lên:

- Đồ nhi về rồi đây lão sư!

Thiên Tu ho nhẹ, biểu tình nghiêm nghị dần giãn ra, môi treo nụ cười vui vẻ.

Thanh Oa ngồi xổm dưới đất luôn căng thẳng, vì nó ký hiệp ức yêu sủng với tên bỏ mạng này nên có thể cảm nhận tình huống của đối phương. Ban đầu ngắn ngủi mất liên lạc, sau đó lại kết nối.

Thanh Oa còn tưởng tín hiệu bị trục trặc, giờ nghe giọng nói làm nó tuyệt vọng, nhưng phải biểu minh thái độ.

- Chủ nhân rốt cuộc trở lại, Oa Oa nhớ ngài muốn chết!

Thanh Oa khóc không ra nước mắt, nó không hiểu đám người Chân Tiên giới bị ngu sao mà để hắn trở về.

Thiên địa bất công.

Lâm Phàm xuất hiện bên rìa khe nứt, khi thấy lão sư liền lại gần cười nói:

- Lão sư thấy chưa, đồ nhi không bao giờ nói khoác, bảo về là phải về. Đồ nhi chỉ cần trừng mắt một cái là có thể trừng chết bọn họ.

Thiên Tu hỏi:

- Đồ nhi, vi sư có phải là người thân nhất của ngươi không?

Lâm Phàm gật đầu ngay:

- Đúng rồi, lão sư chắc chắn là người thân nhất của đồ nhi, đây là điều không cần nghi ngờ.

Thiên Tu cảm thán rằng:

- Vậy thì tốt rồi, nói chuyện với vi sư thì chọn lời đáng tin chút, đừng nói kiểu đó, làm vi sư khó xử.

Lâm Phàm buồn bã nói:

- Lão sư lại hiểu lầm đồ nhi, mỗi câu đồ nhi nói với lão sư đều đáng tin.

Không ngờ lão sư không tin mình. Hắn là ai? Là Lâm Phàm của Vô Địch phong Viêm Hoa tông, một người đường đường chính chính, nói ra từng câu đều rất đáng tin.

Thiên Tu nhìn đồ nhi, buông tiếng thở dài:

- Được rồi, có thể trở về là tốt rồi, vi sư sẽ không để ý mấy chuyện khác.

Lâm Phàm cười, liếc thấy Bán Thần, đệ tử các tông đều có mặt. Hắn cảm thấy nên nói hai câu, dù sao chuyện này do hắn khơi mào, giờ bị người đánh về nhà, hắn không đứng ra gánh vác cũng không được.

Lâm Phàm huơ tay, khí thế tăng vọt:

- Các vị, lần phản công này là chúng ta thắng lợi!

Trong lòng Lâm Phàm rủa thầm thắng lợi cái con khỉ, suýt bị người ta diệt sạch. Nếu không phải lúc trước hắn ráng nhịn không giết trưởng lão của Thiên Cung thì bây giờ không biết có vài người về được.

Xem ra trong vô hình Tam Thanh Đại Lão phù hộ hắn.

Đám Bán Thần của các tông ngẩn ngơ. Bọn họ không nghe hiểu, nói thế là sao? Bị người ta đuổi về nhà còn bảo là xem như thắng lợi?

Lâm Phàm hừng hực khí thế hô to:

- Các vị chắc đang nghĩ chúng ta thắng lợi chỗ nào? Nhưng bản phong chủ muốn nói rằng chúng ta thật sự thắng, các ngươi hãy xem tòa thành trì đã bị chúng ta lấy về, còn có lãnh thổ của mình trong Chân Tiên giới. Tuy bây giờ những lãnh thổ đó bị kẻ địch chiếm lĩnh phi pháp nhưng nơi đó rồi sẽ thuộc về chúng ta. Có ngày chúng ta dựa vào đôi tay của mình giành lại lãnh thổ! Chúng ta tay không qua đó, không mất một người còn lấy về nhiều thứ, các ngươi nói xem có

phải chúng ta thắng lợi không?

Trong lòng Lâm Phàm không công nhận lời nói của mình nhưng tóm lại phải thúc giục đám người kia hưng phấn lên, để lần sau có cơ hội đầy đủ hơn còn dẫn bọn họ đi tiếp.

Một số người không quá thông minh bắt đầu tự tưởng tượng, cảm giác Lâm Phàm nói đúng:

- Ôi chao, nghe Lâm phong chủ nói hình như có chút đạo lý.

Tay không đi qua đó, trở về mang theo ít đồ.

Phổ Đế Sa nói:

- Lâm phong chủ nói đúng, chúng ta thắng lợi:

Dạ Ma bất đắc dĩ nói:

- Thắng lợi cái gì hả tông chủ? Chúng ta bị đánh về, mất hết mặt mũi.

Phổ Đế Sa ném qua ánh mắt giết người:

- Ngươi câm miệng cho ta!

Dạ Ma nhìn bốn phía, không hiểu sao đám người kia hào hứng lên làm lão câm nín. Lâm Phàm của Viêm Hoa tông quá lợi hại, nói vài câu đã dắt mũi mọi người, cực kỳ dễ sợ.

Tông chủ của lão cũng choáng váng, không phát hiện vấn đề nằm trong đó.

Lâm Phàm rất vui mừng, ít nhất Bán Thần các tông công nhận lời mình nói.

Lâm Phàm hỏi:

- Vậy thì các vị, thành trì này tạm giao cho bản phong chủ quản lý được chứ?

Mọi người không nghĩ nhiều, Lâm Phàm nói gì thì đồng ý cái đó:

- Lâm phong chủ nói đúng!

A khoan, Lâm phong chủ mới nói gì?

Lâm Phàm cười nói:

- Lão sư, mang thành về tông.

Thiên Tu cười nói:

- Được!

Thiên Tu chộp thành trì, không đợi mọi người kịp nói gì bọn họ đã bay đi.

Thánh Chủ la lên:

- Điều này không công bằng, chúng ta không được gì!

Nhưng kháng nghị vô dụng, Thiên Tu đã mang thành rời đi.

Trước khi đi Lâm Phàm ngoái đầu nhìn khe hở rồi mới bay mất.

Viêm Hoa tông.

Các đệ tử canh giữ sơn môn luôn chờ đợi, không biết tình huống của nhóm Lâm sư huynh sao rồi. Hành động phản công Chân Tiên giới đã được một thời gian, các đệ tử rất nôn nóng. Dù sốt ruột thì với thực lực của họ không giúp ích gì.

Đột nhiên hư không phía xa có dao động.

Một đệ tử giữ núi hò reo:

- Nhóm Lâm sư huynh về rồi!

Bọn họ chưa biết tình huống cụ thể nhưng tràn ngập tin tưởng với Lâm sư huynh, cho rằng Lâm sư huynh của họ chắc chắn chiếm được thứ tốt trong Chân Tiên giới.

Lâm Phàm nói:

- Lão sư hãy đi sắp xếp người ở trong thành trì.

Thiên Tu gật đầu:

- Ừm!

Tăng thêm nhân khẩu cư ngụ cho tông môn nhiều cái lợi.

Lâm Phàm trở về Vô Địch phong, đợt phản công này không bị lỗ nhiều, ít ra tìm hiểu rõ về Chân Tiên giới.

Dẫn đoàn người tiến công không đáng tin, vì thực lực tối cao của Chân Tiên giới rất mạnh, đông người, trừ Lâm Phàm và lão sư ra những người khác không chống đỡ được, đi qua đó cũng chỉ làm nền.

Đẳng cấp cảnh giới không khác biệt quá lớn.

Đám người Hỏa Dung chạy nhanh tới Vô Địch phong hỏi thăm.

Bọn họ ở lại tông môn mà nóng ruột nóng gan, vì không biết tình hình thế nào, lỡ xảy ra chuyện gì là mất mát lớn cho Viêm Hoa tông. Khi thấy Lâm Phàm trở về thì bọn họ thầm thở phào.

Khi họ biết Chân Tiên giới có nhiều cường giả Thần cảnh thì ngẩn ngơ.

Với họ thì Thần cảnh mơ hồ xa xăm, không ngờ Chân Tiên giới có nhiều Thần cảnh.

Có thể trở về an toàn đã siêu may mắn.

Lâm Phàm tạm nghỉ lấy sức trong Vô Địch phong, hắn chắc chắn sẽ lại đi Chân Tiên giới, không thể rụt vòi.

Lần sau hắn đi một mình.

Buổi tối.

Một bóng người kéo vệt sáng trong đêm đen.

Cơ Uyên xuất hiện cạnh rìa khe hở, ngước đầu lên nhìn khe hở màu xám kéo dài vô tận, trong bụng có tính toán riêng.

Cơ Uyên cho rằng đẳng cấp lực lượng của Chân Tiên giới cao hơn vùng đất Nguyên Tổ, nếu đi vào trong tìm được gốc rễ tu luyện thì có lẽ sẽ được đến thu hoạch bất ngờ.

Cơ Uyên lặng lẽ bước vào khe hở, định một mình giáng lâm Chân Tiên giới.

Cơ Uyên không sợ đám tồn tại khủng bố kia, dù có bị phát hiện thì gã tự tin sẽ thuyết phục được đối phương.

Khi Cơ Uyên sắp đi tới cuối.

Bùm!

Một dải sáng đánh xuống đầu Cơ Uyên, máu phun ra. Gã hoảng

hồn nhanh chóng rút lui, đến từ đâu thì lăn trở lại đó.

Chương 538: Chuyện này thật sự rất phản khoa học

Cơ Uyên chạy đi thật xa, tay vuốt đầu, nhìn lại lòng bàn tay nhuộm đầy máu, trông rất khủng bố.

Cơ Uyên càng nghĩ càng sợ, khác với trong tưởng tượng:

- Sao có thể như vậy? Người của Chân Tiên giới nên đi rồi mới đúng, tại sao còn trở lại?

Theo tình huống bình thường thì cường giả Chân Tiên giới nên ngồi chờ gã đến, bắt gã lại tra hỏi. Gã sẽ đầu vào họ, nói cực khổ của mình ra, đồng ý làm thành viên của Chân Tiên giới, phát triển thực lực của mình.

Còn bây giờ chưa thấy mặt ai đã bị đánh trúng, quá khủng bố.

Cơ Uyên không cam lòng:

- Chết tiệt! Chẳng lẽ tông mình cứ luôn chịu đựng tông môn khác khi dễ sao?

Gã không muốn thấy Nhật Chiếu tông bị tông môn khác ức hiếp. Còn về dung hợp thú linh thì Cơ Uyên chưa chuẩn bị tâm lý, nếu chết thật mới oan uổng.

Chân Tiên giới.

Bi kịch của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung đã lan truyền trong Chân Tiên giới.

Các môn phái nghe tin đều ngây người. Chưởng giáo Thiên Cung bị giết, ba mươi hai vị trưởng lão cũng chết vào tay dân bản xứ. Đây là mất mát nặng nề cho Thiên Cung.

Bọn họ không ngờ đám người dân bản xứ ác như vậy, dám xuống tay. Có người cảm giác xâm nhập vùng đất Nguyên Tổ là hành động không sáng suốt, chẳng những không chiếm được vùng đất Nguyên Tổ còn bị người giết ngược về. Cuối cùng thái thượng trưởng lão các phái giáng lâm cũng chỉ đuổi dân bản xứ về, có thấy mất mặt không?

Đường Thiên Nhật thì thấy rất tốt, gã nằm mơ cũng không ngờ

được các Thần cảnh chọn làm chưởng giáo.

Tuy các sư huynh đệ đã chết làm Đường Thiên Nhật rất đau lòng, nhưng đột nhiên được nhâm mệnh khiến gã động lòng. Lẽ ra địa vị của gã không trên không dưới trong môn phái, bên trên có nhiều người đè đầu gã, cả đời cũng không thể nào trở thành chưởng giáo, trừ phi bên trên chết hết thì gã mới có cơ hội.

Bây giờ thật sự thành hiện thực.

Đường Thiên Nhật cố gắng ra vẻ bi thương trước mặt người khác, khi màn đêm buông xuống, gã nằm trên giường che miệng cười trộm.

- Dân bản xứ, rất cảm tạ ngươi.

Đường Thiên Nhật luôn muốn làm chưởng giáo, trưởng lão nào không mơ làm chưởng giáo thì không phải trưởng lão tốt. Giấc mơ không có thật bỗng dưng thành hiện thực.

Thái thượng trưởng lão hạ lệnh Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung đóng phái, không cho phép đệ tử nào ra vào, không cho người lạ đi vào nhưng Đường Thiên Nhật không quan tâm, gã chỉ cần làm chưởng giáo.

Bốn yếu tố tu tiên: Pháp tài lữ địa.

Giờ Đường Thiên Nhật chỉ còn thiếu đạo lữ, những thứ khác đều có, cuộc đời xem như thỏa mãn.

Ôm Thiên Cung, có địa thế thêm vào thì có hy vọng thành tiên.

Lâm Phàm đẩy mở cửa đá mật thất, hắn tĩnh dưỡng một lúc, chỉ lo tu luyện tích lũy giá trị khổ tu đến một ngàn vạn.

Lữ Khải Minh chạy lại, cười tươi chào:

- Sư huynh!

Đoạn thời gian trước sư huynh dẫn dắt mọi người giáng lâm Chân Tiên giới, khải hoàn trở về khiến bọn họ rất hưng phấn, càng tôn sùng sư huynh hơn một bậc.

Lữ Khải Minh đã xuất bản sách Lâm Sư Huynh ngữ Lục, từ dân chuyên nghiệp ghi chép sau đó phát tán đi các thành. Mục tiêu của Lữ Khải Minh là khiến ánh sáng của Lâm sư huynh bao phủ mỗi khối lãnh thổ Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm hỏi:

- Sao vậy sư đệ?

Lữ Khải Minh cười nói:

- Muội muội của ta có bầu.

Lâm Phàm ngây ra, ngẫm lại thấy cũng hợp lý, đã qua lâu vậy rồi:

- Nhanh thế? Chúc mừng chúc mừng, chút nữa đi phòng luyện đan lấy tí đan dược về đi, xem như quà của sư huynh.

Lữ Khải Minh cười vui vẻ, gã cũng không ngờ mình sắp làm cậu cả, lúc biết tin này gã cười thật lâu.

Lữ Khải Minh thấy Lâm Phàm luôn nhìn phương xa, thắc mắc hỏi:

- Sư huynh lại sắp đi?

Lâm Phàm gật đầu:

- Ừm!

Hắn nhớ chuyện mười phong trong tông môn, hỏi:

- Trong thời gian này ngươi có thấy mấy phong chủ khác trở về không?

Lữ Khải Minh lắc đầu nói:

- Không, trừ Đạo phong chủ ra sư đệ không thấy phong chủ khác, không có tin tức gì.

- Kỳ lạ.

Lâm Phàm luôn nhớ đến họ, dù sao làm sư huynh phải chăm sóc tốt cho các sư đệ, giờ không thấy một bóng người, bọn họ như đã biến mất khỏi thế giới.

Lâm Phàm bỗng nảy ý tưởng:

- Có khi nào đi Chân Tiên giới rồi không?

Khả năng này rất cao, vì Lâm Phàm nghiền áp tất cả trong Viêm

Hoa tông, làm vô số thiên tài mất đi ánh sáng, làm sao họ chịu trở về. Có lẽ họ trốn trong góc nào đó khắc khổ tu luyện, chờ khi thần công đại thành sẽ trở về tranh giành đứng đầu mười phong.

Với Lâm Phàm thì danh hào đứng đầu mười phong không có ý nghĩa gì, ai muốn cứ lấy.

Hiện giờ hắn là Bán Thần cảnh rồi.

Lâm Phàm nói:

- Sư đệ, trong thời gian ta vắng mặt hãy quản lý sơn phong cho tốt.

Lữ Khải Minh gật đầu nói:

- Vâng, sư huynh hãy yên lòng.

Lữ Khải Minh chợt nhớ một việc lớn, nói:

- Sư huynh, có chuyện này không biết nên nói hay không.

Lâm Phàm nhìn Lữ Khải Minh, thấy biểu tình của gã hơi nghiêm túc, chẳng lẽ xảy ra chuyện lớn gì?

Lữ Khải Minh nói:

- Sư huynh, ngày gần đây ngoài môn có một nữ đệ tử thân thiết với Tần Sơn, hơn nữa Tần Sơn cũng không phản cảm.

Lâm Phàm ngây người, cảm giác phản khoa học, Tần Sơn mà cũng có nữ thích?

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, đệ đệ ngốc của hắn tuy hơi khờ nhưng mặt mày tuấn tú.

Lâm Phàm nói:

- À, đi xem thử.

Lâm Phàm cùng Lữ Khải Minh đi tới chỗ Tần Sơn.

Trên ngọn núi.

Tần Sơn ngồi xổm chơi bùn, một nữ nhân ngồi cạnh gã, hai người thường cười vui. Tần Sơn nắm bùn bôi mặt nữ nhân, nàng cũng nắm bùn đánh trả. Hai người bẩn tèm lem nhưng tiếng cười

không dứt.

Lâm Phàm đứng xa xem, không quấy rầy hai người:

- Chơi vui thật. Lữ sư đệ, nếu được thì để hai người ở bên nhau, xem như cho đệ đệ của ta có hương khói về sau.

- Sư huynh, nữ nhân này là . . .

Lữ Khải Minh chưa nói hết đã bị Lâm Phàm ngắt lời:

- Không cần biết nàng ta là ai hoặc làm gì, khó khăn lắm có nữ nhân vừa mắt đệ đệ ngốc của ta, cứ đồng ý, miễn ta còn ở thì có thể che chở hắn một đời.

Lữ Khải Minh gật đầu nói:

- Biết rồi sư huynh.

Lữ Khải Minh vốn định nói nữ nhân này có lẽ bụng dạ xấu xa, nhưng sư huynh nói câu đó khiến gã khó nói gì thêm.

Cũng đúng, dù có ý đồ xấu thì sao, miễn có sư huynh ở thì Tần Sơn có thể yên ổn cả đời không lo âu, người nào dám phản bội hoặc hại gã?

Sau đó Lâm Phàm hướng tới Thiên Tu sơn phong.

Người chưa đến giọng đã tới trước:

- Lão sư giúp với!

Lâm Phàm không khách khí ngồi cạnh lão sư, cầm ấm trà lên uống một hớp nước, lấy ra Lang Nha Bổng và nồi.

Thiên Tu mở mắt ra, cười hỏi:

- Đồ nhi vội vã như vậy muốn làm gì?

Hiện giờ các tông rất yên ổn, vì chuyện này nên các tông sẽ tạm thời không chống lại Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm cười nói:

- Lão sư luyện chế giùm hai món bảo bối này, lão sư thấy đấy, hai bảo bối đã quá thời hạn, không lấy ra đánh được.

Thiên Tu nhìn nồi và Lang Nha Bổng, lòng thầm bất đắc dĩ. Đồ nhi của lão có thực lực cao nhưng dùng binh khí thật sự là không ra gì, tạo hình đã kỳ. Hết cách, đồ nhi đã nhờ vả thì lão biết nói gì nữa.

Thiên Tu giơ tay lên, vô số thiên tài địa bảo bay ra khỏi trữ vật giới chỉ, một đoàn lửa rực cháy trên trời.

Lâm Phàm chờ đợi, nói ra thật mất mặt, tu vi Bán Thần cảnh mà không biết luyện khí.

Lần trước lão sư đưa cho sổ tay luyện khí không biết bị hắn ném vào xó nào rồi, đã lâu không coi. Nhưng Lâm Phàm không cần luyện khí, hắn thích thứ tốt này thì trực tiếp cướp, cần gì tự mình luyện chế.

Thiên Tu nói:

- Đồ nhi, lần này vi sư đổ hết vốn gốc vào luyện chế cho ngươi.

Lão muốn cho đồ nhi biết rằng vi sư không keo kiệt với ngươi, rất rộng rãi, cũng muốn tạo dựng uy nghiêm lão sư.

Lâm Phàm gật gù, nhìn chằm chằm thứ trong ánh lửa:

- Vâng vâng. Lão sư, làm cứng vào, cứng nhất, cứng được bao nhiêu làm bấy nhiêu, không cần nhiều công năng nhưng ưu tiên cứng rắn.

Thiên Tu thộn mặt ra nhìn đồ nhi bảo bối của mình.

Hết cách, ai kêu đây là đồ nhi của lão, hắn đã đòi cứng vậy thì mạnh bạo chút.

Đổ hết các loại thiên tài địa bảo vào.

Thiên Tu chỉ một cái:

- Ngưng!

Lửa dạt ra, hai món binh khí tỏa ánh sáng chói mắt.

Lâm Phàm reo lên:

- Thật chói mắt!

Có thần khí ra, qua tay lão sư luyện chế nhiều lần thì Lang Nha Bổng và nồi có thể đi theo hắn cả đời.

Đám người Chân Tiên giới rất quá đáng, nói sao thì người đến là khách, vậy mà một lời không hợp liền đánh người, nếu không phải hắn có thân bất tử thì đã chết lâu rồi. Nên đối phó với họ phải dùng Lang Nha Bổng và nồi.

Có gậy và nồi trong tay, vô địch thiên hạ.

Lâm Phàm đập hai thứ vào nhau, hỏa hoa bắn tung rất huyễn lệ.

Mắt Lâm Phàm sáng rực:

- Lão sư, thế này quá tốt!

Hắn cảm giác hai món binh khí quá mạnh, nhưng còn chưa đủ.

- Nào!

Lâm Phàm giơ tay chộp lực lượng pháp tắc trong hư không, lực lượng pháp tắc từ trên trời giáng xuống quấn quanh hai món binh khí, thẩm thấu vào trong.

Thiên Tu khen:

- Đồ nhi chơi chiêu này rất đẹp, vận dụng pháp tắc lô hỏa thuần thanh.

Lâm Phàm cười nói:

- Cũng nhờ lão sư dạy tốt.

Thiên Tu vuốt râu cười to:

- Hay, nói rất hay, đồ nhi, không uổng công vi sư thương ngươi.

- Lão sư, đồ nhi đi đây.

Lâm Phàm vác Lang Nha Bổng trên vai, tay cầm nồi đi xa, hắn đã nôn nóng lắm rồi.

Thiên Tu thấy đồ nhi đi vội vàng thì hỏi nhanh:

- Đồ nhi đi đâu vậy?

Lâm Phàm dừng bước lại, quay đầu, rất là nghiêm túc nói:

- Lão sư, đồ nhi muốn đi bảo vệ hòa bình thế gian.

Thiên Tu vui mừng cười nói:

- Đi đi.

Thiên Tu thầm cảm thán lão dạy ra đồ nhi luôn luôn tràn ngập cảm giác chính nghĩa như vậy.

Chỉ có người chính nghĩa như lão mới dạy dỗ ra đồ nhi như thế.

Chương 539: Cuộc đời quá thất bại

- Đáng tiếc, không ngờ bản phong chủ lần đầu dẫn đội suýt chết hết, không còn mặt mũi nào. Nếu không phải bản phong chủ trí tuệ nhặt lại niềm tin của mọi người đối với mình thì không chừng bọn họ đã mất hết tin tưởng vào bản phong chủ.

Lâm Phàm lơ lửng bên rìa khe nứt, rất là đau buồn, đây là một sự sỉ nhục.

Dòng khí xám vẫn chuyển động trong khe nứt, đến bây giờ vẫn không rõ tại sao có khe nứt này.

Nhưng chẳng sao.

Đã luyện chế lại Lang Nha Bổng, nồi, độ cứng đã đủ đối phó đám cường giả Chân Tiên giới.

Lâm Phàm quyết định lần này một mình xông vào, khuấy động Chân Tiên giới trời long đất lở, sau đó để tông môn đến dọn dẹp mớ rắc rối.

Nếu bản thân Lâm Phàm cũng không giải quyết được thì bỏ đi, nói một câu thổi phồng là trên đời này có ai ghê gớm hơn hắn?

Khi suy nghĩ này nổi lên Lâm Phàm nhíu chặt mày:

- Nguy, sao lại bành trướng nữa, vừa mới bị người ta chém chết đấy thôi.

Lâm Phàm thấy sợ, có trái tim tự mãn là kinh khủng nhất.

Chân Tiên giới có cường giả nhiều như mây, chỉ riêng thực lực của đám thái thượng trưởng lão đã không đơn giản, mấy hôm trước hắn mới bị người đánh chết, nên điệu thấp một chút, nào ngờ bất giác lâng lâng.

- Thôi, vào xem đã.

Lâm Phàm bước vào khe nứt, bay thẳng lên trên. Lần này không bắt giữ Chân Tiên giới thì hắn viết ngược tên Lâm Phàm.

Lâm Phàm phát hiện trên đỉnh đầu có màng mỏng, lớp màng tỏa

vầng sáng, tiên văn chảy xuôi hơi huyền diệu, dường như là thứ gì không biết.

Nhưng không sao, đầu sắt cứng rắn đụng vào.

Lâm Phàm dễ dàng xuyên qua.

- Cái thứ gì thế này?

Lâm Phàm không hiểu vì sao đi qua dễ như vậy.

Chân Nhất ôm đao đen đi theo sau lưng lão sư, đôi mắt to tròn cảnh giác nhìn bốn phía:

- Chúng ta đang ở đâu đây lão sư?

Chân Nhất cùng lão sư đi vào một khe nứt nhỏ xíu, lúc mở mắt ra đã ở trong hoàn cảnh lạ này.

Chân Nguyệt cảnh giác nhìn bốn phía, dặn dò:

- Chân Nhất hãy theo sát bên vi sư, đừng đi lung tung.

Chân Nguyệt đang tu hành bên thác nước, chém giết nhiều người tự nhiên xuất hiện, sau đó mới biết đám người kia đi qua khe nứt này giáng lâm. Nên Chân Nguyệt mang Chân Nhất vào khe nứt, trong vô hình cảm giác phía cuối có cơ duyên của gã, cho gã trở nên mạnh hơn.

Chân Nguyệt đã kẹt ở Thiên Cương cảnh cửu trọng rất lâu, Bán Thần cảnh trong truyền thuyết quá xa xôi, thấy nhưng không cảm giác được. Chân Nguyệt biết đó là vì lĩnh ngộ chưa đủ, nội tình của mình còn thiếu. Chân Nguyệt luôn muốn tìm Lâm Phàm đánh một trận, nhưng tự biết mình kém hơn hắn rất nhiều.

Chân Nhất gật đầu nói:

- Vâng thưa lão sư!

Chân Nhất nho nhỏ nay cao hơn một chút nhưng vẫn là cậu bé.

Xào xạc!

Đột nhiên trong rừng cây tối có tiếng động.

Một lão nhân quần áo rách nát chật vật từ phía trước chạy lại, vừa chạy vừa la lên:

- Cứu mạng, lão đầu tử sắp chết, ngươi đừng đuổi theo!

Khi trông thấy Chân Nguyệt thì con mắt to cỡ hạt đậu bắn ra tia sáng cầu sinh, lão hét lên:

- Chàng trai bên kia, mau đến giúp lão đầu tử!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một con yêu thú từ trên trời giáng xuống, bốn vó chấm đất, bụi mù bốc lên, dữ tợn gầm rống, sóng âm khuếch tán.

Lão nhân chật vật bị sóng âm đánh trúng lăn trên mặt đất:

- Bà nội nó!

Chân Nguyệt cảnh giác nhìn, thờ ơ trước lời cầu cứu của lão nhân. Đến nơi xa lạ, gặp người lạ, Chân Nguyệt sẽ không hành động, sự sống chết của lão nhân này không liên quan tới mình.

Chân Nhất kéo tay áo lão sư, nhỏ giọng nói:

- Chúng ta cứu gia gia kia đi lão sư.

Chân Nguyệt dắt đồ nhi bước đi xa:

- Mặc kệ người ta, chúng ta đi.

Chân Nguyệt không quan tâm chuyện xảy ra nơi này, gã không biết lão nhân có lai lịch gì, tốt nhất đừng lắm chuyện.

Nhưng tiếng động phía sau làm Chân Nhất không nỡ nhẫn tâm, con mắt to tròn thường nhìn ra sau. Khi thấy lão gia gia khốn khổ bị dã thú hù sợ té ngã thì thầm lo lắng.

Chân Nguyệt phát hiện Chân Nhất giật khỏi tay mình, kinh ngạc nói:

- Trở về, Chân Nhất!

Chân Nhất được Chân Nguyệt dạy dỗ tuy vóc dáng nhỏ bé nhưng rất nhanh nhẹn, cầm đao đen cao hơn mình che trước mặt yêu thú. Bàn tay nhỏ run rẩy nhưng ánh mắt rất kiên định.

Chân Nhất nhìn quái thú cao thật cao trước mắt, nói:

- Dừng tay! Chân Nhất ta đây rất lợi hại, nếu ngươi còn ăn hiếp

người thì Chân Nhất sẽ đánh ngươi!

Chân Nhất quay đầu lại, kiên định nói:

- Lão gia gia yên tâm, ta sẽ cứu ngài!

Thật ra trong lòng Chân Nhất sợ muốn chết.

Yêu thú gầm lên:

- Grào!

Nó không ngờ một con kiến nhỏ bé dám ngăn đường nó đi, hai vó nâng lên đạp xuống Chân Nhất.

Chân Nguyệt giật mình hóa thành luồng sáng bắn tới:

- Chân Nhất!

Chân Nguyệt không ngờ đồ nhi của mình muốn cứu lão già không rõ lai lịch, thầm tự trách mình không dạy dỗ tốt. Loại hành vi ngu xuẩn gặp chuyện bất bình rút đao giúp đỡ sẽ đẩy bản thân xuống vực sâu vạn trượng.

Trán Chân Nguyệt rịn mồ hôi lạnh, gã không ngờ tốc độ của yêu thú mau như vậy, sắp không kịp.

Chân Nguyệt hét to một tiếng:

- Muốn chết!

Đao đen trong tay, Chân Nguyệt chém ra.

Chân Nhất sợ hãi nhắm tịt mắt, hươ đao đen lung tung chém yêu thú:

- A!

Ở trong mắt yêu thú thì con kiến nhỏ yếu này quá yếu.

Đột nhiên thân thể của Chân Nhất bị khống chế, đao đen được lực lượng bí ẩn bao bọc, đường đao chém lung tung bỗng vạch quỹ tích bí ẩn, tốc độ nhanh đến nỗi mắt thường khó thấy chém vào yêu thú.

Rầm!

Yêu thú bị cắt thành mấy khúc ngã xuống đất, đến phút cuối nó vẫn không rõ con kiến nhỏ bé này sao làm được.

Chân Nguyệt dừng bước, biểu tình nghiêm túc, cái này . . .

Chân Nhất mở mắt ra, khi thấy yêu thú ngã dưới đất thì mắt tròn xeo càng mở to hơn, lại nhìn lưỡi đao đen còn dính vết máu.

Chân Nhất hưng phấn chạy lại ôm đùi Chân Nguyệt, vui vẻ nói:

- Lão sư, đồ nhi giết yêu thú này!

Chân Nguyệt vuốt đầu Chân Nhất, cảnh giác nhìn lão nhân:

- Rốt cuộc lão là ai? Nếu đã lợi hại như vậy tại sao còn giả bộ bị yêu thú rượt đuổi? Còn mượn tay đồ nhi của ta giết yêu thú này?

Chân Nhất chu môi nói:

- A, thì ra không phải Chân Nhất giết.

Chân Nhất cứ tưởng mình rất lợi hại, thì ra không phải vậy.

Lão nhân đứng lên, cười tươi chỉ vào Chân Nhất:

- Nhóc con, ngươi rất khá, lão phu thích ngươi, làm đệ tử của lão phu không? Lão phu sẽ bồi dưỡng ngươi thật tốt, bảo đảm tương lai ngươi sẽ trở thành đệ nhất thiên hạ.

Chân Nhất ôm chân lão sư nói:

- Tạ lão gia gia nhưng Chân Nhất đã có sư phụ, về sau sẽ mãi là đồ nhi của sư phụ, không bái ai khác làm sư.

Biểu tình Chân Nguyệt nghiêm túc nhìn lão nhân nhưng trong bụng vui như hoa nở, thỏa mãn vuốt đầu nhỏ của Chân Nhất.

Lão nhân nhìn Chân Nguyệt một cái, lắc đầu nói:

- Tiểu tử này là sư phụ của ngươi? Quá yếu, sẽ không học được gì, đi theo lão gia gia bảo đảm được ăn sung mặc sướng.

Chân Nguyệt nhíu mày nói:

- Lão . . .!

Chân Nguyệt không ngờ lão nhân này càn rỡ như vậy, người bộc

phát ra đao ý mênh mông bắn thẳng thiên địa, khuấy động phong vân.

Lão nhân cười nói:

- Ha ha, sao? Tiểu tử không phục? Nào nào, để lão đầu này dạy ngươi cách dùng đao, ta rất thích nhóc con, đi theo ngươi rất lãng phí.

Chân Nguyệt nói:

- Tránh ra đi Chân Nhất.

Chân Nhất nhìn lão sư, gật đầu đứng sang một bên, lo lắng hỏi:

- Lão sư nhớ đừng bị thương lão gia gia.

Chân Nguyệt đương nhiên đồng ý bất cứ yêu cầu gì của đồ nhi:

- Ừm!

Lão nhân cười nói:

- Ha ha ha, không sai, không sai, lão phu muốn tiểu đồ đệ này. Lão phu từng thu ba đồ đệ, một đứa muốn giết lão phu, một đứa phản bội lão phu, một đứa thì ham muốn đồ vật của lão phu, đời này thật là quá thất bại. Vốn định tìm một chỗ chết cho rồi, không ngờ ông trời đối xử không tệ với lão phu, cho lão phu gặp hạt giống tốt. Yên tâm, lão phu không giết ngươi.

Lão lại có hy vọng mới rồi.

Chân Nguyệt tức giận quát:

- Huênh hoang!

Chân Nguyệt không ngờ gặp kẻ huênh hoang như vậy trong nơi bí ẩn này.

Gã quát lớn:

- Đao Đạo Vô Song!

Chân Nguyệt hóa thành luồng sáng biến mất, đao ý mạnh mẽ hình thành bão tố, cây cối xung quanh sụp đổ.

Lão nhân chắp hai tay sau lưng, mỉm cười nói:

- Khá lắm, người đời tu tiên nhưng ngươi tu đao, còn đến trình độ này, rất giỏi. Tiếc rằng không thuần túy.

Đao ý xuất hiện trên đầu lão nhân, chém thẳng xuống.

Đột nhiên xảy ra biến cố lớn.

Lão nhân giơ hai ngón tay kẹp, đao đen bị chặn lại.

Biểu tình Chân Nguyệt kinh hoàng, không ngờ sẽ có kết quả này:

- Cái gì!?

Lão nhân lắc đầu nói, búng ngón tay:

- Không được rồi.

Đao đen rung lên, Chân Nguyệt cảm nhận đao ý mênh mông truyền vào người, gã hộc máu văng ra xa.

Chân Nguyệt ngước đầu lên, mắt lấp lóe tia khó tin:

- Mạnh quá!

Chân Nhất hết hồn, nhấc chân nhỏ chạy tới chỗ lão sư:

- Lão sư!

Lão nhân xuất hiện trước mặt Chân Nhất, vuốt đầu cậu bé, cười nói:

- Tiểu tử thấy chưa, lão sư của ngươi quá yếu, đi theo lão phu bảo đảm ngươi sẽ thành cường giả trên đời.

Lão nhân sửng sốt thấy cậu bé mếu máo:

- Ủa? Sao vậy?

Chân Nhất cắn môi, mắt đỏ hoe, người run run sau đó gào khóc, tay nhỏ đấm lão nhân:

- Không cho lão ăn hiếp lão sư của ta! Lão sư của ta là lợi hại nhất, không yếu đâu!

Chân Nhất chạy tới bên cạnh Chân Nguyệt, ôm cánh tay gã:

- Lão sư có sao không?

Chân Nguyệt lau máu bên môi, vuốt đầu Chân Nhất:

- Không sao, lão sư làm Chân Nhất thất vọng rồi, thật ra lão sư không hề lợi hại.

Chân Nhất lắc đầu nói:

- Không đâu, ở trong mắt Chân Nhất thì lão sư lợi hại nhất!

Lão nhân bụm mặt, cũng muốn khóc:

- Lão đầu tử tung hoành thế gian mấy trăm năm, thu đồ đệ tên nào tên nấy cặn bã, vì sao không gặp đứa ngoan như vậy. Thất bại, thật thất bại, không bằng chết cho rồi.

Lão nhân ném một quyển bí tích qua:

- Thôi, tặng ngươi quyển sách này, ba năm sau nếu ngươi vẫn không đánh lại lão phu thì dù phải cướp lão phu cũng sẽ cướp đồ đệ này! Nếu có chuyện gì không giải quyết được hãy đi Thương Thánh sơn tìm ta.

Lão nhân không nói gì nữa, lắc đầu thở dài thườn thượt.

- Thất bại, đời quá thất bại.

Chương 540: Một tiếng đạo hữu quá tang thương

Chân Nguyệt siết chặt hai nắm tay, không ngờ gặp phải lão nhân như vậy. Ước hẹn ba năm, sau ba năm nếu gã không đánh lại lão thì sẽ bị cướp mất đồ nhi.

Gã tuyệt đối không cho phép chuyện đó xảy ra.

Chân Nguyệt kiên định nói:

- Đồ nhi, vi sư nhất định sẽ bảo vệ ngươi!

Chân Nhất gật đầu nói:

- Vâng!

Chân Nguyệt nhìn quyển bí tịch, Đao Ý Chân Giải. Giở trang thứ nhất, sắc mặt Chân Nguyệt thay đổi, đây là phương hướng mà gã chưa từng tiếp xúc, chưa bao giờ nghĩ đến.

Lâm Phàm ra khỏi khe nứt, nhìn bốn phía, hơi thương cảm nói:

- Ài, trở lại rồi. Đoạn thời gian trước chốn này thịnh thế biết bao, đâu yên ắng hoang vu thế này.

Lâm Phàm tạm thời không đoán được đang ở chỗ nào trong Chân Tiên giới, nhưng hắn biết thực lực cụ thể rồi.

Tuy chuyện đã qua nhưng vẫn có môn phái cắt cử đệ tử canh giữ tại chỗ này xem xét tình huống hiện trường.

Khi thấy có người ra khỏi khe nứt thì đệ tử canh giữ đều ngẩn ngơ.

Nơi này bị thái thượng trưởng lão Thiên Cung phong ấn, sao có người lên được? Phải về môn phái báo cho trưởng lão biết phong ấn của thái thượng trưởng lão Thiên Cung vô dụng!

Khi đệ tử kia sắp trốn vào hư không rời đi thì bỗng khựng lại, biểu tình khủng hoảng.

Một người xuất hiện trước mặt gã từ khi nào.

Lâm Phàm xuất hiện trước mặt đối phương, bất mãn hỏi:

- Đi cái gì? Từ xa đến là khách, người của Chân Tiên giới các ngươi không có chút lễ độ gì hết. Ta còn chưa hỏi mà ngươi đi cái gì?

Khiến người quá thất vọng, hắn cực khổ lên đây là vì sao? Vì muốn đánh với người Chân Tiên giới, không ngờ người Chân Tiên giới vừa thấy hắn đã muốn chạy, làm lòng người khó chịu.

Đệ tử cảnh giác nhìn Lâm Phàm:

- Ngươi muốn làm gì?

Gã rất rõ ràng những dân bản xứ hung tàn cỡ nào. Ba mươi hai trưởng lão của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, bao gồm chưởng giáo đều bị giết, cảnh tượng đó vô cùng thê thảm, khiến người giận sôi.

Lâm Phàm tiến lên ôm vai đối phương, nhe răng cười nói:

- Ngươi thuộc môn phái nào?

Đệ tử khủng hoảng nói, cảm giác cực kỳ không ổn:

- Thủy Ma tông! Đại ca, ta sai rồi, ngài hãy tha cho ta, coi ta như xì hơi, xì một tiếng bay vào không khí.

Lâm Phàm tiếc nuối lắc đầu nói:

- Không tha được.

Lâm Phàm ôm chặt vai gã hơn, hỏi nhỏ:

- Hỏi ngươi một chuyện, có bản đồ không?

Đệ tử sợ hãi:

- Bản đồ gì?

Gã cảm giác dân bản xứ này thật khủng bố, tuy giọng nói nhẹ nhàn nhưng từng giây từng phút lộ ra cảm giác khiến gã sợ.

Lâm Phàm cười nói:

- Giả bộ cái gì, ta đang hỏi có bản đồ của Chân Tiên giới không?

Đệ tử lắc đầu nguầy nguậy:

- Không, thật sự không có.

Sau đó gã gật đầu nhanh:

- Có, có.

Lâm Phàm vỗ đầu đối phương:

- Rốt cuộc là có hay không?

Bùm!

Đầu đệ tử nổ tung.

Lâm Phàm ngây ra:

- Trời ạ!

Hắn không ngờ vỗ nhẹ một cái đã chụp nát đầu đối phương.

- Thân thể yếu dữ vậy, có mạnh tay lắm đâu. Mà thôi, không có bản đồ vậy xem đại.

Lâm Phàm đi tới Chân Tiên giới là muốn nói chuyện với những người không thân thiện yêu hòa bình.

Lâm Phàm cười tươi như hoa:

- Thái thượng trưởng lão của Chân Tiên giới chắc là Thần cảnh, phải kiếm một mớ điểm mới được. Đến chỗ này có thể không kiêng nể gì, làm sướng tay.

Hắn ẩn vào hư không hướng tới phương xa.

Mười môn tiên đạo, sáu tông ma đạo, bốn điện yêu đạo, những môn phái này chắc đều là tổ chức đỉnh cao của Chân Tiên giới, muốn dẫn dắt Chân Tiên giới theo phương hướng tuyệt vời thì phải xóa sổ đám môn phái này.

Thủy Ma tông chắc là ma đạo, nghe tên không được hay, hơi tục.

Hư Vọng Chi Lâm, đó là một vùng đất mạo hiểm của Chân Tiên giới, bên trong ẩn chứa lực lượng huyền diệu, khi có người đi vào sẽ sinh ra ảo giác, trải qua đủ loại cảnh tượng. Mức độ nguy hiểm rất cao nhưng không thể ngăn cản nhiệt tình của đệ tử các phái, vì bên

trong có nhiều linh thảo, yêu đan của một số yêu thú, có tác dụng to lớn cho tu sĩ.

Hư không chấn động, một bóng người xuất hiện.

Lâm Phàm lơ lửng giữa hư không, mũi hít hà. Hắn từ xa đến theo mùi hương, cảm giác nơi này có điểm đang chờ đợi mình.

- Nơi này giao cho bản phong chủ gặt!

Lâm Phàm đã rất nôn nóng, lúc ở vùng đất Nguyên Tổ vì không phá hoại hoàn cảnh nên hắn làm gì cũng cẩn thận, còn bây giờ thì không cần dè dặt nữa.

Lâm Phàm giang hai tay, các thanh kiếm ý lơ lửng sau lưng, rầm rộ phô thiên cái địa, làm người đời kinh hoàng.

Bàn tay đè xuống, vạn kiếm bắn xuống rừng rậm.

Kiếm điểm bằng cách ngông nghênh như vậy đấy, giết từng tên là cách lạc hậu, chậm chạp, không sung sướng gì cả.

Một con yêu thú đang nằm nghỉ ngơi, nó đột nhiên mở mắt thú ra. Một thanh kiếm từ trên cao đâm xuống, yêu thú mới phản ứng lại thì thân hình đã bị kiếm ý xuyên thủng.

Lâm Phàm rất vừa lòng:

- Không tệ, tăng điểm rất tốt.

Nhưng thực lực tổng thể của Chân Tiên giới giống bên bọn họ, trừ thực lực đỉnh cao ra còn lại không chênh lệch nhiều.

Phải nói Bán Thần cảnh nhiều như chó, Thần cảnh đông đúc.

Đệ tử bình thường thì thực lực như nhau.

Ngẫm lại cũng hợp lý, bên họ khác với Chân Tiên giới, từ tuổi thọ đã chênh lệch lớn.

Chân Tiên giới tu tiên tất nhiên theo đuổi trường sinh bất tử, tuổi thọ dài hơn người của vùng đất Nguyên Tổ nhiều. Tích lũy năm rộng tháng dài, đám cường giả càng lúc càng nhiều.

Vùng đất Nguyên Tổ thì khác, dù là cường giả Bán Thần chỉ có một, hai trăm năm thọ, đó là tính trường hợp chết già.

Nhưng cũng khó nói chính xác, nếu vào Thần cảnh thì tăng tuổi thọ lên nhiều.

Ngay lúc này, một con rồng đất màu đất từ trong rừng cây bay lên trời, nó hung tợn gầm rống đụng vào Lâm Phàm.

Lâm Phàm vươn tay ấn đầu con con rồng đất, năm ngón tay bấu sâu vào đầu, gồng sức cổ tay nhấc con rồng đất lên rồi ném mạnh vào rừng rậm.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Mặt đất rung rinh, đất đai nứt nẻ như mạng nhện.

Lâm Phàm cười nói:

- Quá càn rỡ, đánh lén là không tốt.

Lâm Phàm nhìn chằm chằm phía dưới, hắn không ngờ nơi này còn có cường giả, nhưng đó là với người khác, với Lâm Phàm thì chỉ có bấy nhiêu.

Một giọng nói hùng hồn phát ra từ khu rừng:

- Vị đạo hữu này, nơi đây là Hư Vọng Chi Lâm, ẩn chứa khủng bố, xin dừng tay, nếu không sẽ có hậu hoạn vô cùng!

Lâm Phàm nhíu mày nói:

- Ngươi mới gọi ta là gì?

Hắn hơi khó chịu, tiếng kêu đạo hữu làm hắn thấy phiền lòng.

Giọng kia lại vang lên:

- Đạo hữu!

Người kia thầm khó hiểu, không biết người này làm sao vậy, chẳng lẽ xưng hô có gì sai?

Trong phút chốc xảy ra chuyện làm người đó kinh khủng.

Lâm Phàm lấy Lang Nha Bổng ra, gậy dần biến lớn, vẫn dài trăm trượng nhưng tia sáng lạnh càng sắc nhọn làm người hãi hùng. Lâm Phàm giơ Lang Nha Bổng lên cao đập xuống khu rừng.

- Đạo cái con mắt!

- Đạo hữu hãy dừng tay!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lang Nha Bổng đập mạnh xuống khu rừng, lực lượng to lớn truyền đến, lực lượng hùng hồn khó thể ngăn cản, mặt đất vỡ thành mấy mảnh, tính hủy diệt quá mạnh, làm người sợ rớt tròng mắt.

Giọng nói lại phát ra từ Hư Vọng Chi Lâm, bên trong chất chứa kinh khủng:

- Đạo hữu không thể làm như vậy! Nơi này phong ấn tà ma, nếu đạo hữu còn như vậy sẽ chỉ đẩy đạo hữu vào vực sâu vạn trượng!

Người kia không ngờ sẽ có người hổ báo như vậy, đã bảo đừng ra tay mà sao không nghe.

Lâm Phàm thở hổn hển, bất mãn lại giơ gậy lên:

- Mợ nó, lại kêu đạo hữu, muốn chết!

Một hạt châu màu vàng đất ở sâu trong Hư Vọng Chi Lâm cố gắng gầm rống:

- Ngươi bị điên sao? Ta đã bảo với ngươi là nơi này phong ấn tà ma, ngươi không nghe hiểu à? Ngươi là đệ tử của phái nào? Ngươi không biết tà ma xuất thế, thế gian sẽ gặp họa loạn sao?

Bên dưới hạt châu có một bệ đá, phía cuối bệ đá gắn liền mấy sợi xích sắt kéo dài bốn phương tám hướng nối với chỗ khác.

Tình huống lúc này hơi không ổn, những sợi xích sắt bị trùng kích có dấu hiệu đứt vỡ. Từng luồng khói đen bốc lên, chậm rãi khuếch tán. Những luồng khói đen tràn ngập tà ác, có oán niệm kinh khủng nhất không ngừng gầm rống.

- Thánh Thổ Châu, ngươi không phong ấn ta được, Hư Vọng Lão Tổ này sắp phá phong ra!

Thánh Thổ Châu hết hồn hét hóng hư không:

- Đạo hữu đừng ra tay nữa, hắn sắp ra!

Lâm Phàm nổi giận:

- Bà nội nó!

Hắn không ngờ tên kia vẫn dám gọi hắn là đạo hữu.

Lâm Phàm dứt khoát lại đập gậy xuống.

Uy thế của Lang Nha Bổng không giống bình thường, có thể nói là khủng bố.

- Đạo hữu!

- Đạo hữu!

Thánh Thổ Châu ngây ngẩn, người này là ai? Có phải bị khùng? Vì sao kêu một tiếng đạo hữu là đập càng mạnh?

Lâm Phàm quát lớn:

- Câm mồm, còn hô hữu cái nữa là lấy mạng chó của ngươi!

Lâm Phàm giơ cao Lang Nha Bổng đập xuống một kích cuối cùng.

Răng rắc!

Thánh Thổ Châu xoe tròn mắt:

- Tiêu đời, Hư Vọng Lão Ma đi ra.

- Ha ha ha!

Tiếng cười khủng bố vang vọng thiên địa, khói đen bay ra từ các sợi xích đứt tụ thành một hình thể mông lung giữa hư không.

Hư Vọng Lão Tổ cười âm trầm:

- Thánh Thổ Châu, ngươi phong ấn bổn tọa mấy ngàn năm, hôm nay bổn tọa phải cảm tạ ngươi, nhưng trước đó bổn tọa cần cảm tạ vị đạo hữu kia.

Hư Vọng Lão Tổ nhìn phía xa:

- Đa tạ đạo hữu giúp phá phong.

Đột nhiên tình huống biến đổi.

Hư Vọng Lão Tổ ngây ngẩn nhìn bóng người gần trong gang tấc, nghi hoặc hỏi:

- Đạo hữu làm gì vậy?

Chương 541: Ngươi có thể làm gì được ta

Lâm Phàm giơ năm ngón tay chộp Hư Vọng Lão Tổ:

- Đạo cái đầu ngươi!

Nhưng năm ngón tay xuyên qua khói đen chụp hụt, Hư Vọng Lão Tổ không có thực thể.

Hư Vọng Lão Tổ cười nói, nụ cười trào phúng:

- Vị đạo hữu này làm gì thế? Bổn tọa là Hư Vọng Lão Tổ, vô hình vô thể, đạo hữu có cào rách tay cũng không bắt được bổn tọa.

Lâm Phàm nhìn đối phương, cảm giác cái tên này hơi càn rỡ, tiểu nhân đắc chí, hắn nhìn khó chịu.

Trên đời có nhiều tiểu nhân đắc chí như thế nên mới không hòa bình, không thể tha thứ, thật sự.

Thánh Thổ Châu đặt trên bệ đá gầm rống:

- Đạo hữu thấy chưa? Đây chính là lão ma! Tại sao đạo hữu không nghe lời của ta, Hư Vọng Lão Ma phá phong, sau này trên đời sẽ gặp họa loạn.

Thở dài, tiếc nuối, hối hận.

Thánh Thổ Châu nó là chí cao chí thiên chí thượng, có nhiệm vụ phong ấn Hư Vọng Lão Tổ, không ngờ bị người phá hủy.

Lâm Phàm xoa trán, hai chữ đạo hữu rất không thân thiện, những người này trừ kêu đạo hữu ra không có xưng hô khác sao? Thật khiến người rất bất đắc dĩ.

Lúc này Hư Vọng Lão Tổ hóa thành khói đen bay tới bay lui bên cạnh Lâm Phàm, đùa cợt nói:

- Đạo hữu đừng quá kích động, bổn tọa phá phong ra đang rất hưng phấn. Hay đạo hữu làm đồng tử thổi tiêu của bổn tọa chịu không? bổn tọa sẽ truyền cách thành tiên cho đạo hữu, bảo đảm sống lâu.

Tuy Hư Vọng Lão Tổ không có thực thể nhưng khói đen ngưng tụ

thành hình người có mặt mũi, trông đối phương rất vui vẻ.

Lâm Phàm nhìn đối phương, bực bội nói:

- Ngươi hơi càn rỡ.

Ngẫm lại hắn là người điệu thấp, vậy mà có kẻ càn rỡ như thế trước mặt hắn, làm hắn không chấp nhận được.

Năm ngón co lại đấm mạnh, lực lượng gầm rống bay ra. Hư không khó chịu nổi lực lượng đã vỡ tán, nhưng đấm vào người Hư Vọng Lão Tổ hình thành lỗ đen xuyên thủng qua.

Hư Vọng Lão Tổ nói:

- Đạo hữu cần gì táo bạo vậy, bổn tọa đã nói rồi, vô hình vô thể, đạo hữu không đánh trúng ta được.

Thánh Thổ Châu cũng nói:

- Đạo hữu, khi Hư Vọng Lão Tổ là hư thể thì không có gì phá được, khi nào hắn công kích mới ngưng tụ thành thực thể.

Lâm Phàm hít sâu, nói:

- Câm mồm hết! Đừng hở chút kêu đạo hữu, ta là Lâm Phàm của Viêm Hoa tông Vô Địch phong, gọi ta là Lâm phong chủ biết chưa? Còn kêu một tiếng đạo hữu sẽ lấy mạng nhỏ của các ngươi!

Lâm Phàm không ngờ tồn tại loại sinh vật như vậy.

Hư Vọng Lão Tổ hơi càn rỡ.

Thánh Thổ Châu ngẩn ngơ, chẳng ngờ tên này còn rảnh rỗi so đo xưng hô. Hư Vọng Lão Tổ rất lợi hại, tuy bị phong ấn thời gian dài, thực lực giảm xuống nhưng trong tình huống hư thể vô địch làm người ta bó tay. Từng chết vô số người mới phong ấn được Hư Vọng Lão Tổ.

Thân thể Hư Vọng Lão Tổ như dòng nước bay tới bên tai Lâm Phàm:

- Đạo hữu.

Hư Vọng Lão Tổ bay sang tai bên kia:

- Đạo hữu, ngươi có thể làm gì bổn tọa?

Hư Vọng Lão Tổ rất vênh váo bay tới bay lui quanh Lâm Phàm, kêu đạo hữu liên tục.

Hư Vọng Lão Tổ cười nói:

- Thế nào? Đạo hữu có suy nghĩ gì? Bổn tọa thích thấy người ta muốn đánh chết bổn tọa mà không làm được gì.

Hư Vọng Lão Tổ bay vòng qua trước mặt Lâm Phàm, thè lưỡi phun khói đen:

- Đạo hữu, hi hi hi . . .

Hư Vọng Lão Tổ bị phong ấn quá lâu, khó khăn lắm mới đi ra nên muốn trêu cợt đạo hữu tội nghiệp này, chờ chơi chán sẽ giết đối phương. Hoặc bám vào thể xác của hắn cũng là ý hay.

Lâm Phàm cúi đầu, hắn đã đến bờ vực bùng nổ. Hắn đã nhìn thấu, người Chân Tiên giới rất không thân thiện, rõ ràng muốn khiêu khích mình.

Không nhịn nữa.

Lâm Phàm vụt ngẩng đầu, mắt bắn ra tia sáng:

- Hữu Sắc Nhãn Tình!

Hư Vọng Lão Tổ đang vênh váo chợt ngây ra, sau đó tức giận vỗ chưởng. Vì Hư Vọng Lão Tổ thấy tia khinh thường trong mắt đạo hữu này, rõ là trào phúng lão.

Quả nhiên khi Hư Vọng Lão Tổ tấn công thì thân thể ngưng thực, khác biệt lớn với lúc trước.

Bộp!

Lâm Phàm chộp bàn tay Hư Vọng Lão Tổ:

- Bà nội nó, nhịn ngươi lâu rồi!

Thánh Thổ Châu ngây ngẩn:

- Chuyện gì thế này?

Thánh Thổ Châu không ngờ Hư Vọng Lão Tổ đột nhiên tấn công, không sợ bị người ta bắt sao?

Thánh Thổ Châu hoang mang, nếu Hư Vọng Lão Tổ là loại xúc động thì năm xưa đã không có nhiều người hy sinh mới phong ấn được.

Lâm Phàm mặc niệm:

- Đóng Hữu Sắc Nhãn Tình.

Đã bắt chặt Hư Vọng Lão Tổ trong tay, dù lão muốn chạy cũng không chạy được.

Hư Vọng Lão Tổ tỉnh táo lại khỏi cơn điên cuồng, không biết vừa rồi xảy ra chuyện gì. Khi lão nhìn đạo hữu trước mắt thì xoe tròn mắt.

Hư Vọng Lão Tổ há hốc mồm:

- Chuyện gì xảy ra? Cái này . . .

Đang yên lành sao lão bị người ta bắt?

Hư Vọng Lão Tổ quát to, một tay khác chộp Lâm Phàm:

- Buông bổn tọa ra!

Nhưng bàn tay kia lại bị Lâm Phàm bắt giữ, hắn gồng sức bẻ gãy. Hư Vọng Lão Tổ rú lên, trán rịn mồ hôi.

Lâm Phàm cười nói:

- Yếu đến chỉ có tu vi Bán Thần bình thường mà dám đánh trả, ngươi không biết chữ chết viết như thế nào phải không?

Hư Vọng Lão Tổ ngây người, lúc lão hư hóa tuy không gì phá được nhưng lúc thực thể bị người bắt thì không thể hư hóa nữa.

Thực lực của tên này không giống bình thường, lực lượng truyền vào bao vây thân thể lão.

- Đừng như vậy, bổn tọa đùa chơi thôi.

- Ngươi thả bổn tọa ra khỏi phong ấn, bổn tọa cảm tạ còn không kịp sao có thể đắc ý quên hình.

- Đạo hữu, có gì từ từ nói.

Bùm!

Hư Vọng Lão Tổ mới thốt chữ đạo hữu thì Lâm Phàm đấm nát đầu đối phương, không có thịt bắn tung tóe mà chỉ có đoàn khói đen chậm rãi biến mất trong thiên địa.

Lâm Phàm vung cánh tay, hơi thất vọng:

- Rất kiêu ngạo, nhưng kiêu ngạo cũng nên có giới hạn.

Hư Vọng Lão Tổ chỉ có thực lực Bán Thần, nhưng xem tình hình thì thực lực thật sự của lão không chỉ có bấy nhiêu. Mặc kệ, dù sao đã bị hắn đánh nát.

- Ủa?

Lâm Phàm phát hiện một quả cầu ánh sáng màu đen chậm rãi bay lên từ cần cổ Hư Vọng Lão Tổ, quả cầu ánh sáng mới trồi lên khỏi cần cổ liền bay xa.

Trong quả cầu ánh sáng truyền đến giọng nói của Hư Vọng Lão Tổ:

- Đồ khốn, ngươi chờ cho bổn tọa! Bổn tọa gọi ngươi là đạo hữu đấy, ngươi làm gì được!

Thánh Thổ Châu thấy vậy giật mình kêu lên:

- Đạo hữu đừng để hắn chạy thoát, đó là nguyên thần của Hư Vọng Lão Tổ!

Hư Vọng Lão Tổ lạnh lùng nói, trong giọng nói chất chứa lửa giận:

- Ha ha ha! Hư Vọng Lão Tổ này không gốc không thể, bổn tọa muốn chạy thì ai ngăn được, ngày sau sẽ trả thù này!

Lâm Phàm đứng phía xa mặc niệm:

- Mở ra Hữu Sắc Nhãn Tình.

Hư Vọng Lão Tổ quát lớn:

- Khốn kiếp, đừng xem thường bổn tọa, liều mạng với ngươi!

Hư Vọng Lão Tổ quẹo một vòng trên cao bay thẳng tới, quyết tâm không chết không ngừng với tên kia.

Bộp!

Lâm Phàm giơ tay chộp quả cầu ánh sáng, đóng Hữu Sắc Nhãn Tình lại:

- Nào, trốn tiếp đi, chạy ra khỏi năm ngón tay của bản phong chủ xem như ngươi giỏi.

Hư Vọng Lão Tổ khủng hoảng hét rầm lên:

- Không thể nào! Sao có thể như vậy?

Hư Vọng Lão Tổ không biết chuyện gì xảy ra, rõ ràng lão đã chạy thoát mà sao chớp mắt đã vòng về.

Thánh Thổ Châu trợn to mắt nói:

- Không thể nào? Hư Vọng Lão Tổ ngu vậy?

Thánh Thổ Châu không dám tin Hư Vọng Lão Tổ gian xảo đến mức tận cùng mà thiếu não như thế, nếu không thì năm xưa đã chẳng chết nhiều người mới phong ấn lão lại được.

Rõ ràng hủy thân thể, thần hồn chạy thoát, nào ngờ nguyên thần nửa đường vòng về, còn bay thẳng tới chỗ vị đạo hữu kia, đây là tự chui đầu vô lưới.

Thánh Thổ Châu nhìn ra được vị đạo hữu thô bạo này có thực lực phi phàm, tuyệt đối là tu vi Luyện Hư Hợp Đạo.

Lâm Phàm nhìn quả cầu ánh sáng trong tay, thầm khó hiểu sao càng nhìn lâu càng muốn ăn, không đúng, có lẽ vì trông nó giống thú linh hoặc thần đan.

Lâm Phàm liếm môi, ăn vào chắc không sao đâu?

Hắn do dự, nếu không nếm thử thì vĩnh viễn không thể xác định thứ này có giúp tăng giá trị khổ tu không.

Hắn lập chí trở thành người mạnh nhất cõi đời, nếu không dám nếm thử thứ này thì chẳng bằng về nhà cày ruộng.

Hư Vọng Lão Tổ phát hiện vị đạo hữu này là lạ, mặt sát quá, tính làm gì? Mà sao le lưỡi ra, đừng biến thái vậy chứ.

Bổn tọa là Hư Vọng Lão Tổ cao cao tại thượng, sao có thể chịu đựng nhục nhã như vậy.

Đừng!

Tiếng liếm nhớp nháp.

Lâm Phàm liếm một cái, chép miệng, mùi vị hơi lạ nhưng độ mềm mại thì thích hợp, nhưng quan trọng là không tăng thêm giá trị khổ tu.

Tiếc nuối, thất vọng.

Hư Vọng Lão Tổ sợ rồi, cảm giác đạo hữu này biến thái quá.

Hư Vọng Lão Tổ run giọng kêu:

- Đạo hữu . . .

Bụp!

Năm ngón tay siết chặt, quả cầu ánh sáng nổ tung, pháp luật thuần khiết bay tứ tán trên không trung.

Điểm vào tay.

Lâm Phàm vung tay, không để bụng:

- Bản phong chủ đã bảo là đừng kêu, tự tìm đường chết.

Thánh Thổ Châu xoe tròn mắt thầm la:

- Khủng bố!

Vị đạo hữu này còn là người sao?

Hư Vọng Lão Tổ cứ thế chết đi.

Lâm Phàm nhìn xuống Thánh Thổ Châu, hắn đáp xuống bên cạnh, chộp Thánh Thổ Châu vào tay, cẩn thận xem xét.

Thánh Thổ Châu lặng im không dám hó hé tiếng nào.

Lâm Phàm hỏi:

- Ngươi kêu ta là gì?

Thánh Thổ Châu chợt nhớ đoạn đối thoại lúc trước, vội sửa miệng:

- Đạo . . . phong chủ khỏe!

Mới rồi Hư Vọng Lão Tổ kêu đạo hữu nên bị bóp chết, Thánh

Thổ Châu không dám bắt chước.

Lâm Phàm vừa lòng gật đầu nói:

- Ừ, khá lắm, có chút kiến thức.

Chương 542: Dâm tặc, thả ta ra

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Trong lòng Thánh Thổ Châu điên cuồng rủa thầm, nếu nó không có chút kiến thức và nhanh nhạy thì đã giống như Hư Vọng Lão Tổ bị vị đạo hữu này bóp chết.

Nhưng Thánh Thổ Châu không hiểu tiếng kêu đạo hữu có vấn đề gì? Vì sao người này càng nghe càng nóng nảy?

- Nay Hư Vọng Lão Tổ đã chết, sau này sẽ không tai họa thế gian được nữa, ta cũng nên rời đi, ngày sau có duyên sẽ gặp lại phong chủ.

Thánh Thổ Châu muốn bay lên khỏi tay Lâm Phàm, nhưng nó phát hiện mình không thể bay ra ngoài.

Thánh Thổ Châu run run hỏi:

- Phong chủ làm vậy là sao?

Chắc không phải đạo hữu táo bạo này muốn giữ nó lại chứ?

Nó thật tình không muốn ở lại đây, không muốn nói nhiều một câu với vị đạo hữu này, vì rất kỳ dị.

Hư Vọng Lão Tổ sẽ không ngốc như thế, chắc chắn xảy ra chuyện gì mà Thánh Thổ Châu không biết, nó kết luận là đạo hữu đặc biệt này rất nguy hiểm.

Nó là Thánh Thổ Châu, vật chí cao vô thượng có thể trấn áp tà ma, nhưng bàn về đánh nhau thì bỏ đi, tuyệt đối không đánh lại đạo hữu trước mắt.

Lâm Phàm chộp Thánh Thổ Châu quan sát kỹ, bên trong có lực lượng kỳ diệu, xem ra hạt châu này hơi đặc biệt:

- Đi gì mà đi, ngươi và ta có duyên.

Chưa nghiên cứu rõ thứ này sao có thể thả nó đi. Huống chi nơi bản phong chủ đi qua không mọc một cọng cỏ, sao có thể để bảo bối lọt ra khỏi kẽ tay.

Thánh Thổ Châu vội nói:

- Hữu duyên? Phong chủ đừng hiểu lầm, ta bấm đốt tính thì giữa hai ta không có duyên phận gì cả. Hôm nay là phong chủ chém yêu trừ ma giết Hư Vọng Lão Tổ, ta nhất định sẽ ca tụng công tích vĩ đại của phong chủ cho khắp thế gian biết.

Thánh Thổ Châu chợt nhận ra tình huống là lạ, chắc không phải Thánh Chủ muốn hàn phục nó chứ? Đùa, nó là Thánh Thổ Châu đâu dễ bị người ta hàng phục. Nên mặc kệ thế nào nó phải chạy trốn, tuyệt đối không thể rơi vào tay vị đạo hữu này.

Lâm Phàm siết chặt tay hơn, nheo mắt nhìn Thánh Thổ Châu chằm chằm:

- Bản phong chủ nói có duyên tức là có duyên, sau này đi theo ta.

Bà nội nó!

Thánh Thổ Châu muốn nổi khùng, nó phát hiện đạo hữu này không nói lý, cưỡng ép giữ nó lại.

Sao chịu được!

Dù chết nó cũng quyết không thành vật sở hữu của người khác!

Thánh Thổ Châu nghiêm túc hơn:

- Vị đạo hữu này xin đừng quá đáng, ta là Thánh Thổ Châu, không theo ai khống chế. Nếu ngươi cứ muốn làm chuyện nghịch thiên sẽ bị trừng phạt!

Thánh Thổ Châu cảm thấy nói ngọt nhạt không ích gì, tuy vị đạo hữu này giết Hư Vọng Lão Tổ nhưng không thể càn rỡ như vậy, Thánh Thổ Châu sao có thể bị người khác khống chế?

Lâm Phàm lười nói nhiều:

- Nhiều lời vô ích, sau này ngươi là của ta.

Hắn đã nhận định hạt châu là của hắn, không ai cướp đi được.

Thánh Thổ Châu tức muốn bể châu, vầng sáng ngoài hạt châu

dần nới rộng ra, có tia sáng bắn ra.

- Đạo hữu quá đáng, ta đành tạm thời phong ấn ngươi mấy ngày để ngươi bình tĩnh lại. Phong ấn!

Thánh Thổ Châu phát ra tiếng nổ, trong vô hình có một loại lực lượng phong ấn phủ lên Lâm Phàm.

Lâm Phàm ngạc nhiên nhìn Thánh Thổ Châu:

- Ngươi muốn phong ấn ta?

Lâm Phàm không ngờ hạt châu này không thừa nhận duyên phận của cả hai, còn muốn trái lương tâm cưỡng bức phong ấn hắn.

Nó suy nghĩ vớ vẩn thật.

- Xin lỗi , phong ấn!

Dải sáng bao phủ, Thánh Thổ Châu bộc phát ra luồng sáng chói lòa bao trùm Lâm Phàm, trong lực lượng này có sức nặng của đất đai, như thể sức nặng một giới đè lên người hắn.

Thánh Thổ Châu khẽ thở dài:

- Ài, vì sao cứ phải chọc vào Thánh Thổ Châu này, đó không phải hành động sáng suốt.

Thánh Thổ Châu không ngờ còn có đạo hữu chọc vào nó, chẳng khác nào tự tìm cái chết. Nhưng nghĩ tình đạo hữu này giết Hư Vọng Lão Tổ, xem như làm chuyện tốt nên nó nương tay chỉ định phong ấn mấy ngày.

Đang lúc Thánh Thổ Châu lầm bầm cảm thán thì một giọng nói khiến nó ngừng bặt, nếu có khuôn mặt chắc chắn sẽ làm biểu tình kinh hoàng.

- Thế nào là không sáng suốt, nói nghe chơi.

Thánh Thổ Châu không tin được:

- Ngươi . . . ngươi . . .

Không thể nào, rõ ràng nó đã phong ấn rồi, vì sao biến thành như vậy?

Lâm Phàm chộp Thánh Thổ Châu trong tay, nhe răng cười tươi:

- Mới rồi bản phong chủ lại phát hiện công năng mới của ngươi.

Thánh Thổ Châu ngây người, không rõ vị đạo hữu này nói cái gì:

- Cái gì?

Khoảnh khắc này nó phát hiện tình huống là lạ.

Tay phải Lâm Phàm cầm nồi, tay trái cầm Thánh Thổ Châu, hắn giang hai tay, mắt nhìn xéo cảm nhận môi trường xung quanh.

- Gió đông bắc không khí hơi khô ráo.

Thánh Thổ Châu giật mình kêu lên:

- Ngươi đang nói cái gì!?

Thánh Thổ Châu cảm thấy đầu óc vị đạo hữu này có gì đó không bình thường, sao đột nhiên nói lời nó không hiểu.

- Đi!

Lâm Phàm vung nồi đập mạnh Thánh Thổ Châu bay xa.

Cuối cùng Thánh Thổ Châu đã biết đối phương muốn làm gì:

- Ta xx thiên tôn đại nho nhà ngươi . . .!

Khi Thánh Thổ Châu phản ứng lại thì cảm giác không khí xung quanh như nổ tung, hư không chấn động.

Thánh Thổ Châu bay nhanh đến cực hạn, vạch cái đuôi trắng trên không trung.

Lâm Phàm gật gù:

- Tốc độ rất nhanh, sức phá hoại rất mạnh, quan trọng là Thánh Thổ Châu rất cứng rắn.

Hắn khá vừa lòng, Thánh Thổ Châu cũng có ích đôi chút.

Lâm Phàm đứng trong hư không bình tĩnh mở mắt:

- Mở ra Hữu Sắc Nhãn Tình!

Thánh Thổ Châu chưa từng gặp chuyện như vậy, nó định bay đi luôn nhưng rồi nổi điên bay về phía Lâm Phàm.

Bộp!

Năm ngón tay xòe ra chộp Thánh Thổ Châu vào tay, Hữu Sắc Nhãn Tình đóng lại. Tâm tình của Lâm Phàm khá tốt, Thánh Thổ Châu bay một vòng lại tự mình bay về.

Hắn chợt nhận ra Hữu Sắc Nhãn Tình kết hợp Thánh Thổ Châu sẽ ghê gớm cỡ nào.

Thánh Thổ Châu ngơ ngác như thấy quỷ:

- Chuyện gì thế này?

Nó không tin nổi rõ ràng mình đã bay đi, nhưng bay nửa ngày khi không vòng về.

Đạo hữu này có quỷ!

Thánh Thổ Châu nói:

- Phong chủ nể mặt ta đi, thả ta ra, sau này ta sẽ báo đáp.

Thánh Thổ Châu cảm giác không thể chạy thoát khỏi tầm kiểm soát của đối phương, nhưng mặc kệ thế nào vẫn cố gắng khiến đối phương thả mình.

Lâm Phàm mỉm cười, thu hoạch thật tốt:

- Gì mà nể mặt hay không, chúng ta có duyên. Huống chi ngươi cũng muốn báo đáp ta, vậy báo đáp ngay lúc này cho rồi. Thôi không nói nữa, hãy ở yên trong này, ta mang ngươi nhìn khắp ngàn núi vạn sông.

Dứt lời Thánh Thổ Châu bị bỏ vào trữ vật giới chỉ.

Lần này thu hoạch khá tốt, được đến bảo bối, hơn nữa bảo bối này rất cứng rắn.

- Ta . . .

Thánh Thổ Châu muốn nói chuyện nhưng bị bỏ vào trữ vật giới chỉ ngăn cách thanh âm.

Lâm Phàm nhìn Hư Vọng Chi Lâm bên dưới.

Môi trường tốt như vậy, tuy bị hắn đập lộn xộn, Chân Tiên giới không xứng được môi trường tốt đến thế.

Lâm Phàm đáp xuống đất, mười ngón đan vào, sợi tơ lực lượng bắn ra từ mười ngón bện thành lưới lớn bao trùm lãnh thổ này. Lâm Phàm quát lớn, cổ nổi gân xanh.

Nếu người của Chân Tiên giới trông thấy sẽ sợ chết khiếp, đây còn là con người sao?

Sức mạnh quá lớn, phạm vi mảnh đất này không nhỏ.

Răng rắc!

Mép rìa mặt đất vỡ tan, hình thành một khe nứt với nền đất cũ. Lâm Phàm gồng sức nâng Hư Vọng Chi Lâm lên sau đó bỏ vào trữ vật giới chỉ.

Lâm Phàm vỗ tay, lau mồ hôi trên trán, nở nụ cười tươi:

- Làm xong, thu công.

Đối với hắn thì lao động là quang vinh nhất.

Thánh Thổ Châu đang tìm đường ra trong trữ vật giới chỉ, sốt ruột không biết nên làm sao. Khi nó thấy trữ vật giới chỉ mở ra, một tia nắng bắn vào thì hưng phấn lao nhanh ra. Đột nhiên bóng đen lớn bao phủ, Thánh Thổ Châu bị đè.

Thánh Thổ Châu hét lên:

- Cái thứ gì!

Thanh âm ngừng bặt, nó bị Hư Vọng Chi Lâm hoàn toàn bao phủ.

Lâm Phàm ẩn vào hư không, tìm lung tung.

Hắn đến Chân Tiên giới chỉ có mục đích duy nhất là cho đám người không yêu hòa bình biết hòa bình không dễ có thế nào. Còn về đi đến đâu thì tùy ý trời.

Ban đêm ở Chân Tiên giới rất yên tĩnh, nhưng trong yên tĩnh tràn ngập hơi thở nguy hiểm.

Trên mảnh đất cát hoang vắng, một xấp nhánh cây bị lửa đốt tí tách, ánh lửa bập bùng cháy xua tan bóng tối xung quanh.

Lâm Phàm nằm trong Thiên Hà Vương Đỉnh ngâm nước nóng, cảm giác cuộc sống thật tuyệt:

- Thoải mái!

Xem điểm: 1050009

- Số đuôi này thật khiến người bất đắc dĩ, là tên khốn kiếp nào cống hiến chín điểm?

Lâm Phàm nhớ lại trong thành trì có một kẻ xâm nhập thực lực nhỏ yếu đến tội nhưng rất tàn nhẫn tấn công hắn, sau cùng bị hắn giết. Là người này cống hiến chín điểm.

- Thăng cấp!

[Tiêu hao sáu mươi vạn điểm.

Hỗn Nguyên Địa Thân (tam trọng)]

Người Lâm Phàm bộc phát ra lực lượng, đây là thăng cấp công pháp lên đệ tam trọng mang đến sức mạnh, mỗi tế bào trong người tham lam cắn nuốt. Làn da phát sáng, hắn cảm giác thân thể lại mạnh thêm một chút.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Không tệ, nhưng cách Thần cảnh còn một đoạn đường rất dài phải đi, cần nội tình quá khổng lồ, lớn đến hơi khủng khiếp.

Lâm Phàm cảm thấy Thần cảnh khá thú vị, cần nhiều nội tình.

Còn lại bốn mươi vạn điểm thì Lâm Phàm định dùng cho việc rút thăm trúng thưởng kim cương, đẳng cấp rút thăm cao cấp biết bao.

Một vạn điểm rút một lần, hù chết người.

Nhưng với Lâm Phàm thì rút thăm trúng thưởng dễ làm người ta nghiện, dễ từ xe đạp biến thành motor, nên khi có đầy đủ điểm thì hắn không ngại thử một lần.

Huống chi chỗ này là Chân Tiên giới, sợ gì thiếu điểm?

Chờ trời hửng sáng hắn sẽ hành động, cưỡng ép kiếm điểm. Lâm Phàm không tin Chân Tiên giới rộng lớn như vậy mà không có chỗ cho hắn kiếm điểm.

Trong không trung tối đen phía xa, một bóng người trên vai khiêng một nữ nhân lao nhanh đến.

- Dâm tặc thả ta ra!

Chương 543: Dùng yêu cảm hóa các ngươi

Trong bóng tối, giọng của người kia hơi khàn khàn và tình dục, nghe như chờ đợi quá lâu sắp không nhịn được:

- Tiểu nha đầu đừng kêu nữa, dù có kêu rách họng cũng không ai cứu nàng ra.

Nữ nhân bị vác trên vai lạnh lùng nói:

- Dục Tâm Ma tông, Độ Ngọc Phong, ngươi không sợ Hạc gia của ta giết sao?

Độ Ngọc Phong cười nói, mắt lấp lóe tia mong đợi:

- A? Không ngờ vẫn bị phát hiện, ánh mắt của nha đầu khá lắm. Bổn tọa nghe nói nha đầu nhà ngươi dụ dỗ nhiều thanh niên tài tuấn, dắt mũi xoay vòng nhưng không cho ai chạm vào ngươi. Hôm nay đêm đẹp, bổn tọa có thể nếm náp trước.

Thân thể Huyền Âm là lô đỉnh tốt, Độ Ngọc Phong bắt cóc nha đầu này không chỉ vì ham muốn tình dục, còn vì nàng là lô đỉnh thượng hảo có thể cho tu vi của gã tăng tiến lớn.

Lúc Độ Ngọc Phong bắt cóc gây ra tiếng vang bị người của Hạc gia phát hiện, bị đuổi theo một đường, nhưng gã thi triển thần thông trốn thoát.

Mặt Hạc Khiết hơi trắng:

- Ngươi . . .!

Nàng không ngờ sẽ gặp Độ Ngọc Phong, trưởng lão bình thường của Dục Tâm Ma tông nhưng tu vi không yếu, là Luyện Thần Hoàn Hư, nổi tiếng dâm tặc. Vì Độ Ngọc Phong tu luyện công pháp nên hay bắt cóc nữ để hái âm bổ dương, mỗi nữ nhân đều có kết cục cực kỳ thê thảm.

Hạc Khiết đã thấy rồi, da bọc xương không nhìn ra hình người. Trong đầu nàng luôn tìm cách làm sao để thoát khỏi tay Độ Ngọc Phong, chiêu uy hiếp vô ích, nếu gã sợ thì đã không xuống tay với nàng.

Hạc Khiết bình ổn tinh thần, quyết định trò chuyện đàng hoàng với Độ Ngọc Phong:

- Thật ra chúng ta có thể tán gẫu một buổi.

Độ Ngọc Phong bay trên trời bật cười nói:

- Ha ha ha! Tiểu thư Hạc gia mà muốn tâm sự một buổi với dâm tặc như ta? Đúng là chuyện lạ nhất đời, nói đi, muốn tán gẫu cái gì?

Mắt Hạc Khiết lóe tia sáng lạnh, nếu không phải yếu hơn đối phương thì nàng ước gì bắm thây gã ra.

Hạc Khiết nói:

- Ngươi luôn phạm tội ở các nơi, trừ Dục Tâm Ma tông chứa chấp ngươi ra e rằng môn phái khác không chứa ngươi. Nếu ngươi thả ta thì ta cam đoan với ngươi mỗi ngày tặng một nữ nhân cho ngươi, hoặc muốn nhiều hơn cũng được, ngươi cần gì phải mạo hiểm suốt?

Nàng là tiểu thư của Hạc gia, có nhiều nữ phó, mỗi ngày biến mất một người trong tộc cũng không sao. Hạc Khiết còn có một thế lực bí mật luôn buôn bán người, không khó tìm kiếm nữ nhân thích hợp.

Độ Ngọc Phong chép miệng:

- Chậc, ôi chao, Hạc tiểu thư có khác, không ngờ tiểu thư sẽ đưa ra điều kiện này. Nếu để thanh niên tài tuấn say mê nàng biết chắc sẽ đau lòng chết mất.

Hạc Khiết nói:

- Đau lòng thì sao, bọn họ làm gì có tư cách nhúng chàm bản tiểu thư. Ngươi hãy suy nghĩ kỹ đi.

Hạc Khiết hy vọng sẽ thuyết phục được Độ Ngọc Phong, vậy là nàng an toàn. Vừa có thể liên kết với Dục Tâm Ma tông, chỉ có lợi không có hại cho thế lực của nàng.

Hạc Khiết thấy đối phương chìm trong suy tư, nàng mỉm cười nói:

- Như thế nào? Khi đó ngươi muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, không phải lén lút trộm nữa.

Độ Ngọc Phong cười lớn bảo:

- Hạc tiểu thư, phải nói là bổn tọa rất động lòng với điều kiện của tiểu thư, tiếc rằng những nữ nhân phàm tục không lọt vào mắt bổn tọa, chỉ thích Hạc tiểu thư. Đừng nói nhiều nữa, đêm nay để bổn tọa yêu thương tiểu thư, ha ha ha ha ha ha!

Tiểu nha đầu này không biết nàng có thể chất gì sao?

Đó là lô đỉnh tốt nhất, một ngàn, một vạn nữ nhân cũng không bằng một lô đỉnh.

Mặt Hạc Khiết trắng bệch:

- Ngươi . . .!

Tim Hạc Khiết đập nhanh nhìn bốn phía, nàng hy vọng có ai đó đến cứu mình.

Nhưng ban đêm tối đen, có ai đến cứu nàng?

Hạc Khiết nhớ đến những nữ nhân bị Độ Ngọc Phong tàn nhẫn giết hại là thấy khủng bố.

Đột nhiên trong tầm mắt của Hạc Khiết ánh vào một đống lửa, không biết ai ngồi nơi đó nhưng đây là cọng rơm cứu mạng duy nhất của nàng.

Hạc Khiết hét to:

- Cứu mạng! Cứu mạng!

Độ Ngọc Phong định không cho tiểu nha đầu la lên nhưng thấy ánh lửa phía xa thì nổi hứng, gã cũng không ngờ có người ở đây.

Độ Ngọc Phong nhìn xuyên bóng tối thấy rõ bên kia, cười tà khí, thậm chí hơi hưng phấn nói:

- He he, chỉ có một người trẻ tuổi, cũng tốt, thuận tay giết không chừng được đến thu hoạch bất ngờ. Hạc tiểu thư tìm người cứu mạng cũng vô ích, vừa lúc bổn tọa thích có người thứ ba xem, tiểu tử này may mắn, ít ra phút cuối bổn tọa sẽ cho hắn hưởng thụ một lần.

Đối với Hạc Khiết là tuyệt vọng, nàng không ngờ Độ Ngọc Phong tà ác như thế.

Lẽ nào vì nàng làm nhiều chuyện xấu xa nên bị báo ứng?

Lâm Phàm vừa ngâm tắm vừa chuẩn bị thử vận may xem rút thăm trúng thưởng ra thứ tốt gì.

Bên tai nghe tiếng cầu cứu, hình như là giọng nữ, hắn cảm giác là một nữ nhân xinh đẹp.

Lâm Phàm cười nói:

- He he, không tệ, sau khi đến Chân Tiên giới thì may hẳn ra.

Hai bóng người từ trên trời giáng xuống, hoặc nên nói là một người, cô nương bị khiêng trên vai.

Độ Ngọc Phong đánh giá Lâm Phàm, cười nói:

- Tiểu tử có nhã hứng đấy.

Hạc Khiết dịu dàng kêu cứu, biểu hiện rất yếu đuối:

- Công tử cứu mạng! Hắn là dâm tặc, muốn làm bẩn ta!

Hạc Khiết không biết người trẻ tuổi thực lực thế nào, nhưng bây giờ đã không có cơ hội, đành gửi gắm tất cả hy vọng vào người trước mắt.

Lâm Phàm nheo mắt nhìn Độ Ngọc Phong, khinh thường nói:

- Dâm tặc? Đời ta ghét dâm tặc nhất, nếu ham muốn thì tay làm hàm nhai tự mình giải quyết. Không ngờ ngươi là dâm tặc, thật là tội đáng muôn chết!

Lâm Phàm rất khinh thường, nam nhân tốt như hắn coi khinh loại người này.

Nữ nhân là dùng để thương, nâng niu, là thần thánh, thuần khiết, sao có thể vấy bẩn.

Nếu nôn quá thì hẹn người ta, xem như có bản lĩnh.

Độ Ngọc Phong cười to bảo:

- Ha ha ha! Không ngờ giữa đường đụng phải đồ ngốc, tốt, tốt . . .!

Khi thốt chữ tốt cuối cùng thì Độ Ngọc Phong hành động, tay bấm pháp quyết, một đoàn sáng màu hồng bắn về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm khó chịu nói:

- Chuyện gì đây? Không thể nói chuyện đàng hoàng được sao, nói không lợp liền đánh, thật đáng giận!

Chân Tiên giới khiến người quá thất vọng, đang yên lành cứ đòi đánh người, thật khiến người ta khó chịu.

Lâm Phàm đứng lên, khoác áo lên người, giơ tay đánh tan ánh sáng màu hồng.

Độ Ngọc Phong giật nảy mình:

- Cái gì!?

Độ Ngọc Phong không ngờ người trẻ tuổi bề ngoài bình thường này có thể dễ dàng cản lại thế công của gã.

Hạc Khiết thấy vậy mừng rỡ, cười tươi kêu cứu:

- Công tử cứu ta với!

Độ Ngọc Phong hé môi, một tiểu kiếm rắn bạc như vật sống bắn ra. kiếm to cỡ móng tay xoay tròn trên trời dần biến lớn chém vào Lâm Phàm.

Ánh trăng chiếu xuống, tiểu kiếm rắn bạc tỏa ánh sáng chói mắt.

Lâm Phàm không thèm nhìn, giơ tay trái lên chộp tiểu kiếm rắn bạc vào tay, bóp nhẹ bẻ gãy kiếm.

Độ Ngọc Phong mặt biến sắc phun ra búng máu:

- Phụt!

Độ Ngọc Phong không tin nổi chuyện xảy ra. Tiểu kiếm rắn bạc là pháp bảo bản mệnh của gã, cực kỳ quỷ dị, có thể hấp thu ánh trăng và ánh mặt trời, phản chiếu ra ánh sáng chói mắt làm mục tiêu không thể mở mắt xem.

Nào ngờ người trẻ tuổi không thèm xem, trực tiếp chộp tiểu kiếm rắn bạc, bẻ gãy nó.

Thực lực này . . . không đánh lại.

Độ Ngọc Phong nảy ý muốn bỏ chạy, gã ôm Hạc Khiết ném hướng Lâm Phàm.

Hạc Khiết kinh hoàng hét to:

- A!

Hạc Khiết giang hai tay như muốn lao vào vòng tay Lâm Phàm.

Trong giây phút ngắn ngủi Hạc Khiết phát hiện nam nhân trước mắt có thực lực cường đại, mặt mũi cũng đẹp, nếu có thể dụ hắn vào tay cho nàng lợi dụng sẽ giúp ích rất lớn.

Hạc Khiết nũng nịu kêu lên:

- Công tử cứu mạng!

Với nữ nhân đột nhiên lao tới thì Lâm Phàm nhướng mày, co chân đá nàng ta qua một bên, hắn bay thẳng tới chỗ Độ Ngọc Phong.

Độ Ngọc Phong giật mình kêu lên:

- Cái gì? Ác dữ vậy!?

Độ Ngọc Phong không ngờ người trẻ tuổi này không biết thương hương tiếc ngọc, nam nhân bình thường sẽ giang rộng vòng tay ôm mỹ nhân vào lòng. Hơn nữa Hạc Khiết là mỹ nữ trong mỹ nữ, làm gì có người cưỡng lại được sự quyến rũ này?

Trong khi Độ Ngọc Phong suy nghĩ lung tung thì phát hiện người trẻ tuổi xuất hiện ở trước mặt từ khi nào, một tay chụp đầu gã.

Lâm Phàm chụp đầu Độ Ngọc Phong xách lên:

- Chạy gì mà chạy, ngươi có biết là ngươi làm bản phong chủ rất tức giận không?

Độ Ngọc Phong vùng vẫy nhưng vô ích, gã biết mình đã đạp trúng đinh.

Nhưng sao có thể như vậy? Tuổi còn trẻ mà mạnh như thế, không hợp lý.

Độ Ngọc Phong van xin:

- Tha mạng, tha mạng!

Hạc Khiết bị đá té xuống đất, nằm im không nhúc nhích, mắt trợn to bốc lửa. Nhưng rất nhanh lửa giận vụt tắt.

Hạc Khiết không ngờ có nam nhân chống cự được nhan sắc của mình.

Khi Hạc Khiết nghe Độ Ngọc Phong xin tha thì vụt ngẩng đầu, đứng lên nói:

- Đa tạ ơn cứu mạng của công tử, tiểu nữ tử không biết lấy gì báo đáp, chỉ có thể . . .

Lâm Phàm nói:

- Câm mồm!

Hạc Khiết có nhiều lời muốn nói nhưng bị hai chữ 'câm mồm' đả kích nặng.

- Dâm tặc.

Lâm Phàm suy tư, hắn định đập chết tươi nhưng ngẫm lại người Chân Tiên giới tà ác, ghê tởm như thế, hắn phải sửa đổi họ, dùng yêu cảm hóa bọn họ. Lâm Phàm cũng muốn thử lực lượng luân hồi mạnh cỡ nào.

- Luân Hồi!

Lâm Phàm bay lên giữa không trung tối mờ, lần nữa làm Sáng Thế Thần cấu tạo thế giới.

Chương 544: Rất vừa lòng lần luân hồi này

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Tuy Lâm Phàm không thường xuyên xây dựng luân hồi nhưng từ khi tạo dựng luân hồi cho nhóm Chế Tài thì hắn đã có kinh nghiệm, nên lần này dựng luân hồi rất dễ dàng.

Lâm Phàm trầm tư, hắn nên cho dâm tặc này có cuộc đời thế nào?

Óc Lâm Phàm lóe tia sáng, hắn bội phục trí tuệ của mình, nghĩ ra được cách luân hồi thân thiện như vậy.

Kiến trúc hiện đại hiện ra.

Quy tắc xây dựng của thế giới luân hồi là mặc kệ luân hồi đơn giản thế nào đều phải có quá trình vòng tròn, nếu không có luân hồi hoàn chỉnh sống và chết thì thế giới luân hồi sẽ sụp đổ, không thể hình thành luân hồi hoàn chỉnh.

Thành phố X.

Một nam nhân trung niên đứng trước cửa bệnh viện nhìn màn hình lớn phía xa, mắt lấp lóe tia khao khát.

Trong màn hình phát ra thanh âm:

- Đại hội Lỗ Thánh mùa thứ mười lăm kết thúc tại đây. Trải qua nhiều vị giám khảo chuyên nghiệp chấm điểm, danh hiệu Lỗ Thánh năm nay là Dư Sinh mới có hai mươi tám tuổi. Chúng tay hãy nhiệt liệt vỗ tay hoan nghênh Dư Sinh giành được danh hiệu Lỗ Thánh, hắn sẽ là người lãnh đạo nhiệm kỳ mới của đất nước!

Nam nhân trung niên hâm mộ nhìn màn hình, khi thấy số liệu Lỗ Thánh trên màn hình thì hoảng hồn.

- Mười lăm lần trong một tiếng, dung lượng tích trữ là 600ml, tầm bắn tám thước tám, khủng bố thế!

Nam nhân trung niên không ngờ Lỗ Thánh mùa này mạnh như vậy, số liệu các mặt mạnh kinh người. Người số một cõi đời nếu không phải là gã thì còn ai khác, số liệu các mặt của Lỗ Thánh mùa trước vẫn yếu hơn Lỗ Thánh Dư Sinh.

Nam nhân trung niên buông tiếng thở dài:

- Ài.

Nam nhân trung niên không quay đầu đi thẳng vào bệnh viện, nhi tử của gã sắp ra đời, gửi gắm hết hy vọng vào nhi tử.

Trong phòng bệnh.

Nam nhân trung niên ôm trẻ sơ sinh mới chào đời, giơ bé lên cao khỏi đầu, vừa khóc vừa cười tươi nói:

- Nhi tử, ngươi không làm ba ba thất vọng, bảy phần nhờ vận may, một phần nhờ phụ thân, ngươi mới sinh ra đã có vốn liếng mạnh hơn phụ thân nhiều. Cố lên, phải trở thành Lỗ Thánh vĩ đại! Tên của ngươi là Độ Ngọc Phong, tương lai phải mạnh hơn Lỗ Thánh Dư Sinh!

Trẻ sơ sinh được giơ cao cười vui vẻ, tiểu vào mặt nam nhân trung niên.

Một năm sau, phụ thân dẫn dắt Độ Ngọc Phong lớn mạnh thực lực của bản thân.

Hai năm, ba năm sau, phụ thân dẫn dắt Độ Ngọc Phong học tập Lỗ Thánh Thập Bát pháp.

Đây là bí tịch gia truyền của gã, tiếc rằng trừ tổ tiên ra không ai thành công tu luyện.

Độ Ngọc Phong kinh nghiệm dày dạn, trong giáo dục bắt buộc chín năm đã đánh bại tuyển thủ các khu, mỗi năm giành lấy danh hiệu hạng nhất.

Lớp phụ huynh, bạn đồng lứa gọi gã là Tiểu Lỗ Thánh.

Có lẽ vì thiên phú, động tác tay của gã càng tinh diệu hơn, vốn liếng thân thể càng mạnh.

Độ Ngọc Phong vận dụng Lỗ Thánh Thập Bát pháp lô hỏa thuần thanh.

Mười tám năm sau.

Trong phòng, Độ Ngọc Phong chảy mồ hôi gầm nhẹ, chất lỏng trong suốt bắn trúng vách tường, xung lực mạnh mẽ để lại lỗ nhỏ.

- Phù, rốt cuộc đột phá cực hạn.

Độ Ngọc Phong thanh lý sạch sẽ sau đó đứng dậy nhìn tấm hình người trên vách tường, đó là Lỗ Thánh Dư Sinh hiện nay.

Dư Sinh đã giữ vững ngai báu Lỗ Thánh mười tám năm, suốt những năm qua đánh bại đủ mọi kẻ địch, khiến vô số nam nhân tự thấy xấu hổ. Cũng làm vô số nữ nhân tiếc nuối, vì nam nhân mạnh như vậy sẽ không vừa mắt họ, chỉ có kẻ yếu mới muốn các nàng. Cường giả chỉ dựa vào đôi tay là có thể giải quyết tất cả.

Mắt Độ Ngọc Phong lấp lóe tia sáng nóng bỏng:

- Lỗ Thánh Dư Sinh, Độ Ngọc Phong này sẽ kéo ngươi xuống ngai báu, ta đã chuẩn bị sẵn sàng nhận vương miện vàng.

- Đại hội Lỗ Thánh mùa thứ ba mươi ba chính thức bắt đầu báo danh, Lỗ Thánh Dư Sinh đã kéo dài mười tám mùa, năm nay người đánh bại Lỗ Thánh Dư Sinh là ngươi? Hay ngươi? Hãy mang theo giấy căn cước đến báo danh đi, Lỗ Thánh mùa sau đợi các ngươi!

Độ Ngọc Phong đã chuẩn bị sẵn sàng, mấy năm nay gã bỏ quên tất cả vùi đầu rèn luyện chỉ vì hôm nay.

Đại hội chính thức bắt đầu.

Độ Ngọc Phong giết ra con đường máu trong vô số cường giả, làm cả đám mặc cảm không bằng, la hét gã mạnh đáng sợ.

Trước TV, phụ thân của Độ Ngọc Phong kích động run rẩy:

- Nhi tử cố lên, phải thắng! Tuyệt đối đừng giống kẻ yếu như phụ thân!

Mấy ngày sau, cuộc quyết đấu đỉnh cao.

Độ Ngọc Phong đi tới cuối cùng, giết ra con đường máu trong vô số thí sinh. Giờ Độ Ngọc Phong đứng dưới đài, ngước đầu nhìn nam nhân ngồi trên ngai báu.

- Lỗ Thánh Dư Sinh, Độ Ngọc Phong này đến khiêu chiến ngươi, qua hôm nay ta sẽ là Lỗ Thánh mới!

Lỗ Thánh Dư Sinh nhìn xuống người trẻ tuổi dưới đài, giọng ồm ồm hùng hồn:

- Chàng trai can đảm đáng khen, ta đã quên có bao nhiêu người trẻ tuổi không biết trời cao đất rộng như ngươi khiêu chiến với ta, nhưng cuối cùng họ đều nằm ở đây. Ngươi có biết chỗ ngươi đứng có bao nhiêu người đã nằm xuống không?

Độ Ngọc Phong cúi đầu nhìn bậc thang có vết bẩn màu trắng lóe tia sáng như lân quang, gã không biết là cái gì nhưng . . .

- Bớt nói nhảm!

- Chiến!

Hai người giơ tay lên giật mạnh áo khoác xuống.

Cả nước, vô số người xem so đấu thịnh thế, khi nhìn cảnh này thì hét rầm lên.

Vô số người siết chặt nắm đấm, cuộc chiến thí thần sắp bắt đầu.

Mọi người nhìn chăm chú, bọn họ biết chỉ có thời gian một tiếng, trong vòng một tiếng người thắng sẽ là Lỗ Thánh mới.

Chiến đấu tiến vào phút gay cấn, biểu tình Độ Ngọc Phong nghiêm túc, trán ướt mồ hôi, đôi tay cùng lên xuống. Trong mười tám năm qua gã đã lĩnh ngộ cảnh giới càng cao, lòng bàn tay khép lại như chạm đến đại đạo chí cao vô thượng.

Mười phút, Lỗ Thánh Dư Sinh dẫn đầu.

Ba mươi phút.

Năm mươi phút.

Năm mươi chín phút, vẫn là Lỗ Thánh Dư Sinh dẫn đầu.

Lỗ Thánh Dư Sinh cười to bảo:

- Chàng trai, ngươi sắp thua. Bản Lỗ Thánh đã thích lũy 800ml, dài nhất cách chín phẩy tám thước, những năm gần đây không chỉ có các ngươi tiến bộ.

- Chết tiệt, cứ thua như vậy sao?

Độ Ngọc Phong cực kỳ không cam lòng, gã cực khổ tu luyện

nhiều năm chỉ vì ngày hôm nay, sau lưng gã có kỳ vọng của vô số người.

Vì kỳ vọng của phụ thân, quyết không thể thua, ta không thể làm phụ thân thất vọng với ta, phụ thân gửi hết hy vọng vào ta!

Trọng tài nói:

- Mười giây cuối cùng.

Độ Ngọc Phong sắp tuyệt vọng, gã thấy nụ cười ngông cuồng của Lỗ Thánh Dư Sinh.

- Nhi tử cố lên!

Trong đầu Độ Ngọc Phong xẹt qua chiêu thức Lỗ Thánh Thật Bát pháp, từng chiêu bay qua, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Độ Ngọc Phong giật mình kêu lên:

- Đây là . . .?

Độ Ngọc Phong nhanh tay hơn, Lỗ Thánh Thật Bát pháp biến đổi hình dạng thành một chiêu thức mà gã chưa từng học.

Độ Ngọc Phong quát lớn:

- A!

Tiếng quát kinh thiên động địa, ánh sáng trắng bắn ra từ người Độ Ngọc Phong.

- Chiêu cuối cùng của Lỗ Thánh Thập Bát pháp, bão kim loại!

Thiên địa mất màu.

Lỗ Thánh Dư Sinh thấy cảnh này cũng hết hồn, khó tin kêu lên:

- Cảnh giới chí cao vô thượng, Lỗ Thần Loạn Vũ!?

- A!

Mặt Độ Ngọc Phong đỏ rần, gân xanh nổi lên, lưng ưỡn ra. Một cột sáng bắn thẳng thiên địa xuyên qua tầng khí quyển, chưa ngừng lại, bắn lên mặt trời.

Mặt trời màu lửa đỏ thoáng chốc thành màu trắng.

Thiên địa rắc xuống thánh quang.

Rầm bịch!

Lỗ Thánh Dư Sinh miệng sùi bọt mép, đồng tử nở to:

- Sao có thể như vậy? Không thể . . .

Trọng tài giật mình không nói nên lời:

- Tuyển thủ Độ Ngọc Phong, chưa rõ dung lượng, chưa rõ khoảng cách, đã vượt qua cực hạn các đời Lỗ Thánh.

Độ Ngọc Phong thở hắt ra:

- Phù.

Hơi thở trên người Độ Ngọc Phong trở nên huyền diệu, mắt nhìn Dư Sinh:

- Ngươi thua, ta đã chạm đến cảnh giới càng huyền diệu hơn.

Phụ thân ở trước TV khóc ròng:

- Nhi tử giỏi quá!

Mười tám năm, suốt mười tám năm, gã dốc lòng trở thành cường giả nhưng cuối cùng chỉ là kẻ yếu, phải ở bên nữ nhân. Nhưng giờ đây nhi tử của gã thành công, mang theo hy vọng của gã lên đỉnh.

Loa TV phát ra thanh âm phấn khởi:

- Lỗ Thánh mùa thứ ba mươi ba Độ Ngọc Phong thành công lên đỉnh, phá vỡ kỷ lục nhân loại, sẽ lưu truyền vĩnh viễn!

Độ Ngọc Phong lên đỉnh, lặng im nhìn Dư Sinh một lúc rồi nói:

- Về thắng thua hôm nay không phải ta muốn chứng minh mình ưu tú hơn ngươi, ta chỉ muốn nói rằng thực lực con người tuy có mạnh yếu nhưng giấc mơ không nên khác biệt sang hèn. Ta rất hy vọng từ giờ phút này mọi người nên hiểu làm sao theo đuổi ước mơ. Ta tại đây mời cường giả toàn thế giới đến khiêu chiến ta, ta sẽ ở trên ngai báu đỉnh Lỗ Thánh chờ các ngươi. Đa tạ, ta nói xong rồi.

Giờ phút này toàn thế giới xáo động, tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Từ đó Độ Ngọc Phong lên ngôi báu, mãi đến chín mươi chín tuổi,

nghĩa là qua một tiếng nữa gã được tròn một trăm tuổi.

Phóng viên đỉnh cao thế giới hỏi:

- Lỗ Thánh khỏe, từ khi ngài lên đỉnh cao có gặp được người khiêu chiến nào khiến ngài xem trọng không?

Độ Ngọc Phong lớn tuổi đã rụng răng, cười nói:

- Có, mỗi một người khiêu chiến khiến ta rất xem trọng, vì bọn họ sống vì lỗ, ý chí chiến đấu đó làm ta kính nể.

Phóng viên hỏi:

- Xin hỏi đến bây giờ Lỗ Thánh vẫn còn lỗ chứ?

Độ Ngọc Phong nói:

- Đương nhiên, mỗi ngày không lỗ là cả người ta khó chịu, ngay lúc này ta rất muốn làm một cái.

Đám phóng viên chứng kiến Lỗ Thánh Độ Ngọc Phong làm mẫu cho vô số tiểu bối thấy cái gì là lỗ thật sự, có đủ loại kiểu, ẩn chứa đại đạo.

Độ Ngọc Phong cảm thấy mình sắp xuống mồ nên cố gắng phô bày ra tài học cả đời, có ai lĩnh ngộ được gì trong đó hay không phải xem ngộ tính của họ.

Tiếng chuông vang lên, trăm năm đã đến.

Độ Ngọc Phong mỉm cười nhắm mắt lại, kết thúc cuộc đời Lỗ Thánh của mình.

Ngày Độ Ngọc Phong qua đời toàn thế giới tiếc thương, đưa tiễn Lỗ Thánh vĩ đại chặng đường cuối cùng, gã là anh hùng trong lòng mọi người.

Năm mươi năm trước người ngoài hành tinh đến, một mình Lỗ Thánh bắn nát hạm đội ngoài hành tinh trong trời sao vô tận.

Phụt!

Lâm Phàm lơ lửng trong không trung vô tận suýt hộc máu, xây dựng luân hồi lần này rất thú vị.

Lâm Phàm ngoắc ngón tay, một quả cầu ánh sáng bay vào hư

không vô tận.

Chương 545: Cảm giác hòa mình vào thiên nhiên

Kết tinh luân hồi nhập vào người Độ Ngọc Phong, lặng lẽ không gây tiếng động.

Độ Ngọc Phong đang van xin:

- Tha mạng!

Độ Ngọc Phong không ngờ đạp trúng đinh sắt, còn là đinh sắt rất cứng rắn.

Hạc Khiết thấy cảnh này suy

Đừng hỏi tại sao Hạc Khiết tự tin như vậy, đây là lòng tin của nữ nhân.

Độ Ngọc Phong là trưởng lão bình thường của Dục Tâm Ma tông, tuy không phải thành viên đỉnh cao nhất nhưng cũng có quyền lợi rất lớn. Nhưng người như vậy bị đối phương tùy ý chộp trong tay. Độ Ngọc Phong như gà con không chút sức chống cự, sự cường đại làm lòng Hạc Khiết rạo rực.

Thanh niên tài tuấn quay quanh nàng hoàn toàn không thể so sánh với người này, cách biệt một trời một vực.

Độ Ngọc Phong cảm giác kỳ kỳ, trong lòng có chút biến đổi, cứ muốn sờ chỗ đó, cảm giác rất kỳ diệu, nếu không có mặt người lạ thì gã rất muốn thử một lần.

Lâm Phàm nheo mắt nhìn đối phương, hắn nhìn thấu ý tưởng của gã.

Mới dung hợp bao lâu mà đã muốn 'lái máy bay' rồi? Hơi đáng sợ.

Lâm Phàm mở miệng nói:

- Đừng kêu tha mạng nữa, hỏi ngươi một chuyện.

Khó khăn cho gã luân hồi một phen, không thể gõ chết ngay được.

Người vào luân hồi của ta tất nhiên thay đổi cuộc đời. Như Độ Ngọc Phong có thể tránh tội chết nhưng khó thoát tội sống, lần luân hồi này ác nhất.

Độ Ngọc Phong nói ngay:

- Được được, ngài cứ nói.

Độ Ngọc Phong rất sợ, mới rồi gã dốc hết sức ra nhưng vẫn không đánh lại đối phương, xem tình hình thì người ta chưa đánh thật, nếu chơi thật chắc gã đã đi đời nhà ma.

Lâm Phàm hỏi:

- Có bản đồ không?

Độ Ngọc Phong ngây người khó hiểu:

- A? Bản đồ gì?

Lâm Phàm cười nói:

- Thì là bản đồ của Chân Tiên giới, có không?

Độ Ngọc Phong gật đầu như gà mổ thóc:

- Có có!

Dù không có thì gã cũng phải tìm cách kiếm cho ra, tình huống của gã cần tránh né các nơi nên rất cần mang theo bản đồ.

- Đây là bản đồ.

Lâm Phàm nhận lấy nhìn thoáng qua, không tệ, bản đồ hoàn thiện, đánh dấu rõ các nơi trong Chân Tiên giới.

Lâm Phàm thả tay ra:

- Được rồi, ngươi có thể đi.

Độ Ngọc Phong được buông ra quỳ xuống đất:

- Tha mạng, van xin ngài hãy tha cho ta! Ta có mắt mà không thấy núi Thái, xin đừng giết ta!

Độ Ngọc Phong cho rằng kêu gã đi tức là sẽ tiễn gã lên đường.

Tu luyện đến bây giờ trải qua bao nhiêu cực khổ, gã từng bị nữ

nhân lừa gạt, vì không phục nên muốn nghịch thiên sửa mệnh, bước vào đường tiên. Nhiều năm qua rốt cuộc gã có chút thành tựu, gã không muốn chết như vậy.

Lâm Phàm lườm gã:

- Làm gì đấy, bản phong chủ chỉ hỏi một câu, ngươi muốn sao? Kêu ngươi đi còn tiếc không chịu đi?

Chỉ số thông minh hơi thấp, kêu gã đi còn không chịu.

Độ Ngọc Phong ngước đầu lên ngơ ngác hỏi:

- Ngài không giết ta?

Lâm Phàm nói:

- Như thế nào? Hy vọng ta giết ngươi phải không? Nếu không đi thì ta chiều ý ngươi.

Độ Ngọc Phong hết hồn, không ngờ đối phương thật sự không giết mình, lật đật đứng dậy, cảm động rưng rưng nước mắt nói nhỏ:

- Tiền bối hãy cẩn thận, nữ nhân kia không phải thứ tốt, nàng là Hạc gia tiểu thư, chuyên dắt mũi nam nhân.

- Biến!

- Vâng vâng!

Độ Ngọc Phong bay nhanh đi, rất sợ đối phương đổi ý.

Trong lòng gã bứt rứt nóng nảy như có lực lượng đọng trong bụng, không tìm được chỗ trút ra.

Lâm Phàm nhìn bóng lưng Độ Ngọc Phong khuất xa, nhếch môi cười.

Trong luân hồi vì có quy tắc của bản phong chủ thêm vào nên lỗ nhiều lần sẽ không chết, giờ ra thế giới thật, cho ngươi lỗ đã tay. Nếu làm theo số lần trong luân hồi thì chưa đầy một tháng, không, cỡ chục ngày mà còn sống được thì bản phong chủ phục ngươi giỏi.

Lâm Phàm nhìn sang nữ nhân bên cạnh, ánh mắt dịu dàng nhìn nàng từ trên xuống dưới.

Hạc Khiết thầm hoảng, miễn cưỡng nở nụ cười.

Lâm Phàm khen ngợi với ánh mắt thưởng thức thuần khiết:

- Bộ dạng đẹp, dáng người cũng rất tốt, không sai, không sai.

Hạc Khiết nghe mấy lời này thì rất vui vẻ, đúng như nàng nghĩ, ai cũng không thể nào thoát khỏi sắc đẹp của nàng. Dù tên này có thực lực mạnh mẽ cũng thế.

Hạc Khiết thầm nghĩ nếu trao thân cho đối phương không biết có thể trói chặt đối phương được không, hoặc dụ dỗ một thời gian rồi ép khô giá trị của đối phương.

Nếu nàng không muốn thì không ai cưỡng ép nàng được.

- Đa tạ ơn cứu mạng của công tử, tiểu nữ không biết lấy gì đền đáp, nguyện trả bằng tấm thân này.

Nói xong câu đó Hạc Khiết lộ biểu tình xấu hổ, nhỏ giọng bổ sung thêm:

- Tiểu nữ vẫn còn tấm thân trong trắng.

Lâm Phàm tiến lên, giơ tay chộp Hạc Khiết:

- Được, thỏa mãn nguyện vọng của nàng.

Hạc Khiết rất xấu hổ, lòng thầm khó chịu. Làm gì nôn nóng vậy, muốn làm luôn ở đây sao?

Nhưng nàng phải cho đối phương ăn bớt một chút trong phạm vi chừng mực, phòng ngừa tên đã trên dây, đối phương không chịu đựng được.

Bộp!

Sắc mặt Hạc Khiết hoàn toàn thay đổi, mắt sáng lấp lóe tia kinh ngạc:

- Công tử, ngài . . .

Lâm Phàm chộp đầu đối phương xách lên, xúc cảm từ bàn tay phỏng đoán ra số liệu đại khái:

- Cao một thước bảy, bốn mươi tám ký, ngực cỡ C, điều kiện tổng thể không kém.

Hạc Khiết hoảng sợ hỏi:

- Công tử muốn làm gì? Không lẽ tin lời tên kia nói? Hắn nói xấu ta! Ta thật sự còn tấm thân trong sạch, sao có thể là loại người đó.

Lâm Phàm nói:

- Tin chứ, chắc chắn tin lời hắn nói rồi, nếu không tin lời đồng tính thì sao tin được khác giới như nàng?

Hạc Khiết ngớ người ra:

- Hả?

Nàng không rõ đối phương nghĩ thế nào, vì sao có suy nghĩ như vậy.

Người trước mắt thật sự là con người sao?

Hạc Khiết dám thề với trời miễn là nam nhân tuyệt đối không thoát khỏi dụ dỗ của nàng. Hạc Khiết cho rằng nam nhân đều là thứ hạ tiện, dùng để lợi dụng.

Lâm Phàm ngước nhìn trời, thấy mặt trăng treo ở phương hướng khác, hắn đổi hướng rồi giơ Hạc Khiết lên cao về phía trăng tròn.

Trăng vừa trắng vừa sáng, mắt thường thấy vầng sáng bao phủ mặt đất.

Lâm Phàm hưng phấn muốn khóc:

- Cảnh tượng rất hoàn mỹ, ta mong đợi lâu rồi!

Từ lúc xa tâm ma thì hắn luôn ngày nhớ đêm mong, ước gì tâm ma lại xuất hiện kéo hắn vào tâm ma đại kiếp nạn. Tiếc rằng tâm ma như đã biến mất, không xuất hiện nữa.

Lúc này phía xa có vô số bóng người bay tới:

- Tặc tử đừng hòng càn rỡ!

Hạc Khiết nghe tiếng nhìn qua, hưng phấn kêu lên:

- Tộc lão cứu ta!

Hạc Khiết không ngờ lúc này nhóm tộc lão đuổi theo kịp, hy vọng sống sót hiện ra, nàng cảm giác mình có thể sống tiếp.

Tộc lão Hạc gia không thể trơ mắt nhìn Hạc Khiết bị người giết.

Vì Hạc Khiết có năng lực nhất trong lớp tiểu bối Hạc gia, tuy là nữ nhi nhưng có thể dắt mũi đám thanh niên tài tuấn quay như dế, đủ thấy thủ đoạn của nàng thế nào.

- Xui thật, bản phong chủ sắp bắn pháo hoa đẹp nhất thế gian, không muốn bị ai quấy nhiễu.

- Cuồng thân!

Lâm Phàm vận dụng công pháp, người phát ra tiếng nổ, áo trên rách toạc, hơi thở khủng khiếp chấn động hư không thổi quét tám hướng.

Cường giả Hạc gia cảm nhận khí thế mạnh mẽ kia đều mặt biến sắc, như thấy quỷ:

- Mạnh quá!

- Ngũ Hành Nghịch Thần!

Thất Thần Thiên Pháp mở ra, bảy vị thần linh giáng lâm thế gian hiện ra sau lưng Lâm Phàm, thân hình các vị thần linh khác với trước kia, cao mấy trăm trượng, siêu khủng bố.

Vị thần cuối cùng nuốt những thần linh khác để lớn mạnh bản thân, sau đó khắc lên vai Lâm Phàm, phù văn nổi lên ẩn chứa lực lượng khủng bố.

Lâm Phàm quát lớn:

- Biến!

Sóng âm khiến người khó thể ngăn cản.

Tộc lão Hạc gia thấy cảnh này thì thầm kinh sợ, la to khủng bố, đây còn là người sao?

Ở trong mắt họ thì đây là pháp tướng thiên địa, là đại năng giả thật sự, có thần thông.

Tộc lão Hạc gia kêu lên:

- Đi, đi mau!

Sau đó chạy thật xa.

Rất khủng bố, chỉ dựa vào khí thế này đã làm người ta khó mà

ngăn cản, nếu đánh thật thì một kích đủ giết người.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua:

- Xem như các ngươi may mắn.

Hắn đang định bắn pháo hoa, không muốn bị bất cứ chuyện gì quấy nhiễu.

Bắn phóa hoa cần kỹ thuật, trước khi bắn phải điều chỉnh tốt tâm thái, nỗi lòng bình ổn, tốt nhất là hòa vào thiên nhiên, cảm nhận sự yên tĩnh. Còn phải tính toán góc độ, sức gió, ánh sáng đêm vân vân, rất phức tạp.

Không trải qua chín năm giáo dục bắt buộc thì tuyệt đối không bắn pháo hoa rực rỡ được.

Hạc Khiết rít gào:

- Không! Tộc lão đừng vứt bỏ ta!

Hạc Khiết không ngờ hy vọng lại vụt qua trước mắt mình, nàng nhìn Lâm Phàm, tuyệt vọng gầm rống:

- Sao ngươi có thể làm vậy? Ta là nữ nhân, ngươi chỉ biết giết nữ nhân sao?

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Cái đó thì không, nếu chỉ giết nữ nhân thì đạo pháo hoa của bản phong chủ đã đại thành lâu rồi. Bản phong chủ chỉ bắn loại pháo hoa không thuần khiết như các ngươi nên mới không thể đạt tới đỉnh. Thôi, không thể lựa chọn phẩm chất pháo hoa, miễn kỹ thuật tốt là có thể bù đắp thiếu thốn. Đi!

Lâm Phàm xoay cổ tay ném Hạc Khiết lên trời.

Bóng trắng hòa cùng ánh trăng đẹp tuyệt, nếu có thêm nhạc đệm Yêu Cả Đời thì chắc chắn rất tuyệt.

- A, đúng rồi, ta có mp4, chắc có bài đó.

Lâm Phàm lấy mp4 ra tìm nhạc, hình như có trong này.

Hạc Khiết rớt xuống đất cái rầm, trùng kích lớn làm nàng hộc máu.

Lâm Phàm cười nói:

- Tìm được!

Lâm Phàm bước lại gần xách Hạc Khiết lên:

- Ngại quá, bận tìm nhạc quên mất, mà thôi dù sao cũng phải chết, rớt chút không sao.

Lâm Phàm nói xong lại ném Hạc Khiết lên trời, nhạc vang lên, làn điệu làm hắn tìm được cảm giác.

Hoàn mỹ!

Thân hình hơi nghiêng, cánh tay phải kéo ra, năm ngón tay co lại, khoảnh khắc bóng trắng thánh khiết hòa cùng ánh trăng thì tung nắm đấm.

- Không . . .!

Bùm!

Khoảnh khắc nổ tung.

Lâm Phàm nhìn chăm chú, nở nụ cười thỏa mãn.

Giữa pháo hoa như nở một đóa hoa, rất đẹp.

+6 điểm.

Không tròn điểm

Chương 546: Di chuyển rồi nói tiếp, không so

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Một góc rừng cây nhỏ.

Sau khi giữ mạng nhỏ Độ Ngọc Phong trốn xa, cảm giác đối phương sẽ không bắt mình thì tìm một chỗ nằm xuống, lén làm chuyện đó.

Một tiếng gầm nhẹ, luồng sáng trắng xẹt qua đêm đen, rực rỡ giây lát rồi rơi xuống với quỹ tích bất quy tắc, đất bùn, lá cây dính giọt trắng.

Độ Ngọc Phong cảm thán:

- Mấy chục năm qua sống uổng phí, không ngờ sẽ sướng như vậy. Nhưng sao bỗng cảm giác thân thể hơi trống rỗng?

Sau đó Độ Ngọc Phong nghĩ có lẽ dư sức làm tiếp, lại cảm nhận cảm giác tuyệt vời khó tả kia.

Nhưng nghĩ đến nam nhân vừa rồi khiến biểu tình của Độ Ngọc Phong nghiêm túc, cứ cảm thấy là lạ.

Các phái đều biết chuyện vùng đất Nguyên Tổ rồi, không lẽ người vừa rồi là người của vùng đất Nguyên Tổ?

Nghĩ đến khả năng này làm Độ Ngọc Phong không ngồi yên, muốn về tông ngay. Nhưng gã tạm thời không muốn đi ngay, làm thêm phát nữa rồi đi.

Có mấy bóng người khựng lại ở phía xa.

Một lão nhân biểu tình khủng hoảng nói:

- Quá khủng bố, sao có thể phát ra khí thế khủng bố như vậy được?

Tiểu thư của Hạc gia bị giết, lão là tộc lão cũng có trách nhiệm. Nhưng thực lực của đối phương quá mạnh, ở lại đó chỉ có một con đường chết. Với tình huống hiện giờ của Hạc gia nếu mất Hạc Khiết sẽ không mất mát bao nhiêu thực lực.

Đệ tử đi theo lên tiếng:

- Tộc lão, xem tình hình thì Hạc Khiết chắc chắn không sống nổi, không có nàng lôi kéo e rằng liên lạc giữa chúng ta và môn phái sẽ cắt đứt.

Nếu hỏi hậu bối thiên tài nhất Hạc gia của họ là ai thì đó chính là Hạc Khiết, dù thực lực của nàng không mạnh nhưng năng lực cá nhân liên lạc với đệ tử đại phái. Thế lực chủ yếu của nàng là buôn bán người, cung ứng cho tu sĩ cần các nhu cầu đặc biệt.

Ví dụ cần lô đỉnh hay có sở thích riêng, bọn họ không thể tìm công khai, luôn mua từ tay Hạc Khiết.

Bây giờ Hạc Khiết đã chết, phải làm sao đây?

Tộc lão trầm tư giây lát:

- Tạm mặc kệ nó, mau trở về. Chúng ta sẽ tiếp nhận thế lực của Hạc Khiết. Lão tam, ngươi đã ghi lại khuôn mặt của người kia chưa?

- Ghi rồi, chờ khi trở lại ta sẽ in ra, công bố hình ra ngoài. Nói là Hạc Khiết bị độc thủ, khiến các thanh niên tài tuấn đi báo thù.

Tộc lão gật đầu nói:

- Ừm, làm tốt lắm, chỉ tiếc cho Hạc Khiết, Hạc gia sẽ bị mất mát.

Bọn họ không ngờ xảy ra chuyện như vậy, trong thời gian ngắn rối loạn, thế lực không có đầu tàu. Bọn họ là một đám đực rựa, sao có thể dắt mũi những thanh niên tài tuấn được.

Lâm Phàm tiếp tục ngâm trong Thiên Hà Vương Đỉnh, Thanh Uyên Địa Hỏa đốt hừng hực bên dưới. Lấy ngọn lửa từ chỗ Thanh Oa dùng khá tốt, chỉ một dúm nhưng đủ đun nóng nước.

- Ài, đã ngắm pháo hoa, cảm quan hưởng thụ rồi, để xem rút thăm trúng thưởng có thể rút ra cái gì.

Điểm: 450015.

Nhìn số điểm này làm hắn khó chịu, nhưng thôi kệ.

Kim cương rút thăm trúng thưởng, một vạn một lần, hắn đang suy nghĩ nên rút thế nào.

Chưa rút lần nào, chắc sẽ may mắn ngay lần đầu.

Lâm Phàm quyết định rút hết:

- Thôi, rút hết luôn.

Nếu không rút được thứ tốt hắn sẽ đập đầu vào tường.

[Tiêu hao bốn mươi lăm vạn điểm, rút liên tục bốn mươi lăm lần kim cương rút thăm trúng thưởng.]

Khi tiêu hao điểm chỉ còn mười lăm điểm thì Lâm Phàm chắp hai tay, cầu trời.

- Lạy Tam Thanh đại lão trên trời có linh, ta nguyện đổi các đệ tử Vô Địch phong độc thần cả đời để rút được thứ tốt.

[Kim cương rút thăm trúng thưởng: Cảm tạ quý khách, không ngừng cố gắng.]

Bà nội nó!

Phát đầu tiên đã đen, đen đủi, nhưng không gấp, mới một vạn điểm, bình tĩnh.

[Kim cương rút thăm trúng thưởng: Rút được thẻ công pháp Thiên giai viên mãn tùy ý.

[Kim cương rút thăm trúng thưởng: Rút trúng hướng dẫn sáng tạo công pháp thần giai.]

Oách, ghê gớm, Tam Thanh xin nhận bản phong chủ cúi đầu!

Lâm Phàm thầm mừng, cái này xanh lè rồi, không ngờ liên tục ra hai thứ tốt. Nhưng có thêm nữa hắn cũng không ngại nhiều, lâu rồi không ra buff vĩnh hằng, nếu được thêm một cái thì loại nào hắn cũng chịu.

Nhưng sau đó mặt Lâm Phàm ngày càng đen, đen như mực, như nhọ nồi.

Liên tục cảm ơn quý khách, không thể đổi câu khác sao?

Cho một môn công pháp cũng được!

Tiếng gợi ý liên tục làm hắn tuyệt vọng, không có công pháp thì cho ít đan dược được không, đừng tàn nhẫn vậy mà.

Khi lần rút cuối cùng trong bốn mươi lăm lần liên tục qua đi, Lâm Phàm đã tuyệt vọng. Đúng như suy nghĩ, trừ ra hai thứ kia ra không có thứ khác.

- Thôi, không quá lỗ, bốn mươi lăm vạn điểm rút được hai món này đã rất có lời.

Hắn chỉ có thể tự an ủi mình như vậy, hơn nữa hai thứ này đúng là rất quan trọng với hắn, đặc biệt là hướng dẫn sáng tạo công pháp thần giai, rất may mắn.

Thiên giai thượng phẩm Phạn Ma Vô Song mà hắn đang tu luyện cũng không tệ, nhưng giờ hắn là Bán Thần cảnh, phải tu luyện công pháp thần giai. Còn thẻ công pháp Thiên giai viên mãn tùy ý thì hơi khó, Hỗn Nguyên Đại Thân đã đến đệ tứ trọng, tiêu hao gần hai trăm vạn điểm, giờ thăng cấp dễ dàng thì rất không đáng giá, tạm giữ lại phần thưởng này.

Lâm Phàm híp mắt ngồi khoanh chân trong Thiên Hà Vương Đỉnh, tiến vào trạng thái tu luyện, chậm rãi tăng giá trị khổ tu.

Thần cảnh ơi là Thần cảnh, vào cảnh giới này là Chân Tiên giới mặc cho hắn đập phá.

Sáng sớm, một lũ ánh mặt trời chiếu xuống, Lâm Phàm lấy bản đồ ra xem kỹ sau đó chọn một hướng.

Nguyên Tiên Tôn phủ.

Đây là một chỗ bí cảnh của Chân Tiên giới, mười năm mở một lần, những lúc khác trong trạng thái đóng kín.

Nhưng với Lâm Phàm thì dù đóng hay mở đều không thể ngăn bước chân của hắn.

Lâm Phàm dọn dẹp hành lý, ẩn vào hư không, biến mất không bóng dáng.

Hạc thành.

Đây là thành trì chỗ Hạc gia, vì Hạc gia cầm đầu nên tòa thành bị gia tộc sửa tên lấy dòng họ đặt cho tòa thành.

- Hu hu!!!

Tiếng khóc vang dội thấu trời.

Một thanh niên tài tuấn ngã ngồi dưới đất ôm cây cột bên cạnh gào khóc:

- Hạc cô nương vì sao đã ra đi, cô nương nỡ lòng nào bỏ lại ta. Không còn cô nương cùng nhau ngâm thơ đối câu, ngắm hoa nhìn trăng.

Tài tuấn khóc ròng, đau lòng muốn chết.

Gã là thư sinh, đọc sách thánh hiền, tình cờ lọt vào mắt xanh của Hạc Khiết, hai người du thuyền ngắm hồ, lòng ngọt ngào.

Tuy có tin đồn Hạc Khiết không giữ mình trong sạch, nhưng ở trong mắt gã thì đó là người ngoài ô miệt, không thể tin.

Giờ nghe tin Hạc cô nương bị kẻ ác tàn nhẫn giết hại, không chừa mẩu xương, đối với gã như trời sập, lòng lạnh buốt.

Tài tuấn đứng dậy, mặt dữ tợn nói:

- Ta phải báo thù cho Hạc cô nương! Người trong bức hình là ai?

Xung quanh cũng có nhiều người rất đau lòng, nhưng nghe câu hỏi thì liếc trắng mắt:

- Bằng vào ngươi? Trăm không một dùng là thư sinh, ngươi lấy cái gì báo thù? Mông sao?

Tài tuấn tức giận đánh lộn với người ta:

- Câm mồm! Không được nhục nhã ta, ta liều mạng với ngươi!

Trong một trà lâu phía xa.

Mấy người ngồi tán dóc:

- Hạc gia tiểu thư bị người giết? Người này gan to bằng trời, nghe đồn đệ tử chân truyền của Đông Dương phái, Đường Phong mến mộ Hạc tiểu thư đã lâu, nếu bị hắn biết thì sẽ nổi điên.

- Ai biết, Hạc gia tiểu thư có chút năng lực, các ngươi nhìn xem, bao nhiêu người ở đây đau đớn khổ sợ, dù phụ mẫu của họ chết cũng không vật vã như vậy.

- Đi thôi, đi Hạc gia hỏi xem chuyện thế nào.

Nhóm người này quần áo không tầm thường, pháp lực trong người bàng bạc, bọn họ rất tò mò chuyện này.

Nguyên Tiên Tôn phủ.

Lâm Phàm tới đây, nhìn quanh một vòng. Chỉ có một cửa đá đứng sững, cửa đá khép kín, các loại đồ án hiện trên cánh cửa.

Thùng thùng thùng!

Lâm Phàm gõ thử:

- Hơi cứng.

Hắn co tay lại, lực lượng khủng bố ngưng tụ trên nắm tay rồi đấm mạnh vào cửa đá.

Bùm!

Cửa đá rung rung, phản lực từ cửa đá bật ngược về đẩy Lâm Phàm ra.

Lực lượng chui vào người hắn, chấn máu sôi trào tràn ra khóe môi.

Lâm Phàm không ngờ cửa đá thần kỳ đến vậy:

- Ha ha ha! Thật là hơi thú vị, một cánh cửa đá mà có thể chấn bản phong chủ thành như vậy.

Lâm Phàm mặc kệ lực lượng chui vào người phá hoại.

- Bị thương, tự giải quyết vậy.

Gần đây tiết kiệm dùng Thái Hoàng kiếm, hắn giơ tay bẻ cổ, rắc một tiếng, xong xuôi.

Mười giây sau.

Phục hồi trạng thái sung sức.

- Nguyên Tiên Tôn phủ, nghe tên là biết chỗ của đại nhân vật, nhưng có cửa đá cản đường, không thể chờ tới mười năm sau nó mở ra.

Lâm Phàm loanh quanh một vòng, không nhìn ra Nguyên Tiên Tôn phủ có gì ghê gớm.

Bên cạnh cửa đá dựng hai cây cột đá, Lâm Phàm bước tới, giang hai tay ôm chặt, quát to, lực lượng hùng hồn tràn ra. Hắn định cứng rắn bứng Nguyên Tiên Tôn phủ.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Mặt đất rung rinh nhưng khó còn hơn di chuyển Hư Vọng Chi Lâm, dao động rất ít.

Lâm Phàm cắn môi:

- Bản phong chủ không tin, không thể di chuyển ngươi xem như đến Chân Tiên giới uổng công!

Hắn chổng mông gồng sức nâng lên.

Dù thế nào quyết mang Nguyên Tiên Tôn phủ đi.

Răng rắc! Răng rắc!

Mặt đất nứt ra, đất bùn ngoài rìa vỡ tung.

Lâm Phàm đỏ mặt thở hổn hển:

- Nặng quá!

Đây là lần đầu tiên Lâm Phàm phát hiện có thứ khó di dời như vậy.

Tiếng động lớn đánh thức sinh linh ngủ say trong Nguyên Tiên Tôn phủ, chúng nó ngơ ngác không biết chuyện gì xảy ra.

Nguyên Tiên Tôn phủ luôn rất yên tĩnh sao bỗng trở nên xao động? Dường như còn rất lâu mới đến giờ mở ra mà, bên ngoài làm sao vậy?

Trong khi Lâm Phàm cố gắng di chuyển thì một giọng nói hùng hồn phát ra từ Nguyên Tiên Tôn phủ:

- Trọng địa của tiên gia, các ngươi không mau lui ra, đừng chọc sát kiếp vào người!

Lâm Phàm ngừng động tác, giương mắt nhìn cửa đá. Hình như giọng nói vừa rồi phát ra từ cửa đá.

Lâm Phàm ngẫm nghĩ, không nghĩ ra, lại cắm cúi di dời. Mặc kệ nó là ai, di chuyển trước rồi tính, chờ hắn mang Nguyên Tiên Tôn

phủ về tông môn sẽ cùng lão sư vào thám hiểm.

Chương 547: Ta còn sẽ trở về

- Nặng quá, nhưng ít ra có hy vọng.

Lâm Phàm tốn sức chín trâu hai hổ mới miễn cưỡng di chuyển một chút, chỉ chút xíu nhưng cho hắn niềm tin tràn trề. Miễn di chuyển được chứng minh có thể di dời vùng đất mạo hiểm Nguyên Tiên Tôn phủ.

- A!

Lâm Phàm gồng hết sức, cánh tay và cần cổ nổi gân xanh như chùm rễ cây, như các con rồng dữ tợn.

Nhờ Lâm Phàm tu luyện ngạnh công, chỉ lĩnh ngộ pháp tắc lực lượng, tất cả giải quyết bằng bạo lực.

Nếu Thần cảnh đến đây cũng không có năng lực lay động Nguyên Tiên Tôn phủ.

Lâm Phàm hét to một tiếng:

- Bản phong chủ không tin không thể động vào ngươi!

Mặt đất rung ring, đá vụn lăn từ Nguyên Tiên Tôn phủ xuống.

Nền đất quanh Nguyên Tiên Tôn phủ không ngừng tan vỡ, dần lan đến nền móng của Nguyên Tiên Tôn phủ.

Sinh linh ẩn giấu trong Nguyên Tiên Tôn phủ tức giận, giọng nói hùng hồn tràn ngập uy nghiêm vô thượng vang lên:

- Trọng địa của tiên gia, các ngươi không mau lui ra, đừng chọc sát kiếp vào người!!

Không biết giọng nói này là của đại nhân vật nào trong Nguyên Tiên Tôn phủ, nghe ngữ điệu tràn ngập bá đạo, xã hội đen.

Tu sĩ không thường lăn lộn trong xã hội sẽ bị một câu làm chùn chân.

Nhưng Lâm Phàm là ai? Là phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông, một người lăn lộn trong xã hội, không dễ bị hù sợ.

Lâm Phàm mắng lại:

- Bà nội nó, giết con mắt!

Lâm Phàm nghiến chặt răng, trán chảy mồ hôi.

Lâm Phàm đã nhìn ra Nguyên Tiên Tôn phủ chắc chắn là đất báu, nếu không đã chẳng khó bưng đến vậy.

Trong Nguyên Tiên Tôn phủ lại truyền ra tiếng nói:

- Khốn kiếp! Con kiến như các ngươi sao có thể nhúng chàm Nguyên Tiên Tôn phủ, còn không mau lùi lại! Sát kiếp đã đến, chết mười mươi!

Chủ nhân của giọng nói đã ngây người, đây còn là người sao? Đồ ngốc cũng biết không thể làm chuyện này.

Lâm Phàm thả tay ra:

- Phù.

Hắn vung vẩy hai tay, biểu tình nghiêm túc, hắn phát hiện Nguyên Tiên Tôn phủ không đơn giản, khó di dời. Hình như có thứ gì ghì Nguyên Tiên Tôn phủ lại làm hắn khó nâng nó lên.

Lâm Phàm khoảnh khắc lùi ra xa, giữ khoảng cách nhất định với Nguyên Tiên Tôn phủ.

- Phàm nhân các ngươi mau rời đi, mười năm sau tiên phủ mở ra tự lấy cơ duyên.

Lâm Phàm nheo mắt, hắn thề hôm nay nếu không lấy Nguyên Tiên Tôn phủ đi thì hắn không gọi là Lâm Phàm!

Huống chi đây là vật vô chủ, xuất hiện ở chốn đồng không mông quạnh, người có duyên mới biết, hắn có duyên phận này.

Thứ này có duyên với hắn.

Lâm Phàm lấy Thánh Thổ Châu ra khỏi trữ vật giới chỉ.

Thánh Thổ Châu vừa đi ra liền la to:

- Phong chủ hãy thả ta ra đi!

Thánh Thổ Châu đã nhận ra vị đạo hữu này cực kỳ khủng bố, nó

rơi vào tay hắn e rằng không có ngày sống yên. Huống chi nó là Thánh Thổ Châu chí cao chí thánh chí thượng, người khác sao có thể sở hữu nó, không sợ giảm thọ?

Lâm Phàm lấy nồi ra:

- Thánh Thổ Châu, tuy chúng ta mới gặp không lâu nhưng ngươi đã là đồng đội của ta, giờ là lúc ngươi nên biểu hiện. Hãy lấy thực lực của ngươi ra, chúng ta cùng nhau đi về phía con đường tươi sáng.

Thánh Thổ Châu ngơ ngác, cái tên này còn chút gì gọi là tự biết thẹn không? Nó trở thành đồng đội của hắn bao giờ? Rõ là giam cầm, bắt buộc giữ lại!

Cái gọi là đồng đội chẳng phải là cam lòng cùng nhau sao?

Lúc này Lâm Phàm nhắm ngay cánh cửa đá, tay phải kéo rộng, tay trái khống chế Thánh Thổ Châu.

Với độ cứng của Thánh Thổ Châu chắc đủ để phá mở cánh cửa đá này.

Lâm Phàm hét to một tiếng:

- Vinh diệu Thánh Thổ Châu!

Tay cầm nồi quất mạnh, bốp một tiếng, tốc độ của Lâm Phàm lên đến cực hạn đập thẳng vào cửa đá.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc truyền đến, Thánh Thổ Châu va chạm làm cửa đá rung rinh, tro bụi rơi đầy.

Thánh Thổ Châu chửi mắng:

- Bà nội nó!

Thánh Thổ Châu thừa nhận là nó rất cứng rắn nhưng không thể đối xử với nó như vậy.

Hữu Sắc Nhãn Tình!

Thánh Thổ Châu muốn chạy nhưng bất giác bay về phía Lâm Phàm.

Với trạng thái này thì không cần đóng Hữu Sắc Nhãn Tình, tay cầm nồi càng chắc chắn, nhắm chính xác phương hướng, lại đánh qua.

Tốc độ của Thánh Thổ Châu nhanh hơn nữa, tiếng xé gió, chấn động không ngừng, cuối cùng đập mạnh vào cửa đá.

- Phàm nhân các ngươi càn rỡ!

Giọng nói phát ra từ Nguyên Tiên Tôn phủ dần chất chứa tức giận, dường như hành động của Lâm Phàm đã hoàn toàn chọc tức nó.

Tiếc rằng Lâm Phàm vẫn làm theo ý mình, không thèm để bụng giọng nói phát ra từ Nguyên Tiên Tôn phủ.

Lâm Phàm cảm giác mình như được tuyển thủ vô địch tennis quốc tế nhập xác, làm các loại động tác độ khó cao đều được.

Đùng!

Đùng!

Đùng!

Thánh Thổ Châu nhiều lần đập vào cửa đá, vị trí mỗi cú va đập đều cùng một điểm.

Lực lượng phát ra từ cửa đá đều chui vào người Thánh Thổ Châu, nhưng tạm thời Thánh Thổ Châu vẫn ổn.

- Quả nhiên cứng rắn, không phải tiên khí bình thường có thể đối kháng.

Lâm Phàm cảm giác mình tìm được bảo bối, độ cứng rắn của Thánh Thổ Châu rất cao, dù là thiên khí thượng phẩm cũng không thể so sánh.

Răng rắc!

Cửa đá bị đánh thủng một lỗ, tiếng nứt nẻ nghe vui tai.

Lâm Phàm đóng Hữu Sắc Nhãn Tình lại ngay, chộp lấy Thánh Thổ Châu bỏ vào trữ vật giới chỉ, sau đó lao nhanh vào cửa đá.

Lâm Phàm cười híp mắt dán mắt vào lỗ hổng nhìn bên trong:

- Ha ha ha! Bản phong chủ đã bảo là không muốn mở cũng phải

mở, còn uy hiếp ta. Sát kiếp đâu, có giỏi thì tới đây!

Bên trong một mảnh xám xịt như có cái gì che tầm mắt, không thấy rõ bên trong có cái gì.

Lâm Phàm đấm vào lỗ thủng, bàn tay dán cửa đá, người dán sát, hắn quát to kéo mạnh.

Lâm Phàm không tin đã làm đến mức này mà không giải quyết được cánh cửa đá.

Răng rắc!

Cửa đá chấn động, tro bụi tuôn rơi, nghe tiếng động đó Lâm Phàm thầm mừng rỡ, sắp thành công.

Lâm Phàm phát ra tiếng gầm khiến người sợ, gỡ cửa đá và khung cửa xuống.

Lâm Phàm thầm nghĩ:

- Không lẽ bản phong chủ có tiềm chất làm dân phòng?

Hắn tạm gác chuyện này sang bên, bỏ cửa đá vào trữ vật giới chỉ. Cánh cửa rất cứng, tuy không bằng Thánh Thổ Châu nhưng có thể chịu đựng một đấm của hắn đủ thấy nó lợi hại, sau này hắn đánh người xem như có vũ khí dùng.

Lâm Phàm ngửa đầu, ngạo nghễ đứng chỗ lối vào:

- Nhìn thấy chưa? Cửa đá bị bản phong chủ dỡ xuống, còn bảo mười năm mở ra. Cho ngươi biết, bản phong chủ là người chuyên phá hoại quy định. Kêu ngươi mở thì hãy mở, không mở ra bản phong chủ gỡ xuống!

Cảnh tượng bên trong hơi kỳ dị, có vật chất bí ẩn chảy xuông bít kín lối vào, không biết tình huống bên trong là gì.

Thanh âm trong Nguyên Tiên Tôn phủ lại truyền ra:

- Phàm nhân, ngươi đang trêu sát kiếp vào người!

Không có cửa đá ngăn trở, giọng nói rất hùng hồn xuyên qua nghiền ép trong đầu, giống như uy áp tinh thần. Nhưng với Lâm Phàm thì uy áp tinh thần đó vô ích.

Lâm Phàm nhấc chân bước vào lỗ hổng:

- Giết gì mà giết, bản phong chủ không phải bị hù từ nhỏ đến lớn. Bản phong chủ bấm đốt tính ra hai ta có duyên, hãy đi theo ta.

Hắn muốn nhìn xem bên trong có cái gì, là ai đang nói chuyện.

Đột nhiên vật chất bí ẩn tràn ngập xung quanh biến đổi, như bị cái gì hấp thu, chúng nó đè ép sâu trong lỗ hổng. Vật chất bí ẩn xung quanh tan biến như chưa từng xuất hiện.

Lâm Phàm không quan tâm, mặc kệ có nguy hiểm gì thì hắn không sợ.

Lâm Phàm nhấc chân bước nhanh tới trước, hùng dũng hiên ngang.

Lâm Phàm chợt khựng lại, nhíu chặt mày, hắn phát hiện có chút vấn đề, gió rít không ngừng tới gần.

Khi hắn thấy rõ ràng thì hét lên, một nắm đấm to đánh tới.

Bùm!

Khoảnh khắc va chạm Lâm Phàm phát hiện lực lượng đó hùng hồn khó thể ngăn cản.

- Bà nội nó!

Lâm Phàm đã bay đi xa, sau đó hóa thành các đốm sáng biến mất trên trời.

Lâm Phàm gầm rống:

- Ta sẽ trở về!

Thanh âm dần tan biến.

Nguyên Tiên Tôn phủ bình tĩnh lại, chỉ còn tiếng cười khẽ:

- Hừ, phàm nhân, không nghe khuyến cáo, sát kiếp giáng lâm, không kịp hối hận.

Chỗ lỗ hổng, cửa đá đã bị Lâm Phàm di chuyển nhưng vật chất bí ẩn tràn tới lại ngưng tụ thành cửa đá, cánh cửa dày nặng hơn cái đầu, hơi thở huyền diệu bao phủ cánh cửa.

Giữa hư không, Lâm Phàm không biết bị đánh bay tới đâu.

Hắn không ngờ Nguyên Tiên Tôn phủ thật sự có cường giả ở trong đó, cú đấm vừa rồi ẩn chứa lực lượng không giống bình thường, ít nhất là Thần cảnh, còn không phải loại tầm thường. Nếu là Thần cảnh bình thường sẽ không có áp lực như vậy.

- Phụt!

Lâm Phàm vừa bay vừa hộc máu.

- Chân Tiên giới không đơn giản, nước hơi sâu.

Một vùng đất mạo hiểm nho nhỏ đã có tồn tại như vậy, xem tình hình không phải thực thể nhưng bộc phát ra lực lượng không tầm thường.

- Bà nội nó, mất mặt. Thôi, bay một lúc đã, trong người đang bị thương nặng, chờ xem chết lúc nào.

Lâm Phàm nhắm mắt lại nhập gia tùy tục.

Không biết qua bao lâu, lực lượng nghiền áp trên người hắn yếu bớt, thân hình từ trên cao rơi xuống.

Người rớt xuống đất nảy mấy lần như trên mặt nước.

Lực lượng ẩn chứa trong cú đấm vừa rồi khó ngăn cản, Lâm Phàm bị thương nặng lúc bay tới đây đã hộc máu nhiều lần.

Nhưng không sao, hắn vẫn sẽ quay lại Nguyên Tiên Tôn phủ. Tuy cú đấm kia rất lợi hại nhưng hắn không tin mình không thể di chuyển vùng đất mạo hiểm.

- Phù, rốt cuộc dừng lại.

Lâm Phàm nằm tại chỗ, xương toàn thân như đã nát, máu chảy đầm đìa, sức sống dần trôi.

Dù sao mười giây nữa sẽ sống lại.

Khoan!

Chuyện gì đây?

Xảy ra chuyện làm Lâm Phàm bất ngờ.

Sức sống trôi đi lại quay về.

Hắn mở mắt ra, đập vào mắt là khuôn mặt của một thiếu nữ.

Chương 548: Phải bao giết bao chôn

Lâm Phàm nhìn thiếu nữ trước mắt mình.

Sợi tóc màu băng lam rũ xuống eo, da trắng nõn như tuyết, chân mày lá liễu cong lúc này nhíu chặt, đôi tay thuôn mảnh đè lên người Lâm Phàm, dưới lòng bàn tay tỏa ánh sáng màu lam.

Thật là một thiếu nữ tựa như tinh linh, rất đẹp, đẹp hơn cả Liễu Nhược Trần hoặc Hạc Khiết, hai nữ nhân đẹp nhất trong số những người hắn đã gặp.

Đặc biệt khí chất phát ra từ người thiếu nữ khác với mấy kẻ yêu diễm đê tiện kia, nếu dùng làm pháo hoa sẽ đẹp lắm.

Tiếc rằng hắn không phải biến thái.

Lâm Phàm lên tiếng đầu tiên:

- Cô nương làm gì vậy?

Hắn nói chuyện thều thào, khoang miệng tràn đầy máu.

Có thể đánh Lâm phong chủ vô địch ra nông nỗi này đủ thấy lực lượng của cú đấm kia cuồng bạo cỡ nào.

Thiếu nữ mở miệng nói:

- Ngươi đừng nói chuyện, ta đang cố gắng cứu ngươi.

Nàng có hàm răng trắng đẹp như vỏ sò, giọng dịu dàng chất chứa kiên nghị.

Đây là một thiếu nữ có nghị lực.

Đầu Lâm Phàm nổi lên dấu chấm hỏi. Cứu ta? Làm cái quỷ gì, bản phong chủ còn cần ai đến cứu sao? Cười chết người.

Lâm Phàm xua tay, không muốn nói nhiều:

- Cô nương đừng cứu, về đi.

Tuy cô nương này là người của Chân Tiên giới nhưng nàng chủ động cứu bản phong chủ, vậy không thể bắn pháo hoa. Bản phong

chủ là người chính nghĩa yêu hòa bình, không phải hạng người tàn nhẫn.

Thiếu nữ nghe vậy lắc đầu, sốt ruột nói:

- Không được! Ngươi đừng nói nữa, ta biết rất đau nhưng ta nhất định sẽ cứu sống ngươi!

Lâm Phàm rủa thầm trong bụng:

- Bà nội nó!

Tình huống này rất khó chịu, sự sống trong người đang trôi đi, hắn chuẩn bị tùy thời sống lại, nhưng cô nương này giúp tăng lên sức sống, cảm giác không trên không dưới khó chịu chết.

Chợt có tiếng bước chân.

- Công chúa.

Trong tầm mắt của Lâm Phàm thấy một nam nhân trung niên thân hình cao to bước lại gần, mình trần, cơ bắp cuồn cuộn tràn ngập sức mạnh. Nam nhân tràn đầy cảnh giác nhìn Lâm Phàm, tay phải đặt lên cốt đao giắt bên hông, như thể hắn dám nhúc nhích là gã sẽ ra tay ngay.

Nam tử cảnh giác nói:

- Công chúa, hắn là tu sĩ nhân loại, mau rời xa hắn!

- Anh Phi, hắn bị thương rất nặng, cần chữa trị.

Anh Phi nhìn Lâm Phàm chằm chằm lại ngó công chúa, cuối cùng gật đầu, vác Lâm Phàm lên.

Lâm Phàm hít sâu:

- Lão ca, bao lâu rồi không tắm? Mùi hơi sặc mũi.

Mùi nam nhân nồng nặc xông vào mũi làm hắn sặc muốn hộc máu.

Anh Phi lạnh lùng nói:

- Ngậm miệng!

Nếu không phải công chúa muốn mang tu sĩ nhân loại này về thì

Anh Phi chắc chắn giết hắn tại chỗ.

Bọn họ là yêu tộc, ẩn khuất trong núi sâu, không tham gia vào tranh đấu nào. Nhưng tu sĩ nhân loại không bỏ qua cho họ, luôn bắt giết bọn họ. Hiện giờ có đại năng giả yêu tộc thành lập môn phái, thu nhận yêu tộc trong thiên hạ nhưng vì bọn họ đặc biệt, không thể tin tưởng bất cứ ai, thậm chí không tin cùng tộc.

Vì vậy chỉ có thể tránh né.

- Lên mặt dữ.

Lâm Phàm không ngờ nam nhân này lên mặt như vậy, nhưng thôi, nể mặt cô nương nên không thèm so đo với ngươi, có điều mùi thật khó chịu đựng.

Thiếu nữ bỗng kéo tay Lâm Phàm.

Lâm Phàm sửng sốt, muốn rút tay về, tay của bản phong chủ sao có thể để cô nương chạm vào.

Nhưng thiếu nữ nắm thật chặt, nói:

- Ngươi đừng nhúc nhích, ngươi bị thương rất nghiêm trọng, nếu không chữa trị sẽ chết giữa đường.

Lâm Phàm rất muốn nói rằng ta mong chết, chết rồi sẽ phục hồi lại hết.

Nhưng trước tình huống này thì hắn không nói nên lời. Thôi thì giả làm người bị thương nhìn xem tình hình thế nào, đất đai của Chân Tiên giới rộng mênh mông, tràn ngập nhiều điều chưa biết.

Chốc lát sau nhiều người xuất hiện xung quanh.

Có nam có nữ, ăn mặc mộc mạc, phòng ở dựng bằng cây cối đơn giản.

Đừng nói đây là một tộc, trông giống bộ lạc hơn. Tất cả nhà gỗ san sát nhau, vòng ngoài là một hàng cọc gỗ sắc bén vây thành rào bảo vệ, không biết dùng để ngăn ai.

Vì với tu sĩ Chân Tiên giới thổi một hơi đủ đánh ngã những thứ này.

Các tộc nhân nhìn Lâm Phàm bị khiêng trên vai đều lộ biểu tình cảnh giác, mắt rực cháy lửa giận như thể có thù sâu nặng với hắn.

Một bà lão được tộc nhân nâng bước ra hỏi:

- Anh Phi, ngươi khiêng ai trên vai vậy?

Anh Phi nhìn người đến, cung kính nói:

- Thưa trưởng lão, đây là tu sĩ nhân loại được công chúa cứu ở bờ sông, ta cho rằng nên giết nhưng công chúa yêu cầu mang hắn trở về.

Lâm Phàm nói:

- Ta không cần các ngươi cứu về, hay thả ta về chỗ cũ, một mình ta nằm ở đó là được, cũng khá thoải mái.

Bà lão cầm cây gậy chống bằng gỗ, tuy lớn tuổi nhưng mắt tràn ngập uy nghiêm:

- Tu sĩ nhân tộc, đã đến chỗ của chúng ta tức là nơi này bị phát hiện, giết.

Anh Phi gật đầu nói:

- Vâng!

Ngay lúc này thiếu nữ ra mặt ngăn cản:

- Không được, không thể giết!

Sắc mặt bà lão dịu lại nói:

- Thanh Thanh, ngươi còn nhỏ. Không thể giữ lại tu sĩ nhân tộc, nếu không sẽ mang đến tai họa lớn cho tộc ta.

Lâm Phàm nằm trên vai nam nhân cao to nói xen vào:

- Lão bà bà nói đúng, giết ta cho rồi, nhưng bao giết bao chôn nhé!

Mùi trên người nam nhân vẫn sặc mũi làm hắn không chịu nổi.

Bà lão cảnh giác nhìn Lâm Phàm:

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Lời hắn nói làm bà thấy không ổn, nhân tộc này không sợ bà chút nào, chỉ có một khả năng là có người ở xung quanh. Nhưng không

đúng, tu sĩ nhân tộc này bị thương nặng, nếu không nhờ Thanh Thanh cứu chữa thì đã chết từ lâu. Rốt cuộc có ẩn khuất gì trong chuyện này?

Bà lão không nghĩ ra, khi nhìn hướng Thanh Thanh thì buông tiếng thở dài, xem ra không thể giết người.

Bà lão nói:

- Nhốt người này lại, trông giữ nghiêm ngặt.

Anh Phi gật đầu nói:

- Vâng!

Gã khiêng Lâm Phàm đi tới chỗ nhà tù ngầm.

Thanh Thanh đuổi theo:

- Chờ đã, hắn còn cần chữa trị nếu không sẽ chết!

Bà lão muốn nói cái gì nhưng ngẫm nghĩ lại thôi, đi tới trước một pho tượng đá dựng giữa tộc.

Tượng đá cao bốn thước, hình dạng phụ nữ, tay cầm quyền trượng. Tuy chỉ là tượng đá nhưng trông sáng sủa khó tả.

Lâm Phàm nghiêng đầu nhìn pho tượng.

Có một loại lực lượng kỳ diệu lấy tượng đá làm trung tâm khuếch tán bốn phía, bao trùm phạm vi nhỏ này. Nhưng lực lượng không quá mạnh, rất vi diệu, nếu Lâm Phàm không vào Bán Thần cảnh thì chưa chắc nhìn thấu.

Trong nhà tù ngầm.

Anh Phi ném Lâm Phàm xuống, động tác đơn giản hơi thô bạo.

Lâm Phàm cười nói:

- Lão ca hơi thô lỗ đấy.

Tạm thời chưa thể chết, nhưng hắn rất muốn chết.

Thanh Thanh đi theo bên cạnh tiếp tục chữa cho Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn cô nương trước mặt mình, hắn muốn chết, rất

muốn nói cô nương, chữa kiểu này thì chờ tới bao giờ vết thương của bản phong chủ mới lành?

Lâm Phàm hỏi:

- Cô nương, chỗ này là đâu?

Mái tóc đẹp rũ xuống, Thanh Thanh tập trung chữa thương cho Lâm Phàm, đáp:

- Nơi này là Nguyệt tộc, các tộc nhân của ta đều sống ở đây. Sao ngươi tới đây?

Lâm Phàm trả lời:

- Ta hả, thì vèo một tiếng bay qua.

Thanh Thanh nhếch môi cười:

- Làm gì có ai vèo một tiếng bay tới đây.

Lâm Phàm nói:

- Thật sự, Lâm Phàm này chưa bao giờ lừa người.

Thanh Thanh nói:

- Ngươi tên Lâm Phàm? Ta tên Thanh Thanh, là công chúa của Nguyệt tộc.

Thanh Thanh cảm nhận hơi thở trong người đối phương bình ổn một chút, hai tay nhấc lên, nàng lúng túng nói:

- Thật có lỗi, thực lực của ta quá yếu, chỉ có thể chữa đến mức này, ngày mai ta sẽ đến nữa.

Anh Phi bước tới nói:

- Công chúa, trưởng lão gọi công chúa trở lại.

Thanh Thanh đứng dậy, huơ tay với Lâm Phàm:

- Tạm biệt, có ta ở đây ngươi sẽ không sao đâu.

Lâm Phàm cười phất tay:

- Ngày mai gặp, cô nương.

Sau khi người đã đi, Lâm Phàm thấy nam nhân cao to đứng ngoài nhà tù nhìn mình chằm chằm như muốn ăn thịt.

Anh Phi mở miệng nói:

- Tu sĩ nhân loại, ta khuyên ngươi hãy từ bỏ ý tưởng, nàng là công chúa của tộc ta, không phải loại như ngươi có thể nhúng chàm. Tuy công chúa cho ngươi sống nhưng ngươi đừng tưởng mình an toàn.

Lâm Phàm kinh ngạc hỏi:

- Ghen hả?

Anh Phi tức giận quát:

- Càn rỡ! Ngươi nói bậy bạ cái gì!

Anh Phi không ngờ tu sĩ nhân tộc này nói năng tùy tiện như thế, nếu bị người trong tộc nghe thấy thì sao được.

Lâm Phàm cười, không nói gì thêm. Hắn phát hiện đôi tay của người Nguyệt tộc nhọn như của tinh linh.

Lâm Phàm hỏi:

- Bản phong chủ hỏi ngươi, tại sao Nguyệt tộc các ngươi trốn ở chỗ này? Nghe nói yêu tộc có bốn điện, các ngươi tham gia vào một điện là được rồi.

Anh Phi ngồi xếp bằng không thèm trả lời, xem Lâm Phàm như không khí.

Bị đối phương lờ đi làm Lâm Phàm thấy bất đắc dĩ, con người này rất không thân thiện. Nhưng thôi, vết thương trong người hơi nặng, hắn cũng có hứng thú với yêu tộc.

Lâm Phàm móc ra bản đồ lấy từ chỗ Độ Ngọc Phong, xem cẩn thận.

Nguyên Tiên Tôn phủ cho Lâm Phàm ký ức khắc sâu, chỗ đó làm hắn mất mặt, trong lòng rất khó chịu, đợi hắn tìm hiểu rõ rồi sẽ giết ngược về.

Không dời Nguyên Tiên Tôn phủ đi thề không bỏ qua.

Buổi tối.

Các tộc nhân của Nguyệt tộc tụ tập giữa bộ lạc, Thanh Thanh theo bà lão tế bái tượng đá.

Đây là nữ thần của Nguyệt tộc, là niềm an ủi che chở bộ tộc.

Bọn họ nhiều lần sống sót trong tai nạn diệt tộc đều nhờ nữ thần Nguyệt tộc che chở.

Bà lão trịnh trọng nói:

- Thanh Thanh, đừng mang tấm lòng lương thiện đối với tu sĩ nhân tộc, bọn họ sẽ lấy oán trả ơn. Ở trong thế giới của họ thì lợi ích lớn hơn hết thảy, dù là huynh đệ ruột cũng sẽ vì ích lợi mà chĩa mũi nhọn vào đối phương.

Thanh Thanh không tin kêu lên:

- Không thể nào!

Bà lão lắc đầu, giương mắt nhìn tượng đá nữ thần Nguyệt tộc, nhớ lại cái đêm mười tám năm trước.

Một luồng ánh sáng trăng từ trên trời rơi xuống bên chân bà, ánh trăng bao bọc một đứa trẻ sơ sinh, đứa bé đó là Thanh Thanh bây giờ.

Chương 549: Ta bị đan dược che mờ mắt

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Rắc!

Tiếng nhai đậu phát ra từ nhà tù ngầm.

Lâm Phàm lấy một đống đan dược ra khỏi giới chỉ trữ vật, ném vào miệng như không cần tiền.

Đống đan dược này là của chưởng giáo, các trưởng lão Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, sau khi hắn bắt họ làm tù binh thì các tu di giới thuộc về hắn.

Anh Phi canh giữ tu sĩ nhân tộc đang bận tu luyện, gã gánh trách nhiệm làm dũng sĩ số một Nguyệt tộc phải chăm chỉ tu luyện, tăng cao thực lực.

Làm vậy mới bảo vệ tộc nhân được.

Đang lúc Anh Phi tĩnh tâm tu luyện thì bên tai cứ nghe tiếng rôm rốp.

Anh Phi mở mắt ra:

- Phiền quá!

Anh Phi muốn cho tu sĩ nhân tộc ngoan chút, nhưng khi thấy thứ trong tay hắn thì gã ngây người, mũi hít hà.

Đó là mùi đan, phẩm chất không thấp.

Lâm Phàm ăn mớ đan dược này không giúp được gì, khi răng nhai đan dược cảm giác như pháp lực chạy trong người, nhưng hắn cần lực lượng khác với pháp lực, hai bên bài xích nhau.

Với lực lượng của Bán Thần như hắn thì mớ đan dược cung cấp pháp lực rất nhỏ bé, khoảnh khắc đã bị nuốt mất. Nhưng sau khi bị nuốt thì pháp lực vốn là lực lượng thuần khiết, nên vẫn giúp ích đôi

chút cho hắn.

Lâm Phàm nhai vui vẻ, mặt cười tươi, thấy Anh Phi nhìn qua thì huơ đan dược trong tay, hỏi:

- Nhìn gì đấy, ăn một viên không?

Một viên đan dược nằm trong tay Lâm Phàm, hắn không biết đó là đan dược gì nhưng cảm giác dược lực không tệ, không phải hàng rẻ tiền.

Anh Phi nhìn viên đan dược, mắt xoe tròn:

- Đó là Hồn Thiên Đan!

Anh Phi không ngờ tu sĩ nhân tộc có đan dược đó, loại đan dược chỉ có tu sĩ Luyện Thần Hoàn Hư mới dùng.

Lâm Phàm cười nói:

- Muốn thì đưa tay ra lấy.

Anh Phi lặng im giây lát, lòng rất muốn lấy. Nguyệt tộc rất nghèo, không thể nào có loại đan dược như vậy.

Anh Phi không kiềm được đan dược dụ dỗ vươn tay hướng đan dược, khi sắp đụng vào thì Lâm Phàm lắc cổ tay, nuốt đan dược xuống.

Hắn chưng ra biểu tình đáng đánh nói:

- Không cho ngươi.

Anh Phi muốn chửi thề:

- Ngươi . . . ngươi . . .!

Sao có thể lừa gạt người khác!

Nhưng gã ngẫm nghĩ lại im lặng, đan dược không phải của gã, hơn nữa quý trọng như vậy, sao nhân tộc này có thể tặng cho mình được.

- Quả nhiên nhân tộc các ngươi nói chuyện không giữ lời.

Lâm Phàm nhìn đối phương:

- Ôi chao, lại còn uất ức nữa.

Hắn không ngờ người này sẽ lộ ra vẻ uất ức, làm như bị lừa gạt nát tim.

Anh Phi quay đầu đi không muốn nói chuyện với Lâm Phàm:

- Hừ!

Mới rồi làm gã quá đau lòng, đây là lừa đảo, nhưng gã vẫn ham muốn đan dược.

Lâm Phàm ném một viên đan dược:

- Nào, nhận lấy.

Dược lực trong đan dược này hơi yếu nhưng cũng không đơn giản, bên trong ẩn chứa huyền diệu hơi phức tạp.

Anh Phi giật mình kêu lên:

- Thanh Linh Đan tam văn!

Đây là đan dược tam văn, vừa lúc thích hợp với gã. Nếu Anh Phi dùng viên đan dược này thì gã dám bảo đảm tu vi sẽ tiến thêm một bước, pháp lực sẽ càng hùng hậu.

Lâm Phàm hỏi:

- Ta hỏi ngươi, tại sao Nguyệt tộc các ngươi luôn bị người giết? Bốn điện yêu tộc là thế nào?

Anh Phi thỏa mãn cất đan dược, thái độ hoàn toàn khác hẳn lúc trước, chịu nói nhiều hơn.

- Đó là vì tính chất đặc biệt của Nguyệt tộc chúng ta. Mỗi nữ giới Nguyệt tộc ngay khi vừa ra đời đã có năng lực chữa trị, ghê gớm hơn bất cứ đan dược nào. Công chúa của Nguyệt tộc chúng ta có năng lực càng mạnh, không biết từ khi nào tu sĩ nhân tộc bên ngoài theo dõi chúng ta, hình như có tin đồn ăn thịt chúng ta là sẽ chữa lành mọi vết thương.

Lâm Phàm tán dóc với Anh Phi, vì có đan dược nên hắn hỏi gì đa phần gã sẽ trả lời.

Quả nhiên con người rất hiện thực, được ích lợi là thái độ thay đổi ngay. Lúc trước còn hằn học với hắn, giờ nhìn xem, nhiệt tình

biết bao, rất tốt.

Trò chuyện một lúc lâu sau Lâm Phàm hỏi:

- Có phải ngươi độc thân?

Anh Phi ngây người sau đó gật đầu nói:

- Đúng.

Lâm Phàm đề nghị:

- Hèn gì, bản phong chủ đề nghị ngươi tắm rửa kỹ chút, mùi trên người của ngươi rất sặc, có thể sặc chết người, hèn gì đến bây giờ vẫn độc thân.

Lâm Phàm thật sự không chịu nổi, đã ngồi cách xa nhau mà hắn vẫn ngửi được mùi gay mũi.

Anh Phi nói:

- Không thể rửa mùi này, đây là chất lỏng của yêu thú, bôi lên người có thể né tránh nhiều nguy hiểm. Từ nhỏ ta đã bôi nó, đến bây giờ nó như mùi thân thể của ta.

Lâm Phàm nhìn đối phương, lười khuyên nữa, cho độc thân suốt đời luôn.

Lâm Phàm hỏi thăm nhiều tin tức từ miệng Anh Phi, biết bốn điện yêu tộc do bốn yêu thú đỉnh cao sau khi biến hình người sáng lập ra môn phái. Truyền thừa đến bây giờ không biết đã bao nhiêu năm, rất khủng bố, nhưng đó là khủng bố với Anh Phi, còn với Lâm Phàm thì mạnh nhất mới đến Thần cảnh, ghê gớm gì đâu, có ngày hắn sẽ san bằng.

Anh Phi nói:

- Đa tạ đan dược, ta đi ngủ đây. Còn về ngươi sống hay chết đành nghe theo sắp xếp của trưởng lão, ta không thể giúp ngươi. Nhưng ngươi yên tâm, nếu ngươi chết thì ta hứa sẽ lập bia, chôn ngươi đàng hoàng, không để thú hoang ngậm xác ngươi đi.

- ???

Đầu óc Lâm Phàm đầy dấu hỏi, nói gì vậy?

Mà thôi, cho người trẻ tuổi một cơ hội, dù sao không có kiến

thức, không biết gì cũng không thể trách người ta.

Sau khi Anh Phi rời đi Lâm Phàm lấy ra cuốn sách nhỏ và cây bút, định thử sáng tạo công pháp thần giai.

Từ khi hắn sáng tạo ra công pháp thiên giai Phạn Ma Vô Song Pháp thì tạm gác đến bây giờ, hắn đã là Bán Thần cảnh, nên thăng cấp công pháp.

Lâm Phàm lật cuốn sổ nhỏ, tìm kiếm lần trước tu luyện đến sợi gân mạch nào rồi thử tìm.

Dù sao chắc chắn sẽ chết, hắn không để ý bây giờ thân thể có khỏe mạnh không.

Lâm Phàm ngồi xếp bằng, thử nghiệm.

Khi thử một sợi kinh mạch thì hơi thở trong người trở nên không ổn định, đặc biệt cuồng bạo như tùy thời nổ tung.

- Đệt, lần đầu tiên thực nghiệm đã xảy ra vấn đề, đây đúng là hành hạ!

Ban đêm yên tĩnh.

Có mấy bóng người tạm dừng bên ngoài chỗ trú của Nguyệt tộc.

Một giọng nam nói:

- Chết tiệt, con yêu thú chạy đi đâu, trốn thoát ngay trước mắt chúng ta!

Trong giọng nói chất chứa hối hận như đánh mất cái gì.

Một nam nhân khác nói:

- Thôi, trời đã tối, chúng ta ở lại đây rất nguy hiểm, sớm về thôi.

Phía xa có ánh lửa bị họ thấy.

- Nhìn kia, bên kia có ánh lửa, dường như có người ngụ ở đó, chúng ta lại gần xem sao.

Mọi người nhìn nhau một cái, bước rón rén nhanh nhẹn đạp nhánh cây lướt đi, khi tới gần Nguyệt tộc thì cả nhóm ngừng lại.

Nam nhân nói:

- Có đông người ở lại đây, bọn họ không vào thành ở mà chọn chỗ này chắc chắn có vấn đề, không lẽ là yêu tộc?

Bọn họ núp trong bóng tối yên lặng chờ, khi từ xa thấy hai tộc nhân Nguyệt tộc từ bên ngoài về thôn thì họ rất giật mình.

Một nam nhân hưng phấn nói:

- Tai nhọn, là Nguyệt tộc!

- Đi, nghe đồn Nguyệt tộc có diệu dụng, chúng ta truyền âm về môn phái sẽ được ban thưởng.

Đám người biến mất tại chỗ, chạy nhanh đi xa.

Không thể đánh rắn động cỏ, phải ngồi chờ môn phái đến.

Sáng sớm.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Vô cùng thê thảm.

Sáng tạo công pháp không phải việc cho người làm, rất khô khan.

Hắn thử một đêm nhưng không thành công, ra vài công pháp địa giai, tuy nhiên chúng nó vô dụng với Lâm Phàm.

Bên ngoài vang tiếng bước chân, Thanh Thanh đến, khuôn mặt tươi như hoa, nàng lại đến chữa cho hắn.

Anh Phi luôn cảnh giác nhìn Lâm Phàm, đêm qua trở về gã đột nhiên phát hiện mình bị đan dược của đối phương che mắt, nói một số việc không nên nói. Trong lòng Anh Phi vô cùng hối hận.

Khi hai tay Thanh Thanh đặt lên người Lâm Phàm thì kinh ngạc kêu lên:

- Ủa?

Lâm Phàm nhìn đối phương, cũng khẽ kêu, như muốn nói có phải nàng cảm giác rất thần kỳ không, đừng sợ, chuyện bình thường.

Thanh Thanh kinh ngạc hỏi:

- Sao ngươi . . .?

Rõ ràng hôm qua không phải vậy, vì sao đột nhiên khỏe rồi?

Đột nhiên bên ngoài có tiếng động.

Thanh Thanh, Anh Phi mặt biến sắc, vội vàng lao ra ngoài. hai người biết bên ngoài xảy ra chuyện gì đó.

Người Nguyệt tộc đang cảnh giác nhìn nhân tộc bao vây chỗ tộc mình sống.

- Yêu tộc, các ngươi làm hại thế gian, giết nhân tộc ta, tội ác ngập trời. Nay bị đệ tử của phái ta phát hiện, xem như thiên đạo tuần hoàn, báo ứng đã đến. Hôm nay lão phu sẽ bắt các ngươi đền tội, trừ bỏ họa lớn cho thế gian!

Người nói chuyện là một lão nhân, mặc áo đạo đồ tiên, tiên phong đạo cốt. Lão nhìn đám tộc nhân Nguyệt tộc, đáy mắt ẩn giấu vui vẻ.

- Chúng đệ tử chuẩn bị, hôm nay phái ta sẽ thay trời hành đạo!

Lão nhân là trưởng lão của Tiên Đạo Môn, nói hàng loạt những lời hạo nhiên chính khí tràn ngập thiên địa.

Các đệ tử đi theo tới dõng dạc hô to:

- Cẩn tuân lệnh của trưởng lão!

Uy thế làm người Nguyệt tộc hoảng hốt.

Bà lão tiến lên nói:

- Nguyệt tộc chúng ta ở đây không tranh với đời, chỉ có nhân tộc các ngươi giết chúng ta, làm gì có khi nào chúng ta giết nhân tộc.

- Tà ma ngoại đạo nhiều lời vô ích, lão phu bắt lão yêu nhà ngươi trước!

Lão nhân vỗ chưởng, pháp lực trút xuống hình thành bàn tay to trên trời chụp xuống bà lão.

Uy thế mạnh mẽ che kín trời, tu vi Luyện Hư Hợp Đạo hoàn toàn bùng nổ.

Áp lực vô hình bao phủ, người Nguyệt tộc đều khó khăn chống cự.

Bùm!

Khi chưởng to giáng xuống thì tượng đá dâng lên vầng sáng, vầng sáng bắn lên cao bảo vệ người Nguyệt tộc.

Bà lão ra lệnh:

- Đi, mang nhân tộc kia đến!

Anh Phi gật đầu nói:

- Vâng!

Anh Phi nhanh nhẹn rời khỏi hiện trường, chạy nhanh hướng nhà tù ngầm.

Chương 550: Các ngươi thật lề mề

Lão nhân lạnh lùng nói, mắt nhìn tượng đá giữa bộ tộc:

- Không ngờ yêu đạo các ngươi còn có bảo bối như vậy, lại giết đạo hữu của nhân tộc ta rồi cướp bóc chứ gì.

Luồng sáng bắn ra từ tượng đá có thể đỡ một chưởng của lão, làm lão ham muốn bảo bối này.

Bà lão nghe nhân tộc này nói như thế thì tức giận người run run. Đó là tượng đá nữ thần Nguyệt tộc của họ, không ngờ nhân tộc nói thành bọn họ giết nhân tộc cướp bảo bối.

Bà lão tức giận quát:

- Vớ vẩn! Thứ đó là tổ tiên của tộc ta, từ khi nào thành bảo bối của nhân tộc các ngươi? Nhân tộc tồi tệ vô sỉ các ngươi xứng đáng bị xẻ trăm ngàn mảnh!

Nếu không phải tu vi không cao bằng đối phương thì bà lão đã không để mặc người ta nhục nhã Nguyệt tộc bọn họ.

Lão nhân quát lớn:

- Hừ! Sắp chết đến nơi còn mạnh miệng, yêu đạo đã già còn miệng lưỡi bén nhọn, vả miệng!

Sóng âm hùng hồn ập hướng Nguyệt tộc.

Tượng đá phát ra ánh sáng bỗng tối xuống, pháp lực khó thể ngăn cản thế công từ đối phương.

Lão nhân thấy vậy rất là thất vọng, cứ tưởng bảo bối ghê gớm nhưng hóa ra chỉ là vật tầm thường.

Bà lão giơ gậy chống lên, đầu gậy bắn ra tia sáng pháp lực hình thành vòng bảo vệ trên đỉnh đầu tất cả tộc nhân Nguyệt tộc, giảm bớt áp lực cho các tộc nhân.

Thanh Thanh thấy tình huống hiện trường, biểu tình lo lắng nói:

- Trưởng lão . . .

Bà lão nghiêm túc nói:

- Công chúa, đợi lát nữa ta sẽ tiễn công chúa đi trước. Nhớ kỹ phải giấu tung tích, không thể bị nhân tộc phát hiện.

Bà lão biết mình không đấu lại lão nhân này, bọn họ không thể chống cự tu vi Luyện Hư Hợp Đạo.

- Yêu đạo, trò vặt vãnh mà mơ ngăn cản lão phu? Phá!

Lão nhân bấm pháp quyết chỉ không khí, vòng bảo vệ pháp lực bao phủ trên trời tan vỡ từng tấc, hóa thành đốm sáng tan biến trong thiên địa.

Bà lão bị chấn động lùi mấy bước mới đứng vững được.

Các đệ tử quay xung quanh nhìn trưởng lão đại phát thần uy thì ngẩng đầu ưỡn ngực, khinh thường nhìn trước mắt. Đám yêu tộc này muốn chạy thoát khỏi tay trưởng lão hoàn toàn là nằm mơ giữa ban ngày.

Lúc này Anh Phi dẫn Lâm Phàm tới:

- Trưởng lão, đã mang người đến.

Bà lão nhanh nhẹn xuất hiện bên cạnh Lâm Phàm, giật lấy hắn từ tay tộc nhân, thanh kiếm gác qua cổ hắn.

Thanh Thanh thấy thế hét lên:

- Đừng, trưởng lão!

Lâm Phàm giơ tay đẩy mũi kiếm xa khỏi cổ mình:

- Đừng như vậy, đao kiếm không có mắt, chạm nhẹ sẽ chết người.

Bà lão lạnh lùng nói, trường kiếm trong tay tỏa ánh sáng âm u:

- Yên phận chút.

Thanh Thanh đứng bên cạnh, cảm thấy trưởng lão làm như vậy là không tốt.

Bà lão ngước đầu lên nói:

- Nơi đây có nhân tộc nằm trong tay chúng ta, nếu các ngươi dám

nhúc nhích là ta giết hắn!

Lâm Phàm nghe câu đó rất muốn che mặt:

- Lão nãi nãi, ta bình thường không vận dụng đầu óc cũng biết bà uy hiếp vô dụng, cần gì làm vậy.

Trải qua chuyện này Lâm Phàm lần nữa ra kết luận là người Chân Tiên giới không thân thiện, chỉ số thông minh cũng không cao.

- Ngậm miệng!

Bà lão biết không có hy vọng lớn nhưng vẫn muốn nói thử.

Lão nhân đứng trên cao nhìn tình hình bên dưới, cười phá lên:

- Đám yêu đạo các ngươi tìm đại một đồng loại giả làm người mà muốn lừa chúng ta? Nực cười! Tiên Đạo Môn với tôn chỉ chém yêu trừ ma, trả lại trong xanh cho thiên địa. Dù đúng là tử đệ của nhân tộc ta cũng tuyệt đối không thỏa hiệp trước yêu ma các ngươi!

Một đệ tử đứng bên cạnh nói:

- Khởi bẩm trưởng lão, đêm qua đệ tử canh giữ ở đây phát hiện người này rất thân thiết với yêu đạo, hoàn toàn đầu phục vào yêu đạo.

Lão nhân liếc đệ tử kia một cái, dường như đang khen đệ tử thông minh, chờ trở về sẽ thưởng cho:

- À, còn có chuyện này? Xem ra đã bị yêu đạo dụ dỗ, thôi thì hôm nay lão phu sẽ thanh lý môn hộ.

Đệ tử thấy ánh mắt đó của trưởng lão thì thầm vui sướng, yên lặng lùi sang bên.

Lâm Phàm ngước đầu nói:

- Nói này, các ngươi bị khùng sao? Chẳng qua cảm thấy ăn Nguyệt tộc có ích cho các ngươi, cần gì tìm lý do lung tung, ai thực lực mạnh thì người đó quyết định, người Chân Tiên giới các ngươi rất giả tạo, còn lề mề.

Lão nhân tức giận quát:

- Nói hưu nói vượn, yêu ngôn hoặc chúng!

Lão rất muốn một chưởng đập chết người này, chợt ngây ra:

- Ngươi mới nói gì?

Lâm Phàm khẽ thở dài:

- Ài, ta nói các ngươi rất giả tạo, còn lề mề.

Biểu tình lão nhân nghiêm túc, dường như phát hiện bí mật lớn gì:

- Không phải, câu trên.

Lâm Phàm nhìn lão nhân, bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Người Chân Tiên giới các ngươi.

Lão nhân kinh sợ:

- Đúng rồi, là câu này! Người Chân Tiên giới, vậy ngươi là ai? Không lẽ ngươi là . . .?

Lão nhân biết dân bản xứ vùng đất Nguyên Tổ, nhưng đoạn thời gian trước Động Côn thái thượng trưởng lão của Huyền Vũ Thiên Cung đã phong ấn khe nứt, sao còn có dân bản xứ lên được?

Lâm Phàm nói:

- Ừ, ta đến từ vùng đất Nguyên Tổ, cũng là dân bản xứ mà các ngươi nói. Ngươi muốn ra tay thì cứ ra tay, ta cảnh cáo ngươi đừng giả vờ trước mặt bản phong chủ, coi chừng bị đánh.

Các đệ tử xung quanh nghe mấy câu đó thì rùng mình, tuy họ không đến chỗ khe nứt nhưng biết dân bản xứ ở vùng đất Nguyên Tổ hung tàn cỡ nào.

Nghe đồn ba mươi ba vị trưởng lão trong Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung có ba mươi hai người bị giết, chưởng giáo Triêu Bạch Đế bị dân bản xứ giết, sự kiện này kinh động nguyên Chân Tiên giới.

Ai mà không biết?

Bà lão đứng một bên ngây người, bà không biết hai người đang nói về đề tài gì.

Vùng đất Nguyên Tổ? Đó là đâu?

Lão nhân giơ tay, trán rịn mồ hôi:

- Khoan! Ngươi mới nói gì nữa?

Khùng.

Hắn phát hiện người Chân Tiên giới thật sự khùng, lỗ tai bị điếc sao mà nghe mãi không rõ.

Lâm Phàm giơ tay kẹp mũi kiếm, tay phải vỗ mu bàn tay bà lão, nhẹ giọng nói:

- Lão nãi nãi, lớn tuổi rồi đừng máu đao máu kiếm, nào, nghe lời, buông ra.

Bà lão xoe tròn mắt, trường kiếm đã bị Lâm Phàm lấy mất.

Lâm Phàm huơ trường kiếm, vỗ kiếm vào lòng bàn tay, nói:

- Nghe kỹ, ta là Lâm Phàm phong chủ Vô Địch phong Viêm Hoa tông, vùng đất Nguyên Tổ, nghe rõ chưa?

Vừa dứt lời một tiếng hét kinh khủng khác vang vọng.

- Là ngươi . . . là ngươi! Chạy mau!!!

Lão nhân hoảng hồn, bất chấp đệ tử quanh mình, xoay người định chạy. Lão vừa chạy vừa ngoái đầu nhìn xem có ai đuổi theo không.

Lão không đến hiện trường nhưng biết đám người Huyền Vũ Thiên Cung bị ai giết.

Không ngờ gặp ngay chính chủ.

Tuy lão không chắc người trước mắt có phải là kẻ lừa đảo không nhưng tu sĩ đều là người tiếc mạng, không muốn mạo hiểm chút nào.

Lâm Phàm quát, mở Hữu Sắc Nhãn Tình ra:

- Trở về!

Lão nhân đang bỏ chạy bỗng mặt biến sắc rất là tức giận, lão cảm nhận sự coi thường rẻ rúng trong mắt đối phương.

Lòng lão thầm rít gào:

- Ta không phải kẻ không năng lực, ta giống như các ngươi!

Chuyện lão không thể làm chuyện phòng the bị người khinh thường, kẻ trước mắt cũng coi khinh lão.

Các đệ tử Tiên Đạo Môn hoan hô:

- Trưởng lão quay về cứu chúng ta!

Khi trưởng lão quay đầu bỏ chạy thì các đệ tử ngây ra, không phản ứng lại, sau đó mới nhớ tới dân bản xứ đến từ vùng đất Nguyên Tổ rất khủng bố.

Bọn họ cảm giác bị vứt bỏ, trưởng lão chạy trốn.

Nhưng hiện giờ trưởng lão trở lại có lẽ vì cứu họ, muốn giết dân bản xứ này.

Một luồng sáng quét qua nhanh đến cực hạn, pháp lực toàn thân như sóng triều phô thiên cái địa ập đến.

Đối với bà lão thì tu sĩ nhân tộc lao nhanh đến như đại dương, sóng thần ập đến.

Nhưng trong mắt Lâm Phàm thì như côn trùng bay tới.

Bán Thần cảnh bình thường đã không đáng lọt vào mắt hắn.

Lâm Phàm huơ trường kiếm, khi đối phương sắp tới gần thì kiếm chém từ trên cao xuống.

Thân hình lao tới bị tách làm đôi, máu đổ đầy đất.

Đệ tử Tiên Đạo Môn kinh hoàng:

- Cái gì!?

Bọn họ không ngờ trưởng lão bị dân bản xứ một kiếm giết.

Người của Nguyệt tộc há hốc mồm. Bà lão há miệng hình chữ o, vì tuổi già môi khô nứt, miệng nhăn nên như hoa cúc nở.

Đệ tử Tiên Đạo Môn khủng hoảng hét rầm lên:

- Trưởng lão đã chết, chúng ta chạy mau!

Cả đám bay tứ tán, ước gì mọc cánh để bay nhanh hơn.

Lâm Phàm nhìn trường kiếm:

- Kiếm này đã nổi tiếng, chém một vị Bán Thần.

Giọt máu lăn dài trên kiếm nhỏ xuống, hắn lắc cổ tay chém ngang, một kiếm ý hình cung cắt đứt thiên địa bay đi xa.

Kiếm ý chém ngang eo đám đệ tử rồi bay xa hơn.

Đệ tử Tiên Đạo Môn khựng lại giữa không trung, người đứt lìa, rơi rụng như mít xuống rừng cây vang một chuỗi tiếng nổ.

Số điểm không tệ, tích ít thành nhiều.

Tiếc rằng Bán Thần này hơi yếu.

Lâm Phàm chỉ huy Anh Phi:

- Đi, đưa tu di giới của đám đệ tử cho ta.

Hắn ngồi xổm xuống lấy tu di giới của lão nhân.

Lâm Phàm sửng sốt lẩm bẩm:

- Quên hỏi tên đối phương, mà thôi, dù sao đã chết.

Lâm Phàm trả trường kiếm cho bà lão. Bà đứng như trời trồng, không thể tin những gì mình trông thấy là sự thật.

Nhân loại bị bà tuyên bố muốn giết không ngờ mạnh đến thế.

Bà lão bỗng thấy sợ, có khi nào nhân loại này cũng muốn giết bà? Nhưng bà lớn tuổi rồi, chắc không đâu?

Bà lão nhìn xác lão nhân bị chém làm đôi thì chợt thấy tuổi tác không chiếm ưu thế.

Rất nhanh Anh Phi vẫn luôn há hốc mồm đã cầm tu di giới về, ngoan ngoãn giao cho Lâm Phàm, khi đưa đồ hai tay gã run lẩy bẩy.

Lâm Phàm định đi, nhìn Thanh Thanh, nói một câu:

- Cô nương tốt lắm, bản phong chủ xem trọng nàng.

Thanh Thanh nhìn Lâm Phàm, khuôn mặt trắng ửng hồng:

- Đa . . . đa tạ ngươi.

Lâm Phàm xoay người, phất tay, bình tĩnh đi xa.

Bà lão suy nghĩ thật lâu, lật đật chạy theo:

- Xin dừng bước!

Chương 551: Ngồi vững, lái xe

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Lâm Phàm tạm dừng. Câu 'Xin dừng bước' xem như bình thường, nếu là câu 'Đạo hữu, xin dừng bước' thì hắn sẽ nổ tung.

Lâm Phàm hỏi:

- Có chuyện gì?

Bà lão im lặng giây lát rồi nói:

- Lão phụ có yêu cầu quá đáng, xin . . .

Bà lão chưa nói hết câu đã bị Lâm Phàm ngắt lời:

- Nếu đã là yêu cầu quá đáng thì đừng nói, bản phong chủ vào đây, bị các ngươi nhốt trong địa lao, suýt bị chém chết. Nếu không phải cô nương này có chút lương tâm thì các ngươi có thể sống tiếp sao? Huống chi bản phong chủ đã giúp các ngươi tránh tai họa diệt tộc một lần, không thể quá đáng được một tấc lại muốn tiến một thước.

Lâm Phàm nhìn bà lão chằm chằm, tuy ta yêu chính nghĩa yêu hòa bình, là người tốt, nhưng nếu ta không có tay đấm, sao có thể nghe người ta nói một câu 'Yêu cầu quá đáng' thì thuận miệng đáp 'Mời nói'?

Không đúng phong cách của hắn.

Bùm!

Bà lão quỳ trước mặt Lâm Phàm, biểu tình sốt ruột:

- Xin phong chủ giúp đỡ Nguyệt tộc chúng ta! Chỉ cần dẫn công chúa tộc ta rời đi, chúng ta không cần phong chủ mang đi, van cầu phong chủ!

Lâm Phàm nheo mắt nhìn đối phương, một lời không hợp liền

quỳ xuống, cái kiểu này không làm người ta thích.

Thanh Thanh lo lắng nhìn bà lão:

- Trưởng lão!

Các tộc nhân xung quanh cũng quỳ xuống, trán dán sát mặt đất:

- Xin phong chủ cứu công chúa tộc ta, chúng ta chết cũng không tiếc!

Bà lão cầu xin:

- Phong chủ, hiện giờ Nguyệt tộc đã bị Tiên Đạo môn phái phát hiện, nơi này không yên ổn. Chúng ta chỉ cầu đưa công chúa đến di tích Nguyệt Thần là được, tuy nhiều khó khăn nhưng chúng ta sẽ không đi theo, chắc không sao.

Bà lão muốn đưa công chúa đến di tích Nguyệt Thần nhưng dọc đường đầy nguy hiểm, phải cảnh giác nhân tộc, còn gặp các loại nguy hiểm khác. Với thực lực của Nguyệt tộc bọn họ rất khó làm được, họ cư ngụ tại đây vì hy vọng có ngày sẽ có tộc nhân tăng tiến tu vi có thể đưa công chúa đi.

Lâm Phàm hơi khó xử, đây là ủy thác trong truyền thuyết?

Không đúng, không phải ủy thác mà là gửi gắm cô nương. Nhưng hắn đã quen độc thân, không mong mang theo cục nợ. Lâm Phàm định từ chối hoặc lừa bọn họ về vùng đất Nguyên Tổ thì thấy bà lão lấy ra một thứ, tay nâng lên.

- Phong chủ, đây là bảo bối truyền thế của Nguyệt tộc, có thể cho người chết đi sống lại. Miễn phong chủ hỗ trợ đưa công chúa đến nơi thì xin tặng nó cho phong chủ.

Đó là một mảnh sao nhiều góc, tỏa ánh sáng rực rỡ nằm trong lòng bàn tay bà lão.

Lâm Phàm cảm nhận sức sống khổng lồ từ mảnh sao này, sức sống mãnh liệt mà hắn chưa từng cảm nhận, dù là tinh hoa sinh mệnh do Khô Mộc trưởng lão trong tông môn ngưng luyện ra cũng khó sánh bằng.

Lâm Phàm cười hỏi:

- Giờ bà lấy thứ này ra, không sợ ta diệt các ngươi rồi lấy đi sao?

Lâm Phàm không cần mấy thứ này, bản thân hắn bất tử.

Nhưng thứ có tính chất truyền kỳ không tệ, lão sư của hắn không phải thân thể bất tử, nếu ngày nào đó xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn . . . phi phi, bậy bạ, lão sư sẽ không gặp chuyện gì.

Bà lão nói:

- Phong chủ, bảo bối truyền thế này cần có pháp chú mới mở ra được. Miễn phong chủ đồng ý, sau khi đến nơi công chúa tộc ta sẽ cho phong chủ biết pháp chú là gì.

Lâm Phàm không ngờ bà lão còn có chiêu này.

Thanh Thanh tới gần ôm bà lão, nói:

- Trưởng lão, các ngươi không đi thì ta cũng không đi, ta muốn ở bên các ngươi.

Bà lão vuốt mái tóc đẹp của công chúa, đôi mắt già nua đong đầy hiền từ:

- Công chúa mang sứ mạng trong người, không thể ở lại đây.

Lâm Phàm không thích xem cảnh tượng như vậy:

- Cảnh này hơi sến.

Nhưng ngẫm nghĩ cảm thấy bảo bối không tệ, đáng giá cất chứa.

Lâm Phàm nói:

- Thành giao.

Việc này đáng chấp nhận, có bảo bối này ít ra cho người thân gần với mình có đường lui, đỡ khỏi phải có ngày xảy ra chuyện không có thứ cứu sống họ.

Bà lão mừng rỡ, cảm động đến rơi nước mắt:

- Đa tạ phong chủ!

Người trẻ tuổi trước mắt có thực lực không giống bình thường, đủ sức mang công chúa đi di tích Nguyệt Thần.

Lâm Phàm hỏi:

- Di tích Nguyệt Thần ở đâu? Đưa bản đồ cho ta.

- Xin Lâm phong chủ chờ chút.

Bà lão vào nhà gỗ, rất nhanh cầm ra một tấm bản đồ da trâu cũ nát, tuy đã rách nát nhưng còn thấy rõ dấu hiệu.

Thanh Thanh đến gần Lâm Phàm, cầu xin:

- Có thể mang các tộc nhân của ta cùng đi không? Sau này ta sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp ân tình của ngài.

Bà lão ngăn lại:

- Công chúa đừng nói nữa, chúng ta không thể đi. Tượng đá Nguyệt Thần ở đây, chúng ta không đi, dù chết cũng phải ở lại.

Bọn họ sẽ không rời đi vì nơi này có tượng Nguyệt Thần, bọn họ không thể đi đâu, phải bảo vệ tượng đá, dù cường địch xâm nhập cũng quyết không lùi bước.

Lâm Phàm nhìn bản đồ, đánh dấu rất rõ ràng. Hắn thầm nghĩ cách hơi xa nhưng tạm được, với tốc độ của hắn chỉ khoảng một ngày là tới nơi, đi rồi về cần hai ngày.

Bảo bối truyền thế của Nguyệt tộc không tệ, tuy vô dụng với hắn nhưng có ích lớn cho người bên cạnh.

Có điều sinh ly tử biệt của Nguyệt tộc làm hắn bất đắc dĩ, đâu cần rắc rối như vậy.

Lâm Phàm đến ngoài rìa chỗ trú của Nguyệt tộc, hai tay ấn xuống đất, mười ngón cắm vào lòng đất, đầu mỗi ngón tay bay ra một sợi tơ đan thành lưới lớn.

Anh Phi nhìn Lâm Phàm, không biết đối phương tính làm gì:

- Hắn đang làm gì vậy?

Các Nguyệt tộc rất thắc mắc, bọn họ biết tu sĩ nhân tộc này rất mạnh nhưng giờ không xem hiểu.

Lâm Phàm quát lớn bứng nguyên mặt đất lên.

Không thể di chuyển Nguyên Tiên Tôn phủ nhưng nếu hắn không thể di dời mảnh đất này thì thật vô dụng.

Răng rắc!

Mặt đất nứt ra, tan vỡ theo đường cong hình tròn lan ra xa, cuối cùng tụ thành một điểm hình tròn.

Lâm Phàm nói:

- Các vị giữ chặt, lái xe!

Lâm Phàm lại gồng sức nhấc mảnh đất lên.

Anh Phi trợn mắt há hốc mồm như gặp quỷ:

- Trời ạ, đây còn là con người không?

Cần sức mạnh bao lớn mới làm được điều này?

Nguyên mảnh đất bị di chuyển, lực lượng quá khủng bố.

Anh Phi nhớ lúc trước thô lỗ với tu sĩ nhân tộc, nghĩ lại mà sợ. Nếu tu sĩ nhân tộc này ra tay thì gã đã là xác chết.

Mặt đất rung bần bật, tộc nhân Nguyệt tộc ôm vật kiến trúc xung quanh để ổn định thân hình.

Bà lão ngồi bệch dưới đất, bà sống đã lâu, gặp qua nhiều tu sĩ lợi hại nhưng chưa từng thấy ai như vậy.

- Làm người tốt làm tới cùng, đưa Phật tiễn lên tây. Một pho tượng đá chứ có gì ghê gớm, bản phong chủ mang theo lãnh địa của các ngươi.

Một tay Lâm Phàm nâng mảnh đất, hắn mở bản đồ xác định mục tiêu, nháy mắt ẩn vào hư không lao đi xa.

Tu vi của Lâm Phàm đã là Bán Thần cảnh, tốc độ nhanh đến cực hạn, bộc phát ra lực lượng hình thành bình chướng bảo vệ người Nguyệt tộc trong quả cầu, phòng ngừa bị gió thổi bay khi xuyên thấu hư không.

Thanh Thanh mắt sáng lấp lánh kêu lên:

- Lợi hại quá!

Nàng chưa bao giờ nghĩ sẽ có người lợi hại như vậy.

Bà lão chắp hai tay quỳ lạy, cầu nguyện trước tượng đá:

- Nguyệt Thần phù hộ!

Trong đầu óc không quá minh mẫn của bà cho rằng đây là sứ giả được Nguyệt Thần phái tới cứu bọn họ.

Mọi người không phát hiện khóe môi tượng đá Nguyệt Thần co giật, như thể tượng đá cũng không ngờ chuyện này xảy ra, khác với sắp xếp của nàng.

Sự hy sinh của tộc nhân là nhân tố cần thiết cho công chúa lớn lên, nhưng bây giờ . . .

Tượng đá khác lạ chỉ diễn ra trong phút chốc, không ai phát hiện ra, tượng đá vẫn là tượng đá, không có gì khác lạ.

Tốc độ của Lâm Phàm rất nhanh, bất giác đã đi qua các nơi.

Cũng có tu sĩ phát hiện bóng đen lớn giữa hư không, bọn họ muốn đuổi theo xem có chuyện gì. Nhưng muốn đuổi theo chẳng khác nào tự chuốc nhục, muốn rượt theo đuôi xe cũng khó.

Một tu sĩ giật mình:

- Tốc độ nhanh quá!

Pháp bảo dưới chân gã là loại tốc độ, không ngờ vẫn không thể đuổi kịp đối phương?

Lâm Phàm biết mình bị người ta theo dõi, nhưng hắn không để bụng, miễn không phải là cường giả trên Bán Thần cảnh thì hắn không ngán.

Tuy cường giả Chân Tiên giới nhiều như mây nhưng Thần cảnh vẫn là thái thượng trưởng lão của các phái lớn, không rảnh đi dạo lung tung, bởi vậy dọc đường đi không gặp nguy hiểm gì.

Nhưng chỗ di tích Nguyệt Thần không dễ đến, một số vùng đất mạo hiểm rất nguy hiểm, không chỉ vì bên trong còn vì thời tiết.

Khu vực sấm.

Khu vực gió.

Vùng đất mạo hiểm đặc biệt hình thành tự nhiên này có nhiều yêu thú khủng bố sinh sống trong đó, môi trường khắc nghiệt, người bình thường khó mà chống cự.

Lâm Phàm cho rằng nếu không có hắn, Nguyệt tộc muốn đưa công chúa đến di tích Nguyệt Thần thì trừ phi ra Bán Thần. Hơn nữa Bán Thần thôi chưa đủ, phải là đẳng cấp cao.

Dọc đường đi cho Lâm Phàm mở rộng tầm mắt, lĩnh vực đặc biệt có nhiều yêu thú Bán Thần, hình thể to trên ngàn trượng. Hắn cảm giác rất có thể có cả yêu thú Thần cảnh.

- Quả nhiên là nơi nguy hiểm, nước trong Chân Tiên giới sâu hơn vùng đất Nguyên Tổ, ẩn giấu nhiều tồn tại cường đại, với thực lực hiện tại không đủ chinh phục nó hoàn toàn.

Người Nguyệt tộc thì đã bị mọi thứ trước mắt làm sợ ngây người.

Họ không ngờ đường đi di tích Nguyệt Thần sẽ nguy hiểm như vậy, tuy không tự mình trải qua nhưng nhìn yêu thú to ngàn trượng trong biển sâu vô tận bên dưới gây sóng gió lớn, họ biết nếu không có vị tu sĩ nhân tộc này mang đi thì cả đời họ không có hy vọng đến.

Bà lão đã hiểu tại sao các đời Nguyệt tộc ra đi tìm di tích Nguyệt Thần không bao giờ trở về, nguyên nhân nằm ở đây.

Thanh Thanh ngồi tại chỗ, chân mày đọng nét khó hiểu:

- Vì sao ta cảm giác ta không nên xuyên qua nơi này dễ dàng như vậy?

Nàng cảm giác không nên như vậy, lẽ ra phải trải qua muôn vàn khó khăn, cùng một nhóm bạn đáng giá tin tưởng cùng nhau đi tới đây, chứ không phải vượt qua đơn giản như thế.

Chương 552: Trị số đáng đánh đạt tới đỉnh

Dọc đường đi không gặp khó khăn gì, dù có yêu thú mắt mù đụng vào cũng bị Lâm Phàm một chiêu đánh chết.

Trước Bán Thần đang nóng nảy như hắn, không có tu vi Thần cảnh mà dám càn rỡ thì xứng đáng bị đánh.

Khi xuyên qua lớp sương mù cuối cùng, cảnh tượng trước mắt thay đổi.

Mặt trời mới mọc treo cao, tia nắng bắn tới.

Các tộc nhân Nguyệt tộc mở to mắt nhìn bốn phía, há hốc mồm.

Phương xa có hòn đảo nhỏ, một loại lực lượng kỳ diệu bao phủ đảo làm người ta khó thấy bên trong.

Phía ngoài đảo nhỏ có chim tiên bay lượn, cho cảm giác bình yên.

Lâm Phàm ngây người nhìn:

- Giống như cảnh tiên trần gian.

Trong lòng hắn thầm hận, vì sao gặp phải người Nguyệt tộc, nếu không gặp họ thì khi hắn vô đến nơi như vậy chắc chắn sẽ dời về tông môn, chia sẻ vui vẻ với lão sư, các sư đệ.

Còn bây giờ thì thật bất đắc dĩ, đây là đất di tích của Nguyệt tộc người ta.

Bà lão quỳ lạy dưới đất:

- Chúng ta đã đến, đây là di tích Nguyệt Thần trong ghi chép, rốt cuộc tìm tới, Nguyệt Thần phù hộ!

Bà lão cầu nguyện thiên địa, đây là Nguyệt Thần chỉ dẫn cho họ đến đây.

Lâm Phàm nói:

- Được rồi, bản phong chủ đã đưa các ngươi đến nơi này, xem như hoàn thành nhiệm vụ, đưa đồ cho ta.

Thứ kia không có ích gì với hắn, quý giá không bằng một trang giấy, giấy còn có thể lau mông chứ thứ kia làm được gì?

Nhưng lão sư cần nó, phải võ trang đầy đủ cho lão sư.

Bà lão cảm động đến rơi nước mắt:

- Đa tạ phong chủ, thật sự rất đa tạ phong chủ!

Nếu không nhờ vị tu sĩ nhân tộc này hỗ trợ thì bọn họ không thể nào đến đây được.

Lâm Phàm bay xuống, đặt lãnh địa Nguyệt tộc nổi trên mặt nước.

Bà lão tự tay đưa đồ cho Lâm Phàm, cũng nói ra pháp chú:

- Lâm phong chủ, đây là vật truyền thế của tộc ta, pháp chú là . . .

Nghe pháp chú, biểu tình của Lâm Phàm thay đổi nhiều màu, lặng lẽ gật đầu. Dù sao hắn không cần dùng, chờ tới lúc dùng cũng là người khác niệm pháp chú.

Lâm Phàm nói:

- Ừm, đã đưa đến nơi, giao dịch giữa chúng ta cũng hoàn thành, giao dịch công bằng quan trọng nhất là thành tín.

Đối với người khác thì bảo bối truyền thế này vô giá, không đong đếm được, nhưng nó không đáng một đồng trong mắt hắn.

Thanh Thanh bước tới trước mặt Lâm Phàm, chân thành cảm tạ:

- Đa tạ.

Lâm Phàm vuốt tóc nàng:

- Cô nương tốt lắm.

Bị vuốt tóc làm mặt Thanh Thanh đỏ ửng, nhoẻn miệng cười vui vẻ.

Tuy Lâm Phàm không hứng thú tán tỉnh cô nương nhưng đôi khi hắn sẽ vô tình tán người ta.

Chợt có tiếng hét:

- A!

Mọi người nhìn qua thấy bà lão định vào đảo nhưng bị lực lượng bí ẩn hất ngược về.

Một giọng nói không rõ là nam hay nữ truyền ra:

- Còn chưa đến lúc, trở về đi.

Ý là chưa tới thời gian, từ đâu đến thì lăn về lại.

Bà lão biến sắc mặt nói:

- Nguyệt Thần linh thiêng, tộc ta chịu đủ bị nhân tộc săn giết, sắp diệt tộc, xin Nguyệt Thần từ bi cho chúng ta đi vào.

- Trở về đi.

- Trở về đi.

Thanh âm vang vọng như hồi âm văng vẳng bên tai mọi người.

Lâm Phàm nghe vậy nổi khùng:

- Bà nội nó! Bản phong chủ vất vả khổ cực khiêng thứ này bay một ngày một đêm giờ kêu trở lại, đang đùa người ta hay khoác lác hả?

Lâm Phàm định bụng đưa Nguyệt tộc đến nơi sẽ rời đi, không ngờ xảy ra chuyện này.

Lâm Phàm không nói nhiều, bước lại gần vươn tay chạm vào mặt trên, quả nhiên có lực lượng huyền diệu bao phủ hòn đảo không cho người vào.

Bà lão tuyệt vọng ngồi liệt trên mặt đất:

- Còn chưa đến lúc, đây là chỉ dẫn của Nguyệt Thần sao?

Cứ nghĩ đưa công chúa đến đây là xong xuôi mọi chuyện, không ngờ gặp phải kết quả như vậy.

Chưa đến lúc, đây là chỉ dẫn của Nguyệt Thần, bà không thể phản đối, chỉ có thể nghe theo.

Các tộc nhân Nguyệt tộc tuyệt vọng nhìn trưởng lão, bọn họ không biết làm sao bây giờ, chẳng lẽ phải về lại chỗ ở? Về lại lãnh

địa bị tu sĩ nhân tộc phát hiện? Nhưng về đó thì họ sẽ chết.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ điếc tai, hai tay Lâm Phàm cầm cánh cửa đá đập bộp bộp xuống lực lượng bí ẩn.

Răng rắc!

Lực lượng bí ẩn như vòng bảo vệ bỗng vỡ tung, hóa thành các đốm sáng nhỏ tan biến.

Lâm Phàm nói:

- Rồi, xong rồi, các ngươi vào đi. Gì mà trở lại hay không, bản phong chủ đưa các người lại đây thì không định mang các người về, lãng phí thời gian. Chỉ là cuộc làm ăn nhỏ, rườm rà cái gì.

Các tộc nhân Nguyệt tộc xoe tròn mắt như thấy quỷ.

Nguyệt Thần chỉ dẫn kêu bọn họ trở lại, không ngờ tu sĩ nhân tộc này lấy ra một cánh cửa đá đập nát lực lượng vòng bảo vệ ngăn bước chân của họ, quá thô bạo.

Phía xa, khóe môi tượng đá lại co giật nhưng rất nhanh không nhúc nhích.

Lâm Phàm nói:

- Vào đi, các ngươi đã không tranh với đời thì sau này hãy yên ổn sống ở đây. Bản phong chủ không quan tâm bên trong có cái gì, dù sao bản phong chủ không phải loại người ham muốn bảo bối.

Bà lão nhìn tu sĩ nhân tộc trước mắt, không ngờ người này cao phong lượng tiết như vậy, làm bà rất bội phục. Bà hơi thay đổi cái nhìn về tu sĩ nhân tộc, đương nhiên chỉ áp dụng với Lâm Phàm.

Với Lâm Phàm thì đương nhiên hắn thèm vật bên trong, nhưng làm người cần giữ điểm giới hạn, hắn không giống đám người Chân Tiên giới chẳng có chút đạo đức.

Bà lão một lần nữa cảm kích nói:

- Đa tạ!

Mắt Thanh Thanh sáng lấp lánh nhìn Lâm Phàm, đây là nhân tộc khác biệt nhất mà nàng từng gặp.

Lâm Phàm phất tay:

- Cáo từ.

Khi đi Lâm Phàm nhìn tượng đá một cái, cứ cảm giác trong vô hình dường như ai đó rình ngó thân thể thuần khiết của hắn. Mà thôi kệ, hắn bận việc phải đi Nguyên Tiên Tôn phủ, nơi đó mới là kho báu lớn, mấy thứ kia so với Nguyên Tiên Tôn phủ thì khác biệt quá lớn.

Các tộc nhân Nguyệt tộc huơ tay nhìn theo người tốt khuất xa:

- Đa tạ!!!

Tu sĩ nhân tộc này là người tốt, siêu tốt trong lòng họ, đáng giá được họ đối xử thân thiện.

Thanh Thanh nhìn hư không, khắc ghi bóng dáng kia trong lòng, không muốn quên.

Giữa hư không.

Lâm Phàm nhìn bảo bối truyền thế của Nguyệt tộc, cười cười, thứ này không tệ.

Nguyệt tộc đến di tích Nguyệt Thần là có nơi che chở mới, nơi đây rời xa nhân tộc, bên ngoài là các hiểm cảnh, muốn tiến vào vô cùng khó khăn, bọn họ không cần sợ bị nhân tộc phát hiện.

Anh Phi hét lên:

- Trưởng lão, không di dời tượng đá Nguyệt Thần được!

Bọn họ đi tới nơi ở mới tất nhiên sẽ bê tượng đá vào trong, nhưng không ngờ trước kia một người có thể bê lên mà bây giờ không nhúc nhích được.

Bà lão nói:

- Thêm mấy người hộ tống Nguyệt Thần vào trong.

- Rõ!

Một đám tráng sĩ Nguyệt tộc đến gần tượng đá, mọi người gồng sức, két một tiếng rốt cuộc nâng tượng đá lên.

Không ai chú ý thấy khóe mắt tượng đá rơi một giọt nước, điều này khác với tưởng tượng của nàng, rõ ràng không nên như vậy, vì

sao ra nông nỗi này?

Bà lão nhìn tộc nhân bê tượng đá vào, môi nở nụ cười. Nguyệt tộc rốt cuộc an toàn, sẽ không bị nhân tộc phá hoại nữa.

Trong sách cổ ghi chép công chúa sẽ kế thừa lực lượng Nguyệt tộc tại đây, trở thành thủ lĩnh mới. Tuy không biết lực lượng đó là gì nhưng chắc chắn là Nguyệt Thần để lại.

Nguyên Tiên Tôn phủ, một trong các bí cảnh khá quý giá của Chân Tiên giới.

Khi nó mở ra mười năm một lần, đệ tử các phái sẽ vào trong tự tìm cơ duyên cho mình.

Đương nhiên ở trong này có mức độ nguy hiểm rất cao, dù sao giữa mười môn tiên đạo hay xảy ra chuyện đệ tử giết nhau, càng đừng nói gặp ma đạo, yêu đạo.

Nhưng đệ tử có thể ra khỏi Nguyên Tiên Tôn phủ đều là lực lượng nòng cốt của môn phái, vì sống sót trở ra nói lên bọn họ là người có khí vận lớn.

Trong Chân Tiên giới thật sự có khí vận, người sở hữu khí vận sẽ tránh thoát mọi nguy hiểm, khả năng gặp cơ duyên cao hơn người bình thường rất nhiều.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lúc này Nguyên Tiên Tôn phủ được vô số môn phái xem trọng lại gặp phá hoại nặng nhất từ trước đến nay.

Lâm Phàm cầm nồi làm các kiểu tư thế đánh bóng, phát huy tài đánh bóng lâm li đầy đủ.

- Toàn phong bạo tạc lưu lưu cầu!

Lâm Phàm quất mạnh, Thánh Thổ Châu bay siêu nhanh, nó xoay tít hình thành gió rít đánh mạnh vào cửa đá.

Tiếng nổ kịch liệt vang vọng thiên địa.

Giọng nói quen thuộc lại vang lên, vẫn tràn ngập uy nghiêm vô thượng:

- Phàm nhân, mau rời đi, nếu không sát kiếp sẽ đến!

Lâm Phàm mắng:

- Ngươi có thể đổi câu nói khác không? Lần trước nói câu này, lần này đến vẫn câu cũ, không có câu gì mới mẻ hơn sao?

Giọng nói trong Nguyên Tiên Tôn phủ lộ rõ kinh ngạc, rất bất ngờ:

- Lại là ngươi?

Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- Đúng, lại là bản phong chủ. Lần này đến không phải đùa giỡn với ngươi.

Giọng nói trong Nguyên Tiên Tôn phủ rất tức giận:

- Phàm nhân vô tri ngu muội, ham muốn Nguyên Tiên Tôn phủ sẽ chỉ mang đến vạn kiếp bất phục!

Nguyên Tiên Tôn phủ không ngờ tiểu tử này còn đến nữa.

Cú đấm lần trước ngưng tụ tiên lực, người bình thường không thể đối kháng, dù là tu sĩ Luyện Hư Hợp Đạo cũng sẽ bị cú đấm kia đánh thân chết đạo tiêu.

Lâm Phàm đón lấy Thánh Thổ Châu, tiếp tục bạo lực quất:

- Vớ vẩn, có kiếp cứ đến, bản phong chủ sợ gì!

Thánh Thổ Châu rít gào:

- Ngươi rất quá đáng, ta là Thánh Thổ Châu!

Nó không ngờ sẽ có kết quả như vậy.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cửa đá lại nổ tung, Lâm Phàm cất Thánh Thổ Châu vào. Hắn giống như lần trước lại dỡ bỏ cửa, dù thế nào quyết lấy Nguyên Tiên Tôn phủ vào tay.

- A!

Lâm Phàm quát lớn, gồng cánh tay đến tột độ, dùng lực lượng đơn giản thô bạo nhất hoàn toàn bùng nổ.

Răng rắc!

Cửa đá lại bị gỡ ra bỏ vào trữ vật giới chỉ.

Bảo bối như thế giữ lại có ích.

Trong Nguyên Tiên Tôn phủ truyền ra tiếng mắng:

- Nghiệt súc!

Lâm Phàm ngoác mồm cười:

- Ừ, hôm nay nghiệt súc sẽ thu ngươi!

Trị số đáng đánh lên đến đỉnh, người thần đều giận.

Chương 553: Cảm tạ giáo dục bắt buộc chín năm

Bây giờ đã có hai cánh cửa đá.

Cửa đá này khá tốt, mức độ cứng rắn đạt chuẩn, nhưng hơi kém hơn Thánh Thổ Châu.

Lâm Phàm ngẫm nghĩ, tặng một cánh cửa cho lão sư, giữ lại một cái cho mình. Hình như hài tử của Đạo sư đệ sắp sinh, phải chuẩn bị quà tặng, cửa đá này không tệ.

Tính tới tính lui còn thiếu một phần.

Lâm Phàm nghĩ đến đây liền dừng tay, hắn nhìn Nguyên Tiên Tôn phủ một cái rồi hóa thành luồng sáng biến mất tăm.

Tồn tại trong Nguyên Tiên Tôn phủ cực kỳ tức giận, thấy tu sĩ nhân tộc bỗng dưng rời đi, đầu đầy dấu chấm hỏi.

Tình huống gì?

Tu sĩ nhân tộc mới rồi còn hung hăng mà sao đột nhiên chạy mất?

Từ Nguyên Tiên Tôn phủ truyền ra tiếng hừ lạnh:

- Hừ! Xem như ngươi biết điều!

Cửa đá lại hiện ra.

Nơi này là Nguyên Tiên Tôn phủ, sao có thể thiếu cửa đá, sẽ hạ cấp bậc, bị đệ tử các môn phái xem thường cho rằng không có cách điệu.

Khoảnh khắc cửa đá xuất hiện bỗng có một luồng sáng từ phía chân trời bắn tới.

- Bản phong chủ lại đến!

Lâm Phàm thầm vui, ba cánh cửa, cảm giác quá tốt. Người chưa đến Thánh Thổ Châu đã xé rách hư không bay tới.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Thánh Thổ Châu đập vào cửa đá, lại thủng một cái lỗ.

Giọng nói trong Nguyên Tiên Tôn phủ rất tức giận, dường như sắp bị buộc nổi điên:

- Nghiệt súc, ngươi còn dám trở về!

Vẫn chưa xong sao? Hết lần này đến lần khác, rõ ràng đã đi còn giữa đường trở về, sao có thể quá đáng như vậy.

Lâm Phàm không trả lời, nam nhân nghiêm túc làm việc mới đẹp trai nhất.

Lâm Phàm muốn mang cửa đá đi nên tạm thời không muốn trả lời câu hỏi của đối phương.

Cánh tay luồn vào, trực tiếp nâng lên.

Cánh tay, cổ nổi gân xanh, đây là lực lượng sôi trào trong người, lấy lực lượng mạnh nhất nghiền áp tất cả mới là đường ngay.

Từ khi bắt đầu tu luyện Lâm Phàm luôn luyện ngạnh công vì muốn lực lượng đạt tới cực độ, gặp đối thủ nào chỉ cần một đấm là đánh chết.

Răng rắc!

Cửa đá lại lung lay.

Tồn tại trong Nguyên Tiên Tôn phủ đã kinh sợ:

- Sao lực lượng của tu sĩ nhân tộc có thể lớn đến thế?

Y đã thấy nhiều tu sĩ, pháp lực bàng bạc không hiếm hoi gì, nhưng lực lượng của nghiệt súc này quá khủng bố.

Rốt cuộc trong sự cố gắng của Lâm Phàm đã thành công dỡ cửa ra, cất vào.

Hiện giờ tâm tình của Lâm Phàm rất tốt, hắn suy tư nhìn vào trong Nguyên Tiên Tôn phủ.

- Phàm nhân ngu muội hãy đi mau, ngươi không thể di chuyển Nguyên Tiên Tôn phủ.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Sai rồi, không có thứ gì không thể di chuyển được, chỉ có không nghĩ ra cách. Đã nghe câu này chưa? Cho ta một điểm tựa, ta có thể nâng cả Trái Đất.

Giọng nói trong Nguyên Tiên Tôn phủ hoang mang:

- Cái gì?

Lâm Phàm lùi mấy bước, đầu suy nghĩ Nguyên Tiên Tôn phủ rất nặng, tuy hắn có thể lay động nó nhưng không thể nào di chuyển.

Nhưng học giáo dục bắt buộc chín năm không uổng công.

Lâm Phàm rất muốn nói cảm tạ quốc gia, cảm tạ lãnh đạo, nếu không miễn phí giáo dục bắt buộc chín năm thì người nghèo như hắn không đọc nổi. Lâm Phàm là người thích học tập, tuy chỉ có giáo dục bắt buộc chín năm ngắn ngủi nhưng đã cho hắn học được nhiều tri thức.

Lâm Phàm lấy Lang Nha Bổng ra:

- Lớn!

Lang Nha Bổng khoảnh khắc biến lớn, cây gậy được giơ cao trông hơi đáng sợ.

Tồn tại trong Nguyên Tiên Tôn phủ rất hoang mang và tức giận:

- Phàm nhân, ngươi muốn làm gì?

Y không biết phàm nhân này muốn làm cái gì, ở trong mắt y thì hành vi của hắn như tên điên.

Từ khi nào trong Chân Tiên giới có đệ tử như vậy, hắn thuộc môn phái nào?

Lâm Phàm lơ lửng trên cao, Lang Nha Bổng chĩa xuống, lấy mép rìa Nguyên Tiên Tôn phủ làm cơ sở ấn gậy xuống, đè đất bùn cây cối nhô lên. Lang Nha Bổng dần cắm sâu vào đất bùn đến nửa cây gậy mới ngừng.

Lâm Phàm lẩm bẩm một mình như tên điên:

- Tuyệt, bản phong chủ thông minh lanh lợi, lúc cần vận dụng đầu óc thì sẽ là tồn tại khủng bố vừa có trí tuệ vừa có lực lượng, trên

đời này còn ai địch lại bản phong chủ? Nhưng người đời vô tri, bản phong chủ thông cảm cho họ nên mới không vận dụng não.

Tồn tại trong Nguyên Tiên Tôn phủ hoàn toàn mụ người. Y tồn tại lâu thật lâu rồi, xa xưa đến nỗi bản thân y cũng quên, nhưng thật tình là chưa gặp ai giống như thế, cũng chưa từng thấy cách như vậy.

Y không biết phàm nhân này muốn làm cái gì.

Nguyên Tiên Tôn phủ sừng sững ở đây không ngã, dù đại năng giả muốn dùng pháp lực lấy đi cũng khó.

- Phàm nhân, ngươi đừng tự rước lấy nhục, ngươi có biết Nguyên Tiên Tôn phủ tồn tại bao lâu không? Biết nó nặng cỡ nào không? Dù là Chân Tiên cũng không di chuyển được.

Lâm Phàm nghe vậy cười khinh thường nói:

- Thất học, vô tri, ngươi hoàn toàn không biết vật lý.

- Vô Địch chân thân!

Một thân hình khổng lồ lơ lửng sau lưng Lâm Phàm.

Đó là Thiên Cương chân thân của hắn, vì quá bá đạo nên đặt tên là Vô Địch chân thân.

Thực lực của hắn đã mạnh đến mức này, Vô Địch chân thân càng mạnh mẽ.

Mái tóc dài đỏ máu, cao ngàn trượng bay xuống, cả thiên địa bị mái tóc đỏ phản chiếu thành màu máu. Cơ bắp cuồn cuộn nổi các loại phù văn đủ màu đủ kiểu, toát ra hơi thở khiến người sợ hãi.

Trong Nguyên Tiên Tôn phủ phát ra tiếng hét kinh hoàng:

- Đây là cái gì?

Y cảm giác sự tồn tại quái dị, như ma không phải ma, pháp tướng thiên địa chưa từng xuất hiện. Ở trong cảm giác của y thì pháp tướng thiên địa khổng lồ này khoác trường bào màu đen, trên đầu có hai cái sừng cong rất quái dị, quan trọng nhất là đôi mắt kia, một đỏ một vàng toát ra hơi thở quái dị.

Không có chân, lòng bàn chân chỉ có hơi thở sợi tơ lực lượng đỏ đen đung đưa bất quy tắc.

Siêu khổng lồ.

Lâm Phàm chỉ huy:

- Nào, đã đến lúc biểu hiện năng lực của ngươi, nhấc nó lên.

Vô Địch chân thân giơ hai cánh tay ra, một tay đầy vảy giáp, tay kia thì tràn ngập chính nghĩa, trận văn nổi lên trên cánh tay toát ra lực lượng mênh mông.

Hai hai tay chạm vào Lang Nha Bổng, lực lượng hùng hồn lấy Vô Địch chân thân làm trung tâm bộc phát từ lòng bàn chân.

Tựa như sóng gợn từng vòng khuếch tán trong thiên địa.

Răng rắc!

Tiếng nâng lên.

Lang Nha Bổng không ngừng nghiêng, Nguyên Tiên Tôn phủ bị nâng lên từ từ.

- Sao có thể như vậy? Phàm nhân, ngươi làm vậy là đại nghịch bất đạo!

Lâm Phàm cười nói:

- Ngu muội, vô tri, sức mạnh của vật lý không chỗ không ở, phải biết dùng đầu óc. Nâng lên cho ta, cao chút nữa.

Thân hình Vô Địch chân thân to lớn che trời, đôi tay ấn xuống dễ dàng không chút khó khăn.

Khi Nguyên Tiên Tôn phủ nghiêng thì Lâm Phàm lao nhanh xuống, hắn nâng dưới đít, quát lớn, một đoàn khí diễm quấn quanh người hắn, gồng hết sức muốn nâng Nguyên Tiên Tôn phủ lên.

- Ngươi và bản phong chủ có duyên, không ai ngăn cản được!

Lâm Phàm làm liều, hắn cảm nhận sức nặng của Nguyên Tiên Tôn phủ, dù có gồng hết sức cũng khó khiêng nó lên, nhưng hắn có thể lay động nó.

Bùm!

Vang tiếng nổ điếc tai.

Nguyên Tiên Tôn phủ bay lên cao.

Nguyên Tiên Tôn phủ bao la vô ngần trong mắt Lâm Phàm, nó kéo dài như sơn mạch, phía cuối lấp lóe tia sáng như nối liền với địa thế, mượn dùng lực lượng địa thế.

Khoảnh khắc Nguyên Tiên Tôn phủ bay lên khỏi mặt đất, Lâm Phàm phát hiện trọng lượng nhẹ hẫng, hắn đoán đúng, nó nối với địa thế. Hèn gì lúc trước không nâng nổi, hóa ra là vậy.

Tồn tại trong Nguyên Tiên Tôn phủ hoàn toàn ngây người:

- Nghiệt súc, cầm thú, súc sinh, ngươi không thể làm như vậy! Ngươi đang làm việc nghịch thiên, sẽ bị trời phạt!

Y không biết chuyện gì xảy ra, sao phàm nhân này làm được.

- Thu!

Lâm Phàm không nói nhiều, trực tiếp thu Nguyên Tiên Tôn phủ vào trữ vật giới chỉ.

Xuất phẩm từ rút thăm trúng thưởng tất nhiên là tinh phẩm, bá đạo vậy đấy, mặc kệ ngươi lớn cỡ nào đều làm gọn.

Giờ phút này thiên địa biến đổi, sự thay đổi tĩnh lặng, vị trí Nguyên Tiên Tôn phủ giờ đây để lại hố sâu lớn, có thể nói là sâu không thấy đáy. Từng luồng gió lạnh thổi tới, tiếng gió như tiếng ác ma rít gào.

- Giải quyết xong, rút thôi.

Bắn một phát súng đổi ngay chỗ mới, hắn tạm thời không muốn cho người Chân Tiên giới biết có cường giả hàng đầu của vùng đất Nguyên Tổ lén qua biên giới.

Lâm Phàm đã nghĩ thông, ưu tiên hàng đầu là âm thầm làm giàu, đối kháng với mấy lão bất tử không được lợi bao nhiêu ngược lại chọc vào phiền phức, sơ sẩy một cái sẽ bị làm thịt. Khi đó chẳng những trắng tay còn lãng phí thời gian.

Lâm Phàm thu Vô Địch chân thân về, khoảnh khắc biến mất.

Phải về hội hợp với lão sư, cần thăm dò Nguyên Tiên Tôn phủ. Tồn tại luôn nói chuyện bên trong Nguyên Tiên Tôn phủ làm Lâm Phàm rất khó chịu, phải lôi ra đánh một trận.

Nguyên Tiên Tôn phủ bị bứng tận gốc tạo ra động tĩnh rất lớn.

Lâm Phàm biến mất một lúc lâu sau có mấy bóng người xuất hiện.

Khi họ thấy tình hình nơi này thì trợn mắt há hốc mồm như gặp quỷ.

- Nguyên Tiên Tôn phủ đâu rồi?

Bọn họ không thể tin Nguyên Tiên Tôn phủ luôn tồn tại vậy mà biến mất, chỉ để lại cái hố to.

Lối vào khe nứt.

Lâm Phàm không quan tâm Chân Tiên giới thế nào, hắn bước vào khe hở, hắn sẽ quay về chia sẻ những gì mình đã lấy được rồi quay lại Chân Tiên giới nữa.

Sách lược phản công không thành công vậy thì đổi cách khác.

Viêm Hoa tông.

Có hai đệ tử canh giữ sơn môn khác, tuy đứng yên rất chán nhưng bọn họ nghiêm túc làm nhiệm vụ của mình, cảm giác đang gánh trách nhiệm cao thượng.

- Sư huynh, Viêm Hoa tông chúng ta bây giờ quá lợi hại.

- Nói cũng như không, có Lâm sư huynh ở thì những tông môn kia không dám chọc vào chúng ta.

Nhắc đến Lâm sư huynh làm hai người lộ biểu tình tôn sùng, đó là thần tượng trong lòng họ. Hơn nữa ngày nay có nhiều đệ tử vào tông toàn vì Lâm sư huynh.

Đệ tử canh giữ chỉ hư không phía xa, hưng phấn suýt nhảy cẫng lên:

- Sư huynh nhìn kìa, đó là Lâm sư huynh!

- Oa, tạo hình quay về của Lâm sư huynh thật oách!

Hai người ngước đầu lên, hai tay khép lại đặt dưới cằm, mắt sáng long lanh, vẻ mặt tôn sùng. Lâm sư huynh đã vào tông môn, mất hút rồi mà hai người vẫn dõi theo mãi.

Thần tượng!

Chương 554: Chúng ta cùng nhau thăm dò nào

Thiên Tu sơn phong.

Khi bước lên ngọn núi, Lâm Phàm cảm giác lòng nhẹ nhàng, vững lòng, đây là cảm giác về nhà, ấm áp, an toàn.

- Đồ nhi về rồi đây lão sư.

Thiên Tu ngồi xếp bằng cảm ngộ thiên địa, mở mắt ra:

- Đồ nhi, vi sư đã biết ngươi trở lại, lần này lại đi đâu? Sao ra ngoài lâu vậy?

Lâm Phàm ngồi xuống cạnh lão sư, chộp lấy trái cây đặt trên bàn đá nhai ngồm ngoàm:

- Hình như không lâu lắm, mới có vài ngày. Lão sư có biết lần này đồ nhi ra ngoài mang cái gì về cho ngài không?

Thiên Tu lắc đầu, sao lão biết đồ nhi ra ngoài đi dạo mang về cái gì cho lão.

Lâm Phàm cười nói:

- Lão sư đoán xem.

- Không đoán ra.

Thiên Tu đang suy nghĩ đồ nhi của mình có mưu đồ gì, lão cứ thấy tim đập nhanh, hình như đồ nhi của lão lại gây sự bên ngoài.

Đương nhiên với tình hình hiện giờ chắc không có chuyện gì lớn, các tông trong vùng đất Nguyên Tổ đã ngừng đấu nhau, xem như hài hòa. Trừ không biết Nhật Chiếu tông làm cái quỷ gì, dù là Thánh Đường tông cũng không có động tác gì.

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói:

- Lão sư qua loa quá vậy, đồ nhi đi ra ngoài một chuyến luôn nhớ đến lão sư, vậy mà lão sư không thèm đoán, làm đồ nhi mất hết hứng thăm dò.

Thiên Tu nhìn đồ nhi của mình, ngẫm nghĩ hỏi:

- Vùng đất mạo hiểm?

Lâm Phàm thở dài xua tay:

- Lão sư hãy vận động bộ óc cứng nhắc của mình, suy nghĩ theo chiều hướng to gan hơn nữa, sao cứ nghĩ tới vùng đất mạo hiểm.

Thiên Tu sửng sốt:

- Tưởng tượng to gan hơn?

Thiên Tu chợt nhớ ra điều gì, mong chờ hỏi:

- Không lẽ mang về một đồ tôn cho lão phu?

Khi nói đến điều này Thiên Tu rất kích động:

- Đồ nhi giỏi lắm, vi sư vui vẻ!

Lâm Phàm vốn cười tươi nhưng khi nghe mấy câu nói của lão sư thì híp mắt, bộ dạng không muốn sống nữa:

- Đồ nhi kêu lão sư suy nghĩ theo hướng to gan nhưng ngài cũng không thể đoán phi lý như vậy. Thôi thôi, xem này.

Lâm Phàm lấy ra bảo bối truyền thế của Nguyệt tộc ném cho lão sư.

Thiên Tu ngạc nhiên nhìn thủy tinh trong lòng bàn tay:

- Đây là cái gì?

Lâm Phàm nói:

- Nó là một món bảo bối có thể khởi tử hồi sinh, sức sống ẩn chứa bên trong rất mạnh. Tinh hoa sinh mệnh được Khô Mộc trưởng lão cô đọng so với thứ này như đại dương và một giọt nước. Đồ nhi cố ý mang về cho lão sư dùng để phòng thân.

Thiên Tu cảm nhận lực lượng trong thủy tinh, sắc mặt dần thay đổi lớn. Đúng là sức sống mãnh liệt vô cùng mênh mông.

Thiên Tu kinh ngạc hỏi:

- Sao đồ nhi có được thứ này?

Thứ này tuyệt đối không phải kết tinh từ chỗ của họ, Thiên Tu chưa từng nghe qua, chỉ có một khả năng đó là Chân Tiên giới.

Trong thời gian này đồ nhi lại đi Chân Tiên giới?

Lâm Phàm cười đắc ý:

- Lão sư, đây là đồ nhi làm chuyện tốt được người ta cho.

Thiên Tu cảm thán rằng, nhẹ vỗ vai Lâm Phàm:

- Đồ nhi, nói thật với vi sư đi, ở đây chỉ có hai sư đồ chúng ta, không có người ngoài.

Lâm Phàm càu nhàu:

- Lão sư, thật sự là vì đồ nhi làm chuyện tốt được người ta tặng, lẽ nào ngài không tin?

Thật khiến người đau lòng, vì sao không tin hắn? Rõ ràng là hắn làm việc tốt được người ta tặng, chứ không lẽ hắn ăn cướp?

Thiên Tu không dây dưa:

- Rồi rồi, là làm việc tốt được tặng, vi sư tin ngươi.

Nếu lão cứ tiếp tục nghi ngờ sợ là đồ nhi bảo bối sẽ sốt ruột chết.

Lâm Phàm nói nhỏ:

- À, cái này có pháp chú, chỉ có niệm hỡi nữ thần mặt trăng, xin ban cho ta sống lại.

Hắn cảm thấy chú ngữ này khùng.

Thiên Tu ngây ngốc nhìn đồ nhi của mình, cảm giác đồ nhi đang giỡn với mình.

Lâm Phàm hắng giọng:

- Pháp chú đọc như vậy đấy lão sư, tuy nghe hơi ảo nhưng là thế đấy, lão sư hãy giữ nó lại để phòng ngừa.

Thiên Tu cười nói:

- Cái này . . . được rồi, đồ nhi có tấm lòng thì vi sư giữ lại.

Nói sao cũng là tấm lòng của đồ nhi, lão sẽ nhận.

Lâm Phàm lấy cánh cửa đá ra:

- À phải rồi, lão sư, đồ nhi còn mang một thứ đến cho ngài, đồ nhi cực khổ vất vả lắm mới tìm được.

Lâm Phàm cười tủm tỉm nói:

- Lão sư nhìn xem, là cánh cửa này, rất khá, cực kỳ cứng rắn, sau này đổi cửa phòng trông cũng rất khí phái. Nếu không muốn đổi cửa thì dùng nó đập người là lựa chọn không tệ.

Tuy cánh cửa này không phải thứ tốt cho lão sư nhưng quan trọng là hắn vừa mắt, cảm thấy là đồ tốt. Miễn là đồ tốt thì phải mang về chia sẻ với lão sư.

Thiên Tu rất cảm động:

- Đồ nhi có lòng.

Không ngờ chớp mắt đồ nhi của lão đã trưởng thành đến mức này, biết mang đồ về nhà, lão rất vui mừng.

Lâm Phàm cười nói:

- Hiếu kính với lão sư là chuyện đương nhiên.

Sau đó biểu tình của Lâm Phàm nghiêm túc, hắn nhìn trái nhìn phải, xác định không có ai mới nói nhỏ:

- Lão sư, lần này đồ nhi mang về một thứ tốt thật, đi thôi, không tiện lấy ra ở chỗ này, chúng ta đi ra tông môn.

Thiên Tu nhìn Lâm Phàm, khi thấy đồ nhi hết sức cẩn thận thì tim lão giật thót, nguy rồi, vô chủ đề, sắp có chuyện lớn.

Hai bóng người ra ngọn núi.

Hỏa Dung nhìn núi của sư huynh, cảm thán:

- Ài, có đồ nhi thật tốt, có đồ nhi lợi hại càng tốt, đáng tiếc vì sao lão phu không gặp được?

Trong tông môn bây giờ tất cả sư huynh đệ đều hâm mộ ghen tỵ Thiên Tu sư huynh. Người so với người tức chết người, đôi khi không nói ra khỏi miệng nhưng trong lòng họ rất muốn.

Ví dụ như Hỏa Dung, trước kia sư huynh thu tiểu tử này làm đồ đệ thì Hỏa Dung ngăn cản kịch liệt, dù sao người lợi hại như sư huynh sao có thể thu đệ tử như vậy. Nhưng nay xem ra thời gian như bàn tay vô hình tát sưng mặt lão.

Nhìn xem đồ nhi của sư huynh trưởng thành đến mức nào.

Đây còn là con người sao?

Hỏa Dung ngước đầu lên, thở dài thườn thượt:

- Nếu thời gian có thể quay ngược thì lão phu nhất định sẽ cướp lấy đồ nhi này của sư huynh.

Ngoài tông môn.

Thiên Tu tò mò hỏi:

- Đồ nhi rốt cuộc muốn cho vi sư xem cái gì?

Lão đã già, không sung sức như thời trẻ, ngày xưa có thể hào hứng nhưng bây giờ cảm thấy việc gì cũng tẻ nhạt. Đương nhiên nếu là thứ đồ nhi mang về từ bên ngoài thì lão vẫn biểu hiện rất vui vẻ, tò mò, để đồ nhi thỏa mãn.

Làm lão sư nếu đồ nhi mang đồ về hiếu kính mà mình ra vẻ dửng dưng thì rất đả kích tính tích cực của đồ nhi.

Nhưng phải công nhận thứ đồ nhi mang về luôn làm lão thấy hứng thú, ví dụ Thiên Không Chi Thành lấy từ Thánh Đường tông, Thiên Tu cực kỳ thích nó, cơ duyên Thân cảnh nằm trong đó.

- Lão sư đừng gấp, chờ đồ nhi chọn chỗ đó.

Lâm Phàm nhìn một vòng, chọn chỗ rồi mở trữ vật giới chỉ ra, thả Nguyên Tiên Tôn phủ ra.

Trong phút chốc Nguyên Tiên Tôn phủ to như sơn mạch bay ra, nặng nề rơi xuống đất.

tông môn rung nhẹ, vô số đệ tử bị động tĩnh này đánh thức, không biết xảy ra chuyện gì.

Thiên Tu nhìn thứ trước mắt, khóe môi co giật bất đắc dĩ nhìn Lâm Phàm:

- Đồ nhi cướp thứ này từ đâu ra?

- Thật sự không phải cướp, lão sư.

Thiên Tu sửa miệng ngay:

- Là nhặt.

Thiên Tu biết đồ nhi muốn nói cái gì nên không cho hắn có cơ hội nói chuyện.

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Thì đúng là nhặt. Đây là Nguyên Tiên Tôn phủ của Chân Tiên giới, vùng đất mạo hiểm rất thần kỳ. Đồ nhi nghĩ biết người biết ta trăm trận trăm thắng nên muốn cùng lão sư nghiên cứu nó. Lão sư đừng gấp, đồ nhi thực nghiệm cho ngài xem.

Lâm Phàm lấy Thánh Thổ Châu ra.

Thiên Tu cảm nhận hơi thở từ Thánh Thổ Châu, kinh ngạc hỏi:

- Cái này cũng là nhặt được?

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Vâng, nhặt.

Thánh Thổ Châu kêu thảm:

- Đại ca! Cầu xin ngài, xin hãy tha cho ta! Ta là Thánh Thổ Châu, tồn tại chí cao chí thượng, không thể đối xử với ta như vậy, hãy thả ta đi!

Lâm Phàm trừng mắt, sau đó cười nói:

- Nói bậy bạ cái gì, suốt ngày lảm nhảm vớ vẩn. Lão sư, từ lúc đồ nhi nhặt được nó thì nó luôn nói bậy bạ, như bị bệnh điên. Lão sư nhìn này, tiếp theo mới vui.

Lâm Phàm lấy nồi ra bạo lực quất, Thánh Thổ Châu bay cái vào đập vào cửa đá.

Vang tiếng nổ điếc tai, cửa đá thủng cái lỗ.

Một giọng nói hùng hồn phát ra từ Nguyên Tiên Tôn phủ:

- Nghiệt chướng, ngươi rất quá đáng!

Lâm Phàm cất Thánh Thổ Châu:

- Lão sư nghe thấy không? Trong vùng đất mạo hiểm có giọng nói vọng ra, lực lượng rất mạnh, chắc là Thần cảnh.

Thiên Tu cau mày, tràn đầy tò mò đáp xuống trước cửa đá, tay ấn một cái, cửa đá vỡ vụn, tình hình bên trong đập vào mắt, không thấy rõ sâu cạn.

- Đồ nhi, vùng đất mạo hiểm này hơi thần kỳ.

Lâm Phàm nói:

- Lão sư. Hai sư đồ chúng ta đi vào xem sao.

Thiên Tu nói:

- Ừ, tốt, vào xem. Đồ nhi hãy đứng sau lưng vi sư, nếu gặp chuyện gì thì để vi sư giải quyết.

Giọng nói vừa rồi chất chứa hơi thở đúng là phi phàm.

Hai sư đồ bước qua lỗ hổng, đi vào trong.

Vang lên tiếng gầm:

- Hai phàm nhân ngu muội, tội đáng muôn chết!

Giống như lúc trước, một nắm đấm to lấp đầy cửa hang nghiền áp hai người.

Thiên Tu hừ lạnh, giơ tay vỗ chưởng, nắm đấm nổ tung tan biến.

Lâm Phàm giơ ngón tay cái:

- Lão sư lợi hại!

Thiên Tu lộ biểu tình đắc ý cười nói:

- Cái này không đáng gì, ở trong mắt vi sư thì lực lượng như vậy chẳng qua bình thường, không đáng một đồng.

Lâm Phàm nói:

- Tất nhiên rồi, thực lực của lão sư là thế nào, đợi lát nữa lôi thứ này ra phải đánh cho một trận.

Thiên Tu rất vui vẻ, cảm giác khoe ra thực lực trước mặt đồ nhi

thật tuyệt, cũng vì khiến đồ nhi càng tôn sùng lão sư như lão.

Ở trong mắt Lâm Phàm thì thực lực của lão sư đúng là phi phàm, tiến bộ rất lớn, xem ra bước vào Thần cảnh thì cảnh giới thay đổi lớn, mỗi ngày đều tăng tiến.

Chương 555: Hơi sợ

- Lão sư, Nguyên Tiên Tôn phủ này hơi quái dị.

Hiện giờ hai người đang ở trong đường hầm dài, vách tường gồ ghề. Càng vào sâu thì thấy nhiều xác chết nằm hai bên. Xác chết đã mục rữa chỉ còn bộ xương, tư thế đều là sấp trên mặt đất, tưởng tượng một chút liền đoán được họ chết như thế nào.

Chắc là khi thắng lợi trở về bị đồng đội đâm từ sau lưng sau đó chết.

Nhìn xương ngón tay trống trơn là biết tu di giới bị người cướp mất, thật tội nghiệp.

Đúng như hắn nghĩ, người của Chân Tiên giới rất không thân thiện, với đồng hương mà cũng tàn nhẫn như thế. Ý định phản công Chân Tiên giới, chiếm lĩnh bọn họ là quá đúng đắn. Có lẽ khe hở này mở ra không phải để Chân Tiên giới xâm nhập vùng đất Nguyên Tổ, ngược lại là ý chí của Chân Tiên giới mong đợi người yêu hòa bình như hắn đi cứu phương thế giới kia.

Lâm Phàm bỗng cảm thấy gánh nặng trên vai lại nặng thêm.

Thiên Tu thấy biểu tình của đồ nhi bảo bối bỗng trở nên nghiêm túc, tưởng đâu hắn phát hiện cái gì:

- Sao vậy đồ nhi? Tự nhiên làm bộ mặt đó?

Lâm Phàm cực kỳ nghiêm túc nói:

- Lão sư, đồ nhi đột nhiên phát hiện trách nhiệm trên vai mình thật nặng.

Thiên Tu cảm giác không theo kịp đầu óc đồ nhi, nhưng tuyệt đối không thể lộ vẻ mặt hoang mang ‘ngươi đang nói gì’, lão gật gù đồng ý:

- Ừ, rất nặng.

Hai người đã đi được một lúc trong đường hầm, đằng trước có ánh sáng. Khi hai người bước vào nguồn sáng thì mọi thứ trước mắt thay đổi trời long đất lở.

Thiên Tu kinh ngạc kêu lên:

- Có không gian khác, cái này . . .

Trước mắt là rừng rậm mênh mông vô bờ, mặt trời mặt trăng vì sao chuyển động trên đỉnh đầu.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Lợi hại, Nguyên Tiên Tôn phủ này có lai lịch thế nào? Cứ tưởng chỉ là một hang động nhưng không ngờ là một phương tiểu thế giới. Lão sư có thể làm được đến mức này không?

Thiên Tu hắng giọng:

- Cái đó . . . chắc vi sư làm được.

Lúc này Thiên Tu rất muốn đánh chết đồ nhi, sao lão làm được cảnh tượng trước mắt, dù là Thần cảnh cũng không thể.

Đặc biệt là mặt trời mặt trăng vì sao trên đầu, tuy khác với bên ngoài nhưng chúng thật sự tồn tại, có lẽ được thực lực lớn lao sáng tạo ra.

Lâm Phàm nói:

- Chúng ta xuống dưới xem đi lão sư.

Nói rồi hắn nhảy xuống, bàn chân chạm mặt đất cảm giác rất dày nặng như thật sự tồn tại, tay hắn sờ đất, yên lặng cảm nhận.

Lâm Phàm cười tươi nói:

- Rất lớn, có rất nhiều yêu thú sinh hoạt tại nơi này. Lão sư, yêu thú ở đây cứ giao cho đồ nhi, lão sư hãy đi nơi khác xem thử, nếu có chuyện gì nhớ báo cho đồ nhi biết ngay.

Thiên Tu cũng rất tò mò chỗ này, muốn xem tình hình bên trong Nguyên Tiên Tôn phủ thế nào. có thể sáng tạo ra nơi này tuyệt đối không phải hạng tầm thường, có lẽ chỗ này ẩn giấu bí mật to lớn.

Tồn tại trong Nguyên Tiên Tôn phủ không nói chuyện nữa, hoàn toàn im lặng. Y không ngờ hai phàm nhân càn rỡ, ngông cuồng đến thế, dám vào thật.

- Không được, tuyệt đối không thể để hai phàm nhân phát hiện ra mình!

Lâm Phàm nhìn phía xa, lão sư cũng tìm kiếm cái gì ở phía đó.

Lâm Phàm tạm thời không rõ ràng tình huống trong Nguyên Tiên Tôn phủ, vị đại năng giả nào để nó lại. Nhưng mục tiêu cuối cùng của hắn là lôi ra thứ luôn lải nhải rồi đánh nó tơi bời.

Dưới đất chợt có đốm sáng lấp lánh phản chiếu trong mắt Lâm Phàm:

- Ủa? Bảo bối!

Phản ứng đầu tiên của hắn là bảo bối, chỉ có bảo bối mới tỏa ánh sáng rực rỡ dịu dàng mà khiến người khát khao.

- Không ngờ bản phong chủ siêu may mắn, ra đường đi dạo mà cũng gặp tài phú.

Lâm Phàm khao khát tài phú không sâu như trước kia, nhưng đã gặp thì tuyệt đối không bỏ qua.

Lâm Phàm lại gần ngồi xổm xuống, duỗi tay ra tìm kiếm thứ phát sáng là cái gì.

Khoảnh khắc Lâm Phàm khom người xuống, trong rừng cây bên cạnh đột nhiên có một bóng đen hùng hổ lao ra.

Lâm Phàm liếc qua, cánh tay phải vung lên, một đấm đánh vào hư không, lực lượng bùng nổ như sóng khí đánh vào người bóng đen.

Vang tiếng hét thảm, một con yêu thú to lớn vết thương đầy mình ngã xuống.

- Chán sống rồi sao, dám chọc vào bản phong chủ, nếu thông minh một chút đã có thể chạy trốn.

Lâm Phàm không ngờ yêu thú đến, nó như mất trí không thèm xem đối phương là ai đã dám xông lên đánh lén, rõ là tìm cái chết.

+300 điểm.

Yêu thú tu vi Địa Cương cảnh, tính theo đẳng cấp tu luyện của Chân Tiên giới là Luyện Khí Hóa Thần.

Đối với người thường thì yêu thú này rất nguy hiểm, nhưng với Lâm Phàm thì chỉ là châu chấu nhảy nhót.

Lâm Phàm nhặt lên thứ phát sáng lấp lánh, hắn nhướng mày, đây

là một chiếc trữ vật giới chỉ nhưng thứ bên trong đã bị lấy đi.

- Không lẽ yêu thú Địa Cương cảnh này có linh trí, biết ngồi canh chừng?

Đây chỉ là phỏng đoán của Lâm Phàm, không rõ tình huống cụ thể thế nào, nhưng tóm lại thông minh hơn yêu thú trong vùng đất Nguyên Tổ nhiều.

Thiên Tu xuất hiện bên cạnh Lâm Phàm:

- Đồ nhi, tình huống hơi tệ. Mới rồi vi sư nhìn sơ, nơi này bị một loại lực lượng huyền diệu bao bọc, dù đi đến đâu đều thấy quen mắt, phía xa có chấn động truyền đến, hình như có cái gì chạy về phía này.

Lâm Phàm nói:

- Không sao đâu lão sư, đồ nhi cảm thấy đó là thanh âm kêu ta đi làm ra tiếng động kia.

Giờ phút này cây cối phía xa sụp đổ, hình như có ngàn quân vạn mã chạy rầm rập, tiếng gầm rú không dứt, mặt đất rung rinh.

Một tiếng gầm rống vang lên cao, không khí dao động.

- Grào!

Lâm Phàm nhìn phía xa:

- A?

Một người khổng lồ viễn cổ nhấc chân đi tới, thân hình cao lớn cỡ trăm trượng, mình trần, cơ bắp nhô cao, đặc biệt đôi mắt lấp lóe tia sáng âm u toát ra cuồng bạo.

Không gì sánh bằng có bầy đàn yêu thú đi theo người khổng lồ viễn cổ, cùng nhau xông hướng Lâm Phàm và Thiên Tu.

Thiên Tu nói:

- Đồ nhi, giao chúng nó cho vi sư lo.

Ngẫm lại đã lâu rồi lão không phô bày thực lực trước mặt đồ nhi.

Lâm Phàm nghe vậy không chịu, nhiều yêu thú như thế nếu bị một mình lão sư làm thịt thì hắn tìm ai đòi điểm?

Lâm Phàm vội ngăn lại:

- Đừng đừng, lão sư hãy nghỉ ngơi, giao tất cả cho đồ nhi!

Tuy tu vi của hắn đã đến Bán Thần cảnh nhưng dù thế nào phải tiến lên mãi chứ không thể lùi bước.

Nhìn bầy yêu thú đó xem, đáng yêu biết bao, toàn là điểm.

Thiên Tu khẽ thở dài:

- Thôi vậy, coi như vi sư kiểm nghiệm thực lực của đồ nhi, đi đi.

Lâm Phàm lấy Lang Nha Bổng ra, gậy biến lớn. Hắn không để mắt tới đám yêu thú hùng dũng xông lên, hắn nhảy lên hư không, lắc cổ tay, Lang Nha Bổng to lớn đập mạnh xuống.

Thiên Tu nhìn kiểu công kích của đồ nhi, khóe môi co giật. Lão không ngờ luyện chế binh khí cho đồ nhi luôn được sử dụng kiểu này, tuy không kém nhưng hắn dù gì là Bán Thần, ra tay nên có phong phạm của Bán Thần.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lang Nha Bổng đập xuống, mặt đất rung mạnh.

Những yêu thú không biết chuyện gì xảy ra, phát hiện bóng đen khổng lồ từ trên trời giáng xuống làm chúng nó hồn vía lên mây, khi phản ứng lại thì đã thành thịt nát.

Lâm Phàm mừng thầm trong bụng:

- Không tệ, thêm điểm kiểu này rất bá đạo.

Lâm Phàm thích nhất là chiến đấu với bầy yêu thú, vì chúng nó cung cấp điểm nhiều nhất.

Hắn cho rằng bầy yêu thú tập thể xông lên có liên quan với giọng nói trong Nguyên Tiên Tôn phủ, nếu không thì bầy yêu thú ăn no rửng mỡ tụ tập tổ chức ca nhạc hội sao?

Lâm Phàm giơ Lang Nha Bổng đập bộp bộp xuống bầy đàn yêu thú, không chút nương tay.

Người khổng lồ viễn cổ tức giận gào thét, sợi xích sắt quấn trên cánh tay kêu bùm bùm, gã quất mạnh sợi xích thẳng vào người Lâm Phàm.

Sợi xích sắt bay cái vèo, tiếng xé gió chát tai.

Lâm Phàm nhìn xích sắt bắn tới gần, giơ tay lên chộp nó rồi giật mạnh:

- Hơi bị lợi hại.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Người khổng lồ viễn cổ cảm giác sức mạnh to lớn ập đến, thân thể bị kéo bay về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhe răng cười, chân phải bước lùi, khi đầu người khổng lồ viễn cổ sắp tới gần thì hắn co chân đá mạnh.

Bốp!

Đầu người khổng lồ viễn cổ nổ nát, thân hình cao lớn như ngọn núi nhỏ té cái rầm.

Điểm vào túi.

Yêu thú Thiên Cương cảnh tầm thường, chẳng mạnh gì.

Tồn tại trong Nguyên Tiên Tôn phủ luôn theo dõi chặt chẽ tình huống nơi này, khi thấy cảnh đó thì giật mình không nói nên lời:

- Khoa trương quá vậy?

Trong mắt y thì hai phàm nhân này hơi khủng bố, có cần tàn nhẫn vậy không?

Lang Nha Bổng dài như vậy làm gì? Muốn lấy ra hù dọa ai?

Hơn năm mươi vạn điểm.

Thú triều lần này đúng là rất điên cuồng, xác các yêu thú đã nát bấy, máu nhuộm đỏ mặt đất như địa ngục trần gian.

Thiên Tu nói:

- Đồ nhi có thủ đoạn khá đấy, gọn gàng sạch sẽ.

Lâm Phàm cười nói, một đống điểm vào túi làm tâm tình của hắn rất sung sướng:

- Đa tạ lão sư khen ngợi, đồ nhi vẫn luôn gọn gàng sạch sẽ như

vậy. Chúng ta đi tới trước xem đi lão sư. Nơi này là bí cảnh của Chân Tiên giới, bên trong có nhiều bảo bối nhưng chúng nó không có ích gì nhiều với chúng ta, đồ nhi muốn nhất là túm đầu tên kia ra đánh tơi bời.

Thiên Tu gật đầu nói:

- Ừ, đi, vi sư cũng rất tò mò chỗ này, bí cảnh trong Chân Tiên giới khác rất nhiều với vùng đất mạo hiểm của chúng ta.

Thế là hai người hóa thành luồng sáng bắn vào trong.

Sâu trong Nguyên Tiên Tôn phủ có một khí vận chưa biết, không hiểu sao y rất căng thẳng:

- Phàm nhân ngu muội, ta làm sao bây giờ?

Chương 556: Thật sự giết vào

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Lâm Phàm và Thiên Tu không ngừng vào sâu hơn, đột nhiên có hai con đường xuất hiện trước mặt bọn họ.

Thiên Tu thấy đồ nhi dừng bước thì tò mò hỏi:

- Sao vậy đồ nhi? Đi thôi, con đường này nối thẳng phía trước, chắc đó là mục tiêu đồ nhi muốn tìm.

Dọc đường đi đồ nhi rất trân trọng lão sư, hễ gặp yêu thú không bao giờ cần lão ra tay, hắn toàn giành giải quyết trước.

Thiên Tu có cảm giác nếu không cho đồ nhi làm thì sẽ bị giận. Lão rất vui mừng, cảm giác ông trời đối với mình không tệ, lúc tuổi già còn cho lão đồ nhi tốt như vậy, thật là điều may mắn trong đời.

Lâm Phàm hỏi:

- Lão sư không cảm thấy có gì lạ sao? Đồ nhi nghĩ đi đường bên này tốt hơn.

Trước mặt họ có hai nhánh rẽ, một nhánh thẳng tắp, nhìn thấy rõ ràng, biết rất an toàn. Con đường thứ hai thì đen ngòm như miệng con thú khổng lồ đầy răng nhọn hoắc, dường như còn có xúc tu tà ác chậm rãi mấp máy trong đó.

Thiên Tu nhìn kỹ, nghi hoặc nói:

- Vi sư cảm thấy đồ nhi chọn con đường này hình như không phải đường mà giống hang động của yêu thú nào đó. Trong vùng đất mạo hiểm như thế này rất có thể có các loại yêu thú, còn con đường kia truyền đến hơi thở dường như có bảo bối quan trọng gì.

Lâm Phàm xua tay:

- Lão sư nói sai rồi, lão sư biết tâm lý học không?

- A? Cái gì học?

Đầu Thiên Tu nổi lên ba dấu chấm hỏi. Cái thứ gì? Đồ nhi nói vậy là gì? Không nghe hiểu.

Lâm Phàm nhấn mạnh từng chữ:

- Tâm lý học.

Đi học giáo dục bắt buộc chín năm không uổng phí, khi người ta học toán cộng, tiếng anh thì Lâm Phàm đã học mấy thứ này. Dù sao toàn thứ vô dụng, ai chẳng biết nói tiếng Trung, ai chẳng biết cộng trừ? Dù là ông bà lão chưa từng đi nhà trẻ cũng tính sổ rất nhanh, muốn thiếu một khối tiền thì nằm mơ đừng.

Về ngoại ngữ thì hắn nghèo, nông thôn còn chưa mở mang, có học cũng chỉ tốn thời gian.

Thiên Tu ngơ ngác:

- Vi sư không nghe hiểu một câu nào, đồ nhi có thể giải thích rõ hơn không?

Đôi khi Thiên Tu không nhìn thấu đồ nhi của mình, nói cái quái gì vậy? Có thể nói lời đáng tin chút được không?

Lâm Phàm lặng im, có lẽ một ngày nào đó trong tương lai hắn cần phổ biến giáo dục bắt buộc chín năm, các con dân Viêm Hoa tông tuy cũng đọc sách nhưng chưa đủ rộng. Tuy hắn theo đuổi lực lượng, nhưng đôi khi cũng cần làm người khai sáng học thức uyên bác.

- Lão sư nhìn xem, trong tình huống này, đặc biệt là ở bí cảnh, tâm thái của mọi người đều muốn tìm bảo bối. Nếu góc nào đó lộ ra chút dấu hiệu có bảo bối thì trong đầu sẽ nghĩ ngay tìm kiếm theo cảm giác. Nhưng lão sư nhìn chỗ này đi, một con đường sáng sủa tỏa tia sáng bảo bối, con đường khác thì đen ngòm, còn có thứ kỳ lạ ẩn hiện, người bình thường đều sẽ chọn đi con đường sáng. Tuy nhiên hãy nghĩ ngược lại, người đến Nguyên Tiên Tôn phủ chắc chắn không ít, hơn nữa rất nhiều người đi con đường này, vậy phía cuối đường còn lại gì? Chắc chắn không có gì cả, ngược lại con đường thứ hai dù nguy hiểm nhưng chưa ai đi qua, tức là đồ nhi chắc chắn đi con đường này không sai.

Lâm Phàm vận dụng đầu óc phân tích kỹ càng, hắn cho rằng đồ khùng mới tự nhiên làm ra hai con đường, hoặc là có ý đồ gì.

Thiên Tu trầm tư giây lát, gật gù, cảm thấy đồ nhi của mình nói có lý.

Thiên Tu nhìn con đường đen ngòm đầy răng nhọn, đồng ý nói:

- Vi sư nghe đồ nhi phân tích xong thấy rất có lý.

Lâm Phàm cười nói:

- Tất nhiên rồi thưa lão sư, đồ nhi có thể sống đến bây giờ toàn dựa vào đầu óc.

Câu này có phần thổi phồng nhưng cũng không sai, cứ coi như hắn nói thật.

Lúc này không chỉ riêng Thiên Tu suy nghĩ lời Lâm Phàm nói, tồn tại bí ẩn trong Nguyên Tiên Tôn phủ cũng ngây người.

- Sao có thể như vậy? Đây là cách bản tiên suy ngẫm nhiều năm mới nghĩ ra, đến nay chưa ai phá giải, sao phàm nhân này một thoáng đã nhìn thấu? Không thể nào! Tuyệt đối không thể!!!

Y hoảng loạn.

Bao năm qua đệ tử môn phái đi vào đây đều chọn con đường sáng sủa, một số đệ tử không hề phát hiện vấn đề ở chỗ này, vì phía cuối đường sáng sủa có tia sáng bảo bối hấp dẫn bọn họ đi tới.

Lâm Phàm vung tay hô xuất phát:

- Chúng ta đi thôi lão sư!

Lâm Phàm không quan tâm bên trong con đường có bảo bối gì, dù có bảo bối thật sự thì lợi hại đến đâu? Chẳng lẽ là tiên khí thượng phẩm? Lợi hại hơn Huyền Vũ Thiên Cung bị hắn đập nát không?

Đương nhiên không thể nào.

Khi hắn đứng trước cửa hang đen nhánh dữ tợn, từ cửa hang phát ra tiếng hú chát chúa.

Lâm Phàm ngoáy lỗ tai:

- Nổ nhức màng tai, dù vậy không thể ngăn con đường bản phong chủ đi.

Khi Lâm Phàm, Thiên Tu bước vào thì bên trong có tiếng vèo vèo.

Vô số xúc tu bay ra, xúc tu bay tới trước mặt bị Lâm Phàm chém đứt hết.

Lâm Phàm phân tích:

- Lão sư nhìn xem, bên trong chắc chắn có vấn đề, nếu không thì tại sao phản kích? Rõ ràng vì không muốn chúng ta đi vào.

Thiên Tu gật đầu nói:

- Ừ, đồ nhi nói rất có lý.

Thiên Tu cảm giác đồ nhi bảo bối của mình trí tuệ cao, nhìn thấu được điều này, dù là lão cũng suýt bị lừa.

- Lão sư chờ chút, để đồ nhi thanh lý tình hình bên trong cho.

Hai đầu trên dưới cửa hang nhọn hoắc, nửa vòng tròn gắn vào nhau, đen ngòm, răng nhọn bên trong lóe tia sáng lạnh, những xúc tu tùy thời xuất hiện cũng ẩn giấu rất sâu.

Tuy xác định bên trong có quỷ nhưng nếu người bình thường đi vào thì kết cục sẽ vô cùng thê thảm.

Lâm Phàm lấy Lang Nha Bổng ra, mặc kệ bên trong có cái gì cứ giải quyết trước rồi tính.

Hắn giơ Lang Nha Bổng nhắm ngay cửa hang.

To! To! To!

Lang Nha Bổng dần biến lớn đè ép răng nhọn bên trong, những cái răng vừa bén vừa cứng rắn bị gậy đè bể.

Những xúc tu ẩn giấu trong bóng tối không ngừng quất, nhưng khi đụng vào gai nhọn trên Lang Nha Bổng thì phát ra tiếng hú thảm thiết.

- Có thể làm như vậy?

Thiên Tu cảm giác đi theo đồ nhi bảo bối được tăng thêm kiến thức, lão chưa từng tưởng tượng có cách này.

Lâm Phàm cười nói:

- Lão sư thấy chưa, Lang Nha Bổng là thần khí, có thể biến lớn biến nhỏ, tuy bên trong nguy hiểm trập trùng nhưng với thực lực của

hai sư đồ chúng ta tất nhiên không thành vấn đề, tuy nhiên vẫn hơi rắc rối. Giờ thì khác, Lang Nha Bổng ra tay, mặc kệ bên trong có cái gì đều sẽ bị nghiền nát.

Thiên Tu hắng giọng:

- Đồ nhi, thứ được vi sư luyện chế tất nhiên không đơn giản, nhớ năm xưa thủ đoạn luyện khí của vi sư làm bao nhiêu tông môn giật mình.

Lâm Phàm khen ngợi:

- Vâng vâng, lão sư lợi hại.

Lâm Phàm chợt cảm giác Lang Nha Bổng đụng vào cái gì, hắn giơ cao đụng mạnh vào.

Đầu gậy có con yêu thú cơ bắp cuồn cuộn, mắt đỏ ngầu gồng sức chặn gậy, nhưng bị đụng mạnh khoảnh khắc nghiền nát.

Cộng điểm.

Khi gợi ý điểm vang lên, Lâm Phàm ngạc nhiên:

- Yêu thú Bán Thần cảnh?

Tuy chỉ là yêu thú Bán Thần cảnh bình thường nhưng đúng như Lâm Phàm nghĩ, cửa hang này không bình phàm.

Lâm Phàm rút Lang Nha Bổng ra, một bãi máu màu tím chậm rãi rơi xuống từ cửa hang.

Răng nhọn bên trong đã bể, những xúc tu biến mất hết.

Lâm Phàm bay vào trong:

- Chúng ta vào thôi lão sư, đã giải quyết bên trong!

Thiên Tu nhìn cửa hang, ngẫm nghĩ giây lát, cảm giác có cái gì đó nhưng lão không nghĩ nhiều, đi theo hắn.

Đây là lần đầu tiên lão cùng đồ nhi vào vùng đất mạo hiểm, cùng nhau thám hiểm. Mặc dù vùng đất mạo hiểm cỡ này không thể gây nguy hiểm gì cho lão nhưng đi cùng đồ nhi giúp tăng tiến tình cảm sư đồ.

Tồn tại bí ẩn trong Nguyên Tiên Tôn phủ chửi thề:

- Cái đồ súc sinh!

Y chưa từng thấy ai điên cuồng như vậy, có kẻ nào không làm theo lẽ thường như vậy không?

Vũ khí vừa rồi là sao? Điên rồi, sao nó có thể biến to như vậy.

Tiêu đời, tiêu thật, sắp đi vào, làm sao bây giờ?

Bao nhiêu năm qua chưa từng có ai tiến vào, y bài bố chướng ngại cửa hang cực kỳ mạnh. Dù là Chân Tiên đi vào, trong tình huống xung quanh tối đen, dù là mắt tiên cũng khó thấy rõ bốn phía, nhưng phàm nhân này đơn giản hủy hết sát khí bên trong.

Lâm Phàm và Thiên Tu đi vào trong, cảm giác bên trong tối hơn tưởng tượng, tu vi cỡ như họ cũng không thấy rõ, bước vào rồi y như bị mù.

Khi đi sâu hơn một chút thì thấy con đường phía trước bị chặn, một cánh cửa đá chặn đường.

Thiên Tu nói:

- Chỉ là cửa đá tầm thường, đồ nhi tránh ra đi, để vi sư.

Lâm Phàm vội la lên:

- Khoan đã lão sư, để đồ nhi làm cho!

Đó là cửa đá, còn là loại cửa chưa từng thấy, sao có thể để lão sư đánh hỏng. Hắn tìm ra khe hở, nghiến răng di chuyển.

Lâm Phàm gầm lên, hoàn toàn bộc phát ra sức mạnh.

Két két két két két!

Cửa đá rung rinh, cuối cùng bị Lâm Phàm cưỡng ép dời đi rồi lặng lẽ bỏ vào trong trữ vật giới chỉ. Đối với hắn thì cửa đá này dễ di dời hơn cửa bên ngoài nhiều.

Có ánh sáng bắn ra.

Đây là một căn mật thất, bốn phía là vách tường, trên nóc khảm một hạt châu, trong hạt châu dường như ẩn chứa một ngôi sao xoay từ từ.

Lâm Phàm kinh ngạc nói:

- Đây là điểm cuối?

Hắn nhìn một vòng không thấy có thứ hữu dụng nào.

Trong góc có một thứ run cầm cập, muốn khóc nhưng không dám lên tiếng.

Thật sự giết vào rồi.

Chương 557: Lai lịch của bản tiên rất huyền diệu

Trong mật thất có hai cái ghế đá, tuy thời gian đã lâu nhưng bên trên không nhiễm một hạt bụi trần.

- Mời lão sư ngồi, nghỉ ngơi một chút.

Lâm Phàm tự ngồi xuống, nhìn bốn phía, hắn xem rất cẩn thận. Hắn dám thề với trời chắc chắn bên trong có thứ gì, nhưng giờ không thấy gì cả, vậy nghĩa là thứ đó đã trốn. Có lẽ biết hắn đi vào, nó sợ, không muốn bị đánh, hèn.

Nếu không muốn ăn đòn thì lúc trước cần gì làm vậy để bây giờ sợ hãi không dám lên tiếng.

Thiên Tu ngồi xuống cái ghế khác:

- Đồ nhi, trong này có gì lạ.

Lâm Phàm nói:

- Vâng, đồ nhi đã nhìn ra.

Ghế đá dưới mông Lâm Phàm run cầm cập nhưng cố nén không rung quá mạnh, không dám lên tiếng, sợ bị đối phương phát hiện.

Thiên Tu dò hỏi:

- Chúng ta làm gì đây đồ nhi?

Lâm Phàm cười nói:

- Chúng ta cứ chờ ở đây thưa lão sư, hôm nay không tìm ra tên kia thì đồ nhi quyết không rời đi.

Ghế đá rủa thầm:

- Phàm nhân đáng giận, còn muốn tìm ra bản tiên, ngươi cứ mơ đi!

Nhưng nó không có cách nào, phàm nhân đang ngồi trên người của nó không chịu đi, nó không biết phải làm sao.

Ghế đá bỗng nảy ra một ý hay. Muốn tìm bản tiên chứ gì, cho ngươi một cơ hội. Ghế đá tự thấy mình thông minh, tự khen mình.

Lâm Phàm, Thiên Tu ngồi yên không nói một câu, dường như tính giằng co tại đây thật.

Một giọng nói vang lên trong hư không:

- Hai phàm nhân ngu xuẩn, các ngươi muốn tìm đến ta? Thật nực cười, mau rời đi còn có thể tha mạng cho các ngươi, nếu không tự gánh lấy hậu quả!

Giọng nói vang vọng như phát ra từ phương xa.

Thiên Tu nhíu mày nói:

- Đồ nhi, giọng nói truyền đến từ bên kia, chắc kẻ đồ nhi muốn tìm đang ở chỗ đó.

Ghế đá dưới mông của hắn gật đầu cái rụp, rất muốn nói: Đúng rồi, lão già nhà ngươi nói đúng quá, mau dẫn tiểu tử này biến đi, đừng lề mề ở đây nữa.

Nhưng ngay sau đó xảy ra chuyện làm ghế đá nổi điên.

Lâm Phàm bình tĩnh phẩy tay:

- Lão sư đừng gấp, đây là kế điệu hổ ly sơn. Dọc đường chúng ta đến đây không nghe giọng nói này vang lên, giờ chúng ta vào đây lại nghe tiếng nói, vậy là chỉ có một sự thật. Kẻ đó đang ở đây, rất muốn lừa chúng ta đi.

Thiên Tu ngạc nhiên nhìn đồ nhi, không biết nên nói cái gì, lão đột nhiên nhận ra đồ nhi bảo bối của mình rất thông minh. Lão chưa thấy mặt trí tuệ này của hắn, nay xem ra đồ nhi đã lớn rồi, không còn chỉ biết dùng bạo lực giải quyết sự việc, đôi khi biết vận dụng đầu óc.

Một tiếng hét kinh hoàng vang lên:

- Vậy mà ngươi cũng nhìn ra được!?

Lâm Phàm đứng bật dậy, quay người đạp ghế đá, lật ghế ngã chổng vó.

- Bản phong chủ sớm biết ngươi có vấn đề, ngồi trên người của ngươi làm ướt mông quần ta, sợ vậy sao?

Lâm Phàm chịu phục, hắn vừa ngồi lên ghế đá liền phát hiện quần hơi ẩm ướt, khỏi đoán cũng biết là ghế đổ mồ hôi. Hắn bình tĩnh ngồi yên vì muốn xem ghế đá có thể ẩn giấu đến khi nào, không ngờ mới dùng não một chút đã làm ghế đá sốt ruột hô lên.

Trên ghế đá hiện ra mặt mũi, môi mấp máy chửi tới tấp:

- Bà nội ngươi! Đã biết ta là ai còn dám đối xử với ta như vậy!

Lâm Phàm nhìn ghế đá:

- Ha ha ha! Lợi hại đấy, khi bản phong chủ ở bên ngoài thì ngươi rất càn rỡ, giờ bản phong chủ vào đây rồi, nào nào, nhảy lên làm một trận với bản phong chủ!

Trong lòng hắn thầm giật mình, ghế đá mà cũng thành tinh, đúng là thấy quỷ sống.

Ghế đá đã ngây ngẩn, không ngờ nó thật sự bị phát hiện:

- Tổ cha ngươi! Bản tiên không so đo với phàm nhân, các ngươi nói đi, rốt cuộc muốn làm gì?

Tuy trong Chân Tiên giới là nó đánh bay tên này, nhưng pháp lực trong nắm đấm kia được tích lũy vô số năm, giờ đã tiêu hao hết, nó không còn vốn liếng so đấu với đối phương.

Lâm Phàm bình tĩnh lại, khoanh tay trước ngực đánh giá đối phương, ánh mắt đó làm ghế đá tim đập loạn nhịp, đương nhiên nó không có tim. Bề mặt ghế đá rịn nước, đó là mồ hôi.

Lâm Phàm hỏi:

- Nếu lão sư luyện chế thứ này thì có thể luyện chế ra thứ gì?

Thiên Tu vuốt râu, suy nghĩ giây lát:

- Nếu với trình độ của vi sư thì có thể luyện chế một cái ghế không tệ.

Lâm Phàm kinh ngạc hỏi:

- Vẫn là ghế?

Thiên Tu trả lời:

- Tất nhiên rồi, cái ghế qua tay vi sư luyện chế sẽ không nói

chuyện, xem như giải quyết tật nhỏ này.

Thiên Tu rất tò mò, lão đã thấy tiên khí trong Chân Tiên giới, khá thần kỳ, vì bên trong có khí linh, có tư tưởng độc lập, vùng đất Nguyên Tổ bọn họ không thể làm được điều này. Luyện khí trong vùng đất Nguyên Tổ tuy cũng có thể luyện chế ra khí linh nhưng chỉ là hình thức lực lượng, khác biệt rất lớn.

Ghế đá nghe vậy nhỏ mồ hôi lạnh, rống to:

- Phàm nhân các ngươi quá tàn nhẫn, bản tiên có chọc vào các ngươi sao!?

Nó trốn ở đây vô số năm, đôi khi làm cao thủ giấu mặt, đa số thời gian nó không quan tâm tình huống bên ngoài. Dù có người đi vào nó sẽ ngụy trang mình là ghế đá bình thường, không ngờ lần này trượt chân, gặp hai kẻ này.

Lâm Phàm bật cười, nụ cười tà ác làm ghế đá thầm hoảng.

- Tàn nhẫn? Chưa đâu, phía sau còn dữ dội hơn. Có lai lịch gì?

Ghế đá nói:

- Không có lai lịch, bản tiên chỉ là ghế đá bình thường, vừa sinh ra đã có linh trí.

Lâm Phàm hỏi:

- Ôi chao, nghĩ chúng ta ngốc sao? Lại còn vừa sinh ra đã có linh trí, phụ mẫu của ngươi là ai? Sinh ra ngươi như thế nào? Đừng nói là hai cái ghế đè nhau rồi một cái ghế mang thai, lườm một cái đẻ ra ngươi?

Lâm Phàm phát hiện ghế đá hơi điêu, đến lúc này rồi còn không nói thật.

Ghế đá nói:

- Phàm nhân các ngươi nói thế nào nhỉ, thiên địa dựng dục sinh ra, hiểu không?

Lâm Phàm phất tay:

- Luyện nó đi lão sư, ghế đá này không có ích lợi gì, sớm luyện chế xem như thêm bộ ghế cho tông môn.

Thiên Tu cực kỳ nghiêm túc nói:

- Ừm, vi sư đang có ý này! Nghe nói chỗ đệ tử tông môn đi vệ sinh thiếu cục đá kê chân, vừa lúc dùng ghế đá làm tài liệu.

Ghế đá đổ mồ hôi lạnh nhìn chằm chằm lão nhân trước mắt, nếu có thể hộc máu có lẽ nó đã phun máu ra:

- Lão đầu, ngươi ác quá vậy!

Lâm Phàm tung chân đá:

- Nói cái kiểu gì! Dám ăn nói như thế với lão sư của bản phong chủ?

Ghế đá lại lăn lông lốc, khó chịu muốn khóc nhưng không chảy nước mắt được.

Nếu ông trời lại cho nó cơ hội thì nó dám thề với trời tuyệt đối sẽ không như vậy, sẽ có gắng chọn cách yên ổn nhất.

Nhưng không ngờ hai phàm nhân này thật sự giết vào, ghế đá không ngờ tới.

Ghế đá chống đối:

- Rốt cuộc các ngươi muốn làm gì? Có thể tôn trọng ta một chút không? Dù gì ta có lai lịch hơi huyền diệu.

Lâm Phàm hỏi tới:

- Huyền diệu? Huyền diệu cỡ nào nói nghe chơi.

Ghế đá nhìn hai người trước mắt, trong một chốc không biết nên nói cái gì. Xem hai người kia không quá dễ đối phó, hiện giờ nơi này lạ nước lạ cái, nó kêu trời trời không thấu, không đất đất chẳng nghe, rất bi ai.

Ghế đá nói:

- Bản tiên là một chiếc ghế đá dưới mông của Nguyên Tiên lão tổ, được tạo hóa thiên địa dần dựng dục ra linh trí. Khi Nguyên Tiên lão tổ rời đi bản tiên nguyện đi theo, bất đắc dĩ Nguyên Tiên lão tổ nói ta có thiên phú dị bẩm, đi theo ngài sợ làm chậm trễ ta nên để ta lại đây.

Lâm Phàm nheo mắt, hắn tin nửa câu đầu nhưng không tin nửa

câu sau, hắn nhìn sang lão sư.

Lâm Phàm phát hiện lão sư cũng giống mình, có lẽ tin nửa câu đầu.

Ghế đá nhìn hai kẻ tàn bạo trước mắt, không nói gì thêm, lòng thầm kêu khổ. Nguyên Tiên lão tổ không mang theo nó vì nó rất vô dụng, vướng víu. Nó chỉ là một chiếc ghế đá bình thường dựng dục ra linh trí, nhưng trải qua thời gian dài nó dần tiến bộ, không nói cái khác, nó tự hào về độ cứng của mình.

Lâm Phàm hỏi:

- Cửa đá bên ngoài có phải do ngươi làm ra?

Ghế đá đáp:

- Đúng vậy, là bản tiên làm ra!

Ghế đá cực kỳ hối hận, lúc trước nó không nên càn rỡ như vậy, nó nên im lặng như chết rồi, vậy thì đối phương sẽ không phát hiện nó, cũng không chống lại đến cùng.

Lâm Phàm nghe vậy mắt lấp lóe tia sáng:

- Nghĩa là ngươi rất cứng?

Ghế đá không biết phàm nhân tàn nhẫn này có ý gì nhưng cũng gật đầu nói:

- Cứng chứ, rất cứng.

Lâm Phàm hỏi:

- Biết biến ra ghế xếp bốn chân không?

Ghế đá thộn mặt ra, không biết đối phương nói cái gì, nó liên tục biến hóa, sau cùng làm theo giải thích của Lâm Phàm biến ra hình dạng giống nhất.

Lâm Phàm nhấc ghế đá lên:

- Rất tốt, ngươi còn chút tác dụng nên bản phong chủ sẽ tha thứ ngươi lúc trước càn rỡ, sau này theo ta lăn lộn.

Ghế đá nói:

- Cầu xin ngươi thả ta đi, ta không muốn rời khỏi, chỉ muốn yên lặng ở chỗ này chờ chết.

Lâm Phàm nói:

- Luyện nó đi lão sư.

Thiên Tu cười nói:

- Được rồi, đồ nhi nói một câu là vi sư sẽ làm.

Ghế đá muốn chửi người nhưng không dám:

- Theo, theo, sau này đi theo ngươi.

Lâm Phàm thỏa mãn bỏ ghế đá vào trữ vật giới chỉ:

- Chúng ta về thôi lão sư, những thứ khác ở đây đã không quan trọng, về sau cho các đệ tử tông môn vào tôi luyện.

Thiên Tu không quan tâm mấy thứ này, lão đã vào Thần cảnh, không cần công pháp hay thiên tài địa bảo gì, cần nhất là cảm ngộ lực lượng thiên địa. Thứ này không thể diễn tả bằng lời, chỉ có thể lĩnh ngộ bằng trái tim.

Trong phút chốc hai người hóa thành luồng sáng bắn ra ngoài.

Lai lịch của Nguyên Tiên Tôn phủ không có ích gì với Lâm Phàm, biết nhiều làm gì, dù sao là thứ trong Chân Tiên giới, tương lai có gặp gỡ chủ nhân cũ của Nguyên Tiên Tôn phủ thì chỉ có hai kết quả.

Hoặc là đánh đối phương tơi bời hoặc bị đối phương đánh bầm dập.

Không có lựa chọn thứ ba.

Chương 558: Ài, toàn do thời kỳ phản nghịch

Trong mật thất có hai cái ghế đá, tuy thời gian đã lâu nhưng không dính hạt bụi.

Vô Địch phong.

Lâm Phàm và lão sư đi ra, sau đó hắn quay về núi của mình, từ khi về Chân Tiên giới đến nay còn chưa nghỉ ngơi.

Chuyến đi ra ngoài này thu hoạch tạm được, kiếm điểm khấm khá nhưng không đến mức khiến người thấy sợ.

Nhưng hơi tiếc giá trị khổ tu.

Thứ trong cửa đá Nhật Chiếu tông có thể tăng lên giá trị khổ tu, nhưng hắn là người chính nghĩa, hố người ta một lần thì thôi đi, không nên hố người ta nữa.

Quỷ biết đối phương có giấu đồ không.

Chẳng lẽ hắn làm giống Thánh Đường tông không lấy được đồ thì đại khai sát giới sao?

Không thể làm vậy được.

Lữ Khải Minh cười tươi bước đến:

- Sư huynh.

Sư huynh trở về như trụ cột tinh thần trong lòng gã.

- Lữ sư đệ, chuyện trên núi vất vả sư đệ, gần đây có xảy ra chuyện gì không?

Hiện giờ Lâm Phàm là phủi chưởng quầy, cực kỳ tin tưởng Lữ Khải Minh, trước kia hắn hay mang đan dược về núi cho các sư đệ tu luyện.

Lữ Khải Minh nói:

- Xin sư huynh yên tâm, gần trên núi không có chuyện gì, các sư

đệ, sư muội đều chăm chỉ tu hành.

- Thiếu đan dược gì không?

Lâm Phàm biết mình hỏi thừa, có Thanh Oa ở đây, hơn nữa các đại sư luyện đan trong tông môn từ khi theo nó học luyện đan thì tiến bộ rất lớn, dù là luyện đan đại sư của Thánh Đường tông cũng không theo kịp Viêm Hoa tông.

Lữ Khải Minh cười nói:

- Không thiếu, nhóm đệ tử đầu tiên ta đã ra, bọn họ ra tông tôi luyện, mang về đan dược và đan dược lúc trước họ dùng đều nộp lên đầy đủ. Có đệ tử biết ơn sơn phong nộp lên gấp mấy lần, đan dược chất đống không biết nên dùng thế nào.

Lữ Khải Minh chưa bao giờ nghĩ sẽ có tình huống như vậy. Các đệ tử rất nhiệt tình với Vô Địch phong, vui lòng mang đan dược về, cung ứng nền móng tu luyện cơ sở không dứt cho các đệ tử khác.

Lữ Khải Minh báo cáo chuyện khác. Vương Phù không uổng là thiên tài số một, đoạn thời gian trước vào Thiên Cung cô đọng ra Thiên Cương chân thân, tuy không hùng hồn như Lâm Phàm hồi xưa nhưng cũng siêu lợi hại. Sau khi tu vi tiến bộ Vương Phù đi ra ngoài rèn luyện.

Đám người Trương Long, Âm Tiểu Thiên, Hoàng Phú Quý, Cao Đại Tráng cũng vậy, nhờ đan dược tích lũy giờ tu vi đều kẹt ở Địa Cương cảnh cửu trọng.

Lữ Khải Minh nói:

- À phải rồi sư huynh, lần trước có đệ tử báo cáo một việc.

Lâm Phàm hỏi:

- Việc gì?

Lữ Khải Minh nghĩ đến chuyện kia cũng không dám tin:

- Sư huynh, có đệ tử nhìn thấy Liễu Nhược Trần.

Lâm Phàm nghe cái tên đó thì nhếch mép cười nhạt:

- Người kia năm xưa ghét bỏ Viêm Hoa tông chuyển sang vào Thánh Đường tông, quên không đi tìm ả.

- Nhưng đệ tử kia nói bên cạnh Liễu Nhược Trần có một đứa bé, đứa bé đó rất lợi hại, khoảnh khắc giết yêu thú Thiên Cương cảnh nhất trọng. Liễu Nhược Trần kêu đệ tử kia chuyển lời giùm.

Lữ Khải Minh nhớ lại câu nói thì tức xì khói, quá cuồng vọng.

Lâm Phàm rất tò mò không biết nàng nói gì:

- A? Là câu gì?

Muội muội của Liễu Nhược Trần bị hắn một đấm đánh nát, không ngờ mụ đàn bà này vẫn sống dai.

Lữ Khải Minh nói:

- Nàng ta nói sẽ có ngày làm sư huynh quỳ dưới đất hối hận những gì đã làm với nàng ta.

Lâm Phàm nghe vậy cười phá lên:

- Ha ha ha! Hay hay, hiếm khi được một bà tám nhớ, cũng vui, bản phong chủ chờ ả!

Lâm Phàm nhủ thầm, Liễu Nhược Trần ơi là Liễu Nhược Trần, quá cầm thú, đã là bà thím mà vì báo thù không tha cả con nít, chịu phục.

Lâm Phàm nói:

- Được rồi, dẹp chuyện của ả sang bên, đi làm việc đi, ta đến chỗ Đạo sư đệ một chuyến.

- Sư huynh chờ chút!

Lữ Khải Minh lấy ra cuốn sổ nhỏ luôn mang theo bên người:

- Sư huynh ký tên giùm.

Lâm Phàm nhìn cuốn sổ nhỏ, tò mò hỏi:

- Đây là cái gì?

Hắn muốn giở ra xem nhưng Lữ Khải Minh vội lại gần che cuốn sổ:

- Sư huynh đừng xem, ký tên là được!

- Rồi rồi, ra vẻ bí hiểm.

Hắn không biết Lữ sư đệ muốn làm cái gì, xẹt một cái viết hai chữ Lâm Phàm.

Lữ Khải Minh thỏa mãn cất kỹ sổ cầm tay, nở nụ cười hưng phấn.

Sau khi sư huynh rời đi Lữ Khải Minh vỗ ngực, đây là thứ quý giá nhất của gã, chứng kiến gã quen biết Lâm sư huynh từ xưa đến nay, phải bảo vệ tốt.

Đối với Lữ Khải Minh có thể mất mạng chứ không thể mất cuốn sổ.

Thiên Vương phong.

Lâm Phàm vừa đáp xuống đã kêu to:

- Đạo sư đệ!

Nơi này đã thành đại bản danh của Thiên Yêu hồ tộc, trước kia tông môn hơi ghét yêu thú nhưng trải qua việc Đạo sư đệ thì tông môn ngầm chấp nhận.

Quan trọng nhất là Lâm Phàm ngầm đồng ý thì không ai dám phản đối.

Thiên Yêu hồ tộc ở trên núi sống như người bình thường, thấy có người đến thì mỉm cười thân thiện.

Lúc mới đến đây đệ tử nhìn họ với ánh mắt quái dị, cảnh giác, bọn họ cố gắng hòa nhập vào, dần khiến đệ tử tông môn buông cảnh giác, chịu giao lưu với họ, đây là khởi đầu rất tốt.

Đạo Thiên Vương bước tới, khi thấy Lâm Phàm thì mừng rỡ reo lên:

- Lâm sư huynh đã về!

Đạo Thiên Vương có thể mang Thiên Yêu hồ tộc về cũng nhờ công Lâm sư huynh.

Mị Nhi từ xa mang bụng bầu đi theo bên cạnh Đạo Thiên Vương.

Mị Nhi tôn kính chào:

- Lâm sư huynh khỏe.

Lâm Phàm cười nói:

- Đệ muội không cần khách khí như vậy.

Hắn nhìn bụng to của nàng, cảm nhận sinh mệnh nhỏ đang dao động bên trong.

Đạo Thiên Vương hỏi:

- Lần này trở về sư huynh định ở bao lâu?

Đạo Thiên Vương bận rộn chăm sóc thê tử, các tộc nhân, cảm thấy tu luyện gì đó không quá quan trọng.

Sau khi được tình yêu thì Đạo Thiên Vương không mong muốn gì hơn, chỉ mong làm bạn bên cạnh thê tử.

Lâm Phàm trầm tư giây lát:

- Không lâu, chậm nhất ngày mai sẽ ra ngoài. Việc Chân Tiên giới chưa giải quyết, phải tùy thời đi xem, lần này trở về vì tặng quà cho sư điệt.

Đạo Thiên Vương bật cười nói:

- Sư huynh cần gì khách khí thế, sư huynh đã giúp chúng ta rất nhiều.

Lâm Phàm xua tay:

- Đừng, có tặng cho ngươi đâu mà khách khí.

Mị Nhi cười nói:

- Thiên Vương, sư huynh có ý tốt, hãy nhận thay cho hài tử. Nhưng sao sư huynh biết là sư điệt? Nếu là điệt nữ thì sao?

Lâm Phàm sửng sốt:

- Cái này . . . không thể nào, chờ tới lúc đó rồi tính, hãy xem quà của sư huynh.

Lâm Phàm lấy cửa đá ra đặt cái rầm xuống.

Lâm Phàm hỏi:

- Thấy sao?

Đạo Thiên Vương liên tục nói ba tiếng tốt:

- Tốt, tốt, tốt!

Không nói tốt chứ nói gì bây giờ, dù sao là sư huynh tặng.

Mị Nhi nhoẻn miệng cười, nàng đã nghe Thiên Tu trưởng lão nói cách làm việc của Lâm sư huynh khác biệt, đôi khi đừng quá ngạc nhiên làm gì, nay xem ra đúng thật.

Đạo Thiên Vương nói:

- Sư huynh, cửa đá này trông phi phàm, gắn vào khung cửa phòng cũng tốt.

Lâm Phàm cười nói:

- Ai kêu ngươi dùng như cánh cửa, là dùng như binh khí. Ngươi đừng xem thường cửa đá này, độ cứng rất cao, sư huynh với tu vi Bán Thần đấm một cái cũng không thể mẻ một góc, ngươi nói nó có cứng không? Chờ sư điệt ra đời hãy chăm chỉ tu luyện, gặp kẻ địch cứ giơ cửa đá đập mạnh, mặc kệ ai đó có tu vi thế nào đều không có mạng sống.

Đạo Thiên Vương chớp chớp mắt, lần nữa ngây người:

- A?

Hơi khó tin, lấy cửa đá làm vũ khí? Gã không dám tưởng tượng sau này hài nhi của mình huơ cửa đá chiến đấu với người sẽ là cảnh tượng thế nào.

Nhưng sư huynh đã nói như thế thì Đạo Thiên Vương biết nói sao đây, đành ậm ừ bảo tốt.

- Ta đặt cửa đá ở đây, chờ khi sư điệt có thể nhổ nó lên tức là đã có thực lực đó.

Lâm Phàm giơ cửa đá đi tới cạnh cửa vào Thiên Vương phong, tay ấn một cái, cửa đá cắm sâu vào lòng đất chỉ để lại một chút phần đầu nhô lên.

Giải quyết xong xuôi Lâm Phàm định đi.

Đạo Thiên Vương mời:

- Sư huynh ở lại ăn một bữa cơm được không?

Lâm Phàm phất tay:

- Không được, bận việc. À, sư đệ mấy sơn phong khác có về không?

Đạo Thiên Vương trả lời:

- Không, mãi không về.

Lâm Phàm trầm tư:

- Vậy thì lạ, đi ra ngoài đã quá lâu rồi, trở về một chuyến có sao đâu, không lẽ sư huynh ăn hiếp họ?

Lâm Phàm lắc đầu thở dài, không biết bọn họ nghĩ thế nào, không chịu ở nhà cứ muốn ra ngoài lưu lạc, xem ra quá trẻ tuổi chưa trầm tính lại, thời kỳ phản nghịch.

Với thực lực hiện giờ của Lâm Phàm đã không để bụng mấy chuyện đó, hắn theo đuổi là cực hạn sức mạnh, mấy trò vặt vãnh đó đã là mục tiêu quá khứ, còn mục tiêu hiện tại của hắn không giống bình thường.

Lâm Phàm ở trong tông môn một đêm, trời vừa sáng, một bóng người bay lên khỏi Vô Địch phong lao về phía chân trời.

Thiên Tu nhìn bóng dáng đồ nhi bay xa, lắc đầu, lão biết đồ nhi đi Chân Tiên giới. Lão sẽ không ngăn cản, đồ nhi có con đường của riêng mình.

Lâm Phàm bay một hồi khi ngang qua rừng cây thì nghe loáng toáng tiếng đánh nhau kịch liệt.

- Kỳ lạ, còn ai dám gây sự trong Viêm Hoa tông?

Lâm Phàm lấy làm lạ, đổi hướng tới chỗ đánh nhau, muốn xem có chuyện gì.

- Là nàng!

Khi Lâm Phàm thấy bóng dáng kia thì định lao ra bắt giữ, nhưng sau khi xem tình huống xung quanh, hắn ẩn vào hư không yên lặng quan sát.

Âm trong Âm Dương Song Ma của Thiên Thần giáo cũ mà làm

chuyện như vậy?

Thân hình nho nhỏ cực kỳ nhanh nhẹn đấu với hai con yêu thú.

Phía sau nàng là một vài người nằm la liệt, xem bộ dạng chắc là thôn dân. Tạm thời không biết vì lý do gì mà các thôn dân đã hôn mê.

Ngay lúc này, một con yêu thú bị thương nổi khùng lên đấm về phía thôn dân đang nằm.

Lâm Phàm định ra tay nhưng thấy tình huống bên kia thì ngừng động tác. Âm lao nhanh tới, hai tay che trước mặt đỡ nắm đấm to của yêu thú, lực lượng cường đại đánh tới, thân hình nhỏ bé lùi ra sau. Âm hộc máu nhưng không ngừng lại, từ khi nào tay nàng cầm lưỡi dao xẹt đường sáng chém đầu yêu thú xuống.

Yêu thú khác vùng lên rồi bỏ chạy.

Yêu thú Thiên Cương cảnh cửu trọng đúng là rất mạnh.

Âm không đuổi theo mà quay về, lau vết máu bên môi, cẩn thận ôm các thôn dân lên xe đẩy, rồi nàng cầm dây thừng ở đầu xe tròng vào đôi tay, kéo xe đi xa.

Từ đầu đến cuối Âm không chú ý thấy Lâm Phàm ẩn giữa hư không.

Lâm Phàm lắc đầu cười:

- Kỳ lạ.

Sau đó hắn rời đi.

Chương 559: Bây giờ ta đã tin

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Bên khe nứt.

Lâm Phàm nhìn khe nứt:

- Khe nứt này hình như to hơn lúc trước một chút.

Khe nứt không có biến đổi gì nhiều nhưng hắn cảm giác nó to hơn đôi chút.

Lâm Phàm ngẫm nghĩ, đã hiểu, có lẽ vì mở ra quá lâu, nhiều người đi vào nên dần dà nở to chút.

Lâm Phàm lấy ghế đá ra:

- Nhìn xem, bản phong chủ muốn mang ngươi vào Chân Tiên giới, có thấy kích động không?

Ghế đá ủ rũ không muốn nói gì, nó chịu thua, coi như ngươi giỏi.

Lâm Phàm kinh ngạc hỏi:

- Tại sao không nói chuyện?

Ghế đá nói:

- Phàm nhân, ngươi còn muốn ta nói cái gì? Rốt cuộc ngươi muốn thế nào cứ nói ra đi, ghế đá này dù gì cũng là ghế đá đầu đội trời chân đạp đất, đắc đạo thành tiên, đâu dễ bị bắt giữ như vậy!

Lâm Phàm nói:

- Kiêu ngạo dữ, sau này đi theo bản phong chủ lăn lộn biết chưa?

Lâm Phàm cảm giác ghế đá không tệ, cầm nó vừa có thể công vừa có thể thủ, công năng ẩn giấu càng kinh người.

Ghế đá không nói gì nữa, ngẫm lại nó từng được Nguyên Tiên lão tổ ngồi lên, tuy thường xuyên chịu đựng mùi xì hơi 'mặn mà' nhưng ít ra còn có chút theo đuổi.

Từ khi nó bị Nguyên Tiên lão tổ ghét, vứt bỏ thì đời nó bắt đầu tuyệt vọng.

Giờ gặp phàm nhân tàn nhẫn này khiến ghế đá không muốn nói gì nữa, nó chịu thua, chịu phục.

Lâm Phàm thỏa mãn cất ghế đá vào, cười tươi đi vào khe nứt, hắn định đi Chân Tiên giới tìm kho báu rực rỡ.

Tuy chưa thấy kho báu đó nhưng hắn linh cảm nó đang vẫy tay với hắn.

- Ta lại tới đây!

Khe nứt lóe ánh sáng nhạt, rất nhanh một bóng người xuất hiện trong khe nứt tràn ngập năng lượng chưa biết tối tăm.

Lâm Phàm chưa phản ứng lại chợt cảm nhận nguy hiểm, hắn nhanh nhẹn nhích sang bên. Một luồng sáng trắng bắn vào khe nứt, đến không tiếng động, biến mất không dấu vết.

Bên tai hắn nghe tiếng la:

- Sao có thể như vậy? Rõ ràng đã bị lão thất phu Động Côn bày ra phong ấn nhưng sao dân bản xứ này còn lên được?

Một lão nhân biểu tình kinh ngạc như không tin nổi.

- Có lẽ Động Côn làm sai sót gì đó.

- Không thể nào! Mới rồi chúng ta đã kiểm tra, phong ấn tuyệt đối không có sai sót, chắc chắn là dân bản xứ này có vấn đề!

Ba lão nhân rất ngạc nhiên việc Lâm Phàm có thể lên Chân Tiên giới, dường như nếu không tìm ra nguyên nhân thì trong lòng bọn họ sẽ rất bất an.

Lâm Phàm cười nói:

- Sao mà không có tấm lòng thương người vậy, có chuyện gì cứ nói ra, cần chi động tay chân, thật là không thân thiện.

Lâm Phàm cảm nhận lực lượng cực kỳ mạnh ẩn chứa trong

người ba lão nhân.

Cường giả Thần cảnh, tức là Chân Tiên cảnh, cường giả đỉnh cao trong Chân Tiên giới. Đương nhiên mới chỉ là mặt ngoài, trong bụng còn giấu sức mạnh nào nữa không thì hắn không biết.

Một lão nhân mắt lóe tia sáng lạnh nhìn thẳng vào Lâm Phàm:

- Ngươi làm cách nào lên được?

Lâm Phàm nói:

- Làm cách nào lên? Câu hỏi này hơi kỳ, còn lên cách nào nữa, thì bay lên.

Lâm Phàm không ngờ lần này lên sẽ có cường giả Chân Tiên giới ngồi canh sẵn.

Xem tình hình thì không phải vây công, ba vị Thần cảnh đến xem hắn, chắc muốn giao lưu thân thiện?

Lâm Phàm lấy ghế đá ra đặt xuống đất, ngồi lên ghế.

Lâm Phàm nói:

- Ba vị chắc là cường giả Chân Tiên của Chân Tiên giới, hay mình nói chuyện đàng hoàng với nhau? Thật ra bản phong chủ tuy là dân bản xứ nhưng luôn mang trái tim hòa bình, không cần đụng mặt là đánh chết, rất không hài hòa, đúng không?

Tuy nói vậy nhưng trong bụng Lâm Phàm thầm nghĩ ba Thần cảnh này đủ mạnh, tuy nhiên không khó đánh chết, ít nhất có thể kiếm một mớ. Hắn có nên kiếm số điểm này hay không phải xem tình huống tiếp theo phát triển thế nào.

- Hừ! Dân bản xứ ngu muội dám nói những lời này với chúng ta. Bổn tọa khuyên ngươi hãy khai thật, nơi này đã bị Động Côn bày ra phong ấn, ngươi làm sao lên được?

Thái thượng trưởng lão của Luyện Ma tông, Đẳng Thi lạnh lùng nói:

- Nếu ngươi dám can đảm nói dối một câu thì bổn tọa sẽ luyện chế ngươi thành thi ma, giam cầm thần hồn, cho ngươi suốt đời suốt kiếp không được siêu sinh!

Lâm Phàm cười nói:

- Vị lão tiền bối này nhìn là biết người trong ma đạo, nói chuyện bá khí. Bản phong chủ là Lâm Phàm của Viêm Hoa tông, mới đến Chân Tiên giới, rất ngưỡng mộ lão tiền bối, không biết có thể cho biết tên húy không?

Trưởng lão Đằng Thi mắt lạnh trừng hắn:

- Bổn tọa là thái thượng trưởng lão của Luyện Ma tông, Đằng Thi.

Lâm Phàm ôm quyền:

- Thì ra là Đằng trưởng lão, hân hạnh, hân hạnh, kính đã lâu. Bản phong chủ mới đến, chưa từng đắc tội Đằng trưởng lão, cần gì không thân thiết như vậy, mời ngồi.

Lâm Phàm vỗ ghế đá, ghế nhanh chóng tách ra ba cái ghế đá khác.

Lâm Phàm nhìn hai lão nhân khác, tò mò hỏi:

- Không biết hai vị là . . .?

Trưởng lão mặc trường bào màu đen, khuôn mặt khô gầy, trông tràn ngập tà khí, nhìn là biết không phải người tốt:

- Bổn tọa là thái thượng trưởng lão của Dục Tâm Ma tông, Chân Ma lão tổ.

Một lão nhân khác không nói chuyện, luôn bí hiểm, ánh mắt nhìn Lâm Phàm như muốn xem thấu hắn.

Lâm Phàm cười nói:

- À, thì ra là Chân Ma lão tổ. Mời các vị ngồi, có chuyện gì chúng ta từ từ nói, dù sao bản phong chủ không oán không thù với các vị, không cần xảy ra xung quanh đúng không? Đến khi đó không tốt cho ai.

Đằng Thi của Luyện Ma tông lộ vẻ mặt khinh thường nói:

- Hừ! Bằng vào ngươi? Ngươi nghĩ có thể chiếm lợi trong tay bổn tọa được sao?

Lão không thèm để Lâm Phàm vào mắt.

Lâm Phàm cười nói:

- Đúng đúng, Đằng trưởng lão nói có lý, đúng là không chiếm lợi được.

Đằng Thi ngồi xuống ghế đá, biểu tình coi khinh phàm nhân, dường như ở trong mắt lão thì Lâm Phàm chỉ là phàm nhân, không đáng nhắc đến.

Ba vị thái thượng trưởng lão ngồi xuống, bọn họ không cho rằng dân bản xứ trước mắt có thể làm gì, nhưng họ đến đây vì có mục đích khác.

Bọn họ vốn muốn xem Động Côn bài bố phong ấn thế nào, xem xét một hồi phát hiện phong ấn không có vấn đề, không nghĩ ra dân bản xứ này làm cách nào lên được.

Sau khi Độ Ngọc Phong về tông môn đã nói cho trưởng lão biết sự việc xảy ra, dẫn đến sự chú ý kỹ.

Chân Ma lão tổ hỏi:

- Chưởng giáo Triêu Bạch Đế, ba mươi hai vị trưởng lão của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung đều bị ngươi giết?

Bọn họ không thấy tận mắt nên không quá tin tưởng, nhưng hỏi thăm nhiều nơi dù không muốn tin cũng không được.

Bọn họ rất khâm phục dân bản xứ này, có thể biến Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung ra nông nỗi này xem như lợi hại.

Lâm Phàm mỉm cười hiền hòa nói:

- Ừm, may mắn thôi.

Trông hắn không giống hạng người hung ác, cảm giác nho nhã.

Nhưng với ba vị lão bất tử đã thấy bao nhiêu sự đời sẽ không bị biểu hiện giả dối che mắt, họ luôn giữ cảnh giác.

Đương nhiên bọn họ cảm thấy không cần thiết phải đề phòng, bọn họ là tiên nhân Chân Tiên cảnh, đã thoát khỏi phàm thai, dân bản xứ này giết chưởng giáo, trưởng lão của Huyền Vũ Thiên Cung tuy làm họ giật mình, trong lòng cho rằng người này hơi càn rỡ.

Nếu họ làm thẳng tay thì cũng có thể giết đám người kia, chẳng qua họ không thể làm.

Dù sao Huyền Vũ Thiên Cung còn bốn vị thái thượng trưởng lão.

Thái thượng trưởng lão Đằng Thi khinh thường hừ mũi:

- May mắn? Ta thì thấy ngươi gan to bằng trời. Nói dân bản xứ ngu muội, vô tri là quá đúng. Hôm nay các bổn tọa đến đây để xem xét, không ngờ dân bản xứ nhà ngươi đi lên, cũng đỡ tốn sức. Đi theo bổn tọa, có chuyện muốn hỏi ngươi.

Đằng Thi nhìn Lâm Phàm, trải qua hỏi thăm nhiều mặt lão biết tu vi của dân bản xứ này cỡ Luyện Hư Hợp Đạo, không đáng lọt vào mắt bọn họ.

Lâm Phàm yên lặng ngồi.

Đằng Thi hỏi:

- Như thế nào? Hay ngươi cho rằng có thể trốn khỏi tay ba chúng ta?

Mắt Đằng Thi bắn ra khí thế uy hiếp.

Nếu là đệ tử bình thường đối diện khí thế này đã chảy mồ hôi, nhưng Lâm Phàm không có cảm giác gì.

Lâm Phàm chậm rãi đứng lên, yên lặng xếp ghế dưới mông mình, ghế này không phải bằng gỗ, không phải bằng sắt mà là ghế đá.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Ài, bản phong chủ luôn cho Chân Tiên giới các ngươi cơ hội, vẫn luôn không tin người của Chân Tiên giới đều là loại tàn bạo không nói lý. Nhưng nay xem ra bản phong chủ không sống trong hiện thực, bản tính của các ngươi vốn là vậy.

Lâm Phàm cầm ghế đá lên huơ huơ, cảm giác không tệ.

Thái thượng trưởng lão Đằng Thi đứng bật dậy:

- Càn rỡ!

Nhưng lão bỗng phát hiện ghế đá dán sát mông mình làm lão không thể đứng lên.

Hai thái thượng trưởng lão khác giật nảy mình, mạnh mẽ bộc phát ra pháp lực. Ghế đá nứt rạn, không chịu nổi uy thế đó.

Lâm Phàm thấy vậy không chậm chạp nữa, giơ ghế đá đập xuống đầu Đằng Thi.

- Bản phong chủ nói chuyện đàng hoàng với ngươi nhưng vì sao ngươi không nghe, có phải cảm giác mình rất ghê gớm không? Để xem đầu của ngươi cứng cỡ nào!

Rầm!

Ghế đá đập mạnh xuống đầu thái thượng trưởng lão Đằng Thi.

Độ cứng rắn rất cao, chỉ đập cái bốp đã bể đầu đối phương, máu chảy dọc theo cái đầu xuống dưới.

Hai vị thái thượng trưởng lão thấy dân bản xứ này càn rỡ như thế thì quát lớn:

- Dân bản xứ càn rỡ!

Nhưng ghế đá cắn chặt mông họ, tạm thời không thể vùng thoát.

Hai người bất đắc dĩ đành thể vận chuyển vô thượng tiên lực bắt đầu oanh kích.

Ghế đá không chống cự lực lượng như thế được lâu.

Với Lâm Phàm thì thái thượng trưởng lão của Luyện Ma tông gì đó quá ngông cuồng, đánh trước đã, chờ đánh xong sẽ bỏ chạy.

Đằng Thi tức giận giơ tay lên ngăn cản:

- Tức chết lão phu! Dân bản xứ đáng chết!

Nhưng cách cầm ghế đập của Lâm Phàm rất xảo quyệt, liên tục đập mấy lần, thấy Đằng Thi mặt mũi bầm dập chảy máu ròng ròng thì ngừng lại, bay lên cao lao đi xa.

Răng rắc!

Ba ghế đá vỡ nát.

Đằng Thi bừng bừng lửa giận đuổi theo về phía xa:

- Bổn tọa muốn bầm thây ngươi ra vạn mảnh!

Đằng Thi không ngờ bị tiểu tử này dắt mũi.

Chương 560: Đời đá của ngươi không nên như vậy

Lâm Phàm cười lớn, thấy sung sướng vô cùng:

- Ha ha ha! Giống như heo ngốc, cười chết!

Nhưng lo chạy thì tốt hơn.

Hắn đến Chân Tiên giới không phải để đại chiến một trận với lão già, còn về Bán Thần cảnh đánh Thần cảnh thì rất vất vả, chẳng bằng phát triển yên ổn, nên lấy thì lấy, nên nhặt thì nhặt, tránh làm những chuyện nguy hiểm.

Đằng Thi tức xì khói:

- Đâu rồi, tiểu súc sinh kia đâu rồi!?

Đằng Thi không ngờ một thoáng mất cảnh giác bị tiểu súc sinh đập đầu rơi máu chảy.

Đằng Thi giơ tay sờ đầu, máu chảy ròng ròng, tầm mắt một mảnh màu đỏ.

Nhục nhã lớn!

Nếu bị tiểu bối thấy thì lão còn mặt mũi nào?

Chân Ma lão tổ nhìn hư không phía xa, mắt lấp lóe tia sáng đen tìm tung tích:

- Hắn đã chạy thoát.

Lão nhìn một lúc không thấy dấu vết gì, hiển nhiên hắn đã chạy mất tăm.

Đằng Thi tức điên:

- Đáng hận, bổn tọa không tha cho hắn!

Tiên lực vận dụng làm khuôn mặt trở về như cũ, không chảy múa nữa, nhưng Đằng Thi thầm kinh sợ, thứ có thể đập thủng tiên thể của lão thì không tầm thường. Lúc nãy lão không chú ý, giờ ngẫm

lại cảm giác có vấn đề.

Ghế đá bất phàm, vô hình sáng tạo ra vật, năng lực này không phải tiên khí bình thường có thể làm được.

Nếu không phải bọn họ không thể vào vùng đất Nguyên Tổ thì đám dân bản xứ làm gì sống được, đáng hận!

Chân Ma lão tổ không nghĩ ra:

- Bây giờ không phải lúc tha cho hắn hoặc không mà cần tìm được dân bản xứ này, không ngờ có dị loại như vậy, phong ấn của Động Côn không ngăn cản được. Chuyện này rốt cuộc là sao?

Lão nhân luôn giữ im lặng lúc này trầm ngâm nói:

- Hay dân bản xứ đó có tiên bảo phá phong ấn?

Hai người kia nghe xong sửng sốt, nếu đúng vậy thì hợp lý, nhưng là loại tiên bảo gì mà có thể lặng lẽ phá mở phong ấn? Động Côn cũng không cảm giác được khác lạ, rất không tầm thường.

Lâm Phàm đáp xuống một rừng cây, lấy ghế đá ra, ngồi bệch xuống, thở phào thả lỏng.

- Ha ha, muốn tìm đến bản phong chủ? Mơ đi cưng, chờ cho bản phong chủ, đợi khi thực lực lên Thần cảnh sẽ bắt các ngươi quỳ xuống hát bài Chinh Phục!

Lâm Phàm khen ngợi:

- Ghế đá, ngươi làm khá lắm.

Công nhận không chống cự Thần cảnh được lâu nhưng cũng kéo dài vài giây.

Ghế đá kêu thảm:

- Cầu xin ngươi thả ta đi.

Nó phục rồi, ba tên vừa rồi đều là Chân Tiên cảnh, nó còn nghe nói tên này không phải người của Chân Tiên giới mà là vùng đất Nguyên Tổ.

Đã không phải là người Chân Tiên giới thì mang theo nó làm chi?

Thật là thấy quỷ sống.

Lâm Phàm lắc đầu, tiếc nuối nói:

- Ghế đá ơi là ghế đá, bản phong chủ tạm thời không thể đồng ý yêu cầu của ngươi, nói xem ở lại bên cạnh ta có gì không tốt? Lúc trước ngươi nói chức năng của ngươi chẳng qua là bị người ngồi dưới mông, giờ ngươi thấy mình khác chưa? Ngươi bộc phát ra ánh sáng rực rỡ nhất, lẽ nào ngươi không có lý tưởng và mục tiêu lớn lao sao?

Lâm Phàm cảm thấy Nguyên Tiên lão tổ bị ngu, không mang theo bảo bối mạnh mẽ như vậy, mắt bị mù đến mức nào mới ra nông nỗi đó.

Ghế đá bất đắc dĩ nói:

- Lý tưởng? Mục tiêu? Bản tiên chỉ là ghế đá, ngươi nói lý tưởng mục tiêu với ta làm gì?

Nó cảm giác đang nói chuyện với người điên.

Lâm Phàm gằn giọng:

- Không, không, ghế đá thì sao chứ? Ta hỏi ngươi kỳ thị ghế đá sao? Ngươi nên biết dù là một bãi nước tiểu, một cục phân cũng có giá trị của nó. Ngươi là ghế đá biết nói, ngươi không muốn làm một ghế đá đập chết nhiều cường giả nhất sao? Hay ngươi muốn thành ghế đá bị người ngồi lên, cam tâm tình nguyện ngửi mùi thúi? Hãy nghĩ kỹ đi, đời đá của ngươi không nên như vậy.

Ghế đá ngơ ngác, nó không ngờ phàm nhân tàn nhẫn này vạch mục tiêu lớn lao đến thế cho mình.

Ghế đá chưa bao giờ nghĩ đến điều này, nó chỉ muốn sống cuộc đời bình thường, bị người ngồi dưới mông sau đó nghe một tiếng khen ‘Ghế đá này không tệ, rất thoải mái’.

Chỉ bấy nhiêu thôi nó đã thỏa mãn. Nhưng phàm nhân này nói với nó phải trở thành ghế đá đập chết nhiều cường giả nhất, nó chưa từng tưởng tượng ra.

Ghế đá chìm trong suy tư, hình như nó ngộ đạo:

- Đời đá của ta không nên như vậy?

Lâm Phàm gác chéo chân nói:

- Ngươi nói xem Nguyên Tiên lão tổ đã chết chưa?

Ghế đá đáp:

- Chắc chưa chết.

- Thì đúng rồi, ngươi nói xem Nguyên Tiên lão tổ vứt bỏ ngươi, ghét bỏ ngươi, buông bỏ ngươi, mà ngươi không cảm thấy khó chịu sao? Ngươi không muốn chứng minh giá trị đời đá của mình sao? Nếu ta là ngươi thì sẽ không chịu đựng khuất nhục này, ta sẽ chứng minh bản thân rằng năm xưa Nguyên Tiên lão tổ vứt bỏ ngươi là mù mắt, lần sau gặp lại ngươi là ghế đá mà Nguyên Tiên lão tổ không trèo cao nổi. Ngươi hiểu ta nói gì không? Nếu ngươi cảm thấy thâm ảo quá thì bản phong chủ sẽ giải thích kỹ hơn cho.

Lâm Phàm tiếc thương, lâu rồi hắn không nói đạo lý lớn cuộc đời cho hắn. Hồi còn trong tông môn, hắn nói con đường cuộc đời cho các sư đệ, sư muội nghe, từng lời rõ ràng hợp lý, khiến họ lại nhặt lên hy vọng.

Ghế đá mở miệng nói, nhưng còn hơi không tin tưởng:

- Bản tiên hiểu. Bản tiên làm được sao? Bản tiên chỉ là ghế đá, một ghế đá đắc đạo thành tiên, ngươi nói những mục tiêu đó quá xa vời. Huống chi Nguyên Tiên lão tổ rất lợi hại, ta làm cách nào trở thành ghế đá khiến lão tổ không trèo cao nổi?

Lâm Phàm khẽ thở dài:

- Nhìn ngươi đi, chưa bắt đầu đã không tin tưởng vào mình. Ngươi chỉ cần nói cho ta biết có muốn hay không.

Ghế đá nói:

- Đương nhiên muốn, nhưng vẫn thấy ảo.

Lâm Phàm chậm rãi dẫn đường:

- Chỉ cần muốn là được. Mới rồi có thấy hưng phấn không? Một cường giả Chân Tiên cảnh bị ngươi đập đầu rơi máu chảy, ngươi đã từng làm chuyện này chưa?

Ghế đá này không tệ, có nhiều chức năng, nhưng mức độ phối hợp ăn ý không tốt. Nếu có thể tẩy não đối phương thành công thì sau này hắn sẽ thoải mái hơn.

Ghế đá đáp:

- Chưa từng.

Nó dần cảm nhận máu nóng sôi sục trong cơ thể, đương nhiên nó không có máu, quan trọng là cảm giác.

- Vậy thì đúng rồi, bởi vậy mới nói đây là khởi đầu tốt đẹp, ngươi còn lo lắng gì nữa? Lần này đập cường giả Chân Tiên cảnh đầu rơi máu chảy, lần sau có thể đập chết luôn. Qua tám mươi năm, trăm năm ngươi thành đệ nhất ghế đá, còn ai dám coi thường ngươi? Không nói cái khác, bản phong chủ hỏi một câu, ngươi có chịu đi theo bản phong chủ lăn lộn không?

Lâm Phàm không định cho ghế đá có nhiều thời gian suy nghĩ, quyết định thì phải làm nhanh, suy nghĩ nhiều làm chi.

Ghế đá lặng im, nó động lòng, nhớ lại Nguyên Tiên lão tổ xem mình như không khí là lòng nó cực kỳ khó chịu.

- Ta không vô năng như vậy!

Ghế đá bùng nổ:

- Được, ta theo ngươi lăn lộn!

Nó muốn vực dậy từ trạng thái buông thả, trở thành ghế đá khiến người trèo cao không nổi. Nó không muốn ngửi mông thúi nữa, nó phải trở thành ghế đá số một cõi đời, đập chết càng nhiều cường giả!

Lâm Phàm kiên định nói:

- Tốt, chỉ cần ngươi có chí hướng lớn lao này bản phong chủ sẽ thỏa mãn nguyện trọng của ngươi. Lần sau nghe theo chỉ huy của bản phong chủ bảo đảm ngươi thành công!

Lâm Phàm thầm thở phào, cuối cùng lừa dối ghế đá vào tay.

Đột nhiên không trung có động tĩnh, một đốm đen từ chân trời rơi xuống.

Lâm Phàm tò mò nhìn qua:

- Là sao băng?

Ban ngày mà có thứ gì vậy?

Ngày càng gần, đốm đen biến thành quả cầu lửa màu đỏ kéo đuôi dài, mục tiêu bắn về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm gặp nguy không sợ, hào hứng như xem kịch, hắn là người từng trải qua năm tháng ngạc nhiên không biết làm sao rồi. Nay hắn trưởng thành đến tuổi gặp chuyện không kinh, hết sức bình tĩnh.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Quả cầu lửa rớt xuống đất, dòng khí mạnh mẽ ma sát nền đất đốt khét một mảnh.

Lâm Phàm suy tư:

- Trời giáng chính nghĩa?

Hắn xem không hiểu, sự việc diễn ra trước mắt nhưng hắn không lại gần, đứng xa quan sát kỹ xem tình hình thế nào.

Chợt có tiếng ho khan, hình như là con người:

- Khụ khụ!

Quả nhiên có một nam nhân nằm trong hố, quần áo không rách nhưng dính máu.

Lâm Phàm ngẫm nghĩ, lại gần ngồi xổm xuống quan sát:

- Rơi từ trên cao như vậy xuống mà không chết, lừa ai đấy.

Nam nhân khoảng bốn mươi tuổi, mặt gầy, chân mày nhúc nhích, chợt mở mắt ra.

Nếu là người bình thường đã sợ ngã ngồi, tè ra quần, nhưng cảm tưởng của Lâm Phàm là: Làm gì đó, trợn mắt to như vậy là muốn hù dọa ai?

Lâm Phàm hỏi:

- Ngươi là ai?

Nam nhân giơ tay lên chộp cổ tay Lâm Phàm, mắt lóe tia khó hiểu, nhưng không hỏi nhiều.

Nam nhân lấy một thứ từ trong ngực ra, khó khăn nói:

- Cầm cái này đi Phi Tiên môn, làm thù lao bọn họ sẽ cho ngươi tiên duyên. Ngươi dùng viên đan dược này có thể Trúc Cơ.

Lâm Phàm nghi hoặc hỏi:

- Phi Tiên môn?

Không lẽ là mười môn tiên đạo? Nhưng chưa nghe tên đó bao giờ, làm hắn hơi tò mò.

Nam nhân nói:

- Nhớ kỹ, phải che giấu tung tích, trong giấy dai này có một môn tiên kinh, phải giao cho chưởng giáo Phi Tiên môn, phải nhớ kỹ, chôn ta . . .

Nam nhân nói đến đây thì ngẹo cổ tắt thở.

- Đã chết?

Lâm Phàm nhìn thứ trong tay mình, một tấm giấy dai, một viên đan dược. Thoạt trông đan dược khá đẹp, trong hồng lộ trắng, tiên khí chuyển động trong đó.

Thôi mặc kệ nó, tự dưng trên trời rớt xuống người chết, trước khi qua đời giao đồ gửi gắm cho hắn, chúng ta quen nhau sao?

Người kỳ lạ.

Lâm Phàm không quan tâm, chôn xác? Nằm mơ, rảnh quá kiếm việc, không rảnh chôn người Chân Tiên giới.

Lâm Phàm phủi mông cầm ghế đá đi.

Nhưng Lâm Phàm nghĩ ra một cách hay, đến Phi Tiên môn lăn lộn không chừng sẽ được thu hoạch khác.

Lâm Phàm rời đi không lâu sau một thiếu niên cõng bao chậm rãi đi tới, thấy người trong hố thì cảnh giác, sau đó do dự lại gần, muốn xem người nằm trong hố là ai, nếu trên người có mang theo cái gì thì có thể hôi của.

Thiếu niên cảnh giác hỏi:

- Ngươi có sao không?

Khi thiếu niên hỏi câu đó thì nam nhân nhắm mắt chợt mở ra, chộp cổ tay thiếu niên.

Nam nhân mặt biến sắc khi thấy rõ khuôn mặt thiếu niên:

- Sao . . . có thể . . .?

Thiếu niên không rõ nam nhân bị gì, đột nhiên mở mắt rồi nói câu đó.

Đối với nam nhân thì thiếu niên này mới là người của gã chờ, còn người lúc trước là thế nào?

Chương 561: Ngươi biết cữu cữu của ta là ai không

Phi phi!

Lâm Phàm ném đan dược vào miệng nhai vài cái rồi phun ra ngay.

- Gì thế này, ngửi thì thơm mà cắn một miếng tanh rình, thứ dở tệ gì.

Bã đan dược nằm dưới đất, dược lực mãnh liệt bị cỏ cây xung quanh hấp thu. Mớ cỏ cây như hấp thu thứ gì ghê gớm điên cuồng mọc lên, sức sống thịnh vượng hơn, như bị thúc đẩy.

Lâm Phàm thấy xung quanh khác lạ càng tò mò hơn, không ngờ đan dược này mãnh liệt như vậy, nằm ngoài dự đoán của hắn.

- Quả nhiên nguy hiểm, mình cũng vô tư thật, dám ăn vào đan dược không biết tên, không sợ bị độc. Nhưng dù là độc dược cũng chẳng sao, mình sẽ vẫn an toàn.

Lâm Phàm nhớ lại người mới gặp có vẻ quái dị, hắn xem nội dung trên giấy.

[Phi Tiên Kinh.]

Lâm Phàm đọc kỹ, lung tung không biết viết cái gì, đối với hắn thì không phải công pháp ngạnh công đều là đồ bỏ.

Câu này là hắn nói, không ai có thể làm hắn sửa đổi suy nghĩ này. Ngạnh công là ghê gớm, tặng mấy cái khác hắn cũng không học, chỉ lãng phí điểm.

Lâm Phàm định ném Phi Tiên Kinh đi, nhưng ngẫm nghĩ lại thôi. Tuy là giấy vụn nhưng dùng để lau mông cũng tốt.

Phi Tiên môn, một trong mười môn tiên đạo là chỗ không tệ, có thể đi xem thử.

Lâm Phàm vốn không muốn rườm rà, nhưng nghe nam nhân kia nói làm hắn nghĩ ra một cách là đánh vào bên trong, làm việc nhẹ nhàng hơn nhiều.

Lâm Phàm lấy bản đồ ra tìm kiếm kỹ:

- Thì ra đã đến lãnh địa của Phi Tiên môn.

Xem giới thiệu trên bản đồ, Lâm Phàm không ngờ đi dạo một hồi đã vào lãnh địa Phi Tiên môn.

Lâm Phàm không bay trên không trung nữa, phòng ngừa bị người phát hiện, khi đó không tiện tham gia vào Phi Tiên môn.

- May mắn đẳng cấp tu luyện của vùng đất Nguyên Tổ và Chân Tiên giới khác nhau, miễn không phải Thần cảnh tức là thái thượng trưởng lão của mấy môn phái xuất hiện trước mặt mình, những người khác tuyệt đối không nhìn ra tình huống của bản thân.

Lâm Phàm nghĩ đến đây nở nụ cười, tham gia vào môn phái, bắt đầu hành động sẽ không có trục trặc gì.

Thật lâu sau hoàn cảnh xung quanh dần thay đổi, không phải rừng cây nữa mà là một ngọn núi tiên.

Núi tiên cao vút đâm mây không thấy đỉnh, chỉ có hai nấc thang lên trời kéo dài bên trên.

Xung quanh dần xuất hiện nhiều người, bọn họ không phát ra dao động gì, chỉ là người bình thường, bọn họ ở đây có lẽ vì leo lên tiên môn.

Nhóm người khác tinh thần phơi phới, có dao động pháp lực, chắc là đệ tử tiên gia.

Lâm Phàm phát hiện nhiều người bình thường nhìn đệ tử tiên gia thì mắt phát sáng xanh rờn.

Lâm Phàm bình tĩnh đi trong đám đông:

- Đúng như trong tiểu thuyết viết, người bình phàm tràn ngập kính sợ và hướng tới tiên môn.

Hắn không để ý mấy thứ đó, lần này chỉ tới chơi cho vui, nếu thành công trà trộn vào thì sẽ chơi lâu hơn chút. Còn lỡ bị phát hiện thì không sao, quậy một trận thôi.

Một nam nhân tay cầm quạt giấy, xem bề ngoài phỏng chừng xuất thân bất phàm giống công tử ca gia đình phú quý bề trên:

- Huynh đài cũng đến để vào tiên môn?

- Đúng vậy, có gì chỉ giáo?

Lâm Phàm vốn định nói là muốn gì? Nhưng ngẫm nghĩ, thay đổi câu chữ, chúng ta cùng là người mới, không thể quá nghênh ngang. Nếu bị phát hiện lại phải đánh một trận, mệt lắm.

Nếu có nắm chắc giết hết thái thượng trưởng lão của Phi Tiên môn thì cũng đáng giá, quan trọng là chém không chết bọn họ, ngược lại mình bị lộ thì chẳng khác nào tự chuốc rắc rối.

Nam nhân cười nói:

- Không có gì chỉ giáo, thấy huynh đài một mình nên đến hỏi. Phi Tiên môn là một trong mười môn tiên đạo Chân Tiên giới, truyền thừa mấy ngàn năm, bên trong có tiên nhân nhiều như mây, cưỡi mây gọi gió, ngao du thiên địa, khiến người vô cùng hướng đến. Không biết huynh đài có chịu trở thành phó tòng của ta? Đương nhiên ta là Phong Tiêu Thành, thế tử Trấn Bắc vương Hậu Vân thành có đầy đủ năng lực khiến huynh đài đi theo bản thế tự.

Phong Tiêu Thành vô cùng tự tin, đến Phi Tiên môn làm gã rầu chết, không được mang theo phó tòng, gã thói quen sống kiểu đại thiếu gia đâu chịu nổi, rất cần tuyển nhận phó tòng mới. Vừa lúc phát hiện Lâm Phàm, thấy người này nhìn trái nhìn phải dường như chưa thấy qua nơi này, giống tên quê mùa chưa thấy trường hợp lớn, Phong Tiêu Thành cho rằng người như vậy dễ mắc câu.

Lâm Phàm cười thầm trong bụng, tên điên nào mới chạy ra bệnh viện tâm thần. Hắn đang định nói gì thì một mùi hương xông vào mũi, lan tỏa không gian.

Một thiếu nữ bước tới, nhan sắc mặn mà, mặc váy đỏ:

- Phong Tiêu Thành, người đến đây đều vì vào tiên môn, ngươi lấy thân phận thế tử Trấn Bắc vương ra dụ người không sợ bị người ta cười rụng răng?

Thiếu nữ nhìn thoáng qua Lâm Phàm đứng sững sờ, không quá để bụng.

Đối với thế tử hay thiếu nữ này thì Lâm Phàm chỉ là một người bình thường mà thôi, khó lọt vào mắt.

- A, bản thế tử cứ tưởng là ai, thì ra là Nghê Tuyết. Thế nào? Chẳng lẽ có vấn đề gì?

Lâm Phàm không quan tâm chuyện xảy ra ở đây, mấy người này thực lực yếu xìu không lọt vào mắt hắn, dây dưa với họ là phí thời gian.

Lúc này một đám đệ tử xếp hàng đằng trước đăng ký vào tông, còn có kiểm tra.

Phong Tiêu Thành đặt tay lên vai Lâm Phàm, hỏi:

- Huynh đài suy nghĩ thế nào?

Lâm Phàm lắc vai:

- Tránh sang bên đi, đừng làm phiền.

Lực lượng bộc phát hất Phong Tiêu Thành bay sang bên.

Lâm Phàm đã nhẹ tay, nếu hắn làm thật thì người này làm gì có mạng mà sống.

Lâm Phàm lắc đầu thầm nghĩ:

- Đúng là phiền phức, tham gia vào một môn phái làm gián điệp mà cũng gặp mấy tên ngốc này, phục rồi.

Lâm Phàm ném mấy chuyện này sang một góc, mục tiêu của hắn là vào Phi Tiên môn, kiếm tài nguyên càng đầy đủ, đả kích từ bên trong, suy yếu thực lực tổng thể của đối phương.

Tất cả suy tính này lóe qua trong óc hắn, chợt nghĩ ra cách siêu hay.

Lâm Phàm hất văng Phong Tiêu Thành dẫn đến người xung quanh chú ý.

Nghê Tuyết thầm kinh thán:

- Lợi hại, thâm tàng bất lộ.

Nàng không ngờ mình nhìn nhầm, người trẻ tuổi này quá lợi hại.

Mặc dù Phong Tiêu Thành chưa nhập môn nhưng vì bối cảnh gia đình nên thực lực đầy mình, ai dè bị đối phương dễ dàng hất ra, không đơn giản, thật là không đơn giản.

Chuyện sau đó suôn sẻ nhiều, trắc nghiệm vào môn phái rất đơn giản, có thể dễ dàng làm đệ tử tạp dịch.

Lâm Phàm phát hiện Phi Tiên môn có chỗ không công bằng. Cùng nhau trắc nghiệm nhưng có người trở thành đệ tử ngoại môn, cao hơn đệ tử tạp dịch một cấp. Có người biểu hiện ưu tú được trưởng lão môn phái thu làm đệ tử.

Đây là tượng trưng không công bằng.

Khoảnh khắc bước chân vào môn phái, Lâm Phàm phát hiện môn phái trong Chân Tiên giới thật không tầm thường, nồng độ linh lực trong môn phái đậm hơn xa bên ngoài. Nguyên môn phái dường như được trận pháp bao trùm khiến linh khí đậm hơn.

Lâm Phàm cảm thán:

- Lợi hại, không ngờ môn phái trong Chân Tiên giới lợi hại hơn tông môn ở vùng đất Nguyên Tổ.

Trong Viêm Hoa tông, trừ Vô Địch phong của hắn có Lão Hắc nên lực lượng thiên địa đậm đặc hơn, những nơi khác không khác nhiều với bên ngoài.

Sau khi thành công vào môn phái, các đệ tử tạp dịch đi theo người khác dẫn dắt đến đại điện nghe dạy dỗ. Lâm Phàm thì quan sát kỹ bốn phía.

Lâm Phàm lặng lẽ vỗ đệ tử đứng cạnh:

- Lão đệ, môn phái của chúng ta lớn thật nhỉ.

Nam nhân đứng cạnh hắn trào phúng:

- Đồ nhà quê.

Lâm Phàm nghe vậy khó chịu, đúng như hắn nghĩ, người Chân Tiên giới không thân thiện chút nào, mới nói một câu đã bị châm biếm, còn vương pháp không?

Hắn đến đây là đúng, tồn tại môn phái như vậy là rắc rối lớn cho việc thống nhất hòa bình Chân Tiên giới, phải chèn ép nó.

Nhưng Lâm Phàm có một chuyện muốn hỏi, phải tìm hiểu kỹ.

Lâm Phàm hỏi:

- Ài, mới từ nông thôn đến, không quê mùa không được mà. Xem biểu tình của lão đệ chắc cái gì cũng biết, vậy ngươi có biết kho đan dược của Phi Tiên môn chúng ta ở đâu không?

Nam nhân cao cao tại thượng liếc mặt Lâm Phàm, khinh thường nói:

- Ai là lão đệ của ngươi, có biết ta là ai không? Ngươi có biết cữu cữu của ta là đệ tử nội môn trong Phi Tiên môn?

Tâm thái của Lâm Phàm tốt đẹp, hắn cười nói:

- À, thì ra là tiên đời thứ hai, thất kính thất kính, ta quê đời thứ hai, không hiểu mấy chuyện này, đừng trách.

Nam nhân đắc ý nói, vênh váo như thể mình biết tuốt:

- Đồ khùng, nhưng ngươi đã hỏi thì lão tử nói cho, cái này là cữu cữu mách với ta. Kho đan dược của môn phái nằm ở góc tây nam, kiến trúc cao nhất, nơi đó có con yêu tiên đã thành tiên trấn thủ, ai đến gần mà không được chỉ lệnh của môn phái sẽ bị nó nuốt trọn.

Lâm Phàm thầm ghi nhớ:

- À, góc tây nam.

Tin tức này rất hữu dụng, phải ghi nhớ.

Lâm Phàm hỏi:

- Vậy kho tiên pháp của môn phái chúng ta ở đâu?

Nam nhân nhìn hắn:

- Ngươi đến đây làm gì? Là vào tiên môn hay để điều tra? Tự nói xem có phải ngươi bị khùng không?

Lâm Phàm cười nói:

- Thôi thôi, không hỏi, không biết thì thôi.

Nam nhân nghe câu này chỉ vào mình, giật mình hỏi:

- Cái gì? Ngươi nói cái gì? Ta không biết? Ngươi biết cữu cữu của ta là ai không mà bảo là ta không biết?

Lâm Phàm nói:

- Cữu cữu của ngươi là đệ tử nội môn, ngươi mới nói rồi.

- Ha ha, đã biết cữu cữu của ta là ai mà ngươi còn nghi ngờ ta

không biết? Nói cho ngươi biết, chỗ đó nằm ở góc đông bắc, có thư tiên trấn thủ, ai đi tới đó khi chưa nhận được lệnh sẽ bị nhốt vào thế giới thư tiên mãi mãi không thể ra.

Nam nhân nói xong ngẫm nghĩ, bật cười nói:

- Buồn cười, dám nói ta không biết.

Chương 562: Gặp quỷ

Lâm Phàm cũng cười, biểu tình hiền hòa nhìn đối phương, thầm nghĩ:

- Dễ lừa, thật sự là dễ lừa.

Lâm Phàm hy vọng Chân Tiên giới có thêm nhiều người giống như vậy, nhưng ngẫm lại không thể nào, ra một người như thế đã là kỳ tích trong thiên địa, có thêm người thứ hai thì không thích hợp.

Đằng sau có đôi mắt oán hận trừng Lâm Phàm, ước gì nuốt sống hắn.

Phong Tiêu Thành tràn ngập oán khí nhìn Lâm Phàm đăm đăm:

- Đáng giận, đồ chết tiệt, bản thế tử phải cho ngươi chết!

Gã là thế tử mà bị tên quê mùa đánh bay trước mắt mọi người, mất hết mặt mũi, thù này không báo thề không bỏ qua.

Nghê Tuyết liếc qua Phong Tiêu Thành, không thèm để trong lòng, nàng hơi tò mò với người kia, không biết có lai lịch gì, bề ngoài bình thường mà lợi hại quá.

Vào tiên môn phải đoàn kết tất cả lực lượng có ích, trong này đấu tranh gay gắt, kịch liệt nhất, ngươi vĩnh viễn không biết sẽ bị đâm dao sau lưng.

Nên Nghê Tuyết nghĩ nếu được thì có thể khảo sát xem sao, nếu được thì nàng không ngại tổ đội với đối phương.

Lâm Phàm đang xen lẫn trong đoàn đệ tử tạp dịch ra đại điện, trở về chỗ đệ tử tạp dịch ở.

Thời gian quá vội vàng, ba ngày trôi đi. Những người khác liều mạng tu luyện, Lâm Phàm thì đi dạo khắp môn phái.

Có nơi không cho phép thân phận của hắn đi vào, chỉ có thể đứng ngoài xem, nhưng hắn đã tìm hiểu rõ ràng.

Kho đan dược và tiên pháp đúng là có sinh linh cường đại canh giữ.

Lâm Phàm không thể đến gần sát, chỉ có thể đứng xa xem nên tạm thời không biết những sinh linh bảo vệ mạnh đến đâu. Theo hắn suy đoán tuyệt đối không thể là Thần cảnh, có lẽ cao nhất cỡ Bán Thần cảnh.

Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung cũng là một trong mười môn tiên đạo mà chỉ có bốn vị thái thượng trưởng lão Thần cảnh.

Xem sinh linh canh giữ nơi này sao có thể là Thần cảnh, hắn đã lo hơi xa.

Cốc cốc cốc!

Bên ngoài có thanh âm êm tai trong trẻo vang lên:

- Xin hỏi Lâm sư huynh có đây không?

Lâm Phàm đang suy nghĩ thì nghe thấy giọng nói hăng hái kia, hắn bình tĩnh mở cửa ra.

Thấy mặt người bên ngoài, Lâm Phàm tò mò hỏi:

- Nàng là . . .?

Nghê Tuyết cười tươi lộ hai lúm đồng tiền nhỏ:

- Lâm sư huynh, ta tên Nghê Tuyết, vào tông cùng lúc với sư huynh. Sư muội muốn hỏi là sư huynh có tổ đội với các sư huynh đệ khác không? Nếu không có thì có thể tổ đội cùng sư muội không? Vừa lúc sư muội nhận nhiệm vụ môn phái đi một chỗ bí cảnh.

Lúc mọi người mới vào tông đều cố gắng tu luyện công pháp, không ngờ nha đầu này đã nhận nhiệm vụ, rất thần kỳ.

Lâm Phàm vốn định từ chối nhưng nghe là bí cảnh thì nổi hứng hỏi:

- Được thôi, có thể. Không biết bí cảnh này ở đâu?

Nghê Tuyết cười tươi, không ngờ Lâm sư huynh thật sự đồng ý:

- Là bí cảnh Tiểu Nam Thiên thưa Lâm sư huynh.

Tiếng kêu Lâm sư huynh làm tim hắn đập nhanh, không ngờ đi ra ngoài còn được nghe xưng hô quen thuộc như vậy, thật tốt.

Cô nương, nàng đã được hảo cảm bước đầu của bản phong chủ,

vậy sẽ không bắn pháo hoa.

Lâm Phàm nhìn Nghê Tuyết trước mắt, nếu hắn phát hiện đối phương có suy nghĩ xấu xa gì thì sẽ rút lại lời vừa nói.

Nghê Tuyết bị Lâm Phàm nhìn gai người, cúi đầu nói:

- Lâm sư huynh, ngày mai chúng ta sẽ xuất phát, đến lúc đó sư muội lại tới thông báo.

Nghê Tuyết nói xong hốt hoảng bỏ chạy, dường như không chịu nổi ánh mắt đầy xâm lược của Lâm Phàm.

Lâm Phàm cười nói:

- Ngày mai? Cái này không thể được, hiện tại đã rất sốt ruột rồi.

Bí cảnh Tiểu Nam Thiên không được đánh dấu trên bản đồ của Độ Ngọc Phong, xem ra bí cảnh của Phi Tiên môn không nằm trên bản đồ.

Lâm Phàm đóng cửa lại, thân hình biến mất, trong phòng không có ai.

Nghê Tuyết chạy thật xa mới thở ra, nàng vỗ mặt mình:

- Suy nghĩ gì vậy Nghê Tuyết, ngươi đến tiên môn vì thành tiên, không thể như thế này, bình tĩnh, phải bình tĩnh!

Nghê Tuyết lẩm bẩm một lúc rồi đi hướng khác, nàng cần thông báo với người khác.

Nghê Tuyết không yên lòng khi chỉ có mấy người đó chung nhóm, tuy thực lực đáng tin nhưng không có cảm giác an toàn, cho nên phút cuối nàng nhớ đến Lâm Phàm, nam nhân làm nàng hơi ngạc nhiên khi nhập môn.

Bí cảnh Tiểu Nam Thiên.

Vang một chuỗi tiếng nổ, một bóng người đáp xuống cạnh bí cảnh, hai tay siết chặt mép rìa, sợi tơ lực lượng bắn ra từ mười ngón tay đan vào nhau hình thành lưới lớn kéo phía cuối bí cảnh.

Mắt Lâm Phàm sáng rực:

- Lên cho ta, nơi này thuộc về ta!

Lâm Phàm đang gỡ bỏ, dọn đi sạch không chừa một cái.

Răng rắc!

Mặt đất nứt nẻ, lấy bí cảnh Tiểu Nam Thiên làm trung tâm nền đất ngoài rìa nổ tung, bị lực lượng khủng bố của Lâm Phàm nâng lên.

Có tiếng yêu thú rít gào phát ra từ bí cảnh Tiểu Nam Thiên, hiển nhiên động tĩnh này đã kinh động bầy yêu thú.

- Nổ cho ta!

Hai tay Lâm Phàm ôm một góc bí cảnh Tiểu Nam Thiên, lực lượng thẩm thấu vào nghiền áp yêu thú trong đó.

Điểm tăng lên.

Làm Lâm Phàm ngạc nhiên là bí cảnh Tiểu Nam Thiên này không mạnh, yêu thú sống bên trong không quá mạnh. Khi hắn phá hủy đến phần cuối thì mỉm cười.

Thì ra bí cảnh Tiểu Nam Thiên không quá kém cỏi.

Nơi này chia khu vực, có khu người mới, khu cao thủ, yêu thú cường đại sống ở phía sau. Còn về bên trong có bảo bối ghê gớm gì hay không thì chẳng quan trọng với Lâm Phàm, hắn không cần.

- Đi!

Lâm Phàm mang bí cảnh Tiểu Nam Thiên rời khỏi đây, đất đai hoàn toàn hoang phế, chỉ để lại một cái hố sâu.

Nếu người khác trông thấy sẽ hết hồn chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, bí cảnh cứ như thế bị người dời đi?

Hôm sau.

Một nam nhân khinh thường liếc xéo Lâm Phàm:

- Nghê Tuyết kêu kẻ như vậy đến đây?

Ngữ điệu của Nghê Tuyết hơi khó chịu nói:

- Mạc Nam, vị này là Lâm sư huynh của ta, ta kêu sư huynh đến hỗ trợ không lẽ không được?

Một đệ tử khác cười nói:

- Được rồi, đã nói rõ rồi thì giờ mình xuất phát thôi.

Mặc dù đệ tử này điều hòa nhưng đáy mắt giấu tia nghi hoặc, xem bộ dạng của đối phương không mạnh mà sao Nghê Tuyết kêu tới làm gì.

Lâm Phàm đứng cười cười, không phật lòng.

Mục đích của hắn chưa đạt tới, hắn không mong bị người phát hiện, chứ lúc bình thường thì mấy tên này có thể sống qua giây sau sao?

Nghê Tuyết lấy một cái lục lạc ra lắc, phía xa có mấy tiên cầm bay tới.

Nghê Tuyết nói:

- Đây là tiên cầm được môn phái chăn nuôi, tốc độ rất nhanh, chúng ta có thể cưỡi tiên cầm đi bí cảnh Tiểu Nam Thiên.

Khi mọi người đến bí cảnh Tiểu Nam Thiên thì tập thể xoe tròn mắt.

Mạc Nam giật mình kêu lên:

- Sao có thể như vậy? Chúng ta đã đến nhầm chỗ?

Nghê Tuyết cũng bị cảnh tượng trước mắt làm hết hồn:

- Không thể nào! Bí cảnh Tiểu Nam Thiên ở ngay đây mà, sao nó đột nhiên biến mất?

Nghê Tuyết không tin được, bí cảnh Tiểu Nam Thiên thật sự không còn.

Nghê Tuyết ngồi xổm xuống sờ đất bùn mép rìa, kêu lên:

- Không đúng! Hình như có ai cưỡng ép dời bí cảnh Tiểu Nam Thiên đi!

Mạc Nam gầm rống:

- Nói bậy bạ cái gì! Đây là bí cảnh Tiểu Nam Thiên, nàng nghĩ là nhà gỗ hay sao mà nói dời liền dời?

Đúng là gặp quỷ, còn bảo là bí cảnh Tiểu Nam Thiên bị dời đi?

Đánh chết Mạc Nam cũng không tin.

Vì đây là bí cảnh, chưa từng nghe có ai rảnh rỗi di chuyển bí cảnh, huống chi pháp lực hùng hậu đến mức nào mới bê đi được? Dù là trưởng lão trong môn phái cũng không có năng lực đó.

Lâm Phàm bình tĩnh đứng tại chỗ, khá vừa lòng kiệt tác của mình:

- Vậy chứ nguyên nhân chuyện này là gì?

Nếu người khác hỏi câu này thì không sao, quan trọng là chính hắn dời bí cảnh còn hỏi ngược lại người ta, nếu để bọn họ biết sự thật chắc tức hộc máu.

Nghê Tuyết nói:

- Lâm sư huynh, rõ ràng có người di chuyển, phải về môn phái báo cho các trưởng lão.

Lâm Phàm không ý kiến, dù thông báo cho ai thì kết quả chỉ có một.

Đến vội vàng, đi vội vã, mọi người xám xịt trở lại.

Người khác không nhìn ra nhưng hắn để ý thấy biểu tình của Nghê Tuyết hụt hẫng.

Khi bọn họ trở về môn phái thông báo chuyện này lên thì đều bị coi thường, đệ tử tiếp đãi Nghê Tuyết cảm giác mấy người này bị tổn thương não mới nói ra lời ngu xuẩn như vậy.

Bí cảnh Tiểu Nam Thiên bị dời đi? Sao không nói môn phái bị người ta bê luôn?

Ai chẳng biết mỗi bí cảnh liên quan địa thế, dày nặng như núi, muốn di chuyển là di chuyển được sao?

Đệ tử đó cho rằng những người này không thể tìm ra bí cảnh Tiểu Nam Thiên.

Suốt mấy ngày liền Phi Tiên môn không yên ổn.

Nhiều đệ tử đi ra ngoài hoàn thành nhiệm vụ đều trở lại, bọn họ báo cáo là đến nơi nhưng không thấy bí cảnh, chỉ thấy một hố sâu.

Ban đầu đệ tử nhận báo cáo lười nói chuyện, phát hiện đệ tử

được tuyển nhận lần này toàn bị thần kinh.

Lần trước ai đó nói là bí cảnh Tiểu Nam Thiên mất.

Lần này bảo là Đạo Sơn mất, sao họ không chết đi.

Đạo Sơn thâm căn cố đế ghim sâu vào lòng đất, ngươi nói di chuyển liền di chuyển sao? Vậy sao không nói nhà ngươi bị người ta dời đi rồi, muốn khoác lác cũng không biết nói dối, bị lạc đường cứ nói thật ra, không tìm thấy chỗ thì nói thẳng, còn nói xạo là bị dời đi.

Nhưng tình huống sau đó dần không thích hợp, ngày càng nhiều đệ tử trở về khóc kể.

Có một đệ tử kêu thảm, khi đến nơi trời tối hù, thấy phía trước đen nhánh tưởng là cửa hang, đạp hụt rớt xuống hố sâu, không bị té chết đã là may.

Dần dà chuyện bí cảnh quanh Phi Tiên môn kinh động cao tầng.

Bí cảnh bỗng dưng biến mất là việc lớn, sẽ dao động căn cơ. Nếu bị môn phái khác biết là bị cười đến rụng răng, đồ trước cửa nhà còn không giữ nổi thì phế đến mức nào?

Chưởng giáo, trưởng lão hoàn toàn xem trọng việc này, tự mình đi hiện trường xem xét.

Nơi ở của đệ tử tạp dịch, Lâm Phàm nhìn mấy chục luồng sáng trong môn phái bắn lên cao biến mất trong hư không, hắn cười.

- Điệu hổ ly sơn, khó khăn giảm thấp nhiều, có thể bắt đầu hành động.

Chương 563: Đây là quang minh chính đại

Đệ tử Phi Tiên môn khó hiểu nhìn các bóng người ẩn vào hư không, chẳng biết xảy ra chuyện gì mà kinh động trưởng lão môn phái. Chưởng giáo cũng tự mình rời núi thì hiển nhiên không phải việc nhỏ.

Bọn họ đều là đệ tử bình thường, sao có thể tiếp xúc đến việc lớn cỡ này, chỉ đứng ngoài góp vui.

Dù sao không liên quan gì đến họ, chẳng được chút ích lợi nào.

Nhưng hiện giờ bí cảnh trong lĩnh vực môn phái liên tục biến mất, nghe đồn là bị con yêu thú khủng bố nuốt mất.

Không ai biết tình huống cụ thể nên không chắc chắn, dù sao không ai thấy con yêu thú kia.

Bí cảnh biến mất ảnh hưởng rất lớn đến họ, làm đệ tử bình thường cần đi bí cảnh tôi luyện tìm cơ duyên, giờ mất chỗ tìm cơ duyên thì sau này sống sao?

Một số đệ tử mới vào môn phái rất lo buồn, đừng để mới vào môn phái không lâu đã phải đi môn phái khác.

Không có bí cảnh tu luyện thì tiền đồ phát triển của môn phái này đã tiêu đời.

Góc tây nam, xung quanh kiến trúc cao nhất.

Càng đến gần tim của hắn đập càng nhanh.

Đây là lần đầu tiên Lâm Phàm đến Chân Tiên giới mà quang minh chính đại cướp bóc trong nhà người ta.

Từ xa hắn đã thấy một con yêu thú nằm sấp nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cửa nằm sau mông yêu thú, hiển nhiên không giải quyết nó thì tuyệt đối không đi vào được.

Cảm nhận hơi thở người lạ, yêu thú mở con mắt vàng ra, mắt vàng toát ra hơi thở cao quý, nó lười nuốt đệ tử tạp dịch.

Yêu thú mở miệng nói:

- Nơi này cấm đệ tử tạp dịch vào, biến.

Lâm Phàm hơi khó chịu, hắn không ngờ người của Chân Tiên giới càn rỡ thì thôi đi, giờ yêu thú canh cửa mà cũng cuồng như vậy.

Đệ tử tạp dịch có gì sai?

Hắn đã hiểu đệ tử tạp dịch bị người kỳ thị.

Lâm Phàm chỉ phía sau, biểu tình ngạc nhiên kêu lên:

- Xem kìa, phía sau ngươi có người ngoài hành tinh!

Yêu thú không biết đệ tử tạp dịch này đang nói gì nhưng tò mò ngoái đầu nhìn. Không có gì, không thấy gì hết, yêu thú tức giận quay đầu lại, con ngươi màu vàng co rút.

Từ khi nào đệ tử tạp dịch đứng ở phía xa đã xuất hiện trước mặt nó.

Yêu thú muốn rống lên:

- Ngươi . . .!

Nhưng bộp một tiếng nó bị đối phương ấn xuống đất.

- Câm mồm lại, hãy nhận tình yêu của ta dành cho ngươi!

Lâm Phàm co năm ngón tay đấm vào đầu nó, lực lượng hùng hồn truyền vào chấn vỡ sọ não.

Chỉ là Bán Thần cảnh mà vênh váo cái gì.

Lâm Phàm nhanh chóng bỏ xác chết vào trữ vật giới chỉ.

Thánh Thổ Châu sống trong trữ vật giới chỉ không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, trong thời gian này luôn có vật thể lạ tiến vào, làm nó hết hồn bay tới bay lui, còn tưởng chỗ này thành đống rác.

Thánh Thổ Châu nhìn xác một con yêu thú bay vào thì không biết nên nói cái gì.

Tên kia ở bên ngoài làm chuyện gì?

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Hừ! Yêu thú nho nhỏ, còn nhỏ đã càn rỡ như vậy, lớn lên thì ngang ngược cỡ nào?

Nhưng nó không có thời gian lớn lên, đã bị hắn đấm chết, xem như cho nó sự giải thoát. Đương nhiên phải giữ xác lại, khi đói bụng có thể lôi ra nướng ăn.

Động tĩnh chỗ này rất nhỏ, không gây chú ý.

Người Phi Tiên môn không biết chuyện xảy ra nơi đây.

Tay Lâm Phàm dán lên cửa đá, hơi tiếc nuối vì cánh cửa không được tốt, không có giá trị thu về.

Bùm!

Lực lượng va chạm, cửa vỡ nát.

Lâm Phàm sốt ruột đi vào, thu gom hết mọi thứ bên trong.

Nơi cất giữ đan dược của Phi Tiên môn tất nhiên không thể coi thường, dù gì nằm trong mười môn tiên đạo, không nghèo được, cho nên hắn phải hốt hết.

Thật nhiều đan dược liên tục bị bỏ vào trữ vật giới chỉ.

Thánh Thổ Châu ở bên trong rất buồn khổ, thấy một đống đốm sáng bay tới, ban đầu nó không biết là cái gì nhưng khi thấy rõ thì giật mình trợn mắt há hốc mồm.

Thánh Thổ Châu đã bị biển đan dược bao phủ.

- Không thể nào! Ở đâu ra nhiều đan dược vậy? Tên kia rốt cuộc làm gì bên ngoài?

Lúc này Lâm Phàm đứng ngay chính giữa phòng chứa đan dược, vung tay lên, vô số đan dược biến mất, căn phòng trống rỗng, không còn một viên đan dược dù là loại thấp kém nhất.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Chất lượng giữ an toàn của Phi Tiên môn thật kém, gom hết đan dược bên trong rồi mà chưa có ai đến.

Lâm Phàm luôn miệng nói không tin được, nếu ở Viêm Hoa tông thì chuyện này tuyệt đối sẽ không xảy ra.

Bốn phía trống trơn, mỗi nấc thang đặt đan dược đều sạch sẽ.

Trong đó có bao nhiêu tiên đan đỉnh cao thì không quan trọng, có thứ tốt phải đem về từ từ nghiên cứu.

Lâm Phàm bước ra cửa đá, gió lạnh thổi qua.

Lâm Phàm cười nói:

- Ôi chao, cơn gió này giống như mình bị người phát hiện.

Các đệ tử lo làm việc của mình, không hề hay biết tình huống khác lạ ở đây.

Chỗ kho công pháp.

Lâm Phàm đi nghênh ngang chứ không thận trọng lại gần.

Một đệ tử đi ngang qua, thấy môi Lâm Phàm treo nụ cười quái dị thì nghi hoặc hỏi:

- Vị sư đệ này, ngươi đi chỗ đó làm chi?

Lâm Phàm nhìn đối phương, thản nhiên nói:

- Dọn sạch kho công pháp của môn phái.

- A?

Không đợi đệ tử kia phản ứng lại Lâm Phàm đã đi xa.

- Khùng!

Trong mắt đệ tử kia thì sư đệ này bị hỏng não, nếu không đã chẳng nói ra lời điên khùng như thế.

Công pháp ở đây là nền móng của Phi Tiên môn, tiên pháp đỉnh cao đều đặt trong đó. Có thư tiên trông giữ, không được chỉ lệnh của môn phái thì không cho phép ai lại gần.

Khi Lâm Phàm đến nơi thì thư tiên cảm ứng được ngay hơi thở xa lạ.

Một giọng nói hùng hồn nổ vang trong đầu Lâm Phàm:

- Đệ tử tạp dịch hãy trở về chỗ ngươi nên ở, nơi này không phải loại người như ngươi có thể đến.

Giọng nói ngầm cảnh cáo là nếu còn dám lại gần hơn thì tự gánh lấy hậu quả.

Lâm Phàm không nghe theo, đây là chỗ cuối cùng hắn muốn đến, phải đến quang minh chính đại, dù bị phát hiện thì có sao, ít ra thứ hắn nên có được nằm ngay trước mắt.

Dù đám người kia chân thật nhanh nhưng hắn đủ sức dọn sạch trước khi họ về.

Thư tiên phát hiện đệ tử tạp dịch này hơi càn rỡ, phớt lờ cảnh cáo của mình, còn dám đến gần nữa. Là mất trí hay cho rằng nó đang đùa?

Trang sách bay ra lơ lửng trước cánh cửa gỗ, trên trang sách có thần văn màu vàng tỏa ra thần huy.

Khi Lâm Phàm nhìn tờ giấy này thì hơi ngạc nhiên, hắn chưa bao giờ gặp thứ như vậy:

- Thật là thần kỳ.

Hắn không ngờ trang sách cũng có thể thành tiên, nhưng nhớ đến ghế đá thì hết thấy lạ. Ghế còn thành tinh thì một tờ sách cũng có thể.

Thư tiên lạnh lùng nói:

- Bản thư tiên kêu ngươi đứng lại, không nghe hiểu sao?

Đối phương dám bước lên thêm một bước là nó sẽ phản kích.

Lâm Phàm không đáp lại, tiếp tục tiến lên.

Thư tiên lạnh lùng quát:

- Càn rỡ, không nghe khuyên can!

Bản thể bộc phát ra ánh sáng vàng, mỗi luồng sáng như gai ánh sáng bắn ra bốn phương tám hướng, tạo thành uy thế mênh mông, uy vũ.

Bề mặt trang sách hiện ra một vòng xoáy đen ngòm xoay tròn như con quay, điểm trung tâm là lỗ đen có thể hút hết mọi thứ xung quanh.

- Hừ! Đệ tử tạp dịch ngu muội muốn chết, vậy không thể trách

bản tiên thư. Đây là thế giới trong sách của bản tiên thư, bị hút vào là ngươi mãi mãi không thể đi ra. Làm đệ tử của Phi Tiên môn nhưng không biết quy định của môn phái, vậy thì cho ngươi . . .

Thư tiên chưa nói hết câu bỗng thấy khủng hoảng, một bàn tay đập nó dính ván cửa.

Lâm Phàm co năm ngón tay vò tờ giấy thành một cục:

- Phiền quá, vòng xoáy màu đen dùng để làm gì? Đẹp đấy.

Lâm Phàm rất bất đắc dĩ, hắn rất trông chờ vào thư tiên, cứ tưởng có chiêu thức gì lợi hại nhưng hóa ra là loại phong ấn.

Nhưng phong ấn có ích gì?

Hoàn toàn vô dụng.

Lâm Phàm đẩy cửa vào, đập vào mắt là tiên pháp đầy phòng.

Hít mũi có thể ngửi được mùi thời gian, hiển nhiên những tiên pháp này được cất chứa rất lâu, có mùi mốc.

Lâm Phàm lắc đầu thất vọng:

- Quá dễ dàng, trình độ bảo vệ an toàn của Phi Tiên môn quá thấp.

Lâm Phàm cứ nghĩ sẽ có chút rắc rối nhưng xem tình huống hiện giờ thì không rắc rối chút nào.

- Hốt, hốt hết!

Lâm Phàm vung tay lên, tất cả sách đều bị bỏ vào trữ vật giới chỉ.

Sâu trong môn phái, các Thần cảnh đang bế quan tham ngộ cảnh giới cao hơn đều mở mắt, mặt biến sắc, vội xuất quan. Bọn họ có linh cảm không may.

Trên mái hiên đại điện của môn phái.

Lâm Phàm đặt ghế đá trên nóc nhà, hắn ngồi xuống, giơ ngón tay nặn ra một giọt máu, hai ngón tay búng, giọt máu bay xa biến mất.

- Vị sư đệ này nổi điên làm gì? Mau leo uống, nơi này là đại điện, ngươi muốn chết sao?

Khi Lâm Phàm ngồi bên trên hấp dẫn nhiều đệ tử vây xem, bọn họ cảm thấy tên này bị khùng, không biết sống chết ngồi trên nóc đại điện, không biết nơi đây là đâu sao?

Phong Tiêu Thành ở trong đám đông thấy cảnh đó thì mừng rỡ:

- Các vị các sư huynh, tên này là đệ tử tạp dịch, hắn đang làm nhục Phi Tiên môn chúng ta!

Phong Tiêu Thành không ngại đổ dầu vào lửa, gã luôn vắt óc tìm cách dạy cho tiểu tử này một bài học, giờ thì hay rồi, hắn tự tìm chết, không ai ngăn được.

Nếu để cao tầng môn phái biết sẽ một chưởng diệt hắn.

- Oách quá, ta vào môn phái bốn, năm năm chưa từng thấy ai càn rỡ như vậy. Ngồi trên đó chắc rất sướng, hoàn toàn đè chưởng giáo xuống.

Nghê Tuyết cũng có mặt trong đám người, nàng rất lo lắng, vốn định không lên tiếng vờ như không biết nhưng nàng không làm được.

- Lâm sư huynh hãy mau xuống dưới! Đây là đại điện chưởng giáo, sư huynh ngồi bên trên là đại nghịch bất đạo!

Lâm Phàm cười, bất đắc dĩ lắc đầu, hô to:

- Này! Các Thần cảnh của Phi Tiên môn chết hết rồi sao?

Mọi người giật mình trợn mắt há hốc mồm.

Năng lực tìm đường chết quá dữ, dám mắng thái thượng trưởng lão, không muốn sống nữa, không ai cứu hắn được.

Chương 564: Vẫn không thể nào, đời này đều không thể

- Nghiệt chướng!

Một tiếng gầm rung trời từ xa vọng đến. Các đệ tử nghe tiếng quát tức giận đó thì đổ mồ hôi lạnh, sợ hãi dưới khí thế vô hình kia.

Chủ nhân giọng nói phát hiện tu vi của đám đệ tử vây xem quá yếu, không chịu nổi khí thế hùng hồn của mình nên thu hơi thở lại, chỉ nhằm vào một mình Lâm Phàm.

Đám đệ tử cảm giác như bị ngọn núi lớn đè, suýt nghẹt thở, ngay sau đó khí thế tan biến, áp lực khủng bố biến mất.

Các đệ tử hò reo:

- Là thái thượng trưởng lão!

Đối với các đệ tử thì ai bí ẩn nhất trong môn phái?

Chắc chắn là thái thượng trưởng lão trong truyền thuyết. Bọn họ ở sâu trong môn phái, không bao giờ xuất hiện, một lòng truy tìm tiên đạo, trừ phi môn phái gặp tai họa diệt môn mới xuất hiện, bình thường không hỏi đến.

Càng làm các đệ tử hưng phấn là hình như toàn bộ thái thượng trưởng lão đều có mặt.

Có đến năm vị thái thượng trưởng lão!

Các đệ tử chân truyền của Phi Tiên môn ngạc nhiên nhìn đại điện chưởng giáo, không biết xảy ra chuyện gì mà dẫn thái thượng trưởng lão ra. Bọn họ tò mò chạy tới, muốn nhìn xem có chuyện gì.

Có thể kinh động thái thượng trưởng lão thì không phải chuyện bình thường.

Lâm Phàm ngồi trên ghế đá nhìn năm vị thái thượng trưởng lão lơ lửng, bốn nam một nữ, xem phân phối là biết nam giới tu tiên chiếm ưu thế hơn nữ giới.

Nhưng ở trong mắt Lâm Phàm thì năm vị thái thượng trưởng lão

này tu tiên đến mụ đầu, chỗ quan trọng của môn phái bị người xâm nhập mà không có cảm giác gì, lo cắm đầu tu tiên. Nếu có ngày nào môn phái bị người ta diệt cũng không biết gì.

Phong Tiêu Thành nói:

- Thái thượng trưởng lão, người này gan to bằng trời dám ngồi trên đại điện chưởng giáo, đây là coi thường chưởng giáo, coi thường môn phái! Tuy tu vi của đệ tử nhỏ yếu nhưng dù chảy cạn một giọt máu cuối cùng cũng phải lấy đầu hắn!

Phong Tiêu Thành làm đệ tử ngoại môn đương nhiên không có tư cách nói câu đó, nhưng tóm lại phải xúi giục cho tên kia gặp xui xẻo, biểu thị thái độ của mình.

Một thái thượng trưởng lão liếc qua:

- Ngậm miệng!

Phong Tiêu Thành sợ teo tim, không dám nói nhiều nữa.

Nghê Tuyết không biết tình huống trước mắt là sao, Lâm sư huynh chỉ là đệ tử tạp dịch mà sao dẫn năm vị thái thượng trưởng lão đi ra?

Một thái thượng trưởng lão nhìn Lâm Phàm chằm chằm, hỏi:

- Rốt cuộc ngươi là ai?

Lâm Phàm ngạc nhiên không tin được hỏi:

- Các ngươi không biết ta?

Năm vị thái thượng trưởng lão cảnh giác nhìn đối phương, trầm tư giây lát nhưng không nghĩ ra đối phương là ai.

Dương Tiên Tử lạnh lùng nói:

- Nghiệt chướng, mặc kệ ngươi là ai cũng phải bó tay chịu trói, leo xuống đại điện chưởng giáo đi!

Dương Tiên Tử đứng đầu thái thượng trưởng lão, giờ có một đệ tử tạp dịch ngồi trên đại điện chưởng giáo còn ra thể thống gì? Nếu bị người ngoài biết thì Phi Tiên môn bọn họ còn mặt mũi nào?

Sẽ bị người cười rụng răng.

Phía xa có đệ tử biểu tình hoảng loạn hét lên:

- Nguy rồi, nguy rồi! Đan Dược điện bị trộm, mọi thứ mất hết!

Đệ tử này vốn được môn phái cho phép đi Đan Dược điện lĩnh tiên đan, không ngờ chỗ đó không có ai, đặc biệt cửa đá bị người nổ nát. Gã nhìn là biết tình hình không ổn, vội vã đi vào sau đó xoe tròn mắt.

Trống không chẳng có gì, không còn một viên.

Đệ tử này chưa nói hết phía xa lại có đệ tử lao đến, kinh hoàng hét to:

- Công Pháp điện bị trộm, không có tiên pháp!

Nghe mấy lời này các đệ tử có mặt đều ngây người, bọn họ không tin được hai nơi quan trọng của môn phái bị người ta trộm.

Liên tưởng chuyện xảy ra mấy ngày gần đây trong môn phái, có lẽ hung thủ là người ngồi trên đại điện chưởng giáo.

Dương Tiên Tử tức giận run người:

- Cái gì!?

Dương Tiên Tử cảm ứng bằng thần hồn, quả nhiên hai chỗ đó trống rỗng, yêu tiên và thư tiên đều biến mất.

- Nghiệt súc, là ngươi trộm?

Ánh mắt mọi người cùng nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm bình tĩnh ngồi, hắn cảm thấy mình nên giải thích rõ việc này.

Lâm Phàm giơ tay ra hiệu đám người đừng hoảng:

- Không tính là trộm, không thể dùng từ trộm, bản phong chủ quang minh chính đại lấy, ngươi nói trộm là ta không phục. Nếu không tin thì hỏi nó đi.

Khi thư tiên được thả ra thì nhiều người rất ngạc nhiên. Vì họ biết thư tiên là người bảo vệ Công Pháp điện, bây giờ nó bị chộp trong tay, vậy tức là thực lực của tiểu tử này rất khủng bố?

Thư tiên vừa đi ra liền cầu cứu:

- Cứu ta với, tên giặc này bị thương ta, trộm tiên pháp!

Lâm Phàm siết năm ngón tay:

- Đừng hoảng, nói rõ với họ có phải bản phong chủ quang minh chính đại đi tới trước mặt ngươi không?

Thư tiên đau đớn hút không khí, cảm giác bản thể sắp bị bóp nát.

Thư tiên hét to:

- Đúng đúng!

Nó là thư tiên, tu vi Luyện Hư Hợp Đạo, không tầm thường chút nào. Nhưng nó không có chút sức chống cự lại người này, hắn khủng bố đến mức nào?

Lâm Phàm cười nói:

- Nghe thấy chưa, bản phong chủ quang minh chính đại đi, ai còn nói ta trộm là ta không tha cho.

Dương Tiên Tử cau chân mày màu trắng:

- Bản phong chủ?

Dương Tiên Tử chợt nhớ ra:

- Ngươi là dân bản xứ vùng đất Nguyên Tổ? Không thể nào, cái khe đi vùng đất Nguyên Tổ đã bị Động Côn phong ấn, sao ngươi lên được?

Dương Tiên Tử không ngờ dân bản xứ của vùng đất Nguyên Tổ lẻn vào môn phái mà họ không hay biết gì, quá khủng bố.

Lâm Phàm cảm thán:

- Đúng vậy! Lâm Phàm của Vô Địch phong Viêm Hoa tông vùng đất Nguyên Tổ mới đến Phi Tiên môn làm đệ tử tạp dịch. Ta phải nói một tiếng, các ngươi nên quản lý lại môn phái của mình, không thân thiện gì hết. Còn có nhiều vấn đề, đi cửa sau, không thân thiện với đồng môn, thật khiến người bất đắc dĩ. Cứ tiếp tục thế này sẽ có ngày Phi Tiên môn bị đám người kia chơi tàn.

Không ngờ hắn nêu ý kiến giúp người ta, các đệ tử đều ngẩn ngơ.

Bọn họ rất muốn gầm rống: Tên giặc kia, ngươi đến trộm đồ chứ

không phải tới răn dạy!

Dương Tiên Tử nháy mắt với bốn vị sư đệ, sư muội. Bốn người hiểu ý bày phong ấn phong tỏa không gian quanh môn phái, tuyệt đối không thể để người này rời đi, nếu không Phi Tiên môn sẽ mất mát lớn.

Tích lũy mấy ngàn năm bị hủy hoại trong chốc lát.

Lâm Phàm liếc qua:

- Các ngươi không cần căng thẳng đến vậy, ta không đi mà ở lại chờ các ngươi thì bày ra phong ấn làm gì, xem thường ta sao? Lâm Phàm này đầu đội trời chân đạp đất, chỉ quang minh chính đại lấy đồ chứ không làm chuyện trộm chó bắt gà.

- Ôi mợ!

Các đệ tử không kiềm được muốn lên tiếng, mặt dày quá vậy, có người vô sỉ đến mức này sao? có thể nói ra lời như vậy, đầu đội trời chân đạp đất? Ta phi!

Nghê Tuyết ngơ ngác đứng tại chỗ, cảm thấy Lâm sư huynh thật xa lạ. Đây là Lâm sư huynh ứng đối bình thản, cười tủm tỉm hồi mới nhập môn sao?

Ở trong mắt nàng thì Lâm sư huynh bây giờ cực kỳ bá đạo, đối mặt năm vị thái thượng trưởng lão mà không chút nhường bước, hễ là nữ nhân thì khó cưỡng lại phong phạm này.

Dương Tiên Tử không muốn nói gì thêm:

- Chỉ cần ngươi trả đồ lại thì Dương Tiên Tử ta đây có thể bảo đảm ngươi an toàn rời đi, tuyệt đối không làm khó dễ ngươi.

Khi biết thân phận của đối phương thì Dương Tiên Tử không muốn xảy ra chiến đấu trong môn phái, tuy lão và bốn vị sư đệ có nắm chắc hạ gục đối phương trong thời gian ngắn ngủi, nhưng nếu bị đối phương phá hủy môn phái thì không tưởng tượng nổi hậu quả.

- Không thể nào! Thứ bản phong chủ đã lấy vào túi thì mặc kệ lúc trước nó thuộc về ai, đã qua tay của bản phong chủ là thuộc về bản phong chủ. Còn về làm khó bản phong chủ hay không thì chẳng sao, bản phong chủ ở đây, các ngươi cứ lên, bản phong chủ đã sẵn sàng.

Lâm Phàm cảm thấy bọn họ đang đùa hắn, kêu hắn giao đồ ra? Vậy nhiều ngày qua uổng công hắn lăn lộn.

- À, các ngươi luôn bế quan tu luyện chắc không biết việc khác. Những bí cảnh bên ngoài quý tông cũng bị bản phong chủ lấy đi, lý do đơn giản vì có những vùng đất mạo hiểm này khiến tông môn rất không hài hòa, các đệ tử đa số lén hại nhau vì bảo bối. Nên bản phong chủ di chuyển đi cũng vì các ngươi, không cần cảm tạ ta làm gì, đây là việc một người ôm lòng thiện ý nên làm.

Dương Tiên Tử tức giận quát:

- Nghiệt chướng, chịu chết!

Dương Tiên Tử không nhịn được nữa, không đập chết tên này thề không làm người.

Các đệ tử ở bên dưới thấy tình huống này liền bỏ chạy, nếu ở lại đây sợ lát nữa không biết chết như thế nào.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Không thân thiện gì hết.

Lâm Phàm nhìn vệt sáng trắng trong thiên địa, nó biến hóa muôn vàn bắn tới. Hắn mỉm cười giơ ghế đá đập một phát.

Pháp lực hùng hậu phát ra từ luồng sáng trắng, Lâm Phàm lùi lại mấy bước mới đánh bay nó được.

Luồng sáng trắng bắn về phía kiến trúc phương xa, nổ tung, kiến trúc sụp đổ kèm theo tiếng đám đệ tử rên rỉ.

Lâm Phàm vung vẫy cánh tay:

- Cái này không liên quan đến ta, là ngươi ra tay, là ngươi giết người.

Pháp lực hùng hồn vừa rồi thật dày nặng, hắn suýt mất mặt.

Xem ra lực lượng của mình còn chưa đủ, cách biệt giữa Bán Thần cảnh và Thần cảnh hơi lớn. Dù vậy hắn không hụt hơi, không phục thì nhào vô, cùng lắm mười giây sau làm lại từ đầu.

Dương Tiên Tử tức xì khói:

- Đồ khốn nạn chết không đáng tiếc! Các vị sư đệ, cùng nhau ra

tay giết tên này!

Trong khoảnh khắc pháp lực bắn ra trên trời, năm cường giả Chân Tiên cảnh bộc phát ra uy thế khủng bố tột độ.

Nếu không phải năm người kiểm soát thì uy thế đó đã nghiền đám đệ tử đang chạy thành thịt vụn.

Nghê Tuyết cũng chạy, nàng ngoái đầu nhìn bóng dáng đứng trên nóc đại điện phía xa, không biết nên nói cái gì.

Lâm Phàm cười to bảo:

- Tốt, đến đây đi! Vừa lúc xem thử các ngươi mạnh cỡ nào!

Người Lâm Phàm phình ra, lực lượng kinh khủng bộc phát.

Tuy hệ thống tu luyện khác nhau nhưng mục tiêu cuối cùng đều như nhau, đó là sức mạnh.

Lâm Phàm cất ghế đá, giẫm chân, đại điện chưởng giáo sụp đổ thành đống đổ nát. Dương Tiên Tử bất chấp mấy chuyện này, vì tốc độ của dân bản xứ nhanh đến cực độ đã xuất hiện bên cạnh họ.

- Lực lượng Chân Võ!

Năm ngón tay co lại, nắm đấm cuồng bạo đánh ra.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Thiên địa nổ vang, dư ba lực lượng lấy sáu người làm trung tâm khuếch tán nhanh ra ngoài, kiến trúc cách gần khoảnh khắc vỡ nát thành tro.

Đối với Phi Tiên môn là mất mát nặng nề.

Sau cùng Lâm Phàm nặng nề rơi xuống phế tích.

Đánh với năm vị Thần cảnh mà chống cự được ba mươi chiêu, Lâm Phàm phát hiện tiên bảo của Chân Tiên giới quả nhiên vô cùng kỳ diệu, làm hắn thấy khó chơi.

Có lẽ đây là chênh lệch về lực lượng nên mới thấy khó chơi.

Dương Tiên Tử giục:

- Đi, lấy tu di giới của hắn về, đồ vật chắc còn ở bên trong!

Mới rồi tiên bảo của năm người đều đánh vào người dân bản xứ này, bọn họ mà trúng đòn cũng sẽ hấp hối chứ đừng nói là dân bản xứ này.

Chương 565: Đại ca, làm chút việc tốt thả ta đi

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

- Không có.

- Nơi này cũng không.

- Không thể nào! Dân bản xứ kia đã chạy đi đâu?

Năm vị thái thượng trưởng lão đứng trong đống đổ nát không ngừng tìm kiếm, nhưng bọn họ tìm nửa ngày mà không tìm được một mảnh góc áo.

Dương Tiên Tử đứng trong phế tích hỏi:

- Trong các ngươi có ai xuống tay quá nặng đánh nát người của hắn không?

Một thái thượng trưởng lão nói:

- Không thể nào! Chúng ta chỉ rót pháp lực vào người hắn, chấn vỡ nội tạng chứ cơ thể tuyệt đối không bị tổn hại, chúng ta ít nhất có năng lực kiểm soát sức mạnh.

Thái thượng trưởng lão cũng sợ đánh nát thân thể đối phương cũng đánh nát tu di giới, bởi vậy lúc tiên bảo đập trúng người đối phương thì chỉ rót pháp lực vào, không hủy hoại thân thể.

Dương Tiên Tử làm thái thượng trưởng lão đã tu luyện đạo tâm không gợn sóng, nhưng lúc này cũng hơi hoảng.

- Vậy tại sao không tìm thấy? Chẳng lẽ dân bản xứ này chưa chết, trốn thoát ngay dưới mí mắt của chúng ta?

Dương Tiên Tử bỗng biến sắc mặt nói:

- Khoan! Lần trước Động Côn đến, các ngươi đi thảo phạt những

dân bản xứ, ngươi nói đã giết một vị phong chủ của vùng đất Nguyên Tổ có phải là hắn không?

Nghe hỏi thì thái thượng trưởng lão ngây người, gật đầu nói:

- Đúng rồi, chúng ta cùng nhau ra tay đánh nát người đối phương. Không đúng, nếu đánh nát thì sao hắn còn xuất hiện trước mặt chúng ta.

Dương Tiên Tử đã hiểu ra, mặt đỏ rần, ngực phập phồng, máu đọng trong cổ họng tùy thời phun ra:

- Khốn kiếp, đã để hắn chạy!

Mấy vị thái thượng trưởng lão xoe tròn mắt:

- Cái gì?

Đến mức này mà có thể để hắn chạy được?

Có người không chết tâm bộc phát ra pháp lực nâng những mảnh đá vụn lên, xem xét kỹ vẫn không thấy gì.

Có mấy bóng người từ chân trời bay tới.

Chưởng giáo dẫn dắt các trưởng lão đi ra xem xét tình hình vùng đất mạo hiểm biến mất, ban đầu bọn họ không tin, nhưng khi đến hiện trường mới biết tất cả đều là thật.

Kiểm tra hiện trường rõ ràng vùng đất mạo hiểm bị người di chuyển, điều này làm họ kinh sợ.

Chưởng giáo đột nhiên dao động tâm thần, yêu tiên chết khiến y mặt biến sắc, vội dẫn người về, cảm giác mình đã bị lừa.

Nhưng không thể nào, trong môn phái còn có thái thượng trưởng lão mà ai dám càn rỡ như thế?

Chưởng giáo ôm quyền chào:

- Bái kiến các vị thái thượng trưởng lão.

Khi thấy đống đổ nát trước mặt thì chưởng giáo hóa đá, không nói nên lời.

Chưởng giáo hỏi dồn:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Nơi đây là đại điện chưởng giáo, tượng trưng của môn phái vậy mà bị người phá hủy, ai to gan quá vậy?

Dương Tiên Tử nạt nộ trút cơn tức lên người chưởng giáo:

- Các ngươi đi đâu? Tại sao không có ai ở lại môn phái?

Chưởng giáo đáp ngay:

- Thưa thái thượng trưởng lão, vùng đất mạo hiểm của môn phái bị người di chuyển, chúng ta đi điều tra. Lúc nãy cảm ứng môn phái xảy ra chuyện nên vội trở về, đã xảy ra chuyện gì?

Chưởng giáo chửi thầm trong bụng có vậy cũng trách bọn họ, các người là thái thượng trưởng lão, nếu đã ở trong môn phái lẽ nào không ngăn được được?

Chưởng giáo biết các Thần cảnh luôn bế quan tu luyện truy tìm tiên đạo cao hơn, nhưng không lẽ tu luyện đến ngớ ngẩn?

Một thái thượng trưởng lão nói:

- Đồ vật trong Đan Dược điện, Công Pháp điện đều bị dân bản xứ của vùng đất Nguyên Tổ di chuyển hết.

Chưởng giáo giật mình kêu lên:

- Cái gì?

Chưởng giáo lùi mấy bước, suýt hộc máu.

Y nghe được gì?

Đồ vật trong Đan Dược điện, Công Pháp điện đều bị rinh đi sạch?

Đùa gì vậy, trong đó tích lũy ngàn năm của môn phái, nói trống trơn thì trống thật sự?

Chưởng giáo không tin, hóa thành luồng sáng bắn về phía xa. Khi đến Đan Dược điện, thấy rõ tình huống bên trong thì không kiềm được ói máu, người lảo đảo ngồi bệch dưới đất.

Chưởng giáo rít gào:

- Không thể nào! Sao có thể như vậy? Đó là tích lũy ngàn năm

của môn phái, sao trống rỗng được?

Chưởng giáo khóc ròng, lòng trống rỗng, sau này biết làm sao?

Nơi này có tiên đan thật sự, giờ mất hết, môn phái còn hoạt động kiểu gì?

Mười môn tiên đạo?

Về sau làm sao được người gọi là mười môn tiên đạo nữa?

Dương Tiên Tử xuất hiện bên cạnh, đùn đẩy trách nhiệm:

- Ngươi là chưởng giáo, việc này do ngươi một người gánh vác, chúng ta về bế quan tu luyện.

Dương Tiên Tử không muốn lo nhiều, việc này không liên quan đến họ, chỉ cần theo đuổi tiên đạo càng cao, những chuyện khác không quan trọng, mớ bòng bong cứ giao cho chưởng giáo đời này gỡ rối.

Chưởng giáo nhìn sang Dương Tiên Tử:

- Khoan đã! Thái thượng trưởng lão còn có tâm tình tu luyện? Hiện giờ Đan Dược điện trống rỗng, Công Pháp điện cũng không có gì mà các ngài có tâm tình tu luyện? Lẽ nào các ngươi không để Phi Tiên môn vào lòng?

Dương Tiên Tử hỏi móc lại:

- Ngươi có ý gì? Ngươi là chưởng giáo Phi Tiên môn, xảy ra chuyện như vậy nên do ngươi phụ trách, chúng ta đã sớm lui ra sau màn, không hỏi sự đời.

Chưởng giáo hít sâu cố bình ổn đạo tâm:

- Thái thượng trưởng lão nói không sai, ta là chưởng giáo, tất nhiên phải chịu trách nhiệm. Nhưng các ngài là thái thượng trưởng lão, môn phái gặp biến cố lớn, các ngài không thể khoanh tay ngồi xem.

Dương Tiên Tử nói:

- Ngươi nói xem chúng ta có thể làm cái gì?

- Luyện đan, cung cấp đan dược cho các đệ tử. Chúng ta có thể chịu khổ nhưng đệ tử môn hạ không thể không có đan dược, nếu

không lòng người sẽ thay đổi. Các vị thái thượng trưởng lão hấp thu tiên khí, rèn luyện thành đan sẽ nhanh hơn luyện đan sư trong môn phái làm.

Đối với chưởng giáo thì hiện giờ chỉ có cách này.

Dương Tiên Tử giận dữ quát lớn:

- Cái gì? Luyện đan? Ngươi kêu mấy thái thượng trưởng lão chúng ta luyện đan cho các đệ tử? Cách này mà cũng nghĩ ra được, trong mắt các ngươi còn có những thái thượng trưởng lão chúng ta không?

Đây là lời chưởng giáo nên nói sao?

Chưởng giáo bỗng quỳ dưới đất khóc rống:

- Phi Tiên tổ sư trên trời linh thiêng, đệ tử vô năng, môn phái gặp nạn lớn, giờ năm vị thái thượng trưởng lão chỉ lo truy tìm tiên đạo, mặc kệ môn phái. Đệ tử bất lực không giữ gìn môn phái nổi nữa, thôi từ đây giải tán, đệ tử đi xuống tạ tội cho tổ sư . . .!

Dương Tiên Tử ngơ ngác nhìn chưởng giáo gào khóc quỳ dưới đất.

Cái quỷ gì, đây là lời một vị chưởng giáo nên nói?

Dương Tiên Tử mệt tâm:

- Được rồi, đừng nói vớ vẩn nữa, chúng ta luyện đan là được.

Đã lôi Phi Tiên tổ sư ra, Phi Tiên môn mà giải tán thì tiêu đời.

Chưởng giáo đứng lên ngay, nước mắt bay hơi hết, biểu tình cảm kích và nhẹ lòng:

- Đa tạ thái thượng trưởng lão ra tay.

Sau đó chưởng giáo tức giận nói:

- Dân bản xứ đáng giận, quyết không dễ dàng tha cho hắn!

Nói đến dân bản xứ thì Dương Tiên Tử cũng rất giận, nếu không tại tên này có lẽ bọn họ bây giờ còn đang theo đuổi tiên đạo cao hơn.

Nghê Tuyết không biết tình huống bên kia, nàng linh cảm không may đi về phòng yên lặng chờ, sau đó thấy một tờ giấy, bên dưới có

một cái hộp.

Nghê Tuyết không biết đó là cái gì, nàng cầm giấy lên đọc kỹ.

Xem nội dung tờ giấy làm nàng ngẩn ngơ.

[Cô nương, nàng đã gọi bản phong chủ một tiếng Lâm sư huynh thì bản phong chủ cũng xem trọng nàng, cho chút cơ duyên. Trong hộp này có một quyển công pháp rách nát và chút đan dược. Nhớ kỹ, cơ duyên không phải nhờ trời mà là xem gặp người nào. Nàng rất may mắn gặp được bản phong chủ. Không viết nữa, viết mỏi tay, đoạn sau tự tưởng tượng đi.]

Nghê Tuyết:

- ???

Nàng không biết nên nói cái gì, Lâm phong chủ chắc ý chỉ Lâm sư huynh.

Nghê Tuyết mở hộp ra, khi thấy bên trong có cuộn giấy dai thì hơi thắc mắc, đọc nội dung xong nàng háo đá.

[Phi Tiên Kinh]

Tuy Nghê Tuyết không phải đệ tử cao tầng trong môn phái nhưng có nghe đồn Phi Tiên môn do Phi Tiên lão tổ sáng lập, Phi Tiên Kinh là công pháp được Phi Tiên Kinh sáng tạo ra, chẳng qua thất truyền đã lâu, trong Phi Tiên môn cũng không có.

- Lâm sư huynh . . .

Nghê Tuyết thẫn thờ nhìn thứ trong tay mình, nàng không ngờ chỉ tỏ ra thân thiện với Lâm sư huynh một chút đã được đền đáp lớn lao như vậy. Nàng vào Phi Tiên môn vì muốn thay đổi vận mệnh, sinh ra trong hoàng tộc không thể tự làm chủ cuộc đời, nàng muốn trở thành người tiên môn để cướp lại tự do.

Nghê Tuyết đã chuẩn bị tinh thần trên con đường tu tiên tràn ngập ngươi lừa ta gạt, không ngờ Lâm sư huynh cho nàng phần quà dày nặng như vậy.

- Đa tạ Lâm sư huynh.

Nghê Tuyết thầm cảm kích cất kỹ đồ.

Lâm Phàm dựa vào một giọt máu sống lại, hắn ôm bụng cười to:

- Ha ha ha ha ha ha ha!

Lần này thắng lớn, hắn chỉ dùng chút trí thông minh đã kiếm được thành tựu lớn như vậy.

Đan dược của Chân Tiên giới không dùng tốt cho Lâm Phàm, nhưng mục đích của hắn không phải lấy cho mình dùng mà là suy yếu thực lực của đối phương.

Hắn đã nói sẽ dẫn dắt các đại tông môn vùng đất Nguyên Tổ phản công Chân Tiên giới, khiến hòa bình lan tỏa các góc đã biết. Mặc kệ khó khăn cỡ nào, không thể ra sao thì hắn phải dùng cái đầu thông minh sáng tạo kỳ tích.

Lâm Phàm mở trữ vật giới chỉ ra xem đan dược bên trong, nhiều như biển, thật đáng sợ, hắn từng dọn sạch Nhật Chiếu tông cũng không thể so sánh với đợt này. Tiên pháp cũng có nhiều.

Một luồng sáng bắn ra từ trữ vật giới chỉ, Thánh Thổ Châu chộp lấy cơ hội muốn chạy trốn, khi bay đến giữa không trung nó biết mình có hy vọng rời đi.

Hữu Sắc Nhãn Tình!

- Trở về.

Thánh Thổ Châu đã chạy trốn nhưng bỗng rẽ đường vòng cung bay về phía Lâm Phàm.

Bộp một tiếng bị hắn chộp trong tay, đóng Hữu Sắc Nhãn Tình.

Lâm Phàm thương cảm nói:

- Ngươi chạy cái gì? Ngươi không cảm giác vui vẻ khi ở chung với ta sao? Qua thời gian lâu như vậy mà ngươi vẫn không cảm nhận được ta thật lòng với ngươi?

Thánh Thổ Châu rít gào:

- Cầu xin đại ca làm ơn thả ta đi! Ta là một viên Thánh Thổ Châu chí cao chí thượng, cả đời ta đều vì phong ấn tà ác, ngài làm chút việc tốt cho ta đi thôi, ở chung với ngài là ta chết mất!

- Vớ vẩn, chết gì mà chết, bản phong chủ mới chết xong, sợ gì.

Lâm Phàm ném Thánh Thổ Châu vào trong trữ vật giới chỉ, không muốn nói nhiều.

Thánh Thổ Châu đã sợ, nó mới nghe ghế đá nói tên này đi Phi Tiên môn dọn trống đan dược, công pháp của người ta.

Đây là thù lớn sống chết, sẽ chết người!

Chương 566: Ta giúp ngươi không vì điều gì

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Lần nữa được thu hoạch lớn, Lâm Phàm đã sốt ruột muốn về tông môn báo cáo thu hoạch của mình.

Chân Tiên giới trông thì ghê gớm lắm nhưng ở trong mắt Lâm Phàm chỉ có bấy nhiêu, bị trí tuệ của hắn đùa giỡn, không khó khăn chút nào.

Lâm Phàm ẩn vào hư không hướng tới khe nứt, hắn đã muốn trở về tông môn.

Tuy thế lực rải rác trong Chân Tiên giới chỉ có mười môn tiên đạo, sáu tông ma đạo, bốn điện yêu đạo là mạnh nhất, nhưng mỗi môn phái có cường giả mạnh nhất không thể coi thường.

Lâm Phàm chưa đi xem môn phái khác nhưng Lâm Phàm gặp các môn phái có người mạnh nhất đều là Thần cảnh. Sức chiến đấu hơi cao, các tông môn như Viêm Hoa tông không sánh bằng, nên chưa thể ngang nhiên phản công được, thật là nhức đầu.

Lâm Phàm chợt phát hiện thiên địa ở không xa hỗn loạn, sấm sét ầm ầm giáng xuống, một góc trời chìm trong cảnh tượng rất đáng sợ.

- Chuyện gì vậy? Hay có ai dẫn đến trời phạt, sắp bị đánh chết?

Lâm Phàm chần chừ một chút rồi quyết định đi xem. Là người thích hóng chuyện, nếu không làm rõ ràng lòng tò mò thì hắn rất khó yên lòng.

Lâm Phàm đổi hướng bay về phía xa.

Thiên địa hỗn độn, lôi đình bao phủ chỗ một lão nhân đứng ngạo nghễ, người chật vật, quần áo bị đánh rách rưới, vạt áo rách có tia điện xẹt xẹt, hiển nhiên đây là một món tiên y bị hủy.

Có vết máu chậm rãi chảy dọc toàn thân.

Một tia chớp giáng xuống, lão nhân rít gào, từng sợi tóc đen bị đánh khét, bộ dạng cực kỳ thê thảm, lão phun ra búng máu.

Biểu tình của lão trầm trọng:

- Ác chết bỏ, sao thiên kiếp này lợi hại dữ vậy, lão phu chuẩn bị mười món tiên khí mà bị đánh hỏng hết, làm sao bây giờ?

Độ kiếp thành tiên là mục tiêu lớn nhất của mỗi người tu tiên, lão đã chạm đến mốc độ kiếp, nhưng thiên kiếp quá mạnh. Lão là tán tu không môn không phái, một mình chống cự thiên kiếp hơi quá sức.

Lão cứ nghĩ chuẩn bị mười món tiên khí là có thể vượt qua, nhưng nay xem ra hoàn toàn không đủ.

Nơi xa thật xa có một tiểu cô nương lo lắng hét lên:

- Gia gia!

Lão nhân nhìn tiểu cô nương, khuôn mặt hiền từ nói:

- Tôn nữ ngoan đừng nhúc nhích, gia gia đang thành tiên, đợi chút là tốt rồi, sẽ không sao.

- Còn ba kiếp nạn, phong kiếp, hỏa kiếp, thủy kiếp, chỉ cần chịu đựng là sẽ thành tiên. Nhưng xem tình huống hiện tại thì hơi ảo, lão phu không thể chết, nếu không thì ai chăm sóc cho tôn nữ ngoan.

Nghĩ đến đây trong mắt lão nhân tràn ngập chiến ý:

- Tới đi, một cơ hội cuối cùng, nếu không được thì lão phu đành đi con đường khác.

Vèo vèo!

Từ hư không thổi tới làn gió đen, làn gió rất nhỏ nhưng khi thổi xuống thì tiếng gió rít đinh tai nhức óc. Gió thổi qua người lão nhân như muốn cắt da lão.

- Đau, đau, đau!

Lão nhân cứ nghĩ mình có thể chịu đựng được, nhưng khi kiếp nạn gió ập đến thì lão hét thảm, con người không chịu nổi cảm giác này.

Lão thậm chí muốn hét lên: Lão phu không thành tiên, quá đau đớn!

Không còn một món tiên khí thì sao chống chọi?

Lâm Phàm đáp xuống ở phía xa, ngây ngẩn nhìn cảnh tượng trước mắt:

- Lợi hại . . .

Tiểu cô nương thấy một đại ca ca xa lạ bỗng nhiên xuất hiện gần mình thì vừa cảnh giác vừa sợ hãi hỏi:

- Đại ca ca là ai?

Lâm Phàm nhìn cô bé, nhếch môi cười hỏi:

- Tiểu bằng hữu, ta là người tốt, lão nhân này đang làm gì vậy?

Cô bé bất mãn nói:

- Đó là gia gia của ta, không phải lão già!

Lâm Phàm vẫn mỉm cười hỏi:

- À, rồi thì gia gia, vậy gia gia của ngươi đang làm gì?

Hắn không ngờ bé gái trong Chân Tiên giới khá thân thiện.

Cô bé trả lời:

- Gia gia của ta nói là muốn thành tiên, nhưng trông rất đau đớn. Đại ca ca có thể cứu giúp gia gia của ta không?

Lâm Phàm trầm tư, hắn muốn gieo rắc thương yêu và hòa bình khắp các góc Chân Tiên giới, nhưng người lớn trong này không thân thiện, chỉ có thể tẩy não từ lớp nhỏ, cho họ biết Lâm phong chủ của dân bản xứ là người tràn đầy tình cảm.

Nên Lâm Phàm vui lòng thực hiện yêu cầu của cô bé.

- Được, tiểu nha đầu hãy nhớ thế giới này tràn ngập tình yêu, bản phong chủ tên Lâm Phàm, nhớ chưa?

Lâm Phàm cảm thấy nên nói ra tên của mình, lỡ hắn cứu gia gia của cô bé mà bé không biết tên hắn thì kỳ.

Cô bé gật đầu, khuôn mặt nhỏ đáng yêu cười tươi như hoa:

- Vâng, tạ đại ca ca!

Lâm Phàm cảm thán, cô bé thật đáng yêu, muốn nhéo mặt.

Chợt có tiếng hét thảm:

- A!

Người lão nhân đầy vết thương, máu chảy đầm đìa:

- Đáng giận, không được, không được, qua được nạn gió nhưng nếu nạn lửa giáng xuống thì lão phu sẽ bị đốt thành tro. Vì tôn nữ, lão phu tuyệt đối không thể chết! Đành binh giải thành Ngụy Tiên.

Lùi một bước, tóm lại vẫn xem như là tiên, nếu không thành Ngụy Tiên thì chỉ có đường thân chết đạo tiêu.

Răng rắc!

Làn da lão nhân nứt nẻ, người dần tách lìa, đây là dấu hiệu binh giải, sống với trạng thái khác. Nhưng con đường về sau càng khó đi hơn, may mà có người xưa đã tu luyện con đường binh giải làm mẫu.

Lão nhân lấy ra hết đan dược quý trọng cất chứa, nhét hết vào miệng, chúng nó hóa thành pháp lực khổng lồ tràn ngập mỗi góc thân thể.

Binh giải cần pháp lực quá bao la, nếu không có đủ sức thì không tưởng tượng nổi hậu quả.

Lâm Phàm thấy tình huống của lão nhân cảm giác không ổn, hắn mở trữ vật giới chỉ ra tìm kiếm. Hắn không biết có thể làm được hay không, nhưng với tài phú của Phi Tiên môn chắc có đan dược ứng đối loại tình huống này.

Lâm Phàm lục tìm một hồi rốt cuộc tìm được.

Một viên đan dược tỏa tiên khí nồng nặc, có con đan long quấn quanh đan dược không ngừng phun ra nuốt vào tiên khí, nhìn là biết viên đan dược không giống bình thường.

Lâm Phàm búng ngón tay, đan dược rạch phá hư không bắn về phía lão nhân.

Lão nhân quát lớn:

- Binh giải!

Lão từ bỏ Chân Tiên, chuẩn bị trở thành Ngụy Tiên.

Thân thể của lão dần tan vỡ, hỏa kiếp ở giữa hư không hóa thành vòi rồng xé gió bay tới.

Lão nhân hét to:

- Đến đây đi, phá diệt thân tàn của lão phu do đó chứng đạo Ngụy Tiên!

Mắt lão lấp lóe tia sáng, đã sẵn sàng binh giải thành tiên, thành tựu Ngụy Tiên mà không ai muốn làm, ít ra còn đường lui, vẫn xem như là tiên.

Mạnh hơn Luyện Hư Hợp Đạo, yếu hơn Chân Tiên cùng cảnh giới.

Hỏa kiếp từ trên trời giáng xuống, bỗng có viên đan dược lặng lẽ xuất hiện trên hư không, quay vòng quanh lão nhân.

Lão nhân sửng sốt, hoang mang:

- Chuyện gì đây?

Viên đan dược này từ đâu ra?

Lão phát hiện dược lực của đan dược rất mạnh, phát ra hơi thở là tiên khí.

Bùm!

Đan dược bỗng nổ tung hóa thành tiên khí đậm đặc bao vây lão nhân.

Lão nhân kinh kêu:

- Chuyện gì xảy ra? Đan dược đến từ đâu?

Lão phát hiện chuyện đáng sợ, dược lực tiến vào thân thể, khép lại vết thương, nhưng quan trọng là điều này hại chết lão.

Một giọng nói vang lên:

- Đừng căng thẳng, ta giúp ngươi.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói, mắt nhìn thiên kiếp giữa hư không, mở Hữu Sắc Nhãn Tình ra.

Vòng xoáy thiên kiếp trên bầu trời như thấy kẻ thù truyền kiếp di

chuyển về phía Lâm Phàm.

Vì bên cạnh có cô bé, vì không thể để cô bé đáng yêu bị lôi vào phạm vi thiên kiếp nên Lâm Phàm tiến lên một bước, xuất hiện ở phía xa, tay giơ cao Thánh Thổ Châu lên trời.

Thánh Thổ Châu chưa phản ứng lại, khi thấy rõ tình huống giữa hư không thì hét lên:

- Đừng mà đại ca!

Cái tên liều mạng này, nó không ngờ tên tàn nhẫn đó muốn dùng nó chống lại thiên kiếp, có ai vô sỉ như vậy không?

Lão nhân hét to:

- Không!!!

Lão mới la một chữ không thì tiên khí hùng hậu bộc phát ra trực tiếp nhét vào miệng lão, làm lão không nói nên lời một chữ nào, phát ra tiếng ú ớ. Cổ họng lên xuống, đã nuốt tiên khí vào, thân hình binh giải dần gắn lại như sắp lành lặn như cũ.

Lão nhân vùng vẫy, lão không muốn như vậy, lão muốn binh giải thành tiên, dù là Ngụy Tiên cũng tốt.

Bây giờ tình huống gì đây? Lão phu sắp bị hố chết.

Thánh Thổ Châu bị thiên kiếp đánh hét rầm lên, rất nhanh thiên kiếp ngưng tụ giữa hư không tan biến.

Thiên địa trở lại như cũ.

Lâm Phàm vừa lòng thu Thánh Thổ Châu về, bảo bối này đúng là hữu dụng. Hắn nhìn lão nhân, vừa lòng gật gù, đã cứu về được, thân thể tan vỡ nhưng nhờ đan dược của Phi Tiên môn nên dần khép lại như cũ.

Rất nhanh tiên khí quấn quanh trên người lão nhân tan biến, mắt lão đờ đẫn.

Tiêu đời, lần này tiêu thật rồi.

Lão đã binh giải thành Ngụy Tiên nhưng tình huống hiện giờ là sao? Lão xem như là cái gì?

Khi lão nhân nhìn Lâm Phàm thì rất muốn trừng chết người trẻ

tuổi này.

Lâm Phàm chắp hai tay sau lưng mỉm cười nói:

- Lão đầu, không cần cảm tạ ta. Cái gọi là gặp chuyện bất bình rút đao giúp đỡ, cô bé đáng yêu của lão cầu xin ta, ta làm việc này chỉ tiện tay. Hãy nhớ danh hào của ta, Lâm Phàm của Vô Địch phong Viêm Hoa tông, sau này muốn cảm tạ ta hãy nhớ trong lòng là được, không cần quá cố ý. Hẹn gặp lại.

Lâm Phàm không đợi lão nhân nói gì thêm đã ẩn vào hư không, hắn cần quay về tông môn, lại chia sẻ chỗ tốt với lão sư.

Cũng vì bày ra bộ dạng 'bản phong chủ giúp ngươi không vì điều gì, đơn thuần vì thân thiện' trước mặt những người này.

Thật lâu sau lão nhân đờ đẫn phản ứng lại, thấy người trẻ tuổi đã biến mất thì hét to:

- Khốn kiếp! Ngươi có biết lão phu đang binh giải không? Ngươi có hiểu binh giải là gì không? Ngươi làm lão phu thành ra cái gì? Luyện Hư Hợp Đạo không phải Luyện Hư Hợp Đạo, Ngụy Tiên chẳng phải Ngụy Tiên, lão phu nên đi con đường này thế nào?

Lão nhân tức giận giậm chân, không ngờ biến thành như vậy, đây là con đường chưa ai đi trước.

Thần hồn xem như đã binh giải xong, thân thể thì vẫn là trước khi binh giải. Đây là con đường không có người đi trước, không có chỉ dẫn, lão phải làm sao bây giờ?

Lão nhân thầm thề:

- Lâm Phàm của Vô Địch phong Viêm Hoa tông, lão phu nhớ kỹ ngươi!

Tiểu tử này hố lão.

Cô bé chạy lại ôm chân lão nhân, ngước đầu lên, đôi mắt tròn xoe như biết nói:

- Gia gia! Là tôn nữ kêu đại ca ca cứu gia gia!

Lão nhân nghe vậy khóe môi co giật suýt xỉu, chẳng những bị người ta hố còn bị tôn nữ của mình hố.

Chương 567: Mặc kệ đến bao nhiêu đều được

- Mới rồi chắc là thiên kiếp của Chân Tiên giới? Cảm giác không có gì ghê gớm.

Lâm Phàm rời khỏi chỗ lão nhân kia, tuy không tự mình cảm nhận nhưng Thánh Thổ Châu còn đỡ được thì độ mạnh thiên kiếp kia không quá tốt.

Lâm Phàm ngẫm lại chuyện vừa rồi thầm vui vẻ, nói sao thì cũng xem như giúp đỡ người ta.

Tuy đối phương là người của Chân Tiên giới nhưng mình là người lương thiện, không để bụng chuyện đó. Huống chi cô bé đáng yêu xin giúp đỡ thì càng không thể từ chối.

Lâm Phàm lẩm bẩm:

- Có lẽ bản chất của mình là người lương thiện chính nghĩa vậy đấy.

Chỉ có như vậy mới giải thích tại sao hắn sẽ gặp chuyện bất bình rút đao giúp đỡ.

Lâm Phàm dứt khoát chui vào khe nứt, hắn đã nôn nóng muốn về tông môn thật nhanh.

Viêm Hoa tông.

Các đệ tử luôn sống thật bình tĩnh, không có nhiều biến đổi, đối với họ thì Viêm Hoa tông dần có sự thay đổi lớn, trước kia họ không dám tưởng tượng điều này.

Một luồng sáng xẹt qua thiên địa.

Các đệ tử ngước đầu lên, đó là bóng dáng của Lâm sư huynh. Lâm sư huynh ra tông mấy ngày lại trở về.

Thiên Tu đang tu luyện lúc này mở mắt ra, lòng thầm nghĩ đồ nhi mỗi lần đi Chân Tiên giới đều về rất nhanh, hắn làm gì trong chỗ đó?

Hơn nữa Chân Tiên giới làm sao vậy, tại sao không có cường giả

giáng lâm vùng đất Nguyên Tổ, chẳng lẽ đồng ý bỏ qua thật sự?

Thiên Tu bình ổn tâm thần, bình tĩnh nói:

- Đồ nhi về rồi.

Lão cần nghe xem đồ nhi nói thế nào rồi mới tiếp câu chuyện được, để phòng ngừa lại xảy ra chuyện gì.

Lâm Phàm ngồi một bên, dán sát mặt vào, cười nói nhỏ:

- Lão sư có biết lần này đồ nhi ra ngoài làm gì không?

Thiên Tu lắc đầu nói:

- Không biết.

Làm sao lão biết đồ nhi bảo bối đi làm gì, từ giây phút thu đồ đệ cho đến bây giờ đã có khi nào lão hiểu biết hắn.

Khi lão biết thì chuyện đã rồi, dù phía trước là hố thì lão đành cứng da đầu nhảy xuống, tự lấp hố. Nhưng may mắn nhiều hố khá cạn, không xảy ra vấn đề lớn.

Lâm Phàm cười tươi mở trữ vật giới chỉ ra:

- He he, lão sư lại gần đây nhìn xem bên trong.

Thiên Tu nhìn đồ nhi rồi tò mò để mặt gần sát trữ vật giới chỉ, đột nhiên có luồng sáng từ bên trong bắn thẳng vào mặt lão.

Mặt già của lão bị luồng sáng đụng đau hít hà nói:

- Đồ nhi muốn mưu sát vi sư sao?

Thánh Thổ Châu cũng hét lên, đang định chạy trốn mà ai đưa mặt vào.

Lâm Phàm nhanh chóng chộp Thánh Thổ Châu vào tay, cái con này chưa chết tâm, mỗi lần mở trữ vật giới chỉ ra là muốn chạy trốn, lần này gây ra họa lớn như vậy.

- Cái con này, ngươi không biết điều! Bản phong chủ thân thiện với ngươi như vậy mà ngươi đánh lén lão sư của ta, ngươi có biết mình đã làm lỗi lầm lớn thế nào không?

Thánh Thổ Châu hét to:

- Liên quan gì ta! Cầu xin ngươi hãy thả ta!

Nó sắp bị nhân loại tàn nhẫn này buộc điên, vì sao có kẻ đáng giận như thế.

Nó là Thánh Thổ Châu chí cao chí thượng, sao có thể thành đồ vật trong tay nhân loại. Nó còn sứ mạng phải hoàn thành là trấn áp tà ma trên cõi đời, nó không rảnh dây dưa với một nhân loại. Nhưng nhân loại này quá mạnh, nó không có cách nào, dù phong ấn đối phương cũng vô ích, hoàn toàn khác với những gì nó từng trải qua.

Lâm Phàm hỏi:

- Lão sư có sao không?

Nhưng hắn cũng biết với thực lực của lão sư làm sao bị gì được.

Thiên Tu vốn định đáp trả giận dỗi là ngươi nói xem ta có sao không? Nhưng lão nhìn biểu tình của đồ nhi, chợt hiểu mình không thể nói vậy, nói mình bị gì sẽ làm đồ nhi xem thường. Vì vậy lão mặt biến sắc, mỉm cười.

Thiên Tu ngước đầu lên, biểu tình bình tĩnh như hoàn toàn không sao:

- Không sao, đồ nhi, thứ đó đụng vào vi sư như gãi ngứa, ngươi nên quan tâm thứ kia có bị vi sư đụng hỏng không, dù sao tu vi của vi sư như thế, sợ hủy báu vật của đồ nhi.

Nhưng hốc mắt lão sư bầm tím đủ nói lên cú va chạm vừa rồi rất nặng.

Lâm Phàm nói:

- Lão sư lợi hại, đồ nhi biết ngay va chạm nhỏ như thế sao mà tổn thương lão sư được. Lão sư nhìn kỹ này, bên trong có đồ tốt.

Hắn lại mở trữ vật giới chỉ ra.

Thiên Tu cẩn thận hơn, không mất cảnh giác như vừa rồi, mắt nhìn chằm chằm bên trong.

Khi thấy rõ thứ trong đó thì Thiên Tu ngây người, khuôn mặt nghiêm túc dần giãn ra, khó tin nhìn Lâm Phàm.

Thiên Tu kinh ngạc hỏi:

- Đồ nhi di chuyển từ đâu vậy?

Thiên Tu thấy nhiều vùng đất mạo hiểm nổi trong trữ vật giới chỉ, nhiều còn hơn lúc di chuyển trong Thánh Đường tông.

Lâm Phàm nói:

- Lão sư, quan trọng không phải vùng đất mạo hiểm, ngài không thấy thứ khác sao?

Thiên Tu cười gượng:

- Ha ha ha!

Còn có thứ gì nữa?

Thiên Tu nhìn kỹ hơn, thấy bên trong trôi nổi đan dược nhiều như biển, có nhiều sách, nếu không thấy tận mắt thì lão không dám tin.

Thiên Tu ngước đầu lên:

- Đồ nhi phải nói thật với vi sư, có phải đồ nhi dọn sạch tông môn nào đó của Chân Tiên giới?

Lâm Phàm cười đắc ý:

- Lão sư đoán một phát trúng ngay, lão sư nói đúng, đồ nhi đi Chân Tiên giới, dọn sạch đồ trong Phi Tiên môn gì đó.

- Quả nhiên!

Thiên Tu không nói gì thêm, lão đã hiểu, tông môn Chân Tiên giới sẽ liều mạng đến cùng với bọn họ.

- Lão sư, tuy những Chân Tiên giới này là của Chân Tiên giới nhưng có thể cho các sư đệ tôi luyện, mình đặt ở ngoài tông môn đi.

Suy nghĩ của Lâm Phàm rất đơn giản, đó là để vùng đất mạo hiểm gần tông môn, hắn cảm thấy đi vùng đất mạo hiểm phải chạy thật xa rất tốn thời gian.

- Ừm!

Thiên Tu cảm giác mình phải chăm chỉ tu luyện tranh thủ tăng cao thực lực, cứ cảm thấy sẽ có ngày xảy ra chuyện. Lão sẽ không ngăn cản hành vi của đồ nhi, dù sao đã trở mặt với Chân Tiên giới,

suy yếu thực lực của đối phương là lựa chọn không tồi.

Lâm Phàm ở chơi chỗ lão sư một lúc rồi vội vã về Vô Địch phong.

Thiên Tu thấy đồ nhi đã đi, lão mới che mắt, đau hít hà.

Số đan dược này không thích hợp cho các sư đệ dùng, hắn phải tìm cách nào đó, không thì rất lãng phí.

Một luyện đan đại sư của tông môn bị Thanh Oa đánh la oai oái:

- Oa Sư đừng đánh, ta thật sự không học được!

Nhưng luyện đan đại sư không dám nhúc nhích, ai kêu đây là Oa Sư, ở trong lòng bọn họ xem như ân sư.

Thanh Oa ngồi xổm, tay cầm cây thước gầm rống:

- Không học được? Bản Oa Sư dạy các ngươi ba ngày ba đêm, cách luyện đan đơn giản như vậy mà không học xong, đầu óc của các ngươi ngu quá vậy?

Một đám luyện đan đại sư run cầm cập không dám hó hé. Bị Oa Sư nghiêm khắc cứng rắn giáo dục bọn họ đã chịu phục, chút kiêu hãnh trong lòng sớm tan biến.

Dạy giai đoạn mới học còn đỡ, cách luyện đan tuy phức tạp nhưng nghiên cứu kỹ thì không quá khó. Nhưng giờ Oa Sư dạy cách luyện đan quá khó, nhiều luyện đan đại sư mà không một ai học được.

Nghe Oa Sư nói là cách này có một vạn lẻ tám loại biến hóa, nếu hoàn toàn nắm giữ thì khi tu vi đến cảnh giới nhất định không khó luyện chế ra thần đan.

Tuy họ cảm động nhưng chính thức học tập mới biết khó khăn cỡ nào.

Một luyện đan đại sư nói:

- Oa Sư, đầu óc của chúng ta không ngốc, chỉ vì Oa Sư dạy cách luyện quá lợi hại, e rằng chỉ có Oa Sư mới dung hội quán thông được, chúng ta quá ngu muội, không hiểu.

Thanh Oa trầm ngâm giây lát rồi gật đầu:

- Ừ, nói cũng hợp lý, nếu vậy thì thôi, bản Oa Sư dạy cách luyện

đan khác cho các ngươi.

Nhiều luyện đan đại sư nghe lời này thì thở phào.

Bọn họ đâu biết Thanh Oa đơn giản làm khó bọn họ, muốn lấy họ làm tấm bia trút bực tức trong lòng thôi, người bình thường không thể học được cách luyện đan này.

Thanh Oa hé môi, chợt một cái bóng bao phủ từ sau lưng kèm theo hơi thở khủng bố.

Nguy rồi, hơi thở này hơi quen thuộc vừa khủng bố.

Thanh Oa nhớ đến kẻ bỏ mạng khủng khiếp kia, nhớ đến nỗi sợ bị kẻ bỏ mạng chi phối.

Mặt ếch vô cùng nghiêm túc bỗng đổi thành nịnh nọt, hai chân sau đạp một cái xoay tròn một trăm tám mươi độ.

Thanh Oa khóc ròng dán lên chân giày của Lâm Phàm, bi thương gào lên:

- Chủ nhân cuối cùng trở về rồi! Oa Oa cứ tưởng đời này sẽ không được gặp chủ nhân nữa!

Đám luyện đan đại sư thở phào, có lẽ chỉ khi Lâm phong chủ xuất hiện thì Oa Sư mới trở về với bản tính.

Lâm Phàm khom người xách Thanh Oa lên, nhìn mặt ếch đẫm nước mắt nước mũi, ghét bỏ nói:

- Lau sạch nước mắt nước mũi.

Nghe câu đó Thanh Oa không dám khóc lấy tình cảm nữa, há miệng ếch, lưỡi nhanh nhẹn thè ra liếm mặt ếch, nước mắt nước mũi bị liếm sạch.

Lâm Phàm gật gù:

- Ừm, vậy mới phải.

Lâm Phàm quay sang phất tay với các luyện đan đại sư:

- Các ngươi đi xuống đi.

Được Thanh Oa dạy dỗ khiến trình độ của đám luyện đan đại sư tăng vèo vèo, không thể bỏ qua công lao của nó.

Các luyện đan đại sư đồng thanh kêu lên:

- Vâng!

Đây là Lâm phong chủ, địa vị cao hơn họ, cống hiến lớn với tông môn. Tuy bọn họ là luyện đan đại sư của tông môn nhưng tuyệt đối tôn kính với Lâm Phàm.

Lá bùa treo sau lưng Thanh Oa cười châm biếm:

- Ếch nhỏ, ngươi biến sắc mặt mau còn hơn khỉ, ha ha.

Trong khoảng thời gian này lá bùa đấu với Thanh Oa rất kịch liệt, đấu võ mồm ít một ngày là thấy khó chịu.

Thanh Oa muốn đánh lá bùa nhưng không với tới, nó thầm ghim trong lòng chờ sau này có cơ hội sẽ báo thù.

Lâm Phàm lấy một viên đan dược ra:

- Thanh Oa, xem thử đan dược này có thể cho đệ tử tông môn dùng không?

Thanh Oa nhận lấy đan dược xem kỹ:

- Chủ nhân, đây là đan dược dùng cho tu tiên, khác với đan dược ở đây, nhưng đều là linh thảo luyện chế ra nên có thể sử dụng lực lượng trong đó. Bản Oa thi triển thủ đoạn nhỏ điều chỉnh sơ kết cấu trong đó là có thể dùng. Chủ nhân đừng gấp, Oa Oa sẽ chuyển đổi cho chủ nhân.

Lâm Phàm mỉm cười nói:

- Thanh Oa đừng gấp, còn một ít nữa, chắc không thành vấn đề?

Thanh Oa vỗ ngực bảo đảm:

- Chắc chắn không sao, có thể hiệu mệnh cho chủ nhân là vinh hạnh của Oa Oa, dù bao nhiêu cũng sẽ làm hết cho chủ nhân.

Lâm Phàm cảm thán:

- Tốt, không uổng công ta thương Thanh Oa.

Hắn không ngờ Thanh Oa trung thành với mình như vậy.

Thanh Oa nghe câu ghê tởm đó thì muốn ói ra, mặt ngoài làm

biểu tình vinh hạnh không dám nhận:

- Đa tạ chủ nhân yêu, Oa Oa cảm động quá.

Chương 568: Sư huynh không thể làm vậy

Lâm Phàm chỉ thị Lữ Khải Minh dọn dẹp ra một gian đại điện, gã không biết sử dụng dùng làm gì nhưng một số đại điện trong Vô Địch phong không có ai ở nên công việc không khó, dọn dẹp sơ là xong.

Thanh Oa đi theo sau vào đại điện này, thầm thắc mắc tới nơi này làm cái gì.

Thanh Oa ngơ ngác hỏi:

- Chủ nhân làm gì vậy?

Nó không phải kẻ bỏ mạng tới đây để làm chi, không lẽ có bí mật nhỏ nào muốn chia sẻ với nó?

Thanh Oa tỏ vẻ mình được xem trọng như vậy, hơi thay đổi ấn tượng với kẻ bỏ mạng này.

Lâm Phàm cười nói:

- Thanh Oa, ngươi suy nghĩ cho chủ nhân làm chủ nhân rất vui mừng, ngươi yên tâm, về sau chắc chắn không bạc đãi ngươi.

Thanh Oa nhảy loi choi vui vẻ nói:

- Chủ nhân nói gì xa lạ vậy.

Thanh Oa phát hiện rõ rệt thái độ của chủ nhân đối với nó đã thay đổi, đây là chuyện tốt.

Ngày nông dân xoay người làm bá hộ đã không xa.

Nhưng giây sau Thanh Oa xoe tròn mắt.

Lâm Phàm giơ ngón tay, đan dược của Chân Tiên giới như đại dương bay ra, khoảnh khắc lấp đầy đại điện.

Lâm Phàm thấy đại điện còn nhỏ, trong trữ vật giới chỉ còn tồn đọng nhiều, nhưng không sao, nếu Thanh Oa có thể chuyển đổi hết số đan dược này đã là tiến bộ lớn.

Thanh Oa cứng ngắc quay đầu lại, kinh hoàng nhìn Lâm Phàm:

- Chủ nhân . . . muốn . . . ?

Thanh Oa nói lắp bắp, nó không dám tưởng tượng.

Lâm Phàm gật đầu cười nói:

- Ừ, toàn bộ chỗ này, vất vả cho Thanh Oa rồi.

Thanh Oa cười gượng, khóe môi co giật:

- Ha ha ha!

Nó rất muốn nói một câu: Cầu xin ngài tha cho ta.

Nhưng nó không dám nói, lòng chỉ muốn vả mình mấy cái, miệng tiện nói bậy bạ làm chi.

Thanh Oa muốn khóc, nhưng chỉ có thể cắn răng nhận:

- Không cực khổ, Oa Oa sẽ liều mạng làm xong cho chủ nhân.

Nhiều đan dược như vậy, phỏng đoán ban đầu sẽ mất thời gian rất dài.

Lâm Phàm nói:

- Ừ, vậy thì tốt, chỗ này mới chỉ là một phần nhỏ, về sau còn nữa.

Phi Tiên môn truyền thừa ngàn năm sao chỉ có bấy nhiêu đan dược được, mới chỉ đổ ra một phần, còn một đống trôi nổi trong trữ vật giới chỉ.

Thanh Oa nghe vậy duỗi thẳng bốn chân, ưỡn bụng ra như ếch chết.

Kẻ bỏ mạng mới nói cái gì?

Nói là còn nữa? Tưởng bản oa thật sự không gì không làm được sao?

Thanh Oa cầu xin, nó sợ thật:

- Cầu xin chủ nhân tha cho ta, chủ nhân coi như ta đang xì hơi, bấy nhiêu đây đủ rồi, nếu thêm nữa sẽ chết người thật.

Nó nên biết từ lâu kẻ bỏ mạng tuyệt đối không hiền lành gì, nay

xem ra đúng thật, nó ngốc nghếch còn tưởng hắn thay đổi thái độ với mình. Thay đổi gì đâu, rõ ràng muốn hố chết nó.

Lâm Phàm không nói chuyện, nhìn Thanh Oa một cái, lặng lẽ lấy Thiên Hà Vương Đỉnh ra đặt xuống đất, quay sang nhìn Lữ Khải Minh:

- Sư đệ nói xem đêm nay nên ăn cái gì?

Lữ Khải Minh ngơ ngác nói:

- Không biết.

Lữ Khải Minh không hiểu ý của Lâm Phàm, sao sư huynh bỗng dưng quan tâm đêm nay ăn cái gì? Không lẽ sư huynh muốn ăn? Nếu đúng vậy gã sẽ cố gắng hết sức thỏa mãn.

Lâm Phàm ngẫm nghĩ nói:

- Ta cho rằng đêm nay không có . . .

Thanh Oa vỗ ngực nói:

- Làm! Chủ nhân, bản Oa không thèm để mớ đan dược này vào mắt, có bao nhiêu cứ đưa hết, Oa Oa sẽ không chớp mắt cái nào!

Trong lòng Thanh Oa chửi thề, lại đến nữa, lại uy hiếp nó. nó chợt nhận ra ở đây không có nhân quyền, từ khi trở thành yêu sủng của tên này thì đời nó đẫm nước mắt.

Không có nhân quyền thì thôi đi, ít ra nên có ếch quyền chứ?

Lâm Phàm cười nói:

- Tốt, Thanh Oa giỏi lắm, vào phút then chốt biết san sẻ khó khăn cho chủ nhân, chứng minh ngươi thật lòng với bản phong chủ. Không vội, hôm nay nghỉ khỏe, ngày mai đúng giờ chuyển đổi.

Tâm tình của hắn rất tốt, Thanh Oa có giác ngộ như thế khiến hắn rất vui mừng, ít ra chứng minh với sự dạy dỗ của hắn đã khiến nó đi lên đúng đường.

Thanh Oa nhìn kẻ bỏ mạng rời đi, khuôn mặt hân hoan của nó đổi thành muốn chết.

Thanh Oa thì thào:

- Sau này làm sao bây giờ.

Nó tràn ngập tuyệt vọng với tương lai, nếu không vì ý nghĩ muốn gặp lại thê tử thì nó chỉ muốn đâm đầu vào cây cột bên cạnh chết cho rồi.

Lá bùa dán sau lưng Thanh Oa nói mát:

- Ha ha ha, xứng đáng, thật sự là đáng đời!

Thanh Oa gục đầu nhảy lưng tưng rời đi, nhìn đan dược đầy phòng, biểu tình tuyệt vọng. Phải chuyển hoán đến ngày mấy mới xong?

Các đệ tử trong tông môn đang chăm chỉ tu luyện, chợt nghe giọng sư huynh của mình:

- Các vị sư đệ sư muội, hôm nay bản phong chủ sẽ bày vùng đất mạo hiểm quanh tông môn, hàng ngày mọi người có thể vào vùng đất mạo hiểm tôi luyện.

Các đệ tử hò reo.

- Giọng này là của Lâm sư huynh, Lâm sư huynh lại lấy vùng đất mạo hiểm từ chỗ nào.

- Giờ tông môn có quá nhiều vùng đất mạo hiểm, chưa đi hết không ngờ Lâm sư huynh lại bày vùng đất mạo hiểm nữa, sao mà lo xuể.

Trước kia bọn họ cảm giác vùng đất mạo hiểm trong tông môn khá ít, có vùng đất mạo hiểm ở quá xa. Giờ thì khác, vùng đất mạo hiểm đầy ắp, vừa bước ra tông môn đã có, rất gần.

Lúc này các vùng đất mạo hiểm to lớn bay ra Vô Địch phong rơi xuống lãnh thổ gần tông môn, từng cái nối tiếp nhau rải rác. Khi chúng nó rơi xuống đất phát ra tiếng gầm rú làm tông môn rung rinh theo.

Các đệ tử nhìn trân trân:

- Nhiều quá vậy.

Bọn họ không ngờ có nhiều vùng đất mạo hiểm như thế, quá khủng bố.

Một số nữ đệ tử mắt hình trái tim, một số thì rất hối hận.

- Ài, hồi Lâm sư huynh chưa vươn lên ta đã bỏ qua, giờ Lâm sư huynh đi lên vị trí cao như vậy chúng ta còn hy vọng làm quen không?

- Nữ nhân xấu xí hãy bỏ cuộc đi, ngươi không có hy vọng, nếu nói có cơ hội thì chỉ có thể là ta.

- Cái gì? Ngươi mới nói gì? Ta muốn quyết đấu với ngươi!

Trong tông môn hơi hỗn loạn, các nữ đệ tử trừng nhau. Bọn họ thấy những người khác đều là tình địch, Lâm sư huynh là của mình, không ai được cướp đi.

Sâu trong tông môn.

Hỏa Dung hết hồn:

- Tiểu tử này lại kiếm đâu ra nhiều vùng đất mạo hiểm vậy?

Khô Mộc khẽ thở dài:

- Ai biết, hiện tại tiểu tử này đã đi đến độ cao tất cả chúng ta không theo kịp, sợ là chỉ có Thiên Tu sư huynh mới chạm tới được, chúng ta đều già rồi.

Không gian yên tĩnh lại. Bọn họ là trưởng lão tông môn, vốn nên nhận các đệ tử kính ngưỡng, nhưng xem tình huống hiện giờ đệ tử này đã lên trời, họ có giục ngựa cũng không theo kịp. Bọn họ có cảm giác tông môn thay đổi lớn như hiện giờ chẳng dính dáng gì với họ.

- Già? Chúng ta chưa già, chẳng qua tiềm lực khi còn trẻ của các ngươi ở mốc đó, đến lúc già thì chạm tới đỉnh. Nhưng lão phu thì không có vấn đề đó, tiềm lực của lão phu rất mạnh, không cùng đẳng cấp với các ngươi. Lão phu có thể luôn đi tới mà các ngươi chỉ có thể tạm dừng ở Thiên Cương cảnh cửu trọng đỉnh.

- Ài, đây cũng là chênh lệch giữa người với người, không thể cưỡng ép.

Thiên Tu xuất hiện trong này từ khi nào không ai biết.

Hỏa Dung phản đối:

- Sư huynh đừng nói thẳng ra vậy chứ.

Dù gì là đồng môn, quan hệ tốt đẹp, sao Thiên Tu có thể nói thẳng mặt làm tổn thương lòng người.

Khô Mộc nhìn Thiên Tu:

- Sư huynh, đều là đồng môn sư huynh đệ với nhau, đừng như vậy.

Cát Luyện không muốn nói gì, quay đầu không thèm nói chuyện với sư huynh.

Các trưởng lão khác buông tiếng thở dài, sư huynh nói chuyện quá tổn thương người.

Làm bọn họ hơi khó chấp nhận là vận may của sư huynh lúc trước đã tốt, đến già vẫn tốt, thu đồ nhi cũng lợi hại như thế, bọn họ rất khó chấp nhận.

Thiên Tu cười nói:

- Rồi, lão phu không nói mấy chuyện này nữa, nói nhiều cũng vô ích, dù sao là sự thật, các ngươi có thể chấp nhận là tốt rồi.

Hỏa Dung nói:

- Sư huynh nói chuyện khác đi, đừng dây dưa chuyện này nữa.

Thiên Tu mở miệng nói:

- Được rồi, lão phu lại đây là có chuyện muốn nói với các ngươi, chờ xem các ngươi có đồng ý hay không.

Hiếm khi thấy lão tỏ ra ngại ngùng.

Hỏa Dung thấy không ổn nhưng vẫn cẩn thận hỏi:

- Có chuyện gì vậy sư huynh?

Thiên Tu nói:

- Sư đệ, trong thời gian này sư huynh có cảm ngộ mới với một cảnh giới, vi huynh cảm giác đại chiến sắp xảy ra nên muốn xin ít thứ của sư đệ. Ví dụ căn nguyên thời gian, chia chút cho sư huynh đi, sư đệ để lại cũng vô ích đúng không?

Hỏa Dung ngây người:

- Hả? Sư huynh mới nói gì sư đệ không nghe rõ?

Hỏa Dung muốn dùng cách này làm sư huynh hiểu rằng đừng đen

vậy, đừng hỏi xin, hơi cưỡng ép người.

Thiên Tu lặp lại:

- Sư đệ, sư huynh mới nói là sư đệ có thể chia chút căn nguyên thời gian cho sư huynh không? Dù sao sư đệ giữ lại cũng vô ích.

Hỏa Dung nói:

- Sư huynh, ta chịu khổ ba năm mới có được nó, ít nhất nó là sự chứng kiến.

Thiên Tu nói:

- Sư đệ giữ lại không có ích gì.

Hỏa Dung nhăn mặt như vỏ quýt khô:

- Nhưng sư huynh, khổ ba năm.

Thiên Tu:

- Ngươi giữ lại vô ích.

Hỏa Dung:

- . . .

Hỏa Dung câm nín, mặc dù lão thừa nhận giữ lại căn nguyên thời gian cho mình đúng là không được ích gì, nhưng dù gì là bằng chứng ba năm khổ của lão. Tuy nhiên, sư huynh đã mở miệng thì lão biết nói gì bây giờ, lão hiểu rằng sư huynh có điểm nào cần dùng.

Cuối cùng Hỏa Dung lấy ra hơn một nửa căn nguyên thời gian đưa cho sư huynh.

Thiên Tu cười cầm lấy căn nguyên thời gian hòa vào thân thể:

- Đa tạ sư đệ, nhưng với quan hệ giữa sư huynh đệ chúng ta thì không cần nói tạ, sư huynh thầm hiểu, ghi nhớ trong lòng.

Hỏa Dung nhìn sư huynh, lòng thầm càu nhàu, làm ơn đừng giả tạo vậy chứ, nếu quan hệ tốt thật thì đã không mỗi ngày đả kích người.

Ài!

Một tiếng thở dài nói hết tang thương.

Chương 569: Lo được lo mất, đây là tự làm mình tiện

Đã lấy được căn nguyên thời gian, Thiên Tu rất vừa lòng chuyển sang nhìn sư đệ Khô Mộc.

Khô Mộc trưởng lão ngây ra, hoang mang hỏi:

- Sư huynh nhìn ta làm gì? Ta không có gì cả.

Thiên Tu cười tủm tỉm nói:

- Sư đệ có chứ, tinh hoa sinh mệnh của sư đệ có chút tác dụng với sư huynh, không biết trong thời gian này sư đệ đã tích lũy được bao nhiêu?

Khô Mộc trưởng lão không biết làm sao, linh cảm không may, lần này sư huynh đến chắc không phải vì hố bọn họ chứ?

Đầu tiên là Hỏa Dung rớt hố, giờ đến lão. Khô Mộc trưởng lão hơi tiếc tinh hoa sinh mệnh, khó khăn mới ngưng tụ ra, bình thường lão không có yêu thích gì, chỉ ham tích lũy mấy thứ này.

Khô Mộc trưởng lão nhanh chóng tỏ vẻ mình rất nghèo, tinh hoa sinh mệnh không có bao nhiêu, cầu xin sư huynh bỏ qua cho, đừng bóc lột.

- Không có bao nhiêu đâu sư huynh, tinh hoa sinh mệnh rất khó cô đọng, qua thời gian dài mà sư đệ chỉ ngưng tụ được chút ít, cộng với bình thường tiêu dùng nên không còn lại bao nhiêu.

Nhưng Khô Mộc trưởng lão biết mình không hiến chút máu sẽ không thoát được, cũng biết sư huynh mở miệng xin tất nhiên cần dùng. Tuy nhiên lão không thể bày ra dáng vẻ miễn sư huynh mở miệng là tặng cho hết, dễ dãi như vậy về sau càng khó giữ gìn thứ tốt.

Khô Mộc trưởng lão vội lấy ra chút tinh hoa sinh mệnh giao cho sư huynh:

- Ta còn một chút này, vốn định sau này dùng nhưng sư huynh đối xử không tệ với sư đệ, không thể không đưa tặng sư huynh. Bấy nhiêu đây là toàn bộ tài sản của sư đệ, đưa hết cho sư huynh.

Thiên Tu vỗ vai Khô Mộc trưởng lão, vui mừng gật đầu nói:

- Sư huynh hiểu mà sư đệ, đều ghi nhớ trong lòng, đừng nói gì nữa.

Đám trưởng lão Cát Luyện tim rớt cái bịch, xem tình hình thì sắp đến lượt bọn họ.

Thiên Tu thấy Cát Luyện quay đầu muốn trẹo cổ nên nhìn qua:

- Cát sư đệ còn nhớ sáu mươi năm trước trong một vùng đất mạo hiểm, sư đệ bị một con yêu thú Địa Cương cảnh rượt đuổi chạy khắp nơi không?

Cát Luyện trưởng lão nhìn trái nhìn phải nghe vậy gật đầu nói:

- Nhớ chứ, sư đệ nhớ rõ chuyện này.

Thiên Tu mỉm cười nói:

- Sư đệ nói xem khi đó sư huynh có đối xử tệ với sư đệ không?

Xem bộ dáng lão muốn gợi lại ký ức của mọi người.

Cát Luyện ngơ ngác, không nhớ tình huống cụ thể:

- Không đối xử tệ? Chuyện đó là sao hả sư huynh?

Thiên Tu cảm thán rằng:

- Xem ra đã quên.

Lão không ngờ sư đệ quên mất, nhưng không sao, lão sẽ đánh thức hồi ức cho sư đệ.

- Năm xưa sư đệ ở trong vùng đất mạo hiểm đó vì thực lực không bằng yêu thú đó nên bị rượt chạy lung tung, sau đó đạp hụt rơi vào ao phân yêu thú nên tránh thoát một kiếp. Sư đệ đã quên ai cứu sư đệ lên sao? Là ai rửa sạch thân thể cho sư đệ?

Cát Luyện vội nói:

- Sư huynh đừng nói nữa, sư đệ nhớ ra rồi. Sư huynh cứ nói thẳng muốn sư đệ làm gì, sư đệ mà cau mày một cái thì không phải con người!

Cát Luyện đã nhớ ra nên không để sư huynh kể tiếp, mất mặt

chết.

Thiên Tu cười nói:

- Khi đó cả người sư đệ ở trong hố phân trừ cái đầu ra, sư đệ khóc kêu, các sư đệ khác chạy tới đều cười sư đệ, không ai cứu lên. Nhưng sư huynh nhớ khi đó chỉ có một mình sư huynh không cười.

Cát Luyện luống cuống:

- Xin sư huynh đừng nói nữa!

Cát Luyện không ngờ sư huynh nói ra hết chuyện cũ, biết đút mặt vào đâu bây giờ.

- Sư đệ đừng cảm thấy áp lực, đây là sư huynh nên làm. Sư đệ đừng cho rằng cảm thấy có ơn với sư huynh rồi muốn cảm tạ, sư huynh chưa bao giờ tính toán mấy chuyện đó. Sư huynh vừa nói tới đâu nhỉ, à, nói là không có ai cứu sư đệ lên . . .

Thiên Tu định nói tiếp thì Cát Luyện bước nhanh lên, nắm hai tay sư huynh, biểu tình chân thành nói:

- Sư huynh đừng nói gì nữa, sư đệ hiểu rồi, đây là toàn bộ tài sản của sư đệ, sư huynh muốn cái gì cứ lấy, sư đệ tuyệt đối không đau lòng.

Đám người Hỏa Dung cúi đầu cố nén cười, chợt phát hiện Cát Luyện sư đệ thảm còn hơn mình.

Thiên Tu vỗ vai Cát Luyện:

- Sư đệ . . .

Lão muốn nói gì nhưng bị Cát Luyện ngắt lời:

- Sư huynh đừng nói gì cả, sư đệ hiểu mà, mấy cái này không tính là gì, của sư đệ là của sư huynh, của sư huynh vẫn là của sư huynh, sư đệ hiểu, đừng nói nữa.

Cát Luyện thề tuyệt đối không để sư huynh nói thêm một câu.

Thiên Tu cười mở trữ vật giới chỉ của sư đệ ra, lấy một nhánh cây khô ra:

- Sư huynh chỉ cần cái này, mấy thứ khác trả lại cho sư đệ.

Các trưởng lão còn lại nhìn Thiên Tu, bọn họ nghĩ sắp tới lượt mình.

Thiên Tu mỉm cười nói:

- Được rồi, các vị sư đệ, vi huynh còn bận việc, về trước đây, các sư đệ tiếp tục nói chuyện đi.

Lão thỏa mãn rời đi.

Các trưởng lão thở phào nhẹ nhõm:

- Trốn thoát một kiếp rồi.

Nhưng cũng thấy hụt hẫng, dường như vì sư huynh không xem trúng bọn họ.

Cảm giác lo được lo mất này là tự mình tiện.

Chân Tiên giới.

Phi Tiên môn đã sa sút, trải qua dân bản xứ của vùng đất Nguyên Tổ xâm nhập khiến họ mất mát nặng nề.

Chưởng giáo muốn đâm đầu vào cây cột chết cho xong hết mọi chuyện.

Nghê Tuyết được Lâm Phàm tặng quà, nàng tu hành Phi Tiên Kinh cộng với đan dược phụ trợ nên tu vi tăng nhanh vùn vụt. Nhưng nàng chỉ âm thầm tu luyện, không là nổi bật.

Nghê Tuyết thấy rõ tình huống trong môn phái, nhưng nàng không thể giao Phi Tiên Kinh ra, vì giao cho môn phái là con đường chết.

Người ta cố ý tuyên tuyền cảnh ngộ cho Phi Tiên môn khiến nguyên Chân Tiên giới biết.

Tất cả tu sĩ đều bàn tán về Phi Tiên môn, mỗi tu sĩ hễ chạm mặt sẽ hỏi một câu: 'Ngươi biết chuyện của Phi Tiên môn không?'

Làm như nếu không biết gì thì bị tách lìa khỏi thời đại vậy.

Bọn họ cảm thấy dân bản xứ của vùng đất Nguyên Tổ này cực kỳ càn rỡ, làm Phi Tiên môn nằm trong mười môn tiên đạo thê thảm như thế.

Càng nhiều tu sĩ hâm mộ ghen tỵ, rục rịch lòng tham.

Bọn họ biết tài phú của Phi Tiên môn nằm trên người dân bản xứ kia, nếu ai chiếm được thì nghịch thiên.

Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, Đường Thiên Nhật ngồi trên ghế chưởng giáo, miễn bàn cảm giác này, rất khó tả.

Các sư huynh đệ từng cùng chưởng giáo đã bị dân bản xứ giết, nhưng Đường Thiên Nhật không hận hắn nhiều.

Lúc biết cảnh ngộ của Phi Tiên môn thì Đường Thiên Nhật rất mừng, cảm thấy sung sướng, sau đó bình tĩnh lại vội báo cho thái thượng trưởng lão.

Đường Thiên Nhật báo cáo tình huống:

- Thái thượng trưởng lão, ngày gần đây Phi Tiên môn gặp biến cố lớn, Đan Dược điện và Công Pháp điện bị dân bản xứ vùng đất Nguyên Tổ xâm nhập.

Động Côn trưởng lão biến sắc mặt nói:

- Cái gì? Không thể nào, lão phu đã bày phong ấn trên khe nứt kia, sao dân bản xứ đó có thể lên được?

Đường Thiên Nhật nói:

- Chuyện có thật, dân bản xứ kia tự xưng là Lâm phong chủ. Ủa, tên kia đã bị các Thần cảnh giết rồi mà?

Đường Thiên Nhật cảm thấy có vấn đề, không lẽ là âm mưu của Phi Tiên môn?

Nhưng không hợp lý, có gì để mưu đồ? Giả đáng thương để tiên môn khác giúp đỡ sao?

Nếu vậy thì Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung mới cần trợ giúp nhất, bọn họ mất mát rất thảm, chưởng giáo đã chết. Nếu Triêu Bạch Đế còn sống thì không ai đảm nhận vị trí chưởng giáo được.

Động Côn nhíu chặt mày sau đó hóa thành cầu vồng biến mất ở phía xa:

- Lão phu đi xem phong ấn.

Động Côn không yên lòng, cho rằng chuyện này không thể xảy ra,

dù thế nào lão phải đi chỗ khe nứt xem sao, còn muốn đi Phi Tiên môn xem thử chuyện này là thật hay giả.

Mười môn tiên đạo có thể áp chế ma đạo, yêu đạo là vì thực lực mạnh hơn hai đạo khác, nhưng giờ liên tiếp xảy ra chuyện như vậy, e rằng ma đạo và yêu đạo sẽ có hành động.

Trong mật thất.

- Nhức đầu quá, sáng tạo công pháp này xác xuất thành công thấp đến sợ.

Lâm Phàm luôn cố gắng sáng tạo cái mới, rút thăm được hướng dẫn sáng tạo công pháp thần giai tất nhiên phải thực nghiệm. Nhưng tình huống hiện giờ làm người ta bất đắc dĩ, cứ thất bại suốt, mỗi lần thất bại là chết một lần.

- Hay hôm nay không phải ngày hoàng đạo? Hoặc các đại nhân vật Tam Thanh hôm nay nghỉ, không chú ý đến mình?

Nếu vì lý do này thì hắn cho rằng phải điệu thấp chút.

Xem điểm: 6310015

- Không ngờ bất giác tích lũy được nhiều điểm như vậy, không uổng công di chuyển bí cảnh của Phi Tiên môn, yêu thú bên trong cung cấp thật nhiều điểm.

Lâm Phàm nhếch môi siêu hưng phấn, điểm là nền móng lớn mạnh bản thân, tiếp tục tăng tiến công pháp.

Lâm Phàm mặc niệm:

- Thăng cấp.

[Tiêu hao tám mươi vạn điểm.

Hỗn Nguyên Địa Thân (tứ trọng)]

Mỗi lần thăng cấp là tiến bộ lớn, lực lượng bàng bạc như sóng triều dâng lên trong người, khoảnh khắc đã bị tế bào điên cuồng nuốt mất. Lâm Phàm không dám tưởng tượng khi tích lũy đủ nội tình bước vào Thần cảnh thì mình sẽ mạnh mẽ đến mức nào.

- Thăng cấp.

[Tiêu hao một trăm vạn điểm.

Hỗn Nguyên Địa Thân (ngũ trọng)]

Khi lên đến đệ ngũ trọng thì làn da Lâm Phàm thay đổi, đốm sáng vàng bắn ra từ từng lỗ chân lông. Lỗ chân lông như biết hô hấp, nở ra khép lại, mỗi lần khép kín là ánh sáng vàng càng dày nặng hơn.

Lâm Phàm thầm nghĩ:

- Địa Nguyên Chung cũng có ích quá chứ, bộ công pháp này là ngạnh công, trợ giúp rất lớn cho mình.

Nếu có thể thì Lâm Phàm không ngại học tập nhiều công pháp hơn, nhưng tiêu hao điểm quá khổng lồ.

Lâm Phàm không thèm suy nghĩ nữa, lo thăng cấp.

[Tiêu hao một trăm hai mươi vạn điểm.

Hỗn Nguyên Địa Thân (lục trọng)]

[Tiêu hao một trăm bốn mươi vạn điểm.

Hỗn Nguyên Địa Thân (thất trọng)]

Tăng lên mãi đến đệ bát trọng thì điểm cũng cạn kiệt.

[Hỗn Nguyên Địa Thân (bát trọng)]

Nhờ tăng tiến nhanh nên lực lượng mới đã mênh mông đến tột độ, đối với người bình thường thì lực lượng đó rất khủng bố. Nhưng ở trong mắt Lâm Phàm thì bấy nhiêu chưa đủ, còn kém xa mục tiêu xếp đầy nội tình thăng cấp Thần cảnh.

- Ác thật, hơn sáu trăm vạn điểm bốc hơi, chỉ còn lại 110015.

Lâm Phàm thầm bất đắc dĩ, chỉ mang theo lực lượng đi đến phía cuối đường không dễ dàng, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không hối hận.

Nam nhân thì phải nói chuyện bằng nắm đấm.

Những thần thông tiên thuật kèm theo hiệu ứng chỉ dành cho đàn bà, mấy người trong Chân Tiên giới chưa nhận ra điều này.

Gánh nặng trên vai mình thật nặng.

Chương 570: Hãy xem bản phong chủ xử ngươi như thế nào

Lâm Phàm đẩy mở cửa đá, đi lên đỉnh núi, hắn hít sâu cảm nhận sự tĩnh lặng.

Chỉ khi quay về tông môn mới cảm nhận trái tim đập nhanh trở nên yên ổn, lúc hắn phiêu bạt bên ngoài thì tim đập rất nhanh, giống như từng giây từng phút đi bên bờ vực sống chết.

Phía xa có tiếng kêu của Tần Sơn:

- Ca ca!

Đã một thời gian không gặp đệ đệ ngốc, nam nhân đều hiện thực, có phụ nữ là quên ca ngay, sao bỗng thấy khó chịu.

Lâm Phàm nhìn Tần Sơn từ xa chạy lại dưới ánh mặt trời, đầu cắm đóa hoa rực rỡ, trông có phong cách riêng.

Lâm Phàm cười ngoắc tay:

- Đệ đệ lại đây.

Tần Sơn chạy lại gần, vui vẻ ngồi xổm xuống để ca ca tiện sờ đầu mình.

- Gần đây có vui vẻ không?

Tần Sơn gật đầu, giọng vang rõ to:

- Vui!

Lâm Phàm mỉm cười, nhìn nữ nhân đi theo Tần Sơn đến. Đây là nữ nhân mà Lữ sư đệ nhắc tới, cũng là sư muội trong tông môn chủ động đến gần đệ đệ ngốc của hắn.

- Chu Nhược tham kiến Lâm sư huynh.

Nhan sắc của Chu Nhược không kém, không tuyệt trần nhưng cũng xem như mỹ nữ, nhìn từ mặt mũi của nàng thuộc loại nữ nhân mục đích rõ ràng.

Lâm Phàm khẽ ừ:

- Nghe nói gần đây nàng hay đi với đệ đệ ngốc của ta.

Chu Nhược cúi đầu nói:

- Vâng.

Nàng là đệ tử ngoại môn bình thường, thấy Lâm sư huynh truyền kỳ trong tông môn, dù tâm tính vững vàng nhưng không kiềm được tim đập nhanh.

Lâm Phàm cười nói:

- Nàng rất căng thẳng? Không cần như vậy, sư huynh rất thân thiện với đồng môn, hơn nữa danh tiếng của sư huynh ở bên ngoài rất tốt, mọi người đều biết sư huynh là người hiền hòa.

Khi nói mấy lời này đừng nói chính hắn không tin, Chu Nhược cũng không tin, nhưng nàng nào dám cãi lại.

Lâm Phàm nói:

- Đệ đệ qua bên kia chơi một mình, lát nữa lại đây.

Tần Sơn làm nũng:

- Không chịu, đệ muốn ở bên ca ca.

Lâm Phàm vuốt đầu Tần Sơn:

- Nghe lời.

- A.

Tần Sơn vừa đi vừa quay đầu, sau đó đi ra góc xa ngồi xổm chơi với hòn đá.

Chu Nhược càng căng thẳng hơn, nàng không biết Lâm sư huynh tách Tần Sơn ra là vì sao, tim nàng đập rất nhanh.

Lâm Phàm mỉm cười hỏi:

- Nàng nói xem đệ đệ ngốc của ta có thông minh không?

Chu Nhược im lặng một lúc. Nguyên tông môn có ai không biết Tần Sơn bị bệnh khùng, sau khi bị kích thích lớn thì trở nên điên

khùng, nếu không được Lâm sư huynh thu nhận làm đệ đệ ngốc thì không biết bây giờ lang thang nơi đâu.

Tất cả người trong tông môn rất hâm mộ, muốn thay Tần Sơn làm đệ đệ ngốc của Lâm sư huynh.

Chu Nhược nói:

- Thông minh.

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Ừ, đúng rồi, ta thích người nói thật, đệ đệ ngốc của ta đúng là rất thông minh. Nói ra mục đích nàng đến gần đệ đệ ngốc của ta, nhớ kỹ, nói thật chứ đừng nói dối.

Chu Nhược hé môi, rất muốn nói ta thật sự thích Tần Sơn, nhưng nhìn khuôn mặt nửa cười nửa không của Lâm sư huynh thì tim nàng giật thót, chậm rãi gục mặt xuống.

Cuối cùng Chu Nhược nói thật:

- Sư huynh, ta muốn biến mạnh, muốn được nhiều tài nguyên, muốn xếp vào hàng trưởng lão tông môn.

Đây là mục đích thật sự của nàng, khi nói ra câu này đôi mắt nàng lấp lóe tia sáng kiên định.

- Rất tốt, không thành vấn đề, mấy điều này đều có lý do chính đáng. Đệ đệ ngốc của ta rất tội, muốn nói có nữ nhân nào vừa mắt nó thì khó còn hơn biển rộng tìm kim, nhưng nàng vì những thứ đó mà muốn ở lại bên đệ đệ ngốc của ta thì ta sẽ không ngăn cản. Yêu cầu của ta rất đơn giản, tốt với hắn là điều quan trọng nhất với nàng. Khi có xung đột với đệ đệ ngốc của ta thì nàng chỉ cần nhớ hắn quan trọng nhất. Còn yêu cầu của nàng thì sư huynh sẽ thỏa mãn cho, nếu nàng sinh đứa trẻ khỏe mạnh cho Tần Sơn thì càng không thành vấn đề, hiểu chưa?

Lâm Phàm cười nói, rõ ràng là chuyện nghiêm túc nhưng lời nói từ tốn của hắn khiến câu chuyện nhẹ nhàng hơn.

Chu Nhược gật đầu nói:

- Vâng, đã hiểu.

Lâm Phàm ngoắc Tần Sơn lại.

Tần Sơn vui vẻ chạy lại kêu ca ca, Lâm Phàm nghe mà muốn che chở cho gã.

Lâm Phàm hỏi:

- Thích nàng không?

Tần Sơn ngơ ngác nhìn sau đó gật đầu nói:

- Thích.

Lâm Phàm phất tay khiến Chu Nhược mang đệ đệ ngốc của mình đi:

- Vậy được rồi, hai đứa đi chơi đi, đừng quên lời ta nói.

Chu Nhược gật đầu, mang theo Tần Sơn rời đi:

- Sư huynh, cáo từ.

Lâm Phàm cười nhìn phương xa bao la, thì thào:

- Ta còn chưa có thê tử mà đệ đệ ngốc đã có rồi, tuột hậu nhiều quá.

Thấy hai người đã đi, Lữ Khải Minh núp một bên mới ra ngoài:

- Làm vậy có tốt không sư huynh?

Lâm Phàm hỏi:

- Có gì không tốt? Vậy sư đệ nói xem đệ đệ ngốc của ta như vậy liệu có thể tìm được người thích hắn không?

Lữ Khải Minh trầm ngâm nói:

- Cái này khó nói, không chừng một ngày nào đó có người nào xem vừa mắt thì sao?

Lâm Phàm cười trêu:

- Sư đệ đang sống trong mơ à, lại còn xem vừa mắt. Sư đệ nhìn lại mình đi, một người bình thường mà đến bây giờ còn độc thân, đã gặp ai vừa mắt chưa?

Việc này cứ quyết định như vậy, tuy là đệ đệ ngốc không máu mủ nhưng hắn quyết che chở, để lại con nối dòng cũng tốt.

Lữ Khải Minh cãi lại:

- Thì sư huynh cũng độc thân thôi.

- Ngươi nói câu này là không đúng, ta bôn ba mệt nhọc vì tông môn, làm gì có thời gian gặp nữ? Toàn thấy già khú đế, ta có thể nói chuyện yêu đương với họ sao? Sư đệ, duyên phận là trời định, nói đến là đến, muốn ngăn cũng không được. Thôi sư huynh đi đây.

Lâm Phàm xua tay bay lên, rời khỏi tông môn, lại đến lúc ra ngoài rồi.

Lữ Khải Minh ngớ người ra:

- Duyên phận là trời định, nói đến là đến, câu này rất có ý nghĩa, tham khảo.

Lữ Khải Minh nhanh chóng lấy quyển sổ nhỏ và bút ra, chấm nước miếng nhanh chóng chép lại.

Lữ Khải Minh phát hiện sư huynh không đơn giản, từng lời nói đều ẩn chứa triết lý cuộc sống sâu xa, nếu có thể thấu hiểu thì đời này được ích lợi vô cùng.

Nếu Lâm Phàm thấy bộ dạng này của sư đệ sẽ bị sặc nước miếng, có cần khoa trương vậy không?

Chân Tiên giới, bên mép khe nứt.

Động Côn đứng bên mép khe nứt, rất là khó hiểu:

- Không thể nào! Lão phu bày ra phong ấn sao có thể để người lên được?

Chuyện này hoàn toàn không thể nào, lão đường đường là tiên nhân Chân Tiên cảnh mà bày ra phong ấn vô dụng?

Nói ra cười chết người.

Động Côn nhìn màn sáng bao trùm khe nứt, chìm vào trạng thái mất tự tin:

- Khoan, hay lão phu thật sự trượt tay? Bày phong ấn thất bại cũng không lạ, dù sao nhiều năm rồi không ra tay.

Động Côn luôn không tin có người bước ra khỏi phong ấn của mình, nếu có người xuyên qua phong ấn thì chắc chắn lão có cảm

ứng.

Nhưng mãi cho đến giờ vẫn không có cảm ứng gì, làm lão khó hiểu.

Bàn tay chạm vào phong ấn thăm dò tiên văn bên trong, không có trục trặc gì, đều rất bình thường, chuyện này là sao?

Động Côn vung tay áo, phong ấn cũ biến mất, lại phất tay áo, phong ấn hiện ra.

Động Côn rất vừa lòng:

- Lần này chắc không thành vấn đề.

Nếu thật sự có vấn đề thì chắc là sai sót, đương nhiên không thể để người ta biết lỗi đó, sẽ mất mặt. Vì an toàn Động Côn lại bày ra vài phong ấn gia cố thêm.

Động Côn lẩm bẩm:

- Được rồi, lão phu nghiêm túc phong ấn mà nếu còn xảy ra vấn đề thì đó là người ta đang nói dối.

Chợt mắt lão phản chiếu khe nứt có động tĩnh, lão không biết có chuyện gì.

Khi một cái đầu nhô ra thì mặt lão nở to, mắt trợn to như mắt trâu, kinh ngạc ngây người.

- Đây la đầu . . .

Dần dà đầu hò ra rồi tới cổ, thân thể.

Cộp cộp!

Động Côn lùi nhanh, môi khô nứt:

- Không thể nào! Sao có thể như vậy? Phong ấn của lão phu không thể nào vô dụng!

Lâm Phàm bước ra khỏi khe nứt, thấy có người đứng trước mặt, nhìn kỹ thì khá quen mắt.

- A, là lão à.

Lâm Phàm ngẫm nghĩ kỹ, đây là Động Côn thái thượng trưởng

lão của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung mà. Là người quen cũ, trong số người đánh chết hắn có mặt lão.

Động Côn nhìn rõ khuôn mặt của Lâm Phàm thì giật mình suýt nhảy cẫng lên:

- Là ngươi!

Nếu không phải đạo tâm của lão vững vàng thì đã hét chói tai.

Động Côn nhớ rõ ràng dân bản xứ đã bị đánh chết mà sao bây giờ đột nhiên xuất hiện trước mặt lão.

Chuyện gì đây? Không lẽ gặp quỷ?

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Là ta, lão đầu, hình như ngươi tên Động Côn? Làm gì đấy, đang đợi bản phong chủ?

Động Côn kinh kêu:

- Không thể nào! Ngươi đã chết! Hơn nữa sao ngươi có thể lên, ra phong ấn này?

Lâm Phàm cười nói:

- Chết rồi có thể sống lại, ai cấm? Còn phong ấn, có phong ấn sao? Bản phong chủ muốn lên cứ lên thôi, ngươi còn hạ phong ấn ở đây? Cẩn thận thật.

Lâm Phàm không ngờ sự xuất hiện của mình làm đối phương giật mình như thế.

Cường giả trong Chân Tiên giới tức là thái thượng trưởng lão trong các môn phái, chuyển đổi theo bên hắn thì là Thần cảnh.

Những gì trông thấy làm Động Côn không tin nổi.

Khi đó lão thấy tận mắt dân bản xứ bị bọn họ giết chết, vậy mà giờ hắn xuất hiện trước mặt lão.

Hơn nữa phong ấn tuyệt đối không có vấn đề, lão dám thề.

Khuôn mặt nửa cười nửa không của dân bản xứ làm Động Côn phản ứng lại, mất mặt, làm tiên nhân Chân Tiên cảnh mà lộ biểu tình giật mình trước dân bản xứ, nếu đồn ra ngoài thì mất mặt chết.

Động Côn lạnh lùng nói:

- Dân bản xứ, ngươi . . .

Động Côn không biết nên nói cái gì, đến bây giờ lão vẫn tràn đầy thắc mắc, phải bắt giữ dân bản xứ này thẩm vấn mới được, hoặc giết tại chỗ.

Lâm Phàm lật tay, một chiếc ghế đá xuất hiện cạnh Động Côn:

- Mời ngồi.

Động Côn cúi đầu, nổi giận đá ghế đá:

- Dân bản xứ muốn chết!

Nhưng chân đạp xuống bị ghế đá kiềm chặt.

Lâm Phàm thấy thế liền lấy ghế đá ra khỏi trữ vật giới chỉ đập vào mặt già của Động Côn.

- Người Chân Tiên giới thật táo bạo, xem bản phong chủ xử ngươi thế nào!

Chương 571: Thu đồng nát

Ghế đá cuồng bạo, thậm chí là tham lam. Cường giả Chân Tiên cảnh ở ngay trước mắt, nếu nó đập chết đối phương thì sẽ trở thành ghế đá đầu tiên đập chết tiên nhân Chân Tiên cảnh.

Tiếng nổ xé gió ập tới nổ vang bên tai Động Côn.

Động Côn tức giận quát, lông mày và râu dựng đứng:

- Càn rỡ!

Một luồng sáng bắn ra từ người Động Côn, một tấm thuẫn màu nâu đỏ giống vảy giáp xuất hiện bên cạnh đầu lão.

Ghế đá đánh tới gây ra sóng gợn, dư ba lực lượng lấy cả hai làm trung tâm khuếch tán bốn phương tám hướng.

Mặt đất tan vỡ như mai rùa, rậm rạp vết nứt đáng sợ.

Lâm Phàm lùi lại:

- Hơi thú vị.

Tiên bảo của Chân Tiên giới thật phiền phức, nhưng hắn biết tu sĩ Chân Tiên giới dựa vào thứ đó ăn cơm, có tiên bảo gia cố thì thực lực sẽ tăng lên rất nhiều.

Răng rắc!

Ghế đá giữ chặt chân Động Côn đã tan vỡ thành tro.

Ghế đá hơi bất đắc dĩ nói:

- Đáng tiếc.

Không ngờ bị thất bại, nếu đập trúng chắc chắn có thể đánh cho lão nhân này đầu rơi máu chảy, la hét inh ỏi, cảm giác sảng khoái đó rất tuyệt vời.

Lâm Phàm cười nói:

- Đáng tiếc cái gì, đặc sắc còn ở phía sau.

Hắn nhìn Động Côn:

- Lợi hại, không uổng là thái thượng trưởng lão của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, thực lực như vậy mạnh hơn Triêu Bạch Đế gì đó nhiều. Nhưng bản phong chủ muốn hỏi một chút, ngươi đến một mình à?

Động Côn nổi giận, không ngờ dân bản xứ này còn dám nhắc tới Triêu Bạch Đế. Nghĩ đến Triêu Bạch Đế là tim Động Côn đau nhói, khó khăn lắm bồi dưỡng ra một đời chưởng giáo, thực lực hay năng lực đều cực kỳ xuất sắc, có thể khống chế đại cục, dẫn dắt môn phái đi hướng huy hoàng.

Đáng tiếc đã bị dân bản xứ này giết chết, không cho một chút đường cứu vãn.

Nhìn chưởng giáo Đường Thiên Nhật hiện giờ xem, giống như cái gì? Giống phế vật. Nếu không phải môn phái chỉ còn sót lại trưởng lão là gã thì làm gì đến lượt Đường Thiên Nhật lên làm.

Động Côn lạnh lùng nói:

- Dân bản xứ, ngươi còn dám càn rỡ? Một mình lão phu đủ giết ngươi!

Lâm Phàm cười hưng phấn nói:

- Vậy thì tiếc quá, nếu chỉ có một mình vậy bản phong chủ sẽ không e ngại ngươi, vừa lúc thử xem thực lực hiện giờ đã mạnh đến mức nào rồi.

Lâm Phầm cất bước ra, huyết khí dâng trào hóa thành huyết long xoay quanh người hắn bay lên, hơi thở cuồng bạo bộc phát ra từ người hắn.

Động Côn đã nhìn ra vùng đất Nguyên Tổ khác với Chân Tiên giới bọn họ, thầm nghĩ:

- Cách tu hành của dân bản xứ vùng đất Nguyên Tổ này rất khác biệt.

Nhưng mặc kệ thế nào vạn pháp không vượt ra ngoài một tông, theo đuổi một mục tiêu duy nhất là lực lượng.

Răng rắc!

Người của Lâm Phàm dần phình ra, hơi thở càng khủng bố hơn

lấy hắn làm trung tâm khuếch tán bốn phương tám hướng. Thậm chí hình thành cơn lốc vòng tròn dần bay lên trên, bao trùm người hắn.

- Lần trước là các ngươi đông người hiếp ít, còn lần này thì chưa chắc. Bản phong chủ rất tò mò tiên nhân Chân Tiên cảnh mạnh đến mức nào.

Dốc hết sức ra, mở công pháp đến tột độ.

- Hừ! Dân bản xứ càn rỡ không biết trời cao đất rộng, hôm nay lão phu sẽ hạ gục ngươi!

Có thể nói thái thượng trưởng lão Động Côn hận dân bản xứ này thấu xương, nếu không tại hắn thì Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung đã không thê thảm như vậy.

Cao tầng gần như bị diệt hết, dù Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung có nội tình dày cũng không chịu nổi, nhưng chỉ giận chứ chưa hùng hổ làm gì, vì Phi Tiên môn thảm hơn bọn họ, coi như có đệm lót đáy.

Lâm Phàm bình tĩnh nghe câu tuyên bố vênh váo kia, một đường đi tới không biết có bao nhiêu người đã nói câu đó với hắn, nhưng kết cục cuối cùng đều không quá tốt.

Thoáng chốc Lâm Phàm biến mất tại chỗ, vang tiếng nổ tung, không thấy bóng người nhưng nơi đi qua không khí cuồn cuộn.

Khi Lâm Phàm xuất hiện bên cạnh Động Côn, co nắm tay lại, nắm tay bộc phát ra ánh sáng huyễn lệ, cú đấm tung ra.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ lớn chấn động thiên địa, dư ba lực lượng nhanh đến tột độ khuếch tán ra ngoài, tầng mây trên trời bị đánh tan.

Quanh Động Côn lấp lánh ánh sáng vàng, đây là vòng bảo vệ thần thông, tiên văn hiển hiện bên trên vòng bảo vệ ngăn cản lực lượng của Lâm Phàm.

- Tên này đúng là lợi hại, Triêu Bạch Đế so với lão ta hoàn toàn không cùng đẳng cấp. Lợi hại, quả nhiên lợi hại, nhưng chưa xong đâu!

Lâm Phàm thu ghế đá về, hai nắm đấm như cơn mưa rơi xuống, một chuỗi tiếng nổ vang vọng, mặt đất không chịu nổi lực lượng

nghiền áp bỗng chốc tan vỡ.

Chỉ có một vị Thần cảnh nên áp lực giảm mạnh, hắn có thể đánh một trận thoải mái với đối phương. Nếu có nhiều Thần cảnh thì bỏ đi, khó thể ngăn cản, nhưng hắn có can đảm xông lên bị người đánh hội đồng. Dù gì là nam nhân, dù bị đánh hội đồng cũng không trốn tránh.

Động Côn ung dung đón đỡ thế công của Lâm Phàm:

- Ngươi quá càn rỡ, dân bản xứ.

Vòng bảo vệ thần thông trên người lão là thần thông mà lão tu luyện ra, đủ để ngăn cản mọi thế công.

Có vòng bảo vệ thần thông che chở, Động Côn bấm pháp quyết, vòng xoáy ngưng tụ trong thiên địa, là cơn lũ tiên lực.

Lâm Phàm cười nói:

- Có càn rỡ hay không đợi lát nữa rồi nói, để bản phong chủ sướng trước đã!

Hắn hừng hực chiến ý, đấu với Thần cảnh thật sung sướng. Nội tình của hắn chậm rãi tăng trưởng, tuy không nhiều nhưng cũng chứng minh miễn còn chiến đấu là hắn từng giây từng phút điên cuồng tiến bộ.

- Huyền Vũ Tiên Ấn!

Tiên khí cuồng bạo ngưng tụ trên bầu trời, một tiên ấn to lớn hiện ra, thần thú Huyền Vũ che lấp vạn trượng chân đạp mây lành gầm rống, bốn vó giẫm đạp, thiên địa như sắp tan vỡ.

- Chỉ Xích Thiên Nhai!

Một cây thước đo hiện ra, Động Côn giẫm chân biến mất bên cạnh Lâm Phàm.

Uy thế mênh mông ập đến, Lâm Phàm cảm giác trọng lực bốn phía trở nên nặng hơn.

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói:

- Hiệu ứng, lại là hiệu ứng!

Người Chân Tiên giới chơi hiệu ứng đúng là lợi hại.

Mắt Động Côn rực cháy lửa:

- Dân bản xứ, ngươi làm cách nào ngăn cản Huyền Vũ Tiên Ấn hả!?

Lão thầm cảm thán dân bản xứ này đúng là không tầm thường, nhưng chỉ dừng ở đây.

Động Côn không nương tay, bấm pháp quyết. Khoảnh khắc trăm ngàn loại pháp ấn lơ lửng trên trời, các loại thần thông tiên thuật chiếu rọi thiên địa.

Đây là thủ đoạn của Chân Tiên cảnh, tu sĩ Luyện Hư Hợp Đạo kém xa, dù họ không ỷ vào tiên bảo, chỉ bằng thực lực của bản thân đã siêu khủng bố.

Hữu Sắc Nhãn Tình!

Động Côn đang thi pháp chợt thấy là lạ, vì sao có cảm giác bị người coi khinh?

Ánh mắt rẻ rúng khinh khỉnh đó làm lão khó chịu đựng.

- Dân bản xứ, lão phu muốn ngươi chết!

Động Côn không chút do dự xông thẳng vào Lâm Phàm, tiên lực mênh mông ập đến.

Khi Động Côn vào phạm vi Lâm Phàm liền đóng Hữu Sắc Nhãn Tình lại, Huyền Vũ Tiên Ấn rơi mạnh xuống.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Mặt đất bị oanh kích nặng nề đã sụp đổ, tiên lực khủng bố khuếch tán ra ngoài, yêu thú sinh sống bốn phía cảm nhận uy thế khủng bố kia đều khủng hoảng bỏ chạy.

Uy thế tan biến.

Chỗ Lâm Phàm đứng đã thành cái hố sâu lớn.

Có tiếng đá vụn rơi, tiếng người ở bên trong đứng lên phủi bụi dính trên người.

- Lợi hại, hiệu ứng này thật lợi hại.

Trán Lâm Phàm có máu, mới rồi thật khó khăn đón đỡ lực lượng

kia giáng xuống. Lực lượng quá mạnh, quá khủng bố.

Nhưng chỉ có thế, vết thương nặng cỡ nào đã không quan trọng, hắn tạm thời sẽ không chết.

Mà không biết thái thượng trưởng lão Động Côn sao rồi.

Lại có tiếng động, thanh âm có người ở trong đống đổ nát phủi bụi bặm trên người.

Lâm Phàm hỏi:

- Sao rồi? Ngươi nói xem có phải mình bị điên không? Tự dưng xông tới gần ta làm gì.

Động Côn đứng dậy, hơi thở đều đều, chỉ hơi chật vật, áo tiên trên người sắp rách, khóe môi dính vết máu, nói lên đòn vừa rồi làm lão khó chịu.

Nghe dân bản xứ hỏi làm Động Côn ngây người, lão cũng không biết chuyện gì vừa xảy ra.

Rõ ràng lão nhờ cậy tiên khí Chỉ Xích Thiên Nhai rời xa dân bản xứ rồi mà, sao đột nhiên vòng về?

Không lẽ mình bị điên thật?

Không thể nào, dù mình đúng là bị điên thì tuyệt đối không biểu hiện ra trước mặt dân bản xứ này.

Đường đường là thái thượng trưởng lão Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung nếu bị người biết bản thân có bệnh thì tiêu đời.

Động Côn nổi giận:

- Khốn kiếp! Dân bản xứ nhà ngươi đã thi triển yêu pháp gì? Không lẽ là thần thông dịch chuyển? Chắc chắn là vậy rồi, không ngờ lão phu mắc mưu của ngươi!

Lão đùn đẩy tất cả trách nhiệm lên người Lâm Phàm, vì lão là thái thượng trưởng lão, tiên nhân Chân Tiên cảnh, người có lỗi không phải lão mà là dân bản xứ.

- Ghê gớm, tài đổ tội quá lợi hại.

Lâm Phàm xem xét tình hình thân thể, vấn đề không quá lớn, có lẽ vì Hỗn Nguyên Địa Thân tăng lên đến đệ bát trọng nên thân thể

mạnh mẽ hơn nhiều. Nếu không nhờ công pháp này thì trúng đòn vừa rồi sẽ làm hắn hộc một thau máu.

Lâm Phàm thầm nghĩ:

- Khả năng giết chết lão rất thấp, cơ bản không có nắm chắc. Không thể xem thường thực lực của Động Côn, không phải Thần cảnh bình thường, phải tìm cách mới được.

Động Côn cũng đang suy nghĩ, thực lực của dân bản xứ không đơn giản, có thể sống sót dưới Huyền Vũ Tiên Ấn, xem bộ dáng thì rất khỏe mạnh như không bị gì.

Năng lực chịu đòn hơi lợi hại.

Động Côn đâu biết dân bản xứ này không có cảm giác đau, miễn không chết thì những chuyện khác đều là cỏn con.

Hai người cùng ngước đầu lên, ánh mắt giao nhau.

Lâm Phàm mắng:

- Nhìn khỉ gì, ngon thì lên!

Động Côn tức giận quát:

- Khốn nạn! Tức chết lão phu, hãy xem lão phu thu ngươi đây!

Động Côn không ngờ dân bản xứ vẫn càn rỡ như vậy, tay lật lại, một hồ lô màu tím xuất hiện.

- Xem lão phu thu ngươi vào Tiên Thiên Tiên Hồ! Thu!

Vừa dứt lời miệng hồ lô phát ra tiên quang, nhưng ngay sau đó tiên quang tan biến, thiên địa yên tĩnh lại.

Động Côn giật mình kêu lên:

- Sao có thể như vậy?

Đây là Tiên Thiên Tiên Hồ, khi lão vào Chân Tiên cảnh tình cờ có được nó. Tiên Thiên Tiên Hồ có nhiều công dụng kỳ diệu, khủng bố hơn tiên khí thượng phẩm, không có gì không thu được, nhưng bây giờ không chút phản ứng.

Động Côn quát lớn, tay cầm hồ lo chĩa vào Lâm Phàm:

- Thu!

Yên lặng.

- Thu!

- Thu!

- Thu!

Lâm Phàm xen lời:

- Thu đồng nát!

- Thu đồng nát!

Động Côn không phản ứng lại, khi nhận ra mình vừa nói gì thì đỏ mặt tía tai:

- Tức chết lão phu!!!

Chương 572: Đi, chúng ta cùng nhau đi vào

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Tiên Thiên Tiên Hồ của lão phu không có lý nào vô dụng, chắc chắn bị trục trặc gì đó.

Động Côn chợt nhận ra tất cả là lỗi tại dân bản xứ kia, nếu không phải tại hắn thì Tiên Thiên Tiên Hồ tuyệt đối không có vấn đề.

Nghĩ đến đây Động Côn tức giận nghiến răng.

Lâm Phàm cười to bảo:

- Ha ha ha! Người Chân Tiên giới các ngươi thật giả dối, có cần lấy hàng giả ra hù người không? Theo ta thấy hãy ném hồ lô này đi, chắc nó bị hư rồi.

Đùa, hắn là người không sợ phong ấn, nếu Tiên Thiên Tiên Hồ có thể hút người vào, nhốt ở bên trong thì cũng thuộc loại phong ấn, muốn dùng nó với hắn? Bị điên rồi.

Phía xa vọng tới tiếng nói:

- Không ngờ thật sự ở đây.

Hư không xé ra khe hở, một lão nhân mặc áo xanh, tiên khí quấn quanh xuất hiện trong tầm mắt của hai người.

Người đến là thái thượng trưởng lão của Phi Tiên môn,

- Động Côn, hai chúng ta cùng bắt giữ dân bản xứ này đi, Phi Tiên môn ta gặp tai họa lớn, phải bắt dân bản xứ này trả giá đắt!

Phác Lão Tiên bấm đốt tính, trong vô hình có linh cảm nên tự mình đến.

Sau khi tới đây Phác Lão Tiên thật sự thấy dân bản xứ, lòng lão bùng cháy ngọn lửa tức giận, ước gì bầm thây dân bản xứ này ra vạn mảnh.

Lâm Phàm đứng yên nhìn, không ngờ hai vị Thần cảnh đến, có

chút niềm vui rồi.

Nhưng mục đích hắn đến Chân Tiên giới không chỉ để đánh nhau với Thần cảnh, hắn còn muốn cho người Chân Tiên giới biết sự lợi hại của vùng đất Nguyên Tổ.

Muốn xâm nhập vùng đất Nguyên Tổ phải xem họ có năng lực đó hay không.

Tất cả người Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung thật sự hối hận không kịp, khi khe nứt mở ra bọn họ sốt ruột muốn xuống trước để cướp giật cơ duyên, nay xem ra đó là hành động ngu xuẩn nhất, mất mát thảm thương.

Phác Lão Tiên thấy Động Côn không nhúc nhích, nhíu mày hỏi:

- Sao vậy Động Côn?

Lão tưởng Động Côn bị gì.

Nếu hai người cùng ra tay chắc chắn có thể bắt lấy dân bản xứ này, đây là điều hiển nhiên.

Động Côn nói:

- Phác Lão Tiên, Tiên Thiên Tiên Hồ của lão phu vô dụng.

Phác Lão Tiên kinh ngạc nói:

- Không thể nào! Tiên Thiên Tiên Hồ là hồ lô trên Đạo Đằng, ẩn chứa pháp tắc đại đạo, diệu dụng vô cùng, làm sao có thể vô dụng được?

Động Côn chĩa Tiên Thiên Tiên Hồ vào Phác Lão Tiên:

- Không, ngươi nhìn này, thật sự vô dụng, ta thu rất nhiều lần nhưng không có phản ứng. Ngươi đừng không tin, vô dụng thật.

Phác Lão Tiên thấy Động Côn chĩa Tiên Thiên Tiên Hồ về phía mình thì mặt biến sắc:

- Ngươi làm gì? Chĩa hướng khác!

Lão mới nói xong thì tình huống biến đổi.

Động Côn khẽ quát:

- Thu!

Lão đã tuyệt vọng với Tiên Thiên Tiên Hồ, không còn loại khí thế lúc trước.

Động Côn mới thốt một chữ thu thì Tiên Thiên Tiên Hồ bắn ra tiên quang rực rỡ, pháp tắc đại đạo vận chuyển, lực hút khủng bố bao phủ Phác Lão Tiên.

Phác Lão Tiên giật mình kêu lên:

- Động Côn, ngươi dám hại ta!

Tiên khí trong người tự động bay tới chỗ Tiên Thiên Tiên Hồ, người lão lảo đảo.

Phác Lão Tiên biết sức mạnh của Tiên Thiên Tiên Hồ, nó là hồ lô mọc trên Đạo Đằng, có uy lực vô cùng, dù lão là Chân Tiên cảnh cũng phải mất chút thủ đoạn mới thoát được.

Lâm Phàm thấy cảnh này giật mình giơ tay đề nghị:

- Động Côn giỏi quá! Chúng ta liên hợp giết lão ta đi, sau này Phi Tiên môn thuộc về Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung!

- Cái gì?

Động Côn thấy tiên bảo lại hoạt động thì mừng rỡ, nhưng thấy rõ tình hình hiện trường làm lão đứng tim, nguy rồi, sao lại ra tay với Phác Lão Tiên, nếu xảy ra chuyện gì thì khó giải thích.

Động Côn đang định thu tay về thì thấy một luồng sáng bắn vào Phác Lão Tiên, kèm theo giọng nói:

- Tiếp tục hút đi Động Côn, lão già này sẽ phải hết sức ngăn cản, không rảnh phân tâm, giao ta chém lão cho!

Tốc độ nhanh làm người ta trố mắt líu lưỡi.

Phác Lão Tiên kinh hoàng thầm la nguy rồi, lão đang cố gắng chống cự lực hút, nếu dân bản xứ này đánh trúng thì khó tưởng tượng nổi hậu quả.

Cổ họng Phác Lão Tiên lên xuống phun ra máu bản mệnh hóa thành tiên lực hùng hậu cắt đứt lực hút, lão lắc người chạy đi xa.

- Lão thất phu Động Côn, Phi Tiên môn và Huyền Vũ Tam Thập

Tam Thiên Cung của ngươi quyết không bỏ qua!

Động Côn giật mình hét hướng hư không:

- Phác Lão Tiên hiểu lầm rồi!

Nhưng Phác Lão Tiên đã biến mất không còn bóng dáng.

Hàng loạt chuyện xảy ra trong chớp mắt.

Lâm Phàm cười nói:

- Động Côn tuyệt thật, trong tình huống hiện giờ lão muốn cho đối phương tin tưởng cũng không thể. Lão nghĩ sao mà thi triển hồ lô với lão ta vậy? Chắc không phải trong lòng đã muốn làm vậy từ lâu chứ?

Động Côn tức giận quát:

- Câm mồm!

Động Côn không ngờ sự việc sẽ biến thành như vậy, rõ ràng dân bản xứ này hãm hại lão.

Lão chĩa Tiên Thiên Tiên Hồ vào Phác Lão Tiên vì muốn cho đối phương biết thật sự vô dụng, nếu không tin thì xem đây. Ai ngờ có hiệu quả, hồ lô chỉ bị trục trặc một chút.

Nếu đã hữu dụng vậy chắc có thể thi triển với dân bản xứ này.

- Thu!

Động Côn phát hiện Tiên Thiên Tiên Hồ lại bị trục trặc.

Động Côn giật nảy mình:

- Chuyện gì xảy ra?

Mới rồi còn dùng được mà sao bây giờ vô hiệu? Không thể nào.

- Lão từ từ thử, bản phong chủ đi trước.

Lâm Phàm lười nói nhiều với Động Côn, chẳng qua là Thần cảnh, cho ngươi nhảy nhót một thời gian, chờ tích lũy đủ nội tình rồi sẽ quay lại xử ngươi.

Thấy dân bản xứ sắp đi, Động Côn không chịu thôi, quát lớn:

- Dân bản xứ, tất cả đều tại ngươi! Ngươi nghĩ mình có thể đi sao? Đứng lại cho lão phu!

Thoáng chốc hai người ẩn vào hư không, một trước một sau dây dưa không dứt.

Lâm Phàm ngoái đầu nhìn, không ngờ Động Côn cố chấp như vậy. Hắn tùy ý để một giọt máu của mình rơi xuống, sau đó hắn bay thẳng tới trước.

Đất Chân Tiên giới rộng mênh mông, có nhiều chỗ chưa biết khiến Lâm Phàm rất tò mò.

Không biết qua bao lâu, hoàn cảnh xung quanh thay đổi lớn.

Vốn trời trong xanh mà bây giờ mây đen bao phủ, phương xa có các dãy núi kéo dài, sấm sét giáng xuống, ánh sáng u tối ẩn hiện.

Lâm Phàm ngạc nhiên nhìn:

- Nơi này thật là thần kỳ.

Hắn không ngờ tùy ý dắt mũi Động Côn đi dạo mà có thể lạc bước tới nơi thần kỳ thế này.

Đối với người tu hành thì nơi thần bí thường ẩn chứa bảo bối, nhưng nhiều lúc họ sẽ không tùy tiện đi vào, ai biết bên trong có nguy hiểm gì không.

Với Lâm Phàm thì chẳng sợ gì, nguy hiểm chứ có gì, hắn không sợ cả cái chết thì e ngại gì nguy hiểm.

Động Côn dừng lại, cảnh giác nhìn khu vực này:

- Dân bản xứ, lão phu khuyên ngươi tốt nhất đừng chạy, nơi này là Sinh Tử Thâm Uyên, đi vào là chết mười mươi, không ai cứu ngươi được.

Lão là tiên nhân Chân Tiên cảnh cũng không dám vào.

Đây là cấm địa của Chân Tiên giới, trừ phi muốn tự sát hoặc cùng đường mong đi vào cầu may, bình thường không ai muốn vào.

Lâm Phàm cười hỏi:

- À, nơi này nguy hiểm như vậy nghĩa là ngươi sẽ không đuổi theo ta?

Động Côn nói:

- Lão phu sẽ không đuổi theo vào, nhưng lão phu sẽ chờ ngươi tại đây, chờ ngươi chết ở bên trong.

Lâm Phàm nói:

- Bản phong chủ nói ngươi sẽ tiến vào, ngươi tin không?

Động Côn lạnh lùng nói:

- Ha ha ha, buồn cười, nực cười thật, dân bản xứ huyên hoang! Lão phu ở đây canh chừng, nếu ngươi muốn sống thì tốt nhất là bó tay chịu trói, nếu ngươi nói những gì mình biết cho lão phu thì có lẽ sẽ cho ngươi sống thừa.

Động Côn phát hiện dân bản xứ này rất kỳ dị, Tiên Thiên Tiên Hồ không có hiệu quả với hắn, có thể ra khỏi phong ấn, chắc chắn có lý do nào đó. Nếu tìm hiểu được nguyên nhân trong đó có lẽ sẽ giúp ích rất lớn cho lão.

Chân Tiên chưa phải tận cùng, chắc chắn còn cảnh giới cao hơn nữa.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Ài, quả nhiên người Chân Tiên giới khó giao lưu, thôi không nói nữa.

Lâm Phàm mở Hữu Sắc Nhãn Tình ra, bay thẳng tới trước.

Động Côn vốn bình tĩnh nhưng đột nhiên thay đổi, lão phát hiện đối phương đang trào phúng mình, sự coi khinh đó khiến lão cực kỳ tức giận, liều mạng đuổi theo hắn.

Lâm Phàm cười nói:

- He he, đã đến rồi mà không vào là không nể tình.

Lâm Phàm dần phát hiện bốn phía khác với lúc mới vào.

Không khí tràn ngập lực lượng sấm sét nhỏ bé chạy dọc làn da, hắn có cảm giác huyền diệu, không biết là hạt gì bám trên da.

- Nơi thần kỳ, nếu có thể di dời chỗ này thì cuộc đời hoàn mỹ.

Khi vào đây, ý nghĩ đầu tiên của hắn không phải bên trong có cái

gì mà là có thể di chuyển nó đi không.

- Có điều lạ.

Lâm Phàm cảm giác như xuyên qua lớp màng mỏng, mắt thường không thấy nhưng có thể cảm nhận được.

Đóng Hữu Sắc Nhãn Tình.

Động Côn mới giết tới trước mặt Lâm Phàm khi nhìn rõ tình huống xung quanh thì giật mình tái mặt, vội khựng lại, biểu tình kinh hoàng:

- Chuyện gì thế này? Mới rồi đã xảy ra chuyện gì? Tại sao đến nơi này?

Động Côn vừa kinh vừa giận:

- Dân bản xứ, là ngươi giở trò quỷ!?

Rõ ràng lão ở bên ngoài mà sao bỗng dưng đến đây? Tại sao lão đuổi theo hắn? Vì sao?

Lâm Phàm nhe răng cười nói:

- Được rồi, đi tiếp nào, bản phong chủ dẫn ngươi đi tham quan tình huống bên trong.

Nụ cười kia quá điên cuồng trong mắt Động Côn.

Động Côn quay đầu bỏ chạy:

- Không!

Lão không muốn đi vào, nơi này là cấm địa. Sinh Tử Thâm Uyên vô cùng khủng bố, bao năm qua không biết bao nhiêu người đi vào mà không về nữa, không thiếu tu sĩ Chân Tiên cảnh, tất cả đều bặt vô âm tín.

Động Côn không cho rằng mình đi vào sẽ còn sống trở về, dân bản xứ này muốn mang lão cùng chết chung nhưng lão thì không muốn điều đó.

Hữu Sắc Nhãn Tình.

Động Côn bỗng gầm lên, ánh mắt tức giận trừng Lâm Phàm:

- Dân bản xứ, ta muốn giết ngươi!

Đối mặt biểu tình giận đến tím mặt, Lâm Phàm rất bình thản dứt khoát chạy vào chỗ sâu.

Lâm Phàm muốn xem Sinh Tử Thâm Uyên có cái gì khủng bố dữ vậy, nếu không có nguy hiểm thì phải tìm cách di chuyển nó đi.

Chương 573: Thứ này có giá trị nghiên cứu rất cao

Đóng Hữu Sắc Nhãn Tình.

Động Côn bình thường trở lại, nhưng khuôn mặt khủng hoảng như thấy quỷ.

- A! Sao có thể như vậy, tại sao lão phu đi vào? Lão phu muốn ra ngoài!

Động Côn không nhịn được nữa, mặc kệ Lâm Phàm ở bên cạnh, lão lao thẳng ra ngoài.

Lâm Phàm chờ đợi, hắn cảm giác nơi này có lớp màng mỏng nhưng không biết dùng để làm gì, vừa lúc lợi dụng Động Côn thử nghiệm.

Bùm!

Động Côn lao đi thật mạnh, mặt như đụng trúng cái gì phun máu mũi ra.

Lâm Phàm thầm nghĩ:

- Quả nhiên, màng mỏng cũng xem như một loại phong ấn, tiến vào dễ dàng, ra ngoài thì khó. Tất nhiên chỉ khó khăn với người khác, còn với mình thì rất đơn giản.

Nhìn bộ dạng thê thảm của Động Côn làm hắn thấy tội.

Dù có đầu sắt mà đụng vào màng mỏng cũng đầu rơi máu chảy, đủ thấy màng mỏng cứng rắn cỡ nào.

Động Côn va chạm:

- Lão phu muốn ra ngoài!

Nhưng bức tường vô hình trước mắt ngăn chặn tất cả con đường quay đầu về.

Sau khi thử nghiệm mấy lần Động Côn đã tuyệt vọng:

- Vì sao lão phu đi vào Sinh Tử Thâm Uyên này.

Lão biết rõ truyền thuyết nơi này, không ai muốn vào đây nữa, được người Chân Tiên giới gọi là cấm địa. Dù là tu sĩ Chân Tiên, dù muốn tự sát cũng sẽ không bước vào đây một bước, trừ phi bị nhũn não.

Lâm Phàm bình tĩnh đứng đó, chờ đợi Động Côn phản ứng lại.

- Ài, đáng tiếc, cường giả Thần cảnh cái quái gì, vào nơi xa lạ này sợ run như chim cút, khiến người quá thất vọng.

Động Côn gục mặt xuống, im lặng đứng tại chỗ, không ai biết lão đang nghĩ gì.

Không ai chú ý thấy khóe mắt Động Côn chảy ra giọt chất lỏng trong suốt.

Động Côn lẩm bẩm:

- Tiêu đời.

Lão là thái thượng trưởng lão của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, địa vị cao quyền nặng, càng lên đỉnh tiên đạo, không ngờ đạo tâm vững chắc tan vỡ trong khoảnh khắc.

Động Côn tức điên lên, tiên lực dao động không ổn định:

- Lão phu muốn giết ngươi, dân bản xứ! Đều tại ngươi kéo lão phu vào đây!

Dường như lão muốn không chết không ngừng với Lâm Phàm.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói:

- Làm gì đấy? Còn muốn đánh? Ngươi không biết đang ở đâu hay sao? Nếu không muốn ra ngoài thì ngươi cứ tiếp tục ra tay, nếu không đánh, có lẽ hai chúng ta đi dạo một vòng sẽ ra ngoài được. Ngươi mà giết bản phong chủ thì chính ngươi phải một mình đối diện nơi khủng bố này.

Động Côn đang định xông lên khi nghe mấy lời này thì cười khổ, hạ tay xuống, tiên lực cuồng bạo bỗng chốc tan biến, trở về bình thường.

Động Côn tuyệt vọng nói:

- Chúng ta không ra được.

Động Côn chợt sửng sốt, dân bản xứ đặt tay lên vai lão?

Khóe môi lão co giật, chuyện gì đây? Có dân bản xứ vênh váo vậy sao?

Lâm Phàm choàng vai Động Côn, kéo lão đi tới trước:

- Đừng ủ rũ vậy, đi, chúng ta cùng đi xem bên trong có cái gì. Tạm gác mâu thuẫn giữa bản phong chủ và ngươi sang bên, chờ ra ngoài rồi từ từ nói tiếp.

Động Côn còn nói gì được, đã đến mức này rồi đánh giết nhau làm gì nữa.

Tất cả đều vô nghĩa trong chỗ này, vì từ khi bọn họ đặt chân vào đây đã bị cái chết bao phủ trên đầu.

Nơi này giống khe núi lớn, hai bên trái phải là đá núi xám xen lẫn màu đen, đá núi hình thành độ cong đối xứng trái phải.

Bọn họ đi ở giữa như đi trên hành lang ác ma.

Lâm Phàm hỏi:

- Động Côn, ngươi nói xem nơi này nguy hiểm cỡ nào?

Lâm Phàm không lo lắng, hắn hỏi là vì muốn nhắc nhở lão già này biết đang trong chỗ nguy hiểm, đừng quá càn rỡ.

Động Côn ngây người, không muốn nhớ lại nhưng vẫn nói:

- Sinh Tử Thâm Uyên, không ai biết bên trong có cái gì nhưng người đi vào đều không trở ra nữa, ít nhất từ khi lão phu biết đến nó tới nay là như vậy.

Lâm Phàm thoải mái nói:

- À, vậy đúng là nguy hiểm.

Nơi này nguy hiểm đến đâu đều không liên quan tới hắn.

Lâm Phàm phát hiện hoàn cảnh chỗ này khác biệt, mặt đất trải đá vụn màu đen, không biết dưới lớp đá vụn có gì.

Động Côn cẩn thận cảnh giác bốn phía, lão không biết làm cách

nào ra ngoài. Tu sĩ Chân Tiên đi vào đều không thể trở ra tức là mức độ nguy hiểm chỗ này cao hơn Chân Tiên.

Hai người đi một hồi không biết đã được bao xa.

Lâm Phàm nói:

- Động Côn, bản phong chủ cho ngươi một đề nghị. Ngươi thấy đấy, ta đã diệt chưởng giáo và một số trưởng lão trong môn phái của ngươi, hay là xóa bỏ đi, sau này chúng ta xem như chưa từng xảy ra, dù sao ngươi đâu bị giết, giận một lúc được rồi.

Động Côn nghe vậy khóe môi co giật, tránh xa Lâm Phàm một chút:

- Dân bản xứ, đừng tưởng lạc vào đây có thể sống sót ra ngoài. Lão phu không ra tay vì muốn thấy ngươi chết thế nào trong này.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Ài, đáng tiếc, người vùng đất Nguyên Tổ chúng ta tràn ngập tình yêu và hòa bình, là Chân Tiên giới các ngươi tự nhiên xách đao xâm nhập, còn trách ngược lại chúng ta tàn nhẫn?

- Ha ha!

Động Côn không muốn nói chuyện, lão cảm thấy dân bản xứ này là đại biểu của vô sỉ. Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung bọn họ chưa giết vài dân bản xứ, nhưng cao tầng, bao gồm chưởng giáo đều bị dân bản xứ này giết, giờ còn nói là tràn ngập hòa bình và tình yêu, sao hắn không chết đi.

- Dân bản xứ, lời như vậy mà ngươi cũng nói ra được, không lẽ chưởng giáo và trưởng lão của bổn phái không phải bị ngươi giết?

Lâm Phàm nhìn Động Côn, gật đầu nói:

- Ừ, không phải ta giết.

Động Côn nổi giận, thổi râu trừng mắt:

- Ngươi . . .!

Lão không ngờ hắn vô sỉ đến mức chối đẩy, người vùng đất Nguyên Tổ sao có thể vô sỉ đến thế.

Lâm Phàm vội ngăn Động Côn lại, chỉ phía xa:

- Đừng nói chuyện, ngươi xem đó là cái gì?

Động Côn trừng mắt Lâm Phàm sau đó dời tầm mắt qua, khi thấy thân hình khổng lồ ở phía xa thì lão sợ đến chảy mồ hôi lạnh, lùi lại mấy bước, ngồi bệch xuống đất không chút phong phạm của tiên gia.

Phía xa có con yêu thú khổng lồ, thân hình như cá voi nhưng có hai tay hai chân, đôi tay dài mảnh, vị trí khoang miệng mọc một mũi nhọn rất dài, làn da màu xám.

Con yêu thú di chuyển từ từ, thân hình khổng lồ hơi cồng kệch, từng bước chậm chạp.

Lâm Phàm hỏi:

- Ngươi biết đây là yêu thú gì không?

Động Côn lắc đầu nói:

- Không biết.

Lâm Phàm khinh thường liếc lão:

- Không biết mà ngươi sợ đến thế, có chút chí khí được không?

Đây mà là cường giả Chân Tiên giới gì, nhát như chuột, khiến người nhục giùm.

- U!

Yêu thú há mồm phát ra tiếng hú, thanh âm hùng hồn truyền đến.

Tóc của hai người bị sóng âm thổi bay.

Lâm Phàm kinh thán:

- Thật lợi hại.

Hắn chưa từng gặp loại yêu thú này, cảm giác hơi khủng bố.

Động Côn vội nói:

- Đi, đi mau, chúng ta đi đường vòng. Chắc đây là sinh vật của Sinh Tử Thâm Uyên, thừa dịp nó còn chưa phát hiện chúng ta hãy đi nhanh lên!

Bản năng nói cho Động Côn biết yêu thú ở phía xa rất nguy hiểm, không thể trêu vào. Lão là tu sĩ Chân Tiên cảnh mà khiến lão thấy khủng bố thì yêu thú kia mạnh biết bao.

Lâm Phàm hét to:

- Này, ngươi là ai? Tại sao cản đường đi của chúng ta? Bản phong chủ cho ngươi một giây suy nghĩ, mau tránh ra cho ta, chúng ta muốn đi qua!

Giọng hắn ồm ồm vang xa.

Động Côn kinh hoàng nhìn Lâm Phàm:

- Ngươi điên rồi!

Lão không ngờ dân bản xứ này nổi điên chủ động chọc vào tồn tại chưa biết kia, muốn chết sao?

Yêu thú phát ra tiếng kêu dày đặc mà hùng hồn:

- U! U!

Nó nhìn sang chỗ nhóm Lâm Phàm, trong đôi mắt xám bắn ra tia sáng.

Yêu thú chậm chạp đột nhiên biến mất tại chỗ.

Động Côn thấy thế con ngươi co rút như gặp quỷ, lão không ngờ trường đao của yêu thú này mau đến vậy, mắt thường không thể thấy thân hình của nó.

- U!

Yêu thú khổng lồ bỗng xuất hiện trước mặt hai người, nó hú dài chấn hai người lảo đảo.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Giọng lớn ghê.

Đây là phát hiện mới nhất, loại yêu thú này tuyệt đối là dị chủng, đáng giá nghiên cứu sâu.

Làn da máu xám của yêu thú cuộn sóng như vằn nước, đôi tay xám dài mảnh chộp Lâm Phàm và Động Côn.

Lâm Phàm cười:

- Thú vị, dám tấn công.

Hắn co nắm tay, bay lên, cú đấm ẩn chứa lực lượng khủng bố giáng xuống.

Bùm!

Bàn tay của yêu thú khủng bố đỡ nắm đấm của Lâm Phàm, làm hắn hơi bất ngờ là nắm tay đánh trúng chỉ khuếch tán một lớp sóng gợn, dường như lực lượng bị hấp thu.

Vèo!

Mũi nhọn trước khoang miệng của yêu thú đâm thủng người Lâm Phàm.

Môi to màu xám gấp khúc thành hình nửa vầng trăng như đang cười, nước miếng dính đặc chảy nhễu nhão.

Biểu trình động Côn kinh hoàng, con ngươi nở to dường như không ngờ chuyện xảy ra như thế. Tuy dân bản xứ này thực lực không bằng lão nhưng lão tuyệt đối không thể diệt gọn trong một giây.

Lâm Phàm bộc phát ra tia sáng cuối cùng, khó khăn giơ tay ngoắc Động Côn:

- Mau chạy trốn, hỡi bằng hữu của ta!

Động Côn dứt khoát quay người bỏ chạy, hóa thành luồng sáng tích tắc biến mất.

Lâm Phàm nhìn Động Côn không chút do dự chạy trốn thì đau lòng:

- Đệt, bản phong chủ đã nhìn thấu Chân Tiên giới các ngươi, không có tính người!

Nếu có tình người thì ít ra nên chảy một giọt nước mắt.

Yêu thú vui vẻ kêu to:

- U!

Lâm Phàm nói:

- Muốn ăn thì mau lên, đừng lề mề, cười gì mà cười, đồ điên.

Lâm Phàm bỗng phát hiện là lạ, cây kim đâm thủng người mọc ra nhiều kim nhỏ hút máu trong người hắn.

Lâm Phàm cảm nhận tốc độ máu trong người biến mất rất nhanh:

- Lợi hại, yêu thú này có giá trị nghiên cứu rất cao.

Khoảnh khắc Lâm Phàm đã thành thây khô, tất cả máu tươi bị yêu thú hút hết.

Yêu thú chậm rãi há mồm ra, tay dài mảnh chộp Lâm Phàm xuống như xiên thịt, nó ngửa đầu, giơ tay lên cao chậm rãi thả ra, để con mồi rơi tự do vào khoang miệng.

Nó nuốt cái ực, vui vẻ kêu to, tiếng ù ù lan xa.

Chương 574: Bị cái ngu của mình làm ngây người

Biểu tình Động Côn kinh hoàng, trán rịn mồ hôi lạnh:

- Gặp quỷ, lão phu gặp quỷ!

Với tu vi của lão không thể nào còn có tồn tại khiến lão hãi hùng như thế, nhưng tu vi càng cao thì biết càng nhiều.

Chân Tiên giới không như bề ngoài trông thấy, nó có mấy chỗ cấm địa dù là Động Côn cũng không dám bước vào.

Ví dụ như Sinh Tử Thâm Uyên này là một trong các vùng đất mạo hiểm nguy hiểm đến tột độ.

Một ngàn năm trước Chân Tiên giới từng có thời kỳ huy hoàng, khi đó trăm nhà đua nở, xuất hiện nhiều tu sĩ Chân Tiên, còn hình thành một liên minh thăm dò cấm địa, theo đuổi cảnh giới cao hơn.

Theo ghi chép thì chuyện này dẫn đến oanh động rất lớn thời bấy giờ. Tiên ma yêu hiếm hoi đoàn kết lại với nhau, đa số tu sĩ Chân Tiên cảnh bước chân vào các cấm địa.

Khi tất cả hậu bối cho rằng thời đại tu tiên mới sắp đến thì xảy ra chuyện vô cùng khủng bố, đó là các tu sĩ Chân Tiên vào cấm địa đều chết.

Khi đó có một người trốn thoát, người ấy là thủ lĩnh của liên minh, được vô số tu sĩ gọi là Tiên Tôn, càng là thiên tài chói sáng nhất Chân Tiên giới trong vạn năm qua, mới gần bốn mươi tuổi đã tu luyện đến Chân Tiên cảnh, có thể nói là vô song cõi đời, không địch thủ.

Nhưng lúc ấy Tiên Tôn điên điên khùng khùng, mất nửa bên đầu, người đầy lỗ máu, trong lỗ máu chảy ra không phải máu đỏ mà là màu đen đặc sệt, có tính ăn mòn rất lớn.

Tiên Tôn đi ra không lâu sau bị người phát hiện, nói một câu cuối được ghi lại trong điển tịch.

- Vĩnh viễn đừng đi vào, bên trong có . . .

Chưa nói hết câu nhưng mọi người biết trong cấm địa này khủng bố còn hơn ghi chép để lại.

- Tiêu đời, lão phu phải làm sao bây giờ?

Động Côn không biết đã đến đâu, mới rồi sợ quá bay lung tung, giờ không biết bay đi đâu rồi.

- Nơi này là chỗ nào?

Động Côn chợt phát hiện trước mắt có một thôn trang, tổng rất cũ nát, tĩnh lặng, không có chút hơi thở.

Động Côn nhỏ giọng hô:

- Có ai không?

Bốn phía yên tĩnh, Động Côn thấy có dấu tay đen trên những cửa gỗ đóng kín.

Két!

Vang tiếng động nhỏ như tiếng cửa mở.

Động Côn giật nảy mình nhìn quanh:

- Ai đấy? Đi ra! Lão phu là thái thượng trưởng lão của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, các ngươi muốn làm gì?

Lão giả bộ gan lớn nhưng trong lòng sợ muốn chết.

Động Côn sắp hận chết Lâm Phàm, nếu không tại dân bản xứ đó thì lão đã không đến nơi nguy hiểm như vậy.

Két!

Có tiếng đóng cửa, lần này Động Côn nhanh chóng nhìn qua. Cánh cửa một gian nhà gỗ đằng trước bên trái lung lay nhẹ, hình như có người đi vào rồi đóng mạnh cửa.

Động Côn tức giận quát:

- Muốn chết! Dám giả thần giả quỷ trước mặt lão phu!

Động Côn đến trước nhà gỗ, giơ tay lên định đẩy cửa ra, nhưng khi sắp chạm vào cửa gỗ thì khựng lại, tay lão cách cánh cửa chỉ cỡ một sợi tóc.

Động Côn thầm hoảng, nuốt nước miếng ừng ực:

- Nguy hiểm quá, kiểu này giống như dụ lão phu mở cửa ra, bên trong chắc chắn có vấn đề.

Đến cấm địa này hù chết lão, ban đầu có dân bản xứ làm bạn thì lão còn chút lá gan, giờ lẻ loi một mình thì lão sợ thật. Khi còn nhỏ lão đã sợ mấy thứ này nên mới muốn tu tiên thêm can đảm, nhưng dù tu tiên thì lão vẫn sợ như thường.

Đột nhiên Động Côn phát hiện tia nắng chiếu lên cửa gỗ tối xuống.

- Sao có thể như vậy? Mới rồi còn sáng trưng mà sao bỗng nhiên tối xuống?

Trong khi Động Côn suy nghĩ thì khu vực này thật sự tối đen, không phải đen nhánh mà âm u như bị mây đen che kín.

Két két két két két!

Từng tiếng động như cửa gỗ mở.

Động Côn nghe vào tai thật khủng bố.

Động Côn hét to:

- Có quỷ!

Động Côn luống cuống như quên mất mình là tu sĩ Chân Tiên cảnh, chỉ muốn chạy xa thật xa.

Có một cây hòe đứng ở lối vào thôn trang nhỏ, nhánh gấp khúc, đa số nhánh cây là những đường cong kỳ dị. Một con quạ đen bay tới đậu trên nhánh cây hòe, mắt đỏ thẫm nhìn theo hướng Động Côn bỏ chạy.

Trong không gian ẩm ướt, Lâm Phàm mở mắt ra:

- Yêu thú này hơi ác, hơi tàn nhẫn, giống bản phong chủ hồi trẻ, thích chơi trò này.

Sống lại mười giây, tất cả vấn đề không còn là vấn đề.

Tí tách!

Hai bên chắc là vách dạ dày của yêu thú, có chất lỏng xám dính

đặc nhỏ xuống.

- Đây là loại yêu thú gì? Thực lực rất mạnh, phút cuối đâm xuyên bản phong chủ nhanh đến tột độ, làm bản phong chủ không phản ứng lại, rất đáng sợ.

Lâm Phàm phải công nhận con yêu thú này khá mạnh, ít nhất tốc độ rất nhanh.

Xèo xèo xeo!

Là tiếng ăn mòn.

Lâm Phàm cúi đầu xem, thì ra là giày bị ăn mòn. Trong này có lẽ là dạ dày của yêu thú, những chất lỏng màu xám có tính ăn mòn rất mạnh.

Lâm Phàm thi triển Hỗn Nguyên Đại Thân, lỗ chân lông ở bàn chân phun ra nuốt vào, đốm sáng vàng hiện ra, hai chân đổi thành màu vàng dễ dàng đối kháng lại những chất lỏng.

- Trong này chắc không có gì, tính ăn mòn mạnh như vậy dù có cường giả bị nuốt vào cũng hóa thành chất dinh dưỡng rồi.

Đây không phải lần đầu Lâm Phàm vào dạ dày của yêu thú, hắn đã thói quen nên không thấy mới lạ.

Lâm Phàm đi dọc theo đường hầm, muốn nhìn xem bên trong yêu thú có cái gì. Trong lòng hắn ôm mong đợi, muốn tìm cái kia trong người yêu thú, nhưng không biết có không, dù sao không phải tất cả yêu thú đều có thứ đó.

Nhưng yêu thú có giá trị nghiên cứu như vậy mà không có thứ kia sẽ làm người ta thất vọng lắm.

Lâm Phàm đi một đoạn đường, phía trước đổ ập cơn lũ, không phải lũ mà là chất lỏng màu xám.

Chất lỏng lấp đầy đường hầm, không có chỗ trốn.

Xèo xèo!

Khoảnh khắc Lâm Phàm bị chất lỏng phủ lên, hóa thành hư vô, mười giây sau hắn sống lại tại chỗ, đi tiếp.

Đã là yêu thú lợi hại thì chắc chắn không để sinh vật nào có cơ hội sống trong cơ thể nó. Thoạt trông kiểu ăn của yêu thú là hút con

mồi thành thây khô trước, bảo đảm đối phương chết rồi mới nuốt vào.

Thật là yêu thú thông minh, nhưng rất tiếc ngươi gặp bản phong chủ, thiên tài nhất vùng đất Nguyên Tổ.

Thình thịch!

Lâm Phàm dừng bước, hắn nghe thấy thanh âm quen thuộc, vẻ mặt mừng rỡ như phát hiện bảo bối. Nghe hướng phát ra tiếng động là từ bên cạnh, nhưng có lớp màng mỏng ngăn cách rồi.

Tuy nhiên điều này không thể làm khó Lâm Phàm, hắn lấy Lang Nha Bổng ra, giơ tay đập xuống màng mỏng.

Gậy đập xuống, gai nhọn đâm thủng màng mỏng, có chất lỏng chảy xuống.

Yêu thú ở bên ngoài có chút cảm giác nhưng không quá lớn, nó khựng lại một lúc rồi chậm rãi đi tiếp.

Roẹt!

Lâm Phàm đập nửa ngày rốt cuộc xé rách cái lỗ, hắn bước qua, đập vào mắt là một trái tim lớn, tim có màu xám đập thình thịch.

Trái tim không phải mục tiêu của hắn, khi thấy cục thịt màu xám bên cạnh tim thì trái tim của hắn đập nhanh.

- Thật sự có!

Thật ra Lâm Phàm không dám chắc, hắn chỉ muốn thử xem sao.

Lâm Phàm thật nhỏ bé trước cục thịt kia, miệng hắn không lớn như vậy.

Hôn tới tấp!

Thân hình Lâm Phàm biến lớn ba mét, miệng to hơn nhiều, hắn vươn tay xé một miếng xuống nhét vào miệng.

Lâm Phàm cầu nguyện:

- Đại lão Tam Thanh ở trên trời linh thiêng phù hộ phải có thứ đó!

Chỉ cần có giá trị khổ tu thì những khổ sở trước đó hắn phải chịu

đều không tính là khổ.

+3000 giá trị khổ tu.

Nghe gợi ý giá trị khổ tu làm Lâm Phàm vui mừng muốn khóc:

- Trời ạ, rất cảm tạ các vị đại lão!

Rốt cuộc không cần vất vả tăng giá trị khổ tu.

Một ngày tu luyện hai mươi bốn tiếng, ai hiểu thấu nỗi khổ đó?

Trong lúc Lâm Phàm vui vẻ thì không gian rung lắc mạnh, hình như yêu thú ở bên ngoài thấy khó chịu.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Ài, yêu thú ơi là yêu thú, ngươi yên tâm, bản phong chủ sẽ không để ngươi hy sinh uổng phí, sau này chờ khi bản phong chủ trở thành cường giả sẽ cho ngươi một danh phận.

Lâm Phàm không rảnh lảm nhảm nữa, bắt đầu nhai ngồm ngoàm.

Thứ này tuy xám xịt trông rất nguy hiểm nhưng ít ra không có tình huống biến dị.

Lâm Phàm không ngừng gặm, không gian rung lắc càng kịch liệt.

Hắn cảm nhận giá trị khổ tu liên tục tăng lên, tâm tình rất hân hoan.

Đột nhiên xoẹt một tiếng, cục thịt hai bên nhô ra vô số gai nhọn đâm vào người Lâm Phàm, chớp mắt hút hắn thành thây khô. Sau khi xác định con mồi đã chết, những gai nhọn chậm rãi rút về.

Mười giây sau Lâm Phàm sống lại, chép miệng:

- Lợi hại, ở trong thân thể mà có thể công kích được, giá trị nghiên cứu của yêu thú này cao đụng nóc.

Hàng mới mẻ kiểu này chưa từng gặp qua.

Nhưng lúc này hắn sẽ không thương tình, mặc kệ yêu thú vùng vẫy cỡ nào hắn quyết nuốt cục thịt.

Yêu thú cảm giác thân thể không quá thoải mái, hình như có con

sâu nhỏ gặm cắn trong thân thể làm nó rất tức giận.

Lại đến nữa, đau đớn từng cơn, yêu thú rít gào, tay dài mảnh với vào khoang miệng muốn lôi vật lạ ra.

Nhưng đau nhức kịch liệt làm nó phản xạ cắn chặt mồm, rắc một tiếng cánh tay đứt, bị cắn đứt.

Yêu thú đau lăn lộn dưới đất.

- Nắm chắc lên Thần cảnh rồi, chỉ cần đủ số giá trị khổ tu thì không khó tích lũy nội tình.

Lâm Phàm đã tính hết rồi, tích lũy giá trị khổ tu xong sẽ hết sức tích lũy nội tình, khi đó bước vào Thần cảnh là đánh khắp thiên hạ không địch thủ.

Muốn hỏi còn ai hơn ta?

Thời gian trôi nhanh, nhưng với yêu thú là giày vò đến tột đỉnh, nó bị cái ngu của mình làm ngây người.

Vì sao tự cắt đứt cánh tay của mình? Sinh linh trong thân thể rõ ràng bị giết rất nhiều lần nhưng tại sao qua một chốc nó lại đau nhói? Điều này không thể xảy ra.

Lúc này Lâm Phàm đã quên mình chết bao nhiêu lần, hắn chỉ biết điên cuồng ăn, tất cả đều là giá trị khổ tu, tuyệt đối không thể lãng phí.

Khi Lâm Phàm lại giơ tay chộp thì phát hiện trống rỗng không còn lại gì.

Lâm Phàm vuốt bụng, no nứt bụng:

- Ăn xong rồi.

Khi xem xét giá trị khổ tu thì biểu tình của hắn trở nên điên cuồng, miệng ngoác tới mang tai, điên cuồng cười to.

Lần này không ai có thể ngăn bản phong chủ được nữa!

Chương 575: Thôn trang này không có người vậy thì mượn dùng

Giá trị khổ tu: 316000000.

Lâm Phàm bị giật mình trước giá trị khổ tu nhiều kinh khủng, trong lòng hoang mang rối loạn, đến quá đột ngột, hắn chưa chuẩn bị tâm lý.

Số cộng màu xám lấp lánh ánh sáng rực rỡ chứng minh đã có thể tăng lên tới Thần cảnh.

Nhưng nội tình chưa đủ thì hắn sẽ không thăng cấp, muốn làm phải làm mạnh nhất. Khi hắn bước vào Thần cảnh thì phải trở thành tồn tại mạnh nhất trong Thần cảnh.

Tiếng động bên ngoài dần bình tĩnh lại, xem ra yêu thú bị hành kiệt sức, có lẽ đã trở thành cặn bã, chỉ còn một hơi thở.

Sinh Tử Thâm Uyên gì chứ, cấm địa? Không thể vào! Toàn vớ vẩn, nếu hắn không đi vào thì làm sao một hơi tích lũy được giá trị khổ tu nhiều mênh mông? Ngẫm kỹ lại đi vào đây thật là lựa chọn sáng suốt.

Lâm Phàm lấy Lang Nha Bổng ra, hai tay giơ cao, lắc cổ tay làm quen cảm giác, sau đó quát khẽ đập gậy vào một mảng thịt.

Bên ngoài, yêu thú khổng lồ nằm liệt dưới đất, người không còn sức, như sắp chết. Mãi đến lúc chết nó vẫn không biết là thứ gì hành hung làm ác trong người nó, hại nó ra nông nỗi này.

Lực lượng xói mòn, nó không còn sức giơ tay lên.

Bùm!

Lớp da yêu thú bỗng nhăn lại rồi nổ tung, vòi máu loãng màu xám bắn ra, một lỗ máu to lớn xuất hiện trên người yêu thú, một bóng dáng nhàn nhã bước ra.

- Cảm giác ra ngoài thật tuyệt.

- +400000 điểm. Gì? Sao bỗng nhiên thêm nhiều diểm vậy?

Lâm Phàm rất ngạc nhiên, không tin được, hắn chưa bao giờ nghĩ đến số điểm này, cảm giác quá khủng bố.

Bốn mươi vạn điểm, nếu đặt ở trước kia hắn phải dọn sạch một vùng đất mạo hiểm mới tích lũy được.

Chỉ riêng con yêu thú dị dạng này đã được bốn mươi vạn điểm?

Lâm Phàm ngạc nhiên giây lát rồi chìm vào suy tư, nghĩ kỹ thì không phải không thể nào.

Giết Bán Thần cảnh đã được hơn vạn điểm, tính nó ở tam trọng đi, cộng thêm điểm, thực lực của yêu thú này chắc là đỉnh nhất Thần cảnh, rất có thể đã bước vào cảnh giới khác.

Giết vượt cấp sẽ được thưởng, xem như tăng lên gấp mười lần, nên bốn mươi vạn điểm cũng hợp lý.

Lâm Phàm mừng rỡ, hưng phấn khó tả:

- Lợi hại, thì ra còn có kiểu này. Nơi này rất thần kỳ, đo ni đóng giày cho mình!

Lâm Phàm đã quyết tâm sẽ lăn lộn trong chỗ này kiếm điểm, hoặc tích lũy giá trị khổ tu.

Đâu ai biết có bao nhiêu con tu luyện đến cảnh giới này, tích lũy giá trị khổ tu nhiều chút tuyệt đối không có chỗ xấu.

Lâm Phàm nhìn sang yêu thú, thân hình khổng lồ rất dữ tợn, nếu người chưa gặp qua trường hợp lớn e rằng sẽ bị hình dạng dữ tợn của yêu thú hù sợ chết khiếp.

- Thứ tốt, giá trị nghiên cứu rất lớn, mang về cho Đại Yêu Sư nghiên cứu xem có thể dung hợp ra tay đấm mạnh mẽ không.

Lâm Phàm nhớ Đại Yêu Sư của Nhật Chiếu tông thích làm dung hợp, hắn vốn định cho Đại Yêu Sư dung hợp, chờ khi Nhật Chiếu tông phản công Viêm Hoa tông thì sẽ nội ứng ngoại hợp trực tiếp hủy diệt Nhật Chiếu tông.

Nhưng không ngờ thực lực của hắn tăng lên quá mau, không cần bày mưu kế nữa, cộng thêm chỉ số thông minh của Nhật Chiếu tông không thấp.

Trước kia có Thánh Đường tông giúp đỡ, Nhật Chiếu tông không có Bán Thần cảnh mà cũng dám chống đối Viêm Hoa tông. Nhưng

nay Thánh Đường tông khó giữ mình, yên phận nhiều, Nhật Chiếu tông nào dám càn quấy.

Lâm Phàm cảm thán:

- Đáng tiếc.

Lâm Phàm vung tay thu xác yêu thú vào trong trữ vật giới chỉ.

Hắn nhìn bốn phía, hơi xa lạ, không biết yêu thú mang hắn đi nơi nào.

- Tìm yêu thú! Tìm bảo bối! Tìm bí mật!

Sinh Tử Thâm Uyên này hoàn toàn là đất lành, người Chân Tiên giới không biết quý trọng nói lên bọn họ có mắt không tròng.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Nếu có thể di chuyển nơi này thì quá tuyệt, nhưng khả năng đó hơi nhỏ. Sinh Tử Thâm Uyên rất lớn, không biết giới hạn ở đâu thì sao bê đi được.

Đành đi một bước tính một bước vậy, hắn tuyệt đối sẽ không ra ngoài ngay bây giờ, chết cũng không đi!

Hắn phải lăn lộn trong Sinh Tử Thâm Uyên này.

Lâm Phàm không biết về Sinh Tử Thâm Uyên nên tìm đại một hướng đi.

Không biết qua bao lâu, dọc đường hắn đi không đụng phải yêu thú nào, hoàn cảnh xung quanh giống y hệt, rất âm trầm, dường như trong không khí tràn ngập một loại siêu rùng rợn.

Cụ thể rùng rợn cỡ nào thì khó nói, tóm lại Lâm Phàm đang rất chán, hắn ước gì gặp con yêu thú có thể làm thịt mình hay đụng phải chuyện nguy hiểm gì, vì như thế mới gặp kỳ ngộ.

- A, chỗ đó có thôn trang?

Từ xa Lâm Phàm trông thấy một tòa thôn trang, nhưng cách quá xa chỉ thấy đống lửa, có bóng người di chuyển.

Lâm Phàm trầm ngâm nói:

- Sinh Tử Thâm Uyên mà cũng có nhân loại? Lạ à nghen, không lẽ

là người mạo hiểm mới?

Lâm Phàm quyết định đi xem, nếu là người mạo hiểm thì có thể trò chuyện một buổi với đối phương, vì hắn đi lòng vòng một lúc lâu mà chưa gặp con yêu thú nào, làm hắn rất nhức đầu.

Nếu là người mạo hiểm thì chắc khá quen thuộc chỗ này.

Ngẫm lại Động Côn đúng là chó, bản phong chủ tràn trề tình cảm bảo vệ lão rời đi vậy mà không ngọt nhạt được một câu đã cụp đuôi chạy, rất đáng giận.

Khi Lâm Phàm đứng ở đầu thôn, hắn thấy bên trong im ắng, không có đống lửa, chẳng có người mạo hiểm gì cả.

Không lẽ mới rồi bị hoa mắt?

Một cây hòe đứng cạnh cửa thôn, cây màu xám đen, lá cây cũng cùng màu xám đen. Gió thổi nhánh cây đung đưa rào rạt mang đến chút tiếng động cho hoàn cảnh yên tĩnh này.

- Thôi, khó khăn lắm gặp một chỗ, nghỉ ngơi một chốc đã.

Hắn đã đi một chặng đường dài, tuy không quá mệt nhưng hơi đói bụng.

Lâm Phàm hét to:

- Này, có ai không?

Dù biết không có người nhưng làm phong chủ Viêm Hoa tông hiểu lễ phép tất nhiên phải khách sáo hỏi một tiếng.

Thôn trang im ắng không đáp lại, các cánh cửa gỗ đóng kín làm thôn trang tràn ngập cảm giác nặng nề.

- Không có ai thì ta vào đây.

Lâm Phàm bước vào thôn trang, tò mò nhìn quanh.

Một nơi kỳ lạ nhưng yên lặng, trong cấm địa nguy hiểm như vậy mà có thôn trang tĩnh lặng như thế thì tựa như thiên đường.

Thôn trang không lớn, chỉ có mười mấy nhà gỗ đóng kín, thoạt trông đã lâu năm, dính đầy tro bụi, dưới mái hiên kết nhiều mạng nhện. Những mạng nhện rũ xuống, hình như không có nhện cư ngụ.

Lâm Phàm vào giữa thôn, lấy Thiên Hà Vương Đỉnh ra, búng ngón tay, Thanh Uyên Địa Hạ đốt dưới đáy đỉnh. Hắn định tắm rửa mát người cái đã.

Tuy vào cấm địa gặp nhiều nguy hiểm nhưng dù ở đây thì không thể để chất lượng sinh hoạt quá kém được.

Trong khi Lâm Phàm bận rộn chợt nghe két một tiếng, thanh âm rất giòn, hơi chói tai.

Lâm Phàm ngước đầu lên, mờ mịt chớp chớp mắt, sau đó tiếp tục thử nước ấm, hơi lạnh.

Két két!

Đó là tiếng cửa mở từ từ, nhưng vì cửa không trơn nên ma sát phát ra tiếng chói tai.

Lâm Phàm lại ngước đầu lên, lần này thấy rõ cánh cửa gian nhà gỗ thứ nhất có dấu hiệu mở ra nhưng rồi khép lại, lặp đi lặp lại phát ra tiếng động.

Lâm Phàm lắc đầu thở dài, bất đắc dĩ nói:

- Ài, cửa mục rồi.

Lâm Phàm bước tới trước nhà gỗ, giơ tay định đẩy cửa, đột nhiên thấy trên cửa gỗ có một dấu tay màu đen.

Lâm Phàm trầm tư một giây đồng hồ, hắn lấy miếng vải ra khỏi trữ vật giới chỉ, kỹ tính lau sạch dấu tay màu đen.

- Tay ai dơ vậy, thật là không chú trọng vệ sinh.

Lâm Phàm đẩy mở cửa gỗ, đã kêu ken két vậy mở toang cửa ra thế là khỏi mở ra đập vô nữa. Sau đó Lâm Phàm bê một tảng đá từ bên cạnh sang chặn cửa.

Lâm Phàm cười nói:

- Giải quyết xong xuôi.

Lâm Phàm nhìn trong nhà, đồ đạc bên trong bày ngay ngắn, trên vách tường trước mặt có một đồ án màu xám, dưới đồ án đặt một cái bàn bát tiên, trên bàn có cái lư hương cắm ba cây nhanh đã tắt.

Xem tình hình thì lâu rồi không có người ở, trong nhà đầy tro

bụi.

Khi Lâm Phàm xoay người định đi chợt phát hiện tia sáng tối xuống, hắn nghĩ đêm nay sẽ phải ở lại đây, thế là đi vào nhà, dời bàn bát tiên sau đó nghênh ngang ra ngoài.

Lâm Phàm cứ tưởng lư hương là bảo bối, nhưng mới bóp mạnh lư hương đã vỡ nát, nên không phải bảo bối, không lọt vào mắt hắn.

Lâm Phàm lẩm bẩm:

- Dù sao không có người ở, mượn tạm đồ vậy.

Bốn cái chân bàn bát tiên bốc lên khói đen chậm rãi xâm thực đôi tay Lâm Phàm, giờ phút này hắn không nhận ra.

Khói đen sắp chạm vào hai tay Lâm Phàm thì bỗng vồ hụt.

Lâm Phàm ném bàn bát tiên xuống đất, nhìn ngó, tay chộp một cái chân bàn, chân đạp mặt sau muốn bẻ chân bàn xuống.

- Ủa?

Lâm Phàm hơi gồng sức nhưng không bẻ chân bàn được, kỳ lạ, với sức mạnh của hắn dư sức tay không xé người chứ đừng nói một cái chân bàn.

Lâm Phàm cười nói:

- Thú vị, cứng vậy sao, bản phong chủ không tin!

Một cái bàn mà dám khiêu chiến sức mạnh của hắn, muốn lên trời à.

Răng rắc!

Một cái chân bàn bị bẻ xuống, chỗ đường nối giữa chân bàn với mặt bàn chảy ra chất lỏng màu đen.

Lâm Phàm không để ý tới điều đó, hắn bẻ bốn cái chân bàn, ném qua một bên, hắn chộp mặt bàn đặt lên đầu gối, hai tay gồng sức, rắc một tiếng mặt bàn gãy làm đôi.

Một dúm Thanh Uyên Địa Hỏa rơi xuống, cái bàn bốc cháy, lửa đỏ rực chiếu sáng u ám bốn phía, mang đến chút ấm áp.

Một đoàn khói đen lăn lộn trong ngọn lửa, dường như nó bị tổn

thương rất lớn, cố nén đau đớn dọc theo mặt đất chạy nhanh đi xa.

Lâm Phàm nhìn nhìn, không quá vừa lòng lẩm bẩm:

- Đống lửa không quá lớn, lửa hơi nhỏ.

Lâm Phàm nhìn cánh cửa gỗ, bước qua gỡ cánh cửa xuống, bẻ thành mấy khúc ném vào đống lửa.

- Hoàn mỹ!

Chương 576: Thật khiến người ghét

Lâm Phàm nằm trong Thiên Hà Vương Đỉnh, vẻ mặt hưởng thụ:

- Thoải mái!

Lúc ở trong bụng yêu thú là hắn đã muốn ngâm mình, mà ở trong thôn trang tĩnh lặng thế này làm hắn rất thả lỏng.

Trong cấm địa nguy hiểm như vậy có thôn trang tuyệt vời thế này thật hiếm hoi. Có lẽ vì nơi càng nguy hiểm càng có hoàn cảnh khiến lòng người sung sướng.

Xèo xèo!

Đống lửa cháy hừng hực, bàn bát tiên rất dễ bốc lửa, bị toát ra mùi làm hắn hơi bất ngờ.

Phương xa, một khói đen nằm rạp dưới đất, nó không có mắt nhưng cảm giác như đang nhìn Lâm Phàm chằm chằm.

Khói đen cực kỳ tức giận, nhưng lúc này chưa phải lúc lộ ra.

Có thời gian rảnh rỗi Lâm Phàm bắt đầu suy nghĩ tình cảnh hiện tại của mình:

- Sinh Tử Thâm Uyên thật là nơi kỳ lạ.

Tình huống nơi này khác rất nhiều với vùng đất mạo hiểm khác.

Vùng đất mạo hiểm khác là yêu thú thành đàn rầm rập xông lên, còn chỗ này trừ con yêu thú khổng lồ đã gặp ra hắn không thấy yêu thú nào khác.

Nhưng phải công nhận con yêu thú đó bằng nhiều con khác.

Bầu trời như bị mây đen che kín, bóng tối bao trùm, chút ánh sáng dần tan biến. Bóng tối cắn nuốt tất cả, che lấp tia sáng cuối cùng.

- Trời tối.

May mắn có đống lửa cung cấp ánh sáng.

Rào rào!

Gió thổi qua, thổi cây hòe ở đầu thôn đung đưa lá cây.

- Quác!

Phía xa có tiếng chim kêu, nghe kỹ là tiếng quạ.

Lâm Phàm nương ánh lửa nhìn phía xa, một con quạ đen thui giương cánh bay tới đậu lên nhánh cây hòe khô, đôi mắt đỏ ngầu nhìn Lâm Phàm chằm chằm, nó ngửa cổ lại kêu lên.

Cửa mười mấy gian nhà gỗ lại nổi khói đen nối liền nhau như bao vây thôn trang.

Ục ục!

Lâm Phàm ngồi trong Thiên Hà Vương Đỉnh, cảm nhận nước ấm chảy qua từng tấc da, cảm giác không cần tả, chắc chắn rất dễ chịu.

Mắt Lâm Phàm bỗng nhìn phía xa, nhìn con quạ đậu trên cành cây, trong óc có một ý ttưởng.

Không ngờ lúc này gặp con mồi chủ động đưa lên cửa, thời cơ rất tốt.

Lâm Phàm lẩm bẩm:

- Tuy quạ hơi không may mắn, chuyên ăn thịt thối nhưng không phải không thể ăn. Nghe nói thịt quạ giống như thịt vịt, hơn nữa quạ hun khói rất ngon.

Lâm Phàm suy nghĩ nên nấu món quạ gì, hắn định nấu canh nhưng ngẫm nghĩ cảm giác hun khói cũng ngon. Hun khói chắc là nướng, đại loại vậy.

Lâm Phàm lấy nồi, Thánh Thổ Châu ra khỏi trữ vật giới chỉ.

Con quạ đậu trên cành luôn nhìn Lâm Phàm, làm như phòng ngừa con mồi chạy trốn như con mồi trước đó.

Những khói đen xoay quanh từ cửa gỗ lan tràn đến sau lưng Lâm Phàm.

Nếu hắn quay đầu lại nhìn sẽ phát hiện đất đai sau lưng mình bao trùm lớp khói đen.

Nhưng mấy chuyện đó không quan trọng, Lâm Phàm đã nhìn trúng con quạ thì tuyệt đối không để nó chạy thoát.

Quạ đậu trên cành cảm giác ánh mắt con mồi có gì đó xấu xa:

- Sao ánh mắt con mồi này là lạ?

Quạ vỗ cánh kêu to, phối hợp cây hòa khiến bốn phía càng âm trầm, rùng rợn hơn.

Đây là con mồi to gan nhất nó từng gặp, phía sau con mồi hình như là một đám con mồi từ ngàn năm trước.

Hữu Sắc Nhãn Tình mở ra.

Quạ đậu trên cành bỗng điên cuồng vỗ cánh, đôi mắt đỏ ngầu càng đỏ thẫm, nó bay vút về phía Lâm Phàm.

Nó là con quạ nhưng cảm nhận con mồi rẻ rúng làm nó không chịu đựng được.

Lâm Phàm mừng rỡ:

- Hay quá, đến đây!

Tay hắn siết chặt nồi sau đó ném Thánh Thổ Châu lên cao, quất mạnh.

Thánh Thổ Châu hét lên:

- Thả ta . . .!

Nó sắp điên rồi, mỗi lần bị nhân loại lấy ra vĩnh viễn là cùng cảnh tượng.

Lâm Phàm chợt nhận ra một chuyện lớn:

- Ôi chao, chết tiệt, không đúng!

Nếu để Thánh Thổ Châu đụng vào con quạ, với độ cứng của nó chắc chắn sẽ đập thịt quạ nát nhừ, khi đó còn gì để ăn.

Hữu Sắc Nhãn Tình!

Lâm Phàm lập tức nhìn Thánh Thổ Châu, quả nhiên Thánh Thổ Châu đang bay đi dường như bị khống chế chợt khựng lại rồi bắn cái vèo về phía hắn.

Bộp!

Lâm Phàm chộp Thánh Thổ Châu bỏ vào trữ vật giới chỉ, sau đó giơ tay bắt lấy con quạ.

- Nguy hiểm quá, suýt bị chỉ số thông minh của mình chơi chết.

Lâm Phàm nghĩ lại mà sợ, may mắn giữ được con mồi nếu không thì tiếc đứt ruột.

Khi Lâm Phàm đóng Hữu Sắc Nhãn Tình thì quạ phản ứng lại, điên cuồng vỗ cánh muốn thoát khỏi khống chế.

Nhưng vào tay Lâm Phàm rồi làm gì có cơ hội chạy trốn?

Chỉ có trong mơ.

Lâm Phàm giơ tay chặt, quạ xỉu.

Hắn leo ra Thiên Hà Vương Đỉnh, mặc đồ vào, cười tươi nói:

- Quá tuyệt vời, thức ăn đêm nay thật ngon.

Những khói đen lan tràn tới sau lưng Lâm Phàm thấy cảnh này thì tạm dừng hai giây, sau đó lùi nhanh như thủy triều.

Lâm Phàm quay đầu lại:

- A?

Hắn nhìn phía sau không thấy gì, mọi thứ vẫn bình tĩnh như cũ:

- Nghi thần nghi quỷ, cứ cảm giác mới nãy có cái gì.

Lâm Phàm không suy nghĩ nhiều, rốt cuộc bắt được con mồi hoang dã, phải bồi bổ mới được.

Lâm Phàm xách con quạ bước tới gần cây hòe.

Lá cây run nhẹ, thoạt trông như bị gió thổi, không ai biết là vì sợ hãi hay sao.

Lâm Phàm lấy Thái Hoàng kiếm ra chặt nhánh cây, dễ dàng chém xuống mấy cành cây, mặt cắt chảy ra chất lỏng màu xám.

Lâm Phàm cười nói:

- Thật là nơi kỳ lạ, sinh vật kỳ quặc, nhựa cây mà có màu xám.

Lâm Phàm nhặt cành cây lên trở về bên đống lửa.

Hắn đặt quạ dưới đất, giang hai chân, cánh ra, cầm Thái Hoàng kiếm tước hết lông chim.

Rất nhanh con quạ đen giờ trụi lủi, hắn dùng cành trói quạ vào Thái Hoàng kiếm. Mọi chuẩn bị đã xong, bước tiếp theo là nướng quạ.

Lâm Phàm hơi sốt ruột, vào tay đại sư đẳng cấp cao thì thứ gì đều trở nên ngon lành.

Khi hắn gác Thái Hoàng kiếm lên đống lửa nướng thì con quạ tỉnh lại, phát hiện tình huống, nó hoảng loạn vùng vẫy. Nhưng cành cây bị lực lượng gia cố khiến quạ không giãy ra được.

Đôi mắt đỏ ngầu nhìn Lâm Phàm, con quạ kêu quác quác, tiếng kêu hơi rùng rợn.

Lâm Phàm mỉm cười nhìn quạ, tiếp tục gác Thái Hoàng kiếm lên đống lửa.

Xèo xèo xèo!

Xèo xèo xèo!

Cách làm của Lâm Phàm không tầm thường, xoay ba vòng bên trái, xoay ba vòng bên phải để nướng thật đều, mỗi miếng thịt đều tràn ngập co giãn.

Nhìn chất thịt dần thay đổi, hắn lấy nhanh gia vị, công cụ chế tạo đặc biệt ra, quét ít dầu bôi lên từng miếng thịt quạ.

Trong suốt lóng lánh sắc vàng rực, ở trong mắt hắn sẽ là món ngon tuyệt vời.

Bỏ ít tiêu cay, lá mùi, rắc muối . . .

Thêm vào hàng loạt, mùi thịt toát ra, hít một hơi khiến người thèm chảy nước miếng.

- Tuyệt vời, chờ trở về tông môn phải cho các sư đệ, sư muội học tay nghề, ra tông tôi luyện tuy vất vả nhưng không thể để mình chịu thiệt, nên hắn thì ăn, nếu ăn không ngon sẽ không có sức.

Lâm Phàm cảm giác gánh nặng trên vai lại nặng hơn.

Phía xa, vỏ cây hòe thô ráp vốn khô ráo nhưng có hai hàng chất lỏng xám lăn xuống.

Thời gian qua mau.

Lâm Phàm đã rất háo hức, thức ăn ngon đã thành hình, với cách điều chế đặc biệt của hắn từng miếng thịt quạ tỏa sắc vàng, mùi thơm nức mũi, làm hắn gần như quên đang ở trong cấm địa.

- Xong rồi, ăn thôi!

Lâm Phàm lấy món ngon ra khỏi Thái Hoàng kiếm, hít một hơi, thơm quá, có mùi thịt vịt.

Kiếp trước hắn rất muốn ăn vịt nướng trong tiệm Toàn Tụ Đức, nhưng vì nghèo quá ăn không nổi.

Giờ hắn cảm giác không cần đi Toàn Tụ Đức làm chi, nướng thịt quạ trong Sinh Tử Thâm Uyên có lẽ ngon không thua gì.

Lâm Phàm định há mồm ăn, chợt nhớ ra nên thêm chút gì phụ trợ, hắn lục lọi trữ vật giới chỉ lấy mấy viên tiên đan Chân Tiên giới ra, ngửi mùi cũng thơm.

Có mùi thơm, mùi Axít xi- tric, mùi ngọt.

Hắn bóp ngón tay, tiên đan hóa thành bột phấn cẩn thận rắc lên món ngon, không bỏ sót một chỗ nào, rắc thật đều.

Lâm Phàm lấy một bình rượu ra, xé cái đùi xuống, cắn một miếng, thơm ngào ngạt nơi đầu lưỡi, chân mày hắn giãn ra.

- Thật ngon, vượt mong đợi.

Da rất giòn, vào miệng tan ngay, chất thịt thì dai, cắn một miếng là có nước mỡ phun ra, hắn ăn miệng đầy mỡ, uống hớp rượu, cuộc sống như vậy khiến người thoải mái.

Thôn trang kinh dị lúc này có tiếng nhai nhóp nhép xua tan không khí rùng rợn.

Két két két két két!

Lâm Phàm đang ăn ngon lành thì phía sau có tiếng chói tai.

- Chuyện gì đây? Cửa chỗ này đều bị hư hết sao?

Lâm Phàm hơi bực mình, hưởng dụng thức ăn ngon là giây phút hạnh phúc nhất trần đời, không nên bị thứ gì quấy rầy.

Lâm Phàm cứ nghĩ thôn trang này rất yên tĩnh, nhưng nay xem ra không yên tĩnh chút nào, cửa cứ kêu ken két thật phiền.

Hắn đứng dậy, một tay cầm cái đùi một tay cầm bình rượu, vừa ăn vừa uống vừa đến gần nhà gỗ.

Lâm Phàm bất mãn nhíu mày nói:

- Có phiền hay không? Cửa mục gì kỳ, chờ ta ăn xong rồi kêu không được sao?

Thật khiến người ghét.

Chương 577: Chúng ta hãy mở rộng cửa lòng tâm sự một chút

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Lâm Phàm đã phát hiện nơi này có vấn đề, hơn nữa vấn đề rất lớn, nhưng không biết tình huống cụ thể.

Lâm Phàm ngẫm nghĩ, gặm một miếng đùi, nghênh ngang đi tới trước nhà gỗ.

- Là cánh cửa này kêu ken két?

Cửa không khép kín, nhìn qua khe cửa thấy bên trong hơi tối, đồ đạc bên trong rất giống nhà gỗ lúc nãy Lâm Phàm đi vào.

Trên cửa gỗ có dấu tay đen giống y hệt.

Lâm Phàm định đẩy cửa gỗ ra nhưng hai tay đều bận, hắn giơ chân đá bay cánh cửa đụng vào vách tường.

- Cái thứ gì!

Trong nhà yên tĩnh không có gì biến đổi, Lâm Phàm bước vào nhìn quanh. Trừ phía trước có bàn bát tiên ra bên tay phải đặt một chiếc giường, còn lại trống rỗng.

Ùng ục ùng ục!

Trong tầm mắt của Lâm Phàm thấy lư hương trên bàn bát tiên thay đổi, bên trong không phải hương tro mà biến thành máu đỏ, chảy ùng ục như suối phun.

Nếu người bình thường thấy cảnh này sẽ sợ đến hồn vía lên mây, chạy trốn từ lâu.

Nhưng ở trong mắt Lâm Phàm thì không đáng gì, chảy ít máu có thể hù chết người sao?

Vậy trước kia hắn đập người thành thịt vụn chẳng phải là nên ói tại chỗ?

Lâm Phàm uống cạn bình rượu quăng sang bên, gặm chân quạ, đi tới gần bàn bát tiên. Hắn mặc kệ trong lư hương chảy bao nhiêu máu, hắn bưng lư hương lên chổng ngược đít, không có giọt máu nào đổ ra ngược lại nhiều hương tro rơi xuống.

Lâm Phàm ngạc nhiên:

- Kỳ lạ.

Sinh Tử Thâm Uyên thật là thần kỳ, cứ nghĩ thôn trang nhỏ yên tĩnh nhưng xem ra hắn đã lầm.

Yên tĩnh cái khỉ gì, luôn xuất hiện các loại vấn đề.

Đồ án trên tường hấp dẫn Lâm Phàm chú ý, hắn nhìn thật cẩn thận nhưng không thấy ra đồ án là cái gì.

- Hình như giống loại nghi thức?

Lâm Phàm không quá chắc chắn, cảm giác hơi giống. Hắn nhớ kiếp trước xem hoạt hình Hắc Ám Thánh Kinh cũng có đồ án giống vậy, đương nhiên đồ án này còn khắc thứ giống phù văn nên có lẽ không như hắn nghĩ.

Lâm Phàm không hiểu đó là cái gì, có lẽ là đặc sắc của Sinh Tử Thâm Uyên.

Hắn quay đầu định đi, chợt một đôi chân mang giày đỏ từ bên trên đạp xuống, lơ lửng trong tầm mắt.

Hai chân khép chặt, chất lỏng đen nhỏ tí tách lên giày đỏ trông rất quỷ dị.

Lâm Phàm sửng sốt, tuy hắn không sợ nhưng thứ này đột nhiên xuất hiện làm tim hắn giật thót.

Lâm Phàm chậm rãi dời tầm mắt, trên bàn chân là cẳng chân, mặc váy đỏ, lên nữa là đôi tay rũ hai bên đùi. Đôi tay rất trắng, trắng như ngâm trong nước đến mục rữa, móng tay đen nhánh dài mảnh khiến người rùng rợn.

Nhìn lên tiếp, là bụng, lên nữa, hai gò núi.

Lâm Phàm thầm cảm thán:

- Hơi to.

Nhưng chưa đủ lạ, hắn nhìn lên tiếp, cần cổ vừa trắng vừa mảnh. Nhìn đến phần đầu thì thấy ngẹo cổ, thè lưỡi dài ra, mắt trợn trắng, trắng như lớp màng thịt.

Chất lỏng đen chảy ra từ tròng mắt màu trắng này.

Tuy nữ nhân treo cổ này không có con ngươi nhưng Lâm Phàm cảm giác bị nhìn.

Siêu kinh dị!

Lâm Phàm đứng yên, ngước đầu lên, vừa gặm chân quạ vừa hỏi:

- Ngươi có sao không?

Tuy hắn không biết nữ nhân này là ai nhưng đang yên lành mà treo cổ thì chắc chịu uất ức gì.

Không có tiếng trả lời, như người chết.

Nhưng Lâm Phàm biết nữ nhân kia không chết, vì có hơi thở quái dị.

Lâm Phàm nói:

- Có phải ngươi bị treo nên không thể nói chuyện? Ta là phong chủ của Vô Địch phong Viêm Hoa tông, con người lương thiện, chính nghĩa, thân thiện, sẽ không tấn công ai mà không có lý do. Ta thấy ngươi bị treo khó nói chuyện, đừng gấp, chờ ta ăn xong cái chân này sẽ thả ngươi xuống.

Lâm Phàm vùi đầu cắn chân quạ, ăn thật ngon.

Nữ nhân treo lơ lửng cái đầu cứng ngắc xoay, mỗi lần xoay sẽ răng rắc.

Lâm Phàm cười nói:

- Đừng gấp, rất nhanh ăn xong, ngươi cố chịu đựng một chút rồi bản phong chủ sẽ thả xuống cho.

Nghe câu đó, trong tròng mắt trắng của nữ nhân treo cổ lóe tia sáng kinh dị, có lẽ không ngờ gặp loại con mồi như vậy.

Nữ nhân treo cổ giọng trầm thấp tạo không khí kinh dị nói:

- Ta rất cô đơn, ngươi có thể cùng ta không?

Lâm Phàm ăn nhanh:

- Cô đơn à, biết rồi, chắc chắn sẽ cùng ngươi. Đêm nay ta ở lại đây, đừng gấp, chờ ta ăn xong sẽ kể chuyện cho nghe, như công chúa Bạch Tuyết đại chiến Bảy Chú Lùn, hay hồ lô oa tranh sủng ký, đều là câu chuyện rất thú vị, ngươi sẽ rất thích.

Nữ nhân treo cổ hỏi:

- Ngươi sợ ta không?

Lâm Phàm nghi hoặc nhìn:

- A? Sợ ngươi làm gì? Ngươi có gì đáng sợ sao?

Hắn không biết nữ nhân treo cổ này là cái gì, không lẽ là yêu thú hình người? Nhưng biết nói chuyện là rất giỏi, chờ chút nữa phải giao lưu hỏi xem trong Sinh Tử Thâm Uyên này có những gì.

Như con yêu thú lúc trước nếu chịu giao lưu với hắn thì đã không chết, thật tiếc.

Nữ nhân treo cổ này khá tốt, có chút trí tuệ, biết nói chuyện.

Nói chuyện là điều cơ bản của sinh linh cao đẳng, không giao lưu thì không có hòa bình.

- Được rồi, được rồi, bản phong chủ thả ngươi xuống bây giờ đây.

Lâm Phàm không bỏ qua xương, nuốt hết vào bụng, sau đó ôm chân nữ nhân treo cổ định thả người xuống.

Nhưng hắn mới ôm đã thả tay ra:

- Giày của ngươi dính đồ dơ, bản phong chủ tháo ra trước, chờ chút mang vào.

Lâm Phàm cởi giày đỏ của nữ nhân treo cổ ra, lộ ra đôi chân nhỏ nhưng da gót chân vẫn trắng rùng rợn.

- Đi nào!

Lâm Phàm nâng lên, ôm nữ nhân treo cổ xuống đặt dưới đất.

Lâm Phàm nhìn đối phương, nói:

- Giờ thì tốt rồi, thụt lưỡi về rồi chúng ta tâm sự.

Tuy Lâm Phàm biết nữ nhân treo cổ không phải thứ tốt lành gì, nhưng hiếm khi gặp một vật sống biết nói, phải giao lưu một phen.

Nữ nhân treo cổ nhìn Lâm Phàm, không biết nên nói cái gì, tình huống bình thường không nên như vậy.

Con mồi trước mắt biểu hiện ra sự bình tĩnh vượt sức tưởng tượng của nàng, không có chút phản ứng khác lạ.

Lâm Phàm đi ra ngoài:

- Chỗ này hơi lạnh, bản phong chủ mang ngươi đi qua đống lửa bên kia sưởi ấm tay, có chuyện gì chúng ta tâm sự từ từ, không gấp.

Lâm Phàm thấy nữ nhân treo cổ còn ở trong phòng thì ngoắc tay:

- Lại đây, đứng đực mặt ra đó làm gì, ngớ ngẩn à?

Thấy nữ nhân treo cổ nhấc chân đi ra thì Lâm Phàm đi tiếp.

Nơi này rất kỳ lạ, gặp yêu thú đã kỳ, đến một thôn trang đụng phải nữ nhân treo cổ cũng lạ lùng, thật là thần kỳ.

Bên đống lửa.

Lâm Phàm lấy ghế đá ra, ngồi xuống ghế, ngước mắt nhìn nữ nhân treo cổ:

- Cứ ngồi đại chỗ nào, trong địa bàn của ta thì yên tâm, sẽ không có chuyện gì.

Nữ nhân treo cổ nhìn Lâm Phàm bằng tròng trắng mắt, luôn đứng yên không nhúc nhích, lạnh lùng hỏi:

- Ngươi không sợ ta?

Dứt lời, một thanh trường kiếm gác ngang trên cổ nữ nhân treo cổ.

Lâm Phàm cầm nữ nhân treo cổ:

- Bản phong chủ lặp lại lần nữa, không sợ ngươi, nhưng hiện tại bản phong chủ hỏi ngươi có sợ bản phong chủ không? Nếu ngươi nói không sợ sẽ chém chết ngươi.

Nữ nhân treo cổ phát ra tiếng cười âm u:

- He he!

Lưỡi đỏ au thè ra liếm mũi kiếm, thân hình nữ nhân treo cổ mờ ảo:

- Ngươi không sợ ta?

Thanh âm vang vọng trong thôn trang, không biết ở phương hướng nào.

Lâm Phàm nhướng mày nói:

- Trở về!

Hữu Sắc Nhãn Tình mở ra, trừng mắt nhìn.

Một bóng đỏ bay ra từ giữa hư không, Lâm Phàm đóng Hữu Sắc Nhãn Tình, túm lấy đối phương, trường kiếm vẫn gác trên cổ.

- Làm gì đấy? Bản phong chủ hỏi ngươi muốn làm gì? Nghịch thiên à? Nói chuyện bình thường được không, hỏi ngươi có sợ ta không?

Nữ nhân treo cổ hết hồn, không biết xảy ra chuyện gì, nhưng trường kiếm gác trên cổ nhích nhẹ cắt đứt lớp da.

Nữ nhân treo cổ rớt tròng mắt:

- Biết ta là ai không?

Lâm Phàm hơi khó chịu, cảm giác người Chân Tiên giới thật khó giao lưu, sinh linh biết nói chuyện trong cấm địa cũng khó nói chuyện, mệt tâm.

- Vậy ngươi biết bản phong chủ là ai không? Bản phong chủ hỏi ngươi, bây giờ có sợ không? Cho một giây cơ hội, nếu ngươi nói không sợ sẽ một kiếm cắt cổ.

- Một.

Giọng nữ nhân treo cổ run run, nghe âm trầm khiến người kinh dị:

- Sợ!

Bốp!

Lâm Phàm tát nữ nhân treo cổ, khó chịu nói:

- Không biết nói chuyện hay sao hả? Nói đàng hoàng đừng run, giống như ta, nói năng đàng hoàng, sợ, sợ, nghe rõ chưa? Run giọng cho ai nghe hả? Cho ngươi một cơ hội nữa, phải nắm chắc, có sợ không?

Nữ nhân treo cổ run lẩy bẩy, dường như rất tức giận nhưng cuối cùng nói giọng bình thường:

- Sợ.

- Vậy mới phải, nói bình thường. Tuy ngươi không phải này nọ nhưng bản phong chủ sẽ không nhìn bằng ánh mắt kỳ thị. Chúng ta còn xa lạ, không thể mở rộng lòng trao đổi nên bản phong chủ sẽ kể chuyện cho ngươi nghe trước, câu chuyện tên là công chúa Bạch Tuyết đại chiến Bảy Chú Lùn. Truyền thuyết ở Đông Thắng Thần Châu có một nước Ngạo Lai, trong đất nước đó có một Hoa Quả sơn, trên núi có một tảng đá tên là bảy lùn thấp, sau cùng biến thành một người nên gọi là Bảy Chú Lùn. Hoa Quả sơn có một nữ công chúa tên là công chúa Bạch Tuyết . . .

- Từ sau trận chiến đó công chúa Bạch Tuyết và Bảy Chú Lùn sống một cuộc sống hạnh phúc. Sau đó công chúa Bạch Tuyết sinh ra một hạt giống, đây là ngoại truyện, tiếp theo đến hồ lô oa tranh sủng ký, nhưng thôi tạm không kể. Ngươi thấy bản phong chủ kể chuyện thế nào?

Lâm Phàm nhìn nữ nhân treo cổ, phát hiện tâm thái của mình trở nên tốt hơn, còn biết kể chuyện cho cô nương nghe, có lẽ đây là sự tiến bộ nội tâm.

Còn về câu chuyện hay không? Lâm Phàm cảm thấy rất tốt, là sự tiến bộ lớn.

Nữ nhân treo cổ gật đầu nói:

- Nghe rất hay.

Lâm Phàm cười nói:

- Nghe hay là được, đã kéo gần quan hệ của chúng ta rồi thì có thể mở rộng cửa lòng tâm sự. Bản phong chủ hỏi ngươi, ngươi cái gì?

Chương 578: Sức hấp dẫn nhân cách của ta mạnh vậy?

Yên tĩnh.

Khi Lâm Phàm hỏi nữ nhân treo cổ là cái gì thì nữ nhân treo cổ ngậm miệng không nói, biểu tình bình tĩnh, yên lặng nhìn Lâm Phàm chằm chằm.

Lách tách!

Khúc gỗ trong đống lửa phát ra tiếng nổ.

Trừ tiếng động đó ra không có thanh âm nào khác.

Lâm Phàm hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi không biết mình là cái gì? Vậy thì tội nghiệp quá.

- Có người . . .

Giọng nữ nhân treo cổ trầm thấp hơn, ngước đầu lên nhìn ra sau lưng hắn:

- Hắn hỏi ta là cái gì, các ngươi có thể nói cho hắn chúng ta là cái gì không?

Xuất hiện khủng hoảng, Lâm Phàm từng gặp cảnh giống vậy, xem phim ma nhiều cũng thành thói quen.

Nhưng bây giờ Lâm Phàm suy nghĩ là sau lưng hắn có người thật không? Hắn cảm giác thì đằng sau trống rỗng, nhưng nữ nhân treo cổ không phải thứ bình thường, đồng bạn của nàng cũng sẽ không bình thường.

Xuất hiện sự lựa chọn.

Quay đầu nhìn xem là ai rồi bị nuốt trọn.

Hoặc đập chết nữ nhân treo cổ trước mặt rồi ngoái đầu nhìn xem, vẫn bị nuốt mất.

Hoặc không tin tưởng, vẫn ngồi tại chỗ, chờ sau lưng thò ra bàn tay quỷ quái khô gầy đặt lên vai, vang lên câu hỏi 'Có thấy đầu của ta đâu không', theo tình huống bình thường thì hắn sẽ dựng đứng lông tơ, ôm đầu bỏ chạy.

Nhưng những lựa chọn đó là đối với người bình thường, còn với hắn thì chúng không tồn tại.

Lâm Phàm quay đầu muốn xem có thứ gì:

- Còn có đồng bạn? Vậy rất tốt, vô cùng hoan nghênh.

Liếc mắt một cái làm hắn ngơ ngẩn.

Bà nội nó, nguyên gia đình kéo tới.

Một bà lão lưng còng chống gậy, hai bên tóc bạc rũ xuống trán, mặt lớn, miệng cũng lớn, luôn cười nhưng cái miệng không có răng trông rùng rợn.

Một nam nhân trung niên mất nửa bên đầu, còn lại nửa bên có con bò sát dài mảnh đang bò.

Một đứa bé hai tay nâng cái đầu người chết không nhắm mắt.

Ba người đứng thành một hàng lẳng lặng nhìn Lâm Phàm.

Nữ nhân treo cổ chậm rãi đến gần, bốn người xếp hàng, chỉ lẳng lặng nhìn.

Lâm Phàm không hiểu bốn tên này muốn biểu đạt cái gì:

- Làm vậy là sao?

Đừng nói Lâm Phàm không xem hiểu, bà lão lưng còng trong lòng dậy sóng thần. Chưa bao giờ xảy ra tình huống như vậy, bốn người cùng xuất hiện, đứng chung với nhau có thể hình thành uy thế hoặc nên nói là siêu khủng bố.

Ngàn năm trước có một người chống cự đến lúc bọn họ cùng xuất hiện, nhưng khi thấy bốn người thì chạy vắt giò lên cổ, không biết kết cục cuối cùng thế nào.

Tình hình hiện giờ làm Lâm Phàm hơi khó xử, không biết có ý gì, đối phương muốn biểu đạt cái gì.

Lâm Phàm đành chủ động lên tiếng phá vỡ sự yên lặng:

- Mấy người khỏe.

Hắn đến gần bốn người, nói sao thì vẫn phải tìm hiểu rõ tình huống, nếu không được chỗ tốt gì mà nói nhiều như thế thì lãng phí nước miếng.

Đứa bé ném đầu người về phía Lâm Phàm:

- Ca ca, chúng ta chơi banh đi!

Đầu người xoay tròn trên không trung, khuôn mặt dữ tợn luôn hướng về Lâm Phàm.

Lâm Phàm lấy nồi ra tùy tay đập:

- Tốt.

Cái đầu bị đập bay mất tiêu.

Đứa bé ngây người không tin được, nó đã ném cái đầu này nhiều lần nhưng không ai dám đón lấy, có người thấy đầu người sẽ hốt hoảng chạy trốn.

Nam nhân trung niên đột nhiên xuất hiện trước mặt Lâm Phàm:

- Ngươi thấy một nửa mặt của ta không? Ta ăn đồ luôn bị rớt ra.

Lâm Phàm giơ tay, kiếm khí tung hoành trực tiếp cắt nửa bên mặt còn lại của nam nhân trung niên.

- Sau này không ăn thì sẽ không rớt. Được rồi, mời ngồi.

Lâm Phàm cảm thấy nên bày ra chút hung uy, nếu không mấy thứ quỷ dị không biết mình tàn nhẫn cỡ nào.

Lâm Phàm đến trước mặt bà lão lưng còng, khom người mở miệng hỏi:

- Lão nãi nãi bị mất cái gì không? Hay muốn chơi gì?

Không khí yên tĩnh.

Bà lão lưng cong ngừng cười, hỏi:

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Giọng điệu của bà rất nghiêm túc, bắt đầu nhìn thẳng vào người

trẻ tuổi trước mắt.

- Nhiều năm trôi qua chưa từng có nhân loại giống như ngươi vào đây mà không sợ chút nào, không khủng hoảng. Ngươi rốt cuộc là ai?

Bà lão không tin được, đôi mắt híp thành khe hở hẹp luôn nhìn người trẻ tuổi trước mắt.

Lâm Phàm kinh ngạc nói:

- A? Thì ra biết nói chuyện bình thường, xem ra các ngươi biết bản phong chủ là nhân loại. Nếu đã hỏi thì bản phong chủ sẽ nói cho biết. Bản phong chủ là phong chủ của Vô Địch phong Viêm Hoa tông, đi vào đây chơi.

Lâm Phàm hỏi:

- Nếu bản phong chủ lộ ra khủng hoảng hoặc sợ hãi thì sẽ ra sao?

Bà lão trả lời:

- Sẽ chết. Chàng trai, ngươi đã vượt qua thử thách của chúng ta, có thể vào một nơi, đi theo ta.

- Ô?

Không lẽ là kỳ ngộ trong truyền thuyết? Qua thử thách là có thể đi vào tìm kho báu?

Nếu đúng vậy thì thật tốt.

Bà lão dẫn hắn đến một căn nhà gỗ nằm ngay giữa thôn trang.

Bà lão nói:

- Chàng trai hãy đẩy cửa bước vào trong, đây là đường duy nhất, được chúng ta thừa nhận là có thể đến nơi tiếp theo, có lẽ chỗ đó là nơi ngươi muốn tìm.

Lâm Phàm dừng bước, nhìn mặt bốn người.

Đứa bé cười, nam nhân trung niên không cười được, bà lão cười.

Chỉ có nữ nhân treo cổ nhẹ lắc đầu, dường như đang nói đừng đi vào.

Những nụ cười tràn ngập thiện ý như muốn nói chúng ta xem trọng ngươi.

- Ừ, không ngờ vận may của bản phong chủ tốt như vậy, gặp những việc này. Tốt, chờ bản phong chủ trở lại sẽ mang quà về cho ngươi.

Lâm Phàm đẩy mở cửa gỗ, trang trí bên trong hơi khác với nhà gỗ khác.

Lâm Phàm bước vào trong ánh mắt mong đợi của bà lão.

Hắn đứng trong nhà cười nhìn bốn người ở bên ngoài.

Bà lão nhìn Lâm Phàm, cũng cười, nụ cười ngày càng tươi. Khi cửa gỗ khép kín thì nụ cười của bà lão trở nên dữ tợn.

Cái bóng của họ kéo dài ra, hiện ra bóng dáng ác ma dữ tợn.

Cây hòe ở cửa thôn đung đưa lá cây rì rào.

Lâm Phàm vào nhà gỗ, nhiều khói đen trào ra bao phủ căn nhà. Nhà gỗ chảy máu lan tràn xuống đất, dung nhập vào người bà lão.

Khi những giọt máu này bị hấp thu thì khói đen vòng quanh ngoài nhà gỗ tan biến hết.

Tất cả trở lại bình tĩnh.

Chỉ có bốn người yên lặng đứng.

Giọng bà lão rất trầm thấp:

- Chờ mục tiêu tiếp theo.

Bà lão định đi bỗng thấy cảnh làm bà ta kinh sợ.

Két!

Cửa gỗ bị đẩy mở.

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói:

- Lão nãi nãi, có đường gì đâu, ta đợi nửa ngày ở bên trong rồi, đi đường nào hả?

Bà lão nhìn người trẻ tuổi trước mắt, còn sống? Con ngươi co

rút, bà ta như gặp quỷ không kiềm được thụt lùi một bước.

Phát hiện mình thất thố, bà lão làm bộ bình tĩnh nói:

- Người trẻ tuổi, không thể nào.

Lâm Phàm bước ra:

- Có gì mà không thể nào, là ngươi nói ta qua thử thách, nếu không tin thì các ngươi tự vào xem, bên trong thật sự không có đường.

Lâm Phàm đẩy ba người đi vào, để nữ nhân treo cổ lại bên ngoài.

Bà lão đi vào nhà:

- Không thể nào!

Người trẻ tuổi này làm sao sống được? Chuyện đó không thể xảy ra, chẳng lẽ khâu nào bị trục trặc?

Nhìn ba người đi vào, Lâm Phàm đứng ngoài cửa lẳng lặng đóng cửa lại, hắn nhìn nữ nhân treo cổ đứng một bên.

Lâm Phàm hỏi:

- Cô nương, mới rồi nàng lắc đầu có thể vì kêu ta đừng vào? Ta ngốc không xem hiểu nên giờ muốn hỏi rõ.

Giọng nữ nhân treo cổ trầm thấp hơi run:

- Ngươi không nên tới nơi này . . .

Lâm Phàm nghe giọng đó thì bực mình:

- Quên ta mới nói gì với ngươi?

Run gì mà run, nói chuyện bình thường được không?

Nữ nhân treo cổ sửng sốt, giọng điệu bình thường lại:

- Ngươi không nên tới nơi này, bây giờ đi còn kịp.

Nghe cô nương nói câu đó Lâm Phàm suy tư, khó tin nói:

- Sức hấp dẫn nhân cách của bản phong chủ lớn đến thế sao, vào đây cũng được đối xử thân thiện.

Mặt nữ nhân treo cổ không biểu tình nói:

- Ngươi kể chuyện rất êm tai, công chúa Bạch Tuyết rất hạnh phúc . . .

Lúc này cửa gỗ mở, bà lão muốn đi ra. Lâm Phàm cầm nồi không thèm nhìn bà ta đã đập một phát, bà ta bị đánh lùi về nhà.

Trong nhà vọng ra các tiếng mắng chửi, nhưng Lâm Phàm không thèm để bụng.

Lâm Phàm cười hỏi:

- A, thì ra là muốn nghe kể chuyện, có phải muốn nghe chuyện hồ lô oa tranh sủng ký?

Quả nhiên chuyện cổ tích trẻ em thời xưa rất hấp dẫn.

- Đúng . . .

Lâm Phàm nhíu mày nói:

- Lại run giọng?

Nữ nhân treo cổ nói:

- Quen rồi, khó sửa.

Trong nhà vọng ra tiếng mắng của bà lão:

- Sinh linh, ta muốn nuốt ngươi, ta muốn nuốt ngươi!

Giọng âm u của đứa bé và nam nhân trung niên cũng vang lên:

- Ta muốn bẻ đầu của ngươi!

- Ta muốn nửa bên mặt của ngươi.

Lâm Phàm nhíu chặt mày dặn:

- Hãy chờ ở đây, đừng nhúc nhích!

Lâm Phàm cầm nồi đẩy cửa ra, bước vào trong, khép cửa lại.

Tiếng mắng chửi âm trầm mà tức giận bỗng biến thành tiếng gào thê lương, tiếng nồi đập bôm bốp.

Lâm Phàm vừa dùng bạo lực vừa mắng chửi.

- Nuốt, bản phong chủ cho ngươi nuốt Lang Nha Bổng này!

- Thằng nhóc nhà ngươi, muốn bẻ đầu? Ngươi có mấy cái đầu có thể bẻ?

- Đã nói với ngươi rồi, ngươi không cần mặt, còn muốn gì nữa, muốn ăn đòn hả!

Binh bốp lách cách, trong phòng vô cùng thê thảm, tiếng la hét nối liền không dứt. Mãi đến hai mươi phút sau thanh âm mới ngừng.

Nữ nhân treo cổ đứng cạnh cửa, thờ ơ lạnh nhạt với chuyện xảy ra bên trong, vì nàng không có chút xíu quan hệ gì với người ở bên trong.

Trước kia chỗ này có mười mấy người nhưng bây giờ chỉ còn lại bốn người bọn họ, nếu ít thêm chút nữa cũng không làm nàng xúc động.

Lâm Phàm đẩy cửa đi ra, nồi dính chất lỏng màu xám đen, hắn vung nồi hất chất lỏng bay ra.

Lại nhìn trong nhà, ba bóng người nằm la liệt không còn tri giác, hoặc nên nói là không có hơi thở.

- Làm xong rồi, bọn họ không biết rằng đời bản phong chủ ghét nhất là người ta nói dối. Hại ta vui vẻ, thất vọng quá.

Chương 579: Nghe chỉ huy của ta, học theo ta

Ba kẻ hơi khác lạ đã bị giải quyết, chỉ còn lại nữ nhân treo cổ.

Lúc trước Lâm Phàm có chút hảo cảm với thôn trang vì nó yên tĩnh, nhưng bây giờ không chút hảo cảm. Quả nhiên trong cấm địa thì không có nơi nào yên tĩnh.

Lâm Phàm không làm thịt nữ nhân treo cổ, có lẽ vì nàng thiện ý nhắc nhở, bản phong chủ nên thân thiện báo đáp. Người nhận giáo dục bắt buộc chín năm về tư tưởng phẩm đức đều rất cao thượng, có ơn sẽ báo. Tuy hắn sẽ không báo ơn nhưng cũng nên biểu hiện một chút.

- Tên ngươi là gì?

Nữ nhân treo cổ bình tĩnh nói:

- Không có tên.

Lâm Phàm hơi gai mắt làn da của nữ nhân treo cổ, nhìn rùng rợn, hắn hỏi:

- Ngươi có thể thay đổi bộ dạng khác không? Đây là bản thể của ngươi? Hơi xấu.

Giọng nữ nhân treo cổ bình tĩnh mà run run:

- Xấu mới hù người khác sợ được, có thể kể chuyện không?

- Hồ lô oa tranh sủng ký à? Xem ra ngươi rất thích nghe kể chuyện, vậy được rồi, kể cho ngươi nghe. Truyền thuyết công chúa Bạch Tuyết sinh ra một hạt giống rơi xuống đất nẩy mầm mọc ra dây hồ lô, trên dây mọc bảy cái hồ lô, đây là kết tinh của Bảy Chú Lùn cùng công chúa Bạch Tuyết. Cuộc sống hạnh phúc nên diễn ra như vậy, nhưng có một ngày hai đứa trẻ cao lớn đến Hoa Quả sơn, đó là một nam một nữ, tên Hạt Tử Tinh và Xà Tinh. Thì ra trong lúc công chúa Bạch Tuyết mang thai, Bảy Chú Lùn không chịu được cô đơn đã xảy ra mối quan hệ vượt tình bạn với hàng xóm Hồ Lô sơn ở kế bên, do đó sinh ra hài tử.

Nữ nhân treo cổ nghe nghiêm túc, bình tĩnh hỏi:

- Không phải Bảy Chú Lùn chui ra từ tảng đá sao? Tại sao sinh ra Hạt Tử Tinh, Xà Tinh được?

Lâm Phàm qua loa nói:

- Vì khi Bảy Chú Lùn và hàng xóm làm chuyện không thể miêu tả thì chơi cosplay, tức là sắm vai nhân vật. Mà không cần để ý mấy cái đó, nghe tiếp nè.

Tóm lại hắn giải thích hợp lý.

- Hạ Tử Tinh và Xà Tinh vì đạo hiếu nên đón Bảy Chú Lùn tức phụ thân về Hồ Lô sơn. Bảy hồ lô oa đang mọc ra biết tình huống bên ngoài, lòng nóng như lửa đốt, bọn họ cảm giác hai huynh muội cùng phụ khác mẫu cướp đi yêu thương của họ nên đã phá mở hồ lô nhảy ra ngoài, quyết tâm đi theo mẫu thân công chúa Bạch Tuyết mang phụ thân về, cũng dạy cho hai tên khốn một bài học . . .

Câu chuyện này hơi dài, Lâm Phàm kể tỉ mỉ, nữ nhân treo cổ lắng nghe kỹ, đôi khi nghe đến đoạn hay thì con mắt rơi xuống.

Chuyện kể xong nữ nhân treo cổ bình tĩnh nói:

- Thật là dễ nghe, bọn họ đoàn tụ.

Lâm Phàm đứng dậy:

- Được rồi, nghe vui là được, cũng tới lúc bản phong chủ nên đi.

Thôn trang này làm hắn hơi thất vọng, không giống trong tưởng tượng.

Chẳng có kho báu, không có bí mật gì, chỉ có nguy hiểm kinh dị, nhưng trong mắt Lâm Phàm thì không phải kinh dị mà hơi vui.

Nữ nhân treo cổ nhìn Lâm Phàm, chậm rãi mở miệng nói:

- Ngươi không nên tiếp tục ở lại đây, có một con đường có thể ra ngoài.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Ra ngoài? Ra ngoài làm gì? Ta cảm giác nơi này đặc biệt thú vị, ta rất thích ở đây, không ra ngoài.

Hắn vào đây vì tìm kiếm, phong cảnh trong Sinh Tử Thâm Uyên xinh đẹp, hơn nữa mới đi vào không lâu, nên du lịch một phen. Chỗ

này có chút đặc sắc nhưng làm hắn hơi thất vọng, khác với mong đợi.

- À mà ngươi thì sao?

Lâm Phàm hơi hứng thú với nữ nhân treo cổ, không biết là giống loài gì, rất thần kỳ. Nói là quỷ nhưng không đúng, vì có bóng, nói không phải quỷ thì bề ngoài rất giống.

Nữ nhân treo cổ nói:

- Chờ sinh linh tiếp theo đi vào.

Lâm Phàm hỏi:

- Ngươi chờ như thế nào? Đồng bọn của ngươi đã chết, chỉ còn một mình ngươi có thể làm xuể không?

Lâm Phàm cho rằng nữ nhân treo cổ không có kỹ thuật diễn, không đáng sợ chút nào. Ba người kia cho cảm giác rùng rợn chút nhưng trình độ chưa đủ.

Lâm Phàm đi vòng quanh nữ nhân treo cổ, đánh giá cẩn thận:

- Thôi, nghĩ tình ngươi thân thân thiện với bản phong chủ, để bản phong chủ chỉ điểm cách hù người, chứ kiểu như ngươi sợ là đời này không có hy vọng.

Lâm Phàm vừa chỉ điểm vừa nói:

- Nào, buông tóc xuống che mặt, chỉ chừa khe hở lộ con mắt ra. A, đúng rồi, đổi mắt trắng thành đen, đúng, cứ thế. Rất tốt, năng lực học tập rất giỏi, cách đi của ngươi không được, sau này đi phải làm cơ thể cứng ngắc, khi đi thì khom lưng, tóc rũ xuống, mười ngón xòe ra chứ đừng khép lại, ừ, đúng, rất tốt, rất hoàn mỹ. Đi một bước, giơ cánh tay trái lên, tay phải hạ xuống, đi một bước nữa, rất tốt.

Nhờ Lâm Phàm chỉ điểm nữ nhân treo cổ học rất nhanh, có tiến bộ rất lớn.

Lúc này Lâm Phàm sờ cằm nhìn nữ nhân treo cổ không rời mắt, không quá vừa lòng:

- Ngươi mặc đồ hơi quê, giày đỏ, váy đỏ, đồ đỏ, chân xấu quá, không có chút cảm giác kinh dị, vô hình tăng cảm giác buồn cười, phải sửa. Đổi thành áo cưới màu xám, đổi thành giày vải màu xám. Tốt, rất tốt, vậy mới hoàn mỹ.

Lâm Phàm nhìn quần áo của nữ nhân treo cổ chớp mắt biến đổi, tiện lợi làm hắn hâm mộ.

Tu sĩ Chân Tiên giới có thể dùng linh lực ngưng tụ thành quần áo, vùng đất Nguyên Tổ thì không làm được. Điều này cũng tính là khác biệt về hệ thống, tác dụng và khống chế lực lượng khác rất lớn.

Lâm Phàm hỏi:

- Trước kia cách ra sân của ngươi có thể là treo trên cao?

Nữ nhân treo cổ gật đầu.

Lâm Phàm nói:

- Cái này không thể được, cách ra sân như thế quá đơn giản. Nghe kỹ đây, sau này ra sân đừng cách gần đối phương quá, đứng ở phía xa chợt thoáng qua, khi đối phương dời tầm mắt thì ngươi phải biến mất ngay, hiểu chưa? Nào, làm thử xem.

Lâm Phàm phát hiện cách ra sân của nữ nhân treo cổ rất bình thường, hoặc nên nói là tạo cảm giác tim đập nhanh không quá mãnh liệt.

Như kiểu treo cổ, gặp người nóng tính bị hù sợ không chừng đấm cho một phát, khi đó đừng nói hù người, sợ là bản thân bị đập chết.

Nữ nhân treo cổ nghe lời Lâm Phàm lặng lẽ bước ra xa.

Lâm Phàm thấy nữ nhân treo cổ đi vững vàng không chút cảm giác kinh dị thì mắng:

- Mới nói gì với ngươi hả? Tư thế đâu? Lại quên rồi?

Lâm Phàm phát hiện trí lực của nữ nhân treo cổ không quá tốt, mới nói đó rồi quên đó.

Nữ nhân treo cổ nghe mắng thì sửa đi kiểu Lâm Phàm nói.

Tiếng két vang lên, rất quỷ dị, rất khủng bố nhưng cũng rất hoàn mỹ.

Nữ nhân treo cổ hiện ra ở phía xa, Lâm Phàm nhìn qua, quay đầu đi, khi lại quay sang nhìn thì không thấy bóng người nữa.

- Trời, đúng là hơi dọa người.

Lúc trước dạy học thì không cảm thấy gì, nhưng bây giờ làm hắn rợn tóc gáy thật, thầm nhủ phải bình tĩnh, không thể lộ biểu tình sợ hãi.

Lâm Phàm nói:

- Tốt lắm, mới rồi biểu hiện rất tốt, nhưng còn vài thứ phải học. Ví dụ hoàn cảnh nơi này, ngươi không cảm giác nó hạ thấp không khí kinh dị lắm sao?

Nữ nhân treo cổ không nói chuyện, gật gù đồng ý.

Nữ nhân treo cổ đã hù vô số người, ngàn năm trước hù nhiều người, vì bản thân quỷ dị nên Chân Tiên cũng không thể bắt giữ hơi thở của nàng. Lúc này nữ nhân treo cổ không nói chuyện nhưng cũng đồng ý mấy cách được chỉ rất lợi hại.

Lâm Phàm nói:

- Thiếu một miệng giếng, nếu giữa thôn trang nhỏ này xuất hiện một cái giếng đen sâu quỷ dị đáy thì có lẽ hiệu quả càng tuyệt, ngươi nghĩ sao?

Nữ nhân không nói chuyện, giơ ngón tay, một miệng giếng xuất hiện đột ngột.

Lâm Phàm thầm nghĩ:

- Lợi hại, trống rỗng tạo vật, hay vì nơi này vốn không chân thật, có thể tùy ý cải tạo theo suy nghĩ của mình?

Lâm Phàm cảm giác nơi này hơi không đơn giản, khác với tưởng tượng của hắn.

Lâm Phàm tiếp tục dạy một số điều, nữ nhân treo cổ nghe kỹ, hấp thu tất cả.

Lâm Phàm lẩm bẩm:

- Có lẽ bản phong chủ có tài giả quỷ.

Không chừng hắn thật sự có tài năng đó.

Được Lâm Phàm tự mình dạy dỗ, nữ nhân treo cổ cảm giác như mở ra kho báu chưa biết, khác với những gì trước kia tiếp xúc.

Sinh Tử Thâm Uyên lại sáng sủa.

Lâm Phàm nói:

- Cô nương, bản phong chủ đi đây, sau này có thể làm tới trình độ nào phải xem chính mình.

Hắn phải rời khỏi đây, thôn trang này làm hắn hơi thất vọng, chỉ có vài con mèo, không có tồn tại nào khiến hắn hưng phấn.

Nữ nhân treo cổ bình tĩnh nói:

- A, ngươi nhớ kỹ nơi này rất nguy hiểm, đừng tin bất cứ lời nào.

Lâm Phàm cười phất tay, đi hướng cửa thôn. Nơi này nguy hiểm? Còn cần nhắc sao, nếu nó không nguy hiểm thì hắn đã không đi vào.

Khi Lâm Phàm đi tới cửa thôn, lá cây kêu xào xạc, dường như cây hòe rất vui vì sinh linh này sắp đi.

Nhưng Lâm Phàm chợt dừng bước, nhìn đăm đăm vào cây hòe.

Lá cây xào xạc chợt ngừng đung đưa, không phát ra chút thanh âm.

Lâm Phàm suy tư:

- Kỳ lạ, sao cứ cảm giác cây hòe này có dấu hiệu thành tinh?

Loại cảm giác này rất mãnh liệt.

Cây hòe ngơ ngẩn, nó sợ rồi, sinh linh này là sinh linh kinh khủng nhất mà nó từng thấy, ba lão quái kia đều bị hắn đánh chết, khủng bố đến mức tận cùng.

- Lối vào Vô Địch phong còn thiếu một thân cây trang trí, được rồi, đã gặp thì không thể trở về tay không, có thể di chuyển được thì di chuyển.

Lâm Phàm đến gần cây hòe, thân cây rất thô, hai tay hắn vòng qua thân cây bứng lên.

Rào rạt!

Lá cây rung rung có vẻ hoảng loạn, cây hòe rất sợ hãi.

Lâm Phàm hét to một tiếng:

- Lên cho ta!

Lực lượng khủng bố bộc phát ra, dù thế nào hắn quyết mang cây hòe đi.

Cây hòe bị nhổ tận gốc, đơn giản nhẹ nhàng không chút khó khăn, sau đó bị bỏ vào trữ vật giới chỉ.

Lâm Phàm nói:

- Ghế đá, hãy tạo một tấm bia đá cho ta.

Rất nhanh xuất hiện một tấm bia đá, Lâm Phàm nhấn bia đá xuống vị trí ban đầu cây hòe cắm rễ, hắn ngẫm nghĩ, dùng ngón tay khắc mấy chữ.

[Lan Nhược thôn]

Lâm Phàm nhìn ba chữ kia, cười vui vẻ, cái tên này xem như hồi ức, không ngờ có ngày thực hiện.

Chương 580: Đã đến phút so đấu chỉ số thông minh

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Rời đi rồi?

Nữ nhân treo cổ mặc áo cưới cúi đầu đứng yên.

- Cây hòe đại ma đã đi, ma mặt cười chết rồi, ma hái đầu đã chết, ma nửa mặt đã chết, vậy về sau chỗ này do ta làm chủ. Ha ha ha ha ha ha!

Tiếng cười âm trầm từ từ phát ra từ miệng nữ nhân treo cổ.

Trong thôn bốc lên khói đen.

- Công chúa Bạch Tuyết và Bảy Chú Lùn, ta rất thích, ta là công chúa Bạch Tuyết, ngươi chính là Bảy Chú Lùn . . . he he.

Giọng nữ nhân treo cổ run run, tiếng cười hơi rùng rợn. Nàng chậm rãi bay tới miệng giếng ngâm nga bài nhạc kịch mới được Lâm Phàm dạy, từ từ chìm xuống.

Thôn trang lại yên tĩnh như không có gì xảy ra.

Lâm Phàm rời khỏi thôn trang, đi khắp nơi, mục đích của hắn chỉ có một, đó là gặp yêu thú khủng bố rồi đánh chết.

Con yêu thú kia cho Lâm Phàm số điểm quá khổng lồ, lớn đến siêu khủng.

Trong Sinh Tử Thâm Uyên khó phân rõ ngày đêm, vì chỗ này rất kỳ lạ, chuyển đổi ban ngày và đêm tối không theo quy luật.

Lâm Phàm không biết mình vào đây đã bao nhiêu ngày.

- Nơi này là . . .?

Lâm Phàm đang đứng ở lối vào hiệp cốc, đường rộng rãi, ngoài rìa lối vào có chữ.

[Cực kỳ nguy hiểm, cấm đi vào.]

Bảy chữ này viết bằng máu, rất khủng bố.

Chỗ lối vào và trong hiệp cốc có nhiều xương trắng, không phải nguyên bộ mà như bị thứ gì gõ bể thành nhiều mảnh.

Lâm Phàm lẩm bẩm:

- Đường hiệp cốc này rất nguy hiểm, còn có người tốt nhắc nhở mình, quả nhiên thế giới này tràn ngập tình yêu.

Sau đó hắn nghênh ngang đi vào trong.

Khi Lâm Phàm nhấc chân đạp bước vào thì trong óc nổ vang tiếng cảnh cáo:

- Người đi vào sẽ chết!

- Chết thì chết, không phải chưa từng chết, làm quá.

Lâm Phàm không biết ai nói bên tai mình nhưng cảm giác đối phương quá coi thường người.

Chết chứ có gì ghê gớm.

Chân đạp xuống nền đất đường hiệp cốc.

- A!

Lâm Phàm vừa bước vào, không khí bốn phía thay đổi ngay.

Xoẹt đùng!

Trên bầu trời hiệp cốc xẹt qua tia chớp.

Uy thế khủng bố đến tột độ từ thiên địa đè xuống, dường như sinh linh nào cũng sẽ tan biến thành tro dưới uy thế khủng bố đó.

Lâm Phàm ngước đầu lên, giật nảy mình, uy thế ngưng tụ thành thực chất?

Hắn chưa từng thấy cảnh tượng như vậy.

Uy thế giống như hơi thở, không thấy được, không thể sờ, chỉ có thể cảm nhận bằng tinh thần. Bây giờ loại uy thế này ngưng tụ thành thực thể thì phải khủng khiếp đến mức nào?

Dù là Thần cảnh cũng không thể làm đến bước này.

Lâm Phàm cực kỳ kinh thán, tim đập rộn ràng:

- Lợi hại, đây mới là nơi mình muốn tìm, mới là đường hiệp cốc đã cuồng bạo như vậy thì phía sau càng ghê hơn nữa.

Hắn rất hưng phấn.

Uy áp ngưng tụ thành thực thể đè xuống, khi chạm vào người Lâm Phàm thì xuyên qua hắn.

- Thần kỳ.

Lâm Phàm nhìn một lúc rồi lắc đầu, không nghĩ nhiều, tiếp tục đi tới trước.

Hiệp cốc cao vút đâm mây không thấy đỉnh, không biết nó cao bao nhiêu, xương trắng rải rác tô sắc màu nguy hiểm cho hiệp cốc này.

Dù sao nhiều người chết ở đây thì chắc chắn rất khủng bố.

- Có lẽ chủ nhân những bộ xương trắng bị uy áp nghiền nát, nhưng rất đáng tiếc, bản phong chủ không sợ uy áp nào, cứ đè thoải mái, đè chết được ta xem như các ngươi thắng.

Lâm Phàm nghênh ngang đi.

Lâm Phàm chợt thấy có thứ phát sáng trong đống xương trắng.

- A, bảo bối!

Lâm Phàm chạy nhanh qua, đẩy xương trắng sang bên, mắt sáng như đèn pha. Đây là một chiếc trữ vật giới chỉ, không ngờ còn lưu giữ hoàn chỉnh không bị hư hao.

- Kỳ lạ, dưới uy áp như vậy mà còn giữ hoàn chỉnh được, rất thần kỳ.

Lâm Phàm đứng thẳng dậy, nhìn qua khóe mắt thấy phía xa có thứ phát sáng lấp lánh.

- Cái gì? Lại có một chiếc?

Lâm Phàm không xem bên trong có cái gì, cảm giác con đường này nhiều tài phú, hớn hở chạy tới đẩy xương trắng ra, nhặt thứ phát

sáng lên, lại một chiếc trữ vật giới chỉ.

- Không ngờ kiếm tài phú đơn giản như vậy, Sinh Tử Thâm Uyên không uổng là cấm địa.

Lâm Phàm thầm mừng, cảm giác vui sướng khó tả.

Trong đường hiệp cốc có một bóng dáng như cá lặn vào nước, bơi vui vẻ.

Đi chỗ đó, chạy qua chỗ kia, mỗi lần đều có thu hoạch phong phú.

- Ha ha ha ha ha ha!

Lâm Phàm nhặt mót hơi mệt, hắn xoa eo thở ra:

- Mệt quá, không ngờ nhặt nhẫn cũng mệt đừ người.

Lâm Phàm cảm giác nơi này dành riêng cho mình, quá hoàn mỹ.

Uy áp ngưng tụ thành thực chất tuy rất khủng bố, dù có người nhờ vào tiên bảo chống cự nhưng con đường dài như vậy, sao có thể chống chọi đến phút cuối được.

Từ phía đầu con đường đi đến chỗ này là biết, đoạn đầu có nhiều xương trắng, càng đi tới thì xương càng ít ỏi.

Hiển nhiên những cường giả này tự tin quá mức, một trong ba sai lầm lớn nhất cuộc đời.

Ta làm được.

Khi cảm giác không chịu nổi nữa, muốn chạy về đã không kịp, bị uy áp nghiền áp ở lại đây.

Làm Lâm Phàm tò mò là phía cuối đường hiệp cốc này có cái gì, hắn không tin đường hiệp cốc khó đi qua mà cuối đường không có đồ vật.

- Không còn nữa, hiển nhiên người từng đến đây không thể đi xa hơn nữa.

Con đường phía trước hoang vắng, không có bộ xương, dù là người mạnh nhất cũng chỉ có thể chống đỡ đến mức này.

Lâm Phàm đi tới trước.

Uy áp bao phủ trên trời thay đổi, lúc trước là ngưng tụ thành thực chất, giờ phút này uy áp không phải thực chất nữa mà thêm tia chớp nhỏ trong đó.

Có lẽ uy áp ở đây khủng bố hơn chặng đường đầu.

Phía trước có bóng người hấp dẫn Lâm Phàm chú ý.

- Cái gì? Có người có thể đi đến đó?

Lâm Phàm không biết uy áp nơi này khủng bố đến mức nào vì hắn không cảm nhận được, nhưng uy áp có thể ngưng tụ thành thực chất hiển nhiên người bình thường không thể chống cự.

Ngay khúc lối vào tu sĩ Chân Tiên cảnh đã không chống cự nổi.

Có thể đi đến đoạn đường này thì khủng bố cỡ nào?

Lâm Phàm ngước đầu lên, uy áp bên trên đen nhánh dày nặng, sấm sét đan xen hình thành một loại khủng bố.

Lâm Phàm đến gần bóng dáng kia, chỉ còn bộ xương quỳ một gối xuống đất, xương toàn thân có màu xám, trên mỗi khúc xương khắc phù văn bí ẩn mờ tối.

- Đây không phải nhân loại.

Trên trán bộ xương trắng có hai cái sừng gấp khúc, thân hình mục rữa nhưng sừng còn nguyên không sứt mẻ. Trong lồng ngực có lớp bao bì trái tim khô héo.

Tuy đã chết nhưng mắt vẫn nhìn phía trước, tận cùng gần trong gang tấc mà không thể với tới.

Lâm Phàm lẩm bẩm, tay sờ xương trắng:

- Ngươi muốn đi qua nhưng không tới được, chết ở đây có lẽ cũng là sự bi ai. Tuy không biết ngươi là ai nhưng xem bộ xương của ngươi hơi huyền diệu, bản phong chủ sẽ thu ngươi, mang ngươi cùng đi qua.

Khi đầu ngón tay của hắn chạm vào thì bộ xương trắng hóa thành tro bay trên không trung.

Lâm Phàm hơi ngợng ngùng thả tay xuống, lắc đầu, chết lâu quá rồi, có lẽ dựa vào ý chí cuối cùng chống đỡ bộ xương không mục.

- Không có gì hết, bộ xương trắng này còn thua phía trước.

Lâm Phàm cẩn thận tìm kiếm nhưng không thấy trữ vật giới chỉ, có thể đi đến đây chắc chắn là tồn tại mạnh đến đáng sợ, ai ngờ không có gì hết, thật khiến người tiếc nuối.

Lâm Phàm không ngừng lại, tiếp tục đi tới trước.

Nhiều người đều muốn đi qua chỗ này thì chắc chắn phía cuối đường có cái gì, là thứ mọi người muốn có được.

Ít nhất biết rằng bộ xương trắng đi đằng trước nhất biết bên trong có cái gì nên mới cố chấp, còn những người chết sau thì chắc vì tò mò, lòng tò mò hại chết bọn họ.

Khi Lâm Phàm bước ra con đường hiệp cốc thì cảnh tượng trước mắt biến đổi rất lớn.

Như mặt trời mặt trăng thay đổi, tất cả biến đổi to lớn.

Giương mắt nhìn mênh mông vô bờ.

Mặt đất phía xa có cái bóng hình tròn mơ hồ, không thấy rõ là thứ gì nhưng cảm giác như cối xay, lúc này còn đang chuyển động.

- Chỗ đó có vấn đề, có lẽ bảo bối mình muốn tìm nằm ở đó.

Mắt Lâm Phàm lấp lóe tia sáng, hóa thành luồng sáng bắn đi xa.

Hắn không sợ hãi cái gì, vì tài phú có thể hy sinh mạng nhỏ.

Lâm Phàm lơ lửng trong hư không nhìn rõ thứ trước mắt, mình há hốc mồm:

- To quá!

Một cái cối xay khổng lồ lơ lửng trong thiên địa chậm rãi xoay tròn, không biết thứ đó là gì nhưng nhìn sơ là biết không tầm thường.

Quan trọng không phải cái cối xay mà là bên dưới nó có một người khổng lồ ngồi xếp bằng, người khổng lồ rất lớn, dù khoanh chân vẫn như ngọn núi lớn. Cơ bắp của người khổng lồ như ngọn núi nhỏ nhô lên, cho người cảm giác rung động đến tột độ.

Các sợi xích từ cối xay rũ xuống quấn quanh thân thể người khổng lồ, xích sắt lóe tia sáng âm u, bắn ra tia sáng đâm xuyên thiên

địa.

Một giọng nói như sấm nổ vang bên tai Lâm Phàm, làm người ù tai:

- Đã lâu không có sinh linh có thể tới nơi này, hoặc có lẽ chưa từng có.

- Ai đó?

Biết rõ còn cố hỏi, nhưng người mạo hiểm vào cấm địa phải nói câu kinh điển này, nhìn đối phương là biết trùm lớn, phải cho người ta một cơ hội biểu hiện.

- Ngô là Thế Giới Chi Chủ.

Lâm Phàm ngước đầu nhìn thân hình cao thật cao:

- Ngươi là Thế Giới Chi Chủ? Ta không tin.

Người khổng lồ mở miệng nói:

- A, ngươi không tin? Vậy tại sao ngươi đến đây? Chẳng lẽ không phải vì tìm bản chủ, muốn bản chủ thỏa mãn nguyện vọng của ngươi?

Lâm Phàm nói:

- Không, ta đến du lịch, thấy chỗ này lạ nên vào xem. Thôi, ngươi tiếp tục, ta đi chỗ khác xem sao.

Lâm Phàm đã nghĩ rồi, nếu tên này kêu lại bản phong chủ thì chắc chắn có vấn đề.

- Xin chờ đã!

Quả nhiên có vấn đề!

Đã đến phút so đấu chỉ số thông minh.

Ta sẵn sàng rồi, mời ra đề mục!

Chương 581: Cái này đơn giản, ta thề một cái là được

Thế Giới Chi Chủ bị nhốt trong này đã lâu lắm rồi, quên mình bị nhốt bao lâu. Sáu ngàn năm trước Thế Giới Chi Chủ từng có một cơ hội, nhưng cơ hội duy nhất đó đã bị chết trong tay thương thiên.

Hận, rất hận, chỉ kém một chút, có chút xíu.

Nhưng bây giờ không muộn, có nhân loại đi vào, vẫn còn cơ hội.

Nhưng nhân loại này hơi ngơ ngác, hoặc nên nói là hơi ngốc. Thế Giới Chi Chủ to bự ngồi xếp bằng ở đây, lẽ nào hắn không nhìn ra y mạnh đến mức nào sao?

Thế Giới Chi Chủ từng được dị tộc xem như thần, tất cả bị dáng vẻ của y làm phục sát đất, quỳ lạy cầu ban ơn.

Dựa theo tình huống cũ thì nhân loại lạc vào chỗ này nên quỳ xuống đất, vái lạy y ngay, thậm chí cho rằng mình gặp cơ duyên to lớn bằng trời, không thể để vuột mất.

Đáng tiếc, nhân loại này khiến Thế Giới Chi Chủ hơi thất vọng.

Thế Giới Chi Chủ hỏi:

- Nhân loại, nơi này là cấm địa trong cấm địa, ngươi có biết tại sao ngươi đến đây không?

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Đến đi dạo, có gì không?

Biểu tình Thế Giới Chi Chủ nghiêm túc nói:

- Sai rồi, ngươi được vận mệnh sắp xếp đi tới đây, ngươi nhận sứ mệnh to lớn biết không?

Lâm Phàm bình tĩnh lắc đầu nói:

- Không biết.

- Xem ra linh trí bẩm sinh chưa mở ra, thôi, bản chủ chỉ rõ

đường sáng cho ngươi, đây mới là sứ mạng của ngươi.

Người khổng lồ thở dài, một luồng hơi thở hỗn tạp bay ra từ miệng mũi của y hình thành một bức tranh.

Hình ảnh như tận thế, kèm theo lời giải thích của người khổng lồ:

- Nhân loại, đây là kiếp nạn của thế giới này. Đá ma vực ngoại từ trên trời giáng xuống, mang theo lửa ma không bao giờ tắt đốt hủy mảnh đất này. Thiên địa biến đổi lớn, thây ngã khắp nơi, lúc đó Thế Giới Chi Chủ tức là ta gặp kiếp nạn, bị đá ma đánh lén phong ấn, nhưng khoảnh khắc đó một luồng sáng hy vọng xuất hiện, đó là ngươi, mà sứ mạng của ngươi chính là đến cứu bản chủ, do đó mang tới ánh sáng cho thế giới.

Giọng của Thế Giới Chi Chủ rất độc đáo, khi trong hình ảnh hiện ra nhân loại bị giết hại còn kèm theo nhạc bi thương réo rắt cảm nhiễm nội tâm, khiến người chìm đắm trong đau khổ, bi thương.

Lâm Phàm gật đầu khen hình ảnh, thật sự rất hoàn mỹ:

- Ừ, hiệu ứng khá, a không, câu chuyện rất hay.

- Đây không phải câu chuyện mà là chiếu lại quá khứ. Người trẻ tuổi, gánh nặng của ngươi rất nặng nề, việc cứu thế giới cũng chỉ có thể nhờ vào ngươi. Ngươi sẽ trở thành Thế Giới Chi Chủ mới của thế . . .

Thế Giới Chi Chủ chưa nói hết câu Lâm Phàm đã bảo:

- Cái đó . . . Thế Giới Chi Chủ, bản phong chủ không phải người của Chân Tiên giới, bản phong chủ đến phản công Chân Tiên giới, ngươi mạnh như vậy nếu bản phong chủ cứu ngươi ra chẳng phải là tự chuốc phiền phức sao? Ngươi ở yên tại chỗ đi, bản phong chủ đi trước.

Thế Giới Chi Chủ bất ngờ sững sờ:

- A?

Nhân loại này mới nói cái gì? Hắn nói đến phản công Chân Tiên giới là sao?

Vậy chẳng phải là những lời y mới nói đều ngược lại?

- Khoan đã nhân loại! Ngươi đã vượt qua thử thách của ta, thật

ra ta không phải Thế Giới Chi Chủ mà là Ma Tổ vực ngoại, bị phong ấn ở đây. Nếu gặp người Chân Tiên giới mà ta bộc lộ ra thân phận sẽ dẫn đến rắc rối lớn, xin tha thứ bản Ma Tổ lừa gạt ngươi.

Giọng Ma Tổ thay đổi, trở nên bá khí ngập trời:

- Ngươi đã đến phản công Chân Tiên giới vậy thì bản Ma Tổ sẽ cùng ngươi hành động. Thả bản Ma Tổ ra, mở cánh cửa vực ngoài ra, vô số đại quân giáng lâm thì đánh chiếm Chân Tiên giới dễ như trở bàn tay.

Có khí thế cửu thiên thập địa lấy Ma Tổ ta đây đứng đầu.

Lâm Phàm hỏi:

- Chờ chút, bản phong chủ có thể hỏi ngươi một chuyện không?

Hắn cảm giác tên này bị thần kinh phân liệt, lúc thì Thế Giới Chi Chủ lúc thì Ma Tổ, nếu bản phong chủ nói ta chỉ đến ngắm cảnh du lịch, giữ trung lập thì không lẽ y nói bản chủ là lãng tử, hỗn loạn trung lập chi chủ?

- Được, hỏi đi.

Ma Tổ không muốn ở lại đây, thương thiên áp chế y đến cực độ rồi, nếu không phải chỗ này là Sinh Tử Thâm Uyên, lực lượng của thương thiên không thể trăm phần trăm thẩm thấu vào thì y đã bị mài chết từ từ.

Lâm Phàm hỏi:

- Ngươi có từng yêu ai không? Trả lời ta thật nghiêm túc, câu này rất quan trọng.

Đầu Ma Tổ nổi lên dấu chấm hỏi:

- Cái gì?

Hỏi cái quỷ gì, cái gì gọi là từng yêu ai, đường đường là Ma Tổ sao có tình yêu được. Đầu óc của nhân loại này đầy phân!

Nhưng y phải ổn định nhân loại này, trả lời:

- Có, từng yêu một người, nàng từng rất xinh đẹp.

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Vậy thì tốt, bản phong chủ hỏi ngươi, bản phong chủ đến phản công Chân Tiên giới toàn dựa vào bản thân, ngươi nói xem nếu ngươi động phòng với người yêu thì có muốn người khác động phòng giùm không?

Ma Tổ to lớn khổng lồ lặng im giây lát, y nghe hiểu, nhân loại muốn nói là không cần bất cứ trợ giúp. Nhưng y không thể bỏ cuộc.

- Đồng ý, thêm một người sẽ nhẹ nhàng nhiều.

Nghe Ma Tổ nói câu đó Lâm Phàm phun máu:

- Phụt!

Hắn thua, thua thật, đây là câu trả lời có sức sát thương mạnh nhất mà hắn từng gặp trong đời.

Lâm Phàm xua tay:

- Không trò chuyện này nữa, giá trị quan của ngươi không ngay thẳng, hoàn toàn là chưa được khai hóa, sao bản phong chủ có thể cùng ngươi. Thôi ngươi cứ ở lại đây, hết muốn nói.

Hắn không muốn nói nhiều với Ma Tổ nữa, thật sự không nói nổi, hoàn toàn là bị nhũn não.

Ma Tổ hỏi:

- Khoan đã, nhân loại, rốt cuộc ngươi muốn cái gì?

Lâm Phàm vốn muốn đi, chỗ này hơi cao cấp, hắn muốn chém chết Ma Tổ cũng khó. Nhìn đối phương to lớn, cao ráo không tầm thường, bây giờ hắn thiếu cái gì? Thiếu điểm, thiếu công pháp, có lẽ có thể tâm sự một bữa với đối phương.

Lâm Phàm hỏi:

- Được rồi, đừng nói bản phong chủ không cho ngươi cơ hội, như vậy đi, ngươi muốn ra ngoài đúng không?

Ma Tổ nói:

- Đúng.

Lâm Phàm nói:

- Trả lời rất rõ ràng, ta không phải loại người vô lý, thiếu tình

yêu. Xem bộ dạng của ngươi chắc tu luyện ngạnh công phải không? Đưa cho ta công pháp mạnh nhất mà ngươi đã tu, ta sẽ giúp ngươi.

Ma Tổ nghe vậy mừng rỡ, tim ma đập nhanh, đảo tròng mắt nảy ra nhiều tính toán:

- Có thật không?

Tuyệt đối sẽ không giao ra công pháp mạnh nhất, thực lực của Chân Tiên giới không quá tốt, với kiến thức của nhân loại này có lẽ khó phân rõ cái gì là công pháp mạnh nhất, có thể lừa một phen.

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Thật.

- Được rồi, bản Ma Tổ sẽ tặng cho ngươi công pháp mạnh nhất mà ta đã học suốt đời, Thủy Ma Kinh. Đây là công pháp cao nhất bản tổ đã học, có thể đạt đến vô thượng chân ma.

Người Ma Tổ nổi lên vầng sáng đen, ma văn khắc trên làn da xoay tròn bay ra biến thành một quyển sách rơi vào tay Lâm Phàm.

[Tu luyện Khôi Lỗi Ma Kinh hay không?]

Lâm Phàm vốn tưởng là thứ tốt gì, nhưng khi xem gợi ý thì biểu tình của hắn rất phong phú.

Lâm Phàm ngước nhìn Ma Tổ, chỉ công pháp trong tay:

- Ngươi nói cho ta biết đây là kinh gì?

Ma Tổ ngây thơ vô số tội đáp:

- Là Thủy Ma Kinh, tuyệt học cao nhất của bản tổ.

Lâm Phàm giận dữ ném bí tịch ra xa:

- Tuyệt học con mắt! Đây là Khôi Lỗi Ma Kinh! Ngươi tưởng bản phong chủ mới từ dưới quê lên chắc?

Ma Tổ hết hồn thầm nghĩ:

- Không thể nào! Sao nhân loại này biết đây là Khôi Lỗi Ma Kinh?

Đó là công pháp rất cao sâu, có thể độ người nhập ma, bị y ảnh hưởng, nhưng xem tình hình hiện giờ cực kỳ không ổn.

Ma Tổ cố gắng giải thích:

- Chờ đã, hiểu lầm rồi, bản Ma Tổ bị trấn áp ở đây lâu đến quên đã qua bao lâu, lỡ lấy nhầm công pháp.

Bây giờ Lâm Phàm chỉ muốn giải quyết vấn đề công pháp, nói:

- Được rồi, bản phong chủ là người rộng lượng, cho ngươi một cơ hội thay đổi làm lại.

Chỉ nhờ vào rút thăm trúng thưởng thì quỷ biết khi nào mới rút trúng công pháp. Lúc trước rút được Bạo Huyết đã may mắn, nhưng phẩm cấp hơi thấp, đến bây giờ thì nó đã không đủ trình độ.

Ma Tổ lặng im, không nghĩ ra nhân loại này làm cách nào biết những điều đó, xem tình hình nếu còn lấy công pháp giả ra lừa đối phương thì khả năng thành công rất thấp. Mà giao công pháp thì lại lo đối phương lật lọng, Ma Tổ rất buồn rầu.

Ma Tổ mở miệng nói:

- Nhân loại, ta nên làm sao để tin tưởng ngươi? Lỡ ngươi lấy công pháp mà không giúp đỡ thì chẳng phải là bản Ma Tổ bị lừa?

Lâm Phàm giơ tay lên:

- Đơn giản, thề một cái là xong. Bản phong chủ Lâm Phàm nếu sau khi lấy công pháp mạnh nhất của Ma Tổ mà không thả Ma Tổ ra thì sẽ tan thành mây khói.

Thiên địa chấn động, lời thề đã thành lập.

Ma Tổ tin tưởng những này, bởi vì y bị thương thiên chú ý, cho nên thề trong chỗ này không có vấn đề.

Thương thiên không có tình cảm cá nhân, chỉ vận hành theo quỹ tích nên sẽ không ngăn cản lời thề của Lâm Phàm.

Lâm Phàm thầm cảm thán, không ngờ có thể thành công:

- Thì ra không phải người bản xứ cũng có thể thề.

Ma Tổ cảm giác lời thề đã thành hình, thầm thở phào, chỉ có như thế mới làm y yên lòng:

- Được, bản Ma Tổ tin tưởng ngươi. Ngưng!

Người Ma Tổ lấp lóe ánh sáng đen, ma văn vô tận ngưng tụ. Thủy Ma Kinh không phải do Ma Tổ sáng tạo ra mà trong cơ duyên tình cờ được đến công pháp này.

Miễn năng lực này thả y ra ngoài thì y không ngại giao Thủy Ma Kinh cho đối phương, đương nhiên chờ sau khi y ra ngoài sẽ giết chết nhân loại này, vậy là công pháp trở về tay mình.

Nghĩ đến đây Ma Tổ nhếch môi cười, nhưng rất nhanh khóe môi hạ xuống, y không muốn bị nhân loại phát hiện.

Công pháp vào tay.

[Tiêu hao hai trăm vạn điểm tu luyện Thủy Ma Kinh, nhận hoặc không?]

- Nhận.

[Không đủ điểm.]

- Làm việc hoàn mỹ.

Lâm Phàm cười, tâm tình cực kỳ vui vẻ, không ngờ kiếm được công pháp đơn giản như vậy. Xem tình hình thì môn công pháp này hơi mạnh, không biết tăng lên một trọng có thể tích lũy nội tình đủ tiêu chuẩn không.

Lâm Phàm cảm giác không thể nào.

Sau khi giao công pháp cho nhân loại thì Ma Tổ hơi hoảng hốt, lưu luyến, càng nhiều là nôn nóng.

- Nhân loại, ngươi nên thả . . .

Ma Tổ đã sẵn sàng đi ra ngoài nhưng phát hiện nhân loại lùi ra sau, giật mình kêu lên:

- Nhân loại, ngươi muốn làm gì? Không lẽ ngươi định lật lọng? Ngươi đã lập lời thề!

- Khoan, mấy cái này là gì?

Chương 582: Ta không đi! Ta không đi!

Ánh mắt của Lâm Phàm bị cảnh lạ trước mặt hấp dẫn.

Vô số pho tượng sừng sững trên mặt đất hoang vắng, các pho tượng hình dạng khác nhau, có rồng, cọp, binh khí đủ loại.

Quan trọng là bên trên các pho tượng có vết nứt, những vết nứt bị thứ giống xích sắt trói Ma Tổ quấn kín khe nứt.

Lâm Phàm hỏi:

- Đây là cái gì?

Ma Tổ nói:

- Nhân loại, ngươi không thể thất hứa, thả ta ra, chỉ cần ta ra ngoài thì sẽ từ từ nói cho ngươi.

Lâm Phàm xua tay:

- Đừng gấp, nói cho ta biết những thứ này là gì? Rất mới lạ.

Lâm Phàm đến trước một pho tượng đá, tượng đá rất cao, trông rất cổ xưa, dường như đã trải qua thời gian rất dài.

- Tượng rồng thật đẹp.

Xem tượng đá hình rồng rất uy vũ, mỗi mảnh vảy giáp sống động như thật, thoạt trông giá trị có lẽ không cao nhưng tài nghệ điêu khắc phi phàm, nếu đặt trên Vô Địch phong sẽ rất bá khí.

Hai tay hắn chộp một chỗ, đầu gối hơi co lại tạo thế đỡ, gồng sức nâng lên.

Lâm Phàm quát lớn:

- A!

Lực lượng khủng bố bùng nổ, hắn muốn nâng tượng đá lên.

Hắn thích tượng đá này, xem rất đẹp, rất muốn có nó.

Lực lượng bộc phát ra, đôi tay nổi gân xanh cục cục, hắn nghiến

răng gồng hết sức.

Ma Tổ giật nảy mình:

- Nhân loại này định làm gì vậy?

Không lẽ nhân loại này bị điên rồi muốn di chuyển tượng đá? Hắn không biết tượng đá này là cái gì sao?

Gồng sức quá làm hắn trượt tay, ngồi bệch xuống đất.

Lâm Phàm không tin được:

- Lợi hại, dùng hết sức lực rồi mà không nhúc nhích chút nào, nặng quá vậy.

Tượng đá này tuy lớn nhưng không thể to hơn vùng đất mạo hiểm, hắn có thể di chuyển vùng đất mạo hiểm vậy mà tượng đá không nhúc nhích một li.

- Có vấn đề.

Với đầu óc trí tuệ của hắn nghĩ sơ là nhìn thấu có vấn đề.

Lâm Phàm hỏi:

- Ma Tổ, mới rồi bản phong chủ nâng lên một chút nhưng không được, ngay cả bản phong chủ cũng không thể nâng lên đủ thấy tượng đá có vấn đề, ngươi có biết thứ này là gì?

Ma Tổ rủa thầm trong bụng, còn muốn di chuyển? Nhìn sơ liền biết có vấn đề rồi, nếu không thì người nào bị khùng đặt tượng đá ở đây?

Lâm Phàm thúc giục:

- Nhân loại, khoan hỏi cái gì, thả ta ra đã.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Không được, bản phong chủ luôn phải tìm hiểu rõ ràng thứ chưa biết đã.

Ma Tổ ước gì đập chết nhân loại này, nhưng bất lực trong hoàn cảnh hiện tại, đành giải thích cho nhân loại nghe.

- Những tượng đá này đại biểu vực ngoại giới, mỗi tượng đá là

một vực ngoại giới. Tượng rồng là Long giới, ngươi muốn di chuyển tượng đá này hoàn toàn là nằm mơ giữa ban ngày, vì nó là sức nặng đại biểu một vực ngoại giới, ngươi lấy cái gì di chuyển?

Ma Tổ rất muốn rít gào chửi mắng ngu xuẩn nhưng cố bình tĩnh lại, không thể nóng nảy.

- Cái gì? Long giới?

Lâm Phàm sửng sốt, hắn tu luyện Kinh Long Đại Thiên Công, trong đó có một đặc tính là cảm ứng Long giới, còn có Chân giới, Cổ giới đều biểu hiện trong đặc tính. Ban đầu hắn không hiểu dùng để làm gì, nhưng nay xem ra là vì vậy.

Không ngờ phát hiện bí mật lớn.

Lâm Phàm kinh ngạc nói:

- Nơi này có nhiều tượng đá, vực ngoại giới nhiều quá vậy.

Ma Tổ bật cười nói:

- Nhiều? Nhân loại, nhà ngươi quá vô tri, ngươi có biết vũ trụ mênh mông cỡ nào không? Dù là Ma Tổ cũng không dám nói đã đi qua hết các nơi, vì vũ trụ quá khổng lồ, ngươi sẽ không cho rằng cả vũ trụ chỉ có nhân loại các ngươi chứ?

Lâm Phàm đồng ý:

- Ừ, ta nghĩ vậy.

Ma Tổ châm chọc:

- Ngu muội, vô tri.

Lâm Phàm nhíu mày hỏi:

- Ngươi nói gì?

Ma Tổ nói:

- Ngu muội, vô tri! Sao? Nhân loại không thừa nhận? Ngươi đừng quên mình mang lời thề, đừng nói nhảm nữa, mau thả bản Ma Tổ ra.

Lâm Phàm lườm Ma Tổ:

- Thả cái khỉ khô, ngươi mới nói gì? Ngươi có biết đã chọc giận

bản phong chủ không? Trời phạt thì sao? Trời phạt ghê gớm lắm sao?

Nói gì chẳng được lại dám bảo hắn ngu muội, vô tri, thật là gan to bằng trời.

Ma Tổ vội sửa lời:

- Nhân loại, đừng, bản Ma Tổ dùng từ sai, đừng để bụng, có gì nói từ từ. Ngươi không rõ cũng bình thường, dù sao ngươi chỉ sống trong Chân Tiên giới.

Phải ổn định tên này lại, đừng để hắn luẩn quẩn trong lòng bị trời phạt diệt, không biết lần sau còn có người đến đây không.

Lâm Phàm hỏi:

- Khe nứt này là sao?

Ma Tổ nhìn khe nứt, chìm trong suy tư như đang nhớ lại cái gì:

- Đây là khe nứt mà bản Ma Tổ mở ra, nhưng bây giờ đã bị thương thiên phong kín, ngăn cách đường hầm nối với khe nứt, đã vô dụng, có thể đừng chậm trễ thời gian nữa, cứu ta ra được không?

Ma Tổ rất sốt ruột, đã lề mề với nhân loại này quá lâu. Chờ khi nhân loại thả y ra thì y sẽ đại sát tứ phương, uy hiếp thiên địa.

Lâm Phàm nói:

- Ngươi đợi đã.

Lâm Phàm nhìn phía xa, thấy có một sơn mạch lớn, hắn hóa thành luồng sáng bay hướng sơn mạch.

- Hắn muốn làm gì?

Ma Tổ không biết nhân loại đó muốn làm gì, cứ cảm giác đầu óc của nhân loại hơi không bình thường, từ lúc đầu đến bây giờ rồi, nhưng khó miêu tả không bình thường chỗ nào.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Đột nhiên đất rung núi chuyển, chỉ thấy phía xa, một dãy núi bị người nâng lên.

Ma Tổ giật nảy mình:

- Hắn định làm gì?

Y không biết nhân loại này nổi điên cái gì.

Lâm Phàm nhìn sơn mạch, so sánh với người khổng lồ, sơn mạch cao hơn nhiều. Hắn bứng nguyên sơn mạch lên, hai tay nâng sơn mạch trở về.

Ma Tổ hỏi:

- Nhân loại, ngươi muốn làm gì? Đừng dùng sơn mạch đập, vô ích.

- Bản phong chủ sẽ không đập mà định nhốt ngươi trong sơn mạch, phòng ngừa có người khác thấy ngươi.

Dứt lời Lâm Phàm ném sơn mạch lên cao, khi bay tới trên đầu Ma Tổ thì nó rớt xuống.

Ma Tổ rống to:

- Khốn kiếp! Nhân loại dám lật lọng, ngươi sẽ hối hận! A, bản Ma Tổ hận! Hận thương thiên, bị nhân loại như con kiến lừa gạt! Trời phạt hãy giáng xuống đi!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Sơn mạch rơi xuống bao phủ Ma Tổ.

Lâm Phàm vỗ tay, mọi thứ thật hoàn mỹ:

- Giải quyết.

Hư không chấn động, vòng xoáy trời phạt ngưng tụ, cảnh tượng khủng bố, sấm sét đan xen, người bình thường thấy cảnh này đã sợ ướt quần, vì giờ chết đã đến.

Lâm Phàm nhìn lên trời, ngoan ngoãn nằm uống, giang hai tay hai chân ra.

- Đến đây, mau lên, đừng lề mề.

Lâm Phàm đã thói quen, bị sét đánh chứ có gì, đâu phải lần đầu tiên. Hắn đã hưởng thụ trời phạt của vùng đất Nguyên Tổ rất nhiều lần, nhưng chưa hưởng thụ trong Chân Tiên giới.

Trong sơn mạch truyền ra tiếng gầm gừ của Ma Tổ:

- Hận! Hận! Ta đường đường là Ma Tổ mà gặp nhân loại giống như ngươi, thà chết chứ không chịu cứu bản Ma Tổ ra. Bản Ma Tổ hận trời đã tạo ra tiểu súc sinh nhà ngươi!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Trời phạt ngưng tụ, tia chớp như rồng giáng xuống.

Đùng!

Trời phạt làm Lâm Phàm khoảnh khắc hóa thành hư vô, không chừa chút cặn.

Mười giây sau.

Lâm Phàm xuất hiện tại chỗ, người trần truồng hơi kỳ, hắn vội lấy bộ đồ ra mặc vào.

Không cần ở lại đây nữa, thứ nên lấy thì đã lấy vào tay, thứ không thể lấy thì không di chuyển được, rất đáng tiếc. Chỉ trách thực lực của hắn không đủ mạnh, không di chuyển mấy thứ kia được, đành chờ sau này biến mạnh rồi tới nơi này nữa.

Lâm Phàm chào hỏi một tiếng rồi bước đi:

- Bản phong chủ đi đây Ma Tổ, lần sau lại đến tìm ngươi.

Giọng Ma Tổ lớn tiếng giận dữ, nhưng lần này chất chứa khó tin:

- Khoan! Ngươi không chết?

Y không tin được tiểu tử này chưa chết.

Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- Ừ, sao vậy? Có vấn đề gì sao? Ma Tổ, đừng trách bản phong chủ, không phải bản phong chủ không thả ngươi mà vì còn chưa đến lúc. Vậy đi, chờ một thời gian nữa bản phong chủ trở lại sẽ thả ngươi ra.

Ma Tổ không biết tại sao nhân loại này không chết, y không cam lòng hỏi:

- Nhân loại, sau này thả và thả ngay bây giờ có gì khác nhau?

Lâm Phàm cười nói:

- Khác rất lớn, thả ngươi bây giờ thì bản phong chủ không đánh lại ngươi, sẽ cụp đuôi chạy. Nhưng chờ một thời gian ngắn nữa bản phong chủ tiến bộ thực lực có thể thả ngươi ra đánh chết, đừng nôn, rất nhanh sẽ tới.

Bên sơn mạch yên tĩnh.

Ma Tổ còn nói gì được?

Ma Tổ đã chắc chắn nhân loại này là đồ ngốc, khó thể giao lưu bằng ngôn ngữ, còn nói nữa cũng chỉ đàn gảy tai trâu, không chút tác dụng.

Lâm Phàm trở về bằng đường cũ, hắn ghi nhớ kỹ đường đi.

Lâm Phàm phát hiện bí mật lớn, thì ra Chân Tiên giới có nơi như vậy, không ngờ trong Sinh Tử Thâm Uyên nhốt trùm lớn.

Những tượng đá kia thật sự rất đẹp, trình độ nghệ thuật điêu khắc rất cao, không thể di chuyển về Vô Địch phong là tiếc nuối lớn trong lòng Lâm Phàm.

Bất đắc dĩ không bê lên được thì làm sao bây giờ, đành tạm gác lại.

Lâm Phàm đi dạo trong Sinh Tử Thâm Uyên thật lâu, có một chuyện làm hắn vui vẻ là đã gặp yêu thú.

Yêu thú đó khác với con lúc trước gặp, hình dạng thì vẫn kinh dị, thực lực rất mạnh. Nhưng yêu thú này to con mà trí lực không quá cao, Lâm Phàm làm hàng loạt thứ khiến người sợ, thành công từ bên trong tan rã nó.

Khiến hắn tiếc nuối là con yêu thú thứ hai này không có thứ tăng tiến giá trị khổ tu, nhưng điểm khá tuyệt.

Bốn mươi vạn điểm, con số siêu nhiều.

Lâm Phàm đã luyến tiếc không nỡ rời khỏi đây, tuy khó gặp yêu thú nhưng nếu tìm kỹ vẫn kiếm ra.

Rầm!

Một con yêu thú ngã xuống đất, bụng nổ tung, một bóng người bước ra.

- Con thứ mười, đã tích điểm được hơn sáu trăm vạn.

Bây giờ Lâm Phàm rất vừa lòng, đây mới là thiên đường kiếm điểm mà hắn tha thiết mơ ước.

Tuy yêu thú rất mạnh nhưng thật ngu muội, dù lần đầu tiên hắn không bị yêu thú nuốt chửng nhưng thử vài lần luôn sẽ thành công.

Lâm Phàm đang định tìm yêu thú tiếp thì hư không biến động.

Lâm Phàm ngạc nhiên khó hiểu:

- A? Sao bầu trời xám xịt?

Vù vù vù!

Gió mạnh thổi tới, thổi Lâm Phàm lảo đảo.

- Mợ nó!

Gió thổi càng lớn, Lâm Phàm bị cuốn bay đi xa.

- Muốn đưa ta đi đâu? Đừng ra ngoài, lẽ nào ăn thịt mà không cho ta húp canh!?

Lâm Phàm giật mình, hắn muốn ở lại, thật lòng không muốn ra đi, còn chưa thám hiểm đến tận cùng mà.

Bộp!

Hai tay Lâm Phàm ôm chặt cây cổ thà chết không buông.

- Ta không đi!

Nhưng gió to thổi mạnh như muốn thổi bay Sinh Tử Thâm Uyên.

- A!

Lâm Phàm không ngăn được nữa, cánh tay sắp thả lỏng, khoảnh khắc đó hắn cắn da cây, hàm răng cắm sâu vào.

- Chết cũng không đi!

Lâm Phàm đã cảm giác được đây là muốn đưa hắn ra ngoài, gió to tới đâu cũng đừng hòng thổi hắn ra.

Răng rắc!

Xảy ra cảnh làm Lâm Phàm kinh khủng, cây cổ bị gió to thổi bứng gốc.

- Đừng mà!

Trong tiếng hét, Lâm Phàm không ngừng xoay tròn bay đi xa.

Lan Nhược thôn.

Nữ nhân treo cổ leo lên khỏi giếng, hơi khó hiểu:

- Chuyện gì xảy ra? Là ai phá hoại Sinh Tử Thâm Uyên?

Chương 583: Đã xác nhận bằng mắt, thật sự muốn đánh người

- Sao bỗng dưng nổi gió?

Lâm Phàm không chấp nhận điều này, gió rất lớn, với tu vi của hắn mà không cách nào ổn định thân hình.

Dựa theo suy luận các mặt thì gió thổi bất ngờ như vậy không lẽ là thương thiên mà Ma Tổ nói?

Có lẽ thương thiên cho rằng hắn quá đẹp trai, nhìn gai mắt, sinh lòng ghen tỵ chăng?

- Hừ! Gì mà thương thiên công bằng, cũng ghen tỵ nhan sắc anh tuấn của bản phong chủ, muốn đuổi bản phong chủ ra Sinh Tử Thâm Uyên, thật khiến người trơ trẽn.

Lâm Phàm không cam lòng nhưng chẳng còn cách nào, gió thổi quá lớn.

Lâm Phàm né cơn gió, bay lơ lửng trên trời, hắn nhìn xung quanh, biến đổi rất lớn, chớp mắt đã bị thổi đến bên kia

Không biết qua bao lâu.

Lâm Phàm thấy phía trước có màn sáng, không biết phía bên kia màn sáng là cái gì.

Lâm Phàm giật nảy mình:

- Tình hình này là muốn đưa bản phong chủ ra.

Khó khăn mới đến một chuyến, hắn không nỡ rời đi. Lâm Phàm liều gồng hết sức nhưng vô ích, đành mặc cho gió to đưa mình ra.

Hắn xuyên qua màn sáng, tầm mắt tối sầm.

Phút cuối, Lâm Phàm thầm rít gào:

- Ta còn sẽ trở về!

Hắn chìm vào màn sáng, không cảm giác khó chịu nhưng như bị

bài xích, thật sự muốn đẩy hắn ra ngoài.

Vị trí ban đầu chỉ có thể vào không thể ra, đường ra thì cần tự tìm.

Vì người đi vào đây đều chết trên đường tìm kiếm bảo bối nên khó công bố ra bên ngoài địa hình chỗ này.

Một luồng sáng đập vào mắt.

- Ài, cuối cùng vẫn đi ra.

Lâm Phàm xuyên qua màn sáng sắp rơi xuống, đột nhiên một ánh mắt quen thuộc nhìn hắn.

Đã xác nhận ánh mắt này, thật sự muốn đánh người.

Mặt Động Côn trắng bệch, người bị thương, vết máu đã khô cạn dính trên áo, trông điên điên khùng khùng:

- A! A! Lão phu muốn ra ngoài!

Khi Động Côn nhìn Lâm Phàm thì lộ rõ mừng rỡ, như rốt cuộc thấy người.

Nhưng Động Côn chợt nhớ cảnh lúc trước trông thấy, lão nhớ rõ dân bản xứ đã bị yêu thú giết mà sao bây giờ xuất hiện?

- Không!!!

Động Côn cho rằng mình vẫn ở trong cấm địa, đây là ảo cảnh, ảo cảnh chân thật nhất.

Động Côn hét rầm lên:

- Ngươi đã chết, không nên xuất hiện!

Lão không còn chút phong phạm tiên gia, không ai biết lão trải qua chuyện gì trong cấm địa.

Đường đường là tu sĩ Chân Tiên cảnh mà bị hù sợ đến nông nỗi này trong Sinh Tử Thâm Uyên, ngươi nói xem thảm đến mức nào.

Hắn đã xác nhận bằng mắt, đúng là người muốn tìm.

Lâm Phàm lấy ghế đá ra, nhìn Động Côn, hé môi cười tươi như hoa, sau đó ánh mắt sâu thẳm giơ ghế đá ném vào đầu lão.

- Nằm xuống cho ta!

Ghế đá xé gió bay tới, mang theo trạng thái hưng phấn rầm một tiếng, đầu của Động Côn và ghế đá phát ra thanh âm êm tai.

Có tiếng hét thảm.

Động Côn rơi một đường thẳng đụng mặt đất, đã hôn mê.

Ghế đá háo hức hô:

- Đại ca hãy để ta gõ chết hắn!

Nó đã đợi không kịp, gõ chết tu sĩ Chân Tiên cảnh thì nó sẽ là ghế đá mạnh nhất cõi đời.

- Gấp cái gì, tạm thời không cần gõ chết tên này.

Lâm Phàm sẽ không giết Động Côn, đây là Chân Tiên cảnh đầu tiên bị hắn bắt, phải mang về nghiên cứu kỹ.

Ghế đá hơi tiếc nuối:

- Đáng tiếc.

Đây là cơ hội tuyệt vời biết bao, thế mà bỏ lỡ, không biết sau này còn có cơ hội như thế không.

Lâm Phàm đáp xuống, túm Động Côn lên, thầm suy đoán lão đã trải qua chuyện gì mà cường giả Chân Tiên cảnh lại bị hắn thành công đánh lén.

Theo tình huống bình thường mới rồi hắn đánh lén cũng khó thành công, vì thực lực của Động Côn đặt ở đó, chắc chắn sẽ phản ứng lại ngay. Nhưng có lẽ lão đã trải qua chuyện gì dẫn đến đạo tâm không ổn định.

Lâm Phàm đến mép khe nứt.

- A, xảy ra chuyện gì?

Lâm Phàm thấy khe nứt có biến đổi, đoạn thời gian trước hắn đã phát hiện nhưng không quá rõ rệt, không chắc chắn, nay có thể khẳng định.

Khe nứt thay đổi, dòng khí xám ở bên trong càng bạo động hơn.

Lâm Phàm luôn suy nghĩ thái thượng trưởng lão ở Chân Tiên giới không giáng lâm vùng đất Nguyên Tổ có lẽ vì tạm thời không đi qua khe nứt được. Bây giờ khe nứt thay đổi làm hắn cảm thấy lạ, không biết điều hắn suy nghĩ có phải là thật không.

Lâm Phàm dẫn Động Côn vào khe nứt.

Quả nhiên, tuy bị bài xích nhưng không quá mãnh liệt, Động Côn có thể vào khe nứt.

Lâm Phàm ngạc nhiên:

- Đây là phát hiện lớn!

Trước kia chỉ có tu sĩ dưới Chân Tiên cảnh ở Chân Tiên giới có thể đi vào, bây giờ Chân Tiên cảnh cũng có thể. Với thực lực tổng thể của Chân Tiên giới, nếu tất cả thái thượng trưởng lão giáng lâm vùng đất Nguyên Tổ thì khó tưởng tượng hậu quả, tưởng tượng thôi đã khiến người sợ.

Lâm Phàm nhìn Động Côn trong tay, suy nghĩ nên đối xử với tên này thế nào.

Tạm thời không giết, để lại có việc cần dùng.

Viêm Hoa tông.

Dạo này xuất hiện việc lạ, đó là khe nứt rải rác các nơi bỗng biến mất từ giữa hư không.

Các đệ tử trấn thủ khe nứt ở các nơi thở phào, xem tình hình thì có thể quay về tông môn.

Nhưng khi biết khe nứt lớn nhất không biến mất còn có dấu hiệu khuếch trương khiến bọn họ lo lắng, không biết tình huống thế nào.

Một luồng sáng xẹt qua bầu trời tông môn, đệ tử canh giữ sơn môn nhìn luồng sáng đó thì kêu lên.

Đó là Lâm sư huynh, thần tượng trong lòng họ.

Thiên Tu sơn phong.

Thiên Tu ngồi xếp bằng, tay cầm khúc gỗ, khúc gỗ lơ lửng trước mặt lão, được lão tài bồi khiến khúc gỗ có dấu hiệu phục hồi sức sống.

Thiên Tu nở nụ cười:

- Nẩy mầm, xem ra nửa khúc Thiên Thụ chưa chết.

Thứ này là Cát Luyện sư đệ hồi trẻ lấy được, một khúc Thiên Thụ, nhưng Cát Luyện dựng dục thật lâu mãi không nẩy mầm, cho rằng Thiên Thụ đã chết.

Nhưng Thiên Tu biết không phải Thiên Thụ chết mà vì Cát Luyện chuẩn bị đồ vật chưa đầy đủ, quan trọng nhất là không đủ tu vi, chưa đến Thần cảnh, cảnh giới không ngừng tuần hoàn.

Thiên Tu thu cây giống đã nẩy mầm vào người, dùng lực lượng thiên địa từ từ dựng dục.

Thiên Tu bưng tách trà lên thảnh thơi nhấp một ngụm, hơi lo lắng nghĩ:

- Ài, đồ nhi của ta đã ra ngoài một thời gian mà vẫn chưa về? Chắc không phải gặp chuyện gì ở bên ngoài chứ?

Trước kia Lâm Phàm còn ở vùng đất Nguyên Tổ thì Thiên Tu không lo, nhưng giờ đồ nhi đi Chân Tiên giới, lão không đoán ra tình huống nơi đó, cường giả rất lợi hại. Lão rất lo đồ nhi gặp vấn đề gì trong đó.

Từ xa nghe tiếng đồ nhi kêu:

- Đồ nhi về rồi đây lão sư!

Thiên Tu mim cười, nghe giọng nói này là lão yên lòng.

Thiên Tu cười tủm tỉm:

- Về rồi, lần này có chuyện gì cần báo với vi sư?

Thiên Tu phát hiện đồ nhi bảo bối mỗi lần từ bên ngoài trở về sẽ đến chia sẻ với lão, hoặc nói gặp chuyện gì ở bên ngoài.

Có lúc Thiên Tu cần suy đoán, đồ nhi thích nói lời vượt sức tưởng tượng, là thật hay giả cần động não đoán.

Lâm Phàm xách Động Côn ung dung bước tới:

- Lão sư nhìn xem đồ nhi mang cái gì về này.

Thiên Tu cười nói:

- Lại mang quà cho vi sư à, không uổng là đồ nhi ngoan của vi sư.

Không biết đồ nhi lại mang cái gì về, khi thấy người bị hắn xách trong tay thì lão ngây ra.

- Một người? Đó là . . .?

Thiên Tu thầm thắc mắc, không hiểu sao đồ nhi mang người về, xem bộ dạng quen mắt.

Thiên Tu chợt nhớ ra, đây là thái thượng trưởng lão của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, lúc trước là người này đánh lui bọn họ.

Lâm Phàm buông Động Côn xuống:

- Lão sư, đây là Động Côn thái thượng trưởng lão của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung. Đồ nhi ở trong Chân Tiên giới một mình đấu với lão ba ngày ba đêm, cuối cùng bắt lão về. Có một việc cần nói với lão sư, khe nứt biến lớn, tu sĩ Chân Tiên của Chân Tiên giới có thể giáng lâm.

Thiên Tu nhíu mày nói:

- Nên đến rốt cuộc vẫn đến.

Thiên Tu giãn chân mày, cười tủm tỉm nhìn Lâm Phàm:

- Đồ nhi không thành thật.

Thiên Tu không tin đồ nhi bảo bối đại chiến ba ngày ba đêm với đối phương, hắn làm gì có thực lực đó. Không biết Lâm Phàm dùng trò khôn vặt gì làm đối phương chịu thiệt lớn, nhưng không sao, đôi khi vận may và thông minh cũng là một phần thực lực.

Lâm Phàm nói:

- Mình dẹp chuyện đó sang một bên đi lão sư, đồ nhi cảm thấy khe nứt mở rộng, người của Chân Tiên giới chắc chắn sẽ phát hiện chuyện này, bắt thái thượng trưởng lão có lợi cho chúng ta, không chỗ xấu. Không chừng có ngày thật sự sẽ khai chiến với Chân Tiên giới, lão sẽ có ích lớn.

Đừng thấy hắn chỉ biết hì hục làm mà tưởng não rỗng, thật ra hắn rất thông minh.

Thiên Tu đồng ý:

- Ừm!

Lão giơ ngón tay lên trói Động Côn lại, đối với cường giả cỡ này không trấn áp bình thường được.

Động Côn bị Lâm Phàm gõ xỉu có dấu hiệu tỉnh lại, khi lão mở mắt ra, người run mạnh, giật nảy mình dường như nghĩ đến điều gì.

Khi Động Côn thấy Lâm Phàm thì giật mình kêu lên:

- Ngươi chưa chết!?

Động Côn muốn nhúc nhích nhưng không thể, người bị trói, lão vận chuyển pháp lực giãy dụa mà vô ích.

Lâm Phàm lắc đầu, biểu tình khinh thường nói:

- Ngươi mới chết, cái thứ như ngươi không có lòng cảm thông, bản phong chủ cứu mạng ngươi vậy mà ngươi bỏ chạy không thèm quay đầu lại, thật khiến người trơ trẽn. Uổng cho ngươi là cường giả Chân Tiên của Chân Tiên giới, ài.

Động Côn thì thấy không thể trách lão, là ngươi tự mình xông lên, liên quan gì ta?

Lão đã chịu nhiều khốn khổ trong Sinh Tử Thâm Uyên, đã hiểu tại sao nơi này bị xếp vào hàng cấm địa.

Không phải thực lực mạnh là có thể đi ngang, tồn tại bên trong rất quỷ dị, siêu khủng bố.

Nếu không phải lão cẩn thận thì đã chết trong đó, lão chỉ không hiểu cuối cùng làm sao đi ra, cơn gió to đó hình thành như thế nào.

Chương 584: Giá trị tàn nhẫn rất cao

Động Côn không bị ánh mắt của Lâm Phàm chọc tức, lão muốn tìm hiểu nơi đây là đâu:

- Chỗ này là . . .?

Hơi xa lạ, linh khí ẩn chứa trong thiên địa hơi khác với Chân Tiên giới.

Lâm Phàm nói:

- Vùng đất Nguyên Tổ, bản phong chủ rất muốn biết ngươi trải qua chuyện gì trong đó? Sao đang yên lành mà hù sợ tu sĩ Chân Tiên như ngươi ra nông nỗi này?

Động Côn lạnh lùng nói:

- Cái gì? Ngươi đừng vu hãm người khác!

Còn lâu lão mới thừa nhận mình ở bên trong bị hù khóc.

Tình huống trong chỗ đó thật sự rất quái dị, vài thứ kia có thể ảnh hưởng đạo tâm, lợi hại còn hơn tâm ma.

Khi tâm ma tấn công ít nhất còn biết là tâm ma quấy phá. Còn bên trong chỗ đó rất chân thật, không giữ vững đạo tâm được.

Sinh Tử Thâm Uyên siêu khủng bố, đời này lão sẽ không đi vào nữa.

Tuy hay bảo tu sĩ thì nghịch thiên mà đi, nhưng không có nghĩa là mỗi vị tu sĩ đều có đạo tâm mạnh mẽ phớt lờ tất cả.

Động Côn phải đính chính là từ hồi nhỏ lão đã sợ mấy thứ này, vì không muốn sợ nữa nên mới đi tu tiên, không ngờ lão có thiên phú khá tốt, mấy trăm năm đã trở thành tu sĩ Chân Tiên.

Nhưng lão đánh giá cao chính mình, cho rằng thành tựu Chân Tiên rồi sẽ không sợ, nhưng khi lại gặp gỡ thì lão mới biết ám ảnh khi còn nhỏ vẫn làm lão sợ như thường.

Động Côn phản ứng lại, mắt lấp lóe tia sáng:

- Nơi này là vùng đất Nguyên Tổ? Vậy chẳng phải là tu sĩ Chân Tiên có thể giáng lâm?

Động Côn cảm giác mình phát hiện bí mật lớn, sốt ruột muốn trở về nói cho tất cả môn phái Chân Tiên giới biết.

Cùng nhau giáng lâm đi, cho đám dân bản xứ biết sự lợi hại của chúng ta.

Nhưng Động Côn chợt nhớ tình huống hiện tại của mình, lại bất đắc dĩ, vì sao bị người bắt giữ.

Lâm Phàm hỏi:

- Ừ, đúng, thế nào? Ngươi muốn trở về thông báo cho người ta biết là tu sĩ Chân Tiên chúng ta có thể giáng lâm?

Động Côn nhìn Lâm Phàm, hỏi:

- Vậy ngươi sẽ thả ta đi chứ?

Lâm Phàm híp mắt, cười xấu xa nhìn Động Côn:

- Ngươi nói xem.

Động Côn trợn trắng mắt, không muốn nói gì với tên này, nói nhiều chỉ lãng phí thời gian.

- Giao tên này cho lão sư được không?

Hắn không rảnh dây dưa với tên này, chút nữa còn bận việc.

Thiên Tu đáp:

- Ừ, đồ nhi đi làm việc của mình đi, cứ giao nơi này cho vi sư, trong lòng vi sư đã có tính toán.

Thiên Tu có chút ý tưởng, lão cũng muốn trò chuyện một buổi với cường giả Chân Tiên giới.

Lần đầu tiên Thiên Tu biết về Chân Tiên giới, rất tò mò tình huống bên kia. Người trước mắt là thái thượng trưởng lão của một môn phái trong Chân Tiên giới, vậy chắc là nhân vật cao tầng đỉnh nhất, cho nên cần giao lưu.

Lâm Phàm ra khỏi chỗ của lão sư, đi hướng Nhật Chiếu tông.

Tạm không tu luyện, sắp xếp xong mọi việc, tĩnh tâm xuống mới từ từ thăng cấp công pháp. Có hơn sáu trăm vạn điểm đủ cho hắn tăng công pháp lên.

Về Thần cảnh thì hắn rất bất đắc dĩ, tiêu hao bao nhiêu điểm rồi, nếu bước vào Bán Thần cảnh thì sớm tạo ra vài người.

Nhưng càng như vậy càng làm Lâm Phàm hưng phấn, tiêu hao điểm càng nhiều, đọng lại nội tình hùng hậu càng chứng minh khi hắn bước vào Thần cảnh sẽ mạnh mẽ cỡ nào, chỉ tưởng tượng đã làm người ta kích động.

Nhật Chiếu tông từng rất điên cuồng, bây giờ thì thật ngoan, không dám có ý tưởng càn rỡ gì.

Cơ Uyên đột phá đến Bán Thần cảnh, Lâm Phàm suy tư thật lâu không biết tên này ăn thuốc gì mà có thể bộc phát ra tiểu vũ trụ, thật khiến người không tin được.

Nhưng bây giờ thì những chuyện đó không quan trọng.

Yêu Thánh.

Chỗ Đại Yêu Sư ở, nơi này vẫn là chỗ kinh khủng nhất Nhật Chiếu tông, vô số người bắt yêu thú rồi tới đây kiếm chút đan dược.

Hai thủ vệ ngồi canh ở cửa, bọn họ đã là thủ vệ ngàn đợt, mặt ngoài bình tĩnh chứ trong lòng sợ teo tim.

Không biết Đại Yêu Sư tìm nữ trợ thủ ở đâu ra, trợ thủ đó tàn nhẫn còn hơn Đại Yêu Sư. Đệ tử ngồi canh tại đây đều bị bắt vào, dung hợp.

Dù báo lên tông môn cũng vô ích, hình như tông môn đã ngầm chấp thuận những gì Yêu Thánh làm.

Tuy hy sinh vì Nhật Chiếu tông là quang vinh, nhưng đó chỉ là khẩu hiệu hô hào ngoài miệng, bảo nói thật lòng thì ai chẳng muốn sống? Trừ phi bị nhũn não thật sự.

Cơn gió thổi qua.

Hai đệ tử trấn thủ ở cửa đánh rùng mình:

- Gì thế này, sao bỗng dưng nổi gió?

- Đừng nói chuyện, ở đây một thời gian là chúng ta có thể về

tông, tông môn bây giờ kỳ cục gì đâu, không khí nặng nề chết.

Bọn họ cảm giác tông môn bây giờ khác xưa nhiều, khác hoàn toàn, cảm giác này rất khó miêu tả bằng lời, chỉ có thể tự mình cảm nhận.

Thật sự có biến đổi rất lớn.

Trong tầng hầm âm u.

Đại Yêu Sư cầm vuốt to của hai con yêu thú, xem xét kỹ:

- Vọng Hi, tình huống này là sao? Vì sao bản yêu sư thực nghiệm nhiều lần mà vẫn không thể dung hợp thành công?

Phía không xa, Vọng Hi đứng trước một bàn làm việc, lo tập trung dung hợp. Trên bàn làm việc treo một đệ tử, đó là đệ tử của Nhật Chiếu tông.

Mắt đệ tử chất chứa tia kinh hoàng:

- Thả ta ra! Ta kêu các ngươi thả ta ra! Ta là đệ tử nội môn, sao các ngươi có thể làm như vậy? Các ngươi gan to bằng trời!

Đặc biệt khi đệ tử này nhìn vào mắt của Vọng Hi thì không hiểu sao lòng lạnh lẽo.

Đây là ác ma, ác ma kinh khủng nhất.

Vọng Hi ngước đầu lên nhìn một cái rồi lại cúi xuống, tiếp tục dung hợp:

- Đại Yêu Sư, ngươi đã quên chủ nhân nói như thế nào? Tuy có bảy cặp nhóm máu nhưng trong nhóm máu khác nhau sẽ xảy ra nhiều loại tình huống.

Đại Yêu Sư nghe vậy ngừng động tác trong tay, lặng im giây lát:

- Đúng rồi, Vọng Hi rất đúng, bản yêu sư quên mất. Nhưng bản yêu sư không ngờ ngươi học mau vậy, làm bản yêu sư không theo kịp, ngươi là thiên tài sinh ra vì dung hợp!

Vọng Hi không nói chuyện, thả đệ tử bị treo lơ lửng xuống, cầm chủy thủ lóe mũi nhọn đâm vào người đối phương.

Tiếng hét thê thảm vang vọng trong tầng hầm âm u.

Đệ tử canh giữ ngoài cửa nghe tiếng hét văng vẳng cũng rét run, hãi hùng.

Bọn họ muốn rời khỏi đây, không muốn ở lại dù chỉ một giây.

Đại Yêu Sư rất nhức đầu:

- Chậc chậc, lại thất bại.

Đại Yêu Sư không ngờ nghiên cứu mới nhất cũng không thể thành công.

Vọng Hi ngừng công việc, mắt lạnh băng nhìn Đại Yêu Sư:

- Đại Yêu Sư, ta hy vọng ngươi đừng quấy rầy nghiên cứu của ta, nếu không ta sẽ không khách khí với ngươi.

Đại Yêu Sư nhìn Vọng Hi, khóe môi co giật, cảm giác bị đối phương bỏ xa mấy con phố.

Ngẫm lại mấy tháng trước nha đầu này chỉ là tay mơ không biết gì, còn bây giờ tạo nghệ về mặt dung hợp của đối phương đã đuổi kịp và vượt qua y nhiều.

Cộp cộp!

Có tiếng bước chân vang lên.

Đại Yêu Sư nhìn chằm chằm bóng tối:

- Ai đó?

Không biết là ai mà to gan quấy rối dám vào đây.

Khi Đại Yêu Sư thấy rõ người đến thì quỳ rạp dưới đất:

- Đại nhân!

Vọng Hi đang chuẩn bị dung hợp nghe hai chữ ‘đại nhân’ thì ngừng công việc, quỳ lạy, cúi đầu sát đất, cung kính nói:

- Đại nhân.

Lâm Phàm nhìn bốn phía lại nhìn hai người, không biết nên nói cái gì. Đại Yêu Sư thì còn dễ hiểu, vốn là biến thái, dùng cách xảo quyệt một chút là bình thường hợp lý.

Nhưng Vọng Hi ác quá rồi, mặc dù nàng có thù hận sâu với Nhật Chiếu tông nhưng trong thời gian ngắn ngủi làm được bước này, không nói cái khác, chỉ riêng tâm thái đã rất mạnh.

Đệ tử bị treo lơ lửng sắp chết, khi thấy Lâm Phàm thì kinh sợ:

- Ngươi là phong chủ của Vô Địch phong Viêm Hoa tông!

Đệ tử không tin được Yêu Thánh Đại Yêu Sư mà câu kết với đối phương.

Chợt một tia sáng phản chiếu trong con ngươi của đệ tử kia, tiếng hét vang lên.

Vọng Hi lại quỳ rạp xuống:

- Đã để đại nhân bị lộ.

Lâm Phàm xua tay, không nói nên lời. Vấn đề không phải bị lộ hay không mà là đừng tàn nhẫn vậy chứ.

Hắn thừa nhận mình cũng hơi tàn nhẫn, nhưng so sánh với họ thì không bằng.

Lâm Phàm ẩn vào bóng tối:

- Các ngươi đi theo ta.

Vọng Hi theo sau, Đại Yêu Sư đuổi theo ngay. Tuy chưa dung hợp được nhưng Đại Yêu Sư không để bụng.

Nơi bắt nhốt yêu thú đã không còn bao nhiêu con, nhưng nơi này rất lớn, chôn sâu dưới đất rộng mênh mông.

Lâm Phàm mở trữ vật giới chỉ thả xác con yêu thú kia ra.

Khi xác yêu thú hiện ra, Đại Yêu Sư ngẩn ngơ như thấy quỷ, kinh thán:

- Đây . . . đây là yêu thú gì mà to quá.

Lâm Phàm cũng không biết là yêu thú gì nên không thể giải thích, nếu giao yêu thú cho bọn họ có lẽ sẽ được sử dụng theo cách khác.

Lâm Phàm nói:

- Giao xác con yêu thú này cho các ngươi, xem thử có thể dung

hợp ra cái gì.

Mặt Vọng Hi không biểu tình nói:

- Rõ!

Lâm Phàm nhìn Vọng Hi, lặng im một lúc rồi nói:

- Cơ Nguyệt Không, nay Viêm Hoa tông đã vươn lên, nàng có thể trở về lãnh thổ Viêm Hoa tông, sống một cuộc sống nàng muốn, không cần ở lại đây.

Vọng Hi quỳ dưới đất:

- Đại nhân, tên của ta là Vọng Hi, đây là cái tên đại nhân đặt cho thuộc hạ. Thuộc hạ nguyện trở thành mũi nhọn trong tay đại nhân, chém đứt tất cả chướng ngại.

Đã nói đến mức này rồi thì hắn nói gì được, hắn ngầm chấp thuận. Ngẫm lại cũng đúng, với tình huống hiện giờ của Vọng Hi đã không thể quay đầu lại.

Khi đó là vì nội ứng ngoại hợp, nhưng hiện tại không cần chiêu đó, tình hình trở nên lúng túng.

Lâm Phàm định mang về con dân Viêm Hoa tông bị để lại đây, đã đủ, tới lúc kết thúc rồi.

Với thực lực của hắn dư sức mang một ngàn ba trăm người đi khỏi đây mà không kinh động ai, đưa họ an toàn trở về Viêm Hoa tông.

Chương 585: Hận Thiên Tiểu Ma Quân

Vũ Ti Minh là đệ tử nội môn tam phẩm của Viêm Hoa tông, từ lần trước Lâm sư huynh đến dặn họ ở lại đây chờ một thời gian, thế là bọn họ ngoan ngoãn chờ.

Vũ Ti Minh biết khi đó Lâm sư huynh muốn mang cả nhóm an toàn rời khỏi là rất khó khăn, dễ bị Nhật Chiếu tông phát hiện rồi giết hết.

Tuy họ ở đây mấy tháng nhưng cảm giác không tệ, dù âm u nhưng có thể hoạt động tự do, ăn no, ngủ ngon, không cần lo âu hoảng hốt.

Vũ Ti Minh đang tu luyện bỗng nghe có tiếng bước chân, gã thầm cảnh giác.

Khi thấy bóng dáng kia thì Vũ Ti Minh lộ vẻ mừng như điên, vội tiến lên cung kính nói:

- Lâm sư huynh!

Mắt Vũ Ti Minh lấp lóe mong đợi, Lâm sư huynh đến đây chắc chắn vì mang họ về tông.

Lâm Phàm cười nói:

- Dọn dẹp đồ đạc, mang các ngươi về nhà.

Nghe câu này khóe mắt Vũ Ti Minh ướt nước, gã chờ câu này lâu lắm rồi, chịu đủ giày vò ở đây chỉ vì chờ một câu.

Giờ đã đợi được.

Khi Vũ Ti Minh thông báo chuyện này xuống, mọi người sôi trào, nghĩ có thể quay về Viêm Hoa tông là tất cả nặng nề trong lòng bị quét sạch, thay thế là tràn đầy mong đợi.

Mọi người đến đông đủ, Lâm Phàm nói chuyện với Vọng Hi, Đại Yêu Sư vài câu rồi dẫn nhóm người xé rách hư không rời đi.

Không làm kinh động bất cứ người nào.

Trong phòng nghiên cứu âm u, Đại Yêu Sư cầm mẫu máu đã thu

thập, sau đó nghiên cứu kỹ lộ biểu tình kinh sợ.

- Trong máu này ẩn chứa lực lượng mạnh quá, bản yêu sư nghiên cứu cả đời cũng chưa gặp máu ẩn chứa lực lượng khổng lồ như vậy. Nhưng nên dung hợp thế nào đây? Lực lượng máu quá mạnh, thân thể nhân loại không chịu nổi.

Đại Yêu Sư nhìn máu màu xám, chìm trong hoang mang không biết nên làm sao.

Lần đầu tiên Đại Yêu Sư thấy loại máu ẩn chứa lực lượng cường đại như vậy, nếu thành công dung hợp sẽ chế tạo ra tồn tại khủng bố cỡ nào?

Đại Yêu Sư không dám tưởng tượng.

Vọng Hi bình tĩnh nói, khuôn mặt lạnh băng biểu hiện quyết tâm:

- Để ta dung hợp.

Đại Yêu Sư ngây người, nhìn Vọng Hi chằm chằm:

- Cái gì? Ngươi bị điên sao? Ngươi muốn dung hợp? Trừ phi không muốn sống nữa, nhân loại không thể nào thành công dung hợp với máu mạnh như vậy! Đây là máu cao đẳng nhất, mỗi giọt máu ẩn chứa lực lượng khủng bố, nghe bản yêu sư nói, từ bỏ suy nghĩ không thực tế này đi.

Đại Yêu Sư lắc đầu, nữ nhân này đúng là điên rồi, nếu đã biết tính nguy hiểm của giọt máu mà vẫn muốn dung hợp thì không khác gì tự sát.

Vọng Hi nói:

- Ta không muốn máu mà muốn yêu thú này, mục đích giống như ngươi.

Đại Yêu Sư lặng im giây lát rồi bỗng cười phá lên:

- Muốn yêu thú này chứ không muốn máu. Ha ha ha ha ha ha! Bản yêu sư hiểu rồi, thì ra ngươi muốn dung hợp với yêu thú này, tốt tốt. Nhưng ngươi nên biết ta không dám bảo đảm cuối cùng sẽ như thế nào.

Vọng Hi nói:

- Không cần ngươi bảo đảm.

Nàng đã quyết định sẽ dung hợp với yêu thú này. Nàng biết dung hợp đợt này khác với những lần dung hợp khác, bản thể yêu thú càng mạnh thì độ khó khi dung hợp càng cao, không ai dám bảo đảm cuối cùng sẽ xuất hiện cái gì.

Đại Yêu Sư nói:

- Thật ra ngươi không cần tự mình mạo hiểm, thực lực của đại nhân đã rất mạnh, chúng ta chỉ cần lo làm việc dung hợp là được.

Vọng Hi nhìn Đại Yêu Sư:

- Hừ, ngươi không xứng trở thành thuộc hạ của đại nhân. Dung hợp không phải mạnh nhất, chỉ có bản thân mạnh mới có thể trừ bỏ mọi chướng ngại cho đại nhân.

Ánh mắt lạnh băng đó làm tim Đại Yêu Sư đập nhanh, thật khủng khiếp.

- Rồi rồi, ngươi đã khăng khăng muốn làm vậy thì dung hợp đi, dù sao cuối cùng xảy ra chuyện gì cũng không liên quan gì ta. Ta không thể bảo đảm chắc chắn thành công.

Đại Yêu Sư cảm giác nữ nhân này quá điên cuồng, học nghề với y, có thiên phú học tập cực mạnh, y đường đường là Đại Yêu Sư mà không theo kịp đối phương, khủng bố biết bao.

Nhưng đầu óc không bình thường, làm dung hợp nên biết việc dung hợp nguy hiểm cỡ nào, trong tình huống không nắm chắc mà muốn tự mình thử nghiệm, nàng này vô tư đến mức nào.

Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm mang nhóm người giáng lâm, một ngàn ba trăm người nhìn kiến trúc quen mà lạ đều ngây người.

Các đệ tử tông môn ngạc nhiên, Lâm sư huynh mang đám người từ đâu về vậy?

Một đệ tử tiến lên hỏi:

- Lâm sư huynh, những người này là . . .?

Lâm Phàm nói:

- Những người này phấn đấu ở tiền tuyến Nhật Chiếu tông, sư huynh mang bọn họ về. Ngươi hãy đi thông báo với Hỏa Dung

trưởng lão lại đây dàn xếp.

Đệ tử gật đầu rồi đi xa:

- Vâng!

Có một câu Lâm Phàm chưa nói ra, hắn không thể nói với họ rằng các ngươi có thể sớm trở lại, nhưng sư huynh trong lòng các ngươi bận đi chơi, lỡ quên các ngươi.

Hắn tuyệt đối sẽ không nói ra câu đó, nếu không sẽ ảnh hưởng hình tượng của hắn trong lòng đám người.

Rất nhanh Hỏa Dung trưởng lão đến, tự mình tiếp nhận người. Lâm Phàm đi Vô Địch phong, hắn muốn xem Thanh Oa làm thế nào rồi, nếu nó mà làm biếng thì hắn sẽ dạy cho bài học.

Vô Địch phong, bên ngoài Đan Dược đường.

- Ài, bản Oa sống mấy vạn năm, luyện đan vô số, dù là thần đan cũng có thể tiện tay nặn ra, vậy mà làm mãi không xong mớ này.

Nói đến chỗ đau lòng mắt ếch ứa lệ.

Khổ, khổ quá.

Nhìn đan dược ở đây xem, nhiều chết người.

Trong thời gian này mỗi ngày Thanh Oa bận rộn chuyển đổi đống đan dược, làm đến đau não.

Thanh Oa vốn nghĩ những học đồ có chút thiên phú, học được năng lực chuyển đổi đan dược thì tuyệt vời, nhưng đó chỉ là mơ, không thể nào xảy ra.

Năng lực cao cấp chuyển đổi đan dược chỉ có trí tuệ như bọn chúng mới học được.

Bên ngoài vọng vào tiếng hỏi của Lâm Phàm:

- Sao rồi Thanh Oa?

Thanh Oa đang lầu bầu oách trách đối phương vô nhân đạo bỗng chốc lên tinh thần:

- Kẻ bỏ mạng tới rồi!

Chân trước biến đổi muôn vàn dấu ấn, đan lô cháy hừng hực, từng luồng mùi đan ập vào mặt.

Thanh Oa muội lương tâm nói:

- Chủ nhân, Oa Oa đang cố gắng, đã có hiệu quả bước đầu, chỉ cần tiếp tục cố gắng chắc chắn có thể luyện chế ra đan dược.

Trong lòng Thanh Oa rủa thầm sao không giáng sét xuống đánh chết hắn đi.

Lâm Phàm vừa lòng nhìn Thanh Oa:

- Ừm, khá lắm. Những đan dược này chắc không thành vấn đề với ngươi, nói sao thì ngươi cũng là đại luyện đan sư.

Thanh Oa đắc ý nói:

- Chủ nhân, thật ra danh hiệu đại luyện đan sư khó xứng đôi với ta. Ta từng được người xưng hô là thần sư, những đan dược này chỉ là chuyện nhỏ với Oa Oa.

Có lẽ chỉ khi nhớ lại vinh diệu cũ mới mang chút hân hoan cho Thanh Oa.

Xem tình hình hiện giờ xem, phế, hoàn toàn phế, muốn lấy thân ếch tu luyện lại cảnh giới xưa thì khó khăn biết bao, với điều kiện là nó không đi đường tắt.

Nếu thật sự dung nhập vào thân thể con ếch, thần hồn và thân ếch hòa làm một thì nó có nhiều cách tăng tu vi lên nhanh.

Nhưng không thể nào, ai muốn suốt đời làm con ếch xanh? Trừ phi bị điên.

Thanh Oa chợt thấy quyển công pháp trong tay Lâm Phàm, giật mình kêu lên:

- Ủa? Thủy Ma Kinh, chủ nhân lấy đâu ra vậy?

Lâm Phàm hỏi:

- A, ngươi biết?

Hắn giơ công pháp trong tay:

- Ta đi Chân Tiên giới gặp một nam nhân thấy ta đẹp trai nên

tặng cho, có gì không?

Thanh Oa ôm chân Lâm Phàm, bộ dạng tôn sùng muốn khóc:

- Oa, chủ nhân thật là lợi hại, đẹp trai mà cũng có thể được đồ tốt, không uổng là chủ nhân của Oa Oa, Oa Oa tôn sùng chủ nhân muốn chết!

Trong lòng thì nó buồn nôn, kẻ bỏ mạng lại bắt đầu khoác lác, trừ phi đối phương là người mù mới tặng không công pháp.

- Đương nhiên Oa Oa biết Thủy Ma Kinh này, nó là ma công rất mạnh, có uy lực kinh người.

Thanh Oa không hiểu, Thủy Ma Kinh nằm trên người Ma Tổ mà sao bị kẻ bỏ mạng lấy được? Nếu hắn tu luyện công pháp này thì nghịch thiên.

Lâm Phàm không ngờ Thanh Oa biết rõ, không lẽ cái tên tự xưng là Ma Tổ đã sống cùng thời đại hoặc thế giới với Thanh Oa?

Lâm Phàm hỏi:

- Ngươi biết hắn?

Thanh Oa gật đầu nói:

- Biết chứ, chủ nhân của công pháp này được người tặng cho biệt hiệu Hận Thiên Tiểu Ma Quân.

Lâm Phàm hoang mang:

- Hận Thiên Tiểu Ma Quân? Nhưng ta nghe hắn xưng tên là Ma Tổ mà.

- Hắn đúng là Ma Tổ, nhưng bên ngoài gọi là Hận Thiên Tiểu Ma Quân, vì nghe đồn hắn sinh ra trong thế gia cường giả mỗi tội thiên tư vụng về không thể tu luyện, nên hận trời cho hắn sinh ra cao quý nhưng đưa cho thiên tư vụng về. Sau này hắn gặp nữ nhân mình thích, nhưng vì mặt mũi của mình mà không thành, hắn lại hận trời. Nói là cho hắn gặp nữ nhân mình thích nhưng không cho nhan sắc tuyệt thế. Sau này không biết vì lý do gì tình cờ được đến Thủy Ma Kinh, trong trăm năm ngắn ngủi trở thành Ma Tổ một phương, nhưng không sửa thói hận trời, nên được gọi là Hận Thiên Tiểu Ma Quân. Ta quen thân với hắn, trước kia hắn tìm bản oa luyện chế đan dược nhưng bị Oa Oa dứt khoát từ chối. Chủ nhân nói đã gặp hắn trong

Chân Tiên giới? Không thể nào.

Thanh Oa thầm căng thẳng, nếu Hận Thiên Tiểu Ma Quân giáng lâm xuống chỗ này thì bi kịch.

Lâm Phàm nhìn Thanh Oa, xem ra lai lịch của nó hơi lợi hại, mà không liên quan gì hắn, lười hỏi nhiều.

Thanh Oa đang chờ, nó nói ra những điều này là chờ kẻ bỏ mạng chủ động hỏi chuyện quá khứ của nó. Kẻ bỏ mạng hỏi một câu thôi là nó sẽ kể vanh vách huy hoàng cũ ra, để hắn biết bản Oa không dễ chọc, cũng từng là trùm lớn tung hoành thiên địa, ngươi đối xử với bản Oa như vậy coi chừng sau này khi bản oa chạy ra lồng giam sẽ đánh ngươi.

Lâm Phàm gật đầu nói:

- À, thì ra là vậy. Được rồi, ngươi làm việc tiếp đi, ta bận công chuyện.

Hắn nói xong bỏ đi, không cho Thanh Oa chút cơ hội.

Thanh Oa xoe tròn mắt:

- A?

Quá trình không nên như vậy, tại sao không hỏi gì hết? Bản Oa đã nghĩ ra các từ muốn nói rồi, này!

Chương 586: Vượt một bước siêu dài hướng tới Thần cảnh

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Trong mật thất, Lâm Phàm ngồi xếp bằng.

- Đã tích lũy hơn sáu trăm vạn điểm, nên tăng công pháp lên.

Sinh Tử Thâm Uyên ở Chân Tiên giới là chỗ tuyệt vời, tuy bên trong hơi quái dị nhưng là đất lành với hắn, yêu thú trong đó đáng yêu biết bao. Tiếc rằng cơn gió kia khiến người khó chịu, thổi hắn bay ra ngoài. Nhưng hình như không quá thiệt thòi, ít nhất bắt sống Động Côn về.

- Thăng cấp!

[Tiêu hao một trăm tám mươi vạn điểm.

Hỗn Nguyên Địa Thân (viên mãn)]

Thoáng chốc tăng công pháp lên đẳng cấp viên mãn, lực lượng mạnh mẽ đến tột độ bùng nổ từ trong người Lâm Phàm.

Lực lượng này khác với mấy trọng trước.

Một làn sóng lực lượng lấy Lâm Phàm làm trung tâm hiện ra hình tròn khuếch tán bốn phương tám hướng.

Ngoài người Lâm Phàm dần có biến đổi, cơ bắp mềm trở nên cứng rắn, mỗi khối cơ nổi phù văn, đây là tình hình diễn ra sau khi tăng Hỗn Nguyên Địa Thân lên viên mãn.

- Nội tình tăng lên nhiều, quả nhiên môn công pháp nào khi tu luyện đến đẳng cấp viên mãn là sẽ trở nên khủng bố.

Lực lượng trong người bị tế bào nuốt, không ngừng lớn mạnh, tăng tiến.

Nhưng còn kém xa.

Lâm Phàm mặc niệm:

- Thăng cấp!

[Tiêu hao hai trăm vạn điểm.

Thủy Ma Kinh (nhất trọng)]

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Khi lĩnh ngộ đệ nhất trọng thì hơi thở kinh khủng bùng nổ từ người Lâm Phàm, hơi thở mạnh mẽ dù ở trong mật thất cũng không ngăn cản được. Sau cùng hình thành cột sáng bắn thẳng lên trời, bao phủ nguyên Vô Địch phong.

Thanh Oa đang luyện đan cảm nhận hơi thở này thì đan lô rời tay rớt xuống đất, mặt ếch tràn ngập khó tin.

Thanh Oa hết hồn như thấy quỷ:

- Không thể nào! Sao lĩnh ngộ Thủy Ma Kinh mau vậy được?

Tuy Thanh Oa chưa tu luyện Thủy Ma Kinh nhưng biết môn công pháp này không phải ai muốn tu luyện là được.

Ma Tổ được gọi là thích hợp với Thủy Ma Kinh nhất nhưng cũng ăn nhiều đau khổ mới lĩnh ngộ được.

Vô Địch phong bị ánh sáng đen bao phủ hấp dẫn đệ tử tông môn chú ý.

Khi các đệ tử cảm nhận hơi thở này thì tim đập rất nhanh, bị hơi thở nặng nề đè lên trái tim.

- Hơi thở đến từ Vô Địch phong, là Lâm sư huynh làm sao?

Trán các đệ tử rịn mồ hôi, sinh lòng khủng hoảng, không phải sợ Lâm sư huynh mà vì hơi thở phát ra khiến họ khó chịu.

Thiên Tu trải qua vô số sóng to gió lớn khi cảm nhận uy thế này cũng cực kỳ giật mình:

- Đồ nhi bảo bối của ta lại tu luyện công pháp gì?

Khi ánh sáng đen tan biến, trên bầu trời Vô Địch phong đột nhiên xuất hiện bóng ma khổng lồ. Bóng ma mênh mông bá khí, hai tay rực cháy lửa đen, mắt bễ nghễ thiên hạ. Có đệ tử tò mò nhìn thẳng vào

đôi mắt đó, trái tim bỗng thít chặt, trán ướt mồ hôi lạnh, kinh hoàng cúi đầu không dám nhìn nữa.

Quá khủng bố.

Lâm Phàm đã chìm đắm trong biển lực lượng khủng bố mà bàng bạc.

Khi lĩnh ngộ Thủy Ma Kinh, hắn cảm giác lực lượng mênh mông tuôn ra khỏi người, khổng lồ. siêu khổng lồ.

Tế bào điên cuồng nuốt, nội tình tăng vùn vụt.

Lâm Phàm hưng phấn tim đập nhanh:

- Thủy Ma Kinh này quả nhiên cường đại, không phải công pháp Thiên giai, đã vượt đẳng cấp.

Hắn không ngờ có ngày may mắn như thế, gặp đồ ngốc Ma Tổ, đơn giản lừa lấy công pháp khủng như vậy.

Nếu sau này gặp thêm vài người như vậy nữa thì giàu to.

Nhưng nếu hắn không có thân bất tử không e ngại trời phạt thì đã gục ngã.

Lĩnh ngộ công pháp Thiên giai thượng phẩm đệ nhất trọng chỉ cần hai ba mươi vạn điểm, Thủy Ma Kinh khởi bước với hai trăm vạn điểm, về sau còn khủng bố đến đâu?

- A!

Lâm Phàm phát hiện lực lượng thiên địa ùa vào người mình, tạo ra một ma thai.

Ma thai hình thành bước đầu to cỡ bàn tay, nằm ở đan điền.

Lâm Phàm ngạc nhiên, hơi khó chịu nói:

- Đây là con đường Ma Tổ đã đi? Bản phong chủ là người lương thiện chính nghĩa, tu luyện chỉ vì tăng cao thực lực, chơi ma làm gì, bản phong chủ không cần làm thần thì chỉ cần làm người, hóa thành lực lượng là đủ rồi.

Khi ma thai ngưng tụ thành công, Lâm Phàm đè ép ma thai, muốn nghiền nó thành lực lượng thuần túy nhất.

Lực lượng thiên địa hùng hồn ùa vào thân thể hắn, điên cuồng nghiền áp.

Ma thai không bao giờ biểu hiện ra có ý thức tự chủ chợt bừng tỉnh:

- Ngô là ma thai, căn nguyên của Thủy Ma Kinh, không thể xóa nhòa, nếu không sẽ không thể thi triển muôn vàn thần thông Thủy Ma.

Lâm Phàm đang cố gắng nghiền ép chợt nghe thanh âm vang lên trong đầu, hắn ngẩn ngơ:

- Ma thai biết nói chuyện? Vậy càng không thể để lại, gì mà muôn vàn thần thông Thủy Ma, hóa thành lực lượng là được, không cần cái khác.

Lâm Phàm không quan tâm thần thông gì đó, hắn chỉ cần lực lượng. Mặc cho ngươi có vô vàn thần thông, bản phong chủ một đấm đánh ngươi về nhà tìm mẫu thân.

Chỉ muốn thực lực, không cần hiệu ứng.

Răng rắc!

Ma thai to cỡ bàn tay nứt rạn li ti như đồ sứ vỡ, khuôn mặt bình tĩnh vì nứt rạn mà trông dữ tợn.

Giọng ma thai không có tình cảm nói:

- Ngô là ma thai, căn nguyên của Thủy Ma Kinh, không thể xóa nhòa, ngưng tụ từ ma khí thuần khiết nhất trong thiên địa. Ngươi không cần ta thì tại sao còn tu luyện Thủy Ma Kinh?

Nó ngưng tụ từ ma khí bẩm sinh, cùng thể cùng mệnh với người tu luyện Thủy Ma Kinh, sẽ ảnh hưởng tâm trí của người tu luyện càng nghiêng hướng Thủy Ma.

Lâm Phàm câm nín, cảm giác ma thai nói nhảm thật nhiều:

- Bản phong chủ không có công pháp tu luyện, nếu không thì ai thèm tu luyện ngươi.

Hắn biết ma thai không phải thứ xấu xa gì, nó là căn nguyên của Thủy Ma Kinh, ngưng tụ từ ma khí thuần khiết nhất.

Răng rắc!

Ma thai tan vỡ thành lực lượng hùng hồn nhất hòa vào người hắn.

- Lợi hại, quả nhiên rất là khổng lồ.

Lâm Phàm chuyển hóa lực lượng khiến nội tình trong người tăng lên mảng lớn.

- Có lẽ tăng Thủy Ma Kinh lên đệ nhị trọng thì nội tình cũng đầy.

Lâm Phàm có linh cảm đó, sau khi lĩnh ngộ đệ nhất trọng sinh ra lực lượng khiến hắn cảm giác khủng bố, vậy nếu là đệ nhị trọng thì mênh mông đến đâu nữa.

Hắn xem xét đặc tính tu luyện Thủy Ma Kinh.

Đặc tính: Ma thai (chết)?

- Hả?

Lâm Phàm xem đặc tính này thì không nói nên lời, đặc tính đã chết.

Tiêu hao ba trăm tám mươi vạn điểm, còn hai trăm năm mươi vạn nhưng không đủ tu luyện đệ nhị trọng.

- Tốt, còn thiếu chút xíu, phải kiếm điểm nữa.

Lâm Phàm đứng lên, đẩy cửa đá đi ra ngoài.

Thiên Tu đang chờ ở bên ngoài, thấy đồ nhi đi ra thì lo lắng hỏi:

- Đồ nhi có sao không?

Lâm Phàm hỏi:

- Không có gì, mới rồi đồ nhi tu luyện một môn công pháp, đã gây động tĩnh lớn lắm sao?

Hắn không ngờ kinh động lão sư, xem ra Thủy Ma Kinh này không tầm thường, đi Sinh Tử Thâm Uyên một chuyến không lỗ vốn.

Thiên Tu nói:

- Ừ, hơi lớn, nhưng không có việc gì thì tốt rồi, vi sư yên lòng.

Hơi thở vừa rồi không phải tà ác mà là ma, loại cảm giác đó tạo

áp lực rất lớn, ai tu vi yếu thì tâm linh không chịu nổi.

Lâm Phàm nôn nóng muốn đi ra ngoài:

- Lão sư, đồ nhi muốn đi ra ngoài một chuyến.

Thiên Tu phất tay:

- Đi đi.

Thiên Tu rất tin tưởng đồ nhi của mình, có lẽ tu vi đến bình cảnh nên muốn ra ngoài tôi luyện.

Xem uy thế vừa rồi không lẽ đồ nhi sắp đột phá đến Thần cảnh?

Tốc độ quá mau.

Nhưng không thể nào, Thần cảnh đâu dễ đột phá vậy.

Lâm Phàm ẩn vào hư không, thầm nghĩ không cần đi Chân Tiên giới nữa, ở lại vùng đất Nguyên Tổ dọn sạch mấy vùng đất mạo hiểm kiếm điểm là đủ.

Hắn chọn đi Thánh Đường tông trước.

Dù sao thực lực của Thánh Đường tông khá mạnh, nên suy yếu nó, khiến tất cả tông môn không cách biệt quá lớn.

Chênh lệch lớn sẽ sinh ra mâu thuẫn giàu nghèo.

- Ài, bản phong chủ bận rộn sứt đầu mẻ trán, toàn lo cho các tông, bản phong chủ thật là phẩm đức cao thượng.

Chân Tiên giới, chỗ khe nứt.

Một luồng sáng tím từ chân trời bắn tới đáp xuống bên mép khe nứt, ánh sáng tím bao bọc một nam nhân.

Nam nhân đứng bên mép khe nứt cẩn thận xem kỹ, lấy công cụ ra khảo sát.

- A? Khuếch trương một phần ba so với lần đầu, lực lượng xám trong đó tăng độ thuần khiết cao hơn một nửa, đây là tự động tăng mạnh.

Nam nhân là một trong mười môn tiên đạo, đệ tử thủ tịch của Thiên Cơ môn, phụng mệnh đến điều tra tình huống khe nứt.

- Với trạng huống này khe nứt đã cứng rắn đủ để chịu được tu sĩ Chân Tiên giáng lâm, sẽ không sinh ra bài xích.

Khi điều tra đến tình huống này nam nhân mặt biến sắc, cất công cụ bay về môn phái, gã muốn báo cho môn phái biết tình hình khe nứt.

Có thể giáng lâm vùng đất Nguyên Tổ.

Bọn họ là người của Chân Tiên giới, rất căm hận bị dân bản xứ vùng đất Nguyên Tổ phản công lại.

Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, Phi Tiên môn đều là mười môn tiên đạo nhưng bị dân bản xứ quậy trời long đất lở. Thiên Cơ môn cũng nằm trong mười môn tiên đạo tất nhiên không thể khoanh tay ngồi xem.

Nhưng vì sợ bị dân bản xứ đến trả thù nên Thiên Cơ môn luôn chú ý chặt chẽ biến đổi của khe nứt.

Thánh Đường tông.

Đán Ác Quân Chủ hỏi:

- Sao vậy Thánh Chủ?

Thánh Chủ nói:

- Mí mắt của ta cứ giật, không biết có phải xảy ra chuyện gì không.

Phiêu Thánh Hỗn Loạn hỏi:

- Mắt nào của Thánh Chủ giật?

Dạo này quần thâm đáy mắt của y hơi nặng, người không có sức, tinh thần không tốt, y không biết vì sao.

Thánh Chủ nói:

- Mắt trái mắt phải đều nhảy nhiều.

Dạo này Thánh Đường tông không xảy ra chuyện gì, giữa các tông không có việc, có Viêm Hoa tông trấn, Thánh Đường tông không tiện phát huy uy nghiêm bá chủ. Dù rất khó chịu nhưng không còn cách nào, ai kêu Viêm Hoa tông ra Lâm phong chủ.

Phiêu Thánh Hỗn Loạn lặng im giây lát:

- Nháy mắt trái là tài, nháy mắt phải là tai, vậy là tài và tai đều đến với Thánh Chủ.

Đán Ác Quân Chủ tức giận trừng mắt:

- Nói bậy bạ, Hỗn Loạn, ngươi ăn nói kiểu gì với Thánh Chủ?

Hỗn Loạn ngày càng vô pháp vô thiên, mọi người đều biết những chuyện lão đã làm trong tông môn, còn không biết chừng mực?

Hỗn Loạn phất tay:

- Thôi không nói nữa, lão phu bận việc, các ngươi lo làm việc của mình đi.

Eo già hơi mỏi nhưng Phiêu Thánh Hỗn Loạn vẫn muốn trò chuyện với các nữ đệ tử. Hôm trước lão hẹn một nữ đệ tử, đối phương nói để suy nghĩ kỹ đã, hôm nay sẽ cho câu trả lời, vừa lúc lão đi tìm đối phương hỏi có chịu không.

Lão không rảnh phí thời gian ở đây.

Chương 587: Thời gian càng lâu cảm giác lịch sử càng nặng

Phiêu Thánh Hỗn Loạn rời đi làm việc lớn cuộc đời.

Đán Ác Quân Chủ rất bất mãn với Hỗn Loạn, cảm xúc này đã đọng lại thật lâu, không biết từ khi nào Hỗn Loạn bắt đầu làm hại nữ đệ tử trong tông môn.

Đán Ác Quân Chủ nghĩ không bằng kêu tất cả nữ đệ tử ngủ với ngươi cho rồi, tốt nhất là mỗi người sinh một đứa trẻ cho ngươi, sau này không gọi Thánh Đường tông nữa mà đặt là Hỗn Loạn tông, dù sao đầy rẫy hậu đại của ngươi.

Đương nhiên Đán Ác Quân Chủ giận dỗi nghĩ vậy thôi, nếu thật sự diễn ra thì Đán Ác Quân Chủ sẽ là người đầu tiên giết Hỗn Loạn.

Đán Ác Quân Chủ căm giận ấm ức nói:

- Thánh Chủ, Hỗn Loạn thật sự là vô pháp vô thiên. Thánh Đường tông là đại tông đệ nhất thế gian mà bây giờ thành ra thế này, mọi người không đồng lòng.

Nhìn Thánh Đường tông có xu hướng tuột dốc làm Đán Ác Quân Chủ rất sốt ruột, nhưng không biết nên làm sao.

Nếu y là Thánh Chủ chắc chắn sẽ dùng thủ đoạn sấm sét đè ép nhóm Hỗn Loạn ngoan ngoãn yên phận.

Khoan, sao mình có suy nghĩ như vậy, không nên, thật sự không nên.

Thánh Chủ chợt ngước đầu lên, biểu tình hoảng loạn:

- Tài và tai thật sự sắp đến?

Đán Ác Quân Chủ nói:

- Thánh Chủ đừng nghe Hỗn Loạn nói bậy bạ, gì mà tài với tai, sao có thể tồn . . .

Đán Ác Quân Chủ chưa nói hết câu trong thiên địa vang vọng giọng sang sảng:

- Thánh Chủ, dạo này khỏe không?

Lâm Phàm từ hư không hiện ra, người chưa đến giọng đã tới.

Đán Ác Quân Chủ nghe giọng nói đó thì tim rớt cái bịch, thầm la kinh dị. Sao tên này đến đây? Hỗn Loạn nói trúng rồi, thật sự là tài với tai đều đến.

Thánh Chủ ngồi trên ghế báu ngón tay run run, giả bộ bình tĩnh đứng lên cười nói:

- Thì ra là Lâm phong chủ, hoan nghênh, hoan nghênh.

Trong bụng Thánh Chủ chửi thầm, hàng này đã đi Chân Tiên giới rồi mà sao còn nhớ đến Thánh Đường tông?

Trải qua nhiều chuyện như vậy, mọi người đã thành bằng hữu liên minh với nhau, chắc hẳn không làm chuyện gì khủng bố đâu?

Nhưng khó nói.

Lâm Phàm xuất hiện trong đại điện.

Tim Đán Ác Quân Chủ rớt cái bịch, khi không đến chơi, có vấn đề, tuyệt đối không phải vấn đề nhỏ, người đến không có ý tốt.

Thánh Chủ nghi ngờ hỏi:

- Có chuyện gì không Lâm phong chủ?

Không biết tên này đến làm chi, hẳn không biết rằng Thánh Đường tông cực kỳ không hoan nghênh hẳn sao?

Lâm Phàm cười, nụ cười đó ở trong mắt Thánh Chủ, Đán Ác Quân Chủ là mang ác ý.

Lâm Phàm giả bộ nghiêm túc như đang nói chuyện quan trọng:

- Có việc lớn muốn nói, liên quan đến ức vạn thương sinh của vùng đất Nguyên Tổ chúng ta.

Thánh Chủ nghiêm túc hơn, có thể làm tiểu tử này chú trọng như vậy thì chỉ có Chân Tiên giới, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì rồi?

- Đã xảy ra chuyện gì mà liên quan đến nguyên vùng đất Nguyên Tổ hả Lâm phong chủ?

Thánh Chủ thầm đoán, chắc chắn liên quan Chân Tiên giới, nếu không thì bên trong vùng đất Nguyên Tổ làm gì có chuyện nào khiến tiểu tử này nghiêm túc như vậy.

Lâm Phàm nghiêm túc nói:

- Khe nứt có biến đổi, cường giả Chân Tiên giới đã có thể giáng lâm. Nếu họ thật sự giáng lâm e rằng chúng ta khó thể ngăn cản, khi đó mọi người sẽ trở thành tù nhân.

Chuyện này không đùa được, đây là sự thật.

Đám Chân Tiên ở Chân Tiên giới mà giáng lâm hết thì rất khủng khiếp.

Đương nhiên chờ khi hắn vào Thần cảnh thì mọi thứ không thành vấn đề, tiếc rằng còn cách chút xíu.

- Cái gì!?

Thánh Chủ xoe tròn mắt, Đán Ác Quân Chủ cũng hóa đá.

Cường giả Chân Tiên giới có thể giáng lâm?

Bây giờ bọn họ sống thoải mái như vậy là vì cường giả Chân Tiên giới không thể xuyên qua khe nứt, nhưng giờ họ có thể qua được, rắc rối rồi đây.

Tưởng tượng một đám Thần cảnh xuống dưới thì họ còn mạng để chơi không?

Đán Ác Quân Chủ sốt ruột hỏi:

- Làm sao bây giờ?

Đến lúc đó không tưởng tượng nổi hậu quả, chiến đấu một trận dù cuối cùng đánh lui cường giả Chân Tiên giới thì các tông sẽ thanh tẩy lớn, tông môn càng mạnh mất mát càng nặng.

Thánh Đường tông không muốn bị người đánh trở về thuở hoang sơ.

Viêm Hoa tông thì dù cũng trở về trở về cấp thấp chẳng sao cả, họ thói quen, nhưng Thánh Đường tông không quen.

Thánh Chủ hỏi dồn:

- Lâm phong chủ có đối sách gì không?

Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- Có, nhưng cần Thánh Chủ hỗ trợ, nếu Thánh Chủ đồng ý giúp thì việc này ổn.

Thánh Chủ giật mình ngây người, cứ cảm giác là lạ, nhưng đến mức này rồi làm Thánh Chủ Thánh Đường tông thật là nặng trĩu ưu tư.

- Mời nói, miễn Lâm phong chủ cần gì đều sẽ cố gắng thỏa mãn Lâm phong chủ.

Vào lúc này lo giải quyết chuyện trước mắt là tốt nhất.

- Ừ, vậy thì tốt. Bản phong chủ muốn đi vào mấy vùng đất mạo hiểm của Thánh Đường tông một chuyến, chắc không thành vấn đề chứ?

Thánh Chủ ngây người:

- A?

Chuyện gì đây? Vào vùng đất mạo hiểm làm chi? Thánh Chủ không hiểu, hình như chuyện này không liên quan gì với việc ngăn chặn Chân Tiên giới, không lẽ nước tới chân mới nhảy, muốn tăng tu vi?

Nhưng cũng quá hoang đường.

Đán Ác Quân Chủ đi tới bên cạnh Thánh Chủ, nói nhỏ:

- Thánh Chủ, hắn đến tai họa vùng đất mạo hiểm của chúng ta.

Thánh Chủ nghi ngờ hỏi:

- Sao ngươi biết?

Y cũng không nhìn ra được mà Đán Ác xem thấu mới kỳ.

Đán Ác cảm giác trí tuệ của Thánh Chủ hơi thấp:

- Thánh Chủ, Viêm Hoa tông bọn họ cũng có vùng đất mạo hiểm nhưng tại sao phải cần đến Thánh Đường tông chúng ta? Chắc chắn là tới gây rối.

Thánh Chủ chợt hiểu ra, cảm giác Đán Ác nói có lý.

Lâm Phàm giơ tay lên:

- Thánh Chủ, bản phong chủ đến đây là để báo với Thánh Chủ một tiếng, không còn sớm nữa, bản phong chủ đi đây, lần sau gặp lại.

Không đợi đối phương đồng ý hay không hắn đã ẩn vào hư không rời đi.

Thánh Chủ muốn ngăn lại:

- Này . . .!

Chưa nói thành câu đối phương đã rời đi, không cho y cơ hội.

Đán Ác Quân Chủ đau đớn lên án:

- Thánh Chủ, hắn tới đây không phải muốn bàn bạc với chúng ta mà chỉ báo trước một tiếng, đây là vô pháp vô thiên, không thèm để Thánh Đường tông chúng ta vào mắt!

Từ khi nào xảy ra tình huống như vậy, nhưng đành bất lực, đối phương quá mạnh, quá ác, không trêu vào nổi.

Một luồng sáng từ không xa ẩn vào hư không.

- Ta đi theo xem!

Là giọng của Thiên Dụ Quân Chủ, khi Lâm Phàm đến thì nàng đã biết, luôn đứng ngoài nghe.

Khi biết tiểu tử Viêm Hoa tông muốn đi vùng đất mạo hiểm của Thánh Đường tông thì Thiên Dụ Quân Chủ không nhịn được nữa, nhưng không có cách nào, với thực lực hiện giờ của tiểu tử này nguyên Thánh Đường tông không một người có thể ngăn hắn được.

Chỉ có thể theo đuổi dòm chừng, nếu đến phút then chốt có thể ngăn cản đối phương làm ác.

Thánh Chủ nhìn chằm chằm luồng sáng biến mất, cảm thán:

- Ài, lúc này chỉ có Thiên Dụ sư muội là dám đi theo.

Đán Ác Quân Chủ đứng bên cạnh nhỏ giọng nói:

- Thánh Chủ, thật ra ta cũng muốn đi theo nhưng bị Thiên Dụ sư muội giành trước một bước.

Thánh Chủ liếc Đán Ác, cười nhạt:

- Ha ha.

Tiếng cười đó không phải khen ngợi mà là khinh bỉ.

Giữa hư không.

Lâm Phàm nhìn đối phương:

- A, nàng đi theo ta làm gì?

Đập vào mắt đầu tiên là cặp ngực sau đó mới nhìn lên khuôn mặt.

Lâm Phàm không ngờ trong Thánh Đường tông có người dám đi theo hắn, đúng là chuyện lạ trên đời.

Thiên Dụ Quân Chủ lạnh lùng nói:

- Ngươi đang nhìn chỗ nào?

Thiên Dụ Quân Chủ ghét cay ghét đắng tên này, ước gì đè đối phương xuống đất chà mạnh, nhưng vì thực lực, nàng chỉ có thể tưởng tượng trong đầu.

- Xem cũng không cho? Nhưng bản phong chủ khuyên nàng tốt nhất rời đi nhanh, nếu lỡ xảy ra chuyện gì thì bản phong chủ khó giải thích.

Lâm Phàm cảm giác điều kiện tổng thể của Thiên Dụ Quân Chủ không tệ, mỗi tội hơi lớn tuổi. Nhưng đây không là vấn đề, rượu càng để lâu càng thơm, pháo hoa là vật phẩm dùng một lần, nhưng thời gian lâu cũng có ý vị khác.

Ví dụ như cảm giác dày nặng, cảm giác lịch sử, đủ loại.

Thiên Dụ Quân Chủ cười tươi như hoa, trong lòng thầm sợ:

- Lâm phong chủ, nơi này là Thánh Đường tông, ngươi đi vùng đất mạo hiểm của tông môn chúng ta, làm quân chủ của tông môn tất nhiên ta phải đi theo xem, có lẽ sẽ chỉ phương hướng giúp ngươi.

Khi Lâm Phàm giáng lâm Thánh Đường tông, Thánh Chủ và Đán

Ác Quân Chủ không dám hó hé tiếng nào. Chuyện này vốn không liên quan gì Thiên Dụ Quân Chủ, nhưng làm nữ Thánh Chủ duy nhất trong tông môn phải gánh trách nhiệm lớn, nên nàng đi theo Lâm Phàm.

Thiên Dụ Quân Chủ biết mình không thể ngăn cản Lâm Phàm, nhưng dù thế nào phải kiềm chế đối phương đừng quá mức.

Nếu là một số vùng đất mạo hiểm quan trọng thì tuyệt đối không cho đối phương làm xằng làm bậy.

- Cũng tốt, vậy thì tới đi, theo bước chân của bản phong chủ.

Dứt lời, Lâm Phàm ẩn vào hư không, một luồng sáng vụt qua biến mất trong thiên địa.

Thiên Dụ Quân Chủ cắn răng theo sau, hắn bay nhanh như thế chưa chắc nàng theo kịp.

Thánh Đường tông, Lâm Phàm từ trên trời giáng xuống một chỗ bí cảnh.

- Bí cảnh này không tệ, ngửi được mùi yêu thú hoan nghênh mình.

Từ xa Lâm Phàm đã ngửi được mùi yêu thú, quả nhiên các yêu thú ở đây hoan nghênh mình, lòng hắn sung sướng.

Hai tay ấn mặt đất, lực lượng bộc phát từ mười ngón tay đan vào nhau bắn vào vùng đất mạo hiểm.

Bầy yêu thú ở bên trong hưởng thụ sự yên tĩnh, đối với chúng nó thì đã lâu không có nhân loại đi vào.

Không lẽ bọn họ không thích vùng đất mạo hiểm?

Hai yêu thú nằm sấp đối diện nhau, giao lưu với nhau:

- Đã bao lâu rồi không ăn thịt người?

- Lâu lắm.

- Sao những nhân loại chưa đi vào nữa, ta sốt ruột lắm rồi.

- Đừng gấp, có lẽ chờ qua đầu xuân.

Hai yêu thú nhìn mặt đất, hình như có chút biến đổi.

- Đại ca, chỗ đó sao bỗng dưng có ụ đất chạy hướng chúng ta?

Suy tư.

- Hình như nhân loại thích chui xuống đất, chờ hắn lại đây chúng ta hãy lôi lên.

Khi yêu thú định giơ vuốt đập xuống thì ụ đất nổ tung, lực lượng bộc phát ra, nháy mắt xé nát hai yêu thú.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Không tệ, hiệu suất cực kỳ tốt, chỗ tốt của lực lượng phô bày trăm phần trăm tại đây. Ba mươi sáu vạn điểm đã rất khá, nhưng còn thiếu nhiều.

Một vùng đất mạo hiểm không thể thỏa mãn yêu cầu của hắn.

Đã giải quyết một vùng đất mạo hiểm, Lâm Phàm không ngừng lại, ẩn vào hư không xuất phát đi vùng đất mạo hiểm khác.

Sau khi Lâm Phàm rời đi, Thiên Dụ Quân Chủ đáp xuống, chạy nhanh vào vùng đất mạo hiểm. Khi thấy thịt nát đầy đất thì nàng hóa đá, thấy kinh dị, tên này giết yêu thú làm chi?

Liên quan gì với việc đối kháng Chân Tiên giới sao?

Chương 588: Ta, Lâm Phàm, nhìn trúng ngươi, hãy sinh con cho ta

Thiên Dụ Quân Chủ sắp nổi điên, tên khốn kiếp đáng giận muốn làm gì, tại sao hắn giết yêu thú trong vùng đất mạo hiểm, bị khùng à?

Thiên Dụ Quân Chủ muốn đuổi theo nhưng tốc độ của tên khốn này quá mau, cùng là Bán Thần cảnh nhưng sao chênh lệch về tốc độ lớn như thế.

- Không được, phải đuổi theo hỏi rõ.

Nàng không thể mặc kệ đối phương tự nhiên giết yêu thú trong vùng đất mạo hiểm, lỡ đệ tử Thánh Đường tông đi vào vùng đất mạo hiểm trống rỗng thì sao tiến bộ được?

Thiên Dụ Quân Chủ đáp xuống đất xem xét tình huống trong vùng đất mạo hiểm, tức giận đỏ mặt nghiến răng.

- Tên khốn này vì sao nhanh dữ vậy!

Nếu không phải thực lực không bằng đối phương thì Thiên Dụ Quân Chủ rất muốn lột trần tiểu tử Viêm Hoa tông rồi trói trên khúc gỗ, quất mạnh một trận, nhưng ước mơ chỉ là mơ ước.

Nếu thật sự thực hành rất có thể người bị lột sạch đồ là nàng.

Thiên Dụ Quân Chủ truy tìm thật lâu sau phát hiện tiểu tử kia không nhúc nhích đứng trước mặt hồ.

- Ở đó!

Thiên Dụ Quân Chủ mừng rỡ, rốt cuộc đuổi theo kịp.

Nhưng sao hắn đứng yên tại chỗ? Hồ đó hình như là Tinh Vẫn Hồ, trong Thánh Đường tông có truyền thuyết thật lâu trước kia một khối thiên thạch từ trên trời rớt xuống chỗ đó hình thành hố to sâu không thấy đáy, tích lũy tháng ngày hình thành hồ nước mênh mông.

- Chỗ đó không phải vùng đất mạo hiểm, hắn đứng đó không lẽ vì phát hiện cái gì?

Thiên Dụ Quân Chủ không hiểu vì sao, đáp xuống đất, xông thẳng tới chỗ Lâm Phàm:

- Lâm phong chủ, ngươi . . .!

Lâm Phàm giơ tay ngắt lời Thiên Dụ Quân Chủ, vẫn nhìn mặt hồ:

- Đừng nói chuyện, chỗ đó có người.

Thiên Dụ Quân Chủ ngây người:

- Có người?

Nơi này sao mà có người được, vớ vẩn, nhưng nàng vẫn nhìn về phía mặt hồ sóng nước lấp lánh, sau đó ngây người.

Mặt hồ nổi bong bóng, dường như có cái gì sắp trồi lên.

Màu đen, là sợi tóc.

Thiên Dụ Quân Chủ cảnh giác hơn, nơi này kỳ lạ.

Thánh Đường tông từng đến đây xem xét nhưng đều tay trắng trở về, dù có tu vi Bán Thần cảnh cũng không thể lặn xuống đáy hồ, vì áp lực nước bên dưới rất lớn, Bán Thần cũng sẽ bị nghiền thành thịt vụn.

Khi thấy rõ khuôn mặt kia thì Lâm Phàm kinh ngạc kêu lên:

- Là nàng!

Người quen cũ đây mà, ai nhỉ, à, là nữ nhân đã phong ấn hắn.

Một nữ nhân thần kỳ, cũng rất kỳ quặc.

Khi thấy rõ khuôn mặt đó thì Thiên Dụ Quân Chủ không tin được, kinh thán nói:

- Trên đời còn có nữ nhân đẹp hơn ta.

Lâm Phàm ngạc nhiên nhìn Thiên Dụ Quân Chủ:

- Nàng mặt dày quá vậy?

Lão yêu bà này rất tự kỷ, gì mà không ngờ trên đời có nữ nhân đẹp hơn mình, phải tự kỷ cỡ nào mới nói ra lời như thế được.

Hơi kinh dị.

Một khuôn mặt trồi lên mặt nước, khuôn mặt quen thuộc nhưng cảm giác thay đổi. Lần đầu gặp mặt thì Lâm Phàm không có nhiều cảm giác, giờ nhìn kỹ phát hiện khí chất của đối phương khó tả.

Cao quý, mơ hồ xa xôi, mấy từ này khó hình dung hết.

Cần cổ chậm rãi nhô lên, trắng nõn như đá ngọc, trong suốt lấp lánh.

- Cái này . . .!

Thiên Dụ Quân Chủ không ngừng so sánh mình với nữ nhân trồi lên từ hồ nước, thừa nhận mình thua. Về nhan sắc Thiên Dụ Quân Chủ hơi kém một bậc, nàng không muốn thừa nhận điều này.

- Không lẽ nàng ta không mặc đồ?

Thiên Dụ Quân Chủ phát hiện dưới cần cổ đối phương không mặc áo.

Lâm Phàm nhìn chằm chằm, hắn không hứng thú chuyện đó nhưng không ngại xem miễn phí.

Khi ngực ló ra thì Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Ài, tiếc quá.

Hắn hơi thất vọng, cảm giác ông trời công bằng, cho ngươi nhan sắc tuyệt đẹp thì sao, gò núi hơi nhỏ.

- Xì.

Thiên Dụ Quân Chủ cảm giác áp lực rất lớn, nhưng khi thấy rõ ngực của đối phương thì cười khinh khỉnh. Rất nhỏ, nhỏ xíu, không thể so sánh với nàng, thắng một ván rồi.

Lâm Phàm dào dạt hứng thú xem tiếp, thầm tò mò không biết vì sao người này xuất hiện ở đây, rất kỳ lạ.

Hơi thở của đối phương mạnh hơn lần trước gặp nhau, trên đời này có người tu hành mau hơn hắn sao?

Chuyện đó hoàn toàn không thể nào.

Cuối cùng nữ nhân trần truồng đứng trên mặt nước, Lâm Phàm và Thiên Dụ Quân Chủ thấy hết thân thể linh lung.

Nữ nhân giơ tay khoác áo vào che người.

Lâm Phàm tiếc nuối nói:

- Hết được xem.

Hắn muốn xem lâu chút nhưng người ta không cho cơ hội thì đành vậy.

Thiên Dụ Quân Chủ thấy tiểu tử này nhìn mê mẩn, cười khẩy nói:

- Hừ, có gì hay mà xem, không có chút điểm sáng.

So với vóc dáng của nàng thì nữ nhân ra từ hồ nước chẳng có chút gì để so sánh, chỉ được cái làn da trắng hơn nàng, nhan sắc mặn mà hơn nàng, đôi chân thon dài hơn nàng, khí chất tốt hơn nàng chút thôi.

Tất cả điều này không quan trọng, điểm sáng quan trọng nhất của phụ nữ thì không bằng nàng, đây là ván thắng quyết định.

Lâm Phàm lắc đầu cảm thán:

- Thuần thiên nhiên, nguyên sinh thái, trẻ tuổi.

Lâm Phàm nhìn bên cạnh mình:

- Trẻ tuổi thật tốt, không sánh được.

Thiên Dụ Quân Chủ tức giận muốn nổi khùng lên, tiểu tử này mới nói gì? Hắn có ý gì? Không lẽ đang nói tuổi của nàng lớn hơn nữ nhân kia?

Nữ nhân đứng trên hồ nước mở miệng nói, mắt lóe tia sáng kỳ dị:

- Là ngươi!

Nàng không ngờ nam nhân gặp gỡ lần trước lại tăng mạnh khí thế, điều này làm sao xảy ra trong vùng đất Nguyên Tổ được.

Lâm Phàm cười hỏi:

- Hóa ra còn nhớ ta, nàng làm gì đấy? Sao trần truồng ngoi lên, không sợ bị cảm?

Nữ nhân này chắc chắn có gì đó kỳ lạ, nếu nàng không có gì lạ thì sau này hắn thề không bắn pháo hoa nữa.

Nữ nhân chợt nghĩ đến điều gì, mặt lạnh lùng hỏi:

- Ngươi đã thấy hết?

Lâm Phàm kinh ngạc hỏi lại:

- Thấy cái gì?

Hắn chợt nghĩ đến, bật cười nói:

- À, nàng nói cái đó à, thấy rồi, nhưng đừng để bụng, ở trong mắt bản phong chủ thì cái đó bình thường thôi, không có gì ghê gớm, chỉ là hồng phấn xương khô. Đừng lấn cấn trong lòng, ta không nhớ đâu.

Lâm Phàm rất bình tĩnh, biểu hiện sự rộng lượng, như đang nói tuy ngươi trần truồng làm bẩn mắt của bản phong chủ nhưng dừng để ý, mấy chuyện này chỉ là việc nhỏ.

Nữ nhân hờn giận:

- Ngươi . . .!

Cái tên mặt dày vô sỉ.

Mặt hồ yên ả chợt gợn sóng, từng vòng sóng gợn khuếch tán bốn phương tám hướng.

Thiên Dụ Quân Chủ cau mày, gót chân nhún mấy cái lùi ra sau.

Chưa đánh nhau nhưng nữ nhân kia phát ra hơi thở không yếu, cao hơn Bán Thần.

Thiên Dụ Quân Chủ nhắc nhở một tiếng, phòng ngừa tiểu tử này tự nhận vô địch thiên hạ, muốn gì làm nấy lỗ mãng chọc vào nữ nhân không nên dây vào:

- Lâm phong chủ, ta khuyên ngươi tốt nhất đừng trêu chọc, nữ nhân này không đơn giản, thực lực không dưới chúng ta.

Cùng là nữ nhân, Thiên Dụ Quân Chủ biết rõ khi nữ nhân nổi điên thì đáng sợ cỡ nào. Dù là nàng, nếu bị chọc điên lên thì sức chiến đấu ít nhất tăng cao ba mươi phần trăm. Khó tính chính xác nữ nhân trước mắt nhưng sức chiến đấu ít nhất cao hơn Thiên Dụ Quân Chủ gấp đôi.

Ánh mắt Lâm Phàm thuần khiết nghiêm trang nói:

- Bản phong chủ không bao giờ trêu chọc, nói toàn lời thật.

Thiên Dụ Quân Chủ chủ động rời xa Lâm Phàm:

- Tiêu đời.

Nàng đã nhận ra tiểu tử này tự tìm chết, tuy tình huống của nữ nhân kia hơi đặc biệt, tuyệt đối không phải người bình thường nhưng không thể thay đổi sự thật đối phương là nữ.

Với góc nhìn của Thiên Dụ Quân Chủ thì sắp xảy ra màn kinh dị.

Khi nữ nhân giơ tay lên, Thiên Dụ Quân Chủ biết nên đến rốt cuộc tới.

Nữ nhân quát nhẹ:

- Phong ấn!

Bầu trời xuất hiện trận văn, trận văn tỏa hơi thở hùng hồn không đơn giản.

Thiên Dụ Quân Chủ giật nảy mình:

- Nữ nhân này là ai? Tùy tay nặn ra trận pháp phong ấn, tạo nghệ như thế quá khủng bố.

Thiên Dụ Quân Chủ cảm nhận lực lượng ngăn cách tất cả từ trận văn, đến cảnh giới như nàng rất nhạy cảm với phong ấn, cảm nhận lực lượng từ phong ấn khiến nàng lùi xa hơn, phòng ngừa bị cuốn vào trong.

Thiên Dụ Quân Chủ thầm nghĩ:

- Nếu tiểu tử này bị phong ấn tại đây có lẽ là chuyện tốt.

Nhưng không biết tình huống diễn ra thế nào.

- Ngươi là người vùng đất Nguyên Tổ lại có thực lực Bán Thần nên chỉ phong ấn ngươi một tháng, để ngươi tỉnh ngộ lại.

- Giáng!

Phong ấn từ trên cao giáng xuống, vầng sáng bao phủ Lâm Phàm, trận văn phức tạp khiến người khó hiểu thấu.

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói:

- Cần gì như vậy.

Hắn không hiểu cái này muốn phong ấn ai.

Nữ nhân đạp mặt hồ liếc qua Thiên Dụ Quân Chủ, ánh mắt hờ hững dừng lại ở phần ngực của nàng ta một giây rồi quay đầu nói nhỏ:

- To như vậy, vướng víu.

Lâm Phàm ở trong phong ấn hét to:

- Này cô nương kia, cần gì thô bạo vậy? Nhìn một cái chứ có gì, nếu thấy khó chịu thì tổ hợp thành đạo lữ song tu với bản phong chủ đi, tuy ngực của nàng hơi nhỏ nhưng bản phong chủ không phải loại người háo sắc. Ví dụ nàng sinh con cho bản phong chủ để lão sư của bản phong chủ bế bồng, làm lão nhân gia vui vẻ thì chúng ta trở thành Thần Điêu Hiệp Lữ cũng là lựa chọn không tệ. Thấy sao? Có muốn suy xét không? Đây là suy nghĩ lâu lâu mới nổi lên trong lòng bản phong chủ, nàng hãy suy nghĩ kỹ đi, đừng không biết quý trọng, nếu không sau này sẽ mất cơ hội, có hối hận cũng không kịp.

Thiên Dụ Quân Chủ không nói nên lời:

- Hắn bị điên sao?

Nếu đầu óc bình thường một chút tuyệt đối không nói ra lời như thế.

Nữ nhân dừng bước chân:

- Chân Tiên giới chỉ là bắt đầu, nguy hiểm thật sự còn ở phía sau.

Nữ nhân biến mất.

Thiên Dụ Quân Chủ nghiêm túc hơn, từ khi nào cõi đời xuất hiện nữ nhân mạnh đến vậy? Nàng ta tuyệt đối không phải Bán Thần cảnh.

Thiên Dụ Quân Chủ chợt cảm thấy mình không hiểu vùng đất Nguyên Tổ ẩn giấu bao nhiêu bí mật.

Lâm Phàm cười cười:

- Ai không biết chuyện đó, tưởng bản phong chủ là nhà quê sao?

Chắc chắn Chân Tiên giới chỉ là bắt đầu, hắn đã thấy những tượng đá đó, vực ngoại giới chứ có gì ghê gớm. Có ngon thì chờ bản phong chủ tăng thực lực lên, bảo đảm những vực ngoại giới không kịp đóng cửa.

Thiên Dụ Quân Chủ bình tĩnh nói:

- Lâm phong chủ, ngươi gặp rắc rối rồi.

Trong lòng Thiên Dụ Quân Chủ thầm vui vẻ, rất thích thú thấy hắn bị phong ấn một tháng, chờ nàng về báo cho mọi người trong tông biết sẽ cười bể bụng.

- Có gì rắc rối, nhưng nàng không cần nhìn bản phong chủ bằng ánh mắt đó. Mới rồi bản phong chủ ngẫu nhiên nổi hứng chứ không thật sự muốn tìm bạn lữ, huống chi với điều kiện của nàng hơi không phù hợp.

Giọng điệu của Lâm Phàm như đang nói một chuyện rất đơn giản.

Thiên Dụ Quân Chủ bất mãn nói:

- Lâm phong chủ, cáo từ.

Sau đó nàng ẩn vào hư không biến mất trong thiên địa.

Lâm Phàm lắc đầu, tùy ý bước ra phong ấn, hắn giương mắt nhìn, chỉ bằng thứ này mà muốn phong ấn hắn? Nằm mơ đi.

- Cũng đủ rồi, còn thiếu ít điểm nữa.

Chương 589: Đừng có được đằng chân lân đằng đầu

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

- Nếu tăng Thủy Ma Kinh lên đệ nhị trọng có lẽ nội tình sẽ đủ.

Lâm Phàm có cảm giác đó, không cần nghi ngờ sự cường đại của Thủy Ma Kinh, nó đã vượt qua đẳng cấp công pháp Thiên giai, thậm chí không chỉ trên một bậc.

Lĩnh ngộ công pháp Thiên giai đệ nhất trọng thường cỡ mười mấy hai mươi vạn điểm, Thủy Ma Kinh thì khởi bước ở mức hai trăm vạn, chênh lệch có thể nói là cách biệt một trời một vực, như trời với đất.

Lâm Phàm suy tư:

- Sau khi bước vào dư sức lật đổ Chân Tiên giới, nếu lại có đại nhân vật đến vậy chẳng phải là bản phong chủ còn cần tu luyện tiếp?

Lâm Phàm thấy nhức đầu, nữ nhân ngực phẳng đã nhắc nhở Chân Tiên giới chỉ là bắt đầu, tức là còn qua phần giữa, phần cuối.

Đột nhiên Lâm Phàm thay đổi khí thế:

- Tốt, như vậy mới thú vị. Bản phong chủ sẽ dựa vào thực lực tuyệt đối của mình nghiền áp hàng phục tất cả phần đầu, phần giữa, phần cuối, sau cùng hoàn thành lời hứa phân phối lãnh thổ cho các tông.

Nghĩ đến đây Lâm Phàm cười vui vẻ, mắt nhìn phía xa, nơi đó còn có vùng đất mạo hiểm, điểm ơi, bản phong chủ đến đây!

Chân Tiên giới.

Thiên Cơ môn nằm trong mười môn tiên đạo. Môn phái này hơi khác với môn phái khác, bọn họ chủ yếu câu thông thiên địa tinh thần giáng xuống sát chiêu hung hãn.

Trong đại điện, các ngôi sao bay ra từ từ xoay tròn quanh ngai báu tựa như vũ trụ, hấp dẫn người ta không thể rời tầm mắt.

Nam nhân nói:

- Bẩm chưởng giáo, đệ tử đã đi tra xét, khe nứt khuếch trương, kết cấu bên trong dần đông lại.

Gã là đệ tử thủ tịch của Thiên Cơ môn, tu vi không kém, ánh mắt cũng khá nên chưởng giáo giao chuyện này cho gã làm.

Chưởng giáo Thiên Cơ môn trầm giọng nói:

- Xem ra sách cổ ghi chép có thật, khe nứt dần dần khuếch trương, Chân Tiên có thể giáng lâm.

Chỉ có Thiên Cơ môn mới biết chuyện này, mấy môn phái khác không có ghi chép về nó.

Một trưởng lão hỏi:

- Chưởng giáo, hiện giờ Chân Tiên có thể giáng lâm vùng đất Nguyên Tổ, vậy chúng ta có nên trước một bước vào vùng đất Nguyên Tổ bắt những dân bản xứ kia không?

Bọn họ luôn ngủ đông, khi khe nứt mở ra họ không phái đệ tử giáng lâm, vì Chân Tiên không thể đi vào, khó bảo đảm sẽ không có nguy hiểm gì.

Sau đó Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung đã chứng thực điều này, bọn họ vào vùng đất Nguyên Tổ bị dân bản xứ mạnh mẽ giết chết. Sau đó bị dân bản xứ liên tục giết ba mươi hai vị trưởng lão, đặc biệt chưởng giáo Triêu Bạch Đế của môn phái bị dân bản xứ giết, có thể nói là làm Chân Tiên giới rung động.

Nhưng sau đó Động Côn rời núi, liên lạc với thái thượng trưởng lão của các môn phái dễ dàng đánh dân bản xứ về, tạm thời lắng xuống.

Chưởng giáo nói, đầu óc tràn ngập trí tuệ đã nhìn thấu tất cả:

- Không vội, tung tin tức ra ngoài chờ xem các môn phái có hành động gì. Ma đạo và yêu đạo ngủ đông không hỏi, bọn họ đang chờ chúng ta hành động. Đi, lan tỏa việc này ra ngoài, khe nứt khuếch trương, Chân Tiên có thể giáng lâm, chắc có nhiều môn phái không kiềm chế được.

Đệ tử thủ tịch lên tiếng sau đó lùi ra đại điện:

- Tuân lệnh!

Vùng đất Nguyên Tổ. Viêm Hoa tông, Thiên Tu sơn phong.

Trên một cái bàn đá bày các loại món ngon, rượu ngon.

Thiên Tu nhấm nháp thức ăn ngon, nhấp ngụm rượu, biểu tình hưởng thụ:

- Ài, trước kia đâu được xa xỉ như bây giờ, cuộc sống thật thoải mái. Vị xâm nhập Chân Tiên giới kia, muốn cùng nhấm nháp không?

- Kẻ xâm nhập? Ai mới là kẻ xâm nhập? Chẳng lẽ ngươi không rõ ràng? Là đồ nhi của ngươi năm lần bảy lượt đến Chân Tiên giới khiêu khích, trưởng lão của phái ta đều bị giết, ai mang đến thương tổn lớn hơn cho ai?

Động Côn rất muốn nhảy cẫng lên đè lão già trước mặt ra đánh, bắt lão lựa lời nói lại.

Nhưng bây giờ cả người Động Côn bị trói, bị giam cầm pháp lực, thành kẻ tay trói gà không chặt.

Thiên Tu phản bác:

- Nói sai rồi, là Chân Tiên giới các ngươi giáng lâm trước, đồ nhi của ta bị buộc tự vệ, sao có thể trách đồ nhi của ta? Muốn nếm thử không? Nếu không muốn thì thôi.

- A, ăn chứ sao không, nhưng ngươi nhìn lão phu bây giờ có thể giơ tay lên sao?

Động Côn bị trói ngồi dưới đất rất là bực bội, nói sao thì lão cũng là thái thượng trưởng lão, dù bị bắt giữ nhưng ít nhất cho chỗ ngồi được không. Nhìn xem, ngồi bệch dưới đất ra thể thống gì? Nếu bị người khác nhìn thấy thì mất hết mặt mũi.

Thiên Tu giơ tay lên:

- Cái này là lỗi của lão phu, để gỡ bỏ tay chân cho ngươi.

Pháp tắc trói người Động Côn bỗng thay đổi, thả tay chân lão ra nhưng vẫn phong ấn pháp lực của đối phương.

Động Côn hơi ngạc nhiên, không ngờ dân bản xứ của vùng đất

Nguyên Tổ này dễ nói chuyện như vậy.

Động Côn nói:

- Lão phu thấy ngươi cũng thân thiện, hay là thả ta đi, ít hôm nữa ta bảo đảm an toàn cho ngươi.

Trông bộ dáng của lão đúng với câu được một tấc lại muốn tiến một thước, nếu đối phương giải mở pháp lực chắc chắn lão sẽ chạy ngay, tuyệt đối không ở lại đây.

Thiên Tu cười to bảo:

- Ha ha ha! Lão thất phu này, ngươi nghĩ ta là con nít ba tuổi sao?

Đã già vậy rồi còn mơ tưởng viễn vông, thật khiến người khó tin.

Mặt già đỏ rần, đúng là ý nghĩ vừa rồi của Động Côn hơi yếu trí, không giống cường giả cỡ như lão sẽ nói ra.

Động Côn ngồi xuống ghế đá, bưng ly rượu lên uống một hớp:

- Ngươi thì không tệ nhưng đồ nhi của ngươi thật khiến người ghét. Khá lắm, rượu ngon, tuy không phải quỳnh tương ngọc lộ nhưng có hương vị mới mẻ. Lão phu vừa lúc có một bình rượu tiên cũng là thứ tốt, đạo hữu đã tôn trọng ta thì ta sẽ chia sẻ rượu cho.

Động Côn lấy một bình rượu ra khỏi tu di giới, tiên khí nồng nặc phát tán.

Thiên Tu lườm đối phương:

- Đồ nhi của lão phu thế nào? Muốn ngươi thích làm chi? Đồ nhi của lão phu để lão phu thích là được.

Dám nói xấu đồ nhi trước mặt lão, nếu không phải thấy đối phương đã bị hàng phục chắc chắn lão đã đánh bờm đầu.

Động Côn lắc đầu nói:

- Dạy đồ nhi không nên dạy như vậy, ngươi không biết hắn chọc chuyện lớn cỡ nào sao?

Thiên Tu lườm một cái:

- Kẻ xâm nhập nhà ngươi đừng có được đằng chân lân đằng đầu, lão phu cho ngươi có thể hoạt động tay chân là vì tông ta có chính

sách ưu đãi tù binh, muốn ăn thì ăn mau. Đồ nhi của lão phu tự nhiên có lão phu che chở, mắc mớ gì tới ngươi?

- Ài, đạo hữu không thể từ chối nghe lời thật lòng. Thôi bỏ, không nói nữa, thấy bộ dáng của đạo hữu không tầm thường, không biết đã vào cảnh giới Chân Tiên, thành tựu vị trí tiên nhân chưa?

Động Côn quan sát bốn phía Viêm Hoa tông, phát hiện môn phái này không được tốt, cũ nát trong mắt người Chân Tiên giới, có thể nói là không lọt vào mắt. Nhưng môn phái cũ nát này đào tạo ra đệ tử như thế, thật khó tin.

Thiên Tu cười nói:

- Cảnh giới Chân Tiên? Lão phu đã sớm vào Thần cảnh.

Động Côn lặng im giây lát sau đó phản ứng lại, vùng đất Nguyên Tổ và Chân Tiên giới khác nhau, hệ thống tu luyện đương nhiên cũng khác.

Động Côn hỏi:

- Thì ra là vậy, xem kiến trúc của quý phái hơi cũ nát, không có khí thế hùng vĩ. Hay đạo hữu kể cho ta nghe khởi nguồn của quý phái được không? Dù sao đang lúc rảnh.

Lão hơi tò mò môn phái ở vùng đất Nguyên Tổ.

Ban đầu theo ghi chép trong sách cổ thì dân bản xứ trong vùng đất Nguyên Tổ nhỏ yếu, ngu muội, trấn áp dễ như chơi, nhưng nay xem ra không phải vậy. Sách cổ ghi nhầm, hố chết người.

Vị đạo hữu trước mắt làm Động Côn hơi hứng thú, dù sao đã bị bắt giữ, chẳng bằng giao lưu một phen, xem như giáng lâm giới ngoài mở rộng tầm mắt. Nếu sống sót trở về chắc chắn lão sẽ đốt sách cổ, tự mình soạn sách mới truyền cho đời sau.

- Được, vậy hãy nghe cho kỹ.

Thiên Tu và Động Côn thái thượng trưởng lão Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung Chân Tiên giới bắt đầu con đường thổi phồng, hai người trò chuyện vui vẻ.

Trong lúc hai người ăn uống linh đình thì Lâm Phàm đang vất vả mệt nhọc.

Trước một chỗ vùng đất mạo hiểm.

Lâm Phàm lau mồ hôi:

- Mệt đuối người, con đường tu hành cực khổ quá.

Hắn rất muốn hỏi trên đời này có ai chăm chỉ như hắn không, nếu hắn không thành cường giả thì còn ai nữa?

- Thần cảnh, bản phong chủ nhất định phải vào Thần cảnh, chỉ cần vào Thần cảnh thì còn ai là đối thủ của bản phong chủ? Khi đó phải đi Chân Tiên giới xưng vương xưng bá, trở thành đại vương trên núi. Tiếp tục cố gắng, đi thêm vài vùng đất mạo hiểm là đủ.

Lâm Phàm ẩn vào hư không bay đi xa, hắn ngửi được chỗ kia có yêu thú đang chờ mình, mùi vị rất vui vẻ.

Thời gian trôi đi, mặt trời mặt trăng luân phiên.

Chân Tiên giới có động tĩnh, khi Thiên Cơ môn tung tin ra thì tiên đạo, ma đạo hay yêu đạo đều chấn động.

Khe nứt khuếch trương, Chân Tiên có thể giáng lâm, đây là chuyện lớn bằng trời.

Bọn họ đã sớm mò rõ tình huống trong vùng đất Nguyên Tổ, thực lực mạnh nhất chỉ cỡ Luyện Hư Hợp Đạo, cũng có người là Chân Tiên nhưng số lượng rất ít, Chân Tiên giới dư sức trấn áp hoàn toàn.

Vì khe nứt khiến Chân Tiên không cách nào vào vùng đất Nguyên Tổ, các tu sĩ Luyện Hư Hợp Đạo vào vùng đất Nguyên Tổ thì chỉ có nước bị nghiền áp.

Ma đạo, yêu đạo đã có ý tưởng riêng, mời thái thượng trưởng lão dẫn dắt đệ tử môn phái giáng lâm. Khi các Thần cảnh giết người mạnh nhất của vùng đất Nguyên Tổ thì không còn ai trong vùng đất Nguyên Tổ có thể ngăn cản bước chân của họ.

Mép rìa khe nứt.

Mười môn tiên đạo đã đến, ma đạo, yêu đạo cũng tới, ba phe cảnh giác nhau, không ai được hành động trước.

Giữa họ có thù hận, không ai dám bảo đảm sau khi vào khe nứt thì những kẻ khác sẽ không đánh lén.

Mười môn tiên đạo nói:

- Ma môn các ngươi vào trước.

Sáu tông ma môn nói:

- Yêu Điện vào trước.

Yêu điện nói:

- Mười môn tiên đạo các ngươi lên trước đi.

Không ai đồng ý nên mọi người tiêu hao thời gian ở đây, tóm lại không có người chịu đi vào trước.

Thái thượng trưởng lão Phi Tiên môn Phác Lão Tiên đã không chờ kịp, dân bản xứ của vùng đất Nguyên Tổ mang đến tổn thương lớn cho môn phái của họ, không thể tha thứ.

Phác Lão Tiên đề nghị:

- Các vị đạo hữu nghĩ gì vậy, chúng ta đến để trấn áp vùng đất Nguyên Tổ, các vị cứ như ngàn năm trước lập lời thề rồi cùng vào vùng đất Nguyên Tổ.

Khi đề nghị này được đưa ra thì đám người sửng sốt, đề nghị hay à.

Chương 590: Lực lượng khí vận đều áp lên người ta

Hai tay Lâm Phàm giơ lên khỏi đất bùn:

- Ha ha, rốt cuộc giải quyết!

Vùng đất mạo hiểm cuối cùng đã bị hắn giải quyết, tiếng báo điểm khiến tâm tình của hắn vô cùng vui vẻ, có lẽ thành thần chỉ trong phút chốc.

Lâm Phàm đứng ở lối vào vùng đất mạo hiểm, siết chặt hai tay, mặc niệm:

- Thăng cấp!

[Tiêu hao bốn trăm vạn điểm.

Thủy Ma Kinh (nhị trọng)

Đặc tính: Ma thai (đã chết), thần thông Thủy Ma (đã chết)]

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Trong phút chốc lực lượng cuồng bạo tột độ hoành hành bá đạo chạy trong người hắn.

Răng rắc!

Lực lượng tăng trưởng quá cuồng bạo, cơ thể có dấu hiệu tan vỡ. Trên cánh tay thô nổi gân xanh như rễ cây già, nhìn thoáng qua khiến người sợ teo tim, rùng rợn.

Khói đen sôi trào bốc lên từ làn da, khói đen như có linh tính lan tràn trên không trung, dần hình thành bóng ma.

- Lợi hại, rất lợi hại, tăng Thủy Ma Kinh lên đến đệ nhị trọng không ngờ lực lượng khổng lồ như vậy.

Lâm Phàm siết chặt hai nắm tay, lực lượng sôi trào trong người, tế bào không ngừng nuốt lực lượng đó.

- Đã đủ rồi, tăng tu vi!

[Tiêu hao hai ức giá trị khổ tu.

Tu vi: Thần cảnh.]

Khoảnh khắc đột phá, từng sợi tóc dựng đứng, khí thế hùng hồn bộc phát từ người hắn, tiếng răng rắc không dứt. Mặt đất không chịu nổi lực lượng đã vỡ toang, xung quanh vùng đất mạo hiểm không chịu nổi trùng kích cuồng bạo bùng nổ khi đột phá, không ngừng tan vỡ.

Lâm Phàm cúi đầu, thở hổn hển:

- Lực lượng này . . .

Hắn đã cảm nhận được lực lượng vô tận tràn ngập trong người.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Thiên địa biến đổi, vòng xoáy đen hiện ra trên trời, trong vòng xoáy đen nhánh dày nặng có sấm sét đan xen, loạn tượng kinh người, tựa như tận thế.

Thánh Chủ đi ra đại điện, ngước nhìn trời:

- Chuyện gì xảy ra?

Thánh Chủ không biết có chuyện gì mà sao thiên địa bỗng tối sầm, hơi thở kia khiến y thấy nặng trĩu.

Đám quân chủ như Thiên Dụ Quân Chủ, Thần Phạt Quân Chủ đều đi ra, ngước nhìn thiên địa, biểu tình nghiêm túc, trán rịn mồ hôi lạnh. Bọn họ không biết xảy ra chuyện gì.

Thánh Đường tông bị gì mà sao gặp nhiều biến đổi lớn như thế.

Lâm Phàm cảm giác trái tim lực lượng đang đập, pháp tắc giữa hư không cuồng bạo đan vào nhau như mãng xà thô to từ trên trời giáng xuống.

Lâm Phàm hét to một tiếng:

- Phiền phức, mỗi lần đột phá là các loại pháp tắc lung tung muốn tiến vào, thân thể của bản phong chủ không chứa thứ khác ngoài pháp tắc lực lượng!

Thanh âm như sấm sét đánh bay những pháp tắc đan xen vào nhau.

Răng rắc!

Trừ pháp tắc lực lượng ra những pháp tắc khác tan vỡ, có pháp tắc nhanh chóng trốn ra khỏi chốn thị phi.

Pháp tắc lực lượng mênh mông rót vào người Lâm Phàm.

- Đến đây, đến càng nhiều vào, bản phong chủ muốn biến mạnh hơn.

Máu nóng trong người Lâm Phàm sôi trào, tia điện chạy trên người, lửa sôi trào bao phủ thân thể, trong đôi mắt đen láy lấp lóe ánh sao.

Khi khí thế lên đến đỉnh, Lâm Phàm ngước đầu nhìn hư không, quát lớn:

- Lực lượng khí vận đều áp lên người ta!

Hư không nổ vang, cột lực lượng thô to đến tột đỉnh từ trên trời giáng xuống bao phủ Lâm Phàm.

Lực lượng trùng kích đất dưới chân Lâm Phàm lún xuống, lan tràn bốn phía.

Đột nhiên trong hư không vang lên giọng nói:

- Sinh linh, ngươi làm ta rất giật mình.

Lâm Phàm ngước nhìn hư không:

- Là ngươi!

Một pháp tắc lực lượng không giống bình thường yên lặng nhìn Lâm Phàm.

- Ngươi muốn đi làm thần lực lượng mà, vì sao xuất hiện ở đây?

Đây là pháp tắc lực lượng từng giao dịch với hắn, dạy hắn cách ngưng tụ trái tim lực lượng.

Pháp tắc lực lượng lúng túng nhưng ngữ điệu bình tĩnh nói:

- Đường thành thần lực lượng quá khó đi, nhưng ngươi cho ta nhìn thấy hy vọng, ta muốn trở thành lực lượng của ngươi, cùng nhau tiến lên, cùng tiến bộ.

Lâm Phàm cảm giác lực lượng trong người đã đến trạng thái cao nhất, Thần cảnh mạnh như vậy đấy, thích gì làm nấy.

- Ngươi muốn ôm chân? Không cần, bản phong chủ truy tìm cực độ lực lượng, khống chế lực lượng chứ không phải thành thần gì đó, ngươi tự đi chứng thần đạo đi.

Lâm Phàm không cần đối phương trợ giúp, bởi vì hắn dư sức tự làm.

Lực lượng này quá mênh mông, rốt cuộc đến Thần cảnh mà hắn khao khát.

Pháp tắc lực lượng hơi bất đắc dĩ, đúng là nó muốn ôm chân. Có hùng tâm tráng chí là chuyện tốt nhưng còn phải xem tình huống, nó dung hòa vào hư không tìm cơ duyên trở thành thần lực lượng, nhưng nhiều nguy cơ cản trở, mấy lần suýt bị người hấp thu. Nếu không phải nó chạy trốn mau thì đã sớm mất mạng.

Nên khi thiên địa kinh động, pháp tắc lực lượng cảm nhận hơi thở quen thuộc thì tìm đến ngay, nhìn thấy cảnh làm nó vô cùng kinh sợ.

Sinh linh nó từng gặp đã trở thành Thần cảnh, nên nó muốn ôm chân.

Pháp tắc lực lượng nói:

- Sinh linh, cho một cơ duyên để ta trở thành một phần của lực lượng của ngươi đi.

Lâm Phàm ngẫm nghĩ, sau đó không kiên nhẫn vẫy tay:

- Đến đây, nghĩ tình trước kia ngươi trợ giúp ta một chút, thôi thì miễn cưỡng thu nhận ngươi vậy.

Được chấp nhận, pháp tắc lực lượng siêu hưng phấn rơi xuống, hòa vào người Lâm Phàm.

Khi khí thế dâng lên đến mức tận cùng thì hắn đã khống chế được lực lượng khủng bố này.

- He he, Chân Tiên giới, lần này nếu các ngươi còn có thể đánh chạy bản phong chủ thì xem như các ngươi thắng.

Khí thế tan biến, thiên địa phục hồi bình tĩnh, Lâm Phàm đã cảm nhận được vô số công hiệu tuyệt vời của Thần cảnh.

Ví dụ ảnh chiếu lực lượng là lựa chọn không tồi.

Lâm Phàm nhìn tình huống hiện giờ của mình, bề ngoài không khác lúc trước nhưng bên trong cơ thể ẩn chứa lực lượng khủng bố không thể coi thường.

- Hình như không có gì thay đổi?

Bùm!

Hai đầu gối hơi co lại bay vọt lên lao về phía xa.

Hắn cần trở về báo tin tốt cho lão sư biết, hắn đã vào Thần cảnh, dù là lão sư cũng không thể đánh thắng hắn. Tiếc rằng hắn không thể nói ra sự thật, nếu không sẽ đả kích niềm tin của lão sư.

Lâm Phàm rất tiếc nuối, cứ ngỡ tâm ma sẽ xuất hiện nhưng chờ nửa ngày không thấy cái bóng đâu, như đã biến mất rồi.

Lẽ ra tâm ma sẽ xuất hiện khi đột phá đến Thần cảnh, nhưng tâm ma của hắn không muốn xuất hiện, vì không nghĩ ra làm sao đối diện tên này.

Rất tổn thương người, tâm ma sống như nó cũng tội nghiệp.

Viêm Hoa tông.

Các đệ tử giữ sơn môn rất là nhàn nhã, đối với họ thì chuyện quan trọng nhất hiện giờ là tập trung tất cả tinh thần trông chừng sơn môn, nếu có ai tới thì sẽ bày ra khí thế của Viêm Hoa tông.

- Oa, đó là Lâm sư huynh, ta lại thấy Lâm sư huynh!

Vì Lâm Phàm luôn ra tông nên các đệ tử ít khi thấy hắn, ngẫu nhiên gặp một lần sẽ rất vui vẻ.

- Thần tượng!

Hai người mắt sáng lấp lánh, biểu tình tôn sùng nhìn luồng sáng dần mất hút trong tầm mắt.

Thiên Tu sơn phong.

Từ xa đã nghe giọng Lâm Phàm:

- Đồ nhi về rồi đây lão sư!

Thiên Tu đang chơi cờ với Động Côn, tuy không cùng một thế giới nhưng cách giải trí rất giống nhau.

Thiên Tu cười nói:

- A, đồ nhi bảo bối của ta đã về.

Mắt Thiên Tu vẫn nhìn bàn cờ, sức chơi cờ của đối phương hơi lợi hại, lão không thắng được, nhưng tuyệt đối không nhận thua.

Động Côn cực kỳ đắc ý nói:

- Đạo hữu mau lên, đến lượt đạo hữu rồi, lão phu sắp thắng bàn cờ này.

Thiên Tu cười bình tĩnh nói:

- Ha ha, thắng? Ngươi nói bậy bạ cái gì, ván cờ này là lão phu thắng, nhưng đồ nhi của lão phu sắp đến, chờ chút đã.

Thiên Tu nghĩ thầm trong bụng lão già này quá lợi hại, không đánh thắng.

Lâm Phàm đi tới, thấy Động Côn ngồi trên ghế, bộ dạng tiên phong đạo cốt thì giơ chân đá ngã, sau đó hắn ngồi vào ghế của lão.

Thiên Tu nhanh tay nhanh mắt cố ý đẩy bàn cờ, quân cờ rơi đầy đất, giả bộ tiếc nuối nói:

- Ôi chao, đồ nhi làm gì vậy, vi sư đang chơi cờ với hắn, một chốc nữa là thắng rồi.

Động Côn tay trói gà không chặt ngồi dưới đất, đau nhe răng trợn mắt, trừng mắt Lâm Phàm:

- Tên ranh kia, không biết kính già yêu trẻ sao?

Lâm Phàm nói:

- Sao lão sư để lão sống thoải mái vậy? Chơi cờ có gì hay, với trí tuệ và sức chơi cờ của lão sư bỏ xa lão ta đến chân trời góc biển.

Thiên Tu mỉm cười vuốt râu, gật đầu:

- Đồ nhi nói đúng, nhưng khi đang chán có thể chơi cho qua thời gian.

Động Côn bò dậy, không phục nói:

- Ván cờ này là ta thắng, sao ngươi có thể nói là mình thắng?

Lâm Phàm lên tiếng:

- Lão sư.

- Hưm?

Lâm Phàm nói:

- Không phải đồ nhi cằn nhằn lão sư nhưng ngài quá lương thiện, sao có thể đối xử tốt với tù binh như thế?

Lâm Phàm không ngờ mới đi một chốc mà tù binh đã chơi cờ với lão sư, xem tình huống thì quan hệ rất tốt.

Thiên Tu bình tĩnh phất tay:

- Đồ nhi, khi vi sư còn trẻ đã luôn giữ truyền thống tốt đẹp này. Người lương thiện sẽ không chịu thiệt, tuy hắn là tù binh nhưng cũng nên cho người ta sự tôn trọng.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Ài, lời nói của lão sư làm đồ nhi bội phục, xin ghi nhớ trong lòng.

Động Côn không chịu nổi, sao người này vô sỉ đến thế:

- Là ta thắng! Ngươi đã bị lão phu buộc đến đường cùng, thêm một nước cờ là ngươi thua chắc!

Thiên Tu nhìn Động Côn, hơi tiếc nuối nói:

- Cần gì như vậy, thắng thua không quan trọng. Nhưng thôi bỏ đi, lão phu không phải loại người tranh cường háo thắng, ngươi đã nói mình thắng vậy cứ cho là ngươi thắng.

Thiên Tu nhìn Lâm Phàm:

- Đồ nhi hãy nhớ là đừng tranh luận với người, thắng và thua, ai thắng ai thua đều như nhau. Hắn đã khao khát muốn thắng thì cứ nhường cho.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Vâng, đồ nhi xin ghi nhớ, cảnh giới tư tưởng của lão sư quá cao, còn tên tù binh Chân Tiên giới khiến người hơi thất vọng.

Thiên Tu cười nói:

- Miễn bàn, miễn bàn, người bình thường làm sao đến cảnh giới như ta được.

Đồ nhi tôn kính làm Thiên Tu cực kỳ vui mừng.

- Phụt!

Khi Động Côn nghe mấy câu đó thì tức suýt hộc máu, hai dân bản xứ này còn da mặt không vậy?

Đời này lão chưa từng thấy ai mặt dày đến thế.

Chương 591: Giáng lâm, giáng lâm

- Các ngươi . . . cái này . . .

Động Côn muốn chứng minh, muống chống cự, muốn cho bọn họ hiểu rằng những lời các ngươi vừa nói vô sỉ cỡ nào.

Nhưng Động Côn chưa nói hết đã bị Lâm Phàm trừng á khẩu.

Lâm Phàm nói:

- Tù binh thì nên có bộ dạng của tù binh, lão sư của bản phong chủ là người lương thiện nhưng bản phong chủ chẳng những lương thiện còn biết đánh người, ngồi yên đi.

Động Côn đắng lòng. Có giỏi thì giải giam cầm, xem lão phu giáo dục ngươi thế nào. Động Côn ngẫm nghĩ, cuối cùng ngoan ngoãn ngồi yên tại chỗ.

Khó khăn gặp một người hơi đáng tin chút, không ngờ cũng là loại mặt dày.

Đồ đệ thì nguy hiểm tột đỉnh.

Động Côn không nghĩ ra dân bản xứ này bắt lão về làm gì, không thẩm vấn, chỉ nhốt.

Thiên Tu khó hiểu nhìn Lâm Phàm:

- Sao vi sư nhìn đồ nhi có chút khác biệt?

Lão cảm giác đồ nhi bảo bối khác với lúc trước nhiều, hình như thăng hoa khí chất. Tuy chỉ có khí thế biến đổi, lão thấy cọng tóc rậm của đồ nhi ẩn hiện tia điện, nếu không xem kỹ thì khó thấy.

Thiên Tu giật nảy mình bật thốt:

- Đồ nhi đột phá!

Lão không dám tin.

Rất khó chứng Thần cảnh, nhờ đồ nhi mang Thiên Không Chi Thành về nên lão mới lĩnh ngộ ra căn nguyên thần từ trong đó, cộng với tích lũy nhiều năm, có cách tăng tiến, mọi thứ nước chảy thành

sông.

Đồ nhi của lão không có mấy cái đó nhưng vì sao đột phá nhảy lên Thần cảnh?

Không thể nào, chắc chắn là lão nhìn lầm.

Khi Thiên Tu định nhìn kỹ hơn thì nghe đồ nhi trả lời.

Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- Lão sư, đồ nhi may mắn đột phá đến Thần cảnh.

Chuyện này rất bình thường, Thần cảnh chứ có gì, không đáng quá cao điệu.

Từ khi thấy Ma Tổ là Lâm Phàm biết Thần cảnh chẳng đáng gì.

Nhưng ở Chân Tiên giới, vùng đất Nguyên Tổ thì Thần cảnh là thần, là trùm lớn, là vốn liếng muốn làm gì thì làm.

Khóe môi Thiên Tu co giật:

- May mắn?

Cái này mà cũng ăn may được? Nếu thật sự có thể ăn may thì lão đã không bị ngăn ngoài cửa Thần cảnh lâu như vậy.

Thiên Tu hỏi dồn:

- Đồ nhi hãy nói cho vi sư nghe đồ nhi làm cách nào vào Thần cảnh?

Thiên Tu rất muốn tìm hiểu huyền bí trong đó, nếu hỏi người khác thì người ta chắc chắn sẽ không cho lão biết, nhưng đây là đồ nhi bảo bối của lão, hắn sẽ nói cho lão biết.

Lâm Phàm đứng lên, chỉ lên trời. Thiên Tu ngạc nhiên, không biết đồ nhi muốn làm gì, nhưng nghe câu kế tiếp thì xoe tròn mắt.

- Lực lượng khí vận áp vào người ta. Vậy đấy lão sư.

Lâm Phàm biểu hiện rất nghiêm túc, hắn không thể nói ngón tay nhấn nút cộng và thế là đột phá, sự thật rất kinh dị.

Dù sao trong khi đột phá đúng là hắn có nói câu đó, cảm giác hiệu quả không tệ.

Thiên Tu ngây người, sau đó nheo mắt nói:

- Đơn giản như vậy? Vi sư thấy đau lòng quá, đồ nhi đối xử với vi sư như vậy.

Động Côn ở bên cạnh nghe hai người nói chuyện, lòng thầm ngạc nhiên, tiểu tử này đột phá đến Thần cảnh?

Động Côn biết Thần cảnh tức là Chân Tiên, ngẫm lại khi tiểu tử này còn ở cảnh giới Luyện Hư Hợp Đạo đã dám chống lại bọn họ, hắn vào Thần cảnh thì sẽ nghịch thiên mà đi.

Lâm Phàm buồn phiền, không phục khẽ thở dài:

- Tạm không nói việc này, đồ nhi bị tổn thương tình cảm.

Thiên Tu giật mình kêu lên:

- Sao vậy đồ nhi?

Lần đầu tiên lão nghe đồ nhi nói lời như vậy, tuy là chuyện riêng của đồ nhi nhưng lão độc thân cả đời, không có con cái, sớm xem đồ nhi như hài tử của mình.

Trong lòng Thiên Tu không phục, đồ nhi của lão thiên tư ngút trời, anh tuấn tiêu sái, sao không có thê tử được, đây là bất công.

Giờ nghe đồ nhi nói câu đó làm Thiên Tu sốt ruột, là nữ nhân khốn kiếp nào mắt bị mù hay sao mà làm tổn thương nam nhân ưu tú như vậy.

- Chuyện là vầy, đồ nhi đi ra ngoài tôi luyện gặp một nữ nhân . . .

Lâm Phàm kể lại vụ việc, sau đó bất đắc dĩ nói:

- Lão sư cũng biết đồ nhi ngẫu nhiên mới nảy ra suy nghĩ đó, lão sư nói xem chuyện này có đáng làm đồ nhi đau lòng không?

Thiên Tu gật đầu, an ủi:

- Tức chết người. Đồ nhi đừng buồn, nếu lần sau gặp đồ nhi có thể nói khéo chút, đồ nhi nói như thế với người ta cũng không phải không được nhưng hơi trực tiếp, sợ là người ta khó chấp nhận.

Lâm Phàm xua tay:

- Không có lần sau.

Làm gì còn lần sau, chắc chắn không có.

Thiên Tu sững sờ nhìn Lâm Phàm, đồ nhi của lão cái gì cũng tốt nhưng cứ thấy đầu óc hơi khó nói. Hồi lão còn trẻ không biết cách nói chuyện nên đến bây giờ vẫn độc thân, đẹp trai có ích gì? Có thể lấy ra ăn cơm không?

Biết ăn nói mới quan trọng nhất.

Thiên Tu nhớ lại ngày xưa cùng thế hệ có người xấu xí nhưng vì nói khéo léo nên cô nương đi theo toàn là mỹ nhân.

Nhìn lại lão, đẹp trai này, thực lực cao nhưng vô dụng.

Nhớ lại lúc trước làm Thiên Tu hối hận đứt ruột, nếu ông trời cho lão thêm một cơ hội trở về quá khứ thì lão sẽ nắm chắc cơ hội tốt.

Bây giờ đồ nhi giống như lão ngày xưa, nên dù thế nào lão phải làm đồ nhi biết ăn nói hơn, không thể quá trực tiếp.

Nghe mấy câu đồ nhi đã nói, nếu lão là nữ cũng sẽ cho ăn tát, nói năng kỳ cục.

Động Côn lắng nghe, xen lời:

- Thật ra đường tu luyện tuy chú trọng âm dương điều hòa nhưng chỉ là hạ sách, thượng sách là cố thủ tinh nguyên, luyện tinh hóa khí lên đến trình độ càng cao, thẳng hướng đại đạo.

Thiên Tu trừng mắt đối phương:

- Câm mồm! Nói gì hả? Ngươi muốn hại đồ nhi của lão phu độc thân suốt đời phải không? Ngươi không có con nối dòng thì kệ ngươi, dám xúi đồ nhi của lão phu không có con cái!? Lão thất phu nhà ngươi sao tiện vậy, đã xấu rồi còn không biết nói chuyện, đời ngươi không có hy vọng.

Động Côn rất bất mãn với Thiên Tu, phản bác lại:

- Không con cái? Vào tiên cảnh thì tuổi thọ lâu xa, cần gì có liên lụy? Con cháu hậu bối nếu thiên tư kém thì chỉ có thể nhìn bọn họ chết già, khi đó trong lòng có ma, đại kiếp nạn đến tâm ma mọc đầy, chuốc thêm phiền phức.

Đột nhiên trong thiên địa phía xa có mây lành, mây đen dày nặng như núi, mây màu tím sặc sỡ yêu dị.

Lâm Phàm kinh ngạc nói:

- Cái thứ gì vậy?

Hắn không biết ba loại mây kia là gì, tuy cách thật xa nhưng có thể cảm nhận uy thế như ẩn như hiện trong đó.

Động Côn mở miệng nói:

- Bọn họ đã đến, Chân Tiên giới giáng lâm, ba tiên ma yêu đạo đi chung với nhau? Sao có thể?

Động Côn kinh sợ nhìn về phía Thiên Tu:

- Đạo hữu, tình huống không ổn, hay là thả lão phu ra, lão phu đi nói một câu với họ, khuyên họ bớt tạo sát nghiệt.

- Lão sư, để đồ nhi đi xem thử.

Lâm Phàm không ngờ người Chân Tiên giới thật sự giáng lâm, tốc độ rất nhanh.

Động Côn cảm giác hơi thở phía xa đang đến gần, nói:

- Ngươi không cần đi, bọn họ đã tới, có lẽ cảm nhận được hơi thở của lão phu nên tìm đến.

Lúc này dị tượng thiên địa làm nhiều tông môn giật mình, không biết xảy ra chuyện gì.

Đán Ác Quân Chủ vội vàng chạy tới báo cáo:

- Nguy rồi Thánh Chủ, thiên địa biến sắc.

Là quân chủ quản lý các việc lớn nhỏ trong Thánh Đường tông, Đán Ác Quân Chủ cần báo cho Thánh Chủ biết tin ngay đầu tiên.

Thánh Chủ ngước đầu nhìn, biểu tình nghiêm túc nói:

- Hơi thở chỗ đó rất hỗn loạn, rất khổng lồ, chắc không phải Chân Tiên giới đã giáng lâm rồi chứ?

Thánh Chủ chợt nghĩ đến điều gì, vung tay nói:

- Đi mau, kêu các đệ tử trốn đi, tất cả quân chủ theo ta đi Viêm Hoa tông.

Vào giây phút này Thánh Chủ nghĩ đến Viêm Hoa tông đầu tiên.

Đán Ác Quân Chủ vội vàng rời đi:

- Rõ thưa Thánh Chủ!

Đán Ác Quân Chủ đi truyền lệnh của Thánh Chủ khiến các đệ tử trốn đi hết.

Bọn họ từng đi Chân Tiên giới nên biết tình huống nơi đó, đệ tử bình thường không giúp ích gì, đông người hơn cũng chỉ là vật hy sinh.

Hàn Nhu tông nằm trên một hòn đảo nhỏ nhưng phát triển rất tốt, liên tiếp hợp nhất một, hai tông môn nhỏ dung hợp thành một.

Có một chỗ trên hòn đảo nhỏ là Huyết Luyện Tôn Giả cố ý chuẩn bị cho Nhứ Nhu, nơi ấy hoa nở chim hót, một mảnh tĩnh lặng, không cho phép ai đến quấy rầy.

Nhứ Nhu cảm nhận phút yên tĩnh, nhưng nàng cảm giác tim Hàn Minh đập rất nhanh, dường như có chuyện gì.

- Sao vậy Hàn Minh?

Huyết Luyện Tôn Già nhìn qua mắt Hàn Minh về phía xa, biểu tình lo lắng nhíu mày nói:

- Không có việc gì, Nhứ Nhu.

Nhứ Nhu nhẹ giọng nói:

- Ngươi có chuyện, tuy ta không thấy đường nhưng cảm nhận được. Đi thôi, giải quyết xong việc rồi trở về, nếu không trong lòng ngươi sẽ không yên ổn.

Huyết Luyện Tôn Giả vỗ nhẹ mu bàn tay Nhứ Nhu:

- Ừ, được rồi, ta sẽ nhanh chóng trở về.

Huyết Luyện Tôn Giả đưa Nhứ Nhu vào nhà gỗ cố ý xây dựng, rồi bay về tông môn.

Huyết Luyện Tôn Giả cảm nhận hơi thở khủng bố từ tầng mây kia, hơi thở đó không tầm thường, như vạn ma giáng lâm.

Nhưng mặc kệ là cái gì thì Huyết Luyện Tôn Giả sẽ không để

nguy hiểm nào giáng xuống người nữ nhân mà y yêu nhất.

Một lão nhân khuôn mặt âm trầm, mặc trường bào màu xanh đen nhìn bốn phía:

- Nơi này là vùng đất Nguyên Tổ? Trông không được tốt lắm.

Cuối cùng lão dừng tầm mắt trên một tòa thành trì:

- Chỗ đó có dân bản xứ.

Một lão nhân ở bên cạnh cười nói:

- Đó chẳng phải là tài liệu mà Thông Thiên Ma tông của ngươi thích nhất sao?

Lão nhân áo lục cười to bảo:

- Ha ha ha! Cũng đúng, nếu đã đến đây thì thu chút tài liệu trước.

Dứt lời lão nhân áo lục bấm pháp quyết, một cây cờ hiện ra, phất một cái, một đoàn ma khí đậm đặc gầm rống bay ra lao thẳng tới tòa thành trì.

Chốc lát sau trong thành vang từng tiếng hét, tiếng la rung trời. Ma khí bay lên trở về chỗ cũ, trong ma khí có vô số mặt người đau đớn gầm rống như đang vùng vẫy.

- Lợi hại, ma bảo trấn phái của Thông Thiên Ma tông đúng là phi phàm, khoảnh khắc đã cướp thần hồn mấy trăm vạn người. Ô Vân Ma, Sất Ma Phong Tiên Kỳ của ngươi lại tăng mạnh uy lực thêm một phần.

Ô Vân Ma cười nói:

- Đâu, chỉ cỡ trăm vạn, trên ngàn vạn mới tăng thêm chút uy lực.

Phương xa, các Thần cảnh của mười môn tiên đạo nhìn Ô Vân Ma lấy mạng trăm vạn sinh linh nhưng biểu hiện bình tĩnh không chút dao động. Các đệ tử đi theo họ thì nhíu chặt mày, cảm giác làm vậy quá tàn nhẫn.

Nhưng đối phương là thái thượng trưởng lão của ma tông, bọn họ không dám lỗ mãng.

Chương 592: Có sư huynh như vậy sao?

Một lão hòa thượng khoác cà sa, chắp hai tay, chân mày dài rũ xuống, biểu tình tường hòa nói:

- A di đà phật, xin Ô Vân Ma thí chủ đừng tạo sát nghiệt.

Ô Vân Ma chán ghét liếc lão tăng kia:

- Thiên Phật Tịnh Thổ các ngươi lo cho mình được rồi, ma đạo chúng ta làm việc liên quan gì với ngươi?

Lão tăng bình tĩnh nói:

- Thí chủ cần gì tạo sát nghiệt, hãy xem vì thí chủ thi triển Sất Ma Phong Tiên Kỳ khiến oán niệm trong tòa thành rất nặng, có lẽ qua trăm năm sẽ biến thành vực chết, vậy chẳng phải là gieo nghiệt duyên?

Ô Vân Ma hừ lạnh một tiếng:

- Lão lừa trọc lắm chuyện, nếu không phải lập lời thề cùng nhau giáng lâm thì bổn tọa đã cho ngươi biết tay!

Ô Vân Ma nhìn đệ tử ma đạo sau lưng mình, nói:

- Đi, tìm thành trì, tu luyện ma công, luyện chế ma bảo.

Đệ tử Thông Thiên Ma tông lên tiếng:

- Vâng!

Bọn họ tản ra bốn phương tám hướng, đã nôn nóng không kịp đợi. Tu vi của họ không quá mạnh, không cách nào thi triển thủ đoạn khi còn trong Chân Tiên giới, nhưng đến vùng đất Nguyên Tổ lấy đám dân bản xứ ra thử tay nghề, có ai quản được họ?

Lão tăng khẽ thở dài:

- A di đà phật.

Tiếng niệm phật vang vọng thiên địa, giữa hai tay bắn ra phật quang chói lòa bao phủ thành trì nặng nề tử khí, khoảnh khắc độ hóa bên đó.

Phác Lão Tiên của Phi Tiên môn tức giận nói:

- Hừ! Động Côn câu kết với dân bản xứ của vùng đất Nguyên Tổ!

Mộc Dịch bất mãn nói:

- Ngươi đừng vu khống, Phác Lão Tiên!

Phác Lão Tiên luôn miệng nói Động Côn câu kết với dân bản xứ, hoàn toàn là ô miệt Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung bọn họ, hoặc vì thấy Huyền Vũ Thiên Cung gặp biến cố lớn nên to gan khiêu khích.

- Vu khống? Sao ngươi không đi hỏi Động Côn tại sao cầm Tiên Thiên Tiên Hồ đối phó lão phu? Nếu không phải lão phu liều mạng chống cự thì bây giờ đã chết trong tay Động Côn và dân bản xứ kia.

Phác Lão Tiên không cách nào quên chuyện đó, lòng rất đau, vì đợt đó làm tu vi của lão bị tổn hại nặng, đến bây giờ còn chưa phục hồi lại.

Mộc Dịch không nói nhiều, không nói lý lẽ với Phi Tiên môn được nữa:

- Hừ! Không tranh luận với ngươi!

Lữ Chân Dương của Cửu Tiên sơn nói:

- Các vị đừng cãi nữa, việc này rốt cuộc như thế nào thì đợi chúng ta đi xem sẽ biết thôi, mặc kệ Động Côn có câu kết với dân bản xứ hay không nhưng đã nói lên người mạnh nhất dân bản xứ chắc chắn ở cùng Động Côn, chúng ta tìm đến là được.

Lữ Chân Dương rất vui với cảnh ngộ của hai tông, vì hai tông bị dân bản xứ làm hại mất mát nặng nề, cho Cửu Tiên sơn tiến thêm một bước.

Hiện giờ xếp chót nhất trong mười môn tiên đạo là Thương Thánh sơn, Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, Phi Tiên môn.

Thương Thánh sơn không xem như môn phái, không có môn nhân, không có đệ tử, không có gì hết, chỉ có một lão bất tử cố chống chọi. Nếu không phải thực lực của lão bất tử quá mạnh thì Thương Thánh sơn đã bị xóa tên khỏi mười môn tiên đạo từ lâu.

Phác Lão Tiên và Mộc Dịch nhìn nhau một cái, bất mãn đối phương nhưng không cãi nữa, cứ đi xem sẽ biết thật hay giả.

Đám người ẩn vào hư không lao đi xa.

Mặc Kinh Trập đang tu luyện trong nhà.

Mặc Kinh Trập bất đắc dĩ nghĩ:

- Bằng hữu của Mặc Kinh Trập này tu luyện quá mau, nếu không đuổi theo sẽ bị tuột hậu nhiều.

Mặc Kinh Trập không hiểu vị huynh đệ kia tu luyện kiểu gì. Thiên phú của gã không yếu, lần đầu tiên hai người gặp mặt thì tu vi của gã cao hơn, nhưng lần gặp sau thì cảm giác như gặp quỷ, tu vi của tên kia bắt kịp và vượt mặt gã.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng động ồn ào làm Mặc Kinh Trập không chịu nổi.

Mặc Kinh Trập bất mãn đẩy cửa bước ra ngoài:

- Tên nào mất dạy la lối om sòm trong thành? Không biết trong thành đã không có ai sao? La hét cái gì?

Từ khi khe nứt mở ra Mặc Kinh Trập mang theo cả gia đình đến Viêm Hoa tông, nhưng gã không quen ở trong tông môn, vì vậy trở về về thành tu luyện một mình.

- A?

Khi mở cửa ra, Mặc Kinh Trập thấy đám người bên ngoài thì mặt biến sắc, hỏi:

- Các ngươi là ai?

Đệ tử Thông Thiên Ma tông hét to:

- Là dân bản xứ, bắt hắn! Luyện hóa hắn!

Các đệ tử Thông Thiên Ma tông như chó tiên xông thẳng tới chỗ Mặc Kinh Trập.

Mặc Kinh Trập giật nảy mình, cái quỷ gì?

- Các vị huynh đài có phải hiểu lầm gì không? Mặc Kinh Trập này đầu đội trời chân đạp đất, nổi tiếng lừng lẫy, chưa từng làm chuyện gì có lỗi với các vị.

Đáp lại Mặc Kinh Trập là các loại thần thông ma đạo.

Viêm Hoa tông.

Thiên Tu trầm giọng nói:

- Đồ nhi, chút nữa phải dựa vào hai sư đồ chúng ta.

Biểu tình của Thiên Tu rất trầm trọng, hơi thở phía xa cho lão cảm thấy nguy hiểm, dù vậy lão không sợ.

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Ừ, lão sư yên tâm, có đồ nhi ở tuyệt đối không để người của Chân Tiên giới tạo thành chút tổn thương nào cho Viêm Hoa tông ta.

Máu đang sôi trào trong lòng Lâm Phàm, hắn nhìn sang Động Côn:

- Ngươi nhìn đi, đây là Chân Tiên giới các ngươi, rất không hòa bình. Khi chúng ta phản công chỉ mang theo chút người, còn các ngươi, ta đoán kéo hết gia đình đến phải không?

Động Côn muốn hộc máu, lười phản bác lại, lão phát hiện hai người trước mắt rất vô sỉ.

Còn bảo là mang ít người, Động Côn cho rằng số người đó là toàn bộ cường giả của vùng đất Nguyên Tổ.

Lâm Phàm nói:

- Tất cả sư đệ sư muội trong tông, dưới Thiên Cương cảnh hãy trốn đi hết, từ Thiên Cương cảnh ngũ trọng trở lên có thể chờ trong đại điện, chú ý an toàn.

Khi Lâm Phàm nói câu đó thì các đệ tử không phục.

- Lâm sư huynh nói gì kỳ, ta không thèm trốn. Ta là Tôi Thể cảnh cửu trọng thì sao chứ, ta muốn cùng tông môn huyết chiến với đối phương đến cùng!

Đệ tử này điên cuồng tôn sùng Lâm Phàm, khinh thường núp đi nên phản bác ngay.

Bốp!

Sư huynh tức giận vỗ đầu gã:

- Ngươi thôi đi nhé, Lâm sư huynh kêu ngươi trốn thì cứ trốn,

Tôi Thể cửu trọng không đủ cho người ta trừng mắt một cái, đi mau.

Đệ tử lỗ mãng thiếu suy nghĩ kia cãi lại:

- Ta không đủ chẳng lẽ ngươi đủ?

- Ta cũng không đủ, ta trốn ngay bây giờ, đi mau, nói nhảm nhiều, đừng trở về vướng víu cho Lâm sư huynh.

Trên dưới tông môn bắt đầu hành động, thực lực thấp tự động trốn đi.

Bọn họ biết lát nữa sẽ xảy ra đại chiến, nếu còn ở lại hiện trường sẽ ảnh hưởng Lâm sư huynh phát huy. Bọn họ thấy tiếc vì không thể xem anh tư của Lâm sư huynh.

Lão Hắc quấn quanh Vô Địch phong chợt bay lên biến thành lão nhân mặc áo đen đứng một bên.

Thanh Oa la lên:

- Chủ nhân, Oa Oa muốn chiến đấu cùng chủ nhân!

Thanh Oa thấy mệt người, trong thời gian này tu vi mới chỉ đến Thiên Cương cảnh tam trọng, phế đến miễn bình luận.

Lâm Phàm liếc Thanh Oa, phất tay, nói với các luyện đan đại sư quay quanh nó:

- Các ngươi mau mang nó đi, đừng vướng víu.

Các luyện đan đại sư nói:

- Oa sư, chúng ta không giúp được gì, mau trốn đi.

Thanh Oa khóc ròng:

- Ta không nỡ xa chủ nhân!

Cuối cùng Thanh Oa nhịn đau bị các luyện đan sư kéo đi.

Sau khi cách xa Vô Địch phong, Thanh Oa la lên:

- Thả ra, thả ra!

Luyện đan đại sư sốt ruột nói:

- Oa Sư đừng trở lại, chúng ta không giúp được cho Lâm phong

chủ.

Thanh Oa nhảy xuống, nhìn một vòng:

- Ai bảo ta trở lại, bản Oa Sư có nói câu đó sao? Ta tự mình đi, không cần các ngươi nâng. Đi theo ta, chúng ta trốn vào vùng đất mạo hiểm, ở trong đó rất an toàn.

Lão Hắc nói:

- Con ếch này hơi phế.

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Ừ, ngươi tốt hơn, tu vi khá lắm, sắp đến Bán Thần.

Trong thời gian này Lão Hắc điên cuồng phục hồi, cảnh giới cũ vốn cao hơn hiện giờ nên khi đi con đường xưa cũng nhẹ nhàng rất nhiều.

Hỏa Dung vội vàng đi tới, nhíu mày hỏi:

- Sư huynh, rốt cuộc có bao nhiêu người?

Hỏa Dung sắp xếp đệ tử trốn đi, không biết lần này sẽ đối diện bao nhiêu người.

Thiên Tu lắc đầu nói:

- Không biết, chắc chắn đến không ít. Yên tâm, có chúng ta ở, tuyệt đối sẽ không để tông môn xảy ra chuyện gì.

Hỏa Dung tràn ngập chiến ý nói:

- Ừ, có chúng ta ở chắc chắn không sao!

Nhưng sư huynh nói câu tiếp theo làm Hỏa Dung tuyệt vọng.

Thiên Tu nói:

- Lão phu nói là ta với đồ nhi của ta, không nói mấy người. Các ngươi không nhúng tay vào trận chiến này được.

- Sư huynh, đã vào lúc này rồi có cần nói chúng ta vậy không?

Hỏa Dung mếu, có sư huynh như vậy sao?

Động Côn xen lời:

- Hắn nói đúng, các ngươi không nhúng tay được, người đến lần này chắc toàn là thái thượng trưởng lão của các môn các phái, tu vi Chân Tiên, tu vi Luyện Hư Hợp Đạo như các ngươi không đỡ nổi một chiêu.

Hỏa Dung nhìn Động Côn, cảm giác mất hết mặt mũi.

Lâm Phàm rất bất mãn nói:

- Hỏa Dung trưởng lão, các người ra sau đứng xem chúng ta là được, bản phong chủ không đi tìm mấy kẻ không thân thiện này thì thôi đi ngược lại tìm tới cửa, không biết ai cho họ lá gan, lão sư thấy đúng không?

Hắn cảm giác mình vào Thần cảnh, chưa lập uy phong, những người kia chưa biết hắn khủng bố đến mức nào.

Thiên Tu gật đầu nói:

- Ừ, đồ nhi nói đúng.

Động Côn lắc đầu, cảm giác hai sư đồ đúng là quái thai, đã lúc này rồi còn có tâm tình nói giỡn, không hay biết đám Chân Tiên kia khủng khiếp đến mức nào.

Đột nhiên hư không nổ vang, mây lành trải dài mấy vạn dặm, mây ma, mây yêu phát ra tiếng rít gào khiến người run sợ.

- Hành động đi lão sư, hóa . . .

Lâm Phàm mới mở miệng đã bị lão sư ngăn lại, hắn khó hiểu nhìn lão:

- Sao vậy lão sư?

Thiên Tu nói:

- Đồ nhi đừng vội, lần đầu vi sư gặp nhiều cường giả như thế, lòng hơi hưng phấn, chút nữa muốn tán gẫu trước khi đánh nhau.

Lâm Phàm chớp chớp mắt, thả tay xuống:

- Không cần nói nhiều làm gì đâu lão sư, người ta đã giết tới cửa, trực tiếp đánh là được.

Thiên Tu nói:

- Đừng gấp, nhìn xem đến bao nhiêu đã.

Lâm Phàm nói:

- Được rồi, nghe lời lão sư, nhưng lát nữa đồ nhi lên trước, lão sư lót sau.

Hắn vào Thần cảnh là vô địch, nhưng sợ lão sư sơ sẩy bị người đánh, hắn sẽ rất đau lòng.

Chương 593: Các ngươi làm lão sư của ta sợ

Một tiếng quát lạnh vang vọng thiên địa:

- Dân bản xứ! Chúng ta đã đến, còn không quỳ xuống đền tội!

Mộc Dịch của Huyền Vũ thiên cung xuất hiện trên bầu trời, rất căm thù những dân bản xứ. Trưởng lão trong môn phái đều bị giết, chưởng giáo Triêu Bạch Đế cũng chết vào tay dân bản xứ, hỏi sao Mộc Dịch không hận?

Trong mười môn tiên đạo chỉ có Thương Thánh sơn không đến, còn lại đều có mặt.

Sáu tông ma đạo ma khí ngập trời, bốn điện yêu khí ngưng tụ thành các loại quái vật kinh dị bay ra.

Trong phút chốc hơi thở kinh khủng đến tột độ đè ép bầu trời Viêm Hoa tông.

Đám người Hỏa Dung biểu tình kinh sợ:

- Mạnh quá!

Khí thế đó làm Hỏa Dung không có chút lòng chống cự, đây chính là nghiền ép về thực lực sao?

Động Côn nhìn kỹ:

- Quả nhiên tất cả đều đến.

Không ngờ ba đạo liên hợp với nhau, ngàn năm trong Chân Tiên giới lần đầu tiên xuất hiện tình huống này.

Động Côn nhìn về phía Thiên Tu, lão thất phu này không khiến người ghét, mặc dù ở chung không lâu nhưng nụ cười, tiếng mắng của Động Côn nhiều nhất từ khi tu tiên đến nay.

Động Côn nói:

- Thả ta đi, ta có thể che chở các ngươi.

Nếu lão ra mặt thì tuy không thể bảo vệ nhiều người nhưng ít nhất có thể che chở cho lão thất phu này.

Đưa mắt nhìn có gần trăm vị Chân Tiên, thử hỏi đánh kiểu gì? Lấy cái gì để đánh?

Mỗi môn phái có ít nhất bốn vị thái thượng trưởng lão, nhiều thì năm, sáu vị. Giờ gần như có mặt đông đủ hết, sợ là Chân Tiên đều kéo tới đây.

Phác Lão Tiên của Phi Tiên môn luôn tìm kiếm, khi thấy Động Côn đứng trong phe địch thì quát chói tai:

- Động Côn, quả nhiên ngươi câu kết với dân bản xứ!

Động Côn sửng sốt:

- Cái gì?

Nói cái quái gì? Cái gì gọi là câu kết với nhau? Lão phu đang là tù binh, không thấy sao?

- Phác Lão Tiên, ngươi nói bậy bạ cái gì!

Phác Lão Tiên tức giận nói:

- Hừ! Ta nói bậy? Hãy nhìn ngươi đi, đến chỗ dân bản xứ còn đứng chung với họ, ngươi không câu kết với dân bản xứ thì là gì?

Khi Phác Lão Tiên nhìn hướng Lâm Phàm thì tức run người:

- Là dân bản xứ nhà ngươi!

Phác Lão Tiên mãi mãi không quên cảnh Phi Tiên môn bị ăn cắp, là dân bản xứ này lấy hết tài phú của Thiên Cơ môn.

Lâm Phàm liếc qua:

- Sao, muốn gì?

Hắn cười thầm trong bụng, nhiều người thật, có nhiều Chân Tiên như thế chút nữa đánh nhau sẽ rất phấn khích.

Phác Lão Tiên tức giận quát:

- Đồ khốn! Ngươi còn dám hỏi ta muốn gì? Trả lại tài phú của phái ta đây!

Phác Lão Tiên ước gì tự mình lao xuống bầm thây đối phương ra vạn mảnh.

Không chỉ mình Phác Lão Tiên trừng mắt Lâm Phàm, đám người Dương Tiên Tử cũng giận run người, ước gì đánh chết đối phương.

Đằng Thi Ngữ của Luyện Ma tông giọng điệu âm trầm, mắt lấp lóe tia lạnh lùng nói:

- Các vị nói nhiều làm gì, ra tay đi, chia cắt nơi này để còn đi chỗ khác. Nhưng lão phu nói trước, xác chết ở đây đều để lại cho lão phu.

Đằng Thi Ngữ thích xác đám dân bản xứ, luyện chế thành thi ma sẽ là lựa chọn không tệ, không chừng có xác suất nhất định ra thi ma vương.

Lâm Phàm hỏi:

- Lão sư có thể đánh vài người?

Theo ý của hắn thì muốn bao hết đám cường giả Chân Tiên giới, nhưng sợ làm lão sư buồn nên nhịn đau chia vài người để lão sư phát huy.

Giờ phút này lần đầu tiên Thiên Tu cảm giác áp lực lớn, nếu chỉ có một, hai, ba tên thì không sao, quan trọng là đám Chân Tiên quá đông, gần trăm người, thật sự khó thể đối kháng lại.

Thiên Tu nói nhỏ:

- Đồ nhi lát nữa hãy chạy trước, vi sư sẽ ngăn cản cho.

Thiên Tu nhìn đám người Hỏa Dung:

- Sư đệ, có lẽ sư huynh không thể cứu các ngươi được nhưng sẽ cố gắng tranh thủ thời gian, bao nhiêu người chạy ra được hay bấy nhiêu.

Đám người Hỏa Dung nhìn sư huynh, lặng im gật đầu. Bọn họ không định đi, sẽ ở lại sóng vai chiến đấu cùng sư huynh.

Chân Tiên đến quá đông, sư huynh gặp chuyện không kinh mà cũng nói ra lời như thế đủ thấy không có nắm chắc.

Lâm Phàm đang suy nghĩ lát nữa chia bao nhiêu người cho lão sư chợt nghe lời dặn của lão sư, hắn kinh ngạc hỏi:

- Lão sư mới nói gì?

Thiên Tu nói:

- Vi sư nói là đồ nhi chạy trước, vi sư sẽ chống đỡ cho.

Lâm Phàm hoang mang:

- Khoan, đồ nhi chạy làm chi?

Mới có bấy nhiêu người đến, cần gì phải chạy? Nếu chạy trốn thì sau này làm sao lăn lộn?

Có hiểu cái gọi là nghiền áp cùng cảnh giới không địch thủ không?

- Sao giờ này rồi mà đồ nhi còn không xem hiểu, nhiều Thần cảnh như vậy làm sao ngăn cản được. Nhưng đồ nhi yên tâm, vi sư sẽ che chở đồ nhi rời đi, sau này không có vi sư ở bên cạnh nhớ đừng gây sự nữa.

Nói một hồi không hiểu sao vành mắt Thiên Tu đỏ hoe, cảm giác phải chia tay đồ nhi bảo bối, lòng không nỡ. Ít nhất lão chưa thấy đồ nhi cưới thê sinh tử, trong lòng lão còn nhiều chuyện chưa thực hiện.

Lâm Phàm ngơ ngác nhìn lão sư, không rõ có chuyện gì, sao đang yên lành mắt lão sư đỏ hoe?

Sau đó Lâm Phàm đã hiểu, lão sư không tin tưởng hắn, cho rằng lần này sẽ chết tại đây.

Lâm Phàm bước lại gần ôm Thiên Tu, vỗ lưng lão:

- Lão sư đừng như vậy, nghi thức khai chiến tốt lành mà bị lão sư làm thành mùi mẫn. Đồ nhi bao hết đám kia, chừa một tên cho lão sư chịu không? Yên tâm, không sao đâu, đồ nhi rất mạnh, đánh khắp thiên hạ không địch thủ, thật sự, không khoe khoang.

Thiên Tu nói:

- Đã lúc này rồi đồ nhi không thể nói thật với vi sư sao. Đồ nhi hãy đi đi, vi sư còn một hậu chiêu, chắc có thể chống cự một lúc.

Động Côn tiến lên trước nói:

- Các vị, chúng ta là người tu tiên Chân Tiên giới chứ không phải kẻ cuồng giết người. Viêm Hoa tông ở đây đối xử với ta không tệ,

chúng ta chưa giao lưu với dân bản xứ vùng đất Nguyên Tổ nên mới có hiểu lầm, thật ra chúng ta có thể . . .

Phác Lão Tiên gầm lên:

- Câm mồm! Ngươi là thái thượng trưởng lão Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung Chân Tiên giới nhưng cầu tình cho dân bản xứ, ngươi còn nói là mình không câu kết với dân bản xứ?

Động Côn bị Phác Lão Tiên chọc giận:

- Bà nội nó, lão phu không câu kết với dân bản xứ! Phác Lão Tiên nhà ngươi bị điên sao? Lão phu câu kết với dân bản xứ thì sao? Ta hỏi ngươi làm gì được lão phu?

Còn chưa chịu thôi? Đã bảo không câu kết thì không có, cứ khăng khăng không chịu sửa, không thấy lão phu đang bị trấn áp sao? Mắt mù rồi.

Khi Động Côn nói ra câu đó chợt phát hiện giam cầm trên người biến mất, pháp lực hùng hậu lại tràn ngập trong cơ thể.

Thiên Tu nhìn Động Côn, ngữ điệu hết sức hiền hòa thậm chí có chút cầu xin:

- Con người của ngươi không xấu, ngươi đi đi, hy vọng có thể tha cho đồ nhi của ta.

Hỏa Dung ngây người nhìn sư huynh, lão biết sư huynh cả đời cao ngạo, tung hoành, chưa bao giờ xin ai, đây là lần đầu tiên cầu người, ài.

Động Côn gật đầu nói:

- Ừm, lão phu cố gắng hết sức.

Tuy dân bản xứ này làm chuyện tội không thể tha thứ với Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung bọn họ, nhưng Động Côn hiếm khi gặp một lão thất phu hợp mắt nên mới đồng ý.

Lâm Phàm buông lão sư ra, tâm tình rất tệ. Nhưng người này làm lão sư của hắn sợ, không thể tha thứ.

Động Côn lại gần vỗ vai Lâm Phàm:

- Yên tâm, lão phu hứa với lão sư của ngươi sẽ che chở ngươi.

- Biến sang bên.

Lâm Phàm giơ tay, tốc độ cực nhanh, dù là Động Côn cũng không phản ứng lại đã bị đánh bay đụng vào trong đại điện.

Lâm Phàm cúi đầu, chậm rãi bay lên, thân hình dần biến đổi, mở công pháp ra.

- Các ngươi thật đáng giận, làm lão sư hiền hòa của bản phong chủ sợ đến mức này, tội không thể tha. Hôm nay các ngươi đừng mong đi đâu, quỳ xuống hết xin lỗi lão sư của bản phong chủ, đi ra ngoài đường làm sợ người ta là không đúng!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lâm Phàm vừa dứt lời, hơi thở kinh khủng tột độ lấy hắn làm trung tâm bắn lên cao.

- A!

Lâm Phàm quát lớn, dốc hết sức ra, ánh sáng huyễn lệ bộc phát từ người hắn, đây là cực độ của lực lượng.

Cột sáng lực lượng phát ra giọng nói của Lâm Phàm:

- Các ngươi đã sẵn sàng chưa?

Ô Vân Ma lạnh lùng nói:

- Dân bản xứ càn rỡ, cho rằng nói mấy lời đó là có thể đối kháng với chúng ta sao? Mới nãy trước khi lão phu đến đã liên tục diệt hai thành, mấy trăm vạn dân bản xứ chết trong tay lão phu, lão phu luyện chế thành oan hồn ma bảo, ngươi là người tiếp theo.

Ô Vân Ma bấm pháp quyết, Sất Ma Phong Tiên Kỳ hiện ra. Ô Vân Ma điều khiển pháp lực làm cờ bay phần phật, một đoàn ma khí siêu khủng bố che kín trời, trong ma khí có khuôn mặt của vô số oan hồn không ngừng giãy dụa muốn thoát ra, trông rất đau khổ.

Cột sáng tan biến, Lâm Phàm cao lên ba thước, tóc như cuồng long bay rối sau đầu.

Mắt Lâm Phàm lóe tia sáng lạnh:

- Ngươi mới nói gì? Ngươi giết mấy trăm vạn?

Mặt Ô Vân Ma dữ tợn cười to bảo:

- Ha ha ha, nói cái gì? Lỗ tai của dân bản xứ nhà ngươi bị điếc sao? Lão phu lặp lại lần nữa, liên tục đồ hai thành, mấy trăm vạn dân bản xứ chết trong tay lão phu. Tiếng hét của những dân bản xứ rất thảm thiết, chờ chút nữa ngươi cũng sẽ gặp kết cục này.

Đột nhiên tiếng cười ngừng bặt.

Bùm!

Lâm Phàm biến mất tại chỗ, khi xuất hiện đã đến trước mặt Ô Vân Ma, đánh ra cú đấm thật mạnh vào bụng đối phương.

Răng rắc!

Ma y trên người Ô Vân Ma bị lực lượng oanh kích vỡ ra từng tấc, mắt lão lồi ra, khom người hộc máu.

Lâm Phàm túm tóc Ô Vân Ma:

- Ngươi lặp lại lần nữa, giết ai?

- Sao có thể như vậy?

Mặt Ô Vân Ma trắng bệch, nhưng lửa giận cháy hừng hực trong lòng, rống to:

- Sất Ma cắn nuốt!

Hú hú!

Trong ma khí truyền ra tiếng khóc than, những oan hồn gào thét.

- Ta là con dân của Nhật Chiếu tông, tông môn sẽ báo thù cho ta!

- Ác ma, vì sao đồ thành trì của ta?

Lâm Phàm đang định tấn công nhưng nghe những lời đó thì ngây ra, Nhật Chiếu tông?

- Ngươi mới đi từ đâu đến đây?

Ô Vân Ma rống to:

- Đáng giận!

Một đấm đánh Ô Vân Ma suýt chết.

- Đến từ đâu?

Ô Vân Ma chỉ phía xa.

Lâm Phàm nhìn theo, thầm nhủ đó là hướng có Nhật Chiếu tông mà.

Phải rồi, con dân các thành Viêm Hoa tông đã trốn hết, làm gì có vụ đồ thành. Mà kệ, đánh trước rồi tính.

Lâm Phàm liên tục đâm vào bụng Ô Vân Ma, mỗi cú đấm thật mạnh làm lão cảm giác cái chết đến gần.

Cảnh tượng này diễn ra trong chớp mắt.

Chân Tiên khác của Chân Tiên giới ngây người không phản ứng lại.

Lâm Phàm ném Ô Vân Ma người mềm oặt cho lão sư.

- Lão sư trói lão, nhặt xác.

Chương 594: Gan đấy, ta thích

Ô Vân Ma như chó chết bị quăng từ trên cao xuống, nằm ngay đơ không nhúc nhích.

Khóe môi Thiên Tu co giật:

- Cái này . . .?

Xử một người đơn giản vậy sao?

Thiên Tu xem không hiểu, đối phương kéo nhiều Chân Tiên đến, lão thật sự không thể đối đầu, nhưng đồ nhi đi lên đánh một phát đã hạ một người, làm lão không biết nên nói cái gì.

Thiên Tu phản ứng lại, chớp mắt hút ngược giọt lệ sắp lăn ra.

- Lần này mất hết mặt mũi, bị đồ nhi thấy mặt nhỏ yếu rồi.

Khụ khụ!

Thiên Tu hắng giọng, lấy lại phong độ cũ, nhìn sang sư đệ:

- Hỏa Dung, nhìn gì đó, còn không trói người lại? Không thấy đồ nhi của ta đã hàng phục một tên sao?

Hỏa Dung ngây người, không hiểu ý của sư huynh:

- A? Sư huynh không để tiểu tử này đi nữa sao?

Thiên Tu bình tĩnh nói:

- Đi cái gì, có sư huynh ở dây thì không cần đi đâu, chờ chút nữa đồ nhi không ngăn được còn có lão phu.

Lão đã không nhớ chuyện gì mới xảy ra, tóm lại cứ coi như không có.

Hỏa Dung thầm rít gào lật mặt mau vậy, mới rồi còn kêu tiểu tử này chạy trốn trước, sao bây giờ không chạy nữa?

Các đệ tử Thiên Cương cảnh ngũ trọng kinh thán, há hốc mồm:

- Lâm sư huynh lợi hại quá!

Bọn họ bị anh tư của Lâm Phàm làm phục sát đất.

Lâm Phàm đứng lơ lửng, Chân Tiên vây quanh một vòng:

- Nào, cùng lên đi, đừng làm bản phong chủ quá thất vọng, nếu không sẽ đánh chết các ngươi!

Một tiếng quát sấm sét vang lên:

- Ngông cuồng!

Một kiếm ý cắt qua thiên địa chém tới, mũi nhọn kiếm ý ra từ tay thái thượng trưởng lão của Tiên Kiếm phái.

Lâm Phàm ngáp dài, tùy ý giơ tay, không thèm nhìn đã chộp kiếm ý vào tay, tiếc nuối nói:

- Kiếm ý thì đủ nhưng tốc độ không nhanh.

Trưởng lão Tiên Kiếm phái mặt biến sắc:

- Cái gì!?

Không ngờ đối phương dễ dàng đỡ được.

- Bản phong chủ nói là cùng nhau lên, nếu không thì bản phong chủ sẽ ra tay.

Lâm Phàm đã chuẩn bị sẵn sàng sẽ đánh cho đám người này la làng, cho bọn họ biết cái gì gọi là khủng bố.

Các tông các phái nhìn nhau một cái, sau đó gật đầu.

- Càn rỡ!

- Cùng nhau ra tay đi các vị, hạ gục dân bản xứ này!

Trong phút chốc thiên địa chấn động, các loại pháp lực rực rỡ bắn ra. Bọn họ đều là Chân Tiên, thực lực phi phàm, mỗi lần ra tay là có pháp tắc giáng lâm.

Tiên bảo, ma bảo, yêu bảo, đủ thứ kỳ lạ, đều khủng bố vô cùng.

Tiên quang đan xen ánh chiếu thiên địa, hư không bị những bảo bối chiếu rọi muôn tía nghìn hồng.

Ba tiên ma yêu đạo cùng tấn công chỉ vì đối kháng một người,

mọi người chưa bao giờ nghĩ đến khả năng này.

Càng làm bọn họ hãi hùng là dân bản xứ đối mặt với họ mà không sợ chút nào, còn khiêu khích họ.

Đằng Thi của Luyện Ma tông quát lớn:

- Tuy hắn mạnh nhưng chúng ta cùng có mặt, chẳng lẽ không địch lại một dân bản xứ Chân Tiên sao? Các vị hãy lấy bản lĩnh ra hết, đừng che giấu nữa!

Người Đằng Thi phát ra ánh sáng đen, hai tay nhanh chóng đánh ra pháp ấn. Một quan tài đen thui hiện ra trước mặt Đằng Thi.

Trên quan tài có vết máu, các loại ma văn huyền diệu mà kinh dị.

- Thi Ma Chi Vương!

Bùm!

Nắp quan tài đen bị đánh bay lên cao, khói đen đậm đặc tràn ngập trong quan tài, có thứ khủng bố sắp từ bên trong đi ra.

Chân Tiên tiên đạo thấy thứ đó thì sinh lòng chán ghét. Thi Ma Chi Vương của Đằng Linh được ngưng tụ từ ngàn vạn sinh linh, là ma trong ma.

Đôi tay khổng lồ đen thui, móng tay sắc bén bấu hai bên mép quan tài, mang theo khói đen ngồi dậy, đôi mắt đỏ máu nhìn Lâm Phàm.

Đằng Thi quát to chỉ huy Thi Ma Chi Vương:

- Giết!

Mọi người thấy cảnh này thì không nương tay nữa, vô số thần thông tiên thuật che kín thiên địa, đổ ập đến. Các loại tiên bảo bắn ra tiên quang xé rách thiên địa.

Thiên Tu nghiêm túc, căng thẳng, lo lắng nói:

- Đồ nhi cố lên!

Thiên Tu chợt nhận ra mình làm lão sư thật vô dụng, chẳng những không thể bảo vệ đồ nhi còn để đồ nhi đối diện một mình.

Nếu lúc trước đồ nhi không đánh lại, lão làm lão sư sẽ che chở

đồ nhi rời đi, dù có chết cũng tự hào.

Nhưng bây giờ thì không đúng, sai quá, làm gì có chuyện đồ nhi bảo vệ lão sư, mất mặt chết.

Động Côn đi ra đại điện, đang định chửi thề:

- Tên nhãi ranh này, lão phu muốn bảo vệ ngươi mà sao ngươi đánh lão phu!

Nhưng khi Động Côn thấy cảnh tượng trên trời thì hóa đá.

Làm gì vậy? Sao thế này, đánh nhau thật?

Nhưng kỳ lạ, có cần đánh hội đồng vậy không? Quá vô sỉ.

Thi Ma Chi Vương xuất hiện trước mặt Lâm Phàm, thân hình không giống hình người, bị chất liệu đặc biệt màu đen bao người, đôi tay thô kệch đánh thẳng vào hắn, thi khí đậm đặc sôi trào, dường như dính phải một chút sẽ bị thương nặng.

Lâm Phàm liếc qua:

- Cái thứ gì, muốn hù người à.

Lâm Phàm chộp hai chân Thi Ma Chi Vương giang ra, đạp vào đũng quần, xoẹt một tiếng Thi Ma Chi Vương rách thành hai khúc.

Đằng Thi giật nảy mình bi thương hét lên:

- Thi Ma Chi Vương của lão phu!

Còn cảnh tượng làm Đằng Thi hết hồn hơn nữa.

Hai tay Lâm Phàm cầm hai bên khúc người Thi Ma Chi Vương như múa hai cây đuốc lửa ném vào các loại tiên bảo.

Binh! Bốp!

Tiếng va chạm không dứt, Thi Ma Chi Vương và các tiên bảo va chạm phát ra tiếng kim loại ma sát.

Đằng Thi suýt hộc máu:

- Khốn kiếp, dám lấy Thi Ma Chi Vương của lão phu thành vũ khí, không thể tha thứ!

Đằng Thi không ngờ Thi Ma Chi Vương của mình vừa va chạm đã bị đối phương phanh thây, lão không dám tưởng tượng điều này.

Lâm Phàm ném mạnh:

- Trả cho ngươi.

Hai cây đuốc lửa với tốc độ khủng bố bay thẳng vào Đằng Thi.

Đằng Thi giật mình vỗ chưởng, pháp lực bắn ra đánh nát Thi Ma Chi Vương, một đoàn khí ô trọc phát tán dính lên người trưởng lão tiên đạo ở bên cạnh.

Trưởng lão hoảng hồn hét rầm lên:

- Đồ khốn Đằng Thi!

Các loại tiên bảo bộc phát ra tiên quang rực rỡ đan xen trên trời, nếu là Chân Tiên bình thường chắc đã bị hù sợ chết.

Nhưng Lâm Phàm là người bị hù sợ từ nhỏ đến lớn sao?

Còn lâu, hắn chưa bao giờ biết biểu tình sợ là thế nào.

- Lực lượng Chân Võ!

Lâm Phàm giơ nắm tay, không dùng chiêu thức hoa hòe, không có hiệu ứng năm đồng, chỉ có lực lượng thuần khiết nhất.

Đấm một cái không chết thì hai cái, sẽ có một đấm lấy mạng già của đối phương.

Một tòa tiên đỉnh lấp lóe tiên văn ánh sáng vàng, chín con rồng quấn quanh nghiền áp bay tới. Đây là bảo bối trấn phái của Đại Cực cung, Cửu Long Thiên Khung Đỉnh.

Khi Cửu Long Thiên Khung Đỉnh sắp giáng xuống, chín con rồng bay lên bao bọc tiên đỉnh hóa thành một luồng tiên quang mênh mông bắn vào Lâm Phàm.

Lâm Phàm quát lớn:

- Huênh hoang!

Năm ngón tay co lại ngưng tụ lực lượng, tung nắm đấm va chạm với tiên đỉnh.

Bốp!

Răng rắc!

Tiếng tiên đỉnh rạn vỡ, thân đỉnh có vết rạn.

Lâm Phàm xòe tay chộp chân đỉnh nhấc lên:

- Cái thứ gì dễ bể vậy.

Lâm Phàm biến mất, khi lại xuất hiện đã ở trước mặt trưởng lão Đại Cực cung.

Lâm Phàm giơ tiên đỉnh ném mạnh vào mặt đối phương.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cửu Long Thiên Khung Đỉnh bể thành mảnh nhỏ, tiên linh vội bay ra ngoài. Tiên linh muốn bỏ chạy nhưng bị Lâm Phàm chốp lấy chợp vào mặt trưởng lão Đại Cực cung.

Tiên linh nổ tung khét mặt đối phương.

Trưởng lão Đại Cực cung miệng ọc máu, há mồm bay ra mấy cái răng, mặt vặn vẹo biến hình.

- Cửu Long Thiên Khung Đỉnh của lão phu . . .

Đây là suy nghĩ duy nhất trước khi xỉu của trưởng lão.

Hỏa Dung siết chặt hai nắm đấm, quá hưng phấn đến mức mặt đỏ rực:

- Hay, lại đánh gục một tên!

Quá rung động.

Phác Lão Tiên phát hiện dân bản xứ này quá mạnh, mắt tàn nhẫn nhìn xuống dưới:

- Các ngươi cố chống, lão phu giết đám dân bản xứ này trước.

Dân bản xứ này mạnh thì đã sao, những môn nhân của hắn chưa chắc mạnh.

Thiên Tu đang đợi cơ hội, thấy có đồ ngốc định một mình lao xuống thì hớn hở:

- Xem ra đã đến lúc lão phu ra tay.

Kêu lão xông vào vòng vây địch thì không thể nào, rất ngốc.

Hỏa Dung tha thiết nhìn sang:

- Đành nhờ vào sư huynh.

Thiên Tu bình tĩnh cười nói:

- Sư đệ hãy che tai lại, nhìn xem sư huynh trấn áp người này thế nào.

Thiên Tu đang định ra tay thì phát hiện là lạ, Phác Lão Tiên đang lao về phía lão bỗng quay đầu về đường cũ.

Thiên Tu ngây ra:

- Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ không cho lão cơ hội biểu hiện?

Lâm Phàm phát hiện có người định đánh lén tông môn của mình thì không nhịn được, trực tiếp mở Hữu Sắc Nhãn Tình ra.

Phác Lão Tiên tức giận quát:

- Dân bản xứ, lão phu muốn lấy mạng của ngươi!

Phác Lão Tiên muốn liều mạng với dân bản xứ này, lão không chịu nổi ánh mắt trào phúng đó.

Lâm Phàm giơ tay đè xuống, tiên quang bao phủ người Phác Lão Tiên vỡ ra từng tấc hóa thành đốm sáng.

Dương Tiên Tử giật mình kêu lên:

- Trở về!

Dương Tiên Tử không ngờ Phác Lão Tiên lao thẳng qua.

Bộp!

Bất cứ thế công nào đều yếu ớt trước mặt Lâm Phàm.

Một tay bấu đầu Phác Lão Tiên, Lâm Phàm nhìn đám người:

- Nếu các ngươi cùng ta đánh một trận khiến ta vui thì có lẽ ta sẽ

tha một mạng cho các ngươi, nhưng nếu dám ra tay với tông môn của ta thì tên này là kết cục của các ngươi.

Lâm Phàm siết chặt ngón tay bóp bể đầu Phác Lão Tiên.

Máu nhuộm đỏ không trung, tiên khí bao la hình thành cột sáng phun ra từ cổ Phác Lão Tiên, tan biến trong thiên địa.

Chân Tiên chết, dị tượng sinh ra, máu chảy đầy, thiên địa nhuộm đỏ thẫm như biển máu.

Dương Tiên Tử mặt biến sắc:

- A! Ngươi . . .!

Đây là Chân Tiên thứ nhất chết trận, còn là của Phi Tiên môn.

Dương Tiên Tử khó thể chấp nhận.

Đám người mặt tái nhợt kinh hoàng, có Chân Tiên đã chết.

Thái thượng trưởng lão Thiên Cơ môn hết hồn, nếu để mặc thì sau này Chân Tiên giới khó bình yên:

- Các vị! Dân bản xứ càn rỡ, chúng ta phải chém giết, nếu không sẽ tai họa ngầm vô cùng, Thiên Cơ môn chúng ta nguyện dốc hết sức quyết tru sát người này!

- Có gan dạ, ta thích!

Lâm Phàm vào Thần cảnh, lòng lâng lâng nhiều, tuy hắn đánh một mình thì đám người kia yếu như bún, nhưng phải công nhận đông người hơi có lợi, tuy nhiên không quá lớn.

Vậy cứ đánh sướng tay đi.

Thiên Tu không vui vẻ nhìn đồ nhi của mình, cướp hết nổi bật, không lẽ lão chỉ có thể đứng xem kịch?

Chương 595: Sống chết do trời, tùy vào số trời

Tinh Thần lão tổ, thái thượng trưởng lão của Thiên Cơ môn khí thế tăng vọt, xúi các môn các phái lấy hết thực lực ra giết Lâm Phàm. Thiên Cơ môn dẫn đầu quát lớn.

Tuy đang là ban ngày, trời xanh mây trắng nhưng chu thiên tinh thần chuyển động, lực lượng sao mênh mông hóa thành sông dài từ trên trời giáng xuống.

Đây là thủ đoạn của Chân Tiên, tu sĩ Luyện Hư Hợp Đạo tuy có thể câu thông lực lượng sao nhưng tuyệt đối không làm được điều này.

- Di tinh đổi vị, chu thiên tinh thần, Tinh Thần Đại Đế!

Lực lượng sao như thác nước hùng hồn đổ xuống, ánh sáng bảy màu chiếu rọi thiên địa, thủ đoạn đó làm mọi người kinh sợ.

Lực lượng sao dần tụ thành ảo ảnh khổng lồ, uy thế phi phàm, có uy nghiêm vô thượng. chu thiên tinh thần khắc trên trường bào tỏa ánh sáng rực rỡ.

- Hay! Tinh Thần lão tổ đã bày ra thủ đoạn như vậy thì chúng ta còn chờ cái gì, mau bắt dân bản xứ đền tội!

Nhiều thái thượng trưởng lão đánh hăng máu, dân bản xứ quá càn rỡ, có thể nói là vô pháp vô thiên.

- Ừ, sớm nên làm vậy, nếu không thì chán chết. Mau đánh chết ta đi, chứ lâng lâng quá thì không hay.

Lâm Phàm rất rầu, rầu chết. Lúc trước vào Thần cảnh, hắn gặp những người này tuyệt đối không có sức đánh lại, còn bây giờ thì hơi tiếc, làm thịt bọn họ dễ như chơi.

Lâm Phàm phải thanh minh rằng hắn không là kẻ cuồng giết người, hắn tràn đầy tình yêu, nếu đánh chết hết những kẻ xấu tính này thì cuộc đời chán nản.

Nhưng không đánh chết thì không được, nhiều Chân Tiên quá, phải thanh lý bớt, thanh lý ai thì chờ xem đã. Lâm Phàm trầm tư,

nghĩ ra một cách hay.

Trong vòng ba đấm đánh chết một người, ai có thể chịu được cú đấm thứ ba thì không liên quan hắn, sống chết do trời, tùy số trời.

Trong khi Lâm Phàm suy nghĩ những điều này thì ảo ảnh khống chế ngôi sao thò tay trắng rộng lớn ra, hư không vỡ nát vì không chịu nổi áp lực.

Tay trắng ngày càng đến gần, có thể cảm nhận được uy thế khủng bố, các thái thượng trưởng lão xung quanh đều tránh ra.

Đây là thần thông tiên thuật của Thiên Cơ môn, Tinh Thần Đại Đế, tuy chỉ là ảo ảnh nhưng không thể xem thường, câu thông lực lượng thiên địa vì sao ngưng tụ ra đại năng thật sự.

Lâm Phàm nghĩ thông:

- Bắt đầu chiến đấu, ba đấm đánh chết một tên.

Hắn ngước đầu lên, co tay thành nắm đấm, nghiêng người dánh một đấm vào tay trắng.

Răng rắc!

Tay trắng nứt rạn dần tan vỡ.

Tinh Thần lão tổ há hốc mồm:

- Cái gì?

Đang đùa sao?

Tinh Thần lão tổ mặt biến sắc:

- Ngươi muốn làm gì!?

Lâm Phàm bước ra một bước đi lên phần đầu ảo ảnh, hai tay nắm đầu Tinh Thần Đại Đế xoay mạnh, rắc một tiếng, tay nhấc lên, đầu của Tinh Thần Đại Đế bị bẻ xuống.

Tinh Thần lão tổ mặt biến sắc:

- Càn rỡ! Dám bất kính với Tinh Thần Đại Đế!

Đây là siêu bất kính.

Lâm Phàm ném cái đầu lên, ngã người đá móc giò:

- Cái thứ gì, xem banh!

Đầu xoay tít bay thẳng vào chỗ Tinh Thần lão tổ.

- Khốn nạn!

Tinh Thần lão tổ bấm pháp quyết cố ngăn lại, nhưng nghĩ đây là Tinh Thần Đại Đế, sao mình có thể bất kính. Chờ khi Tinh Thần lão tổ phản ứng lại thì cái đầu to đã đụng vào người lão, mắt lão lồi ra, há mồm thè lưỡi, hộc máu.

Tinh Thần lão tổ lảo đảo sắp té, bị lực đẩy rớt xuống.

Rầm!

Tinh Thần lão tổ rớt xuống đất tạo hố to.

Tinh Thần lão tổ tức xì khói:

- Đáng giận, rất đáng giận!

Dân bản xứ này rất đáng giận.

Tinh Thần lão tổ định đứng lên lại liều mạng với dân bản xứ, nhưng phát hiện một bóng người đứng trước mặt mình từ bao giờ.

Tinh Thần lão tổ trừng dân bản xứ:

- Ngươi muốn gì?

Lão không ngờ sự việc sẽ biến thành thế này.

- Muốn gì? Bắt ngươi chứ sao.

Thiên Tu đắng lòng, lẽ ra nên là lão đấu với đám người này, bây giờ đồ nhi đi lên, lão chỉ có thể bắt con mồi đi lạc.

Ví dụ lão nhân này, đã bị đồ nhi đánh hộc máu còn muốn xông lên, vậy chẳng phải là không xem Thiên Tu lão đây ra gì?

Phải trói lại.

Một lão tăng đứng trước mặt Lâm Phàm, chắp hai tay, niệm phật, người tỏa ánh sáng vàng:

- A di đà phật, thủ đoạn của thí chủ quá tàn nhẫn, sợ rằng sau

này sẽ mọc đầy tâm ma, ảnh hưởng lớn đến đạo hạnh.

Thiên Phật Tịnh Thổ Tự, Từ Bi Lão Tăng, hy vọng có thể dùng phật pháp cảm hóa dân bản xứ trước mắt, dẫn hắn vào phật đạo.

Lâm Phàm ngạc nhiên nhìn lão tăng:

- Mọc đầy tâm ma?

Ý tưởng này hay à, hắn vô cùng mong đợi tâm ma xuất hiện, tiếc rằng khi hắn vào Thần cảnh không thấy tâm ma đi ra, nếu tâm ma bay đầy thì tuyệt vời.

- Lão lừa trọc, ta tin Phật nên không đánh ngươi, mau tránh ra.

Kiếp trước Lâm Phàm tin Phật, đương nhiên chỉ vì khiến mình càng lương thiện, chính nghĩa. Lão lừa trọc này đã tin Phật thì hắn sẽ tha cho.

Từ Bi Lão Tăng nghe vậy thầm mừng, người cùng chung chí hướng đây mà. Nếu dân bản xứ này có thiện ý với Phật mình thi độ hóa hắn, cho hắn quy y môn hạ.

- A di đà phật, ta không vào địa ngục thì ai vào, thí chủ hãy buông đồ đao, lão tăng nguyện nhận một đấm của thí chủ. Nếu thí chủ không thể làm gì bần tăng thì xin nể mặt buông đao dữ. Kim Cương Ngã Phật Thân!

Dứt lời trên người Từ Bi Lão Tăng bắn ra ánh sáng vàng chói mắt, thân hình biến thành màu vàng sáng lấp lánh.

Chân Ma lão tổ của Dục Tâm Ma tông nhíu chặt mày, rất là ghét lão lừa trọc Từ Bi, suốt ngày ra rả phật ta từ bi bên tai, giờ gặp dân bản xứ cũng không buông tha.

Chân Ma lão tổ không ngờ lão lừa trọc tu thành Kim Cương Ngã Phật Thân, loại tiên thuật này không có uy lực công kích lớn nhưng vạn pháp không xâm, không có gì phá được.

- Ngươi bị khùng à?

Lâm Phàm cảm giác người Chân Tiên giới đều bị điên, đang đánh nhau vui tự dưng cảm hóa, tưởng bản phong chủ là dê con lạc đường cần tình yêu cảm hóa chắc?

Từ Bi Lão Tăng cười từ bi:

- Mời thí chủ ra . . .

Chưa nói hết câu, Lâm Phàm đã không muốn nghe lão lừa trọc lải nhải, mặc dù hắn tin Phật nhưng như vậy rắc rối quá, một đấm đánh thẳng vào mặt Từ Bi Lão Tăng.

Từ Bi Lão Tăng mỉm cười, có nắm chắc đỡ được thế công của đối phương.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiếng nổ vang vọng thiên địa, khuôn mặt bình tĩnh của Từ Bi Lão Tăng thay đổi, khoảnh khắc khuôn mặt từ bi vặn vẹo, hàm răng kèm theo máu loãng bay trong thiên địa, người như đạn pháo rớt xuống dưới.

- Lão sư trói lại giùm, tên này hơi rắc rối, nếu dám nói nhảm thì bịt mồm lại!

Mấy vị của thái thượng trưởng lão Thiên Phật Tịnh Thổ Tự thấy cảnh này thì hết hồn, sau đó trừng mắt Lâm Phàm.

- Từ Bi sư huynh!

- Đồ dân bản xứ tàn nhẫn, sư huynh của ta độ hóa ngươi, chẳng những không nghe còn dám ra tay tổn thương người!

- Mau lên, mau lấy bản lĩnh ra, nếu không bản phong chủ thật sự sẽ không nhẹ tay, còn lải nhải nữa là đánh chết các ngươi!

Lâm Phàm phát hiện tình huống hơi lạ, đám người Chân Tiên giới nói nhảm rất nhiều, đánh nhau thì lo đánh đi, lảm nhảm cái gì.

Đột nhiên có yêu khí sôi trào xuất hiện sau lưng Lâm Phàm, yêu khí che lấp thiên địa, yêu thú ngủ đông trong yêu khí thức tỉnh.

Yêu to có chín đầu, thân như đại bàng, khí thế khủng bố bao phủ Lâm Phàm.

Thái thượng trưởng lão Thiên Yêu điện ra tay, hóa thành thực thể bay thẳng vào Lâm Phàm:

- Chịu chết đi dân bản xứ!

Lâm Phàm xoay người tung nắm đấm, lực lượng cuồng bạo nổ tung. Ba đấm đánh một người, đây là người thứ nhất.

Bùm!

Bùm!

Chín cái đầu to nổ tung, máu dơ bẩn như cơn mưa rơi xuống nhuộm đỏ mặt đất.

Động Côn đứng phía dưới biểu tình kinh sợ như thấy quỷ, dân bản xứ này mạnh quá vậy.

Mới rồi là thái thượng trưởng lão của Thiên Yêu điện, Cổ Nguyên Cửu Anh, thực lực cường đại, đặc biệt sau khi hóa thành bản thể thì pháp lực hùng hậu đến khủng bố.

Nhưng Động Côn nhìn thấy gì? Dân bản xứ chỉ một đấm giết chết Cổ Nguyên Cửu Anh.

Cổ Nguyên Cửu Anh cũng ngây người, không hiểu tại sao mới xông lên đã chết, còn những người khác đều khỏe mạnh.

Lúc này chết hai Chân Tiên sinh ra ảnh hưởng lớn với đám người.

Là Chân Tiên bị giết.

Chợt vang tiếng tiếng gầm rung trời:

- Giết!

Thiên địa rung động.

Tiên đạo, ma đạo, yêu đạo bị Lâm Phàm buộc nóng nảy.

Trong phút chốc thiên địa sáng chói, ba loại ánh sáng mạnh mẽ đến tột đỉnh bùng nổ.

- Vạn Lý Càn Khôn Đồ!

- Luyện Ngục Ma Đỉnh!

Hư không tràn ngập pháp lực bàng bạc, nếu là cường giả bình thường sợ là vào trung tâm pháp lực bùng nổ sẽ bị nghiền thành cặn.

Đám Chân Tiên này có tu vi không yếu, có nhiều bao bối, giờ cùng nhau thi triển thì thật là kinh thiên động địa khiếp quỷ thần, không ai dám đến gần.

Lâm Phàm mừng rỡ, sôi trào máu nóng:

- Ha ha ha! Lợi hại, thế này mới gọi là chiến đấu, lúc trước không tính, tự động đi lên chịu chết thì đúng hơn.

Trạng thái ma đẫm máu hoàn toàn mở ra, trên người hắn có dấu vết máu chảy.

- Đến đây!

Từ khi Lâm Phàm bước vào Thần cảnh giờ là lúc bùng nổ lực lượng mạnh nhất.

Lâm Phàm đạp một bước biến mất tại chỗ, khi lại xuất hiện đã ở sau lưng một thái thượng trưởng lão ma đạo, phớt lờ thế công của đối phương, hai nắm đấm khép lại đấm mạnh.

Bùm!

Một tiên thuật đánh mạnh vào người Lâm Phàm, hắn xoay qua đấm trúng người đối phương, lực lượng cường đại làm đối phương không chịu nổi, nếu không nhờ tiên y hộ thể thì đã bị đánh mất trí.

- A!

Tiếng gầm giận dữ vang vọng thiên địa, bọn họ nổi giận thật rồi, nhiều Chân Tiên giáng lâm vậy mà không bắt được một dân bản xứ.

Động Côn xoe tròn mắt, đã bao giờ lão thấy cảnh như vậy:

- Lão phu đang sống trong mơ sao?

Động Côn chợt nghĩ đến điều gì:

- Mộc Dịch sư đệ, các ngươi mau lại đây, đừng đấu với tiểu tử này! Các ngươi không đấu lại hắn!

Động Côn giục các sư đệ trở về, đừng tham dự vào, nếu không rất khó tưởng tượng hậu quả. Nếu tiểu tử này mạnh tay thì chết rồi cũng không biết mình chết thế nào.

Động Côn đã nhìn thấu thực lực của tiểu tử này vượt qua tất cả mọi người.

Chương 596: Oa Oa nói: Ngươi người quá đáng

Mộc Dịch thầm khó chịu, cảm giác sư huynh phản bội cả môn phái:

- Sư huynh đã câu kết với dân bản xứ nhưng chúng ta thì không!

Trưởng lão trong môn phái bị giết, chưởng giáo cũng chết rồi vậy mà sư huynh đứn chung vói dân bản xứ, bọn họ làm sao có thể tha thứ?

Động Côn nóng ruột nóng gan, các sư đệ ngu xuẩn cần gì tìm cái chết, đây không phải chiến đấu cùng đẳng cấp.

Động Côn đã nhìn ra, tu vi của dân bản xứ tuy là Chân Tiên nhưng quá mạnh, nếu hắn không mạnh đã bị đánh chết từ lâu, không chống đỡ đến mức này.

Bùm!

Chân Ma lão tổ làm thái thượng trưởng lão của Dục Tâm Ma tông, tung hoành thế gian, không người dám không phục. Bây giờ bị dân bản xứ khiêu khích như vậy, hỏi lão làm sao chịu phục. Nên Chân Ma lão tổ lấy ra thực lực thật sự trực tiếp nghiền áp qua.

Một đấm đánh vào mặt dân bản xứ.

- Phụt!

Lâm Phàm phun máu, sau đó quay đầu nhìn Chân Ma lão tổ, nhe răng cười nói:

- Ngươi khá lắm, đánh hơi đau, nhưng đáng tiếc.

Dứt lời, hắn trực tiếp tỏa định Chân Ma lão tổ, ánh mắt hưng phấn như tìm thấy con mồi, làm tim Chân Ma lão tổ rớt cái bịch, có linh cảm không may.

Chân Ma lão tổ rất muốn hỏi một câu ngươi muốn làm gì?

Dân bản xứ quát to, hai dấm đánh vào lão.

Chân Ma lão tổ giật mình mặt đỏ rực, các loại ma bảo hộ thể, trực tiếp liều mạng với dân bản xứ.

- Ngươi gan đấy, bản phong chủ xem trọng ngươi.

Tất cả lực lượng dồn vào nắm đấm của Lâm Phàm đánh xuống.

Một món ma bảo quái dị bị đấm trúng vỡ nát, khí linh hoảng loạn chạy trốn. Đối phương một đấm đánh nát bản thể thì nó lấy cái gì liều với đối phương? Nghỉ chơi đi.

Chân Ma lão tổ đau lòng nhỏ máu:

- Chí bảo của lão phu!

Chân Ma lão tổ không ngờ chí bảo bị một đấm đánh vỡ, khí linh cũng hoảng loạn bỏ chạy.

Khí linh định trốn nhưng bị Lâm Phàm đám chết trên trời.

Mặc dù hắn đã vào Thần cảnh nhưng không thể lãng phí điểm.

Lão giàn ày có nhiều bả bối khiến người trố mắt líu lưỡi, nếu đánh chết hết thì kiếm về đầy túi tiền.

Chân Ma lão tổ phát hiện thực lực của dân bản xứ vượt sức tưởng tượng, lão không nói nhiều, dứt khoát lùi lại. Nơi này có nhiều người như vậy, dân bản xứ sẽ không đuổi theo lão, dù mất nhiều bảo bói nhưng còn sống là chiến thắng lớn nhất.

Chân Ma lão tổ thi triển thần thông, thân hình như ẩn như hiện ở các vị trí, cuối cùng giữ khoảng cách an toàn với Lâm Phàm, lão hét to:

- Các vị đạo hữu còn không ra tay? Chẳng lẽ muốn đối phương đánh bại từng người sao?

Sau khi Chân Ma lão tổ chạy thoát không quên xúi người làm thịt Lâm Phàm.

Môn phái đã mất Chân Tiên rất là đau khổ, bị tức giận làm mụ đầu, lấy hết đồ ra ném vào Lâm Phàm.

Xảy ra chuyện làm Chân Ma lão tổ tái mặt, dân bản xứ đuổi theo sát lão.

Chân Ma lão tổ hoang mang lo ợ hỏi:

- Ngươi muốn gì?

Lâm Phàm cười nói:

- Muốn làm ngươi.

Lão già này đấm một cú hơi nặng, hại hắn chảy máu.

Chân Ma lão tổ biến sắc mặt thầm nghĩ:

- Dân bản xứ này nhằm vào mình!

Mọi người lấy pháp bảo ra không ngừng công kích nhưng dân bản xứ này bất chấp, hắn như nổi điên xông thẳng vào lão, rõ là tên điên.

Không được, phải đánh lui dân bản xứ này, Chân Ma lão tổ nhớ bộ dạng của những nạn nhân trước đó thì biết mình không thắng đối phương được. Nếu bị hắn quấn lấy thì hậu quả không thể tưởng tượng.

Chân Ma lão tổ hét to một tiếng:

- Vạn Vật Ma Uyên!

Một biển ma đen ngòm bay lên che giấu Chân Ma lão tổ, dù bên trong vô cùng hung ác nhưng với Lâm Phàm thì mặc cho ngươi ngàn khó vạn hiểm cũng không thể ngăn cản bản phong chủ hành động.

Lâm Phàm lặn vào biển ma đen ngòm.

- A!

Có tiếng hét thảm, tiếng giã thịt.

- Chuyện gì xảy ra? Đó là Vạn Vật Ma Uyên của Chân Ma lão tổ, ai đi vào sẽ bị ngàn vạn loại tâm ma quấy nhiễu, xem như là chúng ta cũng không dám khinh thường tiến vào.

Một dám Chân Tiên kinh sợ không biết chuyện gì xảy ra trong đó.

Thực lực của dân bản xứ mạnh làm bọn họ tuyệt vọng, đối phương không dùng bảo bối gì, chỉ dựa vào nắm đấm.

Lúc bọn họ ném pháp bảo ra thì cú đấm của đối phương đã đánh tới, pháp bảo vỡ nát hết. Cuối cùng họ không dám ném ra cái gì, cảm giác nắm đấm của đối phương cứng rắn còn hơn pháp bảo của họ.

Có Chân Tiên muốn đánh trống rút lui.

Nhiều Chân Tiên giáng lâm, lẽ ra chỉ dựa vào khí thế có thể đè chết người, nhưng đối phương nhảy nhót hoạt bát, liên tục giết vài Chân Tiên, quá khủng bố.

Các Chân Tiên yêu đạo liếc nhau, cảm giác không ổn, muốn bỏ chạy giữa trận.

Nhưng trong tình huống hiện giờ phải có người chạy trốn đầu tiên, làm Chân Tiên mà chạy trước thì sau này sẽ bị cười rụng răng.

Biển ma cuộn trào, hai bóng người hiện ra, khi thấy rõ thân hình thì đám người trợn mắt há hốc mồm.

Lâm Phàm ở bên trên, hai nắm đấm rơi xuống người Chân Ma lão tổ như mưa, lão bị đánh không có chút sức chống cự, luôn hộc máu giữa không trong. Khong phải phun vài giọt mà ọc từng ngụm, ma y rách nát, manh áo không đủ che thân, vô cùng thê thảm.

Chân Ma lão tổ hét thảm:

- A!

Lão liếc thấy đám người đứng không xa, lộ vẻ tức giận và tuyệt vọng.

Lão phu đang bị đánh mà các ngươi đứng coi kịch, xứng đáng bị đánh chết!

Chân Ma lão tổ đâu biết vì Vạn Vật Ma Uyên của lão cản đường nên không ai dám tiến lên.

Lâm Phàm khép hai tay lại, đấm mạnh xuống người Chân Ma lão tổ:

- Lão bất tử, nắm tay của ngươi làm bản phong chủ cảm nhận sự hưng phấn trong chiến đấu, bản phong chủ sẽ không giết ngươi.

- Phụt!

Chân Ma lão tổ cảm giác ói ra cả mật, bị đánh bay đi xa.

- Các ngươi làm bản phong chủ rất thất vọng, một đám Chân Tiên bị bỏ đsoi hay sao? Không biết đánh nhau! Nhìn tên vừa rồi xem, rất khá, một đám đánh bản phong chủ đổ máu, còn các ngươi thì sao? Không ai dám lên, lo ném pháp bảo, núp đằng sau. Nếu còn

không đánh thì bản phong chủ sẽ đại khai sát giới giết hết các ngươi!

Lâm Phàm cao ngạo, bá đạo, tràn ngập khao khát chiến đấu đỉnh cao.

Lúc này hắn chỉ hy vọng có ai đánh chết mình hoặc là hắn đánh chết người khác.

Ba đấm giết một người, hắn không biết ai sẽ hứng chọn cú đấm thứ ba. Tóm lại hắn công bằng công hcính, chiến đấu không chỉ cần thực lực còn có vận may, có thể sống sót trong tay hắn cũng là một phần thực lực.

Trong cửa hang vùng đất mạo hiểm, Thanh Oa nhàn nhãn ngồi xổm, dường như chuyện bên ngoài không liên quan gì nó.

- Ai đó qua đây xoa bóp cho bản Oa Sư.

Luyện đan đại sư tông môn nói:

- Oa Sư nói nhỏ chút, nếu bị phát hiện sẽ xảy ra chuyện.

Thanh Oa trượn trừng mắt:

- Xảy ra chuyện gì? Bản Oa Sư cũng muốn biết sẽ xảy ra chuyện gì! Có bản Oa Sư ở đây, ai đến thì kẻ đó chết chắc!

Thanh Oa không ngờ mấy tên này dám coi thường mình, không thể tha thứ.

Các luyện đan đại sư gật đầu lia:

- Vâng vâng!

Oa Sư là vô địch, không ai dám làm trái.

Chợt có tiếng ho sặc sụa:

- Khụ khụ khụ!

Thanh âm đó làm đám người hết hồn mặt biến sắc, chắc sẽ không thảm như vậy chứ?

- Dân bản xứ đáng giận, rất đáng giận! Lão phu sẽ không chết, dân bản xứ ở bên trong lăn ra cho lão phu!

Chân Ma lão tổ lún sâu trong hố, cảm giác xương toàn thân đứt

gãy, pháp lực hỗn loạn sắp cuồng bạo.

Chân Ma lão tổ nghe giọng nói phát ra từ cửa hang, lửa giận thiêu cháy trong lão. Đó là giọng của dân bản xứ, có dân bản xứ núp ở bên trong, lão phải dùng máu rửa sỉ nhục.

Trong cửa hang.

Thanh Oa ngây người, nó không biết tình huống bên ngoài ra sao, lẻ nào kẻ bỏ mạng bị mấy tên kia làm thịt rồi?

Nhưng không đúng, nếu hắn bị đánh chết thì khế ước cũng biến mất, nhưng cường giả Chân Tiên giới ở ngay bên ngoài, làm sao bây giờ?

Các luyện đan đại sư khuôn mặt tuyệt vọng:

- Xem ra tông môn đã bị diệt.

Nếu tông môn không bị diệt thì tại sao có cường giả Chân Tiên giới đến? Chỉ có một khả năng đó là tông môn thật sự bị diệt.

Một đám luyện đan đại sư sốt ruột nói:

- Phải làm sao bây giờ? Chúng ta chỉ biết luyện đan.

Thanh Oa lúng túng không biết nên giải quyết thế nào, nó rất muốn tát mình mấy cái, miệng tiện làm gì, bị phát hiện rồi thấy không.

Tàn đời, đừng để trốn khỏi tay kẻ bỏ mạng kia để rồi lại rơi vào tay kẻ bỏ mạng mới.

Cuộc đơi này còn ý nghĩa gì?

Một luyện đan đại sư đặt quyết tâm:

- Chúng ta đi ra ngoài.

Thanh Oa nhảy dựng lên vỗ đầu đối phương:

- Ra ngoài làm chi, tìm cái chết à? Bản Oa không đi!

Nó không muốn ra ngoài, vì đi ra là không có mạng sống.

Một luyện đan đại sư trẻ biểu tình cảm kích nói:

- Chúng ta sẽ không để Oa Sư ra ngoài, sẽ không để Oa Sư bị gì. Chúng ta ra ngoài đấu với địch, Oa Sư tốn trong này được rồi, tuyệt đối đừng lên tiếng. Chúng ta được ngài dạy dỗ đi trên con đường luyện đan thật sự, cảm tạ Oa Sư.

Gã làm vẻ mặt thề chết không quay đầu, cũng là người bước ra ngoài đầu tiên:

- Đi!

Một luyện đan đại sư khác nói:

- Oa Sư hãy bảo trọng, đừng lên tiếng.

- Lão phu đi đây Oa Sư, sau này không được nghe Oa Sư dạy bảo nữa, đáng tiếc.

Lần lượt từng người bước ra, cuối cùng Thanh Oa xoe tròn mắt nhìn bốn phía không bóng người, lắp bắp:

- Ngươi . . . các ngươi . . .

Thanh Oa không ngờ đám ngu xuẩn từng bị nó đánh bờm đầu vậy mà muốn bảo vệ nó.

Dựa theo phát triển bình thường thì những người đó nên bỏ lại Oa Sư bình thường hay ăn hiếp họ, sao ai nấy đều đứng ra?

Trước kia Thanh Oa bị kẻ bỏ mạng ăn hiếp rất thảm, sau đó cầm cây thước quất đám luyện đan đại sư học luyện đan với mình để trút giận.

Nó quất sướng tay, không cần biết trong lòng họ có ôm oán hay không, nó không sợ.

Nhưng tình huống hiện giờ làm Thanh Oa ngây người.

Thanh Oa giật mình không tin được:

- Bọn họ thật sự xem bản Oa là ân sư dạy nghề?

Trong khi Thanh Oa suy nghĩ vẩn vơ thì bên ngoài vang tiếng hét thảm.

Thanh Oa thấy lòng rất khó chịu:

- Mợ nó, khinh người quá đáng!

Thanh Oa đặt quyết tâm rất lớn nhảy ra ngoài.

Chương 597: Đau lòng, khó chịu, muốn chết

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

- Đồ bỏ!

- Đồ bỏ, toàn là một đám đồ bỏ.

Chân Ma lão tổ bị thương rất nặng, nội tạng đã nứt ra, nếu không liên tục nuốt mấy viên đan dược thì chỉ có nước nằm liệt dưới đất.

Tuy nhiên lão đối phó những dân bản xứ nhỏ yếu này không tốn hơi sức, xuống tay ác giết chết một người.

Các luyện đan đại sư rất sợ hãi nhưng không chùn bước.

Ngón tay khô gầy của Chân Ma lão tổ bấu vào đầu một luyện đan đại sư, khuôn mặt điên cuồng nói:

- Nói! Có phải dân bản xứ vùng đất Nguyên Tổ các ngươi là rác rưởi? Nếu không nói như vậy lão phu sẽ bóp nát đầu của ngươi!

Luyện đan đại sư trẻ mặt đỏ rần tức giận nhìn đối phương:

- Không nói!

Dù có chết thì luyện đan đại sư này quyết không nói ra, mắt gã nhìn ra sau:

- Các ngươi mau chạy đi.

Chân Ma lão tổ tức điên, năm ngón tay dần siết mạnh:

- Muốn chết!

Chân Ma lão tổ mới giết một người nhưng chưa thể làm đám dân bản xứ này sợ hãi, nếu vậy lão sẽ giết thêm một người nữa.

Đột nhiên một giọng nói vang lên:

- Vị lão đệ này, đừng kích động.

Thanh Oa nhảy ra khỏi cửa hang tối tăm, vững vàng đáp xuống đất, nhìn Chân Ma lão tổ đứng cách không xa.

Thanh Oa thầm bất đắc dĩ, Chân Ma lão tổ đã bị đánh thảm như thế còn khăng khăng muốn giết người, sao tên này có sát tính nặng dữ vậy.

Đám luyện đan đại sư thấy Oa Sư đi ra thì sốt ruột kêu lên:

- Oa Sư!

Bọn họ liều mạng cũng quyết tâm bảo vệ Oa Sư, nhưng giờ Oa Sư chủ động đi ra làm sự cố gắng của họ uổng phí.

Chân Ma lão tổ lớn tiếng hỏi:

- Ngươi là ai?

Chân Ma lão tổ đã bị dân bản xứ kia đánh mụ đầu, tràn ngập mối hận với dân bản xứ, và cả tính cảnh giác.

Một Chân Tiên cảnh mà đấu trăm Chân Tiên bọn họ, nếu không thấy tận mắt thì không ai dám tin. Giờ có con ếch nhỏ xíu biết nói tiếng người, còn xuất hiện trước mặt, xưng hô Chân Ma lão tổ là lão đệ khiến lão khó chịu.

Thanh Oa bốn chân chấm đất, ngước đầu ếch lên hỏi:

- Lão đệ thấy bộ dạng của ta giống cái gì?

Chân Ma lão tổ thốt ra:

- Ếch.

- Như ngươi nói, ta là ếch, làm phiền ngươi thả tay ra, đây là học sinh của bản Oa. Nếu ngươi buông tay thì bản Oa có một viên đan dược cho ngươi phục hồi như cũ, có thể tiếp tục đi chỗ đó làm một trận với họ.

Thanh Oa phát hiện chân trời xa đang đại chiến, nó muốn khóc, vì sao có người thua bị đánh rớt xuống đây. Thanh Oa càng hối hận là nếu biết trước đã không mang mấy người này núp vào chỗ này, an toàn ở chỗ nào, siêu nguy hiểm mới đúng.

Tình huống hiện giờ hơi phức tạp, tuyệt đối không thể la hét cầu

cứu, thực lực của lão đệ này không yếu, rất mạnh, mọi người ở đây cộng thêm nó cũng không đủ cho người ta diệt.

Luyện đan đại sư bị đối phương túm trong tay hét to:

- Oa Sư mau chạy đi!

Thanh Oa nói:

- Đừng nói chuyện, bản Oa Sư phải cứu các ngươi!

Thanh Oa nhìn đối phương:

- Lão đệ hãy suy nghĩ kỹ, chúng ta rất yếu, đừng làm vậy.

Thanh Oa mới nói xong.

Bùm!

Chân Ma lão tổ vỗ vào lồng ngực luyện đan đại sư làm gã hộc máu, tùy tay vứt gã đi:

- Cứu? Hôm nay lão phu muốn giết tất cả dân bản xứ ở đây!

Thanh Oa ngây người nhìn luyện đan đại sư nằm ngã tại chỗ.

Luyện đan đại sư hấp hối khó khăn giơ tay lên:

- Oa Sư . . . chạy mau.

Các luyện đan đại sư khác bao quanh Thanh Oa:

- Bảo vệ Oa Sư, hộ tống Oa Sư rời đi!

Thanh Oa nhìn luyện đan đại sư kêu mình chạy mau, mắt ếch thay đổi, nó lẩm bẩm 'không ngờ bản Oa cũng có ngày được người liều mạng bảo vệ'.

Còn là đồng môn của kẻ bỏ mạng kia.

Thanh Oa lên tiếng:

- Khinh người quá đáng! Bản Oa không muốn chọc vào người khác, cũng không muốn ai chọc vào ta, nhưng đồ khốn nhà ngươi dám giết học sinh của Oa Sư, ta muốn cho ngươi hối hận suốt đời!

Đột nhiên một đoàn khói trắng uốn lượn bay ra từ người Thanh Oa.

Các luyện đan đại sư thấy cảnh này thì mặt biến sắc, bọn họ cảm giác khí thế của Oa Sư trở nên khác biệt. Bọn họ cảm nhận khí thế khó ngăn cản đè ép thân thể.

Thanh Oa đã nổi giận:

- Đáng giận, khinh người quá đáng!

Một ảo ảnh hình người bay ra từ thân thể ếch, đó là một nam nhân tuấn tú điển trai, dáng vẻ siêu đẳng, quần áo hoa lệ, bên hông treo chín đỉnh. Nam nhân giơ tay lên, chín cái đỉnh to lơ lửng trong lòng bàn tay y, ngọn lửa đốt cháy tất cả dường như đốt cả thế gian.

- Bản Oa là Cửu Hoang Thần Sư vô địch cõi đời! Chết cho bản Oa!

Hơi thở thần hồn mạnh mẽ tột đỉnh khuếch tán ra.

Chân Ma lão tổ giật nảy mình, chưa phản ứng lại thân thể đã vỡ ra từng tấc, hóa thành tro tàn, bị hơi thở nghiền áp thành vụn.

Thần hồn bay ra chỉ tồn tại trong giây lát rồi hòa vào người ếch, biến mất không còn dấu vết.

Các luyện đan đại sư há hốc mồm như thấy quỷ, đây là Oa Sư sao?

Vì sao lợi hại dữ vậy?

Thanh Oa khóc thầm, cố nén rơi nước mắt, nó nhảy tới trước hai cái xác, nhìn một lúc:

- Hai tên ngốc, bản Oa Sư sao có thể dạy ra học sinh nhỏ yếu như vậy, bị các ngươi làm phá sản!

Thanh Oa há mồm, hai viên đan dược được sinh tử âm dương quấn quanh bay ra, rơi vào miệng hai người.

- Dù bị bản Oa Sư đánh cả đời thì các ngươi cũng không đền nổi, dù có bị kẻ bỏ mạng uy hiếp bản Oa Sư cũng không nỡ lấy ra, vậy mà giờ bị các ngươi ăn.

Thanh Oa tiếc đứt ruột nhưng còn chấp nhận được, tuy nhiên triệu hoán thần hồn đang ngủ say ra mới càng khiến nó không chịu nổi.

Nghĩ một hồi mặt ếch đẫm nước mắt.

Không biết qua bao lâu, hai người vốn đã chết đột nhiên hít vào thở ra, mở to mắt, khi thấy Thanh Oa thì hưng phấn kêu lên:

- Oa Sư!

Các luyện đan đại sư đã ngây người, bọn họ chắc chắn hai người kia đã chết, nhưng nhờ đan dược của Oa Sư khiến họ khởi tử hồi sinh, sống lại.

Quá đáng sợ.

Hai người thấy Oa Sư khóc ròng tưởng nó lo cho mình, rất cảm động nói:

- Oa Sư đừng khóc, chúng ta không sao.

Quả nhiên Oa Sư thương họ, sẽ khóc vì họ, trước khi đánh họ là vì tốt cho họ.

Các luyện đan đại sư xúm lại:

- Oa Sư quá lợi hại!

- Ghê gớm thật!

Thanh Oa lấy cây thước ra, rống to:

- Lợi hại cái quỷ, đám khốn kiếp này! Bản Oa Sư muốn đánh chết các ngươi!

Thanh Oa hùng hổ rượt theo đám ngốc.

Nó rất muốn chết, thần hồn đã hoàn toàn dung hợp với thân thể ếch, sau này sẽ không có cơ hội nữa.

Tuy Thanh Oa không biết bị ai đánh vào người ếch, thần hồn có dấu hiệu dung hợp nhưng may mắn chưa hoàn toàn hòa vào nhau, giống như tờ giấy dính keo nhựa dán lên tường, không thể lột nguyên tờ xuống nhưng có góc giấy vểnh lên.

Thanh Oa ở Vạn Quật Thâm Uyên vạn năm cố gắng từ từ dần tách lìa thần hồn với thân thể ếch được hơn một nửa rồi, chờ sau này bóc tách hoàn toàn rồi sẽ tìm bản thể hoặc tự mình ngưng tụ ra một thân xác, dung hợp hoàn mỹ.

Ai muốn cả đời làm ếch?

Nhưng giờ thì hết rồi, mọi hy vọng đều mất, sau này nó chỉ có thể làm một con ếch.

- Bản Oa Sư đánh chết các ngươi!

Thanh Oa khóc, khóc nát tim.

Vợ yêu, xin lỗi, ta chỉ có thể mãi mãi ở trong thân thể ếch nhưng nàng chắc sẽ vẫn yêu ta, vì tình yêu là không bị giới hạn vì chủng tộc.

Thanh Oa chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.

Giữa hư không.

Lâm Phàm hơi khựng lại, mới nãy có hơi thở siêu khủng bố truyền đến nhưng khoảnh khắc biến mất.

Lâm Phàm không suy nghĩ nhiều, hắn đang bận rộn đập người.

Tính sơ thì hắn đã đập chết mười người.

Mười người này thật xui xẻo, khi hắn đấm ra cái thứ ba thì họ chủ động xông lên bị một đấm đánh nát.

Chân Tiên rất mạnh, nhưng đó chỉ là trong mắt người thường, còn với Lâm Phàm thì Chân Tiên quá yếu. Không có ai hơi lợi hại hay sao?

- Hắn không được.

Người Lâm Phàm đẫm máu, đó là vết thương bị tiên khí đánh trúng. Theo tình huống bình thường thì vết thương không đáng lo, nhưng vì hắn hăng say quá, mới tiên khí ập tới nhưng hắn không thèm né, đập trúng thì kệ, nếu thật sự đập chết hắn thì xem như đối phương giỏi.

Lâm Phàm nhìn đám người, ngoắc tay:

- Các ngươi sao vậy, mau lên!

Mới đánh sung chút mà đám kia đã dừng lại, thật khiến người khó chịu.

Đám Chân Tiên thở hồng hộc cảnh giác nhìn đối phương, quá mạnh, quá cuồng bạo. Bọn họ thề chưa bao giờ thấy người táo bạo như vậy.

Một cường giả yêu điện tức giận quát:

- Dân bản xứ, tại sao ngươi chỉ giết yêu điện và ma đạo chúng ta? Tại sao luôn nương tay với người tiên đạo?

Cường giả này không nhịn được nữa, gã đã quan sát rất lâu, phát hiện dân bản xứ này luôn nương tay với người tiên đạo, không giết chết. Đến lượt yêu điện, ma đạo thì hắn xuống tay ác.

Dương Tiên Tử của Phi Tiên môn tức giận nói:

- Ngươi nói vậy là sao? Đang nói mười môn tiên đạo chúng ta câu kết với dân bản xứ?

Phác Lão Tiên bị giết làm Phi Tiên môn bị tổn hại nặng, đã vào thế không chết không ngừng với dân bản xứ này, ai dè bị nghi ngờ.

Cường giả yêu điện lạnh lùng nói:

- Hừ! Có hay không tự các ngươi hiểu.

Quả nhiên khi cường giả yêu điện nói mấy câu đó thì mọi người giật nảy mình, ngẫm lại đúng quá chứ.

Lâm Phàm một lần nữa phát hiện đặc tính của Chân Tiên giới là trình độ vu hãm người rất cao, gặp ai gai mắt là sẽ vu hãm, thật khiến người gai mắt.

- Các ngươi bị ngu à? Bản phong chủ đã hiểu, Chân Tiên giới các ngươi lạc hậu, ngu muội, còn vô sỉ chết bỏ.

Đám người Chân Tiên giới nghe vậy rất khó chịu, đây là đánh giá của bọn họ đối với vùng đất Nguyên Tổ, không ngờ bị dân bản xứ áp dụng lên người họ.

- Bản phong chủ nói cho các ngươi, biết cái gì gọi là ba đấm chết một không? Tức là mỗi người các ngươi chỉ có thể chịu một đấm, đến người thứ ba nhận cú đấm thứ ba sẽ chết chắc, đây là nhờ vào may mắn, không chết cũng là thể hiện thực lực của các ngươi. Được rồi đừng nói nhảm nữa, mau nhào vô đánh, bản phong chủ chảy nhiều máu như vậy nếu không ba, năm chục người chết tuyệt đối không tha cho các ngươi!

Lâm Phàm rất háo hức, vào Thần cảnh thì mạnh vậy đấy, tuy mấy người này không đánh lại hắn nhưng đông người có chút tác dụng, vừa lúc hỗn chiến.

Đối với người Chân Tiên giới thì giết ba, năm mươi người tức là diệt một nửa trong nhóm.

Có người lùi bước, muốn bỏ chạy.

Chương 598: Đây là ức hiếp người

Các đệ tử Viêm Hoa tông ngước đầu nhìn hư không, bọn họ không nghe thấy tiếng động chỗ đó nhưng thấy rõ Lâm sư huynh đẫm máu.

Một đệ tử khóc ròng cắn chặt môi dưới, đau lòng nát tim nói:

- Chắc bây giờ Lâm sư huynh đau lắm, người chảy đầy máu. Lâm sư huynh vì bảo vệ chúng ta mà một mình đối diện nhiều cường giả như vậy, nếu có thể thì ta rất muốn chia sẻ một phần cho Lâm sư huynh. Nhưng vì sao ta nhỏ yếu như thế?

Đau lòng rơi nước mắt, đệ tử nhìn Lâm sư huynh như vậy, cảm thấy lòng rất đau.

Động Côn không tin được:

- Vì sao mạnh đến thế? Lão thất phu, đồ đệ của ngươi đến cảnh giới nào rồi?

Làm sao Chân Tiên mạnh dữ vậy, dù là ngàn năm trước thiên tài tung hoành Chân Tiên giới cũng không thể làm giống Lâm Phàm, một mình đối mặt gần trăm Chân Tiên.

Thiên Tu ngước đầu lên:

- Thần cảnh.

Mắt lão luôn theo dõi Chân Tiên tách lẻ khỏi nhóm, thầm cầu nguyện mau liều mạng xông qua đây nào, để lão phu phát huy. Tiếc rằng không ai chịu xuống dưới.

Động Côn phản bác lại ngay:

- Không thể nào!

Thần cảnh bằng Chân Tiên cảnh, cảnh giới giống nhau không thể cách biệt lớn đến vậy.

Thiên Tu bình tĩnh nói:

- Không có gì không thể, không nhìn xem đó là đồ nhi của ai? Chẳng qua các ngươi quá yếu.

Tuy đồ nhi biểu hiện chẳng liên quan gì đến lão, nhưng nói sao thì hắn là đồ nhi của lão, hưởng sái một chút có sao đâu.

Khóe môi Động Côn co giật:

- Ha ha!

Lão luôn nhìn chằm chằm sư đệ đồng môn, tuyệt đối đừng tự tìm đường chết, dân bản xứ này thật sự rất mạnh, không trêu vào được, thật sự.

Giữa hư không.

Lâm Phàm nhìn chằm chằm đám người, giọng hắn rất bình tĩnh:

- Các ngươi có lên hay không?

Hắn đang đợi các Chân Tiên ra tay.

Đúng là những Chân Tiên này rất mạnh, nhưng họ là cường giả nhát gan nhất mà hắn từng gặp. Khi Lâm Phàm chưa vào Thần cảnh, đám Bán Thần của Thánh Đường tông dám liều mạng với hắn, dù cuối cùng bị đánh phục nhưng Cơ Uyên của Nhật Chiếu tông không chịu phục, nếu không thì gã đã chẳng liều mạng tu luyện tăng cao tu vi.

Nhìn lại những cường giả Chân Tiên này xem.

Thất vọng, cực kỳ thất vọng.

Một lão nhân ma đạo tóc bạc phơ, thi triển ma công ngập trời toát ra ma uy vô biên, nhưng lão không dám tiến lên một bước mà hét hướng những người xung quanh:

- Các ngươi lên đi chứ!

Lão ta sợ, dân bản xứ này quá mạnh, thủ đoạn máu me. Đối phương có năng lực diệt gọn bọn họ, nhưng ba đấm chết một làm lão không chấp nhận được, rõ là đang khinh thường bọn họ.

Có một người trừng lão nhân ma đạo:

- Vậy sao ngươi không lên đi?

Chỉ biết la to, muốn xông lên thì lão tự lên đi, gã tuyệt đối không lên.

Lão nhân ma đạo nghẹn lời, lên khỉ mốc, đi lên là chết chắc.

Không hiểu nổi, rõ ràng bọn họ có thể bóp chết dân bản xứ mà sao ra nông nỗi này, hắn mạnh đến đáng sợ, mạnh vượt sức tưởng tượng, khó thể ngăn cản.

Lão nhân của Tiên Kiếm phái tức giận:

- Dân bản xứ càn rỡ!

Kiếm ý tung hoành, không thấy rõ kiếm trong tay lão nhưng có kiếm ý khủng bố hoành hành giữa hư không.

Mọi người kinh thán:

- To gan quá!

Kiếm tu đúng là thẳng thắn với bản tâm, dù gặp kẻ địch mạnh đến đâu cũng không biết sợ.

Lão nhân ma đạo chịu phục:

- Các ngươi xem đi, đây mới là Tiên Kiếm phái thuộc mười môn tiên đạo thật sự. Ta nghĩ sau này tôn Tiên Kiếm phái lên làm đứng đầu mười môn tiên đạo, Hóa Ma tông sẽ đồng ý điều này đầu tiên!

Kiếm tu vốn có sức sát thương rất mạnh, đặc biệt thực lực của lão nhân này là Chân Tiên, khi lão thi triển ra thì có lực lượng quỷ thần khó lường.

Nhưng đáng tiếc.

Lâm Phàm không thèm nhìn, vận dụng buff giơ tay chộp tiên kiếm lóe mũi nhọn, năm ngón tay co lại đấm vào mặt lão nhân.

Lão nhân lộ biểu tình giải thoát, lão không ngốc, biết mình không đánh lại dân bản xứ này, chẳng bằng xông lên kiếm về một cái mạng.

Bùm!

Lão nhân xoay tròn bảy trăm hai mươi độ mới rơi xuống.

Lâm Phàm mở miệng nói:

- Nắm đấm thứ nhất.

Hắn thông báo số nắm đấm, cho đối phương biết bây giờ đến cú

đấm thứ mấy.

Có lão nhân Tiên Kiếm phái khác xông lên:

- Dám bị thương sư đệ của ta, ta liều mạng với các ngươi!

Tiên kiếm trong tay lão lóe tia sáng chói mắt, thi triển thần thông kiếm thuật, kiếm khí bay đầy trời.

Bùm!

Khi trúng một đấm của Lâm Phàm đánh rớt xuống thì mặt lão nhân giãn ra, rốt cuộc hứng nắm đấm thứ hai.

Lão nhân ma đạo kinh thán:

- Nhìn xem, đây mới là mười môn tiên đạo thật sự.

Nhưng lão chợt thấy hai người rớt xuống đất mà mặt cười tươi, lão chợt thấy là lạ, bên tai nghe giọng của Lâm Phàm:

- Đấm thứ hai.

Lão nhân ma đạo giật nảy mình:

- Nguy rồi!

Hố cha, bị lừa. Hai lão già kia muốn sống nên xông lên hứng nắm đấm từ đối phương, đến cú đấm thứ ba thì ai bị đánh người đó sẽ chết.

Mới rồi lão còn khen Tiên Kiếm phái gan dạ, nay xem ra đâu chỉ gan dạ, hoàn toàn là tồi tệ vô sỉ, âm hiểm còn hơn ma đạo bọn họ.

Lâm Phàm quét mắt một vòng:

- Tốt lắm, ai đỡ đấm thứ ba?

Ánh mắt đó làm đám Chân Tiên hoảng hồn lùi một bước, không dám tiến lên. Không ai dám lên, tuy rằng bọn họ người đông thế mạnh nhưng người thứ nhất tiến lên chắc chắn phải chết.

Nếu dân bản xứ này dễ giết thì đã không đánh nhau đến bây giờ.

Đám người ngó nhau, bọn họ bị dân bản xứ này đánh sợ, không ai muốn là người thứ nhất đi lên nhận cái chết.

Trốn?

Suy nghĩ này thoáng qua trong đầu rồi cắm rễ, có lẽ họ nên từ vùng đất Nguyên Tổ trốn về Chân Tiên giới, rời xa dân bản xứ này.

Nhưng dù có trốn về, lỡ như dân bản xứ giết tới Chân Tiên giới thì làm sao bây giờ?

Một số Chân Tiên thầm hối hận, nếu sớm biết thế này thì họ không nên tới, trấn thủ môn phái làm thái thượng trưởng lão có phải tốt hơn không.

Lão nhân ma đạo bước ra, trừng mắt Lâm Phàm:

- Ngươi quá ngông cuồng, dân bản xứ, Chân Tiên chúng ta nhất định sẽ giết ngươi!

Một luồng sáng đen bắn ra từ người lão nhân ma đạo, một ấn ký ma đạo bắn ra từ đầu ngón tay lão, ấn ký xoay tít toát ra hơi thở ma đạo khủng bố.

- Giết!

Ấn ký hóa thành luồng sáng bắn thẳng vào Lâm Phàm.

Lâm Phàm khen:

- Gan đấy.

Lão nhân ma đạo này gan thật, người ta không dám xông lên mà lão dám bước ra thì rất giỏi.

Sau khi đánh ra ấn ký thì lão nhân ma đạo hóa thành luồng sáng đen lao về phía chân trời.

- Các vị đồng đạo, không thể đánh lại người này, lão phu đi trước một bước!

Điển hình bắn một phát súng rồi chạy vắt giò lên cổ, trừ phi bị nhũn não mới đánh nhau với dân bản xứ này.

- Cái gì!?

Mọi người giật nảy mình, không ngờ tên này bỏ chạy.

Lâm Phàm một đấm đánh nát ấn ký, thấy lão nhân ma đạo định bỏ chạy, hắn bật cười nói:

- Bản phong chủ còn chưa đánh sướng, muốn đi? Ít ra chờ bản phong chủ đánh đã tay mới được, trở về!

Mở ra Hữu Sắc Nhãn Tình.

Lão nhân ma đạo đã chạy thật xa chợt rùng mình, lòng tràn ngập tức giận, lão thấy trào phúng rẻ rúng trong mắt dân bản xứ.

Lão nhân ma đạo tức giận quát:

- Lão phu giết dân bản xứ nhà ngươi!

Thanh âm rung trời, làm mọi người đang chửi um sùm giật mình vội ngậm miệng.

Chân Tiên tiên đạo nhìn đối phương trở lại thì bất ngờ, hàng này ăn nhầm thuốc gì mà giữa đường vòng về, không sợ bị đánh chết sao?

Người phe ma đạo thì phấn chấn, làm ma đạo nở mặt nở mày. Trong phút nguy hiểm này mà lão nổi giận quay về muốn giết dân bản xứ.

Uy vũ, bá khí, rất có phong phạm trùm ma đạo, khiến người phục sát đất.

Một người phe ma đạo khen:

- Hay, đây mới là khí thế mà ma đạo chúng ta nên có, bá khí hơn bên tiên đạo nhiều!

Nói là vậy nhưng mắt thì nhìn chằm chằm lão nhân ma đạo, muốn xem đối phương sẽ sống hay chết.

Sáu tông ma đạo không thân thiện với nhau, chết một người cũng tốt.

Đồng môn Hóa Ma tông thấy sư đệ trở về thì giật nảy mình, bị khùng sao mà về? Mới rồi đã bỏ chạy thì chạy luôn đi.

- Sư đệ, ngươi trở về làm gì? Trốn mau!

Lâm Phàm nở nụ cười, muốn chạy? Nằm mơ đi. Hắn sẽ không nương tay với người Chân Tiên giới, nhưng cũng không giết sạch, nếu không thì cuộc đời sau này chán chết.

Nhưng hắn sẽ giết đến mức Chân Tiên giới sợ teo tim.

Nếu không phải thực lực của hắn đột phá đến Thần cảnh, đám Chân Tiên giới giáng lâm xuống đây thì người chết sẽ là người của vùng đất Nguyên Tổ.

Lâm Phàm nghiêng người, co năm ngón tay, ngưng tụ lực lượng, vừa nói vừa nhìn đám người xem:

- Bây giờ các ngươi có lên hay không? Có lẽ cùng nhau lên thì rất có khả năng sẽ đánh chết được bản phong chủ.

Đám Chân Tiên nhìn Lâm Phàm, không ai ra tay. Dân bản xứ này quá âm hiểm, rõ ràng đang lừa bọn họ mắc câu.

Cùng nhau lên? Nếu có thể đánh chết hắn thì lúc nãy đông người sao không giết được hắn? Chờ khi cả nhóm đánh mất niềm tin hắn mới nói ra mấy lời này, rõ ràng đang dụ dỗ họ.

Lão nhân ma đạo đang kéo theo khí thế bàng bạc lao tới, giống như ma đầu thật sự từ trên trời giáng xuống diệt thế.

Uy thế phi phàm, ma công càng ngập trời.

Nhưng đáng tiếc.

Lâm Phàm tung ra nắm đấm, động tác không hoa hòe, càng không có ánh sáng chói mắt.

Chỉ có nắm đấm thuần khiết nhất.

Bùm!

Một đấm đánh mạnh vào mặt lão nhân, người lão ngửa ra sau, mặt hõm vào. Lão không chịu nổi lực lượng đó bùm một tiếng nổ tung.

Máu loãng bắn đầy trời.

Lâm Phàm vung vẫy nắm tay hết vết máu dính trên đó.

Một chuỗi động tác diễn ra trong chớp mắt, tất cả Chân Tiên giật mình không dám nhúc nhích lung tung.

Lão nhân Đông Dương phái trong mười môn tiên đạo nổi giận xông vào Lâm Phàm:

- A! Dân bản xứ gan to bằng trời, tuy hắn là người của ma đạo nhưng vẫn là đồng đạo của chúng ta! Lão phu liều mạng với ngươi!

Lão muốn thành người ăn đấm đầu tiên, giữ được mạng sống mới quan trọng nhất.

Tuy không biết tại sao lão già kia vì sao đi rồi quay về, nhưng chắc chắn có liên quan đến dân bản xứ này.

Không trốn thoát được thì làm sao bây giờ?

Chỉ có thể đỡ hai đấm đầu, cho nên lão nhân ma đạo bị đánh chết, lão nhân Đông Dương phái hấp tấp xông lên giành cơ hội sống.

Nhưng bây giờ cạnh tranh rất lớn, không ai ngốc, sao có thể bị người khác giành trước hai cú đấm đầu.

Mọi người cùng nhau xông lên.

Lâm Phàm rất vừa lòng:

- Vậy mới tốt, từng người lên thì hết vui.

Nhìn xem, đây mới là chiến đấu thật sự.

Một đám Chân Tiên bao phủ Lâm Phàm.

Cú đấm thứ nhất.

Cú đấm thứ hai.

Đến cú đấm thứ ba, Chân Tiên này cứ nghĩ mình sẽ chết nhưng không ngờ vẫn còn sống.

- Sửa pháp tắc, ai chết sẽ tùy vào tâm trạng của bản phong chủ, nếu kẻ nào dừng lại thì chết chắc.

Lâm Phàm bị đối phương tấn công dồn dấp, máu chảy róc rách nhưng dục vọng chiến đấu càng cuồng bạo, liên tục tung cú đấm.

Đám người Chân Tiên giới thì đau lòng, không ngờ pháp tắc sửa đổi, quan trọng là pháp bảo của họ bị hư hỏng nhiều.

Chúng nó đều là chí bảo vô thượng!

Thật là ức hiếp người quá đáng!

Chương 599: Đáng tiếc, ngươi dùng kiếm

Giờ phút này không khí trên trời cực kỳ nặng nề.

Như có ngọn núi nặng nề đè trong tim mọi người, muốn dời đi nhưng không thể.

Bọn họ bị đánh sợ, dân bản xứ này quá hung hãn, dù là yêu điện nổi tiếng dữ dằn cũng khó so sánh với hắn. Cổ Nguyên Cửu Anh bị một đấm đánh chết, sức lực mạnh mẽ đó mà không thể đỡ nổi một đấm, còn những người không chú trọng tu luyện thân thể như bọn họ làm sao chịu nổi?

Lấy tiên bảo vất vả kiếm được hoặc luyện chế ra đấu cứng với đối phương thì càng có đi không về.

Một lão nhân đau lòng hét lên, khóe môi chảy máu:

- A! Không thể nào, không thể nào! Chúng ta có gần trăm Chân Tiên mà sao không hạ được dân bản xứ này? Lão phu không cam lòng!

Ba món tiên khí của lão đều bị dân bản xứ này một đấm đánh nát, khí linh cũng bị nghiền nát.

Lão nhân không chịu nổi hộc máu, hơi thở uể oải, lão không bị Lâm Phàm đánh trúng mà là tức hộc máu.

Không ai dám tạm dừng, tất cả cố gắng thi triển sát chiêu, hận không thể giết dân bản xứ này tại chỗ.

Lâm Phàm cười to bảo:

- Ha ha ha! Khá lắm, rất khá!

Lâm Phàm đâm vào bụng một Chân Tiên, lực lượng cường đại rót vào thân thể của đối phương, hóa thành luồng sáng bắn thẳng lên thiên địa.

Chân Tiên này mắt lồi ra, khom người, há mồm phun búng máu:

- A!

Lực lượng cú đấm quá mạnh, khó thể ngăn cản.

Lâm Phàm chộp đầu của đối phương, vung tay ném đối phương xuống:

- Bao nhiêu tên rồi lão sư?

Hai tay Thiên Tu kéo Chân Tiên vào trong, ngước đầu trả lời:

- Mười tám tên rồi đồ nhi.

Có một câu lão chưa nói: Có thể chừa một tên cho vi sư không?

Không có một con mồi nào, lão chỉ có thể đứng nhìn, thật là đối lập mãnh liệt với thân phận của lão. Trong vô hình Thiên Tu linh cảm sẽ có nguy hiểm giáng xuống nên định giữ sức, chuẩn bị một mình đối mặt muôn vàn khó khăn.

Còn bây giờ thì sao?

Khó khăn cái con mắt, đồ nhi của lão sung sướng ăn hiếp người ta, lão làm lão sư mà chỉ có thể ở bên dưới sắm vai máy vận chuyển, tưởng tượng đã thấy hài.

Một lão nhân khóe môi dính máu, mặt tái nhợt nói:

- Động Côn, cái tên phản đồ, ngươi là phản đồ của Chân Tiên giới!

Lão bị dân bản xứ một đấm đánh cho hơi thở uể oải, thấy Động Côn bình yên đứng nhìn thì tức giận chửi um sùm.

Động Côn tức giận chửi lại:

- Phản đồ gì? Lão phu không làm phản đồ!

Lão bị người ta vu oan, nếu mũ phản đồ thật sự chụp xuống đầu thì sau này người của Chân Tiên giới sẽ nhìn lão thế nào? Sẽ mắng lão giống như vậy, anh danh cả đời bị xóa bỏ, lão không chấp nhận được.

- Ha ha ha! Không làm phản đồ? Lão phu thì thấy ngươi chính là phản đồ!

Mặc kệ Động Côn nói cái gì người của Chân Tiên giới đều không tin.

Bọn họ bị dân bản xứ đánh thê thảm, còn Động Côn lành lặn đứng đó, thi thoảng kinh thán mấy tiếng, khen ngợi dân bản xứ lợi

hại.

Đây còn là người của Chân Tiên giới bọn họ không?

Tóm lại Động Côn đã câu kết với dân bản xứ.

Động Côn nổi giận, lão là thái thượng trưởng lão của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, đã bao giờ bị người vu hãm như vậy?

Lòng Động Côn rực cháy lửa giận trừng mắt đối phương:

- Tốt, nếu đã nói lão phu là phản đồ vậy thì lão phu phản cho ngươi xem!

Động Côn nói với Thiên Tu:

- Lão thất phu, ta thấy ngươi một mình bận rộn, để ta giúp một tay.

Thiên Tu cầu còn không được:

- Tốt tốt, vậy việc còn lại giao cho ngươi, lão phu cần nghỉ ngơi một chút

Lão ném đồ cho Động Côn để trói đám cường giả Chân Tiên giới.

Lão nhân bị thương nặng tức xì khói, văng hết những lời khó nghe nhất ra:

- Động Côn, ngươi còn nói ngươi không phải phản đồ!?

Không biết Động Côn lấy đâu ra miếng vải hôi thúi nhét vào miệng đối phương:

- Câm mồm đi!

Ư ư!

Mắt lão nhân rực cháy lửa, bị mùi hương làm buồn nôn, lão đường đường là Chân Tiên mà bị nhục nhã như vậy, quá nhục.

Tình hình trên trời có biến đổi.

Lâm Phàm đánh hết sức, bộc phát ra vô song, đánh một đấm tác động hư không xung quanh, đám Chân Tiên rơi như mưa.

Không ai dừng tay, người nào ngừng lại là sẽ chết.

Bùm!

Một đấm đánh bóng người nổ tung trong không trung, máu thịt rơi xuống, cảnh tượng kinh dị.

Lâm Phàm sẽ không nương tay với người Chân Tiên giới, người nào chết tùy vào tâm trạng của hắn. Tất nhiên mặt xấu sẽ được tha, dù sao vốn không được ông trời ưa, hắn không nỡ xuống tay.

Làm Lâm phong chủ công bằng công chính tất nhiên tràn ngập tình yêu, toàn thế giới vứt bỏ ngươi nhưng bản phong chủ sẽ không bỏ rơi ngươi.

Chân Tiên bị đấm nát thì khuôn mặt khá đẹp, mặc áo trắng hơi phong tao, làm Lâm Phàm gai mắt, ngươi không chết thì còn ai?

Một đấm đánh nát một Chân Tiên làm mọi người sợ hết hồn.

Một lão nhân Chân Tiên vỡ nát đạo tâm:

- Không đánh! Lão phu không đánh!

Trận chiến này không thấy hy vọng, nếu có thì đó là huyết chiến tới cùng với dân bản xứ này. Nhưng lão phát hiện dân bản xứ rõ ràng đang chơi với họ, một trò chơi chết chóc.

Chết không được báo trước, không ai biết người chết tiếp theo là ai.

Một lão nhân trừng mắt đối phương:

- Vương Đạo Nhất, sao Cửu Tiên sơn ra kẻ nhát như chuột giống như ngươi?

Lão không ngờ Vương Đạo Nhất sẽ van xin không đánh, làm Chân Tiên giới mất hết mặt mũi.

Vương Đạo Nhất thu lại tiên bảo, tràn ngập sợ hãi dân bản xứ này, lão không nghe lọt tai người khác mắng mình nhát như chuột.

Mặc kệ ai nói gì, sĩ diện quan trọng hơn mạng sống không?

Khi Vương Đạo Nhất cho rằng mình có thể sống đột nhiên thấy dân bản xứ xuất hiện trước mặt mình, lão ngây người.

Lâm Phàm híp mắt nhe răng cười:

- Ai bảo ngươi dừng lại? Ngươi không làm theo quy định, bản phong chủ ghét nhất là người trái với nội quy, ngươi nói xem phải làm sao đây?

Vương Đạo Nhất giật mình kêu lên:

- Lão phu không đánh, nhận th . . .

Bùm!

Lâm Phàm đấm vào bụng Vương Đạo Nhất, lực lượng khủng bố đánh cho lão không nói hết câu sau, ói cả mật ra.

Lâm Phàm một tay bấu đầu Vương Đạo Nhất, hắn lắc đầu nói:

- Ngươi không giữ quy định làm bản phong chủ rất tức giận, nhìn đồng bạn của ngươi xem, bọn họ liều mạng chiến đấu với bản phong chủ, còn ngươi thì giở trò khôn vặt muốn thoát một kiếp, ngươi nói xem có phải mình rất đáng giận không?

Vương Đạo Nhất thê thảm rít gào:

- A!

Trong lòng lão hối hận thắt ruột, nếu sớm biết như thế đã không giáng lâm vùng đất Nguyên Tổ.

Dân bản xứ này quá mạnh, mạnh đến nỗi khiến người sợ hãi.

Lâm Phàm co năm ngón tay lại đánh ra một đâm xuyên thủng người Vương Đạo Nhất, máu tuôn ra ồ ạt dọc theo thân thể rơi xuống.

Dù đối phương là Chân Tiên nhưng bị Lâm Phàm đấm thủng bụng thì không có hy vọng sống.

Xác chết bị vô tình vứt bỏ, Chân Tiên một lần nữa giật mình, sợ hãi.

Quá tàn nhẫn, nói giết liền chết, không cho một cơ hội nào.

Những Chân Tiên có mặt đều từng lao ra từ biển máu, nhưng lúc này thì bọn họ sợ thật.

Cách biệt về thực lực khiến họ không dâng lên chút chống đối nào, đối phương như đang chơi đùa với họ, lúc xuống tay ác thì không chút mềm lòng.

Có người đề nghị:

- Chạy đi!

Khi thốt ra câu này người kia đã tuyệt vọng, chạy thế nào? Không thoát được.

Lúc trước cũng có người muốn bỏ chạy, nhưng kết quả cuối cùng là gì?

Kỳ dị quay về lại, bọn họ không hiểu vì sao như vậy nhưng chắc chắn liên quan đến dân bản xứ này.

Lâm Phàm quay đầu nhìn mọi người, cười hỏi:

- Các ngươi làm gì đấy? Dừng lại là chết.

Mọi người nghe vậy tuyệt vọng lao về phía Lâm Phàm, bọn họ không muốn chết, tu luyện đến cảnh giới này là vì tìm kiếm tiên đạo trường sinh, sao có thể chết tại đây được.

Lâm Phàm tiếc nuối nói:

- Thật khiến người thất vọng, không có ai mạnh hơn sao?

Vào Thần cảnh rồi mới phát hiện mấy tên này yếu xìu, hắn thì đang lâng lâng trên mây muốn bị người đánh tỉnh.

Chân Tiên giới mất mát nặng nề, gần trăm Chân Tiên gào hét giết vào, nhưng khi tới đây mới nhận ra đó là địa ngục.

Dân bản xứ quá mạnh, dù bọn họ thi triển ra thủ đoạn mạnh nhất cũng không thể hạ gục dân bản xứ này.

Một lão nhân của Tiên Kiếm phái tức giận quát, mặt đỏ rần, sắp nổi điên:

- Lão phu liều mạng với ngươi!

Thanh tiên kiếm lơ lửng trước mặt lão, kiếm ý hùng hồn dâng lên cao, thân thể của lão nhanh chóng khô gầy, tinh khí thần nhanh chóng xói mòn từ trong người chảy vào tiên kiếm.

- Cái gì? Hắn muốn liều mạng!

Mọi người thấy cảnh này đều giật nảy mình, không ngờ lão định dồn hết mọi thứ mình có chém ra một kiếm mạnh nhất.

Lâm Phàm nhìn thẳng, nói:

- Thú vị, có chút uy hiếp.

Hơi thở trên người đối phương rất mạnh, mạnh hơn lúc ban đầu gấp mấy lần.

- Chém!

Trong phút chốc thiên địa mất màu, một kiếm mạnh nhất của Kiếm Tiên từ trên cao chém thẳng vào Lâm Phàm.

Đây là một kiếm ngưng tụ mọi thứ của đối phương, thần chắn giết thần, phật ngăn giết phật.

Lâm Phàm nghi hoặc nói:

- Không thấy kiếm, càng không cảm nhận kiếm ý, đây là biến mất hay là thần thông của kiếm thuật này đã đến cảnh giới huyền diệu?

Nhưng đáng tiếc cánh tay trái Kỳ Lân của hắn mất kiểm soát, bắt đầu rục rịch.

- Lợi hại, đây là thần thông kiếm thuật mạnh nhất của Tiên Kiếm phái, không ngờ khi thi triển ra có công hiệu thần quỷ khó dò.

- Hay, chỉ cần giết dân bản xứ này thì về sau Tiên Kiếm phái là công thần lớn nhất!

Nhiều người đang xem, chờ đợi, hy vọng một kiếm này sẽ chém chết dân bản xứ kia.

Trong khoảnh khắc một kiếm ý chói đến mù mắt đột nhiên xuất hiện bên cạnh Lâm Phàm, không cách nào tránh né.

Bộp!

Không biết tay trái của Lâm Phàm vung lên từ lúc nào, trực tiếp chộp nhát kiếm kia vào tay.

Đám người giật nảy mình không tin được:

- Cái gì?

Lão nhân kia phun búng máu.

Lâm Phàm lắc cổ tay cầm kiếm ý:

- Rất mạnh, nhưng tiếc rằng ngươi dùng kiếm, rất đáng tiếc.

Kiếm cắt lão nhân thành hai nửa.

Máu loãng phun ra từ hai bên xác chết, kiếm dài đã thành hình trong người hóa thành tro tàn tan biến trong thiên địa.

Chương 600: Thôi thì làm tròn số chẵn

- Chết rồi, hắn đã chết!

Hy vọng mà mọi người gửi gắm vào đã bị dân bản xứ này tàn nhẫn giết chết.

Lâm Phàm liếc qua:

- Được rồi, cũng nên kết thúc. Bây giờ sửa quy tắc, người ở đây phải chết một nửa!

Bóng dáng Lâm Phàm biến mất trong ánh mắt kinh khủng của mọi người.

- Đi đâu? Người kia đã đi đâu?

Tất cả nháo nhào tìm kiếm.

Đột nhiên có tiếng hét thảm, là tiếng hét của một vị Chân Tiên ma đạo. Thân thể bị đánh thủng, pháp lực ẩn chứa trong người bắn tứ tán, hoàn toàn bạo loạn.

Lâm Phàm bắt đầu xuống tay, những người ở đây phải có một nửa đi đời nhà ma.

Còn một nửa khác sẽ bị hắn chơi từ từ, thú vui của đời hắn toàn trông nhờ vào họ.

Hắn muốn trở thành bóng ma mãi mãi ám ảnh tâm hồn đám người này, khiến nỗi sợ hãi chi phối Chân Tiên giới!

Động Côn nhìn tình hình trên trời, mặt biến sắc, lòng rất lo âu. Sự chết sống của người khác chẳng liên quan gì lão, nhưng các sư đệ của lão còn ở bên trong, họ không thể bị gì.

Động Côn đến bên cạnh Thiên Tu, cầu xin:

- Thiên Tu trưởng lão, có thể kêu đồ nhi của ngài nương tay với các sư đệ của ta không?

Động Côn thật sự không muốn nhìn các sư đệ bị đánh chết, nhưng lão không thể thay đổi tình hình chiến đấu trên trời, đi vào trong vòng chiến là lão sẽ bị đánh chết.

Thiên Tu nhìn Động Côn, ngẫm ghĩ rồi cười hỏi:

- Lúc trước lão phu không nghĩ ra là ai thắng ván cờ kia, tại sao ngươi cứ khăng khăng nói là mình thắng.

Đầu Động Côn bốc khói, không ngờ vào lúc này rồi mà lão thất phu còn lôi chuyện vừa nãy ra nói, rõ ràng là muốn lão muội lương tâm thừa nhận mình thua.

Nếu lúc bình thường Động Côn tuyệt đối không thừa nhận, sẽ đòi làm rõ ràng, nhưng bây giờ có chuyện cầu người thì chỉ đành cúi đầu.

Động Côn bất đắc dĩ nói:

- Là ngươi thắng, lão phu thua.

Vì sao Chân Tiên giới không có một cường giả nào, bị một tiểu tử đành tơi bời thế này.

Gần trăm vị Chân Tiên mà không hạ được một dân bản xứ, nói ra có ai tin nổi không?

Đến lúc này Động Côn cũng không tin được, cảm giác đang sống trong mơ.

Thiên Tu vui mừng gật đầu nói:

- Đấy, lão phu đã nói mà, chắc chắn là lão phu thắng. Lão thất phu nhà ngươi có lòng hiếu thắng quá nặng, nhưng vì ngươi đã chịu thừa nhận mình sai thì lão phu nói một tiếng vậy.

Thiên Tu ngước đầu lên nói:

- Đồ nhi, đừng đánh chết sư đệ của lão thất phu này!

Lâm Phàm đang đánh nhau kịch liệt, một đấm đánh chết một Chân Tiên, nghe Thiên Tu kêu thì tạm dừng:

- A, biết rồi lão sư.

Thiên Tu mỉm cười nói:

- Đồ nhi bảo bối của ta rất tôn trọng ta.

Lâm Phàm hỏi:

- Trong các ngươi có ai là sư đệ của lão già này thì giơ tay lên, tránh cho bị bản phong chủ đánh chết.

Lão sư đã lên tiếng thì hắn phải nể mặt, mấy tên đó có sống hay chết cũng không liên quan gì hắn. Hơn nữa thực lực của họ không cao, có thả đi cũng không sao, loại người bị một đấm đánh chết chẳng có tác dụng gì.

Một lão nhân lên tiếng:

- Ta!

Lúc trước lão còn nói sư huynh là phản đồ, nhưng bây giờ đã sợ, bị đối phương giết tan vỡ đạo tâm, lão chỉ muốn sống sót nên nhanh chóng thừa nhận.

- Ta cũng vậy!

- Ta là sư đệ của Động Côn!

- Ta cũng là sư đệ của Động Côn!

Đột nhiên đám Chân Tiên đều hô lên, ước gì làm sư đệ của Động Côn.

Lâm Phàm ngớ người:

- Thế này thì sao mà chơi?

Lâm Phàm nhìn về phía lão sư:

- Lão sư, toàn là sư đệ của lão ta, rốt cuộc người nào mới là thật?

Một lão nhân tức giận quát:

- Đám tồi tệ vô sỉ! Ta mới là sư đệ của Động Côn sư huynh, sao các ngươi có thể làm như vậy!

Những tên kia quá vô sỉ, vì sống sót dám giả mạo sư đệ của sư huynh, không có chút da mặt sao?

Đừng nói người khác ngây người, Động Côn cũng hoang mang, đây còn là Chân Tiên của Chân Tiên giới sao?

Bọn họ từng cao cao tại thượng, từ khi nào chịu nhận làm sư đệ của người khác? Càng đừng nói là sư đệ của người bị công nhận là phản đồ như lão.

Bây giờ vì sống sót mà cả đám thi nhau nhận bậy, mặt dày vô sỉ.

Một lão nhân của Đông Dương phái nói:

- Động Côn huynh, ta từng mời huynh ăn cơm.

- Động Côn huynh, hồi hai ta còn trẻ từng cùng nhau vào tiên cảnh tôi luyện, nâng đỡ cho nhau, lẽ nào huynh đã quên?

Lúc trước bọn họ rất trơ trẽn hành vi của Động Côn, mắng chửi đối phương là phản đồ, nhưng bây giờ bị Lâm Phàm giết đến teo tim, muốn chạy mà không chạy được, đành thấy người sang bắt quàng làm họ để được sống.

Nỗi lòng Động Côn phức tạp, lão từng cho rằng các đồng đạo Chân Tiên giới sẽ không vì sự sống cái chết mà buông da mặt, nay lão nhận ra đám người này chưa từng có cái gọi là da mặt.

Thiên Tu cảm thán rằng:

- Lợi hại, quả thật là lợi hại. Có thể tu luyện đến cảnh giới này cũng có lý do của nó, chỉ riêng công phu da mặt đã làm lão phu mặc cảm không bằng.

Mặt Động Côn đỏ rần, lão là người của Chân Tiên giới, bây giờ một đám Chân Tiên của Chân Tiên giới vì sống sót đều muốn làm sư đệ của lão, khiến người đau lòng vô cùng.

Lão tăng của Thiên Phật Tịnh Thổ Tự chắp hai tay nói:

- A di đà phật. Động Côn thí chủ có nhớ khi phụ mẫu của thí chủ mất, là bần tăng đã đến làm lễ cúng bái cho hai vị không?

Động Côn:

- . . .

Lão không còn lời nào để nói, đã cạn lời. Sau cùng Động Côn giơ tay chỉ ra các sư đệ.

Lâm Phàm nói:

- Lão sư yên tâm, đồ nhi đã biết, chút nữa sẽ không đánh chết bọn họ.

Dứt lời Lâm Phàm lại biến mất, khi hắn lại xuất hiện thì cánh tay phồng to đánh vào lưng một vị Chân Tiên. Lực lượng cuồng bạo bộc

phát đánh Chân Tiên rớt mạnh xuống đất.

Lâm Phàm quát lớn:

- Đám người kia, các ngươi ăn gan hùm mật gấu, dám can đảm giáng lâm vùng đất Nguyên Tổ! Hôm nay cho các ngươi biết cái gì gọi là hậu quả!

Lực lượng của như đại dương dâng trào bao trùm mọi người.

Binh!

Bốp!

- A! Cứu mạng!

- Lão phu không đánh! Phong chủ tha mạng, chúng ta tu đạo không dễ, xin đừng hủy đạo hạnh của chúng ta!

- Là tên khốn kiếp nào đề nghị giáng lâm vùng đất Nguyên Tổ, hại chết chúng ta!

Các tiếng la hét nối liền không dứt.

Nếu không phải quan tài của lão tổ tông Chân Tiên giới bị đè chặt chắc đã sốt ruột sớm nhảy ra ngoài.

Bọn họ từng xâm nhập vùng đất Nguyên Tổ thoải mái biết bao, cái gọi là cường giả tuy rắc rối nhưng còn đủ sức đối phó. Bây giờ đám hậu bối bị dân bản xứ đánh ra nông nỗi này, làm mất mặt lão tổ tông.

Lâm Phàm đã điên cuồng, không thèm nhìn ai là ai, nắm đấm đánh lung tung:

- Lại chết một tên!

Nhưng có một đấm đánh hụt.

Lâm Phàm mở mắt ra:

- Người đâu?

Trên trời đã không có ai.

Thiên Tu hét to:

- Kết thúc rồi đồ nhi, đánh xong!

Đồ nhi bảo bối của lão quá hung mãnh, đặc biệt phút cuối, dù là lão nhìn thế công kiểu đó cũng hoảng hồn, quá mạnh. Thiên Tu đang nghĩ nếu lão dấn thân vào vòng chiến không biết có thể đánh thắng đồ nhi không.

Đáp án là chắc chắn thắng, vì lão là lão sư, đồ nhi tôn kính lão như vậy sao có thể đánh lão?

- Hết rồi? Mau vậy?

Hắn còn chưa đánh đã tay, mắt nhìn máu dính trên nắm đấm đã đông lại, nắm đấm này đã đập chết nhiều người.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Đáng tiếc, tất cả quá yếu, không đủ đánh.

Lâm Phàm từ trên cao rơi xuống, đến bên cạnh lão sư:

- Sao rồi lão sư?

Thiên Tu khen:

- Ừ, khá lắm, có tám phần công lực của vi sư.

Lâm Phàm cười nói:

- Lão sư quá khen, đồ nhi nhiều nhất chỉ được năm phần công lực của lão sư.

Thiên Tu xua tay:

- Thôi, đồ nhi đừng khiêm tốn, vi sư cần khen, lần này vi sư rất vừa lòng.

Nói rồi Thiên Tu vỗ vai Lâm Phàm, đồ nhi này thật tốt, làm lão vui mừng. Nhưng mấy tên kia đều bị đồ nhi giải quyết, không chừa một tên làm Thiên Tu hơi buồn, ít ra hãy chừa một người cho lão phát huy.

Biểu tình Động Côn quái dị nhìn hai người này, có cần tâng bốc nhau vậy không?

Lão lại nhìn đám người nằm dưới đất kêu rên, thấy lòng đau nhói.

Sức chiến đấu mạnh nhất của Chân Tiên giới toàn quân bị diệt trong vùng đất Nguyên Tổ, hoàn toàn tiêu đời, không có chút cơ hội.

Lâm Phàm hỏi:

- Lão sư đã kiểm kê chưa? Có bao nhiêu người sống?

Thiên Tu nói:

- Vi sư đã đếm rồi, tổng cộng bốn mươi tám người sống, còn lại đều chết.

Lâm Phàm không quá vừa lòng con số này:

- Bốn mươi tám người? Lão sư, Chân Tiên giới có mười môn tiên đạo, sáu tông ma đạo, bốn điện yêu đạo, tổng cộng hai mươi môn phái, bốn mươi tám người nghĩa là mỗi môn phái có 2.4 người sống, vậy không được, giết thêm tám người cho chẵn số.

Đám Chân Tiên sống tạm nghe câu đó thì hóa đá, sao có phép tính như vậy?

Khuôn mặt trắng bệch tràn đầy kinh hoàng.

Thiên Tu cười nói:

- Đồ nhi tính sai rồi, vi sư mới tính lại, cộng thêm lão thất phu này có tổng bộng bốn mươi chín người.

Đồ nhi còn quá non, tính thiếu đầu người.

Lâm Phàm nói:

- Lão sư lợi hại, đồ nhi đã tính sai, đúng là bốn mươi chín người, vậy thì giết chín người cho chẵn.

Thiên Tu rất háo hức, lão chưa từng giết cường giả Chân Tiên, rất muốn thử một lần. Nhưng lão mới có ý nghĩ này đã bị lời nói của đồ nhi ngăn lại.

- Mấy việc nhỏ này không cần lão sư ra tay, giao cho đồ nhi được rồi.

Lâm Phàm lấy Lang Nha Bổng ra, mũi nhọn sắc bén khiến người khủng hoảng.

Mấy người này toàn là điểm, tuy Lâm Phàm đã vào Thần cảnh

nhưng giáo dục bắt buộc chín năm cho hắn biết không thể lãng phí, lãng phí là đáng xấu hổ.

Lâm Phàm chĩa Lang Nha Bổng vào đám người, dường như đang chọn lựa.

Đám Chân Tiên hoảng sợ mặt tím ngắt, bọn họ không có đường chống cự.

Lúc trước còn đông đủ người mà bị đối phương đánh chết đi sống lại, càng đừng nói bây giờ thiếu người.

Động Côn cầu tình:

- Lâm phong chủ, Chân Tiên đã bị ngươi giết một nửa rồi, có thể nương tay được không?

Cứ giết mãi thì Chân Tiên giới thật sự tiêu đời.

Lâm Phàm nói:

- Ngươi làm gì, ngồi xổm xuống!

Động Côn ngây người:

- A? Tính luôn lão phu?

Lâm Phàm cười nói:

- Sao không tính vào? Nếu không thì con số bốn mươi chín người ở đâu ra? Mau lên! Xem vận may, ai xui xẻo bị đập chết đừng trách bản phong chủ. Bản phong chủ chính nghĩa lương thiện giữ lại bốn mươi người đã là bị thiện ý quấy phá tâm hồn, chứ thật ra bản phong chủ định giết hết. Nhưng trên trời có đức hảo sinh, chừa bốn mươi người xem như chủ nghĩa nhân đạo của tông ta dành cho các ngươi.

Chương 601: Lão sư lên đi, làm thịt nàng

Thiên Tu khen ngợi:

- Vi sư rất mừng, khi có được thực lực mà đồ nhi vẫn giữ trái tim thiện ý là chuyện tốt.

Lão vui mừng khi có được đồ nhi như vậy.

Lâm Phàm tôn kính nói:

- Đều do lão sư dạy tốt, đồ nhi có thể giữ gìn bản thân, mang thiện ý là vì thường có lão sư ở một bên chỉ dẫn.

Lão sư là tấm gương của hắn, tuy bây giờ hắn mạnh hơn lão sư nhiều nhưng giành nổi bật với ai chứ hắn tuyệt đối không giành với lão sư.

Lúc trước Hỏa Dung còn lo lắng hãi hùng, giờ rất muốn rủa thầm:

- Hai sư đồ này còn chút mặt mũi nào không vậy?

Hai sư đồ này làm Hỏa Dung không chịu nổi, quá vô sỉ, mặt dày.

Đám Chân Tiên cũng rất muốn chửi thề.

Thiện ý?

Nhiều người đã chết không lẽ bị quỷ giết?

Mấy chục vị Chân Tiên chết trong tay dân bản xứ này, tàn nhẫn biết bao.

- Đồ nhi ra tay đây, lão sư đứng một bên xem được rồi, mấy việc nặng này không cần làm phiền lão sư.

Lâm Phàm siết chặt Lang Nha Bổng, giương mắt nhìn:

- Hãy nói xem, trong các ngươi thì ai đẹp trai nhất thời trẻ?

Đám Chân Tiên đã tuyệt vọng nghe mấy lời này thì dâng lên hy vọng. Không lẽ dân bản xứ này có sở thích đặc biệt gì, có lẽ đẹp trai nhất sẽ an toàn?

Một lão nhân nói ngay:

- Lão phu thời trẻ đẹp trai nhất.

Lâm Phàm nhìn lão nhân, hạ Lang Nha Bổng xuống, mỉm cười hiền từ. Mặt của lão nhân này to hơn hắn gấp hai lần, còn vuông vức mà dám nói mình đẹp trai nhất lúc trẻ, hắn không tin.

Các Chân Tiên thấy dân bản xứ mỉm cười thì càng khẳng định khả năng này, chắc chắn dân bản xứ định tha cho người đẹp trai nhất.

Một lão nhân lên tiếng:

- Hừ! Cái đám vô sỉ các ngươi có còn nhớ khi xưa người nào đẹp trai nhất không?

Mọi người mặt biến sắc.

Phong Lưu Ma Quân liếc sang bên, nói:

- Lão phu nhắc cho các ngươi nhớ, năm xưa Phong Lưu Ma Quân này tung hoành Chân Tiên giới, không biết bao nhiêu nữ nhân si mê bản ma quân. Lấy ngươi làm ví dụ, năm xưa ngươi năm lần bảy lượt chống đối lão phu chỉ vì khi ngươi còn trẻ, sư muội đồng môn của ngươi dâng hiến cho ta, ngươi ghi hận trong lòng có đúng không?

Lão nhân bị điểm danh lộ vẻ mặt tức giận, nhớ lại chuyện cũ đau lòng. Lão và sư muội hai nhỏ vô tư, thanh mai trúc mã, vốn tưởng rằng sư muội tương sẽ là thê tử của lão, không ngờ gặp gỡ Phong Lưu Ma Quân làm trái tim sư muội thay đổi.

- Còn ngươi nữa, Hồng Loan Nương Nương từng ở Thiên Yêu Điện mê đắm bản ma quân, bỏ trốn cùng lão phu dưới trăng, mang đi cường giả nữ giới duy nhất của Thiên Yêu Điện các ngươi, lão phu hỏi các ngươi có thừa nhận không? Tóm lại lão phu nói thẳng, ai đẹp trai nhất? Không ai khác ngoài ta, các ngươi đã quên khi còn trẻ các ngươi sống trong sự khủng bố thế nào sao?

Mặt Phong Lưu Ma Quân trắng bệch nhưng lộ rõ vẻ đắc ý, tự hào chuyện quá khứ nhất.

Những người ở đây có vài người chưa bị lão tổn thương? Nữ nhân tuyệt vời nào họ quen biết đều bị lão nói ngọt ba hoa dụ đi, thế là kết thù với nhau.

Lâm Phàm nheo mắt hỏi:

- Ngươi đẹp trai nhất?

Phong Lưu Ma Quân gật đầu, bình tĩnh thừa nhận:

- Đúng vậy!

Ai chẳng có lúc nổi bật, của lão là thời trẻ, còn bây giờ tuy đã già nhưng khí chất còn đó.

Lâm Phàm gật đầu, ngoắc tay:

- Lại đây, ngươi giỏi lắm.

Phong Lưu Ma Quân đến gần Lâm Phàm.

Lâm Phàm bỗng giơ cao Lang Nha Bổng đập mạnh xuống với uy thế không thể ngăn cản.

Phong Lưu Ma Quân hãi hùng, Lang Nha Bổng đập vào người lão, máu phun ra dính vào mặt nhiều Chân Tiên.

Lâm Phàm giận run người:

- Cặn bã, đây là cặn bã!

Hắn nhìn đám Chân Tiên:

- Các ngươi nhìn xem, người này xứng đáng bị như vậy. Chơi đùa với nữ giới là hành vi thiếu tôn trọng nữ giới, càng là hung thủ hại đám già các ngươi độc thân suốt đời. Lão ta đáng chết, các ngươi thấy có đúng không?

Đám Chân Tiên ngơ ngác, muốn khóc. Rốt cuộc chơi trò gì vậy, sao một lời không hợp liền giết người? Không lẽ đẹp trai là lỗi lầm sao?

Đa số Chân Tiên thầm mừng, rất hả dạ, rốt cuộc Phong Lưu Ma Quân chết rồi.

Lâm Phàm lắc cổ tay hạ Lang Nha Bổng xuống gần mặt đất, hỏi tiếp:

- Được rồi, người đẹp trai thứ hai là ai?

Giờ phút này không có người chịu thừa nhận, lúc trước giành

giật mình đẹp trai nhất, hiện tại còn ai dám thừa nhận, chẳng khác nào tự sát.

Lâm Phàm gặn hỏi:

- Không ai chịu nhận? Vậy ai nhận mình xấu nhất?

Không ai nói mình đẹp trai vậy ít nhất có người thừa nhận mình xấu nhất đúng không?

Yên lặng, vẫn không có ai lên tiếng.

Mọi người sợ teo tim, không dám hó hé tiếng nào, có lẽ thành thật ngậm miệng là an toàn nhất.

- Được rồi, nếu vậy thì bắt đầu chọn đại, các ngươi nếu ai bị đập chết đừng oán ta, chỉ có thể nói các ngươi quá càn rỡ, hậu quả xâm nhập vùng đất Nguyên Tổ nghiêm trọng như vậy đấy.

Lâm Phàm rất háo hức, muốn đập chết đám người này.

Hắn bước tới trước mặt một lão nhân, giơ Lang Nha Bổng lên. Hắn khá vừa mắt người này, tiếc nuối là lão tự nhận mình đẹp trai thứ hai, người đẹp trai không nên tồn tại trên thế giới này.

Lão nhân kinh hoàng, sợ muốn vỡ mật:

- Lâm phong chủ tha mạng!

Tu đạo mấy trăm năm không thể chết dễ vậy được!

Đột nhiên phía chân trời vọng đến tiếng quát:

- Dừng tay!

Đó là giọng nữ, bình tĩnh mà êm tai, nghe khá quen tai.

Lâm Phàm ngước lên nhìn sau đó Lang Nha Bổng giáng xuống, bộp một tiếng đập chết lão nhân.

- Ngươi . . .!

Chủ nhân giọng nói phía xa hiển nhiên không ngờ mình đã kêu dừng tay mà đối phương vẫn xuống tay.

Lâm Phàm khó chịu nói:

- Ngươi gì mà ngươi, ai vậy, mau chạy ra đây! Bảo dừng tay bản phong chủ liền ngừng? Ngươi nghĩ bản phong chủ là nam nhân của ngươi, sợ thê tử sao? Dù là nam nhân của ngươi thì bản phong chủ cũng là đại nam nhân, mau lên, muốn xuất hiện thì nhanh, đừng lề mề!

Thiên Tu dặn dò:

- Đồ nhi, người đến có ý đồ không tốt.

Lâm Phàm nói:

- Lão sư yên tâm, dù đến tốt hay xấu chờ nhìn xem, cứ cảm giác đã nghe giọng đó ở đâu rồi.

Thiên Tu hỏi:

- Người quen?

Lâm Phàm đáp:

- Không biết, nhưng chắc có thù.

Lâm Phàm không quen nhiều người, người quen đều có thù với hắn, đặc biệt là cô nương, hắn đã gây thù hằn với vài nàng.

Phương xa không mây bỗng tỏa ánh sáng chiếu một nửa thiên địa muôn tía nghìn hồng.

- Lão sư, ra sân kiểu màu mè này khiến người khó chịu thật.

Lâm Phàm hết sức bình tĩnh, dù là ai thì hắn cũng không sợ, càng đừng nói là một mụ đàn bà.

Thiên Tu nghi hoặc hỏi:

- Rốt cuộc là ai?

Không biết là nữ nhân nào có thực lực như vậy, nếu là bà già thì tất nhiên không xứng với đồ nhi.

Lão Hắc đứng yên không nhúc nhích bỗng nhíu chặt mày:

- Hơi thở này . . .!

Lão Hắc cảm giác hơi quen thuộc nhưng một chốc không nhớ ra, có chút xa lạ.

Đám người Chân Tiên giới không biết ai đến cứu họ, thầm suy đoán không lẽ là tình nhân của ai đó?

Nhưng những người ở đây toàn độc thân, chỉ có Phong Lưu Ma Quân thời trẻ kết bạn với nhiều nữ nhân, không lẽ một trong số đó đến cứu người?

Tiếc rằng thực lực của dân bản xứ này quá mạnh, một người đến thì có ích gì, trừ phi có thực lực kinh người, nhưng hiển nhiên không thể nào.

Một luồng sáng nhiều màu từ xa bay tới, nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Lâm Phàm bật cười nói:

- A, bản phong chủ còn tưởng là ai, hóa ra là nàng.

Lại là mụ đàn bà này, không lẽ lại đến phong ấn hắn?

Nữ nhân hơi biến sắc mặt nói:

- Ngươi đã bị ta phong ấn rồi mà? Sao có thể?

Lâm Phàm phất tay nói:

- Đừng nói nhảm nữa, nàng muốn làm gì? Đến cứu người hay xem bản phong chủ giết người?

Nữ nhân bình tĩnh nói:

- Ngươi không thể giết bọn họ.

Biểu tình của nàng dường như không quen thân với đám Chân Tiên, chỉ đơn giản tới ngăn cản Lâm Phàm giết người.

Thiên Tu xem xét một hồi, vừa lòng gật gù:

- Ai vậy đồ nhi?

Bộ dáng đẹp, có linh khí, nhưng chỗ đó quá nhỏ, hơi thiệt thòi cho đồ nhi.

Lâm Phàm nói:

- Lần trước đồ nhi nói với lão sư rồi, vốn muốn tạo một đứa trẻ cho lão sư chăm, nhưng nàng không đồng ý.

Thiên Tu nghe vậy nhìn nữ nhân ở phía xa:

- Tiểu nha đầu, bộ mắt bị mù sao? Đồ nhi của lão phu anh tuấn tiêu sái đến vậy mà ngươi không đồng ý, còn làm đồ nhi đau lòng, nên đánh!

Lão Hắc luôn im lặng bỗng mặt biến sắc bật thốt:

- Là ngươi, Vạn Quật Lão Tổ!

Lão Hắc nhìn thật lâu cuối cùng nhớ ra khuôn mặt này là ai, đó là Vạn Quật Lão Tổ đã phong ấn mình vào vạn năm trước, sau đó nàng xé rách hư không rời đi.

Lâm Phàm hỏi:

- Ngươi không nhận sai chứ Lão Hắc?

Lâm Phàm biết Vạn Quật Lão Tổ, dù sao hắn từng đi vào vùng đất mạo hiểm do đối phương sáng tạo ra, cảnh vật trong đó không tệ, hắn rất vừa lòng.

Lão Hắc còn trong cơn giật mình, rất nhanh phản ứng lại:

- Khuôn mặt giống hệt thưa chủ nhân, nhưng hơi thở thì hơi khác, nhỏ yếu rất nhiều.

Lâm Phàm nhìn đối phương:

- Này mụ kia, tiểu đệ của ta nói ngươi là Vạn Quật Lão Tổ, có đúng không?

Thiên Tu hỏi:

- Vạn Quật Lão Tổ là ai?

Lâm Phàm nói cho lão sư biết:

- Lão sư nhớ có một vùng đất mạo hiểm tên Vạn Quật Thâm Uyên không? Là nàng ta sáng tạo ra, có vẻ đã sống mấy vạn năm.

Thiên Tu nghe vậy giật mình biến sắc mặt nói:

- Cái gì? Đã mấy vạn năm, vậy chẳng phải là lão lão lão yêu bà? Đồ nhi, vi sư không đồng ý lão lão lão yêu bà quen với đồ nhi, không phải trâu già gặm cỏ non nữa là trâu cụ kỵ ăn cỏ non, không thể để đối phương ăn bớt vậy được!

Nữ nhân lộ vẻ khó chịu, danh hào của nàng không phải Vạn Quật nhưng nàng không muốn nói nhiều:

- Các ngươi không thể giết những người này, nếu không về sau sẽ hối hận.

Lâm Phàm giơ tay lên:

- Khoan đã, đừng nói hai chữ hối hận với bản phong chủ, chưa bao giờ bản phong chủ hối hận. Còn mấy người này thì giết thêm bảy người là xong, nàng có thể đi, đừng càn quấy, nếu không chính nàng sẽ hối hận!

Lâm Phàm không cần biết đối phương là ai, nếu quá càn rỡ thì sẽ đánh.

Nữ nhân lắc đầu nói:

- Chấp mê bất ngộ.

Tóc tơ xõa sau lưng dần đung đưa, người phát ra hơi thở.

- Lão sư lên đi, làm thịt nàng!

Lâm Phàm biến mất tại chỗ, lười nói nhiều, hắn ghét có người lên mặt trước mắt mình, dù là nữ cũng không được.

Thiên Tu hớn hở nói:

- Tốt, vi sư chưa đánh lão yêu bà sống mấy vạn năm bao giờ, hôm nay vi sư sẽ liên hợp với đồ nhi!

Rốt cuộc có thể ra tay rồi, đã đến lúc cho lão phát huy.

Chương 602: Đồ nhi, chúng ta bị nữ nhân hạ gục

Đám Chân Tiên thầm rít gào cổ vũ cho nữ thần:

- Nữ thần phải thắng!

Bọn họ không dám hét ra tiếng, nếu nữ thần thua thì họ càng thảm.

Sống mấy vạn năm thì mạnh tới mức nào?

Nhưng kỳ lạ, bọn họ phát hiện khí thế của nữ thần tuy mạnh mẽ nhưng không vượt trên mức có thể kinh thiên động địa. Mà thôi mặc kệ, có người chịu đến cứu bọn họ là đã có hy vọng.

Hỏa Dung hỏi:

- Lão Hắc, ngươi nói nữ nhân này sống mấy vạn năm có đúng không vậy?

Hỏa Dung không tin trong vùng đất Nguyên Tổ có người sống lâu như vậy, đừng nói mấy vạn năm, dù là hai trăm năm cũng không thể nào.

Chỗ bọn họ bình thường chỉ có thể sống đến hơn một trăm tuổi, và phải là Bán Thần, Thần cảnh có thể sống bao lâu thì tạm thời chưa biết.

Đương nhiên truyền kỳ duy nhất của Viêm Hoa tông, Viêm Hoa Đại Đế không chết mà bỗng nhiên mất tích, không ai biết đã đi đâu, tìm mãi không thấy tung tích. Có người nói thấy tận mắt Viêm Hoa Đại Đế biến mất trong mảnh sấm sét, chỉ còn lại một ít mảnh vải vụn.

Bọn họ không biết tin này là thật hay giả.

Khi Viêm Hoa Đại Đế biến mất bọn họ còn rất nhỏ, sau khi vào tông môn nghe người ta nói qua nhưng chỉ xem như truyền thuyết, cho rằng Viêm Hoa Đại Đế đã chết.

Lão Hắc nghiêm túc nói:

- Là thật, nếu nàng ta thật sự là Vạn Quật Lão Tổ thì không sai được, nhưng có gì đó không đúng.

Trong thời kỳ của Lão Hắc thì cường giả nhiều như mây, không thiếu Thần cảnh cũng xem như lão quái vật, Bán Thần cảnh càng đầy rẫy, có thể vào Bán Thần cảnh tức là cường giả đỉnh cao, lên một tầng nữa là thật sự vượt qua ngưỡng cường giả.

Sau này Lão Hắc vào Vạn Quật Thâm Uyên đại chiến với Vạn Quật Lão Tổ, kết quả rất bi kịch, làm Lão Hắc không chấp nhận được. Một ánh mắt, hoặc nên nói chỉ một ngón tay đã phong ấn Lão Hắc.

Vạn Quật Lão Tổ nói là để lại chút căn cơ cho vùng đất Nguyên Tổ.

Lão Hắc sẽ không nói ra mấy chi tiết đó, chỉ kể mình đại chiến ba ngày ba đêm với Vạn Quật Lão Tổ, lỡ bị phong ấn, sao có thể nói vừa chạm mặt đã bị người ta hạ gục?

Nói ra thì còn mặt mũi nào?

Hỏa Dung phát hiện mình không xem hiểu thế giới này, tuy lão không phải cường giả Bán Thần cảnh nhưng là trưởng lão của Viêm Hoa tông, rất rành về phương thế giới này.

Bây giờ nói có nữ nhân sống mấy vạn năm, trong một chốc lão khó thể chấp nhận.

Nhưng khoan, Hỏa Dung nhớ đến nữ nhân cho lão căn nguyên thời gian hình như cũng rất mạnh, khi đó tu vi của lão quá yếu, chưa thể cảm giác đối phương mạnh cỡ nào, nhưng có thể đưa cho lão căn nguyên khủng bố như vậy thì hiển nhiên không giống bình thường.

Xem như là Thiên Tu sư huynh, vào Thần cảnh rồi cũng chưa từng cảm nhận căn nguyên gì đó.

Hỏa Dung hỏi:

- Có gì kỳ?

Lão Hắc nói:

- Hơi thở không đúng, quá yếu, không thể so với Vạn Quật Lão Tổ. Nhưng kỳ lạ, khuôn mặt giống nhau, mùi hơi thở cũng giống, không lẽ chuyển kiếp tu lại? Không thể nào, không hề có cách chuyển

kiếp tu lại, ta thấy tận mắt nữ nhân đó phá mở hư không biến mất mà.

Lão Hắc suy nghĩ muốn nát óc.

Tình hình chiến đấu đang rất kịch liệt.

Hai người ập tới không làm nữ nhân kinh hoàng, nàng giơ tay lên, một luồng sáng như con rắn nhỏ vặn vẹo trong lòng bàn tay, nàng lật cổ tay lại, ánh sáng bắn về phía hai người.

Thiên Tu nhíu mày nói:

- A? Có chút vấn đề.

Lão vỗ chưởng, vòng xoáy xoay tròn trong lòng bàn tay đánh tan luồng sáng.

Nhưng luồng sáng bị đánh tan thừa dịp Thiên Tu không chú ý bùm một tiếng tụ lại.

Thiên Tu giật nảy mình:

- Lợi hại, suýt mắc lừa!

Râu bạc rung lên vươn ra bốn phương tám hướng bao lấy những luồng sáng bị đánh tan, trói chúng nó lại.

Bên Lâm Phàm rất thoải mái, luồng sáng quấn quanh người bị hắn một tay kéo xuống làm roi quất tới quất lui.

- Bảo bối tốt, mụ kia, hãy xem bản phong chủ quất chết ngươi!

Lâm Phàm nhìn sang Thiên Tu:

- Lão sư, lên, chúng ta làm thịt ả!

Thiên Tu không ngờ mụ đàn bà này thực lực không yếu, nghe đồ nhi thúc giục thì đáp:

- Vi sư đang làm đây.

Lâm Phàm phân công rõ ràng:

- Tốt, lão sư làm phía trước, đồ nhi làm đằng sau!

Dù thế nào phải cho mụ đàn bà này biết cái gì gọi là khủng bố.

Thiên Tu bùng nổ khí thế, tu vi Thần cảnh sôi trào:

- Tốt, hai sư đồ chúng ta trước sau kẹp lại, không tin nàng ta chịu được!

Lão đã sốt ruột, phải thi triển trước mặt mọi người, cho bọn họ biết Thần cảnh như lão phu mạnh cỡ nào.

Trong phút chốc thiên địa chấn động, Lâm Phàm đấm ra, Thần cảnh bình thường sao chịu nổi. Nhưng Lâm Phàm không ngờ thủ đoạn của mụ đàn bà này không yếu, ung dung đỡ đòn làm hắn ngạc nhiên.

Một người đàn bà mà mạnh đến thế, rất không khoa học, so với lần đầu tiên gặp mặt càng cách biệt một trời một vực.

Trong thời gian ngắn trở nên mạnh hơn, dù nốc thuốc cũng không thể nào.

Ánh sáng rực rỡ chiếu rọi thiên địa, đám người Chân Tiên giới giật mình trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ chợt nhận ra vùng đất Nguyên Tổ không chỉ có tiểu tử này lợi hại, lão già kia cũng mạnh mẽ đáng sợ, đánh một mình thì bọn họ thua chắc.

Thiên Tu hét to:

- Đồ nhi tránh ra, vi sư sắp phát uy!

Hơi thở ngưng tụ thành thực chất, có tia chớp chạy trong mắt lão bắn ra tia sáng, quát lớn:

- Thần Trảm!

Không có ánh sáng hoa lệ, càng không cầm binh khí, nhưng trong không trung vô hình như có lực lượng cắt đứt tất cả chém thẳng tới.

Lâm Phàm khen:

- Lão sư lợi hại, chiêu này không giống người thường.

Thiên Tu cười bình tĩnh nói:

- Đồ nhi chờ xem vi sư còn lợi hại hơn nữa.

Nữ nhân cảm nhận dao động trong hư không, đây là lực lượng

của Thần cảnh. Chân ngọc nhấc lên, chớp mắt biến mất tại chỗ, tránh thoát chiêu thức mạnh mẽ của Thiên Tu.

- A?

Thiên Tu thả thần niệm ra tìm tung tích của nữ nhân, biểu tình của lão nghiêm túc. Thực lực của nữ nhân này không tầm thường, rất mạnh, lão không thể không cảnh giác.

Nữ nhân đột nhiên xuất hiện sau lưng Thiên Tu, nàng giơ tay lên, trận văn huyền diệu hiện ra trong lòng bàn tay ấn vào lưng lão.

Lâm Phàm giật mình kêu lên:

- Lão sư cẩn thận!

Nhưng không kịp, tốc độ của nữ nhân này quá mau, nhanh hơn lúc nãy gấp mấy lần.

Trán Thiên Tu ướt mồ hôi lạnh, phút chỉ mành treo chuông lão khựng lại, bị nữ nhân đánh bay.

Lòng Thiên Tu đau nhói:

- Nguy rồi, lão phu mất mặt!

Thiên Tu không lo mình có bị thương hay không mà chỉ thấy bị mất mặt trước đồ nhi.

Lâm Phàm biến mất, lao theo lão sư, nhanh tay nâng lão:

- Lão sư tạm nghỉ đi, để đồ nhi lên. Mụ đàn bà chết tiệt, dám đánh lén lão sư!

Nghe đồ nhi nói làm mặt già của Thiên Tu đỏ rực, hơi không chịu nổi. Đây không phải đánh lén, người ta quang minh chính đại đấu với lão, chỉ tại lão không đánh lại người ta.

Mắt Lâm Phàm rực cháy lửa giận, lực lượng dâng trào bùng nổ:

- Mụ đàn bà này dám bị thương lão sư của bản phong chủ, bản phong chủ sẽ không nương tay!

Bùm!

Lâm Phàm đã biến mất, tốc độ mau đến tột đỉnh, mắt thường không thấy bắt kịp.

Giọng nữ nhân lạnh nhạt nói:

- Các ngươi còn không ngừng tay sao? Ta đã nương tay rồi.

Lâm Phàm xuất hiện bên cạnh nữ nhân:

- Biến! Không cần ngươi nương tay, có giỏi thì đánh chết ta!

Hắn tung ra cú đấm nổ nát hư không, nhưng hắn không ngờ thủ đoạn của nữ nhân này mạnh mẽ như thế, đấu cứng với hắn.

Trùng kích khủng bố khuếch tán.

Nữ nhân mở miệng nói:

- Ngươi không thể giết người của Chân Tiên giới, nếu không thì không có cường giả ngăn cản vực ngoại giới dung hợp, sẽ thành thịt cá cho kẻ khác.

- Hừ! Chỉ cho phép Chân Tiên giới xâm nhập, không cho bản phong chủ giết họ sao? Mụ đàn bà đầu óc điên, nếu không phải tông ta dự kiến trước sắp xếp cho con dân các thành trì thì người ma đạo Chân Tiên giới đã đồ thành, luyện chế tất cả thành ma bảo! Bản phong chủ chừa bốn mươi người đã là đại phát từ bi, mụ biết cái gì!

Nắm đấm của Lâm Phàm rơi như mưa đánh vào người nữ nhân nhưng bị màn sáng cứng rắn ngăn cách.

Nữ nhân nói:

- Chẳng qua chết vài bình dân, lấy đại cục làm trọng, ít ra có thể giữ lại hy vọng.

Hai tay Lâm Phàm khép lại đập xuống, lực lượng vặn vẹo bắn ra tia sáng huyễn lệ:

- Biến! Ai dám giết một con dân của Viêm Hoa tông thì bản phong chủ lấy mạng chó của kẻ đó!

Nữ nhân buông tiếng thở dài:

- Các ngươi nội đấu tử thương nhiều như thế đã bao giờ quan tâm đến họ.

- Đó là chuyện của chúng ta, người ngoài dám tới đây giết một người thì phải chết. Đừng nói nhảm nữa, bị thương lão sư của bản phong chủ thì mụ phải trả giá đắt!

Răng rắc!

Khi Lâm Phàm tức giận đánh ra cú đấm, màn sáng bao phủ trên người nữ nhân vỡ nát, lực lượng xuyên qua. Nữ nhân mặt không đổi sắc, thân hình xoay tròn, không gian như chững lại, nàng né qua lực lượng đâm thủng.

Đám người Chân Tiên thầm kinh hoàng như thấy quỷ:

- Mạnh quá, đây là thực lực mạnh nhất của dân bản xứ đó sao?

Cú đấm vừa rồi có lực lượng khiến người sợ, nếu đổi lại là bọn họ đã sớm chết dưới nắm đấm này.

Thiên Tu cổ vũ:

- Đồ nhi cố lên! Hạ lão yêu bà này!

Vết thương của lão dần khép lại, nhưng trong lòng rất khó chịu, không ngờ bị hạ gục. Nếu không phải đông người có mặt thì lão đã khóc rồi, khó khăn lắm mới ra tay mà bị loại khỏi cuộc chơi quá sớm.

Lâm Phàm đáp lại:

- Lão sư đừng sốt ruột, đồ nhi đang làm đây. Mụ đàn bà này hơi khó chơi, phải tốn sức chút.

Hắn cảm giác phải tìm cách nào đó.

- Ngươi sẽ hối hận.

Nữ nhân không muốn đánh nữa, thân hình dần biến mất, sắp rời đi.

- Muốn đi? Không có cửa.

Mở ra Hữu Sắc Nhãn Tình.

Lâm Phàm nhìn hư không, nữ nhân đột nhiên xuất hiện, đôi mắt không cảm xúc bỗng tràn ngập lửa giận.

Lâm Phàm ngước đầu nhìn, cảm giác kỳ lạ:

- A?

- Chết tiệt! Ngực ta nhỏ thì sao? Đắc tội ngươi chắc!?

Nữ nhân xuyên qua hư không khoảnh khắc đến trước mặt Lâm Phàm, giang hai tay, lực lượng kinh khủng đánh vào người Lâm Phàm.

Lâm Phàm sửng sốt:

- Mợ ơi, nguy rồi!

Thực lực của mụ đàn bà này khác lạ.

Bùm!

Lâm Phàm muốn chết, lực lượng quá mạnh, vượt khả năng chịu đựng của hắn. Có lực lượng quái dị bộc phát từ người nữ nhân.

Thiên Tu nhìn đồ nhi bị ánh sáng bao phủ đánh rớt xuống đại điện thì tim rớt cái bịch:

- Đồ nhi!

Nữ nhân đứng yên tại chỗ, đôi mắt trống rỗng chợt lóe tia sáng khó hiểu.

Nàng không biết chuyện gì vừa xảy ra, lực lượng đó từ đâu đến, vì sao bộc phát ra lực lượng mạnh đến vậy.

Nữ nhân nhìn bốn phía, hơi hoảng hốt muốn đi ngay, thế là nàng biến mất.

Thiên Tu giận dữ vọt lên đã vồ hụt, lão nhìn sâu trong đại điện, nhanh chóng đổi hướng:

- Đồ nhi không thể có chuyện gì!

Mười giây.

Lâm Phàm tỉnh lại, hắn nằm trên bậc thang đại điện, nấc thang bị hắn đụng vỡ nát.

- Trời ạ, chuyện gì đây? Lực lượng kia đến từ đâu?

Sao mụ đàn bà đó mạnh dữ vậy, vô lý.

- Đồ nhi!

Thiên Tu xông lên ôm chặt đồ nhi:

- Có sao không đồ nhi?

Lâm Phàm lắc mạnh đầu:

- Không sao, cô nương kia đâu?

Thiên Tu đáp:

- Đã chạy.

Lâm Phàm khó chịu:

- Chết tiệt!

Bị một mụ đàn bà hạ gục là sự sỉ nhục.

Thiên Tu đau lòng nhìn Lâm Phàm:

- Đồ nhi!

Lâm Phàm ngạc nhiên nhìn lại:

- Sao vậy lão sư?

Thiên Tu thấy đắng lòng, chua xót bi thương vỗ vai Lâm Phàm:

- Đồ nhi, hai sư đồ chúng ta bị một phụ nữ hạ gục.

Lâm Phàm biết lão sư bị tổn thương, hắn an ủi:

- Lão sư đừng buồn, đồ nhi sẽ cố gắng, lần sau báo thù.

Thiên Tu nói:

- Ừ, vi sư cũng phải cố gắng, không ngờ ngoài người có người, ngoài trời có trời. Thua một lão yêu bà sống mấy vạn năm không mất mặt, chỉ có thể nói mình sống không lâu bằng đối phương.

Hai sư đồ nhìn nhau, gật đầu, vực dậy tinh thần, tiếp tục cố gắng.

Chương 603: Ở lại hết hố phân đi

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Mấy bóng người từ xa đến:

- Các vị, chúng ta đến đây!

Người đi đầu là Thánh Chủ, y đã chuẩn bị tinh thần sẽ đấu trận sống chết với các cường giả Chân Tiên giới.

Trốn trong tông môn tránh né là suy nghĩ ngu xuẩn, nếu Viêm Hoa tông không chống đỡ được thì bằng vào bọn họ càng không nắm chắc. Khi đó bị người Chân Tiên giới phản công, bọn họ lấy cái gì ra liều mạng?

Tuy bây giờ bị Viêm Hoa tông áp chế nhưng ít nhất bảo đảm tông môn tồn tại, so sánh thì họ bằng lòng giao tiếp với Viêm Hoa tông hơn là giao thiệp với đám người Chân Tiên giới.

Biểu tình của Thánh Chủ nghiêm túc nói:

- Thần Phạt, Thiên Dụ, nếu đến phút cuối tình hình không ổn thì trong hai ngươi phải chọn ra một người tiếp tục truyền nhang khói của Thánh Đường tông.

Thánh Chủ suy nghĩ nửa ngày cuối cùng quyết định vứt bỏ sống chết liều mạng với Chân Tiên giới.

- Rõ thưa Thánh Chủ!

Hai vị Thần Phạt, Thiên Dụ Quân Chủ biết trận chiến này cực kỳ tồi tệ, họ đã thấy thực lực của Chân Tiên giới rồi, cường giả nhiều như mây, mạnh hơn họ. Trận chiến này sẽ chín chết mười sống.

Trong khi Thánh Chủ đặt quyết tâm thì nghe giọng Hỏa Dung:

- Thánh Đường tông các ngươi đến thật đúng lúc.

Giọng điệu của Hỏa Dung hơi gai góc nhưng Thánh Chủ không nghe ra:

- Ha ha ha! Hỏa Dung trưởng lão, Thánh Đường tông chúng ta đương nhiên đến đúng lúc, hôm nay . . .

Thánh Chủ đáp xuống đất, xem tình huống xung quanh thì ngây ra, không nói nên lời.

Những người mặt trắng bệch ngồi xổm trong góc là ai?

Trông quen mắt ghê, nhìn họ thảm thấy tội.

Thánh Chủ trợn mắt há hốc mồm, ngơ ngác hỏi:

- Chuyện gì xảy ra?

Hỏa Dung cười nói:

- Thánh Chủ nói xem có chuyện gì? Cường giả Chân Tiên giới xâm nhập bị tông ta trấn áp, giờ chỉ có bốn mươi bảy người sống sót, các người đến rất đúng lúc.

Lúc này Thánh Chủ nghe hiểu ẩn ý của đối phương.

Đang nói bọn họ biết nắm bắt thời cơ đến nhặt của rơi.

Đây là vu oan, bọn họ đã chuẩn bị tinh thần liều chết với người của Chân Tiên giới, ai dè Viêm Hoa tông trấn áp đám Chân Tiên. Bọn họ không có cơ hội liều mạng, đến vội vàng mà đúng thời gian, thật lúng túng.

Thánh Chủ hỏi:

- Hỏa Dung thấy chúng ta giống loại người như vậy sao?

Thánh Chủ phải khiến đối phương hiểu rằng không phải họ chọn lúc đến mà thật sự khi biết tin liền chạy tới, đúng dịp mới đến các ngươi đã đánh xong, trách ai được? Các ngươi không thể đánh chậm một chút sao? Hoặc chừa một người cho Thánh Đường tông biểu hiện.

Hỏa Dung bình tĩnh lắc đầu nói:

- Khó nói.

Trái tim treo cao nay thả xuống, Hỏa Dung đã sợ đứng tim, còn tưởng sẽ xảy ra chuyện, không ngờ thực lực của tiểu tử này mạnh như thế, vượt ngoài dự đoán của mọi người.

Hai bóng người đi ra từ sâu trong đại điện.

Lâm Phàm cùng lão sư đi ra, cười nói:

- Ôi chao, bản phong chủ còn tưởng là ai đến, thì ra là Thánh Đường tông. Sao? Đến làm chi?

Hai người đã chấp nhận sự thật bị nữ nhân đánh gục, sau khi điều chỉnh tâm thái quyết tâm cố gắng, lần sau sẽ đánh trả.

- Lâm phong chủ nói gì kỳ, tổn thương lòng người khác quá. Chúng ta đến đây vì hỗ trợ cùng nhau ngăn cản Chân Tiên giới, không ngờ Viêm Hoa tông đã trấn áp kẻ xâm nhập Chân Tiên giới, là chúng ta đã tới chậm.

Thánh Chủ hơi khó chấp nhận, Chân Tiên giới rất mạnh nhưng giờ xem ra hơi yếu. Nhìn những người ngồi xổm ở chỗ đó, lại ngó xác chết la liệt, đông người vậy mà đánh thua.

Tim Thánh Chủ thít chặt, với tình huống của Viêm Hoa tông chỉ có Thiên Tu và tiểu tử này là trụ cột, không lẽ hai người trấn áp đám người Chân Tiên giới? Vậy thực lực mạnh đến trình độ nào?

Không thể đo lường!

Nếu cho Thánh Chủ biết một mình Lâm Phàm chấp hết chắc sẽ bị hù đứng tim.

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Ừm, không ngờ Thánh Đường tông các ngươi có suy nghĩ này, rất tốt.

Thánh Đường tông không ngốc, nhìn thấu một việc, nếu Viêm Hoa tông không ngăn cản được thì Thánh Đường tông tiêu đời, nên họ mới đến hỗ trợ, liều một phen.

Thiên Tu bình tĩnh nói:

- Đồ nhi định xử lý những kẻ xâm nhập Chân Tiên này thế nào?

Tuy lúc trước hơi mất mặt nhưng với da mặt của lão thì mấy chuyện này chỉ là việc nhỏ, không đáng nhắc đến.

Lâm Phàm ngẫm nghĩ, nhìn đám người Chân Tiên sợ xanh mặt:

- Chém chết bảy người đi, lúc trước đã nói rồi, làm chẫn bốn

mươi người.

Đám Chân Tiên sợ mặt trắng như tờ giấy, lần này thật sự ngã gục, bị chết, bị thương, còn bọn họ thì rất có thể bị hù chết.

Thiên Tu hỏi:

- Thả bốn mươi người còn lại về môn phái?

Nữ nhân lúc trước xuất hiện làm lão khó chịu, nhưng nàng tiết lộ tin tức gợi lên lòng cảnh giác trong lão.

Vực ngoại giới, đây là danh từ lần đầu lão nghe thấy, cần có cường giả đối kháng?

Thiên Tu suy tư, không biết những tin tức này biểu đạt cái gì.

Đám Chân Tiên mong đợi ngước đầu lên, bọn họ muốn sống, không muốn đối kháng với dân bản xứ này, quá khủng bố, không phải con người có thể đánh thắng.

Chân Tiên rất mạnh nhưng dân bản xứ này càng mạnh, đánh cho họ không có sức đánh trả. Hơn nữa nữ nhân kia xuất hiện, bọn họ cứ nghĩ đối phương sẽ cứu mình nhưng rồi xảy ra chuyện khiến họ tuyệt vọng.

Đối phương đánh đuổi dân bản xứ này xong đứng ngây ra tại chỗ, rồi bỏ mặc đi luôn.

Bọn họ xem không hiểu, chẳng phải đối phương đến cứu họ sao? Vì sao đánh đuổi dân bản xứ xong đứng một hồi rồi chạy mất?

Lâm Phàm hỏi:

- Thả? Không thả, lúc trước định thả nhưng lão sư ngẫm lại tình huống vừa rồi có thấy tức không?

Thiên Tu nói, râu dựng đứng:

- Tức chứ, thật là tức chết người!

Làm lão mất hết mặt già, sao có thể tha thứ đối phương.

Lâm Phàm cười nói:

- Vậy mới đúng, sư đồ chúng ta rất tức giận, sao có thể bỏ qua vậy được, phải làm bọn họ sám hối trong Viêm Hoa tông.

Đối thoại của hai sư đồ làm đám Chân Tiên xoe tròn mắt, xem tình hình thì hai người không muốn thả họ về.

Một đống tiếng la hét ầm ĩ.

- Tha mạng! Tha mạng!

Đạo tâm của Chân Tiên không thể phá vỡ, có hùng tâm tranh vận với trời, nhưng bây giờ bọn họ sợ thật, tranh cướp cái khỉ gì. Tranh với trời thì còn có nắm chắc, chứ với dân bản xứ này thì mất hết tự tin, hở chút là bị đánh chết, khổ tu mấy trăm trôi về biển đông, không vớt vát lại được.

Thánh Chủ đứng một bên không biết nên nói cái gì. Y không thấy cuộc chiến lúc nãy nhưng biết chắc sẽ rất khủng bố, không thì đám Chân Tiên cao cao tại thượng này tuyệt đối không dễ chịu thua như vậy.

Lâm Phàm trừng đám Chân Tiên:

- Câm mồm! Bản phong chủ không phải loại người tâm ngoan thủ lạt, nhưng nếu không phải bản phong chủ đủ mạnh thì toàn Viêm Hoa tông của ta đã bị các ngươi giết hết. Nên sau này các ngươi phải quét nhà vệ sinh trong Viêm Hoa tông.

- A?

Chân Tiên giật nảy mình, đùa à? Bọn họ đường đường là Chân Tiên cảnh mà phải quét nhà vệ sinh cho đám dân bản xứ? Vậy chẳng phải là họ không bằng tạp dịch thấp hèn nhất?

Lâm Phàm suy nghĩ thật lâu cuối cùng không giết bảy người, giữ lại để đông người làm việc, tóm lại hắn không thả ai đi.

Ban đầu Lâm Phàm nghĩ chỉ có hai thế giới, cuộc sống sau này không có cường giả thì nhàm chán biết mấy. Nhưng nữ nhân kia xuất hiện lộ ra tin tức ghê gớm, nên hắn có theo đuổi mới về cường giả, đó là đánh nữ nhân kia bờm đầu, sau đó đánh cường giả khác tơi bời.

Các Chân Tiên cúi đầu, mạng sống nằm trong tay người ta, biết làm sao được. Nhưng bọn họ tuyệt đối không chấp nhận quét nhà vệ sinh.

Bọn họ đã nghĩ sẵn rồi, giả bộ đồng ý, chờ khi có cơ hội sẽ bỏ chạy mất dép.

Thiên Tu trợn to mắt nói:

- A gì mà a? Đồ nhi của lão phu đã đại phát thiện niệm, đừng không biết điều. Cho các ngươi quét nhà vệ sinh trong Viêm Hoa tông đã là công việc quang vinh nhất cho đám ngoại tộc các ngươi. Vô số ngoại tộc giành giật cũng không được làm việc này.

Đám Chân Tiên chửi thầm trong bụng, mặt dày dữ vậy!

Lâm Phàm đi tới trước mặt một lão nhân Chân Tiên, nói:

- Nào, thề đi, cả đời ở lại Viêm Hoa tông quét nhà vệ sinh, phục vụ cho các đệ tử và con dân của Viêm Hoa tông, nếu làm trái sẽ chết đuối trong phân!

Thiên Tu nhỏ giọng nói:

- Đồ nhi, kiểu chết đuối trong phân hơi thô tục.

Tuy bắt thề hợp lý nhưng nói ra chữ đó hơi kỳ cục.

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Thô tục à, vậy sửa thành phẩn vậy.

Lang Nha Bổng chỉ vào đối phương, hắn gằn giọng:

- Mau, đừng lề mề!

Chân Tiên bị chọn trúng là một vị thái thượng trưởng lão của yêu điện, bản thể giao long, dường như đã hóa rồng, vốn là tồn tại tung hoành thiên địa nhưng bây giờ bị dân bản xứ sắp xếp quét nhà vệ sinh, đây là nhục nhã to lớn.

Lão nhân Chân Tiên tức giận quát:

- Ngươi có giỏi thì giết lão phu!

Lão muốn dùng khí thế chấn động đối phương, quét nhà vệ sinh? Không có cửa đâu!

Bùm!

Vừa dứt lời Lang Nha Bổng đã giáng xuống đập Chân Tiên ra bã.

Đám người Thánh Chủ mí mắt co giật, quá tàn bạo, cảnh tượng rất máu me.

Lâm Phàm nói:

- Lão già này tu luyện đến lú rồi, cá cược bản phong chủ có gan làm hay không? Tất nhiên phải có rồi, lão sư nói đúng không?

Thiên Tu đồng ý:

- Ừ, tự tìm đường chết.

Lâm Phàm đi tới trước mặt Chân Tiên khác, nhe răng cười nói:

- Được rồi, đến ngươi, thề đi.

Chân Tiên nhìn Lâm Phàm, mặt trắng bệch mở miệng nói:

- Lâm phong chủ có thể đổi cái khác không?

Bùm!

Lang Nha Bổng giáng xuống, Chân Tiên này cũng bị đập thành thịt nát.

Lâm Phàm đi tới người tiếp theo:

- Đừng lãng phí thời gian, nhanh.

Cảm xúc khủng hoảng tràn ngập, tất cả Chân Tiên sợ hãi.

Dân bản xứ này giết người không chớp mắt, nếu không đồng ý với hắn có lẽ kết cục sẽ thê thảm như thế.

Chân Tiên này đã sợ:

- Ta . . . ta . . .

Chân Tiên không muốn thề, đã thề là không có đường quay đầu, suốt đời suốt kiếp phải quét nhà vệ sinh trong Viêm Hoa tông, vậy còn không bằng giết lão cho rồi.

Nhưng Chân Tiên này chưa phản ứng lại đã bị Lang Nha Bổng đập nát bấy.

Lâm Phàm nhấc chân đi tới gần Chân Tiên tiếp theo:

- Người kế tiếp, mau.

Toàn lãng phí thời gian, hắn còn bận rộn việc khác, không rảnh dây dưa với họ.

Thiên Dụ Quân Chủ nhỏ giọng nói:

- Thánh Chủ, làm vậy hơi ác.

Thánh Chủ lắc đầu nói:

- Nếu Viêm Hoa tông thất bại có lẽ sẽ càng thảm, trong mắt đám người Chân Tiên giới này xem chúng ta như con kiến, muốn giết cứ giết.

Một Chân Tiên không dám do dự, vội nói:

- Lão phu đồng ý!

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Bản phong chủ không phải kêu ngươi đồng ý mà muốn ngươi thề, mau, đừng lãng phí thời gian.

Bá khí hùng dũng, ép buộc đối phương dù đồng ý hay không thì chỉ có một con đường là gật đầu.

Chương 604: Đi, sư huynh mang các ngươi đi phát tài

Các Chân Tiên lập lời thề, thiên địa chấn động, tuy họ không phải người của vùng đất Nguyên Tổ nhưng lời thề mặc kệ điều đó, có người thề là thành lập.

Một đám Chân Tiên thề, vòng xoáy giữa hư không dày nặng như núi, sấm sét đan xen trong vòng xoáy, lực lượng huyền diệu hòa vào hư không.

Động Côn vốn định nói chúng ta trò chuyện lâu như vậy xem như có chút quan hệ, hãy nhẹ tay thả họ đi, nhưng sau đó lão nhận ra tiểu tử này khủng bố hơn bất cứ ai, hắn không cần biết tình cảm gì hết, không thề là sẽ ăn đập, siêu khủng bố.

Tâm tình của Lâm Phàm khá tốt:

- Giải quyết xong xuôi, sau này tông môn có một đám công nhân Chân Tiên quét phân.

Bắt đám cường giả Chân Tiên giới sung quân vào tông môn khiến thực lực tổng thể của tông môn tăng mảng lớn.

Phía xa, Lữ Khải Minh đã điên cuồng, tay trái cầm cuốn sổ nhỏ, tay phải cầm bút, chấm nước miếng viết vẽ, ghi lại cảnh tượng này để mãi mãi truyền cho đời sau.

Lữ Khải Minh thấy tận mắt trận đại chiến lúc nãy, ban đầu khá căng thẳng, nhưng khi thấy Lâm sư huynh một mình trấn áp tất cả Chân Tiên thì máu đọng trong người gã sôi trào.

Lữ Khải Minh ước gì bay lên trời sóng vai chiến đấu cùng Lâm sư huynh, nhưng gã biết đấy chỉ là giấc mơ, bằng vào thực lực của gã xông lên chỉ có nước bị đập chết.

Thiên Tu vui mừng cười nói:

- Đồ nhi, sau này nhà vệ sinh của tông mình đã có người dọn dẹp, các đệ tử được vào nhà vệ sinh sạch sẽ thì tâm tình cũng sung sướng.

Trước kia cũng có người dọn dẹp nhà vệ sinh nhưng vì đông đệ tử nên chỗ đó luôn dơ dáy. Giờ có bốn mươi mấy vị Chân Tiên mỗi

ngày quét dọn, công việc sẽ nhẹ nhàng hơn.

Lâm Phàm cười nói:

- Ha ha ha! Đồ nhi nhất định sẽ sáng tạo hoàn cảnh tốt đẹp nhất cho các sư đệ trong tông môn!

Lâm Phàm bước lên trước một bước, thanh âm vang vọng:

- Các đệ tử tập hợp, theo sư huynh vào Chân Tiên giới, chúng ta dọn nhà!

Lâm Phàm ra lệnh một tiếng, những đệ tử ẩn trốn nhanh chóng chui ra.

Kết thúc, hết thảy đều đã kết thúc.

Lúc Chân Tiên giới giáng lâm bọn họ rất căng thẳng, muốn sóng vai chiến đấu cùng tông môn, nhưng không dám làm trái lệnh của Lâm sư huynh. Giờ sư huynh muốn mang theo bọn họ vào Chân Tiên giới làm họ siêu hưng phấn.

Thánh Chủ nói:

- Lâm phong chủ, Thánh Đường tông chúng ta bằng lòng cùng vào Chân Tiên giới.

Thánh Chủ ngửi được mùi kiếm lợi lớn.

Lâm Phàm tùy ý nói:

- Tùy, muốn đi thì đi.

Ai muốn đi theo đều được, không liên quan đến Viêm Hoa tông bọn họ.

Đám Chân Tiên đã lập lời thề hơi kinh hoàng, bọn họ không biết đối phương định làm gì. Với thực lực của dân bản xứ này mà vào Chân Tiên giới thì sẽ quét ngang tất cả, tưởng tượng đã thấy khủng bố.

Lâm Phàm hỏi:

- Lão sư đi không?

- Đi chứ, sao không đi được.

Thiên Tu cũng muốn được ngắm Chân Tiên giới, lần trước phản công Chân Tiên giới thất bại nhưng lão cảm giác được một chút, Chân Tiên giới thần kỳ hơn vùng đất Nguyên Tổ nhiều, nên lão muốn đi xem.

- Đi!

Lâm Phàm xòe tay tóm tất cả ẩn vào hư không lao về phía khe nứt ở phía xa.

Lâm Phàm muốn mang tất cả tù binh cùng đi, cho bọn họ chứng kiến tông môn bị dọn sạch.

Đương nhiên không thể bỏ sót những Chân Tiên đã bị Lâm Phàm đập chết, Hỏa Dung nhặt xác cho họ, lục soát mọi thứ mang theo trên người bổ sung vào bảo khố trong tông môn.

Thánh Chủ nhìn từng luồng sáng phía xa, lòng rạo rực:

- Đi, chúng ta đi theo!

Thánh Chủ linh cảm lần này đi Chân Tiên giới là sẽ xét nhà, tài phú kếch xù, tưởng tượng thôi đã làm y kích động.

Phún Thánh Chế Tài kinh thán:

- Đệt, tiểu tử này ghê gớm bỏ mợ, không còn lời nào để nói!

Đán Ác Quân Chủ nhướng mày, đã tuyệt vọng với cái miệng bẩn của Chế Tài, hết thuốc cứu chữa.

Trước khe nứt.

Lâm Phàm ngước đầu nhìn:

- Ủa? Khe nứt lại biến lớn.

Khe nứt to hơn lúc trước một nửa, càng buông lỏng, có lẽ vì quá đông người đi qua nó.

Lâm Phàm nhớ kỹ lời cô nương kia nói, hắn hơi căng thẳng, kích động, không biết sẽ gặp gỡ cái gì.

Có lẽ nguyên nhân nằm ở pho tượng chỗ Sinh Tử Thâm Uyên.

Công nhận mấy pho tượng đó rất nặng, với thực lực của hắn mà không thể bê lên, thật khiến người khó tin.

Hắn đã vào Thần cảnh, không biết hiện giờ đã đủ sức di chuyển pho tượng chưa?

- Đi!

Lâm Phàm dẫn đầu đoàn người chui vào hư không, lần thứ hai phản công Chân Tiên giới.

Lần này để xem còn ai có thể ngăn cản đường đi của hắn.

Động Côn tuyệt vọng:

- Tiêu đời.

Chân Tiên giới không có năng lực ngăn cản dân bản xứ của vùng đất Nguyên Tổ xâm nhập, thành cá nằm trên thớt. Nếu ông trời lại cho lão một cơ hội thì tất cả người Chân Tiên giới sẽ không bao giờ chủ động xâm nhập vùng đất Nguyên Tổ. Dù có giáng lâm cũng sẽ bày ra thái độ thân thiện giao lưu với đối phương chứ không phải xâm lăng.

Nhưng bây giờ có nói gì cũng đã muộn.

Môn phái đầu tiên, Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung.

Tim Động Côn đau nhói, không ngờ môn phái của lão bị chọn làm mục tiêu thứ nhất.

Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung nằm trong mười môn tiên đạo, môn phái rất là khí phái, giống như trọng địa tiên gia, mây lành bao phủ, các loại tiên thú bay lượn quanh ngọn núi.

Đệ tử đi theo tới đây cảm thán rằng:

- Cảnh tiên cõi trần là đây!

Đây là lần đầu tiên bọn họ thấy môn phái của Chân Tiên giới, rất khí phái, Viêm Hoa tông không thể so sánh.

Đệ tử tiên gia canh giữ sơn môn thấy một đám người xông tới thì cảnh giác quát:

- Đứng lại, ai đó!?

Không ngờ có người can đảm đến Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung gây sự, không biết nơi này là chỗ nào sao?

Lâm Phàm vác Lang Nha Bổng trên vai, bá khí như ăn cướp vào thành:

- Ngồi xổm xuống hết cho bản phong chủ! Nếu ai dám đứng thì chỉ có đường chết!

Đệ tử tiên gia nghe vậy biểu tình tức giận quát:

- Càn rỡ! Nơi này là Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, không phải chỗ cho hạng trộm cướp các ngươi giương oai!

Quá mức càn quấy, không ngờ họ canh giữ sơn môn lâu như vậy có ngày gặp đồ ngốc ngông nghênh đến thế, không biết chữ chết viết như thế nào.

Động Côn đứng phía sau bước ra, tuyệt vọng mở miệng nói:

- Ngồi xổm xuống!

Đệ tử tiên gia muốn quát nạt nhưng thấy mặt người đó thì ngây ra:

- Thái thượng trưởng lão!

Gã không ngờ thái thượng trưởng lão đứng chung với nhóm người này, chuyện gì đây?

Động Côn lặp lại lần nữa:

- Ngồi xổm xuống!

Đệ tử kia ngoan ngoãn ngồi xuống ngay, vẫn ngước đầu lên nhìn trân trân.

Xảy ra chuyện gì? Tại sao bắt bọn họ ngồi xổm xuống?

Những người này là ai?

Không lẽ là con riêng rơi rớt ở bên ngoài của thái thượng trưởng lão, giờ người ta về tông làm cậu ấm?

Lâm Phàm vác Lang Nha Bổng, vừa lòng gật đầu nói:

- Các sư đệ, sư muội hãy theo ta vào. Lần này chúng ta đến dọn sạch Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, nhớ tìm tài liệu quý báu để trang sức tông mình thành tông môn hoa lệ nhất!

Các đệ tử hưng phấn kêu to:

- Rõ thưa sư huynh!

Bọn họ chưa bao giờ dám tưởng tượng điều này, nhưng theo sự dẫn dắt của sư huynh thì mọi thứ không còn là mơ.

Đám người rộ lên tiếng xì xầm nhỏ to.

- Môn phái này khí phái ghê.

- Hừ! Khí phái thì sao, bị Lâm sư huynh của chúng ta trấn áp đấy thôi. Đi vào lục tìm bảo bối, trở về trang trí tông môn khí phái lên.

- Ừ ừ, may mắn ghê, đa tạ phụ mẫu cho ta trở thành con dân của Viêm Hoa tông, chưa bao giờ mơ sẽ có ngày như vậy.

Các đệ tử rất kích động, có người vào tông đã một thời gian khá dài, từng chịu nhiều đau khổ cùng tông môn, hay bị ăn hiếp. Giờ thì tốt rồi, Lâm sư huynh nổi lên, mấy tháng ngắn ngủi nghiền áp tất cả, đẩy tông môn lên cấp bậc mạnh nhất cõi đời.

Thánh Chủ Thánh Đường tông đi theo vào cũng thành thật nhiều, chưa bao giờ dám tưởng tượng điều này.

Trước kia một Thánh Tử của Thánh Đường tông đã đủ khiến trưởng lão trong tông môn ra mặt nghênh tiếp, hiện tại đừng nói trưởng lão, dù là đệ tử bình thường cũng không chịu ra nghênh tiếp.

Đi qua sơn môn vào trong, đệ tử tiên môn đi ngang qua thấy đám người kéo vào thì cực kỳ cảnh giác.

Lâm Phàm nói:

- Ngồi xổm xuống hết cho bản phong chủ!

Động Côn tuyệt vọng nói:

- Tất cả ngồi xổm xuống, không cho phép người nào nhúc nhích!

Các đệ tử đang giận nhưng thấy Động Côn thì kinh kêu:

- Thái thượng trưởng lão!

Từ đại điện môn phái truyền ra tiếng quát lớn:

- Đám trộm cướp các ngươi dám can đảm đến đây càn quấy,

muốn chết!

Một luồng tiên quang bay tới.

Đường Thiên Nhật ngồi trên ghế trưởng giáo, có thể nói mỗi ngày tâm tình đều vui vẻ, vài câu miêu tả không thể nói hết cảm xúc đó.

Chưởng quản đệ tử, được các đệ tử tôn xưng 'chưởng giáo', cảm giác rất sung sướng.

Khi Đường Thiên Nhật thấy Lâm Phàm thì thay đổi sắc mặt ngay, khủng hoảng lắp bắp:

- Là ngươi . . .!

Đường Thiên Nhật chưa bao giờ nghĩ sẽ thấy dân bản xứ đáng sợ kia trong môn phái.

Chẳng phải các thái thượng trưởng lão đều đi vùng đất Nguyên Tổ giết dân bản xứ rồi sao? Tại sao hắn có mặt ở đây?

Lâm Phàm bình tĩnh gật đầu nói:

- Ừ, là ta, ngồi xổm xuống.

Hắn không ngờ tên này làm chưởng giáo, khá lắm, xem ra sống đến phút cuối là rất có lợi.

Đường Thiên Nhật lặng im, vắt óc suy nghĩ chuyện gì xảy ra. Nhưng gã chưa nghĩ thấu thì bên tai nghe giọng nói quen thuộc.

Động Côn lên tiếng:

- Ngồi xổm xuống, kêu các đệ tử ngồi xuống hết.

Lão rất bất đắc dĩ, tông môn bất hạnh bị dân bản xứ hại.

Đường Thiên Nhật thấy Động Côn thì giật nảy mình, chuyện gì đây? Chuyện gì xảy ra với thái thượng trưởng lão?

Khi Đường Thiên Nhật nhìn đám thái thượng trưởng lão của các môn các phái đều mặt mũi bầm dập thì sợ ướt quần, dứt khoát ngồi xổm xuống, không dám rục rịch.

Xảy ra chuyện, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, nếu không thì tại sao dân bản xứ này ngông nghênh như vậy.

Đường Thiên Nhật quát với đệ tử môn phái đứng xung quanh:

- Ngồi xuống hết, mau!

Lâm Phàm nói:

- Hai tay ôm đầu, ngồi xổm xuống.

- Rồi rồi, hai tay ôm đầu, ngồi xổm xuống.

Đường Thiên Nhật không muốn chết, gã mới làm chưởng giáo có bao lâu, còn chưa hưởng thụ đủ.

Các đệ tử xung quanh không hiểu xảy ra chuyện gì nhưng chưởng giáo cũng ngồi chồm hổm thì bọn họ có thể nói gì nữa, đều ngoan ngoãn làm theo.

Lâm Phàm hỏi:

- Ưm, xem như các ngươi biết điều. Tên kia, tông môn các ngươi cất chứa tài phú ở đâu?

Động Côn do dự không muốn nói ra.

Đường Thiên Nhật đã giơ tay thành thật khai hết:

- Chỗ đó, đan dược, công pháp, pháp bảo đều cất chứa trong chỗ đó.

Động Côn chửi thầm trong bụng:

- Ngươi . . .!

Không ngờ chưởng giáo của môn phái chẳng chút suy nghĩ đã khai hết chỗ chứa tài phú của môn phái ra. Giỏi, giỏi lắm, không uổng là nhân tuyển tốt nhất cho chức chưởng giáo, dục vọng muốn sống rất cao.

Chương 605: Khiến lão tử yêu ngươi

Lâm Phàm vung tay lên:

- Đi, chạy tới chỗ kia dọn hết về đây!

Các đệ tử như cơn gió lao đi, bọn họ có nhiệm vụ dọn trống tài phú của đối phương mang về Viêm Hoa tông.

Đối với bọn họ thì chuyện này không có vấn đề gì, tông môn là một gia đình lớn, phải đoàn kết nhất trí, dần dần lớn mạnh. Nếu vì sợ hãi lấy tài phú của tông môn khác làm người ta không thể phát triển thì là quá thánh mẫu.

Bọn họ thừa nhận có lẽ trong tông môn có người tốt, nhưng nếu lần này Chân Tiên giới giáng lâm không bị Lâm sư huynh trấn áp, vậy trên dưới Viêm Hoa tông càng gặp tình cảnh thê thảm hơn. Chỉ có thực lực ngang nhau mới giao lưu kết bạn được, chênh lệch về thực lực chỉ có nước bị chèn ép.

Càng miễn bàn tới người đến từ vực ngoại giới.

Thiên Tu bước lại gần hỏi nhỏ:

- Sau này chúng ta nên làm sao đây đồ nhi?

Lâm Phàm im lặng giây lát:

- Lão sư, chúng ta nên cướp lấy để lớn mạnh bản thân. Nếu cô nương kia không lừa chúng ta, theo như đồ nhi thấy có lẽ thật sự có vực ngoại giới giáng lâm, khi đó chúng ta chỉ có thể cố gắng hết sức bảo vệ con dân Viêm Hoa tông khỏi bị nguy hại.

Thiên Tu gật gù:

- Ừm!

Đến lúc đó chỉ có thể lo quét tuyết trước sân nhà mình, đừng ăn không ở rỗi lo việc nhà người.

Ví dụ như mấy tông môn Thánh Đường tông hồi xưa chèn ép Viêm Hoa tông cũng vì Viêm Hoa tông quá yếu, bây giờ xuất hiện thực lực vượt qua tất cả, một người lật tung tất cả tông môn. Cũng

vì thực lực khiến tất cả tông môn, bao gồm Thánh Đường tông đều rất thân thiện với Viêm Hoa tông, vì bọn họ biết không đắc tội nổi.

Viêm Hoa tông cũng cho họ mặt mũi, hoặc nên nói là nhân từ không ra tay diệt tông.

Thánh Chủ thấy cảnh này lòng rạo rực, tài phú một phái nhiều như biển, nếu hốt được một ít thì giàu to.

- Đi, chúng ta vận chuyển đồ giúp Lâm phong chủ!

Lâm Phàm ngạc nhiên nhìn Thánh Chủ:

- Khoan, các ngươi làm gì?

Thánh Chủ muốn làm gì đây? Chẳng lẽ tính chia một chén canh?

Thánh Chủ nói:

- Chúng ta dọn giúp Lâm phong chủ.

Lâm Phàm xua tay cười nói:

- Không cần, các đệ tử tông ta tự dọn được rồi, không cần ai hỗ trợ. Thánh Đường tông các ngươi không có công lao gì, đứng xem được rồi.

- A?

Thánh Chủ không chấp nhận được, tài phú ngay trước mắt mà không thể di chuyển thật khiến người khó chấp nhận.

Thánh Chủ vội nói:

- Thế thì rắc rối cho Lâm phong chủ, Thánh Đường tông chúng ta sẵn lòng giúp một tay, vậy thì càng dọn đồ mau hơn.

Nếu chỉ đứng xem thì cướp được gì? Tham gia vào đội vận chuyển sẽ được nhiều bảo bối.

Thiên Tu nhướng chân mày chửi thẳng mặt:

- Thánh Chủ làm vậy là gì? Còn mặt mũi không? Đây là đồ nhi của lão phu tự tay giải quyết, liên quan gì với Thánh Đường tông các ngươi? Viêm Hoa tông chúng ta có nhiều đệ tử rồi, không cần ai hỗ trợ!

Thánh Chủ cố gắng tranh thủ:

- Thiên Tu đừng như vậy, chúng ta dù gì là đồng minh, hỗ trợ cho nhau là chuyện bình thường.

Thánh Chủ nhìn mà phát thèm, nếu không thể lấy được cái gì thì mất mát nặng nề.

Động Côn nhìn tất cả, sắp đứt dây thần kinh. Môn phái lụi tàn rồi, nếu biết trước thì lúc ấy không nên xâm nhập vùng đất Nguyên Tổ.

Sách cổ hại người!

Vì sách cổ ghi dân bản xứ nhỏ yếu, ngu muội nên bọn họ bá khí xông vào, định chém giết cướp bóc một phen. Giờ xem ra hành vi đó hoàn toàn là ngu không thể tả, có hối hận cũng không kịp.

Các đệ tử đi vận chuyển khiêng nhiều đồ trở lại, nhìn từ xa như ngọn núi nhỏ.

- Bảo bối nhiều quá sư huynh!

Đệ tử này phục Lâm sư huynh sát đất, không ngờ người Chân Tiên giới giàu như thế. Tuy không xem hiểu tác dụng của mấy thứ này nhưng nhìn là biết không phải vật bình thường.

Lâm Phàm cười, môn phái trong Chân Tiên giới tồn tại lâu hơn vùng đất Nguyên Tổ, nói nó không có đồ tốt thì đánh chết hắn cũng không tin.

Tiếc rằng đan dược cần Thanh Oa chuyển đổi, nếu không thì chẳng thể dùng. Công pháp cũng khác với vùng đất Nguyên Tổ, cho các sư đệ, sư muội lĩnh ngộ sẽ phải chuyển sang hệ thống tu luyện mới.

Nhưng tóm lại đó vẫn là tài phú, đã là tài phú thì có giá trị của nó.

Rất nhanh khu vực ngoài đại điện đã bị chất đầy đống tài phú.

Đường Thiên Nhật nhìn những tài phú này, trong một chốc không biết nên nói cái gì. Đống này có lẽ là tài phú thật sự của Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, tiếc rằng khoảnh khắc thành đồ của người khác, thật không cam lòng.

Nhưng không cam lòng thì có ích gì, ai kêu bọn họ chủ động đi

khiêu khích người ta, còn không đánh lại người ta.

- Sư huynh, chúng ta đã chuyển hết đồ ra, tất cả nằm trong này.

Đám đệ tử bận rộn chảy mồ hôi, lần đầu tiên phát hiện dọn đồ cũng mệt vậy, trước kia bọn họ chưa từng tưởng tượng ra.

Nhiều quá, nhiều kinh khủng.

Lâm Phàm hơi kinh ngạc nói:

- Ừ, không ngờ môn phái trong Chân Tiên giới giàu có đến vậy.

Giàu nứt tường đổ vách, giàu không bình thường. Chỉ nói về đan dược, quá nhiều, mớ công pháp, pháp bảo cũng rất khủng.

Động Côn ngây người nhìn Lâm Phàm:

- Lâm phong chủ, ít nhất chừa chút đi.

Động Côn không biết làm sao bây giờ, đối phương như kẻ cướp bá đạo, sau này Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung làm sao phát triển? Các đệ tử lấy cái gì tu luyện?

Không có đan dược, không có công pháp, không có pháp bảo, môn phái hoàn toàn tiêu đời.

Động Côn đã hối hận thắt ruột, nếu biết trước dân bản xứ của vùng đất Nguyên Tổ mạnh mẽ như vậy thì đánh chết lão cũng không mạnh mẽ xâm lăng, lão sẽ giao lưu thân thiện, đặt đối phương ngang hàng chứ không phải xem như tù binh nô lệ.

Lâm Phàm cười khẩy nói:

- Chừa gì mà chừa, chừa để các ngươi gỡ vốn à? Các ngươi nghĩ bản phong chủ là đồ ngốc?

Hắn không ngu, người ta đã xâm lăng mà mình còn khờ khạo giả làm người tốt chừa vốn liếng cho người ta có cơ hội vùng lên, nếu có ngày nào hắn đi vắng chẳng lẽ trông chờ mấy người kia tha cho Viêm Hoa tông sao? Hoàn toàn là nằm mơ.

Đừng khi dễ hắn không phải người địa phương, nhưng hắn đã đọc nhiều tiểu thuyết, biết nhân tài có thiên phú siêu đẳng như hắn hôm nào bị triệu hoán đột nhiên rời đi, vậy là sẽ để lại tai họa ngầm cho Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm vung ống tay áo thu hết đồ vào trữ vật giới chỉ.

Thắng lợi trở về, đây mới là phản công thật sự.

Oong!

Đột nhiên một hơi thở kỳ lạ truyền ra từ sâu trong đại điện.

Lâm Phàm nhìn phía xa:

- A! Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung các ngươi còn giữ hậu chiêu gì sao?

Hắn không biết sâu trong đại điện có cái gì.

Đừng nói Lâm Phàm giật mình, Động Côn cũng ngây ra, cảm thấy là lạ, Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung thật sự không có người, nếu có ai thì tại sao bọn họ không biết?

Một giọng nói vang vọng làm mọi người giật mình không biết làm sao:

- Các ngươi quá đáng!

Động Côn vội hỏi các sư đệ biết cao nhân nào ẩn giấu trong môn phái không, nhưng chẳng ai biết, chưa nghe bao giờ.

- Ngươi là ai?

Lâm Phàm không biết ai đang nói chuyện, cảm giác ngữ điệu hơi kiêu ngạo.

Đột nhiên từ sâu trong đại điện bắn ra luồng sáng bay cực nhanh, luồng sáng lơ lửng trên trời.

Lâm Phàm sửng sốt:

- Đây là . . .?

Một pho tượng mà biết nói, còn lơ lửng trên trời.

Đám người Động Côn giật nảy mình, vội quỳ xuống:

- Lão tổ tông!

Bọn họ không ngờ lão tổ tông hiển linh, nhưng theo họ biết thì lão tổ tông đã chết rồi, sao còn sống được? Chẳng lẽ biết môn phái

gặp biến cố lớn, sắp mất vốn gốc nên đột nhiên xác chết vùng dậy?

Tượng đá lơ lửng, không có biểu tình nhưng phát ra hơi thở phi phàm.

Lâm Phàm kinh ngạc nói:

- Lão lão lão bất tử trong môn phái . . .?

Động Côn quỳ lạy dưới đất, bọn họ đã biết người này là ai, Huyền Vũ lão tổ, người khai sáng ra Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung, lịch sử xa xôi không biết bao nhiêu năm.

Động Côn xin tội:

- Lão tổ thứ tội, khe nứt mở ra, chúng ta vào vùng đất Nguyên Tổ nhưng bị dân bản xứ phản công lại, bất lực không thể bảo vệ môn phái!

Động Côn chẳng còn chút phong phạm của Chân Tiên khi ở trước mặt lão tổ, tựa như một đứa con nít làm sai chuyện.

Tượng đá bá đạo nói:

- Vùng đất Nguyên Tổ? Không lẽ năm xưa chưa đồ sát đủ đám dân bản xứ thấp kém kia, hiện giờ dám can đảm lấy hạ phạm thượng?

Lâm Phàm nói:

- Lão sư, tên này hơi kiêu ngạo.

Thiên Tu hỏi:

- Vậy phải làm thế nào?

- Xử đẹp!

Lâm Phàm vừa dứt lời đã cất Lang Nha Bổng, lấy ghế đá ra, hắn bay lên cao xông thẳng vào tượng đá, quát lớn đập mạnh xuống.

- Muốn chết!

Tượng đá bộc phát ra vầng sáng.

Lâm Phàm hừ lạnh một tiếng:

- Tuy rất mạnh nhưng còn yếu lắm!

Ghế đá từ trên trời giáng mạnh xuống tượng đá.

Một tiếng động lớn phát ra làm tượng đá rung bần bật, màn sáng bao phủ trên tượng đá dần tan vỡ hóa thành tro.

Ghế đá hưng phấn nói:

- Ha ha ha! Ghế đá ta đây mà cũng có thể đập chết tổ một phái, lời to!

Nó không ngờ pho tượng kia là tổ của một phái nên càng đập càng hăng say.

Nó là ghế đá dưới mông nguyên Tiên lão tổ, thiên địa dựng dục ra, có linh trí, tu luyện vô số năm, đã cứng rắn không gì phá nổi nên cú đập rất mạnh.

Tượng đá phát ra tiếng quát tức giận:

- Dân bản xứ chết tiệt! Lão tổ chờ ngươi, chờ khi vực ngoại dung hợp, lão tổ tự mình giáng lâm tru sát ngươi, thậm chí là đồng tộc của ngươi!

Giọng nói nhỏ dần, tượng đá dần tắt ánh sáng.

Có lẽ đây chỉ là một thần niệm của lão tổ Huyền Vũ Tam Thập Tam Thiên Cung để lại trong tượng đá.

Lâm Phàm mệt tâm:

- Đáng tiếc, lại chọc vào một kẻ địch.

Đang yên lành tự dưng đi ra một người mắng xối xả vào mặt, đòi đồ vùng đất Nguyên Tổ, làm hắn nghe không lọt tai, phải cầm hàng làm thịt thôi.

Lâm Phàm nói:

- Các sư đệ, bê tượng đá mang về tông môn, đặt trong nhà vệ sinh làm đá kê chân!

Lâm Phàm dẫn dắt mọi người xuất phát đi môn phái kế tiếp, quyết tâm dọn sạch tất cả môn phái, cho họ biết vùng đất Nguyên Tổ không dễ chọc, đụng vào phải trả giá đắt.

Lâm Phàm nhìn sang Thánh Đường tông, mở miệng nói:

- Thánh Chủ, nghĩ tình tông môn các ngươi có gan, tông môn khác không dám tới nhưng các ngươi đến, còn chút lương tâm. Đi theo đi, chừa môn phái cuối cùng cho các ngươi.

Thánh Chủ nghe vậy mừng rỡ nói:

- Đa tạ!

Phú Thánh Chế Tài nói:

- Lâm phong chủ, lão tử thích ngươi chết, khiến lão tử rất muốn đè ngươi.

Chương 606: Chỉ có hai ngươi là người thông minh

Còn mười chín môn phái chờ dọn đồ, công trình lớn.

Nhưng đệ tử Viêm Hoa tông tràn ngập động lực, lần đầu tiên bọn họ phong quang vào tông môn khác.

Muốn xâm lăng Viêm Hoa tông? Mơ đi, không nhìn xem Lâm sư huynh của chúng ta lợi hại cỡ nào, giờ thì thảm rồi, bị Lâm sư huynh đánh tới tận nhà.

Thánh Đường tông thì tâm tình khá tốt.

Thánh Chủ cười tươi như hoa, đến hỗ trợ không phải muốn dựa vào Viêm Hoa tông mà vì y biết chuyện này không nhỏ. Viêm Hoa tông không chống đỡ được là tàn đời hết, nên Thánh Chủ mới xuất động sức chiến đấu đỉnh cao cả tông đến giúp đỡ.

Ít ra sóng vai chiến đấu với Viêm Hoa tông có thể tăng lớn xác suất thắng.

Nhưng rất đáng tiếc chiến đấu đánh quá mau, khiến người không kịp phản ứng thì đã kết thúc, không cho bọn họ có cơ hội biểu hiện.

Nếu Thiên Tu biết suy nghĩ này thì sẽ khùng lên đánh đối phương.

Biểu hiện cái con khỉ, đợi cả buổi khó khăn lắm mới có cơ hội phát huy, ai ngờ cô nương kia quá mạnh, mất mặt chết.

Nhưng tiếc rằng Thánh Đường tông không biết chuyện đó, cảm thấy Lâm phong chủ thật tốt, rất có nghĩa khí, chấp nhận cho bọn họ cướp một tông, tương đương với tặng cho chỗ tốt.

Ngẫm lại cũng vui, tuy đến chậm nhưng chỉ cần có tấm lòng thì vẫn được đền đáp.

Lòng lâng lâng.

Thiên Tu nói nhỏ:

- Đồ nhi, Thánh Đường tông thật may mắn, không làm gì hết mà

được tặng cho tài phú một tông, đây là vàng từ trên trời rớt xuống.

- Ài, còn cách nào khác đâu lão sư, chỉ vì chúng ta lương thiện. Huống chi Thánh Đường tông làm khá tốt, chịu đến hỗ trợ đã là có tấm lòng. Lão sư thấy tông môn khác không? Thánh Đường tông còn biết xảy ra chuyện gì mà họ không có chút động tĩnh, lão sư nói xem họ làm vậy có được không? Chắc sợ đến ướt quần rồi.

Lâm Phàm tỏ vẻ tiếc cho các tông môn, nếu họ đều đến thì hắn cũng sẽ chia đều với họ, tiếc rằng bọn họ không có cơ hội đó.

Lâm Phàm không để lại Phi Tiên môn cho Thánh Đường tông, làm vậy hơi kỳ, huống chi bọn họ không đi Phi Tiên môn, không có gì để lấy.

Đây chính là Lâm Phàm, ngẫu nhiên mới gợi lên lương tâm một lần, thật là không dễ dàng.

Đến lượt Thánh Đường tông vận chuyển đồ thì không chừa thứ gì, Thánh Chủ tự mình bỏ hết đồ vào trữ vật giới chỉ, cảm giác sung sướng biết bao.

Đối với Chân Tiên của Chân Tiên giới thì quá thảm, toàn quân bị diệt, tông môn hoàn toàn tiêu đời.

Bọn họ phải đi vùng đất Nguyên Tổ dọn dẹp nhà vệ sinh, đường đường là Chân Tiên, tiên nhân đầu đội trời chân đạp đất mà đi quét nhà vệ sinh, thanh danh đời này đã tàn.

- Chúng ta về thôi lão sư, các môn các phái Chân Tiên giới đã bị chúng ta quét sạch nhưng không thể coi thường nơi khác, Chân Tiên giới có rất nhiều thứ quỷ dị.

Lâm Phàm nghĩ ngay đến Sinh Tử Thâm Uyên, nơi ấy rất quỷ dị, khác với vùng đất mạo hiểm bình thường.

Các môn phái ở Chân Tiên giới khác biệt xa với Sinh Tử Thâm Uyên.

Thiên Tu cười nói:

- Về thôi, đồ nhi, lần này chúng ta thu hoạch tràn đầy, có thể trở lại.

Thật là được lợi, Chân Tiên giới bị công phá dễ dàng.

Nhưng đồ nhi nói Chân Tiên giới còn có nhiều nơi lộ ra quỷ dị

nên họ chỉ đánh chiếm môn phái, mấy nơi khác chờ về sau rồi tính.

Trong khi nhóm Lâm Phàm thỏa mãn quay về đường cũ.

Bên ngoài Chân Tiên giới là vũ trụ bao la mà đen ngòm, đây là không gian lớn nhất không giới hạn, không ai có thể hoạt động trong chỗ này, ít nhất không người nào ở vùng đất Nguyên Tổ, Chân Tiên giới có thể đi vào vũ trụ mênh mông.

Lúc trước nhìn từ trong vũ trụ có hai hành tinh kề sát nhau, có dấu hiệu gắn liền lại. Cách hai hành tinh xa thật xa có vô số hành tinh kéo cái đuôi dài xẹt nhanh trong vũ trụ, tốc độ cực nhanh bắn về phía vùng đất Nguyên Tổ và Chân Tiên giới.

Có hành tinh bề mặt là con rồng lớn, có hình dạng binh khí khổng lồ, có hình dạng vượn khỉ to lớn, đủ kiểu dáng. Vũ trụ bị những hành tinh di chuyển nhanh thắp sáng, không ai biết chúng là cái gì, nhưng các hành tinh to hơn Chân Tiên giới và vùng đất Nguyên Tổ nhiều.

Vùng đất Nguyên Tổ.

Thánh Chủ nhìn chằm chằm đám Chân Tiên, khi y biết bọn họ sẽ phải quét dọn nhà vệ sinh trong Viêm Hoa tông thì không biết nên nói cái gì.

Đùa à? Nhiều cường giả như vậy mà bị bắt đi quét nhà vệ sinh thì lãng phí biết bao, nếu đưa cho Thánh Đường tông chắc chắn sẽ được họ cung phụng trên bàn thờ.

Thánh Chủ do dự thật lâu, mở miệng hỏi:

- Có thể thương lượng chút chuyện với Lâm phong chủ không?

Lâm Phàm liếc qua, xua tay nói:

- Đừng, chuyện cần thương lượng thì không phải việc tốt, thôi khỏi nói.

Thánh Chủ rất ai oán, câu trả lời khiến người khó nói tiếp, nhưng vì lòng yêu tài hoặc nên nói là tìm kiếm đại nhân vật bảo vệ tông nên y bất chấp.

- Lâm phong chủ có thể chia một, hai Chân Tiên cho chúng ta được không? Không có nhiều nhà vệ sinh cho nhiều Chân Tiên như vậy quét dọn, chẳng bằng chia một, hai người chia tông ta quét nhà

vệ sinh?

Thánh Chủ nói với giọng điệu hỏi nhưng mắt long lanh khát khao.

Lâm Phàm chưa nói gì Phún Thánh Chế Tài đã xen lời:

- Thánh Chủ mặt dày quá vậy, lời như vậy cũng hỏi được, tiện thế. Chúng ta không làm gì đã được nhiều đồ như thế, lời lắm rồi.

Phún Thánh Chế Tài cảm thấy Thánh Chủ rất vô sỉ, trước kia còn thấy Thiên Tu và Lâm phong chủ mới vô sỉ nhất, không ngờ Thánh Chủ cũng vậy mà còn cao hơn một bậc.

Đán Ác Quân Chủ tức giận quát:

- Chế Tài, ngươi nói bậy bạ cái gì đó!?

Làm chó săn hàng đầu của Thánh Chủ đương nhiên phải bênh chủ, Đán Ác Quân Chủ đứng ra răn dạy Chế Tài.

Đây là lời con người nên nói sao? Là lời một vị quân chủ nên thốt ra?

Đổ Thánh Thần Trật biểu tình nghiêm túc nói:

- Đán Ác, ta cược với ngươi một ván, ta cược Thánh Chủ mặt dày, còn ngươi?

Mặt Thánh Chủ đen thui, ánh mắt nhìn hai người như muốn ăn thịt người. Loạn trong giặc ngoài là đây!

Làm Thánh Chủ của tông môn, y cố gắng mưu cầu phúc lợi cho tông môn, nhưng không ngờ đường đường hai vị quân chủ vạch áo cho người xem lưng ngay trước công chúng, muốn tạo phản đây mà!

Lâm Phàm chỉ vào Chế Tài và Thần Trật, nói:

- Ta phát hiện người thông minh trong Thánh Đường tông chỉ có hai người này. Miễn bàn đi Thánh Chủ, lần này ngươi may mắn nhặt của rơi, những Chân Tiên kia chỉ có thể quét nhà vệ sinh của tông ta, Thánh Đường tông các ngươi muốn học theo? Đi mau đi, còn bận việc nữa.

Lâm Phàm không muốn nói nhiều, lá gan của Thánh Đường tông càng lúc càng lớn, đợi một ngày đẹp trời nào đó phải cảnh cáo một chút.

- Chúng ta đi thôi lão sư.

Lâm Phàm phất tay mang đệ tử đi nhanh về tông môn.

Thánh Chủ nhìn luồng sáng dần biến mất phía xa, buông tiếng thở dài, ai oán nhìn Chế Tài và Thần Trật. Hai người còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, mặt ngây thơ vô số tội.

Đán Ác Quân Chủ nói:

- Thánh Chủ nói xem về sau phải làm thế nào đây? Viêm Hoa tông ngày càng mạnh, địa vị của chúng ta đã khó giữ.

Đán Ác Quân Chủ nhìn thấu hết, Viêm Hoa tông đã vươn lên chỉ vì một người, Thiên Tu thăng cấp đến Thần cảnh khiến họ kinh sợ, sau này không phải cảnh giác một người mà đến hai người.

Thánh Chủ hỏi lại:

- Còn làm sao nữa, chỉ có thể đi tiếp từng bước. Viêm Hoa tông tồn tại ít nhất không làm Thánh Đường tông diệt tông, ngươi nói xem bị chèn ép tốt hơn hay bị người ta diệt tông tốt hơn?

Đán Ác Quân Chủ nói:

- Đương nhiên chọn bị chèn ép, chết tốt không bằng sống thừa, rồi sẽ có hy vọng.

Bản thân Đán Ác Quân Chủ thà bị ức hiếp chứ không muốn chết.

- Ừ, rồi sẽ lóe lên hy vọng. Hiện giờ Viêm Hoa tông thế lớn, tông mình muốn lấy lại vinh diệu xưa thì rất khó khăn, nhưng chỉ cần tông môn còn ở thì một trăm năm, hai trăm sau, các hậu đại sẽ không làm chúng ta thất vọng. Chúng ta cứ tiêu hao với hắn, đến khi tiểu tử kia già đi, xuống lòng đất, khi đó hậu bối của tông mình vươn lên, lại đặt chân lên đại tông đệ nhất thế gian.

Nói đến đây khí thế của Thánh Chủ tăng vọt, tự tin tràn trề.

Đán Ác Quân Chủ nhìn Thánh Chủ khí thế hừng hực thì cũng sôi trào máu nóng:

- Ta tin tưởng Thánh Chủ!

Phún Thánh Chế Tài nhìn hai người, nói móc họng:

- Hai ngươi bị khùng à? Tiểu tử kia đã là Thần cảnh, không biết

sống lâu cỡ nào, nếu sau này hắn còn tiếp tục đột phá sống tới mấy trăm năm thì sao? Khi đó chúng ta chết hết mà hắn chưa chết.

Thánh Chủ tức giận lườm Phún Thánh Chế Tài:

- Biến đi! Tăng chí khí cho người, diệt uy phong của mình, Chế Tài, ta quá thất vọng về ngươi.

Phún Thánh Chế Tài trợn trắng mắt, không nói gì nữa, một đám chỉ biết sống trong mơ.

Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm mang theo đoàn người trở về. Các đệ tử không thể đi theo đoàn đều mong ngóng bọn họ trở về, không biết tình hình ra sao rồi.

Sư huynh và Thiên Tu trưởng lão dẫn đội đi chắc thu hoạch phong phú lắm.

Bọn họ cảm giác vô cùng tự hào, trong lòng hân hoan.

Đột nhiên có tiếng hét, một đệ tử hưng phấn giơ tay:

- Nhóm Lâm sư huynh về rồi!

Dứt lời, mọi người cùng ngước đầu lên. Nhiều bóng người từ hư không đáp xuống.

Lâm Phàm cười toe toét, thu hoạch phong phú. Đám Chân Tiên thì mặt xám xịt, tàn đời, các môn các phái Chân Tiên giới hoàn toàn bị phế.

Lữ Khải Minh tiến lên hỏi:

- Sao rồi Lâm sư huynh?

Lâm Phàm chỉ vào đám người kia, nói:

- Sư đệ hỏi câu này hơi kỳ, chẳng lẽ sẽ có vấn đề gì sao? Đến vừa lúc, sư đệ hãy mang những tên này xuống xếp đến các nhà vệ sinh, để bọn họ phụ trách dọn dẹp.

Lữ Khải Minh gật đầu nói:

- Vâng thưa sư huynh.

Lữ Khải Minh mỉm cười nhìn đám Chân Tiên, người Chân Tiên giới lúc trước còn hùng hổ nhưng bây giờ gục mặt xuống thở dài thườn thượt, chắc không ngờ chuyện thành ra thế này.

Thiên Tu nói:

- Đồ nhi, giao lão thất phu này cho vi sư đi, vừa lúc vi sư thiếu một cờ đồng.

Lâm Phàm nói:

- Được rồi, nếu lão sư đã thiếu cờ đồng vậy thì để lão đi làm.

Động Côn ngước đầu nhìn Thiên Tu, không nói nên lời.

Đám Chân Tiên nhỏ giọng xì xầm, còn chối bảo không phải phản đồ, rõ ràng được đãi ngộ khác với họ.

Chương 607: Ta thật sự rất muốn đi

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Thánh Đường tông.

Mặt mày Thánh Chủ hớn hở, cười tươi rói, lòng rạo rực hơn ai hết.

Lời, lời to.

Tài nguyên của một môn phái trong Chân Tiên giới bị bọn họ dời đi sạch sẽ, thấy cái gì đẹp mắt thì mặc kệ có hữu dụng hay không đều bị họ lấy về, dù sao không lấy thì phí.

Đán Ác Quân Chủ hưng phấn nói:

- Thánh Chủ nói xem số tài phú này có thể làm thực lực tổng thể của tông môn chúng ta tiến thêm một bước không?

Đán Ác Quân Chủ như trông thấy hình ảnh Thánh Đường tông vươn lên, những tài phú này còn giàu hơn của Thánh Đường tông, phát tài bất ngờ.

- Sẽ được!

Thánh Chủ vững tin có được mớ tài phú này thì Thánh Đường tông sẽ mạnh hơn nữa.

Đương nhiên tạm thời không thể so sánh với Viêm Hoa tông, người ta có nhiều tài phú hơn bọn họ nhiều gấp chục lần.

Bây giờ là lúc hai tông so đấu về thời gian, Thánh Chủ tin tưởng Thánh Đường tông có gen tốt đẹp, sau trăm năm chắc chắn xuất hiện đệ tử cường đại.

Đán Ác Quân Chủ cầm một viên đan dược, không chút keo kiệt ca ngợi:

- Ủa? Thánh Chủ hãy xem đan dược này, nhìn là biết cực kỳ phi phàm, mùi dược ngưng tụ thành các loại đồ án, có các vòng xoáy nhỏ trên bề mặt, lợi hại quá. Phải là luyện đan đại sư như thế nào mới

luyện chế ra được?

Thánh Chủ gật đầu nói:

- Đúng là lợi hại, chúng ta chưa từng thấy đan dược của Chân Tiên giới.

Tâm tình Thánh Chủ lâng lâng, sung sướng khó tả.

Đán Ác Quân Chủ nhìn viên đan dược, muốn nếm thử:

- Thánh Chủ, để sư đệ nếm thử xem đan dược của Chân Tiên giới có gì khác biệt. Có lẽ một viên đan dược vào bụng thì lực lượng sẽ tăng vọt.

Phún Thánh Chế Tài nói:

- Đán Ác, con người của ngươi thật ghê tởm, muốn ăn cứ ăn, nếm gì mà nếm, ngươi rất ghê tởm!

Phún Thánh Chế Tài gai mắt Đán Ác Quân Chủ, tên này luôn mách lẻo. Giờ địa bàn của Phún Thánh Chế Tài không có đệ tử nào nữa, các đệ tử gặp gã như thấy quỷ, vắt giò lên cổ chạy mất.

Đán Ác Quân Chủ nhíu chặt mày, Phún Thánh Chế Tài ngày càng càn rỡ hơn, mình dù gì là sư huynh trong tông môn, đứng sau Thánh Chủ, Thiên Dụ Quân Chủ, Thần Phạt Quân Chủ, ấy thế mà Phún Thánh Chế Tài nói năng bỗ bã, làm Đán Ác Quân Chủ thấy khó chịu.

Nhưng Đán Ác Quân Chủ tạm thời không thèm để ý tới, rất sốt ruột muốn nếm thử viên đan dược, muốn biết nó có tác dụng kỳ diệu gì.

Trước sự chứng kiến của mọi người, Đán Ác Quân Chủ bỏ đan dược vào miệng, trái cổ lên xuống, đan dược rơi xuống bụng.

Thánh Chủ nhìn chằm chằm vào Đán Ác Quân Chủ.

Các quân chủ khác cũng đang nhìn, bọn họ không biết đan dược này có hiệu quả thế nào.

Thánh Chủ hỏi:

- Sao rồi Đán Ác?

Đán Ác Quân Chủ yên lặng cảm nhận, chờ đợi biến đổi lớn trong người, nhưng chờ thật lâu vẫn không có chút phản ứng gì.

- Thánh Chủ, không có phản ứng.

Thánh Chủ không tin:

- Ngươi đừng đùa, đan dược đẳng cấp như vậy làm sao không có phản ứng gì được?

Nhìn là biết đan dược này phi phàm vậy mà Đán Ác Quân Chủ nói là không có phản ứng gì, không phải đang nói giỡn thì là gì? Chẳng lẽ đan dược cũ qua thời hạn sử dụng?

Đán Ác Quân Chủ sốt ruột nói:

- Thật sự không có! Sau khi nuốt đan dược này xuống không có chút phản ứng nào.

Đán Ác Quân Chủ cứ tưởng sẽ có phản ứng lớn động trời, nhưng giờ không thấy gì hết. Không thể nào, bọn họ tự mình di dời mớ đan dược này, tuyệt đối không có trục trặc gì.

Thánh Chủ biến sắc mặt nói:

- Ngươi đừng làm ta sợ!

Thánh Chủ lấy một viên đan dược ra, bỏ vào miệng:

- Không có tác dụng? Sao có thể . . .

Thánh Chủ ngừng bặt, biểu tình kinh sợ.

Đán Ác Quân Chủ oan uổng nói:

- Sư huynh thấy ta nói đúng không, thật sự không có tác dụng, không chút phản ứng. Sao chúng ta không thể dùng đan dược Chân Tiên giới?

Chế Tài nói:

- Còn chơi khỉ gió gì, ăn đan dược vào vô ích, như rác rưởi.

Thánh Chủ sắc mặt âm trầm nói:

- Câm mồm!

Thánh Chủ lấy một món bảo bối ra, nó là tiên bảo của Chân Tiên giới, y cầm nghiên cứu nửa ngày nhưng không mò ra bí quyết khởi động.

- Dùng bảo bối này bằng cách nào?

Bọn họ cảm nhận lực lượng ẩn chứa trong bảo bối nhưng không biết cách sử dụng.

Đán Ác Quân Chủ trầm ngâm nói:

- Có lẽ phải nhỏ máu? Hoặc có khẩu quyết gì?

Thánh Chủ nhanh chóng nặn ra một giọt máu nhỏ lên bảo bối, nhưng vẫn không có phản ứng gì. Thánh Chủ nóng ruột nóng gan, đừng để mất công lấy thứ vô dụng về.

Chế Tài nói:

- Cho người ta cảm nhận lực lượng mênh mông nhưng không dùng được, có khác gì đồng nát.

Câu này như búa tạ đập vào mặt đám Thánh Chủ.

Bận rộn hết nửa ngày mà không biết cách sử dụng, lỗ to.

- Làm sao bây giờ?

Mọi người nhìn nhau, không biết nên làm thế nào mới tốt. Họ biết tất cả là thứ tốt, nhưng không biết cách sử dụng, nếu vứt đi thì tiếc đứt ruột, không vứt thì chỉ có xem, không sờ được.

Thần Phạt Quân Chủ mở miệng nói:

- Có lẽ tiểu tử kia biết cách dùng. Chân Tiên giới khác với chúng ta, hệ thống tu luyện khác nhau, hơn nữa những Chân Tiên bị Viêm Hoa tông bắt làm tù binh, chắc chắn sẽ nói ra cách sử dụng. Muốn biết cách dùng mấy thứ này chỉ còn cách tìm tiểu tử kia.

- Ai đi?

Đán Ác Quân Chủ hỏi hai chữ làm không gian im phăng phắc.

Đúng vậy, ai đi tìm tiểu tử kia?

Bọn họ không muốn giao tiếp với tiểu tử đó, rất nguy hiểm, họ cảm thấy thần kinh của hắn hơi không bình thường, mắc chứng cuồng bạo gián đoạn, chứng ham giết chóc, nguy hiểm rất lớn.

Đổ Thánh Thần Trật cười nói:

- Chế Tài, ta cược với ngươi, cược nơi này trừ ta ra những người khác đều dám đi.

Chế Tài cười khẩy nói:

- Ha ha ha! Đều dám đi? Lão tử không tin, lão tử chỉ tin Đán Ác sư huynh dám đi, người khác không có năng lực đó. Đán Ác sư huynh là người quản lý các việc lớn nhỏ trong tông môn chúng ta, biết cách ăn nói, tiểu tử đó làm sao chạy khỏi tay Đán Ác sư huynh được.

Đán Ác Quân Chủ chửi thầm trong bụng:

- Tổ cha nó!

Chế Tài muốn chết mà, dám hố mình

Thánh Chủ ngẫm nghĩ giây lát, hỏi:

- Đán Ác thấy sao?

Đán Ác Quân Chủ thầm luống cuống, kêu mình đi Viêm Hoa tông thì chắc chắn không phải kết cục tốt.

Mặt Đán Ác Quân Chủ bỗng trắng bệch như bị gì, nói:

- A! Khó chịu quá! Thánh Chủ, đan dược mà ta mới ăn vào có vấn đề, không được rồi, ta phải nhanh chóng ép độc tố ra ngoài người rồi nhận lấy sứ mệnh quang vinh này, đi Viêm Hoa tông tìm cách. Nhưng nếu không ổn thì đành gửi gắm cho Thiên Dụ sư tỷ. Thiên Dụ sư tỷ giao tiếp với tiểu tử đó nhiều lần đều bình an, hiển nhiên có quan hệ không giống bình thường. Đán Ác này làm người phụ trách các việc lớn nhỏ trong tông môn, sao có thể để mặc sư tỷ đi, ta phải nhanh chóng khỏe lại rồi đi Viêm Hoa tông.

Đán Ác Quân Chủ bùng nổ tài diễn kịch, sắc mặt bình thường bỗng không chút máu, không biết thật sự bị bệnh hay mới rồi bị hù sợ nên tạm thời có sắc mặt như vậy.

Chế Tài nói:

- Thật tiện, Đán Ác sư huynh, lão tử không phục ai chỉ phục sư huynh, bộ dạng tiện như vậy khó tìm ra người thứ hai trên cõi đời.

Thần Phạt nhíu mày nói:

- Chế Tài sư đệ, đang lúc này mà ăn nói như thế thì không tốt.

Chế Tài đáp trả:

- Liên quan quái gì với ngươi? Ngươi là gì của lão tử? Lão tử muốn nói sao kệ lão tử, liên quan gì đến ngươi!

Chế Tài cảm giác người trong tông môn bây giờ rất kỳ cục, mình nói chuyện đàng hoàng mà mọi người đều trách móc, khiến Chế Tài rất khó chịu.

Thần Phạt Quân Chủ ngây ra:

- Ngươi . . .!

Thần Phạt không ngờ Chế Tài bây giờ to gan đến thế, dám cãi tay đôi với mình.

Thiên Dụ Quân Chủ khoanh tay trước ngực nâng hai quả banh, chuyện này vốn không liên quan gì nàng nhưng nghe Đán Ác sư đệ nói mấy câu kia làm nàng ngây ra, nhìn Đán Ác Quân Chủ chằm chằm. Thiên Dụ Quân Chủ không ngờ Đán Ác Quân Chủ có thể nói ra lời không bằng súc sinh này.

Đán Ác Quân Chủ cảm nhận ánh mắt quái dị từ nàng, lúng túng nói:

- Sư tỷ, đúng là sư đệ nói ra lời này nhưng sao sư đệ có thể để mặc sư tỷ dê vào miệng cọp, chờ sư đệ lành vết thương sẽ một người một ngựa qua đó, dù có chết cũng tuyệt đối không để sư tỷ đi!

Phiêu Thánh Hỗn Loạn tiến lên đứng trước mặt Thiên Dụ, nói:

- Sư tỷ, lần này đi rất là nguy hiểm.

Thiên Dụ Quân Chủ nhìn Hỗn Loạn, không ngờ sư đệ khùng đột nhiên thần kinh bình thường, rất thần kỳ.

Thiên Dụ Quân Chủ mới nghĩ như vậy đã nghe Hỗn Loạn nói câu tiếp theo.

Hỗn Loạn cực kỳ nghiêm túc nói:

- Nhưng nếu sư tỷ chịu ấy ấy với sư đệ, chúng ta lập giao dịch thì sư đệ sẽ đi theo sư tỷ.

Trao đổi rất công bằng.

Sư tỷ đẹp như tiên nữ, tất cả rất hoàn mỹ, lấy mạng sống ra ngủ

với sư tỷ đã lời to.

- Sư tỷ hãy suy nghĩ đi, sư đệ chờ câu trả . . .

Hỗn Loạn chưa nói hết câu đã bị lực lượng mạnh mẽ đánh vào mặt.

Rầm!

Hỗn Loạn như viên đạn lún xuống đất, không biết sống chết thế nào.

Thiên Dụ Quân Chủ tức giận mặt đỏ rần:

- Muốn chết!

Nàng không ngờ các sư đệ trong tông môn sa đọa đến mức này, dám đùa giỡn nàng, không muốn sống nữa.

Chế Tài lắc đầu cười nói:

- Hỗn Loạn thiệt tình, vì đè sư tỷ mà không cần mạng sống, bội phục, bội phục.

Thần Trật lén lút nói:

- Cược không Chế Tài? Ta cược cả đời Hỗn Loạn sẽ có lúc đè sư tỷ, ngươi cá không?

Chế Tài mấp máy môi:

- Biến!

Thiên Dụ Quân Chủ nói:

- Sư huynh, để ta đi vậy.

Đây là vì tông môn, làm quân chủ của tông môn phải có trách nhiệm này.

Thánh Chủ nói:

- Vậy sư muội nhớ cẩn thận.

Thiên Dụ Quân Chủ gật đầu nói:

- Biết.

Nàng hừ lạnh với mọi người, ẩn vào hư không rời đi.

Đán Ác Quân Chủ vội vàng đứng lên hét to:

- Này, sư tỷ khoan vội, sư đệ khỏe rồi!

Không nhận được hồi âm.

Đán Ác Quân Chủ nhìn về phía sư huynh:

- Ta khỏe rồi Thánh Chủ, nhưng sư tỷ đã đi, không được, ta tất phải đuổi theo, không thể để dê vào miệng cọp!

Thánh Chủ nhìn Đán Ác Quân Chủ, ánh mắt như muốn nói: Ngươi thật tiện.

- Thôi, đừng đi.

Đán Ác Quân Chủ muốn nói cái gì nhưng cuối cùng buông tiếng thở dài:

- À, ta thật sự muốn đi, đáng tiếc.

Chương 608: Không thể được

Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm mang mọi người trở về, đối với hắn thì tất cả hành động này rất bình thường.

Mười mấy môn phái bị hắn hốt hết, cảm giác rất sướng.

Hỏa Dung trưởng lão mừng như điên, nhưng khi phát hiện dùng đan dược không đem lại chút hiệu quả gì thì như bị nước lạnh tạt lửa lòng tắt ngấm:

- A, chúng ta không dùng đan dược này được rồi.

Khô Mộc trưởng lão thì rộng thoáng hơn:

- Hệ thống tu luyện của Chân Tiên giới và vùng đất Nguyên Tổ chúng ta khác nhau, hệ thống luyện đan tất nhiên cũng khác. Chắc chúng ta dùng cách không đúng hoặc đan dược này vô dụng với chúng ta.

Động Côn đã trở thành cờ đồng riêng của Thiên Tu thì mừng thầm trong bụng. Không ngờ mấy tên này không thể dùng đan dược của Chân Tiên giới, thật hả dạ. Tuy tài phú bị dân bản xứ cướp đi nhưng không thể sử dụng thì chẳng khác nào dân bản xứ bảo quản giùm đan dược, không lâu sau đan dược sẽ trở về tay họ.

Các đệ tử cực khổ vận chuyển về giật nảy mình, không chấp nhận được:

- Cái gì!?

Không thể dùng mớ đan dược này chẳng khác nào đều là rác.

Mọi người cùng nhìn Lâm sư huynh, hy vọng sư huynh sẽ nghĩ được cách.

Cảm nhận mắt cún long lanh, Lâm Phàm bình tĩnh cười tủm tỉm.

Hắn thích các đệ tử hễ gặp khó khăn sẽ ánh mắt bất lực mà mờ mịt nhìn hắn, vì hắn sẽ tạo dựng hình tượng cao lớn trong lòng các đệ tử.

Lâm Phàm hắng giọng bình tĩnh nói:

- Mấy cái này không thành vấn đề.

Các trưởng lão ngạc nhiên nhìn Lâm Phàm, tất cả đệ tử biểu tình tôn sùng nhìn hắn. Lâm sư huynh ở trong lòng bọn họ là không có gì không làm được, quả nhiên người khác bó tay nhưng sư huynh nghĩ ra cách ngay.

Phía xa truyền đến từng tiếng khen ngợi:

- Oa Sư lợi hại!

- Oa Sư quá mạnh!

Lâm Phàm ngây người, Thanh Oa này đã làm chuyện gì mà khiến đám luyện đan đại sư tâng bốc như thế. Hắn mới nghĩ đến nó thì nó có mặt ngay, tốt, rất tốt.

- Thanh Oa, qua đây!

Thanh Oa mặt như đưa đám chỉ muốn chết, chợt nghe kẻ bỏ mạng kêu gọi, với tính cách của nó chắc chắn sẽ vờ như không nghe thấy. Nhưng bây giờ tâm trạng của nó đang tệ, nếu còn chống đối với kẻ bỏ mạng chỉ e kết cuộc rất thảm.

Thanh Oa nhảy tới, ôm chân Lâm Phàm gào khóc thảm thiết:

- Chủ nhân! Oa Oa còn sống, hu hu!

Tiếng khóc xé trời, nước mắt chảy ròng tích thành vũng nước nhỏ dưới chân nó.

Thanh Oa đã tan nát cõi lòng, cứ nghĩ bị kẻ bỏ mạng hố chết thì thôi đi, tính tới tính lui không ngờ đám ngốc kia vô hình trở thành kẻ hố nó lớn nhất.

Một đám ngốc bình thường ngoan ngoãn nhưng phút then chốt đẩy Thanh Oa té quá đau, ai ngờ được.

Vì sao nó dẫn bọn họ trốn trong vùng đất mạo hiểm làm gì, dạy bọn họ luyện đan làm chi, vì sao nó mềm lòng như thế, vì bọn họ không tiếc sử dụng thần hồn, dẫn đến thần hồn dung hợp hoàn mỹ với thân thể ếch, sau này không có cơ hội rời khỏi thân thể ếch nữa.

Hỏa Dung cảm thán rằng:

- Sư huynh, vật nuôi của đồ nhi sư huynh thật tốt.

Hỏa Dung chưa từng thấy vật nuôi nặng tình nặng nghĩa như vậy, nhớ lại hai con yêu thú của sư huynh thật ghê gớm, yêu nhau giết nhau đánh nhau, siêu khủng bố.

Thiên Tu cảm thán:

- Ài, sư đệ nói mà không thấy kỳ sao? Thú nuôi của đồ nhi lão phu chắc chắn tốt.

Lâm Phàm nheo mắt, hắn không tin Thanh Oa khóc thảm thương như vậy là vì hắn, chắc chắn xảy ra chuyện gì.

- Thanh Oa, ngươi rất đau lòng?

Trái tim Thanh Oa tan vỡ, khóc càng dữ dội hơn:

- Oa Oa không đau lòng, vì Oa Oa quá mừng, lại được ở cùng chủ nhân.

Lão Hắc thầm nghĩ Thanh Oa thật biết cách giả đáng thương, nó bị người ấn vào thân thể ếch là đáng tội, rất đáng đánh.

Lâm Phàm hỏi:

- Thanh Oa, ta có một nhiệm vụ quan trọng muốn giao cho ngươi, việc này liên quan toàn tông môn, ngươi có đồng ý trở thành anh hùng trong lòng các đệ tử không?

Muốn dùng những đan dược này phải dựa vào Thanh Oa.

Thanh Oa nói ngay:

- Đồng ý!

Sao có thể không đồng ý chuyện tốt như vậy. Nhưng khoan, nó cảm giác có bẫy. Thanh Oa muốn nói bản Oa Oa bị tan nát cõi lòng, cần nghỉ ngơi một lúc nhưng chợt nhận ra tất cả đã muộn.

Lâm Phàm hét to:

- Các vị sư đệ, sư muội! Thanh Oa sắp giải quyết mấy chuyện này cho mọi người, còn đứng ngây ra làm gì, mau cảm tạ Thanh Oa!

Các đệ tử đang buồn rầu nghe Lâm sư huynh thúc giục liền hét to:

- Đa tạ Oa Sư!

- Oa Sư lợi hại nhất! Tôn sùng Oa Sư!

- Có Oa Sư ra tay thì chắc chắn không có vấn đề!

Trong tiếng khen ngợi như sóng triều, Thanh Oa dần bị lạc bản thân, nó ngại mở miệng từ chối.

Thanh Oa ngồi xổm, chân trước vỗ ngực, biểu tình cực kỳ nghiêm túc nói:

- Các vị yên tâm, có bản Oa Sư ở đây thì tất cả không thành vấn đề!

Tuy Thanh Oa không biết có chuyện gì nhưng cần nó ra tay thì chắc chắn liên quan đến đan dược, nếu là việc nó giỏi nhất thì không đáng lo.

Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- Thanh Oa làm tốt lắm, dần trở thành trụ cột tinh thần cho các đệ tử Viêm Hoa tông. Cố gắng lên, sau này trong tông môn có một chỗ đứng cho ngươi.

Lâm Phàm bỗng phát hiện Thanh Oa không đến nỗi vô dụng, ngược lại rất hữu dụng.

Thanh Oa gật đầu nói:

- Chủ nhân yên tâm, Oa Oa chắc chắn không làm chủ nhân thất vọng.

Sau đó nó tò mò hỏi:

- Mà có chuyện gì vậy chủ nhân?

Lâm Phàm trầm tư giây lát, chỉ về phía Đan Dược đường ở phía xa.

Thanh Oa biểu tình cực kỳ khó xem, thở phào, thì ra là chuyện đó. Tuy trong đó có nhiều đan dược nhưng không thành vấn đề.

Thanh Oa nói:

- Oa Oa sẽ cố gắng nhanh chóng chuyển đổi đan dược ở trong đó, tuy có rất nhiều nhưng với thực lực của Oa Oa tin tưởng tuyệt đối

không thành vấn đề.

Còn tưởng chuyện gì lớn lắm, hóa ra rất đơn giản. Chuyển đổi đan dược trong chỗ đó chứ có gì, nếu nhiều đệ tử đã mong chờ như vậy nó sẽ cố gắng chăm chỉ hơn.

- Thanh Oa có tấm lòng như thế làm ta rất vui mừng, nhưng chỗ đó chỉ có đan dược của một môn phái, vừa lúc nơi này có mười tám môn phái, ngươi cũng chuyển đổi luôn đi.

Vừa dứt lời Thanh Oa đã té ngã ngửa, ưỡn bụng trắng, thè lưỡi ra, bộ dạng như bị hù chết.

Kẻ bỏ mạng mới nói cái gì?

Đống đan dược trong Đan Dược đường chưa phải số lượng cuối cùng? Còn nhân lên mười tám lần? Muốn lấy mạng của nó sao? Sao hắn không chết đi!

Hiện trường xôn xao, không biết sao Oa Sư đang yên lành đột nhiên nằm ngay đơ.

Lâm Phàm giơ tay lên, cười nói:

- Oa Sư biết việc này, hạnh phúc đến xỉu, vài đệ tử lên đây đưa Oa Sư về Vô Địch phong!

Ếch to cỡ bàn tay bị một đám đệ tử giành nhau nâng đi, bọn họ cảm thấy Oa Sư quá lợi hại, có lòng trách nhiệm quá nặng.

Thiên Tu nói:

- Thú nuôi của đồ nhi thật tốt.

Có cả năng lực chuyển đổi đan dược, rất ghê gớm.

Lâm Phàm cười nói:

- Thanh Oa đúng là giỏi thật, không thể coi thường nó.

Tuy luôn ăn hiếp Thanh Oa nhưng Lâm Phàm biết nó không đơn giản, không phải loài ếch bình thường. Có lẽ hơi thở khủng bố đột nhiên xuất hiện trong cuộc chiến lúc nãy là phát ra từ Thanh Oa.

Miễn hắn không chết thì khế ước giữa hắn và Thanh Oa sẽ không chấm dứt, vì vậy rất đáng tiếc, mặc kệ nó ghê gớm cỡ nào đều phải sống trong sự kiểm soát của hắn.

- Có người đến!

Hư không phía xa khuếch tán sóng gợn, một luồng sáng xẹt qua thiên địa, tạm dừng rồi chậm rãi rơi xuống.

Thiên Tu nghi hoặc hỏi:

- Nàng ta đến làm gì?

Mụ đàn bà kia không ở yên trong Thánh Đường tông, tự dưng đến Viêm Hoa tông làm chi, có gì lạ.

Lâm Phàm ngẫm nghĩ, đoán:

- Đồ nhi đoán có lẽ Thánh Đường tông biết không thể dùng mấy thứ kia.

Bọn họ không dùng đan dược Chân Tiên giới được, cần Thanh Oa chuyển đổi từ từ, Thánh Đường tông không có năng lực giống Thanh Oa nên đành bó tay.

Nhưng Thánh Đường tông nghĩ ra cách tìm Lâm Phàm coi như thông minh.

Lâm Phàm nghĩ nếu đổi lại là hắn không biết có nghĩ ra cách này được không?

Lâm Phàm nhìn Thiên Dụ Quân Chủ, ánh mắt ngừng lại vài giây ở hai trái banh sau đó nghiêm túc dời tầm mắt:

- Nàng đến làm gì?

Thiên Dụ Quân Chủ thầm bất đắc dĩ, tông môn có nhiều nam nhân nhưng để một nữ nhân như nàng đến, toàn là đồ vô dụng. Giờ có việc cầu đối phương nên nàng nói chuyện dịu nhẹ hơn.

Thiên Dụ Quân Chủ nói:

- Lâm phong chủ, chúng ta không dùng thứ của Chân Tiên giới được, muốn kính nhờ Lâm phong chủ cho biết nên giải quyết thế nào?

- Quả nhiên!

Đúng như Lâm Phàm nghĩ, người của vùng đất Nguyên Tổ chắc chắn không thể dùng đồ của Chân Tiên giới, đặc biệt là đan dược, kết cấu bên trong khác nhau, dù là Thanh Oa cũng cần chuyển đổi.

Còn về công pháp, pháp bảo thì dễ hơn, chỉ cần tu hành pháp môn của Chân Tiên giới, tu luyện ra pháp lực là được.

Lâm Phàm nói:

- Cái này cũng đơn giản, bản phong chủ có một thú cưng có thể chuyển đổi đan dược thành thích hợp cho chúng ta dùng. Còn về Thánh Đường tông thì không biết có ai làm được không?

Thiên Dụ Quân Chủ ngây người, không ngờ sẽ là như vậy, nếu gặp tông môn khác chắc chắn nàng sẽ nói có thể chỉ cách đó cho họ không. Nhưng đang đối mặt Viêm Hoa tông, nhất là tồn tại nguy hiểm nhất này, muốn lấy được cách từ tay đối phương chẳng khác nào mơ giữa ban ngày, khó khăn cực cao.

Nhưng không thử một lần làm sao biết không được?

Thiên Dụ Quân Chủ hỏi:

- Lâm phong chủ có thể tặng cho cách chuyển đổi không?

- Không thể được.

Trả lời dứt khoát, nhanh gọn, bá đạo vậy đấy.

Chương 609: Không tìm thấy đường về nhà

Một câu bít hết các đường đi.

Thiên Dụ Quân Chủ không biết nên nói cái gì.

Thánh Đường tông không thể cứng rắn với Viêm Hoa tông, không dám đấu cứng với đối phương, dù sao chênh lệch giữa hai tông dần lớn hơn.

Trong khi Thiên Dụ Quân Chủ vắt óc ngọt nhạt với đối phương thì hư không dần biến đổi.

Lâm Phàm ngước đầu lên:

- A? Biến thiên.

Phía xa, hắc ám dần xâm thực ánh sáng, bóng tối từ từ lan tỏa, khoảnh khắc lấn lướt tia sáng.

- Trời sắp mưa rồi lão sư.

Thiên Tu ngơ ngác nhìn:

- Trời mưa? Bầu trời đen đặc như vậy thì đổ mưa lớn cỡ nào? Chắc không phải xảy ra chuyện gì chứ?

Lâm Phàm ngẫm nghĩ:

- Hơi thú vị đây.

Hắn cảm giác sắp biến thiên, không lẽ tận thế đến?

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán của hắn.

Ngoài rìa bóng tối trên trời có hoa văn như tia chớp không ngừng dao động, tốc độ khuếch tán rất nhanh. Mặt trời biến mất, tầng mây tan biến, mọi thứ đều mất.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Mặt đất rung lắc dần kịch liệt hơn, răng rắc một tiếng, có ụ đất mạnh nhô lên.

- Vỏ đất vận động?

Lâm Phàm học giáo dục bắt buộc chín năm chưa trả bài lại cho thầy, khi thấy tình huống này hắn nghĩ ngay đến vỏ đất vận động.

Nhưng Lâm Phàm không hiểu tại sao đang yên lành bỗng dưng xảy ra chuyện như vậy?

Lâm Phàm cúi đầu nhìn mặt đất, cứ cảm giác đất di chuyển:

- A! Lão sư có cảm giác có biến đổi kỳ lạ gì không?

Thiên Tu nghiêm túc nói:

- Vi sư cảm giác giữa hư không hỗn hợp năng lượng khác, hình như mặt đất đang di động? Chỗ chúng ta đứng dần thay đổi?

- Quả nhiên!

Lâm Phàm cảm giác mình đoán đúng, mặt đất thật sự biến động. Hắn bay lên cao, thấy lão sư vốn đứng bên cạnh đột nhiên cách mình thật xa, không phải lão sư di chuyển mà là mặt đất đưa lão sư đi xa.

- Lão sư, mặt đất thật sự di chuyển, chẳng lẽ địa bàn của chúng ta khuếch trương?

Lâm Phàm phát hiện ngày càng thú vị.

Động Côn luôn thẫn thờ bỗng kêu lên:

- Đó là Chân Tiên giới!

Trên bầu trời hiện ra ảo ảnh kiến trúc Chân Tiên giới, tuy chỉ một thoáng nhưng bị Động Côn bắt giữ.

Động Côn sống trong Chân Tiên giới, nhớ rõ tất cả kiến trúc nên tuyệt đối không nhìn lầm.

Động Côn hơi khủng hoảng:

- Không lẽ đang dung hợp lại?

Động Côn không dám tin tưởng điều này.

Hai giới dung hợp đại biểu cho cái gì?

Đó là thành một thể, hình thành một thế giới, khi đó thiên hạ sẽ

loạn lớn.

Thanh Oa bừng tỉnh khỏi trạng thái sợ chết, các đệ tử quay quanh nó khen ngợi, nhưng lúc này mắt nó nhìn hư không, biết sắp xảy ra chuyện lớn.

- Ta cảm nhận nguy hiểm, tầng thứ hai, thời kỳ hỗn loạn lớn đã đến.

Biểu tình của Thanh Oa nghiêm túc chưa từng có.

- Thời kỳ hỗn loạn lớn đã đến nghĩa là thời gian bản Oa đụng mặt mấy tên kia cũng rút ngắn lại?

Nghĩ đến đây tim Thanh Oa giật thót, tuy nó rất mong chờ gặp thê tử nhưng chưa từng nghĩ sẽ gặp nhau trong bộ dạng này, còn phải đối mặt mấy kẻ ẩn núp trong bóng tối nữa. Bọn họ chắc chắn sẽ trào phúng hả hê, trêu đùa nó, thậm chí giết nó.

- Không được, phải liều mạng, chờ vượt qua thời kỳ hỗn loạn lớn rồi mới chăm chỉ thì không kịp.

Thanh Oa biết rất nhiều, từng thấy quá trình vực ngoại giới dung hợp.

Trong một ngọn núi lửa, Chiến Hồng Đế ngồi xếp bằng lĩnh ngộ lực lượng thật sự, linh hồn núi lửa đang dạy dỗ gã.

Đột nhiên bên trong núi lửa bị đè ép, dung nham đặc phun ra.

- Trời ạ!

Chiến Hồng Đế đang tu luyện thấy cảnh này thì hết hồn vội vận dụng thiên cương hộ thể, dung nham rót lên người gã bị màn sáng ngăn cách.

Chiến Hồng Đế tức giận quát:

- Ngươi làm gì vậy? Muốn hại ta à?

Linh hồn núi lửa quá vô sỉ, định tưới dung nham lên người gã, nếu gã sơ sẩy bị rót trúng thì sẽ ăn đau khổ.

Linh hồn núi lửa mở miệng nói:

- Xảy ra biến động, thế giới đang thay đổi, lòng đất lưu động lớn, ta cảm giác ta sắp rời khỏi đây.

- Cái gì?

Chiến Hồng Đế lơ lửng trên trời, chưa rõ xảy ra chuyện gì, khi hiểu ra thì thấy núi lửa di chuyển đi xa.

Chiến Hồng Đế hết hồn:

- Chuyện gì xảy ra? Đứng lại cho ta!

Chiến Hồng Đế đã gặp nhiều việc lạ nhưng chưa từng thấy núi lửa biết chạy, còn chạy rất mau.

Không chỉ riêng chỗ của Chiến Hồng Đế, tất cả mọi nơi đều biến đổi lớn.

Có đệ tử muốn về tông môn nhưng không thấy tông môn đâu nữa, dọc đường thấy nhiều cảnh tượng kỳ diệu, mọi thứ trở nên xa lạ.

Vân Tiêu bị thiếu nữ hành hạ đủ điều, sống không bằng chết. Nhưng gã phát hiện thực lực của mình tiến bộ siêu nhanh, gã thậm chí nghĩ không lẽ mình thích bị hành hạ? Càng bị hành thì tiến bộ càng mau?

Những phong chủ khốn khổ tiềm tu ở bên ngoài nhớ tông môn thật nhiều, muốn về lắm nhưng nhớ đến Lâm phong chủ nên ráng chịu đựng. Trở về làm gì? Về sẽ bị ức hiếp, sẽ không được các sư đệ, sư muội tôn sùng, vậy thì về làm chi?

Nên bọn họ tĩnh tâm không ngừng tiềm tu, nhưng chấn động trong thiên địa khiến họ nhận ra không thích hợp.

Vị trí địa lý không ngừng biến đổi, không ai biết sẽ dời đi đâu nhưng chắc chắn rất xa chỗ cũ.

Thiên Tu hỏi:

- Đồ nhi thấy sao về điều này?

Viêm Hoa tông hiện giờ do lão và Lâm Phàm làm chủ, xảy ra tình huống này khiến họ thầm ngạc nhiên, các đệ tử cũng hoảng sợ tưởng xảy ra việc lớn gì.

Lâm Phàm chớp mắt nói:

- Lão sư hỏi sai người rồi, sao đồ nhi biết được. Xem tình hình thì chưa biến đổi xong, chờ đi, đợi nó không di chuyển nữa rồi chúng ta

mới xem có chuyện gì.

Thiên Tu ngây người, hoàn toàn không thể giao lưu với đồ nhi, xảy ra chuyện lớn như vậy thì ít ra hãy tỏ vẻ sốt ruột chút đi chứ?

Không thấy trên mặt hắn có nét nôn nóng gì, dường như không để bụng.

Thiên Tu đành phải tự vắt óc suy nghĩ.

- Thiên Dụ Quân Chủ, về việc đan dược thì Thánh Đường tông tự tìm cách, tông ta không rảnh giúp các người. Đã tặng tài phú một phái cho các người, có thể nói là tận tình tận nghĩa rồi, còn yêu cầu này nọ nữa thì rất quá đáng.

Lâm Phàm phất tay nói:

- Đồ nhi hơi mệt mỏi, đi về ngủ một giấc, lão sư lo mấy việc sau này.

Lâm Phàm chỉ muốn nghỉ ngơi, tuy mọi việc đã xong, tinh lực phục hồi tràn đầy nhưng ngẫu nhiên cần ngủ một giấc, hưởng thụ cảm giác sung sướng khi ngủ.

Thiên Dụ Quân Chủ còn muốn nói gì nhưng thấy tên kia nói xong đi luôn, làm nàng không biết nên làm sao.

Thiên Tu hỏi:

- Hay Thiên Dụ Quân Chủ ở lại tông ta một ngày?

Hiện giờ Viêm Hoa tông rất đáng gờm, nhưng người ta đã đến thì mình phải chiêu đãi, không thể đuổi thẳng được.

Thiên Dụ Quân Chủ ôm quyền:

- Không cần, đa tạ, cáo từ.

Nàng là loại nữ nhân không thích cầu người, đã bị từ chối vậy đành về tông tìm cách khác.

Thiên Dụ Quân Chủ ẩn vào hư không biến mất.

Thiên Tu lắc đầu nói:

- Ài, sao đi nhanh thế.

Lão rất hy vọng Thiên Dụ Quân Chủ ở lại, dù sao nàng đẹp như vậy, cho các đệ tử tông môn ngắm rửa mắt.

Các Chân Tiên bị Lữ Khải Minh phân phối đến các nhà vệ sinh cùng ngước đầu nhìn trời, bọn họ cảm giác thiên địa biến đổi lớn, không biết tại sao kiến trúc của Chân Tiên giới sẽ xuất hiện trên trời.

Tất cả là vì sao?

Hỏa Dung hỏi:

- Bây giờ nên làm gì hả sư huynh?

Thiên Tu nói:

- Kêu các đệ tử đi xem con dân sống thế nào, lão phu cảm giác thiên địa sẽ biến đổi trời long đất lở, đến bây giờ vẫn chưa ngừng lại, không biết cuối cùng sẽ thay đổi ra thế nào.

Hỏa Dung đáp:

- Ừ, sư đệ biết rồi.

Hỏa Dung cũng cảm giác tình hình không ổn.

Không biết qua bao lâu.

Một bóng người xuất hiện trên bầu trời.

Thiên Dụ Quân Chủ cau mày:

- Kỳ lạ, tông môn đâu rồi?

Nơi này rõ ràng là chỗ tông môn nhưng Thiên Dụ Quân Chủ không thấy gì, trước mắt là cảnh khác.

Thiên Dụ Quân Chủ nhìn bốn phía sau đó bay đi xa, nàng dám bảo đảm tông môn chắc chắn ở đây, nhưng giờ bỗng biến mất, nghĩa là tông môn thay đổi, giống như chỗ Viêm Hoa tông, mặt đất di chuyển.

Trong trời sao mênh mông vô bờ, vô số ngôi sao kéo cái đuôi rực rỡ với tốc độ siêu đáng sợ bắn về phía vùng đất Nguyên Tổ và Chân Tiên giới. Các ngôi sao từ bốn phương tám hướng, mỗi phương hướng, chiếu vũ trụ tối tăm trở nên sáng trưng.

Lúc này không ai biết chuyện gì xảy ra.

Đối với người vùng đất Nguyên Tổ, trừ Lâm Phàm ra không ai dám bảo đảm hai ngôi sao là hình tròn.

Mấy ngày qua đi, Thiên Dụ Quân Chủ không tìm thấy nhà, sốt ruột đổ mồ hôi lạnh. Nàng đã tìm nhiều chỗ nhưng phát hiện Thánh Đường tông như hoàn toàn bốc hơi.

Thiên Dụ Quân Chủ ngước nhìn trời, trên đỉnh đầu xuất hiện nhiều lỗ đen đếm không xuể.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Mặt đất lại rung rinh, kịch liệt còn hơn ban đầu.

Mặt đất dưới chân Thiên Dụ Quân Chủ nứt ra như gãy ngang, sâu dưới kẽ nứt dâng lên đá mới.

- Chuyện gì xảy ra?

Thiên Dụ Quân Chủ không biết những chuyện này là sao, tại sao biến đổi lớn như vậy.

Bốp bốp bốp!

Lữ Khải Minh đập cửa đá mật thất, ngẩn ngơ nhìn cảnh tượng trên trời:

- Nguy rồi sư huynh, tận thế đến!

Lâm Phàm đang tu luyện trong mật thất đẩy cửa đá ra, ngước nhìn hư không, bình tĩnh nói:

- Tận thế gì, chuyện bé xé ra to, tối một chút chứ có gì mà hốt hoảng.

Lữ Khải Minh:

- . . .

Tối cái con mắt! Đây là biến thiên!

Chương 610: Chúng ta phải giàu, giàu không chút tính người

Viêm Hoa tông còn giữ sự bình tĩnh, có Lâm Phàm ở làm các đệ tử vững lòng, nhưng vẫn có sự xao động vì thiên địa biến đổi lớn.

Bọn họ không biết xảy ra chuyện gì, lần này mãnh liệt hơn mấy hôm trước.

Khi họ ngước đầu lên thấy có nhiều cái bóng trên trời, đủ hình dạng, sau đó hòa vào hư không, sau cùng là chấn động mãnh liệt.

Lâm Phàm đi trong tông môn, các đệ tử tụ lại tốp năm tốp ba thảo luận biến đổi trên trời.

Các đệ tử cung kính chào:

- Lâm sư huynh!

Đây là thần tượng trong lòng họ, mạnh kinh khủng, nhìn bao nhiêu tông môn đều bị Lâm sư huynh đánh phục, làm Viêm Hoa tông hãnh diện.

Một đệ tử cực kỳ tôn sùng Lâm Phàm vội chạy lại gần hỏi nhỏ:

- Lâm sư huynh thấy tình hình trên trời có phải vì sắp xảy ra chuyện gì?

Lâm Phàm ngước đầu nhìn bầu trời đã không thể gọi là trời, lắc đầu nói:

- Mỗi ngày đều có chuyện xảy ra, phải xem bản thân các ngươi có coi nó là một việc không. Còn bầu trời này thì rất bình thường, không có chuyện gì, không cần căng thẳng.

Lâm Phàm đang định bước đi chợt nghĩ đến điều gì, kêu đệ tử kia lại:

- À phải rồi, thông báo với các các đệ tử, chuẩn bị làm việc, tập hợp ở đại điện. Kêu nhóm Địa Linh đến, cần bọn họ hỗ trợ.

Đệ tử kia vô cùng nghiêm túc nói:

- Rõ thưa sư huynh!

Đây là lần đầu tiên sư huynh phân phối nhiệm vụ cho gã, đương nhiên phải cực kỳ chú trọng.

Lữ Khải Minh đứng một bên tim đập nhanh, sư huynh lại nói một câu ẩn ý sâu xa, phải nhớ kỹ mới được, phải ghi vào sổ nhỏ. Đương nhiên hiện tại không thích hợp ghi chép, chờ lúc không có ai gã mới lấy sổ nhỏ quý giá ra ghi lại câu Lâm Phàm vừa nói.

Sự bình tĩnh của Lâm Phàm khiến các đệ tử bình ổn lại, mặt đất vẫn rung rinh, bầu trời liên tục biến đổi nhưng bọn họ hết lo âu.

Người của tông môn khác thì kinh hoàng không biết làm sao, luống cuống tay chân.

Lâm Phàm đứng trước cửa đại điện, quan sát kỹ.

Lâm Phàm suy tư:

- Sư đệ có thấy là đại điện của tông môn chúng ta hơi cũ nát không?

Lâm Phàm nhìn từng góc đại điện, gạch xanh đã đổi màu xám, nứt nẻ, nếu là trước kia thì không sao. Tông yếu đương nhiên kiến trúc sẽ cũ nát, nhưng bây giờ thì khác.

Lữ Khải Minh gật đầu nói:

- Hình như hơi cũ.

Lữ Khải Minh rất đồng ý với Lâm sư huynh, nhìn kỹ thì đại điện đúng là hơi cũ nát.

Một đám đệ tử từ xa đi tới.

- Chúng ta đến rồi đây sư huynh!

Hỏa Dung đang bận công việc, thấy một đám đệ tử tập hợp ở chỗ đại điện thì thắc mắc không biết xảy ra chuyện gì.

Thiên địa đang biến đổi lớn mà bọn họ còn xảy ra như vậy làm Hỏa Dung không chấp nhận được, phải khiến các đệ tử cảnh giác lên, phòng ngừa xảy ra tình huống đột ngột.

- Ừ, tất cả đến rồi à, tốt lắm, giờ có chuyện giao cho các ngươi làm.

Đồ cướp từ chỗ mười chín tông môn xem như có chỗ dùng, những thiên tài địa bảo, các thứ thần kỳ để yên một chỗ phủ bụi chẳng bằng lấy ra sửa mới tông môn.

Hỏa Dung lại gần hỏi:

- Tiểu tử tính làm gì dấy?

Hỏa Dung không ngờ là tiểu tử này cầm đầu, tim lão rớt cái bịch, biết không có chuyện tốt.

Lâm Phàm cười nói:

- Thì ra là Hỏa Dung trưởng lão, không làm cái gì, ngày gần đây nhàm chán rảnh rỗi nên định sửa sang lại tông môn. Vừa lúc mấy thứ lấy từ môn phái Chân Tiên giới không biết dùng vào đâu, định lấy ra tu sửa tông môn.

Các đệ tử nghe lý do đó thì ngẩn ngơ, dùng thiên tài địa bảo của Chân Tiên giới trang hoàng tông môn thì xa xỉ biết bao.

Tuy rằng bọn họ không cần vài thứ kia, nhưng cũng biết đều là bảo bối.

Hỏa Dung giật mình kêu lên:

- A? Dùng những thiên tài địa bảo đó tu sửa tông môn thì rất lãng phí. Không được, tuyệt đối không được, lão phu dứt khoát không đồng ý!

- Sư đệ phản đối cũng vô ích, tất cả là đồ nhi của lão phu liều mạng kiếm về, sư đệ không có quyền lợi làm chủ. Đương nhiên sư đệ có quyền càu nhàu.

Thiên Tu đi đến từ bao giờ, rất đồng ý với ý tưởng của Lâm Phàm, tưởng tượng thôi đã làm lão hơi kích động.

Thiên Tu hỏi:

- Đồ nhi, hay bắt đầu sửa từ chỗ của vi sư?

Thiên Tu nhìn phía xa thấy ánh mắt ai oán của tông chủ sư huynh.

Lâm Phàm cười nói:

- Được chứ, vậy bắt đầu từ chỗ của lão sư.

Sung công tài phú của mười chín môn phái đủ để xa xỉ sửa chữa tông môn.

Thiên Tu không thể phớt lờ ánh mắt ai oán kia, đổi đề tài:

- Thôi, sửa đại điện trước đi.

Lâm Phàm ra lệnh:

- Sư đệ hãy dẫn người đi chuyển những thiên tài địa bảo lại đây.

- Vâng thưa sư huynh!

Lữ Khải Minh không cần biết những thiên tài địa bảo đó thế nào, sư huynh nói cái gì đều đúng hết.

Rất nhanh, đám đệ tử vận chuyển thiên tài địa bảo sáng chói chất đống ngoài đại điện.

Động Côn đau lòng nát tim gan:

- Tất cả đều là chí bảo!

Những thứ này vốn thuộc về bọn họ nhưng bây giờ bị đám dân bản xứ cướp bóc, còn dùng thiên tài địa bảo tu sửa kiến trúc, lãng phí đáng bị sét đánh!

Lâm Phàm suy nghĩ thật lâu, nghĩ ra cách tốt nhất:

- Lão sư, theo đồ nhi thấy thì đại điện phải lấp lánh ánh sáng vàng, cao cấp hoa quý, khiến người nhìn một cái biết chúng ta là nhà giàu mới nổi, không dám dây vào.

Thiên Tu hoang mang:

- Lấp lánh ánh sáng vàng?

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Vâng, phải lấp lánh ánh sáng vàng, như vậy mới làm người ta biết chúng ta ghê gớm, dữ dội cỡ nào. Cứ nghe theo đồ nhi, tuyệt đối không sai đâu.

Hỏa Dung đứng một bên đã câm nín, lão không hiểu chuyện gì nữa.

Lấp lánh ánh sáng vàng, thẩm mỹ quê mùa gì đâu.

Thiên Tu cười nói:

- Tốt, vậy thì nghe lời đồ nhi.

Thiên Tu xòe tay, những thiên tài địa bảo màu vàng bay lên, không quan tâm bên trong có bảo bối gì, trực tiếp dung hợp luyện chế, hoán đổi tài liệu ban đầu, thay các thiên tài địa bảo vào.

Đại điện cũ nát không chút uy nghiêm thoáng chốc thay đổi lớn.

Uy vũ, bá khí, tràn ngập mùi tiền.

Lâm Phàm cảm thán:

- Tài nghệ của lão sư quá cao siêu, có phong phạm của đại gia.

Lão sư không uổng là lão sư, vừa ra tay đã siêu đẳng, nhìn một lần không thể quên.

Có lẽ đây là kiến trúc dát vàng giàu có nhất vùng đất Nguyên Tổ.

Tông chủ ở phía xa, ngoài mặt không biểu tình nhưng lòng nóng cháy, rất thích màu này, thích ánh sáng phát ra từ kiến trúc.

Không uổng được tạo ra từ thiên tài địa bảo, mỗi khối tài liệu đều phát sáng.

Các Chân Tiên thành thật dọn dẹp nhà vệ sinh thấy cảnh này thì hộc máu, có người không chịu nổi té ngã.

Bọn họ không nỡ dùng lung tung vậy mà đám dân bản xứ sử dụng thiên tài địa bảo xây kiến trúc, bọn họ không biết nếu luyện chế thiên tài địa bảo sẽ luyện ra tiên khí sao?

Lãng phí, quá lãng phí.

Hơn nữa đống thiên tài địa bảo đó là của bọn họ, lòng họ đau nhói đổ máu.

Lâm Phàm chưa chịu thôi, đại điện là tượng trưng của tông môn, bề ngoài hoa lệ còn chưa đủ, trang sức bên trong mới quan trọng nhất.

Lâm Phàm hô lên:

- Địch Địch!

Địa Linh Địch Địch đứng thẳng tắp, vẻ mặt mong đợi:

- Có Địch Địch, sư huynh có gì sai bảo?

Lâm Phàm nói:

- Giao việc quan trọng cho ngươi, tất cả trang sức, bàn ghế trong đại điện đều chế tạo từ thiên tài địa bảo, có vấn đề gì không?

Địa Linh Địch Địch lắc đầu nói:

- Không có vấn đề, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!

Bọn họ là Địa Linh khéo tay, đặc biệt giỏi rèn tạo đồ vật. Sư huynh giao thứ quý trọng như vậy cho bọn họ chế tạo làm các Địa Linh rất hưng phấn, sao có thể trượt tay, phải làm thành công!

Hỏa Dung phải nói ra ý tưởng của mình:

- Sư huynh, làm vậy quá xa xỉ.

Tuy đống tài phú này không phải của lão nhưng làm vậy rất lãng phí.

Thiên Tu cười nói:

- Xa xỉ gì đâu, không hề. Không phải sư huynh rầy sư đệ nhưng đây là lý do tại sao sư đệ không thể đột phá đến Bán Thần, tầm mắt hơi nhỏ, bị giới hạn.

- Sư huynh cứ coi như ta chưa nói gì hết, các người vui là được.

Hỏa Dung không muốn nói nữa, mỗi lần nói chuyện với sư huynh là lại bị đả kích một lần. Có thể vào Bán Thần hay không, bản thân lão cũng rất sốt ruột, lý do thật sự không thể nào là vì tầm mắt quá thấp.

Lâm Phàm tràn đầy mong đợi nói:

- Lão sư, dùng hết mớ thiên tài địa bảo này thì tông môn chúng ta sẽ thay đổi lớn.

Phải nhà giàu mới nổi, mớ thiên tài địa bảo này có ích gì, không cứng rắn, dù luyện chế thành tiên khí cũng vô dụng, với thực lực của hắn dư sức một đấm đánh nát. Dùng chúng nó trang hoàng tông môn là tốt nhất, trông rất hoa quý.

Thật ra Lâm Phàm cũng quan tâm tình hình thiên địa, nhưng sốt ruột cũng vô ích, ai biết sau cùng sẽ biến đổi ra sao. Tốt nhất là yên lặng chờ, ngồi chờ đến cuối cùng, sau đó mới suy nghĩ cách.

Cuối cùng thiên tài địa bảo gắn vào từng kiến trúc trong tông môn, các Chân Tiên của Chân Tiên giới đã hộc máu nằm la liệt không gượng dậy nổi, tim họ đã vỡ nát.

Phí của trời! Nếu không phải thực lực không bằng đối phương thì bọn họ sẽ xông lên liều mạng.

Các đệ tử Viêm Hoa tông thì siêu hưng phấn, nhìn kiến trúc tông môn trở nên hoa lệ, xa hoa làm lòng họ tràn ngập tự hào.

Chương 611: Thật sự xảy ra chuyện lớn

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Buổi tối.

Viêm Hoa tông biến đổi lớn khiến tâm tình của các đệ tử rất vui sướng, cảm giác sung sướng khó tả. Bọn họ cảm giác sau này Viêm Hoa tông sẽ càng trở nên khác biệt, không cũ nát, bị ghét bỏ như ngày xưa.

Cung vàng dát ngọc, ban đêm vẫn phát sáng chiếu khắp thiên địa.

Thiên địa đã yên tĩnh làm một số đệ tử ngạc nhiên, không ngờ chấn động ngừng.

Không rung rinh khiến họ ngủ ngon hơn.

Tông chủ ngồi trên ngai báu đại điện, không đi đâu hết, ngồi lì trên đó, đến buổi tối cũng nằm ngủ tại chỗ.

Lần đầu tiên tông chủ có cảm giác này, thì ra làm tông chủ cũng được hưởng thụ như thế.

Giờ trong tông môn có sư đệ và Lâm Phàm chống dậy, bình thường không có chuyện gì cần tông chủ phụ trách, cảm giác mình làm tông chủ nhẹ nhàng nhất.

Mỗi ngày chỉ cần nhàn nhã đi xem các nơi là được, tưởng tượng thôi đã thấy hơi hạnh phúc.

Lâm Phàm quay về mật thất tu luyện, dù đã vào Thần cảnh nhưng hắn không thả lỏng cảnh giác, còn cần tăng cao công pháp. Hiện giờ công pháp Thiên giai không đủ cho hắn, phải là công pháp Thần giai mới xứng đôi thân phận của hắn.

Nhưng hơi tiếc rằng quá khó sáng tạo, Lâm Phàm thực nghiệm không biết bao nhiêu lần nhưng mỗi lần đều thất bại.

Chết nhiều lần không đáng sợ, sợ nhất là mãi không thành công.

Tuy Lâm Phàm biết công pháp Thần giai không dễ sáng tạo ra,

nhưng điên cuồng thực nghiệm kiểu này ít nhất nên có cơ hội thành công chứ.

Thiên giai thượng phẩm Phạn Ma Vô Song Pháp đã không đủ tư cách, phải thăng lên công pháp càng mạnh mới được.

Không biết qua bao lâu, khi nhiều lần thất bại ập đến làm Lâm Phàm thấy bất đắc dĩ.

Khó quá đi.

Thùng thùng thùng!

Lại có người đập cửa đá.

Lâm Phàm khó hiểu:

- Kỳ lạ, trước kia bế quan không có ai quấy rầy mình, sao bây giờ hay đến làm phiền thường xuyên quá vậy?

Lâm Phàm đứng dậy đẩy mở cửa đá:

“Sao vậy sư đệ?

Nhưng Lữ Khải Minh không nhìn Lâm Phàm, chưa biết cửa đá đã mở ra, vẫn vỗ rầm rầm, lần này vỗ hụt mới làm gã phản ứng lại.

Mặt Lữ Khải Minh khủng hoảng, mắt chất chứa nỗi sợ nói:

- Sư huynh, xảy ra chuyện lớn!

Lâm Phàm muốn nói cái gì nhưng cuối cùng khẽ thở dài:

- Sư đệ, sư huynh nói với ngươi bao nhiêu lần, bình tĩnh, phải giữ bình tĩnh.

Cũng vì cảnh giới không đủ mà ra, hắn không thể bắt buộc người ta đến cảnh giới giống mình.

- Nói đi, xảy ra chuyện lớn gì?

Lâm Phàm rất tò mò, không biết có chuyện gì làm sư đệ sợ đến mức này, như thấy quỷ.

Lữ Khải Minh giơ tay chỉ bên ngoài:

Lâm Phàm khó hiểu:

- Để ta xem.

Lâm Phàm tùy ý nhìn phía xa sau đó không dời mắt được nữa.

Phương xa có một bóng dáng khổng lồ, bao la khủng bố, một người khổng lồ ít nhất cao trăm trượng, thậm chí ngàn trượng đi tới đi lui. Đôi mắt to hơn đèn lồng, người đầy lông như con gấu.

Viêm Hoa tông so với người khổng lồ thì bé tí hon.

Lữ Khải Minh sợ hãi nói:

- Sư huynh thấy chưa?

Khi mở mắt ra, đệ tử tông môn đã thấy những quái vật này.

Lâm Phàm thầm kinh thán quái vật từ đâu ra, mặt ngoài hắn bình tĩnh nói:

- Đã thấy, một con chứ có gì, đuổi đi là được.

Lữ Khải Minh ngẩn ngơ như thấy quỷ:

- Không phải đâu sư huynh, không chỉ có một con. Sáng hôm nay các sư đệ thức dậy thì thấy chúng nó, có ít nhất năm con quái vật to như vậy. Chúng nó đi qua đi lại từ xa làm đệ tử không dám ra khỏi tông môn.

Quái vật này từ đâu đến, quá to, trông cũng rất mạnh.

Lâm Phàm hơi cảnh giác nói:

- Để ta đi xem sao.

Vùng đất Nguyên Tổ chưa bao giờ có mấy thứ này, chúng đột nhiên xuất hiện có lẽ liên quan sâu với chấn động liên tục mấy hôm trước.

Chết tiệt, động đất còn kèm theo người khổng lồ, gặp quỷ!

Khi Lâm Phàm bước ra mật thất, thấy tình hình trên trời cũng đổi khác:

- A?

Hai mặt trời?

Chuyện gì đây? Mới bế quan tu luyện một đêm mà sao thế giới thay đổi hẳn?

Lâm Phàm ra Vô Địch phong, thấy lão sư đứng đó cảnh giác nhìn người khổng lồ phía xa.

Lâm Phàm vội bước lên hỏi:

- Chuyện gì vậy lão sư?

Nét mặt Thiên Tu không thả lỏng, vẫn cảnh giác nhìn phía xa:

- Đồ nhi đến rồi. Người khổng lồ bên đó xuất hiện gần tông môn khi tia nắng sớm đầu tiên chiếu xuống, nhưng lạ là hắn không công kích chúng ta.

Lâm Phàm nói:

- Đương nhiên rồi lão sư, chúng ta ở trong mắt người khổng lồ chỉ như con kiến, bình thường chúng ta thấy con kiến chẳng lẽ rảnh rỗi đạp hai cái? Đương nhiên chúng ta tụ tập lại, số lượng kiến nhiều lên, nếu người khổng lồ này ngứa người thì không chừng thật sự lại gần giẫm vài cái lên chúng ta.

Lâm Phàm cảm giác suy nghĩ này có lẽ là sự thật, chúng ta là con kiến trong mắt người khổng lồ nên đương nhiên không bị chú ý.

Nhưng không bảo đảm người khổng lồ có ngứa chân muốn giẫm đạp không.

Thiên Tu im lặng giây lát, lão đã xem xét tình hình bốn phía, tuy biến đổi không lớn nhưng dù sao có nhiều biến đổi. Phương hướng tông môn thay đổi, không ở chỗ cũ. Đến bây giờ Thiên Tu vẫn còn ngây người, không hiểu chuyện gì xảy ra, sao đột nhiên xuất hiện những tình huống này?

- A?

Đột nhiên ngọn núi phía xa rung mạnh, một lực lượng bắn thẳng lên thiên địa, đâm vào tầng mây.

Thiên Tu ngây người:

- Không thể nào! Sư đệ sắp đột phá! Đồ nhi hãy theo vi sư, tình hình lạ lùng, thiên tư của Hỏa Dung khó vào Bán Thần cảnh, chắc chắn xảy ra chuyện gì!

Lâm Phàm bay lên, theo sau lão sư.

Lúc này trong ngọn núi kia, hơi thở của Hỏa Dung trở nên cường đại nhưng bản thân lão thì hoang mang, không hiểu có chuyện gì. Lúc sáng sớm Hỏa Dung cảm giác lực lượng va chạm lung tung trong người, như muốn phá mở cánh cửa thần, bước vào cảnh giới khao khát đã lâu.

Nhưng Hỏa Dung không dám đột phá, vì quá huyền diệu, thậm chí làm lão kinh hoàng, tất cả đến quá bất ngờ.

Thiên Tu đáp xuống, hỏi:

- Làm sao vậy sư đệ?

Hỏa Dung đáp:

- Ta cũng không biết nữa sư huynh, hình như sắp đột phá.

- Cái gì?

Thiên Tu cảm giác như nghe chuyện thần thoại, sư đệ sắp đột phá? Nếu không thấy tận mắt thì lão không dám tin tưởng.

Nhưng khí thế hiện trường rõ ràng là dấu hiệu đột phá.

Lâm Phàm kinh ngạc hỏi:

- Lão sư nói đời này Hỏa Dung trưởng lão không có hy vọng mà?

Không ngờ Hỏa Dung trưởng lão sắp đột phá đến Bán Thần cảnh, chuyện này rất kỳ lạ.

- Nếu là lúc trước thì đúng vậy, nhưng hiện giờ thiên địa thay đổi hơi lớn, hình như không có gì không thể.

Mới nói xong giữa hư không xuất hiện vòng xoáy, trong vô hình khí vận tông môn từ phía xa kéo tới chỗ Hỏa Dung.

Người thường khó nắm bắt loại khí vận này, Lâm Phàm và Thiên Tu cũng khó cảm nhận được, chỉ cảm thấy lực lượng huyền diệu thêm vào người Hỏa Dung.

Người khổng lồ đi tới đi lui ở phía xa bỗng gầm rống, đôi mắt to nhìn Viêm Hoa tông chằm chằm, dường như phát hiện nơi này.

Lâm Phàm đẩy Thiên Tu một cái:

- Lão sư, có lẽ sắp có đánh nhau.

Lâm Phàm cảm giác người khổng lồ này bị cận, ban đầu không thấy nhưng khi Hỏa Dung vào Bán Thần thì nó cảm giác được, nghĩa là nếu không biểu hiện ra rõ ràng thì có lẽ người khổng lồ không thấy họ.

Khi bọn họ cho rằng chỉ có một người khổng lồ nhưng chẳng ngờ phía xa vọng lại tiếng gầm:

- Grào!

Từng tiếng nối tiếp nhau, có năm tiếng gầm rống vang vọng thiên địa.

Năm người khổng lồ lông gấu nhấc chân to cuồng bạo xông thẳng vào Viêm Hoa tông.

Thiên Tu nói:

- Đồ nhi hãy ở đây hộ trận cho Hỏa Dung, vi sư đi thử sức với chúng.

Lâm Phàm phản đối ngay:

- Đừng! Để đồ nhi làm được rồi, lão sư hãy ở lại đây.

Chuyện đánh nhau đương nhiên giao cho hắn, nếu lão sư xông lên giết năm người khổng lồ thì hắn biết tìm ai đòi điểm?

Tuy Lâm Phàm đã vào Thần cảnh nhưng làm người không thể quá kiêu ngạo, phải khiêm tốn tiến lên, không thể bỏ dù chỉ một ít điểm. Không chừng ngày nào đó thiếu chút điểm là có thể thăng cấp công pháp, nên tích lũy nhiều điểm là chuyện tốt, không thể tự mãn.

Lâm Phàm bay lên hướng về phía xa, mở Hữu Sắc Nhãn Tình ra nhìn chằm chằm bốn người khổng lồ, chuẩn bị dụ chúng tụ lại đại chiến một trận.

Hơi thở của năm con người khổng lồ rất mạnh nhưng không quá khủng bố.

Tiếng gầm rung trời, bốn con người khổng lồ bị Hữu Sắc Nhãn Tình của Lâm Phàm vô tình trào phúng, chúng nó tức xì khói, sải bước lao thẳng vào hắn.

Tốc độ rất nhanh, cảm giác có thể phá vỡ vận tốc âm thanh,

tiếng nổ trong không khí nghe rất rung động, cỏ cây xung quanh nổ tung, không chịu nổi tốc độ của người khổng lồ.

Lâm Phàm co năm ngón tay, ngưng tụ lực lượng bắn ra tia sáng huyễn lệ:

- Ài, lại xuất hiện thứ kỳ lạ, để bản phong chủ làm mỹ nam tử yên lặng không tốt sao?

Một người khổng lồ lông gấu giơ nắm tay đấm tới, cánh tay thô kệch, từng sợi gân xanh như rồng xanh xoay quanh. Nắm đấm nổ nát hư không, từng hạt thủy tinh từ cánh tay bay xuống như một loại kết tinh.

Lâm Phàm nhe răng cười nói:

- Đến đây nào trai đẹp!

Nụ cười khoe hàm răng trắng hồn nhiên, nhưng Lâm Phàm không chùn chân khi đối diện người khổng lồ to hơn mình gấp mấy ngàn lần, tung ra nắm đấm.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiếng gầm rú đinh tai nhức óc vang vọng hư không.

Vang tiếng hét thảm.

Nắm đấm của người khổng lồ lông gấu rách toạc, lực lượng tấn công không tán loạn mà tiếp tục truyền vào nổ nát cánh tay, thịt nát bấy.

Lâm Phàm cười nói:

- Tu vi cỡ Bán Thần cảnh, lực lượng khá mạnh nhưng chưa đủ tư cách.

Lâm Phàm biến mất tại chỗ, khi lại xuất hiện đã ở dưới cằm người khổng lồ lông gấu. Một chiêu đấm móc Lư Sơn Thăng Long Bá Bay Lên Trời, quyết đánh người khổng lồ lông gấu hóa thành sao.

Bùm!

Một bụm máu loãng tưới xuống, người Lâm Phàm đẫm máu.

Lâm Phàm lau mặt, chửi ầm lên:

- Chết tiệt, sao yếu thế, mới một đấm đã nát đầu, còn bị dính máu đầy người. Quá tồi tệ vô sỉ, dù chết cũng muốn vấy bẩn bản phong chủ, rất tệ hại!

Chương 612: Mau lên, lập thề nguyện lớn đi

Trong lúc Lâm Phàm chửi um lên thì quanh hắn đã bị quyền phong tỏa định, bốn người khổng lồ lông gấu mắt đỏ ngầu tức giận gào thét, nắm tay cuồng bạo đấm về phía hắn.

Lâm Phàm phớt lờ quyền phong bốn phía, giơ nắm đấm xông lên, đập chết trước rồi tính tiếp:

- Phiền phức, chưa được cho phép đã đi tới đi lui trong lĩnh vực của Viêm Hoa tông, khi bị phát hiện còn quê quá hóa giận đại khai sát giới, không thể nhịn nữa, tất cả phải chết!

Bùm!

Bùm!

Vang bốn tiếng nổ, bốn con người khổng lồ lông gấu rít gào, người tàn khuyết ngã xuống đất, không động đậy nữa.

Lâm Phàm đứng giữa hư không hét to:

- Sư đệ, sư muội, tổ tách thịt mau chạy ra đây nhặt xác!

Lâm Phàm lấy Thiên Hà Vương Đỉnh ra đổ ập xuống, gột rửa vết máu trên người. Đống máu này ảnh hưởng khí chất của hắn.

Các đệ tử trong tông môn thộn mặt ra, không hiểu ý của sư huynh là gì.

Một đệ tử hét to:

- Sư huynh, chúng ta không có tổ tách thịt!

Từ khi nào tông môn có tổ chức bí ẩn này?

Lâm Phàm ngẫm nghĩ rồi nói:

- Bây giờ thành lập tổ tách thịt, thế giới của chúng ta đã thay đổi một chút, xuất hiện nhiều sinh vật lạ. Chúng ta muốn sống sót trong thế giới như vậy thì phải biết chúng là cái gì, nên bây giờ sư huynh ra lệnh thành lập tổ tách thịt, đao nhanh Nhị Mặt Rỗ trong nhà bếp

đảm nhiệm chức đường chủ đời đầu của tổ tách thịt!

- Cái gì?

Các đệ tử nghe đao nhanh Nhị Mặt Rỗ đảm nhiệm đường chủ đời thứ nhất tổ tách thịt thì ngây ra.

Có đệ tử co chân chạy đi nhà bếp.

Trong nhà bếp có một người, nhìn đường nét thân thể thì rất mập, đặc biệt từ phần eo trở lên như phồng to một vòng. Tay trái của gã đang ấn một con heo mập kêu thảm thiết, tay phải cầm con dao giết heo sắc bén dứt khoát đâm vào hoa cúc của heo.

Đây là cách làm riêng của gã, góc độ xảo quyệt bắt đầu từ hoa cúc, để máu đọng bên trong hoa cúc một lúc rồi rửa sạch đồ dơ trong đó, vận dụng xảo kình rút dao ra, máu phun ra ngoài ít nhất văng xa cả chục thước.

Một đệ tử xông vào báo tin vui:

- Nhị Mặt Rỗ, ngươi sắp lên trời!

Nhị Mặt Rỗ ngây người, không hiểu đối phương nói gì:

- Hả?

Gì mà lên trời? Gã sống thoải mái trong Viêm Hoa tông, các sư huynh đệ đối xử tốt với gã, trừ không tìm thấy bạn lữ ra gã rất vừa lòng những thứ khác.

Đệ tử kia thở dốc một lúc rồi nói:

- Lâm sư huynh mới ra lệnh thành lập đường mới tên là tổ tách thịt, về sau ngươi là đường chủ đời thứ nhất của tổ tách thịt! Chức vị ngang ngửa trưởng lão, Vô Địch phong, ngươi lên hương rồi!

Nhị Mặt Rỗ cúi đầu, đang quan sát tẩy rửa máu từ hoa cúc của heo mập, khi nghe câu này thì tay rung mạnh, phản xạ rút dao giết heo ra.

Vòi máu phun mạnh bắn vào mặt đệ tử báo tin vui.

Đao nhanh Nhị Mặt Rỗ ngẩn ngơ, không dám tin:

- Cái gì? Lâm sư huynh cho ta làm đường chủ của tổ tách thịt?

Nhị Mặt Rỗ bất chấp sư đệ đồng môn kia vẻ mặt oán trách, gã vội vàng chạy ra ngoài, hưng phấn đến nỗi tay cầm dao run rẩy.

- Nhị Mặt Rỗ đường chủ, Lâm sư huynh kêu ngươi mau ra ngoài nhặt xác, tách lìa mấy thứ kia.

- Chúc mừng Nhị Mặt Rỗ đảm nhiệm chức đường chủ, sau này nhớ giúp đỡ chúng ta.

- Nhị Mặt Rỗ, ngươi còn nhớ không? Lúc trước là ta đề cử ngươi đến phòng lửa lo việc giết heo.

Các âm thanh văng vẳng bên tai Nhị Mặt Rỗ, đến bây giờ gã vẫn không dám tin đây là sự thật. Đương nhiên Nhị Mặt Rỗ vững tin mình có thể đảm nhiệm chức trách. Gã rất có tâm đắc về mặt tách lìa thịt, trước kia gã không biết kết cấu bên trong heo mập nhưng từ khi giết heo thì gã quen thuộc từng phần trên người heo.

Nên Nhị Mặt Rỗ tự tin dù tách thịt gì đều sẽ bị gã tìm hiểu rõ mọi thứ bên trong.

Lâm Phàm kiếm mấy vạn điểm từ năm người khổng lồ lông gấu, rất là thỏa mãn.

Lâm Phàm hỏi:

- Lão sư, tình hình của Hỏa Dung trưởng lão sao rồi?

Lâm Phàm biết Hỏa Dung đang thăng cấp, tông môn lại ra một Bán Thần cũng là chuyện tốt.

- Đang đột phá.

Thiên Tu vắt óc suy nghĩ chuyện này là sao, lão không nhìn thấu tình huống hiện tại. Tại sao Hỏa Dung thăng cấp? Không lẽ thiên địa biến đổi lớn, Hỏa Dung cũng trở nên thông minh hơn?

Tim Hỏa Dung đang đập rất nhanh, cảm giác sung sướng khó tả. Hỏa Dung không ngờ mình sắp đột phá, lão đã chờ lâu thật lâu. Lão sắp tuyệt vọng, như sư huynh nói, giới hạn của lão có lẽ chỉ đến Thiên Cương cảnh cửu trọng đỉnh

Hỏa Dung hú dài:

- Ha ha ha, sư huynh nhìn thấy không? Ta thật sự sắp vào Bán Thần!

Tuy Hỏa Dung đã lớn tuổi nhưng tu vi tăng tiến làm lão siêu hưng phấn.

Lâm Phàm nói nhỏ:

- Lão sư, sao đệ tử cảm thấy trưởng lão hơi vênh váo, lão sư có cảm giác này không?

Thiên Tu trầm ngâm nói:

- Ừ, có một chút, đúng là vênh váo thật.

Đột nhiên xảy ra biến cố, mặt Hỏa Dung vặn vẹo hình như rất đau đớn.

Thiên Tu kêu lên:

- Nguy rồi, hắn đang độ đại kiếp nạn tâm ma!

Thiên Tu không ngờ tâm trí của sư đệ hơi bất ổn, xem biểu tình thì đang bị tâm ma hành hạ, nếu thất bại sẽ rất tệ.

- Ừm.

Lâm Phàm rất hâm mộ người có thể độ đại kiếp nạn tâm ma, hắn muốn độ nhưng không có cách nào, tâm ma không chịu ra, làm hắn cực kỳ bất đắc dĩ.

- Đừng, đừng quất ta!

- A! Cứu mạng, đừng quất nữa!

Nét mặt Hỏa Dung hoảng loạn, vừa khóc vừa gào như bị ngược đãi.

Lâm Phàm hỏi:

- Lão sư thấy tình huống này như thế nào?

Lâm Phàm đột nhiên phát hiện Hỏa Dung trưởng lão hơi yếu, hơn nữa hét lời thoại nghe như tiểu thụ nói. Đã lớn tuổi vậy rồi còn có sở thích đó, thật đặc biệt.

Thiên Tu nói:

- Đánh nát vòng xoáy hư không giúp hắn độ qua.

Nếu Thiên Tu vẫn ở Bán Thần cảnh thì không thể nào làm được điều này, nhưng hiện giờ lão là Thần cảnh, làm chuyện này dễ như chơi.

Lâm Phàm đáp:

- Được rồi!

Lâm Phàm ngưng tụ lực lượng theo lão sư, nhắm ngay vòng xoáy hư không, hai lực lượng bắn lên cao thẳng vào vòng xoáy kia.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vòng xoáy nổ tung, đại kiếp nạn tâm ma bị hai Thần cảnh liên hợp lại trấn áp.

Hỏa Dung trưởng lão mặt dữ tợn ngơ ngác lẩm bẩm:

- A? Ta đang làm gì?

Hình ảnh trong đầu lão đã biến mất hết nhưng trán ứa mồ hôi lạnh tuôn ra như mưa.

Trong đại kiếp nạn tâm ma Hỏa Dung gặp phải chuyện lão sợ nhất đời.

Lâm Phàm bước tới trước mặt Hỏa Dung trưởng lão:

- Trưởng lão, ngài độ đại kiếp nạn tâm ma hơi kém, la lên làm người nghe lúng túng. Các đệ tử đều nghe thấy, sau này làm sao bây giờ?

Hỏa Dung ngây người, quét mắt bốn phía. Nhiều đệ tử sắc mặt khác lạ, ánh mắt kỳ dị nhìn lão.

Hỏa Dung cảm giác mặt già đã mất, mơ hồ nhận ra mình đã nói câu gì ghê gớm trong khi độ đại kiếp nạn tâm ma.

Thiên Tu cảm thán rằng:

- Sư đệ, không phải sư huynh răn dạy ngươi, nhưng ngươi quá sốt ruột, tâm trí không kiên định. Nếu không có lão phu và đồ nhi phá tan vòng xoáy thì ngươi đã bị tâm ma điều khiển.

Thiên Tu rất thất vọng với biểu hiện của Hỏa Dung, quá kém. Độ tâm ma đại kiếp nạn chứ có gì, chống cự một lúc cũng được, ai ngờ vừa độ tâm ma đại kiếp nạn đã bị tâm ma hù sợ.

Nếu không phải xung quanh đứng đầy đệ tử tông môn, có mặt người ngoài rồi họ đồn ra thì quá mất mặt.

Hỏa Dung nhìn Thiên Tu, mếu máo:

- Sư huynh!

Hỏa Dung đâu ngờ sẽ ra nông nỗi này, nếu biết sớm thì đã bình tĩnh vững vàng hơn.

Thiên Tu khẽ thở dài, phất tay:

- Ài, lần sau sư đệ nhớ chú ý. Lần này sư đệ may mắn vào Bán Thần, nhưng muốn vào Thần cảnh thì phải tu luyện tâm cảnh cho tốt, tâm cảnh của sư đệ bây giờ quá kém.

Hỏa Dung vào Bán Thần cảnh, các đệ tử núi khác hâm mộ ghen tỵ chết.

Khô Mộc trưởng lão ngồi xếp bằng trên núi, vẻ mặt lạnh nhạt, nhưng khi thấy Hỏa Dung vào Bán Thần thì mắt lão trợn to không tin được.

Hỏa Dung đã đến Bán Thần cảnh còn lão thì không vào được.

Cát Luyện càng điên lên, rủa thầm trong bụng. Cát Luyện tự nhận mình không kém cỏi hơn Hỏa Dung nhưng sao chậm hơn lão một bước?

Không nghĩ ra, thật sự.

Lâm Phàm bỗng ngước đầu nhìn hư không:

- A?

Thiên Tu cũng ngẩng đầu lên, cảm nhận dao động lực lượng cực kỳ khủng bố bao phủ bên trên thiên địa.

Hỏa Dung nghi hoặc hỏi:

- Các ngươi làm sao vậy?

Khi Hỏa Dung ngước lên trời thì thấy tầng mây không ngừng cuồn cuộn như nước sôi sùng sục.

Lâm Phàm nói:

- Lão sư, lực lượng này rất mạnh.

Thiên Tu gật đầu nói:

- Đã cảm nhận được, chuyện gì thế này? Không lẽ xảy ra biến đổi lớn động trời gì thật sao?

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một tiếng sấm vang vọng thiên địa, âm thanh như hồng chung vang xa.

- Ngô là Vô Lượng lão tổ của Đạo Thanh Vô Lượng tông. Vực ngoại giới dung hợp, Đạo Thanh Vô Lượng tông sẽ là đệ nhất tông vực ngoại giới, con dân vực ngoại giới và đệ tử đã vào tông môn có thể phản bội tông môn của mình tham gia vào Đạo Thanh Vô Lượng tông, sẽ được truyền dạy công pháp vô thượng.

Chợt một giọng nói khác vang vọng thiên địa:

- Cuồng vọng! Ngô là lão tổ của Tinh Thần các, sẽ định ra hệ thống tu vi, bảng thiên kiêu vực ngoại, bảng một trăm chủng tộc vực ngoại hàng đầu.

- Ngô là lão tổ Binh giới, chủ binh khí vạn giới, định ra bảng một trăm thần binh hàng đầu.

- Ngô là lão tổ Đan giới, chủ của đan dược vạn giới, định ra bảng một trăm thần đan hàng đầu.

Thiên Tu ngớ người:

- Đồ nhi nói xem chuyện này là sao?

Thiên Tu không biết những giọng nói này muốn làm gì.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Sao đệ tử biết được chuyện gì.

Lâm Phàm cũng hoang mang, đang yên lành sao vang lên nhiều tiếng nói.

Phía xa truyền đến giọng của Thanh Oa:

- Mau lập chí nguyện lớn! Đây là thiên đạo hỗn hợp khi vực ngoại giới dung hợp, một mảnh trống rỗng, là lúc tranh cướp chỗ tốt,

còn lề mề cái gì! Tông chủ của Viêm Hoa tông đâu? Mau lên, nếu không sẽ không có canh mà húp!

Thanh Oa nhảy nhanh lại gần, nó rất sốt ruột, không ngờ tình huống này thật sự xảy ra.

Lâm Phàm đã biết chuyện này là thế nào, vội hét to:

- Trời! Để ta lập chí nguyện lớn!

Thanh Oa kêu lên:

- Ngươi không được, phải là tông chủ!

Lâm Phàm hỏi:

- Tông chủ đâu?

Thiên Tu ngây người, mắt nhìn sâu trong đại điện, thấy tông chủ nhàn nhã nằm trên ngai báu rực rỡ sắc vàng, đang ngủ say, khóe môi chảy nước miếng trong suốt.

Thanh Oa ngước đầu lên, bất đắc dĩ thở dài:

- Đừng kêu nữa, không kịp.

Lâm Phàm ngây ra, kết thúc mất rồi?

Chương 613: Tại sao không có ai để ý tới ta

- Chuyện này là sao? Chí nguyện lớn là gì? Sao lão phu không biết gì cả?

Lần đầu tiên Thiên Tu nghe về tình huống này.

Lâm Phàm ngoắc tay:

- Thanh Oa, qua đây giải thích coi.

Hắn không ngờ Thanh Oa hiểu biết nhiều vậy, nhưng giận thật, sao nó không nói sớm hơn, vậy thì có thể lập chí nguyện lớn chơi rồi.

Thanh Oa nhảy qua:

- Chủ nhân, vực ngoại giới dung hợp, thiên đạo cũng dung hợp với nhau, là thể hỗn hợp hoàn toàn mới, các loại thể chế trống rỗng. Lập chí nguyện lớn như hoàn thiện giúp thiên đạo, nên chưởng giáo hoặc tông chủ của môn phái lập chí nguyện lớn sẽ nhận được thiên đạo khen ngợi. Tuy khen ngợi không quá ghê gớm nhưng được thưởng không tệ, bản Oa chỉ mới nhớ ra.

Thanh Oa nói tỉ mỉ, không quên hối đẩy trách nhiệm.

Thanh Oa không dám nói khen ngợi đó rất tuyệt, quỷ mới biết kẻ bỏ mạng này có điên lên đánh nó không. Nếu là trước kia Thanh Oa không thèm để mắt tới những khen ngợi đó, nhưng bây giờ thì khác, nó rất xem trọng.

Thanh Oa đã xem thường người vực ngoại giới khác, tốc độ lập chí nguyện lớn quá mau, người biết chí nguyện lớn chắc chắn là vực ngoại giới có truyền thừa rất hoàn thiện, tông môn như vùng đất Nguyên Tổ, Chân Tiên giới không thể so sánh.

Lâm Phàm nhức đầu nói:

- Vậy thì hết cách, nhưng tình huống hiện tại là sao? Tai sao xuất hiện nhiều môn phái như vậy?

Dung hợp thì cứ dung hợp, nhưng ít ra hãy lên tiếng trước chứ.

Thanh Oa ngước nhìn hư không:

- Đến rồi.

Mấy luồng sáng từ hư không rơi xuống.

Lâm Phàm hỏi:

- Đó là cái gì?

Thanh Oa đáp:

- Chủ nhân, đây là sau khi lập chí nguyện lớn lớn thì thiên đạo cảm ứng, ngưng tụ thành bảng xếp hạng, xem chơi là được, đừng tin thật, nhưng có tác dụng tham khảo.

Lâm Phàm giơ tay, ánh sáng vàng rơi vào tay hắn, là một biểu ngữ viền vàng ghi lại nhiều tên người. Những hàng chữ không phải viết trên sách mà như luồng sáng dao động.

Lâm Phàm nhìn kỹ:

- Bảng một trăm thần binh hàng đầu?

Ghế đá của hắn là thứ tốt, ít ra lọt vào mười hàng đầu, nhưng xem sơ không thấy tên của ghế đá.

Lâm Phàm lấy ghế đá ra, nói:

- Ngươi nhìn xem, bảng xếp hạng này không có tên của ngươi.

Ghế đá ngây ra:

- Cái gì?

Ghế đá nhìn kỹ, hơi thất vọng.

Lâm Phàm sốt ruột nói:

- Ghế đá, ngươi cướp tạo hóa thiên địa hình thành linh trí, ngươi là thần binh đệ nhất trong lòng bản phong chủ, nhưng trên này không có tên của ngươi! Ngươi nói xem có phải nó dỏm không?

Ghế đá gật đầu, cực kỳ nghiêm túc nói:

- Đúng, chắc chắn là dỏm!

Lâm Phàm nói:

- Đúng rồi, Lang Nha Bổng và nồi của bản phong chủ cũng không

vào bảng, đừng xem nó nữa, không công bằng.

Lâm Phàm nói xong ném bảng xếp hạng xuống đất, giẫm lên, cái thứ vô ích.

- Đưa bảng thiên kiêu vực ngoại cho ta xem.

Lâm Phàm khá hứng thú với bảng thiên kiêu vực ngoại, nghe là biết danh sách người trẻ tuổi. Với thực lực, tuổi tác của hắn chẳng lẽ không lọt vào danh sách này được?

Hạng nhất, không biết, nhìn xuống nữa, đọc tới hàng thứ năm mươi thì Lâm Phàm bắt đầu khó chịu, thật sự không có tên của hắn. Lâm Phàm không tin, tiếp tục xem, mãi đến hạng thứ chín mươi chín thì hắn bật cười.

- Thanh Oa, trên danh sách này không có tên của ta, ngươi nói xem nó có dỏm không?

Thanh Oa mở to mắt nhỏ không biết nên nói cái gì, nó biết trả lời thế nào? Nhưng lạ lùng, thực lực của kẻ bỏ mạng này siêu cồng bạo, nên vào bảng mới đúng.

- Dỏm, rất dỏm.

Thanh Oa rất vui vì trên danh sách không có tên của kẻ bỏ mạng, nhưng nó không dám nói, sẽ bị đánh tơi tả.

Lâm Phàm nhìn cái tên cuối cùng, không nói gì thêm, thật sự không có tên của hắn, làm hắn rất khó chịu.

Đang xem thường người? Hay Lâm Phàm này yếu thật?

Thiên Tu không phục nói:

- Đồ nhi, đã không có tên thì còn xem làm gì?

Đồ nhi của lão lợi hại như vậy mà không lọt vào bảng, xếp hạng không đáng tin chút nào.

Lâm Phàm xem kỹ:

- Không sao, đệ tử ghi nhớ tên mấy người này, chờ hôm nào gặp đệ tử phải xem thử đối phương mạnh đến đâu mà được xếp vào bảng. Đệ tử không chấp nhận bỏ qua chuyện này, thưa lão sư.

Thiên Tu tức giận đến râu sắp bay lên:

- Ừ, ghi nhớ cũng tốt. Đừng nói đồ nhi không chịu nổi, vi sư cũng không nhịn được. Là vi sư dạy đồ nhi, nếu đồ nhi không lọt vào danh sách vậy chẳng khác nào lão phu cũng không được!

Thiên Tu đang thấy bất công cho đồ nhi của mình, cảm thấy đồ nhi lợi hại như vậy mà không lên bảng được, vậy vực ngoại giới khác chẳng phải là nghịch thiên?

Họ không xem danh sách khác, không công bằng, có coi cũng như không.

Lâm Phàm nhìn về phía hư không, tuy rằng đụng phải thứ gì không hợp thì cứ làm thịt, nhưng hắn vẫn phải giữ cảnh giác. Đến đột nhiên không báo trước, hắn phải tìm hiểu rõ chuyện này là thế nào.

- Lão sư, đồ nhi đi ra xem sao, nhìn xem thế giới này biến thành hình dạng gì.

Trong tông môn có hơn bốn mươi vị Chân Tiên bảo vệ, Lâm Phàm có rời đi cũng bảo đảm tông môn an toàn.

Lâm Phàm hơi thắc mắc là không biết sau khi dung hợp sức chiến đấu cao nhất là cỡ nào, Thần cảnh không đáng là gì sao?

Nhưng không thể nào, nếu Thần cảnh là cảnh giới cấp thấp nhất vậy Chân Tiên giới, vùng đất Nguyên Tổ sẽ là vực ngoại giới đầu tiên bị tiêu diệt. Nên giả thiết không thành lập, nếu không thì Chân Tiên giới và vùng đất Nguyên Tổ đã không tồn tại.

Thanh Oa mở miệng nói:

- Chủ nhân hãy cẩn thận, có rất nhiều vực ngoại giới, cũng có nhiều cường giả, nhưng dung hợp không thể mãi mãi, đến lúc nào đó sẽ lại tách lìa.

Lâm Phàm hỏi:

- Nếu vậy thì dung hợp làm chi?

Thanh Oa chớp chớp mắt nhìn hắn, trong một chốc không trả lời được:

- Chủ nhân, trước kia Oa Oa chỉ lo luyện đan, không tìm hiểu nhiều chuyện như vậy. Nhưng hệ thống tu luyện của vực ngoại giới khác nhau, xưng hô từng tầng cảnh giới cũng khác. Tuy nhiên lão tổ

của Tinh Thần các đặt ra hệ thống tu vi chắc có thể tham khảo.

Lâm Phàm phất tay:

- Không cần hệ thống gì đó, vĩnh viễn chỉ có hai kết quả, một là mạnh, hai là yếu.

Lâm Phàm không nói gì nữa, hắn đã quyết định, đám người lập chí nguyện lời quá kiêu ngạo, sau này nếu gặp phải thì hắn sẽ đập cho một trận.

Lâm Phàm vẫn chưa hiểu dung hợp để làm chi, không lẽ cho mọi người cơ hội tụ họp với nhau?

Chắc chắn không phải.

Nhưng mấy chuyện này chẳng liên quan gì hắn, không cần biết. Âm mưu kỳ dị không có sức hấp dẫn với Lâm Phàm, mục đích của hắn là đánh thủng thế giới này, khi ấy mặc cho ngươi có âm mưu quỷ kế gì, nếu không ngoan sẽ đánh ngươi.

Thiên Tu vui mừng gật đầu nói:

- Đồ nhi nói rất có lý.

Lâm Phàm nói:

- Lão sư, đồ nhi đi ra xem tình huống.

Nếu không xem rõ tình hình xung quanh thì Lâm Phàm không yên lòng.

- Được.

Lâm Phàm ẩn vào hư không, biến mất không dấu vết.

Thanh Oa cảm thấy áp lực thật lớn:

- Bản Oa cũng phải cố gắng hơn, thời gian trôi qua thật nhanh, nếu không chăm chỉ, chờ đến tầng thứ ba thì tiêu thật.

Thanh Oa không muốn bị mấy tên kia đánh chết, hơn nữa yếu như vậy lỡ thê tử thấy sẽ rất thất vọng.

Thiên Tu suy tư giây lát rồi đi làm việc, xảy ra chuyện lớn như vậy, phải dàn xếp cho các con dân tông môn, tìm hiểu những nơi khác có biến động gì.

Khi mọi người đều đi hết, Hỏa Dung bần thần lẩm bẩm:

- Ta vào Bán Thần mà sao không ai đến chúc mừng một tiếng?

Lão vào Bán Thần là chuyện lớn, toàn tông môn sẽ sôi trào, dù sao lão là trưởng lão lại vào Bán Thần, thực lực của tông môn sẽ lên cao. Nhưng xem tình huống hiện giờ là không ai thèm quan tâm lão.

Hỏa Dung hụt hẫng ngồi tại chỗ, buông tiếng thở dài. Thăng cấp không đúng lúc, chẳng ai rảnh để ý tới lão. Tông môn bây giờ tính luôn đám Chân Tiên thì có mấy chục Thần cảnh, Bán Thần như lão thật nhỏ bé.

Hỏa Dung vực dậy tinh thần:

- Không được, đi dạo chỗ Cát Luyện thôi!

Lão vào Bán Thần, nhóm Cát Luyện còn chưa vào, qua đó đi dạo cho bọn họ nhìn xem.

Thánh Đường tông.

Tập thể ngây người.

Thánh Chủ hóa đá ngồi trên ngai vàng. Mọi thứ diễn ra quá mau, không biết xảy ra chuyện gì, bên ngoài tông môn bỗng xuất hiện mấy con yêu thú to lớn, bọn họ khó khăn lắm mới giết chết. Nhưng sư đệ Thần Phạt của y bị thương nhẹ.

Đám yêu thú quá mạnh, chơi không vui.

Đán Ác Quân Chủ sốt ruột nói:

- Thánh Chủ, Thiên Dụ sư tỷ đã đi nhiều ngày chưa trở lại.

Bên ngoài biến đổi làm Đán Ác Quân Chủ khó chấp nhận, cuộc sống yên ả bị rối loạn tiết tấu.

Thánh Chủ trầm ngâm nói:

- Ngươi có biết tông môn của chúng ta đang ở vị trí nào không?

Bọn họ đã đi ra ngoài xem, không biết nơi này là đâu, khác biệt rất lớn với lúc trước, không biết tông môn đã trôi về đâu.

Đán Ác Quân Chủ lắc đầu nói:

- Không biết.

Bởi vì không biết nên mới sợ.

Thánh Chủ tức giận quát:

- Nếu không biết vậy sao không mau sai người đi xem tình huống xung quanh! Tìm hiểu rõ chúng ta đang ở đâu, xung quanh có cái gì!

Thánh Chủ cảm thấy Đán Ác ngốc chết.

Đán Ác Quân Chủ lật đật đi ra ngoài:

- Vâng vâng!

Lúc thiên địa chấn động Đán Ác Quân Chủ bị ngây người, không biết xảy ra chuyện gì, hết đường xoay xở, hoàn toàn hoang mang.

Chân Tiên giới đã hỗn loạn.

Tất cả môn phái như rắn mất đầu, mất thái thượng trưởng lão, chưởng giáo bối rối.

Các đệ tử không nhìn thấy hy vọng, nảy ý xấu là rời khỏi tông môn, đi tham gia Đạo Thanh Vô Lượng tông gì đó, lúc thiên địa chấn động bọn họ đã nghe thấy giọng nói.

Âm thanh giữa hư không đó rất bá đạo, ai tham gia vào đều được truyền dạy pháp môn vô thượng, hứa hẹn này cho họ nhìn thấy hy vọng.

Muốn cuộc sống tốt đẹp thì phải tìm chỗ dựa tốt đẹp mới được, Đạo Thanh Vô Lượng tông là sự lựa chọn không tệ.

Nên nhiều đệ tử lén rời khỏi môn phái, đi lung tung tìm kiếm.

Bọn họ không biết Đạo Thanh Vô Lượng tông ở đâu, nhưng môn phái bá đạo như vậy chắc rất nhiều người biết, chịu khó hỏi thăm là được.

Chương 614: Tông môn này rất mạnh, quét nhà vệ sinh đều có thực lực Đại Đế

Hàn Nhu tông, Huyết Luyện tôn giả tức là Từ Hàn Minh, thành công tẩy trắng lên ngôi, từ lãnh đạo cao tầng tổ chức tà giáo chuyển biến thành chủ một tông.

Chuyển biến rất nhanh, khiến Từ Hàn Minh một chốc đi lên con đường thành công, có cả nữ nhân bên mình, xem như người thắng trong cuộc sống.

Trong đời Huyết Luyện tôn giả bội phục một người nhất, đó là Lâm phong chủ của Viêm Hoa tông. Huyết Luyện tôn giả luôn muốn lôi kéo đối phương về với mình, làm quân sư quạt mo cho gã. Trừ nữ nhân ra gã sẵn sàng chia một nửa bất cứ thứ gì cho đối phương.

Nếu không nhờ Lâm phong chủ cho lời khuyên hay thì gã đã không thể trở thành chủ một tông.

Một trưởng lão hoảng hốt hỏi:

- Giờ chúng ta làm sao đây tông chủ? Tông môn của chúng ta nằm trên đảo, mặt biển xung quanh biến đổi, bên trong có nhiều yêu thú mạnh, chúng ta không ra được!

Ban đầu không có mấy thứ này, thiên địa bỗng thay đổi, mặt biển yên ổn thoáng chốc sinh tồn nhiều yêu thú cường đại.

Bọn họ ngây ngẩn, luống cuống tay chân.

Huyết Luyện tôn giả bình tĩnh nói:

- Đừng gấp, bản tông chủ cảm giác trong người có lực lượng đang xao động.

Gã là người có lý tưởng to lớn lâu xa, phải làm Hàn Nhu tông lớn mạnh lên, không dám nói thành tông lớn số một cõi đời nhưng phải trở thành đại tông môn khiến người kính sợ.

Các trưởng lão trong đại điện kinh thán, sau đó vui mừng hỏi:

- A? Không lẽ tông chủ sắp vào Bán Thần?

Huyết Luyện tôn giả khẽ ừ:

- Trước đó đã có cảm giác này, khi thế gian biến đổi lớn thì cảm giác đó lặp lại thường xuyên hơn, xem ra thời cơ đã đến.

Huyết Luyện tôn giả kẹt ở Thiên Cương cảnh cửu trọng đỉnh đã một thời gian dài, cứ tưởng không còn hy vọng vào Bán Thần, nào ngờ mấy hôm trước gã có cảm giác cánh cửa Bán Thần hơi rung rinh.

Quả nhiên đến hôm nay Huyết Luyện tôn giả dần không kiềm chế được, Bán Thần đến, một bước lên trời.

Trong thời đại như vậy nếu không có thực lực thì sao giữ được người mình yêu?

Nhứ Nhu là người quan trọng nhất trong sinh mệnh của gã, tuyệt đối không thể để nàng gặp chuyện gì.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một lực lượng cường đại bùng nổ từ Hàn Nhu tông.

Lâm Phàm ẩn trong hư không nhìn bên dưới:

- Rốt cuộc chuyện này là sao?

Có nơi lạ lùng, hắn chưa đến bao giờ. Thành trì vẫn còn, không biến mất, nhưng xuất hiện nhiều lãnh thổ xa lạ, có lãnh thổ là một mảnh sa mạc, có thế giới dung nham, chúng không phải lãnh thổ thuộc về Viêm Hoa tông.

- Ây dà, không thích hợp, dung hợp còn tặng kèm lãnh thổ?

Lâm Phàm không nghĩ ra, cứ cảm giác lãnh thổ của Viêm Hoa tông biến lớn hơn.

Khi Lâm Phàm đáp xuống một tòa thành trì, hắn phát hiện kiến trúc nơi này hình như đã lâu không ai ở, mỗi căn phòng bị dây leo màu xanh quấn quanh. Tường thành cũng bò đầy dây leo thô.

Lâm Phàm đứng trên đường lót đá xanh trong thành, hắn nhìn bốn phía, chìm trong suy tư:

- Thần kỳ, từ khi khe nứt Chân Tiên giới mở ra đến bây giờ lâu nhất mới qua một tháng mà thực vật đã sinh trưởng đến mức này, không thể nào.

Rào rào!

Lấy Lâm Phàm làm trung tâm, cách vài trăm thước không ngừng lan tràn những sợi dây leo thô, có dây leo khi mấp máy bởi vì quá to nên đè nền đất vỡ ra.

Lâm Phàm cảm nhận động tĩnh đó, cười bất đắc dĩ:

- Hưm?

Tình hình hơi thay đổi.

Vèo!

Một tiếng xé gió vang lên.

Lâm Phàm vụt xoay người, giơ tay chộp một sợi dây leo thô cỡ một người.

Mũi nhọn dây leo tách ra từng lớp lộ khoang miệng, bên trong mọc đầy răng nhọn hoắc.

- Cái thứ gì, trông rùng rợn quá vậy!

Hai tay Lâm Phàm siết chặt, hắn bay lên giật mạnh, muốn kéo quái vật ra xem nó là cái gì.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lực lượng kéo nền đất thành trì dần vỡ ra, dây leo bị Lâm Phàm chộp trong tay vùng vẫy kịch liệt hơn, nhưng nó không có sức chống cự lực lượng khủng bố.

Bùm!

Một dây leo to bị nhổ tận gốc, phần rễ nối với thứ to lớn hơi giống mặt người.

Mặt người cực kỳ dữ tợn, không chỉ có một gốc rễ dây, vô số dây leo quất vào Lâm Phàm, định đánh chết hắn.

- Lợi hại, nếu có người vào ở thì chỉ có đường chết.

Lâm Phàm không ngờ thế gian biến đổi, trong thành ẩn giấu sinh vật khủng bố như vậy.

Nếu lúc trước hắn không biết gì, để các con dân về thành trì thì

có lẽ trong một đêm con dân nguyên tòa thành trở thành thức ăn cho con này.

Lâm Phàm đáp xuống, co tay thành nắm đấm đánh qua, khoảnh khắc đánh thủng đối phương, một vòi máu xanh phun ra.

Điểm tăng lên.

Lâm Phàm nhíu chặt mày:

- Không ngờ có tu vi Thiên Cương cảnh cửu trọng, tu vi của thực vật này quá biến thái.

Lâm Phàm không cảm giác mình may mắn gặp boss đặc biệt, ngược lại cảm thấy khác lạ lan tràn khắp nơi.

- Phải thông báo cho tông môn tạm thời không thể để các con dân trở về, quá nguy hiểm. Có lẽ thành trì khác cũng ẩn giấu quái vật khủng bố.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua chỗ này rồi ẩn vào hư không, hắn đi nơi khác xem xét.

Tuy hắn không thể tìm hiểu rõ ràng thế gian này biến đổi lớn đến mức nào, nhưng ít ra phải tìm hiểu rõ tình hình trong lãnh thổ Viêm Hoa tông, nếu không thì khó yên tâm cho đệ tử ra ngoài một mình.

Buổi tối.

Hai mặt trăng treo trên cao tỏa ánh sáng nhạt.

Ngoài sơn môn Viêm Hoa tông, một bóng đen dán sát đất lướt nhanh qua, vào trong Viêm Hoa tông mà không bị ai phát hiện.

Bóng đen lẩm bẩm:

- Vực ngoại giới dung hợp, môn phái này cách chúng ta gần nhất, để xem trong này thế nào, hỏi thăm tình huống mới sinh tồn tốt hơn.

Bóng đen cảm thấy tông môn này không được tốt, môn phái vực ngoại giới mạnh thật sự đều không giống bình thường, cách thật xa vẫn thấy rõ kiến trúc. Hơn nữa tông môn sao có thể thiếu đại trận hộ tông, có thể đem lại trí mạng tuyệt đối cho kẻ ẩn trong bóng tối như gã.

Bóng đen thấy bốn phía sáng chói mắt, tưởng người trong tông môn ngủ mà không tắt lửa:

- A? Người của tông môn này để lửa suốt đêm sao?

Nhưng khi bóng đen nhìn kỹ thì ngây ra, những ánh sáng nhạt đó phát ra từ tài liệu kiến trúc.

- Xa xỉ, đây là vực ngoại giới nào mà xa xỉ dữ vậy?

Bóng đen cho rằng tông môn này rất giàu, nhưng thực lực tổng thể rất yếu, nếu là tông mạnh thật sự thì gã không thể nào lặng lẽ lẻn vào trong được.

Bóng đen không ngừng đi tới, chợt thấy một bóng người ở phía trước, tay đang cầm cái gì đó, hình như đang quét sân.

Bóng đen lặng lẽ núp vào, quan sát kỹ, có mùi chui vào xoang mũi.

Bóng đen khẽ kêu:

- Hôi quá, đây là mùi phân?

Bóng đen phát hiện tông môn vực ngoại giới này hơi lạc hậu, tông môn của họ chuyên dùng tinh thạch thanh tẩy mấy cái này, không cần người làm.

- Ai đó!?

Bóng đen ngây ra, hơi sợ. Người kia phát hiện ra gã?

Bóng đen núp càng kỹ, không dám toát ra chút xíu hơi thở.

- Không thể nào! Sao bị phát hiện được? Đây chỉ là kẻ quét nhà vệ sinh cấp bậc thấp nhất, có thể phát hiện ra mình thì nên có thực lực Đại Đế mới đúng.

Bóng đen không mạnh nhất trong tông môn nhưng vì bản thân gã đặc biệt, cộng thêm công pháp, khi gã hòa vào bóng tối sẽ không bị ai phát hiện. Trừ phi người mạnh nhất vực ngoại giới của họ, cũng là cường giả có thực lực Đại Đế mới cảm nhận được sự tồn tại của gã.

Bây giờ một người dọn nhà vệ sinh mà cảm nhận được hơi thở của gã? Vậy chẳng phải nói lên người này có thực lực Đại Đế?

Bóng đen cảm nhận hơi thở phát ra từ người đối phương, lòng chùng xuống, hơi thở rất mạnh, giống hệt người mạnh nhất trong tông môn của họ.

Bóng đen không dám ở lại, lặng lẽ đi sang hướng khác.

Xảy ra chuyện khiến bóng đen kinh dị, gã đi mấy nhà vệ sinh đều hãi hùng phát hiện những người dọn nhà vệ sinh đều có thực lực Đại Đế.

- Không thể nào! Hay tông môn này ẩn giấu sâu, đệ tử dọn dẹp nhà vệ sinh đều có thực lực Đại Đế? Khủng quá, quá khủng, cường giả như vậy mà quét nhà vệ sinh, không được, phải trở về nhanh, báo cho tông môn biết.

Bóng đen cảm giác đã phát hiện bí mật lớn, một bí mật khiến người rùng rợn. Gã không tiếp tục thăm dò nữa mà trực tiếp rời đi, gã sợ ở trong tông môn này lâu sẽ bị cường giả phát hiện, khi đó muốn đi cũng khó.

Lâm Phàm từ hư không đáp xuống, nhìn tông môn trước mặt mình:

- A, bay một ngày thật sự gặp một tông môn.

Với thực lực của Lâm Phàm bay nhanh cả ngày trời là đã rất xa, nhưng với cường giả thì khoảng cách rất gần.

Lâm Phàm ngẫm nghĩ, định vào xem:

- Chưa thấy tông môn này bao giờ, để vào xem là loại tông môn gì.

Lâm Phàm đến cửa sơn môn.

Mấy đệ tử đang canh giữ, thấy Lâm Phàm thì giật mình kêu lên:

- Ai đó!?

Lâm Phàm hỏi:

- Các ngươi là ai?

Đệ tử tức giận quát:

- Ngươi đến tông của ta còn hỏi chúng ta là ai? Ngươi nên trả lời mình là ai mới đúng!

- Hơi khó giao lưu.

Lâm Phàm siết chặt nắm đấm định đánh nát sơn môn, đi vào xem

tình hình thế nào.

Chợt có giọng nói từ bên trong vọng ra:

- Không được lỗ mãng với khách quý!

Một lão nhân bước ra, mặt mang nụ cười, thân thiện nói với Lâm Phàm:

- Mời vào, mời vào, không ngờ khách quý đến, thứ lỗi không tiếp đón từ xa.

Lâm Phàm thả lỏng bàn tay, đối phương nhiệt tình làm hắn không xuống tay được, thôi, vào xem sao đã, để coi đối phương là thứ gì.

Lâm Phàm đi đằng trước, lão nhân thì trừng mắt đệ tử canh giữ sơn môn.

Nếu không phải chí bảo của tông môn sáng đèn đỏ thông báo có cường giả từ bên ngoài đến thì đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi dung hợp, lão là cao tầng của tông môn cũng rất căng thẳng, ai biết có cường giả nào đến diệt tông không. Chẳng ngờ lão mới đoán xong thật sự có người đến, còn là cường giả.

Phải chiêu đãi tốt, ổn định người ta.

Chương 615: Siêu, siêu khủng bố

Tuy bây giờ là buổi tối nhưng khi lão nhân vung ống tay áo, môn phái bừng sáng như ban ngày, bóng tối vẫn phủ bên ngoài.

Các đệ tử đã chìm trong giấc ngủ, không biết chuyện xảy ra trong môn phái.

Lâm Phàm khen ngợi đối phương:

- Thái độ của ngươi rất tốt.

Nếu vừa chạm mặt đã đánh nhau thì Lâm Phàm sẽ nổi khùng lên san bằng môn phái này, quỷ biết sau khi dung hợp có thêm thứ gì.

Nhưng thái độ của lão nhân làm Lâm Phàm không xuống tay được, người ta khách khí với mình, chẳng lẽ mình ngang tàng đánh người?

Lão nhân cười nói:

- Khách quý nói đùa, phái của ta luôn theo đuổi hòa bình, không bao giờ gợi lên chiến loạn. Hiện giờ vực ngoại giới dung hợp, phái ta chỉ muốn tự bảo vệ mình.

Lâm Phàm xoay người nhìn lão nhân:

- Ngươi theo đuổi hòa bình?

Lý niệm của môn phái này giống hệt hắn, xem ra gặp đúng người rồi.

Lão nhân khen ngợi môn phái của mình, cũng truyền tín hiệu cho Lâm Phàm:

- Tất nhiên, chỉ có hòa bình mới khiến môn phái dần dần phát triển, phái của ta theo đuổi hòa bình, a, chưa giới thiệu, tên của phái ta là Hắc Vụ tông, tên nghe hơi âm u nhưng người của phái ta đều là hán tử tốt quang minh chính đại, đầu đội trời chân đạp đất, nặng tình nặng nghĩa, nghĩa rộng như mây trời.

Tín hiệu nói rằng phái của ta rất thân thiện, không phải phần tử hiếu chiến, ngài tha được thì nên tha, đừng làm thịt chúng ta.

Sau khi vực ngoại giới dung hợp bọn họ biết mình đến nơi ghê gớm, quan trọng là thực lực của họ không quá lợi hại. Theo ghi chép trong những sách cổ cũ nát, khi vực ngoại giới dung hợp nếu môn phái không có hậu bối vượt qua Đại Đế thì hãy yên phận, tuyệt đối đừng gây chuyện, kẹp đuôi làm người. Chờ vực ngoại giới tách ra mọi thứ sẽ trở về như cũ.

Lâm Phàm nói:

- Không ngờ gặp người chung chí hướng, tông ta cũng chủ trương hòa bình, có lý tưởng và mục tiêu xa hơn nữa là hy vọng cả thế giới hòa bình, lý tưởng cao hơn Hắc Vụ tông của các ngươi.

Lâm Phàm cảm giác trong môn phái này có nhiều cường giả, thực lực tổng thể mạnh hơn Viêm Hoa tông ngày xưa. Nghĩa là họ có vài cường giả Thần cảnh, cùng đẳng cấp với môn phái như Chân Tiên giới.

Lão nhân tạm thời không rõ ràng lai lịch của đối phương, tò mò hỏi:

- Xin hỏi tông môn của ngài là . . .?

Đối phương dám can đảm một mình đến Hắc Vụ tông đã nói lên hắn to gan, rất tự tin, nên lão không ngại dùng kính ngữ.

Lâm Phàm trả lời dứt khoát:

- Viêm Hoa tông.

Xem tình hình hiện giờ thì vực ngoại giới dung hợp, xuất hiện nhiều tông môn, Hắc Vụ tông cách Viêm Hoa tông rất gần.

Nếu đối phương quá cuồng vọng thì Lâm Phàm không ngại san bằng tông môn này, nhưng xem người ta hơn nửa đêm hoan nghênh mình, cực kỳ tôn kính với mình, nếu san bằng người ta thì rất ngang ngược.

Lúc này có nhiều đệ tử bị ánh sáng làm tỉnh ngủ, thấy trưởng lão tông môn tự mình tiếp đãi một nam nhân xa lạ thì bọn họ rất tò mò, không biết ai đến mà khiến trưởng lão tự tiếp đãi.

Đừng nhìn đám đệ tử hết sức bình tĩnh, mấy ngày qua bọn họ sống trong khủng hoảng.

Vực ngoại giới dung hợp, họ phải tiếp xúc thế giới xa lạ, có khả

năng bị người làm thịt. Nên họ yên phận, điệu thấp, tuyệt đối không thể gây sự, nếu chọc phải cường giả đến diệt môn thì rất thảm.

Lão nhân không keo kiệt tuôn ra một đống lời khen, tâng bốc hết mức có thể:

- Tên hay quá, thật hay, nghe tên tông môn là biết khí thế lớn phi phàm.

Lâm Phàm không khiêm tốn nói:

- Ha ha ha! Tất nhiên rồi, tông của ta nghe rất khí thế, không tầm thường. Hai tông đã gần nhau như vậy thì nên giao lưu, kéo gần quan hệ. Tên của bản phong chủ cũng không tầm thường, Lâm Phàm Vô Địch phong của Viêm Hoa tông, các ngươi có thể gọi ta là Lâm phong chủ.

Lâm Phàm cảm giác lão nhân này là người hiểu lý lẽ, nhìn vấn đề rất sâu sắc, có thể thấy cốt lõi.

Lão nhân cười tươi nhưng trong bụng rủa thầm, cảm giác người trẻ tuổi này nói chuyện là lạ, nhưng trong một chốc không vạch ra được lạ ở chỗ nào.

Lão nhân nói:

- Tên hay, đợi khi nào rảnh chắc chắn sẽ đến quý tông một chuyến. Hắc Vụ tông và Viêm Hoa tông liền nhau, sau này nhờ Viêm Hoa tông giúp đỡ.

Lão thấy đối phương nhíu chặt mày thì cẩn thận hỏi:

- Lâm phong chủ bị sao vậy? Không lẽ bận chuyện gì? Nếu có chuyện xin cứ nói ra, tuy tông ta không giúp được nhiều nhưng góp sức được gì sẽ cố giúp Lâm phong chủ!

Lâm Phàm xua tay:

- Là vầy, đêm khuya đến đây ta hơi mệt, có thể xếp chỗ cho ta nghỉ một đêm không?

Lão nhân kinh ngạc kêu lên:

- Hả?

Sau đó lão gật đầu nói:

- Có chứ, sao không có được. Lão phu đã thất lễ, xin mời vào.

Lão nhân hoang mang, tên này không chịu đi, còn muốn ở lại môn phái một đêm làm trái tim lão co thắt. Tuy giới thiệu đại khái với nhau nhưng lão chưa hiểu thấu đối phương, quỷ mới biết người này là như thế nào.

Nhưng bảo lão từ chối thì tuyệt đối không được, chưa biết chừng đối phương khó chịu trở mặt tại chỗ, vậy thì rất rắc rối.

Trong một căn phòng trang trí không tệ.

Lâm Phàm khá vừa lòng, đêm nay hắn ở lại đây chờ ngày mai về tông, suy nghĩ thấu đáo mặt sau nên hành động thế nào. Hắn hơi ngang tàng nhưng ngang có mục đích rõ ràng.

Trong một mật thất.

Lão nhân tiếp đãi Lâm Phàm biểu tình trầm giọng nói:

- Các vị sư huynh đệ, tình hình là vậy đấy. Lâm phong chủ của Viêm Hoa tông có thực lực không đơn giản, khi đến gần tông mình thì chí bảo sáng đèn đỏ, trước kia chưa từng xảy ra tình huống như thế.

- Ài, vực ngoại giới dung hợp, tông môn đầy rẫy nhiều không đếm xuể, giữ được tông môn đã là may mắn lớn. Không biết ông trời nghĩ thế nào nữa, tông mình không thích tranh bá, dung hợp lại làm chi.

- Cũng không thể nói vậy, vực ngoại giới dung hợp là kỳ ngộ cho các tông các phái, nhưng có tìm hiểu rõ ràng thực lực tổng thể của Viêm Hoa tông như thế chưa? Họ có lòng muông dạ thú không? Người này lại đây phải chăng để điều tra hư thực của tông mình?

Mọi người mặt ủ mày chau không biết làm sao, sách cổ đã ghi lại chuyện vực ngoại giới dung hợp, nhưng sách mục nát, không ghi rõ ràng, không biết về sau xảy ra chuyện gì nữa.

Không biết qua bao lâu sau.

Không khí trong mật thất hơi nặng nề, mọi người không rõ đối phương tính làm gì, khiến họ sợ sệt lo âu.

Nếu đến khai chiến thì tuy họ sẽ kinh hoàng nhưng không khó chịu như bây giờ, ngồi đây đoán tới đoán lui không đoán ra đối

phương muốn làm gì.

Đột nhiên một bóng đen lao nhanh vào, khi bóng đen dần hiện ra hình người, mặt trắng bệch phun búng máu.

Trưởng lão tông môn thấy thế đều ngây người:

- Chuyện gì xảy ra? Gặp nguy hiểm?

Kêu bóng đen đi tìm hiểu tin tức mà sao ra nông nỗi này?

Bóng đen lắc đầu nói:

- Không.

Nhưng mắt gã tràn ngập khủng hoảng, chưa tỉnh táo lại từ cơn kinh hoàng.

Lão nhân tiếp đãi Lâm Phàm lên tiếng hỏi:

- Vậy có chuyện gì? Nhìn vết thương của ngươi không nhẹ chút nào.

Chắc chắn đã xảy ra chuyện, nếu không thì tại sao gã bị thương nặng như vậy?

Bóng đen nói:

- Các trưởng lão, đây không phải bị người đánh mà do ta phát hiện một chuyện khủng bố, ta thi triển cấm thuật, tiêu hao tinh huyết liều mạng chạy về báo. Tông môn đó quá khủng bố.

Mọi người kinh sợ, là tông môn thế nào mà khiến bóng đen không tiếc thi triển cấm thuật cũng phải nhanh chóng trở về báo lại ngay?

Thấy các trưởng lão lộ biểu tình trầm trọng, bóng đen mở miệng nói:

- Tông môn kia cách tông môn chúng ta rất gần, lẻn vào trong không có khó khăn gì. Khi ta nghĩ tông môn này chỉ có bấy nhiêu thì đã thấy cảnh cực kỳ khủng bố.

Nhắc đến cảnh đó môi bóng đen há to, khuôn mặt kinh hoàng.

Lão nhân hỏi dồn:

- Là cảnh khủng bố gì?

Sau khi vực ngoại giới dung hợp sự việc trở nên càng phức tạp, phải hết sức cẩn thận.

Bóng đen nói:

- Ta đi ngang qua một nhà vệ sinh.

- Nhà vệ sinh?

Các trưởng lão tập trung lắng nghe khi nghe ba chữ 'nhà vệ sinh' thì ngây người. Cái quái gì? Sao lại dính dáng đến nhà vệ sinh?

- Nếu chỉ là nhà vệ sinh bình thường thì đành thôi, nhưng người dọn nhà vệ sinh có tu vi Đại Đế! Khủng bố hơn nữa là ta đi mấy nhà vệ sinh khác, mỗi nhà vệ sinh đều có người như vậy đang quét dọn, đó là việc khổ sai còn không bằng tạp dịch trong tông môn của chúng ta, nhưng ở tông môn đó thì tu vi Đại Đế chỉ có thể làm việc khổ sai. Các trưởng lão nói xem tông môn đó có phải rất mạnh không? Còn cách chúng ta gần như vậy, không chừng một ngày nào đó sẽ phát hiện chúng ta, xuống tay với chúng ta. Nên ta mới không tiếc mọi giá trở về báo lại ngay.

Bóng đen sắp tuyệt vọng, nếu tông môn đó ra tay thì Hắc Vụ tông bọn họ còn có tương lai nào?

Quả nhiên khi gã nói ra chuyện này, hiện trường một mảnh giật mình, mọi người ở trạng thái bần thần.

Nếu đúng thật thì siêu khủng bố.

Tu vi Đại Đế dọn nhà vệ sinh?

Cái này . . . nếu bọn họ mà bị hàng phục chẳng lẽ phải đi cướp quét nhà vệ sinh với mấy người đó?

Lão nhân sắc mặt liên tục biến đổi, chân mày trắng dính vào nhau, lên tiếng:

- Chờ chút!

Trưởng lão xung quanh như nhớ đến điều gì:

- Sư đệ, không lẽ người đó là . . .?

Lão nhân gật đầu nói:

- Tám chín phần mười là người đó.

Xôn xao!

Sáng sớm.

Đêm qua Lâm Phàm không tu hành mà ngủ một giấc ngon lành.

Cốc cốc cốc!

Bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Khi Lâm Phàm đẩy cửa ra, một đám lão nhân đi tới, mỗi người nâng món ngon đưa bữa sáng đến cho hắn.

- Khách khí.

Lâm Phàm phát hiện người Hắc Vụ tông thật khách khí, rất hiếu khách, nếu trong Viêm Hoa tông bọn họ sẽ không chiêu đãi nhiệt tình đến vậy.

Chương 616: Lý tưởng và mục tiêu vĩ đại này

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Lão nhân mỉm cười hỏi:

- Lâm phong chủ, khẩu vị của tông ta vừa ăn chứ?

Lão nhân hơi căng thẳng, lo lắng, bày ra nhiệt tình thân thiện.

Lâm Phàm bị Hắc Vụ tông làm cảm động:

- Tốt, rất tốt.

Nhìn xem, nhìn xem, đây mới là người yêu thích hòa bình thật sự, nếu Chân Tiên giới cũng cư xử như vậy thì đã không xảy ra chuyện chém người.

Quả nhiên người so với người tức chết người, không thể so sánh.

- Đa tạ chiêu đãi, lúc này cũng không còn sớm, bản phong chủ nên về tông. Nếu các vị có rảnh nhớ đến Viêm Hoa tông, bản phong chủ sẽ tự mình tiếp đãi các vị.

Lâm Phàm rất vừa lòng với Hắc Vụ tông, tông môn láng giềng này thuộc loại nguy hiểm ẩn, nhưng qua tiếp xúc hắn phát hiện tông môn này không tệ, rất thân thiện, vậy thì chờ qua thời gian xem sao. Nếu ngày nào đó Hắc Vụ tông bộc lộ ý xấu với Viêm Hoa tông thì sẽ đánh bọn họ sau.

Mọi người gật đầu nói:

- Chắc rồi, chắc rồi.

Ở trong mắt họ thì tông môn này siêu khủng bố, tu vi Đại Đế dọn nhà vệ sinh, muốn chơi cũng không được, cách biệt như trời với đất. Đại Đế ở trong tông môn của họ là cao tầng đỉnh cao giống đám trưởng lão bọn họ, sao có thể làm chuyện mất thân phận vậy được.

Cửa sơn môn.

Lâm Phàm nói:

- Các vị đừng tiễn nữa, bản phong chủ rất vừa lòng với các vị, hãy tiếp tục giữ thói quen hòa bình này.

Lão nhân vỗ ngực bảo đảm:

- Chắc chắn rồi, tông ta từ xưa đến nay không tranh giành với người, một lòng mong mỏi hòa bình, cũng giống quý tông luôn cố gắng vì hòa bình.

Thấy Lâm phong chủ sắp đi, lão nhân vội lại gần lấy một chiếc nhẫn tức là trữ vật giới chỉ từ trong ngực ra, đặt vào lòng bàn tay hắn:

- Lâm phong chủ, xin hãy nhận số đặc sản này.

Lâm Phàm nhướng cao chân mày, âm thầm xem xét, phát hiện bên trong chứa nhiều thứ tốt, tuy hắn không biết mấy thứ đó là gì nhưng được ánh sáng bao phủ thì không phải thứ bình thường.

- Các người làm vậy . . . Ài, được rồi, bản phong chủ xin nhận tấm lòng của các vị.

Lâm Phàm không ngờ Hắc Vụ tông vượt sức tưởng tượng của hắn, họ rất thân thiện, rất nhiệt tình, lúc sắp đi còn tặng đặc sản, tông môn khác tuyệt đối sẽ không hiếu khách đến mức này.

Hiện giờ Lâm Phàm có thể xác định Hắc Vụ tông đúng là người yêu thích hòa bình, đối với người yêu hòa bình thì hắn sẽ đối xử tốt nhất với họ.

Chỉ tiếc thời gian thề chí nguyện lớn quá ngắn, nếu hắn là tông chủ thì đã lập một chí nguyện vĩ đại.

Đó là ta muốn cả thế gian hòa bình, vì chỉ có ước mơ cao thượng như vậy mới xứng đôi thân phận như hắn.

- Cáo từ, ngày sau khi nào có cơ hội đến Viêm Hoa tông thì bản phong chủ sẽ tự mình tiếp đãi các vị!

Lâm Phàm bay lên trời về phía phương xa.

Các trưởng lão vẫy tay, nhiệt tình đáp lại:

- Lâm phong chủ đi từ từ.

Vừa dứt lời Lâm Phàm đã biến mất lại xuất hiện trước mặt bọn họ:

- Các ngươi còn có chuyện gì?

Mọi người sửng sốt, không phản ứng lại:

- Hả? Không có chuyện gì.

Lâm Phàm khó hiểu:

- Nếu không có gì thì kêu ta đi từ từ làm chi?

Sau đó hắn cười nói:

- Cáo từ!

Các trưởng lão Hắc Vụ tông không nói nữa, yên lặng vẫy tay nhìn theo đối phương rời đi.

- Ài, đi rồi, các ngươi thấy sao?

- Chắc ổn rồi, Lâm phong chủ khá tốt, ta cảm giác Viêm Hoa tông là tông môn thân thiện.

- Ừ, lão phu cũng nghĩ vậy. Hắn xâm nhập vào tông môn của đối phương, Đại Đế nhà người ta chỉ có thể đi dọn nhà vệ sinh, suy ra tông môn kia làm sao không phát hiện ra hắn được? Chắc vì thấy hắn vô tri nên tha cho, từ đây kết luận Viêm Hoa tông rất hiền hòa.

Các trưởng lão Hắc Vụ tông nói chuyện với nhau, toàn nghĩ theo chiều hướng tốt.

Khi biết thực lực của đối phương thì bọn họ không có suy nghĩ vẩn vơ gì nữa, chỉ muốn yên ổn chờ vực ngoại giới tách lìa, trở về cuộc sống yên ả như cũ.

Lâm Phàm bay ra một quãng xa, thấy biên giới của Viêm Hoa tông, tới đây thì kết thúc, trong lãnh địa Viêm Hoa tông chỉ có một tông môn là Hắc Vụ tông.

- Xem ra biến đổi hơi lớn, một tông môn đột nhiên xuất hiện trong lãnh thổ Viêm Hoa tông, Nhật Chiếu tông đã biến mất, có lẽ đến nơi khác rồi.

Lâm Phàm quan sát bốn phía, có nhiều nguy cơ đang ẩn giấu.

Các yêu thú không trốn trong chỗ của mình mà đi ra kiếm ăn, hoặc nên nói mỗi chỗ đều có thể ẩn giấu nguy cơ.

- Theo tình hình hiện giờ thì chỗ kiếm điểm càng nhiều lên.

Nghĩ đến đây tim Lâm Phàm đập nhanh.

Giá trị khổ tu có thể tăng cảnh giới lên, điểm là gốc rễ biến mạnh.

Hơn nữa Lâm Phàm cảm giác có vài mối liên kết từ phương xa truyền đến.

Chân giới!

Cổ giới!

Long giới!

Đây là đặc tính kèm theo khi công pháp tu luyện tăng lên đến đẳng cấp viên mãn. Khi vực ngoại giới chưa dung hợp thì đặc tính này không có ích gì, bây giờ đã dung hợp, Lâm Phàm tự nhiên có cảm ứng.

- Xem ra trước kia vùng đất Nguyên Tổ cũng từng xảy ra vực ngoại giới dung hợp, không thì những công pháp này đã không lưu truyền lại.

Đầu óc hơi bị thông minh của hắn tạm thời chỉ nghĩ thông điều này.

Viêm Hoa tông.

Một luồng sáng từ trên trời giáng xuống, giờ đang phút then chốt, các đệ tử nâng cao tinh thần, còn với Lâm Phàm thì mọi thứ vẫn bình thường, không có biến đổi gì lớn.

Chẳng qua là thế giới quen thuộc hơi xa lạ một chút, nhưng đây mới là thế giới nam nhân nên ở, trước kia mấy tông môn khó khăn quá thấp, không gợi lên chút hứng thú trong hắn. Giờ mới tuyệt, tưởng tượng thôi đã làm người kích động.

Thiên Tu hỏi:

- Đồ nhi, bên ngoài có gì mới không?

Thiên Tu rất tin tưởng năng lực làm việc của đồ nhi bảo bối, hắn

đi ra ngoài điều tra chắc không có vấn đề gì.

Lâm Phàm ngồi một bên, cầm tách trà lên uống một hớp thư giãn:

- Thưa lão sư, có thu hoạch khá lớn. Thành trì của Viêm Hoa tông chúng ta không thể để người ở lại nữa, nhiều yêu thú cường đại ẩn núp, nếu các con dân trở về thành trì thì không tưởng tượng nổi hậu quả, rất có thể bị đồ trong vòng một đêm.

Thiên Tu ngạc nhiên, tình huống này đúng là tệ hại.

Lâm Phàm thấy lão sư hơi buồn rầu thì cười nói:

- Chuyện này không có gì lớn, rất đơn giản, chúng ta dẫn người thanh lý từng thành trì, dọn sạch mấy thứ kia là được rồi. Nhưng có một điều lão sư không biết, đó là một phương hướng rất gần với Viêm Hoa tông chúng ta tồn tại một tông môn tên Hắc Vụ tông.

Thiên Tu ngây ra:

- Cái gì? Sao tự nhiên có tông môn ở gần Viêm Hoa tông chúng ta?

Chuyện gì thế này? Yêu thú đột nhiên xuất hiện thì thôi đi, giờ còn có cả tông môn chưa từng nghe qua.

Lâm Phàm cười nói:

- Lão sư đừng quá lo, đồ nhi đã đi qua tông môn này, rất tốt, khá thân thiện. Đồ nhi còn ở lại một đêm, khi đi ra người ta tặng quà cho, lão sư xem, đây là quà tặng.

Lâm Phàm lấy trữ vật giới chỉ ra, đổ thứ bên trong ra, không nhiều nhưng cũng được một đống nhỏ, nhìn thoáng qua liền biết mấy thứ này không phải đồ bình thường.

Thiên Tu nhìn mà khó hiểu, nheo mắt nghi ngờ nhìn đồ nhi bảo bối của mình. Người ta thân thiện? Khi không tặng đồ, thật khiến người khó tin.

- Đồ nhi, hãy nói thật cho vi sư biết, mấy thứ này chắc không phải là ngươi 'lấy' về chứ?

Lâm Phàm kinh ngạc nói:

- Lão sư không tin tưởng đồ nhi chút nào, không phải 'lấy', thật

sự là người ta tặng cho đồ nhi.

Thiên Tu đang định 'tâm sự' với Lâm Phàm thì hư không vang lên âm thanh, nhưng không phải lập chí nguyện lớn gì mà là khiến người nghe liền biết không phải tin tốt.

- Đạo Thanh Vô Lượng tông cai quản Cửu Đế vực, tông phái trong vực đều là phụ thuộc, nếu người nào đến muốn xâm phạm tức là đối địch với Đạo Thanh Vô Lượng tông!

- Tuyệt Thần cung cai quản Thiên Thương vực . . .

Trong thời gian ngắn từng âm thanh vang vọng thiên địa, giọng nói ẩn chứa hơi thở cực kỳ khủng bố, không biết tu vi gì mà làm được đến mức này, rất khủng bố.

Lâm Phàm suy tư:

- Lão sư, nghe mấy lời này sao cứ cảm thấy xảy ra chuyện gì ghê gớm.

Lâm Phàm không biết chủ nhân của những giọng nói là ai nhưng cảm giác hơi bị bá đạo.

Thiên Tu nói:

- Đồ nhi, có lẽ đây là mạnh ăn thịt yếu, tông mạnh quản lý một địa phương, hàng phục tất cả tông phái.

Lâm Phàm trầm ngâm nói:

- Xem ra đúng thật, mới dung hợp đã sốt ruột xâm chiếm, khuếch trương lãnh địa đến một mức nào đó thì làm chủ đất, công bố với thế gian, hơi lợi hại đây. Đồ nhi cảm giác về sau tràn ngập động lực.

Thiên Tu nhìn đồ nhi, cảm giác hắn muốn nghịch thiên mà đi.

Ở vùng đất Nguyên Tổ cũng có các tông đánh nhau vì muốn trở thành bá chủ, nhưng các tông dây mơ rễ má chặt chẽ, cho đến nay không xảy ra việc gì quá kịch liệt. Bây giờ vực ngoại giới dung hợp thì khó nói.

Tông phái mạnh thật sự sẽ giành trước càn quét bát hoang, khống chế tông phái xung quanh trong tay, trở thành tông môn phụ thuộc dưới tông môn của mình.

- Đạo Thanh Vô Lượng tông hơi bộc lộ mũi nhọn, đồ nhi tạm ghi

nhớ nó.

Từ khi vực ngoại giới dung hợp Đạo Thanh Vô Lượng tông luôn lộ mặt, xem ra là tông môn cường đại. Người khác sẽ rất sợ đối tượng quá mạnh, còn với Lâm Phàm thì càng cường đại càng thú vị, khi chinh phục sẽ rất sướng.

Lâm Phàm ngẫm nghĩ một hồi rồi nở nụ cười, cười tươi như hoa.

Thiên Tu thấy đồ nhi bỗng bật cười thì kinh ngạc hỏi:

- Đồ nhi, làm sao vậy?

Hắn nghĩ gì mà cười xấu xa như thế?

Lâm Phàm lắc đầu tỉnh táo lại:

- Không có gì, đồ nhi mới nghĩ đến một chuyện. Gác chuyện đó qua một bên đi, lão sư, đồ nhi cảm giác quan trọng nhất hiện giờ là nhanh chóng thanh lý thành trì gần mình, để các con dân vào ở.

Thiên Tu đáp:

- Ừm!

Đây đúng là chuyện nên ưu tiên.

Chương 617: Sư đệ, có nói thì ngươi cũng không hiểu

Kim Quyền trưởng lão nghi hoặc hỏi:

- Lâm phong chủ, sao ta thấy hình như ngươi buồn rầu không vui?

Kim Quyền là trưởng lão tông môn, từng đi theo bên cạnh Lâm Phàm khi Thái Thản tông đại chiến với Tượng Thần tông, sớm kiến thức sự khủng bố của hắn.

Tông môn hiện nay có hai cường giả Thần cảnh, Lâm phong chủ là một trong hai người.

Giờ ngẫm lại lúc trước mình không theo sai người, ánh mắt thật tốt.

Lâm Phàm ẩn vào giữa hư không, bực tức nói:

- Ngươi nói xem sao ta vui được? Giọng nói vang trên bầu trời làm ta thấy phiền, mấy tên kia quá càn rỡ đúng không? Chiếm lĩnh quê hương hòa bình của người ta có gì đáng để khoe khoang? Ngươi nói xem có phải họ rất tà ác, rất độc ác, làm bao nhiêu người thê ly tử tán, có gì hay ho mà khoe?

Kim Quyền chớp chớp mắt, chuyện này khó nói, cảm thấy đơn giản là vì Lâm phong chủ khó chịu, đối phương ra oai hơi quá đà.

Đương nhiên Kim Quyền phải nói vuốt theo Lâm Phàm, thế là mặt biến sắc cực kỳ nghiêm túc nói:

- Lâm phong chủ nói rất đúng, những người này rất không quý trọng hòa bình! Hòa bình đến không dễ vậy mà họ lại phá hoại, chiếm lĩnh chỉ vì cảm giác thành tựu, không thể tha thứ!

Lâm Phàm vui mừng gật đầu, không uổng là đệ tử cùng tông, giác ngộ tư tưởng thật cao, giống y như hắn.

- Thôi, tạm cho họ nhảy nhót một thời gian, tôn chỉ của Viêm Hoa tông là tình yêu và hòa bình, những người không có tình yêu và hòa bình rồi sẽ có ngày bị bắt lại.

Kim Quyền gật đầu lia, đúng, Lâm phong chủ nói cái gì đều đúng, y vĩnh viễn nhớ kỹ đám đệ tử Tượng Thần tông chết thê thảm cỡ nào. Giờ nhớ lại buổi tối vẫn mơ ác mộng, những cái chết bị đập dẹp lép, siêu khủng bố.

Vương Phù mở miệng nói:

- Sư huynh, mấy người này không có tình yêu và hòa bình vậy sao chúng ta không trị họ? Tổ chức thành đường mới, cho đám người không có tình yêu và hòa bình nhận trừng phạt nên có.

Tư tưởng, lý niệm của Vương Phù giống hệt Lâm sư huynh, đời gã phục Lâm sư huynh nhất.

Vương Phù sớm đột phá Thiên Cương cảnh, tu vi tăng vùn vụt, gã rất thích đi theo Lâm sư huynh làm việc.

Lâm Phàm ngẫm nghĩ, lời nói của Vương Phù cho hắn gợi ý:

- A, sư đệ nói câu này đã điểm tỉnh sư huynh.

Vương Phù cung kính nói:

- Sư huynh quá khen, sư đệ chỉ thuận miệng nói, nếu có thể mang đến linh cảm cho sư huynh là vinh hạnh của sư đệ.

Vô Địch phong là nhà của gã, nên Vương Phù hy vọng Vô Địch phong càng lúc càng tốt, càng hy vọng Lâm sư huynh trở thành tông chủ mới, dẫn dắt tông môn lên đỉnh càng cao.

Nói một câu đại nghịch bất đạo, Vương Phù không phục tông chủ hiện giờ, cảm giác không xứng với chức vị, không có tài năng gì, không bằng Lâm sư huynh.

Tông chủ nên sớm nhường ghế, để Lâm sư huynh thay vào. Nếu Lâm sư huynh có ý muốn đó thì Vương Phù sẵn sàng làm tiên phong, ủng hộ Lâm sư huynh lên ngôi tông chủ. Nhưng sư huynh chưa từng nói về chuyện này, bởi vậy gã đành giấu ý tưởng đó trong lòng.

Óc Lâm Phàm lóe tia sáng, hắn có ý tưởng mới và cảm thấy có thể thực hiện:

- Có ý hay! Chờ ta về tông sẽ nói với sư đệ, giờ chúng ta đi thành trì gần tông môn thanh lý, yêu thú chỗ đó ẩn giấu hơi sâu.

Hắn muốn trở thành khắc tinh của tội ác.

Một tòa thành trì gần Viêm Hoa tông.

Mọi người đáp xuống, nhíu chặt mày khi xem tình huống kiến trúc xung quanh, quá cũ kỹ, như gặp biến cố lớn gì. Nhưng họ dời con dân từ chỗ này ra ngoài mới qua một tháng, sao có thể thay đổi nhanh như thế?

Hiển nhiên tồn tại sinh vật nào đó.

Lâm Phàm bật cười nói:

- Chỉ số thông minh hơi cao, biết nhiều người đến nên không dám ló đầu ra, nhưng đáng tiếc.

Tay Lâm Phàm chạm vào mặt đất, cảm giác khuếch tán, cảm nhận dưới đất có dấu hiệu sinh vật hoạt đọng.

Lâm Phàm giơ tay lên, năm ngón co lại đập mạnh xuống đất, lực lượng lao thẳng xuống hóa thành cột sáng đánh vào người sinh vật.

Điểm vào tay.

- Được rồi, chúng ta đi chỗ tiếp theo, nơi này đã an toàn.

Phía Hắc Vụ tông xa xôi có mấy chục luồng sáng xuyên nhanh trong không trung.

Dẫn đầu là một nam nhân, tuy tuấn tú nhưng tập hợp mắt mũi mày lại cho cảm giác kiệt ngạo bất thuần.

Một nam nhân chạy theo nói:

- Sư huynh, chốc lát nữa chúng ta sẽ đến Hắc Vụ tông.

Nam nhân cầm đầu gật đầu, mắt lấp lóe tia điên cuồng:

- Ừm!

Trước khi vực ngoại giới dung hợp Ngạo Thần tông của họ xưng bá một giới, đã không còn mục tiêu. Nhưng sau khi vực ngoại giới dung hợp, toàn tông môn rất hưng phấn, vì dung hợp là sẽ xuất hiện tông môn mới, lãnh thổ bị chiếm lĩnh sẽ càng lúc càng lớn.

Giọng nói trong hư không làm bọn họ phản ứng lại, đã có nhiều tông môn bắt đầu hành động, chiếm lĩnh lãnh địa xung quanh, hàng phục những tông môn này, cai quản một vực, trở thành bá chủ một phương.

- Ở ngay phía trước!

Các đệ tử Hắc Vụ tông đang điều chỉnh, có đệ tử bị chia nhiệm vụ đi xem xét tình hình xung quanh.

Bọn họ khác với Viêm Hoa tông, không có con dân, chỉ có nguyên tông môn, hoàng triều quản lý con dân.

Nhưng sau khi đến đây họ phát hiện những hoàng triều biến mất, không biết đi đâu rồi.

Đột nhiên đệ tử xem xét tình huống hư không hét lên, nhanh chóng thông báo:

- Có địch tập!

Trong đại điện, các trưởng lão đang bàn bạc sau này phải làm thế nào, bọn họ nghe cảnh báo kinh hoàng mặt biến sắc, không rõ là ai đến.

Vực ngoại giới mới dung hợp đã có địch tập, tốc độ nhanh chóng mặt.

Lúc trước họ còn vui mừng không xuất hiện trong phạm vi của Đạo Thanh Vô Lượng tông, nếu không đã bị tông môn khác hàng phục. Nhưng chưa mừng bao lâu thì có người đến, tốc độ siêu nhanh.

Mấy luồng sáng bay ra đại điện, ngước đầu nhìn chằm chằm hư không. Trên bầu trời có mặt thú dữ tợn hình thành từ khí thế khủng bố, mặt thú tức giận gầm rống.

Đây là khí thế ngưng tụ thành uy lực khủng bố.

Mấy chục luồng sáng lơ lửng bên trên Hắc Vụ tông.

Lão nhân tiếp đãi Lâm Phàm tiến lên, ôm quyền hỏi:

- Lão phu là trưởng lão của Hắc Vụ tông, Thổ Mông, không biết các vị là . . .?

Nam nhân lơ lửng trên trời cuồng ngạo nói:

- Câm mồm, toàn Hắc Vụ tông nghe lệnh!

Gã nhìn xuống dưới:

- Ngạo Thần tông muốn cai quản vực này, cho Hắc Vụ tông một

ngày suy nghĩ. Nếu muốn trở thành tông môn phụ thuộc của Ngạo Thần tông thì mang theo tài phú toàn tông đi Ngạo Thần tông nghe sai bảo, nếu chống cự thì sau một ngày Ngạo Thần tông sẽ san bằng Hắc Vụ tông, không tha cả chó gà!

- Cái gì!?

Một câu làm Hắc Vụ tông kinh sợ, bọn họ không ngờ đối phương càn rỡ như vậy.

Nam nhân Ngạo Thần tông cười nói:

- Kêu la cái gì, nói cho các ngươi, trong vòng một ngày phải đưa ra trả lời, nếu không Ngạo Thần tông sẽ san bằng tông môn các ngươi. Giết hết nam, sung công nữ!

Trong Hắc Vụ tông truyền ra một tiếng hét giận dữ:

- Càn rỡ!

Một thanh niên bay ra khỏi đám người, trừng mắt nhìn nhóm người kia.

Gã là đại đệ tử thủ tịch của Hắc Vụ tông, không ngờ có kẻ càn rỡ đến càn quấy tông môn, còn buông lời ngông cuồng, khiến gã rất tức giận.

Nam nhân Ngạo Thần tông bật cười, giọng trầm thấp nói:

- Càn rỡ? Lão tử chẳng những càn rỡ còn rất tàn nhẫn.

Dứt lời nam nhân biến mất tại chỗ, khi xuất hiện đã ở trước mặt đại đệ tử thủ tịch của Hắc Vụ tông.

Đại đệ tử thủ tịch của Hắc Vụ tông mặt biến sắc:

- Ngươi . . .!

Gã chưa phản ứng lại đã bị đấm vào ngực, lực lượng đó không cho gã có đường chống cự.

Đại đệ tử thủ tịch của Hắc Vụ tông như diều đứt dây bay ra, phun búng máu.

- Nói chuyện cẩn thận chút, nếu không sẽ chết người.

Thổ Mông tức giận quát:

- Cuồng vọng!

Có người dám hành hung trước mặt bọn họ, tội đáng muôn chết!

Nam nhân kiệt ngạo nói:

- Lão nhân, ta khuyên lão yên phận chút, đừng vì một phút sướng mà làm cả tông môn chôn cùng lão. Ngạo Thần tông có cường giả nhiều như mây, san bằng Hắc Vụ tông của lão chỉ cần nhấc tay một cái, nếu lão không tin cứ làm thử. Ta đứng yên tại đây, lão giết đi, cứ giết thoải mái, sau đó sẽ là đau khổ!

Ngô Long không thèm để Thổ Mông vào mắt, tuy thực lực của lão nhân này mạnh hơn gã nhưng gã không sợ, vì tông môn sau lưng gã không phải loại tông môn của Thổ Mông có thể chọc vào.

Các trưởng lão đi theo ra vội khuyên:

- Thổ Mông, bình tĩnh lại!

Thổ Mông tức giận nghiến răng, không ngờ bị một tiểu bối càn quấy ngay trong tông môn.

Một đệ tử lại gần xem xét tình hình của đại sư huynh bỗng đau thương hét lên:

- Trưởng lão, đại sư huynh đã chết!

Thổ Mông giật nảy mình:

- Cái gì?

Thổ Mông không ngờ đối phương còn giết người.

Ngô Long tiếc nuối lắc đầu:

- Đáng tiếc, yếu quá, ta đã nương tay rồi. Thôi, Hắc Vụ tông các ngươi mau suy nghĩ, trong một ngày phải đưa ra đáp án, nếu không sẽ biến mất.

- Chúng ta đi, đến tông môn tiếp theo.

Trước bao cặp mắt tức giận trong Hắc Vụ tông, Ngô Long dẫn theo đệ tử tông môn mình nghênh ngang rời đi.

Bên ngoài.

Một đệ tử vuốt mông ngựa:

- Sư huynh lợi hại, chiêu vừa rồi trực tiếp chấn vỡ trái tim của đối phương.

Ngô Long khinh thường cười nói:

- Hừ! Không ngờ thân thể của đệ tử tông môn này yếu ớt như vậy, không chịu nổi một kích. Tông môn tiếp theo ở đâu?

Đệ tử trả lời:

- Khởi bẩm sư huynh, tông môn tiếp theo cách Hắc Vụ tông rất gần, một ngày là đến nơi.

Ngô Long nói:

- Quá chậm, sử dụng thuật Phi Lôi tăng nhanh tốc độ, đã nói cho đối phương một ngày vậy thì một ngày, tuyệt đối không nhiều thêm nửa ngày.

- Vâng!

Đệ tử lấy một viên thủy tinh kỳ lạ ra, bóp mạnh, dưới chân nhóm người lan tràn lực lượng kỳ dị, giẫm chân một cái như sấm sét khoảnh khắc biến mất tại chỗ.

Tốc độ lên đến cực độ.

Vương Phù hỏi:

- Sư huynh, chỗ này là đâu? Tại sao trong thành trì có yêu thú ẩn núp?

Lâm Phàm nhìn Vương Phù, đôi mắt thay lời muốn nói: Ngươi hỏi ta thì ta biết hỏi ai?

Nhưng làm sư huynh không thể lộ vẻ mặt không hiểu được, nếu không sẽ làm các sư đệ thất vọng.

Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- Có nói thì sư đệ cũng không hiểu.

Vương Phù không hỏi sâu thêm:

- A, ra là vậy, sư đệ hiểu rồi.

Kim Quyền bất đắc dĩ nhìn, nói như không nói, bảo là người ta không hiểu nhưng ít ra hãy giải thích một chút chứ.

Lâm Phàm nở nụ cười, nhìn xem, lý do này tuyệt biết bao.

Chương 618: Đi, chúng ta đi bảo vệ hòa bình

Đối với Hắc Vụ tông thì gặp vực ngoại giới dung hợp đã làm bọn họ rất bi thương, họ yêu thích hòa bình không cách nào đánh lại những tông môn mạnh mẽ.

Bọn họ định ru rú trong chỗ này cả đời, không chọc vào ai.

Bọn họ điều tra Viêm Hoa tông láng giềng, phát hiện tông môn đó rất mạnh nhưng rất yêu hòa bình, không biết điều này là thật hay giả, bọn họ chỉ có thể chọn tin tưởng đối phương.

Không ngờ Ngạo Thần tông từ đâu chui ra, người kéo đến không có tu vi Đại Đế, thực lực của Hắc Vụ tông có thể trấn áp đối phương. Nhưng đối phương nói một đống lời làm họ sợ, không ai dám đụng vào.

Một trưởng lão bực bội hỏi:

- Giờ chúng ta phải làm sao đây?

Bọn họ bị đối phương bức ép, chỉ có thời gian một ngày, chờ qua một ngày tông môn đối phương sẽ san bằng tông môn của họ. Bọn họ đã chọc gì ai? Trời ơi, đất hỡi, đừng tàn nhẫn vậy chứ.

Không khí thê lương bao phủ Hắc Vụ tông.

Tôn Trọng Hành không chịu được khuất nhục như vậy, lên tiếng:

- Tông chủ, trưởng lão, mình hãy đi tìm Viêm Hoa tông giúp đỡ.

Đại đệ tử thủ tịch của tông môn bị người đánh chết tại chỗ, bọn họ không thể báo thù, thật sự là không nhịn được nữa.

Thổ Mông lắc đầu nói:

- Không kịp.

Tôn Trọng Hành chắc chắn nói, dường như đặt quyết tâm lớn:

- Tới kịp! Ta lại thi triển cấm thuật lần nữa, với tốc độ nhanh nhất đến Viêm Hoa tông. Mặc kệ thế nào tuyệt đối không thể để

Ngạo Thần tông khinh người quá đáng.

Thổ Mông nhíu mày nói:

- Nhưng tình huống của ngươi . . .

Với tình huống hiện giờ của Tôn Trọng Hành không thể thi triển cấm thuật trong thời gian ngắn này, hậu quả không thể tưởng tượng.

- Không sao, dù hậu quả nghiêm trọng nhưng so với tông môn thì không đáng gì. Tông chủ, trưởng lão, ta đi đây, hãy chờ tin tốt của ta.

Tôn Trọng Hành biến mất tại chỗ, đã hóa thành bóng đen dán sát mặt đất khoảnh khắc mất dấu.

Tôn Trọng Hành đã mở cấm thuật tăng tốc độ lên đến cực hạn.

Tôn Trọng Hành hóa thành bóng đen mặt đỏ rực, trong ngực đọng lại ngụm máu nhưng gã cố nén không phun ra, nếu không sẽ thất bại trong gang tấc.

Vương Phù giật mình kêu lên:

- Sư huynh, đã thanh lý hết thành trì gần đây, không ngờ ẩn giấu nhiều yêu thú nguy hiểm như vậy.

Vương Phù đi theo sư huynh không có dịp ra tay, vì đám yêu thú đều rất mạnh, chúng nó xem thành trì là địa bàn của mình. Nhưng với thủ đoạn của Lâm sư huynh thì đám yêu thú này khoảnh khắc tan tác hết.

Kim Quyền hỏi:

- Lâm phong chủ, bây giờ chúng ta về tông hay thanh lý tiếp?

Kim Quyền tràn đầy tò mò với thế giới sau khi vực ngoại giới dung hợp.

Lâm Phàm đáp:

- Về tông, tạm thời không cần thanh lý thành trì xa hơn. Lãnh thổ của Viêm Hoa tông chúng ta quá rộng lớn, thành trì quá xa xôi khó tránh khỏi lại bị xâm hại, quay về tìm cách nào đó mới được.

Câu này là nói cho nhóm Kim Quyền nghe, chứ theo ý của Lâm Phàm thì nên một đường san bằng, lấy lãnh thổ Viêm Hoa tông làm cơ sở đẩy ngã mấy tông môn khác, khiến các tông môn che chở thành

trì của mình, vậy là giải quyết xong xuôi.

Vương Phù gật đầu nói:

- Sư huynh nói có lý.

Vương Phù luôn tin tưởng Lâm sư huynh trăm phần trăm.

Kim Quyền cứ thấy là lạ nhưng trong một chốc không nghĩ ra, thôi, đi về rồi tính, sau đó có cách gì thì là chuyện về sau.

Khi cả nhóm về Viêm Hoa tông, Lâm Phàm báo cáo cho lão sư biết yêu thú trong từng thành trì đã bị hắn chém nát bấy, lén kiếm nhiều điểm, ít nhất được mấy chục vạn.

Có yêu thú là có thu nhập thêm.

Làm hắn kích động nhất là một tòa thành có mười bảy, tám con yêu thú đang chơi NP, cảnh tượng rất cay mắt. Nếu không phải tâm thái của Lâm Phàm tốt thì đã nổi khùng lên. Chỗ thần thánh của Viêm Hoa tông chúng ta bị chúng nó làm chuyện mất phong tục như vậy giữa ban ngày ban mặt, ai mà chịu được, phải bắt đi dạo phố thị chúng.

Nhưng gặp phải yêu thú thì Lâm Phàm nhịn xuống, dù sao là một đám cầm thú, ngươi có thể nói lý với chúng sao?

Nhiều đệ tử quay quanh Vương Phù, khi gã kể ra những gì thấy bên ngoài thì các đệ tử ngẩn ngơ. Bọn họ rất khó tưởng tượng thành trì sẽ biến thành như vậy, trở thành chốn tụ tập cho yêu thú.

Nghe Lâm sư huynh một mình giết bầy yêu thú thì các đệ tử vui vẻ cười, có Lâm sư huynh ở là mọi chuyện ổn cả.

Thiên địa phía xa.

Mấy chục luồng sáng rạch phá thiên địa, lòng bàn chân của họ như có sấm sét, tốc độ siêu nhanh, chớp mắt đã mất hút.

Ngô Long là đệ tử của Ngạo Thần tông nhưng không phải đệ tử bình thường, gã thuộc lớp đệ tử cấp cao, địa vị bằng một số trưởng lão khác.

Giọng nói giữa hư không tuyên bố các tông môn chiếm đất, Ngạo Thần tông phản ứng lại, cũng muốn hàng phục tất cả tông môn, thành lập thế lực lớn nhất.

Ngô Long nhíu chặt mày:

- Không biết tại sao mí mắt của mình luôn co giật.

Cảm giác này làm Ngô Long rất khó chịu, gã chưa bao giờ có cảm giác này.

Các đệ tử theo sau Ngô Long đều rất kiệt ngạo, cảm giác cao hơn người một bậc. Khi giáng lâm Hắc Vụ tông, thực lực của họ không thể so sánh với mấy trưởng lão kia nhưng vẫn tỏ ra ngông cuồng.

Bởi vì tông môn của họ rất mạnh, chỉ cần một ý nghĩ là san bằng Hắc Vụ tông.

Một đệ tử nói:

- Sư huynh, tông môn kia ở ngay phía trước.

Gã đã rất sốt ruột, chờ các tông môn quy thuận Ngạo Thần tông thì họ có thể đi tông phụ thuộc diễu võ dương oai, nữ nhân và tài phú đều là của bọn họ, muốn lấy cứ lấy, không cần hỏi ý ai.

- Ừm!

Ngô Long ném cảm giác khó chịu kia ra sau đầu, không muốn suy nghĩ nhiều, mục đích của gã là truyền lệnh chiêu hàng của Ngạo Thần tông ra ngoài, gã ước gì đối phương từ chối, khi đó có thể đại khai sát giới, giết máu chảy thành sông.

Sau khi vực ngoại giới dung hợp Ngô Long chưa giết người vực ngoại. Người mới bị gã giết quá yếu, hình như là đại sư huynh thủ tịch gì đó, thực lực như thế mà làm đại sư huynh thủ tịch, quá mất mặt.

Đệ tử canh giữ sơn môn Viêm Hoa tông phát hiện vô số luồng sáng bắn tới thì ngây người, sau đó gõ cảnh báo.

Lâm Phàm đang thổi phồng chuyện bên ngoài với lão sư, nghe tiếng cảnh báo thì khó hiểu nhìn trời.

Lâm Phàm nói:

- Lão sư, có người đến, hơi thở là lạ, không phải người tốt.

Thiên Tu kinh ngạc hỏi:

- Dựa vào hơi thở có thể cảm giác ra người tốt người xấu?

Lâm Phàm nghiêm túc nói:

- Vì là thiên phú.

Đây đúng là thiên phú, khứu giác của hắn rất nhạy, mùi đang bay tới thật khiến người ghét.

Ngô Long lơ lửng giữa trời, phát hiện tông môn này hơi xa xỉ, kiến trúc hào hoa còn hơn Ngạo Thần tông bọn họ.

Các đệ tử cảnh giác nhìn trời, hỏi:

- Các ngươi là ai? Tại sao đến Viêm Hoa tông?

Người đến không có ý tốt, nếu mang thiện ý thì nên đi vào từ cửa sơn môn chứ không phải bay thẳng tới, rõ ràng là khiêu khích.

Ngô Long mặt biến sắc sau đó bật cười:

- Viêm Hoa tông? Viêm Hoa tông nghe lệnh! Ngạo Thần tông muốn cai quản vực này, cho các ngươi một ngày suy nghĩ . . .

Dùng từ giống hệt lúc tuyên bố với Hắc Vụ tông. Các đệ tử tức giận, bọn họ không ngờ có tông môn não tàn như thế, dám can đảm càn quấy với Viêm Hoa tông, chẳng lẽ không biết phong chủ Vô Địch phong của tông môn chúng ta là ai sao?

Lâm Phàm nói:

- Lão sư, đám người này hơi càn rỡ.

Thiên Tu trầm giọng nói:

- Đồ nhi, chúng ta chưa từng nghe về Ngạo Thần tông, xem ra họ muốn bắt chước các tông môn kia khống chế các tông phái, cai quản một vực, không ngờ tìm đến Viêm Hoa tông chúng ta.

- Lão sư, tạm gác chuyện này lại, để đồ nhi đi gặp tên kia.

Lâm Phàm đã suy nghĩ rồi, hắn muốn thăm dò xem nội tình của Ngạo Thần tông thế nào. Nếu mạnh thì coi như các ngươi giỏi, nếu không đủ mạnh . . . vậy hậu quả sẽ rất tuyệt.

Chọc phải khắc tinh của tội ác thì không đùa được đâu.

- Lâm sư huynh!

Các sư đệ đang tức giận trông thấy sư huynh đến đều nhường con đường, giận dữ nói:

- Lâm sư huynh, mấy tên đó quá càn rỡ!

Lâm Phàm nghe các sư đệ oán trách, bật cười nói:

- Các sư đệ hãy bình tĩnh, đừng nóng. Chúng ta là sứ giả hòa bình, trân trọng hòa bình, sao có thể nóng nảy được.

Các đệ tử đang bực tức nghe Lâm sư huynh nói thì bình tĩnh lại. Lâm sư huynh nói đúng, không thể nóng nảy.

Ngô Long thấy người bên dưới cứ nhìn mình, làm gã gai người, rất khó chịu. Ngô Long là ai? Chưa bao giờ có ai dám nhìn gã như thế.

Ngô Long bá đạo nói, khí thế khác biệt:

- Trả lời đi, các ngươi có nghe những lời ta vừa nói không?

Lâm Phàm hỏi:

- Có nghe, nhưng bản phong chủ muốn hỏi ngươi một câu, thực lực của ngươi trong tông môn thế nào? Cách biệt bao lớn với người mạnh nhất tông môn các ngươi? Cách mấy cảnh giới?

Ngô Long tức giận quát:

- Càn rỡ! Lão tử hỏi ngươi, chẳng lẽ ngươi không nghe thấy!?

Răng rắc một tiếng, người Ngô Long biến lớn, cao hai thước, cơ bắp nhô cục cục, khí thế kinh khủng bùng nổ.

Ngô Long đáp xuống trước mặt Lâm Phàm, ngông cuồng nói:

- Tông môn như các ngươi quá nhỏ yếu, nếu ai không phục cứ giết ta. Nhưng các ngươi nhớ kỹ, Ngạo Thần tông sẽ san bằng Viêm Hoa tông các ngươi, không tha chó gà!

Lâm Phàm hơi ngửa đầu lên, tiểu tử này có chút táo bạo, không dễ nói chuyện, một lời không hợp liền biến to, không thân thiện chút nào.

Đệ tử Ngạo Thần tông khen ngợi:

- Ngô sư huynh tu luyện Thánh Thể Công đến cảnh giới này rồi,

thật là đáng . . .

Chợt đám đệ tử như thấy quỷ, sợ đến không nói nên lời.

- Sư . . . sư huynh . . .

Ngô Long quay đầu khó hiểu nhìn sư đệ, không biết bọn họ muốn nói cái gì.

Ngô Long chợt thấy dưới đất có bóng đen dần to ra, bao phủ gã. Tim Ngô Long rớt cái bịch, có linh cảm không may.

Một giọng nói chui vào lỗ tai Ngô Long:

- Này, có phải ngươi cảm thấy mình rất lớn?

Ngô Long căng thẳng chậm rãi quay đầu.

Khi nhìn rõ thân hình trước mắt thì Ngô Long sợ đứng tim.

Đây còn là người sao?

Bộp!

Lâm Phàm mở ra Cuồng Thân, bàn tay đập xuống chụp đầu Ngô Long xách lên ngang với tầm mắt mình:

- Đang hỏi ngươi đấy, có mấy cảnh giới cao hơn tu vi của ngươi?

Ngô Long nuốt nước miếng:

- Ngươi . . . ngươi muốn làm gì?

Lâm Phàm co nắm tay đấm vào bụng đối phương.

Ngô Long phun búng máu, cảm giác máu cuộn trào trong người sắp tuôn ra bằng đường miệng.

Lâm Phàm hỏi:

- Đang hỏi ngươi, có mấy đại cảnh giới trên tu vi của ngươi?

Trán Ngô Long rịn mồ hôi lạnh:

- Hai . . . hai cái.

Gã như gặp quỷ, vì sao đối phương không sợ gã? Dù không sợ gã cũng nên sợ Ngạo Thần tông chứ.

Lâm Phàm nở nụ cười, hai đại cảnh giới vậy tức là đỉnh cao cỡ Thần cảnh.

Thần cảnh tầm thường cũng dám đi ra học người khác chiếm lĩnh tông môn, trong Viêm Hoa tông cộng thêm mấy người dọn nhà vệ sinh có gần năm mươi Thần cảnh, nhưng không ai dám ra ngoài quậy, còn Ngạo Thần tông dám đi chiếm lĩnh, chán sống rồi.

Lâm Phàm hỏi:

- Lão sư nói xem nên làm sao?

Thiên Tu hỏi ngược lại:

- Đồ nhi thấy thế nào?

Lâm Phàm nói:

- Lão sư, Viêm Hoa tông chúng ta là sứ giả chính nghĩa, bảo vệ hòa bình. Nếu không có hòa bình thì mình sáng tạo ra hòa bình. Ngạo Thần tông gì đó hình như rất thích chiến tranh, cho nên chúng ta phải đi ngăn họ lại.

- Vậy thì đi.

- Đi! Chúng ta đi bảo vệ hòa bình!

Ngô Long ngây người.

Tình huống gì thế này?

Bọn họ đến chiêu hàng mà sao bây giờ thành ra đối phương muốn đi Ngạo Thần tông?

Chương 619: Ưm, lão tổ nhà các ngươi bị người chém chết

- Sư huynh bị hạ rồi!

Các đệ tử Ngạo Thần tông luống cuống, trong lòng họ tôn sùng sư huynh nhất vậy mà bị đệ tử của tông môn này chộp trong lòng bàn tay. Hình thể của đối phương quá lớn, rất kinh khủng.

Một đệ tử hét lên:

- Chạy!

Sau đó mọi người phản ứng lại, bỏ mặc sư huynh, quay đầu chạy mất dép, chạy nhanh hết mức có thể.

Lâm Phàm hỏi:

- Lão sư nói xem, đám người kia hiếu chiến như vậy, tông môn chúng ta còn chỗ cho họ phản tỉnh tội ác của mình không?

Thiên Tu lắc đầu, tiếc nuối nói:

- Không có chỗ trống, quét dọn nhà vệ sinh trong tông môn đều là Thần cảnh, đám người kia thực lực quá kém, tạm thời không có chỗ cho họ phản tỉnh.

Lâm Phàm nhìn phía xa:

- Cũng đúng, Thần cảnh chỉ có thể dọn nhà vệ sinh, mấy tên kia không có cả tư cách dọn dẹp nhà vệ sinh.

Đã để đám người kia chạy mất, mà không cần sốt ruột làm gì.

Ngô Long kêu gọi:

- Đám khốn kiếp, mau trở về cứu ta!

Ngô Long không ngờ các sư đệ vứt bỏ mình, không thèm nhìn gã cái nào, còn tình nghĩa cùng tông không vậy?

- Thôi đủ rồi.

Lâm Phàm lặng lẽ lấy Lang Nha Bổng ra, biến lớn, sau đó lắc cổ tay đập về phía chân trời.

Đám đệ tử chạy vắt giò lên cổ phát hiện trời tối sầm, ngước đầu lên sợ tới mức hồn vía lên mây.

Phập xoẹt!

Gai nhọn trên Lang Nha Bổng đâm thủng thân thể một đệ tử, gai càng lúc càng thô nong nứt người đệ tử kia thành đống thịt vụn máu loãng.

- Hơi bị tàn nhẫn.

Người khác không thấy tình trạng thê thảm của đám đệ tử nhưng Lâm Phàm là người thực hành, hắn thấy rõ ràng, cái chết rất thảm thiết.

Bùm!

Lang Nha Bổng đập xuống, hư không chấn động, máu loãng đổ rào rào.

Ngô Long trợn mắt há hốc mồm, tim đập nhanh, người gì khủng khiếp quá.

Đệ tử Viêm Hoa tông bình tĩnh nhìn, bọn họ đã thói quen phong cách của sư huynh, không thấy có gì kỳ.

Một luồng sáng từ dưới đất bay vụt tới, sau đó khựng lại, bóng người trồi lên mặt đất, hộc ngụm máu, mặt trắng như tờ giấy, người bị thương hấp hối.

- Lâm phong chủ, cứu mạng!

Tôn Trọng Hành rất lo lắng, vì nhanh chóng chạy tới Viêm Hoa tông xin giúp đỡ không tiếc vận dụng cấm thuật trong khi bị thương nặng, tuy sẽ không mất mạng nhưng trong vòng vài năm không có cách nào sử dụng tu vi.

Lâm Phàm sửng sốt:

- Ngươi là ai?

Bóng đen đến quá đột ngột, lạ mặt, mở miệng đã kêu cứu mạng.

- Tại hạ tên Tôn Trọng Hành, Hắc Vụ tông ta gặp Ngạo . . . ủa,

sao hắn ở đây?

Tôn Trọng Hành mới nói một nửa vô tình nhìn sang Ngô Long thì ngây người.

Cái tên này chẳng phải là kẻ cực kỳ cuồng vọng lúc ở tông của họ mà, sao giờ như gà con bị người xách trong tay?

Khoan!

Tôn Trọng Hành chợt nghĩ đến một chuyện cực kỳ khủng bố, đối phương đi tông môn tiếp theo có lẽ là đến Viêm Hoa tông.

- Phụt!

Tôn Trọng Hành ngửa đầu phun búng máu lên cao vài chục trượng, không chịu nổi sự thật này, đi tới đi lui hóa ra uổng công.

Tôn Trọng Hành trợn trắng mắt ngã xuống đất, đã xỉu.

Lâm Phàm trố mắt, thộn mặt ra:

- Chuyện gì vậy?

Người này đến tấu hài à? Hay xảy ra chuyện gì rồi? Sao trông như bị đòn đánh mạnh, thoáng chốc chết ngất.

Thiên Tu cũng hoang mang:

- Đồ nhi quen người này hả?

Người này đến vội vàng chắc có chuyện gì, nhưng sao xỉu rồi.

- Chắc không quen, nhưng đồ nhi có nói với lão sư về Hắc Vụ tông rồi, tông môn rất thân thiện.

Lâm Phàm ngẫm nghĩ, nói với đệ tử xung quanh:

- Ai qua đây nâng người này xuống, nhìn xem đã chết chưa, nếu chưa chết thì chăm sóc tốt chút.

Hắn còn bận việc, không rảnh quan tâm mấy chuyện khác.

- Lão sư, chúng ta đi Ngạo Thần tông một chuyến nào, để xem tông môn kia lợi hại đến đâu.

Lâm Phàm hơi sốt ruột, nếu Ngạo Thần tông thật sự rất càn rỡ

thì phải san bằng nó, hốt một mớ điểm.

Gần đây hắn rất phiền, cái gì cũng thiếu, chưa sáng tạo ra công pháp thần giai, ngẫm lại đã thấy nhức đầu.

Sau khi vực ngoại giới dung hợp Lâm Phàm không biết người ta mạnh đến mức nào, nhưng chắc chắn có rất nhiều cường giả.

Đạo Thanh Vô Lượng tông là một tông môn rất mạnh, nếu không đã chẳng vênh váo như vậy.

Dọc đường đi Ngô Long phập phồng lo sợ, gã cảm giác cái tên này siêu khủng bố.

Ngô Long ổn định tâm thần, cố giữ bình tĩnh nói:

- Thật ra ta khuyên các ngươi tốt nhất hãy thả ta ra.

Lâm Phàm cười hỏi:

- Tại sao?

Lâm Phàm vốn xa lạ chỗ này, ngẫu nhiên mới phát hiện Hắc Vụ tông, không ngờ có tông môn chủ động tới cửa khiêu khích.

Thật thú vị.

Lâm Phàm đã hỏi thực lực tổng thể của tông môn đối phương, nếu rất mạnh thì đành thôi, bên mình giữ bình tĩnh, không cần vừa lên đã đánh túi bụi. Nhưng tiểu tử bị hắn xách trong tay nói chỉ có hai đẳng cấp tu luyện cao hơn gã, vậy thì Lâm Phàm sẽ không nhịn, phải làm một trận đã đời.

Ngô Long phồng can đảm lên hăm dọa:

- Vì các ngươi không thể tưởng tượng sự cường đại của Ngạo Thần tông, thúc phụ của ta là trưởng lão trong Ngạo Thần tông. Nếu ngươi làm gì ta thì khi đó sẽ không kịp hối hận, toàn tông sẽ chôn cùng ngươi chỉ vì một phút nông nỗi của ngươi. Nhưng nếu ngươi thả ta ra ngay bây giờ thì bỏ qua chuyện này.

Ngô Long biết khả năng đối phương tha mình là rất thấp, sẽ không thành công. Nhưng mặc kệ thế nào gã muốn thử một lần, ai biết có thành công hay không.

Thiên Tu dừng bước lại, chỉ về phía xa:

- Đồ nhi, chắc ở chỗ đó.

Lâm Phàm nhìn theo.

Ngạo Thần tông ở phía xa rất là hùng vĩ, một tòa kiến trúc cao đâm mây, nhìn là biết không tầm thường.

- Ghê gớm, kiến trúc của Ngạo Thần tông rất hoa lệ.

Ngô Long thầm đắc ý, cười toe nói:

- Thế này có là gì, kiến trúc đó bình thường đối với Ngạo Thần tông ta, ngươi đã nhìn ra Ngạo Thần tông mạnh cỡ nào, chỉ cần . . .

Ngô Long chưa nói hết câu bỗng xảy ra việc lớn kinh dị.

Kiến trúc cao đâm mây như bị người chém đứt nặng nề rơi xuống, bụi bay mù mịt bao phủ Ngạo Thần tông.

Ngô Long giật nảy mình:

- Cái gì? Đã xảy ra chuyện gì?

Gã cảm giác tông môn xảy ra chuyện, nếu không thì sao xuất hiện biến cố như vậy.

Một giọng động trời vang vọng thiên địa:

- Ngạo Thần tông, các ngươi gan to bằng trời, dám phái đệ tử đến phái của ra, khiến môn phái của bổn tọa quy hàng các ngươi. Hôm nay sẽ dùng máu của các ngươi rửa sỉ nhục này!

Giọng nói hùng hồn, dù nhóm Lâm Phàm cách khá xa cũng nghe rõ mồn một.

Lâm Phàm tiếc nuối lắc đầu:

- Hình như tông môn của ngươi xảy ra chuyện rồi.

- Không thể nào!

Ngô Long không tin có người to gan đến Ngạo Thần tông gây sự, ảo giác, chắc chắn là ảo giác.

Đột nhiên một luồng sáng bay lên từ tông môn phía chân trời xa.

Giọng nói già nua vang vọng thiên địa, làm mây trắng cuồn cuộn:

- Ngô là thái thượng lão tổ của Ngạo Thần tông, dám can đảm hủy kiến trúc của tông ta, không biết sống chết!

Ngô Long hăng tiết gà, trợn to mắt nói:

- Lão tổ đi ra! Ổn rồi, chỉ cần lão tổ rời núi thì kẻ to gan đến phá tiêu đời.

Ngô Long mới nói xong, một luồng sáng trắng từ trên trời giáng xuống chém lão tổ thành hai nửa, tiếng gào thét vang vọng thiên địa, làm mọi người sợ hãi.

Lâm Phàm nói:

- Ừ, lão tổ của các ngươi đã tiêu đời, không địch nổi một chiêu, vừa ra mặt đã bị giết. Không biết các ngươi nghĩ gì, thực lực có bấy nhiêu cũng dám xưng vương xưng bá, bị khùng à.

Lâm Phàm nghĩ có lẽ Ngạo Thần tông bị nhũn não, thực lực nhiêu đó mà dám huênh hoang càn rỡ. Còn chọc vào tông mạnh, người ta không nói một tiếng giết ngược về, rất có phong phạm của hắn.

Tí tách tí tách!

Ngô Long nhìn trân trân, khuôn mặt kiệt ngạo bất thuần từ khi nào trở nên thấp thỏm lo âu, đũng quần ướt nhẹp.

Gã sợ chết khiếp, lão tổ của Ngạo Thần tông thật sự bị người giết, chỉ trong vòng một chiêu, không có cơ hội chống cự. Người kia rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Lâm Phàm nói:

- Lão sư về trước đi, nơi này quả nhiên hơi phức tạp.

Mang lão sư theo bên cạnh hơi không an toàn, nhưng hắn không thể nói thật là lão sư ở đây rất vướng víu, đồ nhi muốn tự do bung lụa, lão sư mau về đi.

Nếu Lâm Phàm nói như thế sẽ chọc lão sư hộc máu chết.

Thiên Tu ngây người:

- Vậy còn đồ nhi?

Lão cũng rất muốn ở lại, nhưng biết bình thường đồ nhi không

đáng tin, vào lúc then chốt sẽ không đùa.

Lâm Phàm nói:

- Đồ nhi ở lại nhìn xem, lão sư yên tâm, không lẽ đồ nhi sẽ bị rắc rối gì sao?

Thiên Tu ngẫm nghĩ, đồng ý:

- Được rồi, vậy đồ nhi hãy cẩn thận, vi sư về trước, sau khi vực ngoại giới dung hợp mọi thứ không quá an toàn.

Chờ lão sư rời đi, Lâm Phàm nhấc chân đi về phía Ngạo Thần tông.

Lúc này hắn phải ra sân, xem thử thực lực của những cường giả kia thế nào.

Ngô Long thấy đối phương đi tới tông môn của mình thì hoảng hốt:

- Ngươi làm gì, ngươi muốn làm gì?

Lão tổ tông môn bị người chém, gã mà về chẳng khác nào tự tìm đường chết.

- Ngươi muốn trở lại thì ta không ngăn cản, nhưng ngươi thả ta ra được không?

Lâm Phàm chộp cánh tay Ngô Long dần nghiêng ra sau làm gã hoảng hồn, không biết đối phương muốn làm gì.

Lâm Phàm bỗng vung cổ tay ném Ngô Long ra ngoài, hắn biến mất tại chỗ, khi xuất hiện thì đã chắp tay sau lưng, đạp trên người Ngô Long.

- Không tệ, cách ra sân thế này rất bá đạo, người ta ngự kiếm bay, bản phong chủ nên ngự người.

Lâm Phàm không sợ chết chút nào, hắn muốn đụng độ một số người vực ngoại giới, thăm dò giá thị trường, không thể khoanh tay bỏ mặc tất cả, đến lúc đó sẽ bị lạc hậu.

Ngô Long hét thảm:

- A!

Ngô Long rất ức chế, không ngờ mình sẽ có ngày này.

Chương 620: Kiểu làm này khiến người hết chịu nổi

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

- Chờ chút nữa tới hiện trường mình nên nói cái gì nhỉ?

Lâm Phàm hơi căng thẳng, lát nữa sẽ gặp người vực ngoại giới, không biết bề ngoài của họ thế nào, có thân thiện không? Hay rất tà ác?

Tất cả điều đó làm hắn hồi hộp.

Nhưng làm người phát ngôn hình tượng Viêm Hoa tông, lần đầu gặp mặt người vực ngoại giới, hắn phải cố gắng giữ phong phạm, không thể mất mặt.

Phương xa.

Ngạo Thần tông chìm trong khủng hoảng.

Bọn họ vô pháp vô thiên, độc tôn một mình trong bát hoang.

Đương nhiên đó là lúc vực ngoại giới chưa dung hợp, bọn họ mạnh nhất. Sau khi vực ngoại giới dung hợp thì tâm thái của họ chưa chuyển đổi.

Họ bị Đạo Thanh Vô Lượng tông tuyên bố rung động thiên địa kích thích, cũng muốn công chiếm tông môn xung quanh làm bá chủ một phương lĩnh vực.

Không ngờ gặp phải tai họa chưa từng có, người ta giết tới cửa.

Thái thượng lão tổ tung hoành thiên địa hiện ra với đời, các đệ tử tăng vọt sĩ khí. Nhưng khoảnh khắc lão tổ bị luồng sáng trắng không biết tên chém trúng hóa thành mưa máu rơi xuống các góc tông môn.

Một lão nhân hơi thở dâng trào, tuy đã già nhưng phát ra hơi thở rất bá đạo.

Một đám đệ tử đứng sau lưng lão nhân, bọn họ cười nhạt khinh thường.

Sau khi vực ngoại giới dung hợp họ ôm cảnh giác lớn với thế giới xa lạ này.

Không ai biết vực ngoại giới sẽ biến thành hình dạng thế nào, bọn họ làm việc điệu thấp, không ngờ có người tìm tới cửa đòi Bắc Sơn phủ bọn họ quy hàng, làm người ta cười chết.

Một đệ tử đứng sau lưng lão nhân khí thế phi phàm, cầm trường kiếm chỉ vào lão nhân của Ngạo Thần tông:

- Quỳ xuống!

Lão nhân này là tông chủ của Ngạo Thần tông, ngây người trước cảnh này, lão không ngờ một đệ tử trẻ mà dám cầm kiếm, cuồng vọng bắt lão quỳ xuống.

Cái này . . .

Tông chủ Ngạo Thần tông lạnh lùng nói:

- Ngươi nói cái gì? Dù thực lực của các ngươi cường đại nhưng lão phu là chủ một tông, ngươi kêu lão phu quỳ xuống?

Đệ tử trẻ gằn giọng, mắt lóe tia sáng lạnh, một con rồng băng quấn quanh trường kiếm trong tay gã:

- Quỳ xuống cho ta!

Đầu rồng ngẩng cao thở một hơi, nhiệt độ quanh thân kiếm giảm mạnh.

Tông chủ Ngạo Thần tông rực cháy lửa giận quát:

- Nhãi ranh này, chưa mọc đủ lông đã kiêu ngạo như vậy, người lớn nhà ngươi còn chưa nói gì mà ngươi đã càn rỡ, không để ai vào mắt sao?

Đệ tử cầm kiếm cười khẩy nói:

- Thế nào? Lão bất tử nhà ngươi còn biết châm ngòi ly gián?

Đệ tử cầm kiếm nhìn lão nhân đứng im lặng bên cạnh mình, cao ngạo hỏi:

- Gọi ta là gì?

Lão nhân cung kính nói:

- Thiếu phủ chủ.

Thiếu phủ chủ rất là vừa lòng gật đầu:

- Ừm!

Sau đó thân kiếm lạnh lẽo gác ngang trên cổ tông chủ Ngạo Thần tông, thiếu phủ chủ ngẩng cao đầu, khuôn mặt coi thường nói:

- Đã nghe chưa? Ta là thiếu phủ chủ, ngươi nói ta có tư cách không? Bây giờ ta kêu ngươi quỳ xuống, ngươi không nghe hiểu sao?

Tim tông chủ Ngạo Thần tông rớt cái bịch, không ngờ người trẻ tuổi này là thiếu phủ chủ. Ngẫm lại lão nhân kia một chiêu giết lão tổ tông môn, tim tông chủ Ngạo Thần tông đập nhanh, thầm la tiêu đời.

Lại nhìn đệ tử xung quanh, tất cả ngồi xổm xuống, phập phồng lo sợ không có chút ý định chống cự.

Tông chủ Ngạo Thần tông biết thế là xong, tông môn không có sức chiến một trận.

Lão nhân này thực lực quá mạnh, lão tổ bị giết, các cường giả trong tông môn bị khí thế đè ép quỳ rạp dưới đất, không có đường chống cự.

Nếu biết trước thì đã không xúc động quyết định sai đệ tử đi hàng phục tông môn xung quanh.

Vô địch quá lâu khiến lòng tự phụ trướng phình, nhưng đâu biết mới quyết định không lâu đã bị người đánh tới tận tông môn, rất muốn khóc.

Phập phụt!

Bóng kiếm lấp lóe, một lỗ tai dính máu vạch một đường cong rớt xuống đất.

Tông chủ Ngạo Thần tông hét thảm:

- A!

Miệng vết thương chớp mắt kết băng, một mảnh trắng xóa.

Thiếu phủ chủ liếc qua:

- Ngươi không nghe rõ ta nói gì sao? Ta kêu ngươi quỳ xuống! Cho thêm một cơ hội, nếu ngươi vẫn không nghe hiểu thì lỗ tai bên kia cũng sẽ rớt xuống!

Tông chủ Ngạo Thần tông tức điên, muốn liều mạng với tên này, nhưng ngẫm lại thực lực của lão nhân kia thì tông chủ Ngạo Thần tông hèn. Nhưng nếu quỳ xuống trước mặt người trẻ tuổi sẽ mất hết sĩ diện.

Nhưng giữ sĩ diện thì sẽ mất mạng.

Trong lúc tông chủ Ngạo Thần tông do dự chợt nghe tiếng nổ.

Hai chân Lâm Phàm giẫm mạnh người Ngô Long rơi xuống, lúc sắp xuống Ngạo Thần tông thì nhấc chân đạp không khí, chậm rãi đáp xuống.

Thân thể Ngô Long như đạn tên lửa rơi mạnh xuống, đầu đụng vào ngực thiếu phủ chủ.

Lâm Phàm cười chào:

- Các vị khỏe.

Gặp đám người vực ngoại giới xa lạ làm Lâm Phàm rất tò mò, như giao tiếp với người ngoài hành tinh.

Tông chủ Ngạo Thần tông ngớ người ra, ai đến vậy?

Lão nhân Bắc Sơn phủ nhìn Lâm Phàm, lòng thầm căng thẳng nhưng mặt ngoài rất bình tĩnh, ít nhất không có vẻ gì quá giật mình.

Chợt có tiếng hét:

- A!

- Thiếu phủ chủ!

Tiếng hét thê lương hơi thảm, không biết xảy ra chuyện gì.

Lão nhân nhìn về phía thiếu phủ chủ, rùng mình, không thể tin được, sau đó mắt lão rực cháy lửa giận nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm khó hiểu hỏi:

- Sao vậy?

Hắn nhìn theo hướng phát ra âm thanh, khi thấy rõ tình huống thì ngây người.

Làm thế nào mà tạo thành hình ảnh đó? Cách làm khiến người không tin nổi.

Trên một vách tường phía xa, một nam nhân bị đóng đinh trên tường, nhưng đây không phải trọng điểm, quan trọng là đầu của Ngô Long xuyên thủng ngực nam nhân kia, đầu khảm vào ngực. Hai người giao nhau thành hình chữ thập đóng đinh trên vách tường.

Lâm Phàm cảm giác mình phải chịu trách nhiệm sự cố lần này:

- Nếu ta nói đây là hiểu lầm thì các ngươi có tin không?

Lâm Phàm không ngờ bị lật xe, hắn đáp xuống bình thường nhưng xe thì tự chạy lung tung, còn đâm chết người.

Hiện trường tĩnh lặng.

Các đệ tử Bắc Sơn phủ kinh hoàng.

Thiếu phủ chủ đã chết, chết ngay trước mắt bọn họ, sau khi trở về sẽ bị phủ chủ đánh chết.

Bọn họ không dám nhìn bộ dạng thê thảm của thiếu phủ chủ, sao có thể chết thảm như thế, chưa từng thấy kiểu chết này.

- Được rồi, bản phong chủ biết các ngươi không tin, nhưng mặc kệ các ngươi có tin hay không thì người đã chết, các ngươi nói xem phải làm sao?

Lâm Phàm phát hiện ánh mắt đám người này nhìn hắn hơi khác, có lửa giận, một chút khủng hoảng nơi đáy mắt.

Hết cách, người đã bị đụng chết, còn đụng thủng ngực, dù có năng lực to bằng trời cũng không thể sống nổi.

Tông chủ Ngạo Thần tông chớp chớp mắt, tình huống ập đến quá đột ngột, mà cái xác kia trông thật quen mắt, không thấy mặt mũi nhưng quần áo là của Ngạo Thần tông bọn họ.

Tông chủ Ngạo Thần tông ngẫm nghĩ, chợt nhớ đến một chuyện

khủng bố, đó là người đột nhiên xuất hiện này cũng đến kiếm chuyện với Ngạo Thần tông.

Răng rắc! Răng rắc!

Tiếng khớp xương ngón tay bẻ.

Lão nhân tức giận quát:

- Bổn tọa ước gì lột da ngươi ra!

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Không thể lột da, hay chém ta nhé?

Lâm Phàm chấp nhận mức độ lớn nhất là chém chết, lột da rất máu me, độc ác, tuyệt đối không nhận. Lâm Phàm phát hiện lão nhân này thực lực rất mạnh, phát ra hơi thở không giống bình thường, ít nhất cao hơn hẳn một đẳng cấp.

Lão nhân nổi điên:

- Theo bổn tọa về nhận cái chết!

Lão nhân bay lên, năm ngón tay chộp Lâm Phàm.

Bàn tay che kín trời trông rất bình thường mà kinh thiên động địa, như thể cả thiên địa bị năm ngón tay che đậy.

Lâm Phàm mừng rỡ, dồn hết sức co chặt nắm đấm đánh ra:

- Đến hay, để thử lực lượng của ngươi!

- A? Lợi hại thật!

Khi nắm đấm va chạm với năm ngón tay thì Lâm Phàm cảm giác đối phương bộc phát ra lực lượng đúng là không giống bình thường, khiến hắn hơi khó ngăn chặn.

Lâm Phàm nhủ thầm:

- Đã gặp tông mạnh, vực ngoại giới dung hợp sao có thể không xuất hiện cường giả.

Lâm Phàm lùi lại, thu tay về, vung máu chảy xuống năm ngón tay.

Đệ tử Bắc Sơn phủ kinh thán, không ngờ cái tên giết thiếu phủ chủ này mạnh đến vậy, có thể đỡ một chiêu của trưởng lão.

Tông chủ Ngạo Thần tông ngoan ngoãn đứng im không nói tiếng nào, bây giờ im lặng mới có cơ hội sống, trong lòng thì thầm rít gào:

- Đánh đi, mau đánh nhau!

Đối phương đánh ngươi chết ta sống thì hy vọng sống bên phe bọn họ mới tới.

Tông chủ Ngạo Thần tông đã rất hối hận, không ngờ sau khi vực ngoại giới dung hợp nguy hiểm đến vậy, Ngạo Thần tông không có đường chống cự.

Mất mát nặng nề.

Lão nhân lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, ngươi giết thiếu phủ chủ của tông ta, tốt nhất hãy bó tay chịu trói, theo bổn tọa về nhận cái chết. Nếu không thì những người liên quan với ngươi đều bị bắt, không ai chạy thoát!

Nếu không mang hung thủ về thì dù là lão cũng không chịu nổi lửa giận từ phủ chủ.

Có lẽ người khác không biết chứ lão rất rõ ràng, phủ chủ chỉ có một đứa con này. Vì phủ chủ tu luyện một loại công pháp đã tự chém nguyên dương, sau này không sinh con được nữa.

Giờ thiếu phủ chủ chết ở đây, phủ chủ bị đoạn tử tuyệt tôn, không điên lên mới lạ.

Lâm Phàm nói:

- Lão già kia, nói chuyện phải có lý, bản phong chủ không giết thiếu phủ chủ của các ngươi, là người Ngạo Thần tông giết, hắn đâm thủng người thiếu phủ chủ của các ngươi, liên quan gì đến bản phong chủ?

Lâm Phàm tuyệt đối không thừa nhận chuyện này, vì nếu thừa nhận chẳng phải nói lên tài xế lâu năm như hắn cũng có ngày bị lật xe? Sau này còn ai tin tưởng kỹ thuật của hắn?

Tông chủ Ngạo Thần tông hết hồn, rống to:

- Ngươi đừng ngậm máu phun người, người này không phải đệ

tử của tông ta! Tiểu tử này rõ ràng muốn vu oan, có thù sâu như biển với Bắc Sơn phủ các ngươi! Ngạo Thần tông ta xin góp phần sức. Các đệ tử nghe lệnh, hãy giúp vị đại nhân này bắt lấy tên đó!

Còn tông chủ Ngạo Thần tông sẽ tìm cơ hội bỏ chạy.

Chương 621: Chỉ là vết thương nhỏ

- Ôi chao, trời ạ, ngươi biết xem tình huống quá chứ, Ngạo Thần tông các ngươi muốn các tông môn ở khu vực này thần phục, còn bây giờ quỳ liếm giúp người khác, xem ra đã bị đánh phục.

Ngạo Thần tông khiến người hơi thất vọng, đường đường là một tông môn, nếu tông chủ không có cốt khí thì tông môn này không có chút hy vọng.

- Càn rỡ! Ngạo Thần tông ta muốn tông môn khác thần phục chúng ta bao giờ? Vực ngoại giới dung hợp, tất cả là người một nhà, những gì Ngạo Thần tông ta làm chẳng qua đang đùa với các tông. Còn ngươi dám giết thiếu phủ chủ của Bắc Sơn phủ, tông ta không thể khoanh tay ngồi nhìn!

Tông chủ Ngạo Thần tông nhìn lão nhân đứng một bên, chân thành nói:

- Xin hãy yên tâm, tông ta sẽ phối hợp bắt giữ người này!

Lão nhân tức giận xanh mặt, không thể để tiểu tử này rời đi, nếu không thì khi trở về khó báo lên trên.

Lão hiểu rõ sự khủng bố của phủ chủ, nhiều năm qua phủ chủ ngày càng biến thái. Lão biết nếu phủ chủ hay tin thiếu phủ chủ bị người giết thì sẽ nổi điên.

Lão nhân quay đầu qua nói:

- Tốt, bắt giữ tiểu tử này thì sẽ tha cho Ngạo Thần tông các ngươi khỏi chết.

Khoảnh khắc lão nhân quay đầu Lâm Phàm co giò bỏ chạy. Đấu cứng ngay mặt là rất cần thiết, nhưng đôi khi phải xem tình huống nữa. Thực lực của lão bất tử này hơi bị mạnh, bỏ chạy trước là hơn.

Các đệ tử hét lên:

- Trưởng lão, hắn chạy kìa!

Nhưng không ai dám xông lên, không ai muốn làm con tốt hy sinh. Thực lực của tiểu tử này lộ rõ, có thể sống sót trong tay trưởng

lão thì không phải nhân vật đơn giản.

Nếu bọn họ đi lên sợ là chết cũng không biết mình chết như thế nào.

Lão nhân dứt khoát bay lên đuổi theo từ xa:

- Tiểu tử, đứng lại cho bổn tọa!

Tông chủ Ngạo Thần tông và các trưởng lão liếc nhau, ánh mắt như đang giao lưu bí mật gì.

Đệ tử Bắc Sơn phủ nhìn bọn họ:

- Sao các ngươi còn không đuổi theo?

Tông chủ Ngạo Thần tông gật đầu nói:

- Đuổi theo chứ, đuổi theo ngay đây!

Tông chủ Ngạo Thần tông thừa dịp mọi người không chú ý, năm ngón tay ngưng tụ lực lượng trấn áp đệ tử Bắc Sơn phủ.

- Cái gì? Ngạo Thần tông các ngươi muốn làm gì!?

Đệ tử Bắc Sơn phủ bị tông chủ Ngạo Thần tông giết hết, không chừa một người.

Các trưởng lão Ngạo Thần tông ngây ra, tông chủ ác dữ vậy, giết thật sao?

Tông chủ Ngạo Thần tông rống to:

- Còn đứng ngây ra đó làm gì? Không mau dời hết tài phú trong tông môn đi!

Các trưởng lão trong tông môn rất ngốc, tông chủ đã ra tay giết hết đám người kia vậy mà bọn họ còn đứng đực mặt ra đó không biết làm gì.

Tưởng Bắc Sơn phủ sẽ thật sự tha cho họ sao?

Dù đối phương chịu tha cho họ thì tông chủ Ngạo Thần tông cũng rất khó chịu. Dựa vào cái gì? Trước khi vực ngoại giới dung hợp Ngạo Thần tông là tông lớn số một, sao có thể trở thành tông môn phụ thuộc của người khác. Nên thừa dịp lão nhân rời đi tông chủ liền hành động, giết hết đám đệ tử kia, sau đó mang theo tất cả

tài phú tông môn bỏ chạy.

Một trưởng lão hỏi:

- Tông chủ, vậy là mình bỏ lại tông môn này?

Đây là tâm huyết bao nhiêu năm của họ, nếu bỏ lại tông môn thì sau này biết đi đâu tìm chỗ thích hợp gầy dựng lại?

- Không cần, mang theo bảo bối và đệ tử, trên đời này chẳng lẽ không có chỗ cho chúng ta nương náu? Đi, đừng lề mề, nếu lão thất phu kia trở lại thì không ai đi được!

Tông chủ nói xong bay thẳng đến bảo khố tông môn, dọn sạch tất cả rồi ẩn vào hư không, bay đi xa.

Lâm Phàm bay lượn trong không trung, rất bất đắc dĩ với lão già cố chấp:

- Lão già này, ngươi bị điên à? Bản phong chủ đã nói không phải bản phong chủ giết, mắt ngươi mù sao? Cứ đuổi theo bản phong chủ không tha.

Con người mãi mãi không tin vào thứ mắt mình trông thấy, luôn tin vào điều mình muốn.

Lão nhân này rõ ràng ghét hắn, thấy rõ tên kia chết như thế nào vậy mà không chịu tin, cứ khăng khăng là hắn giết, người này còn da mặt không vậy? Rõ ràng là Ngô Long chui đầu vào ngực đối phương, chẳng qua dùng sức hơi mạnh lỡ đụng thủng.

Đương nhiên cũng có phần lỗi của đối phương, thực lực không mạnh thì đừng ngông, nếu là cường giả thì đã phản ứng lại ngay rồi.

Lão nhân tức giận rít gào:

- Khốn kiếp, đứng lại cho bổn tọa! Ngươi có biết mình sắp hại chết bao nhiêu người không? Chờ bổn tọa bắt được ngươi phải lột da rút gân! Hắn là thiếu phủ chủ của Bắc Sơn phủ, sao ngươi dám to gan giết hắn!?

Lửa giận có thể đốt cháy chư thiên, lão hận, vì sao khi ấy không cảnh giác. Lão biết có thứ gì bay tới nhưng vẫn dửng dưng, vì lão là trưởng lão, gặp chuyện phải giữ bình tĩnh, ai ngờ cuối cùng làm lão sợ chết ngất.

Lâm Phàm bất đắc dĩ, lão nhân này ở phía sau đuổi theo chết đi

sống lại, ném một đống lời hăm dọa. Ài, thôi, hắn không ngờ lão nhân này nội tâm mãnh liệt vậy, một sợi thần kinh thẳng, xem tình hình thì không giết hắn là lão sẽ không bỏ qua.

Lâm Phàm không chạy nữa, hắn tạm dừng trong hư không, hắn lười dây dưa với đối phương, còn bận rộn nhiều chuyện.

Trước kia còn trẻ không hiểu chuyện, yêu thích đánh nhau, nhưng hiện tại hắn lớn rồi, chỉ muốn tăng thực lực sau đó đánh phục đối phương.

Lão nhân sắp xông lên nhưng thấy tiểu tử này đứng giữa hư không thì thầm cảnh giác.

Lâm Phàm mở miệng nói:

- Được rồi, lão già nói đi, lão muốn thế nào?

Vực ngoại giới dung hợp biến đổi lớn, Lâm Phàm không biết Bắc Sơn phủ như thế nào, hắn cũng không muốn biết, bởi vì không cần thiết. Đối với loại người như Lâm Phàm thì bất cứ tồn tại nào đều là đá kê chân.

Nhật Chiếu tông trước kia làm Lâm Phàm lo lắng, Thánh Đường tông cũng khiến hắn lo, nhưng sau đó thì sao? Bất giác đã bị hắn đẩy ngã.

Lâm Phàm đã nhìn thấu hết, bây giờ ngươi rất ghê gớm nhưng chẳng đáng gì, có thể đi đến cuối cùng mới là thật sự.

Lão nhân tức giận quát, tóc đen bay lên:

- Ngươi giết thiếu phủ chủ còn hỏi bổn tọa muốn sao? Bổn tọa muốn mạng của ngươi!

Lâm Phàm phất tay, không nói nhiều:

- Rồi, muốn mạng chứ gì, lấy mau lên, bản phong chủ đứng đây không đánh trả, tùy lão.

Người ta muốn mạng của hắn thì cũng được, cứ làm như hiện giờ, hắn lười nói nhiều. Muốn lấy mạng của hắn thì cứ lấy, đừng lề mề.

Lão nhân cảnh giác:

- Cái gì?

Tiểu tử này mới nói cái gì? Hắn đứng im không nhúc nhích, bên trong chắc chắn có vấn đề, nếu không thì người có đầu óc bình thường sẽ không nói ra lời như vậy.

- Mau lên, bản phong chủ không có nhiều thời gian lãng phí với lão.

Lâm Phàm nhìn sắc trời, hai mặt trời bắt đầu rơi xuống.

Thực lực của lão nhân này rất mạnh, mạnh hơn hắn,

Lão nhân không ra tay ngay:

- Rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì?

Lão nhân nhủ thầm không biết tiểu tử này muốn làm gì, không lẽ đã chuẩn bị hậu chiêu? Ví dụ khi lão chém tới thì đụng vào điều kiện nào đó, bị đánh trả lại.

Khả năng này rất lớn.

Không được, tuyệt đối không thể mắc lừa.

Lâm Phàm thấy lão nhân đứng im không nhúc nhích thì hơi mất kiên nhẫn. Đã nói đứng im cho giết rồi mà lão còn lề mề, lúc trước đòi chém đòi giết, giờ không hành động, bị khùng à?

Lãng phí thời gian của mọi người thì vui lắm sao?

- Không giết thì thôi, bản phong chủ không rảnh lãng phí thời gian với lão.

Lâm Phàm định quay người chạy tiếp, hô lên:

- Bản phong chủ đã cho lão cơ hội, là tự lão không chịu giết. Nếu lão còn đuổi theo bản phong chủ thì lão là con chó!

Lâm Phàm nói xong chạy mất.

Lão nhân khùng lên, không ngờ tiểu tử này dám nhục mạ mình, nhưng nói thật thì lão không dám ra tay, vì không doán ra.

Đột nhiên bầu trời trong xanh vạn dặm không mây bỗng biến đổi kinh người, hình như có thứ gì từ trên trời giáng xuống.

Khi nhìn lên trời, lão nhân ngây người, Lâm Phàm cũng ngẩn ngơ.

Một luồng sáng rạch phá hư không, thiên địa bị chém làm đôi, khe rãnh xuất hiện, tầng mây nổi lên trên, vô cùng kinh dị.

Khoảnh khắc luồng sáng rơi xuống, tốc độ nhanh đến nỗi làm người ta khó phản ứng lại.

Lâm Phàm cũng không nhìn kịp tốc độ, nhưng tay trái giơ lên muốn bắt lấy luồng sáng, đây là kiếm quang, đã kích phát buff.

Xoẹt phập!

Kiếm quang chém xuống, bàn tay Lâm Phàm vỡ ra, hắn phản ứng lại nghiêng người né tránh.

Động đất, một khe rãnh sâu không thấy đáy xuất hiện, không biết sâu cạn, càng không biết khe rãnh lan tràn đến đâu.

Lâm Phàm kinh thán:

- Mạnh quá!

Đây mới là cường giả thật sự, làm hắn không có năng lực phản ứng lại, khủng bố vượt sức tưởng tượng, tuyệt đối không phải cường giả bình thường.

Không biết từ khi nào lão nhân luôn truy sát Lâm Phàm chộp lấy cánh tay hắn:

- Mau trốn!

Họ rơi xuống đất, núp sau cây cổ chọc trời.

Khuôn mặt lão nghiêm túc nói:

- Giấu hơi thở, có người đến.

Quả nhiên, cách không xa có hai quả cầu ánh sáng lấp lóe, sấm sét thô to che đậy thiên địa, tiếng nổ ầm ầm làm người đời kinh sợ.

- Lợi hại.

Dị tượng rất mạnh, Lâm Phàm cũng làm được nhưng hắn không thể tạo ra cảnh hùng hồn như vậy.

Làm Lâm Phàm thấy lạ là lão nhân này kéo hắn cùng trốn, chẳng phải vừa rồi muốn giết hắn sao? Bây giờ lão làm vậy là vì sao?

Lão nhân phát hiện ánh mắt của Lâm Phàm, tay siết chặt tay hắn hơn như sợ hắn chạy mất:

- Ngươi giết thiếu phủ chủ, bổn tọa phải mang ngươi trở lại chịu chết chứ không thể để ngươi chết ở đây, nếu không thì bổn tọa cũng sẽ gặp họa.

Lâm Phàm nói:

- À, vậy có thể thả lỏng chút không? Bị nắm hơi đau.

Vẻ mặt lão khủng hoảng nói:

- Đừng nói chuyện, sẽ bị phát hiện.

Hơi thở vừa rồi quá mạnh, khó thể chống cự, đến bây giờ trán lão còn ướt mồ hôi lạnh, đó là bị khí thế áp chế.

Nhưng nhìn biểu tình của tiểu tử này làm lão sửng sốt, lại nhìn bàn tay bị cắt nát của hắn đã máu thịt nhầy nhụa, máu chảy ròng ròng vậy mà mặt hắn không đổi sắc.

- Vết thương của ngươi . . .

Lâm Phàm nhìn thoảng qua, thản nhiên nói:

- Chỉ là vết thương nhỏ.

Lão nhân hết hồn, ghê gớm quá.

Chương 622: Bản phong chủ thích xưng hô như thế

Lâm Phàm mặc kệ cổ tay chảy bao nhiêu máu, ước chừng đựng đầy thau nhỏ.

Lâm Phàm đã bị hai quả cầu ánh sáng giữa hư không hấp dẫn, không phải quả cầu ánh sáng đánh nhau mà có hai người đang đấu lung tung, vì quá mạnh nên tỏa sáng.

Lão nhân cảm giác không thể tiếp tục như vậy, cổ tay của tiểu tử này chảy máu ròng ròng, lão nhìn mà trái tim co thắt.

Khi lão nhân ngước đầu lên thì kinh ngạc nói:

- Mặt của ngươi trắng quá.

Lão nhân dám nói nếu cứ để mặc thì tiểu tử này sẽ chết vì đổ máu quá nhiều.

Lâm Phàm nhìn chằm chằm tình huống hiện trường, nghe câu đó quay lại sờ mặt mình, vui vẻ hỏi:

- Thật không? Mặt của bản phong chủ thật sự trắng lên?

Một trắng che trăm xấu, câu này không giả, hơn nữa hắn vốn đẹp trai tuấn tú, nếu da trắng hơn nữa thì càng điển trai.

Lâm Phàm hơi thay đổi thái độ với lão nhân này, ít ra lão không phải loại người ngu xuẩn, biết nói chút tiếng người.

Khóe môi lão nhân co giật, muốn đập đầu chết cho rồi.

Hắn không rõ tình huống của mình hiện giờ sao? Đây là do chảy máu quá nhiều nên mặt trắng, cứ tiếp tục thế này sẽ chết người.

Lão nhân không muốn để tiểu tử này chết ở đây, phải mang hắn lành lặn trở về để còn ăn nói với bên trên.

Lão biết tính cách của phủ chủ vui giận thất thường, không ai biết sẽ xảy ra chuyện khủng bố gì.

Lão nhân lấy một viên đan dược ra muốn cứng rắn nhét vào

miệng Lâm Phàm.

Lâm Phàm đẩy lão nhân, trừng mắt quát:

- Bị điên à, làm gì đấy!

Lão nhân buông tiếng thở dài:

- Đây là thánh dược trị thương, nếu không chữa vết thương trên cổ tay của ngươi nhẹ thì choáng váng, nặng thì đổ máu quá nhiều mà chết. Và nhỏ giọng một chút, đừng để bị nghe thấy!

Tình hình hiện giờ không ổn, giữa hư không đánh nhau kịch liệt, lão và Lâm Phàm không thể nào tham dự vào, nếu bị đối phương phát hiện không biết hai người sẽ chết như thế nào.

Lâm Phàm nói:

- Chữa cái gì, bản phong chủ đã nói đây là vết thương nhỏ, lão thì biết gì.

Lâm Phàm cảm thấy lão nhân này hơi phiền, đã bảo là vết thương nhỏ rồi, mất máu quá nhiều cái gì, hắn đang tinh thần phơi phới.

- Suỵt suỵt! Nhỏ giọng một chút, đừng làm tiếng động lớn!

Lão nhân rất muốn chết, lão không hiểu nổi tiểu tử này có phải bị khùng rồi không?

Ở bên ngoài hai cường giả đấu kinh thiên động địa, núi sông vỡ nát, còn hắn thì dửng dưng như không, nói chuyện lớn tiếng, không biết hai chữ 'sợ hãi' viết như thế nào sao?

Hơn nữa cái này gọi là vết thương nhỏ? Bàn tay đã nát bét, máu chảy ướt đất, hắn không có cảm giác gì sao? Không thấy đau chút nào?

- Đừng phiền ta, lo xem coi xảy ra chuyện gì.

Lâm Phàm như phát hiện đất liền mới, hai cường giả đánh chết đi sống lại, nếu hốt một mớ thì hắn giàu to.

Đánh mau, đánh càng dữ dội càng tốt.

Dường như giữa hư không xảy ra biến đổi, hai quả cầu ánh sáng ngày càng gần hơn, một cái đỏ thắm, một cái trắng như thánh cầu

thiên sứ thuần khiết.

Hai quả cầu ánh sáng va chạm với nhau, hư không vỡ tan, lực lượng trùng kích khuếch tán bốn phương tám hướng.

Hai người Lâm Phàm cách thật xa cũng không chịu nổi.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Thật lợi hại.

Thực lực như vậy khó mà phỏng đoán, không ngờ sau khi vực ngoại giới dung hợp xuất hiện nhân vật mạnh đến mức này.

Lão nhân chộp Lâm Phàm kéo ra ngoài:

- Đi, đi theo ta.

Thừa dịp lúc này rời đi mới là hành động sáng suốt.

Lâm Phàm xem hào hứng, hắn cảm giác cơ hội sắp đến, rất vui vẻ.

Bị lão nhân cứng rắn kéo đi, Lâm Phàm tức giận nạt:

- Lão bị điên hả?

Giọng của hắn rất lớn, vang rõ trong không trung.

Lão nhân muốn nói gì nhưng bỗng cơ mặt cứng nhắc như hóa đá.

Một giọng nói vang vọng trong thiên địa:

- Viên Chân, tạm dừng tay, nơi này có người!

Hai quả cầu ánh sáng trên trời dần tan biến, hai bóng người thay thế.

Khi hai bóng người hiện ra trong không trung thì thiên địa trở nên nặng trĩu.

Lâm Phàm lẩm bẩm:

- Bị phát hiện.

Lâm Phàm thất vọng nhìn lão nhân, tâm thái quá yếu ớt, gặp cường giả thì ngây người, về sau làm sao sống.

Lão nhân phản ứng lại:

- Tiêu đời.

Lão thấp thỏm lo âu, ở trước mặt cường giả như vậy có lẽ không có đường đánh trả.

Lâm Phàm ngẫm nghĩ, sau đó dường như nghĩ tới điều gì:

- Lão già, đừng nói bản phong chủ không cho lão cơ hội. Bản phong chủ thấy lão không giống người xấu, chút nữa hãy chạy đi, bản phong chủ ra ngoài cản chân họ cho lão.

Lão nhân sửng sốt:

- Cái gì?

Lão không ngờ tiểu tử này nói ra lời như vậy, mà khoan, rốt cuộc hắn suy nghĩ cái gì? Không lẽ muốn hố chết lão?

- Đừng cái gì nữa, nhớ kỹ, thiếu phủ chủ gì đó của lão không phải bản phong chủ giết, là bị đệ tử Ngạo Thần tông đâm chết. Tuy dính líu chút ít với bản phong chủ nhưng liên quan không lớn, đừng cắn chết không nhả. Rồi, cứ vậy đi, bản phong chủ đi ra ngoài cản chút, lão thừa dịp bỏ chạy. Nhớ kỹ, bản phong chủ là Lâm Phàm, tâm thái của lão rất kém, sau này phải cố bình tĩnh hơn.

Lâm Phàm nói xong tay phải vuốt vạt áo, tay trái thì . . . cứ để nó tiếp tục đổ máu.

Lâm Phàm bình tĩnh đi tới gần hai người, cười nói:

- Hai vị, các người đánh thật xuất sắc, bản phong chủ đứng xem thật lâu không ngờ bị phát hiện.

Lão nhân đã chuẩn bị tinh thần bị tiểu tử này bán đứng, nhưng nghe hắn nói câu đó thì ngây ra. Hắn thật sự không bán đứng lão, thật sự sáng tạo cơ hội chạy trốn cho lão.

Lão nhân hoang mang:

- Không lẽ mình nhìn lầm?

Nghĩ kỹ lại cũng đúng, đệ tử Ngạo Thần tông đụng đầu không liên quan nhiều đến tiểu tử này.

Lão nhìn Lâm Phàm, nhớ kỹ khuôn mặt của hắn sau đó bỏ chạy

nhanh. Nhưng lão không dám trốn vào hư không, sợ bị đối phương một chiêu giết.

- Tiểu tử giỏi, đời này bổn tọa chưa từng phục ai, lần này phục ngươi!

Giữa hư không, nam nhân trung niên mặc áo trắng lạnh lùng nhìn Lâm Phàm:

- Chỉ là con kiến, giết là được.

Nhưng khi nam nhân trung niên áo trắng định ra tay thì nam nhân khác lên tiếng:

- Viên Chân, ngươi đúng là đồ mặt dày, xuống tay với kẻ yếu, ngươi giỏi lắm.

Viên Chân bình tĩnh nói:

- Xích Cửu Sát, ngươi có thể cứu hắn.

Khí thế khuấy động phong vân, Viên Chân toát ra uy áp cực kỳ cường đại. Nhưng đối với Lâm Phàm thì uy áp gì đó chỉ như không khí, chẳng hề ảnh hưởng đến hắn.

Lâm Phàm không vui nói:

- Này, mới rồi là đồ khốn nạn nhà ngươi nói bản phong chủ là con kiến phải không?

Tuy cường giả có đặc quyền nhưng dù vậy không thể tùy tiện chửi người.

- Ha ha ha! Lợi hại, lợi hại, người của vực ngoại giới này thật ghê gớm. Viên Chân, không phải mọi người đều sợ ngươi.

Xích Cửu Sát mặc áo giáp đen ngòm, ngực giáp khắc đồ án kỳ lạ, tóc đen như thác đổ xuống phối hợp đường nét gương mặt rất là hào khí, nhưng nhìn liền biết không phải người tốt.

Viên Chân thì càng mặt người da thú, không phải người tốt.

Viên Chân tức giận trừng mắt Lâm Phàm:

- Con kiến kia, muốn chết!

Lâm Phàm bình tĩnh ngước đầu lên:

- Được rồi, bản phong chủ là con kiến được chưa. Các ngươi đánh tiếp đi, không liên quan gì đến bản phong chủ, đi đây.

Lâm Phàm nói xong đi về phía xa.

Không thể quấy nhiễu người ta đại chiến, nếu hai người không đánh nữa hắn sẽ lỗ to.

Đột nhiên hơi thở sắc bén bắn tới sau lưng Lâm Phàm, khi hắn quay đầu thì bị đánh trúng ngực, phun ra búng máu, tê liệt dưới đất.

Sắc mặt Xích Cửu Sát hơi thay đổi:

- Viên Chân, khi vực ngoại giới chưa dung hợp ngươi đã đấu với ta, hiện giờ dung hợp ngươi vẫn muốn đấu với ta. Ngươi tự cho là chủ chính đạo, xuống tay lại tàn nhẫn, giả tạo hơn ta.

- Hừ! Ai biết hắn có phải là người của Xích Cửu Sát nhà ngươi không?

Dứt lời hai người lại đánh nhau.

Mười giây sau.

Lâm Phàm mở mắt ra, nằm dưới đất lẳng lặng nhìn trời.

- Ác thật, nhưng thôi bỏ qua, chờ các ngươi đánh đã. Mà mạnh thật, nếu đấu cứng mình không có sức đánh lại, chờ xem tình huống cuối cùng thế nào.

Lần này xem như biết mặt cường giả sau khi vực ngoại giới dung hợp, đúng là rất mạnh, Thần cảnh không thể đấu cứng.

Nhưng mặc kệ có thể đấu cứng hay không đều phải liều một phen.

Lâm Phàm giơ tay lên nặn một giọt máu bắn ra xa, giọt máu rơi xuống một cọng cỏ xanh, hắn làm vậy để phòng ngừa.

Không biết qua bao lâu, tình huống giữa hư không dần yên tĩnh, nhưng để lại dị tượng kinh người.

Lâm Phàm đứng lên:

- Lợi hại.

Hắn thấy phía xa khảm một quả cầu to, chia làm hai nửa, một

trắng một đỏ, liên tục va chạm như sóng triều.

Không thấy rõ tình hình bên trong, phải vào xem mới được. Lâm Phàm không ngờ trong phạm vi này xuất hiện cường giả như thế, xem ra vực ngoại giới dung hợp không phải để kẻ yếu và kẻ yếu cùng nhau, tùy cơ truyền tống mới đúng.

Viên Chân và Xích Cửu Sát đứng im không nhúc nhích, người này không làm gì người kia được, nhưng hai cặp mắt nhìn nhau chằm chằm như lưu luyến.

Viên Chân cười nói:

- Khi đấu với ngươi thì ta đã thông báo cho người khác, đợi bọn họ đến thân báu này của ngươi sẽ thuộc về ta.

Xích Cửu Sát không nói chuyện, không ngờ Viên Chân âm hiểm như vậy.

Chợt một giọng nói vang lên:

- Đánh sao rồi?

Hai người sửng sốt, nhìn theo hướng phát ra âm thanh, không ngờ là tiểu tử vừa rồi.

Đặc biệt là Viên Chân càng không tin được, rõ ràng chiêu vừa rồi đã giết tiểu tử này mà sao hắn xuất hiện ở đây?

Viên Chân đen mặt, mở miệng nói:

- Chàng trai, không ngờ ngươi còn sống, thật là tốt quá, mau giết ma đầu kia.

- Đừng kêu bản phong chủ là chàng trai, bản phong chủ thích ngươi gọi bản phong chủ là con kiến.

Lâm Phàm phát hiện hai người này hình như không thể nhúc nhích, nhất là cái tên mới nãy xuống tay ác với hắn giờ xưng hô hắn là chàng trai, chẳng khác nào nhận hèn.

Xích Cửu Sát bật cười.

Lâm Phàm nhìn đối phương, không hề sợ hãi hai người mạnh cỡ nào:

- Ngươi cười gì? Có cái gì buồn cười?

Cường giả và kẻ yếu, bản phong chủ cũng từ kẻ yếu đi lên, chẳng qua hiện giờ cường giả lại cao hơn, hắn phải tiếp tục từ kẻ yếu cố gắng mạnh, chuyện này rất bình thường, không có gì ghê gớm.

- Tiểu tử, ta cười cũng không được?

Xích Cửu Sát không ngờ sau khi vực ngoại giới dung hợp gặp tiểu tử như vậy, thực lực không mạnh nhưng lá gan to kinh người.

Hắn không biết tình huống hiện giờ sao?

Lâm Phàm nói:

- Không được.

Viên Chân xen lời:

- Chàng trai, ta là chủ chính đạo, cái kẻ trước mắt ngươi là tà ma. Lúc trước không biết ngươi có phải là thuộc hạ của hắn hay không nên mới ra tay với ngươi, xin đừng để bụng.

Lâm Phàm lườm Viên Chân:

- Ngươi ngốc à, bản phong chủ mới bảo ngươi kêu bản phong chủ là gì?

- Tiểu tử không phải con kiến thì sao có thể xưng hô là con kiến được.

Viên Chân thầm giận, không ngờ thằng nhãi khốn kiếp này dám nói năng kiểu đó với mình, nhưng lúc này phải vuốt lông hắn.

- Miễn, bản phong chủ thích xưng hô này, gọi đi.

- Con kiến.

Lâm Phàm điên lên:

- Tổ cha nó! Dám kêu thật!?

Lâm Phàm chửi thầm trong bụng, nói chơi mà tưởng thật? Xem ra thật sự coi bản phong chủ là con kiến, không thể tha thứ.

Chương 623: Đời bây giờ chết cũng khó

Lâm Phàm cảm giác vận may của mình khá tốt, đi Ngạo Thần tông phát hiện có cường giả, sau đó bị cường giả này truy sát, lại đụng phải người càng mạnh.

Lâm Phàm rất là thỏa mãn nghĩ:

- Thì ra con đường cường giả còn rất xa xôi, tốt lắm, tốt lắm.

Đời người phải có chút theo đuổi, nếu không sẽ rất chán.

Nhưng cường giả thì có sao, nhìn hai người trước mắt xem, một tên hèn, một tên bị khùng.

Chết vô ích một lần, lại đợi lâu như vậy rốt cuộc chờ đối phương đánh tới kiệt sức.

Tuy Lâm Phàm không biết tình huống của hai người thế nào, nhưng hắn có thể ba hoa nhiều như vậy đủ thấy hai người tạm thời không thể làm gì hắn.

Viên Chân nghiêm túc nói:

- Con kiến, nghe bổn tọa nói đây, bổn tọa không bao giờ gạt người. Người trước mặt ngươi thật sự là tà ma, nếu ngươi không giết hắn, chờ khi hắn thoát ra được chắc chắn sẽ giết ngươi!

Viên Chân toát ra hơi thở chính đạo rất đậm đặc, nếu lơ ngơ mới ra đời hoặc tâm trí không vững chắc sẽ bị biểu tượng này dụ dỗ.

Xích Cửu Sát cười nhìn Viên Chân, gã chưa từng thấy biểu tình này của Viên Chân, đổi sắc mặt nhanh đến nỗi làm gã mở rộng tầm mắt.

Lâm Phàm liếc qua Xích Cửu Sát:

- Ngươi cười cái gì? Bản phong chủ hỏi ngươi có phải bị điên không? Cười từ đầu đến bây giờ, không hiểu ngươi thấy cái gì buồn cười.

Lâm Phàm cảm thấy đầu óc của người này không bình thường, tự đứng đó cười mãi, mà cười rất xấu.

Xích Cửu Sát nhìn Lâm Phàm:

- Chẳng lẽ không cho cười? Ta cười đường đường là chủ chính đạo mà có ngày nói những lời đó với một kẻ yếu, thật là mở rộng tầm mắt.

Viên Chân dõng dạc nói:

- Xích Cửu Sát, ngươi nói vậy là sao? Con kiến, đừng nghe lời một phía của hắn. Giờ hắn đã bị bổn tọa áp chế không thể nhúc nhích, nếu hắn không thể động đậy thì chắc chắn sẽ đại khai sát giới. Vì bầu trời trong xanh, xin nhờ con kiến ra tay đi!

Viên Chân cứ cảm giác tiểu tử này bị khùng, làm gì có ai đòi người ta xưng hô mình là con kiến? Nhưng đối phương đã xin nhờ thì gã phải đồng ý, dụ đối phương xuôi theo đã chờ gã thoát ra hoặc trợ thủ đến thì sẽ cho tiểu tử này biết mặt.

Lâm Phàm nhìn Xích Cửu Sát, hỏi:

- Hắn nói thật không? Ngươi thật sự sẽ đại khai sát giới?

Xích Cửu Sát cười nói:

- Đúng, hắn nói đều là thật. Đã bảo là ma thì tất nhiên sẽ đại khai sát giới. Nhưng ngươi quá yếu, ta không bao giờ giết kẻ yếu, bởi vì không lọt vào mắt.

Trông gã không chút sợ hãi, càng không thèm để tình huống hiện giờ vào mắt.

Viên Chân gầm rống:

- Nghe thấy chưa? Hắn thật sự sẽ đại khai sát giới! Đừng tin lời nói dối của hắn, cái gì mà kẻ yếu, không lọt vào mắt, toàn là lời lừa phỉnh!

Sau đó Viên Chân biến sắc mặt hỏi:

- Ngươi làm gì? Con kiến, ngươi định làm cái gì!?

Lâm Phàm đến gần Viên Chân, giở trò sờ tay đối phương. Chiếc nhẫn rất chói mắt, trông hơi cổ xưa, nhìn là biết không phải thứ thường.

Viên Chân thấy con kiến định tháo nhẫn của mình thì tức điên, đó là bảo bối của gã, gia sản của gã, sao có thể bị con kiến lấy mất.

Tay Lâm Phàm nhanh nhẹn gỡ nhẫn:

- Thứ này của ngươi không tệ, tạm tịch thu, nếu ngươi có thể nhúc nhích thì làm thử xem.

Khó khăn mới gặp người lợi hại như vậy, phải hốt một mẻ, tài phú nào đều cần dựa vào sức mình đi tìm. Còn mấy người tích lũy tài phú từ từ thì xứng đáng nghèo cả đời, làm như hắn mới mau, nhích ngón tay là tiền vào túi.

Lửa cháy bỏng trái tim Viên Chân, ước gì giết tiểu tử này ngay. Nhưng tình huống hiện tại là gã không thể nhúc nhích, ai động đậy trước là khí thế bị yếu, thua ngay.

Trong khi Viên Chân nổi giận thì xảy ra chuyện khiến gã càng khủng hoảng:

- Con kiến, ngươi muốn làm gì? Làm gì?

Lâm Phàm sờ từ đầu Viên Chân xuống ống quần, không bỏ qua một chỗ nào, thứ gì có thể lấy được là hắn hốt hết.

- Áo khoác của ngươi không tệ, sáng lấp lánh, còn có hơi thở kỳ diệu, rất tốt.

Lâm Phàm nghĩ nếu tặng áo này cho lão sư sẽ là món quà không tệ.

- Tiểu súc sinh!

Lòng Viên Chân như từng đợt sóng triều không ngừng vỗ bờ đá, rất muốn giết đối phương.

Xích Cửu Sát cười to bảo:

- Ha ha ha! Tiểu tử, giỏi lắm, rất gan dạ. Nếu không phải thực lực của ngươi quá yếu khó lọt vào mắt thì ta muốn quen với ngươi.

Lâm Phàm lột sạch Viên Chân chỉ chừa quần cộc, sau đó đi tới trước mặt Xích Cửu Sát:

- Tuy thần kinh của ngươi hơi trục trặc, cuối cùng bày tỏ thân thiện với bản phong chủ nhưng dù vậy không thể cho ngươi ngoại lệ.

Sau đó hai tay Lâm Phàm sờ soạng người Xích Cửu Sát, thứ nên lấy đều phải lấy đi.

Trên ngón tay Xích Cửu Sát đeo một chiếc nhẫn, hình dạng như xương khô, trông rất không tầm thường.

- Tiểu tử, ngươi thật sự không sợ chết?

Xích Cửu Sát không ngờ tiểu tử này thật sự gan to bằng trời, chẳng những lột sạch Viên Chân còn đặt mục tiêu vào gã.

Lâm Phàm hào hứng lột đồ, nghe lời này thì bình tĩnh lắc đầu nói:

- Chết? Chết có gì mà sợ. Và ngươi đừng tùy tiện bắt chuyện làm quen, dám nói bản phong chủ thực lực quá yếu, khó lọt vào mắt? Ngươi không biết nếu có thể làm bằng hữu với bản phong chủ thì cả đời ôm chân to rồi. Tuy bây giờ thực lực của ngươi hơi lợi hại nhưng chưa đủ tư cách trở thành bằng hữu của bản phong chủ, đừng mơ.

Xích Cửu Sát đứng đó khóe môi co giật, sững sờ nhìn tiểu tử trước mắt. Gã phát hiện đầu óc của tiểu tử này bị trục trặc.

Rất nhanh, Xích Cửu Sát cảm giác hơi lạnh, khi phản ứng lại thì đã bị tiểu tử này lột sạch.

Lâm Phàm bỏ hết đồ vật thu gom được vào trữ vật giới chỉ, sau đó lấy nồi ra đi tới trước mặt Viên Chân, huơ tay ước lượng, cảm giác cái nồi không đủ.

Viên Chân nói nhanh:

- Con kiến, ngươi định làm gì? Hắn mới là mục tiêu, tà ma nên bị mỗi người tru. Nếu ngươi tru sát hắn sẽ là công lớn.

Viên Chân chắc chắn một điều rằng tiểu tử này bị khùng.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Dùng nồi không được, ngươi mạnh như vậy chắc thân thể rất cứng, đập nồi xuống chưa chắc làm trầy da.

Lâm Phàm lấy Lang Nha Bổng ra, gai nhọn lóe tia sắc bén lạnh lẽo chói mắt, khiến người thầm sợ.

Lâm Phàm vừa lòng gật gù, chỉ Lang Nha Bổng vào Viên Chân, nhe răng cười nói:

- Ngươi chết chắc rồi.

Viên Chân không ngờ sự việc diễn biến như vậy, tiểu tử này định làm thịt gã?

- Con kiến, có phải ngươi hiểu lầm rồi không? Lúc trước bổn tọa giết ngươi vì thật sự không biết, còn hắn mới là tà ma, nếu hắn có thể nhúc nhích chắc chắn sẽ giết ngươi!

- Hắn có giết bản phong chủ hay không đều không quan trọng, lúc trước ngươi giết bản phong chủ thì bản phong chủ cũng không để bụng, chuyện vặt. Nhưng ngươi tuyệt đối không nên nhục mạ bản phong chủ là con kiến, ngươi có biết hai chữ 'con kiến' tổn thương bản phong chủ lớn đến cỡ nào không?

Viên Chân ngây ra, điên cuồng mỉa mai lại:

- Nhưng là ngươi kêu bổn tọa gọi ngươi là con kiến!

Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- Vậy kêu phụ thân.

Viên Chân:

- . . .

Viên Chân ngớ người, tiểu súc sinh này hoàn toàn đùa giỡn mình. Rõ ràng hắn kêu gã xưng hô như thế, giờ trách ngược lại gã, có chút chuẩn tắc được không?

Xích Cửu Sát cười phá lên:

- Ha ha ha ha ha ha!

Xích Cửu Sát như thấy chuyện gì rất buồn cười, gã nhìn Lâm Phàm:

- Tiểu tử, tuy rằng thực lực của ngươi rất yếu nhưng ngươi có lá gan to đến nỗi ta chưa từng thấy. Ngươi khá lắm, muốn đi theo ta kiếm ăn không? Bên cạnh ta đang thiếu người giống như ngươi.

Lâm Phàm quay đầu nói:

- Bỏ đi, hay ngươi theo bản phong chủ? Bên cạnh bản phong chủ cũng thiếu nhân tài như ngươi, nhân tài có thể luôn cười ngớ ngẩn vào lúc này. Hơn nữa vuốt mông ngựa làm bản phong chủ rất thoải mái, sao? Có thể suy xét không?

Xích Cửu Sát cúi đầu, không nói thêm gì nữa, nhưng vẫn cười thầm.

Viên Chân không giấu cảm xúc, mắt lóe tia sáng lạnh nhìn Lâm Phàm chằm chằm:

- Tiểu súc sinh, ngươi sẽ biết hậu quả!

Lâm Phàm giơ tay đâm vào mắt Viên Chân, gã rú lên vội nhắm tịt mắt.

Lâm Phàm giơ cao Lang Nha Bổng đập xuống đũng quần của Viên Chân.

Vang tiếng kim loại, thật ghê gớm, không đâm thủng.

- Lợi hại.

Lâm Phàm chưa từng thấy có ai mạnh đến mức phần thân dưới cũng cứng như vậy. Lâm Phàm không ngừng lại, lấy nồi ra đập vào mặt Viên Chân.

Keng!

Mỗi lần đạp đều phát ra tiếng trầm đục.

Mặt Viên Chân đỏ rực, đây là bị đập huyết khí sôi sục, đôi mắt đỏ ngầu tức giận trừng Lâm Phàm, ước gì ăn thịt của đối phương.

Lâm Phàm giơ nồi liên tục đập vào mặt Viên Chân:

- Nhìn cái gì.

Xích Cửu Sát thấy cảnh này thì khóe môi co giật, tiểu tử này thật khủng khiếp, dám xuống tay, hắn không sợ chết thật sao?

Vang tiếng hét như thú dữ gầm:

- A!

Viên Chân điên tiết, gã không muốn nhận bất cứ tổn thương nào nên mới lừa gạt tiểu súc sinh này, không ngờ hắn gan to bằng trời, gã không nhịn được nữa.

- Bổn tọa muốn ngươi chết!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lấy Viên Chân làm trung tâm, lực lượng kinh khủng bùng nổ hình thành xung lực, Lâm Phàm không chịu nổi lộn mèo mấy chục vòng dưới đất mới đứng vững.

Khoảnh khắc này Xích Cửu Sát không cười nữa, nhanh như tia chớp xuất hiện trước mặt Viên Chân, bàn tay vỗ mạnh vào người gã.

Viên Chân phun búng máu, lửa giận trong mắt không dập tắt ngược lại cháy hừng hực:

- Tiểu súc sinh, ta muốn ngươi chết!

Bây giờ suy nghĩ duy nhất trong Viên Chân là giết tiểu súc sinh khốn kiếp này.

Lâm Phàm giang hai tay, ngồi chờ cái chết đến:

- Đến đây, giết ta đi.

Xích Cửu Sát vốn muốn xem tiểu tử này có vũ khí bí mật gì mà to gan quá, khi thấy cảnh này thì sợ ngây người.

Rõ ràng đang chờ chết!

Viên Chân vỗ chưởng, nhưng khi sắp đến trước mặt Lâm Phàm thì bị Xích Cửu Sát cản lại.

- Tiểu tử, ngươi thật sự muốn chết sao?

Xích Cửu Sát nhìn không hiểu, mới rồi gã đang đợi, vậy mà tiểu tử này nhắm mắt lại, không phát ra hơi thở kỳ lạ nào.

Lâm Phàm mở mắt ra, thấy cảnh trước mắt thì rủa thầm:

- Bà nội nó, đời bây giờ chết khó vậy sao?

Chương 624: Đúng vậy, xác chết rồi sẽ tự mình chạy

Lâm Phàm đứng yên nhưng bốn phía nổi lên phong lôi, hơi thở cuồng bạo như rồng, hai cường giả đấu nhau hình thành khí thế đủ nghiền nát hắn.

Tuy nhiên Xích Cửu Sát áp chế khí thế, không để khí thế khuếch tán ra ngoài.

Xem tình hình thì Xích Cửu Sát đè ép Viên Chân.

Mới rồi Viên Chân nổi khùng xông lên đánh, bị thương một chút, lại bị Xích Cửu Sát vỗ chưởng đánh trúng, e rằng vết thương càng nặng.

Dù vậy hai người đánh nhau gây động tĩnh phi phàm, Xích Cửu Sát muốn hạ gục Viên Chân sẽ phải mất một lúc.

Lâm Phàm nhìn xem:

- Đánh nhau kiểu này hơi cay mắt.

Lâm Phàm cảm giác cường giả chỉ có vậy, hai người bị hắn lột sạch đồ, phần thân dưới chỉ có mảnh vải che. Hai người đánh một hồi mảnh vải bay cùng gió, thường lóe tia sáng dữ, hai con giun ló đầu ra như muốn chui lên khỏi mặt đất, hít thở không khí mới mẻ.

Xích Cửu Sát cảm giác được điều đó, hai chân hơi khép lại cố không để cảnh đó phô ra.

Viên Chân thì đại khai đại hợp, uy vũ nổi gió, không quan tâm mấy chuyện vặt.

Xích Cửu Sát mắng chửi:

- Viên Chân, thứ đó của ngươi lòi ra ngoài rồi, chú ý một chút được không!?

- Hừ! Chỉ là thân xác thối tha. Xích Cửu Sát, hôm nay bổn tọa không đấu với ngươi, chỉ muốn giết đồ khốn kia!

Hai người vừa nói chuyện vừa đánh túi bụi.

Xích Cửu Sát không chịu đi, không ngừng ngăn cản thế công của Viên Chân. Khí thế quấn quanh hai người đã khủng bố đến mức độ nhất định, nếu để khí thế khuếch tán ra ngoài thì phạm vi trăm ngàn dặm sẽ thành tro bụi.

Lâm Phàm bất mãn nói:

- Này người kia, Xích Cửu Sát, ngươi có thể đi nhanh được không? Mau để hắn làm thịt bản phong chủ, đừng ngăn cản người ta được chứ?

Mắt Viên Chân rực cháy lửa:

- Ngươi nghe chưa, Xích Cửu Sát? Tiểu súc sinh này không cần ngươi bảo vệ!

Không giết tiểu tử này thì gã thề không bỏ qua.

Xích Cửu Sát ngây ra, tiểu tử này bị điên, nếu không điên tại sao nói ra lời như thế?

Xích Cửu Sát cười lớn:

- Tiểu tử, ngươi làm sao vậy? Muốn chết đến thế sao? Tốt thôi, hôm nay ta không cho ngươi chết, ha ha ha ha ha ha!

Trong tiếng cười có sự đắc ý, tự tin, gã đã ra tay thì người muốn chết cũng không chết được.

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói:

- Thật là bướng bỉnh.

Hắn không ngờ người vực ngoại giới này nghịch ngợm như vậy, không cho hắn chết. Con người đôi khi có thú vui cũng tốt.

Xích Cửu Sát đang đánh với Viên Chân nghe câu đó tức suýt hộc máu.

Nói gì vậy?

Có người nói gã bướng bỉnh? Nếu là ngày xưa thì không ai dám nói ra câu đó.

Viên Chân nổi khùng lên, lực lượng dần tăng lớn, bộc phát ra khí thế càng lúc càng mạnh, dù vậy tạm thời không làm gì Xích Cửu Sát được.

Thực lực của Xích Cửu Sát ngang ngửa Viên Chân, giờ gã bị thương nặng, không thể nào đánh lui Xích Cửu Sát, chỉ có thể tiêu hao từ từ.

Nhưng chờ trợ thủ đến thì tiểu tử này chết chắc.

Lâm Phàm lên tiếng:

- Này!

Xích Cửu Sát, Viên Chân sửng sốt, cùng nhìn qua sau đó ngẩn ngơ, bàn tay vỗ vào nhau chợt run mạnh.

Kiếm quang lấp lóe.

Con ngươi của họ phản chiếu hình ảnh Lâm Phàm cầm thanh kiếm giơ cao sau đầu, chém mạnh xuống cần cổ, đầu rơi xuống lòng bàn tay.

Khi kiếm nhanh đến tột độ thì sẽ không có cảm giác đau, còn giữ ý thức giây lát.

Lâm Phàm không đầu ném cái đầu của mình cho Viên Chân:

- Xích Cửu Sát, sau này xin đừng cản trở việc của người khác nữa, hại bản phong chủ tự mình làm, khiến người rất ghét.

Nói xong thân hình Lâm Phàm ngã xuống phía trước, vòi máu phun ra từ cần cổ dính chỗ đũng quần Viên Chân.

Xích Cửu Sát và Viên Chân ngừng đánh nhau, xoe tròn mắt nhìn.

Tay Viên Chân nâng đầu của tiểu tử này, trái cổ chạy lên chạy xuống trong cổ họng, bàn tay run run, gã không ngờ chuyện này sẽ diễn ra.

Viên Chân lùi lại mấy bước:

- Tiểu tử này rốt cuộc là ai?

Viên Chân tung hoành trên đời bao nhiêu năm nhưng chưa từng gặp chuyện như vậy.

Viên Chân cúi đầu nhìn, cái đầu trong tay trợn to mắt, nhe răng cười, gã rùng mình ném cái đầu đi.

Xích Cửu Sát há to miệng thành hình chữ o:

- Hắn đúng là bị điên rồi.

Xích Cửu Sát đã gặp nhiều tên điên, gặp nhiều người dữ dội nhưng chưa từng thấy loại người này.

Tự giết mình?

Hắn đã sống như thế nào vậy?

Phía xa có mấy luồng sáng bắn tới:

- Viên chủ, chúng ta đến rồi!

Khi bọn họ đến hiện trường thì ngây người. Viên chủ đứng trần truồng, chỉ có miếng vải trắng che phần thân dưới, mảnh vải bị máu nhuộm đỏ, không biết đã trải qua chuyện gì.

Bọn họ nhìn sang Xích Cửu Sát, đối phương cũng trần trùng trục. Hai nam nhân khỏa thân, quần của Viên chủ đỏ tươi, chuyện khủng bố gì đã xảy ra?

Mọi người mắt lấp lóe tia sáng, sắc mặt thay đổi liên tục, khó thể tưởng tượng.

Viên Chân phát hiện ánh mắt của mọi người kỳ dị, mở miệng nói:

- Mới rồi gặp một tiểu tử khốn kiếp, hắn thừa dịp bổn tọa đấu với ma đầu kia không thể nhúc nhích đã lột sạch quần áo cúa chúng ta, giờ đã bị chém giết, các ngươi có thể tự mình xem.

Mọi người nhìn theo hướng ngón tay Viên Chân chỉ, sau đó biểu tình càng thêm phức tạp.

Chỗ đó không có xác chết, chỉ có một bãi máu.

Viên Chân chợt phát hiện xác của tiểu tử này đã mất, giật nảy mình, không biết xảy ra chuyện gì:

- A? Xác chết đâu rồi?

Mọi người nhanh chóng gật đầu, rất là nghiêm túc đáp:

- Ừm! Viên chủ, chắc xác chết tự chạy rồi.

- Có lý.

- Xác chết bây giờ sau khi chết biết tự chạy mất, không phải chuyện hiếm hoi gì.

Đúng vậy, xác chết đã bị giết tự nhấc chân bỏ chạy.

Bọn họ chọn tin tưởng Viên chủ, xác chết tự chạy mất, tuy đây không phải thường thức nhưng Viên chủ đã nói thì đó là thường thất.

Viên Chân sôi trào lửa giận:

- Khốn kiếp!

Viên Chân cảm thấy bị đùa giỡn, cũng thầm nghi ngờ nhìn lên trời, hỏi:

- Chẳng lẽ các ngươi cho rằng hai chúng ta là nam nhân mà xảy ra chuyện gì được sao?

Người mới đến lắc đầu nói:

- Viên chủ, chúng ta không nghi ngờ gì, thật sự. Nam nhân và nam nhân sao có thể gì với nhau được, trên đời này chỉ có Long Dương Tà Chủ mới có sở thích đó.

Nghe nhắc tới Long Dương Tà Chủ làm Viên Chân tức giận phát cuồng.

Nói cái quái gì, lời ngầm là gã thành Long Dương Tà Chủ thứ hai?

Xích Cửu Sát bay lên cao, cười to rồi biến mất:

- Viên Chân, hôm nay làm rất sướng, lần sau sẽ lại tìm ngươi!

Viên Chân tức giận quát:

- Xích Cửu Sát, ngươi trở về cho bổn tọa!

Viên Chân không ngờ sự việc phát triển ra nông nỗi này, gã bị thương nặng, dù ngăn Xích Cửu Sát lại cũng không thể làm gì đối phương. Nhưng lúc đi tên khốn đó để lại câu nói kia là có ý gì?

Quả nhiên, Viên Chân thấy biểu tình của đám người kia trở nên khác lạ.

Xích Cửu Sát bỏ lại câu nói trước khi đi khiến mọi người suy

nghĩ vẩn vơ.

Hôm nay làm sướng?

Lần sau lại đến tìm ngươi?

Máu chảy đầy đất, làm sướng cỡ nào mới tạo thành kết quả như vậy?

Không lẽ vì trong cúc bị nứt mới chảy nhiều máu?

Bọn họ đã không dám tưởng tượng, thậm chí không dám suy nghĩ sâu hơn, Viên chủ và ma đầu Xích Cửu Sát có mối quan hệ như vậy?

Còn về cách nói có tiểu tử khốn nạn thừa dịp hai người không thể nhúc nhích lột sạch đồ của họ, ai có não đều sẽ không tin.

Bởi vì . . . xác chết đâu?

Nếu có xác chết còn dễ giải thích, nhưng giờ không có cái xác nào thì nói gì? Xác chết tự chạy? Vậy ngươi tìm cái xác biết chạy cho chúng ta được mở rộng tầm mắt!

- Các ngươi . . .

Viên Chân nhìn bọn họ, trong lòng có nhiều lời muốn nói nhưng không biết bắt đầu từ đâu. Xác chết thật sự có ở đây, nhưng mới nói mấy câu, quay đầu lại đã không thấy nữa.

- Viên chủ yên tâm, chúng ta vô cùng tin tưởng Viên chủ. Cái xác biết chạy, chắc chắn là vậy.

- Thứ nên xem chúng ta đã thấy, thứ không nên xem thì dù có thấy chúng ta cũng coi như không thấy.

Viên Chân co giật, trời ạ, giải thích không rõ.

Phương xa.

Lâm Phàm thầm sung sướng:

- Lợi hại, phát hiện lớn.

Hắn không ngờ gặp người mạnh đến thế, hắn không biết rõ họ mạnh tới mức nào nhưng chắc chắn cao hơn hắn mấy cảnh giới.

- Về tông, đưa về thứ thu gom được, sửa sang lại, xem thử có thứ tốt gì không. Thực lực cỡ này cũng đến lúc thăng cấp rồi.

Sau khi vực ngoại giới dung hợp Lâm Phàm chưa tìm hiểu rõ quanh tông môn xảy ra chuyện gì. Như bị người ném vào núi hoang đồi vắng, không biết đang ở đâu, xung quanh có thứ nguy hiểm gì, một mảnh trống rỗng, cần thời gian mò tìm.

Lâm Phàm ẩn vào hư không, biến mất tăm.

Đối với Lâm Phàm thì ưu tiên tăng thực lực, cứ mặc kệ đám cường giả đánh chết đi sống lại, hắn tạm thời không vội đấu với họ.

- Chỗ này rốt cuộc là đâu?

Thiên Dụ Quân Chủ bay thật lâu nhưng không tìm được vị trí tông môn, dù tâm tình của nàng kiên định thì lúc này cũng hơi bối rối. Giống như con nít không thấy đường về nhà, trong lòng có cảm giác khủng hoảng.

Thiên Dụ Quân Chủ mờ mịt nhìn bốn phía, rừng rậm và dãy núi mênh mông vô bờ làm nàng bị lạc.

Từ khi nào một giọng nói vang lên bên tai Thiên Dụ Quân Chủ:

- Cô nương vì sao buồn bã như thế?

Thiên Dụ Quân Chủ giật nảy mình, lắc người bay xa, nhìn ra phía sau. Có người xuất hiện sau lưng nàng mà mãi khi người ta lên tiếng nàng mới phát hiện, thực lực không đơn giản.

Một bà lão mặt hiền lành yên lặng nhìn Thiên Dụ.

Thiên Dụ Quân Chủ cảnh giác hỏi:

- Bà là ai?

Thoạt trông bà lão hiền lành nhưng Thiên Dụ Quân Chủ không ngốc, không dễ tin tưởng bề ngoài của người ta.

Hơn nữa xem tình huống hơi kỳ lạ, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Bà lão gật gù, tỏ vẻ rất vừa lòng với Thiên Dụ:

- Không tệ, hạt giống tốt, hạt giống tốt.

Sau đó bà ta không nói gì nữa, vung ống tay áo che kín trời, bao trùm Thiên Dụ Quân Chủ.

- Không ngờ đi qua nơi đây gặp một hạt giống tốt, không uổng chuyến này.

Bà lão biến mất, mảnh thiên địa này cũng yên tĩnh lại.

Chương 625: Có khi nào không phải con ruột

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Lâm Phàm quay về tông môn, trước tiên báo cáo tình huống mới nhất cho lão sư biết.

- Đồ nhi về rồi đây lão sư!

Bên ngoài nguy hiểm chết, nếu không yên phận rất có thể sẽ bị người diệt tông.

Biến thiên, biến đổi rất lớn.

Lão sư đang chơi cờ với Động Côn.

Động Côn nhăn mặt như bị táo bón, tay cầm quân cờ chần chừ mãi, khi sắp đặt xuống thì bên tai luôn có giọng nói:

- Suy nghĩ kỹ rồi hãy đặt.

Thiên Tu bình tĩnh ngồi, thường nhấp ngụm trà thấm giọng:

- Động Côn, kỳ ngộ của ngươi không được tốt, giơ nửa ngày vẫn chưa quyết định sao? Hoặc là ngươi hãy nhận thua, làm bàn mới. Dù sao đã là bàn thứ mười sáu, thua thêm một bàn cũng không sao.

Động Côn rầu rĩ:

- Ài.

Bị người bắt trúng điểm yếu, lão thất phu này kỳ nghệ không bằng mình nhưng vì không quét nhà vệ sinh, chỉ có thể nhận thua.

Tuy thua nhưng không thể thua liên tục, đã mười mấy bàn rồi mà lão thất phu không cho người ta thắng một ván.

Lâm Phàm lại gần hỏi:

- Lão sư, sao lại chơi cờ với quét nhà vệ sinh nữa vậy?

Thiên Tu vuốt râu cười nói:

- Đồ nhi nói vậy là không đúng, nghề nghiệp không phân chia cao thấp. Tuy hắn quét nhà vệ sinh, hơn nữa còn là tù binh, nhưng điều này không ảnh hưởng đến hắn chơi cờ với vi sư. Đôi khi nên hiền hòa với người.

Lâm Phàm gật gù:

- Lão sư không uổng là lão sư, tâm thái bình hòa. Lần này đồ nhi đi ra ngoài gặp cường giả.

Thiên Tu nhìn Lâm Phàm, ánh mắt thay đổi dường như vô hình giao lưu:

- A? Cường giả? Còn ai mạnh hơn hai sư đồ chúng ta?

Lâm Phàm ngầm hiểu ánh mắt đó, nói:

- Chắc chắn không có rồi. Lão sư, hai chúng ta đánh khắp thiên hạ không địch thủ, đám cường giả kia chỉ mạnh với người khác, còn với chúng ta thì không là gì.

Động Côn luôn lắng nghe, lão chưa biết tình huống bên ngoài thế nào. Lão phục hai sư đồ này rồi, hỏi thăm không ra tin tức có ích gì, hơn nữa đã lập lời thề, đời này đều phải dọn nhà vệ sinh trong Viêm Hoa tông.

Thiên Tu cười nói:

- Động Côn, ngươi đi quét nhà vệ sinh, ngươi không cần suy nghĩ bàn cờ này nữa, dù sao cũng thua, suy nghĩ nhiều chỉ vô ích.

Thiên Tu nhanh tay cất bàn cờ, không cho Động Côn cơ hội.

Động Côn bất đắc dĩ thầm rủa trong bụng, nhưng hết cách, ai kêu lão bây giờ là tù binh, không có nhân quyền, đành rời khỏi đây.

Mãi khi Động Côn rời đi, Thiên Tu luôn bình tĩnh mới lộ nét mặt nghiêm túc hỏi:

- Đồ nhi, tình huống bên ngoài thế nào? Cường giả là thế nào?

Lâm Phàm ngồi xuống, rất là nghiêm túc nói:

- Lần này không đùa được nữa, lão sư, sau khi vực ngoại giới dung hợp biến đổi lớn, cường giả thật sự rất mạnh, đồ nhi gặp phải

người cực kỳ khủng bố.

- Rốt cuộc mạnh cỡ nào?

Tuy Thiên Tu luôn ở trong tông môn nhưng cũng có điều tra tình huống sau khi vực ngoại giới dung hợp.

Lâm Phàm nói:

- Vấn đề này hơi phức tạp, tóm lại rất mạnh.

Thiên Tu trầm tư, đồ nhi nói hơi kinh dị, có thể khiến đồ nhi nói rất mạnh thì không đơn giản.

Thiên Tu nghĩ đến một chuyện rùng rợn, lẽ nào lão làm sư phụ đã hết thời?

Nghĩ đến đây lão thầm sợ, làm lão sư sao có thể hết thời, phải theo kịp thời đại.

Lâm Phàm hỏi:

- Lão sư đang nghĩ gì vậy? Sao có vẻ sầu lo?

Thiên Tu bình tĩnh nói như thể đụng chuyện gì đều có lão chống dậy:

- Không phải vi sư sầu lo, tất cả nằm trong kiểm soát, không sao, đồ nhi cứ ra ngoài vẫy vùng, có chuyện gì vi sư sẽ gánh cho.

Lâm Phàm nhìn lão sư, rất muốn nói lão sư đi vẫy vùng thì được chứ đồ nhi đi bung lụa chắc chắn bị người đánh chết, hơn nữa lão sư không gánh nổi đâu. Nhưng Lâm Phàm không thể làm lão sư mất mặt, phải khiến lão sư tràn ngập niềm tin, dù về sau hắn mạnh đến mức nào đều giữ nguyên như ngày đầu.

Lâm Phàm đắc ý nói:

- Vâng, lão sư yên tâm, đồ nhi ra ngoài chưa bao giờ hèn, đều vì có lão sư ở phía sau chống đỡ, sợ cái gì!

Thiên Tu rất là vừa lòng gật đầu, nhưng cũng lên tiếng khuyên bảo:

- Nhưng đôi khi không thể làm quá mức, dù sao ngoài người có người, ngoài trời có người. Dù là vi sư đôi khi cũng không chống dậy được.

- Đồ nhi hiểu. À, cái người của Hắc Vụ tông đã chết chưa?

Lâm Phàm chợt nhớ đệ tử của Hắc Vụ tông, không biết xảy ra chuyện gì mà mới chạy đến đã hộc máu ngất xỉu, không nói tiếng nào, làm người không đoán ra.

Thiên Tu nói:

- Chưa chết, đã cứu về rồi, nhưng cảm giác hình như có bệnh. Tên kia sau khi tỉnh lại thì ngồi trước cửa, lẩm bẩm gì mà chạy uổng công, hy sinh uổng phí, không hiểu nổi. Nếu được thì mau tiễn đi, để bệnh thần kinh trong tông môn làm các đệ tử không yên lòng.

Lâm Phàm gật đầu, xem ra phải tiễn người này đi, người kỳ cục, đã đến Viêm Hoa tông có chuyện gì cứ nói ra, hộc máu làm gì, nếu lỡ hộc máu chết trong Viêm Hoa tông thì họ có lý cũng khó giải thích.

Lâm Phàm nhớ ra có thứ muốn tặng cho lão sư, hắn vội lấy hai bộ đồ ra từ trữ vật giới chỉ:

- Lão sư, đồ nhi ở bên ngoài mang về hai bộ đồ cho ngài, mới tinh, là thứ tốt. Lão sư chọn một bộ đi, hoặc lấy cả hai mặc thay đổi.

Mắt Thiên Tu sáng ngời, hai bộ đồ không tầm thường. Lão thích áo giáp nhưng quá bá khí, lão đã già, mặc vào kỳ cục. Bộ đồ trắng không tệ, hơi thở không tầm thường.

Thiên Tu vuốt ve, yêu thích không buông tay:

- Đồ nhi lấy đâu ra vậy?

Vải dệt trơn mềm không đâm tay, mặc trên người sẽ rất dễ chịu, phối hợp với khí chất của lão càng tuyệt. Nếu lão trẻ mười mấy tuổi thì các tiểu cô nương sẽ điên cuồng đuổi theo sau lão cho xem.

- Mua.

Lâm Phàm không thể nói là lột từ trên người của người ta xuống, bộ đồ này không tầm thường, chắc là bảo bối, nếu không hắn đã chẳng có cảm giác khác lạ.

Thiên Tu thích thú cầm áo lên ngửi, chợt mặt già đỏ rực quay đầu đi, hít sâu không khí:

- Đồ nhi lấy ở đâu ra? Mới mua mà sao có mùi hôi nách? Đồ nhi ngửi xem, sặc chết vi sư.

Lâm Phàm ngây người, cầm áo lên:

- Không thể nào! Lúc đồ nhi lột đồ đứng rất gần nhưng không ngửi . . . A! Lão sư lừa đồ nhi!

Lâm Phàm phản ứng lại, không ngờ bị lão sư lừa.

Ngón tay Thiên Tu gõ mặt bàn đá:

- Đồ nhi, vi sư cho thêm một cơ hội nói lại.

Rất gian trá, hắn không ngờ lão sư lừa mình.

Lâm Phàm đành khai thật:

- Lão sư đừng giận, cái này là đồ nhi lột từ người cường giả xuống. Nhưng lão sư yên tâm, không phải đồ của người chết, tên kia khỏe như vâm, rất lợi hại. Đồ nhi thấy quần áo không kém, là bảo bối nên mới mang về cho lão sư.

Thiên Tu nói:

- Ừ, coi như ngươi thành thật. Sau này đừng nói dối trước mặt vi sư, vi sư nhìn thoáng qua là biết hết.

Lâm Phàm giật nảy mình, nói vuốt theo:

- Lão sư thật là hỏa nhãn kim tinh, giỏi quá, đồ nhi muốn không phục cũng không được.

Hai sư đồ một người tâng bốc, một người đắc ý, không khí hài hòa.

Còn bộ đồ đã có mùi thì Lâm Phàm định ném vào sài phòng đốt lửa, ai ngờ lão sư nhận, còn nói một câu khiến hắn cảm động muốn khóc.

'Đã là đồ nhi tặng thì dù có dính phân vi sư cũng phải mặc vào.'

Câu này khiến người cảm động chết mất, nhưng cứ thấy là lạ, sao lão sư nói chuyện trở nên thô tục quá.

Lâm Phàm nhún mũi, cảm động mếu máo:

- Lão sư quá tốt với đồ nhi, lần sau dù bộ đồ có phân cũng phải mang về cho lão sư!

Thiên Tu đứng bật dậy, râu bay lên vì giận:

- Đồ nhi bất hiếu! Thật sự muốn mang phân về? Xem vi sư dạy dỗ ngươi!

Lâm Phàm co chân bỏ chạy:

- Mới nãy lão sư không nói như vậy!

Thiên Tu nhìn đồ nhi chạy xa, cười lắc đầu, nhưng rất nhanh biểu tình trở nên nghiêm túc. Đồ nhi đã nói cường giả bên ngoài rất mạnh, lão làm lão sư không thể tiếp tục như vậy, phải tăng thực lực lên.

Thiên Tu cảm giác thiên địa này thay đổi, cơ hội thăng cấp rất lớn.

- Thiên Thụ ơi là Thiên Thụ, lão phu có thể bảo vệ đồ nhi được hay không toàn nhờ vào ngươi.

Thiên Tu vốn định dung hòa Thiên Thụ vào người, hóa thân làm cây tranh thủ thời gian chạy trốn cho đồ nhi, không ngờ chẳng cần lão làm đến mức đó, vậy thì dùng nó tăng tu vi.

Tuy Thiên Tu không biết trên Thần cảnh là cái gì nhưng lão biết đường còn dài thênh thang, cũng sắp chạm được mục tiêu.

Bắc Sơn phủ.

Trong đại điện, không khí vô cùng nặng nề.

Một nam nhân mặt đen như mực ngồi trên ngai báu cao cao, mắt lấp lóe tia âm trầm:

- Ngươi nói cái gì? Thiếu phủ chủ đã chết?

Không biết có phải vì nam nhân quá tức giận khiến không gian xung quanh hơi vặn vẹo.

Lão nhân đứng bên dưới, không dám nói lời nào.

Các thiếu nữ cũng im thin thít, thiếu phủ chủ chết là chuyện lớn bằng trời.

Lão nhân nói:

- Thưa phủ chủ, do ta bảo vệ không tốt, xin hãy trách phạt.

Lão không khai Lâm Phàm ra, tên kia đã chết, không cần nhắc đến hắn. Hơn nữa lão có thể an toàn trở về đã là vô cùng may mắn, phủ chủ muốn trừng phạt thế nào thì lão chỉ biết nhận.

Phủ chủ hỏi:

- Thực lực của Ngạo Thần tông thế nào?

- ? ? ?

Lão nhân ngây ra, không theo kịp suy nghĩ của phủ chủ. Nhi tử đã chết lẽ ra nên giận điên lên mới đúng, nhắc tới Ngạo Thần tông làm gì?

Lão nhân trả lời:

- Bẩm phủ chủ, thực lực bình thường.

- Ừm, vậy thì tốt, tiếp tục điều tra xem mảnh vực ngoại giới đó có tông mạnh không. Ý tưởng của Ngạo Thần tông khá tốt, thống lĩnh tông môn, khuếch trương địa bàn, nhưng không có đủ thực lực mà làm vậy là tự sát. Bắc Sơn phủ có thực lực đủ mạnh để tranh phong với những tông mạnh. Chuyện thiếu phủ chủ thì tạm gác lại.

Phủ chủ nói xong biến mất, chắc lại đi bế quan.

Lão nhân đứng dưới đài, thộn mặt ra.

Chuyện gì vậy? Việc thiếu phủ chủ cứ bỏ qua vậy sao?

Đây còn là nhi tử của y không?

Lão nhân nói:

- Có lẽ không phải con ruột?

Lão nhân cảm thấy mình đoán đúng, làm gì có ai nghe nói nhi tử bị người ta giết mà vẫn bình tĩnh, suy nghĩ tranh bá với tông môn khác.

Chương 626: Một cái bánh nướng được vẽ ra như vậy đấy

Tôn Trọng Hành ngồi trên thềm cửa, dựa vào cửa nhìn về phía xa, mắt đờ đẫn.

Một đệ tử bước tới, hơi cảnh giác nhìn Tôn Trọng Hành. Từ khi Tôn Trọng Hành tỉnh lại biểu hiện rất quái dị, cứ ngồi ở đây suốt, không nói tiếng nào, tính canh giờ thì cũng được nửa ngày rồi.

Đệ tử này không muốn đến chút nào, nhưng bị trưởng lão sai khiến đành cứng da đầu đi.

Đệ tử đứng xa không dám tới gần, sợ đối phương nổi điên đánh người. Trước kia Tần Sơn ở trong tông môn cũng có biểu hiện như vậy, về sau đi theo Lâm sư huynh mới hết đánh người.

Đệ tử nói:

- Ngươi có thể trở lại, trưởng lão nói Ngạo Thần tông đã biến mất.

Đệ tử cảnh giác nhìn, đối phương mà rục rịch là gã sẽ chạy đi ngay.

- Phụt!

Nghe câu đó khuôn mặt đờ đẫn của Tôn Trọng Hành thay đổi, dần đỏ rực sau đó phun búng máu văng xa vài chục trượng.

- Ngươi làm gì đấy!

Đệ tử tưởng đối phương định làm gì, hết hồn lùi lại, trượt chân ngã ngồi dưới đất. Nhưng khi thấy đối phương tự nhiên hộc máu thì đệ tử luống cuống.

Người vực ngoại giới này bị gì vậy, đang yên lành sao tự dưng hộc máu?

Tôn Trọng Hành ngơ ngác hỏi:

- Cứ về như vậy?

Đệ tử ấp úng, hơi sợ:

- Ngươi không phải người Viêm Hoa tông chúng ta, nếu không về thì làm gì?

Người này đáng sợ quá, thật sự bị điên? Đến Viêm Hoa tông chơi trò hộc máu?

Tôn Trọng Hành đứng lên, thở dài bước đi xa, chợt khựng lại nói:

- Đa tạ ơn cứu mạng của quý tông.

Tôn Trọng Hành nói xong cúi đầu lảo đảo bước đi.

Đệ tử kia lắc đầu, không dám nói nhiều:

- Người kỳ lạ.

Tuy trong tông môn rất an toàn nhưng lỡ đối phương muốn chém chết gã thì quá oan.

- Sao có thể như vậy?

Tôn Trọng Hành không chấp nhận được sự thật này, đến đây rồi nhưng không làm gì. Khi Tôn Trọng Hành thấy Ngô Long không ai bì nổi bị người chộp trong tay như xách gà con thì biết đối phương đạp phải đinh sắt.

Đúng như đã đoán, Ngạo Thần tông mất, Hắc Vụ tông cũng an toàn.

Nhưng Tôn Trọng Hành thi triển cấm thuật liều mạng chạy tới cầu viện, tuy sự việc đã giải quyết thì ít ra để y nói một câu đã, chứng minh hy sinh lớn lao không uổng phí.

Bây giờ chưa nói câu nào, không làm việc gì, Tôn Trọng Hành không cam lòng.

Liều mạng chạy tới kết quả không có việc gì, còn phải làm người thường vài năm, lòng Tôn Trọng Hành đang đổ máu.

Tôn Trọng Hành ra sơn môn Viêm Hoa tông, thở dài lấy món bảo bối ra, ánh sáng chợt lóe, người đã biến mất.

Trong mật thất, Lâm Phàm ngồi xếp bằng, ra ngoài một lần có chút thu hoạch, hắn định tu luyện sáng tạo ra công pháp thần giai.

Trước đó hắn phải điều tra xem trong hai chiếc nhẫn có cái gì.

- Lợi hại, có lực lượng ngăn cách, không mở ra, chắc sợ bị người trộm đồ.

Lâm Phàm hơi bất đắc dĩ, hai người này trông rất lợi hại không ngờ cẩn thận kỹ vậy. Mà thôi, lo sáng tạo công pháp trước đã.

Lâm Phàm lấy cuốn sổ nhỏ và cây bút ra, chậm rãi thử.

Người ta muốn sáng tạo công pháp hoàn toàn là tự tìm chết, sơ sẩy một cái khí huyết chảy ngược là chết thẳng cẳng.

Lâm Phàm thì không sợ, sáng tạo công pháp quan trọng là vận may, nếu may mắn muốn sáng tạo liền sáng tạo, nếu xui thì liên tục mấy ngày đều không có thu hoạch.

Lâm Phàm vạch một nét trên cuốn sổ, sau đó tiến vào trạng thái tu luyện:

- Thử đi sợi kinh mạch này xem sao.

- Ui da, sắp chết, có vấn đề!

Lâm Phàm lấy Thái Hoàng kiếm ra chém một nhát, mười giây sau tỉnh lại, tiếp tục sáng tạo.

Hắn đã quyết định, lần này không sáng tạo ra công pháp tuyệt đối không xuất quan.

Đường đời bên ngoài hơi nguy hiểm, có nhiều công pháp, cần sáng tạo công pháp, tích lũy giá trị khổ tu và điểm, bận quá.

Thiên Vương phong.

Mị Nhi mang bụng bầu nhìn Đạo Thiên Vương đứng trên đỉnh núi, mở miệng hỏi:

- Phu quân, sao vậy?

Thật ra Mị Nhi biết phu quân đang nghĩ gì, nhưng nàng không vạch ra. Suy nghĩ của nàng rất đơn giản, không hy vọng phu quân tiếp tục bận rộn vì những chuyện này.

Đạo Thiên Vương tỉnh táo lại:

- Mị Nhi, sao nàng đến đây, bên trên gió lớn, chúng ta trở về đi.

Mới rồi Đạo Thiên Vương đang suy nghĩ về vực ngoại giới dung hợp, gã là một trong mười phong chủ Viêm Hoa tông, không thể khoanh tay ngồi xem.

Hiện giờ gã cách biệt thực lực với Lâm sư huynh quá lớn, giục ngựa cũng không theo kịp, nhưng gã là phong chủ, phải làm tấm gương trước mặt đệ tử, nên định chìm trong tu luyện.

Nhưng lo tu luyện sẽ không rảnh chăm sóc thê tử mang thai, Đạo Thiên Vương rất khó lựa chọn.

Mị Nhi nắm tay Đạo Thiên Vương, tràn ngập cảm giác hạnh phúc nói:

- Mị Nhi biết phu quân có tâm sự, thật ra Mị Nhi không hy vọng phu quân tham dự vào, nhưng phu quân sẽ không cam lòng, vậy thì phu quân cứ yên tâm đi đi.

Đạo Thiên Vương không yên lòng:

- Nhưng mà . . .

Mị Nhi cười nói:

- Phu quân yên tâm, tộc nhân sẽ chăm sóc cho Mị Nhi.

Đạo Thiên Vương ôm Mị Nhi vào ngực:

- Ta nằm trong mười phong, không thể bỏ mặc, nhưng nàng hãy yên tâm, rất nhanh sẽ kết thúc.

- Ừm!

Lúc này Viêm Hoa tông chỉ có hai phong chủ ở tông môn là Đạo Thiên Vương và Lâm Phàm, phong chủ khác đã biến mất mấy tháng, không biết đi đâu rồi.

Đệ tử sơn phong khác đều vào Vô Địch phong hoặc hòa nhập vào tông môn, trở thành đệ tử bình thường.

Nhưng các đệ tử trên Vân Tiêu phong không một ai rời đi.

Sư huynh Vân Tiêu đã lâu không trở về, theo lý thuyết lòng người nên hoảng sợ, nhưng Vương Thánh Khang và Huyền Thanh vô cùng tin tưởng, chờ đợi Vân Tiêu sư huynh trở về.

Dù Vân Tiêu đi vắng đã lâu nhưng hai người vẫn vững tin chỉ

cần Vân Tiêu sư huynh trở về là sẽ lấy lại mọi thứ thuộc về họ.

Hai người trấn an đệ tử Vân Tiêu phong, Vương Thánh Khanh hơi kiêu ngạo giờ biết nói ngọt dỗ người.

Nếu vẫn như trước kia thì khó giữ người lại, chỉ e các đệ tử Vân Tiêu phong đều chạy mất. Nếu Vân Tiêu sư huynh trở về thấy tình huống đó sẽ đau lòng chết mất.

Nên hai người miễn cưỡng thay đổi tính cách huênh hoang cuồng vọng, dần học cách trấn áp đệ tử.

Đám đệ tử này biết rõ Vân Tiêu phong không ổn nhưng vẫn chịu ở lại nhiều năm, tiếc không nỡ đi. May mắn Lâm sư huynh rất tốt, Vô Địch phong mở rộng cho đệ tử tông môn có thể tùy thời đến tu hành.

Trên đỉnh núi.

Vương Thánh Khang buồn rầu, nét mặt mệt mỏi hơn trước kia nhiều:

- Ài, bao giờ sư huynh mới trở về đây.

Huyền Thanh nói:

- Có khi nào sư huynh không về nữa không?

Đã lâu như vậy, giờ vực ngoại giới dung hợp, bên ngoài thay đổi lớn, không biết sư huynh có tìm thấy đường về nhà không.

Bọn họ đi theo Vân Tiêu sư huynh từ rất sớm, hết sức trung thành với sư huynh, dù bây giờ không biết sư huynh đi đâu nhưng lòng họ không dao động.

Vương Thánh Khang bất mãn nói:

- Ngươi nói bậy bạ gì đó? Sao sư huynh không trở lại được? Nên biết sư huynh là kỳ tài ngút trời, chắc sư huynh tu hành ở bên ngoài, qua thời gian dài như vậy chắc chắn thực lực siêu khủng bố. Ngươi chờ xem, khi sư huynh trở về thì tên kia phải nép sang bên!

Vương Thánh Khang không ngờ Huyền Thanh sinh ra lòng nghi ngờ với Vân Tiêu sư huynh, điều này là không đúng.

Huyền Thanh uất ức nói:

- Ta không nói sư huynh không về!

Vương Thánh Khang lườm gã:

- Vậy ngươi mới nói câu đó là sao?

Huyền Thanh cãi lại:

- Ta hỏi có khi nào sư huynh không trở về, đây là câu hỏi chứ không phải câu khẳng định. Ta biết sư huynh chắc chắn sẽ về.

Vương Thánh Khang phất tay:

- Được rồi, không nói nữa, tóm lại ngươi phải tin sư huynh nhất định về, chúng ta lo ổn định các đệ tử là được. Ngươi nhìn Hồng Đế phong, Trung Thiên phong xem, mấy sơn phong đó đã tiêu đời, ngươi có biết tại sao không?

Huyền Thanh lắc đầu khó hiểu hỏi:

- Vì sao?

- Ha ha ha! Vì những sơn phong này không có người giống hai ta, hiểu chưa? Ngươi nghĩ đi, chờ sư huynh trở về chắc chắn là đại nhân vật trấn áp cửu thiên thập địa, khi đó chúng ta là thân tín của sư huynh, khi đó . . . ha ha, ngươi hãy tưởng tượng xem chúng ta là cái gì?

Một cái bánh nướng được vẽ trong không khí, hai người còn tin tưởng trăm phần trăm.

Huyền Thanh tưởng tượng những điều đó, hơi kích động nói:

- Đúng vậy! Chúng ta phải chống đỡ đến lúc sư huynh trở về, bây giờ dù tên kia có đạp ta dưới đất thì ta cũng không nói một lời!

Cách Viêm Hoa tông thật xa, một chỗ vùng đất mạo hiểm, nhưng nơi này như ẩn như hiện, có người đi ngang qua cũng khó phát hiện.

Chát chát chát!

Một nam nhân bị trói trên cột đá, đây là tiếng roi quất.

Nam nhân suy sút, tóc rối xù như đã lâu không chải, nếu không phải thân thể trắng mềm thì tưởng đâu là lão già hôi hám:

- Đừng đánh, đau quá!

Thiếu nữ đứng trước mặt gã cầm roi dài quất vào người đối

phương:

- Kêu la cái gì! Thân thể yếu như vậy không quất sao mà được!

Biểu tình tà ác hoàn toàn không hợp bề ngoài thiếu nữ.

Vân Tiêu sắp điên rồi:

- A! Vân Tiêu này đã tạo nghiệt gì mà phải chịu đối xử như vậy!?

Vân Tiêu không biết mình ở đây đã bao lâu, mỗi ngày chịu đủ hành hạ, nhưng động lực duy nhất chống đỡ gã là thực lực thật sự tăng cao.

Gri gri!

Có tiếng động quái dị vang lên, khi Vân Tiêu thấy thứ đó thì sợ trắng mặt:

- Ngươi làm gì? Những cái đó là gì? Lấy đi, lấy đi!

Một đoàn màu lục mấp máy trong lòng bàn tay thiếu nữ, trông giống sâu nhưng phát ra âm thanh như rắn.

Thiếu nữ bình tĩnh nói:

- Đây là thứ tốt, đi vào từ miệng của người, nó dạo một vòng rồi trở về, xong.

Vân Tiêu giật mình kêu lên:

- Cái gì? Đừng, lấy đi! Ta muốn rời khỏi đây, thả ta ra ngoài!

Thiếu nữ lắc đầu nói:

- Nguyện vọng của ngươi là gì? Ngươi nói muốn biến mạnh, có thực lực, bây giờ ta đang giúp ngươi biến mạnh.

- Lão tử không . . . ứ ứ!

Vân Tiêu mới há mồm đã bị nhét cục màu lục vào miệng, thứ đó tràn đầy khoang miệng, nước miếng chảy dọc xuống cằm, gã chỉ có thể ú ớ.

Giờ phút này Vân Tiêu tuyệt vọng nhắm mắt lại, hai dòng lệ chậm rãi chảy xuống.

Nữ nhân này rất mạnh, mỗi lần Vân Tiêu chống cự nàng chỉ dùng một chiêu đã trấn áp gã.

Vân Tiêu hối hận, lúc trước sao mà ngu quá, tưởng cô bé vào rừng rậm gặp nguy hiểm, ai ngờ gã mới là người té hố.

Vân Tiêu muốn về, không muốn ở lại đây, không cần lực lượng gì nữa.

Chương 627: Vận rủi cuồn cuộn

Mấy ngày qua nhanh, Viêm Hoa tông không xảy ra chuyện gì, mọi thứ yên bình.

Sứ giả từ Hắc Vụ tông đến Viêm Hoa tông, đó là tông chủ và vài trưởng lão.

Bọn họ rất căng thẳng đi tới đây, dù sao sắp giao lưu với tông môn lợi hại. Khi chưa đến Viêm Hoa tông, từ xa thấy kiến trúc phát sáng chói mắt là cả đám đã thót tim, tông môn này hơi bị xa xỉ.

Hỏa Dung làm trưởng lão quản lý các việc lớn nhỏ trong tông môn tất nhiên phải tự mình tiếp đãi. Nhưng thực lực của Hỏa Dung ở trong mắt tông chủ Hắc Vụ tông thì hơi bị kém, cả đám thầm nghi ngờ phải chăng mình nghĩ lầm?

Nhưng khi họ thấy một đám người già tiên phong đạo cốt, rất có phong phạm cường giả xắn tay áo, cầm khăn lau tỉ mỉ lau nhà vệ sinh dưới ánh nắng chói chang thì tập thể ngây người.

Gã có lén hỏi đệ tử Viêm Hoa tông về mấy lão nhân kia là ai.

Khi biết đó là tù binh bị Lâm phong chủ Viêm Hoa tông bắt, đám người Hắc Vụ tông ngây ra, luôn miệng la khủng bố. Cường giả như vậy chỉ có thể quét nhà vệ sinh thì Lâm phong chủ của Viêm Hoa tông khủng bố đến cỡ nào.

Thiên Tu và Lâm Phàm bận bế quan tu luyện, Hắc Vụ tông không được gặp hai truyền kỳ của tông môn. Họ ở lại một ngày, để lại quà rồi ôm lòng kính sợ rời đi.

Hắc Vụ tông hoang mang không biết tình huống xung quanh thế nào, nhưng bên cạnh có tông môn vừa mạnh vừa thân thiện, làm họ yên lòng một chút. Ít ra dù có chuyện gì cũng kịp chạy đi xin giúp đỡ.

Trong mật thất Vô Địch phong, Lâm Phàm đã quên mình chết bao nhiêu lần.

Mỗi lần qua mười giây là tinh khí thần lại phục hồi đến trạng thái viên mãn, Lâm Phàm tràn ngập niềm tin sáng tạo công pháp.

Lúc này Lâm Phàm đang viết vào cuốn sổ dầy, biểu tình chuẩn bị

liều mạng.

Lâm Phàm lấy ra Thái Hoàng kiếm, Địa Hoàng kiếm, Nhân Hoàng kiếm, cầm trong tay lạy với trời.

- Trùm Tam Thanh trên trời linh thiêng nể mặt giùm, bản phong chủ đốt nhang cho các vị!

Lâm Phàm nói xong cắm ngược ba thanh kiếm xuống đất.

Hắn không biết có ích hay không, nhưng không tìm thứ gì để đặt niềm tin thì không được. Nhiều ngày trôi qua, Lâm Phàm hơi tuyệt vọng, công pháp thần giai không nể mặt đến vậy sao?

Người ta buông xuôi chứ Lâm Phàm thì không.

- Làm việc!

Lâm Phàm chọn một kinh mạch, xông pha thẳng tiến, không thành công thì chết. Sáng tạo công pháp thần giai có tính nguy hiểm rất cao, nhưng Lâm Phàm không sợ.

Đột nhiên!

Khi Lâm Phàm cho rằng sắp thất bại thì trong người bộc phát ra lực lượng chưa từng có, lực lượng làm hắn thấy kinh dị, nội tình trong người tăng vùn vụt.

Trên hướng dẫn sáng tạo công pháp thần giai trắng tinh hiện một hàng chữ giới thiệu:

[Vạn Kiếp Tạo Hóa Công: Thần giai(100)]

Lâm Phàm cười to bảo:

- Ha ha, rốt cuộc thành công!

Không ngờ cực khổ vất sáng tạo lâu như vậy rốt cuộc sáng tạo ra công pháp, đây là nhân tài!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Từng tiếng sấm nổ vang, thiên địa sinh ra động tĩnh.

Lâm Phàm đẩy mở cửa đá bước ra ngoài, ngước lên nhìn trời. Bầu trời sấm sét đì đùng đan thành lưới.

- Không lẽ bản phong chủ sáng tạo công pháp thần giai còn phải bị sét đánh? Nếu đúng vậy thì . . . cứ đến đây đi!

Lâm Phàm không sợ mấy thứ đó, có gì mà sợ, muốn hù chết ai?

- Trên trời bị sao vậy? Khi không biến thành như vậy.

- Không biết nữa, hình như mây lôi bao phủ bên trên Vô Địch phong, có phải Lâm sư huynh đang đột phá?

- Lâm sư huynh lợi hại, không ngờ sư huynh lại đột phá.

Uy áp sấm sét khủng bố, các đệ tử mặt trắng bệch, trán rịn mồ hôi, nhưng họ vẫn nhìn chăm chú vào hư không, chẳng biết chuyện gì xảy ra.

Thiên Tu đang bế quan khổ tu, luyện hóa Thiên Thụ lên đến cảnh giới sinh sôi không dứt. Lão cảm ứng tình huống bên ngoài, áp lực càng đè nặng.

Sao tiểu tử khốn kiếp kia lại đột phá nữa? Không được, phải chăm chỉ hơn, làm lão sư mà bị tuột ở phía sau quá xa thì coi sao được.

Lâm Phàm bay lên trời, hóa thành luồng sáng lao vào vòng xoáy hư không, vỗ chưởng.

Vạn lôi đan xen, một con rồng sét trăm trượng thô to mênh mông gầm rống ập đến.

Các đệ tử vây xem há hốc mồm kinh kêu, bọn họ thấy cảnh này siêu khủng bố. Rồng sét trăm trượng rất hung dữ, nếu là họ đã bị hù chết.

Nhưng Lâm Phàm không thèm để rồng sét vào mắt, giơ tay chộp đầu rồng.

Xoẹt đùng!

Sấm sét nổ tung chạy dọc người Lâm Phàm, trừ hơi ngứa ra không có cảm giác đau.

Lâm Phàm quát lớn:

- Đừng gây rối, biến cho ta!

Cánh tay phồng to bấu rồng sét quất chát chát vào hư không, mỗi

lần quất là hư không nổ một lần.

Cuối cùng vòng xoáy sấm sét tan biến, thiên địa yên tĩnh lại.

Lâm Phàm trợn to mắt nói:

- Lãng phí thời gian.

Lâm Phàm từ trên trời giáng xuống, đi vào mật thất. Cứ tưởng dữ dội lắm, hóa ra chỉ đến thế là cùng.

Khi Lâm Phàm khuất bóng, các đệ tử vây xem ngẩn ngơ.

Một đệ tử quỳ xuống lạy hướng Vô Địch phong, hô to:

- Thần tượng!

Cảnh tượng vừa rồi làm bọn họ ngẩn ngơ, nếu là họ thì đã bị sấm sét hù sợ ướt quần. Nhưng Lâm sư huynh cực kỳ mạnh mẽ, chộp rồng sét, thi triển mười tám ban võ nghệ đánh tan tác vòng xoáy sấm sét.

Trên Vô Địch phong. Máu nóng đang sôi trào trong người Lữ Khải Minh, gã cầm bút viết nhanh ghi lại hình ảnh vừa rồi.

Hỏa Dung đứng ở phía xa, khóe môi co giật. Có kiểu này sao? Vòng xoáy sấm sét thật ra rất mạnh, nhưng dù mạnh cũng bị tiểu tử này đập nát nhừ.

Trong mật thất.

- Có hơn sáu trăm vạn điểm, có thể thăng cấp Thủy Ma Kinh.

Môn công pháp này là Lâm Phàm lấy từ chỗ Hận Thiên Tiểu Ma Quân, nghe Thanh Oa nói công pháp rất mạnh, nghịch thiên, hắn thì thấy đúng là đẳng cấp nghịch thiên.

- Thăng cấp!

[Tiêu hao sáu trăm vạn điểm.]

Số điểm tiêu hao siêu khổng lồ, nếu Lâm Phàm không có tâm thái tốt đẹp thì suýt đứt dây thần kinh.

[Thủy Ma Kinh (đệ tam trọng)

Đặc tính: Ma thai (sống lại, thần thông Thủy Ma (chết), Thủy Ma

Già Thiên.]

Sau khi thăng cấp Lâm Phàm cảm nhận cảm giác sung sướng vì lực lượng tăng vọt, thân thể khô cạn biến thành đại dương mênh mông, cảm giác này rất sung sướng.

Tế bào không ngừng cắn nuốt, từ khi hắn bắt đầu tu luyện thì mỗi bước là tăng nội tình lên đến viên mãn, sau đó thăng cấp.

Tuy bây giờ là Thần cảnh nhưng Thần cảnh của Lâm Phàm mạnh hơn người ta, khủng bố hơn. Tăng Thủy Ma Kinh lên đệ tam trọng đủ cho một Thần cảnh đột phá đến cảnh giới cao hơn, nhưng Lâm Phàm thấy chưa đủ, chút nội tình này không đủ lên đến mạnh nhất.

- Ủa?

Khi Lâm Phàm tiêu hóa lực lượng này thì ma thai đã bị hắn nghiền nát có dấu hiệu sống lại, tái tạo lại thành ma thai mới.

Lâm Phàm khống chế lực lượng nghiền áp ma thai:

- Bản phong chủ không cần ngươi, nhanh chóng hóa thành lực lượng!

Khi lực lượng đó nghiền áp ma thai, nó vô cùng đau đớn, lực lượng trong người không ngừng tiết ra ngoài.

Ma thai khó hiểu hỏi:

- Sinh linh, ngươi tu luyện Thủy Ma Kinh nhưng tại sao không cho ma thai xuất hiện?

Nó là ma thai, hình thành từ lực lượng Thủy Ma thuần khiết nhất, nhưng sinh linh này lần thứ hai nghiền áp nó.

- Nếu ngươi không cần ta vậy hãy thả ta đi. Ta ngưng tụ từ Thủy Ma là đã có linh, để ta rời đi, tự tu luyện!

Tuy ma thai không có thất tình lục dục nhưng nó có ý chí, muốn lớn lên.

- Ngươi tưởng bản phong chủ là người tốt à? Bản phong chủ bỏ ra sáu trăm vạn điểm tu luyện ra ngươi, muốn đi? Ngoan ngoãn hóa thành lực lượng mau!

Dứt lời lực lượng cuồng bạo nghiền áp, khoảnh khắc nghiền ma thai thành lực lượng Thủy Ma thuần khiết nhất hòa vào người Lâm

Phàm.

- Đồ khùng, thả ngươi đi thì có trả lại số điểm đã tiêu hao cho ta không?

Lâm Phàm không ngờ tu luyện một môn công pháp còn luyện ra một tên khùng, hắn đâm ra nghi ngờ có nên tu luyện công pháp này nữa không. Thật khiến người cực kỳ thất vọng và tiếc nuối.

- Phù!

Sau khi tiêu hao tất cả lực lượng, Lâm Phàm rất giật mình. Thủy Ma Kinh đúng là siêu mạnh, mới lên một tầng cảnh giới mà nội tình tăng trưởng khiến người sợ.

- Nội tình tăng nhanh quá, phải tìm cách tăng cao giá trị khổ tu, chứ không thì nội tình tràn đầy mà giá trị khổ tu không đủ là khóc thật.

Tuy Lâm Phàm chưa trải qua chuyện không đủ giá trị khổ tu mà nội tình thì tràn đầy sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng hắn đoán rất có thể sẽ nổ tan xác.

- Còn mười một vạn điểm, dùng cho rút thăm trúng thưởng vậy.

Lâu rồi không rút thăm trúng thưởng, hắn không hy vọng có thể rút trúng thứ tốt gì, coi như làm tròn điểm.

[Liên tục rút thăm trúng thưởng Kim Cương mười lần.

Tiêu hao mười vạn điểm.

Rút trúng thăm trúng thưởng Kim Cương: Đa tạ tham gia, không ngừng cố gắng.]

Lâm Phàm liên tục rút thăm mười lần mà không trúng cái nào, làm hắn giật nảy mình.

Rút thăm trúng thưởng Kim Cương một vạn điểm một lần rút, vậy mà chưa được gì hết đã chấm dứt?

- Thật tình, hôm nay xui xẻo.

Lâm Phàm không muốn nói gì nữa, mười vạn điểm mất sạch mà không để lại cái bóng, nếu sớm biết như vậy hắn đã chọn rút Hoàng Kim.

Lâm Phàm tra xét điểm.

115.

- Ài, số hơi xấu, mười lăm điểm sẽ đi theo cả đời sao. Một lần rút thăm trúng thưởng Thanh Đồng!

[Tiêu hao một trăm điểm.]

Lâm Phàm không ôm hy vọng với rút thăm Thanh Đồng, đây là rút thăm đơn giản nhất khi vừa khởi bước, được một quả lựu đạn đã là hên.

Lâm Phàm bỗng ngây ra.

[Rút thăm trúng thưởng Thanh Đồng: Chúc mừng rút trúng buff cấp vĩnh hằng, vận rủi cuồn cuộn.

Vận khí bùng nổ, Thanh Đồng xuất hiện quà lớn động trời.]

Vận rủi cuồn cuộn không quan trọng, quan trọng nhất là ba chữ cấp vĩnh hằng. Hiện giờ Lâm Phàm rút trúng buff toàn là cấp vĩnh hằng, hiệu quả siêu nghịch thiên.

Vận rủi cuồn cuộn: Sinh linh trong phạm vi trăm thước, không phân địch ta đều bị vận rủi bao phủ, hiệu quả cụ thể xin tự thực nghiệm.

Lâm Phàm há hốc mồm:

- Cái này . . .

Trong một chốc hắn không biết nên nói những gì, vận khí cỡ nào mới rút trúng thứ như vậy?

Không biết vận rủi có chia cho mình không?

- Ra ngoài thực nghiệm thử.

Lâm Phàm hơi háo hức, không ngờ qua lâu như vậy buff cấp vĩnh hằng lại hiện ra.

Chương 628: Cái này quá khủng bố

Lâm Phàm ra mật thất, hít sâu một hơi, tâm tình rất là vui vẻ.

Không phải vì đã sáng tạo ra công pháp thần giai mà vì rút thăm trúng thưởng Thanh Đồng cho hắn niềm vui bất ngờ lớn.

Lữ Khải Minh chạy lại, cười tươi:

- Chúc mừng sư huynh xuất quan!

Tuy vực ngoại giới dung hợp, hoàn cảnh xa lạ nhưng không ảnh hưởng Vô Địch phong phát triển.

Thậm chí các đệ tử Vô Địch phong ngày nay tốc độ tu luyện đã thay đổi lớn, nhiều sư đệ, sư muội đột phá, trước kia thật sự không dám tưởng tượng đến điều này.

- Ừm, ta đi dạo, sư đệ làm việc của mình đi.

Lâm Phàm muốn thử thực nghiệm lên Lữ Khải Minh, nhưng rồi lại thôi, quỷ biết vận rủi cuồn cuộn cấp vĩnh hằng khủng bố cỡ nào, lỡ gã xảy ra chuyện gì sẽ làm hắn đau lòng.

Lữ Khải Minh rời đi, thầm nghĩ có sư huynh ở thì toàn Vô Địch phong yên lòng.

Các đệ tử đi ngang qua đều cung kính chào Lâm Phàm.

Hắn làm ngôi sao chói mắt nhất tông môn, được các đệ tử chào hỏi đương nhiên sẽ gật đầu đáp lại, bày ra phong phạm của sư huynh tông môn.

Lâm Phàm đi vào một gian nhà vệ sinh, xung quanh không có ai. Hắn cau mày, thấy Động Côn dẫn đầu một đám Chân Tiên ngồi than thở, xì xầm nhỏ to.

- Đang làm biếng?

Hay hoặc là bàn bạc với nhau cách chạy trốn?

Lâm Phàm lại gần, cười tươi hỏi:

- Các ngươi đang làm gì đấy?

Dùng đám người này thử vận rủi cuồn cuộn là như thế nào vậy.

Đám Chân Tiên lấy Động Côn dẫn đầu trò chuyện về tình cảnh gần đây, bọn họ quét nhà vệ sinh đến nỗi rơi vào hoang mang. Nhưng không chạy thoát được, đã thề với trời, nếu rời đi sẽ thảm.

Động Côn chủ động bắt chuyện với họ nhưng nhiều Chân Tiên xem lão là phản đồ, phớt lờ lão, bọn họ tụm lại một nhóm xì xầm nhỏ to.

Bọn họ chợt nghe giọng nói như ác mộng, vụt ngoái đầu lại, quả nhiên thấy kẻ làm họ kinh hoàng nhất.

Gần trăm Chân Tiên mà không đánh lại tiểu tử này, ngược lại bị hắn giết ngược một nửa, đánh bọn họ đến sợ.

Cả đám nhảy cẫng lên, nhanh nhẹn cầm khăn lau dọn dẹp nhà vệ sinh.

Lâm Phàm mặc niệm:

- Vận rủi cuồn cuộn mở ra!

Lâm Phàm muốn xem buff cấp vĩnh hằng khủng bố đến mức nào, hắn đứng yên tại chỗ chờ đợi sự việc bùng nổ.

Từng giây trôi qua, hiện trường tĩnh lặng, không có chuyện gì xảy ra.

Lâm Phàm thầm nghi ngờ:

- Có khi nào buff này vô hiệu?

Đã qua mấy chục giây mà sao chẳng có phản ứng gì?

Động Côn ngồi xổm trong nhà vệ sinh, cầm khăn chà lau vách tường, nhìn qua khoe mắt thấy Lâm Phàm còn đứng ở cửa.

- Tiểu tử này muốn làm cái gì?

Động Côn cảm giác chút nữa sẽ xảy ra chuyện, tiểu tử này không phải người tốt, không cảnh giác không được.

Tuy bây giờ bị bắt làm tù binh, không có nhân quyền, nhưng giữ cảnh giác là điều tốt.

- Các ngươi đông người như vậy chỉ dọn dẹp một nhà vệ sinh,

định chà rớt tường nhà sao?

Một đống người cùng nhau lau một nhà vệ sinh là muốn làm gì?

Dương Tiên Tử đứng dậy, nói nhanh:

- Chúng ta đi ngay!

Động Côn phụ trách nhà vệ sinh này, Dương Tiên Tử không muốn ở lại đây, tiểu tử này quá nguy hiểm.

Dương Tiên Tử định đi thì bỗng trượt chân, người nghiêng ra sau, rít gào:

- Ai ở dơ tiểu tại chỗ này vậy hả?

Chân Tiên đứng phía sau Dương Tiên Tử phản ứng lại, giơ tay chống sau lưng lão, nhưng tay mới đụng vào áo của Dương Tiên Tử thì Chân Tiên này cũng trượt chân.

Rầm!

Rầm!

Một người đụng một người, cùng ngã xuống đất, tiếng gầm rống rộ lên:

- Gì vậy? Ai làm rơi phân ở đây?

- Chất lỏng gì mà vàng vậy?

Đám Chân Tiên ngây ra, không hiểu xảy ra chuyện gì, với thực lực của bọn họ sao có thể xuất hiện loại tình huống này.

Động Côn luôn lau nhà vệ sinh mắt mau chân nhanh tiến lên một bước ra khỏi nhà vệ sinh, thấy bọn họ ngã dưới đất thì cố nhịn cười hỏi:

- Các ngươi đang làm gì vậy? Ngã tập thể à?

Động Côn giơ tay chống vách tường, dường như muốn nhìn xem bên trong xảy ra chuyện gì, có ai rơi vào hố phân không.

Răng rắc! Răng rắc!

Vang lên âm thanh không may.

Khi Động Côn quay đầu thấy vết rạn trên tường thì ngây ra, sững sờ giây lát rồi hét lên:

- Nguy rồi, nhà vệ sinh sắp sập!

Động Côn vừa hét xong nhà vệ sinh sụp đổ, xen lẫn tiếng hét của đám Chân Tiên.

- Phân, phân!

- Hôi chết người!

Đám Chân Tiên la hét trong nhà vệ sinh, bọn họ rớt vào hố phân.

Động Côn bối rối đứng tại chỗ:

- Chuyện này không liên quan đến ta.

Động Côn sẽ không thừa nhận tại lão chống vách tường làm tường sụp.

Oong oong oong!

Đột nhiên trong nhà vệ sinh sụp đổ vang âm thanh dường như đọng lại đã lâu.

Lâm Phàm đứng yên không nhúc nhích, nhưng có linh cảm không may, hắn lùi một bước, không muốn đứng quá gần.

Rầm!

Vang tiếng nổ điếc tai, nhà vệ sinh sụp đổ bắn lên cao cùng với đám Chân Tiên và một đống phân với nước tiểu.

Ngước đầu nhìn bầu trời một mảnh màu vàng.

Động Côn đứng đó gào thét thảm thiết, vì vụ nổ vừa rồi làm người lão dính đầy phân, nước tiểu, hình như chui vào mồm.

Lâm Phàm nhìn chằm chằm:

- Chuyện gì vậy? Sao bỗng nhiên nổ?

Không phải yêu thú đến, không là sóng xung kích, hình như dưới lòng đất có đoàn khí thể đọng lại thật lâu bay lên đụng chạm nhà vệ sinh.

Lâm Phàm lẩm bẩm:

- Lợi hại, đây là vận rủi cuồn cuộn sao? Chuyện không thể xảy ra mà cũng làm được.

Lâm Phàm thấy bóng đen dưới chân mình, vụt ngẩng đầu lên, đám Chân Tiên bay lên trời đều rơi xuống chỗ hắn.

- Phi phi! Chuyện gì vậy? Tại sao không vận chuyển pháp lực được?

- Sắp té chết!

- Hu hu hu, phân . . .

Đám Chân Tiên từ trên trời giáng xuống gào thét, bọn họ hoảng loạn, không vận chuyển pháp lực được, hình như bị kẹt. Đặc biệt có Chân Tiên ngậm 'cục vàng', không ngừng nôn mửa, chưa phản ứng lại.

Lâm Phàm nhanh chóng phản ứng:

- Nguy rồi!

Nếu không né tránh thì lát nữa sẽ bị phân và người đè bẹp.

Lâm Phàm nhấc chân, nhưng kinh khủng phát hiện đôi chân như tê liệt, không nghe điều khiển.

- Hộ thể!

Hắn vận chuyển lực lượng hình thành vòng bảo hộ, nhưng bỗng thấy ngứa mũi, ách xì một cái, vòng bảo vệ bỗng biến mất.

- Trời ạ, gặp quỷ! Đây không phải vận rủi, đây là sửa đổi pháp tắc!

Cường giả Thần cảnh, còn chuyên tu ngạnh công vậy mà bị tê đôi chân?

Nói cho quỷ nghe quỷ cũng không tin.

- Đóng, đóng!

Lâm Phàm biết tình huống hiện tại là gì, đóng vận rủi cuồn cuộn lại ngay, không dám chơi bậy nữa.

Khoảnh khắc hắn đóng vận rủi cuồn cuộn lại, đôi chân tê liệt có thể di chuyển, rất kỳ dị.

Lâm Phàm lắc người rời khỏi chỗ cũ.

Đám Chân Tiên ở trên trời có người lơ lửng, có người kinh hoàng rơi thẳng xuống.

Đám Chân Tiên nổi giữa hư không tức giận quát:

- Động Côn, đồ khốn nạn!

Bọn họ mặc kệ có bị người thấy hay không, lo xé rách áo, tay bấm pháp quyết thanh tẩy thân thể, đổi áo mới.

Đám Chân Tiên ngậm 'cục vàng' thì không biết bị sặc hay sao mà mặt xanh mét.

Động Côn phản bác:

- Liên quan quái gì đến lão phu?

Chuyện này sao có thể trách lão? Lão chẳng làm gì gã, cùng lắm thuận tay vịn tường, quỷ biết sẽ thành ra thế này.

Động Côn chợt cảm thấy lạ, chuyện này rất kỳ dị, kỳ cục.

- Không lẽ là tiểu tử kia làm?

Nhưng cũng không đúng, tiểu tử kia chỉ đứng yên không làm gì cả, sao có thể tạo thành tình huống này được?

Nhiều đệ tử nghe tiếng chạy tới, lúc nghe tiếng động họ còn tưởng xảy ra chuyện lớn gì, đến nơi thì ngây người, bịt mùi trốn xa.

- Hôi quá!

- Mấy tên kia làm gì vậy, chẳng lẽ rớt xuống hố phân?

- Đâu chỉ rớt xuống, ngươi không thấy hố phân nổ à?

Các đệ tử lao nhao nói chuyện, kinh hoàng không biết tại sao xảy ra chuyện gì, không rõ đám người kia làm gì mà gây ra biến cố như vậy.

Lâm Phàm thầm sợ, mới rồi rất khủng bố, vận rủi cuồn cuộn không đùa được. Tuy mới dùng thử mà đã quỷ dị đến mức tận cùng,

mọi thứ đến rất đột ngột. Phản ứng dây chuyền đến sự kiện kinh khủng cuối cùng, nếu hắn không đóng lại ngay thì bản thân đã bị đám người phân đè lên, khi đó chẳng những ăn phải phân còn mất mặt.

Lâm Phàm bước tới, nhưng không đứng quá gần. Đồ dơ chất đống mấy chục thước, rất bẩn thỉu.

- Động Côn, lát nữa ngươi mang người thanh tẩy nơi này.

Động Côn vẫn đang bàng hoàng đứng ngay giữa, nghe Lâm Phàm nói thì hé môi, muốn nói gì rồi lại không biết nên nói sao.

Hỏa Dung vội vàng chạy lại:

- Chuyện gì xảy ra?

Khi thấy hiện trường thì lão ngạc nhiên đến ngây người, sau đó mặt nghiêm túc, vì bị mùi hôi không chịu nổi. Nhưng lão là trưởng lão, không thể bịt mũi.

Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- Không có gì, nhà vệ sinh nổ, bọn họ dính phân đầy người. Ta bận việc đi trước, chuyện còn lại giao cho trưởng lão.

Lâm Phàm không ở lại, sớm rời đi.

Quá khủng bố, có thể hù chết người.

Lâm Phàm trở về mật thất. Ngày mai phải cố gắng hơn nữa, mặc kệ tình huống bên ngoài thế nào hắn phải kiếm điểm và giá trị khổ tu, lần trước rút trúng thẻ công pháp thiên giai viên mãn còn chưa dùng. Lâm Phàm định tìm một quyển công pháp ngạnh công, trực tiếp thăng cấp, nhưng đáng tiếc là mãi chưa gặp công pháp thích hợp.

Buổi tối, hai vầng trăng tròn treo trên cao.

Trong một cánh rừng, khu rừng yên tĩnh lúc này xôn xao.

Trong tiếng ồn ào vang tiếng hét thảm, càng như tiếng cuồng cười của quỷ cuồng giết người.

Phụt phập!

Một con rồng máu bay lên, phản chiếu ánh trăng, nhuộm đỏ mặt

đất.

Chương 629: Đã có hài tử rồi còn ham liều làm gì

Sau chuyện đó, Hỏa Dung dẫn dắt tông môn thành lập tổ điều tra vụ nổ nhà vệ sinh, điều tra xem lý do tại sao nhà vệ sinh nổ, phải chăng dưới lòng đất tông môn có nguy hiểm gì.

Sau khi Lâm Phàm biết tình huống đó thì lắc đầu thở dài, việc này khó nói, không thể nói ra. Vì sao nhà vệ sinh nổ? Có lẽ vì khí mê-tan, nhưng đám người chưa qua giáo dục bắt buộc chín năm sẽ không hiểu nguyên lý đó.

Vận rủi cuồn cuộn rất kỳ dị, không phải vận rủi bình thường, nó có thể thay đổi pháp tắc, làm phạm vi một trăm thước quanh Lâm Phàm thành thế giới xui rủi, ai tiến vào là người đó xui. Bao gồm cả hắn khi đứng trong đó cũng gặp họa rớt từ trên trời xuống, không né tránh kịp.

Sáng sớm.

Thùng thùng thùng!

Đệ tử canh giữ sơn môn gõ vang cảnh báo.

Lâm Phàm ngừng tu luyện, mở cửa đá ra chạy về phía cửa sơn môn:

- Xảy ra chuyện lớn mới có cảnh báo, không lẽ có người đến công kích?

Khi Lâm Phàm đến cửa sơn môn thấy một đoàn người lạ mặt đứng, trông đám người rất mệt mỏi, người đầy vết thương, phỏng chừng bị ai truy sát.

Lữ Khải Minh thấy bóng sư huynh thì vội chạy lại:

- Sư huynh, đám người không rõ lai lịch này đến tìm chúng ta che chở!

Lâm Phàm nhìn qua:

- Vậy sao?

Hơn một ngàn người có đủ nam nữ già trẻ, thực lực mạnh nhất là Thần cảnh và là nữ.

Nữ nhân ôm bé sơ sinh, ăn mặc mộc mạc trốn trong đám người, vẻ ngoài rất bình thường, nếu không nhìn kỹ sẽ không biết đây là Thần cảnh.

Hỏa Dung đến, khi thấy nhiều người tới Viêm Hoa tông thì lòng nặng trĩu, hỏi:

- Các ngươi là ai?

Một nam nhân vạm vỡ bước ra, cầm búa to dính vết máu:

- Xin quý tông hãy cứu chúng ta, chúng ta đều là nạn dân, quê hương chúng ta bị phá hủy đành chạy nạn đến đây. Xin hãy thu nhận chúng ta!

Xem tạo hình kiểu này hoàn toàn khác với nạn dân.

Hỏa Dung không phải kẻ ngốc, nhìn thấu ngay:

- Ngại quá, xin hãy rời khỏi Viêm Hoa tông.

Hỏa Dung không thể thu nhận những người lai lịch không rõ. Sau khi vực ngoại giới dung hợp đến bây giờ chưa rõ tình hình thế nào, ai biết đám người này là tốt hay xấu, để họ vào tông môn chỉ e mang đến tai họa.

Nam nhân sốt ruột nói:

- Xin giúp giùm, không cho chúng ta ở lại cũng được nhưng hãy nhận những hài tử này. Bọn họ còn nhỏ, không thể theo chúng ta lặn lội đường xa. Chờ khi chúng ta dàn xếp chỗ ở nhất định sẽ trở về đón bọn họ đi!

Trong đám người có nhóm con nít tuổi rất nhỏ, chỉ khoảng bốn, năm tuổi. Trên mặt chúng có nét khủng hoảng, sợ hãi, dường như trải qua chuyện khủng bố gì.

Lữ Khải Minh hỏi:

- Sư huynh thấy chuyện này thế nào?

Lữ Khải Minh cảm giác chuyện này hơi phức tạp, Hỏa Dung trưởng lão không chịu thu nhận đám người này cũng có lý do.

Lâm Phàm không ý kiến:

- Không thấy sao cả, tùy trưởng lão.

Lâm Phàm quét mắt qua cuối cùng dừng lại ở trẻ sơ sinh trong tay nữ nhân.

Em bé sơ sinh chỉ lộ ra cái đầu, da trắng nõn, mắt to tròn chớp chớp ngây thơ không biết gì.

Lâm Phàm chu môi với bé sơ sinh, làm biểu tình hôn môi, cách không khí đùa với bé.

Lâm Phàm cảm thấy mình làm biểu tình như cho người mù xem, sẽ không nhận được đáp lại. Nhưng làm hắn ngạc nhiên là bé sơ sinh trợn to mắt, hé môi thành hình chữ o như đã thấy thứ gì ghê gớm, rất là giật mình.

Lâm Phàm bật cười:

- Ha ha, thú vị, vật nhỏ đáng yêu.

Lâm Phàm không ngờ bé sơ sinh đáp lại mình, hắn vốn chỉ định đùa với bé từ xa.

Lữ Khải Minh thấy sư huynh đột nhiên bật cười thì ngẩn ra, sư huynh cười cái gì? Có gì buồn cười?

Đám người chạy nạn lại đây căng thẳng mong chờ, bọn họ trốn rất lâu, từ mấy vạn người bị truy sát chỉ còn lại hơn một ngàn người. Bọn họ không muốn mơ xa vời, chỉ hy vọng giữ đám trẻ lại tông môn này.

Tuy không biết tông môn này thế nào nhưng an toàn hơn đi theo họ nhiều.

Hỏa Dung trầm tư thật lâu, tuy lão đồng tình bọn họ nhưng phải suy nghĩ cho tông môn, sao có thể giữ lại những kẻ không rõ lai lịch. Còn đám nhóc, mặc dù từ chối hơi bị tàn nhẫn nhưng lão không thể vì chút lòng tốt mà mang đến nguy hiểm cho tông môn.

Cuối cùng Hỏa Dung mở miệng nói:

- Không được, các ngươi đi đi.

Lão từ chối lời xin của đối phương, không muốn vời rắc rối vào mình.

Đám người chạy nạn nhìn nhau, mắt lộ tia tuyệt vọng, bọn họ không ngờ bị từ chối.

Trước khi đến đây họ đã sẵn sàng, nếu bị từ chối thì tản ra chạy, tuy tách nhóm thì khả năng chết càng lớn, nhưng ai chạy thoát được thì hay người nấy.

Lâm Phàm lên tiếng:

- Hỏa Dung trưởng lão sao có thể tàn nhẫn như vậy, nỡ lòng từ chối.

Câu này đối với đám nạn dân là tin vui từ trên trời giáng xuống, nhưng khi thấy người nói chuyện là thanh niên thì bọn họ lại tuyệt vọng.

Người trẻ tuổi lên tiếng có ích gì, trưởng lão đã từ chối, thoạt trông thanh niên chỉ là đệ tử.

Nhưng trong lòng họ cảm tạ đệ tử này, cũng nhìn ra được đây là tông môn có tình yêu.

Lâm Phàm bước hướng trẻ sơ sinh.

Khi hắn đi ra, các đệ tử cung kính chào:

- Lâm sư huynh!

- Lâm sư huynh!

Hỏa Dung bất đắc dĩ nói:

- Tiểu tử, ngươi không thể tự quyết định, những người này không rõ lai lịch, sẽ mang rắc rối đến cho tông môn.

Nam nhân vạm vỡ ngạc nhiên, không ngờ trưởng lão này giải thích với đệ tử kia. Khi đệ tử kia đi ra người xung quanh vô cùng cung kính, mắt lấp lóe tia tôn sùng, rõ ràng hắn không phải người bình thường.

Lâm Phàm bước tới trước mặt nữ nhân.

Nữ nhân hơi cảnh giác, nhưng bà lão đứng bên cạnh lắc đầu ra hiệu.

Lâm Phàm nói:

- Cho ta ôm.

Nữ nhân nhìn Lâm Phàm, do dự thật lâu, cuối cùng đặt quyết định đưa trẻ sơ sinh ra.

Lâm Phàm ôm lấy trẻ sơ sinh, mỉm cười nói:

- Đứa nhóc này thú vị, đáng yêu, mắt to tròn còn có hai mí, khá lắm, khá lắm. Nào, kêu cha nghe thử.

Mọi người ngây ra.

Nữ nhân quát mắng:

- Ngươi nói cái gì!?

Lâm Phàm quay đầu lại, thản nhiên nhìn nàng:

- Như thế nào? Nàng cũng muốn kêu?

Nữ nhân muốn liều mạng với Lâm Phàm nhưng bị bà lão kéo lại:

- Ngươi . . .!

Nữ nhân mặt đỏ rực, quay đầu đi không thèm nói chuyện.

Hỏa Dung trợn to mắt, không biết tiểu tử này muốn làm gì, tốt nhất đừng gây chuyện.

Đột nhiên một giọng nói không vang dội nhưng đứng gần sẽ nghe được:

- Cha . . .

Nữ nhân vụt quay đầu, xoe tròn mắt như không tin được.

Nghe tiếng kêu đó Lâm Phàm cười phá lên:

- Ha ha ha! Tốt, tốt, mấy tháng rồi?

Nữ nhân không đáp, vẫn đang ngây người.

Bà lão mở miệng nói:

- Bốn tháng, còn chưa tới lúc biết nói, không ngờ bây giờ mở miệng kêu người.

Lâm Phàm hỏi:

- Nam hay nữ?

Bà lão đáp:

- Nữ hài.

Lâm Phàm cười nói:

- Tốt, rất tốt, tốt lắm. Bản phong chủ quyết định sau này đây là nữ nhi của bản phong chủ. Các sư đệ, sư muội hãy nhớ kỹ. Còn các ngươi cũng không tệ, ở lại đi.

Nữ nhân muốn phản bác nhưng bà lão kéo lại, lắc đầu ra hiệu nàng đừng nói chuyện.

Hư không bỗng truyền đến tiếng quát:

- Rốt cuộc tìm được đám dư nghiệt các ngươi, sao không chạy nữa? Dù các ngươi lên trời xuống đất thì bổn tọa cũng sẽ tìm ra!

Âm thanh đó làm đám nạn dân thấp thỏm lo âu.

Trẻ sơ sinh trong ngực Lâm Phàm khóc ré lên.

Lâm Phàm nhíu chặt mày ngước đầu lên nhìn, tầng mây dao động trên trời, hắn bất đắc dĩ nói:

- Ngươi bị khùng à, la lối cái gì, nhà bị nổ hay phụ nữ bị trộm?

Hư không vọng lại tiếng quát giận dữ:

- Tiểu tử khốn kiếp, ngươi muốn chết, dám nhục mạ bổn tọa!

Lâm Phàm nói:

- Sư đệ, ôm này, ôm cẩn thận.

Lữ Khải Minh vội ôm lấy trẻ sơ sinh:

- Vâng! Sư huynh yên tâm, nói sao thì đây là sư điệt nữ của chúng ta.

Lâm Phàm bay lên, bước ra một bước, đi cách đoàn người trăm thước lại đáp xuống đất, hắn ngước đầu lên:

- Mắng ngươi rồi sao? Bản phong chủ còn muốn làm thịt ngươi!

Nam nhân vạm vỡ kính sợ hét lên:

- Cẩn thận, đó là trưởng lão của Huyền Không giáo, thực lực mạnh mẽ!

Nếu là trước kia Lâm Phàm không dám cùng đối phương đại chiến ở tông môn, hắn sẽ mở Hữu Sắc Nhãn Tình ra dụ đối phương đến nơi khác. Nhưng bây giờ thì khác, vận rủi cuồn cuộn mạnh đến đáng sợ.

Hắn có thể đánh một trận với đối phương.

Nhưng bản thân cũng nằm trong phạm vi vận rủi làm Lâm Phàm hơi sợ.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vài tia chớp vụt qua, sấm sét tán đi, sáu bóng người lơ lửng trên trời.

Người dẫn đầu mặc đồ trưởng lão Huyền Không giáo, bộc phát ra khí thế trấn áp thiên địa.

Năm người đứng sau lưng chắc là đệ tử, nhưng thực lực không yếu, đều là Thần cảnh.

- Quả nhiên sau khi vực ngoại giới dung hợp thì Thần cảnh đi đầy đất, có khi nào vùng đất Nguyên Tổ thành thế giới cấp thấp nhất?

Lâm Phàm không tin được, nếu đúng như vậy thì rất thảm.

Giống như chơi game, vực ngoại giới dung hợp là khu tổng hợp, Lâm Phàm từng là vua trong khu riêng, đánh khắp thiên hạ không địch thủ giờ vào khu tổng hợp, phát hiện khu khác có nhiều vua, tổng hợp các khu lại thì họ vẫn mạnh, còn hắn thì hơi yếu.

Trưởng lão Huyền Không giáo có vẻ ngoài trung niên, chắp hai tay sau lưng lơ lửng trên cao ngạo nghễ nhìn xuống như xem con kiến.

Trưởng lão Huyền Không giáo Lý Thanh Phong lạnh lùng nói:

- Hôm nay bổn tọa sẽ giết hết đám dư nghiệt các ngươi, cắt đứt tai họa ngầm mãi mãi.

Huyền Không giáo và tông môn của đám dư nghiệt này ở cùng vực ngoại giới, ngàn năm qua không ngừng chém giết. Mỗi tội Tịnh Không thánh địa được tông môn khác hỗ trợ, Huyền Không giáo khó

hủy diệt thánh địa.

Không ngờ vực ngoại giới dung hợp, hai tông liền nhau chỉ cách vài dặm, đám người Huyền Không giáo mừng rỡ vây giết ngay, cuối cùng hủy diệt Tịnh Không thánh địa.

Nhưng nữ nhi của Thánh Chủ Tịnh Không thánh địa được đệ tử tông môn dẫn đi, nên Lý Thanh Phong một đường truy sát.

Giờ thì tốt rồi, đã gặp được người, càng không thể tha mạng.

Nhưng trước đó gã phải giết tiểu tử bên dưới đã.

Chương 630: Có ai đứng ra giải thích tình huống một chút không

Lâm Phàm thản nhiên đứng thẳng, ngước đầu lên nói:

- Nhìn cái gì, có giỏi thì xuống dưới, để xem bản phong chủ đánh ngươi tiêu tiểu tại chỗ!

Lâm Phàm nói xong chợt nhận ra mình dùng từ hơi ghê tởm, không lẽ vì hôm qua thấy nhiều quá nên ký ức khắc sâu?

- Lý trưởng lão, người này quá mức càn rỡ, năm lần bảy lượt khiêu khích chúng ta. Hãy để đệ tử ra tay chém giết hắn, rút đi thần hồn bỏ vào Diệt Thần Đăng hành hạ một phen!

Dứt lời một nam nhân đạp không bước ra, tay nâng hải đăng kỳ lạ rực lửa tím.

Nữ nhân đứng trong đám đông khi nhìn thấy nam nhân kia thì biểu tình tức giận, muốn liều mạng với gã:

- Dương Lệ, đồ ác ma! Ngươi giết sư muội của ta, ta liều mạng với ngươi!

Nhưng nàng bị bà lão kéo về.

Dương Lệ nhìn nữ nhân, cười càn rỡ:

- Thì ra là đồ đệ đứng đầu tông đã mất. Sư muội của ngươi yếu đến tội, bị ta bỏ vào Diệt Thần Đăng rèn luyện ba ngày ba đêm, trở thành chất dinh dưỡng cho Diệt Thần Đăng, cảnh tượng rất thê thảm. Nhưng đừng gấp, lát nữa ngươi sẽ đoàn tụ với sư muội của ngươi.

- Này, muốn làm gì thì mau chút, bản phong chủ không hứng dây dưa lâu với kẻ yếu nhà ngươi!

Mục tiêu của Lâm Phàm không phải Dương Lệ gì đó mà là Lý Thanh Phong đứng chính giữa, gã ta hơi mạnh, mạnh không bình thường.

Dương Lệ nổi giận:

- Cuồng vọng!

Dương Lệ lao xuống, Diệt Thần Đăng bay quanh người gã, lửa đèn màu tím kéo vệt sáng kỳ dị.

Lâm Phàm co năm ngón tay, ngưng tụ lực lượng, khi đối phương đến gần thì đánh ra một đấm.

Bùm!

Dương Lệ đang định bộc phát ra lực lượng kinh khủng nhất bỗng khựng lại, bị Lâm Phàm đấm bay lên trời. Gã cong người, mắt lồi ra, ói máu.

Diệt Thần Đăng đụng vào Lâm Phàm nhưng bị hắn chộp lấy, bóp mạnh, mảnh vỡ đèn bắn tứ phía.

- Cái đèn mục nát gì, mềm xèo.

Mọi chuyện diễn ra nhanh trong chớp mắt, khiến người không kịp phản ứng.

Dương Lệ tức giận định liều mạng với Lâm Phàm:

- Khốn nạn!

Lâm Phàm chộp cổ chân của đối phương, vung mạnh dập gã xuống đất.

Răng rắc!

Xung lực mãnh liệt bộc phát ra, đất nứt nẻ, con ngươi Dương Lệ dần nở to, gã không ngờ chỉ chốc lát đã thua, Diệt Thần Đăng của gã bị đối phương bóp nát, lực lượng khủng bố đến mức nào mới làm được điều này.

Lâm Phàm thả cổ chân Dương Lệ ra, gã nằm yên trong hố sâu, nhưng không có gợi ý tăng điểm, xem ra chưa chết.

Lâm Phàm nhấc chân đạp ngang eo.

Tiếng răng rắc vang vọng thiên địa.

+50000 điểm.

- Chỉ là Thần cảnh mà dám cuồng với bản phong chủ, muốn chết.

Lâm Phàm chắp tay sau lưng, ngửa đầu nói:

- Này, hay là các ngươi cùng lên, đừng từng người tặng mạng.

Xáo động!

Giật mình!

Nữ nhân không tin được, nàng không thể tin Dương Lệ chết nhanh đến vậy, không có đường chống cự đã bị đối phương diệt gọn.

Thực lực của tên này khủng bố đến mức nào?

Các đệ tử Viêm Hoa tông hò reo, siêu hưng phấn:

- Sư huynh siêu quá!

Sư huynh quá mạnh, dễ dàng đạp nát đối phương, thực lực rất khủng bố.

Hỏa Dung thấy chướng mắt, tiểu tử này xuống tay quá mức, không phải cấm hắn giết người nhưng quá trình hơi táo bạo. Tiếng răng rắc vừa rồi làm lão nghe mà ớn lạnh.

Lý Thanh Phong nổi giận:

- Đồ khốn kiếp, bổn tọa muốn mạng chó của ngươi!

Tiểu tử này dám giết người của Huyền Không giáo ngay trước mặt bọn họ, không thể tha thứ.

Lâm Phàm biết chiến đấu thật sự sắp mở ra, trận chiến này sẽ rất quái dị, huyền diệu lạ lùng, nếu không thấy tận mắt sẽ không ai tin tưởng, bản thân hắn cũng không tin.

- Vận rủi cuồn cuộn mở ra.

Lâm Phàm không biết buff này tên là ‘vận rủi cuồn cuộn’ hay vận rủi mang tên Cuồn Cuộn.

Mà mấy chuyện này không quan trọng.

Năm người từ trên cao đáp xuống, họ rất tức giận, ước gì giết Lâm Phàm.

Phạm vi một trăm thước bị bao phủ.

Một nam nhân áo xanh mới đáp xuống, đường dưới chân gập ghềnh, gã trượt chân bốp một tiếng đầu đập xuống đất.

Lý Thanh Phong nhìn qua, khó chịu nạt:

- Không mau đứng dậy!

Lý Thanh Phong không ngờ mang đệ tử ra mà đứng cũng không vững.

Ba đệ tử đứng ngang hàng cũng không vui, kẻ địch lớn ngay trước mắt thế nhưng làm chuyện bêu xấu như vậy, khiến người cười chê.

Phía xa, mọi người cảnh giác nhìn tình hình hiện trường, trái tim thít chặt, nhưng khi thấy cảnh này thì tập thể ngây ra. Chuyện gì thế này?

Ba đệ tử đứng bên cạnh hô lên:

- Sư đệ, mau đứng lên.

Nhưng sư đệ nằm ngay đơ, dường như hôn mê.

Đột nhiên sau gáy đệ tử áo xanh dần tràn máu ra, không ngừng lan rộng nhuộm đỏ mặt đất.

Ba đệ tử giật nảy mình, vội ngồi xuống kiểm tra, khi xoay đầu sư đệ qua thì bọn họ ngây ra. Một mảnh Diệt Thần Đăng cắm sau gáy sư đệ, mảnh nhỏ sắc bén, cứng rắn đâm thủng sọ ghim sâu vào não.

Đệ tử khủng hoảng kêu lên:

- Lý trưởng lão, sư đệ chết rồi.

Sau đó gã trừng mắt Lâm Phàm, tất cả đều tại tên này, nếu hắn không đánh nát Diệt Thần Đăng của Dương Lệ thì đã không có mảnh nhỏ cắm ngược dưới đất, đệ tử sẽ không đập gáy xuống đất, bị mảnh nhỏ đâm thủng.

Hung thủ tất cả mọi chuyện là tên khốn đáng giận này!

Các đệ tử Viêm Hoa tông xoe tròn mắt, chuyện gì vậy? Chết uất ức vậy?

Sư huynh không nhúc nhích, đối phương mới từ trên trời giáng xuống, đứng không vững đập đầu xuống đất thế là chết tươi, cái chết

quá mơ hồ.

Lý Thanh Phong tức giận nói:

- Tiểu tử, ngươi dám giết đệ tử của bổn tọa!

Lâm Phàm vẫn chắp tay sau lưng, đứng yên tại chỗ:

- Ta không nhúc nhích, đừng vu oan bậy.

Không phải hắn không muốn nhúc nhích mà là không dám, vận rủi cuồn cuộn đã mở ra, Lâm Phàm không biết sẽ xảy ra chuyện gì, nếu là cái chết thì hắn không ngán, nhưng chỉ sợ có phân từ trên trời rớt xuống.

Ba đệ tử rực cháy lửa giận:

- Còn dám cãi bướng hả!

Bọn họ hóa thành luồng sáng bay thẳng vào Lâm Phàm, họ muốn giết tiểu tử này.

Đột nhiên!

Bùm!

Bùm!

Bùm!

Vang ba tiếng nổ, ba người té xuống đất, ngã sấp mặt.

Lý Thanh Phong gầm rống:

- Các ngươi làm gì hả?

Ba tên ngu này đang làm cái gì?

Ba đệ tử té dưới đất đứng phắc dậy, lắc đầu, họ không biết chuyện gì xảy ra, tự nhiên trượt chân té cái bịch.

Lâm Phàm thầm rít gào, đây là vận rủi cuồn cuộn phát uy, hắn không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì nhưng rất không ổn.

Lữ Khải Minh hỏi:

- Hỏa Dung trưởng lão, mấy người này đến làm gì? Đi đường còn không vững.

Hỏa Dung rất muốn la lên: Ngươi hỏi lão phu nhưng lão phu biết hỏi ai?

Hỏa Dung không nhìn thấu chuyện này là sao, đi đường mà cũng té, nói ra hù chết người.

Hỏa Dung phát hiện thực lực của ba đệ tử đó rất mạnh, mạnh hơn lão nhiều.

Lâm Phàm định nhấc chân, thử bước ra một bước, nhưng mới nảy ra ý này đã phủ quyết ngay, quỷ biết tiếp theo sẽ gặp chuyện gì.

Ba người lạnh lùng nói:

- Chết tiệt, mới rồi không chú ý bị trượt chân. Đồ khốn nhà ngươi dám can đảm giết sư huynh, sư đệ của chúng ta, chúng ta muốn ngươi chết!

Một người lấy một hạt châu ra, lửa và sấm sét vờn quanh hạt châu, rất là khủng bố.

- Âm Lôi Địa Hỏa Châu!

Đây là bảo bối diệt địch dùng một lần của Huyền Không giáo, dù là Thần cảnh nếu bị nổ trúng sẽ bị thương nặng hấp hối.

Người kia cầm Âm Lôi Địa Hỏa Châu, làm động tác ném hướng Lâm Phàm. Nhưng đột nhiên Âm Lôi Địa Hỏa Châu có biến đổi, lửa và sấm sét quấn quanh hạt châu trở nên không ổn định, hạt châu không ngừng biến lớn.

- Nguy rồi, chạy mau, sắp nổ!

Đệ tử kia mới la lên lực lượng có tính hủy diệt cực mạnh đã nổ tung.

Lâm Phàm đứng yên, chợt phát hiện một mảnh nhỏ cực bén bay ra từ bụi mịt mù, tốc độ mảnh nhỏ rất nhanh, nếu không có tu vi mạnh thì khó né tránh.

Lâm Phàm lùi một bước né qua, chợt có tiếng phụt, dường như chân đạp trúng cái gì, hình như bị rách da, có thứ gì đâm vào thịt.

Lâm Phàm nhấc chân lên xem, lại một mảnh nhỏ đâm thủng giày ghim vào thịt, máu chảy dọc theo mảnh nhỏ.

Lâm Phàm rút mảnh nhỏ ra, máu tuôn như suối.

- Nguy rồi, rạch đứt mạch máu!

Lâm Phàm chịu phục, vận rủi cuồn cuộn không phân biệt địch ta, trong phạm vi một trăm thước mặc kệ ngươi là ai đều trúng chiêu.

Với thực lực của Lâm Phàm và độ cứng của thân thể sao có thể bị miểng chai đâm thủng. Nếu dưới chân có nguy hiểm sẽ bị hắn cảm giác được ngay, không lẽ sau vụ nổ nổi lên luồng gió thổi mảnh nhỏ tới dưới lòng bàn chân của hắn?

Nếu đúng vậy thì đừng gọi là vận rủi cuồn cuộn, đổi tên thành Thần Chết Đến mới đúng.

Người Lý Thanh Phong run rẩy, không phải run vì sợ mà vì tức giận.

Các đệ tử đang làm cái gì, Lý Thanh Phong rất muốn hỏi câu đó.

- A!

- Đau chết mất!

- Chân của ta gãy rồi!

Tro bụi tán đi, ba người nằm dưới đất, đứt tay cụt chân, máu chảy ra từ phần chi gãy, máu tuôn ồ ạt nhuộm đỏ mảnh đất này.

Tiếng hét nối liền không dứt kèm theo lời chửi.

- Đồ khốn, ngươi làm gì vậy hả? Tại sao dùng Âm Lôi Địa Hỏa Châu nổ chúng ta?

- Không phải, ta không nổ các ngươi! Ta không biết tại sao Âm Lôi Địa Hỏa Châu tự động nổ, chuyện này chưa từng xảy ra . . .

- Chết tiệt, ngươi lấy Âm Lôi Địa Hỏa Châu từ đâu ra? Chắc là hàng dỏm, ta đã thấy lạ rồi, sao ngươi có được bảo bối như vậy.

Ba người đều hoang mang, đang yên lành vì sao biến thành như vậy?

Các đệ tử Viêm Hoa tông ngơ ngác ngó nhau, xem không hiểu đám người này bị gì, chưa đánh nhau mà đã hai chết ba tàn.

Có chắc là họ không đến tấu hài không?

Nam nhân vạm vỡ cầm búa lặng lẽ đến trước mặt nữ nhân:

- Sư tỷ, cái này . . .

Gã không nói nên lời, hoàn toàn không xem hiểu.

Đừng nói nam nhân vạm vỡ không biết, nữ nhân cũng không hiểu ra sao, từ khi nào người của Huyền Không giáo trở nên vụng về như vậy?

Một người vừa rơi xuống đã đập đầu chết, ba người này càng hài hơn, lấy sát chiêu diệt địch ra nhưng quay lại tự nổ mình, còn bị nổ tàn.

Ai có thể đứng ra giải thích tình huống này là sao?

Chương 631: Chắc đến diễn trò

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

- Buff này quá khủng bố.

Lâm Phàm đã nhìn thấu, buff này thần chắn giết thần, phật chắn giết phật, chưa làm gì trong năm con kiến đã hai chết ba tàn. Hơn nữa không phân địch ta, hắn là người sở hữu buff cũng bị vận rủi ám.

Nếu không có thân bất tử thì Lâm Phàm không dám mở vận rủi cuồn cuộn ra, quỷ biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Lý Thanh Phong gầm rống, phất vạt áo vỗ chưởng:

- Súc sinh này, rốt cuộc ngươi đã làm gì!?

Lửa giận bùng cháy, Lý Thanh Phong ước gì giết tên khốn kia.

- Bản phong chủ không làm gì hết, là tự các ngươi xui, trách được ai? Đến đây, bản phong chủ đứng yên chờ ngươi qua.

Lâm Phàm không muốn nhúc nhích, chờ đối phương giết tới để xem sẽ xảy ra chuyện gì.

Hắn không dám nhúc nhích, khi đứng yên đã bị vận rủi bao phủ, nếu nhúc nhích thì không kiểm soát được, tình hình càng thảm hơn.

Tiếc rằng người bị vận rủi cuồn cuộn giết thì không tính điểm, nếu cũng tính điểm vậy thực lực của hắn sẽ tăng lên đến cảnh giới khủng bố.

Giờ mà đóng vận rủi cuồn cuộn thì hơi nguy hiểm, thực lực của Lý Thanh Phong rất khủng bố, nếu Lâm Phàm đóng vận rủi cuồn cuộn giây lát, lỡ đối phương ra tay hắn sẽ không kịp phản ứng.

Lâm Phàm muốn chém nhát cuối cùng giết ba người kia nhưng không có cách nào, đành chờ Lý Thanh Phong bị vận rủi ám. Hắn hy vọng ba người kia sẽ cố sống đến cuối cùng, đừng để xui xẻo kéo tới nằm trúng đạn.

Lý Thanh Phong biết chuyện này không liên quan gì với đối phương, nhưng mọi thứ đến quá quỷ dị, Huyền Không giáo không thể mất mặt, nên gã mới đổ lỗi năm người gặp họa cho đối phương.

- Súc sinh, hôm nay bổn tọa sẽ thi triển thủ đoạn giết ngươi và tông môn của ngươi, giết hết không chừa một tên!

Tức giận rung trời, uy thế khủng bố bùng nổ từ người Lý Thanh Phong. Bão tố lực lượng lấy gã làm trung tâm khuếch tán ra ngoài, mọi thứ xung quanh bị hủy diệt, đá bị chấn nát bắn tứ phía.

Trong bão tố lực lượng khủng bố, đột nhiên có ba mảnh đá vụn bay cái vèo, mục tiêu vẫn là ba đệ tử bị thương tàn nặng.

Phụp!

Phụp!

Tiếng xé rách nối liền vang lên, tiếng gào thét ngừng bặt.

Đầu ba người thủng cái lỗ to, từ bên trong chảy máu ồ ạt ra ngoài.

Lâm Phàm trợn to mắt nói:

- Ngươi quá tàn nhẫn, tuy ba đệ tử kia đã phế nhưng ngươi không cần xuống tay ác vậy chứ.

Lý Thanh Phong đang nổi điên, thấy tình huống bên kia thì mặt biến sắc, không tin được, hít thở dồn dập.

- Sao có thể như vậy?

- Còn hỏi sao gì, ngươi hình thành bão lực lượng, tốc độ đá vụn bị ngươi thúc đẩy nhanh đến tột độ đã bắn thủng đầu ba người. Ngươi mất trí phát cuồng, xuống tay với người mình. Ngươi . . . vô cùng tàn nhẫn!

Lòng Lâm Phàm nhỏ máu, tuy ba người kia thực lực chỉ là Thần cảnh nhưng điểm khá nhiều, giờ họ khi không chết đi, làm hắn đau lòng muốn chết ngất.

Mặt Lý Thanh Phong dữ tợn, mắt rực cháy lửa, gã giận thật:

- Đáng chết! Hôm nay mặc kệ là ai đều không thể cứu ngươi, chết cho bổn tọa!

Trong khoảnh khắc tốc độ của Lý Thanh Phong lên đến tột độ, hơi thở tỏa định Lâm Phàm, gã bước ra một bước, uy áp khủng bố ập đến.

Lâm Phàm bình tĩnh chờ đợi:

- Hắn sẽ như thế nào?

Vận rủi cuồn cuộn đã bao trùm phạm vi trăm thước, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện gì.

Tu vi của tên này cao hơn hắn ít nhất cỡ hai tầng, đây là phỏng đoán thấp nhất rồi, không biết đẳng cấp cụ thể thế nào.

Lý Thanh Phong lắc cổ tay, ánh sáng lạnh chợt lóe, gã tiến lên một bước. Đột nhiên đất dưới chân Lý Thanh Phong lún xuống, dường như bên dưới có các hố nhỏ, gã đạp hụt, hai chân giang thẳng chín mươi độ, trứng nhỏ đè mạnh xuống đất.

Thế xông lên quá nhanh, Lý Thanh Phong khẽ rên, mặt đỏ như gấc.

Khóe môi Lâm Phàm co giật, hút không khí lạnh, xem bộ dạng của Lý Thanh Phong hình như rất đau:

- Trứng của ngươi không sao chứ?

Đám người Tịnh Không thánh địa bị Huyền Không giáo truy sát đều trố mắt líu lưỡi, có người muốn cười nhưng cố kiềm nén.

Bọn họ chưa bao giờ biết đám ác ma Huyền Không giáo sẽ buồn cười đến vậy. Đặc biệt là Lý Thanh Phong, làm trưởng lão Huyền Không giáo, thực lực khủng bố, hùng hổ xông lên để rồi đạp hụt, đè trứng xuống đất. Làm sao diễn ra tình huống như vậy được nhỉ?

Đến thực lực như Lý Thanh Phong đã có thể ngự không mà đi, dù nền đất đột nhiên lún xuống thì gã nên bay lên ngay, không ngờ đối phương vẫn gặp phải tai nạn như thế.

Không hiểu nổi.

Lý Thanh Phong quê quá hóa giận, hai tay siết chặt đấm mạnh xuống đất mượn sức bay vọt lên:

- Khốn kiếp!

Nhưng lực lượng khủng bố đè ép mặt đất vỡ ra, một tảng đá nảy

lên đập trúng trán Lý Thanh Phong.

Bùm!

Hòn đá vỡ nát, thực lực của Lý Thanh Phong mạnh như thế thì thân thể tất nhiên không giống bình thường. Nhưng khi gã sờ mặt, có máu dính trên tay.

- Xui chưa từng thấy.

Lâm Phàm nhìn mà tim đập nhanh, hắn thấy rõ hai tay của Lý Thanh Phong đấm xuống đất, đập nát nền đất, có một cục đá bắn vào mặt gã. Trên hòn đá ghim mảnh nhỏ Diệt Thần Đăng, không biết có phải vì mảnh nhỏ quá cứng hay gì mà đâm thủng da gã, nhưng không tổn thương bên trong.

Dù vậy vẫn làm Lý Thanh Phong phát cuồng, chưa đụng vào tiểu tử này mà đệ tử đi theo đều chết hết, gã cũng rách da đổ máu.

Sỉ nhục lớn, đây là nhục nhã lớn đối với người có thực lực như gã.

Lý Thanh Phong lau máu, mắt tóe lửa rống to:

- Đồ súc sinh, bổn tọa muốn lột da rút gân của ngươi ra, phơi thây ngoài tông!

Khí thế ngập trời bùng nổ, mạnh hơn lúc nãy.

Bão tố thổi quét mặt đất, đám người đứng cách trăm thước cũng khó ngăn cản, bọn họ lộ vẻ mặt tuyệt vọng.

Đặc biệt là người của Tịnh Không thánh địa, bọn họ biết thực lực của Lý Thanh Phong khủng bố đến mức tận cùng, giết họ dễ như trở bàn tay. Nếu không nhờ bảo bối của thánh địa mang họ chạy trốn thì khi đi nửa chặng đường họ đã bị giết từ lâu.

Bây giờ bảo bối đã biến mất, hao hết lực lượng bọn họ chỉ có thể chạy đến đây.

Rào rạt!

Vạt áo Lý Thanh Phong phồng to, tóc dài bay rối, trên cánh tay, thân thể đều có sấm sét quấn quanh. Tầng mây trên trời cuộn trào như từng đợt sóng Trường Giang, từng đợt sóng vỗ nối tiếp nhau.

- Lợi hại, thực lực này đúng là rất mạnh.

Tuy thực lực của đối phương rất mạnh nhưng Lâm Phàm hết sức bình tĩnh. Vận rủi cuồn cuộn sẽ không yếu như thế, dù thực lực của đối phương mạnh thì Lâm Phàm tin tưởng trăm phần trăm đối phương sẽ xui chết. Nhưng không biết hắn có xui theo không, cái này khó đoán trước.

Răng rắc!

Đột nhiên có tiếng giòn vang.

Ngước đầu lên xem, từ khi nào thân thể Lý Thanh Phong bị những sợi xích quấn quanh, xích sắt tỏa ra lực lượng hùng hồn. Nhưng giờ phút này xích sắt vỡ thành những mảnh vụn.

Lý Thanh Phong giật mình kêu lên:

- Sao có thể như vậy?

Lý Thanh Phong không ngờ Chế Thần Chi Liên vỡ nát, đây là phong ấn tự tay giáo chủ thêm vào người gã, chuyên dùng để áp chế thực lực của gã, phòng ngừa đột phá cảnh giới gặp kiếp nạn.

Vết thương ngầm trong người Lý Thanh Phong chưa lành, nếu lại đột phá sẽ có kết cuộc cuối cùng là thành tro bụi, hóa thành hạt bụi trần trên cõi đời.

Bây giờ Chế Thần Chi Liên vỡ nát, tức là gã sẽ đột phá.

Lý Thanh Phong rít gào, biểu tình điên khùng không thể tin chuyện xảy ra như vậy:

- Không! Chuyện này là sao? Tại sao nó vỡ ra?

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Mây sấm che kín bầu trời, vòng xoáy xuất hiện, đây là dấu hiệu kiếp nạn đến.

Hỏa Dung ngây người:

- Rốt cuộc họ đến làm gì? Người của Huyền Không giáo rất thần kỳ.

Hỏa Dung không tin nổi, năm người kia chết không rõ ràng, bây giờ gã là trưởng lão, thực lực phi phàm, ai ngờ gặp phải độ kiếp.

Bọn họ đến để làm chi?

Nam nhân vạm vỡ cầm búa cười to bảo:

- Ha ha ha, thiên đạo báo ứng, thiên đạo báo ứng! Lý Thanh Phong, lần trước ngươi độ kiếp suýt chết, là giáo chủ chó chết của ngươi thi triển thủ đoạn lớn cho ngươi dây xích chó phong ấn hơi thở. Giờ xích chó đã đứt, thân thể ngươi bị thương tàn mà muốn độ kiếp không khác nào nằm mơ!

Lý Thanh Phong hung hăng rống to:

- Bổn tọa giết các ngươi trước!

Lý Thanh Phong biết mình tiêu đời, muốn kéo người khác chôn cùng.

Nhưng lúc này bầu trời một mảnh đỏ rực, lửa cháy hừng hực, sấm sét đan xen trong vòng xoáy.

Lý Thanh Phong ngước đầu lên, mặt tái nhợt:

- Cái gì? Tại sao có Vô Vọng Thiên hỏa?

Gã chỉ độ đại thánh kiếp mà sao có Vô Vọng Thiên hỏa?

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một tia chớp giáng xuống người Lý Thanh Phong, tia điện quấn quanh, gã bị điện làm da tróc thịt bong.

Lâm Phàm đứng yên, cảm giác hơi khủng bố:

- Cái này hơi ác.

Chưa xong, Vô Vọng Thiên hỏa hóa thành rồng lửa từ trên trời lao xuống bao vây Lý Thanh Phong lại, da thịt bóc ra bị đốt đen xì.

Tiếng rít gào rung trời, cực kỳ thê thảm.

Không biết Lý Thanh Phong làm gì, lửa và sấm sét quấn quanh người có một phần bay về phía Lâm Phàm, thế tới rào rạt, hơi khủng bố.

Lâm Phàm giật nảy mình, nhấc chân:

- Nguy rồi, phải rút thôi!

Khoảnh khắc thế công ập đến hắn miễn cưỡng né qua.

Khi Lâm Phàm cho rằng mình đã an toàn thì một tia chớp từ đâu giáng xuống chỗ hắn đứng.

- Cái này . . .

Lâm Phàm không cảm giác đau nhưng thân thể không ngừng bị phá hủy, giây phút ý thức tan biến hắn hét lên:

- Gặp quỷ!

Ầm vang, Lâm Phàm ngã xuống đất.

Lý Thanh Phong cũng nặng nề té xuống đất, tắt thở.

Sau khi hai người cùng ngã xuống, hư không trở lại như cũ.

Hiện trường tĩnh lặng, mọi người thẫn thờ.

Chuyện gì thế này?

Có ai đứng ra nói cho biết đây là chiến đấu hay tấu hài vậy?

Chương 632: Nhân vật chính đã chết

Mười giây sau.

Lâm Phàm mở mắt ra, tất cả yên tĩnh.

- Buff vận rủi cuồn cuộn đúng là lợi hại, nhưng hơi lỗ vốn.

Người bị xui chết không thể đưa điểm vào túi của hắn, sướng thì sướng thật nhưng không phải thành lập từ thân thể va chạm nhau mà là bỗng dưng xui xẻo.

Lần sau phải chú ý một chút mới được, nếu gặp đối thủ không thể đánh lại mới sử dụng vận rủi.

Lâm Phàm đến gần xác chết, lặng lẽ cuỗm trữ vật giới chỉ trên ngón tay họ. Nhưng khi hắn đến trước mặt Lý Thanh Phong thì buông tiếng thở dài, rất là bất đắc dĩ, không có trữ vật giới chỉ, xem ra nó đã bị vỡ nát trong kiếp nạn.

Lâm Phàm lắc đầu nói, quay đầu bước đi:

- Cái tên này, chết rồi cũng không chừa ít đồ cho bản phong chủ.

Lâm Phàm bình thản trước ánh mắt kinh sợ của mọi người, dửng dưng như không.

Hành động như mọi khi thôi, chẳng qua không ai biết đây là hành động thường ngày của hắn.

Lâm Phàm đến trước mặt Lữ Khải Minh, ôm trẻ sơ sinh vào lòng:

- Sư đệ, chôn năm người kia, còn cái tên bên đó thì ném đại.

Lâm Phàm nói xong ôm trẻ sơ sinh rời đi.

Nữ nhân lên tiếng muốn ngăn cản đối phương, bắt hắn trả lại đứa bé:

- Ngươi . . .!

Bà lão ngăn lại:

- Sư tỷ, có lẽ giao cho nam nhân này mới là lựa chọn tốt nhất.

Nữ nhân nói:

- Không được! Nàng là tương lai của Tịnh Không thánh địa, sao có thể đưa cho người khác làm nữ nhi!

Nữ nhân dợm chạy đi giành lại trẻ sơ sinh.

Bà lão vội la lên:

- Sư tỷ! Xin đừng mơ đẹp quá, thánh địa đã mất, để nàng ở lại bên chúng ta rồi ai bảo vệ nàng được?

Khi bà lão vào Tịnh Không thánh địa thì đã lớn tuổi, thiên tư không tốt, nhưng rất giỏi chăm sóc trẻ sơ sinh. Khi thánh địa có em bé mới sinh toàn giao cho bà chăm sóc, dù sao một đám nam nữ lo tu luyện, đâu biết chăm con.

Nam nhân vạm vỡ cầm búa lại gần khuyên:

- Sư tỷ, ở lại đây là lựa chọn tốt nhất, ít ra có thể tránh né Huyền Không giáo truy sát. Hiện tại vực ngoại giới dung hợp, bên ngoài có nhiều nguy hiểm, chúng ta một đường trốn tới đây đã gặp bao nhiêu chuyện rồi.

Hỏa Dung rất bất đắc dĩ đối với đám người không rõ lai lịch này, theo ý của lão đương nhiên không hy vọng họ ở lại tông môn, nhưng quỷ biết tiểu tử kia bị cái gì che mắt mà đồng ý cho đối phương ở lại. Hắn còn ôm trẻ sơ sinh rời đi, mới có tí tuổi đã muốn làm phụ thân.

Thiên Tu sơn phong.

Lâm Phàm ôm trẻ sơ sinh cười đi tới:

- Lão sư nhìn xem đồ nhi mang gì đến cho ngài.

Thiên Tu hỏi:

- Đồ nhi lại mang cái gì tới?

Khi thấy trẻ sơ sinh trong ngực Lâm Phàm thì lão sửng sốt:

- Lấy đứa bé này ở đâu vậy?

Lâm Phàm đùa với trẻ sơ sinh trong ngực mình:

- Không đâu cả, về sau bé là nữ nhi của đồ nhi, vừa lúc lão sư

cũng rảnh rỗi, có đứa bé này làm bạn với lão sư.

Bé gái có duyên với hắn, ít nhất biểu tình lúc trước của bé làm hắn thích.

- ???

Thiên Tu nghẹn họng, ý tưởng của đồ nhi thật mới mẻ:

- Đồ nhi muốn làm phụ thân?

Lâm Phàm ngây ra:

- Sao vậy lão sư?

Gì mà làm phụ thân, không đúng lắm.

Thiên Tu khẽ thở dài:

- Nó không phải ruột thịt của đồ nhi, làm nữ nhi cái gì. Vi sư nghĩ để bé làm đồ nhi, bồi dưỡng từ nhỏ cũng xem như có người nối nghiệp.

Lâm Phàm nhìn trẻ sơ sinh:

- Nào, kêu cha.

- Đồ nhi, xem hơi thở của trẻ sơ sinh này mới được ba, bốn tháng, sao biết nói. Đừng phá nữa, lấy từ đâu hãy trả về, còn không thì giữ lại làm đồ đệ, sau này dạy dỗ đàng hoàng.

Thiên Tu rất muốn đánh chết đồ nhi, còn trẻ mà nghĩ ra được chuyện này cũng thần kỳ.

Trẻ sơ sinh mở to mắt nhìn Lâm Phàm, môi nhỏ khép mở:

- Cha . . .

Tuy giọng nhỏ nhưng có thể nghe rõ.

Lâm Phàm rất thích, bé gái đáng yêu:

- Lão sư thấy chưa, biết kêu người rồi, vậy là có duyên với đồ nhi.

Thiên Tu mờ mịt nhìn đồ nhi, hắn nghĩ gì liền làm nấy, mà thôi, đã có duyên vậy cứ giữ lại.

Thiên Tu không hiểu nổi vì sao trẻ sơ sinh ba, bốn tháng mà biết gọi người, kỳ lạ.

Thiên Tu hỏi:

- Đồ nhi định xử lý thế nào với đám người mà đồ nhi muốn giữ lại?

Tông môn đã rất đông người, không có chỗ sắp đặt, tuy bên kia chỉ có hơn một ngàn người nhưng dù sao không phải người của Viêm Hoa tông, ở chung trong tông môn hơi không tiện.

Lâm Phàm chơi với bé gái, thuận miệng nói:

- Sau khi vực ngoại giới dung hợp các thành trì tạm thời không ai ở, không có rau dưa, để bọn họ khai hoang, trồng trọt bên ngoài tông môn.

Lâm Phàm nói xong rời khỏi Thiên Tu sơn phong, đi Vô Địch phong.

Tất cả kiến trúc của Huyền Không giáo lơ lửng trên trời, vì nương nhờ trận pháp lôi kéo lực lượng ở lòng đất làm kiến trúc trôi nổi.

Lúc này trong một đại điện rộng rãi ở Huyền Không giáo, bên dưới có một hàng năm mệnh bài bỗng nổ tung.

Các đệ tử trông giữ nơi này thấy mệnh bài nổ thì hết hồn.

Đệ tử Huyền Không giáo khi tu vi đến cảnh giới nhất định sẽ khắc mệnh bài sinh mệnh ở đây, nếu mệnh bài nổ tức là người đã chết.

Một mệnh bài đặt ở bên trên cũng nổ.

Đệ tử kia hoảng sợ:

- Cái gì? Đó là mệnh bài của Lý trưởng lão mà, không lẽ . . .?

Đệ tử hoảng loạn chạy ra ngoài, nhanh chóng thông báo, đã xảy ra chuyện lớn.

Gã biết Lý trưởng lão ra ngoài diệt dư nghiệt của Tịnh Không thánh địa, giờ trưởng lão đã chết ở bên ngoài, chắc xảy ra chuyện lớn rồi.

Khi đệ tử kia tới đại điện thì thấy bên trong có người, giáo chủ đang ngồi trò chuyện vui vẻ với một nam nhân trung niên.

Hai người vô tình phát ra hơi thở khiến người thấy kinh khủng.

Đệ tử quỳ lạy:

- Tham kiến giáo chủ.

Giáo chủ ngừng cười, mở miệng hỏi:

- Có chuyện gì?

Đệ tử vẫn quỳ, liếc qua nam nhân ngồi cạnh giáo chủ, gã chưa thấy mặt người này bao giờ, không dám nói chuyện đó ra trước mặt người ngoài.

Phủ chủ Bắc Sơn phủ đứng lên nói:

- Xem ra giáo chủ bận việc, bản phủ chủ đi trước, chuyện vừa nói mong giáo chủ suy xét kỹ, cho câu trả lời.

Suy nghĩ của phủ chủ Bắc Sơn phủ rất đơn giản, đó là cai quản vực này, y đến đây vì biết thực lực của Huyền Không giáo không nhỏ, ngang ngửa Bắc Sơn phủ bọn họ, nếu đấu cứng thì sẽ đầu rơi máu chảy.

Giáo chủ đáp:

- Được, phủ chủ đi từ từ, bản giáo chủ sẽ cho câu trả lời sau.

Giáo chủ biết đệ tử này có việc muốn bẩm báo, mà còn không phải việc nhỏ.

Sau khi phủ chủ Bắc Sơn phủ đi, đệ tử kia chậm rãi mở miệng nói:

- Giáo chủ, mệnh bài của Lý trưởng lão và năm vị sư huynh đã nổ!

Giáo chủ đang nhàn nhã khi nghe chuyện đó thì mặt biến sắc, đứng bật dậy:

- Hả? Ngươi nói cái gì?

Đệ tử thấp thỏm lo âu, quỳ rạp dưới đất không dám nói nhiều một câu.

- Tiêu diệt dư nghiệt Tịnh Không thánh địa mà mất cả mạng sống, đã xảy ra chuyện gì? Tuy chưa đột phá nhưng trưởng lão là người đệ nhất dưới Đại Thánh cảnh, vậy mà gặp chuyện không may.

Giáo chủ nghiêm túc suy tư, sau đó ra lệnh:

- Đi, sai người ra ngoài điều tra, tra rõ họ chết ở đâu!

Đệ tử gật đầu, nhanh chóng rời đi:

- Tuân lệnh!

Lúc này một lão nhân thân hình gầy như thây khô đứng lên nói:

- Giáo chủ, dư nghiệt của Tịnh Không thánh địa không gây sóng to được, nhưng không thể không xem trọng người giết Lý Thanh Phong. Phủ chủ của Bắc Sơn phủ hiển nhiên muốn một mình độc chiếm vực bên này, chẳng qua giáo mình mạnh nên họ không bắt được, mới muốn liên minh. Nhìn phủ chủ Bắc Sơn phủ là biết thuộc hạng người nham hiểm xảo trá, liên minh với họ là bảo hổ lột da, phải cẩn thận.

Giáo chủ cười nói:

- Vậy ngươi nghĩ Bắc Sơn phủ liên minh với Huyền Không giáo chúng ta chẳng phải cũng tự tìm đường chết sao?

Lão nhân thây khô tạm dừng, sau đó cười phá lên:

- Giáo chủ cao kiến!

Giáo chủ trầm giọng nói:

- Nhưng cũng phải cẩn thận, vực ngoại giới dung hợp, nhiều cường giả xuất hiện, ví dụ Đạo Thanh Vô Lượng tông là tông môn chưa nghe bao giờ. Phải tìm hiểu rõ ràng vực bên này có tông mạnh không, nếu không thì hợp tác với Bắc Sơn phủ là tự sát.

Đến bây giờ giáo chủ chưa biết vực bên này có tông môn cường đại gì không, mọi thứ đều chưa biết. Dù mở rộng thần niệm xem xét thiên địa cũng chỉ là muối bỏ biển, khó nhìn thấu tất cả.

Phương bắc Viêm Hoa tông là một dãy sơn mạch, kéo dài như rồng to nằm dưới đất, không thấy cuối, không xem hết khung cảnh.

- Tìm sữa, tìm sữa, biết đi đâu tìm bây giờ?

Lâm Phàm hơi nhức đầu, khi ôm trẻ sơ sinh về Vô Địch phong không ngờ bé ị xón trong quần, còn khóc ré lên.

Lâm Phàm chưa chăm con nít nhưng học giáo dục bắt buộc chín năm còn chưa trả bài lại cho thầy cô, hắn biết cách đổi tả. Vấn đề sữa thì hơi hóc búa.

Lâm Phàm định tìm thê tử của Đạo Thiên Vương, nhưng người ta đang mang thai, lấy đâu ra sữa, hắn đành ra tông tìm.

Lâm Phàm đáp xuống sơn mạch, hắn chưa đến sơn mạch này bao giờ, chắc sơn mạch từ chỗ khác dời lại đây sau khi vực ngoại giới dung hợp.

Hít hà!

- Mùi thơm quá!

Cánh mũi Lâm Phàm mấp máy, hắn ngửi được mùi hương, sau đó biến mất tại chỗ, tìm theo mùi.

Rất nhanh Lâm Phàm thấy phía trước có một thực vật như hoa hướng dương mà trắng tinh đứng thẳng tại chỗ, mùi hương phát ra từ thực vật kia.

Lâm Phàm thầm tò mò:

- Chưa từng thấy thực vật này.

Tuy Lâm Phàm không biết hết thực vật trong vùng đất Nguyên Tổ nhưng đã đọc sách cổ ở tông môn, hắn nhớ đại khái.

Thực vật này rất kỳ lạ, không biết là cái gì.

Lâm Phàm đến gần hoa hướng dương trắng tinh, chóp mũi hít hà, muốn ngửi thử xem là mùi gì.

Khi chóp mũi của Lâm Phàm gần sát thì hoa hướng dương trắng tinh biến đổi, nhụy hoa đầy hạt bỗng lõm xuống thành khoang miệng đầy răng nhọn, tốc độ cực nhanh bao trùm đầu hắn.

Răng rắc!

Đầu của Lâm Phàm bị cắn đứt.

Cái xác không đầu ngã xuống đất, máu chảy đầy đất.

Có thể dễ dàng cắn đứt cơ thể Thần cảnh đủ thấy hàm răng cực bén.

Lâm Phàm đi đời nhà ma.

Chương 633: Ra ngoài phiêu bạt không thể khổ chính mình

Răng rắc! Răng rắc!

Có tiếng nhai, cọng mảnh mai phồng lên như có thứ gì trượt xuống trong cọng hoa.

Không biết thực vật này là gì, tạm gọi nó là hoa hướng dương trắng tinh.

Sau khi cắn đứt đầu Lâm Phàm, hoa hướng dương trắng tinh trở lại như cũ, khoang miệng đầy răng nhọn biến mất, vẫn tỏa mùi hương khiến người say mê.

Với hoa hướng dương trắng tinh thì mùi vị của sinh linh này khá tốt, rất ngon, nếu có thêm vài sinh linh như vậy thì quá tốt.

- Kẻ nào sờ người ta?

Hoa hướng dương đang hưởng thụ thức ăn ngon bỗng ngây người, tuy nó không thể nói chuyện nhưng có bàn tay vuốt nhẹ người nó, xúc giác đó tuyệt đối không nhầm lẫn được.

- Ui da, trời ạ, hù chết người!

Thân thể bị cắn chết biến mất, thay thế là cơ thể mới.

Lâm Phàm chộp cọng hoa hướng dương chậm rãi đứng dậy, lắc đầu, nhìn về phía hoa hướng dương cực kỳ tàn nhẫn:

- Bản phong chủ hít ngươi một chút thôi, có cần nuốt đầu của bản phong chủ vậy không? Thật là cố tình gây sự.

Lâm Phàm không ngờ thực vật này nguy hiểm đến vậy, với tu vi như hắn có cảnh giác rất cao, sẽ không để chuyện như thế xảy ra.

Nhưng Lâm Phàm có thân bất tử, đi ra ngoài không cần cẩn thận treo tim treo gan, sống mà luôn căng thẳng thần kinh rất khó chịu, sẽ có ngày bị suy nhược thần kinh, không ngủ yên.

- Hàm răng bén dữ, có thể cắn đứt cơ thể Thần cảnh thì ghê gớm, đáng giá nghiên cứu.

Đã lâu chưa luyện chế lại Lang Nha Bổng, Lâm Phàm cứ thấy thiếu cái gì, nghĩ kỹ lại là vì mức độ sắc bén hơi kém, nên thay phụ kiện.

Lâm Phàm chộp hoa hướng dương trắng tinh, mặc kệ nó có nghe hiểu hay không, hắn nói:

- Bản phong chủ rất trân trọng thiên nhiên, hiện tại cho ngươi một cơ hội, há mồm ra.

Dường như hoa hướng dương bị Lâm Phàm siết chặt hơi khó chịu, lực lượng quá lớn suýt bóp nát nó. Hoa hướng dương đành ngoan ngoãn há mồm, hàm răng nhọn hoắc chậm rãi vươn ra.

Lâm Phàm cười tủm tỉm:

- Thật là nghe lời.

Lâm Phàm giơ tay nhổ từng cái răng xuống, hắn siết thử, rất cứng, rất bén, chiều dài thích hợp, nếu luyện chế kết hợp với Lang Nha Bổng sẽ có diệu dụng to lớn.

Một lát sau Lâm Phàm thu gom xong, thỏa mãn rời đi.

Hoa hướng dương không răng khép kín khoang miệng, cứ thấy là lạ.

- Quả nhiên đi ra tôi luyện mới có thu hoạch.

Lâm Phàm rất vừa lòng với thu hoạch này, có chút cảm ngộ về vực ngoại giới dung hợp.

Thực vật cũng thành tinh, thật khủng bố. Tuy không nhìn ra thực lực của hoa hướng dương thế nào nhưng sức cắn rất mạnh. Muôn vàn sinh vật đều có sở trường riêng.

Giống mẫu người như Lâm Phàm tuy thực lực không tốt nhưng có nhiều sở trường, ví dụ như bất tử.

Lâm Phàm tìm nửa ngày không tìm được sữa, yêu thú nhảy ra cũng toàn loại kém.

Lâm Phàm dựa vào thân cây khẽ thở dài:

- Nên đi đâu tìm bây giờ? Không thể đi lung tung.

Gri gri!

Cây cối gần đó đung đưa, có thứ gì đi trong bụi cỏ, đè cỏ nằm xuống.

Một con trăn thô mấy mét bò theo tuyến đường bất quy tắc, thân hình rất dài, không thấy cái đuôi.

Trên đầu rắn to treo hai con mắt đỏ to cỡ đèn lồng, hai cục u to nhô trên lưng như sắp bể ra.

Lâm Phàm đang nghỉ lấy sức, điều chỉnh tuyến đường, nói sao cũng phải tìm yêu thú cho em bé bú sữa. Hắn đang suy nghĩ thì nghe tiếng xé gió.

Lâm Phàm quay đầu lại, đập vào mắt là cái đầu trăn to. Con trăn to há mồm máu, răng nọc dài mảnh sắc bén, chất độc nhỏ xuống đất, mặt đất bốc hơi xèo xèo.

Con ngươi Lâm Phàm co rút, co nắm đấm đánh mạnh vào đầu trăn.

Bùm!

Lực lượng cuồng bạo bộc phát ra xuyên thủng đầu trăn, con trăn không chịu nổi lực lượng đó đã nổ tung, thịt bắn tung tóe, mặt đất bị nhuộm đỏ.

Lâm Phàm vỗ ngực:

- Sợ chết người.

Hắn cảm giác bên ngoài rất nguy hiểm, đang nghỉ ngơi yên lành bỗng có con trăn to không biết dài cỡ bao nhiêu há mồm táp, nếu không có tố chất tâm lý tốt thì sẽ bị hù chết.

- Thôi, vừa lúc hơi đói bụng, nấu canh trăn cũng hay. Từ khi vực ngoại giới dung hợp còn chưa ăn món thôn quê.

Lâm Phàm rất dễ thỏa mãn, nhập gia tùy tục, ra ngoài lưu lạc không thể khổ chính mình, lúc nên bồi bổ thì phải bồi bổ.

Thịt trăn chứa nhiều chất dinh dưỡng có ích cho thân thể người, ăn có tác dụng chữa đủ loại bệnh rất tốt.

Lâm Phàm lấy kiếm Thái Hoàng ra, chọn một khúc non, kiếm cắt xuống, nhưng vì con trăn quá thô nên khó ăn hết trong một bữa.

Thả cạn máu trong người trăn, lột da trăn ra, không cần rửa

sạch.

Đã học giáo dục bắt buộc chín năm đều biết rắn sạch nhất, không có ký sinh trùng, chỗ nó ở cũng sạch sẽ, nên lột da xuống để đó là được.

Lâm Phàm lấy Thiên Hà Vương Đỉnh ra, đốt Thanh Uyên Địa Hỏa.

Hắn nhìn Thiên Hà Vương Đỉnh, thấy hơi tiếc. Bảo bối cướp từ tay người khác này lúc trước còn có diệu dụng lớn, nhưng bây giờ chỉ có thể dùng để nấu nguyên liệu.

Lâm Phàm lấy gia vị ra rắc vào nồi, cắt nhỏ thịt trăn bỏ vào.

Dần dần mùi thơm tỏa ra.

- Không uổng là yêu thú Bán Thần cảnh, thực lực cường đại, chất thịt cũng ngon lành.

Chờ ăn xong bữa ngon này rồi sẽ lên đường tìm tiếp.

Lâm Phàm đứng trước Thiên Hà Vương Đỉnh, lấy đồ dùng cơm ra, uống một hớp canh, thật tươi mới, ăn một miếng thịt, cuộc đời hạnh phúc là đây.

Cộp cộp!

Có tiếng bước chân.

Lâm Phàm ngước đầu lên, phát hiện một đám người đi đến.

Dẫn đầu là một nam nhân, một nữ nhân. Hai người mặc đồ phong cách khác nhau, người đi sau thì áo giống hệt nhau.

- Huynh đài, tại hạ tên Trần Huyền Nhất. Huynh đài nấu đồ ăn thơm quá, chúng ta cách thật xa ngửi thấy được, rất thèm ăn, có thể cùng nhau ăn được không?

Trần Huyền Nhất khí thế phi phàm, mặt cười tươi tắn đưa ra yêu cầu.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua rồi cúi đầu ăn tiếp, phớt lờ đám người này.

Đùa à, bản phong chủ cực khổ nấu ăn, đám người kia dựa vào mũi chó ngửi được mùi muốn đến chia một chén canh, đời không đẹp

như vậy!

Người phía sau nam nhân mắt cún nhìn cái đỉnh bốc khói, bụng kêu rột rột. Lúc ngửi được mùi thơm làm họ vội vàng chạy tới, nào ngờ người ta phớt lờ họ, tỏ rõ không đồng ý.

Trần Huyền Nhất hé môi:

- Huynh đài . . .

Không ngờ bị từ chối ngay.

Lâm Phàm trả lời dứt khoát, không chừa mặt mũi:

- Không thể!

Lâm Phàm chợt nghĩ đến điều gì, đổi đề tài:

- Thật ra cũng được thôi, nhưng các ngươi phải nói cho ta biết chỗ nào có yêu thú có sữa.

Trần Huyền Nhất kinh ngạc hỏi:

- Hả? Huynh đài hỏi vậy là sao?

Lâm Phàm nói:

- Ta hỏi chỗ nào có yêu thú có sữa, ta có một em bé sơ sinh cần uống sữa, có không hả?

Thiếu nữ đứng bên cạnh rất muốn ăn đồ ăn ngon này, mắt xoay tròn nảy ra một ý, nhỏ giọng nói:

- Sư huynh, chúng ta chưa từng đến đây, sao biết có yêu thú đó không. Nhưng tông môn chúng ta có hai con Thương Thiên Mẫu Lang chuyên nuôi trẻ sơ sinh, chúng ta hứa cho hắn một con, nhưng đến tông môn chắc chắn tông chủ và trưởng lão sẽ không đồng ý, vậy là coi như hứa không.

Trần Huyền Nhất nói:

- Làm vậy không tốt đâu.

Gã cảm giác đây là lừa người ta.

Thương Thiên Mẫu Lang không phải yêu thú mạnh gì nhưng sữa của nó tốt cho trẻ sơ sinh, sau khi trẻ sơ sinh uống vào cơ thể khỏe

hơn, nếu có thiên phú tu luyện sẽ tăng cao tiềm chất. Thương Thiên Mẫu Lang là bảo bối trong tông môn.

Thiếu nữ nói:

- Có gì không tốt chứ sư huynh, chúng ta nói cho hắn biết ở đâu có yêu thú, cũng đồng ý nói giúp giùm hắn, nếu tông chủ không đồng ý cũng không liên quan chúng ta.

Trần Huyền Nhất ngẫm nghĩ, đồng ý:

- Huynh đài, chúng ta biết, tông môn của chúng ta có hai con Thương Thiên Mẫu Lang, nếu uống sữa của yêu thú này sẽ có lợi cho trẻ sơ sinh.

- Đúng rồi, nếu ngươi cho chúng ta hưởng dụng thì bản cô nương sẽ đòi một con cho ngươi. Đừng không tin, phụ thân của ta là tông chủ của tông môn.

Thiếu nữ mặc áo xanh, cầm thanh trường kiếm, yểu điệu thướt tha, nhưng hơi tinh nghịch.

Lâm Phàm nghi ngờ:

- Thật không vậy? Nàng đừng lừa ta, nếu không sẽ xảy ra chuyện.

Thiếu nữ vỗ ngực:

- Đương nhiên, Triệu Anh này nổi tiếng như cồn, tuyệt đối không lừa người.

Lâm Phàm nói:

- Được rồi, vậy mau qua đây, ăn xong sẽ đi tông môn của các người.

Lâm Phàm không ngờ thật sự gặp được người biết chỗ yêu thú, đỡ phí công.

Triệu Anh chạy nhanh lại, nhưng mọi người không có công cụ, canh trong Thiên Hà Vương Đỉnh sôi sùng sục, chẳng lẽ lấy tay múc?

Lâm Phàm bất đắc dĩ với đám người đi ra ngoài trải đời này, không biết hưởng thụ gì cả.

Nhiều người tham ăn, Thiên Hà Vương Đỉnh chớp mắt trống

trơn, không còn một giọt canh.

Triệu Anh vỗ bụng, biểu tình hưởng thụ nói:

- No quá, không ngờ ra khỏi nhà còn được ăn đồ ngon như vậy. À, ngươi tên là gì? Tay nghề của ngươi khá lắm, có muốn đến tông của ta không? Đi theo bản tiểu thư bảo đảm cho ngươi ăn sung mặc sướng.

Lâm Phàm không rảnh khoác lác với họ:

- Được rồi, đã ăn no hết rồi phải không? Mau lên đường, bản phong chủ rất bận.

Triệu Anh thấy bất đắc dĩ, bị thức ăn ngon hấp dẫn nên cái gì cũng đồng ý, giờ ngẫm lại muốn thành công lĩnh Thương Thiên Mẫu Lang hoàn toàn là nằm mơ.

Triệu Anh nhìn đối phương lại ngó xác xà to, có thể giết loại yêu thú này chắc thực lực không tầm thường.

Triệu Anh cười tràn đầy tự tin nói:

- Vậy đi thôi.

Chỉ có bản thân nàng biết mình lỡ mồm khoác lác.

Trần Huyền Nhất lo lắng hỏi nhỏ:

- Sư muội, tiếp theo nên làm sao bây giờ?

- Về tông trước rồi tính.

Triệu Anh đâu biết phải làm sao, chỉ có thể về tông trước. Còn về hai con Thương Thiên Mẫu Lang thi đừng mơ, trong tông môn còn không đủ dùng, sao có thể đưa cho người ta, nói ra không khác gì nằm mơ.

Nhưng đã khoác lác thì phải thực hiện lời hứa bốc phét đó, mang người ta về tông, chuyện sau đó thì nàng không làm gì được.

Chương 634: Tiểu hữu, mau thu thần thông lại

Giữa hư không, Trần Huyền Nhất tự hào giới thiệu:

- Huynh đài, chỗ đó là tông môn của ta, Huyền Hoàng Chính Khí tông, huynh đài thấy sao?

Trần Huyền Nhất muốn làm quen với huynh đài gặp giữa đường, có tài nấu ăn siêu ngon này.

Vực ngoại giới dung hợp, ít ai có can đảm ra ngoài tôi luyện. Nhưng vị huynh đài này dám một mình rời tông đi du lịch đủ nói lên có lá gan hơn xa người thường.

Lâm Phàm hờ hững đáp:

- À.

Trần Huyền Nhất còn muốn nói cái gì nhưng nghe đối phương qua loa trả lời thì đánh mất hứng thú khoe khoang.

Lâm Phàm rất nghiêm túc nói:

- Bản phong chủ hy vọng các ngươi đừng gạt bản phong chủ, nếu không thì bản phong chủ sẽ giận thật. Bản phong chủ mà nổi giận thì khó giải quyết êm thắm.

Lâm Phàm cứ cảm giác hai người này cực kỳ không đáng tin, đặc biệt thiếu nữ kia tròng mắt đảo lia, ranh mãnh.

Nhớ lại Diên Ca của Thái Thản tông, một tiểu nha đầu tốt biết bao, cực kỳ tôn sùng hắn, là fan trung thành của hắn. Không biết nàng đã đi nơi nào, hy vọng còn sống.

Từ khi vực ngoại giới dung hợp thì tông môn có nhiều đệ tử mất tích, làm hắn ấn tượng khắc sâu là cô nương xấu nhất tông cũng biến mất, không biết đi đâu rồi.

Ngoài đại điện.

Lâm Phàm bình tĩnh đứng chờ, xem tình huống thế nào. Đối phương đi ra nói một câu 'ngại quá, không có hoặc không cho' là hắn

sẽ nổi khùng lên.

Không thể lừa gạt lòng tin của người khác, người không thành tín thì sau này nửa bước khó đi.

Triệu Anh rụt rè, nhỏ giọng nói:

- Phụ thân, nữ nhi đã nói với người ta rồi, hay là cho người ta một con.

Triệu Anh biết nói cũng như không, phụ thân đồng ý mới lạ.

Quả nhiên!

Nam nhân trung niên đứng trước mặt Triệu Anh gầm rống phun nước miếng:

- Nha đầu này, lại hứa bậy bạ ở bên ngoài! Ngươi có biết hai con Thương Thiên Mẫu Lang quý giá cỡ nào không? Tông môn không đủ dùng nữa là, ngươi dám nói tặng cho tiểu tử không rõ lai lịch, ngươi không xem đồ của tông môn là đồ vật phải không?

Triệu Anh bịt lỗ tai:

- Phụ thân, nói nhỏ chút, đau tai quá!

Huyền Hoàng Chính Khí tông ở vực cũ là tông môn chính đạo, bảo vệ hòa bình thế gian, liên hợp mọi người mở ra một chỗ phong ma giới, bắt nhốt tất cả ma đầu vào.

Tiếc rằng vực ngoại giới dung hợp, không biết phong ma giới đi đâu rồi.

Các đệ tử đi ra tìm kiếm mãi không có tin tức, giờ khuê nữ cùng đệ tử đi ra ngoài một chuyến lại chọc rắc rối về, làm gã rất bất đắc dĩ.

Tông chủ răn dạy Trần Huyền Nhất:

- Ngươi làm sư huynh mà sao cũng làm bậy theo?

Bậy bạ hết sức!

Trần Huyền Nhất cúi đầu nhận lỗi, lúc ấy gã không nhịn được nên đồng ý với sư muội, giờ ngẫm lại mới thấy không đúng.

Trần Huyền Nhất nói:

- Tông chủ, là lỗi của đệ tử.

Tông chủ hừ mũi:

- Còn làm sao nữa, để ta ra ngoài nói rõ với người ta, không thể đưa Thương Thiên Mẫu Lang, hy vọng đối phương thông cảm.

Tông chủ đi ra ngoài.

Triệu Anh thè lưỡi:

- Sư huynh nhát quá, nhận sai làm gì khi lúc ấy sư huynh ăn nhiều hơn ai hết?

Trần Huyền Nhất khẽ thở dài:

- Đi thôi sư muội, mau ra ngoài, tốt nhất đừng xảy ra chuyện gì.

Bây giờ còn làm sao được, đi ra xem tình huống thế nào, đành phải nói rõ với người ta.

Lâm Phàm nhìn tông môn này hùng vĩ rộng rãi, đệ tử xung quanh cảnh giác nhìn hắn.

Tông chủ bước ra đại điện, trưởng lão, Triệu Anh, Trần Huyền Nhất đi theo sau.

- Không biết tiểu hữu này từ đâu đến?

Lâm Phàm nói:

- Đến từ Đông Thổ Đại Đường, không nói nhiều, các người hứa đưa Thương Thiên Mẫu Lang cho bản phong chủ đâu? Mau dẫn ra, bản phong chủ còn phải mang về ngay. Đừng nói vói bản phong chủ là hai người kia giỡn với bản phong chủ.

Tông chủ nhủ thầm Đông Thổ Đại Đường là ở đâu? Khi nghe câu sau thì tông chủ lườm Triệu Anh một cái.

Một trưởng lão mở miệng nói:

- Tiểu tử, các tiểu bối không hiểu chuyện, thuận miệng nói nhảm thôi, ngươi mau đi đi.

Trưởng lão cẩn thận đánh giá Lâm Phàm, phát hiện tiểu tử này tuy hơi thở mạnh nhưng cách biệt lớn với họ, nên muốn đuổi hắn đi.

Lâm Phàm cau mày:

- Hửm?

Hắn không vui, siêu không vui.

Tông chủ lắc đầu nói:

- Ngự Long!

Tông chủ đến gần Lâm Phàm, lấy một bình đan dược ra khỏi trữ vật giới chỉ:

- Tiểu hữu, rất xin lỗi, không thể đưa Thương Thiên Mẫu Lang cho tiểu hữu. Lỗi tại ta không biết cách dạy, để khuê nữ ở bên ngoài đồng ý lung tung với người, bình đan dược này xem như xin lỗi.

Lâm Phàm cầm đan dược, không thèm nhìn đã ném trở lại:

- Nói chuyện phải giữ lời, người không giữ lời đều bị bản phong chủ đánh chết. Ngươi giao nữ nhi và đệ tử ra để bản phong chủ đánh chết là được, bản phong chủ ghét nhất người thất hứa.

Trưởng lão kia nóng nảy quát:

- Tiểu tử, ngươi quá càn rỡ!

Tiểu tử này quá cuồng vọng.

- Ừ, bản phong chủ càn rỡ vậy đấy, chọn một trong hai, tùy các ngươi. Người trẻ tuổi quan trọng nhất là thành tín, nếu không giữ chữ tín thì phải có thực lực thất hứa. Cho các ngươi vài giây suy nghĩ, bản phong chủ không đùa.

Lâm Phàm giận thật, giữa người với người mà không có chút thành tín thì sau này làm sao lăn lộn trong xã hội? Nếu không giải quyết được chút việc nhỏ này thì hắn làm sao có thể khiến thế gian hòa bình?

Nhìn vực ngoại giới này xem, bao la biết bao, nhiều người không hòa bình, đối với loại người này phải đánh chết mới được.

Tông chủ nhìn Lâm Phàm, cảm giác người trẻ tuổi sao điêu quá, một mình vào đây còn dám ngông như thế, hắn lấy đâu ra tự tin?

- Tiểu hữu, cách ngươi nói chuyện hơi khiến người khó chịu.

Lâm Phàm nói:

- Khó chịu kệ ngươi, đưa Thương Thiên Mẫu Lang cho bản phong chủ thì bản phong chủ đi ngay.

Tông chủ từ chối:

- Không thể nào!

Tuyệt đối không cho Thương Thiên Mẫu Lang.

Lúc này xảy ra chuyện khiến mọi người khó hiểu, Lâm Phàm bỗng ngồi xếp bằng.

Ngự Long trưởng lão bật cười:

- Tiểu tử nhà ngươi buồn cười thật, ngươi có ngồi lì ở đây cũng vô ích, cứ ngồi thoải mái, bản tông sẽ không đưa Thương Thiên Mẫu Lang cho ngươi.

Ngự Long bỗng bị động tác của Lâm Phàm làm giật nảy mình, lùi nhanh.

Lâm Phàm ngồi xếp bằng, giơ cao hai tay, tràn đầy khí thế rống to:

- Thuật Đại Nguyền Rủa Vận Rủi!

Triệu Anh tưởng tiểu ca sắp đánh nhau, sợ hãi liên tục thụt lùi. Nhưng thấy đối phương hét xong không nói nữa, nàng sửng sốt.

Làm cái quái gì?

Hành động hơi bị lạ.

Trần Huyền Nhất ngẩn ra, muốn nhìn thấu cái gì nhưng ngó thật lâu mà không rõ ràng.

Không lẽ vị huynh đài này tu luyện xảy ra trục trặc gì?

Ngự Long trưởng lão phất tay:

- Đệ tử nghe lệnh, đuổi tiểu tử này ra ngoài!

- Rõ thưa trưởng lão!

Một đám đệ tử lao vào Lâm Phàm, bọn họ không xuống tay nặng

mà chỉ định túm đối phương lên rồi nâng ra ngoài.

Đột nhiên một đệ tử bay lên, dây lưng quần bị lỏng, quần tụt xuống, gió thổi tới thật lạnh.

Rộ lên tiếng hét hoảng sợ.

Một nữ đệ tử bên cạnh nam đệ tử trông thấy thứ không nên thấy, mặt trắng bệch mất tập trung ném trường kiếm ra ngoài.

Vỏ kiếm bay ra, không hiểu vì sao vỏ kiếm trượt xuống lộ ra hàng bên trong đâm vào mông một đệ tử khác.

Đệ tử bị trường kiếm đâm mông đau chảy nước mắt:

- Sao sư muội đâm ta?

Nữ đệ tử che mắt hét lên:

- Hắn tuột quần, lưu manh!

Nữ đệ tử bay đi xa, nhưng vì che mắt nên đụng vào đệ tử khác.

Bốp!

- Ui da, sư muội đụng ta làm gì?

Khoảnh khắc hiện trường hỗn loạn, Lâm Phàm ngồi yên không nhúc nhích. Mới nãy vỏ kiếm quét ngang qua, hắn vội cúi đầu né, vỏ kiếm cắm sâu vào đá ba tấc, sức lực rất mạnh, nếu bị đâm trúng chắc chắn sẽ phun máu.

Ngự Long trưởng lão tức giận quát:

- Các ngươi đang làm gì!?

Ngự Long không ngờ đệ tử trong tông môn biến thành như vậy. Đuổi một đệ tử ra ngoài chứ có gì khó khăn mà lộn xộn như vậy.

Mặt Ngự Long lạnh băng:

- Để lão phu!

Ngự Long bay thẳng tới chỗ Lâm Phàm, thò năm ngón tay ra định chộp hắn.

- Tiểu tử, ngươi quá càn rỡ!

Ngự Long thầm giận, một thằng nhãi chưa ráo máu đầu mà dám tới Huyền Hoàng Chính Khí tông gây sự, nếu đồn ra ngoài sẽ bị người cười đến rụng răng.

Lâm Phàm bình tĩnh ngồi, không hề muốn đánh trả năm ngón tay chộp tới gần.

Trong vận rủi cuồn cuộn chi phối bất cứ động tác nào đều sẽ mang đến phản ứng dây chuyền, cho nên tốt nhất là đừng nhúc nhích.

Ngự Long trưởng lão từ trên trời giáng xuống, gót chân chấm đất nhưng bỗng bị trượt chân, cả người lão ngã về phía Lâm Phàm.

Năm ngón tay đổi hướng chộp, mục tiêu là đũng quần của Lâm Phàm.

Lâm Phàm giật nảy mình:

- Nguy rồi!

Nếu bị chộp trúng sẽ bể trứng.

Một tay Lâm Phàm chống đất đổi hướng, bay lên trời miễn cưỡng né qua.

Bùm!

Ngự Long trưởng lão đập đầu xuống đất vang tiếng nổ lớn.

Triệu Anh há hốc mồm như gặp quỷ, siêu khủng bố:

- Phụ thân, chuyện gì thế này?

Tông chủ lòng nặng trĩu, đây tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

Ánh mắt của tông chủ sắc bén, nếu đệ tử bình thường bị trục trặc gì thì còn dễ hiểu, nhưng Ngự Long là trưởng lão trong tông môn, sao có thể xảy ra chuyện cả đời cũng không thể xuất hiện này?

Chỉ có một nguyên nhân, đó là liên quan đến tiểu tử kia.

Răng rắc!

Mặt đất quanh tiểu tử đó dần nứt ra, có uy thế đất rung núi chuyển.

Tông chủ ngước đầu lên, gió to rít gào, mây cuồn cuộn, mây đen nhánh dày đặc đè xuống.

Tất cả diễn ra quá nhanh, quá đột ngột.

Tông chủ chợt nhớ tiểu tử kia mới hét một câu.

'Thuật Đại Nguyền Rủa Vận Rủi'

Không lẽ là thần thông khủng bố gì?

Lâm Phàm thầm hoảng, thứ gì sắp đến đây? Hắn nhìn không thấu vận rủi cuồn cuộn khủng bố đến mức nào. Ngẫu nhiên chưa đủ, giờ đến thiên tai bù vào.

Tông chủ biến sắc mặt nói:

- Tiểu hữu, mau thu thần thông của ngươi lại!

Tông chủ cảm giác hư không, mặt đất truyền đến cảm giác nguy hiểm.

- Có cho hay không?

Lâm Phàm cũng muốn thu lại, vận rủi cuồn cuộn quá nguy hiểm.

Tông chủ dứt khoát trả lời:

- Cho! Đã hứa thì chắc chắn sẽ cho, tiểu hữu mau thu thần thông về!

Chương 635: Có thể nói chuyện đàng hoàng được không

- Đóng vận rủi cuồn cuộn!

Vận rủi đến muốn ngăn cũng không được, Lâm Phàm không nhúc nhích một li không phải vì không muốn mà là không dám, quỷ biết sẽ xảy ra chuyện gì. Dù hắn ngồi yên tại chỗ cũng có vận rủi bao phủ.

Ngự Long trưởng lão vươn tay chộp tới, nếu hắn không né sẽ gặp kết cục trứng bể người mất.

Nhưng sau khi né qua đến lượt thiên tai giáng xuống.

Vận rủi cuồn cuộn không đơn giản là làm người ta té lộn nhào, tay chân co giật, phát triển đến sau cùng sẽ chết người.

Ví dụ đang đi bỗng có sấm sét từ trên trời giáng xuống đánh chết người, nói xem trách ai được? Chỉ có thể than thở số xui.

Lâm Phàm đứng lên, nhìn đối phương:

- Hiện tại biết sợ?

Tông chủ Huyền Hoàng Chính Khí tông có chút kiến thức, biết mặt sau sẽ xảy ra việc siêu khủng bố nên vội kêu ngừng, nếu không ngăn cản thì hậu quả rất phức tạp.

Tông chủ lèm bèm, không biết đang nói gì:

- $&(%$#@ . . .

Nhìn biểu tình thì thấy tông chủ rất bất đắc dĩ. Chắc chắn đối phương thi triển thần thông, nếu không đã chẳng xảy ra chuyện như vậy, thần thông này rất khủng bố.

Trưởng lão tông môn có thực lực ngập trời mà cũng té dập mặt, mặt sưng đỏ, đủ thấy thần thông khủng khiếp cỡ nào.

Mặt Ngự Long đỏ rực hỏi:

- Tiểu tử nhà ngươi đã thi triển yêu pháp gì?

Mất hết mặt mũi, ngẫm kỹ lại khiến lão ớn lạnh. Tình huống ập đến bất ngờ, Ngự Long không biết nó xảy ra thế nào.

Lâm Phàm hăm dọa:

- Yêu pháp gì chứ, đây là thần thông, thuật Đại Nguyền Rủa Vận Rủi. Lão nhân kia, đừng quá kiêu ngạo càn rỡ, nếu không tôn kính bản phong chủ coi chừng hạ pháp lão về sau đi đường bị sét đánh, đi vệ sinh rớt xuống hầm cầu, ăn cơm bị mắc nghẹn!

Lâm Phàm thấy đối phương có vẻ không phục, hắn cười nói:

- Lão đừng không tin, hay muốn thử một lần? Cho lão nếm thần thông một phen, từ từ hưởng thụ.

Ngự Long trưởng lão lùi lại, cực kỳ không cam lòng, rất muốn nói cứ thả ra, lão phu sợ ngươi chắc?

Nhưng Ngự Long chưa kịp nói thì tông chủ ra mặt điều hòa.

Tông chủ lên tiếng:

- Tiểu hữu bớt giận, chưa từng nghe hay thấy thần thông như vậy bao giờ.

Có thể làm đến vị trí tông chủ, khiến tông môn sừng sững không ngã thì không dựa vào thực lực nữa mà là tâm tính.

Tiểu tử trước mắt thực lực yếu kém nhưng không thể chọc vào, trông hắn rất kỳ dị.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói:

- Chưa thấy cũng bình thường, vì người thấy đều đã chết. Bản phong chủ thấy các người xem như thân thiện, chẳng qua nói không giữ lời, nhưng các người biết sai có thể sửa nên bản phong chủ cho một cơ hội sửa đổi vậy. Giao Thương Thiên Mẫu Lang ra.

Tông chủ muốn đập chết tiểu tử này, ăn nói chọc tức người quá, không nói chuyện đàng hoàng được sao? Gã dù gì là chủ một tông, mới đến cửa đã đòi đồ, ít ra nên cho không gian thương lượng.

Tông chủ hiền lành hỏi:

- Không biết tiểu hữu thuộc tông môn nào? Sau khi vực ngoại giới dung hợp được gặp người dễ nói chuyện như tiểu hữu rất hiếm có, bản tông rất muốn liên lạc với tông môn của tiểu hữu, ít ra hy

vọng có thể dắt tay nhau cùng tiến lên trong thời kỳ hỗn loạn này.

Tông chủ nói thật lòng, gã cảm thấy tiểu hữu này hơi bá đạo nhưng ít ra hiểu lý lẽ, có thể nói chuyện đàng hoàng, tông môn sau lưng hắn chắc cũng dễ ở chung.

Lâm Phàm nhìn đối phương:

- Huyền Hoàng Chính Khí tông các ngươi muốn đầu vào tông của ta? Cái này hơi khó, còn cần khảo hạch đã, để xem các người có năng lực đó không.

Tông chủ không muốn nói chuyện nữa, phất tay:

- Nói gì kỳ! Huyền Nhất, dắt Thương Thiên Mẫu Lang ra.

Tông chủ đã bỏ cuộc, không muốn trò chuyện với tiểu tử này nữa, nói vòng vo không vào chủ đề.

Lâm Phàm khoanh tay nhàn nhã ngồi, mới mẻ nhìn bốn phía.

Không ai lên tiếng.

Tông chủ không kiềm được hỏi:

- Tu vi của tiểu hữu là Thần cảnh?

Lâm Phàm liếc qua:

- Thế nào? Coi thường người?

Dù tu vi của hắn là Thần cảnh nhưng không phải ai cũng có thể khi dễ, người này hỏi tu vi của hắn chẳng lẽ mưu đồ giết hắn?

- Không, hỏi chơi thôi.

Tông chủ phát hiện giao lưu với tiểu tử này hơi khó khăn, nếu không e ngại thuật Đại Nguyền Rủa Vận Rủi gì đó thì đã ném hắn đi.

Lâm Phàm hỏi:

- Vực ngoại giới dung hợp, đẳng cấp tu luyện của các giới khác nhau vậy mà các ngươi biết Thần cảnh?

Chuyện này đúng là thần kỳ.

Tông chủ nhìn hắn như xem đồ ngốc.

Lâm Phàm nheo mắt hỏi:

- Ánh mắt của ngươi là lạ, bản phong chủ cảm giác ngươi đang nhìn đồ ngốc.

Tông chủ đã phục, không biết tiểu tử này đến từ tông môn nào, nhân tài nào dạy dỗ ra đệ tử như vậy. Nếu đây là đệ tử của gã thì gã đã thanh lý môn hộ.

- Vực ngoại giới dung hợp, hệ thống tu luyện đã sớm tuyên bố với thiên hạ, lẽ nào tiểu hữu không biết?

Sau khi vực ngoại giới dung hợp hư không liên tục vang lên chí nguyện lớn, có cường giả lập hệ thống tu luyện mới, thiên đạo cảm ứng vô hình dung hợp ra hệ thống tu luyện mới nhất. Bình thường thì mọi người đều biết, nhưng sao tiểu tử này hoang mang quá, lẽ nào hắn không biết?

Lâm Phàm nhủ thầm đúng là chưa xem, không phải không muốn mà vì hắn không để bụng mấy chuyện này.

Tông chủ tiếp tục bảo:

- Tôi Thể, Địa Cương, Thiên Cương, Bán Thần, Thần cảnh, Truyền Kỳ, Đại Thánh, Chí Tiên. Những cảnh giới này là hệ thống tu luyện thống nhất sau khi vực ngoại giới dung hợp.

Lâm Phàm nghe hệ thống tu luyện thì thầm thắc mắc, sao cảm giác lấy vùng đất Nguyên Tổ làm cơ sở rồi thêm vào cái khác?

Từ Thần cảnh trở về trước giống hệt, cảnh giới xuất hiện sau thì vùng đất Nguyên Tổ chưa từng có.

Trong vùng đất Nguyên Tổ cao nhất chỉ đến Thần cảnh.

Lâm Phàm hỏi:

- Sau Chí Tiên là cái gì?

Tông chủ cười cười, không trả lời.

Trần Huyền Nhất dắt con Thương Thiên Mẫu Lang đến, nó không quá to nhưng cao hai thước, lông mượt mà, ánh nắng phản chiếu tia sáng sắc tối.

- Tông chủ, đã mang đến.

Tông chủ dắt Thương Thiên Mẫu Lang, cười tươi đi qua:

- Tiểu hữu, đã mang Thương Thiên Mẫu Lang đến.

Lòng tông chủ đang nhỏ máu, trong tông môn chỉ có hai con Thương Thiên Mẫu Lang, bị khuê nữ phá sản hết một con, lát nữa phải dạy cho một trận mới được.

Đặc biệt là tiểu tử này thực lực không mạnh nhưng thần thông rất khủng bố, thuật Đại Nguyền Rủa Vận Rủi. Lát nữa gã phải lật xem sách cổ trong tông môn để xem có ghi chép về nó không.

Lâm Phàm vội quay về nên không ở lại lâu, tiếp theo còn bận nhiều việc, bận không kịp thở.

Hắn ghi nhớ Huyền Hoàng Chính Khí tông, tông môn này cách Viêm Hoa tông hơi xa nhưng chung vực, xem tình hình thì bọn họ khá thân thiện.

Cuồng Thân!

Lâm Phàm biến lớn tới ba thước, cơ bắp cục cục. Một số đệ tử hoảng sợ, lập tức cảnh giác. Tên này muốn làm chi? Lại muốn đánh sao?

Khi thấy Lâm Phàm vác Thương Thiên Mẫu Lang trên vai thì bọn họ ngẩn ngơ, có cần làm vậy không? Kéo Thương Thiên Mẫu Lang ẩn vào hư không là được rồi, làm hành động như nam nhân thô kệch rất cay mắt.

Lâm Phàm sắp bước vào hư không nhưng bỗng khựng lại, quay đầu nhìn mọi người:

- Bản phong chủ thấy các người xem như thân thiện nên nói cho biết vậy, bản phong chủ đến từ Viêm Hoa tông, ở phía nam các người, nếu muốn đến xem nhớ mang theo quà, sẽ vô cùng hoan nghênh, ha ha ha ha ha ha!

Dứt lời, hắn biến mất.

Ngự Long tức giận mặt đỏ rực:

- Tông chủ, tiểu tử này quá càn rỡ, lão phu sống nửa đời người nhưng chưa từng gặp ai cuồng vọng như vậy.

Tông chủ hỏi nhỏ:

- Ngự Long, có thể nói mới rồi xảy ra chuyện gì không? Ngươi vấp phải cái gì mới ngã xuống đất hả?

Ngự Long ấp úng:

- Tông chủ, ta không nói có được không?

Rất mất mặt, không muốn nói chút nào.

Tông chủ trấn an vỗ nhẹ vai Ngự Long:

- Không sao, nói đi, chuyện này rất lạ, nói ra cho chúng ta mở rộng tầm mắt. Từ khi vực ngoại giới dung hợp xuất hiện nhiều việc lạ lùng, giờ đụng phải một việc vừa lúc phân tích luôn.

Ngự Long chớp chớp mắt, thẫn thờ, ý của tông chủ là không thể không nói?

Triệu Anh cười toe xen lời:

- Ngự Long thúc thúc cứ nói, không sao đâu, sẽ không ai cười.

Triệu Anh vô tư, như thể tông môn thiếu tài phú không liên quan gì tới nàng.

Tông chủ nhìn khuê nữ, tức xì khói:

- Nha đầu thối, đều tại ngươi chọc phải chuyện tốt, lần sau còn dám nữa không!?

Đi ra tông môn tìm tung tích phong ma giới, sau đó mang về rắc rối lớn, sau này gã không dám thả nàng ra ngoài nữa.

Triệu Anh thè lưỡi nói:

- Lần sau không dám nữa thưa phụ thân, tuyệt đối sẽ không tùy tiện đồng ý người ta. Mà không thể trách nữ nhi, tại sư huynh quá tham ăn.

Trần Huyền Nhất luôn im lặng nghe sư muội nói câu này thì ngây ra, sư muội chơi chiêu gắp lửa bỏ tay người, chuyện này liên quan gì tới gã? Rõ ràng là sư muội tham ăn hứa với người ta.

Nhưng làm sư huynh, không muốn cõng nỗi oan cũng phải cõng.

Trần Huyền Nhất gục đầu xuống:

- Tông chủ, là đệ tử sai, đệ tử không nên quá tham ăn, mang rắc rối về cho tông môn.

Trần Huyền Nhất đã hiểu tại sao các sư đệ không thích cùng sư muội ra tông, hóa ra xảy ra chuyện. Ở trong mắt người khác thì sư muội là ác ma, nhưng nàng là thiên sứ trong mắt gã.

Khuôn mặt tông chủ nghiêm túc, trong lòng rất vui vẻ, ít ra có người đứng ra gánh tội, xem như có cớ giải thích.

- Cấm túc một tháng, đi sau núi úp mặt vô tường sám hối.

Trần Huyền Nhất lên tiếng:

- Vâng thưa tông chủ.

Khi Trần Huyền Nhất đi sau núi thì Triệu Anh chạy lại, gã nghĩ có lẽ sư muội đến an ủi mình, thầm cười trong bụng, gánh tội cũng đáng.

- Sư huynh hãy úp mặt vô tường sám hối đàng hoàng nhé, khi nào rảnh ta sẽ đi thăm sư huynh, đi thôi.

Triệu Anh cho Trần Huyền Nhất một ánh mắt đi mau.

Trần Huyền Nhất ngây ra, sao có thể như vậy? Đã gánh tội thay nàng mà không nói ngọt một câu được sao?

Viêm Hoa tông, vòng ngoài tông môn.

Mỗi người Tịnh Không thánh địa cầm một công cụ trồng trọt đứng sững sờ một lúc.

Hỏa Dung lạnh nhạt nói:

- Các vị nếu đã cần bản tông che chở thì không thể ăn không ngồi rồi. Vừa lúc có mảnh đất hoang giao cho các vị khai thác, lát nữa sẽ có đệ tử đưa hạt giống đến.

Ngẫm lại làm như vậy cũng tốt, dù sao cần trồng trọt, vậy thì giao cho người ta làm, đệ tử nhà mình có thể tu luyện ứng đối chuyện tương lai.

Hư không truyền dao động.

Hỏa Dung ngước đầu lên, thì ra là tiểu tử kia vác con sói to từ xa trở về.

- Lại ra ngoài làm chi.

Hỏa Dung buông tiếng thở dài, tiểu tử này không yên phận.

Chương 636: Chúng ta hãy lo phát triển thì tốt hơn

Vô Địch phong.

Lữ Khải Minh rất khốn khổ chăm em bé, sắp đứt dây thần kinh.

Lữ Khải Minh chưa bao giờ nghĩ trẻ sơ sinh khó nuôi như vậy, nhưng Lâm sư huynh thu nhận em bé, vậy dù khó chăm cũng phải chăm.

Lâm Phàm khiêng Thương Thiên Mẫu Lang từ trên trời giáng xuống, Lữ Khải Minh như trông thấy hy vọng, sư huynh rốt cuộc trở lại.

Khi gã nhìn sói to trên vai sư huynh thì ngạc nhiên, kiếm đâu ra con sói to vậy.

Con Thương Thiên Mẫu Lang đã bị Huyền Hoàng Chính Khí tông thuần phục, rất ngoan, dù đến nơi xa lạ cũng không biểu hiện ra táo bạo, ngoan ngoãn như mèo con.

Lữ Khải Minh nói:

- Sư huynh đã về rồi, chăm trẻ sơ sinh quá cực khổ.

Lữ Khải Minh ước gì ra ngoài giết địch còn hơn chăm em bé.

Cơ mà trẻ sơ sinh này rất đáng yêu, chỉ hơi nghịch, khóc nháo không theo giờ giấc.

Trẻ sơ sinh đang khóc quấy khi thấy Lâm Phàm thì ngừng khóc, mắt to tròn nhìn hắn, môi nhỏ mấp máy.

Lữ Khải Minh kinh ngạc nói:

- Không thể nào! Ta dỗ nửa ngày, suýt cho bé hút trái nho của ta!

Lữ Khải Minh không ngờ tiểu nha đầu mê trai, thấy Lâm sư huynh đẹp trai tuấn tú, cao lớn uy mãnh trở về liền ngừng khóc.

Lâm Phàm hỏi:

- Sư đệ đi nặn ít sữa, để ta chăm tiểu nha đầu cho. À, nhóm Âm Tiểu Thiên đâu?

Lâm Phàm đang cần người giúp, hắn không rảnh, còn phải ra ngoài bung lụa nữa.

Không đi ra ngoài xông pha thì không thể tiến bộ, phải chịu thế giới tàn phá thì mới tiến bộ hơn.

- Bọn họ luôn tu luyện, sư huynh, ta cảm giác bọn họ nhập ma rồi, tu luyện suốt không ngừng nghỉ.

Nhớ đến Âm Tiểu Thiên làm Lữ Khải Minh hơi sợ, quỷ cuồng tu luyện, lâu rồi không thấy mặt họ.

Các đệ tử trên Vô Địch phong bị không khí chăm chỉ ảnh hưởng, hình như không tu luyện thì người rất khó chịu.

Mỗi ngày Tôi Thể Trì đông nghẹt người, dù vào sáng sớm hay tối khuya. Các nấc thang cũng đầy người, hơi bị khủng bố.

Lâm Phàm nói:

- Tu luyện làm gì, mau kêu họ đến hỗ trợ. Tu hành đâu thể vùi đầu hì hục là tiến bộ, phải cảm ứng thiên địa đại đạo.

Lâm Phàm chưa bao giờ cảm ứng thiên địa đại đạo.

Lữ Khải Minh nghe câu đó như được thể hồ quán đính, nảy ra ý mới, gã rục rịch định lấy sổ nhỏ ra ghi lại.

- Sư đệ còn đứng đó làm gì?

Lâm Phàm không hiểu nổi, sư đệ cái gì cũng tốt mỗi tội thích ngây người, có khi đột ngột hóa đá không vì lý do gì.

Lữ Khải Minh kinh thán:

- Lời sư huynh mới nói rất có đạo lý.

Lữ Khải Minh cực kỳ bội phục, sư huynh không uổng là sư huynh, nói mỗi câu đều ảnh hưởng sâu đến gã.

Dạo này Lữ Khải Minh phát hiện chuyện lạ, sổ nhỏ bình thường đôi khi lấp lánh ánh sáng, tuy chỉ trong chớp mắt nhưng gã thề với trời tuyệt đối không nhìn lầm. Lữ Khải Minh thầm nghĩ có lẽ đây là sự vĩ đại của sư huynh, chuyện này bắt đầu khi sư huynh vào Bán

Thần, từ khi sư huynh vào Thần cảnh thì phát sáng càng thường xuyên hơn.

Lâm Phàm thở dài phẩy tay, sư đệ đã nhập ma. Hắn ôm trẻ sơ sinh, chơi với bé.

Lữ Khải Minh hỏi:

- Sư huynh, mình nên đặt tên cho bé.

Lâm Phàm ngẫm nghĩ thật lâu:

- Tên hả? Phải nghĩ kỹ mới được, dù sao sẽ mang theo suốt đời. Đương nhiên với tài học của ta chỉ một cái chớp mắt là nghĩ ra tên có ngụ ý sâu xa ngay, không cần băn khoăn lâu. Nhưng sư huynh phải thận trọng mới được, tạm gọi Vượng Tài vậy. Sư đệ đừng nhìn sư huynh với ánh mắt đó, sư huynh đã đắn đo suy tư cái tên này rất lâu.

Lữ Khải Minh suýt hộc máu, Vượng Tài?

Trẻ sơ sinh này là bé gái, nếu đặt tên Vượng Tài, chờ bé lớn lên sẽ vác dao chém chết sư huynh.

- Sư huynh, xin hãy thận trọng.

Lữ Khải Minh cảm giác tên này hơi khó nghe, chỗ nào khó nghe thì tin tưởng sư huynh biết rõ hơn gã.

Lâm Phàm nghiêm túc nói:

- Sư đệ, vi huynh đã rất là thận trọng, ngươi có biết tại sao trẻ sơ sinh lận đận trôi giạt không? Đó là vì không đặt tên tốt. Con nít đương nhiên phải đặt cái tên nào điệu thấp chút, Vượng Tài ý là cuộc đời lên, tài vận dồi dào, cả đời bình an, nên cái tên Vượng Tài rất tốt.

Lữ Khải Minh trầm tư giây lát, cảm giác sư huynh nói hơi có lý:

- Sư huynh, vậy tên riêng đặt là Lâm Vượng Tài?

Lữ Khải Minh cảm thấy nếu tiểu nha đầu thật sự gọi tên này thì rất khó nói vài chục năm sau khi đã lớn lên nó có cầm dao liều mạng với sư huynh không.

Lâm Phàm nói:

- Chờ đến lúc đó rồi tính, tạm kêu Vượng Tài.

Lâm Phàm chợt nhớ một chuyện, chạy đi chỗ lão sư, hắn có chuyện muốn nói với lão sư.

Lữ Khải Minh nhìn theo sư huynh rời đi, gã nhìn trẻ sơ sinh, cười kêu:

- Vượng Tài!

Trẻ sơ sinh khóc ré lên:

- Oe!

Lâm Phàm sốt ruột nói ra hết những gì mình biết:

- Lão sư! Đồ nhi ra tông gặp một tông môn tên là Huyền Hoàng Chính Khí tông, tông môn đó không tệ, đi về phía bắc sẽ đến. Hệ thống tu luyện của chúng ta trên Thần cảnh là đến Truyền Kỳ, Đại Thánh, Chí Tiên, ít ra có một con đường.

Đổi lại là bị lão sư liếc trắng mắt.

Lâm Phàm kinh ngạc hỏi:

- Sao vậy lão sư? Đồ nhi nói có gì không đúng sao?

Thiên Tu thở dài, thấm thía nói:

- Đồ nhi, không phải vi sư muốn răn dạy nhưng đôi khi không thể chỉ lo ra ngoài tôi luyện, cũng phải theo dõi tình huống mới. Những gì đồ nhi nói thì vi sư biết lâu rồi, chẳng lẽ đồ nhi không nghe được lời của thiên địa?

Lâm Phàm đảo mắt lia. Chuyện gì đây? Sao lão sư biết hết? Tức là chỉ có mình không biết?

Ngẫm lại thấy hơi kinh dị.

Lâm Phàm đổi đề tài sang cường giả:

- Khụ khụ, đồ nhi giỡn thôi, lão sư đừng tin thật, đùa, sao đồ nhi không biết được. Đồ nhi sợ lão sư quên nên nhắc một tiếng, mà đồ nhi phát hiện tông môn bên ngoài có thật nhiều cường giả, không thể coi thường.

Hiện giờ Lâm Phàm không sợ đám cường giả này, tuy không đánh lại đối phương nhưng vận rủi có thể độc chết đối phương.

Thiên Tu hết sức bình tĩnh như thể biết tuốt:

- Chuyện đó vi sư cũng biết rồi.

Lâm Phàm ngây ra:

- Cái này cũng biết?

Lão sư không ra ngoài mà sao biết hết vậy?

Trông không giống như đang giỡn.

Thiên Tu nói:

- Lúc đồ nhi đi thì vi sư cũng ra ngoài xem.

Tuy Thiên Tu luôn tu luyện nhưng cũng có lúc ra ngoài xem, quan sát đám cường giả từ xa. Hiện tại lão không có lời nào để nói ngoài kêu 666.

Đi ra ngoài một chuyến, thu hoạch thông tin không mới mẻ gì với lão sư làm Lâm Phàm bị đả kích nặng.

- Được rồi. À, đã quyết định tên của trẻ sơ sinh rồi, tên là Vượng Tài, lão sư thấy sao?

Khóe môi Thiên Tu co giật, muội lương tâm nói:

- Tên rất hay, ngụ ý sâu.

Hay cái con khỉ! Ăn hiếp trẻ sơ sinh không biết nói chuyện, đợi bé lớn lên sẽ tìm hắn liều mạng cho coi.

Lâm Phàm định tâm sự cái khác với lão sư nhưng hắn bỗng ngước đầu lên.

Mây đen cuồn cuộn bao phủ thiên địa, một đoàn mây đen siêu khủng bố không ngừng di chuyển trên trời, dường như đang biến ảo cái gì.

Lâm Phàm nói:

- Lão sư, hơi thở này hơi lạ.

Thiên Tu gật đầu nói:

- Đồ nhi nói đúng, hơi thở này làm vi sư nhớ đến tà ma bị vi sư

tùy tay trấn áp thời trẻ.

Mây đen không chỉ bao phủ bên trên Viêm Hoa tông, bố cục rất rộng, đưa mắt nhìn không thấy cuối.

- Chuyện gì xảy ra?

- Có chuyện gì? Sao thấy tức ngực quá.

Bên Vô Địch phong, Thanh Oa đang vừa luyện chế đan dược vừa ăn dược ngước mắt ếch đáng yêu lên, kinh ngạc nói:

- Hắc Thiên tộc còn chưa bị diệt?

Thanh Oa vứt chuyện này sang một bên, bây giờ mục tiêu của nó rất đơn giản, đó là liều mạng tu luyện.

Thần hồn dung hợp với ếch, đời này nó hết hy vọng, chỉ có thể tung hoành bằng thân thể ếch. Nhưng dù thế nào cũng phải vinh quang trở về, lấy thân thể ếch leo lên đỉnh.

Còn về Hắc Thiên tộc thì Thanh Oa không quan tâm, một đám trẻ trâu điên khùng.

Xoẹt đùng đùng!

Một tia chớp giáng xuống rạch phá hư không, ánh chiếu thiên địa.

- A! Này đám kiến, các ngươi biết ta là ai không?

Khói đen ngưng tụ thành thân hình to lớn trên bầu trời, thân hình màu xanh đen, ba mắt trợn tròn, lông dựng đứng, đầu đội miện xương khô, hai cánh tay thô to, tay trái nâng bát xương khô, trong bát đựng đầy máu, tay phải cầm thanh đao hình trăng khuyết, lửa cháy hừng hực sau lưng.

Giọng nói hùng hồn khủng bố vang xa:

- Ta là Hắc Thiên Thần hai tay của Hắc Thiên tộc, đến thông báo rằng Nguyên Tổ vực do Hắc Thiên tộc cai quản, các tông môn sẽ thành tông môn phụ huộc Hắc Thiên tộc. Cho các ngươi một tháng mang theo vạn thiếu nữ thanh xuân đến Dạ Thiên sơn, nếu ai làm trái sẽ bị diệt tộc!

Lâm Phàm khó hiểu nhìn, có cần nguy hiểm vậy không? Mới về tông lại có tổ chức nhảy ra kêu gọi muốn xưng bá thế giới, điên quá.

- Lão sư, trước đây chưa từng gặp sinh vật này, có muốn nghiên cứu không?

Lâm Phàm hơi tò mò, cảm giác loại sinh vật này rất là thần kỳ, có bề ngoài như thế.

- Đồ nhi, theo vi sư thấy thôi bỏ đi, chúng ta không cần quan tâm Hắc Thiên tộc là cái gì. Giới vực đó tên Nguyên Tổ vực thì tự nhiên có người xử bọn họ, chúng ta lo phát triển, đừng xen vào.

Thiên Tu biết rõ ích lợi khi cặm cụi phát triển, còn loại nhảy nhót càng bắt mắt cuối cùng sẽ chết càng mau.

Hắc Thiên tộc huênh hoang như vậy chắc có chỗ dựa nào đó, khó đoán chắc chỗ dựa đó cứng cỡ nào. Tóm lại Viêm Hoa tông tạm thời không muốn đấu cứng với đối phương, lo tiến bộ thực lực thì hơn.

Lâm Phàm trầm ngâm nói:

- Lão sư nói hơi có lý.

Theo ý của hắn thì nên mời tên kia xuống dưới tâm sự, nhưng lão sư đã nói như vậy thì thôi bỏ, lo ưu tiên tăng thực lực.

Chương 637: Ta muốn nghe Lâm Phàm kể chuyện

Một đám người đi tới trước một tòa thôn trang.

- Sư huynh, nơi này có một thôn trang:

Đệ tử đi đầu dò đường đến đầu tiên, xem bia đá cạnh thôn trang, thì thào:

- Lan Nhược thôn?

- Cái tên hơi lạ, nhưng sau khi vực ngoại giới dung hợp mỗi tòa thôn trang, thành trị đều bị yêu thú chiếm lĩnh, không biết thôn trang này thì thế nào.

Đám người lại gần, nam nhân dẫn đầu quan sát bốn phía, hơi thở bao trùm, không phát hiện có gì khác lạ mới yên tâm gật đầu.

- Ừ, chỗ này không có yêu thú, xem ra yêu thú khinh thường nơi này. Vào thôi, trời sắp tối rồi, đêm nay nghỉ ngơi ở đây.

Đoàn người đi vào, thấy giữa thôn có cái giếng xưa nhưng không để bụng, họ cảnh giác đánh giá nhà gỗ xung quanh.

Trương Đào ra lệnh cho các sư đệ điều tra:

- Đi xem trong những gian nhà gỗ có đồ vật gì không?

Trương Đào nhanh chóng lấy mảnh vải ra trải dưới đất, nói với nữ nhân bên cạnh:

- Sư muội qua đây ngồi.

Nữ nhân nhoẻn miệng cười, dấu chân mày lộ nét đa tình:

- Rất đa tạ sư huynh.

Nếu Lâm Phàm gặp phải sẽ đoán đây là loại nữ nhân chốn làng chơi.

Một nam nhân đứng xa nghiến răng nghiến lợi, nhưng không dám lộ ra ngoài, lòng chửi thầm đôi cẩu nam nữ.

Có đệ tử nhỏ giọng nói:

- Này, không muốn chết thì đừng nhìn, Trương Đào thăng cấp thành sư huynh, chúng ta ở trong tay hắn, nếu bị hắn biết ngươi từng có gì với nàng ta thì khó giữ mạng nhỏ.

Bọn họ đều biết chuyện này, chỉ có mình Trương Đào là không biết.

Thôi Hạo đáp:

- Đa tạ sư huynh cho biết.

Các đệ tử được cử đi xem xét nhà gỗ đều rất cẩn thận, khi họ đẩy mở cửa gỗ, đồ nội thất nhiễm lớp trò bụi, nhìn là biết đã lâu không có người ở.

- Sư huynh, an toàn, trong nhà không có thứ gì.

Bên cạnh giếng, Trương Đào ân cần chăm sóc nữ nhân:

- Sư muội, buổi tối bên ngoài gió lớn, sư huynh kêu bọn họ dọn dẹp một gian phòng cho sư muội nhé.

Nữ nhân õng ẹo nói:

- Sư huynh, ta sợ.

Nếu Lâm Phàm nghe thấy giọng nhão nhoẹt này sẽ xé rách áo, không nhịn được bắn pháo hoa. Lớp tu sĩ chúng ta ngủ một mình mà la sợ thì chết cho rồi.

Trương Đào vỗ nhẹ sư muội:

- Sư muội đừng sợ, sư huynh ở ngay bên ngoài, buổi tối ta sẽ kêu họ canh giữ cạnh giếng, bảo đảm không xảy ra bất cứ chuyện gì.

Trương Đào vỗ bàn tay nhỏ trơn mềm, lòng ngứa ngáy như có dòng điện chạy toàn thân.

Nữ nhân thẹn thùng nói:

- Ừ, có sư huynh thì ta yên lòng.

Trương Đào nhìn trân trân, nếu không phải xung quanh đông người thì gã đã biến thân thành sói đói, nhưng đêm nay đành cắn răng nhịn.

Buổi tối.

Cạnh giếng đốt đống lửa.

Trương Đào vào nhà gỗ chưa ra.

Thôi Hạo tức giận rít qua kẽ răng, ước gì xông vào chém chết hai người kia:

- Thật là một đôi cẩu nam nữ.

Nữ nhân kia có hôn ước với gã, tình cờ gã đưa nàng vào tông môn chơi, ai ngờ bị Trương Đào nhìn thấy, chuyện sau đó thì khỏi kể nữa. Nữ nhân tìm Thôi Hạo nói thẳng là chúng ta coi như không quen, đừng đến tìm ta.

Khi biết được chuyện này Thôi Hạo tức giận ra tông, liên tục đồ mấy thôn trang phụ thuộc tông môn mới nguôi ngoai lửa giận.

- Nào, uống nước đi, nước trong giếng này rất sạch sẽ, ngọt lành.

Mọi người chạy một ngày đường, hơi khát, bọn họ không nhìn kỹ đã uống ừng ực.

Một đệ tử cảm giác bên miệng khó chịu, giơ tay sờ, giật mình nhìn thấy một con sâu giống con giun. Sâu dài mảnh khi kéo ra khỏi miệng dài bằng một ngón tay.

- Ọe, đừng uống! Nước này không sạch!

Mới la xong tiếng người ồn ào.

- Đây là sâu gì vậy?

- Tại sao có sâu? Ngươi nói nước sạch mà.

Một đệ tử tức giận quát:

- Tần Minh, ngươi làm ăn kiểu gì?

Đệ tử tìm kiếm Tần Minh, chắc chắn là tên khốn này đùa dai, nhưng nhìn một vòng không thấy Tần Minh đâu.

- Tần Minh đâu rồi?

- A, không thấy, mới rồi còn đứng cạnh ta mà sao chớp mắt không thấy nữa?

Gió lạnh thổi qua, mọi người hoảng, sau gáy lạnh lẽo.

Thôi Hạo cảnh giác nói:

- Mới rồi hình như Tần Minh xuống giếng lấy nước cho chúng ta.

Khi thốt ra câu này, không hiểu sao mọi người thấy lạnh tóc gáy. Lại có luồng gió lạnh thổi lá cây dưới đất bay lên.

Trong mắt một đệ tử phản chiếu một bóng người, mặc đồ màu xám, tóc dài rũ xuống, không thấy rõ khuôn mặt. Thân hình kia đung đưa máy móc như thể xương đã gãy ngang.

Đệ tử kia kinh hoàng hét lên:

- Các ngươi nhìn kìa, bên kia có người!

Mọi người nghe vậy giương mắt nhìn chằm chằm, nhưng phát hiện bên kia hơi u ám chứ không có bóng người.

Có người mắng chửi:

- Triệu Hải, ngươi nổi điên cái gì! Bên kia có người nào đâu!

Uống nước dơ lại bị đùa giỡn, hết chịu nổi rồi.

Triệu Hải nhìn phía xa, gã dám thề với trời mới rồi thật sự thấy người, sao chớp mắt đã biến mất?

Trương Đào đẩy cửa ra, biểu tình tức giận rống to:

- Các ngươi làm gì đấy? La lớn gọi nhỏ!

Mới nãy Trương Đào ở trong phòng nói nhỏ với sư muội nhưng bị đám sư đệ ở bên ngoài ồn ào điếc tai, gã hầm hừ đi ra chửi thúi đầu.

- Nhìn gì? Đêm nay tất cả ngủ bên ngoài! Còn Tần Minh thì mặc kệ hắn, chắc đi đâu chơi rồi.

Trời dần tối, Triệu Hải vẫn hết sức cảnh giác. Mới rồi gã thật sự thấy bóng người, hình dạng rất khủng khiếp.

Với tu vi của Triệu Hải sẽ không sợ mấy thứ này, nhưng không hiểu sao trong lòng tràn ngập cảm giác sợ hãi, loại cảm giác này rất khó tả mà thật sự tồn tại.

Khuya khoắt.

Những người này nằm yên, chìm trong giấc mơ đẹp.

Lúc này miệng giếng dần thay đổi, hình như có ai thì thầm trong giếng.

Triệu Hải mơ hồ nghe ai nói bên tai mình, gã mở bừng mắt ra, trán rịn mồ hôi lạnh.

Triệu Hải hít sâu, cảm giác kỳ kỳ:

- Có chuyện gì? Vì sao xảy ra tình huống quái dị như vậy?

Triệu Hải nghe tiếng động phát ra từ giếng, gã nhướng mày nhìn thoáng qua mọi người ngủ say, sau đó chậm rãi đến gần giếng.

Càng đến gần tiếng thì thầm trong tai càng rõ ràng, hình như có người nói chuyện.

Triệu Hải thầm bực bội:

- Là kẻ nào đùa giỡn chúng ta? Nếu bị bắt được sẽ cho tên đó biết tay!

Triệu Hải đến bên cạnh giếng, thò đầu nhìn xuống.

Trong giếng đen ngòm, không phải loại tối tăm không ánh nắng mà là bóng tối nuốt hết ánh sáng, giơ tay không thấy năm ngón, đen kinh dị.

Bùm!

Bóng tối trong giếng dường như bay vọt lên.

Triệu Hải nhắm tịt mắt sau đó mở ra:

- Sao có thể như vậy?

Khoảnh khắc mở mắt ra, con ngươi Triệu Hải nở to.

Một khuôn mặt trắng bệch gần sát mặt Triệu Hải.

Khuôn mặt trắng ngoác mồm, trong khoang miệng đen ngòm hút hồn người.

Bùm bịch!

Thôi Hạo bị đánh thức, gã nhìn bốn phía yên tĩnh lại xem trong nhà, thấy Trương Đào ngồi cạnh cửa, đẩy mở cửa gỗ nhìn vào trong khe hở nhỏ.

Thôi Hạo rít qua kẽ răng:

- Cẩu nam nữ!

Thôi Hạo ước gì cầm đồ đao bằm thây hai người ra. Nhưng Thôi Hạo biết vô ích, tu vi của gã không bằng đối phương, nếu đánh thật thì người bị chém chết là gã.

Thôi Hạo đang định ngủ tiếp thì thấy phía xa có bóng người đứng, hình như là Triệu Hải. Thôi Hạo cảm giác mắc tiểu, đi lại gần bên kia.

Thôi Hạo từ phía sau vỗ vai Triệu Hải:

- Triệu Hải, đang nhìn gì đó?

Thôi Hạo vô tư cởi quần trút bầu tâm sự.

Ai dè Triệu Hải bật cười, tiếng cười kỳ dị rùng rợn.

Thôi Hạo nhíu chặt mày:

- Nổi điên làm gì?

Thôi Hạo thấy Triệu Hải chậm rãi giơ tay lên chỉ phía xa, cười khờ ngố.

Thôi Hạo đứng song song với Triệu Hải, nhìn theo ngón tay đối phương chỉ. Khoảnh khắc Thôi Hạo giương mắt nhìn, bóng tối bao phủ quanh hai người lặng lẽ nuốt mất họ. Hai người đứng yên, cùng cười khờ nhìn về phía xa.

Đêm càng lúc càng đen.

Trong phòng.

Nữ nhân nằm trên giường, mở to thầm khó hiểu sao Trương sư huynh còn chưa vào. Mới nãy nàng đã dụ dỗ, lẽ ra gã nên lén lút mò vào rồi.

Két két két két két!

Cửa gỗ bị đẩy nhẹ ra.

Nữ nhân cười thầm:

- Rốt cuộc không nhịn được.

Nàng nghiêng người nhích vào trong, giả bộ ngủ.

Răng rắc!

Răng rắc!

Nữ nhân nhướng mày, không biết tại sao có tiếng động đó, dù cởi áo cũng không nên phát ra tiếng xương gãy chứ.

- Sư huynh, bên ngoài lạnh, hãy lên giường nào.

Răng rắc!

Không có tiếng trả lời, chỉ có tiếng răng rắc.

Nữ nhân thầm hoảng, sư huynh ở ngay bên ngoài, sẽ không có chuyện gì.

Nhưng khi nữ nhân quay đầu qua thấy rõ khuôn mặt thì giật nảy mình, sau đó nổi giận:

- Thôi Hạo, ngươi làm gì vậy hả? Ta nói rồi, chúng ta xem như không quen. Sư huynh ở ngay bên ngoài, nếu ngươi dám làm gì, ta hét lên một tiếng là sư huynh sẽ bầm thây ngươi ra vạn mảnh!

Nhưng mặc cho nữ nhân hăm dọa Thôi Hạo vẫn giữ tư thế cũ, cánh tay đung đưa, răng rắc răng rắc đến gần nàng.

Lúc Thôi Hạo sắp đến gần thì bị nữ nhân đẩy mạnh ra:

- Sư huynh, cứu ta . . .!

Răng rắc!

Xác Thôi Hạo bị đẩy rã ra từng mảnh, đầu và tứ chi đứt đoạn, tơ máu dính đặc cố níu kéo các mảnh nhưng cuối cùng rơi đầy đất.

Có tiếng hét kinh hoàng vang lên:

- A!

Nữ nhân sợ giây lát rồi chộp trường kiếm vào tay, tim đập nhanh:

- Chuyện gì xảy ra?

Một giọng nói âm u văng vẳng trong nhà gỗ:

- Cùng kể chuyện nào.

Nữ nhân giả bộ kiên cường, trường kiếm chém mạnh. Nàng không biết thứ kỳ lạ kia ở đâu, chém lung tung vào không khí rồi rút kiếm lao ra ngoài, vừa hét to vừa đẩy mở kia.

Khi nữ nhân thấy bóng người đứng trước cửa thì giật thót tim, chớp chớp mắt, bị hù chết.

Đứng trước cửa không ai khác hơn là nữ nhân kia.

- Ài, chán chết. Hắn đã đi đâu? Hắn dạy cho ta cách rất hay nhưng ta muốn nghe kể chuyện hơn.

Một thân hình hiện ra, là nữ nhân treo cổ đã nghe Lâm Phàm kể chuyện.

Nữ nhân treo cổ chậm rãi nói:

- Vực ngoại giới dung hợp, nơi này không ở trong cấm địa sống chết nữa, cấm chế không giam cầm ta được, có thể đi tìm hắn rồi.

Nữ nhân treo cổ giang hai tay, một đoàn khói đen từ lòng đất thôn trang nhảy lên hình thành vòng xoáy, bay thẳng đến gần nàng, hòa nhập vào.

Sau đó nữ nhân treo cổ rời khỏi đây.

Thôn trang nổ cái bùm hóa thành tro tàn, biến mất như chưa từng tồn tại.

Chương 638: Chỗ tồi tàn, ăn một miếng, bớt giận

Một luồng sáng vụt qua không trung.

- Sống trên đời không thể giẫm chân tại chỗ, chỉ có tiến bộ và lùi bước, hoặc đi tới hoặc lùi lại, sẽ bị người khác đào thải, thời gian cũng đào thải ngươi.

Lâm Phàm rời khỏi tông môn vì muốn tìm cơ hội biến mạnh. Hắc Thiên Thần hai tay gì đó của Hắc Thiên tộc hơi bị cuồng, kiêu ngạo, nghe yêu cầu hình như là dê chúa.

Thứ như vậy nên bị đánh chết.

Mấy cảnh giới cao hơn Thần cảnh khiến người bất đắc dĩ, không biết thiên đạo phương này chỉnh lý kiểu gì.

Trên Thần cảnh là Truyền Kỳ cảnh, lẽ ra nên ở bên trên Thần cảnh. Có vẻ trí tuệ của thiên đạo không cao, thậm chí hơi ngốc.

Nếu thiên đạo đã ngốc vậy Lâm Phàm sẽ đứng lên, ngẫm lại cũng hợp lý, hành động này giống con người của hắn.

Hít hà!

Lâm Phàm dừng bước, lơ lửng trong không trung, nhìn bốn phía, không tìm được mục tiêu, cánh mũi mấp máy:

- Có mùi hương khác biệt.

Mắt không thấy thì ngửi bằng mũi.

- Ở chỗ đó!

Ngửi được rồi, mùi rất ngon lành.

Lâm Phàm hóa thành luồng sáng bắn về phía xa.

Chốc lát sau Lâm Phàm thấy vùng đất mạo hiểm chưa từng gặp ở ngay phía trước.

Sau khi vực ngoại giới dung hợp trừ vùng đất mạo hiểm quanh

Viêm Hoa tông ra còn lại đều biến mất, đây đúng là bi kịch.

Nhưng ít ra sau khi dung hợp rất công bằng, vùng đất mạo hiểm cũ biến mất, xuất hiện vùng đất mạo hiểm mới.

Lâm Phàm đáp xuống lối vào vùng đất mạo hiểm:

- Đây là vùng đất mạo hiểm gì? Hơi thần kỳ.

Bề mặt là một mảnh dòng khí hỗn loạn, nhưng tuyệt đối không phải dòng khí, vì nếu là dòng khí sẽ không cho hắn cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Lâm Phàm co tay thành nắm đấm, lực lượng dần ngưng tụ ở đầu ngón tay, nắm tay đánh trúng dòng khí lối vào.

Không có động tĩnh gì, chỉ làm bề mặt hơi xao động rồi trở về yên tĩnh.

- Lợi hại, nắm đấm này không giống bình thường vậy mà không tạo nên động tĩnh gì, vùng đất mạo hiểm này không tầm thường.

Lâm Phàm vươn tay sờ dòng khí, nếu là sát trận sẽ cắt nát bàn tay hắn, nhưng chạm vào cảm giác như dòng nước.

Lâm Phàm chưa bao giờ e ngại bước vào bất cứ đâu, dù là không gian ngăn cách tất cả cũng không thể ngăn cản đường đi của hắn.

Nếu không có lối ra nghĩa là trong trạng thái phong kín, thuộc loại phong ấn.

Hắn có buff mạnh không sợ phong ấn, không e ngại tất cả.

- Đi vào nhìn xem.

Nơi chưa biết dễ làm Lâm Phàm tò mò nhất, hắn rất muốn biết bên trong có cái gì. Mũi của hắn tuyệt đối không ngửi sai, chắc chắn có thứ khiến người khó thể tưởng tượng.

Lâm Phàm nhấc chân đi vào.

Sóng gợn ở lối vào dao động nhẹ rồi tĩnh lặng lại.

Cảnh tượng trước mắt biến đổi, khi Lâm Phàm thấy rõ tất cả thì hơi sửng sốt. Nơi này có chút quái dị, đưa mắt nhìn con đường phía trước toàn là xác chết.

Lâm Phàm đạp chân trên đường đá dài thênh thang, hai bên đường là vực sâu vạn trượng, sâu không thấy đáy, không thấy rõ bên dưới có cái gì.

Lâm Phàm nhìn một bên, gác chân ngồi khoanh chân tuy đã chết vẫn giữ tư thế cũ, có điều hắn không nhìn xác chết, tầm mắt rơi xuống chiếc nhẫn đeo trên ngón tay xác chết.

Lâm Phàm háo hức chạy lại chộp ngón tay xác chết:

- Thứ tốt! Nơi này là chỗ nào, vùng đất mạo hiểm này đến từ đâu mà có nhiều bảo bối như thế? Không lẽ người đi vào bị mù mắt?

Nhưng khi ngón tay Lâm Phàm chạm vào thì xác chết rung lên hóa thành tro tàn, chiếc nhẫn cũng thành tro.

Lâm Phàm hơi bực bội:

- Cái này . . .

Sau đó hắn vỗ đùi cái đét, ôi chao, đến chậm rồi. Chắc vùng đất mạo hiểm này tồn tại rất lâu, mãi không ai phát hiện, thời gian quá lâu khiến đồ vật mục rữa.

Hắn tiếc thắt ruột, nếu sớm phát hiện chỗ này thì hắn đã dọn sạch không chừa chút gì, tài phú kếch xù, tài phú ý vị sâu xa đã vuột khỏi tầm tay, thiên lý khó tha!

- Ài.

Hành vi phí của trời này khiến người đau lòng quá, đặc biệt là loại người không lãng phí một giọt nước, một hạt cơm như hắn thấy cảnh này càng đau nhói lòng.

Lâm Phàm rất muốn ngâm một bài thơ.

Giữa trưa nắng trồng trọt, giọt mồ hôi thấm đất bùn, ai biết cơm trên bàn, từng hạt cơm là từng hạt vất vả.

Tài nguyên tu luyện cần thời gian dài để sinh trưởng, trong các trữ vật giới chỉ chứa bao nhiêu là trân bảo, Lâm Phàm không dám tưởng tượng con số cụ thể, tóm lại rất phí của trời.

Dọc đường đi Lâm Phàm thấy nhiều xác chết, nhưng mới chạm vào xác đã hóa thành tro tàn.

- Ài.

Tiếng thở dài liên tục vang vọng trên con đường đá yên tĩnh.

Lâm Phàm thầm bất mãn:

- Nơi này là vùng đất mạo hiểm gì mà sao nhiều người chết vậy, bản phong chủ đi một lúc rồi không thấy bóng quỷ, ít ra nên có con yêu thú nào ra chơi!

Chẳng phải vùng đất mạo hiểm là nhà của yêu thú sao? Hắn không quá chú trọng có bảo bối hay không nhưng không thể thiếu yêu thú, nếu không thì kiếm đâu ra điểm tích lũy?

Những xác chết này khi còn sống chắc không yếu, dù đã chết trên xương còn kim văn quấn quanh rất là huyền diệu.

Lúc này Lâm Phàm phát hiện quần áo của mình hơi cũ, rõ ràng hắn mặc đồ mới tinh.

- Có vấn đề.

Lâm Phàm phát hiện chỗ này có vấn đề, nếu không quần áo đã chẳng thay đổi.

Đường đá rất dài, tạm thời không thấy cuối đường.

Bộ xương đầy hai bên nhưng trông không giống như bị người giết, toàn ngồi xếp bằng, hình như yên lặng chờ cái chết buông xuống.

- Ủa? Chỗ này có chữ!

Lâm Phàm mới nhấc chân thì thấy trên đường đá có khắc chữ.

[Trời sắp bỏ đạo chủ này, mười hai vạn tám ngàn năm chỉ trong chớp mắt, vì sao trên đời có vùng đất mạo hiểm như vậy?]

Khóe mắt Lâm Phàm ngấn lệ, không phải bị cảm động, hắn nhìn thấy sự không cam lòng, sợ hãi với cái chết từ trong hàng chữ.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Ài, mười hai vạn tám ngàn năm đúng là dài, chết ở chỗ này cũng tội cho ngươi.

Lâm Phàm thấy một cuốn tập đặt cạnh bộ xương.

Tập có màu hoàng kim, phát ra dư vận, nhìn là biết không giống

bình thường.

- Bảo bối!

Lâm Phàm tiến lên, thấy cạnh bộ xương này có chữ 'để lại cho người có duyên'.

Khi nhìn những chữ này Lâm Phàm thấy lòng nghẹn lại, bi thương khó tả.

- Tiền bối, phẩm cách và tiết tháo cao thượng của ngài đã cảm nhiễm ta, trước khi chết còn muốn để lại bảo bối cho người có duyên, đáng quý. Thật là cao quý, đáng để ghi nhớ.

Lâm Phàm rất là cảm thán, tiền bối này nhìn biết ngay là người vực ngoại giới thế mà có tư tưởng như vậy, một vị tiền bối tiết tháo cao, đáng để hắn tôn kính.

- Nơi này có ngàn vạn xác chết nhưng bản phong chủ không chôn ai, chỉ chôn tiền bối.

Lâm Phàm vươn tay chộp tập vàng, nhưng khi đầu ngón tay đụng vào thì tro tàn bay ra từ móng tay hắn.

Ngón tay khựng giữa không trung, hắn mím môi hơi lúng túng.

- Thôi, ngài đã chọn vị trí này thì chắc là chỗ khiến người ngài vừa lòng, bản phong chủ sẽ không dời đi.

Lâm Phàm đứng thẳng dậy, tiếp tục đi tới trước.

Nhưng khoảnh khắc quần áo thành tro tàn.

Lạnh lẽo, trần truồng chứ có gì mà sợ.

Lâm Phàm mặc kệ, tiếp tục đi, đã vào đây rồi nếu không điều tra rõ tình huống nơi này sẽ làm lòng hắn bất an, càng không phục.

Tuy Lâm Phàm biết những bộ xương đã phong hóa, nhưng nhìn bảo bối vẫn làm hắn không nhịn được tiến lên chạm vào.

Kết quả đều như nhau.

Càng vào sâu tim Lâm Phàm đau như dao cắt, đau lòng chết. Tất cả đều là bảo bối, đồ khốn kiếp nào đã làm chuyện này?

Lãng phí cái kiểu gì!

Ngươi muốn giết những người này thì hắn không có lời nào để nói, nhưng giết người rồi ít ra hãy thu gom bảo bối của người ta, trân bảo có thể trao đổi ở bên ngoài mà, phong thủy chuyển đổi rồi sẽ có ngày chúng rơi vào tay hắn.

Tiếc ơi là tiếc, toàn bộ lãng phí.

Lâm Phàm nhìn vực sâu vạn trượng hai bên đường, muốn nhảy xuống thăm dò.

Chỗ đó là chưa biết, người khác không dám tùy tiện thăm dò nhưng Lâm Phàm không sợ, gặp chỗ làm mình tò mò thì phải tìm hiểu rõ.

Dần dà đã thấy cuối đường, không có đường đi tiếp, nơi đó có một tòa tế đàn, bốn cây cột dựng xung quanh. Trên cột điêu khắc đồ án bốn con yêu thú quái dị, không nhìn ra có gì khác lạ nhưng cảm giác rất không tầm thường.

- Ủa?

Lâm Phàm thấy một quả trứng to cỡ nắm tay đặt giữa tế đàn, giống trứng ngỗng, ánh sáng lấp lánh quanh trứng. Có nhiều bộ xương quanh luồng sáng, tất cả cầm các loại binh khí, hình như chém mệt mỏi, chém tới chết cũng không chém rách luồng sáng được, cuối cùng tất cả chết tại đây.

Lâm Phàm suy tư:

- Xem ra thời gian ở đây trôi đi rất nhanh, mọi người đi vào đều bị thời gian hao mòn chết.

Lâm Phàm cảm thấy mình đúng, nếu không thì khó giải thích tại sao có nhiều người chết ở đây.

Đáng tiếc hắn có thân bất tử, thời gian vô hạn, nơi này vô dụng với hắn.

- Hưm.

Lâm Phàm chú ý một vấn đề là bên cạnh từng bộ xương đều có một sợi tơ đỏ hư vô kéo dài nâng đáy trứng to.

- Không nghĩ ra.

Lâm Phàm mở rộng đầu óc siêu thông minh của mình nhưng vẫn không nghĩ ra chuyện này là sao.

Lâm Phàm ngồi cạnh trứng rồng, rầu rĩ không vui:

- Ài, chỗ tồi tàn không có thứ gì, cho đồ tốt chút được không hả?

Hắn nhìn quả trứng, giơ tay chộp lấy, những luồng sáng không thể ngăn cản hắn, bàn tay suôn sẻ xuyên qua.

Lâm Phàm nhìn quả trứng ngỗng thật lâu, nhìn thẫn thờ.

Lâm Phàm bỗng đặt trứng ngỗng xuống, lấy nồi ra, nhích nhẹ đầu ngón tay, Thanh Uyên Địa Hỏa đốt dưới đáy nồi. Hắn đổ dầu vào nồi đun nóng, dầu sôi xèo xèo.

Lâm Phàm cầm trứng ngỗng lên gõ vào cạnh nồi, không nứt, trứng rất cứng. Hắn lấy kiếm Thái Hoàng ra chém một nhát, trứng nứt, ngón tay bẻ vỏ, lòng trứng trắng và màu vàng đụng tới dầu nóng xèo xèo tản ra.

Lâm Phàm lắc nồi bên trái bên phải để trứng trải đều, sau đó ném lên cao chín đều hai mặt.

Mùi thơm dần nồng hơn.

Chiên trứng xong, Lâm Phàm cầm trong tay, đứng lên đi ra ngoài.

- Bà nội nó, chỗ tồi tàn, chỉ có một quả trứng bố thí cho bản phong chủ. Ăn một miếng bớt giận đã.

Chương 639: May mắn học giỏi toán, nếu không đã xảy ra chuyện

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Vùng đất mạo hiểm hung hiểm mà chỉ có một quả trứng.

Đối với Lâm Phàm hơi thông minh, nhìn thoáng qua là biết nơi này kỳ lạ. Quả trứng duy nhất kiêu ngạo lơ lửng ở chỗ đó chắc chắn có vấn đề, với người khác thì là vấn đề nhưng không thành vấn đề với hắn.

Tưởng hắn bị nhũn não à?

Lâm Phàm không thèm bảo bối, chỉ cần lực lượng, dù là trứng thần thú siêu nghịch thiên cũng không được ích gì, hắn không rảnh nuôi vật nhỏ.

Trong cùng cảnh giới một mình Lâm Phàm chấp hết mấy trăm tên, trứng nghịch thiên có năng lực đó không?

Chẳng bằng đập trứng giải thèm, an ủi trái tim bị thương.

Khi Lâm Phàm nuốt trứng chiên vào bỗng con ngươi co rút như gặp quỷ.

Hắn phát hiện một chuyện siêu khủng bố, đó là giá trị khổ tu thay đổi, biến đổi lớn.

Cơ bắp đã rất ưu mỹ bỗng trướng phình cực hạn, gân xanh giống như rồng to nổi lên cục cục, có lực lượng chảy trong người, lực lượng cực kỳ cuồng bạo. Giá trị khổ tu tăng lên nhanh như bay, rất kinh khủng.

Trong tay hắn còn một nửa trứng chiên, hắn mở to mắt chậm rãi nhét nửa miếng trứng còn lại vào miệng, nhai nhai, ngọng nghịu nói:

- Lợi hại, siêu lợi hại. May mắn học giỏi toán, nếu không đã đếm nhầm số giá trị khổ tu bao la rồi.

Một giọt mồ hôi từ trán chảy xuống gò má, lăn từ từ hóa thành hạt nước nhỏ xuống.

Lâm Phàm ngừng bước, nhíu chặt mày, mắt lấp lóe tia sáng:

- Đơn, chục, trăm, ngàn, vạn . . .

Lâm Phàm đếm từng con số, sợ sơ sẩy đếm nhầm, đếm tới cuối cùng hắn líu lưỡi.

- Không được, quá kích động, máu nóng bắt đầu sôi trào. Ta không thể như vậy, hơi thất thố, mau bình tĩnh lại.

Lâm Phàm lấy kiếm Thái Hoàng ra chém xuống, bóp chết kích động từ trong trứng nước.

Mười giây trôi qua.

Lâm Phàm mở mắt ra, tâm tình bình tĩnh lại, không có cảm xúc mặt trái gì có thể ảnh hưởng lòng hắn, trừ trái tim kiêu ngạo ra.

- Không ngờ trứng chiên này mang đến nhiều giá trị khổ tu như vậy, để đếm kỹ coi.

Lâm Phàm hơi hồi hộp, món quà đến rất bất ngờ mà hợp lý.

- Đơn, chục, trăm . . .

Đếm tới cuối cùng Lâm Phàm hưng phấn há mồm:

- 2116000000!

- Hai mươi mốt ức một ngàn sáu mươi trăm vạn.

Lần này tuyệt đối không tính sai, hắn đã đếm mấy lần.

- Bản phong chủ chỉ đi ra một lần mà sao tích lũy giá trị khổ tu nhiều vậy?

Lâm Phàm không nghĩ ra, lúc rời khỏi tông hắn không cúng trùm Tam Thanh nhưng sao vẫn may mắn đến thế?

Có nhiều giá trị khổ tu như vậy sẽ tăng thực lực lên đến trình độ nào?

Nhưng còn thiếu nội tình, mà không cần quá quan tâm, chỉ cần hắn cố gắng thì nội tình sẽ nhanh chóng tăng lên thôi.

Lâm Phàm đứng yên tại chỗ im lặng giây lát, rồi vụt ngoái đầu dứt khoát trở về đường cũ, mục tiêu của hắn là tế đàn kia.

- Không lỗ, lần này không lỗ chút nào. Dù cho ta tất cả bảo bối ở đây thì ta không cần, chỉ cần quả trứng ngỗng này.

Giờ Lâm Phàm ngẫm lại mới biết mắt mình thiển cận cỡ nào, chỉ lo nhìn mấy bộ xương. Xác chết có gì đẹp mà xem, thứ tốt đều ở phía sau.

Khi Lâm Phàm trở về tế đàn, chỗ đặt trứng ngỗng trống rỗng, dòng khí lúc trước cũng biến mất.

Xem ra bảo bối nhất của nơi này là trứng ngỗng.

Lâm Phàm suy nghĩ, đầu óc xoay chuyển nhanh.

Trứng ngỗng rất tốt, tế đàn kia cũng tốt. Hắn nhìn một vòng, không thấy xảy ra tình huống gì, nhưng cứ bỏ đi như vậy tuyệt đối không phải phong cách của hắn.

Dù con đường phía trước không có gì thì hắn cũng phải đào ba thước đất, đào rỗng chỗ này.

Vào vùng đất mạo hiểm không có thứ gì mà Lâm Phàm không thể lấy.

Lâm Phàm lấy ghế đá ra ném thẳng vào tế đàn, nếu có thể đập bể thì tốt nhất, dựng dục ra trứng ngỗng này thì chắc tế đàn là thứ tốt.

Răng rắc!

Ghế đá bể một góc, nó la làng cứu mạng. Ghế đá không ngờ tên này cầm nó đập vào tảng đá khác, rõ là muốn mạng già của nó.

Ghế đá hô hào đòi nhân quyền:

- Quá đáng! Bản tiên chỉ muốn đập người chứ không muốn đập vào mấy thứ này!

Lâm Phàm không tin:

- Cứng dữ vậy?

Nhưng hắn nhìn ra được độ cứng của ghế đá không bằng tế đàn, hắn ngẫm nghĩ, lấy kiếm Thái Hoàng ra chém mạnh. Tia lửa lấp lóe, hai bên đều không có vết thương.

Lâm Phàm không tin, hắn lần mò theo rìa tế đàn, thấy có lỗ hổng là đâm kiếm, gồng sức liều mạng hất lên. Có tiếng ken két, tế đàn có dấu hiệu bị hất lên.

Lúc trước ba thanh kiếm này từ trên trời giáng xuống, và lão nhân hấp hối kia thấy hắn chính nghĩa dũng cảm đã tặng cho di vật này, hắn biết ba thanh kiếm không đơn giản.

Thanh Oa nói sau khi dung hợp ba thanh kiếm thì có tên gì đó, à, tên là kiếm Thiên Địa Hoàng Đạo. Tên nghe không hay, hơi trẻ trâu, thân ba thanh kiếm đều có chỗ lõm, nghe Thanh Oa nói tìm được căn nguyên bảo thạch là có thể hợp nhất ba kiếm trở thành bảo bối nghịch thiên.

Căn nguyên bảo thạch ở đâu thì e rằng Thanh Oa cũng không biết.

Nhưng tất cả đều không sao, Lâm Phàm cảm thấy cái gọi là chí bảo chẳng qua dùng để tự giết hắn.

Bây giờ năng lực của kiếm Thái Hoàng biểu hiện hết ra ngoài, dù tế đàn này siêu cứng rắn, lún sâu xuống đất vẫn bị nâng lên. Kiếm Thái Hoàng vẫn thẳng băng không cong.

Răng rắc! Răng rắc!

Tế đàn nhúc nhích, một góc hổng lên.

Chợt một tiếng gầm rung trời vang vọng trong vùng đất mạo hiểm:

- Súc sinh!

Lâm Phàm đang hì hục cạy tế đàn, nghe tiếng quát thì nghi hoặc hỏi:

- Ai đó? Ra đây!

Lâm Phàm không ngờ có người, nhưng tại sao lúc nãy không đi ra ngăn cản hắn, chờ tới bây giờ mới lên tiếng?

Lâm Phàm thầm nghi ngờ.

Nhưng mặc kệ đối phương có âm mưu quỷ kế hay không đều không làm hắn e ngại.

Sống vì tương lai vốn đã mệt mỏi, còn phải lo nhiều âm mưu thì

đau khổ biết bao, phải sống vô tư, vui vẻ.

Tồn tại ẩn trong không trung đã ngây người, nhìn vỏ trứng vỡ thành hai nửa bên cạnh tế đàn, y rất muốn chết.

Y mới thiếp ngủ có một lúc thôi mà sao xảy ra chuyện như vậy?

Giọng nói trong hư không hơi run, chất chứa nỗi sợ, không dám tưởng tượng những gì trông thấy:

- Ngươi có biết mình đang làm gì không? Sinh linh nhỏ bé nhà ngươi đã đâm thủng trời, ngươi có biết là . . . ngươi . . . ngươi . . .!

Lâm Phàm chộp hai mảnh vỏ trứng ném vào không khí, tiếp tục hì hục cạy tế đàn:

- Khùng, nói chuyện không dám lộ mặt, ai rảnh nghe ngươi nói nhảm, ném vỏ trứng vào ngươi này!

- Ta muốn ngươi chết! Đồ khốn kiếp, ngươi tội đáng muôn chết!

Tiếng mắng không ngừng nhưng Lâm Phàm hết sức bình tĩnh, hắn sẽ không bị mấy thứ này ảnh hưởng.

Lãng tử đi trong vùng đất mạo hiểm phải giữ trái tim bình phàm, mặc cho người ta mắng chửi cỡ nào cũng phải làm xong chuyện của mình.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tế đàn bị nâng lên.

Hai tay Lâm Phàm gồng sức, chân khựng lại, hai đầu gối hơi cong. Nặng quá, tế đàn không to mà sao nặng dữ vậy, vác trên người cảm nhận áp lực vô biên ập đến.

Thu!

Tế đàn biến mất.

- Xong xuôi, nơi này không có thứ tốt nào nữa.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua bốn phía, không thấy thứ gì làm người động lòng, có lẽ thứ bảo bối nhất chỗ này đã bị hắn lấy mất.

Lâm Phàm mặc kệ âm thanh trong hư không la lối, hắn bình tĩnh nghe, không thèm để bụng.

Một giọng nói không thấy thân thể hay bóng dáng ở đâu, nếu hắn tính toán chi li thì rất phí thời gian.

- Súc sinh! Đồ súc sinh! Mấy vạn năm, suốt mấy vạn năm, mất hết rồi. Ta nhớ kỹ ngươi, ta nhớ ngươi mãi mãi, ngươi chờ chịu chết!

Lâm Phàm đi ra ngoài, nhìn vực sâu thăm thẳm, hắn nhảy xuống, muốn xem dưới đáy có cái gì.

Tiếc nuối là khi Lâm Phàm rơi xuống đáy vực hóa ra chỉ là hố sâu bình thường, bên trong trống không chẳng có gì, có khá nhiều bộ xương. Hiển nhiên lúc ấy xảy ra chuyện gì, có người nhảy xuống hy vọng tìm kiếm cơ hội sống sót, tiếc rằng không tìm được.

Lâm Phàm tiếc nuối lắc đầu, không ở lại lâu hơn, nơi này đã không có gì đáng giá hắn lưu luyến, nên rời đi.

Giọng nói trong hư không tức giận gầm rống, như núi lửa đọng lâu năm bùng nổ:

- Đồ khốn kiếp đáng giận, rốt cuộc ngươi có nghe ta nói không? Trả lời một câu!

Nhưng sinh linh này lơ đẹp, làm y tức điên.

Lâm Phàm đi tới lối ra, tạm dừng, ừ một tiếng rồi thỏa mãn bước đi:

- À.

Hắn thu hoạch rất phong phú trong chỗ này, khá là vừa lòng. Làm hắn vừa lòng nhất là trứng ngỗng và tế đàn kia.

Tuy Lâm Phàm không nhìn thấu tế đàn nhưng hiển nhiên nó không phải thứ bình thường, dù là thứ bình thường thì độ cứng của tế đàn quá cao, chờ lúc chơi đùa dùng nó đập người cũng hay.

Tiếng gầm gừ vang vọng, mênh mông vô cùng:

- Khốn nạn!

Những bộ xương vô tội bị sóng xung kích thổi tan, không chừa mẩu xương.

- Không đúng, đây rốt cuộc là chuyện gì? Thời gian trong chỗ này trôi qua rất nhanh, dù hắn cường đại vô cùng nhưng miễn là không trốn khỏi thời gian mài mòn thì vẫn phải chết.

Y đã thấy nhiều cường giả hào hứng đi vào, kết cuộc cuối cùng là chết già tại đây.

- Kỳ lạ, hắn làm sao ra ngoài?

Giọng nói trong hư không rất kinh sợ, không tin được, như gặp quỷ. Chuyện này không thể xảy ra.

Bên ngoài.

Lâm Phàm nhìn vùng đất mạo hiểm, rất là sung sướng:

- Nơi này không tồi.

May nhờ cái mũi nếu không thì đã chẳng đến nơi như vậy.

Chương 640: Mời thần dễ đưa thần khó

Vùng đất mạo hiểm này hoàn toàn là quà tặng dành cho hắn.

Lâm Phàm hít mũi, ước gì ngửi được thêm vài chỗ như vậy. Tiếc rằng không ngửi được mùi vùng đất mạo hiểm ngược lại có mùi khác lạ mà càn rỡ.

Vèo!

Lâm Phàm lắc người né nhanh, một luồng sáng lướt qua vai hắn bắn ra sau lưng ghim sâu vào bình chướng vùng đất mạo hiểm, dẫn đến xao động.

Lâm Phàm quát to hướng phía xa:

- Chết mất, chưa thấy rõ đã đánh, con người của ngươi sao tiện quá vậy!

Mới rồi hắn hít một hơi, ngửi được mùi chua lè, phân rõ hương vị biết ngay không phải người tốt.

Nếu là người tốt sao có mùi chua như thế.

Một bóng người ngạo nghễ đứng trong không trung:

- Tiểu tử giỏi, dám nhục bổn tọa!

Làm Lâm Phàm ngạc nhiên là cường giả bình thường rất già, nhưng lạ lùng ở chỗ đây là thanh niên, toát ra khí chất vững như núi Thái, trông không hài hòa.

Lâm Phàm bật cười nói:

- Thì ra là một tiểu tử. Tiểu tử, ngươi hơi càn rỡ, hình như bản phong chủ không có xích mích gì với ngươi, đương nhiên nếu ngươi muốn làm thịt bản phong chủ thì tùy, bản phong chủ hoan nghênh bất cứ ai.

- Càn rỡ! Bổn tọa tu hành một ngàn ba trăm sáu mươi tám năm lẻ sáu tháng, đồ khốn nạn nhà ngươi dám can đảm nhục mạ bổn tọa, có biết trời cao bao nhiêu, đất dày cỡ nào không hả?

Lâm Phàm không có chút hảo cảm với kẻ đột nhiên đánh người

này, nếu là người thân thiện thì nên nói hai câu, dù cuối cùng ý kiến không hợp đánh một trận thì hắn sẽ không có bất mãn gì.

Còn bây giờ thì . . . thôi đi.

Lâm Phàm nổi giận nói:

- Rùa già lão bất tử kia, đừng tưởng rằng tu vi cao có thể thích gì làm nấy! Bản phong chủ nói cho ngươi biết, làm người không thể quá vô sỉ, nếu không chết rồi chẳng biết mình chết như thế nào!

Thông Thiên Tiểu Tổ vừa kinh vừa giận:

- Ngươi . . . ngươi . . .!

Gã chưa từng nghĩ sẽ có tiểu tử càn rỡ như vậy. Gã là Thông Thiên Tiểu Tổ, có địa vị phi phàm, thực lực càng kinh thiên động địa.

Nếu không phải sợ đụng vị kiêng kị thì gã sớm tự xưng hô là Thông Thiên Lão Tổ. Trong vô hình gã cảm ứng nếu đặt tên Thông Thiên Lão Tổ sẽ gặp kiếp nạn, cũng thử thách gã có năng lực tự xưng là Thông Thiên Lão Tổ không.

Lâm Phàm trầm tư giây lát, tên già mặt non này thực lực không tầm thường, rất mạnh, khác biệt lớn với cường giả khác. Cường giả khác khi đối mặt kẻ địch ước gì bộc phát hết hơi thở ra. Người này thì khác, hơi thở bình ổn, không mạnh mẽ nghiền áp, nếu không đánh giá kỹ còn tưởng đối phương là người thường.

Lâm Phàm chắp tay sau lưng nặn một giọt máu, giả vờ bình tĩnh, trong lòng thì thầm thắc mắc không biết tên này muốn làm gì.

Thông Thiên Tiểu Tổ lớn tiếng hỏi:

- Tiểu tử, bổn tọa không muốn nói nhảm nhiều với ngươi. Nói, ngươi làm cách nào đi ra từ vùng đất mạo hiểm này được? Bổn tọa chú ý ngươi đã lâu, từ khi ngươi vào vùng đất mạo hiểm và đi ra, trong khoảng thời gian này ngươi đã làm gì?

Vùng đất mạo hiểm này nằm trong giới vực của họ, Thông Thiên Tiểu Tổ truy tung đến đây tìm vùng đất mạo hiểm, không ngờ phát hiện một tiểu tử không biết sống chết đi vào. Ban đầu Thông Thiên Tiểu Tổ không để bụng, nhưng sau đó giật mình thấy tiểu tử này đi ra.

Thông Thiên Tiểu Tổ không tin nổi.

Từ xưa đến nay người nào vào vùng đất mạo hiểm chưa từng có ai trở ra.

Thông Thiên Tiểu Tổ tìm vùng đất mạo hiểm này vì biết nó không giống bình thường, mặc kệ gã có thể đi vào hay không nhưng ít nhất không thể ở bên ngoài.

Thông Thiên Tiểu Tổ phát hiện tiểu tử này có thể an toàn đi ra nghĩa là hắn có cách vào vùng đất mạo hiểm.

Lâm Phàm đã hiểu, thì ra muốn lấy cách đi ra vùng đất mạo hiểm từ miệng hắn, không ngờ tên già mặt non ham muốn thứ này.

Nhưng đây là thứ muốn liền có được sao? Cái này là thiên phú, tưởng mọi người đều có thiên phú như bản phong chủ sao?

Lâm Phàm nói:

- Đơn giản thôi, bản phong chủ mang ngươi vào rồi dẫn ngươi ra là xong.

Đưa tên già mặt non vào rồi vứt bỏ để gã tự sinh tự diệt, hắn sẽ ngồi canh một bên, ngồi chờ đối phương xong đời.

Lâm Phàm mới có ý tưởng này thì bên tai vang tiếng quát như sấm nổ:

- Tiểu tử nhà ngươi tưởng bổn tọa là con nít ba tuổi à!?

Thông Thiên Tiểu Tổ rất giận, tức xì khói, lời nói dối thiểu năng như vậy mà cũng nói ra được, sao hắn không chết!

Nếu gã dễ bị dụ như vậy thì Thông Thiên Tiểu Tổ này đây đã chết từ lâu, hóa thành bộ xương.

Lâm Phàm rất ngạc nhiên, không ngờ chỉ số thông minh của người vực ngoại giới này cao đến vậy, suýt đuổi kịp và vượt qua hắn rồi, làm hắn rất là bất đắc dĩ.

Lâm Phàm nhìn đối phương, không sợ hãi chút nào:

- Bản phong chủ xem ngươi là con nít ba tuổi đấy rồi sao?

Nói thẳng vậy đấy, có giỏi thì làm thịt hắn.

Chết chứ có gì mà sợ.

Thông Thiên Tiểu Tổ hờn giận giơ tay lên:

- Tiểu tử không thành thật, đợi bổn tọa bắt ngươi lại xem bổn tọa hành ngươi thế nào!

Ánh sáng rực rỡ bao phủ bầu trời, những luồng sáng không giống bình thường, có uy thế khó tả.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Lợi hại.

Tên già mặt non này thực lực rất không tầm thường, ra tay phi phàm, đấu cứng sẽ không đánh lại, chơi trò ngầm mới được.

Nhưng không vội, tên già mặt non này hơi thú vị, chơi một lúc đã.

Giam cầm!

Keng keng!

Thông Thiên Tiểu Tổ khống chế góc nhỏ thiên địa, ngàn vạn luồng sáng như xích sắt trói người Lâm Phàm lại.

Thông Thiên Tiểu Tổ lạnh lùng cười:

- Hừ! Tiểu tử, bổn tọa mang ngươi về rồi thẩm vấn từ từ, để xem ngươi có thể cứng đầu đến khi nào!

Thông Thiên Tiểu Tổ sẽ không giết tiểu tử này, khi chưa tìm hiểu rõ tình huống gã sẽ không bỏ qua.

Ngón tay Lâm Phàm nhúc nhích, giam cầm cái kiểu gì chẳng chút tác dụng, buff không sợ phong ấn không phải đùa.

- Này già mặt non, thủ đoạn của ngươi hơi bị lợi hại, sao? Muốn mang bản phong chủ về?

Lâm Phàm muốn đi tuyệt đối không thành vấn đề, nếu thật sự liều mạng thì thực lực của tên già mặt non này cao đến đâu cũng vô ích. Nhưng tên này thú vị, đùa chút đã.

Ai kêu bây giờ tâm tình của hắn khá tốt, hai mươi mốt ức giá trị khổ tu không phải đùa.

Thông Thiên Tiểu Tổ đáp xuống cạnh Lâm Phàm, nói:

- Tiểu tử giỏi, tu vi không được tốt nhưng lá gan rất to, ở trước mặt bổn tọa mà vẫn bình tĩnh tự nhiên, xem như nhân tài, giỏi hơn đám thiên kiêu một chút, mỗi tội tu vi hơi yếu. Tiểu tử, đừng nói bổn tọa không cho ngươi cơ hội, nói cho bổn tọa những gì ngươi biết, bổn tọa sẽ suy xét thu ngươi làm đồ đệ, dạy ngươi thông . . .

Lâm Phàm tiếp lời:

- Con đường đi thông địa ngục.

Thông Thiên Tiểu Tổ nheo mắt nói:

- Tiểu tử, ngươi hơi càn rỡ.

Lâm Phàm hỏi:

- Có càn rỡ hay không chẳng quan trọng, quan trọng là ngươi thật sự muốn dẫn bản phong chủ về nhà cũ của ngươi?

Lâm Phàm không có chỗ nào muốn đi chơi, nếu tên già mặt non mang hắn về thì cầu còn không được.

- Hừ! Bổn tọa mang ngươi về rồi từ từ hành hạ, không sợ ngươi không nói.

Thông Thiên Tiểu Tổ quyết tâm khui ra bí mật trên người tiểu tử này.

Vùng đất mạo hiểm này tồn tại đã lâu, sách cổ ghi lại nó ẩn chứa chí bảo vô thượng, nếu ai đi vào có thể trở ra thì sau này sẽ một mình tung hoành thế gian.

Nhiều năm qua vô số người đi vào nhưng không ai trở ra được.

Thông Thiên Tiểu Tổ này tuy công tham tạo hóa nhưng không dám lỗ mãng đi vào, người xưa mạnh mẽ, không yếu hơn gã chút nào. Thông Thiên Tiểu Tổ không tự phụ đến mức cho rằng mình có thể đi vào mà bình an rời đi.

Nhưng tiểu tử này có thể từ bên trong an toàn đi ra nói lên hắn không tầm thường.

Lâm Phàm cười nói:

- Được rồi, tùy tên già mặt non nhà ngươi vui vẻ, nhưng đừng trách bản phong chủ không nhắc trước, mời thần dễ khó tiễn thần đi, đến lúc đó đừng khóc xin bản phong chủ rời đi.

Thông Thiên Tiểu Tổ hừ lạnh một tiếng:

- Hừ!

Thông Thiên Tiểu Tổ phất ống tay áo cuốn lấy Lâm Phàm chạy đi xa.

Đối với người bình thường bị ngàn vạn luồng sáng bao phủ thì không thể nhúc ních, nhưng với Lâm Phàm những cái này bình thường. Hắn giơ ngón tay nhéo mũi, hơi tò mò tên già mặt non định mang mình đi đâu.

Trong vô hình Lâm Phàm có cảm giác con đường làm giàu sẽ bắt đầu từ đây.

Doong doong doong!

Không biết qua bao lâu.

Khi Lâm Phàm đang trầm tư nên dùng số lớn giá trị khổ tu thế nào thì từng tiếng chuông vang lên. Những tiếng chuông hơi khác biệt, đánh vào lòng người, như nổ tung rồi hình thành hỗn độn, có ánh sáng trong hỗn độn, rất là phi phàm.

Rất nhanh có tiếng động khác.

Từng tiếng chào cung kính vang lên:

- Cung nghênh Tiểu Tổ!

Địa vị của Thông Thiên Tiểu Tổ có vẻ cao trong chỗ này.

Cảnh tượng trước mắt Lâm Phàm thay đổi, hắn bị trói đứng giữa đại điện, người xung quanh thắc mắc nhìn, không biết Tiểu Tổ mang người này về từ đâu.

Một lão nhân cung kính hỏi:

- Tiểu Tổ, người này là . . .?

Lão nhân như con nít khi ở trước mặt Thông Thiên Tiểu Tổ, không dám lỗ mãng.

Thông Thiên Tiểu Tổ trả lời đơn giản:

- Hắn có thể ra khỏi Thái Cổ cấm địa.

Một câu đơn giản làm đám người giật mình kinh kêu, các cặp mắt khó tin nhìn Lâm Phàm chằm chằm.

- Cái gì? Người này đi ra từ Thái Cổ cấm địa?

- Chỗ đó là đất chết chỉ vào không ra, nghe đồn bên trong ẩn chứa chí bảo động trời, nếu ra được thì chẳng phải là . . .?

Mọi người không dám tưởng tượng, mắt sáng lấp lánh nhìn Lâm Phàm, ước gì lột sạch hắn ra điều tra tỉ mỉ.

Thông Thiên Tiểu Tổ nói:

- Nhốt hắn lại cho bổn tọa, trông giữ nghiêm ngặt, bổn tọa sẽ tự mình thẩm vấn.

- Tuân lệnh Tiểu Tổ!

Lâm Phàm cẩn thận đánh giá, phát hiện nơi này hơi lợi hại, hơi thở của đám người này phi phàm, xem ra là tông môn cường đại.

- Này, chỗ này là đâu?

Thông Thiên Tiểu Tổ cười nói:

- Tiểu tử, nơi này là Thông Thiên tháp, nếu ngươi muốn nói thì hãy khai thật ra, có lẽ bổn tọa sẽ tha cho ngươi một con đường sống.

Lâm Phàm khẽ thở dài:

- Ài, tên già mặt non đừng hối hận là được.

Đám người nghe câu đó tức giận răn dạy:

- Càn rỡ!

Bọn họ cảm thấy cái tên bị Tiểu Tổ mang về quá ngông cuồng, dám bất kính với Tiểu Tổ.

Chương 641: Cái thứ rách nát gì

Không biết Thông Thiên tháp nằm ở giới vực nào, nhưng uy thế phi phàm, hùng vĩ rộng rãi. Một tòa tháp cao nối liền thiên địa, không biết độ cao, cảm giác là tòa tháp cao nhất thiên địa.

Ngước lên thấy đỉnh Thông Thiên tháp lấp lóe tia sáng, không biết trên đó có cái gì.

Lúc này Lâm Phàm bị hai nam nhân vạm vỡ kèm hai bên, mỗi người nâng một bên vai. Hai nam nhân mặt lạnh như tiền, mắt bắn ra tia sáng lạnh.

Lâm Phàm nhìn chằm chằm, suy nghĩ không biết trên tháp có bảo bối gì:

- Đỉnh tháp của các ngươi có thứ gì mà sáng lấp lánh vậy?

Chắc chắn là vật không tầm thường.

Lâm Phàm hỏi chuyện nhưng hai nam nhân vạm vỡ không trả lời, như không nghe thấy câu hỏi, muốn đưa hắn đến nhà tù ngầm phía xa.

Lâm Phàm nhìn hai người:

- Ta nói này, các ngươi có thể nói một câu được không? Làm gì như người chết vậy?

Hai người này hơi thở không tầm thường, thân hình rất cao to, mặc áo giáp, không bị vật bên ngoài dao động. Lâm Phàm nói chuyện nhưng hai người không cho phản ứng, làm như không để hắn vào mắt.

Thật ra Lâm Phàm đã hiểu lầm, không phải hai người này không muốn nói chuyện mà là không dám nói lời nào.

Bọn họ biết tiểu tử này bị Tiểu Tổ bắt về, người có thể bị Tiểu Tổ tự mình bắt về thì không phải người thường, chắc chắn siêu nguy hiểm, lỡ giao lưu với đối phương không chừng sẽ xảy ra họa lớn gì. Nên tốt nhất là làm lơ, sớm đưa hắn vào tù.

Có đệ tử đi ngang qua tò mò định lại gần xem.

Hai nam nhân vạm vỡ kiềm kẹp Lâm Phàm ánh mắt sâu thẳm nạt:

- Không được đến gần, người này bị Tiểu Tổ tự tay bắt về, cực kỳ nguy hiểm, mau tránh đi!

Các đệ tử nghe cảnh cáo đều mặt biến sắc, bước chân dợm tới gần vội thụt lùi. Bọn họ nhìn Lâm Phàm chằm chằm, người bị Tiểu Tổ tự tay bắt về thì không giống bình thường, hắn có lai lịch gì mà khiến Tiểu Tổ chú ý?

Tín ngưỡng của Thông Thiên tháp là Thông Thiên Tiểu Tổ, đó là trụ cột tinh thần trong lòng bọn họ. Người khiến Tiểu Tổ tự mình bắt về hiển nhiên không tầm thường, tốt nhất nên tránh xa.

Rất nhanh, một cửa tù đen ngòm xuất hiện trước mắt, có hai thủ vệ giữ cửa. Một trận văn lơ lửng bên trên nhà tù ngầm không ngừng khuếch tán lực lượng bao trùm nhà tù.

Hai thủ vệ nhìn Lâm Phàm, thầm giật mình. Không biết người này có chỗ nào khác biệt mà khiến Tiểu Tổ tự tay mang về, ngẫm kỹ lại đã mấy chục năm từ lần trước Tiểu Tổ tự mang người về.

Nhà tù ngầm không âm u chút nào, sáng tỏ, vách tường không biết làm bằng chất liệu gì mà phát sáng, phù văn ẩn hiện rồi nhanh chóng chìm xuống.

Vù vù vù!

- Khục khục khục . . .

Khoảnh khắc bước vào nhà tù ngầm, luồng gió lạnh âm u thổi qua, từng tiếng động rùng rợn.

Một nam nhân vạm vỡ áp giải Lâm Phàm đi vào tức giận răn dạy:

- Câm mồm hết! Các ngươi đã bị bắt nhốt vào đây còn muốn lật trời phải không?

Gã ghét chỗ này nhất, người bị nhốt trong chỗ này như kẻ điên, hoặc gào rú, hoặc cười điên dại, không lẽ vì bị nhốt lâu quá nên khùng rồi?

Lâm Phàm cười chào:

- Các vị khỏe, bản phong chủ mới đến, tất cả yên phận chút, nếu không sẽ đánh chết các ngươi!

- Láo xược!

- Càn rỡ!

- Huênh hoang!

Trong nhà tù ngầm vang lên mấy tiếng mắng, dường như không ngờ tiểu tử này huênh hoang như thế, mới tới đã ngông, không biết ai làm chủ chỗ này.

Bọn họ tức giận méo miệng.

Lâm Phàm cười, cảm giác nơi này hơi thú vị, không biết nhốt ai trong tù, làm hắn rất tò mò.

Nam nhân vạm vỡ áp Lâm Phàm vào liếc hắn một cái, nhốt hắn vào một gian lao tù.

Người trong lao tù khác gầm rống phản đối:

- Nhốt tiểu tử đó chung với lão phu này, lão phu muốn ăn hắn!

- Bỏ vào chỗ ta đi, để ta cho hắn biết tại sao hoa nở.

Từng tiếng gầm rống ước gì bầm thây Lâm Phàm ra vạn mảnh. Bọn họ bị bắt nhốt trong này đã lâu, lâu đến nỗi không biết cảnh bên ngoài ra sao rồi, họ thầm ghi hận một người, Thông Thiên Tiểu Tổ.

Khuôn mặt thì trẻ trung nhưng là lão quái khốn nạn ngàn năm.

Lâm Phàm bị nhốt trong lao tù riêng, hai nam nhân vạm vỡ nhìn một cái, bỏ lại một câu hãy yên phận rồi vội vàng rời đi.

Sự bình tĩnh của họ chỉ là giả vờ, họ biết rõ ai bị nhốt trong chỗ này, mỗi lần đi vào là đôi chân như đeo chì, bắt buộc mình phải bình tĩnh.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Hai nam nhân vạm vỡ rời đi, khép cửa đen nặng nề lại.

Lâm Phàm nhìn quanh, người bị nhốt trong này thoạt trông điên khùng, có người bình thường thì mắt lóe tia sáng lạnh ngồi một chỗ, luôn nhìn hắn chằm chằm.

Nếu không có lao tù ngăn cách chắc họ đã xông ra bầm thây Lâm Phàm.

Một giọng nói từ xa vọng lại:

- Nhãi ranh, tại sao ngươi bị bắt vào đây? Xem tu vi của ngươi không cao vậy mà có tư cách bị nhốt chung với chúng ta.

Một lão nhân ngồi xếp bằng hỏi hắn.

Lâm Phàm cười nói:

- Đừng, các ngươi đừng xem bản phong chủ giống như các ngươi, bản phong chủ vào đây không phải bị bắt mà là tự nguyện, không lâu sau bọn họ sẽ phải cung kính tiễn bản phong chủ đi.

Trong tù rộ lên tiếng cười ầm ĩ.

- Ha ha ha! Thú vị, nhãi ranh thú vị thật, cung kính tiễn ngươi đi? Ta thì thấy ngươi bị khùng.

- Buồn cười chết người, Thông Thiên tháp có Thông Thiên Tiểu Tổ trấn thủ, bằng vào ngươi? Mơ giữa ban ngày.

Các loại châm chọc từ bốn phương tám hướng vọng lại. Bọn họ bị nhốt trong này đã lâu, đột nhiên gặp một tên đần mất trí khiến họ tràn đầy hứng thú. Dù sao bị nhốt trong này không thể ra, Thông Thiên Tiểu Tổ trấn thủ Thông Thiên tháp, với thực lực của họ dù cùng nhau ra tay cũng không đánh lại đối phương, chỉ có thể hao mòn thời gian ở đây.

- Một đám khùng.

Lâm Phàm không muốn nói nhiều với mấy tên kia, hắn cảm giác tên già mặt non rất nhanh sẽ tìm đến, ngồi chờ đã, cho một lời khuyên rồi để tên già đó tự mình cảm nhận.

Nhưng trước đó Lâm Phàm có hứng thú với mấy người này hơn:

- Này, trong các ngươi có ai tu luyện ngạnh công không? Nếu có thì mau lên tiếng, bản phong chủ có giao dịch muốn bàn bạc với các ngươi!

Khi Lâm Phàm hỏi câu này rất nhanh được đáp lại, hơn nữa cùng một loại.

- Ngạnh công là cái thứ gì? Đồ ngốc mới tu luyện.

- Tu thân không tu khí, xứng đáng chết nhanh, có phải tiểu tử nhà ngươi tu luyện ngạnh công không?

- Thời nay còn ai tu luyện ngạnh công, đầu óc bị nhũn sao?

Lâm Phàm đã mất niềm tin với đám người kia:

- Mình không nên hỏi, họ xứng đáng bị bắt.

Không tu luyện ngạnh công thì không cách nào cảm nhận sức hấp dẫn của lực lượng, không cảm nhận được lực lượng thì không thể đi lên đỉnh. Đám người kia khiến người quá thất vọng, suốt đời bị nhốt trong này cũng có cái lý của nó.

Chợt một tiếng khùng khục vang lên:

- Tiểu tử, ngươi muốn ngạnh công?

Một lão nhân dán đầu sát cửa sắt nhà tù, cực kỳ kích động.

Lâm Phàm nghi ngờ nhìn:

- Lão có?

Nhìn lão nhân này gầy đét, nếu đối phương tu luyện ngạnh công thì không thể nào gầy đến mức này.

Lão nhân kích động nói:

- Có, chắc chắn có! Ngạnh công chứ gì, người khác không có chứ ta đương nhiên phải có, ngươi muốn sao?

Lâm Phàm hơi mong đợi, không ngờ lão già này có:

- Ừ, muốn, đưa bản phong chủ xem là công pháp gì.

Ngạnh công khác với những công pháp có hiệu ứng, số lượng ngạnh công ít ỏi, ít người muốn tu luyện. Nhưng vực ngoại giới dung hợp thì không chừng có người chuyên tu luyện ngạnh công.

Ví dụ Chân giới lấy lực lượng là chính, rất có khả năng tu luyện ngạnh công. Nhưng Lâm Phàm không biết Chân giới ở đâu, hơi đáng tiếc.

- Ha ha ha, tiểu tử ngốc này tin tưởng Lão Ma ăn thịt người có ngạnh công, hắn bị khùng rồi.

- Lão Ma, ngươi muốn ăn thịt người hả? Đừng mơ, trên đời không có đồ ngu nào tự dâng mình ra chỉ vì một quyển công pháp.

Lão Ma liếm môi, hơi mong đợi cười nói:

- Khục khục, lỡ hắn đồng ý thì sao? Thế nào? Ngươi chỉ cần đào trái tim cho ta thì ta sẽ đưa ngạnh công cho ngươi. Môn ngạnh công này rất lợi hại, đặc biệt lợi hại.

Lâm Phàm nhìn đối phương:

- Thật không vậy? Đưa công pháp cho bản phong chủ xem trước đã.

Lão Ma lắc đầu ngầu nguậy:

- Cái này không thể được, lỡ ngươi lật lọng thì sao?

- Vậy miễn bàn, con người của bản phong chủ ghét bị người ta nghi ngờ nhất. Nhớ năm xưa bản phong chủ tung hoành thế gian, một cục đàm một cái đinh, lời nói ra không bao giờ chối. Lão già này dám không tin bản phong chủ, vậy dẹp đi, ngươi ôm ngạnh công của ngươi chờ dài cổ.

Lâm Phàm nói xong im lặng, hắn rất khao khát ngạnh công nhưng không phải không thể thiếu nó, tăng Thủy Ma Kinh lên cũng có hiệu quả như nhau.

Có lẽ Lão Ma bị nhốt lâu, khao khát thịt người đến mòn mỏi, khó khăn gặp một người có hứng thú, tất nhiên sẽ tìm đủ cách giao dịch thành công với đối phương.

- Rồi rồi, đừng tức giận, cho ngươi xem trước này.

Lão Ma đưa công pháp qua, không quên nói:

- Đây là đệ nhất trọng, khi nào ngươi đồng ý sẽ giao phần còn lại cho ngươi.

Lâm Phàm cầm công pháp, tuy chỉ có đệ nhất trọng nhưng không sao, vẫn có thể tu luyện.

Khí Xung Thần Quyền.

- Cái tên rởm gì thế này, não tàn nào đặt tên?

Nhìn tên công pháp làm Lâm Phàm tụt hứng một nửa, nhưng vẫn miễn cưỡng xem.

- Công pháp thiên giai.

- Hình như bản phong chủ còn tấm thẻ công pháp thiên giai viên mãn. Thăng cấp!

[Tiêu hao một tấm thẻ công pháp thiên giai viên mãn.

Khí Xung Thần Quyền (viên mãn)

Đặc tính: Giải thể tàn bạo, một đấm vào hồn, tăng phúc lực lượng siêu cực hạn.]

Chỉ khoảnh khắc Lâm Phàm đã lĩnh ngộ môn công pháp này, lực lượng mênh mông bộc phát từ người hắn.

- Lợi hại, tuy chỉ là công pháp thiên giai thượng phẩm nhưng sinh ra lực lượng thuần khiết nhất. Quả nhiên ngạnh công sướng hơn, một đấm bể đầu của đối phương mới tạo rung động nhất.

- Được chưa hả tiểu tử? Mau lên!

Lâm Phàm nhích người, môn công pháp này có chút vấn đề, không phải về tu hành mà là khi thi triển nó thiêu đốt khí huyết, đốt hơi nhiều. Nhưng không sao, đối với hắn thì di chứng gì cũng là chuyện nhỏ.

Lâm Phàm ném trả công pháp:

- Công pháp này không được, không đổi.

Sau đó Lâm Phàm nhàn nhã ngồi, yên lặng chờ.

Lão Ma tức xì khói, hô to lật lọng, nhưng lão cũng biết môn công pháp này có chút vấn đề, thi triển nhiều lần sẽ chết người, giống như lão giờ gầy như khô mực, đó là vì khí huyết bị tiêu hao gần hết.

Chương 642: Chạy mau lên, sắp nổ

Lâm Phàm suy tư, Khí Xung Thần Quyền nghe không hay nhưng rất mạnh, công pháp thiên giai thượng phẩm không tầm thường, đặc biệt là ngạnh công bộc phát ra lực lượng không nhỏ.

Hắn đã tích lũy nhiều nội tình nhưng còn thiếu một chút, hắn nghĩ nếu tăng một môn công pháp thiên giai lên viên mãn thì sẽ tích lũy đủ nội tình.

Nếu thăng cấp Thủy Ma Kinh sẽ làm nội tình tăng vọt, cho nên bước Thần cảnh không phải vấn đề lớn đối với Lâm Phàm.

Nghĩ đến đây Lâm Phàm hơi kích động. Cũng nên rời khỏi Thông Thiên tháp, lát nữa ra ngoài kiếm một mớ điểm, vậy là thực lực sẽ lên cao.

Tưởng tượng thôi đã thấy kích động.

Đột nhiên cửa đen bị người đẩy ra.

Lao tù ầm ĩ bỗng chốc yên lặng, người bị bắt nhốt ở đây ngửi thấy hơi thở làm họ cực kỳ tức giận.

- Thông Thiên Tiểu Tổ, đồ trời đánh! Mau thả tiểu gia ra ngoài!

- Khốn nạn, ta muốn bầm thây ngươi ra vạn mảnh!

Lao tù yên lặng chốc lát rồi ồn ào xóc nóc, người bị nhốt chửi mắng, trút lửa giận rực cháy vào Thông Thiên Tiểu Tổ.

Bọn họ đã bị bắt nhốt quá lâu, lửa giận vô tận đọng trong lòng, nếu để bọn họ ra ngoài chắc chắn sẽ đồ sát toàn bộ Thông Thiên tháp để trút mối hận trong lòng.

Thông Thiên Tiểu Tổ bước vào, giơ tay lên. Mấy bàn tay vô hình phá không tát vào mặt người la lớn.

Tiếng quát vang vọng trong lao tù rộng rãi:

- Câm mồm hết cho bổn tọa!

Đám người kia sợ hãi im bặt.

Một lão nhân tức giận quát:

- Lão già Thông Thiên, lão phu muốn đấu đơn với ngươi!

Dứt lời chỉ thấy Thông Thiên Tiểu Tổ giơ tay lên, cấm chế trên lao tù biến mất.

Thông Thiên Tiểu Tổ nhìn lão nhân:

- Nào, hôm nay bổn tọa cho ngươi cơ hội, ra đi.

Lão nhân lớn giọng nhất thấy cảnh này thì ngây người, sau đó phản bác:

- Hừ! Hôm nay lão phu không khỏe, có giỏi thì chờ lần sau.

Thông Thiên Tiểu Tổ liếc xéo, lại đặt cấm chế. Người bị nhốt trong này đa số bị Thông Thiên Tiểu Tổ tự tay trấn áp, người khác không biết chứ gã quá rành năng lực của đám người kia.

Chỉ biết la lối không có ích gì.

Lâm Phàm buông tiếng thở dài, đám người này khiến hắn thất vọng, bị bắt nhốt ở đây chỉ biết la ó chứ không chống cự. Nếu là hắn thì đã liều lĩnh phá mở cửa lao, đại chiến một trận với đối phương.

Xem ra mấy người đó chỉ giỏi to mồm, còn lại đều yếu.

Thông Thiên Tiểu Tổ đi vào lao tù nhốt Lâm Phàm, hỏi:

- Tiểu tử, vẫn chưa chịu nói?

- Nói cái gì? Rốt cuộc tên già mặt non nhà ngươi muốn sao? Bản phong chủ cảnh cáo ngươi, sự việc phát triển đến mức này rồi lát nữa nói vài câu không thể giải quyết xong, ngươi phải chuẩn bị tâm lý.

Hắn đã quyết định, tên già mặt non này dám nhốt hắn vào đây, nếu không bắt đối phương trả giá còn tưởng hắn dễ ăn hiếp.

- Còn mạnh miệng? Cũng được, bổn tọa tự mình ra tay vậy.

Thông Thiên Tiểu Tổ biến mất trước mắt Lâm Phàm, khi lại xuất hiện đã bấu đầu hắn.

Lực lượng kỳ diệu chui vào đầu Lâm Phàm, tra xét nội dung trong óc hắn.

- Hơi thú vị.

Lâm Phàm thầm ngạc nhiên, không ngờ tên già mặt non còn có thủ đoạn như thế. Nhưng đáng tiếc chiêu này vô dụng với hắn. Lâm Phàm ngẫm nghĩ, nở nụ cười, cố ý lộ ra hình ảnh không tầm thường.

Thông Thiên Tiểu Tổ đang xem xét hình ảnh trong đầu tiểu tử này, đột nhiên thấy điều làm gã ngạc nhiên.

- Pháo hoa là cảnh đẹp nhất thế giới này.

- Pháo hoa chia hai hạng, đẹp và xấu.

Cái quái gì?

Vì sao có hai nữ nhân một mập một gầy lả lơi chạy về phía gã?

Thông Thiên Tiểu Tổ vội thả tay ra, biểu tình kinh ngạc nhìn Lâm Phàm, vì sao gã thấy thứ quái dị trong đầu tiểu tử này?

Pháo hoa?

Thông Thiên Tiểu Tổ xem không hiểu.

Lâm Phàm cười hỏi:

- Sao vậy tên già mặt non? Có phải nhìn thấy thứ gì ghê gớm?

Thông Thiên Tiểu Tổ nhìn Lâm Phàm chằm chằm như muốn xuyên thấu hắn. Hình ảnh và âm thanh vừa rồi không phải hình ảnh trong đầu tiểu tử này, nhưng gã không tin được, thủ đoạn của gã bị người ngăn cản? Tiểu tử này hơi kỳ lạ, đáng giá nghiên cứu kỹ.

Mắt Thông Thiên Tiểu Tổ bắn ra tia sáng:

- Tiểu tử giỏi, không ngờ ngươi có năng lực như vậy. Bổn tọa càng lúc càng cảm thấy hứng thú với ngươi.

Từ sau khi vực ngoại giới dung hợp có nhiều chuyện làm Thông Thiên Tiểu Tổ nổi hứng, nhưng ngày gần đây gã có hứng với tiểu tử này nhất.

Người này tu luyện đến tẩu hỏa nhập ma rồi sao? Hắn đã gặp nhiều kẻ điên nhưng thực lực vừa mạnh vừa điên có lẽ chỉ có Thông Thiên Tiểu Tổ.

Từ khi vực ngoại giới dung hợp lăn lộn đến bây giờ vẫn không rõ

hiện trạng, mà thôi hắn không thèm hỏi, lo tu hành tăng tiến thực lực đã.

- Tiểu tử giỏi, ngươi chờ đấy, lát nữa bổn tọa lại đến từ từ nghiên cứu ngươi.

Thông Thiên Tiểu Tổ nói xong rời đi.

Trong nhà tù yên tĩnh, sau đó rộ lên tiếng ầm ĩ.

- Tiểu tử này xong đời, bị Thông Thiên Tiểu Tổ theo dõi thì bi kịch rồi.

- Có chuyện gì chúng ta không biết? Tại sao Thông Thiên Tiểu Tổ chú ý tiểu tử này nhiều vậy? Hay hắn mang theo trọng bảo gì?

- Tiểu tử, ngươi muốn một mình rời đi rất khó, hay giao trọng bảo ngươi cất giấu cho lão phu, để lão phu lĩnh ngộ huyền bí trong đó rồi mang ngươi giết ra bầu trời trong xanh, chịu không?

- Vớ vẩn, nên đưa cho lão phu. Ngộ tính của lão phu là số một, thứ gì vào tay chỉ một chốc là học được, phá vỡ bình chướng của bản thân, dễ dàng giẫm Thông Thiên Tiểu Tổ ở dưới chân!

Lâm Phàm mặc kệ đám ngố kia, hắn xếp bằng, lặng lẽ mở vận rủi cuồn cuộn ra.

Đã vậy thì hãy để vận rủi đến càng kịch liệt.

Bọn họ thấy tiểu tử này ngồi xếp bằng thì hoang mang, không hiểu đối phương định làm gì.

Một lão nhân lôi thôi bẩn thỉu chưa từng có lấy một xác chuột ra khỏi trữ vật giới chỉ, xách đuôi chuột, ngước đầu lên mong đợi nói:

- Tiểu tử đừng ra vẻ thâm trầm, có con chuột này, muốn ăn một miếng không? Yêu cầu của lão phu không cao, nói cho lão phu biết bí mật mà ngươi giấu diếm là được.

- Trời ạ, ngươi tởm quá, ăn cả chuột, sao không nghẹn chết luôn!

Lão nhân cười nói:

- Không thể nghẹn chết, đời này cũng không được.

Lão nhân bỏ con chuột vào miệng, đột nhiên mặt lão đỏ rần, bóp cổ muốn ho khan nhưng không ho được.

- Ứ ứ ứ!

Âm thanh cực kỳ khó chịu vang vọng trong lao tù, mọi người nhìn thấy đều ngây ra, sững sờ. Mới rủa nghẹn chết xong ai ngờ thật sự bị nghẹn.

Mọi người cười phá lên:

- Ha ha ha! Cười chết người, mới nói sao không bị nghẹn chết giờ nghẹn đã chết thật.

Lâm Phàm mở mắt ra, không nhúc nhích. Khoảnh khắc vận rủi cuồn cuộn mở ra tốt nhất đừng nhúc nhích, im lặng ứng đối muôn vàn biến hóa, không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Lão nhân ăn con chuột bị nghẹn có lẽ là bắt đầu vận rủi.

Không nóng nảy, bình tĩnh đã.

Hai thủ vệ canh giữ ở cửa đen, bọn họ đứng im không nhúc nhích dù sấm có nổ.

Có tro bụi rơi từ khung cửa, tiếng răng rắc mỏng manh khiến thủ vệ chú ý.

Hai người khó hiểu nhìn bốn phía, không biết tiếng động phát ra từ đâu, đương nhiên họ không tin có kẻ lẻn vào Thông Thiên tháp, vì chuyện này không thể nào.

Có Tiểu Tổ trấn thủ làm gì có ai dám đến.

Răng rắc!

Tiếng động càng lúc càng lớn.

Hai người nghi ngờ:

- Tiếng động phát ra từ đâu?

- Không biết.

Bọn họ bỗng cảm giác biến đổi đến từ sau lưng, vụt ngoái đầu. Cửa đen nặng trịch ngã hướng hai người, vách tường cố định cửa đen dần nứt ra.

Hai người hét lên, co giò chạy:

- Chạy mau!

Đùa, cửa đen rắn chắc sao đột nhiên ngã xuống?

- A!

Có tiếng hét thảm xé trời.

- Chân của ta!

Hai người không chạy kịp, bị cửa đen đè lên chân, mặt trắng bệch gào thét.

Hai người không ngờ có ngày xui như vậy, đang yên lành bỗng dưng cửa bị hư.

Các đệ tử đi ngang qua nghe tiếng hét, không biết xảy ra chuyện gì vội vã chạy lại.

Khi thấy hai vị sư huynh trấn thủ nhà tù ngầm bị cửa đen đè thì các đệ tử xúm lại hỏi han. Cửa đen ngã đổ làm họ khó hiểu.

Cửa đen này không phải trọng bảo gì nhưng không là thứ đơn giản, có thể ngăn chặn mọi công kích, đóng kín lao tù này. Dù có người đến cướp ngục, nếu không có chìa khóa tuyệt đối không phá cửa được.

Các đệ tử nghe tiếng chạy tới quan tâm hỏi:

- Sư huynh, hai người sao rồi?

Hai người gào la:

- Tạm ổn, chân bị đè không thể nhúc nhích, không biết sao cửa đen ngã xuống.

Có đệ tử tự lập mạnh nêu đề nghị:

- Mọi người giúp đỡ nâng cửa đen lên nào.

Đệ tử dẫn dắt mọi người phối hợp cùng giơ hai tay bấu cửa đen, gồng đỏ cổ nâng lên.

- Một, hai, ba, nâng!

Răng rắc!

Một đệ tử nâng cánh cửa bị trật khớp tay, cánh tay kéo dài.

Xoẹt!

Một đệ tử chu mông cố hết sức gồng tay, quần rách toạc.

Các tiếng hét vang lên, hiện trường hỗn loạn.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Nhà tù ngầm rung bần bật.

Lâm Phàm ngồi yên không nhúc nhích, cảnh giác nhìn chăm chú bốn phía, hắn phải xem kỹ sắp xảy ra chuyện gì.

Lúc này nhà tù ngầm xuất hiện biến đổi khác lạ làm thần kinh Lâm Phàm căng thẳng, cái chết không đáng sợ, đáng sợ là quá trình rất kinh dị.

Ví dụ đáy quần bị rách, Lâm Phàm tạm thời không chấp nhận kiểu này.

Xoẹt xoẹt!

Tiếng sét chạy dọc vách tường.

Một lão nhân bị nhốt hét lên:

- Có chuyện gì? Sao trên tường có sét? Trận văn bị trục trặc!

Lão nhân đó cảm giác nguy hiểm.

Trên vách tường có trận văn ngăn cản bọn họ trốn chạy, nhưng bây giờ trận văn bị trục trặc, hình như sắp nổ.

Lão nhân thấy vách tường nứt ra, sét càng dày đặc, vội kêu lên:

- Coi chừng, sắp nổ!

Chương 643: Trong vòng trăm thước, cả người lẫn vật đều kêu gào

Lúc này tình huống trong nhà tù ngầm cực kỳ không ổn. Trên tường lấp lóe tia sáng, những tia sáng chói lòa. Trận văn dần hiện ra trên tường, hơi thở khủng bố khuếch tán ra ngoài.

Bọn họ bị trấn áp ở chỗ này thật lâu, chưa bao giờ nghĩ sẽ xảy ra chuyện như vậy.

- Chơi hơi lớn.

Lâm Phàm biết trong vụ nổ lần này dù là hắn cũng sẽ gục, nhưng nếu không hy sinh chút gì Thông Thiên Tiểu Tổ sẽ không biết đã bắt về tồn tại khủng bố cỡ nào.

Đám già sốt ruột đổ mồ hôi lạnh, nhưng khi thấy Lâm Phàm vẫn bình tĩnh ngồi xếp bằng thì bọn họ ngẩn ngơ, có người nghĩ không lẽ chuyện này liên quan với tiểu tử đó?

Trong lúc họ nghĩ như thế thì vách tường nứt ra, lực lượng hùng hồn hoàn toàn bùng nổ.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Thông Thiên tháp đất rung núi chuyển, nguyên nhà tù hoàn toàn sụp đổ.

Thông Thiên Tiểu Tổ đang lật xem điển tịch, tiếng động lớn bên ngoài làm khuôn mặt gã nghiêm túc:

- Chuyện gì xảy ra?

Thông Thiên Tiểu Tổ hóa thành luồng sáng bay ra ngoài.

Các trưởng lão Thông Thiên tháp vừa nghe tiếng đồng liền chạy đi, thấy lão tổ đến vội báo cáo:

- Nguy rồi Tiểu Tổ, chỗ nhà tù ngầm xảy ra chuyện!

Bọn họ hoang mang, không biết chuyện gì xảy ra.

- Không thể nào! Nhà tù ngầm xảy ra chuyện gì?

Thông Thiên Tiểu Tổ không ngờ tội phạm bị trấn áp bên trong chạy trốn, nhưng nhà tù ngầm kia không phải thứ đơn giản, một tảng đá, một thứ nhỏ bé bên trong đều không phải vật bình thường.

Nếu nhà tù bị phá hủy thì mất mát lớn.

Khi Thông Thiên Tiểu Tổ đến nhà tù ngầm.

Hiện trường ầm ĩ, các đệ tử hét chói tai, bọn họ không bị gì nhưng bị tiếng động lớn hù sợ.

Thông Thiên Tiểu Tổ nghiêm túc nhìn hiện trường, nơi đó hõm vào thành cái hố sâu, nhà tù ngầm đã sụp đổ.

Thông Thiên Tiểu Tổ hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Một đệ tử tiến lên nói:

- Bẩm báo lão tổ, chúng ta cũng không biết có chuyện gì, lúc nãy cửa đen ngã đè hai sư huynh, chúng ta đang cứu viện sư huynh thì bỗng nghe tiếng nổ, nhà tù ngầm bị sập.

Đến bây giờ đệ tử này còn hoảng hồn, đến quá đột ngột.

Một trưởng lão nói:

- Tiểu Tổ, nhà tù ngầm bị sập chắc chắn liên quan tới người bị nhốt ở bên trong, tuyệt đối không thể để bọn họ chạy trốn!

Bên trong nhốt nhiều kẻ cùng hung cực ác, hận Thông Thiên Tiểu Tổ sâu đậm, nếu để họ chạy thoát sẽ là tai họa cho Thông Thiên tháp.

Thông Thiên Tiểu Tổ lơ lửng trên cao, biểu tình nghiêm túc nói:

- Không thể nào! Với thực lực của họ không thể làm gì nhà tù ngầm, tình huống bên trong rốt cuộc là sao?

Thông Thiên Tiểu Tổ nhớ lại Lâm Phàm, nhưng rất nhanh xóa bỏ hình ảnh này.

Không thể nào, tuy tiểu tử đó kỳ dị nhưng thực lực không tốt. Vật xây nhà tù ngầm không tầm thường, áp chế tu vi rất nặng, bị nhốt trong đó rồi tuyệt đối không trở mình được.

Từ hố sâu vang lên từng tiếng kêu rên:

- Cứu mạng! Đồ rùa già Tiểu Tổ, lão phu bị các ngươi trấn áp cũng đành thôi, nhưng ngươi không bảo đảm an toàn nhân thân cho chúng ta, đồ súc sinh!

- Sao nổ mạnh dữ vậy, chân của ta!

- Cánh tay của lão phu bị nổ nát rồi, lão thất phu Thông Thiên Tiểu Tổ, lão phu không chết không ngừng với ngươi!

- Ai cứu ta với, bị chôn dưới miếng đá rồi!

Mặt Thông Thiên Tiểu Tổ xanh mét, không phải bị những lời chửi chọc giận mà do không biết chuyện gì xảy ra, nhà tù ngầm đang yên lành sao đột nhiên sụp đổ.

Trong vòng trăm thước không có chỗ nào còn nguyên.

Một giọng nói vọng lên từ hố sâu:

- Tên già mặt non, ngươi rất không tôn trọng bản phong chủ. Bản phong chủ nói rồi, mời thần dễ đưa thần khó.

Một bóng người từ từ bay lên hố sâu.

Khi nhà tù ngầm nổ, Lâm Phàm bị nổ chết. Trong tình huống này, không bàn tới tu vi, thân thể làm gì, bị vận rủi ám thì mọi thứ đều vô dụng. Vận rủi cuồn cuộn quá mạnh, trong vòng trăm thước không chừa người và vật, rất khủng bố.

Thông Thiên Tiểu Tổ hỏi:

- Là ngươi làm?

Thông Thiên Tiểu Tổ vẫn không tin, tu vi của tiểu tử này sao tiêu diệt nhà tù ngầm được. Cho đối phương tự do làm cũng khó thực hiện.

Lâm Phàm hé môi, chợt thấy bóng đen từ trên trời rớt xuống. Lâm Phàm không né tránh, dưới vận rủi mặc cho tay chân của ngươi nhanh nhẹn cũng sẽ liên tiếp xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Một cục đá to đập mạnh xuống đỉnh đầu Lâm Phàm, cục đá bình thường mà đụng vào đầu hắn thì đã bể thành phấn.

Một vệt máu chảy từ trên trán Lâm Phàm xuống, phủ lên mắt, hắn bình tĩnh lau máu tươi.

Lâm Phàm không nhìn cũng biết cục đá không rõ lai lịch này chắc trong vụ nổ vừa rồi đã bắn lên trời, bây giờ mới rớt xuống. Cục đá đập trúng hắn chắc là tài liệu xây nhà tù ngầm, mức độ cứng rắn rất cao. Mặc dù đầu Lâm Phàm cứng hơn sắt nhưng không cứng bằng mấy thứ này.

Thói quen tất cả là được.

Người xung quanh thấy cảnh đó sợ teo tim, cùng ngước đầu nhìn lên trời, sợ lại có cục đá rớt xuống.

Lâm Phàm chậm rãi đáp xuống, khi gót chân chạm nền đất thì té ngã.

Một cảnh xấu mặt, nhưng Lâm Phàm hết sức bình tĩnh đứng dậy.

- Tên già mặt non, hôm nay nếu không cho lời giải thích thì việc này không xong. Bản phong chủ nói thẳng, không làm bản phong chủ vừa lòng thì Thông Thiên tháp mãi mãi không bình yên, tất cả đều do tên già mặt non nhà ngươi tạo ra!

Lâm Phàm nhấc chân, hắn bước đi thật chậm, thật vững, sợ chân rút gân.

Phạm vi trăm thước hơi nhỏ, nhưng Lâm Phàm hiểu thấu, vận rủi cuồn cuộn là buff cấp vĩnh hằng, rất nghịch thiên, nếu phạm vi lớn hơn nữa thì siêu khủng bố.

Một trưởng lão tức giận nói, mắt tóe lửa:

- Thông Thiên Tiểu Tổ, nhà tù ngầm bị hủy chắc chắn liên quan đến tiểu tử này, ta đi bắt giữ hắn!

Thông Thiên Tiểu Tổ không nói chuyện, mặc nhận.

- Tiểu tử, bó tay chịu trói đi!

Trưởng lão bay lên, một tay che trời bao phủ khu vực này, chộp Lâm Phàm.

Lâm Phàm buông tiếng thở dài, hắn không muốn nhúc nhích, mọi thứ đã không cần thiết. Nhúc nhích hay đứng yên đều giống nhau, vận rủi đến rồi không tránh né được.

Trưởng lão kia đã vào phạm vi của vận rủi cuồn cuộn.

Tay co thành nắm đấm đè ép hư không, thực lực rất kinh người.

Đột nhiên có đệ tử kinh kêu:

- Trưởng lão cẩn thận!

Một bóng đen từ trên trời rơi nhanh xuống.

Trưởng lão giật nảy mình ngửa đầu nhìn. Bóng đen đập xuống đầu, người lão phát ra màn sáng lực lượng, nhưng cục đá đập vỡ màn sáng rơi mạnh xuống đầu trưởng lão.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Trưởng lão té xuống dất, nằm sấp không nhúc nhích, trán chảy dòng máu, tuy không chết nhưng đã xỉu.

Các trưởng lão đau đớn kêu lên:

- Trưởng lão!

Trưởng lão ra tay bắt giữ kẻ địch không ngờ bị ám toán, không biết sống chết, làm họ quá đau lòng.

Có hai đệ tử không chút e ngại tiến lên muốn kéo trưởng lão đi, nhưng khi họ đến gần phạm vi trăm thước thì vận rủi buông xuống.

Một đệ tử té tại chỗ, trán đụng vào đá vụn, bởi vì góc độ xảo quyệt làm đá vụn bắn về phía giữa hai chân đệ tử khác, chui vào chỗ nở hoa.

- A!

Tiếng gào thảm thiết vang lên.

Lâm Phàm nói:

- Tên già mặt non, ngươi rất không thân thiện với bản phong chủ, bản phong chủ đã thi triển thủ đoạn động trời, Thông Thiên tháp các ngươi đừng hòng yên ổn. Hôm nay bản phong chủ chơi tới cùng với các ngươi, để xem các ngươi làm sao được!

Sắc mặt Thông Thiên Tiểu Tổ nặng nề, không biết chuyện gì xảy ra, những chuyện này quá kỳ dị, khó diễn tả bằng lời.

Một trưởng lão đột nhiên bị hòn đá đập xỉu, hai đệ tử khác cũng vậy.

Thông Thiên Tiểu Tổ nghiêm túc hỏi:

- Tiểu tử nhà ngươi đã làm gì?

Thông Thiên Tiểu Tổ không biết đầu đuôi vụ này thế nào nhưng rõ ràng chuyện này hơi kỳ dị, tiểu tử đó quái dị hơn nữa.

Lâm Phàm hỏi:

- Ngươi biết thuật Đại Nguyền Rủa Vận Rủi không?

Thông Thiên Tiểu Tổ nhủ thầm chưa từng nghe loại thần thông này.

Lâm Phàm cười nói:

- Không biết cũng không sao, rất nhanh ngươi sẽ biết.

Với uy thế của vận rủi cuồn cuộn, nơi Lâm Phàm đi qua một mảnh gào rú. Một số đệ tử không rõ, trong phạm vi trăm thước rõ ràng họ đứng yên mà sao xảy ra các sự cố.

Có đệ tử biểu tình nghiêm túc trừng mắt Lâm Phàm, nhưng bỗng xanh mặt ôm bụng, âm thanh lâu xa phát ra từ giữa hai chân. Thiên địa chấn động, áo xanh nhuộm vàng, mùi gay mũi bay ra.

Các đệ tử như gặp đại địch rút lui, chỉ chừa đệ tử kia đỏ mặt tía tai, hận không thể đập đầu vào tường chết.

Lâm Phàm chửi thầm trong bụng, dọc đường hắn bước đi vững vàng nhưng té ít nhất ba lần, chân rút gân bốn lần, hắn cứng rắn vượt qua hết.

Trong vô hình Lâm Phàm cảm giác nguy hiểm bao phủ, đó là kiếp nạn hắn phải đối mặt khi vận rủi cuồn cuộn mở ra.

Lúc trước nhà tù ngầm nổ Lâm Phàm cũng bị nổ chết, nhưng nhờ thân bất tử, mấy sự cố này rất bình thường, không cần để bụng.

Thông Thiên Tiểu Tổ đã nghiêm túc hơn, nhìn tiểu tử kia đi tới gần đại điện:

- Ngươi đứng lại cho bổn tọa! Ngươi muốn làm gì?

Lâm Phàm trả lời:

- Đi đại điện, cho ngươi biết thuật Đại Nguyền Rủa Vận Rủi là thế nào.

Nhưng khi Lâm Phàm đi hướng đại điện thì bầu trời sáng sủa chợt giáng xuống một tia chớp.

Đùng!

Sét đánh xuống đầu, Lâm Phàm trợn trắng mắt té xuống.

- Trời ạ, tên kia bị sét đánh trúng!

- Chắc tại hắn cuồng quá nên ông trời cũng gai mắt.

Đám đệ tử tạm thời an toàn chụm đầu xì xầm, khi thấy Lâm Phàm bị sét đánh thì họ trợn mắt há hốc mồm, cảm giác tất cả đến quá kỳ diệu.

Trời trong xanh đâu ra tia chớp? Phạm vi lớn như vậy mà chỉ đánh trúng tiểu tử này, xác suất quá lớn. Hoặc nên nói tiểu tử này đã làm bao nhiêu chuyện chọc trời giận người oán?

Mười giây sau.

Lâm Phàm bình tĩnh đứng lên, ung dung bình tĩnh, tâm thái đã siêu nhiên đối với những việc này.

Chết thôi mà, chẳng có gì ghê gớm.

Chương 644: Thể xác và tinh thần của ta đều bị tàn phá

Thông Thiên Tiểu Tổ ra tay:

- Đứng lại!

Bàn tay vươn ra, cô đọng một cây trường mâu, trên trường mâu khắc hoa văn bí ẩn, sau đó ném mạnh đi.

Thông Thiên Tiểu Tổ không muốn giết tiểu tử này, chỉ muốn hù dọa, ngăn đường đi của hắn.

Nhưng trường mâu bay nhanh hình như bị sức gió ảnh hưởng bỗng đổi hướng.

- @$%^!

Thông Thiên Tiểu Tổ cảm nhận biến đổi đó, trong lòng như có ngựa chạy rầm rập qua:

- Tiểu tử tránh ra!

Thông Thiên Tiểu Tổ chưa bao giờ thấy chuyện như vậy xảy ra, đây là trường mâu gã ném ra ngoài vậy mà tự đổi hướng bay, sao có thể chứ?

Nơi này là Thông Thiên tháp, rất cao, giương mắt nhìn tháp đâm mây, bên trên có ánh sáng như ẩn như hiện rất hấp dẫn người.

Lâm Phàm cảm giác hư không sau lưng bị đè ép, nguy cơ ập đến.

- Tới thì cứ tới, sống hay chết đều khó tránh khỏi.

Lúc này tâm thái của hắn rất bình thản. Vận rủi cuồn cuộn khống chế, tâm thái gì cũng vô ích, không sợ chết, chỉ sợ xấu mặt, như người vừa rồi giữa hai chân phun ra dòng nước nóng, ai mà chịu nổi.

Phập phụt!

Lưng Lâm Phàm bị đánh mạnh, xuyên thủng người.

Trường mâu cắm xéo xuống đất, Lâm Phàm treo trên trường

mâu, máu chảy dọc cán mâu rơi tí tách xuống đất.

Các đệ tử thấy cảnh này thì hò reo:

- Tiểu Tổ vạn tuế!

Tiểu tử ngông cuồng rốt cuộc bị đền tội.

Khuôn mặt Thông Thiên Tiểu Tổ hơi ngạc nhiên, muốn nói gì nhưng không nói nên lời. Gã dám thề với trời thật lòng không muốn giết tiểu tử này, nhưng vì sao trường mâu bỗng đổi hướng? Không thể nào!

Thông Thiên Tiểu Tổ lơ lửng trên trời, không biết làm sao. Gã muốn moi cách ra khỏi Thái Cổ cấm địa từ miệng tiểu tử này, nhưng bây giờ lỡ tay giết người, trong lòng gã có cảm giác tội ác.

Đột nhiên một giọng nói vang lên:

- Tên già mặt non, ác quá đấy.

Lâm Phàm mở mắt ra, chộp trường mâu rút ra, vết thương trên người dần khép kín, hắn ném trường mâu xuống đất.

- Ngươi muốn giết bản phong chủ? Không bỏ qua cho ngươi được, bây giờ thì bản phong chủ không dễ dàng thu tay về!

Lâm Phàm biết tên già mặt non không định giết mình, nhưng vận rủi cuồn cuộn làm trường mâu đổi hướng đâm thủng người hắn, trách ai được?

Chỉ có thể nói ý trời khó cãi.

Thông Thiên Tiểu Tổ trố mắt líu lưỡi:

- Cái gì? Tiểu tử không chết?

Thông Thiên Tiểu Tổ xoe tròn mắt, không thể nào, tuy gã chưa đánh hết sức nhưng một kích vừa rồi không dễ ngăn cản, vậy mà tiểu tử này không bị gì hết, vẫn nhảy nhót đứng trước mặt gã, làm gã câm nín.

Lâm Phàm nhe răng cười nói:

- Tên già mặt non kia, bản phong chủ sẽ không chết, nhưng ngươi nên biết chuyện làm ngươi hối hận sắp đến.

Lâm Phàm bước tới gần Thông Thiên tháp, ngồi xuống, hét to một tiếng:

- Thuật Đại Nguyền Rủa Vận Rủi!

Tiếng quát kinh thiên động địa làm đệ tử hết hồn thụt lùi.

Thông Thiên Tiểu Tổ không nhìn thấu tiểu tử này, nhưng linh cảm sắp xảy ra chuyện gì:

- Tiểu tử, rốt cuộc ngươi làm cái quỷ gì?

Đột nhiên phong vân biến đổi, mây đen cuồn cuộn kéo tới, bầu trời sáng sủa biến đổi.

Đùng đùng ầm ầm!

Tia chớp lấp lóe dày đặc như những con rồng to rít gào trong không trung.

Thông Thiên Tiểu Tổ ngước đầu lên, mắt đầy kinh dị. Đã xảy ra chuyện gì? Sao có chuyện này? Thông Thiên Tiểu Tổ quay sang nhìn Lâm Phàm, tiểu tử này bình thản ngồi, không hề để bụng những hiện tượng này.

Thông Thiên Tiểu Tổ cảm nhận lực lượng khủng bố từ sâu trong thiên địa.

Một tia chớp thô như thùng nước bỗng giáng xuống pho tượng trước cửa Thông Thiên tháp.

Bùm một tiếng pho tượng vỡ ra, đá vụn bắn tung tóe, nhiều mảnh bắn trúng mặt Lâm Phàm.

Lâm Phàm thầm rít gào:

- Bà nội nó, có xui cũng không chơi kiểu này! Đã chết ba lần rồi, muốn ta chết thêm mấy lần nữa hả?

Ngoài mặt Lâm Phàm cực kỳ bình tĩnh, phải giữ bình tĩnh trước mặt tên già mặt non, có như vậy mới khiến đối phương hiểu chuyện này khủng bố cỡ nào.

Đá vụn bắn trúng chỉ có xúc cảm, không có cảm giác đau đớn.

Nhưng đợt vừa rồi làm Thông Thiên Tiểu Tổ thót tim, nếu sét đánh vào Thông Thiên tháp thì sẽ khủng bố tới trình độ nào? E rằng

tiêu đời thật.

Các đệ tử né ra xa, chết mất.

- Các ngươi nói xem tên kia vì sao xui như thế?

- Khoan, ngươi nói ta mới nghĩ đến, hình như ai đến gần hắn đều bị xui.

- Trưởng lão đến gần hắn, bị đá đập té xuống đất. Sư huynh ở gần hắn, tự nhiên xỉu. Đúng quá chứ, mới rồi tiểu tử này hình như cũng chết, mà sao hắn sống lại được?

- Chắc nhờ thần thông thôi, thật ra hắn chưa chết.

Các đệ tử khe khẽ thì thầm.

Lỗ tai của Thông Thiên Tiểu Tổ rất nhạy, đã nghe thấy mấy lời đó, ngẫm lại mà run. Đúng thật, ai ở gần tiểu tử này đều xui xẻo.

Nhưng Thông Thiên Tiểu Tổ không tin tà, bổn tọa đứng đây thật lâu mà đâu bị gì, không lẽ giới hạn trong phạm vi?

Thông Thiên Tiểu Tổ thử tiến lên mấy bước, bình yên, lại đi vài bước, vẫn khỏe.

- Vẫn chưa đủ, thử đi lên thêm chút nữa.

Đầu óc Thông Thiên Tiểu Tổ không ngốc, gã ngẫm nghĩ giây lát thấy đúng.

Khi đến gần thêm mấy bước thì tim Thông Thiên Tiểu Tổ rung lên, nguy cơ ập đến, gã lùi nhanh.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một tia chớp đánh xuống chỗ Thông Thiên Tiểu Tổ mới đứng.

Thông Thiên Tiểu Tổ bị sét đánh sợ, đúng thật, nếu gã không né thì đã bị đánh xuống.

Thông Thiên Tiểu Tổ nhìn lên trời, lại có sấm sét tụ lại, vội hét lên:

- Dừng tay lại, tiểu tử!

Thông Thiên Tiểu Tổ giơ tay vỗ ra vô số trận văn bao phủ góc

trời.

Lâm Phàm liếc xéo:

- Ngươi nói chuyện kiểu đó với bản phong chủ? Nhớ kỹ, bản phong chủ họ Lâm, cho ngươi một cơ hội nói lại.

Thông Thiên Tiểu Tổ chửi thầm trong bụng:

- $%^&!

Gã cố gắng bình tĩnh nói:

- Xin Lâm phong chủ dừng tay.

Thông Thiên Tiểu Tổ không biết nên nói cái gì với tiểu tử này, không ngờ còn có chiêu này. Nhưng đây là thần thông gì mà lợi hại quá, gã cũng không biết nó, kinh khủng.

Lâm Phàm cười hỏi:

- Biết sai chưa?

Thông Thiên Tiểu Tổ sững sờ nhìn Lâm Phàm:

- ???

Nói cái quái gì vậy? Nể mặt được không? Gã là Thông Thiên Tiểu Tổ tung hoành thiên địa, sao hắn vô sỉ thế, còn hỏi biết sai không, sao hắn không lên trời luôn.

- Lâm phong chủ hiểu lầm, có gì từ từ nói, xin hãy thu thần thông lại.

Lâm Phàm gặn hỏi:

- Biết sai chưa?

Lâm Phàm không muốn nói nhảm nhiều với Thông Thiên Tiểu Tổ, phải cầu thị hỏi rõ đối phương biết sai không:

- Tên già mặt non, nếu ngươi không biết lỗi thì chúng ta tiếp tục tiêu hao. Bản phong chủ không sợ trời, không sợ đất, chờ xem ai là người khóc đến cuối cùng.

Thông Thiên Tiểu Tổ ngây ra, truyền âm cho Lâm Phàm:

- Lâm phong chủ, nói sao thì bổn tọa cũng là Tiểu Tổ của Thông Thiên tháp, nể mặt chút.

Các đệ tử xung quanh rất bực tức, bọn họ không ngờ tên này huênh hoang như vậy, dám hỏi Tiểu Tổ biết sai chưa, đây là nhục nhã Thông Thiên tháp bọn họ.

Lâm Phàm hét lớn:

- Tên già mặt non, đừng truyền âm với bản phong chủ, chiêu này không thực hiện được! Bản phong chủ nói rồi, mời thần dễ đưa thần khó, ngươi đã mời bản phong chủ đến thì phải chuẩn bị sẵn sàng. Hỏi lại ngươi, có biết sai không?

Thông Thiên Tiểu Tổ vừa kinh vừa giận:

- Bà nội nó!

Tiểu tử này quá vô sỉ, phanh phui vụ truyền âm. Nhưng nhìn các đệ tử rõ ràng không tin lời của đối phương, Thông Thiên Tiểu Tổ thở phào, không tin thì tốt rồi.

Trong khi Thông Thiên Tiểu Tổ tức giận thì trên trời vang tiếng nổ, làm tim gã rớt cái bịch, làm ơn đừng đến thật.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một tia chớp giáng xuống, trận pháp vỡ tan. Sấm sét xuyên qua trận pháp đánh vào chóp Thông Thiên tháp.

Ánh sáng trên đỉnh tháp tối xuống, bị tàn phá không nhẹ.

Thông Thiên Tiểu Tổ hét to:

- Đừng . . . đừng! Sai, sai!

Muốn mặt mũi làm gì nữa, nếu Thông Thiên tháp tiêu tùng thì tàn đời.

Lâm Phàm hỏi:

- Sai chỗ nào?

- Cái gì?

Thông Thiên Tiểu Tổ muốn chém chết Lâm Phàm, sai chỗ nào? Quá đáng, còn hỏi sai chỗ nào, đây là phụ huynh răn dạy con em sao?

Còn hỏi sai chỗ nào!

Đối với các đệ tử thì như sét đánh ngang tai, không biết làm sao, Tiểu Tổ thật sự nhận sai.

Trái tim của họ bị tổn thương.

Có đệ tử không chịu nổi mắt ngấn lệ, mắt rực cháy lửa giận trừng Lâm Phàm:

- Tiểu Tổ . . .

Làm Tiểu Tổ mà họ tôn sùng phải nhận sai, đây là hành vi phá sập thần tượng trong lòng bọn họ.

Đùng đùng xẹt xẹt!

Tia chớp giăng trên trời, gió to dần nổi lên.

Đùng!

Lại một tia chớp giáng xuống, vẫn đánh vào đỉnh tháp. Có các mảnh nhỏ rơi xuống đất.

Trái tim của Thông Thiên Tiểu Tổ đã chết:

- Đại ca, đừng làm nữa, mau thu thần thông lại, bổn tọa nhận hết lỗi, tuyệt đối đừng làm nữa!

- Ừ vậy thôi, nghĩ tình ngươi muốn sửa đổi làm lại từ đầu, bản phong chủ tạm tha lỗi cho ngươi, thu thần thông về.

Lâm Phàm cũng sợ, quỷ biết vận rủi cuồn cuộn muốn làm tới mức nào, đóng nó lại đã.

Thông Thiên Tiểu Tổ muốn đến gần nhưng bị Lâm Phàm ngăn lại:

- Đừng nhúc nhích, đứng yên đó, còn chuyện chưa bàn xong.

Còn muốn làm gì nữa?

Thông Thiên Tiểu Tổ sắp điên rồi, tiểu tử này không có thực lực đầy mình nhưng đè chặt đầu gã.

Thông Thiên Tiểu Tổ nhìn chằm chằm mảnh vụn dưới đất, lòng đau nhói. Đó toàn là thứ tốt, ngưng tụ tinh hoa của Thông Thiên

tháp, nhưng bị hai tia chớp đánh nát.

Rõ ràng bày nhiều trận pháp, cấm chế vậy mà không ngăn được, rốt cuộc là loại sét gì vậy.

Lâm Phàm mặt không đỏ tim không đập nhanh nghiêm nghị nói:

- Tên già mặt non, ngươi giam bản phong chủ ở đây, trải qua các loại tàn phá, thể xác và tinh thần, danh dự, thời gian, tự do vân vân bị mất mát không dám xem xét kỹ, nên ngươi phải bồi thường.

Thông Thiên Tiểu Tổ sững sờ nhìn Lâm Phàm, trong lòng nổi gió lốc bão tố. Tiểu tử này vô sỉ chưa từng thấy, rốt cuộc là ai bị tàn phá?

Chương 645: Bệnh thần kinh, bắn cái đầu ngươi

Lâm Phàm cảm thấy nêu yêu cầu này không có gì là vô lý.

Sự thật đúng là vậy mà, hắn mới ra vùng đất mạo hiểm, tâm tình đang vui sướng vậy mà bị đối phương phá hoại.

Lâm Phàm lắc đầu thở dài:

- Tên già mặt non, đừng nghĩ bản phong chủ khinh người quá đáng, hố tài phú của Thông Thiên tháp các ngươi. Hiếm khi bản phong chủ vui vẻ vậy mà bị các ngươi phá hủy, ngươi nên biết niềm vui là vô giá. Bây giờ bản phong chủ bàn bạc với ngươi là đã nhường một bước dài. Nói cho ta biết có đồng ý bàn bạc không? Hoặc bồi thường, nếu không muốn thì thần thông lại hiện, không có đường cứu vãn!

Con người đôi khi rất mềm lòng.

Tên già mặt non đã lớn tuổi, nhường gã một bước xem như trời cao biển rộng, con người không phải thánh hiền, sao có thể không mắc lỗi? Mặc dù tên già mặt non sống dai nhưng cũng có lúc phạm sai lầm, nên cho một cơ hội sửa đổi làm lại con người mới.

Hiện trường tĩnh lặng.

Tâm tình ủ rũ, đã bị hố, tiểu tử này không chừa chút mặt mũi, phải làm sao bây giờ?

Thông Thiên Tiểu Tổ chìm trong suy tư tìm kiếm đối sách, không thể dễ dàng đồng ý yêu cầu của đối phương, nếu không về sau chẳng còn mặt mũi.

Trong lúc Thông Thiên Tiểu Tổ vắt óc suy nghĩ thì xảy ra chuyện khiến gã hãi hùng.

Một tiếng quát chấn động bốn phương:

- Thuật Đại Nguyền Rủa Vận Rủi!

Đệ tử Thông Thiên tháp sợ hãi thụt lùi.

Thông Thiên Tiểu Tổ rống to:

- Lâm phong chủ, làm vậy là sao!?

Lâm Phàm nói:

- Sao trăng gì, lề mề thì hoặc là phản ứng chậm hoặc suy nghĩ gian kế, tưởng bản phong chủ là con nít ba tuổi sao?

Lâm Phàm chưa mở vận rủi cuồn cuộn ra, chỉ đọc tên để hù sợ đối phương, xem tên già mặt non có phản ứng gì.

Thông Thiên Tiểu Tổ đau lòng nhìn Thông Thiên tháp, nói nhanh:

- Bồi thường, đồng ý bồi thường!

Không chịu nổi đợt thứ ba, nếu tháp còn bị tấn công thì không tưởng tượng nổi hậu quả.

Thông Thiên tháp mà bị hủy thì gã sẽ đập đầu vào tường chết.

Các đệ tử rất tức tối, Thông Thiên tháp chúng ta bị chèn ép, hơn nữa không có đường chống cự, dù là Tiểu Tổ cũng khó hàng phục đối phương.

Tiểu tử này mang vận rủi, ai đến gần là người đó xui.

Bọn họ đã chứng kiến rồi, không muốn nếm thử, rất nguy hiểm.

Lâm Phàm thầm sung sướng, lại sắp phát tài:

- Mau lên, bản phong chủ bận rộn, không rảnh phí thời gian ở chỗ này.

Hiện giờ vực ngoại giới dung hợp, tất cả tài nguyên đều chưa biết, ngẫu nhiên gặp một tông mạnh, không thể bỏ qua được.

Lần trước gặp hai người, tên gì nhỉ, Xích Cửu Sát và Viên Chân gì đó, trữ vật giới chỉ của họ bị hắn cuỗm đi nhưng có lực lượng của hai người phong tỏa, không mở trữ vật giới chỉ được, tạm thời không thể lấy thứ bên trong ra.

Chờ thực lực của hắn mạnh hơn chút nữa sẽ cứng rắn phá mở, gom hết đồ bên trong.

Thông Thiên Tiểu Tổ ủ rũ, cảm giác có sức mà không dùng được, rất ức chế, chỉ muốn chết.

Lâm Phàm chờ đợi, lát nữa thu hoạch đến tâm tình sẽ càng sung sướng.

Rất nhanh Thông Thiên Tiểu Tổ lại gần, ném một chiếc trữ vật giới chỉ ra, lưu luyến không nỡ miễn cưỡng nói:

- Lâm phong chủ, đây là quà xin lỗi của Thông Thiên tháp, xin . . .

Lâm Phàm nhìn qua:

- Ngươi bố thí à? Nếu ngươi không có thành ý thì thôi, bản phong chủ chẳng cần, để sấm đánh tiếp vậy.

Tham dữ vậy?

Thông Thiên Tiểu Tổ hít thở dồn dập, gã không ngờ tiểu tử này tham lam như thế, bấy nhiêu chưa đủ với hắn?

Thông Thiên Tiểu Tổ tức xì khói:

- Được thôi, tùy ngươi, cứ tiếp tục, bổn tọa mặc kệ!

Thông Thiên Tiểu Tổ giả bộ muốn cá chết lưới rách thật ra là hù đối phương sợ, khiến đối phương có chừng mực, đừng làm quá đáng.

Nhưng Thông Thiên Tiểu Tổ đã đánh giá thấp người trước mắt mình là ai, biến thái cỡ nào. Nếu gã biết thì dù chết cũng sẽ không nói câu dỗi đó.

Lâm Phàm cũng nổi tính bướng:

- Tốt, không thành vấn đề!

Xem ai ác hơn, chơi luôn, sợ ngươi chắc!

- Khoan! Lâm phong chủ bớt giận, nói sướng miệng thôi, đừng tin thật!

Thông Thiên Tiểu Tổ rất muốn bóp dẹp đối phương, bóp cho hắn van xin, nhưng bây giờ gã không có cách nào, đành nhận thua.

Thông Thiên Tiểu Tổ lấy một chiếc trữ vật giới chỉ khác ra, xem ra lúc trước đã chuẩn bị hết.

Lâm Phàm tra xét, vừa lòng nói:

- Ừm, không tệ, coi như ngươi có thành ý. Bản phong chủ đi đây, các vị, khi nào có dịp bản phong chủ sẽ lại ghé chơi.

Lâm Phàm nói xong đứng lên, tiêu sái rời đi.

Các đệ tử tránh đường, động tác hùng hổ nhưng không dám tới gần Lâm Phàm, sợ bị thần xui hại vạ lây.

Thông Thiên Tiểu Tổ nhìn Lâm Phàm chằm chằm, mãi khi đối phương đi khuất nắm tay siết chặt mới chậm rãi thả lỏng, khi nhìn các đệ tử biểu tình tức giận và tiếc nuối thì hắng giọng nói.

- Các ngươi làm gì đấy, đây chỉ là đợt diễn thử.

Thông Thiên Tiểu Tổ bình tĩnh như thể mình đang nói thật.

Các đệ tử tức giận đều ngạc nhiên nhìn Tiểu Tổ:

- Tiểu Tổ, vậy còn trưởng lão . . .?

- Diễn thử!

- Nhà tù ngầm?

- Diễn thử!

Giọng các đệ tử lên cao hơn:

- Còn Thông Thiên tháp!

- Cũng là diễn thử.

Nói đến đây tim Thông Thiên Tiểu Tổ đau nhói, trước khi nói dối phải lừa bản thân đã.

Các đệ tử không tin, chuyện này cũng có thể diễn thử? Nếu đúng là diễn thử thì diễn quá giỏi.

Thông Thiên Tiểu Tổ thấy các đệ tử còn thắc mắc thì quét mắt qua các trưởng lão:

- Các vị trưởng lão đều là người chứng kiến, các ngươi nói đi.

Các trưởng lão chưa ra tay lòng thầm cay đắng, nhìn Tiểu Tổ, thầm thở dài.

Bọn họ gật đầu nói:

- Đúng vậy, tất cả đều là diễn thử.

Có đệ tử tin, nhưng đệ tử chỉ số thông minh cao thì không tin, tuy nhiên Tiểu Tổ đã nói như vậy thì không dây dưa nữa.

Đột nhiên có tiếng kêu từ hố sâu vọng lên:

- Diễn thử cái con mắt! Không mau cứu chúng ta ra ngoài! Thông Thiên Tiểu Tổ, ngươi không bảo vệ chúng ta được thì thả chúng ta đi đi, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, cần gì để chúng ta ở chỗ ngươi chịu khổ.

Mặt đất nổ tung, bọn họ bị thương nặng, hoặc chết, rất thảm.

Thông Thiên Tiểu Tổ nheo mắt, cực kỳ bất mãn với đám người này. Làm dao động lòng tông, chờ lát nữa phải hành bọn họ mới được.

Thông Thiên Tiểu Tổ có ý định đuổi theo làm thịt tiểu tử kia, nhưng ngẫm nghĩ lại bỏ. Tiểu tử đó kỳ dị, tạm thời không nên chọc, chờ tìm hiểu rõ ràng rồi kiếm cách khác.

Các đệ tử có tin không? Chắc tạm tin, nếu không sẽ bị nghẹn lồng ngực, ức chế.

Trong không trung.

Tâm tình của Lâm Phàm khá tốt:

- Ài, lần này kiếm lời không lỗ, còn hốt một mớ, sướng.

Nếu có nhiều tông môn giống như vậy thì Lâm Phàm cầu còn không được.

- Ủa? Mà khoan, lúc trước đến từ hướng nào nhỉ?

Lâm Phàm không biết tên già mặt non kia bắt cóc hắn từ chỗ nào, hắn vòng về hỏi đường. Khi Lâm Phàm quay lại vừa lúc Thông Thiên Tiểu Tổ răn dạy các đệ tử, thấy hắn trở lại thì tim đập nhanh, linh cảm không may.

May mắn tiểu tử này chỉ đến hỏi đường, Thông Thiên Tiểu Tổ biểu hiện thân thiện nhiệt tình chỉ đường.

Lâm Phàm đã chuẩn bị tâm lý sẽ mở vận rủi cuồn cuộn ra liều mạng với đối phương, không ngờ thái độ của tên già mặt non này tốt vậy, hắn cười đáp lại gã, đi đi về về như người quen cũ.

Đa số đệ tử Thông Thiên tháp thấy cảnh này đều tin tưởng Thông Thiên Tiểu Tổ, hình như đúng là diễn thử rồi.

Có số ít đệ tử vẫn không tin nhưng không quan trọng, dù họ tin hay không chỉ cần đa số người tin là được.

Lâm Phàm bỏ lại một câu: Đừng lừa người, nếu không hắn sẽ còn quay về quậy.

Khi Lâm Phàm định bay đi phía bắc thì Thông Thiên Tiểu Tổ đổi lời:

- Ở hướng nam.

Lâm Phàm thấy đau lòng, bản phong chủ chân thành đối với ngươi vậy mà ngươi chỉ đường bậy, hèn gì bị sét đánh chết.

Lâm Phàm muốn về báo cáo tình huống mới nhất cho lão sư, ra ngoài được thu hoạch lớn như vậy phải chia sẻ với lão sư.

Thực lực của lão sư không bằng mình, hơn nữa lão sư luôn tu hành, Thần cảnh từng là truyền thuyết trong vùng đất Nguyên Tổ cũ, có thể đến cảnh giới này rất là hiếm hoi. Không có tài nguyên tu luyện đến tiếp sau, muốn lại đột phá rất khó khăn.

Nên hắn phải chia sẻ quà bồi thường của Thông Thiên tháp cho lão sư.

Trong khi Lâm Phàm thỏa mãn vừa lòng thì nghe tiếng xé gió.

Hắn nghiêng đầu, một sợi tóc đen bị gió rít cắt đứt, nhìn kỹ thì ra là một mũi tên xé gió bay vụt qua, biến mất phía cuối trời.

Xem bản phong chủ là bia bắn?

Bên dưới vang tiếng tiếc nuối.

Một thiếu nữ cầm trường cung rực rỡ sắc vàng tiếc nuối nói:

- Sư tỷ, sư huynh, ta không bắn trúng.

Một nam nhân đẹp trai cười chỉ điểm thiếu nữ:

- Sư muội đừng gấp, lại bắn một mũi tên xem.

Nữ nhân đứng cạnh thiếu nữ thì lạnh lùng nhìn Lâm Phàm, không quan tâm sư muội lấy người làm bia bắn, nàng phát ra khí thế

bất phàm.

Lâm Phàm hỏi:

- Các ngươi làm gì?

Nam nhân cười nói:

- Sư muội đừng gấp, tập trung tinh thần nhắm chính xác mục tiêu, chờ sư huynh kêu bắn thì hãy bắn, biết chưa?

Nam nhân nhìn Lâm Phàm ở trên trời, nói:

- Tiểu huynh đệ đừng nhúc nhích, để sư muội của ta bắn trúng một mũi tên, cho nàng vui vẻ rồi sẽ có chỗ tốt cho ngươi.

Thiếu nữ cười toe nhắm ngay Lâm Phàm, trường cung màu vàng dần tỏa thần huy ngưng tụ thành một mũi tên năng lượng.

Nam nhân nhìn Lâm Phàm, thấy đối phương không nói chuyện thì nhẹ giọng bảo:

- Sư muội, bắn.

Vèo!

Thiếu nữ buông tay, tên vàng kéo cái đuôi dài trên trời, tốc độ rất nhanh, trong chớp mắt đã bay tới trước mặt Lâm Phàm.

Lâm Phàm giơ tay lên chộp mũi tên vàng.

Xèo xèo xèo!

Bề mặt bàn tay có dấu hiệu bốc hơi, mũi tên vàng có tính ăn mòn rất mạnh.

Thiếu nữ thất vọng, khó chịu nói:

- Sư huynh, lại không bắn trúng, bị hắn bắt được.

Nam nhân không vui nhìn Lâm Phàm:

- Ngươi không nghe hiểu lời ta nói hay sao? Đứng yên không cho nhúc nhích!

Giọng của nam nhân như sấm thần nổ vang, hư không chấn động. Trong cảm giác của Lâm Phàm dường như có lực lượng giam

cầm tứ chi, đương nhiên đó chỉ là cảm giác lực lượng ập đến chứ không thể thật sự trói buộc hắn.

Mặc kệ đối phương muốn trói hắn cỡ nào, có buff không sợ phong ấn đủ ngăn cản hết thảy.

Rất mạnh!

Thực lực của nam nhân này không yếu, cao hơn Thần cảnh, nhưng cụ thể cao hơn bao nhiêu thì khó đoán.

Nam nhân cười nói:

- Sư muội hãy bắn thêm lần nữa.

Thiếu nữ cười vui vẻ lại nhắm bắn:

- Được, lần này ta muốn bắn trúng đầu của hắn.

Khi hai người chưa phản ứng lại thì cổ tay Lâm Phàm lắc mạnh, mũi tên xé gió bắn về phía thiếu nữ.

Phập xoẹt!

Tên vàng bắn thủng đầu thiếu nữ, đóng đinh đối phương xuống đất, máu chảy ra từ đầu thiếu nữ ồ ạt nhuộm đỏ mặt đất.

- Bệnh thần kinh, bắn cái đầu ngươi!

Chương 646: Tông môn có điều không đúng

Lâm Phàm giận thật, tên kia như đồ khùng, muốn dùng tên bắn hắn, nếu là lần đầu tiên cũng đành thôi, còn lấy cớ được, coi như ngươi lỡ bắn nhầm.

Không ngờ lại bắn một mũi tên thứ hai, không bắn trúng còn muốn bắn tiếp.

Không biết có câu việc không quá ba lần sao?

Lâm Phàm không nhịn được nữa, trực tiếp một mũi tên đóng đinh, coi như chấm dứt tất cả, cho nàng ta cũng cảm nhận cảm giác bị người bắn trúng.

Nam nhân mặt vặn vẹo, tức giận như muốn bầm thây Lâm Phàm ra:

- Ngươi dám tổn thương sư muội của ta!

Lâm Phàm ngạc nhiên, cái gì gọi là dám tổn thương? Rõ ràng nàng ta bị đóng đinh mới đúng, mắt bị mù à?

Nhưng qua thời gian dài không nghe tiếng tăng điểm, người này không chết? Không thể nào, bị xuyên thủng đầu mà còn sống được?

Quả nhiên thiếu nữ bị đóng đinh dưới đất hít sâu, hình như tỉnh táo lại. Tên vàng biến mất, đầu nát được lực lượng huyền diệu bao bọc dần liền lại.

- Oa!

Tiếng khóc vang vọng, thiếu nữ tỉnh lại liền khóc ré lên như bị bệnh điên.

- Không ngờ chưa chết thật.

Lâm Phàm nhìn kỹ, phát hiện dây chuyền trên cổ thiếu nữ đã vỡ vụn.

Thiếu nữ rít gào:

- Sư huynh, sư tỷ, ta muốn hắn chết, ta muốn hắn chết!!!

Bộ dạng ngây thơ hồn nhiên lúc trước đã biến mất, thay thế là lửa giận vô biên.

Nam nhân vừa kinh vừa giận:

- Tiểu tử giỏi, dám tổn thương thiếu công chúa của Nghệ Thần cung! Hôm nay dù ai đến cũng không thể cứu ngươi!

Hơi thở kinh khủng bộc phát từ người nam nhân, lấy gã làm trung tâm dâng lên bão tố xoay tròn, cây cối bốn phía không ngừng tan vỡ, không thể ngăn cản lực lượng đó.

- Đã lâu không ra tay, tuy thực lực không bằng các ngươi nhưng có thể đánh thử một trận. Một lần không chết thì giết thêm lần nữa!

Lâm Phàm ngẫm nghĩ, quyết định đánh một trận với đối phương, tuy chưa chắc đánh thắng người ta nhưng chơi một chút không thành vấn đề, đặc biệt cô nương này không chết thì sẽ đánh cho tới chết mới thôi.

Cuồng thân!

Bùm!

Thân thể Lâm Phàm biến lớn cao tới ba thước, cơ bắp nhô cục cục như sắp nổ.

Bạo Huyết!

Thất Thần Thiên Pháp!

Lâm Phàm dốc hết sức ra, lực lượng dính đặc như thực chất quấn quanh người hắn. Vung một cánh tay làm hư không chấn động, lực lượng hùng hồn biết bao.

Thiếu nữ bị Lâm Phàm đóng đinh đầu thấy bộ dáng này của hắn thì hơi sợ, nàng trốn ra sau, bất an nói:

- Giết hắn!

Lâm Phàm xoay cổ, tiếng xương kêu răng rắc giòn vang, mắt lấp lóe chiến ý vô cùng.

- Đến đây!

Dứt lời hắn biến mất tại chỗ.

Khóe môi nam nhân cong lên khinh thường nói:

- Sư tỷ hãy trông chừng sư muội giao tiểu tử này cho ta được rồi.

Nam nhân bay lên cao, lật một bàn tay lại, thần quang bao phủ, tay chộp một hướng.

- Tiểu tử, làm gì cũng không nên xuống tay với sư muội của ta. Nếu ngươi ngoan ngoãn đứng im có lẽ sẽ được một ít chỗ tốt, còn bây giờ hãy dùng cái đầu của ngươi thay lời xin lỗi!

Răng rắc!

Mảnh hư không bị bàn tay xé xuống, không ngừng vỡ vụn. Lâm Phàm hiện ra, co năm ngón tay lại, phát ra ánh sáng huyễn lệ đấm mạnh ra.

Quyền chưởng va chạm sinh ra tiếng nổ kịch liệt, sóng lực lượng kinh khủng như sóng triều đổ xô bốn phương tám hướng.

- Cho là có chút năng lực thì có thể vô pháp vô thiên sao, ngươi còn non lắm. Nghệ Thần!

Môi nam nhân mấp máy, người phát ra lực lượng huyền diệu.

Một ảo ảnh nam nhân vạm vỡ lơ lửng, tay cầm trường cung, uy thế khủng bố nghiền áp thiên địa. Ngón tay kéo trường cung, một luồng sáng chói lòa ngưng tụ thành mũi tên bay xé gió.

Lâm Phàm cảm giác thân thể bị tỏa định, tốc độ mũi tên kia mau hơn của thiếu nữ, mắt thường không thể bắt giữ dấu vết.

Lâm Phàm cảm giác người hơi tê, chắc bị mũi tên ảnh hưởng.

Bộp!

Lâm Phàm giơ tay chộp mũi tên, nhưng xung lực quá mạnh, không ngăn được. Lực lượng lớn xuyên thủng người, kéo thân hình hắn rơi xuống đất phía xa.

Nam nhân chắp hai tay sau lưng đứng trên trời, ánh mắt khinh thường nói:

- Không biết tự lượng sức mình. Thần cảnh tầm thường cũng dám càn rỡ, thứ không biết sống chết.

Nam nhân thi triển thần thông Nghệ Thần hiện, người cùng đẳng

cấp với gã cũng khó ngăn cản chứ đừng nói đến Thần cảnh.

Làm nam nhân khó chịu là tiểu tử này phản ứng lại giơ tay chộp mũi tên, khiến gã bất ngờ.

Thiếu nữ đứng bên dưới hoan hô nhảy nhót:

- Sư huynh thật là lợi hại!

Thiếu nữ chạy về phía xa, đến gần Lâm Phàm.

Lồng ngực Lâm Phàm thủng lỗ to, mũi tên đã biến mất, hơi thở sự sống cũng tan biến.

Thiếu nữ đạp lên xác Lâm Phàm trút giận:

- Thứ chó má, cho ngươi làm ta bị thương!

Nếu không nhờ bảo bối mà phụ thân tặng cho đỡ đòn thì nàng đã chết rồi, nên nàng muốn ngược đãi xác chết trút cơn giận.

Thiếu nữ ngước đầu lên hét hướng phía xa:

- Sư huynh, ta muốn mang xác của đồ chó chết này về phơi thây ba ngày!

Nam nhân đáp xuống cạnh sư tỷ, đang nói chuyện với nhau, nghe yêu cầu của sư muội thì cười nói:

- Tùy sư muội thích, muốn làm sao thì . . .

Nam nhân chưa nói hết câu bỗng con ngươi co rút.

Lâm Phàm mở mắt ra, đứng dậy ngay sau lưng thiếu nữ:

- Ác thật.

Thiếu nữ cảm giác hơi thở từ sau lưng, tim rớt cái bịch, một giọt mồ hôi từ trên trán lăn xuống, nàng cảm giác không may.

Từ khi nào một món bảo bối hiện ra trong tay thiếu nữ, nàng xoay người đánh vào Lâm Phàm.

- Tiểu tử, ngươi dừng tay cho ta! Nếu không trên trời dưới đất không ai có thể cứu ngươi . . .!

Bùm!

Khoảnh khắc thiếu nữ xoay người, Lâm Phàm đấm vào đầu thiếu nữ, lực lượng lớn bộc phát nổ tung. Một bãi máu che kín trời đổ ập xuống nhuộm đỏ mặt đất.

- Để xem lần này ngươi làm sao sống!

Lâm Phàm nói xong giật nhẫn trên ngón tay đối phương, rồi ẩn vào hư không rời khỏi đây.

- Khốn kiếp!

Lúc này không chỉ mình nam nhân tức giận, nữ nhân cũng điên tiết bay lên đuổi theo Lâm Phàm.

Bọn họ cảm giác trời sập, tên kia đánh chết sư muội, sắp biến thiên!

Tốc độ của Lâm Phàm rất nhanh, nhưng cách biệt thực lực của đối phương nên rất nhanh bị đuổi kịp. Tuy nhiên hắn đã bắn một giọt máu ra thật xa.

Nam nhân mặt đen như mực, tức giận quát:

- Tiểu tử, ta muốn bầm thây ngươi ra vạn mảnh!

Gã ước gì xẻo thịt Lâm Phàm ra từng mảnh.

Lâm Phàm hét to một tiếng:

- Hỏa Thần kiếm trận!

Ba thanh kiếm cùng xuất hiện, biến ảo vô số kiếm ý chém vào người mình.

- Hai tên kia, coi như các ngươi mạng lớn, sau này sẽ giết các ngươi!

Nếu mở vận rủi cuồn cuộn ra thì hắn chắc chắn khiến hai người này trả giá đắt, nhưng không có lợi cho Lâm Phàm, không đến đường cùng hắn sẽ không sử dụng.

Lâm Phàm thích va chạm thịt với thịt chứ không phải dựa vào vận rủi hố chết người khác, làm vậy không cho hắn cảm nhận cảm giác sung sướng khi chiến đấu.

Khi hai người đến chỗ Lâm Phàm thì phát hiện tiểu tử này đã biến mất không dấu vết.

Nam nhân vừa kinh vừa giận:

- A! Đồ khốn nạn! Nghệ Thần cung sẽ không tha cho ngươi!

Nữ nhân nhìn quanh, không cảm giác được hơi thở của tiểu tử kia, sắc mặt của nàng âm trầm đến đáng sợ, sau đó lao về phía sư muội.

Khi nữ nhân tới bên kia thì mặt dần dữ tợn, bước lại gần chỗ sư muội.

Đầu sư muội đã nát bấy, không nhìn ra hình người.

Nam nhân hỏi:

- Làm sao bây giờ hả sư tỷ?

Gã không biết phải làm sao, sư muội đã chết, bọn họ cũng khó tránh khỏi.

Nữ nhân không nói chuyện, đột nhiên thấy ngực sư muội lấp lóe ánh sáng, vén lên xem thấy một tiền cổ màu xám.

Nữ nhân ngạc nhiên, thậm chí hâm mộ, sau đó thở dài:

- Đồ cổ nghịch hồn, không ngờ chưởng giáo để lại bảo bối như vậy cho sư muội.

Bọn họ là so với sư muội là người nghèo và tiểu thư nhà giàu.

Tông môn có mấy món chí bảo giữ mạng mà chưởng giáo đều để cho sư muội, lúc trước giữ được một mạng, giờ lại cứu một mạng.

Một trong hai món này mà xuất hiện ở bên ngoài sẽ dẫn đến gió tanh mưa máu, chưởng giáo tặng hết cho sư muội, quả nhiên rất quan tâm khuê nữ này.

Nam nhân hỏi dồn:

- Đó là cái gì hả sư tỷ?

- Trước kia là chí bảo của Khôi Lỗi Lão Tổ, đồ cổ nghịch hồn, giữ gìn thần hồn của sư muội. Với thủ đoạn của chưởng giáo chắc có thể tái tạo thân thể.

Nữ nhân giơ tay lên, một quan tài băng hiện ra, bỏ xác thiếu nữ vào, bảo đảm không mục rữa, ngoại tà xâm nhập.

Nam nhân chưa gặp Khôi Lỗi Lão Tổ bao giờ nhưng biết tồn tại viễn cổ này thật sự khủng bố.

Một góc nào đó.

Lâm Phàm mở mắt ra, nhíu chặt mày:

- Lợi hại, đến thế này mà vẫn không chết.

Liên tục giết hai lần nhưng cô nương kia không chết, hắn không tin được.

Mà thôi, sau này tính.

Lâm Phàm không để ba người kia vào lòng, hóa thành luồng sáng ẩn vào hư không, bay về phía Viêm Hoa tông.

Lần này ra khỏi cửa kiếm lời, không lỗ vốn. Thông Thiên Tiểu Tổ mạnh mẽ thì sao, vẫn bị hắn hố như thường.

Thiếu nữ kia chưa chết nhưng chẳng sao cả, hắn đã nhanh tay lẹ mắt cuỗm trữ vật giới chỉ của nàng trước khi đi.

Thiếu nữ này có thể sống hai lần thì hiển nhiên thân phận không tầm thường, nếu không thì nam nhân và nữ nhân kia đã không che chở đối phương kỹ vậy.

Khi Lâm Phàm sắp đến tông môn thấy tông môn náo nhiệt giờ đây hơi yên lặng, thậm chí nặng nề:

- Ủa? Không khí của tông môn kỳ lạ.

Không thấy đệ tử canh giữ sơn môn đâu, Lâm Phàm thấy lạ, tưởng tông môn bị tông địch xâm lăng. Nhưng không thấy cảnh tượng chiến đấu, không có tiếng gào hét, càng không ngửi được mùi máu.

Chuyện gì thế này?

Ánh mắt Lâm Phàm nghiêm túc, cảnh giác hơn.

Chương 647: Ta rời tông

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Lâm Phàm thầm nghĩ:

- Làm ơn đừng xảy ra chuyện gì.

Lâm Phàm cảm thấy không thể nào, không nói trong tông môn có mấy chục cường giả Thần cảnh, nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì tông môn không thể thoạt trông nguyên vẹn vậy được.

Bên trong có chuyện gì phải đi xem mới biết.

Sức chiến đấu đỉnh cao của Viêm Hoa tông tuy không mạnh nhưng mỗi đệ tử sống rất thoải mái, giờ không gian yên tĩnh khiến người nghi ngờ.

Lâm Phàm từ trên cao đáp xuống, hắn không trực tiếp vào núi mà đi qua cửa sơn môn.

Dù xảy ra chuyện gì ít ra sẽ có hai đệ tử trông giữ, nhưng bây giờ không thấy một ai, chắc chắn đã có chuyện.

Không lẽ hắn ở bên ngoài gây sự bị người ta tìm tới cửa?

Nhưng không nên, dù tìm tới cửa cũng sẽ không hài hòa chẳng chút động tĩnh như vậy.

Trong khi Lâm Phàm thầm thắc mắc, một đệ tử từ xa thấy hắn thì biểu tình nặng nề giãn ra, chạy nhanh lại cung kính chào:

- Sư huynh!

Lâm Phàm không biết có chuyện gì, cần tìm hiểu từ miệng đệ tử.

Lâm Phàm hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao không khí tông môn nặng nề như vậy? Mọi người đâu rồi?

Tất cả đều biến mất, không lẽ gặp quỷ?

Ví dụ oan quỷ bao phủ tông môn, hù các đệ tử không dám lên tiếng, toàn bộ núp trong phòng. Nhưng ngẫm lại không thể nào.

Đệ tử nhỏ giọng nói:

- Sư huynh, một người ghê gớm đến tông môn, nghe nói là Viêm Hoa Đại Đế trở lại. Tông chủ, cá trưởng lão đều ở trong đại điện, các đệ tử đứng ngoài đại điện.

Lâm Phàm sửng sốt:

- Viêm Hoa Đại Đế?

Hắn chỉ vào pho tượng phía xa:

- Là pho tượng Viêm Hoa Đại Đế đó?

Đệ tử gật đầu nói:

- Đúng!

Lâm Phàm thầm nghĩ người sáng tạo trở lại, chuyện này khiến người nhức đầu, không biết đó là loại người gì. Nhưng nếu Viêm Hoa Đại Đế thật sự quay về thì lẽ ra nên vui mừng phấn khởi, sao toàn tông môn lạnh tanh, chẳng lẽ Viêm Hoa Đại Đế khó tính?

Đệ tử kia thắc mắc, mờ mịt nói:

- Sư huynh, thật ra không đúng.

- Có cái gì không đúng?

Lâm Phàm không biết chuyện gì nữa, sư đệ lúc thì nói đúng lúc bảo rằng không, khiến người rối não.

Đệ tử nói:

- Ta nhìn từ xa thấy người đó rất trẻ tuổi, không giống pho tượng chút nào, không biết cụ thể ra sao.

- Ừm, được rồi, ngươi đi làm việc đi, ta tự mình đi xem sao.

Lâm Phàm có linh cảm không may, dù trực giác vi diệu nhưng có thật.

Lâm Phàm đi tới ngoài đại điện.

Nơi đó đã đứng đầy đệ tử, bọn họ thấy Lâm Phàm đều cung kính chào.

- Lâm sư huynh!

Tuy bọn họ cung kính chào nhưng biểu tình nôn nóng, hơi tức giận, dường như bị ức hiếp.

Lâm Phàm gật đầu, đi hướng đại điện.

Không khí trong đại điện nặng nề, người ngồi trên ngai báu tông chủ đã thay đổi, một nam nhân ngồi ngay ngắn bên trên.

Tông chủ thì đứng phía dưới.

Đám người Thiên Tu, Hỏa Dung đứng thành hàng chung với tông chủ, cùng nhìn người trẻ tuổi trên ngai báu.

Khi bên ngoài vang lên tiếng nói, Thiên Tu biết đồ nhi của mình đã trở lại.

Lâm Phàm bước vào đại điện nhưng bị hai trường thương giơ ngang trước mặt cản lại.

Hai nam nhân canh giữ trước cửa biểu tình nghiêm túc nói:

- Không được vào đại điện.

Thiên Tu tức giận hỏi:

- Các ngươi muốn làm gì? Đây là đồ nhi của lão phu, càng là phong chủ của Vô Địch phong Viêm Hoa tông!

Hai người kia nhìn nhau một cái, thu binh khí về.

Không phải họ sợ lão nhân này, vì mưu đồ lớn của thiếu chủ, người này đã là đệ tử của Viêm Hoa tông vậy thì thả vào cũng chẳng sao.

Lâm Phàm thầm nghĩ:

- Thật sự có chuyện.

Xem tình hình có điều lạ, một người trẻ tuổi lạ mặt ngồi trên ngai báu, tông chủ cũng phải xuống đài.

Đây là trở về cướp tông hay muốn nghịch thiên?

Thiên Tu kéo Lâm Phàm lại gần mình:

- Đồ nhi!

Lâm Phàm hỏi nhỏ:

- Lão sư, người kia là ai? Thật sự là Viêm Hoa Đại Đế?

Thiên Tu lắc đầu nói:

- Không phải, nhưng là người vâng theo ý chí của Viêm Hoa Đại Đế.

Ngay lúc này, người trẻ tuổi mở miệng nói:

- Được rồi, để ta tự giới thiệu. Ta, Cơ Vô Biên, tồn tại vì nhân danh ý chí của Viêm Hoa Đại Đế, có lẽ các ngươi sẽ nghi ngờ nhưng hãy xem cái này.

Người trẻ tuổi giơ tay lên, một viên thủy tinh lơ lửng trên trời, ảnh chiếu hiện ra.

Một nam nhân dáng người thẳng tắp đứng ngạo nghễ, khuôn mặt giống hệt pho tượng bên ngoài. Tuy chỉ là ảnh chiếu nhưng xem thân hình đã toát ra uy thế vô biên.

Các trưởng lão trong đại điện kinh kêu:

- Viêm Hoa Đại Đế!

Có người quỳ lạy.

Đây là người khai sáng, là thần tượng trong lòng họ lúc nhỏ. Giờ thấy người này hiện ra trước mắt, làm họ không kiềm được nỗi lòng.

Đệ tử ở bên ngoài la lên:

- Không ngờ Viêm Hoa Đại Đế còn sống!

- Ừ, nghe đồn Viêm Hoa Đại Đế đã chết rồi mà?

- Nếu Viêm Hoa Đại Đế trở về thì Viêm Hoa tông chúng ta sẽ càng mạnh.

- Đúng rồi, đến lúc đó Lâm sư huynh và Viêm Hoa Đại Đế cùng

nhau sáng lập huy hoàng thịnh thế.

Một đệ tử nói:

- Ha, Viêm Hoa Đại Đế trở lại thì đâu cần hắn nữa.

Các đệ tử đứng gần nghe vậy lườm người kia, không ngờ gã nói ra lời như thế.

Đệ tử kia không sợ, dường như đang mong đợi cái gì, yên lặng đứng chờ.

Lâm Phàm nhìn ảnh chiếu, biểu tình nghiêm túc, hắn cảm giác sắp biến thiên.

Viêm Hoa Đại Đế nói:

- Vực ngoại giới dung hợp, Cơ Vô Biên vâng theo ý chí của ta đến Viêm Hoa tông, sẽ dẫn dắt Viêm Hoa tông đi hướng thời đại càng huy hoàng. Các ngươi hãy nghe theo sai khiến, không được làm xằng làm bậy, nếu không bản đế tuyệt đối không bỏ qua!

Nói xong Viêm Hoa Đại Đế biến mất.

Cơ Vô Biên cười nói:

- Các vị đã nghe rồi đúng không? Đây là ý chỉ của Viêm Hoa Đại Đế, sau này sẽ do ta lãnh đạo Viêm Hoa tông.

- Cái gì?!

Lúc này không chỉ trưởng lão giật mình, đám trưởng lão ở bên ngoài cũng giật nảy mình.

Vậy chẳng phải là sư huynh sẽ xuống đài?

Thiên Tu đứng ra nói:

- Lão phu không đồng ý!

Cơ Vô Biên nhướng cao chân mày:

- Ngươi là Thiên Tu trưởng lão đúng không, người mạnh nhất Viêm Hoa tông hiện nay, đến Thần cảnh đỉnh. Phải nói rằng thực lực như vậy có lẽ là đỉnh trong vùng đất Nguyên Tổ nhưng ở đây thì không đáng gì. Ta tuân theo ý chí của Viêm Hoa Đại Đế đến đây quản lý Viêm Hoa tông, chờ đợi đại đế trở về. Không lẽ ngươi muốn làm

trái với ý chỉ của đại đế? Hửm?

Câu hỏi làm Thiên Tu không biết trả lời thế nào.

Chống lại ý chí của đại đế?

Thiên Tu không cần biết đại đế là ai, chỉ biết không thể ức hiếp người như vậy.

Thiên Tu định phản bác thì tông chủ lên tiếng:

- Thiên Tu sư đệ, ta đồng ý thoái vị.

Tuy nói đồng ý nhưng trong giọng nói chất chứa hụt hẫng, bất đắc dĩ.

Cơ Vô Biên cười nói:

- Tốt, nếu đại đế biết sẽ rất vui mừng.

Cơ Vô Biên nhẹ vỗ tay, mấy lão nhân xuất hiện bên cạnh gã.

- Mấy vị này là cường giả chuyên được đại đế bồi dưỡng cho tông môn kể từ khi đi ra vùng đất Nguyên Tổ, bọn họ sẽ gánh trách nhiệm lớn bảo vệ tông môn. Mời các vị rút khỏi vị trí trưởng lão cũ, để bọn họ đảm nhiệm. Các vị thì chịu khó làm trưởng lão bình thường, dạy dỗ đệ tử là được.

Khi Cơ Vô Biên nói mấy lời này thì mọi người giật nảy mình.

Tông chủ tức giận nói:

- Ngươi đừng quá đáng! Lão phu đã lui ra khỏi vị trí tông chủ rồi, ngươi còn lấy các sư đệ của ta ra khai đao, ngươi muốn hoàn toàn cướp sao?

Cơ Vô Biên cười nói:

- Hiểu lầm, cái này không phải cướp mà là Viêm Hoa Đại Đế sai khiến, ta chỉ làm theo. Các vị còn chưa vào Bán Thần thì sao có thể gánh vác gánh nặng lớn lao? Nếu tông khác đến, thấy các vị sẽ cười đến rụng răng. Đương nhiên thực lực của Thiên Tu trưởng lão vào Thần cảnh, có thể giữ vị trí cũ.

Thiên Tu mặt không biểu tình từ chối thẳng:

- Không cần, lão phu không đảm đương nổi.

Lâm Phàm thấy cảnh này rất giận, muốn đi lên đánh một trận, nhưng hắn không thể bỏ qua lão sư và đệ tử khác. Nếu xảy ra đại chiến, hắn có thể không chết nhưng lão sư và các đệ tử sẽ chết.

Lâm Phàm muốn nói vài câu nhưng bị lão sư kéo lại.

Thiên Tu nhỏ giọng nói:

- Đồ nhi, đừng xúc động, thực lực của đám người này rất mạnh, không thể đánh lại, nhịn xuống.

Tình huống hiện giờ hơi phức tạp, có Viêm Hoa Đại Đế tham dự, tuy không thấy người thật nhưng tên tuổi đủ áp chế mọi người.

Cơ Vô Biên mỉm cười nói:

- Thiên Tu trưởng lão tự chủ thoái vị cũng tốt. Còn về mười phong tông môn, nghe nói chỉ có một mình Lâm phong chủ là thực lực vào Thần cảnh, cũng là nhân vật nổi tiếng như cồn, chín phong khác hãy đổi người.

Lâm Phàm nói:

- Không cần, bản phong chủ mệt mỏi, không muốn làm phong chủ, cũng không muốn ở lại Viêm Hoa tông. Bản phong chủ rời tông.

Thiên Tu nhìn đồ nhi, gật đầu, đứng ra nói:

- Lão phu cũng mệt rồi, trả giá nửa đời người vì Viêm Hoa tông, cũng nên sống yên ổn.

- Ài, Hỏa Dung này quản lý đệ tử cho tông môn qua nửa đời người, già rồi, tu vi không tốt, thôi thì không mất mặt, ta cũng rời tông.

Khô Mộc tự biết xấu hổ:

- Lão phu đến bây giờ vẫn ở Thiên Cương cảnh đỉnh, quá vô dụng, không nên làm tông môn mất mặt, cũng rời tông.

Mặt Cơ Vô Biên xanh mét. Đuổi đám già này khỏi vị trí trưởng lão vì không muốn cho họ tiếp tục cầm quyền, nhưng không thể nhốt hay giết. Gã thật sự vâng theo ý chí của Viêm Hoa Đại Đế đến, nếu để Viêm Hoa Đại Đế biết gã giết hoặc nhốt các trưởng lão của tông môn thì khó ăn nói.

Nhưng bây giờ cả đám đòi rời tông thì ai dạy dỗ đệ tử bên dưới?

Cơ Vô Biên tự xưng là tông chủ, ngồi trên vị trí này không chịu xuống:

- Cát Luyện trưởng lão, bản tông chủ biết ngươi trung thành hết lòng vì tông môn, có thuật luyện đan giỏi giang, một phần tử không thể thiếu của tông môn.

Cát Luyện xua tay:

- Tông chủ dày yêu, nhưng ta già rồi, các sư huynh đệ đều đi thì ta không thể ở lại, tự cảm giác mình không sống được lâu, đi du lịch ngắm cảnh cũng tốt. Thôi, ta xin đi.

Biểu tình của Cơ Vô Biên nghiêm túc, lửa giận đốt cháy trong lòng.

Bọn họ muốn tạo áp lực với gã?

Chương 648: Chúng ta muốn đi cùng

Bên ngoài.

Các đệ tử nghe mấy lời đó thì xôn xao.

Đùa gì vậy!

Tông chủ thoái vị, trưởng lão muốn rời tông, hơn nữa Lâm sư huynh cũng ra đi, bọn họ không thể chấp nhận.

Bọn họ tôn sùng Lâm sư huynh, xem Lâm sư huynh như thần tượng, giờ Lâm sư huynh muốn đi chẳng khác nào sét giữa trời xanh.

Không thể chấp nhận, không tin được.

Trong đám người.

Đám người Lữ Khải Minh, Trương Long, Hoàng Phú Quý liếc nhau, lặng lẽ gật đầu, rời khỏi đám đông, chạy nhanh đi Vô Địch phong.

Khi tới nơi vừa lúc chạm mặt với Vương Phù.

Vương Phù mở miệng nói:

- Các sư huynh muốn dời đồ đi đúng không?

Lữ Khải Minh gật đầu nói:

- Ừ.

Bây giờ xảy ra chuyện như vậy, sư huynh chắc chắn rời tông, nhưng Vô Địch phong là tâm huyết của họ, tuyệt đối không thể để lại cho người khác hưởng.

- Sư huynh, chúng ta đã nghe rõ bên trong nói chuyện. Người vâng theo ý chí của Viêm Hoa Đại Đế đến nhưng không phải giúp đỡ tông môn mà đến cướp quyền, chúng ta không thể để mặc người ta xâm lược. Thừa dịp sư huynh còn ở bên trong chúng ta mau dọn đồ, sau đó theo sư huynh đi.

Đầu óc Vương Phù thông minh, nghe sư huynh đòi đi liền biết nên làm cái gì. Nhưng gã không ngờ nhóm Lữ sư huynh cũng không

ngốc, làm gã thay đổi cái nhìn về Lữ sư huynh.

Nếu Lữ Khải Minh biết đánh giá của Vương sư đệ đối với họ thì chắc chắn sẽ giơ nắm tay đập cho một trận.

Mấy người nhanh chóng đi Đan Dược điện, bỏ đan dược vào trữ vật giới chỉ, nhưng số lượng quá nhiều, trữ vật giới chỉ của họ không chứa hết được.

Lữ Khải Minh nói:

- Chọn phẩm cấp cao!

Nếu Lâm sư huynh không thoát ra được thì đành bỏ bớt.

- Được rồi, các ngươi tránh ra.

Thanh Oa xuất hiện từ khi nào, nó cũng đi chỗ đại điện, lúc biết chuyện này thì nó hiểu thứ gì là quan trọng nhất.

Lữ Khải Minh kinh ngạc hỏi:

- Oa Sư làm được không?

Đây là thú nuôi của sư huynh, mặc dù hơi gian trá nhưng rất đáng tin.

Thanh Oa lườm qua:

- Bản Oa không được chứ chẳng lẽ ngươi được?

Thanh Oa hít sâu, dòng khí bao lấy đan dược bị hút hết vào bụng nó.

Lữ Khải Minh kêu lên:

- Lợi hại!

Không ngờ thân thể nhỏ bé của Oa Sư có sức chứa lớn như vậy.

Lữ Khải Minh chợt nghĩ đến một chuyện quan trọng, không nói nhiều với mọi người, gã đi tìm Tần Sơn.

Trong đại điện.

Không khí hơi nặng nề.

Lâm Phàm là người thứ nhất muốn đi, lòng rất khó chịu. Tên này

từ đâu chui ra, nếu gặp ở bên ngoài đã bị hắn đập chết rồi. Lấy ý chí của Viêm Hoa Đại Đế gì đó huênh hoang, tưởng mình ghê gớm lắm sao. Cùng lắm thì rời đi, hắn không cần.

Lâm Phàm không ngờ lão sư có cùng suy nghĩ với mình, muốn chơi trò này vậy gia không chơi cùng, rời tông, mạnh ai nấy đi.

Cơ Vô Biên nói:

- Các ngươi đã nghĩ kỹ chưa? Nếu các ngươi đi, chờ khi Viêm Hoa Đại Đế giáng lâm sẽ rất thất vọng.

Cơ Vô Biên không ngờ sẽ phát triển đến mức này. Tuân theo ý chí của Viêm Hoa Đại Đế đến Viêm Hoa tông là không ai ngăn được, vì Viêm Hoa Đại Đế quá quan trọng với Viêm Hoa tông, là thần trong lòng vô số người.

Gã tuân theo ý chí tức là hóa thân của Viêm Hoa Đại Đế, còn có cường giả do Viêm Hoa Đại Đế sắp xếp đi cùng, nên tràn đầy tự tin dư sức quản lý một tông. Không ngờ đám già chống đối mình, khiến gã rất khó chịu.

Thiên Tu nói:

- Cái này có gì mà thất vọng, thiên tư của chúng ta kém, thực lực có hạn, không gánh nổi trách nhiệm lớn. Nửa đời người đã qua, chúng ta muốn sống cho mình, có vấn đề gì sao?

Thiên Tu không ngờ kết quả ra thế này.

Có ý chí của Viêm Hoa Đại Đế, bọn họ sẽ không phản đối, nhưng đi hay ở là chuyện của họ. Giao ra tông môn nguyên vẹn là họ đã làm tốt lắm rồi.

Trong vùng đất Nguyên Tổ, khiến Viêm Hoa tông từ nhỏ yếu phát triển đến tông môn thực lực mạnh nhất vùng đất Nguyên Tổ toàn do một tay đồ nhi của lão, công lao lớn nhất thuộc về đồ nhi.

Đồ nhi hoàn toàn xứng đáng làm tông chủ đời tiếp theo.

Nhưng xuất hiện chuyện này, hết thảy không cần nói nữa, thứ nên nhường thì sẽ nhường, không phải sợ đối phương mà là sự tôn trọng cuối cùng cho Viêm Hoa Đại Đế.

Lâm Phàm xoay người dẫn đầu đi trước:

- Lão sư còn nói gì nữa, đi thôi.

Không cần đứng đây nói nhiều nữa, nơi này không giữ gia thì có chỗ khác cho gia. Với năng lực hiện giờ, chúng ta sợ gì ai?

Cơ Vô Biên nhìn Lâm Phàm, lòng thầm hờn giận, từ khi nào tay gã cầm trường thương xé gió bay ra.

Thiên Tu giật mình kêu lên:

- Đồ nhi cẩn thận!

Thiên Tu lắc người, giơ tay chộp. Nhưng khi bàn tay chạm vào trường thương thì lão cảm nhận lực lượng to lớn truyền đến, không ngăn cản được.

Thiên Tu cắn răng chủ động rướn nửa người đụng vào trường thương.

Phập xoẹt!

Trường thương đâm vào người Thiên Tu tạm dừng thế đi.

Thiên Tu hít sâu một hơi, năm ngón tay nhuộm máu đỏ:

- Cơ tông chủ, chúng ta đã làm đủ nhiều cho Viêm Hoa tông, chẳng lẽ muốn đi cũng không được?

Lâm Phàm cảm nhận dao động lực lượng sau lưng, mới quay đầu thì thấy lão sư bị thương.

- Bà nội nó!

Lâm Phàm nổi giận, thân hình trướng to, định xông lên liều mạng với đối phương.

Thiên Tu lạnh lùng nói:

- Đồ nhi, không cho nhúc nhích!

Hơi thở dao động mạnh, mắt Lâm Phàm rực cháy lửa.

Thiên Tu nói:

- Cơ tông chủ tuân theo ý chí của Viêm Hoa Đại Đế đến quản lý Viêm Hoa tông, đám già chúng ta thực lực không tốt, cũng già rồi, không muốn xen vào nhiều việc, chỉ muốn sống cho mình chẳng lẽ không được? Hay Cơ tông chủ bất lực không chống đỡ tông môn được, cần đám già chúng ta ở lại?

Mặt Cơ Vô Biên lạnh băng rút trường thương ra. Mặt Thiên Tu không biểu tình, dù máu chảy ròng ròng vẫn không chau mày.

- Vật của tông môn đều thuộc về tông môn, các ngươi muốn đi thì đừng mang cái gì theo.

Lâm Phàm nghe vậy nổi giận. Bà nội nó, lời này cũng nói ra được, bản phong chủ cũng chưa bao giờ vô sỉ như vậy, không ngờ có người còn hơn bản phong chủ.

Nhưng thấy ánh mắt lão sư nhìn qua, Lâm Phàm đành tạm nhịn.

Hắn thầm thề sẽ báo mối thù tổn thương lão sư của bản phong chủ, bầm thây vạn mảnh không đủ.

Khi Lâm Phàm bước ra đại điện, các đệ tử ở bên ngoài khao khát nhìn Lâm Phàm, giọng run run:

- Sư huynh . . .

Trong đám người, có đệ tử cúi đầu nhỏ giọng trao đổi:

- Đi, chúng ta trở về dọn dẹp đồ, theo nhóm Lâm sư huynh rời đi.

- Ừ, đừng lên tiếng, làm lặng lẽ thôi, nếu nhiều người sẽ bị phát hiện.

Trong lòng đa số đệ tử có chung ý tưởng là rời khỏi tông môn, đi theo nhóm Lâm sư huynh đến nơi khác.

Một đệ tử quỳ xuống hô to với Cơ Vô Biên:

- Cơ tông chủ vạn tuế, xóa bỏ u ác tính cho tông môn!

Các đệ tử tức điên:

- Nguyên Minh Không, đồ khốn!

Bọn họ biết Nguyên Minh Không, trước kia bị Lâm sư huynh đè đầu, luôn ghi hận. Nhưng Lâm Phàm bước tiến quá mau, đã đi lên đỉnh, còn Nguyên Minh Không vẫn chỉ là đệ tử nội môn, ôm oán hận đứng xa xem.

Giờ Nguyên Minh Không thấy Lâm sư huynh yếu thế, gã là người đầu tiên nhảy ra bày tỏ lòng trung thành với tông chủ mới.

Cơ Vô Biên rất tức giận, nhưng nghe có đệ tử ủng hộ mình thì

cười hỏi:

- Tên của ngươi là gì?

Nguyên Minh Không kích động nói:

- Khởi bẩm tông chủ, đệ tử tên Nguyên Minh Không. Đệ tử nhịn bọn họ lâu rồi, hy vọng chờ người hùng tài đại lược như tông chủ đến, không ngờ đã chờ được.

Các đệ tử rất muốn phun nước miếng vào Nguyên Minh Không.

Mặt dày, đáng ghét quá!

Nếu biết trước thì ngày xưa đã làm thịt gã.

Cơ Vô Biên nói:

- Ừ, rất tốt, tông môn cần đệ tử trung thành hết lòng giống như ngươi. Tuy thực lực của ngươi rất yếu nhưng với trái tim của ngươi thì về sau hãy thay thế vị trí của Hỏa Dung, quản lý các việc của đan dược trong tông môn.

Các đệ tử nghe câu này giật mình kêu lên:

- Cái gì?

Tùy tiện dữ vậy, Nguyên Minh Không mà thay thế vị trí của Hỏa Dung trưởng lão?

Nguyên Minh Không hưng phấn toàn thân run rẩy:

- Tạ tông chủ, đệ tử nhất định ruột óc đổ đầy đất báo ơn lớn của tông chủ!

- Ừm!

Cơ Vô Biên rất vừa lòng, sau đó nói:

- Đệ tử miễn trung thành hết lòng với tông môn đều sẽ được xem trọng. Bản tông chủ sẽ đăng cơ đại điện, đến lúc đó cho đệ tử tông môn mỗi ngày tăng một tiểu cảnh giới.

Vừa dứt lời trong đám đệ tử xôn xao.

Có đệ tử cảm giác tông chủ mới bỏ vốn lớn.

Có đệ tử khinh thường, bọn họ chỉ tôn trọng đám trưởng lão Thiên Tu, Lâm sư huynh. Ở trong mắt họ thì người đột nhiên xuất hiện này làm họ rất khó chịu, quyết định đi theo Lâm sư huynh.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua, nhiều đệ tử đều đã bái phục:

- Chúng ta đi thôi lão sư.

Lâm Phàm không để bụng mấy chuyện này, đi hay ở là chuyện của đám đệ tử, chẳng liên quan đến họ.

Có người ngăn Lâm Phàm lại:

- Lâm . . . sư huynh, chờ đã!

Vương Thánh Khang, Huyền Thanh đi tới.

Lâm Phàm có ấn tượng khá sâu với hai người này, đến Vô Địch phong càn quấy sau đó bị hắn đánh sấp mặt. Không lẽ hai người này muốn huênh hoang trước mặt hắn, nịnh tông chủ mới nhậm chức?

Vương Thánh Khang đùn đẩy:

- Ngươi nói.

Huyền Thanh đá lại:

- Ngươi nói đi.

Vương Thánh Khang lườm Huyền Thanh, sau đó mở miệng nói:

- Lâm sư huynh, ngươi có thừa nhận Vân Tiêu sư huynh của ta là một trong mười phong?

Lâm Phàm hỏi:

- Là sao?

Hai người này muốn làm cái quỷ gì?

Vương Thánh Khang hỏi:

- Hãy nói cho chúng ta biết ngươi có thừa nhận không?

- Nhận!

Đã lâu không thấy tiểu tử Vân Tiêu, không lẽ lúc trước tạo đả kích quá lớn làm đối phương một chốc khó chịu đựng được?

Vương Thánh Khang gật đầu nói:

- Vậy thì tốt, chúng ta đi theo ngươi. Sư huynh không trở về, chúng ta phải để Vân Tiêu phong tiếp tục truyền thừa. Tông chủ mới nhậm muốn xóa bỏ Vân Tiêu phong, chúng ta không thể chấp nhận.

Tuy hai người này khiến người gai mắt nhưng rất trung thành với Vân Tiêu.

Lâm Phàm không nói gì nữa, đi hướng sơn môn.

Nói đi liền đi, tuyệt đối không giả vờ. Mấy thứ kia thì tặng cho các ngươi, Lâm Phàm không để bụng, một đống đồng nát, ra ngoài lượm về là được.

Đương nhiên hắn sẽ mang đám Chân Tiên đi, dù sao đã lập lời thề.

Đột nhiên có đệ tử hô to:

- Chúng ta cùng Lâm sư huynh rời đi!

Chương 649: Hành động này mãnh như hổ

Khi tiếng hô này vang lên, hiện trường càng ồn ào.

Lâm Phàm dừng bước, lòng thầm bất đắc dĩ. Đôi khi con người ta quá xuất sắc cũng là lỗi lầm, đương nhiên hắn thật lòng lo cho từng sư đệ.

Đệ tử hô lên câu kia bị vô số đệ tử nhìn chăm chú.

Đệ tử kia không hụt hơi, hít sâu rống to:

- Các vị sư huynh đệ! Chúng ta đều biết là ai bảo vệ Viêm Hoa tông chúng ta, bây giờ đột nhiên xuất hiện một người ép tông chủ lui ra, còn buộc các vị trưởng lão rời đi, các người nói xem có quá đáng không? Tóm lại đây không phải Viêm Hoa tông trong lòng ta, ta nguyện đi theo Lâm sư huynh, trong các người có ai muốn đi cùng?

Các đệ tử hai mặt nhìn nhau.

- Ta đồng ý theo các trưởng lão đi.

- Ta cũng vậy.

- Ta cũng đi!

- Người như Nguyên Minh Không cũng có thể quản lý các việc lớn nhỏ trong tông môn? Ta không phục, không thèm ở lại tông môn này nữa, đi theo sư huynh đi rồi sẽ lại huy hoàng!

Trong phút chốc càng lúc càng nhiều đệ tử mong muốn rời đi, rậm rạp như sóng triều tuôn ra trên quảng trường đại điện.

Đa số đệ tử muốn theo Lâm sư huynh rời đi, tông chủ mới tới không được lòng người.

Lâm Phàm đứng yên, nhốn nháo làm hắn hơi nhức đầu. Nhiều đệ tử đòi đi theo thì biết nuôi sống họ thế nào, xếp chỗ ở thế nào? Ngay từ bước đầu tiên đã khó khăn.

Cơ Vô Biên tức giận quát, mặt đen thui:

- Câm mồm hết cho bản tông chủ!

Cơ Vô Biên không ngờ đám kiến này dám phản tông ngay trước mặt gã, lửa giận trong lòng như núi lửa sắp phun trào, Cơ Vô Biên không nhịn được nữa.

- Im cái gì, chúng ta có quyền lợi đi theo người chúng ta tin tưởng chứ không phải ngươi! Viêm Hoa tông do Viêm Hoa Đại Đế sáng lập, Viêm Hoa Đại Đế đấu tranh với bạo quân vì cứu mọi người trong cơn cực khổ, sao có thể chọn kẻ như ngươi vâng theo ý chí của ngài? Nếu chọn thì nên chọn Lâm sư huynh!

- Đúng vậy! Lâm sư huynh từng nói mỗi người có quyền tự lựa chọn, chúng ta không muốn ở lại, không lẽ ngươi muốn ngăn cản chúng ta?

- Ủng hộ Lâm sư huynh! Đi theo Lâm sư huynh rời tông!

Từng tiếng hô hào lớn hơn, thế không thể đỡ.

Thiên Tu cười nói:

- Danh vọng của đồ nhi thật cao, sắp vượt qua vi sư.

- Lão sư, sắp xảy ra chuyện.

Lâm Phàm cảm giác tông chủ mới nhậm chức sắp nổi khùng, muốn đi không dễ vậy. Nhìn là biết Cơ Vô Biên hẹp hòi, sự việc phát triển đến mức này chắc chắn có chuyện.

Lâm Phàm đã chuẩn bị sẵn sàng, trận chiến sẽ rất tàn nhẫn. Tính toán bước đầu cộng thêm Cơ Vô Biên là có mười ba người, tu vi trên Thần cảnh, có thể là Truyền Kỳ, thậm chí là Đại Thánh.

Lửa giận đốt cháy Cơ Vô Biên, đã động sát ý với đệ tử kia.

Cơ Vô Biên lạnh lùng quát:

- Ai dám nói thêm một câu!

Có ai dám nói một tiếng là gã sẽ giết.

Nhiệt độ không khí hiện trường giảm xuống thấp nhất.

Các đệ tử cảm nhận lạnh lẽo bao trùm, trán rịn mồ hôi, thân thể chịu đựng áp lực lớn.

Đệ tử ủng hộ Lâm Phàm nghiến răng chịu đựng khí thế nghiền áp, gầm rống:

- Ta nói!

- Muốn chết!

Cơ Vô Biên tự mình ra tay với đệ tử kia, trường thương hóa thành luồng sáng.

Đệ tử kia con ngươi nở to, trường thương dần phóng lớn trong mắt gã, nhưng gã không nhúc nhích, cắn chặt răng.

- Cơ Vô Biên, ngươi muốn làm tông chủ thì ta là người thứ nhất không phục!

Các đệ tử không nỡ nhìn, bọn họ đinh ninh sư đệ sẽ chết.

Phập!

Tiếng trường thương đâm thủng.

- Cơ Vô Biên, ngươi quá đáng rồi, cần gì ra tay với đệ tử, đây là chuyện tông chủ nên làm sao?

Từ khi nào Lâm Phàm đứng che trước mặt đệ tử kia, dùng thân xác đỡ thương đâm.

Lâm Phàm không để bụng, không đau không ngứa, cứ đâm thoải mái.

Đệ tử kia thấy Lâm sư huynh che trước mặt đỡ thương cho mình thì vành mắt đỏ hoe:

- Sư huynh!

Đây là Lâm sư huynh trong lòng gã.

Thiên Tu hết hồn, muốn ra tay:

- Đồ nhi!

- Không sao, lão sư đừng qua đây.

Lâm Phàm giơ tay chộp thân thương, nhìn thẳng vào Cơ Vô Biên:

- Nói cho ngươi biết, đừng chọc vào ta. Tuy ngươi không mạnh nhưng nếu ta muốn giết ngươi thì có hàng ngàn thủ đoạn bóp nát ngươi. Còn nữa, các đệ tử không phải dùng để trút cơn giận của cá nhân ngươi!

Các sư đệ, sư muội nhìn Lâm sư huynh chằm chằm, có nhiều lời muốn nói, có đệ tử mắt ngấn lệ.

Bọn họ thích nhất Lâm sư huynh như vậy.

Lâm sư huynh đối với kẻ địch dùng thủ đoạn khá tàn nhẫn, hoặc đập bể đầu, hoặc đấm nát người, nhưng sư huynh rất tốt với họ. Bình thường ra tông sẽ mang đồ tốt về cho họ, sư đệ gặp rắc rối thì sư huynh sẽ giải quyết giúp.

Dù cách biệt tuổi tác không nhiều nhưng trong lòng họ xem Lâm sư huynh là phụ huynh, sẽ bảo vệ, che chở cho họ.

Một đệ tử hét to:

- Mợ nó! Mọi người, chúng ta liều mạng với tên đó đi! Ta không muốn tông môn có thay đổi gì, ta rất vừa lòng tông môn hiện tại!

- Lâm sư huynh, chúng ta không cần biết Viêm Hoa Đại Đế gì đó, không quan tâm ý chí gì, chúng ta chỉ muốn cuộc sống như bây giờ chứ không phải phát triển tốt hơn. Chúng ta tin tưởng có Lâm sư huynh dẫn dắt tông môn sẽ đi lên đỉnh.

- Đúng vậy! Mọi người chung sức đồng lòng, sức mạnh như thành đồng, cắt đá vàng, đây là lời Lâm sư huynh nói!

Lâm Phàm ngẩn ngơ, hắn có nói câu đó sao?

Hắn hoang mang, không dám chắc.

Lâm Phàm nhìn sang Thiên Tu, dò hỏi:

- Lão sư, đồ nhi không muốn nhịn, có thể giết không?

Thiên Tu mơ hồ, đồ nhi làm hành động mãnh như hổ:

- Tùy đồ nhi, có gì vi sư cùng gánh với đồ nhi.

Thiên Tu vừa dứt lời khuôn mặt bình tĩnh của Lâm Phàm trở nên cuồng bạo.

- Bà nội nó, bản phong chủ không nhịn nữa! Làm chết các ngươi!

Phụt!

Lâm Phàm rút trường thương ra, bay lên trời, mở Hữu Sắc Nhãn Tình ra, nhìn chằm chằm Cơ Vô Biên và mười hai người kia sau đó

bay đi xa.

- Lão sư, đừng đi theo! Đồ nhi tự có cách!

Cơ Vô Biên hung dữ gầm rống, gã thấy nhục nhã trong mắt đối phương. Gã vâng theo ý chí của Viêm Hoa Đại Đế, lẽ tất nhiên sẽ quản lý Viêm Hoa tông, nhận vạn người kính ngưỡng, không ngờ tiểu tử này được hoan nghênh hơn gã, không thể nhịn được.

Mười ba bóng người bay lên đuổi theo Lâm Phàm.

Thiên Tu hơi hoảng, muốn đuổi theo nhưng nhớ lời dặn của đồ nhi, lão quyết định tin tưởng đồ nhi, ở lại tông môn chờ đợi.

Các đệ tử siết chặt nắm tay động viên tinh thần cho sư huynh:

- Sư huynh, cố lên!

Bọn họ tin tưởng sư huynh sẽ làm được, tuyệt đối không thua.

Còn về ý chí của Viêm Hoa Đại Đế thì họ không muốn nghe theo, đều là người trẻ tuổi, phải đi theo thời đại, bọn họ biết rõ tốt xấu, nếu chỉ dựa vào một ý chí làm họ nghe theo răm rắp thì người đó bị não tàn rồi.

- Nguyên Minh Không, không ngờ ngươi vô sỉ như vậy.

Nguyên Minh Không mới mừng hớn hở lúc này mặt biến sắc, gã phát hiện mình bị các đệ tử bao vây.

Nguyên Minh Không khủng hoảng la lên:

- Các ngươi muốn làm gì? Chờ Cơ tông chủ giết tên kia thì các ngươi tiêu đời.

Các đệ tử nghiến răng nghiến lợi:

- Hừ! Trước khi chúng ta tiêu đời sẽ cho ngươi tàn đời trước!

Trong phút chốc tiếng hét thảm thiết vang lên.

Hỏa Dung hỏi:

- Sư huynh, tiểu tử kia sẽ không sao chứ?

Lần này tông môn gặp biến cố, ý chí của Viêm Hoa Đại Đế là thật nhưng người truyền lời không khiến họ thích, không hiểu tại sao

Viêm Hoa Đại Đế đưa truyền thừa ý chí cho loại người này.

Thiên Tu trầm ngâm nói:

- Sẽ không sao, lão phu hiểu biết hắn. Các ngươi đừng thấy đồ nhi của lão phu không đàng hoàng, nhưng hắn trầm ổn hơn bất cứ ai, chẳng qua phong cách làm việc hơi bông đùa.

Nơi cách Viêm Hoa tông thật xa.

Lâm Phàm cảm giác khoảng cách đã dủ xa, chắc không sao, hắn đứng yên, mở vận rủi cuồn cuộn ra.

Lâm Phàm chắp hai tay sau lưng, không hề sợ hãi.

Tới đây đi, muốn làm gì cứ làm. Hơi tiếc là không có điểm, trong chi phối của vận rủi cuồn cuộn còn muốn lấy điểm? Đâu ra chuyện tốt vậy.

Từng việc xui xẻo nối tiếp nhau rất khủng bố.

Mở ra Hữu Sắc Nhãn Tình khiến mười ba người lao nhanh tới như chó điên.

Khi bọn họ bước vào phạm vi vận rủi cuồn cuộn thì thiên địa biến sắc, đất rung núi chuyển.

Lâm Phàm thầm thắc mắc:

- Bởi vì đối phương quá mạnh nên vận rủi cũng tăng mạnh?

Không biết chút nữa sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng đụng phải chuyện gì cũng cần giữ bình tĩnh.

Răng rắc!

Mặt đất nứt nẻ, đá to hình nón nhô lên từ mặt đất, nhiều không đếm xuể, Lâm Phàm không biết vỏ đất khu này bị cái gì.

Cơ Vô Biên cầm trường thương, mắt tóe lửa xông thẳng đến.

Đột nhiên một tảng đá hình nón vọt lên giữa hai chân Cơ Vô Biên, đụng trúng ngay đũng quần. Tiếng giòn vang làm Lâm Phàm lạnh tóc gáy.

Ngay sau đó diễn ra chuyện làm Lâm Phàm không tin nổi.

Cây trường thương khựng lại, đầu thương đâm xuống đất, co giãn bật lại xuyên qua cổ Cơ Vô Biên, máu tuôn ra ồ ạt.

Trái cổ lên xuống nuốt nước miếng, Lâm Phàm hơi sợ vận rủi cuồn cuộn rồi:

- Cái này ác quá rồi.

Lâm Phàm bước tới trước một bước, chân đạp trúng máu Cơ Vô Biên trượt dài, ngã người ra sau.

Một cục đá hình nón to chui lên từ mặt đất đâm thủng người Lâm Phàm.

- Cứ chết như vậy sao.

Trước khi ý thức tan biến Lâm Phàm rùng mình, không có thực lực đầy mình, không thể ngăn cản vận rủi ập đến.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Sấm chớp dày đặc trên bầu trời, rắn sét giáng xuống khu vực này.

Ngay sau đó có thiên thạch kéo cái đuôi dài từ trên trời giáng xuống, một đòn hủy diệt.

Chưa xong, khoảnh khắc Lâm Phàm nhắm mắt lại không biết kiếm ý từ đâu bay tới.

Có cường giả chiến đấu lan tới nơi cách xa ức vạn dặm?

Lâm Phàm nhắm mắt lại, ý thức tan biến.

Hiện trường yên tĩnh, cảnh tượng rất tàn nhẫn.

Mười giây sau.

Lâm Phàm mở mắt ra, sống lại nhờ giọt máu, lấy bộ đồ ra từ trữ vật giới chỉ, mặc vào.

Hắn nhìn bốn phía, ngó trân trân.

Chương 650: Ai bung lụa kẻ đó là cún

Lâm Phàm đến gần xác Cơ Vô Biên:

- Trời ạ, vận rủi cuồn cuộn ác quá, đây không phải xui nửa mà là trời giáng chính nghĩa, oanh tạc đều đều, chết quá thảm.

Cổ Cơ Vô Biên bị thủng một lỗ, phần mông như bị thứ gì sắc bén cắt ra, tách nửa người trên và nửa người dưới.

- Cái tên vâng theo ý chí của Viêm Hoa Đại Đế này bị mình hại chết rồi, về sau Viêm Hoa Đại Đế giáng lâm có khi nào sẽ liều mạng với mình không? Tới lúc đó mình sẽ mở ra vận rủi cuồn cuộn nữa chứ?

Chỉ tưởng tượng đã làm Lâm Phàm ớn lạnh.

- Không có điểm là không có giá trị.

Lâm Phàm cảm thấy miễn có điểm thì hắn chấp nhận bất cứ hậu quả gì, bây giờ thật tiếc.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua trữ vật giới chỉ của đối phương, thuận tay tháo xuống.

Hắn lấy nồi ra, biến nó to hơn.

- Coi như các ngươi may mắn gặp phải bản phong chủ, bao giết bao chôn.

Lâm Phàm túm hai khúc mình của Cơ Vô Biên lên ném vào nồi, đi sang một bên.

Đám tùy tùng đi theo Cơ Vô Biên nghe đồn là hậu chiêu một tay Viêm Hoa Đại Đế sắp xếp, Lâm Phàm không biết thực lực của đối phương mạnh cỡ nào nhưng tóm lại đã bị vận rủi giết.

Không biết thiên thạch từ đâu bay tới đập thủng cái hố to, hai tay Lâm Phàm đặt bên rìa thiên thạch, gồng sức nổi gân xanh lên, quát to nâng lên.

Lâm Phàm gãi đầu:

- Thế này thì bản phong chủ chôn kiểu gì?

Hắn nhức đầu, kẻ xui xẻo đã bị thiên thạch đập nát bấy.

Một chiếc nhẫn phát sáng lấp lánh nằm bên chân hắn, Lâm Phàm nhặt lên. Hắn ngẫm nghĩ, nếu người ta đã để lại trữ vật giới chỉ xem như trả thù lao, bao chôn vậy.

Mười ngón cắm xuống đất bứng cục đất lên, nặn thịt vụn thành một cục bỏ vào nồi.

Còn thiên thạch, nó từ trên trời giáng xuống chắc có chút tác dụng, tạm giữ lại, chờ xong việc sẽ nghiên cứu sau.

Mấy người khác chết khiến người không nhìn nổi, thảm quá, thảm đến mức tận cùng.

Trải qua chuyện này Lâm Phàm quyết định về sau tuyệt đối không bung lụa nữa, tranh thủ thời gian nghiêm túc tăng cao thực lực mới được. Hắn không muốn chuyện hôm nay lại xuất hiện, tuy hắn tự tin có thể giết đám người kia, nhưng sẽ kéo nhóm lão sư vào vận rủi.

Chỉ khi nào bất đắc dĩ Lâm Phàm mới sử dụng vận rủi cuồn cuộn, sẽ không dùng nó như thủ đoạn giết địch, vì rất lỗ vốn, không thể biểu hiện ra năng lực của hắn.

Viêm Hoa tông.

Hỏa Dung lo lắng hỏi:

- Sư huynh, hắn sẽ không sao chứ?

Hỏa Dung hơi lo, không biết cuối cùng thế nào.

Thiên Tu cũng thầm lo, nhưng tin tưởng đồ nhi:

- Chắc chắn không sao, ngươi không nhìn xem đó là đồ nhi của ai.

- A! Trở về rồi!

Mọi người ngước đầu lên, thấy bóng đen từ xa bay tới, rất nhanh đáp xuống.

Các đệ tử reo vui:

- Là Lâm sư huynh!

Bọn họ biết ngay Lâm sư huynh nhất định sẽ thắng, tuyệt đối không thua được.

Lâm Phàm vác nồi, mỉm cười nói:

- Lão sư, đồ nhi về rồi.

Thiên Tu hỏi dồn:

- Đồ nhi không sao chứ?

Lão rất sợ đồ nhi bị gì.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Không sao.

Thiên Tu lại hỏi:

- Bọn họ đâu?

Mọi người cũng thắc mắc, rất muốn biết Cơ Vô Biên đã đi đâu.

Lâm Phàm đặt nồi xuống, chỉ vào trong:

- Ở trong này.

Mọi người nhìn vào.

Khi các đệ tử thấy thứ trong nồi thì dạ dày quặn thắt.

- Ọe!!!

Tiếng nôn mửa không ngừng, có đệ tử ói ra mật.

Bọn họ trông thấy cái gì? Trong nồi là một cục thịt bầy nhầy, không biết đó là thịt gì, nếu không có tay chân và đầu thì họ còn tưởng sư huynh mang thịt băm về ăn.

Thiên Tu hít sâu bình tĩnh lại, lão bị đồ nhi làm giật mình.

Đã xảy ra chuyện gì?

Đồ nhi của lão chắc không phải cự thú khủng bố gì biến ra, bỏ người vào miệng nhai nát rồi phun ra chứ?

Thiên Tu hỏi:

- Cơ Vô Biên đâu?

Cơ Vô Biên đại biểu ý chí của Viêm Hoa Đại Đế, chuyện này không giả được, nhưng không hiểu vì sao Viêm Hoa Đại Đế chọn người như vậy, chỉ có thể vì một lý do là mắt lé.

Lâm Phàm nhìn kỹ:

- Hai khúc mình là hắn, nhưng không chắc nữa.

Lâm Phàm nhìn các đệ tử:

- Mấy vị sư đệ bên kia qua đây chút.

Các đệ tử lại gần, cố nén cảm giác buồn nôn:

- Sư huynh!

- Có nhiệm vụ quan trọng giao cho các ngươi. Viêm Hoa tông chúng ta là tông nhân nghĩa, bao giết bao chôn, mới rồi xảy ra chút vấn đề, mười ba xác chết đều ở đây nhưng nát chút. Các ngươi chịu cực ghép xác lại rồi tìm chỗ chôn, sư huynh tin tưởng các ngươi nên mới tìm đến, sư huynh không tìm người khác.

Mấy đệ tử há hốc mồm:

- A!

Bọn họ muốn chết, sao khi không gánh công việc này.

Lâm Phàm giơ nồi lên đổ đống thịt vụn xuống đất, gõ nồi mấy cái đổ sạch thịt bên trong ra, lại lấy Thiên Hà Vương Đỉnh ra rửa nồi.

Lâm Phàm hỏi:

- Lão sư thấy sao? Người đã chết, nếu Viêm Hoa Đại Đế biết chuyện có khi nào bị chúng ta làm tức chết?

Thiên Tu nói:

- Chắc không đâu.

Lâm Phàm gật đầu, nhìn tông chủ sững sờ tại chỗ, hắn lại gần vỗ vai đối phương:

- Tông chủ yên tâm, vị trí này vẫn thuộc về tông chủ, sẽ có phần trong tông môn duyệt binh mười năm sau, đừng hoảng.

Người qua đường tông chủ gật đầu, đến bây giờ vẫn còn bần thần.

Đạp chết người truyền thừa ý chí của Viêm Hoa Đại Đế như vậy có được không?

- Lão sư qua đây với đồ nhi, có thứ tốt muốn cho ngài.

Lâm Phàm mới từ bên ngoài trở về, hắn gom góp được nhiều thứ, muốn chia sẻ với lão sư.

Thiên Tu gật đầu, chắc đồ nhi lại có thu hoạch gì ở bên ngoài.

Ngoài cửa sơn môn.

Thanh Oa ngồi xổm tại chỗ:

- Kỳ lạ, sao chưa thấy ai ra?

Lữ Khải Minh nóng ruột nóng gan:

- Có khi nào xảy ra chuyện gì rồi không?

Thanh Oa nói:

- Không, bản Oa có liên kết với hắn, mới nãy bị đứt một lúc rồi nối lại.

Thanh Oa không rõ tại sao nhiều lúc đứt lúc nối.

Các luyện đan đại sư cõng bọc hành lý ngoan ngoãn đứng phía sau:

- Oa Sư, chúng ta đi theo ngài!

Bọn họ chắc chắn đi theo Oa Sư, các trưởng lão đã bị biếm thì ở lại làm gì nữa.

Thanh Oa vui mừng gật đầu nói:

- Ừ, xem như các ngươi còn chút lương tâm.

Thiên Tu sơn phong.

Thiên Tu ngơ ngác nhìn một đống đồ trước mặt:

- Đồ nhi lấy mớ này từ đâu ra?

Có các loại đan dược, các loại công pháp, các loại thiên tài địa bảo.

- Là đồ nhi đi ra ngoài kiếm từ vùng đất mạo hiểm, lão sư nhìn xem có cái nào vừa mắt không.

Lâm Phàm không mấy hứng thú với chúng nó. Thiên tài địa bảo, các loại bảo bối đều vô dụng, hắn chỉ cần đấm một cú là được, nên không để chúng nó vào mắt.

Thiên Tu cẩn thận lật xem, có công pháp rất cần cho lão, sẽ giúp lão mở ra con đường tiếp theo.

Một số đan dược cũng không tệ.

Thiên Tu chọn lựa khác nhau, lão không khách khí với đồ nhi.

Đợi lão sư chọn lựa xong Lâm Phàm cất đồ vào, nghiêm túc nói:

- Lão sư, đồ nhi sắp đi.

Thiên Tu kinh ngạc hỏi:

- Đồ nhi mới về mà sao đi nữa?

Lâm Phàm bất đắc dĩ, không đi sao được?

Chuyện này làm Lâm Phàm có chút ý tưởng, phải chăm chỉ tăng tiến thực lực, không thể bung lụa mãi được. Hắn thì không có gì nhưng Viêm Hoa tông không giống hắn, gặp ai lợi hại đánh vào thì toi, hắn không thể mở vận rủi cuồn cuộn ngay trong tông, kết cuộc sẽ rất thê thảm.

Hơn nữa Lâm Phàm không muốn dựa vào vận rủi cuồn cuộn, va chạm lực lượng mới sướng nhất.

Lâm Phàm cảm giác tư duy của mình rất có thể còn ngừng lại ở vùng đất Nguyên Tổ, cộng thêm mấy buff đùa chết người không đền mạng khiến hắn hơi chây lười. Trải qua chuyện này làm hắn phát hiện phải tăng tiến thực lực.

Lâm Phàm nói:

- Lão sư, bể học vô bờ, không thể giẫm chân tại chỗ, đồ nhi cần nhìn tới trước.

Câu này nói rất hay, Thiên Tu vui mừng bảo:

- Đồ nhi có suy nghĩ như thế khiến vi sư rất vui. Đi đi, vi sư sẽ chống dậy tất cả cho đồ nhi, nhưng đừng tưởng rằng lần này vi sư hơi yếu khí thế, chẳng qua không muốn làm mất hòa khí thôi, hiểu chưa? Đôi khi phải lấy lý phục người.

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Vâng, lão sư nói đúng.

Không vạch lời nói dối, lão sư vui là tốt rồi, chuyện khác không quan trọng.

Lâm Phàm ra khỏi chỗ lão sư, đi Vô Địch phong một chuyến nhưng không thấy bóng người, chạy đi đâu hết rồi?

Lâm Phàm đi tới Đan Dược điện, bên trong trống không. Lâm Phàm đổ đống đan dược xuống đất, dán tờ giấy lên cửa.

[Trở về sửa sang đan dược.]

Lâm Phàm cảm giác đám người Vô Địch phong núp ngoài tông môn, hắn không thông báo với họ, cứ để họ trốn, chờ mệt sẽ tự trở về.

Lâm Phàm ẩn vào hư không lao đi phía xa.

Hắn muốn đi kiếm điểm, tăng cao thực lực, không thể trì trệ tại chỗ. Không có va chạm lực lượng thì cuộc đời trở nên nhàm chán.

Nghệ Thần cung.

Khi hai người mang xác sư muội trở về, nguyên cung điện rung rinh.

Bùm!

Hai người như đạn pháo bay ra từ cung điện, phun vòi máu.

Hai người vội bò dậy quỳ ngoài cung điện, không dám ngước đầu lên.

Chưởng giáo thấy nữ nhi bị người đánh ra nông nỗi này thì lửa cháy hừng hực, muốn đánh chết hai đệ tử kia cho rồi. Nhưng chưởng giáo cố kiềm nén, họ là đệ tử đỉnh cao của Nghệ Thần cung, giết rồi sẽ làm tông môn bị mất mát.

Một tiếng sấm nổ vang bên tai hai người:

- Tra cho ta!

Hai người hết hồn, mặt không chút máu, không dám hó hé.

- Vâng thưa chưởng giáo!

Hai người nhanh chóng rời đi.

Bọn họ hận chết tiểu tử kia, nếu không tại hắn thì chuyện này đã không xảy ra.

Trước một vùng đất mạo hiểm.

Lâm Phàm đáp xuống, bước vào trong. Mục đích hắn đến đây rất đơn giản, đó là giết yêu thú.

Lần này ra tông mục đích chính là tích lũy điểm, thăng cấp công pháp, tuyệt đối không bung lụa nữa, ai bung lụa kẻ đó là cún.

Huyền Không giáo, Bắc Sơn phủ, Thông Thiên tháp, Nghệ Thần cung . . . quấy rầy tông môn hơi nhiều.

Nếu bị người phát hiện chỗ Viêm Hoa tông thì hơi rắc rối.

Nên phải nhanh chóng tăng thực lực.

Trong vùng đất mạo hiểm truyền ra tiếng gầm giận dữ, bầy yêu thú cực kỳ tức giận với sinh linh nghênh ngang xông vào.

Nhưng trước lực lượng tuyệt đối của sinh linh, từng con yêu thú hét thảm.

Cảnh tượng vô cùng thảm thương diễn ra.

Chương 651: Nếu ngươi đâm chết còn có thể báo thù cho ngươi

Qua thật lâu sau.

Một bóng người bước ra khỏi lối vào vùng đất mạo hiểm đen nhánh.

Lâm Phàm lo tập trung tu luyện, tuy Thần cảnh đủ mạnh nhưng chưa đủ. Một mình lưu lạc thì sức mạnh nhiêu đó đủ rồi, nhưng người sau lưng hắn hơi bị nhiều, không thể khinh thường.

- Vùng đất mạo hiểm sau khi vực ngoại giới dung hợp không tệ, hơn năm mươi vạn điểm dù không nhiều nhưng có ưu thế về số lượng.

Vùng đất mạo hiểm này không được tốt lắm, xem như bình thường, bên trong không có yêu thú quá mạnh. Nếu có yêu thú cường đại thì Lâm Phàm không thể đơn giản san bằng như vậy.

Lâm Phàm ngẫm lại cái gọi là Hắc Thiên tộc muốn cai quản vực này, cho các đại tông môn một tháng suy nghĩ.

Lâm Phàm tỏ vẻ bất đắc dĩ, quả nhiên nguy hiểm, ngươi không đi tìm người ta nhưng người ta sẽ đến tìm ngươi. Ngẫm lại nếu thực lực không mạnh thì tiêu rồi.

- Đi chỗ tiếp theo thôi, thiếu điểm đúng là phiền.

Cánh mũi mấp máy tìm nguồn mùi hương, Lâm Phàm ẩn vào hư không biến mất.

Mấy ngày sau.

Lâm Phàm một đường san bằng, rừng rậm, vùng đất mạo hiểm, không chỗ nào thoát khỏi bàn tay ác của hắn, vô số yêu thú bị giết, cũng gặp yêu thú cực kỳ hung ác. Những yêu thú đó to như núi nhỏ, rống một tiếng như sấm nổ, nếu không phải tu vi của Lâm Phàm cao thì màng tai đã bị điếc.

Lâm Phàm đứng trong rừng rậm, siết chặt nắm tay đấm thủng đầu một con yêu thú, máu nhỏ tí tách.

- Có vẻ đã cách Viêm Hoa tông hơi xa, tổng thể thực lực yêu thú tăng lên, có khi gặp yêu thú Thần cảnh.

Lâm Phàm xem điểm, cố gắng một thời gian không uổng phí, nói không bung lụa thì chắc chắn không bung lụa, lo vùi đầu kiếm điểm.

Điểm: 8245000.

Số điểm này là mồ hôi và máu của hắn, là hắn cực kỳ khổ vất vả từng đám kiếm được, nếu không có ý chí mạnh thì đã không kiên trì nổi.

Tăng Thủy Ma Kinh lên đến đệ tứ trọng, nội tình đã đủ.

Trong khi Lâm Phàm chuẩn bị thăng cấp thì nghe tiếng kêu từ xa.

- Cứu mạng! Ai cứu ta với!

- Nữ nhân?

Nghe tiếng kêu, phản ứng đầu tiên trong óc Lâm Phàm là âm thanh đến từ nữ nhân.

Không sai được, âm điệu hoàn toàn đúng.

Năm ngón tay bất giác co lại rồi nhanh chóng thả lỏng, sao mình có suy nghĩ như vậy chứ, bậy quá, bậy hết sức.

Lâm Phàm bay lên, đạp trên cành cây, hắn muốn xem tình huống gì.

Một nữ nhân xinh đẹp áo không đủ che thân, nửa che nửa không đang hoảng loạn chạy trốn, có lẽ không phải chạy trốn mà là chạy chậm.

Ba nam nhân hung tợn rượt theo sau, cơ bắp cuồn cuộn, mặt hơi xấu, các cặp mắt xanh ngắt dường như khao khát nữ nhân chạy chậm đằng trước.

Nữ nhân bỗng vấp ngã, tội nghiệp nức nở:

- Đừng qua đây, các ngươi đừng qua đây!

Lâm Phàm ngồi xổm trên cây, quan sát kỹ. Ba nam nhân kia phỏng chừng là Thần cảnh, nhưng thực lực của nữ nhân thì hắn không nhìn thấu.

Có lẽ nàng không có tu vi, hoặc rất mạnh nên mới không thể xem thấu.

Nữ nhân kinh hoàng đáng thương van xin:

- Đừng, đừng mà!

Nàng càng như vậy càng kích thích dục vọng hừng hực trong ba nam nhân vạm vỡ.

Đây là lúc anh hùng cứu mỹ nhân!

Lâm Phàm cảm thán, hắn tu luyện đến bây giờ một đường đi tới một đường đập chết, đấm nát, chưa từng gặp cảnh anh hùng cứu mỹ, giờ gặp phải làm hắn vô cùng cảm thán.

Đây là cảnh tượng vô số thiếu niên thầm mơ ước.

Nhưng đáng tiếc, yên lặng xem kịch thôi.

- Đừng!

- Các ngươi đừng đụng vào ta!

- Ai tới cứu ta với!

Nữ nhân tội nghiệp kêu la, khuôn mặt yêu kiều động lòng người, hễ là nam nhân trông thấy sẽ nổi lòng hiệp nghĩa, rút dao xông ra, giận dữ quát một tiếng:

- Dừng tay!

Rồi mới chính thức kéo màn lên trình diễn.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Lâm Phàm nhìn mà bực, tay của đám nam nhân kia bị bệnh gì sao, lột bộ đồ thôi mà chậm rì, lề mề quá.

Nữ nhân tội nghiệp sớm chú ý thấy Lâm Phàm, nhưng đối phương luôn ngồi trên cây lẳng lặng xem, làm nàng rất hoang mang.

Nàng bỗng nảy ra một ý.

- A! Dù ta chết cũng không thể bị các ngươi vũ nhục!

Không biết nữ nhân lấy đâu ra sức đẩy ba nam nhân vạm vỡ ra,

đụng người vào cây cổ.

Lâm Phàm thầm la không thể nào, giống như trong phim truyền hình kiếp trước hắn đã xem, nữ phụ số hai bị tiểu quỷ tử xxoo, chơi đã đời rồi nữ phụ hai chân bật lên đá bay kẻ đè lên người nàng.

- Hơi vô lý, không lẽ trong vô hình cần rót năng lượng chính nghĩa vào mới phục hồi máu sống lại?

Lâm Phàm tràn đầy nghi ngờ, còn về nữ nhân đập đầu vào cây thì kệ nàng ta.

Nữ nhân tuyệt vọng, thật sự đụng đầu vào cây cổ, nhưng nàng đột nhiên nhìn lên Lâm Phàm ngồi xổm trên nhánh cây.

Nữ nhân tràn ngập hy vọng hét lên:

- Công tử cứu ta với!

Ba nam nhân vạm vỡ hùng hổ chộp nữ nhân, khi nghe nàng kêu cứu thì dừng bước, nhìn Lâm Phàm:

- Tiểu tử, ngươi là ai? Muốn ngăn cản chúng ta sao?

Lâm Phàm xua tay:

- Không ngăn cản, các ngươi tiếp tục, nhưng làm ơn cởi đồ mau chút được không? Hơi lề mề, một lớp áo mà các ngươi cởi ít nhất một phút chưa ra, hơi bị chậm.

Ba nam nhân vạm vỡ nghe thế tức giận gầm rống, bay thẳng tới chém Lâm Phàm.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Ài, phiền phức, nhưng có điểm thì không thể lãng phí.

Ba nam nhân này khá mạnh, đánh ra một đấm cát bay đá chạy, cây cối bốn phía kêu rào rào.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua, lấy Lang Nha Bổng ra, lắc cổ tay đánh về phía ba người.

Bốp!

Vang tiếng hét thảm, thịt rơi đầy đất.

Lang Nha Bổng qua tay lão sư luyện chế lại, gai nhọn đều là răng của thực vật kia, rất bén.

Hai nam nhân còn sống thấy thế ngây người, bọn họ biết rõ thực lực của mình, tu vi Thần cảnh, nhưng tiểu tử trước mắt cầm vũ khí đập một cú gục một người, làm bọn họ kinh hoàng.

Nhưng bọn họ nghĩ đến nữ nhân kia đành cắn răng, người phát ra tia sáng đen, quát lớn xông về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm bình tĩnh giơ Lang Nha Bổng lên, lắc cổ tay, trong Thần cảnh thì hắn mạnh nhất. Hắn không thèm để hai nam nhân này vào mắt, giải quyết gọn gàng.

Phụt!

Máu phun ra, mũi nhọn đâm thủng thân thể hai người, sau đó gậy đập xuống đất, mặt đất rung ring.

- Giải quyết!

Mỗi người có bốn đến sáu vạn điểm, đại biểu cho mạnh yếu.

Làm Lâm Phàm thắc mắc là vực ngoại giới dung hợp, cường giả như mây nhưng không thể nào đi đâu cũng gặp cường giả Thần cảnh.

Hơn nữa ngươi có tin không, ba cường giả Thần cảnh muốn hiếp một nữ nhân mà lề mề đến vậy, người trong óc có phân mới tin điều này.

Đầu óc của hắn không ngốc.

Lâm Phàm cúi đầu xem, không có trữ vật giới chỉ, ba kẻ nghèo.

Nữ nhân thấy cảnh đó khóe môi co giật, ba người chết quá kinh dị, máu thịt bầy nhầy, dù là người quen cũng không nhận ra ba người.

Nữ nhân không đụng đầu vào cây cổ, mỉm cười hiền nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm bước tới gần, hắn muốn nghiên cứu xem nữ nhân là người thế nào.

Khi Lâm Phàm tới gần, nữ nhân khom người:

- Tiểu nữ . . .

Bốp!

Nữ nhân chưa nói hết câu bỗng lồi mắt ra, mặt vặn vẹo trắng bệch, người đập vào cây cổ. Cây thô mấy thước rắc một tiếng vỡ ra.

Nữ nhân cong người hộc búng máu.

Lâm Phàm bước tới túm tóc nàng xách lên, dí người nàng sát cây cổ:

- Ngươi muốn làm gì?

Khoang miệng nữ nhân đọng máu đỏ, lắp bắp:

- Sao công tử . . . làm vậy?

Lâm Phàm co nắm tay đấm vào bụng nữ nhân.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Ngươi nghĩ bản phong chủ ngốc à? Nơi này núi hoang rừng vắng, không biết là chỗ khỉ ho cò gáy gì, nhưng ba tên kia là Thần cảnh, bắt ngươi nửa ngày, lột đồ hết nửa ngày, không lẽ áo của ngươi nạm vàng? Nếu ngươi đụng đầu chết trên cây cổ còn làm bản phong chủ tin chuyện này không có âm mưu gì, cuối cùng sẽ báo thù cho ngươi, nhưng không ngờ . . . đáng tiếc.

Lâm Phàm không hiểu vì sao hay có người thử thách trí tuệ của hắn, nhìn hắn ngốc lắm sao? Khiến mọi người đều muốn thử thách hắn?

Nữ nhân ngạc nhiên, sau đó nhe răng cười nói:

- Không ngờ đụng phải đá cứng, ha ha ha ha ha ha!

- Cười cái đầu ngươi!

Lâm Phàm túm gáy đối phương giộng mặt vào cây cổ, cây vỡ ra.

Tiếng cười của nữ nhân vẫn không ngớt, cười rất là càn rỡ.

- Tiểu công tử, ngươi giỏi lắm, nhưng mà . . .

Xoẹt!

Lưng áo của nữ nhân rách, hai cánh tay thò ra, cánh tay màu xanh đen. Mặt nàng dần thay đổi, ba con mắt trợn tròn trông dữ tợn khủng bố.

Răng rắc!

Cổ xoay tròn, từ mặt hướng cây cổ giờ quay qua nhìn thẳng Lâm Phàm, há mồm máu, cục lửa đen thui tụ trong khoang miệng rồi phun vào mặt hắn.

Lâm Phàm nhanh tay lấy Lang Nha Bổng ra nhét vào miệng đối phương, chặn lại không cho phun lửa.

Lửa đen phun ra từ tai, mũi, mắt của đối phương.

Nữ nhân bị Lang Nha Bổng nhét đầy miệng chỉ có thể phát ra tiếng ú ớ:

- U u!

- Ghê tởm chết mất, làm bẩn Lang Nha Bổng của ta!

Lâm Phàm lùi lại, rút Lang Nha Bổng ra chà dưới đất, lau khô nước miếng dính trên gậy.

- Hắc Thiên tộc?

Lâm Phàm đã thấy loại sinh vật này, là chủng tộc muốn cai quản giới vực này.

Bộ dạng hơi xấu, hơn nữa Hắc Thiên tộc trước mắt chắc là nữ giới, trước ngực có hai gò núi bao trong sắt cứng chứng minh điều đó.

Lâm Phàm nói:

- Bản phong chủ đã hiểu tại sao Hắc Thiên tộc các ngươi đưa ra yêu cầu kỳ lạ vậy, đòi một vạn thiếu nữ, xem ra là vì cùng tộc xấu quá không ăn nổi.

- Tiểu tử, ta muốn ăn ngươi!

Thân hình của nữ nhân thay đổi, không thon thả nữa mà dần cao lên, bề mặt xanh đen khiến người nhìn khó chịu.

Chương 652: Còn bung lụa nữa là làm cún, múa lụa như cún!

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

- Chắc là Truyền Kỳ cảnh.

Lâm Phàm có thể tùy thời vào cảnh giới này, hắn cũng rất muốn xem cảnh giới này là như thế nào.

Mắt Lâm Phàm lấp lóe tia vui sướng:

- Rất tốt, trước tiên xem thử thực lực của ngươi như thế nào!

Hai chân đạp mạnh, rầm một tiếng đất nứt, Lâm Phàm biến mất tại chỗ, khi lại xuất hiện thì đã ở trước mặt Hắc Thiên Thần hai tay, Lang Nha Bổng đập xuống, không khí phát ra tiếng nổ.

Keng!

Hỏa hoa tung tóe, Hắc Thiên Thần hai tay giơ đao hình trăng khuyết va chạm với Lang Nha Bổng, thành công cản lại.

Sức lực hơi mạnh nhưng hắn còn đấu được.

Hắc Thiên Thần hai tay tung nắm đấm, Lâm Phàm không né, nếu chiến đấu mà né tránh thì đánh làm gì nữa.

Bốp!

Một đấm trúng thịt, máu phun ra, nắm đấm của đối phương hơi bị cứng.

- Nào, chúng ta tổn thương nhau đi!

Lâm Phàm không chút e ngại, siết chặt nắm tay đánh trả Hắc Thiên Thần hai tay.

Nhưng Hắc Thiên Thần hai tay sẽ không đánh bừa với Lâm

Phàm, ánh sáng xanh đen chợt lóe, nàng như đại bàng giương cánh lùi nhanh ra sau.

Hắc Thiên Thần hai tay âm trầm cười:

- He he, tiểu tử, chút nữa ngươi sẽ vào bụng của ta.

Nàng liếm ngón tay dính máu, vẻ mặt hưởng thụ:

- Không tệ, vị rất ngon, máu của ngươi làm ta sôi trào máu nóng.

- Thật là biến thái.

Từ sau khi vực ngoại giới dung hợp Lâm Phàm càng lúc càng thấy nhiều biến thái, lúc trước Nhật Chiếu tông đã đủ biến thái, nhưng giờ mới thấy Hắc Thiên tộc siêu biến thái, rất đáng sợ.

Khi Lang Nha Bổng đập xuống Hắc Thiên Thần hai tay mới sử dụng vũ khí, gặp cường địch thì mới dùng nắm đấm chiến đấu.

Lâm Phàm đứng yên, thân hình biến lớn, rồng máu vòng quanh in dấu sau lưng hắn. Cảm giác công pháp mở ra hết khiến người sướng nhất.

Hắc Thiên Thần hai tay điên cuồng rít gào, răng va lách cách phát ra tiếng giòn vang:

- Thần cảnh chỉ là Thần cảnh, tiểu tử, ta là Truyền Kỳ! Đó là cảnh giới mà ngươi vĩnh viễn không trèo lên được!

Lâm Phàm liếc xéo, không thèm trả lời. Nếu không phải hắn muốn cảm nhận chiến đấu sôi trào thì đã không dây dưa với đối phương đến bây giờ.

Bùm một tiếng hắn lại biến mất.

'Thủy Ma Già Thiên'!

Người Lâm Phàm phát ra ma khí vô tận, bàn tay co thành nắm đấm đánh về phía đối phương.

Đây là đặc tính khi Thủy Ma Kinh thăng cấp lên đệ tam trọng.

Binh!

Hắc Thiên Thần hai tay bị đánh trúng bụng, lực lượng xuyên qua, nàng bay lên cao văng ra sau, đụng gãy mấy cây cổ, khu rừng trở nên

ầm ĩ.

Vô số chim đập cánh bay xa.

Lâm Phàm siết chặt ngón tay, cảm nhận lực lượng trong người gầm rống liên tục như sóng triều vỗ:

- Mạnh quá!

Uy lực chiêu thức của Thủy Ma Kinh bị Lâm Phàm làm yếu một nửa, nếu có ma thai rồi bộc phát ra hiệu ứng đặc sắc thì uy lực không chỉ có bấy nhiêu.

Nhưng Lâm Phàm không cần mấy thứ đó, lực lượng mới là gốc rễ.

Lâm Phàm nhe răng cười:

- Này, đừng khiến bản phong chủ quá thất vọng!

Lâm Phàm cảm nhận được cảnh giới của đối phương tuy là Truyền Kỳ cảnh nhưng tuyệt đối chưa lên đỉnh, yếu ớt nhiều. Tuy nhiên đỡ được một đấm của hắn thì thực lực của đối phương không yếu.

Chợt vang tiếng rít gào:

- A!

Hắc Thiên Thần hai tay nổi khùng ngửa đầu gầm rú, tuy là giống cái nhưng khi khùng lên thì hung hãn như trai.

- Tiểu tử, ngươi đã chọc giận ta hoàn toàn!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Âm thanh như trống vỗ vang lên, hai lồng chụp trước ngực đối phương vỡ ra.

Lâm Phàm không muốn nhìn, rất cay mắt, muốn dùng nó làm đòn tấn công sao?

Khí thế kinh khủng ập đến, xung lực mạnh mẽ khuếch tán bốn phương tám hướng, cơn bão lực lượng bao phủ đối phương.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua, không muốn bình luận, rất gai mắt, nhưng hết cách, đối phương bắt buộc hắn nhìn.

- Nếu đẹp một chút thì còn miễn cưỡng thích ứng, nhưng màu xanh đen thật khiến người không chịu nổi!

Lâm Phàm không muốn lên Truyền Kỳ cảnh, định đấu cứng với đối phương bằng Thần cảnh để coi mình có thể đánh tới trình độ nào. Nhưng nay xem ra hắn đã đánh giá năng lực chịu đựng của mình quá cao.

Mắt Hắc Thiên Thần hai tay tóe lửa, thân hình dữ tợn mà tà tính:

- Tiểu tử, ta muốn bẻ gãy cổ của ngươi, ăn từng miếng!

Lâm Phàm mặc niệm:

- Thăng cấp!

[Tiêu hao tám trăm vạn điểm.

Thủy Ma Kinh (đệ tứ trọng)

Đặc tính: Ma thai (chết), thần thông Thủy Ma (chết), Thủy Ma Già Thiên.]

Không xuất hiện đặc tính mới, nhưng lực lượng kinh khủng tích súc trong người Lâm Phàm, lực lượng hùng hồn bộc phát ra ngoài.

Lực lượng đó làm mặt đất tan vỡ, cây cối ngã đổ, thiên địa tối tăm.

Hắc Thiên Thần hai tay kinh sợ:

- Lực lượng này . . .!

Hắc Thiên Thần hai tay vốn định một hơi nuốt trọn tiểu tử này, không ngờ xảy ra chuyện như vậy, lực lượng thổi quét làm nàng kinh hoàng.

Răng rắc!

Có tiếng nứt vỡ.

Da Lâm Phàm không ngừng nứt ra, vết thương tỏa sáng, đây là biểu hiện nội tình trong người tràn đầy, nhưng Lâm Phàm tạm thời không gấp, muốn chờ khoảnh khắc nội tình tràn ra mới tăng tu vi.

- Vẫn chưa đủ, còn có thể chứa nhiều nội tình hơn.

Trán rịn mồ hôi, Lâm Phàm cắn răng chịu đựng, tùy tiện đột phá không phải phong cách của hắn.

Tình hình trong người Lâm Phàm cực kỳ cuồng bạo, Thủy Ma Kinh đệ tứ trọng sinh ra lực lượng quá mênh mông, đã vượt qua cực hạn rất nhiều. Nhưng Lâm Phàm muốn nuốt nhiều lực lượng hơn nữa, chất chứa nội tình càng tràn đầy.

Lâm Phàm cảm giác hơi khó chịu đựng, cứ tiếp tục thế này thì cơ thể sẽ hoàn toàn tan vỡ, mất nhiều hơn được.

Lâm Phàm mặc niệm:

- Thăng cấp!

[Tu vi: Truyền Kỳ cảnh.]

Lâm Phàm vụt ngẩng đầu, mái tóc dài bay rối, cột sáng lực lượng bao bọc người hắn bắn lên trời.

Sấm sét bủa giăng, trái tim lực lượng xoay tính hút pháp tắc lực lượng trong không trung.

Người ta lĩnh ngộ nhiều loại pháp tắc nhưng Lâm Phàm chỉ cần pháp tắc lực lượng, không muốn cái khác.

Lâm Phàm gầm rống:

- A!

Cột sáng khuếch tán, mặt đất không chịu nổi lực lượng đã tan vỡ, Lâm Phàm cảm giác lực lượng của mình rất hùng hồn, mạnh hơn lúc là Thần cảnh rất nhiều.

Loại cảm giác này rất sướng.

Xèo xèo!

Tiếng dòng điện va chạm.

Một tia chớp tách ra khỏi người Lâm Phàm, quấn quanh hắn từ đầu đến chân, lấp lóe đì đùng.

Năm ngón tay co lại, hắn cảm giác lực lượng cực kỳ hùng hậu, mười người, trăm người cũ của hắn không đánh lại hắn bây giờ, lực lượng này có uy lực hủy thiên diệt địa.

Hắc Thiên Thần hai tay kinh sợ, con ngươi co rút:

- Ngươi . . .!

Hắc Thiên Thần hai tay chưa từng thấy có ai đột phá khi chiến đấu, nhưng nàng biết thiên tài thật sự có năng lực đó, không ngờ mình gặp phải thiên tài như vậy.

Lâm Phàm cười khẽ:

- Ha!

Khi nụ cười nở là lúc hắn biến mất.

Ban đầu Hắc Thiên Thần hai tay còn thấy rõ thân hình đối phương, bây giờ không thấy góc áo, khi nàng phản ứng lại thì tiểu tử đó đã đứng trước mặt.

- Muốn chết!

Hắc Thiên Thần hai tay hết hồn, tạt chén máu ra. Trong chén đựng máu sôi sục như sóng máu cuộn trào.

Lâm Phàm đấm mạnh vào chén máu, chén vỡ ra, lực lượng xuyên qua chấn vỡ nguyên cánh tay của đối phương.

Bộp!

Cánh tay nhanh như tia chớp kẹp cổ đối phương, Lâm Phàm hỏi:

- Hắc Thiên tộc ở đâu?

Tăng cảnh giới làm lòng tự mãn trong Lâm Phàm trướng lên. Khi bung lụa là cún, khi múa lụa thì như cún, ngẫm lại thật kinh khủng.

Hắc Thiên Thần hai tay hét lên, mắt tóe lửa, không tin được. Nàng không ngờ tiểu tử này mạnh đến thế, rõ ràng lúc trước yếu xìu mà sao bỗng nhiên biến thành như vậy?

Khi nghe đối phương hỏi Hắc Thiên tộc ở đâu thì Hắc Thiên Thần hai tay nảy ra một ý.

Hắn nghĩ đã có thực lực vô pháp vô thiên, muốn đi quậy Hắc Thiên tộc? Nếu đúng vậy thì nàng có thể chiều ý đối phương, cho hắn đi Hắc Thiên tộc chịu chết.

Hắc Thiên Thần hai tay lạnh lùng nói:

- Ở phía tây, nếu ngươi muốn trao đổi thì mang ta đi.

Ở phía tây?

Lâm Phàm có ý nghĩ của mình, Hắc Thiên tộc tàn nhẫn như vậy, hắn nên đến đập phá, dù biết không đánh lại cũng chẳng sao, hắn không sợ.

Lâm Phàm giơ tay lên đánh vào người Hắc Thiên Thần hai tay.

Đầu của Hắc Thiên Thần hai tay lìa khỏi cổ, xoay như con quay văng ra xa.

Hắn tháo trữ vật giới chỉ trên ngón tay Hắc Thiên Thần hai tay xuống, xem như vật phẩm thắng sau cuộc chiến.

Lâm Phàm bay lên hướng tới phía tây, hắn muốn đi xem Hắc Thiên tộc như thế nào mà vênh váo như thế, làm hắn rất thích.

Lâm Phàm phát hiện chỉ cần chăm chỉ tu luyện thì thực lực tăng nhanh thần tốc.

Trèo đèo lội suối, vượt non qua kênh.

Lâm Phàm phát hiện khí thế như ẩn như hiện từ phía xa, hắn không tiến lên, đứng nhìn từ xa, chỗ kia chắc là Hắc Thiên tộc.

Một giọt máu nhỏ xuống đá núi sau đó hóa thành luồng sáng bắn đi.

Lâm Phàm muốn đi chơi với Hắc Thiên tộc, còn về có thể đã ghiền hay không phải xem đối phương có nể mặt không.

Ngọn núi không quá hoang vắng, cây xanh kéo dài, phong cảnh rất đẹp. Ở thung lũng dựng đầy kiến trúc cổ kính, nhưng mùi máu nồng nặc phát tán trên trời.

Một Hắc Thiên tộc kéo lê xác chết trên tảng đá to, đó là một xác nữ, lồng ngực đã bị đào rỗng, khí quan bên trong đều mất.

Nữ nhân trần truồng, cái chết rất thảm, mắt mở to chết không nhắm mắt.

Hắc Thiên Thần hai tay này ném xác vào một hố sâu lớn.

Trong hố sâu có một cây cổ to chọc trời, đầu lâu chất đầy quanh rễ cây, trên mỗi nhánh cây treo một cái xác, tứ chi rũ xuống, đã chết

từ lâu.

Trên cây cổ có hoa văn đỏ, xác chết treo trên nhánh cây biến đổi từng giây từng phút, hình như bị nhánh cây hút máu trong người.

Phía cuối nhánh cây treo vài trái cây, ngọn cây cổ có một trái cây khác với những trái khác, có màu lam nhạt, hơi nhạt màu nhưng mỗi giây càng đậm hơn.

Hắc Thiên Thần hai tay nhìn trái cây trên cây cổ, hưng phấn nói:

- Cần nhiều nữ nhân hơn!

Hắc Thiên Thần hai tay quay về đường cũ, bỗng thấy một bóng đen to dần, y ngửa đầu lên, con ngươi co rút.

Rầm!

Lâm Phàm rớt xuống, giẫm lên Hắc Thiên Thần, đạp nát bấy.

Chương 653: Hôm nay chơi tới bến với các ngươi

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói:

- Vị trí đáp hơi kỳ.

Hắn đã đạp chết đối phương, bên chân đầy máu.

Doong doong doong!

Hắc Thiên tộc gióng lên âm thanh nhắc nhở có kẻ địch xâm nhập.

Khi Lâm Phàm chưa đáp xuống đã bị Hắc Thiên tộc phát hiện, bọn họ kinh ngạc đến ngây người, không có kẻ dám can đảm không thông báo trực tiếp đáp xuống.

Rầm rập!

Tiếng bước chân dày đặc truyền đến, rất nhanh, một đám Hắc Thiên Thần hùng hổ bao vây Lâm Phàm.

Trong mắt của họ lấp lóe tia hung dữ, mỗi con Hắc Thiên Thần bề ngoài giống nhau, đều rất hung tàn, ánh mắt nhìn Lâm Phàm như xem con mồi.

Một con Hắc Thiên Thần bốn cánh tay đi ra:

- Tránh ra!

Các Hắc Thiên Thần nhường đường, rất kính sợ Hắc Thiên Thần bốn cánh tay này. Chúng kính sợ giây lát rồi cùng nhìn Lâm Phàm.

Hắc Thiên Thần bốn tay hỏi:

- Ngươi là ai?

Có kẻ địch xâm nhập, Hắc Thiên Thần bốn tay còn tưởng là tông môn mắt mù nào to gan khiêu khích Hắc Thiên tộc bọn họ. Nhưng khi thấy người đến thì Hắc Thiên Thần bốn tay bật cười, có một người mà dám đến quậy, đúng là muốn chết.

- Tùy tiện xem, tiện tay giết một chút.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua, Hắc Thiên tộc không đông nhưng khí thế không yếu, có điều hắn không sợ.

Lâm Phàm nhìn cái đầu dưới chân mình, hắn xách lên, thả tay ra đánh mạnh, đầu bay nhanh về phía Hắc Thiên Thần bốn tay.

Hắc Thiên Thần bốn tay giơ tay đấm nát cái đầu:

- Láo xược!

Bốn cánh tay thô cuồng bạo ngược, cầm vũ khí bén, Hắc Thiên Thần nói:

- Tiểu tử, hãy xem ta trấn áp ngươi, đánh bầm mình!

Hắc Thiên Thần bốn tay xé gió lao đến, tốc độ siêu mau, mạnh hơn con Hắc Thiên Thần ban đầu nhiều.

Lâm Phàm nói nhỏ:

- Bản phong chủ có thể thấy thân hình của nó.

Lâm Phàm lấy tế đàn bị hắn nhổ tận gốc ra khỏi trữ vật giới chỉ, đập thẳng vào đối phương:

- Đập chết ngươi!

Trọng lượng của tế đàn phi phàm, khi Lâm Phàm ở Thần cảnh không nâng lên nổi, vào Truyền Kỳ cảnh rồi thì nâng dễ như xách Lang Nha Bổng.

Khi Lâm Phàm bước vào Truyền Kỳ cảnh đã ở cảnh giới đỉnh nhất, có thể diệt gọn cùng đẳng cấp trong một nốt nhạc.

Hắc Thiên Thần bốn tay giật mình kêu lên:

- Cái gì?

Đột nhiên một tế đàn to đập vào mặt, nhưng Hắc Thiên Thần bốn tay không kinh hoàng, giơ tay lên ném cây búa sắt đi.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tế đàn va chạm với búa sắt bộc phát ra xung lực khủng bố. Đám Hắc Thiên Thần đứng gần bị hất lộn nhào, thân thể bị xung lực đánh trúng vô cùng đau đớn.

Cộp cộp!

Hắc Thiên Thần bốn tay lùi nhanh, một tay đau nhức, kinh sợ nhìn Lâm Phàm:

- Lực lượng quá lớn!

Lực lượng của tiểu tử này lớn kinh dị, hắn nâng tế đàn trực tiếp đập tới làm Hắc Thiên Thần bốn tay không chịu nổi.

Sau đó xảy ra chuyện làm Hắc Thiên Thần bốn tay tức giận, tiểu tử kia nâng tế đàn ném vào cùng tộc của nó.

Hắc Thiên Thần bốn tay nổi giận, tiếng gầm rung trời, xông thẳng vào:

- Tiểu tử, ngươi tìm cái chết!

Đám Hắc Thiên Thần hai tay vây xem hết hồn, khi phản ứng lại thì tế đàn đã rơi xuống, đập bẹp đám Hắc Thiên Thần.

- Ưm, hơi tiếc, không ngờ có cả Địa Cương, Thiên Cương. Nhưng cũng không tệ, có Thần cảnh.

Lâm Phàm cảm giác mình được lợi, hắn là hóa thân của chính nghĩa, có sứ mạng bảo vệ hòa bình thế gian.

Hắc Thiên tộc cực kỳ càn rỡ, bắt các tông thần phục, còn phải dâng một vạn thiếu nữ lên. Bọn chúng không biết thời đại đã thay đổi sao? Nam nhiều nữ thiếu, nếu cho đám Hắc Thiên Thần hết thì những người khác biết làm sao?

Người không quý trọng hòa bình như vậy phải nhận sự chế tài từ đại biểu chính nghĩa là hắn.

Hắc Thiên Thần vốn không e ngại Lâm Phàm đều co cẳng chạy:

- Chạy mau, tên này rất mạnh, chúng ta không đánh lại!

Bọn họ không ngờ tiểu tử này mạnh mẽ như vậy, quá khủng bố.

Tế đàn đập xuống sẽ chết người.

Lâm Phàm đánh trúng mục tiêu không đuổi theo nữa, hắn nhanh chóng đến trước một tòa kiến trúc, giơ tế đàn lên đập điên cuồng. Kiến trúc sụp đổ thành đống đổ nát.

Hắc Thiên Thần bốn tay nổi giận:

- A! Tiểu tử giỏi, to gan đến Hắc Thiên tộc gây sự, không ai có thể cứu ngươi!

Hắc Thiên Thần bốn tay hóa thành luồng sáng đen, bốn cánh tay cầm binh khí tỏa ánh sáng lạnh lẽo chém tới.

- Người không yêu hòa bình đều phải nhận trừng phạt!

Lâm Phàm giơ tế đàn lên ném ngược lại.

Tế đàn rất lớn, phạm vi bao trùm quá rộng, khiến Hắc Thiên Thần bốn tay khó tìm góc độ chém giết tiểu tử này.

Hắc Thiên Thần bốn tay nổi giận:

- Cứ chém đại!

Bốn cánh tay vung lên, vũ khí đánh vào tế đàn.

Rầm!

Lâm Phàm lùi lại, ổn định thân hình.

Đối phương rất mạnh, chắc là Đại Thánh Cảnh.

Hai cánh tay là cảnh giới dưới Truyền Kỳ cảnh, có vẻ đột phá đến Đại Thánh Cảnh sẽ biến đổi, Hắc Thiên tộc thú vị thật.

Hắc Thiên Thần bốn tay quê quá hóa giận, vì sao tế đàn này cứng rắn quá vậy, y đánh hết sức mà không đập bể được.

Chợt một tiếng quát tức giận vang lên:

- Hừ! Truyền Kỳ cảnh tầm thường mà không hạ được, ngươi quá vô dụng!

Một Hắc Thiên Thần bốn tay từ xa lạnh lùng trừng Lâm Phàm.

Cáp Già lạnh băng nói:

- Cổ Nhĩ, ngươi nói nhảm làm gì? Mau bắt lấy đối phương!

Cáp Già phát hiện tiểu tử này rất là âm hiểm, trừ phi cần thiết mới đánh với gã, còn lại chỉ lo hủy diệt kiến trúc và giết Hắc Thiên Thần hai tay.

Đây là lãnh địa của họ, hắn giết cùng tộc của họ, hoàn toàn coi khinh bọn họ.

Hai luồng sáng đen bắn về phía Lâm Phàm.

Hắn cất tế đàn, quát lớn, lực lượng thiêu đốt, tóc dài bay rối, hắn va chạm với hai Hắc Thiên Thần.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Hư không nổ tung, ba loại ánh sáng liên tục va chạm, thiên địa không ngừng rung rinh.

Đám Hắc Thiên Thần hai tay vốn có miệng rộng nhưng lúc này càng há to, chúng chưa từng gặp chuyện như vậy. Có người tới Hắc Thiên tộc gây sự, còn giết nhiều cùng tộc, thật là cả gan làm loạn.

Nhưng trùng kích cuồng bạo ập đến, bọn chúng khó thể ngăn cản. Đây là uy thế bộc phát ra trong trận chiến giữa Truyền Kỳ và Đại Thánh.

Hắc Thiên Thần Cổ Nhĩ hét to một tiếng:

- Chết đi!

Bàn tay Cổ Nhĩ ngưng tụ ánh sáng chói mắt hình thành lưỡi dao phát ra hơi thở lạnh lẽo, sau đó chém mạnh xuống không khí, phập một tiếng chém vào vai Lâm Phàm.

Máu tuôn như suối, tay trái Lâm Phàm chộp sống dao, xoay người, lưỡi dao cắt đứt thịt, mặt hắn không biểu tình khoảnh khắc áp sát trước mặt Cổ Nhĩ, năm ngón tay thành đao đâm vào cổ đối phương.

Cổ Nhĩ tức giận quát:

- Muốn chết!

Cổ Nhĩ không ngờ tiểu tử này hung tàn như thế, bị thương cỡ đó mà vẫn chịu đựng được. Cổ Nhĩ ngẹo cổ, ba cánh tay còn lại đánh mạnh vào ngực Lâm Phàm, ánh sáng bắn ra bao phủ hắn.

Lâm Phàm cười hưng phấn nói:

- Khá lợi hại, trận chiến này đấu rất sướng!

Lâm Phàm bị đấm rơi vào phế tích, hơi thở tán đi, chết tươi.

Cáp Già cười tàn nhẫn:

- Cổ Nhĩ, tiểu tử này bị ngươi đánh chết, lẽ ra nên giữ lại hành hạ từ từ.

Cổ Nhĩ hỏi:

- Tiểu tử này đến từ đâu? Thuộc tông môn nào?

Cổ Nhĩ không thể tin có kẻ đần một mình xông vào đây, xem tình hình thì mới chỉ là Truyền Kỳ cảnh. Nhưng hắn có thể đấu nhiều chiêu với họ, rất khủng bố.

Mặt Cáp Già âm trầm lạnh lùng nói:

- Xem ra những tông môn kia không phục nên đến thăm dò thử.

Bề ngoài của Cáp Già vốn đã đáng sợ, mặt lạnh càng kinh dị hơn.

Hai Hắc Thiên Thần rời đi, chỗ này có người thanh lý, chỉ tiếc cho nhiều cùng tộc đã chết.

Một đám thiếu nữ vô cùng tuyệt vọng, bọn họ bị Hắc Thiên tộc bắt, không có cơ hội chạy trốn. Mới nãy nghe tiếng nổ lớn, cứ tưởng có người đến cứu bọn họ, nhưng rất nhanh chấn động ngừng, trở lại bình tĩnh. Hy vọng mới dâng lên trong họ lại tan biến.

Lâm Phàm mở mắt ra, hắn đã rời xa Hắc Thiên tộc.

- Lợi hại, hai Hắc Thiên tộc tu vi Đại Thánh Cảnh mạnh đến không ngờ, làm bản phong chủ sôi trào máu nóng.

Nhưng muốn hắn rời đi như vậy là chuyện không thể nào.

Đấu tranh với tà ác tất nhiên sẽ kéo dài khá lâu, chờ xem ai chống chọi đến cuối cùng.

Lâm Phàm lại nặn ra một giọt máu, sau đó bay về phía xa.

Buff càng chiến càng mạnh rất tốt, nhưng Lâm Phàm ít khi sử dụng. Đối mặt hai Hắc Thiên Thần phải dốc hết thực lực, khiến nội tình của hắn tăng lên.

Mấy chuyện này không quan trọng, xông vào Hắc Thiên tộc dù không giết cường giả được thì có thể giết thực lực yếu. Tế đàn đập một phát là chết nguyên đám.

- Bà nội nó, tiểu tử kia có lai lịch gì mà cuồng quá vậy? Dám tới Hắc Thiên tộc chúng ta gây sự.

- Ai biết có lai lịch gì, mà ghê gớm đến đâu cũng vô dụng, đã bị hai vị đại nhân đánh thành tro rồi.

- He he, lần này bắt nhiều thiếu nữ về, đào rỗng bọn họ sau đó làm chất dinh dưỡng cho Hắc Thiên Thần Thụ, thích thật.

- Chúng ta đã hạ thông điệp cho giới vực này, trong vòng một tháng mỗi tông môn nộp một vạn thiếu nữ lên, khi đó chúng ta có thể tiêu xài hoang phí.

Một đám Hắc Thiên Thần hai tay dọn dẹp hiện trường, khiêng xác cùng tộc vào hố sâu, đã chết thì nên phát huy tác dụng cuối cùng là làm chất dinh dưỡng cho Hắc Thiên Thần Thụ.

Thứ trên ngọn thần thụ thật sự là đồ tốt, nghe nói khi chín ăn một miếng sẽ đột phá đến Hắc Thiên Chủ tám cánh tay, cảnh giới đó siêu lợi hại, tổ tiên Hắc Thiên tộc từng có tồn tại mạnh như vậy.

Bọn họ thấy dưới đất có bóng đen, ngửa đầu nhìn sau đó ngẩn ngơ.

Một cây Lang Nha Bổng to lớn từ trên cao đập xuống.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lang Nha Bổng đập nát bấy đám Hắc Thiên Thần.

- Ghê gớm, cộng điểm kiểu này khiến người sướng chết!

Lâm Phàm cảm thấy Hắc Thiên tộc là chủng tộc nhân vật phản diện, không đập bọn chúng chẳng lẽ đập người khác?

Tiếng động lớn kinh động hai Hắc Thiên Thần bốn tay đã rời đi, bọn họ ngạc nhiên không biết lại có chuyện gì.

Hai Hắc Thiên Thần bốn tay nhanh nhẹn bay lên lao về phía xa.

Lâm Phàm giơ ngang Lang Nha Bổng, một tay cầm gậy quét qua, Lang Nha Bổng trăm trượng quét nửa vòng tròn một trăm tám mươi độ, kiến trúc nháy mắt bị phá hủy.

Leng keng!

Lang Nha Bổng bỗng bị chặn lại.

Trong một gian kiến trúc có một Hắc Thiên Thần năm cánh tay rực cháy lửa giận. Gã đang đột phá, đã mọc một cánh tay, sắp đến Hắc Thiên Thần sáu tay, không ngờ bị ngắt ngang.

Hắc Thiên Thần năm tay tức giận quát:

- Tiểu tử, ta muốn ngươi chết!

Hung ý vô biên ập đến, Hắc Thiên Thần năm tay lắc người xông hướng Lâm Phàm.

Cổ Nhĩ, Cáp Già lơ lửng trên trời, biểu tình kinh sợ:

- Hắn sắp đột phá sáu tay nhưng bị tiểu tử này phá hoại. Không thể nào, tiểu tử kia đã bị chúng ta chém chết rồi mà?

Lâm Phàm cảm nhận lực lượng khủng bố ập đến nhưng không sợ chút nào.

- Muốn ta chết thì đánh trước đã!

Hôm nay hắn phải đại biểu chính nghĩa chơi tới cùng với đám người không có tình yêu và hòa bình này.

Chương 654: Tuyệt vọng

Hắc Thiên Thần năm tay đang đột phá, khó khăn mới có cơ hội đột phá đến sáu tay, không ngờ bị tiểu tử này đánh gãy. Tuy đột phá thất bại nhưng thực lực của gã không thể coi thường, khi ra tay kèm theo tiếng sấm ầm ầm, khí thế phi phàm.

Lâm Phàm không sợ, máu trong người sôi trào, hắn đánh trả, ánh sáng chói lòa cứng rắn đấu với đối phương.

Cáp Già châm chọc:

- Tiểu tử này chỉ là Truyền Kỳ cảnh tầm thường mà dám đấu với Ma La Thiên, không biết tự lượng sức mình. Tuy thăng cấp không thành công nhưng tiểu tử đó không thể nào ngăn cản Ma La Thiên.

Quả nhiên.

Ánh sáng tán đi.

Cánh tay của Lâm Phàm bị Ma La Thiên kiềm chế, mắt tóe lửa nói:

- Tiểu tử, ta muốn cho ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!

Ma La Thiên giận thật sự.

Lâm Phàm cười nói:

- Muốn sống không được, muốn chết không xong? Ta nghĩ ngươi không có cơ hội đó.

Lâm Phàm không cần mở ra các loại buff, hắn muốn dùng lực lượng đánh cho đối phương nhận mình hèn.

Răng rắc!

Lâm Phàm không quan tâm cánh tay bị đối phương kiềm chặt, hắn xoay nhẹ, khớp tay tách lìa, xương trắng đâm ra ngoài. Lâm Phàm chợt áp sát đối phương, xương nhô ra đâm thủng người đối phương, máu tuôn rơi.

Cáp Già giật mình kêu lên:

- Cái gì?

Cáp Già không ngờ tiểu tử này tàn nhẫn với mình như vậy, trực tiếp bẻ gãy cánh tay, dùng xương trắng đâm thủng Ma La Thiên. Ý thức chiến đấu điên cuồng này quá khủng bố.

Lực lượng là thứ mạnh nhất, khi dốc hết sức ra thì cơ thể cực kỳ mạnh mẽ, xương cốt càng cứng rắn. Ma La Thiên không ngờ đối phương dùng chiêu này.

Ma La Thiên tức giận quát:

- Khốn kiếp!

Năm cánh tay vươn ra đâm vào người Lâm Phàm, giật mạnh xé xác hắn thành nhiều mảnh, máu tươi ướt đất như địa ngục vực sâu.

Cáp Già và Cổ Nhĩ liếc nhau, mí mắt co giật, nhìn ra được Ma La Thiên giận thật.

Cáp Già lên tiếng khuyên:

- Ma La Thiên, thất bại thì thôi đi, ít ra có hy vọng, đúng không nào?

Ma La Thiên rất muốn điên cuồng gào thét nhưng ráng nhịn, lửa giận trong lòng gã có thể đốt cháy tất cả.

Trong kiến trúc phía xa vọng lại giọng ồm ồm:

- Có chuyện gì?

Một luồng sáng bắn tới, một Hắc Thiên Thần sáu tay đứng trên trời, khi thấy tình huống bốn phía thì nhíu chặt mày khó chịu.

Mọi người quỳ lạy, cúi đầu không dám nói nhiều:

- Tham kiến tộc lão!

Hắc Thiên Thần sáu tay có con rồng đen quấn quanh người, rồng đen đã ngủ say nhưng hung uy tràn ra. Không ai dám xem thường Hắc Thiên Thần sáu tay trước mắt, đó là tộc lão của Hắc Thiên tộc, địa vị cao thượng, thực lực cường đại, bọn họ không thể so sánh.

Dù là Ma La Thiên đột phá đến sáu tay cũng không dám ngông trước mặt vị này.

Cáp Già nói:

- Khởi bẩm tộc lão, không biết tên điên kia từ đâu đến giết nhiều tộc nhân, còn hủy hoại kiến trúc, hiện giờ đã bị chém giết.

- A? Ma La Thiên, ngươi làm sao vậy?

Tộc lão xem tình huống của Ma La Thiên thì giật nảy mình, có năm cánh tay, vậy chẳng phải là đột phá thất bại?

Ma La Thiên căm thù nói:

- Khởi bẩm tộc lão, ta đang đột phá thì bị người quấy nhiễu, cưỡng ép ngừng ngang nên chỉ cô đọng ra cánh tay thứ năm.

Tộc lão lấy một viên đan dược màu đen ra ném cho Ma La Thiên:

- Đột phá lại, cơ hội chỉ có một lần.

Ma La Thiên mừng rỡ lạy tạ:

- Tạ tộc lão!

Ma La Thiên biết rõ đây là đan dược gì, nó cho gã có thêm một cơ hội, nhưng chỉ có một lần, nếu vẫn đột phá thất bại thì sau này không còn hy vọng.

Mà tiểu tử kia đã bị gã bầm thây nát nhừ.

Trong rừng rậm.

Lâm Phàm mở mắt ra, bẻ cổ:

- Cái tên độc ác, xé bản phong chủ ra mấy mảnh, lợi hại.

Lâm Phàm phải khâm phục lòng can đảm của mình, dù biết phải chết vẫn lao đầu vào, tinh thần hiến dâng cho chính nghĩa này đáng để người khác kính nể.

Hiện giờ Lâm Phàm sẽ không cố ý giấu thân bất tử của mình.

Che giấu có gì hay? Chán chết.

Lâm Phàm mở rộng đầu óc suy nghĩ thấu suốt, dù người ta biết hắn là bất tử thì có sao? Phong ấn hay chôn sống? Hoặc giam giữ?

Đừng đùa, mấy cách đó đều vô ích với hắn.

- Đám người Hắc Thiên tộc cung cấp nhiều điểm, tiếp tục cố gắng, có hy vọng đến Đại Thánh.

Lâm Phàm ẩn vào hư không, tiếp tục xông vào Hắc Thiên tộc.

Hắc Thiên tộc bị xâm nhập hai lần, mất mát không nặng nhưng không chịu nổi, đã chết nhiều Hắc Thiên Thần, kiến trúc cũng sụp đổ, bọn họ khó thể chấp nhận.

Một giọng nói vang lên:

- Bản phong chủ lại đến rồi đây!

Hắc Thiên Thần hai tay ngước đầu nhìn, kinh kêu:

- Xảy ra chuyện gì? Tại sao tên kia còn sống? Chạy mau!

- Cứu mạng!

Đám Hắc Thiên Thần hai tay luống cuống.

Lâm Phàm cầm Lang Nha Bổng đập phá, kiếm điểm đến mềm tay.

Dưới Đại Thánh Cảnh đều bị nghiền áp.

Một Hắc Thiên Thần hai tay Truyền Kỳ cảnh xông tới:

- Càn rỡ!

Nắm đấm tỏa ánh sáng xanh đen, một con ác giao xoay quanh gầm rống.

- Giao Sát Quyền!

Ầm ầm!

Hắc Thiên Thần hai tay Truyền Kỳ cảnh cảm giác mình đã đánh trúng đối phương, lộ ra nụ cười. Dưới sát chiêu mạnh như vậy không ai sống sót được.

Nhưng khi Hắc Thiên Thần hai tay ngước đầu lên thì kinh hoàng.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Nắm đấm không dùng kiểu này.

Lâm Phàm chộp đầu của đối phương, co nắm đấm đánh vào

bụng đối phương.

- Nhìn thấy chưa, phải làm như thế này.

Phụt!

Bụng Hắc Thiên Thần hai tay thủng cái lỗ to, máu chảy ồ ạt.

Lâm Phàm ném đối phương xuống, dửng dưng nói:

- Phế vật, nắm tay mềm nhũn.

Lâm Phàm lấy Lang Nha Bổng ra, đập phá xung quanh, đám Hắc Thiên Thần hai tay gào thét thê thảm.

Kiến trúc sụp đổ ầm ầm, hóa thành phế tích.

Điểm tăng vèo vèo.

Lâm Phàm cười tươi:

- Vì sao ta thấy vui thế này, chắc vì giết toàn là ác đồ nên lòng vui sướng chăng?

Ma La Thiên cảm ơn tộc lão, nuốt đan dược vào, cánh tay thứ năm biến mất, gã bắt đầu đột phá lại. Đây là lần cuối cùng, chắc chắn gã sẽ đột phá thành sáu tay.

Oong oong!

Bên cạnh Ma La Thiên rung lên, làn da xanh đen biến đổi, hơi thở hùng hồn quấn quanh người gã, cánh tay thứ năm chậm rãi vươn ra khỏi người.

Đột nhiên mái hiên trên đầu rung rinh sau đó bị xốc lên.

Ma La Thiên kinh kêu:

- Cái gì!?

Lang Nha Bổng đè xuống phòng ở của Ma La Thiên, đập mạnh xuống nghiền nát.

Ma La Thiên điên cuồng rít gào:

- Đáng giận!

Lang Nha Bổng đập xuống, Ma La Thiên không thể không chống

cự, hơi thở trong người bị tiết ra, cánh tay thứ năm mới mọc một chút.

- A!

Phụt!

Ma La Thiên hộc máu, gã không thể tin nổi, chuyện gì thế này? Tại sao như vậy?

Ma La Thiên điên tiết:

- Khốn nạn, ta muốn giết ngươi!

Ma La Thiên bay lên, lao về phía xa. Gã muốn bầm thây đối phương ra vạn mảnh, cơ hội cuối cùng cũng bị đối phương cắt đứt.

Hắc Thiên tộc tu luyện nhẹ nhàng hơn người ta nhiều, có nhiều đường tắt để di, nhưng cũng có nhiều mối nguy hiểm. Đặc biệt lúc đột phá nếu bị ngắt ngang thì không tưởng tượng nổi hậu quả.

Đối với Ma La Thiên thì không nơi nào đột phá an toàn hơn trong tộc, nhưng chuyện xảy ra hôm nay thay đổi suy nghĩ của gã. Hiện giờ chỗ nào cũng an toàn hơn trong tộc.

Lâm Phàm đại sát tứ phương, chợt lỗ tai nghe tiếng gầm giận dữ:

- Khốn kiếp!

- Dừng tay!

Mấy bóng dáng phá không bay tới. Tộc lão, Cáp Già, Cổ Nhĩ đứng trên trời.

Đặc biệt khi Cáp Già và Cổ Nhĩ thấy Lâm Phàm thì biến sắc mặt hỏi:

- Chẳng phải ngươi đã chết rồi sao?

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Ừ, chết rồi sau đó sống lại.

Cáp Già, Cổ Nhĩ chửi thầm trong bụng, nói cái quỷ gì? Gì mà chết rồi sống lại?

Tộc lão lạnh lùng hỏi:

- Ngươi là ai? Đến tộc của ta là muốn làm gì?

Lâm Phàm nhìn đối phương, không ngờ có đến sáu tay, xem ra thực lực không tầm thường.

Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- Ta là sứ giả của chính nghĩa, người bảo vệ hòa bình thế giới. Còn về muốn làm gì, không muốn làm gì hết, gai mắt các ngươi nên ăn hiếp một chút.

Ma La Thiên lao tới, điên cuồng tấn công Lâm Phàm:

- Ta muốn ngươi chết!

Lực lượng không thể chống lại bộc phát ra, đập Lâm Phàm nát bấy.

Ma La Thiên đứng đó trút ra lửa giận trong lòng, cánh tay thứ năm ngắn nhỏ mềm oặt lúng túng treo lơ lửng.

Con ngươi tộc lão co rút, lại thất bại?

Cả người Ma La Thiên run rẩy, rời khỏi đây, gã cần trút giận.

Không biết qua bao lâu.

- Ta lại tới!

Hắc Thiên tộc trở lại bình tĩnh một lần nữa náo động, các Hắc Thiên Thần hai tay chạy trốn nhưng vẫn bị hại, không biết vì sao mình chết.

Bọn họ thừa nhận bản thân rất mặt dày, nhưng giờ phát hiện có người còn vô sỉ hơn nữa, chuyên chọn Hắc Thiên Thần hai tay bọn họ mà giết.

Không chỉ giết bọn họ còn phá hoại kiến trúc của họ.

Lần này tộc lão ra tay đánh Lâm Phàm thành tro.

Qua thật lâu sau.

- Ta lại đến nữa, chịu chết đi!

Lâm Phàm vác Lang Nha Bổng chạy tới, thấy đồ là đập, không bỏ qua thứ gì. Hắc Thiên tộc bị giết sợ, sợ teo tim.

Tuy thực lực của hắn yếu nhưng không có giới hạn.

Lúc trước chỉ kinh động một vị tộc lão, cuối cùng mấy vị tộc lão đều ra. Bọn họ thi triển thủ đoạn, phong ấn, trấn áp đều vô dụng, chỉ có thể giết đối phương.

Lại một lần giết chết Lâm Phàm.

Nhưng các tộc lão chưa rời đi, lơ lửng trên trời nhìn nhau.

- Ai nói cho ta biết chuyện này là sao? Hắn là ai? Tại sao giết mãi không chết?

Hắc Thiên tộc thương vong nặng nề, tuy không có Hắc Thiên Thần bốn tay chết nhưng rất nhiều Hắc Thiên Thần hai tay bị giết. Kiến trúc trong tộc cũng bị hủy diệt một đống.

- Ta nghĩ hắn đến vì các nữ nhân kia.

- Hừ! Hắn tưởng Hắc Thiên tộc chúng ta dễ ức hiếp sao. Kêu tất cả Hắc Thiên Thần hai tay vào sâu trong tộc, chúng ta chờ hắn.

Rất nhanh, vô số Hắc Thiên Thần hai tay rút đi, bọn họ đã bị giết sợ. Tồn tại khủng bố này luôn nhằm vào họ mà chém, vũ khí to kia đập xuống tạo thành tử thương quá ác, khó thể tưởng tượng.

- Ta lại tới!

Lâm Phàm chơi mãi không chán, tốc độ tăng điểm rất nhanh, hắn phát hiện Hắc Thiên tộc là chỗ kiếm điểm rất tốt. Còn có thể đấu với cường giả, tuy Lâm Phàm không đỡ được vài chiêu nhưng hắn thích loại này, chỉ có như vậy mới xua tan lòng tự mãn.

Tất cả tộc lão cùng ra tay:

- Giết!

Ánh sáng rực rỡ vô cùng mênh mông phủ lên Lâm Phàm, với thực lực của họ làm hắn khó thể đỡ, bị xóa sổ.

Không biết qua bao lâu, các tộc lão đã quên đếm mình giết đối phương bao nhiêu lần.

Một vị tộc lão sáu tay tuyệt vọng nhắm mắt.

- Mang đám nữ nhân lại đây.

- Lấy thêm một ít tài phú.

- Ngừng chiến!

Chương 655: Chính nghĩa, vui với giúp người

- Nội tình tăng lên, tuy không nhiều nhưng ít ra có tiến bộ.

Người Hắc Thiên tộc rất mạnh, đặc biệt Hắc Thiên Thần bốn tay và sáu tay bị Lâm Phàm hấp dẫn ra, cả đám đánh hội đồng nhìn thì dọa người nhưng tóm lại hơi tiến bộ.

Đánh lén cũng rất thành công, mỗi lần Lâm Phàm đi qua sẽ có Hắc Thiên Thần hai tay chôn cùng, tốc độ tăng điểm khiến người khá là vừa lòng.

Chủng tộc này hơi ác, nhưng nhiều vực ngoại giới có cách sống của riêng mình, có lẽ đối với Hắc Thiên tộc thì đây không phải là ác, chỉ là hành động thường ngày.

Nên Lâm Phàm nghĩ thoáng rồi, nếu đây là hành vi bình thường với họ vậy hành vi bình thường của hắn là kiếm điểm.

Mặc kệ bên ngoài xuân hạ thu đông, hắn chỉ muốn che chở mỗi người trong Viêm Hoa tông, mấy chuyện khác không liên quan nhiều với họ.

- Tổ cha nó, chắc Hắc Thiên tộc đã ngồi xổm canh mình, kệ, lại đi liều đấu với họ.

Tâm tình Lâm Phàm vui sướng, tuy chết hơi nhiều lần nhưng hắn không sợ chút nào, nam nhân chỉ có một chữ.

"Làm!"

Lâm Phàm bay lên, lao về phía Hắc Thiên tộc, khí thế thấy chết không sờn, dù biết sẽ chết vẫn lao đầu vào.

Đây chính là đại nghĩa.

Hang ổ Hắc Thiên tộc xuất hiện ngay trước mắt, Lâm Phàm quát to, cầm Lang Nha Bổng, chân đạp hư không hung mãnh lao đến.

- Bản phong chủ lại . . . lại đến!

Số lần hắn đến hơi nhiều, vẫn dõng dạc thốt ra vô số chữ 'lại'

làm thiên địa kinh sợ.

Lang Nha Bổng trong tay hắn cực kỳ sắc lạnh, mũi nhọn lóe sáng, đập một phát là làm Hắc Thiên tộc điên đảo Càn Khôn, máu chảy thành sông.

Khi Lâm Phàm sắp bạo lực ra tay thì một giọng nói hùng hồn vang lên:

- Ngừng chiến!

Lâm Phàm mặt biến sắc, Lang Nha Bổng sắp tuột khỏi tay, hơi thở dao động mạnh.

Hắn mất bình tĩnh hét to:

- Lão tặc vô sỉ, lời này cũng nói ra được?

Tộc lão sáu tay sớm bị tiểu tử này làm phiền nhức đầu, cứ liên tục không dứt, mỗi lần hắn đến là bị giết, nhưng giết một lần lại đến một lần, kêu ầm ĩ khiến tộc lão muốn đứt dây thần kinh.

Đặc biệt nghe người này nói làm tộc lão suýt hộc máu.

Lão tặc vô sỉ?

Người này cả gan làm loạn! Nhưng phải nhịn.

Ma La Thiên ước gì bầm thây người này ra vạn mảnh, hại gã đột phá thất bại, cánh tay thứ năm thì ngắn nhỏ làm gã chỉ muốn chặt đứt.

Tộc lão cùng một đám Hắc Thiên Thần bốn tay đứng nhìn Lâm Phàm ở trên trời.

Bọn họ không đánh, không muốn đánh nữa, cảm giác vô nghĩa, mọi thứ khiến người tuyệt vọng.

Tộc lão nói:

- Hắc Thiên tộc chúng ta ngừng chiến, chúng ta đã biết mục đích của ngươi, đồng ý thoái nhượng. Đám nữ nhân này bị chúng ta cướp về, bây giờ trả lại hết, mấy rương thiên tài địa bảo này là quà xin lỗi của chúng ta, xin hãy nhận.

Lâm Phàm muốn mắng chửi, khi nhìn đám nữ nhân kia, cánh tay hắn run nhẹ nhưng ráng kiềm nén.

Hắn thấy tuyệt vọng trong mắt đám nữ nhân này, cũng thấy một tia hy vọng.

Bọn họ xem hắn là chúa cứu thế?

Lâm Phàm suy tư, chuyện này khó đây, có nên cứu đám nữ nhân này không?

Cứu người rồi có chỗ tốt gì cho mình? Vấn đề này còn cần suy tính kỹ.

Lâm Phàm liếc qua, đối diện các cặp mắt long lanh tội nghiệp, rất là bất đắc dĩ.

Thôi, ai kêu Viêm Hoa tông là tông môn chính nghĩa, ta là phong chủ của tông môn chính nghĩa, thôi thì truyền bá yêu ra ngoài vậy.

Lâm Phàm hỏi:

- Các ngươi có thừa nhận rằng các ngươi rất huênh hoang không?

Hắc Thiên tộc muốn xưng bá giới vực này, Lâm Phàm phải hỏi cho rõ, cũng khiến bọn họ nhìn rõ chính mình.

Ma La Thiên trừng mắt đối phương:

- Tiểu tử, ngươi đừng quá đáng!

Răng bén lóe tia sáng lạnh phối hợp làn da xanh đen, cái miệng to trông rất đáng sợ.

Nhưng Lâm Phàm là người bị hù sợ đến lớn sao?

Một tộc lão lườm Ma La Thiên:

- Câm mồm!

Tộc lão này nhìn Lâm Phàm, hỏi:

- Xin hỏi tông môn của ngươi tên gì?

Lâm Phàm nói:

- Hỏi tên tông môn của bản phong chủ làm chi? Muốn đến tông môn của bản phong chủ báo thù phải không? Nói cho ngươi biết bản phong chủ không ngốc đến thế.

Tộc lão siết chặt nắm tay, nhịn, ráng nhịn xuống.

Giọng tộc lão trầm thấp nói:

- Hỏi tên tông môn để sau này Hắc Thiên tộc ta hễ gặp quý tông là tránh đường, tuyệt đối không quấy rầy.

Tiểu tử trước mắt rất kỳ lạ, dễ giết, nhưng mỗi lần giết xong hắn lại xông vào.

Lần này đến lần khác, đã thử phong ấn nhưng vô dụng, bất cứ thủ đoạn nào cũng vô dụng.

Mỗi lần đều như vậy, ai mà chịu nổi, bọn họ không thể canh giữ trong tộc suốt ngày.

Hơn nữa tiểu tử này mỗi lần lại đây sẽ phá hoại trong tộc, nếu hắn đến thêm vài trăm lần là họ diệt tộc.

- Thì ra là thế.

Lâm Phàm không ngờ mình mang đến bóng ma lớn như vậy cho Hắc Thiên tộc, mà hắn cũng sẽ không tin lý do của đối phương.

- Hỏi tên thì miễn đi, nhưng ngươi hãy nhớ đệ tử của tông ta đều là chính nghĩa, anh tuấn, uy vũ, giàu tình yêu, về sau gặp loại người này thì tám chín phần mười là đệ tử của tông ta.

Tộc lão hít sâu một hơi, không nói thêm gì nữa, hỏi tên tông môn khó khăn đến vậy sao?

- Tốt, Hắc Thiên tộc ghi nhớ, về sau gặp người như vậy nhất định sẽ nhường đường.

Tộc lão không muốn dính dáng với tiểu tử này, nhưng thầm khó hiểu chuyện này là sao. Lão tự tay giết tiểu tử này ít nhất ba mươi hai lần, mỗi lần đều dốc hết sức, hắn không thể nào sống tiếp mới đúng.

Chỉ có một khả năng, tiểu tử này có quỷ.

Lâm Phàm đáp xuống, đi tới gần cái rương. Đám nữ nhân kia tìm được đường sống trong chỗ chết, cảm giác nam nhân trước mắt thật tốt. Khi hắn bước tới, các nàng còn tưởng hắn đến dìu mình, bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng, dù bị ăn bớt một chút cũng không chống cự.

- Mấy rương thiên tài địa bảo này rách nát vậy, theo ta thấy hay

là cất về đi, mất mặt quá.

Lâm Phàm không ngờ Hắc Thiên tộc khôn khéo đến vậy, còn biết bồi thường. Nhưng Lâm Phàm không vừa mắt đồ trong mấy cái rương, hắn để lại tài phú cho tông môn đã khổng lồ kinh khủng.

Cáp Già đụng nhẹ Cổ Nhĩ, nghiến răng nghiến lợi nói:

- Ta muốn đánh chết tiểu tử đó!

Cổ Nhĩ tức giận đến cần cổ đỏ rần:

- Đừng nói ngươi, chính ta cũng muốn!

Tộc lão ra mặt, bọn họ không có tư cách xen lời, muốn ra tay thì nên là tộc lão làm trước, không đến lượt bọn họ.

Nhưng tiểu tử này thật cuồng vọng, ngông còn hơn Hắc Thiên tộc bọn họ. Nhưng không hiểu sao giết mãi không chết, mỗi lần hắn xông vào là sẽ phá hoại kiến trúc, giết cùng tộc, nếu tiếp tục dây dưa thì ai chịu nổi.

- Được, vậy thì không mất mặt, lấy về!

Tộc lão tức méo miệng. Muốn Hắc Thiên tộc bọn họ bồi thường chỉ có trong mơ, nhưng hôm nay đang trong mơ, Hắc Thiên tộc ở trong mơ, không phải bị người diệt tộc mà là họ giết người đến tuyệt vọng, không muốn dây dưa với tiểu tử này nữa, không chịu nổi. Có thể nói mỗi lần Hắc Thiên tộc đều bị tổn thương.

Lâm Phàm không nể mặt, không nói lời dễ nghe:

- Hắc Thiên tộc các ngươi thật keo kiệt, cỡ như các ngươi còn muốn chiếm lĩnh giới vực này? Ở yên một chỗ thì tốt hơn.

Không phục thì đánh tiếp, coi ai chơi qua mặt ai. Chết chứ có gì, làm như chưa ai đã chết.

Lỗ mũi tộc lão phun ra luồng khí, vung cánh tay, thêm mấy rương thiên tài địa bảo hiện ra.

Lâm Phàm liếc qua, vẻ mặt ghét bỏ sau đó thu tất cả thiên tài địa bảo.

- Đám người các ngươi có chút đầu óc kiến thức, sau này bản phong chủ sẽ còn tới tìm các ngươi chơi. Nhưng yên tâm, trong thời gian gần sẽ không đến, chờ các ngươi sửa chữa chỗ này xong ta sẽ

đến xem.

Đã chơi chán Hắc Thiên tộc, không cần ở lại nữa, Lâm Phàm cũng không mở vận rủi cuồn cuộn ra, chán chết, không kiếm được điểm, còn không bằng heo nuôi sau vườn.

Với tình huống của bọn họ về sau chắc chắn còn tiếp tục gây sự, khi đó không lo không có cớ xử đẹp họ, một đống điểm đang chờ hắn lấy.

Người Hắc Thiên tộc nghe mấy lời đó thì lửa giận bùng cháy, bọn họ tung hoành lâu như vậy đã bao giờ gặp người tiện đến như thế?

Đám thiếu nữ không biết xảy ra chuyện gì, bọn họ rất sợ hãi Hắc Thiên tộc.

Hắc Thiên tộc là ác ma trong mắt các nàng, ác ma khát máu, đối với họ thì mổ bụng không là gì. Các nàng thấy tận mắt một thiếu nữ bị Hắc Thiên tộc xé rách bụng, moi nội tạng ra, ăn sống ngay trước mắt họ.

Các nàng mãi mãi không quên cảnh tượng đó.

Giờ người trẻ tuổi trước mắt làm Hắc Thiên tộc không dám đánh, quá đáng sợ, chắc hắn có lai lịch bất phàm. Nếu là người thường thì Hắc Thiên tộc đã không chịu đựng, sẽ ra tay ngay rồi.

Lâm Phàm không nói nữa, vẫy tay chào, xoay người rời đi:

- Đi đây.

Đám nữ nhân theo sau, bọn họ không muốn ở lại nơi khủng bố này, quá nguy hiểm. Các nàng thà bị người chà đạp còn hơn ở lại chốn này.

Lâm Phàm bình tĩnh đi hướng cửa sơn môn, hít sâu. Phải nhịn, đám thiếu nữ này tốt nhất đừng chọc vào hắn, nếu không thì hắn không bảo đảm sẽ nhịn được, sẽ một đấm đánh chết các nàng, thật sự.

Ma La Thiên sắc mặt âm trầm hỏi:

- Tộc lão, cứ thả hắn đi vậy sao?

Gã đột phá thất bại, về sau không có cơ hội nữa, xem như bị phế.

Tộc lão im lặng, sâu thẳm nhìn phía xa, xoay người rời đi.

Không cho đối phương đi chẳng lẽ giữ lại chờ qua mùa đông sao?

Có nắm chắc chém giết, không nắm chắc giữ hắn lại, câu từ mâu thuẫn nhưng miêu tả chính xác. Hết cách, hắn chết rồi lại trở về, khiến người nổi điên.

Cổ Nhĩ nghiêm nghị nói:

- Bỏ đi Ma La Thiên, số phận là vậy.

Cáp Già an ủi:

- Số phận không thể cưỡng lại, ý trời mà.

Nhưng không hiểu sao ngó Cáp Già có cảm giác vui sướng khi người gặp họa.

Cổ Nhĩ, Cáp Già nói xong rời đi, chuyện xảy ra trong tộc sẽ có người giải quyết.

Trong Hắc Thiên tộc chết hơi nhiều người, nhiều không bình thường.

Bên ngoài.

Lâm Phàm bước nhanh tiến lên, một hàng nữ nhân đi theo sau lưng hắn, trông như mở hậu cung rộng lớn.

Các thiếu nữ rất là cảm kích nhìn Lâm Phàm:

- Đa tạ ơn cứu mạng của ân công!

Đối với họ thì tựa như nằm mơ, cứ nghĩ sẽ chết ở bên trong, bây giờ họ sống đi ra.

Lâm Phàm suy nghĩ nên sắp xếp đám thiếu nữ này như thế nào, đưa họ về là tốt nhất, người nhà của đối phương sẽ tặng quà cảm ơn. Lão sư luôn bảo rằng phải chính nghĩa, vui với giúp người, không thể luôn lấy đồ của người khác. Lâm Phàm luôn luôn ghi nhớ trong lòng, cho nên hắn quyết định.

- Các vị, để bản phong chủ đưa mọi người về.

Chương 656: Động tác tay có dấu hiệu rõ như thế mà xem không hiểu

Đối với các thiếu nữ này thì Lâm Phàm là cọng cỏ cứu mạng cuối cùng của họ.

Tuy đã rời khỏi Hắc Thiên tộc nhưng đường về nhà quá xa xôi, dọc đường hung hiểm, ẩn giấu nhiều nguy cơ không thể đoán trước.

Nếu hắn bỏ đám cô nương này ở đây thì không chừng giây lát đã chết hết.

Không ngờ trong đám cô nương có cả tu vi Thần cảnh, nhưng trông yếu đuối, tâm thái không được tốt, dễ bị tan vỡ.

Năm ngón tay chộp kéo ra một mảnh nhỏ không gian, Lâm Phàm dẫn mọi người rời khỏi đây.

Các thiếu nữ chạy ra hố ma thoáng chốc thả lỏng thần kinh, tựa như một tảng đá to bị dỡ xuống.

Bọn họ không ngờ gặp anh hùng đến cứu mình.

Một đám thiếu nữ xúm lại ríu ra ríu rít thảo luận nam nhân này là ai, từ đâu tới, đệ tử của tông môn nào. Ở trong mắt họ thì người lợi hại như vậy tuyệt đối không phải người bình thường.

Sau khi vực ngoại giới dung hợp có bảng thiên kiêu vực ngoại.

Người như vậy chắc chắn có tên trên bảng.

Thiếu nữ nào không mơ mộng? Gặp nam nhân xuất sắc như vậy tất nhiên không muốn bỏ qua.

Một số thiếu nữ tự cho rằng mình có điều kiện không tệ, có suy tính riêng. Các nàng hoặc là nữ nhi của trưởng lão trong tông môn hoặc có gia thế hiển hách, nếu tỏ tình với đối phương có lẽ sẽ thành công.

Các cặp mắt nhìn bóng lưng Lâm Phàm, sống lưng thẳng tắp, đẹp trai biết bao, mái tóc đen bay bay, khí chất phi phàm, mê chết người.

Đưa đám cô nương này về chắc sẽ đổi được nhiều thứ tốt.

Lâm Phàm thầm suy tư, càng nghĩ càng kích động. Hắn là phong chủ của Vô Địch phong Viêm Hoa tông tất nhiên hiền hòa đầy tình yêu, dù đối phương là người vực ngoại giới thì hắn sẽ không có tâm lý kỳ thị. Đòi phí với người ta thì là chuyện rất bình thường.

Cực khổ vất vả đưa người về, nếu không được lợi gì sẽ làm tổn thương tim người.

Một thiếu nữ phồng lên can đảm, hỏi:

- Xin hỏi tên của ngài là gì?

Lâm Phàm nghe có cô nương hỏi chuyện, hắn vốn định theo nguyên tắc làm chuyện tốt không để lại tên, nhưng ngẫm nghĩ lại thôi.

- Lâm Phàm.

Hắn cần nói tên ra, để các nàng biết trên thế giới này có nhiều người tốt.

Nữ nhân to gan kia mắt lấp lóe tia mong đợi, nhưng đang chờ nghe tuyên ngôn cuối cùng:

- Xin hỏi ngài có bạn lữ không?

Lâm Phàm trả lời:

- Không có.

Về vấn đề bạn lữ thì hơi phức tạp, cao cấp, tình huống hiện tại của hắn chưa tiếp xúc được.

Nhưng rồi sẽ có bạn lữ, nếu không thì đời hắn khiếm khuyết.

Nghe hai chữ 'không có', các thiếu nữ cười toe toét. Các nàng không ngờ nam nhân xuất sắc như vậy mà không có bạn lữ, tức là họ có cơ hội rồi.

Chợt một luồng sáng từ xa bay cái vèo tới.

Lâm Phàm sửng sốt tạm dừng, đấm nát luồng sáng.

- Ai vậy? Không nói một tiếng đã động tay chân!

Lâm Phàm không ngờ có người giữa đường cướp giết mình, gần đây hình như hắn không chọc vào ai, cũng không để lại chứng cứ gì.

- Quả nhiên là ngươi!

Một bóng người hiện ra trong không trung, là một nữ nhân, mặc áo giáp màu đen, tay cầm cuộn tranh.

Nàng cẩn thận so sánh Lâm Phàm với bức tranh, vừa lòng gật đầu:

- Dám tổn thương thiếu công chúa thì chỉ có đường chết, chịu chết đi!

Nữ nhân nói xong hóa thành luồng sáng lao thẳng vào Lâm Phàm, vang tiếng nổ điếc tai.

Lâm Phàm bị đụng té xuống đất, mặt đất nứt vỡ, hắn nằm trong hố sâu.

Các thiếu nữ thấy thế thì hoảng loạn, nam nhân trong lòng họ bị người đánh lén, bọn họ giận mà không dám nói gì.

Sau khi vực ngoại giới dung hợp mọi thứ trở nên vô cùng nguy hiểm.

Các thiếu nữ vững tin:

- Hắn sẽ không sao!

Răng rắc!

Lâm Phàm bò dậy từ hố sâu, phủi đá vụn dính trên người, khó chịu nói:

- Cái người này hơi xấc xược, đánh thì cứ đánh, khi không nói tào lao, tưởng bản phong chủ dễ bị ức hiếp hả?

Nữ nhân lật tay lại, một con dao găm hiện ra, nàng ném xuống, con dao cắm xuống đất.

- Tổn thương công chúa chỉ có đường chết, tự chặt tứ chi, theo ta trở về nhận phạt!

Lâm Phàm nhặt con dao lên, khóe môi cong lên, năm ngón tay siết chặt, dao vỡ thành từng mảnh.

- Muốn chết mà.

Thân hình Lâm Phàm bỗng vươn cao, cơ bắp phồng lên, mở hết

Thất Thần Thiên Pháp ra.

Thân hình vạm vỡ dần gầy guộc, nhưng vẫn thẳng tắp, hoa văn màu đen quấn quanh, hơi thở kinh khủng vọt lên cao đâm thẳng tầng mây, hình thành cuồng long trên trời, tiếng rồng ngâm kinh động tứ phương.

Lâm Phàm mở mắt ra, tóc dài suôn mượt bỗng bay rối, hắn vụt ngẩng đầu nhìn nữ nhân trên cao, mắt bắn ra khí thế hùng hồn bao trùm nữ nhân.

Nữ nhân cau mày:

- A?

Hơi thở này khác với thông tin nàng biết.

Chợt một giọng nói vang lên sau lưng nữ nhân:

- Ngươi đang nhìn cái gì?

Tim nữ nhân đập nhanh, dùng cả tay chân nhanh nhẹn di chuyển, nhưng bỗng ngừng bặt, đôi tay nàng bị đối phương chộp trong lòng bàn tay, kéo thẳng lên đầu.

Lâm Phàm nhe răng cười hỏi:

- Cảm giác như thế nào?

Tim hắn đập nhanh, cảm giác vô cùng sung sướng.

Ánh mắt nữ nhân hoảng loạn giây lát rồi quát to, hai chân đá vào ngực Lâm Phàm. Cú đá cực kỳ hung mãnh, ẩn chứa lực lượng khủng bố.

Thích khách Truyền Kỳ cảnh, tâm thái rất mạnh, không giống những người Lâm Phàm đã gặp.

Lâm Phàm gồng sức kéo thẳng hai tay nữ nhân, răng rắc, hình như tiếng xương tách rời.

Nữ nhân hét thảm:

- A!

Hai chân mới đá lên giờ rũ xuống, hai tay bị kéo thẳng, thân thể như bị tách rời, nàng đau đến không chịu nổi.

Mắt nữ nhân lạnh băng toát ra sát ý vô tận:

- Nghệ Thần cung sẽ không tha cho ngươi!

Nàng là tử thị được Nghệ Thần cung bồi dưỡng, trải qua các loại bí pháp cưỡng ép tăng cao thực lực, tu luyện mau hơn bất cứ ai, có độ nhanh nhạy và sức sát thương rất mạnh.

Nhưng tuổi thọ khá ngắn, bình thường lâu nhất là ba mươi năm sẽ hóa thành nước mủ màu đen.

Lâm Phàm siết chặt nắm tay đấm vào bụng nữ nhân, lực lượng nổ tung, giáp đen vỡ lộ ra một phần nhỏ bụng phẳng.

Lâm Phàm phát hiện màu bụng hơi lạ, màu đỏ bò đầy mạch máu.

Nữ nhân há mồm phun máu:

- Oa!

Một màn sáng từ sau lưng nàng bắn lên cao, nhanh chóng bay đi xa.

Đây là tín hiệu thông báo, không lâu sau sẽ có người đến đây.

- Bắn thứ gì vậy?

Lâm Phàm cảm giác đám người này là lạ, thi triển toàn là mấy thứ hắn xem không hiểu.

Các thiếu nữ thấy cảnh đó, nhỏ giọng thảo luận:

- Lợi hại quá.

- Đúng rồi, không ngờ kết thúc mau vậy. Các ngươi nói xem tiếp theo sẽ giải quyết thế nào?

- Chắc sẽ không giết nữ nhân kia đâu, trông hắn giống loại nam nhân thương hương tiếc ngọc, biết trân trọng nữ. Dù nàng là kẻ địch thì hắn chỉ dạy cho bài học rồi sẽ thả đi.

- Oa, nam nhân như vậy mới hấp dẫn nhất, lồng ngực rộng lớn.

- Ủa? Hắn đang làm gì?

Lâm Phàm chộp đầu nữ nhân, hơi nghiêng người, hít sâu một hơi, cánh tay vung mạnh ném nàng lên trời.

- Đã lâu không làm.

Khi con mồi bay đến độ cao nhất định, Lâm Phàm tung nắm đấm ra, lực lượng bùng nổ.

Bùm!

Nhìn từ xa những thứ bắn tung không phải thịt mà là cảnh đẹp, nhưng đáng tiếc.

- Không tới cấp trung bình, chỉ cỡ cấp thấp.

Lâm Phàm nhìn một lúc, hơi thất vọng, không đẹp gì cả.

Các thiếu nữ xoe tròn mắt, há to miệng có thể nhét quả trứng gà, các nàng không tin điều này xảy ra.

- Đi thôi.

Lâm Phàm dẫn các thiếu nữ rời khỏi đây.

Làm hắn khó hiểu là các cô nương lúc trước không ngừng khen ngợi, rất có hứng thú với hắn bây giờ không ai nói lời nào, không có chút âm thanh. Có lẽ các nàng bị phong độ đẹp trai của hắn mê mẩn đến không nói nên lời?

Thật lâu sau.

Ba bóng người bước ra từ hư không, sắc mặt âm trầm nói:

- Là chỗ này, nhưng đã kết thúc.

Một người xòe bàn tay ra, luồng gió nhỏ xoay trong bàn tay, các hạt nhỏ dần ngưng tụ thành một cục thịt.

- Đúng là nàng ta, đã bị giết. Hắn đi hướng nào thì chưa biết, hình như nơi này ở trong phạm vi của Hắc Thiên tộc.

- Hắc Thiên tộc? Tên kia là người của Hắc Thiên tộc?

- Không thể nào! Bề ngoài của Hắc Thiên tộc xấu nhất trong vực ngoại giới, nhưng chắc chắn có liên quan gì, đi xem thử.

Ba bóng người biến mất.

Thiếu công chúa bị thương, chưởng giáo nổi giận trách cứ sư huynh và sư muội. Nên nhiều đệ tử đi ra tìm, mỗi người cầm một

bức tranh, hễ phát hiện người đó, không cần biết sống chết đều phải bắt về.

Một tông môn nọ, khi Lâm Phàm dẫn các thiếu nữ giáng lâm, mười mấy người như trở về nhà, tinh thần phơi phới.

Một lão nhân thấy một thiếu nữ thì siêu kích động kêu lên:

- Nữ nhi!

Lão phái người ra tông tìm thật lâu nhưng không kiếm được, lão đã tuyệt vọng, không ngờ nữ nhi trở về.

Thiếu nữ nói rất nhiều với lão nhân, sau đó đi tới trước mặt Lâm Phàm, vô cùng cảm ơn, nói hết những lời tốt đẹp nhất như anh hùng hào kiệt, thanh niên tài tuấn, nghĩa hiệp ra tay, vân vân và vân vân, biết câu nào dùng hết câu đó.

Lâm Phàm chờ đợi, hắn không nói chuyện, người ta có tính tự giác chắc sẽ tặng quà, đây là hành vi bình thường, người bình thường sẽ làm như vậy.

Nhưng nói một hồi Lâm Phàm thấy lạ, hình như lão nhân kia không có ý định tặng quà.

Lâm Phàm xoa tay, bọn họ sẽ hiểu động tác tay có dấu hiệu rõ vậy thôi.

Lão nhân nhìn động tác tay kia thì sửng sốt, sau đó tiếp tục khen ngợi.

Lâm Phàm không chịu đựng được nữa, đành chủ động lên tiếng:

- Ài, vì cứu nữ nhi của ngài khiến chúng ta mất mát nặng nề, không biết bao nhiêu thiên tài địa bảo mất đi, nhiều sư đệ đã chết, ngài hiểu không?

Lão nhân nhìn Lâm Phàm chằm chằm năm, sáu giây, sau đó hiểu ra:

- Hiểu hiểu, hiểu chứ!

Chương 657: Bà nội nó, ta muốn chém người

Đối phương đã hiểu, không uổng công hắn mở to mắt nói xạo.

Không ai chết, không mất mát nặng nề gì, chỉ có hắn chết cỡ trăm lần.

Lão nhân sắp xếp đưa quà lên, không nhiều nhưng cũng không ít, xem như món quà hậu hĩnh.

Lâm Phàm sờ mớ thiên tài địa bảo, giả vờ từ chối:

- Ôi chao, đừng khách khí vậy, hành hiệp trượng nghĩa là trách nhiệm của chúng ta.

Lão nhân dần nhìn thấu đối phương, cười tủm tỉm nói vuốt theo:

- Nên như vậy.

Trao đổi qua lại một hồi làm Lâm Phàm hơi ngại, đành miễn cưỡng thu tài phú vào trữ vật giới chỉ.

Lâm Phàm không định ở lại đây, còn nhiều người chờ hắn đưa về. Đợt đưa người này thu hoạch không tầm thường, đáng để hắn tốn chút thời gian.

- Nữ nhi, hắn là ai?

Lão nhân nhìn thoáng qua, thầm nhủ thật lợi hại, nhiều người quá, nếu làm các bước giống với lão thì hắn sẽ nhận quà đến mềm tay.

Thiếu nữ nói chuyện mình gặp được, lão nhân nghe mà hết hồn.

Hắc Thiên tộc?

Trước kia không biết đến nó, nhưng dám can đảm làm tất cả tông môn thần phục thì hoặc là bị khùng hoặc có năng lực thật sự.

Tiểu tử kia làm Hắc Thiên tộc nhận hèn thì không tầm thường.

Lão nhân nhớ lại thái độ vừa rồi của mình, chắc đủ làm hắn vừa

lòng, lão đã rất thân thiện, lẽ tất nhiên phải tặng quà cho người ta.

Hắc Thiên tộc gặp tổn thương nặng nề, tuy vấn đề không lớn nhưng cũng chết một đám Hắc Thiên Thần hai tay.

Ba bóng người lơ lửng trên trời.

Một người nói:

- Hắc Thiên tộc không dễ chọc.

Thực lực của Hắc Thiên tộc rất mạnh, so với Nghệ Thần cung của họ xem như không phân trên dưới.

Hắc Thiên Thần sáu tay là khó chơi nhất, ba người tự nhận không đánh lại đối phương.

Đột nhiên từ sâu trong Hắc Thiên tộc bắn ra tia sắc bén:

- Khốn kiếp, còn dám đến nữa!

Ma La Thiên rất là sa sút, uống rượu say xỉn. Gã hận chết tiểu tử kia, nếu không tại hắn thì gã đã không xảy ra chuyện như vậy. Nên khi Ma La Thiên cảm nhận uy thế lạ thì gã tấn công ngay, để trút mối hận trong lòng.

Phập!

Mũi nhọn xuyên thấu, một người bị chém thành hai khúc, mưa máu đổ xuống, màu sắc chói mắt.

Hai người đứng bên cạnh ngây ra, phản ứng lại nhanh chóng thụt lùi.

- Đi! Hắc Thiên tộc dám ra tay với chúng ta, quay về bẩm báo với chưởng giáo!

Bọn họ chưa nói tiếng nào, không nhúc nhích, vậy mà đối phương chém chết một người trong nhóm, rõ ràng không thèm để họ vào mắt.

Càng không để Nghệ Thần cung vào mắt.

Lâm Phàm muốn hỏi các thiếu nữ xinh đẹp tại sao đột nhiên không nói chuyện với hắn, nếu thẹn thùng thì không cần, nói chuyện có gì mà ngượng.

Còn về các thiếu nữ sùng bái hắn thì dễ hiểu thôi.

Các sư muội trong tông môn rất tôn sùng hắn, nhiều người thầm mến hắn, đây đều là tình huống bình thường, không cần quá mức xấu hổ.

Khi Lâm Phàm nhìn thoáng qua, các thiếu nữ sợ hãi nhìn hướng khác, không dám đối diện với hắn. Bọn họ sợ thật, tiểu tỷ tỷ kia bị một đấm đánh nát, nhớ lại cảnh đó làm các nàng rùng mình, sợ bị hắn đấm nát.

Lâm Phàm cảm giác mình đã tiến bộ, không phải về thực lực mà là tâm trí.

Thói quen bắn pháo hoa khó sửa, nhưng hắn được nhiều pháo hoa dư bị chất lượng tốt vây quanh mà có thể dập tắt khao khát, giao lưu thân thiện với các tiểu cô nương, điều này cần ý chí mạnh mẽ cỡ nào mới làm được?

Bao nhiêu tiểu cô nương tốt không khiến người ghét, không cản trở, càng không càn rỡ với hắn, sẽ thẹn thùng né tránh ánh mắt của hắn.

Tiểu cô nương tốt như vậy biết đi đâu tìm, nỡ lòng nào bắn pháo hoa.

Lâm Phàm tốn chút thời gian đưa các thiếu nữ trở về.

Hắn mục đích rõ ràng ngầm thúc đẩy, người thân của các thiếu nữ đều hiểu rõ. Có người giả ngu cũng phải chịu phục dưới lời nói hăm dọa mập mờ của hắn.

Thứ nên đưa phải đưa, không thể quá keo kiệt.

Làm Lâm Phàm hơi bất đắc dĩ là hắn không muốn dụ dỗ thiếu nữ gì, nhưng khi đi các nàng nhìn hắn chằm chằm, mắt lấp lóe cảm xúc không tên.

Có lẽ đó là ánh mắt biết rõ không thể chiếm được nhưng vẫn muốn níu kéo?

Hắn rất hiểu cảm xúc không cam lòng đó.

Người ưu tú đi đến đâu cũng ưu tú, đây là sự thật không thể sửa đổi.

Sau khi Lâm Phàm rời đi, thiếu nữ cuối cùng khủng hoảng nắm

cổ tay phụ thân, nói:

- Phụ thân không biết đâu, người kia rất khủng khiếp. Một tiểu tỷ tỷ bị hắn ném lên trời, một đấm đánh nát không chừa mẩu xương. Nữ nhi có thể an toàn trở về thật là không dễ dàng, hu hu!

Hắc Thiên tộc để lại bóng ma cho các nàng, sau đó là bóng ma thứ hai lớn hơn, không thể xóa nhòa, trong đầu toàn là cảnh tượng khủng bố kia.

Lâm Phàm ẩn vào hư không, thu hoạch không tệ, chuyến đi này không lỗ vốn.

Đã tích lũy điểm hơn sáu trăm vạn.

Tính toán bước đầu có nhiều Hắc Thiên tộc chết vào tay hắn, có Truyền Kỳ cảnh, càng nhiều Thần cảnh, nếu không thì đã chẳng tích lũy nhiều điểm đến thế.

Bây giờ Thủy Ma Kinh đã lên đến đệ tứ trọng, muốn thăng cấp tiếp thì điểm phải vượt qua ngàn vạn.

Số điểm rất nhiều, trong một chốc không thu gom được, phải tĩnh tâm tìm vùng đất mạo hiểm, nghiêm túc hốt một mớ mới được.

Cần chăm chỉ tu luyện, không thể tự mãn khi đã vào Truyền Kỳ cảnh, phải bước tiếp.

Đặc tính này của mình thật tốt, có thể dựa vào điểm tăng nội tình.

Người ta không sảng khoái như Lâm Phàm, cần tìm công pháp, tăng tiến từ từ, càng phải cảm ngộ thiên địa, cái loại hành hạ đó khó mà tưởng tượng.

Nhưng Lâm Phàm hơi không phục, vì sao bảng Thiên Kiêu không có tên của hắn? Đang xem thường người hay sao?

Hắn đã bước vào Truyền Kỳ cảnh nhưng vẫn không lên bảng, sao người lập bảng không chết cho rồi!

Lâm Phàm lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, đi một bước tính một bước vậy. Để xem xung quanh có vùng đất mạo hiểm nào không, ít ra phải kiếm điểm.

Vực ngoại giới dung hợp đã được một thời gian nhưng Lâm Phàm chưa tìm hiểu rõ tình huống cụ thể. Viêm Hoa tông sừng sững

tại chỗ, tạm thời chưa ổn định được, có rất nhiều tông mạnh.

Lâm Phàm không biết mấy tông môn cũ trên vùng đất Nguyên Tổ giờ ra sao, có lẽ có tông môn đã bị diệt tông, hoặc bị người nuốt hòa nhập vào tông môn khác.

Lâm Phàm cảm thấy tông môn khác đều bị diệt nhưng chắc chắn Nhật Chiếu tông vẫn tồn tại, không phải vì Nhật Chiếu tông mạnh cỡ nào mà do đặc tính của họ, cho họ trở thành con chó của người khác.

Trong khi Lâm Phàm đang suy nghĩ thì bên dưới vọng lên tiếng kêu gọi:

- Tiểu hữu trên trời đi đâu mà vội, xuống đây chơi chút.

Lâm Phàm trả lời:

- Không rảnh.

Hắn đã nói sẽ không bung lụa thì tuyệt đối không bung lụa nữa, nếu đáp xuống khó đoán trước sẽ xảy ra chuyện không tốt gì.

Ví dụ đại chiến một trận với đối phương, những nhân tố đó có thể xảy ra.

Giọng nói kia lại vang lên:

- Thời gian như khe rãnh ngực, nặn một chút sẽ ra. Tiểu hữu tuy là nam nhân nhưng hai tay bóp mạnh, ui da một tiếng sẽ ra thôi.

Lâm Phàm dừng bước, bởi vì hắn phát hiện chủ nhân của giọng nói là một nhân tài.

Lâm Phàm đap xuống:

- Nói có lý, nhìn là biết ngươi nhận giáo dục cấp cao.

Hắn muốn nhìn xem là nhân tài thế nào.

Giọng nói kia lại vang lên:

- Giáo dục đẳng cấp cao? Đó là cái gì? Ta không có.

Giọng nói chất chứa mờ mịt, không hiểu ý của Lâm Phàm là gì, hơi phức tạp.

Lâm Phàm đáp xuống đất, nhìn hướng mục tiêu, sau đó sửng sốt.

- Một lão già, một con heo.

Một lão già mỉm cười cưỡi trên con heo nặng ít nhất năm, sáu trăm cân, nhìn sao cũng không hài hòa, vấn đề lớn.

Lão nhân ngồi trên heo mập, bình tĩnh nói:

- Ta không phải lão già, ta là thiên kiêu, nó không phải heo mà là thiên trư.

Con heo dưới thân lão kêu ụt ịt, cánh mũi hít hà.

Tổ hợp ghê gớm, không giống bình thường.

- Thiên kiêu?

Lâm Phàm há mồm, bật cười hỏi:

- Ngươi là thiên kiêu vậy ta là cái gì?

Lão nhân nhìn kỹ Lâm Phàm, một cuốn sổ hiện ra trong tay, lão lật xem từng tờ:

- Ta biết ngươi, ngươi một đường hộ tống các tiểu cô nương trở lại, bọn họ nói ngươi tên Lâm Phàm. Nhưng một trăm hạng đầu không có tên của ngươi, nhìn về phía sau, mãi đến năm trăm vẫn không có tên của ngươi. Ta kẹt lại ở hạng năm trăm, vừa lúc trong phạm vi thiên kiêu, cho nên ngươi không phải thiên kiêu.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, kích thích hơi lớn, một lão già nói mình là thiên kiêu, là tên nào xếp hạng? Không phân biệt tuổi tác sao?

- Ta biết ngươi đang nghĩ cái gì, ngươi nói ta là lão già thì sao có thể là thiên kiêu được. Ta nói cho ngươi biết, ta không già, ta mới hơn sáu trăm tuổi, ở chỗ của chúng ta còn là con nít chưa thành thân.

Lâm Phàm lùi một bước, máu trào lên họng sắp phun ra. Nói gì? Hơn sáu trăm tuổi mà là con nít chưa thành thân? Sao không chết cho rồi!

- Ngươi biết ta nghĩ cái gì?

Lão già cưỡi heo nói:

- Không biết, đoán mò, nhưng chắc chắn đúng tám, chín phần. Tự giới thiệu, ta tên Chu Phượng Phượng, sáu trăm lẻ ba tuế tuổi, độc

thân, hạng năm trăm bảng Thiên Kiêu. Nó là đồng bạn nhỏ của ta, Trư Dương Dương, nhỏ hơn ta vài tuổi, gợi cảm, thon thả, anh dũng, cứng cỏi, những thứ này là phẩm chất của đồng bạn của ta. Ta đi theo ngươi một lúc rồi, biết ngươi tên Lâm Phàm, còn biết ngươi có năng lực đặc biệt, chắc chắn ngươi có nhiều thứ có thể chết thay, là người giàu.

Lâm Phàm cảnh giác nhìn đối phương:

- Sao ngươi biết?

Chu Phượng Phượng đáp:

- Ta trông thấy, ta nhìn cả buổi ngươi làm chuyện trong Hắc Thiên tộc. Vốn là đồng bạn nhỏ ngửi được mùi nữ cõng ta chạy nhanh đến, đang định cứu đám nữ nhân kia, không ngờ bị ngươi đến trước. Ta có đếm, ngươi đã chết một trăm ba mươi tám lần, trong Hắc Thiên tộc, khiến Hắc Thiên tộc chịu thua, ta rất phục ngươi.

- Không đáng để nói, chuyện vặt, đừng quan tâm. Các ngươi tìm ta làm chi?

Lâm Phàm không để bụng mấy chiến tích đó, toàn là hành vi bình thường. Nhưng một người một heo này làm hắn không chịu nổi, mỗi cái tên đã làm hắn tan vỡ, tạo hình trông không đáng tin.

Lâm Phàm không có thời gian rảnh dây dưa với họ.

Chu Phượng Phượng nghiêm túc nói:

- Ta phát hiện một chỗ bí cảnh động trời, nhưng bên trong không dễ đi, cần có đồng bạn. Ta tìm thật lâu cuối cùng chọn ngươi, vì ta phát hiện phẩm chất của ngươi rất không tầm thường, giống hệt chúng ta.

- Bà nội nó, nói cái khỉ gì!

Lâm Phàm ước gì giơ dao chém người, ai thèm có cùng phẩm chất với con heo!

Chương 658: Ta là hạng năm trăm Thiên Kiêu, không hố người

- Nếu là vùng đất mạo hiểm, vậy đi thôi.

Lâm Phàm có yêu thích đặc biệt với vùng đất mạo hiểm, tài phú, chí bảo không phải thứ hắn theo đuổi, hắn muốn điểm.

Từ lúc có thể lĩnh ngộ pháp tắc đến bây giờ Lâm Phàm chỉ cảm ngộ một loại pháp tắc, đó là lực lượng. Hắn tin tưởng khi lên đến đỉnh là có thể hoàn toàn khống chế lực lượng, vạn vật trên cõi đời dù là khí huyết hay hiệu ứng đều chỉ là một loại hình thức của lực lượng. Khống chế tất cả thứ đó thì hắn sẽ thành chúa tể thật sự, kẻ nào láo, hắn lườm một cái là sẽ bị cướp hết lực lượng, cường giả cỡ nào đều thành phàm nhân tay trói gà không chặt.

Lâm Phàm đang theo đuổi con đường này, nhưng đường đi mơ hồ, thậm chí không có, nhưng Lâm Phàm tin tưởng miễn tín niệm vững chắc thì không có đường cũng sẽ bước ra con đường mòn.

Khuôn mặt luôn bình tĩnh của Chu Phượng Phượng lộ nét ngạc nhiên, dường như không ngờ đối phương chẳng thèm quan tâm:

- Ngươi không hỏi ta đó là vùng đất mạo hiểm gì sao? Hoặc bên trong có nguy hiểm gì không, không sợ ta hố ngươi?

Xem ra lão còn phải tìm hiểu sâu hơn, có lẽ phẩm chất giống nhau nhưng có chút khác.

Lâm Phàm nhìn chằm chằm vào heo mập:

- Nguy hiểm chẳng sao cả, nhưng nếu dám hố bản phong chủ thì dù đến chân trời góc biển bản phong chủ cũng sẽ nấu con heo này!

Mập mạp như vậy chắc ăn rất ngon, móng heo dùng để nấu canh chắc tươi ngon lắm.

Ụt ụt!

Heo mập kêu lên, mũi hít hà càng nhanh, một cục đất nhỏ bị nó hút vào sau đó nhảy mũi, suýt làm Chu Phượng Phượng té lăn quay.

Trông như nó đang nói liên quan gì đến ta, lỗi tại lão.

Chu Phượng Phượng nhéo lông heo không để mình té xuống:

- Ổn định! Yên tâm, ta là hạng năm trăm bảng Thiên Kiêu, tuyệt đối không hố người. Vừa đi vừa nói, vùng đất mạo hiểm to lớn, ta không miệng rộng đến mức muốn độc chiếm.

Lâm Phàm không quan tâm nhiều, bây giờ chỉ thiếu vùng đất mạo hiểm kiếm điểm, đã có vùng đất mạo hiểm thì cầu vào còn không được chứ đừng nói nghi ngờ gì.

Nhưng Lâm Phàm tỏ vẻ vô cùng tiếc nuối khi lão già này lọt vào tốp năm trăm bảng Thiên Kiêu, thì ra bảng Thiên Kiêu chỉ có thế mà thôi.

Nhưng chẳng phải bảng Thiên Kiêu chỉ có một trăm hạng đầu sao? Mấy trăm tên về sau là sao?

Không hiểu nổi.

Chu Phượng Phượng vỗ mông yêu của heo mập:

- Theo kịp, đồng bạn nhỏ của ta chạy rất nhanh!

Heo mập giật mình, bốn móng heo như gắn bánh xe chạy cái vèo, hóa thành luồng gió biến mất không dấu vết.

Lâm Phàm bay rất nhanh, hắn nhìn heo mập chằm chằm, kém hơn Thanh Oa và Lão Hắc nhiều, không biết nói tiếng người, không được tốt lắm.

Lâm Phàm lên tiếng:

- Ngươi biết một truyền thuyết không?

Chu Phượng Phượng nghi hoặc hỏi:

- Truyền thuyết gì?

- Bạo thần khí đâm heo, có cơ hội có thể thử một lần

Lâm Phàm nhớ trước kia xem trang quảng cáo, thần khí dao to đâm heo đầy rẫy.

Chu Phượng Phượng chìm trong suy tư, hình như đang suy nghĩ ẩn ý trong câu nói này, lão không nghe hiểu nhưng bắt giữ hai chữ ‘thần khí’, nghe là biết không tầm thường.

Heo mập bị nhìn rùng mình, chạy càng mau hơn.

Lâm Phàm không biết lai lịch của Chu Phượng Phượng là gì, không rõ là thật hay giả, nhưng tạm thời xem như tin lão.

Heo mập này là tượng trưng của xứ họ, nhưng lão nuôi nấng heo mập vật biểu tượng lên năm, sáu trăm cân thì bị đuổi đi lưu lạc thế gian.

Sau đó gặp vực ngoại giới dung hợp, không tìm thấy đường về, đành một người một heo lang thang bốn bể, ngắm cảnh các nơi.

Vùng đất mạo hiểm đó bị heo mập vô tình phát hiện. Heo mập ủi đất bùn sụp một cái lỗ, nó rớt xuống, phát hiện một di tích dưới lòng đất, nhìn là biết phi phàm.

Một người một heo đi vào mạo hiểm, một lát sau lật đật chạy ra.

Bên trong quá nguy hiểm và kỳ dị, cả hai sợ hãi.

Nhưng bọn họ đi ra vẫn nhớ mãi không quên, làm gì có chuyện gặp vùng đất mạo hiểm mà không đi vào, chẳng khác nào chắp tay nhường bảo bối cho người.

Nhưng một người một heo đi vào thì không chịu nổi, đành tìm giúp đỡ.

Sau khi quan sát nhiều mặt bọn họ gặp Lâm Phàm, người có phẩm chất giống họ, nên mới ném ra cành ô-liu.

Hai người một heo, heo không thể nói chuyện, chỉ có hai người giao lưu.

Chu Phượng Phượng nói thật ra mình rất trẻ tuổi, nhưng vì bị nguyền rủa. Sau đó tám chuyện hứng quá lại bảo mình có thiên phú dị bẩm, xuất thân bất phàm, bị đày xuống đất thành ra bộ dáng hiện tại.

Lâm Phàm không quan tâm lời Chu Phượng Phượng nói là thật hay giả, chỉ cần có vùng đất mạo hiểm là được.

Chu Phượng Phượng chỉ một hướng:

- Đến rồi, là chỗ này, thấy cái hang phía trước không?

Chu Phượng Phượng đi tới trước một mảnh đất bùn bằng phẳng:

- Chỗ này là dùng phân của Dương Dương trải, có thể đánh lừa người khác. Người ta đi ngang qua đây thấy một đống phân to chắc chắn sẽ né xa, không dùng tay sờ, đương nhiên ta biết nên ta không sợ.

Chu Phượng Phượng nói xong vươn tay ra đẩy phân heo, nắm ngón tay dính đầy phân, thói quen lau tay vào áo, ở dơ chưa từng thấy.

Khi thấy ánh mắt Lâm Phàm quái dị nhìn mình, Chu Phượng Phượng còn cười bảo:

- Ngươi không hiểu, phân heo của Dương Dương có tác dụng đặc biệt, có thể đánh lừa mũi của yêu thú. Một số yêu thú không dễ đối phó, chỉ cần bôi phân heo lên là an toàn, có dư chút, ngươi muốn không? Không hôi.

- Mau lên, đừng lề mề, hoặc là các ngươi tự xuống, ta không rảnh chậm trễ thời gian với các ngươi.

Muốn hắn bôi phân heo thì thà đập chết hắn còn hơn. Về lão nhân này, đợi làm xong đợt này nhanh chóng chia tay nhau cho rồi, ghê tởm chết, bôi phân heo mà cũng vui như vậy.

Chu Phượng Phượng nhảy xuống đầu tiên, trượt xuống dưới:

- Theo sát ta, ta biết đại khái tình huống bên dưới!

Ngay sau đó, heo mập lùi lại, chu mông hướng cửa hang, đầu heo lộ ra ngoài đá lông nheo với Lâm Phàm rồi trượt xuống.

- Trời ạ, họ đến từ đâu? Vực ngoại giới nào mà bồi dưỡng ra hai tên khùng này được?

Lâm Phàm không nghĩ ra, cũng trượt xuống theo.

Bên trong đen nhánh, đưa tay không thấy năm ngón.

Hơn nữa khe trượt rất dài, thật lâu sau mới cảm giác lưng không có điểm tựa, trước mắt đen ngòm lóe lên tia sáng, vững vàng đạp đất.

Lâm Phàm đánh giá bốn phía, vách tường cách rất xa, ánh sáng phát ra từ vách tường chiếu sáng nơi này.

- Đi, chúng ta đi về phía trước, chỗ đó mới là lối ra.

Chu Phượng Phượng cực kỳ quen thuộc nơi này, ngựa quen đường cũ bay thẳng tới trước:

- Nhưng cẩn thận một chút, đường đi ở đây hơi gập ghềnh.

Lâm Phàm không nói chuyện, hắn chưa từng gặp vùng đất mạo hiểm dưới lòng đất, thoạt trông không tầm thường.

Một con đường đá lơ lửng, bên dưới là mặt nước phẳng lặng.

Chu Phượng Phượng cảnh giác nói:

- Đừng để mình rớt xuống dưới, không đùa đâu, đợt trước ta đã thử rồi, trong nước có vấn đề.

Heo mập thì không quan tâm, lắc mông heo, bốn móng vững vàng bước tới trước.

- Trong nước có yêu thú hả?

Nghĩ đến ngay trong nước giấu thứ gì, nếu thật sự có yêu thú thì hắn sẽ lao xuống ngay, làm hoạt động chém giết trời long đất lở.

Nhưng hắn ngẫm nghĩ lại thôi, để xem vùng đất mạo hiểm có gì khác lạ đã.

Đường đá rất dài, chốc lát sau đã đi tới cuối đường.

Chu Phượng Phượng cảm thán rằng:

- Lần trước đã đến, ấn tượng thâm sâu, giờ nhìn lại cảnh tượng vẫn hơi dọa người.

Hai cánh cửa đá rất cao to khí phái, kéo dài lên bên trên, hai bên cửa đá có hai pho tượng không biết là cái gì, trông dữ tợn mà khủng bố.

Lâm Phàm nhìn kỹ, lần đầu tiên gặp vùng đất mạo hiểm như vậy, vùng đất mạo hiểm rộng lớn giống chỗ này thì có Vạn Quật Thâm Uyên.

Bên trong là cảnh tượng khác, rộng bao la, có vô số không gian độc lập. Có thể sáng tạo ra vùng đất mạo hiểm như thế phải công nhận Vạn Quật Lão Tổ rất mạnh.

Còn đợt trước trong tông môn, cái tên bị hắn và lão sư hợp sức đánh lui, nói theo cách của Thanh Oa là hơi thở giống nhau nhưng

thực lực quá yếu. Không biết người đó đi đâu rồi, loại người kỳ dị như thế có lẽ sống rất thoải mái.

Chu Phượng Phượng chép miệng cảm thán, thấy Lâm Phàm tới gần cửa lớn thì bất đắc dĩ kêu lên:

- Đừng đi cửa lớn, không được đâu, đẩy không mở, nó khép kín mít, vô ích.

Lâm Phàm hỏi:

- Vậy đi vào thế nào?

Chu Phượng Phượng đắc ý khoe ra:

- Chỗ này có cái lỗ nhỏ, là đồng bạn nhỏ của ta ủi thủng.

Người ta không vào được nhưng lão thì có con đường riêng, toàn nhờ vào đồng bạn nhỏ làm lão rất tự hào.

- Lỗ heo hả, không đi, đẩy cửa đi vào.

Hắn không thèm đi lỗ nhỏ, còn do heo mập ủi mở, ai biết có để lại thứ không thể tả nào không.

Chu Phượng Phượng cảm giác nên lộ ra chút thực lực của bản thân cho đối phương biết:

- Không đẩy mở được, ta thử làm rồi, ngươi đừng coi thường ta, Đại Thánh cảnh, còn là đỉnh nhé.

Làm vậy để tránh cho hắn coi thường lão, đương nhiên mấy thứ này không đáng nhắc tới, trên Đại Thánh cảnh còn cảnh giới khác, lão chỉ xếp hạng năm trăm trong bảng Thiên Kiêu, không là gì.

Hai tay Lâm Phàm chạm vào hai cánh cửa đá lớn, hắn hít sâu, ánh mắt nghiêm túc, hai cánh tay căng phồng, gân xanh nổi cục cục rất dữ tợn. Lâm Phàm gầm lên, dẩy mạnh.

Không nhúc nhích, không tiếng vang.

Chu Phượng Phượng nhắc nhở:

- Thật sự không đẩy ra được, dù có dùng thần binh lợi khí cũng không để lại một vết trầy.

Chu Phượng Phượng đã quan sát nơi này từ lâu, cửa đá cổ xưa

nhưng không có vết hằn nào, không có dấu vết của năm tháng, thật đúng với câu năm tháng qua đi không dấu vết.

Được Chu Phượng Phượng nhắc nhở, Lâm Phàm lấy tế đàn ra. Thứ này cũng rất cứng rắn, dùng cứng đấu cứng để xem bên nào cứng hơn.

Lâm Phàm giơ cao tế đàn ném vào cửa đá to.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Hỏa hoa bắn tung tóe, cửa đá vẫn lù lù tại chỗ, Lâm Phàm thì lùi mấy bước, cánh tay rung bần bật. Nhưng tế đàn không khiến hắn thất vọng, không bị sứt mẻ.

Chu Phượng Phượng kinh thán:

- Cục đá to của ngươi lợi hại thật, không bị bể. Lần trước ta lấy bảo bối ra chém bị đứt thành hai khúc.

Không ngờ tên này giàu thật, có đủ loại bảo bối.

Chu Phượng Phượng đã nghĩ thông, tiểu tử này có thể chết rồi sống lại chắc vì thứ kia. Lão biết trên đời có một vị đại nhân vật cổ xưa, thiên tư ngút trời, sáng tạo ra thứ rất kỳ dị có thể miễn chết.

Chu Phượng Phượng từng lật xem sách cổ, có một đại nhân vật khác hành tung quái lạ, danh hiệu là Khôi Lỗi Lão Tổ, có thể sáng tạo ra con rối chết thay người.

Lúc đầu Chu Phượng Phượng không tin làm gì có tên nào càn rỡ như thế, nhưng gặp Lâm Phàm làm lão thay đổi suy nghĩ, thật sự tồn tại kẻ ngông cuồng.

Lâm Phàm lại giơ cao tế đàn:

- Đồ của ngươi là đồng nát, đồ của bản phong chủ là thứ tốt!

Lâm Phàm đứng hơi xa, chạy lấy đà, người phát ra ánh lửa vì tốc độ nhanh đến tột đỉnh.

Bùm!

Vách tường bốn phía rung rinh, lần va chạm này cực kỳ phi phàm.

- Bị nhũn nào à, đi giằng co với cánh cửa làm gì?

Chương 659: Lão đệ, có quỷ, chạy mau lên!

Chấn động không dứt, tế đàn va chạm với cửa đá dẫn đến xung lực lan tỏa, cú va đập phải khủng bố đến mức nào mới sinh ra tình huống như vậy?

Lâm Phàm lùi lại, chân phải đạp mạnh xuống đất, nền đất nứt ra hố sâu, hắn miễn cưỡng đứng vững.

Hai cánh cửa đá vẫn không nhúc nhích, một vết trầy, ngược lại tế đàn nứt ra cái khe nhỏ.

- Lợi hại, cửa đá này cứng còn hơn tế đàn.

Lâm Phàm không ngờ phá cửa mà khó quá, nếu đấm một cú thì nát tay chết người rồi, sẽ chết không có chỗ chôn.

Nếu dỡ cánh cửa xuống thì chẳng phải sẽ là vũ khí mới?

Đương nhiên Lâm Phàm không phải loại người có mới nới cũ, ghế đá còn đang chờ đợi, hắn không thể làm nó thất vọng. Nhưng người tu luyện ngạnh công không thể thiếu vũ khí tiện tay, nếu không thật khó xem.

Chu Phượng Phượng bất đắc dĩ nói:

- Đừng chơi nữa lão đệ, cửa đá này rất cứng rắn, không phá mở được, chúng ta đi hang khác thôi.

Người này muốn nghịch thiên sao, đụng mạnh vào cửa không thấy đau tay à? Hay không có chút cảm giác mỏi tay?

Heo mập hút đất, lắc đuôi heo:

- Ụt ụt!

Lâm Phàm vung tay, biểu tình nếu không giải quyết cửa đá này thì không chịu đi vào:

- Các ngươi hãy đi trước, hôm nay bản phong chủ phải chơi tới cùng với cánh cửa đá này!

Chu Phượng Phượng muốn chết, đi cái quái gì, nếu một người một heo đi được thì kêu thêm người vào làm gì? Vì thiếu người nên

mới cần trợ thủ.

Một người một heo không đi, đứng nhìn Lâm Phàm làm thế nào.

Hai cánh cửa đá cổ xưa, có hơi thở tang thương, không phải vật phàm. Mới rồi lực lượng oanh kích rất mạnh, nếu là vật thường đã sớm bị đụng nát.

- Ta nói này lão đệ, trong lòng lão đệ không có chút đắn đo nào sao? Mới rồi đụng mạnh như thế mà không tạo thành vết trầy nữa là, dù lão đệ đụng tới chết cũng vô dụng. Mau đi theo ta, chúng ta chui lỗ không phải chuyện mất mặt gì. Cái gọi là anh hùng không xem quá trình, chỉ nhìn kết quả.

Lâm Phàm nghiêm túc nói:

- Câm miệng!

Hắn quyết đấu tới cùng với cửa đá này.

Lâm Phàm gồng hết sức, thân hình biến lớn, cơ bắp như bong bóng thổi phồng lên.

Chu Phượng Phượng trợn to mắt, khí thế lợi hại ghê, không ngờ thực lực của tiểu tử này không kém, mỗi tội yếu hơn lão một chút.

Lâm Phàm khiêng tế đàn, lùi lại xa hơn khoảng cách vừa rồi, hắn không tin không thể đụng mở cửa đá.

Lâm Phàm hít sâu, máu chảy trong người như nước nóng sôi sùng sục, khí thể màu trắng quấn quanh người hắn.

Đôi mắt của Lâm Phàm dần biến đổi, đây là dấu hiệu Thiên Cương chân thân hiện ra, lực lượng đôi tay dần tăng mạnh.

- Bản phong chủ không tin!

Lâm Phàm không tin hai cánh cửa đá có thể chặn đường đi của hắn.

- Các ngươi tránh xa chút, nếu bị thương thì không liên quan gì ta!

Lâm Phàm nhấc chân.

Răng rắc!

Mặt đất chỗ Lâm Phàm đứng nứt vỡ, không khí bị xé rách, hư không tan vỡ, tiếng không khí nổ vang vọng bốn phía.

Chu Phượng Phượng thấy cảnh này vội túm đuôi heo né nhanh:

- Chạy!

Heo mập đang hít đất bị kéo mạnh ăn đau kêu ụt ịt.

Đau quá, mông sắp đứt lìa!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Âm thanh như sấm nổ, bão tố nổi lên, xung lực mãnh liệt thổi bay tất cả.

Tế đàn va chạm với cửa đá phát ra ánh sáng chói lòa, con mắt không mở ra được.

Vùng đất mạo hiểm rung rinh như sắp sập.

Chu Phượng Phượng bất đắc dĩ nói:

- Cần gì làm vậy, chui lỗ có gì ghê gớm, sao cứ phải giằng co với cửa đá.

Chu Phượng Phượng thấy đắng lòng, cứ nghĩ mang theo trợ thủ nhưng nay xem ra mời phải thần kinh.

Đi giằng co với cửa đá làm gì? Có thời gian đó thì sớm chui lỗ vào trong.

Chui lỗ chứ có gì, ngươi không nói, ta không nói, Trư Dương Dương không nói thì đứa nào biết?

Có tiếng thở dồn dập.

Tí tách!

Là tiếng giọt máu rơi.

Mới rồi xung lực quá mạnh, cổ tay Lâm Phàm nứt ra, máu tuôn ồ ạt.

Lòng hắn cháy bỏng:

- Cửa này rất cứng!

Cánh cửa tuyệt đối là chí bảo, nếu không phải chí bảo thì hắn sẵn sàng chặt đầu làm banh đá.

Một kích vừa rồi là lực lượng mạnh nhất của Lâm Phàm, tiếc rằng cửa đá vẫn không nhúc nhích. Hắn cảm giác nếu va chạm thêm lần nữa tế đàn sẽ vỡ ra. Lâm Phàm cảm giác kết cấu bên trong tế đàn đã có thay đổi nhỏ, bởi vì va chạm bị đè ép vượt giới hạn chịu đựng của tế đàn.

- Đáng tiếc.

Lâm Phàm không cam lòng, nhưng không có cách nào, nếu tiếp tục va chạm thì đừng nói cửa đá, tế đàn cũng sẽ tan vỡ, thế thì mất nhiều hơn được.

Nhưng hắn đã tuyên bố, không lẽ bây giờ rút lời? Da mặt của hắn không dày như vậy.

Chu Phượng Phượng nói:

- Đủ rồi lão đệ, quá mạnh, trùng kích cỡ đó nếu trúng người ta thì ta đã bị đánh thành thịt nát. Lần này bỏ qua cho cửa đá đi, chúng ta chui qua từ lỗ này vậy.

Lâm Phàm ngước đầu nhìn Chu Phượng Phượng, lặng im hai giây rồi gật đầu nói:

- Ừ, được rồi, ngươi đã ra mặt cầu tình cho cửa đá vậy ta sẽ tha cho nó, nếu đụng thêm lần nữa nó sẽ sụp đổ, coi như nó may mắn.

Không đụng mở được thì biết làm sao bây giờ, đành bỏ cuộc, chui lỗ vậy, tập thành thói quen thì sẽ không thấy có gì đáng xấu hổ.

Trước khi đi Lâm Phàm nhìn lại cửa đá, chạm vào nó, xúc cảm thật tốt, hắn nói nhỏ:

- Yên tâm, ngươi không chạy thoát được, chờ thực lực của bản phong chủ lên rồi sẽ còn trở về.

Lâm Phàm nói xong dứt khoát đi theo sau Chu Phượng Phượng.

Lão già tự xưng là thanh niên này từng vào vùng đất mạo hiểm, nhưng bị buộc rút ra, bên trong chắc chắn có rắc rối lớn. Nhưng đối với Lâm Phàm thì rắc rối chẳng là gì.

Kích cỡ cái lỗ bằng thân hình của heo mập, phải hai tay chống đất bò vào.

Nhìn lão nhân kia quen tay chống đất, lắc mông rất là dâm đãng, nhìn cay mắt.

Nhưng không còn cách nào, trừ cái lỗ này ra không còn đường khác, hai cánh cửa đá cứng chưa từng thấy, không thể phá mở.

Lâm Phàm tự an ủi mình:

- Thôi, một cường giả thật sự dù là điểm đen cũng sẽ trở thành điểm sáng cho người đời kính ngưỡng.

Lâm Phàm dứt khoát bò vào trong.

- Sao rồi? Thấy ta nói đúng không? Đi đường này rất nhanh, chớp mắt là vào trong. Cửa đá kia không tầm thường, không đơn giản, không biết là người nào đặt vùng đất mạo hiểm ở đây, còn dùng cửa đá cứng rắn như vậy chặn đường, thật độc, nhưng cẩn thận mấy cũng có sai sót, người đó không ngờ rằng Dương Dương lợi hại như vậy, ủi thủng một lỗ.

Nói đến đây Chu Phượng Phượng khen ngợi liếc qua heo mập.

Heo mập dí mũi sát mặt đất hít hà như đang hút đất:

- Ụt ụt!

Nó không cần bò vào, ung dung đi bằng hai chân.

Lâm Phàm không tám nhảm nữa.

Cảnh tượng trước mắt biến đổi rất lớn, phía sau cửa đá là khung trời khác. Mấy thác nước từ trên cao đổ xuống, không có điểm tựa nào, thác lơ lửng đổ xuống. Nước có màu xám như hỗn tạp với đất bùn.

Chu Phượng Phượng nhắc nhở:

- Nơi này cực kỳ lạ lùng, chúng ta đi tới trước nào. Cẩn thận chút, yêu thú bay sẽ bỗng nhiên lao đến.

Chu Phượng Phượng rất quen thuộc nơi đây, lần trước cùng heo mập đi vào, lão mò rõ chút tình huống. Nhưng cả hai đi sâu vào thì bị chặn đường, không thể tiến thêm một bước.

Lâm Phàm hít sâu, nói:

- Ta ngửi được mùi hương mê người.

Không khí ập đến chui vào xoang mũi, đó là mùi hương mà Lâm Phàm thích nhất.

Chu Phượng Phượng khó hiểu hít hà:

- Mùi từ đâu đến?

Không thể nào, nếu có mùi thì sao lão không ngửi được gì?

Đột nhiên vang lên tiếng chít chít dày đặc.

Chu Phượng Phượng nghiêm túc nói:

- Đến rồi, lần này là cái gì đến?

Lần trước là âm thanh khác.

Chu Phượng Phượng nhìn thấy bóng đen rậm rạp ở phía xa, quá tối nên khó thấy rõ, nhưng các tia sáng đỏ như đá quý giống con mắt.

Càng lúc càng gần, tia sáng đỏ cũng càng rực rỡ.

- Dơi.

Lâm Phàm là người nhận giáo dục bắt buộc chín năm, có nghiên cứu về sinh vật, còn tự mình nướng dơi, mùi vị rất ngon, nếu chấm với giấm chua thì càng ngon.

Đương nhiên dơi không có nhiều thịt, nướng ăn cảm giác khá giòn, nấu canh thì ngon.

Vèo vèo!

Sức gió rất mạnh, sức gió được tạo ra từ cánh dơi vỗ.

Cánh đen giương rộng che kín trời, có thể thấy bề mặt cánh rậm rạp mạch máu nhỏ.

Heo mập hoảng sợ kêu éc éc, nó cảm giác đàn dơi có ác ý với nó, hình như thấy nó nhiều thịt, nhiều máu, muốn hút nó.

- Dơi to quá, ít nhất dài bốn, năm thước.

Đám dơi này cực kỳ dữ tợn, hai hàm răng nhọn giao nhau nhô ra ngoài miệng.

Chu Phượng Phượng nghiêm túc nói:

- Để ta cho chúng biết tay!

Nhưng lão bị Lâm Phàm ngăn lại, hắn không thể để lão già này ra tay, nếu không thì đi vào đây làm chi?

Vào đây đương nhiên vì kiếm điểm, chứ không lẽ đi ngắm cảnh?

- Số lượng nhiều quá, lão đệ lo nổi không?

Không biết tìm được trợ thủ này có ổn không nữa, những con dơi to thực lực không yếu, nếu ở quá gần thì dù là lão cũng khó giải quyết.

Lâm Phàm lặng lẽ lấy Lang Nha Bổng ra:

- Lớn!

Lang Nha Bổng trăm trượng hiện ra với đời, làm một người một heo mắt tròn mắt dẹt.

Lâm Phàm lắc cổ tay, uy thế càn quét ngàn quân.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Lang Nha Bổng phát uy, va đập không phân biệt khu vực. Dơi to đụng vào Lang Nha Bổng đều nổ tung, thịt bắn tung tóe, không gian hơi tối bị chiếu đỏ rực.

Chu Phượng Phượng và Trư Dương Dương liếc nhau:

- Tên này cũng dữ dằn đây.

Họ đã nhìn thấu, quá độc, vũ khí này quá khủng bố, đã nhuộm đỏ gậy, khiến người thầm hoảng.

Tốc độ điểm tăng lên.

Lâm Phàm muốn cười nhưng cố nén, không ngờ vùng đất mạo hiểm này tuyệt quá, mới vào đã đưa điểm, chuyện xảy ra trước khi chui lỗ đá bị hắn ném ra sau đầu.

Miễn có thể biến mạnh thì chịu khổ chút có đáng gì.

Máu phun ra rơi xuống đá núi to hai bên, ánh sáng đỏ lấp lóe trên tảng đá, nhưng máu phủ lên khó thấy bằng mắt thường.

Răng rắc!

Hai tảng đá núi nứt ra nhiều vết rạn, từng cục đá vụn lăn xuống, mặt nước lặng bị kích động gợn sóng.

Lâm Phàm giết rất sướng, đột nhiên có nguy cơ truyền đến.

Chu Phượng Phượng giật mình tru réo:

- Trời ơi! Lão đệ, có quỷ, mau tránh ra!

Lâm Phàm không phản ứng lại:

- Cái quỷ gì?

Dưới chân có bóng đen, năm ngón tay to bao phủ trên đỉnh đầu hắn.

Chương 660: Lão ca, chúng ta kết làm huynh đệ nào

Đây không phải bàn tay người mà là tay xương khô, rất to, bàn tay hạ xuống, Lâm Phàm như con kiến.

Lâm Phàm hét to một tiếng:

- Càn rỡ!

Lâm Phàm đánh ra nắm đấm, ánh sáng rực rỡ bắn ra.

- Mợ ơi!

Lực lượng của đối phương quá mạnh, Lâm Phàm bị một bàn tay đánh bay, lộn mèo mấy vòng dưới đất mới ổn định thân hình.

Hắn dám thề với trời tay xương khô này không đơn giản, có thể tát hắn bay mấy chục vòng, rất kiêu ngạo.

Phía xa truyền đến giọng của Chu Phượng Phượng kèm theo tiếng éc éc:

- Lão đệ, xương khô này quá lớn, mỗi người lo giữ mạng, giết rồi sẽ hội hợp lại!

Lúc này Lâm Phàm mới thấy rõ người sở hữu bàn tay xương khô. Thân hình quá to lớn, không chỉ cao trăm trượng, toàn thân màu đỏ, là một bộ xương đỏ.

Xương khô đạp trong nước, động tác nhìn cứng nhắc nhưng rất nhanh nhẹn, vỗ chưởng kèm theo gió rít.

Có cục lửa đỏ đốt cháy trong lồng ngực nó, đây là người trấn thủ hóa thành đá to đã bị máu đánh thức.

Lâm Phàm cất Lang Nha Bổng:

- Chết rồi còn không yên phận!

Hơi thở tăng vọt, lực lượng hình thành gió bão, Lâm Phàm bay lên cao hóa thành luồng sáng lao vào xương khô.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Đất rung núi chuyển, Lâm Phàm tung nắm đấm va chạm với xương khô, tia lửa văng khắp nơi, chọc giận xương khô.

Không nói xương khô tức điên lên, Lâm Phàm cũng bị nó chọc giận.

- Bản phong chủ không tin không giết được ngươi!

Bây giờ Lâm Phàm giằng co với xương khô, trước đó giằng co với hai cánh cửa đá.

Lâm Phàm bay lên, hóa thành luồng sáng lao vào chém giết, xương khô màu đỏ sậm rất quỷ dị, tốc độ phản kích rất nhanh, xương ngón tay đấm vào Lâm Phàm.

Lâm Phàm co nắm tay đấm qua:

- Ai sợ ai!

Nắm đấm nhỏ va chạm nắm tay lớn sinh ra dao động mạnh, mặt nước gợn sóng, vùng đất mạo hiểm kêu ù ù, đá trên vách lăn xuống, không chịu nổi tình huống này.

Răng rắc!

Có tiếng giòn vang, xương ngón tay của xương khô nứt rạn, nắm tay của Lâm Phàm cũng không chịu nổi rách da, máu ứa ra.

Đây là lực lượng va chạm quá mạnh khiến làn da không chịu nổi rách toạc.

- Bị nứt thì có hy vọng!

Lâm Phàm mặc kệ nắm tay của mình, không đau không ngứa, chẳng sợ, dù có nát bấy cũng không đem lại đau đớn cho hắn.

Vùng đất mạo hiểm này không tầm thường, chưa đi được xa đã gặp tồn tại khủng như vậy, bên trong sẽ có cái gì đây? Hắn không dám tưởng tượng.

Trong khi Lâm Phàm suy nghĩ những điều này thì bên trái bỗng dấy lên gió to như vòng xoáy cơn lốc. Hắn cảnh giác giơ tay cản lại nắm đấm.

Răng rắc!

Mặt đất nứt ra, trùng kích mạnh mẽ bộc phát ra dấy lên cuồng phong.

- Lợi hại, lực lượng cú đấm này quá mạnh.

Trong khi Lâm Phàm cảm thán thì sinh ra biến cố. Trong xương ngón tay của xương khô nhô ra một gai xương đỏ đâm thủng cánh tay của Lâm Phàm.

- Âm hiểm dữ!

Lâm Phàm không ngờ xương khô nhảm hiểm như vậy, nó tung cú đấm, sau khi bị cản lại còn có hậu chiêu, khiến người khó đoán trước.

Lâm Phàm vỗ mạnh vào xương ngón tay, lùi nhanh lại, cánh tay thủng lỗ to, máu chảy ồ ạt nhuộm đỏ mặt đất.

Lâm Phàm vung cánh tay, một bãi máu tươi chảy xuống đất.

Lâm Phàm bẻ cổ kêu răng rắc:

- Thứ chó má, âm hiểm chưa từng thấy, không biết ai sáng tạo ra ngươi, chó chết!

Không biết bên lão già sao rồi.

- Đến đây!

Lâm Phàm cúi đầu, khí huyết toàn thân sôi trào ngưng tụ thành thực chất, lực lượng bao phủ thân hình, còn vết thương kia thì chỉ là chuyện nhỏ, kệ nó.

Phía xa.

Chu Phượng Phượng ngồi trên lưng heo mập chạy nhanh về:

- Lão đệ, mau chạy đi, không chơi với thứ này nổi!

Phía sau là xương khô đang rượt theo, nơi nó đi qua tất cả vỡ nát.

Lâm Phàm né qua nắm đấm:

- Chuyện gì thế này? Ngươi là hạng năm trăm bảng Thiên Kiêu mà không làm lại nó?

Hạng năm trăm bảng Thiên Kiêu cái khỉ gì, đánh không lại xương khô nữa là.

Còn hắn không đánh lại nó là bình thường, hắn đâu xếp hạng trên bảng Thiên Kiêu, bình thường thôi.

Chu Phượng Phượng hét lớn, thường quay đầu lại ngó chừng:

- Thứ này không giết chết được! Mới nãy ta đấm nát đầu nó nhưng nó ghép lại đầu ngay trước mặt ta, đánh kiểu gì? Chúng ta mau chạy vào trong!

Lâm Phàm né trái tránh phải, hỏi:

- Có phá hoại cục lửa ở lồng ngực nó không?

Nếu đúng như Chu Phượng Phượng nói thì thật sự không đánh thắng nổi. Nhưng Lâm Phàm cho rằng xương khô là vong linh, trong đầu không có lửa vong linh thì chắc ở phần ngực.

Hai chân Chu Phượng Phượng kẹp heo mập đi tới trước mặt Lâm Phàm, kéo hắn leo lên ngồi:

- Phá hủy rồi, vô dụng. Lên nào lão đệ, chúng ta đi!

Chu Phượng Phượng giơ tay, vô số tia sáng hiện ra trong lòng bàn tay lão, đỡ hết thế công từ xương khô.

Nhưng hai xương khô to lớn không chịu dừng tay, từng đấm đánh tới, ánh sáng nhấp nháy làm thế công dồn dập hơi khựng lại.

Chu Phượng Phượng nghiêm túc nói:

- Lão đệ, hai con xương khô này rất quỷ dị, nếu chúng ta cứ dây dưa với chúng nó sẽ kiệt sức mà chết.

Hai con xương khô khùng lên, mắt lóe tia sáng đỏ, bóng quyền càng rậm rạp. Từng cú đấm giáng xuống, tiếng nổ không dứt, nếu không có thực lực mạnh mẽ thì không chịu nổi công kích như vậy.

Lâm Phàm không sợ mấy thứ đó, trong từ điển của hắn không có kiệt sức:

- Ta không sao.

- Đừng như vậy! Lão đệ, ta sẽ chết! Ta cực khổ vất vả đến cứu lão đệ, kéo lão đệ cùng đi mà nỡ nào tuyệt tình với ta?

Chu Phượng Phượng kẹp bụng heo mập chạy nhanh như điên tới trước, bay lượn trên đường đá. Cảnh tượng kinh người, khiến người kinh thán.

Hai con xương khô đứng hai bên di chuyển theo, nhưng Chu Phượng Phượng phòng ngự làm chúng nó một chốc không thể tiêu diệt bọn họ.

Đằng trước có ba vòng xoáy trôi nổi, vòng xoáy giống mây sao, chẳng biết tận cùng có cái gì.

- Lão đệ, lần trước ta chọn bên trái, lần này chúng ta đi vào giữa không chừng gặp may lớn. Dương Dương, bay lên nào, hãy gầm rống, chúng ta xông lên!

Một con heo mập cõng hai người lao vào vòng xoáy, biến mất tăm.

Hai xương khô rượt theo không bỏ, khi hai người biến mất thì chúng nó ngừng lại, trở về đường cũ, quay về vị trí ban đầu đứng. Những đá vụn chìm xuống đáy nước lại nổi lên bao phủ xương khô.

Tất cả trở về bình tĩnh như chưa từng xảy ra.

Chu Phượng Phượng vỗ ngực bình ổn tim đập nhanh:

- An toàn rồi lão đệ, kinh khủng quá, nơi này rất khủng bố.

Xương khô bất tử, đấu với nó chỉ lãng phí thời gian.

Chu Phượng Phượng kinh ngạc hỏi:

- Ủa? Lão đệ, biểu tình của ngươi là lạ, nguy rồi, tay ngươi làm sao thế? Sao chảy nhiều máu vậy?

Chu Phượng Phượng không ngờ lão đệ bị thương, máu chảy hơi kinh dị.

Lâm Phàm im lặng không muốn nói chuyện, cưỡi con heo là sỉ nhục suốt đời hắn, so sánh với việc chào đời từ bộ phận nào đó cũng không khiến hắn có cảm giác lạ. Bây giờ thì hắn không muốn nói câu nào.

- Đi thôi, đi tiếp nào.

Xuyên qua vòng xoáy chính giữa đi tới chỗ xa lạ, cỏ xanh bát ngát, phong cảnh đẹp đẽ, khác hẳn lúc trước.

Chu Phượng Phượng nói:

- Lão đệ, vết thương quan trọng hơn!

Lâm Phàm liếc qua, giơ ngón tay lên, Thanh Uyên Địa Hỏa bốc cháy trên đầu ngón tay. Tay dí vào vết thương, tiếng xèo xèo rợn người, thịt nhăn nhúm, máu ngừng chảy.

Chu Phượng Phượng nhìn ngây người, sao ác với bản thân như thế. Tim lão rung lên, lão không có can đảm như vậy.

Lâm Phàm hỏi:

- Ngươi nói đã vào bên trái, bên đó có giống nơi này không?

Nơi này kỳ lạ, khác với vùng đất mạo hiểm khác, tự thành một giới.

Chu Phượng Phượng lắc đầu nói:

- Khác nhau, cảnh tượng chỗ đó là biển rộng, phẳng lặng, không thấy bờ.

Chu Phượng Phượng hơi hối hận, quá lỗ mãng, không nên sơ sẩy đi vào, chưa hiểu rõ cái gì đã xông vào, lỡ chết ở đây thì làm sao bây giờ?

Chu Phượng Phượng hỏi:

- Lão đệ hãy nói thật đi, nếu ta gặp nguy hiểm thì lão đệ có cứu ta không?

Chu Phượng Phượng muốn tìm an ủi xoa dịu trái tim run sợ.

Đừng nhìn lão được hạng năm trăm trong bảng Thiên Kiêu nhưng lão cũng là con người, sẽ biết sợ, biết e ngại. Mạng sống đáng quý, tình yêu là cái thá gì, không có mạng nhỏ thì chỉ là bồi dưỡng tình yêu giùm người.

Lâm Phàm nhìn đối phương:

- Kêu lão ca.

Chu Phượng Phượng rất ngoan:

- Lão ca!

Lâm Phàm nói:

- Cứu, đương nhiên sẽ cứu. Lâm Phàm này là nhân vật có tên tuổi, chú trọng đạo nghĩa nhất, yên tâm đi.

Chu Phượng Phượng mừng rỡ, nở nụ cười hưng phấn nói:

- Lão ca, hay ba chúng ta kết bái làm huynh đệ khác họ đi?

Lâm Phàm liếc qua heo mập:

- Đừng được một tấc lại muốn tiến một thước, chắp nối lung tung.

Kết bái với con heo mập? Sao không nghịch thiên luôn đi, nói ra mất mặt chết.

Heo mập đi tới chỗ lạ vẫn vui vẻ hút đất, nó ngước đầu lên nhìn Lâm Phàm, ánh mắt giao nhau, nó thấy tia ghét bỏ trong mắt tên này.

Heo mập kêu éc éc, kiêu kỳ lắc đầu, liếc xéo qua, lộ vẻ ghét bỏ.

Sau lưng có tiếng nước lũ.

Chu Phượng Phượng hỏi:

- Lão ca có nghe thấy tiếng động quái dị gì không?

Lâm Phàm xoay người lại:

- Có nghe.

Trước mắt không phải đất trống mà là sóng lửa dâng cao ngập trời.

Chu Phượng Phượng giật mình kêu lên:

- Trời ạ! Lão ca, chuyện này là sao? Sóng lửa từ đâu đến vậy? Muốn nướng chín chúng ta sao?

Heo mập cảnh giác lùi về, nó không muốn biến thành lợn sữa nướng.

Nhưng dù heo mập muốn thành lợn sữa nướng cũng không có tư cách đó.

Lâm Phàm lườm Chu Phượng Phượng:

- Hoảng cái gì? Ngươi không thấy sóng này không có nhiệt độ à? Chỉ là ảo giác, dù không phải ảo giác với tu vi của chúng ta sao bị sóng lửa tầm thường tổn thương được, vừa lúc tắm một cái.

Lâm Phàm tiến lên, vươn tay tới gần biển lửa:

- Nhìn kỹ đây.

Xèo xèo!

Móng tay đụng vào biển lửa, nháy mắt bốc hơi.

Bùm!

Lâm Phàm biến mất tại chỗ, hóa thành luồng sáng bắn đi xa.

Chu Phượng Phượng hét to:

- Sao vậy lão ca?

Có tiếng heo tru lên, đuôi của Trư Dương Dương dính lửa bị đốt khét đen, nó nhấc móng heo bỏ chạy, tốc độ nhanh còn hơn lúc nãy.

- Trời ạ, không ngăn sóng lửa được!

Chu Phượng Phượng phản ứng lại, cũng co cẳng chạy:

- Lão ca, chẳng phải ngươi nói đây là ảo giác sao!?

Chương 661: Ăn làm gì, có đường sống mà không đi được

Chu Phượng Phượng hối hận chưa từng có:

- Nguy hiểm, quá nguy hiểm, không nên tiến vào. Vùng đất mạo hiểm chôn sâu dưới lòng đất không hiện ra với đời, hung hiểm đến mức tận cùng, chúng ta rất có thể sẽ chết ở đây.

Nếu có miếng đậu hủ thì Chu Phượng Phượng đã đập đầu vào, vì sao chân tiện, đôi mắt bị bảo bối che, giờ hối hận cũng không kịp.

Lâm Phàm liếc qua:

- La gì mà la, không đốt trúng ngươi, sợ gì.

Nơi này rất kỳ lạ, không phải sóng lửa bình thường, không biết từ đâu chảy ra.

Nhưng Lâm Phàm rất hưng phấn, nơi càng nguy hiểm nói lên tài phú càng nhiều.

Điều duy nhất khiến người tiếc nuối là yêu thú ở đâu? Vùng đất mạo hiểm không thể thiếu yêu thú.

- Éc éc!

Heo mập chạy rất nhanh, bốn móng như gắn bánh xe, nhanh không thua gì Lâm Phàm. Heo mập rất đau lòng cho cái đuôi của mình, nó không làm gì hết, chỉ thẫn thờ thôi mà đã bị đốt đuôi, nếu nó không phản ứng nhanh thì đã biến thành lợn sữa nướng.

Chu Phượng Phượng rất là lo lắng hỏi:

- Lão ca, không thể không lo. Lão ca nhìn xem, chỗ này tuy bao la không thấy giới hạn nhưng tốc độ sóng lửa lan tràn quá nhanh, với thực lực như chúng ta mà bị nó rượt theo không bỏ, nếu phía trước không có đường thì cả đám chỉ có đường chết.

Chu Phượng Phượng là hạng năm trăm bảng Thiên Kiêu, lão không muốn chết tại đây.

Lúc trước Chu Phượng Phượng không suy nghĩ nhiều, một là vì

thực lực của lão không yếu, hai là tự tin mình là hạng năm trăm bảng Thiên Kiêu, vào vùng đất mạo hiểm sẽ không xảy ra chuyện gì, nên lão sơ sẩy đi vào, giờ thì hối hận muốn chết.

Vùng đất mạo hiểm chôn sâu dưới lòng đất nghĩa là chưa đến lúc nó hiện ra với đời.

Vèo!

Trong khi Chu Phượng Phượng lải nhải thì phía sau có tiếng xé gió, lão ngoái đầu nhìn, là sóng lửa thay đổi hình dạng.

Những cây gai lửa xé gió bay tới, muốn đâm thủng họ sau đó đốt cháy.

- Trời ạ, sóng lửa thành tinh rồi, còn có thủ đoạn khác. Lão ca, chúng ta tiêu thật rồi, dù tu vi của ta là Đại Thánh cảnh cũng không thể dập tắt sóng lửa này. Là tên khốn nạn nào bài bố vùng đất mạo hiểm này? Rõ ràng không muốn cho người khác đi vào! Không đúng, nếu không cho ai vào thì chúng ta vào bằng cách nào?

Trong phút chốc Chu Phượng Phượng hoang mang, nhưng động tác rất nhanh nhẹn né những cây gai lửa, màn sáng bao bọc bàn tay, lão thử chộp gai lửa.

Xèo xèo!

Màn sáng tan vỡ trong tích tắc.

Chu Phượng Phượng hết hồn:

- Lão ca, những ngọn lửa này không tầm thường, không thể đụng vào!

Với thực lực của lão mà không ngăn được, nếu bị ghim vào người sẽ mất nửa cái mạng già.

Vù vù vù vù vù!

Tiếng gió rít rất gắt, xem tình hình là muốn giết họ, không cho có cơ hội trở mình.

Gai lửa càng lúc càng dày đặc.

Chu Phượng Phượng nhảy lên người heo mập, hét to một tiếng:

- Lão ca, lên đây!

Còn leo lên nữa?

Nhưng đã lên một lần, thêm lần nữa cũng không sao.

Chu Phượng Phượng túm lỗ tai heo mập điều khiển phương hướng, nói:

- Dương Dương, đã đến lúc ngươi bùng nổ, là sống hay chết toàn dựa vào ngươi!

Heo mập kêu éc éc, người phát sáng, lông mềm trở nên cứng rắn, thân hình to khỏe, bốn móng màu đen như kim loại. Thịt mỡ trên người biến đổi rất lớn, hình thành từng cục cơ bắp.

Heo cơ bắp!

Lâm Phàm kinh thán, cảm quan biến đổi lớn, thật lợi hại.

Tốc độ của heo cơ bắp lên đến trình độ khủng bố, cảnh bốn phía trở nên mơ hồ, đây là tốc độ lên đến trình độ nhất định tạo ra cảnh này.

Gai lửa phía sau khó đuổi theo kịp.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Lợi hại.

Không ngờ con heo mập chẳng chút bắt mắt này cũng có tài năng, nhưng lông hơi cứng, ngồi khó chịu.

Chu Phượng Phượng nói:

- Lão ca biết không, Dương Dương rất lợi hại, tốc độ rất nhanh, thậm chí có thể nhanh hơn thời gian.

Lâm Phàm kinh ngạc nói:

- Nhanh hơn thời gian? Nào, mau làm cho ta xem.

Không ngờ còn có sinh vật như vậy, mau hơn thời gian là khái niệm gì? Chẳng lẽ có thể xuyên về quá khứ?

Chu Phượng Phượng khoác lác hơi lố, lúng túng nói:

- Cái này . . . bây giờ còn chưa làm được.

Chu Phượng Phượng muốn đổi đề tài, thấy phía trước không có đường, bị màn đen ngăn lại, dưới chân màn đen dường như có cửa hang.

- Nơi đó có đường ra, Dương Dương, chạy về phía đó!

Heo cơ bắp phun khí thể nóng ra từ lỗ mũi, nhấc chân chạy như điên sau đó thắng gấp, bốn vó kéo từng vệt đen dưới đất.

Tốc độ quá nhanh ma sát ra lửa.

Sau khi dừng lại heo cơ bắp biến về heo mập, nó nằm sấp dưới đất thở hồng hộc, kiệt sức.

- Lão ca, nó đã gắng hết sức, tiêu hao hết sức lực, muốn chạy tiếp cũng không thể. Mặc kệ tiếp theo có cái gì chúng ta đều phải đi vào.

Chu Phượng Phượng vỗ đầu heo của Dương Dương:

- Giỏi lắm.

Heo mập mệt mỏi đáp lại:

- Ụt ịt.

Sau đó nó dán mũi sát đất, lại hít đất.

Sóng lửa từ xa ập đến, dần tới gần.

Chu Phượng Phượng túm heo mập nhét vào cửa hang, nhưng đầu đã đút vào mà từ phần cổ trở xuống bị kẹt lại.

Chu Phượng Phượng ngây ra:

- Trời ạ, Dương Dương, tại sao ngươi ăn mập vậy hả? Không nhét vào được, mau đứng dậy ủi vào!

Chu Phượng Phượng phát hiện cửa hang quá nhỏ, Dương Dương không chui vào được.

Nhưng lúc này heo mập không nhúc nhích được một móng chân chứ đừng nói ủi.

Lâm Phàm đề nghị:

- Ta có cách, chặt bỏ tứ chi, lóc thêm ít thịt là có thể nhét vào.

Chu Phượng Phượng ngây ra:

- Không thể nào, lời tàn nhẫn vậy mà lão ca cũng nói ra được?

Nếu bị chém thì Dương Dương sẽ liều mạng với lão.

Khi heo mập nghe lời đó cũng thở hổn hển muốn tắt thở.

Sóng lửa càng lúc càng đến gần.

Chu Phượng Phượng dồn hết sức nhét heo mập nhưng vô ích, lão mệt mỏi ngồi bệch xuống đất, kéo Dương Dương lên, ôm đầu heo bất đắc dĩ thở dài.

- Lão ca đi đi.

Lâm Phàm kinh ngạc hỏi:

- Ngươi không đi? Hai chúng ta có thể chui qua cửa hang này.

Heo mập mở mắt ra, trầm thấp hừ một tiếng, nó bị Chu Phượng Phượng vỗ mạnh đầu.

- Nói cái gì vậy, ta là loại người đó sao? Nuôi ngươi mập như vậy cũng có một nửa trách nhiệm thuộc về ta, mà trách nhiệm lớn nhất là của ngươi! Cả ngày chỉ biết ăn, không cho ăn thì đi hút đất, giờ thấy tai hại chưa?

Heo mập cúi thấp đầu, tội nghiệp nhìn sóng lửa phía xa.

Chu Phượng Phượng vuốt đầu heo:

- Lão ca, ta không đi, ta phải cùng nó, lão ca đi đi, lần này xem như trượt chân, sơ sẩy. Ta là hạng năm trăm bảng Thiên Kiêu mà chết không rõ ràng ở đây, thật uất ức.

Chu Phượng Phượng không muốn chống cự, vì đã cố gắng rồi.

Sóng lửa không tầm thường, bàn tay sờ vào còn không được thì làm sao bây giờ.

Một người một heo bất lực ngồi, nhìn sóng lửa từ xa đổ ập thật nhanh tới, không vui không buồn.

Heo mập dụi vào ngực Chu Phượng Phượng, nương tựa vào nhau. Một giọt lệ heo chậm rãi lăn xuống, nó kêu lên, vô cùng hối hận. Ăn gì mà ăn, ăn cho mập thây, có đường sống nhưng không đi

được.

- Thôi, bản phong chủ nói được thì làm được, đã nói sẽ che chở ngươi thì sẽ che chở. Để bản phong chủ nghĩ cách.

Lâm Phàm tiến lên trước một bước, trầm ngâm nhìn sóng lửa, chắc sẽ có cách.

Mở Hữu Sắc Nhãn Tình ra.

Ánh mắt nhìn qua, sóng lửa đổ ập đến dường như bị kích thích, bỗng sôi trào, vô số gai lửa ngưng tụ thành cây gai to đâm thẳng vào Lâm Phàm.

Lâm Phàm tùy tay lấy tế đàn ra đặt trước mặt, vỗ chưởng. Tế đàn bay qua đụng vào gai lửa.

Bùm!

Gai lửa vỡ vụn, không thể so sánh với tế đàn.

- Quả nhiên tế đàn không phải thứ đơn giản, tuy không đấu lại cửa đá nhưng chất liệu của nó cũng không đơn giản.

Tế đàn nghiền áp lên trước, Lâm Phàm thì theo sát, muốn nhìn xem bên trong có gì.

Chu Phượng Phượng há hốc mồm:

- Lão ca . . .

Chu Phượng Phượng không tin được, không ngờ tên này định xông vào.

- Phẩm chất, đây chính là phẩm chất! Ta đã nói mà, hèn gì thấy người này thuận mắt, thì ra phẩm chất chung cực của người này giống như mình.

Giờ Chu Phượng Phượng đã hiểu tại sao mình không có nhiều cảnh giác với tên này, có lẽ vì phẩm chất.

- Dương Dương, không sao rồi, lát nữa lại có người đến với chúng ta, cả ba cùng tiến lùi, chết chung ở đây.

Nếu Lâm Phàm nghe lời này sẽ trở về đường cũ ngay, tốn công sức nghĩ cách cứu một người một heo vậy mà không thèm tin hắn.

- Vận rủi cuồn cuộn, mở ra!

Sóng lửa hơi quái dị, Lâm Phàm thấy chính giữa sóng lửa có một người lửa trôi nổi.

Lâm Phàm đóng Hữu Sắc Nhãn Tình, cất tế đàn, bùng nổ lực lượng bao trùm toàn thân, xông thẳng vào người lửa.

Xèo xèo!

Sóng lửa đốt cháy, vòng bảo vệ lực lượng không ngừng mài mòn, khó thể ngăn cản.

Vòng bảo vệ lực lượng của Lâm Phàm vỡ nát, lửa xâm thực đốt cháy toàn thân.

Trong mắt Lâm Phàm rực cháy ngọn lửa, siết chặt nắm tay, mặc kệ lửa bò lên cánh tay, hắn dồn hết lực lượng đấm mạnh.

Bùm!

Cú đấm đánh vào bụng người lửa, lực lượng cột sáng xuyên thủng qua.

Không thấy rõ khuôn mặt người lửa nhưng trông rất tức giận, đấm vào mặt Lâm Phàm.

Lâm Phàm há miệng cắn nắm tay của người lửa, nhưng cú đấm đánh thủng khoang miệng của hắn, một cục lửa bắn ra từ sau gáy.

- Muốn giết bản phong chủ? Ngươi còn quá non!

Răng rắc! Răng rắc!

Lâm Phàm bộc phát ánh sáng hung ác, cắn xé, hút mạnh. Người lửa bị hắn nuốt vào trong bụng.

Bộp!

Hắn cảm giác ý thức bắt đầu tan biến rất nhanh, cuối cùng nặng nề ngã xuống đất, thân thể bị chưng khô chỉ còn một dúm tro đen.

Chu Phượng Phượng thấy sóng lửa biến mất nhưng không gặp lão ca, lão vội chạy lại, hơi bi thương kêu lên:

- Lão ca!

Mặc kệ lúc trước Chu Phượng Phượng suy nghĩ cái gì nhưng ý muốn thật sự là cùng đi ra.

Bây giờ đã mất hết.

Chu Phượng Phượng nhìn dúm tro đen dưới đất, ngã ngồi dưới đất, tay run run nâng dúm tro lên:

- Lão ca, sao ngươi chết thảm vậy, không chừa xác chết lại, về sau ta biết tế bái ngươi thế nào đây?

Chu Phượng Phượng đau lòng vô cùng.

- Lão ca hãy yên tâm, ta sẽ rắc ngươi ra biển, cho ngươi trôi đến các nơi.

Chu Phượng Phượng bị đá sấp mặt.

Lâm Phàm xuất hiện sau lưng Chu Phượng Phượng, bẻ cổ:

- Chết cái đầu ngươi! Rắc xuống biển cho cá ăn, thành phân bài tiết ra à?

Lâm Phàm há mồm, nấc cục, một đoàn sáng lửa phun ra từ miệng hắn.

Chương 662: Một người đoàn diệt

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Ánh lửa xuất hiện đột ngột, Lâm Phàm cũng không phản ứng lại.

Chu Phượng Phượng thấy lão ca còn sống thì mừng rỡ, nhưng ánh lửa bỗng đốt đũng quần làm lão trắng mặt.

- Lão ca làm vậy là sao?

Chu Phượng Phượng rịn mồ hôi, nếu bị lửa đốt trúng thì thứ trong đũng quần sẽ mất.

Lâm Phàm bóp cổ, cổ họng rất khó chịu, cảm giác mắc nghẹn.

Mắt Chu Phượng Phượng xoe tròn như ốc bưu:

- Lão ca, cổ của ngươi đỏ.

Cổ của lão ca đỏ rực như sắt nung.

Lâm Phàm ho khan, bóp cổ:

- Khoan đến gần!

Lâm Phàm thấy khó chịu, khi ngón tay sờ cổ có tiếng xèo xèo, nhiệt độ ở phần cổ rất cao, nhưng không hiểu sao cổ còn nguyên vẹn.

Lâm Phàm cảm giác dòng khí lửa chạy lung tung trong người, va chạm mãnh liệt khiến người không chịu nổi.

Lâm Phàm ngửa đầu rống to:

- A!

Miệng há ra, một cột lửa bắn lên cao đâm vào hư không, trong mắt mũi của hắn cũng phun ra ánh lửa, cảnh tượng kinh khủng.

Bịch!

Chu Phượng Phượng ngồi bệch dưới đất, há to miệng, ngây

người nhìn, lão không biết chuyện gì xảy ra.

Đang yên lành sao bỗng nhiên phun lửa?

Mặt mũi phun trào, bộc phát ra lực lượng kinh người.

Những ngọn lửa này không tầm thường, giống sóng lửa. Chẳng lẽ lão ca nuốt hết đám lửa kia? Quá dũng mãnh.

Chu Phượng Phượng vô cùng cảm động, không ngờ lão ca vì cứu bọn họ dám nuốt hết lửa, nghĩa khí khiến người khâm phục.

Lâm Phàm thở phào:

- Phù, thoải mái.

Nhưng thường có tia lửa bay ra, cổ họng đã hết khó chịu.

- Ủa?

Lâm Phàm phát hiện có cục lửa đốt trong người, hình như là ngọn lửa vừa rồi.

Lâm Phàm động ý niệm, lửa bị lôi kéo chảy xuôi trên đôi tay, năm ngón co lại có hỏa hoa lấp lóe. Nắm đấm đánh ra làm hư không chấn động, lực lượng lửa phủ lên nắm tay, nóng cháy đốt không khí.

- Hay à, có ích một chút.

Lâm Phàm rất bình tĩnh, xem ra ngọn lửa cũng biết đi theo hắn sẽ leo lên đỉnh lực lượng. Kẻ biết điều là trang tuấn kiệt, sớm đi theo trùm mới có tương lai thật sự.

Chu Phượng Phượng lo lắng hỏi:

- Lão ca có sao không?

Bình an là tốt rồi, Chu Phượng Phượng hơi luyến tiếc lão ca này, một người trượng nghĩa biết bao, nếu hắn chết ở đây thì sau này đụng phải vùng đất mạo hiểm biết tìm ai giúp?

Đương nhiên bây giờ họ muốn rời khỏi đây vẫn phải chui qua cửa hang kia.

Nhưng heo mập hơi vướng víu, mập như thế không chen lọt nổi.

Nhưng theo lão già này nói cho Dương Dương nghỉ một lúc, lấy

lại tí sức là có thể ủi ra đường lớn thông trời.

Lâm Phàm cũng cần nghiên cứu kỹ ngọn lửa trong người.

Nội tình không tăng lên, thực lực không tăng, nhưng ngọn lửa hơi lợi hại, sức phá hoại kinh người, phối hợp sức mạnh của hắn cũng hay.

Một lúc sau heo mập lấy lại sức, khi nó đứng lên thịt mỡ rung rung rất kinh người. Lâm Phàm xúc động muốn lấy dao cắt thịt mỡ.

Chu Phượng Phượng vỗ đầu heo, tự tin nói:

- Đi nào Dương Dương, hãy phát huy thực lực của ngươi.

Cái khác thì lão không dám nói chứ năng lực ủi của Dương Dương rất mạnh.

Heo mập đi tới cửa hang, đút đầu heo vào, bốn vó liên tục bào mặt đất, mông lắc trái lắc phải rất ngứa mắt.

Công nhận cửa hang thật sự biến lớn.

Mới nãy Lâm Phàm đã thử rồi, nền đất rất cứng rắn, không phá hỏng được, nhưng con heo mập thật sự ủi nới rộng hang.

Lợi hại, rất lợi hại.

- Lão ca, chúng ta mau rời khỏi chỗ quái quỷ này. Nơi đây quá nguy hiểm, phải tìm lối ra, tốt nhất đừng thăm dò tiếp nữa. Đây là vùng đất mạo hiểm chưa hiện với đời, tràn ngập hung hiểm vô hạn, chúng ta rất có thể là nhóm người đi vào đầu tiên, không có nguy hiểm nào bị thanh lý, khó đoán bên trong có tồn tại khủng bố nào không.

Chu Phượng Phượng biết khá nhiều nên không dám khinh thường, vùng đất mạo hiểm chưa qua thanh lý rất khủng bố.

Những vùng đất mạo hiểm xuất hiện trên mặt đất tồn tại đã lâu, không biết bị bao nhiêu người đi vào thám hiểm, tính nguy hiểm rất thấp. Nguy hiểm lớn nhất là yêu thú.

Yêu thú thích tìm vùng đất mạo hiểm làm chỗ ở, nên một số vùng đất mạo hiểm không còn nguy hiểm sẽ có bầy yêu thú vào ở trước. Người đến thám hiểm về sau phải đối mặt với đám yêu thú này.

Nếu may mắn có lẽ sẽ gặp được bảo bối người khác không thấy

hoặc bỏ lại.

Muốn tìm được bảo bối động trời thì trừ phi là người vào đầu tiên.

Trong hang vọng ra tiếng heo mập kêu:

- Éc éc!

Nó đã ủi xong, không ngừng đào sâu xuống.

- Lão ca, đi!

Chu Phượng Phượng nhảy xuống, suy nghĩ duy nhất của lão là rời đi, không muốn ở lại đây chút nào.

Lâm Phàm đã nếm ngon ngọt, không muốn đi:

- Mới đến đã đi, tâm thái không được tốt.

Tuy thực lực chưa tăng lên nhưng sức phá hoại tăng cao, thật tốt.

Lâm Phàm cũng nhảy xuống, hiện giờ chưa biết phía sau có cái gì, có lẽ không đường đi, có lẽ phải đánh thủng vùng đất mạo hiểm này.

Khi Lâm Phàm rơi xuống đường hầm thì nghe giọng tuyệt vọng của Chu Phượng Phượng:

- Lão ca, chúng ta tiêu rồi.

Một người một heo đứng đó, trợn mắt há hốc mồm, chìm trong tuyệt vọng, không thấy hy vọng đâu.

Lâm Phàm nhìn lại, không có cảm giác gì không ổn:

- Chuyện gì vậy?

Nhưng khi Lâm Phàm bước tới chỗ của một người một heo thì cảnh tượng trước mắt thay đổi.

Phía trước là một cái khe rộng, bên trên khe rãnh siêu khủng bố. Lửa cháy hừng hực, trong biển lửa có sợi xích đứt đoạn bay bay, không ai khống chế sợi xích bay lên rồi rơi xuống biển lửa.

Chu Phượng Phượng nói:

- Không có đường đi, chúng ta bị vây chết ở chỗ này.

Chu Phượng Phượng chợt nhớ điều gì, vụt ngẩng đầu muốn trở về đường cũ, nhưng thấy đường hầm đã biến mất.

Chu Phượng Phượng hoàn toàn chết tâm, không có đường về thì làm sao bây giờ?

- Ài, lão ca, lỗi tại ta sơ sẩy. Khi phát hiện vùng đất mạo hiểm chỉ muốn đi vào, không ngờ vùng đất mạo hiểm quá nguy hiểm, vượt qua sức chịu đựng của chúng ta.

Đột nhiên bên dưới biển lửa biến đổi, lửa dần ngưng tụ thành các người lửa.

Lâm Phàm thấy cảnh đó thì mắt sáng rỡ:

- Trời ạ, giàu rồi!

Lâm Phàm không thích chí bảo gì đó, cũng không ham bảo bối, chỉ mê điểm.

Khi nhìn biển lửa làm Lâm Phàm hơi thất vọng, không có điểm, đến uổng công. Nhưng thấy lửa biến thành người lửa thì tim hắn đập nhanh.

Chu Phượng Phượng ngây ra:

- Giàu cái gì hả lão ca?

Chu Phượng Phượng khó hiểu nhìn đám người lửa quay quanh một thân cây. Cây có màu đỏ, nhánh, lá cây cũng cùng màu, tỏa ánh sáng yêu diễm.

- Ha ha ha! Ta đến đây!

Lâm Phàm bay lên cao, nhảy xuống. Nhiều người lửa như vậy thì điểm nghịch thiên rồi!

Chu Phượng Phượng giật mình kêu lên:

- Lão ca!

Muốn vứt bỏ mạng sao? Có nhiều thứ kỳ lạ như vậy mà muốn nhảy liền nhảy, không chút do dự?

- Các điểm, khắc tinh của các ngươi đến đây!

Lâm Phàm đáp xuống đất cái rầm, vì quá hưng phấn giẫm mặt đất nứt rạn. Một tay cầm tế đàn, hắn sắp đại khai sát giới, giết đến trời đất tối tăm, kéo điểm tăng lên cao chót vót.

Tiếng rống kinh động đám người lửa.

- Các ngươi đừng xuống dưới, giao nơi này cho ta!

Lâm Phàm siêu kích động, hắn vào vùng đất mạo hiểm chỉ vì cảnh này thôi.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Người lửa nổi giận, lửa sôi trào bao phủ Lâm Phàm.

Lâm Phàm hét to một tiếng:

- Làm!

Hắn dốc hết sức ra, tế đàn nổ ầm ầm đập lung tung, một cú đập làm cả đống người lửa phụp một tiếng tắt ngấm.

Chu Phượng Phượng đứng tại chỗ, con ngươi ánh lên tia kinh sợ:

- Quá hung tàn.

Rất khủng bố, hoàn toàn không phải con người.

Trên người Lâm Phàm có nhiều vết thương, thịt khét đen, đây là dấu hiệu bị đốt.

Lâm Phàm cho rằng mình biết phun lửa là có thể miễn dịch mấy thứ này, nhưng hắn sai rồi, mà chẳng sao, hắn chỉ cần điểm.

Sướng!

Rất sướng!

Lâm Phàm giết đến sôi trào máu nóng, lần đầu tiên hắn hưng phấn như vậy kể từ khi vào vùng đất mạo hiểm. Điểm liên tục tăng lên, vào Đại Thánh không khó khăn.

Phụt!

Một dị loại lao ra khỏi đám người lửa, thân thể xuyên qua người Lâm Phàm.

- Muốn chạy? Trở về cho ta!

Máu chảy ra từ lỗ thủng hình người, Lâm Phàm chộp cổ chân người lửa đập xuống đất, một chân đạp vỡ đầu.

- Đến đây!

Lâm Phàm bất chấp máu chảy ròng ròng, miễn ý thức còn là hắn vẫn chém giết đến cùng. Nhiều người lửa hùng dũng lao đến, rậm rạp chất thành núi.

Chu Phượng Phượng không thấy bóng dáng Lâm Phàm nhưng cảm giác được nơi đó diễn ra chiến đấu kịch liệt:

- Lão ca!

Lâm Phàm chĩa tế đàn xuống đất, nhìn bụng mình. Máu đã chảy khô, ý thức tan rã, hắn nhắm mắt lại, đón cái chết đến.

Đám người lửa cảm giác mạng sống của đối phương tan biến nhưng vẫn cảnh giác nhìn.

Không lâu sau.

Đám người lửa xôn xao, tuy chúng nó không cảm giác được gì nhưng vẫn cảm nhận được lực lượng khủng bố kia lại bộc phát ra.

Lâm Phàm ngước đầu lên, nhe răng cười, mắt càng sáng:

- He he.

Lâm Phàm giơ tế đàn lên tiếp tục giết chóc.

Lâm Phàm không chú ý thấy sau khi người lửa bị giết sẽ có một đoàn sáng đỏ mờ dán vào tay hắn. Vì cánh tay hắn dính đầy máu nên khó phát hiện dị tượng này.

Không biết giết bao lâu, Lâm Phàm đã quên thời gian, tế đàn màu xám bị nhuộm đỏ.

Đấy không phải máu, có lẽ là lửa, nhưng hắn không có cảm giác gì.

- Đến đây!

Tế đàn đập xuống nhưng không có tiếng báo điểm, Lâm Phàm ngước đầu lên, khe rãnh to lớn đã không còn ai, người lửa biến mất,

dưới đất lấp lánh các đốm lửa.

Đốm lửa đó chắc là người lửa.

Chu Phượng Phượng hạy lại, lắp bắp:

- Lão . . . lão ca.

Chu Phượng Phượng nhìn đã lâu, trợn mắt há hốc mồm. Lão ca là máy móc không ngừng nghỉ, tay chân liên tục vung. Tuy ở trong này không biết thời gian nhưng Chu Phượng Phượng đoán thời gian qua đã lâu.

Đánh dữ dội quá, một người đoàn diệt.

Lâm Phàm đã quên mình chết bao nhiêu lần, dù sao mười giây sau lại nâng tế đàn đập tiếp, không chút do dự.

Lâm Phàm khẽ thở dài:

- Mau thế.

Không ngờ mới chốc lát đã đánh chết sạch.

Chương 663: Như từng quen biết, hơi bị hố

Chu Phượng Phượng trố mắt líu lưỡi như thấy quỷ:

- Lão ca, hơi bị ác quá.

Cảnh tượng vừa rồi còn rõ ràng ngay trước mắt, có thể nói là khủng bố, có thể hù chết người.

Lão ca ở trong mắt lão tắm trong máu tươi, tế đàn to lớn đỏ kinh dị, tuy Chu Phượng Phượng không sợ nhưng không dám đến quá gần.

Heo mập không dám hút đất, núp sau người Chu Phượng Phượng, sợ người kia nổi máu thú lên làm gì nó, sẽ mất hết trong sạch. Heo mập sợ hãi và cảnh giác.

Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- Ác gì mà ác, đây là hành vi bình thường thôi.

Lâm Phàm không xem điểm, bây giờ chưa phải lúc. Chuyến đi này không tệ, vùng đất mạo hiểm dưới lòng đất rất hung hiểm nhưng thu hoạch phong phú. Nếu không ỷ vào thân bất tử thì hắn đã chết tại đây.

Ngọn lửa đó hơi rắc rối, không thể địch lại được.

Lão già là Đại Thánh cảnh, lực lượng bao phủ bàn tay mà cũng không chịu nổi, đủ thấy ngọn lửa kia không tầm thường.

Mặt Chu Phượng Phượng đỏ rực vì hưng phấn, tay chân run rẩy:

- Đó là cái gì? Bảo bối hả? Chúng ta trải qua muôn vàn vất vả rốt cuộc nhìn thấy trái cây thắng lợi!

Ban đầu khi Chu Phượng Phượng phát hiện vùng đất mạo hiểm dưới lòng đất thì lão hưng phấn sắp phát cuồng, sau đó gặp nguy hiểm rơi vào đường cùng, sau đó tìm thấy đường sống trong chỗ chết, tâm tình lên xuống, nếu trái tim không khỏe mạnh chắc đã đứng tim lâu rồi.

Lâm Phàm bẻ cổ, giãn khớp, trận chiến vừa rồi quá dữ dội, hắn

không cần phòng ngự, chỉ vùi đầu đánh, bị đám người lửa giết mấy chục lần.

Chu Phượng Phượng nghiêm túc nói:

- Cây này không đơn giản, trên cây có ba quả, hoa văn rất phức tạp, ẩn chứa hơi thở khủng bố.

Trái cây màu đỏ như lửa cháy, Chu Phượng Phượng đứng yên không dám nhúc nhích, phòng ngừa có vấn đề.

Chu Phượng Phượng thấy lão ca định hái trái xuống, định nhắc nhở hắn đừng lỗ mãng nhưng vẫn muộn.

- Lúc nên cẩn thận thì bộp chộp, lúc cần cẩn thận lại nhát cáy. Ba trái cây chứ có gì mà sợ dữ vậy.

Lâm Phàm hái một trái xuống xem kỹ, to như quả bóng rổ, hoa văn trên vỏ rất đẹp, màu đỏ như lửa cháy, có lẽ nó sẽ mang đến giá trị khổ tu.

Lâm Phàm tò mò, không dám chắc chắn nhưng tràn đầy mong đợi. Tuy bây giờ hắn có nhiều giá trị khổ tu nhưng không thể chểnh mãng, lỡ sau này không có giá trị khổ tu thì biết làm sao?

Khi có thể tích lũy được thì phải cố gắng kiếm nhiều.

- Lão ca, trái cây này là thứ tốt.

Chu Phượng Phượng rất muốn lấy một trái, nhưng tất cả là lão ca lấy được, lão không thể mở miệng xin. Đường đường là hạng năm trăm bảng Thiên Kiêu sao có thể đòi đồ từ người chưa có tên trên bảng? Còn muốn sĩ diện không?

Tuy Chu Phượng Phượng không biết trái cây này là gì nhưng chắc chắn là thứ tốt.

Lâm Phàm đút vào miệng cắn một miếng, hơi giòn, giống táo. Sau đó hắn hơi thất vọng, không có giá trị khổ tu.

Lâm Phàm ném cho heo mập:

- Cho ngươi.

Không tăng giá trị khổ tu lên thì là thứ vô ích, hắn không thèm.

Heo mập mừng rỡ ủi lại, cắn nước trái cây chảy đầy miệng, lộ vẻ

hạnh phúc.

Chu Phượng Phượng đau lòng:

- Dương Dương, đừng ăn bậy!

Nhìn là biết đồ tốt, cho nó ăn hoàn toàn là lãng phí.

Heo mập bỗng ngừng nhai, biểu tình khoa trương như pho tượng.

Chu Phượng Phượng kinh hoàng kêu lên, tưởng heo mập bị gì:

- Ngươi làm sao vậy Dương Dương? Đã bảo đừng ăn bậy mà.

Sau đó diễn ra cảnh tượng kinh người.

- Éc!

Một tiếng éc rung trời, đôi mắt heo mập biến đổi, mắt đỏ rực lóe tia lửa, lửa đốt toàn thân nó.

Heo mập đứng thẳng trên chân sau, chi trước co lại, đầu heo ngửa cao hú dài.

Một con rồng lửa bay lên từ người heo mập, ngoài chín tầng trời văng vẳng tiếng rồng gầm, hơi nóng cuồn cuộn, bầu trời bị chiếu đỏ rực.

- Éc!

Lại một tiếng rống, cọng lông dựng đứng trên đầu heo mập đung đưa trong gió, thẳng tắp không ngã xuống, mặt heo nghiêm túc mà bá đạo, lửa quanh người nó cháy hừng hực hơn.

Chu Phượng Phượng kinh thán:

- Trời ạ, Dương Dương quá bá khí!

Dương Dương phát ra hơi thở rất mạnh, nóng bỏng, có lực lượng thay đổi thân thể của nó.

- Không lẽ đây là thánh quả có thể thay đổi thể chất?

Chu Phượng Phượng là Đại Thánh cảnh, vực ngoại giới của lão không đơn giản, lão biết nhiều điều nên có biết loại thần vật thay đổi thể chất.

Hiện giờ thể chất của heo mập thay đổi, trên thịt mỡ ẩn hiện vằn lửa.

Lâm Phàm khá vừa lòng:

- Xem ra là thứ tốt.

Lâm Phàm hái hai trái còn lại xuống, một trái ném cho Chu Phượng Phượng, còn một trái để dành mang về cho lão sư.

Đi ra ngoài có thứ hắn không dùng được nhưng cần thiết cho lão sư.

Vực ngoại giới dung hợp, với thiên phú của lão sư muốn đi đến cảnh giới càng cao không khó, nhưng sẽ mất thời gian rất dài. Nên Lâm Phàm cần mang một ít thần vật về cho lão sư, giúp lão sư đi xa hơn.

Lâm Phàm ăn trái cây này không có ích gì, thứ không thể tăng nhanh giá trị khổ tu thì là rác rưởi, đồ bỏ đối với hắn, bỏ trong trữ vật giới chỉ còn ngại chật chỗ.

Chu Phượng Phượng cầm trái cây, cảm động mếu máo:

- Lão ca . . .

Không ngờ lão ca rộng rãi như thế, tặng hai trái thần vật cho họ, chỉ để lại một trái cho mình.

Chu Phượng Phượng thầm thề trong lòng sau này thấy vùng đất mạo hiểm phải tiếp tục kêu lão ca, đúng là người tốt, cho cảm giác an toàn, còn rộng rãi, người như vậy biết đi đâu tìm?

Phẩm chất ngày càng hiện rõ, giống hệt tính tình của lão và heo mập.

Lúc này heo mập trở lại bình thường, nó cảm giác thân hình hơi thay đổi, nhìn trái nhìn phải không thấy có vấn đề gì, nó bình tĩnh tiếp tục hút đất, vui vẻ hút.

Lâm Phàm nêu đề nghị:

- Khoan ăn, cần đi tiếp. Vùng đất mạo hiểm này đúng là rất nguy hiểm, hay các ngươi ở lại đây, chờ ta đánh thông vùng đất mạo hiểm này rồi quay lại đón các ngươi?

Nhưng hắn bị lão già từ chối.

Chu Phượng Phượng nghiêm nghị nói:

- Lão ca nói bậy bạ gì vậy, sao chúng ta có thể để lão ca đi mạo hiểm một mình được! Đi nào, chúng ta cùng sống cùng chết, không thể tách lìa!

Chu Phượng Phượng nói rất đại nghĩa, bộc phát ra khí thế nghĩa bạc vân thiên.

Phía chân trời xa dâng lên vệt đỏ chiếu sáng thiên địa, đỏ thẫm phát sáng.

- Lại có điểm?

Lâm Phàm sốt ruột lắc người lao nhanh đi, khoảnh khắc đã biến mất.

Mới rồi giết chưa đã tay, lần này có thể gặt thêm một mớ.

Chu Phượng Phượng cất trái cây thần, lật đật đuổi theo:

- Lão ca đừng gấp, đi chung nào!

Không thể tuột ở phía sau, phải kề vai chiến đấu với lão ca, đương nhiên đứng một bên xem là được rồi.

Rất hung mãnh, cách đánh nhau của lão ca quá tàn nhẫn, người bình thường không chịu nổi.

Chu Phượng Phượng thấy hoa mắt, heo Dương Dương lao nhanh lên, người rực cháy lửa, để lại dấu đen dưới đất, mặt đất bị đốt khét.

Chu Phượng Phượng giật mình kêu lên:

- Heo lửa!

Chu Phượng Phượng không ngờ Dương Dương biến mạnh, trở nên kỳ dị hơn. Chẳng lẽ thân thể heo biến đổi thành thể chất đặc biệt gì rồi?

Chu Phượng Phượng từ xa thấy lão ca đứng yên không nhúc nhích, lẩm bẩm:

- Kỳ lạ, với tính cách hung tàn của lão ca chắc chắn sẽ xông lên đánh một trận, vì sao hắn đứng yên không nhúc nhích? Không lẽ phát hiện kho báu cuối cùng trong vùng đất mạo hiểm, bị giật mình đến ngây người?

Nghĩ tới đây Chu Phượng Phượng bước nhanh hơn, nóng ruột nóng gan. Người rộng rãi như lão ca chắc chắn sẽ không keo kiệt với lão, khi đó có thể hốt một mớ.

Chu Phượng Phượng hỏi:

- Sao vậy lão ca? Cái gì làm lão ca đứng ngây người?

Khi Chu Phượng Phượng thấy đằng trước thì cũng đứng đực mặt ra.

Cái thứ gì vậy trời? Sao đi qua được?

Không phải tường ấm mà là biển lửa, mấy thứ lửa ở chặng trước không thể so sánh với nó.

Đây là biển lửa thật sự, cao đụng trời, phủ lên phạm vi bao la.

Muốn vào thì phải cứng rắn xông tới trước, không có đường vòng nào khác.

Đương nhiên muốn cứng rắn xông qua là không hiện thực, mới bước vào sẽ ra tro ngay.

Chu Phượng Phượng hơi sợ nói:

- Lão ca, chúng ta không có đường để đi, đây là đường chết. Không lẽ chúng ta sẽ bị nhốt ở đây suốt đời cho đến lúc chết?

Nếu đúng vậy thì rất bi kịch.

Lâm Phàm hết sức bình tĩnh. Đây không phải đường cụt, nếu là đường cụt thì sẽ tự thành phong ấn, buff có thể đưa hắn ra ngoài. Có đường ra, chẳng qua họ chưa phát hiện.

Cho dù không dựa vào buff cũng chẳng sao, hắn có thời gian vô tận, tu luyện ở đây, tăng tiến tu vi, rồi sẽ có ngày một đấm nổ nát chỗ này.

Chu Phượng Phượng giơ tay lên, giọng run run nói:

- Lão ca, chỗ này có người, có người ở bên trong!

Nếu lại có đánh nhau thì lão phải nhanh chóng cách xa chút, lát nữa đành để lão ca xông lên.

Nhớ cảnh hồi nãy thực lực của người lửa không bằng lão nhưng

người đông thế mạnh, kiến có thể cắn chết voi to. Nếu lão đi vào rất có thể chỉ vào không ra, siêu khủng bố.

Trong lửa có người, không lẽ giống thứ lúc nãy? Lâm Phàm hơi hưng phấn, có chút kích động. Nhưng khi nhìn kỹ thì hắn hơi thất vọng, không thấy rõ bóng người nhưng không phải người lửa.

Lâm Phàm nhìn kỹ, rất là thắc mắc:

- Hình như là một nữ nhân.

Không lẽ ngọn lửa này đẳng cấp cao đến nỗi dựng dục ra nữ nhân lửa? Lâm Phàm xúc động muốn đi vào đánh một trận.

Cơ hội như vậy không phải năm nào cũng có, vùng đất mạo hiểm dưới lòng đất chưa bị phát hiện, vậy chẳng phải nói lên đồ ở bên trong đều mới tinh, hốt hết tất cả thì tuyệt vời.

Không đúng, nữ nhân kia ngồi xếp bằng, hình như đang tu luyện.

Lâm Phàm nghi ngờ, không dám xác định:

- Lão đệ, hình như chúng ta không phải người vào đầu tiên.

Chu Phượng Phượng giật mình kêu lên:

- Không thể nào!

Không phải nhóm đầu tiên đi vào, sự thật này quá đau, lão không chịu nổi, trái tim tan nát.

Nhưng bọn họ đi tới đây, gặp thân cây kia, hái ba trái cây, nói lên tuyến đường của người bên trong không giống họ.

Biển lửa đung đưa nhẹ.

Lâm Phàm cau mày:

- Ủa?

Có vấn đề.

- Sao vậy lão ca?

Đừng thấy lão là hạng năm trăm bảng Thiên Kiêu, tu vi Đại Thánh nhưng thật ra không có chủ kiến. Chu Phượng Phượng không biết làm sao trong việc này, chỉ biết làm theo lão ca Lâm Phàm.

Lâm Phàm trầm tư:

- Người kia hơi quen mắt, hình như gặp ở đâu rồi, nhưng một chốc không nhớ ra. Nhìn kỹ thì lại khác, hình như chưa gặp. Không thể nào, tuy ta gặp nhiều nữ rồi nhưng không vài người có thể đi khỏi tầm mắt của ta, có vấn đề.

Biển lửa dao động càng kịch liệt, nơi xa xăm xuất hiện nhiều bóng người hơn, nhưng khoảng cách khá xa, không thấy õ.

Một giọng nói vang lên:

- Đi!

m thanh vi diệu như nổ tung trong óc.

Chu Phượng Phượng kinh kêu:

- Lão ca!

Nền đất dưới chân nứt ra, là biển lửa, lão bị rơi xuống.

Lâm Phàm phản ứng lại vươn tay kéo lão, nhưng mặt đất dưới chân hắn cũng biến mất, hắn rơi xuống nơi như biển lửa.

Hơi bị hố.

Chương 664: Hắn muốn sống tiếp, khó khăn có thể gọi là vực sâu

Hai người một heo biến mất, không lâu sau vài bóng người xuyên qua biển lửa. Mới rồi họ cảm giác có người nên đến xem, nhưng không phát hiện điều gì.

Chốc lát sau phía xa vọng lại tiếng động.

Đám người giật nảy mình hóa thành luồng sáng lửa bắn đi, khi thấy cây lửa trụi lủi thì tức giận gầm rú rung trời.

Trái cây thần bị người cướp sạch, biến mất ngay trước mắt họ.

Hỏa linh được dưng dục từ cây lửa cũng bị giết sạch. Là ai làm? Kẻ nào càn rỡ như vậy?

Trước mắt Chu Phượng Phượng tông tối đen, cứ tưởng mình chết chắc, nhưng giây sau xuất hiện ở chốn xa lạ.

Trời xanh, không khí tươi mát, tuyệt đối không ở trong vùng đất mạo hiểm, chắc đã ra bên ngoài.

- Lão ca, ngươi ở đâu?

Lâm Phàm đứng yên suy tư:

- Hơi thú vị, tự nhiên bị đưa ra ngoài, hơi không tầm thường.

Lâm Phàm cảm giác không tầm thường, suy nghĩ nữ nhân đã thấy trong biển lửa có cảm giác quen thuộc, nhưng không biết cụ thể là ai.

Tâm tình của Chu Phượng Phượng khá tốt:

- Lão ca, chúng ta đã gặp ân nhân, người ta đưa chúng ta an toàn ra ngoài. Lão ca ngửi thử xem, không khí tươi mát biết bao, thật tốt.

Lão không tham chút nào, gặp trái cây thần trong vùng đất mạo hiểm đã là cơ duyên lớn lao, rất tuyệt vời. Sau khi Dương Dương ăn trái cây thần thì thể chất biến đổi rõ ràng, chưa biết cụ thể thay đổi thế nào nhưng tuyệt đối kinh người.

- n nhân cái con khỉ!

Lâm Phàm khá tiếc nuối, gặp thứ chưa biết làm hắn rất hưng phấn, nhưng bị truyền tống ra ngoài, chữ 'đi' trong đầu làm hắn cảm nhận sự quan tâm.

Lâm Phàm hỏi:

- Chỗ này là đâu?

Đến nơi xa lạ khiến Lâm Phàm bất đắc dĩ, nếu không được thì đành về tông.

Trái cây thần còn nằm trong trữ vật giới chỉ, trở về cho lão sư dùng, hắn không cần mấy thứ này. Hắn chỉ cần có điểm, thăng cấp công pháp là có hết mọi thứ.

Chu Phượng Phượng cười nói, lòng lâng lâng:

- Không biết, nhưng chắc đã an toàn. Lão ca, chúng ta lần đầu hợp tác đã thành công viên mãn, lão đệ xin đi trước.

Chu Phượng Phượng chưa từng nghĩ sẽ cùng Lâm Phàm rời đi, đầu tiên là quá nguy hiểm, lão ca quá dữ dội, lão không chịu nổi, từng bước vững vàng sẽ tốt hơn.

Chu Phượng Phượng nói xong cưỡi lên heo mập, phất tay với Lâm Phàm, biểu hiện ra vẻ lưu luyến.

- Lão ca, chúng ta có duyên sẽ gặp lại, chờ khi lão đệ phát hiện vùng đất mạo hiểm, nơi nào có nguy hiểm cần giúp đỡ thì lão đệ sẽ nghĩ đến lão ca trước nhất. Cáo từ.

Heo mập lao nhanh hóa thành luồng gió biến mất.

Chờ lão già kia mất hút, Lâm Phàm thầm nghĩ:

- Ta có nên trở về đường cũ, đi vào từ cái lỗ kia?

Lâm Phàm nhìn quanh, chạy đi xa. Nhưng hắn không tìm được cái lỗ, hoặc nên nói lỗ đã biến mất, bị người phong tỏa. Lâm Phàm nhớ rõ nằm ở chỗ này, nhưng tìm nguyên khu vực mà không thấy lỗ hổng đâu.

- Thôi vậy, về tông.

Lâm Phàm không ở lại nữa, đi ra một lần thu hoạch không tệ, trở

về thăng cấp thôi.

Lâm Phàm hóa thành luồng sáng biến mất trong thiên địa.

Không biết qua bao lâu, Lâm Phàm nghe thấy giọng nói quen thuộc.

- Đám người kia, các ngươi có giỏi thì đến gần ta, chút nữa ta sẽ trò chuyện một buổi với các ngươi, chờ các ngươi lơ là rồi trực tiếp xử lý các ngươi. Tông chủ thấy đúng không?

Trong một lồng nhốt tù do hai yêu thú kéo, Dạ Ma nói tràng giang đại hải, không ngừng quấy rầy những người bên ngoài.

Mặt Phổ Đế Sa xanh mét muốn đập chết Dạ Ma cho rồi:

- Dạ Ma, ngươi câm mồm ngay!

Đồ khốn kiếp, Phổ Đế Sa thà tên khốn Dạ Ma phản bội mình chứ không muốn lão đứng về phe mình.

Dạ Ma phản bác lại:

- Sao im miệng được chứ tông chủ.

Dạ Ma luôn là có chuyện gì sẽ nói ra, không giấu diếm. Tông chủ dặn lão là ráng nhịn, chờ đối phương sơ xẩy sẽ giết rồi bỏ chạy. Dạ Ma không nhịn được, không thèm để bụng mưu kế âm hiểm như vậy, lão phải nói ra mới thấy thoải mái hơn.

Dạ Ma hiên ngang oán giận:

- Đám khốn kiếp này phản bội tông môn, khi sư diệt tổ, tội đáng muôn chết! Tông chủ yên tâm, chờ ta tìm được cơ hội sẽ xử lý đám người này, trở về báo thù cho tông chủ.

Lão tuyệt đối không tha cho những tên này.

Phổ Đế Sa không muốn nói chuyện, đã tuyệt vọng với Dạ Ma.

Vực ngoại giới dung hợp, họ xuất hiện ở chỗ không biết, rồi tông mạnh đến, với thủ đoạn sấm sét đè ép bọn họ không dám chống cự.

Trưởng lão trong tông môn đều làm phản, muốn dung hòa vào tông mạnh. Phổ Đế Sa không nhịn được, thề sống chết liều mạng đổ máu với đối phương.

Khiến Phổ Đế Sa bất ngờ là Dạ Ma cũng đứng ra, quát nạt đối phương ngay tại chỗ. Phổ Đế Sa thay đổi hẳn cái nhìn với Dạ Ma, nhưng lúc này y đã hiểu.

Không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội như heo.

Hố chết người.

Đám người cười tán dóc:

- Ha ha ha! Trưởng lão của tông môn này ngốc quá, hắn làm thế nào mà sống đến bây giờ vậy?

- Ai biết, chỉ là tông yếu, gặp chúng ta coi như hắn xui xẻo.

- Chờ chút nữa vận chuyển họ đến khoáng trường, cho biết mùi.

Một nam nhân trung niên cầm đầu, khuôn mặt lạnh lùng, dù xảy ra chuyện gì cũng không khiến gã dao động.

Lâm Phàm bỗng nhiên xuất hiện ngăn đường đi của xe chở tù:

- Phổ tông chủ, sao ngươi biến thành tù nhân rồi?

Lâm Phàm rất khó hiểu, chẳng lẽ bị người diệt tông?

Phổ Đế Sa kinh ngạc sau đó hưng phấn:

- A, Lâm phong chủ!

Phổ Đế Sa vội hô lên:

- Lâm phong chủ, mau chạy đi những người này thực lực không yếu!

Dạ Ma nói một tràng dài, lẩm bẩm một mình, khi thấy Lâm Phàm thì tràn ngập hy vọng nói:

- Lâm phong chủ, mau đến cứu chúng ta! Những tên kia hàng phục La Sát tông, đám chó chết trong tông môn sợ hãi cường quyền đều thần phục hết, chỉ có ta và tông chủ không sợ cường quyền, chiến đấu đến cùng.

Phổ Đế Sa trừng mắt Dạ Ma:

- Câm mồm!

Đồ khốn này, nếu biết trước thì Phổ Đế Sa đã đuổi lão ra tông môn từ lâu, tuy có lòng son dạ sắt nhưng đầu óc bị khùng.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Đám hộ vệ áp giải hai người rút binh khí ra, sát khí sôi trào nhìn Lâm Phàm chằm chằm.

Đặc biệt là tên cầm đầu, ánh mắt lạnh băng, hơi thở âm trầm phát ra, sau đó giơ tay lên ra lệnh một tiếng:

- Bắt lấy!

Lâm Phàm nổi giận:

- Khốn kiếp!

Một lời không hợp sẽ đánh là dấu hiệu của Lâm Phàm, từ khi nào có người to gan ăn cắp độc quyền của hắn?

Lâm Phàm dứt khoát lấy tế đàn ra.

Một người cầm đao vọt tới, tốc độ rất nhanh, thực lực cũng không tệ. Nhưng Lâm Phàm hươ tế đàn đập xuống, người kia bị đập thành thịt băm.

Lâm Phàm phun nước miếng:

- Phi! Xấc láo!

Cái thứ gì, chưa giao lưu đã đánh nhau, không nể mặt chút nào, bởi vậy hắn cũng không nể tình giơ tế đàn đập một phát.

Binh khí va chạm với tế đàn bị vỡ thành mấy khúc.

Người cầm đầu tức giận quát:

- Dừng tay!

Gã bay lên cao, lật chưởng, sát ý sôi trào. Tên khốn này xem đệ tử của gã là rau tha hồ mà xắt.

Người thành thật Dạ Ma siêu hưng phấn hò reo:

- Lâm phong chủ lợi hại, đập nát hắn ra!

Phổ Đế Sa giật nảy mình, không ngờ tiểu tử này biến mạnh. Cỡ

như y không đỡ nổi mấy chiêu của người cầm đầu, nào ngờ tiểu tử này có thể đánh ngang tay với người cầm đầu.

Thực lực của người cầm đầu không yếu, là Truyền Kỳ cảnh, nhưng chưa tới đỉnh, khi ra tay thì hư không chấn động, ánh sáng bao phủ xuyên qua.

Lâm Phàm nhìn đối phương, không thèm để vào mắt:

- Hơi vênh váo, còn tiếp tục nữa thì bản phong chủ không khách khí với ngươi.

Tuy đối phương ra chiêu hùng hổ nhưng chỉ có bấy nhiêu, Lâm Phàm không biết La Sát tông gặp chuyện gì mà thảm đến vậy.

Người cầm đầu sát ý dâng trào tức giận quát:

- Tên giặc kia, hãy xem ta bầm thây ngươi ra vạn mảnh!

Nhưng giây sau người cầm đầu mặt biến sắc. Lâm Phàm đã đến trước mặt gã, vươn tay chộp đầu của đối phương. Khi bàn tay vươn đến gần người cầm đầu không thể ngăn cản, gã ngây người ra.

Lâm Phàm xách đối phương lên:

- Để xem ai bị bầm thây vạn mảnh.

Hắn siết nắm tay đấm vào bụng người cầm đầu, lửa ngưng tụ trên nắm đấm. Tiếng xèo xèo không dứt, bụng của người cầm đầu bốc hơi, làn da biến mất lộ ra cái hốc tối om, máu tuôn ra ồ ạt như thác nước.

Phổ Đế Sa kinh sợ:

- Mạnh quá!

Không ngờ thực lực của tiểu tử này mạnh đến vậy. Vực ngoại giới dung hợp, Phổ Đế Sa biết cảnh giới cũ không còn là giấc mơ xa vời, nhưng mãi không tìm được ngọn nguồn để đột phá. Phổ Đế Sa ngẫu nhiên cảm nhận con đường đến Thần cảnh nhưng không đạp chân lên được, thật bi thương.

Người cầm đầu hoảng hồn:

- Ngươi . . .!

Gã không ngờ mình thua mau như vậy.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Quá yếu.

Lâm Phàm cúi đầu nhìn nắm tay của mình, cảm giác cực nóng vừa rồi không tệ lắm. Năm ngón tay co lại đấm mạnh vào đầu.

Binh!

Đầu của đối phương như trái dưa hấu nổ tung, máu loãng bắn ra phủ lên mặt đất.

Giải quyết xong tất cả, Lâm Phàm ngoắc ngón tay, trữ vật giới chỉ bay lên từ các xác chết, dù yếu xìu nhưng hắn không thể lãng phí, phải làm thanh niên tốt biết tiết kiệm.

Lâm Phàm thả Phổ Đế Sa và Dạ Ma ra, hắn rất tò mò với chuyện họ gặp phải.

- Hai ngươi thảm quá vậy, bị mất tông môn rồi?

Vực ngoại giới dung hợp, đây là tông môn quen thuộc đầu tiên mà hắn gặp lại. Tiếc nuối là tông chủ và trưởng lão bị trấn áp, xem bộ dáng sắp bị đưa đi chỗ không tốt. Lâm Phàm tỏ vẻ tiếc thương, thực lực yếu cũng rất bất đắc dĩ.

Phổ Đế Sa rầu rĩ khẽ thở dài:

- Ài.

Đúng là đã mất tông môn, đương nhiên không phải bị diệt tông mà bị người tan rã từ bên trong.

Thực lực của đối phương quá mạnh, chưa liều mạng với người ta thì trưởng lão tông môn đã tập thể làm phản, tốc độ nhanh kinh người, làm Phổ Đế Sa muốn chết ngay tại chỗ.

Dạ Ma tức tối nghiến răng nói:

- Lâm phong chủ không biết đâu, đám người kia đúng là chó đẻ, đối phương mạnh chút thôi mà làm phản nhanh hơn ai hết. Dạ Ma này tuy không quá mạnh nhưng cũng là nhân vật có tiếng tăm, luôn dốc lòng muốn làm tông chủ, tuy nhiên giành giật bằng vào bản lĩnh của mình. Giờ tông môn bị người ta cướp đi, Lâm phong chủ nói xem chuyện này là thế nào?

Lâm Phàm hỏi:

- Cần giúp đỡ không?

Nói sao thì bọn họ đến từ cùng một nơi, nên quan tâm một chút.

Phổ Đế Sa lắc đầu nói:

- Không cần, ta bằng vào sức mình lấy lại những gì đã mất.

Dạ Ma sốt ruột nói:

- Tông chủ bị ngốc à? Sao có thể không cần ai giúp? Thực lực của hắn mạnh như vậy, để hắn xung phong thay chúng ta bắt lại tông môn, nếu tình huống có gì không ổn thì chúng ta bỏ chạy.

Dạ Ma không hay biết cách nói của mình có vấn đề gì.

Phổ Đế Sa tức giận mặt đỏ rần, suýt tắt thở:

- Ngươi câm miệng cho ta!

Dạ Ma đã trải qua điều gì, sao ngu quá vậy.

Lâm Phàm không phật lòng, hắn thầm thở dài. Dạ Ma biến thành như vậy cũng có phần lỗi của hắn, tại hắn biến đối phương thành người thành thật.

Dạ Ma muốn an toàn sống sót hơi bị khó, khó khăn cỡ như vực sâu.

Chương 665: Sao không mang về thêm mấy trái cho vi sư

Lâm Phàm muốn hỏi Phổ Đế Sa có gặp tông môn khác không? Tông môn vùng đất Nguyên Tổ đều ở chung một chỗ, bây giờ không đến mức mỗi người một nơi chứ? Tiếc rằng Phổ Đế Sa không gặp được ai.

- Phổ tông chủ tính làm gì tiếp theo?

Lâm Phàm cảm giác với thực lực của Phổ Đế Sa mà muốn sống thoải mái cũng rất khó khăn.

Sau khi vực ngoại giới dung hợp, hắn gặp ai đều hiếm khi bình thường, một lời không hợp lao vào đánh nhau, thật đáng sợ. Với thực lực của Phổ Đế Sa rất khó thắng.

Phổ Đế Sa tự tin nói:

- Những gì đã mất ta sẽ dựa vào sức mình lấy lại, trưởng lão phản bội tông môn, ta làm tông chủ khó tránh khỏi trách nhiệm. Ta phát hiện sau khi vực ngoại giới dung hợp thì con đường phía trước đã hiện ra, ta muốn tiềm tu một thời gian, tăng cao tu vi, về sau tự mình bước vào tông môn lấy đầu đám người kia.

Phổ Đế Sa nắm chắc sẽ cho đám người đó hối hận, so với tông chủ hoặc trưởng lão của những tông môn vùng đất Nguyên Tổ khác thì y cảm giác thiên tư tu luyện của mình khá cao.

Nếu không thì với tình huống của vùng đất Nguyên Tổ cao nhất là Bán Thần, Thần cảnh là truyền thuyết, bọn họ có thể tu luyện đến bán Thần đủ nói lên thiên tư không yếu, nếu yếu đã không bước vào Bán Thần cảnh.

Nhóm Hỏa Dung so với bọn họ còn kém một chút, muốn giấu điểm yếu này khỏi mắt họ cũng khó.

- Tông chủ yên tâm, Dạ Ma này sẽ làm bạn bên tông chủ, nếu gặp nguy hiểm không thể tránh khỏi ít ra có ta gánh vác trách nhiệm cuối cùng.

Dạ Ma dòm ngó vị trí tông chủ đã lâu.

- Ngươi . . .!

Phổ Đế Sa ước gì ra tay đập chết tên này nhưng ráng nhịn, giờ đã ra nông nỗi này thì còn so đo gì nữa.

Giây phút nguy cơ ấy chỉ có Dạ Ma đứng ra chống cự, dù lão là đồ đần nhưng vì tinh thần cao cả của lão, Phổ Đế Sa sẽ vô điều kiện tha thứ đối phương.

Lúc này Phổ Đế Sa nghiêm túc nhìn Lâm Phàm:

- Lâm phong chủ, tại hạ có yêu cầu quá đáng, xin hãy . . .

Phổ Đế Sa chưa nói hết câu Lâm Phàm đã xua tay:

- Phổ tông chủ đừng nói, hiện giờ vực ngoại giới dung hợp, Viêm Hoa tông cũng khó giữ mình, Phổ tông chủ làm ơn đừng hố chúng ta, sau này gặp mặt còn có thể xem như người quen, nếu trong khả năng sẽ gắng giúp đỡ. Chuyện hố người thì miễn nói.

Lâm Phàm từ chối thẳng thừng, hắn biết ngay đối phương toan tính cái gì, đơn giản là muốn phó thác Dạ Ma.

Đây là muốn hại Viêm Hoa tông!

Tuy hắn đủ mạnh nhưng không chịu nổi có đồ ngốc trong tông môn, chuyện gì cũng nói ra thì sao được, rất có thể sẽ xảy ra chuyện lớn.

Phổ Đế Sa buông tiếng thở dài:

- Ài, Dạ Ma, hiện giờ tông môn gặp biến cố lớn, ngươi và ta không thể ở cùng nhau, hãy tìm một chỗ trốn, chờ bản tông chủ tăng tiến tu vi rồi sẽ thông báo cho ngươi. Dù sao ngươi ở bên cạnh bản tông chủ cũng sẽ gặp nguy hiểm nhiều hơn.

Phổ Đế Sa muốn cắt đuôi Dạ Ma, để người này đi theo là trái bom hẹn giờ, không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Dạ Ma nhìn Phổ Đế Sa, nói:

- Tông chủ một mình ổn không? Nếu chết ở bên ngoài nhớ để lại tin tức, ví dụ như sau này giao phó La Sát tông cho Dạ Ma. Tông chủ yên tâm, Dạ Ma này không có bản lĩnh gì nhưng tuyệt đối sẽ phát triển tông môn theo hướng tốt.

Phổ Đế Sa ngứa tay, sau đó nở nụ cười, giọng nói dịu nhẹ:

- Tốt, yên tâm, nếu gặp nguy hiểm chắc chắn sẽ giao phó tông môn cho ngươi.

Dạ Ma nghe thế thì hớn hở:

- Vậy ta trốn đây, mà tông chủ, ta nói thật chứ ngươi không có thiên phú làm tông chủ, ta thì có.

Lâm Phàm vỗ vai Phổ Đế Sa:

- Được rồi, gặp biến cố lớn, tinh thần căng thẳng khó tránh khỏi nói năng khó nghe chút. Thôi xin cáo từ.

Lâm Phàm nói xong rời đi.

Hắn tạm thời không muốn nhúng tay vào việc của La Sát tông, lo gầy dựng Viêm Hoa tông cho tốt là được rồi. Về sau vực ngoại giới này đều là của hắn, không gấp.

Phổ Đế Sa dặn dò Dạ Ma một tiếng rồi cũng rời đi:

- Dạ Ma, một mình nhớ chú ý.

Dạ Ma đứng yên tại chỗ, cười nói:

- Ta phải tìm chỗ trốn mới được, vực ngoại giới nguy hiểm như vậy chắc chắn tông chủ không chống đỡ nổi, chờ khi hắn gặp nạn là lúc ta gánh trách nhiệm lớn lao.

Dạ Ma đã lên kế hoạch rồi, tìm một chỗ tu luyện, ở yên một chỗ, an toàn là số một, ai có thể sống đến cuối cùng thì người đó thắng.

Dạ Ma nhìn quanh, bước đi.

Dạ Ma bay thật xa, tìm kiếm nơi an toàn, nhưng xem nhiều chỗ đều không vừa lòng, hoặc là phong thủy không tốt hoặc là quá nhiều yêu thú, cảm giác rất nguy hiểm.

Đột nhiên một giọng nói vang bên tai lão:

- Đứng lại!

Dạ Ma sợ sệt túa mồ hôi, khí thế đó quá mạnh.

- Ai đấy? Đừng tưởng bây giờ ta rất sợ hãi thì dám xấc xược, Dạ Ma này đúng là bị hù sợ từ nhỏ đến lớn. Đi ra!

Đối với Dạ Ma thì câu này không có chút vấn đề, nhưng với chủ nhân giọng nói kia thì hơi lạ.

Một bóng người xuất hiện, mặc trường bào, khí thế phi phàm:

- Hừ! Ngươi thập thò lén lút trong địa bàn của lão phu, càn rỡ!

Dạ Ma ngẩn ngơ, không phải vì khí thế của đối phương dữ dội mà vì . . . đây là con người sao? Bề ngoài xấu dữ vậy.

Một bóng ảo bay tới bay lui bên cạnh Dạ Ma, khoảnh khắc biến mất rồi giây sau xuất hiện, khó nắm bắt.

Dạ Ma kinh thán, thành thật nói:

- Rất lợi hại.

- Có ánh mắt đấy, lão phu đúng là rất lợi hại. Ngươi ở trong mắt lão phu chỉ như con kiến, một ngón tay có thể bóp chết. Có muốn đi theo lão phu tu luyện không? Sẽ truyền thần thông cho ngươi.

- Thật không vậy? Đừng nói dối với ta, ta tin thật đấy.

Dạ Ma ngẫm nghĩ, cái người bí ẩn này rất mạnh, nếu có thể đi theo tu luyện thì thực lực sẽ tăng lên vèo vèo, khi đó tông chủ không mạnh hơn lão, sẽ bị lão chà đạp dưới đất.

Tưởng tượng thôi đã thấy hưng phấn.

Sâu trong dải vùng đất mạo hiểm nguy hiểm này, có vài giọng nói đang giao lưu.

- Hắn lại đùa giỡn người khác, cấm địa này sẽ có thêm một bộ xương rồi đây.

- Ha ha, thú vị, người đời giả tạo, chúng ta bị người lừa gạt thì phải giết cho máu chảy thành sông

- Chờ xem biểu tình không dám tin của con kiến này, ta rất mong đợi.

Bóng người ảo quanh quay Dạ Ma dần ngưng thực, một lão nhân mặc trường bào đứng trước mặt Dạ Ma.

Lão nhân cười nói:

- Muốn đi theo lão phu tu luyện rất đơn giản và dễ dàng, lão phu

bảo đảm ngươi sẽ mạnh hơn bất cứ ai, có một chỗ đứng trong thời đại lớn vực ngoại giới dung hợp này. Được rồi, giờ ngươi hãy nói đi, lão phu có đẹp trai không?

Dạ Ma kinh thán, dễ vậy? Chỉ cần trả lời một câu là được, dễ như ăn kẹo.

- Đẹp trai gì đâu, nếu không phải tâm thái của ta vững vàng thì đã ói đây đất. Mặt của ngươi còn gọi là mặt được sao? Y như cái thứ gì, còn mắt nữa, thảm chết, thôi không nói, nói thêm nữa sẽ chọc ngươi đau lòng.

Không phải Dạ Ma không muốn nói mà vì nhiệt độ không khí dần hạ thấp.

Lão nhân sắc mặt âm trầm khó tin nói:

- Con kiến kia! Đời lão phu ghét nhất người ta nói lão phu xấu, xem ra ngươi muốn chết.

Dạ Ma lùi nhanh lại, cảnh giác nhìn người trước mắt:

- Ngươi muốn làm gì,? Ta nói cho ngươi biết, đừng quá kiêu ngạo, đừng chọc ta ghi hận ngươi, nếu bắt được cơ hội, tu vi của ta tăng lên sẽ thừa dịp ngươi không chú ý rồi đánh chết ngươi. Xấu thì nhận là xấu, có gì mà chối. Đương nhiên ta dễ nhìn hơn ngươi.

Các giọng nói tán dóc ở chỗ sâu bên trong bỗng ngừng bặt, không ngờ gặp người như vậy.

Bị nhũn não hay thật sự không sợ chết?

- Ha ha, lão phu rất có hứng thú với ngươi.

Khi giọng nói này vang lên thì đầu óc Dạ Ma trống rỗng, dần biến thành màu xám, như bị đông lại.

Viêm Hoa tông.

Hai đệ tử canh giữ sơn môn. Tình huống hiện giờ đã khác xưa, bọn họ phải tập trung tinh thần một trăm hai mươi phần.

Đám người tạm đầu vào Viêm Hoa tông đang cày cấy ở bên kia. Đoạn thời gian trước có người tự xưng là truyền thừa ý chí của Viêm Hoa Đại Đế đến, làm toàn Viêm Hoa tông gà bay chó sủa, vô số đệ tử hốt hoảng.

Nếu nhóm Lâm sư huynh rời khỏi tông môn thì các đệ tử sẽ lưu luyến gói ghém hành lý theo ngay.

May mà sau đó sự việc giải quyết, mọi thứ trở về bình tĩnh, bọn họ cũng yên lòng.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Đột nhiên Thiên Tu sơn phong biến đổi, một ảo ảnh cây to chọc trời vươn lên bao phủ ngọn núi.

Tình cảnh kinh người hấp dẫn vô số đệ tử chú ý.

Một luồng sáng rạch phá hư không đáp xuống núi.

Lâm Phàm quay về tông môn thì thấy chỗ lão sư biến động, hơi thở rất mạnh, xem ra tu vi của lão sư tiến thêm một bước.

Lâm Phàm phải công nhận thiên tư của lão sư rất mạnh, không có bàn tay vàng như của hắn mà vẫn được thành tựu lớn.

Lâm Phàm đứng yên nhìn chằm chằm vào lão sư.

Thiên Tu ngồi xếp bằng, râu bạc bay lên, một cây thần cao lớn hiện ra sau lưng lão. Cây chống trời, tuy chỉ là ảo ảnh nhưng cành lá xanh mơn mởn toát ra thần tính. Lá cây đung đưa, các đốm sáng rơi xuống bay đi các góc tông môn.

Lâm Phàm hít sâu, khi hút các đốm sáng vào bụng, chúng nó có linh tính sống động trợ giúp người tu luyện.

Thiên Tu mở mắt ra, mỉm cười hỏi:

- Đồ nhi về rồi à, thấy sao? Chiêu này của lão sư không tệ đúng không?

Lâm Phàm nói:

- Lão sư lợi hại, vĩnh viễn lợi hại như vậy. Thần thụ này cũng ghê gớm, che đậy ngọn núi, nếu nó lớn hơn chút thì nguyên tông môn bị nó bao phủ rồi.

Lâm Phàm đi lại gần lão sư, cười nói:

- Lần này đồ nhi ra ngoài, lão sư có biết đồ nhi mang cái gì về cho ngài không?

Thiên Tu bình tĩnh nói:

- Đồ nhi, vi sư đã nhìn thấu nhưng không muốn nói, đồ nhi hãy lấy ra để xem vi sư đoán có đúng không.

Lâm Phàm bất đắc dĩ, cảm giác lão sư chơi xấu, nói như thế có khác gì không thấy, chờ khi hắn lấy ra thì lão nói gì chẳng được.

Nhưng Lâm Phàm không vạch mặt lão sư, hắn lấy trái cây thần ra.

Khi trái thần hiện ra, không gian bị ánh lửa bao lấy.

Thiên Tu ngây người, lão cảm nhận lực lượng huyền diệu từ trái thần, ra

vẻ bình tĩnh nói:

- Vi sư đã đoán được là thứ này, nhưng đồ nhi hãy dùng đi, tạm thời vi sư không cần.

Lâm Phàm thấy tia khao khát trong mắt lão sư, nhưng có lẽ biết thứ này không đơn giản nên mới bảo hắn dùng.

Lâm Phàm nói xạo:

- Đồ nhi không cần, lúc trong vùng đất mạo hiểm đã ăn sáu, bảy mươi trái, ngán rồi.

Thiên Tu nhanh tay lẹ mắt giật lấy trái thần:

- Cái gì? Nghiệt đồ, ăn chán rồi mới mang một trái về cho vi sư! Uổng cho vi sư thương đồ nhi, sao không mang thêm vài trái cho vi sư?

Lâm Phàm cười nói:

- Ha ha ha! Lão sư mau ăn vào, có diệu dụng.

Lâm Phàm muốn lão sư tăng thực lực lên nhanh hơn, theo kịp bước chân của hắn, nếu không thì hắn không yên lòng đi ra ngoài phiêu bạt.

Chương 666: Cái này không liên quan đến ta

Thiên Tu gật đầu nói:

- Đồ nhi có lòng.

Thiên Tu rất vừa lòng đồ nhi bảo bối này, thầm phục ánh mắt của mình lúc đó. Không hiểu sao năm xưa thấy tiểu tử này thuận mắt, giờ được lợi rồi.

Đồ nhi mang trái thần về, tuy lão chưa dùng nhưng cảm nhận được lực lượng ẩn chứa trong trái cây.

Thiên Tu chưa thấy loại trái thần này bao giờ, nó chưa từng xuất hiện trong vùng đất Nguyên Tổ.

Lực lượng ẩn chứa trong trái thần không lừa người, nó đúng là thứ tốt.

Trong ánh nhìn chăm chú của Lâm Phàm, lão sư cắn một miếng, mùi vị không tệ, nước nhiều.

Thiên Tu ăn một nửa chợt cười nói:

- Đồ nhi, vi sư đã hiểu tại sao ngươi ăn sáu, bảy chục trái, mùi vị đúng là không tệ, rất ngon.

Nói xong lão nuốt vào bụng.

Lâm Phàm nhìn không chớp mắt, không biết lão sư ăn vào có tác dụng gì không.

Sau khi heo mập ăn thì biến đổi rất lớn, nhưng Lâm Phàm không nghiên cứu sâu, không biết diệu dụng như thế nào. Tu vi của lão sư không yếu, thiên phú không thấp, chắc sẽ vận dụng công hiệu của trái thần đến mức tận cùng.

Thiên Tu cau mày cảm nhận biến đổi trong người:

- Đồ nhi, sao vi sư cảm giác trong bụng có cục lửa?

- Tình huống bình thường mà.

Lâm Phàm đã ăn một miếng, không có hiệu quả gì nên không biết sẽ có biến đổi thế nào.

Lâm Phàm thấy mặt lão sư đỏ rực, bốc hơi nóng.

Vẻ mặt Thiên Tu quái dị:

- Đồ nhi, vi sư cảm giác tứ chi hơi nóng.

- Tình huống bình thường mà.

Lâm Phàm chỉ có thể trả lời như vậy, tăng động lực cho lão sư.

- Đồ nhi, vi sư không nhịn được nữa!

Lão sư còn bình tĩnh bỗng bùng nổ, giang hai tay, năm ngón siết chặt, ngẩng đầu lên, một cột lửa bắn thẳng lên tầng mây.

Các đệ tử Viêm Hoa tông ngẩn ngơ, bọn họ thấy bên Thiên Tu sơn phong khác lạ, không biết có chuyện gì.

Đám người Hỏa Dung chạy nhanh lại, khí thế này khiến họ sợ.

Hỏa Dung hỏi dồn:

- Có chuyện gì vậy?

Lâm Phàm ở đây thì chắc hai sư đồ lại làm ra chuyện gì.

- Lão sư đang tiến hóa, đừng gấp.

Lâm Phàm đang chờ, cảnh tượng này rất kinh người. Có trái cây thần trợ giúp thì lão sư sẽ đến trình độ nào? Lâm Phàm rất mong đợi.

Thiên Tu gầm rống:

- A!

Đến tuổi như Thiên Tu rất chú ý hình tượng, nhưng bây giờ thì lão bất chấp, há mồm rống to, cột lửa phun ra từ miệng lão.

Hỏa Dung trợn to mắt nói:

- Lợi hại!

Chưa từng thấy sư huynh phun lửa kiểu này.

Có mùi khét.

Khô Mộc trưởng lão thắc mắc, nhìn kỹ rồi hoảng hốt hét lên:

- Nguy rồi sư huynh, râu của ngươi bị cháy!

Sóng lửa khuếch tán từ người Thiên Tu, râu bạc đung đưa bị bắt lửa, hiện tượng tự cháy.

Thiên Tu sốt ruột, muốn nói chuyện nhưng há mồm là phun lửa, không nói nên lời.

Lâm Phàm nuốt nước miếng, hơi căng thẳng:

- Ta có cảm giác không tốt.

Râu của lão sư bị đốt cháy không liên quan gì hắn, nhưng là hắn tặng trái thần cho lão sư.

Hơi thở càng lúc càng mạnh, bùm một tiếng quần áo của Thiên Tu rách toạc.

Lão trần truồng đứng thẳng, ngửa đầu rít gào.

Bịch!

Hỏa Dung ngồi bệch xuống đất, trố mắt líu lưỡi:

- Sư . . . sư huynh.

Hỏa Dung lắp bắp không nói nên lời.

Nhóm Khô Mộc, Cát Luyện, trợn mắt há hốc mồm, muốn nói gì nhưng không thốt ra được. Sư huynh rách áo hơi cay mắt.

Lâm Phàm cảm giác có dao lơ lửng trên đầu mình, nguy hiểm quá. Hắn nhìn chăm chú, da thịt của lão sư biến đổi, rèn luyện thành thép, càng luyện càng tinh khiết.

Không một mảnh vải, rất chói mắt, ánh sáng chảy xuôi trên người lão sư, hơi thở dần lắng xuống.

Lão sư ăn trái thần đã thành công, không có trục trặc gì, Lâm Phàm yên lòng.

Sau đó Lâm Phàm lùi lại, hóa thành luồng sáng về phía Vô Địch phong.

- Lữ sư đệ, nhớ kỹ, dù ai đến cũng nói rằng ta đã bế tử quan, nếu

tùy tiện quấy nhiễu sẽ làm ta tẩu hỏa nhập ma, trực tiếp đi đời nhà ma!

Không đợi Lữ Khải Minh hỏi nhiều Lâm Phàm đẩy mở cửa đá, nặng nề khép kín, lại lấy tế đàn ra chặn cửa.

- Không ngờ xuất hiện tình huống này, lão sư sẽ liều mạng với mình.

Tim Lâm Phàm đập nhanh, hơi căng thẳng, chơi lớn rồi.

Nhưng may mắn xung quanh chỉ có trưởng lão, nếu bị đệ tử thấy thì lão sư không còn mặt mũi nào.

Quả nhiên chốc lát sau một tiếng gầm giận dữ vang vọng tông môn.

- Nghiệt đồ, vi sư muốn liều mạng với ngươi!

Lâm Phàm trốn trong mật thất vẫn nghe rõ mồn một.

Lâm Phàm lắc đầu thở dài:

- Ài, lão sư không thể trách ta.

Chuyện này khó nói rõ, ăn trái thần phải trả giá cái gì. Râu bị đốt, rách áo trước mặt mọi người chứ có gì ghê gớm đâu.

Lâm Phàm ngồi xếp bằng, hắn phải thăng cấp công pháp. Chuyến đi vùng đất mạo hiểm dưới lòng đất được thu hoạch phong phú, đã tích lũy đủ điểm.

Chợt óc Lâm Phàm lóe tia sáng:

- Là nàng ta!

Lâm Phàm đã nhớ ra là ai, hình dáng ảo ảnh đó hình như là nữ đệ tử trong tông môn.

- Mộ . . . gì nhỉ?

Hắn quên mất tên.

- Mộ Linh!

Rốt cuộc hắn cũng nhớ ra cái tên, nhưng sau đó cảm thấy không thể nào. Nữ đệ tử không chút bắt mắt sao có mặt trong đó được?

- Vực ngoại giới dung hợp, không lẽ mỗi người đều có cơ duyên?

Lâm Phàm cảm giác tình tiết hơi giống trong phim. Mà không nghĩ nhiều nữa, có cơ duyên hay không chẳng liên quan gì hắn, lo tăng thực lực quan trọng hơn.

Lâm Phàm mặc niệm:

- Thăng cấp!

[Tiêu hao một ngàn vạn điểm.

Thủy Ma Kinh (ngũ trọng)

Đặc tính: Ma thai (chết, thần thông Thủy Ma (chết), Thủy Ma Già Thiên, Thủy Ma Quyền.]

Sau khi thăng cấp Lâm Phàm cảm giác lực lượng trong người dâng trào mãnh liệt như sóng triều, đây là lực lượng sau khi tăng Thủy Ma Kinh lên đệ ngũ trọng. Lực lượng này tuy cường đại nhưng cần nội tình siêu khổng lồ.

- Sao ta cảm giác bây giờ cần nội tình hơn người ta gấp mấy chục, trăm lần?

Lâm Phàm cảm giác cần quá nhiều nội tình cũng là gánh nặng lớn với hắn, dù vậy không thể tùy tiện tăng cảnh giới. Không lấp đầy nội tình mà tăng cảnh giới thì một ngày nọ sẽ làm hắn hối hận không kịp, có lẽ hắn sẽ thành cường giả đỉnh cao một phương nhưng cuối cùng không đi xa được.

Tế bào ăn lực lượng, nội tình liên tục tăng lên. Thủy Ma Kinh đúng là rất mạnh, khi lên đến đệ ngũ trọng bộc phát ra lực lượng tổng hợp lại cái cũ.

Nhưng sau khi lên đến Truyền Kỳ cảnh thì dung lượng nội tình cũng lớn rất nhiều, nếu cho người bình thường dựa vào những lực lượng này có thể lên đến Đại Thánh cảnh đỉnh.

- Ài, một thoáng trở lại trước khi giải phóng.

Lâm Phàm nhìn số điểm còn dư, cắn răng, kiếm điểm vốn dùng để thăng cấp công pháp.

Lâm Phàm mặc niệm:

- Thăng cấp!

[Tiêu hao một ngàn hai trăm vạn điểm.

Thủy Ma Kinh (lục trọng)

Đặc tính: Song nguyên ma thai, thần thông Thủy Ma (chết), Thủy Ma Già Thiên, Thủy Ma Quyền, cảm ứng Ma Tổ.]

Trong phút chốc lực lượng kinh khủng tràn ngập trong mật thất.

Ma thai sống lại, đã khác lúc xưa:

'Cho ta cuộc sống mới, ta cho ngươi lực lượng.

Khoảnh khắc thức tỉnh ma thai liền lên tiếng. Nó cô đọng từ lực lượng Thủy Ma, đã hai lần bị đối phương nghiền áp, nó không muốn tiếp tục biến mất.

Lâm Phàm liếc qua:

- Phiền quá, không cần ngươi.

Lâm Phàm vận chuyển lực lượng nghiền hai nguyên ma thai thành phấn, hóa thành lực lượng hòa vào người hắn.

Thoải mái!

Lâm Phàm khống chế tế bào tiếp tục cắn nuốt thành lực lượng mạnh nhất của mình.

Chợt một giọng nói vang lên sâu trong óc hắn:

- Súc sinh, ngươi làm cái gì?

Giọng nói hơi quen thuộc, hình như nghe ở đâu rồi, dường như là giọng của Ma Tổ. Nhưng sao vang lên trong đầu mình?

Khi thấy đặc tính cảm ứng Ma Tổ thì Lâm Phàm đã rõ, hóa ra là vậy.

Lâm Phàm cười chào:

- Hận Thiên Tiểu Ma Quân.

Quả nhiên Hận Thiên Tiểu Ma Quân kinh ngạc hỏi:

- Sao ngươi biết biệt danh này? Nói, ai cho ngươi biết?

Ở nơi xa xôi, Ma Tổ bị dãy núi trấn áp, thiên địa phong ấn không

thể thoát khốn giật mình la lên.

Đây là biệt danh của gã, không phải mỗi người đều biết. Tuy vực ngoại giới này đã dung hợp nhưng không liên quan gì nhiều với chỗ gã từng ở.

Cái tên nói dối như cuội này làm sao biết biệt danh của gã?

Lâm Phàm lạnh lùng nói:

- Hận Thiên Tiểu Ma Quân, ngươi thật sự quên ta là ai rồi sao? Ta chờ ngươi đã lâu, ta từng quân lâm thế gian, khi đó ngươi chỉ là con châu chấu nhỏ.

m thanh kia im lặng.

Hận Thiên Tiểu Ma Quân kinh sợ hỏi:

- Ngươi là Cửu Hoang . . . không thể nào, ngươi là ai? Đồ đần thất hứa, ngươi dám phá hủy song nguyên ma thai, vậy thì ngươi chỉ được một lần uy lực của Thủy Ma Kinh, đồ ngu muội, vô tri!

- Cái thứ gì, mắc mớ gì tới ngươi, bản phong chủ thích làm vậy được chưa?

Lâm Phàm cảm giác Hận Thiên Tiểu Ma Quân gài bẫy mình, xúi hắn nhảy vào.

Tiếc rằng hắn không cần ma thai gì đó.

Giọng Ma Tổ biến mất. Cảm ứng Ma Tổ vô dụng với hắn, có lẽ ai tu luyện môn công pháp này sẽ dùng cảm ứng Ma Tổ tìm kiếm lực lượng giáng lâm, tạm thời tăng cao thực lực, còn hắn thì khinh thường điều này.

Lực lượng nên dựa vào chính mình lấy được, đó mới là thật sự.

Một lần thăng hai tầng, lực lượng bành trướng sắp tràn ra, nội tình tăng vọt, cách rất gần đến nội tình đại viên mãn,

Lâm Phàm cảm giác không lâu sau mình sẽ bước vào Đại Thánh cảnh.

Điểm: 65015.

Vùng đất mạo hiểm như thế rất hiếm thấy, có nhiều người lửa như núi như biển, điên cuồng chém giết kiếm điểm một chốc tiêu

sạch.

Nhưng hắn cũng được lợi, lực lượng tăng lên, tăng phúc lớn cho nội tình, Đại Thánh gần trong tầm tay.

- Liên tục rút thăm trúng thưởng Kim Cương sáu lần!

Có nhều điểm như vậy để dành thì không yên lòng, đặc biệt nhìn số đuôi là thấy đau lòng.

[Rút thăm Kim Cương: Đa tạ ghé đến, không ngừng cố gắng.]

Liên tục rút sáu lần, xác suất rút trúng thứ gì rất xa vời, không quá nắm chắc.

[Rút thăm Kim Cương: Chúc mừng rút được thẻ thăng cấp thiên giai Cuồng Thân.]

Lâm Phàm ngây người:

- Hả?

Tuy hắn không trông mong gì nhưng không ngờ thật sự rút được, tuy không phải thứ quá tốt nhưng được thẻ thăng cấp công pháp mình tu luyện.

Lâm Phàm ngây người giây lát, rút ba thanh kiếm ra cắm ngược xuống đất.

- Trùm Tam Thanh trên trời linh thiêng, không ngờ các vị vẫn thường chú ý đến ta, cảm động quá, đa tạ!

- Sử dụng.

[Tiêu hao thẻ thiên giai Cuồng Thân.]

Lâm Phàm chờ đợi lực lượng tăng vọt, có lẽ đã đủ rồi.

Chương 667: Người trẻ tuổi, sao nóng tính vậy

Trong không trung cách Viêm Hoa tông không quá xa, có mấy bóng người đứng lơ lửng nhìn về một hướng, họ sẽ đi tới Viêm Hoa tông.

Hoặc nên nói mục đích của họ là Viêm Hoa tông.

Một nam nhân mặc trường bào màu tím, giữa trán có một vệt hoa văn đỏ thẫm, khí thế phi phàm, mắt sâu thẳm nhìn phía xa:

- Viêm Hoa tông cách không xa, kéo tông môn này vào liên minh là phạm vi nhỏ này nằm trong vòng kiểm soát.

Một nữ nhân đứng cạnh gã hỏi:

- Nếu bọn họ không đồng ý thì sao?

Người theo ở phía sau cười phá lên:

- Sao có thể không đồng ý được? Nếu không chịu thì bọn họ chưa chắc có thể an toàn sống trong biên giới này.

Mới rồi đi ngang qua Hắc Vụ tông, bọn họ nói dăm ba câu đã khiến tông môn kia đồng ý tham gia liên minh, thành một thể. Tuy tông môn kia thực lực không mạnh nhưng rất có ánh mắt và kiến thức.

Viêm Hoa tông này cũng sẽ không có vấn đề gì.

Hắc Thiên tộc thông báo biên giới muốn tất cả tông môn thần phục, tất nhiên khiến nhiều tông môn vùng lên chống cự. Có người đứng ra liên minh tông môn xung quanh, bênh vực họ, hình thành thế lực khổng lồ cùng nhau đối kháng Hắc Thiên tộc.

Viêm Hoa tông.

Đệ tử trông giữ sơn môn, thời gian lâu làm họ thói quen tình huống này.

Đột nhiên, đệ tử giữ sơn môn thấy phía xa có khác lạ vội gõ cảnh báo.

Có người lạ đến.

Nhiều đệ tử ngước đầu lên, thời buổi rối loạn, sau khi vực ngoại giới dung hợp xảy ra chuyện nhiều hơn hồi xưa một năm.

Phía xa tỏa sáng rực rỡ như mặt trời bay tới.

Hỏa Dung đã đột phá đến Bán Thần cảnh, tâm thái hơi tăng cao, nói sao thì cũng coi như là cao thủ thứ ba của tông môn, xếp hàng lão tam, nếu lão không đi ra thì còn ai nữa.

Nhưng Hỏa Dung hơi lo, sư huynh phong núi, chuyện vừa rồi quá kinh người làm sư huynh không chịu nổi. Tuy chuyện đó không dính dáng đến họ nhưng cứ thấy ánh mắt sư huynh nhìn họ là lạ, dường như muốn thi triển ma công bóp méo ký ức của họ. Không biết có loại ma công như vậy không, nhưng nhìn sư huynh hơi đáng sợ.

Hỏa Dung cất tiếng hỏi, giọng nói lan xa:

- Tại hạ là Hỏa Dung, trưởng lão tông môn, không biết các vị tiến đến có chuyện gì không?

Rất nhanh một giọng nữ vang lên, âm thanh trong trẻo kinh ngạc nói:

- Tông môn này yếu quá, trưởng lão chỉ là Bán Thần cảnh.

Trong giọng nói chất chứa tiếc nuối, thất vọng.

Nam nhân trả lời:

- Vực ngoại giới dung hợp, tông môn nhiều như cát, có tông yếu cũng bình thường.

Hỏa Dung nghe câu này rất muốn chửi người, giọng điệu đó là sao? Khinh thường người à?

Trưởng lão là Bán Thần cảnh thì sao? Các ngươi có biết ta đột phá đến Bán Thần cảnh mất bao nhiêu năm không hả?

Các đệ tử cũng khó chịu, tuy không động chạm đến họ nhưng hạ thấp trưởng lão tông môn chẳng khác nào nhục nhã họ. Các đệ tử không có hảo cảm với những khách lạ còn chưa thấy mặt.

- Rất coi khinh người!

Hỏa Dung rất khó chịu, cảm thấy mình đáng thương. Trước khi

vực ngoại giới dung hợp đã bị tông môn khác coi khinh, khó khăn mới mạnh lên, muốn tự hào, thẳng sống lưng nghênh tiếp người đến.

Không ngờ vực ngoại giới dung hợp ập tới, có tông mạnh đến, cứ vòng qua vòng lại như thế làm Hỏa Dung không chịu nổi. Lão muốn ẩn cư lùi ra sau màn cho rồi.

Mấy bóng người xuất hiện bên trên tông môn.

Nam nhân áo tím ngạo nghễ nhìn xuống, cảm nhận một phen. Tông môn này có Thần cảnh, số lượng không ít, nhưng vẫn không đủ xem, vẫn là tông yếu.

Nam nhân áo tím mở miệng nói, giọng ồm ồm đầy uy nghiêm:

- Trong Viêm Hoa tông người nào có thể làm chủ?

Đệ tử nhíu chặt mày, cảm giác như có sơn mạch đè lên người.

- Lão phu có thể tự quyết định, nhưng các ngươi là ai?

Đối phương hơi láo xược, Hỏa Dung liếc qua Vô Địch phong, tiểu tử kia còn đang bế quan, không biết khi nào mới ra.

Sao lão có thể nghĩ như vậy, lão là người quản lý các việc lớn nhỏ trong tông môn! Tông chủ cũng nói các ngươi tự vận hành tông môn, không giải quyết được thì tìm Thiên Tu, nếu vẫn không được thì tìm tiểu tử kia.

Có lẽ ở trong lòng tông chủ chỉ còn ước mơ sự kiện mười năm sau nữa thôi.

Hỏa Dung lắc đầu thầm nghĩ:

- Ài, tông chủ sư huynh cũng sa đà rồi, chây lười ra.

Hỏa Dung nhìn chằm chằm hư không, người dến không có ý tốt, hơi thở khiến người khó chịu. Dù chúng ta nhỏ yếu nhưng đừng kiêu ngạo vậy chứ, tông môn của gia cũng có cường giả, chẳng qua đang bế quan, nếu thái độ của các ngươi không tốt chờ cường giả đi ra sẽ no đòn.

Nữ nhân đứng cạnh nam nhân áo tím cười nói:

- Đây là sư huynh của ta, Tô Lập, chúng ta đến từ Ngân Hà giáo. Lần này đến là muốn Viêm Hoa tông các người tham gia vào liên minh do Ngân Hà giáo ta dẫn đầu.

Hỏa Dung sửng sốt, lắc đầu nói:

- Tham gia liên minh? Tông môn chúng ta không tham gia vào liên minh nào, ngại quá, làm phiền các vị uổng công đến một chuyến.

Hoàng Vi vội la lên:

- Này này, lão nhân này, đừng từ chối mau vậy chứ! Tham gia liên minh có lợi cho các ngươi!

Hoàng Vi không ngờ tông môn nhỏ yếu vậy mà không thèm hỏi một tiếng đã từ chối, chẳng lẽ cho rằng Thần cảnh đủ sức chống đỡ?

Hoàng Vi thầm thắc mắc, cố vạch ra cho đối phương thấy:

- Tông môn các ngươi rất yếu, mạnh nhất chỉ có Thần cảnh, rất khó tự bảo vệ mình.

Hỏa Dung rất cáo già, tưởng lão ngu sao?

Liên minh gì đó giống như Thiên Tông điện ngày xưa, chẳng có ích gì, nắm đấm của ai lớn thì người đó làm chủ. Nên nghe tới liên minh là lão không hứng thú, chẳng muốn nghe nhiều.

Hỏa Dung từ chối:

- Đa tạ, nhưng tông ta không cần tham gia vào thế lực nào.

Hỏa Dung không sợ từ chối đối phương có bị trả thù hay không, dù đánh nhau thì không đến lượt lão xông lên, có người đứng ra trước rồi.

Tô Lập tức giận quát:

- Hừ!

Một số đệ tử bình thường mặt trắng không chút máu, bị va chạm mạnh.

- To gan lắm, chúng ta đến đây, ngươi không hỏi rõ đã từ chối, có phải không thèm để Ngân Hà giáo vào mắt? Hả?

Chữ cuối như sấm nổ bên tai mọi người.

Hỏa Dung cạn lời, nghi ngờ hỏi:

- Đừng nói là các ngươi muốn xâm nhập tông ta, tìm đại lý do để

đánh nhé?

Hỏa Dung thật sự nghi ngờ, không muốn tham gia liên minh thôi mà, còn dùng khí thế ức hiếp người?

- Còn nữa, chàng trai, ngươi nóng tính quá đấy. Lão phu chưa từng nghe Ngân Hà giáo của các ngươi thì sao bảo là không thèm để các ngươi vào mắt? Làm người, đặc biệt là người trẻ tuổi, mặc dù còn trẻ bồng bột nhưng không thể làm chuyện không chừa đường lùi.

Tuy thực lực của đối phương khá mạnh nhưng Hỏa Dung vẫn thân thiết giáo dục:

- Tính cách này của ngươi sẽ làm ngươi chịu thiệt thòi lớn.

Mặt Tô Lập đen như mực, mắt lạnh nhìn Hỏa Dung:

- Tốt tốt, Bán Thần cảnh tầm thường mà dám răn dạy ta, không cho ngươi một bài học thì ngươi không biết sau khi vực ngoại giới dung hợp đã thay đổi như thế nào.

Lão già này láo quá, không thèm để gã vào mắt.

Hoàng Vi bất đắc dĩ nói:

- Sư huynh, chúng ta đến lôi kéo tông môn tham gia vào liên minh chứ không phải răn dạy người.

Giọng Tô Lập lạnh băng, tóc gã bay lên, có tia điện xèo xèo:

- Hừ! Tông môn nhỏ yếu như vậy dù có lôi kéo vào liên minh cũng chỉ mang rắc rối đến cho liên minh. Yên tâm, sư huynh sẽ không giết người, chỉ cho lão nhân này một bài học, để lão ta biết phải nghĩ kỹ trước khi nói chuyện.

Hỏa Dung hét hướng Vô Địch phong:

- Tiểu tử, ngươi muốn bế quan đến khi nào? Có người tới tông môn khi dễ này, mau chạy ra đánh lùi địch!

Hỏa Dung tự biết không đánh lại người ta, phải kêu tiểu tử kia ra mặt trấn áp.

Xung quanh có nhiều đệ tử, nếu bị đối phương nghiền áp thì mất mặt.

Tô Lập cười nhạt, đi ra đánh lùi địch? Gã chống mặt xem là hạng

người gì đi ra.

Khi Tô Lập định ra tay dạy dỗ lão nhân này thì vang lên âm thanh đất rung núi chuyển.

Hư không ngưng tụ vòng xoáy, dị tượng diễn ra, từng tia chớp giáng xuống ngọn núi phía xa.

Hỏa Dung kinh thán, thở phào nhẹ nhõm:

- Tiểu tử giỏi, sắp đi ra liền làm động tĩnh lớn như vậy.

May mắn có tiểu tử này ở, nếu không Viêm Hoa tông sẽ bị người đánh te tua như xơ mướp.

Vô Địch phong.

Lữ Khải Minh há hốc mồm, người khổng lồ trước mắt là ai?

Lâm Phàm siết chặt hai nắm tay, lực lượng trong người siêu khủng bố, cực kỳ hùng hồn tràn ngập toàn thân:

- Lợi hại, tăng Cuồng Thân lên công pháp thiên giai, nội tình sung túc, tiêu hao năm ức giá trị khổ tu, trực tiếp đột phá đến Đại Thánh cảnh.

Lữ Khải Minh bị hù ngây người, hỏi dò:

- Sư huynh, là sư huynh hả?

Sư huynh cao ít nhất mười thước, trước kia chỉ có ba thước mà sao bây giờ càng lúc càng to?

- Không phải ta thì còn ai nữa?

Lâm Phàm không ngờ Cuồng Thân có đặc tính như vậy, trước kia nhô cao ba thước giờ lên đến mười thước, thật tuyệt, cảm giác nghiền áp sẽ càng sảng khoái.

Lâm Phàm nhấc chân, mặt đất kêu ầm ầm.

Tuy Lâm Phàm chỉ cao mười thước nhưng lực lượng dâng trào, bước ra một bước, lực lượng truyền ra, đây là chuyện rất bình thường.

- Hỏa Dung trưởng lão, bản phong chủ đang bế quan nghe tiếng cầu cứu của trưởng lão, xảy ra chuyện gì rồi?

Tu vi tăng lên làm Lâm Phàm dào dạt tự tin, trở nên kiêu ngạo.

Hắn nói rồi, chỉ cần hắn muốn tu luyện thì tu vi sẽ tăng nhanh vùn vụt.

Hỏa Dung hắng giọng:

- Mau qua đây, đám người này không biết đến từ đâu, kêu chúng ta tham gia liên minh gì đó. Ta thấy giống Thiên Tông điện trước kia nên từ chối. Chàng trai này hơi nóng tính, nói hắn hai câu đã nóng nảy, còn đòi ra tay dạy cho ta bài học. Ngươi nói xem, các đệ tử đều có mặt ở đây, lỡ họ bị tổn thương thì sao được?

Tô Lập nhìn chăm chú bóng đen từ xa lao đến:

- Cái gì vậy?

Hoàng Vi nhắc nhở:

- Sư huynh, bóng đen đó nguy hiểm.

Họ đã coi thường Viêm Hoa tông, không ngờ có cường giả thật.

Nhưng kỳ lạ, trưởng lão tông môn thì yếu mà đệ tử cực mạnh, tông môn này làm sao vậy? Khiến người xem không hiểu.

Lâm Phàm co hai chân búng mạnh, vọt lên cao, từ xa lao nhanh đến nặng nề đáp xuống.

Mặt đất nứt rạn để lại hai cái hố to.

Hỏa Dung bất đắc dĩ khẽ thở dài:

- Không thể đi tới bình thường sao? Đường bằng phẳng bị ngươi đạp hỏng.

Hỏa Dung là trưởng lão quản lý các việc lớn nhỏ trong tông môn, sẽ phải lo việc sửa đường.

- Vậy ta đi đây, trưởng lão tự giải quyết chuyện này.

Lâm Phàm đã hiểu Hỏa Dung không thể đột phá đến trình độ cao hơn cũng có lý do của nó, rất keo kiệt.

Chương 668: Người trẻ tuổi phải nhớ kỹ

Hỏa Dung chạy lại gần, định nói nhỏ với tiểu tử này nhưng ngó thân hình quá cao, hoàn toàn không với tới được.

Hỏa Dung đành bay lên lơ lửng bên tai Lâm Phàm:

- Được rồi, đừng để bụng mấy chuyện này. Người đến không được tốt, láo hết sức, đành nhờ vào ngươi. À mà sao ngươi biến lớn qua vậy?

Hỏa Dung hoang mang, tiểu tử này lại tu luyện công pháp gì? Lão biết hắn tu luyện ngạnh công, không giống bọn họ, nhưng có tu luyện cỡ nào cũng không thể tu thành người khổng lồ.

Muốn đám hỏi với Thái Thản tông sao?

Nhắc đến Thái Thản tông làm Hỏa Dung nhớ tông chủ Phổ Đồ, hai bên có tình cảm sâu đậm, nhưng vực ngoại giới dung hợp thì họ biến mất, không biết đi đâu rồi.

- Đừng nói nhiều nữa, trưởng lão ở một bên xem là được.

Lâm Phàm nhìn mấy người ngạo nghễ đứng trên cao, bình tĩnh nói:

- Các ngươi hơi xấc láo.

Hỏa Dung khẽ thở dài:

- Đúng rồi, rất láo, lão phu tốt bụng nhắc nhở chàng trai này đừng trẻ tuổi bồng bột, nếu không sẽ nếm trái đắng. Nhưng hắn không nghe khuyên, còn muốn cho lão phu một bài học. Người thời nay làm người ta lạnh lòng.

Hỏa Dung đau lòng, lão đứng ở điểm cao thế hệ trước ra tiếng ân cần dạy dỗ người trẻ tuổi bây giờ, nhưng người ta không nghe lọt tai, lão tỏ vẻ rất đau lòng.

- Lời thật thì khó nghe, lời thật thì khó nghe.

Tuy không quen đối phương nhưng làm người già, dạy vãn bối cũng không được sao?

Tô Lập quát tháo, thấy buồn cười:

- Câm mồm! Tự nếm trái đắng? Lão già nhà ngươi đang nói giỡn với ta sao?

Hỏa Dung nháy mắt với Lâm Phàm:

- Ngươi thấy chưa, chàng trai này không nghe khuyên.

Mắt lão lóe tia sáng khác lạ, dường như ra hiệu giúp đỡ.

Lửa giận cháy trong lòng Tô Lập, đột nhiên thấy bàn tay to chộp hướng mình.

Tô Lập giật mình, nổi giận rống to:

- Láo!

Khí thế bộc phát từ người Tô Lập, vạt áo phồng lên kêu rào rạt, ánh sáng lấp lóe trên tay gã ngưng tụ ra cây trường thương sắc lạnh. Ánh sáng nhấp nháy từ đầu mũi thương, tràn đầy khí thế, có hơi thở sắc bén đâm thẳng vào bàn tay to.

Gã là một trong các đệ tử đỉnh cao của Ngân Hà giáo, tu vi không yếu, là Truyền Kỳ đỉnh, khi ra tay pháp tắc dâng lên, ẩn chứa ý vị pháp tắc mũi nhọn.

Keng!

Ánh sáng trường thương đụng vào bàn tay phát ra tiếng kim loại chói tai, trường thương vỡ nát thành mảnh vụn.

Tô Lập không tin được hét lên:

- Cái gì!?

Bộp!

Khoảnh khắc Tô Lập ngây người, bàn tay to co lại, hư không đông lại, gã không thể nhúc nhích bị chộp gọn trong lòng bàn tay.

Lâm Phàm cười nói:

- Bắt được rồi.

Tô Lập bị tóm gọn như xách gà con.

Tô Lập vừa kinh vừa giận hét to một tiếng:

- Thả ta ra!

Người Tô Lập phát ra ánh sáng chói lòa như mặt trời nóng cháy.

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Được.

Hắn lắc cổ tay, vung cánh tay lên đập mạnh Tô Lập xuống đất.

Bùm!

Mặt đất nứt vỡ, trùng kích mạnh chấn xương toàn thân Tô Lập vỡ ra.

Tô Lập giang rộng tay chân nằm liệt dưới đất không nhúc nhích, miệng ọc bợn máu.

Hỏa Dung cảm thán, bất đắc dĩ lắc đầu:

- Ài, không nghe lời người già nói, tự nếm trái đắng.

Trong lòng Hỏa Dung rất kinh sợ, thực lực của tiểu tử này lại biến mạnh, siêu kinh người.

Tiểu tử láo xược kia không yếu, nhưng đụng phải hắn thì bị một chiêu giải quyết, mạnh kinh khủng.

Hoàng Vi trợn mắt há hốc mồm kêu lên:

- Sư huynh!

Nàng không ngờ sư huynh cứ thế bị giải quyết.

Tô Lập gầm rống:

- A! Đáng giận!

Mắt Tô Lập đỏ ngầu, lắc đầu, phun máu trong miệng ra.

- Ủa? Hơi thú vị.

Lâm Phàm rất cao, khi nhìn Tô Lập thì như xem người lùn, hắn bước tới gần, khom lưng gầm lên.

Sóng âm thổi mặt Tô Lập vặn vẹo, mặt đất dưới chân như bị lực

lượng khủng bố đè ép vỡ ra.

Không gian yên tĩnh, Lâm Phàm hắng giọng.

Tóc Tô Lập dựng đứng, ngơ ngác lặng yên sau đó ngã ra sau, nằm không nhúc nhích.

Hỏa Dung không cảm nhận sức phá hoại trong tiếng gầm của Lâm Phàm:

- Không được, quá lớn giọng!

Bọn họ chỉ cảm giác âm thanh hơi lớn chứ không có phản ứng khó chịu gì.

Các đệ tử siêu hưng phấn:

- Lâm sư huynh vô địch!

Tên kia lúc trước vênh váo là thế nhưng vào tay Lâm sư huynh thì như cọp giấy.

Hoàng Vi kinh hoàng, khủng hoảng, liên tục thụt lùi:

- Ngươi . . . ngươi . . .

Nàng không ngờ sư huynh thua dễ vậy.

- Tiểu cô nương, hiện tại đã thấy chưa? Trẻ tuổi bồng bột sẽ nếm trái đắng, nhìn tốc độ nhận báo ứng nhanh chưa. Bởi vậy người trẻ tuổi bây giờ phải bình hòa chút, như phong chủ này của tông ta, nói ít, làm nhiều.

Tâm tình Hỏa Dung vui sướng, ai kêu ngươi ngông, thấy báo ứng chưa.

Đám người Hoàng Vi nhìn Hỏa Dung lại ngó Lâm Phàm, cảm giác lòng bàn chân lạnh lẽo.

Đây là tông môn thế nào? Sao xảy ra chuyện như vậy?

Trưởng lão yếu xìu, thực lực đệ tử thì mạnh kinh khủng.

- Nói thử xem các ngươi đến Viêm Hoa tông vì chuyện gì?

Lâm Phàm hơi có hứng thú với liên minh, vực ngoại giới dung hợp lâu như vậy mà tới bây giờ hắn chưa hiểu rõ hoàn cảnh xung

quanh. Giao lưu với một số tông môn là việc cần thiết.

Đương nhiên nếu ai chủ động lộ chút ý muốn đánh nhau là hắn sẽ làm đối phương ngoan ngoãn nằm xuống.

Hoàng Vi thót tim, lắp bắp nói:

- Chúng ta không có ác ý gì, chúng ta đến từ Ngân Hà giáo, lại đây vì muốn lôi kéo tông môn tham gia liên minh, đoàn kết với nhau cùng sưởi ấm.

- Ngân Hà giáo?

Lâm Phàm chưa nghe tên này bao giờ, nhưng vực ngoại giới lớn như thế, có nhiều tông môn, không biết tên cũng bình thường. Dù hắn sinh hoạt trong vùng đất Nguyên Tổ cũng không nhớ tên tất cả tông môn.

Tên vừa rồi là đệ tử, thực lực không yếu, suy ra tông môn này không tầm thường, có lẽ ngang ngửa Hắc Thiên tộc.

Hoàng Vi nói nhanh:

- Tông môn chúng ta đã liên lạc với nhiều tông môn lớn nhỏ, sắp mở đại hội liên minh. Hắc Thiên tộc muốn các tông môn thần phục, ngày gần đây Bắc Sơn phủ, Huyền Không giáo diệt nhiều tông nhỏ, tất cả đều là tin lớn. Nếu tông môn trong vực ngoại giới không liên hợp lại sẽ bị bọn họ công phá từng chỗ. Sư huynh của ta hơi ngạo nhưng tuyệt đối không có ý xấu gì.

Tên này rất khủng bố, nàng sợ nói chậm sẽ chết.

- Ha ha, nếu muốn làm gì thì các ngươi đã chết từ lâu. Nhưng ngươi rất may mắn, hôm nay tu vi của bản phong chủ tăng nhiều, tâm cảnh tăng lên nhiều nên ngươi mới thoát một kiếp.

Lâm Phàm cảm giác mình tiến bộ nhiều, đã kiềm chế được ham muốn bắn pháo hoa.

Lâm Phàm hỏi:

- Liên minh hơi thú vị, nhưng Viêm Hoa tông sẽ không tham gia vào liên minh. Khi nào mở đại hội liên minh?

Lâm Phàm muốn đi gặp các tông các phái, xem sau khi vực ngoại giới dung hợp có những tông môn nào, coi như tìm hiểu tin tức, lấy được giá trị hữu dụng.

Hoàng Vi ném một tấm bản đồ qua:

- Ba ngày sau, ở Thiên Vân sơn, đây là bản đồ.

Nàng cẩn thận nhìn Lâm Phàm, hỏi:

- Ta có thể mang sư huynh rời đi không?

Lâm Phàm nhận lấy bản đồ, gật đầu, sau đó mở bản đồ ra.

Đám người Hoàng Vi vội chạy lại nâng sư huynh đã hôn mê lên, rời khỏi đây.

Nàng cảm giác nơi này rất nguy hiểm, Viêm Hoa tông có cường giả.

Hoàng Vi cũng rất bất đắc dĩ, tại sư huynh vênh váo quá mới khiến cường giả ra mặt, giữ được mạng sống đã là đối phương đại phát từ bi.

Hỏa Dung hô lên:

- Người trẻ tuổi, về sau phải chú ý chút!

Hỏa Dung mặc kệ bọn họ có nghe hay không, nói ra sướng miệng là được.

- Tiểu tử, ngươi thật sự đi đại hội liên minh gì đó?

Lâm Phàm cất bản đồ:

- Đi chứ, tại sao không. Vừa lúc xem có những tông môn nào, vực ngoại giới dung hợp, chúng ta phải tự mình tìm hiểu rõ tình huống thì không hay. Hơn nữa ta cảm giác chỗ chúng ta có lẽ là như vậy.

Lâm Phàm vừa nói vừa giơ ngón út lên.

Hỏa Dung ngây người:

- Ý ngươi là chúng ta rất yếu?

- Đương nhiên, trong thời gian gần đây ta gặp tông môn có cường giả nhưng không mạnh đến vượt sức tưởng tượng, không chừng tình huống hiện tại của chúng ta chỉ là đám con nít chơi đùa.

Lâm Phàm nói ra suy đoán, sau đó thấy Hỏa Dung nhìn mình trân trân như gặp quỷ.

- Trưởng lão nhìn ta như thế là sao?

Hỏa Dung kinh thán:

- Ghê gớm, từ khi nào trí tuệ của ngươi cao như thế, nhìn thấu những chuyện này được.

Các đệ tử có lẽ không biết Lâm sư huynh mà họ tôn sùng đầu óc khá đần, làm trưởng lão sao không biết chuyện đó được. Nếu hắn thông minh thì đã không xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Hỏa Dung hỏi:

- Ngươi nói xem gặp những tông mạnh thì phải làm sao? Có đối sách gì hay không? Hoặc là chịu nhục, phát triển từ từ, tích lũy lực lượng?

Lão làm trưởng lão quản lý chuyện trong tông môn, có trách nhiệm bảo vệ hòa bình của tông môn, trong ngoài đều cần ổn định.

Lâm Phàm đưa ra đề nghị:

- Đối sách? Không có. Gặp tông mạnh thì thân thiện giao lưu, còn không thân thiện thì đánh thôi, còn đối sách nào khác? Đừng nghĩ nhiều quá, nắm tay cứng nhất, không phục thì đánh, nếu không đánh lại thì phát triển, phát triển lên rồi quay lại đánh.

Hỏa Dung nhìn Lâm Phàm, hít sâu một hơi, lão rút lại lời vừa rồi.

Lão đã sai, không nên cho rằng tiểu tử này là người có trí tuệ.

Hỏa Dung hỏi:

- Tiểu tử, ngươi phục hồi thân thể như cũ được không? Chiều cao của ngươi hơi dọa người.

Lâm Phàm mở ra Cuồng Thân rất là bá khí, hắn thu nhỏ thân thể, đang định thay áo thì một giọng nói âm u vang lên:

- Nghiệt đồ kia!

Nghe giọng đó Lâm Phàm nheo mắt lại, có linh cảm không may, chớp mắt biến mất tại chỗ. Một nắm đấm đánh vào vị trí hắn vừa đứng.

Lâm Phàm quay đầu nói:

- Lão sư, thật sự không thể trách đồ nhi!

Lão sư đã thay đổi, râu hơi quăng, râu bạc xen lẫn sắc đen.

- Lão sư xem bộ râu bây giờ đẹp mắt biết bao, trắng xen lẫn đen còn tự quăng, người ta muốn cũng không được như vậy.

Thể chất của lão sư đã thay đổi, tu vi không tăng lên nhưng làn da phát sáng, khác biệt lớn với trước kia.

Đây là dấu hiệu tiến bộ.

Chương 669: Không ngờ còn làm kỳ thị

Lâm Phàm trốn lão sư, bị đánh không thể đánh trả, tốt nhất là đừng để bị đánh. Hắn đã ra ngoài phiêu bạt dài như vậy, nên giữ bình tĩnh, lâu rồi không gặp bé con.

Hắn mới tới đã bảo:

- Vượng Tài, kêu cha!

Bé gái đang uống sữa, Lữ Khải Minh tự mình nuôi em bé, đối với gã đây là hành hạ.

- Hừ! Có ăn thì không để ý tới ai.

Lâm Phàm nhìn phía xa, thấy một nữ nhân mắt long lanh nhìn qua.

- Lữ sư đệ hãy cẩn thận nữ nhân kia, đừng để nàng ta đến gần.

Lâm Phàm cảm giác cô nương kia muốn cướp người với hắn, nếu bị nàng cướp đi thì sau này hắn làm sao lăn lộn?

Lữ Khải Minh gật đầu nói:

- Vâng, sư huynh yên tâm.

Gã tuyệt đối sẽ không để nữ nhân này đến gần, Vô Địch phong cái gì cũng thiếu chỉ có đông người, dư sức trông giữ trẻ.

Lâm Phàm đi tới Đan Dược điện, Thanh Oa đang vất vả luyện đan. Khi nó ngửi được mùi nguy hiểm thì vui vẻ nhảy sang bên, nhưng rồi tim rớt cái bịch, có linh cảm không may.

Kẻ bỏ mạng đã đột phá đến Đại Thánh cảnh, ông trời bị mù mắt rồi, cho người như vậy biến mạnh lên.

Lâm Phàm kinh ngạc nói:

- Thanh Oa, ngươi mạnh hơn rồi.

Lâm Phàm phát hiện Thanh Oa đã khác xưa, có khác biệt rất lớn với lúc trước.

Trước kia nó là phế vật tu luyện, giờ Thanh Oa bất giác đột phá tới Thần cảnh. Mới qua bao lâu mà nó đến trình độ này? Thật không đơn giản.

Thanh Oa chân thành nói:

- Chủ nhân, Oa Oa cũng không biết tại sao, nghĩ mình vô dụng không thể trợ giúp chủ nhân là đau lòng muốn chết. Rồi bỗng một ngày nọ có luồng sáng bảy sắc bắn ra từ đầu Oa Oa, từ đó về sau Oa Oa tu hành siêu nhanh, tiến bộ chóng mặt nên mới miễn cưỡng tới Thần cảnh.

Người khác thấy không giống đùa, nhưng Lâm Phàm mà tin nó mới thấy quỷ.

Lá bùa treo sau lưng Thanh Oa bắt đầu lải nhải:

- Súc sinh đầu xanh nhà ngươi suốt ngày gạt người.

Thanh Oa liếc xéo, tiếc rằng không thể thấy đối phương:

- Câm mồm!

Nó tội nghiệp nói:

- Chủ nhân, trời đất chứng giám, bản oa chưa bao giờ lừa chủ nhân, nếu lừa chủ nhân thì cho bản oa đêm nay không thể ngủ.

Thanh Oa rất bất đắc dĩ, xem ra lại thức trắng đêm.

Lâm Phàm khen ngợi mấy câu:

- Ừ, khá lắm, rất tốt, tiếp tục cố gắng.

Hắn rời khỏi đây, đi tới chỗ Lão Hắc.

Lão Hắc đang rất kích động, vui sướng.

Vực ngoại giới dung hợp cho Lão Hắc nhìn thấy tương lai càng cao.

Lâm Phàm hỏi:

- Lão Hắc, tình hình sao rồi?

Hỏi giữa Thanh Oa và Lão Hắc trong tương lai ai cao hơn thì chắc chắn là Thanh Oa, nhưng hỏi ai thành thật nhất đó chắc chắn là

Lão Hắc.

Lão Hắc hưng phấn nói:

- Rất tốt, vực ngoại giới dung hợp cho ta cảm giác ta có khả năng vô hạn.

Bản thể của Lão Hắc là U Minh Hắc Mãng, yêu thú đẳng cấp cao trong vùng đất Nguyên Tổ.

Sau khi vực ngoại giới dung hợp, Lão Hắc cảm giác huyết mạch có dấu hiệu chuyển đổi.

Lão Hắc nói:

- Chủ nhân, ta cảm giác trong vô hình có thứ gì hấp dẫn huyết mạch của ta, ta muốn rời khỏi Viêm Hoa tông, đi bên ngoài tìm cơ duyên thuộc về ta.

Lão Hắc suy nghĩ thật lâu, không kiềm được xúc động trong lòng.

Nói theo kiểu của Thanh Oa đây là thời đại hỗn loạn lớn nhưng cũng là thời đại tốt nhất, có thứ gì lôi kéo thì phải bắt lấy ngay, nếu không sẽ không kịp hối hận.

Lâm Phàm nói:

- Đi đi, chú ý an toàn.

- Đa tạ.

Lão Hắc bay lên cao, thu nhỏ thân thể to lớn, biến ra hình người ẩn vào hư không.

Thể hình của nó mà bay trong không trung là thành bia sống.

Người của Ngân Hà giáo hoảng hốt rời khỏi Viêm Hoa tông. Hoàng Vi cho sư huynh dùng nhiều đan dược, toàn là đại đan, có diệu dụng rất lớn.

Tô Lập nằm ngay đơ bỗng ho khan, phun ra bãi máu:

- Khụ khụ!

Mắt Tô Lập hơi sáng lên, lẩm bẩm:

- Ta bị sao thế này?

Đến bây giờ Tô Lập còn chưa phản ứng lại.

Chợt mắt gã bắn ra tia sáng, lửa giận vô biên bùng cháy:

- Tên khốn kia dám làm ta bị thương!

- Sư huynh, bớt giận, người kia rất mạnh.

Hoàng Vi biết sư huynh đã không sao, nhớ lại người kia làm nàng sợ hãi, người gì mạnh quá.

Tô Lập biết đối phương rất mạnh nhưng gã không cam lòng, cảm giác mất mặt, yêu nghiệt từ đâu ra thế này. Tô Lập căm hận tông môn đó, tồi tệ vô sỉ, giả heo ăn cọp dụ người mắc câu, khinh người quá đáng.

Trưởng lão yếu xìu mà đệ tử thì quá mạnh, muốn lừa người mắc câu đây mà.

- Sư huynh, là chúng ta quá xúc động, không nên xung đột với trưởng lão kia, nếu không đã chẳng xảy ra chuyện như vậy. Đối phương nhận bản đồ chắc có hứng thú với liên minh, ba ngày sau sẽ gặp nhau ở Thiên Vân sơn. Tóm lại sư huynh đừng gây sự với đối phương, sư muội cảm giác người kia không đơn giản.

Hoàng Vi nói ra trực giác của nữ nhân, nhưng thấy mặt sư huynh đen thui, không biết đang nghĩ gì. Tóm lại nàng đã khuyên bảo, sư huynh có nghe hay không chẳng liên quan gì nàng.

Thanh Oa thấy con sâu đen kia đã rời khỏi Viêm Hoa tông thì cảm thán, Lão Hắc đã đi, tìm kiếm cơ duyên cho riêng mình.

Thanh Oa đã giao lưu với Lão Hắc, Lão Hắc có hỏi nó về huyết mạch rục rịch, phương xa có thứ gì lôi kéo.

Thanh Oa vốn không muốn nói nhiều, để Lão Hắc bỏ qua cơ duyên này. Nhưng vì hai người xem như quen biết lâu năm nên nó chỉ cho Lão Hắc một con đường sáng.

Thanh Oa biết nhiều hơn bất cứ ai, nó không để bụng về vực ngoại giới dung hợp, làm nó hoảng là lần dung hợp cuối cùng, giai đoạn đó mới kinh khủng nhất, kẻ thù không đội trời chung của nó sẽ xuất hiện.

Thanh Oa ôm đầu ngồi xổm, nó không ngốc, biết thê tử có vấn đề. Với địa vị và thực lực của nó lúc bấy giờ, người làm nó không

thấy rõ khuôn mặt, hại nó thảm như vậy chắc chắn là người bên cạnh, còn là người thân nhất. Nhưng Thanh Oa không muốn tin, nó ôm hy vọng xa vời.

- Ài, Thần cảnh hơi yếu, phải tìm cách luyện chế một viên thần đan siêu cấp, đánh thông tất cả thần mạch trong người, tu luyện công pháp cũ, sớm ngày bước vào cảnh giới càng cao.

Thanh Oa rất phiền, nhân vật này quá kém. Người đẩy nó vào thân xác ếch rõ ràng biết vực ngoại giới sẽ dung hợp, chờ xem nó làm trò cười.

Không bằng cầm thú, lòng dạ hiểm độc.

Thanh Oa rất có hứng thú với kẻ bỏ mạng này, không tin được, tốc độ tu hành quá mau, có thể nói là khủng bố.

Lâm Phàm rất buồn rầu, lão sư ngó lơ hắn rồi, hình như lão sư rất tức giận. Nói theo lời của Hỏa Dung trưởng lão là ngươi làm lão sư của ngươi mất mặt, mất râu không đáng gì, quan trọng là lão trần truồng, phô bày bản thân 'chân thật' ở trước mặt mọi người.

Câu nói của Hỏa Dung trưởng lão có ý nghĩa sâu sắc, làm Lâm Phàm khó hiểu thấu.

Lõa thể là chuyện bình thường mà?

Hắn thích trần truồng, dù bị người thấy cũng chẳng sao, hắn có vốn liếng siêu khủng, làm người ta cúi thấp cái đầu cao ngạo, sinh ra cảm giác tự ti.

Nhưng lão sư căm thù trần truồng, cho rằng mất mặt, vậy là sự thật chỉ có một.

Ba ngày sau, Lâm Phàm cầm bản đồ bay trong không trung, hắn muốn đi xem liên minh đó là sao.

Thiên Tông điện vùng đất Nguyên Tổ rất hố, nói là bảo vệ hòa bình cho tông môn thế gian nhưng kết quả thì sao? Thánh Đường tông hoành hành, thích làm thịt người nào thì làm, Thiên Tông điện không hó hé tiếng nào.

Tuyến đường hơi xa, nhưng hắn có bản đồ, sẽ không lạc đường.

Lâm Phàm bay qua núi non, cúi đầu thấy nhiều yêu thú hoành hành. Hắn muốn đi xuống làm một trận, nhưng thời gian không chờ

người, đành bỏ qua.

Rất nhanh Lâm Phàm thấy phía trước rực rỡ ánh đỏ chiếu khắp thiên địa, đó là khí thế của cường giả, xem ra đã có nhiều người đến.

Ngân Hà giáo cầm đầu tổ chức liên minh thì chắc có năng lực rất lớn, cũng thông minh hơn nhiều. Mấy tên ngốc nhiều tay Hắc Thiên tộc đần độn, thông báo cho tất cả tông môn Nguyên Tổ vực rằng lão tử muốn làm thịt ngươi, không muốn bị xử thì cống hiến một vạn thiếu nữ, thần phục Hắc Thiên tộc.

Nữ nhân của Ngân Hà giáo nói Bắc Sơn phủ và Huyền Không giáo có ý định riêng, họ tiêu diệt một số tông môn nhỏ chắc cũng muốn cầm quyền Nguyên Tổ vực.

Hai môn phái này có chút mối thù với Lâm Phàm, chẳng qua đối phương chưa biết đến hắn.

Khi Lâm Phàm đáp xuống bốn phía đã có khá đông người, cách ăn mặc khác nhau, khí thế phi phàm, hiển nhiên họ đại biểu tông môn đến.

Lâm Phàm lẩn vào đám đông lặng lẽ nghe, xem thử có tin tức tốt gì không.

Lâm Phàm đến đây không phải để phát huy mà xem có ích lợi nào không.

Có người lên tiếng:

- Các ngươi nói xem Ngân Hà giáo muốn làm cái quỷ gì mà liên minh các tông lại? Ai sẽ là người cầm đầu?

- Ai ư? Chắc chắn là Ngân Hà giáo rồi, nếu họ nhường vị trí cầm đầu liên minh cho người khác thì uổng phí tất cả công sức.

- Có lý, đoạn thời gian trước Hắc Thiên tộc chó chết bắt chúng ta cống hiến một vạn thiếu nữ, láo hết sức. Đệ tử của tông ta vẫn còn độc thân, đào đâu ra nhiều thiếu nữ vậy được.

- Hắc Thiên tộc thì dễ tính, ít ra chọc nhiều kẻ địch. Quan trọng là Huyền Không giáo và Bắc Sơn phủ, rất tàn nhẫn, đã diệt mấy tông môn nhỏ, chó gà không tha. Ta có đến hiện trường rồi, nơi đó thật sự là máu chảy đầy đất, giống như luyện ngục, không biết tông môn bị diệt tiếp theo sẽ là ai.

- Bởi vậy mới nói, nên tham gia liên minh, lỡ đụng phải bị diệt tông không biết tìm ai giúp.

Người nói câu này chắc chắn là tông môn nhỏ, không có năng lực tự bảo vệ, chỉ có thể tìm kiếm núi dựa.

Đối với một số tông môn nhỏ thì vực ngoại giới dung hợp như địa ngục, nguy hiểm chết người.

Một số tông môn xưng bá một giới thì là sự hành hạ, rõ ràng cao cao tại thượng nhưng bây giờ gầy dựng lại từ đầu, ai chịu nổi?

Bọn họ đi tới lối vào, có người trông giữ, có người đăng ký.

Bọn họ chỉ hỏi hai câu, tên tông môn, tu vi tông chủ, sau đó phát thẻ cho vào.

Lâm Phàm bình tĩnh nghe. Có nhiều tên tông môn, tu vi không đồng đều.

Thần cảnh, Truyền Kỳ cảnh, Đại Thánh cảnh, có đủ cả.

Nam nhân gầy yếu lo đăng ký, lúc này đến lượt Lâm Phàm.

Hắn cảm giác đối phương hỏi câu này có vấn đề rất lớn.

Hỏi tu vi tông chủ làm gì? Thực lực mạnh nhất tông môn không phải chỉ có tông chủ.

Nam nhân gầy yếu mặt không biểu tình hỏi:

- Tên tông môn?

- Viêm Hoa tông.

- Tu vi của tông chủ?

Lâm Phàm bất đắc dĩ. Tông chủ là người làm việc vững chắc, sẽ không hy vọng người ta tâng bốc lên.

- Thiên Cương cảnh đỉnh.

Nam nhân gầy yếu vụt ngẩng đầu, hỏi lại:

- Cái gì?

Lâm Phàm nói:

- Thiên Cương cảnh đỉnh, sao? Có vấn đề?

Nam nhân gầy yếu cúi đầu, mí mắt che đáy mắt khinh thường, tùy tay ném một thẻ gỗ cho Lâm Phàm:

- Xem vị trí tìm chỗ đứng.

Một số người bật cười, lần đầu tiên bọn họ nghe tông chủ tông môn mà tu vi yếu vậy.

Lâm Phàm bất đắc dĩ, không ngờ bị kỳ thị.

Tu vi của tông chủ thấp trách được ai? Có giỏi hãy hỏi ai mạnh nhất.

Chương 670: Ta cứu ngươi đi, đừng hoảng

Lâm Phàm bất mãn, người ta đều là thẻ đồng, thẻ bạc, chỉ có hắn được thẻ gỗ.

Dù kỳ thị cũng đừng rõ ràng vậy chứ.

Lâm Phàm rất muốn nói đừng khi dễ thiếu niên nghèo, a không, nên nói là đừng khi dễ tông chủ yếu, thật ra ta rất mạnh, chẳng qua các ngươi không hỏi.

Một nam nhân lại gần vỗ vai Lâm Phàm:

- Huynh đài, tông môn của ngươi yếu quá, nên tham gia liên minh để bảo đảm an toàn, lỡ gặp tông môn khủng bố thì sẽ tông hủy người mất.

Lâm Phàm cười cười:

- Đúng nhỉ.

Nam nhân bỗng nổi hứng mới lại gần bắt chuyện với Lâm Phàm, dù sao tông môn yếu như vậy rất hiếm thấy, gặp một lần coi như may mắn.

Thiên Cương cảnh, yếu đến kinh người, loại thực lực này mà có thể khai tông lập phái, nếu gã giáng lâm vào giới đó sẽ là chủ một tông chứ không làm đệ tử.

Thiên Vân sơn rất lớn, khu vực rộng mênh mông, kiến trúc san sát nhau, xem hình dáng dường như xây sau, uy vũ bất phàm.

Lâm Phàm thầm nghi ngờ:

- Không lẽ Ngân Hà giáo sớm có ý đồ nên mới mở mang đất lớn như vậy?

Rất có thể hắn đoán đúng.

Trên thẻ gỗ có con số, tìm kỹ đúng là tìm được vị trí, nhưng Lâm Phàm thấy vị trí này thật khiến người xấu hổ.

Không có chỗ ngồi, đứng đó làm bối cảnh.

Tông môn khác thì có ghế ngồi.

Cũng có cá biệt tông môn đứng giống Lâm Phàm, bọn họ mặt ủ mày chau, đau lòng.

Không có chỗ ngồi, hoàn toàn không lọt vào mắt đối phương.

Lâm Phàm ngước đầu lên, trên đài cao phía xa còn mấy ghế trống, chắc là chỗ của hoàng chủ Ngân Hà giáo, vị trí bên cạnh có lẽ dành cho người khác.

Một nam nhân thân hình cao ráo đứng trên đài cao, trang phục in hình ngân hà, khí thế phi phàm, giơ tay nhấc chân toát ra khí thế hùng hồn.

- Đa tạ các vị nể mặt tiến đến.

Người này là hoàng chủ của Ngân Hà giáo, Dương Vạn Chân, thực lực hùng hậu, không phải người thường.

Trước khi vực ngoại giới chưa dung hợp Ngân Hà giáo là môn phái cao nhất một giới, quản lý giới đó. Sau khi vực ngoại giới dung hợp Ngân Hà giáo không cam lòng chìm xuống, muốn cai quản một vực, vậy thì phải nghĩ cách.

Bởi vậy Dương Vạn Chân nghĩ ra kế một hòn đá ném hai chim.

Thành lập liên minh, mời các tông tiến đến, nếu có tông mạnh thì có thể quan hệ hữu nghị, nếu là tông yếu vậy sẽ dùng thực lực tuyệt đối chinh phục họ.

Sau khi vực ngoại giới dung hợp bản đồ quá lớn, Dương Vạn Chân chỉ biết chỗ đang ở là Nguyên Tổ vực.

Khi vực ngoại giới mới dung hợp Đạo Thanh Vô Lượng tông xuất hiện rồi biến mất, lại xuất hiện, trực tiếp cai quản Cửu Đế vực.

Tuyệt Thần cung cai quản Thiên Thương vực.

Giọng nói đột nhiên vang lên đó khiến Dương Vạn Chân cảnh giác, không tự tiện hành động mà tìm hiểu kỹ, phát hiện Đạo Thanh Vô Lượng tông và Tuyệt Thần cung không ở chỗ này.

Ngân Hà giáo ở đây tên là Nguyên Tổ vực, chưa ai cai quản, nên Dương Vạn Chân mới có ý định quản lý nó.

Dù quản lý được Nguyên Tổ vực thì Dương Vạn Chân sẽ phát

triển thật cẩn thận. Những tông môn cai quản một vực trong khi vực ngoại giới chưa dung hợp bao lâu, chắc chắn có thực lực phi phàm, không thể chống lại.

Dương Vạn Chân cười nói, nhìn hết tình huống bên dưới:

- Tại hạ là hoàng chủ Ngân Hà giáo, Dương Vạn Chân, mời các vị đến đây vì có việc lớn muốn bàn bạc. Nhưng trước lúc đó xin các vị chờ chút, sắp có khách quý tiến đến.

Một số tông môn cứng cựa, người đại biểu không yếu. Bọn họ đã đến rồi còn bắt chờ người, ai mà 'trứng' to kiêu ngạo thế.

Nhưng Dương Vạn Chân ra mặt làm mọi người kinh sợ, thực lực của gã rất mạnh, chỉ cảm nhận khí thế đã khiến người kinh.

Nên bọn họ ngoan ngoãn chờ, nhỏ giọng thảo luận, không dám làm càn.

Phía chân trời xa cuồn cuộn tầng mây, có tia sáng xuyên thấu tầng mây chiếu xuống mặt đất, khí thế từ sâu bên trong ập đến, khí thế ngưng tụ thành thực chất tựa như sơn mạch nặng nề đè lên tim mọi người.

Có tiếng rên rỉ, có người cảm nhận thân thể chấn động, tiếng sấm nổ, bị khí thế nghiền áp.

Các cặp mắt tức giận nhìn lên trời, khinh người quá đáng, mời bọn họ lại đây còn dùng khí thế nghiền áp, rõ ràng không thèm để họ vào mắt.

Dương Vạn Chân vẫn mỉm cười nhưng lòng thầm hừ lạnh. Thành lập liên minh phải dùng thủ đoạn mềm mỏng trấn an các tông môn, không ngờ Yêu Thần tông bày ra thủ đoạn cứng rắn gõ đầu các tông môn, hành động thiếu sáng suốt.

- Phó tông chủ Yêu Thần tông, Yêu Quân tiến đến, hoan nghênh hoan nghênh.

- Dương tông chủ khách khí.

Yêu Quân đạp hư không đáp xuống đài cao, ngồi xuống, nhìn các tông môn như vị vua nhìn xuống bình dân.

Lâm Phàm đứng đó xem, cảm giác chán chết.

Quả nhiên là hiện thực, thực lực rất cường đại có ghế ngồi, có

quyền lên tiếng, thực lực yếu thì không có ghế ngồi, đứng như cọc gỗ.

Dương Vạn Chân giơ tay đè không khí:

- Các vị đến đây chắc đều biết giới vực chúng ta ở tên Nguyên Tổ vực, nhưng trong giới vực này có tông môn dùng thủ đoạn máu me diệt tông, làm nhiều tông môn cảm thấy bất an. Ta làm hoàng chủ Ngân Hà giáo không thể nhìn cảnh này diễn ra, nên mới nảy ý tổ kiến liên minh, liên hợp tất cả tông môn lại, cho các tông hoàn cảnh an toàn.

Dương Vạn Chân ngừng lại, cho bọn họ thời gian suy nghĩ.

Không gian yên tĩnh bỗng rộ lên tiếng xì xầm.

- Dương tông chủ nói có lý, tình huống hiện giờ không an toàn, ai biết tông môn bị diệt tiếp theo là ai? Chẳng bằng liên hợp với nhau.

- Đúng rồi, lần này đến đây vì muốn tham gia liên minh, tìm cách tự bảo vệ mình.

- Liên minh cũng tốt, nhưng phân chia quyền lợi thế nào?

Tiếng thảo luận không dứt.

Có người kêu lên:

- Dương tông chủ, ai làm minh chủ liên minh?

Mọi người cùng giương mắt nhìn, hy vọng được một câu giải thích.

Yêu Quân lười biếng nói:

- Đương nhiên là tông chủ Yêu Thần tông chúng ta đảm nhiệm minh chủ.

Vừa dứt lời tiếng ồn ào càng ầm ĩ hơn.

Nụ cười dần đông trên mặt Dương Vạn Chân, mặt viết ba chữ: Cái quỷ gì?

Dương Vạn Chân đang định nói minh chủ đầu tiên để gã làm, ai ngờ Yêu Quân mặt dày vô sỉ nói ra câu đó.

Dương Vạn Chân nói:

- Ha ha, Yêu Quân, vị trí minh chủ còn cần thận trọng suy xét mới được.

Yêu Quân nói:

- Có gì phải thận trọng, trừ tông chủ của tông ta ra còn ai có tư cách này? Dương tông chủ thấy đúng không?

Dương Vạn Chân nheo mắt, rõ rành rành là kiếm chuyện.

Chợt có tiếng người cất cao:

- Làm gì rắc rối vậy, chỉ có ba tông địch, trực tiếp diệt là xong.

Mọi người nghe vậy cảm thấy nói có lý. Ba tông Hắc Thiên tộc, Bắc Sơn phủ, Huyền Không giáo đồ tông diệt môn, còn cần liên minh làm gì, hùa nhau xông lên tiêu diệt là xong.

Mặt Dương Vạn Chân bình tĩnh nhưng lòng kéo mây đen:

- Các vị, Nguyên Tổ vực không thể không có chủ, nếu không sẽ năm bè bảy mảng, bị vực ngoại giới khác tấn công thì chúng ta khó thể ngăn cản.

Yêu Quân nói:

- Đúng vậy, Yêu Thần tông ta đồng ý gánh trách nhiệm lớn này, do tông chủ của tông ta làm minh chủ.

- Bà nội nó!

Dương Vạn Chân muốn đánh chết Yêu Quân, đồ mặt dày.

Các tông thảo luận, bọn họ không có tư cách làm minh chủ, cũng không muốn ăn nhờ ở đậu, nhưng lại sợ bị người diệt tông.

Một giọng nói hơi the thé vang lên:

- Cần gì rắc rối, cùng nhau thề chung sức chống cự bên ngoài là được, ai trái với lời thề sẽ bị trời đánh sét chém, vĩnh viễn không siêu sinh. Ngốc thật.

Giọng nói kia lại vang vọng trong đám người.

Yêu Quân bật dậy, đằng đằng sát khí:

- Ai? Rốt cuộc là kẻ nào nói chuyện!?

Yêu Quân chống mắt xem người này có đầu óc thế nào mà luôn chọt trúng góc độ xảo quyệt.

Lửa giận đốt cháy trong lòng Dương Vạn Chân, đụng vào chuyên gia rồi, không chỉ phá rối Yêu Thần tông. Nếu làm theo lời người kia nói thì mắc gì Ngân Hà giáo phải bảo vệ tông yếu trong khi họ không được lợi?

Các tông hai mặt nhìn nhau, cảm giác giọng nói không biết phát ra từ đâu này rất có lý, đây mới là cách hay.

- Dương tông chủ, chúng ta cảm thấy đề nghị này rất tốt.

- Đúng rồi, cùng nhau thề là xong.

Dương Vạn Chân đè không khí:

- Các vị, việc này không đơn giản như vậy, thề . . .

Giọng nói the thé lại vang lên trong đám người:

- Nói nhảm nhiều làm gì, thật ra muốn cai quản Nguyên Tổ vực chứ gì. Tham gia liên minh là trúng độc chậm, cuối cùng bị đồng hóa hết, mất luôn tông môn.

Dương Vạn Chân không nhịn được nữa:

- Ai? Rốt cuộc là kẻ nào nói, đứng ra!

Chuyện không quá ba lần, đây đã là lần thứ ba, rõ ràng tới gây sự.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết là ai nói.

Lâm Phàm nhàm chán thầm nghĩ:

- Buồn tẻ.

Đối phương chưa mở miệng là hắn biết ngay xì hơi cái gì.

Liên minh thật chán, đồ ngu mới tham gia.

Không ngờ các tông môn có ý định tham gia vào, xem ra chỉ số thông minh của họ cách biệt lớn với hắn.

Thật là bi thương lớn nhất đời người.

Đời này hắn trừ đấu lực lượng với người ra còn muốn đấu chỉ số thông minh, nhưng chỉ số thông minh của những người này không lọt vào mắt hắn.

Lâm Phàm rời khỏi đội, định đi dạo xem có thứ tốt gì không, nếu thuận tay lấy vài món cũng xem như không uổng chuyến này.

- Ha ha ha! Không ngờ các ngươi thật sự muốn liên minh!

Thiên địa bỗng biến đổi, có cường giả giáng lâm.

Biểu tình Dương Vạn Chân nghiêm túc bay lên trời:

- Bắc Sơn phủ, Huyền Không giáo!

Không ngờ bọn họ đến đây.

Phủ chủ Bắc Sơn phủ, giáo chủ Huyền Không giáo đều là cường giả đương thời trong Nguyên Tổ vực. Hai người bắt tay nhau liên hợp trấn áp tông môn Nguyên Tổ vực.

- Dương Vạn Chân, Yêu Quân, các ngươi muốn liên hợp tất cả tông môn diệt tông chúng ta, do đó cai quản Nguyên Tổ vực. Giấc mơ này hơi đẹp, bằng vào bọn họ không có bản lĩnh đó!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Bầu trời nổ sấm sét, uy thế khủng bố vô biên đè ép xuống.

Tiếng hét thảm vang lên không dứt.

Đệ tử bình thường không chịu nổi chảy máu từ miệng mũi, không biết sống chết thế nào. Một số trưởng lão hoặc tông chủ của tông môn thì biểu tình nghiêm túc, mặt đỏ rực, hiển nhiên không đỡ nổi uy thế như vậy.

Dương Vạn Chân và Yêu Quân liếc nhau:

- Các vị, cùng nhau ra tay trấn áp bọn họ! Bảo vệ hòa bình Nguyên Tổ vực!

Hai người bay lên trời lao thẳng vào phủ chủ, giáo chủ.

Bùm!

Bùm!

Bốn người đều có tu vi Chí Tiên cảnh, khi va chạm hình thành lực lượng trùng kích lớn làm người bên dưới lảo đảo, bị lan trúng.

Lâm Phàm bình tĩnh đứng vững như tùng.

Một lão nhân gào rú ngã xuống cạnh Lâm Phàm:

- A!

Bụng lão bị dư ba chấn thương, máu chảy ròng ròng.

Lâm Phàm muốn đi nhưng thấy chiếc nhẫn tỏa sáng rực rỡ trên ngón tay lão nhân làm hắn do dự.

Lâm Phàm tiến lên, hai tay chộp cánh tay đối phương bay đi xa:

- Ta cứu ngươi đi, đừng hoảng.

Chương 671: Giúp người là nguồn gốc của niềm vui

Hiện trường hỗn loạn vô cùng, cường giả chiến đấu va chạm từng chiêu đem đến trùng kích lớn, tu vi nhỏ yếu hoặc ở gần quá sẽ bị lan trúng.

Vết thương trên bụng lão nhân bị vũ khí bén đánh trúng, máu tuôn ồ ạt nhuộm đỏ mặt đất.

Mặt lão nhân trắng bệch, ọc bãi máu, nhưng không quên cảm ơn Lâm Phàm:

- Đa tạ.

Đây là thiếu niên tốt, vào phút nguy hiểm còn nhớ cứu người.

Lâm Phàm kéo hai vai lão nhân, cười tươi nhe hàm răng trắng biểu hiện trái tim tốt bụng của hắn.

- Giúp người là nguồn gốc của niềm vui.

Câu trả lời thật hay, lão nhân bị thương rất nặng miễn cưỡng mở mắt ra, mắt lấp lóe tia sáng. Lão không ngờ sau khi vực ngoại giới dung hợp còn gặp được người tốt như vậy.

- Tên của ngươi là gì?

Lâm Phàm im lặng:

- Cái tên không quan trọng, hãy yên lòng dưỡng thương, có ta ở đây ngươi sẽ an toàn.

Hắn muốn nói cái gì nhưng có lực lượng kỳ diệu tràn ngập trong người, phải dốc hết sức mới thanh trừ được.

Nhẹ nhàng đến rồi lại đi, không mang đi một vật, chỉ cuỗm mất nhẫn của đối phương.

Lão nhân yên lặng nằm ở phía xa, rời xa nguy hiểm, lão rất cảm kích, đúng là người siêu tốt.

- Liên minh chắc chắn không thành, Huyền Không giáo, Bắc Sơn

phủ hay thật, trực tiếp giết tới cho một cú trời giáng, sáng tạo điều kiện rất tốt cho bản phong chủ.

Lâm Phàm cất nhẫn, xuyên qua đám người tìm kiếm mục tiêu, còn về uy thế bộc phát từ chấn động trong không trung thì không đáng khiến hắn quan tâm.

Lâm Phàm bây giờ là Đại Thánh cảnh, không phải mấy con tép nhỏ.

Phía xa, một người trẻ tuổi bị đá to đè dưới đất, suy yếu hét lên:

- A!

Gã bị thương rất nặng, người đầy máu, không biết gã trải qua chuyện gì mà sao bị thương nặng như thế.

Có khi nào gan to bằng trời tham gia vào chiến trường, bị vỗ rớt xuống không?

Gã nằm ở vị trí rất tệ, một số đệ tử chạy trốn lung tung không rảnh chú ý, đạp lên mặt gã làm gã đau đến la làng, không có chút nhân tính.

Mặt nam nhân đỏ rực muốn chửi ầm lên, đột nhiên một tảng đá to từ phía xa bay lại muốn đè lên gã.

Nam nhân sợ hãi tột độ, hối hận thắt ruột:

- Tàn đời!

Tuổi trẻ bồng bột đi lên đấu cứng với đối phương, bị nghiền áp một chưởng vỗ rơi xuống, nếu đối phương sức lực không quá mạnh thì gã đã chết từ lâu.

Nhưng đá to thế tới rào rạt, gã không gồng được chút sức nào.

Bỗng một bóng người xuất hiện trước mặt gã, một đấm đánh nát đá to.

Lâm Phàm cười nói:

- Đừng hoảng, ta tới cứu ngươi

Lâm Phàm đẩy đá đè người đối phương ra, chộp cánh tay gã, cẩn thận quan sát bốn phía sau đó kéo tới chỗ không người.

Nam nhân yếu ớt nói:

- Đa tạ ngươi.

Lồng ngực gã xẹp xuống, có một khúc xương đâm ra ngoài, vết máu loang lổ, vô cùng thê thảm.

Lâm Phàm cười cười, yên lặng kéo nam nhân đi xa, rời xa chốn nguy hiểm này.

Nam nhân cảm thán rằng:

- Vẫn có nhiều người tốt.

Ai nói sau khi vực ngoại giới dung hợp làm mỗi người bất an?

Nhìn xem, tình huống nguy hiểm biết bao nhưng vẫn có người chạy ra cứu người, tấm lòng này đáng giá bội phục, kính nể.

Sau khi xong chuyện nam nhân khó khăn giơ tay lên, phát hiện nhẫn đeo trên ngón tay đã mất:

- Ủa? Trữ vật giới chỉ của ta đâu rồi?

Gã hoang mang, không lẽ làm rớt?

Gã muốn gọi lại thanh niên kia, hỏi có phải ngươi đã lấy trữ vật giới chỉ của ta? Nhưng ngẫm nghĩ lại thôi, gã không mở miệng hỏi được, sẽ làm tổn thương lòng người, dù sao người ta đến cứu gã.

Mất trữ vật giới chỉ làm gã nóng ruột nóng gan, nhưng đang bị thương nặng, ưu tiên chữa lành vết thương đã.

Phủ chủ Bắc Sơn phủ cười càn rỡ:

- Dương Vạn Chân, tông môn mà ngươi muốn liên minh đã tan tác, một đám gà chó, thứ như vậy dù đông cỡ nào cũng vô dụng!

Phủ chủ Bắc Sơn phủ đến đây không phải muốn tiêu diệt đối phương mà là chèn ép, để họ biết hành vi này ngu xuẩn biết bao.

Dương Vạn Chân xanh mặt, liên minh đang yên lành chẳng những nội bộ xảy ra vấn đề, hiện giờ bị Bắc Sơn phủ và Huyền Không giáo phá bĩnh. Dương Vạn Chân cực kỳ không cam lòng, cố gắng nhiều ngày đều uổng phí.

Hiện giờ khó đoán thắng thua, hai bên chưa đánh thật. Với thực

lực của bọn họ nếu thật sự liều mạng, đánh đến lưỡng bại câu thương sẽ bị trai cò đấu nhau ngư ông được lợi.

Đi ngang qua, thăm dò một chút, đây là ăn ý giữa hai bên.

Yêu Quân sôi trào yêu khí hình thành ảo ảnh yêu to sau lưng:

- Nói nhảm nhiều làm gì! Bắc Sơn phủ, Huyền Không giáo tội đáng muôn chết, phá rối việc lớn!

Trong khi bọn họ đấu túi bụi thì Lâm Phàm đi bên dưới, làm người tốt việc tốt, không để lại tên, chỉ thuận tay cuỗm mất trữ vật giới chỉ của đối phương.

Liên minh lần này tất cả tông môn Nguyên Tổ vực đều đến, Lâm Phàm được thấy nhiều, hiểu biết đại khái.

Lâm Phàm thấy các tông môn quen như Hắc Vụ tông, Huyền Hoàng Chính Khí tông đều phái người đến. Nhưng bọn họ không tốt lành gì, bị dư ba chiến đấu ảnh hưởng, cộng thêm thực lực của họ yếu, không đứng vững được.

Lâm Phàm không bao giờ kỳ thị ai, đều đối xử bình đẳng, mặc kệ thực lực của đối phương thế nào, chỉ cần đeo nhẫn là hắn lột hết.

- Mau lên, sao mấy tên kia không lên? Mau lên đi chứ!

Lâm Phàm thấy nhiều tông môn trốn ra xa như thể chuyện không liên quan đến họ. Trữ vật giới chỉ trên ngón tay họ tỏa ánh sáng chói mắt, làm hắn khao khát, khát vọng có được. Nhưng bọn họ không xông lên, không bị người đánh phế thì Lâm Phàm không có cớ đi lên cứu người.

Lâm Phàm lưu luyến liếc một cái, không thể ở lại đây nữa.

Cứ tưởng đám người này có tấm lòng son nhưng hóa ra là gan chuột, bị hù sợ núp thật xa, khiến người coi thường, trên đời sao có kẻ nhát cáy như chuột.

Có người giết tới, không cầm vũ khí nhưng vẫn liều mạng với đối phương.

Hai chân Lâm Phàm đạp đất rời khỏi Thiên Vân sơn. Thu hoạch không tệ, kiếm được gần trăm chiếc trữ vật giới chỉ, tàm tạm.

Lâm Phàm rời đi không bao lâu, hai cường giả Huyền Không giáo, Bắc Sơn phủ bỏ lại câu hăm dọa rồi rời đi.

Dương Vạn Chân sắc mặt âm trầm đứng trên cao. Đại hội liên minh tốt đẹp bị đối phương phá hoại, trong tầm mắt toàn là tông môn rên la.

- Quá yếu.

Đây là suy nghĩ trong Dương Vạn Chân, không kêu các ngươi lên, mới chỉ là dư ba đã chấn cả đám thê thảm như vậy, muốn các ngươi có ích gì?

Yêu Quân cười nói:

- Dương Vạn Chân, xem ra việc liên minh phải tạm gác lại.

Yêu Quân không để bụng, gã đến đây để phá rối, nếu vớt được ích lợi gì thì lời to, còn không được cái gì cũng chẳng sao.

Dương Vạn Chân im lặng, lửa giận thiêu cháy trong lòng. Một việc tốt đẹp bị phá nát bét, ai nhịn được?

- Cũng tốt, Huyền Không giáo, Bắc Sơn phủ khinh người quá đáng, sợ là không thể giữ lại nữa.

Yêu Quân cười, không hỏi nhiều về việc này, Huyền Không giáo và Bắc Sơn phủ không có nhiều ảnh hưởng với gã. Yêu Thần tông hay Ngân Hà giáo nếu đấu với hai tông kia sẽ bị tổn thương lớn, đồ khùng mới chủ động tấn công.

Đột nhiên bên dưới vang tiếng hét:

- A! Trữ vật giới chỉ của ta bị mất rồi!

- Ta cũng vậy, đồ khốn nạn nào trộm trữ vật giới chỉ của ta!?

Bọn họ bị thương rất nặng, khó khăn mới ổn định lại chợt nhận ra ngón tay trống rỗng, nhìn kỹ thì chiếc nhẫn đã mất. Đó là toàn bộ tài sản của họ, mất hết của cải không bằng giết bọn họ.

Lâm Phàm nắm một đống trữ vật giới chỉ, đeo đầy mười ngón:

- Sướng!

Lâm Phàm rất thỏa mãn, không uổng chuyến này, chẳng những làm chuyện tốt còn kiếm tiền. Tuy chúng nó không giúp nhiều cho hắn nhưng tông môn còn phải nuôi nhiều đệ tử, lão sư đang giận hắn, không hối lộ không được.

- Liên minh khỉ gì, còn một số tông môn mạnh không đến.

Nguyên Tổ vực có Thông Thiên tháp, thực lực của Thông Thiên Tiểu Tổ không đơn giản, Lâm Phàm đoán gã đến Chí Tiên cảnh.

Lâm Phàm có quan sát kỹ, tất cả tông môn mà hắn biết phỏng chừng người mạnh nhất đều là Chí Tiên cảnh. Lâm Phàm đâm ra nghi ngờ có lẽ sau khi vực ngoại giới dung hợp, Nguyên Tổ vực bọn họ là chỗ tụ tập tông yếu.

Đối với Nguyên Tổ vực đẳng cấp tông yếu nhất lấy Chí Tiên cảnh làm tiêu chuẩn, thấp hơn nữa thì hết cách.

Nếu Viêm Hoa tông không có Lâm Phàm và lão sư có lẽ xếp vào hạng nhỏ yếu nhất vực ngoại giới, tông môn Thiên Cương cảnh.

Lâm Phàm đang suy nghĩ những chuyện này thì một luồng sáng lạnh bắn tới lưng hắn.

Lâm Phàm tức giận tung nắm đấm nổ nát luồng sáng lạnh:

- Ai vậy hả? Chơi đánh lén!

Lâm Phàm trừng mắt hư không, thấy một người đứng lơ lửng.

Là phủ chủ Bắc Sơn phủ đây mà.

Lâm Phàm mắng chửi:

- Ngươi bị điên à? Bản phong chủ chọc vào ngươi hay đã giết nhi tử của ngươi mà sao đánh lén bản phong chủ?

Mà khoan, hình như hắn thật sự giết nhi tử của đối phương.

Thiếu phủ chủ gì đó chết rất thảm, bị xác chết đâm thủng người đóng đinh trên tường.

Phủ chủ sắc mặt âm trầm, mắt sâu thẳm tràn ngập sát ý, giơ tay lên búng, hư không nổ tung, một chụp sáng bắn về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm khó chịu búng ngón tay, khí thế nghiền áp bay đi:

- Mợ nó, chỉ có ngươi biết búng sao?

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Hai loại lực lượng va chạm sinh ra trùng kích mạnh.

Phủ chủ Bắc Sơn phủ ngạc nhiên:

- Ủa?

Không ngờ tiểu tử này có chút thực lực, chặn lại thế công của gã.

Lâm Phàm hỏi:

- Ủa gì, ngươi quá đáng, bản phong chủ đang đi đường tại sao ngươi đánh lén hả?

Lâm Phàm cảm thấy con người đôi lúc phải hơi nói lý.

- Hừ! Bản phủ chủ muốn giết ngươi còn cần lý do?

Phủ chủ phát hiện người này không đơn giản, đụng phải gã, gặp nguy vẫn không sợ, người này chắc chắn có vấn đề. Nhìn phương hướng hình như hắn đến từ bên Thiên Vân sơn.

- Tiểu tử, ngươi từ bên Thiên Vân sơn lại đây tức là muốn tham gia liên minh, vậy thì ta có lý do giết ngươi.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Lý do này không đủ, nếu ngươi không tìm thấy lý do tốt hơn thì bản phong chủ có thể cung cấp cái cớ cho ngươi.

Phủ chủ cười to bảo:

- Ha ha ha! Vậy ngươi nói xem có lý do gì khiến ta không giết ngươi?

Lâm Phàm lạnh nhạt nói:

- Là bản phong chủ giết nhi tử của ngươi, a không, thật ra không phải bản phong chủ giết, bản phong chủ chỉ tính là đồng lõa gián tiếp.

- Khốn kiếp!

Quả nhiên khi Lâm Phàm nói ra mấy câu đó thì phủ chủ điên lên, thế như chẻ tre, sát chiêu hiển hiện quyết giết Lâm Phàm.

Chương 672: Ta có nắm chắc làm thịt ngươi

Khí thế hung mãnh, ánh sáng nóng cháy bao bọc người phủ chủ, tốc độ siêu nhanh, chớp mắt đã đến trước mặt Lâm Phàm, mười ngón chộp vào ngực hắn.

- Láo quá!

Lâm Phàm vung ống tay áo, hư không chấn động, trực tiếp đấu cứng.

Bùm!

Lực lượng to lớn ập đến đánh lui Lâm Phàm, hắn lùi nhanh mấy trăm thước, máu nhỏ tí tách dọc đường.

- Ngươi cầm tinh con mèo hả, cào ác vậy!

Lâm Phàm nhìn lồng ngực có mười dấu tay, da thịt bị cào rách, thấy rõ xương ngực trắng, nhìn từ góc độ khác sẽ thấy trái tim đang đập.

Phủ chủ vung tay hết thịt vụn dính trong móng xuống đất, lạnh lùng nhìn đối phương:

- Lát nữa sẽ moi tim của ngươi ra.

Lâm Phàm ngước đầu lên, lửa đốt trên đầu ngón tay, hắn dán tay vào ngực:

- Chờ đã. Ngươi bị điên rồi, cào cứ cào, còn cố móc thịt ra làm gì!

Lâm Phàm dồn thịt vào một chỗ, dùng Thanh Uyên Địa hỏa nung nóng, khó khăn mới làm thịt khép lại.

Mặt ngoài phủ chủ bình tĩnh nhưng có vạn con ngựa chạy trong lòng. Người này từ đâu chạy ra, sao có thể chịu đựng giỏi thế? Nếu người thường bị vết thương như vậy đã không chịu nổi, nào ngờ tiểu tử này biểu tình bình tĩnh không chút phản ứng.

Bùm!

Phủ chủ không suy nghĩ nhiều nữa, sát ý bao phủ, nháy mắt biến mất tại chỗ.

Bùng nổ hết sức!

Lâm Phàm hét lớn, khí thế sôi trào, thân hình biến lớn.

Phủ chủ xuất hiện, năm ngón tay chụp ngực hắn, mũi nhọn lấp lóe cắt hư không, nếu bị chộp trên sẽ bị moi tim ra.

Lúc này thân thể Lâm Phàm biến lớn đến tột độ, tung nắm đấm.

Phủ chủ giật nảy mình:

- Cái gì!?

Phủ chủ ngây người giây lát rồi co tay thành nắm đấm va chạm với tay Lâm Phàm.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lực lượng dữ dội khuếch tán, cảnh vật xung quanh bị phá hoại, mặt đất tan vỡ như rồng đất trở mình.

Tiếng xèo xèo vang lên không dứt, ánh sáng bao bọc nắm tay của phủ chủ. Gã thấy cánh tay tiểu tử kia đỏ thẫm, hoa văn nổi lên, lửa đốt cháy ăn mòn ánh sáng bao bọc nắm tay của gã, tốc độ nhanh làm gã kinh hoàng.

Gã là tiên, là Chí Tiên cảnh, sao chuyện như vậy có thể xảy ra?

Phủ chủ quát lớn, lực lượng cưỡng ép nổ tung, gã thừa dịp đó lùi nhanh ra sau, nhìn Lâm Phàm chằm chằm.

Cộp cộp!

Lâm Phàm liên tục thụt lùi đụng vào một cây cổ mới miễn cưỡng ổn định thân thể, mái tóc dài rối tung trông bạo ngược.

Lâm Phàm hơi kinh thán:

- Lợi hại.

Hắn không ngờ nắm tay của mình trở nên mạnh như vậy, chẳng lẽ đây là ‘cánh tay Kỳ Lân’ trong truyền thuyết?

Nghe đồn có cánh tay Kỳ Lân sẽ bộc phát lực lượng vô cùng trong thời gian ngắn ngủi, còn có diệu dụng vô hạn, ví dụ vận dụng cánh tay Kỳ Lân trong thời gian dài vào chỗ nào đó thì sẽ rất khó quên.

Đương nhiên đấy chỉ là ví vón, có lẽ còn có loại cánh tay khác.

Lâm Phàm tràn đầy tự tin nói:

- Đến đây, để bản phong chủ nhìn xem cường giả Chí Tiên mạnh cỡ nào. Vừa lúc bản phong chủ cũng muốn đồ tiên.

Đây xem như phát hiện lớn, vì chọc đối phương điên tiết nên Lâm Phàm không ngừng dùng ngôn ngữ công kích.

- Nhi tử của ngươi chết hơi thảm, lúc ấy bản phong chủ đang ngự người bay, người kia đâm thủng thân thể nhi tử của ngươi đóng đinh vào vách tường, nếu không thấy tận mắt sẽ không tưởng tượng ra cảnh đó được.

Sắc mặt phủ chủ bình tĩnh nói:

- Tiểu tử giỏi, đã xem thường ngươi, nhưng hôm nay ngươi phải chết.

Lâm Phàm cười, siết chặt nắm tay, lực lượng sôi trào hừng hực trong người, hắn sốt ruột không đợi kịp:

- Chờ chút nữa có lẽ sẽ đánh chết ngươi.

Đương nhiên đối phương có tu vi Chí Tiên cảnh, có thể bị đánh chết hay không là chuyện khác, nhưng không thử một lần thì làm sao biết?

Vang tiếng nổ, mặt đất nứt rạn, Lâm Phàm di chuyển thân thể to lớn hóa thành luồng sáng oanh sát về phía phủ chủ.

Nắm đấm đánh ra, dòng khí hung dũng, hư không bị xé rách.

Phủ chủ gầm lên:

- Đại Thánh cảnh cũng dám càn rỡ!

Phủ chủ vỗ chưởng, ánh sáng chói lòa bắn với góc độ xảo quyệt, né qua nắm tay của Lâm Phàm vỗ vào ngực hắn.

- Tiểu tử, ngươi còn quá yếu, tưởng mình có thể làm gì bản phủ chủ sao?

Phủ chủ bay lên cao, thân hình hơi nhỏ bé trước Lâm Phàm, bàn tay vỗ vào ngực hắn. Răng rắc, không biết là tiếng xương hay trái tim vỡ ra.

Lâm Phàm hết sức bình tĩnh, hắn nhe răng cười, phun nước miếng vào mặt phủ chủ, đống nước miếng làm ướt hết mặt gã.

Lâm Phàm tung nắm đấm vào eo phủ chủ.

Phủ chủ nghiêm túc, một đoàn sáng bao phủ triệt tiêu nắm đấm nhưng hình thành trùng kích quá mãnh liệt, mọi thứ xung quanh bị phá hủy trước lực lượng này.

- Ta và Chí Tiên cảnh còn chênh lệch lớn nhưng không phải không có sức đánh trả, có lẽ nhờ nội tình quá mạnh kéo gần khoảng cách hơn.

Lâm Phàm có cảm giác đó nhưng khó tả, không biết phủ chủ có thuộc hàng mạnh nhất trong Chí Tiên cảnh không.

Trong cùng cảnh giới thì Lâm Phàm có thể một đấm đánh nát, nếu mạnh hơn thì cần thêm vài đấm. Tuy kết quả cuối cùng giống nhau nhưng quá trình thì khác biệt.

Phủ chủ nghiêm túc nghĩ:

- Đây còn là người không?

Phủ chủ vỗ chưởng trúng ngực đối phương, nếu là người thường thì đã chết từ lâu nhưng tên này không cau mày chút nào.

- Phi!

Lâm Phàm phun máu trong khoang miệng ra, sờ ngực nói:

- Đúng là ác, suýt chấn vỡ tim của bản phong chủ, nhưng đáng tiếc, chỉ bị nứt xương. Được rồi, lên đi! Chiến đấu với cường giả làm bản phong chủ rất hưng phấn.

Thân hình to lớn bay lên rồi lao xuống, hơi thở mãnh liệt bao bọc người hắn.

Lâm Phàm hưng phấn nói:

- Tên già mặt non, hãy lấy thực lực của ngươi ra, có giỏi thì đánh chết bản phong chủ!

Máu trong người Lâm Phàm đang sôi trào, hắn phát hiện, thật sự.

Sau khi tu vi đột phá đến Đại Thánh thì chênh lệch với Chí Tiên bị kéo gần lại, không còn xa tít mù, càng sẽ không bị người diệt gọn

trong một nốt nhạc. Không lẽ là Thủy Ma Kinh mang đến công hiệu này? Hoặc xếp đầy nội tình khiến thực lực tổng thể thay đổi về chất?

Dù tu vi của hắn không bằng đối phương nhưng chênh lệch giữa hai người dần dần thu nhỏ.

Lâm Phàm liên tục lao xuống, hư không bên dưới bị đè ép vào nhau, phủ chủ cảm nhận dòng khí cực mạnh ập đến, cau mày, hơi cảnh giác với nắm đấm kia.

Nắm đấm có thể ăn mòn lực lượng của gã, phải cẩn thận.

Phủ chủ lắc người khoảnh khắc trốn thật xa.

Bùm!

Nắm đấm giáng xuống đất, xung lực hình tròn vô hình khuếch tán ra ngoài, mặt đất tan vỡ hõm sâu xuống, tro bụi bay mù mịt.

Lâm Phàm nửa quỳ dưới đất, bẻ cổ, hắn nhìn phía xa, nhe răng cười nói:

- Chuyện gì thế này? Bỏ chạy? Chọc giận bản phong chủ, nào, lấy hết thực lực ra, đại chiến một trận với bản phong chủ. Chúng ta hãy đấu bằng thân xác! He he.

Dù phủ chủ có tu vi Chí Tiên nhưng Lâm Phàm không e ngại chút nào, nhấc chân lên, bàn chân bộc phát ra lực lượng vô cùng, thân hình hắn biến mất tại chỗ, khi lại xuất hiện đã ở trước mặt phủ chủ.

Lâm Phàm hơi nghiêng người, năm ngón co thành đấm, ngưng tụ lực lượng, đấm ra, hư không nổ tung.

- Phủ chủ, ai né thì cả nhà người đó chết!

Nắm tay đỏ thẫm rực cháy ngọn lửa.

Nhưng nắm đấm đánh vào ảo ảnh làm Lâm Phàm rất khó chịu:

- Ngươi thật nhát gan, đường đường là Chí Tiên cảnh mà không dám đại chiến một trận với bản phong chủ sao?

Phủ chủ đạp trên nhánh cây, biểu tình bình tĩnh, còn về lời nguyền chết cả nhà thì gã không để bụng, dù sao gia đình của gã chết hết thật, có nhi tử cuối cùng cũng mới chết.

Nên gã không để bụng.

Phủ chủ bỗng nhích người, một thanh trường đao lơ lửng trước mặt gã, trường đao sắc lạnh, màn sáng màu xanh biếc bao phủ đao. Một nhát đao chém ra.

Đao thế khủng bố xé gió bắn tới, dù là hư không cũng nổ tung, khó thể ngăn cản.

Lâm Phàm giơ hai tay ra chắp vào nhau, đao thế bị kép trong lòng bàn tay. Nhưng đao thế rất mạnh vẫn chém tới, trúng lồng ngực.

Một vệt đao dài cắt người Lâm Phàm, máu phun ra nhuộm đỏ mặt đất.

Lâm Phàm cúi đầu xem:

- Hơi thú vị.

Hắn không ngờ thủ đoạn công kích của đối phương mạnh như vậy, có lẽ đây là chênh lệch giữa cảnh giới với nhau.

Ngón tay Lâm Phàm rực lửa xẹt qua miệng vết thương, thịt bị cắt ra kêu xèo xèo dần dính vào nhau.

Phủ chủ kinh sợ:

- Tiểu tử này rốt cuộc bị gì?

Có kiểu chữa thương như vậy sao?

Vết thương rất lớn, rất nghiêm trọng, nhưng biểu tình của tiểu tử này không đau không ngứa, không có chút phản ứng, làm phủ chủ không tin được.

Ngươi nhăn mặt ra vẻ đau một chút không được sao?

Làm ơn cho gã có cớ cuồng cười quăng một câu 'tiểu tử, thấy mùi vị thế nào?'. Phủ chủ đã nghĩ sẵn lời muốn nói nhưng không thốt ra được, tất cả kẹt trong cổ họng.

Lâm Phàm cười nói:

- Tên già mặt non, ngươi chém bản phong chủ đau đấy, nhưng nhát đao kia không đau không ngứa, tàm tạm, dùng nắm đấm đi.

Lâm Phàm quát lớn xông lên, hắn muốn đấu cứng với đối phương, mấy hiệu ứng gì đó không lọt vào mắt hắn.

- Thủy Ma Quyền!

Khí thế của Lâm Phàm thay đổi, thi triển quyền pháp kèm theo Thủy Ma Kinh. Thoáng chốc lực lượng Thủy Ma khủng bố bay lên cao biến hình Thủy Ma, một đấm mang theo lực lượng hủy diệt đánh tới.

Ánh mắt phủ chủ âm lạnh, lực lượng như sóng triều ập đến:

- Tiểu tử giỏi!

Bùm!

Hai người va chạm, trùng kích khủng bố lấy hai người làm trung tâm bộc phát ra, hư không nổ tung phá hủy tất cả.

Phủ chủ vỗ mạnh vào người Lâm Phàm:

- Tiểu tử, chết đi cho ta!

Mặt Lâm Phàm không biểu tình phun búng máu, nhưng động tác không ngừng, quyền ảnh không dấu vết đánh tới.

- Cái gì!?

Phủ chủ cúi đầu, bụng bị tiểu tử này đấm trúng, khi gã ngước đầu lên thấy tiểu tử người đẫm máu cười rạng rỡ nói:

- Bị ta đánh trúng rồi thấy chưa?

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lực lượng khủng bố bộc phát ra, bụng của phủ chủ bị trùng kích lùi nhanh, mặt đất phía sau gót chân không ngừng tan vỡ, gã trượt dài trăm thước mới đứng vững.

Phủ chủ phun ngụm máu, biểu tình khó tin:

- Phụt!

Gã đánh trúng tiểu tử này ít nhất mấy chục lần, nhưng mỗi lần trúng đòn hắn đều không tạm dừng, ngược lại phản kích nhanh.

Phủ chủ vừa kinh vừa giận, ngọn lửa đốt cháy trong lòng gã:

- Tiểu tử, ngươi đã hoàn toàn chọc giận ta!

Người Lâm Phàm đẫm máu, chỗ khóe mắt chảy dòng máu che mờ mắt.

Lâm Phàm cười lau máu dính khóe mắt:

- Nói nhiều làm gì, ta có nắm chắc làm thịt ngươi.

Chương 673: Người này đâu

- Có lẽ chết mấy chục lần thì có thể đánh nát đối phương?

Lâm Phàm có cảm giác đó, nhưng cũng biết đời người có ba điều tưởng tượng sai lầm lớn, hắn sợ đây là một loại trong ảo giác.

Bây giờ còn chịu đựng được, không có cảm giác gì lớn, tuy bị chảy máu hơi nhiều nhưng không ảnh hưởng động tác tổng thể, thậm chí hắn không chậm lại chút nào.

Phủ chủ nghiêm túc hơn:

- Rốt cuộc là cái gì?

Người bình thường bị thương như vậy đã sớm gục, nhưng tiểu tử này vẫn đứng thẳng, không chút phản ứng, làm phủ chủ không hiểu nổi.

Lâm Phàm lau máu dính bên môi, chậm rãi khom người, lực lượng ẩn nấp trong người như mãnh hổ thức tỉnh, bắt đầu sôi trào kịch liệt.

Bùm!

Mặt đất nứt rạn, dư ba khuếch tán, Lâm Phàm biến mất, chớp mắt xuất hiện trước mặt phủ chủ. Hai nắm đấm siết chặt liên tục như mưa đấm vào đối phương.

Cách chiến đấu mà Lâm Phàm thích nhất là bám lấy đối phương, dùng nắm đấm dạy cho đối thủ cách làm người.

Tuy rằng thực lực của đối phương mạnh hơn hắn rất nhiều nhưng hắn không e ngại.

Khi ra tay sấm chớp ầm ầm, trùng kích khuếch tán, ánh sáng bao phủ, tình hình chiến đấu cực kỳ kịch liệt.

Nhiều yêu thú ẩn núp xung quanh hoảng sợ chạy trốn, đang có cường giả chiến đấu, dù cách chúng nó rất xa nhưng vẫn bị dư ba ảnh hưởng.

Binh bốp bùm!

Đây là tiếng giã vào da thịt.

- Tiểu tử, ngươi thật sự rất ngông cuồng! Với thực lực của ngươi nếu chăm chỉ tu luyện sẽ có thành tựu, nhưng hôm nay nơi này là chỗ chôn xác ngươi!

Hai tay phủ chủ phát sáng, sát chiêu lẫm liệt, mỗi lần ra tay là hư không chấn động mãnh liệt. Phủ chủ cảnh giác nắm đấm của Lâm Phàm, cánh tay có thể xóa tan lực lượng của y khiến y e dè.

Bóng quyền của phủ chủ tập trung vào bụng Lâm Phàm, từng đấm lại từng đấm, tốc độ nhanh đến cực độ, mỗi đấm tràn ngập lực lượng có tính hủy diệt.

- Phụt!

Máu tràn ra từ khóe môi, nhưng những chấn động này khó thể ngăn cản sự cuồng bạo của Lâm Phàm.

Năm ngón siết lại, hắn phớt lờ những nắm đấm tấn công dồn dập, giơ tay đấm mạnh vào phủ chủ.

Bốp!

Phủ chủ giơ tay đỡ cú đấm, tiếng xèo xèo vang lên. Phủ chủ nhanh chóng rời xa, giữ khoảng cách với Lâm Phàm.

Phủ chủ cực kỳ giật mình, đây còn là con người sao? Bị thương cỡ đó mà chưa chết, làm y cảm giác những người lúc trước bị y giết được làm bằng giấy.

Vết thương trên bụng Lâm Phàm khô héo, dường như khí quan bên trong bị vỡ, hắn hộc máu nhưng vẫn đứng thẳng.

Lâm Phàm nhìn phủ chủ, mỉm cười nói:

- Khá lợi hại, nhưng lực lượng nắm tay hơi yếu, không thì đã đánh chết bản phong chủ được rồi.

Mặt phủ chủ xanh mét, lần đầu tiên y gặp người như vậy.

Rõ ràng bị đánh tơi tả mà còn ra tiếng trêu chọc y, thật là tội đáng muôn chết.

Răng rắc!

Lâm Phàm nhướng mày ôm bụng, nửa quỳ dưới đất. Hắn phát

hiện tình huống trong người không tốt như đã tưởng, vẫn bị thương nặng.

Phủ chủ cười to bảo:

- Như thế nào? Không chịu đựng được nữa? Hay vừa rồi ngươi luôn cố chịu đựng?

Xem ra tiểu tử này đã không được, mới rồi cắn răng cố chống thôi.

Lúc này sự sống có dấu hiệu chậm rãi xói mòn, cách cái chết còn một khoảng cách.

Lâm Phàm định mở Hữu Sắc Nhãn Tình ra hấp dẫn đối phương tấn công, còn vận rủi cuồn cuộn là thủ đoạn áp đáy hòm, không đến lúc bất đắc dĩ hắn sẽ không sử dụng năng lực đó. Vì rất hố, nếu kiếm được điểm còn đỡ, nhưng không có điểm thì mở nó ra làm gì? Chẳng được lợi chi.

- Tiểu tử, ta rốt cuộc tìm đến ngươi!

Đột nhiên hư không chấn động, tiếng sấm ầm ầm, uy áp kinh khủng phô thiên cái địa ập đến.

Lâm Phàm sửng sốt:

- A?

Giọng nói hơi quen thuộc, hình như đã nghe ở đâu, nhưng trong một chốc không nhớ ra.

Phủ chủ tức giận quát:

- Chịu chết đi!

Phủ chủ hóa thành luồng sáng lao thẳng vào Lâm Phàm, y phải giết tiểu tử này tại đây, ai đến cũng vô dụng.

Một bóng người xuất hiện trước mặt Lâm Phàm, áo giáp đen ngòm làm hắn nhớ ra người đến là ai.

Bùm!

Phủ chủ vỗ chưởng vào giáo giáp, người kia không nhúc nhích, không bị ảnh hưởng chút nào.

Lâm Phàm sững sờ:

- Là ngươi!

Là Xích Cửu Sát đây mà, gã và trữ vật giới chỉ bị hắn lột sạch đồ, hắn tự sát trước mặt hai người chứng tỏ bản phong chủ đã chết. Sao tên này vẫn tìm hắn? Còn tìm đến nơi.

Xích Cửu Sát nói:

- Đúng vậy, là ta! Tiểu tử làm ta tìm vất vả, rốt cuộc bắt được ngươi.

Lâm Phàm nhìn phủ chủ vỗ chưởng vào người Xích Cửu Sát, sau đó dời tầm mắt sang chỗ khác:

- Hắn đánh ngươi mà ngươi không có phản ứng gì?

Lâm Phàm biết Xích Cửu Sát rất mạnh, rất có thể không phải là người của Nguyên Tổ vực. Có lẽ Xích Cửu Sát đang đánh nhau đi ngang qua, nhưng vì Lâm Phàm mà gã ở lại Nguyên Tổ vực, đơn giản vì muốn tìm ra hắn.

Phủ chủ giật nảy mình, một chưởng dồn hết sức vỗ vào người đột nhiên xuất hiện nhưng gã không có phản ứng gì. Phủ chủ thấy sau lưng người này nổi lên trận văn, lực lượng khủng bố ập đến.

Bùm!

Phủ chủ bay xa rồi rơi xuống đất, phun ra búng máu. Y không tin được, biểu tình kinh sợ. Đây là ai? Vì sao mạnh dữ vậy?

- Lợi hại.

Lâm Phàm muốn khóc, hắn định mở Hữu Sắc Nhãn Tình kéo chết phủ chủ, ai ngờ giữa đường chạy ra trùm cuối, không nhúc nhích một ngón tay đã làm phủ chủ hộc máu ngã xuống đất.

Hắn không mạnh bằng Xích Cửu Sát.

Nhưng nếu mở vận rủi cuồn cuộn ra thì mặc kệ là ai, kết quả cuối cùng đều giống nhau, nên Lâm Phàm không thèm hâm mộ.

Xích Cửu Sát nhìn Lâm Phàm, dường như đang chờ đợi:

- Ngươi không có gì muốn nói với ta?

- Có, nhưng làm phiền chờ chút, không thể lãng phí thứ này, lãng phí là đáng xấu hổ. Lão đệ, có chuyện gì thì chờ ta mấy giây nữa.

Phủ chủ đang bị thương nặng, Lâm Phàm sốt ruột muốn đi lên chém nhát dao cuối, lão đệ đến thật đúng lúc.

Nhưng Xích Cửu Sát ngăn Lâm Phàm lại không cho hắn tiến lên, cười nói:

- Ta biết ngươi muốn làm gì, nhưng không thể được, ta cứu ngươi nhưng không cho ngươi thừa dịp này giết đối phương. Với kẻ thù thì phải tự dựa vào đôi tay, nhờ vào tay người khác sẽ không có cảm giác sung sướng tự tay lấy đầu kẻ thù.

Lâm Phàm ngây người:

- ???

Bị điên à? Nói cái quỷ gì? Hắn chỉ muốn kiếm điểm thôi, nhưng Xích Cửu Sát ngăn cản hắn, còn nói một đống đạo lý lớn, đầu óc của gã suy nghĩ cái kiểu gì?

Xích Cửu Sát nhìn phủ chủ ở phía xa:

- Ta không biết ngươi là ai, nhưng ta tổn thương ngươi, ngươi có thể ghi nhớ ta, ta là Xích Cửu Sát. Nếu ngươi muốn báo thù cứ việc đến tìm ta.

Biểu tình phủ chủ kinh sợ, máu sôi trào trong người, y không có sức đánh lại đòn vừa rồi. Phủ chủ lấy mấy viên đan dược ra, nuốt xuống ổn định vết thương, khó khăn đứng lên chạy nhanh đi xa.

Phủ chủ khủng hoảng, không dám ở lại đây. Đối phương quá khủng bố, y không có sức đánh lại thì đối phương phải mạnh đến mức nào?

Người này là ai? Sao trong Nguyên Tổ vực có cường giả như vậy?

Lâm Phàm định mở Hữu Sắc Nhãn Tình ra nhưng rồi lại thôi, hắn nhìn sang Xích Cửu Sát:

- Ngươi bị khùng à?

Tên này chắc chắn bị thần kinh, nếu không thì tuyệt đối không làm ra chuyện như vậy.

Xích Cửu Sát trầm giọng nói:

- Tiểu tử, ngươi là người càn rỡ nhất mà ta từng gặp.

Với thực lực của Xích Cửu Sát giết tiểu tử này như bóp cổ gà, nhưng gã không làm vậy, không phải vì xem trọng hắn mà do không gấp gáp, gã muốn tâm sự trước.

Lâm Phàm bị thương khá nặng, cảm giác thân thể dần tan vỡ, nhưng còn chịu đựng được.

Người này đến tìm hắn có lẽ vì đòi lại nhẫn, nhưng đồ đã vào tay hắn thì còn lâu mới giao ra.

Lâm Phàm không chột dạ, đáp:

- Lão đệ, còn ngươi là kẻ ngốc nhất mà ta từng gặp.

Đối phương đã nói hắn càn rỡ vậy hắn làm càn thật cho xem.

Xích Cửu Sát không giận ngược lại cười nói:

- Sợ là ngươi không biết ta là ai mới dám nói ra lời như thế.

Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- Không cần nói mấy chuyện đó với ta, đối với ta thì có tay có chân thì là người, hễ là người thì ta không sợ. Nói, ngươi tìm ta muốn làm gì?

Lâm Phàm không sợ cả chết, hắn cũng không giấu diếm thân bất tử, với năng lực hiện giờ hắn không cần che giấu làm gì. Hắn được rất nhiều buff, đủ nghịch thiên, thậm chí vỗ vào mặt đối phương gằn từng tiếng: Ta có thân bất tử, không chết được, các ngươi có thể làm gì được ta?

Bá đạo vậy đấy, hắn nói xong câu đó vẫn sẽ bình yên vô sự.

Xích Cửu Sát thề đây là kẻ vô sỉ nhất mà gã từng gặp, biết rõ còn hỏi lại, hắn không rõ ràng mình đã làm gì sao?

Lâm Phàm ôm quyền bay xa:

- Không nói thì ta đi đây, sau này còn gặp lại.

Lâm Phàm cứ tưởng người này sẽ ra tay, nhưng thấy gã chỉ đứng yên không nhúc nhích, làm hắn giật mình.

Xích Cửu Sát mỉm cười nhìn hư không, bóng dáng kia bay rất nhanh, biến mất trong tầm mắt. Nhưng Xích Cửu Sát không lo lắng, vì không chạy thoát được.

- Phong cấm, Vô Nhai chi giới!

Vừa dứt lời hư không đông lại, khu vực này bị phong tỏa, mặc cho Lâm Phàm bay cỡ nào cũng khó bay ra năm ngón tay của gã.

Xích Cửu Sát trầm giọng nói:

- Cho ngươi bay một lúc, lát nữa sẽ biết chỉ lãng phí thời gian.

Xích Cửu Sát giết người tùy vào tâm trạng, tiểu tử này láo lếu làm gã nổi hứng, gã thích nhất là nhìn kẻ xấc láo cuối cùng cúi đầu, thật lòng thần phục.

Lâm Phàm nhanh chóng xuyên qua, thường ngoái đầu nhìn ra sau:

- Người này bị ngốc à, muốn làm gì đây?

Lâm Phàm không hiểu, không nghĩ ra, đã tìm đến hắn thì tại sao không đuổi theo? Sau đó Lâm Phàm không nghĩ nhiều nữa, chạy đi xa, búng ngón tay làm một giọt máu bay đi xa.

Hắn bị thương hơi nặng, chuẩn bị cho việc sống lại.

Xích Cửu Sát cười nói:

- Đã đến lúc cho hắn biết kết cục của càn rỡ là vô tri cỡ nào.

Áo giáp đen tỏa ánh sáng yêu dị.

- Trở về!

Ra lệnh một tiếng, hư không kêu ù ù.

Lát nữa tiểu tử kia sẽ phát hiện tự cho rằng bay rất xa thật ra chỉ uổng công.

Xích Cửu Sát kinh ngạc kêu lên:

- Ủa?

- Ủa!?

- Ủa???

Giọng cất cao hơn, đến cuối cùng ngơ ngác.

- Người này đâu?

Trước mặt Xích Cửu Sát trống rỗng không có bóng người.

Chương 674: Giáo vương và nông phu

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

- Sao có người mạnh đến thế?

Một bóng người từ trên cao đáp xuống, mặt phủ chủ đỏ thẫm, khí huyết trong người sôi trào, há mồm phun búng máu nhuộm đỏ ngọn núi.

Phủ chủ dựa lưng vào vách đá, tim đập nhanh, biểu tình kinh sợ.

Vì sao Nguyên Tổ vực có cường giả như vậy? Không có chút sức đánh lại, nếu đối phương có sát ý thì y đã là xác chết.

Càng nghĩ càng sợ, phủ chủ hết hồn, không dám ngông trong Nguyên Tổ vực nữa.

Phủ chủ bay lên lao về phía Bắc Sơn phủ, việc này quan trọng, nhưng y sẽ không nói cho ai khác biết, Bắc Sơn phủ sẽ điệu thấp phát triển thế lực của mình.

Xích Cửu Sát lơ lửng trong không trung nhìn chằm chằm vào hư không, gã không ngờ tiểu tử kia trốn thoát, gã thậm chí không biết hắn làm bằng cách nào.

- Tiểu tử giỏi, thủ đoạn thật nhiều.

Xích Cửu Sát nghiêm túc hơn, nhưng gã không giận, chỉ cảm giác ngạc nhiên. Có thể trốn khỏi tay gã hai lần thì thật lợi hại.

Khi Xích Cửu Sát định ở lại Nguyên Tổ vực tiếp tục tìm tiểu tử này thì ngọc bài treo bên hông truyền tín hiệu.

Xích Cửu Sát nhìn tín hiệu từ ngọc bài, tức giận nghiến răng:

- Viên Chân, ngươi đúng là rảnh quá!

Xích Cửu Sát ẩn vào hư không, rời khỏi Nguyên Tổ vực, còn tiểu tử kia thì chờ sau này sẽ tìm.

- Thật sự không đuổi theo?

Lâm Phàm luôn chờ đối phương xông đến, nhưng đợi cả buổi không thấy một bóng quỷ, làm hắn rất thất vọng. Lâm Phàm cảm thấy sau khi vực ngoại giới dung hợp người ta không còn nhiều kiên nhẫn.

Hắn chỉ chạy xa một chút, sao đối phương dễ dàng từ bỏ như vậy.

- Ài, đáng tiếc, còn tưởng ngươi khác với mọi người, thì ra cũng ngốc như bọn họ.

Hắn trực tiếp tự mình giải quyết, mười giây sau sống lại với trạng thái sung túc, tinh khí thần lên đến đỉnh.

Thu hoạch lần này không tệ, lấy nhiều trữ vật giới chỉ, tuy không có nhiều cường giả nhưng còn chút điểm giá trị.

- A! Sau vực ngoại giới dung hợp còn có thôn trang?

Phương xa bốc khói, đó không phải sương mù mà là thôn trang nấu cơm, khói trắng bay lên từ ống khói.

Lâm Phàm thấy lạ. Vực ngoại giới dung hợp, khắp nơi nguy hiểm vậy mà còn thôn trang tồn tại, hắn cảm thấy thôn trang sớm bị bầy yêu thú phân thây mới đúng.

Kỳ lạ, phải đi xem thử.

Lâm Phàm từ trên cao đáp xuống, ngoài thôn trang là cánh đồng ruộng, trong ruộng mọc đầy thực vật, rau dưa, lúa.

Lâm Phàm ngạc nhiên hít mũi:

- Không ngờ còn có nơi như vậy.

Thôn trang này hơi quái dị, không có nhiều người, hơi thở bên trong vừa quen vừa lạ.

Khi Lâm Phàm nhấc chân định bước vào đầy thực vật, rau dưa, thì một tiếng hỏi vang lên từ sau lưng:

- Ai đó?

Lâm Phàm ngoái đầu nhìn.

Người nọ đội mũ rơm, mặc áo vải, trên vai khiêng cái cuốc. Hắn cảm thấy người này hơi quen mắt.

Người lên tiếng hỏi thấy mặt Lâm Phàm thì rùng mình, cái cuốc trượt khỏi vai rớt xuống đất.

Lâm Phàm chưa kịp nói chuyện người kia đã khóc ròng, quỳ xuống:

- Lâm phong chủ . . .!

Lâm Phàm lùi một bước:

- Ngươi là ai?

Đột nhiên quỳ làm hắn hết hồn.

- Là ta!

Vinh trưởng lão tháo mũ rơm xuống, cực kỳ xúc động:

- Ta là Vinh trưởng lão của Vĩnh Hằng tông, Vinh Kỳ đây. Lâm phong chủ, chờ mòn mỏi rốt cuộc đợi được ngài, ngài nhất định phải cứu ta ra ngoài, ta không muốn ở lại đây chút nào.

Vinh trưởng lão khóc kể, nhớ lại chuyện đã gặp trong thời gian này là lòng đau nhói.

Vinh trưởng lão cùng Đán Ác Quân Chủ đi Viêm Hoa tông kiếm chuyện, nào ngờ khi về tông bị một người một thú bắt cóc, không được đi đâu, chỉ có thể cày cấy, trồng trọt đến tuyệt vọng.

Thấy Lâm phong chủ làm tim Vinh trưởng lão lại đập rộn rã, tràn ngập hy vọng.

Lâm Phàm kinh ngạc hỏi:

- Ngươi là ai?

Hắn không thể nhớ đối phương, có chút ấn tượng với Vĩnh Hằng tông nhưng chẳng liên quan tới hắn. Vực ngoại giới dung hợp, quỷ mới biết Vĩnh Hằng tông còn tồn tại hay không.

Vinh Kỳ khóc kể:

- Lâm phong chủ, ta là Vinh Kỳ, chuyện ngày xưa là lỗi tại ta, chỉ cầu Lâm phong chủ cứu ta ra ngoài, nguyện làm trâu làm ngựa báo

đáp ơn đức lớn này!

- Ngươi làm vậy khiến ta rất khó xử.

Hắn thật sự khó xử, hắn đâu có tấm lòng cứu người ra, thấy có thôn trang, lấy làm lạ nên đáp xuống xem, không ngờ gặp người quen, chẳng qua lâu không thấy nên lỡ quên người ta.

- Là ngươi, ta muốn ăn ngươi!

Mặt đất rung rinh, một con giun đất trồi lên, nó có tám cái đầu, tám cái đuôi.

Khi thấy Lâm Phàm, tám cái đầu tức giận đến hất bay mũ rơm đang đội.

Lâm Phàm đưa lưng về phía nó, cảm nhận hơi thở ập đến từ sau lưng, hắn nhướng mày xoay lại đấm một cái.

Bùm!

Một cái đầu nổ tung, con giun ăn đau lăn lộn dưới đất.

Lâm Phàm trừng mắt nó:

- Ngươi bị điên hả?

Một con yêu thú quái dị cũng dám tấn công hắn, có vẻ nó chưa bị ăn đòn bao giờ nên không biết sợ.

Con giun bị Lâm Phàm đấm nát một cái đầu vẫn trừng mắt hắn, trong lòng tràn ngập hận thù.

Rốt cuộc nhìn thấy tên này, kẻ thù cả đời của nó. Nếu không tại tên đáng giận này thì nó đã không biến thành như vậy, suốt ngày lăn lộn trong đất, ăn đất, tôn nghiêm cao ngạo của nó đã bị mài mòn, biến mất rồi.

Tất cả chỉ vì tên này.

- Khốn kiếp, ta phải giết ngươi! Ngươi chém thể chuyển thế của ta, lại chém thân thể của ta, cuối cùng làm ta biến thành bộ dạng quái quỷ này. Ngươi biết ta đã sống thế nào qua khoảng thời gian này không? Ăn đến ói ra, mỗi ngày ăn đất, lăn lộn trong bùn đất!

Kể tội một hồi bảy cái đầu của con giun chảy xuống giọt lệ bi thương. Nhưng đôi khi nó thấy thỏa mãn, nhìn đất hoang vắng nhờ

nó xới mà trở nên phì nhiêu, có cảm giác thành tựu.

Lâm Phàm lặng im, không phải bị cảm động vì thân thế của đối phương mà đang suy nghĩ con này là ai.

Hắn giết nhiều người, hố nhiều người, yêu thú bị hắn hại chết nhiều không đếm xuể.

Trong một chốc Lâm Phàm không nhớ ra con giun này, nhưng tám cái đầu làm hắn mơ hồ có ấn tượng.

Lâm Phàm hỏi thử:

- Ngươi là con rắn kia?

Con giun đáp:

- Đúng vậy, là ta! Tất cả điều này là do ngươi mà ra, ngươi không có chút cảm giác tội lỗi sao?

Lâm Phàm lặng im, sau đó lắc đầu nói:

- Cảm giác tội lỗi? Không có, mà thật ra ngươi nên cảm tạ ta mới đúng.

Con giun nghe câu đó tức giận trở mình, suýt xông lên liều mạng với đối phương:

- Ngươi hại ta thảm như vậy còn muốn ta cảm tạ ngươi? Con người của ngươi đúng là tồi tệ vô sỉ, đồ không biết xấu hổ!

Lâm Phàm không định giết nó, vực ngoại giới dung hợp, được gặp lại người hơi quen mặt đã không dễ. Đặc biệt nó từng là rắn, sức sống rất ngoan cường, có thể chống đỡ đến bây giờ xem như may mắn.

Nhưng nói hắn tồi tệ vô sỉ, không biết xấu hổ thì hơi chói tai.

- Giun nhỏ, ngươi còn chưa hiểu rõ, thôi để ta phân tích cho nghe. Nếu lúc ấy ngươi không bị ta chém thân thể thì bây giờ ngươi đã chết, hiểu quan hệ nhân quả trong đó chưa? Hãy suy nghĩ kỹ có đúng không.

Con giun tức run người:

- Nhảm nhí!

Nếu không tại tên này thì nó đã không thành ra thế này, thậm chí phát triển tốt hơn, đi Nhật Chiếu tông lấy về yêu đan, càng tiến bộ.

Nhưng tất cả đã chấm dứt, nó kẹt lại ở đây không đi đâu được, thân thể con giun càng khiến nó tan vỡ, thiên tính làm nó bị đất bùn hấp dẫn mãnh liệt.

Tuy có thể biến rồng nhưng cơ hội xa vời, dù biến thành rồng thì cũng là con rồng thích xới đất.

- Đến rồi à.

Trong khi Lâm Phàm nói chuyện với Vinh Kỳ và con giun, một giọng nói hùng hồn vang lên.

Vinh Kỳ, con giun nghe giọng nói đó thì run bần bật, hơi sợ.

Trong thời gian này cả hai sống trong bóng tối vô tận, không phải bị ngược đãi mà vì người này để lại bóng ma trong lòng.

Nam nhân trung niên đội mũ rơm, bên eo treo ấm nước, râu ria xồm xoàm, trông như nông phu bình thường, nhưng người phát ra hơi thở rất sâu thẳm.

Lâm Phàm quay đầu nhìn lại, nhíu chặt mày, không phải vì đối phương mạnh cỡ nào mà vì hơi thở rất quen thuộc:

- Ngươi là ai?

Nam nhân trung niên lặng im một lúc, suy nghĩ thật lâu sau nói:

- Ta đã nhớ lại tất cả, ngươi có thể gọi ta là giáo vương hoặc nông phu, ta rất vui lòng nhận hai thân phận này.

- Giáo vương à.

Lâm Phàm có ấn tượng sâu sắc với hai chữ này. Trước khi vực ngoại giới dung hợp, hắn hầu như giao tiếp suốt với Thiên Thần giáo, từ đầu giết đến cuối.

Cột trụ tinh thần của Thiên Thần giáo là giáo vương này.

Nam nhân trung niên chợt cười, cầm mũ rơm, mỉm cười hỏi:

- Giáo vương không tốt lắm, nông phu tuyệt hơn. Hiện giờ thiên địa này trở nên rất xa lạ, qua thật lâu mới dần nhớ tới chút chuyện cũ. Đối với ta thì bây giờ là cuộc sống mới, chuyện cũ đã là quá khứ,

không liên quan nhiều đến ta. Lão sư Thiên Tu của ngươi có khỏe không?

Hỏi tự nhiên như gặp người quen cũ.

Lâm Phàm hỏi:

- Rất khỏe, không cần nhớ. Thiên Thần giáo bị bản phong chủ diệt, ngươi có suy nghĩ gì không?

Lâm Phàm đã chuẩn bị sẵn sàng tùy thời bị giáo vương bóp chết.

Nam nhân trung niên lắc đầu nói:

- Không có suy nghĩ gì, nhưng đáng tiếc bọn họ đi lầm đường, ngược với lý niệm của ta. Đối với ta thì cái chết là sự giải thoát, nhưng Âm và Dương lại . . . Ài, không nói nữa, càng nói nhiều càng nghe như tự biện minh. Ta muốn rời khỏi đây, đi ra ngoài xem, ngươi muốn giết ta tại đây hay để ta một mình rời đi?

Lâm Phàm chợt lắc người, bỗng biến mất tại chỗ, xuất hiện trước mặt giáo vương, đấm mạnh một đấm.

- Chỉ một đấm, nếu sống tiếp sẽ cho ngươi đi.

Bùm!

Lực lượng khủng bố bộc phát ra, giáo vương rên rỉ bay đi xa, lưng đập vào vách tường, hộc ngụm máu ngồi bệch dưới đất.

Giáo vương ngồi liệt tại chỗ, ngước nhìn Lâm Phàm:

- Khụ khụ! Lợi hại, ngươi mạnh hơn lão sư của ngươi.

Lâm Phàm nói:

- Lão sư mạnh hơn bản phong chủ, chẳng qua ngươi không thấy được. Trúng một đấm không chết coi như ngươi mạng lớn, bản phong chủ đi đây. À, vực ngoại giới dung hợp, thế giới rất lớn, coi chừng đừng để mình chết ở bên ngoài.

Chương 675: Khắp nơi đều có tài phú

Khi Lâm Phàm rời đi, ánh mắt tràn đầy cầu xin của trưởng lão Vinh Kỳ làm Lâm Phàm rung động, tiếc rằng vẫn bị bỏ lại.

Không quen thân, chẳng liên quan gì hắn, mạnh ai nấy đi vậy.

Giáo vương ngồi tại chỗ, mặc máu chảy mà không chau mày, khóe môi cong lên:

- Các ngươi có thể đi.

Thật lâu sau giáo vương đứng dậy, cầm mũ rơm đội lên đầu, đi ra ngoài thôn.

Vinh Kỳ, con giun nhìn theo bóng lưng của đối phương, không nói chuyện. Đợi khi đối phương đi khuất, cả hai liếc nhau rồi lao nhanh đi hai hướng.

Bọn họ muốn rời khỏi đây, khủng bố quá, giờ cơ hội đến, tuyệt đối không thể bỏ qua.

Lâm Phàm bay đi thật nhanh, không gặp chuyện gì ngoài ý muốn.

Cần tích lũy điểm thăng cấp công pháp, ưu tiên việc này, nhưng trước đó hắn cần đưa đồ về.

Tâm thái của lão sư hơi suy sụp, bị người thấy mình lõa thể, phát hiện bí mật nhỏ của mình, nếu không an ủi lão sư thì không được.

Đệ tử canh giữ sơn môn đã lâu không đổi người. Hai đệ tử cảm thấy vinh dự nhận được trách nhiệm lớn lao này, cố ý nói với Hỏa Dung trưởng lão, hy vọng cho họ chuyên canh giữ sơn môn.

Hỏa Dung cảm thấy vui mừng vì tông môn có đệ tử ôm cảm giác vinh dự cao như vậy, đồng ý ngay.

Đệ tử canh giữ sơn môn kêu lên:

- Ngươi xem kìa, Lâm sư huynh lại trở về!

Bọn họ ngước đầu lên nhìn, tràn đầy tôn sùng.

Lâm Phàm cười lẩm bẩm:

- Không biết lão sư đang làm gì.

Khi đến chỗ lão sư, Lâm Phàm bị rung động. ánh sáng màu vàng đất bao bọc lão sư, ánh sáng rực rỡ, không thấy rõ lão sư.

Chốc lát sau ánh sáng dần tan biến, rút vào trong người Thiên Tu.

Lâm Phàm vực dậy tinh thần, chủ động xuất kích, biểu hiện rất vui vẻ chào:

- Lão sư!

Thiên Tu liếc đồ nhi, quay đầu đi như không thấy. Bây giờ lão rất giận đồ nhi này, hắn tặng trái cây rất tốt nhưng có vấn đề lớn, vậy mà không nhắc lão một tiếng, hại lão mất hết mặt mũi.

Đã lâu rồi lão không xuất hiện trước mặt các sư đệ, vì mỗi lần lão răn dạy bọn họ thì họ dùng ánh mắt quái lạ nhìn lão chằm chằm, như nhìn thấu lão.

Lâm Phàm tự động ngồi xuống, cầm trái cây định cắn nhưng bị Thiên Tu giật lại:

- Không cho ăn đồ của vi sư!

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói:

- Ôi chao, lão sư còn giận à?

Không cho ăn trái cây, thật hẹp hòi.

Thiên Tu quay đầu đi, tiếp tục ngó lơ:

- Hừ!

Keng keng keng!

Tiếng đồ vật va nhau, bí hiểm, nghe thoáng qua hình như rất nhiều đồ.

- Ôi chao, thật nhiều chiến lợi phẩm, vốn định chia với ai kia nhưng giờ bị người ta ngó lơ, đành tìm nhóm Hỏa Dung trưởng lão, vừa lúc chia với họ.

Lâm Phàm đổ hết trữ vật giới chỉ ra chất đống dưới đất, quơ tay có thể chộp một nắm, ánh sáng cực kỳ chói mắt, sắp chọc mù mắt.

Thiên Tu nhìn qua đuôi mắt, tim rung lên, trong mắt tràn ngập nhẫn vàng óng. Nghiệt đồ này lấy đâu ra nhiều vậy? Dù ăn cướp cũng không nhiều đến thế.

Có trữ vật giới chỉ không được tốt, có trữ vật giới chỉ nhìn thoáng qua liền biết không tầm thường. Thiên Tu dao động, cái đống này là đồ nhi định chia với lão. Nhưng ngẫm lại việc làm của nghiệt đồ khiến lão làm lão sư vẫn rất giận.

Lâm Phàm hỏi nhỏ:

- Lão sư thật sự không muốn?

Thiên Tu quay đầu:

- Không cần, lấy đi, dù vi sư có chết cũng không lấy đồ của ngươi!

Không thèm, tinh thần không khom lưng trước tiền tài đáng giá mọi người học tập.

Ít nhất Lâm Phàm không làm được như vậy, hắn sẽ bị lạc bản thân trước tiền tài, nhưng gặp tình cảnh hiểm nghèo hắn cũng sẽ tìm mọi cách nắm chặt tài phù.

Hỏa Dung từ xa bay lại:

- Sư huynh!

Lão có việc cần bàn với sư huynh.

Khi thấy Lâm Phàm thì Hỏa Dung cười hỏi:

- Tiểu tử, về từ bao giờ?

Lâm Phàm cười nói:

- Mới về, tìm lão sư của ta có chuyện gì không?

Hỏa Dung gật đầu nói:

- Ừ, có chút việc.

Khi Hỏa Dung thấy đống trữ vật giới chỉ chất dưới đất thì kinh ngạc hỏi:

- Đang làm gì vậy?

Hỏa Dung nhìn trân trân. Toàn tông môn có ai không biết giàu nhất là Vô Địch phong, tài phú của Vô Địch phong toàn do tiểu tử này mang về. Thứ hai là Thiên Tu sư huynh, nhưng tài phú của sư huynh đa số nhận từ tiểu tử này. Cho nên hai người giàu nhất trong tông môn là tiểu tử này và sư huynh.

Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- À, chúng nó là chiến lợi phẩm ta mang từ bên ngoài về, chuẩn bị chia sẻ với lão sư của ta. Nhưng lão sư không cần, đang định chia đống trữ vật giới chỉ này với các người. Đừng xem thường mớ trữ vật giới chỉ này, tất cả đều lấy từ tay cường giả Truyền Kỳ cảnh, Đại Thánh cảnh, ta không rõ bên trong có cái gì nhưng tuyệt đối không phải vật đơn giản.

Lâm Phàm không quan tâm tài phú, chúng nó không là gì với hắn, thấy thích thì giữ lại chơi, nếu không vừa mắt thì tùy tay ném đi.

Thu gom tài phú không phải vì muốn dùng nó mà để chứng minh với người khác rằng tiền không là gì với mình.

Hỏa Dung lớn tiếng hỏi, không tin được:

- Thật không?

Thấy Lâm Phàm gật đầu, Hỏa Dung mừng hớn hở nói:

- Ôi chao, Lâm Phàm, thật ra đời ta bội phục ngươi nhất, ngươi là đệ tử có thiên phú nhất từ khi Viêm Hoa tông lập tông đến nay. Khá lắm, xem ra Hỏa Dung này không nhìn lầm người, vậy ta không khách khí.

Hỏa Dung nói xong lật đật tiến lên, lão muốn chọn lựa kỹ. Không ngờ tiểu tử này tốt bụng như vậy, trước kia lão đã hiểu sai về hắn, sau này phải đối xử tốt với hắn như người thân, không chừng sau này tài phú sẽ không ngừng vào túi lão.

Khi Hỏa Dung quơ một nắm trữ vật giới chỉ thì Thiên Tu không nhịn được nữa:

- Ngừng, buông tay! Ngươi buông ra cho lão phu!

Hỏa Dung hỏi:

- Sư huynh làm gì vậy? Sư huynh không cần, đồ nhi của sư huynh đã đồng ý cho ta một ít.

Thiên Tu nói:

- Ai bảo là lão phu không cần? Mấy cái này là đồ nhi tặng cho lão phu, ngươi buông tay, không có phần của ngươi! Muốn chúng nó thì tự đi tìm đồ đệ, để đồ đệ mang về cho ngươi!

Lâm Phàm ngồi yên, cười thầm trong bụng. Với tính nết của lão sư tuyệt đối không cho Hỏa Dung chiếm lợi, hắn không tin lão sư ngồi yên được.

Hỏa Dung không cam lòng cãi lại:

- Sư huynh làm vậy là không đúng. bản thân sư huynh không cần chúng.

Làm người ai làm thế? Bản thân không cần nhưng bây giờ ngăn cản người khác, quá đáng.

Thiên Tu xua tay, không muốn nói nhiều với sư đệ, bắt buộc đối phương mau buông tay:

- Ai nói lão phu không cần? Đồ nhi tặng cho ta, ngươi lấy gì mà lấy! Ngươi quen với đồ nhi của ta sao? Hay ngươi đã giúp gì cho đồ nhi của ta? Đừng nói nhảm, mau thả tay ra.

Hỏa Dung nhìn Lâm Phàm, xúi hắn mau nói vài câu, là ngươi muốn tặng cho ta mà.

Lâm Phàm hắng giọng:

- Hỏa Dung trưởng lão, ta giỡn với trưởng lão thôi. Thứ này là ta tặng cho lão sư, không có phần của trưởng lão, nếu trưởng lão muốn hãy tìm đồ đệ để hắn mang một ít về cho trưởng lão.

Một câu làm Hỏa Dung ngây người, ánh mắt thay đổi nhìn Lâm Phàm, trữ vật giới chỉ rơi khỏi kẽ tay.

Lão bị thương trái tim, muốn chết.

Hỏa Dung cảm giác bị thương tổn, tan nát trái tim:

- Hai sư đồ các ngươi khinh người quá đáng! Sư huynh, sao sư huynh nỡ làm vậy!

Thiên Tu liếc Hỏa Dung, không nói một câu, lặng lẽ thu đống trữ vật giới chỉ dưới đất.

Lâm Phàm hỏi:

- Lão sư không giận nữa?

Thiên Tu nói:

- Ừ, không giận.

Lâm Phàm mỉm cười hỏi:

- Mới rồi lão sư còn bảo là dù chết cũng không lấy mà?

Quả nhiên tài phú là không thể thiếu đối với bất cứ ai, xem ra chỉ có chính hắn không bị tài phú ảnh hưởng.

Biểu tình Thiên Tu bình tĩnh nói, mặt không đỏ tim không đập nhanh:

- Vi sư nói giỡn với đồ nhi thôi, sao có thể tin thật.

Thiên Tu rất vừa lòng đống tài phú này, có lẽ bên trong có thứ hữu dụng.

Hỏa Dung chết lặng đứng một bên, tâm trạng tồi tệ. Hai sư đồ khinh người quá đáng, khi dễ lão cô đơn một mình. Hỏa Dung bị ức hiếp muốn tìm đồ đệ, nhưng biết đi đâu tìm người lợi hại hơn tiểu tử này?

Lâm Phàm cười nói:

- Ôi chao, lão sư làm đồ nhi sợ hết hồn, tưởng đâu lão sư giận thật.

Lâm Phàm nói thầm trong bụng, quả nhiên có thể dùng tài phú thu mua lão sư.

Thiên Tu cất tài phú, thấy sư đệ ngây người, nhịn đau bỏ những thứ yêu thích lấy một chiếc nhẫn ra ném qua:

- Được rồi, cho sư đệ một chiếc này, đừng ngây ngốc nữa, sư đệ mới nói có chuyện, là chuyện gì?

Hỏa Dung nhận lấy nhẫn, nhìn thoáng qua sau đó thở dài cất nhẫn, tâm trạng vui tươi hơn chút.

Lâm Phàm cứ nghĩ Hỏa Dung trưởng lão sẽ ném nhẫn xuống đất, hét lớn một tiếng: Ta không cần.

Nhưng không ngờ một chiếc nhẫn đã giải quyết, thật dễ mua chuộc.

Hoặc nên hỏi là Hỏa Dung trưởng lão không có chút tôn nghiêm nào sao?

Hỏa Dung nói:

- Sư huynh, dạo này tốc độ tu hành của đệ tử giảm thấp rõ rệt, hiển nhiên là vì vùng đất mạo hiểm. Các đệ tử bị nhốt trong tông môn, xa lạ hoàn cảnh xung quanh, không dám tùy tiện ra vào, không tốt cho việc tu hành của họ.

Sau khi vực ngoại giới dung hợp các đệ tử luôn ở trong tông môn, đối với họ thì tu vi hiện giờ không thể chỉ tu luyện trong tông môn, họ cần ra ngoài tôi luyện.

Thiên Tu lặng im:

- Sư đệ, nhưng với tình hình trước mắt tùy tiện ra ngoài sẽ rất nguy hiểm.

- Ta biết những điều đó, nhưng các đệ tử không ra ngoài, cứ ở mãi trong tông môn sẽ không có tiến bộ. Trong thời gian ngắn thì không sao, nhưng để lâu sẽ có tệ đoan.

Hỏa Dung rất chú trọng việc này, không thể để các đệ tử ru rú trong tông môn, phải ra ngoài tôi luyện, như vậy mới tiến bộ được.

Lâm Phàm lên tiếng:

- Cái này dễ, không cần đi đâu xa, cho ta chút thời gian là được.

Tôi luyện?

Dễ như húp cháo, vùng đất mạo hiểm chứ có gì, tình hình bây giờ là tài phú đầy rẫy.

Chương 676: Yếu ghê gớm

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Thiên Tu hiểu ý của đồ nhi, lặng lẽ kéo hắn qua một bên:

- Đồ nhi, kiềm chế một chút, vi sư nghĩ vực ngoại giới dung hợp, tình huống không được tốt, nếu lỡ vời đến rắc rối lớn thì chúng ta có thể chống đỡ nổi không?

Lâm Phàm cực kỳ tự tin nói:

- Lão sư hãy tin tưởng đồ nhi, chút việc nhỏ này không tính là gì.

Lấy chút vùng đất mạo hiểm chứ có gì, so với chuyện khác thì hoàn toàn không thành vấn đề.

Lão sư lo lắng không phải vô lý, vì lão sư không biết hắn ở bên ngoài làm chuyện gì. Đương nhiên nếu lão sư biết chắc sẽ không nghĩ như vậy.

Lâm Phàm biết thực lực của lão sư mỗi ngày không ngừng tăng lên, nói theo lời của hắn thì lão sư phi phàm, chẳng qua so với hắn thì hơi khá chút. Hắn có bàn tay vàng nếu vẫn không theo kịp lão sư thì đập đầu vô tường chết luôn cho rồi.

Trước kia có chuyện gì cần dựa vào lão sư, bây giờ để lão sư dựa vào hắn.

Thiên Tu vỗ vai đồ nhi:

- Ừ, vi sư tin tưởng ngươi. Nhớ cẩn thận, đừng quá miễn cưỡng.

Thiên Tu rất tin tưởng vào đồ nhi bảo bối, cũng biết hắn không phải loại người sơ sẩy.

Còn về tức giận, không bao giờ, chẳng qua thêm chút hương vị cho vui.

Hỏa Dung mờ mịt:

- Các ngươi nói cái gì vậy?

Lão hơi không theo kịp tiết tấu của hai sư đồ này, đang nói chuyện rất quan trọng, hai người có thể bỏ trái tim ra được không? Nếu không được thì dùng thể xác.

- Hỏa Dung trưởng lão, việc này không cần trưởng lão lo, để ta giải quyết. Trưởng lão hãy dặn các đệ tử bình tĩnh, đừng lỗ mãng ra ngoài tôi luyện, bên ngoài rất nguy hiểm, xảy ra chuyện gì chưa chắc tìm xác về được.

Lâm Phàm ra ngoài phiêu bạc lâu nên hiểu rất rõ, đừng nói những tông môn vực ngoại giới không thân thiện, dù là yêu thú cũng siêu mạnh.

Hỏa Dung cầu còn không được:

- Vậy giao việc này cho ngươi, ta mặc kệ nhé.

Đây là chuyện hóc búa, tiểu tử này tiếp nhận thì nhẹ gánh cho lão. Hỏa Dung thích quản lý việc tông môn hơn, chuyện dễ dàng nhất, đương nhiên cũng có nhiều việc phức tạp, nói tóm lại cũng không dễ gánh.

Lâm Phàm ra khỏi chỗ lão sư, trở về Vô Địch phong, thấy Thanh Oa ngồi xổm tại chỗ, chân trước giơ cao, mắt nhắm tịt lại, không biết nó đang làm cái gì.

Lâm Phàm đứng ở phía sau nhìn thật lâu mà không thấy ra cái gì, nhưng phát hiện Thanh Oa hình như trong suốt, bên trong có đốm sáng lấp lóe.

Thanh Oa đang tu luyện chợt tỉnh táo lại, nó ngửi được mùi của kẻ bỏ mạng.

Thanh Oa thầm càu nhàu sao mỗi lần kẻ bỏ mạng đều trở về mau dữ, bên ngoài chơi không vui sao?

Nếu để nó trở về thời kỳ đỉnh cao, một giọt nước miếng có thể cho kẻ bỏ mạng bơi trong biển.

Nhưng mà . . . Ài, chuyện xưa không thể nhớ lại, nói nhiều vô ích.

Thanh Oa mắt ngấn lệ hỏi:

- Chủ nhân về từ khi nào?

Làm bộ dáng này mới cho kẻ bỏ mạng cảm giác được kính ý cao

thượng nhất của nó, vậy thì nó sẽ bớt chịu khổ.

Lâm Phàm hỏi:

- Mới về, nhìn ngươi đã lâu, làm gì đấy?

Xem ra Thanh Oa sắp lấy ra thực lực thật sự.

Thanh Oa chủ động tu luyện là chuyện hiếm thấy, giờ nó tu luyện thì hiển nhiên vì dự cảm được nguy cơ.

- Chủ nhân, Oa Oa đang tu luyện, trong lòng rất áy náy, lâu như vậy mà không giúp được gì cho chủ nhân, nên Oa Oa phải chăm chỉ tu luyện tăng cao thực lực, tương lai chủ nhân chỉ chỗ nào là Oa Oa tuyệt đối không cau mày!

Thanh Oa đắng lòng, từ khi thành thú cưng nó luôn mong đợi kẻ bỏ mạng tìm đường chết này sẽ chết ở bên ngoài, nhưng xem tình hình hiện nay thì kẻ bỏ mạng khó mà chết, nó chỉ đành nhận mệnh, cố gắng tu luyện, nâng cao thực lực của bản thân.

Muốn trở thành đỉnh cao với thân thể ếch là vô cùng khó khăn, nhưng dù thế nào nó phải cố gắng, nếu không thì tương lai không kịp hối hận.

- Con ếch này thật là . . . Ài, thôi, từ từ tu luyện đi.

Nếu hắn tin lời Thanh Oa nói mới là gặp quỷ, nhưng hắn tin có ngày sẽ biết lai lịch của nó.

Thanh Oa nhìn theo kẻ bỏ mạng rời đi, thở phào tiếp tục tu luyện, nó muốn mở ra tất cả ánh sao trong người ếch, làm vậy mới mở ra con đường mạnh nhất của nó.

Công pháp cũ cần cải tiến, không thích cho nó bây giờ. May mắn Thanh Oa từng là Cửu Hoang Thần Sư, đọc nhiều sách vở, đều đọc lướt các loại công pháp trên đời.

Cường giả đến cửa xin đan nhiều không đếm xuể, có đưa chí bảo, công pháp, đồng ý làm việc cho nó, đủ loại tình huống. Nên Thanh Oa đều đọc lướt qua công pháp đỉnh nhất, lấy thừa bù thiếu, lấy điều kiện bản thân làm cơ sở sáng tạo ra công pháp thích hợp nhất.

Mặc dù khó khăn khá cao nhưng với năng lực của nó không phải không thể được.

Thanh Oa vẫn ngồi xếp bằng, chân trước giơ cao, nhắm mắt tiến vào trạng thái huyền diệu.

Lâm Phàm chưa bao giờ xem Thanh Oa như tiền bối, nếu là người khác hơi hèn, mặc cho Thanh Oa sai khiến thì không chừng sẽ được nó chỉ điểm, xem nó là bàn tay vàng, chính mình đi lên đỉnh cao cuộc đời.

Tiếc rằng bàn tay vàng Lâm Phàm hơi bận, không rảnh tám nhảm với Thanh Oa.

Sáng sớm, Lâm Phàm đẩy mở cửa đá, đi ra mật thất. Hắn bay lên lao đi phía xa, hắn cần tìm một ít vùng đất mạo hiểm cho đệ tử tông môn.

Tông môn cần phát triển, thực lực cá nhân không ngừng tăng lên tuy cho hắn cảm giác thành tựu, nhưng nếu tăng cao thực lực tổng hợp của tông môn, trở thành tông lớn số một sau khi vực ngoại giới dung hợp thì cảm giác thành tựu càng tăng vọt.

Nếu phải lựa chọn thì Lâm Phàm rất vui làm điều này.

Đệ tử canh giữ sơn môn cảm thán:

- Sư huynh lại đi ra ngoài.

Bọn họ kính yêu Lâm sư huynh luôn bận rộn như vậy, mỗi lần về tông không lâu sau lại ra ngoài, làm các sư đệ đau lòng. Sư huynh đang mưu phúc lợi cho họ, nhưng thực lực của họ quá yếu, không giúp được gì.

- Ngươi nói xem khi nào sư huynh sẽ về nữa?

- Không biết, nhưng khi sư huynh về chắc chắn có bất ngờ. Ta nghe Hỏa Dung trưởng lão nói lần này Lâm sư huynh về mang nhiều thứ tốt cho Thiên Tu trưởng lão, làm Hỏa Dung trưởng lão phát thèm.

Hai đệ tử canh giữ sơn môn tuy tán dóc nhưng biểu tình thì nghiêm túc, đứng thẳng người.

Lâm Phàm đứng trên trời suy tư nên đi phương hướng nào.

Bây giờ khó kiếm vùng đất mạo hiểm, nhưng đã nói ra thì phải hoàn thành thật tốt, nếu không thì mặt mũi của hắn để đâu?

Vùng đất mạo hiểm được Chu Phượng Phượng phát hiện cũng

không tệ, nhưng tiếc rằng không thấy lối vào, muốn khóc quá, nếu thấy lối vào thì hắn đã dời đi.

- Bất đắc dĩ, tìm lung tung thế này mãi không được.

Lâm Phàm suy tư, sau đó óc lóe tia sáng, đã có ý tưởng.

Hắn lấy kiếm Thoái Hoàng ra, để kiếm lơ lửng, theo ngón tay chuyển động kiếm Thoái Hoàng xoay tít.

- Kiếm chỉ hướng nào thì đi đường đó.

Cách này hợp lý, đã bao nhiêu người thử qua, cuối cùng đều bái phục cách như vậy.

Thoáng chốc kiếm Thoái Hoàng ngừng quay, chỉ về phía tây.

Lâm Phàm cất kiếm Thoái Hoàng:

- Chỉ hướng tây thì đi tây.

Hắn ẩn vào hư không, biến mất.

Hoàn cảnh bốn phía không ngừng biến đổi, núi sông luân phiên, thật lâu sau Lâm Phàm nghe thấy âm thanh khác.

- Trọng bảo trong Long Nguyên Bảo Khố bị đệ tử tông ta chiếm lấy rồi!

- Ha ha, nằm mơ, chưa biết người nào chiếm được!

Bên dưới có một đám người đang nói chuyện, bọn họ ung dung, hơi thở êm dịu nhưng không thể coi thường. Họ đứng đó, mắt nhìn lối vào vùng đất mạo hiểm, dường như đang chờ đợi cái gì.

Lâm Phàm nghe một lúc đã hiểu, trái tim nóng rực, lòng rất vui sướng.

Vùng đất mạo hiểm, quả nhiên là vùng đất mạo hiểm.

- Ngân Hà giáo tổ chức liên minh, sao Bồ Đạo tông các ngươi không đi?

Một nam nhân trung niên cười nói, đáy mắt lộ tia khinh thường:

- Đi gì mà đi, Ngân Hà giáo làm ra liên minh đơn giản là muốn khống chế giới vực này, nhưng đã bị phá hỏng, mộng liên minh của

Ngân Hà giáo cũng vỡ nát.

Nam nhân trung niên chợt thấy một người trẻ tuổi đứng ở cửa vùng đất mạo hiểm, sờ tới sờ lui như đang đánh giá cái gì.

Trưởng lão Bồ Đạo tông, Lý Tà Phong lên tiếng nạt:

- Đứng lại, ngươi là ai?

Có người đến gần ngay trước mặt bọn họ, không lẽ muốn tranh cướp vùng đất mạo hiểm?

Lâm Phàm trả lời:

- Xem thử.

Hắn di chuyển nhiều vùng đất mạo hiểm nên hiểu biết sơ về chúng, thứ này không phải muốn là học được, phải thực nghiệm nhiều lần mới lĩnh ngộ ra.

- Vùng đất mạo hiểm này tên là gì?

Lâm Phàm cảm nhận yêu thú trong vùng đất mạo hiểm không tệ, có yêu thú cường đại, đủ để tôi luyện.

Có người trả lời:

- Long Nguyên Bảo Khố.

Mới nói xong đã bị Lý Tà Phong lườm. Đứa nào ngứa miệng nói tên của vùng đất mạo hiểm này cho đối phương nghe?

Lâm Phàm rất vừa lòng:

- Ừm, tên hay.

Vùng đất mạo hiểm này phù hợp điều kiện của hắn, mang về tông môn có thể tạo phúc cho các đệ tử.

- Các ngươi có đệ tử ở bên trong?

Lâm Phàm chỉ đến dời vùng đất mạo hiểm chứ không định đại khai sát giới, có khuê nữ, rồi, hắn phải tích đức cho khuê nữ, không giống như trước một lời không hợp sẽ đánh.

Lý Tà Phong lạnh lùng hỏi:

- Rốt cuộc ngươi là ai? Nơi này là chỗ đệ tử tông ta tôi luyện, nếu ngươi có ý tưởng gì thì đừng trách chúng ta không khách khí!

Lâm Phàm phớt lờ gã, hắn nhìn kỹ rồi gật gù bảo:

- Ừm, bản phong chủ nhìn trúng vùng đất mạo hiểm này, chờ đệ tử của các ngươi đi ra bản phong chủ sẽ mang vùng đất mạo hiểm này đi.

Lâm Phàm vừa nói xong trưởng lão hai tông tức giận răn dạy:

- Láo!

- Càn rỡ!

Tiểu tử này quá kiêu ngạo, bọn họ phát hiện Long Nguyên Bảo Khố nhưng hắn nhận vơ vùng đất mạo hiểm là của hắn, đúng là muốn chết.

Lâm Phàm quát lớn:

- Câm mồm hết cho bản phong chủ!

Người Lâm Phàm biến lớn mười thước, vô cùng bá khí nhìn hai bên:

- Bản phong chủ nói vùng đất mạo hiểm là của bản phong chủ, chờ đệ tử của các ngươi đi ra sẽ dời nó đi, nếu ai không phục cứ lên!

Lý Tà Phong tức giận quát:

- Cuồng vọng! Để xem ngươi có bản lĩnh gì!

Lý Tà Phong chưa từng thấy ai vênh váo như vậy, gã lắc người xuất hiện trước mặt Lâm Phàm.

Nhưng khi Lý Tà Phong tấn công thì tình huống biến đổi.

Lý Tà Phong lảo đảo, gã hoảng hốt chợt thấy Lâm Phàm túm chân gã đập mạnh xuống đất.

Đập bên trái lại đập bên phải, một chuỗi tiếng nổ ầm ầm, mặt đất nứt rạn.

Lâm Phàm lắc cổ tay đập mạnh xuống.

Lý Tà Phong nằm trong hố, mặt không biểu tình, dường như trợn

trắng mắt hoặc đã xỉu.

- Bản lĩnh cái kiểu gì, yếu đến khiến người sợ.

Lâm Phàm liếc Lý Tà Phong một cái rồi bỏ quên, hắn yên lặng chờ đợi.

Không khí tĩnh lặng.

Chương 677: Vô sỉ chưa từng thấy

Đệ tử Bồ Đạo tông ngây ra, nhìn trân trân Lý Tà Phong nằm trong hố, đây là trưởng lão của họ, tu vi Đại Thánh cảnh.

Có ai nói cho họ biết mới rồi xảy ra chuyện gì được không?

Trưởng lão xông về phía đối phương, mới định ra sát chiêu thì bị đối phương xách trong tay như xách gà con, đập mạnh xuống đất sau đó thành bộ dạng này?

Người của Bồ Đạo tông lặng im, cúi đầu không dám đối diện với người ta.

Đùa, trưởng lão còn nằm trong hố, bọn họ chỉ là đệ tử bình thường, nếu chọc đối phương ra tay e rằng sẽ chôn xương tại đây.

Tông môn khác đi cùng Bồ Đạo tông thì không có hành động gì.

Lâm Phàm hỏi:

- Các ngươi là tông môn nào?

Tông môn này có chút kiến thức, biết bản phong chủ không dễ chọc nên biểu hiện ngoan, còn cái tên nằm trong hố thì hơi mù mắt, không nhạy bén gì hết, xứng đáng nằm yên tại đây.

Lâm Phàm tức giận lại gần đạp hai cái, thuận tay cuỗm trữ vật giới chỉ của đối phương.

Trưởng lão Càn Vân tông vốn không muốn đáp lời, nhưng thấy cảnh tàn nhẫn đó thì tim đập nhanh, cười gượng gạo:

- Tại hạ là trưởng lão của Càn Vân tông, Trần Hồng.

Trần Hồng hơi già, tóc hoa râm, nhưng nhìn là biết lão nhân này có ánh mắt, kiến thức.

Lâm Phàm tự báo tên:

- Bản phong chủ, Lâm Phàm.

Trần Hồng nói nhanh:

- Thì ra là Lâm phong chủ, kính đã lâu, kính đã lâu.

Lý Tà Phong không phải kẻ yếu, tu vi Đại Thánh cảnh ngang ngửa lão, nhưng giờ bị người dạy cho bài học quá thảm, nếu lão đi lên cũng sẽ gặp kết cục như vậy.

Lâm Phàm trầm ngâm nhìn đối phương:

- Kính đã lâu? Ngươi biết ta?

Vực ngoại giới dung hợp, tuy hắn bung lụa hơi nhiều nhưng không làm chuyện gì kinh thiên động địa, sao có người biết hắn nhỉ?

Trần Hồng lúng túng, đây chỉ là lời khách sáo, tin thật làm chi?

Trần Hồng cười nói:

- Không quen, lần đầu tiên gặp.

Lâm Phàm nghiêm nghị khiển trách:

- Lần đầu gặp đã nói kính đã lâu, kính cái gì? Làm người nên thành thật, ngươi cũng già rồi, sao nói chuyện khoác lác thế.

Làm người nói chuyện không nên khoác lác, làm hắn mừng hụt, còn tưởng đánh bóng danh tiếng rồi, hóa ra là kẻ nịnh hót.

Mặt Trần Hồng đỏ rực, rất là lúng túng. Bốn phía còn nhiều đệ tử vậy mà đối phương không nể mặt, sau này lão làm sao lăn lộn. Trần Hồng muốn liều mạng với tiểu tử này, nhưng thực lực cách biệt hơi lớn.

Lý Tà Phong nằm dưới đất có dấu hiệu thức tỉnh:

- Ư ư.

Lâm Phàm tiến lên túm cổ chân Lý Tà Phong lại quật mạnh xuống đất.

Rầm!

Mặt đất nứt rạn, Lý Tà Phong lại nằm ngay đơ, đã xỉu.

Tiếng nổ làm đệ tử Bồ Đạo tông sợ, người gì tàn nhẫn quá.

Trái cổ Trần Hồng chạy lên chạy xuống, đụng phải đá cứng rồi, đã cứng còn vô lý.

Chợt lối vào vùng đất mạo hiểm dao động.

Một giọng nói vọng ra:

- Ha ha ha! Ta lấy Long Nguyên Trì của Long Nguyên Bảo Khố!

Chủ nhân của giọng nói rất hưng phấn.

Có người bất mãn càu nhàu:

- Hừ! Đắc ý cái gì.

Lâm Phàm nổi hứng thú, Long Nguyên Trì là cái gì? Lát nữa phải xem thử.

Một đám đệ tử từ bên trong đi ra.

Một đệ tử hưng phấn chạy tới trước mặt Trần Hồng:

- Trưởng lão, đệ tử may mắn không làm nhục mệnh, lấy được Long Nguyên Trì của Long Nguyên Bảo Khố!

Đệ tử này không để ý tình huống xung quanh, lấy Long Nguyên Trì ra. Đó là một hồ nước hình tròn to cỡ bàn tay, bên trong chảy dòng nước màu vàng, từng làn khói trắng bay lên thành ảo ảnh rồng vàng.

Đệ tử cười tươi nhưng Trần Hồng thì mặt như màu đất. Gặp quỷ, sao có đệ tử ngu thế, không thấy tình huống xung quanh sao?

Không thấy có người sống sờ sờ đứng đây à? Hay không thấy trưởng lão của Bồ Đạo tông bị người đập nằm sải lai rồi?

Lúc này Trần Hồng nhận lấy Long Nguyên Trì mà đệ tử đưa tới, nhìn về phía Lâm Phàm đứng đó.

Lâm Phàm vươn tay, mỉm cười gật đầu, hắn không mở miệng, bày tỏ ý đã rõ ràng: Ngươi tự hiểu.

Đột nhiên các đệ tử Bồ Đạo tông kinh hoàng hét lên:

- A! Trưởng lão!

Bọn họ phát hiện trưởng lão bị người đập bẹp dí dưới đất.

Bọn họ không biết chuyện gì xảy ra nhưng ánh mắt của mọi người cùng nhìn Trần Hồng.

Trưởng lão bị đập bẹp dí, đệ tử thực lực mạnh nhất tất nhiên sẽ đứng ra chất vấn:

- Trần trưởng lão, Càn Vân tông các người không tuân theo quy định?

Các đệ tử Bồ Đạo tông chưa vào vùng đất mạo hiểm lén lắc đầu ra hiệu đệ tử kia đừng nói nhiều.

Không phải bị Trần Hồng đập bẹp mà là cái người khổng lồ đứng cạnh các ngươi đã làm chuyện đó.

Lâm Phàm lên tiếng:

- Trưởng lão của các ngươi bị ta đánh.

Thân hình to lớn hấp dẫn chú ý của mọi người, tập thể lùi lại, phát hiện hình thể của đối phương quá lớn, tạo cảm giác nặng nề.

Đệ tử tu vi cao nhất giật mình kêu lên, không tin nổi:

- Ngươi . . . Không thể nào!

Đệ tử kia thấy người khổng lồ bỗng vươn tay về phía mình, chộp cổ chân gã rồi đập mạnh xuống đất. Bùm một tiếng, gã cũng như Lý Tà Phong, nằm ngay đơ trong hố.

Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- Đập như vậy đấy.

Đệ tử Bồ Đạo tông run cầm cập, không nói lý lẽ một câu nào, nói chuyện không hợp liền ra tay bị thương người.

Quá đáng thật!

Lâm Phàm nói:

- Trần trưởng lão, thứ này có duyên với ta, cho mượn xem được không?

Trần Hồng gật đầu nói, vội đưa Long Nguyên Trì qua:

- Được, được chứ.

Thứ này là khoai lang nóng, Trần Hồng không thể liều mạng với đối phương chỉ vì nó, không chừng mất luôn mạng nhỏ.

Đệ tử lấy được Long Nguyên Trì từ trong vùng đất mạo hiểm trông thấy cảnh đó thì tâm tình phức tạp. Tình huống gì đây? Thứ vào tay sao lại đi giao cho người khác?

Nhưng ngẫm lại thủ đoạn của người khổng lồ này làm gã nhút nhát, cuồng bạo chết bỏ, khiến người không dám ngông.

Lâm Phàm ngắm nghía Long Nguyên Trì, có thể cảm nhận lực lượng ẩn chứa trong đó, hình như có tác dụng lớn với thân thể. Tình hình cụ

Lâm Phàm nhìn một hồi rồi ném Long Nguyên Trì vào trữ vật giới chỉ, sắc mặt bình tĩnh như không, dường như đang làm chuyện rất bình thường.

- Lâm phong chủ, các đệ tử đều đã đi ra, chúng ta cũng nên rời đi, sau này có duyên sẽ gặp lại.

Đến mức này mà Trần Hồng nhịn được, tu luyện đến trình độ này tất nhiên đầu óc phải thông minh. Không có hai chữ 'chống cự', càng không thể nào tự báo ra tông môn, nói trong tông môn có bao nhiêu cường giả.

Có lẽ người ta không đánh lại tông môn nhưng có thể xử đẹp Trần Hồng, người ta chém hết cả đám bọn họ cũng không thành vấn đề.

Lâm Phàm mở miệng nói:

- Xin dừng bước.

Trần Hồng thắc mắc không biết Lâm phong chủ tính làm gì. Nhìn đối phương lại gần, Trần Hồng mỉm cười, tuy cười nhìn hiền hòa nhưng trong lòng chửi thề, nhủ thầm ngươi chờ đó, đợi khi biết ngươi là ai thì sẽ lấy mạng của ngươi!

Lâm Phàm vươn tay bắt lấy tay Trần Hồng:

- Ài, gặp gỡ nhau là duyên.

Trần Hồng ngây người, không biết đối phương tính làm gì. Muốn gì đây? Tiểu tử này nắm ngón tay lão làm gì? Sao cứ vuốt nhẫn? Vuốt thì vuốt, kéo ra làm chi?

Lâm Phàm rất bình tĩnh, nói như có thật:

- Trần trưởng lão, trưởng lão may mắn lớn, nếu gặp bản phong

chủ hồi xưa thì bây giờ trưởng lão đã là đống thịt băm. Nhưng bản phong chủ thấy gai mắt trưởng lão, suy nghĩ nửa ngày chợt nhận ra không phải khó chịu với trưởng lão mà là cái nhẫn này, nếu trưởng lão còn đeo nó thì bản phong chủ sợ mình không nhịn được nữa.

Trần Hồng không biết nên trả lời thế nào.

Quá đáng hết sức, chưa từng gặp ai quá đáng đến vậy, nhưng khó nói điều gì, lão sợ chết. Nếu có chút khả năng thì có lẽ lão sẽ lật ngửa lá bài với đối phương, đánh một trận sướng tay, quan trọng là thực lực cách biệt quá lớn.

Lý Tà Phong bị đập thảm như thế, lão lấy cái gì liều mạng với đối phương?

Trần Hồng nhanh chóng tháo nhẫn xuống, lộ ra biểu tình thoải mái nói:

- Lâm phong chủ, nói có lý, bản trưởng lão luôn cảm giác cả người khó chịu mà không nghĩ ra vấn đề nằm ở đâu, giờ Lâm phong chủ được chỉ điểm làm tỉnh mộng. Thoải mái thật, thì ra là tại chiếc nhẫn này hại ta khó chịu, khoảnh khắc tháo nó xuống cả người nhẹ hẳn ra, tứ chi bách hải thông suốt.

Lâm Phàm nhìn đối phương, diễn quá giỏi, bản phong chủ chỉ muốn trấn lột mà sao lão già này nói như thể được bản phong chủ chỉ điểm?

Giỏi thật.

Ai nói vực ngoại giới dung hợp, gặp toàn là kẻ ngu? Lâm Phàm thì thấy trưởng lão này là người thông minh, biết cách nói chuyện.

Lâm Phàm vỗ vai đối phương, cất nhẫn vào.

Các đệ tử xem ngây người. Rõ rành rành là trấn lột, nhưng trưởng lão không dám chống cự, bọn họ đã hiểu không thể chọc vào người này, phải ổn định hắn.

Các đệ tử nói nhỏ:

- Mau, mau giao nhẫn cho đối phương!

Bọn họ rất có ánh mắt, kiến thức.

Vực ngoại giới dung hợp, chết ở bên ngoài chưa chắc có người biết.

Vật ngoài thân khi so với mạng sống thì được vài đồng?

Không đáng một đồng xu.

Có đệ tử nói:

- Ôi dào, chúng ta cũng vậy, đeo nhẫn khó chịu quá, sau khi tháo xuống thấy thoải mái hơn nhiều.

Lâm Phàm là người có lằn ranh giới hạn của mình, hắn không định xuống tay với đám đệ tử, quan trọng là đệ tử thì nào có tài phú gì, bọn họ yếu như thế chắc không có thứ tốt.

Nhưng không ngờ những người này như nổi điên đều giao nộp nhẫn, làm hắn không biết nên nói sao.

Bị điên.

Lâm Phàm cất đồ, liếc đám người một cái rồi đi tới trước vùng đất mạo hiểm. Thực lực của hắn đến Đại Thánh cảnh, còn lĩnh ngộ pháp tắc lực lượng, vùng đất mạo hiểm tầm thường chẳng là gì.

Mười ngón đâm xuống mặt đất, hai cánh tay phồng to, gân xanh nổi lên.

Mọi người ngạc nhiên đến sững sờ, không biết người khổng lồ này muốn làm chi.

Đột nhiên!

Có tiếng ầm ầm, mặt đất răng rắc vỡ tung.

Lâm Phàm hét to một tiếng:

- A!

Hắn chu mông, mím chặt môi gồng sức nâng lên.

Mọi người há hốc mồm như thấy quỷ:

- Không thể nào!

Đừng nói là tên này muốn dời vùng đất mạo hiểm đi nhé?

Đây đúng là lấy trứng chọi đá, không biết tự lượng sức mình.

Không ai biết trọng lượng của vùng đất mạo hiểm, chưa từng có

ai tưởng tượng ra chuyện này.

Nhưng hiện giờ có người bày ra cảnh tượng đó ngay trước mặt bọn họ, làm họ hết hồn đến tim ngừng đập.

Có cần biến thái đến vậy không?

Chương 678: Hình mẫu vạn năng, Lâm sư huynh

Lòng Trần Hồng cay đắng, có lẽ dù Chí Tiên đến cũng không có lực lượng mạnh đến vậy.

Trần Hồng lại nhìn Lý Tà Phong nằm trong hố, thầm cảm thán, may mắn đã không vùng lên chứ không thì chết không chỗ chôn rồi, người này quá mạnh, không thể trêu vào.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vùng đất mạo hiểm bị nâng lên, kéo dài miên man, che lấp mặt trời, làm mọi người kinh sợ.

Có đệ tử run rẩy, lòng bất lực, kẻ địch mạnh như vậy thì đánh cái kiểu gì?

Lâm Phàm một tay năng vùng đất mạo hiểm, mắt nhìn xuống, sau đó cất vùng đất mạo hiểm vào trữ vật giới chỉ. Hắn liếc đám người một cái rồi ẩn vào hư không, đi khỏi đây.

Sau khi Lâm Phàm đi, Trần Hồng phớt lờ đám đệ tử, ngồi bệch dưới đất thở hổn hển, trán rịn mồ hôi.

- Quá khủng bố, Nguyên Tổ vực khủng bố hơn xa tưởng tượng.

Tu vi Đại Thánh của Trần Hồng không có chút can đảm liều với đối phương, nói ra thì mất mặt nhưng phải tự mình thể nghiệm mới biết đây chẳng phải chuyện đáng xấu hổ gì.

- Đi!

Trần Hồng không nghĩ nhiều nữa, dẫn các đệ tử rời đi, lão cần quay về tông báo cáo việc ở đây.

Nguyên Tổ vực không đơn giản, Ngân Hà giáo không nhịn được nhảy ra muốn liên minh thì rồi sẽ có ngày đụng tới người này.

Còn về Hắc Thiên tộc, thôi dẹp, Hắc Thiên tộc sống hay chết chẳng liên quan gì lão, nhưng lão biết tộc đó tuyệt đối không có kết cục tốt.

Trong vòng một tháng Hắc Thiên tộc sẽ hành động, chờ xem vận may của họ có tốt hay không.

Tâm tình Lâm Phàm rất vui vẻ:

- Đúng là may mắn, gặp vùng đất mạo hiểm đầu tiên, đi xem coi còn vùng đất mạo hiểm nào không.

Nói nhiều làm gì, dùng bạo lực là xong hết.

Lâm Phàm bận rộn một lúc, lại thành công thu lấy ba vùng đất mạo hiểm. Những vùng đất mạo hiểm này rất bình thường, không có gì khiến người ngạc nhiên, vùng đất mạo hiểm lửa mà lần trước hắn gặp mới thú vị.

Mộ Linh là đệ tử của Viêm Hoa tông, gã ở trong vùng đất mạo hiểm, hình như đang tu luyện.

Có lẽ nhiều đệ tử cũng gặp gỡ cơ duyên bên ngoài, có nên cho các đệ tử đi ra phiêu bạt, tìm cơ duyên cho mình không?

Lúc trước ở vùng đất Nguyên Tổ, sau khi vực ngoại giới dung hợp thì biến thành Nguyên Tổ vực, lấy địa danh của họ làm chuẩn, tin tức ẩn trong vụ này hơi bị lớn.

- Không đúng, nếu vậy thì cơ duyên của bản phong chủ ở đâu?

Lâm Phàm hơi bất đắc dĩ, người ta đều có cơ duyên nhưng vì sao hắn không có? Hắn luôn phiêu bạt bên ngoài mà không gặp chút xíu cơ duyên nào. Hay là từng có cơ duyên nhưng bị hắn vô tình phá hoại? Hoặc người nào đó định cho hắn cơ duyên nhưng đã bị hắn đánh tơi bời rồi?

Lâm Phàm suy tư, hơi nghi ngờ, càng nghĩ càng thấy có thể.

- Ra tông cũng hơi lâu, nên trở lại, sắp xếp mấy vùng đất mạo hiểm này ở quanh tông môn chắc đủ cho các đệ tử tu luyện. Nhưng hơi tiếc vực ngoại giới dung hợp làm vùng đất mạo hiểm Tôi Thể cảnh, Địa Cương cảnh trở nên hiếm hoi khó tìm.

Lâm Phàm không biết làm sao, vực ngoại giới dung hợp, đẳng cấp lực lượng nâng cao, những vùng đất mạo hiểm cho đệ tử tu vi thấp tu luyện không biết bị dời đi xó xỉnh nào, muốn tìm kiếm thì hơi khó.

Lâm Phàm ẩn vào hư không, chạy đi tông môn.

Tông môn, hai đệ tử canh giữ sơn môn đang nhỏ giọng trò chuyện.

- Lần này Lâm sư huynh đi ra ngoài mấy ngày rồi chưa về, ngươi nói xem khi nào Lâm sư huynh sẽ về?

Mỗi lần Lâm sư huynh ra khỏi cửa sẽ về rất nhanh, tuy không biết Lâm sư huynh làm việc gì bên ngoài nhưng chắc chắn là chuyện lớn.

- Ngươi tưởng Lâm sư huynh ra ngoài chơi đồ hàng à? Sư huynh đi tìm vùng đất mạo hiểm cho chúng ta, cần thời gian, không phải muốn về là có thể về.

- Khổ cho Lâm sư huynh quá, nếu sau này ta trở nên mạnh lên phải báo đáp Lâm sư huynh.

Đệ tử này nghĩ đến Lâm sư huynh luôn bận rộn là lại cảm động muốn khóc.

Sư huynh tốt biết bao, luôn suy nghĩ cho họ.

Đột nhiên phía xa có luồng sáng bắn tới, tốc độ rất nhanh, hai đệ tử thấy thật quen mắt.

Đệ tử giữ sơn môn hò reo:

- Lâm sư huynh về rồi!

Đợi mấy ngày rốt cuộc chờ Lâm sư huynh về rồi, tâm tình thật vui vẻ.

Một đệ tử chạy vào sơn môn, hét to:

- Lâm sư huynh đã về!

Nhiều đệ tử đi ngang qua ngừng bước lại, ngước nhìn hư không.

- Lâm sư huynh về rồi, nghe trưởng lão nói sư huynh đi tìm vùng đất mạo hiểm, không biết có tìm được không.

- Ha ha, ngươi biết Lâm sư huynh ngày đầu hay sao mà hỏi như thế? Đã bao giờ thấy sư huynh không thành công chưa?

- Cũng đúng, mà ngươi đừng ha ha với ta được không?

- Ha ha!

Lâm Phàm lơ lửng bên trên tông môn, lần này trở về thu hoạch không tệ, sau khi hết bận những chuyện này hắn tìm chỗ nào đó để tu luyện. Mặt trên còn có Chí Tiên cảnh, cần tăng tu vi lên, khi đó yêu ma quỷ quái gì đều phải quỳ xuống.

Hỏa Dung từ xa chạy lại:

- Lâm Phàm, tìm được vùng đất mạo hiểm rồi?

Hỏa Dung rất tin tưởng vào tiểu tử này, không có chuyện gì là hắn không làm được, nhưng lão vẫn phải hỏi.

Vực ngoại giới dung hợp, địa vực đổi khác, chưa chắc tìm được vùng đất mạo hiểm.

Lâm Phàm cười nói:

- Trưởng lão nói xem đã bao giờ bản phong chủ khiến người thất vọng?

Lâm Phàm khiêng Long Nguyên bảo khố ra trữ vật giới chỉ.

Vùng đất mạo hiểm lớn kinh người hiện ra, che đậy ánh mặt trời làm tông môn tối đen.

Đệ tử giật mình đến rớt cằm:

- Oa, to quá vậy!

Có đệ tử xoe tròn mắt, to quá, có thể khiêng vùng đất mạo hiểm như thế trở về thì thật kinh người.

Hỏa Dung nhìn ngây người, cảnh tượng đã không phải lần đầu tiên thấy, nhưng nhìn là lại hết hồn.

Tiểu tử này kiếm vùng đất mạo hiểm từ đâu ra, sức mạnh quá lớn, hắn có thể khiêng nổi vùng đất mạo hiểm đó thì siêu khủng bố.

Lâm Phàm khiêng vùng đất mạo hiểm bay đi xa, buông vùng đất mạo hiểm xuống:

- Các sư đệ, sư muội! Vùng đất mạo hiểm này tên Long Nguyên bảo khố, tự mang phong ấn, dưới Thần cảnh mới được vào, nó nằm ở phía nam tông môn.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Mặt đất rung rinh, sự tồn tại của vùng đất mạo hiểm lại làm thực lực tông môn hơi tăng lên .

Các đệ tử hò reo:

- Lâm sư huynh lợi hại!

Bọn họ rất hưng phấn, cảm thấy tự hào. Tông môn có Lâm sư huynh thì họ không sợ gì nữa.

Dần dà Lâm Phàm có sức ảnh hưởng rất lớn trong lòng đệ tử tông môn.

Đám Chân Tiên đang dọn nhà vệ sinh ngước đầu lên, lẩm bẩm:

- Cầm thú!

Bọn họ ghét tiểu tử này vô cùng, nhưng không có cách nào, đã thề rồi, đi đâu cũng không được, chỉ có thể ngoan ngoãn ở đây.

Mỗi ngày dọn nhà vệ sinh muốn ói ra.

Đường đường là Chân Tiên cảnh mà gặp những chuyện như vậy.

Bọn họ phát hiện tiểu tử kia càng lúc càng khủng bố, chỉ nhìn một cái đã cảm nhận áp lực rất lớn, đây là chênh lệch về thực lực sinh ra cảm giác đó.

Hy vọng thoát khốn đã bằng không.

Lâm Phàm nghiêm túc nói:

- Các vị sư đệ, sư muội, mọi người là hy vọng của Viêm Hoa tông, phải cố gắng lên. Hiện giờ vực ngoại giới dung hợp, Viêm Hoa tông đối mặt nhiều tông môn cường đại. Sư huynh ở bên ngoài lâu, biết có nhiều tông môn dữ dằn, có ăn tươi nuốt sống, có thích bẻ đầu người xuống làm đèn lồng. Có cả gõ bể sọ làm đồ đựng canh húp, cực kỳ tàn nhẫn.

Tuy Lâm Phàm chưa gặp tông môn giống như thế, ngày xưa Hắc Thiên tộc thích ăn thịt người nhưng không tàn nhẫn như vậy.

Quả nhiên các đệ tử bị hù sợ, bọn họ không ngờ bên ngoài có nhiều tông môn biến thái dữ vậy, hơi khủng hoảng.

Có người gan bé, mặt trắng bệch, tuy chưa gặp nhưng mới nghe đã thấy nhũn chân.

Khủng bố quá, sao có tông môn như thế chứ, nhưng may mắn Viêm Hoa tông chúng ta có Lâm sư huynh bảo vệ, họ không sợ.

Lâm Phàm nhìn một vòng, rất vừa lòng với hiệu quả này, hắn nói tiếp:

- Cho nên các vị sư đệ, sư muội phải dốc hết sức lực, chăm chỉ tu luyện, đừng sợ khổ, đừng sợ mệt, nghe không?

Lâm Phàm phải dạy cho họ, chứ toàn dựa vào hắn là không được, không biết hôm nào vắng hắn rồi sẽ xảy ra chuyện gì, làm người phải tự dựa vào bản thân.

Các đệ tử đứng thẳng tắp, gật mạnh đầu:

- Vâng, cẩn tuân sư huynh dạy bảo.

Lâm Phàm phân bố bốn vùng đất mạo hiểm xong lấy Long Nguyên Trì ra, mọi người nhìn Long Nguyên Trì to cỡ bàn tay thì thắc mắc không biết đây là cái gì.

Chỉ thấy Lâm Phàm ném Long Nguyên Trì lên trời, Long Nguyên Trì không ngừng biến lớn, một con rồng vàng bay lơ lửng làm các đệ tử nhìn sững sờ.

- Sau này Long Nguyên Trì sẽ đặt bên trên Vô Địch phong, cần tu luyện thì đi chỗ đó, có ích lớn cho bản thân.

Lâm Phàm không vào Long Nguyên Trì nhưng hắn cảm nhận được chỗ này không giống bình thường, có lợi rất lớn với các đệ tử.

- Hỏa Dung trưởng lão, đã giải quyết xong, việc đơn giản. Nếu vùng đất mạo hiểm chưa đủ thì có thể nói với ta, lần sau ra ngoài ta sẽ chú ý nhiều hơn chút.

Việc này chỉ tốn chút thời gian, khó khăn không cao, giải quyết rất dễ dàng.

Khóe môi Hỏa Dung co giật, quỷ súc quá. Chuyện vô cùng khó khăn với người khác nhưng với tiểu tử này thì dễ như chơi, không còn lời nào để nói.

Lâm Phàm rời đi, quay về Vô Địch phong, hắn định nghỉ ngơi một lúc rồi sẽ ra ngoài kiếm điểm, tăng cao công pháp.

Thực lực không ngừng tiến bộ thì nội tình càng thuần khiết.

Thần cảnh không thể đối kháng với Truyền Kỳ cảnh, bị diệt trong tích tắc, sự thật tổn thương trái tim. Nhưng bây giờ đã khác, có lẽ đây là sự vượt bậc về chất.

Vương Phù đi tới trước mặt Lâm Phàm, cúi đầu muốn nói chuyện:

- Sư huynh.

Lâm Phàm hỏi:

- Hửm? Sao vậy?

Lâm Phàm rất xem trọng Vương Phù, thiên tư tốt, tốc độ tu luyện siêu mau.

Vương Phù nghiêm túc nói:

- Sư huynh, ta muốn đi ra ngoài tôi luyện, ở trong tông môn, luôn được sư huynh bảo vệ rất khó lớn lên. Ta muốn mạnh hơn nữa, không trở thành vướng víu.

Vương Phù biết con người của sư huynh, luôn luôn bảo vệ bọn họ.

Có lẽ sư huynh đệ khác cảm thấy tốt, nhưng Vương Phù không muốn như vậy, gã muốn trở thành người có thể trợ giúp sư huynh chứ không phải được che chở.

Đặc biệt sau khi vực ngoại giới dung hợp, Vương Phù phát hiện khoảng cách với sư huynh càng lúc càng lớn, cứ thế này thì cách biệt sẽ càng xa hơn, mãi mãi không thể đuổi kịp.

Lâm Phàm lặng im một lúc rồi mở miệng nói:

- Nghĩ kỹ rồi? Ra ngoài tôi luyện thì nguy hiểm rất lớn, rất có thể sẽ chết ở bên ngoài.

Vương Phù gật mạnh đầu:

- Ta nghĩ kỹ rồi sư huynh.

Lâm Phàm cười nói:

- Được rồi, vậy ngươi đi đi, đi Đan Dược điện kêu Thanh Oa đưa cho ít đan dược giữ mạng, mọi việc ưu tiên mạng sống, thứ không thể cầu thì nên buông, trở về nói cho sư huynh, sư huynh sẽ cướp

cho ngươi.

Lâm Phàm vỗ vai Vương Phù:

- Sư huynh xem trọng ngươi, cố gắng lên!

Vương Phù nhìn Lâm Phàm:

- Vâng, rất cảm tạ sư huynh dạy bảo, sư đệ ghi nhớ trong lòng.

- Đi đi.

Chương 679: Đồng bạn của ta đến, liền quỳ

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

- Ài, xem ra nhiều sư đệ đều muốn ra ngoài tôi luyện.

Thiên phú của Vương Phù rất tốt, thuộc lớp cao trong vùng đất Nguyên Tổ cũ, tăng tu vi cũng nhanh.

Thời đại lớn đã đến, với tâm cảnh và ý nghĩ của Vương Phù chắc chắn không cam lòng làm người tầm thường, ra ngoài tôi luyện tìm cơ duyên cũng là chuyện thường.

Nhưng ra ngoài có tính nguy hiểm rất cao, sơ sẩy một cái là đi bán muối.

Lâm Phàm càng cảm giác tình huống hiện tại của tông môn không đủ cao đẳng, có nhiều chỗ cần cố gắng.

Lâm Phàm chưa gặp tông mạnh thật sự, không biết bộ dạng của nó thế nào, hắn rất muốn đi Đạo Thanh Vô Lượng tông xem thử mô thức của họ, có thứ mới mẻ gì.

Quả nhiên nghèo nàn hạn chế sức tưởng tượng của hắn.

Cứ ngồi một chỗ suy nghĩ vẩn vơ sẽ không ra, nếu hôm nào có cơ hội chắc chắn Lâm Phàm sẽ tự mình đi xem bên trong tông mạnh thật sự có thứ tuyệt vời cỡ nào.

Ngọn núi phía xa bỗng truyền đến giọng hoảng hốt của lão sư:

- Đồ nhi!

Lâm Phàm nghe giọng nói đó thì sửng sốt, ngữ điệu hơi khó chịu, lão sư bình tĩnh mà sao đột nhiên hốt hoảng như vậy? Không lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Phàm cất bước biến mất tại chỗ, khi lại xuất hiện thì đã đến trước mặt lão sư.

- Sao vậy lão sư?

Lâm Phàm thấy biểu tình của lão sư rất nghiêm nghị, đáy mắt lóe tia lo âu, chắc xảy ra chuyện gì rồi, còn là việc lớn, nếu không lão sư chẳng lo âu đến thế.

Thiên Tu cau mày, rất là lo lắng nói:

- Đồ nhi, vi sư cảm giác hình như Băng Thiên Ma Long gặp rắc rối.

Lâm Phàm biết Băng Thiên Ma Long, có quan hệ chặt chẽ với lão sư, nay lão sư dự cảm Băng Thiên Ma Long gặp chuyện thì chắc do tâm linh tương thông.

- Vậy lão sư có thể cảm ứng đến từ hướng nào không?

Lâm Phàm biết lão sư chắc chắn sẽ đi cứu Băng Thiên Ma Long, vừa lúc hắn có mặt, chẳng bằng hai người đi chung. Có hắn ở sẽ bảo đảm an nguy của lão sư.

Thiên Tu thẫn thờ giây lát rồi phản ứng lại, bá khí nói:

- Ở phương bắc, rất xa, hơi vi diệu. Đi nào, không thể đứng đây nữa, mau đi xem. Dám đánh vật nuôi của lão phu là ăn gan hùm mật gấu rồi.

- Đúng vậy! Dám ức hiếp vật nuôi của lão sư tức là không để lão sư vào mắt, phải đập ra bã! Lão sư, chúng ta đi mau lên!

Vực ngoại giới dung hợp, tất cả địa điểm đều biến đổi lớn, Lâm Phàm không ngờ lão sư vẫn cảm ứng được sự tồn tại của Băng Thiên Ma Long, tình cảm thật sâu đậm, bên trong có nhiều bí mật cần được đào móc.

Hắn rất vui nhiều chuyện về lão sư.

Hai người bay lên, hóa thành luồng sáng biến mất bên trên tông môn.

Nơi xa xôi.

Thế giới băng tuyết, nhiệt độ rất thấp, không mọc cọng cỏ, đưa mắt nhìn một mảnh trắng xóa.

Có mấy bóng người lơ lửng giữa hư không.

Một nam nhân mặc trường bào chín con rồng, khí thế phi phàm nói:

- Hừ! Con súc sinh này có chút năng lực, có thể trốn khỏi tay bản thái tử.

Một lão nhân đứng bên cạnh cung kính nói:

- Thái tử, con yêu thú này hơi không tầm thường, mới chỉ đến Thần cảnh nhưng có thần thông như vậy, trốn thoát khỏi mắt của chúng ta.

Mắt thái tử bắn ra tia sáng:

- Không tầm thường thì sao, chẳng lẽ có thể chạy trốn khỏi tay bản thái tử?

Gã cao ngạo, bá đạo, nhìn trúng con rồng băng tuyết quái dị thì phải chiếm lấy bằng được.

- Thái tử, đây chỉ là một con yêu thú Thần cảnh, cần gì làm lớn chuyện như vậy?

Lão nhân không rõ, với thân phận và địa vị của thái tử không cần chăm chăm vào con rồng băng tuyết.

Thái tử cười nói:

- Ngươi không hiểu, bản thái tử ban đầu tính săn giết con rồng này, lột gân rút da luyện chế thành bộ đồ, nhưng bây giờ thì muốn bắt giữ nó. Có thể trốn thoát khỏi tay bản thái tử thì có chút năng lực.

Sau đó mắt gã thấy một vệt sáng đỏ, nhìn kỹ thì ra là máu rơi xuống một chỗ kết băng.

Lão nhân cũng phát hiện máu dưới đất, lão bật cười, xem ra con rồng băng tuyết bị thương trốn ở chỗ này.

- Tiểu súc sinh, đừng trốn!

Lão nhân bước ra một bước, uy thế vô biên phát ra từ người lão chấn băng tuyết bốn phía rung rinh nứt vỡ.

Thực lực như vậy có thể gọi là khủng bố, khiến người kinh khủng.

Trên một mảnh đất tuyết, Băng Thiên Ma Long thi triển thần thông đặc biệt phân giải bản thân ẩn trong tuyết trắng mờ mịt.

Sau khi Băng Thiên Ma Long bước vào Thần cảnh đã thức tỉnh huyết mạch kèm theo thần thông thiên phú này, biến thân thể thành hạt hòa cùng tuyết trắng, có thể che mắt kẻ địch, áp chế hơi thở của mình đến vô hình.

- Thiên Tu, cái tên khốn nhà ngươi sao còn chưa tới nữa!?

Nó luống cuống, rất sợ hãi. Từ sau khi vực ngoại giới dung hợp, Băng Thiên Ma Long phát hiện huyết mạch trong người cực kỳ dâng trào, như dung nham sôi sục, làm nó rất hưng phấn, cảm giác có hy vọng phản tổ.

Nhưng chưa hưng phấn bao lâu thì bị người đánh tới cửa, đối phương quá cường đại, muốn rút gân lột da nó ra, cực kỳ tàn nhẫn.

Trong khi Băng Thiên Ma Long suy nghĩ vẩn vơ thì một lực lượng kinh khủng ập đến, đánh mạnh vào người nó.

Tiếng rồng ngâm thê thảm vang vọng thiên địa.

Băng Thiên Ma Long không chịu nổi phục hồi bản thể, vảy giáp to lớn trên người rướm máu, có lớp vảy nứt ra, trông rất thảm.

Băng Thiên Ma Long tức giận nói:

- Đám người kia, các ngươi đừng quá đáng! Chờ bằng hữu của ta đến thì các ngươi chết chắc!

Trong lòng Băng Thiên Ma Long rất hoảng, nó không biết Thiên Tu có đến không, nhưng tóm lại không thể rơi vào tay đối phương.

Lão nhân cười to bảo, không thèm quan tâm:

- Ha ha ha, bằng hữu? Xem ra lại một con súc sinh, chờ nó đến lão phu sẽ ra tay giết tại chỗ, cho máu nhuộm mảnh đất này.

Lão nhân mắt bắn ra tia sáng lạnh nói:

- Thái tử, con súc sinh này ngoan cố không nghe lời, hãy để lão phu dạy dỗ nó thay cho thái tử.

Sau khi được thái tử đồng ý, tay lão lóe tia sáng, một cây roi dài màu vàng nằm trong tay. Roi tỏa hơi thở lạnh lẽo, nhìn liền biết phi phàm.

Băng Thiên Ma Long nổi giận:

- Ta . . .!

Tính làm gì hả? Muốn quất nó sao?

Bốp!

Lão nhân lắc cổ tay, roi dài quất tới, hư không vỡ ra, không có chỗ trốn, roi quất mạnh lên người Băng Thiên Ma Long.

Xoẹt!

Một vết thương nứt ra, vảy rồng nứt làm hai dễ dàng như tờ giấy, máu đỏ thắm rơi tí tách dới đất như cơn mưa.

Băng Thiên Ma Long gầm rống:

- Quá đáng lắm rồi!

Băng Thiên Ma Long đập cánh bay lên, muốn chạy trốn.

Nhưng Băng Thiên Ma Long vừa giương cánh dợm bay lên thì roi lại quất vào, xoẹt một tiếng, máu càng đặc bắn ra nhuộm đỏ tầm mắt.

Băng Thiên Ma Long rít gào:

- Thật quá đáng!

Băng Thiên Ma Long rớt mạnh xuống đất, phun ra búng máu, tia sáng vụt tắt trong mắt, không phải vì sắp chết mà do nó đã tuyệt vọng.

Băng Thiên Ma Long biết mình không chạy thoát được, đối phương tuyệt đối không để nó chạy mất.

- Thiên Tu, mau đến cứu ta!

Băng Thiên Ma Long chỉ nghĩ đến Thiên Tu, đồng bạn tốt cũ của mình, cùng nhau lớn lên, tuy chia ly nhưng tình cảm còn đó. Vào phút nguy hiểm thế này lẽ ra bạn bè nên đến cứu nó.

Lão nhân cười gằn:

- Tiểu súc sinh, còn muốn vùng vẫy?

Yêu thú tu vi cỡ thế này thì một bàn tay của lão có thể bóp chết, nhưng vì thái tử xem trọng nên đành dạy dỗ từ từ.

Tay lão lại giơ lên chuẩn bị quất xuống.

Đột nhiên một tiếng gầm động trời vang vọng.

Một thân hình to lớn giáng xuống, giơ nắm đấm đánh về phía lão nhân.

Bốp!

Lão nhân như đạn pháo té rớt xuống đất, mặt băng nổ tung, sương khói trắng bốc lên.

- Grào!

Huyết Nhãn Ma Vượn Vương dữ tợn gào thét, hai tay đấm lồng ngực thùng thùng như trống vang mãi không dứt.

Băng Thiên Ma Long thấy bóng dáng đó thì ngẩn ngơ:

- Sao ngươi đến đây?

Băng Thiên Ma Long không ngờ Huyết Nhãn Ma Vượn Vương trở về, từ khi trở mặt thì không còn qua lại nữa, nhưng không ngờ Huyết Nhãn Ma Vượn Vương đến cứu nó.

Chúng nó từng kết thành khế ước với Thiên Tu nên có liên lạc với nhau, tuy không thấy mặt nhưng vô hình cảm ứng lẫn nhau.

Huyết Nhãn Ma Vượn Vương liếc qua, khinh thường nói:

- Nếu bản vương không đến thì ngươi sẽ chết. Con rồng thối, sao ngươi vẫn yếu xìu vậy? Không tu luyện hả?

Sau khi vực ngoại giới dung hợp, Huyết Nhãn Ma Vượn Vương cảm giác khả năng vô tận nên liều mạng tu luyện, trải qua nhiều sống chết, tu vi đột phá đến Truyền Kỳ cảnh, trên người nó tăng thêm ba vết thương dài, hiển nhiên nó đã gặp chiến đấu cực kỳ thảm liệt.

Băng Thiên Ma Long bất mãn nói:

- Tu luyện cái gì, ta bận ngủ.

Huyết Nhãn Ma Vượn Vương mắng:

- Ngủ đến mất mạng nhỏ luôn, cho vừa!

Đôi mắt đỏ máu nhìn đám người đứng trên cao, Huyết Nhãn Ma Vượn Vương gầm rống trút ra lửa giận trong lòng.

Chợt vang tiếng quát lạnh:

- Muốn chết!

Lão nhân bị đấm rớt xuống đất đã đứng lên, mặt vặn vẹo đáng sợ nói:

- Tiểu súc sinh, dám can đảm làm lão phu mất mặt trước thái tử, lão phu muốn ngươi chết!

Vừa dứt lời lão nhân biến mất tại chỗ, khi lại xuất hiện đã đến trước mặt Huyết Nhãn Ma Vượn Vương.

Huyết Nhãn Ma Vượn Vương sửng sốt, chợt biểu tình của nó đông lại:

- A?

Lão nhân tức xì khỏi, lực lượng khủng bố đánh ra:

- Chết cho lão phu!

Bùm!

Thân hình to lớn của Huyết Nhãn Ma Vượn Vương như diều đứt dây bay đi xa, phun ra búng máu nhuộm đỏ bầu trời.

Cuối cùng Huyết Nhãn Ma Vượn Vương mềm nhũn nằm tại chỗ, lồng ngực tóp lại, đôi mắt sáng dần đổi thành xám trắng, mất tia sáng, mất tri giác.

Lão nhân thu tay về, lạnh lùng nhìn:

- Hừ! Không biết tự lượng sức mình!

Súc sinh này làm lão mất mặt trước thái tử, chết chưa hết tội.

- Các ngươi . . .

Băng Thiên Ma Long không dám tin sự việc sẽ diễn ra như vậy, nó thẫn thờ nhìn Huyết Nhãn Ma Vượn Vương. Đây là đồng bạn nhỏ của nó, từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, trải qua rất nhiều chuyện, tuy sau này xảy ra mâu thuẫn không còn qua lại nhưng tình nghĩa còn đó.

- Đám khốn kiếp này, ta liều mạng với ngươi!

Băng Thiên Ma Long giương đôi cánh, bông tuyết ngưng tụ càng lúc càng đậm, bão tố ập đến phủ lên chốn này.

Lão nhân hỏi:

- Có nên ra tay không, thái tử?

Thái tử nói:

- Không cần, để xem nó còn có tiềm năng gì, có đáng giá giữ lại không.

Lão nhân đáp:

- Vâng thưa thái tử.

Lão chắp hai tay sau lưng, chống mắt xem con súc sinh nhỏ này có thể làm ra chuyện gì.

Chương 680: Ngươi kiếm đâu ra đùi vàng này vậy

Bão tố ập đến bao trùm bốn phía, như thế giới gió tuyết, che mờ mắt không thấy rõ tình huống xung quanh.

Bông tuyết không đến gần thái tử được, bị ánh sáng chặn bên ngoài, bốc hơi hết.

Lão nhân và những người khác đến yên mặc cho bông tuyết phủ lên, không có phản ứng gì, dù bông tuyết trong suốt lóng lánh phủ lên người nhưng mối nguy hiểm này hầu như không là gì đối với họ.

Băng Thiên Ma Long thi triển toàn bộ thủ đoạn, biểu tình nghiêm túc. Đám người này quá mạnh, nó không thể đối phó được. Băng Thiên Ma Long nhìn phía xa, Huyết Nhãn Ma Vượn Vương nằm yên không nhúc nhích làm lòng Băng Thiên Ma Long đau xót.

Huyết Nhãn Ma Vượn Vương vẫn giống như ngày xưa, rất có nghĩa khí.

Băng Thiên Ma Long thầm cầu nguyện nó đừng chết.

Bão tố kéo dài một lúc rồi dần tan biến, tuyết đọng đã đến đầu gối mọi người.

Trừ thái tử ra tất cả bị băng tuyết đông thành người băng.

Răng rắc!

Mặt băng nứt rạn sau đó vỡ thành mảnh nhỏ rơi đầy đất.

Thái tử cười nói:

- Ha ha, thú vị, không ngờ nó chạy trốn.

Thái tử thấy hết nhưng không ngăn cản, vì không cần thiết. Thái tử để mặc hai con súc sinh chạy trốn, vì chúng nó sẽ không thoát khỏi bàn tay gã được.

Giữa hư không.

Người Băng Thiên Ma Long đẫm máu, có máu của nó, có của

Huyết Nhãn Ma Vượn Vương.

Băng Thiên Ma Long bay nhanh, thường ngoái đầu nhìn Huyết Nhãn Ma Vượn Vương trên lưng mình:

- Này huynh đệ, ngươi được không vậy? Đừng nói với ta là ngươi đã chết.

Huyết Nhãn Ma Vượn Vương ho khan, ọc ra bãi máu:

- Khụ khụ!

Nó bị thương rất nặng nhưng còn chống cự được:

- Chưa chết, còn gắng gượng nổi.

Băng Thiên Ma Long bất đắc dĩ nói:

- Nói xem ngươi đã tu luyện cái gì mà kết quả bị người suýt một chiêu đánh chết? Nhìn ta xem, ngủ suốt ngày mà có thể khiêng ngươi đi, ta hỏi thật, ngươi tu luyện thứ gì vậy?

Huyết Nhãn Ma Vượn Vương không cam lòng, cãi lại:

- Nói vậy là sao? Nếu bản vương không đến cứu ngươi thì sao xảy ra chuyện này được? Đáng đời ngươi bị người tới cửa đánh, sao ta không bị? Vì miệng của ngươi tiện!

Nó liều mạng đến cứu Băng Thiên Ma Long còn bị nhục nhã, nếu sớm biết như thế thì nó lo tu dưỡng, mặc kệ sự chết sống của Băng Thiên Ma Long.

- Đừng như vậy, ta nói miệng thôi mà. Ngươi đến cứu làm ta rất cảm động. Nhưng nói thật là ngươi tu luyện kiểu gì mà yếu thế? Ta bị cả đám truy sát còn có cách trốn, chạy thoát, còn ngươi . . . Ài.

Băng Thiên Ma Long hơi thất vọng với Huyết Nhãn Ma Vượn Vương, lúc đến hùng hổ, chớp mắt bị người chà dưới đất không chống cự được gì, còn phải nhờ nó cứu. Giờ nó cõng tên to con làm tốc độ chậm rì.

Huyết Nhãn Ma Vượn Vương thều thào nói:

- Lão già nhân loại kia rất mạnh, không chạy thoát nổi đâu, bọn chúng đang trêu cợt chúng ta. Nhưng hãy cố chịu đựng, chắc chắn Thiên Tu sẽ đến cứu chúng ta.

Huyết Nhãn Ma Vượn Vương biết Thiên Tu sẽ đến cứu chúng nó.

- Không thể nào! Tên kia lo cho mình còn không nổi, hơn nữa thực lực của Thiên Tu ngang ngửa chúng ta, hai ta không đánh lại đám người kia thì hắn làm gì được, thôi đừng đến chịu chết.

Băng Thiên Ma Long nói năng vô tình nhưng thật ra không muốn Thiên Tu tới chịu chết, đám người này quá mạnh, dù lão có đến thì cũng chỉ cống hiến thêm một cái xác.

Lão nhân đạp không khí lướt tới:

- Chạy, chạy tiếp nào! Đám tiểu súc sinh, để xem các ngươi có thể chạy nhanh cỡ nào!

Roi dài lấp lóe ánh sáng trong tay lão, quất mạnh một cái vào Băng Thiên Ma Long.

Bốp!

Một tiếng nổ vang, lưng Huyết Nhãn Ma Vượn Vương nhầy nhụa máu.

Băng Thiên Ma Long ré lên:

- A!

Huyết Nhãn Ma Vượn Vương nhe răng trợn mắt nạt:

- Ngươi hú cái gì? Lão quất trúng ta, mắc gì ngươi la hả?

Lưng nó đau rát, cố nén không hét lên, không ngờ cái con này la thê thảm, rốt cuộc ai mới bị quất trúng, chịu tội?

Băng Thiên Ma Long ngây người, phản ứng lại:

- Đúng rồi, ta la làm gì?

Người ta không quất trúng nó, mắc gì phải la làng?

- Cố chống đỡ, ta tăng tốc độ bỏ họ lại!

Huyết Nhãn Ma Vượn Vương nằm sấp trên lưng Băng Thiên Ma Long, thở hổn hển, vết bẩn lớn nhất trong đời nó là quen con rồng lười này.

Nhưng tình hình bây giờ không ổn, chúng không thể nào chạy

thoát. Đám người phía sau có tốc độ rất nhanh, rõ ràng đang đùa giỡn chúng nó.

Trong khi Huyết Nhãn Ma Vượn Vương suy nghĩ vẩn vơ thì roi như con rắn lại quất mạnh trúng lưng nó, cú quất mạnh còn hơn đợt trước, thịt văng ra lộ xương trắng hếu. Nhưng Huyết Nhãn Ma Vượn Vương nhịn được, chỉ khẽ rên. Áp lực lớn làm Băng Thiên Ma Long rớt xuống, nó không chịu nổi.

Băng Thiên Ma Long thấy khóe môi Huyết Nhãn Ma Vượn Vương chảy máu ròng ròng thì hoảng, cứ tiếp tục thế này nó sẽ bị quất chết:

- Ngươi sao rồi? Chịu nổi không?

Huyết Nhãn Ma Vượn Vương lau máu dính bên môi, trong đôi mắt đỏ máu rực cháy chiến ý. Nó hít sâu, chậm rãi đứng trên lưng Băng Thiên Ma Long.

Băng Thiên Ma Long linh cảm không may, hỏi:

- Ngươi làm gì vậy? Đừng làm người tốt, ta không cần ngươi như vậy!

Huyết Nhãn Ma Vượn Vương đứng thẳng người, máu từ miệng vết thương chảy ra càng nhiều. Thân thể chịu hành hạ nặng nhưng Huyết Nhãn Ma Vượn Vương không chau mày chút nào.

- Ngươi vĩnh viễn cần người ta bảo vệ. Bọn họ luôn bám sát phía sau, chúng ta không chạy thoát được. Ta đi lên ngăn họ lại, ngươi chạy trốn tìm đến Thiên Tu, nói cho hắn là ta muốn làm thịt hắn.

Huyết Nhãn Ma Vượn Vương định liều mạng với đối phương, trong tình huống hiện nay không thể nào chạy trốn, chỉ có thể một kẻ ở lại tiễn kẻ khác đi.

Băng Thiên Ma Long hét lên:

- Đừng làm vậy! Ngươi cứ nằm sấp trên lưng ta, ta có thể bay nhanh hơn!

Băng Thiên Ma Long không cam lòng, tại sao nó không thể bay mau hơn nữa!

- Bay gì mà bay, với tốc độ của ngươi có thể nhanh hơn bao nhiêu? Đi đây, nếu có cơ hội hãy nói với tộc nhân của ta rằng chúng nó chọn vua mới đi!

Huyết Nhãn Ma Vượn Vương vỗ ngực thùm thụp, hung hăng rống to:

- Grào!

Huyết Nhãn Ma Vượn Vương nhảy lên đụng vào người phía sau.

Băng Thiên Ma Long hét to:

- Đừng mà!!!

Đột nhiên nó nhìn qua khóe mắt thấy đốm sáng từ xa bay tới, nó mừng rỡ quẫy đuôi quất mạnh vào người Huyết Nhãn Ma Vượn Vương.

Huyết Nhãn Ma Vượn Vương đã sẵn sàng liều mạng với đối phương, đột nhiên bị quất trúng bụng làm nó bay ra.

Huyết Nhãn Ma Vượn Vương rít gào:

- Ngươi bị điên hả!?

Cái con này chẳng những lười còn ngốc, mắc gì quẫy đuôi quất lung tung?

Bộp!

Huyết Nhãn Ma Vượn Vương phát hiện mình ngừng bay, có người chặn nó lại. Khi nó quay đầu thì thấy khuôn mặt quen thuộc.

Bộ dạng hiện giờ của Huyết Nhãn Ma Vượn Vương làm Thiên Tu đau lòng, nhẹ giọng kêu:

- Tiểu vượn!

Ọe!

Lâm Phàm đứng một bên nghe câu đó thì dạ dày quặn thắt muốn mửa, làm người ai làm thế, sức sát thương quá lớn.

Huyết Nhãn Ma Vượn Vương kinh ngạc hỏi:

- Sao ngươi đến đây?

Thiên Tu nói:

- Sao ta không đến được, nhìn các ngươi xem, bị người đánh ra

nông nỗi này.

Băng Thiên Ma Long bay nhanh đến:

- Thiên Tu, cứu mạng! Chúng ta sắp bị làm thịt!

Thấy đồng bạn tới làm Băng Thiên Ma Long thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó lại lo lắng. Đám người đuổi theo sau nó có thực lực không yếu, Thiên Tu làm nổi không?

Lâm Phàm nói:

- Lão sư, mấy tên này hơi bị mạnh, chút nữa để đồ nhi ra tay được rồi.

Thiên Tu lườm hắn:

- Như vậy sao được! Phải để vi sư ra tay, ai cho bọn họ tổn thương chúng nó, không thể tha thứ!

Lâm Phàm ngây người, hắn rất muốn nói là lão sư đừng cố quá để quá cố, ngài không đánh lại người ta đâu. Nhưng nếu nói thẳng ra sẽ làm mất mặt lão sư.

Lâm Phàm lén giải thích:

- Lão sư, đối phương có Đại Thánh Cảnh, còn có Chí Tiên cảnh nữa, để đồ nhi chơi với họ một chút rồi sẽ giao lại cho lão sư.

Hắn muốn cho lão sư đừng xung động, xung động là ma quỷ.

Thiên Tu nghe câu đó thì tim rớt cái bịch, Chí Tiên cảnh?

Thực lực hơi bị mạnh, cỡ như lão thật sự không đánh lại.

- Thôi vậy để đồ nhi xuất chiến thay vi sư, những người này không đáng vi sư ra tay.

Thiên Tu biết thực lực của đồ nhi rất mạnh, vượt quá tưởng tượng, lão không ngốc, sao không nhìn ra? Nhưng đôi khi ngẫm lại thấy tổn thương ghê gớm, lão sư mà không mạnh bằng đồ đệ, quá đau lòng.

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Vâng.

Lâm Phàm không thèm để đối phương vào mắt, hơn nữa Huyết Nhãn Ma Vượn Vương, Băng Thiên Ma Long là bạn của lão sư, cùng nhau lớn lên. Mà không hiểu sao hắn cứ cảm giác quan hệ giữa ba người này hơi bị phức tạp.

Hắn có thể chấp nhận cơ tình nhân thú, chẳng qua kích thích hơi lớn, cần thời gian giảm xóc để chấp nhận.

Lúc này mấy bóng người lao đến, đứng giữa hư không.

Lão nhân đứng lơ lửng nói:

- Thì ra hai tiểu súc sinh này còn có trợ thủ.

Lâm Phàm tiến lên một bước nói:

- Lão già kia, ăn phân hay sao mà miệng thối vậy? Còn cầm roi, ngươi chơi trò quất roi à?

Lão nhân nổi giận:

- Ngươi nói cái gì?

Tầng mây cuồn cuộn, khí thế sôi trào.

Lâm Phàm phất tay, không muốn nói nhiều:

- Thôi, không nói nhiều, lát cho ngươi ăn phân. Lão sư thấy cho lão ta ăn phân được không?

Thiên Tu lặng im giây lát rồi đáp:

- Hơi tởm đấy đồ nhi, thôi quất được rồi.

Băng Thiên Ma Long lớn tiếng tức giận nói:

- Đúng vậy! Lát nữa sẽ quất các ngươi tơi bời! Lão già kia, ngươi dám quất ta, ta nhớ kỹ, chút nữa cho ngươi nếm mùi vị đó!

Nhưng trong lòng Băng Thiên Ma Long rất hoảng, có được không vậy? Đừng để chút nữa bị người đánh quỳ.

Lão nhân cố nén tức giận, vung tay lên:

- Tiểu tử giỏi lắm, dám can đảm làm nhục ta. Lên cho ta, giết hắn!

Người sau lưng lão xông lên, sát ý dâng trào.

Những người này đều rất mạnh, trạng thái Truyền Kỳ đỉnh, có thể đi theo bên cạnh thái tử làm thị tòng thì tu vi không yếu.

Lâm Phàm bình tĩnh đứng đó, không thèm để đám người này vào mắt.

Băng Thiên Ma Long hét to:

- Thiên Tu, mau kêu đồ nhi của ngươi ra tay, đám người kia rất mạnh!

Những người thoạt trông là thị tòng này rất lợi hại, một người có thể đè nó xuống đất đánh bầm mình, không có chút sức chống cự.

Một người đi tới gần, đấm vào bụng Lâm Phàm, vang tiếng nổ trầm đục.

Thị tòng nhe răng cười, một chiêu trúng ngay, đối phương yếu quá.

- Đánh dễ chịu không?

Thị tòng ngước đầu lên, không dám tin. Đối phương ăn một cú đấm mà tỉnh như không.

Lâm Phàm siết chặt năm ngón tay đấm vào đầu đối phương.

Bốp!

Đầu thị tòng vỡ tung, máu văng ra, tứ chi rũ xuống, người rơi xuống đất.

Lâm Phàm phủi bụng, dường như phủi tro bụi dính trên bụng:

- Yếu xìu.

Băng Thiên Ma Long há hốc mồm, mắt rồng vốn lớn mở càng to:

- Lợi hại dữ vậy! Thiên Tu, ngươi kiếm đâu ra đồ nhi như thế? Ngươi tìm được đùi vàng rồi.

Mạnh quá!

Thiên Tu quay đầu lại, quái dị nhìn Băng Thiên Ma Long.

Nói cái khỉ gì đó?

Chương 681: Thái tử, hắn không có tư cách trở thành đồng tử thổi tiêu của ngài

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Băng Thiên Ma Long siêu hưng phấn, nó không ngờ Thiên Tu ghê gớm như vậy, tìm được đồ nhi thế này, một chiêu đã đánh nát đối phương.

Thị tòng xông lên phát hiện đối phương dễ dàng giết một người thì tinh thần rung lên, bước chân khựng lại.

Lâm Phàm ngoắc tay, mỉm cười nói:

- Nhìn làm chi, đến đây. Nếu các ngươi không lên thì ta tới nhé.

Băng Thiên Ma Long nói không ngừng nghỉ:

- Thiên Tu, đồ nhi của ngươi bá đạo quá, mạnh ghê. Ngươi kiếm hắn ở đâu vậy? Không ngờ ngươi may mắn như thế.

Băng Thiên Ma Long cảm giác Thiên Tu siêu may mắn, đến lúc này còn tìm được đồ đệ lợi hại như vậy, khiến người không tin được.

Thiên Tu ai oán nhìn Băng Thiên Ma Long, không biết nói chuyện thì nín, nói gì đâu không. Tới cứu nó mà toàn nghe lời vớ vẩn. Nếu biết sớm thì lão đã cho Băng Thiên Ma Long chịu khổ thêm nữa, còn hơn là bây giờ nhìn nó vênh váo.

Lâm Phàm kêu đối phương tiến lên, nhưng sát chiêu vừa rồi khiến họ sợ không dám nhúc nhích.

Một đấm đánh nát đầu thì thực lực phải mạnh tới mức nào?

Đám thị tòng nhìn lão nhân như tìm giúp đỡ, nhưng lão nhân đứng im không nhúc nhích, không chút biểu tình.

Thái tử thì càng không quan tâm, đáy mắt lóe tia nghiền ngẫm.

Rõ ràng không thèm để họ vào mắt, không ai thèm quan tâm sự sống chết của họ.

Lâm Phàm cười nói:

- Không đến thì thôi, ta tự đến.

Bùm!

Lâm Phàm biến mất tại chỗ.

Đám thị tòng căng thẳng thần kinh, tim đập nhanh.

Một thị tòng thân thể vạm vỡ lùi lại một bước, cực kỳ cảnh giác quan sát bốn phía.

- Này!

Một giọng nói vang lên từ sau lưng, một bàn tay đặt lên vai gã.

Tim thị tòng rung lên, biểu tình hoảng sợ ngoái đầu lại đối diện với Lâm Phàm. Mắt thị tòng phản chiếu nụ cười của người kia, một cảm giác nguy hiểm.

Bốp!

Lâm Phàm tung nắm đấm, mặt thị tòng vặn vẹo, người cong như con tôm, mắt lồi ra, há mồm phun máu.

Lâm Phàm túm đầu thị tòng ném tới dưới chân lão sư:

- Lão sư tạm chấp nhận dạy dỗ tên này đi, chờ đồ nhi đánh hai người kia rồi cho lão sư phát huy thoải mái.

Khi thị tòng này bị vô tình ném qua thì Băng Thiên Ma Long xông lên đánh đấm sướng tay, thị tòng gào thét rất thảm.

Băng Thiên Ma Long vô cùng sung sướng, đã quên chuyện vừa rồi:

- Thoải mái!

Lâm Phàm đạp bước, hành động nhanh nhẹn, đám thị tòng không đỡ nổi một chiêu của hắn.

Băng Thiên Ma Long thấy nhiều thị tòng rớt như mít rụng, nó không lo xuể, kêu Huyết Nhãn Ma Vượn Vương giúp một tay.

Lúc trước chúng nó bị ăn hiếp rất thảm, hiện giờ có cơ hội báo thù, cầu còn không được.

Lâm Phàm ngoắc hai người đứng ở xa:

- Giải quyết xong xuôi, hai ngươi đừng đứng xem nữa, mau lại đây nhận cái chết!

Lâm Phàm tỏ vẻ coi thường hai người này. Thuộc hạ bị người ta đánh ra nông nỗi đó mà chẳng có chút phản ứng, thật khiến người thất vọng.

Bốp bốp bốp!

Thái tử khoác trường bào chín con rồng vỗ tay, mỉm cười bình tĩnh nói:

- Thú vị, rất thú vị. Tuy đám thị tòng này không nên thân nhưng không phải ai cũng có thể chèn ép. Bản thái tử thấy ngươi phi phàm, không muốn ngươi chết không rõ ràng. Vừa lúc bên cạnh bản thái tử thiếu một đồng tử thổi tiêu, ngươi có chịu không?

Thái tử vừa dứt lời thì lão nhân giật mình, khó tin kêu lên:

- Không được đâu thái tử, sao có thể để con kiến như vậy trở thành đồng tử thổi tiêu của ngài? Đây là vinh hạnh lớn lao bằng trời đối với hắn. Không biết bao nhiêu thanh niên tài tuấn trong hoàng triều giành nhau đến đầu rơi máu chảy chỉ vì được thái tử thưởng thức, trở thành đồng tử thổi tiêu dưới tòa của ngài. Nếu để họ biết sẽ làm họ lạnh lòng.

Phải làm thái tử rút lại mệnh lệnh đã ban, người như vậy không có cả tư cách ứng cử, sao có thể trở thành đồng tử thổi tiêu của thái tử được, lão là người đầu tiên không phục.

Thái tử phất tay, mỉm cười, gã đã quyết ý.

Thái tử nhìn Lâm Phàm, hỏi:

- Suy xét thế nào? Đối với ngươi thì chỉ có một lần cơ hội, bỏ lỡ rồi sẽ không còn nữa.

Lâm Phàm quay đầu nhìn lão sư, hỏi:

- Lão sư, có phải hắn bị điên rồi không?

Thiên Tu nín lặng, cảm thán rằng:

- Đồ nhi, trên đời có nhiều kẻ đần, nhiều như cát bụi không thể đếm hết, thói quen là được.

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Vâng, đồ nhi đã hiểu, nhưng ngẫu nhiên gặp một kẻ đần nên hơi ngạc nhiên.

Hắn giật mình vì lời nói của đối phương, kêu hắn làm đồng tử thổi tiêu? Sao không lên trời luôn.

Hai người nói qua nói lại chọc giận thái tử, nụ cười đông trên mặt gã, sắc mặt hoàn toàn thay đổi.

Lão nhân tức xì khói, ngón tay run run, trừng mắt Lâm Phàm:

- Láo, càn rỡ! Tiểu tử, ngươi quá càn rỡ, ngươi có biết vị này là ai không? Đây là Tam Thái Tử của Bất Diệt hoàng triều, dưới một người, trên vạn người, là thiên chi kiêu tử. Thái tử xem trọng ngươi là phúc tám đời của ngươi, có biết đã bao nhiêu người cầu xin thái tử thu nhận không?

Lão nhân tức giận răn dạy, cái tên này không có tư cách được thái tử xem trọng, bây giờ còn dám huênh hoang, nhục nhã thái tử, tội nên tru.

Lâm Phàm nói:

- Đừng nói nhảm, hai yêu thú này có quan hệ thân thiết với lão sư của bản phong chủ, giờ bị các ngươi đánh ra nông nỗi này, có lời nào muốn nói không?

Hai con yêu thú này có quan hệ không tầm thường với lão sư, làm đồ nhi đương nhiên phải giữ gìn sĩ diện cho lão sư. Còn về thái tử gì đó và lão già kia thì hắn không thèm để bụng.

Lão nhân vừa kinh vừa giận, không kiềm được khiển trách:

- Càn rỡ!

- Càn rỡ cái đầu ngươi, nói một câu thôi, hai ngươi quỳ xuống đất van xin, thuận tiện dâng bồi thường lên. Nghe ngươi nói đây là thái tử? Chắc có chút thân phận. Yêu cầu của bản phong chủ không cao, cống một nửa tài phú của hoàng triều các ngươi xem như bồi thường.

Lâm Phàm đang rất có hứng thú, thái tử hoàng triều chắc có địa vị rất cao. Vực ngoại giới dung hợp, không chỉ tông môn xuất hiện còn có cả hoàng triều, rất thú vị.

Băng Thiên Ma Long kinh sợ:

- Thiên Tu, đồ nhi của ngươi đen còn hơn chúng ta, trước kia chúng ta không dám miệng rộng đòi nhiều như vậy.

Quả nhiên loại người gì kiếm đồ nhi như thế.

Há mồm đòi một nửa, quá ác. Trước kia bọn họ liên hợp với nhau cũng không đen như thế, vậy mà tiểu tử này nói như thể là chuyện rất bình thường, không chột dạ.

Thiên Tu nghiêm túc nói:

- Đen gì mà đen, đây là tình huống bình thường. Ngươi đấy, đồ nhi của ta báo thù cho các ngươi còn nói xấu đồ nhi của ta đen. Thôi lão phu kêu đồ nhi mặc kệ chuyện này, hai ngươi tự xử.

Thiên Tu sẽ không thừa nhận đồ nhi của mình đen, đây là hành động bình thường.

Nhưng trải qua chuyện này Thiên Tu đã hiểu tại sao mỗi lần đồ nhi trở về mang theo nhiều tài phú như vậy, đều có lý của nó hết.

Lão nhân tức giận méo mũi, không nhịn được nữa xin lệnh:

- Xin thái tử cho lão phu chém giết tiểu tử này, hắn năm lần bảy lượt nhục mạ thái tử, chỉ có cái chết mới đền tội.

Thái tử chắp hai tay sau lưng, ung dung nói:

- Người như vậy có chút tác dụng, nhớ kỹ, bản thái tử muốn hắn sống.

- Rõ!

Lão nhân không hiểu tại sao thái tử cứ muốn đối phương sống, nhưng lão đã được phép ra tay, phải cho tiểu tử này nếm mùi đau khổ.

Lão nhân bước ra một bước, khí thế mạnh mẽ bộc phát:

- Tiểu tử, lão phu sẽ cho ngươi biết lời gì có thể nói, lời gì không nên nói.

Bùm!

Lão nhân lật hai tay lại, ánh sáng bao phủ lão xông thẳng vào

Lâm Phàm.

Lão nhân nhớ kỹ mệnh lệnh của thái tử, muốn đối phương sống, vậy lão sẽ đánh gãy tay chân, cho hắn muốn sống không được, muốn chết không thể.

Lâm Phàm bình tĩnh đứng, không quan tâm lão nhân xông tới gần, tốc độ của lão hơi nhanh nhưng còn trong tầm kiểm soát.

Lão nhân trầm giọng nói:

- Chịu chết!

Năm ngón chộp tứ chi của Lâm Phàm.

Lâm Phàm vươn tay ra, năm ngón co lại tung cú đấm, hắn không thèm nhìn, nắm tay đánh trúng bụng lão nhân.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lão nhân cứng người lại, há mồm hộc máu. Lão không tin được, đến lúc này vẫn không thể tin chuyện này xảy ra.

Lâm Phầm chộp đầu lão nhân dán gần mặt mình, hắn nhìn khuôn mặt già vặn vẹo, bất đắc dĩ nói:

- Lão già này, ngươi hơi yếu, yếu đến đáng sợ, yếu kinh khủng, ngươi làm người ta thất vọng.

Lão nhân vừa kinh vừa giận, bụng quặn thắt, máu trong người sôi trào:

- Khốn kiếp!

Lão nhân mới há mồm thì Lâm Phàm đấm một cú, người lão cong gập như con tôm, lực lượng dâng trào xuyên thủng lưng áo nổ tung, sinh ra lực lượng trùng kích lớn.

Lâm Phàm ném lão nhân qua chỗ lão sư:

- Lão sư nhớ đừng giết tên này, không chừng có thể đổi được ít tiền.

Đương nhiên trước khi ném lão nhân qua thì Lâm Phàm đã lột trữ vật giới chỉ của đối phương rồi.

Băng Thiên Ma Long tiến lên túm lấy lão nhân, đá đấm liên hồi:

- Lão già, lúc trước càn rỡ lắm mà, sao bây giờ không ngông nữa đi? Nói cho ngươi biết, cái này gọi là sông có khúc người có lúc, chưa biết ai xui xẻo.

Lão nhân bị đánh hộc máu, tròng mắt suýt rớt ra ngoài hung dữ trừng Băng Thiên Ma Long.

Băng Thiên Ma Long tức giận quát:

- Còn trừng hả? Thứ lão già không biết tốt xấu!

Băng Thiên Ma Long lục tìm, không biết nó lấy đâu ra roi da quất tới tấp.

- Cho ngươi lúc trước quất này, giờ đến lượt ta quất ngươi!

Chuyện ban đầu làm Băng Thiên Ma Long khó quên, nó bị quất bừng bừng lửa giận, bây giờ bắt được cơ hội thì phải trả thù cho đã.

Thái tử kinh sợ ngây người, gã không ngờ chuyện ra thế này. Thái tử ngơ ngác nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm lơ lửng trên cao, bẻ cổ, nói:

- Thái tử gì đó, nhìn gì hả? Đến đây, để bản phong chủ đánh ngươi tơi bời. Nhưng yên tâm, ngươi là Tam Thái Tử của Bất Diệt hoàng triều gì đó thì chắc có chút tác dụng. Đừng nói bản phong chủ không cho ngươi cơ hội, bây giờ hai tay ôm đầu ngồi xổm xuống sẽ khỏi bị đau thể xác, còn nếu chống cự thì ngại quá, ngươi sẽ phải ăn đau.

Lão nhân này là Đại Thánh cảnh nhưng chẳng đáng gì với Lâm Phàm, một ngón tay đè bẹp.

Còn thái tử chắc là Chí Tiên cảnh, nhưng không phải đỉnh, vì thế kết quả rất vui.

Chương 682: Lão sư, chúng ta giàu rồi

Lâm Phàm hơi kích động, chinh chiến lâu như vậy, phá hoại nhiều, gặp không ít cường giả, nhưng đáng để hắn ra tay nhất là Tam Thái Tử của Bất Diệt hoàng triều.

Lâm Phàm không nghe thái tử nói nhiều, đi tới trước mặt lão sư, nhỏ giọng trao đổi:

- Lão sư, tên này không đơn giản, là Tam Thái Tử của Bất Diệt hoàng triều. Tông môn chúng ta hơi bị nghèo, nếu có thể bắt trói hắn rồi tâm sự với Bất Diệt hoàng triều không chừng sẽ giàu lên chỉ trong một đêm.

Thiên Tu lặng im, không phải cảm thấy hành động này không ổn mà đang suy nghĩ nếu thành công sẽ được bao nhiêu tài phú.

Thiên Tu động lòng, hỏi:

- Đồ nhi nói xem tên này đáng giá bao nhiêu tiền?

Thời trẻ mấy ai chưa từng làm mấy chuyện như vậy? Nhưng đều là việc nhỏ, hơn nữa tình huống và điều kiện thời ấy không giống như bây giờ.

Lâm Phàm liếc qua thái tử mấy cái, nói:

- Chắc sẽ được kha khá, lão sư xem hắn trắng trẻo mập mạp, thực lực cũng không yếu, ăn mặc rất bá đạo, có lẽ là người rất quan trọng trong Bất Diệt hoàng triều. Nếu bắt hắn về, trấn lột Bất Diệt hoàng triều, không chừng sẽ được tài phú lớn.

Thái tử đang bần thần, lão quản gia bị trấn áp, đến bây giờ gã vẫn chưa phản ứng lại.

Người kia thường liếc về phía gã, thì thầm sốt ruột hỏi gì đó, thái tử hoang mang không rõ đối phương nói nhỏ chuyện gì. Gã cảm giác ánh mắt đó là lạ, khiến gã lạnh sống lưng.

Đang lúc thái tử không biết làm sao bỗng thấy lão già kia cũng hay liếc qua mình, ánh mắt như đang đánh giá. Lão già này đánh giá gã làm chi?

Thái tử thầm bực bội.

Gã là Tam Thái Tử của Bất Diệt hoàng triều, địa vị cao quyền nặng, tương lai sắp cai quản Bất Diệt hoàng triều, giờ bị mấy người không rõ lai lịch đánh giá, đây là sỉ nhục đối với gã.

- Đồ nhi nói có lý, đúng là trắng mềm, được nuôi dưỡng tốt đấy. Nhưng đồ nhi hãy nói thật với vi sư, có nắm chắc bắt được đối phương không?

Thiên Tu không hy vọng đồ nhi bị gì.

Tuy chưa đánh nhau nhưng Thiên Tu cảm giác hơi thở của đối phương không đơn giản, trong người ẩn chứa lực lượng của thần, nếu bộc phát ra chắc chắn kinh thiên động địa, làm người đời kinh.

Lâm Phàm rất hưng phấn, cơ hội phát tài đến rồi:

- Có chứ, chắc chắn được! Thôi không nói nhiều nữa, cứ để đồ nhi bắt hắn, không chừng đường làm giàu của sư đồ chúng ta bắt đầu từ đây!

Lâm Phàm ngoắc đối phương, từng bước đến gần:

- Thái tử qua đây, để bản phong chủ đánh ngươi tàn phế!

Cuồng Thân!

Bạo Huyết!

Thất Thần Thiên Pháp!

Mỗi bước đi mở ra trạng thái bản thân, lực lượng khủng bố bộc phát từ cơ thể hình thành sóng xung kích lớn khuếch tán bốn phía.

Hư không chấn động, trùng kích ập đến làm người ta không mở mắt ra được.

Thiên Tu vừa nghiêm túc vừa thấy mừng, thì ra đồ nhi đã mạnh như vậy, lão làm lão sư nhưng đã bị đồ nhi đuổi kịp và vượt qua.

Đây vốn là chuyện đáng để vui mừng, nhưng Thiên Tu hơi buồn rầu. Vì sao như thế? Lão tuy là lão sư nhưng đao báu chưa già! Không được, phải cố gắng lên, không thể bị đồ nhi vượt qua mặt.

Băng Thiên Ma Long ngừng động tác tay:

- Lực lượng mạnh quá, Thiên Tu, ngươi đạp phân chó ở đâu mà hên quá vậy?

Lão nhân trước mặt nó đã bị quất đến hấp hối, người đầy vết thương, vô cùng thê thảm.

Băng Thiên Ma Long rất giật mình với đồ nhi của Thiên Tu, mạnh quá mức, chỉ riêng khí thế đã làm nó không ngăn cản được.

Thiên Tu phớt lờ nó, hỏi cái kiểu gì, nhưng lão buộc phải cãi lại cho bản thân:

- Tiểu Long, ngươi thì biết gì. Năm xưa đồ nhi của lão phu có thực lực bình thường thôi, nhưng lão phu tuệ nhãn biết người, nhìn ra ngay hắn không đơn giản, sau đó thu làm đệ tử, dốc lòng dạy dỗ, học hết chân truyền của lão phu.

Băng Thiên Ma Long liếc một cái rồi quay sang dạy dỗ lão già kia, nó không muốn tin lời nói của Thiên Tu, đứa nào tin đứa đó ngu, Thiên Tu từng nói như vậy.

Biểu tình của thái tử nghiêm túc hỏi:

- Không lẽ nhà ngươi định đánh với bản thái tử?

Lâm Phàm nhìn đối phương, nhe răng cười, khoảnh khắc biến mất tại chỗ, giây sau xuất hiện trước mặt thái tử, cú đấm đánh tới.

Nhưng thái tử có tu vi Chí Tiên cảnh, sẽ không bị Lâm Phàm diệt gọn trong tích tắc, gã phản ứng lại ngay, nhanh chóng đón đỡ.

Ánh sáng nổ tung, lực lượng mạnh mẽ bộc phát ra giữa hai người, dẫn đến dao động lớn.

Hai người đánh nhau, bốn phía ầm ĩ, tiếng kim loại va chạm, tiếng không gian nổ, sinh ra từng đợt sóng xung kích khủng bố.

Không thấy bóng người, chỉ có sóng xung kích đầy trời.

Tốc độ của hai người rất nhanh, thực lực đều rất mạnh, thường có ánh sáng chói mắt bao phủ thiên địa.

Thiên Tu tập trung nhìn, hơi thở này phi phàm, nhưng khi khí thế cường đại thổi tới thì Thiên Thụ trong người lão rung nhẹ chặn lại hết.

Lâm Phàm cười to bảo:

- Thái tử, ngươi giỏi lắm, khiến bản phong chủ rất hưng phấn, chúng ta nên làm càng mãnh liệt!

Cảm giác đấm trúng thịt thật là sướng lên mây.

Gò má Lâm Phàm dính máu, đó là bị thái tử đánh trúng. Nhưng thái tử cũng chẳng khá hơn, bị Lâm Phàm giộng trúng vài cái, xương toàn thân như bị rã ra, miệng chảy vệt máu.

Thái tử vừa kinh vừa giận:

- Cái tên này, bản thái tử muốn chém ngươi!

Thái tử xếp hạng bốn trăm mấy trên bảng Thiên Kiêu. Lúc vực ngoại giới dung hợp, gã tu hành trong hoàng triều, hư không có giọng nói vang vọng, có người sáng lập bảng Thiên Kiêu, trên bảng có tên mình làm gã mừng rỡ.

Đại ca, nhị ca dù mạnh hơn gã nhưng đã lớn tuổi, hơn gã mấy trăm tuổi nên không đủ điều kiện.

Vào bảng Thiên Kiêu làm thái tử nở mặt nở mũi, nhưng hạng bốn trăm mấy khiến gã bất mãn, mục tiêu của gã là cao hơn nữa, khao khát của gã là leo lên hạng nhất.

- Chém ta? Vậy phải xem ngươi có thực lực đó không đã. Đừng nói nữa, chiến đấu cần yên tĩnh, âm thanh va chạm mới là tuyệt vời nhất.

Lâm Phàm cảm giác máu trong người sôi sục, cảm giác sung sướng khó tả, quá sướng.

Lâm Phàm đánh thỏa thích, chiến đấu không cần phòng ngự, bị người đánh trúng rất là thích.

Bùm!

Thái tử quát to, vỗ chưởng vào ngực Lâm Phàm. Thái tử nhe răng cười, cảm giác chiến thắng ở ngay trước mắt.

Thiên Tu lo âu, nhìn đồ nhi bị vỗ trúng thì rất lo rầu, nhưng chợt thấy đồ nhi lấy một tế đàn ra ném vào đối phương.

Thiên Tu ngây người, đào đâu ra tế đàn vậy?

Thái tử giật bắn người, không ngờ tên này trúng đòn mà chẳng cau mày chút nào, dửng dưng như không, sau đó cảm giác gió rít trên

đầu, bóng đen to đổ xuống.

Tế đàn che kín trời bay tới.

Thái tử hét to một tiếng, giơ hai tay đỡ:

- Chết tiệt!

Bùm!

Thái tử cảm nhận lực lượng kinh khủng đè xuống, gã không đỡ nổi.

Ầm!

Thái tử như đạn pháo rơi xuống, mặt đất vỡ ra hình thành hố to, gã hộc búng máu.

- Cơ hội tốt!

Lâm Phàm mừng rỡ cất về tế đàn, co năm ngón tay, lực lượng ngưng tụ trên nắm đấm, giơ cao đấm xuống.

Thái tử thấy cú đấm đó thì biểu tình kinh hoàng, thi triển bí pháp, giang rộng đôi tay như đại bàng giương cánh bay lướt qua, miễn cưỡng né tránh cú đấm.

Cú đấm đánh trúng mặt đất, lực lượng khủng bố bùng nổ, đất rung rinh lan tràn vết nứt ra bốn phương tám hướng.

Một hố sâu hiện ra, thái tử nhìn mà lạnh tay chân. Nếu gã không né kịp, bị đấm trúng thì dù không chết cũng tàn.

Lâm Phàm ngước đầu lên, cười nói:

- Chạy nhanh đấy.

Lâm Phàm không cho thái tử cơ hội phản ứng, giậm chân một cái, tốc độ siêu nhanh xông lên, sóng âm nổ vang, không nghe rõ hắn nói gì.

Thái tử rống to:

- Chết tiệt! Bất Diệt Quyền!

Hai tay gã vung lên, quyền ấn hiện ra, ẩn chứa lực lượng màu xám. Nắm đấm đánh ra, lực lượng hùng hồn bộc phát ra từ người

thái tử, gã không tin không giết tiểu tử này này được.

Lâm Phàm không né tránh, tay co thành nắm đấm cứng rắn đỡ. Hắn thích cảm giác này, né tránh chẳng hay ho gì, sẽ không cảm nhận được niềm vui khi chiến đấu.

Bùm!

Vang tiếng nổ, va chạm giữa hai người dẫn phát chấn động lớn, hư không tan vỡ, không chịu nổi lực lượng như thế, vỡ thành mảnh nhỏ kết tinh.

Băng Thiên Ma Long xem ngây người, đứng đực mặt ra, quên luôn lão già kia, nó nhìn phương xa không chớp mắt:

- Thiên Tu, đồ nhi của ngươi quá khủng bố.

Vết thương của Huyết Nhãn Ma Vượn Vương dần lành, thân thể mạnh mẽ khiến nó có năng lực tự lành rất mạnh, lúc này cảnh chiến đấu kinh người kia làm nó nhìn thẫn thờ.

Thiên Tu đắc ý mà tự hào nói:

- Đùa, các ngươi không nhìn xem đó là đồ nhi của ai.

Băng Thiên Ma Long liếc Thiên Tu một cái, không nói nhiều, nói cũng vô dụng. Ở chung nhiều năm, nó quá hiểu mặt Thiên Tu dày hơn cái mo.

Có tiếng hét thảm:

- A!

Tình hình biến đổi.

Lâm Phàm đấm vào mặt thái tử, lực lượng bùng nổ, nửa bên mặt của gã hõm xuống, hàm răng dính máu bay ra.

Tiếng la hét không dứt, thái tử bực tức ráng nhịn đau đánh trả một đấm. Lâm Phàm khẽ rên, phun máu vào mặt đối phương rồi thừa dịp đấm luôn nửa bên kia mặt của gã.

Rầm!

Thái tử rớt xuống đất, mặt đất nứt ra, tro bụi bay mù mịt.

- Đáng giận!

Thái tử muốn gượng dậy đánh trả nhưng Lâm Phàm sẽ không cho gã có cơ hội đó, hắn nhấc chân ngồi lên người gã, hai tay như mưa rơi xuống thân thể gã.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Mặt đất rung rinh, mỗi cú đấm ẩn chứa lực lượng khủng bố.

Mặt thái tử nhăn nhúm vào nhau, một đấm giáng xuống, mắt mũi miệng bị đè xuống, khoang miệng phun máu nhuộm đỏ mặt đất.

Thái tử chống cự được một lúc thì thê thảm hét lên:

- Đừng đánh, đừng đánh!

Gã là thái tử của Bất Diệt hoàng triều nhưng bây giờ bị đánh ra nông nỗi này, trái tim của gã dần tan vỡ.

Lâm Phàm hơi nghiêng người, giơ cao cánh tay, năm ngón siết chặt đấm mạnh xuống mặt thái tử.

Mặt đất hoàn toàn vỡ ra, thái tử co giật mạnh rồi tứ chi mềm nhũn, mất hết sức chiến đấu.

- Đánh thật sướng.

Người Lâm Phàm đẫm máu, lúc đánh nhau cũng bị thương nhiều, nhưng hắn thích nhất kiểu đánh như vậy, thịt và thịt va chạm, so đấu xem nắm đấm của ai cứng hơn.

Lâm Phàm đứng lên khỏi người thái tử, cúi đầu nhìn một cái rồi cười tươi quay sang nói với Thiên Tu:

- Chúng ta giàu rồi lão sư!

Chương 683: Hy vọng ngươi đáng giá ít tiền

Thiên Tu bình tĩnh nói, không hề cảm thấy mất mặt:

- Không uổng là đồ nhi của lão phu, vi sư rất vui mừng.

Băng Thiên Ma Long và Huyết Nhãn Ma Vượn Vương nhìn nhau, thấy trong mắt đối phương tràn ngập ý: Đồ không biết xấu hổ.

Bộp!

Lâm Phàm vươn tay xách thái tử đẫm máu lên:

- Nói xem ngươi có ích lợi gì? Ngoan ngoãn quỳ xuống van xin thì đã không chịu khổ nhiều như vậy, bây giờ coi kìa, thê thảm biết bao. Nếu không phải ngươi còn chút giá trị thì cú đấm vừa rồi đã đánh bể đầu ngươi rồi.

Lâm Phàm đã đoán ra thái tử ước chừng mới vào Chí Tiên cảnh, nhưng nội tình tạm ổn, làm hắn hơi đổ mồ hôi, coi như thú vị.

Người thái tử không có sức lực, dường như xương đều vỡ nát, mắt bị máu phủ trùm nhìn Lâm Phàm không chớp cái nào.

Lâm Phàm rất bất mãn với ánh mắt đó, tát cho hai cái, làm máu trên mặt thái tử văng tung tóe.

- Ánh mắt đó là sao hả? Chú ý thái độ của ngươi!

Khi nghe câu đó thái độ của thái tử khá hơn một chút, chắc đã chịu nhận thua, người run run sợ hãi.

Thiên Tu hỏi:

- Giờ làm sao hả đồ nhi?

Đồ nhi nói có đường làm giàu khiến người ta hưng phấn, nhưng cũng hoang mang không biết làm giàu kiểu gì.

Lâm Phàm mỉm cười, thu nhỏ thân hình, xách thái tử đi tới bên cạnh đại quản gia, cũng túm lão lên:

- Dễ thôi mà, hỏi Bất Diệt hoàng triều ở đâu, đi chỗ đó đòi tài phú, nếu bọn họ không đáng giá tiền thì trực tiếp chém là xong. Thử

một lần không lỗ lã gì.

Lão quản gia hấp hối, mí mắt lóe tia hung dữ và hận thù, rít qua kẽ răng:

- Tặc nhân, ngươi dám tổn thương thái tử của Bất Diệt hoàng triều, trên trời dưới đất không có chỗ cho ngươi nương náu, dù hối hận cũng không kịp.

Băng Thiên Ma Long tức giận quát:

- Lão già kia, vênh váo cái gì? Không tự biết thân phận, nhìn bộ dạng của ngươi xem, lo cho mình còn chưa xong mà muốn hù ai?

Lão quản gia không cam tâm, sao có thể như vậy? Không nói đến lão, thái tử có thiên phú cao ngút trời, xếp hạng bốn trăm mấy trên bảng Thiên Kiêu, tu vi lên tới Chí Tiên cảnh, nào ngờ thất bại, bị người tổn thương ra nông nỗi này.

Bất Diệt hoàng triều đã điều tra Nguyên Tổ vực, tuy có tông mạnh nhưng sao có người trẻ tuổi mạnh tới mức này được? Vốn nên là Bất Diệt hoàng triều bọn họ tung hoành Nguyên Tổ vực, nhưng bây giờ thì . . . ài.

Lão quản gia thở dài thườn thượt, lửa giận phun trào trong lòng, nếu có thể thì lão rất muốn liều mạng với đối phương.

Lâm Phàm hỏi:

- Lão già, nói mau, Bất Diệt hoàng triều ở đâu?

Lão quản gia nhìn Lâm Phàm chằm chằm, lửa rực cháy trong mắt lão:

- Tiểu tử, ngươi đã chọc vào họa lớn bằng trời, không ai cứu các ngươi được. Đến khi đó mọi người bên cạnh ngươi đều sẽ bị đồ sát hết, không chừa một người! Còn về Bất Diệt hoàng triều thì lão phu sẽ nói cho ngươi biết, để xem ngươi có gan đi không.

Thái tử tỉnh táo nhưng không ra tiếng, lòng gã tràn ngập tức giận. Từ sau khi vực ngoại giới dung hợp, thái tử tự nhận mình không thua kém thiên kiêu của những tông mạnh, gã tâm cao khí ngạo, nhưng bây giờ bị người đánh gục, gã cực kỳ không cam lòng.

Lão quản gia báo địa điểm của Bất Diệt hoàng triều, thái tử không sợ mình mang rắc rối đến cho hoàng triều. Nếu những người

này thật sự dám liên lạc với hoàng triều thì kết cuộc cuối cùng sẽ là bị phát hiện, sau đó chết không có chỗ chôn.

Sơn mạch phía xa, Lâm Phàm theo như lão quản gia chỉ đi vào biên cảnh Bất Diệt hoàng triều.

Nơi này cũng giống như họ, sau khi vực ngoại giới dung hợp có nhiều đất đai đột nhiên biến mất, nhưng Bất Diệt hoàng triều còn giữ gốc gác, không bị mất mát gì, không quan tâm những mảnh đất biến mất.

Thiên Tu thấy đồ nhi cứ nhìn thái tử mãi, không rõ hắn muốn làm:

- Đồ nhi, nhìn hắn làm chi?

Lâm Phàm trầm ngâm nói:

- Lão sư, lát nữa đồ nhi sẽ đi thông báo Bất Diệt hoàng triều đến chuộc người, nhưng phải dùng cái gì mới làm đối phương tin tưởng thái tử của họ bị người bắt cóc? Hay cắt rớt một lỗ tai hoặc tay chân đưa qua cho họ?

Nghe mấy câu đó thái tử vụt ngẩng đầu lên, mắt lấp lóe tia kinh hoàng. Gã không ngờ tiểu tử này tàn nhẫn như vậy, nếu bị chém rớt lỗ tai hoặc cánh tay thì gã làm thái tử sẽ bị người cười chê.

Thái tử hét lên:

- Không thể chém! Ta có một miếng ngọc bội có thể chứng minh thân phận bản thái tử!

Thái tử nhanh chóng lấy một miếng ngọc bội ra, trên ngọc bội điêu khắc đồ án yêu thú không biết tên, trông như con chim nhỏ.

Lâm Phàm chộp lấy ngọc bội:

- Đúng là đồ nhát gan, bị chém đứt một lỗ tai thì có sao đâu. Ngươi nên biết nam nhân nên thiếu ít thứ mới đủ bá khí. Nhìn bộ dạng hiện giờ của ngươi xem, trắng trắng mềm mềm, nhìn là biết thứ hèn, người ta không biết thân phận của ngươi thì còn lâu mới sợ ngươi. Nhưng nếu ngươi thiếu một lỗ tai, ta bảo đảm ai thấy ngươi cũng sợ. Nếu gan hơn, thiếu thứ trong đũng quần thì ta chắc chắn ngươi vô địch thiên hạ!

Thái tử muốn khóc, đâu ra tên khùng, muốn chém sao ngươi

không tự chém mình mà đi xúi gã chém lỗ tai? Thái tử cúi đầu, không dám nói nhiều, xem như không có chuyện gì xảy ra.

Việc đã đến nước này rồi biết làm sao bây giờ? Đành thuận theo ý của đối phương, lo giữ mạng nhỏ đã.

Lúc trước gã bá khí dữ dội, khoác trường bào chín con rồng, uy nghiêm bá đạo, rất có phong phạm hoàng đế, nhưng bây giờ chỉ là kẻ thất bại tội nghiệp.

- Lão sư hãy trông chừng bọn họ, đồ nhi đi thông báo đây.

Lâm Phàm hơi sốt ruột, hai người này không gây nên sóng gió gì được, một người bị phong ấn, một người bị hắn đánh nửa chết nửa sống, muốn trở người cũng không thể nào.

Chủ thành của Bất Diệt hoàng triều rất đồ sộ, nhìn từ xa có thần quang từ hoàng triều bắn ra soi sáng thiên địa, còn về bên trong như thế nào thì chưa thấy tận mắt, không dám xác định.

Ghế đá cô đọng ra một cây mâu đá, Lâm Phàm lấy giấy bút viết xuống lời muốn nói với đối phương sau đó treo ngọc bội lên mâu đá, hơi nghiêng người, gồng sức ném mạnh. Mâu đá xé gió hóa thành luồng sáng bắn đi xa.

- Ưm, xong xuôi, chờ xem thái tử có địa vị thế nào trong hoàng triều, nếu địa vị quá thấp thì miễn bàn.

Lâm Phàm cho rằng thái tử đáng giá ít tiền. Đời bây giờ khó sống, tông môn nói nghèo thì cũng nghèo, nói không nghèo cũng không đến nỗi khốn khổ, chỉ cỡ lớp giữa ăn no mặc ấm, cách giàu nứt trường đổ vách còn hơi xa.

Nhìn những hoàng triều, tông môn thật sự này xem, giàu nứt vách.

Lâm Phàm tin tưởng từng có câu nói như là giàu trước kéo giàu sau. Những người này giàu trước nhưng đã quên tấm lòng son, chỉ ham bóc lột, không muốn hoàn thành lời hứa xưa, vậy sao được! Nếu thế thì hắn đành dựa vào sức mình cướp về chút đồ.

Bùm!

Lâm Phàm rời khỏi chỗ này, qua một bên chờ, chắc rất nhanh sẽ có tin tức.

Bất Diệt hoàng triều mênh mông, kiến trúc bá khí, tông môn bình thường không thể so sánh.

Đại tướng quân trấn thủ Bất Diệt hoàng triều, mặc áo giáp, khí thế phi phàm dẫn theo đám lính tuần tra trong hoàng triều. Đại tướng quân bỗng thấy có luồng sáng từ xa bắn tới, biểu tình nghiêm túc tưởng có kẻ mù mắt nào đến tấn công.

Đại tướng quân bay lên chặn lại luồng sáng, chợt phát hiện là cây mâu đá. Gã rất thắc mắc, không biết mâu đá từ đâu ra.

Khi thấy ngọc bội treo trên mâu đá thì đại tướng quân nhíu chặt mày, đây là ngọc bội của thái tử, luôn đeo trên người thái tử, vì sao nó xuất hiện ở đây?

Đại tướng quân mở tờ giấy gắn kèm theo ra, đọc xong biến sắc mặt nói:

- Xảy ra chuyện lớn!

Đại tướng quân linh cảm không may, bay thẳng vào sâu trong hoàng triều, gã cần báo cáo chuyện này, thật sự có chuyện lớn.

Trong hoàng triều có uy nghiêm hoàng tộc bao phủ hư không, người bước vào đây sẽ cảm giác như núi ngàn cân đè lên người, khiến họ cúi mặt không thể nhìn thẳng phía trước.

Đây là uy nghiêm của đế hoàng, là uy thế của hoàng triều cường đại.

Đại tướng quân như vào chốn không người, các binh sĩ không ngăn cản. Bọn họ khá ngạc nhiên, đại tướng quân bình thường ung dung bình tĩnh, ít khi có bộ dáng vội vã như vậy.

Hiển nhiên đã xảy ra chuyện, nếu không đại tướng quân đã chẳng gấp gáp như vậy.

Một giọng nói mềm nhẹ vang lên:

- Đại tướng quân đã bao giờ vội vàng như thế này? Không giống phong cách của ngài.

Đó là một lão nhân, không biết xuất hiện trước mặt đại tướng quân từ khi nào.

- Thái giám chết tiệt, tránh qua một bên! Không rảnh lề mề với ngươi, Tam Thái Tử xảy ra chuyện, ngươi gánh nổi không!?

Dứt lời đại tướng quân đi lướt qua, phớt lờ lão nhân.

Thái giám già đứng ngây người, chỉ mới nói một câu đã bị nhục nhã như vậy, lão tức giận dựng đứng lỗ chân lông toàn thân, có lửa phun ra.

Lão chợt nghe Tam Thái Tử xảy ra chuyện, khuôn mặt vốn trắng càng trắng hơn, lão vội vã theo sau, muốn nhìn xem xảy ra chuyện gì.

Khi thái giám già vào trong thì phát hiện không khí cực kỳ nặng nề.

Đại tướng quân cúi đầu đứng ở nơi đó.

Nam nhân mặc áo đế hoàng ngồi trên ngai báu, uy nghiêm như núi. Y đang xem tờ giấy trong tay, khuôn mặt bình tĩnh nhưng ai đều biết ngọn lửa đã rực cháy.

Ầm!

Như có sấm nổ vang trong đại điện.

- Quá to gan, dám bắt cóc hoàng nhi của ta!

Tờ giấy viết: Bất Diệt hoàng triều, Tam Thái Tử của các ngươi đã bị ta bắt cóc, muốn chuộc về phải xem hắn đáng giá bao nhiêu tài phú trong lòng các ngươi. Nếu nghĩ thông thì hãy đặt tài phú ở . . .

Đại tướng quân trầm giọng nói:

- Chu Hoàng, ngọc bội đúng là Tam Thái Tử tùy thân mang theo. Tên tặc này đã có dự mưu bắt cóc Tam Thái Tử.

Thái giám già lộ biểu tình tức giận nói:

- Đáng giận, ai to gan dám tổn thương Tam Thái Tử! Ta chặt đứt của quý của hắn!

Đây là khiêu khích uy nghiêm của Bất Diệt hoàng triều, bọn họ làm nô tài sao có thể chịu đựng được. Bọn họ rất tức giận kẻ ác kia, đúng là mù mắt, dám bắt cóc Tam Thái Tử, thật là gan to bằng trời.

Nhưng Tam Thái Tử đã vào Chí Tiên cảnh vậy mà không đánh lại đối phương, xem ra thực lực của đối phương phi phàm, dù vậy vẫn quá to gan, không thể tha thứ.

Đại tướng quân trầm tư giây lát, nói:

- Chu Hoàng, tên tặc này to gan dám bắt cóc Tam Thái Tử thì chắc có chuẩn bị cả rồi, nếu mình làm dữ chỉ e mạng sống của Tam Thái Tử nguy hiểm.

Một nữ nhân trung niên đi vào, biểu tình hoảng loạn.

Đó là hoàng phi của Chu Hoàng, cũng là mẫu thân của Tam Thái Tử.

Nữ nhân lo lắng nói:

- Chu Hoàng, có phải tam nhi xảy ra chuyện rồi không? Tim thần thiếp đập rất nhanh, đây là huyết mạch liền nhau linh cảm nguy hiểm gì, không thể để tam nhi bị gì được!

Lâm Phàm đưa thư xong quay về nơi ẩn núp:

- Lão sư, chúng ta đừng gấp, cứ chờ xem.

Lâm Phàm nhìn sang Tam Thái Tử:

- Tên kia, tốt nhất là cầu nguyện ngươi có chút giá trị trong hoàng triều, nếu không thì ngươi tàn đời!

Thái tử nghe vậy ngây ra, gã cũng hoảng, chắc gã khá quan trọng?

Thái tử sẽ không nghi ngờ lời tên này nói, nếu hắn không vừa lòng rất có thể sẽ đánh chết gã.

Chương 684: Quá đen

Thiên Tu kéo Lâm Phàm sang một bên. Băng Thiên Ma Long, Huyết Nhãn Ma Vượn Vương cũng qua theo, giờ chúng nó rất phục đồ nhi của Thiên Tu.

Cường giả sẽ được tin phục, đặc biệt là vào phút then chốt thế này.

Chúng nó biết Thiên Tu đang ôm đùi nên cũng bắt chước theo.

Thiên Tu quái dị nhìn hai con này:

- Các ngươi lại đây làm gì? Không có chuyện gì liên quan các ngươi.

Băng Thiên Ma Long, Huyết Nhãn Ma Vượn Vương cười đáng đánh:

- Nghe chơi.

Chúng nó đã lâu không cùng hành động, từ khi đội nhỏ giải tán thì không xảy ra chuyện gì. Bây giờ khác rồi, có thú vui, bắt cóc Tam Thái Tử của Bất Diệt hoàng triều, thực lực của đối phương còn không tầm thường, rất kích thích.

Thiên Tu không nói nhiều, lão quá hiểu suy nghĩ của hai con này.

- Đồ nhi nói là chút nữa thật sự có người của Bất Diệt hoàng triều đến đây, họ sẽ mai phục mình, khi đó nguy hiểm bốn bề.

Thiên Tu không biết Bất Diệt hoàng triều mạnh cỡ nào, nhưng riêng thái tử đã mạnh như vậy thì những người sau lưng gã không thể tầm thường, rất nguy hiểm. Trong lúc giao dịch Bất Diệt hoàng triều sẽ không chịu bị nắm mũi, chắc chắn có hành động gì, mức độ nguy hiểm rất cao.

- Lão sư nói có lý, nhưng hình như không có vấn đề gì, đồ nhi đi giao dịch thì có sao đâu? Bọn họ mạnh đến mấy cũng vô ích, đồ nhi không sợ mấy người đó.

Lâm Phàm ngẫm nghĩ thấy lão sư nói có lý, nhưng quan trọng là hắn không sợ chuyện đó, càng mạnh càng tốt, chứng minh Tam Thái

Tử quan trọng cỡ nào trong Bất Diệt hoàng triều.

Lâm Phàm không thích mấy chuyện tốn não, dùng sức mạnh tốt hơn.

Thiên Tu nhìn đồ nhi, không nói nên lời. Sao lão cảm giác đầu óc của đồ nhi không được tốt, đã nói thẳng ra rồi, nghênh ngang đi lây tiền chuộc là chuyện rất nguy hiểm.

Thiên Tu nghiêm nghị nói:

- Đồ nhi, không thể lỗ mãng như vậy, lấy tiền chuộc cũng chú trọng sách lược, không thể mù quáng.

Băng Thiên Ma Long gật gù đồng ý với lời của Thiên Tu, lôi chuyện cũ của họ ra làm ví dụ, để tiểu tử này hiểu rằng tuy bắt cóc không có tính chiến lược gì nhưng lúc lấy tiền chuộc cần có trí mưu.

Lão quản gia đau đớn thống khổ, rơi lệ đầy mặt nói:

- Thái tử, lỗi tại lão bộc vô dụng!

Trải qua chuyện này e rằng thái tử không coi trọng lão nữa, sẽ đuổi lão đi, tưởng tượng thôi đã khiến lão muốn chết. Lão quản gia sớm nhìn ra Tam Thái Tử được yêu thương, sau này chắc chắn sẽ làm chủ Bất Diệt hoàng triều. Lão hầu hạ Tam Thái Tử, chờ khi gã lên ngôi cai quản Bất Diệt hoàng triều thì lão cũng nước lên thuyền lên, làm kẻ dưới một người, trên vạn người.

Tam Thái Tử hùng hổ mắng:

- Biết ngươi vô dụng rồi, phế vật, thật là phế vật!

Tam Thái Tử nặng trĩu ưu tư, mặt sưng không thành người, răng rơi ra hết, ảnh hưởng nặng đến nhan sắc tuyệt trần của gã. Thái tử ước gì bầm thây tiểu tử này ra, nhưng gã không đánh lại người ta.

Lão quản gia đau lòng, bị thái tử nhục mạ không làm lão tức giận, chỉ tuyệt vọng. Quả nhiên thái tử đã thất vọng với lão, đường sau này khó đi, chắc chắn bị thái tử vứt bỏ.

Sau đó lão quản gia biểu tình oán hận nhìn người phía xa, đều tại hắn, nếu không phải tại hắn thì chuyện này đã không xảy ra.

Chu Hoàng mau đến cứu thái tử, chúng ta đã tuyệt vọng chờ ở đây.

- Đồ nhi hiểu rồi, lão sư hãy ở đây chờ tin tốt. Lần này chắc chắn giàu lên, nếu chúng ta tay không trở về thì lỗ to.

Lâm Phàm không suy nghĩ nhiều, đòi tiền chuộc cần gì cong cong quấn quấn nhiều chuyện, đương nhiên hắn sẽ không để lão sư đi.

Nói câu nghiêm túc, nếu nhóm lão sư cùng đi lấy tiền chuộc thì mới thật sự nguy hiểm, bọn họ ở đây rất an toàn, chờ hắn lấy tiền chuộc về là giải quyết xong hết.

Băng Thiên Ma Long nhỏ giọng nói:

- Thiên Tu, đồ nhi của ngươi hơi cứng rắn.

Bắt cóc đòi tiền chuộc, nếu là bọn họ ngày xưa thì có kế hoạch cố định, còn tên này thì quá giỏi, không thèm quan tâm, ý thức an toàn rất thấp.

- Ưm, cũng tới giờ rồi, có lẽ Bất Diệt hoàng triều đã chuẩn bị xong tiền chuộc, đồ nhi đi xem, lão sư hãy ở lại đây đừng đi đâu, chờ đồ nhi về.

Lâm Phàm rất hào hứng, chờ mong tài phú sắp lấy được làm tim hắn sắp nhảy ra khỏi ngực.

Lâm Phàm rời khỏi chỗ ẩn núp, để lại một giọt máu ở đây sau đó ẩn vào hư không, lao đi xa.

Không biết Tam Thái Tử có địa vị thế nào trong Bất Diệt hoàng triều?

Chắc không thấp.

Lâm Phàm đến chỗ hẹn, thấy có một người lơ lửng giữa trời. Hắn thầm nghĩ Bất Diệt hoàng triều thật sự giữ chữ tín, chỉ có một người đến?

Lâm Phàm lại gần:

- Này, mang tiền chuộc đến chưa?

Hắn không để mắt nam nhân mặc khôi giáp.

Giọng đại tướng quân lạnh băng, nhìn Lâm Phàm không rời mắt:

- Tam Thái Tử đâu?

Đại tướng quân muốn khắc ghi hình dạng kẻ dám can đảm bắt cóc Tam Thái Tử vào lòng, chờ chút nữa sẽ hành hạ người này.

Lâm Phàm hỏi lại:

- Tiền chuộc đâu?

Đại tướng quân giơ tay lên, mấy cái hòm to sặc sỡ ánh vàng nổi lơ lửng sau đó rơi xuống trước mặt Lâm Phàm:

- Giao Tam Thái Tử ra.

Lâm Phàm tiến lên mở hòm, xem kỹ từng hòm sau đó cất vào trữ vật giới chỉ, ngước lên nhìn đối phương, nói:

- Này, các ngươi không có thành ý gì hết, mới có chút đồ, tính bố thí cho ăn mày à? Hay Tam Thái Tử gì đó của các ngươi không đáng giá tiền? Được thôi, lát nữa trở lại bản phong chủ sẽ chém hắn rồi đưa trả cho các ngươi.

- Muốn chạy? Ngươi nghĩ mình còn có thể trở về sao?

Đại tướng quân giơ tay lên, hư không xung quanh dao động, từng bóng người áo đen hiện ra.

Đại tướng quân lùi lại, một nam nhân trung niên uy nghiêm bước ra.

Đại tướng quân cung kính nói:

- Chu Hoàng!

Sau đó gã nhìn về phía Lâm Phàm:

- Thấy Chu Hoàng của Bất Diệt hoàng triều ta còn không quỳ xuống!

Lâm Phàm nhìn Chu Hoàng chằm chằm:

- Quỳ cái đầu ngươi, không muốn bàn bạc phải không?

Người cai quản Bất Diệt hoàng triều, thú vị đây.

Chu Hoàng giơ tay lên ra hiệu đại tướng quân yên lặng, sau đó đối diện với Lâm Phàm:

- Tiểu tử, ngươi rất gan dạ, khá lắm. Dám bắt cóc Tam Thái Tử

của Bất Diệt hoàng triều, dám một người đến đòi tiền chuộc, lòng can đảm này đáng khen. Bản hoàng thấy ngươi là nhân tài, miễn ngươi thả hoàng nhi của bản hoàng ra thì bản hoàng hứa cho ngươi vinh hoa phsu quý, còn được nhậm chức trong hoàng triều, chịu không?

Lâm Phàm mất kiên nhẫn nói:

- Rốt cuộc có đưa tiền chuộc không? Hay mới nãy là tiền chuộc? Các ngươi cho rằng Tam Thái Tử chso chết kia chỉ đáng giá bấy nhiêu?

Đám người này không có thành ý gì hết, có chút xíu tiền chuộc, cho ăn mày hả?

Đại tướng quân tức giận quát:

- Láo! Chu Hoàng hứa cho ngươi vinh hoa phú quý vậy mà không biết tốt xấu, ngươi nghĩ mình có thể rời khỏi đây sao?

Cái thứ không biết điều!

Lão nhân đứng cạnh Chu Hoàng cũng âm u nhìn Lâm Phàm, tai sáng từ mười ngón tay đan xen vàon hua, hắn dám nói thêm một câu là lão sẽ ra tay bóp nát đũng quần của hắn.

Leng keng!

Lâm Phàm rút kiếm Thái Hoàng ra.

Đại tướng quân cảnh giác, tưởng đối phương định liều mạng, nhưng chuyện diễn ra tiếp theo làm mọi người giật mình trợn mắt há hốc mồm.

Phập xoẹt!

Kiếm quang lấp lóe, một cái đầu bay lên.

- Không đồng ý thì không bàn nữa, cho các ngươi thêm một cơ hội.

Nói xong Lâm Phàm cũng chết, xác chết dần biến mất trước mắt mọi người.

- Chuyện gì thế này?

Đại tướng quân tiến lên, vươn tay ra nhưng không bắt được gì.

Mới rồi tiểu tử này cắt đầu ngay trước mặt bọn họ, hắn muốn làm gì? Hay vì biết không trốn thoát nên trực tiếp tự sát, không muốn bị họ bắt?

Lão nhân trầm giọng nói:

- Chu Hoàng, người bắt cóc Tam Thái Tử không đơn giản, bồi dưỡng ra tử thị, hiển nhiên là người đối địch với hoàng triều chúng ta làm chuyện này.

Tiểu tử này chết dứt khoát, một lời không hợp liền tự sát, trông hơi đáng sợ.

Dù là Bất Diệt hoàng triều cũng không có tử thị ác như vậy, rất khủng bố.

Đại tướng quân lặng im:

- Chu Hoàng, chuyện này kỳ lạ, người đó chắc không phải tử thị, tu vi Đại Thánh cảnh, thế lực cỡ nào mới nuôi dưỡng ra tồn tại như vậy được?

Mười giây sau, Lâm Phàm mở mắt ra, hắn hơi bực mình, vội vàng trở về.

Thiên Tu kinh ngạc hỏi:

- Sao rồi đồ nhi?

Quay về nhanh vậy? Giao dịch chấm dứt mau thế?

Lâm Phàm tức run người:

- Lão sư, Bất Diệt hoàng triều khinh người quá đáng!

Không chú trọng đạo nghĩa, bắt cóc thì đòi tiền chuộc, không lẽ hắn sẽ giết con tin sao? Nhưng tiền chuộc quá ít, còn muốn bắt giữ hắn.

Tam Thái Tử buồn rầu, thấy ánh mắt của tên này khác lạ, tim gã rớt cái bịch, linh cảm không may.

Khi Tam Thái Tử nhìn mấy cái hòm to thì càng dậy sóng lòng. Đây là hòm báu của Bất Diệt hoàng triều, tên kia lấy tiền chuộc ở đâu mà có thể an toàn trở về hay vậy.

Chuyện gì thế này? Phụ hoàng không giữ tiểu tử này lại?

Thiên Tu nhìn trân trân:

- Đồ nhi, có tiền chuộc rồi mà.

Trước kia tầm mắt của lão không cao, xem bảo bối bình thường là chí bảo, giờ thấy tài phú trong hòm làm lão rất giật mình.

Lâm Phàm càu nhàu:

- Lão sư, chút tài phú này có là gì, không bằng một cọng lông. Tam Thái Tử của Bất Diệt hoàng triều sao có thể chỉ đáng giá bấy nhiêu, đồ nhi cảm thấy nhiều nhất cỡ một cái lỗ tai.

Hắn chưa từng bị người nhục nhã như vậy.

- Tên kia, Tam Thái Tử cái khỉ gì, nhìn hiện giờ xem? Ngươi có giá trị của thái tử không? Mới có bấy nhiêu tài phú, bố thí cho ai hả? Chắc người trong hoàng triều của ngươi tưởng bản phong chủ không dám làm gì phải không?

Tam Thái Tử tức đỏ mặt, bị nói á khẩu. Quỷ biết tại sao ra nông nỗi này, lẽ ra lúc giao dịch tiền chuộc thì tiểu tử này bị phụ hoàng bắt, ép hỏi ra vị trí mới đúng. Sao hắn an toàn quay về được?

Tam Thái Tử không đi xem hiện trường nên không biết chuyện gì xảy ra.

Thiên Tu nhỏ giọng nói:

- Đồ nhi, thôi nhiêu đây đủ rồi, vi sư thấy những bảo bối này đã rất tốt.

Thiên Tu cảm thấy mấy hom tài phú này đã đủ, dù là Viêm Hoa tông cũng không lấy ra nổi nhiều thứ phẩm chất cao như vậy.

Lâm Phàm xua tay, bất mãn nói:

- Lão sư, Bất Diệt hoàng triều không chú trọng gì hết, lần trước đồ nhi đi Hắc Thiên tộc, Thông Thiên tháp mang tài phú về không kém hơn thứ này. Lão sư nhìn xem, đường đường là một hoàng triều vô thượng, chuộc một vị thái tử mà chỉ được chút ít thế này, rõ là nhục nhã hai sư đồ chúng ta. Không thể nhịn, tuyệt đối không nhịn được!

Băng Thiên Ma Long nói nhỏ với Huyết Nhãn Ma Vượn Vương:

- Đồ nhi của Thiên Tu đen còn hơn chúng ta.

Quá đen.

Chương 685: Mùi học thuật quá nặng

Thiên Tu vỗ vai Lâm Phàm, biểu tình bình tĩnh nói:

- Nếu đồ nhi đã nói vậy thì vi sư đành đứng về phía đồ nhi.

Lão vẫn bị tài phú lớn chưa biết che mờ đôi mắt, đương nhiên làm lão sư không thể biểu hiện quá khao khát. Lão rất hiểu đồ nhi, chắc chắn đồ nhi sẽ hiếu kính lão.

Lòng thái tử lạnh lẽo, có linh cảm không may. Ánh mắt của tiểu tử này nhìn gã rất quái dị, như thể muốn xuống tay với gã.

Lâm Phàm bước lại gần làm thái tử sợ hãi run bắn người, trán rịn mồ hôi lạnh.

- Ngươi muốn làm gì!?

Lão quản gia che trước mặt thái tử, giang rộng đôi tay như muốn che chở,nói kèm một câu: Muốn tổn thương thái tử thì hãy bước qua xác của ta!

Sau đó lão bị Lâm Phàm đá té lăn quay, đạp qua người.

Mặt lão quản gia vặn vẹo đáng sợ, lòng đang nhỏ máu. Lão quản gia chưa từng trải qua chuyện như vậy, bị vô tình chà đạp làm lão suốt kiếp khó quên.

Thái tử bị Lâm Phàm nhìn chằm chằm đổ mồ hôi, giọng run run hỏi:

- Ngươi muốn làm chi?

Thái tử thầm sợ, tiểu tử này đi lấy tiền chuộc, chẳng những lấy được tiền về còn tay chân lành lặn, chắc đã xảy ra chuyện ghê gớm gì.

Bên phụ hoàng không giữ đối phương lại được, tiểu tử này có hậu chiêu, giờ hắn an toàn trở về chắc chắn không để yên, muốn xuống tay với gã. Đừng nói là hắn muốn giết con tin ngay tại chỗ.

Gã không muốn chết, làm Tam Thái Tử của Bất Diệt hoàng triều, sau này gã có thể kế vị, làm tồn tại ở trên vạn người, hưởng thụ sự

ủng hộ của vô số người, nếu chết ở đây thì rất không đáng giá.

Lâm Phàm sờ cằm, đánh giá đối phương:

- Ngươi hỏi ta muốn làm chi? Ngươi không tự biết sao? Lão sư nói xem ít tiền thế này có thể chuộc lại thứ gì? Ví dụ như tứ chi hay thứ nằm trong quần?

Thiên Tu lặng im, sau đó mở miệng nói:

- Đồ nhi, vi sư thì thấy chút tài phú này không thể chuộc lại gì, lấy đại cái gì đi.

Tam Thái Tử nín thở, tên này sắp xuống tay với gã. Tam Thái Tử hoảng sợ, vùng vẫy, gầm rống, nhưng không có cách nào, hoàn toàn không vùng thoát được.

- Ca, có gì từ từ nói, đừng xung động! Ta hiểu mà, đúng là tiền chuộc không đủ, hay ngươi chém lão ta trước, đưa xác lão ta trở về coi như nhắc tỉnh bên phụ hoàng của ta, ngươi thấy được không?

Tam Thái Tử nóng nảy, bỏ mặc luôn lão quản gia, gã không muốn bị thương chút nào.

Bị cắt lỗ tai cũng được, hay tứ chi đều có thể, vận dụng bảo bối hoặc bí pháp có thể mọc ra lại, nhưng nếu thứ trong quần bị chặt đứt sẽ là bóng ma suốt đời.

Lão quản gia rơi lệ như mưa:

- Thái tử, nếu lão phu còn có ích chút gì cho thái tử thì lão phu sẽ không nói một câu oán hận!

Lão quản gia che trước mặt thái tử, vạch mở ngực áo, biểu tình chịu chết nói:

- Đến đây, có gì cứ nhằm vào ta này, đừng tổn thương thái tử của ta!

Lâm Phàm đá lão quản gia sang một bên:

- Biến sang góc, lão không đáng giá một cọng lông nữa là!

Băng Thiên Ma Long tiến lên nâng lão quản gia đi:

- Lão già, đừng bày tỏ lòng trung thành làm gì, mới rồi quất lão biểu hiện sướng như vậy nhưng ta còn chưa đánh sướng tay!

Keng!

Kiếm Thái Hoàng cắt qua không trung, ánh sáng lạnh lẽo làm mặt thái tử không chút máu, hai tay che đũng quần.

Thái tử luống cuống nói:

- Ca, có gì từ từ nói, đừng làm bậy. Ta sẽ tự mình viết phong thư, ngươi giao cho phụ hoàng của ta thì phụ hoàng sẽ biết nên làm sao.

Cái tên đáng giận này rốt cuộc sắp xuống tay với gã.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Không cần, viết thư kém xa thứ trên người của ngươi. Phụ hoàng của ngươi không thích ngươi nhiều, không rất chú trọng ngươi, nhưng thôi, vì cho ngươi tâm phục khẩu phục, bản phong chủ sẽ luận chứng giúp ngươi.

Thái tử khủng hoảng hét rầm lên:

- A!

Cảnh tượng làm gã sợ nhất là lúc này đây, gã chưa từng nghĩ sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Xoẹt phập!

Kiếm quang vụt qua, lưỡi kiếm nhọn cắt nhanh, một lỗ tai đẫm máu bay lên bị Lâm Phàm chộp vào tai.

Thái tử hét rầm trời nhưng lòng thầm thở phào, may mắn chỉ cắt một lỗ tai, nếu thật sự bị chặt đứt thứ trong quần thì gã sẽ đập đầu vào tường tự sát.

Phía xa, lão quản gia đang bị quất thấy thái tử chảy máu ròng ròng thì đau lòng hét lên:

- Thái tử!

Lão quản gia không để ý mình bị quất roi, nỗi đau của thái tử làm tim lão đau theo.

- Lão sư, đồ nhi ra ngoài, lát nữa sẽ về.

Lâm Phàm cần tặng ít quà cho Bất Diệt hoàng triều, bắt cóc đòi tiền chuộc thôi mà sao khó khăn đến thế, người thời này đều keo kiệt

vậy sao? Hay Tam Thái Tử không phải nhi tử ruột của Chu Hoàng mà là con riêng bên ngoài? Hoặc bị người đội nón xanh? Chu Hoàng biết rõ sự thật nhưng không muốn nói ra, thừa dịp này mượn tay người ngoài?

Đương nhiên hắn chỉ tưởng tượng vậy thôi.

Lâm Phàm đến chỗ cũ, cầm trường mâu ném đi, lần này đưa quà lớn chắc đối phương sẽ biết điều, nếu vẫn không biết điều thì đành vậy, hắn sẽ tự mình đi một chuyến, cướp được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Đi ra ngoài không có lý nào tay không trở về.

Toàn Bất Diệt hoàng triều kinh động, chuyện Tam Thái Tử bị người bắt cóc không bị che giấu, từ quyền quý đến bình dân đều đang thảo luận chuyện này.

Tam Thái Tử còn trẻ mà thiên phú ngút trời, rất được Chu Hoàng yêu thích. Nhiều quyền quý biết Chu Hoàng đời tiếp theo chắc là Tam Thái Tử.

Tu vi của đại thái tử, nhị thái tử tuy mạnh hơn Tam Thái Tử nhưng đã lớn tuổi, đều có sự nghiệp riêng nên không giành ngai vàng làm gì.

- Phụ hoàng, tam đệ bị tặc nhân bắt cóc, chúng ta không thể chờ ở đây được, phải phái người tìm kiếm từng tấc đất, tìm ra tặc nhân sau đó giết!

Người nói chuyện là đại thái tử, hơi thở hùng hậu, ánh mắt lạnh băng. Có người dám đụng vào người của Bất Diệt hoàng triều bọn họ, thật là tội đáng muôn chết.

Không khí hiện trường hơi lạnh lẽo. Tặc nhân tự sát ngay trước mắt bọn họ, không để lại manh mối gì, không biết Tam Thái Tử bị nhốt ở đâu, muốn tìm ra không khác gì biển rộng tìm kim, khó khăn khá lớn.

Hoàng phi khóc nức nở:

- Chu Hoàng nhớ phải cứu tam nhi về.

Hoàng phi thầm lo, lúc trước ra ngoài giao tiền chuộc nhưng không cứu người về, manh mối bị đứt đoạn, nếu xảy ra chuyện gì tiếp theo thì biết làm sao?

Một bóng người vội vã chạy vào, là nhị thái tử. Lúc trước gã không biết tam đệ bị người bắt, giờ biết nên vội vàng chạy về.

Đột nhiên có luồng sáng từ xa bắn tới.

Đại tướng quân bay lên đón lấy luồng sáng, lại là trường mâu.

Đại tướng quân mừng rỡ nói:

- Chu Hoàng, đối phương lại đưa thư đến!

- Mau đưa lại đây!

Chu Hoàng rầu thúi ruột, đến bây giờ vẫn không biết đối phương là ai, có mục đích gì, hoặc là người của phe nào.

Tam nhi bị người bắt cóc, hỏi sao y không nóng ruột nóng gan? Nhưng ngồi trên ngai vàng, nếu y biểu hiện ra sốt ruột thì sẽ loạn thật.

Trên trường mâu treo hai thứ, một phong thư và một túi vải, bề mặt túi phải có vết máu. Tim mọi người thít chặt, cảm giác không may.

Thái giám già hét lên:

- Chắc không phải là đầu của thái tử chứ?

Mọi người cùng nhìn lão nhân, lão bị nhìn đến lập tức cúi đầu, không dám nói lời nào, lỡ mồm, lỡ mồm thôi.

Nhưng túi vải hơi to lại dính máu, dễ khiến người hiểu sai.

Giọng Chu Hoàng hơi run nói:

- Mở nó ra.

Nếu đúng là đầu người thì y không chịu nổi, nhưng tóm lại phải nhìn xem thử.

Đại tướng quân nín thở mở túi vải ra, phát hiện không phải đầu người thì thở phào:

- Chu Hoàng, là lỗ tai, lỗ tai của Tam Thái Tử.

Hoàng phi khóc thét, đó là nỗi đau xé lòng:

- Nhi tử của ta chưa bao giờ chịu khổ như vậy, bây giờ bị người cắt một lỗ tai thì khốn khổ biết mấy!

Người xung quanh sắc mặt âm trầm, giận dữ đọng trong lòng. Đối phương tội đáng muôn chết, rõ ràng là đangkhiêu khích bọn họ.

Chu Hoàng thở phào, không phải đầu người thì tốt rồi, lỗ tai bị cắt cũng khiến yrất giận.

Chu Hoàng mở phong thư ra, đọc nội dung thành tiếng:

- Không đủ tiền chuộc, chỉ có thể chuộc lại một lỗ tai. Bản phong chủ nói chuyện giữ lời, giao đủ tiền chuộc sẽ trực tiếp đưa người về. Cho các ngươi thời gian nửa ngày, tính cho kỹ Tam Thái Tử này đáng giá bao nhiêu tài phú. Mà bản phong chủ tốt bụng cho một tiếng, các ngươi phải tính thật kỹ, thà tính dư chứ đừng để thiếu, nếu thiếu tiền chuộc cái đầu thì các ngươi chỉ có thể nhận về xác chết không đầu . . .

Năm ngón tay Chu Hoàng siết chặt vo thư thành một cục, khuôn mặt âm trầm, cực kỳ tức giận. Rõ rành rành bị người trấn lột, còn kêu họ tự tính, biết tính thế nào?

Hoàng phi khóc than:

- Chu Hoàng nhớ phải cứu hoàng nhi về!

Chu Hoàng nghe hoàng phi khóc mà đau lòng thắt ruột.

Chu Hoàng an ủi:

- Rồi rồi, nhất định cứu về cho nàng.

Chu Hoàng nhìn mọi người, hỏi:

- Các ngươi có ý kiến gì với việc này không? Rốt cuộc đối phương đòi bao nhiêu tiền chuộc mới thả Tam Thái Tử về?

Thái giám già lên tiếng:

- Bẩm Chu Hoàng, không thể để đối phương vừa ý! Chúng ta có thể lại dụ đối phương ra, bày thiên la địa võng bắt lấy.

Đại tướng quân tức giận quát mắng:

- Thái giám chết tiệt, câm mồm cho rồi! Thiếu phần dưới có lẽ mất não luôn rồi không? Hay ngươi muốn lấy mạng của Tam Thái Tử

ra đùa?

Đại tướng quân mắng chửi không cần biết trong trường hợp nào.

Thái giám già lên nổi giận:

- Ngươi . . .!

Tên này luôn mắng mỏ lão, lần này còn nhục mạ lão trước mặt Chu Hoàng. Lửa giận đốt cháy lão, người này không biết quy củ gì cả!

Chu Hoàng răn dạy:

- Yên lặng hết cho ta!

Không ai dám cãi cọ.

Đại thái tử trầm tư giây lát nói:

- Phụ hoàng, đối phương lấy một lỗ tai tính toán giá trị thì chắc muốn chúng ta tự thanh toán. Một lỗ tai đối ứng tài phú năm hòm, tính ra số lượng không ít.

Nhị thái tử nói:

- Nói vậy không đúng, không thể đối ứng hình thể lớn nhỏ, chắc còn có ý khác. Lần này gặp kẻ địch khó chơi rồi, bọn họ ở trong tối, chúng ta ngoài sáng, tam đệ nằm trong tay đối phương, nếu chúng ta không làm theo chỉ thị của họ thì mạng sống của tam đệ rất đáng lo.

Hoàng phi hoảng hốt nói:

- Chu Hoàng, dù thế nào cũng phải cứu tam nhi về! Không có tài phú thì có thể kiếm lại, nhưng người mất rồi là mất.

Nhìn lỗ tai đẫm máu làm hoàng phi suýt xỉu.

Chu Hoàng nhíu mày nói:

- Yên tâm, nhất định cứu về!

Vụ này chắc không phải âm mưu muốn đánh cướp tài phú của Bất Diệt hoàng triều chứ? Một lỗ tai đã giá trị năm hòm thì nguyên người đáng giá cỡ bao nhiêu?

Chu Hoàng ra lệnh:

- Đi, truyền tất cả đại học sĩ vào đây, kêu họ tính ngay để chuộc thái tử về cần bao nhiêu tài phú.

Rất nhanh dưới sự truyền triệu của đại tướng quân rất nhiều đại học sĩ đến, thực lực của họ không bao nhiêu nhưng đầu óc thông minh. Khi họ vào đại điện, nhận nhâm mệnh rồi cãi ồn ào.

- Không thể tính như vậy, một lỗ tai bằng năm hòm tài phú, không thể tính kích cỡ thể tích mà phải dựa vào lực lượng thịt ẩn chứa trong lỗ tai.

- Tính theo mức độ lực lượng thịt? Vậy thì dọn hết hoàng triều cũng không đủ, lực lượng thịt trong một lỗ tai sao bằng cánh tay, nội tạng hoặc đầu? Tuyệt đối không phải như vậy!

Giờ phút này, các đại học sĩ thảo luận, có người giải toán, xếp công thức rậm rạp.

Trong phút chốc mùi vị học thuật trong đại điện thật nồng.

Chương 686: Xảy ra chuyện gì

Một lão nhân người run run, mắt đỏ ngầu kêu lên:

- Tính ra rồi!

Lão tiêu hao tinh lực rất lớn, tính đủ loại khả năng, cuối cùng với đầu óc thông minh đã tính ra trị số đáng sợ.

Chu Hoàng hỏi:

- Bao nhiêu?

Lão nhân trầm giọng nói:

- Tính theo lỗ tai của Tam Thái Tử thì tổng cộng cần hai ngàn năm trăm sáu mươi tám hòm mới chuộc về toàn thân được. Trừ lỗ tai thì cần thêm hai ngàn năm trăm sáu mươi ba hòm nữa thôi.

- Có chắc không?

- Chu Hoàng, cựu thần nguyện lấy đầu của mình ra bảo đảm con số này chỉ nhiều không ít, chắc chắn đủ!

Lão nhân đứng đầu học sĩ, tài học kinh người. Lão cảm thán thủ đoạn của đối phương cao minh, lấy một lỗ tai bằng năm hòm tài phú làm mẫu, cho bọn họ tính Tam Thái Tử giá trị bao nhiêu.

Đề mục này không tầm thường, cao sâu khó dò, ẩn chứa vô số học thức. Nếu lão không có học thức thâm sâu thì đã bị đối phương làm khó.

Gỡ bỏ một câu hỏi khó, tinh thần lão phơi phới, có cảm giác thành tựu. Đương nhiên Tam Thái Tử đang bị bắt cóc, lão không thể biểu hiện hưng phấn quá nhiều, nếu không sẽ bị chém chết.

Xôn xao!

Mọi người trong đại điện hết hồn. Con số đáng sợ biết bao, hai ngàn năm trăm sáu mươi ba hòm, không dám tưởng tượng.

Đại tướng quân sắc mặt âm trầm không dám nói nhiều, gã không biết hoàng triều có bao nhiêu tài phú nhưng đây đã là con số thiên văn, Bất Diệt hoàng triều sẽ phải đứt gân gãy xương chi trả.

Đại thái tử và nhị thái tử liếc nhau, bất đắc dĩ thở dài, số lượng như vậy quá đáng sợ. Bọn họ nhìn Chu Hoàng, không biết phụ hoàng lựa chọn thế nào, thật sự muốn dùng tài phú kếch xù đổi tam đệ về sao?

Chu Hoàng ngồi trên ngai báu, hơi thở bình tĩnh nhưng chân mày nhíu chặt bán đứng y. Dù là Chu Hoàng cũng không chịu nổi số lượng này.

Bất Diệt hoàng triều lớn mạnh, có vô số kho báu, nhưng nó cũng có giới hạn. Hai ngàn năm trăm sáu mươi ba hòm là quá nhiều, sao không dọn rỗng Bất Diệt hoàng triều luôn cho rồi!

Lấy hơn một nửa tài phú là quá khủng bố, nếu đưa cho đối phương thì sẽ phải hộc máu.

Hoàng phi khóc sướt mướt nói:

- Đưa đi, Chu Hoàng, cứu tam nhi về. Chờ tìm được phụ thân của ta rồi ta sẽ nói với phụ thân, phụ thân không thể nào nhìn ngoại tôn chết thảm ở bên ngoài được.

- Ái phi đừng nôn nóng, bản hoàng sẽ cho.

Chu Hoàng suy nghĩ rất nhiều, tam nhi có thiên phú nhất trong tất cả nhi tử của y, sau khi vực ngoại giới dung hợp thì gã được vào hạng bốn trăm mấy bảng Thiên Kiêu, đủ thấy gã mạnh cỡ nào. Nếu để gã chết trong tay tặc nhân thì rất đáng tiếc.

Ái phi nói đúng, có thể kiếm thêm tài phú, nhưng nếu tam nhi chết là chết thật.

Đại tướng quân không nói chuyện, bọn họ không thể quyết định việc này, chỉ có thể do Chu Hoàng làm chủ. Nếu nhìn xa thì chuộc Tam Thái Tử về có lời hơn.

Đại thái tử và nhị thái tử liếc nhau, vừa mừng vừa buồn. Mừng vì phụ hoàng xem trọng con cháu, buồn vì đưa tài phú cho người ta, Bất Diệt hoàng triều bị mất mát nặng nề.

Chu Hoàng mở miệng hỏi:

- Xác định làhai ngàn năm trăm sáu mươi ba hòm?

Lão nhân tự tin nói:

- Bẩm Chu Hoàng, cựu thần xác định, cựu thần suy tính vô số lần

cho ra kết luận này, tuyệt đối không sai.

Nói về thực lực có lẽ lão không bằng ai, nhưng so về đầu óc thì ít ai bằng lão. Dù đề mục này khó đến đâu cũng không thể làm khó cái đầu thông minh đến mức tận cùng của lão.

Một lỗ tai bằng năm hòm tài phú, thái tử giá trị bao nhiêu? Đối với người khác thì đây là đề mục không giải được, nhưng với lão thì quá đơn giản, chẳng qua mất chút tinh lực.

Đại tướng quân đề nghị:

- Chu Hoàng, chúng ta vẫn còn có cơ hội. Chúng ta không chặn đối phương lại mà âm thầm theo dõi, mãi khi tìm được hang ổ của đối phương, khi đó mới một hơi hủy diệt.

Đại tướng quân đồng ý dùng nhiều tài phú đổi thái tử về, nhưngđể đối phương lấy không tài phú mà Bất Diệt hoàng triều cực khổ vất vả tích lũy thì gã không cam lòng.

Chu Hoàng đáp:

- Ừm, quyết định vậy đi.

Không thể không để lại hậu chiêu, cho đối phương đi trước rồi sẽ lén theo dõi, cắt đứt tai họa ngầm.

Thiên Tu hỏi:

- Đồ nhi nói xem họ sẽ đổi bao nhiêu?

Lần bắt cóc này hốt mẻ lớn, Thiên Tu phát hiện đồ nhi có thể phát tài cũng có lý do của nó, xuống tay đen như than. Nhớ lại nhóm của lão hồi xưa so sánh với hắn thì như kiến kim với kiến lửa.

Lâm Phàm trầm ngâm nói:

- Ít nhất chắc cũng cỡ mấy trăm hòm, nếu không thì không xứng với thân phận của thái tử.

- Mấy trăm hòm? Nhiều dữ vậy?

Năm hòm đã làm Thiên Tu hết hồn, đồ nhi đưa ra con số mấy trăm hòm, muốn lên trời luôn sao?

- Hơi nhiều chút nhưng lòng người phải lớn, Bất Diệt hoàng triều chắc không yếu, nếu có ba, bốn trăm hòm là đồ nhi đã thỏa mãn.

Lâm Phàm không biết Bất Diệt hoàng triều sẽ tính thế nào, hơn nữa sao mà tính ra nổi? Một lỗ tai bằng năm hòm, đầu óc phải thông minh cỡ nào mới tính ra được?

Hơn nữa chuyện này vốn không có căn cứ, Lâm Phàm làm như vậy chỉ vì tạo chút áp lực cho Bất Diệt hoàng triều, khiến trong lòng họ ghi nhớ.

Tam Thái Tử sợ hãi ngồi một góc, vết thương chỗ tai đã kết mài.

- Ca, nếu vừa lòng tài phú thì ngươi thật sự thả ta đi?

Tam Thái Tử không còn sự bình tĩnh và bá đạo lúc trước, giờ gã rất nhát gan, như dê con mới bị đè dưới đất chà chùi qua lại.

Lâm Phàm nghiêm nghị nói:

- Thả chứ, chắc chắn sẽ thả ngươi đi, ngươi nghĩ bản phong chủ là loại người gì? Hơn nữa lão sư của bản phong chủ ở đây, ngươi nghĩ chúng ta là loại người lấy tài phú rồi giết con tin sao? Nói cho ngươi biết, chúng ta có phép tắc thường ngày. Đương nhiên với điều kiện là ngươi phải ngoan chút, nếu không ngoan thì khó nói.

Tuy đối phương là Chí Tiên cảnh, giết chết cũng kiếm được điểm, nhưng hắn có giới hạn đạo đức, sẽ không làm chuyện như vậy.

Thiên Tu vui mừng vỗ vai đồ nhi:

- Đồ nhi, vi sư nghe lời này thấy lòng rất vui, ít ra nói lên vi sư không dẫn đồ nhi lên con đường xấu. Làm người phải giữ chữ tín, vừa lòng tài phú thì sẽ thả người.

Lâm Phàm cười nói:

- Là lão sư dạy giỏi.

Thiên Tu gật gù:

- Ừm!

Thiên Tu nhìn sang Băng Thiên Ma Long, Huyết Nhãn Ma Vượn Vương, như đang nói thấy chưa? Đồ nhi của lão phu rất tốt.

Tam Thái Tử thở phào, tuy không biết đối phương có thật sự giữ lời hứa không nhưng được một lời bảo đảm đã làm gã yên lòng.

Lâm Phàm đứng lên:

- Lão sư, đến giờ rồi, đồ nhi đi đây. Chờ xem Bất Diệt hoàng triều có giữ lời hứa không.

Lâm Phàm đi ra ngoài, thả một giọt máu,chờ lát nữa lấy tài phú rồi hắn sẽ tự sát để trở về, hắn không muốn đấu cứng với đối phương. Giữa tài phú và đánh nhau thì hắn vô điều kiện tuyển chọn tài phú.

Thiên Tu trịnh trọng dặn:

- Đồ nhi, nhớ chú ý an toàn.

- Lão sư yên tâm, người bình thường không thể tưởng tượng ra năng lực của đồ nhi thế nào.

Lâm Phàm nói xong ẩn vào hư không, bay đi xa. Hắn hơi mong đợi, không biết Bất Diệt hoàng triều làm thế nào, có ánh mắt và kiến thức không.

Khi hắn đến chỗ hẹn, vẫn là nam nhân mặc áo giáp lơ lửng trên trời.

Đại tướng quân hỏi:

- Tam Thái Tử đâu?

Lần này đại tướng quân không ra tay mà chọn nói chuyện với Lâm Phàm.

Lâm Phàm hỏi:

- Tài phú đâu? Thấy tài phú rồi chắc chắn sẽ thả Tam Thái Tử của ngươi.

Đại tướng quân sửng sốt, cảm thấy tên này hơi quen mắt, đây là người đã tự sát trước mặt họ mà, sao lại xuất hiện nữa?

Trong lòng đại tướng quân có nhiều thắc mắc nhưng không hỏi, gã sẽ thả đối phương đi rồi bám theo.

Đại tướng quân chỉ xuống dưới:

- Ở đây.

Lâm Phàm cúi đầu nhìn. Bên dưới phồng ra, phủ lớp vải đen lên. Hắn bước nhanh lại giật vải đen xuống, hòm rậm rạp chồng lên nhau.

Đại tướng quân trầm giọng nói:

- Chúng ta đã tính rồi, tổng cộng hai ngàn năm trăm sáu mươi ba hòm.

Lâm Phàm há hốc mồm kêu lên:

- Trời! Nhiều dữ vậy, ba, bốn trăm hòm đã đủ rồi, không ngờ đưa nhiều vậy, thật khiến người khó tưởng tượng!

Lâm Phàm sốt ruột cất hết tài phú.

Đám người Chu Hoàng núp trong góc tối nghe câu đó thì giật bắn người.

Tiểu tử này mới nói gì?

Vốn chỉ cần ba, bốn trăm rương vậy mà họ cho dư hơn hai ngàn hòm.

Lâm Phàm không dám tưởng tượng, thảng thốt:

- Bất Diệt hoàng triều các ngươi giàu quá, mà ai tính ra vậy? Tính được kết quả này làm ta phục, phục sát đất. Được rồi, vì phép tính rộng rãi của các ngươi, chắc chắn Tam Thái Tử của các ngươi sẽ an toàn trở về, ta cũng đưa lão già kia về luôn cho.

Đại tướng quân giật mình kêu lên:

- Cái gì? Ngươi . . .

Khi đại tướng quân phản ứng lại thì thấy tiểu tử ở bên dưới một kiếm tự sát, té xuống đất.

Đại tướng quân không ngờ đối phương lại chơi chiêu này, gã đáp xuống đất, nhanh chóng chộp lấy trữ vật giới chỉ của Lâm Phàm.

Trữ vật giới chỉ biến mất trong tay đại tướng quân.

Mấy bóng người từ xa bay lại.

Mặt Chu Hoàng âm trầm đáng sợ:

- Người đâu?

Đại tướng quân trả lời:

- Bẩm Chu Hoàng, tiểu tử này đã chết, mới tự sát tại đây, nhưng chốc lát đã biến mất.

- Ba, bốn trăm hòm có thể đổi tam nhi về, không ngờ tính nhiều ra hơn hai ngàn hòm. Tính cái kiểu gì!

Chu Hoàng ghim đại học sĩ trong lòng, đại học sĩ trí tuệ cái con khỉ! Là kẻ có tội hại nước mới đúng.

Thái giám già kinh hoàng nói:

- Nguy rồi, tiểu tử này đột nhiên biến mất thì Tam Thái Tử như thế nào?

Bất Diệt hoàng triều bị người hố rồi.

Chu Hoàng hung hăng hét to:

- Tìm, tìm tất cả các phương hướng cho bản hoàng!

- Tuân lệnh!

Lâm Phàm tỉnh lại, nhe răng cuồng cười, hắn không dám tin, không ngờ sẽ có tình huống như vậy.

Bất Diệt hoàng triều tốt quá, tốt không tả nổi.

Lâm Phàm tính lấy ba, bốn trăm hòm thôi, không ngờ Bất Diệt hoàng triều đưa cho nhiều như vậy.

Lâm Phàm rất muốn biết họ tính kiểu gì, ngay từ đầu hắn không mong sẽ được nhiều đến thế.

Thiên Tu kinh ngạc hỏi:

- Đồ nhi, sao về mau vậy?

Lần này hắn về quá nhanh, không lẽ xảy ra chuyện gì rồi?

Lâm Phàm im lặng một lúc rồi thốt ra vài chữ:

- Lão sư, giàu thật rồi.

Lâm Phàm đi vào trong, nhanh chóng thả Tam Thái Tử ra, an ủi gã. Tam Thái Tử sợ gần chết, tưởng hắn định giết con tin.

Lâm Phàm thân thiện nói:

- Tam Thái Tử, ngại quá, khiến ngươi chịu khổ. Bản phong chủ quyết định kết bạn với ngươi, bắt đầu từ giây phút này chuyện cũ hãy để nó trôi qua, đừng nhớ trong lòng. Bây giờ ngươi có thể mang theo nô bộc già rời đi.

Nên làm quen với nhà giàu mới nổi, đặc biệt là Bất Diệt hoàng triều giàu khiến người hết hồn, quá rộng rãi.

Tam Thái Tử thộn mặt ra.

Xảy ra chuyện gì?

Chương 687: Như vậy là không chịu nổi

Thái tử ngẩn ngơ, cảm giác lỗ tai nghe lầm.

- Ca, thật sự thả ta đi?

Tam Thái Tử phải hỏi rõ, sợ chân trước vừa đi chân sau đã bị giết.

Lâm Phàm nhìn Tam Thái Tử, hít sâu một hơi, vỗ vai đối phương, đôi mắt thuần khiết nói:

- Bằng hữu, chúng ta quen biết cũng lâu, trong thời gian này ngươi thấy con người của ta thế nào?

Câu hỏi khiến người nín thở.

Tam Thái Tử khó trả lời, mắt hấp háy. Câu hỏi quá cao cấp thâm ảo, gã không ngốc, sao có thể nói rằng: Ngươi tồi tệ vô sỉ, âm hiểm xấu xa, xuống tay tàn nhẫn. Nếu nói thật ra thì gã cách cái chết không xa.

- Ca, tuy ta quen ngươi không lâu nhưng nhìn ra ngươi là người giữ lời hứa. Ngươi là rồng trong cõi người, phẩm cách cao thượng, chân thành thân thiện với người. Tuy ca bắt cóc ta, không đúng, không phải bắt cóc, là cho tiểu đệ trải nghiệm cuộc đời. Ca vô tư hiến dâng kinh nghiệm khó quên này, không sợ gian hiểm, cho tiểu đệ cảm nhận cuộc đời thật sự là gì. Bây giờ tiểu đệ không muốn nói nhiều, chỉ muốn nói xin ghi nhớ dạy bảo của ca trong lòng, tuyệt đối không quên giáo dục củaca. Cuộc đời sau này ca là ngọn đèn soi sáng cho tiểu đệ, vĩnh viễn dẫn dắt tiểu đệ đi tới, ơn đức lớn khó quên.

Tam Thái Tử nức nở nói, khó khăn nặn hai giọt lệ. Đây còn là con người sao? Vì sao gã xui xẻo gặp gỡ biến thái? Bị bắt cóc, còn bị cắt một lỗ tai, bây giờ hắn dám nói là bằng hữu, có loại bằng hữu kiểu này sao?

Nghe Tam Thái Tử nói mấy lời này làm Lâm Phàm rất xúc động, hắn vỗ mạnh lên vai đối phương:

- Tam Thái Tử, nói thế nào thì bản phong chủ thừa nhận bằng hữu như ngươi rồi. Ngươi hiểu rõ ý đồ của bản phong chủ, phụ hoàng của ngươi, hoàng triều của ngươi càng tôn kính bản phong

chủ. Yên tâm, sau này có chuyện gì miễn trong năng lực của ca thì tuyệt đối không để ngươi chịu thiệt.

Lâm Phàm chân thành nói:

- Được rồi, mang theo người hầu của ngươi đi đi, bản phong chủ thả ngươi rời khỏi.

Lâm Phàm khá vừa lòng với Tam Thái Tử, lúc trước hơi kiêu ngạo, bá đạo, nhưng hắn thông cảm được, người trẻ tuổi mấy ai không có lúc trẻ tuổi bồng bột? Sau này sửa đổi là được.

Tam Thái Tử hỏi lại lần nữa:

- Ca thật sự thả ta đi?

Làm ơn đừng lừa người, Tam Thái Tử biết rõ thông thường vừa xoay người đi, kẻ kia sẽ tấn công từ phía sau, bỏ thêm câu cuối 'đồ ngu'. Người ta không biết chiêu trò này chứ gã quá rành.

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Thật sự thả ngươi đi, đi thôi.

Trái cổ Tam Thái Tử lên xuống, gã hơi căng thẳng, hơi sợ, không biết đối phương nói thật hay giả.

- Vậy ta đi thật nhé.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Đi đi, nhớ kỹ tên của ta, tên ta là Lâm Phàm. Bất Diệt hoàng triều các ngươi rất tốt, có nghĩa khí, rộng rãi, làm ta thay đổi hẳn ấn tượng với các ngươi.

Hiếm khi gặp hoàng triều như vậy, đụng phải coi như gặp may, phải quý trọng, trân trọng, không thể phá hư.

Tam Thái Tử vừa đi vừa ngoái đầu, căng thẳng hết sức, sau đó gã bay lên, vội vàng lao đi xa. Tam Thái Tử sợ thật.

Lão quản gia duỗi tay ra, lảo đảo theo sau:

- Thái tử chờ ta với!

Lão quản gia biết thái tử đã thất vọng với mình, sau này sẽ không trọng dụng lão nữa. Lão thấy đau lòng và bi thương, nhưng thái tử

còn sống làm lão vui mừng từ tận đáy lòng.

Lâm Phàm nhìn lên hư không, tâm tình dâng trào:

- Lão sư, chúng ta cũng đi mau.

Tài phú vào túi mà chưa rảnh nghiên cứu kỹ, chỗ này không tiện ở lâu, sớm rút lui mới là hành động sáng suốt.

- Được!

Thiên Tu cũng biết sau khi thái tử rời đi chắc chắn thông báo người tìm đến đây, nếu còn ở lại sẽ xảy ra chuyện lớn.

Băng Thiên Ma Long, Huyết Nhãn Ma Vượn Vương siêu kích động. Lần bắt cóc này quá đã, tuy không biết tiểu tử này làm cách nào mà kiếm được nhiều tài phú như thế, chúng nó thật sự rất kích động, máu còn đang sôi sục.

Lúc sắp đến tông môn, còn cách một đoạn đường Lâm Phàm bỗng ngừng lại:

- Lão sư, mấy người về trước, đồ nhi cần kiểm tra số tài phú này có vấn đề gì không.

Lâm Phàm tạm dừng là vì nghĩ đến một việc, kiếp trước hắn đọc khá nhiều nội dung, ví dụ ẩn giấu hơi thở trong tài phú rồi bám theo, dẫn đến cảnh thê thảm tông hủy người mất, người thân chết.

Thiên Tu nói:

- Đồ nhi chú ý an toàn, nếu không được thì trực tiếp bỏ lại, đừng ham muốn.

Thiên Tu rất vừa lòng trí tuệ của đồ nhi, cẩn thận là điều tốt, có thể sống lâu chút.

Sau khi lão sư rời đi, Lâm Phàm lấy hết hòm báu trong trữ vật giới chỉ ra. Hòm báu lơ lửng kín hư không, tuy chưa mở ra nhưng hơi thở đã dày đặc hư không.

Lâm Phàm cảm ứng, bao vây toàn bộ hòm báu, xem xét bên trong có hơi thở quái dị nào không.

- Ủa? Không có thật?

Lâm Phàm khá bất ngờ, thật sự không có gì.

- Ưm, khá lắm, Bất Diệt hoàng triều rất tốt, có phẩm chất. Tốt lắm, nhớ kỹ các ngươi.

Hắn rất là vừa lòng, không ngờ trong mớ tài phú này thật sự không có hơi thở quái dị nào. Lâm Phàm yên lòng cất hòm báu, bay về tông môn.

Tam Thái Tử ẩn vào hư không, khóc ròng:

- Thảm quá.

Rốt cuộc sống rời đi, gã sợ muốn chết, sợ đối phương xuống tay với mình. May mắn đối phương giữ đạo nghĩa, lấy đồ rồi thật sự thả gã ra.

- Phụ hoàng đã trả giá bao nhiêu nhỉ?

Tam Thái Tử thầm thắc mắc, chờ về hoàng triều sẽ biết.

Bất Diệt hoàng triều, không khí trong đại điện cực kỳ nặng nề.

Chu Hoàng ngồi trên ngai báu.

Đứng đầu đại học sĩ thì quỳ dưới đất, mặt đỏ rực phản bác:

- Không thể nào! Oan quá, Chu Hoàng! Cựu thần bảo đảm đã tính rõ ràng, không có chút vấn đề, thậm chí không thiếu một hòm, cũng không dư, thật sự là hai ngàn năm trăm sáu mươi ba hòm!

Khi lão nghe nói chỉ cần ba, bốn trăm hòm thì ngây người, suy nghĩ đầu tiên là không thể nào, sao có thể ít vậy được? Chắc chắn đối phương đã tính nhầm.

Mặt Chu Hoàng âm trầm đáng sợ:

- Hừ! Không sai? Không lẽ bản hoàng nghe lầm?

Y rất muốn chém chết đứng đầu đại học sĩ, nếu không phải nghĩ tình mấy đời tổ tiên của lão có cống hiến lớn cho Bất Diệt hoàng triều thì đã giết tại chỗ.

Đứng đầu đại học sĩ khóc ròng:

- Oan quá, Chu Hoàng, tuy thực lực của cựu thần không cao nhưng trí tuệ tuyệt đối không sai lầm. Cựu thần tính tới tính lui cuối cùng tính ra kết quả đúng là hai ngàn năm trăm sáu mươi ba hòm.

Lão đau lòng không phải vì Chu Hoàng không tin mình mà vì y không tin trí tuệ của lão. Lão tự nhận trên đời này không ai tính ra đáp án của đề mục khó khăn này.

Nhị thái tử tiến lên nói:

- Phụ hoàng, nhi thần có lời muốn nói.

- Nói đi, muốn nói gì?

Tâm tình của Chu Hoàng khó bình ổn, chuyện này đả kích y quá lớn, chẳng những đưa tài phú đi, cũng không cứu tam nhi về được.

Nhị thái tử lặng im giây lát rồi nói ra sự thật khiến mọi người kinh hoàng:

- Đại học sĩ nói câu hỏi khó khăn này trừ ngài ấy ra không ai giải được, vậy khi đối phương nói ra yêu cầu này phải chăng chỉ muốn chúng ta đưa nhiều chút. Hắn không biết tam đệ giá trị bao nhiêu, ở trong lòng hắn có lẽ mấy trăm hòm đã đủ, nhưngđại học sĩ tính ra đáp án chính xác, vì vậy chúng ta nghĩ lầm. Khi đối phương đưa ra câu hỏi đó không phải thử thách chúng ta mà chỉ thuận miệng, tạo chút áp lực cho chúng ta.

Quả nhiên, khi thái tử nói ra mấy lời đó thì không gian yên tĩnh.

Đại học sĩ đang khóc nghe vậy há hốc mồm, trợn to mắt, tim đập nhanh. Đừng nói đúng là vì vậy! Thông minh bị thông minh lầm, đối phương chẳng biết gì cả, chỉ thuận miệng nói, bọn họ thì liều mạng tính, cuối cùng tính ra đáp án vốn không quan trọng gì.

Đại tướng quân giật mình kêu lên:

- Rất có thể!

Nếu đúng vậy thì bọn họ tự bê đá đập gãy chân mình rồi.

Chu Hoàng đứng bật dậy, sắc mặt khó coi, trầm mặc đờ đẫn, ngón tay co giật.

Vì tin là thật nên chỉ cần ba, bốn trăm hòm mà cuối cùng diễn biến thành hai ngàn năm trăm sáu mươi ba hòm, chắp tay tặng hơn một nửa tài phú trong hoàng triều cho người khác?

Nếu sự thật là như vậy thì y sẽ đập đầu vào ngai vàng chết.

Đại thái tử thấy tình hình không ổn, cảm thấy không thể để mọi

người rối rắm việc này mãi được.

Đại thái tử nói:

- Phụ hoàng, chúng ta lọt vao cạm bẫy của đối phương, đúng là hai ngàn năm trăm sáu mươi ba hòm, tuyệt đối không sai, tặc nhân nói câu đó là muốn châm ngòi ly gián thôi.

Chu Hoàng lặp lại:

- Đúng, nói đúng, đây là châm ngòi ly gián.

Nói sao thì Chu Hoàng không muốn tin, y thà tin đáp án là hơn hai ngàn hòm, trong lòng dễ chịu hơn chút.

Đám người đại tướng quân liếc nhau, phụ họa theo, không dám nói ba, bốn trăm hòm nữa, sẽ rất đau lòng.

Phía xa có ánh sáng bay tới, loáng thoáng nghe tiếng Tam Thái Tử:

- Phụ hoàng!!!

Hoàng phi reo lên:

- Tam nhi trở lại!

Nữ nhân không quan tâm bao nhiêu tài phú làm gì. Hoàng phi chạy nhanh ra ngoài, khi thấy bộ dạng của tam nhi thì mắt ướt lệ.

- Tam nhi, làm vi nương sợ muốn chết.

Tam Thái Tử hít mũi, gã cũng bị hù sợ, lỗ tai bị mất hơi nhức.

Nhưng có thể sống sót trở về đã là siêu may mắn, gã thề sau này không ra ngoài chơi nữa, nguy hiểm quá.

Viêm Hoa tông.

Đệ tử canh giữ sơn môn đang trò chuyện, bình thường họ khá rảnh, chỉ trấn thủ chỗ này, tám chuyện sự tích tông môn cho qua thời gian.

- A! Ngươi nhìn phía xa kìa, có phải Lâm sư huynh đã trở lại?

- Hình như đúng thật, còn có Thiên Tu trưởng lão, bọn họ đều về!

Lâm Phàm đuổi theo Thiên Tu, cùng nhau về tông. Bọn họ có chuyện quan trọng là sắp xếp gọn gàng tài phú.

Lâm Phàm nói:

- Lão sư, đến chỗ của lão sư trước, rồi chúng ta chia đàng hoàng.

Tài phú quá khổng lồ, phải sửa sang sắp xếp lại.

Tuy Viêm Hoa tông lấy được nhiều tài phú từ Chân Tiên giới nhưng tông môn còn quá yếu, tài phú chỗ Hắc Thiên tộc, Thông Thiên tháp không tệ nhưng chưa chắc đối phương đưa trân bảo hiếm hoi thật sự.

Lần này thì khác, Bất Diệt hoàng triều vì chuộc Tam Thái Tử về nên đưa tài phú nhiều vượt sức tưởng tượng, bao la kinh người, phải sắp xếp kỹ.

Hỏa Dung đang dạy dỗ đệ tử, thấy mấy bóng người trên trời thì tim lão đập nhanh. Có vấn đề, chắc chắn có chuyện gì. Hỏa Dung vội vàng đuổi theo

Chương 688: Ta chỉ nhìn, không nhúc nhích

Thiên Tu sơn phong, trừ Lâm Phàm biết Bất Diệt hoàng triều đưa bao nhiêu tiền chuộc ra, nhóm Thiên Tu không biết chút gì.

- Đồ nhi, rốt cuộc Bất Diệt hoàng triều đưa bao nhiêu tiền chuộc?

Thiên Tu cảm giác mình trở nên trẻ trung, đây là chuyện hồi trẻ từng làm, lâu rồi lão không làm, giờ theo đồ nhi một lần nữa trải qua chuyện cũ làm tim lão đập rất nhanh.

Băng Thiên Ma Long, Huyết Nhãn Ma Vượn Vương cũng rất mong chờ, không biết lần này thu hoạch như thế nào.

Lâm Phàm cười, nụ cười làm Thiên Tu thầm run. Lão quá rành đồ nhi của mình, khi hắn lộ ra nụ cười như thế thì chắc chắn sắp xảy ra chuyện lớn ghê gớm gì.

Quả nhiên, Lâm Phàm giơ tay lên, lấy hòm báu ra khỏi trữ vật giới chỉ.

Hòm báu rậm rạp bay lên, chồng chất cao ngất.

Thiên Tu không kiềm được thụt lùi, vẻ mặt bình tĩnh biến mất, thay thế là kinh sợ:

- Cái gì thế này?

Băng Thiên Ma Long, Huyết Nhãn Ma Vượn Vương ngồi bệch xuống đất, ngước đầu to, mắt trợn tròn như ốc bươu, hoàn toàn bị lạc trong tài phú bao la.

- Lão sư đừng coi thường Bất Diệt hoàng triều, họ rộng rãi thật. Đồ nhi chỉ muốn ba, bốn trăm hòm nhưng bọn họ đưa nhiều như vậy, lão sư nói xem Bất Diệt hoàng triều tốt cỡ nào?

Đến bây giờ Lâm Phàm vẫn khó bình tĩnh, quá rộng rãi, rộng rãi làm người ta sợ.

Thiên Tu luôn giữ sự bình tĩnh, nhưng lúc này tài phú khổng lồ làm lão run run:

- Đồ nhi, tất cả đều là thật?

- Lão sư nói gì kỳ, nếu không phải thật chứ chẳng lẽ là giả? Lão sư mau qua xem Bất Diệt hoàng triều bồi thường cái gì.

Lâm Phàm giơ tay lên, nắp hòm mở ra, luồng sáng huyễn lệ chói mắt bắn lên tầng mây, khiến các đệ tử Viêm Hoa tông nhìn chăm chú.

Có đệ tử ngẩn ngơ:

- Đó là gì vậy?

Thiên Tu sơn phong phát ra bảo quang như rồng bắn thẳng lên trời, tầng mây dao động, ánh sáng đâm vào mắt không mở ra được.

Hơn hai ngàn năm trăm hòm chồng chất như núi cao, khi mở ra tạo thành khí tượng bảo quang kinh động bốn phía, người đời giật mình.

Đệ tử bình thường không biết đó là cái gì, một số đệ tử tu vi cao sâu thì lòng rung động, đó là hơi thở của bảo bối.

Đám người Khô Mộc giật bắn người, bay lên trời lao về phía Thiên Tu sơn phong.

Thanh Oa đang tu luyện, bị bảo khí bắn lên trời làm hết hồn trợn to mắt ếch, ngây người:

- Trời ạ, tiểu tử này đã đi đâu? Chắc không phải đi đánh cướp đạo thống nào đó chứ?

Trải qua chuyện này Thanh Oa càng hiểu sâu hơn về kẻ bỏ mạng, chắc hẳn mới đánh cướp bên ngoài về.

Quá tàn nhẫn.

Hỏa Dung vội vàng chạy tới:

- Sư huynh, ta đến đây! Có chuyện gì?

Ánh mắt và kiến thức của lão rất cao, thấy sư huynh và tiểu tử kia lén trở về chắc chắn có chuyện gì lớn, đến tìm họ chắc chắn không sai được.

Khi thấy Băng Thiên Ma Long, Huyết Nhãn Ma Vượn Vương thì Hỏa Dung sửng sốt, không ngờ chúng nó đến.

Chuyện từng xảy ra còn rõ ràng trước mắt Hỏa Dung, tình bạn sâu đậm nói trở mặt liền trở mặt, sụp đổ, nay xem ra họ đã làm huề.

Khi Hỏa Dung nhìn hòm báu thì cơ mặt cứng nhắc, mắt dần trợn to, tim đập nhanh, lão sắp không chịu nổi.

Hỏa Dung giơ tay lên, lắp bắp:

- Cái . . . này . . .

Nếu không phải tâm thái của lão tốt thì đã xỉu rồi.

Cực kỳ kinh người, Hỏa Dung dám thề cả đời lão chưa từng thấy nhiều tài phú như vậy.

Thiên Tu nhíu mày hỏi:

- Sao ngươi đến đây?

Thiên Tu cảm giác Hỏa Dung hơi thay đổi, thích góp vui, còn thích chiếm lợi nhỏ.

Hỏa Dung hỏi:

- Sư huynh, những cái này là sao vậy?

Thiên Tu nheo mắt nói:

- Sư đệ, tất cả đều là đồ nhi của ta liều mình đổi lại, không liên quan gì đến sư đệ, mau về đi, nơi này tạm thời không có chuyện của sư đệ.

Hỏa Dung hơi buồn rầu, sư huynh có chút keo kiệt, thấy nhiều tài phú như vậy thì sao lão lê chân đi nổi.

- Sư huynh, ta không thể đi, nhiều trọng bảo như vậy bày ra, sư đệ phải ở một bên bảo vệ, phòng ngừa có tặc nhân đến ăn cắp.

Sao lão đi được, bây giờ đi mới là đồ ngốc, lão nhìn mớ bảo bối không chớp mắt cái nào.

Lâm Phàm đi tới bên cạnh Thiên Tu, nói:

- Lão sư, chúng ta lộ tài bị trưởng lão nhớ rồi.

Thiên Tu nhỏ giọng nói:

- Không sao đâu đồ nhi, có vi sư ở, không có phần của hắn, tiếp tục xem nào.

Thiên Tu phát hiện Hỏa Dung sư đệ đã thay đổi, trước kia không như thế này, lão luôn nghiêm ngặt giữ bổn phận, sẽ không vượt qua nửa bước, không biết bắt đầu từ bao giờ trong mắt lão chỉ có bảo bối.

- Sư huynh, chỗ của các ngươi làm sao vậy?

- Sư huynh, chí bảo này là thế nào? Sư đệ ở sơn phong bị bảo quang che mắt suýt không mở ra được.

Đám người Cát Luyện chạy tới, rất là kinh thán, khi thấy mớ hòm báu thì giật nảy mình không nói nên lời.

Cả đời họ chưa từng gặp nhiều bảo bối như vậy, sợ đến choáng váng.

- Lão sư, tình hình không ổn.

Thấy trưởng lão trong tông môn đều kéo đến, tim Lâm Phàm rớt cái bịch, hơi bị đáng sợ.

Thiên Tu không nhịn được hỏi:

- Các ngươi đều đến đây làm chi? Sơn phong của các ngươi không có việc để làm sao? Mau trở về, đừng ở lại đây, nơi này không có việc của các ngươi.

Cát Luyện nói:

- Sư huynh, đây là chuyện lớn, không thể bỏ mặc. Chúng ta chỉ nhìn xem, tuyệt đối chạm vào.

Khô Mộc nói:

- Đúng vậy! Chúng ta sẽ không đỏ mắt vì mớ tài phú này, chỉ nhìn thôi, mừng thay cho sư huynh của chúng ta.

Nghe mấy câu đó Thiên Tu rất muốn đánh đám sư đệ chạy về, nhưng lão cố nén, hừ mũi mặc kệ bọn họ.

- Đồ nhi, hãy xem có những thứ gì.

Lâm Phàm cũng sốt ruột, hắn cuốn mớ tài phú ra khỏi hòm báu, ánh sáng che đậy tất cả. Bất Diệt hoàng triều đúng là giàu, không thể

tưởng tượng mớ tài phú này, Viêm Hoa tông càng không thể so sánh.

Hơn hai ngàn hòm, tuy không nhiều nhưng phẩm chất của mớ tài phú không tầm thường. Tất cả tài phú của Viêm Hoa tông cộng lại cũng không bằng, hoặc nên nói là không thể so sánh.

Vì thứ bên trong có phẩm chất khác nhau, Viêm Hoa tông ngày xưa không có những thứ như vậy. Ví dụ như Viêm Hoa tông có một ngàn chiếc xe đạp, người ta chỉ cần một chiếc xe thể thảo là đã thắng tuyệt đối.

Thiên Tu nhìn chằm chằm, mớ bảo bối này không tầm thường. Có một cục đá màu đỏ, bên trong bao một giọt máu, lão cảm thấy vật này rất hữu dụng.

Thiên Tu giơ tay lên ngoắc cục đá màu đỏ bay tới, khống chế nó trên đầu ngón tay, hơi thở thay đổi, giọt máu trong cục đá như sống lại, chảy vào người lão.

Hơi thở của Thiên Tu biến đổi, nóng cháy hơn lúc trước nhiều.

Hỏa Dung nhìn trân trân, rất hâm mộ, cũng giơ tay chộp một món bảo bối, nhưng bị Thiên Tu ngăn lại ngay.

- Sư đệ làm gì vậy? Đừng đụng vào!

Hỏa Dung rầu thúi ruột:

- Sư huynh, ta cảm giác thứ này giúp ích ta một chút, cho ta thử một lần.

Thiên Tu nói:

- Đừng thử, lão phu đang cùng đồ nhi sửa sang lại, các ngươi đến rồi thì cứ đứng nhìn, cần cái gì đợi lát nữa nói với ta, còn bây giờ chỉ được xem, đừng đụng vào!

Sư huynh đã nói mấy lời này thì Hỏa Dung còn biết nói gì nữa, không được phép chạm vào.

Trong không trung bị tài phú bàng bạc che đậy, có rất nhiều chủng loại, mỗi hòm lớn xếp đầy bảo bối, rực rỡ muôn màu, nhìn hoa mắt.

Mấy thứ này đều là đồ tốt, có đủ chủng loại, có chí bảo luyện khí, thần dược luyện đan, có thứ lai lịch kỳ diệu, ẩn chứa điều gì. Đối với Viêm Hoa tông thì đều là chí bảo.

Thiên Tu nhìn kỹ:

- A! Đồ nhi, trong này có nhiều thứ là đại trận thủ hộ.

Tuy tác dụng của mấy thứ này không lớn nhưng có thể thủ hộ tông môn.

- Lão sư thích làm gì thì làm, nếu mấy thứ này dùng được thì trực tiếp dùng cho tông môn, có bao nhiêu dùng bấy nhiêu, bảo vệ an toàn tông môn.

Một đại trận hộ tông có lẽ không dáng gì, nhưng mấy chục cái, mấy trăm cái chồng lên nhau thì cảnh tượng kinh người.

Thiên Tu đáp:

- Tốt, vừa lúc trực tiếp dùng bảo tông môn, bảo đảm an toàn cho tông môn.

Thiên Tu co năm ngón tay lại, mấy trăm loại đại trận hộ tống bay ra từ tài phú.

Kiếm trận, pháp trận, mê trận, các đại trận hộ tống uy lực phi phàm bay tới, theo sự điều khiển của Thiên Tu tỏa ánh sáng chói lòa.

Thiên Tu trầm giọng quát, tay đè xuống:

- Đi!

Trăm loại đại trận hộ tông khởi động, bao phủ bên trên tông môn, chồng chất lên xuống bảo vệ tông môn. Mọi người cảm giác tông môn thay đổi hẳn.

Hỏa Dung kinh thán, tông môn biến đổi động trời.

Nhiều đại trận mở ra cùng lúc, mức độ xa xỉ hơi kinh khủng.

Lâm Phàm ngước đầu lên, nếu nói trước kia lực lượng phòng ngự của Viêm Hoa tông là một điểm thì bây giờ là một trăm điểm.

- Ủa?

Lâm Phàm phát hiện một hòn đá quý màu tím trong vô số tài phú, đá quý tỏa sáng, tuy không nhìn ra là thứ gì nhưng kiếm Thái Hoàng rung rung thì chắc có dính dáng gì với nhau.

Lâm Phàm vươn tay chộp đá quý, hắn không cảm nhận bên trong

có lực lượng gì nhưng chắc chắn thứ này phi phàm.

Lâm Phàm lấy kiếm Thái Hoàng ra, thân kiếm có một chỗ hõm vào, hắn khảm đá quý vào. Thoáng chốc kiếm Thái Hoàng bắn ra tia sáng chói lòa, che lấp thiên địa.

Đám người Hỏa Dung nheo mắt lại, thầm giật mình, tia sáng này là gì?

Thanh Oa đã bị tài phú làm giật mình không nói nên lời, khi cảm nhận ánh sáng này thì ngẩn ngơ:

- Cái gì? Kẻ bỏ mạng tìm được một viên căn nguyên bảo thạch?

Hơi thở này tuyệt đối không nhầm lẫn, đúng là căn nguyên bảo thạch của kiếm Thái Hoàng.

Trước kia Thanh Oa đã nói với kẻ bỏ mạng rằng ba thanh kiếm vốn là một, chẳng qua bị đánh nát, nếu tìm được ba viên căn nguyên bảo thạch thì có thể hợp nhất. Thanh Oa toàn nói thật, nhưng ba thanh kiếm không phải bị người đánh nát, người sở hữu thanh kiếm này là cường giả nghịch thiên thật sự.

Bây giờ kẻ bỏ mạng đã tìm được một viên căn nguyên bảo thạch, nếu hắn tìm được hai viên nữa thì chẳng phải là sẽ nghịch thiên?

- Lợi hại!

Kiếm Thái Hoàng thay đổi, ánh sáng rực rỡ chảy xuôi trên thân kiếm, hoa văn màu vàng hiện ra.

Lâm Phàm mừng thầm, đây là phát hiện bảo bối. Không ngờ trong Bất Diệt hoàng triều có căn nguyên bảo thạch, trước kia hắn không để bụng ba thanh kiếm, luôn xem như vật dùng để tự sát, nay xem ra còn có chút tác dụng, làm gợi lên động lực thu gom hai viên căn nguyên bảo thạch khác.

Dung hợp ba thanh trường kiếm thành một, tái hiện uy nghiêm của Thiên Địa Hoàng Đạo kiếm.

Thiên Tu hỏi:

- Đồ nhi, sao vậy?

Kiếm Thái Hoàng phát ra hơi thở khác biệt.

Thiên Tu biết ba thanh trường kiếm này là binh khí cũ của ba lão

Ngự Kiếm các, sau này họ bị Quân Vô thiên giết, ba thanh kiếm vào tay đồ nhi, nhưng không ngờ trường kiếm sẽ có biến đổi.

Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- Lão sư, đây là bảo bối, đồ nhi góp nhặt được một viên căn nguyên bảo thạch. Chờ xem sau này có gặp hai viên khác không, ba kiếm hợp nhất không biết sẽ có diệu dụng gì.

Chuyện này không có gì phải che giấu.

Hỏa Dung nhìn trân trân, lòng nóng cháy, nhưng không làm được gì khác hơn là nhìn hai sư đồ lật qua lật lại mớ tài phú, bọn họ chỉ có thể đứng xem, thật bất công!

Chương 689: Mở rộng tầm mắt thường nghịch vậy sao

Tài phú nhiều quá, xem hoa cả mắt. Hơn hai ngàn năm trăm hòm tài phú, bên trong có nhiều thứ tốt, có tác dụng rất lớn với lão sư.

Lâm Phàm nói:

- Lão sư cứ lấy đi, tăng cao thực lực là điều rất quan trọng.

Làm sao Thiên Tu khách khí, có nhiều bảo bối làm lão nhìn mà động lòng, nếu lợi dụng đúng chỗ thì không khó khăn tăng cao tu vi.

Đám người Hỏa Dung trơ mắt nhìn, cực kỳ hâm mộ nhưng không biết làm sao. Tất cả đều là thứ tốt, bọn họ phát hiện sư huynh chọn toàn là chí bảo có thể tăng tu vi.

Đại trận hộ tông mở ra, chồng lên nhau rất kinh người, bao phủ Viêm Hoa tông trọn vẹn, nếu có ai đến tấn công tông thì đại trận hộ sơn đủ làm đối phương không chịu nổi.

Thiên Tu vui vẻ lấy đồ, thấy đồ nhi không động chạm gì thì thắc mắc hỏi:

- Đồ nhi không dùng sao?

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Không cần, mấy thứ này không có ích gì với đồ nhi.

Mấy thứ đó không giúp ích lớn cho hắn, cũng không cần thiết, hắn đi kiếm điểm tăng cao công pháp là được, những bảo bối để lại cho tông môn tăng lên thực lực tổng thể thì quan trọng hơn.

Tài phú quá nhiều, muốn lựa ra trong thời gian ngắn thì hơi khó khăn.

Lâm Phàm không ở lại đây mà rời đi, còn về dàn xếp chỗ ở cho Băng Thiên Ma Long, Huyết Nhãn Ma Vượn Vương là chuyện lão sư nên lo. Chuyện đã làm bên ngoài lão sư phải tự mình giải quyết, sao hắn có thể nhúng tay vào giúp được.

Lâm Phàm rời khỏi sơn phong của lão sư, bay về phía Vô Địch

phong. Các đệ tử đang ngẩn ngơ thấy Lâm sư huynh trở về thì siêu kích động, lao nhao hỏi xảy ra chuyện gì? Khi bọn họ biết những tài phú đó lấy từ bên ngoài về thì ngẩn ngơ.

Đột nhiên xảy ra kinh biến.

Năm tấm bia đá bay ra từ Thiên Tu sơn phong, bia đá tỏa ánh sáng chói lòa, trên từng tấm bia hiện ra một yêu thú hung uy cái thế.

Lâm Phàm kinh thán, nhoẻn miệng cười:

- Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, Kỳ Lân? Lợi hại, lão sư phát hiện thứ tốt gì rồi.

Tài phú của Bất Diệt hoàng triều đúng là kinh người, lấy được bảo bối có thể lớn mạnh tông môn.

Năm tấm bia đá bay bốn phía rồi rơi xuống năm hướng trong tông môn, lún sâu xuống nền đất. Năm luồng sáng dâng lên cao như lưới to đan xen vào nhau chiếu sáng tông môn.

Lâm Phàm lặng im giây lát rồi bật cười nói:

- Có lẽ tài phú của Bất Diệt hoàng triều là then chốt cho Viêm Hoa tông vượt lên.

Tông môn từng có đại trận hộ tông, nhưng vào phút then chốt cần dựa vào Thiên Tu. Bây giờ thì khác, chẳng cần lão sư ra tay, nhờ cậy đại trận hộ tông thật sự trực tiếp mở ra phòng ngự.

Hỏa Dung thấy miệng lưỡi khô khốc, lửa cháy hừng hực trong người, nhìn trân trân:

- Sư huynh, đại trận hộ tông của tông môn chúng ta quá nhiều.

Thiên Tu thở phào:

- Không nhiều, nếu không dùng mớ đại trận hộ tông này cho tông môn thì dùng vào đâu?

Về sau tông môn có những đại trận hộ tông này tính an toàn tăng cao, không cần sợ bị người ta tấn công vào mà không có chỗ phòng ngự.

Hỏa Dung hưng phấn, đắc ý tự hào. Đây là Viêm Hoa tông, lão tự mình trải qua tông môn từ nhỏ yếu đến cường đại, ngày xưa đệ tử tu luyện cần dùng đan dược mà không có đủ, bây giờ số lượng đan

dược không thành vấn đề, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Trình độ luyện đan đại sư của tông môn không ngừng tăng cao, có thể luyện chế ra đan dược càng lúc càng cao giai, trước kia chưa bao giờ dám tưởng tượng điều này.

Hỏa Dung không nhịn được nữa, hỏi:

- Sư huynh, có nhiều đồ như vậy, trong một chốc sư huynh bận không xuể, hay để chúng ta sửa sang giúp một tay?

Tất cả thứ tốt sắp bị sư huynh chọn hết, có nhiều tài phú như vậy chắc chắn không chọn hết được, nhưng nhiều thứ Hỏa Dung muốn lấy đều bị sư huynh chọn.

Hỏa Dung phát hiện hình như sư huynh theo dõi ánh mắt của lão, thấy lão nhìn bên nào là sư huynh chọn bên đó, không cho lão đường sống.

- Được rồi, đừng nói sư huynh không thương các ngươi. Nhưng tất cả nhớ kỹ, lão phu có quyền lựa chọn đầu tiên, dù là thứ các ngươi vừa mắt nhưng lão phu vẫn có quyền lựa chọn, sao? Yêu cầu này của sư huynh được chứ?

Nghe sư huynh đồng ý, sao nhóm Hỏa Dung có thể từ chối được, đầu óc tràn đầy hưng phấn nói:

- Không thành vấn đề, sư huynh, đương nhiên nên như vậy!

Sau đó sốt ruột lao vào tuyển chọn.

Hỏa Dung sớm nhìn trúng một món bảo bối, nhanh chóng lấy ra.

Thiên Tu nhìn chằm chằm nhóm Hỏa Dung, khi thấy Hỏa Dung lựa xong đồ thì lão chặn đường:

- Sư đệ, sư huynh cũng thích thứ này, sư đệ chọn cái khác đi.

Hỏa Dung càu nhàu:

- A? Nhưng ta chọn thứ này mà.

Mới nhìn trúng một món đồ đã bị sư huynh chặn lại giữa đường, quá đáng thật.

Thiên Tu đáp trả:

- Sư đệ, mới nãy sư huynh đã nói gì? Sư huynh có quyền ưu tiên tiên lựa chọn, nếu sư đệ không vừa lòng thì chờ sư huynh tuyển xong.

Khóe môi Hỏa Dung co giật, bất đắc dĩ thở dài:

- Sư huynh nói đúng, vậy ta chọn cái khác.

Sau đó xảy ra chuyện làm đám người Hỏa Dung đứt dây thần kinh.

Thứ gì họ chọn cũng bị sư huynh nẫng tay trên, lý do vĩnh viễn đều là sư huynh có quyền ưu tiên lựa chọn.

Dần dà, bọn họ phát hiện vấn đề lớn, đó là hình như sư huynh xem họ như đá thử vàng, thứ họ chọn luôn bị sư huynh lấy mất.

- Lâm sư huynh.

Dạo này khí chất của Lữ Khải Minh thay đổi nghiêng trời lệch đất, trầm ổn rất nhiều, toát ra cảm giác khó tả.

Lâm Phàm hỏi:

- Lữsư đệ, dạo này ngươi biến đổi hơi lớn, có phải có gì thay đổi không?

Hắn cảm giác sư đệ biến đổi hơi lớn nhưng không rõ nguyên nhân vì đâu.

Lữ Khải Minh kinh ngạc hỏi lại:

- Thật không vậy?

Xem bộ dạng của gã ngơ ngác, gã không biết sư huynh nhìn đâu ra điểm này.

Lâm Phàm ngẫm nghĩ, đánh giá kỹ:

- Có chút xíu.

- Vậy thì ta không biết, ta cảm giác gần đây mình không thay đổi gì, mọi thứ đều rất bình thường.

Lữ Khải Minh nhìn mình từ trên xuống dưới, không cảm giác bản thân có thay đổi lớn gì. Gã cảm thấy đây là ảo giác của sư huynh, có lẽ đã nhìn lầm.

Lâm Phàm không dây dưa thêm:

- Vậy chắc sư huynh nhìn lầm.

Hắn chỉ có cảm giác đó, nhưng không quá thường xuyên, chắc nhìn lầm thật rồi.

Phía chân trời xa bỗng sinh ra dị biến, một loài chim trong suốt màu lam bay tới.

Hình thể loài chim cỡ một ngón tay, giống con quạ, ba cái đuôi dài mảnh.

Đệ tử canh giữ sơn môn lập tức cảnh giác, không biết đây là yêu thú gì, vì sao xuất hiện bên trên tông môn.

Lâm Phàm ngước đầu lên, thầm thắc mắc tại sao có loài chim quái dị như vậy bay tới.

Chim màu lam trong suốt mở miệng nói:

- Các ngươi khỏe, ta là Tri Tri Điểu, không gì không biết, không thứ gì chưa từng thấy, làm chuyện góp nhặt tin tức mấy vực ngoại giới, truyền cho khắp vực ngoại giới. Tông môn các ngươi có cần đặt mua tin tức một kỳ không? Đương nhiên, chúng ta làm ăn không nói thách, có thể dùng thử một tháng miễn phí, nếu vừa lòng hãy đặt mua lâu dài, sau này chỉ cần ngồi trong nhà là biết hết mọi chuyện của mấy vực ngoại giới. Có cần không?

- Trời ạ, biết kiếm đường làm ăn đến mức này.

Kiểu giống như ký giả truyền thông tin tức, Lâm Phàm không ngờ có người phát hiện con đường kiếm tiền kiểu này.

Lâm Phàm mở miệng nói:

- Tốt, vậy thì sử dụng miễn phí một tháng.

Lâm Phàm muốn xem Tri Tri Điểu này là thứ gì, thuộc thế lực nào.

Một xấp giấy dày tỏa ánh sáng lao từ trên cao rơi xuống tay Lâm Phàm.

- Ta là Tri Tri Điểu chăm chỉ, mỗi ngày đều có sự kiện lớn mới nhất, có thể biết rõ chuyện xảy ra trong vực ngoại giới, nếu dùng thử vừa lòng là vinh hạnh của ta, tạm biệt!

Tri Tri Điểu nói xong hóa thành luồng sáng chói mắt biến mất trong thiên địa.

Lữ Khải Minh kinh ngạc hỏi:

- Sư huynh, đây là cái gì vậy?

Thứ này thật thần kỳ, trước kia gã chưa từng thấy.

- Còn gì khác hơn là đến hố tiền mồ hôi nước mắt, giải trí nhiều chuyện.

Thứ trong tay Lâm Phàm giống báo chí nhưng sờ vào xúc cảm không tệ, hắn ngồi xuống, định xem bên trong viết cái gì.

Lữ Khải Minh ngồi cạnh Lâm Phàm, nhìn không chớp mắt.

[Phó cung chủ Tuyệt Thần cung lẻn vào Đan giới, ăn cắp thành công một viên Thiên Hỏa đan cửu chuyển.]

[Đạo Thanh Vô Lượng tông vì cướp hạng ba bảng Thiên Kiêu mà đánh kịch liệt với tiên tộc, tiếp theo sẽ bám theo moi tin.]

[Ma Thần Xích Cửu Sát và chủ chính đạo đại chiến ba ngày ba đêm, mệt mỏi kiệt sức, hai người rút lui, hẹn thời gian lần sau chiến tiếp.]

[Đồn rằng Ma Thần Xích Cửu Sát và chủ chính đạo Viên Chân trần truồng gặp nhau, một câu chuyện chưa kể.]

[Đan dược đặc sắc của Tổ Phật Tự, một cột chống trời, bị điên cuồng cướp giật, một ngày thu trăm vạn không là giấc mơ. Là phúc của nam nhân, may mắn của nữ nhân, dù gặp phải tình huống gì chỉ cần ăn vào một viên là có thể kiêu ngạo nói cho người khác rằng 'ta làm được'.]

Lâm Phàm híp mắt, bị nội dung làm ngây người, chuyện này là thật hay giả?

Sau khi vực ngoại giới dung hợp, những tông môn này thật sự nghịch vậy sao?

Nếu bên ngoài muôn màu muôn vẻ như thế thì tại sao Nguyên Tổ vực nguy hiểm dữ vậy?

[Hắc Thiên tộc tuyên bố các tông Nguyên Tổ vực thần phục, cống hiến một vạn nữ nhân, dục vọng của họ lớn cỡ nào.]

[Hắc Thiên tộc khai chiến, hủy diệt một tông môn nhỏ, toàn tông môn sinh linh đồ thán, máu chảy thành sông. Người đại biểu hòa bình vực ngoại giới, Tần Phong lên tiếng kháng nghị sự tàn nhẫn hung ác của Hắc Thiên tộc, sẽ đi Hắc Thiên tộc, yêu cầu ngừng chiến. Tri Tri Điểu sẽ tiếp tục báo tin mới cho mọi người.]

Lữ Khải Minh xem mơ hồ, hỏi:

- Sư huynh, đây là cái thứ gì?

Lữ Khải Minh cảm giác không giống như gã nghĩ. Vực ngoại giới dung hợp nên giết tới giết lui mới đúng, sao trong này toàn viết nội dung gì đâu không.

Lâm Phàm lặng im, hắn đã sai, sai mười mươi. Sau khi vực ngoại giới dung hợp đúng là nguy hiểm bốn bề, nhưng một số tông môn truyền thừa đã lâu không ham giết chóc, họ suy nghĩ cách kiếm tiền, nâng cao thực lực của bản thân.

Ví dụ như Tri Tri Điểu, không biết thuộc thế lực nào mà biết dựa vào cách này hấp dẫn ánh mắt, kiếm tiền.

Lâm Phàm không biết vực ngoại giới bao lớn, nhưng hắn biết dựa vào con đường này kiếm tiền thì sẽ kiếm được tài phú kinh người.

Ánh mắt Lữ Khải Minh rất sắc bén, gã chỉ vào góc nhỏ cuối trang:

- Sư huynh nhìn chỗ này, có chiêu mộ người.

Lâm Phàm nhìn lại, càng cảm giác thần kỳ.

[Tri Tri Điểu thông báo tuyển dụng người soạn sự kiện lớn, không cần làm việc đúng giờ, chỉ cần qua xét duyệt là có thể truyền câu chuyện xảy ra quanh ngươi đến khắp vực ngoại giới. Đến đây nào, tham gia vào gia đình lớn chúng ta.]

Chương 690: Lão sư, ngài đã nạp tiền rồi sao

Lâm Phàm xem xong tờ báo rồi chìm vào suy tư, không xem không biết, nhìn rồi giật mình, bên ngoài rộn ràng như thế khiến hắn hơi mong đợi. Hơn nữa còn thấy người quen, Ma Thần Xích Cửu Sát, chủ chính đạo Viên Chân.

Hai người này Lâm Phàm quen thuộc, sự kiện hai người lõa thể là hắn làm, nhưng hắn không ngờ sự việc bị lộ ra ngoài, chuyện này hơi phức tạp.

Xem ra thế lực của Tri Tri Điểu hơi to lớn, phanh phui ra chuyện này thì phải có chút năng lực mới được.

Không ngờ Hắc Thiên tộc đã hành động, bắt đầu vở kịch lớn diệt tông, mục tiêu đầu tiên là tông nhỏ.

Còn về sứ giả hòa bình Tần Phong muốn đến Nguyên Tổ vực kháng nghị của Hắc Thiên tộc, không biết tình huống cụ thể thế nào.

Lúc này Hắc Thiên tộc đã bắt đầu xuất chinh, tông nhỏ không thần phục bị diệt ngay, máu chảy thành sông, không tha chó gà, làm người trong Nguyên Tổ vực cảm thấy bất an, không biết cuối cùng sẽ biến thành như thế nào.

Phủ chủ Bắc Sơn phủ oanh kích Xích Cửu Sát, bị bắn ngược bị thương hơi nặng. Bọn họ đã biết hướng đi Hắc Thiên tộc chinh phục Nguyên Tổ vực, nhưng không tiện nối gót theo.

Giáo chủ Huyền Không giáo có ý tưởng đó, muốn diệt Tịnh Không thánh địa, cướp tài phú của đối phương, làm thực lực tổng thể của tông môn tăng mảng lớn, cũng khao khát xưng bá Nguyên Tổ vực.

Làm giáo chủ thắc mắc là phủ chủ Bắc Sơn phủ đóng cửa không gặp ai, không bàn bạc chuyện liên hợp nữa. Giáo chủ nghi ngờ phủ chủ Bắc Sơn phủ đã bị gì, từ khi trở về từ liên minh Ngân Hà giáo liền bế quan, khiến người nghi ngờ, rất có vấn đề.

Ngân Hà giáo.

Dương Vạn Chân nhíu chặt mày, đang suy nghĩ một việc, trưởng lão trong giáo bày mưu tính kế.

- Tông chủ, bây giờ là cơ hội cực tốt. Hắc Thiên tộc hành động, muốn chinh phục Nguyên Tổ vực, đã có tông môn nhỏ bị diệt sạch, toàn tông môn không tha cả chó gà. Nếu bây giờ lại mở họp liên minh thì những tông môn kia tuyệt đối không từ chối.

- Đúng vậy! Tình huống bây giờ hơi không ổn, Hắc Thiên tộc cho chúng ta cơ hội lớn, nếu bỏ qua cơ hội lần này thì không kịp hối hận.

Dương Vạn Chân giữ im lặng, đang suy nghĩ một việc. Hôm qua Tri Tri Điểu bay tới, Dương Vạn Chân thấy ngạc nhiên, muốn bắt lấy nó nhưng nào ngờ thứ đó không có hình thể, không thể tấn công, cuối cùng còn cho thể nghiệm miễn phí một tháng. Dương Vạn Chân đọc những thứ trước kia chưa từng nghĩ tới, rất ngạc nhiên.

Hành vi của Hắc Thiên tộc dẫn đến vực ngoại giới khác chú ý, sứ giả hòa bình gì đó Tần Phong muốn đích thân đến ngăn cản sự hung ác này.

Dương Vạn Chân hơi sốt ruột, người đến từ vực ngoại giới khác nếu thực lực mạnh mẽ trấn áp Hắc Thiên tộc, giải quyết nguy cơ chỗ này thì suy nghĩ không muốn đổ máu vẫn thống nhất Nguyên Tổ vực của Ngân Hà giáo sẽ tan tành.

Một trưởng lão thân hình vạm vỡ sốt ruột nói:

- Tông chủ, việc này không chờ được, chúng ta phải ra tay ngay!

Dương Vạn Chân hỏi:

- Được, Hắc Thiên tộc sẽ hủy diệt tông môn nào tiếp theo?

Đã đến lúc ra tay rồi.

Tri Tri Điểu xuất hiện khiến Dương Vạn Chân cảm giác vực ngoại giới phức tạp hơn đã nghĩ. Nguyên Tổ vực chưa thống nhất, chờ thời gian lâu sẽ có người của vực ngoại giới khác đến lấy địa bàn.

Trưởng lão khác trả lời:

- Tông môn tiếp theo chắc là Phục Sơn tông, cách Hắc Thiên tộc rất gần. Nếu Hắc Thiên tộc lại ra tay chắc sẽ xuống tay với Phục Sơn tông.

Trưởng lão này đã sớm điều tra rõ tình huống xung quanh Hắc Thiên tộc.

Dương Vạn Chân nói:

- Được, vậy thì đi Phục Sơn tông.

Dương Vạn Chân đã nghĩ hết rồi, nếu Phục Sơn tông đụng phải Hắc Thiên tộc thì chắc chắn sẽ không cản nổi. Y khiến Phục Sơn tông tham gia vào liên minh, đối phương cầu còn không được, chắc chắn sẽ không từ chối.

Viêm Hoa tông.

Ngày thường yên tĩnh nhưng lúc này trong tông môn biến đổi động trời.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một cột sáng bắn lên cao kèm theo tiếng cười mừng như điên:

- Đột phá, lão phu đột phá!

Khô Mộc trưởng lão mừng muốn khóc, bao lâu rồi rốt cuộc chờ đến cơ hội này, đột phá Bán Thần cảnh. Khô Mộc trưởng lão thấy khóe mắt cay, nhìn Thiên Tu sư huynh và Lâm Phàm càng đi càng xa, lão bỗng thấy trưởng lão như mình hơi vô dụng.

Hỏa Dung đã đột phá Bán Thần cảnh càng làm Khô Mộc trưởng lão rầu thúi ruột, cảm giác mình càng vô dụng.

Lần này tiểu tử Lâm Phàm mang tài phú từ bên ngoài về rất kinh người, trong mớ bảo bối có nhiều món trợ giúp lão rất lớn.

Một quả trứng tràn ngập sức sống khiến Khô Mộc nhìn thấy hy vọng, lão lĩnh ngộ pháp tắc sinh mệnh nên quả trứng này giúp ích rất nhiều.

Lâm Phàm vui mừng nói:

- Lợi hại! Xem ra nhiều tài phú đã giúp Khô Mộc trưởng lão đột phá.

Thực lực của tông môn mạnh lên mới tổng thấy hy vọng, đương nhiên bấy nhiêu đây chưa đủ, mới chỉ là Bán Thần, hơi yếu trong tình huống hiện giờ. Nhưng Lâm Phàm tin tưởng có nhiều tài phú như thế chống dậy, vào Thần cảnh chỉ là chuyện trong thời gian

ngắn.

Lúc này một giọng nói vang lên:

- Khô Mộc, ngươi cuồng cái gì?

Là giọng của Cát Luyện trưởng lão. Ngọn núi kia gió thổi mây phun, vòng xoáy hư không hiện ra, hơi thở khủng bố vọt lên.

Cát Luyện cũng đột phá Bán Thần cảnh, xem ra bọn họ đều được đến thứ mình muốn trong mớ tài phú.

Lại một trưởng lão quát lớn:

- Hừ! Còn Cát Luyện nhà ngươi cuồng gì hả!?

Hơi thở bộc phát ra, sơn phong của Viêm Hoa tông trưởng lão bùng nổ uy thế động trời. Đây là tập thể đột phá, dung hợp lại với nhau rất khủng khiếp.

Các đệ tử ngây ngẩn, xảy ra chuyện gì? Các trưởng lão trong tông môn cùng uống thuốc kích thích sao? Vì sao tập thể đột phá, làm động tĩnh lớn như vậy.

Trên ngai báu trong đại điện, tông chủ đang nhàn nhã nghỉ ngơi, rất vừa lòng tình hình hiện giờ của tông môn. Các đệ tử tôn trọng, đệ tử kính yêu, bình thường không có chuyện gì làm phiền tông chủ, dù có chuyện thì sư đệ cũng giải quyết giúp.

Tông chủ chợt nhận ra trước kia vất vả lâu như vậy đều đáng giá, bây giờ tông môn cường đại, không có chuyện cần làm được, lo yên ổn hưởng phúc là được.

Tông chủ chợt phát hiện khí thế bên ngoài hơi khác, rất kinh người, rung động.

- Không thể nào! Sao các sư đệ đều đột phá?

Tuy tông chủ đã không lo việc gì, nhưng thực lực của các sư đệ cao hơn là chuyện khiến người buồn rầu.

- Chuyện này rốt cuộc là sao?

Tông chủ không nghĩ ra, không biết nhóm Hỏa Dung chọn lựa nhiều thứ tốt từ mớ tài phú.

Lâm Phàm nhoẻn miệng cười, tất cả trưởng lão đột phá đến Bán

Thần cảnh xem như bước tiến lên. Có tài phú vun đắp, không thể nào không đột phá.

Giọng Hỏa Dung trưởng lão vang vọng tông môn, hình thành sóng âm truyền vào tai mỗi đệ tử:

- Thần cảnh xa vời, nhưng đã phát hiện đường, mở cho ta!

Nhiều đệ tử phấn chấn.

Hỏa Dung trưởng lão sắp đột phá Thần cảnh?

Xoẹt đùng đùng!

Sấm sét bủa giăng trên trời, đan xen vào nhau, ánh sáng lấp lóe che mắt.

Sơn phong chỗ Hỏa Dung bị bão lực lượng bao bọc, đây là bước then chốt bước vào Thần cảnh. Có những thiên tài địa bảo phụ trợ, cánh cửa Thần cảnh đã mở, Hỏa Dung sắp bước vào, theo đuổi cảnh giới cao hơn.

- Các vị sư huynh đệ, ta vào Thần cảnh trước một bước chờ các ngươi!

Câu này là nói cho nhóm Cát Luyện nghe, so sánh với Thiên Tu sư huynh thì hoàn toàn không thể so.

Hỏa Dung vốn có thể đột phá, Khô Mộc đột phá quá kiêu ngạo, rồi tới Cát Luyện đột phá càng kiêu căng hơn, làm lão thấy gai mắt nên mới cố nín nhịn, xem còn ai lên mặt nữa.

Quả nhiên tất cả sư huynh đệ đều đột phá, nên Hỏa Dung làm áp trục, phá tan gông xiềng một hơi leo lên Thần cảnh.

Gió nổi mây phun, khí thế như lũ, uy Thần cảnh vẫn vô cùng bá đạo.

Nếu là lúc trước thì Hỏa Dung không nắm chắc thành công, nhưng bây giờ đã khác, lấy nhiều thiên tài địa bảo, cô đọng bản thân, bước vào Thần cảnh dễ như trở bàn tay.

Hỏa Dung đạp một bước, một ảo ảnh Hóa Thần bay lên nhuộm đỏ nửa bầu trời.

Đệ tử tông môn nhìn, giật nảy mình, càng tự hào và đắc ý nhiều hơn.

Hỏa Dung cười to bảo:

- Ha ha ha! Các sư huynh đệ, các ngươi thấy sao? Lực lượng của Thần cảnh thật sự rất mạnh, lão phu ở cảnh giới này chờ đón các ngươi.

Mái tóc đỏ bay lên, tuy Hỏa Dung già nhưng vẻ ủ rũ biến mất hết, tái hiện hùng phong năm xưa.

Khô Mộc tức giận nghiến răng:

- Cái tên Hỏa Dung này, quá âm hiểm!

Khô Mộc không ngờ Hỏa Dung xấu xa như vậy, chờ đến bây giờ để nổi bật.

Cát Luyện lạnh lùng nhìn, đột phá Bán Thần cảnh vốn là việc vui nhưng bị Hỏa Dung làm mất hết hứng, hoàn toàn không muốn nói chuyện.

Mấy trưởng lão khác cũng rất bất mãn với Hỏa Dung, có cần làm vậy không?

- Hỏi ai nham hiểm nhất trong tông môn thì tiện nhân này ở đầu bảng!

- Hỏa Dung, ngươi học theo ai, đột phá thì đột phá, khoe khoang cái gì?

Hỏa Dung nghe mấy lời này thì cười lớn, lòng lâng lâng nói:

- Các vị sư huynh đệ, nói gì kỳ, lão phu đột phá đến Thần cảnh là chuyện không thể kiểm soát, chẳng qua không ngờ sẽ đột phá sau các vị sư huynh đệ, thôi đừng để bụng.

Hỏa Dung mới nói xong Viêm Hoa tông đất rung núi chuyển.

Nhiều đệ tử kinh hoàng, tưởng tông địch đến, nhưng nhìn hồi lâu không thấy tông địch xông vào, ngược lại xem tình cảnh bên Thiên Tu sơn phong.

Xôn xao!

Trong mắt các đệ tử phản chiếu cây cổ bao la xòe lá che kín thiên địa.

Cây cổ to lớn, mênh mông, tỏa hơi thở viễn cổ, nhánh thô to như

rồng lớn, từng mảnh lá cây xanh đung đưa theo gió, tỏa ánh sáng màu lục chiếu nguyên tông môn.

Thiên Tu ngồi xếp bằng, các đốm sáng màu đỏ bay ra ngoài người, cách thân thể mấy trượng, có dị thú lửa đỏ bay lượn quanh người.

Hơi thở hùng hồn mà bình ổn uấn nhưỡng trong người Thiên Tu rồi bay lên cao, bộc phát ra.

- Hơi thở của lão sư hơi không đơn giản.

Sau khi vực ngoại giới dung hợp, Lâm Phàm luôn cảm giác thực lực của lão sư khó đuổi kịp tốc độ của mình, nhưng nay xem ra hắn đã hơi coi thường lão sư.

Hỏa Dung nhìn cây cổ, kinh ngạc nói:

- Cát Luyện, hình như ngươi lỗ to. Đây là nhánh cây của ngươi mà, sao vào tay sư huynh thì có biến đổi như vậy?

Cát Luyện bực tức ôm ngực, muốn nói chuyện nhưng không biết nên nói cái gì. Cát Luyện phát hiện sư huynh lấy thứ tốt từ tay mình, thứ trước kia lão cho rằng vô dụng nhưng vào tay sư huynh thì phát huy ra tác dụng rất lớn.

- Lão phu, Thiên Tu, khai sáng ra hệ thống tu luyện riêng!

Trong phút chốc tiếng gầm rú nổ vang, cảm ứng vực ngoại giới truyền đến tất cả vực ngoại giới khác.

Mọi người trong vực ngoại giới giật nảy mình, nhiều lão quái vật rung động.

Khai sáng ra hệ thống tu luyện riêng cho mình?

Chưa từng thấy chuyện như vậy.

Lâm Phàm ngây người, đây là kiểu nạp tiền sao?

Chương 691: Con người của ngươi sao mà tính toán chi li vậy

Hỏa Dung bất đắc dĩ nói:

- Cái này còn so kiểu gì, sư huynh mới là bên thắng lớn nhất, chúng ta đều là cành lá.

Đã quá xem thường sư huynh, một lời không hợp tung chiêu lớn.

Khai sáng ra hệ thống tu luyện riêng cho mình?

Phải bá đạo đến mức nào mới làm được? Và cảm giác này cũng không biết nên nói sao, tóm lại rất uất nghẹn.

Thiên Tu mở mắt ra, trong mắt bắn ra tia thần quang rồi dần tắt, trở về bình tĩnh. Cây cổ chọc trời dần biến mất, dung nhập vào người Thiên Tu.

Lần này có thể thành công là nhờ công lớn của bảo bối mà đồ nhi mang về, nếu không có nhều tài phú như vậy thì Thiên Tu không thể đánh phá gông xiềng, đi lên con đường chưa ai từng đi.

Lâm Phàm là người tìm đến trước tiên:

- Lão sư lợi hại quá!

Thấy lão sư tràn đầy tinh khí thần làm Lâm Phàm khá bất ngờ, đương nhiên nếu hắn đánh hết sức với lão sư thì lão sư sẽ là người nằm xuống. Nhưng hiện giờ lão sư đã bước lên con đường mới tinh, chưa ai từng đi qua, Lâm Phàm không biết sau này sẽ biến thành như thế nào.

Lão sư có thể biến mạnh làm lòng Lâm Phàm hưng phấn, cảm giác được người che chở là sảng khoái nhất, xem ra mơ ước sẽ được như ngày xưa đã không còn xa.

Thiên Tu mỉm cười nói:

- Đồ nhi, tình huống của vi sư bình thường thôi, đừng quá ngạc nhiên.

Có vẻ Thiên Tu không thèm để bụng chuyện này, nhưng lòng thì

thở phào. Nếu mới rồi không thành công sẽ rất thảm, may mắn thành công rồi. Tuy con đường sau này giăng sương mù nhưng lão có thể biến mạnh hơn nữa.

Đám người Hỏa Dung chạy tới:

- Sư huynh!

- Sư huynh!

Tình huống của sư huynh làm bọn họ thấy vui sướng, chỉ riêng mình Cát Luyện là càng nghĩ càng sốt ruột.

- Sư huynh, hãy nói thật cho ta biết, nửa khúc nhánh cây lần trước ta đưa cho sư huynh có phải là thứ tốt không?

Nếu không hỏi rõ thì trong lòng Cát Luyện không vượt qua chuyện này được. Thứ tốt như vậy mà tặng không cho sư huynh, ít ra phải đòi lại chút bồi thường chứ.

- Thôi sư đệ đừng hỏi nữa.

Thiên Tu không muốn làm sư đệ quá đau lòng nên khuyên nhủ đừng hỏi nhiều, có hỏi cũng không được chi, chỉ tăng thêm buồn phiền.

Cát Luyện tiếp tục hỏi dồn:

- Không được, sư huynh hãy nói cho ta nghe đi, ta chịu đựng được!

Cát Luyện linh cảm nửa khúc nhánh cây khô là thứ tốt, chẳng qua mình mắt chó không nhận ra vàng ngọc nên đã bỏ lỡ.

Thiên Tu nhìn thẳng vào Cát Luyện, im lặng giây lát rồi gật đầu:

- Ừm, đúng là thứ tốt. Một khúc nhánh Thiên Thụ, ta từng đọc giới thiệu về Thiên Thụ trong một chỗ di tích, biết thứ đó mạnh . . .

Thiên Tu chưa nói hết câu Cát Luyện đã ôm ngực lùi lại, dường như sắp hộc máu, không chịu nổi kích thích này.

Cát Luyện mếu máo, sắp đứt dây thần kinh:

- Sư huynh, vì sao không nói cho ta biết? Sư huynh để ta lĩnh ngộ cũng được mà?

Không ngờ cuối cùng biến thành tặng áo cưới cho sư huynh, lẽ ra khi đó nên hỏi rõ, không đúng, có hỏi cũng vô ích, còn lâu sư huynh mới chịu nói ra mấy điều này.

- Sư đệ, không phải sư huynh không nói cho ngươi biết mà vì thiên phú của ngươi thật sự không được. Ngươi đừng nghĩ sư huynh lừa ngươi, ngươi giữ nhánh khô Thiên Thụ đã lâu mà không thể luyện hóa nó. Sư huynh vốn không ham muốn tài phú của sư đệ, nhưng khi đó Chân Tiên giới giáng lâm, vi huynh lo các ngươi bị gì nên định mạo hiểm thử một lần. Hơn nữa dung hợp rồi cần thời gian luyện hóa, nếu muốn bảo vệ các ngươi chỉ có thể lấy mạng sống của vi huynh ra cưỡng ép luyện hóa Thiên Thụ. Nên khi đó vi huynh đã chuẩn bị sẽ chết vì các ngươi, nhưng chuyện sau đó thì các ngươi biết rồi, không ngờ . . .

Thiên Tu không nói tiếp, sư đệ không chịu nổi, hơn nữa lão không nói dối, sự thật vốn là như vậy.

Thiên Thụ khó luyện hóa, Thiên Tu thật sự lấy mạng ra đánh cuộc một keo, nào ngờ đồ nhi bảo bối của lão quá mạnh, làm rối tiết tấu, nên lão có thời gian luyện hóa Thiên Thụ.

Cát Luyện rầu muốn chết, từng có cơ duyên to lớn đặt trước mặt nhưng trước uy nghiêm của sư huynh đành buộc lòng giao cơ duyên ra, cuối cùng thành toàn sư huynh, khổ chính mình.

Thiên Tu khuyên nhủ:

- Sư đệ đừng rầu rĩ không vui, những gì sư huynh nói đều là thật, ngươi thật sự không dùng nó được, tại thiên phú mà ra.

Tuy thời trẻ Cát Luyện hơi bất trị, nhưng nói sao cũng là sư đệ của lão, phải an ủi một tiếng.

Như đồ nhi bảo bối của lão và phong chủ của chín phong khác, có thể có mâu thuẫn, tuổi trẻ bồng bột, cũng dễ hiểu, nhưng về sau phải suy nghĩ cho tông môn.

Cát Luyện quay đầu đi, không muốn để ý tới Thiên Tu, thật sự rất đau lòng:

- Sư huynh, ta không muốn nói chuyện.

Thiên Tu buông tiếng thở dài, tiến lên vỗ vai Cát Luyện:

- Sư đệ giận sư huynh thật hả, cho ngươi năm hòm tài phú này,

lấy không?

Cát Luyện quay đầu lại:

- Mười hòm!

- Rồi rồi, mười hòm thì mười, cười một cái cho sư huynh xem.

Thiên Tu vui mừng, rốt cuộc an ủi thành công.

Cát Luyện quay đầu lại, cười tươi như hoa, tâm tình rất tốt.

Thiên Tu xua tay nói:

- Thôi ngươi đừng cười, nhìn hơi xấu.

Sau đó lão quay sang nhìn Lâm Phàm:

- Đồ nhi, lần này vi sư có thể thành công có công lớn của ngươi, nếu không có số tài phú đó thì vi sư rất khó khăn bước vào một bước này.

- Lão sư, hai sư đồ chúng ta cần chi nói lời khách sáo đó. Nhưng lão sư tự sáng tạo hệ thống tu luyện riêng, phân chia cảnh giới này như thế nào?

Lâm Phàm rất tò mò, không biết lão sư sáng tạo ra hệ thống tu luyện gì.

Hắn hơi hâm mộ, mà thôi, có bàn tay vàng đã đủ, nếu thăng cấp đến đỉnh tất cả vực ngoại giới rồi tiếp tục tăng tiến thì không chừng cũng có thể tự sáng tạo hệ thống tu luyện.

Chỉ nghĩ thôi đã thấy lâng lâng.

Thiên Tu xua tay nói:

- Phân chia cảnh giới? Vi sư không để ý mấy chuyện đó, không cần cảnh giới, đánh nhau chỉ có hai cách là hoặc thắng hoặc thua kẻ địch, không cần làm ra nhiều điều phức tạp.

Lâm Phàm gật gù:

- Ừm, lão sư nói có lý.

Lâm Phàm cảm giác tính cách của lão sư rất siêu nhiên.

Cát Luyện được bồi thường mười hòm tài phú thì sướng lên mây. Tuy sau đó sư huynh có bảo là lão cười xấu quá, nhưng Cát Luyện không phật lòng chút nào, sư huynh nói đúng, vốn lão cười trông rất xấu, sư huynh chỉ nói thật, chẳng sao cả.

Hỏa Dung vừa hâm mộ vừa khát vọng nói:

- Sư huynh, còn căn nguyên thời gian của ta . . .

Thiên Tu giả bộ khó chịu nói:

- Sư đệ, con người của ngươi ưa tính toán chi ly, vi huynh rất không thích. Chút thời gian căn nguyên thôi mà sao nhớ mãi không quên, lúc trước sư huynh cho ngươi nhiều thứ như vậy mà sao vi huynh không nhớ gì?

Mấy người này nhiễm tật tống tiền hết rồi.

Cát Luyện tiếp lời:

- Đúng vậy! Hỏa Dung, ngươi làm như thế là không phóng khoáng, không muốn chịu thiệt. Lúc trước sư huynh cho ngươi nhiều thứ tốt như vậy, đưa cho sư huynh căn nguyên thời gian chứ có gì to tát.

Hỏa Dung nhìn Cát Luyện chằm chằm, rất muốn đánh lão tơi bời, nhưng ráng kiềm lại. Không giận, tiểu nhân đắc chí, được lợi thế là quay sang nói giúp cho sư huynh, lão nhìn thấu rồi.

- Khụ khụ!

Khô Mộc trưởng lão ho nhẹ, không nói chuyện nhưng đã bày tỏ ý đồ.

Thiên Tu rất là quyết đoán mặc kệ lão, nói một câu cổ họng của sư đệ không tốt thì hãy uống nhiều nước, chú ý thân thể.

Lâm Phàm nở nụ cười, chiêu trò của các trưởng lão hơi bị thâm, sau này phải chú ý hơn mới được.

Lâm Phàm nói:

- Lão sư chắc biết con Tri Tri Điểu? Cảm giác khá thú vị, chuyện của vực ngoại giới đều bao gồm trong đó, đồ nhi cho rằng đây là thế lực lớn nào đó đang kiếm tài phú.

Lâm Phàm cảm giác Tri Tri Điểu này không tầm thường, nếu là

thế lực bình thường làm, sau khi phanh phui chuyện của nhiều cường giả ra ánh sáng đã bị diệt ngay rồi. Họ có thể sống đến bây giờ thì thủ đoạn rất sâu.

- Đồ nhi, vi sư đã biết tình huống hiện giờ, nhưng vực ngoại giới này rất bao la, không biết có bao nhiêu tông mạnh, chúng ta không chọc vào người ta trước, nhưng nếu ai chọc vào chúng ta thì không thể bỏ qua cho họ dễ dàng.

Hiện giờ Thiên Tu tràn đầy tự tin, nếu là lúc trước chắc chắn lão không nói ra lời bá đạo vậy được.

Lâm Phàm rất muốn vỗ tay cho lão sư, nói quá hay.

Đám người Hỏa Dung thắc mắc, bọn họ không biết nhiều như vậy:

- Hai sư đồ đang nói chuyện gì vậy? Tri Tri Điểu gì?

Lâm Phàm lấy ra một thứ như tờ giấy màu lam trong suốt, cho bọn họ tự xem.

Khi cả nhóm xem nội dung thì bị hấp dẫn, trên giấy viết những thứ khiến họ ngạc nhiên, không ngờ có thứ như vậy tồn tại.

Thiên Tu nói:

- Có muôn vàn vực ngoại giới, xuất hiện tình huống này cũng bình thường.

Thiên Tu ghi nhớ nội dung trên giấy, hơi hiểu biết vực ngoại giới sau khi dung hợp.

Nhưng Tri Tri Điểu hơi không đáng tin, soạn nội dung quá mơ hồ, khiến người không dám tin tưởng.

Đan dược 'một cây chống trời' đặc sắc của Tổ Phật Tự, đặt tên quá tùy ý, nghi ngờ lừa gạt người.

Trong thời gian này vực ngoại giới cũng xảy ra đủ thứ chuyện, Viêm Hoa tông bọn họ chỉ là một góc nhỏ núi băng trong nhiều vực ngoại giới, không đáng nhắc đến.

Thiên Tu vốn muốn tìm tông môn quen thuộc, tiếc nuối là không thấy. Không biết sau khi vùng đất Nguyên Tổ dung hợp thì những tông môn kia ra sao.

Thái Thản tông và Viêm Hoa tông có tình cảm không tệ, lão không hy vọng bọn họ bị diệt tông.

Lâm Phàm hơi mong chờ cười nói:

- Lão sư, Hắc Thiên tộc đã bắt đầu hành động, còn có sứ giả hòa bình Tần Phong gì đó sắp từ vực ngoại giới khác đến. Nguyên Tổ vực chúng ta sẽ rất náo nhiệt đây.

Thiên Tu bá khí nói:

- Hừ! Hắc Thiên tộc có giỏi thì lại đây, vi sư sẽ cho bọn họ có đến mà không về!

Thiên Tu thật sự đã khác xưa.

Quả nhiên tăng cao thực lực, bước vào lĩnh vực chưa biết làm người tự tin.

Vậy cũng tốt, thực lực của lão sư cường đại khiến Lâm Phàm yên lòng, thường xuyên rời tông mất tích một thời gian cũng không cần lo nữa. Có lão sư trấn thủ tông môn thì an toàn nhất rồi.

- Lão sư bớt giận, chủng tộc như thế rồi sẽ có người xử họ, chúng ta cứ bình tĩnh. Chưa tiêu hóa xong tài phú của Bất Diệt hoàng triều, cũng nên tăng rộng thực lực một số đệ tử trong tông lên. Chờ thực lực của chúng ta lên rồi thì chuyện gì cũng không còn là vấn đề.

Lâm Phàm đã nghĩ kỹ rồi, bây giờ cần vất vả chút, thực lực đệ tử trong tông môn tạm thời không theo kịp. Trong mớ tài phú này có nhiều thứ tốt, giúp ích lớn cho các đệ tử, tăng thực lực lên mới vốn liếng ra ngoài tôi luyện.

Với tình huống hiện giờ, đa số đệ tử không thắng nổi yêu thú, ra ngoài là chết chắc, uổng phí mạng nhỏ.

Chương 692: Nghĩ cái gì, đến cái đó

Phục Sơn tông, đây là một tông môn nhỏ, sau khi vực ngoại giới dung hợp thì toàn tông môn từ trên xuống dưới, từ đệ tử đến tông chủ đều sợ run cầm cập.

Bên ngoài quá nguy hiểm, yêu thú hoành hành, cực kỳ khủng bố, ra ngoài là chết, nên họ luôn ru rú trong tông môn, không dám đi phiêu bạt bên ngoài.

Nhưng có chuyện làm họ hơi giật mình, sau khi vực ngoại giới dung hợp, bọn họ phát hiện tốc độ tu luyện mau hơn.

Cùng lúc đó, tông môn luôn khi dễ bọn họ đã biến mất, khiến họ như được cuộc sống mới, cảm giác cơ hội mới đã đến.

Sau này Ngân Hà giáo tổ chức liên minh, đến thông báo họ đi Thiên Vân sơn hội hợp.

Toàn Phục Sơn tông đương nhiên không muốn bỏ qua cơ hội này, nên quyết định đi Thiên Vân sơn nhìn xem. Tông chủ dẫn đội, tất cả cẩn thận xuất phát, né tránh tất cả nguy cơ, thấy yêu thú liền đi đường vòng, tuyệt đối không đấu cứng.

Yêu thú này quá nguy hiểm, hở chút là Thần cảnh, đáng sợ biết bao.

Lúc này tông chủ Phục Sơn tông tự mình ra mặt nghênh tiếp đám người đến, những người mà Phục Sơn tông không dám trêu vào.

Giọng điệu Dương Vạn Chân ồm ồm, âm thanh như sấm khuếch tán bốn phía:

- Chu tông chủ, mục tiêu tiếp theo của Hắc Thiên tộc là Phục Sơn tông, với thực lực của các ngươi e rằng khó ngăn cản Hắc Thiên tộc xâm nhập.

Chu tông chủ sợ đến vã mồ hôi lạnh:

- Cái này . . .

Hắc Thiên tộc sắp đến?

Cái này hù chết người, thực lực của bọn họ không thể ngăn cản Hắc Thiên tộc.

Đệ tử Phục Sơn tông ngó nhau, nghe nói Hắc Thiên tộc sắp đến thì sợ chết khiếp, bần thần không biết nên làm sao.

Hắc Thiên tộc đến, Phục Sơn tông tuyệt đối sẽ bị giẫm đạp thành phế tích. Còn về thần phục Hắc Thiên tộc? Tuyệt đối không thể nào, chủng tộc khủng bố kia yêu cầu một vạn nữ nhân, biết đi đâu tìm?

Hay bảo họ chắp tay tặng các sư tỷ, sư muội xinh đẹp trong tông môn cho những tên kia chà đạp?

Dương Vạn Chân thấy đã chăn đệm xong, tiếp tục bảo:

- Nếu Phục Sơn tông tham gia liên minh Ngân Hà giáo thì tông ta có thể giúp đỡ vượt qua kiếp nạn lần này.

- Thật không?

Chu tông chủ sửng sốt sau đó mừng như điên, không suy nghĩ nhiều nói:

- Tông ta đồng ý vào liên minh!

Dương Vạn Chân vốn tưởng sẽ tốn nhiều nước miếng, không ngờ Phục Sơn tông đồng ý mau như vậy, làm y sửng sốt sau đó bật cười, chẳng ngờ thuận lợi đến thế.

- Chu tông chủ, tham gia vào liên minh sẽ không làm tông chủ hối hận.

Tuy mới chỉ bước ra một bước nhỏ nhưng với Dương Vạn Chân là một bước dài, thành công ở ngay phía trước, chỉ cần khắc ghi trong lòng.

Trưởng lão Ngân Hà giáo từ xa xông tới, biểu tình nghiêm túc nói:

- Tông chủ, sự việc có biến, Hắc Thiên tộc không đến Phục Sơn tông mà đi hướng khác!

- A?

Dương Vạn Chân ngây ra, sau đó nói:

- Đi, đi theo Hắc Thiên tộc xem đó là tông môn nào.

Dương Vạn Chân sốt ruột, may mắn quá, Hắc Thiên tộc không đến Phục Sơn tông mà đi tông khác, xem ra hôm nay có thể kéo hai tông môn vào.

Dương Vạn Chân ở giữa hư không truyền âm để toàn Phục Sơn tông yên lòng:

- Chu tông chủ cứ yên tâm, sau khi tham gia vào liên minh thì Ngân Hà giáo nhất định bảo vệ an toàn cho quý tông!

Dương Vạn Chân có ý tưởng là dùng cách không dính máu chậm rãi ăn mòn Phục Sơn tông.

Hư không, đám người Dương Vạn Chân nhanh chóng xuyên qua.

- Vì sao Hắc Thiên tộc bỏ qua? Tính khoảng cách Phục Sơn tông với bọn họ lẽ ra họ nên đạp đổ Phục Sơn tông trước mới đúng.

Dương Vạn Chân không hiểu nổi, không biết Hắc Thiên tộc nghĩ thế nào.

Trưởng lão nói:

- Tông chủ, theo ta thấy chắc vì Hắc Thiên tộc biết thực lực của Phục Sơn tông quá yếu, khó làm chuyện lớn gì được nên vòng đi tông môn khác, đến khi đó không tốn hơi sức cũng sẽ làm Phục Sơn tông thần phục.

Dương Vạn Chân gật gù, cảm giác trưởng lão nói có lý:

- Ừm, có lý.

Tri Tri Điểu lại đến, tờ giấy màu lam từ trên cao bay xuống, sau đó vỗ cánh kéo hai luồng sáng lam biến mất trong thiên địa.

Lâm Phàm mở ra xem kỹ.

[Phó cung chủ Tuyệt Thần cung trấn áp cường giả Đan giới, nuốt Thiên Hỏa đan cửu chuyển ngay trước mặt công chúng.]

[Hạng ba bảng Thiên Kiêu tham gia vào Đạo Thanh Vô Lượng cung.]

[Trên đỉnh Sắc sơn Cửu Đế Vực, một con rồng đen ngang nhiên xuất thế, tách rời một phần lãnh thổ của Cửu Đế vực.]

[Cường giả tuyệt thế Hỗn Độn Đao Đế định thu một nam nhân

làm đồ đệ nhưng bị từ chối, nam nhân mang theo đứa bé rời đi, làm người đời kinh.]

[Một chỗ biên giới ra kỳ tài kinh thế, tự sáng tạo hệ thống tu luyện riêng cho cá nhân, tên là Thiên Tu.]

Lâm Phàm đọc đại khái, phát hiện mạng lưới tình báo của Tri Tri Điểu rất lợi hại.

Lão sư cũng bị vạch ra, được gọi là kỳ tài kinh thế. Còn tin Hỗn Độn Đao Đế định thu một nam nhân làm đồ đệ nhưng bị từ chối thẳng thừng, sao cứ cảm thấy giống như người kia.

Hắc Đế Chân Nguyệt, đã lâu không gặp, không biết đã chết hay còn sống, với tính cách của tên đó thì rất khó nói.

Đột nhiên phía chân trời xa tụ đoàn hỗn tạp đen nhánh, như có tà ma kéo đến tấn công, dần dần lan tràn, che đậy thiên địa.

Đệ tử canh giữ sơn môn hết hồn, vội gõ vang cảnh báo.

Tiếng thùng thùng vang lên, các đệ tử cảnh giác.

Lâm Phàm nhìn chăm chú:

- Tình huống gì đây?

Một bóng người lao ra từ mây đen ngòm hỗn tạp.

- A! Hắc Thiên tộc?

Lâm Phàm thấy Hắc Thiên Thần hai tay, Hắc Thiên Thần bốn tay, còn có Hắc Thiên Thần sáu tay.

Một đống đen kịt, khá nhiều Hắc Thiên Thần kéo đến.

Lâm Phàm cười bất đắc dĩ, nhưng không quá để bụng:

- Đúng là kỳ diệu, cứ tưởng Hắc Thiên tộc lại đi diệt tông môn nào, không ngờ đến Viêm Hoa tông, kiểu này giống câu nghĩ nhiều sẽ ứng lên người của mình?

Có đệ tử đến hỏi:

- Sư huynh, đó là cái gì vậy?

Bọn họ rất căng thẳng, không biết đó là cái gì, trông rất tà ác.

Lâm Phàm trấn an:

- Là một đám đến chịu chết thôi, đừng hoảng, có sư huynh ở đây, không lẽ sẽ xảy ra chuyện gì sao?

Các đệ tử hơi sợ cũng hợp lý, nhưng quá sợ sệt không phải chuyện tốt, hơn nữa có gì phải sợ?

Hoàn toàn không cần thiết.

Có đệ tử nghe mấy lời Lâm sư huynh nói thì yên lòng. Đúng rồi, có Lâm sư huynh ở thì sợ quái gì, bọn họ vô cùng tin tưởng Lâm sư huynh.

Có đệ tử huơ tay thông báo:

- Mọi người đừng hoảng, Lâm sư huynh nói là không sao hết!

Những đệ tử lo âu đều bình ổn nỗi lòng, mỉm cười thư giãn.

Lâm Phàm bay lên, tới chỗ lão sư. Lão sư đang ngồi nhắm mắt dưỡng thần, sớm biết động tĩnh ở phía xa nhưng lão hết sức bình tĩnh, không để bụng.

Lâm Phàm ngồi xuống một bên, cầm trái cây lên tùy ý cắn một miếng, không xem chuyện Hắc Thiên tộc đến là việc lớn gì:

- Lão sư, sao Hắc Thiên tộc chọn Viêm Hoa tông chúng ta nhỉ?

Thiên Tu mở mắt ra, thản nhiên nói:

- Đồ nhi hỏi vi sư thì vi sư biết hỏi ai? Nhưng hỏi họ chắc sẽ biết.

Có tiếng nổ truyền đến, tiếng động inh ỏi, hư không nổ tung, đó là vì Hắc Thiên tộc lao đến quá mau tạo thành chấn động.

Sóng âm như sóng triều liên miên không ngừng ập đến, đệ tử bình thường nghe sóng âm này miệng mũi bị chảy máu là chuyện bình thường, nhưng Lâm Phàm và Thiên Tu ngồi yên không nhúc nhích.

Khi sóng âm ập đến, bên trên tông môn hiện ra một màn sáng, sóng âm ập đến, màn sáng dao động triệt tiêu sóng âm.

Lâm Phàm bình phẩm:

- Đại trận hộ tông của Bất Diệt hoàng triều rất tốt.

Bất Diệt hoàng triều thật tuyệt, cho tài phú đều không phải loại rẻ tiền. Ví dụ như đại trận hộ tông này, có mấy trăm cái, đủ các kiểu mẫu, tất cả chồng chất bên trên Viêm Hoa tông thì rất khủng bố.

Thiên Tu cười nói:

- Thì cũng nhờ đồ nhi, mang nhiều bảo bối như vậy về cho tông môn.

Lần này đồ nhi mang đồ về thật sự là thứ tốt, giúp ích lớn cho tông môn, đủ tránh nhiều nguy hiểm.

Giờ phút này, bóng người rậm rạp lơ lửng bên trên Viêm Hoa tông, tiếng cười khùng khục mang hơi hướm khủng bố.

Một Hắc Thiên Thần bốn tay chân đạp lửa đen lạnh lùng nói:

- Các ngươi là tông môn gì, hãy xưng tên ra. Chắc các ngươi đã nhận thông báo của tộc ta, tông thần phục hãy cống hiến một vạn thiếu nữ.

Đệ tử tông môn ngước đầu lên nhìn. Họ đã nhớ ra, đoạn thời gian trước có ảo ảnh hiện ra, ảo ảnh đó là chủng tộc này đây mà, không ngờ họ tìm đến.

Lâm Phàm cười nói:

- Lão sư nhìn xem, đối phương kéo đến nhiều thật, xem bộ dáng muốn ăn chắc chúng ta.

Hắn nhìn kỹ thì thấy mấy người quen.

Hai tên Cáp Già, Cổ Nhĩ khá quen mắt, lúc Lâm Phàm ở Hắc Thiên tộc được hai người này chăm sóc nhiều.

- Nhiều người có ích gì? Tưởng đông người là có thể quyết định sự việc sao?

Hắc Thiên tộc phát hiện không ai để ý tới mình thì nổi giận, bọn họ bị coi thường.

Hỏa Dung sợ hết hồn. Khi biết có người đến tấn công, lão định luyện tay thử, nhưng phát hiện những người ở trên trời toát ra hơi thở cực kỳ cường đại thì lão hèn, có vào Thần cảnh cũng vô ích.

Hỏa Dung đến chỗ sư huynh, thấy hai người bình tĩnh ngồi tán dốc làm lão nóng ruột nóng gan.

Hỏa Dung hoảng loạn nói:

- Sư huynh, người ta đã đánh tới cửa rồi mà sao hai người còn ở đây?

Nếu thật sự bị người đánh vào trong thì tàn đời thật.

Thiên Tu nhíu mày nói:

- Sư đệ, ngươi có bị ngốc không? Đặt nhiều đại trận hộ tông như vậy không lẽ để trưng chơi? Gấp làm gì, đừng nóng nảy, ngươi có thể mắng đối phương, miễn không ra phạm vi đại trận là an toàn.

Hỏa Dung nghe vậy sửng sốt, óc lóe tia sáng:

- Thật không?

Thiên Tu khẽ thở dài:

- Không lẽ sư huynh lừa các ngươi?

Không hiểu sao các sư đệ nhát gan quá.

Cát Luyện mới bước chân vào Thiên Tu sơn phong nghe câu đó thì không ở lại lâu, trực tiếp bay lên cao, hít sâu một hơi quát lớn:

- Kẻ trộm cướp nào dám can dảm đến gây sự!

Cát Luyện bá đạo ra sân, tóc dài bay bay, gặp nguy không sợ, ngạo nghễ lơ lửng trên hư không.

Hỏa Dung mới định đi lên nhưng thấy Cát Luyện đã giành trước một bước, tức run người:

- Cái tên này sao tiện quá vậy!

Quá tiện.

Đệ tử tông môn hò reo:

- Là trưởng lão, Cát Luyện trưởng lão đi ra!

- Ghê gớm, đối mặt kẻ địch đến mà Cát Luyện trưởng lão gặp nguy không sợ, đây mới là phong phạm của trưởng lão tông mình

chứ!

Lỗ tai của Hỏa Dung thính, nghe các đệ tử khen ngợi Cát Luyện thì rất muốn vạch trần, nhưng lão ráng nhịn. Những lời khen ngợi này lẽ ra là các đệ tử tặng cho lão, nhưng bây giờ đều bị Cát Luyện cướp mất.

Tiện nhân.

Còn về tông chủ, vẫn yên ổn trong sân của mình, trồng hoa, nuôi cá, ngẫu nhiên ngước đầu nhìn một cái rồi lại bận rộn việc của mình.

Chỗ đó không cần y.

Tông chủ thậm chí cảm thấy mình làm vật biểu tượng của tông là đủ rồi, sống vui vẻ, không cần nghĩ nhiều.

Chương 693: Khẩu chiến quần địch, sướng lên mây

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Cát Luyện ngẩng cao đầu, không chút e sợ nhìn chăm chú vào đám chủng tộc màu xanh đen trên cao.

Tuy biết hơi thở của đối phương hùng hậu, cảm thấy kinh dị nhưng Cát Luyện không chột dạ chút nào. Đang ở trong tông môn, có người che chở, càng có đại trận hộ tông phòng ngự, Cát Luyện không sợ đối phương dấy lên sóng to.

Một Hắc Thiên Thần bốn tay gầm lên:

- Láo xược!

Không ngờ có người dám can đảm ngông nghênh trước mặt Hắc Thiên tộc bọn họ.

Tiếng quát ồm làm người tim đập nhanh.

Cát Luyện giơ tay chỉ vào đối phương, mắng:

- Gan chó! Đám người kia, các ngươi đến tông của ta nhưng không biết tên tông ta, thật là to gan lớn mật, không thể tha thứ!

Đệ tử tông môn giật mình, tôn sùng nhìn Cát Luyện trưởng lão. Quá bá khí, đối diện nhiều cường địch vậy mà không chùn chân, chửi thẳng vào mặt, sự can đảm khiến người bội phục.

Thậm chí có đệ tử cảm thấy xấu hổ, mới rồi bọn họ đều bị hù.

Hỏa Dung đề nghị:

- Sư huynh, Cát Luyện như vậy không tốt lắm, hãy ngăn hắn lại.

Hỏa Dung rất bất mãn, tuy bọn họ không gặp các loại thương tổn nhưng thời gian dài chưa nếm mùi tự hào lần nào. Giờ có cường địch

đến, nếu có thể khẩu chiến ba trăm hiệp với cường địch ngay trước mặt đệ tử toàn tông đã rất thỏa mãn, ai ngờ bị Cát Luyện giành lấy cơ hội này, tổn thương trong lòng Hỏa Dung khó miêu tả rõ.

- Sư đệ, sư huynh nói với ngươi rồi, nhanh hơn người một bước là đi trước một bước, ngươi trách được ai? Đã bị Cát Luyện giành trước thì kệ hắn đi, ngươi chờ lần sau.

Thiên Tu nhìn thấu suy nghĩ trong đầu họ, nhưng cũng nên để các sư đệ có dịp phát huy. Đã lâu như vậy rồi, không thể khiến các sư đệ không có chút cảm giác tồn tại trước mặt đệ tử tông môn.

Giữa hư không, Hắc Thiên Thần bốn tay tức điên, kinh mạch như rắn di chuyển trên thân hình màu xanh đen, hiển nhiên đã tức sắp xì khói.

- Đồ khốn kiếp, ngươi tìm cái chết!

Nếu là lúc trước Cát Luyện sẽ chột dạ, còn bây giờ chỉ muốn ha ha, tặng cho đối phương một câu, ngươi có thể làm gì được ta?

Giờ phút này, chỉ thấy Cát Luyện phất ống tay áo, một tay chắp sau lưng, ba ngón tay co lại, kiếm chỉ về phía đối phương.

- Đến tông ta càn rỡ, vốn nên tru sát ngươi, nhưng bản trưởng lão cho ngươi cơ hội sống, nhanh chóng rời đi, đừng tự chuốc lấy khổ, nếu không sẽ cho ngươi biết tông ta không phải chỗ càn rỡ!

Hàng loạt lời nói kích thích các đệ tử sôi trào máu nóng.

- Trưởng lão uy vũ!

- Tông ta không cho phép càn rỡ!

Đệ tử hò reo, Cát Luyện dẫn dắt họ bùng nổ cảm giác tự hào vì tông môn.

Hỏa Dung tức giận nghiến răng:

- Cái tên này, chọc ta tức ứa gan!

Cơ hội tốt biết bao, vậy mà bị Cát Luyện cướp mất, hận!

Lâm Phàm thở dài, ra oai là một loại tội, dễ bị nghiện, hắn lo Cát Luyện trải qua lần này rồi không thoát ra được. Ví dụ như Lâm Phàm chưa bao giờ ra oai làm gì, vì hắn oai sẵn rồi.

Nhìn sắc mặt của Hỏa Dung trưởng lão thì biết đã dồn nén quá lâu, trong người hơi nóng nảy.

Ngẫm lại cũng đúng, theo Lâm Phàm biết Hỏa Dung trưởng lão luôn kiềm nén, gặp chuyện gì cũng không vừa ý, luôn suy tính cho tông môn. Bây giờ khó khăn lắm mới có cơ hội trút ra nhưng bị Cát Luyện cướp mất, tức giận là đúng.

Lâm Phàm nhìn lên cao, nói:

- Lão sư, cũng tới lúc rồi, nên ra tay đánh đám Hắc Thiên tộc này về.

Hắn quan tâm nhất là Hắc Thiên Thần sáu tay, tu vi Chí Tiên. Nhưng không sao, đã đến rồi thì tạm thời đừng đi nữa.

Thiên Tu vội kéo Lâm Phàm lại:

- Đồ nhi, đừng xung động, có người đến!

Quả nhiên, phía xa có vô số bóng người lao đến, tốc độ rất nhanh, phương hướng là Viêm Hoa tông.

Hắc Thiên Thần bốn cánh tay oanh kích Viêm Hoa tông, nhưng thế công đều bị màn sáng ngăn cản. Nhưng đại trận hộ tông kia hơi khó ngăn cản, nếu Hắc Thiên Thần bốn tay đấm thêm một cú nữa là sẽ tan vỡ.

Tiếc rằng Viêm Hoa tông không chỉ có một đại trận hộ tông mà còn rất nhiều, muốn đánh phá nó cần thời gian hơi bị khủng bố.

Trước khi đối phương ra tay thì Cát Luyện hơi lo lắng, nhưng nhìn đối phương không cách nào đánh vào, lão thả lỏng thần kinh.

- Dừng tay!

Dương Vạn Chân lao nhanh đến, thấy tông môn này còn tồn tại thì thở phào, rốt cuộc đuổi kịp.

Cát Luyện nhìn đối phương, vẫn rất bình tĩnh:

- Còn các ngươi là ai?

Có đại trận hộ tông nên Cát Luyện không sợ chút nào, có giỏi thì đến đây, đằng sau còn hai núi dựa, sẽ không khoanh tay ngồi nhìn.

Bán Thần cảnh?

Dương Vạn Chân cau mày, tông môn yếu quá. Hắc Thiên tộc giáng lâm mà chỉ có một Bán Thần cảnh ra nghênh chiến, đẳng cấp tông môn ngang ngửa Phục Sơn tông.

Dương Vạn Chân nói rõ ý đồ đến:

- Ta là hoàng chủ Dương Vạn Chân của Ngân Hà giáo, biết Hắc Thiên tộc giáng lâm nên đến hỗ trợ.

Sau đó y hỏi:

- Tông môn các ngươi là gì? Lần trước bản tông chắc đã thông báo về liên minh ở Thiên Vân sơn cho các ngươi rồi chứ?

Cát Luyện trả lời:

- Liên minh gì? Không biết.

Cát Luyện đâu biết liên minh, bình thường toàn tu luyện trong sơn phong, việc tông môn do Hỏa Dung quản lý.

- Lão sư, đồ nhi biết Ngân Hà giáo, tông môn này không được, có mang kỳ thị.

Lâm Phàm lắc đầu, rất là bất mãn, sau đó nói ra chuyện lần trước mình trải qua. Vì tông chủ tu vi Thiên Cương cảnh nên hắn không có chỗ trong cuộc họp, chỉ có thể buồn khổ đứng một góc, rõ là khinh người.

Thiên Tu nghe vậy cũng tức xì khói:

- Đồ nhi nói đúng! Tông môn như thế khác biệt lớn với tông mình, không có chút đạo đãi khách. Muốn chúng ta tham gia vào liên minh nhưng không có chỗ ngồi, tuyệt đối không tham gia vào, thậm chí không thèm thân thiện với họ!

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Lão sư suy nghĩ giống hệt đồ nhi, lão sư nói xem nếu là Hỏa Dung trưởng lão thì chắc đã nói đỡ thay người ta.

Lão sư tốt hơn, suy nghĩ giống như hắn.

Hỏa Dung ở một bên nghe mà nín thở, ta trêu vào ai? Đang khó chịu lại bị tiểu tử này đá cho một cái, nơi này không phải chỗ cho người ở, không có nhân quyền! Có thực lực là có thể thích gì làm nấy sao?

Thiên Tu hắng giọng:

- Đồ nhi, chừa chút mặt mũi cho sư đệ của vi sư, hắn dù gì là sư đệ của vi sư.

Đừng không nể mặt vậy, sư đệ mà buồn quá máu dồn lên não thì không tốt.

Lâm Phàm gật đầu, nghe lời lão sư không nói về Hỏa Dung nữa.

Hỏa Dung thấy uất nghẹn, nói đến bây giờ sư huynh làm người tốt, thật quá đáng.

Lâm Phàm nảy ra mưu kế:

- Lão sư, chúng ta chờ xem đối phương muốn làm gì, vừa lúc Cát Luyện trưởng lão ở bên ngoài, với thực lực Bán Thần khó lọt vào mắt người ta, nếu đối phương dám can đảm nhục nhã chúng ta thì bọn họ tàn đời.

Đây là kiểu câu cá, chờ xem đối phương sẽ làm thế nào.

Thiên Tu ngẩn ngơ nhìn đồ nhi, chiêu này hơi bị thâm.

Lão ngước đầu nhìn một cái, giơ ngón tay cái lên:

- Đồ nhi, chiêu này cao!

Lâm Phàm tâng bốc:

- Nào có đáng gì, nhờ lão sư giáo dục giỏi, không cao sao được?

Hắn với lão sư không cần so đo mấy thứ này, không để ý tiểu tiết.

Lúc hắn còn nhỏ yếu toàn nhờ lão sư che chở, giờ mạnh lên rồi không biết nhường nhịn lão sư là thứ vô ơn.

- Cũng đúng, đúng là vi sư giáo dục tốt.

Hai bên kẻ tung người hứng.

Hỏa Dung mặt không biểu tình nhìn hai người, lòng thầm nhủ hai thầy trò vô sỉ, ở chỗ này ngột ngạt làm lão không thở nổi.

Tình hình trên hư không hơi nặng nề.

Ngân Hà giáo đến, Hắc Thiên tộc như hổ rình mồi, tuy Cát Luyện nói năng bình tĩnh nhưng chịu áp lực lớn, cố gắng không để mình lép vế.

Dương Vạn Chân trầm giọng nói:

- Trong Hắc Thiên tộc có ai làm chủ được? Bản tông có lời muốn nói, tông môn này tham gia vào liên minh, sẽ do Ngân Hà giáo ta che chở.

Một Hắc Thiên Thần sáu tay bước ra, thân hình màu lam, cổ đeo dây chuyền hạt châu xương người to, một con long mãng màu đen quấn quanh một cánh tay, hung hăng trừng mắt đối phương.

Hắc Thiên Thần xung quanh cung kính, biểu hiện kính sợ, đây là tộc lão.

Tộc lão sáu tay giọng âm trầm lạnh lùng nói:

- Hắc Thiên tộc và Ngân Hà giáo nước giếng không phạm nước sông, hiện giờ Hắc Thiên tộc ta muốn diệt tông môn, Ngân Hà giáo các ngươi cũng dám nhúng tay?

Dương Vạn Chân không lép vế, trực tiếp mở miệng nói:

- Đúng vậy! Hễ tông môn tham gia vào liên minh Ngân Hà giáo đều sẽ được Ngân Hà giáo bảo vệ, dù có khai chiến với Hắc Thiên tộc các ngươi cũng không tiếc!

Khai chiến gì đó chẳng qua là lời hăm dọa nhau. Dù sao không có thù sâu biển máu, hai tông mạnh trừ phi bị khùng mới đại chiến, đến lúc đó sẽ gặp mất mát lớn.

Hơn nữa Hắc Thiên tộc không cần thiết đại chiến với Ngân Hà giáo chỉ vì một Viêm Hoa tông.

Nên Dương Vạn Chân mới dám tràn đầy khí thế nói như vậy.

Cát Luyện lên tiếng răn dạy, không cho đối phương mặt mũi:

- Ai tham gia vào liên minh của Ngân Hà giáo các ngươi? Đừng tự tiện quyết định, Viêm Hoa tông ta sẽ không vào liên minh.

Càng nghe càng không dễ chịu, Viêm Hoa tông chúng ta mạnh như vậy cần gì tham gia vào liên minh Ngân Hà giáo?

Dương Vạn Chân nghe vậy mặt hơi biến sắc, có vẻ tức giận, tuy

ngữ điệu lạnh nhạt nhưng ẩn chứa ý uy hiếp:

- Không tham gia vào liên minh thì tông ta sẽ không ngăn cản Hắc Thiên tộc giúp ngươi, khi đó tông môn của các ngươi sẽ gặp kết cục tông hủy người mất.

Cát Luyện nói:

- Ai cần ngươi hỗ trợ, tông của ta có tay có chân, cần các ngươi giúp làm gì?

Trưởng lão của Ngân Hà giáo quát mắng:

- Láo xược! Viêm Hoa tông các ngươi đừng không biết điều, tông chủ của tông ta không muốn các ngươi bị diệt tông mới ra mặt che chở các ngươi!

Cát Luyện giơ tay lên:

- Chờ đã.

Ngân Hà giáo tưởng đối phương hối hận, không ngờ câu tiếp theo làm bọn họ bùng nổ cơn giận.

- Các ngươi thật là tự ý quyết định. Tông ta cần các ngươi che chở cái gì? Ý của các ngươi là khinh thường tông ta phải không? Có giỏi thì đừng đi, chờ tông ta giải quyết Hắc Thiên tộc xong sẽ xử các ngươi sau, cho các ngươi nhận lỗi!

Cát Luyện cảm giác mình rất bá khí, nhiều năm qua lần đầu tiên bá khí như vậy, nếu không phải ở đây đông người thì lão đã rơi lệ đầy mặt, trút ra đè nén bao nhiêu năm.

Trong phút chốc đám người Ngân Hà giáo trừng mắt nhìn:

- Tìm cái chết!

Sắc mặt Dương Vạn Chân âm trầm như mực nước.

Cát Luyện chỉ vào đối phương, nói:

- Đừng cuồng, chờ đó, lão phu kêu người ra!

Đã trở mặt với nhau, Cát Luyện không chống đỡ được, cần tìm sư huynh và tiểu tử kia ra mặt.

Lâm Phàm câm nín:

- Lão sư, Cát Luyện làm hỏng việc rồi.

Cát Luyện bị đè nén lâu thật đáng sợ, nói chuyện rất gai góc đắc tội với người.

- Lão sư ở đây xem được rồi, đồ nhi đi rồi về.

Lâm Phàm đứng dậy, đạp không khí đi tới bên kia.

Cát Luyện vội vã chạy tới nói:

- Chuyện còn lại giao cho ngươi!

Lâm Phàm cười hỏi:

- Sướng không?

Cát Luyện siêu kích động nói:

- Sướng, quá sướng! Đời này lão phu chưa từng sảng khoái như vậy!

Khẩu chiến quần địch, không chút sợ hãi, mắng chửi là phải kinh thiên động địa mới đã. Giờ tâm tình của Cát Luyện thoải mái hơn nhiều.

- Hồi ấy nếu trưởng lão cùng Quân Vô Thiên đối phó với ta thì đã không có ngày hôm nay.

Lâm Phàm nhớ lại quá khứ, khi đó Cát Luyện trưởng lão rất hổ báo.

Cát Luyện rối rít xua tay:

- Đừng nhắc chuyện quá khứ, khởi đầu mới rồi.

Cát Luyện không muốn nhắc tới chuyện trước kia, Quân Vô Thiên là nỗi đau cả đời của lão, xem như bị mù mắt, tích góp một đời đều đổ lên người đối phương.

May mắn tiểu tử này bỏ qua hiềm khích lúc trước, còn cho Cát Luyện cơ hội biểu hiện.

Con người của hắn thật tốt.

Chương 694: Mợ nó, hèn dữ vậy

Cát Luyện vừa hâm mộ vừa ghen tỵ sư huynh, cuộc đời quá hạnh phúc, lúc trẻ thì tung hoành, về già tìm được đồ nhi như vậy, cả đời hạnh phúc mỹ mãn.

Ngược lại Cát Luyện tuổi trẻ bị sư huynh chèn ép, về già mù mắt đã chọn sai người, nhìn trúng Quân Vô Thiên, muốn bồi dưỡng người, dồn hết sức đầu tự vào đến cuối cùng tan vỡ thành bọt nước, suýt nữa không giữ được khí tiết tuổi già.

Tuy hâm mộ ghen tỵ sư huynh nhưng tiểu tử này đối xử với Cát Luyện khá tốt, còn kịp làm quen lại từ đầu.

- Giao những người này lại cho ngươi, lão phu không góp vui.

Cát Luyện không thể tham dự vào chuyện này, cũng không có năng lực đó, nếu đi lên rất có thể bị người đè xuống đất giáo dục. Lúc trước lên mặt một chút dã đủ, làm người phải tự hiểu sức mình.

Một trưởng lão mặc áo xanh của Ngân Hà giáo giơ tay phát ánh sáng từ trên cao đập xuống không khí:

- Lão già kia, nói mê sảng lung tung, lão phu phải cho ngươi biết tay!

Ngân Hà giáo vốn tưởng dựa vào cơ hội lần này lôi kéo Viêm Hoa tông tham gia vào liên minh, không ngờ đối phương chẳng những không nhận ý tốt của họ còn dám lên tiếng răn dạy lại.

Khoảnh khắc ra tay, ánh sáng huyễn lệ, uy thế vô biên nghiền áp đến.

Đại trận hộ tông mở ra, một màn sáng hiện ra, đây là một trong các đại trận hộ tông của Bất Diệt hoàng triều. Trưởng lão Ngân Hà giáo đè tay xuống, màn sáng rung rinh, răng rắc, mảnh nhỏ bay tứ tán.

- Thì ra là vậy, ỷ vào đại trận hộ tông nên mới dám tùy ý làm bậy, không sợ trời cao đất rộng.

Trưởng lão cười nhạt, cho rằng Viêm Hoa tông có đại trận hộ tông, tự tin núp vào mai rùa có thể bình yên vô sự, nhưng bọn họ tự

tin quá mức rồi.

Trưởng lão Ngân Hà giáo mạnh mẽ nghiền áp, cuối cùng đại trận tan vỡ.

- Hừ! Để xem ngươi có thể mạnh miệng đến mức nào!

Khi trưởng lão định tiếp tục ra tay thì một đại trận hộ tông khác tỏa sáng chói lòa. Trưởng lão giật mình ngây người, nhanh chóng thụt lùi, không ngờ còn có đại trận nữa.

Một giọng nói vang lên:

- Ức hiếp tông môn của ta đến vậy sao?

Trưởng lão định tiếp tục tấn công nghe giọng nói đó thì tim rung lên, hư không trước mặt bị đè ép, một bóng người xuất hiện trước mặt lão.

Khi trưởng lão phản ứng lại thì thấy nắm đấm đánh tới, lão định ngăn cản nhưng cảm giác khí thế oanh kích hơi bị mạnh mẽ.

- Ha ha ha!

Lâm Phàm không thèm để trưởng lão Ngân Hà giáo hơi láo này vào mắt, cho một nắm đấm mạnh vào bụng.

Lâm Phàm thích đánh vị trí này nhất, đấm một cái dạ dày quặn thắt, đủ lấy nửa cái mạng của đối phương.

Trưởng lão bị ăn đấm, người rung lên, cong lưng như con tôm, trái cổ lên xuống, phun ra búng máu. Trưởng lão không tin nổi mình bị một đấm của đối phương trấn áp.

Các đệ tử hưng phấn, máu nóng sôi trào:

- Lâm sư huynh lợi hại!

Sư huynh ra tay, trưởng lão lúc trước vênh váo liền bị trấn áp, sung sướng lòng người.

Bộp!

Lâm Phàm giơ tay chộp đầu đối phương tùy tay ném vào nhóm bạn của trưởng lão, hắn ngước đầu nói:

- Các ngươi rất càn rỡ, tông ta không chọc vào ai vậy mà các

ngươi vừa tới cửa đã muốn đánh nhau, rõ là không để bản phong chủ vào mắt.

Dương Vạn Chân giật mình, không phải sợ hãi đối phương mà vì không ngờ đến thực lực của tông môn còn có cường giả như vậy.

Trưởng lão này không mạnh nhất nhưng cũng đến cấp bậc Đại Thánh cảnh đỉnh, vậy mà bị đối phương nghiền áp, thật khó chấp nhận.

Hắc Thiên tộc Cáp Già biểu tình hờ hững, nhưng khi nhìn người đi ra từ Viêm Hoa tông thì sửng sốt, trông hơi quen mắt, càng nhìn càng thấy quen.

Lâm Phàm bước ra đại trận hộ tông, chân đạp hư không nhìn hai đoàn người, lạnh nhạt nói:

- Nói đi, các ngươi muốn làm gì? Hoặc nên nói là Hắc Thiên tộc các ngươi lúc trước đùa với bản phong chủ?

Nói đến đây Lâm Phàm nhìn sang Hắc Thiên tộc. Hắn đã giao tiếp với chủng tộc này, để lại ấn tượng khắc sâu, mới qua bao lâu mà họ đã xóa trí nhớ khỏi não rồi, hay vì lại mạnh lên nên muốn càn rỡ?

Cáp Già giật nảy mình, thụt lùi một bước, bốn cánh tay siết chặt, hơi khủng hoảng, thậm chí mờ mịt:

- Là ngươi!

Cáp Già không biết tại sao tiểu tử này ở đây.

Cổ Nhĩ cũng vậy, gã vĩnh viễn không bao giờ quên chuyện xảy ra lúc đó.

Tiểu tử này thực lực không mạnh nhưng làm toàn bộ Hắc Thiên tộc kinh hoàng, cuối cùng tộc lão cúi đầu, lấy tài phú ra, tặng nữ nhân mới tiễn ôn thần này đi.

Không ngờ sẽ chạm mặt tại đây.

Có ngàn vạn ngựa xanh chạy rầm rập trong lòng Dương Vạn Chân. Y là người có dã tâm, thích thu phục tông môn khác mà không đổ máu, tuy lúc trước gặp chút rắc rối nhưng mọi việc đều thuận lợi. Bây giờ đụng phải chướng ngại trước tông môn này, còn bị nhục nhã, lòng Dương Vạn Chân rực cháy lửa giận, thậm chí muốn liên minh với Hắc Thiên tộc trực tiếp diệt tông môn không biết trời cao

đất rộng này.

Nhưng tình huống hiện giờ không thích hợp, người đi ra quen với Hắc Thiên tộc, xem bộ dáng có vẻ quen thân, hay là trước kia có qua lại?

Lâm Phàm rất bình tĩnh, hắn tạo ám ảnh quá lớn cho Hắc Thiên tộc, đời này chỗ hắn chết nhiều nhất là ở Hắc Thiên tộc. Khi đó hắn chỉ là Truyền Kỳ cảnh, dựa vào thân bất tức đè ép Hắc Thiên tộc nhận hèn, càng không nói đến bây giờ hắn là Đại Thánh cảnh đỉnh, nếu hắn muốn có thể lấy mạng của họ.

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Ừm, xem ra các ngươi còn nhớ bản phong chủ, không tệ, xem như có lòng.

Lâm Phàm nhìn về phía Hắc Thiên Thần sáu tay:

- Ta còn nhớ lúc đó hình như ngươi có mặt ở hiện trường? Tộc lão của Hắc Thiên tộc các ngươi đã hỏi, muốn biết tông môn của bản phong chủ ở đâu, sau này gặp sẽ nhường bước rút lui, nhưng sao bây giờ dám chủ động tới cửa khiêu khích? Xem ra các ngươi chưa nếm đủ đau khổ, có muốn bản phong chủ đi Hắc Thiên tộc các ngươi một chuyến không?

Câu này làm Hắc Thiên tộc hết hồn.

Những Hắc Thiên Thần hai tay đi theo cùng sợ tên này gần chết.

Khi ấy người này vào Hắc Thiên tộc, không biết bao nhiêu Hắc Thiên Thần hai tay chết thảm tại chỗ, không lắp ráp xác lành lặn được, nếu tên này lại đi Hắc Thiên tộc thì hậu quả không tưởng tượng nổi.

Tộc lão sáu tay đã trải qua sự kiện lúc đó kêu lên:

- Chờ đã, đừng xung động!

Trán tộc lão sáu tay rịn mồ hôi lạnh, mới nãy không ra tiếng không phải coi khinh đối phương, đang suy nghĩ nếu để tiểu tử này lại đến Hắc Thiên tộc một chuyến thì kết cục thê thảm cỡ nào.

Gã hơi hối hận, là tên khốn nào đề nghị chinh phục tông môn này, vì sao xui khiến tìm đến chỗ này.

Tộc lão sáu tay nói:

- Hiểu lầm, thật sự là hiểu lầm, tộc ta đi ngay đây, tuyệt đối không quấy rầy!

Với tu vi và địa vị của tộc lão sáu tay tuyệt đối không nhận thua với ai, dù Ngân Hà giáo muốn khai chiến thì gã cũng không hèn.

Nhưng bây giờ thì khác, tiểu tử này siêu khủng bố, rất khó hiểu, đấu cứng với đối phương là tự tìm chết.

Hắc Thiên tộc không chịu nổi đối phương giày xéo.

- Chuyện gì xảy ra!?

Dương Vạn Chân hết hồn, Hắc Thiên tộc muốn đi? Thật không tin nổi. Hắc Thiên tộc muốn chinh phục Nguyên Tổ vực, vậy mà giờ chưa đánh nhau, chỉ vì thấy một người đã muốn rút lui, chuyện này không phù hợp sự thật.

Dương Vạn Chân thấy rõ ràng, thực lực của tên này tạm được, Đại Thánh cảnh đỉnh, nhưng cách xa đẳng cấp như họ.

Dương Vạn Chân châm chọc:

- Ha ha ha! Không ngờ Hắc Thiên tộc các ngươi nhát gan như vậy, đối phương chỉ là Đại Thánh cảnh tầm thường mà các ngươi đã bị hù sợ rút lui. Lòng can đảm có bấy nhiêu mà muốn chinh phục Nguyên Tổ vực, đừng làm người ta cười chết!

Nếu Hắc Thiên tộc ra tay, Dương Vạn Chân có thể thừa dịp đó nhìn Viêm Hoa tông không biết điều sẽ lộ ra bộ dạng thê thảm cỡ nào.

Nhưng nay xem ra Hắc Thiên tộc định rút lui, làm loạn tiết tấu của y.

Tộc lão sáu tay lạnh lùng liếc Dương Vạn Chân:

- Ngươi giỏi, ngươi lên đi, không biết gì chỉ biết đứng nói nhảm.

Thứ ngu muội thì biết gì?

Phải tự mình trải qua mới biết tiểu tử trước mắt khủng bố biết bao.

Trong cơn lũ đổ xô không dứt kia, dù tâm thái cứng như tảng đá cũng phải nứt vỡ.

Nếu không kinh khủng như vậy thì sao Hắc Thiên tộc bọn họ nhận hèn.

Dương Vạn Chân vừa kinh vừa giận, định quát nạt đối phương, nhưng chưa mở miệng thì bên Hắc Thiên tộc đã tỏ thái độ.

Tộc lão sáu tay ôm quyền, muốn đi:

- Lần này là Hắc Thiên tộc chúng ta mắt mù, ta đại biểu tộc của ta xin lỗi quý tông.

Tiểu tử này siêu huyền bí, tạm thời không thể trêu vào.

Lần trước gặp mới chỉ là Truyền Kỳ cảnh, bây giờ đã là tu vi Đại Thánh cảnh, nếu Đại Thánh cảnh đi Hắc Thiên tộc gây sự thì hậu quả rất khủng khiếp.

Lâm Phàm giơ tay ngăn Hắc Thiên tộc rời đi:

- Chờ đã!

Tộc lão Hắc Thiên tộc không nghe theo, chỉ muốn đi thật nhanh.

- Còn đi? Vậy chốc lát nữa bản phong chủ sẽ đi Hắc Thiên tộc các ngươi một chuyến.

Một câu làm tộc lão sáu tay mặt biến sắc. Quá đáng, dây dưa không tha, bọn họ không phá hoại Viêm Hoa tông, sao không chịu bỏ qua cho họ?

Hắc Thiên tộc bọn họ thừa nhận hơi sợ Lâm Phàm.

Không giết chết được, mỗi lần đến đều phá hoại Hắc Thiên tộc nặng nề, nếu cứ tiếp tục thế này mấy trăm lần, mấy ngàn lần thì Hắc Thiên tộc tiêu đời.

Lâm Phàm rất vừa lòng:

- Các ngươi đứng yên đừng nhúc nhích, bản phong chủ tính sổ với các ngươi, không chịu nhận cũng được, nhưng tự gánh lấy hậu quả.

Cáp Già và Cổ Nhĩ siết chặt nắm đấm bốn cánh tay, xanh mặt:

- Quá đáng hết sức!

Trước mắt bao người mà đối phương uy hiếp họ như đang răn

dạy con kiến, làm lòng họ không phục.

Tộc lão sáu tay phồng lên can đảm, mở miệng nói:

- Ngươi hơi quá đáng, tuy tộc ta không muốn đối địch với ngươi nhưng quá đáng như vậy thì Hắc Thiên tộc ta cũng không ngán ngại.

Lâm Phàm giơ tay, tùy ý nói:

- Được thôi, vậy các ngươi đi đi, qua một thời gian ngắn bản phong chủ sẽ tự tìm tới cửa.

Nếu muốn đi cứ việc đi, hắn không quan tâm.

Tộc lão sáu tay thầm bực tức, khinh người quá đáng, rõ rành rành là hăm dọa, uy hiếp.

Cáp Già không cam lòng hỏi:

- Chúng ta làm sao bây giờ hả tộc lão?

Đã bao giờ Hắc Thiên tộc bọn họ bị người uy hiếp như vậy? Còn trước bao ánh mắt nhìn.

Tộc lão nghẹn nửa ngày mới nói:

- Chờ.

Các đệ tử Viêm Hoa tông ngây ngẩn, há hốc mồm, hưng phấn người run khẽ.

Sư huynh thật sự rất bá khí.

Thiên Tu cười hỏi:

- Sư đệ thấy sao? Các ngươi không bằng đồ nhi của lão phu đúng không?

Cát Luyện nheo mắt, phớt lờ sư huynh. Lại muốn nhục nhã bọn họ đây mà, tuyệt đối không tiếp lời.

Hắc Thiên tộc nghe lời đứng im không nhúc nhích.

Lâm Phàm vừa lòng gật gù, xem như có chút ánh mắt và kiến thức, hắn cũng không ngờ việc lần trước tạo ảnh hưởng lớn như vậy cho Hắc Thiên tộc.

Sau đó Lâm Phàm nhìn sang Ngân Hà giáo.

Dương Vạn Chân cảm nhận ánh mắt kia, bất giác đứng thẳng người, ngạo nghễ đối diện với Lâm Phàm.

Tuy không biết Hắc Thiên tộc và người này có dính dáng gì với nhau nhưng Ngân Hà giáo bọn họ không e sợ.

Chương 695: Ta sớm một ánh mắt nhìn thấu

- Hoàng chủ Ngân Hà giáo, Dương Vạn Chân, bản phong chủ biết ngươi.

Lâm Phàm không xem trọng người này, không biết cách làm người, coi khinh kẻ khác, làm hắn rất là bực bội, một kẻ thực dụng.

- A, không ngờ ngươi biết ta, mà cũng nên biết con người của Dương Vạn Chân này ra sao, lôi kéo Viêm Hoa tông tham gia vào liên minh cũng vì tốt cho các ngươi. Vực ngoại giới dung hợp, nguy hiểm bốn bề, người người cảm thấy bất an, chỉ có đoàn kết với nhau mới không ngừng lớn mạnh được.

Dương Vạn Chân kiềm nén tức giận trong lòng. Viêm Hoa tông đã chọc giận y nhưng y sẽ không giải quyết họ dễ dàng như vậy, lôi kéo Viêm Hoa tông tham gia vào liên minh sẽ có nhiều cơ hội giày vò đối phương.

Lâm Phàm không nể mặt nói:

- Ha ha ha! Thú vị, con người của Dương Vạn Chân nhà ngươi thế nào? Hôm nay bản phong chủ sẽ nói rõ cho ngươi biết, đó là tồi tệ, vô sỉ, ánh mắt mang kỳ thị!

Lâm Phàm cực kỳ bất mãn người này, tuy chuyện đã trôi qua nhưng hắn hẹp hòi, dễ ghi hận.

Mà nếu đã ghi thù rồi thì khó xóa.

Lâm Phàm mới nói xong người bên Ngân Hà giáo nổi giận:

- Láo xược!

Người này nói bây bạ cái gì, dám nhục nhã tông chủ của họ, hoàn toàn không thể tha thứ được!

- Láo cái đầu các ngươi! Câm mồm hết cho bản phong chủ! Không phục thì lên đánh, xem bản phong chủ có đập chết các ngươi không! Hành vi cử chỉ của đám người khiến bản phong chủ rất khó chịu. Đặc biệt là Dương Vạn Chân nhà ngươi, liên minh ở Thiên Vân sơn, đăng ký tông môn, tông chủ của tông ta thực lực hơi yếu chút

thì có sao? Bản phong chủ thay tông môn đi tham gia, chẳng những bị đệ tử đăng ký coi khinh, còn lĩnh thẻ gỗ, không có cả vị trí, có kiểu coi thường người như vậy sao!?

Thật ra chuyện này vốn không to tát gì, Lâm Phàm không để bụng, chẳng phải muốn mắng đối phương nên tìm đại cái cớ.

Dương Vạn Chân nghe câu đó thì nhíu chặt mày, thật sự tin tưởng, cho rằng Viêm Hoa tông không thân thiện với Ngân Hà giáo là vì chuyện này.

Dương Vạn Chân biết chuyện thẻ gỗ, cũng vì bất đắc dĩ.

Nếu không làm như vậy sao khiến tông môn tham gia liên minh cảm giác tầm quan trọng của bản thân? Cho những tông môn nhỏ yếu biết một đạo lý, đó là tông yếu được vào liên minh là quanh vinh lớn lao vô cùng.

Dương Vạn Chân im lặng thật lâu sao nặn ra một câu:

- Thật ra chuyện này là hiểu lầm.

Trừ nói như vậy ra còn biết làm sao bây giờ?

Dương Vạn Chân rủa thầm trong bụng tông môn gì quái đản, sao thực lực của tông chủ thấp như vậy, cầm thẻ gỗ thì chắc dưới Bán Thần cảnh.

Tông chủ của tông môn có tu vi Bán Thần, một phong chủ thì tu vi Đại Thánh, tông chủ làm sao sống nổi vậy? Nên sớm bị lật đổ.

Lâm Phàm xua tay, không muốn nghe giải thích nhiều.

- Đủ rồi, nói nhiều vô ích. Ngân Hà giáo các ngươi đến tông của bản phong chủ gây sự tức là không nể mặt tông môn, ngươi còn lời nào để nói?

Lâm Phàm không sợ chọc tức đối phương, tình huống tệ nhất là gì?

Cùng lắm đại chiến một trận, liều mạng ngươi chết ta sống.

Đương nhiên hắn không sợ kiểu này.

Phía xa có chấn động, ánh sáng chiếu tới, thiên địa khác lạ, hạo nhiên chính khí ngưng tụ thành con rồng trắng nhỏ ở phương xa điên cuồng gào thét bay tới.

Khí thế dâng trào, chính nghĩa mênh mông, không thể coi thường.

- Hắc Thiên tộc, dừng tay!

Người chưa đến giọng đã như sấm sét ầm vang khắp thiên địa, mây đen trên trời bị chấn nát, trời sao trong vắt.

Lâm Phàm có đọc từ Tri Tri Điểu biết sẽ có người ở vực ngoại giới khác đến, người đó tên Tần Phong, đến để ngăn cản việc làm tàn ác của Hắc Thiên tộc. Hắn cảm thấy rất hứng thú, có lai lịch cỡ nào khiến một người chính nghĩa đến vậy. Còn xưng hô là sứ giả hòa bình, cùng chung nguồn gốc với Viêm Hoa tông, có chung lý tưởng và mục tiêu như họ.

- Các vị, Tần Phong đã đến, tuyệt đối không cho Hắc Thiên tộc diệt tông môn của các người!

Bóng người ở phía xa lao đến càng lúc càng nhanh, chớp mắt đã xuất hiện trên không trung.

Mặc áo trắng, khuôn mặt anh tuấn, tóc đen bay bay, chân đạp trên con rồng trắng mấy trăm trượng. Rồng trắng dữ tợn, hơi thở phi phàm, nhìn liền biết không phải thứ phàm.

Biểu tình của Tần Phong nghiêm túc, khi thấy Hắc Thiên tộc thì nhíu chặt mày, lẩm bẩm:

- Hơi thở hắc ám, giết chóc quá nặng, xem ra Hắc Thiên tộc đúng là đã diệt nhiều tông môn.

Khi nói đến đây Tần Phong lộ vẻ khó chịu:

- Tần Phong ta đã đến quá muộn, không thể cứu nhiều người.

Dương Vạn Chân thầm nhủ người này bị khùng sao?

Trong óc Dương Vạn Chân nảy ra một ý. Chưa hiểu biết nhiều về vực ngoại giới khác, chủ yếu là y không dám lỗ mãng rục rịch, chưa biết vực ngoại giới ra sao, người mới đến này thoạt trông không phải hạng người ham giết chóc, cảm giác giống người tốt đến khờ khạo.

Dương Vạn Chân nảy ra một ý, hỏi:

- Xin hỏi người là Tần Phong?

Dương Vạn Chân dùng tôn xưng, đầu tiên là vì phát hiện khí thế

của đối phương không yếu hơn mình, thực lực mạnh vừa trẻ tuổi như thế, rất không tầm thường, lôi kéo quan hệ sẽ giúp ích rất lớn cho Ngân Hà giáo đi lên vũ đài cao hơn.

Khuôn mặt Tần Phong bình tĩnh, ôm quyền đáp:

- Tại hạ đúng là Tần Phong.

Tần Phong đến đây để ngăn cản việc ác của Hắc Thiên tộc. Vực ngoại giới dung hợp, sao có thể để xảy ra chuyện thảm thiết diệt tông như vậy? Người ta có thể khoan dung nhưng gã tuyệt đối không cho phép.

Khi thấy Hắc Thiên tộc, Tần Phong rõ ràng cảm nhận hơi thở nhuộm máu trong người đối phương.

Tần Phong nhìn về phía Viêm Hoa tông, thở phào nhẹ nhõm, gã đến kịp lúc, Hắc Thiên tộc chưa ra tay với tông môn này.

Dương Vạn Chân vội tiến lên nói:

- Kính đã lâu, lúc xem câu nói trên Tri Tri Điểu làm ta xúc động với thảm án diệt tông của Hắc Thiên tộc, nên tự mình đứng ra tổ chức liên minh, vì muốn mỗi tông môn nhỏ yếu liên hợp lại với nhau, cùng nhau tiếp tục sống sót, ngăn chặn loại tồn tại tà ác như Hắc Thiên tộc.

Tần Phong kinh ngạc hỏi:

- Không biết ngươi là . . .?

Tần Phong rất có hảo cảm với loại người trân trọng hòa bình, nghe đối phương nói mấy lời này làm gã muốn kết bạn.

Dương Vạn Chân cười nói:

- Tại hạ là hoàng chủ của Ngân Hà giáo, Dương Vạn Chân, không biết Tần huynh đến từ đâu?

Tần Phong cười đáp:

- Ta đến từ Thiên vực, khi biết chuyện Hắc Thiên tộc thì vội đến, tiếc rằng không thể cứu tông môn lúc trước bị Hắc Thiên tộc tiêu diệt, thật tiếc thương.

Dương Vạn Chân thương cảm lau nước mắt, làm như rất đau buồn vì chuyện này:

- Ài, không thể trách Tần huynh, khi biết chuyện thì đã muộn. Ta cũng bất lực, tuy cách nhau rất gần nhưng xong chuyện mới biết.

Các trưởng lão Ngân Hà giáo nức nở nói:

- Đám Hắc Thiên tộc trời đánh đó nên bị tiêu diệt, toàn tông môn kia vô cùng thê thảm!

Lâm Phàm không nhịn được nữa:

- Mợ nó, các ngươi diễn quá thật, Ngân Hà giáo diễn giỏi dữ. Các ngươi vứt mặt đi đâu rồi? Vì ôm chân mà lời như vậy cũng nói ra được, ghê tởm chết! Tên kia đến từ vực ngoại giới khác, các ngươi muốn lôi kéo làm quen, ghê gớm, bằng vào ngươi? Đúng rồi, là ngươi đấy, nhìn cái gì? Lớn già đầu rồi còn chảy nước mắt, lúc trước nói mấy lời bá đạo với tông ta đã bỏ đi đâu?

Lâm Phàm nói một tràng, không quan tâm sắc mặt đám người Ngân Hà giáo ngày càng đen hơn.

Đám người Ngân Hà giáo rất muốn nuốt sống Lâm Phàm, nhưng Tần Phong xuất hiện, bọn họ không thể biểu hiện quá tức giận, nếu bị chọc thủng thì không hay.

Một trưởng lão lúc trước to tiếng giờ mặt hiền từ, dịu giọng khuyên nhủ:

- Xin nói chuyện cẩn thận, tông ta hiền hòa nhưng không chấp nhận bị chửi rủa.

Nhìn xem, nhìn kỹ xem, hoàn toàn thay đổi, lúc trước trưởng lão này cực kỳ vênh váo giờ làm mặt hiền, nếu không phải cảnh tượng lúc nãy còn rõ ràng ngay trước mắt thì Lâm Phàm tưởng đâu nhìn lầm người.

Tần Phong nhìn Lâm Phàm, ôm quyền hỏi:

- Không biết vị huynh đài này là . . .?

- Viêm Hoa tông, Lâm Phàm.

Lâm Phàm tự giới thiệu, chờ xem đám người kia có thể chơi trò gì. Còn về Tần Phong, gã đến từ Thiên vực khiến người hơi hứng thú, không biết Thiên vực trông thế nào.

Lâm Phàm cười nói:

- À phải rồi, Tần Phong đúng chứ? Bản phong chủ nhắc ngươi một tiếng, vị Dương tông chủ đứng cạnh ngươi cực kỳ xấu xa, hắn nói liên minh chẳng qua là để cai quản Nguyên Tổ vực. Theo bản phong chủ thấy đối phương xem ngươi chân chất khờ khạo, ngốc nên muốn lợi dụng, đừng để bị lừa.

Tần Phong ngây ra, sửng sốt nhìn Dương Vạn Chân. Ban đầu gã không nghĩ nhiều, nhưng nghe mấy câu này làm gã nhìn kỹ lại Dương Vạn Chân.

Dương Vạn Chân tức điên:

- Câm mồm, đừng hòng ngậm máu phun người!

Không ngờ tiểu tử này nói ra lời như thế, y muốn kết bạn với Tần Phong vì mong sau này vào vực ngoại giới khác sẽ có người chỉ đường, nào ngờ bị tiểu tử này vạch mặt trước công chúng, khiến Dương Vạn Chân quê quá hóa igận.

Lâm Phàm hết sức bình tĩnh nói:

- Ngậm máu phun người? Vậy ngươi thề đi, thề ngươi liên minh các tông không hề có ý đồ riêng, nếu không sẽ bị trời giáng sét đánh chịu không? Rất đơn giản, cũng dễ chứng minh sự trong sạch của ngươi nhất.

Cách này rất tốt, nhưng hắn biết Dương Vạn Chân không dám thề, hắn sớm nhìn thấu bụng dạ của y rồi.

Ngực Dương Vạn Chân lên xuống, ước gì bầm thây Lâm Phàm ra vạn mảnh:

- Ta . . .!

Cách như vậy cũng nghĩ ra được, rõ ràng là muốn dồn y vào đường cùng, tự vả mặt già trước mắt đối phương.

Cuối cùng Dương Vạn Chân quay sang nhìn Tần Phong:

- Tần huynh, tiểu tử này âm hiểm xảo trá, có quan hệ thân thiết vô cùng với Hắc Thiên tộc, không thể nghe lời nói từ một phía của hắn!

Tần Phong ngơ ngác nói:

- Dương tông chủ nói vậy là sao? Ta có nghe theo đối phương hay không thì ảnh hưởng gì lớn đến ngươi sao?

Dương Vạn Chân ngạc nhiên xoe tròn mắt, không ngờ Tần Phong nói câu như vậy:

- Hả?

Tần Phong tiếp tục bảo:

- Ta biết thuật nhìn người, những lời Dương tông chủ nói với ta đều là giả dối, ngược lại vị huynh đài này nói toàn là lời thật. Cách đơn giản nhất là ngươi làm tông chủ, đệ tử tông môn sau lưng ngươi ánh mắt nhìn người ẩn chứa kính sợ nhưng không có tôn kính. Còn vị huynh đài này, ánh mắt đệ tử đứng dưới nhìn huynh ấy có tôn kính, kính nể, cho nên so sánh là biết ngay cao thấp thế nào.

Những lời Tần Phong nói làm Dương Vạn Chân muốn hộc máu.

Nói cái quái gì vậy?

Vì sao ra nông nỗi này? Nếu tiểu tử này đã sớm nhìn thấu thì nói nhảm với y đến bây giờ làm chi?

Đùa nhau à?

Chương 696: Ừ, tôn tử

- Huynh đệ, chỉ số thông minh của ngươi không tầm thường, ngang ngửa bản phong chủ.

Hiếm khi Lâm Phàm khen ai, hôm nay phá lệ khen Tần Phong không biết từ đâu tới, xem như cho đối phương tiếp đãi quy cách cao nhất.

Tần Phong mỉm cười nói:

- Đa tạ huynh đài khen ngợi, Tần Phong này không ngốc, có chút trí tuệ. Huynh đài được nhiều đệ tử ủng hộ hiển nhiên cũng không phải người bình thường, có lẽ chúng ta cùng một loại người.

Lúc này Thiên Tu bay lên cao, khí thế bùng nổ vững vàng, hình tượng cao nhân lớn tuổi bày ra, cực kỳ kinh người:

- Chàng trai, ngươi nói câu này rất đúng, chúng ta đều là người trân trọng hòa bình.

Lão sư xuất hiện không có gì đáng để ngạc nhiên, lúc này mà lão sư không ra mặt mới kỳ cục.

Tự sáng tạo hệ thống tu luyện riêng, cách điệu không thấp, không đi ra khoe một chút thì thật có lỗi với bản thân.

Tần Phong vốn rất bình thường đột nhiên rùng mình, khi nhìn Thiên Tu thì con ngươi co rút, cực kỳ kinh sợ, tay run run giơ lên, bật thốt:

- Gia gia!

Lâm Phàm đang cười tươi nghe câu này cũng rùng mình, tên này từ đâu đến, tới nhận tổ quy tông?

Thiên Tu thấy đối phương gọi mình là gia gia thì cũng đáp lại:

- Ừ, tôn tử.

Có lợi thì ngu gì không chiếm?

Rất nhanh Tần Phong phản ứng lại, mặt hơi ửng đỏ nói:

- Xin lỗi lão gia tử, nhận sai, tại người giống gia gia của ta quá, tiếc rằng gia gia đã chết sớm.

Thiên Tu bình tĩnh nói:

- À, không sao, lão phu cũng nhận sai, lão phu không có tôn tử.

Tâm tình của Thiên Tu khá tốt, mới bay lên đã có tôn tử đến chào, tuy là nhầm lẫn nhưng coi như kiếm lợi một chút.

Lâm Phàm nhỏ giọng nói:

- Lão sư hơi bị thâm.

Chiếm lợi bằng miệng kiểu này hơi sướng.

Thiên Tu ho nhẹ:

- Đồ nhi, không thể trách vi sư, tự dưng có tôn tử, không thể không nhận.

Lâm Phàm gật gù:

- Có lý.

Lão sư nói rất có lý, lợi đến mà không chiếm thì khác nào đồ ngu.

Tần Phong nhìn Thiên Tu chằm chằm, càng xem càng giống, nhưng gã biết không phải gia gia của mình, bề ngoài hơi giống thôi.

- Lão gia tử chớ trách, cảm giác người rất giống gia gia của ta.

Thiên Tu đang trò chuyện với đồ nhi thấy chàng trai này dây dưa không dứt, muốn nhận thân thích đến vậy sao?

Thiên Tu ngẫm nghĩ, cảm thán rằng:

- Ài, chàng trai, lão phu không có tôn tử, nhưng có đồ nhi cũng xem như hài nhi của lão phu, nếu hắn có hài tử có lẽ bộ dạng tôn tử của lão phu sẽ tuấn tú giống như ngươi.

Lâm Phàm kéo tay áo Thiên Tu, hơi hoảng hốt sốt ruột nói:

- Lão sư, lời này hơi có vấn đề.

Thiên Tu trầm tư một giây, đột nhiên phát hiện đúng là lạ thật:

- Đồ nhi, đừng quá để ý bề ngoài, không nói chuyện này nữa.

Tần Phong ngẩn người sau đó bật cười.

Lúc này Dương Vạn Chân của Ngân Hà giáo biểu tình cực kỳ khó xem.

Tình huống vừa rồi làm y không có lời nào để nói, càng căm hận Viêm Hoa tông hơn, đều tại tiểu tử này làm hỏng việc lớn của y.

Người của vực ngoại giới khác đến, y tìm cơ hội lôi kéo làm quen, nhưng giờ bị tiểu tử này quấy phá mất hết, y không nuốt trôi cục tức này được.

Nhưng bây giờ chưa phải lúc ra tay, không nói đến Viêm Hoa tông, dù biết lai lịch của Tần Phong nhưng không rõ thân phận, tu vi mạnh cỡ nào, tạm thời không rõ ràng.

Ngược lại Hắc Thiên tộc rất lúng túng, bọn họ đã đứng tại chỗ thật lâu, không cho bọn họ đi thì ít nhất nên nói gì đi chứ, cứ đứng đực mặt ra thế này sao được.

Về chuyện Hắc Thiên tộc diệt tông môn người ta thì bọn họ không cảm thấy có vấn đề gì.

Ngươi không thần phục thì diệt ngươi, nếu ngươi thần phục vậy sẽ che chở ngươi, chuyện rất bình thường, sao vực ngoại giới dung hợp rồi có nhiều người thích lo chuyện bao đồng quá vậy?

Thật là khó hiểu.

Dương Vạn Chân tìm lỗ hổng đột phá, hy vọng có thể lôi kéo quan hệ với Tần Phong:

- Tần huynh, Hắc Thiên tộc ở ngay đây, chẳng bằng chúng ta liên hợp lại giết chết, trả lại bầu trời trong xanh cho vực ngoại giới?

Lâm Phàm nhíu mày nói:

- Chém giết cái gì? Trên trời có đứng hảo sinh, hở chút đòi chém giết, ít ra cho người ta một cơ hội thay đổi làm lại mới đúng. Không phải bản phong chủ chỉ trích gì Ngân Hà giáo các ngươi, nhưng làm vậy là cực kỳ tàn nhẫn.

Dương Vạn Chân siết chặt hai nắm đấm, trán nổi gân xanh:

- Ngươi nói cái gì!?

Thật sự không nhịn được nữa, năm lần bảy lượt châm chọc y, rõ

ràng là cắn chết không nhả.

- Lâm huynh nói có lý, trên trời có đức hảo sinh. Ta lật xem sách cổ, hiểu biết nhiều vực ngoại giới, có những vực ngoại giới cách nhìn sự việc khác với tưởng tượng của chúng ta, nên hở chút đòi chém giết thì không tốt.

Tần Phong có kiến thức rộng, khi gã nói chuyện cho người cảm giác như đến từ thế lực vực ngoại giới cực kỳ cường đại.

Lật xem sách cổ đã hiểu biết nhiều vực ngoại giới, hiển nhiên thế lực này từng trải qua vực ngoại giới dung hợp. Tần Phong mới đơn giản để lộ chút đã tràn ngập hơi thở khoe khoang đẳng cấp cao.

Dương Vạn Chân sắp tức xì khói. Chuyện này là sao? Vì sao hôm nay trắc trở vậy, rất muốn giết người.

Cáp Già cẩn thận nói chuyện với Cổ Nhĩ:

- Hình như bọn họ đang thảo luận chúng ta có thể sống tiếp hay không.

Hai người ngước đầu nhìn tộc lão. Lúc này sắc mặt của tộc lão khác lạ, dường như đã đến bờ vực phun trào núi lửa.

Tộc lão sáu tay cứng rắn nói:

- Câm mồm, sống chết của tộc ta không cho phép các ngươi tự quyết định!

Nhưng khi hấp dẫn ánh mắt mọi người nhìn về phía mình thì tộc lão vô cùng hối hận đã xung động.

Không nên như vậy, hối hận cũng không kịp.

Lâm Phàm liếc xéo:

- Ngươi xác định?

Kiên cường là chuyện tốt, nhưng cũng tùy lúc.

Tộc lão sáu tay hắng giọng, chần chừ nói:

- Các vị đừng gấp, lão phu hơi kích động một chút. Thật ra Hắc Thiên tộc chúng ta rất thân thiện, không phải loại thích sát sinh.

Dương Vạn Chân cố gắng dời đề tài, không muốn nói chuyện với

tiểu tử này, quay sang lôi Hắc Thiên tộc vào:

- Nhảm nhí! Hắc Thiên tộc các ngươi diệt vô số tông còn dám nói là không thích sát sinh?

Hắc Thiên tộc là chướng ngại vật, dù không thể làm quen với Tần Phong nhưng nếu có thể mượn tay đối phương tiêu diệt Hắc Thiên tộc thì sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Còn về Bắc Sơn phủ và Huyền Không giáo thì về sau tính tiếp, không gấp gáp.

Lâm Phàm hỏi:

- Được rồi, có phải Dương tông chủ muốn diệt Hắc Thiên tộc?

Dương Vạn Chân hừ lạnh một tiếng:

- Hắc Thiên tộc lạm sát vô tội, đáng bị người người tru, Ngân Hà giáo này sẽ là người đầu tiên tiêu diệt Hắc Thiên tộc.

Tộc lão sáu tay rất tức giận, nếu không phải có mặt tiểu tử này, không muốn dẫn họa cho Hắc Thiên tộc thì đã lao vào liều mạng đấu với Ngân Hà giáo rồi, khinh người quá đáng.

Lâm Phàm bình tĩnh hỏi, từ từ giăng tơ:

- Hắc Thiên tộc các ngươi có lời gì muốn nói với Ngân Hà giáo không? Bọn họ muốn diệt cả tộc của ngươi, không có gì muốn nói sao?

Tộc lão sáu tay không ngốc, nghe hiểu lời ngầm, vốn không muốn đáp lại, nhưng tưởng tượng cảnh tiểu tử này lại đến Hắc Thiên tộc thì hậu quả không chịu nổi.

Tộc lão sáu tay bá khí bay lên cao, lạnh băng nhìn:

- Ngân Hà giáo muốn diệt Hắc Thiên tộc vậy phải xem bọn họ có bản lĩnh đó không!

Lâm Phàm vừa lòng gật đầu, đuổi Ngân Hà giáo và Hắc Thiên tộc đi:

- Tốt, bá khí. Được rồi, hai tông các ngươi có thể rời khỏi tông ta, nơi này không hoan nghênh các ngươi.

Hắn không muốn xen vào chuyện giữa hai tông, để bọn họ thích

làm gì thì làm, tùy ý họ vui vẻ.

Dương Vạn Chân nhìn Lâm Phàm chằm chằm, mắt tóe lửa, ước gì một hơi nuốt trọn đối phương.

Lâm Phàm đứng ngạo nghễ, không hề sợ hãi nói:

- Như thế nào? Ngân Hà giáo các ngươi không muốn đi? Hay các ngươi định phá diệt Viêm Hoa tông ta? Nếu ngươi có ý tưởng này thì cứ ra tay ngay bây giờ, vị Tần huynh đệ này sẽ không ra tay, một mình bản phong chủ nghênh chiến với Ngân Hà giáo các ngươi!

Tần Phong lên tiếng:

- Lâm huynh, sao ta có thể khoanh tay đứng nhìn. Nếu Ngân Hà giáo muốn diệt tông của huynh thì ta sẽ ra tay ngăn cản, tuyệt đối không để chuyện này xảy ra.

Nghe mấy lời đó Dương Vạn Chân muốn hộc máu, cảm giác đều làm áo cưới cho Viêm Hoa tông, đến cuối cùng Tần Phong và Viêm Hoa tông thân thiết, Ngân Hà giáo bị xem là hung thủ diệt tông người khác.

Không thể nhịn nữa.

Một trưởng lão nhỏ giọng nói, mắt căm hận liếc xéo Lâm Phàm:

- Chúng ta đi thôi tông chủ, tiểu tử này miệng lưỡi bén nhọn, công phu đổi trắng thay đen quá giỏi, chúng ta đã khó giải thích rõ.

Ngân Hà giáo có chí hướng lớn, đó là thống nhất Nguyên Tổ vực, nhưng bây giờ ra đường vấp trắc trở, bị tiểu tử này quấy rối, mối hận này như thù giết phụ thân, không thể tha thứ.

Dương Vạn Chân không cam lòng nhưng không còn cách nào khác, đành lườm Lâm Phàm một cái, sau đó ôm quyền hướng Tần Phong:

- Cáo từ!

Dương Vạn Chân xoay người rời đi, không ở lại.

Hắc Thiên tộc thì miệng lưỡi khô khốc, có thể đi được không?

Tộc lão sáu tay dè dặt hỏi:

- Chúng ta đi thật nhé?

Lâm Phàm cười nói:

- Đi đi, nên trở về hãy về, chẳng qua khác nhau ở thời gian dài ngắn.

Câu này đầy ẩn ý, làm tộc lão sáu tay sợ teo tim, chuyện này chưa xong, còn tiếp. Không biết cụ thể biến thành như thế nào.

Thiên Tu híp mắt, đồ nhi hiện tại không phải đồ nhi mà lão quen thuộc. Hắc Thiên tộc được cho đi miễn cưỡng hợp lý, nhưng Ngân Hà giáo bình an rời đi thì hơi lạ.

Một trưởng lão của Ngân Hà giáo ra tay phá hủy một đại trận hộ tông, đó là phá hoại, với tính nết của đồ nhi sao mà nhịn được, không để đối phương đền sặc máu quyết không bỏ qua.

Xem ra ghi sổ chờ về sau tính.

Hắc Thiên tộc và Ngân Hà giáo đi hai hướng.

Đệ tử Viêm Hoa tông sôi trào, lại là tông môn chúng ta thắng! Tuy không xảy ra chiến đấu gì nhưng trong tình cảnh đó chỉ riêng khí thế có thể đè chết người.

Đối với đệ tử thì tông môn đã càng lúc càng lớn mạnh, đạt tới tình độ trước kia không thể với tới.

Lâm Phàm cười nói:

- Tần huynh, thân phận sứ giả hòa bình của huynh khiến người kính nể.

Bắt đầu thổi phồng lẫn nhau, để xem có thể moi móc chút tin tức hữu dụng từ miệng đối phương được không.

Còn về Thiên Tu gia gia thì dùng ánh mắt trưởng bối đánh giá Tần Phong, thường gật gù, đôi khi lỡ miệng cứ kêu ‘tôn tử’, làm gã hơi lúng túng, nhưng không tức giận.

Đúng là rất giống gia gia.

Chương 697: Người buộc nghĩ cách di dời

Thiên Tu sơn phong.

Ba người quay quanh bàn đá nhấm nháp nước trà, giao lưu chút chuyện.

Tần Phong bưng tách trà, mắt nhìn Viêm Hoa tông, gật đầu nói:

- Tuy quý tông không bằng tông khác nhưng có một loại phẩm chất mà ta chưa từng thấy ở tông khác.

Lâm Phàm cười hỏi:

- Là phẩm chất gì?

Qua giao lưu Lâm Phàm biết đại khái lai lịch của Tần Phong, đúng là phi phàm, tu vi Chí Tiên cảnh đỉnh, còn rất trẻ đã quang vinh lên bảng Thiên Kiêu, xếp hạng hai trăm mấy.

Vực ngoại giới bao la, có thể leo lên hạng hai trăm mấy là rất khủng bố, nhưng đối phương nói không có gì đáng để kiêu ngạo, một trăm hạng đầu bảng Thiên Kiêu mới là thiên kiêu thật sự.

Thực lực mạnh mẽ, lai lịch phi phàm.

Tần Phong cười, biểu hiện rất thích loại phẩm chất này:

- Đó là toàn tông môn một mảnh yên ả, các đệ tử tuy cạnh tranh nhưng nâng đỡ nhau, ta không thấy cảnh tượng này trong tông môn khác. Các tông môn khác lệ khí rất nặng, thường xuyên đấu tranh, đôi khi có bị thương, chết. Bước vào những tông môn đó, ngửi mùi đó làm người ta khó chịu, ở đây khiến người cảm thấy yên lòng.

Lâm Phàm thản nhiên nói:

- Đó gọi là tính sói, sẽ làm tông môn càng lúc càng mạnh, nhưng tông môn của ta không cần những thứ đó.

Hắn biết rõ hơn ai hết mấy vấn đề này.

Tần Phong cảm thán rằng:

- Nhưng phẩm chất này cũng có khuyết điểm, các đệ tử khó

trưởng thành thật sự, cách biệt với những tông môn khác sẽ càng lúc càng lớn.

Với thân thế của gã tất nhiên đã trải qua nhiều, vì có thân phận nên gã không cần nếm trải những chuyện đó, chẳng qua mắt thấy nhiều, năng lực như gã không thể thay đổi điều gì.

Lâm Phàm nhấp ngụm trà, nói ra lời làm Tần Phong sửng sốt:

- Cảm giác như bây giờ khá tốt, không cần các đệ tử đấu tranh với nhau, một mình ta bảo vệ tông môn là được.

Huynh đài, ngươi hơi bị cuồng.

Tần Phong lộ biểu tình nghi ngờ, có cần bá đạo vậy không? Một người bảo vệ tông là chuyện trong mơ.

Thiên Tu cười nói:

- Đồ nhi của ta nói thật, hiếm khi đồ nhi chịu nói thật, con người của ngươi tốt lắm, giành được hảo cảm của đồ nhi.

Đồ nhi nói đúng, thật sự là đồ nhi đang bảo vệ, mấy thứ dùng để ăn uống tiêu tiểu tu luyện đa số là đồ nhi mang về. Nếu không có đồ nhi thì khó đoán tông môn này sẽ ra sao, có lẽ đã bị diệt tông, đệ tử sớm giải tán không biết đi đâu.

Tần Phong lặng im, coi như nghe chơi rồi thôi.

Lâm Phàm nói:

- Được rồi, không nói mấy chuyện này nữa. Ngươi là sứ giả hòa bình? Nhưng thấy ngươi cô đơn chiếc bóng, trông không giống.

Nhắc tới sứ giả hòa bình gợi lên hứng thú của Tần Phong, gã thích nhất giao lưu những chuyện này với bạn chung chí hướng. Tiếc rằng khi gã nói về sứ giả hòa bình sẽ bị người cùng thế hệ nhạo báng, trưởng bối tiếc thương, còn người thấp hơn tuy tán đồng với gã nhưng đều là a dua nịnh hót.

Càng nghĩ Tần Phong càng lộ vẻ cô đơn, gã không biết mình có thể kiên trì trên con đường này bao lâu.

Lâm Phàm nghiêm túc nói:

- Cách nghĩ của ngươi rất tốt, chẳng qua không tìm được tổ chức.

Thiên Tu bình tĩnh ngồi yên, đồ nhi lên tiếng, còn nói về sứ giả hòa bình thì hiển nhiên muốn giao lưu sâu với đối phương. Lão không rành về chuyện này, giao cho đồ nhi hết.

Tần Phong ngây người, ngạc nhiên nhìn Lâm Phàm:

- Tổ chức?

Gã tự xưng là sứ giả hòa bình vì hy vọng khiến một số tông môn tránh tai nạn bị người diệt tông, chưa từng nghĩ đến tổ chức.

Lâm Phàm hỏi:

- Ừ, đúng vậy, ngươi có biết tôn chỉ của Viêm Hoa tông chúng ta không?

Tần Phong lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Lâm Phàm ho khan nói:

- Tôn chỉ của Viêm Hoa tông chúng ta là hòa bình, yêu thương, đoàn kết, chính nghĩa, bảo vệ hòa bình thế giới, thực hành lý niệm yêu và lương thiện. Chúng ta không mệt mỏi ngừng nghỉ trên con đường này, chưa bao giờ quên tấm lòng ban đầu. Hãy nhìn đệ tử của tông ta, toàn là đại biểu trân trọng hòa bình. Cho nên đoàn kết tất cả lại là tổ chức, chúng ta phấn đấu, cố gắng vì vực ngoại giới và hòa bình!

Tần Phong há hốc mồm, hơi bị giật mình.

Lâm Phàm chưa nói hết:

- Nhìn lại ngươi chỉ có một mình, thế mỏng sức yếu. Vực ngoại giới lớn như vậy, ngươi bận rộn sao hết? Nên mới nói ngươi còn thiếu tổ chức, thiếu người cùng chung chí hướng. Ngươi phải tự đi đào móc, tìm ra những điều này.

Tần Phong sốt ruột hỏi:

- Vậy ta có thể tham gia vào tổ chức của ngươi không?

Lâm Phàm và Thiên Tu nhìn nhau, sau đó lắc đầu.

- Không được.

Tần Phong kinh ngạc hỏi:

- Tại sao?

Tần Phong không ngờ mình bị từ chối. Tính cách của gã hơi cố chấp, muốn làm sứ giả hòa bình thật sự, vì điều này gã không quan tâm ánh mắt của người khác, chỉ tin tưởng lòng mình.

Lâm Phàm vô cùng kiên quyết nói:

- Vì ta tin tưởng ngươi không đơn giản, hơn nữa hòa bình của ngươi và ta khác biệt về mặt chữ.

Lâm Phàm nhìn đối phương với ánh mắt 'ngươi có thể làm được', rót năng lượng chính nghĩa cho Tần Phong, khiến gã giơ đao xung phong. Còn về tham gia vào tổ chức của họ thì đừng đùa, có lẽ sẽ diễn biến thành bình 'bạch'.

- Ta . . .

Tần Phong không tự tin, bảo gã một mình làm sứ giả hòa bình thì gã còn tin tưởng, kêu gã hình thành một tổ chức thì gã thiếu tự tin.

Lâm Phàm đứng lên nhìn phía xa:

- Làm người phải có lý tưởng, trên đường thành công không thể thiếu chướng ngại, nếu không thử một lần thì ai biết có được hay không? Có lẽ vực ngoại giới mênh mông còn rất nhiều người đang chờ đợi ngươi đào móc ra, cần gì suy nghĩ nhiều, cứ thử một lần đi, được mà.

Tần Phong lặng im một lát sau đó vụt ngẩng đầu lên:

- Huynh nói đúng!

Tần Phong cảm giác đi chuyến này không uổng công, nghe mấy lời đó làm ngọn lửa hòa bình rực cháy trong lòng gã.

Lâm Phàm vui mừng gật đầu, năng lực lĩnh ngộ khá tốt, giúp ích đôi chút.

Hắn rút lại lời đã nói, chỉ số thông minh của người này khó sánh vai với hắn, giữa hai người cách biệt khó đo lường.

Tần Phong cảm kích nói:

- Lâm huynh, đa tạ chỉ điểm, sức một mình ta đúng là nhỏ bé, nhưng nếu đào móc ra càng nhiều người, ta nghĩ sức mạnh của ta sẽ càng khổng lồ. Giờ được Lâm huynh chỉ điểm, hay Lâm huynh đặt

cho cái tên được không?

Tuy biết con đường phía trước mù mịt nhưng đã có phương hướng đại khái.

- Hải Quân.

Tần Phong ngây ra:

- Hải Quân?

Gã chưa từng nghe cái tên này, thậm chí không hiểu ý nghĩa trong đó.

Lâm Phàm nói:

- Đúng vậy, Hải Quân tức là chính nghĩa, khoác áo choàng ấn hai chữ chính nghĩa, sau này đi trong thế gian sẽ không ai nhận sai ngươi.

Tần Phong gật đầu nói:

- Được, vậy thì gọi là Hải Quân.

Gã đứng lên, nói:

- Lâm huynh, sau này nếu có cơ hội đến Thiên vực có thể tìm ta.

- Được.

Trò chuyện đã xong, cũng nên tan cuộc.

Trải qua chuyện này Lâm Phàm phát hiện vực ngoại giới khác không thiếu nhân tài, ví dụ người này cũng nằm trong số đó.

Tự xưng là sứ giả hòa bình, sau này gã sẽ bận rộn lắm đây.

Trò chuyện với nhau thật vui, sau đó Tần Phong từ biệt, ẩn vào hư không rời đi. Nói theo lời của Tần Phong là còn chuyện cần làm, chắc đi bảo vệ hòa bình rồi.

Lâm Phàm vẫy tay:

- Tần huynh đi từ từ, Hải Quân là chính nghĩa, đừng quên nhé!

Tần Phong đã biến mất không thấy bóng dáng.

Thiên Tu mở miệng hỏi:

- Đồ nhi nói Hải Quân là cái gì vậy? Sao vi sư chưa từng nghe qua?

Lúc nãy lão không chen miệng vào được, quỷ biết đồ nhi nói cái gì.

Lão cũng đoán ra người trẻ tuổi đến từ Thiên vực này đầu óc không tốt lắm.

Lâm Phàm cười nói:

- Lão sư, đây là một tổ chức thần thánh, chờ xem hắn có thể làm được không.

Hắn lại bảo:

- Nhưng bây giờ không phải lúc suy nghĩ những chuyện này, xem ra Ngân Hà giáo muốn làm thịt chúng ta.

Thiên Tu nghe vậy sắc mặt hơi nghiêm túc nói:

- Nhìn mặt mũi của người tên Dương Vạn Chân đến từ Ngân Hà giáo là biết hạng người cực kỳ hẹp hòi, bị mất hết sĩ diện ở chỗ chúng ta, lại phá hoại chuyện tốt của hắn, chắc chắn sẽ không dừng tay.

- Ừm, Hắc Thiên tộc thì dễ tính, cho họ lá gan cũng không dám lại đây.

Lâm Phàm để lại bóng ma quá sâu sắc cho Hắc Thiên tộc, nếu không thì với tính nết của họ tuyệt đối không nghe lời như vậy.

Bây giờ nơi quậy phá hơi nhỏ, đã có bình đài thì nên chơi vui chút, giải quyết chuyện Ngân Hà giáo xong sẽ ra ngoài bung lụa. A không, hình như lúc trước có nói nếu còn múa lụa nữa sẽ làm chó, mà thôi, tùy ý.

Hắc Thiên tộc.

Tộc lão sáu tay mang tộc nhân trở về, mặt đen thui, không phải vì bị Viêm Hoa tông chọc tức mà là giận Ngân Hà giáo.

Tuyên bố muốn diệt Hắc Thiên tộc bọn họ, quá càn rỡ, không thể tha thứ.

Cáp Già rất bực tức nói:

- Tộc lão, Ngân Hà giáo quá đáng hết sức, không thèm để Hắc Thiên tộc chúng ta vào mắt, thậm chí nhiều lần muốn diệt tộc ta, không thể nhịn thù này!

Còn về cái tên khủng bố kia thì Cáp Già không dám suy nghĩ, dồn hết lửa giận vào người Ngân Hà giáo.

Lại có tộc lão đi ra, hỏi rõ mọi chuyện, khi biết tông môn muốn diệt là của tiểu tử kia thì người ướt đẫm mồ hôi.

Đây không phải sợ hãi mà là hãi hùng.

Bị hành vi có thể nói là tự hành hạ của đối phương làm mất hết tính tình.

Tộc lão sáu tay lo lắng nói:

- Tiêu đời, thực lực của hắn đột phá đến Đại Thánh cảnh mà tha cho các ngươi trở về, vậy chẳng phải là sẽ còn đến Hắc Thiên tộc nữa? Với tu vi hiện giờ của hắn tạo chút phá hoại cho tộc ta thì không thể tưởng tượng.

Tộc lão từng đi Viêm Hoa tông im lặng thật lâu sau nói:

- Hay đề nghị tộc trưởng di dời? Đối phương đã biết rõ vị trí của tộc ta, tuy bây giờ không tìm đến chúng ta nhưng về sau thì khó nói, đến lúc đó chúng ta muốn chạy cũng không được.

- Vậy Thánh Thụ thì sao? Cắm rễ đáy vực sâu, trái cây sắp chín hết rồi, cứ từ bỏ vậy sao?

Thoáng chốc hiện trường lặng im, mọi người ngậm miệng không nói, bọn họ lo lắng không biết chuyện về sau ra sao.

- Sao có thể như vậy? Đã bao giờ tộc ta gặp tình huống như vậy? Sỉ nhục trăm năm không thể quên.

Tộc lão Hắc Thiên tộc bất đắc dĩ, chịu phục, chỉ có thể nhận thua chuyện này, đây là kiếp nạn, còn về kết quả cuối cùng đành xem ý trời.

Chương 698: Chúng ta muốn đến diệt tông

Ngân Hà giáo.

Các đệ tử cảm giác sau khi tông chủ trở về không khí trở nên đặc quánh, nặng nề làm người khó thở.

Đặc biệt khi thấy trưởng lão bị nâng trở về liền biết xảy ra chuyện lớn, trưởng lão bị đánh ra nông nỗi này thì không phải việc nhỏ.

Không lâu sau bọn họ nghe tiếng rống giận dữ, là giọng của tông chủ.

Dương Vạn Chân tức đến đầu bốc khói, nếu không phải đang ở trong tông môn thì y rất muốn một chưởng đập nát nơi này để trút cảm xúc.

Có người khuyên nhủ:

- Tông chủ bớt giận.

Nhưng bị mắng xối xả.

Dương Vạn Chân rít gào:

- Bớt giận? Ngươi nói cho ta biết nên làm sao bớt giận? Một Viêm Hoa tông tầm thường cũng dám nhục Dương Vạn Chân này, ta muốn diệt tông!

Dương Vạn Chân sôi trào sát ý, bao nhiêu năm qua y chưa bao giờ giận như hiện tại.

Một trưởng lão lên tiếng:

- Tốt, đi diệt tông, diệt Viêm Hoa tông.

Thoáng chốc yên tĩnh, trưởng lão ủng hộ diệt tông ngây ra, mờ mịt. Sao vậy? Nói vuốt theo cũng có lỗi? Tông chủ đòi diệt tông thì phải đi diệt tông thôi.

Dương Vạn Chân nhìn đối phương chằm chằm, ánh mắt sâu thẳm hơi khủng bố làm trưởng lão sợ hãi, tay chân lạnh lẽo.

Thật sự đã nói sai sao?

Một trưởng lão khuyên bảo:

- Tông chủ, không thể xung động, nếu chúng ta thật sự diệt Viêm Hoa tông thì tông môn khác sẽ nghĩ sao? Có hại rất lớn cho liên minh.

Một thoáng xung động là ma quỷ, Ngân Hà giáo còn có nhiều chuyện chưa làm, sao có thể vì một Viêm Hoa tông mà tự hủy tương lai.

Dương Vạn Chân dần bình tĩnh lại, dường như lời khuyên có tác dụng, tạm thời dập tắt lửa giận trong lòng y, thật sự muốn lấy đại cục làm trọng.

Nhưng trưởng lão kia không phát hiện vấn đề ở đâu, tiếp tục bảo:

- Tông chủ, chúng ta còn nhịn làm gì? Đã vậy cứ diệt Viêm Hoa tông. Khi vực ngoại giới chưa dung hợp tông mình hoành hành, ai dám không phục? Đơn độc xưng bá một giới, nếu nhịn chỗ này nhịn chỗ kia, lòng uất nghẹn sẽ ảnh hưởng lớn đến tu vi về sau.

- A?

Dương Vạn Chân dao động cảm xúc mạnh, bị lời nói của trưởng lão lôi kéo lên.

Dương Vạn Chân đang nổi nóng, đụng chút gì có thể làm y nổi khùng lên.

Dương Vạn Chân nói:

- Đúng vậy! Không cần nhịn, Viêm Hoa tông và Hắc Thiên tộc câu kết thì là ma đạo, tông mình diệt Viêm Hoa tông là thay trời hành đạo, ai nói gì được?

Trưởng lão vuốt mông ngựa:

- Chúc mừng tông chủ tâm linh thông thấu, diệt Viêm Hoa tông thì tâm linh sẽ thăng hoa, thông suốt.

Trưởng lão nhịn Viêm Hoa tông đã lâu, từ giây phút giáng lâm, tiểu tử đó năm lần bảy lượt nhục nhã Ngân Hà giáo, trong lòng lão như có rồng lửa thức tỉnh, nếu không phải vì tình huống khi đó thì lão đã ra tay trấn áp, không chờ tới bây giờ.

- Xin tông chủ suy nghĩ kỹ.

Có trưởng lão cảm giác việc này quá xung động, không ổn, nếu thật sự ra tay với Viêm Hoa tông sẽ mang đến ảnh hưởng lớn, mất nhiều hơn được.

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, tiểu tử đó quá đáng, mở miệng không nương tình, nếu hắn chừa chút khẩu đức thì đã không chọc tức tông chủ đến mức này, hoàn toàn mất đi lý trí, chỉ cần có người đứng về phía y là lửa giận trong lòng sẽ bùng cháy.

Khó thể ngăn cản chuyến đi này, Viêm Hoa tông sắp bị diệt.

Một trưởng lão không ủng hộ diệt tông mở miệng nói:

- Tông chủ, Tần Phong đến từ vực ngoại giới khác có lẽ còn ở Viêm Hoa tông, chúng ta đi qua như vậy có khi nào dẫn đến không vui?

Không phải trưởng lão cảm thấy diệt tông không tốt mà vì tình huống hiện giờ Ngân Hà giáo chủ động tiêu diệt một tông sẽ làm tông môn khác nghĩ lại, muốn thu phục các tông môn mà không đổ máu thì hơi khó.

Dương Vạn Chân dứt khoát nói:

- Không thể nào, hắn đã rời đi!

Nhiều trưởng lão không nói gì nữa, đã đến mức này rồi, tông chủ quyết tâm diệt tông, thôi thì theo tông chủ đi Viêm Hoa tông, thư giãn gân cốt.

Hôm nay là một ngày bình yên của Viêm Hoa tông, không có chuyện gì lớn xảy ra.

Làm nhiều đệ tử ngạc nhiên là Lâm sư huynh canh giữ trong tông môn không đi ra ngoài nữa.

Bọn

Có đệ tử trò chuyện với nhau:

- Lâm sư huynh ở lại tông môn lâu như vậy chắc sắp xảy ra chuyện gì.

Nhưng mọi người rất bình tĩnh, có Lâm sư huynh ở thì họ không sợ gì hết.

Phía xa có tiếng gầm rú, âm thanh như sấm sét. Khí thế bàng bạc vô biên phô thiên cái địa, tựa sóng biển cuồn cuộn ập hướng Viêm Hoa tông.

Nơi đó có ánh sáng chói lòa phản chiếu nửa thiên địa.

Dương Vạn Chân nổi khùng mang theo lửa giận vô biên xông đến, quyết diệt vong Viêm Hoa tông, muốn tự tay bầm thây tiểu tử kia ra, để cắt đứt tai họa ngầm.

Các đệ tử hét lên:

- Có địch tấn công!

Trong mắt họ có kinh hoàng nhưng không sợ hãi, không ngờ qua lâu như vậy rốt cuộc Viêm Hoa tông bị người theo dõi, định đến diệt tông.

Lâm Phàm cười nói:

- Lão sư nhìn xem, người đã đến.

Hắn cắn miếng trái cây, mắt sâu thẳm nhìn phía xa, không chút sợ hãi, không một chút vẻ lo lắng.

Thiên Tu bình tĩnh nói:

- Đồ nhi có cần vi sư hỗ trợ không?

Thực lực tăng lên làm Thiên Tu tràn đầy tự tin, dù tông mạnh đến lão cũng không sợ hãi.

Lâm Phàm nhe răng cười hơi càn rỡ:

- Không cần, chuyện nhỏ mà thôi, không đáng lão sư ra tay, hãy để đồ nhi gặp bọn họ.

Lâm Phàm đạp chân biến mất tại chỗ, khi lại xuất hiện đã ở bên trên tông môn.

Một tiếng rống kinh động bốn phương:

- Ngân Hà giáo, bản phong chủ hỏi các ngươi có phải muốn chết không!?

Sóng âm trùng kích lan tỏa, tầng mây trên trời tán đi, một mảnh trời sáng sủa chiếu xuống.

Phương xa có tiếng hét thảm, là đệ tử của Ngân Hà giáo, sóng âm trùng kích làm máu trong người sôi trào, mắt mũi miệng đổ máu, người chưa đến đã bị thương nặng.

Thực lực quá yếu.

Trưởng lão Ngân Hà giáo vừa kinh vừa tức giận quát:

- Láo xược!

Bọn họ chưa ra tay mà đối phương đã tấn công trước, làm đệ tử tông môn bị thương nặng.

Lâm Phàm ngạo nghễ đứng, tóc dài bay bay, bá khí bùng nổ:

- Láo gì, Ngân Hà giáo các ngươi không có từ ngữ khác nói lên tức giận trong lòng mình sao? Hay các ngươi thật sự quá ngu ngốc?

Lâm Phàm giơ tay lên, vạn kiếm lơ lửng, kiếm ý mênh mông khủng bố phản chiếu cả thiên địa.

- Ngân Hà giáo các ngươi dám đến Viêm Hoa tông khiêu khích thì phải trả giá đắt nên nhận. Miễn nói nhiều, ra tay đi!

Vừa dứt lời, khoảng cách xa xôi, cổ tay lắc nhẹ, vạn kiếm ầm vang xé rách hư không phủ lên Ngân Hà giáo.

Vù vù vù vù vù!

Từng tiếng nổ vang vọng hư không, các đệ tử Ngân Hà giáo xem ngây người. Chuyện gì vậy? Họ còn chưa đến tông môn của đối phương, chưa nói chuyện mà đã bị tấn công phạm vi rộng.

Đáng giận!

Dương Vạn Chân nổi khùng:

- Tìm cái chết!

Không ngờ đối phương ra tay đột ngột, y dựng màn sáng rực rỡ bao trùm các đệ tử.

- Lâm Phàm, ngươi đang tự tìm chết, chút nữa bản tông chủ sẽ lấy mạng chó của ngươi!

Dương Vạn Chân giận thật, dù thế nào y quyết hủy diệt Viêm Hoa tông, tại tiểu tử này hại tất cả kế hoạch của y vỡ tan, càng làm y

không có cơ hội vào vực ngoại giới khác.

- Đánh nhau cứ đánh, nói nhảm nhiều làm chi. Để xem bản phong chủ đánh chết các ngươi như thế nào!

Sau khi vực ngoại giới dung hợp không có tông môn đến Viêm Hoa tông gây sự, Ngân Hà giáo dám tới kiếm chuyện, không bắt họ trả giá đắt thì không được.

Vạn kiếm cùng bắn tới va chạm với màn sáng, đây là vòng bảo vệ do Chí Tiên cảnh ngưng luyện ra, không thể phá tan. Thoáng chốc diễn ra tình huống khác lạ, màn sáng tan vỡ, không thể ngăn cản kiếm ý oanh kích.

Răng rắc!

Màn sáng hóa thành đốm sáng tan biến trên không trung.

Rộ lên tiếng hét thảm:

- A!

Một thanh kiếm ý xé gió bay tới đâm thủng ngực một đệ tử hung dữ, thủng một lỗ máu, ngay sau đó kiếm ý xuyên qua, đâm đối phương thành nhím.

Lâm Phàm hơi bất mãn:

- Điểm hơi ít.

May mà đối phương đông người, gom lại cũng tạm được. Nói về tốc độ chém người kiếm điểm thì chém yêu thú là sướng nhất.

Nhìn đệ tử tông môn bị thương, chết nặng nề, đôi mắt Dương Vạn Chân rực cháy lửa, lửa ma trong lòng bùng cháy, nghiến chặt răng, hận ý cuồn cuộn.

- Khốn kiếp, không đồ sát sạch Viêm Hoa tông thì bản tông thề không làm người!

Hóa Thần kiếm trận hiện giờ hơi khác, uy lực mạnh hơn. Dương Vạn Chân mở màn sáng ra bảo vệ đệ tử, nhưng kiếm ý đâm thủng màn sáng giết đệ tử, nếu là trước kia sẽ không đơn giản hoặc nhẹ nhàng như vậy, có lẽ kiếm Thái Hoàng được gắn bảo thạch căn nguyên nên thay đổi về chất.

Nếu kiếm Nhân Hoàng, kiếm Địa Hoàng đều khảm bảo thạch căn

nguyên chắc uy năng càng khủng bố hơn.

Xác chết ở trên cao rơi như mưa, máu chảy nhuộm đỏ nửa bầu trời.

Các đệ tử hò reo, nhìn trân trân:

- Lâm sư huynh uy vũ!

Cực kỳ cường đại!

Có nữ đệ tử kẹp chặt hai chân, mặt đỏ ửng nhìn sư huynh bình tĩnh như thần trên trời, bọn họ đã say mê.

Mỗi đêm họ ngủ, nhân vật chính xuất hiện trong giấc mơ là Lâm sư huynh, sáng sớm tỉnh lại sẽ cảm giác ẩm ướt.

Nếu Lâm Phàm biết các sư muội mỗi buổi sáng tỉnh dậy lấy hắn làm đối tượng mộng mơ, chắc sẽ cảm thấy người bây giờ sa tà ác quá.

Lâm Phàm bật cười nói:

- Đồ Viêm Hoa tông? Để xem ngươi có bản lĩnh đó không!

Lâm Phàm cầm Lang Nha Bổng và nồi, hai thứ biến lớn trăm trượng, siêu khủng bố, hai tay trái phải luân lưu đập mạnh, phủ lên đám người Ngân Hà giáo.

Lâm Phàm muốn xem cuối cùng có bao nhiêu người đi tới trước mặt hắn, cho họ biết Viêm Hoa tông không dễ bị đồ sát.

Các đệ tử còn sống sót trong Hóa Thần kiếm trận thầm sợ, mừng vì mình còn sống, nhưng rồi chợt thấy thiên địa tối tăm.

Bọn họ ngước đầu lên xem, sợ đến vã mồ hôi lạnh.

- Mợ nó!

Lang Nha Bổng và nồi ầm vang đập xuống, hư không bị đè ép. Người Ngân Hà giáo cảm giác như đang ở trong sóng biển cuộn trào.

Dương Vạn Chân tức giận tóc dựng đứng, tay phát sáng lực lượng khủng bố ngưng tụ vào người vỗ ra:

- Chết tiệt!

Chương 699: Sao ngươi tồi tệ dữ vậy

Bàn tay bao trùm ánh sáng trắng đụng mạnh vào Lang Nha Bổng, lực lượng khủng bố bộc phát giữa hai bên, ánh sáng huyễn lệ như còn quay xoay tròn bắn ra chiếu rọi bốn phương.

Dương Vạn Chân xanh mặt, tay run nhẹ:

- Đồ khốn nạn!

Dương Vạn Chân không ngờ lực lượng của tên giặc này mạnh như thế.

- Nói gì đấy, bản phong chủ không nghe hiểu tiếng chó.

Lâm Phàm lắc cổ tay, tay phải cầm nồi nhấc lên gió mạnh đập mé bên cạnh, lực lượng khủng bố kéo gió to ập đến, đám đệ tử Ngân Hà giáo cảm giác không đỡ nổi.

Bọn họ tự nhận tu vi tàm tạm, Thần cảnh, Truyền Kỳ cảnh, nhưng đến đây, chưa đánh với đệ tử của tông địch đã sắp bị người diệt sạch.

Đám trưởng lão Ngân Hà giáo không ngồi yên:

- Tiểu tử, ngươi quá càn rỡ!

Nếu để tiểu tử này đánh nữa thì đệ tử cùng đến đây sẽ chết hết.

Những trưởng lão này không hiền gì, giơ tay phát ra ánh sáng chói lòa, uy thế kinh người tích góp, vang tiếng nổ, khoảnh khắc chặn lại nồi.

- A!

Vẫn có đệ tử kêu thảm, bọn họ không thể ngăn cản được, trùng kích ập đến làm thân thể họ tan vỡ, máu chảy ra. Đây không phải chiến đấu cùng đẳng cấp, tuy họ được tông chủ và trưởng lão bảo vệ nhưng không phải kín không kẽ hở.

Một số đệ tử tu vi chỉ có Thần cảnh bị trùng kích thân hình răng rắc dần nứt vỡ, máu tràn ra, tình cảnh thảm liệt.

Dương Vạn Chân nổi giận đùng đùng, giơ tay cản trùng kích cho

các đệ tử, nhìn Lâm Phàm, hét to một tiếng:

- Giết cho ta!

Dương Vạn Chân không ngờ sẽ biến thành như vậy, còn ở phía xa chưa đến gần đối phương đã ra tay, đệ tử tông môn bị mất mát nặng nề.

Dương Vạn Chân gầm lên, uy thế khủng bố của Chí Tiên phô thiên cái địa nghiền áp Lâm Phàm. Y muốn nghiền chết tiểu tử này dưới uy thế của mình.

Uy thế nghiền áp hư không, nhưng với Lâm Phàm tựa như làn gió mát, thoải mái, tựa như làn gió thổi qua mang đến cảm giác mát mẻ.

Lâm Phàm hét dài:

- Nếu vậy thì chơi thật!

Hắn dồn hết sức lực, vận chuyển tất cả công pháp, hơi thở kinh khủng đến tột độ bắn lên cao.

Hơi thở hình thành cột sáng xuyên suốt thiên địa, lấy Lâm Phàm làm trung tâm, sóng xung kích khủng bố không ngừng khuếch tán khắp thiên địa.

Xèo xèo!

Cảnh tượng khiến mọi người kinh thán diễn ra, thân hình Lâm Phàm rực cháy lửa, hắn đã thành người lửa lớn.

- He he, ta đến đây!

Vừa dứt lời, bùm một tiếng, một cột sáng lửa bắn vào đám người Ngân Hà giáo, uy thế khủng bố khác biệt lớn với lúc trước, đây là lực lượng khủng bố thật sự.

Thiên Tu nhìn chăm chú hư không sau đó nở nụ cười, sự cường đại của đồ nhi là không thể nghi ngờ, mặt già của lão tràn đầy tự hào.

Hỏa Dung rất lo lắng hỏi:

- Sư huynh, tiểu tử này thật sự được chứ?

Chuyện này chơi hơi lớn, cứ xông thẳng lên đánh với Ngân Hà

giáo như thế có khi nào xảy ra chuyện không?

Thiên Tu rất bình tĩnh nói:

- Yên tâm, trong lòng hắn tự biết.

Thiên Tu không lo lắng cho tình huống của đồ nhi chút nào, nếu thật sự có chuyện gì thì lão sẽ kịp hỗ trợ.

Đám Chân Tiên dọn nhà vệ sinh ngừng làm việc, toàn bộ ngước lên nhìn, hai nắm tay siết chặt, chân mày dính vào nhau, khát vọng kêu gào.

Chết, phải chết!

Bọn họ đã tàn đời, chịu đủ giày vò trong Viêm Hoa tông, chẳng những dọn nhà vệ sinh, đôi khi còn phải giặt đồ lót cho đệ tử Viêm Hoa tông, đây là chuyện người nên làm sao?

Đùng!

Đột nhiên vang tiếng nổ điếc tai, cả người Lâm Phàm rực cháy lửa, có ánh lửa phun ra từ lỗ chân lông, khi hắn lao vào đám người Ngân Hà giáo thì lửa hoàn toàn bùng cháy nhấn chìm mọi thứ xung quanh.

- A! Cứu mạng!

Một đệ tử đứng gần dính phải cục lửa, thoáng chốc thành người lửa, gào thảm thiết, trong thời gian ngắn bị đốt thành tro.

- Tông chủ, cứu với!

Tiếng gào thét không dứt. Khi Lâm Phàm xông đến, Dương Vạn Chân chưa nghĩ ra cách đối phó, đột nhiên lửa nổ tung nhấn chìm các đệ tử xung quanh, làm bọn họ không kịp trở tay.

Lửa huyễn lệ, khi nổ tung tựa như pháo hoa, đẹp nghẹt thở.

Lâm Phàm bình tĩnh cười nói:

- Ôi chao, ngại quá, lỡ tay giết nhiều người của các ngươi.

Nói nghe như xin lỗi nhưng biểu tình thì rất đáng đánh.

Ngọn lửa lấy từ vùng đất mạo hiểm đó thật tuyệt, trước kia chỉ bao bọc cánh tay hắn, không ngờ lần này bùng nổ bao trùm nguyên

người, khi nhảy vào làm lửa khuếch tán, những đệ tử tu vi không được tốt mới chạm vào đã tan biến, không chừa mẩu xương.

Dương Vạn Chân tức giận quát:

- A! Ta muốn giết ngươi!

Dương Vạn Chân như bị điên, đệ tử mang đến đều chết, trừ một số thực lực cường đại ra hầu như toàn quân bị diệt.

Một trưởng lão cánh tay hơi đen như bị đốt khét, mới rồi ngọn lửa dính vào cánh tay, hết đường cứu, muốn dập tắt nhưng lửa như giòi trong xương khó trừ tận gốc, cuối cùng trả giá rất lớn mới dập lửa được. Nên trưởng lão tràn ngập hận thù nhìn Lâm Phàm, ước gì bầm thây hắn ra vạn mảnh.

Lâm Phàm ngoắc ngón tay, chẳng sợ chút nào:

- Đến đây, tất cả cùng lên nào, bản phong chủ cho các ngươi cơ hội, đừng không biết quý trọng.

Tuy đa số trưởng lão đều là Chí Tiên cảnh nhưng Lâm Phàm không ngán, trừ Dương Vạn Chân hơi hóc búa ra hắn có thể chơi với những người khác.

- Ài, chết không chừa mẩu xương, trữ vật giới chỉ của họ là vô tội vậy mà giờ chôn cùng, đây là cuộc mua bán lỗ vốn, không cam lòng.

Người đã bị giết mà hắn còn mơ trữ vật giới chỉ trên người của đối phương.

Mấy câu này làm tóc Dương Vạn Chân rối xù, khí thế giận dữ phun ra từ lỗ chân lông, đôi mắt đỏ ngầu, ngữ điệu âm trầm đến tột độ:

- Ta muốn Viêm Hoa tông ngươi chôn cùng!

Bùm!

Ánh sáng chói lòa trên cao, đại chiến bùng nổ, vô số luồng sáng che lấp thiên địa.

Các đệ tử trốn trong đại trận hộ tông cảm nhận khí thế khủng bố trong thiên địa, nếu không nhờ đại trận hộ tông bảo vệ họ, bằng vào khí thế này đủ nghiền nát họ.

Phương xa, một con chim màu lam trong suốt đập cánh bay lên, Tri Tri Điểu từ xa bay tới nhìn chăm chú tình hình bên kia.

Các đệ tử hò reo:

- Sư huynh cố lên!

Bọn họ cổ vũ cho sư huynh, trận chiến này làm họ nhìn trố mắt líu lưỡi, la hét kinh người quá.

Bọn họ càng hiểu rõ sư huynh khủng bố cỡ nào, họ mừng vì đời này được làm đệ tử của Viêm Hoa tông.

Vương Thánh Khang, Huyền Thanh ở Vân Tiêu phong đờ đẫn quan sát.

Huyền Thanh buồn rầu nói:

- Tiêu rồi, tiêu thật, Vân Tiêu sư huynh của chúng ta chắc chắn không đánh lại tên này.

Tiểu tử này đã trở nên khủng bố, cảm giác dù sư huynh trở về cũng khó giành được hy vọng thắng từ tay đối phương.

Vương Thánh Khang tức giận vỗ đầu chó của Huyền Thanh:

- Nói cái kiểu gì! Ngươi biết sư huynh ở bên ngoài vất vả, cố gắng nhiều cỡ nào không? Sao ngươi biết sư huynh không bằng tên đó? Theo ta thấy chờ sư huynh trở về tuyệt đối sẽ đè đầu tiểu tử này!

Huyền Thanh nghi ngờ sư huynh không được làm Vương Thánh Khang tức bể phổi, nói cái quái gì, sao sư huynh không làm được chứ!

Lúc này hư không xảy ra biến đổi.

Lâm Phàm chộp đầu một trưởng lão, đấm vào bụng đối phương. Trưởng lão cảm giác thân thể sắp bị xé rách, ọc từng ngụm máu.

Lâm Phàm mắng:

- Yếu quá, nội tình như ngươi mà vào Chí Tiên, có thấy mất mặt không hả?

Cảnh giới của người này nhìn thì cao mà nội tình quá kém, chắc không tích lũy nội tình, trực tiếp tăng cao cảnh giới. Chí Tiên dễ nghe nhưng thùng rỗng kêu to.

Dương Vạn Chân tức giận nổi gân xanh, vỗ chưởng vào Lâm Phàm:

- Muốn chết!

Lâm Phàm ném trưởng lão va chạm với Dương Vạn Chân, bùm một tiếng, một chưởng ẩn chứa tức giận của y vỗ vào người trưởng lão.

Trưởng lão bị trúng đòn của tông chủ làm sao chịu nổi, không ngừng hộc máu.

- Nguy rồi, sắp chết!

Lâm Phàm không thể để điểm vuột khỏi tay mình được, hắn nhanh tay lẹ mắt cho nhát đao cuối giết trưởng lão.

Dương Vạn Chân rống to, nhìn trưởng lão tông môn chết ngay trước mắt, lòng giận điên. Đây là mất mát lớn lao, khó thể chịu đựng đối với tông môn.

Trữ vật giới chỉ của trưởng lão bị Lâm Phàm cuỗm đi, dù đang chiến đấu hắn vẫn không lãng phí tài phú.

Tuy bây giờ Viêm Hoa tông rất giàu có, một số tài phú hoàn toàn không cần thiết, nhưng người từng nghèo đều biết rằng một đồng tiền làm khó hảo hán anh hùng, chẳng bằng bình thường tích lũy nhiều chút sẽ không để xảy ra chuyện như vậy.

Lâm Phàm mắng chửi:

- Dương Vạn Chân, ngươi quá tàn nhẫn, giết luôn trưởng lão của tông môn mình. Bản phong chủ không phải ngươi nhưng bộ dạng của ngươi có khác gì chó điên?

Dương Vạn Chân bị mắng càng điên cuồng, trưởng lão xung quanh kinh hoàng, mắt chất chứa tức giận, lực lượng bàn tay đánh ra không giảm ngược lại càng cuồng bạo oanh tạc Lâm Phàm.

Lâm Phàm lắc người nhìn đám trưởng lão đứng gần đó.

Những trưởng lão phát hiện ánh mắt đó thì rùng mình, bộ dạng của họ khá thảm, mới dính phải ngọn lửa đó, khó khăn dập tắt lửa.

Lâm Phàm hừ mũi:

- Đã xác nhận ánh mắt, đúng người.

Lâm Phàm ngăn cản thế công ập đến, xông về phía đám trưởng lão run sợ.

Lâm Phàm nói thẳng mục đích vì muốn tăng cảm giác kinh dị:

- Đừng nhúc nhích, bản phong chủ giết một người trước!

Đám trưởng lão chỉ có Đại Thánh cảnh luống cuống, chửi ầm lên:

- Sao có kẻ tồi tệ đến vậy!

Bọn họ không ngờ tiểu tử này định giết mình.

Bùm!

Tiếng gầm rú không dứt, những xác chết bị tàn nhẫn đánh thành mảnh vụn, máu và thịt đan vào nhau từ trên cao rớt xuống.

Tu vi Đại Thánh cảnh quá yếu, một đấm có thể diệt gọn, hoàn toàn không khó khăn chút nào.

Nhìn trưởng lão bị giết, Dương Vạn Chân trợn to mắt rỉ máu, đã khùng điên:

- A!

Dương Vạn Chân xoay người lao về phía Viêm Hoa tông, y muốn cho tiểu tử này thấy tận mắt cảnh tông môn bị diệt.

- Trở về!

Hữu Sắc Nhãn Tình mở ra, Dương Vạn Chân quay đầu ngay, nghe lời lao vào đánh Lâm Phàm.

Chương 700: Có biết một quả thận của ta đáng giá bao nhiêu tiền không

Trưởng lão hết hồn, tông chủ làm gì vậy? Chẳng phải muốn lao vào Viêm Hoa tông giết chóc sao?

Bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, sẽ ngăn cản tiểu tử này, cho hắn thấy tận mắt tông môn bị hủy diệt. Không ngờ tiểu tử này nói một tiếng 'trở về', tông chủ quay lại ngay, có cần nghe lời đến vậy không?

Bọn họ sâu sắc thấy hối hận, không nên lỗ mãng như vậy.

Bây giờ có thể nói là mất mát nặng nề, đệ tử dưới tông chủ chết oan chết uổng, chưa phát sáng đã chịu độc thủ.

Cảm thấy rất xấu hổ.

Một số trưởng lão chùn chân, không dám tiến lên:

- Đây là chiến đấu không phải cỡ chúng ta có thể xen vào, mau rút ra, đừng để lôi vào.

Cảnh tượng lúc trước còn rõ ràng ngay trước mắt, bộ dạng chết rất thảm, nếu họ đi lên cũng không thay đổi gì lớn.

- Đầu của tên này cứng như sắt.

Trước khi vực ngoại giới dung hợp Ngân Hà giáo chinh chiến một giới, kẻ nào không phục đều bị diệt, xưng bá một giới. Không ngờ sau khi vực ngoại giới dung hợp sẽ gặp kẻ đầu cứng như vậy, trong một chốc không ai hạ gục được.

- Đều lên đi, đừng lề mề, hôm nay để bản phong chủ phát huy ra hết.

Nơi ánh mắt hắn đảo qua, Hữu Sắc Nhãn Tình trào phúng làm mọi người điên cuồng.

Đại Thánh cảnh nhát gan, nhưng bị ánh mắt kia nhìn trúng, bọn họ phồng lên can đảm, tức giận, gầm rống xông về phía Lâm Phàm.

Bọn họ với thế không thể đỡ, bất chấp con đường phía trước khó

khăn biết bao vẫn ôm tín niệm xông lên, chống đỡ cho họ không ngã xuống.

Bốn phương tám hướng lao nhanh vào, bụi bay mù mịt, ở trong mắt họ thì Lâm Phàm đứng ngay chính giữa là con mồi, họ muốn hoàn toàn xé nát con mồi này.

Lâm Phàm đứng ngạo nghễ, thân hình to lớn như chiến thần, cơ bắp cuồn cuộn toát ra hơi thở lạnh băng.

Hắn thích máu nóng và sôi sục trong chiến đấu, tuy vận rủi cuồn cuộn vô địch nhưng hắn không thích dùng, nếu sử dụng vận rủi cuồn cuộn thì hết vui.

Va chạm thịt với thịt, mồ hôi và máu giao hòa làm hắn cảm nhận ý nghĩa của chiến đấu.

Lâm Phàm gầm lên, gợn sóng khí từ dưới chân bốc lên rồi bao trùm toàn thân, lực lượng lên đến đỉnh, tóc dài bay rối.

Xẹt đùng!

Sấm sét mảnh nhỏ bủa giăng trên cao, vạn dặm không mây, bầu trời sáng sủa lúc này tràn ngập hơi thở nặng trĩu.

Thiên Tu chợt đứng thẳng, nghiêm túc hơn. Hơi thở truyền lại khiến lão chú trọng, lão không biết đồ nhi có thể ngăn cản được không.

- Đồ nhi, để vi sư đến giúp!

- Không cần, lão sư, đồ nhi có thể ứng đối những người này, dù xảy ra chuyện gì xin lão sư đừng lại gần, đây là chiến đấu của đồ nhi!

Lâm Phàm sẽ không để lão sư đến gần, tuy lão sư lĩnh ngộ ra hệ thống tu luyện riêng cho cá nhân nhưng cảnh giới không cao đến trình độ đó, dù lão sư có đòn sát thủ gì thì hắn không muốn biết.

Lâm Phàm khao khát kiểu chiến đấu như vậy, hắn không hy vọng bị phá hoại.

Bùm!

Mặt đất dưới chân Lâm Phàm vỡ vụn sụp xuống, người đã biến mất, tốc độ đến tột đỉnh.

Lâm Phàm xuất hiện trước mặt một trưởng lão Đại Thánh.

Trưởng lão Đại Thánh mắt tóe lửa, thực lực không bằng Lâm Phàm nhưng chẳng chút sợ hãi, Hữu Sắc Nhãn Tình đúng là khủng bố kinh người.

Năm ngón tay siết chặt tung ra nắm đấm đánh vào người đối phương, trưởng lão rớt xuống đất, hộc bãi máu.

- Một tên nằm xuống trước.

Lâm Phàm không định giết người, phải chừa người sống sáng tạo giá trị cao hơn, giết chết rồi là hết, hắn nghĩ tới nghĩ lui quyết định chừa lại một ít.

Hữu Sắc Nhãn Tình hấp dẫn, Đại Thánh cảnh thì đừng nhảy nhót làm gì, trực tiếp một đấm đánh vào hồn làm họ nằm ngay đơ, yên lặng vượt qua giây phút nguy hiểm nhất này.

Giải quyết trưởng lão Đại Thánh cảnh xong Lâm Phàm nhìn sang một trưởng lão Chí Tiên, hắn xông lên, ánh sáng bao phủ nắm tay đánh tới.

Đột nhiên Dương Vạn Chân xuất hiện sau lưng Lâm Phàm, thế công khủng bố của trưởng lão khác đánh vào hắn.

- Đúng là hơi khó chịu, trong đánh hội đồng nếu né là bắt đầu thua.

Lâm Phàm lạnh lùng nhìn, không muốn né tránh, nếu vậy thì đến đây, ai sợ ai.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lâm Phàm chưa suy nghĩ nhiều sau lưng đã gặp trùng kích lớn, lực lượng của Chí Tiên xuyên qua thân thể, chấn hắn hộc búng máu, sau lưng nát bấy.

Nhưng mặt Lâm Phàm không đổi sắc, chẳng chút khác lạ, hắn giơ tay lên chộp vai trưởng lão, năm ngón bấu vào thịt, tay kia co thành nắm đấm đánh vào đối phương.

Ánh sáng rực rỡ, diễm lệ phát ra từ nắm đấm rất đẹp, nhưng bên trong ẩn chứa lực lượng khủng bố.

Trưởng lão bị Lâm Phàm túm đã trúng Hữu Sắc Nhãn Tình hấp dẫn, hoàn toàn điên cuồng, thi triển thần thông mạnh mẽ đánh vào

người Lâm Phàm.

Bùm!

Bùm!

Đối với Lâm Phàm thì cách đánh cuồng bạo thật sự là thương tổn lẫn nhau, dù bản thân bị thương nặng cũng không lùi bước.

- Chết cho ta!

Trưởng lão bị đánh hộc máu, thân hình tỏa ánh sáng đỏ, định thi triển thần thông hoàn toàn giết Lâm Phàm.

Đám người Dương Vạn Chân cũng không nương tay, các loại thần thông bộc phát ra lực lượng kinh người, chẳng chút giữ lại đánh vào người Lâm Phàm.

- Các ngươi giỏi lắm, liều mạng thì liều, ai sợ ai!

Đã hứa đấu cứng vậy thì chơi luôn.

Bùm!

Một đấm đánh ra, đôi mắt trưởng lão lồi ra, phun búng máu, tứ chi rũ xuống, đầu gối quỳ trên mặt đất.

Lại lần nữa trấn áp một người.

Lúc này Lâm Phàm phản ứng lại, lực lượng truyền đến từ sau lưng quá kinh người, vụt xoay người lại va chạm trực tiếp.

Tiếng gầm rú nhức óc khuếch tán, trùng kích khủng khiếp lấy họ làm trung tâm khuếch tán bốn phương tám hướng, đất bùn bị xới tung tan vỡ lộ ra cái hố sâu to.

Khóe môi Lâm Phàm chảy máu, lưng bị đấm thủng cái lỗ lộ ra xương trắng âm trầm khủng bố, thường có máu ứa ra:

- Quả nhiên hơi miễn cưỡng.

Hắn hơi sơ sẩy, Chí Tiên cảnh khác còn dễ tính, nhưng Dương Vạn Chân đúng là rất mạnh, nội tình khác biệt, đấu đơn đã vất vả bây giờ còn chơi đánh hội đồng, làm hắn khổ không thể tả.

- Giết!

Bị Hữu Sắc Nhãn Tình hấp dẫn, trong lòng họ chỉ có một khát vọng, đó là giết chết tiểu tử trước mắt.

Các đệ tử Viêm Hoa tông kinh sợ, chiến đấu quá mức kịch liệt, bọn họ không thấy bóng người, chỉ nghe từng đợt tiếng nổ từ hư không, ánh sáng khủng bố mà quỷ dị.

Nếu là họ có lẽ đã chết dưới uy thế này từ lâu.

Bọn họ không biết sư huynh ra sao rồi, chiến đấu như vậy đã vượt qua dự đoán của họ.

Lâm Phàm cười nói:

- Dùng các ngươi tăng nội tình cũng là lựa chọn không tệ, chẳng qua tốn chút thời gian.

Người của Ngân Hà giáo khá tốt, thực lực cường đại, có thể làm bao cát, có thể tiếp tục sử dụng buff càng chiến càng mạnh.

- Đến đây!

Ục ục ục!

Đột nhiên hơi thở kinh khủng bộc phát từ người Lâm Phàm, như nước nấu sôi sùng sục.

Bùm!

Trận chiến xúc phát, trời đất quay cuồng, uy thế cuồng bạo phủ lên khu vực này. Một đám Chí Tiên cảnh đánh hội đồng Đại Thánh cảnh, nếu bị người ta biết chắc đã bị phun nước miếng đến chết.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lâm Phàm bị đánh rớt xuống hố sâu, người trào máu. Hắn đấu với đám người kia hoàn toàn là tổn thương lẫn nhau, bản thân bị thương, cũng bắt lấy mọi cơ hội tổn thương đối phương.

- A? Chuyện gì thế này?

Dương Vạn Chân hơi nhức đầu, dần phản ứng lại, y đã quên mới xảy ra chuyện gì, nhìn tình cảnh bốn phía, thắc mắc đã diễn ra chiến đấu kiểu gì mà tạo thành phá hoại như vậy?

Một trưởng lão kinh sợ kêu lên:

- Cánh tay của ta!

Cánh tay của trưởng lão gấp khúc, xương trắng đâm ra, máu chảy đầm đìa, đau đớn tràn ngập trong óc, mồ hôi lạnh ứa ra.

Có trưởng lão cảnh giác hỏi:

- Tiểu tử kia đi đâu rồi?

Óc lão đang nhức nhối, mới rồi xảy ra chuyện gì? Vì sao khi tỉnh táo lại quần áo rách bươm? Là tên khốn nào thừa dịp lão không biết đã đánh lão?

Mọi người lắc đầu nói:

- Không biết nữa.

Tập thể nhìn về phía Dương Vạn Chân, ở đây tông chủ là trên hết, mọi chuyện phải nghe theo tông chủ sai bảo. như lần này đến hủy diệt Viêm Hoa tông là tông chủ đề nghị, còn về trưởng lão kiên trì đòi diệt Viêm Hoa tông thì mới bị giết.

Dương Vạn Chân bỗng dựng đứng lông tơ, tim rớt cái bịch:

- Cẩn thận!

Trưởng lão kia nghe cảnh cáo hết hồn, có cơn gió ập đến từ sau lưng, tốc độ rất nhanh, lật tay lại, một cây trường mâu trong suốt lấp lánh nằm trong tay lão, xoay người đâm tới, không cần biết ai tấn công.

Phập!

Trường mâu đâm thủng thịt, máu chảy dọc theo trường mâu.

Lâm Phàm lẩm bẩm:

- Thủng thận.

Sau đó Lâm Phàm nổi giận để trường mâu đâm vào sâu hơn, siết chặt nắm đấm đánh vào đầu đối phương:

- Ngươi có biết một quả thận của bản phong chủ có thể đổi lấy thứ quý trọng cỡ nào không!

Trưởng lão con ngươi co rút lộ vẻ kinh sợ, lão không ngờ biến thành như vậy, vì sao tiểu tử này xuất hiện ở đây?

Khi phản ứng lại mọi thứ đã muộn.

Bùm!

Một đấm ngay mặt, mũi miệng dính vào nhau, há mồm vỡ hàm răng, đầu óc chấn động rơi vào hôn mê, sau đó ngã xuống đất, trợn trắng mắt chết ngất.

Lâm Phàm nhe răng cười nói:

- Dương tông chủ, đừng hoảng, chút nữa tiếp tục.

Lâm Phàm chộp trường mâu, mặt không biểu tình rút ra khỏi thân thể.

Sắc mặt bình tĩnh đó làm mọi người nhìn mà mí mắt co giật.

Bọn họ đã phát hiện bị thiếu nhiều người, xem bộ dạng của tiểu tử này dửng dưng như không.

- Hôm nay đều đến đây thì đừng mơ quay về, qua hôm nay Ngân Hà giáo có thể tạm biệt vực ngoại giới, bản phong chủ sẽ không giết các ngươi, hãy ở lại đây tìm đại công việc làm, nhân tài hiếm có.

Nghe câu này, các trưởng lão Ngân Hà giáo vốn nghiêm túc đều gầm rống.

- Tiểu tử, ngươi láo quá!

- Lên, giết hắn!

Bọn họ cuồng rống, tuy thất thần giây lát, cảm giác việc lúc trước có gì quái dị nhưng nhìn tiểu tử này làm họ chỉ muốn giết.

Lâm Phàm ngoắc tay:

- Đến đây!

Lại đánh một trận với đối phương, lần này không mở Hữu Sắc Nhãn Tình, để xem các ngươi có trí mưu gì không.

Lúc trước mở Hữu Sắc Nhãn Tình ra đánh thật khó khăn, đám người kia liều mạng muốn làm thịt hắn. Hình như mở Hữu Sắc Nhãn Tình ra làm sức chiến đấu của đối phương tăng lên, kiểu đánh không sợ chết đó chỉ có một mình hắn dùng được.

Chương 701: Có sảng khoái không, nói cho ta biết có thấy sảng khoái không

- Thật ra chúng ta có thể nói chuyện một bữa.

Lúc trước Dương Vạn Chân nổi điên nhưng bây giờ nói là muốn nói chuyện một phen, không biết trong bụng có mưu đồ gì.

Lâm Phàm mắng chửi:

- Nói cái đầu ngươi!

Lâm Phàm dứt khoát lấy tế đàn ra đập vào đám người.

Tế đàn không phải bảo bối gì nhưng độ cứng rất cao, đập kẻ nào là kẻ đó bẹp dí.

Dương Vạn Chân tức phun lửa, thứ không biết điều, vậy thì hoàn toàn xóa sổ!

Đám trưởng lão liên tục di chuyển, không dùng thế công hung mãnh như lúc trước. Đặc biệt là trưởng lão bị thương cánh tay, chân mày nhíu chặt, đau đớn lúc có lúc không hành hạ lão, nhưng với thực lực cỡ như lão thì bấy nhiêu không đáng gì.

Thân hình Dương Vạn Chân như hồn ma chớp mắt biến mất, sau đó xuất hiện ở phía xa, rồi lại xuất hiện từ các vị trí.

Mấy bóng người xuất hiện, không biết đâu mới là Dương Vạn Chân thật, hơi thở giống hệt nhau, khó thể phân rõ.

- Chết!

Trong phút chốc mấy bóng người trong không trung cùng hành động, cùng tấn công Lâm Phàm.

Đây là bí pháp của Dương Vạn Chân, có ảo diệu, thật thật giả giả, hoặc nên nói tất cả là thật.

Lâm Phàm lẩm bẩm:

- Sau khi đóng Hữu Sắc Nhãn Tình thì cách đánh của mấy tên này cũng thay đổi, hơi hèn.

Lâm Phàm đã xem hiểu, nếu là lúc trước hoàn toàn oanh kích mãnh liệt nhất, không giống như bây giờ.

Bùm!

Mấy bóng người xông lên, khi sắp đánh trúng người Lâm Phàm thì tan biến như bong bóng. Dương Vạn Chân thật sự hiện ra, một chưởng vỗ mạnh vào người Lâm Phàm.

Một chiêu thành công, Dương Vạn Chân cười khẩy nói:

- Tiểu tử, ngươi vĩnh viễn không biết mình chọc vào ai!

Một chưởng của y có thể đập nát bấy tiểu tử này.

Đột nhiên Lâm Phàm chộp cánh tay Dương Vạn Chân:

- Biết chứ, thì là đồ ngốc. Thật không dễ dàng, bắt được ngươi rồi!

- Cái gì?

Dương Vạn Chân ngây người ra, dường như không ngờ, nhưng nhìn nụ cười của tiểu tử này không hiểu sao thấy kinh dị.

Dương Vạn Chân muốn vùng thoát, nhưng làm Dương Vạn Chân kinh khủng là năm ngón tay của tiểu tử này nắm chặt y, khó mà vùng thoát. Bàn tay to như cái kiềm kẹp chặt, trừ phi đứt tay nếu không chẳng có hy vọng thoát ra.

Lâm Phàm cười nói:

- Ngươi muốn chạy, bản phong chủ đã nhìn ra, nhưng ngươi cảm thấy có thể thoát được sao?

Bàn tay to chém mạnh, muốn chém đối phương thành thịt nát.

Dương Vạn Chân giơ tay lên vỗ chưởng va chạm:

- Chết tiệt!

Lực lượng của tiểu tử này lớn kinh người, cánh tay phải của y run nhẹ:

- Các ngươi còn đứng xem cái gì? Không mau ra tay!

Dương Vạn Chân nổi giận, cái đám kia bị ngốc sao, đứng đực

mặt ra không biết tiến lên.

Đám trưởng lão phản ứng lại, liếc nhau, bắt lấy cơ hội khoảnh khắc ra tay, nhưng không có khí thế cuồng bạo như lúc trước ngược lại giữ sức, có lẽ để phòng ngừa gặp chuyện còn năng lực tự bảo vệ mình.

Nhưng với Lâm Phàm thì mặc kệ uy thế sau lưng ngập trời cỡ nào, ánh mắt của hắn luôn theo dõi Dương Vạn Chân, giơ tay đập xuống.

Âm thanh trầm đục vang vọng.

Dương Vạn Chân rất ức chế, lực lượng của tiểu tử này rất lớn, chộp cánh tay y không chịu thả. Nếu vậy thì . . . mắt Dương Vạn Chân lấp lóe tia tàn nhẫn.

Đột nhiên cánh tay của Dương Vạn Chân thay đổi, lấp lóe tia sáng đen. Phụt một tiếng, từng gai xương sắc bén đâm ra từ cánh tay bắn về phía cổ tay.

Dương Vạn Chân không tin đối phương không buông tay.

Những gai đen này là một loại thần thông mà y tu luyện, luyện hóa xương của mình, khi cần thiết sẽ bay ra khỏi người cho đối phương sát chiêu mạnh mẽ.

Làm Dương Vạn Chân thất vọng là Lâm Phàm không thèm nhìn, tung các nắm đấm, không thèm để thế công của đám trưởng lão vào mắt.

Đầu óc Dương Vạn Chân xẹt qua nhiều suy nghĩ, về các loại khả năng, ví dụ khi thế công ập đến đối phương sẽ xoay người khiến y thay thế đỡ đòn.

Nếu đúng vậy thì tốt, sẽ diễn một màn với ngươi, nhìn xem ngươi có bản lĩnh gì.

Phụt phập!

Gai đen đâm thủng bàn tay Lâm Phàm, máu tươi tràn ra, máu chảy đầm đìa, gai xương đen chĩa ra dính vết máu.

Làm Dương Vạn Chân kinh sợ là tiểu tử này mặt không biểu tình, không quan tâm bàn tay mình bị đâm thủng.

Sao có thể như vậy?

Lâm Phàm cúi đầu nhìn gai xương lồi trên bàn tay, mỉm cười nói:

- A! Không ngờ ngươi không muốn tách rời với ta, vậy thì tuyệt.

Hai ngón tay kẹp gai xương nhô ra, gồng sức bẻ chúng quấn vào nhau, Lâm Phàm nói:

- Vậy là hai ta sẽ không bao giờ tách ra, được rồi, tiếp tục nào!

Trán Dương Vạn Chân rịn mồ hôi lạnh, đây là là quái vật gì vậy? Tại sao sẽ như vậy?

Bây giờ y chỉ có thể giơ tay ngăn cản thế công của đối phương.

Bùm!

Ầm!

Thế công của các trưởng lão ập đến, ánh sáng nổ tung đều trúng lưng Lâm Phàm.

Một trưởng lão cười to bảo:

- Ha ha, tiểu tử, để xem ngươi còn mạng mà sống không!

Trúng thế công như vậy chẳng lẽ sống nổi sao?

Đột nhiên bỗng phát hiện tiểu tử này dù hộc máu nhưng không thèm để họ vào lòng, vẫn giơ tay vỗ về phía tông chủ.

Dương Vạn Chân vừa kinh vừa giận rống to:

- Các ngươi đều chưa ăn cơm sao!?

Y bị tiểu tử này hộc máu đầy mặt, khổ không thể tả.

Dương Vạn Chân không biết đang chiến đấu với cái gì, vì sao đối phương không có chút phản ứng?

Tuy y là tông chủ của Ngân Hà giáo nhưng có cần liều mạng chỉ nhằm vào y như vậy không?

Trong lòng Lâm Phàm cũng bất đắc dĩ, thế công của đám người kia không yếu, đánh vào người tuy không có cảm giác đau nhưng ảnh hưởng rất lớn đến bản thân, nếu cứ tiếp tục như vậy hắn sẽ chết. Tuy nhiên trước khi chết hắn không ngại trấn áp Dương Vạn Chân này.

Trưởng lão hét lên:

- Tông chủ, chúng ta đã hết sức rồi!

Bọn họ đâu biết tiểu tử này mặt không biểu tình, nhìn lưng thịt nhầy nhụa trông ghê người, nếu là người khác đã la hét rầm trời rồi.

Lâm Phàm rất buồn rầu, cứ thế này thì không được, mỗi lần tung nắm đấm sẽ bị Dương Vạn Chân ngăn cản, nếu không thể hạ gục đối phương thì chút nữa sẽ bị đám trưởng lão này đập chết.

Lâm Phàm bỗng nhìn đũng quần của Dương Vạn Chân, có lẽ chỗ này là điểm đột phá.

Dương Vạn Chân cảm giác lạnh lẽo từ lòng bàn chân dâng lên đến đỉnh đầu, y không biết vì sao nhưng cứ cảm giác có chuyện không may sắp xảy ra.

Lâm Phàm giơ tay đấm ra:

- Chết!

Khi đối phương phân tâm đỡ thì hắn giơ chân đá, mũi chân xẹt qua đũng quần của đối phương.

Có thứ gì nhanh chóng biến hình.

Mặt Dương Vạn Chân từ buồn rầu trở nên xanh lè, rồi đổi màu trắng, sang đen, đến màu đỏ.

Đủ màu đủ sắc, rất là kinh người, sau đó Dương Vạn Chân không nhịn được gầm rú vang vọng thiên địa.

Dương Vạn Chân không ngờ đối phương tấn công vị trí này của mình, người mạnh cỡ nào thì chỗ đó mãi mãi là chỗ hiểm.

- Cơ hội tốt!

Lâm Phàm bắt lấy ngay cơ hội, co nắm tay, lòng bàn tay tỏa ánh sáng huyễn lệ chói mắt đấm mạnh vào mặt Dương Vạn Chân.

Nắm đấm đánh vào thịt, lực lượng khủng bố xuyên thủng, miệng mũi dính vào nhau, con ngươi nở to, búng máu xen lẫn mấy cái răng bay ra.

Dương Vạn Chân vừa kinh vừa giận rít gào, lửa giận diệt thế từ trong người bùng cháy ra:

- A! Ta muốn ngươi chết!

Lâm Phàm biết ăn đòn kiểu này nếu đối phương không khùng lên mới lạ, đũng quần bị hắn đá trúng, sao Dương Vạn Chân nhịn được?

Dương Vạn Chân giận thật rồi, lực lượng không thể sánh bằng đánh vào người Lâm Phàm, nhưng vì đau đớn khiến người tuyệt vọng đến từ dưới thân làm y phát huy thất thường. Y thậm chí xúc động muốn chém bỏ thứ đó luôn.

Tiếng động trầm đục không dứt.

Thân thể Lâm Phàm đã nhầy nhụa, mảng lớn máu chảy róc rách, đặc biệt phần lưng bị thương bắt mắt nhất, có khúc xương trắng bị đối phương đánh gãy đâm vào khí quan.

Các trưởng lão cảm thấy kinh khủng, bị thương nặng như vậy, ngươi không chết thì thôi đi, ít ra rên một tiếng tỏ vẻ đau đớn. Nhưng đối phương không rên, hoàn toàn không nể tình.

Lâm Phàm liên tục đấm vào mặt Dương Vạn Chân, đánh máu me be bét, đối phương ọc từng ngụm máu:

- Dương Vạn Chân, có sướng không? Nói cho ta biết, sướng không hả?

Răng trong miệng bị đánh chẳng còn vài cái, rất thảm.

Các trưởng lão không nhìn được nữa:

- Tông chủ!

Nhìn tông chủ bị đối xử như vậy làm lòng họ đau nhói, nhưng họ đã hết sức, vô tình oanh kích tiểu tử này mà hắn lù lù không nhúc nhích, không chết, bọn họ biết làm sao bây giờ.

Dương Vạn Chân ọc máu liên tục, quê quá hóa giận cuối cùng gầm lên, lực lượng ngủ đông trong người hoàn toàn bộc phát ra.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lực lượng xé rách thân thể Lâm Phàm, cổ tay đứt đoạn, đám trưởng lão cũng bị lực lượng thổi bay xa.

- Khốn kiếp, ta muốn ngươi chết không có chỗ chôn!

Mắt của Dương Vạn Chân bị máu tươi phủ lên, nửa bên mặt lõm

vào, không còn phong phạm lúc trước, trông rất thảm, khiến người không dám nhìn thẳng.

Các trưởng lão không dám đối diện tông chủ, bọn họ hơi lo, chuyện này không liên quan đến họ, thật sự đã dốc hết sức rồi, nhưng tiểu tử này không chết, cũng không chịu buông tay, biết làm sao bây giờ.

Có trưởng lão lớn gan mở miệng muốn an ủi tông chủ, nhưng bị tông chủ lườm một cái không dám nói gì.

Bọn họ cảm giác ánh mắt của tông chủ quá đáng sợ.

Dương Vạn Chân sắc mặt âm trầm lạnh băng nói:

- Ta muốn hắn chết không toàn thây!

Dương Vạn Chân đi tới chỗ Lâm Phàm, dù hắn đã chết cũng quyết bầm nát thây.

Bước chân nặng nề, mỗi bước làm người sợ hãi.

- Tông chủ giận thật rồi.

- Đương nhiên, lần đầu tiên ta thấy tông chủ thảm như vậy. Ngươi nói xem tiểu tử đó làm sao vậy? Chúng ta cùng nhau ra tay mà hắn vẫn không chịu thả tông chủ ra, ngươi nói xem có ân oán gì không dứt trong chuyện này không?

- Ai biết được, tiểu tử đó xuống tay cũng rất tàn nhẫn, ngươi không thấy tông chủ bị đạp một cước vào đũng quần à?

Trưởng lão đang nói chuyện bỗng con ngươi co rút như thấy quỷ.

Chương 702: Cho một hy vọng được không

Một giọng nói vang bên tai Dương Vạn Chân:

- Ngươi tiêu rồi.

Dương Vạn Chân đang nổi khùng lên chợt ngây ra, sau đó đầu bị người bấu đập mạnh xuống đất.

Bùm!

Đầu của Dương Vạn Chân va chạm mặt đất, đất nứt thành hố sâu, sau đó vang tiếng trầm đục.

Lâm Phàm không nương tay, bắt được cơ hội liền điên cuồng tấn công, tế đàn ầm ầm đập xuống người đối phương.

Tế đàn có thể giao phong với cánh cửa lớn kia, một kích giáng xuống không có gì là không nát. Dần dà mỗi lần hắn vung tế đàn là có máu bắn ra, khi ném tế đàn lên cao sẽ có ít máu tung tóe.

Mỗi lần đập xuống thân thể Dương Vạn Chân sẽ bật mạnh lên, không biết là muốn đứng dậy hay vì lực va đập làm người y bắn lên.

Lâm Phàm đã bắt được cơ hội là giành được lợi.

Lúc trước hắn phun búng máu vào mặt đối phương trực tiếp sống lại, quá đủ.

- Chết chưa? Chưa chết thì nói một câu.

Lâm Phàm một tay cầm tế đàn điên cuồng đập xuống, không hề tạm dừng, hôm nay Ngân Hà giáo sẽ xóa sổ khỏi Nguyên Tổ vực.

Các trưởng lão Ngân Hà giáo kinh hoàng muốn cứu tông chủ ra:

- Cứu tông chủ!

Nhưng rồi cả người họ lạnh lẽo, vì tông chủ đã tiêu đời, không có sức chiến đấu, cứ thế thất bại, dù họ xông lên cũng không giúp được gì.

Một trưởng lão đau đớn bi thương hét to:

- Không thể đánh nữa! Nếu đánh nữa sẽ chết thật!

Trưởng lão này không hy vọng tông chủ chết, vì còn sống là còn hy vọng, chết rồi, tắt thở là mọi thứ cũng xong.

- Đập thêm vài phát nữa, không chết được đâu, bản phong chủ biết mà.

Lâm Phàm sợ Dương Vạn Chân phản công, khó khăn lắm mới trấn áp Chí Tiên Dương Vạn Chân, phải thật cẩn thận, không ai biết y còn hậu chiêu gì không.

Đột nhiên bên dưới tế đàn có tiếng kêu rên, là giọng của Dương Vạn Chân. Mới rồi Dương Vạn Chân nghẹn một hơi định phản công, nhưng bị Lâm Phàm điên cuồng đập đã đánh tan hơi thở của y, không chịu nổi nữa bị đánh xỉu.

- Bản phong chủ đã nói mà, tông chủ các ngươi rất âm hiểm, nhưng bây giờ thì tốt rồi.

Lâm Phàm dừng tay, thu tế đàn lại, vươn tay chộp đầu Dương Vạn Chân xách lên.

- Ôi chao, bộ dạng này thảm quá.

Dương Vạn Chân bây giờ rất thảm, máu me nhầy nhụa, hoàn toàn biến dạng, thân hình có nhiều chỗ gãy xương, máu chảy ra từ các vị trí, chảy máu ròng ròng, nhưng còn một hơi chưa chết. Tứ chi Dương Vạn Chân rũ xuống, không nhúc nhích, xem ra đã hôn mê.

Các trưởng lão tan nát trái tim:

- Tông chủ . . .

Tông chủ thật sự bị đánh ra nông nỗi này, bọn họ không dám tin, nhưng sự thật ở ngay trước mắt.

Đột nhiên, bọn họ phát hiện một ánh mắt rất nguy hiểm đang nhìn lại.

Ánh mắt của tiểu tử đó rất gian xảo, làm họ có linh cảm không may.

Có trưởng lão khủng hoảng hỏi:

- Ngươi định làm gì?

Cảm giác tiểu tử này định diệt bọn họ.

Có trưởng lão uể oải nhận hèn:

- Ta nhận thua.

Lâm Phàm chộp Dương Vạn Chân, nhìn họ nói:

- Cho các ngươi một giây suy nghĩ, muốn chết hay sống?

Một giây qua rất nhanh, chỉ trong chớp mắt.

Tất cả trưởng lão đồng thanh kêu lên:

- Muốn sống!

Bọn họ bày tỏ suy nghĩ muốn sống, chứ chẳng lẽ đòi chết?

Tông chủ đã bị trấn áp, bọn họ lấy cái gì đấu cứng với đối phương?

Nhưng làm họ khó hiểu là hắn chỉ là Đại Thánh cảnh, sao đánh lại Chí Tiên cảnh?

Hơn nữa không chỉ một người, bọn họ có nhiều Chí Tiên như vậy mà vẫn bị nghiền áp, rất ảo.

Lâm Phàm hét lên:

- Lão sư, đi ra kết thúc!

Thực lực của họ tăng lên nhưng phần cứng tông môn không thay đổi, giờ nên sửa đổi.

Thiên Tu sơn phong.

Hỏa Dung luôn hồi hộp lo sợ, cảm giác nguy hiểm, khi nghe câu này thì ngẩn ngơ, không ngờ thắng thật rồi.

Thiên Tu mỉm cười nói:

- Sư đệ còn nhìn gì vậy, thắng rồi, đi hiện trường thu gặt.

Lão thấy sướng chưa từng có, đồ nhi mạnh làm lão thấy tự hào.

Nhìn sư huynh rời đi, Hỏa Dung phản ứng lại, cảm giác tiểu tử này lần nữa làm chuyện lớn, rất kinh người, muốn không phục cũng không được.

Các đệ tử sôi trào, Lâm sư huynh thắng rồi.

Bọn họ không xem rõ tình huống chiến tranh, vì quá kịch liệt, khí thế quá mạnh, với mắt thường của họ không thấy bên trong xảy ra chuyện gì.

Nhưng mọi thứ không quan trọng, bọn họ chỉ cần biết sư huynh thắng.

Những người này thế tới rào rạt, cuối cùng gục ngã tại đây, tất cả nói lên Viêm Hoa tông bọn họ đủ mạnh.

Đám Chân Tiên dọn nhà vệ sinh cảm thấy bất đắc dĩ, mắng một câu phế vật rồi tiếp tục vùi đầu dọn dẹp.

Vốn tưởng có hy vọng, bây giờ xem ra là tuyệt vọng.

Chiến trường thủng lỗ chỗ, mặt đất tan vỡ không thành hình, nhiều trưởng lão nằm im, tu vi đều là Đại Thánh cảnh.

Năm trưởng lão Chí Tiên cảnh thì không dám chống cự.

- Đồ nhi, tính xử lý họ thế nào?

Thiên Tu đi tới hiện trường, xem tình huống bốn phía, rất là cảm thán. Lão không chống đỡ nổi chiến đấu như vậy, nhưng đồ nhi của lão thì làm được, rất lợi hại.

Lâm Phàm thản nhiên nói:

- Lão sư, còn làm sao nữa, tông môn chúng ta thiếu mấy con chó giữ cửa, đồ nhi thấy thực lực của họ tạm được, có thể đảm nhiệm.

Hắn không quan tâm sắc mặt đối phương đã xanh mét.

Trưởng lão tính cách hơi nóng nảy tức giận quát:

- Ngươi đừng quá đáng!

Bốp!

Vừa dứt lời, Lâm Phàm xuất hiện ngay trước mặt trưởng lão, đấm một cái làm đối phương hộc máu, chộp đầu trưởng lão hỏi:

- Có quá đáng không?

Trưởng lão hộc máu, lắc đầu nguầy nguậy, mắt lộ tia kinh sợ:

- Không quá đáng, không quá đáng!

Trưởng lão là Chí Tiên cảnh sơ kỳ vậy mà không đỡ nổi một đấm của đối phương, thực lực quá mạnh.

Mới nãy lão quát tháo chỉ vì muốn biểu hiện kiên cường chút, nếu may mắn khiến đối phương đổi ý thì quá tốt, nào ngờ đối phương cho một đấm, làm lão sợ.

Trước kia bọn họ cũng gặp tình huống như vậy, đương nhiên là họ đối xử với tông môn khác, dùng thực lực tuyệt đối đè ép các tông môn không dám chống đối, đã bao giờ nghĩ đến chuyện như vậy xảy ra trên người họ?

- Người Ngân Hà giáo các ngươi đúng là tiện, phải ăn đòn mới chịu thua. Nhưng các ngươi may mắn, vừa lúc tông ta thiếu trông cửa, các ngươi có thể sống được cũng vì vậy.

Lâm Phàm đã nghĩ sẵn rồi, kiếm chút cường giả Chí Tiên cảnh ngồi canh chừng tông môn, vừa bảo vệ tông môn vừa bày ra khí thế, lựa chọn rất tốt.

Bị tiểu tử này nhục nhã làm họ rất giận, nhưng có tức cũng vô ích, đành im lặng không lên tiếng, chịu nhục.

Lâm Phàm nói:

- Nào, thề đi, đời này vĩnh viễn canh giữ Viêm Hoa tông, nếu làm trái sẽ ra bã ngay.

Mọi người kinh sợ:

- Cái gì!?

Họ không ngờ đối phương bắt mình thề.

- Không được, chúng ta không thể thề, nếu thề thì chẳng phải là về sau chúng ta không có tự do, mặc người xâm lược?

Một trưởng lão nhìn Lâm Phàm, rất kiên cường nói:

- Đúng vậy, quá đúng! Dù có chết ta cũng không thề!

Lâm Phàm liếc qua:

- Được rồi, nếu vậy thì chết đi.

Uy thế kinh khủng bộc phát ra, Lâm Phàm co nắm tay chuẩn bị oanh giết.

Trưởng lão kiên cường cảm nhận hơi thở đó, mặt già trắng bệch quỳ xuống:

- Ta sai rồi, ta thề!

Lâm Phàm bật cười:

- Ủa? Không phải mới rồi ngươi kiên cường lắm mà, thà chết không thề, sao bây giờ chịu thề?

Lâm Phàm nhìn đám người kia:

- Trong lòng các ngươi tự biết chừng mực, đừng khiêu khích nữa, nếu không sẽ chết.

Các trưởng lão Ngân Hà giáo bất đắc dĩ, đắng lòng, bọn họ không muốn thề chút nào, nhưng không thề không được, sẽ mất mạng nhỏ.

Một trưởng lão nghĩ thoáng, mở miệng nói:

- Thôi được rồi, các vị hãy thề đi, làm ở chỗ nào chẳng được, dù chúng ta ở Ngân Hà giáo là trưởng lão thì cũng bị Dương Vạn Chân khống chế, giờ hắn thế yếu, chúng ta nên suy nghĩ cho bản thân.

Lâm Phàm sửng sốt, người này có tư tưởng.

- Ngươi rất tốt, có tư tưởng như vậy xem như nhân tài. Ngươi hãy thề bảo vệ Viêm Hoa tông sáu mươi năm, sau sáu mươi năm sẽ thả ngươi đi.

Trưởng lão phát ra cảm thán nghe câu đó thì mắt sáng rực, cảm động đến rơi nước mắt, với tuổi thọ của lão thì sáu mươi năm trong chớp mắt, không lỗ.

Trưởng lão như sợ đối phương hối hận, nhanh chóng thề, lời thề chân thành không mánh lời, thật lòng thật dạ.

Trưởng lão khác thấy vậy hối hận không kịp, không ngờ bị người ta giành lợi trước.

Cuối cùng Viêm Hoa tông thu năm tay đấm Chí Tiên cảnh, bảy Đại Thánh cảnh.

Lâm Phàm hô:

- Khô Mộc trưởng lão, cho chút tinh hoa sinh mệnh đánh thức tên này!

Khô Mộc tiếc của nhưng vẫn cho một chút, tinh hoa sinh mệnh màu lục dung nhập vào người Dương Vạn Chân, tu sửa vết thương. Nhưng vì thực lực của Khô Mộc trưởng lão nên tinh hoa sinh mệnh không có tác dụng quá lớn với Chí Tiên cảnh.

Dương Vạn Chân khẽ rên, hé mở mí mắt sưng phù, khi thấy Lâm Phàm thì không kiềm được rít gào:

- Tiểu tử, ta muốn giết ngươi!

Sau đó Dương Vạn Chân nhìn trưởng lão tông môn, nạt:

- Các ngươi còn nhìn cái gì? Không mau giết tiểu tử này!?

Dương Vạn Chân đột nhiên phát hiện tình huống là lạ.

Các trưởng lão biểu tình quái dị, sau đó khẽ thở dài:

- Tông chủ, thôi bỏ đi, chúng ta thua rồi. Tông chủ hãy phát lời thề, cùng chúng ta nào.

- Đúng vậy! Ta đã bảo đừng đến Viêm Hoa tông mà tông chủ không nghe, giờ không chỉ mình tông chủ thua, chúng ta cũng bị liên lụy.

- Ài.

Dương Vạn Chân ngây ra, mắt lấp lóe tia kinh hoàng.

Y nghe được gì?

Trưởng lão của tông môn đang nói gì với y?

Lâm Phàm lên tiếng:

- Dương tông chủ, mau thề, thề đời này vĩnh viễn trông giữ Viêm Hoa tông là được. Đừng lãng phí thời gian nữa, chỉ còn lại ngươi.

Dương Vạn Chân vừa kinh vừa giận, vì quá kích động lại hộc từng ngụm máu:

- Không thể nào! Tiểu tử này, ta muốn giết ngươi!

Có trưởng lão khuyên nhủ:

- Tông chủ, bỏ đi, đừng cố chống, nếu không thề thì sẽ chết.

Lúc này khuyên một tiếng xem như nghĩ tình làm việc chung với nhau nhiều năm.

Dương Vạn Chân ngước đầu lên nhìn trưởng lão tông môn, nở nụ cười thê thảm:

- Tốt, tốt, không ngờ phản bội tông môn nhanh nhất là những trưởng lão các ngươi, thật không ngờ.

Dương Vạn Chân nói xong mấy câu đó thì cúi đầu im lặng, dường như đang suy nghĩ chuyện gì.

Các trưởng lão hơi xấu hổ, nhưng rất nhanh trở lại bình thường. Hết cách, giữa thề và chết thì bọn họ chọn thề, đây là dục vọng cầu sống.

Lâm Phàm nói:

- Xem ra ngươi không chịu thề, cũng tốt, ngươi là hoàng chủ của Ngân Hà giáo, cho ngươi cái chết đẹp mặt chút, để ngươi hóa thành tro tàn hòa vào thiên nhiên.

Lâm Phàm đến gần, mặt Dương Vạn Chân vẫn không biểu tình, ngay khi hắn đến gần thì y ngước đầu lên nhìn hắn.

Dương Vạn Chân hỏi:

- Có thể không làm suốt đời, cho hy vọng được không?

Dương Vạn Chân biết lần này tiêu đời, không chạy được, hoặc là thề hoặc phải chết. Nhưng y không cam lòng chết như vậy.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Không được.

Thật là tiện, hiên ngang lẫm liệt không chịu thề, giờ cò kè mặc cả.

Dương Vạn Chân mềm nhũn ngồi dưới đất, tuyệt vọng nhắm mắt lại:

- Ta thề.

Chương 703: Cái này cũng giành, quá đáng hết sức

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Làm giáo chủ mà hèn như vậy, trưởng lão của tông ta tu vi không cao bằng các ngươi nhưng kiên cường hơn.

Hắn rất thất vọng với bọn họ.

Dương Vạn Chân đã bị đánh mặt mũi bầm dập, bị thương nặng, còn bị đối phương buộc phải thề.

Thật sự là sống không bằng chết, chẳng bằng chết cho rồi. Giờ lại bị nhục nhã như vậy, Dương Vạn Chân rất muốn nói có thể bớt mặt dày được không?

Hỏa Dung thì ngẩng cao đầu, mỉm cười, tiểu tử này ngẫu nhiên khen ngợi lão, hơi hiếm có. Nhưng hắn nói đúng, dù thực lực không cao nhưng lão tuyệt đối không hèn nhát như vậy.

Hỏa Dung mỉm cười nói:

- Ngươi thật khiến người thất vọng, lão phu là trưởng lão của Viêm Hoa tông, tuy thực lực không cao nhưng sẽ không như vậy.

So sánh lão với đối phương, cao thấp đã rõ.

Dương Vạn Chân nhìn Hỏa Dung chằm chằm, rủa thầm trong bụng, tất cả đều chỉ biết xong chuyện mới nói. Nhưng y không làm gì được, bị người đè không thể trở mình.

- Mau lên, lề mề cái gì, thề nhanh, không rảnh phí thời gian với ngươi. Nếu ngươi không muốn thề thì tiễn ngươi về trời.

Hắn còn rất nhiều chuyện phải làm, cần đi Ngân Hà giáo một chuyến, không nói tài phú ở đó nhiều nhưng chắc cũng không ít,

không thể bỏ không ở đó được.

- Lâm phong chủ, thật sự không thể cho một hy vọng sao? Dương Vạn Chân này tu hành đến bây giờ không dễ, nay đã thua, ta nhận, nhưng mà . . .

Dương Vạn Chân chưa nói hết câu đáy mắt lộ tia kinh sợ. Tiểu tử này vốn không cho y cơ hội, trực tiếp lấy Lang Nha Bổng ra định đánh chết tại chỗ.

Dương Vạn Chân dứt khoát thề, còn sống là còn hy vọng, y muốn chờ, nếu ngày nào đó Viêm Hoa tông bị người diệt là lời thề này sẽ mất.

Dương Vạn Chân cũng biết sẽ không đơn giản như đã nghĩ, nếu có người đến diệt Viêm Hoa tông thì bọn họ là vật hy sinh, tay đấm xông lên đầu tiên.

- Hỏa Dung trưởng lão hãy sắp xếp, cho bọn họ đi dọn nhà vệ sinh. Còn đám Chân Tiên thì xếp họ đi gánh phân đưa đến vườn rau, ài, vẫn không đủ người, có cơ hội phải lôi kéo một số nhân tài nữa về đây.

Lâm Phàm hơi nhức đầu, tông môn phát triển không dễ dàng, cần chu đáo, chuyện nhỏ gì cũng cần sức người làm.

Đám Dương Vạn Chân ngây ra, tiểu tử này mới nói cái gì?

Kêu bọn họ đi quét nhà vệ sinh? Đây không phải sỉ nhục mà đang nhục nhã bọn họ.

Dương Vạn Chân hối hận thắt ruột, nếu biết trước thì đã không đến Viêm Hoa tông. Không biết trưởng lão xúi giục y tiêu diệt Viêm Hoa tông đã đi đâu, phải cho lão biết tay.

Dương Vạn Chân hỏi mới biết trưởng lão kia đã bị tiểu tử này đập chết.

Lâm Phàm chộp vai Dương Vạn Chân, nói:

- Đi theo ta một chuyến đến Ngân Hà giáo các ngươi, dọn tài phú.

Hai người bay lên, chớp mắt biến mất trong thiên địa.

Dương Vạn Chân vừa kinh vừa giận thầm nghĩ:

- Sao có thể như vậy?

Chẳng những hàng phục bọn họ còn muốn dọn sạch tài phú của Ngân Hà giáo, rõ ràng là muốn xóa sổ Ngân Hà giáo hoàn toàn.

Trong tông môn.

Các đệ tử hoan hô, biết được những tên kia đã trở thành sức lao động miễn phí của tông môn làm họ rất hưng phấn, có mắt đều thấy thực lực của đám già này siêu mạnh, giờ bị sư huynh trấn áp, hiệu lực cho tông môn, sau này tính an toàn của tông môn chắc chắn tăng mảng lớn.

- Cái gì? Kêu chúng ta đi gánh phân tưới vườn rau?

Động Côn làm đại biểu Chân Tiên giới, có tư cách nói chuyện với Thiên Tu. Giờ lão ngây người, tên nào khùng cướp việc dọn nhà vệ sinh? Còn cho người ta sống không?

Đám Chân Tiên lau dọn nhà vệ sinh đều ngẩng đầu lên, siết chặt khăn lau, cảm thấy nguy cơ. Bọn họ đang làm tốt vậy mà bị đổi vị trí.

Đang xem thường họ sao?

Cho rằng bọn họ không có năng lực dọn dẹp nhà vệ sinh sạch sẽ?

Thật sự là khinh người quá đáng.

Hỏa Dung nghiêm túc nói:

- Cho các ngươi đi gánh phân tưới vườn rau, chẳng lẽ có ai bất mãn gì? Đám người này là trưởng lão của Ngân Hà giáo, thực lực cường đại đủ sức đảm nhiệm chức dọn sạch nhà vệ sinh. Thực lực của các ngươi quá thấp, chỉ có thể làm chút việc nặng.

Chuyện này vốn buồn cười nhưng qua miệng Hỏa Dung thì thành việc nghiêm túc.

Động Côn đứng ra khuyên giải:

- Hỏa Dung huynh đừng giận.

Lão nhìn đám người cực khổ phe mình, cho rằng phải làm chút gì đó.

- Chúng ta đang làm tốt, cũng đã thói quen, đột nhiên đổi vị trí thì không quen, có thể thông cảm cho chút không?

Nhiều đệ tử xì xầm nhỏ to.

- Thật ra ta cảm giác những người này dọn nhà vệ sinh rất sạch sẽ, đột nhiên đổi họ đi có phải không tốt lắm?

- Không biết, trong này cạnh tranh rất lớn. Ta phát hiện từ lâu, sư huynh luôn hấp dẫn nhân tài trở về, thực lực của đám người này đã không được, khó giữ gìn vị trí hiện có, bị đổi đi cũng hợp tình hợp lý. Chờ xem Hỏa Dung trưởng lão xử lý thế nào.

Lâm Phàm không ngừng sáng tạo kỳ tích, các đệ tử đã thói quen nhiều chuyện.

Thực lực cường đại thì sao?

Nếu bị sư huynh bắt được cơ hội thì nơi như nhà vệ sinh và vườn rau trong tông môn sẽ có bóng dáng của họ.

Hỏa Dung xua tay, không cho Động Côn đường thương lượng:

- Chuyện này đã do Lâm Phàm quyết định, hắn nói về sau các ngươi không cần lau dọn nhà vệ sinh mà đi gánh phân tưới vườn rau. Có bất mãn gì thì chờ hắn trở về, ngươi tự mình đi tìm hắn mà nói.

Động Côn nghe vậy hết muốn nài nỉ, lão sợ tiểu tử đó.

- Thôi bỏ đi các vị.

Động Côn không nói gì thêm, chuyện này cứ quyết định như vậy, không thể sửa đổi.

Các trưởng lão Ngân Hà giáo nghe nói phải đi dọn nhà vệ sinh thì trong lòng bùng cháy lửa giận. Bọn họ thề bảo vệ Viêm Hoa tông, ít ra cho chức vụ xứng với thực lực của họ, không ngờ bị đưa đi dọn nhà vệ sinh.

Dọn dẹp nhà vệ sinh thì thôi đi, còn có người tranh giành với họ, chuyện gì vậy? Đầu óc đám người kia bị điên sao?

Việc này cũng cướp giật, quá đáng hết sức.

Ngân Hà giáo cách Thiên Vân sơn không xa, nằm trên một đỉnh núi. Nơi đó nguy nga bá khí, khổng lồ còn hơn Viêm Hoa tông, bên trên Ngân Hà giáo có đồ án ngân hà như ẩn như hiện.

Hai bóng người hiện ra.

Dương Vạn Chân nhìn tông môn, cảm xúc phức tạp, về sau nơi này không thuộc về y, sau này phải canh giữ ở Viêm Hoa tông.

Dương Vạn Chân muốn chống cự nhưng đã không có hy vọng, tất cả tiêu tùng.

Lâm Phàm hỏi:

- Thứ đó là gì?

Dương Vạn Chân không muốn trả lời, nhưng không có cách nào, đã thề, không sửa được, đành giải thích:

- Đó là giáo của ta, Tinh Vân Hà Đồ trận, trận pháp trấn thủ tông môn, ngăn chặn cường địch.

Trận pháp đó không phải loại bình thường mà là từ khi Ngân Hà giáo lập tông đến nay, thủy tổ khai tông bày ra trận pháp, trải qua vô số năm cải tiến, uy năng của trận pháp không giống bình thường.

Có thể công có thể thủ, thuộc một trong các nội tình của Ngân Hà giáo.

Lâm Phàm rất vừa lòng, xem trọng trận pháp này:

- Ừm, không tệ, thu, trở về dung nhập vào Viêm Hoa tông.

Trận pháp này không yếu hơn những trận pháp trong tông môn, thậm chí càng mạnh, bên trong ẩn chứa lực lượng và ảo diệu không tầm thường.

Trong lòng Dương Vạn Chân có hàng vạn con ngựa xanh chạy nhanh. Ăn cướp vào tông, lùng sục từ đầu đến đuôi, không chừa thứ gì.

Dương Vạn Chân lấy ra ngân hà bàn to cỡ bàn tay, đây là căn cơ của trận pháp này, bình thường giấu trên người y. Dương Vạn Chân niệm chú ngữ, tay bấm pháp quyết, chỉ một cái, ánh sáng chói lòa.

Trận pháp bao phủ bên trên Ngân Hà giáo biến đổi, ngân hà chảy từ từ nhanh chóng thay đổi, vèo một tiếng hóa thành luồng sáng dung nhập vào ngân hà bàn.

Lâm Phàm giật lấy ngân hà bàn, chờ khi về sẽ giao cho lão sư quản lý, thứ này để người mình mang theo thì tốt hơn. Tuy Dương Vạn Chân không có cách nào phản bội tông môn nhưng lỡ y chết thì sao?

- Chuyện gì xảy ra?

- Sao đại trận của tông mình biến mất?

Đệ tử tông môn náo động, bọn họ kinh khủng phát hiện đại trận không còn.

Trưởng lão Đại Thánh ở lại tông môn hoảng hốt chạy lại, trong lòng rung động, không biết có chuyện gì.

Lâm Phàm cười nói:

- Đi thôi, nên dọn ít đồ.

Lâm Phàm vốn định diệt sạch Ngân Hà giáo, nhưng ngẫm nghĩ lại thôi. Lâm sư huynh đầy tình yêu và chính nghĩa không thể làm chuyện như vậy.

Lâm Phàm liếc qua khóe mắt về phía xa, có con Tri Tri Điểu nhìn xuống tất cả chuyện này.

Các trưởng lão khủng hoảng thấy người đến thì lộ vẻ mừng rỡ:

- Tông chủ!

Sau đó thắc mắc hỏi:

- Tông chủ, sao thu về đại trận hộ tông vậy?

Mặt Dương Vạn Chân không biểu tình, muốn nói gì nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

Lâm Phàm hỏi:

- Tài phú tông môn để ở đâu?

Mục đích chính đến đây là dọn đi tài phú, lớn mạnh Viêm Hoa tông.

Dương Vạn Chân không nỡ, nhưng bây giờ y thuộc về người ta, còn luyến tiếc cái gì nữa. Y nói ra địa điểm cất chứa tài phú tông môn.

Các trưởng lão không biết người theo tông chủ về là ai, nhưng thấy tông chủ không ngăn cản, còn tưởng là bằng hữu từ bên ngoài được tông chủ mang về, nên không ngăn lại.

Đột nhiên có tiếng gầm rú.

Không chỉ Dương Vạn Chân hết hồn, các trưởng lão cũng xoe tròn mắt.

Chỉ thấy phía xa, kiến trúc cất chứa tài phú tông môn bị người nhổ tận gốc, giơ cao trên trời.

Có trưởng lão mặt biến sắc, nổi giận đùng đùng:

- Hắn định cướp tài phú của tông mình, mau ngăn cản hắn!

Đó là chỗ chứa tài phú của tông môn bọn họ, sao có thể để người ta chuyển đi!

Dương Vạn Chân bất đắc dĩ lên tiếng:

- Đừng nhúc nhích.

Các trưởng lão nhìn tông chủ, không rõ tại sao tông chủ nói như vậy. Bọn họ phát hiện không thấy trưởng lão khác, chẳng phải họ cùng tông chủ đi Viêm Hoa tông sao?

Không lẽ . . .?

Bọn họ nhìn nhau, thấy khủng hoảng trong mắt đối phương.

- Tông chủ, đừng nói là các người . . .

Dương Vạn Chân xấu hổ, sau đó gật đầu, tuy không nói rõ nhưng biểu đạt rõ ràng, bọn họ tiêu đời, thua hoàn toàn.

Chẳng những bản thân thua, tài phú của tông môn cũng sắp bị đối phương dọn sạch.

- Phiêu bạt ở bên ngoài lâu không bằng dọn sạch một tông.

Lâm Phàm phát hiện quét một tông là cách làm giàu nhanh nhất. Đại tông môn như Ngân Hà giáo chứa tài phú rất kinh người, có thể nói không kém hơn Bất Diệt hoàng triều bao nhiêu.

Đương nhiên vẫn còn kém ở chỗ Bất Diệt hoàng triều là tập trung hoàng quyền, các loại tài phú chỉ có đế hoàng hưởng thụ. Nên Ngân Hà giáo so với Bất Diệt hoàng triều thì tài phú kém hơn chút.

Chương 704: Ta thấy ngươi không tệ

Lâm Phàm vui vẻ dọn đồ.

Đám người Ngân Hà giáo thì bi thương tuyệt vọng. Đệ tử bình thường khó mà cảm ngộ được, nhưng trong trưởng lão ở lại giữ tông môn đã có người khóe môi chảy máu.

Không phải bị người đánh thương mà bị đánh vào tinh thần, không kiềm được hộc máu.

Trời ơi, đất hỡi, chuyện gì đã xảy ra?

Bọn họ trấn thủ tông môn, chưa làm gì hết mà sao họa từ trên trời rớt xuống? Tông môn bị người trấn áp, còn phải trơ mắt nhìn đối phương dọn sạch tông môn, làm sao bọn họ nhịn nổi?

Có trưởng lão không cam lòng, định liều mạng với đối phương:

- Tông chủ, ta không nhịn!

Keng!

Tiếng binh khí xé gió, Dương Vạn Chân rút trường đao ra giơ ngang trước mặt, nhiệt độ xung quanh lạnh xuống.

Trưởng lão hưng phấn nói:

- Tông chủ, rốt cuộc nghĩ thông rồi sao? Hắn đã vào tông môn chúng ta, cùng nhau xông lên tấn công, có hy vọng bắt giữ hắn!

Khi trưởng lão thấy tông chủ không chống cự thì lòng thất vọng, tiếc nuối. Nhưng giờ thì khác rồi, tông chủ rút binh khí ra, chắc muốn liều với đối phương, đây mới là tông chủ của Ngân Hà giáo.

Dương Vạn Chân lắc đầu nói:

- Không phải, nếu ngươi dám nhúc nhích thì bản tông chủ sẽ chém chết ngươi trước nhất.

Con ngươi trưởng lão co rút, không tin được:

- Cái gì!?

Tông chủ mới nói gì? Muốn giết lão?

- Ta đã thề sẽ bảo vệ Viêm Hoa tông, ngươi muốn xuống tay với hắn thì ta chỉ đành chém chết ngươi.

Dương Vạn Chân cũng không muốn làm vậy, nhưng nếu khoanh tay mặc kệ thì chính y sẽ xui xẻo.

Lúc này tiếng gầm rú không dứt, mấy chỗ kiến trúc của Ngân Hà giáo đã bị dọn sạch. Tất cả đều là tài phú của tông môn, nhưng giờ phút này bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương rinh đi hết.

Dương Vạn Chân nhắc nhở:

- Ài, nếu các ngươi muốn chạy thì hãy chạy mau.

Dương Vạn Chân cho rằng kết cục của đám trưởng lão này rất có thể giống như họ, đều bị đối phương buộc thề rằng phải bảo vệ Viêm Hoa tông. Khi đó thì bi kịch, dù y không cam lòng nhưng không muốn tặng không trưởng lão tông môn cho Viêm Hoa tông.

Nhưng Dương Vạn Chân cũng biết đám trưởng lão này sẽ không bỏ đi, vì bọn họ là trưởng lão của Ngân Hà giáo, y là hoàng chủ Ngân Hà giáo, sao họ đi được? Cuối cùng họ sẽ vẫn làm bạn bên cạnh y thôi.

- Tông chủ, xin hãy bảo trọng, chúng ta đi đây!

Các trưởng lão lưu luyến, khó chịu nhưng ra đi dứt khoát, không chần chừ, không nói một câu khách sáo là muốn ở lại.

Tông chủ đã nói rõ ràng, y phải bảo vệ Viêm Hoa tông thì tất nhiên sẽ che chở đối phương, nếu bọn họ mà hành động là tông chủ xuống tay với họ ngay.

Hơn nữa tông chủ đã thua, bọn họ lấy cái gì liều với đối phương?

Dương Vạn Chân ôm ngực, hơi bị đau, nỗi đau tủi hờn:

- Các ngươi . . .!

Nhìn đám trưởng lão bước đi không quay đầu lại, Dương Vạn Chân cảm giác mình làm tông chủ nhiều năm rất thất bại.

Đi dứt khoát không chút lưu luyến.

Lâm Phàm cười tươi, thu hoạch tràn đầy, tài phú xếp đầy trong trữ vật giới chỉ, vì bớt rắc rối nên hắn bứng tận gốc kiến trúc.

Các trưởng lão cắm đầu chạy.

Lâm Phàm cảm ứng được nhưng không ra tay chặn lại, họ quá yếu, chán chết, mang về tông môn cũng không biết xếp họ ở đâu, còn lãng phí đồ ăn.

Nhiều đệ tử mờ mịt:

- Chúng ta phải làm sao bây giờ?

Tông chủ bị trấn áp, trưởng lão chạy trốn, bọn họ hoàn toàn lạc lỏng, không biết đi đâu tìm đường ra.

Đặc biệt là vực ngoại giới dung hợp, nếu không có núi dựa thì khó sống sót.

Trong đệ tử không thiếu thiên tài, bọn họ không bộc lộ ra, vốn tưởng Ngân Hà giáo rất mạnh, có thể giúp tăng thực lực của bản thân, nhưng giờ Ngân Hà giáo sắp bị diệt, họ cần tìm con đường mới.

Có đệ tử thiên tài lên tiếng, tràn đầy khát vọng:

- Chúng ta có thể tham gia vào quý tông không?

Có thể trấn áp tông chủ tất nhiên thực lực không đơn giản, tham gia vào tông môn của đối phương cũng có thể tự bảo vệ mình.

Lâm Phàm liếc qua, đáp:

- Không thể.

Đệ tử thiên tài kinh ngạc hỏi:

- Tại sao?

Dường như đệ tử này không ngờ đối phương từ chối mau như vậy.

Lâm Phàm mắng chửi, dùng lời lẽ nghiêm khắc, hợp tình hợp lý:

- Vì nhà ngươi không bằng cầm thú, lúc này đi phản bội tông môn chứ không phải cố gắng làm tông môn lớn mạnh trở lại, nếu thu ngươi vào Viêm Hoa tông sẽ là sỉ nhục cho Viêm Hoa tông.

Đệ tử thiên tài kia đỏ mặt tía tai, không ngờ thành ra thế này, có lửa giận rực cháy trong mắt gã.

Nói gã không bằng cầm thú ngay trước mặt công chúng là quá nhục.

Dương Vạn Chân cho rằng Lâm Phàm nói rất có lý, đã lúc này rồi mà đám đệ tử muốn tham gia vào tông môn khác, không suy nghĩ làm tông môn lớn mạnh, thật là không bằng cầm thú.

- Đám các ngươi quá yếu, bản phong chủ lười đập chết các ngươi. Tất cả giải tán, Ngân Hà giáo đã mất, đương nhiên nếu sau này các ngươi muốn báo thù cũng được, nhưng bản phong chủ nhắc nhở các ngươi, nhớ mang nhiều bảo bối chút, không chừng có cơ hội sống.

Chắc cũng có đệ tử muốn sống còn với tông môn, nếu không thì Ngân Hà giáo khiến người rất thất vọng.

Đột nhiên có yêu khí bùng nổ giữa hư không, phía xa có áng mây tím cuồn cuộn, nghiệt long gầm rống.

Dương Vạn Chân ngây người:

- Yêu Quân đến.

Yêu Quân của Yêu Thần tông tới.

Lâm Phàm biết Yêu Quân, lúc liên minh tại Thiên Vân sơn hắn đã thấy rồi, người này muốn liên minh cai quản Nguyên Tổ vực, ra từ Yêu Thần tông, còn là phó tông chủ.

Yêu Quân cười nói:

- Ha ha ha! Dương tông chủ, lâu không gặp, chúng ta bàn bạc lại chuyện liên minh được chứ?

Lần này Yêu Quân đến vì muốn bàn bạc liên minh với Dương Vạn Chân. Yêu Quân nhận được tin tức là Dương Vạn Chân bắt đầu chủ động xuất kích, thu phục tông môn.

Bởi vậy Yêu Quân không ngồi yên, phải tham gia vào vũng nước đục này, giành trước Dương Vạn Chân, không thể để y vừa lòng đẹp ý.

Yêu Quân đáp xuống, trông thấy Lâm Phàm thì khá ngạc nhiên:

- Ủa? Hắn là ai?

Yêu Quân phát hiện tình huống của Dương Vạn Chân khác lạ, người trẻ tuổi đứng cạnh y hơi quái dị, đang ẩn giấu cái gì.

Yêu Quân cảnh giác hỏi, giọng lạnh băng:

- Dương Vạn Chân, đừng nói là ngươi hợp tác với người khác, muốn đá văng Yêu Thần tông.

Gã càng nghĩ càng thấy rất có thể. Lại nhìn phía xa, tông môn có dấu hiệu bị phá hoại, Yêu Quân càng chắc chắn có gì đó kỳ lạ, không giống bình thường.

Lâm Phàm hỏi:

- Ngươi có biết tuyển chọn làm giàu nhanh nhất là gì không?

Lâm Phàm có một ý tưởng, sau khi cướp sạch Ngân Hà giáo làm tim của hắn đập hơi nhanh, cảm giác cơ duyên ngay trước mắt, nếu không bắt lấy sẽ bị trời giáng sét đánh.

Yêu Quân ngây ra, ngẫm nghĩ đáp:

- Chắc là cướp giật tông môn.

Lâm Phàm vỗ tay khen ngợi:

- Cùng chung chí hướng, ý tưởng rất hay! Yêu Quân, đầu óc của ngươi khá tốt, rất trí tuệ. Bản phong chủ vốn định xử ngươi ngay bây giờ, nhưng nghe câu trả lời xong đã thay đổi ý tưởng.

Yêu Quân nổi giận, cảm giác người này hơi ngông:

- Cái gì? Chỉ bằng vào ngươi?

Bảo là muốn xử đẹp gã? Làm Yêu Quân muốn bật cười.

- Tiểu tử, ngươi có biết ta là ai không? Ngươi nghĩ tu vi Đại Thánh cảnh của ngươi có thể làm gì ta sao?

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Dương tông chủ, chém hắn.

Xem ra thực lực mới là phần cứng, lát nữa hắn phải rút ra thời gian tăng cao tu vi mới được.

Yêu Quân cười phá lên:

- Ha ha ha! Tiểu tử, ta thấy ngươi bị khùng rồi, ngươi kêu Dương Vạn Chân chém ta? Ngươi nghĩ mình là ai?

Đột nhiên đao quang xẹt qua, ánh sáng phủ lên thanh đao trong tay Dương Vạn Chân chém thẳng về phía Yêu Quân.

Yêu Quân né tránh, tức giận quát:

- Ngươi bị điên hả!?

Gã suýt bị đối phương một đao cắt làm đôi.

Dương Vạn Chân lắc đầu nói, tay không ngừng chém:

- Ta không điên, hắn kêu ta chém ngươi thì ta phải chém.

Đao quang tăng nhiều, một đao xẹt qua phủ ánh sáng lên nửa bầu trời.

Xoẹt xoẹt!

Cánh tay Yêu Quân đứt một đường dài, máu ứa ra, đã bị đao quang của Dương Vạn Chân cắt trúng.

- Dương Vạn Chân, ngươi xuống tay thật?

Dương Vạn Chân trả lời rõ ràng dứt khoát:

- Hắn kêu ta chém ngươi thì ta phải chém.

Dương Vạn Chân tích lũy khí thế, đao quang rực rỡ và lạnh lẽo. Nếu y thật sự dốc hết sức mạnh ra, Yêu Quân không đánh lại y.

Yêu Quân đỏ mặt tía tai, tức xì khói:

- Hắn kêu ngươi ăn phân thì ngươi có ăn không?

Yêu Quân lùi nhanh lại, rời xa Dương Vạn Chân, gã sợ bị đối phương một đao chém chết.

Dương Vạn Chân không đuổi theo mà nhìn về phía Lâm Phàm, lòng thầm bất đắc dĩ. Đã thề rồi thì không theo ý mình được, y biết làm sao bây giờ.

- Nếu hắn kêu ta ăn, dù ta không muốn cũng phải ăn.

Khi Dương Vạn Chân nói ra câu này thì Yêu Quân xoe tròn mắt, như thấy quỷ.

Đây còn là hoàng chủ Dương Vạn Chân của Ngân Hà giáo mà gã biết không?

Nói ra câu này ngay trước mặt gã?

Lâm Phàm giơ tay che trước mặt Dương Vạn Chân, hắn nhìn Yêu Quân, hỏi:

- Bây giờ ngươi đã biết bản phong chủ là ai chưa?

- Ngươi hàng phục Dương Vạn Chân.

Yêu Quân không tin, nhưng tình huống này buộc gã phải tin.

Lâm Phàm hỏi:

- Bản phong chủ hỏi ngươi biết bản phong chủ là ai chưa?

Yêu Quân lắc đầu nói:

- Không biết.

- Không biết? Vậy sao không mau hỏi?

Mới khen Yêu Quân có chỉ số thông minh hơi cao xong, giờ xem ra thấp đến tội.

- Ngươi là ai?

Yêu Quân cảnh giác, nghiêm túc, sẵn sàng chạy trốn. Dương Vạn Chân nghe theo mệnh lệnh của đối phương, có thể khống chế y thì người đó tuyệt đối không yếu, nếu đối phương ra tay chỉ e gã sẽ ngã xuống tại đây, không thể đánh bừa.

Lâm Phàm cảm giác tên này đúng là khùng, hắn bất đắc dĩ nói:

- Nghe rõ đây, Lâm Phàm của Viêm Hoa tông, hiểu chưa?

Yêu Quân trầm tư, nhưng vắt óc nửa ngày vẫn không có chút ấn tượng với tông môn này.

Từ khi nào Nguyên Tổ vực xuất hiện tông môn đáng sợ đến thế?

Nguyên Tổ vực hiện nay hơi phức tạp.

Thông Thiên tháp, Huyền Không giáo, Bắc Sơn phủ, Hắc Thiên tộc, Nghệ Thần cung, Bất Diệt hoàng triều, nhiều tông mạnh đã xuất hiện, cộng thêm Viêm Hoa tông, độ khó cai quản Nguyên Tổ vực đang leo thang.

Lâm Phàm hỏi:

- Bản phong chủ thấy ngươi không tệ, chỉ điểm vài câu cho ngươi. Nhìn ngươi là người có dã tâm, trên đầu ngươi còn có tông chủ, ngươi bận tới bận lui, ngươi cam lòng vậy sao? Có từng nghĩ đến chém tông chủ cũ, tự mình làm tông chủ không?

Yêu Quân vừa kinh vừa giận răn dạy ngay:

- Ngươi nói bậy bạ cái gì!

Sao tiểu tử này nói ra những lời như thế với y? Nếu bị tông chủ biết, dù y không có ý tưởng đó nhưng chắc chắn sẽ bị nghi kỵ.

- Hoảng gì, bản phong chủ thuận miệng nói vậy thôi, ngươi bối rối làm chi?

Mắt Lâm Phàm sáng rực, không chừng có cơ hội phát triển. Hắn chỉ thuận miệng nói chơi, nào ngờ phản ứng của Yêu Quân lớn như thế, tròng mắt dưới mí mắt đảo lia có ý né tránh.

- Đệ tử không muốn làm tông chủ không phải đệ tử tốt, hãy nhớ câu nói này. Bản phong chủ thấy con người của ngươi không tệ, mặt mày tuấn tú lại chịu cố gắng, thực lực không tệ, ngươi không làm tông chủ thì đáng tiếc. Ài, rất tiếc.

Lâm Phàm chép miệng cảm thán, chợt nghĩ đến điều gì, nói tiếp:

- Trước kia bản phong chủ từng gặp một người như vậy, hắn rất chăm chỉ, giống như ngươi . . .

Lâm Phàm định kể lại câu chuyện dốc lòng hướng về phía trước của Huyết Luyện tôn giả, dù sao không dễ có một người thành công. Không biết bây giờ tên kia đang ở đâu, đã bị người giết hay chưa.

Chương 705: Không ngờ khiến ta không tìm thấy lý do xử các ngươi

Câu chuyện hướng về phía trước dễ khiến người tràn ngập động lực, nhưng không biết đằng sau câu chuyện có bao nhiêu người nửa đường bị giết, chỉ có một, hai người thành công.

Đã kể chuyện xong, hiện trường hơi yên tĩnh.

Dương Vạn Chân lên tiếng hỏi:

- Vậy Huyết Luyện tôn giả ở đâu?

Dương Vạn Chân cảm giác người này rất đáng sợ, vừa có dã tâm vừa rất cố gắng, không thành công mới lạ. Dương Vạn Chân xúc động muốn nói chuyện trực tiếp với đối phương, có lẽ là tình cảm tích anh hùng giữa những kẻ có dã tâm, đáng tiếc y thất bại, còn thua bản thân.

- Ngay trong vực ngoại giới này.

Lâm Phàm đâu biết Huyết Luyện tôn giả chạy đi đâu, nhưng chắc chưa chết. Với trình độ rộng lượng mà tên đó rèn luyện về sau thì dù bị người ta đạp lên đầu cũng nhịn được.

Rất lợi hại, không phải người bình thường có thể làm được.

Dương Vạn Chân rất muốn gặp một lần, nếu tiểu tử này không thổi phồng thì người kia là đại biểu cho dốc lòng tiến về phía trước.

Yêu Quân phản bác, nhưng hơi yếu, không răn dạy hùng hổ như lúc trước:

- Ngươi nói bậy bạ cái gì! Ta không phải loại người đó!

Dưới mí mắt lấp lóe tia sáng, gã có ý tưởng nào đó.

Lâm Phàm cười cười, không nói tiếp:

- Được rồi, nếu ngươi không có ý đó thì nói cũng như không, ngươi đi đi.

Hắn tạm thời không giết đối phương, còn bận rộn chuyện khác.

Yêu Quân ngẫm nghĩ, vứt bỏ chuyện vừa rồi. Tình huống hiện nay không thích hợp, Dương Vạn Chân bị người trấn áp, Ngân Hà giáo xem như tiêu đời.

Viêm Hoa tông có thể nghiền áp Ngân Hà giáo thật ra là tông môn như thế nào?

Yêu Quân cảm giác nguy hiểm, nhưng gã có một ý tưởng có lẽ sẽ thực hiện được.

Yêu Quân đề nghị:

- Lâm phong chủ, nếu Ngân Hà giáo đã bị ngươi hàng phục hay là Viêm Hoa tông liên minh với Yêu Thần tông ta?

Yêu Quân vẫn không quên ý định cai quản Nguyên Tổ vực, nhưng chỉ dựa vào Yêu Thần tông chắc chắn không đủ sức, nhiều tông mạnh không dễ chọc.

Lâm Phàm dứt khoát từ chối:

- Không liên minh.

Yêu Quân sắc mặt khó xem nói:

- Lâm phong chủ, đừng tưởng đã trấn áp Ngân Hà giáo thì có thể đi ngang trong Nguyên Tổ vực, theo ta được biết mấy tông môn Nguyên Tổ vực đã chắp nối với người của giới vực khác, nếu hai tông chúng ta liên hợp thì dư sức ứng đối tất cả, khi đó Nguyên Tổ vực đều là của chúng ta.

Lâm Phàm xua tay:

- Đừng nói nhiều, ngươi không phải tông chủ, không tự quyết định được. Chờ khi nào ngươi trở thành tông chủ của Yêu Thần tông rồi hẵng đến bàn với ta, ngươi bây giờ chưa đủ tư cách.

Đây là buộc Yêu Quân phải có ý tưởng riêng.

Yêu Quân muốn hộc máu, tên này rất đáng giận, gã rất muốn đánh đối phương tơi bời nhưng ráng nhịn, không dám khinh thường, có thể hạ được Dương Vạn Chân thì thực lực này kinh người.

Còn về làm tông chủ, ý nghĩ mới dâng lên đã bị bóp tắt, đừng mơ, không thể nào.

Yêu Quân không tin câu chuyện dốc lòng hướng về phía trước

của Huyết Luyện tôn giả gì đó, làm gì có người như thế tồn tại.

Một thành viên tổ chức tà ác ký thác trong tông môn mà muốn làm chủ một tông, rõ là mơ giữa ban ngày, khi tỉnh lại không biết đã sớm chết ở đâu rồi.

- Nếu vậy thì xin cáo từ.

Yêu Quân không muốn ở lại nữa, hơi nguy hiểm, lo báo tình huống về thì hơn.

Ngân Hà giáo đã mất, nhưng xuất hiện một Viêm Hoa tông.

Thực lực cường đại, không thể coi thường, hơn nữa cắn nuốt Ngân Hà giáo, thực lực chắc chắn tăng thêm một bậc.

Lâm Phàm không ngăn cản Yêu Quân rời đi, mặc kệ đối phương, điều hắn quan tâm là Yêu Quân nói đã có tông môn khác chắp nối với người của vực ngoại giới khác, xem ra sắp có kịch hay để xem.

Lâm Phàm phất tay, lướt qua hư không:

- Đi thôi, chạy tới chỗ tiếp theo.

Dương Vạn Chân theo sau, cảm giác trở thành chó săn của người ta làm y khó chịu, nhưng khó chịu cũng phải chịu, đã biến thành như vậy rồi, y biết làm sao bây giờ?

Ngân Hà giáo, tông chủ, trưởng lão đều biến mất, các đệ tử hai mặt nhìn nhau, không biết phải làm thế nào.

Tông môn đã không có thứ gì đáng giá, tài phú trong bảo khố đều bị người ta dời hết.

- Chúng ta phải làm thế nào?

- Không biết nữa, tông môn giải tán như vậy sao?

Các đệ tử mờ mịt, thật lòng không biết làm sao bây giờ. Một tông môn đang yên lành khi không giải tán, cũng mất luôn tông chủ.

Dù giải tán thì ít ra nên có lời giải thích, hoặc cho bọn họ đụng độ với tông địch một phen, giết sướng tay đã. Giờ họ không làm gì, mở mắt ra phát hiện tông môn đã mất.

Có đệ tử suy nghĩ thoáng, dọn dẹp đồ đạc bỏ đi tìm đường phát triển mới:

- Thôi, mỗi người tự kiếm đường ra, chúng ta từng là đồng môn, hy vọng sau này còn gặp lại.

Có người thì ngồi liệt dưới đất, mặt bần thần, đến bây giờ vẫn chưa phản ứng lại, cảm giác đầu óc ù đặc như có sấm nổ trong óc.

Yêu Quân lơ lửng trong hư không, biểu tình nghiêm túc, tạm thời không cách nào quên lời tiểu tử kia nói. Thật ra trong lòng gã cũng có suy nghĩ riêng, nhưng suy nghĩ đó chỉ ngẫu nhiên vụt qua chứ không thường có, hôm nay bị tiểu tử kia lừa dối làm trái tim bình tĩnh lại đập nhanh.

- Không được, tiểu tử này làm loạn tâm thần của ta, không thể mắc mưu!

Yêu Quân bắt buộc chính mình bình tĩnh lại, không thể bị đối phương xúi giục đi giết tông chủ hiện tại, tự mình làm tông chủ, nếu làm không tốt sẽ khó bảo đảm mạng nhỏ.

Dương Vạn Chân hỏi:

- Bây giờ chúng ta đi đâu?

Tuy bọn họ trở thành nô lệ nhưng vẫn có quyền lên tiếng.

Nhìn tông môn từng cường đại bỗng chốc sụp đổ, Dương Vạn Chân không cam lòng, rất đau, đắng chát khó tả, y không biết nên làm sao bây giờ.

Nhưng việc đã đến nước này, đã không có đường quay đầu.

- Hắc Thiên tộc.

Lâm Phàm rất khó chịu, Hắc Thiên tộc đến Viêm Hoa tông gây sự, nếu không trả thù đối phương một chút còn tưởng bên hắn dễ ăn hiếp.

Người chưa đến khí thế đã bùng nổ, giọng nói vang vọng trong Hắc Thiên tộc:

- Hắc Thiên tộc, hôm nay các ngươi không cho bản phong chủ một lời giải thích thì đừng trách bản phong chủ lấy mạng nhỏ của các ngươi!

Ma La Thiên nghe giọng nói đó thì vừa kinh vừa giận, sát ý vô biên tràn ngập, bộ dạng hiện tại của gã đều tại đối phương mà ra.

Nếu không tại hắn thì Ma La Thiên đã không ra nông nỗi như vậy.

Bây giờ chỉ đột phá đến cánh tay thứ năm, đã ngừng mọc cánh tay thứ sáu, đời này tu vi của Ma La Thiên ngừng tại đây, sẽ không tiến bộ nữa.

Ma La Thiên muốn đi ra ngoài liều mạng với đối phương nhưng từng bị tộc lão cảnh cáo không được hành động.

Lửa giận không cam lòng đốt cháy trong tim, nhưng Ma La Thiên không làm gì được, tức phun ra búng máu.

Lâm Phàm từ trên trời giáng xuống, hắn muốn cho Hắc Thiên tộc trả giá đắt. Tuy đối phương không biết tông môn muốn diệt là Viêm Hoa tông, nhưng muốn lật sang trang chuyện này thì tuyệt đối không được.

Lâm Phàm bỗng sửng sốt:

- A?

Hắn thấy tộc lão sáu tay đứng chờ, mỉm cười nhìn mình.

Tính làm cái gì?

Tộc lão sáu tay cười tươi, nhưng vì chủng tộc làm nụ cười này trông rất kinh dị.

- Lâm phong chủ, chúng ta chờ ngươi đã lâu, vốn định tới cửa xin lỗi nhưng sợ Lâm phong chủ còn phật lòng, không nghe chúng ta giải thích, nên chúng ta đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, chỉ chờ Lâm phong chủ đến.

Tộc lão sáu tay này là tộc lão dẫn đội đi Viêm Hoa tông, sau khi trở về tộc liền báo cáo vụ việc.

Kẻ từng làm Hắc Thiên tộc gần như nổi điên hóa ra là đệ tử của tông môn đó, còn đột phá đến Đại Thánh cảnh, nếu bị đối phương tìm tới gây sự thì không tưởng tượng nổi hậu quả.

- Hiểu chuyện như vậy?

Lâm Phàm có nhiều lời muốn thốt ra nhưng Hắc Thiên tộc biết cách làm việc như thế làm hắn không có gì để nói.

- Mời nhìn xem có vừa lòng không.

Tộc lão sáu tay tránh ra để lộ một hàng hòm báu:

- Lâm phong chủ, tộc ta thật sự không cố ý, nếu biết Viêm Hoa tông là tông môn của Lâm phong chủ thì tộc ta đã không tìm đến. May mắn không mang đến rắc rối cho tông môn của Lâm phong chủ, nếu không thì tộc ta không thể tha thứ cho bản thân.

Dương Vạn Chân hết hồn, đây còn là Hắc Thiên tộc mà y biết sao?

Theo như y biết Hắc Thiên tộc xuống tay tàn nhẫn, trái tim đen thui, không bao giờ luồn cúi, vì sao đối diện tiểu tử này thì nhát gan đến vậy?

Dù thực lực của tiểu tử này mạnh hơn Hắc Thiên tộc cũng tuyệt đối không thể buộc Hắc Thiên tộc đến mức đó.

Dương Vạn Chân đâu biết Hắc Thiên tộc sắp bị đối phương làm đứt dây thần kinh.

Dưới tới Hắc Thiên Thần hai tay, trên đến tộc lão sáu tay đều sợ hắn.

Lâm Phàm hơi khó xử:

- Các ngươi thế này . . .

Hắn định đại khai sát giới, làm một trận đã tay, không ngờ Hắc Thiên tộc biết cách làm việc quá.

Tộc lão mang theo tài phú chờ sẵn ở đây vì xin lỗi, hỏi hắn làm sao xuống tay cho được?

Tộc lão cười hỏi:

- Lâm phong chủ còn vừa lòng không?

Xem ra mọi thứ đã làm phong kín ý tưởng của đối phương, ít nhất không cho đối phương tìm được hạt giống làm khó dễ.

Đặc biệt khi nhìn Dương Vạn Chân đứng sau lưng đối phương thì tộc lão thầm thắc mắc, tại sao ra thế này? Chẳng phải hai tông xảy ra mâu thuẫn kịch liệt lắm sao?

Xem ra đã xảy ra chuyện gì kinh người.

Lâm Phàm bẻ cổ, liếc mắt, hắn có thể nói không vừa lòng sao?

Từ khi hắn lưu lạc đến nay gặp tồn tại hiểu chuyện nhất, trừ Bất Diệt hoàng triều ra.

Đám Hắc Thiên Thần hai tay trốn thật xa, bọn họ sợ đối phương lấy cục đá khủng bố kia ra đập mình.

Cùng tộc rất thảm, bị đập nát bấy, chết không có chỗ chôn.

Nếu đối phương làm thêm lần nữa thì bọn họ khó tránh khỏi độc thủ.

Lâm Phàm thu tài phú, bỏ lại một câu:

- Tốt, rất tốt, Hắc Thiên tộc các ngươi biết cách làm việc, khiến bản phong chủ không tìm thấy lý do xử các ngươi. Lần sau chú ý chút, đừng để bản phong chủ tìm được lý do.

Tộc lão sáu tay cười nịnh nọt đối phương:

- Đều là hiểu lầm.

Tuy thực lực của đối phương không đủ để tiêu diệt bọn họ, nhưng bọn họ thật sự không muốn chuyện kia lại xảy ra.

Liên tục không dứt, cuối cùng bị làm đến đứt dây thần kinh, khó khăn mới tiễn hắn đi, nào ngờ chọn đại một tông môn để diệt lại đụng phải tiểu tử này nữa, vận may cũng thật là 'may mắn'.

Lâm Phàm không nói nhiều, bước đi, Hắc Thiên tộc rất biết cách làm việc, hắn không có lý do xuống tay, đành chờ cơ hội lần sau.

Tộc lão nhìn đối phương rời đi, thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc tiễn đi.

Tộc lão dần ngừng cười, biểu tình trở nên lạnh lùng nói:

- Mọi người hãy nhớ kỹ, đừng chọc vào Viêm Hoa tông.

Lần này là Hắc Thiên tộc nhún nhường, không tranh phong với đối phương để bảo vệ bản thân.

Chương 706: Lặp lại không quá ba lần, hình như ngươi quá năm lần rồi

Nghệ Thần cung khác với mọi khi, rất náo nhiệt.

Nhiều đệ tử gác việc tu luyện lại, đi về phía đại điện, vì một thiên kiêu vực ngoại giới mà chưởng giáo mới mang về.

Mới nãy bọn họ thấy loài chim bốn cánh chưa từng gặp bay trên bầu trời, thân hình to lớn che kín trời, bộ lông vàng rực rỡ lấp lánh khiến họ không mở mắt ra được.

Lúc này loài chim khép cánh, cao ngạo đứng ở nơi đó chải vuốt lông chim sặc sỡ ánh vàng. Khi có đệ tử đến gần xem, mắt nó lóe tia sáng vàng lạnh lùng.

- Xéo, đến gần sẽ ăn các ngươi!

Loài chim nói tiếng cười, âm thanh trong trẻo, là giọng nữ, nhưng ngữ điệu thì bá đạo. Một số đệ tử sợ hãi liên tục thụt lùi, biểu tình kinh hoàng.

Có đệ tử trong lòng không phục nhưng không dám làm gì. Đây là tọa kỵ của khách quý mà chưởng giáo mời tới, nếu họ xảy ra mâu thuẫn gì với con chim này chắc chắn sẽ bị phạt.

Trong đại điện, một thanh niên tóc dài xõa ra, khuôn mặt anh tuấn, nét mặt ngạo nghễ.

Gã đánh giá bốn phía, sau đó cười nói:

- Nghệ Thần cung không tệ, nhưng cách biệt lớn so với Thánh Địa của ta.

Gã ra Thánh Địa đi tôi luyện, cưỡi Tứ Sí Thánh Ưng ngao du qua mỗi vực ngoại giới, tình cờ gặp chưởng giáo của Nghệ Thần cung, đánh một trận sau đó tự giới thiệu. Chưởng giáo sửa thái độ hoàn toàn, trở nên thân thiện, thậm chí mời gã đến đây làm khách.

Gã hiểu lý do trong đó, đơn giản là muốn móc nối với Thánh Địa.

Chưởng giáo không giận, khiêm tốn nói:

- Đương nhiên rồi, Nghệ Thần cung sao có thể so sánh với Thánh Địa, nghe mấy lời Thánh Tử nói, lão phu hướng tới đã lâu, rất muốn đi Thánh Địa xem một lần.

Nguyên Tổ vực không quá mạnh, nghe giọng nói vang vọng thiên địa là biết, các giới vực ra náo động khác nhau, chỉ có Nguyên Tổ vực im lặng vô cùng.

Các trưởng lão xung quanh cười hùa theo, nghe chưởng giáo và Thánh Tử nói chuyện.

Bọn họ có thể nghe ra chút việc nhỏ, đó là người trẻ tuổi này đến từ nơi rất ghê gớm.

- Phải rồi, ngươi nói khuê nữ của ngươi rất đẹp mà sao đến bây giờ còn chưa kêu đi ra gặp mặt?

Thánh Tử nhìn quanh tìm mỹ nhân mà đối phương nói, sau đó nhìn về phía chưởng giáo:

- Đừng nói là ngươi lừa ta, gia gia của ta là lão Thánh Chủ của Thánh Địa, Thánh Chủ hiện tại khi gặp gia gia của ta cũng phải tôn xưng một tiếng lão sư.

Các trưởng lão lúng túng, không ngờ đối phương nói thẳng ra lời như thế.

Chưởng giáo vốn cười tươi thoáng chốc lúng túng, Thánh Tử nói chuyện quá thẳng.

Đúng vậy, lúc chưởng giáo gặp người trẻ tuổi này thì xảy ra xung đột, với thực lực của lão đương nhiên thắng gã, nhưng tọa kỵ dưới thân gã rất lợi hại, có nhiều thủ đoạn, trong một chốc lão không bắt được đối phương. Sau đó nghe đối phương tự xưng là bản Thánh Tử, làm lão có ý tưởng riêng.

Chưởng giáo tìm hết cách mới ngừng xung đột, lão mời đối phương đến Nghệ Thần cung nhưng gã không chịu, nói muốn tìm mỹ nhân làm thị nữ.

Chưởng giáo hết cách đành nói tiểu nữ nhà mình xinh đẹp như hoa, thiên tư quốc sắc, đẹp động lòng người mới dụ Thánh Tử về được.

Chưởng giáo vội nói:

- Thánh Tử, chuyện này tuyệt đối là thật, chẳng qua tiểu nữ đang ở bên ngoài, rất nhanh sẽ về nhà!

Nơi này toàn là người trong nhà, dù bị đối phương vạch trần thì lão vẫn có thể ổn định lại.

Tất cả vì Nghệ Thần cung.

Hơn nữa không cần nghi ngờ thân phận của Thánh Tử là thật hay giả. Gã có nhiều thứ hiếm lạ, làm chưởng giáo không kịp trở tay, gã chắc chắn ra từ thế lực lớn, dù đưa khuê nữ của mình đi làm thị nữ cũng không lỗ vốn.

Thánh Tử sốt ruột nói:

- Vậy thì mau kêu nàng trở về, bản Thánh Tử bận rộn.

Thánh Tử không muốn đến chỗ như thế này, nếu không có mỹ nữ hấp dẫn thì có mời gã cũng không thèm đến.

- Tốt tốt, rất nhanh, rất nhanh.

Chưởng giáo thầm ngạc nhiên, sao trông Thánh Tử này như ăn chơi trác táng, ba câu không rời mỹ nữ?

Giữa hư không.

Lâm Phàm cho Dương Vạn Chân về tông trước, hắn cần ra ngoài kiếm điểm, tăng cao công pháp, thuận tiện nâng thực lực lên.

Trong rừng rậm phía xa, có ba bóng người đứng đó.

Nam nhân cười nói:

- Sư muội, lần này sư huynh mang nhiều bia sống cho sư muội, đủ để sư muội bắn thoải mái.

Nam nhân nhìn đám người quỳ ở chỗ đó, tất cả đều bị gã tùy tay bắt giữ làm bia cho sư muội.

Thiếu nữ cười vui vẻ nói:

- Vậy sư huynh mau lên, ta sắp không đợi kịp.

Nếu Lâm Phàm có mặt ở đây sẽ nhận ra ngay đây là nữ nhân lần trước bị hắn bắn thủng, không ngờ nàng sống lại.

Nam nhân cười nói:

- Được rồi!

Năm ngón tay chộp, một bia sống bay bổng lên sau đó bay đi xa, lưng dựa vào thân cây.

Người bị bắt cầu xin:

- Thả ta, cầu xin các ngươi hãy thả ta!

Gã không biết có chuyện gì, khoảnh khắc đã bị người bắt giữ, giờ thành bia cho người khác bắn, điều này làm gã sợ hãi.

Mặt Ngụy Quân lạnh lùng nói:

- Hừ! Có thể trở thành bia bắn tên cho sư muội của ta là vinh hạnh của các ngươi.

Ngụy Quân nhẹ giọng nói:

- Sư muội, tập trung, bắn.

Thiếu công chúa của Nghệ Thần cung cười vui vẻ giang hai tay, ánh sáng vàng rực rỡ ngưng tụ, sau đó thả lỏng ngón tay trong ánh mắt kinh hoàng của đối phương. Mũi tên vàng rạch phá không gian khoảnh khắc đâm vào mắt đối phương.

Tiếng rú thê lương, một cục máu phun ra từ hốc mắt.

Thiếu công chúa khó chịu nói:

- Tiếc quá, còn chưa chết.

Ngụy Quân an ủi:

- Sư muội làm thêm lần nữa, lần này chắc chắn sẽ được.

Ngụy Quân đứng một bên chỉ điểm.

Lại có ánh sáng vàng ngưng tụ trên đầu ngón tay của thiếu công chúa, một mũi tên vàng tỏa ánh sáng chói mắt vèo một tiếng bay ra.

Phụt phập!

Tên đâm xuyên đầu đối phương, nổ tung.

Thiếu công chúa hớn hở cười nói:

- Trúng, lần này trúng rồi!

Thiếu công chúa cảm thấy bắn trúng là chuyện vui vẻ nhất, còn bia sống thì chỉ như con kiến, không làm cảm xúc của nàng dao động chút nào.

Thiếu công chúa thúc giục:

- Sư huynh, tiếp tục nào, ta muốn bắn nữa!

Nàng sốt ruột muốn phô bày kỹ thuật bắn tên của mình.

Ngụy Quân cười thay đổi bia:

- Được rồi!

- Đừng! Cầu xin các ngươi thả ta ra! Thả ta!

Những người bị bắt phát ra tiếng gào thê lương, có người tè ra quần.

Vù vù vù vù vù!

Qua một lúc, thiếu công chúa đã bắn chết vài người, lòng tràn đầy tự hào, nhưng chưa vừa lòng mức độ khó.

- Sư huynh, mấy người này không có khó khăn, ta muốn bắn bia bay trên trời, sư huynh ném bọn họ lên cao để ta bắn.

Ngụy Quân đề nghị:

- Sư muội, làm vậy sẽ rất khó khăn, hay tiếp tục luyện một lúc nữa?

Thiếu công chúa không vui, nằng nặc đòi bắn bia bay:

- Không được, ta muốn bắn trên trời!

Ngụy Quân hết cách, đành cho sư muội thể nghiệm một chút. Sư tỷ im lặng ở một bên, đối với nàng thì miễn sư muội vui là được, những chuyện khác đều chẳng sao.

Lần trước không bảo vệ được sư muội làm họ chịu khổ nhiều, nếu chưởng giáo không có thủ đoạn kinh trời cộng thêm chí bảo truyền thừa xuống thì sư muội khó mà sống lại.

Ngụy Quân túm một người ném lên trời:

- Sư muội, nào, chuẩn bị sẵn sàng!

Thiếu công chúa ngước đầu lên, sau đó vèo một tiếng, mũi tên màu vàng phá không, nhưng bị chệch hướng, không bắn trúng bia.

Lâm Phàm đang tìm chỗ thì đột nhiên bên dưới có một mũi tên màu vàng bay lên, hắn vươn tay chộp trong lòng bàn tay, tiếng xèo xèo liên tục, tên màu vàng nướng bàn tay hắn, nhưng không làm gì được hắn.

Khi Lâm Phàm thấy mũi tên này thì trong óc hiện ra pháo hoa:

- Lại là thứ này.

Lâm Phàm cúi đầu tìm, thấy ba người đứng dưới đất, khuôn mặt của hắn từ bình thản đổi sang dữ tợn.

Lâm Phàm gầm gừ:

- Bà nội nó, làm chuyện không lặp lại quá ba lần nhưng ngươi đã quá năm lần!

Không ngờ cô nương này còn sống nhảy nhót được, tiếp tục bắn tên, và vẫn bắn vào hắn.

Khi thiếu công chúa thấy người kia thì kinh hoàng hét lên:

- A!

Thiếu công chúa không quên được Lâm Phàm, bóng hình đó ám ảnh trong đầu nàng, bóng hình đóng đinh nàng dưới đất thật khó quên.

Khi Ngụy Quân và nữ nhân kia thấy Lâm Phàm thì mặt lạnh băng, lập tức bảo vệ sư muội sau lưng mình.

- Sư muội, chạy mau!

Bọn họ không ngờ lại đụng phải tên này, càng không ngờ sư muội lại bắn trúng đối phương, đây rốt cuộc có thù lớn cỡ nào?

Lâm Phàm lắc cổ tay ném mũi tên kia.

Lần này không giết ả đàn bà này thì hắn quyết không về tông.

Keng!

Ngụy Quân ra tay chém nát mũi tên, nhìn sư muội, nói:

- Chạy mau, về Nghệ Thần cung!

- A . . . à ừ!

Mặt thiếu công chúa tái nhợt, ánh mắt hãi hùng kinh hoàng nhìn Lâm Phàm, dường như hắn là ác ma trong lòng nàng.

Lâm Phàm tức xì khói:

- Muốn chạy? Hãy xem bản phong chủ có đập chết ngươi không!

Hắn chọc ai? Khi không bị tấn công, không thể nhịn được nữa.

Thiếu công chúa sợ hãi hét rầm lên:

- Ngươi đừng lại đây!

Thiếu công chúa lấy một bảo bối hình dạng như thuyền nhỏ ra, thuyền nhỏ tỏa sáng mang nàng chớp mắt lướt đi xa.

Lâm Phàm cố nén tức giận:

- Chạy, cho ngươi chạy, để xem ngươi có thể chạy đến đâu!

Tâm tình tốt đẹp lúc ở chỗ Hắc Thiên tộc giờ mất hết.

Người Ngụy Quân tỏa sáng, ngưng tụ lực lượng xông thẳng vào Lâm Phàm:

- Láo xược! Lần trước ngươi giết sư muội của ta, hôm nay ta phải làm ngươi . . .

Bốp!

- Tránh qua một bên.

Lâm Phàm đấm vào mặt Ngụy Quân, làm nổ đầu gã.

Lâm Phàm đã khác xưa, giờ hắn vào Đại Thánh cảnh, ngày trước tên này còn có thể trấn áp hắn nhưng bây giờ như rác rưởi.

Nữ nhân biểu tình bình tĩnh khi thấy Ngụy Quân bị một đấm nổ nát thì mặt biến sắc:

- Cái gì!?

Mắt nàng bắn ra tia sáng lạnh, hai tay lật lại, một ảo ảnh to lớn hiện ra. Ảo ảnh giang tay ra, mấy mũi tên ánh sáng hiện ra trước mặt nàng, xé gió bắn ra.

Mở ra Hữu Sắc Nhãn Tình.

Lâm Phàm nghiêng đầu nhìn nữ nhân, hấp dẫn nàng đến gần, sau đó đóng Hữu Sắc Nhãn Tình, ném nàng lên cao, co tay thành nắm đấm đánh ra.

Bùm!

Pháo hoa nổ tung, đẹp tuyệt vời.

- Phi! Không có cảm giác mới mẻ!

Lâm Phàm chỉ nhìn thoáng qua, mục tiêu cuối cùng đặt là ả đàn bà đáng giận kia.

Có lẽ trong lòng ả không đếm được đã bắn bao nhiêu lần, nếu lần này không hoàn toàn đóng đinh ả thì sau này mình không họ Lâm nữa!

Thiếu công chúa đã sợ, mặt tái mét, hét rầm lên.

Lâm Phàm rượt theo phía sau, nhe răng lạnh lùng cười:

- Chạy đi, để xem ngươi có thể chạy đến đâu!

Chương 707: Nguyện thế gian ít vài người giống như vậy

- Đừng đuổi theo ta, ta biết sai rồi!

Thiếu công chúa của Nghệ Thần cung bị Lâm Phàm hù sợ vỡ mật, khuôn mặt sợ hãi trắng không chút máu.

Thuyền nhỏ bộc phát ánh sáng mang theo thân hình đối phương xuyên qua không gian, tốc độ rất nhanh, hai bên thuyền có cánh ánh sáng vỗ đập, mỗi lần vỗ cánh là hư không khuếch tán. Thuyền nhỏ là bảo bối, chưởng giáo Nghệ Thần cung rất xem trọng thiếu công chúa, có bảo bối đều để lại cho nàng, bảo đảm an toàn của nàng.

Lâm Phàm gầm lên:

- Không, ngươi không biết sai! Ngươi chưa từng nghĩ đến mình sai!

Giọng ồm ồm mang theo sức mạnh lớn làm máu trong người thiếu công chúa sôi trào.

- Năm lần bảy lượt, ngươi có biết mình đã làm bao nhiêu lần không? Bản phong chủ đã cho ngươi cơ hội nhưng tự ngươi không biết quý trọng, lần này không hoàn toàn đóng đinh ngươi thì trời sẽ giáng sét đánh, đồ đàn bà thối!

Hắn bị đối phương chọc giận lắm rồi, quá đáng hết sức, bắn một lần thì thôi đi, nói tiếng xin lỗi coi như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng làm lần thứ hai, thứ ba, mỗi lần đều cho rằng đương nhiên, bắn chết coi như ngươi xui.

Lâm Phàm không thể nhịn, phải xử đẹp, dù bây giờ có kho báu bí mật vô tận xuất hiện ở trước mắt thì hắn sẽ không nhìn một cái.

Lâm Phàm không thi triển Hữu Sắc Nhãn Tình hấp dẫn đối phương đến, hắn muốn xem nàng định chạy đi đâu.

Cho thiếu công chúa thấy hy vọng, khoảnh khắc sau đó nàng sẽ bị hắn đóng đinh tại chỗ.

Bùm!

Hư không nổ tung, tốc độ của hai người đều rất mau, thiếu công chúa nương thuyền nhỏ, Lâm Phàm thì dựa vào thân thể đụng thủng hư không, tiếng nổ không dứt.

Đối với thiếu công chúa thì âm thanh này như ma âm đòi mạng sau lưng.

Thiếu công chúa khóc hét toáng lên:

- Đừng đuổi theo ta!

Thiếu công chúa liều mạng chạy, nàng muốn trở về Nghệ Thần cung, đến đó là an toàn rồi. Sau đó nàng sẽ kêu phụ thân bắt tên này lại, bắn người đối phương thủng lỗ chỗ.

- Chạy, chạy nhanh cho bản phong chủ, nếu không sẽ đập gãy chân chó của ngươi!

Lâm Phàm bay ở bên trên, hắn muốn biết vị trí của Nghệ Thần cung, còn về dùng thiếu công chúa trấn lột Nghệ Thần cung thì hắn không định làm.

Thiếu công chúa khóc ròng, đây là giọt lệ sợ hãi hùng, khuôn mặt xinh đẹp mà ngây thơ giờ bị Lâm Phàm hù dọa kinh hoàng.

Môi trường bốn phía dần thay đổi, phía xa có một tông môn lớn hiện ra trước mắt.

Chưởng giáo, Thánh Tử đi trong tông môn, nói chuyện với nhau, lão chợt ngửi được mùi phía xa, vụt ngẩng đầu.

Chưởng giáo cười nói:

- Thánh Tử, nữ nhi của ta trở lại rồi.

Tuy hơi xa nhưng chưởng giáo đã cảm nhận được.

Thánh Tử tỏ vẻ sốt ruột nói:

- A? Về rồi?

Thánh Tử ngước đầu lên, hơi kích động, không biết thiếu công chúa quốc sắc thiên hương có vẻ ngoài như thế nào, tuy còn cách hơi xa nhưng có thể thấy rõ khuôn mặt.

Thánh Tử kích động nói:

- Không tệ, đúng là xinh đẹp, còn rất ngây thơ, bản Thánh Tử thích nhất!

Không ngờ thật sự gặp tuyệt sắc.

Bộ dạng nôn nóng mê gái của Thánh Tử làm nhiều người Nghệ Thần cung cảm giác tên này không giống Thánh Tử, càng như một tay ăn chơi trác táng.

Tuy sắc đẹp cũng tốt nhưng với thân phận, địa vị của gã không thể nào không tìm thấy người đẹp.

Thật ra bọn họ nghĩ đúng, người này thật sự là Thánh Tử, cũng là công tử bột, bị Thánh Địa quản lý quá nghiêm khắc nên mới lén chuồn ra. Người biết gốc gác của Thánh Tử sẽ không để gã vào mắt, mặt ngoài nịnh hót nhưng chỉ đến thế là cùng.

Thánh Tử cứ nghĩ đi ra ngoài cũng không có gì thay đổi, ai dè gặp chưởng giáo Nghệ Thần cung, nói chuyện không hợp liền đánh nhau, gã cảm giác người này rất thô bạo.

Sau đó gã tự giới thiệu, chưởng giáo Nghệ Thần cung thay đổi thái độ ngay, làm gã suýt không phản ứng lại.

Thánh Tử vừa lòng nói:

- Bản Thánh Tử rất vừa lòng nữ nhi của ngươi, bản Thánh Tử muốn mang nàng về Thánh Địa.

Biểu tình ngạo nghễ lúc trước biến mất, thay thế là mắt hình trái tim.

Chưởng giáo cười tươi:

- Đây là vinh hạnh của tiểu nữ.

Có thể chắp nối với Thánh Tử của Thánh Địa vực ngoại giới sẽ được lợi nhiều, không có hại.

Đột nhiên có tiếng hét hoảng hốt vọng đến.

Thiếu công chúa kinh hoàng hét to:

- Phụ thân cứu nữ nhi với! Có người muốn giết nữ nhi!

Thiếu công chúa cực kỳ khủng hoảng, sư huynh, sư tỷ đều đã chết, nàng liều mạng mới trốn về, khoảnh khắc thấy tông môn mới

thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Phàm lơ lửng giữa hư không, xòe năm ngón tay, ánh sáng ngưng tụ, một cây trường mâu nằm trong tay hắn, lắc cổ tay ném mâu về phía thiếu công chúa.

Một luồng sáng rạch phá hư không bay thẳng đến sau lưng thiếu công chúa.

Chưởng giáo mặt biến sắc, giọng như sấm nổ:

- Láo xược!

Chưởng giáo không ngờ có người dám xuống tay với nữ nhi của mình.

Phập!

Tiếng thịt bị đâm thủng.

Thiếu công chúa trở về Nghệ Thần cung liền thả lỏng tinh thần, nàng cảm nhận thịt đau nhói, khẽ rên, hé môi hồng phun ra búng máu.

Tiếng hét thảm cắt ngang trời.

Một cây trường mâu từ sau lưng đâm thủng thân thể thiếu công chúa đóng đinh xuống đất, tiếng ù ù không dứt, trường mâu run run một lúc rồi ngừng.

Thánh Tử vốn cười tươi thoáng chốc ngây ra:

- Vậy mà cũng xuống tay được?

Nữ thần đáng yêu như vậy mà bị đóng đinh chết, sao không vui vẻ một lần trước khi chết? Phí của trời.

Tên này bị khùng sao?

Chưởng giáo vừa kinh vừa giận cuồng rống, từng sợi tóc dựng đứng, mặt đỏ thẫm:

- A! Khốn kiếp! Nàng còn là con nít vậy mà ngươi xuống tay được, lão phu muốn lăng trì ngươi ra ngàn vạn mảnh!

Chưởng giáo mới nói xong lại có một cây trường mâu mang theo luồng sáng từ trên trời giáng xuống, tiếng xé gió không dứt, phập

một tiếng ghim vào đầu thiếu công chúa.

Xung lực mạnh đâm thủng lỗ máu sau gáy thiếu công chúa, máu tuôn ra ồ ạt.

Lâm Phàm thở phào:

- Tổ cha nó, rốt cuộc giết chết, thể xác và tinh thần thông suốt, ý niệm trơn tru.

Rất sung sướng, gợi ý điểm vang lên chứng minh đối phương đã chết.

Tay chân chưởng giáo run rẩy:

- Sao có thể như vậy?

Chưởng giáo không ngờ nữ nhi của mình gặp kẻ biến thái như vậy, đã chết rồi còn bị thêm một nhát nữa, cây trường mâu thậm chí xuyên thủng đầu, hủy khuôn mặt.

Khóe môi Thánh Tử co giật, muội tử cứ thế chết, gã đi ra từ Thánh Địa, thị nữ đầu tiên lọt vào mắt cứ thế tiêu đời.

Thánh Tử chưa từng nghĩ trên đời có người không thương hương tiếc ngọc như vậy.

Thánh Tử đau lòng nói:

- Cái tên này, bị điên à? Người đẹp vậy mà ngươi cũng giết, ngươi có biết họ đều là đóa hoa, cần chúng ta dốc lòng chăm bón? Ngươi nhổ sạch luôn gốc rễ, không cho cơ hội nẩy mầm lại, ngươi là đồ tể!

Nói nhiều hơn nữa cũng không thể xóa nỗi đau trong lòng gã.

Toàn Nghệ Thần cung kinh sợ, sóng triều ngập trời.

Bọn họ nhìn đến cái gì?

Thiếu công chúa đã chết, chết ngay dưới mí mắt của họ, bị người dùng hai cây trường mâu hoàn toàn đóng đinh. Đặc biệt là cây cuối cùng, đâm thủng luôn đầu, hoàn toàn hết thuốc chữa.

Lâm Phàm lơ lửng trong không trung, không thèm quan tâm tình huống bên dưới:

- Nghệ Thần cung, thiếu công chúa của các ngươi rất láo, bắn bản phong chủ mấy lần, đã cho cơ hội rồi, lần trước không giết chết nàng, lần này xem như tính sổ.

Thánh Tử ngước đầu lên, lòng lạnh lẽo:

- Đồ tể Đại Thánh cảnh.

Mỹ nhân chết ngay trước mặt làm Thánh Tử hơi không chịu nổi.

Lâm Phàm nhìn xuống dưới, có khá nhiều cường giả, hắn đóng đinh thiếu công chúa của người ta ngay trong hang ổ thì hơi kiêu ngạo thật. Nhưng hết cách, nếu không làm như vậy thì không vượt qua được lòng mình.

Chưởng giáo kinh giận, không giữ bình tĩnh được nữa:

- Ta muốn giết ngươi!

Uy thế kinh khủng bộc phát ra từ người chưởng giáo, ảo ảnh khủng bố hiện ra trong không trung.

- Hơi bị lợi hại.

Lâm Phàm giơ tay lên, một giọt máu lặng lẽ bay xa, sau đó hắn dồn hết sức, quát lớn xông vào tông môn.

Lâm Phàm không đấu cứng với đối phương mà chuyên chọn giết đệ tử.

Thánh Tử ngạc nhiên đến ngây người:

- Dữ dội vậy?

Thánh Tử cứ nghĩ tên này sẽ thừa dịp bỏ chạy, không ngờ hắn xông thẳng vào. Gã thấy rõ ràng thực lực của đối phương cũng chỉ là Đại Thánh cảnh, nơi này thì có nhiều Đại Thánh cảnh.

Rất nhanh vang tiếng hét thảm.

Lâm Phàm rơi xuống đất liền giết chóc, một đấm đánh ra, không gian răng rắc tan vỡ, lực lượng cường đại chấn đám đệ tử gào thét không ngớt, xác chết nổ tung.

Công pháp Khí Xung Thần Quyền không tệ, khá bạo lực, còn có một đặc tính là tàn bạo giải thể, càng khiến người sướng hơn.

Thánh Tử nhìn chằm chằm xác chết kia thật lâu, tuy không thấy mặt nhưng gã tưởng tượng chắc chắn phá hủy toàn bộ mặt, không thể thấy hình dạng nữa:

- Cái tên tàn nhẫn, giết cả mỹ nhân, không nhịn được nữa! Ta phải cho ngươi biết mỹ nhân nên được che chở!

Thánh Tử lắc người, khoảnh khắc xuất hiện trước mặt Lâm Phàm.

Nhưng khi Thánh Tử định tấn công thì linh cảm không may, quyền phong bên má trái hơi bị cuồng bạo.

Bùm một tiếng, Thánh Tử xoay tròn bảy trăm hai mươi độ bay đi xa, người bắn ra ánh sáng.

Răng rắc!

Hình như có tiếng vỡ nát, Thánh Tử rớt mạnh xuống đất.

Khóe môi Thánh Tử dính máu, trợn to mắt không tin nổi:

- Dữ dội vậy? Một đấm đánh nát bảo bối hộ thân của ta!

Trên người Thánh Tử có rất nhiều chí bảo hộ thân, nhưng đều bị đối phương một đấm đánh nát một món, siêu khủng bố.

Tứ Sí Thánh Ưng thấy Thánh Tử bị đánh thì rít lên chói tai, mắt bắn ra tia sáng lạnh, định tham gia vào cuộc hỗn chiến.

Thánh Tử vội kêu tọa kỵ qua:

- Lại đây, đừng đi! Không liên quan đến ngươi!

Con súc sinh nhỏ này tính làm gì? Việc này không liên quan đến nó, đi lên đấu với người ta làm chi.

Tứ Sí Thánh Ưng lo lắng nói:

- Thánh Tử, người không sao chứ?

Nếu Thánh Tử bị gì thì nó không có kết cục tốt, sẽ bị nướng.

Thánh Tử nói:

- Không sao, chẳng qua mỹ nữ bị giết, giận qua tính đi lên dạy đối phương bài học, giờ không đánh lại người ta thì thôi bỏ. Ngươi

đừng hành động, không liên quan gì ngươi, chúng ta cũng nên đi.

Tứ Sí Thánh Ưng kinh ngạc hỏi:

- Thánh Tử, cứ đi như vậy sao?

Thánh Tử lắc đầu nói:

- Ừ, bây giờ không đi chứ ngươi tính làm gì nữa? Mỹ nhân đã chết, ngươi kêu ta ở lại làm chi?

Tọa kỳ này ngu khó đỡ, sao nó không xem hiểu tình huống trước mắt? Gã đến đây vì mỹ nữ, giờ mỹ nữ bị người đâm chết, vậy là hết hy vọng.

- Ài, hy vọng thế gian này ít mấy tên đồ tể giết hại mỹ nữ như vậy.

Thật đau lòng, mỹ nữ vốn hiếm hoi, xem thủ đoạn của tên này quen thuộc như thế chắc chắn không phải lần đầu tiên làm chuyện này.

Bên kia sinh ra biến đổi.

Chưởng giáo nổi khùng lên, các trưởng lão xúm lên vây giết.

Lâm Phàm không quan tâm, giết chóc làm đệ tử tông môn sợ hãi.

Đã đến đây rồi thì kiếm một đống điểm vậy, mãi khi nào chết mới ngừng.

Chương 708: Đưa sai, cũng vì hết cách rồi

Bùm!

Chấn động kịch liệt, chưởng giáo và các trưởng lão ra tay nghiền áp Lâm Phàm, đánh hắn lún sâu dưới lòng đất.

Hơi thở sâu dưới lòng đất đang yếu dần, một giọng nói vọng lên:

- Bản phong chủ còn bận việc, không đánh liều mạng với các ngươi nữa. Nhớ kỹ, đừng quá kiêu ngạo.

Yếu thật, còn cần hắn tự mình kết thúc.

Chưởng giáo điên tiết lao xuống:

- Lão phu muốn lột da của ngươi!

Chưởng giáo quyết lôi xác chết ra, hành xác một trận mới được.

Giây lát sau có tiếng gầm giận dữ bộc phát ra:

- Chết tiệt! Tiểu tử này đi đâu rồi? Hắn đã đi đâu?

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Chưởng giáo bay ra từ lòng đất, lơ lửng trên trời, mắt nhìn đăm đăm bốn phía, lão muốn tìm bóng dáng đối phương, tuyệt đối không để hắn biến mất ở chỗ này như vậy.

Chắc chắn hắn đang núp ở chỗ nào đó.

Các trưởng lão sợ, không dám nói lời nào. Chưởng giáo đang ở bờ vực nổi khùng, ai đi lên chọc lão là tự tìm đường chết.

Đám đệ tử thì ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt, thịt nát bấy, máu nhuộm mặt đất, nơi này mới diễn ra đại chiến vô cùng thê thảm. Đã chết nhiều người, thiếu công chúa cũng chết. Nếu bọn họ dám động đậy lung tung thì kết cục sẽ rất thê thảm.

- Đi thôi, đi.

Thánh Tử không muốn ở lại nữa, chẳng còn mong đợi. Mỹ nữ chết rồi, làm gì được bây giờ?

Khuôn mặt của mỹ nữ đúng là đẹp, nhưng giờ bị trường mâu đâm thủng, không dám xem nữa.

Thánh Tử đang định đi, chợt giọng chưởng giáo vang lên:

- Thánh Tử định đi đâu?

Giọng chưởng giáo hơi lạnh, răng va lách cách, không phải vì lạnh mà vì giận run người.

Bây giờ chưởng giáo hận muốn chém chết Lâm Phàm, nhưng đối phương đã biến mất, hy vọng cuối cùng là Thánh Tử, vậy mà giờ gã định đi.

Trời ơi đất hỡi, hôm nay rốt cuộc xảy ra chuyện gì thế này? Ta đã làm nghiệt gì? Vì sao mọi chuyện diễn ra trong một ngày?

Thánh Tử bình tĩnh nói, gã không sợ đối phương:

- Đương nhiên là rời đi. Bản Thánh Tử đến đây vì mang nữ nhi của ngươi làm thị nữ của bản Thánh Tử, dẫn vào Thánh Địa của bản Thánh Tử. Nhưng bây giờ người đã chết, biết làm sao? Trong lòng bản Thánh Tử cũng rất đau.

Thánh Tử phát hiện hơi thở của chưởng giáo hơi kỳ, sắp phun trào núi lửa. Gã cảm giác đối phương đã nhập ma, nếu không vuốt giận kịp lúc thì lát nữa có lẽ sẽ xảy ra đại chiến.

Thánh Tử đăm chiêu suy nghĩ:

- Nơi này nguy hiểm thật, lúc trước còn nịnh bợ, giờ khuê nữ chết liền nghĩ khác đi. Đừng nói là muốn bắt bản Thánh Tử lại, giam cầm?

Thánh Tử càng nghĩ càng cảm thấy rất có thể. Tuy gã mang nhiều bảo bối trên người nhưng nếu đánh nhau thì gã không đánh lại người này.

Còn về Tứ Sí Thánh Ưng, tuy nó mạnh nhưng chỉ có một mình, liều mạng đấu rất chịu thiệt.

Nghe mấy câu đó, chưởng giáo siết chặt nắm tay, gân xanh nổi trên mu bàn tay, ngọn lửa đốt cháy trong lòng.

Các trưởng lão im thin thít. Hiện tại cảm xúc của chưởng giáo không ổn định, không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì. Còn về Thánh Tử, bọn họ biết gã đến từ vực ngoại giới khác, hơn nữa thân thế tuyệt

đối bất phàm.

Nhưng giờ xảy ra chuyện như vậy mà gã muốn đi, các trưởng lão cảm thấy rất quá đáng.

Thánh Tử thầm nghĩ chắc đối phương đau lòng không chịu nổi, muốn bồi thường.

Nhưng không còn mỹ nữ, gã rất bất đắc dĩ, nhìn đôi mắt rực cháy ngọn lửa của chưởng giáo thì gã biết chuyện này khó giải quyết.

- Ài, tên kia rất đáng giận, Nghệ Thần cung xảy ra chuyện như vậy, bản Thánh Tử cũng rất buồn. Nói sao thì bản Thánh Tử có mặt ở đây, tận mắt chứng kiến cảnh đó. Đây là một tấm lệnh bài, sau này nếu có chuyện gì có thể cầm nó đến Thánh Địa tìm bản Thánh Tử, chuyện gì đều có thể giải quyết giúp ngươi.

Thánh Tử đưa ra một tấm lệnh bài màu đen, bên trên điêu khắc một loài chim dữ, nhìn thoáng qua như vật sống.

Chưởng giáo nhận lấy, không nỡ vứt đi, đây không phải lệnh bài bình thường, là vật thần.

Tâm tình buồn bã vì mất nữ nhi bỗng chốc trở nên tốt đẹp, chưởng giáo muốn mỉm cười nhưng cố nén lại, nếu cười ở chỗ này thì sẽ xảy ra chuyện.

Thánh Tử đã nhìn thấu:

- Chắc chắn vừa rồi lão già này muốn cười!

Rõ ràng người này muốn cười nhưng chắc hiểu được cười ra tiếng thì ảnh hưởng không hay nên cố nén.

- Các vị, xin hãy nén bi thương, cáo từ.

Thánh Tử không muốn ở lại, người nơi này không có tình cảm gì hết. Người này mới chết khuê nữ, nhưng được gã tặng cho tấm lệnh bài liền muốn cười, tàn nhẫn, máu lạnh biết bao.

Gã là người ngoài, không có chút quan hệ gì với mỹ nữ kia, thấy nàng chết thảm làm lòng gã hơi buồn, còn người này là phụ thân mà không có phản ứng gì, quá ác.

Chưởng giáo muốn giữ lại nhưng Thánh Tử thì chẳng muốn ở lâu thêm phút nào, gã cưỡi Tứ Sí Thánh Ưng bay đi. Nơi này không

có mỹ nữ thì đi chỗ khác tìm, gã không tin xuống núi, ở bên ngoài với phẩm chất và bề ngoài của gã mà không tìm thấy thị nữ.

Lâm Phàm đã tỉnh lại, tinh khí thần phục hồi bình thường:

- Thú vị, tạm thời bản phong chủ không rảnh dây dưa với các ngươi, chờ có thời gian sẽ xử sau.

Phá hoại Nghệ Thần cung rất sướng tay, cũng kiếm được điểm, xem ra tới lúc về tông rồi.

Trong thời gian này chạy lung tung, kiếm được điểm tuy không nhiều nhưng cũng không tệ.

Từ Đại Thánh cảnh đột phá đến Chí Tiên cảnh cần nội tình hơi hùng hậu, nếu để người ta biết mức độ nội tình cần thiết để hắn tăng tu vi chắc sẽ sợ chết khiếp.

- Thánh Tử thật sự đưa lệnh bài của chân quân cho họ?

Giọng của Tứ Sí Thánh Ưng rất trong trẻo, êm tai, nếu không phải loài chim chắc đã bị Thánh Tử chà đạp rồi.

Thánh Tử bất đắc dĩ kêu lên:

- Ôi chao, xảy ra chuyện, lấy nhầm lệnh bài.

Tứ Sí Thánh Ưng kinh ngạc hỏi:

- Vậy có cần quay lại không?

Thánh Tử xua tay:

- Về cái gì, đã tặng rồi, thôi kệ, dù sao không có giao tình gì với họ, nếu họ thật sự đi chỗ đó thì có bị gì cũng không thể trách ta, coi như đưa đúng.

Thánh Tử sẽ không thừa nhận mình đưa sai, nhưng hình như là Thánh Tử khác của Thánh Địa giữ lệnh bài đó, mỗi tội đã bị gã chém rồi.

Bởi vậy nếu Nghệ Thần cung đi thật sẽ được đối xử đặc biệt.

Nhớ lại kẻ đâm thủng mỹ nữ làm Thánh Tử rất giận, cô nương đáng yêu thuần khiết biết bao, cứ thế chết đi, không có cả cơ hội giải thích.

Quá tàn nhẫn.

Lâm Phàm trở về Viêm Hoa tông, thả ra đại trận hộ tông trong ngân hà bàn. Sao giăng đầy trời bao phủ tông môn, các đệ tử giật mình ngẩng đầu lên, rất tò mò cảnh tượng này, chưa từng thấy cảnh đẹp như vậy.

Nhóm Dương Vạn Chân đã hoàn toàn thần phục, không có ý nghĩ gì khác.

Còn làm sao được, đã thề rồi thì phải nhận, nếu không chịu nhận thì trời phạt không phải đùa, luôn luôn treo trên đầu họ chờ ai chống cự sẽ chết đầu tiên.

Đám Động Côn không cam lòng, bọn họ nhìn phía xa, chỗ đó là nhà vệ sinh của Viêm Hoa tông, bọn họ thói quen ở đó rồi nhưng nay bị người cướp mất.

Nhưng không còn cách nào, thực lực không bằng người ta, không được dọn nhà vệ sinh.

Bọn họ rất lo lắng nếu sau này tiểu tử kia tiếp tục thông báo tuyển dụng nhân tài trở về, thực lực của bọn họ luôn xếp chót thì cuối cùng có thể làm công việc gì?

Người của Tịnh Không thánh địa an cư lạc nghiệp, dần thói quen chỗ này, tuy mỗi ngày phải trồng trọt nhưng ít ra an toàn.

Một đám con nít vô tự chạy trên ruộng, bọn họ né thoát diệt tông, không có nhiều trí nhớ về Tịnh Không thánh địa.

Nam nhân vạm vỡ ban đầu cầm búa giờ đổi thành cuốc, đầu bịt khăn lau mồ hôi, cuốc đất bùn:

- Sư tỷ, đừng nghĩ những chuyện đó nữa, cuộc sống bây giờ xem như bình yên.

Gã biết sư tỷ vẫn không cam lòng, còn ôm thù hận Tịnh Không thánh địa bị diệt.

Nhưng Huyền Không giáo quá cường đại, với thực lực của bọn họ không cách nào đối kháng.

Ánh mắt nữ nhân kiên quyết, rực cháy lửa thù hận:

- Không báo thù tông thề không bỏ qua!

Nam nhân vạm vỡ bất đắc dĩ, không biết nên khuyên nhủ thế nào. Gã rất hiểu thù tông môn không đội trời chung, nhưng bây giờ bọn họ sống sót đã là may mắn lớn.

Còn về tiêu diệt Huyền Không giáo thì hoàn toàn không thể nào.

Hôm sau.

Tri Tri Điểu bay đến bên trên tông môn, nhiều đệ tử biết nó, đều đang chờ, bọn họ muốn xem bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Lâm Phàm ở trong tông môn một ngày, chuẩn bị ra ngoài tu luyện, kiếm điểm, tăng cao công pháp, nhưng hắn vẫn xem nội dung trên Tri Tri Điểu.

- Ủa? Lên bảng rồi.

[Ngân Hà giáo ở Nguyên Tổ vực diệt tông không thành công bị diệt lại, toàn tông môn bị một người toàn diệt, tông chủ và trưởng lão bị hàng, thảm! Thảm! Thảm!]

Lâm Phàm sớm biết chuyện này sẽ bị phanh phui ra, lúc đại chiến Tri Tri Điểu ở xa xem.

Hắn đọc tiếp.

[Một nữ nhân phong hoa tuyệt đại mang theo một đứa trẻ khủng bố liên tục diệt ba tông, không người ngăn được.]

[Sứ giả hòa bình Tần Phong sáng lập tổ chức hòa bình Hải Quân, mời đồng bọn tham gia nhưng bị từ chối, suýt đánh nhau.]

Lâm Phàm xem rất kỹ, có một số nội dung hắn chưa tiếp xúc được nhưng giúp tăng thêm kiến thức.

Hắn không ngờ Tần Phong thật sự thành lập Hải Quân, thật là một người có ý tưởng.

Việc ở Nguyên Tổ vực khiến nhiều người chú ý.

Hiện giờ các giới vực xem như bình ổn, bị mỗi tông mạnh, Thánh Địa chiếm lĩnh, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không biến động lớn.

Tình huống trong Nguyên Tổ vực khiến một số người chú ý, làm họ có ý tưởng lớn.

Một số tông môn ở Nguyên Tổ vực như Huyền Không giáo, Bắc

Sơn phủ, Yêu Thần tông khi biết Ngân Hà giáo bị diệt thì hết hồn, luôn miệng hô không tin nổi.

Ngân Hà giáo xem như tông môn ngang ngửa với họ, giờ nó bị người diệt tông làm bọn họ cảm thấy kinh hoàng.

Xuất hiện thế lực có thể tiêu diệt Ngân Hà giáo thì cũng có thể tiêu diệt bọn họ.

Trong phút chốc nhiều tông môn Nguyên Tổ vực lòng người hoảng sợ, cực kỳ lo lắng.

Đột nhiên từ sơn môn vọng lại âm thanh.

Giọng nói từ phía xa truyền đến:

- Lão ca, mau ra đây!

Kèm theo tiếng đệ tử bảo vệ sơn môn răn dạy.

Lâm Phàm nghe giọng nói đó cảm giác hơi quen tai, hình như là người kia.

Chương 709: Hắn đã nói sẽ không cho ai biết

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Một người một heo đứng trước cửa sơn môn.

- Ta nói này các vị, ta thật sự đến tìm người, sao các ngươi có địch ý với ta lớn như vậy?

Chu Phượng Phượng ngây ra, đã bảo là tới tìm người mà sao không tin?

Heo mập đang hút đất, nó không quan tâm mấy chuyện này.

Đệ tử trông giữ sơn môn rất cảnh giác nhìn một người một heo. Rất quái dị, lão nhân này cưỡi con heo đến, nói là tìm lão ca. Bọn họ không biết toàn tông môn có ai làm lão ca của lão được, không lẽ là nhóm trưởng lão?

Chu Phượng Phượng nói:

- Các ngươi đừng nhìn ta như vậy, nếu ta muốn vào thì hai ngươi không ngăn được, có tin không?

Khi Chu Phượng Phượng thoáng thấy bóng Lâm Phàm vội la lên:

- Lão ca! Ở đây này! Các ngươi thấy chưa, hắn là lão ca của ta, làm như ta lừa các ngươi vậy.

Hai đệ tử quay đầu lại, khi thấy Lâm sư huynh thì tập thể ngây người. Từ khi nào sư huynh ở bên ngoài quen một lão đệ? Hơn nữa tuổi tác lớn như vậy.

Lâm Phàm kinh ngạc hỏi:

- Sao ngươi đến đây được?

Chu Phượng Phượng đắc ý chỉ vào Dương Dương, nói:

- Lão ca, dễ thôi mà, tìm lão ca thì dựa vào Dương Dương một đường hít tới đây. Mà đừng nói nữa, lão ca mau đi theo ta, có việc lớn cần bàn.

- Vùng đất mạo hiểm?

Nghe Chu Phượng Phượng nói làm gợi lên hứng thú của Lâm Phàm, không lẽ người này là kẻ kết thúc vùng đất mạo hiểm? Tìm kiếm toàn dựa vào con heo hít hửi.

Chu Phượng Phượng cực kỳ nghiêm túc, mắt phát sáng nói:

- Ừm! Lần này là cuộc mua bán lớn!

Heo mập vẫn hút đất, nhưng kêu hai tiếng:

- Ụt ụt!

Sau khi ăn trái cây kia vào bốn móng của heo mập biến đen, như được kim loại đen tưới lên, hơi bất phàm.

Lâm Phàm hơi động lòng, không ngờ là cuộc mua bán lớn, thú vị, hắn đang phát rầu không có chỗ kiếm điểm.

Vùng đất mạo hiểm bình thường không cung cấp đủ nhu cầu, chỉ có những vùng đất mạo hiểm hơi lợi hại mới cung cấp đủ con đường điểm của hắn.

Tuy quen người này không lâu nhưng khá đáng tin, ít ra đã trải qua vùng đất mạo hiểm một lần, hai người một heo có độ ăn ý.

- Khoan vội, đã là mua bán lớn thì cần tu dưỡng tốt đã.

Nếu là vùng đất mạo hiểm cỡ lớn thì phải điều dưỡng nội tâm, ví dụ cho mình một nhát kiếm bình ổn nỗi lòng xao động.

Chu Phượng Phượng sốt ruột đổ mồ hôi, thúc giục:

- Không thể đợi, lão ca, chúng ta phải đi mau, nếu không sẽ không kịp!

- Gấp dữ vậy? Đừng nói với ta là vùng đất mạo hiểm kia không phải ngươi phát hiện mà còn có người khác vào trước rồi?

Lâm Phàm cảm giác người này là lạ, sao nóng nảy như thế.

Chu Phượng Phượng bất đắc dĩ muốn khóc:

- Đương nhiên là ta phát hiện, nhưng có chút chuyện hơi phức tạp. Lão ca, thật sự không thể đợi nữa, chúng ta đi mau lên, nếu không thì cuối cùng không có canh mà húp! Đi trên đường rồi ta sẽ nói cho nghe.

Lâm Phàm ngẫm nghĩ, nếu vậy thì phải nhanh lên, đừng để có kho báu lớn cuối cùng bị người ta chiếm hết thì lỗ to.

Chu Phượng Phượng leo lên heo mập, ngoắc Lâm Phàm:

- Lão ca, lên heo nào, đường đi hơi phức tạp, chỉ có Dương Dương mới mang chúng ta đi được.

Lâm Phàm ngây ra, liếc sang các sư đệ.

Các sư đệ đều có mặt, kêu hắn cưỡi heo, nếu đồn ra ngoài thì sĩ diện ở đâu?

Chu Phượng Phượng thúc giục, nóng nảy ước gì bay qua ngay:

- Lão ca, còn ngẩn ra làm gì? Nếu không đi thì muộn thật, khi đó đồ của chúng ta đều bị đám kia cướp hết. Đó là mộ lớn, thật sự không tầm thường.

- Thôi, mất mặt thì kệ nó.

Lâm Phàm nghĩ vậy, leo lên ngồi sau Chu Phượng Phượng.

Chu Phượng Phượng nhéo hai lỗ tai heo, hét to:

- Dương Dương, xuất phát!

Heo mập đang hút đất kêu ụt ịt, bốn móng heo luân phiên hóa thành luồng sáng bay nhanh về phía xa.

Hai đệ tử giật bắn người:

- Sư huynh lợi hại quá đi!

Bọn họ thấy tận mắt sư huynh ngồi trên heo mập, đi nhanh như bay.

Nhưng họ không rõ tại sao sư huynh có lão đệ lớn tuổi như vậy, trông già chát, kỳ cục hơn là cưỡi trên con heo.

Tốc độ của heo mập rất mau, vì nhờ ăn trái cây.

Tu vi của Chu Phượng Phượng cũng đột phá đến Chí Tiên cảnh sơ kỳ.

Lâm Phàm biết trái cây kia đúng là không tầm thường, nếu không đã chẳng có công hiệu lớn đến vậy.

- Cái gì? Ngươi ra sai sót nên mới nhớ tới bản phong chủ? Bản phong chủ không đi! Dừng lại ngay, bản phong chủ muốn về tông!

Lúc này Chu Phượng Phượng kể lại vụ việc, Lâm Phàm nghe xong nổi giận. Cái tên này, uổng công hắn hơi tin lão, nào ngờ xảy ra chuyện mới nhớ tới hắn.

Chu Phượng Phượng nóng nảy phân bua:

- Lão ca, đừng vậy mà! Nghe ta giải thích đã, sự việc không phải như vậy!

Bây giờ chỉ có lão ca mới cứu lão được, nếu hắn không đi thì thật sự sẽ nhường mộ lớn cho người khác thật.

Lâm Phàm xụ mặt hỏi:

- Được rồi, ngươi nói đi, ta chờ nghe ngươi nói ra lý do gì.

- Không phải lão đệ không kêu lão ca mà vì chỗ đó quá nguy hiểm, ta không muốn để lão ca gặp rắc rối. Hơn nữa ta định xung phong, nhìn xem tình huống bên trong thế nào trước đã, nên kêu người từng cùng nhau đi vùng đất mạo hiểm. Không ngờ tên đó thông báo một người khác, nói là sẽ không có người nào biết nữa, hắn bảo đảm. Nhưng tên thứ hai nói cho bằng hữu biết, rồi bằng hữu réo gọi nhau, sau cùng mộ lớn bị công khai, mấy chục người kéo đến, bọn họ quen biết nhau, chỉ có ta không biết ai.

Chu Phượng Phượng tan nát cõi lòng, chuyện này làm lão cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Lão ca rất táo bạo, hành động cùng hắn quá nguy hiểm, khó bảo đảm mạng nhỏ nên lão mới ngu đi kêu người khác nhập bọn, không ngờ tên kia vô sỉ hơn, thông báo cho người khác. Lão bị tổn thương, rốt cuộc còn niềm tin giữa người với người không?

Chu Phượng Phượng vốn định bỏ qua, chấp nhận vào cho rồi. Nhưng lão phát hiện đám người kia ánh mắt là lạ nhìn mình, hình như định vào trong rồi xử đẹp lão. Khoảnh khắc đó Chu Phượng Phượng hèn, đành tìm người đáng giá tin tưởng nhất.

- Nhiều người như vậy.

Lâm Phàm suy tư, xem ra vào vùng đất mạo hiểm này sẽ có nhiều chuyện đây.

Chu Phượng Phượng vỗ đầu heo, hỏi:

- Lão ca nghĩ ta là loại người nào? Ta thật lòng chân thành, vào phút nguy cấp này người ta nghĩ đến đầu tiên là lão ca. Dương Dương, ngươi nói có đúng không?

Heo mập kêu:

- Ụt ịt!

Người ngoài không nghe hiểu tiếng heo nhưng nghe như đang bảo: Ngươi là đồ ngốc, tất cả đều tại ngươi chuốc rắc rối.

Sau đó nói chuyện tiếp.

Lâm Phàm được cho biết mộ lớn không nằm ở Nguyên Tổ vực mà tại Thương Hải vực, dưới đại dương mênh mông, Chu Phượng Phượng tốn nhiều công sức mới tìm được vùng đất mạo hiểm đó.

Tuy chưa vào nhưng Chu Phượng Phượng dạo một vòng bên ngoài, biết đây là mộ lớn.

Lối vào mộ lớn có bốn tượng đá quái dị, khác với chất liệu đá bình thường, trông càng giống như chất liệu nào đó chưa từng thấy. Nó phát ra hơi thở khiến người khó chịu nổi, dường như những tượng đá là vật sống.

Một người một heo không dám ở lại, tất nhiên phải chạy trốn, tìm người giúp đỡ.

Lâm Phàm vỗ vai đối phương:

- Ngươi đấy, rất nghĩa khí, khi có lợi không nhớ đến bản phong chủ, xảy ra chuyện liền tìm bản phong chủ. Lần này qua đi xem như chúng ta không quen nhau, ngươi và heo của ngươi cứ sống theo ý mình, bản phong chủ không muốn quen ngươi.

Thất vọng, rất làm người ta thất vọng, hắn không muốn nói nhiều nữa.

Chu Phượng Phượng sốt ruột nói, vội nhận hèn:

- Lão ca, đừng vậy mà! Là ta sai được chưa? Cho ta cơ hội thứ hai, ta thề sau này gặp vùng đất mạo hiểm mà không thông báo với lão ca thì ta sẽ suốt ngày kêu ụt ịt như con heo này!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Hư không chấn động, hơi thở huyền diệu hòa vào trong.

Lời thề thật sự đã chứng.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Xem ngươi ra vẻ đã hối cải thì thôi lần này tha thứ, đừng nói nhảm nữa, vào trong nghe theo bản phong chủ chỉ huy. Chỉ số thông minh như ngươi còn muốn thám hiểm vùng đất mới, chết cũng không biết chết như thế nào.

Người chỉ số thông minh thấp như vậy mà quen được hắn là may mắn.

Chu Phượng Phượng không cãi lại, lão ngậm bồ hòn nhục nhã này, nếu chọc giận lão ca, về sau gặp chuyện hắn sẽ không chịu giúp.

Thật lâu sau, Lâm Phàm cảm giác đã rời khỏi Nguyên Tổ vực, vì không khí khác biệt. Trong không khí mang chút ẩm ướt, vì cách mặt biển rất gần.

Chu Phượng Phượng vội nói:

- Lão ca, chúng ta sắp đến rồi, ở ngay phía trước. Ta đã nghiên cứu mộ lớn kia, thời gian nó chính thức mở ra là khi mặt trời lặn.

- Không sao, khi nào đi vào đều được. Nếu bọn họ đi vào trước thì chúng ta khoan vào, chờ ở bên ngoài, đứa nào ra đập đứa đó.

Đã lâu rồi Lâm Phàm không làm chuyện như vậy, ôm cây đợi thỏ, giải quyết một lần cho mãi mãi. Nhưng phát hiện mộ lớn kinh người, nếu không tự mình trải qua nguy hiểm thì cuộc đời có tiếc nuối.

Chu Phượng Phượng nghe lão ca nói như vậy thì phục sát đất:

- Được đấy lão ca!

Sao lão không nghĩ ra cách ôm cây đợi thỏ này nhỉ? Ai đi vào đều như nhau, chờ từng tên đi ra đánh gục, cuối cùng thứ bên trong đều vào túi của họ.

Phía xa đứng một đám người lắng nghe tiếng nước biển vỗ vào đá.

Đám người đang nói chuyện chợt nghe tiếng heo kêu, bọn họ liếc nhau, hơi ngạc nhiên. Họ cứ ngỡ Chu Phượng Phượng đã đi, không ngờ lão vòng về, còn dẫn theo một người.

Không lẽ tìm trợ thủ?

Nhưng trợ thủ này chẳng là gì, bọn họ có nhiều người ở đây, sợ gì hai người kia?

Một nam nhân anh tư không tầm thường cười hỏi:

- Sao ngươi trở lại?

Chu Phượng Phượng không quen đối phương, rất là bất mãn nói:

- Là ta phát hiện mộ lớn này, sao ta không thể đến?

Nam nhân kia định đáp trả nhưng bị một người khác ngăn lại.

Đây là người thứ hai mà Chu Phượng Phượng cho biết, cũng là gã nói với bằng hữu tốt, sau đó càng lúc càng đông người biết, đến bây giờ tổng cộng hai mươi mấy người.

Vương Hằng mỉm cười, hơi nghi ngờ hỏi:

- Vị này là . . .?

- Đây là lão ca của ta. Vương Hằng, nhà ngươi rất khiến người thất vọng, ta mang ngươi đến vậy mà ngươi dẫn theo nhiều người như thế!

Chu Phượng Phượng tức xì khói, giống như thứ mình yêu thích bị nhiều người chia sẻ.

Vương Hằng bất đắc dĩ nhún vai nói:

- Ngươi nói sai rồi, ta chỉ báo cho một người, ai ngờ đến nhiều người như vậy.

- Ngươi . . .!

Chu Phượng Phượng không muốn nói nữa, chỉ muốn chửi thề.

Chương 710: Lòng nhỏ máu, tất cả dừng tay cho ta

Lâm Phàm kéo Chu Phượng Phượng lại:

- Đừng cãi, không có gì hay.

Dù sao kết quả cuối cùng đều như nhau, có thể đi vào vùng đất mạo hiểm vừa kiếm thêm thu nhập ngoài lề, thật tuyệt.

Chu Phượng Phượng tức giận nói chuyện phun nước miếng:

- Lão ca nói xem chuyện này có làm người ta tức không hả?

Một nữ nhân đứng ra:

- Chu Phượng Phượng, ta cho rằng bằng hữu của ngươi nói rất đúng, cãi cọ không ích chi.

Giọng của nàng rất hay, vóc dáng rất tuyệt, trước nhô sau vêu, khuôn mặt tươi tắn xinh xắn. Nhưng hiện giờ vực ngoại giới dung hợp, khó đoán tuổi thật thế nào. Ai tin Chu Phượng Phượng đã hơn sáu trăm tuổi? Bề ngoài nhiều nhất cỡ sáu, bảy chục tuổi.

Vương Hằng mở miệng nói:

- Đủ rồi, đừng cãi nữa. Mộ lớn này thuộc về vùng đất mạo hiểm viễn cổ, bên trong ẩn giấu nguy cơ vô hạn, có nhiều người đến cũng tốt, nếu xảy ra chuyện gì có thể giúp đỡ nhau. Là ngươi phát hiện mộ lớn này, lát nữa nếu ngươi ở bên trong gặp bất trắc, chúng ta nghĩ tình sẽ ra tay cứu ngươi.

Vương Hằng chiếm vị trí cầm đầu, người xung quanh đều nể nang vài phần.

Lúc này mặt trời ở phía xa dần hạ xuống, tia sáng phản chiếu trên mặt nước hình thành một con đường.

Mọi người thấy cảnh đó lộ vẻ mừng rỡ:

- Đi! Mộ lớn đã mở, cơ duyên ở bên trong, ai lấy được trước thì là của người đó!

Bọn họ bỏ quên Lâm Phàm và Chu Phượng Phượng, lo lao nhanh về phía nước biển, ánh sáng bao bọc người họ, chém nước biển tách ra, lặn xuống chỗ sâu bên trong.

Chu Phượng Phượng tức giận mặt đỏ rần, sắp hận chết Vương Hằng:

- Đám khốn kiếp này, tức chết ta! Còn Vương Hằng nữa, ta thật sự bị mù mắt, vì sao chọn tiện nhân này! Lão ca, nhớ cẩn thận đám người kia, toàn là hạng người không đơn giản, hoặc là đệ tử của đại tông môn, hoặc là dòng chính gia tộc lớn truyền thừa đã lâu, có nhiều thủ đoạn.

- Sao ngươi nói không biết họ mà, làm sao biết lai lịch của họ?

Lâm Phàm hơi thất vọng với người này, chỗ tốt vậy mà không báo cho hắn biết trước, đi nói cho người khác, người ta có đáng tin hơn hắn không?

Chu Phượng Phượng chua chát nói:

- Ta không biết, bọn họ mới đến đã tự giới thiệu, gì mà đại tông môn mấy vạn năm, Thánh Địa viễn cổ mấy chục vạn năm, không biết họ hù ta hay đúng thật. Ta có xem rồi, vài người thứ hạng đằng trước ta, bốn trăm mấy, một số lớn tuổi không vào danh sách được. Tóm lại là ỷ lớn hiếp nhỏ, một đám khốn kiếp!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Đột nhiên đáy biển sinh ra chấn động lớn, hình như có đánh nhau, vì các tia sáng từ đáy biển đâm thẳng lên mặt biển, bắn tung ra.

Còn có máu chậm rãi loang lổ trên mặt biển, đám người này chưa đi vào, chắc đánh nhau với thứ gì.

Chu Phượng Phượng hưng phấn nói:

- Ta biết rồi, họ đang đánh với bốn tượng đá! Khi ta và Dương Dương phát hiện chỗ này thì mặt trời sắp lặn mất, bốn tượng đá không nhúc nhích, toát ra hơi thở âm lạnh, chắc chúng là kẻ bảo vệ mộ lớn. Bọn họ đang kịch chiến! Tổ cha nó, tốt nhất là chết vài tên!

Lâm Phàm đợi một lúc, thấy tình hình đã ổn định, lên tiếng:

- Đi, xuống dưới xem, nhớ đừng ra tay.

Hai người một heo lặn xuống nước. Nước biển tách ra không làm ướt người họ, lặn xuống đáy biển, cách thật xa xem bốn pho tượng đá đã sống lại, mắt đỏ rực đang đánh nhau với đám người kia.

Không phải linh vật, có lẽ vì mộ lớn khiến chúng nó hoạt động khi gặp kẻ xâm nhập.

Chỗ đó đã có người bị thương, nhưng không quá nặng.

Lâm Phàm quan sát:

- Thực lực của đám người kia tạm được.

Đều có tu vi Chí Tiên cảnh, xem ra không thổi phồng, chắc đều ra từ chỗ lớn. Thực lực không tệ nhưng nội tình thì bình thường, tu vi mạnh nhất ngang ngửa Dương Vạn Chân.

Đương nhiên bọn họ mạnh hơn Dương Vạn Chân, nếu họ thật sự đến từ thế lực lớn thì không thiếu thủ đoạn hộ thân.

Thủ đoạn của Vương Hằng hơi hung mãnh, tuy đánh ung dung nhưng mỗi lần ra tay sẽ mang đến đả kích hủy diệt không thể chữa khỏi cho bốn tượng đá.

Rất nhanh, bốn tượng đá sụp đổ thành đá vụn chìm xuống đáy biển.

Vương Hằng ngoái đầu liếc nhóm Lâm Phàm một cái, khóe môi cong lên, sau đó hóa thành luồng sáng lao vào mộ lớn.

Chu Phượng Phượng sốt ruột thúc giục:

- Lão ca, chúng ta mau lên, bọn họ vào rồi!

Chậm chân một bước là thua sạch, đây là mộ lớn do lão phát hiện, sao có thể để đám người kia chiếm lợi?

Lâm Phàm răn dạy:

- Gấp cái gì. Đừng ồn ào, cứ đi theo ta, bộp chộp giống như ngươi mà muốn vào vùng đất mạo hiểm, có ngày chết ở bên trong.

Người này tuy biết tìm vùng đất mạo hiểm nhưng tâm tính rất dở, sống đến bây giờ xem như may mắn.

Heo mập thì không nóng nảy, luôn hút đất bùn ở đáy biển, hoàn toàn vô dụng, một con heo mập không có chí hướng, chỉ có thể mặc

cho người ta làm thịt.

Bị răn dạy, Chu Phượng Phượng không có lời nào để nói. Lão đã chọc vào ai? Lão phát hiện vùng đất mạo hiểm, lão nên là công thần, lão còn là người cầm đầu.

Nhưng xem bây giờ . . .

Thôi, miễn lấy được đồ, húp canh cũng tốt.

Lâm Phàm đi tới lối vào, bước chân vào trong, sau đó tạm dừng, lấy tế đàn ra khỏi trữ vật giới chỉ bít kín lối vào.

Chu Phượng Phượng tò mò hỏi:

- Lão ca làm gì vậy?

- Để chặn lối vào, đi vào rồi thì đừng mong ra ngoài. Nếu không tin thì ngươi đẩy thử, xem có di chuyển được không?

Lâm Phàm lắc đầu, hơi thất vọng. Muốn gặp người theo kịp bước chân của hắn quá khó khăn, cách dễ như vậy mà không nghĩ ra được, còn muốn lấy được tài phú trong vùng đất mạo hiểm? Nằm mơ.

Chu Phượng Phượng giật nảy mình, luôn miệng khen thiên tài:

- Lợi hại, vậy mà ta không nghĩ ra!

Cách như vậy cũng nghĩ ra được, chặn cửa vào, mặc kệ nhóm người kia lấy được thứ gì thì khi chạy tới đây đều không thể ra ngoài, đồ vật đều thuộc về họ.

Chu Phượng Phượng nhe răng lộ nụ cười kỳ dị:

- He he, bây giờ là bắt lươn trong rọ, để xem bọn họ đi ra kiểu gì. Đi, đi vào chém giết.

Chu Phượng Phượng rất háo hức, chắc có nhiều yêu thú cường đại đang chờ họ.

Nhóm Vương Hằng lẻn vào trong, bước đi nhanh. Sinh ra từ thế lực lớn, bọn họ đều biết thứ càng quý báu càng được đặt ở chỗ sâu nhất, vào tận cùng bên trong mới tìm được bảo bối quý trọng.

Nơi này là mộ lớn, bốn tượng đá ở bên ngoài, bên trong có một số phù văn huyền diệu khó hiểu, nhìn là biết người chôn ở đây không đơn giản.

Nam nhân mặc áo giáp vàng dò hỏi:

- Ngươi nói xem nhóm Chu Phượng Phượng có đi vào không?

Vương Hằng xem như thủ lĩnh của nhóm người, bọn họ đều quen nhau, chẳng qua kiếm đại cái cớ trước mặt Chu Phượng Phượng, vờ như không quen, mục đích cuối cùng là nuốt mộ lớn này.

Vương Hằng cười khẩy nói:

- Hừ! Không vào thì thôi, nếu vào thì cho bọn họ có vào không ra.

Trong lòng Vương Hằng có toan tính, nhiều người đi vào, nếu chỉ có một của báu thì sẽ xảy ra trận đại chiến, gã phải giữ thực lực chờ đến cuối cùng.

Không chỉ mình Vương Hằng có suy nghĩ này, những người đi vào đều nghĩ như vậy.

Mới rồi đánh nhau với bốn tượng đá thật ra cả nhóm đều còn sức, không ai đánh hết mình, bị thương cũng là giả bộ qua mắt người khác.

Lúc này Vương Hằng lấy một cây nhang màu đen ra cắm dưới đất, đốt cháy:

- Được rồi, chúng ta đi, cây nhang này sẽ dụ yêu thú đến chặn đường đi của bọn họ, có lẽ không cần chúng ta ra tay thì họ đã chết vào tay yêu thú.

Mọi người nghe vậy đều gật gù, cũng càng cảnh giác Vương Hằng hơn.

Một người đi vào thì mạo hiểm quá lớn, kêu nhiều người chút mới có hy vọng, nhưng khi được đến của báu sẽ mở ra đại chiến.

Chu Phượng Phượng sốt ruột nói:

- Đám người kia chạy nhnah quá!

Nửa ngày không thấy bóng người.

- Sao không thấy một con yêu thú, mộ lớn này chẳng lẽ không có gì hết sao? Ngươi có lầm lẫn gì không? Đừng nói là đã bị người nhanh chân giành vào trước rồi.

Lâm Phàm không quan tâm bảo bối, hắn chỉ để ý yêu thú, không

có yêu thú thì vùng đất mạo hiểm này không đáng một đồng, không được ích gì.

Chu Phượng Phượng phản bác:

- Không thể nào! Ta đã khảo sát mộ lớn này rồi, tuyệt đối không có người tiến vào, ta tìm kiếm được nó cũng tốn nhiều công sức. Nếu không dựa vào Dương Dương thì nằm mơ mới tìm tới đây được.

Heo mập dọc đường đi không ngừng hút tới bây giờ nghe vậy ngoắc đuôi ngắn chứng minh mình có ích.

Lâm Phàm giơ tay ra hiệu yên lặng:

- Chờ đã!

Phía xa có tiếng động vọng lại, hơi trầm thấp, nghe như tiếng gầm gừ.

Biểu tình của Lâm Phàm nghiêm túc, lắng nghe kỹ:

- Có nghe được âm thanh gì làm ngươi cảm giác tim đập nhanh không? Âm thanh này rất tuyệt vời, giống cái kia.

- ???

Chu Phượng Phượng há hốc mồm, ngơ ngác nhìn Lâm Phàm. Lão ca đang nói gì vậy? Sao không nghe hiểu gì hết?

Đột nhiên!

Chu Phượng Phượng thấy lão ca lấy binh khí ra, Lang Nha Bổng và nồi, chớp mắt xông lên trước như một cơn gió.

- Lão ca, làm gì vậy? Đừng xung động, thông cảm cho ta với!

Chu Phượng Phượng ngẩn ngơ, hắn tính làm chuyện gì vậy?

Đã nghe được âm thanh rồi, đó là tiếng rống của yêu thú, số lượng rất đông.

Mắt Lâm Phàm sáng rực:

- Rốt cuộc đợi đến rồi!

Khó khăn biết bao, đi vào vùng đất mạo hiểm vì kiếm điểm, nếu không có điểm thì mạo hiểm cái khỉ gì, quỷ cũng không đến.

Phía trước vang tiếng gầm rú không ngừng, mùi máu nồng nặc, dù chưa đến đã ngửi được mùi.

Lâm Phàm nhìn trân trân, lòng nhỏ máu:

- Bà nội nó! Phí của trời, các ngươi là đồng loại, sao lại tàn sát nhau!

Phía trước là bầy yêu thú cắn xé, ăn thịt nhau, máu thịt tứ tung, tay chân cụt nhiều không đếm xuể.

Đám yêu thú này hung mãnh, thực lực không yếu, các cặp mắt thú đỏ ngầu, không giống yêu thú bình thường, hình như trong tình huống cuồng bạo, sương mù đen quấn quanh trên thân thể to lớn.

Dường như bị mộ lớn ảnh hưởng.

Chu Phượng Phượng chạy tới nơi:

- Lão . . . ca.

Khi lão thấy cảnh tượng trước mắt thì sợ hãi ngồi bệch xuống đất, hóa đá.

Heo mập cũng vậy, trợn to mắt heo, bộ dạng như thấy heo nái.

Lão nhìn thấy gì?

Tại sao có nhiều yêu thú như vậy? Còn rất cuồng bạo, cảnh tượng như địa ngục, làm gã sợ.

Lúc này Lâm Phàm phản ứng lại, rống to:

- Dừng tay hết cho bản phong chủ, đừng giết!

Lâm Phàm đau lòng đứt ruột, tất cả đều là điểm của hắn.

- Mợ nó, Hữu Sắc Nhãn Tình mở ra!

Yêu thú vốn cuồng bạo cắn xé nhau bỗng tạm dừng, các cặp mắt đỏ máu nhìn Lâm Phàm chằm chằm.

Lâm Phàm siết chặt binh khí lao vào, hắn muốn chém giết.

Chu Phượng Phượng khóc không ra nước mắt:

- Ta biết ngay mà, mang lão ca vào sẽ xảy ra chuyện.

Lão sợ nhất là kiểu này, có thể đừng liều mạng như vậy không?

Yêu thú có thù với ngươi sao?

Cứ luôn giết chúng nó làm gì? Kiếm chuyện có ý nghĩa không được sao?

Chương 711: Bội phục lão ca, nghĩ ra được cách tàn nhẫn như vậy

Bầy yêu thú tạm dừng, bị Hữu Sắc Nhãn Tình hấp dẫn, chúng nó cảm nhận trào phúng đến từ nhân loại, hơi thở bạo ngược như bão tố hoàn toàn bùng nổ.

Chu Phượng Phượng kủng hoảng:

- Lão ca, chơi lớn rồi.

Đừng nhìn Chu Phượng Phượng có tu vi Chí Tiên cảnh sơ kỳ, nếu kêu lão đánh với bầy yêu thú thì lão như dê con, chết cũng không biết chết như thế nào.

Lão ca hung mãnh làm Chu Phượng Phượng cảm thấy áp lực rất lớn. Chúng ta đến mộ lớn, tìm chút bảo bối kiếm ăn chứ không phải đến liều mạng với người ta, có thể tránh được thì cố tránh, cần gì làm vậy.

Yêu thú gầm rú rung trời, khi Lâm Phàm lao vào liền bị thú triều nhấn chìm.

Đống điểm này nhiều như biển, tính bước đầu thấp nhất đều là Thần cảnh.

Tuy vực ngoại giới dung hợp, chuyện này rất bình thường nhưng đủ thấy mộ lớn không đơn giản, có lẽ đúng như Chu Phượng Phượng nói, đây là mộ lớn viễn cổ, nơi cường giả tuyệt thế chôn xương, chờ đợi người có duyên đến đào móc.

Nhưng xem tình huống hiện giờ thì không phải chờ người có duyên vào đào móc mà là ai vào kẻ đó chết.

Nhiều yêu thú như vậy nếu thực lực không đủ cứng rắn thì không chống nổi.

Tiếng gầm rú không ngớt, Lâm Phàm cầm Lang Nha Bổng và nồi vung quét kinh thiên động địa trong bầy yêu thú, vô số yêu thú chết thảm trong tay hắn.

+80000 điểm.

Mỗi con yêu thú có mấy vạn điểm, đây là vùng đất mạo hiểm thoải mái nhất mà hắn từng vào, nhưng hắn hơi không chịu nổi.

Bùm!

Một con yêu thú thân thú to lớn, có ba cái đầu cọp dữ tợn khủng bố, móng vuốt to chụp xuống lưng Lâm Phàm, thịt nát bấy, máu tung tóe.

Bên trong có nhều yêu thú cường đại bị Hữu Sắc Nhãn Tình trào phúng đã hoàn toàn điên cuồng.

- Tệ thật, cầm vũ khí không đánh hết sức được, nếu vậy thì . . . liều với các ngươi!

Lần đầu tiên Lâm Phàm phát hiện cảm giác cầm vũ khí rất khó chịu, hắn cất vũ khí, giơ nắm đấm đánh với bầy yêu thú.

Phụt phập!

Một con yêu thú há mồm máu cắn tay Lâm Phàm, răng nhọn cắm vào thịt.

Bốp!

Lâm Phàm đấm nổ đầu yêu thú, máu tưới lên người hắn. Thân hình cuồng bạo, hoàn toàn bùng nổ sức mạnh, răng rắc, cơ bắp cuồn cuộn, hắn vươn cao mười thước, chơi tới bến với bầy yêu thú.

- Xem ra họ đã gặp đám yêu thú, không biết chết chưa.

Hai mươi mấy người vào vùng đất mạo hiểm, dọc đường đi cũng gặp nhiều nguy cơ nhưng đều giải quyết dễ dàng, có kinh không hiểm.

Sau đó nghe tiếng yêu thú gầm rống lúc ngừng lúc nối, hiển nhiên xảy ra đại chiến.

- Dù không chết cũng tàn, yêu thú trong này không đơn giản. Vùng đất mạo hiểm càng lợi hại thì yêu thú sống trong đó càng khủng bố, ví dụ những con yêu thú mà chúng ta đã gặp, các ngươi vẫn chưa nhìn ra sao? Chúng nó đã bị hơi thở của mộ lớn xâm thực, khác với yêu thú bên ngoài.

Vương Hằng tự tay giết mấy con yêu thú, phát hiện yêu thú trong này khác biệt, mức độ cuồng bạo không giống bên ngoài.

Chợt có người chỉ về phía xa, biểu tình nghiêm túc nói:

- A! Các ngươi nhìn chỗ đó xem!

Vương Hằng cảnh giác, tưởng xảy ra chuyện gì:

- Có chuyện gì?

Người kia dụi mắt:

- Mới nãy ta thấy chỗ đó có người, vụt qua một cái biến mất ở bên trong.

Tuy gã không chắc chắn nhưng mới rồi thật sự có bóng người, quỷ dị biến mất.

Vương Hằng thầm nóng nảy:

- Đừng nói là có người nhanh chân đến trước, hoặc là Chu Phượng Phượng tìm được đường hầm đến trước chúng ta!

Tóm lại bọn họ phải tăng tốc độ, nếu thật sự bị người giành trước cướp mất bảo bối quý báu nhất bên trong thì hối hận cũng không kịp.

- Đi, mặc kệ là ai cũng đừng hòng lấy mất cơ duyên của chúng ta!

Vương Hằng lắc người hóa thành luồng sáng biến mất trước mắt mọi người.

Đám người không chậm hơn gã, nhấc chân, nhanh hơn vận tốc âm thanh, xé rách không khí ầm ầm xông vào.

Vào đây rồi có ai không muốn lấy được chí bảo? Càng sẽ không nhường cho người khác.

Chu Phượng Phượng ôm đầu heo, sợ hãi nhìn cảnh tượng phía xa:

- Trời ạ, có còn là người nữa không?

Nơi đó đã không phải nhân gian mà là địa ngục, máu tươi phủ kín mặt đất, thịt nát chất thành từng đống.

Tiếng gào rú không ngớt, là tiếng hét của bầy yêu thú.

Một con yêu thú bị nổ nát, nửa thân thể máu me bầy nhầy rớt xuống trước mắt Chu Phượng Phượng. Nửa người dưới nát bét mang theo nội tạng đỏ, làm lão nhìn ớn lạnh.

Chu Phượng Phượng không ngờ lão ca tàn bạo như thế, lão không hiểu nổi bầy yêu thú đã làm gì chọc hắn, tại sao phải bá đạo đến vậy.

Khiến Chu Phượng Phượng kinh khủng nhất là bầy yêu thú có một lúc đột nhiên giương mắt đỏ máu về phía lão, cảnh tượng đó làm lão sợ hãi, tưởng cả bầy định xông lại liều mạng với lão.

Nhưng rất nhanh đám yêu thú lại quay đầu, gầm rống lao vào đại chiến.

Hai tay Lâm Phàm đã bị nhuộm đỏ, dính cặn thịt. Mặc kệ là yêu thú gì đều bị một đấm đánh trúng, nổ nát.

- Sướng quá, mộ lớn này không uổng là vùng đất mạo hiểm cao cấp, yêu thú ở bên trong không làm người ta thất vọng.

Lâm Phàm đã bị máu nhuộm đỏ, trên mặt, trên người toàn là máu, tựa như huyết ma đi ra từ biển máu.

Đám yêu thú tự tàn sát nhau làm hắn xót xa, có mâu thuẫn gì không thể giao lưu mà cứ phải cắn xé nhau, hắn là người ngoài đều không nhìn được, tiến lên khuyên bảo, nhưng không ngờ càng khuyên chúng nó càng làm tới, đành phải tham gia chiến đấu, tranh thủ diệt sạch.

Qua thật lâu sau.

Khi một con yêu thú nặng nề ngã xuống đất, cuộc chiến số lượng cách biệt xa đến đây chấm dứt.

Tí tách!

Máu chảy dọc gò má Lâm Phàm nhỏ xuống đất.

- Rốt cuộc kết thúc.

Lâm Phàm đứng yên không nhúc nhích, ngước đầu lên, đôi mắt đỏ máu, không phải giết nhập ma mà bị máu của yêu thú bắn trúng con mắt. Nếu không phải hắn sợ dụi mắt làm chậm thời gian chém yêu thú thì đã rửa mắt.

- Lão ca, còn sống không?

Chu Phượng Phượng không dám tiến lên, rất kinh dị. Đây còn là con người sao? Nhìn làm lòng người ớn lạnh.

Nhiều yêu thú đang sống yên bình cứ thế bị đánh nát, có từng nghĩ cho cảm nhận của yêu thú không?

Không ai trả lời làm Chu Phượng Phượng rất hoảng, cho rằng lão ca đã chết trận, dù chết cũng vẫn đầu đội trời chân đạp đất, ngẩng đầu ưỡn ngực, anh tư đó làm Chu Phượng Phượng phục sát đất.

Lâm Phàm đang chìm trong biển điểm.

Kiếm điểm quá dữ, mỗi con yêu thú có số điểm không ít, Bán Thần cảnh ít điểm nhất cũng trên vạn.

Nếu là lúc vực ngoại giới chưa dung hợp, tuy dễ kiếm điểm nhưng không nhiều bằng hiện tại.

Đây là mộ lớn đỉnh cao, yêu thú ở bên trong rất mạnh, yếu nhất cũng cỡ Bán Thần cảnh, Truyền Kỳ cảnh chạy đầy đất, Đại Thánh cảnh càng nhiều không đếm xuể, có cả Chí Tiên cảnh.

Điểm: 35580015.

- Cuối cùng không uổng phí.

Tâm tình của Lâm Phàm sung sướng, rất thích, hơn ba ngàn năm trăm vạn điểm.

Nhưng ngẫm lại số điểm cần cho Thủy Ma Kinh khiến Lâm Phàm cảm thấy tuyệt vọng, công pháp này rất mạnh, không tầm thường, mỗi tội hắn không thích ma thai ở trong người nên bóp chết nó, làm ảnh hưởng uy lực của Thủy Ma Kinh. Nhưng không sao, hắn chỉ cần nội tình, không quan tâm uy lực gì đó.

- Lão ca, rốt cuộc đã chết hay chưa?

Chu Phượng Phượng không dám tiến lên, sợ lão ca có vấn đề, sơ sẩy một cái tiến lên bị đấm chết thì mất nhiều hơn được.

Chu Phượng Phượng thúc giục:

- Dương Dương, đi qua dùng lỗ mũi của ngươi hút thử, xem lão ca còn thở không.

Bình thường heo mập ngây ngốc nhưng lúc này rất lanh, nó còn lâu mới đi, đi là ngốc.

Heo mập làm bộ như không nghe hiểu lời nói của Chu Phượng Phượng, vẫn chăm chỉ hút đất, vờ như không biết gì cả.

Sau khi xem điểm, Lâm Phàm lên tiếng:

- Ta không sao.

Tâm tình của hắn sung sướng hơn nhiều. Từ sau khi vực ngoại giới dung hợp, Lâm Phàm luôn giữ tâm trạng tốt đẹp, vì khi đó mới bộc phát ra lực lượng càng mạnh. Đôi khi hắn không vui chút nào, nhưng trước số điểm nhiều như biển thì mọi thứ đều là hổ giấy.

Chu Phượng Phượng kinh kêu:

- Lão ca, làm ta sợ muốn chết!

Tình hình vừa rồi hù chết người, bầy yêu thú mạnh mẽ tột đỉnh, dù là lão đi vào cũng gặp kết cục bị phanh thây.

Lâm Phàm và yêu thú đại chiến, bị xé nát rất nhiều lần, có quá nhiều yêu thú mà hắn thì không phòng ngự, mặc cho chúng nó đánh. Nhưng mỗi lần hắn ra tay chắc chắn mang đi yêu thú.

Lâm Phàm lấy Thiên Hà Vương Đỉnh ra giơ cao qua đầu, tẩy sạch máu trên người.

- Giải quyết xong, đi vào trong nào.

Lâm Phàm cảm giác bên trong chắc còn có yêu thú, mộ lớn lần này không tệ chút nào, không bị lỗ.

Chu Phượng Phượng vội vàng đi theo, khi đạp lên đống thịt nát thì biểu tình quái dị, lòng bàn chân dính đặc kéo tơ máu, nhìn cảnh bốn phía làm lão suýt ói ra.

Giết yêu thú cũng không cần làm như lò sát sinh như vậy chứ.

Heo mập không hút đất nữa, nếu hút sẽ là đống thịt vụn chui vào lỗ mũi. Nó hơi sợ Lâm Phàm, nó là một con heo, con heo vô âu lo, thích ở chung với người không có tính uy hiếp. Nhưng bây giờ nó phát hiện thủ đoạn của người này hơi tàn bạo, nó sợ hãi, rất sợ đối phương cũng đập nó nát bấy như vậy.

- Lão ca nói xem bọn họ đã lấy được bảo bối chưa?

Chu Phượng Phượng không hy vọng nhóm người kia có được bảo bối, nhưng xem tình huống trước mắt thì khả năng này rất lớn,

đã qua lâu như vậy.

Chu Phượng Phượng định nói lỗi tại lão ca hết, nếu ngươi mau chút thì đã đuổi kịp bọn họ.

Lâm Phàm nói:

- Lấy được thì sao? Cửa ra đã bị chặn, đồ vật vẫn là của chúng ta.

Chu Phượng Phượng suy tư:

- Lỡ bọn họ được thần đan, trực tiếp ăn vào thì sao?

Lâm Phàm trả lời dứt khoát:

- Còn làm sao nữa, trực tiếp luyện chế bọn họ thành đan dược là xong.

Lâm Phàm không ngờ chuyện đơn giản vậy mà Chu Phượng Phượng không nghĩ ra, thật đáng tiếc, trí tuệ thấp làm người ta tuyệt vọng.

Chu Phượng Phượng há hốc mồm nhìn Lâm Phàm trân trân:

- Oa!

Chu Phượng Phượng bỗng phát hiện trí tuệ của lão ca cao tận trời, nghĩ ra được cách như vậy. Nếu là lão thì tuyệt đối không nghĩ đến cách tàn nhẫn như thế.

Lâm Phàm phẩy tay, đi sâu vào trong:

- Đi thôi, đừng lề mề.

Hắn muốn tìm càng nhiều yêu thú.

Chương 712: Giải quyết đau khổ từ tận gốc rễ

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Chu Phượng Phượng đi theo phía sau, cảnh giác bốn phía, không dám phát ra tiếng động quá lớn:

- Lão ca, ta ngửi được hơi thở nguy hiểm.

Tuy lão là cường giả hạng năm trăm bảng Thiên Kiêu nhưng trải qua sự kiện yêu thú, lão cảm giác nơi này là một ngôi mộ lớn viễn cổ. Trong mộ lớn phát ra hơi thở có thể cảm nhiễm yêu thú thì phải mạnh đến mức nào?

Lâm Phàm mong đợi nói:

- Không có nguy hiểm thì sao là nơi tốt được?

Không biết phía sau sẽ có cái gì, vách tường đều là phù điêu bằng đá hình dạng các loại sinh vật lạ chưa từng thấy, cảm giác âm u khủng bố.

Chu Phượng Phượng ngẫm nghĩ thấy có lý, nếu mộ lớn không nguy hiểm thì đâu phải vùng đất mạo hiểm viễn cổ?

Vì vậy lão thả lỏng, nhưng vẫn giữ cảnh giác, quỷ biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Dọc đường đi cảnh tượng thay đổi, trên đường có nhiều vết máu.

Chu Phượng Phượng tiến lên sờ thử, kêu lên:

- Đều còn nóng hổi, chắc bọn họ gặp cái gì rồi bị thương chảy máu!

Chu Phượng Phượng ngẫm nghĩ, bật cười nói:

- Báo ứng đến, đám khốn kiếp cướp mộ lớn của ta, tưởng đâu an

toàn nhưng không biết trong mộ lớn viễn cổ này có bao nhiêu nguy hiểm.

Lâm Phàm không hứng thú với mấy chuyện đó, luôn tìm yêu thú. Tuy dưới đất có vết máu chứng minh nhóm người gặp nguy hiểm, nhưng không thấy một con yêu thú thì nguy hiểm lớn đến mấy cũng không liên quan đến hắn, chẳng có chút hấp dẫn với hắn.

Đường hầm mộ lớn rất dài, không thấy cuối, bốn phía tối tăm, có khói xám kỳ dị lơ lửng.

Phía xa có tiếng kêu mỏng manh:

- Cứu ta, cứu ta!

Chu Phượng Phượng lên tinh thần:

- Lão ca, bên kia có người kêu cứu mạng!

Không phải lão muốn hành hiệp trượng nghĩa đi lên cứu người mà biết người kêu cứu mạng chắc chắn nằm trong số hai mươi mấy người đó.

- Thấy chưa Dương Dương? Người cướp vùng đất mạo hiểm của chúng ta không có kết cục tốt.

Heo mập kêu ụt ụt biểu thị đồng ý.

- Đi, đi xem thử.

Bây giờ Lâm Phàm hơi nghi ngờ đám người kia đã giết yêu thú của hắn, nếu đúng vậy thì thật là không thể tha tứ.

Khi họ tới nơi, thấy một nam nhân nằm dưới đất, phần eo có vết thương lớn, hình như bị thứ sắc bén cắt qua. Máu chảy ồ ạt ra ngoài, khí thể màu xám bám trên miệng vết thương.

Chu Phượng Phượng nở nụ cười, chép miệng hỏi đùa:

- Trời ạ, ngươi bị sao thế? Vương Hằng không cứu ngươi chạy đi sao? Đừng nói là các ngươi trở mặt với nhau nhé?

Chu Phượng Phượng biết đối phương, tự xưng là Thánh Tử của thế lực lớn nào đó, thực lực cường đại, địa vị rất cao, nhưng xem bộ dạng hiện giờ rất thảm. Người đẫm máu, mặt trắng như tờ giấy, vết thương phần eo rất sâu, suýt đứt đôi.

- Cứu ta, ta đau quá.

Hy vọng xuất hiện, gã lập tức bắt lấy cơ hội lần này. Mới nãy bọn họ theo bóng dáng kia đi vào, đụng phải thứ siêu khủng bố, không thấy đối phương, không đoán ra, khi gã phản ứng lại thì phần eo đã bị cắt đứt. Nuốt bao nhiêu đan dược cũng vô dụng, khói xám bám trên thịt sẽ ăn thịt của gã.

Nhóm Vương Hằng càng mặc kệ gã, nhanh chóng chạy đi xa, bóng dáng kia đuổi theo họ, bỏ mặc gã.

Chu Phượng Phượng tiếc nuối nói, lộ vẻ vui sướng khi người gặp họa:

- Làm sao cứu ngươi? Bất lực.

Thấy kẻ thù đụng phải đinh cứng làm lòng lão rất sung sướng.

Lâm Phàm lại gần, mở miệng nói:

- Ta có thể cứu ngươi.

Một câu làm mắt của người tuyệt vọng kia bừng sáng, khó khăn nói:

- Cứu ta, ta là Thánh Tử của Thiết Huyết Thánh Địa, ta sẽ cho ngươi thật nhiều đền đáp.

Chu Phượng Phượng kinh ngạc đến ngây người, không ngờ lão ca định cứu tên kia, sao tự dưng nổi lên lòng lương thiện vậy?

Thánh Tử run run giơ tay lên, khó khăn lặp lại:

- Cứu ta.

- Tốt!

Lâm Phàm gật đầu, nhấc chân lên đạp xuống.

Bụp!

Đầu nổ tung, máu phun thật xa.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Đã đau đớn như vậy thì bản phong chủ đành xóa bỏ đau đớn giúp ngươi. Ài, người lương thiện mãi mãi khiến người tôn kính.

Lâm Phàm ngồi xổm xuống, thuận tay mò đồ trên người đối phương. Thánh Tử này không nghèo chút nào, có nhiều bảo bối hộ thể, nhưng đều vỡ nát, bị thứ sắc bén cắt đứt, không thể ngăn cản.

Trữ vật giới chỉ vẫn còn, chắc giàu lắm đây.

Lâm Phàm định đi nhưng thấy Chu Phượng Phượng ngây người nhìn mình như đồ ngốc:

- Ngươi ngẩn ra làm gì?

Chu Phượng Phượng phản ứng lại:

- Lão ca, cái này . . .

Vốn tưởng lão ca từ bi muốn cứu người này, ai dè một cước giẫm chết người ta, quá tàn nhẫn.

Lâm Phàm rất vừa lòng cách làm này, chẳng những thu gom tài phú còn kiếm điểm, thật tuyệt:

- Hắn rất đau khổ, muốn ta cứu hắn, nhưng ta không phải thần, làm sao giảm bớt đau đớn cho hắn được, chỉ có thể giải quyết từ tận gốc rễ. Ngươi xem bây giờ hắn tốt hơn nhiều, không kêu đau, xem như thành công.

Chu Phượng Phượng hóa đá, lý luận này đào đâu ra? Lão ca, ngươi giẫm chân người ta! Nếu còn đau mới thật sự thấy quỷ.

Chu Phượng Phượng hơi sợ, lòng thầm thề về sau tuyệt đối không nói đau, nhờ lão ca hỗ trợ, nếu lão ca cũng cho lão một đạp thì bi kịch.

Lâm Phàm im lặng một lúc rồi sốt ruột nói:

- Xem ra bọn họ gặp rắc rối, mau lên, không thể để họ chết.

Nếu đám Thánh Tử chết thì lãng phí điểm.

Nếu những con yêu thú chết vẫn phí điểm.

Lâm Phàm rất táo bạo, nếu người khác gặp chuyện như vậy đã đứt dây thần kinh từ lâu, lựa chọn khó khăn biết bao, thật gấp gáp.

Chu Phượng Phượng leo lên con heo, trái tim tan vỡ, lão phát hiện phẩm chất mới nhất của lão ca là bản lĩnh trợn mắt nói dối, quá nghịch thiên.

- Lại có xác chết.

Hai người một heo không ngừng đi tới, bọn họ lại thấy một xác chết. Lần này là xác nữ, bộ dạng chết rất thảm, hình như bị vũ khí bén đâm xuyên sau gáy, tròng mắt rơi ra, dáng vẻ xinh đẹp lúc trước đã không còn nữa.

Lâm Phàm buồn rầu:

- Ài, đáng tiếc.

Người đẹp như vậy mà chết rồi, nếu là hắn tuyệt đối sẽ không để người đẹp chết không chút mặt mũi như vậy, ít ra để nàng phút cuối tỏa ánh sáng rực rỡ nhất.

Chu Phượng Phượng nặng nề nói, không lơ là nữa:

- Lão ca, bọn họ đã gặp phải thứ khủng bố gì?

Chết một người thì thôi đi, giờ lại có thêm một người nữa.

Theo như Chu Phượng Phượng biết thực lực của đám người kia đều không đơn giản, mạnh hơn lão. Giờ bọn họ chết, đủ biết đối thủ khủng bố cỡ nào. Nên lão thầm run, cảm giác tiếp tục đi tới không phải hành động sáng suốt.

- Lão ca, hay chúng ta bỏ đi, mộ lớn này hơi nguy hiểm, với thực lực của chúng ta nếu tiếp tục vào sâu thì không tưởng tượng nổi hậu quả.

Đây là đề nghị của Chu Phượng Phượng, không thể xung động, nếu không thật khó gánh vác hậu quả.

Mộ lớn dù hấp dẫn người nhưng Chu Phượng Phượng không muốn chết ở đây.

- Sao ngươi hèn quá vậy? Bấy nhiêu có đáng gì? Nếu có nguy hiểm thì ta đỡ cho, ngươi ở phía sau xem là được.

Khó khăn lắm mới tìm được một nơi vừa lòng vậy mà đòi đi, người này quá yếu, tổ đội với lão vướng chân. Mà thôi, một người một heo không dễ dàng, hắn có thể thông cảm.

- Lão ca, nếu ta né thì chẳng phải là lão ca gặp nguy hiểm?

Chu Phượng Phượng vẫn muốn đi, bị lão ca nói mình hèn làm sao lão nhịn được? Phải cứng rắn chịu đựng, không thể mất mặt.

- Nguy hiểm quái gì, đừng nói nhảm, theo ta tiến lên bảo đảm sẽ không sao.

Lâm Phàm không nói nhiều, giờ có nói cũng chỉ tốn thời gian, hắn nôn nóng muốn biết nhóm người kia đụng phải thứ khủng bố gì.

Dám cướp điểm của hắn, chán sống rồi sao.

Lâm Phàm hóa thành luồng sáng lao vào trong, giống như vào hang ổ ác ma, càng vào sâu thì càng nguy hiểm.

Chu Phượng Phượng dò hỏi:

- Dương Dương, có thể nói lần này chúng ta sống chết năm mươi năm mươi, bây giờ trở về đường cũ sẽ sống, nếu đi vào là chín chết một sống, ngươi thấy sao?

Heo mập kêu, không biết nó nói gì:

- Ụt ịt!

Chu Phượng Phượng mừng rỡ:

- Dương Dương, ngươi nói bây giờ không vào là rùa rút cổ hả? Rồi, nghe lời ngươi, chúng ta trở lại.

Chu Phượng Phượng định kéo heo mập đi, nào ngờ heo mập cúi đầu ủi đũng quần của lão hất lên lưng, nhấc bốn móng chạy theo vào trong.

Chu Phượng Phượng hét to:

- Dương Dương, ngươi đi nhầm, không phải đi hướng đó, chúng ta phải trở về đường cũ! Trời ạ, chết chắc rồi!

Không ngờ vào phút then chốt Dương Dương nhầm lẫn, sẽ mất mạng nhỏ.

Chu Phượng Phượng từ xa thấy lão ca đứng đó, tim rớt cái bịch, tưởng xảy ra chuyện.

Chu Phượng Phượng nghiêm túc hỏi:

- Lão ca, sao vậy?

Có thể làm lão ca dừng bước chắc có thứ gì mới lạ, nếu không thì lão ca sẽ không đứng đây.

- Ngươi xem, nơi này không có ai, đến mộ chủ rồi.

Khi Lâm Phàm tới đây thì hơi hoang mang, hứa có người đâu? Sao không thấy ai? Hai mươi mấy người đi vào dù chết hết thì ít ra nên có xác chết.

Chu Phượng Phượng nhìn, hơi ngạc nhiên:

- Không thể nào!

Nơi này sao có thể là mộ chủ? Dù là mộ chủ thì ít nhất nên thấy bóng dáng mấy người Vương Hằng chứ. Nhưng bây giờ không có chút động tĩnh, kỳ lạ, đừng nói là nhóm Vương Hằng đã lấy được đồ, tìm được đường ra khác, đi rồi?

Nghĩ đến đây tim Chu Phượng Phượng đập hơi nhanh, hoảng hốt.

Vất vả khổ cực tìm kiếm mộ lớn, đừng để đến cuối cùng làm áo cưới thay người.

Chu Phượng Phượng không tin được, ôm chút hy vọng hỏi:

- Lão ca, bọn họ đâu rồi?

Lâm Phàm hơi thất vọng nói:

- Không thấy ai.

Chuyến đi mộ lớn lần này đối với người khác là lỗ vốn, nhưng hắn khá vừa lòng, đã kiếm được điểm, còn muốn gì nữa?

Nhưng về khía cạnh bảo bối, một tòa mộ lớn nghi ngờ là viễn cổ mà không có thứ tốt gì thì vô lý, sẽ làm người có duyên rất thất vọng.

Đột nhiên vách trường đen ngòm bốn phía lấp lóe ánh sáng xanh, ánh sáng xanh huyền diệu nhấp nháy.

Chu Phượng Phượng reo lên:

- Lão ca, chỗ đó có bảo bối!

Chu Phượng Phượng lao đến, muốn xem có cái gì, dần dần lão chìm vào bóng tối, ánh sáng xanh càng lúc càng gần.

Khi Chu Phượng Phượng thấy ánh sáng xanh thì con ngươi co

rút.

Đó không phải bảo bối mà là đầu người bị dây leo đen quấn quanh, miệng há ra, biểu tình khủng hoảng, trong khoang miệng, hốc mắt có sâu xanh mấp máy. Đột nhiên đầu người ngậm miệng, ánh sáng xanh trong hốc mắt tỏa sáng chói lòa.

Chu Phượng Phượng sợ đến hồn vía lên mây, xoay người lại ngay:

- Lão ca cứu mạng!

Nhưng hai chân Chu Phượng Phượng bị thứ gì quấn lấy kéo vào bóng tối.

Lâm Phàm nghe thế hét to một tiếng:

- Láo, dám đụng vào người của ta!

Hữu Sắc Nhãn Tình mở ra, trực tiếp quét hình.

Mặc kệ ngươi là yêu quái gì đều phải bị làm thịt!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Hữu Sắc Nhãn Tình mở ra, sắp có hỗn loạn lớn.

Chương 713: Toàn quân bị diệt

Mộ địa rung bần bật, vách tường rớt đá to xuống, dường như mở ra Hữu Sắc Nhãn Tình dẫn thứ ghê gớm đến.

Chu Phượng Phượng sợ điếng người, hai chân bị túm sắp bị lôi vào bóng tối. Lão cho rằng mạng nhỏ chấm dứt từ đây, không ngờ thứ chưa biết kia thả lão ra.

Chu Phượng Phượng lật đật trốn đi xa, heo mập xông lên, bốn vó nhảy lên cao đụng nát một tảng đá to, há miệng heo cắn chân Chu Phượng Phượng kéo đi.

Chu Phượng Phượng hét to:

- Dương Dương, thả ta ra, ta không sao!

Cảm giác bị heo cắn không dễ chịu gì, lão thật sự bị hù sợ, thấy thứ tỏa ánh sáng màu xanh cứ ngỡ là bảo bối, lại gần xem hóa ra là đầu người, còn là đầu người cực kỳ khủng bố.

Mà khoan, đầu người kia trông hơi quen mắt.

Lâm Phàm mắng:

- Ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì? Không mau chạy xa chút!

Lâm Phàm không ngờ mở Hữu Sắc Nhãn Tình ra sẽ gây động tĩnh lớn như vậy, nguyên ngôi mộ rung rinh thì khủng bố biết bao.

Những đầu người trên vách tường giãy dụa. Dây leo màu đen là vật sống, xâu chuỗi các đầu người bao trùm dày đặc chỗ này.

Nơi này nào phải cơ duyên gì, rõ ràng là đất quỷ ai vào kẻ đó chết.

Mộ lớn viễn cổ khỉ mốc, người ta xây ngôi mộ để các ngươi vào trộm sao? Không làm thịt các ngươi đã là nhân từ.

Chu Phượng Phượng hét lên:

- Lão ca, chạy mau! Chỗ quái quỷ này không phải nơi mạo hiểm tốt, ta trông nhầm!

Lão không hy vọng lão ca chết ở đây, động tĩnh quá lớn, mức độ nguy hiểm rất cao, rất có thể chết tại đây.

Chợt có tiếng kêu thê thảm yếu ớt vang lên:

- Cứu ta, cứu ta!

Giọng nói truyền ra từ bóng tối, một cái đầu người trên dây leo mở miệng kêu cứu.

Giọng này hơi quen.

Chu Phượng Phượng kinh hoàng kêu lên:

- Vương Hằng, giọng này là của Vương Hằng!

Nghe giọng nói lão nhớ ra ngay đây là giọng của Vương Hằng.

Xảy ra chuyện gì? Sao bọn họ đi vào rồi ra nông nỗi này?

Đám người kia thực lực đều không yếu, không thể nào toàn quân bị diệt, chẳng lẽ có thứ khủng bố thật sự?

Lúc này dây leo đan vào nhau hình thành lưới lớn bao bọc từ bốn phương tám hướng. Những sợi dây leo treo đầu người, có đầu người năm lâu xa chỉ còn lớp da khô. Những cái đầu mới mẻ tràn ngập sức sống là nhóm người lúc trước đã gặp, nhưng bọn họ đều chết, đột nhiên chết tại đây.

Lâm Phàm thầm căm giận:

- Đáng giận, lãng phí!

Tất cả đều là điểm, nào ngờ mất hết.

Hắn đã nói rồi, bây giờ dễ kiếm điểm nhất, đây không phải lời nói dối, nhưng cũng cần có cơ hội.

Vèo!

Trong bóng tối phía sau có tia sáng sắc bén chém tới, Lâm Phàm né tránh ngay. Mũi nhọn là sợi dây leo đen, rất mảnh, nhưng không thể coi thường, nếu không cẩn thận sẽ bị đâm thủng người.

Cộp cộp!

Có tiếng bước chân truyền đến.

Dây leo tấn công hụt nhanh chóng rút về.

Khi Lâm Phàm nhìn lại thì khá bất ngờ, dây leo bắn ra nhanh từ cần cổ cái xác không đầu.

Phía xa vọng lại tiếng hét kinh hoàng của Chu Phượng Phượng:

- Lão ca, xác chết kia là của Vương Hằng, đầu của hắn treo trên dây leo đen! Trời ạ, bọn họ đã trải qua cái gì, sao bị diệt sạch hết? Chết quá thảm.

Chu Phượng Phượng cảm giác đúng là gặp quỷ, một đám cường giả vào mộ lớn, chưa làm gì đã chết ở đây, quá khủng bố.

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói:

- Ta biết rồi, không cần ngươi nói. Sao ngươi không mau đi đi, ở lại đây muốn làm cái gì?

Lâm Phàm rất thất vọng, cứ tưởng bọn họ là cường giả nào ngờ gà như vậy, đã chết tại đây, khiến người thất vọng ê chề.

Từng có đống điểm xuất hiện trước mắt nhưng hắn không nắm chắc, mãi khi đánh mất mới hối hận không kịp.

Nếu trên trời cho hắn thêm một cơ hội, hắn chắc chắn sẽ giết hết cả đám trước khi vào vùng đất mạo hiểm.

Chu Phượng Phượng rống to:

- Lão ca, ta muốn ở lại kề vai chiến đấu với lão ca! Lần này quá nguy hiểm, chúng ta rơi vào cảnh khó, sao Chu Phượng Phượng này có thể vứt bỏ lão ca!

Trông rất có phong phạm, mặt lão nghiêm túc, nhưng hai chân run cầm cập.

Đừng thấy lão gần đây đột phá đến Chí Tiên cảnh sơ kỳ nên từ hạng năm trăm bảng Thiên Kiêu nhảy lên bốn trăm chín mươi, thật ra lão rất sợ. Bây giờ Chu Phượng Phượng đã biết mộ lớn viễn cổ rất nguy hiểm, khủng bố đến mức tận cùng, căn bản không phải nơi cho người tìm tòi bảo bối mà là chôn cùng.

- Cần ngươi kề vai chiến đấu làm gì, xin ngươi đấy, đừng vướng chân ta, mau lùi ra sau, để ta lo chỗ này!

Trong khi Lâm Phàm nói chuyện thì có mấy xác chết bước ra từ

bóng tối, dây leo đen đung đưa chỗ cần cổ sau đó đâm về phía Lâm Phàm.

Tốc độ rất nhanh, tiếng nổ điếc tai, nếu hắn không phản ứng nhanh thì đã bị đâm thủng.

Chu Phượng Phượng lau nước mắt, mếu máo nhưng không nhỏ lệ được:

- Lão ca nói làm đau lòng người.

Câu này rất tổn thương người, lão vướng víu chỗ nào? Nói sao thì lão cũng là cường giả hạng bốn trăm chín mươi bảng Thiên Kiêu, dù bây giờ rất nguy hiểm nhưng chắc chưa tới mức đường cùng.

- A! Dương Dương, ngươi làm gì!?

Ngay lúc này heo mập lại cõng Chu Phượng Phượng trên lưng, bốn móng chạy nhanh, khoảnh khắc nó trốn thoát có rậm rạp dây leo đen đâm xuyên chỗ lúc trước Chu Phượng Phượng đứng.

Mặt đất nứt ra hình thành hố to, nếu không nhờ heo mập thì Chu Phượng Phượng đã thảm.

Heo Dương Dương chạy rất nhanh, bốn móng đen thui tỏa ánh sáng, đó là dị tượng sau khi nó ăn trái cây kia. Đám dây leo đen đuổi theo, nhưng rất nhanh bị bỏ lại.

Heo mập kêu mấy tiếng, có vẻ đắc ý.

Chu Phượng Phượng nằm trên lưng heo, tâm tình cực kỳ buồn bực:

- Dương Dương, ngươi thông não rồi, rốt cuộc biết chạy.

Vốn tưởng mộ lớn này ẩn chứa chí bảo, không ngờ là vùng đất chết, không dành cho người vào thám hiểm, ai đi vào đều gặp nguy cơ, chôn cùng tại đây.

Chủ nhân của mộ lớn này là ai? Rất thiếu đạo đức, chết rồi còn không yên ổn, muốn có người chôn cùng mình.

Chu Phượng Phượng thật sự lo lắng cho an nguy của lão ca.

Lâm Phàm nhìn tình huống xung quanh:

- Ta bị bao vây.

Những sợi dây leo đen là vật sống, các xác chết không đầu cũng vậy, như quái vật xúc tu.

- Hỏa Thần kiếm trận!

Sau lưng Lâm Phàm ngưng tụ vô số kiếm ý, đây là cảnh giới cao nhất, hình thành kiếm vực. Hắn lắc người, kiếm ý bủa giăng quanh người hắn, xoay tròn như con quay chém về phía các sợi dây leo đen.

- Hãy xem bản phong chủ chặt bỏ các ngươi như thế nào! Còn mộ chủ nhà ngươi nữa, ta mà không đào mộ của ngươi lên sẽ theo họ của ngươi!

Các sợi dây leo đen quấn nhau, xoay tít đụng vào Lâm Phàm.

Bùm!

Vang tiếng nổ điếc tai, hai bên va chạm hình thành xung lực lớn khuếch tán bốn phía.

Những sợi dây leo đen này không phải vật phàm, không bị cắt nát.

Cộp cộp cộp!

Lâm Phàm thụt lùi, một kích vừa rồi khiến hắn thấy rõ sự thật, những dây leo đen này rất cứng rắn, lực lượng to lớn.

Lâm Phàm hơi hứng thú với chủ nhân của mộ lớn.

Khoảnh khắc Lâm Phàm rơi xuống đất, dưới đất có dây leo đen nhanh chóng bò tới, lặng lẽ quấn hai chân của hắn. Dây leo không ngừng siết chặt, sức mạnh rất lớn, muốn siết gãy hai chân của hắn.

- Bà nội nó, ức hiếp người!

Keng!

Kiếm Thái Hoàng lướt qua chém đứt dây leo đen, hai chân hắn giẫm mạnh, rầm một tiếng bay vọt lên, trực tiếp chém qua.

Kiếm Thái Hoàng khảm bảo thạch căn nguyên nên rất bén, vung nhát kiếm, ánh sáng phủ lên, những sợi dây leo đen nổ đứt.

Dây leo đen từ cần cổ xác chết không đầu quất về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm mắng:

- Quá đáng!

Kiếm quang lấp lóe chém xuống, xẻ xác chết làm đôi từ trên xuống dưới.

- Ủa?

Khi xác chết bị chém thành hai nửa, Lâm Phàm thấy trên ngón tay xác chết còn đeo trữ vật giới chỉ, hắn động lòng, có lẽ lần này đi vào không lỗ vốn, có thể hốt một mớ.

- Nào, hôm nay để bản phong chủ từ từ chém chết các ngươi, xem đám rùa dây leo đen các ngươi có bao nhiêu!

Lâm Phàm biết không thoát ra được, vậy thì chiến đấu tới cùng, những sợi dây leo đen sau khi bị chém đứt được khói xám chữa khỏi lại nối với nhau.

Vù vù vù vù vù!

Có tiếng xé gió.

Lần này không phải vài sợi dây leo đen mà rậm rạp, hoàn toàn bao phủ, tốc độ siêu mau, sinh ra tiếng nổ nhức óc khiến người sợ.

Kiếm Thái hoàng phát sáng, ánh sáng bao phủ, hắn lắc cổ tay, kiếm quang bắn ra.

Chém nửa ngày đánh lui dây leo đen, nhưng người hắn có máu, bị mấy sợi dây leo đen đâm thủng thành lỗ máu, nhưng hắn không sợ, sợi nào tới gần là chém, xem ai sợ ai.

Khói xám lại phủ lên, dây leo đen sống lại, lần nữa nối với nhau.

- Không dứt, vậy thì tới đây!

Lâm Phàm đánh nóng máu, hắn không tin những sợi dây leo đen này có thể gắn liền mãi mãi, tưởng ai cũng giống như hắn sao?

Dây leo đen ngẩng đầu sợi, phủ lên bốn phía, nhắm ngay mục tiêu vào Lâm Phàm, sau đó có tiếng xé gió.

Nếu là người bình thường đã sợ đứng tim, nhưng với Lâm Phàm, muốn giết hắn trong vòng một hiệp là nằm mơ, ít nhất phải vài hiệp mới được.

Lâm Phàm rút kiếm chém, bất chấp tất cả, có quá nhiều dây leo đen, rậm rạp, người thường chắc chắn sẽ bị đâm thủng, nhưng với Lâm Phàm thì miễn không chết có thể chém tới phút cuối.

Sau vài hiệp, trên người hắn thủng nhiều lỗ máu.

Xung lực của các sợi dây leo đen rất lớn, bị đâm trủng chắc chắn người sẽ bị thủng lỗ.

Phụt phập!

Rốt cuộc dây leo đen thành công đột phá phòng ngự, từ bốn phương tám hướng ập đến, đâm Lâm Phàm thành con nhím. Một sợi dây leo đen xé gió bắn tới, phần đầu nhọn gấp khúc quấn đầu của Lâm Phàm, xoay một cái tách lìa khỏi thân thể.

Rào rào!

Dây leo đen run run, có vẻ hưng phấn, dường như giết Lâm Phàm làm nó rất vui vẻ.

- Không biết lão ca sao rồi.

Chu Phượng Phượng không biết tình huống bên trong thế nào, nếu bị gì ít ra nên có tiếng hét thảm. Nhưng lão cách gần như vậy, đừng nói tiếng hét, không nghe một tiếng xì hơi nữa là.

Chu Phượng Phượng nói:

- Dương Dương, chúng ta đi qua xem sao.

Lão muốn đi xem thế nào rồi, có cảm giác không may, nhóm người kia đều chết ở bên trong, lão ca có một mình liệu sẽ ổn chứ?

Trải qua chuyện này làm Chu Phượng Phượng cảm giác vùng đất mạo hiểm không tốt đẹp, đôi khi sẽ xảy ra chuyện.

Chương 714: Một đám súc sinh

Mười giây sau.

Khỏe mạnh sống lại, tinh khí thần đạt tới đỉnh.

Lâm Phàm đứng đó, bẻ cổ, mới rồi đầu bị hái xuống để lại di chứng, hắn cảm giác bẻ xương cổ nhẹ có thể rớt nguyên cái đầu.

- Ác thật, ai chịu nổi kiểu này.

Nơi này đã không có đường, nếu là mộ lớn vậy thì quan tài nằm ở đâu?

Rất có thể quan tài chôn dưới đất, nhưng giờ không phải lúc suy nghĩ chuyện đó, mà nên đối mặt mớ dây leo đen.

Tiếng rít truyền đến.

Dây leo đen lại bắn tới, chắc rất kinh ngạc khi nhân loại này lại xuất hiện. Nhưng chúng nó không có cảm giác này, có lẽ vì bị hơi thở mộ lớn cảm nhiễm sinh ra linh tính kỳ lạ.

Bộp!

Lâm Phàm giơ tay chộp dây leo đen, mắt cháy lửa:

- Các ngươi quá đáng.

Nếu có điểm thì bao nhiêu hắn cũng hoan nghênh nhiệt liệt, nhưng mớ dây leo đen không có điểm, dây dưa tới bây giờ làm hắn rất bực mình.

Lửa đốt cháy trên bàn tay Lâm Phàm, xuất hiện dị tượng, lửa đốt hừng hực dọc theo dây leo đen.

- Mợ nó, ta ngu quá, chơi kiếm làm gì, có lửa không đốt đi chém!

Lần đầu tiên Lâm Phàm cảm giác chỉ số thông minh của mình không cao, không phát hiện cách đơn giản như vậy.

Hắn hút ngọn lửa từ vùng đất mạo hiểm đó có thể đốt cả lực lượng của cường giả, chẳng lẽ không đốt cháy mớ dây leo đen này được?

- Đám các ngươi tiêu đời rồi.

Lâm Phàm bay lên, co tay thành nắm đấm, lửa cháy hừng hực. Nắm đấm đánh ra, lửa bùng nổ lan tràn tưới lên dây leo đen bám trên vách tường.

Lâm Phàm lấy nồi ra, biến lớn, quạt mạnh. Gió to nổi lên, lửa cháy càng dữ, như lan ra đồng cỏ không thể dập tắt.

Bộp bộp bộp!

Dây leo đen bị đốt cháy, tạp chất màu đen rơi xuống đất, chết ngắc.

Lâm Phàm gãi đầu, rất buồn rầu, cảm giác mình ngu ngốc, cách đơn giản vậy mà không nghĩ ra, chém chết đi sống lại làm gì. May mắn không ai thấy, nếu không hắn mất hết mặt mũi.

Những Thánh Tử của thế lực lớn đều chết tại đây, nhưng trữ vật giới chỉ còn đó, Lâm Phàm tiến lên sờ xác chết, thuận tay cuỗm đồ.

Bộ dạng chết của đám người này đúng như Lâm Phàm đoán, thân thể bị đâm xuyên, hiển nhiên trước khi hắn đến thì đám người vào trước đã bị dây leo đen điên cuồng công kích.

Tuy dây leo đen có thể bị chém đứt nhưng nhiều rậm rạp, có thể sống lại, liên miên không dứt, khó thể ngăn cản.

Họ chết không quá oan.

- Vùng đất mạo hiểm này là mộ lớn viễn cổ, không thể nào không có gì. Nếu quan tài thật sự ở dưới đất thì phải đào lên.

Hắn không thể đến tay không, sẽ có lỗi với bản thân. Cực khổ vất vả đến chỗ này, không ai muốn tay trắng trở về.

Lâm Phàm gõ nền đất đen, rất cứng rắn, có hoa văn, nhưng xem không hiểu, mà mặc kệ nó, miễn có thể đào lên là được.

Lâm Phàm siết nắm tay ngưng tụ lực lượng, đấm mạnh xuống mặt đất.

Răng rắc!

Bể một góc.

- Tổ cha nó!

Lâm Phàm ngơ ngẩn, dồn hết sức đánh mà chỉ bể một góc, sao nó không lên trời luôn.

Lâm Phàm không tin, hắn lấy Lang Nha Bổng, nồi, kiếm Thái Hoàng ra, đăm chiêu, nên sử dụng ba vật này như thế nào?

Cuối cùng Lâm Phàm cất Lang Nha Bổng và nồi, cầm kiếm Thái Hoàng chém xuống nền đất, có khe nứt hiện ra nhưng không quá sâu, nếu chém vài ngày có lẽ sẽ ra một con đường thông thiên.

Chu Phượng Phượng cưỡi heo mập chạy nhanh lại:

- Lão ca!

Khi lão thấy Lâm Phàm cầm kiếm chém lung tung thì ngơ ngác, không hiểu gì cả.

- Đang làm gì vậy?

Lâm Phàm suy tư, cứ chém như vậy không phải cách hay, khi hắn thấy heo mập thì mắt sáng rực:

- Dưới này chắc chắn có quan tài, ngươi nói xem con heo này có thể ủi ra con đường không?

Chu Phượng Phượng ngơ ngác hỏi:

- Quan tài? Sao lão ca nhìn ra được?

- Ngươi đừng nói nhảm, ngươi muốn bảo bối không hả? Nếu không muốn thì chúng ta giải tán, chuyến đi mộ lớn đến đây kết thúc, đã không có đường đi tiếp.

Không lẽ hắn nói bản phong chủ bấm đốt tay tính toán, vận dụng ngũ hành bát quái, học thuyết chôn mộ phát hiện ra?

Hắn không thể để người ta biết trí tuệ của hắn đã cao đến tầng trời.

Chu Phượng Phượng thật sự không cam lòng, lão phát hiện mộ lớn, bị người bán đứng, không lấy được gì trở ra, sao phục được?

- Dương Dương, nhờ vào ngươi ủi thủng nền đất này.

Bạn già Dương Dương của lão tuyệt đối sẽ không làm lão thất vọng, tuyệt kỹ của nó là ủi, dù là cái gì đều có thể ủi ra con đường.

Heo mập đang hút đất ngước đầu lên, cảm giác ánh mắt mong chờ nhìn mình, nó khó khăn nhận sứ mệnh. Nó đi tới chính giữa, móng trước bào mặt đất, cúi đầu, sau đó ụt một tiếng bắt đầu ủi.

Lâm Phàm nhìn không chớp mắt.

Đầu heo mập bắn ra ánh sáng tụ lại hình thành mũi nhọn có sức xuyên thấu cực mạnh.

Răng rắc!

Mặt đất rung rinh, xuất hiện vết rạn, heo mập cố gắng bắt đầu thấy hiệu quả.

Lâm Phàm kinh thán:

- Lợi hại.

Con heo mập này thật lợi hại, bình thường nhìn ngơ ngác nhưng vào phút then chốt tuyệt đối không vướng víu.

Giờ phút này Lâm Phàm nhớ Thanh Oa, khi nào thì con ếch xanh kia cũng nhiệt tình như vậy sẽ tuyệt vời lắm.

Chu Phượng Phượng rất đắc ý:

- Lão ca, năng lực của Dương Dương kinh người vậy đấy.

Dù sao đây là Dương Dương của lão, nhìn tốc độ ủi xem, quá mau.

Lâm Phàm hơi mong đợi, tác dụng của con heo mập này đúng là rất lớn.

Mặt đất đã vỡ ra, bị heo mập ủi thủng lỗ to, nhưng nó không ngừng lại mà tiếp tục đào sâu.

Đột nhiên heo mập đang ủi đất hét lên, bốn móng cùng bào, lắc mông chạy nhanh trốn sau lưng Chu Phượng Phượng.

Lâm Phàm nghiêm túc lên, không biết có chuyện gì:

- Chuyện gì xảy ra?

Mặt đất rung rinh, đây là chấn động phạm vi lớn, bọn họ lơ lửng trên cao.

Răng rắc!

Mặt đất nứt ra như mạng nhện lan nhanh.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Trong hố bị heo mập ủi ra bắn lên một luồng sáng đen đánh vỡ nền đất, đá vụn lơ lửng trên cao bay tứ tán.

Lâm Phàm đánh ra một đấm nát đá vụn, nhưng tia sáng đen đột nhiên bắn ra làm giật mình.

- Chuyện gì đây?

Giống như Lâm Phàm nghĩ, chắc chắn có quan tài ở bên dưới.

Mới rồi bị mớ sợi dây leo đen quấn phiền chết, nếu không cạy mở nắp quan tài của đối phương thì hắn rất có lỗi với bản thân.

Chu Phượng Phượng cảnh giác, hơi căng thẳng nói:

- Lão ca, có phải chúng ta đã kinh động cái gì?

Ánh sáng đen cho Chu Phượng Phượng cảm giác rất tệ, âm trầm, khủng bố, không phải thứ tốt.

Lâm Phàm nhảy xuống:

- Các ngươi chờ ở đây, ta xuống dưới xem.

Chôn sâu ở dưới đất thì chắc chắn là quan tài.

- Lão ca, bình tĩnh, đừng xung động!

Chu Phượng Phượng muốn chết, tại sao lão ca không bình tĩnh một chút? Chưa nắm rõ bên dưới có cái gì đã trực tiếp nhảy xuống, sẽ rất nguy hiểm.

Heo mập vẫn vô tư hút đất, không quan tâm chuyện gì diễn ra.

Nó đã làm tốt nhiệm vụ ủi, không thể miễn cưỡng bản thân thêm nữa.

Rất nhanh, bên dưới vọng lên giọng của Lâm Phàm:

- Giúp đỡ!

Chu Phượng Phượng vội lại gần hỏi:

- Giúp thế nào hả lão ca?

Lâm Phàm nói:

- Tránh ra giùm, để ta đặt quan tài.

- A?

- A cái gì, còn không mau lên! Nếu không sẽ đặt nó lên người của ngươi.

Chu Phượng Phượng không biết có chuyện gì, lão ca khiêng quan tài lên? Hơi bị khủng bố.

Chu Phượng Phượng vội lùi lại, thấy Dương Dương còn đang hút đất, kéo cái đuôi của nó ra xa.

Một bộ quan tài bay lên cao sau đó bị thô bạo ném xuống.

Lâm Phàm bay lên, đáp xuống cạnh quan tài:

- Rốt cuộc tìm được, đã nói rồi, có đào ba thước đất cũng phải đào quan tài của ngươi ra.

Quan tài có màu xám, làm bằng đá, bên trên điêu khắc rất nhiều đồ án, một ít hoa văn.

Chu Phượng Phượng ngơ ngẩn hỏi:

- Lão ca, thật sự tìm được quan tài ở dưới đó?

Lần đầu tiên đào mộ của người ta, còn khiêng luôn quan tài lên.

Lâm Phàm hơi bất mãn nói:

- Bên dưới không lớn, chỉ có một bộ quan tài, còn lại trống rỗng. Ngươi tốt nhất hãy cầu nguyện bên trong có thứ tốt, nếu không thì chúng ta đi chuyến này uổng công thật. Ngươi nói xem mộ lớn viễn cổ này trừ nguy hiểm ra không còn gì khác.

Kiếm điểm trong vùng đất mạo hiểm này tạm được, nhưng làm người ta rất thất vọng, ít nhất có bảo bối gì chứ, để hắn mang ít quà về cho lão sư. Nếu khiêng bộ quan tài về sẽ bị lão sư đánh bờm đầu.

Chu Phượng Phượng không dám đứng gần, cách hơi xa nghiêm nghị nói:

- Lão ca, ta cảm nhận hơi thở nguy hiểm từ quan tài.

Lâm Phàm sờ bề mặt quan tài, chất liệu không tệ. Hắn co nắm tay đấm xuống.

Răng rắc!

Quan tài nứt ra, sau đó nổ cái bùm vỡ nát, thủ đoạn của hắn thô bạo, trực tiếp bạo lực đấm bể quan tài lấy đồ.

Chu Phượng Phượng nhìn hết hồn. Đây chắc chắn là mộ lớn viễn cổ, quỷ biết ai bị chôn trong chỗ này, thô bạo đối xử với người ta như vậy không sợ bị nguyền rủa sao?

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một xác chết hiện ra trong quan tài.

Chu Phượng Phượng trợn to mắt nói:

- Đây là . . .

Xác chết không mục rữa, đây không phải người bình thường chết ở chỗ này, hơn nữa hơi thở khủng bố phát ra từ xác chết.

- Lão ca, hình như chúng ta đào ra thứ lớn.

Cái xác này là nam giới, vẻ ngoài trung niên, mắt nhắm, khuôn mặt uy vũ bất phàm, luồng sáng chảy xuôi trên người, rõ ràng đang hấp thu năng lượng xung quanh.

Rào rào!

Có tiếng lật thứ gì.

Chu Phượng Phượng ngây ra:

- Lão ca làm gì vậy?

Lão ca vô tình lột đồ của người ta, không lẽ tính làm chuyện xấu?

Lâm Phàm nói:

- Đứng đực mặt ra đó làm gì? Mau lại đây lột sạch hắn, không thể tới một chuyến tay trắng trở về.

Chu Phượng Phượng hơi do dự, lão ca nói đúng, đến một chuyến mà không lấy gì thì không tốt. Nhưng lão không thích lột đồ của người ta, hơi thiếu đạo đức.

Cuối cùng không cam lòng chiến thắng đạo đức, lột đồ vậy.

Rất nhanh xác chết bị lộ sạch, chỉ có mảnh vải trắng che thân dưới. Lâm Phàm nghiệm chứng đây là vải trắng bình thường, nếu không cũng bị hắn lột luôn.

Hắn tuyệt vọng, thật sự không có thứ gì, không có trữ vật giới chỉ.

Vùng đất mạo hiểm này quá nghèo.

Đang lúc Lâm Phàm thất vọng định đề nghị trở về thì heo mập tiến lên, giơ móng trước đập xuống bụng xác chết.

Vèo!

Một viên đan dược phun ra từ miệng xác chết bị Lâm Phàm chộp vào tay.

- Lợi hại, vậy mà cũng bị ngươi phát hiện.

Lâm Phàm ngây người, con heo mập này không tầm thường, tìm được vùng đất mạo hiểm, còn phát hiện bảo bối ẩn giấu.

Heo mập tiếp tục giơ móng trước đạp xuống.

Vèo!

Một thứ bị phun ra.

Lâm Phàm kêu lên:

- Tên này nhét đồ trong bụng!

Hắn và Chu Phượng Phượng liếc nhau, hai người gật đầu, hăm hở xông lên chiến trường, giơ chân đạp bụng đối phương.

Chu Phượng Phượng hơi lo lắng hỏi:

- Lão ca, tên này rõ ràng không muốn bị người phát hiện đồ của mình, hình như hắn chưa chết, có lẽ đang tự sống lại, chúng ta làm vậy có phải là không được tốt lắm?

Chu Phượng Phượng biết một số cường giả dù chết rồi còn giữ một lũ thần niệm, chờ đợi hồi sinh, có lẽ họ đụng phải trường hợp như vậy.

Nếu trực tiếp lấy đồ của người ta, chờ người ta sống lại thì sẽ liều mạng với họ.

Lâm Phàm nói:

- Có gì không tốt, rốt cuộc ngươi có lấy không? Không muốn thì thôi, chúng ta mỗi người một ngả, mấy thứ này không quan trọng với ta.

Chu Phượng Phượng lúng túng nói:

- Thì cũng muốn.

Tài phú ngay trước mắt, nếu không lấy là có lỗi với bản thân.

Lâm Phàm chộp hai chân đối phương dựng ngược lên:

- Ngươi qua đây đấm vào bụng.

- Được!

Chu Phượng Phượng dứt khoát giơ nắm tay đấm vào bụng đối phương.

Không biết qua bao lâu, mãi khi đối phương không còn phun ra thứ gì nữa, Lâm Phàm tùy tay ném xác qua một bên, cất đồ rải rác dưới đất.

Lâm Phàm nói:

- Đi, chúng ta đi ra ngoài trước, ra ngoài rồi chia.

Chu Phượng Phượng gật đầu, lòng thỏa mãn. Hai người cưỡi trên heo mập vui vẻ rời đi.

Giờ phút này trong mộ lớn tĩnh lặng, từ khoang bụng xác chết phát ra tiếng nói:

- Một đám súc sinh.

Chương 715: Đây là phó tông chủ của chúng ta

Chuyến đi mộ lớn chưa kết thúc, nếu nói đây là mộ lớn viễn cổ thì hắn không tin khi chỉ được ít đồ.

Nhưng không tin cũng không được, không tìm thấy phương hướng, thôi đành gác lại, ngồi chờ cường giả ở bên trong xuất thế, kết quả đều như nhau, khác ở chỗ thu được sớm hay muộn.

Lâm Phàm nghĩ khá thoáng, không rối rắm nhiều.

Bên ngoài, hai người một heo ngồi xổm trên bờ biển. Đặc biệt là Chu Phượng Phượng, mắt trợn to tràn đầy mong chờ.

Người lão run rẩy, không phải sợ hãi mà vì lát nữa chia chác, tâm tình vui sướng.

Những tên kia hố mộ lớn của lão, giờ thì tốt rồi, tất cả ở lại trong đó làm vật chôn cùng, thứ tốt đều vào túi hai người, ngẫm lại cuộc đời thật hạnh phúc.

Mông heo to ngồi, đầu heo nhìn Lâm Phàm chằm chằm. Tưởng nó là heo ngố chắc? Vào phút then chốt thế này không thể hút đất, nếu không sẽ bỏ qua nhiều thứ tốt.

Lâm Phàm nhìn một người một heo đều đang yên lặng chờ, hắn thở dài lấy đồ ra.

- Đừng nói lão ca keo kiệt, được bao nhiêu hai chúng ta và một heo chia đều. Nhưng ngươi ôm lương tâm mình nói thật, ngươi còn là người sao?

Lâm Phàm vẫn còn lấn cấn trong lòng, phát hiện vùng đất mạo hiểm nhưng tên này không báo cho hắn biết, đây là làm tổn thương tình cảm của hai bên, cực kỳ tàn nhẫn.

Chu Phượng Phượng đã bị bảo bối hấp dẫn, gật đầu cái rụp:

- Lão ca, ta không phải người, cực kỳ không phải người, về sau tuyệt đối sẽ không làm vậy.

Chu Phượng Phượng hối hận thật, nhưng không thể trách lão, ai

kêu lão ca không bình tĩnh, tàn bạo như thế, yêu thú tụ tập, hắn không chút do dự trực tiếp giết vào, tàn nhẫn và đáng sợ biết bao.

Nên khi phát hiện mộ lớn, Chu Phượng Phượng nghĩ tạm thời không kêu lão ca, nếu phát hiện bảo bối vượt sức tưởng tượng có lẽ lần sau sẽ chia một ít cho lão ca.

Nhưng người tính không bằng trời tính, bằng hữu mà lão quen hoàn toàn hố người, mới chỉ là mộ lớn đã giở mưu kế muốn độc chiếm, rất khi dễ người.

Xác chết phun ra nhiều thứ tốt, có đan dược, bảo bối.

Nhìn mớ đan dược này là biết không tầm thường, dải sáng bao phủ, đan khí ngưng tụ thành thực chất, từng tiếng huyền ảo phát ra từ trong đan dược.

Lâm Phàm chia đều:

- Ngươi một viên, ta một viên, nó một viên.

Một bình đan dược rất nhanh chia xong, dư một viên cũng thuộc về hắn.

Chu Phượng Phượng thấy lão ca giữ dư ra một viên cho mình thì đau lòng, lẽ ra hắn nên xẻ đan dược làm ba, mỗi người được một nửa:

- Lão ca, chúng ta nên chia công bằng.

Lâm Phàm rít gào:

- Công bằng? Ngươi còn đòi công bằng với ta? Nếu nói công bằng thì ngươi không được chia chút gì! Phát hiện mộ lớn mà không kêu ta, xảy ra chuyện mới nhớ đến ta, còn đòi công bằng? Không chia nữa!

Dứt lời, Lâm Phàm làm bộ ôm hết tài phú vào lòng.

Chu Phượng Phượng mếu:

- Ca, ta sai rồi, ta nói bậy bạ, đây là lão ca nên có được!

Sớm biết hiện tại thì lúc trước lão đã kêu lão ca đi chung, đây là lỗi lầm của lão.

Lâm Phàm bớt giận, tiếp tục chia tài phú:

- Đây mới là con người nên nói.

Tất nhiên hắn sẽ không độc chiếm mấy thứ này, đã cùng nhau đi vào, cùng đào móc mộ lớn, bây giờ được tài phú tất nhiên phải chia nhau.

Trong chuyến thám hiểm mộ lớn lần này công lao của heo mập lớn hơn Chu Phượng Phượng nhiều, lão đi theo nhặt của rơi.

- Trời ạ, đan dược này không đơn giản, tuy không phải là đan dược gì nhưng bên trong ẩn chứa năng lượng thật sự rất kinh người, cảm giác nuốt vào là lại đột phá.

Ngón tay Chu Phượng Phượng kẹp đan dược, rất là giật mình, thật khó tưởng tượng chủ mộ là ai mà giàu như thế. Xem ra không phải loại người đơn giản, giờ lột sạch người ta, tùy ý ném xác sang một bên, nếu người ta sống lại, mục tiêu giết đầu tiên là bọn họ.

Lúc này một thanh đao hấp dẫn chú ý, thân đao màu bạc trắng tuôn trào thần quang, chưa vận dụng đã có ánh sáng bao phủ thân đao, là vật không tầm thường.

Lâm Phàm nhìn một lúc, vừa lòng cất vào trữ vật giới chỉ:

- Đây đao giết heo, có duyên với ta, ta nhận vậy.

Heo mập bảo vệ tài phú của mình nghe câu đó thì hết hồn ngước đầu heo lên, sức sát thương của đao giết heo hơi lớn, làm nó sợ.

Lâm Phàm an ủi:

- Yên tâm, thanh đao này sẽ không chém ngươi.

Heo mập có ích lớn, giỏi tìm vùng đất mạo hiểm, còn có thể phát hiện bảo bối chưa biết, đi theo Chu Phượng Phượng hơi phí của trời, nếu theo hắn thì chắc chắn sẽ lộn ngược tất cả vực ngoại giới.

Đáng tiếc.

Heo mập kêu ụt ịt tỏ vẻ yên lòng.

Rất nhanh chia xong tài phú. Mỗi món tài phú đều không tầm thường, đều là bảo bối kinh người, xác chết đó khi còn sống chắc là đại năng giả, sau khi chết nuốt bảo bối vào bụng, chôn quan tài xuống lòng đất, dùng nắp đá siêu cứng để không ai phát hiện ra. Nhưng y không ngờ có con heo mập có thể ủi bất cứ cái gì đào ra một con đường trong mộ mình.

Lâm Phàm hỏi:

- Các ngươi tính làm gì tiếp theo? Cùng ta về Viêm Hoa tông hay tiếp tục đi tìm vùng đất mạo hiểm?

Không phải Lâm Phàm không nỡ xa Chu Phượng Phượng, hắn luyến tiếc heo mập. Một con heo tốt biết bao, nếu đi lên con đường đúng đắn thì sẽ có thành tựu lớn, tiếc rằng nó theo sai người.

- Lão ca, ta không đi đâu, ta và Dương Dương vẫn tiếp tục thăm dò vùng đất mạo hiểm, chờ sau này có phát hiện gì nhất định sẽ đến báo.

Trải qua chuyện này làm lão chịu thiệt lớn, may mắn kết thúc trọn vẹn. Sau này gặp vùng đất mạo hiểm phải báo với lão ca chứ không nói cho ai.

Còn về theo lão ca đi tông môn thì miễn, lão phát hiện phẩm chất mới nhất của lão ca là hơi điên, quỷ mới biết đi chung sẽ khiến lão trải qua chuyện đáng sợ gì, tốt nhất là ai đi đường nấy, về sau có cơ hội gặp lại nhau.

Phát hiện lần này đủ cho lão bế quan một đoạn thời gian, cùng heo mập tăng tiến thực lực.

Chí Tiên cảnh dù mạnh nhưng cũng chia ra mạnh yếu, lão phải sung túc bản thân, đặt nền móng tốt, tốt nhất là lên thêm mấy chục hạng trên bảng Thiên Kiêu. Chờ khi lên đỉnh mới phong quang trở lại, cho đám già kia nhìn xem mình lợi hại cỡ nào.

- Vậy thì thôi, mỗi người một ngả, về sau phát hiện vùng đất mạo hiểm nhớ báo cho ta, nếu vẫn không thông báo thì thuyền tình bạn giữa chúng ta sẽ lật úp.

Lâm Phàm không giữ lại, hắn cũng chuẩn bị quay về tăng tu vi, điểm, giá trị khổ tu đều đã đủ. Có lẽ hắn có thể đột phá đến Chí Tiên cảnh, khi đó ai đến là kẻ đó xui, đến một người đá đít một người.

Chu Phượng Phượng vỗ ngực bảo đảm:

- Lão ca yên tâm, Chu Phượng Phượng này không phải loại người đó.

Nếu thật sự phát hiện vùng đất mạo hiểm chắc chắn lão sẽ báo với lão ca, nói cho người khác biết? Trừ phi bị nhún não.

Sau đó Chu Phượng Phượng cưỡi heo mập biến mất tăm, đi thật tiêu sái, tự tại, một người một heo đều được chia bảo bối, không tiêu sái sao được?

Thương Hải vực là khu vực biển, có đảo nhỏ nhiều như sao trời. Nơi này có nhiều vô thượng đạo thống, tông môn truyền thừa đã lâu.

- Về tông trước.

Lâm Phàm bay lên, ẩn vào hư không. Nơi này tạm thời không có việc gì, hắn trở về tiêu hao điểm, tăng tiến thực lực, hết điểm rồi đi ra lăn lộn.

Khi Lâm Phàm sắp rời khỏi Thương Hải vực thì bị tiếng động ở phía xa hấp dẫn.

Chỗ đó xảy ra chiến đấu, hình như rất kịch liệt.

Lâm Phàm lặng lẽ ẩn núp tới gần, khi thấy bóng người kia thì ngây ra, lâu rồi không gặp người quen.

Đó là Huyết Luyện Tôn Giả.

Huyết quang bao phủ người Huyết Luyện Tôn Giả, địa ngục biển máu sôi trào sau lưng gã, có xu hướng cắn nuốt đám người ở trước mặt gã.

Mấy người lơ lửng bên cạnh Huyết Luyện Tôn Giả, họ bị thương rất nặng, máu chảy ròng ròng.

Một nam nhân trung niên cầm đầu, người toát ra hơi thở hùng hậu ngạo nghễ đứng trong không trung, có uy thế nắm giữ thiên địa:

- Từ tông chủ, chúng ta nhìn trúng hòn đảo của các ngươi, mau dọn đồ rồi biến, nếu không sẽ bị diệt tông.

Huyết Luyện Tôn Giả ráng nhịn, nói:

- Các vị có chuyện gì nói đàng hoàng, cớ gì đánh thương người?

Thực lực của đối phương mạnh hơn gã, vứt sĩ diện cũng không có gì to tát, nhưng bị người đánh tới cửa nhà mà không đáp trả thì không được.

Sau khi vực ngoại giới dung hợp, bọn họ đột nhiên bị chuyển đến mặt biển này, trong thời gian ngắn không thể hành động, trên mặt biển có nhiều động vật biển mạnh mẽ, với thực lực của họ không

đánh lại chúng.

Nhưng Huyết Luyện Tôn Giả không uổng là nhân tài, vượt qua cảnh giới Thần cảnh đỉnh, nửa chân bước vào Truyền Kỳ cảnh.

Huyết Luyện Tôn Giả thanh lý động vật biển trong khu vực biển này, có thể tra xét bốn phía.

Nhưng tình huống xung quanh không giống như Huyết Luyện Tôn Giả nghĩ, có tông mạnh, còn hiếu chiến.

Nam nhân trung niên hùng hổ đe dọa:

- Từ tông chủ, chúng ta đã nói chuyện đủ thân thiện, dọn đồ biến khỏi đây. Đảo biển nơi này đã lọt vào mắt chúng ta, nếu không dọn đi sẽ gặp hậu quả là chết.

Các trưởng lão Hàn Nhu tông cáu giận:

- Tông chủ, chúng ta liều mạng với họ, khinh người quá đáng!

Rất ức chế, bị người đánh tới cửa. Bọn họ tuân theo tôn chỉ phát triển điệu thấp, không đấu với người, dù cắn nuốt thì cũng là thiết lập quan hệ ngoại giao thân thiện, sau đó xâm thực từ từ, giải quyết mà không tốn một binh một tốt, không tới cửa cứng rắn cướp như nhóm người này.

Huyết Luyện Tôn Giả không dám rục rịch, nhìn phía xa qua khóe mắt, nơi đó có người quan trọng nhất của gã.

Đại chiến bùng nổ thì gã không dám bảo đảm có xảy ra chuyện gì không dự đoán trước.

Các đệ tử Hàn Nhu tông thầm hoảng, tông môn bị người ta tới cửa phá, tông chủ và các trưởng lão thờ ơ mặc cho người ức hiếp, làm lòng họ tuyệt vọng.

Tông môn yếu hèn khiến họ cảm giác ở trong tông môn có tương lai không?

Lâm Phàm buông tiếng thở dài:

- Huyết Luyện hèn.

Huyết Luyện Tôn Giả là một nam nhân bá đạo biết bao, nhưng bây giờ nhìn xem, người ta đánh tới cửa mà còn nhỏ nhẹ nói chuyện, làm người ta bất đắc dĩ biết bao.

Lâm Phàm lấy đao giết heo ra, thân đao tỏa ánh sáng chém ngang không khí, đao quang phủ trùm, lan tràn.

Xoẹt!

Những người lạ bị chém ngang eo, xác chết rơi lộp độp như mít rụng xuống biển, có cá nhảy lên cắn xé thịt.

- Điểm không tệ, không lấy thì phí.

Có lẽ tông môn này kéo hết đi xuất chinh, nhưng thực lực quá yếu, một đao đã chém sạch.

- Cái gì!?

Hàn Nhu tông giật mình, không biết xảy ra chuyện gì.

Huyết Luyện Tôn Giả nhìn phía xa, bóng dáng rời đi rất quen mắt, gã kêu lên:

- Lâm phong chủ . . .!

Các trưởng lão trố mắt líu lưỡi:

- Tông chủ, đó là ai vậy?

Một đao diệt sạch thì thực lực mạnh đến mức nào?

- Đó là người mà ta từng nói với các ngươi, vị trí phó tông chủ luôn để lại cho hắn.

Huyết Luyện Tôn Giả muốn đuổi theo nhưng tốc độ người kia đi quá mau, gã không đuổi kịp.

- Cái gì? Đó là phó tông chủ của tông ta?

Các trưởng lão giật nảy mình, sau đó hưng phấn, không ngờ mạnh như vậy, bọn họ từng nghi ngờ có lẽ người ta không quan tâm chức vị phó tông chủ. Nhưng trải qua chuyện này, bọn họ phát hiện đối phương đã mặc nhận, nếu không thì tại sao ra tay giết địch vào phút tông môn gặp nguy hiểm?

Nói chuyện lớn tiếng nên các đệ tử bên dưới đều nghe thấy.

- Tông chủ nói đó là phó tông chủ của tông môn chúng ta.

- Không thể nào, lợi hại như vậy sao chưa bao giờ thấy?

- Ta nghe đồn hình như phó tông chủ điệu thấp, không thích ở tông môn, khi nào tông môn gặp nguy hiểm mới xuất hiện.

- Không ngờ tông môn chúng ta cũng có siêu cường giả, đối phương đông người vậy mà bị một chiêu diệt, rất kinh người.

Các đệ tử hưng phấn, cảm giác Hàn Nhu tông có tiềm lực phát triển rất lớn, vô hình tăng mạnh sức ngưng tụ.

Chương 716: Đừng nói là bị kẹt rồi

- Không ngờ cái tên Huyết Luyện còn sống, kỹ năng chịu nhục đã tu luyện đến cảnh giới rất cao, sau khi vực ngoại giới dung hợp vẫn sống khỏe, phục thật, dục vọng muốn sống quá mạnh, rất kinh người.

Viêm Hoa tông.

Hai đệ tử vẫn trông giữ sơn môn, từ khi họ xin với trưởng lão thì luôn trông giữ sơn môn, bọn họ cảm thấy vô hình có vinh diệu bao phủ trên người.

Trông giữ sơn môn không phải đơn giản đứng là xong, cần mỗi giây ngưng tụ tinh khí thần đến đỉnh, người bình thường khó làm được, cần có sức ý chí nhất định.

Bọn họ là người có sức ý chí rất mạnh.

Phía xa có luồng sáng bắn tới, hai đệ tử thẳng sống lưng, không cần xem cũng biết là Lâm sư huynh trở lại.

Từ sau khi vực ngoại giới dung hợp, chỉ có Lâm sư huynh mới trở về bá đạo như vậy.

Hơn nữa vùng đất mạo hiểm ở quanh tông môn, dù các sư huynh đệ tôi luyện thì chỉ mất thời gian trò chuyện đôi câu là đến nơi.

Thiên Tu sơn phong.

- Lão sư, đồ nhi về rồi.

Tâm tình của Lâm Phàm khá tốt, ngồi một bên, hí mắt lộ vẻ: Lão sư không hỏi xem đồ nhi phát hiện cái gì sao?

Quả nhiên Thiên Tu phối hợp hỏi:

- Xem biểu tình của đồ nhi làm vi sư hơi tò mò lần này ra ngoài có thu hoạch gì không?

Lâm Phàm cười nói:

- Bị lão sư nhìn ra rồi.

Lâm Phàm giơ tay lên, nhiều tài phú quý báu chất đống.

Đan dược, binh khí, tài liệu, đều rất quý trọng.

Đặc biệt là đan dược hấp dẫn ánh mắt của Thiên Tu. Những đan dược này phi phàm, tỏa mùi đan độc đáo, tuy chưa nuốt vào, ngửi một hơi đã làm người phấn chấn tinh thần.

Lâm Phàm mỉm cười nói:

- Lão sư, những đan dược này là đồ nhi hiếu kính cho lão sư.

Mớ đan dược này không giúp ích nhiều cho Lâm Phàm, hắn có điểm và giá trị khổ tu đủ xếp đầy nội tình, mớ đan dược có ích lớn cho lão sư hơn nhiều.

Lão sư cần trấn thủ tông môn, phòng ngừa tông môn xảy ra chuyện, nên không thể một mình di ra tìm đồ vật cần thiết cho mình, nên đây là lúc đồ nhi như hắn phát huy.

Thiên Tu khen ngợi:

- Đồ nhi, không phải vi sư muốn khen nhưng đồ nhi đúng là bảo bối ngoan của vi sư.

Đồ nhi này hết chỗ chê, các sư đệ hâm mộ cũng là chuyện bình thường, có đồ nhi như vậy hỏi sao họ không hâm mộ?

Đôi khi Thiên Tu khoe các hành động của đồ nhi với đám sư đệ, và việc hắn hiếu kính lão sư như thế nào.

Nên vào những lúc đó nhóm Hỏa Dung lặng im, ước gì lỗ tai bị điếc không nghe thấy gì hết.

Thiên Tu kinh ngạc hỏi:

- Nhưng đồ nhi kiếm mấy thứ này ở đâu?

Nếu lúc trước khi vực ngoại giới dung hợp thì lão còn hiểu xuất sứ, ví dụ lấy từ Chân Tiên giới. Nhưng bây giờ Chân Tiên giới giải tán, nhiều vực ngoại giới dung hợp, tông môn đầy rẫy, làm gì có nhiều tông môn cho người ta đánh cướp?

Lâm Phàm ngẫm nghĩ, không thể nói đây là đồ nhi đào mộ của người ta kiếm được, càng không thể nói từ xác chết phun ra.

Nếu nói thật thì lão sư sẽ không chịu nổi, có đánh chết hắn cũng

hợp lý.

Lâm Phàm thề thốt bảo đảm:

- Lão sư, mấy cái này là đồ nhi ở bên ngoài làm người tốt việc tốt, được người ta tặng cho, nguồn gốc tuyệt đối chính đáng!

Lâm Phàm không chắc lão sư có tin không, nhưng lão sư tin tưởng hắn nên phỏng chừng sẽ không nghi ngờ.

- Thật không?

Lâm Phàm đứng đắn nghiêm túc, không giống nói đùa:

- Đương nhiên là thật, lão sư nghi ngờ nhân phẩm của đồ nhi sao?

Biểu tình tha thiết mà nghiêm túc của Lâm Phàm làm Thiên Tu hơi tin, nhưng làm lão sư, lão quá rành cái tính của đồ nhi.

Trong chuyện này chắc chắn có vấn đề, nhưng Thiên Tu sẽ không ngờ rằng đồ nhi đào mộ của người ta kiếm mấy thứ này, nếu lão biết chắc chắn sẽ rít gào.

Thiên Tu vỗ vai đồ nhi, vui mừng gật đầu nói:

- Đồ nhi, sao vi sư không tin tưởng đồ nhi được, nhân phẩm của đồ nhi cao thượng giống như vi sư. Cứ tiếp tục giữ như vậy, không thể bị vật ngoài thân mê hoặc.

- Lão sư yên tâm, nhân phẩm của đồ nhi mãi mãi không thay đổi.

Lâm Phàm tặng cho lão sư đồ vật lấy từ mộ xong yên lòng về mật thất tu luyện.

Lão sư mở ra hệ thống riêng cho cá nhân, cần đan dược không phải loại đơn giản. Lâm Phàm không biết mớ đan dược đó có thể đẩy lão sư lên đến cảnh giới nào, nhưng chắc chắn không đơn giản.

Khiến lão sư càng mạnh thì áp lực của hắn sẽ càng nhỏ, có người bảo vệ tông môn, hắn có thể thoải mái phiêu bạt bên ngoài.

Hắn không nghĩ mấy chuyện khác nhiều, hắn phải bảo vệ lão sư, bảo vệ mỗi đệ tử của Viêm Hoa tông, nên cần nhanh chóng tăng tu vi lên.

Mật thất.

Lâm Phàm ngồi xếp bằng.

Giá trị khổ tu: 1216000000.

Điểm: 35880015.

Hắn mới chém chết một đám người làm điểm tăng lên mấy chục vạn, thu hoạch ngoài ý muốn khá tốt.

Nút + cảnh giới không phải màu xám mà phát sáng, có thể tăng cao cảnh giới.

Trước đó hắn sẽ lấp đầy nội tình. Công pháp Thủy Ma Kinh rất mạnh, nhưng xóa bỏ ma thai giảm mạnh uy năng không còn một phần mười, nhưng những chuyện này không quan trọng, chỉ cần nội tình không thay đổi là được.

Lâm Phàm chỉ cần lực lượng thuần khiết nhất, có thể một đấm đánh người thành thịt nát, đó mới là hành vi nam nhân thực thụ nên làm.

Lâm Phàm mặc niệm:

- Thăng cấp!

[Tiêu hao một ngàn bốn trăm vạn điểm.

Thủy Ma Kinh (thất trọng)

Đặc tính: Song nguyên ma thai (chết, thần thông Thủy Ma (chết), Thủy Ma Già Thiên, Thủy Ma Chi Môn, Thủy Ma Quyền, cảm ứng Ma Tổ.]

Thoáng chốc chân mày Lâm Phàm co giật, một cánh cửa hình thành trong người hắn, cửa đen ngòm, bề mặt khắc ma, hơi thở rất quỷ dị, hình như thông hướng quê hướng chân ma.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cửa ma mở, có dòng khí đen từ trong cánh cửa thổi ra.

- Ưm, lực lượng này rất mạnh, đệ lục trọng không thể so sánh, cách biệt gấp mấy lần.

Tóc đen dựng thẳng, hai bên huyệt Thái Dương nổi ma văn màu đen lan tràn tới trán, hình thành ma ấn như ngọn lửa ở vị trí chính giữa.

Răng rắc!

Cơ bắp cuồn cuộn, gân xanh lồi ra, bên trong có máu đen đang chảy.

Tế bào trong người điên cuồng cắn nuốt lực lượng này để lớn mạnh bản thân, thăng cấp nội tình.

Lấy Lâm Phàm làm trung tâm khuếch tán sóng lực lượng từng lớp chồng lên nhau, lan tràn bốn phía, xuyên thấu vách tường mật thất truyền ra ngoài.

Các đệ tử Vô Địch phong bị kinh động, bọn họ phát hiện chỗ sư huynh bế quan dày đặc sóng gợn như sóng triều mênh mông lan tràn bốn phía.

Có đệ tử kinh kêu:

- Có chuyện gì vậy?

Sóng gợn xuyên thấu thân thể của họ, làm giật thót tim, bóng tối sợ hãi bao phủ trái tim, họ như chìm vào vực sâu vô tận.

Thanh Oa đang tu luyện đột nhiên có sóng gợn xuyên thấu thân thể, đánh thức nó:

- Không thể nào, kẻ bỏ mạng tu luyện Thủy Ma Kinh đến cảnh giới cỡ này rồi? Lĩnh vực Thủy Ma mở ra Thủy Ma Chi Môn, hắn sắp trở thành đại ma hay muốn thành Ma Tổ mới?

Thanh Oa rất quen thuộc hiệu quả của công pháp này.

Tu luyện Thủy Ma Kinh đến tầng cao có thể câu thông thứ nguyên Thủy Ma, mở ra Thủy Ma Chi Môn, trở thành vua trong ma, triệu hoán vô số Thủy Ma.

Năm xưa Hận Thiên Tiểu Ma Quân dựa vào Thủy Ma Chi Môn trở thành bá chủ một phương, một chọi một hay một đấu với một đám đều giỏi, rất kinh người.

Kẻ bỏ mạng lấy được Thủy Ma Kinh mới qua bao lâu mà tu luyện đến cảnh giới này rồi? Gặp quỷ.

Thanh Oa đã kinh ngạc đến ngây người, đời này chỉ có một việc làm nó ngạc nhiên nhất, đó là tại sao nó biến thành ếch?

Nhưng bây giờ có thêm một việc, đó là kẻ bỏ mạng tu luyện kiểu

gì mà sao biến thái quá, siêu khủng bố.

Nếu bị Căn Nguyên Lão Ma phát hiện chuyện này sẽ tìm mọi cách bắt người về, tách rời ra, tìm tòi nghiên cứu căn nguyên ở đâu.

Chuyện này vốn không hợp lý.

Trong khi Thanh Oa thắc mắc thì hư không lại nổ vang, mây đen dày đặc ngưng tụ thành vòng xoáy, ám lôi đan xen dày đặc hư không, dị tượng kinh người.

Thanh Oa ngạc nhiên vụt ngẩng đầu, mắt xanh nhìn chằm chằm hư không:

- Không thể nào!

Sắp xảy ra chuyện kinh dị.

Trong vòng xoáy sấm sét có bão tố màu đen điên cuồng gào thét, tầng mây cuồn cuộn. Có đôi chân mênh mông viễn cổ đầy vảy đen từ trong bão tố ám lôi đan xen chậm rãi giáng xuống, tầng mây bị khuấy động, uy thế khủng bố phủ lên Viêm Hoa tông.

Thanh Oa khó giữ bình tĩnh, hai mắt to cỡ hạt đậu nở to bằng đèn lồng:

- Gặp quỷ thật rồi! Thân thể Thủy Ma!

Thanh Oa nhận ra đây là thân thể Thủy Ma, dù Hận Thiên Tiểu Ma Quân được đến công pháp này cũng mất thời gian rất lâu mới ngưng luyện ra thân thể Thủy Ma, còn phải tìm máu của chân ma dung nhập vào người, nhận hết đau khổ, trong trạng thái nửa chết nửa sống mới ngưng luyện ra.

Kẻ bỏ mạng đã trải qua cái gì mà sao biến thái quá vậy.

Tốc độ đột phá siêu mau, chưa qua hết giật mình lại có biến đổi kinh người, hắn lại đột phá, chuyện này không thể xảy ra.

Dù là Thần Tài, thiên kiêu nhất mà nó từng thấy, được gọi là con của thiên địa, thiên địa chuyển thế cũng không có năng lực như thế.

Nếu bị Hận Thiên Tiểu Ma Quân thấy chắc sẽ đập đầu vào cột ma chết.

Uy áp khủng bố khuếch tán, không gian đặc quánh, các đệ tử Viêm Hoa tông sợ teo tim, cảm giác sắp nghẹt thở.

- Sư huynh tu luyện công pháp gì mà khủng bố quá vậy.

Nhiều đệ tử trán nhỏ mồ hôi rơi xuống đất, lưng ướt nhẹp, mọi người khó chịu đựng trong uy thế như vậy.

Thiên Tu cũng giật nảy mình, hoàn toàn biến sắc mặt. Uy thế của đồ nhi quá mạnh, dù là lão cũng khó chịu nổi.

- Đồ nhi quá lợi hại, làm sư phụ như lão phu về sau sao có thể đối diện với hắn đây?

Giờ phút này, trong vòng xoáy ám lôi đan xen, thân thể Thủy Ma đã rơi xuống đến phần eo, thân hình quá to lớn, chỉ phần eo khi so sánh với Vô Địch phong thì ngọn núi trở nên nhỏ bé.

Vảy giáp trên đôi chân thô kệch tỏa ánh sáng đen khắc phù văn Thủy Ma rậm rạp.

Thanh Oa ngây người:

- Bị kẹt?

Kỳ lạ, thân thể Thủy Ma giáng lâm một lần duy nhất, vì sao chỉ có nửa khúc mình? Đừng nói là bị kẹt rồi.

Chương 717: Đây chính là cảm ngộ lực lượng

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Trong mật thất đã xảy ra biến đổi trời long đất lở. Trong trạng thái tu luyện, thân hình của Lâm Phàm tự động biến lớn, làn da thô ráp như phủ màng sương màu đen.

Tuy có lớp màng đen ngòm phủ lên người Lâm Phàm nhưng vì quá nhiều lực lượng tăng phúc làm toàn thân hắn đỏ thẫm, vì mạch máu phình ra sắp nổ.

- Lực lượng mạnh quá, đã đến cuối, Thủy Ma Kinh rất mạnh, chênh lệch mỗi trọng đều cách biệt một trời một vực.

Lâm Phàm cảm giác lực lượng tràn ngập trong người, nội tình đã tràn đầy, nhưng hắn cố chịu đựng, vì Thủy Ma Kinh đệ bát trọng, song nguyên ma thai một lần nữa sống lại.

- Đừng nghiền áp ta!

Song nguyên ma thai đại biểu cho hai loại lực lượng hỗn hợp, cũng là cực độ.

- Nếu ngươi lại nghiền áp ta thì không cách nào phát huy lực lượng mạnh nhất của Thủy Ma Kinh, vĩnh viễn không có cơ hội hối hận, chỉ có một lần duy nhất này.

Đôi mắt Lâm Phàm đen láy sáng ngời, có ma quang bắn ra từ mắt hắn:

- Vỡ nát đi, lực lượng!

Trong phút chốc cơ thể hắn tràn ngập áp lực khủng bố đánh vào song nguyên ma thai.

- Bố tiên sư cha nhà nó!

Song nguyên ma thai không có thất tình lục dục đột nhiên chửi tục, bị nát hoàn toàn trong tiếng rống giận dữ, hóa thành các đốm sáng đen dung nhập vào thịt, lực lượng ngân hà chuyển động trong người hắn, khủng bố kinh người.

Lâm Phàm cười khẩy nói:

- Bà nội nó, biết ngay nhà ngươi giả chết, còn bảo không có thất tình lục dục mà chửi thề, tiếp tục giả vờ cho ta xem!

Lâm Phàm sớm nhìn thấu tất cả, trong đôi mắt như thần đồng của hắn không chứa bất cứ hư vọng nào, liếc một cái là xem thấu.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Người Lâm Phàm vang tiếng nổ, song nguyên ma thai bị nghiền nát, hóa thành lực lượng thuần khiết nhất tràn ngập các góc cơ thể.

Răng rắc!

Là tiếng làn da nứt, ánh sáng đen bắn ra từ chỗ nứt da.

- Thăng cấp Thủy Ma Kinh hai trọng trướng đầy nội tình, may mắn khoảng thời gian này chiến đấu với cường giả, yêu thú, tích lũy một ít nội tình trong lúc chiến đấu.

Lâm Phàm đang chờ, đợi nội tình đến trình độ không chịu đựng nổi nữa thì thăng cấp.

Làn da hắn không ngừng vỡ ra, hiển nhiên sắp đến đỉnh, nội tình trong người đã tích lũy đủ, thậm chí sắp tràn ra.

Lâm Phàm mặc niệm:

- Thăng cấp!

[Tiêu hao tám ức giá trị khổ tu.

Tu vi: Chí Tiên cảnh.]

Khoảnh khắc thăng cấp, lực lượng trong người hắn hoàn toàn bộc phát ra.

Lâm Phàm gầm lên:

- A!

Lửa nóng cháy đốt trên người hắn, chưa bao giờ cảm nhận lực lượng mạnh mẽ đến mức này.

Bên ngoài.

Mọi người ngẩn ngơ. Thiên địa biến đổi lớn, gió nổi mây phun, cuồng phong rít gào. Vòng xoáy giữa hư không bị sấm sét hoàn toàn bao phủ, nửa thân hình to lớn bị kẹt tại chỗ, nhưng phát ra uy thế càng khủng bố hơn.

Lữ Khải Minh bị gió to thổi sắp không mở mắt được:

- Sư huynh đang đột phá thực lực?

Lữ Khải Minh ngây người, sư huynh quá cuồng bạo, không ngờ thực lực lại tăng tiến.

Nhưng đây là tin tức làm toàn Viêm Hoa tông, mọi người phấn khởi. Sư huynh tăng thực lực lên đại biểu sức chiến đấu cao nhất của Viêm Hoa tông lại kéo lên cao.

- Đồ nhi, ngươi . . .

Thiên Tu không còn lời nào để nói, biến hóa quá nhanh, lão không kịp phản ứng.

Trong khi Thiên Tu tặc lưỡi cảm khái thì vang tiếng nổ.

Bùm!

Mật thất bị lực lượng nổ nát.

Một thân hình bị lửa nóng cháy vờn quanh lơ lửng trong không trung, xèo xèo, có tia chớp lượn lờ.

- Ha ha ha!

Lâm Phàm cười lớn, siết chặt hai nắm tay, người tràn ngập lực lượng vô cùng.

- Trái tim kiêu ngạo của bản phong chủ nổ tung rồi, còn ai có thể khiến bản phong chủ lùi bước!

Lòng hắn thầm rít gào, mắt bắn ra tia sáng xuyên suốt thiên địa, phá tan tầng mây, chấn vỡ vòng xoáy, một lũ ánh mặt trời chiếu vào dần bao phủ nguyên Viêm Hoa tông.

Thân thể Thủy Ma chỉ lộ ra nửa khúc người khẽ quát:

- A!

Âm thanh như sấm nổ trầm, đinh tai nhức óc, sau đó thân thể Thủy Ma dần tan biến, hóa thành một lũ khói đen nhập vào người Lâm Phàm.

Lâm Phàm hét to:

- Lão sư, thực lực của đồ nhi tăng lên, lỡ nổ mật thất rồi, cần sửa lại.

Lâm Phàm cảm giác dùng một ngón tay có thể nghiền nát bầu trời.

Lực lượng này làm hắn sôi trào, chỉ muốn tìm đối thủ đại chiến một trận đã ghiền.

Thiên Tu vỗ tay, suýt khóc ròng:

- Đồ nhi, ngươi khiến vi sư làm sao bây giờ?

Cứ ngỡ sắp vượt mặt đồ nhi, có thể tiếp tục trở thành chỗ dựa cứng rắn cho đồ nhi, không ngờ đồ nhi lại đột phá, làm sao bây giờ?

Thanh Oa ngồi xổm trên mặt đất, há to miệng ếch.

Biến thái, thật sự quá biến thái, Thanh Oa cảm giác đời này không có cách nào thoát khỏi kẻ bỏ mạng.

Toàn tông môn rất phấn chấn, thực lực của Lâm sư huynh càng mạnh hơn càng cho họ cảm giác an toàn, ngẫm lại những gì họ có đều là Lâm sư huynh sáng tạo ra.

Cảm giác đột phá đến Chí Tiên cảnh khác biệt lớn với Đại Thánh cảnh, Lâm Phàm tích lũy nội tình đến đỉnh nhất cảnh giới này, thậm chí mạnh hơn cả đỉnh.

Sau đó Lâm Phàm thu lại hơi thở cuồng bạo, bụp một tiến, khí thế xung quanh hoàn toàn tan biến.

- Hỏa Dung trưởng lão, thấy ta thế nào?

Lâm Phàm rất đắc ý, thực lực tăng lên nếu không khoe khoang thì thật xin lỗi với bất cứ ai.

Hỏa Dung đứng đó, đã câm nín với hai sư đồ này. Trước kia sư huynh hay khoe khoang, sau này điệu thấp thật lâu, luôn tu luyện, giờ đến đồ nhi cao điệu, khiến Hỏa Dung cảm giác sống trong Viêm Hoa tông là để nghe người ta khoe khoang.

Hỏa Dung định mở miệng nói chuyện thì bị lời nói của tiểu tử chọc tức suýt phun lửa.

- Hỏa Dung trưởng lão, đây là thiên phú, tu luyện đơn giản như uống nước.

Đây chỉ là câu nói thuận miệng nhưng tạo thành tổn thương vô tận cho Hỏa Dung, có cần vênh váo đến thế nào?

Không chỉ riêng Hỏa Dung, một số đệ tử cũng trợn mắt há hốc mồm, tu luyện như uống nước?

Bọn họ khóc, khắc khổ tu luyện, tiết kiệm cả thời gian ăn cơm, nhưng với sư huynh thì rất đơn giản, vì sao người với người tức chết người?

- Bàn tay vàng không phải sỉ nhục mà là cảm nhận cuộc sống.

Hắn ngộ, cảm ngộ chân lý tu luyện, đó là thực lực không phải khiến người mất ăn mất ngủ, vứt bỏ xã giao, người thân, chỉ lo cắm đầu tu luyện. Nó là bình thường chơi đùa, lúc rảnh dùng bàn tay vàng cảm nhận thể nghiệm tu luyện, do đó lên đến đỉnh, mất đi hứng thú với cái này.

Lâm Phàm cảm ngộ điều này từ game trong kiếp trước.

Trò chơi hư nghĩ khiến người chìm đắm không thể tự thoát ra, bọn họ đã thể nghiệm trò chơi sai lầm.

Chỉ có dùng bàn tay vàng hành hạ nguyên trò chơi mới tỉnh ngộ hóa ra trò chơi này thật đơn giản, chỉ có thế là cùng, đang lãng phí thời gian, đo đó phát hiện điều càng có ý nghĩa bên cạnh mình.

Tiếc rằng rất ít người nghĩ thông điều này.

Bọn họ sẽ nói mợ nó, người kia dùng bàn tay vàng gian lận.

Hoặc bảo dùng bàn tay vàng chết người thân.

Tuy bọn họ đứng bên mặt chính nghĩa nhưng chưa bao giờ phát hiện khi chạm vào trò chơi là sống uổng phí, tinh thần vẫn trống rỗng.

Bàn tay vàng là nhanh chóng vượt hết ải trò chơi, chuyển sang chuyện thú vị hơn.

Bàn tay vàng không có sai.

Đột nhiên!

Tất cả người Viêm Hoa tông phát hiện sư huynh ngạo nghễ đứng giữa hư không biến đổi, không thể miêu tả, cảm giác hơi thở thay đổi lớn lao.

Xa vời, tiêu dao, tự tại.

Đây chính là Chí Tiên.

Một bóng người xuất hiện giữa hư không, đeo mặt nạ, ngạo nghễ đứng:

- Nơi này là Viêm Hoa tông?

Mọi người chìm đắm trong hơi thở của sư huynh, nghe giọng nói này thì vụt ngẩng đầu, bọn họ không biết người đến là ai.

- Viêm Hoa tông nghe đây! Ta lại đây chỉ vì thông báo cho các ngươi biết, đệ tử của tông môn các ngươi tên là Vương Phù lấy hạ phạm thượng, mạo phạm Thánh Tử của giáo ta, đã bị bắt giữ. Hạn cho các ngươi trong vòng mười ngày mang đủ tài phú đi giáo của ta chuộc người!

Giọng nam nhân đeo mặt nạ lạnh băng, dù không đánh nhau, chỉ nói chuyện đã làm người ta cảm giác nhiệt độ không gian giảm mạnh.

- Nhớ kỹ, Thánh Tiên giáo.

Đệ tử Vô Địch phong nghe tên này thì giật nảy mình. Vương Phù là sư huynh đệ của họ mà, sao bị Thánh Tiên giáo bắt rồi?

Bọn họ ngơ ngẩn, cảm giác Vương Phù thật bi kịch, ra tông hai lần đầu gặp chuyện không may, một lần suýt bị người giết, lần này bị người hàng phục.

Thực lực của Vương Phù không yếu chút nào, thế giới bên ngoài quá nguy hiểm.

Nam nhân đeo mặt nạ liếc Viêm Hoa tông một cái rồi xoay người, chuẩn bị rời đi.

Đột nhiên gã khựng lại, gò má sau lớp mặt nạ chảy mồ hôi, gã cảm nhận hơi thở cực kỳ khủng bố bao phủ.

- Các ngươi . . .

Nam nhân đeo mặt nạ muốn răn dạy nhưng âm thanh kẹt trong cổ họng, ngừng bặt. Một bàn tay khổng lồ bay tới, che đậy thiên địa, đây không phải tay người mà là bàn tay ngưng tụ bằng lực lượng.

- A!

Nam nhân đeo mặt nạ gầm lên, gồng sức chống cự, lực lượng bộc phát từ thân thể gã nhưng rồi tan biến dưới bàn tay khổng lồ.

Bộp!

Thân hình nam nhân đeo mặt nạ bị bàn tay khổng lồ bắt lấy, chớp mắt bàn tay rụt về.

Lâm Phàm bóp cổ đối phương, hỏi:

- Mới rồi hưng phấn quá không nghe rõ, ngươi nói cái gì?

Lâm Phàm hơi lâng lâng nên không nghe rõ đối phương nói gì, nhưng đã nghe rõ ràng cái tên Vương Phù.

Tiểu tử này rốt cuộc làm sao vậy? Nói gã là thiên kiêu thì trông cũng giống, sao ra tông liền không giống nữa? Hoặc bị người suýt chém chết hoặc bị người bắt.

Nam nhân đeo mặt nạ rống to:

- Thả ta ra!

Nam nhân đeo mặt nạ sợ hãi, không ngờ tông môn này có cường giả mạnh như vậy, gã chưa từng tưởng tượng điều này.

Xoẹt!

Lâm Phàm túm một cánh tay tùy ý xé đứt, mặc cho đối phương hét thảm:

- Bản phong chủ đang hỏi ngươi, nói gì hả? Mời nói rõ ràng chút.

Cực kỳ thê thảm, tay đứt, mưa máu rơi đầy đất.

Các đệ tử xem ngây người. Lâm sư huynh thật bá khí, chơi chiêu

này rất rung động, kéo nhẹ đã đứt tay, bọn họ không bằng.

Nam nhân đeo mặt nạ kinh hoàng tức giận quát:

- Vương Phù mạo phạm Thánh Tử của giáo ta, đã bị hàng phục, khuyên ngươi . . .

Bùm!

Nam nhân đeo mặt nạ chưa nói hết câu đã bị Lâm Phàm một đấm đánh nát.

- Nói nhảm nhiều quá, tóm lại là sư đệ của ta không có người che chở chứ gì. À mà giáo gì nhỉ? Quên hỏi.

Chương 718: Đừng để họa từ miệng mà ra

Nam nhân đeo mặt nạ đến vội vàng, chết cũng vội vã, khoảnh khắc chỉ còn thịt vụn bay đầy.

Hắn quên hỏi Thánh Tiên giáo ở đâu đã đấm chết nam nhân đeo mặt nạ, biết đi đâu cứu Vương Phù?

- Lão sư, có thể sưu hồn không?

Hắn cần cứu vãn, sư đệ ra tông tôi luyện bị người hàng phục, chắc chịu khổ nhiều, sớm cứu ra cho gã nhìn rõ thế giới này rất nguy hiểm, nhưng có sư huynh mạnh mẽ thì không thành vấn đề.

Nhưng hắn không biết Thánh Tiên giáo ở đâu.

Thiên Tu nhức đầu:

- Đồ nhi kêu vi sư sưu kiểu gì? Ít ra phải có miếng thịt lành lặn.

Sao đồ nhi luôn cho lão nhiệm vụ không thể thực hiện? Mà dù có miếng thịt cũng vô ích, người đã chết thì sưu hồn kiểu gì? Sưu ra cặn bã thì có.

Lâm Phàm nhức đầu nói:

- Cũng đúng, đã biến thành thịt nát, thần hồn tan biến, dù có thủ đoạn to lớn cũng vô ích.

Hắn thấy có lỗi với Vương Phù, càng có lỗi với người đến thông báo. Người ta cực khổ vất vả từ vạn dặm xa xôi đến thông báo, không ngờ kết cục cuối cùng là không còn mảnh vụn.

Lâm Phàm nhớ đến Dương Vạn Chân Ngân Hà giáo, y là hoàng chủ giáo lớn, có lẽ biết vị trí của Thánh Tiên giáo, đi hỏi chắc được.

Tông môn, nhà vệ sinh, bởi vì có những cường giả Ngân Hà giáo nên mức độ sạch sẽ đã khác xưa, nhìn từ xa như đá quý tỏa sáng, rất chói mắt, vì bề mặt nhà vệ sinh được lau sạch sẽ.

Các trưởng lão Ngân Hà giáo ngước đầu nhìn. Tông chủ cặm cụi cố gắng làm việc, khi có đệ tử ra nhà vệ sinh thì y sẽ dâng giấy cho đệ tử Viêm Hoa tông lau tay.

Đây là chuyện chó săn mới làm, nhưng tông chủ của họ thật sự đang làm, làm tốt còn hơn họ.

Dương Vạn Chân ngước đầu lên nói:

- Nhìn gì? Không mau làm việc. Có biết tại sao ta có thể trở thành tông chủ nhưng các ngươi thì không? Vì làm chuyện gì miễn bắt đầu làm ta đều sẽ dốc hết sức trả giá.

Dương Vạn Chân biết các trưởng lão còn chưa thể hòa nhập vào, còn y thì đã hòa nhập rồi. Hơi thở mênh mông vừa rồi bộc phát ra từ Vô Địch phong làm y kinh sợ, có thể nói là khủng bố, dù là y cũng khó thể ngăn cản hơi thở như vậy.

Tu vi của tiểu tử đó lại tăng lên.

- Dương tông chủ có suy nghĩ như vậy làm bản phong chủ rất vui mừng. Đừng kích động, bản phong chủ đến đây không phải làm chuyện gì. Dương tông chủ có biết Thánh Tiên giáo ở chỗ nào không?

Nếu Dương Vạn Chân không thể cho biết vị trí cụ thể thì hắn đành đi Hắc Thiên tộc hoặc Thông Thiên tháp hỏi, với thực lực của họ chắc biết.

Hắc Thiên tộc cảnh cáo tất cả tông môn trong Nguyên Tổ vực thì chắc biết rõ.

Dương Vạn Chân kể một tràng, biết gì nói nấy:

- Biết, Thánh Tiên giáo nằm ở biên giới Nguyên Tổ vực với vực ngoại giới khác, là đại giáo truyền thừa đã lâu . . .

Một đống lời nhảm nhí làm Lâm Phàm nghe không nổi nữa.

Lâm Phàm không kiên nhẫn gặn hỏi:

- Ta hỏi ngươi nó ở đâu?

Nói nhiều làm gì, cho biết địa điểm là được.

Dương Vạn Chân thấy uất ức, người ta nói chuyện mà không nghe xong đã cắt ngang, thật là không có nhân quyền. Cuối cùng y nói ra vị trí của Thánh Tiên giáo.

Lâm Phàm xoay người đi:

- Lo tẩy nhà vệ sinh đi.

Tiếp theo hắn sẽ đi Thánh Tiên giáo một chuyến, sư đệ Vương Phù số xui, vậy mà cũng bị bắt, còn phải chờ hắn đi cứu.

Mà Thánh Tiên giáo hơi đần, tuy Vương Phù không tệ, tốc độ tu hành rất nhanh nhưng không đáng đối phương phái người đến đòi Viêm Hoa tông chuộc người, trong óc đối phương nghĩ gì vậy?

Lâm Phàm về sơn phong, lão sư đang chờ. Bọn họ biết Vương Phù, đệ tử của Vô Địch phong là một hạt giống tốt, tu hành rất nhanh, nếu không phải đồ nhi của lão tọa trấn tông môn có lẽ Vương Phù đã nổi bật.

Lâm Phàm nói:

- Lão sư, đồ nhi đi Thánh Tiên giáo một chuyến cứu Vương sư đệ ra.

- Đồ nhi, có cần vi sư đi cùng không?

Thiên Tu cho rằng đây là cơ hội tốt để biểu hiện, không thể để đồ nhi đi một mình, lỡ giữa đường xảy ra chuyện gì thì lão làm lão sư có thể biểu hiện năng lực, để lại ấn tượng sâu trong lòng đồ nhi, chứng minh vi sư vẫn rất có ích.

Lâm Phàm xua tay nói:

- Không cần đâu lão sư, chỉ là Thánh Tiên giáo, dám bắt chẹt Viêm Hoa tông chúng ta, nhiều người đi sẽ cho họ cảm giác tông mình xem trọng họ, đồ nhi đi một mình được rồi.

Tu vi đột phá, thực lực tăng mảng lớn, hắn lâng lâng sắp bay ra ngoài vũ trụ, sao có thể để lão sư đi qua, hắn cần nói chuyện với đối phương.

Chỉ có Viêm Hoa tông bọn họ trấn lột người khác, không ai có thể bắt chẹt bọn họ.

Các đệ tử hò reo:

- Sư huynh cố lên!

Vương Phù sư đệ bị người hàng phục, cần sư huynh đi cứu, bọn họ rất muốn đi theo, nhưng ngẫm lại thực lực của bản thân đành phải thôi, có đi cũng sẽ bị người hàng phục, ở trong lòng cổ vũ cho sư huynh là được.

- Chờ tin tốt của ta.

Hắn nói xong ẩn vào hư không, lao đi Thánh Tiên giáo.

Hỏa Dung trưởng lão ngoắc tay kêu đệ tử dọn dẹp:

- Ai đó mau tẩy rửa, không thể để thịt vụn làm bẩn chỗ này.

Bắt giữ người ta là được, cứ phải một đấm đánh nát, nhìn chỗ này xem, máu me be bét, thịt bầy nhầy, thật là quá tàn nhẫn.

Địa lao Thánh Tiên giáo.

Mặt Vương Phù đầy máu, trên người có rất nhiều vết thương, thường có giọt máu lăn xuống nhuộm đỏ nền đất.

Vương Phù vận chuyển công pháp chữa vết thương.

Lần này đi ra có thu hoạch không tệ, đi vùng đất mạo hiểm một lần, được một pháp môn thần thông, một ít đan dược, sau khi dùng có dấu hiệu phá vỡ bình chướng tu vi.

Một đoàn hơi thở sự sống nồng đậm quấn quanh trên người Vương Phù, sau đó hóa thành các đốm sáng dung nhập vào người, vết thương bên ngoài đã lành.

Vương Phù bỗng phun ra búng máu, khuôn mặt hồng hào dần trắng bệch.

Vương Phù rủa thầm:

- Chết tiệt!

Thánh Tử đóng cây đinh màu đen vào người Vương Phù, phong mệnh môn lại, khi vận chuyển công pháp thì đinh đen đâm khó chịu, cảm giác như bị người chém toàn thân.

Trong khi Vương Phù tìm cách trừ bỏ đinh đen thì một giọng nói khàn khàn từ nhà tù bên cạnh truyền sang:

- Tiểu tử, đừng uổng công nữa, đến đây rồi đừng mơ ra ngoài.

Nghe câu đó Vương Phù quay đầu lại, đập vào mắt là một người tóc tai bù xù, không thấy rõ khuôn mặt, hai tay khô gầy đầy nếp nhăn, hiển nhiên là một lão nhân, hơi thở thì mịt mờ lúc ngừng lúc nối, nhưng lão nhân này chắc rất mạnh, cách gần như vậy làm lòng gã hơi rung động.

Vương Phù hỏi:

- Tiền bối nói vậy là sao?

Lão nhân âm u nói:

- He he, tiểu tử, ngươi vẫn không biết chỗ này là đâu sao? Nơi này là Thánh Tiên giáo, vô thượng đại giáo, người bị nhốt vào đây chỉ có đường chết, thậm chí tông môn của ngươi cũng không có kết cục tốt.

Vương Phù nghe lạnh gáy.

- Không thể nào! Ta không nói ra tông môn thì sao họ biết được?

Vương Phù không tin, cảm thấy lão nhân hù người.

Lão nhân âm trầm nói:

- Tiểu tử khờ, ngươi nghĩ lão phu lừa ngươi sao? Nhưng ngươi nên biết nơi này là vô thượng đại giáo, bọn họ muốn biết lai lịch của ngươi thì có rất nhiều cách. Có lẽ họ đã phái người đi tông môn của ngươi, kêu mang thành ý đến chuộc người. Nhưng lão phu phỏng chừng người của tông môn ngươi đến là đã rơi vào tròng.

Lão đã thấy nhiều, biết nhiều, nắm rõ tình huống của Thánh Tiên giáo như lòng bàn tay.

Lão đang chờ người trẻ tuổi này lộ biểu tình kinh hoàng sợ hãi, hét rầm lên, hối hận lúc trước không nên làm vậy, chẳng những khiến bản thân rơi vào cảnh khó, còn liên lụy tông môn vào.

Làm lão nhân ngạc nhiên là tiểu tử này nghe xong còn nở nụ cười, cảm giác thoải mái, giải thoát.

Lão nhân bình tĩnh nói:

- Tiểu tử, đã lúc này rồi mà ngươi còn cười được, xem ra ngươi khá vô tư.

Lão ở chỗ này rất lâu, thấy tình cảnh này không biết bao nhiêu lần.

Có người bật khóc, cuồng rống, tìm kiếm tha mạng.

Có người tràn ngập hy vọng, cho rằng tông môn đến chuộc người thì Thánh Tiên giáo sẽ thả họ, thật ra tất cả chỉ là nằm mơ.

Lão nhân mở miệng nói:

- Ngươi nghĩ tông môn của ngươi sẽ đến cứu ngươi? Nếu ngươi thật sự nghĩ vậy thì quá ngu muội.

Vương Phù lắc đầu nói:

- Không, tông môn sẽ không đến, nhưng sư huynh của ta nhất định tới cứu ta, cũng sẽ làm Thánh Tiên giáo trả giá đắt.

Lão nhân nghe vậy bật cười nói:

- Cuồng vọng, tự đại. Sư huynh của ngươi? Vậy ngươi nói xem tu vi của sư huynh ngươi là gì mà có thể khiến Thánh Tiên giáo trả giá đắt? Tiểu tử, ngươi thật là không biết trời cao đất rộng, ở trong tông môn thiếu kiến thức, có lẽ ra ngoài phiêu bạt ngươi mới biết thế giới bao lớn.

- Khi ta rời tông tu vi của sư huynh đã là Đại Thánh cảnh.

Trong đầu Vương Phù hiện ra bóng dáng phong tư trác việt, đó là mục tiêu mà gã theo đuổi, tuy khoảng cách rất xa nhưng hắn tin có ngày sẽ song song với sư huynh.

Lão nhân cười phá lên:

- Ha ha ha!

Cười lớn tiếng làm tóc dài rũ xuống run nhẹ, lão giơ bàn tay khô gầy vén mái tóc dính bết trước mặt sang bên, trợn to mắt mở miệng hỏi:

- Tiểu tử, ngươi đang đùa với lão phu? Đại Thánh cảnh? Vậy ngươi xem cảnh giới của lão phu là gì?

Vương Phù liếc qua, lạnh nhạt nói:

- Ta không quan tâm cảnh giới của lão là gì.

- Ngươi . . .!

Lão nhân định chửi nhưng cố nhịn:

- Nghe kỹ đây, lão phu đã đi vào Chí Tiên cảnh, Đại Thánh cảnh là con kiến trong mắt lão phu, một ngón tay có thể nghiền chết. Ngươi nói xem sư huynh của ngươi là thứ gì trước mặt lão phu?

- Lão già, đừng vũ nhục sư huynh, nếu bị sư huynh của ta biết thì ta có cầu tình cho lão cũng vô ích. Nhớ kỹ, đừng để họa từ miệng mà

ra.

Vương Phù biết Thánh Tiên giáo thông báo cho Viêm Hoa tông thì gã bình tĩnh lại, không lo lắng chút nào.

Ngày xưa cổ của gã suýt bị người chặt đứt, bị thương nặng, sư huynh một mình đi báo thù, bắt hung thủ về. Khi ấy Vĩnh Hằng tông và Thánh Đường tông rất mạnh, nhưng vậy thì sao, vẫn phải giao đệ tử ra dưới uy nghiêm của sư huynh, làm hai tông không còn mặt mũi nào.

Nên lần này Vương Phù vẫn tràn đầy niềm tin, có lẽ đây gọi là tôn sùng điên cuồng.

Lão nhân tức giận cổ đỏ rực, không ngờ tiểu tử này là đồ đần.

Chương 719: Con muỗi khiến người ghét

Thánh Tiên giáo, bên ngoài đại điện rộng lớn, khách khứa ngồi đầy. Nhiều người đi vào, phát ra hơi thở không đơn giản.

Đang tổ chức thịnh yến, rất nhiều nữ nhân xinh đẹp bưng rượu hầu hạ những người có mặt.

Người đến đây đều không đơn giản, người phát sáng, đều là thần quang, tu vi không thấp.

- Nghiêu Thánh Tử, đã lâu không gặp, nghe nói lần trước ngươi vào Ngũ Hành Thánh Địa tu hành, cô đọng Ngũ Hành Thần Phù, tu vi càng cao một bậc, đáng vui đáng mừng.

Có mặt đều là Thánh Tử, Thánh Nữ đến từ các thế lực lớn, Thánh Tiên giáo mời những người này đến cũng phải trả giá rất đắt.

Những nguyên liệu bày trên bàn đều không tầm thường, có các loại linh quả thiên địa, toàn là vật quý giá đối với người khác, nhưng trong mắt đám Thánh Tử, Thánh Nữ thì chỉ là đồ ăn vặt bình thường.

Trên ghế khách chủ có mấy người đang trò chuyện vui vẻ.

Giáo chủ Thánh Tiên giáo cười tươi chiêu đãi mấy vị Thánh Tử, Thánh Nữ bên cạnh, các Thánh Tử, Thánh Nữ ngồi hai bên không thể so sánh với mấy người này. Bọn họ mới là thiên kiêu đi ra từ thế lực lớn thật sự, nếu giao lưu tình cảm tốt với đối phương sẽ có ích lớn cho Thánh Tiên giáo.

Giáo chủ Thánh Tiên giáo tâng bốc nam nhân hơi thở hùng hậu, điển trai trước mắt:

- Chúc mừng Phong Ưng Thánh Tử tu vi tăng tiến lớn, vào hạng hai trăm ba mươi lăm bảng Thiên Kiêu, sắp vào hai trăm hạng đầu!

Ở cạnh nam nhân này có thể cảm nhận hơi thở nóng cháy.

Phong Ưng Thánh Tử quay đầu mỉm cười, phong thần tuấn lãng, giơ tay nhấc chân có hơi thở viên mãn vận chuyển, đây là biểu hiện thực lực hùng hậu.

Phong Ưng Thánh Tử mỉm cười nói:

- Đa tạ giáo chủ, có thể mời Thánh Tử, Thánh Nữ của nhiều thế lực lớn đến đây thì nhân mạch của giáo chủ cũng rất rộng khắp, làm tại hạ hơi giật mình.

Mắt dưới chân mày kiếm lấp lóe tia nghiền ngẫm. Thánh Tiên giáo mời người truyền thừa của nhiều thế lực đến chắc muốn làm chuyện gì.

Nhưng một Thánh Tiên giáo tầm thường muốn lọt vào nhân vật của họ thì hơi mơ tưởng viễn vông.

Ở biên giới Nguyên Tổ vực, gần Thương Hải vực mà muốn vào vực ngoại giới khác, mơ hơi ảo, thứ muốn nhất vẫn là thực lực.

Giáo chủ khiêm tốn xua tay, trong lòng thì đắc ý.

Giáo chủ đang định nói gì thì bỗng có tiếng nổ từ hư không phía xa.

- Chuyện gì xảy ra?

Mọi người ngước đầu lên, đám truyền thừa chi tử đang trò chuyện vui vẻ đặt ly rượu xuống, mắt lóe thần quang nhìn chăm chú phía xa.

Khí thế này không đơn giản, đến nhằm vào họ.

Một Thánh Tử đứng dậy, vạt áo bay bay, trán mở con mắt thứ ba:

- Để bản Thánh Tử nhìn xem là ai!

Con mắt thứ ba bắn ra thần quang về phía xa, gã lộ biểu tình giật mình:

- Đó là một người, tốc độ quá nhanh, có lửa quấn quanh người, không nhìn thấu được.

Gã rất giật mình, con mắt thứ ba là thần thông mà gã tu luyện, có thể nhìn thấu mọi hư vọng, vậy mà gã không thể xuyên thấu ngọn lửa quấn quanh thân người kia, vậy thì khủng bố biết bao.

Phong Ưng Thánh Tử ngắm nghía ly rượu, hỏi:

- Giáo chủ mời cường giả từ đâu đến? Cách chào sân hơi không tầm thường.

Mặt giáo chủ ngơ ngác nói:

- Không phải ta mời đến.

Giáo chủ cũng không biết người từ xa lao đến là ai, vốn không quen.

Phong Ưng Thánh Tử hơi ngạc nhiên:

- A?

Nếu không phải giáo chủ mời chẳng lẽ là khách không mời mà đến.

Luồng sáng phía xa thoáng chốc đến rất gần, tầng mây trên cao dạt sang hai bên, cùng với từng tiếng nổ.

Luồng sáng rơi xuống.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lâm Phàm từ trên trời giáng xuống đất cái rầm, hai chân bộc phát ra lực lượng khủng bố làm nền đất nứt vỡ thành mạng nhện rậm rạp lan nhanh, mặt đất lún xuống, xung lực thổi quét bốn phía.

Đám Thánh Tử, Thánh Nữ ngồi trò chuyện vui vẻ bị sóng xung kích thổi vạt áo bay rào rạt, có người không kiềm được bị đẩy nhúc nhích.

Hoảng hồn!

Nhiều thiên kiêu lộ biểu tình kinh ngạc, không ra tay, chỉ nương trùng kích đã có uy thế như vậy thì đánh nhau càng khủng bố tới cỡ nào?

Trong hố sâu, Lâm Phàm khom lưng, mắt rực cháy lửa, hai luồng khói phát tán từ khóe mắt:

- Nền đất hơi yếu.

Lâm Phàm đi một ngày một đêm với tốc độ cao nhất, rốt cuộc đến nơi.

Lâm Phàm cảm giác trong người tràn ngập lực lượng bùng nổ, rất muốn trút ra một phen.

Giáo chủ đứng lên, trấn an thiên kiêu thế lực lớn, y sẽ không để

xảy ra sai sót. Giáo chủ thầm cảnh giác người không rõ lai lịch này.

Giáo chủ gặn hỏi, muốn tìm hiểu lai lịch của đối phương:

- Ngươi là ai?

Lúc này hố sâu bị tro bụi bao phủ, không thấy rõ tình huống bên trong.

Keng!

Có tiếng vật nặng giã xuống đất làm mặt đất rung rinh.

Bùm!

Vang tiếng nổ lớn, một luồng sáng bắn tới.

Lâm Phàm cầm tế đàn, không nói không rằng bay lên, lực lượng trong người đã cuồng bạo, mạnh mẽ đánh tới.

Giáo chủ vừa kinh vừa giận:

- Rốt cuộc ngươi là ai? Sao dám đến phá Thánh Tiên giáo!?

Giáo chủ giang hai tay, như đại bàng giương cánh lùi nhanh ra sau, quát lớn:

- Bắt hắn lại cho ta!

Các trưởng lão canh giữ xung quanh đáy mắt bắn ra tia sáng lạnh. Bọn họ là trưởng lão của Thánh Tiên giáo, có kẻ quấy rối vào phút then chốt này thì tội đáng muôn chết.

Bốn vị trưởng lão hơi thở như lũ, tu vi không yếu, giơ tay phát ra ánh sáng chói lòa, thần quang bắn ra, từ bốn phía lao đến muốn hoàn toàn trấn áp Lâm Phàm.

Lâm Phàm hươ tế đàn, tốc độ siêu nhanh, tiếng nổ điếc màng tai, không gian chấn động.

Một trưởng lão hét to một tiếng, vỗ chưởng đánh Lâm Phàm:

- Tặc tử, tìm cái chết!

Dù đối mặt tảng đá to kia thì lão không sợ hãi, tảng đá nào có thể ngăn cản họ được?

Bùm!

Một chưởng va chạm với tảng đá, trưởng lão biểu tình bình tĩnh đột nhiên biến sắc mặt, lực lượng khó thể ngăn cản nghiền áp qua.

Trưởng lão không kịp hét thảm cả người đã nổ tung, máu loãng phun trào rơi đầy đất.

Lâm Phàm mừng rỡ:

- Chí Tiên cảnh!

Không ngờ người này tu vi là Chí Tiên cảnh, khá mạnh, thực lực tổng thể của Thánh Tiên giáo không yếu.

Ba trưởng lão lao nhanh đến thấy sư đệ bị người đập chết thì mắt tóe lửa, lộ vẻ kinh sợ, không giữ sức mạnh nữa, bộc phát ra thực lực mạnh nhất.

Trưởng lão hét to một tiếng, vung cánh tay, một thanh trường kiếm lóe tia sáng lạnh đâm tới với đường đi cực kỳ quỷ dị:

- Tặc nhân, dám can đảm giết sư đệ của ta, lấy mạng ngươi trả lại!

Đây là tình trạng tu luyện kiếm đạo đến cảnh giới cực cao, đã xuất quỷ nhập thần, quỷ thần kinh biến.

Mũi kiếm lặng lẽ hiện sau lưng Lâm Phàm, định đâm thủng hắn.

Bộp!

Đột nhiên một bàn tay hiện ra chộp thân kiếm, chặn lại giữa không trung.

Trưởng lão giật nảy mình:

- Cái gì!?

Lão định ném kiếm bỏ chạy, nhưng mới có suy nghĩ này thì cảm giác đỉnh đầu một mảnh tối đen, một tảng đá to đập xuống.

Rầm!

Nền đất tan vỡ, phụt một tiếng máu bắn ra, thịt nát bấy dẹp lép, chết tươi.

Hai trưởng lão sống sót thấy cảnh thê thảm này thì hét rầm lên, mặt đỏ rực muốn liều mạng với đối phương.

- A!

- La hét cái gì, đến lượt các ngươi!

Lâm Phàm cảm giác mình quá mạnh, đám Chí Tiên cảnh yếu xìu, không chịu nổi sức mạnh của hắn.

Bốp!

Bốp!

Tế đàn bị vung vù vù, mỗi lần oanh kích dấy lên dòng khí mạnh mẽ. Hai trưởng lão đụng phải tế đàn bị nổ tung, không có cơ hội hồi sinh, càng đừng nói tới bị thương nặng.

Hắn, Lâm Phàm, tu vi đã là Chí Tiên, trừ phi hắn muốn cho đối phương bị thương, nếu không đối thủ phải chết.

Trong khoảnh khắc bốn trưởng lão chết, giáo chủ Thánh Tiên giáo ngây người, lửa giận trong lòng như núi lửa sắp tuôn trào ra.

Đám Thánh Tử, Thánh Nữ thấy tình huống này thì nhíu chặt mày, bọn họ không ngờ có người hành hung ngay trước mặt họ.

Chợt có tiếng quát giận dữ:

- Đồ khốn nạn, dám làm dơ ta!

Một Thánh Tử nổi khùng lên, thân thể đã nhuộm máu, lúc nãy tế đàn đập chết người làm máu bắn lên người Thánh Tử.

Những người khác đã cách nơi này thật xa khi xảy ra chuyện.

Thánh Tử làm bộ bình tĩnh, tỏ khí chất gặp nguy không loạn nên vẫn ngồi yên, bưng ly rượu, vừa nhấm nháp vừa nhìn chiến đấu diễn ra trước mắt.

Như đang nói các ngươi cứ đánh, ta bình tĩnh như không, chẳng hề hoảng hốt.

Bởi vậy khi Lâm Phàm đập chết một trưởng lão, máu bắn ra tưới đầy người gã.

Chí Dương Thánh Tử người đầy máu, mắt tóe lửa, người run run,

gã giận thật.

Người xung quanh cười khẽ, không ngờ Chí Dương Thánh Tử gặp phải cảnh như vậy, có người an ủi gã đừng để bụng.

Chí Dương Thánh Tử buông lời hăm dọa, gã không nuốt trôi cục tức này được:

- Nếu hắn dám ở trước mặt ta thì ta sẽ một bàn tay đập chết hắn!

Đột nhiên cảm giác nguy hiểm bao phủ trong lòng Chí Dương Thánh Tử, khi gã phản ứng lại thì người khổng lồ cầm tế đàn đã xông về phía gã.

Chí Dương Thánh Tử nổi giận:

- Đồ khốn, còn dám càn quấy trước mặt bản Thánh Tử!?

Chí Dương Thánh Tử giơ hai cánh tay lên, hơi nóng cháy ngưng tụ trong lòng bàn tay hình thành mặt trời chói lòa. Chí Dương Thánh Tử lắc người né tế đàn đánh tới, nhưng tế đàn mang theo sức gió xẹt qua mặt gã, máu chảy xuống gò má.

Tim Chí Dương Thánh Tử giật thót, cảm giác thực lực của đối phương thật khủng bố, nhưng không quan trọng, gã muốn một chưởng đập chết đối phương.

Lâm Phàm miệt thị nhìn thoáng qua:

- Rất nhanh nhẹn.

Hắn giơ tay đập xuống như đập muỗi.

- Cái gì!?

Chí Dương Thánh Tử giật nảy mình, khó thể tránh né, gã giơ hai tay lên cứng rắn đỡ, nhưng khoảnh khắc . . .

Phụt!

Máu bắn bốn phía, nhuộm đỏ mặt đất.

Một bàn tay đập Chí Dương Thánh Tử bẹp dí dưới đất, như con muỗi hút no máu bị bàn tay đập chết, hiện trường cực kỳ thê thảm.

Chí Dương Thánh Tử cũng giống như vậy, chỗ gã từng đứng có bãi thịt nhầy, không thể nhìn ra đây là ai.

- Con muỗi khiến người ghét.

Lâm Phàm phẩy tay hất thịt dính trong lòng bàn tay đi.

Chương 720: Ta muốn rút lại lời nói

- Cái gì?

Chí Dương Thánh Tử bị người đập chết, mang đến rung động còn hơn bốn vị trưởng lão lúc nãy bị đập chết.

Đây là một trong những người truyền thừa của Dương Thần Điện, càng là Thánh Tử, bây giờ gã chết ở bên ngoài đúng là chuyện lớn bằng trời.

Tuy Chí Dương Thánh Tử không có thể chất đặc biệt, không phải Thánh Tử quan trọng nhất trong Dương Thần Điện, nhưng có thể gọi là Thánh Tử thì không dễ bị đánh giết.

Sẽ đối mặt trả thù điên cuồng nhất của Dương Thần Điện.

Giáo chủ vừa kinh vừa giận, nỗi tức giận khó thể kiềm nén:

- Khốn kiếp, ngươi có biết mình đang làm gì không!?

Giáo chủ biết sắp xảy ra chuyện lớn, nếu không giải quyết tốt thì Thánh Tiên giáo cũng sẽ bị liên lụy.

Lâm Phàm nhìn bốn phía, tế đàn đang nhỏ máu, nhuộm máu của cường giả Chí Tiên.

- Vẫn chưa đủ!

Lâm Phàm nhích người nhưng rồi chợt khựng lại, tên kia đang hoạt bát nhảy trong trữ vật giới chỉ.

Ghế đá rống to:

- Cái tên này, ngươi đã hứa với ta!

Nó muốn trở thành ghế đá đập chết Chân Tiên, nhưng đối phương lừa nó, mãi không cho cơ hội.

- Ngươi không đủ độ cứng.

Lâm Phàm hơi bất đắc dĩ, ghế đá quá để ý biểu hiện của bản thân, nhưng tình huống bây giờ là hắn quậy phá quá nhiều, sợ ghế đá không chịu nổi oanh kích, đừng để cuối cùng bản thân bị tổn hại thì

mất nhiều hơn được.

- Ta làm được, ta đang tiến bộ, mau dùng ta!

Ghế đá vì chứng minh bản thân, cố gắng tỏa thần quang bao phủ.

Ghế đá vốn bị người ngồi dưới mông, thời gian lâu, có linh tính, tự thành một vật.

- Được rồi.

Lâm Phàm cất tế đàn, sửa thành cầm một chân của ghế đá, hắn biến mất tại chỗ, xông vào đám đông.

Hắn không biết những người này là ai, đang làm gì, nếu đã đến thì cùng xử bọn họ luôn.

Hổ vào bầy dê, trực tiếp giết chóc.

Tình cảnh hiện giờ rất quái dị trong mắt mọi người, người khổng lồ cao mười thước cầm ghế đá nhỏ bé xông lên, bọn họ nhìn không hiểu.

- Đáng giận. Người này đúng là chó điên, liên quan gì tới chúng ta?

Có Thánh Tử chùn chân, bọn họ chỉ đến Thánh Tiên giáo làm khách chứ không phải người của Thánh Tiên giáo, sao tên này đánh gã?

Một Thánh Tử mặc áo giáp màu máu, cầm trường đao, ngữ điệu âm trầm, chiến ý ngập trời:

- Người này làm nhục chúng ta, giết!

Bọn họ là Thánh Tử, sao có thể bị người nhục?

Nhưng làm gã tuyệt vọng là đám người kia không ngừng lùi lại, không định cùng gã xông lên.

Có Thánh Tử khuyên nhủ:

- Cuồng Võ Thánh Tử, ngươi mau rút thôi, việc này không liên quan chúng ta, đừng để dính sâu vào.

Đối phương dám một mình xông vào thì tất nhiên có nắm chắc,

hơn nữa chiến tích bày ra trước mắt, Chí Dương Thánh Tử bị một bàn tay đập chết, thực lực của đối phương sâu không lường được, vừa không có thù hận sâu với họ, vậy cần gì đánh nhau với người ta, chuốc rắc rối vào người chỉ vì Thánh Tiên giáo?

Cuồng Võ Thánh Tử không phục nói:

- Hừ! Người này càn rỡ, không thể nhịn, hãy để bản Thánh Tử đọ sức với hắn xem có bản lĩnh gì!

Có ngọn lửa trong mắt gã, áo giáp đỏ dâng lên huyết quang, trường đao trong tay tỏa ánh sáng.

Một đao chém ra, lưỡi đao phủ lên bốn phía, chém thẳng vào Lâm Phàm.

Lâm Phàm không định né, trực tiếp đỡ.

Phập!

Lưỡi đao để lại dấu ấn trên người hắn, nhiều vết thương nhỏ ứa máu.

Cuồng Võ Thánh Tử phấn khởi, thấy đối phương đổ máu thì mừng thầm:

- Bị thương rồi! Các ngươi nhìn xem, bản Thánh Tử ra tay là hắn bị thương, thực lực như vậy mà khiến các ngươi đều lùi lại, khiến người quá thất vọng.

Đám thiên kiên thụt lùi thì kinh sợ, không hề thấy hưng phấn vì Cuồng Võ Thánh Tử chém giết đối phương, người ta đã xông lên, mục tiêu là Cuồng Võ Thánh Tử.

Có người nhắc nhở:

- Cẩn thận!

Cuồng Võ Thánh Tử khinh thường nói:

- Hừ, có gì mà phải cẩn thận.

Khi Cuồng Võ Thánh Tử phản ứng lại thì một thân hình to lớn đã xuất hiện ngay trước mắt, đao trong tay gã từ trên cao chém xuống, uy thế phi phàm, có năng lực khai thiên tích địa.

- Rất có linh tính.

Lâm Phàm giơ tay lên, năm ngón chộp, tay không đỡ lưỡi đao.

Phập!

Lưỡi đao chém sâu vào lòng bàn tay dày, phun ra bãi máu.

Cuồng Võ Thánh Tử mừng rỡ, người này bị khùng, tay không đỡ bị bảo đao của gã chém trúng. Cùng lúc đó Cuồng Võ Thánh Tử cảm giác gió rít trên đỉnh đầu, muốn rút lui nhưng trường đao ghim sâu vào bàn tay không nhúc nhích, gã định bỏ đao trốn, cảnh tượng khủng bố diễn ra.

Ghế đá hưng phấn nói, ánh sáng càng chói lòa:

- Ta sắp thí tiên!

Nó đã đợi thật lâu, mãi không có cơ hội, thậm chí nhân loại này đã quên nó.

Khi xưa dụ dỗ nó đi ra, hắn hứa sẽ mang nó thí tiên, mà sao bây giờ không giữ chữ tín.

Bốp!

Ghế đá đánh một kích đập thẳng vào đầu Cuồng Võ Thánh Tử.

Máu phun ra bắn xa mấy chục trượng, đầu Cuồng Võ Thánh Tử tuôn máu, cảnh tượng kinh người.

- A!

Cuồng Võ Thánh Tử ôm đầu hét thảm, trên đầu u cục to, đã tụ máu, có dấu hiệu vỡ xương sọ.

Ghế đá mừng như điên, cảm giác sung sướng khó tả:

- Quá sướng!

Ghế đá vui vẻ làm Lâm Phàm rất khó chịu:

- Ngươi vui cái khỉ gì, không đập nát đây này!

Độ cứng quá kém, không đập chết Chí Tiên được, nếu là tế đàn thì Cuồng Võ Thánh Tử đã thành đống thịt. Hắn cũng biết độ cứng của ghế đá tạm ổn, mỗi tội độ nhọn thì kém.

Cuồng Võ Thánh Tử rít gào:

- Ngươi dám bị thương ta, muốn chết!

Mắt Cuồng Võ Thánh Tử đỏ ngầu, đầu chảy máu ròng ròng trông rất thảm, càng bị mất mặt trước nhiều Thánh Tử, Thánh Nữ.

Lâm Phàm định tiếp tục xử đẹp, nhưng vì lời nói của tên này khiến hắn ngừng lại, giơ tay tát cho một cái.

Bốp!

Âm thanh giòn vang.

Đầu Cuồng Võ Thánh Tử mất khống chế xoay tròn, cổ nhăn nhúm, làn da vặn vẹo nứt ra, máu phun ra.

Sau cùng cổ rũ xuống, nhưng chưa chết hẳn, đến trình độ này bị thương kiểu đó chưa đủ sức.

Lâm Phàm giơ chân đá bụng Cuồng Võ Thánh Tử, đá gã bay ra ngoài.

Tiếng răng rắc không dứt, xương gãy, Cuồng Võ Thánh Tử bay vào đám Thánh Tử, Thánh Nữ.

- Phụt!

Cuồng Võ Thánh Tử ọc máu, tứ chi mềm nhũn nằm hấp hối.

Giáo chủ Thánh Tiên giáo cuồng rống:

- Giết!

Toàn bộ trưởng lão xông về phía Lâm Phàm.

Các đệ tử thì đã ngây người, bọn họ không ngờ có người đến Thánh Tiên giáo đại khai sát giới, giáo chủ ở trong giáo nhưng không có cách nào ngăn cản.

Đặc biệt là đám Thánh Tử, Thánh Nữ đều là tồn tại cao ngạo, nhưng bây giờ bọn họ đứng im không dám nhúc nhích.

Ghế đá lại gầm rống:

- Ta muốn thí tiên!

Nó dính máu tươi, đã đẫm máu, chiến ý dạt dào, tự nhận là ghế thần số một thiên hạ.

Thần chắn giết thần, phật chắn giết phật.

Lâm Phàm giơ ghế đá ném vào trưởng lão xông lên, tiếng binh bốp không ngớt, tiếng các trưởng lão hét thảm nối liền không dứt.

Máu tươi nhuộm bầu trời, nhuộm đỏ Thánh Tiên giáo.

Một số thiên kiêu sợ hãi:

- Người gì khủng khiếp quá.

Bọn họ tự nhận là thực lực không yếu, nhưng khi nhìn tên này thì phát hiện hắn càng mạnh.

Những người này đều là trưởng lão của Thánh Tiên giáo, thực lực là Chí Tiên, cả đám vây công nhưng không chiếm ưu thế chút nào.

Giáo chủ Thánh Tiên giáo hơi nóng nảy, đi tới bên cạnh Phong Ưng Thánh Tử:

- Thánh Tử, xin hãy hỗ trợ.

Tình huống hiện giờ hơi khó kéo lại, giáo chủ không biết người đến là ai, có thù sâu gì với Thánh Tiên giáo, nhưng đành mời Thánh Tử tạm giúp đỡ.

Phong Ưng Thánh Tử chắp một tay sau lưng, tiến lên một bước, khí thế phi phàm, giọng như sấm nổ:

- Huynh đài, nể mặt Phong Ưng này mà dừng tay.

Đám Thánh Tử, Thánh Nữ nghe vậy xì xầm nói chuyện:

- Phong Ưng Thánh Tử mở miệng rồi, chuyện này đến đây kết thúc.

- Khó nói, ta phát hiện người này hơi khùng điên, chắc không nể tình.

Khi mấy thiên kiêu trò chuyện với nhau thì Lâm Phàm bay lên, lầm lì xông thẳng vào Phong Ưng Thánh Tử.

Phong Ưng Thánh Tử nổi giận, ít ai không nể mặt gã như vậy:

- Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!

Phong Ưng Thánh Tử hành động, thân hình như ưng, mười ngón tỏa ánh sáng lạnh chộp xuống, hư không như mảnh vải bị xé ra mười khe hở đen thui.

Phập roẹt!

Người Lâm Phàm có vết cào, máu ứa ra, nếu là người khác đã bị một kích kia phân thây.

Lâm Phàm ném ghế đá vào Phong Ưng Thánh Tử, nhưng bị đối phương chặn lại, phát ra tiếng nổ.

Ngay lúc đó Lâm Phàm co nắm tay, nắm đấm lớn phủ lên nửa người đối phương, ánh sáng chói lòa, khí thế kinh người, hình thành nước lũ.

Mắt Phong Ưng Thánh Tử bắn ra tia sáng lạnh:

- Tìm cái chết!

Phong Ưng Thánh Tử thi triển thần thông chỉ pháp, một con ưng thần bay lượn thiên địa hiện ra sau lưng gã, vuốt bén xé rách thiên địa sà xuống, muốn xé nát thân thể của Lâm Phàm.

Bùm!

Nắm đấm và vuốt bén va chạm sinh ra bão lực lượng.

- Hơi . . .

Lâm Phàm định khen ngợi đối phương mấy câu, đột nhiên nghe đối phương kêu thảm một tiếng, mười ngón tay nứt vỡ, thịt văng tung tóe, thành người không tay.

- Thôi rút lại lời vừa nói.

Bây giờ khó đo lường hắn mạnh cỡ nào, tìm cường giả thật sự mới biết, hắn vẫn chưa sử dụng thực lực mạnh nhất, còn giữ sức.

- A!

Phong Ưng Thánh Tử kêu thảm, đôi tay đẫm máu làm bao người ngẩn ngơ.

- Ngươi không thể giết ta, ta là Thánh Tử của Vô Thượng Thánh Địa!

Phong Ưng Thánh Tử lúc trước có một không hai thiên hạ, khí thế rộng lớn đã biến mất, thay thế là kẻ đáng thương kinh hoàng.

Lâm Phàm vốn không định giết đối phương, hắn tính đánh phục mọi người ở đây, đánh đến bọn họ quỳ van xin tha.

Khi đối phương nói ra câu này, Lâm Phàm nhìn đối phương, xòe tay ra chộp đối phương rồi đập mạnh xuống đất.

- Phụt!

Lực va đập lớn làm Phong Ưng Thánh Tử phun bãi máu, xương gáy răng rắc vỡ vụn.

Giáo chủ Thánh Tiên giáo kêu lên:

- Dừng tay!

Giáo chủ sợ thật, đây là Thánh Tử của Thánh Địa lớn, không thể chết ở chỗ này.

Nhưng tất cả đã muộn.

Bùm!

Lâm Phàm giẫm đạp Phong Ưng Thánh Tử thành thịt nát.

- Cái gì? Tên này đạp chết Phong Ưng Thánh Tử? Cuồng bạo quá vậy? Hắn chọc vào họa lớn bằng trời!

- Đúng vậy! Phong Ưng Thánh Tử tuy không phải người thừa kế huyết mạch của Thánh Địa đó nhưng cũng là hài nhi của đại nhân vật, cứ như vậy bị giết thì Thánh Địa sẽ không bỏ qua.

- Ngươi nghĩ thế lực của Chí Dương Thánh Tử, Cuồng Võ Thánh Tử sẽ khoanh tay ngồi xem sao? Suy nghĩ của ngươi quá ngây thơ.

Mọi người khủng hoảng, người khổng lồ này là ai? Tại sao cuồng bạo quá vậy?

Chương 721: Tiểu ca ca, đừng mà

Trong lúc bọn họ kinh hoàng thì xảy ra chuyện khiến họ càng tan vỡ.

Người khổng lồ xông về phía họ, tốc độ rất nhanh, mau đến nỗi chỉ còn lại luồng sáng.

Bốp!

Một Thánh Tử hét thảm, đầu phun máu, sau đó phồng lên, gã bị ghế đá đập trúng, nằm dưới đất ôm đầu la hét.

- Hắn làm vậy là sao? Chúng ta không chọc vào hắn nhưng tại sao muốn đánh ta?

- Chúng ta chỉ đi ngang qua, đừng hiểu lầm.

- Ta là . . .

Lại có Thánh Tử muốn tự giới thiệu, nhưng ngẫm lại Phong Ưng Thánh Tử vì giới thiệu mới bị người giẫm chết thế là cố nén, đầu sắt đỡ ghế đá rồi ôm đầu ngồi xổm xuống, tiếng hét xé trời xanh.

Có Thánh Nữ lộ vẻ tội nghiệp nũng nịu nói:

- Tiểu ca ca, đừng mà.

Khoảnh khắc bị ghế đá gõ một cái, máu nhuộm đỏ mặt đất.

Bọn họ đã tan vỡ, không phải Thánh Tiên giáo cũng bị ăn đòn, có cần vậy không? Khinh người quá đáng.

Giáo chủ Thánh Tiên giáo đã tuyệt vọng, tổ chức tiệc mời đám Thánh Tử, Thánh Nữ đến, tất cả đầu phun máu. Có người định đánh trả, nhưng dù thanh thế to lớn, dị tượng ùn ùn cũng bị ghế đá một kích đánh gục.

Chết một, hai, ba thiên kiêu trong tông môn thì Thánh Tiên giáo còn chịu nổi, nhưng nếu thiên kiêu được mời đến đều chết tại đây thì Thánh Tiên giáo sẽ chấm dứt.

Trong khi giáo chủ sợ hãi thì chiến trường một giây thay đổi vạn lần, tất cả yên tĩnh lại nghe tiếng kim rơi.

Lâm Phàm đứng ngạo nghễ, người có vết thương rất nặng, máu chảy ròng ròng, nhưng không ảnh hưởng đến hắn chút nào.

Giáo chủ run giọng hỏi:

- Rốt cuộc ngươi là ai?

Nếu không phải làm chủ một giáo có lẽ y đã ngã ngồi dưới đất.

- Lâm Phàm.

Bây giờ Lâm Phàm có thể nói chuyện đàng hoàng, chiến đấu kết thúc, những tên kia không chịu đòn nổi, hơi thất vọng.

Giáo chủ ngây ra, cố vắt óc nhớ lại nhưng không có ấn tượng, hoặc nên nói là không quen:

- Chưa nghe qua tên này. Tại sao ngươi làm chuyện như vậy với giáo của ta? Giáo của ta không chọc ngươi bao giờ.

Nếu không trải qua những chuyện này thì thái độ của giáo chủ tuyệt đối không giống vậy, nhưng sau khi đại chiến xảy ra, thái độ của y trở nên hiền hòa, không cuồng vọng nữa, cũng không dám coi thường.

Lâm Phàm rống to:

- Đừng nói nhảm, không cần biết ngươi có nghe qua không, thả sư đệ của bản phong chủ ra. Còn nữa, Thánh Tiên giáo các ngươi dám đến tông của bản phong chủ dọa dẫm bắt chẹt, ngươi có biết người đứng trước mặt ngươi là ai không?

Lâm Phàm rất khó chịu, chỉ có hắn mới làm chuyện trấn lột người khác, không ai dám làm vậy với hắn.

Thánh Tiên giáo này là người đầu tiên, hoàn toàn không thể nhịn.

Câu này làm giáo chủ ngây ra.

Thánh Tử Thánh Tiên giáo trốn thật xa, khi đại chiến xảy ra thì gã xoe tròn mắt. Kẻ địch quá hung tàn, khó đối phó, vì mạng nhỏ tốt nhất đứng xa vây xem.

Khi gã nghe câu này thì tim đập nhanh.

Sư đệ!

Bắt chẹt?

Hình như sắp xảy ra chuyện lớn gì ghê gớm.

Giáo chủ có ấn tượng, một tiểu tử đắc tội Thánh Tử trong giáo bị bắt giữ, hành hạ tơi tả rồi nhốt vào địa lao. Thánh Tiên giáo đúng là có tập tục này, khiến tông môn của đối phương đến chuộc người, sau đó khống chế tông môn của đối phương.

Nhưng giáo chủ không ngờ chỉ có một người đến, còn mạnh như vậy, một người đấu với một đám, trực tiếp nghiền áp bọn họ.

- Ôi chao, hiểu lầm rồi, sao lúc trước ngươi không nói rõ ràng ra, không thì đã chẳng có nhiều chuyện như vậy.

Giáo chủ đau lòng, không đáng, thật sự không đáng, nhưng bây giờ hối hận có tác dụng gì?

Thời gian có thể quay ngược sao?

Lâm Phàm rất bá đạo, phối hợp với vết thương trên người trông đáng sợ thật:

- Nói nhảm làm gì, lãng phí thời gian, đánh tơi bời các ngươi là dễ nói chuyện nhất. Chứ lãng phí nước miếng mà vẫn đại chiến thì mất nhiều hơn được, nhanh lên, cung kính đưa sư đệ của bản phong chủ ra, nếu không sẽ hủy Thánh Tiên giáo các ngươi!

Phía xa, Thánh Tử Thánh Tiên giáo sự hãi, gã biết không ổn, họa này do gã gây ra, xem tình huống trước mắt giáo chủ tuyệt đối không che chở gã, chắc chắn khiến gã làm người chịu tội thay, trực tiếp giết để vơi mối hận.

- Chạy!

Suy nghĩ vừa lóe lên đã không thể xóa nhòa, Thánh Tử Thánh Tiên giáo bỏ chạy. Không thể ở trong giáo nữa, cần rút nhanh, nếu không chỉ có con đường chết.

Những Thánh Tử, Thánh Nữ hoàn hồn lại, nhưng đều ngồi dưới đất, lộ vẻ đau đớn, ôm đầu.

Bọn họ đã nghe được, đây là do Thánh Tiên giáo gây ra.

Có Thánh Tử quát tháo, uất ức vô cùng:

- Đồ khốn, ngươi còn ngẩn ra làm gì? Không mau thả sư đệ của

người ta ra. Đám người các ngươi cứ bắt sư đệ của người ta làm gì? Rõ là khi dễ người ta!

Khi không bị người ta xem là địch thủ đánh tơi bời, sọ não bị gõ bể, đau chết mất. Nếu biết trước thì dù chết cũng không đến Thánh Tiên giáo.

- Đúng rồi, nhìn người ta xem, lo cho sư đệ biết bao. Vương Trung này sẽ không ghi hận trong lòng, làm chuyện như vậy vì sư đệ đó là đại trượng phu, đại nghĩa khí, đáng để tôn kính. Huynh đệ, hành vi của ngươi tốt lắm, ta không sao.

Vương Trung là Thánh Tử nhưng gã không ngốc, trong tình huống này còn muốn làm gì nữa? Chống đối người ta, ném một câu ngu ngốc: Ngươi chờ đấy, Thánh Địa sẽ không tha cho ngươi?

Lại có Thánh Tử tâng bốc:

- Nghĩa lớn bằng trời, đây mới là sư huynh thật sự, sư đệ gặp nạn liền ra tay không chút do dự, kính nể, kính nể.

Bọn họ có đông người vậy mà không đủ cho đối phương xử, muốn họ nói gì nữa?

Một đệ tử hét lên:

- Giáo chủ, Thánh Tử mới vội vã rời đi!

Giáo chủ tức điên lên:

- Nghiệt tử này!

Nhưng trong lòng giáo chủ hơi nhẹ nhõm, tất nhiên y không muốn giết Thánh Tử, nhưng phải giả vờ cho người ta thấy.

Lâm Phàm mở miệng, hung uy hừng hực:

- Còn nói nhảm cái gì? Mau thả sư đệ của ta ra, nếu không thật sự phá hủy!

Giáo chủ vội nói:

- Sẽ mời đến ngay!

Y đã không có năng lực chống cự, thực lực của đối phương quá mạnh, đám thiên kiêu đều bị đánh tơi bời, thực lực quá khủng bố.

Trong địa lao.

Lão nhân ngồi yên tại chỗ, lẩm nhẩm:

- Tiểu tử, đừng quá bình tĩnh, có lẽ tông môn của ngươi thật sự không dám tới, còn sư huynh Đại Thánh cảnh của ngươi thì bỏ đi, đến là chết.

Lão nhân mãi không nghĩ ra tiểu tử này bị sư huynh rót thuốc mê gì mà tin tưởng hắn nhiều vậy.

Đối với người tu hành thì quá tin tưởng vào người khác không phải chuyện tốt, không biết đã xảy ra bao nhiêu trường hợp vì quá tin tưởng cuối cùng bị người mình tin bán đứng, ôm hận mà chết.

Vương Phù bất mãn nói:

- Lão chưa thấy sư huynh của ta, nếu gặp rồi sẽ biết sư huynh của ta là tồn tại như thế nào.

Lão nhân này năm lần bảy lượt nói sư huynh của gã không được, làm Vương Phù rất bực mình. Nhưng nghĩ tình lão không biết tình huống nên gã không so đo.

Lão nhân bật cười:

- Ha ha, thú vị, muốn cho ta thấy sư huynh của ngươi là tồn tại thế nào? Ta thì thấy không thể, nếu sư huynh của ngươi may mắn gặp lão phu sẽ phải tôn kính kêu một tiếng tiền bối.

Vương Phù lắc đầu nói:

- Lão đúng là ếch ngồi đáy giếng.

- Cái gì? Ngươi nói lão phu là ếch ngồi đáy giếng? Lão phu thì thấy ngươi chưa biết lão phu thế nào . . . khoan, có người tới.

Lão nhân đang định khoe khoang thì phía xa có tiếng bước chân.

Biểu tình của lão nhân nghiêm túc nói:

- Tiểu tử, ta nghĩ ngươi tiêu rồi, bọn họ muốn giết ngươi.

Dù ở chung không lâu nhưng lão cảm giác tiểu tử này tạm được, gã chết như vậy rất đáng tiếc. Nhưng lão bất lực, nếu lão có năng lực đó thì đã không bị nhốt ở đây.

Vẻ mặt Vương Phù bình tĩnh, không chút dao động.

Đối phương chưa đến Vương Phù đã mở miệng nói:

- Là sư huynh của ta đến đúng không? Bây giờ các ngươi biết hối hận chưa?

Tiếng bước chân rõ ràng tạm dừng.

Lão nhân bất đắc dĩ, tiểu tử này hết thuốc chữa, gã gặp phải sư huynh kiểu gì, quá xui xẻo. Dù sư huynh của gã là Chí Tiên cảnh cũng vô dụng.

Rất nhanh, tiếng bước chân đến gần, là một trưởng lão của Thánh Tiên giáo.

Nam nhân trung niên sắc mặt âm trầm, lặng im giây lát rồi nở nụ cười xấu còn hơn khóc.

- Đúng vậy! Sư huynh của quý tông đã chờ ở bên ngoài lâu, chỉ đợi ngươi đi ra. Giáo chủ mệnh lệnh cho ta đến mời ngươi, xin đừng để bụng, tất cả đều là hiểu lầm. Giáo ta nhất định sẽ bắt Thánh Tử đáng giận kia về, khiến hắn quỳ trước mặt ngươi xin tội.

Trưởng lão Thánh Tiên giáo muốn khóc, bị người đánh tới giáo mà không đánh lại nổi, lần đầu tiên gặp tình huống như vậy.

Lão nhân tóc xù cực kỳ ngạc nhiên:

- Cái gì? Này, người bị hỏng não à?

Thấy quỷ sống, trưởng lão Thánh Tiên giáo tự mình đến mời người ra ngoài? Quá khủng bố.

Trưởng lão quát tháo:

- Cái tên kia, nói bậy bạ cái gì! Lớn tiếng trước mặt quý khách thì coi chừng nhổ lưỡi của ngươi ra!

Quay sang Vương Phù thì trưởng lão cười tươi như hoa.

Vương Phù đứng lên:

- Lão nhân này cùng ta đi ra.

Mặt ngoài Vương Phù bình tĩnh nhưng trong lòng rất kích động, vì gã biết chắc chắn sư huynh sẽ đến. Tuy không biết sư huynh làm

thế nào, nhưng tóm lại sư huynh mạnh nhất trong lòng gã.

- Được được, không thành vấn đề.

Trước khi lão đến đây giáo chủ đã bảo mặc kệ vị kia trong địa lao nói cái gì đều phải làm theo, nhớ kỹ, dù yêu cầu cái gì.

Nghe giáo chủ dặn, lòng trưởng lão lạnh lẽo.

Trưởng lão nhớ kỹ cảnh tượng đó, khó thể xóa nhòa, quá khủng bố, Thánh Tiên giáo không đỡ nổi.

Nhiều Thánh Tử bị đánh đến ủ rũ, có Thánh Tử gai góc bị giết, máu nhuộm trong giáo, bọn họ sợ thật.

Vương Phù bước ra địa lao, quay đầu lại nói:

- Lão già, ta nói rồi, sư huynh của ta sẽ đến, sẽ cứu ta ra. Ta sẽ không nói cho sư huynh biết lời lúc trước lão nói, nếu sư huynh biết thì lão một ngón tay có thể nghiền chết hắn thì lão xui rồi. Sau này nhớ đừng nói lung tung, coi chừng họa từ miệng mà ra.

Vương Phù nói xong không quay đầu lại đi ra ngoài.

Lão nhân ngẩn ngơ, không tin nổi. Sự việc bị tiểu tử này nói trúng hết.

Lão nhân hét to:

- Mau thả ta ra ngoài, ta muốn xem sư huynh của tiểu tử này là thế nào!

Sự cường đại của Thánh Tiên giáo là không cần chất vấn, nếu không lão đã chẳng bị Thánh Tiên giáo bắt về.

Bên ngoài. Lâm Phàm thân hình to lớn đứng đó, đám thiên kiêu đầu rơi máu chảy, đầu u một cục.

Giáo chủ Thánh Tiên giáo đứng ngồi không yên, cười ruồi, đặc biệt nhìn mười ngón tay của đối phương ngọ nguậy, y lo đối phương sẽ ra tay.

Thật ra Lâm Phàm đang tính nhẩm đòi bồi thường thế nào.

Chương 722: Người sáng mắt không thầm ra oai

- Sư huynh!

Cách thật xa nhưng Vương Phù không kiềm được lòng hưng phấn, tuy bóng dáng kia rất to lớn nhưng nhìn là biết đó là sư huynh.

Chỉ có sư huynh mới bá khí như vậy, dù chỉ đứng đó đã có hơi thở khiến người khó quên bao phủ.

Tiếng hàng loạt người quay đầu lại nhìn.

Đám thiên kiêu nhìn lại, bọn họ rất muốn xem đó là sư đệ như thế nào.

Có người ác thú vị thầm nghĩ phải chăng sư đệ này bề ngoài non nớt, yếu ớt, đẩy ngã rất có cảm giác sướng?

Nhưng nhìn thoáng qua không có cảm giác gì, thậm chí không đẹp trai bằng họ.

- Ừm, không sao thì tốt rồi.

Lâm Phàm có lòng muốn bồi dưỡng Vương Phù, trên Vô Địch phong, tốc độ tu luyện mau nhất, thiên phú tốt nhất là gã, thuộc lớp đỉnh cao trong tông môn.

Nếu phát triển tốt có lẽ về sau Vương Phù sẽ thành một trong những người lãnh đạo tông môn hợp cách.

Vương Phù đạp bước hóa thành luồng sáng xuất hiện cạnh sư huynh, khi nhìn bộ dạng của sư huynh thì gã ngẩn ngơ.

Trên thân hình vạm vỡ đầy vết thương, mười vết thương dài mảnh thường ứa máu.

Vương Phù ôm chặt chân Lâm Phàm, gào khóc:

- Sư huynh, đều là lỗi của ta, tại ta quá yếu, hại sư huynh bị thương nặng như vậy!

Vương Phù quá cảm động, bị rung động. Lúc mới tham gia Viêm

Hoa tông thì gã tuyệt vọng xem đệ tử trong tông môn tranh đấu với nhau, gã muốn ra tông, tự tu luyện. Nhưng khi gã bị ức hiếp, Lữ sư huynh xuất hiện.

Lữ sư huynh nói cho mọi người là Lâm sư huynh có dặn không cho nội đấu, làm Vương Phù rất tò mò về Lâm sư huynh.

Sau đó Vương Phù biểu hiện ra thiên phú rất cao, gã thầm lo bị sư huynh kiêng kị, bị bài xích, nhưng tất cả đều là tưởng tượng của gã.

Sư huynh cho gã vị trí thuộc về gã, cố ý bồi dưỡng gã, làm gã rất cảm động.

Gã còn được sư huynh cứu hai lần.

Lần này khiến sư huynh người đầy vết thương, làm gã rất đau lòng. Nếu thực lực của gã cường đại hoặc cẩn thận một chút thì đã không làm sư huynh trả giá lớn như vậy.

- Khóc cái gì, chút vết thương này có đáng gì. Sư huynh chiến đấu không thích tránh né, bị chém vài đao xem như gãi ngứa.

Lâm Phàm không ngờ cảm xúc của Vương Phù dao động lớn vậy, nhưng hắn thầm vui, không uổng công cứu người.

Lâm Phàm càng nói như vậy Vương Phù khóc càng dữ hơn.

Vương Phù cho rằng sư huynh an ủi mình, để gã không chịu áp lực quá lớn, giọt nước từ hốc mắt lăn dài xuống. Gã giơ ngón tay kẹp mũi, lau nước mũi vào áo, lại ôm chân hắn khóc rống.

Thiên kiêu cảm thán, biết đi đâu tìm sư huynh như vậy? Bị chém người đầy vết thương vậy mà bảo là gãi ngứa, có cần khoa trương vậy không?

Những chất lỏng màu đỏ này là gì?

Trừ máu ra còn là gì được?

Lão nhân bị nhốt chung với Vương Phù cũng đi ra, khi thấy tình huống hiện trường thì lão ngây ra. Mặt đất nứt toạc, nhiều hố sâu. Hấp dẫn chú ý nhất là thân hình to lớn, và tiểu tử ôm người khổng lồ khóc ròng.

Lão nhân khẽ kêu:

- Đó là sư huynh? Thân hình to quá.

Sau đó lão phát hiện là lạ, tiểu tử nói sư huynh là Đại Thánh cảnh, mà sao hơi thở của tên to xác này khủng bố quá, dù là lão cũng không chịu nổi, cảm giác lòng hoảng loạn.

- Bà nội nó, tiểu tử này không thành thật, lừa người.

Lão nhân cảm giác bị tiểu tử này lừa dối, đó đâu phải Đại Thánh cảnh gì, rõ ràng là Chí Tiên cảnh, còn là Chí Tiên khủng bố.

Giáo chủ tội nghiệm không thể không nhận hèn:

- Ngại quá, đều là hiểu lầm, nếu biết sớm thì bản giáo đã không làm như vậy.

Ngươi có từng gặp ai đến Thánh Tiên giáo, không nói một tiếng, đánh trước đã, đánh xong mới bàn chuyện không?

- Phụt!

Vương Phù hộc máu.

Lâm Phàm nhíu mày hỏi:

- Sư đệ, sao vậy?

Nhìn kỹ thì phát hiện trong người sư đệ có một cây đinh màu đen.

Giáo chủ ngây ra:

- Hiểu lầm, ta lấy ra ngay!

Giáo chủ vội tiến lên, năm ngón tay chộp, một chùm sáng bao phủ trước ngực Vương Phù, sau đó một cây đinh màu đen dần hiện ra.

Đây là Tỏa Hồn Đinh, không dùng để khóa linh hồn mà thường hành hạ người.

Lâm Phàm chộp cây đinh trong tay, nhanh chóng đâm vào trái tim giáo chủ, tiếng gào thét văng vẳng.

- Đâm sư đệ của bản phong chủ? Bản phong chủ cảm thấy Thánh Tiên giáo các ngươi rất muốn chết. Chưa chết thì đừng la nữa, còn có chuyện cần làm, xử lý xong, bản phong chủ nên đi.

Là bọn họ bắt người, sau đó chịu khổ cũng do họ làm, nếu không đòi một lời giải thích thì không được.

Vương Phù tự hào, hít hà cánh mũi. Có sư huynh thật tốt, đứng cạnh sư huynh tràn đầy cảm giác an toàn.

Mặt mũi giáo chủ dính vào nhau, Tỏa Hồn Đinh vào người đau đớn không chịu nổi, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Lâm Phàm hỏi:

- Đau không?

Giáo chủ cố nén đau, lắc đầu nói:

- Không đau.

Y chẳng còn lửa giận, đối phương quá mạnh, chơi kiểu gì?

Dù muốn báo thù cũng không đến lượt y, những Thánh Tử bị giết, thế lực của họ sẽ không ngừng ở đây.

- Cái gì? Không đau, vậy thì tốt, lần này đâm trán của ngươi.

Lâm Phàm nổi giận, dám nói không đau, xem ra cảm giác đau đớn chưa đủ.

Giáo chủ nghe vậy biểu tình kinh hoàng:

- Đau, đau . . .

Đám thiên kiêu đầu u một cục, ngây ngốc nhìn đối phương. Bọn họ không biết hôm nay xảy ra chuyện gì, đến dự tiệc, ăn một bữa cơm, khoác lác, sau đó bị người đánh.

Kẻ kêu gào không phải bọn họ, vì sao nỡ làm vậy?

- Không bị gì thì đừng giả chết, bây giờ tính sổ nợ với các ngươi. Đây là sư đệ của bản phong chủ, một sư đệ mà bản phong chủ rất xem trọng, bị các ngươi bắt, chịu sợ hãi, còn bị hành hạ, còn bị cây đinh gỉ này đâm vào. Phí sợ hãi, phí tinh thần, phí dinh dưỡng . . .

Lâm Phàm bấm ngón tay tỉ mỉ tính, giáo chủ hoàn toàn xa lạ với những thuật ngữ này, trong tất cả những người có mặt chỉ có chỉ mình hắn và Vương Phù hiểu nghĩa.

Vương Phù cảm động, được sư huynh khen ngợi. Trong lòng

Vương Phù có ngọn lửa, phải chăm chỉ tu luyện, không thể khiến sư huynh thất vọng.

Tim giáo chủ rớt cái bịch, hình như đang trấn lột, tình cảnh trái ngược.

- Yên tâm, ta biết những việc này, nhất định khiến ngươi vừa lòng.

Giờ đánh quăng tiền miễn tai, ngăn một chút.

Lâm Phàm xua tay nói:

- Ngươi không hiểu, bản phong chủ chưa nói hết. Mới liệt kê ra chỉ là một phần nhỏ, quan trọng còn ở phía sau. Sư đệ của bản phong chủ tuy thực lực không quá giỏi nhưng là người có phúc duyên, trong thời gian các ngươi bị bắt có biết hắn sẽ gặp cái gì không? Có lẽ là kho báu bí mật viễn cổ hoặc truyền thừa của cường giả nào đó, tiếc rằng bây giờ đã không còn, vì bị các ngươi bắt. Trong vô hình bỏ lỡ cơ duyên vốn nên có, ngươi phải tính món nợ này, bản phong chủ cho ngươi ba giây đưa ra trả lời khiến bản phong chủ vừa lòng, nếu không tự gánh lấy hậu quả.

Lâm Phàm nói xong mọi người nghẹt thở.

Trong đám thiên kiêu chợt vang lên giọng nói chói tai:

- Trấn lột mà nói được đạo lý rõ ràng như vậy, nhân tài!

Lâm Phàm răn dạy:

- Ai nói? Đứng ra cho bản phong chủ!

Không ngờ có người nói là trấn lột, cái này là kiếm bồi thường cho sư đệ, dám bảo là trấn lột, không thể tha thứ.

Đám thiên kiêu tránh ra xa, không liên quan gì đến họ, không phải họ nói. Người nói chuyện làm rùa đen rút đầu, không dám đứng ra.

Lâm Phàm liếc qua, chút nữa hắn sẽ xử họ sau.

- Giáo chủ, cơ hội ba giây, hãy nghĩ kỹ rồi đưa ra trả lời.

Giáo chủ đổ mồ hôi, hoàn toàn mơ hồ, làm sao suy nghĩ? Trước đó còn dễ tính, nhưng cái sau hoàn toàn là chuyện không nói có, không căn cứ.

Lão nhân bị nhốt chung với Vương Phù đã phục, sư huynh của tiểu tử đó quá ác, trấn lột mà nói đạo lý rõ ràng. Lần đầu tiên lão thấy Thánh Tiên giáo bị người buộc đến mức này.

- Ài.

Sâu trong Thánh Tiên giáo truyền ra tiếng thở dài, âm thanh lâu xa như trải qua tang thương.

- Tiểu tử cần gì hùng hổ dọa người.

Giáo chủ nghe giọng nói này thì thầm giật mình, nhanh chóng quỳ lạy dưới đất, đây là lão tổ, lão tổ đã bế tử quan.

Lâm Phàm nheo mắt, hơi thú vị:

- Người sáng mắt không thầm ra oai, đi ra, đừng giả thần giả quỷ.

Một ảo ảnh to lớn từ sâu trong giáo hiện ra, đó là một lão nhân, khuôn mặt hiền lành, chỉ xuất hiện nửa khúc người đã tạo uy áp cực kỳ mạnh.

Đám thiên kiêu kêu lên:

- Thông Thiên cảnh, Thánh Tiên giáo có cường giả Thông Thiên cảnh? Bọn họ đang ẩn giấu, không nói cho chúng ta biết có cường giả cảnh giới như vậy, gặp quỷ!

Tộc lão trong thế lực của họ cũng có Thông Thiên cảnh, nhưng không ngờ Thánh Tiên giáo chẳng chút bắt mắt mà có cường giả như vậy.

Giáo chủ khóc ròng:

- Lão tổ, người thật sự thành công, phá vỡ đường sống chết, bế tử quan, bước vào Thông Thiên cảnh.

Đã bao nhiêu năm rồi, ngày xưa lão tổ như ngọn đèn leo lét trong gió sắp tắt, cuối cùng chọn bế tử quan, không ngờ sau khi vực ngoại giới dung hợp thì lão tổ thật sự đột phá.

Lão tổ Thánh Tiên giáo cười, nụ cười chất chứa vẻ đắc ý:

- Ha ha ha! Cơ duyên đến, vực ngoại giới dung hợp, tìm được con đường phía trước, miễn cưỡng bước vào, sức sống đã hồi phục như xưa, có thể tranh với trời.

- Thú vị, để xem ngươi tranh thế nào.

Rầm!

Lâm Phàm đạp một bước, mặt đất nứt ra hình thành hố lớn, hắn hóa thành luồng sáng bay vào nơi sâu.

- Lão già, đánh ngươi là vượt ải, để xem ngươi có năng lực bao lớn!

Lâm Phàm đã rất sốt ruột, lực lượng trong người sôi trào, để xem tên này mạnh tới đâu.

Vương Phù ngây ra:

- Sư huynh!

Vì sao một lời không hợp sư huynh liền xông lên? Quá mạnh.

- Ghê gớm, tên này chỉ là Chí Tiên cảnh nhưng đi liều mạng với Thông Thiên cảnh, chẳng khác nào tự sát.

- Đúng vậy! Dù mới bước vào Thông Thiên cảnh thì cảnh giới Chí Tiên cũng không thể so sánh, mười người, trăm người cũng không đánh lại.

Đám thiên kêu nói chuyện, cảm giác tên kia sắp bi kịch, lát nữa sẽ bị lão tổ của Thánh Tiên giáo đè dưới đất chà chùi.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Chốc lát sau vang tiếng nổ điếc tai.

- Tiểu tử, ngươi quá càn rỡ, vậy thì để ngươi mở ra trận chiến đầu tiên của lão phu sau khi bước vào Thông Thiên cảnh!

Chương 723: Tâm thái này của các ngươi cực kỳ đáng sợ

Ầm!

Thân hình to lớn từ trên trời giáng xuống, đạp nát mật thất đóng kín, đá vụn tứ tung, tro bụi bao phủ.

Đến quá đột ngột, dẫn đến lão tổ Thánh Tiên giáo quát tháo, muốn lấy Lâm Phàm làm trận chiến đầu tiên đại ca bước vào Thông Thiên cảnh.

Khí thế mênh mông không giống bình thường, khí thế như sóng triều bộc phát ra, đá vụn bốn phía bị thổi bay.

Lâm Phàm bẻ cổ, giẫm chân biến mất tại chỗ:

- He he, khá lắm, đừng nói nhảm, đến đây!

Hắn co nắm đấm, nắm tay tỏa ánh sáng huyễn lệ, đấm vào lão tổ.

- Nhãi ranh càn rỡ, lão phu vốn không muốn quan tâm đến ngươi, nhưng ngươi rất quá đáng, trấn lột giáo của lão phu. Ngươi nên biết tập tục bắt chẹt người khác của giáo ta truyền thừa đã lâu, nhà ngươi không có tư cách phá hỏng!

Vạt áo của lão tổ phồng lên rào rạt, bước vào Thông Thiên cảnh là thiên nhân, có thể một bước lên trời. Lão đã nhìn thấu tiểu tử trước mắt chỉ là Chí Tiên, chênh lệch giữa hai người không thể vượt qua.

Lão tổ vung vạt áo, luồng sáng ẩn chứa uy thế vô thượng bắn ra, sau đó lão chắp hai tay sau lưng chờ nghe người này gào thét thảm thiết, đau đớn không chịu nổi.

Mắt Lâm Phàm lấp lóe tia sáng, không né tránh, cứng rắn đỡ:

- Lão già, ngươi vẫn chưa hiểu cái gì là lực lượng, hiệu ứng mãi mãi chỉ có năm đồng.

Quyền ấn nóng cháy đánh vào ánh sáng, khoảnh khắc sinh ra vụ nổ kịch liệt.

Răng rắc!

Tia sáng vỡ nát, nhưng nắm đấm của hắn thế như chẻ tre đấm tới.

Lão tổ mặt biến sắc, không bình tĩnh được nữa. Chiêu vừa rồi tuy bình thường nhưng vận dụng khả năng của Thông Thiên cảnh, lực lượng dẫn thiên địa hóa thành thủ đoạn công kích.

Quyền ấn đan vào hình thành lưới lớn phong tỏa tất cả đường đi của lão tổ.

Thánh Tiên giáo rung rinh, kiến trúc xung quanh rầm rầm sụp đổ, chiến đấu giữa cường giả lan đến phạm vi quá lớn.

Một tòa kiến trúc sụp thành đống đổ nát, lòng giáo chủ đau nhói, vươn tay muốn níu giữ nhưng tất cả đã tan vỡ:

- Đó là của giáo ta . . .

Giáo chủ không tin nổi tiểu tử này chiến đấu với lão tổ kịch liệt đến thế, rõ ràng chỉ là Chí Tiên cảnh, nên bị lão tổ trấn áp, nhưng xem tình huống hiện giờ rất kinh người.

Đám thiên kiêu kinh sợ. Đây đúng là người kỳ tài ngút trời thật sự, cách biệt một cảnh giới, dù đối phương chỉ là Thông Thiên cảnh sơ kỳ nhưng Chí Tiên không thể so sánh, đây là khác biệt về bản chất. Trừ phi nhờ vào binh khí mạnh mẽ có lẽ sẽ vượt cấp nghiền áp được, nhưng hắn bộc phát ra hơi thở rất kinh người, đang đấu cứng.

Có Thánh Tử thì thào

- Chí Dương, Cuồng Võ chết quá oan, bọn họ xem thường đối phương.

Đến địa vị như họ có ai không phải tâm cao khí ngạo, không thèm để ai vào mắt? Dù không đánh lại cường giả cũng có thể nhờ cậy thế lực khiến đối phương không dám xuống tay ác, đáng tiếc hai người đụng phải kẻ như vậy.

Vương Phù cuồng nhiệt, siêu hưng phấn:

- Lão già, thấy sư huynh của ta thế nào?

Vương Phù không muốn hỏi cái gì, chỉ muốn khiến lão nhân biết những lời ngươi đã nói buồn cười biết bao, ếch ngồi đáy giếng, uy của sư huynh không thể tính bằng tu vi.

Lão nhân không trả lời, nhìn trân trân, gặp quỷ, Chí Tiên và Thông Thiên cảnh đại chiến, xem tình huống đánh rất kịch liệt.

Mọi người giật mình:

- Đó là cái gì?

Tầng mây đen ngòm cuồn cuộn hình thành vòng xoáy, trên trời, có sấm sét đan vào nhau, hình thành địa ngục sấm sét.

Một hơi thở cuồng bạo vọt lên cao từ chỗ đánh nhau, một thân hình hư ảo làm mọi người kinh sợ.

- A!

Tiếng gào hòa cùng tiếng kiến trúc nổ khó mà nghe ra.

- Lão tổ nhà ngươi cũng không giỏi gì.

Trong phế tích, người Lâm Phàm dính máu, vì bị lão tổ cứng rắn tấn công để lại chút vết thương, nhưng không đáng lo.

Lão tổ thì thiệt thòi lớn, nằm dưới đất, nửa bên mặt sưng phù, không ngừng hộc máu, trên người có nhiều chỗ gãy xương.

Lão tổ Thánh Tiên giáo vừa kinh vừa giận:

- Khốn kiếp!

Lão mới vào Thông Thiên cảnh, tâm tính bay cao, giờ bị tiểu tử này đánh tơi bời nằm liệt tại chỗ, sao lão chịu nổi?

Mắt lão chứa tia cảnh giác. Tiểu tử này đột nhiên bùng nổ, tựa như ma thần giáng thế, hơi thở quá khủng bố, áp lực luôn lão.

Nhưng lão sẽ không ngừng tại đây, lão quát lớn, mắt lấp lóe bắn ra tia sáng vàng, người nhúc nhích định gượng dậy đánh tiếp.

Lâm Phàm một chưởng vỗ tan ánh sáng vàng, tung nắm đấm:

- Còn nhúc nhích? Nằm yên cho bản phong chủ!

Trên người lão tổ có sóng gợn lan tỏa ngăn cản thế công, nhưng nắm đấm làm sóng gợn chấn động kịch liệt. Răng rắc một tiếng, như đồ sứ nứt ra, vết rạn dày đặc.

Bốp!

Một đấm đánh vào mặt, lực lượng khủng bố bùng nổ, chấn lão tổ mắt nổ đom đóm, răng máu văng ra, lại nặng nề ngã xuống đất.

- Ở trước mặt bản phong chủ mà muốn lật người? Tính nghịch thiên hay gì hả?

Lâm Phàm giẫm lên người lão tổ, đạp lão gào thét không dứt.

- Không thể nào!

Lão tổ không tin chuyện này là thật, chắc chắn đang mơ thôi. Lão bế tử quan, phá tan bình chướng sống chết, thành công bước vào Thông Thiên cảnh, đủ tư cách theo đuổi cảnh giới cao hơn.

Vì sao bây giờ bị người đè dưới đất? Lòng lão lạnh buốt.

Trận chiến đầu tiên vào Thông Thiên cảnh đã bị nhãi ranh Chí Tiên trấn áp, lão thật sự chứng Thông Thiên cảnh sao?

Tuyệt vọng sâu thẳm bao phủ thể xác và tinh thần của lão.

- Không thể nào? Xem ra lão già nhà ngươi chưa nhận ra bản thân, để bản phong chủ giúp ngươi nhận rõ hơn!

Lâm Phàm đấm vào mặt lão tổ, máu loãng phun ra, vô cùng thê thảm, cường giả Thông Thiên cảnh chịu đòn giỏi.

- A! Thằng nhãi này, lão phu liều mạng với ngươi!

Lão tổ không thể nhịn được nữa, dù bị đè dưới đất đánh bờm đầu cũng không làm lão đánh mất niềm tin, uy năng của Thông Thiên cảnh không chỉ có bấy nhiêu.

Uy thương thiên bị lão tổ lôi kéo hóa thành uy áp cực kỳ mạnh mẽ đè xuống, nhưng không ích gì với hắn.

- Liều? Ngươi lấy gì mà liều? Hay lấy thân thể tả tơi mốc meo của ngươi?

Lại một đấm đánh tới, đánh lão tổ hét rầm lên. Lão không có năng lực biến thái không cảm giác đau như Lâm Phàm, mỗi lần ăn một đấm là như ngọn núi đè xuống ngộp thở.

Lâm Phàm thất vọng bình luận:

- Yếu không thể tả, tưởng Thông Thiên cảnh mạnh lắm chứ, đến thế là cùng.

Lâm Phàm vốn tưởng có thể xóa bỏ lòng lâng lâng, nhưng qua chuyện này ngược lại càng bay càng cao.

Vận dụng công pháp hết mức, lực lượng đến đỉnh điểm của bản thân, hắn không ngờ sau khi đấu cứng đối phương yếu như bún, không chịu đựng được bao lâu.

Đối phương cô đọng pháp tắc đều bị một đấm nổ nát, không có đường ngăn cản.

Lão tổ không cam lòng rít gào:

- Tiểu tử, lão phu mới vào Thông Thiên cảnh, không có thực lực khống chế, ngươi có giỏi thì cho lão phu chút thời gian, chắc chắn lão phu sẽ nghiền áp ngươi!

Đây là lời nói thật, cũng là nguồn gốc tự tin biểu diễn của lão, tuy chưa hoàn toàn khống chế được nhưng cách biệt một cảnh giới lớn vốn nên nghiền áp, nào ngờ bị đối phương đè đầu, lão không cam lòng.

Lâm Phàm chộp đầu lão tổ xách lên như gà con, ném vào vách tường:

- Sao ngươi không nói là ngươi muốn lên trời luôn đi? Hoặc câu ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, cho ngươi thời gian cố gắng ba mươi năm?

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vách tường vỡ nát, lão tổ mặt đầy máu, đỏ mặt tía tai. Lão bị nhục nhã nhưng không có cách nào xoay người, ngọn lửa đốt cháy trong lòng lão, không cam lòng, thật sự rất không cam lòng.

Bốp!

Bùm!

Không có tiếng la, chỉ có lão tổ nhiều lần đụng vào vách tường.

Lâm Phàm vừa đập vừa hỏi:

- Ngươi muốn tranh với trời, bây giờ còn tranh không?

Tay không giảm sức mạnh, như đùa giỡn khỉ, cực kỳ kinh người.

Lão tổ hộc máu, lửa giận đốt cháy trong con ngươi, núi lửa sắp

phun trào, đang đọng trong người lão.

Bên ngoài, mọi người im lặng.

Bọn họ không biết chuyện gì xảy ra, chỉ nghe tiếng nổ vang lên không dứt.

Giáo chủ mừng như điên, vì quá kích động mà mặt đỏ rực:

- Ha ha ha! Chắc chắn tên kia đã bị lão tổ dạy cho bài học nhớ đời.

Sung sướng lòng người, lúc trước tiểu tử đó còn rất cuồng vọng, giờ lão tổ đột phá xuất quan, tất nhiên đè đối phương dính dất.

Vương Phù phản bác, khinh thường nói:

- Vớ vẩn, bằng vào lão tổ đó của ngươi mà mơ dạy dỗ sư huynh của ta? Chờ chút nữa ngươi sẽ biết ai dạy ai.

Giáo chủ xì cười:

- Tiểu tử, ngươi nghĩ sư huynh của ngươi vô địch? Chí Tiên tầm thường mà muốn đối kháng với lão tổ của bản giáo, ngươi hỏi mọi người có mặt ở đây xem ai tin tưởng ngươi?

Một Thánh Tử phân tích theo góc độ khách quan:

- Thật ra bản Thánh Tử cảm giác khả năng Lâm phong chủ thắng rất lớn.

Vương Phù vô tư kéo lão nhân vốn không quen biết vào cuộc nói chuyện:

- Nghe chưa, đây là người hiểu biết nói. Ngươi giống như lão ta, là ếch ngồi đáy giếng, vĩnh viễn sống ở trong thế giới của mình, không biết cảnh tượng bên ngoài thế nào.

Lão nhân thộn mặt ra, lão phu không lên tiếng mà cũng bị kéo vào, có thể nói lý không?

Lão nhân cảm thán, ân cần dạy bảo:

- Tiểu tử, tuy sư huynh của ngươi mạnh nhưng ngươi không thể không có đầu óc, phải biết tự suy nghĩ. Chí Tiên và Thông Thiên cảnh có lạch trời không thể vượt qua, không phải có niềm tin là bắt kịp và vượt mặt, ngươi mù quáng như vậy sẽ rất tệ cho tu hành sau này.

Trước mắt lão là tài năng có thể đào tạo, nhưng bị sư huynh kia độc hại, sau này sẽ chịu thiệt thòi lớn.

Rầm!

Phía xa có một bóng người bay tới đập mạnh xuống đất.

- Phụt!

Lão tổ há mồm lắc đầu phun máu xa hơn mười trượng, ai đứng gần đều bị dính trúng.

Giáo chủ thê lương rít gào, mắt lồi ra:

- Lão tổ!

Lòng y đang nhỏ máu, không thể tin nằm đó là lão tổ.

Đột nhiên một bóng người khác đến gần.

Lâm Phàm nhảy lại gần, như ngọn núi lớn đạp mạnh lên người lão tổ.

- Nói, có tranh không?

Lão tổ bị đánh mắt nổ đom đóm, đầu óc mơ hồ, cảm giác mình sắp chết, ngọng nghịu nói:

- Không tranh, lão phu không tranh.

Vương Phù vui sướng nhảy cẫng lên:

- Sư huynh, quá lợi hại

Vương Phù quay sang nhìn lão nhân và giáo chủ, khinh thường nói:

- Ếch ngồi đáy giếng, dù đã thấy sự thật một lần thì lần thứ hai vẫn sẽ nghi ngờ, tâm thái đáng sợ vô cùng.

Lão nhân cảm giác lồng ngực nghẹn lại, á khẩu:

- Ngươi . . .!

Lão thầm kinh sợ, sư huynh của tiểu tử này muốn nghịch thiên sao?

Rất nhiều thiên kiêu cực kỳ giật mình, tuy tin tưởng là một

chuyện, nhưng thấy tình huống thật sự thì họ vẫn khó giữ sự bình tĩnh.

Chí Tiên chiến thắng Thông Thiên cảnh, chuyện này không tầm thường mà là việc lớn, đủ rung động thế gian.

Chương 724: Ngươi không thể nói thẳng được sao

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Hiện trường kinh sợ, đặc biệt Thánh Tiên giáo, tập thể hóa đá.

Lão tổ bị người trấn áp, bọn họ đã tuyệt vọng.

Lâm Phàm lại gần, xách lão tổ lên, nhìn giáo chủ mặt đờ đẫn, hắn tùy ý nói:

- Lão tổ này của các ngươi thực lực không được tốt lắm, rất yếu, cũng rất hèn.

- Phụt!

Tim giáo chủ nhói, phun búng máu, lảo đảo sắp ngã. Nếu không nhờ thực lực cường đại chống đỡ chắc giáo chủ đã xỉu tại chỗ.

Vương Phù lại gần, tôn sùng nói:

- Sư huynh lợi hại quá!

- Sư đệ, đây chỉ là chuyện bình thường, chăm chỉ tu luyện lên, sau này sư đệ cũng sẽ làm được.

Lâm Phàm không bao giờ keo kiệt lời ca ngợi sư đệ.

- Vâng thưa sư huynh, ta nhất định sẽ chăm chỉ cần cù!

Vương Phù tràn đầy tự tin, mắt rực cháy lửa. Gã tin tưởng mình nhất định có thể thành niềm tự hào trong lòng sư huynh.

Ngay lúc này, Lâm Phàm chộp lão tổ lao về phía kiến trúc phía xa.

Giáo chủ Thánh Tiên giáo hãi hùng không biết hắn định làm gì. Đột nhiên đất rung núi chuyển, kiến trúc rung rinh, chỉ thấy đối

phương giơ tay chộp kiến trúc lên.

Đó là nơi Thánh Tiên giáo chứa của báu.

Giáo chủ sợ hãi:

- Không!!!

Y sợ thật, nếu bị cướp mất thì địa vị của Thánh Tiên giáo sẽ tuột xuống vực sâu ngàn trượng.

Nhưng giáo chủ có la 'không' cũng chẳng ích chi, trơ mắt nhìn kho bảo bối bị nhổ tận gốc, không chừa mẩu vụn, cực kỳ tàn nhẫn.

Đám Thánh Tử, Thánh Nữ xì xầm bàn tán:

- Thật là kẻ địch đáng sợ, chẳng những tàn phá thể xác của người ta, cuối cùng còn tàn phá tâm linh, vật chất, đã học được qua chuyện này.

- Thánh Tiên giáo tàn đời rồi. Vốn tưởng lão tổ ra tay, dù không thể trấn áp đối phương thì ít nhất cũng giải quyết hòa bình, không ngờ sẽ như vậy, may mắn chúng ta chỉ đến dự tiệc, không liên quan gì với Thánh Tiên giáo, nếu không sẽ bị liên lụy.

Bọn họ có ánh mắt cao, kiến thức sâu, đều ra từ thế lực lớn, đã thấy nhiều cảnh khó tin.

Còn về Thánh Tử đã bị giết thì bọn họ tỏ vẻ tiếc thương, đây là Thánh Tử bị làm hư.

Bọn họ bình phẩm rõ ràng hợp lý về bi kịch của Thánh Tiên giáo, bọn họ bình tĩnh, chỉ thấy tò mò.

Giáo chủ tan nát cõi lòng, mếu máo xin giúp đỡ:

- Các vị Thánh Tử, Thánh Nữ, xin hãy giúp đỡ giáo của ta!

Đám thiên kiêu lúng túng, có người quay đầu đi, không muốn đứng ra, có người giữ im lặng vờ như không thấy.

Một Thánh Tử trẻ tuổi mặc áo bát quái lên tiếng:

- Giáo chủ, bản Thánh Tử tinh thông kỳ môn độn giáp, có thể suy tính trước và sau trăm năm. Bản Thánh Tử mới bấm đốt tay tính, giáo của ngài có kiếp nạn này.

Bề ngoài của Thánh Tử này bình phàm, để bím tóc, mắt ti hí, khi nheo mắt thì không thấy con ngươi đâu.

Trong lòng bàn tay của gã nâng mai rùa không biết lai lịch, hiển nhiên đã suy tính rồi.

Giáo chủ không biết tìm ai, đành cầu cứu người được gọi là thần côn duy nhất của vực ngoại giới để giải quyết chuyện này:

- Thánh Tử có cách giải không?

Thánh Tử giơ tay lên tính ra vẻ già dặn vuốt râu, nhưng cằm không có râu:

- Không có cách nào, không thể tránh kiếp nạn này. Nhưng qua việc này sau ba trăm năm Thánh Tiên giáo sẽ nghênh đón đỉnh cao, cứ chờ là được, đừng gấp gáp trong một chốc.

Giáo chủ nghe vậy thộn mặt ra, ba trăm năm?

Không chống nổi ba tháng nữa là, bảo đợi ba trăm năm? Sao không chết luôn đi!

Lâm Phàm lạnh nhạt nói:

- Thánh Tiên giáo, các ngươi ức hiếp sư đệ của bản phong chủ, phải bồi thường nặng. Nhưng bản phong chủ không phải loại người tuyệt tình, sẽ chừa chút ít cho các ngươi. Không ngờ lão tổ của các ngươi rời núi, không nói chuyện đàng hoàng đã đánh bản phong chủ. Việc này liên lụy đến bản phong chủ nên phải tính lại bồi thường. Vốn định trừ tận gốc Thánh Tiên giáo các ngươi, nhưng trên trời có đức hảo sinh, hôm nay không tốt cho việc đại khai sát giới, thôi thì chừa lại người sống, số tài phú này xem như xin lỗi.

Câu này hoàn toàn hợp lý, không có lỗ hổng nào.

Nghe nửa câu đầu, trái tim đã chết của giáo chủ hơi sống lại, nhưng nghe nửa đoạn sau thì lạnh lòng.

Lâm Phàm liếc xéo:

- Hưm? Thánh Tiên giáo các ngươi có ý kiến gì sao? Nếu có cứ nói ra, bản phong chủ không sợ các ngươi có ý kiến, chỉ sợ các ngươi giấu ở trong lòng, nghẹn ra bệnh.

- Phụt!

Giáo chủ hộc máu, mặt trắng như tờ giấy, mắt tóe lửa. Nếu không phải chẳng thể đánh lại đối phương thì y đã sớm liều mạng.

Lâm Phàm đang nói chuyện với Thánh Tiên giáo chợt thấy đám Thánh Tử định đi, hắn gọi lại ngay:

- Này, các ngươi làm gì đó?

Mấy chục thiên kiêu nói đi là đi, bọn họ có để hắn vào mắt không?

Thánh Tử mở miệng nói:

- Lâm phong chủ, chúng ta không liên quan gì nhiều với Thánh Tiên giáo, xin cáo từ trước.

Trong lòng gã có linh cảm không may, cảm giác sắp xảy ra chuyện.

Mấy chục người bọn họ ở đây, đừng nói là đối phương muốn giết hết, trên đầu còn bao vải trắng đây.

- Các ngươi nói không liên quan thì không liên quan? Đứng im đó.

Lâm Phàm ném lão tổ cho sư đệ trông chừng, đừng đánh mất, thực lực cỡ này giúp ích đôi chút, cần dẫn tiến nhân tài cho tông môn.

Không cần bất cứ thù lao, đi đâu tìm người như vậy?

Đám thiên kiêu hai mặt nhìn nhau, cảm giác không ổn, sắp xảy ra chuyện lớn.

Có Thánh Tử bảo:

- Các vị hãy cẩn thận, người này không dễ chọc, có thể chịu đựng được thì ráng nhịn, nếu không nhịn được muốn đánh thì chúng ta sẽ nhặt xác cho.

Mọi người nghe câu này thì rủa thầm, nói cái quỷ gì.

Nhưng họ cũng biết nếu không nhịn được thì khó bảo đảm mạng nhỏ, thật sự sẽ chết người.

Lâm Phàm đi tới trước mặt một Thánh Tử, người này mặc da thú, tràn đầy dã tính, xem bộ dạng hơi chân chất, cảm giác làm việc

không suy nghĩ.

Lâm Phàm hỏi:

- Muốn chết hay sống?

Thánh Tử vẻ ngoài hơi dã tính xoe tròn mắt mờ mịt, nhưng trả lời dứt khoát:

- Hỏi vớ vẩn, đương nhiên muốn sống, ai muốn chết?

- Lâm phong chủ muốn làm gì?

- Không biết, muốn chết hay sống? Câu hỏi này hơi kinh người, đừng nói là hắn muốn đại khai sát giới thật.

- Không thể nào, nếu thật sự muốn mở sát kiếp thì tuyệt đối không nói nhiều như vậy. Nhưng các vị hãy cẩn thận chút, đừng lơ là. Núi xanh còn đó lo gì không có củi đốt, giữ mạng nhỏ quan trọng hơn.

Lâm Phàm rất vừa lòng, chỉ cần còn chút đầu óc thì dục vọng muốn sống sẽ không thấp.

Lâm Phàm vươn tay ra:

- Nhẫn trên ngón tay ngươi không tệ.

Thánh Tử mặc mặc da thú gật đầu, tạm thời vẫn không hiểu ý, gã nhìn trữ vật giới chỉ trên ngón tay, vừa lòng gật gù:

- Đúng là không tệ, ta cố ý chọn lựa, kiểu mẫu hay chất liệu đều là tình độ thượng đẳng. Ngươi có ánh mắt lắm.

Lâm Phàm nheo mắt, hơi không vui:

- Ngươi không hiểu?

Người thời nay bị sao thế này, không có chút ánh mắt, kiến thức nào sao? Vậy mà cũng không hiểu, hay giả vờ không hiểu?

Thánh Tử mặc da thú hoang mang hỏi ngược lại:

- Biết cái gì?

Bốp!

Trong khoảnh khắc Lâm Phàm tung ra nắm đấm, Thánh Tử mặc da thú con mắt lồi ra, suýt co giật xỉu tại chỗ.

Lâm Phàm hỏi lại lần nữa:

- Đã hiểu chưa?

Nếu vẫn chưa hiểu thì không thể trách hắn, giả ngây giả dại không có kết cục tốt.

Còn về sau lưng họ có thế lực lớn thì không liên quan gì với hắn, có giỏi thì tới đây chơi một trận, hắn không sợ chút nào.

Thánh Tử mặc da thú mặt đỏ rực, ăn một đấm trong bụng quặn thắt khó chịu.

Thánh Tử mặc da thú rống to:

- Biết cái gì? Ngươi không thể nói thẳng ra sao? Ta lúc nhỏ bị đập trúng nên đầu óc không lanh lẹ, đừng nói bóng nói gió với ta, ta thật sự không nghĩ ra được!

Đời gã ghét nhất là người ta nói bóng nói gió, có chuyện gì thì nói ra, không được thì đánh nhau là xong, cần gì quanh co lòng vòng chóng mặt.

Có Thánh Tử nhắc nhở:

- Khâu Hổ Thánh Tử, Lâm phong chủ muốn ngươi đưa trữ vật giới chỉ cho hắn.

Tên này muốn lấy trữ vật giới chỉ của họ, có người biết chạy trời không khỏi nắng, định lén lút giấu thứ quý trọng trong trữ vật giới chỉ, nhưng họ phát hiện tên kia nhìn họ chằm chằm, có động tác nhỏ gì là bị biết hết, lòng thầm sợ.

Khâu Hổ Thánh Tử tháo trữ vật giới chỉ xuống, uất ức nói:

- Ngươi sớm nói là được, muốn trữ vật giới chỉ chứ gì, ta đưa là được, đánh người ta làm chi? Không thân thiện gì hết.

Lâm Phàm thở dài, vỗ vai đối phương:

- Thôi, ngươi giữ lại đi, tuy bản phong chủ làm việc bá đạo nhưng cũng có lằn ranh nguyên tắc. Ngại quá, làm ngươi chịu uất ức.

Lâm Phàm nói xong bước đi, không nói nhiều với Khâu Hổ Thánh

Tử, đầu óc không khôn lanh đã rất thảm, nếu lấy trữ vật giới chỉ của ngươi ta thì thật quá đáng, nên giữ điểm giới hạn.

- Ngươi . . .!

Khâu Hổ Thánh Tử không phục, lúc thì bảo muốn lúc lại không cần, gã chưa hiểu đầu cua tai nheo gì đã bị đánh, giờ hiểu ra nhưng hắn không cần, người này bị khùng.

Khâu Hổ Thánh Tử cúi đầu nhìn trữ vật giới chỉ, bực bội đeo vào ngón tay lại.

- Các ngươi nhìn cái gì? Mau lên, gặp bản phong chủ mà còn sống đi được thì hoặc là kẻ yếu hoặc là trùm giàu!

Lâm Phàm cướp hết trữ vật giới chỉ của nhóm Thánh Tử, Thánh Nữ.

Đi chuyến này không lỗ vốn, thu hoạch phong phú.

Có Thánh Tử lòng lạnh lẽo:

- Kết tinh băng hỏa của ta còn ở bên trong!

Có Thánh Tử đã tuyệt vọng, rất muốn chết cho rồi. Người này rốt cuộc từ đâu đến? Quá ác, dọn sạch kho bảo bối của người ta thì thôi đi, không buông tha luôn bọn họ. Tuy họ là Thánh Tử của thế lực lớn nhưng không giàu đến mức mặc kệ người ta cướp bóc.

Lâm Phàm đếm kỹ, có hai mươi tám chiếc trữ vật giới chỉ, thu hoạch phong phú. Có mấy vị Thánh Tử hơi thở kinh người, khí chất quý tộc làm người tự biết xấu hổ.

Dù bọn họ bình tĩnh như tùng nhưng đụng phải Lâm Phàm cũng đành giao nộp đồ.

Đẹp trai không cần nộp hàng? Nằm mơ.

- Đa tạ các vị phối hợp, bản phong chủ là Lâm Phàm của Viêm Hoa tông, nếu có gì không phục cứ đến tìm bản phong chủ. Nhưng lần sau gặp nhau sẽ không đơn giản như vậy, bản phong chủ sẽ đánh nát. Đừng nghĩ ta rất bá đạo, thật ra ta luôn bá đạo như vậy.

Lâm Phàm nói xong túm lấy lão tổ từ tay sư đệ, hắn bước vào hư không:

- Sư đệ, đi, chúng ta trở lại.

Giáo chủ hét lên:

- Khoan đã, trả lão tổ của bản giáo ra!

- không thả, lão tổ của giáo ngươi phạm tội lớn, phải đến bản tông nhận cải tạo mấy chục năm.

Lâm Phàm đã biến mất, chỉ có giọng nói truyền lại.

Vương Phù hừ một tiếng, theo sau. Sự bá đạo của sư huynh đã in sâu trong lòng người, sau này gã phải trở thành người giống như sư huynh.

Lão nhân bị nhốt chung với Vương Phù do dự một chút rồi đi theo.

Lão có ở lại đây cũng không ích gì.

Chương 725: Ta là sư đệ của lão sư của hắn

Đối phương rời đi.

Toàn Thánh Tiên giáo yên tĩnh.

Giáo chủ khóc rống, hộc máu hét thảm thiết:

- A! Lão tổ!

Lòng giáo chủ đau nhói.

Lão tổ đột phá Thông Thiên cảnh vốn là dấu hiệu Thánh Tiên giáo vươn lên, nhưng hôm nay lão tổ bị người bắt đi, tài phú trong giáo bị dọn trống, rõ là dồn người vào đường cùng.

Đây là báo ứng sao?

Giáo chủ nhớ lại khi vực ngoại giới chưa dung hợp, Thánh Tiên giáo bọn họ hủy diệt một tông, thiếu niên thiên kiêu bất khuất đứng trong biển lửa, đôi mắt đỏ máu phát ra tiếng rủa động trời.

Khi đó y cười nhìn thiếu niên thiên kiêu chết trong biển lửa tông môn, xem đó là cơn giận cuối cùng của con kiến.

Nay xem ra lời nguyền thành hiện thực, Thánh Tiên giáo trả giá đau thương.

Có Thánh Tử hỏi:

- Ài, các vị thấy chuyện này thế nào?

Bị người đánh, mất trữ vật giới chỉ là chuyện lớn, rất mất mặt.

Mọi người đều sĩ diện, không chịu nổi mất mặt.

Một Thánh Tử lặng im giây lát:

- Nói thế nào? Hai vị Chí Dương Thánh Tử, Phong Ưng Thánh Tử đã chết, Cuồng Võ Thánh Tử bị thương nặng, bọn họ mới là quan trọng nhất. Theo ta thấy thì chúng ta hãy che giấu sự việc.

- So với mặt mũi thì trữ vật giới chỉ không tính là gì. Nếu đồn ra ngoài, chúng ta đông người mà bị một người nghiền áp, còn là cùng

cảnh giới, các ngươi nghĩ chúng ta sẽ bị nhạo báng cỡ nào?

Đám Thánh Tử ở xung quanh lặng im, có người gật gù công nhận lời này.

- Ai đi thông báo Dương Thần Điện, nói Chí Dương Thánh Tử của họ đã bị người đánh chết.

- Có ai đi Trường Không Thánh Địa báo Phong Ưng Thánh Tử bị người nghiền nát không?

Trận chiến này chết hai vị Thánh Tử, tuy Cuồng Võ Thánh Tử giữ mạng sống nhưng bị thương rất nặng, đầu rũ xuống, muốn khỏe lại phải mất một đoạn thời gian.

Chợt có người giơ tay chỉ hư không phía xa:

- Ôi trời, các ngươi xem bên kia!

Nơi đó có con Tri Tri Điểu màu lam trong suốt ngồi xổm.

Mọi người ngước đầu lên, ngây ra như phỗng.

- Đó là Tri Tri Điểu, nó thấy hết chuyện của chúng ta rồi. Còn đứng ngây ra làm gì, xông lên, bắt lấy nó, không thể để nó bay đi!

Nhưng Thánh Tử hét xong câu này phản ứng lại, Tri Tri Điểu trong suốt, có thể hữu hiệu ngăn cản công kích của bọn họ.

Trong khi họ ngây người giây lát thì Tri Tri Điểu đã vỗ cánh bay về phía xa không biết.

- Tiêu đời, chúng ta mất hết mặt mũi. Xem tình huống của Tri Tri Điểu, chờ ngày mai vực ngoại giới đều biết, nổi tiếng rồi.

Bọn họ vốn định che giấu, dù bị đối phương gõ bể đầu cũng nín nhịn, nhưng giờ không phải họ nói với người ta mà là người ta rất nhanh sẽ biết chuyện.

Keng!

Hư không, Lâm Phàm xách lão tổ, tạm dừng, nhìn sang Vương Phù.

- Sư đệ về tông hay tôi luyện tiếp?

Lâm Phàm biết sư đệ sẽ không về tông, tuy ra chuyện này nhưng

người được hắn nhìn trúng không phải kẻ hèn nhát, đụng chuyện một chút đã về tông tĩnh dưỡng là lãng phí thời gian.

Vương Phù không suy nghĩ lâu, nói thẳng:

- Sư huynh, ta muốn tiếp tục tôi luyện. Trải qua chuyện này, ta phát hiện bản thân thiếu sót, sau này sẽ càng cẩn thận hơn, tuyệt đối sẽ không bị người phát hiện.

Nhớ lại chuyện đã xảy ra làm Vương Phù hơi xấu hổ, rất mất mặt, còn cần sư huynh đến giúp.

- Nhưng sư huynh, những Thánh Tử, Thánh Nữ này thì tính sao đây? Chắc chắn bọn họ sẽ đến tông môn báo thù.

Ngẫm lại lai lịch của những người này làm Vương Phù hơi lo.

Lâm Phàm nở nụ cười, cười làm người ta run sợ, hắn đặt tay lên vai Vương Phù:

- Sư đệ đừng suy nghĩ nhiều quá, cứ lo đi tôi luyện là được.

Chợt một luồng sáng bắn tới, là lão nhân kia.

Vương Phù nhíu mày hỏi:

- Lão đến làm gì?

Vương Phù không có ấn tượng tốt với lão nhân này, nhưng cũng không quá xấu, gã chỉ thắc mắc lão đi theo làm gì.

Lão nhân cười nói:

- Tiểu tử, ta không chung nhóm với họ nên đi theo xem.

Lão đi tới trước mặt Lâm Phàm:

- Lâm phong chủ, tại hạ . . .

Chưa nói hết lời đã bị Lâm Phàm ngắt ngang:

- Ta không có hứng thú biết ngươi là ai, sư đệ, đây là ai? Nếu không được thì chém.

Lão nhân ngạc nhiên ngây người:

- A!

Một lời không hợp liền chém người thì thật vô lý, thực lực mạnh cũng không thể muốn làm gì thì làm.

Vương Phù giải thích rằng:

- Sư huynh, lão cùng ta bị nhốt trong địa lao, tính tình tạm được.

Lâm Phàm gật đầu, đánh giá sơ:

- À, thực lực tạm ổn, nếu sư đệ đã quen biết vậy thì trò chuyện đi, sư huynh bận việc cần trở lại. Sau này chú ý chút, nếu còn bị bắt được thì tìm cách kêu đối phương đến tìm ta, hứa hẹn với người ta cũng không sao.

Vương Phù cung kính tiễn đưa:

- Sư huynh đi bình an.

Vương Phù cảm nhận được sự quan tâm của sư huynh xuất phát từ tận đáy lòng, còn về lại bị người bắt thì sẽ không xảy ra.

Trải qua chuyện này Vương Phù đã hiểu rằng về sau phải cẩn thận, tốt nhất là ổn trọng, không thể xảy ra chuyện, không mang rắc rối cho sư huynh.

Lâm Phàm không hy vọng Vương Phù chết sớm, mong mỏi gã có thể đi xa hơn.

Vương Phù muốn tôi luyện ở bên ngoài là lựa chọn của gã, cường giả không nên lùi bước.

Tuy Viêm Hoa tông có hắn ở, sẽ không bị ai ức hiếp, nhưng hắn vui lòng thấy có thêm một số cường giả, sau này hắn có thể thoải mái ngao du thế gian, xem chỗ nào có kẻ đáng đánh thì đánh sướng tay, đánh từ từ càng sướng.

Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm trở về, biết Vương Phù sư đệ bình an thì các đệ tử hoan hô.

Hỏa Dung nhìn lão tổ mặt mũi bầm dập, kinh ngạc hỏi:

- Đây là ai?

Tiểu tử này ra tông một chuyến cứu đệ tử sao mang về một lão già?

Lâm Phàm ném lão tổ xuống đất, cho Hỏa Dung câu trả lời hoàn mỹ:

- Trưởng lão đừng xem thường người ta, thực lực của người ta mạnh hơn trưởng lão nhiều, một trời một vực.

Hỏa Dung thộn mặt ra:

- Ta có nói cái gì sao?

Tiểu tử này không nói lý, lão có nói gì đâu để bị hắn trào phúng?

Thực lực mạnh thì kệ chứ, có cần nói ra không?

- Đây là lão tổ của Thánh Tiên giáo, trùm của tông môn đến bắt chẹt tông mình, cường giả Thông Thiên cảnh. Ta thấy tông mình thiếu nhân tài nên mang về, hơn nữa lão làm sai việc, nên nhận cải tạo, bởi vậy cho lão một cơ hội.

Lâm Phàm xem chính nghĩa là châm ngôn, miễn trong lòng có chính nghĩa thì đập chết bao nhiêu người đều không ác. Như rượu thịt xuyên bụng, Phật Tổ ở trong lòng, đạo lý như nhau.

Ở trong lòng Lâm Phàm tự nhận đó là chính nghĩa thì chắc chắn là chính nghĩa.

Hỏa Dung hết hồn, luôn miệng la khủng bố:

- Cái gì? Ngươi bắt cóc lão tổ của người ta về!?

Có cần như vậy không? Nhìn xem tông môn bây giờ, sức chiến đấu mạnh nhất trừ tiểu tử này và sư huynh ra đâu còn ai là người của tông môn? Tất cả đều là tông môn khác, quét nhà vệ sinh, gánh phân tưới ruộng.

Quá nhiều, nhiều đếm không hết.

- Ngươi định sắp xếp người này ở đâu?

Hỏa Dung không còn lời nào để nói, nói dễ nghe là dẫn tiến nhân tài, nói khó nghe là bắt người về làm tay đấm.

Lâm Phàm cực kỳ nghiêm túc, nói y như thật:

- Cho quét dọn nhà vệ sinh. Trưởng lão đừng nghĩ rằng ta làm vậy là ác thú vị, tất cả đều có lợi. Các đệ tử bình thường tu luyện sẽ gặp vấn đề khó khăn, dựa theo điều tra phổ biến khi vào nhà vệ sinh

trút bầu tâm sự, tạp chất trong não người sẽ bị bài tiết ra, cùng biến mất, đạt tới trạng thái tinh thần sáng lán, đầu óc sáng suốt. Sắp xếp cường giả dọn nhà vệ sinh có thể trong lúc vô tình khiến đệ tử giao lưu với họ, điểm thông thắc mắc trong lòng, đây là được lợi lớn lao.

Hắn quay sang nói:

- Này lão kia, đừng giả chết, mau tỉnh lại, nếu không đánh bể đầu chó của lão!

Lão tổ Thánh Tiên giáo thực lực rất mạnh, đứng thứ hai trong tông môn, trừ hắn ra, để lão ở đây cải tạo đều có lợi, không chỗ hại cho đệ tử hoặc tông môn.

Lão tổ mặt mũi bầm dập mở mắt ra, mờ mịt nhìn Lâm Phàm:

- Tiểu hữu, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, hôm nay ngươi thả lão phu, ngày sau lão phu hiến ra núi vàng cho ngươi.

- Hiến cái gì mà hiến, thề đi, hiệu trung Viêm Hoa tông ba, bốn trăm năm là được.

Lâm Phàm lười nói nhiều, hắn bận rộn nhiều chuyện khác, hắn không tin đám Thánh Tử, Thánh Nữ sẽ không về méc, chắc chắn sẽ đến báo thù.

Nên hắn phải tọa trấn Viêm Hoa tông chờ đợi đối phương đến. Khi đó đập cho trời long đất lở, sướng tay luôn.

Lão tổ ngước đầu nhìn Lâm Phàm:

- Không thể nào! Lão phu là lão tổ của Thánh Tiên giáo, dù chết cũng không thề như vậy được, không bằng giết lão phu cho rồi. Tiểu hữu, làm người làm việc chừa một đường, sau này còn gặp lại, ngươi bá đạo như vậy chọc nhiều kẻ địch, sau này tâm ma buông xuống sẽ không chết tốt được.

Lâm Phàm ngừng cười, nghiêm túc hỏi:

- Tâm ma? Không chết tốt được? Mấy chuyện đó không liên quan gì ngươi, rốt cuộc có thề không?

Lão tổ lắc đầu không chịu:

- không thể thề, lão phu tung hoành cả đời, tuổi già phá tan sống chết bước vào Thông Thiên cảnh, thành tựu thân thiên nhân, trở lại nguyên trạng, dù ở trong những Thánh Địa cũng có một chỗ đứng, có

thể thành khách quý, cung phụng.

Sau đó lão đổi giọng:

- Nếu tiểu hữu đối xử lễ độ thì lão phu có thể trở thành bằng hữu tốt của tiểu hữu, nâng đỡ nhau, Thánh Tiên giáo cũng vui lòng thành đồng minh với quý tông.

Lâm Phàm giơ tay lên, ngưng tụ lực lượng:

- Thôi, nếu vậy thì chết đi.

Lão tổ hơi hoảng:

- Tiểu hữu, cần gì như vậy? Dù sao thì lão phu đã bước vào Thông Thiên cảnh, là người có thân phận, có địa vị, cần gì cứng rắn bắt buộc? Ôi, đừng xung động! Có gì từ từ nói, xin tiểu hữu hãy thả tay xuống, buông!

Lúc này lão tổ hết hồn, e rằng ở trong lòng tiểu tử này tính đường tệ nhất là đánh chết lão chứ không muốn thả đi. Đặc biệt sát ý trong mắt đối phương càng đậm, tim lão tổ đập nhanh.

Lão tổ nói một tràng:

- Tiểu hữu, lão phu thề, xin buông tay xuống! Ba, bốn trăm năm thì ba, bốn trăm năm, nói chuyện giữ lời, không thể gạt ngươi!

Tiểu tử này không nói một câu, cuối cùng lão tổ đành cúi đầu thề.

Mãi khi lão tổ thề rồi Lâm Phàm mới thả tay xuống. Lão già bày đặt lên mặt với ta, còn non lắm.

Tông môn có tay đấm Thông Thiên cảnh đầu tiên, đủ tự hào, dù hắn vắng mặt thì tông môn cũng có năng lực tự bảo vệ.

- Trưởng lão, chuyện còn lại giao cho trưởng lão sắp xếp.

Lâm Phàm bay lên, lao về phía Vô Địch phong.

Hỏa Dung nhìn lão tổ, suy nghĩ lung tung:

- Còn ngây ra đó làm gì, sắp xếp công tác cho ngươi đây. Ngươi đừng chọc vào tiểu tử đó, nổi tiếng chỉ có một sợi dây thần kinh, nói giết ngươi thì sẽ không đánh bị thương, sau này chú ý chút. Và ta là sư đệ của lão sư của hắn, ngươi tự hiểu đi.

Chương 726: Ta sẽ không tu luyện, đời này đều không tu luyện

Lão tổ tham gia dẫn đến bên nhà vệ sinh đá thực lực yếu nhất ra, để lão tổ vào, tuy chỉ là chuyện nhỏ nhưng vẫn dẫn đến chút náo động.

Dương Vạn Chân hơi hoảng, cảm giác địa vị bị uy hiếp.

Lão tổ thì mờ mịt, tay cầm khăn lau đứng trước nhà vệ sinh, không biết bắt tay từ đâu.

Dương Vạn Chân liếc xéo, biểu tình khinh thường nói:

- Mới tới, đừng đứng ngây ra đó, nhanh chóng thanh lý nhà vệ sinh, chờ chút nữa các đệ tử tu luyện xong sẽ vào. Nếu ngươi không làm được thì mau biến, nơi này không thu phế vật.

Dương Vạn Chân lắc cổ tay, khăn lau như vật sống, tay quẹt qua, tro bụi mất hết, sáng bóng sạch sẽ chói lòa, nhìn mát mắt.

Trong thời gian Dương Vạn Chân đã ngộ, thanh lý nhà vệ sinh cũng là một loại tu hành, không hề đơn giản.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Phía xa có chấn động.

Một kiến trúc mới rơi xuống Viêm Hoa tông, đó là kho bảo bối của Thánh Tiên giáo, trong phút chốc dẫn đến vô số đệ tử kinh thán vây xem.

Bọn họ kinh thán nhưng không giật nảy mình, từ khi trở thành đệ tử của Viêm Hoa tông, biết sự tồn tại của Lâm sư huynh thì họ không còn giật mình nữa.

Nếu sức chịu đựng tâm lý yếu ớt như vậy thì bọn họ đề nghị tốt nhất đừng ở trong tông môn, vì sẽ chết không rõ ràng.

Lão tổ đau lòng nhắm mắt lại, hai hàng lệ chậm rãi chảy xuống:

- Đó là tài phú của giáo ta!

Chẳng những bị người bắt đi, cũng không thể giữ gìn của báu.

Dương Vạn Chân ngước đầu nói:

- Người mới, đừng đa sầu đa cảm, sau khi ngươi gặp người kia thì cuộc đời của ngươi đã u ám. Nhanh chóng làm việc, đừng làm biếng, ngươi đã phân đến tổ của chúng ta thì đừng gây cản trở.

Lão tổ đỏ mặt tía tai gầm rống:

- Cản trở? Ngươi có hiểu nỗi đau của lão tổ không? Đó là tài phú của giáo ta, lão phu bị bắt đến đây làm những việc này. Ba, bốn trăm năm, ngươi biết đây là khái niệm gì không!?

Không cam lòng!

Dương Vạn Chân thở dài, ngừng tay lại:

- Người mới, ngươi còn non lắm. Nhìn chúng ta xem, và người lúc trước ngươi thấy đều là người của ta. Tự giới thiệu một chút, Dương Vạn Chân, hoàng chủ Ngân Hà giáo, toàn bộ trưởng lão còn sống trong tông môn đều ở đây. Còn về tông môn, ta không có cả tông môn thì nói gì mấy cái đó.

Lão tổ kinh ngạc, ngây người nhìn đối phương:

- Cái gì?

Thảm như vậy mà còn giữ được nụ cười trên môi, sức chịu đựng tâm lý phải lớn đến đâu mới được?

Ngữ điệu của Dương Vạn Chân bình tĩnh nói:

- Còn nữa, ta nói thêm một việc cho ngươi biết. Trước chúng ta còn có một đám người, cường giả nguyên giới vực của họ đều bị tên kia bắt đi, hiện giờ ở chân núi gánh phân tưới đồng ruộng. Nhớ kỹ, ở chỗ này chuyện ngươi gặp phải không đáng gì, có người thảm còn hơn ngươi, chăm chỉ làm việc, đừng nghĩ nhiều. Ngươi chỉ mất ba, bốn trăm năm, còn chúng ta là suốt đời.

Dương Vạn Chân nói xong tiếp tục vùi đầu làm việc, không nói nhiều nữa.

Lão tổ đứng ngây như phỗng, lòng thầm giật minh. Đây rốt cuộc là loại người gì?

Trong mật thất.

Lão sư đã sửa lại chỗ này, cứng rắn hơn chỗ cũ.

Điểm: 6040015.

- Còn có sáu trăm vạn, giết hai Thánh Tử và một số trưởng lão tăng lên nhanh gần năm mươi vạn điểm, xem như không bị lỗ.

Nhưng hiện giờ với số điểm này mà muốn thăng cấp công pháp chỉ như muối bỏ biển, không đáng là gì.

Đột phá đến Chí Tiên cảnh, đẳng cấp rút thăm trúng thưởng không tăng lên, điều này làm Lâm Phàm hơi bất đắc dĩ, xem ra còn cần tiếp tục tăng cao tu vi mới được.

Lâm Phàm muốn liên tục rút thăm một trăm lần thử vận may xem sao.

Nhưng trước đó, Lâm Phàm dứt khoát lấy Tam Hoàng Kiếm ra cắm ngược dưới đất.

- Hỡi trùm Tam Thanh ở trên trời linh thiêng, hãy để ánh sáng của các ngươi bao phủ ta!

Cầu nguyện xong hắn bắt đầu rút thăm trúng thưởng.

[Tiêu hao một trăm vạn điểm.

Liên tục một trăm lần rút thăm trúng thưởng Kim Cương.

Rút thăm Kim Cương: Đa tạ ủng hộ, không ngừng cố gắng.]

Đợt đầu không có gì, tình huống bình thường, hắn không nóng nảy, liên tục rút một trăm lần chỉ là thử vận may một lần.

Rất nhanh kết thúc liên tục rút một trăm lần.

- Ta . . .!

Lâm Phàm không muốn nói thêm gì nữa, rút trúng đồ không quá kém nhưng không giúp ích gì lớn cho hắn.

- Thôi, để lại cho các sư đệ, không xem như lỗ vốn.

Rút thăm trúng thưởng Kim Cương tất nhiên có cơ hội rút được thứ tốt, nhưng cũng có nhiều lần không được thứ gì, hoặc nên nói hôm nay hắn hơi xui.

Lâm Phàm suy tư:

- Không thể nào! Ta lê thân bị thương tàn tạ trở về rút thăm trúng thưởng, còn có máu tươi chảy ra, đây rõ ràng là thấy đỏ rồi, siêu đỏ luôn mà sao vẫn xui? Không lẽ phải là đỏ bầm?

Lâm Phàm càng nghĩ càng thấy rất có thể, dứt khoát chém một nhát chết tươi.

Mười giây sau sống lại, tinh khí thần lên đến đỉnh, hắn lại cắm ngược kiếm vái xin phù hộ lần thứ hai.

Tiếp tục rút liên tục một trăm lần hai mất một trăm vạn điểm.

[Rút thăm Kim Cương: Chúc mừng rút trúng một phần hướng dẫn sáng tạo công pháp tiên giai.]

Lâm Phàm mừng rỡ, đây mới là hướng đi bình thường, so với lúc trước hoàn toàn là lãng phí điểm, tưởng số điểm này là gió tự nhiên thổi tới sao?

Hiện giờ Lâm Phàm tự sáng tạo ra công pháp thần giai Vạn Kiếp Tạo Hóa Công.

Lúc trước Lâm Phàm tốn rất nhiều thời gian sáng tạo ra công pháp này, nó cũng giúp hắn cho tới khi bước vào Đại Thánh cảnh.

Bây giờ hắn đến Chí Tiên cảnh, cần công pháp càng mạnh lớn mạnh bản thân.

Thăm trắng!

Thăm trắng!

Ngay sau đó có tin báo tốt đẹp hơn.

[Rút thăm Kim Cương: Chúc mừng rút trúng một phần công pháp thần giai Hợp Hoan Bảy Mươi Hai Thức Phi Tiên Thuật.]

Lâm Phàm sửng sốt:

- Cái quỷ gì?

Xem tên công pháp làm hắn cảm giác hơi khó chịu.

Lúc này liên tục xuất hiện rút thăm trắng, đan dược, binh khí vân vân. Nếu là trước kia thì chúng nó đều là thứ tốt, nhưng với hắn bây

giờ thì có hay không đều chẳng sao.

- Xem ra hôm nay không thích hợp rút thăm trúng thưởng, nhưng hơi không khoa học, đã bao lâu không rút thăm, vì sao không ra thứ tốt được?

Lâm Phàm nghĩ thứ tốt thì phải giống như buff cấp vĩnh hằng.

Trong khi Lâm Phàm thất vọng, tiếc nuối thì một giọng nói trong trẻo vang lên:

[Rút thăm Kim Cương: Vận may siêu bùng nổ, chúc mừng rút trúng buff cấp vĩnh hằng chiến trường viễn cổ.]

- Mợ ơi, đến rồi!

Bùm!

Lâm Phàm nhảy cẫng lên.

Quả nhiên thời gian dài không rút thăm trúng thưởng thì vận may sẽ bùng nổ trong khoảnh khắc.

- Trùm Tam Thanh, đa tạ, đa tạ!

Hắn siêu kích động, thật sự rất sướng.

Hắn nắm rõ hướng dẫn sáng tạo công pháp tiên giai, ngược lại công pháp thần giai kia khiến hắn hơi hứng thú.

Hợp Hoan Bảy Mươi Hai Thức Phi Tiên Thuật.

Lâm Phàm xem kỹ, hoàn toàn ngây người. Công pháp này hơi bị bá đạo, hoàn toàn là sách khiêu dâm, tuy chỉ có bảy mươi hai thức nhưng có một trăm lẻ tám loại tư thế. Có tư thế cao cấp khó làm, tính mềm dẻo không tốt chưa chắc làm được nhưng điều hòa âm dương, diễn biến âm dương.

- Công pháp này hơi đặc biệt, không có đẳng cấp tu luyện, chỉ lĩnh ngộ một lần, cần tiêu hao hai trăm vạn điểm.

Tuy hai trăm vạn điểm nhiều thật nhưng xem tình huống trước mắt thì lời chán, có nên học không?

Không được, công pháp tà ác như vậy sao mình có thể học nó, muốn tu luyện phải tu luyện công pháp nam nhi thật sự, loại này tuyệt đối không thể chạm vào!

Lâm Phàm tự mình từ chối, sau đó lặng im, học chút chiêu thức phòng thân, ít ra về sau sẽ không bị động.

Biểu tình của Lâm Phàm cực kỳ nghiêm túc:

- Không được, bản phong chủ tuyệt đối không thể học.

Hắn sẽ không học công pháp phá hoại hài hòa này.

Lòng thầm mặc niệm:

- Lĩnh ngộ.

[Tiêu hao hai trăm vạn điểm.

Hợp Hoan Bảy Mươi Hai Thức Phi Tiên Thuật (viên mãn)

Đặc tính: Chủ Hợp Hoan, âm dương hiển hiện, đỉnh phi thăng.]

Lâm Phàm không xem đặc tính của môn công pháp này, hoàn toàn khó xem, cực kỳ hoang đường, hắn lo tập trung coi buff cấp vĩnh hằng.

Hắn xem kỹ:

- Thứ này hơi mạnh.

Buff này giống lĩnh vực, sau khi mở ra có được bá thể, sẽ không bị các loại thế công đánh lui, chiến ý, khí thế tăng mảng lớn, cụ thể mạnh đến mức nào thì phải tự thể nghiệm.

Thoạt trông nhiều điểm nhưng lúc dùng cũng tiêu hao nhanh chóng mặt.

Sáu trăm vạn điểm hiện giờ chỉ còn lại hai trăm vạn, thôi thì giữ lại chờ sau này tính tiếp.

Lâm Phàm cười thỏa mãn:

- Không tệ, hôm nay khá may mắn.

Lâm Phàm cất Tam Hoàng Kiếm, lấy sổ nhỏ ra, bắt đầu sáng tạo công pháp.

Tuy hiện giờ hắn rất mạnh, nhưng cường giả thật sự sẽ không lãng phí một chút thời gian, trong tay có hướng dẫn sáng tạo công pháp, không lẽ bỏ xó nó? Nếu làm vậy chứng minh ngươi không

muốn trở thành cường giả thật sự.

Thiên Tu thầm thắc mắc:

- A, kỳ lạ, sao lần này đồ nhi không đến trò chuyện với vi sư?

Lúc đồ nhi trở về lão biết ngay, cứ nghĩ đồ nhi sẽ đến tâm sự với lão, không ngờ đồ nhi trực tiếp về Vô Địch phong, khiến lão rất bất ngờ.

Nhưng khi nhìn sau khi đồ nhi trở về đặt kiến trúc ở nơi đó, Thiên Tu thầm tò mò, đồ nhi lại ra ngoài làm chuyện xấu, bưng kiến trúc của người ta về. Nếu ngày nào đó lỡ tay đánh thua sẽ bị người ta chém chết!

Hôm sau.

Một con Tri Tri Điểu bay giữa hư không, cánh màu lam trong suốt đập nhẹ đã lướt thật xa.

Số lượng nghiệp vụ rất ghê gớm, rải rác mỗi giới vực.

Người tu hành một số vực ngoại giới đều đặt mua hàng của Tri Tri Điểu, bọn họ cần xem xét tin tức mới nhất.

Đôi khi có thể xem tin tức về vùng đất mạo hiểm, thậm chí chuyện xảy ra trong từng vực ngoại giới, bảo đảm rất lớn cho an toàn của họ.

- Cái gì? Tu vi Chí Tiên cảnh nghiền áp Thông Thiên cảnh? Quá nghịch thiên.

- Chí Dương Thánh Tử này hình như ở Dương Thần Điện? Phong Ưng Thánh Tử cũng không đơn giản, là Thánh Tử của Trường Không Thánh Địa, bị giết ở Nguyên Tổ vực thì sắp xảy ra chuyện lớn rồi.

- Ha ha ha! Cười chết mất, hai mươi mấy vị Thánh Tử của các Thánh Địa lớn không đánh lại một người, vậy mà họ thổi phồng mình là thiên kiêu.

Sự kiện Tri Tri Điểu tuyên bố hôm nay kích thích mọi người, tuy nhiều người chỉ xem như truyện cười.

Nhưng một số Thánh Địa, giáo lớn thì biểu tình nghiêm túc. Chí Tiên cảnh nghiền áp Thông Thiên cảnh không phải chuyện không thể nhưng rất hiếm hoi, người có năng lực như vậy mỗi người cuối cùng đều sẽ trưởng thành đến trình độ khủng bố.

Khi Dương Thần Điện, Trường Không Thánh Địa xem những nội dung này thì hét lên, không chỉ vì tức giận Thánh Tử bị người giết, còn vì mất mặt.

Đại năng của hai Thánh Địa lớn chỉ có một chữ:

- Giết!

Phải giết Lâm Phàm, dùng máu tẩy sỉ nhục.

Chương 727: Làm cá mặn thật thoải mái

Vực ngoại giới rải rác rất rộng, nhiều người kinh thán.

- Cái gì? Viêm Hoa tông còn tồn tại? Dữ dội vậy?

Vùng đất Nguyên Tổ cũ bây giờ nhiều tông môn tản ra, sống tạm bợ, khi họ xem nội dung trên Tri Tri Điểu thì ngây ngẩn.

Đối với nhiều tông môn thì vực ngoại giới dung hợp, mức độ nguy hiểm rất cao. Viêm Hoa tông có Lâm phong chủ ghê gớm như vậy chắc chắn sẽ chọc phải chuyện gì, bị người đè dưới đất đánh, thậm chí bị người diệt tông cũng là chuyện bình thường.

Nhưng không ngờ tiểu tử kia chẳng những sống tốt còn gây ra việc lớn như vậy. Thiên kiêu sau khi vực ngoại giới dung hợp mạnh biết bao, không đùa được. Tùy tiện một người có thể tiêu diệt tông môn của họ, nhưng bây giờ tất cả bị tiểu tử kia đánh tơi bời.

Khủng khiếp như vậy sao?

Một tông môn nhỏ ở giới vực nào đó. Vốn là nơi tràn ngập tinh thần phấn chấn nhưng hôm nay máu nhuộm nửa bầu trời, âm trầm chết chóc. Có kiến trúc đặc sắc sụp đổ thành đống đổ nát, vô số xác chết nằm la liệt.

Một lão nhân mặt đầy máu, nửa khúc mình bị chém đứt, lão nhìn tình trạng thê thảm của tông môn, hốc mắt lăn giọt lệ:

- Ma nữ, nhà ngươi . . .

Bẹp!

Chưa nói hết câu bị nữ nhân lạnh lùng trừng một cái, sau đó đạp nát đầu lão nhân.

- Phế vật! Hài nhi, đi theo mẫu thân.

Liễu Nhược Trần ngoắc tay, nhưng khi phản ứng lại thì một tảng đá to bay tới làm nàng hết hồn nhanh chóng né qua. Đá to rơi xuống đất bốc lên bụi mù.

Liễu Nhược Trần vừa kinh vừa giận muốn mắng chửi, nhưng cố

nén:

- Ngươi . . .!

- Khi ta đánh người không được quấy nhiễu ta!

Phía xa, một cậu bé khoảng năm, sáu tuổi mặc yếm đỏ cưỡi trên thân thể người mạnh tông môn, hai đấm liên tục đánh xuống người đối phương, từng mảnh thịt bắn tung tóe.

Biểu tình của cậu bé điên cuồng, nở nụ cười nhìn hơi điên.

Đây là cậu bé được Liễu Nhược Trần sinh ra sau khi bỗng dưng có thai, nó rất cuồng bạo, thực lực tăng lên siêu mau, nhưng hơi táo bạo.

Lúc này Liễu Nhược Trần xem tin tức từ Tri Tri Điểu, mặt biến sắc, sau đó rực cháy lửa giận hừng hực:

- Lâm Phàm, Liễu Nhược Trần này nếu không giẫm ngươi ở dưới chân thề không bỏ qua!

Liễu Nhược Trần thấy kẻ thù, bây giờ nàng ra nông nỗi này đều do hắn ban tặng. Tuy nhiên nàng khá vừa lòng trạng huống hiện giờ, nếu không như vậy thì nàng đã chẳng có được tiền cược có thể cho nàng báo thù. Tuy không thể dạy dỗ nhưng liên kết máu mủ khiến nàng có chút năng lực chỉ huy cậu bé.

Lâm Phàm đứng trên đỉnh núi nhìn xuống đất đai mênh mông:

- Mấy tên đó rốt cuộc khi nào lại đây?

Lâm Phàm hơi sốt ruột, sắp đánh nhau với thế lực lớn trong giới vực, tưởng tượng thôi đã làm hắn kích động.

Lâm Phàm mở miệng nói:

- Trong thời gian ngắn, các đệ tử đừng ra khỏi tông, có thế lực lớn xông đến.

Giọng ồm ồm vang vọng bên tai từng đệ tử.

Các đệ tử rất ngạc nhiên nhưng cũng thói quen, đối với họ miễn có sư huynh ở thì trời sụp xuống cũng chẳng sợ.

Không nghe thấy ngữ điệu của sư huynh rất bình tĩnh sao? Vậy nghĩa là sư huynh không thèm để đối phương vào mắt.

Thiên Tu nói thẳng:

- Đồ nhi, ngươi lại chọc vào rắc rối gì? Có cơ hội cho vi sư ra sân không?

Thiên Tu cảm giác sự tồn tại của mình ngày càng không bắt mắt, nếu không kiếm chút chuyện cho mình làm thì không được.

Lâm Phàm kinh ngạc hỏi:

- Ủa? Không phải lão sư bế quan sao? Giờ ra rồi?

Lão sư bế quan tu luyện, quyết chí tự cường, toàn tông môn có ai không biết?

Thiên Tu nheo mắt, không muốn nói nhiều với đồ nhi. Vi sư bế quan đi ra, trong lòng không biết lý do tại sao vi sư đi ra à?

Nhưng Thiên Tu hiểu biết đồ nhi của mình, e rằng hắn đúng là không nghĩ ra.

Thiên Tu hỏi:

- Vi sư mới xuất quan, xảy ra chuyện gì?

Thiên Tu có chút mong đợi, lão thật sự rất muốn biểu hiện tốt một lần trước mặt đồ nhi, thậm chí phát huy thực lực trước mặt đệ tử tông môn, cho các đệ tử cảm nhận Thiên Tu trưởng lão của tông môn chúng ta mạnh như thế đấy.

- Cũng không có gì, chuyện nhỏ thôi.

Lâm Phàm nói ra chuyện xảy ra ở Thánh Tiên giáo.

- Lão sư, những người này thật sự đáng giận, chẳng những bắt cóc đệ tử của tông mình còn đến bắt chẹt, nếu đồ nhi không cho họ bài học nho nhỏ thì càng quá đáng.

Lâm Phàm nói sướng miệng, Thiên Tu thì ngây người.

Đồ nhi hơi bá đạo, đó đâu phải bài học nhỏ, lão tổ của người ta bị người bắt về, đang dọn nhà vệ sinh trong tông môn, hành động này lật trời rồi.

Không đúng, khoan, đồ nhi mới nói gì? Giết hai Thánh Tử, đánh tàn một người?

Vậy chẳng phải là chút nữa giáng lâm toàn là thế lực lớn?

Thiên Tu cố giữ bình tĩnh nói:

- Đồ nhi làm tốt lắm, có vi sư ở, không cần sợ việc này.

Mặc kệ kẻ địch mạnh cỡ nào tiến đến lão phải đứng bên cạnh đồ nhi, cho đồ nhi biết ở sau lưng hắn có ngọn núi cao chống đỡ.

- Đồ nhi không sợ, đang suy nghĩ lát nữa sẽ có bao nhiêu người đến, nếu ít quá thì chán.

Lâm Phàm suy tư, nếu thế lực lớn của những người bị đánh đều đến thì mới vui, hắn không ngại đánh một trận nghiêm túc.

Thiên Tu lấy thân phận người từng trải dạy dỗ:

- Đồ nhi, không phải vi sư răn dạy gì nhưng đôi khi không thể khinh thường, nếu không sẽ chịu thiệt.

Lão khuyên nhủ đồ nhi phải bình tĩnh, đừng để cố quá thành quá cố.

Lâm Phàm nghiêm túc gật đầu, nói y như thật:

- Ừm! Lão sư yên tâm, đồ nhi không bao giờ lơ là, vẫn luôn nghiêm túc ứng đối.

Thiên Tu cảm thán rằng:

- Đồ nhi khiến vi sư rất vui mừng.

Tìm được đồ nhi như vậy thật là quá hạnh phúc, tuy thực lực mạnh nhưng rất tôn trọng lão sư, khác với mấy kẻ phản bội sư môn.

Lại một ngày trôi qua.

Lâm Phàm hơi bất đắc dĩ nói:

- Rốt cuộc có tới không vậy?

Đừng nói là không đến, thù lớn như vậy mà không trả còn dám tự xưng là Thánh Tử của thế lực lớn? Nếu là hắn chắc chắn không kiềm được ra tay, những thế lực lớn mà không đến thì hắn thất vọng thật.

Ngay lúc này Lâm Phàm nhướng cao chân mày, có hơi thở từ

phía xa ập đến.

- Đến rồi, tốc độ chậm quá.

Lâm Phàm bước ra mật thất, bay lên cao, chắp hai tay sau lưng, chân đạp hư không nhìn ra xa.

Tầng mây nơi đó rẽ ra, vô số vệt sáng tốc độ siêu mau, khoảnh khắc đã gần trong gang tấc.

- Sư huynh nói thế lực lớn đến rồi kìa!

Các đệ tử đang tu luyện mở mắt ra ngay, đứng lên xem. Hơi thở đó rất nặng nề, như núi nặng đè lên người họ.

Sơn phong trưởng lão, Thiên Tu nhấc chân xuất hiện bên cạnh đồ nhi.

Đám người Hỏa Dung cũng có mặt đông đủ, gặp chuyện như vậy bọn họ phải ra mặt. Nhưng khi họ định tiến lên thì một giọng nói cực kỳ chói tai truyền đến.

Lâm Phàm mở miệng nói:

- Các vị trưởng lão thì không cần đến, các vị không nhúng tay vào đẳng cấp chiến đấu cỡ này, nhìn là được.

- Ngươi . . .!

Đám người Hỏa Dung lúng túng, có cần không nể tình vậy không? Đã bao nhiêu lần rồi mà sao không tự hiểu, không thấy xung quanh có nhiều đệ tử sao? Nói thẳng thừng như vậy sẽ làm trưởng lão như họ mất mặt.

Thiên Tu hết sức bình tĩnh nói:

- Các vị sư đệ, đồ nhi của lão phu nói đúng, các sư đệ đừng góp vui, đứng đó chờ, trông chừng các đệ tử là được.

Lão không cảm giác đồ nhi nói có vấn đề gì, bọn họ thật sự không nhúng tay vào việc này được, với thực lực của họ dù làm tốt thì cũng không đủ tư cách.

Cát Luyện oán trách:

- Ta đã nói mà, không nên lại đây.

Hào hứng đến, nhưng người ta không thèm, ở lại sơn phong của mình tốt biết bao, chẳng có chuyện gì.

Khô Mộc nhìn phía xa. Tông chủ sư huynh dọn ghế, bàn nhỏ bên cạnh đặt một ít trái cây, nhàn nhã nằm, thường ăn miếng trái cây, rất là dễ chịu.

- Các ngươi xem tông chủ sư huynh.

Đám người Hỏa Dung nhìn qua, thấy tông chủ sư huynh nhàn nhã như vậy cũng ngây ra. Người ta đánh tới cửa, làm tông chủ lẽ nào không sốt ruột?

Khô Mộc lại gần, hỏi thẳng:

- Tông chủ sư huynh, người ta giết tới nơi rồi mà sao sư huynh không lo lắng chút nào?

Đây còn là tông chủ sao? Bọn họ run sợ lo lắng nhưng tông chủ sư huynh thì nhàn nhã thoải mái.

Tông chủ mỉm cười, lưng dựa ghế dài đung đưa trước sau, cầm trái cây chậm rãi nhấm nháp, bộ dạng này khiến nhóm Hỏa Dung bất đắc dĩ.

Tông chủ sư huynh ngày xưa đã một đi không trở lại.

- Các vị sư đệ hãy bình tĩnh, gấp làm gì, các ngươi nóng nảy có ích chi? Hoàn toàn vô ích. Có Thiên Tu sư đệ và Lâm Phàm là được, nếu bọn họ không chống đỡ nổi thì chúng ta đi lên cũng chỉ làm vật hy sinh. Ngồi xuống ăn chút trái cây, vỗ tay cổ vũ, đây mới là việc chúng ta nên làm. Đừng nhìn nữa, tự kéo ghế qua đây, trái cây khá ngon, ngọt lành.

Tông chủ đã thói quen, sớm nhìn thấu bản chất, hơn nữa rất vừa lòng cuộc sống hiện tại.

Tuy làm cá mặn nhưng tông chủ rất vui vẻ.

Trước kia tông môn yếu như bún, bị chèn ép còn vượt qua được, bây giờ tông môn ra đệ tử như vậy, tông chủ vui mừng, ung dung nhàn nhã.

Nên vui vẻ hưởng thụ cuộc sống êm đềm, chờ mười năm sau tông môn duyệt binh nữa là cuộc đời mỹ mãn.

Hỏa Dung vốn nóng ruột nóng gan nhưng bây giờ đã tuyệt vọng:

- Cái này . . .

Cát Luyện cười nói:

- Sư huynh nói có lý, chuyện này hãy giao cho Thiên Tu sư huynh và tiểu tử kia là được, chúng ta không cần để ý.

Cát Luyện thản nhiên chấp nhận lý niệm của sư huynh, ý tưởng không tồi, nên như vậy.

Thiên Tu nhìn đồ nhi lấy Lang Nha Bổng ra, hoang mang hỏi:

- Đồ nhi, đang làm gì vậy?

Không lẽ người ta vừa đến đã đánh nhau?

- Lão sư, còn làm gì nữa, đương nhiên ra tay.

Lâm Phàm cầm Lang Nha Bổng, biến lớn trăm trượng, nghiêm túc nhìn phía xa, giơ cao tay ném qua.

Đối phương tìm đến chắc chắn vì báo thù, có giao lưu chỉ lãng phí thời gian, chẳng bằng trực tiếp nhào lên đánh, đỡ tốn nước miếng.

- Viêm Hoa tông giết hai Thánh Tử của Dương Thần Điện, Trường Không Thánh Địa, là việc lớn động trời. Không biết Lâm Phàm của Viêm Hoa tông là thiên kiêu phương nào, chỉ là Chí Tiên cảnh đã trấn áp Thánh Tử của các Thánh Địa lớn, càng có thể hàng phục Thông Thiên cảnh.

Bọn họ đến từ Tam Thánh đại giáo, nghe việc này, thấy Dương Thần Điện, Trường Không Thánh

Muốn xem thiên kiêu của Viêm Hoa tông như thế nào.

Đột nhiên người của Tam Thánh đại giáo hét lên:

- Ủa? Đó là cái gì?

Có bóng đen từ xa bay tới, uy thế hơi mạnh.

- Nguy rồi, đối phương ra tay!

Chương 728: Đến đông đủ rồi, có thể bắt đầu đánh

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Lang Nha Bổng đã lâu không thăng cấp, sức sát thương tuy không tệ nhưng cần luyện chế lại.

Lang Nha Bổng trăm trượng từ trên trời giáng xuống, tiếng nổ không dứt, gai nhọn sắc lạnh rạch phá hư không kéo màn đen dài.

- Đệt đệt đệt!!!

Tiếng nổ tuy lớn nhưng không át qua tiếng chửi tục từ xa vọng lại.

Thiên Tu ngạc nhiên, cảm giác là lạ:

- Đồ nhi, họ nói gì vậy?

Lâm Phàm lặng im giây lát, bình tĩnh nói:

- Lão sư, xem ra đối phương không hiền gì, định thi triển thần thông.

Bùm!

Hư không nổ tung, Lang Nha Bổng bị chặn lại, khí thế khủng bố thổi quét thiên địa. Bên trên Lang Nha Bổng hình thành loạn lưu hư không, không gian cắt xé nhau.

Người của Tam Thánh đại giáo đến đây bị đập ngây người, nếu không nhờ trưởng lão chống cự thì đã chết dưới uy thế khủng bố này.

Quả nhiên danh bất hư truyền.

Trưởng lão của đại giáo tu vi thông thiên, một tay khiêng Lang Nha Bổng cảm nhận lực lượng truyền đến khủng bố biết bao, quá

kinh người.

Trưởng lão đại giáo hét lên:

- Hiểu lầm, đừng ra tay! Chúng ta không phải đến gây sự với Viêm Hoa tông!

Học với ai cái kiểu một lời không hợp liền đánh thế này? Có chút kiên nhẫn được không?

Thiên Tu kinh ngạc nói:

- Đồ nhi, người ta không phải đến gây sự.

Không ngờ đối phương không đến kiếm chuyện, vậy họ tới đây làm gì?

- Lão sư đừng bị đối phương mê hoặc, không phải đến gây sự thì chắc là xem kịch vui, loại người này ghê tởm nhất, vui sướng khi người gặp họa, tâm thái cực kỳ ác liệt.

Lâm Phàm dứt khoát giơ Lang Nha Bổng lên ném về phía đối phương.

Tam Thánh đại giáo chỉ muốn nói có thể nói đạo lý được không? Tới xem kịch cũng có lỗi?

Trưởng lão của đại giáo sắc mặt âm trầm, chưa từng gặp chuyện như vậy bao giờ, tức giận nói:

- Dừng tay cho ta! Không lẽ Viêm Hoa tông các ngươi thật sự muốn chọc giận các giáo, thêm nhiều kẻ thù?

- Lão sư nhìn xem, không cần nói nhiều đã thử ra, đối phương ôm mục đích tới đây!

Lâm Phàm không ngừng động tác, Lang Nha Bổng liên tục đập, người của Tam Thánh đại giáo bị đập ngây người.

- Trưởng lão, ta hơi không chịu nổi rồi.

Đám đệ tử đi cùng bị uy thế mãnh liệt không thể ngăn nổi, siêu khủng bố.

Bọn họ cảm giác máu trong người sôi trào, như nước sôi không ngừng nổi bong bóng.

- Đây là loại tông môn gì vậy!

Trưởng lão đại giáo muốn rít gào, đây còn là người sao?

Chỉ đến xem tình huống thôi, xem họ làm sao sống thừa dưới uy áp của mấy Thánh Địa lớn, nào ngờ đến đây, chưa lại gần đối phương đã ra tay, không thèm nói lý.

Sau đó nói rõ mục đích ra rồi, ai dè đối phương kiếm đại lý do gì mà xem kịch vui là đáng giận nhất, Tam Thánh đại giáo bọn họ không còn lời nào để nói.

Trưởng lão đại giáo lạnh lùng nói:

- Được rồi, chúng ta lùi lại, để xem Viêm Hoa tông làm sao ngăn cản.

Trưởng lão đại giáo vung tay lên, mang theo đệ tử nhanh chóng lùi lại.

Một Thánh Tử vẻ mặt khó chịu nói:

- Trưởng lão, Viêm Hoa tông này rất càn rỡ.

Bọn họ đến đây chẳng những không được hoan nghênh nhiệt liệt còn bị tấn công dồn dập, làm Thánh Tử rất khó chịu, nếu không phải tông môn này chọc nhiều Thánh Địa thì họ đã ra tay cho một bài học.

Trưởng lão đại giáo trầm giọng nói:

- Không sao, chờ xem tình huống.

Lão chưa tìm hiểu rõ thực lực cụ thể của Viêm Hoa tông, xem tình huống thì phỏng chừng ngang ngửa Tam Thánh đại giáo, có cường giả Thông Thiên cảnh.

Lâm Phàm này ở trong Viêm Hoa tông chắc tương đương với Thánh Tử.

Phía xa có cầu vồng bay tới hấp dẫn Tam Thánh đại giáo chú ý.

Một nam nhân trung niên thân hình vạm vỡ mở miệng nói:

- Ủa? Tam Thánh đại giáo, không ngờ các ngươi cũng đến, không lẽ Thánh Tử của các ngươi cũng gặp độc thủ?

Thân hình của gã rất khôi ngô, cánh tay có hình xăm hai con hổ

to, hơi thở không tầm thường, là một cường giả.

Trưởng lão đại giáo nói:

- Không, chúng ta chỉ đến xem. Nhưng Thánh Tử của thú tộc các ngươi gặp độc thủ, trên Tri Tri Điểu có ghi lại.

Khâu Hổ Thánh Tử bất mãn nói:

- Phụ thân, nhi phải hỏi rõ hắn. Dựa vào cái gì hắn lấy trữ vật giới chỉ của người khác nhưng không chịu lấy của nhi? Hắn đang khinh thường nhi!

Khâu Tranh quở trách:

- Nhi, đừng nói nhảm!

- Không chịu, nhi không nói nhảm. Bọn họ đều cười nhạo nhi, người ta không thèm đồ của nhi. Nhi không phục, không cam lòng!

Khâu Hổ Thánh Tử cũng cao to nhưng nói ra lời này làm người nổi da gà.

Cả đời Khâu Hổ Thánh Tử sẽ không quên những gì trải qua ở Thánh Tiên giáo, đối phương đòi đồ của gã, gã không phản ứng lại, sau đó biết người ta muốn trữ vật giới chỉ thì gã không chút do dự đưa cho.

Không đánh lại đối phương, người ta đòi cái gì đương nhiên phải đưa, nếu không đưa sẽ ăn đòn, chẳng phải là tự chuốc lấy khổ sao?

Nào ngờ đối phương đột nhiên không cần trữ vật giới chỉ của gã, chỉ lấy của người khác, làm gã hoang mang.

Sau này Khâu Hổ Thánh Tử hỏi rõ mới biết vì người ta không thèm.

Nên Khâu Hổ Thánh Tử cực kỳ tức giận, người ta có thể đánh gã, mắng gã, nhưng không thể nhục nhã gã.

Các đệ tử của Tam Thánh đại giáo không kiềm được xì cười, rõ ràng là đồ khờ, ai đầu óc bình thường làm ra chuyện này?

Biểu tình của Thiên Tu nghiêm túc nói:

- Đồ nhi, lại một thế lực lớn đến.

Lão cảm nhận hơi thở từ hai phía truyền đến rất mạnh, có áp lực rất lớn.

Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- Lão sư, mới đến một ít, không vội, còn một số chưa tới.

Hai mươi mấy vị Thánh Tử chịu thiệt trong tay Lâm Phàm, hắn không tin những Thánh Địa này thật sự lòng dạ rộng rãi có thể bất kể hiềm khích lúc trước, không thèm để việc này vào mắt.

Phía xa có ánh sáng đỏ nở rộ chiếu nửa bầu trời.

- Lâm Phàm của Viêm Hoa tông, hôm nay không cho một lời giải thích thì đừng trách Dương Thần Điện ta san bằng các ngươi!

Mấy chục cầu vồng kéo đuôi lửa dài bay nhanh đến, sau đó bùm một tiếng, mấy chục bóng người lơ lửng giữa hư không.

- Dương Thần Điện đến rồi, xem ra Thánh Tử bị người giết chọc giận họ.

- Ghê gớm, Dương Thần Điện giận thật rồi. Các ngươi nhìn xem, một vị Thông Thiên cảnh đỉnh, ba vị Thông Thiên cảnh trung kỳ, sáu vị Thông Thiên cảnh sơ kỳ, còn lại đều là Chí Tiên cảnh đỉnh, sức chiến đấu phi phàm, có thể nói là khủng bố.

Người của Thú tộc và Tam Thánh đại giáo bàn tán, không ngờ Dương Thần Điện cử ra sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy.

Hiển nhiên cái chết của Thánh Tử làm Dương Thần Điện cảm giác bị người tước mặt mũi, cần dùng máu của đối phương rửa sỉ nhục.

- Lão sư, cá lớn đến rồi. Lát nữa lão sư không cần ra mặt, để đồ nhi lo.

Lâm Phàm bẻ cổ, vận động làm nóng người, chờ chút nữa sẽ xảy ra đại chiến. Đương nhiên không chỉ có bấy nhiêu người, vẫn còn đối tượng chưa đến.

Quả nhiên, Dương Thần Điện xuất hiện không bao lâu sau hư không phía xa lại gió nổi mây phun, uy thế vô biên như sóng triều hùng dũng ập đến.

Hiện giờ đã có khá nhiều thế lực lớn đến.

Có Thánh Tử bị buộc giao ra trữ vật giới chỉ, họ không ra mặt, tuy tức giận nhưng mức độ giận không cao bằng Dương Thần Điện, nên chỉ đứng xa xem.

Có kéo đến vây xem, nội dung trên Tri Tri Điểu hấp dẫn nhiều người xem.

Đương nhiên đối với một số cường giả thật sự sẽ không để bụng, Nguyên Tổ vực cách quá xa, không đáng lặn lội vạn dặm đến xem.

Có người kêu lên:

- Người của Trường Không Thánh Địa tới!

Trường Không Thánh Địa không thua gì Dương Thần Điện, Phong Ưng Thánh Tử của họ bị giết càng chọc trúng chỗ đau, nếu không giải quyết hoàn mỹ chuyện này thì về sau họ làm sao sừng sững trong vực ngoại giới?

Sẽ bị người cười đến rụng răng, nói Thánh Tử của Trường Không Thánh Địa bị người ta giết mà họ không dám hó hé tiếng nào.

Thiên Tu ngây ngốc hỏi:

- Đồ nhi, nhắm chịu đựng nổi không?

Lão không ngờ đồ nhi chọc người hận dữ vậy, thật nhiều kẻ thù kéo đến, xem ra tu vi không yếu.

Không chỉ mình Thiên Tu kinh ngạc đến ngây người.

Các đệ tử tông môn cũng ngây người.

Đây là lần đầu tiên bọn họ thấy nhiều người như vậy, mỗi người đều hùng hổ, hình như không đánh chết Lâm sư huynh quyết không bỏ qua.

Có đệ tử vung tay hô to:

- Lâm sư huynh cố lên, chúng ta tin tưởng sư huynh!

Dù có nhiều kẻ địch hơn nữa thì họ không e sợ, vì có Lâm sư huynh mới là cây kim định biển lớn nhất của họ.

Lâm Phàm nâng tay đè không khí:

- Im lặng! Các sư đệ, sư muội đừng la nữa, lần này là thịnh thế

của Viêm Hoa tông chúng ta, cũng là khởi đầu vươn lên, hôm nay sư huynh dạy một bài học cho tất cả. Tên của bài học gọi là gì nhỉ, ưm, chắc là đánh nát tất cả mọi người!

Một câu làm các đệ tử Viêm Hoa tông sôi trào máu nóng, cảm giác thanh xuân lại đến, thời đại không biết trời cao đất rộng bao phủ trong lòng họ.

Người thế lực lớn vây xem rất bất mãn:

- Láo lếu!

Cảm giác người của tông môn này láo hết sức.

Một lão nhân bước ra, hơi thở hùng hậu, ảo ảnh hiện ra sau lưng, thực lực phi phàm:

- Lâm Phàm của Viêm Hoa tông, ngươi có biết ngươi nói câu này kiêu căng cỡ nào không? Ngươi có biết bao nhiêu Thánh Địa, đại giáo đến đây không? Ngươi làm như vậy là tìm đường chết, tăng tốc diệt tông.

Có người ủng hộ:

- Nói hay lắm! Chưa từng thấy kiêu ngạo như vậy!

- Đó là Vân Hạo trưởng lão của Thái Hư Thánh Địa mà, quả nhiên tu vi phi phàm, đã thấy trên Tri Tri Điểu.

Hiện giờ Lâm Phàm ngạo nghễ đứng trên hư không, ánh mắt đảo qua đều là người của đại giáo, Thánh Địa.

Một số thế lực lớn đứng xa vây xem, không định ra tay.

Trưởng lão Tam Thánh đại giáo ra mặt răn dạy:

- Các vị, tên này quá càn rỡ! Tam Thánh đại giáo chúng ta đến chỉ hỏi sự thật vụ việc, không ngờ tên này một lời không hợp ra tay trấn áp chúng ta, cực kỳ cuồng vọng!

Lâm Phàm mở miệng nói:

- Câm miệng hết cho bản phong chủ!

Giọng như sấm sét chấn động mọi người có mặt.

- Nên đến đều đã đến hết đúng không? Vậy thì đừng nói nhiều

nữa, có thể bắt đầu đánh rồi. Hôm nay hãy để bản phong chủ một mình đấu với một đám, sống chết do trời, tùy bản lĩnh của mỗi người!

Máu đang sôi trào trong người Lâm Phàm.

Hắn không quan tâm đại giáo, Thánh Địa nào đến, chủ yếu là người tới đông đủ.

Quả nhiên mấy lời của Lâm Phàm chọc giận nhiều người.

- Càn rỡ!

- Láo xược!

Bùm!

Khoảnh khắc, ánh mắt của Lâm Phàm thay đổi, tràn ngập chiến ý vô tận.

- Nói nhảm làm gì, ai không phục cứ lên!

Chương 729: Mọi người cùng lên nào, đừng lề mề

Thanh Oa ngước đầu nhìn hư không:

- Kẻ bỏ mạng này đã hết thuốc chữa.

Nếu có chút trí tuệ thì sẽ không lỗ mãng như vậy.

Thanh Oa cảm thấy kẻ bỏ mạng không có trí tuệ, nếu hắn thông minh thì đã chẳng nói ra lời như thế.

- Xem ra bản oa lên kế hoạch cuộc sống mới lần thứ hai sẽ dựa vào hôm nay.

Trong phút chốc có tiếng hét thảm.

Tốc độ của Lâm Phàm rất nhanh, chớp mắt xuất hiện trước mặt một vị cường giả của Dương Thần Điện, đấm vào người đối phương, lực lượng siêu khủng bố bùng nổ.

Đối phương phun máu ồ ạt, không phản ứng lại.

Đầu cường giả Chí Tiên của Dương Thần Điện bị chấn động mạnh, ý thức dần tan biến, gã không thể tin mình không đỡ nổi một đấm.

Bộp!

Lâm Phàm chộp đầu đối phương ném về phía tông môn:

- Lão sư, trói hắn lại, đã đến đây rồi sao có thể không trả giá chút gì?

Tốc độ của hắn rất nhanh, cùng là Chí Tiên cảnh, hắn có thể một chọi mấy trăm, hoặc vô số người.

Thiên Tu phản ứng lại, bắt giữ đối phương:

- Tốt!

Thiên Tu truyền âm cho lão tổ Thánh Tiên giáo dặn đừng dọn nhà vệ sinh, mau đến thu người.

Các cường giả thế lực lớn vây xem đều hóa đá:

- Cái gì? Mới đây đã đánh?

Khoảnh khắc, một vị cường giả Chí Tiên cảnh của Dương Thần Điện đã bị bắt giữ, tiến độ hơi bị nhanh.

Có thế lực vốn định tiến lên cùng nhóm Dương Thần Điện trấn áp Lâm Phàm, nhưng xem tình huống này thì bọn họ khựng lại ngay. Thôi đứng xem được rồi, cảm giác tình huống là lạ.

Cường giả Thông Thiên cảnh đỉnh của Dương Thần Điện tức giận mắng:

- Khốn kiếp!

Lão không ngờ tiểu tử này khoảnh khắc ra tay trấn áp một đệ tử.

Vì mạnh mẽ nghiền áp Viêm Hoa tông nên người tới đây đều không yếu, lực lượng lớp giữa trong Dương Thần Điện. Càng đừng nói có đám cường giả Thông Thiên cảnh như họ.

- Giết!

Cường giả của Dương Thần Điện và Trường Không Thánh Địa xông lên, lực lượng mạnh mẽ dao động tràn ngập không gian, dẫn đến chấn động mạnh.

Vân Hạo trưởng lão của Thái Hư Thánh Địa cũng ra tay.

Cho đến nay chỉ có ba thế lực lớn hành động. Tam Thánh đại giáo thì vây xem, không quên ác ý mắng chửi Lâm Phàm.

- Sắp lật trời rồi.

Người vây xem ngẩn ngơ, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy ba thế lực lớn ra tay với một người nhưng không trấn áp đối phương được, khủng bố hết sức.

- Sau khi vực ngoại giới dung hợp trừ những thế lực siêu mạnh xảy ra chiến đấu kinh người thì chưa từng thấy ba thế lực lớn ra tay với một người như thế này.

- Các ngươi nhìn xem, Tri Tri Điểu cũng đến, không biết nó thuộc thế lực phương nào, thu gom tiền tài vực ngoại giới, giàu khủng khiếp, cũng không bỏ qua một tin tức nào. Ba thế lực lớn đánh hội đồng một người, nếu thua thì xem như mất hết danh tiếng.

- Ngươi nghĩ điều này có thể xảy ra sao? Ba thế lực lớn, bên nào cũng siêu mạnh, đặc biệt nơi này có ba vị cường giả Thông Thiên cảnh đỉnh, ngươi nghĩ họ không thể bắt được một người chỉ có tu vi Chí Tiên cảnh?

Trong khi mọi người nhỏ giọng thảo luận thì tiếng gào thét vang lên.

Một đệ tử của Trường Không Thánh Địa cánh tay bị đánh nát bấy, máu chảy ra ồ ạt từ miệng vết thương, con ngươi đọng lại kinh hoàng. Gã vốn định một đấm đánh chết đối phương, nào ngờ khi hai nắm đấm va chạm thì nguyên cánh tay của gã nổ tung, không có chút sức chống cự, lực lượng của đối phương mạnh đến mức nào?

Trong khi gã sơ sẩy, bàn tay bay tới không ngừng phóng lớn trong con ngươi của gã, cuối cùng chộp đầu gã, một đấm đánh trúng bụng.

Máu phun ra như suối, một chuỗi động tác cực nhanh, chớp mắt đã xong.

Lâm Phàm ném đối phương vào tông môn, khi phản ứng lại đã bị Vân Hạo trưởng lão một chưởng trấn áp, vỗ mạnh vào bụng.

- Phụt!

Hắn phun ra búng máu, người rơi nhanh đập mạnh xuống đất, lực lượng bùng nổ, mặt đất nứt vỡ, hố sâu nổ tung.

Người vây xem cảm thán rằng:

- Lợi hại, thực lực của Vân Hạo trưởng lão thật là sâu không lường được.

Tên này sắp tàn đời, đối mặt nhiều cường giả, Chí Tiên cảnh đấu cứng với Thông Thiên cảnh là lấy trứng chọi đá, không biết tự lượng sức mình.

Trưởng lão Tam Thánh đại giáo khinh thường nói:

- Ha ha ha, tiểu tử này càn rỡ đến cuối cùng có kết cục thế nào? Hắn có thể hàng phục Thông Thiên cảnh chẳng qua vì đối phương mới vào Thông Thiên cảnh. Vân Hạo trưởng lão sớm đến đỉnh, tích lũy vô số năm, nhãi ranh này sao có thể đối kháng?

Lúc này trong hố sâu có đá vụn lăn, một giọng nói vọng lên:

- Thú vị, thế thì chơi thật!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một cột sáng lực lượng bắn lên từ hố sâu đâm thẳng lên trời, lực lượng cường đại trùng kích khuếch tán bốn phía, người vây xem giơ tay che, biểu tình kinh sợ.

- Không thể nào! Chí Tiên cảnh mạnh dữ vậy?

Bọn họ cảm nhận lực lượng siêu mạnh từ trong khí thế này, lực lượng đã bắt kịp và vượt qua Chí Tiên cảnh.

Răng rắc!

Thân hình của Lâm Phàm không ngừng vươn cao, cơ bắp như từng tảng đá to chồng lên người.

- He he, muốn chơi thì chơi cho đã, vừa lúc nhìn xem bản phong chủ đánh hết sức sẽ mạnh đến đâu, có thể đập nát cả đám các ngươi không.

Dứt lời, tầng mây cuồn cuộn trên trời, mây đen thui dày nặng đè thiên địa, vòng xoáy hiện ra, bên trong có sấm sét bủa giăng, cảnh tượng cực kỳ quỷ dị.

Hai con rồng máu quấn quýt nhau bay khỏi hố sâu lao vào vòng xoáy, nửa thân thể Thủy Ma hiển hiện, ma uy khủng bố thổi quét thiên địa.

Một số cường giả Thông Thiên cảnh sơ kỳ cảm nhận lực lượng này thì tim đập nhanh:

- Mạnh quá, Lâm Phàm của Viêm Hoa tông có lai lịch thế nào? Chí Tiên cảnh tầm thường sao có thể bộc phát ra lực lượng khủng bố như vậy được?

Hai chữ 'nguy hiểm' lơ lửng trong lòng họ, không đánh lại được.

Lúc này nửa thân thể Thủy Ma nhập vào người Lâm Phàm, ma khí đen bay ra từ khóe mắt, hoa văn rực rỡ, mơ hồ lấp lóe trên người.

- Ngây ra làm gì, đến đây!

Giọng Lâm Phàm ồm ồm, thân hình to lớn bùm một tiếng biến mất tại chỗ.

Người của ba thế lực lớn biểu tình cảnh giác, có người tu vi không cao trán rịn mồ hôi.

Trưởng lão Thông Thiên cảnh đỉnh của Dương Thần Điện giật mình kêu lên:

- Cẩn thận!

Lão thấy bóng dáng đối phương, tuy vụt qua nhanh nhưng vẫn bị lão bắt gặp.

Đệ tử đi theo đến đây thì không thấy gì.

Đệ tử đang cảnh giác không biết xảy ra chuyện gì, đột nhiên nghe tiếng trưởng lão nhắc nhở thì giật thót tim, cảm giác có khủng bố bao phủ từ phía sau.

Đệ tử không chút suy nghĩ, năm ngón tay ngưng tụ vầng sáng, xoay người quét qua.

Bùm!

Đệ tử Chí Tiên cảnh con ngươi co rút, thần quang tỏa sáng, một nắm đấm to ập đến bao phủ gã, xương toàn thân dường như gãy hết, chớp mắt đã rơi xuống đất đập thủng một hố sâu to.

Trưởng lão đỉnh cao của Dương Thần Điện, Lý Khôi Dương vừa kinh vừa giận:

- Muốn chết!

Lý Khôi Dương hóa thành luồng sáng xông lên.

Bùm!

Nắm tay va chạm phát ra ánh sáng chói lòa, xung lực mạnh mẽ khuếch tán.

Lâm Phàm nhe răng cười dữ tợn:

- Lão già kia, chỉ có bấy nhiêu năng lực sao?

Hắn quát lớn, giơ hai nắm tay đánh đấm lung tung.

Hắn không cần bất cứ chiêu thức nào, chỉ cần đủ sức mạnh là được.

Cường giả của Trường Không Thánh Địa và Thái Hư Thánh Địa xông lên:

- Giết!

Trong khoảnh khắc bùng nổ quần chiến, hư không liên tục nổ tung. Đối với người tu vi không quá thâm sâu thì không thấy bóng dáng của họ đâu, chỉ có thể nhìn từng vòng sóng gợn khuếch tán giữa hư không.

Khâu Tranh của Thú tộc hết hồn:

- Mạnh quá, không ngờ thực lực của tiểu tử này mạnh mẽ đến mức đó.

Đánh ngang tay với người của ba thế lực lớn thì siêu khủng bố.

Hơn nữa tiểu tử này mới chỉ là Chí Tiên cảnh, đấu với hắn toàn là cường giả Thông Thiên cảnh.

- A!

Cường giả Thông Thiên cảnh trung kỳ đột nhiên bị Lâm Phàm bắt lấy hai tay ném mạnh, xem như vũ khí đập xuống.

Bùm!

Bùm!

Mọi người kinh sợ, chưa phản ứng lại đã bị xác chết đập trúng, hai bên bị thương nặng, đều hộc máu, suy yếu.

Lý Khôi Dương hét to:

- Các ngươi tránh ra!

Ánh sáng trên người Lý Khôi Dương càng chói lòa, có mặt trời mơ hồ hiện ra sau lưng, càng lúc càng chân thật.

- Muốn đi? Nằm mơ!

Lâm Phàm sẽ không bỏ qua cho đám người kia, hắn quát lớn, người nổ hư không, kẻ bị hắn cầm trong tay xem như vũ khí đã hấp hối, máu tươi nhuộm đỏ thân thể. Người này đến bây giờ vẫn không rõ xảy ra chuyện gì.

Thân hình to lớn uy chấn mọi người, thủ đoạn cuồng bạo làm họ

kinh sợ.

Lý Khôi Dương tức giận quát:

- Tặc tử, ngươi dám!?

Lý Khôi Dương không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy, đối phương có thể trấn áp đệ tử được mang đến ngay trước mắt y.

Bùm!

Bùm!

Lâm Phàm là người không có chuẩn tắc, không có điểm giới hạn khi đối xử với kẻ địch, hắn thích nhất là xuống tay với kẻ yếu trước, đánh sập nội tâm của họ.

Xác chết bị hắn nắm trong tay hơi thở yếu ướt nhưng khí thế thì hùng hổ:

- Đồ khốn nạn, thả ta ra, nếu không ngươi phải chết!

- A!

Lâm Phàm kéo nhẹ cánh tay đối phương, chớp mắt tháo xuống một tay, máu tuôn ra như suối. Người kia đau đớn mặt nhăn nhúm vào nhau.

Một đệ tử Chí Tiên cảnh bị đập mạnh xuống đất, không có chút sức chống cự.

Lâm Phàm nhe răng cười rất càn rỡ:

- Đám ngu đần các ngươi, Chí Tiên là con kiến, đúng vậy, bao gồm đám người vây xem, bây giờ bản phong chủ đánh rất sướng, không phục có thể tham gia chiến đấu, ai đến đều hoan nghênh.

Đám người xem xì xầm:

- Quá cuồng!

Bọn họ hơi không nhịn được, nhưng thực lực của đối phương đủ sức nhìn xuống họ.

Lại có một trưởng lão Thánh Địa vạt áo phồng lên, hơi thở sôi trào xông về phía Lâm Phàm:

- Lão phu không chịu nổi tiểu tử này, láo quá! Ta đến giúp các ngươi!

Khoảnh khắc đã đến trước mặt Lâm Phàm, lão định ra tay chợt giật nảy mình.

Lâm Phàm quát to, năm ngón co lại, nắm đấm mang theo dòng khí cuồng bạo ập đến.

Bùm!

Trưởng lão mới xông lên trực tiếp đỡ đòn, cánh tay gấp khúc, bị đấm trúng người, mắt miệng mũi chảy máu bay ngược về, vừa bay vừa hộc máu, người kêu răng rắc như tiếng xương gãy, sau cùng rớt xuống đất nằm ngay đơ.

Tông chủ vỗ tay hét to, siêu hưng phấn:

- Hay, đánh đẹp!

Đám người Hỏa Dung nhìn tông chủ sư huynh, hoang mang, sư huynh thật sự sa đọa, trước kia sẽ không như vậy.

Lâm Phàm bẻ cổ, bẻ ngón tay răng rắc:

- Không tệ, can đảm đáng khen, nhưng quá yếu. Mọi người đừng lề mề, lên hết đi, hôm nay bản phong chủ chơi đến cùng với các ngươi.

Bộ dạng cuồng vọng bá đạo đó thấm sâu vào lòng người, có người sợ không dám đến gần.

Chương 730: Là hắn tự giết mình

- Ngươi quá càn rỡ.

Người vây xem đều là Thánh Địa hoặc đại giáo, bọn họ chỉ đứng xem không phải vì sợ mà vì chuyện này không liên quan nhiều tới họ.

Nhưng hiện tại tiểu tử này thật sự là cuồng không giới hạn, con người không ai nhịn được nữa.

Lâm Phàm liếc xéo:

- Bản phong chủ càn rỡ như vậy đấy, đám người đến xem kịch vui các ngươi nếu không lên thì lát nữa ta sẽ lên!

Chiến đấu thì phải điên cuồng, đã đánh thì nên đập một đám.

Đấu một mình không phải nam nhi thật sự, một người chọi nguyên đàn mới có thể ngạo thị quần hùng, mới là nam nhi thực thụ.

Thánh Tử từng bị Lâm Phàm trấn lột khẽ nói:

- Trưởng lão, ta không cần trữ vật giới chỉ, chúng ta tránh xa một chút.

Thánh Tử rất sợ hãi, tên này quá bá đạo, thực lực rất mạnh, cho gã cảm giác nguy hiểm rất lớn.

Trưởng lão lạnh lùng nói:

- Như vậy sao được, nếu lùi lại thì đút mặt vào đâu?

Trưởng lão hơi bất mãn, chỉ vì đối phương lợi hại mà rút lui, nếu bị người biết sẽ cười đến rụng răng.

Thánh Tử giả bộ thấy người quen, vội lùi về lao nhanh về bên kia:

- A! Thấy người quen! Trưởng lão ở lại đây xem, lát ta về.

Thánh Tử này vẫy tay với mấy Thánh Tử thế lực lớn, bọn họ đều nói Thánh Tử nào đó kêu ta, ta đi xem có chuyện gì, sau đó rút khỏi hiện trường.

Một đám Thánh Tử xúm lại với nhau.

Thánh Tử thắt bím cực kỳ nghiêm túc nói:

- Ta nói cho các ngươi biết, mới nãy ta bói một quẻ, chút nữa sẽ có tai nạn đổ máu, các ngươi có tin không?

Có Thánh Tử không tin:

- Thật không vậy?

Ai thèm tin thần côn số một vực ngoại giới này?

- Thật, bấm đốt tính toán thấy thiên địa u ám, đám người các ngươi ấn đường màu đỏ tức là có đổ máu, nếu không tránh xa một chút sẽ rất tồi tệ. Ta đi qua bên kia xem, tránh xa một chút.

Gã nói xong bay về phía xa, hình như rất gấp gáp. Hơn nữa hiện giờ chiến đấu ở hiện trường rất kịch liệt, mọi người không chú ý đến gã.

Đám Thánh Tử liếc nhau, thầm nghĩ:

- Trưởng lão không đi, chúng ta tránh xa một chút, nếu thật sự xảy ra chuyện cũng không liên quan đến chúng ta.

Cuối cùng một đám Thánh Tử rút lui. Trưởng lão không đi là chuyện của trưởng lão, chẳng liên quan tới họ.

Hơn nữa đám trưởng lão đã điên tiết, bị đối phương trào phúng đến nổi điên rồi, rất có thể sẽ ra tay, khi đó mới là trận huyết chiến thật sự.

Phập!

Lúc này chiến trường xảy ra biến đổi, một luồng sáng hiện ra từ phía sau Lâm Phàm, quỷ thần khó lường chém lưng rách một đường, máu tuôn ồ ạt.

- Tiểu tử, không biết sống chết, hôm nay sẽ bầm thây ngươi ra vạn mảnh!

Một cường giả Thông Thiên cảnh trung kỳ có thần thông kỳ dị đã núp trong hư không, không phát ra chút hơi thở, không cách nào bắt giữ quỹ tích.

Mọi người hưng phấn reo lên:

- Hay!

- Phiền chết!

Lâm Phàm ghét nhất hạng người lén la lét lút, chiến đấu thì nên cứng đấu cứng, dựa vào mấy trò vặt này hay ho gì.

Lâm Phàm mở Hữu Sắc Nhãn Tình ra hấp dẫn đối phương lại gần.

Thoáng chốc một bóng người hiện ra giữa hư không, vầng trăng mờ bao phủ toàn thân, đây là màu của hư không đẳng cấp cao, dựa vào môn thần thông này tránh né cảm giác.

Bóng người xông tới chỗ Lâm Phàm, với tác dụng của Hữu Sắc Nhãn Tình thì tất cả che giấu đều vô dụng.

- Nhà ngươi quá âm hiểm, không giữ lại được.

Lâm Phàm co nắm tay, lực lượng khủng bố chấn động, sau đó đấm vào bụng của đối phương.

Bùm!

Cả người đối phương nổ tung, máu phun ra, rớt cái rầm xuống đất tạo hố sâu to.

Hạo Vân giật nảy mình, hơi thở quấn quanh người, ngọn núi khủng bố hiện ra sau lưng, cùng Lý Khôi Dương, trưởng lão của Trường Không Thánh Địa Chu Thiên liếc nhau.

Không thể rút tay về, tai họa ngầm vô cùng.

Lý Khôi Dương tức giận nói:

- Thứ khốn kiếp, ngươi đáng chết!

Mặt trời sau lưng Lý Khôi Dương càng lúc càng ngưng thực, phát ra hơi nóng cháy.

- Nóng quá.

Người vây xem cảm giác nhiệt độ xung quanh trở nên nóng cháy.

Sau đó trong mắt họ phản chiếu mặt trời bùm một tiếng biến lớn bao phủ một phương, lửa nóng rực bập bùng cháy, mặt đất phát ra tiếng bốc hơi xèo xèo.

Vân Hạo lạnh lùng quát, ngọn núi sau lưng ngưng thực, sấm sét đan xen tụ trên đỉnh núi tỏa ra lực lượng khủng bố.

Chu Thiên rống to:

- Lĩnh vực!

Ba người phát sáng, uy khủng bố bao phủ. Hư không bốn phía dao động như vằn nước, cảnh tượng xung quanh biến đổi.

Thiên địa phát uy, dị tượng kinh người.

- Lợi hại, trưởng lão ba thế lực lớn sắp lấy ra bản lĩnh thật sự, định xuống tay ác thật rồi. Lúc này chênh lệch không thể vượt qua, Chí Tiên cảnh dù mạnh đến đâu cũng không có thần thông như Thông Thiên cảnh.

Người vây xem cảm thán, đinh ninh Lâm Phàm sắp toi đời.

Mặt trời sôi trào, ánh sáng chói lòa nghiền áp.

Ba người cùng tấn công, lực lượng khủng bố cuốn thiên địa. Mọi người tim đập nhanh, đây là sự khác biệt về thực lực.

Lâm Phàm cảm giác có lực lượng ập đến, thân thể bị đánh trúng, trước ngực tuôn máu, cơ thể bị đụng thương.

Bùm!

Người hắn rớt xuống đất, bị nghiền áp không ngừng, mặt đất nứt vỡ hình thành hố sâu lớn.

Trưởng lão của Tam Thánh đại giáo hét to:

- Hay!

Mạnh quá, ba thế lực lớn lấy ra thủ đoạn thì tiểu tử này ngừng lại ở đây.

Nhưng mới dứt lời, trong hố sâu vọng lên âm thanh khiến người rợn tóc gáy.

- Ghê gớm, thế này mới vui, vừa nãy là cái gì? Làm ta không thấy rõ được, là tạo thành từ dị tượng hiển hiện ra? Nếu đúng vậy thì hình như ta cũng biết chiêu này, để cho các ngươi nhìn xem có đúng hay không.

- Chiến trường viễn cổ!

Hơi thở khủng bố bộc phát ra, mọi người cảm giác tay chân lạnh lẽo như rơi vào khu vực khủng bố nào đó.

Màu mặt đất thay đổi, biến thành màu nâu xám, có màu vệt máu.

Trên trời là mây đen cuồn cuộn, sấm sét màu tím giáng xuống, hình thành địa ngục.

Lý Khôi Dương giật mình kêu lên, chưa bao giờ thấy dị tượng như vậy:

- Đây là tình huống gì!?

Trong đầu Lý Khôi Dương bỗng nghe tiếng gầm điên cuồng. Mọi người bị chấn động tâm thần, hơi thở khủng khiếp lan tràn.

Bộp!

Có đệ tử không chịu nổi quỳ xuống đất, trán đổ mồ hôi ròng ròng thấm ướt nền đất.

Đệ tử Chí Tiên cảnh nở to con ngươi, đáy mắt đọng tia kinh hoàng:

- Trưởng lão, nặng nề quá, trong lòng chúng ta hốt hoảng, khó chịu, dường như có đại khủng bố dựng dục trong lòng.

Đùng!

Một tia chớp màu tím rạch hư không, phá mở xám xịt, bên trong mảng xám bị rạch mở có cường giả tư thái vô địch, cái thế thiên địa ngạo nghễ đứng nhưng khoảnh khắc bị luồng sáng chém đứt đầu.

Cái đầu bất khuất rải máu, chấm dứt.

Lý Khôi Dương kinh ngạc kêu lên:

- Đó là . . .

Vì sao trong mắt có ảo giác như vậy?

Lý Khôi Dương phát hiện phía trước chồng xác chết lên thật cao, mỗi cái xác toát ra hơi thở viễn cổ bất khuất.

Khoảnh khắc xác chết bốn phía, chỉ có một bóng dáng to lớn

đứng đó.

Lý Khôi Dương nghiêm túc nói, giơ hai tay lên, thần quang bao phủ đôi tay:

- Cẩn thận, có vấn đề. Các vị hãy ra tay, nếu không sẽ xảy ra chuyện.

- Tốt!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Ba người đều là cường giả Thông Thiên cảnh đỉnh, tu vi thâm sâu, thúc đẩy dị tượng bộc phát ra ánh sáng chói lòa mà khủng bố.

Mặt trời ở trên đầu nổ tung, hóa thành biển lửa vô tận, sau đó ngưng tụ thành con rồng lửa dài vạn trượng.

Ngọn núi nguy nga dần thu nhỏ thành một cục đá, trông bình thường nhưng có khí thế không thể xem thường.

- Giết!

Ba người cùng ra tay, ánh sáng bộc phát ra, lực lượng khủng bố hóa thành cột sáng đánh vào người Lâm Phàm.

Hắn không né tránh, nếu chiến đấu mà trốn tránh thì chẳng bằng chuồn mất, đừng đánh nhau.

Bùm!

Vang tiếng nổ.

Lâm Phàm đứng yên, mặc cho cột sáng oanh kích, làn da trước ngực dần bốc hơi, thịt nát bấy, nhưng chân hắn không nhúc nhích chút nào.

Lâm Phàm nhấc chân tiến lên một bước.

- Chiến trường viễn cổ này hơi mạnh, rõ ràng vết thương của ta nặng đến vậy mà sao cảm giác toàn thân tràn ngập lực lượng?

Lâm Phàm cảm giác là lạ, máu chảy ra càng nhiều càng khiến hắn hưng phấn.

- Không được, phải kiềm chế, phải bình tĩnh.

Trong khi Lâm Phàm nặng nề suy nghĩ những điều này thì cột sáng tan biến, hắn cúi đầu nhìn, lòng hơi hoảng, vết thương quá nặng.

- Các ngươi tiếp tục, cho các ngươi mười giây.

Lâm Phàm không vội tấn công, hắn phải cảm nhận sau khi mở ra 'chiến trường viễn cổ' thì bản thân có biến đổi thế nào.

Co tay thành nắm đấm, siết chặt, lực lượng hơi mạnh.

Mới rồi cột sáng đánh vào thật mạnh nhưng mình không nhúc nhích chút nào, đây là bá thể sao?

- Cái gì?

Hiện giờ không chỉ riêng nhóm Lý Khôi Dương kinh sợ, đám người vây xem cũng xoe tròn mắt.

Chiêu vừa rồi lực lượng khủng bố biết bao, dù có đánh đối phương nát bấy cũng không lạ. Nhưng bây giờ đối phương đứng đó, thoạt trông bị thương rất nặng nhưng không cau mày chút nào.

Lâm Phàm hít sâu, nói:

- Được rồi, bản phong chủ đã cảm nhận, mười giây cũng đến, vậy thì tiếp theo hãy bắt đầu chiến đấu!

Bùm!

Hắn biến mất tại chỗ.

Khi Lâm Phàm lại xuất hiện thì đã ở trước mặt Vân Hạo của Thái Hư Thánh Địa.

- Nhà ngươi, đến bây giờ ta vẫn chưa biết ngươi là ai, nhưng không sao, chiến đấu nào!

Ầm!

Hai người va chạm.

Răng rắc!

Vân Hạo nhíu chặt mày, bị gãy một khúc xương, nhưng cắn chặt răng chịu đựng, hét to vươn tay chộp vào mặt Lâm Phàm.

Lâm Phàm không né, Vân Hạo cười khẩy, lật bàn tay lại, một hạt châu màu vàng giấu trong tay.

Răng rắc!

Một tiếng giòn vang, khi bàn tay của Vân Hạo đập vào mặt thì Lâm Phàm há mồm, thân hình lớn đương nhiên miệng cũng to, cắn một cái đứt nguyên bàn tay của Vân Hạo.

Vân Hạo kêu thảm, không ngờ đối phương khủng bố như vậy, hắn suy nghĩ cái kiểu gì mà cắn đứt cổ tay của lão?

Tay trái của Vân Hạo bắt ấn, biểu hiện điên cuồng quát:

- Chết cho ta!

Lâm Phàm phun bàn tay bị cắn đứt ra, cảm giác có thứ gì trượt xuống bụng mình.

Bùm!

Tia chớp lượn lờ trên bề mặt hạt châu màu vàng, sau đó hạt châu nứt ra, lực lượng khủng bố nổ tung.

Biểu tình của Lâm Phàm nghiêm túc:

- Hưm?

Có lực lượng mang tính hủy diệt bùng nổ trong người hắn, rất khổng lồ, sắp bắn ra khỏi người.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Lâm Phàm há mồm với Vân Hạo:

- A!

Cùng với tiếng gầm rống, cột sáng mang tính hủy diệt bắn ra từ khoang miệng bao phủ Vân Hạo.

Vân Hạo giật nảy mình:

- Gặp quỷ!

Nhưng Vân Hạo không kịp né, khoảnh khắc bị bao trùm.

Cột sáng phun trào không dứt, cho Vân Hạo tắm nắng.

Qua một lúc thì cột sáng biến mất.

Lâm Phàm nấc cục, miệng phà khói xám, sau đó bụng di chuyển, miệng ọc ra máu như thác đổ, cùng với mảnh thận vụn.

- Mợ nó, lại mất thận!

Khi nhìn lại Vân Hạo thì Lâm Phàm hơi bất đắc dĩ, hình như người ta đã chết, hắn không định làm như vậy, chỉ muốn hàng phục đối phương, dẫn tiến nhân tài cho tông môn, vì sao biến thành như vậy?

Lâm Phàm lau máu bên khóe môi:

- Không liên quan đến ta, là hắn tự giết mình.

Phun ra rồi thật thoải mái, nhưng chết một Thông Thiên cảnh đỉnh làm hắn đau lòng quá.

Lý Khôi Dương và Chu Thiên lùi lại một bước, con ngươi co rút chứa kinh hoàng.

Như thấy quỷ.

Chương 731: Có lẽ đây là ý trời

Chu Thiên đã mờ mịt:

- Thế này rồi còn có thể đánh không?

Vân Hạo trưởng lão của Thái Hư Thánh Địa bị phun chết, vượt sức tưởng tượng. Bọn họ cũng thấy hạt châu màu vàng đó, bên trong ẩn chứa lực lượng hủy diệt khủng bố, đừng nói nổ từ trong bụng, dù nổ ở bên ngoài cũng không còn mẩu xương.

Đúng là thấy quỷ, hạt châu vàng nổ trong bụng đối phương nhưng người ta mở miệng phun ra, còn nổ chết Vân Hạo.

Kiểu này sao chơi?

Rất muốn hỏi đến mức này rồi phải làm sao mới giết đối phương được?

- Các vị, còn định xem tới khi nào? Tiểu tử này càn rỡ như vậy, không thèm để chúng ta vào mắt, sao còn chưa cùng ra tay hủy diệt hắn?

Lý Khôi Dương hết bá đạo nổi, đối phương quá hung mãnh, đành xúi giục người vây xem ra tay.

Nhưng khi nghe lời đáp lại của đám người xem thì lòng Lý Khôi Dương nhỏ máu.

Thú tộc Khâu Tranh thẳng thừng từ chối:

- Nói gì vậy, chúng ta đều là người hòa bình, sao có thể làm chuyện diệt tông.

Rất nhanh có người tiếp lời:

- Đúng vậy! Tuy Thánh Tử của Thánh Địa ta bị Lâm phong chủ lấy đi trữ vật giới chỉ nhưng xem như kinh nghiệm cho Thánh Tử, khiến hắn trưởng thành. Lần này đến đây, ta đại biểu Thánh Địa cảm kích Lâm phong chủ vậy thôi.

- Ừ, ta cũng nghĩ vậy. Mọi người đều là người văn minh, sao có thể thượng cẳng chân hạ cẳng tay.

- Diệt tông là hành vi không tốt, chúng ta không phải là người như thế.

Các thế lực lớn đổi lời, nói rõ ràng hợp lý.

Trưởng lão của Thái Hư Thánh Địa còn bị giết, muốn bọn họ làm sao bây giờ? Nếu đấu cứng với đối phương không biết sẽ chết như thế nào.

Mặt Lý Khôi Dương đen như nhọ nồi:

- Cái đám cỏ đầu tường các ngươi!

Nhiều thế lực lớn và Thánh Địa vậy mà bị đối phương hù sợ, mất hết mặt mũi.

- Lý Khôi Dương nói chuyện kiểu gì kỳ, chúng ta làm cỏ đầu tường thế nào? Lần này đến chỉ muốn nhìn xem, không giống các người vừa lên đã đánh, rõ ràng là tới diệt tông môn của người ta.

- Đúng vậy! Bây giờ không đánh lại người ta thì muốn kéo chúng ta xuống nước, lòng dạ cực kỳ hiểm ác.

- Tam Thánh đại giáo, các ngươi lên đi, mới nãy lớn tiếng nhất mà, giờ bọn họ không chống nổi nữa, mau lên giúp đỡ.

Đám trưởng lão của nhiều thế lực lớn lao nhao nói.

Bọn họ không ngốc, sao không thấy rõ tình huống trước mắt được?

Đi lên kêu gào hai câu, khai chiến với đối phương, lỡ xảy ra chuyện gì chết người thì ai chịu trách nhiệm?

Bọn họ thấy rõ tình huống của ba thế lực lớn Dương Thần Điện, Trường Không Thánh Địa, Thái Hư Thánh Địa.

Vân Hạo trưởng lão bị đánh chết, hai người kia không chống cự nổi, còn đám đệ tử thì hoặc gục hoặc chết, đều rất thê thảm.

- Giết!

Bây giờ đã không có đường quay đầu, mắt Chu Thiên lóe tia sáng lạnh băng, ước gì giết Lâm Phàm. Có muôn vàng ánh sáng vàng phản chiếu sau lưng Chu Thiên.

Chu Thiên rít qua kẽ răng:

- Tiểu tử, ta muốn ngươi chết!

Chu Thiên đã tức điên, ước gì bầm thây đối phương ra vạn mảnh.

Lâm Phàm biến mất tại chỗ, hắn muốn thử xem ở trong chiến trường viễn cổ thì thực lực của hắn tăng lên đến mức nào.

Lửa nóng bỏng cháy hừng hực trên nắm tay, Lâm Phàm cảm nhận lực lượng của bản thân khủng bố hơn lúc trước. Khi va chạm với Chu Thiên thì lực lượng hùng hồn nổ tung.

Trùng kích mãnh liệt khuếch tán.

Lực lượng dâng trào trùng kích, người Chu Thiên rung mạnh.

Răng rắc!

Ánh sáng vàng trên bề mặt có dấu nứt rạn, điều này làm Chu Thiên kinh sợ.

Trước kia chưa từng xảy ra tình huống này, làm Chu Thiên giật mình biến sắc mặt. Lực lượng của tiểu tử này quá mạnh, sau khi va chạm mới cảm giác như có ngọn núi dày nặng đè lên người mình.

Chu Thiên vừa kinh vừa giận há mồm, tia sáng lạnh băng ngưng tụ trong khoang miệng, ánh sáng cực nhanh bắn ra.

Lâm Phàm giơ tay lên chộp đầu Chu Thiên, phớt lờ chùm sáng.

Phụp!

Chùm sáng đánh vào bàn tay, thịt rơi ra, nát bấy, nhưng bàn tay không lùi về.

Bộp!

Bàn tay chụp lên đầu đối phương, nhưng vì bàn tay quá to nên nửa người lún xuống.

Lâm Phàm đấm xuống đất.

Bùm!

Chấn động khủng bố truyền vào lòng bàn tay.

- A!

Có tiếng hét thảm, máu tràn ra từ lòng bàn tay.

Lâm Phàm giang tay ném người ra. Bộ dạng của Chu Thiên rất thảm, xương toàn thân gãy vụn, có xương trắng đâm ra ngoài thịt, khủng bố đẫm máu.

- Cái gì!?

Lý Khôi Dương nhìn bộ dạng thê thảm của Chu Thiên thì thầm hối hận, biểu tình hơi sợ sệt. Đệ tử tinh anh của Dương Thần Điện đi theo đến đây, nhưng bị uy áp khủng bố của đối phương làm đệ tử tu vi Chí Tiên cảnh đổ mồ hôi như tắm, đầu gối quỳ xuống đất.

- Đừng hoảng, mau lên đây đánh!

Lâm Phàm biến mất tại chỗ, sau đó xuất hiện trước mặt Lý Khôi Dương, đánh ra cú đấm dấy lên dòng khí cuồng bạo.

Bùm!

Lý Khôi Dương bay lên, bị đấm bay thật xa.

Lý Khôi Dương không ngờ lực lượng của tiểu tử này lại mạnh hơn, mới rồi đỡ đòn cảm giác lực lượng thế không thể đỡ ập đến, người không chịu nổi bị đánh bay xa tít.

- Phụt!

Lý Khôi Dương phun ra búng máu, toàn thân gãy xương, cánh tay trái có một khúc xương trắng đâm ra, nhìn ghê người.

- Tiêu đời, ba thế lực lớn đến diệt tông cuối cùng bị người diệt ngược lại.

Thế lực vây xem đã nhìn thấu kết quả, không có bất cứ hy vọng nào.

Trưởng lão của Tam Thánh đại giáo mặt xanh mét, một giây biến đổi khôn lường, không ngờ sự việc thành ra thế này.

Thật là một đám phế vật, còn tưởng rằng có thể thắng.

Các đệ tử của Viêm Hoa tông sôi trào:

- Sư huynh lợi hại!

Sự cường đại của sư huynh đã thấm sâu vào lòng người, mạnh

mẽ không thể địch lại.

Tuy đôi khi không thấy bóng dáng sư huynh đấu với kẻ địch, nhưng nhìn kẻ địch máu chảy đầm đìa nằm dưới đất là bọn họ sẽ reo lên.

Quá trình không quan trọng, kết quả mới là điều quan trọng.

Tông chủ mỉm cười, ăn trái cây, không quên chỉ điểm:

- Nhìn thấy chưa? Việc này không cần các ngươi ra tay, một mình tiểu tử đó đã đủ, nếu các ngươi lên có lẽ bây giờ đã nhặt xác cho các ngươi. Nhớ kỹ, sau này phải làm chuyện trong khả năng, vượt qua năng lực còn ngoan cố muốn làm thì không gọi là dũng cảm mà là gây rắc rối cho người khác.

Câu nói tuy thẳng thừng nhưng chỉ thẳng vào tâm điểm.

Đám người Hỏa Dung hết sức lúng túng, bị Thiên Tu và Lâm Phàm tàn phá thì thôi đi, ai ngờ còn bị tông chủ tàn phá tiếp.

Tông chủ cười nói:

- Các ngươi nhìn sư huynh đây, tuy tu vi không cao nhưng sống vui vẻ, biết tại sao không? Đó là vì tự hiểu sức mình.

Tông chủ dựa vào ghế đung đưa trước sau, rất là thoải mái.

Cát Luyện lên tiếng:

- Sư huynh nói đúng.

Đám người Hỏa Dung không còn lời nào để nói, cứ cảm giác có gì không đúng, nhưng nghĩ kỹ thì không tìm ra vấn đề ở đâu.

Trên chiến trường, Lâm Phàm sờ người, toàn là máu, bàn tay đỏ tươi, nhưng hắn không có cảm giác gì. Bị thương kiểu này lẽ ra đã hấp hối, nhưng ở trong chiến trường viễn cổ hình như hắn được gia cố, cứng rắn vượt qua, có lẽ đây là thêm vào bất khuất.

Lý Khôi Dương gầm rú, đôi mắt đỏ ngầu, tóc dài rối xù. Y muốn điên, chưa từng nghĩ sẽ biến thành như vậy. Đường đường là trưởng lão Dương Thần Điện nhưng thua trong tay đối phương, chuyện này không thể xảy ra!

- Ta muốn ngươi chết!

Lý Khôi Dương đã rơi vào điên khùng, lực lượng bắn ra, nghiền áp không có mục đích. Một vầng mặt trời hiện ra, cuồng bạo hơn cái lúc nãy, càng nóng cháy hơn.

Mặt trời ầm ầm bay tới, khí thế khiếp người, muốn giết Lâm Phàm. Nhưng khi mặt trời sắp bay tới thì bị hắn tát bay lên cao.

Đám người vây xem khủng hoảng.

- Nguy rồi, sao thứ đó bay về phía chúng ta?

- Mau tránh ra, sắp nổ rồi! Uy thế đủ để cắn nuốt chúng ta!

Mọi người nghe cảnh báo thì nhanh chóng tránh né, rất là oán Lâm Phàm, đứng xem thôi mà, có cần cố ý lan tới bọn họ vậy không?

Lâm Phàm nhe răng cười tùy ý:

- Lý Khôi Dương, thực lực của ngươi cũng không được tốt lắm. Ngươi là Thông Thiên cảnh đỉnh, chắc là nóng lòng cầu thành công, tích lũy không đủ đã cưỡng ép đột phá, bộ dạng như ngươi có lẽ bị một thiên tài Thông Thiên cảnh trung kỳ cũng đủ sức nghiền áp.

Lâm Phàm phải nhẹ tay, không thể đánh chết đối phương, dẫn tiến nhân tài là rất quan trọng.

Còn người lúc nãy, nếu không phải tự tìm đường chết thì đã không bị giết, không thể trách ai.

Còn về kết thù với thế lực lớn thì Lâm Phàm không ngán, cùng lắm đánh nhau, một người đấu với mấy thế lực, ai sợ ai.

Mặt Lý Khôi Dương đen như mực:

- Tên khốn này!

Thật sự bị Lâm Phàm nói trúng, trước kia Lý Khôi Dương thua hậu bối, nhưng không phải trung kỳ mà là sơ kỳ.

Người đó là đệ tử của Dương Thần Điện, đánh bị thương đồ nhi của Lý Khôi Dương, thế là y ra tay trấn áp, nào ngờ đệ tử kia rất có thủ đoạn giết ngược lại ngay trước mắt bao người, làm y mất hết mặt mũi.

Nhưng đệ tử kia đã bị giết, do Lý Khôi Dương bày ra sát cục dụ người ta vào, còn cắt đầu nghiền nát vụn.

- Ôi chao, nói trúng rồi hả? Nhưng ngươi tạm được, chắc có thể lau nhà vệ sinh.

Lâm Phàm đạp bước, mặt đất nứt rạn, hơi thở mạnh mẽ khuếch tán. hắn giơ nắm đấm đánh về phía đối phương. Lý Khôi Dương sẽ không ngồi chờ chết, hiệu ứng năm đồng nở rộ trong thiên địa, muốn quyết tử chiến với đối phương.

Bùm!

Lý Khôi Dương như diều đứt dây bay ngược đi, vừa bay vừa hộc máu, nửa người máu me bê bết, ọc từng bãi máu, cực kỳ thảm.

Lý Khôi Dương rớt xuống đất, khẽ rên, lại hộc máu, lồng ngực lõm xuống, xương ngực gãy đâm rách lớp da ngoài, vô cùng thảm thiết.

- Đừng chết, nếu không sẽ lỗ to!

Lâm Phàm hơi hết hồn, nếu chết thật thì tiếc đứt ruột.

Thực lực tổng thể của tông môn không theo kịp, chỉ còn đường thu hút nhân tài vào.

Lâm Phàm phát hiện đánh giết là không tốt, gặp đầu cứng sẽ dạy dỗ đàng hoàng, nói một câu xin đạo hữu dừng bước, dùng tình yêu cảm động đối phương, khiến đối phương sâu sắc cảm nhận mình làm tội nghiệt nặng nề, đầu vào Viêm Hoa tông nhận cải tạo.

Nếu giết người thì không đáng giá, giá trị của người sống cao hơn người chết rất nhiều.

Trừ phi gặp kẻ cứng đầu thật sự, phạm tội lớn tày trời, không chết không được, nếu là người bình thường thì Lâm Phàm sẵn sàng cho đối phương cơ hội lần thứ hai.

Có lẽ đây là thiện ý.

Chương 732: Ta chỉ muốn làm không khí sống động một chút

Lý Khôi Dương cảm giác mình sắp không sống nổi nữa, máu tuôn như suối, đôi mắt sáng dần vụt tắt.

Cộp cộp!

Thân hình to lớn hiện ra trước mắt Lý Khôi Dương, đó là người y hận nhất, ước gì bầm thây ra vạn mảnh.

Lý Khôi Dương nằm dưới đất rít gào:

- A!

Tiếng la khàn khàn, máu tràn ra khóe miệng, khó thể hiện hết tiếng rống giận dữ.

Lâm Phàm vươn hai ngón tay kẹp đầu Lý Khôi Dương xách lên:

- Đừng la, sẽ chết.

Nhìn bộ dạng thê thảm của Lý Khôi Dương làm Lâm Phàm đau lòng, quá thảm, thịt nát bấy, một vị trưởng lão khỏe mạnh cứ thế bị phế.

Có ngọn lửa cháy trong lòng Lý Khôi Dương, như núi lửa sắp phun trào, muốn phun ra nhưng không có động lực.

- Lão sư, trói tên này lại.

Lâm Phàm ném Lý Khôi Dương qua. Lão tổ Thánh Tiên giáo sợ, không ngờ thế công của ba thế lực lớn bị đánh tan, quá đáng sợ.

Dưới mệnh lệnh của Thiên Tu, lão tổ Thánh Tiên giáo trói đối phương lại. Lý Khôi Dương bị thương rất nặng, tùy thời sẽ chết nên không chống cự lại được.

Người xem rung động:

- Thua thật rồi.

Không nói cái khác, chỉ riêng Lý Khôi Dương tu vi Thông Thiên

cảnh đỉnh, thực lực thâm sâu, có thể nói là kinh thiên động địa, giơ tay nhấc chân bày ra uy thế to lớn.

Vầng mặt trời nóng cháy kia ẩn chứa uy thế vô cùng khủng bố, do thiên địa pháp tắc ngưng tụ, cảm ngộ huyền bí thật sự của thiên địa, nhưng dù vậy vẫn bị đối phương một bàn tay đè bẹp.

Lý Khôi Dương không kích nổ mặt trời. Nếu không cả đám bọn họ tuyệt đối không thể bình yên giống như bây giờ.

Dù vậy thì sao, dù uy thế ngập trời khiến người khủng hoảng vẫn bị Lâm Phàm của Viêm Hoa tông đè dưới đất đánh.

Xem vết thương này, thịt nát bấy, máu văng tung tóe, dù thực lực cường đại cũng khó vượt qua nổi.

Lâm Phàm của Viêm Hoa tông quá mạnh, Chí Tiên cảnh tầm thường mà nghiền áp Thông Thiên cảnh đỉnh, nếu tu vi đến Thông Thiên thì còn dữ dội cỡ nào nữa?

- Hắn không chết?

Có người nhìn Lâm Phàm bị thương khá nặng, dù vậy vẫn đứng ngạo nghễ khiến người kinh ngạc.

Bị thương nặng như vậy sao không mau ngã xuống cho rồi, muốn cố gắng gượng đến khi nào?

Lâm Phàm đột nhiên tiến lên chộp lấy Chu Thiên ném về phía tông môn, không chết đều phải kéo lại đây. Miễn là nhân tài thì Viêm Hoa tông sẽ mở rộng cánh cửa hoan nghênh bọn họ đến.

Đáng tiếc Vân Hạo của Thái Hư Thánh Địa, cường giả Thông Thiên cảnh đỉnh, bị hắn phun chết, lỗ to, may mắn có thể dùng người khác bù vào.

Nơi này còn có cường giả Thông Thiên cảnh trung kỳ, sơ kỳ. Không thể nào thả đi, đã phạm sai lầm thì phải ở trong tông môn, nhận cải tạo.

Một cường giả Thông Thiên cảnh trung kỳ ngã ngồi dưới đất, không muốn chống cự:

- Ta nhận thua.

Bốp!

Lâm Phàm đá vào người đối phương, làm gã ọc bãi máu, hơi thở suy yếu, vết thương trước ngực trông rất thảm.

Người kia nằm dưới đất, mặt trắng bệch hỏi:

- Ta đã nhận thua rồi sao còn tổn thương ta?

Lâm Phàm lười nói nhảm nhiều, túm người lên ném vào tông môn.

Binh!

Bốp!

Đám đệ tử tinh anh đều bị Lâm Phàm nghiền áp, tiếng hét thảm không ngớt, máu tuôn như thác đổ. Hắn là súc sinh sao? Đã đầu hàng rồi còn đánh người, có chuẩn tắc không vậy?

Lữ Khải Minh cầm cuốn sổ nhỏ, dùng từ ngữ chính xác ghi lại trận chiến này, còn vẽ mấy tấm hình minh họa:

- Xem ra sư huynh mang về nhiều nhân tài cho tông môn.

Có âm thanh vô hình vang vọng trong đầu gã, thúc giục gã ghi lại tất cả, sẽ có ích lớn cho đám hậu bối về sau. Cũng cho các hậu bối biết trong quá trình Viêm Hoa tông vươn lên đã trải qua cái gì, khiến người đời khắc ghi, không quên lịch sử.

Thanh Oa lộ biểu tình khoa trương, muốn hộc máu:

- Đám người kia vô dụng quá vậy.

Đến thì hùng hổ, nào ngờ vô dụng như cặn bã, bị kẻ bỏ mạng đè dưới đất làm thịt.

- Ài, quả nhiên muốn trốn khỏi tay kẻ bỏ mạng này là hoàn toàn không thể nào.

Thanh Oa hơi tuyệt vọng, muốn khóc, nhưng không có nước mắt chảy ra.

Kẻ bỏ mạng xem trọng nó chưa đủ trình độ làm nó cảm nhận không được người xem trọng.

Trước kia còn thường đến quấy rầy nó, hăm dọa nó, đáng tiếc là bây giờ nó đã lâu rồi không thấy kẻ bỏ mạng đến hù dọa mình.

Đệ tử Viêm Hoa tông bận rộn lên. Lão tổ Thánh Tiên giáo rất bận, nhiều người được đưa tới, ai nấy máu me be bét, chảy máu ồ ạt, hơn nữa thực lực đều rất mạnh.

Lão tổ Thánh Tiên giáo rất sợ người ta lật người một cái đè bẹp mình, nên xuống tay cực nhanh, mau chóng trói người lại.

Thú Tộc Khâu Tranh giật mình kêu lên:

- Không ngờ đối phương mạnh đến vậy, tông môn này khủng bố đến mức nào?

Thực lực của một phong chủ đã khủng bố như vậy thì chẳng phải là nghịch thiên?

Một trưởng lão Thánh Địa nói:

- Không, tông môn này không mạnh, ngươi không quan sát kỹ sao? Trong tông môn trừ đệ tử kia ra người mạnh nhất mới chỉ đến Thông Thiên cảnh sơ kỳ, còn lại đều là tôm nhỏ.

- Cái gì?

Khâu Tranh không tin được, tập trung nhìn kỹ sau đó biểu tình nghiêm túc, tình huống đúng thật.

Trừ Lâm phong chủ này ra thực lực mạnh nhất mới đến Thông Thiên cảnh sơ kỳ, hơn nữa hơi thở không ổn định, rõ ràng mới vào Thông Thiên cảnh.

Lâm Phàm rất vừa lòng:

- Giải quyết xong xuôi.

Nhưng hắn nhìn về phía hư không, có lẽ lát nữa còn bận việc.

Chiến trường viễn cổ biến mất.

Uy thế khủng bố thoáng chốc tan biến, khoảnh khắc đóng lại, Lâm Phàm cảm giác rõ ràng hơi thở trong người nhanh chóng xói mòn.

Phụt!

Vết thương vốn đã nát bấy, khoảnh khắc đóng lại thì vòi máu phun ra.

Thiên Tu vốn rất nhàn nhã, nhưng khi thấy cảnh này thì hoảng hốt:

- Đồ nhi!

Nhưng giây sau bên tai lão nghe tiếng nói:

- Không sao, lão sư đừng lo.

Giờ phút này, đám người vây xem rất ngạc nhiên, đối phương tự dưng phun máu, trông rất kinh dị.

- Chuyện gì vậy? Mới rồi còn khỏe mạnh mà, sao bây giờ nghiêm trọng vậy?

- Ta biết rồi! Chắc chắn hắn thi triển bí pháp nào đó kiềm chế vết thương, hàng phục người của ba thế lực lớn rồi thì không cách nào kiềm vết thương được nữa, bắt đầu bộc phát ra.

- Vậy chẳng phải là nếu không được cứu chữa thì hắn sắp chết?

- Có thể nói như vậy. Nhóm Lý Khôi Dương tuy thua nhưng thực lực của bọn họ không thể coi thường, sát chiêu không ngừng, tiểu tử này hàng phục bọn họ cũng đã bị thương nặng, cách chết không xa.

Trong khi cả đám thảo luận.

Thân hình to lớn ngã cái rầm xuống đất.

Có người hét lên, lòng sôi trào như thấy việc gì đáng giá vui mừng:

- Ngã, hắn ngã rồi!

Nhưng có nhiều người thế lực lớn cau mày, tính toán Lâm phong chủ của Viêm Hoa tông là nhân tài, càng là thiên kiêu hiếm khi gặp gỡ, chỉ lấy tu vi Chí Tiên cảnh đã có thể nghiền áp cường giả Thông Thiên cảnh, hơn nữa không phải đấu một mình mà là một chọi một đám, ba đỉnh cao, vô số trung kỳ, sơ kỳ, thực lực như vậy khác với người thường.

Bọn họ có ý định muốn lôi kéo.

Lúc này trưởng lão Tam Thánh đại giáo mở miệng nói:

- Các vị, lúc này không ra tay còn đợi khi nào? Tiểu tử này đã bị thương đến cuối, chưa rõ sống chết, chúng ta cùng nhau ra tay giết

hắn, hủy diệt tông môn!

Ba thế lực lớn thất bại khiến trưởng lão Tam Thánh đại giáo sợ, nhưng giờ người này bị thương nặng không chữa được, nếu ra tay hủy diệt tông môn này ngay bây giờ thì dễ như trở bàn tay.

Trưởng lão Tam Thánh đại giáo vung tay hô hào:

- Hiện giờ tiểu tử này không có sức chống cự, nếu chúng ta không ra tay mà tiểu tử đó chưa chết, chờ sau khi hắn khỏe lại thì sau này sẽ đối xử chúng ta như với nhóm Dương Thần Điện. Còn do dự gì nữa, ra tay nào!

Quả nhiên dưới sự hô hào của trưởng lão Tam Thánh đại giáo, có Thánh Địa hoặc thế lực lớn động lòng.

- Đúng vậy! Đúng quá chứ, không thể giữ lại tông môn như thế.

Bọn họ không có thù gì với Viêm Hoa tông, nhưng Lâm Phàm cho họ cảm giác nguy hiểm rất mãnh liệt, rõ ràng chưa vào Thông Thiên cảnh đã có năng lực như vậy, sau này hắn nổi lên thì còn bay cao tới đâu?

- Thú tộc chúng ta không tham dự việc này.

Khâu Tranh khinh thường làm chuyện như vậy. Tiểu tử này rất mạnh, là thiên kiêu, một mình đấu với ba thế lực lớn đến cuối cùng, bị thương nặng, Thú tộc bọn họ không thể thừa dịp làm khó dễ.

- Chúng ta cũng không tham dự.

Lại có Thánh Địa và thế lực lớn lùi bước, bọn họ cũng giống Thú tộc không tham dự vào.

Tam Thánh đại giáo lôi kéo mọi người ra tay là chuyện của họ, còn những người khác chỉ đến xem.

Một số người xem náo nhiệt xì xầm, cảm giác Tam Thánh đại giáo hơi âm hiểm. Lúc đại chiến thì không dám lên, chờ người ta nằm ngay đơ dưới đất lại lôi kéo người ra tay.

Trưởng lão Tam Thánh đại giáo bay lên bên trên Viêm Hoa tông, cười khẩy nói:

- Viêm Hoa tông, các ngươi phạm tội lớn tày trời, nên đền tội. Các vị, chúng ta cùng nhau ra tay, hủy diệt Viêm Hoa tông!

Giọng của trưởng lão Tam Thánh đại giáo lạnh băng, kêu những người đồng ý ra tay cùng mình xông lên hủy diệt.

Nhưng hiện trường yên lặng, những Thánh Địa, thế lực lớn đã đồng ý tham dự bỗng dưng thờ ơ.

Trưởng lão Tam Thánh đại giáo bỗng cảm giác khí lạnh đến từ sau lưng.

Giọng nói vang lên:

- Ngươi khá khôn lanh, thông minh.

Trưởng lão Tam Thánh đại giáo mặt biến sắc, trán rịn mồ hôi, người run nhẹ, sau đó vụt ngoái đầu lại.

Đập vào mắt trưởng lão Tam Thánh đại giáo là thân hình cao lớn kia.

- Sao ngươi . . .?

Trưởng lão Tam Thánh đại giáo không dám tin, rõ ràng bị thương nặng như vậy mà sao trông khỏe mạnh thế?

Mọi người không nhúc nhích chắc vì đã biết, chỉ có trưởng lão Tam Thánh đại giáo như đồ đần không chú ý tới.

Lâm Phàm cảm thán, hơi khó xử:

- Thực lực của ngươi kém xa ba tên ban đầu, không có dục vọng xuống tay với ngươi.

Trưởng lão Tam Thánh đại giáo thay đổi sắc mặt, nịnh nọt nói:

- Lâm phong chủ, hiểu lầm, ta chỉ muốn xem quý tông có gì cần hỗ trợ không. Lời vừa nói đều là đùa giỡn, làm không khí náo nhiệt lên, không thể tin tưởng.

Nhóm Lý Khôi Dương còn không đánh lại thì càng đừng nói tới trưởng lão này.

Phập!

Trưởng lão Tam Thánh đại giáo cúi đầu nhìn trước ngực, cánh tay thô to xuyên thủng thân thể của lão, thậm chí cảm nhận trái tim đang đập bị nắm trong tay đối phương.

Lâm Phàm cười nói:

- Nhưng ta có dục vọng giết ngươi.

Năm ngón tay siết chặt, trái tim nổ tung, máu chảy dọc theo những ngón tay.

- Mới rồi còn ai tham dự? Hình như có các ngươi, vừa lúc chém các ngươi trợ hứng.

Chương 733: Mặt mũi là dựa vào bản thân giành lấy

- Hiểu lầm!

- Đúng, thật sự là hiểu lầm!

Những người bị Tam Thánh đại giáo dụ dỗ đều khủng hoảng. Đùa sao, tiểu tử này làm sao vậy? Rõ ràng mới rồi bị thương nặng mà sao bây giờ bình yên vô sự?

Bọn họ lùi lại, mồ hôi lăn trên gò má. Đúng là gặp quỷ, sắp chết rồi mà sao lại khỏe như vâm, không giống người bị thương nặng sắp chết.

Khuất nhục sâu sắc bao trùm trong lòng họ. Bọn họ đều có tu vi Thông Thiên cảnh, càng là trưởng lão của thế lực lớn, nhưng bây giờ bị một tên nít ranh hù sợ luôn miệng nói là hiểu lầm.

Thật sự rất không cam lòng.

Có mặt nhiều đồng đạo ở đây, chắc chắn sẽ bị tuyên truyền ra, hơn nữa Tri Tri Điểu không chỗ không ở, lần thứ hai bị phanh phui, tất cả vực ngoại giới biết hết thì đút mặt vào đâu?

Trưởng lão của Cửu Chân Thánh Địa mắt lóe tia sáng nói:

- Các vị, liều mạng đi, hắn sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Nếu hắn dám làm gì chúng ta thì người sau lưng chúng ta sẽ không bỏ qua cho hắn. Có thể nghiền áp Thông Thiên cảnh thì sao? Hắn vẫn quá cuồng vọng.

Đối phương quá ngông, khi bọn họ nói ra hai từ 'hiểu lầm' tức là đã cúi đầu, nhưng xem bộ dạng của đối phương sẽ không chịu dừng tay.

Mặc cho người tùng xẻo chẳng bằng mạnh mẽ chém giết, không chừng có một đường sống.

- Ngươi nói gì vậy, cái tên này, cố ý đối địch với Lâm phong chủ thì tự mình lên, chúng ta chỉ đến xem, chưa từng muốn làm gì người ta!

- Lâm phong chủ, việc này không liên quan đến chúng ta, chúng ta tuyệt đối đứng về phía Lâm phong chủ!

- Đúng vậy! Rõ ràng Cửu Chân Thánh Địa hiếu chiến, muốn tiêu diệt Viêm Hoa tông, bây giờ còn muốn giống như Tam Thánh đại giáo kéo chúng ta xuống nước, ý đồ hiểm ác, mọi người đừng để bị lừa.

- Đúng rồi, chúng ta không có thù với Viêm Hoa tông. Một Thánh Tử bị lấy di trữ vật giới chỉ chứ có gì ghê gớm, đường tu hành hoặc là ngươi cướp của ta, hoặc là ta cướp của ngươi, nếu mỗi lần đều động can qua lớn thì phải đánh bao nhiêu trận mới xong?

Trưởng lão các Thánh Địa, thế lực lớn nghiêm nghị nói. Bọn họ đã nhìn thấu, có việc chưa đến mức đó mà muốn liều chết với người ta thì cuối cùng mình sẽ chết.

Thánh Tử bị cướp trữ vật giới chỉ thì cứ cướp, nếu đối phương yếu vậy mình lấy thế đè người, đối phương trả lại thì thôi. Nếu đối phương mạnh thì giao lưu trong hòa bình, một chiếc trữ vật giới chỉ chứ có gì to tát.

Trưởng lão của Cửu Chân Thánh Địa tức giận mặt đỏ rực:

- Các ngươi . . .!

Trưởng lão không ngờ những Thánh Địa, thế lực lớn cao cao tại thượng mà vô sỉ như thế, thấy thực lực của người ta cường đại thì không muốn đánh.

Lúc trước xem kịch vui còn thảo luận rôm rả, thậm chí muốn cùng nhau ra tay chém giết Viêm Hoa tông, bây giờ họ nói từng câu véo von như đang hát.

Đáng giận!

Trưởng lão Cửu Chân Thánh Địa hét to một tiếng:

- Giết!

Lão mang theo tinh anh của Thánh Địa xông lên, mười ngón chuyển động đánh ra các loại ấn ký huyền diệu, thần quang tỏa sáng, lôi kéo thiên địa giáng xuống lực lượng khủng bố, muốn trực tiếp va chạm với Lâm Phàm.

Bùm!

- A!

Sau mấy chục hiệp, trưởng lão Cửu Chân Thánh Địa hét thê thảm, cánh tay gãy, bị đối phương vặn thành bánh quai chèo, máu phun ra, sau đó bị một đấm đánh ngã xuống đất.

Đệ tử tinh anh thấy cảnh này thì hãi hùng hét to, quỳ xuống đất đầu hàng.

Trưởng lão bị người ta đánh gục thì bọn họ lấy gì đấu lại người ta?

- Đầu hàng, đầu hàng!

Trưởng lão Cửu Chân Thánh Địa thấy cảnh này thì ọc bãi máu, không chịu nổi đả kích đó. Đệ tử tinh anh của Thánh Địa hèn vậy sao?

Bốp!

- Đầu hàng không có hiệu quả, nói chém các ngươi là sẽ chém hết!

Lâm Phàm tung ra nắm đấm, một đệ tử tinh anh nổ tung thành máu loãng, thiên địa bị nhuộm đỏ phát sáng.

Các đệ tử tinh anh kinh hoàng:

- Cứu mạng!

Tu vi của họ không yếu, với tuổi tác của họ không làm Thánh Tử được, nhưng cách vị trí trưởng lão chỉ có một bước.

Vậy mà giờ bị đối phương giết sợ, chỉ có thể la cứu mạng.

Có người hết hồn:

- Quá cuồng dã!

Thật sự rất điên cuồng, báo thù không để quá đêm, chỉ cần đối phương có ý tưởng gì là bị nhổ cỏ tận gốc ngay, không cho mọc lên lại.

Hắn không sợ gây ra nhiều kẻ thù dẫn đến cường giả tìm tới tiêu diệt tông môn sao?

Khâu Tranh của Thú tộc khuyên nhủ:

- Lâm phong chủ, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, ngươi chém giết như vậy sẽ gây nhiều thù địch, không tốt cho Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm giết dứt khoát, chém hết Chí Tiên cảnh, Thông Thiên cảnh sơ kỳ bị một đấm đánh chết, giữ lại từ trung kỳ trở lên.

- Sợ cái gì, có giỏi thì cứ đến, bản phong chủ không chết không ngừng với hắn!

Giọng nói ồm ồm làm mọi người giật thót tim. Điên cuồng quá, không theo lẽ thường.

Thánh Địa và thế lực lớn hiện giờ trừ phi thực lực siêu mạnh, còn không thì bình thường sẽ nương tay, không tùy ý giết cường giả của thế lực khác, sợ dẫn phát đại chiến, đều không tốt cho hai bên.

Nhưng nay xem ra đối phương không thèm để ý, xuống tay chém chết chẳng hề mềm tay, cực kỳ đáng sợ.

Không có nhiều người của Cửu Chân Thánh Địa đến, Lâm Phàm đấm hụt một cú, nhìn lại thì không còn ai.

Toàn quân bị diệt.

Đột nhiên, hắn ngước đầu nhìn hư không.

Người của Thánh Địa và thế lực lớn ngây ra:

- Hắn muốn làm gì?

Ánh mắt này là lạ.

Lâm Phàm bẻ cổ, chém rất đã tay, hắn giương mắt nhìn một phương thế lực:

- Mới rồi la hét đòi tiêu diệt Viêm Hoa tông hình như có phần của các ngươi?

Trưởng lão của thế lực bị hắn nhìn rối rít xua tay:

- Không có, tuyệt đối không có chuyện đó! Sao chúng ta làm ra cuyện như vậy được!

- A! Lâm phong chủ, ngươi làm gì, đừng đánh!

Bùm!

Thân hình của Lâm Phàm tuy to lớn nhưng cực kỳ nhanh nhẹn, đạp chân một cái hư không nổ bùm bùm, co năm ngón tay đấm lung tung, bộ dáng loạn quyền đánh chết sư phụ.

Nắm tay rơi như mưa, cực kỳ dày đặc, đối phương bị đánh la hét thảm thiết.

- Các vị, chúng ta đi thôi, nơi này quá nguy hiểm, đối phương không hề kiêng kỵ gì!

Có trưởng lão Thánh Địa muốn đi, ở lại đây quá nguy hiểm. Tuy Thánh Địa bọn họ không e ngại đối phương nhưng lão thì sợ.

Vốn tưởng đối phương chỉ có tu vi Chí Tiên cảnh, bọn họ dư sức trấn hiện trường, nhưng nay xem ra còn kém xa mới đủ.

Hai tay Lâm Phàm liên tục đánh kẻ địch, không quên trấn an đám người kia:

- Các ngươi không cần hoảng, bản phong chủ sẽ không xuống tay với các ngươi. Mới rồi các ngươi không xuống tay với Viêm Hoa tông, coi như có chút tính người, tha cho các ngươi một lần.

Đúng là gan bé, nếu cho hắn tu vi Thông Thiên cảnh thì hắn sẽ lật tung thiên địa này.

Nhưng hiện giờ Chí Tiên cảnh cũng đủ rồi, dốc hết sức ra thì Thông Thiên cảnh cũng sẽ bị nghiền áp.

Còn về mở ra vận rủi cuồn cuộn thì càng ghê gớm, thế giới này không có ai ngăn cản nổi.

Có người cảm thán rằng:

- Sao câu này không dễ nghe chút nào.

Đối phương nói không khéo léo, bọn họ đều là người có sĩ diện, nên nể mặt nhau.

Đối phương nói tha cho bọn họ một lần, nghe thật chói tai.

Nhưng uy lực của câu nói này rất lớn, mọi người nhẹ lòng. Không làm thịt bọn họ thì tốt rồi, dù sao vở kịch khá hay, nhìn xem giúp tăng lên kiến thức.

Phải công nhận Lâm phong chủ thật sự rất mạnh, vượt qua dự đoán của mọi người, đám Thánh Tử so với hắn thì cách biệt quá lớn.

Có lẽ những Thánh Tử đỉnh cấp mới có thể so bì cùng hắn, nhưng chưa gặp cảnh đó, mọi người không dám bình luận nhiều.

Bùm!

Cú đấm cuối cùng, một đệ tử tinh anh nổ tung, đến chết vẫn trong cơn khủng hoảng.

- Giải quyết.

Trận chiến này giết sướng vô cùng, kiếm được nhiều điểm. Đám người kia thật tốt, không chỉ tặng nhân tài còn tặng điểm, kèm theo quà đặc biệt tộc lão sáu tay nữa.

Lâm Phàm thu lại công pháp, thân hình trở về như cũ.

Nhiều người thấy vậy càng thoải mái hơn. Thân hình to lớn kia cho người áp lực quá lớn, còn rất cuồng bạo, sau khi thu nhỏ thân hình thì thoải mái nhiều, trông hài hòa hơn.

Cường giả các phương đứng trong hư không hơi thắc mắc:

- Ủa? Hắn làm gì vậy?

Lâm Phàm mang đến rung động lớn cho họ, thực lực mạnh mẽ, chỉ với tu vi Chí Tiên cảnh đấu với một đám cường giả Thông Thiên cảnh, rất khủng khiếp.

Hiện giờ mỗi động tác của hắn đều khiến bọn họ thắc mắc.

Lâm Phàm rơi xuống đất, bắt đầu cuỗm đi trữ vật giới chỉ trên người của đối phương.

Cảm giác sung sướng nhất trong chiến đấu là đánh với người ta, còn có tài phú kèm theo, vô hình khiến người hưng phấn hơn.

Có người kinh kêu:

- Cái gì? Hắn đang lấy trữ vật giới chỉ trên người đối phương!

Không ngờ mạnh như vậy mà làm chuyện đó.

Đập chết người ta thì thôi đi, còn cuỗm trữ vật giới chỉ của người ta, nghèo tới mức nào mới làm chuyện như vậy?

Có người còn lương tri mở miệng nói:

- Lâm phong chủ, bọn họ đã bị ngươi giết rồi, cần gì cướp mất tài phú của họ? Khi còn sống đều là người có mặt mũi, hãy cho bọn họ mang theo sĩ diện rời đi.

Lâm Phàm ngước đầu lên, hỏi lại:

- Vậy ngươi nuôi đống người trong tông của ta?

Người này bị hỏi á khẩu:

- A?

Y không hiểu đối phương nói cái gì, đông người như vậy cần ai nuôi? Thường thì tự nuôi sống bản thân thôi.

Lâm Phàm chộp lấy một số xác chết ném về phía tông môn, bọn họ chưa chết, hắn sẽ cải tạo họ, cho họ biết nhận cải tạo thật sự mới được đến cuộc sống mới.

- Quá đáng sợ!

Lão tổ Thánh Tiên giáo sợ, vào Thông Thiên cảnh rồi cứ nghĩ trời cao mặc mình bay, nhưng bị tiểu tử này đập tan nát hết. Nay nhìn nhiều người mạnh hơn mình đều bị ném qua đây, tim lão tổ đập nhanh.

Thiên Tu không ngờ thực lực của đồ nhi mạnh đến mức này, siêu kinh người, nếu là lão cũng không có năng lực như vậy.

Dương Vạn Chân đang dọn nhà vệ sinh tim rung lên, linh cảm không may:

- Nguy rồi, sắp xảy ra chuyện lớn.

Lại dẫn tiến nhiều người như vậy, hơn nữa thực lực mạnh mẽ, sợ là y sắp không giữ được công việc dọn nhà vệ sinh. Cảm giác nguy cơ to lớn bao trùm trong lòng Dương Vạn Chân.

Lâm Phàm đã thu gom xong, hắn ngước đầu lên hỏi:

- Các ngươi có ý gì? Muốn tiếp tục xem hay đánh? Đương nhiên bản phong chủ lấy trữ vật giới chỉ của Thánh Tử của Thánh Địa các ngươi, và sẽ không trả lại, nếu các ngươi tức quá thì cứ ra tay, bản phong chủ nhận hết.

Câu này nói rất bá đạo, nhiều người tức xì khói nhưng không biết làm sao.

- Không có việc gì thì giải tán.

Thấy mọi người không nói chuyện, hắn xoay người rời đi.

- Chờ đã!

Khâu Hổ Thánh Tử xông lên, lớn tiếng trước bao cặp mắt nhìn:

- Ngươi như vậy có phải là rất coi thường người?

Có người khen:

- Lão Khâu, nhi tử của ngươi rất kiên cường.

Lời người ta không dám nói nhưng gã dám nói ra.

Khâu Tranh sốt ruột, nhi tử ngốc định làm gì, đừng để bị một đấm đánh chết!

Lâm Phàm nhìn đối phương, thì ra là cái tên đầu óc có vấn đề, hắn là người có điểm giới hạn riêng, không ăn hiếp người như vậy.

- Ngươi nói vậy là sao?

Khâu Hổ Thánh Tử không phục bảo:

- Ngươi còn hỏi nữa? Ngươi coi thường người, tại sao không lấy trữ vật giới chỉ của ta, chỉ lấy của họ?

Lâm Phàm cau mày, chiều hướng này hơi lạ:

- Vậy chứ ngươi muốn sao?

Khâu Hổ Thánh Tử tháo nhẫn xuống, đặt vào tay Lâm Phàm:

- Cũng lấy trữ vật giới chỉ của ta.

Lâm Phàm liếc qua:

- Rồi rồi, lấy rồi, xem trọng ngươi được chưa. Sau này đừng đi ra ngoài chạy lung tung, sống không dễ dàng.

Khâu Hổ Thánh Tử tâm tình vui vẻ ôm quyền:

- Đa tạ lời khuyên.

Gã trở về bên cạnh phụ thân:

- Phụ thân, tìm về mặt mũi rồi, hắn nhận trữ vật giới chỉ!

Biểu tình của Khâu Tranh phức tạp, không còn lời nào để nói, đành khích lệ hài nhi làm tốt:

- Nhi, phụ thân tự hào vì ngươi.

Khâu Hổ Thánh Tử nở nụ cười, cực kỳ tự hào.

Làm Thánh Tử của Thú tộc, dù cho nguy cơ tứ phía, thân chết đạo tiêu cũng phải giữ sĩ diện.

Sĩ diện là dựa vào bản thân giành lấy.

Chương 734: Thề đi, còn có thể mòn mỏi chờ đến ngày được tự do

- Ài, Thú tộc có Thánh Tử này xem như mất hết mặt mũi, tự mình đưa lên cửa, còn làm sao bây giờ?

Thánh Địa, thế lực lớn biết rõ Thú tộc đều biết nhi tử của Khâu Tranh đầu óc bị hỏng.

Nhìn xem bây giờ, người ta không định làm gì gã nhưng tự mình đưa lên cửa, giao trữ vật giới chỉ cho đối phương, lý do là vì xin ngươi đừng coi thường người.

Câu trả lời cực kỳ hoàn mỹ, hoàn toàn không có bất cứ vấn đề gì.

Đặc biệt nổi bật tính cách riêng của Khâu Hổ Thánh Tử Thú tộc.

Khâu Tranh cảm giác hành vi của nhi tử mình đã trở thành tiêu điểm của mọi người, nhanh chóng kéo nhi tử và đệ tử tinh anh rời đi.

Còn ở lại làm gì nữa, ở lại sẽ bị người cười chết.

Một số trưởng lão Thánh Địa, thế lực lớn ở lại hiện trường cảm giác sắp xảy ra chuyện lớn.

Dương Thần Điện, Trường Không Thánh Địa, Thái Hư Thánh Địa, Tam Thánh đại giáo sẽ không bỏ qua cho Viêm Hoa tông. Trưởng lão bị giết, bị bắt làm tù binh, một số đệ tử tinh anh bị chém giết.

- Các vị, cáo từ, việc Viêm Hoa tông đến bây giờ còn chưa xong, những Thánh Địa và đại giáo sẽ không bỏ qua.

Mọi người gật đầu:

- Ừm!

Đúng thật, đây là chuyện lớn hiếm hoi mới có, hoàn toàn không thèm để các Thánh Địa vào mắt.

Nếu các Thánh Địa còn nhịn được thì mới thấy quỷ.

Lâm Phàm liếc qua:

- Các ngươi xem như biết điều.

Hắn không ngại giữ lại tất cả mọi người.

Cuộc sống thì nên tràn ngập động lực chưa biết, gặp chuyện không bao giờ sợ, xắn tay áo xông lên, không có thứ gì thay thế được cảm giác đó.

Thiên Tu hơi hoảng:

- Đồ nhi hù chết vi sư.

Đồ nhi quá mạnh mẽ, dù là lão cũng không thể giữ sự bình tĩnh. Đặc biệt cảnh đồ nhi hộc máu rất kinh dị, nếu hắn bị gì thì biết làm sao.

Lâm Phàm hết sức bình tĩnh, không thèm để bụng mấy chuyện này:

- Lão sư yên tâm, đều là việc nhỏ.

Đánh nhau khó tránh khỏi bị thương, có chuyện gì thì một nhát kiếm, mười giây sau tất cả lành lặn như cũ, không sao cả.

Lúc này cuối chân trời có con heo kêu ụt ịt chạy nhanh như điên tới.

Một lão nhân cưỡi trên con heo, phong tư trác việt, thế tới rào rạt:

- Ta tới rồi đây lão ca!

Lúc Chu Phượng Phượng nghe chuyện này thì ngây người, lão ca vẫn hung mãnh như vậy, lần này trấn lột hai mươi mấy Thánh Tử, còn giết vài tên, thấy muốn nghịch thiên sao?

Theo Chu Phượng Phượng biết, những Thánh Địa, thế lực lớn không dễ chọc, chắc chắn sẽ tới cửa trả thù.

Chu Phượng Phượng suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cắn răng lại đây.

Tuy quen biết không lâu nhưng tình cảm của họ sâu sắc, cùng chung hoạn nạn.

Lâm Phàm nhíu mày hỏi:

- Sao ngươi đến đây?

Tên này không ở bên ngoài tìm vùng đất mạo hiểm, tự dưng chạy tới đây làm chi? Không biết vùng đất mạo hiểm rất quan trọng sao? Sau này cần điểm để thăng cấp công pháp toàn dựa vào lão.

Chu Phượng Phượng chân thành nói:

- Sao ta có thể không đến được? Biết lão ca chọc chuyện lớn như vậy, Chu Phượng Phượng phải đến hỗ trợ, dù không đánh lại cũng phải cho lão ca biết có người chấp nhận mạo hiểm vì lão ca, dù cuối cùng lão đệ chạy trốn thì cũng vì bất đắc dĩ.

Lão không chút che lấp ý tưởng đánh không lại liền chạy, đương nhiên nếu xảy ra chuyện thật, lão tin với năng lực của Dương Dương dư sức mang lão ca đi.

Lâm Phàm nhìn đối phương, không có thời gian nói nhảm với lão, còn một đống chuyện chờ hắn làm:

- Ngươi đã đến muộn, những Thánh Địa, đại giáo đã tới, nhưng đi hết rồi.

Chu Phượng Phượng ngây ra:

- A? Giải quyết xong rồi?

Sau đó lão vỗ ngực nói:

- Không sao thì tốt rồi, hù chết người. Lão ca, sau này đừng làm mấy chuyện như vậy, không nói cái khác, dọc đường đi ta có chút . . .

Chu Phượng Phượng định nói hơi mệt, hơi khát, nhưng chưa thốt ra đã bị lão ca ngắt lời.

Lâm Phàm xua tay, thúc giục đối phương rời đi:

- Không ngờ nhà ngươi còn có tấm lòng như vậy, ngươi có thể đi, mau tìm vùng đất mạo hiểm, chỗ ta còn bận việc, không cách nào chiêu đãi ngươi.

Chu Phượng Phượng sửng sốt:

- Lão ca, có cần tuyệt tình vậy không?

Lão phồng lên can đảm tìm tới đây, nào ngờ mới tới đã bị đuổi đi, không chơi kiểu này.

Nhưng khi thấy đám người bị đánh nửa chết nửa sống bên cạnh Lâm Phàm thì Chu Phượng Phượng ngạc nhiên:

- Lão ca, những người này là . . .?

Chu Phượng Phượng có linh cảm không may, cảm giác có chuyện lớn xảy ra.

Lâm Phàm thản nhiên nói:

- Là trưởng lão của mấy Thánh Địa, thế lực lớn đã đến, bị ta đánh gục. Ngươi muốn ở lại đây sống còn với tông ta? Cũng được, theo suy đoán của ta thì không lâu sau bọn họ sẽ ngóc đầu trở lại, đến khi đó vừa lúc ngươi và ta kề vai chiến đấu.

Chu Phượng Phượng như nghe chuyện kinh khủng nhất thế gian.

- Chuyện đó, à phải rồi lão ca, gần đây ta phát hiện tung tích một vùng đất mạo hiểm, nhưng đang truy tìm nó. Ta và Dương Dương đi trước, chờ khi nào tìm được sẽ đến báo cho lão ca biết. Cáo từ!

Vừa nói xong, Chu Phượng Phượng lại leo lên Dương Dương, vỗ mông heo gợi cảm:

- Đi!

Heo Dương Dương hừ một tiếng, nhấc móng heo đạp hư không đi nhanh.

Thiên Tu kinh ngạc hỏi:

- Đồ nhi, đó là loại người nào?

- Một người tạm được. Mà lão sư, giờ là lúc chúng ta xử lý bọn họ.

Mắt Lâm Phàm sáng rực nhìn đám trưởng lão. Nhân tài tốt biết bao, tất cả đều là Thông Thiên cảnh, nếu cải tạo trong Viêm Hoa tông thì thực lực của tông môn sẽ tăng lên đến mức khủng bố.

Lý Khôi Dương rít gào:

- Khốn kiếp, thả ta ra! Nếu không cường giả Dương Thần Điện tiến đến sẽ cho ngươi biết tay!

Mặt Lý Khôi Dương đầy máu, thịt trên người mấp máy sắp mọc lại, nhưng với cường giả đẳng cấp như y cần tiêu hao lực lượng rất

lớn mới trở lại thân hình như cũ được.

Bộ dạng của Lý Khôi Dương bây giờ làm sao có đủ lực lượng, nên những miếng thịt chỉ mấp máy chứ không được gì.

Lâm Phàm đánh giá từ trên xuống dưới:

- Đừng vênh váo, nhìn bộ dạng này của ngươi kiếm không ra chỗ đạp.

Không còn lời nào để nói, toàn thân không có một chỗ thịt lành lặn, tơi tả như bùi nhùi, máu chảy có thể hứng bằng thau.

Thiên Tu nhìn mà đau lòng:

- Đồ nhi, xuống tay hơi nặng rồi.

Thiên Tu thấu hiểu ý tưởng của đồ nhi, cảm giác rất tốt, giờ toàn tông môn một mảnh yên bình, đặc biệt bên nhà vệ sinh làm rất tuyệt vời.

Không nhớ lần trước là ai ở trong nhà vệ sinh vừa trút bầu tâm sự vừa đột phá, cảnh tượng thật là kinh người.

Nếu không thấy tận mắt thì cả đời cũng không thể tưởng tượng nổi.

Lâm Phàm lắc đầu, hơi tiếc nuối nói:

- Hết cách rồi, họ không giỏi chịu đòn, nếu tu luyện ngạnh công như đồ nhi thì không ra nông nỗi này.

Chu Thiên của Trường Không Thánh Địa càng thê thảm, không tốt lành hơn Lý Khôi Dương bao nhiêu, vết thương trên người rất kinh dị:

- Tặc tử này, sẽ có ngày ngươi hối hận! Ngày đó không xa, sắp tới rồi!

Trưởng lão của Cửu Chân Thánh Địa đã bị đánh không có đường chống cự:

- Lâm phong chủ, thật sự là hiểu lầm, xin tin tưởng ta. Chỉ cần thả ta ra thì ta bảo đảm sẽ không nói ra, cũng sẽ không ghi hận trong lòng.

Uy hiếp, hăm dọa, nếu hữu dụng thì đã không xảy ra nhiều

chuyện như vậy.

Tiểu tử này cực kỳ cứng đầu, tuyệt đối không phải loại người bị uy hiếp sẽ rút tay về.

Vân Hạo của Thái Hư Thánh Địa bị giết, trưởng lão của Tam Thánh đại giáo cũng bị chém chết.

Hai thế lực lớn này đủ khủng bố, tuyệt đối sẽ không dừng tay, nếu hắn có lòng sợ hãi thì đã không làm vậy.

Lâm Phàm lườm một cái:

- Câm mồm, nếu không sẽ đánh ngươi!

Tên này bị thương nhẹ nhất, chỉ có cánh tay bị vặn thành bánh quai chèo, dễ chữa lành.

Lão tổ Thánh Tiên giáo nhìn đám người này, bất đắc dĩ lắc đầu. Đến bây giờ đám người này còn không biết lát nữa sẽ đối mặt cái gì, đó là lời thề gần bằng cái chết.

Lão thề ba trăm năm, cuộc đời có mấy lần ba trăm năm? Nhưng hết cách, miễn có thể sống tiếp, ba trăm năm sau sẽ được tự do.

Lão tổ Thánh Tiên giáo an ủi:

- Các lão đệ, đều là người từng trải, mạng nhỏ quan trọng hơn.

Đám người này về sau đều là đồng nghiệp, không cần cố làm tốt mối quan hệ nhưng sau này vẫn cần giao lưu.

Lão tổ Thánh Tiên giáo tốt bụng an ủi nhưng đón nhận ánh mắt giận dữ làm lão khó chịu, cảm giác đám người này lấy oán trả ơn. Ta làm gì các ngươi? Trừng cái gì?

Lâm Phàm nhìn Lý Khôi Dương, nói:

- Ngươi hãy thề hiệu mệnh Viêm Hoa tông bốn, năm trăm năm, xem như cho ngươi một hy vọng lấy lại tự do.

Lão tổ Thánh Tiên giáo cảm động. Lão chỉ mất ba trăm năm, còn người ta là bốn, năm trăm năm, hóa ra lão chiếm lời. Lão tổ có cảm giác mình khác biệt với người khác.

Mặt Lý Khôi Dương đã bị máu nhuộm đỏ, không nhìn ra vẻ tức giận, nhưng trong giọng nói chất chứa cơn giận:

- Thứ chó má, ngươi nằm mơ! Có giỏi thì giết ta!

Lâm Phàm xua tay, không muốn nói nhiều:

- Cứng đầu dữ, thôi, lão sư làm đi, trực tiếp biến thành con rối.

- Ừm, đồ nhi, vậy thì để vi sư ra tay, biến hắn thành con rối không có tri giác.

Thiên Tu rủa thầm, đồ nhi, đôi khi chúng ta không thể khoác lác, ai biết thần thông đó? Nhưng nghe cách nói của đồ nhi thì lão hiểu là cố ý hù dọa đối phương.

Thiên Tu giơ tay lên, hơi thở chuyển động theo quỹ tích trên đầu ngón tay, đây là thủ đoạn sưu hồn nhưng giả mạo là thủ đoạn con rối.

Lý Khôi Dương giật nảy mình:

- Các ngươi dám!?

Làm như vậy chẳng phải là cả đời sẽ đần độn, thành người không có chút tri giác?

Lão tổ Thánh Tiên giáo đi tới trước mặt Lý Khôi Dương, khuyên:

- Thôi bỏ đi lão đệ, ngươi thề đi. Dù thề thì chỉ quét nhà vệ sinh bốn, năm trăm năm, với tu vi của ngươi sau này còn có lúc tự do. Nhưng nếu biến thành con rối thì ngươi biết hậu quả là gì không? Lão ca nói cho ngươi biết, đó là không bằng chết. Thề rồi còn có thể dùng tay thanh lý nhà vệ sinh, ngươi mà biến thành con rối chắc sẽ dùng miệng làm, lại còn . . . Ài, không nói, rất tà ác, trong miệng như có giòi mấp máy.

Nói đến đây lão tổ Thánh Tiên giáo ngậm miệng, cảm giác rất ghê tởm.

Quả nhiên, Lý Khôi Dương nghe mấy lời này thì trợn to mắt, rơi vào trạng thái điên cuồng.

Chương 735: Nội dung hay tiêu đề đều không đúng

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Lý Khôi Dương nghiến răng nghiến lợi, mặt dữ tợn:

- Ngươi thật ác!

Nếu không phải bị thương quá nặng thì y đã xông lên liều mạng với Lâm Phàm.

Biến thành con rối?

Chẳng bằng giết y cho rồi.

Lâm Phàm lắc đầu cảm thán:

- Ra tay đi lão sư, nếu không chịu thề thì cho làm con rối không có tri giác, hiệu quả đều như nhau. Chẳng qua tông ta vâng theo chuẩn tắc thân thiện, cho người phạm sai lầm một cơ hội, tiếc rằng người ta không biết quý trọng.

Người bây giờ đều cứng cổ vậy sao, cải tạo có mấy trăm năm mà cũng không chịu nổi. Con người thật là, sức chịu đựng áp lực quá kém.

Thiên Tu chậm rãi đến gần, ánh sáng trên đầu ngón tay càng quỷ dị:

- Đồ nhi, tông ta luôn làm theo tôn chỉ tình yêu, nhưng loại người phạm tội lớn như vậy chẳng những không có lòng hối hận còn buông lời nhục mạ, hết cách, chỉ có thể luyện chế thành con rối.

Mỗi một bước chân là tim Lý Khôi Dương đập nhanh hơn, mồ hôi hòa vào máu chậm rãi chảy xuống. Mặt y xanh mét, nếu thật sự biến thành con rối thì đúng là muốn sống không được, muốn chết không xong.

Người bị hàng phục sợ điếng hồn, chút nữa sẽ đến lượt bọn họ.

Lão tổ Thánh Tiên giáo hết lòng khuyên bảo, nói y như thật:

- Lão đệ, nghe ca khuyên một câu, bỏ đi, thề đi. Bốn, năm trăm năm đối với các ngươi búng tay một cái là qua, cần gì cược bằng mạng sống của mình? Nếu biến thành con rối thì thật sự không có hy vọng. Ngươi nhìn bộ dạng của ta chắc không nhìn ra ta là lão tổ của đại giáo, nhưng trong khoảng thời gian này ta cảm giác cũng không tệ lắm, chẳng qua đổi chỗ sống. Tẩy nhà vệ sinh không phải chuyện mất mặt gì, còn có thể tôi luyện tâm trí. Mau đồng ý, vị trưởng lão này mà ra tay là thật sự không có đường quay đầu.

Những lời này đánh mạnh vào tâm hồn Lý Khôi Dương, đấu tranh tâm lý khó khăn. Y không cam lòng, nhưng không cam lòng thì sao? Đã dê vào miệng cọp rồi, không có cách nào chạy trốn.

Khi Thiên Tu giơ tay sắp chộp xuống đầu Lý Khôi Dương thì y kêu lên:

- Chờ đã!

Lý Khôi Dương tuyệt vọng, dao động quá làm máu chảy càng nhanh hơn. Trải qua trận chiến này, máu trong người y sắp bị đối phương thả ra hết, lực lượng tu sữa vết thương cũng sắp cạn kiệt.

Lâm Phàm hỏi:

- Nghĩ thông rồi?

Lý Khôi Dương rít gào phút cuối:

- Được, ta thề! Nhưng ta nói cho các ngươi, Dương Thần Điện sẽ không ngừng tay, nếu bây giờ các ngươi thả ta thì ta có thể thề cho Dương Thần Điện không truy cứu nữa, nếu không chờ ngày đó đến, dù ta chết trong tay Dương Thần Điện thì các ngươi cũng chẳng được lợi gì!

Đây là cường giả khao khát tự do, càng vì trong cơn khủng hoảng phát ra tiếng kêu gào vô dụng cố vớt vát sĩ diện.

Lâm Phàm thản nhiên nói:

- Cái đó không cần ngươi lo, khi ấy ngươi sẽ tăng thêm đồng bạn.

Hắn cầu còn không được.

Lâm Phàm bây giờ là cường giả Chí Tiên cảnh, cực kỳ cường đại, dù lúc hắn còn nhỏ yếu cũng chưa bao giờ sợ. Không đánh lại thì chết thôi, nếu đánh thắng thì cuồng, đời người đơn giản vậy đấy, suy nghĩ nhiều chỉ lãng phí thời gian.

Lý Khôi Dương tràn đầy oán niệm liếc Lâm Phàm một cái:

- Ngươi giỏi!

Lý Khôi Dương đã thấy nhiều người kiêu căng cuồng vọng, nhưng chưa bao giờ gặp ai như vậy, không biết trời cao đất rộng. Còn tông môn này nữa, không một người có quyền lên tiếng.

Khi Thiên Tu tiếp tục hăm dọa, Lý Khôi Dương đưa ra yêu cầu cuối cùng:

- Ta có thể thề, nhưng cho ta gặp tông chủ của các ngươi được không?

Lâm Phàm hét hướng phía xa:

- Rườm rà quá. Tông chủ, người ta muốn gặp tông chủt, qua đây chút!

Hắn sớm thấy tông chủ nằm nhàn nhã chỗ đó.

Tông chủ không để bụng chuyện xảy ra trong tông môn chút nào, hoàn toàn giao cho họ.

Phía xa, tông chủ rất phiền, nhíu mày nói:

- Mấy người này nhiều chuyện quá, thề là được rồi, muốn nói gì cứ nói với sư tỷ sư đệ và Lâm Phàm, nói với ta làm chi.

Tuy càu nhàu nhưng tông chủ vẫn đứng lên chạy tới bên kia, muốn xem đối phương tính làm gì.

Các đệ tử cung kính chào:

- Tham kiến tông chủ!

Dù tông chủ buông tay mọi việc nhưng vẫn là tông chủ của họ.

Lý Khôi Dương muốn nói chuyện với tông chủ, hy vọng việc này còn đường cứu vãn. Nhưng khi thấy bóng người chạy tới thì con ngươi Lý Khôi Dương co rút, như thấy quỷ.

- Yếu vậy mà có thể làm tông chủ?

Lý Khôi Dương không tin nổi, nhìn thấu ngay, tu vi như thế ở trong mắt y còn không bằng con kiến.

Tông chủ không mất kiên nhẫn hỏi:

- Ngươi tìm bản tông chủ có chuyện gì?

Cuộc sống bây giờ rất nhàn nhã, cảm ngộ thiên địa mênh mông, cả người chìm đắm vào đó, thoải mái vui sướng biết bao.

Lý Khôi Dương không nói chuyện, đã tuyệt vọng, thậm chí hiểu ra tông chủ có tu vi như vậy thì làm gì có quyền lên tiếng.

- Lý Khôi Dương này thề với trời thủ hộ Viêm Hoa tông bốn trăm năm . . .

Lời thề thành công, thiên địa chấn động, trong vô hình có lực lượng bay lên hòa vào hư không.

Lâm Phàm nhìn sang người khác. Bọn họ thấy Lý Khôi Dương đã thề thì còn làm gì được, chẳng lẽ muốn thành con rối sao?

Bọn họ thà thề còn hơn làm con rối không biết gì cả.

Tông chủ rất khó chịu, lườm đối phương một cái rồi đi. Kêu mình tới rồi không nói gì, đùa người ta à.

Mặt Chu Thiên tràn đầy tuyệt vọng, mất hết niềm tin. Tu vi Thông Thiên cảnh đỉnh thì sao? Ở trong tay đối phương chẳng thể trở mình.

Chu Thiên không muốn chết, càng không muốn làm con rối, có lẽ có thể chấp nhận lời thề.

Sau đó Chu Thiên thề, trưởng lão Cửu Chân Thánh Địa bắt chước theo. Còn đám người Thông Thiên cảnh trung kỳ, sơ kỳ thì biết làm sao bây giờ, đành thề.

Đệ tử tinh anh đều bị giết, đệ tử dưới Thông Thiên cảnh sơ kỳ không có đường sống, chết quá oan.

Lâm Phàm dần nở nụ cười nói:

- Lão sư, đã giải quyết xong hết, sau này tông môn của chúng ta cũng có cường giả tọa trấn, giảm nhiều áp lực.

- Ừm! Đồ nhi, sắp xếp những người này thế nào?

Thiên Tu chưa từng nghĩ sẽ có cảnh như vậy, cường giả như mây, tuy không ra từ Viêm Hoa tông nhưng đều là nhân tài bị đồ nhi thu hút từ bên ngoài vào, cũng xem như một thành viên của Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm lặng im thật lâu sau, nói:

- Xếp đi nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh là nơi quan trọng, rất nhiều đệ tử sẽ đi chỗ đó, cũng là nơi các đệ tử phá vỡ bình chướng của bản thân xác suất cao nhất.

Lâm Phàm nhìn sang lão tổ Thánh Tiên giáo, vừa lòng gật đầu nói:

- Ngươi giỏi lắm, tuy đến thời gian khá ngắn nhưng rất biết cách làm việc, ngươi có thể tiếp tục ở lại chỗ đó.

Lão tổ Thánh Tiên giáo nịnh nọt nói:

- Đa tạ Lâm phong chủ, những việc này đều là ta nên làm.

Đã như vậy rồi phải lo nịnh bợ, nếu không thì khó sống đến ngày đó, tàn đời.

Chuyện còn lại đơn giản rất nhiều, Hỏa Dung trưởng lão dẫn mọi người rầm rộ xuất phát đi nhà vệ sinh.

Dương Vạn Chân cảm nhận khí thế kinh khủng đến tột đỉnh ập đến:

- Tiêu đời.

Dương Vạn Chân biết địa vị của mình trong chỗ này sắp khó giữ, nhiều người đến, thực lực thì siêu mạnh, nguy hiểm.

Hỏa Dung xếp tu vi cao dọn dẹp nhà vệ sinh, tu vi thấp đi gánh phân tưới ruộng.

Người mới thay người cũ, Dương Vạn Chân không cam lòng.

- Ta sẽ trở về!

Dương Vạn Chân bỏ lại câu nói này, đi theo mọi người ném khăn lau rời khỏi đây.

Đám người Lý Khôi Dương vẫn bị thương rất nặng, tuy có đan dược phụ trợ nhưng muốn khỏe lại phải mất thời gian, chỉ đành mang theo lau dọn nhà vệ sinh.

Lão tổ Thánh Tiên giáo lập công lao, vị trí không dao động, thành cầm đầu trong nhóm dọn nhà vệ sinh, có quyền chỉ thị công tác của người khác.

Lão tổ Thánh Tiên giáo sướng lâng lâng:

- Hi, thật tuyệt, có quyền lợi.

Nhưng Dương Vạn Chân rời đi làm lão tổ Thông Thiên cảnh hơi tiếc nuối, hai người nói chuyện hợp lý, cũng nhờ đối phương gỡ rối nỗi lòng cho lão.

Lý Khôi Dương hỏi:

- Ngươi nói con rối ở đâu?

Lý Khôi Dương muốn xem con rối kia như thế nào, ai đáng thương dữ vậy.

Mặt lão tổ Thánh Tiên giáo mờ mịt, không biết đối phương nói cái gì:

- Con rối gì? Ta nói con rối bao giờ?

Mắt Lý Khôi Dương rực cháy lửa, không ngờ tên này khi dễ người:

- Ngươi lừa ta?

Lão tổ Thánh Tiên giáo xụ mặt xuống:

- Lừa gì mà lừa, không có con rối, tất cả thành thật chút! Mới đến, không cần biết trước kia các ngươi phong quang cỡ nào, hoặc lợi hại bao nhiêu, hễ tới đây thì chỉ có một mục tiêu là lo dọn dẹp nhà vệ sinh. Ai không phục ta cũng được, cố gắng sống đến mấy trăm năm rồi nói tiếp.

Sau khi được giao cho quyền lợi, lão tổ Thánh Tiên giáo bùng nổ uy thế.

Còn về tu vi của đối phương ra sao thì chẳng liên quan đến lão, ở đây mỗi người đều như nhau.

Thiên Tu nghiêm túc nói:

- Đồ nhi, mấy Thánh Địa và đại giáo sẽ không ngừng tay.

Lâm Phàm tràn đầy tự tin nói:

- Chắc chắn bọn họ sẽ không dừng tay rồi lão sư, nhưng không sao, đồ nhi đã sẵn sàng đấu với họ tới cùng.

Còn về những Thánh Địa hoặc đại giáo mạnh đến cỡ nào thì hắn không biết, cũng chẳng sao, mặc cho họ mạnh tới đâu, đến rồi sẽ biết.

Thiên Tu nheo mắt lại, cảm giác đồ nhi đang đi trên con đường tìm chết.

Áp lực hơi lớn, thực lực của đối phương hơi mạnh, lão phát hiện đồ nhi đang cố chống đỡ.

Lão nhỏ giọng nói:

- Đồ nhi, nếu cảm giác có áp lực thì nói với vi sư, vi sư có cách đổi tông môn của chúng ta đến nơi khác.

Lâm Phàm kinh ngạc hỏi:

- Lão sư, sao lão sư có suy nghĩ như vậy? Không lẽ không tin vào thực lực của đồ nhi? Yên tâm, đồ nhi biết sắp xếp.

Thiên Tu nhìn đồ nhi, không nói gì thêm. Hắn vui là được, nếu xảy ra chuyện thì lão sẽ gánh cho.

Hôm sau.

Tri Tri Điểu rải rác tin tức, người của vực ngoại giới xem tin đều ngây ra.

[Vô số Thánh Địa và đại giáo đi Viêm Hoa tông báo thù, bị người trấn áp.]

[Lâm Phàm của Viêm Hoa tông, thiên kiêu trong thiên kiêu, lấy tu vi mới đến Chí Tiên cảnh liên tục chém vài cường giả Thông Thiên cảnh đỉnh, giết máu chảy thành sông, lòng người hoảng sợ.]

[Dương Thần Điện, Trường Không Thánh Địa, Thái Hư Thánh Địa, Tam Thánh đại giáo, Cửu Chân Thánh Địa, toàn thân bị diệt, trưởng lão bị bắt, còn ai có thể chiến với hắn?]

Khi nội dung đưa ra, vô số người kinh sợ, luôn miệng hô khủng bố.

Lâm Phàm cau mày không vừa lòng, nghi ngờ năng lực biên soạn của Tri Tri Điểu:

- Những nội dung này viết chưa đủ, tiêu đề không hấp dẫn người chút nào.

Nếu để hắn viết chắc chắn sẽ không như vậy.

Hình như Tri Tri Điểu đang nhận người, xem ra phải xin một chân vào.

Chương 736: Trở thành người soạn vĩ đại.

Vực ngoại giới xảy ra rất nhiều chuyện.

Có tông môn bị diệt, có thiên kiêu chết, càng có cường giả tuyệt thế bị người làm thịt.

Rất nhiều nội dung, mọi người đã xem nhàm, nhưng chuyện xảy ra trong Nguyên Tổ vực rất kinh người.

- Lâm Phàm của Viêm Hoa tông dữ dội quá, nhiều Thánh Địa và đại giáo đi mà hắn không thèm nể mặt, còn diệt một đám, tù binh một đám, theo ta thấy Viêm Hoa tông tiêu đời rồi.

Nhiều người đều có suy nghĩ này, tuy không ở trong Nguyên Tổ vực nhưng họ xem những nội dung đoán được Lâm Phàm của Viêm Hoa tông quá dữ.

Hoàn toàn là không chết không ngừng, không làm ra đại chiến động trời thề không bỏ qua.

Đương nhiên, đối với thế lực viễn cổ hoặc truyền thừa thâm sâu thật sự thì không thèm quan tâm mấy chuyện này.

Trên một hòn đảo nhỏ, cảnh sắc nơi này xinh đẹp, giữa đảo nhỏ có một kiến trúc dựng bằng đá to.

Một bóng người đứng ở chỗ cao nhìn về phía xa, khoác áo choàng cổ cao hai tay màu trắng bay theo gió, sau lưng có hai chữ 'chính' to cực kỳ đáng chú ý.

Một nam nhân vóc dáng cao lớn đến gần, hơi thở cực kỳ hùng hậu, mỗi khối cơ bắp tràn ngập lực lượng bùng nổ, gã cũng khoác áo choàng, rất bá đạo.

- Tần Phong, xem xong Tri Tri Điểu mới biết Viêm Hoa tông mà ngươi từng đi qua sắp gặp tai họa ngập đầu.

Sau khi Tần Phong rời khỏi Viêm Hoa tông suy nghĩ thật kỹ lời Lâm Phàm nói, phát hiện hắn nói rất có lý, hơn nữa gã đến từ thế lực lớn nên nhanh chóng thực hiện kế hoạch phác thảo.

Tuy nhiều người khinh thường thân phận sứ giả hòa bình của

Tần Phong nhưng gã vẫn tìm được một ít đồng bọn.

Tần Phong đứng đón gió:

- Lâm phong chủ của Viêm Hoa tông cho ta gợi ý rất lớn, ta không thể khoanh tay ngồi nhìn. Hy vọng với sức nhỏ bé của ta có thể ngăn cản trận chiến tranh này xảy ra.

Tần Phong thích cảm giác hiện tại, sứ mệnh của sứ giả hòa bình quấn quanh người khiến gã tràn ngập động lực.

Nam nhân vạm vỡ hỏi:

- Tần Phong, với năng lực của chúng ta liệu đối phương có nể tình không?

Gã cảm giác khả năng đối phương nể tình hơi nhỏ.

Tần Phong sửng sốt, sau đó phất áo choàng để lộ ra hai chữ 'chính':

- Khi ta khoác áo choàng này lên thì mặc kệ có thể làm được hay không đều phải thử một lần.

Nam nhân vạm vỡ thở dài, rất là bất đắc dĩ nhìn Tần Phong. Có lẽ vì tính của Tần Phong như vậy nên người ta mới không muốn tham gia vào Hải Quân.

Mấy Thánh Địa nổi giận.

Đặc biệt là Dương Thần Điện, hôm nay có lửa giận động trời phực cháy thiêu đốt nửa bầu trời, thật lâu không thể dập tắt.

Không khí trong Dương Thần Điện nặng nề, điện chủ lâu không rời núi càng âm trầm như mực, không ai dám hó hé tiếng nào, sợ bị vạ lây.

Trưởng lão mang theo một đám đệ tử tinh anh đi vậy mà bị người diệt sạch, nếu bị giết trong tay cường giả thì còn dễ hiểu, nhưng đối phương chỉ có tu vi Chí Tiên cảnh, thậm chí không bằng đệ tử tinh anh của Dương Thần Điện bọn họ.

Thế nhưng tất cả bị người ta đánh kêu phụ gọi mẫu, hỏi sao Dương Thần Điện nhịn được?

Hôm nay, Thánh Tử số một Dương Thần Điện, Phong Thiếu Liệt có được Thánh Dương Thần Thể bá đạo xuất quan. Lửa nóng cháy

đốt ba vạn dặm thiên địa, giương mắt nhìn biển lửa vô tận khiến người kinh sợ.

Thánh Dương Thần Thể không giống người thường.

Dù là điện chủ tức điên cũng thấy vui vẻ vì Thánh Tử số một xuất quan, tu vi tăng lên mảng lớn, thần thể hiển uy.

Thánh Địa và thế lực có thù với Viêm Hoa tông đều chuẩn bị xuất chinh, hạ Viêm Hoa tông, trong khi đó Lâm Phàm đang nói chuyện với một con chim.

Tri Tri Điểu màu lam trong suốt lơ lửng trên không trung, đập cánh hỏi:

- Ngươi muốn trở thành người soạn sự kiện lớn của Tri Tri Điểu?

Nó nghi ngờ người trước mắt mình có năng lực đó không.

- Ngươi có biết Tri Tri Điểu chúng ta là thế lực khổng lồ cỡ nào không? Không phải ai cũng trở thành người soạn sự kiện lớn, từng có nhiều người muốn tham gia nhưng cuối cùng chỉ có một người miễn cưỡng thành công.

Tri Tri Điểu thông linh, trông như một thể sinh mệnh, nhưng Lâm Phàm biết nó không phải, mà là được thủ đoạn nào đó chế tạo ra, trạng thái hư vô, vì có năng lượng nên mới hoạt động được.

- Bản phong chủ không quan tâm mấy chuyện đó. Ta đã xem nội dung Tri Tri Điểu vài kỳ rồi, sức hấp dẫn rất kém cỏi, đặt tiêu đề càng kém chưa từng thấy.

Lâm Phàm bất mãn với Tri Tri Điểu, viết cái quái gì, có hiểu thị hiếu tiêu đề không? Có hiểu mở đầu một tấm hình, câu chuyện toàn dựa vào thêm thắt ra?

Trong đôi mắt màu lam của Tri Tri Điểu trong suốt lấp lóe tia sáng tức giận:

- Càn rỡ, ngươi nói cái gì? Ngươi dám nói nội dung của Tri Tri Điểu chúng ta rất kém cỏi? Ngươi có biết những nội dung này đều do người soạn cấp cao nhất của Tri Tri Điểu chúng ta viết ra? Ngươi . . . ngươi!

Nó tức giận, đối phương quá kiêu ngạo, dám hạ thấp bọn họ không đáng một đồng.

Đáy mắt Tri Tri Điểu lóe tia bất mãn, nó tức muốn nổ tung:

- Tốt, Tri Tri Điểu ta không nói nhiều, đồng ý cho ngươi trở thành người soạn. Nhưng ta muốn xem ngươi có thể viết ra cái gì, nếu ngươi không hợp cách thì ta sẽ xóa bỏ tư cách của ngươi ngay!

Rất quá đáng, dám nói người soạn vĩ đại viết không hay, quá đáng hết sức.

Hắn không nhìn xem nội dung mỗi kỳ đều có vô số người phản hồi là hay, viết tỉ mỉ rung động lòng người.

- Được rồi, nhưng ngươi phải nói cho ta biết viết kiểu gì? Hoặc làm cách nào đăng lên? Tính phần thu lợi thế nào?

Lâm Phàm rất tò mò. Phạm vi của Tri Tri Điểu rất rộng, mỗi vực ngoại giới đều có nhiều người đặt hàng, nhưng hắn không rõ làm sao hình thành nội dung được.

- Cái này đơn giản, ta sẽ mở ra cho ngươi.

Tri Tri Điểu ngẩng đầu rít, hư không chấn động, lực lượng kỳ diệu truyền đến. Lực lượng này rất khủng bố, tuy Lâm Phàm không cảm nhận được lực lượng này khủng khiếp đến mức nào nhưng nhìn thiên địa là biết.

- Đây là lực lượng của đạo, đạo trong thiên địa, lực lượng cao hơn pháp tắc.

Một tờ giấy rực rỡ ánh vàng rơi vào tay Lâm Phàm, sờ vào mềm mại như đặt tay lên mặt nước.

Tri Tri Điểu giải thích rằng:

- Sau này chỉ cần tưởng tượng ra nội dung, khi ngươi cảm giác ổn rồi là có thể đăng lên. Ngươi trở thành người soạn sự kiện lớn của Tri Tri Điểu sẽ được một trang báo nhỏ, trang cá nhân của ngươi, nếu nội dung ngươi viết không có bao nhiêu người xem thì sẽ bị loại, không phù hợp trở thành người soạn.

Nó không xem trọng tên này, dám nhục nhã người soạn đỉnh cao, thật là không biết trời cao đất rộng.

Lâm Phàm hơi tò mò, lần đầu tiên hắn nghe cách nói như vậy:

- Lực lượng của đạo? Cao hơn pháp tắc? Đó là thứ gì?

- Thực lực của ngươi quá yếu, khó mà tiếp xúc được, dù nói ra thì ngươi cũng không hiểu.

Mắt màu lam của Tri Tri Điểu lấp lóe như đang nói ngươi quá yếu, cho ngươi biết cũng vô dụng.

Lâm Phàm thầm cười gằn, trở thành người soạn của Tri Tri Điểu cũng thú vị, hắn lâng lâng nghĩ từ giờ muốn viết gì đều được, thật vui vẻ.

Tuy trang báo của hắn là tờ cuối cùng, rất nhỏ, nhưng hắn không để bụng, mấy nội dung khác đều chán chết, nhìn tiêu đề là biết ngay xảy ra chuyện gì, ai thèm xem nội dung nữa.

Cũng không có sức hấp dẫn, biết cái gì là sức hấp dẫn không? Nói với họ cũng vô ích, thôi không nói.

Tri Tri Điểu nói:

- Thù lao thì ngươi tự xem, khi ngươi tích lũy đến con số nhất định có thể đổi bất cứ thứ gì ngươi muốn từ Tri Tri Điểu.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua, công pháp, đan dược, binh khí, một số thiên tài địa bảo, và nếu gặp nguy hiểm có thể mời Tri Tri Điểu ra tay.

Xem tình hình thì giống thế lực khổng lồ, nhưng đã có năng lực như vậy mà không làm việc đàng hoàng, hơi lợi hại.

- Ngươi đã trở thành người soạn sự kiện lớn của Tri Tri Điểu, hy vọng ngươi sẽ không nhanh chóng bị đuổi ra.

Tri Tri Điểu màu lam trong suốt bay lên, vỗ cánh hóa thành luồng sáng biến mất phía cuối trời.

- Thú vị, bản phong chủ tự mình ra tay không lẽ câu chuyện sẽ không hấp dẫn được người khác sao?

Lâm Phàm cầm tờ giấy rực rỡ sắc vàng, động ý niệm, tờ giấy nhập vào người, có thể tùy thời hiện ra.

Lâm Phàm động ý niệm, một tin tức hiện ra, sau đó suy nghĩ tiêu đề, đơn giản mà tràn ngập dã tính cuồng dã.

[Mỹ nhân trần truồng mời, vì sao điện chủ Dương Thần Điện từ chối? Sau lưng có bí mật gì không người biết . . .]

Rất hoàn mỹ, hắn đăng lên. Tờ giấy vàng tỏa sáng, mơ hồ có luồng sáng bắn lên cao, biến mất.

Chỗ có tổng bộ Tri Tri Điểu ít ai biết, người biết đều hiểu thế lực sau lưng nó khủng bố cỡ nào.

Bọn họ không đấu tranh, chỉ chuyên môn làm tin tức, không biết lý do vì đâu.

Tờ giấy vàng là đạo ngưng tụ ra, ẩn chứa công năng không thể nghĩ bàn, vận dụng đạo vào chuyện này đúng là phí của trời.

Lâm Phàm trở về Vô Địch phong, nghỉ ngơi dưỡng sức, không vội tu luyện, hắn đang chờ đối phương đến.

Hắn biết sắp đối mặt chiến đấu cực kỳ kịch liệt, thậm chí phải mở vận rủi cuồn cuộn ra.

Thanh Oa khóc ròng nhảy tới:

- Chủ nhân về rồi!

Kẻ bỏ mạng không còn yêu nó nữa sao? Lâu rồi không quấy rầy nó, nhục nhã nó.

Điều này làm Thanh Oa rất là bi thương, cảm giác bị vứt bỏ.

Lâm Phàm liếc Thanh Oa một cái rồi bước đi:

- Ừm.

Thanh Oa xoa tròn mắt:

- Cái gì?

Chỉ ừ một tiếng rồi lơ đẹp nó?

Ừ là sao? Không còn yêu nó nữa sao?

Nhìn bóng lưng đi xa, tim Thanh Oa đau nhói, có thể đừng phớt lờ người ta không? Ngươi không thấy tu vi của bản Oa đã đột phá đến Truyền Kỳ cảnh rồi sao? Vì sao không nắm bản Oa trong tay, hăm dọa, uy hiếp, hỏi bản Oa dựa vào cái gì đột phá đến Truyền Kỳ cảnh? Nếu không hỏi thì ném bản Oa vào Thiên Hà Vương Đỉnh nấu cũng được.

Thanh Oa lẩm bẩm, mắt nhỏ như hạt đậu lấp lóe tia sáng:

- Kỳ lạ, người này chắc chắn không phải kẻ bỏ mạng, hắn đã bị đoạt xá, đáng sợ quá!

Nếu là kẻ bỏ mạng ngày xưa chắc chắn sẽ không làm như vậy.

Thanh Oa nhìn bóng lưng kia, nó có rất nhiều lời muốn nói nhưng không biết nói từ đâu.

Chương 737: Mời ngươi hãy chứng minh bản thân

Viêm Hoa tông rất yên tĩnh, các đệ tử sinh hoạt như bình thường.

Bọn họ biết sau đó sẽ xảy ra chuyện gì, sư huynh dẫn tiến nhiều nhân tài, nhưng tông môn của họ chắc chắn không cam lòng, sẽ giết tới nơi.

Nhưng bọn họ không lo lắng chút nào, có sư huynh ở thì không sợ gì hết.

Lâm Phàm đi ra mật thất, nhìn về phía hư không:

- Vẫn chưa đến sao? Tốc độ quá chậm.

Lâm Phàm hơi sốt ruột, những Thánh Địa và thế lực lớn thật hèn, muốn hắn tới tận cửa sao?

Tuy nhóm Lý Khôi Dương chưa khỏe lại nhưng có thể làm việc rồi, có điều làm việc không chăm chỉ, lau không sạch tường ngoài nhà vệ sinh.

Lão tổ Thánh Tiên giáo chắp hai tay sau lưng tuần tra việc làm của mọi người:

- Này, ta không muốn nói nhưng ngươi có thể làm thật lòng chút không? Nếu đã thề thì hãy chăm chỉ làm việc, coi chừng trời phạt ầm ầm lấy mạng nhỏ của ngươi.

Lão tổ Thánh Tiên giáo rất thất vọng, hoàn toàn không sánh bằng nhóm người trước, từ góc độ hay động tác đều chênh lệch lớn.

Đã thề rồi thì làm gì được nữa? Mấy trăm năm tuy không quá dài nhưng cũng không ngắn, đã làm thì phải làm tốt nhất.

Lão từng là lão tổ của Thánh Tiên giáo, biết rõ ở trong tông môn muốn bò lên trên trừ thực lực ra còn phải có ánh mắt, kiến thức.

Dù đã thề, xem như người hầu của Viêm Hoa tông nhưng vẫn còn hy vọng.

Với tình huống của Lâm phong chủ, miễn hắn không chết thì sẽ ngày càng nhiều người tham gia vào, nếu lão trở thành cầm đầu nhóm người này, quản lý bọn họ thì thực lực không tầm thường.

Nhìn xem, Thông Thiên cảnh đỉnh thì sao, phải nghe theo lệnh của lão đấy thôi.

Lý Khôi Dương lạnh lùng trừng mắt, trong lòng bốc cháy lửa giận:

- Ngươi đừng quá đáng, ta lau thế nào không liên quan gì ngươi!

Tên này hố y, hù dọa y, còn dám ngông nghênh trước mặt y, đúng là tự tìm chết.

Trong phút chốc khí thế ngưng tụ trong hư không.

Đây là trời phạt.

Lão tổ Thánh Tiên giáo ngước đầu lên, mỉm cười nói:

- Tới đây, cứ tiếp tục, chờ trời phạt giáng xuống hóa thành tro, không có cơ hội chuyển thế, ngươi cứ tiếp tục đi.

Lý Khôi Dương tức giận nghiến răng nghiến lợi:

- Ngươi . . .!

Nhưng Lý Khôi Dương đành vùi đầu nghiêm túc làm việc, uy thế trong không trung mới dần tán đi.

Trong Dương Thần Điện, các đệ tử cạnh tranh rất kịch liệt, tuy có nhiều Thánh Tử nhưng khó khăn mới leo lên đỉnh cao được.

Thánh Tử Phong Thiếu Liệt không giống như Thánh Tử bình thường, gã có Thánh Dương Thần Thể, dù là trưởng lão cũng không có quyền thế bằng gã. Hơn nữa trong Thông Thiên cảnh đỉnh, người cùng cảnh giới không đánh lại gã, cách biệt giữa hai bên rất lớn, chỉ mấy chiêu là thua gã ngay.

Phong Thiếu Liệt là thiên tài trong thiên tài.

Gã vô cùng kinh người, dù là điện chủ cũng ôm hy vọng lớn với gã, thậm chí được đồn là nhân tuyển tốt nhất cho điện chủ Dương Thần Điện đời tiếp theo.

- A!

Đột nhiên trong Dương Thần Điện truyền ra tiếng gầm giận dữ.

- Khinh người quá đáng, nói bậy bạ! Tri Tri Điểu dám nhục ta như vậy!

Điện chủ Dương Thần Điện có tóc đỏ rực giống Hỏa Dung trưởng lão, nhưng màu đỏ chói sáng hơn của Hỏa Dung trưởng lão, mỗi sợi tóc như kết tinh của lửa, tỏa ánh sáng rực rỡ mà nóng cháy.

Các đệ tử ở ngoài điện sợ hết hồn, không biết xảy ra chuyện gì mà làm điện chủ tức giận như vậy.

Điện chủ tức điên, lão cũng đặt Tri Tri Điểu, khi giở đến trang cuối, thấy có tin tức liên quan đến mình thì tim đập nhanh, hơi rung động.

Vực ngoại giới rất lớn, đừng nhìn Dương Thần Điện trông rất mạnh nhưng so với thế lực càng lớn bên ngoài thì không đáng là gì.

Hơn nữa muốn lên Tri Tri Điểu không dễ dàng, càng đừng nói là lấy danh nghĩa cá nhân.

Nên khi xem nội dung thì tim điện chủ đập nhanh, không biết viết chuyện gì, lúc thấy rõ ràng hơn, lão ngây người.

Mỹ nữ trần truồng dụ dỗ nhưng lão thờ ơ, sau lưng che giấu bí mật gì?

Khi xem tiêu đề, điện chủ chìm trong suy tư, hình như không có mỹ nữ nào lõa thân dụ dỗ lão, không lẽ là chuyện trước kia nhưng lão đã quên? Hoặc nội dung khen ngợi lão có tâm trí kiên định, không bị mỹ sắc dụ dỗ?

Nhưng xem nội dung bên trong, điện chủ Dương Thần Điện suýt hộc búng máu.

Nội dung nói công pháp lão tu hành cần bổ sung dương khí, bởi vậy không gần nữ sắc. Đệ tử trong điện thường xuyên biến mất, không biết nguyên nhân do đâu, hóa ra là vì bị lão hút khô, hủy thi diệt tích. Viết rõ ràng hợp lý y như thật.

Khi điện chủ rót năng lượng vào, trong mắt lão xuất hiện nhiều chữ ngưng tụ bằng năng lượng.

Đó là người đã xem nội dung rót lực lượng vào ngưng tụ thành bình luận. Điện chủ xem một số bình luận, mặt đỏ rần, nghiến răng

ken két.

[Ghê gớm, điện chủ Dương Thần Điện đúng là nam nhi thực thụ, vì tu vi mà dám làm đệ tử luôn.]

[Thỏ không ăn cỏ gần hang, điện chủ này thật là bá đạo phi phàm, không biết công phu thân dưới của hắn thế nào? Thải dương bổ dương, môn công pháp này tà ác, bá đạo quá.]

[Trời ạ, các đệ tử tội nghiệp quá, vào tông chưa học nghệ thành tựu đã bị điện chủ hiếp, khỏi xem cũng có thể tưởng tượng ra thê thảm cỡ nào.]

[Ọe, ta sắp ói rồi, sao có kẻ ghê tởm như vậy. Dương Thần Điện, ta ghi nhớ rồi, sau này có cơ hội phải đi xem thử.]

Có muôn vàn chữ năng lượng, màu sắc khác nhau, chữ của người tu vi mạnh chỉ nhìn thoáng qua vẫn cảm nhận được hơi thở khủng bố phát ra từ đó.

Điện chủ Dương Thần Điện nổi khùng lên, người rực cháy lửa, đã sắp đứt dây thần kinh:

- A! Đồ khốn kiếp, là ai vu hãm ta!?

Điện chủ rót năng lượng vào con đường khiếu nại của Tri Tri Điểu, sau khi đặt mua mới có năng lực này, dùng hơi thở của bản thân vào trong đó liên lạc với đối phương.

- Tri Tri Điểu các ngươi vì sao tùy ý vu hãm ta?

- Ngươi là ai?

- Ta là điện chủ của Dương Thần Điện. Ai viết nội dung này? Hoàn toàn nói bậy bạ, ta yêu cầu các ngươi xóa nội dung ngay!

- Xin hãy chứng minh ngươi là điện chủ của Dương Thần Điện.

Điện chủ xem đến đây thì tức sắp bay lên trời, lão không ngờ rắc rối như vậy, nhưng vẫn ngưng tụ khí thế thành đặc tính của điện chủ Dương Thần Điện truyền qua.

Bên Tri Tri Điểu nhắn lại:

- Ừ, ngươi đúng là điện chủ Dương Thần Điện. Có chuyện gì không?

Mỗi tờ báo màu lam trong suốt đều có một loại đạo ngưng tụ ra, khi đến thời gian sẽ lại hòa vào hư không, từng có người truy tìm nhưng không tìm kiếm được.

Thế lực sau lưng Tri Tri Điểu là thế lực quỷ dị nhất.

Điện chủ cố nén lửa giận trong lòng:

- Những nội dung này hoàn toàn là hư cấu, vu hãm, ta yêu cầu xóa bỏ.

- Xin hãy đưa ra chứng minh đây là vu hãm ngươi.

Khi xem mấy lời này, điện chủ bóp nát cái ghế, kiên nhẫn của lão đã đến cực hạn, lửa giận sắp bùng cháy.

- Bổn tọa đường đường là điện chủ của Dương Thần Điện sao có thể làm ra chuyện như vậy, thải dương bổ dương, ngươi nghĩ có thể sao?

Điện chủ sắp điên rồi, nếu không phải Tri Tri Điểu là tồn tại bí ẩn chưa biết thì lão đã nổi sùng lên đập nát.

- Xin ngươi đưa ra chứng cứ không thải dương bổ dương.

Bùm!

Đại điện Dương Thần Điện bỗng rung bần bật, một ảo ảnh rực cháy lửa xuyên thấu nóc nhà ngạo nghễ đứng giữa hư không, mắt tức giận tóe lửa.

Điện chủ đã cắt đứt liên kết với Tri Tri Điểu.

- Đồ khốn kiếp!

Trưởng lão và các đệ tử Dương Thần Điện cảm nhận hơi thở cuồng bạo đến mức tận cùng của tông chủ, trán rịn mồ hôi. Bọn họ không biết có chuyện gì làm điện chủ oán giận đến thế.

Tiếng quát lớn nổ vang trong Viêm Hoa tông:

- Lâm Phàm của Viêm Hoa tông, lăn ra đây cho bản Thánh Tử!

Các đệ tử ngước đầu lên, phía xa nửa bên thiên địa bị đốt đỏ rực, nơi đó có bóng người toàn thân tỏa ánh sáng nóng cháy, tựa như thần lửa vô địch thế gian.

Khô Mộc chỉ phía xa, ngơ ngác nói:

- Hỏa Dung, lửa của tên kia mạnh hơn ngươi nhiều.

Cách thật xa vẫn cảm nhận được nhiệt độ nóng cháy từ đối phương.

Hỏa Dung nhìn Khô Mộc chằm chằm, hơi khó chịu ậm ừ:

- À.

Khô Mộc cảm thán:

- Đừng không tin, ngươi thật sự không bằng người ta. Nhìn ngọn lửa chỗ đó xem, như mặt trời chiếu trên đỉnh đầu, ghê gớm.

Khô Mộc chưa từng thấy lửa mãnh liệt như vậy, nếu ở gần chút có lẽ không chịu nổi.

Lâm Phàm cười tươi bước lên trời:

- Ai đến mà vênh váo vậy, phụ thân của ngươi không dạy ngươi cách nói chuyện sao?

Rốt cuộc chờ người tới rồi, thật không dễ dàng.

Lý Khôi Dương đang thanh tẩy nhà vệ sinh, khi hơi nóng cháy truyền đến thì vụt ngẩng đầu lên:

- Là Thánh Tử tới!

Lão tổ Thánh Tiên giáo nói:

- Nhìn gì? Thánh Tử đến cũng vô dụng, bản thân ngươi còn không đánh lại Lâm phong chủ thì Thánh Tử có là gì?

Lý Khôi Dương châm chọc:

- Ngươi thì biết gì. Vị kia là Thánh Tử Phong Thiếu Liệt, Thánh Tử đệ nhất Dương Thần Điện, có Thánh Dương Thần Thể, thực lực khủng bố đến mức tận cùng. Những Thánh Tử lúc trước so sánh với Thánh Tử Phong Thiếu Liệt thì cách biệt một trời một vực, dù là ta trong vòng ba mươi chiêu cũng sẽ bị giết. Nếu Thánh Tử mở Thánh Dương Thần Thể thì trong vòng mười chiêu ta sẽ rơi đầu xuống đất.

Tuy Lý Khôi Dương là trưởng lão của Dương Thần Điện nhưng so với Thánh Tử số một thì cách biệt quá lớn, không cùng đẳng cấp. Đặc

biệt Thánh Tử có Thánh Dương Thần Thể, đủ để ngạo thị quần hùng.

- A?

Lão tổ Thánh Tiên giáo lo lắng, không ngờ Thánh Tử này mạnh như vậy, Lâm phong chủ sắp nguy hiểm.

Giữa hư không.

Lâm Phàm đánh giá từ trên xuống dưới, hơi vừa lòng:

- Ừm, thực lực không tệ, hơi thở rất mạnh, có thể miễn cưỡng vào tông ta thanh lý nhà vệ sinh.

Giọng của Phong Thiếu Liệt rất lạnh, toát ra bá khí:

- Sắp chết đến nơi còn dám mạnh miệng! Lâm Phàm của Viêm Hoa tông, dám tổn thương người của Dương Thần Điện ta, hôm nay phải cho ngươi trả giá đắt!

Khi Phong Thiếu Liệt nhìn qua khóe mắt thấy bóng người ở phía xa thì ngây ra.

Đó là Lý Khôi Dương trưởng lão, không ngờ còn sống, nhưng sao làm chuyện như thế?

Lý Khôi Dương cảm nhận ánh mắt của Thánh Tử, tim rớt cái bịch, muốn nói gì thì bỗng cảm nhận hơi thở khủng khiếp vô hình bao phủ mình.

Đây là trời phạt.

Chương 738: Tin tưởng ta, ta có mặt mũi đó

Phong Thiếu Liệt bế quan ra, tu vi tăng mảng lớn, tuy là cảnh giới Thông Thiên cảnh đỉnh nhưng sức chiến đấu kinh người, dù là Lý Khôi Dương cũng không đánh lại gã, cách biệt giữa hai bên rất lớn.

Như Lâm Phàm nói, cảnh giới giống nhau nhưng nội tình khác biệt sẽ tạo nên chênh lệch lớn.

Đối với Lâm Phàm thì người này rất mạnh, hắn cảm nhận được, dù vậy cũng vô ích, mạnh thì cứ mạnh, lát nữa đánh một trận sẽ biết thắng thua.

- Ha ha ha! Không ngờ Dương Thần Điện tới mau vậy, suýt bị tuột lại phía sau.

Lúc này phía xa có mấy luồng sáng bắn tới, tốc độ rất nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt, đây là cường giả giỏi về tốc độ.

Một nam nhân tóc đen, khuôn mặt anh tuấn mỉm cười nhìn Phong Thiếu Liệt.

Thánh Tử mạnh nhất Trường Không Thánh Địa, Tư Không Trác, có thể chất cực mạnh, thể Thần Phong.

Phong Thiếu Liệt nghiêm túc hỏi:

- Sao ngươi đến đây?

Gã cảm thấy kỳ, gã đến thì thôi đi, không ngờ Tư Không Trác cũng tới, thế thì hơi lạ.

Tư Không Trác mỉm cười nói:

- Ngươi đến được thì tại sao ta không thể?

Tư Không Trác không thèm để Viêm Hoa tông trong lòng, gã đến đây không lẽ sẽ xảy ra chuyện gì sao?

Dù đối phương trấn áp Chu Thiên trưởng lão của Thánh Địa, nhưng điều này có thể nói lên được gì? Gã cũng có thể một tay trấn

áp.

Lâm Phàm sốt ruột thúc giục, không muốn nói nhảm nhiều:

- Còn ai nữa không? Nếu không còn thì mau đánh.

Đối với hắn thì dù ai tới đều như nhau.

Hai Thánh Tử đồng thanh kêu lên, nói lời giống y nhau:

- Càn rỡ! Chúng ta nói chuyện không đến lượt ngươi xen vào!

Lâm Phàm ngây ra, bị giật mình, hắn giơ ngón tay cái hướng hai người:

- Giỏi lắm!

Bùm!

Dứt lời, Lâm Phàm biến mất tại chỗ.

- Hai ngươi ra oai mà dám tới chỗ của bản phong chủ lên mặt, để xem các ngươi có tài gì!

Lâm Phàm hơi giận, quá đáng hết sức, không dạy cho họ bài học nhớ đời thì không ngoan.

Trong thiên địa bỗng truyền đến tiếng chấn động:

- Dừng tay!

Lâm Phàm cảm giác giọng nói này hơi quen tai, hắn dừng bước, ngoái đầu nhìn phía xa.

Áo choàng màu trắng bay theo gió, hai chữ 'chính' đập vào mắt kinh hồn người.

- Không thể nào!

Lâm Phàm cảm giác hình như là tên gì dó, à, là sứ giả hòa bình Tần Phong.

Tần Phong khoác áo choàng, cảm giác chính mình là hóa thân của hòa bình, phải ngăn cản chuyện này xảy ra.

- Các vị, xin hãy nể mặt Tần Phong này mà bỏ qua chuyện này được không?

Phong Thiếu Liệt ngước đầu liếc qua:

- Ngươi là ai? Mặt mũi của ngươi đáng giá mấy đồng tiền? Chí Tiên cảnh đỉnh tầm thường cũng dám láo trước mặt chúng ta, chán sống rồi?

Thoáng chốc bị tát mặt, không thèm nể nang.

- Tại hạ là Tần Phong, đến từ Chính Thiên vực, sáng tạo tổ chức Hải Quân, mục đích là bảo vệ hòa bình. Các vị đến Viêm Hoa tông diệt tông, Tần Phong này không thể khoanh tay ngồi nhìn, xin các vị nể mặt dừng tay lại, Tần Phong vô cùng cảm kích.

Tần Phong nói mấy lời này không có vấn đề gì, hiên ngang lẫm liệt, hạo nhiên chính khí, như rồng bay trên trời.

Phía xa truyền đến nhiều hơi thở, là thế lực lớn tới xem kịch vui.

Bọn họ biết các thế lực Dương Thần Điện sẽ không bỏ qua, sẽ phái người đến.

Một Thánh Địa cách khá xa, không dám đến gần, thấy còn chưa đánh nhau thì cười tươi như hoa nở:

- Không ngờ đến đúng lúc, suýt tới chậm.

- Chúng ta cũng đến đây, mà có những ai tới? Trời, ghê gớm, đó là Thánh Tử đệ nhất Phong Thiếu Liệt có Thánh Dương Thần Thể của Dương Thần Điện, không ngờ hắn tới đây.

- Ủa? Đó là Tư Không Trác có thể Thần Phong của Trường Không Thánh Địa, chuyện gì vậy? Hai Thánh Địa lớn đều phái Thánh Tử mạnh nhất đến, có chuyện lớn đây.

- Tại sao không thấy người của Thái Hư Thánh Địa, Cửu Chân Thánh Địa? Đừng nói là bọn họ nuốt trôi cục tức này rồi.

Các thế lực lớn đến xem kịch trao đổi với nhau, rất tò mò bữa tiệc linh đình này.

Hơn một trăm thiên kiêu trên bảng Thiên Kiêu đã có hai người lớn, sắp xảy ra đại chiến động trời.

Có người nhìn thấu:

- Có lẽ Thái Hư Thánh Địa, Cửu Chân Thánh Địa đang xem náo nhiệt, dù sao có người đi đầu, bọn họ tới hay không đã chẳng quan

trọng, cần gì ra tay.

Trưởng lão bị giết mà còn nhịn được thì hoặc là nhát gan hoặc là tặc, với Thánh Địa thì tặc đáng sợ hơn.

Dương Thần Điện và Trường Không Thánh Địa dẫn đầu, không cần Thái Hư Thánh Địa, Cửu Chân Thánh Địa đứng ra. Còn Tam Thánh đại giáo thì hầu như không cần quan tâm.

Tần Phong đến bên cạnh Lâm Phàm, gã đã hiểu biết tình hình gần đây Viêm Hoa tông gặp phải:

- Lâm huynh yên tâm, hôm nay miễn Tần Phong này còn ở đây thì tuyệt đối sẽ không xảy ra đại chiến, ta có chút mặt mũi.

- Sao ngươi đến?

Lâm Phàm không thân với tên này, nhưng người ta chịu tới cứu viện là có tấm lòng, nên thái độ của hắn hơi tốt chút.

Nhưng hắn không cần giúp đỡ, chỉ muốn bắt lấy hai Thánh Tử đệ nhất này, cải tạo họ, cho họ hiểu được sai lầm của bản thân, sau này làm lại con người mới.

Tần Phong nghiêm nghị chính nghĩa nói:

- Lâm huynh nói vậy thì xa lạ. Tần Phong này là sứ giả hòa bình, ở đâu có bất công thì ở đó có ta. Huống chi ta thành lập Hải Quân là nhờ có Lâm huynh chỉ điểm, bởi vậy càng không thể buông tay mặc kệ, không nghe không để ý.

Gã đã quyết tâm muốn kề vai chiến đấu với Lâm Phàm.

Tần Phong giơ tay ngăn Lâm Phàm lại:

- Lâm huynh, hãy để ta giải quyết việc này. Yên tâm, tuyệt đối không có vấn đề.

Tần Phong tiến lên, nhìn Phong Thiếu Liệt, Tư Không Trác, ôm quyền nói:

- Hai vị, tuy trong chuyện này có hiểu lầm nhưng tóm lại Lâm huynh của Viêm Hoa tông có ân tình với ta, hành vi của hai vị quá kịch liệt. Hay nể mặt ta bỏ qua đi, hôm khác Tần Phong sẽ đến cửa bái . . .

Chữ tạ chưa nói xong Tần Phong đã như đạn pháo bay cái vèo về

phía Lâm Phàm, hộc búng máu giữa không trung. Người Tần Phong bắn ra vầng sáng chặn lại đa số tổn thương, nhưng khi rớt xuống đất thì không kiềm được lại phun ngụm máu.

- Cái thứ gì. Nể mặt ngươi? Bản Thánh Tử làm việc chưa bao giờ nể nang ai.

Tốc độ của Phong Thiếu Liệt rất nhanh, một đấm đánh Tần Phong rớt xuống đất, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm:

- Nhà ngươi nghĩ tìm một người năn nỉ giúp là xong việc? Đúng là nằm mơ.

Lâm Phàm liếc qua. Trên người Tần Phong mang bí bảo nên không bị thương nặng, các tổn thương đều bị hấp thu, vượt một đại cảnh giới, hơn nữa Phong Thiếu Liệt ra tay nặng mà Tần Phong vẫn sống khỏe, bí bảo này phi phàm.

- Đừng nói nhảm, bản phong chủ chờ lâu mất kiên nhẫn rồi.

Lâm Phàm nói xong bùng nổ hết sức, khí thế kinh khủng bộc phát ra từ người hắn bắn lên cao.

Phong Thiếu Liệt giơ tay lên, năng lượng ngưng tụ trong lòng bàn tay gã, một thanh trường đao hừng hực cháy đốt cả không khí:

- Tư Không Trác, ngươi đừng lên, giao tên này cho ta, để xem ta tùng xẻo hắn!

Lâm Phàm ngước đầu lên, mắt lấp lóe chiến ý vô tận:

- Cùng lên nào.

Hai người này rất mạnh, chắc đánh sướng lắm đây.

Tư Không Trác nổi khùng lên:

- Láo!

Tiểu tử này quá cuồng, hoàn toàn không thèm để họ vào mắt.

Bùm!

Lâm Phàm biến mất tại chỗ, co nắm đấm đánh về phía Phong Thiếu Liệt.

Chiến trường viễn cổ!

Chớp mắt mở ra lĩnh vực.

Uy thế cuồng bạo bao phủ trong lòng hai Thánh Tử, làm họ giật mình, nhưng rất nhanh phản ứng lại.

Phong Thiếu Liệt chém nhát đao, lửa gầm rú va chạm với nắm đấm của Lâm Phàm sinh ra xung lực khủng khiếp tột đỉnh.

- Không biết tự lượng sức mình, dám đỡ hỏa đao của bản Thánh Tử, ngươi có bao nhiêu năng lực?

Phong Thiếu Liệt quát lớn, lửa trên hỏa đao như vật sống, bắt đầu cắn nuốt. Nắm tay của Lâm Phàm bỗng lan tràn ánh lửa, hai loại lửa liên tục va chạm.

- Cái gì!?

Phong Thiếu Liệt không ngờ đối phương có lửa quỷ dị như vậy, gã lắc cổ tay, đao quang đổi hướng chém thẳng.

Lâm Phàm không nhúc nhích, không thèm né, điều này làm Phong Thiếu Liệt cười khẩy, tự tìm đường chết.

Phập!

Hỏa đao xẻ lồng ngực Lâm Phàm, vòi máu phun ra. Nhưng hắn cất bước tiến lên cùng với hỏa đao trước ngực, co nắm đấm ngưng tụ lực lượng khủng bố đánh vào gò má của đối phương.

Bùm!

Vang tiếng nổ điếc tai, Phong Thiếu Liệt phun ra búng máu, lùi nhanh lại, mắt lấp lóe tia kinh sợ. Phong Thiếu Liệt không ngờ đối phương điên cuồng như thế, vì đánh trúng gã một đấm mà cứng rắn dùng thân thể đỡ.

Lâm Phàm vuốt vết thương, cười sung sướng nói:

- Tư gì đó, mau, cùng lên nào. Hai người cùng nhau đánh, giải quyết xong sớm, sớm mang các ngươi quen thuộc hoàn cảnh.

- Cái tên này!

Tư Không Trác không ngờ đối phương khá giỏi, thật sự đánh trúng Phong Thiếu Liệt, hơn nữa vết thương trước ngực nặng vậy mà không cau mày chút nào, hơi kinh dị.

Thế lực lớn đến xem kịch đều ngẩn ngơ.

- Mợ ơi, lợi hại. Lâm Phàm của Viêm Hoa tông cũng dữ dội, một chọi hai, đều là Thánh Tử mạnh nhất, đám hèn Lý Khôi Dương không thể sánh bằng.

- Ai chẳng biết mười Lý Khôi Dương không đánh lại một Thánh Tử, ngươi nói xem tình hình chiến đấu cuối cùng thế nào?

- Khó nói, Lâm phong chủ này rất bí ẩn, ngươi xem vết thương kia, một đao chém xuống rách lỗ hổng lớn vậy, máu tuôn như thác đổ, nhưng ngươi xem hắn không cau mày chút nào, là loại người cứng đây.

Các thế lực lớn vây xem cảm giác đối phương hơi khủng bố, nếu là người khác thì bọn họ đã sớm cho ra kết luận, nhưng bây giờ không dám tùy ý nói.

Cửu Chân Thánh Địa và Tam Thánh đại giáo cũng đứng xem, mới giao chiến mà bọn họ đã xem hết hồn.

Bọn họ biết trưởng lão của Thánh Địa bị giết, đến đây xem, chực chờ nếu dễ đối phó thì ra tay. Nhưng thấy nhóm Thánh Tử Dương Thần Điện có mặt, vì vậy họ cố nén.

Bây giờ nhìn kỹ, đối phương tuy chỉ có tu vi Chí Tiên cảnh nhưng thủ đoạn tàn nhẫn vô cùng, bọn họ hoàn toàn không đánh lại.

Cửu Chân Thánh Địa và Tam Thánh đại giáo không có Thánh Tử đỉnh cao, không có thể chất đặc biệt gì, cách biệt rất lớn với hai Thánh Tử này.

Tần Phong lau máu bên khóe môi, rất bất mãn nói:

- Người bây giờ đều nóng nảy vậy sao?

Có chuyện gì nói đàng hoàng, tại sao phải đánh đấm.

Thiên Tu xuất hiện bên cạnh, an ủi:

- Tôn tử, bình tĩnh lại, đồ nhi của ta lo được.

Tần Phong nhìn Thiên Tu, lão nhân này thật giống gia gia của gã, nhưng gã biết không phải.

- Lão tiền bối, như vậy không tốt.

Thiên Tu kinh ngạc hỏi:

- Tôn tử, có gì không tốt?

Tần Phong xua tay không nói nữa, khó giải thích rõ:

- Không có gì.

Chương 739: Sư huynh, heo trong tông môn bị cảm nắng

Lâm Phàm hừng hực chiến ý, thân hình khổng lồ toát ra lực lượng cuồng bạo:

- Không phải bản phong chủ muốn nói hai ngươi nhưng có thể đánh thật chút không, mau lên nào, đừng lề mề, các ngươi rảnh rỗi không có nghĩa là người khác cũng rảnh.

Đám người đứng trên trời vây xem kinh kêu, có cần ngông vậy không? Bọn họ đều là người của Thánh Địa, địa vị không thấp, thấy nhiều kẻ dữ dằn nhưng chưa bao giờ thấy kiêu ngạo như vậy.

Nhưng trận chiến này đúng là kích động lòng người. Thánh Tử Phong Thiếu Liệt, Tư Không Trác đều là Thánh Tử cực kỳ mạnh, thấy một người ra tay đã là may mắn, bây giờ hai Thánh Tử hợp sức đối kháng một người, cảnh này hiếm gặp.

Phong Thiếu Liệt gầm lên, mắt tóe lửa:

- Láo xược!

Khóe môi gã đau nhói, bị đấm một cú là sỉ nhục đối với gã.

Phong Thiếu Liệt quát to, lắc người, hỏa đao trong tay phát ra ánh sáng càng chói lòa, đao chém xuống, đao quang phô thiên cái địa che lấp thiên địa.

- Né mau, đao quang này quá mạnh, cách xa vậy mà vẫn bị trúng, có cần lợi hại vậy không?

Đám người vây xem nhanh chóng lùi lại. Có người góc áo dính đao quang bị rách ngay, có người bị đao quang đánh trúng hộc máu, đã bị thương.

Bọn họ nổi giận, cho rằng Phong Thiếu Liệt quá bá đạo, cách xa vậy vẫn bị vạ lây, gã không thèm để họ trong lòng.

Dù vậy không ai dám càu nhàu, có mắt đều thấy Phong Thiếu Liệt mạnh cỡ nào, ai dám nói có thể chống chọi được trong tay đối phương?

Mọi người cách càng xa, không dám đứng gần, bọn họ biết trận chiến đấu này sẽ rất kịch liệt.

Phong Thiếu Liệt quát lớn:

- Chết cho ta!

Mắt Phong Thiếu Liệt bắn ra ánh lửa, hỏa đao từ trên trời giáng xuống, có con rồng lửa xé rách thiên địa, gầm rống lao đến.

Lâm Phàm đập một bước, không phải né tránh mà đón đầu va chạm, co nắm tay, lực lượng ngưng tụ trên đầu ngón tay, sau lưng đấm vào rồng lửa.

Bùm!

Hai lực lượng khủng khiếp nổ tung, xung lực thổi quét thiên địa, khuếch tán bốn phía. Rồng lửa tan nát thành từng đốm lửa tựa như mưa bay tứ tán.

Có người hét lên:

- Có cần vậy không? Xa vậy rồi vẫn bị lan trúng!

Ánh lửa rơi trúng người họ, phừng một tiếng bốc cháy hừng hực. Nếu không phải tu vi của họ không yếu, e rằng chút đốm lửa này đã đốt họ thành tro tàn.

Nhiều người phủi đốm lửa, trốn thật xa, không muốn bị vạ lây.

Cũng càng hiểu rõ Thánh Tử mạnh nhất Dương Thần Điện rốt cuộc cường đại cỡ nào.

- Thôi, thôi, các ngươi lợi hại, lão tử lại cách xa hơn nữa, nếu vẫn bị lan trúng thì chắc chắn cố ý!

Đã có người cách xa hơn, ánh mắt tràn đầy ai oán. Xem kịch vui thôi mà, sao khó khăn vậy, còn gặp tai nạn, sao không lên trời luôn?

Tư Không Trác luôn xem kịch vui đột nhiên nhúc nhích, tốc độ rất nhanh, trong chớp mắt xuất hiện đằng sau Lâm Phàm, giơ tay lên, ngưng tụ một cây mâu gió ném ra với tốc độ siêu nhanh.

Lâm Phàm xoay người vỗ một cái.

Phập!

Mâu gió đâm thủng tay, xuyên qua bàn tay.

Tư Không Trác tức giận, dâng lên sát khí:

- Không biết tự lượng sức mình, còn dám so mũi nhọn với phong mâu của ta? Ngươi không biết bàn tay của ngươi sẽ bị nghiền nát.

- Nói cái quái gì?

Lâm Phàm phớt lờ bàn tay bị xuyên thủng, hắn tiến lên, bàn tay giơ tới trước, chộp tay của đối phương, giơ nắm đấm đánh mạnh tới trước.

Tư Không Trác giật mình kêu lên:

- Cái gì!?

Tư Không Trác không ngờ tên này ác với mình như vậy, bàn tay xuyên qua mâu gió, hắn không có chút cảm giác đau đớn gì sao?

Nhìn máu chảy ròng ròng làm Tư Không Trác thấy lạnh lòng.

Mắt Tư Không Trác lóe tia sáng lạnh, một màn sáng dâng lên chặn lại nắm đấm, nhưng lực lượng khủng bố bùng nổ, màn sáng sắp không ngăn được.

Tư Không Trác đành bỏ trường mâu, nhanh chóng cách xa Lâm Phàm.

Người xem kịch ngây ngẩn. Quá mức, bọn họ đã xem nhiều người chiến đấu nhưng lần đầu tiên thấy ác với bản thân như vậy. Không thèm né thế công nào, hoàn toàn đấu cứng, lực lượng va chạm, không lùi bước.

Lâm Phàm lắc đầu nói, cực kỳ thất vọng:

- Ta nói này, hai ngươi chán quá, cứ né qua né lại, làm người hơi thất vọng.

Lâm Phàm túm mâu gió rút ra khỏi bàn tay, máu tuôn như giếng phun.

Tư Không Trác nhìn cảnh tượng đẫm máu này, lòng hơi sợ:

- Người này còn là con người sao?

Thật sự quá tàn nhẫn, thế công của gã không thể mang nhiều tổn

thương cho đối phương, nhưng đối phương phớt lờ mọi thế công, cứng rắn hứng đón làm gã hoang mang vì sao hắn làm như vậy.

Lâm Phàm thấy ánh mắt ngạc nhiên của Tư Không Trác thì bật cười, chỉ vào trường mâu hỏi:

- Nhìn gì đấy? Ngươi đang nghĩ tại sao bản phong chủ không né tránh, để mặc cho ngươi đâm trúng đúng không?

Tư Không Trác ngây người, đây đúng là đáp án mà gã muốn biết.

Ngay sau đó Tư Không Trác hóa đá.

Đối phương cầm trường mâu đâm mạnh vào ngực, xuyên thủng thân thể, tay vòng ra sau lưng rút mâu gió ra, vòi máu lại phun ra.

- Thật ra rất bình thường, nam nhân bị thương mới là nam nhi thật sự. Sao? Vẫn không rõ? Vậy làm thêm lần nữa.

Dứt lời Lâm Phàm lại đâm vào lồng ngực, mâu gió xuyên thủng qua mặt bên kia.

- Trời ạ, Lâm Phàm của Viêm Hoa tông có phải là người không? Hắn làm gì vậy? Ý đồ là gì? Hoàn toàn không xem hiểu.

Nhiều người dựng đứng tóc gáy, đúng là gặp quỷ, chưa bao giờ thấy ai đối xử với bản thân tàn nhẫn đến vậy, tự hại mình, còn nghiêm trọng như vậy, có ai bá đạo đến mức này không?

Tư Không Trác lùi lại, trái cổ lên xuống nuốt nước miếng. Tuy gã là Thánh Tử mạnh nhất Trường Không Thánh Địa, nhưng khi thấy cảnh này vẫn làm tim của gã đập rất nhanh, hai tay run rẩy.

Phong Thiếu Liệt cũng vậy, gã đã giết nhiều cường địch nhưng điên cuồng như vậy thì chỉ có tên này.

Lâm Phàm ném mâu gió xuống đất, vuốt máu chảy ồ ạt từ lồng ngực, nhe răng cười dữ tợn:

- Tốt rồi, nên bắt đầu chiến đấu, nhớ đừng trốn.

Bùm!

Chớp mắt, Lâm Phàm cảm giác tốc độ càng mau, lực lượng càng mạnh, thân hình xuyên qua, không khí bị đè ép sắp nổ.

Ầm!

Ba người giao chiến, hư không liên tục nổ, mắt đám người không theo kịp tốc độ đánh nhau.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiếng gầm rú không dứt, mỗi lần va chạm là sẽ bộc phát ra xung lực mãnh liệt khuếch tán bốn phía.

Người xem đã cách rất xa, biểu tình cực kỳ nghiêm túc. Tuy bọn họ không tham gia vào nhưng cảm nhận được lực lượng giữa ba người đã đến tình trạng khủng bố.

Bọn họ thấy thực lực của Lâm Phàm Viêm Hoa tông mạnh hơn trước.

Đây là hai Thánh Tử mạnh nhất, đám người Lý Khôi Dương còn lâu mới so sánh được.

Chỗ nhà vệ sinh, biểu tình của Lý Khôi Dương kinh sợ, dường như không dám tin tên kia có thể đấu kịch liệt với Thánh Tử mạnh mẽ như thần trong lòng y, có cần dữ dội vậy không?

Lão tổ Thánh Tiên giáo liếc qua, tiếc nuối lắc đầu:

- Ta thấy cảm xúc không tin tưởng trong ánh mắt của ngươi.

Vẫn chưa dạy dỗ tốt, nếu dạy tốt thì Lý Khôi Dương không có cảm xúc như vậy.

Có tiếng hét thảm:

- A!

Phong Thiếu Liệt bị Lâm Phàm bắt lấy cơ hội vận dụng bộ quyền tổ hợp đánh trúng người, phun máu văng xa hơn mười trượng, sau đó bị một đấm đánh rớt xuống đất.

Rầm!

Mặt đất nứt rạn, sau đó dấy lên trùng kích cuồng bạo.

- Cái gì? Phong Thiếu Liệt bị đánh!?

Đám người xem xoe tròn mắt, bọn họ không tin được Phong Thiếu Liệt mạnh tới mức này mà bị Lâm phong chủ đập rớt xuống đất.

Tư Không Trác sơ sẩy, Phong Thiếu Liệt bị đánh làm gã thẫn thờ giây lát, khi phản ứng lại thì đã bị đối phương chộp cổ chân.

- Các ngươi là Thánh Tử mạnh nhất mà sao yếu quá.

Lâm Phàm lao xuống, sau đó nhấc cổ tay đập người xuống.

Bùm!

Tư Không Trác va chạm mạnh với mặt đất, con ngươi co rút, phun búng máu. Gã không ngờ ra thế này, thực lực của Lâm Phàm Viêm Hoa tông mạnh đến mức đó.

Tư Không Trác đập xuống đất nảy lên, sau đó co người, miệng phun ra luồng sáng cắt cổ tay Lâm Phàm:

- Tổ cha nó!

- A?

Lâm Phàm thả tay ra, né luồng sáng kia, hắn tạm thời không muốn bị cắt cụt cổ tay.

Thánh Tử mạnh nhất quả nhiên có chút tài năng, vào phút này vẫn nghĩ ra cách thoát thân.

Phong Thiếu Liệt bò dậy từ hố sâu:

- Đồ chó chết, ngươi láo lắm! Hôm nay ai đến cũng không cứu ngươi được!

Ánh sáng đỏ bắn ra từ người Phong Thiếu Liệt, có lửa cháy hừng hực, lực lượng mạnh mẽ tột độ tích súc trong người gã.

Trên đỉnh đầu Phong Thiếu Liệt có biển lửa đỏ rực, nóng cháy cực độ tuôn ra, mặt đất bị nướng khoảnh khắc khô nứt, cỏ hoang cây cối bốn phía khô trong tích tắc, hóa thành tro tàn, có xu thế đốt cháy vạn vật.

- Lợi hại, quả nhiên không phải người bình thường đối kháng lại được. Những thần thể này đều ẩn chứa lực lượng to lớn, Phong Thiếu Liệt là Thánh Dương Thần Thể, giờ đã mở ra, cách xa vẫn không chịu nổi nóng bức, nếu đánh nhau chắc sẽ bị bốc hơi ngay.

Đám người xem có kẻ giật mình, có người cảm giác rung động.

Có người suốt đời chưa thấy thần thể bao giờ, nay có duyên

trông thấy, bị kích thích thị giác mãnh liệt.

Vạn dặm không mây, đã bị biển lửa thiêu cháy. Thánh Dương Thần Thể ra, vô song cõi đời.

- Các ngươi nói xem Lâm Phàm của Viêm Hoa tông có thần thể gì? Chỉ với tu vi Chí Tiên cảnh đã đánh ngang tay với Thánh Tử mạnh nhất, còn chiếm ưu thế, nếu không có thần thể thì quá khủng bố.

- Có thần thể khỉ mốc, không thấy đến bây giờ hắn vẫn chưa có phản ứng gì sao? Lúc trước không tính, ngươi nên biết sau khi Phong Thiếu Liệt mở thần thể thì thực lực càng khủng bố hơn.

Mọi người thảo luận, bị rung động vì Thánh Dương Thần Thể.

Phong Thiếu Liệt rất hưởng thụ cảm giác được người ta khen, thật tuyệt vời.

Chợt có đệ tử kêu lên:

- Sư huynh, heo trong tông môn bị cảm nắng.

Lâm Phàm sửng sốt, vụt ngoái đầu:

- Bị cảm nắng? Vậy không mau tưới nước, nó mà chết thì bọn họ không đền nổi!

- A ừ!

Chương 740: Nếu ta nói không cố ý thì ngươi có tin không

- Khốn kiếp!

Lửa cháy càng dữ dội, như muốn nuốt cả thiên địa.

Vào phút then chốt như vậy mà tên này còn lo cứu heo, nhục nhã bọn họ không đền nổi, chẳng khác nào nói bọn họ không bằng heo.

Có người tiếc nuối nói:

- Ài, Lâm Phàm của Viêm Hoa tông quá cuồng vọng, đến lúc này rồi không quên trào phúng, có lẽ hắn chưa nếm mùi bị thần thể thống trị.

Người này không ôm hy vọng vào Lâm Phàm nữa, đinh ninh hắn tự tìm chết.

Tư Không Trác lau máu bên khóe môi, mỉm cười nói:

- Phong Thiếu Liệt, ngươi ra nổi bật hơi lớn, đừng quên ta còn ở.

Người Tư Không Trác phát ra tiếng gió.

Một góc trời khác thổi gió to đến, biển lửa của Phong Thiếu Liệt dao động, bị quấy nhiễu.

Có sóng gợn khuếch tán từ lòng bàn chân của Tư Không Trác, càng lúc càng thường xuyên, cuối cùng vòi rồng bay lên bao vây gã.

Một Phong Thần khổng lồ hùng vĩ lơ lửng sau người Tư Không Trác, thực lực của gã càng mạnh hơn.

Hai thần thể mở ra hết, mọi người giật mình trợn mắt há hốc mồm, la lên quá đã, uy thế khủng bố kia quá dọa người.

Niềm tin của Hỏa Dung bị dao động:

- Sư huynh, hắn chịu đựng được không?

Dưới lực lượng hùng hồn này, tuy Hỏa Dung rất tin vào Lâm Phàm nhưng bây giờ thật khó nói.

Thiên Tu lườm Hỏa Dung:

- Sư đệ, tu vi của ngươi yếu, sư huynh không trách ngươi, bởi vì lỗi do thiên phú của ngươi. Nhưng bây giờ đồ nhi của sư huynh đang liều mạng với người ta, ngươi không bơm hơi còn đưa ra nghi ngờ, ngươi làm sư huynh quá đau lòng.

Hỏa Dung vung tay hô to, tiếng rống như sấm sét:

- Lâm Phàm cố lên, lão phu tin tưởng ngươi có thể, đập nát mặt của họ ra!

Lâm Phàm ngoái đầu khen:

- Hỏa Dung trưởng lão, hôm nay trưởng lão rất thông minh!

Hắn vừa lòng với biểu hiện của Hỏa Dung.

Hỏa Dung ho nhẹ, quay đầu lại nói:

- Sư huynh, ta không nghi ngờ, chỉ hỏi vậy thôi.

Thiên Tu vui mừng vỗ vai Hỏa Dung, có suy nghĩ này là tốt rồi:

- Ài, sư đệ, vi huynh đã hiểu lầm ngươi.

Giờ phút này, trên chiến trường một giây muôn vàn biến đổi.

Lâm Phàm đạp bước:

- Lát nữa đánh hai ngươi xịt phân!

Rầm!

Lâm Phàm giơ nắm tay xông về phía hai người.

Hắn muốn đấu cứng, chỉ so đấu về sức mạnh, những thứ khác đều là dư thừa.

- Tìm cái chết!

Hai người là Thánh Tử mạnh nhất, tiểu tử trước mắt chẳng những tàn nhẫn với bản thân còn thô tục không chịu nổi, nói lời tục tĩu.

Phân?

Lát nữa cho ngươi tự ăn.

Bùm!

Chiến đấu rất là kịch liệt, thực lực của hai người đúng là càng mạnh. Thần thể của Phong Thiếu Liệt nóng cháy, tuôn ra năng lượng cực kỳ kinh người.

Tốc độ của Tư Không Trác thì nhanh đến cực hạn, thế công bén nhọn, rõ ràng không đánh trúng nhưng có thể cắt nát tất cả.

- Ngươi còn có thể cuồng bao lâu?

Người Phong Thiếu Liệt bắn ra luồng sáng khủng bố đánh Lâm Phàm rớt xuống đất, thế công theo sát sau đó, binh bốp không dứt, mặt đất rung bần bật.

- Nói xem, ngươi có thể cuồng cái gì!?

Trước mắt Phong Thiếu Liệt có lửa cháy, giơ tay toàn là lửa cuồng bạo tung hoành, vỗ một chưởng, mặt đất chìm xuống.

Tư Không Trác đề nghị:

- Phong huynh, hai chúng ta liên hợp chôn vùi hắn.

Tư Không Trác dâng trào sát ý, chưa bao giờ điên cuồng muốn giết một người như vậy.

- Được!

Hai Thánh Tử mạnh nhất ra tay, ánh sáng chói lòa, uy thế kinh người, những trưởng lão Thông Thiên cảnh đỉnh của các Thánh Địa đều giật nảy mình. Nếu là họ có lẽ chỉ một chiêu đã chết trong tay những thiên kiêu thật sự này.

Hạng một trăm mấy trên bảng Thiên Kiêu rất bất phàm, mạnh cỡ này mà chỉ miễn cưỡng xếp ngoài hạng một trăm, vậy thiên kiêu một trăm hạng đầu mạnh biết bao.

Mọi người đều biết danh sách thiên kiêu thật sự chỉ có một trăm, năm trăm hạng sau đó đều là người không phục lập ra.

Rất nhanh, hai người dừng tay. Bọn họ bộc phát ra lực lượng đã đủ mạnh, đối phương mạnh tới đâu cũng nên chết rồi.

Hố sâu lớn hiện ra trước mắt mọi người.

Tro bụi bao phủ, không thấy rõ tình huống thật sự bên trong.

Có người muốn tiến lên, nhưng ngẫm nghĩ lại thôi, quá nguy hiểm, đứng gần lỡ bị lan trúng thì tội.

- Rốt cuộc sao rồi?

- Chắc đã chết, người bình thường sao chịu nổi uy thế cỡ đó.

- Ài, Lâm Phàm này cũng xem như nhân tài, đáng tiếc quá càn rỡ. Nếu hắn tăng tu vi lên Thông Thiên cảnh thì chưa biết lộc chết về tay ai.

Mọi người nhỏ giọng xì xầm. Chỉ với tu vi Chí Tiên cảnh mà chiến đấu đến trình độ này đã là kỳ tài ngút trời, hơn nữa hắn chết không oan, chỉ vì quá ngông nghênh, trách ai được.

Lúc này dưới hố sâu vọng lên giọng nói:

- Hơi ngứa.

Bộp!

Lâm Phàm nhấc chân bước ra từ hố sâu, thân hình cao mười thước sừng sững tại đó, tóc đen như rồng vặn vẹo, như chiến thần trong biển máu.

Người Lâm Phàm đầy vết thương, máu tuôn ồ ạt, đặc biệt lồng ngực thủng cái lỗ to xuyên thủng qua, thậm chí thấy khí quan bên trong, thấy thiên địa phía sau lưng.

- Cái gì!?

Không chỉ mọi người giật nảy mình, hai người Phong Thiếu Liệt cũng xoe tròn mắt.

Cỡ này rồi còn chưa chết?

Có cần cứng rắn đến vậy không?

Lâm Phàm lau vệt máu:

- Mới rồi các ngươi đánh sướng lắm phải không, vậy bây giờ đến lượt ta.

Hắn cảm giác lực lượng trong người càng cuồng bạo. Chiến trường viễn cổ rất lợi hại, bị thương cỡ này mà không chết, chỉ có buff mới làm được điều đó.

Bùm!

Bóng dáng hắn biến mất, mắt thường không thấy hắn ở đâu.

Phong Thiếu Liệt cực kỳ nghiêm túc, quát to, lửa quanh người cháy càng dữ dội, bộc phát ra ánh sáng chói lòa, ánh sáng bắn về phía hư không.

Phong Thiếu Liệt bỗng thấy một thân hìn to lớn hiện ra trong ánh sáng nóng cháy, con ngươi gã co rút, muốn né tránh, nhưng tốc độ của đối phương quá mau, lực lượng ập đến quá mạnh.

Rầm!

Người Phong Thiếu Liệt xoay tròn bảy trăm hai mươi độ rơi nhanh xuống, đập xuống mặt đất.

Lâm Phàm theo sát phía sau, co nắm đấm đánh mạnh xuống đất.

Bùm!

Mặt đất nổ tung, lực lượng cường đại bao phủ, đất nứt rạn, các khe rãnh lan tràn bốn phương tám hướng.

Lực lượng này quá mạnh, mặt đất cũng bị đánh thủng.

- A!

Phong Thiếu Liệt kêu thảm.

- Sao có thể như vậy, thực lực của ngươi sao mà . . .

Phong Thiếu Liệt chưa nói hết lời thì lại bị đánh mạnh, khuôn mặt vặn vẹo, sống mũi vỡ, mũi xẹp xuống, cục máu phun ra.

Tư Không Trác quát lớn:

- Muốn chết!

Sau lưng Tư Không Trác bắn ra lực lượng, thân hình xé rách không gian xông lên chém giết.

Phập!

Gió rít lao nhanh đến, Lâm Phàm né qua, mũi nhọn cắt trúng người Phong Thiếu Liệt, chặt đứt cánh tay của gã.

Phong Thiếu Liệt rú lên, chửi mắng:

- Tư Không Trác, đồ khốn nạn, ngươi muốn giết ai!?

Tư Không Trác ngây người, mở miệng nói:

- Phong huynh, nếu ta nói không phải cố ý thì ngươi có tin không?

Phong Thiếu Liệt chửi:

- Tin con mắt!

Vết thương chỗ đứt tay đau nhức vô cùng, gã không giống tên biến thái Lâm Phàm bị thương nặng như vậy mà không có biểu hiện gì, rất kinh dị.

Mặt Tư Không Trác sầm xuống, lại ra tay, vài gió rít chém ra.

Lâm Phàm nhíu chặt mày né tránh:

- Hưm?

Phập!

Phập!

- A!

Phong Thiếu Liệt lại rú lên, một cánh tay khác cũng bị chém đứt, nếu đầu không né nhanh e rằng đã bị chặt đầu.

Phong Thiếu Liệt tức đến mất lý trí:

- Tư Không Trác, ngươi còn lời nào muốn nói?

- Lần này là bản Thánh Tử cố ý, nhục ta thì đáng chết!

Tư Không Trác không phải loại người đơn giản, xuống tay tàn nhẫn, tuy hai người hợp sức nghiền áp Lâm Phàm nhưng trong tình huống có thể thì gã không ngại kéo Phong Thiếu Liệt vào.

Phong Thiếu Liệt tức giận mặt tím lịm:

- Ngươi . . .!

Phong Thiếu Liệt muốn đứng dậy liều mạng với đối phương nhưng bị Lâm Phàm đá ngã xuống đất, mặt mũi lõm xuống, đụng

mạnh xuống đất, lỗ mũi phun ra hai vòi máu.

Mặt Tư Không Trác nghiêm túc nói:

- Lần này bản Thánh Tử thua, ngày sau lại đến xin chỉ dạy!

Tư Không Trác muốn đi, không ở lại đây nữa, tuy rằng không muốn thừa nhận nhưng phải nói bọn họ đã thua.

Tư Không Trác nói xong hóa thành luồng sáng biến mất tại chỗ.

Lâm Phàm buông tiếng thở dài, mở Hữu Sắc Nhãn Tình ra:

- Ài.

Tư Không Trác đã chạy trốn bỗng nổi giận, gã thấy nhục nhã, trào phúng trong mắt đối phương, làm gã khó thể chịu đựng.

- Giết!

Sát ý vô biên sôi trào, Tư Không Trác quay lại đánh.

Mọi người bàn tán xôn xao:

- Lợi hại, Tư Không Trác này quá âm hiểm, rõ ràng đi rồi còn lén quay về giết ngược, trò này hơi thiếu đạo đức.

- Quả nhiên, mỗi vị Thánh Tử cường đại đều siêu nham hiểm.

Mới rồi còn bảo muốn rút, nào ngờ nửa đường giết trở về, chỉ riêng hành động này đã đáng chê trách.

Bùm!

Mọi người kinh thán khoảng nửa khắc, chiến trường xảy ra biến đổi lớn.

Hữu Sắc Nhãn Tình đóng, Tư Không Trác hơi ngây người, khi phản ứng lại đã bị đè dưới đất, đầu không ngừng đập trúng mặt đất, cái tên đáng giận liên tục đánh người gã.

Tiếng la hét không ngớt.

Tư Không Trác đánh trả lại, nhưng vết thương của đối phương ngày càng nặng, máu chảy càng lúc càng nhiều mà không hiểu sao lực lượng càng lúc càng khủng bố.

Lâm Phàm xách Tư Không Trác lên đi tới cạnh Phong Thiếu Liệt, túm hai người đập vào nhau.

Bốp!

Hai người đầu cứng phun máu.

Ngẫu nhiên môi hai người va chạm nhau, làm hai người hoàn toàn điên cuồng, sợ hãi.

- Nói, còn cuồng không?

Lâm Phàm đã đẫm máu, như chiến thần leo lên từ biển máu, sự khủng bố bao trùm trái tim hai người.

- Ngươi đừng càn rỡ, cho ngươi biết ta . . .

Bốp!

Hai người không nói tiếp được, tiếp tục va chạm vào nhau, máu tung tóe.

- Gì mà Thánh Tử mạnh nhất, thần thể mạnh nhất, tính ra không đáng giá bằng con heo của tông ta. Mới rồi còn làm ra biển lửa, hại một con heo của tông ta bị cảm nắng, thật là tội đáng muôn chết.

Nghĩ đến đây Lâm Phàm ngước đầu hỏi:

- Sư đệ, cứu heo được không?

- Không cứu về được, sư huynh, nó bị cảm nắng chết rồi.

Lâm Phàm nghe vậy mặt lạnh như tiền, lòng đau nhói:

- Các ngươi đáng chết!

Chương 741: Xin lỗi người có cốt khí cho ta

Lâm Phàm giơ hai người lên cao rồi hét to đập xuống đất.

Rầm!

Mặt đất vỡ ra, đá vụn bay tứ tung, sau đó hình thành hố sâu. Ba bóng người không ngừng rơi xuống cho đến biến mất dưới lòng đất.

Đám người xem thấy rxo ràng, bọn họ không thể chấp nhận cảnh hai Thánh Tử mạnh nhất bị đánh tơi bời, cần điều dưỡng tâm tính mới dần nhận sự thật được.

Khiến họ không hiểu là.

- Các ngươi nói xem chuyện này là sao? Tại sao con heo kia chết mà Lâm phong chủ giận vậy?

- Ừ thì có lẽ vì con heo kia rất quan trọng?

- Không, ta cảm giác Lâm phong chủ nghĩa lớn bằng trời, nặng tình nặng nghĩa, dù là một con heo trong tông môn cũng được ghi nhớ trong lòng, cảm giác như huynh đệ nhà mình bị người hại chết, nên mới tức giận như vậy.

- Giải thích này cũng có lý.

Đám người xem suy nghĩ rõ ràng, như gần mực thì đen gần đèn thì sáng, bọn họ đứng ngoài cuộc quan sát, thấy rõ tình huống cụ thể.

- Ủa? Sao vẫn chưa ra?

Mọi người rất thắc mắc, đã qua một lúc rồi mà sao người này chưa đi lên? Không lẽ bàn bạc gì ở dưới đó?

Hay đào đất quá sâu nên không cảm nhận được?

Đang lúc mọi người thắc mắc thì có bóng người đi ra từ tro bụi.

Người Lâm Phàm đẫm máu nhưng vết tương đã mất từ lâu, hai tay trái phải xách Thánh Tử mạnh nhất.

Hai người mặt mũi bầm dập, tứ chi rũ uống, không có sức chống cự.

Lâm Phàm hỏi:

- Hôm nay một con heo của tông ta bị ngươi hại chết, việc này không để yên cho ngươi. Nhưng trước đó bản phong chủ hỏi các ngươi, có cuồng không?

Phong Thiếu Liệt khó khăn hí mí mắt sưng phù, khe hở rất nhỏ nhưng bắn ra tia mắt giận dữ:

- Ngươi đừng quá kiêu ngạo.

Cốp!

Hắn lắc cổ tay, đầu hai người đụng vào nhau, sưng cục to.

Lâm Phàm hỏi lại:

- Có cuồng không?

Đầu Tư Không Trác đầy cục u, cú va chạm lúc trước làm tim gã tan nát, rất muốn chết, thế là lên tiếng:

- Không cuồng.

Kẻ biết điều mới là trang tuấn kiệt, không có cơ hội trở người thì đừng cố chống, nếu không đến phút cuối không biết chết như thế nào.

Đặc biệt loại Thánh Tử mạnh nhất như gã, chẳng những có khí thế tràn trề, dục vọng muốn sống cũng siêu mãnh liệt.

Tính nết của Phong Thiếu Liệt rất cương cường:

- Nhà ngươi cho rằng bắt được ta thì có thể vô pháp vô thiên? Nói cho ngươi biết, ngươi kém xa lắm!

Phong Thiếu Liệt rất không cam lòng, chỉ có gã cuồng trước mặt người khác, không thích người ta cuồng trước mặt mình.

Lâm Phàm cảm thán tặc lưỡi:

- Cứng đầu dữ. Rất tốt, bản phong chủ thích đầu cứng như ngươi.

Lâm Phàm nói xong lại cụng đầu hai người.

Binh bốp!

Hai người bị đập choáng váng, mắt tối đen.

Tư Không Trác ngây ra, sao vẫn cụng đầu gã:

- Ta không cuồng rồi mà, liên quan gì ta?

Lâm Phàm hừ mũi:

- Hắn vẫn còn cuồng, hai ngươi là một thể, tự nhiên có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu.

Tư Không Trác nghe câu này thì xoe tròn mắt, có kiểu nói vậy sao?

Khi Lâm Phàm lại hỏi có cuồng không, Phong Thiếu Liệt vẫn không trả lời, hiển nhiên vẫn rất cuồng.

Nhưng Tư Không Trác thì không chịu nổi, chửi ầm lên:

- Đồ khốn nạn Phong Thiếu Liệt, muốn dây dưa tới bao giờ? Ngươi muốn cuồng cũng đừng kéo ta vào!

Bốp!

Tiếng va chạm vang dội như gõ chuông to, trong trẻo, âm sắc rất tốt.

- Tàn nhẫn quá.

Người xem hơi sợ, hơi giật mình. Hai Thánh Tử mạnh nhất nay thê thảm như vậy, làm người giật mình rớt tròng mắt.

Nếu không thấy tận mắt thì ai tin?

- Hừ! Chết có gì đáng sợ? Phong Thiếu Liệt này là Thánh Tử mạnh nhất Dương Thần Điện, sẽ không làm mất thân phận này. Tư Không Trác nhà ngươi là Thánh Tử của Trường Không Thánh Địa vậy mà sợ hãi xin ta, giữa ngươi và ta mãi mãi không thể đánh đồng, kém xa.

Phong Thiếu Liệt dõng dạc nói mấy lời này, bộc phát ra khí thế không sợ hãi sống chết.

Đám người xem kinh thán.

- Thánh Tử Phong Thiếu Liệt không uổng là Thánh Tử mạnh nhất Dương Thần Điện, dù không đánh lại đối phương vẫn đáng giá kính

trọng.

- Ừ, có cốt khí. Tư Không Trác thì kém xa Phong Thiếu Liệt, không chút cốt khí.

Tiếng thảo luận không dứt, sau đó càng lúc càng lớn. Dù sao Thánh Tử mạnh nhất đã bị hàng phục, bọn họ bị đương sự nghe thấy.

Mặt Tư Không Trác xanh mét, bị người nói như thế hỏi coi ai chịu được?

Tư Không Trác trừng hư không, hung tợn nói:

- Đám người kia biết cái gì? Núi xanh còn đó lo gì không có củi đốt, Phong Thiếu Liệt kiên cường thì đi chết đi!

Đám người đứng trên cao liếc nhau, không nói nữa. Trường Không Thánh Địa rất mạnh, họ không cần cãi cọ với Thánh Tử mạnh nhất làm gì, lỡ đổi hướng gió thì họ không chịu nổi hậu quả.

Lâm Phàm khen sự kiên cường của Phong Thiếu Liệt:

- Ngươi khá lắm.

Phong Thiếu Liệt mừng thầm, mặt ngoài vẫn tỏ ra ngạo khí:

- Hừ! Tài nghệ không bằng người, Phong Thiếu Liệt xin chịu, nhưng ngươi muốn ta nhận thua thì tuyệt đối không thể nào, ngươi sẽ không bao giờ khiến ta cam tâm tình nguyện!

Gã là Thánh Tử mạnh nhất Dương Thần Điện, đã nhận huấn luyện mọi mặt.

Ví dụ ở bên ngoài gặp cường giả không đánh lại, tuyệt đối đừng nhận thua quá mau, vì sẽ chết nhanh hơn nữa.

Người càng mạnh càng tích tài, nếu kiên cường, bất khuất, ngược lại khiến đối phương nổi hứng, sinh ra tò mò, có xác suất rất lớn trốn thoát một kiếp.

Một Thánh Địa khổng lồ không thể nào chỉ có đường tu hành, mà phải tiếp xúc đến các loại tình huống.

Tư Không Trác chịu thua mau như vậy chắc vì tập trung vào lực lượng, không nhận huấn luyện mọi mặt, không biết sâu cạn của vực ngoại giới, không rõ lòng người.

Gã thấy tia tán thưởng lướt qua mắt Lâm Phàm, gã đã thành công.

Phong Thiếu Liệt ném ra đòn cuối cùng:

- Giết ta đi, ta sẽ không nhận thua!

Nói xong câu đó Phong Thiếu Liệt thở hắt ra, tiếp theo đối phương sẽ nói 'ta không giết ngươi', chờ thốt ra câu này là hoàn toàn an toàn.

Phong Thiếu Liệt bỗng ngây người, xoe tròn mắt.

Lâm Phàm cảm thán, siết chặt nắm tay, lực lượng khủng bố ngưng tụ:

- Tốt, nếu vậy thì giết ngươi. Ngươi cứ luôn không phục làm bản phong chủ khó chịu, cốt khí là một nhẽ, nhưng cốt khí vô dụng, bản phong chủ không quen biết ngươi. Hơn nữa bản phong chủ không ngốc, thả ngươi để chuốc buồn khổ về mình sao? Bản phong chủ kính trọng người có cốt khí, bảo đảm cho ngươi chết có mặt mũi, dù sao khi ngươi còn sống là người sĩ diện, không thể để lúc chết bị hỏng.

Trán Phong Thiếu Liệt chảy mồ hôi, cái này khá với tưởng tượng của gã, không giống như điều gã đã học.

Tư Không Trác bất đắc dĩ nói:

- Ài, Phong huynh, cần gì như vậy, chỉ vì chứng minh mình có cốt khí mà phải chết. Đi thôi, Tư Không Trác phục ngươi, kính ngươi là hán tử. Lâm phong chủ, ta phục rồi, nhưng xin cho Phong huynh của ta cái chết có mặt mũi.

- Ừ, bản phong chủ giỏi nhất là cho người ta chết sĩ diện, đấm một phát sẽ không phá hỏng thân thể của hắn, lực lượng sẽ xuyên qua người, nghiền nát nội tạng, chặt đứt tần kinh, nhìn từ bên ngoài tuyệt đối không thấy ra chỗ nào không đúng.

Lâm Phàm tích súc lực lượng, lúc sắp ra tay thì Phong Thiếu Liệt bỗng lên tiếng:

- Chờ đã!

Cổ họng Phong Thiếu Liệt lên xuống, một giọt mồ hôi lăn xuống.

Lâm Phàm hỏi:

- Sao vậy? Có lời trăn trối gì muốn nói à? Được rồi, bản phong chủ sẽ thay ngươi đưa về Dương Thần Điện.

Khí thế của Phong Thiếu Liệt yếu bớt, giọng nhỏ như tiếng muỗi kêu:

- Ta không cuồng.

Lâm Phàm nghiêng tai lắng nghe:

- Hửm? Ngươi nói gì? Ta không nghe được, có thể lớn tiếng chút không?

Phong Thiếu Liệt rất lúng túng, hơi cao giọng:

- Ta không . . .

Bốp!

Lâm Phàm không đợi Phong Thiếu Liệt nói hết lời đã túm hai người lên cụng mạnh vào nhau.

Hai tiếng hét thảm vang lên:

- A!

Đầu Tư Không Trác lại thêm cục u:

- Lâm phong chủ, chuyện này liên quan gì ta? Hắn nói không cuồng mà sao cũng lôi ta vào?

Lâm Phàm túm Phong Thiếu Liệt, khinh thường nói:

- Nhà ngươi rất đáng giận, Thánh Tử mạnh nhất cái khỉ gì, không bằng heo chó. Loại như ngươi có thể làm người có cốt khí được sao? Quỳ xuống, xin lỗi người có cốt khí ngay cho ta!

Phong Thiếu Liệt đau đến rơi nước mắt, tất cả đều là gạt người, Dương Thần Điện hại đời gã rồi.

Người xem kịch ngẩn ngơ, không ngờ Thánh Tử mạnh nhất có cốt khí hóa ra là giả vờ.

- Mù mắt rồi, quả nhiên giống hệt nhau. Thánh Dương Thần Thể cái quái gì, không bằng đệ tử của giáo ta.

- Ài, chán, chán chết. Loại người này mà là Thánh Tử mạnh

nhất? Ta nói thật, cho ta Thánh Dương Thần Thể thì ta có cốt khí hơn hẳn, các ngươi tin không?

- Ừ, nói đúng, nếu để lão phu lên thì lão phu cũng làm được.

Trải qua trận chiến này e rằng danh tiếng của Phong Thiếu Liệt không thơm tho gì.

Lâm Phàm tức giận nghiêm túc nói:

- Xin lỗi người có cốt khí cho ta, nói với người ta là ngươi không nên giả mạo người có cốt khí!

Phong Thiếu Liệt hoang mang:

- Người có cốt khí?

Biết đi đâu tìm loại người này? Rõ ràng muốn hành chết gã.

Lâm Phàm đứng yên, không kiềm được chộp đầu Tư Không Trác, định để hai người va chạm nữa.

Tư Không Trác phục sự ngu xuẩn của Phong Thiếu Liệt rồi, tức giận quát:

- Phong Thiếu Liệt, đồ ngu như heo! Người có cốt khí như Lâm phong chủ mà ngươi không thấy, bị mù mắt rồi phải không? Còn do dự cái gì? Mau lên!

Tư Không Trác rống mấy lời này bằng giọng lớn nhất.

Quả nhiên phát ra hét xong được đối phương thả xuống, còn sờ đầu gã, ánh mắt khen ngợi.

Phong Thiếu Liệt ngạc nhiên, tiện dữ vậy?

Nhưng khi gã nhìn cú đấm chết chóc sắp đến gần thì quỳ xuống.

- Xin lỗi, ta không nên giả mạo người có cốt khí, ta tồi tệ, ta vô sỉ, ta thật sự không muốn chết, đừng giết ta!

Phong Thiếu Liệt mếu.

Ai muốn chết?

Đặc biệt là tu vi như gã càng không muốn chết? Đều có dục vọng muốn sống mãnh liệt.

Lâm Phàm túm hai người lên, không nói nhiều, hắn bay lên trời rồi ném họ vào tông môn. Chuyện sau đó rất đơn giản.

Thu hút nhân tài, hai Thánh Tử mạnh nhất, có được thần thể, rất tuyệt, xem như tăng lên mặt mũi.

Người xem ngẩn ngơ, lần đầu tiên bọn họ thấy cảnh như vậy.

Chẳng những hai Thánh Tử không có cốt khí, bạo quân Lâm phong chủ cũng không chút tự mình hiểu lấy.

Danh hào bạo quân là họ tự đặt, có điều 'mặt dày vô sỉ' càng xứng hơn.

Chương 742: Người bây giờ đều dữ dội vậy sao

Thiên Tu thắc mắc, không cảm giác mình nhìn nhầm:

- Đồ nhi, lúc nãy vi sư thấy đồ nhi bị thương rất nặng mà sao bây giờ đã khỏe rồi?

Khi đó tình huống của đồ nhi thật sự rất tệ, sao mới chớp mắt đã khỏe khoắn rồi?

Lâm Phàm đổi đề tài:

- Lão sư chú ý hơi lệch, chúng ta nên thảo luận thành công dẫn tiến hai Thánh Tử mạnh nhất tạm dùng được cho tông môn, nên sắp xếp họ thế nào.

Rối rắm việc này không có gì hay, dù sao hắn khỏe mạnh, giải thích hơi phức tạp.

Thánh Tử mạnh nhất Dương Thần Điện, Thánh Tử mạnh nhất Trường Không Thánh Địa thành công bị hàng phục, đây là mất mát lớn cho hai thế lực lớn, chắc chắn sẽ có trùm lớn thật sự tìm đến.

- Lâm huynh, việc này thì ta có lời muốn nói.

Vết thương của Tần Phong đã khá hơn nhiều, gã hết hồn nhìn trận chiến đấu kia, cảm giác quá mạnh.

Lần trước gặp Lâm huynh có tu vi gì?

Giờ gặp lại đã đột phá đến Chí Tiên cảnh, tốc độ tu luyện quá mau.

Thực lực và thiên phú của Tần Phong không quá tốt, nhưng thế lực và địa vị chỗ của gã đủ sức vượt qua vô số người.

Nên cái gọi là sứ giả hòa bình có thể sống đến bây giờ chẳng qua nhờ vào thế lực sau lưng.

Lâm Phàm cười nói:

- Mời Tần huynh nói.

Sứ giả hòa bình, Hải Quân Chính.

Tần Phong đã thành công lọt vào phạm vi khảo sát của Lâm Phàm.

Hắn muốn xem cuối cùng gã có thể làm đươc đến mức nào.

- Lâm huynh, hai người này là Thánh Tử mạnh nhất của Dương Thần Điện, Trường Không Thánh Địa, có được thần thể, tiềm lực vô cùng. Chắc chắn hai thế lực lớn sẽ không bỏ qua, nếu giữ lại sẽ mang đến rắc rối cho Viêm Hoa tông. Hay là nể mặt Tần Phong này, để ta giỉa quyết chuyện này, bảo đảm Dương Thần Điện và Trường Không Thánh Địa sẽ không đến sinh sự với quý tông nữa.

Tần Phong thiện ý nhắc nhở, cũng bảo đảm sẽ giải quyết chuyện này. Gã đứng ra thay Lâm Phàm, muốn đối phương nể mặt nhưng ngược lại bị đánh một trận, dù vậy gã không để bụng. Tần Phong thông cảm hai Thánh Tử mạnh nhất, người trẻ tuổi tầm mắt không cao, không nhìn thấu.

Lâm Phàm nghe câu này thì sửng sốt, hắn sợ nhất là người ta nói xin nể mặt ta, lời này làm người ta rất khó xử.

Lâm Phàm đặt tay lên vai Tần Phong, dời đề tài:

- À, Tần huynh có áo choàng đẹp đấy, giống hệt suy nghĩ trong lòng ta. Khi thành lập tổ chức Hải Quân có gặp vấn đề gì không? Có ý kiến gì về phát triển sau này không? Nếu không có thì ta có thể trò chuyện vài điều với Tần huynh.

Nhắc tới tổ chức Hải Quân là Tần Phong hưng phấn, mặc cho Lâm Phàm kéo mình đi xa.

Tần Phong bị đánh lạc hướng, bắt đầu bàn bạc việc lớn:

- Lâm huynh nói trúng ngay ý ta, đúng là có một số điều không nghĩ thông, xin Lâm huynh chỉ điểm cho.

- A?

Tư Không Trác và Phong Thiếu Liệt ngây ra, vốn tưởng đối phương năn nỉ gì họ, nào dè chớp mắt đã gác sang bên, bàn bạc việc khác.

Chuyện quái quỷ gì thế này? Dù thay đổi cũng đừng mau vậy chứ.

Lâm Phàm chắp tay sau lưng, ra hiệu cho lão sư hành động, dù sao việc quen tay, ai làm đều được.

- Tần huynh, phụ thân của huynh tên gì?

Tần Phong ngạc nhiên, Lâm huynh hỏi đề tài nhảy hơi xa, nhưng gã không thắc mắc nhiều, đpá:

- Tần Dật Thiên.

Lâm Phàm thầm nhớ, cười tươi trò chuyện với Tần Phong, phân loại Hải Quân.

Không đùa, câu chuyện Lăng Đầu Vương còn ký ức mới mẻ, hắn nói làm Tần Phong sửng sốt, có thu hoạch lớn.

Đám người đứng xem đã đi từ lâu, âm thầm rút từ sau khi Thánh Tử mạnh nhất thua. Bọn họ nhớ kỹ bí quyết xem náo nhiệt, ở lại quá lâu coi chừng rước họa vào thân, cho nên việc vừa xong nên đi.

Họ nói chuyện mãi khi trời sụp tối.

Đầu óc của Tần Phong trướng nở, lượng tri thức quá nhiều, cần tiêu hóa từ từ.

Lâm Phàm định giữ lại, nhưng Tần Phong muốn đi thì để người ta đi, hắn không níu kéo.

Khi sắp đi, Tần Phong nghiêm túc nói:

- Lâm huynh, đa tạ, chỉ điểm của huynh làm suy nghĩ của ta linh hoạt hơn, ta hiểu sau này nên đi như thế nào rồi.

Lâm Phàm phẩy tay:

- Ừ, hiểu được thì tốt, tạm biết.

Hắn cảm giác Tần Phong sẽ thành công, dễ dàng còn hơn Huyết Luyện Tôn Giả. Dù sao thế lực sau lưng gã hơi mạnh, còn có phụ thân lợi hại, người ta không sánh bằng.

Phong Thiếu Liệt và Tư Không Trác thề, bọn họ hoàn toàn tuyệt vọng, ngọn lửa không cam lòng sắp tuôn trào.

Khi đến nhà vệ sinh, nhìn trưởng lão, bọn họ không nói nên lời, chỉ biết vùi đầu làm việc, cố gắng lau nhà vệ sinh.

Trong mật thất.

- Lợi hại, Dương Thần Điện và Trường Không Thánh Địa chắc chắn có nhiều cường giả, bọn họ đến xử ta, tuy có thể làm thịt họ nhưng thắng như vậy không vinh quang, dựa vào vận rủi cuồn cuộn khiến người khó chịu, bọn họ không mạnh đến mức làm ta không có hy vọng.

Lâm Phàm động ý niệm, tờ giấy vàng đạo hiện ra, hắn suy tư giây lát, đặt tiêu đề.

[Kinh! Sứ giả hòa bình Tần Phong bối cảnh thâm sâu nhưng đáng thương bị độc thủ, vì đối phương chỉ nói một câu . . .]

- Ừ, tiêu đề này được, coi như có sức hấp dẫn. Đáng tiếc chỉ có một trang báo, nếu có thêm mấy tờ thì có thể thêm vài câu chuyện . . .

Lâm Phàm biết rõ điểm quan trọng của việc biên soạn nội dung, thường bắt đầu một tấm hình, nội dung toàn xạo, không quan tâm người ta có tin hay không, xem sướng là được.

Hắn động ý niệm, nội dung hiện ra trên tờ giấy vàng rực, xem kỹ, sửa chỗ không tốt rồi truyền tống đến Tri Tri Điểu, ngồi chờ ngày mai bùng nổ sự kiện lớn.

Chỗ Tri Tri Điểu ở vùng đất chưa biết.

- A, người này thật lợi hại, trang báo nhỏ mà hấp dẫn nhiều người chú ý, có tài khởi tử hồi sung.

Nội dung trên Tri Tri Điểu do đạo ngưng tụ, có thể tụ tập tin tức của tất cả vực ngoại giới, nếu đọc kỹ thì sẽ được lưu giữ lại.

Người xét duyệt phát hiện người phụ trách trang báo nhỏ này lại đăng nội dung mới, vội xem xét, khuôn mặt bình tĩnh bỗng biến sắc:

- Lợi hại, tiêu đề như vậy khiến người muốn nhấn vào xem, làm sao nghĩ ra được hay vậy.

Người phụ trách nhấn mở nội dung.

Nội dung đoạn đầu bình thường, không có nhiều sóng gió, nếu không có tiêu đề thì người ta tuyệt đối không xem. Vì tiêu đề nên người phụ trách rất muốn biết đang viết về cái gì, sao tới bây giờ vẫn chưa viết rõ ra.

Đọc đến dòng cuối y mới hiểu.

Người xét duyệt của Tri Tri Điểu kinh thán, trực tiếp duyệt bài:

- Phù, người này qua lợi hại, năng lực soạn rất mạnh, có thể gọi là đại sư.

Người xét duyệt rất muốn chờ xem người soạn mới nhận này có bản lĩnh gì, mỏi mắt mong chờ.

Thật ra với quyền lợi của y không có quyền quản lý nhận hay loại câu chuyện đã được soạn, vì do đạo phụ trách, soạn viết cái gì đều được duyệt, y chỉ phụ trách xem.

Lâm Phàm giải quyết xong mấy chuyện này thì trực tiếp bế quan tu luyện, chờ chấm dứt tất cả sự việc là lúc hắn bận rộn.

Lâm Phàm lấy giấy và bút ra, bắt đầu sáng tạo công pháp.

Đã rút được hướng dẫn sáng tạo công pháp tiên giai, phải nhanh chóng sáng tạo ra công pháp.

Mãi đến khi trời sáng, Lâm Phàm sáng tạo một đêm, hắn tuyệt vọng.

Khó đến sợ.

Hắn dã quên mình chết bao nhiêu lần, thật r hắn không để bụng lắm.

Lâm Phàm đẩy mở cửa đá, hít sâu không khí, tinh thần nâng cao.

Tri Tri Điểu màu lam trong suốt bay tới, một tờ giấy lam từ trên cao rơi xuống.

Ở đâu vĩnh viễn đều có thứ tương tự.

Loại này giống báo chí nhưng cao cấp hơn, tiêu phí thời gian có thể biết chuyện đã xảy ra ở vực ngoại giới.

Nhưng giờ Lâm Phàm đã hiểu, nội dung trên này đôi khi viết bậy bạ, không thể tin trăm phần trăm.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua, có nhiều nội dung hấp dẫn hắn chú ý.

[Ma nữ diệt vong mấy tông môn thì ra tên Liễu Nhược Trần.]

Lâm Phàm nheo mắt, cái tên này đã phủ bụi, câu chuyện bắt đầu từ thật lâu trước kia, không ngờ ả còn sống, làm hắn rất bất ngờ.

Màn ra oai duy nhất hắn không thực hiện cũng vì Liễu Nhược Trần, nói trong vòng mấy tháng sẽ giẫm chết nàng trên bậc thang Thánh Đường tông, nhưng vì xảy ra đủ chuyện làm hắn không có cơ hội này.

Rồi đối phương rời khỏi Thánh Đường tông, chẳng biết đi về đâu.

Không ngờ bây giờ đi ra làm mưa làm gió.

- Không chết thì tốt, có thể bù lại màn ra oai này. Nhưng Thánh Đường tông đi đâu? Nếu không tìm thấy Thánh Đường tông thì không trọn vẹn.

Nhức đầu quá.

Một số nội dung rất thú vị, nếu hắn không đoán sai thì là nàng kia.

[Thần Nữ Thiên Dụ của Bà Sa Tinh thì ra là Tu Di Tiên Thể, bốn phía đến thăm, tình hình rung động.]

Tên giống nhau, nhưng không biết có phải là Thiên Dụ Quân Chủ của Thánh Đường tông không.

Lâm Phàm cảm giác những người từng gặp trước kia đều cất cánh, điều này không khoa học.

Hắn đọc tiếp, càng xem càng uất nghẹn.

[Hắc Đế Chân Nguyệt cùng đồ nhi chém giết Thánh Tử của Đao giới, bị chủ Dao giới ra lệnh truy sát, gan cọp kinh người.]

- Mợ ơi, người bây giờ đều dữ dội vậy sao?

Lâm Phàm suy tư, nếu những người kia giống như hắn nghĩ, vậy người ra từ Nguyên Tổ vực quá lợi hại, người sau dữ dội hơn người trước.

Nhìn lại tông chủ tông môn và các trưởng lão, Lâm Phàm nghi ngờ nếu thật sự dữ dội như vậy sao đám người này không bay lên cùng?

Không nghĩ ra.

Chính Thiên vực, trên một ngọn núi giăng mây mù.

Một nam nhân trung niên hơi thở bình ổn giơ tay ngoắc tờ giấy Tri Tri Điểu bay tới, nhìn thoáng qua, mãi đến tờ cuối thì ngạc nhiên.

- A! Sứ giả hòa bình Tần Phong đáng thương bị độc thủ? Hừ, nghiệt tử này không lo làm việc đàng hoàng, chuyên làm mấy chuyện linh tinh, xứng đáng chịu tội.

Nam nhân trung niên là phụ thân của Tần Phong, Tần Dật Thiên. Y đã không ôm hy vọng gì với nhi tử, hết thuốc chữa, suốt ngày làm mấy chuyện khiến người nhạo báng.

Bảo vệ hòa bình?

Tất cả đều thành lập trên thực lực, gã có bản lĩnh gì? Nếu không dựa vào uy nghiêm của y, gã thật sự tin mình có thể đi ngang trong Chính Thiên vực sao?

Nhưng khi đọc nội dung, biểu tình bình tĩnh của Tần Dật Thiên dần thay đổi, sau đó vừa kinh vừa giận:

- Khốn kiếp!

Nội dung viết:

[Dù phụ thân của ngươi, Tần Dật Thiên có đến thì Dương Thần Điện của ta và Trường Không Thánh Địa cũng sẽ đánh cho hắn quỳ xuống đất van xin, kêu phụ gọi mẫu. Chỉ bằng vào ngươi? Về nhà chơi bùn với phụ thân của ngươi đi.]

Tần Dật Thiên tức điên:

- Láo quá!

Nhưng ngay sau đó Tần Dật Thiên tỉnh táo lại, cảm giác có vấn đề, dù vậy gã không nghĩ nhiều.

Tri Tri Điểu đã đăng lên, nếu người ta biết Tần Dật Thiên đọc nội dung này mà vẫn thờ ơ như đang nói y sợ.

Chương 743: Lý do rất đơn giản, vì ta rất mạnh

Thánh Tử mạnh nhất của hai thế lực bị người trấn áp dẫn đến chấn động trên Tri Tri Điểu.

Nếu là Thánh Tử bình thường sẽ không gây chấn động bao lớn, nhưng Phong Thiếu Liệt và Tư Không Trác đều là người có thần thể.

Người có thần thể đều có thiên phú phi phàm, nếu lớn lên đều sẽ trở thành cự phách một phương.

- Sao có thể như vậy?

Dương Thần Điện điện chủ đã mất hết vốn liếng, sắp đi ăn mày.

Khi biết tin, điện chủ hóa đá, trái tim nổ tung.

Phong Thiếu Liệt là Thánh Tử mạnh nhất càng là thiên tài trong thiên tài được Dương Thần Điện tuyên truyền rầm rộ, có Thánh Dương Thần Thể, đây là thần thể năm trăm năm qua Dương Thần Điện mới được một người.

Nhưng bây giờ bị người hạ gục, hơn nữa còn cùng thể Thần Phong của Trường Không Thánh Địa ra tay.

Đây không phải vấn đề bị thua mà là mất hết mặt mũi, mất sạch.

- Lăn ra đây cho ta.

Bên ngoài truyền vào tiếng rống như sấm sét, làm Dương Thần Điện rung mạnh.

Điện chủ vừa kinh vừa giận quát:

- Ai càn rỡ vậy hả!?

Kinh vì đối phương rống một tiếng có thể chấn động căn cơ của Dương Thần Điện, giận vì người ta quá ngông nghênh, chữ lăn khiến người tức điên.

- Bổn tọa muốn xem là kẻ nào dám láo lếu trong Dương Thần Điện!

Trong phút chốc điện chủ hóa thành luồng sáng bắn ra ngoài đại điện. Dám can đảm đến quậy Dương Thần Điện, hoặc là đồ ngốc hoặc có chút năng lực.

Ở trong địa bàn của điện chủ, dù đối phương có tài bằng trời cũng phải quỳ xin lỗi.

Bùm!

Điện chủ xông ra ngoài, mới định quát mắng đối phương, nào ngờ người ta không nói một tiếng đã tấn công.

Trong khoảnh khắc, lực lượng không thể so sánh thổi quét, thiên địa chấn động.

Tiếng gào xé trời.

Điện chủ quỳ ngoài đại điện, đã hóa đá, người phản chiếu trong con ngươi đang chắp hai tay sau lưng, ngạo nghễ lơ lửng trên không trung, người tỏa ánh sáng chói mù mắt.

Mới đụng độ đã bị đối phương đè bẹp dưới đất, không có chút đường chống cự.

Cách biệt thực lực rất kinh người, điện chủ tự hiểu.

- Ngươi là ai? Tại sao tấn công ta?

Không phải điện chủ không muốn đứng dậy mà bị uy thế kinh khủng đè người, không cách nào nhúc nhích.

Dương Thần Điện rất mạnh, tính hết vực ngoại giới thì Dương Thần Điện xếp hạng khá cao.

Điện chủ đâu ngờ bị người một chiêu hàng phục, bây giờ quỳ dưới đất, thật không cam lòng.

Các đệ tử xung quanh sợ hãi nhìn, cảnh tượng khiến người rất khủng hoảng, không dám tin, điện chủ vô địch trong lòng họ bị người nghiền áp, không có sức chống cự.

Tần Dật Thiên quát tháo, lắc cổ tay ném tờ giấy màu lam trong suốt qua:

- Đồ khốn kiếp nhà ngươi không tự biết sao còn hỏi? Mở to mắt chó ra xem đây là cái gì?

Điện chủ rủa thầm trong lòng, mình không quen đối phương thì biết cái quái gì? Chúng ta không oán không thù, rốt cuộc muốn làm gì?

Khi đọc nội dung, điện chủ xoe tròn mắt:

- Ta nói câu này bao giờ?

Điện chủ dám thề với trời thật sự chưa từng nói câu đó, đây là vu oan!

Giọng Tần Dật Thiên lạnh nhạt nói:

- Có nói hay không cũng chẳng quan trọng.

Điện chủ hết hồn ngước đầu lên, không biết đối phương muốn sao.

- Chuyện này đã lên Tri Tri Điểu, ảnh ưởng rất lớn tới danh dự của ta. Nếu để mặc thì người ta sẽ nói sao? Bọn họ sẽ nói Tần Dật Thiên này không dám tới kiếm chuyện với các ngươi. Đương nhiên ta biết trong chuyện này có vấn đề, nhưng không còn cách nào, có người cố ý hại các ngươi. Cho nên, các ngươi muốn sống rất đơn giản, lên Tri Tri Điểu xin lỗi cho ta.

Tần Dật Thiên không ngốc, nhưng cũng hết cách, y không muốn tìm bàn tay đen sau màn, chỉ muốn nhanh chóng giải quyết chuyện trước mắt.

Tuy Tần Dật Thiên rất mạnh nhưng càng chú ý danh dự, nếu là cường giả khác có lẽ sẽ không để bụng, y thì không được, bắt đối phương phải cho một lời giải thích.

- Ngươi đã nói có người cố ý hại Dương Thần Điện, chúng ta vốn không làm!

Điện chủ rất muốn chết, sao có thể vô lý đến vậy, dù là mình cũng không làm chuyện quá quắt như vậy.

Tần Dật Thiên lạnh nhạt nói:

- Mấy chuyện đó không liên quan đến ta. Dương Thần Điện các ngươi phải thanh minh trên Tri Tri Điểu, phải nói là hiểu lầm, nói Dương Thần Điện các ngươi không dám nói lời đại nghịch bất đạo như vậy. Thế thôi.

Dù mặt điện chủ đen như mực thì Tần Dật Thiên không thèm để

bụng.

- Đừng cảm giác các ngươi chịu uất ức, ta đã cho cơ hội rồi, nếu theo tính nết của ta hồi còn trẻ thì Dương Thần Điện các ngươi không cần thiết tồn tại.

Tần Dật Thiên nói rất bá đạo, ánh mắt bễ nghễ thiên địa, không thèm để ai vào mắt.

Điện chủ hít thở dồn dập. Đây là tai bay vạ gió, tự dưng ập đến.

Các đệ tử xung quanh mắt đỏ hoe, sao có thể quá đáng đến vậy?

- Tại sao? Ngươi khinh người quá đáng, chỉ vì lý do này thôi sao?

Điện chủ chưa bao giờ chịu sỉ nhục như vậy. Trước khi vực ngoại giới dung hợp, Dương Thần Điện một mình thống trị một giới, còn bây giờ, điện chủ tức điên, người này tới cửa đánh mặt mà chẳng cần lý do.

Tần Dật Thiên nói:

- Lý do? Vậy được, cho các ngươi một lý do. Vì các ngươi quá yếu, Tần Dật Thiên này mạnh hơn các ngươi, lý do này đủ chưa?

- A?

Điện chủ ngước đầu lên, lý do của đối phương quá mức bá đạo, không tìm ra chỗ phản bác lại.

Cuối cùng điện chủ đành nhận:

- Ta đã hiểu.

Còn làm sao bây giờ? Thực lực của đối phương sâu không lường được, điện chủ không đánh lại nổi.

- Ừm, ta hy vọng ngày mai sẽ thấy trên Tri Tri Điểu, nếu không tự gánh lấy hậu quả. Trường Không Thánh Địa cũng dám tham dự, cũng phải giải thích!

Tần Dật Thiên nói xong ẩn vào hư không, biến mất bên trên Dương Thần Điện.

Khí thế đè nặng trên người điện chủ tan biến, lão đứng dậy, biểu tình tức giận nhìn phía xa.

- Đáng giận, thật sự rất đáng giận!

Điện chủ không thể nào quên thù này, nhưng bụng dạ của lão cẩn thận, thầm thắc mắc, sau đó nghĩ đến một khả năng.

Đó là Tần Dật Thiên đến vì Viêm Hoa tông.

Dù sao việc này còn liên lụy Trường Không Thánh Địa.

Cường giả mạnh như vậy làm gì có ai dám nhục? Nội dung trên Tri Tri Điểu rất có thể chỉ là tìm đại lý do, nếu không thì tại sao có chuyện trùng hợp như vậy?

Bởi vậy đôi khi suy nghĩ quá nhiều vì ôm lòng kính sợ và sợ hãi với thứ chưa biết.

Viêm Hoa tông.

Lữ Khải Minh hỏi:

- Sư huynh nói xem bọn họ còn đến nữa không?

Cảnh tượng sư huynh đối chiến với người đã sớm bị bàn tay thần của Lữ Khải Minh ghi vào sổ nhỏ, cuốn sổ đó là mạng sống của gã, sau này nó sẽ truyền đến ngàn sau.

- Chắc không đến, dù tới thì kết quả cuối cùng đều giống nhau.

Lâm Phàm bắt giữ hai Thánh Tử đã đủ hù chết người, xem như đánh ra uy danh vang dội.

Bây giờ Lâm Phàm đang suy nghĩ phụ thân của Tần Phong có giỏi không? Nếu Tần Dật Thiên không thể làm gì thì khiến người tiếc nuối.

Hôm nay là ngày xui xẻo của Dương Thần Điện và Trường Không Thánh Địa, hai Thánh Địa chỉ muốn chết cho rồi.

Chỗ nhà vệ sinh.

Phong Thiếu Liệt và Tư Không Trác đang chờ người của Thánh Địa đến cứu mình.

Lão tổ Thánh Tiên giáo tuần tra, đi tới đây thấy bộ dạng củah hai Thánh Tử mạnh nhất thì cười hả hê hỏi:

- Hai ngươi lo làm việc, đừng suy nghĩ vớ vẩn, muốn chạy ra

khỏi đây chỉ có đường chờ tới thời gian. À, hai ngươi thề bao lâu?

Ghê gớm lắm rồi sao? Vẫn rơi vào tay lão nhận dạy dỗ thôi.

Hai người Phong Thiếu Liệt ngây ra hỏi:

- Cái gì thề bao lâu?

Lão tổ Thánh Tiên giáo bật cười nói:

- Thì ra là kiểu chung thân, lợi hại.

Cuộc đời hai người này lụi tàn rồi, không có kỳ vọng gì, đã đông lạnh.

Lâm Phàm ở yên trong tông môn, không đi đâu.

Tri Tri Điểu kỳ mới đã ra, nội dung khiến Lâm Phàm bật cười.

Dương Thần Điện, Trường Không Thánh Địa đăng nội dung hối cải trên Tri Tri Điểu, tỏ vẻ cho họ mười lá gan cũng không dám nói lời như thế.

Xem tin tức này, Lâm Phàm mỉm cười:

- Xem ra phụ thân của Tần Phong đúng là rất mạnh.

Có lẽ ở trước thực lực tuyệt đối thì dù đối phương đầu cứng như đá cũng phải chịu thua.

Những người Thánh Địa lúc trước xem trò hay đều xem nội dung trên Tri Tri Điểu, tập thể ngây ra.

Dương Thần Điện, Trường Không Thánh Địa chưa ra tay đã bị người tới cửa dọn dẹp, còn phải tự đăng lời xin lỗi lên Tri Tri Điểu.

Bọn họ biết muốn đăng nội dung trên Tri Tri Điểu phải trả giá tài phú cực kỳ kinh người.

Tri Tri Điểu bí ẩn kia rất hố, đắt cắt cổ.

Lúc này Hỏa Dung trưởng lão đến Vô Địch phong, nhìn vẻ mặt là biết có chuyện.

Lâm Phàm hỏi:

- Hỏa Dung trưởng lão sao có rảnh tới chỗ của ta?

Hỏa Dung nhìn Lâm Phàm, lão đã phục tiểu tử này, hắn làm rất nhiều chuyện, mấy ngày gần đây từng việc nối tiếp nhau, toàn là chuyện lớn.

Bây giờ còn có một việc quan trọng cần hoàn thành, đã kéo dài rất lâu rồi. Lão lo quản lý các việc lớn nhỏ của Viêm Hoa tông, chuyện này không thể gác lại lâu hơn nữa.

Hỏa Dung nói:

- Ta tìm ngươi vì muốn cùng nhau thương lượng một việc.

Lâm Phàm hỏi:

- Có chuyện gì?

Hỏa Dung nói với giọng hỏi:

- Ngươi cũng thấy những con dân tông môn rồi, từ sau khi vực ngoại giới dung hợp, các thành trì để trống, tuy đã xếp người vào ở thành trì quanh tông môn, nhưng đông người mà chỗ ở thì nhỏ, rất chật chội. Ta thấy tình huống bây giờ cũng tạm ổn, nên dàn xếp con dân, ngươi thấy sao?

Tiểu tử này bây giờ lên trời, dù là lão có việc cũng phải hỏi ý.

Nói theo lời của Cát Luyện là tiểu tử này là hy vọng của toàn tông chúng ta.

Lâm Phàm trầm ngâm nói:

- Cái này hơi phức tạp. Được rồi, dù sao là Hỏa Dung trưởng lão nêu ý kiến, vậy làm theo ý của trưởng lão, nhưng chắc không cần ta làm gì? Các sư đệ có thể giải quyết mấy thứ này.

Hỏa Dung nhìn Lâm Phàm, giải quyết khỉ mốc. Có thành trì tuy an toàn, nhưng quỷ biết bên trong một số thành trì tồn tại cái gì.

Đệ tử bình thường sao ứng đối được? Không nói đùa chứ nguyên tông môn chỉ có tiểu tử này và sư huynh là ứng đối được.

Khoan!

Hỏa Dung chợt phản ứng lại.

- Ngươi nói có lý, những nhân tài bị dẫn tiến vào có thể làm chuyện này!

Hỏa Dung muốn cốc đầu mình, cái đầu gì mít đặc, chuyện dễ vậy mà không nghĩ ra.

Những nhân tài bị dẫn tiến đều có thực lực không yếu, đặc biệt hai Thánh Tử mạnh nhất, họ không đơn giản, hoàn toàn có thể lợi dụng.

Lão đúng là óc heo.

Chương 744: Ngươi xem bọn họ giết sung sướng biết bao

Vực ngoại giới dung hợp, có nhiều thành trì biến mất.

Đây là mất mát lớn cho Viêm Hoa tông, đừng nói tông chủ, dù là Lâm Phàm cũng tiếc đứt ruột.

Mấy cái này đều là tài phú.

Nhưng vực ngoại giới dung hợp, ai dám ở lại.

Hôm nay phía cuối trời có biến đổi.

Lâm Phàm đang giao lưu tâm đắc với lão sư, đương nhiên không tính là tâm đắc gì, chỉ đang nói về tin trên Tri Tri Điểu.

Nếu Thiên Dụ thật sự là Thiên Dụ Quân Chủ của Thánh Đường tông thì nói lên mụ đàn bàn này đã lên trời, có cơ duyên lớn.

Tu Di Tiên Thể, nghe tên đã thấy hơi bá đạo.

Nhớ cặp dưa hấu nảy của đối phương là hắn cảm thán vô vàn, quả nhiên người ngực bự có phúc.

Đây là định lý ngàn xưa không thay đổi.

Lâm Phàm ngước đầu lên:

- Lão sư, có người tới.

Hai chùm sáng từ hư không phía xa bắn tới, tốc độ rất nhanh, hiển nhiên không phải cường giả bình thường.

Thiên Tu bình tĩnh nói:

- Đồ nhi cứ bình tĩnh, dù ai đến, chẳng lẽ sư đồ ta sợ sao?

Dù không đánh lại đối phương cũng không thể mất mặt.

Lâm Phàm đứng lên:

- Đúng vậy! Lão sư đừng nói gì hết, hai sư đồ chúng ta đi gặp đối phương, xem bọn họ muốn làm gì!

Hắn đã sốt ruột, rất muốn biết ai cứng đầu như vậy, còn dám tới Viêm Hoa tông, ghê gớm.

Các đệ tử tông môn ngẩng đầu lên, khí thế từ xa truyền đến hơi không tầm thường, rất mạnh. Nhưng trong tình huống hiện giờ thì ai đến?

Có mắt đều thấy Lâm sư huynh của chúng ta lợi hại cỡ nào, vẫn có người tới tìm chết sao?

Bùm!

Bùm!

Hai bóng người xuất hiện.

Bởi vì tốc độ quá nhanh nên khi tạm dừng làm nổ không khí.

Thiên Tu ngước đầu lên, rất là cứng rắn hỏi lai lịch của đối phương:

- Các ngươi là ai? Đến Viêm Hoa tông có chuyện gì?

Không đợi đối phương đáp lời, Lâm Phàm hét to:

- Hai ngươi không nghe lão sư của ta hỏi chuyện sao? Các ngươi là ai? Mau khai thật ra!

Người đến là điện chủ của Dương Thần Điện, Thánh Chủ của Trường Không Thánh Địa.

Bọn họ đến đây không phải kiếm chuyện với Viêm Hoa tông mà tới để nói chuyện một bữa.

Tần Dật Thiên mạnh đến tột độ đã dạy cho họ cách làm người, thậm chí trả giá rất đắt, xin lỗi trên Tri Tri Điểu khiến họ đau đứt ruột.

Khi nghe câu đó, hai người mặt biến sắc.

Rất muốn gầm rống răn dạy, nhưng ngẫm nghĩ lại thôi.

Không nói cái khác, chẳng cần biết quan hệ giữa Tần Dật Thiên và Viêm Hoa tông là gì, bọn họ đều không muốn có quan hệ xấu với đối phương, chuyện trước kia bỏ qua, coi như mình thua.

Bọn họ đến đây là muốn xin chuộc người với đối phương.

Thánh Tử mạnh nhất nằm trong tay người ta, nếu không chuộc người về thì bọn họ không chấp nhận được.

Mất mát quá thảm, không chịu nổi.

- Bổn tọa là điện chủ của Dương Thần Điện.

Điện chủ tóc dài xõa vai, khuôn mặt cương nghị, nhưng nửa bên trái hơi sưng, không hợp với nửa bên phải mặt.

Đó là vì bị Tần Dật Thiên đánh.

- Ta là Thánh Chủ của Trường Không Thánh Địa, Trần Chước.

Trần Chước bị người kia dạy dỗ không nhẹ, lúc đối phương mới đến Trường Không Thánh Địa thì y còn rất cứng rắn, đấu cứng với người ta. Nhưng với thực lực của Trần Chước làm sao đánh lại đối phương, bị đè dưới đất thoi thóp.

Thực lực của đối phương tổn thương tâm hồn Trần Chước sâu vô cùng, giờ nhớ lại còn thấy sợ.

- À, thì ra là các ngươi.

Lâm Phàm đang suy nghĩ tại sao bọn họ còn dám đến? Phụ thân của Tần Phong đã ra tay dạy đối phương thay hắn rồi mà?

Nhưng nhìn bộ dạng của đối phương hình như không phải đến kiếm chuyện, nếu không thì đã chẳng nói chuyện nhỏ nhẹ với Lâm Phàm như vậy.

Hai người không thích nghe câu này, cái gì gọi là thì ra là các ngươi? Tiểu tử này láo quá.

Lúc nãy bọn họ không nhận ra tiểu tử này là ai, nhưng xem tu vi của đối phương là Chí Tiên cảnh đỉnh thì biết ngay.

Là tiểu tử này hàng phục Thánh Tử mạnh nhất của họ.

Điện chủ kiềm nén tức giận, mở miệng hỏi:

- Ngươi là Lâm Phàm, Lâm phong chủ?

Thực lực của điện chủ mạnh hơn tiểu tử này rất nhiều, một đầu ngón tay có thể nghiền chết hắn, nhưng y kiêng kị Tần Dật Thiên.

Lâm Phàm không hề sợ hãi, dù tu vi của đối phương cao cũng

không ngán:

- Ừ, là bản phong chủ, các ngươi đến tông của bản phong chủ làm gì? Nếu muốn báo thù thì bản phong chủ sẵn lòng chiều ý.

Đối với điện chủ và Trần Chước, nếu không phải e ngại Tần Dật Thiên thì họ đã không kiềm được ra tay.

Còn hỏi họ đến làm gì? Hắn thật sự không biết sao?

Điện chủ mở miệng nói:

- Lâm phong chủ, Phong Thiếu Liệt là Thánh Tử của điện ta, hy vọng nể mặt thả hắn ra.

Trần Chước lên tiếng:

- Còn có Thánh Tử của Trường Không Thánh Địa ta.

Trần Chước sẽ không để Thánh Tử lưu lạc bên ngoài, gã có thể Thần Phong, bồi dưỡng đàng hoàng thì gã sẽ trở thành cự phách một phương.

Lâm Phàm phất tay:

- Mặt mũi của các ngươi lớn dữ, há mồm ngậm miệng là mặt mũi, không nể rồi sao?

Đùa, đòi hắn trả người? Nhân tài do hắn tự mình dẫn tiến vào tông môn đâu dễ để người khác mang đi?

Điện chủ, Trần Chước thầm giận, nhưng hai người hít sâu một hơi, cố kiềm nén lại:

- Vậy có thể cho ta xem Thánh Tử sống thế nào không?

Hai người hơi lo, đối phương không nể tình như vậy, chẳng lẽ đã làm thịt Thánh Tử của họ? Nếu đúng vậy thì họ sẽ nổi điên.

Ra một thần thể khó khăn biết bao, nếu chết thật thì như trời sập.

- Yêu cầu này của các ngươi hơi quá mức, nhưng thôi, cho các ngươi xem vậy, cũng khiến các ngươi từ bỏ ý định.

Lâm Phàm không từ chối, đối phương đã nói đến mức này thì hắn sẽ cho họ xem Thánh Tử của họ.

- Lão sư có thấy đồ nhi dễ nói chuyện không?

Nghe đồ nhi hỏi, Thiên Tu gật đầu nói:

- Đồ nhi rất dễ nói chuyện, nếu là người khác tuyệt đối không đồng ý.

Điện chủ và Trần Chước nhìn Lâm Phàm, mặt đen như nhọ nồi. Đó là Thánh Tử của họ, chỉ muốn nhìn xem Thánh Tử sống thế nào, đối phương tự vỗ ngực bảo mình dễ nói chuyện?

Thật khiến người không chịu nổi.

Nhưng bây giờ bọn họ phải kiềm chế, chỉ vì nam nhân đáng sợ mà cường đại kia khiến họ không đoán ra.

Chỗ nhà vệ sinh.

Tư Không Trác khom lưng, chu mông, cầm khăn lau, há mồm thổi hơi vào bề mặt nhà vệ sinh sau đó lau nhanh.

Lão tổ Thánh Tiên giáo khiển trách:

- Phong Thiếu Liệt, ngươi xem cách người ta lau, nhìn lại ngươi đi, lau cái kiểu gì. Làm việc đàng hoàng cho ta!

Lão tổ Thánh Tiên giáo hiện giờ là người quản lý nhà vệ sinh, xem như một nửa chức vị, có thể quản lý những người lau dọn nhà vệ sinh.

Phong Thiếu Liệt nhìn bộ dạng của Tư Không Trác, trong một chốc không nói nên lời, cảm giác bị thứ gì chặn lồng ngực.

Mỗi khi Phong Thiếu Liệt muốn chống cự thì giữa hư không buông xuống uy thế vô hình.

Đó là trời phạt, hễ chống đối là sẽ bị trời phạt đánh chết.

Tư Không Trác chăm chỉ cố gắng lau nhà vệ sinh, khóe môi cong lên liếc qua Phong Thiếu Liệt, trong mắt lộ tia sáng như đang nói có chút chuyện mà cũng không làm tốt, muốn tranh với ta? Thật là không biết tự lượng sức mình.

- Đáng giận!

Tuy Tư Không Trác không nói nhưng Phong Thiếu Liệt cảm nhận miệt thị trong ánh mắt đó, gã vùi đầu, lấy ra bản lĩnh lớn nhất liều

mạng lau.

Lão tổ Thánh Tiên giáo rất vừa lòng:

- Tốt, trẻ nhỏ dễ dạy.

Đây mới là tâm thái đối diện sự thật chính xác nhất.

Phía không xa.

Lâm Phàm cười nói:

- Đó, thấy chưa, Thánh Tử của các ngươi sống khỏe, còn rất nhiệt tình.

Hắn nhìn sang Thiên Tu:

- Lão sư thấy sao? Đồ nhi dẫn tiến nhân tài cho tông môn khá quá chứ.

Thiên Tu khen ngợi:

- Ừ, khá lắm, ánh mắt của đồ nhi quá giỏi. Nhìn cách làm của họ xem, rất sắc bén, góc độ đó, sức mạnh đó, nhà vệ sinh sẽ trở thành cảnh đẹp trong tông mình!

Công nhận ánh mắt của đồ nhi rất tốt, tìm nhân tài cho tông môn rất tốt.

Điện chủ ngây ngốc, bần thần:

- Sao có thể như vậy?

Y nhìn thấy cái gì?

Thánh Tử mạnh nhất Dương Thần Điện mà chu mông lau nhà vệ sinh, đây đúng là bôi đen Dương Thần Điện!

- Phụt!

Khóe môi Trần Chước Trường Không Thánh Địa chảy vệt máu, mắt cọp trợn to, không tin nổi người lắc mông trái phải là Tư Không Trác có thể Thần Phong độc nhất trong giáo.

Trời ơi, đất hỡi, chuyện gì đã xảy ra?

Trần Chước không nhịn được tức giận quát:

- Tư Không Trác, ngươi đang làm cái gì!?

Âm thanh như sấm nổ làm màng tai đệ tử Viêm Hoa tông đau nhức.

Lâm Phàm bị tiếng quát làm giật bắn người, quay đầu mắng xối xả:

- Ngươi la lối cái gì? Không biết chỗ này là đâu hả? Nếu ngươi khó chịu thì chúng ta đánh một trận, bản phong chủ muốn giữ các ngươi ở lại đây luôn!

Hắn không muốn đánh là vì vận dụng vận rủi cuồn cuộn làm thịt hai tên này không có cảm giác thành tựu, nhưng nếu buộc nóng nảy là hắn mặc kệ cảm giác thành tựu gì đó, sẽ tiễn hai người này lên trời.

Hai Thánh Tử mạnh nhất đang dốc sức lau nhà vệ sinh bỗng cứng người lại.

Không cần nhìn cũng biết ai đến.

- Điện chủ.

Phong Thiếu Liệt muốn khóc nhưng không thể, khóc tức là phản bội Viêm Hoa tông, trời phạt sẽ giáng xuống ngay, sẽ chết người.

- Thánh Chủ.

Tư Không Trác mếu máo nhưng nín ngay, gã thật khổ, Thánh Chủ đến chậm, đã vô dụng, thề rồi còn làm gì được?

Trần Chước khó giữ bình tĩnh, mặt tím lịm hỏi:

- Ngươi đang làm cái gì?

Nếu Tư Không Trác không phải Thánh Tử mạnh nhất chắc chắn Trần Chước đã vung tay áo đi luôn, tuyệt đối không nói nhảm nửa câu với đối phương.

Tư Không Trác trả lời giòn vang:

- Ta đang lau nhà vệ sinh!

Đã thề phục vụ Viêm Hoa tông thì xem như người hầu của Viêm Hoa tông, người ta hỏi tất nhiên phải thành thật trả lời.

Còn về xấu hổ hoặc che giấu, không có chuyện đó.

Lâm Phàm nói:

- Hai vị, đã gặp qua rồi, có thể đi chưa?

Trần Chước quay đầu nhìn Lâm Phàm, dưới mí mắt lóe ánh lửa, đây là tức giận đến tột độ:

- Lâm phong chủ, rốt cuộc ngươi đã làm gì họ?

Lâm Phàm bất đắc dĩ, hắn có thể làm cái gì? Đặc biệt là với hai nam nhân cao to? Không lẽ bắt buộc họ?

- Không làm gì cả, nếu không tin thì ngươi hãy hỏi xem họ có vui không?

Trần Chước nghẹt thở, cơ mặt cứng ngắc, câu này là có ý gì?

Lâm Phàm hỏi:

- Các ngươi có vui không?

Tư Không Trác và Phong Thiếu Liệt gật đầu nói:

- Vui vẻ.

Lâm Phàm cười nói:

- Thấy chưa, tông ta là tông nhân nghĩa, ngươi xem bọn họ vui vẻ lau biết bao.

Chương 745: Đây chính là phẩm chất của chúng ta

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Muốn đánh người!

Trong đầu của điện chủ và Trần Chước chỉ có một suy nghĩ này, bọn họ rất muốn xông lên đánh tiểu tử khiến người nổi khùng này.

Nhưng ráng nhịn.

Từ lúc đến Viêm Hoa tông tới bây giờ hai người đã nhịn thật lâu.

- Lâm phong chủ, rốt cuộc ngươi muốn sao mới chịu trả Thánh Tử của điện ta về? Hãy nói ra yêu cầu của ngươi, miễn ta làm được thì tuyệt đối không từ chối.

Điện chủ không thể để Thánh Tử lại đây, đó là tương lai của Dương Thần Điện, có được Thánh Dương Thần Thể, khi trưởng thành thì dù là điện chủ cũng không bằng.

Nhưng Phong Thiếu Liệt chưa cứng cáp cánh chim đã gặp kiếp nạn này, y làm điện chủ phải cứu người về.

Xem bộ dạng hiện tại của gã, chổng mông lau nhà vệ sinh, đây là việc con người làm sao?

Lâm Phàm thuận miệng nói:

- Được thôi, đưa toàn bộ tài phú của Dương Thần Điện cho ta là xong.

Điện chủ giật bắn người, hơi nóng cháy quấn quanh thân thể, sau đó dần rút vào người:

- Lâm phong chủ, yêu cầu này hơi làm khó người ta.

Điện chủ rủa thầm trong bụng, tất cả tài phú? Vậy cũng mở

miệng được, sao không chết luôn đi.

Lâm Phàm cười phất tay:

- Đùa thôi, đừng tin thật. Có lẽ các ngươi không quen thuộc tông của bản phong chủ, chờ chút, bản phong chủ kêu người đến giải thích cho các ngươi.

Lâm Phàm ngoắc lão tổ Thánh Tiên giáo lại:

- Ngươi lại đây giới thiệu cho hai vị.

Lão tổ Thánh Tiên giáo tung tăng chạy đến, lão đã bỏ cuộc, chống cự trong chỗ này chỉ uổng công, lãng phí sức lực làm gì.

- Để ta giới thiệu cho hai vị, vị này là lão tổ Thánh Tiên giáo, vì sao y đến Viêm Hoa tông . . .

Lâm Phàm đang định giải thích thì bị lão tổ Thánh Tiên giáo ngắt lời:

- Lâm phong chủ, để ta nói cho. Là vì tông môn như Viêm Hoa tông cho ta cảm giác chưa từng có. Viêm Hoa tông có tinh thần phấn chấn, chính nghĩa, tình thương, hòa bình, công chính, hấp dẫn ta, nên ta mới rời khỏi Thánh Tiên giáo, thật lòng thật dạ định cư trong này. Các ngươi đừng thấy ta thanh lý nhà vệ sinh mà hiểu lầm, tất cả đều là ta tự nguyện. Ở trong này ta được đãi như khách, làm ta rất ngượng ngùng, nên muốn lau dọn nhà vệ sinh, làm chút cống hiến cho Viêm Hoa tông.

Lão tổ Thánh Tiên giáo nói rõ ràng hợp lý, đặc biệt khi nói tới đoạn làm lão vui sướng thì biểu tình rất khoa trương.

Điện chủ và Trần Chước ngây người nhìn đối phương, vẻ mặt như đang nói hay, nói rất đúng, mời ngươi nói tiếp, nếu tin lời thì họ là đồ ngốc.

- Ài, hai vị đừng không tin, lão tổ này toàn nói lời thật lòng, không chút lừa dối. Phẩm chất của Viêm Hoa tông thật sự không tả được, cực kỳ cao thượng, lão tổ tung hoành nhiều năm nhưng chưa bao giờ gặp tông môn giống vậy.

Nói đến đây ngữ điệu của lão tổ Thánh Tiên giáo trở nên nghiêm túc.

- Tông môn này tràn đầy tình thương, thân thiện với người, làm

ta cảm động muốn khóc.

Nói một hồi trúng chuyện đau lòng, lão tổ Thánh Tiên giáo không kiềm được chảy hai dòng lệ, sau đó bổ sung một câu:

- Ta tiếc không nỡ đi, rời khỏi đây như lấy mạng của ta.

Lâm Phàm tiến lên vỗ vai lão tổ Thánh Tiên giáo, an ủi:

- Được rồi, ngươi sang một bên nghỉ ngơi đi. Nói hay lắm, tông ta không tốt như ngươi đã nói, hổ thẹn, hổ thẹn.

Trần Chước nhìn Lâm Phàm:

- Lâm phong chủ, nói một câu đi, rốt cuộc muốn sao mới chịu thả hắn ra?

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói:

- Nói nhiều như vậy mà ngươi vẫn chưa tin à? Thôi được, để bọn họ tự nói xem có chịu rời khỏi đây không.

Đã nói thẳng thừng mà vẫn không tin, vậy hết cách, đành cho các ngươi nhận tổn thương sâu nhất.

Phong Thiếu Liệt và Tư Không Trác đã thề, bị ý trời vô hình bao phủ, muốn chạy cũng không được, cũng không thể cầu cứu, họ luôn bị khóa chặt, đừng mơ mộng.

Trần Chước nhìn về phía Tư Không Trác:

Tư Không Trác dứt khoát nói, không chút do dự:

- Ta không đi, ta ở đây rất vui vẻ, sau này ta đều ở trong Viêm Hoa tông!

Đùa, bị người ta cầm đao đặt trên cổ, nếu dám rục rịch là mạng nhỏ cũng mất.

Trần Chước giật mình kêu lên:

- Ngươi . . . !

Người ta nói ngược nói xuôi Trần Chước không tin, nhưng khi lời này thốt ra từ miệng của Tư Không Trác thì y không chịu nổi.

Như vậy chẳng khác nào làm phản, phản bội Trường Không

Thánh Địa.

Tư Không Trác rất bất đắc dĩ, ai thèm ở lại đây? Gã muốn trở về làm Thánh Tử mạnh nhất, cao cao tại thượng lắm chứ. Nhưng bây giờ đã tiêu đời, tự gã phát ra lời thề, muốn rời đi trừ phi chết.

So sánh thì Tư Không Trác cảm giác ở đây khá tốt, giữ được mạng sống mới là quan trọng nhất. Có thần thể như vậy, tu luyện đến bây giờ thật không dễ dàng, ai chịu mạo hiểm cược bản thân mình?

Lâm Phàm nói:

- Nghe thấy chưa? Hắn không muốn trở về. Không phải bản phong chủ không chịu trao đổi với các ngươi mà vì hai vị này đã quyết ý, các ngươi còn muốn làm sao bây giờ?

Lần đầu tiên hắn phá lệ cho mặt mũi lắm rồi, chưa từng có ai đến Viêm Hoa tông nhảy nhót mà bình yên rời đi.

Thiên Tu mỉa mai nói:

- Đồ nhi, sao vi sư cảm giác người bây giờ không thể chấp nhận sự thật? Hay là bỏ đi, nhìn hai Thánh Địa này chắc chỉ có thể dựa vào hai đệ tử kiếm cơm, hai Thánh Tử không chịu đi, chúng ta đuổi đi cho rồi?

Mắt điện chủ, Trần Chước tóe lửa, không ngờ bị người nhục nhã.

Trần Chước không nói nổi nữa, vung ống tay áo lướt đi xa:

- Giỏi, giỏi, nghiệt tử nhà ngươi . . .!

Tạm thời Trần Chước không rõ tình huống gì mà khiến Tư Không Trác cam nguyện ở lại đây, y đã tra xét rồi, gã không bị khống chế tâm trí.

Trần Chước giận quá mất khôn, không nghĩ đến khả năng lời thề.

Điện chủ Dương Thần Điện cũng lạnh lùng liếc qua rồi bỏ đi.

- Ài.

Lão tổ Thánh Tiên giáo buồn rầu, phát triển đến hiện giờ thật ra có liên quan chặt chẽ với Thánh Tiên giáo bọn họ.

Là Thánh Tiên giáo mời Thánh Tử của các thế lực lớn đến, sau đó

đụng phải Lâm phong chủ, bị làm thịt.

Xui nhất là chết mấy Thánh Tử.

Chắc chắn những thế lực lớn sẽ không ngồi yên, sẽ đến báo thù, kết quả cuối cùng khỏi nói cũng biết, chết càng thảm.

Bây giờ hai Thánh Tử mạnh nhất cũng bị hàng phục, yên phận lau nhà vệ sinh chỗ này, ai nói gì bây giờ?

Lâm Phàm đi tới trước mặt lão tổ Thánh Tiên giáo:

- Ừm, khá lắm, tuy lời mới rồi có chút kỳ kỳ nhưng đúng như ngươi nói, Viêm Hoa tông có tình thương, tuyệt đối không ngại quá nhiều. Chăm chỉ lên, sau này dù bao nhiêu kẻ mạnh đến thì ngươi vĩnh viễn là tổng quản nhà vệ sinh, quản lý những Thánh Tử này.

Lão tổ Thánh Tiên giáo mừng rỡ:

- Đa tạ Lâm phong chủ! Ta chắc chắn sẽ hết lòng hết dạ quản lý nhà vệ sinh thật tốt!

Không cần bàn nhiều, ít ra được một chức vị, có chút quyền lợi.

Lâm Phàm bày ra chiêu trấn an lòng người:

- Hai vị Thánh Tử đừng hoảng, không lâu nữa bản phong chủ sẽ cho họ tham gia vào chỗ này.

Quả nhiên, sau khi Tư Không Trác, Phong Thiếu Liệt nghe lời này thì nét mặt thay đổi, đáy mắt lóe tia mong chờ, rất muốn hố điện chủ về chung đội.

Giải quyết việc ở đây xong Lâm Phàm trở về mật thất.

- Mợ nó, vực ngoại giới có bao nhiêu cường giả? Sao ai nấy đều dữ dằn quá.

Áp lực lớn khiến Lâm Phàm chuẩn bị tu luyện, hắn phải sáng tạo ra công pháp tiên giai rồi còn ra ngoài múa lụa nữa, kiếm ít điểm, thuận tiện xem có nhân tài nào để dẫn tiến tông môn.

Lúc này trên tờ giấy vàng rực có tin tức mới, là người bên Tri Tri Điểu liên lạc với hắn.

- Tông sư, đã mấy ngày rồi người không soạn nội dung mới, có tài liệu chưa?

- A?

Lâm Phàm cau mày, từ ngữ tiên tiến dữ, không lẽ là người quen?

Hắn hỏi:

- Ngươi có biết ta là người có mặt mũi trước khi năm mươi năm mươi khai bao không?

- Khai gì? Mặt mũi gì? Tông sư đừng đùa nữa, hãy soạn một bài bản thảo, ta đã xin trang báo mới cho người rồi, tuy vẫn rất nhỏ nhưng nằm ở trang đầu.

Người liên lạc bên Tri Tri Điểu hoang mang, không xem hiểu tông sư nói cái gì. Mà không sao, quan trọng là khi nào ra nội dung mới.

Xem ra Tri Tri Điểu không phải ở giới vực mà hắn đoán, hắn cứ tưởng đối phương đến từ bầu trời xanh nước biển, nhưng có vẻ không phải.

Còn về đối phương gọi hắn là 'tông sư', Lâm Phàm thản nhiên nhận xưng hô này.

Lâm Phàm đáp lại:

- Biết.

Xem ra hắn liên tục viết hai bài bản thảo đã dẫn đến nhiều sự chú ý.

Cắt đứt liên lạc với Tri Tri Điểu, Lâm Phàm ngẫm nghĩ, chợt mắt sáng rực.

Hắn không quen nhiều người nhưng chợt nhớ hai người từng gặp.

[Ma Thần Xích Cửu Sát, chủ chính đạo Viên Chân gặp nhau ở hoang dã, hai người trần truồng đối diện, không ngờ nguyên nhân là vì . . .]

Tiêu đề rất hoàn mỹ, có thể cộng một trăm điểm.

Sau đó hắn thêu dệt nội dung cái thật cái giả, phần khoa trương thì hoàn toàn là bịa đặt.

Dù sao Tri Tri Điểu đầu cứng, hắn cũng muốn thử xem điểm giới hạn nằm ở đâu.

Viết xong nội dung, hắn đăng lên.

- Xin ba vị trùm phù hộ, không cầu cái khác, ít ra thành công một lần.

Lâm Phàm lấy sổ nhỏ và bút ra, chuẩn bị sáng tạo công pháp.

Đối với người khác muốn sáng tạo công pháp cao sâu cần có nội tình, tri thức sâu sắc, nhưng với Lâm Phàm là thử vận may.

May mắn thì ra công pháp ngay.

Còn xui xẻo thì phải tiếp tục thí nghiệm.

Trong sổ ghi đầy nội dung, đây là chứng kiến cố gắng ban đầu của hắn đến bây giờ.

Sau đó hắn bắt đầu sáng tạo.

Đi qua một kinh mạch, cảm giác lực lượng khủng bố đụng lung tung trong người, thân thể có dấu hiệu tan vỡ, hơi thở đã hoàn toàn hỗn loạn.

Mới bắt đầu đã thất bại, thua luôn.

Kiếm Thái Hoàng lóe kiếm quang, trực tiếp giải quyết.

Mười giây sau, tinh thần phơi phới, lại thực nghiệm.

Hư không cách Viêm Hoa tông thật xa.

Trần Chước và điện chủ ngừng lại.

Trần Chước không cam lòng hỏi:

- Ngươi thật sự tính bỏ qua vậy sao?

Điện chủ không trả lời, mắt nhìn phương hướng có Viêm Hoa tông.

- Không thể nào! Phong Thiếu Liệt có Thánh Dương Thần Thể, sao có thể buông bỏ vậy được.

Trần Chước hỏi tiếp:

- Vậy ngươi có cách gì?

Bọn họ e ngại nhất là Tần Dật Thiên, nếu không có đối phương

thì hai người đã ra tay từ lâu.

Điện chủ trả lời dứt khoát:

- Cướp.

Một chữ cướp đơn giản làm Trần Chước thộn mặt ra.

Cách này mà cũng nghĩ ra được.

Chịu phục.

Chương 746: Ta chỉ hy vọng các ngươi có thể làm cá mặn

Trần Chước đi dứt khoát, không muốn giao lưu với điện chủ Dương Thần Điện thêm nữa. Bình thường trông cũng bình thường nhưng hóa ra là đồ ngốc.

Nghĩ cách cái khỉ gì, toàn nghĩ mấy cách thối nát, khổ thân.

Tuy Thánh Tử mạnh nhất còn ở trong Viêm Hoa tông nhưng ít ra an toàn lành lặn, có đầy đủ thời gian nghĩ cách cứu người về.

Sau khi Trần Chước đi, điện chủ buông tiếng thở dài:

- Ài.

Trong lúc gấp gáp điện chủ mới nói đại chữ cướp, vì sao Trần Chước tin thật.

Điện chủ thầm nghĩ:

- Tần Dật Thiên, ngươi rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Cái người mạnh đến đáng sợ kia siêu khủng bố, hoàn toàn không đánh lại, nếu có hy vọng chiến thắng thì Thánh Địa đã không nói ngọt nhạt với Viêm Hoa tông như vậy, sớm ra tay giết rồi.

- Thôi, rồi sẽ có cơ hội.

Viêm Hoa tông.

Lữ Khải Minh dẫn đám đệ tử đi ngang qua mật thất, bỗng ngừng lại.

Có đệ tử nghi ngờ hỏi:

- Sao vậy sư huynh?

Không biết sư huynh định làm gì?

Lữ Khải Minh mở miệng hỏi:

- Các ngươi biết đây là nơi nào không?

Một đệ tử nam hoang mang đáp:

- Thưa sư huynh, nơi này là chỗ Lâm sư huynh bế quan.

- Ừ, là nơi sư huynh bế quan, nhưng các ngươi có biết tại sao sư huynh bế quan không?

Hình thể của Lữ Khải Minh vẫn không thay đổi, béo ú, nhưng qua khoảng thời gian tôi luyện đã toát ra khí chất riêng, còn có một loại khí chất huyền diệu ngày càng đậm, đôi khi sẽ cảm nhiễm người khác.

Các đệ tử đáp:

- Sư huynh bế quan tất nhiên để tăng thực lực lên.

Thần tượng trong lòng họ là Lâm sư huynh, quá đẹp trai, đôi khi họ nhìn dáng anh dũng của sư huynh mà say mê, không biết khi nào mới được ưu tú giống như vậy.

Lữ Khải Minh là sư đệ thân gần của Lâm sư huynh, gã phải làm chút gì cho sư huynh, cũng cho các đệ tử hiểu rõ vài chuyện.

Lữ Khải Minh hỏi tiếp:

- Vậy các ngươi biết tại sao sư huynh phải tăng thực lực lên không?

Lần này thì các đệ tử á khẩu.

Tại sao sư huynh phải tăng thực lực lên?

Thì vì muốn mạnh hơn chứ gì nữa?

Lữ Khải Minh hỏi:

- Các ngươi thấy có khi nào sư huynh về tông môn mà đi dạo trong tông môn hoặc nghỉ ngơi chưa?

Các đệ tử hai mặt nhìn nhau, sau đó lắc đầu, đúng là họ chưa từng thấy.

Tuy sư huynh thường hay trở về nhưng mỗi lần đều bế quan ngay, bế quan sau ra ngoài gấp, tới lui vội vàng, lần nào cũng vậy, ít khi thấy đi dạo trong tông môn hay làm chuyện gì khác.

Lữ Khải Minh gật gù, phản ứng của các sư đệ nằm trong dự

đoán:

- Các ngươi nên biết sư huynh không ngừng tu luyện không chỉ vì bản thân mà cũng vì chúng ta. Hiện giờ chúng ta có thể yên ổn tu luyện trong tông, hưởng thụ cuộc sống bình yên không có nguy hiểm đều nhờ sư huynh mang cho. Nhìn Lâm sư huynh chiến đấu với người khác xem, dù toàn thân đẫm máu vẫn không cau mày một lần, chúng ta phải khắc ghi trong lòng. Dạo này ta thấy một số sư đệ, sư muội bắt đầu lười biếng, có người mười ngày nửa tháng mới nhớ tu luyện, thậm chí có người mải mê chơi. Các ngươi nói xem có xứng với những gì Lâm sư huynh trả giá cho chúng ta không?

Nói một hồi hốc mắt của Lữ Khải Minh đỏ hoe, gã ngẫm lại Lâm sư huynh vất vả như vậy, trong lòng rất khó chịu.

Các sư đệ nghe mấy lời Lữ sư huynh nói đều lặng im, có người cảm thấy xấu hổ, bởi vì trong số người lười có mình.

Một đệ tử đỏ mặt, rất là xấu hổ nói:

- Lữ sư huynh, ta về sau không làm biếng nữa!

Gã ngẫm kỹ lại, phát hiện Lâm sư huynh thật sự rất vất vả, luôn tu luyện, bận rộn không kịp thở. Đan dược trong Vô Địch phong, vùng đất mạo hiểm bên ngoài tông môn đều là Lâm sư huynh liều mạng kiếm về.

Không phải không có ai đánh vào tông môn, muốn Lâm sư huynh trả giá đắt, cuối cùng bị Lâm sư huynh dùng thủ đoạn cứng rắn đánh trả.

Khi ấy bọn họ đứng xem, cổ vũ cho Lâm sư huynh nhưng chưa từng suy nghĩ sâu xa.

Hiện giờ bị Lữ sư huynh nhắc bọn họ mới hiểu ra.

Lữ Khải Minh vui mừng gật gù, xem ra các sư đệ, sư muội còn thuốc chữa, ít ra không làm sự cố gắng của Lâm sư huynh không uổng phí.

Trong mật thất.

Lâm Phàm liên tục sáng tạo công pháp, đột nhiên tạm dừng, không phải vì thành công mà do nghe tiếng bên ngoài truyền vào.

Hắn nghe Lữ Khải Minh và các sư đệ nói chuyện, cảm giác hơi

sai sai.

Hắn làm mà không nghĩ nhiều, vùi đầu tu luyện vì có thể bung lụa thoải mái, hắn thật tình không suy nghĩ cao sâu đến thế.

Còn về các sư đệ, sư muội lười biếng thì Lâm Phàm không để bụng, có hắn ở, không lẽ để họ bị ăn hiếp?

Trừ phi hắn chết.

Nhưng điều này có thể không?

Nhưng thôi, Lữ sư đệ đang răn dạy, hắn sẽ không xía vào đính chính, sư đệ thật là có tấm lòng.

Lâm Phàm chợt cảm giác một hơi thở bay tới gần tông môn:

- Hưm?

Lâm Phàm đẩy mở cửa đá, đi ra ngoài.

Lữ Khải Minh cung kính chào:

- Sư huynh!

Các đệ tử xung quanh tôn sùng nhìn:

- Sư huynh!!!

Trải qua Lữ sư huynh chỉ điểm, bọn họ đã hiểu rõ, càng hiểu rõ hơn sự vất vả của Lâm sư huynh, nên khi thấy Lâm Phàm thì trừ tôn sùng ra trong mắt còn có cảm kích.

Lâm Phàm hắng giọng:

- Khụ khụ!

Ánh mắt của mọi người nóng cháy quá, hắn hy vọng các sư đệ, sư muội trong tông môn trở thành cá mặn, biết cổ vũ là được, vậy thì hắn sẽ phát huy sức mạnh càng dữ dội trong chiến đấu.

Lâm Phàm giơ tay lên:

- Ừm, có người đến, khoan nói nhiều.

Mắt hắn nhìn phía xa, không biết ai đến.

Có điều hơi thở này không phải của ai trong Dương Thần Điện,

Trường Không Thánh Địa.

Bùm!

Bóng người kia tốc độ siêu nhanh, chợt khựng lại, lơ lửng giữa hư không, ánh mắt sắc bén, khi đối diện sẽ cảm giác trong mắt đối phương như có mũi nhọn đâm thủng. Nếu người tu vi kém rất có thể sẽ bị một ánh mắt trừng thành người mù.

Nam nhân đứng trên trời mở miệng hỏi:

- Vị nào là Lâm Phàm?

Ngữ điệu bình tĩnh, không có bất cứ dao động gì, không nghe ra đang vui hay buồn.

- Là ta.

Lâm Phàm nhìn kỹ, không chột dạ, dù đối thủ nào đến thì hắn vẫn không sợ.

Nam nhân nhìn Lâm Phàm chằm chằm, gật đầu nói:

- Quả nhiên là thiên kiêu, tuy chỉ là Chí Tiên cảnh nhưng khí thế tràn đầy, có thể nghiền áp Thông Thiên cảnh cũng bình thường.

Lâm Phàm cười nói:

- Đa tạ khen ngợi.

Tên này có chút ánh mắt, khác với mấy tên kia.

- Đón lấy!

Một tấm lệnh bài bay ra khỏi tay nam nhân rơi vào tay Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhìn lệnh bài, không hiểu có ý gì.

Nam nhân giải thích rằng:

- Đây là lệnh bài của Trung Tinh vực mời, năm ngày sau có kho báu bí mật bí ẩn mở ra, ngươi có thể theo lệnh bài đi tìm.

Lâm Phàm mờ mịt:

- Hả?

Hắn biết Trung Tinh vực, là một vực lớn, nhưng kho báu bí mật mở ra liên quan quái gì tới hắn? Sao tự nhiên có người đến báo cho biết?

- Ta biết ngươi rất thắc mắc, ta cũng khó hiểu. Nhưng theo ta được biết thì có một vị đại nhân vật chỉ tên muốn ngươi đi, còn đưa lệnh bài. Nhớ kỹ, năm ngày sau sẽ mở ra, ngươi tốt nhất là lên đường ngay hôm nay, lệnh bài sẽ chỉ đường cho ngươi. Cáo từ!

Nam nhân nói xong câu này rời đi, đến đi nhanh như cơn gió.

Lâm Phàm nhìn theo bóng dáng của đối phương, hơi tiếc nuối, hắn còn tưởng đâu người ta vênh váo để hắn có cơ hội biểu hiện, trực tiếp bắt giữ đối phương, chẳng ngờ đối phương không cho cơ hội đó.

Lâm Phàm nhìn lệnh bài, suy tư vị 'đại nhân vật' nào mời mình.

- Xích Cửu Sát?

Lâm Phàm cảm giác người hơi quen chút là Ma Thần Xích Cửu Sát, nhưng nếu đúng thật là gã thì nội dung hắn đăng lên Tri Tri Điểu sẽ hơi bị kỳ.

Thôi không nghĩ nữa.

Lâm Phàm nói:

- Lữ sư đệ, ngày gần đây ta sẽ đi xa nhà, giao Vô Địch phong lại cho sư đệ.

Lữ Khải Minh vỗ ngực bảo đảm:

- Vâng thưa sư huynh, ta nhất định sẽ quản lý Vô Địch phong gọn gàng ngăn nắp!

Khi thấy sư huynh lao về phía Thiên Tu sơn phong, Lữ Khải Minh quay sang nhìn các sư đệ, sư muội xung quanh:

- Các ngươi thấy chưa? Sư huynh mới xuất quan lại phải đi ra ngoài, các ngươi có cảm tưởng gì?

Có đệ tử cảm thán:

- Muốn khóc!

- Cảm động.

- Sư huynh cực khổ quá, chúng ta không thể phụ tấm lòng của sư huynh!

Chuyện này vốn không có gì, nhưng bị ngôn ngữ của Lữ Khải Minh kích động tạo thành tình huống này, khiến người bất đắc dĩ.

- Lão sư, đồ nhi sắp đi xa một chuyến.

Lâm Phàm tìm đến Thiên Tu để nói chuyện này, sau đó hắn nói ra việc lệnh bài.

Thiên Tu vuốt râu cười nói, tràn đầy tự hào và đắc ý:

- Ừm, không ngờ đồ nhi của lão phu được người trong Trung Tinh vực biết, vi sư rất vui mừng. Đi thôi, tông môn có vi sư trấn thủ, sẽ không xảy ra chuyện gì.

Đồ nhi càng xuất sắc, lão làm lão sư càng vô cùng tự hào.

- Lão sư, lần này đi xa nhà, đồ nhi cũng muốn xem những tông môn vùng đất Nguyên Tổ đã rải rác đi đâu, Hàn Bích Không sư đệ hiện ở chỗ nào. Trước khi vực ngoại giới dung hợp, Hàn sư đệ ẩn núp vào Nhật Chiếu tông, đến bây giờ không có tin tức gì, nếu may mắn có lẽ sẽ gặp nhau ở bên ngoài.

Lâm Phàm luôn hành động trong Nguyên Tổ vực, cũng cho rằng các tông môn còn ở vùng đất Nguyên Tổ chắc chỉ mỗi mình Viêm Hoa tông tồn tại, những người khác không chừng ở vực ngoại khác rồi.

Còn bao nhiêu tông môn tồn tại thì rất khó nói.

Thiên Tu trầm ngâm nói:

- Đồ nhi, những tông môn này không quan trọng, Bích Không đúng là rất khổ, ẩn núp trong Nhật Chiếu tông nhiều năm không thể về tông, sau này trở về rồi lại đi Nhật Chiếu tông, giờ không thấy bóng người ở đâu. Nếu đồ nhi gặp hài tử này thì mau kéo về, cho hắn làm trưởng lão trong tông môn, đừng đi ra ngoài.

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói:

- Lão sư, đồ nhi còn chưa gặp Hàn sư đệ mà sao lão sư nói như đã gặp người rồi.

Thiên Tu nói:

- Thì vi sư nói lời tốt trước, lỡ thật sự gặp ở bên ngoài thì sao?

Lâm Phàm gật đầu, nói cũng đúng:

- Lần này đồ nhi ra ngoài e rằng phải mất mười ngày, nửa tháng, nếu tông môn xảy ra chuyện gì thì làm sao?

Thiên Tu đắc ý nói:

- Yên tâm, đồ nhi nghĩ vi sư làm cảnh thôi sao? Vi sư tiết lộ cho mà biết, đồ nhi biết cái gì gọi là Thiên Thụ Vô Biên không?

Nói ra thủ đoạn ẩn giấu, cảm giác thật sướng.

Lâm Phàm lắc đầu đáp:

- Không biết.

Sao hắn biết mấy chuyện này được.

Thiên Tu không nói nhiều:

- Thôi, đồ nhi yên tâm đi đi, hãy cẩn thận chút, nếu không đánh lại thì chạy, đừng cậy mạnh.

Thủ đoạn phải giấu kín, vào phút then chốt khoe ra mới rung động lòng người, lấy lại phong phạm làm lão sư.

Chương 747: Ca, có phải lại muốn bắt cóc ta

Lâm Phàm không đồng ý lời khuyên của lão sư.

Không đánh lại thì chạy?

Đây không phải phong cách của hắn, huống chi chưa bao giờ đụng phải tình huống hắn không đánh lại, chỉ có hắn thấy người ta tội nghiệp nên tha cho đường sống.

Lâm Phàm bước vào hư không, rời khỏi tông môn.

Hắn lấy lệnh bài ra, lệnh bài tỏa ánh sáng mỏng manh chỉ dẫn con đường phía trước.

- Rốt cuộc là ai mà nhìn thấu bản phong chủ là nhân tài, còn sai người đưa lệnh bài đến, có chút ánh mắt, kiến thức.

Không gian nổ tung, tốc độ lướt đi của Lâm Phàm rất nhanh. Trung Tinh vực hơi xa, tới đó phải mất vài ngày.

Kho báu bí mật bí ẩn thì chắc cực kỳ ghê gớm, người ta đích thân đến mời mình, nếu không có thứ gì ra hồn thì uổng công đi.

Không cần suy đoán cũng biết chắc chắn không chỉ có một mình Lâm Phàm vào kho báu bí mật này, chắc chắn có rất nhiều người khác góp mặt, nhưng hắn không thèm để bụng, đông người mới vui, đi vào rồi gai mắt ai thì làm thịt kẻ đó, cuỗm đồ trên người nạn nhân, cảm giác tuyệt vời.

Lâm Phàm vừa xuyên qua hư không vừa cười gian trá:

- He he he.

Hắn yêu chết người mời mình.

Dòng khí mông lung trong hư không liên tục lùi ra sau, tự động tránh sang hai bên, với thực lực hiện tại của Lâm Phàm đương nhiên tốc độ xuyên qua siêu mau.

- Ủa?

Phía trước có dao động chiến đấu, tia sáng bắn tung chiếu rọi thiên địa, có cường giả đánh nhau.

Nhưng hắn còn việc lớn cần làm, không rảnh chõ mũi vào mấy chuyện này, nếu là lúc bình thường chắc chắn hắn sẽ chen chân vào kiếm ít của cải.

Bây giờ hắn đi kho báu bí mật bí ẩn, bận rộn, không rảnh dây dưa với đối phương.

Nhưng khi Lâm Phàm nhìn kỹ thì bắt gặp người quen:

- Sao là hắn?

Người đó là Tam Thái Tử của Bất Diệt hoàng triều, một người khá tốt, biết cách làm việc.

Lần trước hắn bắt người ta, trấn lột người ta, hắn vốn mong đợi tiền chuộc cỡ ba, bốn trăm hòm tài phú là được, không ngờ người ta thật lòng thật dạ đưa hơn hai ngàn hòm.

Nói xem, người như vậy có thể là người bình thường không?

Đúng là người tốt.

Tiếng hét thảm không dứt.

Tam Thái Tử bị một người trẻ tuổi giẫm ở dưới chân, xương cốt không biết bị gãy bao nhiêu khúc, người đẫm máu, mặt cũng bị máu nhuộm đỏ.

Nếu không nhờ khí chất riêng thì Lâm Phàm không nhận ra Tam Thái Tử.

- Đau quá.

Người Tam Thái Tử đờ đẫn, đám người này quá mạnh, phụ hoàng của gã cũng bị đè dưới đất đánh, gã thì không có chút năng lực.

Đại thái tử đã bị người đánh tàn phế, nằm ngay đơ một góc không biết sống chết.

Nhị ca cũng nằm ọc máu đến bây giờ chưa ngừng, thảm còn hơn Tam Thái Tử.

Nam nhân đạp Tam Thái Tử bẹp dí:

- Tam Thái Tử chó chết gì, Chí Tiên cảnh yếu vậy sao? Thế mà xếp bốn trăm mấy trên bảng Thiên Kiêu, theo ta thấy danh sách này vô dụng.

Chân giẫm mạnh, xương toàn thân Tam Thái Tử kêu răng rắc, cảm giác sắp bị đối phương đạp nát.

Tam Thái Tử cảm giác nhục nhã.

Gã không hiểu khoảng thời gian này làm sao vậy, bị bắt cóc, trấn lột thì thôi đi, giờ bị người ta đạp dưới chân, sỉ nhục này vượt sức chịu đựng của gã.

Nam nhân đá Tam Thái Tử sang một bên:

- Rác rưởi!

Lực chân hơi mạnh, Tam Thái Tử bị đá hộc máu, người sắp nổ tung.

Tam Thái Tử khó khăn đứng dậy, trong mắt có tia lửa, gã muốn liều mạng với đối phương.

Lâm Phàm cảm thấy mình nên ngừng lại vào lúc này:

- Bằng hữu, sao ngươi thảm vậy?

Hắn đã sớm nhận bằng hữu này, con người khá tốt, tôn trọng hắn.

Nghĩa khí, rộng rãi, đi đâu tìm được người như vậy?

Xem tình huống sau khi vực ngoại giới dung hợp là biết, giữa người với người không có thành tín, gặp một người vừa nghĩa khí vừa rộng rãi như vậy rất hiếm có.

Tam Thái Tử nghe giọng nói kia cảm giác hơi quen, nhưng vì qua đã lâu nên một chốc không nhớ ra.

Lúc thấy người đứng giữa hư không thì Tam Thái Tử ngẩn ngơ, sau đó bật thốt:

- Ca!

Lúc bị bắt cóc, Tam Thái Tử rất sợ, luôn kêu đối phương là ca, vì lo bị ăn đòn, cố gắng lôi kéo quan hệ.

Bốp!

Chu Hoàng bị người đấm trúng, thân thể như đạn pháo rớt xuống cạnh Tam Thái Tử, phun ra bãi máu.

Sắc mặt Chu Hoàng tái nhợt hỏi:

- Tam nhi, hắn là ai vậy?

Đối phương quá mạnh, không thể địch lại, y đã thi triển tất cả thủ đoạn nhưng vẫn không đánh lại đối phương.

Tam Thái Tử sợ thót tim:

- Phụ hoàng, hắn là người bắt cóc nhi thần.

Gã cảm giác lần này tiêu đời, trước có sói, sau có cọp, tàn đời.

Chu Hoàng mặt biến sắc:

- Cái gì!?

Lòng Chu Hoàng tuyệt vọng, hôm nay là ngày gì vậy? Hoàng triều đã thảm lắm rồi, không ngờ còn có tặc nhân khủng bố tiến đến.

Lòng Chu Hoàng nhỏ máu:

- Nhi ơi, Bất Diệt hoàng triều chúng ta xong rồi.

Trước khi vực ngoại giới chưa dung hợp thì hoàng triều cường thịnh biết mấy, dù sau khi dung hợp vẫn đứng vững gót chân.

Bọn họ không quen người lần này tấn công Bất Diệt hoàng triều, bị đánh mà không hiểu ra sao. Nói theo kiểu của Tam nhi là đối phương bá đạo, thấy y gai mắt nên tùy tay định diệt.

Nam nhân ngạo nghễ đứng giữa hư không liếc Lâm Phàm một cái rồi phớt lờ, lao xuống, người phát ra muôn vàn tia sáng.

- Tiễn hai ngươi lên đường!

Tam Thái Tử và Chu Hoàng đã bị thương nặng, đâu có sức chống cự.

- Dám đụng vào người bản phong chủ xem trọng ngay trước mặt bản phong chủ? Muốn chết hả?

Lâm Phàm không ngờ đối phương dám ra tay, chuyện này không thể nhịn, hắn đạp một bước, bùm một tiếng biến mất tại chỗ.

Bốp!

Hai người va chạm sinh ra chấn động mãnh liệt, hư không rung nhẹ.

Lâm Phàm tung cú đấm:

- Chí Tiên cảnh tầm thường cũng dám la lối hả? Thứ không biết sống chết!

Đối phương cảm giác lực lượng khủng bố ập đến, không có đường đỡ. Gã bị lực lượng chấn hộc máu, cả người suy sụp, mắt lấp lóe tia kinh hoàng, dường như không tin nổi.

Bộp!

Lâm Phàm chộp đầu đối phương, nhìn về phía Tam Thái Tử:

- Bằng hữu, ngươi yếu vậy. Từ lần trước trở về không tu luyện sao?

- A?

Tam Thái Tử đờ đẫn, đầu óc trống rỗng, hoàn toàn không hiểu tình huống gì.

Kẻ cướp ca âm hiểm đến mức tận cùng này có ý gì?

- Ca, sao đến đây? Có phải lại muốn bắt cóc ta không?

Tam Thái Tử sợ thật, đoạn thời gian đó khiến gã khó quên, đến bây giờ một bên lỗ tai còn đau. Đương nhiên lỗ tai bị cắt đứt đã gắn lại, nhưng gặp lại Lâm Phàm làm gã sợ.

Lâm Phàm cười nói:

- Bắt cóc ngươi làm gì? Lần trước lúc đi ta đã nói rồi, vì Bất Diệt hoàng triều các ngươi rộng rãi và nghĩa khí, ta nhận bằng hữu nhà ngươi, tình cờ đi ngang qua thấy ngươi gặp nạn nên lại đây cứu.

Lâm Phàm đấm vào người nam nhân bị hắn xách trong tay:

- Đừng nhúc nhích, coi chừng bóp bể đầu ngươi bây giờ!

Một đấm đánh đối phương sôi dạ dày.

Tam Thái Tử há hốc mồm, ngơ ngác nhìn Lâm Phàm, sau đó gã thay đổi sắc mặt, rơi lệ nức nở nói:

- Ca rốt cuộc tới rồi, tiểu đệ ngày ngóng đêm mong rốt cuộc chờ được ca, còn tưởng đâu không thể gặp lại.

Nói đến khúc kích động Tam Thái Tử thở hổn hển, suýt tắt thở.

Chu Hoàng thộn mặt hỏi:

- Tam nhi, sao vậy?

Tam nhi bị gì mà nói cái chi thế?

Tam Thái Tử chọt eo phụ hoàng, nhỏ giọng nói:

- Phụ hoàng, đừng nói lung tung.

Đây là lần đầu tiên Tam Thái Tử dám can đảm nói như vậy với phụ hoàng, nhưng lúc này không rảnh để ý lễ nghi, sống sót mới là điều quan trọng nhất.

Lâm Phàm nói:

- Ừ, yên tâm, ca nhận bằng hữu nhà ngươi rồi, ngươi sẽ không sao.

Lâm Phàm nhìn nam nhân bị túm trong tay mình:

- Nhà ngươi hơi đáng giận, dám tổn thương bằng hữu mà bản phong chủ quen, ngươi có biết là mình chết chắc rồi không?

Nam nhân không ngờ đối phương mạnh như vậy, mặt dữ tợn hơi vặn vẹo:

- Đồ khốn kiếp!

Binh!

Lâm Phàm siết nắm tay đấm một cú, lực lượng xuyên thủng, bụng tóp lại, máu tuôn như suối từ khoang miệng.

- Thiếu gia!

Ba bóng người từ xa lao tới, tu vi không yếu, đều là Thông Thiên

cảnh.

Bọn họ đi qua Bất Diệt hoàng triều, vì một câu của thiếu gia mà giết chóc tàn bạo, muốn hủy diệt đối phương, nhưng không ngờ bị vấp trắc trở.

Nam nhân hung hăng hét to:

- Giết hắn cho ta!

Ba bóng người ấp úng khó xử:

- Nhưng thiếu gia . . .

Thiếu gia, ngươi còn ở trong tay người ta, có thể suy nghĩ kỹ rồi hẵng nói không?

Nam nhân điên cuồng nói, mắt lấp lóe tia điên dại:

- Mặc kệ ta, hắn không dám làm gì ta! Nếu ta bị gì thì người dính dáng đến hắn đều phải chết!

Lâm Phàm siết tay lại.

Răng rắc!

Đầu nam nhân dập nát, máu chậm rãi chảy dọc đầu ngón tay của Lâm Phàm.

- Đồ khùng.

Hắn đang lãng phí thời gian, chút nữa còn có việc quan trọng cần hoàn thành, không rảnh dây dưa với đám người này.

Ba người vừa kinh vừa giận:

- A!

Một người gầm rống:

- Ngươi có biết mình đã giết ai không!?

Lâm Phàm liếc ba người, bộc lộ sức mạnh, cơ bắp dần phình lên, thân hình vươn cao mười thước.

Tam Thái Tử ngẩn ngơ:

- Ta . . .!

Kẻ cướp ca mạnh dữ, hình dáng này, hơi thở này, quá khủng bố.

Kẻ mới nãy đánh gã tàn tạ đã bị kẻ cướp ca bóp nát đầu, quá tàn nhẫn.

Bùm!

Lâm Phàm xông về phía ba người, khí thế khủng bố chấn không gian dao động mạnh.

Ba người sửng sốt, cảm nhận khí thế ập đến như sóng triều, rất khủng khiếp:

- Cái gì!?

Lâm Phàm lấy tế đàn ra, bạo lực vung:

- Mau lên, đánh xong ta còn phải đi nữa.

Sau đó . . . không có về sau.

Máu tươi đầy trời, nhuộm đỏ góc trời.

Người của Bất Diệt hoàng triều xoe tròn mắt, bần thần nhìn bóng người trên cao, ba người bị đập thành thịt vụn rơi lộp độp, tập thể câm lặng.

Lâm Phàm đi tới trước mặt Tam Thái Tử, nâng gã dậy:

- Bằng hữu, còn nhớ lúc trước ta đã nói miễn có việc gì thì ta sẽ không để ngươi chịu thiệt?

Tam Thái Tử há hốc mồm, ngơ ngác nói:

- Ca nói đều đúng.

Cứ kết thúc như vậy sao?

Cường giả đè Bất Diệt hoàng triều bọn họ không ngẩng đầu lên nổi cứ thế chết rồi? Sao như thùng rỗng kêu to.

Chương 748: Các vị có gì khó chịu thì hãy nói ra

Trừ bỏ nguy cơ, Chu Hoàng nhìn Lâm Phàm, không biết nên nói cái gì.

Người trước mắt là kẻ địch, kẻ địch lớn nhất từ khi Bất Diệt hoàng triều thành lập tới nay. Không phải đối phương giết nhân vật nào của họ mà cướp hết một nửa tài phú trong hoàng triều.

Chu Hoàng chịu đựng vết thương, ôm quyền nói:

- Đa tạ ơn cứu mạng.

Lâm Phàm cười cười, bình tĩnh nói:

- Không có gì, đây là vì Tam Thái Tử của Bất Diệt hoàng triều các ngươi nhận được tình bằng hữu của bản phong chủ. Các ngươi dùng hơn hai ngàn hòm tài phú chuộc lại Tam Thái Tử, sự rộng rãi đó khiến người bội phục, đủ thấy các ngươi xem trọng bản phong chủ, bởi vậy không cần để bụng.

Sự kiện kia là cơn ác mộng của Bất Diệt hoàng triều.

Đối phương nói thẳng ra làm Chu Hoàng xoe tròn mắt.

Có cần như vậy không? Nói mà không cảm giác có gì không ổn sao?

Lâm Phàm thấy Chu Hoàng nhăn mặt như táo bón, nghi ngờ hỏi:

- Sao vậy? Có vấn đề gì?

- Không có gì.

Chu Hoàng có rất nhiều lời muốn nói, nếu không phải thực lực của đối phương quá mạnh thì y sẽ bắt hắn phun hết số tài phú đã nuốt ra.

Nhưng xem tình huống hiện giờ, những cường giả đè bọn họ bẹp dí dưới đất đều bị đấm nát vụn, sao y dám nói một câu: Làm ơn trả lại tài phú ngươi đã lấy được không?

- Ca, ta biết ngay ca sẽ đến cứu ta. Khoảnh khắc tuyệt vọng, trong đầu ta chỉ hiện ra bóng dáng của ca thôi.

Tam Thái Tử rất biết cách ăn nói cho người ta thương, lúc ấy bị bắt cóc là gã đã khôn lanh chiều theo suy nghĩ của Lâm Phàm, giờ gặp việc lớn, được cứu thì càng nịnh hót bùi tai hơn nữa.

Lâm Phàm vuốt đầu Tam Thái Tử:

- Thật là người theo đuổi dáng yêu. Hưng phấn chứ?

Tam Thái Tử gật đầu như gà mổ thóc:

- Hưng phấn!

- Cảm động không?

- Cảm động!

Tam Thái Tử cảm động sắp khóc. Giây phút tuyệt vọng nhất trong đời, kẻ cướp ca từ trên trời giáng xuống, cứu gã từ trong nước lửa, không cảm động sao được?

- Ca, dù thế nào xin hãy ở lại làm khách, suốt đời tiểu đệ không thể quên ơn đức lớn của ca. Nhiều ngày qua chia ly với ca, tiểu đệ rất muốn lại được nghe ca dạy bảo.

Bây giờ gã biết làm sao? Đành vuốt đuôi kẻ cướp ca, mà công nhận người này rất thú vị, tuy hơi táo bạo nhưng tất cả có thể chấp nhận.

Lâm Phàm vỗ vai Tam Thái Tử, cười tươi nói:

- Ài, bằng hữu, ta cũng muốn ở lại nhưng còn bận việc, xin cáo từ. Chờ khi nào có cơ hội, Bất Diệt hoàng triều các ngươi lại giàu lên thì chắc chắn ta sẽ đến.

Nụ cười này làm tim Tam Thái Tử rớt cái bịch, linh cảm không may.

Câu mới rồi là sao?

Chờ lại giàu lên?

Ẩn ý trong câu này hơi phức tạp, ánh mắt Tam Thái Tử u oán. Ca, muốn nuôi mập ta rồi lại bắt nữa sao?

Khi Lâm Phàm định đi chợt nhớ bốn người bị giết, không thể quên cuỗm trữ vật giới chỉ. Tuy bây giờ hắn hơi bị giàu nhưng không ngại phong phú nhiều thêm.

Đám người nhìn cảnh đó, lòng thầm hoảng. Lúc này rồi không quên cuỗm trữ vật giới chỉ của người ta, siêu đáng sợ.

- Bằng hữu, hẹn gặp lại!

Lâm Phàm nói xong bay lên cao, biến mất tại chỗ.

- Ca đi bình yên!

Bịch!

Tam Thái Tử vã mồ hôi như tắm ngồi bệch dưới đất, thở hổn hển, vết thương trên người dần xấu.

Nếu kẻ cướp ca không ra tay thì bây giờ gã đã bị đối phương đập nát.

Chu Hoàng hỏi:

- Tam nhi quen thân với hắn?

Câu hỏi này dường như mang theo ẩn ý: Có phải ngươi thông đồng với người ta, hố tiền nhà mình không?

Tam Thái Tử giải thích ngay:

- Phụ hoàng, hài nhi làm gì quen với hắn, lần trước bị bắt cóc mới biết nhau. Nhưng hài nhi phát hiện một việc, hình như hoàng triều chúng ta đưa tiền chuộc vượt dự đoán của hắn, nên hắn rất hiền hòa với hài nhi, nói đã nhận hài nhi làm bằng hữu, sau này có chuyện gì sẽ không làm hài nhi chịu thiệt, cụ thể thế nào thì hài nhi không rõ.

Không thể khiến phụ hoàng hiểu lầm, nếu không có nhảy vào trong sông cũng không tẩy sạch.

Đại thái tử lảo đảo lại gần:

- Phụ hoàng, có lẽ chúng ta vô tình được hảo cảm của đối phương.

Gã bị người đánh suýt nổ tan xác, nếu không nhờ đan dược cầm hơi e rằng sẽ chết thật.

Chu Hoàng hỏi:

- Sao nói vậy?

Đại thái tử phân tích:

- Bẩm phụ hoàng, tiền chuộc lúc ấy thật ra chỉ cần ba, bốn trăm hòm, vì chúng ta tính toán sai lầm thành hai ngàn hòm, khiến đối phương cho rằng Bất Diệt hoàng triều rộng rãi, nên có hảo cảm với chúng ta. Hơn nữa tam đệ tôn kính người kia, nên hắn mới ra tay cứu chúng ta.

Đột nhiên biểu tình của đại thái tử hoàn toàn thay đổi.

Chu Hoàng ngây ngẩn:

- Vậy thì . . .

Lúc tính tiền chuộc là đại học sĩ của Bất Diệt hoàng triều tính, sau này Chu Hoàng giận quá nhốt người vào địa lao, nếu không nể tình đối phương trung thành hết lòng vì hoàng triều thì đã bị chém đầu.

Đại thái tử nói:

- Đại học sĩ, chúng ta hiểu lầm ngài ấy rồi. Đại học sĩ đã giúp chúng ta giải quyết nguy cơ thật sự, nếu không có đại học sĩ e rằng hôm nay Bất Diệt hoàng triều đã bị diệt.

- Đi, mau mời đại học sĩ ra!

Chu Hoàng bất chấp bị thương, vội đi mời đại học sĩ.

Từ sau sự kiện đó, đại học sĩ bị nhốt trong địa lao vẫn không ngừng tính số, mỗi ngày lẩm bẩm.

'Không thể nào, ta không tính sai.'

'Chắc chắn đối phương tính sai, còn ta tính đúng mười mươi.'

'Sao ta tính sai được, ta là Thông Thiên Đại Học Sĩ Gia Cát Tiểu Long!'

Đại học sĩ ở trong địa lao trở nên điên khùng, người giữ tù cũng sắp đứt dây thần kinh. Đại học sĩ không ngừng tính, đôi khi quấn quýt bọn họ nhìn xem có phải tính sai hay không.

Mấy ngày sau.

Lâm Phàm theo lệnh bài chỉ dẫn đến Trung Tinh vực, nơi này hơi khác với vực ngoại giới khác, có nhiều đá to hình tròn lơ lửng giữa trời.

Lâm Phàm nhìn, suy tư:

- Sao đống đá này lơ lửng trên cao được nhỉ?

Hắn không hiểu, thật thần kỳ.

Dù sao những tảng đá lớn này rất bình thường, không khác gì với những cục đá bình thường,

- Ha ha ha! Đồ nhà quê từ đâu đến?

Trong không gian phía xa có một người trẻ tuổi cưỡi con trâu to toàn thân màu xanh, thân hình to lớn, chân đạp bốn ngọn lửa màu xanh. Người trẻ tuổi liếc xéo qua, tỏ vẻ khinh thường Lâm Phàm dáo dác nhìn trái ngó phải.

Lâm Phàm quay lại nhìn đối phương chằm chằm.

- Sao? Không phục? Có phải muốn đánh ta? Được thôi, giỏi thì lên!

Người trẻ tuổi cưỡi trâu quen thói kiêu căng, hơn nữa xem cách ăn mặc của Lâm Phàm tất nhiên không phải đến từ thế lực lớn gì.

Người đến đây có ai không phải thuộc về thế lực lớn, không có tọa kỵ? Tự mình chạy đến chắc chắn là ra từ chỗ nhỏ.

Động tĩnh nơi này hấp dẫn nhiều người ở phía xa chú ý.

Bọn họ không mấy quan tâm, chuyện này thường xảy ra, rất bình thường.

Người trẻ tuổi cưỡi trâu đi lướt qua bên người Lâm Phàm, hừ mũi coi rẻ, biểu tình đáng đánh như đang nói muốn đánh ta phải không? Ngon thì đánh thử!

He he he!

Bốp!

Lâm Phàm đột nhiên tung cú đấm vào người trẻ tuổi.

Người trẻ tuổi bị bất ngờ, giật nảy mình, gã rùng mình quát to, không ngờ đối phương dám ra tay.

Khi nắm tay chạm nhau, người trẻ tuổi càng không ngờ là lực lượng của đối phương mạnh như thế, khó mà ngăn cản.

Gã rùng mình, phun búng máu.

Lâm Phàm vươn tay chộp đối phương, tát cái bốp văng răng ra.

Lâm Phàm hơi tức giận, nhìn đối phương chằm chằm:

- Ngươi nói xem sao con người của ngươi tiện vậy? Ta nhìn trái bóng thôi mà cũng gặp chuyện, ngươi muốn ăn phân phải không?

Người trẻ tuổi trợn to mắt nói:

- Ngươi . . .!

Rõ ràng đối phương chỉ có tu vi Chí Tiên cảnh nhưng sao lực lượng mạnh đến thế? Lúc đỡ đòn, gã không cách nào cản lại.

Đám người ở phía xa giật nảy mình. Bọn họ biết người trẻ tuổi đó, một trong các Thánh Tử của Mãng Ngưu tộc, có năng lực, mỗi tội hơi cộc tính, coi khinh người. Nhưng không ngờ gã trào phúng người ta một câu đã bị hàng phục, bị người ta xách trong tay, quá khủng bố.

Lâm Phàm lườm đối phương, đấm vào bụng:

- Có tọa kỵ thôi mà, lên mặt khỉ gì!

Bốp!

Trước mắt Thánh Tử tối đen, tứ chi rũ xuống, đã xỉu.

Lâm Phàm lấy trữ vật giới chỉ của đối phương, sau đó nghiêng người, duỗi thẳng cánh tay, vung mạnh, ném người bay xa.

Bùm!

Cánh tay vung, không khí nổ, đủ thấy sức ném lớn cỡ nào.

Thoáng chốc Thánh Tử biến mất ở phía xa. Ánh sáng chợt lóe rồi biến mất.

Trâu xanh chân đạp ngọn lửa, mắt to như đèn lồng càng nở to,

dường như nó không phản ứng lại kịp thì chủ nhân đã bị người ném bay.

Trâu xanh định đi nhưng bỗng cảm giác bàn tay của đối phương sờ người mình, làm nó sợ run người. Chủ nhân còn không đánh lại thì nó không có chút sức chống cự.

Lâm Phàm cưỡi lên người trâu xanh, vỗ đầu trâu:

- Đi nào.

Trâu xanh sợ, nó nhấc chân đi tới trước.

Lâm Phàm cười nói:

- Không tệ, nơi này thật tốt, vừa đến đã có tọa kỵ.

Lâm Phàm rất vừa lòng tình huống này, hắn không ngại người ta lên mặt với mình, không thì kiếm đâu ra cớ làm ít chuyện?

Đám người vốn hơi coi thường Lâm Phàm đều nhíu chặt mày, tránh một con đường.

Người này không dễ chọc, Thánh Tử của Mãng Ngưu tộc còn bị một đấm đánh xỉu ném xa, không biết bay tới đâu rồi, xem tình huống thì phải mất một thời gian mới quay trở lại được.

Lâm Phàm ôm quyền, cười nói:

- Các vị, bản phong chủ mới đến, nếu ai nhìn bản phong chủ khó chịu nhớ đừng giấu, có gì cứ nói ra.

Mắt Lâm Phàm lấp lóe tia sáng, đám người này thực lực không yếu, trữ vật giới chỉ trên ngón tay tỏa ánh sáng rực rỡ rất là chói mắt, nhìn liền biết không phải vật bình thường.

Nếu không thể lấy trữ vật giới chỉ vào túi coi như uổng công đến chuyến này.

Quả nhiên, khi hắn nói ra câu đó thì những người có mặt rất tức giận.

- Cái tên này quá càn rỡ!

Chương 749: Ngươi làm con trâu của ta sợ

Bọn họ khó chịu, chưa bao giờ thấy ai vênh váo như vậy.

Có người trừng mắt, có người bĩu môi, có người thì mắt tóe lửa.

Bọn họ cực kỳ bất mãn với người này mới tới đã ra tay thị uy.

Có thể đến đây không có người nào đơn giản, đều là Thánh Tử ra từ thế lực lớn.

Lần này kho báu bí mật mở ra, là cơ hội cho tất cả thiên kiêu, nên đến đây toàn là thiên kiêu.

Lâm Phàm cưỡi trên trâu xanh, nhìn đám Thánh Tử, không thèm để bụng:

- Nhìn gì? Bản phong chủ nói rồi, không phục thì lên, đấu đơn hay hội đồng tùy các ngươi chọn. Nhưng bản phong chủ đề nghị các ngươi đánh hội đồng, nếu không thua thảm quá thì chán.

Lâm Phàm chỉ vào một Thánh Tử ở phía xa:

- Ngươi! Đúng rồi, đang nói ngươi đấy, cái tên mặt đỏ rực, nghẹn đến đỏ mặt rồi còn muốn nhịn tới khi nào? Đừng nhịn lâu quá coi chừng bể trứng.

Thánh Tử bị chỉ trúng không kiềm được hú dài:

- Ngươi láo quá! Đến đây đều là Thánh Tử của các Thánh Địa lớn, ngươi có bản lĩnh gì mà vênh váo vậy hả? Ngươi nghĩ hàng phục Thánh Tử của Mãng Ngưu tộc là có thể vô pháp vô thiên sao? Tốt lắm, hôm nay Trương Kiềm này sẽ thử sức với ngươi!

Người Trương Kiềm bộc phát ra ánh sáng vàng, vô số kiếm nhỏ bay quanh quẩng sáng.

Người xung quanh thảo luận. Trương Kiềm là Thánh Tử của Kiếm tông, thuộc thế lực lớn, tuy tu vi không kinh thiên động địa gì nhưng uy thế kinh người, người bình thường không dám đối kháng.

Dù là bọn họ cũng không muốn đánh với Trương Kiềm.

Bốp!

Có tiếng hét thảm.

Mặt Trương Kiềm đẫm máu, khuôn mặt hơi tuấn tú đã sưng phù, có mấy cái răng bị tát bay ra.

Lâm Phàm bấu đầu Trương Kiềm xách tới trước mặt mình, bất đắc dĩ nhìn gã:

- Ngươi nói xem ngươi được không? Người trẻ tuổi, đừng quá kiêu ngạo, dù muốn ngạo cũng phải có tài mới được. Ngươi tự nói xem mình có bản lĩnh không?

Trương Kiềm rít gào, lực lượng trong người dao động hoàn toàn:

- A!

Gã đã bị đối phương chọc giận, lỗ chân lông mở ra, ánh sáng bắn ra, hơi thở cực kỳ sắc bén, cường đại sắp bộc phát ra kiếm khí khủng bố.

Binh!

Lâm Phàm tung nắm đấm. Trương Kiềm bị đánh mạnh giật bắn người, phun ra búng máu, ánh sáng bao phủ thân thể vụt tắt, vỡ vụn.

- Nhà ngươi . . .

Trương Kiềm nhìn Lâm Phàm lần cuối rồi gục xuống, lực lượng của tên này quá mạnh, gã không chịu nổi.

- Ài, thân thể quá mảnh mai, thế này mà đã không chịu nổi, đáng tiếc.

Lâm Phàm cuỗm mất trữ vật giới chỉ của đối phương, sau đó nghiêng người, duỗi thẳng cánh tay, nhấc chân đạp mạnh, mặt đất vỡ ra. Hắn vung cánh tay, Trương Kiềm như đạn pháo kéo dòng khí mãnh liệt biến mất phía chân trời.

Lâm Phàm nhìn theo:

- Bay xa dữ.

Hắn thỏa mãn cất trữ vật giới chỉ, giương mắt nhìn người xung quanh:

- Nói cho các ngươi biết, nếu bất mãn thì đánh hội đồng, đừng lần lượt từng người lên, chán lắm.

Xôn xao, giật mình.

Thấy quỷ sống.

Tên này mạnh quá, Trương Kiềm cứ thế bị làm thịt, gã tới tham gia tôi luyện, nhưng bây giờ bị đối phương ném bay mất không thấy bóng dáng, hành trình kết thúc vậy sao?

- Ngươi . . .!

Có người tức giận la mắng Lâm Phàm càn rỡ, bọn họ đều là Thánh Tử, sao chịu được sỉ nhục như vậy.

Nhưng súng bắn chim đầu đàn, bọn họ nhìn ra thực lực của đối phương không đơn giản, đấu với người ta chưa chắc lấn lướt được.

Có người vừa giận vừa khinh thường nói:

- Bây giờ ngươi cứ vênh váo, lát nữa có người đến, để xem ngươi làm sao lên mặt với họ.

- Có chút thực lực đã tự nhận là thiên hạ vô địch, lát nữa rồng phượng trong cõi người mới đến, ngươi sẽ biết cái gì là tự biết xấu hổ, không biết tự lượng sức mình.

- Không sai.

Lâm Phàm nghe đám người nói, thầm suy tư, có vẻ lát nữa sẽ có nhân vật lớn đến.

- Hừ!

Đám người vây xem vẻ mặt khinh thường. Giờ cứ để tên này vênh váo, lát nữa cường giả thật sự đến, để xem hắn kiêu căng tới khi nào.

Lúc này phía cuối trời tuôn ra dải sáng, ánh sáng xuyên thấu hư không, cùng với các tiếng leng keng.

Một con rồng thần màu vàng dài ngàn trượng bay tới, mỗi lớp vảy rực rỡ sắc vàng, long uy mạnh mẽ thổi quét thiên địa, các tọa kỵ ở đây đều run lẩy bẩy.

Đặc biệt là trâu xanh, nó hai đầu gối chạm đất, run cầm cập quỳ sát đất.

Nhiều Thánh Tử kinh thán:

- Đó là Long Giới Chi Tử, Ngao Bại Thiên, quả nhiên long uy phi phàm, kinh thiên động địa. Các ngươi xem những miếng vảy của hắn, mỗi mảnh đều tự thành long văn, quả thật là kỳ tài ngút trời.

Tuy bọn họ cũng là Thánh Tử của thế lực lớn, nhưng so sánh với Ngao Bại Thiên thì cách biệt quá lớn.

Lâm Phàm nhìn trâu xanh, hỏi:

- Lão Ngưu, ngươi sao rồi?

Tuy đây là tọa kỵ mới nhận của hắn nhưng dù sao hắn từng cưỡi trên nó, cũng tính là một nửa trâu của mình.

Trong khi mọi người nghênh tiếp Long Giới Chi Tử thì một tiếng quát to vang vọng bên tai họ:

- Quá mức! Ngươi hù trâu của ta sợ!

Bùm!

Lâm Phàm bay lên trời, cầm tế đàn xông thẳng về phía Ngao Bại Thiên, tiếng ầm ầm không dứt, không gian bị uy thế mạnh mẽ đè nổ.

Các Thánh Tử giật nảy mình, xoe tròn con mắt:

- Hắn định làm gì? Thật là gan to bằng trời!

Bọn họ biết tên này rất ngông nghênh nhưng không ngờ hắn dám xông thẳng vào Ngao Bại Thiên, chẳng lẽ hắn không biết người trước mắt là ai sao?

- Ồn ào!

Mắt rồng màu vàng liếc Lâm Phàm một cái, Ngao Bại Thiên không thèm để bụng. Rồng thần vẫy đuôi, cái đuôi phủ vảy vàng quất về phía Lâm Phàm.

Chỉ là con kiến nhỏ, không đáng khiến gã để vào mắt.

Bốp!

Tế đàn và đuôi rồng va chạm phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, trùng kích khủng khiếp khuếch tán bốn phương tám hướng.

Lâm Phàm nhíu chặt mày:

- A?

Lực lượng của đối phương rất mạnh.

Hắn gầm lên, gồng hết sức, thân hình trương to, lực lượng bùng nổ, tế đàn trong tay hắn càng khủng bố hơn.

Tiếng hét thảm kinh thiên động địa, vảy rồng nứt, máu rồng màu vàng phun ra từ phần đuôi nhuộm thiên địa.

Ngao Bại Thiên vừa kinh vừa giận, không ngờ mình sẽ bị thương:

- Muốn chết!

Ngao Bại Thiên quẫy người, vuốt rồng chộp Lâm Phàm, hư không bị cắt, ánh sáng ngưng tụ trên đầu móng vuốt, uy thế phi phàm khủng bố.

Lâm Phàm nở nụ cười:

- Hơi thú vị.

Thực lực của tên này không tệ, Thông Thiên cảnh đỉnh nhưng nội tình vững chắc, mạnh hơn Phong Thiếu Liệt và Tư Không Trác một chút.

Bùm!

Tế đàn và móng vuốt rồng va chạm, tia lửa bắn ra, uy thế cường đại quét đất đai, mặt đất tan vỡ nổ tung.

Ngao Bại Thiên thầm nghĩ:

- Thực lực của tiểu tử này hơi không tầm thường.

Ngao Bại Thiên tâm cao khí ngạo, uy của Long giới không cho phép xúc phạm. Gã chưa từng gặp tên này, trực tiếp xông lên đánh là sao? Gã không hiểu lý do nằm ở đâu.

Lâm Phàm hét to một tiếng:

- Hơi lợi hại, để xem ngươi có thể chống đỡ đến mức nào!

Lâm Phàm giơ tế đàn đập mạnh lung tung lên thân hình to lớn của đối phương.

Ngao Bại Thiên không hiền gì, móng vuốt rồng đón đỡ, dần dà,

gã cảm giác có máu ứa ra từ móng rồng, độ cứng của tế đàn quá cao.

Đám Thánh Tử ở bên dưới kinh thán.

- Tiểu tử này to gan quá, dám xuống tay với Ngao Bại Thiên.

- Hừ! Thứ không biết sống chết, tưởng có thể vô địch thiên hạ sao?

- Không đúng, các ngươi nhìn xem, hình như Ngao Bại Thiên bị thương.

- Cái gì?

Mọi người hết hồn, không thể tin, sau đó nhìn kỹ. Quả nhiên có máu chảy ra móng rồng của Ngao Bại Thiên, bọn họ kinh sợ như thấy quỷ.

Ngao Bại Thiên vội hỏi:

- Rốt cuộc ngươi là ai? Ta không oán không thù với ngươi nhưng tại sao ngươi tấn công ta?

Cứ tiếp tục đấu thì khó đoán kết quả.

Mắt Lâm Phàm sáng rực đáp:

- Ngươi dám làm trâu của ta sợ!

Đây là một con rồng, nghe nói rất bổ, tắm máu rồng có tác dụng mạnh, hắn không biết là thật hay giả, nếu đúng thật thì mang ít máu rồng về cho lão sư bổ người, có lẽ sẽ là món quà tốt.

Ngao Bại Thiên ngây ra, vội vàng nói:

- Trâu? Huynh đệ, có gì từ từ nói, Ngao Bại Thiên này không phải hạng người lỗ mãng như vậy. Ta chưa từng thấy trâu của ngươi, xin hãy nói rõ ra được không?

Tế đàn của đối phương làm đầu ngón chân của gã đau chết, nếu không nhờ móng cứng chắc đã bị đập dập móng rồi.

Hai tay Lâm Phàm không ngừng đập, hắn không ngờ thực lực của đối phương ghê gớm như vậy, nội tình của con rồng nhỏ này khá quá.

- Nhìn xem, bên kia là trâu của ta. Ngươi chưa đến đã phát ra uy

rắn, muốn hù dọa ai?

Ngao Bại Thiên tức muốn khùng lên, giương mắt nhìn phía xa, chỉ thấy một con trâu xanh đầu đầy mồ hôi quỳ ở đó, hiển nhiên bị long uy của gã chấn động.

- Huynh đệ, có gì từ từ nói. Long uy của ta là tự mang theo, ai biết sẽ thành ra như vậy. Chúng ta đến đây là để vào kho báu bí mật, không cần động can qua lớn như vậy. Ngươi nói một câu đi, muốn giải quyết thế nào?

Móng vuốt của gã sắp không chịu đựng nổi nữa rồi, lực lượng của đối phương quá lớn, cục đá đen thui kia cứng rắn vô cùng, đau chết mất.

Lâm Phàm nói:

- Xin lỗi trâu của bản phong chủ.

Ngao Bại Thiên kinh ngạc nói:

- Cái gì? Ngươi muốn ta xin lỗi một con trâu? Ngươi có biết ta là ai không? Ta đường đường là Long Giới Chi Tử . . . á!!!

Ngao Bại Thiên chưa nói hết lời, phát hiện thế công của tên này hung mãnh hơn, lực lượng dần tăng mạnh, gã cảm giác nếu cứ tiếp tục thế này thì tàn đời.

- Ha ha ha! Rồi rồi, Ngao Bại Thiên này là Long Giới Chi Tử mà lỡ tổn thương vị bằng hữu này, đương nhiên phải xin lỗi. Chúng ta ngừng lại đi, cứ tiếp tục thế này sẽ làm tổn thương tình cảm nhau.

Ngao Bại Thiên phát hiện móng rồng sắp đứt, gã đã quên hai người va chạm bao nhiêu lần, độ cứng của tế đàn siêu khủng bố.

Bùm!

Một người và một rồng va chạm lần cuối sau đó hoàn mỹ tách ra.

Lâm Phàm cầm tế đàn, nhìn Ngao Bại Thiên, chỉ cần đối phương rục rịch là sẽ lại xông lên đánh, không chút do dự.

Thân hình rồng vàng ngàn trượng tỏa sáng, sau đó dần thu nhỏ.

Ngao Bại Thiên phục hồi hình người, mái tóc dài màu vàng rực rỡ, đỉnh đầu có hai sừng rồng tỏa ánh sáng mờ. Phần cổ tay của gã đỏ rực, có vết rách nhỏ, cổ chân cũng xây xước, mới nãy bị đập làm

gã đau điếng.

Trong tình huống hiện giờ gã phải giữ bình tĩnh, không thể bị người nhìn ra, nếu không thì mất hết mặt rồng.

Chương 750: Có thể thử pháo hoa nam giới một lần

- Chuyện gì xảy ra? Sao Ngao Bại Thiên dừng tay?

- Không biết nữa, không ngờ đến cả Ngao Bại Thiên cũng không thể hạ được cái tên càn rỡ này, làm người ta thất vọng quá.

Có Thánh Tử tôn sùng Ngao Bại Thiên lên tiếng bênh thần tượng của mình:

- Thất vọng? Ngươi thất vọng thì lên đi, đúng là ngồi nói chuyện không đau lưng.

Lâm Phàm nhìn đối phương:

- Được rồi, con người của ngươi còn chút ánh mắt, kiến thức, xin lỗi trâu của ta, rồi ta tạm thời không so đo chuyện này của ngươi, hãy nắm chắc cơ hội, những chuyện khác không xem là gì.

Ngao Bại Thiên nhìn Lâm Phàm, cảm giác sao tên này nói chuyện khó nghe quá.

Ngao Bại Thiên rất nhạy bén với nguy cơ, lúc mới đánh nhau còn chưa cảm giác có vấn đề gì, nhưng đánh rồi thì phát hiện đừng nhìn đối phương là Chí Tiên cảnh, xuống tay hơi bị khủng.

Ngao Bại Thiên đến đây là vì vào kho báu bí mật, đừng để chưa kịp vào đã bị người ta đánh gục ngay ngoài cửa, thế thì mất nhiều hơn được.

Vẻ mặt Ngao Bại Thiên khiêm hòa, nói chuyện y như thật:

- Ngao Bại Thiên này làm Long Giới Chi Tử, tuy ở bên ngoài luôn cho rằng Long giới của ta quá bá đạo, nhưng đó là cách nghĩ sai lầm. Long giới toàn là người khiêm tốn, không bao giờ ỷ thế hiếp người. Mới đến kích động quá, lỡ làm tọa kỵ của các vị bị sợ, ta tại đây xin lỗi các vị một tiếng, mong đừng để bụng.

Mà có người tin thật.

- Ta biết ngay mà, sao Ngao Bại Thiên thua được, thì ra giải quyết hiểu lầm với đối phương.

- Đúng vậy! Ngao Bại Thiên là Long Giới Chi Tử, địa vị cao thượng, thực lực mạnh mẽ, dù vậy vẫn cư xử hiền hòa, khiến người bội phục.

Thánh Tử nói chuyện, tự tưởng tượng chuyện xảy ra giữa Ngao Bại Thiên và Lâm Phàm rồi cho ra đáp án hoàn mỹ.

Tâm tình của Ngao Bại Thiên khá tốt, gã nghe hết lời nói của các Thánh Tử xung quanh, bọn họ hiểu vấn đề hay lắm, sự thật đúng là vậy.

Lâm Phàm thúc giục:

- Còn đứng đực mặt ra làm chi, mau xin lỗi trâu của ta!

Hắn không cần biết Long Giới Chi Tử gì cả, đã xin lỗi thì làm dứt khoát chút, lề mà lề mề lãng phí thời gian.

Ngao Bại Thiên muốn đánh chết Lâm Phàm, có mặt nhiều người, hắn không thể nói chuyện đàng hoàng được sao? Ăn nói gây hấn thế làm gì?

- Ha ha ha! Được được, ngươi yên tâm, Ngao Bại Thiên làm nó sợ thì phải xin lỗi một tiếng, nếu không lại mang tiếng khinh người.

Ngao Bại Thiên nói xong tiến lên nâng trâu xanh dậy, còn cầm móng trước của trâu xanh đặt trong lòng bàn tay, sắc mặt hiền hòa nói:

- Ngại quá, làm ngươi sợ, ta xin lỗi một tiếng, ngươi đừng để bụng.

Trâu xanh trợn to mắt ngơ ngác nhìn đối phương.

Đối phương là Long Giới Chi Tử, huyết mạch trong người cao quý mà thuần khiết, đem đến áp lực lớn cho nó. Không ngờ đối phương nâng móng trước của nó, xin lỗi nó, làm trâu xanh ngây ngẩn.

Thánh Tử xung quanh cảm thán.

- Ngao Thánh Tử quá đại nghĩa, là Long Giới Chi Tử, thân phận cao quý, thế mà xin lỗi một tọa kỵ, ngươi nói xem nếu là người khác thì có chuyện này được không?

- Đúng rồi, các ngươi xem bộ dạng Ngao Thánh Tử xin lỗi tọa kỵ, không hề ghét bỏ, làm hết sức nghiêm túc.

Ngao Bại Thiên nghe mấy lời đó thì nở nụ cười, trong lòng điên cuồng rủa thầm. Tiểu tử này quá dữ dội, nếu không xin lỗi sẽ đánh tới cuối cùng.

Phải công nhận là Ngao Bại Thiên sợ thật.

Liều mạng làm gì? Được ích lợi chi?

Ngao Bại Thiên hỏi:

- Huynh đệ thấy sao?

Ngao Bại Thiên rất tò mò, không biết người này là ai, không hiểu rõ lai lịch, chỉ lấy tu vi Chí Tiên cảnh đã có thể đấu với gã đến lúc này thì tuyệt đối không phải ra từ nơi nhỏ.

Không lẽ đến từ thế lực lớn?

Nhưng không thể nào, Long giới đã là thế lực lớn, không thể có thế lực mạnh hơn được.

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Tạm được, nếu theo kiểu chính thức thì ngươi phải mở tiệc linh đình, dâng trà xin tội, nhưng thôi bỏ qua đi, tha thứ cho ngươi lần này.

Ngao Bại Thiên bị chọc tức mặt biến sắc, người này nói chuyện làm người ta khó chịu quá, sao có kẻ tiện như vậy, còn thích được một tấc lại muốn tiến một thước.

Thôi, ráng nhịn, không đáng.

Ngay lúc này, hư không biến đổi lớn, ánh sáng tuôn ra chiếu khắp thiên địa, một loài chim giống phượng hoàng giương cánh bay lượn, hai cánh vỗ sẽ rực cháy lửa.

Ngao Bại Thiên nhìn, thầm suy tư đối thủ mạnh nhất khi vào kho báu bí mật đã đến.

Còn có người đứng cạnh gã nữa, ban đầu đã xem thường hắn, nay xem ra tên này cũng rất nguy hiểm, cạnh tranh rất lớn.

- Phượng Tiên Tử đến!

Đám Thánh Tử siêu kích động, vì được thấy nữ thần.

Một nữ nhân phong tư tuyệt vời đứng trên loài chim giống phượng hoàng, nàng mặc đồ đỏ như lửa cháy, mái tóc tơ sáng bóng như thác nước rũ xuống sau người, vóc dáng cực kỳ bốc lửa.

Mắt Lâm Phàm sáng rực hỏi:

- Này, ai vậy?

Đây là hưng phấn vì thấy cực phẩm, rất muốn bị đối phương trào phúng, nhục nhã, có như thế thì hắn mới có cớ ngang nhiên ra tay, khiến đối phương nở rộ mặt đẹp nhất.

Ngao Bại Thiên si mê nhìn không chớp mắt:

- Đó là Phượng Tiên Tử.

Khi gã thấy ánh mắt của Lâm Phàm thì tim rớt cái bịch, vội nói:

- Ngươi đừng có ý tưởng gì, nàng rất là thô bạo, nghe đồn há miệng có thể nuốt trọn người ta, cực kỳ tàn nhẫn.

Lâm Phàm kinh ngạc nói:

- Tàn nhẫn vậy à, hơi xứng với ta.

Ngao Bại Thiên vội nói:

- Huynh đệ, không nên nghĩ vậy, ngươi nhìn phía sau xem, có lẽ càng vừa mắt hơn.

Tuy gã không biết đối phương có lai lịch gì nhưng xem bề ngoài hình như không đơn giản, nếu đối phương nhìn trúng Phượng Tiên Tử thì sẽ thành đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ, nên gã phải làm đối phương chết tâm, hoàn toàn chặt đứt suy nghĩ.

Phía xa lại có người đến, có nam có nữ, khí thế đều không tầm thường, nam anh tuấn, nữ đẹp động lòng người, thực lực cũng không đơn giản.

Ngao Bại Thiên giới thiệu rõ ràng từng người trong nhóm:

- Huynh đệ nhìn xem trong nhóm người kia có ai vừa mắt không? Ta sẽ tác hợp giúp cho, tất cả đều là Thánh Tử, Thánh Nữ của thế lực lớn, thực lực không tầm thường, tốt hơn Phượng Tiên Tử gấp trăm ngàn lần.

Một nam nhân cao ráo đẹp trai đi ra từ nhóm người đến trước

mặt Phượng Tiên Tử, mỉm cười nói chuyện.

Ngao Bại Thiên không nhịn được bay lên, cười to bảo:

- Lưu Võ, không ngờ ngươi cũng đến.

Nam nhân được gọi là Lưu Võ có vẻ ngoài anh tuấn, khí vũ hiên ngang, giơ tay nhấc chân ẩn chứa uy năng khủng bố.

Lưu Võ cười nói, mắt lóe tia sáng:

- Thì ra là Thánh Tử của Long giới, Ngao huynh.

Lưu Võ quá rành con rồng này, biết cũng thích Phượng Tiên Tử, nhưng gã sẽ không nhường.

Phượng Tiên Tử xếp hạng mười ba trong Thánh Nữ, xinh đẹp động lòng người, sao có thể nhường lại cho người khác.

Ngao Bại Thiên nở nụ cười lịch thiệp nhất:

- Phượng Tiên Tử gần đây có khỏe không?

Từ sau khi gặp Phượng Tiên Tử thì gã đã động lòng, tất nhiên muốn bắt lấy nàng. Nhưng Phượng Tiên Tử rất khó dụ, không phải muốn là có được người đẹp.

Phượng Tiên Tử gật đầu, không có phản ứng gì lớn:

- Ngao Thánh Tử có lòng.

Cách cư xử như vậy hơi không lễ độ đối với người khác, quá lạnh nhạt, nhưng Ngao Bại Thiên thì cho rằng được Phượng Tiên Tử đáp lại đã là chuyện đáng vui vẻ.

Lâm Phàm cưỡi trâu xanh bay lên cao, cẩn thận đánh giá Phượng Tiên Tử, ánh nhìn giống như xuyên thấu:

- A, ả đàn bà này cũng xinh đấy.

Lưu Võ ở một bên không nhịn được, sắc mặt khó xem nói:

- Ngươi nói cái gì!?

Mái tóc dài xõa xuống bỗng bay lên, hiển nhiên gã đang rất giận.

Ngao Bại Thiên trừng Lưu Võ:

- Lưu huynh, sao có thể nói chuyện kiểu đó với huynh đệ này?

Kẻ địch của kẻ địch là bằng hữu.

Ngao Bại Thiên xóa bỏ bất mãn lúc trước, gã đang muốn làm Lưu Võ khó chịu, tốt nhất là chọc cho đầu bốc khói, miệng mũi trào máu.

Ngao Bại Thiên giới thiệu, tỏ vẻ coi khinh Lưu Võ:

- Huynh đệ, hắn tên là Lưu Võ, Thánh Tử của Khôn Nguyên động. Thực lực tạm được, nhưng không thể so sánh với ngươi, loại người này nếu không cho một bài học thì không khôn ra.

- Ngươi . . .!

Lưu Võ tức điên, muốn liều mạng với Ngao Bại Thiên.

Lúc này vô số khí thế cực mạnh từ xa truyền đến.

Thế lực cường giả của các Thánh Tử đến.

Lần này vào kho báu bí mật đương nhiên toàn là Thánh Tử, các cường giả ở bên ngoài chờ, phòng hờ xảy ra chuyện gì còn kịp cứu.

Không phải họ vào cứu người, mà là lỡ đệ tử của họ lấy được đồ từ bên trong, đi ra bị chặn đường hay xảy ra mâu thuẫn kịch liệt gì, một mình không đánh lại một đám.

Lưu Võ cố nén lửa giận, không lao vào đánh nhau ngay:

- Hừ! Lát nữa vào kho báu bí mật, chờ xem có bản lĩnh gì!

Có thể tới đây đều có bối cảnh.

Biểu tình của Phượng Tiên Tử hơi mất tự nhiên, vì đối phương luôn nhìn nàng chằm chằm, ánh mắt có tính xâm lược mãnh liệt. Phượng Tiên Tử mỉm cười với Lâm Phàm, xem như đáp lễ, cũng mang theo ẩn ý là đừng nhìn nàng mãi.

Nhưng nụ cười này làm Lâm Phàm như bị sét đánh, cười với ta là có ý gì?

Lâm Phàm nhủ thầm, giận đi chứ, gầm rống lên, chửi mắng hăng vào, ít ra hãy nói gì đi chứ.

Lưu Võ phát hiện ánh mắt của Lâm Phàm là lạ, nhỏ giọng khiển trách:

- Ngươi định nhìn Phượng Tiên Tử tới khi nào? Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, không biết trời cao đất rộng.

Các trưởng bối đã đến, gã không thể cho người ta nghe hoặc biết chuyện xảy ra ở đây.

Lâm Phàm chưa đáp lại đã bị Phượng Tiên Tử giành trước:

- Lưu Thánh Tử, ta và ngươi không liên quan, người ta nhìn ta thì liên quan gì đến ngươi?

- A?

Lưu Võ ngây ra, sau đó biểu tình hơi thay đổi:

- Phượng Tiên Tử, ngươi này mặt mày lấm lét, nhìn là biết không phải thứ tốt, đừng bị bề ngoài giả tạo của hắn che mắt.

Ngao Bại Thiên mắng:

- Lưu Võ, con người của ngươi sao tiện vậy? Phượng Tiên Tử là người nhà của ngươi sao? Không cho ai xem? Khôn Nguyên động các ngươi sao ra kẻ mặt dày như ngươi.

Tuy Ngao Bại Thiên cũng không vui gì, nữ thần của mình bị người nhìn chằm chằm, nữ thần còn bênh người ta, làm lòng gã khó chịu, nhưng có cơ hội mỉa mai Lưu Võ thì gã sẽ không bỏ qua.

Lâm Phàm nhìn Lưu Võ chằm chằm, nói một câu khiến người hoang mang:

- Chưa thử pháo hoa nam giới, có thể thử một lần.

Là sao?

Chương 751: Trâu trong trâu oách trong trâu

Ngao Bại Thiên không hiểu ý câu này nhưng trong câu chữ cho người cảm giác rùng rợn:

- Huynh đệ, nói câu này có ý gì?

Lâm Phàm vỗ vai Ngao Bại Thiên, ra hiệu đừng hỏi:

- Hài tử, ngươi không hiểu thì đừng hỏi.

Đây là câu hỏi cao đẳng thâm ảo, người bình thường rất khó hiểu.

Ngao Bại Thiên muốn chửi thề:

- Ta #¥!

Nói cái quái gì vậy? Bảo gã là con nít không hiểu? Nếu người khác nghe được sẽ sợ hết hồn.

Gã đường đường là Long Giới Chi Tử mà bị người nói là con nít, tên này là người đầu tiên dám nói như vậy.

- Ủa? Thánh Tử của tộc ta đâu?

Không xa, một lão nhân nhìn trái nhìn phải không thấy Thánh Tử trong tộc đâu.

Đám Thánh Tử có mặt lúc đầu ngó nhau rồi cùng nhìn về phía Lâm Phàm, người ta không biết chuyện gì xảy ra nhưng bọn họ thấy hết.

Lão nhân kia là trưởng lão của Mãng Ngưu tộc, giờ lão đến, có lẽ chưa biết Thánh Tử của họ đã sớm bị người một đấm đánh bay, hơn nữa tọa kỵ cũng bị người ta bá chiếm.

Bọn họ cảm thấy Mãng Ngưu tộc xui chưa từng có, nhưng họ sẽ không nói ra, phòng ngừa bị trả thù.

Nếu tên này không đánh với Ngao Bại Thiên thì chắc chắn họ sẽ tích cực cử báo hành vi đối phương, nhưng đã đánh nhau rồi, họ biết

tên này không đơn giản, không thể trêu vào, nếu không sẽ rước họa vào thân, tự chuốc lấy khổ.

- Thánh Tử của ta đi đâu rồi?

Một lão nhân lưng cõng kiếm, nhìn trái ngó phải, kiếm một vòng không thấy bóng dáng Thánh Tử.

Lão nhân sốt ruột kéo một người hỏi:

- Ngươi có thấy Thánh Tử của tông ta không?

Thánh Tử bị túm lấy đã chứng kiến cảnh đó xảy ra, nhưng lúc này mặt không biểu tình bình tĩnh nói:

- Không thấy, lão hãy đi hỏi ngươi khác.

Gã không ngốc, nếu ai muốn nói thì ngay lúc nãy lão nhân hỏi, không cần gã lên tiếng đã có một đám người phanh phui ra, Thánh Tử của các ngươi bị người đấm bay lên trời rồi.

Việc này không dính dáng gì đến bọn họ, dù nói thật ra cũng chẳng được lợi gì, khi không thêm một kẻ địch.

Huống chi có thể đánh ngang tay với Long Giới Chi Tử Ngao Bại Thiên sẽ là người dễ chọc sao? Chắc chắn thuộc thế lực lớn, đến cuối cùng sẽ không bị gì.

Bên kia vang tiếng hỏi hấp dẫn chú ý của nhiều người.

Trưởng lão Mãng Ngưu tộc thấy con trâu dưới thân Lâm Phàm liền chạy tới hỏi:

- Ngươi lấy con trâu này ở đâu ra? Hình như là tọa kỵ của Thánh Tử tộc ta?

Lão tuyệt đối không nhìn lầm, đây là trâu xanh của Thánh Tử, nhưng sao ở dưới thân đối phương? Chuyện này không thể xảy ra.

Lâm Phàm kinh ngạc nói:

- Cái gì? Con trâu xanh này là của Thánh Tử các ngươi bao giờ? Nó là trâu của bản phong chủ, đừng ỷ mình tuổi già mắt mờ là có thể tùy tiện hố người

- Tiểu tử này, ngươi có thể nói chuyện đàng hoàng được không?

Thánh Tử biến mất làm trưởng lão Mãng Ngưu tộc rất bực mình, đặc biệt tiểu tử này nói chuyện gay gắt khiến lão hơi giận.

Lâm Phàm lắc đầu, trả lời dứt khoát:

- Không thể.

Hắn không thèm nể nang, nếu đối phương không phục thì cứ đánh một trận, đầu của hắn cứng, không sợ đối phương.

Trưởng lão Mãng Ngưu tộc sắc mặt khó xem nói:

- Ngươi . . .!

Lão hít sâu, nhìn kỹ đối phương, nói chuyện gắt vậy chắc đến từ thế lực lớn nào, nhưng lão nhìn kỹ vẫn không thấy ra đối phương thuộc phương nào.

Con trâu dưới thân hắn rõ ràng là của Thánh Tử, cũng là tọa kỵ của Mãng Ngưu tộc bọn họ, lão làm trưởng lão không lẽ nhầm?

Ngao Bại Thiên hỏi:

- Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?

Trưởng lão Mãng Ngưu tộc nói:

- À, thì ra là Ngao Thánh Tử. Lão phu đang tìm kiếm Thánh Tử của tộc ta, nhưng không tìm được. Con trâu xanh này là tọa kỵ của Thánh Tử tộc ta, nên muốn hỏi Thánh Tử tộc ta đi đâu rồi.

Nếu không phải không chắc về đối phương thì lão rất muốn bắt giữ, nhưng người đến đây không ai có bối cảnh đơn giản.

Ngao Bại Thiên không biết tình hình bên trong thế nào, nhưng lão già này nói trâu xanh là của Mãng Ngưu tộc bọn họ thì gã không nhịn được.

Không phải vì gã cho rằng trâu xanh không thuộc về Mãng Ngưu tộc, dù sao thứ gì của tên này chắc chắn đều có lai lịch không chính đáng. Nhưng quan trọng là nếu để Mãng Ngưu tộc lĩnh trâu về chẳng phải nói lên gã, Ngao Bại Thiên, Long Giới Chi Tử xin lỗi một con súc sinh của Mãng Ngưu tộc?

Lỡ đồn ra ngoài thì gã biết đút mặt vào đâu?

Nên dù thế nào cũng phải mở to mắt nói dối, giải quyết chuyện

này.

Ngao Bại Thiên hỏi:

- Lão nói con trâu này là của Mãng Ngưu tộc các người, lão có chứng cứ gì không?

Lão nhân lắc đầu nói:

- Ngao Thánh Tử, lão phu là trưởng lão của Mãng Ngưu tộc, tuyệt đối không nhận sai.

Lão khẳng định mình không nhìn lầm.

Ngao Bại Thiên nheo mắt nói:

- Ta thì thấy không phải vậy, con trâu này không phải của Mãng Ngưu tộc các ngươi mà là của vị huynh đệ này.

Lão nhân cãi lại:

- Không thể nào! Lão phu tuyệt đối không nhìn lầm, con trâu xanh này là tọa kỵ của Thánh Tử tộc ta, sao mà lầm được.

Lão khẳng định trăm phần trăm tọa kỵ này thuộc về ai.

Ngao Thánh Tử định nói tiếp, Lâm Phàm không nhịn được lườm lão nhân:

- Ngươi nói con trâu này là của ngươi thì nó thuộc về ngươi sao? Nó là của bản phong chủ, dám nói nhảm nữa coi chừng ăn đòn!

Lão nhân nhướng mày nói:

- Hưm? Tuổi nhỏ mà càn rỡ như vậy, chưa đến Thông Thiên cảnh mà dám nói chuyện kiểu đó với lão phu?

Lâm Phàm mắng:

- Vênh váo!

Hắn leo xuống trâu xanh, siết nắm tay đấm vào lão nhân.

Lão nhân cười cười giơ tay lên, nhẹ nhàng ngăn cản, chỉ là Chí Tiên cảnh tầm thường, lão không thèm để vào mắt.

Bùm!

Khi va chạm nhau thì sắc mặt lão nhân thay đổi hoàn toàn, một đoàn khí huyết từ trong người lên cao thật nhanh, nhuộm đỏ mặt lão.

Cộp cộp cộp!

Lão nhân lùi bước, lùi lại mấy chục thước, một chân đạp đất vỡ ra mới hóa giải sức mạnh, biểu cảm trên mặt tràn đầy kinh sợ.

Dường như không ngờ lực lượng của tiểu tử này mạnh đến vậy, khiến lão chịu thiệt lớn.

Cảnh này khiến những người đến sau chú ý.

- Ủa? Đó là trưởng lão của Mãng Ngưu tộc mà, sao đánh với một Thánh Tử? Lại còn bị đẩy lui, ngược lại bị mất mặt.

- Đâu chỉ mất mặt, tu vi của Thánh Tử đó mới đến Chí Tiên cảnh mà đã đẩy lùi được lão, mất hết mặt mũi.

- Ha ha ha! Mãng Ngưu tộc tự xưng có sức mạnh vô song, không ngờ đã gặp đối thủ.

Các trưởng lão thế lực lớn thảo luận, thường rộ lên tiếng cười.

Tiếng cười chui vào tai trưởng lão Mãng Ngưu tộc nghe thật chói, tại lão sơ sẩy mới mắc mưu tiểu tử này.

Lâm Phàm bá khí nói:

- Lão nhân này càn rỡ quá, bản phong chủ đang cưỡi yên lành, lão nói con trâu này là của lão, sao không nói trâu của tất cả vực ngoại giới đều là của Mãng Ngưu tộc luôn? Thậm chí ăn thịt bò cũng là ăn Mãng Ngưu tộc các ngươi. Sao? Nếu lão không phục thì nhào vô, bản phong chủ sợ lão chắc? Hỏi lại lần cuối, con trâu này có phải của Mãng Ngưu tộc các ngươi không?

Tuy ở đây có người mạnh hơn hắn, nhưng mạnh cũng kệ, chưa biết cuối cùng ai thắng.

Trưởng lão Mãng Ngưu tộc rút tay về, cố nén tức giận, lòng thầm kinh sợ. Tu vi của tiểu tử này rõ ràng chỉ là Chí Tiên cảnh, nhưng bộc phát ra lực lượng sánh bằng Thông Thiên cảnh đỉnh.

Loại lực lượng bộc phát ra có thể vượt qua đại cảnh giới thế này rất kinh người, không lẽ là truyền nhân của thế lực lớn khủng bố sao?

Nếu đúng vậy thì làm xấu mối quan hệ với đối phương là không sáng suốt, nếu chọc kẻ địch lớn cho Mãng Ngưu tộc thì càng tệ. Nếu bị tộc trưởng biết vì quyền sở hữu một con trâu xanh mà dẫn phát một trận huyết chiến thì lão sẽ bị tộc trưởng lột da.

Trưởng lão Mãng Ngưu tộc tự tưởng tượng, càng tưởng tượng càng sợ, càng cảm giác không đáng giá.

Trưởng lão Mãng Ngưu tộc ôm quyền nói:

- Lão phu mới xem kỹ lại, trâu xanh này không phải tọa kỵ của Thánh Tử tộc ta, xin đừng để bụng.

Lão nhanh chóng rời đi, tiếp tục tìm Thánh Tử.

- Thánh Tử, người ở đâu?

Lão nhân Mãng Ngưu tộc không ngừng tìm kiếm.

Trưởng lão Kiếm tông cũng đang tìm:

- Thánh Tử, người ở đâu?

Sau đó hai người chạm mặt, giật nảy mình hỏi han nhau.

- Thánh Tử của các ngươi cũng không thấy?

Hai người nhìn nhau, hình như hiểu ra chuyện gì.

- Đừng nói là Thánh Tử của chúng ta xung đột, kéo đi chỗ nào đánh nhau rồi?

Khi xác định có khả năng này, hai người nhanh chóng bay lên lao về phía xa. Bọn họ phải ngăn cản chiến đấu giữa Thánh Tử, khuyên hai Thánh Tử mau vào kho báu bí mật, nếu không sẽ thiệt thòi lớn.

Lâm Phàm liếc qua Ngao Bại Thiên:

- Chứng cứ cái quái gì, nắm tay là chứng cứ duy nhất.

Lâm Phàm tiếp tục cưỡi trên người trâu xanh, vỗ đầu nó:

- Trông thấy chưa? Chọn chủ tốt mới là quan trọng nhất. Mãng Ngưu tộc của ngươi không hay ho gì, về sau đừng trở lại nữa.

Trâu xanh khẽ hừ:

- Um bò!

Nó cũng cảm giác không cần quay về, người cưỡi nó ở phía dưới rất lợi hại, Long Giới Chi Tử cũng phải xin lỗi nó. Nó cảm giác mình là trâu trong trâu, trâu oách trong trâu, chưa bao giờ có.

Ngao Bại Thiên nhìn Lâm Phàm, thoáng hoang mang. Đây còn là con người sao? Tại sao có thể vênh váo ngông nghênh đến vậy?

Người cuồng như thế làm cách nào sống đến bây giờ?

Gã là Long Giới Chi Tử, thế hệ trước trong Long giới khuyên gã không thể quá kiêu căng, vì láo lếu không có kết cục tốt, sẽ có ngày chết thê thảm.

Cũng không thể không ngạo, có chừng mực là được.

Ngao Bại Thiên luôn ghi nhớ lời này trong lòng, không bao giờ lên mặt mà thiếu não, láo cũng tùy lúc.

Ngao Bại Thiên thấy tên này ngông nghênh kinh người, có thể sống đến bây giờ là kỳ tích.

Trưởng lão những thế lực lớn nhìn Lâm Phàm, không biết người trẻ tuổi này là truyền nhân của thế lực nào.

Lưu Võ lạnh lùng nhìn:

- Sớm muộn gì sẽ chết.

Lưu Võ đã ghim Lâm Phàm trong lòng.

Phượng Tiên Tử nhìn kỹ Lâm Phàm một chút, cảm giác người này thật kỳ diệu, không thèm nể nang gì trưởng lão Mãng Ngưu tộc.

- A, rốt cuộc đại nhân vật nào mời ta đến đây?

Lâm Phàm quan sát bốn phía, không thấy nhân vật đáng ngờ nào.

Chương 752: Có chút trí thông minh đều biết chọn ai

Lâm Phàm tìm một vòng nhưng không thấy người mình muốn thấy, sau cùng hắn bỏ cuộc, mặc kệ là ai, chỉ cần trong kho báu bí mật thật sự có thứ gì là được rồi, hắn không quan tâm mấy thứ khác.

- Huynh đệ, người đến đây đều không đơn giản. Thấy đám người bên kia không? Đều là Thánh Tử của thế lực lớn, rất mạnh mẽ. Chờ vào trong sẽ có trận long tranh hổ đấu, cho nên điệu thấp là tốt nhất.

Ngao Bại Thiên rất kiêu ngạo nhưng có chút đầu óc, gã nhắc nhở Lâm Phàm, dặn hắn chú ý một chút, không thể ngông nghênh quá, nếu không thì hậu quả rất nghiêm trọng.

Ngao Bại Thiên đã trông thấy tồn tại mà dù là gã cũng hơi sợ.

Lai lịch của những Thánh Tử, Thánh Nữ này càng mạnh mẽ hơn, không phải muốn chọc vào là có thể chọc.

Lâm Phàm nổi hứng hỏi:

- Vậy sao? Mạnh dữ vậy?

Nếu không phải chỗ này đông người, hoặc là hắn không chắc có thể di dời kho báu bí mật được không thì chắc chắn hắn sẽ dời về tông môn, tôi luyện từ từ.

Giờ tình huống đã biến thành như vậy, hắn đành tự mình vào một chuyến.

Lâm Phàm chỉ có mấy mục đích, rất rõ ràng mà đơn giản.

Cuỗm trữ vật giới chỉ của tất cả mọi người.

Thử xem pháo hoa Thánh Tử có hình dạng như thế nào.

Nhìn xem có ai chọc vào mình không, chọc cho hắn tức giận không kiềm được muốn đập chết bọn họ.

Ba mục đích rất đơn giản, làm Lâm Phàm háo hức.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Thiên địa bỗng chấn động, giữa hư không bắn ra chùm sáng, rơi từ trên trời xuống như thanh kiếm bén cắt hư không thành hai nửa.

Một khe hở tràn ngập ánh sáng dựng đứng trong thiên địa, ánh sáng chói lòa, không thấy rõ tình huống cụ thể ở bên trong.

Nhưng ai nhìn khe hở ánh sáng đều không kiềm được muốn đi vào, tiếc rằng nơi này có hạn chế, trên Thông Thiên cảnh không vào được.

Một lão nhân thuộc thế lực lớn tiếc nuối nói:

- Ài, đáng tiếc, thời ta còn trẻ nếu vực ngoại giới dung hợp, đi vào kho báu bí mật này thì tu vi của ta bây giờ không chỉ có bấy nhiêu.

Không chỉ một mình lão tiếc nuối, những người khác cũng cảm thán vô vàn, không gặp thời thì biết làm sao được.

Một lão nhân giọng như sấm nổ, khi mở miệng thì sấm sét ầm ầm vang động núi sông, uy thế phi phàm:

- Kho báu bí mật đã mở ra, Thánh Tử, Thánh Nữ của các thế lực lớn có thể đi vào. Hy vọng nhớ kỹ lời của ta, đừng tranh đấu khi ở bên trong, tự tìm cơ duyên cho mình mới là quan trọng nhất!

Nhưng mấy lời này nghe vào tai các Thánh Tử, Thánh Nữ thì họ dửng dưng, không để bụng.

Vào kho báu bí mật, nếu không tranh đấu là mất niềm vui, thậm chí được đến cơ duyên cũng cực kỳ ít ỏi.

Cơ duyên là cướp của người khác, làm gì có chuyện chờ vận may.

Vèo!

Mấy bóng người hóa thành luồng sáng chạy nhanh tới trước, bọn họ nôn nóng muốn đi vào, tìm cơ duyên trước tiên.

Ngay sau đó, càng nhiều thiên kiêu tiến vào, không chịu tụt lại phía sau.

Ngao Bại Thiên quay đầu hỏi:

- Huynh đệ, chúng ta tổ đội không?

Tuy người này khó nhằn nhưng thực lực đúng là không tầm thường, nếu tổ đội đi vào tìm cơ duyên, về tính an toàn hay tin cậy đều nâng cao nhiều.

Lâm Phàm thấy Lưu Võ đi thì mình cũng chạy theo:

- Ngươi hả? Dẹp đi, quá yếu, vướng víu.

Lưu Võ hơi bị ngạo, phải lấy gã thực nghiệm xem pháo hoa nam giới có thua gì nữ giới không.

Có câu nam nữ bình đẳng, pháo hoa nữ giới rất đẹp, không thể nào pháo hoa nam giới bị thua.

- Ta #¥...!

Ngao Bại Thiên rất muốn đánh chết Lâm Phàm, cái tên này đúng là không biết cách nói chuyện, chọc người tức chết, muốn đánh con rùa này.

Ngao Bại Thiên không nói gì thêm, hóa thành luồng sáng bay vào khe hở ánh sáng.

Các trưởng lão thế lực lớn biểu tình bình tĩnh nhìn tất cả, đây là cơ hội cho Thánh Tử, Thánh Nữ của tất cả thế lực vươn lên, có thể tìm được cơ duyên lớn ở bên trong hay không phải dựa vào họ.

Có nhiều thế lực lớn thật lâu trước kia đã trải qua vực ngoại giới dung hợp, đều có ghi chép lại, nên sau khi vực ngoại giới dung hợp, bọn họ đang chờ thời kỳ kho báu bí mật mở ra.

Đương nhiên thế lực có thể đến đây đều không tầm thường, những tồn tại nhỏ yếu thì không có cơ hội vào, nơi này sớm bị bọn họ phân chia, sẽ không cho người nhỏ yếu có cơ hội đó.

Khi vào quần sáng, cảnh tượng trước mắt thay đổi.

Lâm Phàm hét to một tiếng:

- Lưu Võ, con rùa kia, đứng lại cho cha!

Nhưng làm Lâm Phàm ngạc nhiên đến ngây người là không có ai cả, trước mắt trống rỗng không thấy một bóng quỷ.

Lâm Phàm hoang mang:

- Không thể nào! Rõ ràng thấy người đi vào mà sao chớp mắt mất

bóng?

Đừng nói là truyền tống tùy cơ, cái này hố cha.

- Thôi, đi xem có yêu thú không, nếu không có yêu thú thì chuyến đi này bị lỗ ít nhất một nửa.

Người ta theo đuổi toàn là thiên tài địa bảo hoặc các loại thần binh lợi khí, nhưng Lâm Phàm theo đuổi yêu thú, không có yêu thú thì thật khó cho qua thời gian.

Rầm!

Hắn đạp một cái, bay đi xa.

Khi Lâm Phàm nhìn xuống mặt đất, rất cứng rắn, với lực lượng của hắn bộc phát ra từ cú giẫm có thể đạp bể đất, nhưng mặt đất vẫn không nứt nẻ gì.

Quả nhiên là chốn thần kỳ, dấy lên nhiệt tình dào dạt trong người hắn.

- May ghê, không biết đại nhân vật đó là ai, rất muốn biết, nếu biết là ai thì sau này sẽ không hạ gục người đó.

Làm đệ tử của Viêm Hoa tông phải biết tri ơn báo đáp, kho báu bí mật tốt như vậy mà người ta cho hắn biết thì cảm tình thâm sâu biết bao.

Đương nhiên đây chỉ là suy nghĩ lúc đầu, cụ thể thế nào phải xem thu hoạch trong kho báu bí mật đã. Nếu không có thu hoạch gì thì Lâm Phàm tùy thời sẽ rút lại câu nói này, xem như chưa từng nói qua.

Lâm Phàm cẩn thận quan sát bốn phía, rất trống phải, mặt đất có nhiều đá núi đen nhánh lồi lõm.

Phía xa nhấp nháy ánh sáng màu xanh, không biết có cái gì.

- Có vấn đề.

Lâm Phàm nhanh chóng đuổi theo.

Một loài chim đứng trên một vách vực, hình thể to lớn cỡ vài trăm thước, ánh sáng xanh phát ra từ lông chim.

Trước mặt loài chim khổng lồ mọc một thực vật giống hoa sen

trắng tinh, trên hoa sen tỏa từng làn khói trắng ngưng tụ thành vòng xoáy nhỏ.

Rất là quái dị.

Lâm Phàm mừng rỡ:

- Thứ tốt!

Không ngờ mới đi vào đã gặp bảo bối, vận may này không ai có.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Mặt đất rung rinh như có thiên quân vạn mã lao nhanh.

Lâm Phàm ngây ra:

- Cái này . . .

Phía xa có bầy yêu thú tụ tập, hình như có thứ gì ở phía sau rượt làm chúng nó kinh hoàng chạy trốn.

Bầy yêu thú như những số điểm trong mắt Lâm Phàm, không thể bỏ qua.

Phành phạch!

Loài chim tỉnh lại, đập cánh bay cao. Sen tuyết màu trắng tỏa ánh sáng trắng, cọng duỗi ra, hiển nhiên đã chín.

Loài chim ngậm sen trắng trong mỏ, sắp bay khỏi đây.

- Phải chọn một trong hai, hoặc là làm thịt con chim, hoặc liều mạng với yêu thú.

Mắt thấy bầy yêu thú sắp biến mất ở trước mắt, Lâm Phàm dứt khoát xoay người đuổi theo chúng. Một bầy so với một, người có chút đầu óc đều biết nên đuổi theo bên nào.

Còn về sen trắng gì đó thì Lâm Phàm không để ý.

Khi Lâm Phàm chạy đi, loài chim định giương cánh bay cao chợt khựng lại, tuy là mặt chim nhưng có thể thấy mắt nó tràn ngập thẫn thờ.

Nơi này là kho báu bí mật, nơi tạo phúc cho các thiên kiêu.

Nó bay lên cao không phải muốn chạy trốn mà đang chờ cơ hội cho người chút cơ duyên, lôi kéo người có duyên đi nơi khác.

Nhưng bây giờ người có duyên dứt khoát đuổi theo bầy yêu thú, trong đầu kẻ đó nghĩ gì vậy?

Loài chim bất đắc dĩ nói, giọng trong trẻo dịu nhẹ rất êm tai:

- Người trẻ tuổi, cơ duyên của ngươi ở đây, đi theo ta.

Lâm Phàm ngoái đầu liếc mắt một cái:

- Theo cái đầu ngươi, cơ duyên là chúng nó chứ không phải ngươi!

Tưởng hắn ngốc à? Nó chỉ có một, giết rồi cùng lắm được mười mấy vạn điểm, nhưng bầy yêu thú chạy như điên, nếu giết hết sẽ được bao nhiêu?

Lâm Phàm không tính được, quá khổng lồ, nhiều đến sợ.

Hắn nhìn thoáng qua đã thấy có mấy con yêu thú Thông Thiên cảnh, còn có rất nhiều Chí Tiên cảnh, Đại Thánh, Truyền Kỳ, Thần cảnh, cái gì cần có đều có, phải giết hết mới được.

- Người này bị khùng ư?

Loài chim tạm dừng trong không trung, thộn mặt ra, sen trắng rơi ra khỏi mỏ. Nó không cách nào nhận lý do như vậy.

Nó ở chỗ này đợi người có duyên lâu lắm rồi, nó đã gặp rất nhiều người có duyên, bắt đầu từ thời tổ tông của nó truyền thừa đến bây giờ, nhiệm vụ của chúng nó là tiếp đãi người có duyên, cho họ cơ duyên tiến bộ.

Nhưng tình huống hiện giờ là sao? Người có duyên đi theo bầy yêu thú, bỏ nó lại chỗ này. Nó bất đắc dĩ, không biết nên làm thế nào cho phải.

Bộp!

Lâm Phàm đuổi theo, túm lưng một con yêu thú, hắn tạm thời không ra tay, muốn nhìn xem bầy yêu thú chạy tới đâu.

Quá nhiều, nhiều đến nỗi làm hắn hơi kích động. Nếu gặt đợt này thì lời to, sẽ không lỗ.

Đây mới là kho báu bí mật quý giá nhất trong lòng hắn, còn cơ duyên linh tinh gì đó hoàn toàn là lãng phí thời gian.

Trò chơi dành cho con nít, cuộc phiêu lưu tìm kho báu.

Thật lâu sau, Lâm Phàm không biết bầy yêu thú mang hắn đến đâu nhưng chúng nó đã tạm dừng.

Yêu thú bị Lâm Phàm nằm trên người gầm lên:

- Grào!

Lông run run dao động, cọng lông dựng đứng như mũi kim.

Lâm Phàm quát lớn:

- Làm!

Hắn gồng hết sức, người phình to ra, cánh tay thô nổi gân xanh, sau đó vỗ chưởng xuống dầu yêu thú.

Bốp!

Lực lượng khủng bố bùng nổ, đầu của yêu thú nổ tung, thịt rải đầy đất.

[+130000 điểm.]

Con yêu thú Chí Tiên cảnh sơ kỳ này thuộc lớp cỡ trung trong bầy yêu thú này, nhưng trước lực lượng cuồng bạo của Lâm Phàm thì yếu như bún.

Yêu thú xung quanh rống to:

- Grào!

Máu kích thích thú tính của chúng nó, các đôi mắt bắn ra tia cuồng bạo.

Lâm Phàm lấy tế đàn ra, nhìn bầy yêu thú, hắn bẻ cổ, khóe môi nhếch cao:

- Đến đây, các bé cưng nhỏ, ta muốn làm thịt các ngươi!

Hắn giơ tế đàn lên, trực tiếp giết chóc.

Chương 753: Đang buộc ta mở chiêu lớn

- A!

Khi đối mặt yêu thú, xuống tay phải dứt khoát, không chút do dự, cơ bắp phồng to tràn ngập sức mạnh vô cùng của nam nhân, tế đàn trong tay hắn có độ cứng đủ để thỏa mãn nhu cầu hiện tại.

Lâm Phàm vung tay đập xuống một con yêu thú Chí Tiên cảnh trung kỳ, lực lượng khủng bố ập xuống, không gian bên dưới tế đàn nổ tung.

Có lẽ yêu thú cảm giác nguy hiểm, lực lượng của đối phương quá mạnh, không thể đỡ.

Tất cả đã muộn, tế đàn đập xuống, lực lượng phong tỏa toàn bộ đường đi của nó.

Bốp!

Thân hình nổ tung dưới tế đàn, máu loãng tưới đầy đất, dù tu vi là Chí Tiên cảnh trung kỳ cũng khó thể đỡ một kích cuồng bạo này.

Điểm tăng lên, Chí Tiên cảnh trung kỳ được mười bốn vạn điểm, khiến người trong lòng vui vẻ.

Điểm bây giờ không khó kiếm, nhưng cần tìm yêu thú mạnh, có thể giải quyết tất cả.

Bầy yêu thú nổi điên, mùi máu tươi kích thích từng con rơi vào trạng thái điên khùng. Có yêu thú nhào lên phía sau Lâm Phàm, há mồm máu cắn xé, có yêu thú táp bắp đùi của hắn.

Lâm Phàm khinh thường và cũng không muốn chơi trò hiệu ứng, những con yêu thú này đối với hắn không tệ, tiếc rằng hắn rất cần điểm.

- Các ngươi yên tâm, chờ bản phong chủ trở thành cường giả tuyệt thế thật sự, vô địch cõi đời rồi sẽ cho yêu thú các ngươi thời đại mạnh nhất!

Lâm Phàm vươn tay ra, năm ngón co lại chộp lưng yêu thú, túm nó đập mạnh về phía con yêu thú cắn đùi mình.

Bốp!

Hai con yêu thú va chạm, thịt nổ tung, nội tạng, máu tươi đầy đất, cực kỳ tàn nhẫn, có thể gọi là khủng bố.

Bầy yêu thú càng điên cuồng hơn, từ bốn phương tám hướng nhào tới, sinh ra các loại lực lượng trùng kích. Lâm Phàm không hề né tránh, đã va chạm thì phải dùng thân thể đối kháng.

Lâm Phàm không cảm giác không có gì không ổn, ngược lại cảm giác sung sướng vì chiến đấu tràn ngập trong lòng.

Tiếng yêu thú gào rú không ngớt, nhưng thế công của chúng nó vẫn không yếu bớt.

Lâm Phàm loang lổ vết máu, trên người da tróc thịt bong. Có yêu thú thực lực không yếu, nếu người bình thường bị trúng một móng vuốt có lẽ thân thể đã bị cắt thành mấy khúc.

Có con yêu thú há to mồm máu, bên trong có xúc tu đỏ như máu bắn ra quấn lấy cánh tay Lâm Phàm, muốn nuốt trọn người hắn.

Lâm Phàm co tay thành nắm đấm, ngưng tụ lực lượng đấm thủng khoang miệng yêu thú, máu tươi tuôn ra như suối nhuộm đỏ mặt đất.

Cách nơi này khá xa, có người đang di chuyển.

- Các ngươi nghe xem, có phải có tiếng la rất vi diệu không?

- Có hả? Sao ta không nghe thấy?

- Có lẽ là ảo giác.

Đám thiên kiêu đi vào đây đều đang tìm cơ duyên của mình. Có người vận may giống Lâm Phàm, đầu óc của họ không đần độn, được đến chỉ dẫn, lấy được cơ duyên tăng lên tu vi cho bản thân.

Tại đây, tuy yêu thú nguy hiểm nhưng nếu cẩn thận một chút thì không đáng lo.

Nguy hiểm nhất là người đi cùng, có lẽ dù đụng tới cơ duyên cũng chỉ sở hữu trong khoảng thời gian ngắn, giữ được hay không mới là cả một vấn đề.

- Phù, những yêu thú này cứng đầu thật.

Lâm Phàm nhìn lồng ngực bị xuyên thủng, thấy rõ nội tạng bên trong. Va chạm với yêu thú hoàn toàn là lấy mạng ra đối kháng.

Lâm Phàm không cần biết công kích của ngươi hung mãnh cỡ nào, chỉ biết xông lên đánh.

Hơi thở dần trôi đi, nhưng còn một lúc mới chết, hắn lấy kiếm Thái Hoàng ra tự cho mình một nhát.

Mười giây sau.

Lâm Phàm mở mắt ra, tinh khí thần lên đến đỉnh, hắn lấy bộ đồ ra khỏi trữ vật giới chỉ, thay áo vào. Đợt này chỉ lời không lỗ, mới vào kho báu bí mật đã gặp bầy đàn yêu thú, kiếm điểm sướng luôn.

Hắn xem điểm: 14040015.

- Ưm, thu hoạch rất tốt, nhiều điểm như vậy đủ chơi thêm một chuyến.

Hơn một ngàn bốn trăm vạn điểm, tiếp tục cố gắng tích lũy cho đến khi tu luyện Thủy Ma Kinh tới cảnh giới đại viên mãn là hoàn mỹ.

Uy năng của Thủy Ma Kinh giảm bớt nhiều do hắn xóa bỏ Song Nguyên Ma Thai. Nhưng thứ này hơi lạ, rất khó nói rõ ràng, có lẽ liên quan chặt chẽ với Hận Thiên Tiểu Ma Quân.

Loại cảm giác đó khiến Lâm Phàm nghĩ đến một chuyện đáng sợ. Người thứ nhất tu luyện Thủy Ma Kinh đủ vô địch, nhưng người thứ hai tu luyện sẽ bị đối phương ảnh hưởng.

Nhưng không sao, Lâm Phàm không quan tâm diệu pháp trong Thủy Ma Kinh, hắn muốn nhất là điểm cộng vào sức mạnh, Song Nguyên Ma Thai không cần thiết với hắn.

- Còn nhớ tuyến đường mới đến, loài chim kia nói có cơ duyên với mình, có lẽ có thể trở lại tìm nó.

Lâm Phàm bay lên, bay thẳng về phía xa, nói sao thì tuyệt đối không thể lãng phí điểm.

Lâm Phàm tìm thật lâu sau rốt cuộc tìm được chỗ kỹ, nhưng đã không còn ai.

- Chim con, ngươi đi đâu rồi? Mới nãy nói cơ duyên đâu? Bản phong chủ đã trở về, mau chạy ra đây!

Lâm Phàm kêu nửa ngày nhưng không thấy bóng quỷ ra, hắn hơi tiếc nuối, xem ra nó vô duyên với hắn.

Lâm Phàm nhìn xung quanh một vòng, không có thu hoạch gì, đành rời đi. Không cần ở lại đây, nhanh chóng tìm yêu thú lấy điểm còn hơn.

Nếu may mắn đụng tới bóng người nào thì càng tuyệt, đều là Thánh Tử của thế lực lớn, chắc tài phú không tầm thường.

Kho báu bí mật rất lớn, Lâm Phàm bay thật lâu mà không thấy bóng dáng ai. Trừ ngẫu nhiên có luồng khói xám bay lên rồi biến mất ra không còn động tĩnh gì.

- Nơi này càng giống một vực sâu màu đen.

Lâm Phàm quan sát thật lâu, nham thạch bốn phía đen thui, khiến người hơi kinh sợ.

Lâm Phàm suy tư:

- Thế này là đang buộc ta ra chiêu lớn.

Lâu rồi hắn không dùng chiêu lớn, vì có thực lực mạnh như vậy, về sau cũng xem như nhân vật một phương, nếu còn sử dụng chiêu kia sẽ bị người cười chê.

Nhưng bây giờ không thể không dùng, nếu không thì chẳng tìm thấy ai.

Bộp!

Lâm Phàm giang chân ra, ngồi xổm xuống, cánh tay trái và phải nắm chặt, hơi hếch cằm lên, lỗ mũi mở ra, hít sâu một hơi, lực hút kinh khủng từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Dòng khí cuồn cuộn, khói xám, đất bùn từ phía xa bay tới.

Mặt của Lâm Phàm dần đỏ rực, nhưng hắn không ngừng lại, vẫn điên cuồng hít sâu. Hắn muốn hít tất cả mùi xung quanh để phân tích xem có người không.

Không biết hút bao lâu, mặt của Lâm Phàm đã đỏ như gấc, một đá núi bị hút bay về phía hắn.

Bịch!

Lâm Phàm ngã xuống đất, cảm giác đầu óc bị hút trống rỗng.

- Khó chịu quá, hết hút nổi rồi.

Lâm Phàm nằm nghỉ một lúc thì đứng dậy, lấy Thiên Hà Vương Đỉnh ra rửa mũi, lúc này mới thoải mái hơn. Hắn phân tích mùi hít được, bay thẳng về phía xa.

Hắn đã ngửi được mùi tài phú.

Binh!

Bốp!

Có hai người đang đánh nhau kịch liệt, một người mặc áo trắng tinh, cầm cây roi dài, roi rực rỡ sắc vàng, roi như có linh tính quất vào một người khác.

Bốp!

Roi dài quất mạnh vào thân thể người đó, làm người đó phun ra búng máu, mặt hơi trắng.

- Mặc Vô, ngươi dám xuống tay với ta tại đây, không sợ bị Thánh Địa của ta biết, tìm đến các ngươi đòi một lời giải thích sao?

Nam nhân bị quất đẫm máu, da tróc thịt bong, trên roi dài vàng rực ẩn chứa lực lượng quỷ dị.

Mặc Vô cười khẩy nói, mắt lóe tia tham lam, vuốt ve roi dài:

- Ha ha ha! Đòi giải thích? Ngươi có thể đi ra được không là cả một vấn đề, ta đã thấy ngươi được cơ duyên, giao đồ cho ta thì không chừng ta sẽ tha cho đường sống. Nhìn thấy không? Nó là cơ duyên ta có được sau khi tiến vào, một cây roi dài màu vàng có lực lượng quỷ thần khó lường, tuy chưa khống chế hoàn toàn nhưng bằng vào nó là ngươi đã không đánh lại ta.

Hai người xem như quen biết, thực lực ngang ngửa, nhưng Mặc Vô dựa vào roi dài màu vàng này khiến đối phương không có đường đánh trả.

Sau khi Mặc Vô vào kho báu bí mật. rơi xuống cạnh yêu thú to lớn đã hóa thành xác chết, khi đó roi dài màu vàng tỏa ánh sáng trong cái xác, khiến gã mừng rỡ, không ngờ mới vào đã được cơ duyên, thật may mắn.

Nhìn roi dài màu vàng trong tay Mặc Vô, lòng đối thủ đắng chát, vì sao mình không may mắn như vậy, gặp được vũ khí giống như thế.

Tuy đối thủ cũng được cơ duyên nhưng đó là một loại chồi non cây ăn trái, đến bây giờ chưa biết có ích chi.

Bùm!

Đột nhiên không gian nổ tung, một bóng người xuất hiện trước mặt hai người.

Lâm Phàm siêu hưng phấn:

- Rốt cuộc gặp được người!

Quả nhiên mũi của mình rất nhạy, ngửi một phát biết ngay chỗ nào có người.

Mặc Vô trợn to mắt hỏi:

- Ngươi là ai?

Lâm Phàm nhìn hai người, dò hỏi:

- Các ngươi biết ta là ai không?

Bởi vì điều này liên quan đến hành động tiếp theo của hắn.

Nam nhân bị thương lắc đầu nói:

- Không quen.

Gã không có chút ấn tượng với người mới đến, không biết là Thánh Tử của thế lực nào.

Mặc Vô ỷ vào có roi dài màu vàng, khí thế hùng hổ:

- Ta không cần biết ngươi là ai!

Gã trực tiếp xuống tay, roi dài tỏa ánh sáng màu vàng chói lòa.

Lâm Phàm nổi giận:

- Gai góc vậy? Ta đang định ra tay mà ngươi đã giành trước, hách dữ!

Tên này giành trước hắn, nhưng bây giờ ra tay cũng không

muộn, còn về roi dài kia trông thú vị, hắn sẽ lấy luôn.

Bùm!

Lâm Phàm xông lên, giơ cánh tay, năm ngón xòe ra chộp roi vào tay.

Xèo xèo.

Roi dài màu vàng toát ra lực lượng kỳ dị quất vào bàn tay, làm thịt văng ra, nhưng Lâm Phàm không có cảm giác đau đớn, miễn cánh tay không đứt thì hắn không sợ gì.

Mặc Vô ngây người, dường như không ngờ đối phương không hề hấn gì:

- Cái gì!?

Khoảnh khắc gã ngây người, một bóng dáng hiện ra trước mắt.

Binh!

Mặc Vô cảm giác xương toàn thân như vỡ vụn, trước mắt tối sầm, đã xỉu.

Lâm Phàm cầm roi dài màu vàng, hơi tiếc nuối nói:

- Yếu vậy?

Hắn cất roi, sờ soạng lấy hết đồ trên người Mặc Vô.

Lâm Phàm đang định tha cho đối phương nhưng chợt nhớ ra là gã tấn công trước, nếu hắn không đánh lại thì bây giờ người chết là hắn.

Lâm Phàm trầm tư giây lát, cảm giác có đạo lý.

Hắn quay đầu, nhấc chân đạp xuống, đạp nát Mặc Vô.

+150000 đỉnh.

- Chí Tiên cảnh đỉnh, yếu đến sợ.

Chương 754: Rốt cuộc có thể bắn pháo hoa nam giới

Người còn lại thộn mặt ra nhìn Lâm Phàm, bị hù sợ hóa đá:

- Không thể nào!

Mặc Vô cứ như vậy bị một cước giẫm chết, không có cơ hội chống cự.

Lâm Phàm đi tới trước mặt đối phương, vươn tay, ý đồ rất rõ ràng: Bằng hữu, nên đưa đồ cho ta.

Thánh Tử kinh sợ:

- Rốt cuộc ngươi là ai?

Đây tuyệt đối là Thánh Tử của thế lực lớn nào đó, nhưng chưa gặp qua, không biết là ai.

Lâm Phàm ghét bỏ đối phương ồn ào, đấm một cú, Thánh Tử trợn trắng mắt té ngã ngửa.

- Nói nhảm nhiều quá, nhưng thôi, không giết ngươi.

Hắn cuỗm trữ vật giới chỉ của đối phương, lại mò mẫm từ trên xuống dưới, xác định không có thứ gì khác mới đi.

Lâm Phàm thấy một cây giống trong trữ vật giới chỉ của đối phương, cây giống toát ra hơi thở có chút không tầm thường, hiển nhiên là thứ tốt.

Hình như dạo này lão sư hay trồng cây, có lẽ biết bí quyết gì, mang về cho lão sư gieo trồng cũng là cách hay.

Lâm Phàm nhìn Thánh Tử nằm ngay đơ dưới đất, sau đó bỏ đi.

Gặp phải hắn mà còn giữ được mạng sống, xem như cơ duyên của gã.

Nếu không phải lúc trước hắn kiếm điểm quá dữ, tâm tình tốt thì khó biết trước hậu quả thế nào.

Lâm Phàm tiếp tục đi tìm, chỗ này tuy lớn nhưng đã gặp người một lần, chứng minh tìm kỹ thì sẽ gặp được người mình muốn tìm.

Ba bóng người đang đánh nhau kịch liệt, không phải đánh với nhau mà là cùng vây giết một con yêu thú.

Yêu thú này thân hình to lớn, giờ phút này nó đang rất tức giận.

Yêu thú rít gào, miệng nói tiếng người:

- Đám đáng giận các ngươi, ta chỉ dẫn cơ duyên cho các ngươi vậy mà các ngươi muốn giết ta!?

Nó chẳng những có thực lực cường đại mà còn có trí tuệ.

Tâm tình của nó ức chế muốn chết, đợi thật lâu rốt cuộc chờ đến người có duyên, vốn tưởng giao cơ duyên cho bọn họ xong là nhàn nhã rời đi, nào ngờ đối phương ra tay muốn giết nó tại đây.

Một Thánh Tử mắt lóe tia sáng, mái tóc dài bay sau đầu:

- Ha ha ha! Yêu thú nhà ngươi có chút năng lực, vảy giáp đều là tài liệu luyện khí thượng hảo, vừa lúc lột xuống hết dùng để luyện chế một công cụ phòng ngự.

Một Thánh Tử khác cười nói:

- Vương huynh, ta đặt trước máu của con yêu thú này, có thể luyện chế ra một viên đan dược.

- Các ngươi muốn những thứ đó vậy ta lấy xương toàn thân của nó.

Ba người nói chuyện đơn giản, chớp mắt đã phân phối ích lợi xong xuôi.

Đối với yêu thú kia là sỉ nhục to lớn, cảm giác mình như cá nằm trên thớt thịt, mặc cho ba tên khốn kiếp tách rời.

Nó chờ trao cơ duyên cho thiên kiêu đi vào đây không biết đợi bao lâu, nhưng chưa từng gặp thiên kiêu giống như vậy.

Cảnh đời đã thay đổi.

Trong khoảnh khắc yêu thú ngây người, tia sáng sắc lạnh rạch phá không gian chiếu sáng khu vực này, chém về phía nó.

Yêu thú rống to:

- Ta liều mạng với các ngươi!

Đã cho cơ duyên rồi, nếu vẫn muốn giết nó thì đúng là hành vi súc sinh!

Ba Thánh Tử tu vi không yếu, khi ra tay phát ra tiếng sấm nổ ầm ầm, uy năng khủng bố bùng nổ, ánh sáng bắn tung, yêu thú không địch lại thế công kiểu đó.

- A!

Yêu thú hét thảm, hộc máu, người rách một đường, cuối cùng bị ba người liên hợp chém giết, máu nhuộm kho báu bí mật, chết cực kỳ không cam lòng.

Ba người nhanh chóng chia cắt, một con yêu thú hoàn chỉnh chớp mắt bị tách rời trong tay bọn họ.

Một Thánh Tử nhìn phía xa:

- Ủa? Vương huynh, nhìn bên kia xem, hình như có người.

Gã thấy hướng đó có người đang đi, trong tay tuôn ra bảo quang, dù cách xa như vậy vẫn cảm nhận được bảo quang đậm làm người động lòng.

- Hình như trong tay hắn cầm bảo bối gì. Đi, chúng ta đi xem!

- Được!

Ba người cất đồ, hóa thành luồng sáng lao về phía Lâm Phàm. Ba người này hợp tác với nhau vì tìm cơ duyên trong kho báu bí mật, sau đó chia công bằng.

Từ lúc đầu đến bây giờ xem như hợp tác vui vẻ. Nhưng họ biết đó là vì chưa gặp cơ duyên thật sự, nếu gặp phải, e rằng sẽ trở mặt ngay, đến khi đó mới thú vị.

Lâm Phàm đang tìm kiếm điểm, khi thấy ba người xuất hiện ở trước mặt thì hắn vui vẻ nở nụ cười.

- Các ngươi đến cướp bảo bối của bản phong chủ sao? Bản phong chủ nói cho các ngươi biết, bản phong chủ tuyệt đối sẽ không giao roi dài và cây non quả tiên cho các ngươi, hãy từ bỏ ý định đó đi. Cái gì? Các ngươi vẫn muốn cướp? Thế thì không trách bản phong

chủ được.

Không đợi ba người kia phản ứng lại, Lâm Phàm bỏ đồ vào trữ vật giới chỉ, lấy tế đàn ra, xông lên.

- Người này bị khùng à? Chúng ta chưa nói gì mà?

Ba Thánh Tử ngây ra như phỗng, bọn họ vừa tới, chưa nói một câu, nghe một mình đối phương lảm nhảm nói hết những lời họ muốn nói.

Nếu để họ nói chuyện có lẽ sẽ dùng từ uyển chuyển hơn nhiều, tuyệt đối không thẳng thắn như vậy.

Ba người liếc nhau, người phát ra ánh sáng:

- Giết!

Nếu vậy thì nhanh chóng giết, cướp lấy cơ duyên của đối phương.

Bùm!

Khoảnh khắc giao đấu, một Thánh Tử giật mình vì lực lượng của Lâm Phàm, người như đạn pháo đập mạnh xuống đất.

Nền đất quá cứng rắn, không để lại chút dấu vết.

Thánh Tử không kiềm được phun ra máu tiên, mắt lóe tia khủng hoảng.

Thấy đối phương xông về phía mình, gã vội lên tiếng:

- Huynh đệ, hiểu lầm! Đây là hiểu lầm! Chúng ta chỉ đi ngang . . .!

Binh!

Chưa nói hết lời đã bị đập nát bấy.

- A?

Hai Thánh Tử còn sống thấy cảnh này thì ngạc nhiên đến ngây người, dường như không tin nổi.

- Huynh đệ, chắc ngươi hiểu lầm gì rồi. Chúng ta không nói nhiều, bỏ qua chuyện này được không? Hoặc chúng ta kết minh, với

thực lực của ngươi, ba chúng ta liên hợp lại thì cơ duyên trong kho báu bí mật đều là của chúng ta.

- Ài, có gì thì từ từ nói, thật sự không cần động tay!

Lâm Phàm không cần nghe họ nói nhiều, giơ tế đàn giết luôn hai người kia.

Đã giết một người rồi thì sao có thể bỏ qua cho hai người khác.

Lâm Phàm cảm giác lần này vào kho báu bí mật là chuyện vui vẻ, có thể kiếm điểm từ yêu thú, gặp Thánh Tử hoặc Thánh Nữ xấu xa có thể thuận tay hốt tài phú, còn cộng thêm điểm, đây đúng là một việc rất tốt.

Binh!

Bốp!

Với thực lực của Lâm Phàm thì hai người này không cách nào ngăn cản, chớp mắt bị đập hộc máu, dù họ có van xin cũng vô ích, tiếng hét cuối cùng đại biểu cho hai người chết hẳn.

Lâm Phàm sung sướng lâng lâng:

- Kiếm điểm dễ ghê.

Giết ba Thánh Tử kiếm được cỡ bốn mươi vạn điểm, tốc độ này khiến người sợ.

Có lẽ vào kho báu bí mật giúp hắn bước vào Thông Thiên cảnh.

Khi đó có thể đi ngang thiên địa rồi.

Hắn lục soát tài phú của ba người, phát hiện họ rất giàu, đều được cơ duyên.

- Có lẽ cơ hội cho toàn Viêm Hoa tông vươn lên phải dựa vào chính mình.

Mấy thứ này không lọt vào mắt Lâm Phàm, có thứ gì uy mạnh hơn lực lượng? Nhưng những người trong tông môn thực lực quá thấp, ở lì trong tông môn không ra ngoài phiêu bạt làm sao tiến bộ được.

Nhưng cho họ ra ngoài phiêu bạt thì xác suất bị người giết rất lớn, cho nên nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nên, nuôi béo họ vậy.

Lâm Phàm nhìn ba người lần cuối rồi bay lên cao, nhanh chóng rời đi.

Dù sao không bao nhiêu người biết hắn, cứ chém chết hết, nhẹ nhàng mà lại vui vẻ.

Lưu Võ làm Thánh Tử của Khôn Nguyên động, địa vị khác xa Thánh Tử bình thường. Sau khi gã vào kho báu bí mật, Thánh Tử của một số thế lực lớn gặp gã đều kính sợ, khách khí.

Có người đi theo sau lưng Lưu Võ chờ được chia canh.

Kho báu bí mật là nơi tất cả thiên kiêu được đến cơ duyên, nhưng cũng phải xem vận may.

Vận may tốt thì vươn tay là bắt lấy cơ duyên, còn xui xẻo thì khó nói.

Lưu Võ dẫn theo một số Thánh Tử, Thánh Nữ đi trên đường, gặp vài kẻ mắt mù sẽ vô tình trấn áp, không kiêng dè gì.

Tuy trước khi đi vào có người nhắc nhở đừng tranh đấu ở bên trong, nhưng ai tin lời này mới là đồ ngốc.

Đột nhiên đôi mắt sâu thẳm của Lưu Võ trở nên tức giận, sau đó cười nhạt:

- Hưm?

Có người dò hỏi:

- Sao vậy Lưu Thánh Tử?

Lưu Võ chỉ về phía xa:

- Đi, đi giết hắn cho ta!

Thánh Tử hỏi chuyện ngước đầu nhìn, phía xa có một bóng người đi lang thang.

Thánh Tử cười khẩy nói:

- Một mình mà dám đi lung tung trong chỗ này, để ta giải quyết tên này thay cho Lưu Thánh Tử!

Gã không thèm để bóng người phía xa vào mắt, xông lên, vung cánh tay bắn ra tia sáng chém giết Lâm Phàm.

- Nạp mạng đi!

Lâm Phàm đang đi yên lành bỗng phát hiện một uy thế bắn tới từ mé bên cạnh, hắn ngoái lại nhìn, sửng sốt.

- Chuyện gì vậy? Người bây giờ đều nóng nảy vậy sao? Vào kho báu bí mật đều biến thành một lời không hợp trực tiếp đánh nhau?

Lâm Phàm hơi không chấp nhận được, nhưng cũng không nghĩ nhiều, lấy tế đàn ra, lắc cổ tay ném tới.

- Con rùa nhà ngươi dám đánh với cha ngươi, hãy xem cha ngươi đánh cho ngươi trở lại nguyên hình!

Vèo vèo!

- Cái gì!?

Thánh Tử biến sắc mặt, phát hiện lực lượng của đối phương hơi lạ, muốn thu tay về bỏ chạy nhưng không kịp.

Bùm!

Tế đàn đánh vào người Thánh Tử, cảm giác xương toàn thân nứt ra.

Thánh Tử không kịp hét thảm đã bị tế đàn đập bẹp dưới đất, vòi máu phun ra nhuộm đỏ mặt đất.

Lâm Phàm nhíu mày nói:

- Khùng.

Hắn tiến lên tìm ra trữ vật giới chỉ trong đống thịt nát, tuy dính thịt vụn nhưng vung vẩy hất thịt ra là được.

Lưu Võ lao đến, nhe răng cười như đã bắt được cơ hội:

- Hay thật, ngươi dám giết Thánh Tử của Lôi Vân tông trong kho báu bí mật, để xem sau này ngươi ăn nói làm sao!

Đám Thánh Tử, Thánh Nữ theo phe Lưu Võ cũng tức giận trừng Lâm Phàm.

- Tặc nhân kia, dám tấn công Thánh Tử trong chỗ này, còn tàn nhẫn giết chết!

Lưu Võ nhìn đám người:

- Các vị chắc cũng thấy rồi, hắn dùng thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn giết Thánh Tử, phải báo chuyện này cho Lôi Vân tông, chúng ta phải dương chính nghĩa cho Trương huynh.

Nhiều Thánh Tử, Thánh Nữ la ó, đòi công bố hành vi phạm tội của Lâm Phàm ra ngoài.

Lòng Lâm Phàm sướng rơn, nói:

- Có thể bắn pháo hoa nam giới rồi.

Còn về công bố hành vi phạm tội của hắn?

Đám người này đang nghĩ cái gì?

Chương 755: Đấm lung tung đánh chết con rùa

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Lưu Võ giận dữ hỏi:

- Ngươi vừa mới nói cái gì?

Tên này làm gã rất khó chịu. Lưu Võ đương nhiên biết Trương Thánh Tử không đánh lại người này, gã đang chờ lúc này, khiến đối phương giết Trương Thánh Tử là điểm yếu của hắn đã nằm trong tay gã.

Tuy Lôi Vân tông không phải thế lực lớn đỉnh cao nhưng không phải ai cũng có thể coi thường.

Lâm Phàm nhe răng nói:

- Pháo hoa, ngươi hiểu không?

Mắt hắn đảo tròn, nhìn Lưu Võ kỹ như đang ngắm gái:

- Thân cao tạm được, hình thể tạm ổn, chắc sẽ không quá kém.

Lưu Võ vốn định buông lời uy hiếp:

- Ngươi đừng nói mấy lời nhảm nhí đó với ta, ngươi vừa giết Trương Thánh Tử, chúng ta đều nhìn thấy, chắc ngươi cũng biết, ngươi chém . . .

Lưu Võ chưa nói hết câu thì mặt biến sắc, hét to một tiếng:

- Ngươi định làm gì?

Gã không ngờ đối phương ra tay.

- Ngươi muốn giết người diệt khẩu?

Lâm Phàm cười nói:

- Ngươi đoán sai, không phải bản phong chủ muốn giết người diệt khẩu mà muốn đập nát ngươi.

Bốp!

Vừa dứt lời, hắn cầm tế đàn bay lên cao, định đập nát cả đám.

Còn về Lưu Võ tất nhiên dùng để bắn pháo hoa, thử xem pháo hoa nam giới là như thế nào.

Lưu Võ quát tháo, xúi giục các Thánh Tử tấn công:

- Lên hết cho ta, bắt lấy hắn! Không chỉ giết Trương Thánh Tử còn muốn xuống tay với chúng ta, phải bắt hắn lại!

Lưu Võ rất có uy nghiêm, khi gã thốt ra mấy lời này thì đám Thánh Tử đều thi triển thủ đoạn, các loại thủ đoạn kinh thiên động địa bày ra.

Hiệu ứng năm đồng hoa lệ nhuộm thiên địa, ánh sáng đủ màu sắc đan vào nhau.

Đối với người khác thì đây là uy năng khủng bố đến tột độ, nhưng ở trong mắt Lâm Phàm thì những hiệu ứng này rất kém.

Lâm Phàm gầm lên:

- Cả đám các ngươi không chăm chỉ tiến bộ, toàn làm mấy hiệu ứng hoa lệ đến mức tận cùng, các ngươi không biết cái gì mới quan trọng nhất cho bản thân sao?

Hắn thói quen đánh gần người, không thích đấu khoảng cách xa. Gì mà khí thế bùng nổ, muôn vàn thần quang tỏa sáng sau lưng, thiên địa pháp tướng nghiền áp gì đó, hắn đều ghét chúng, hắn thích dựa vào nắm đấm.

- Cái gì?

Một Thánh Tử đang thi triển thần thông, nhưng chớp mắt phát hiện tên này đã đến bên trên đầu mình, tảng đá to đập xuống.

Thánh Tử sợ tái mặt, người dâng lên màn sáng, trên màn sáng nổi các loại phù văn huyền diệu.

Mặt Thánh Tử đỏ rần hét to:

- Phòng ngự của ta vô song!

Gã đã cảm nhận được uy thế vô biên ập đến, nếu không cản lại được thì tàn đời.

- Vô song cái đầu ngươi!

Lâm Phàm dứt khoát giơ tế đàn, dấy lên dòng khí cuồng bạo đè xuống.

Khi tế đàn và màn sáng va chạm, không gian vặn vẹo, sóng xung kích mênh mông khủng bố đến mức tận cùng khuếch tán, chấn động thiên địa.

Răng rắc!

Màn sáng nứt ra, tan vỡ.

Tế đàn đập mạnh xuống người Thánh Tử, gã hộc máu, bị đập dẹp lép.

- A!

Phòng ngự của Thánh Tử đúng là kinh người, không ngừng phun máu, nửa người nổ tung, trên thịt bắn ra tia sáng, mấp máy tràn ngập hoạt tính.

Nhưng cơn đau như nổ tung đó làm Thánh Tử đau muốn chết.

Lâm Phàm huơ tế đàn trong tay, bá khí vô cùng, uy vũ bất phàm:

- Nào, chúng ta cùng đánh một trận, hôm nay không cho ai chạy!

Lâm Phàm ném tế đàn về phía các Thánh Tử:

- Mời các ngươi đi chết!

Hắn muốn dã man, tu vi của đám Thánh Tử này tạm được, nhưng cách trình độ mang đến nguy hiểm cho hắn còn một chặng đường rất dài.

Một Thánh Tử con ngươi co rút:

- Cái gì!?

Ở trong mắt gã phản chiếu một góc tế đàn đập vào đầu mình.

Thánh Tử gầm lên, bùng nổ lực lượng hình thành bão tố khủng bố va chạm với tế đàn. Nhưng khi đụng độ với tế đàn thì lực lượng

khủng bố không cách nào ngăn cản.

Bốp!

Tế đàn đập vào đầu Thánh Tử, cục u to phồng lên, phồng thật to rồi nổ, cột máu bắn lên cao, rất là thê thảm khủng bố.

- Sao có thể như vậy?

Đám Thánh Tử thấy cảnh này thì rất khủng hoảng. Thủ đoạn của đối phương quá mạnh mẽ và cương liệt, hai Thánh Tử kia không dễ chọc, dù đấu cứng với nhóm Thánh Tử cũng đánh cho lực lượng ngang bằng.

Thấy tình trạng thê thảm của hai Thánh Tử làm họ sợ teo tim.

Có Thánh Tử trán rịn mồ hôi hét lên:

- Lưu Võ Thánh Tử, hắn quá mạnh, xin hãy ra tay!

Đây là kẻ địch mà Lưu Võ chọc phải, không thể để mặc họ xông lên chống lại chứ?

Mặt Lưu Võ đen như mực, không ngờ tên này ra tay ác vậy, liên tục đập ba Thánh Tử rồi, cứ để hắn tiếp tục như vậy e rằng sẽ bị hắn công phá từng người.

- Thứ chó chết, Chí Tiên cảnh tầm thường mà càn rỡ như vậy, tưởng không ai có thể trấn áp ngươi sao? Hôm nay Lưu Võ này sẽ cho ngươi biết cái gì gọi là ngoài người có người, ngoài trời có trời!

Dứt lời, người Lưu Võ phát ra ánh sáng chói lòa, ánh sáng đâm xuyên không gian xung quanh, trông gã như người thần được ánh sáng bao bọc.

Tu vi Thông Thiên cảnh đỉnh siêu khủng bố, như người trời, búng tay có thể xóa bỏ một tông môn nhỏ.

Đám Thánh Tử phấn chấn hò reo, nhưng ánh mắt thường liếc về phía Lâm Phàm:

- Lưu Võ Thánh Tử uy vũ phi phàm!

Đại ma đầu khủng bố kia rất đáng sợ, những Thánh Tử không đỡ nổi một chiêu trong tay hắn, cả nhóm sức mạnh ngang nhau, suy ra bọn họ cũng sẽ bị nghiền áp dễ dàng.

Lâm Phàm nhìn Lưu Võ, không chịu đánh:

- Nhà ngươi tốt nhất là ngoan một chút, ngươi là pháo hoa được ta nhìn trúng, nếu bị xây xước gì sẽ ảnh hưởng chất lượng pháo hoa.

Lưu Võ sắc mặt âm trầm nói:

- Ngươi nói cái gì? Rốt cuộc ngươi đang nói gì?

Gã hoàn toàn không nghe hiểu đối phương nói cái gì, nhưng đôi tay thì không ngừng lại, hơi thở hỗn tạp chuyển động trên đầu ngón tay, uy thế càng lúc càng mạnh, hai tay khép lại chộp hướng Lâm Phàm.

Bàn tay tuy nhỏ nhưng thật ra uy thế siêu khủng bố, không gian nổ bùm bùm, như có thứ khủng bố đã thức tỉnh.

- Phiền quá.

Bùm!

Hơi thở quấn quanh người Lâm Phàm, hắn ném tế đàn bay đi, lực lượng mạnh mẽ ập đến.

Lưu Võ lộ vẻ mặt kinh sợ, lực lượng của đối phương quá lớn, dòng khí ập đến đẩy gã lùi lại.

Lâm Phàm liếc qua:

- Ngoan ngoãn chờ, lát nữa sẽ xử ngươi.

Sau đó hắn lao về phía đám Thánh Tử và Thánh Nữ. Những người này xem như con đỉa bám Lưu Võ, giữ lại chỉ lãng phí đồ ăn, chẳng bằng cống hiến điểm cho hắn.

Đám thiên kiêu vốn chuẩn bị tinh thần làm quần chúng, nào ngờ đối phương lao về phía mình, làm họ sợ hãi treo tim treo gan.

Có Thánh Tử thấy Lâm Phàm hùng hổ, xuống tay cực kỳ tàn nhẫn thì lắp bắp nói:

- Lưu Võ Thánh Tử, cứu ta với!

Bùm!

Lâm Phàm bắt đầu giết chóc, đánh gần thân thì hắn chưa bao giờ sợ ai, bắt được cơ hội là đập lung tung, mặc cho đối phương có hiệu

ứng mấy đồng, bị lực lượng pháp tắc oanh kích thì tất cả đều trở nên yếu ớt không chịu nổi.

- A!

Có người hét thảm ói máu, trong đôi mắt tuyệt vọng lóe tia cầu xin, hy vọng đối phương xuống tay nhẹ chút.

Có Thánh Tử van xin tha:

- Đại ca, hiểu lầm, ta và Lưu Võ không phải một nhóm, ta chỉ là người thường đi ngang qua, đừng giết ta.

Nếu không phải còn giữ chút tôn nghiêm thì gã đã quỳ xuống kêu phụ thân rồi.

Lâm Phàm quát lớn:

- Vây xem cũng phải bị vạ lây!

Tế đàn đã dính máu, đỏ rực một mảnh. Thực lực của đám Thánh Tử này có Chí Tiên cảnh đỉnh, có Thông Thiên cảnh sơ kỳ, cách biệt quá lớn với Lâm Phàm bùng nổ hết sức, không cùng đẳng cấp.

Bùm!

Thánh Tử kia nổ tung.

Người sống sót xung quanh khủng hoảng, bất an, muốn chạy trốn.

Có Thánh Nữ dáng người yểu điệu, xinh đẹp động lòng người, tuy tu vi không mạnh nhưng người ta đẹp:

- Tiểu ca ca . . .

Lâm Phàm lườm một cái:

- Bộ dạng của ngươi yếu đuối, ta không thích.

Tế đàn bay về phía đối phương.

Thánh Nữ kinh ngạc đến ngây người, vẻ ngoài yếu đuối cũng có lỗi sao?

Nam giới hiện nay đều thích cô nương liễu yếu đào tơ mà, sao tên này có suy nghĩ như vậy?

Lưu Võ nhìn cảnh tượng trước mắt, có lửa cháy trong mắt gã, đã giận điên rồi. Nhóm người kia là chó săn của gã, nhưng giờ đều bị đối phương chém giết.

- Không được, phải chạy thôi, nếu không sẽ xảy ra chuyện.

Lưu Võ không cho rằng mình sẽ thua đối phương, nhưng trình độ bạo lực của hắn đã vượt qua sức tưởng tượng, xuống tay tàn nhẫn, vừa tu luyện ngạnh công. Loại người này cuồng bạo nhất, rất khó chơi. Tuy Lưu Võ chưa đánh với hắn, nhưng cú va chạm vừa rồi khiến gã cảm giác lực lượng của mình khó ngăn cản đối phương.

- Chạy!

Khi suy nghĩ này lóe lên thì Lưu Võ trực tiếp chuồn đi, gã không muốn giao chiến với đối phương, phòng hờ lưỡng bại câu thương, hơn nữa gã đã có chứng cứ đối phương giết Thánh Tử. Chờ kiếm được cơ duyên trong chỗ này, rời khỏi kho báu bí mật, ra ngoài rồi gã sẽ cho đối phương biết tay.

Lâm Phàm nhìn lại, mở Hữu Sắc Nhãn Tình ra:

- Hửm? Muốn chạy? Đồ con rùa, trở về cho lão tử!

Lưu Võ mới ẩn vào hư không định chuồn đi bỗng chốc nổi giận gầm lên một tiếng, đôi mắt đỏ máu giống như thê tử bị Lâm Phàm làm gì, gã điên cuồng xông lên.

Bộ dáng điên cuồng hùng hổ vô cùng.

Lâm Phàm nhún hai đầu gối bay về phía Lưu Võ, sau đó đóng Hữu Sắc Nhãn Tình lại.

Hắn đã tìm hiểu rõ, mở Hữu Sắc Nhãn Tình có thể khiến đối phương tăng trưởng sức chiến đấu, dù sao đánh nhau mà không phòng ngự thì dù là ai đều mạnh mẽ đến bất ngờ.

Lưu Võ phản ứng lại, gã đần mặt ra, muốn rít gào nhưng không biết nên nói cái gì:

- Chuyện gì xảy ra? Sao ta . . .!

Rõ ràng đã trốn thoát nhưng sao tự quay về? Chuyện gì xảy ra?

Lúc này Lâm Phàm huơ nắm tay đánh thẳng vào Lưu Võ.

- Đấm lung tung đánh chết con rùa!

Lâm Phàm vận dụng chiêu thức tự sáng tạo, bóng nắm đấm lung tung không cùng điểm rơi, kiểu mẫu gì đó đều là giả dối.

Lưu Võ tức giận quát:

- Đồ khốn kiếp nhà ngươi!

Rõ là nhục nhã gã, nhưng nắm đấm đánh tới kèm theo dòng khí khủng bố làm gã run sợ.

Chương 756: Đây rõ ràng là pháo rung trời

Bùm!

Lưu Võ đỡ nắm đấm của Lâm Phàm, nhưng lực lượng khủng bố mạnh mẽ xuyên thấu, làm hai tay gã run lên. Lưu Võ thi triển thân pháp, khoảnh khắc kéo rộng khoảng cách với Lâm Phàm.

Thân pháp này là thần thông giữ mạng của Lưu Võ, không biết bao nhiêu lần gã dựa vào nó trốn thoát một kiếp.

- Ta ^&*. . .!

khi Lưu Võ định trào phúng vài câu thì phát hiện đối phương xông lên, tốc độ rất nhanh, bay cái vèo tới gần.

Lâm Phàm co nắm tay, định dùng lực lượng cuồng bạo nhất oanh tạc đối phương:

- Đừng hòng chạy!

Lưu Võ hoảng sợ, hơi ngây người, gã vận chuyển thân pháp, quyền phong xẹt qua gò má, cảm giác đau đớn truyền đến, có máu chảy ra.

Lưu Võ rống to:

- Nhà ngươi rốt cuộc tu luyện công pháp gì? Chỉ biết vung nắm tay thôi sao? Không còn tài gì khác?

Gã sắp đứt dây thần kinh, làm gì có người như thế, người ta chiến đấu toàn là người chưa tới mà uy thế đã đến trước. Còn tên này thì cứng rắn đánh, nắm đấm xé gió, ẩn chứa lực lượng quá khủng bố, khiến người hơi khó chống đỡ.

- Con rùa, ngươi không hiểu, chỉ có lực lượng mới là đường phát triển duy nhất!

Mắt Lâm Phàm ánh lên tia điên cuồng, giơ nắm tay đấm về phía Lưu Võ, uy thế rất mạnh, mỗi cú đấm đánh ra, không khí kề sát làn da sẽ bị chấn động nổ.

Đối với Lưu Võ là bi kịch.

Đụng phải người như Lâm Phầm, tu luyện ngạnh công mải mê đến đầu óc không bình thường, xưa nay đánh lộn không dùng hiệu ứng gì, thịt đấm thịt, dùng lực lượng cuồng bạo nhất oanh kích thân thể của đối phương, do đó tìm ra cảm giác sung sướng khiến người hưng phấn mà thỏa mãn.

Bùm!

Lưu Võ thi triển muôn vàn thủ đoạn, ánh sáng huyễn lệ bao phủ thiên địa, nhưng vẫn bị Lâm Phàm bắt lấy cơ hội đánh trúng bụng.

Lưu Võ cong người như con tôm, mắt lồi ra, phun búng máu.

- Đồ khốn này!

Lưu Võ không tin nổi sẽ bị người đánh trúng, lực lượng truyền đến quá khủng bố, dù là gã cũng khó thể ngăn cản.

Lâm Phàm cười khẩy nói:

- Đừng hoảng, lát nữa mới cần táo bạo.

Hai đấm liên tục oanh kích, một chuỗi tiếng binh bốp, Lưu Võ cảm giác xương toàn thân đứt đoạn, máu sôi trào.

Thông Thiên cảnh đỉnh, nói cao cấp một chút tính là người trời, có thể vận chuyển đại thế thiên địa, là tồn tại cao đẳng.

Không dựa vào các loại thần binh lợi khí thì không ai vượt cấp đánh được, bởi vì sẽ bị thiên uy hùng mạnh nghiền áp, đủ nghiền người tu vi thấp thành thịt nát.

Mới rồi đại thế thiên địa giáng xuống nhưng tên này không có phản ứng gì, dù chỉ cau mày nhẹ cũng có thể chứng minh đại thế thiên địa có chút tác dụng.

Lưu Võ sắp điên rồi, gã rít gào muốn liều mạng với đối phương.

Bộp!

Lâm Phàm bấu đầu Lưu Võ, nhe răng cười nói:

- Đừng chống cự, khi ngươi không thể dùng thân thể thỏa mãn bản phong chủ nghĩa là ngươi đã thua. Mới rồi ngươi cứ hỏi bản phong chủ về pháo hoa, giờ bản phong chủ sẽ tự biểu diễn cho ngươi xem.

Lâm Phàm hơi mong đợi, cũng có chút tò mò, không biết tình cảnh cuối cùng sẽ là bộ dạng thế nào.

Xán lạn như đóa hoa sẽ làm người hân hoan, nhưng chưa đến phút cuối cùng thì không ai có thể bảo đảm.

Lưu Võ vùng vẫy:

- Thả ta ra, ngươi muốn làm gì!?

Lưu Võ cảm giác nguy hiểm bủa giăng, không biết đối phương túm mình lại để làm gì.

Bốp!

Lâm Phàm đấm một cú:

- Đừng nhúc nhích, còn cử động nữa sẽ bị đánh.

Đối phương cứ vùng vẫy ảnh hưởng khả năng phát huy của hắn.

- Ọe!

Lưu Võ ọc ra bãi máu, mắt sắp nổ, gã không chịu nổi lực lượng từ đối phương, tuy cơ thể của gã cũng cứng nhưng sức mạnh của đối phương quá khủng bố.

Dù Mãng Ngưu tộc nổi tiếng về sức mạnh cũng không có lực lượng mạnh mẽ như vậy.

Lưu Võ phát hiện đối phương động sát ý với mình, gã tuyệt đối không cảm nhận sai, giống hệt như khi gã định giết người ta.

- Ca, có gì từ từ nói, đừng đánh, chúng ta đều là người văn minh. Thánh Tử của thế lực lớn tuy hay có xung đột nhưng đều do trẻ tuổi không hiểu chuyện mà ra, không chừng về sau chúng ta sẽ trở thành bằng hữu tốt. Ca nhìn trưởng lão những thế lực lớn xem, thời trẻ họ cũng có mâu thuẫn với nhau, nhưng về già đều ở chung hòa thuận.

Lưu Võ không còn vẻ hung ác, bá đạo lúc trước nữa, đã chịu thua, hy vọng dùng tình yêu cảm nhiễm đối phương mà thả gã ra.

- Ca cũng thấy đấy, không chừng sau này chúng ta già rồi có thể ngồi xuống uống rượu với nhau, chỉ điểm hậu bối. Ca thấy tình cảm như vậy tốt biết bao không?

Lâm Phàm nhìn đối phương, bật cười nói:

- Cái tên này, ngươi nghĩ bọn họ không muốn chém đối phương sao? Chỉ vì thực lực ngang nhau, không ai chém chết ai được nên đành so tuổi thọ, xem ai chết trước, người nào chết trước là tên còn lại sẽ bắn pháo vang dội.

Lưu Võ nghe mấy lời này, tâm tình hơi phức tạp, mặt gã đỏ rần, lạnh lùng hỏi:

- Rốt cuộc ngươi muốn sao? Đừng nói là thật sự muốn giết ta. Ngươi nên biết ta là Thánh Tử của Khôn Nguyên động, nếu ngươi giết ta tuyệt đối không có chỗ tốt gì.

Lâm Phàm không muốn nói nhiều với đối phương, nói một hồi bắt đầu giở giọng uy hiếp, khiến người khó chịu.

Lâm Phàm lấy Thiên Hà Vương Đỉnh ra đặt ở một bên.

Lưu Võ vừa kinh vừa giận, không biết đối phương muốn làm gì:

- Ngươi định làm gì!?

- Dơ quá, phải tẩy sạch chút, không thể ảnh hưởng chất lượng.

Lâm Phàm nhét Lưu Võ vào Thiên Hà Vương Đỉnh, nhấn nước vài lần tẩy vết máu dính trên người.

- Ọc ọc!

Lưu Võ bị sặc nước, mặt đỏ rực, tia tức giận trong mắt như ngọn lửa sắp cháy lan ra ngoài.

Lâm Phàm xem kỹ, rất là vừa lòng:

- Rất hoàn mỹ.

Lâm Phàm vươn tay, hít sâu một hơi, trong khoảnh khắc thần thánh mà trang nghiêm này hắn phải lấy ra trái tim chân thành nhất nghênh đón cảnh mới.

Hắn xem như người ăn cua đầu tiên, tuy không biết cụ thể ra sao nhưng tóm lại có thể thử một lần.

Lưu Võ hét to, đã rơi vào điên khùng, sợ chết khiếp:

- Rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Ngươi có phải là kẻ điên không? Bị đần ư? Ngươi muốn làm gì hả?

- Ngươi biết quá nhiều!

Lâm Phàm hét to, vung cánh tay ném Lưu Võ lên cao, sau đó co nắm tay đặt bên hông, lực lượng đang ngưng tụ, ánh sáng huyễn lệ chuyển động.

Ánh mắt của hắn nghiêm túc mà chân thành, giây phút quan trọng đã đến, không thể sơ sẩy chút nào.

- Pháo hoa nam giới tỏa sáng nổ quyền!

Khí dồn vào đan điền, nắm đấm đánh ra, vang tiếng nổ điếc tai, lực lượng khủng bố nghiền áp đánh vào người Lưu Võ.

Lâm Phàm ngước đầu lên, giây phút quan trọng đến rồi, có lẽ cảnh rực rỡ nhất sắp bùng nổ.

Bùm!

Vang tiếng nổ đinh tai nhức óc khắp thiên địa, giống như sét nổ trời, màng tai sắp rách.

- Cái này mà là pháo hoa gì, pháo rung trời thì đúng hơn.

Lâm Phàm bịt tai, cau mày, hơi khó chấp nhận, hắn rất thất vọng. Vốn tưởng sẽ là cảnh tượng rực rỡ, nhưng nay xem ra chỉ như phân chó.

Lâm Phàm cuỗm trữ vật giới chỉ của cả nhóm rồi rời đi.

Không cần ở lại đây lâu hơn, phải đi tìm cơ duyên của mình. Còn những Thánh Tử không có mâu thuẫn thì hắn từ bi tha cho, mọi người cùng ra ngoài lăn lộn, hơi nể mặt chút vậy.

Giờ phút này, đối với đám thiên kiêu tôi luyện trong kho báu bí mật xảy ra chuyện khủng bố.

Một Thánh Tử đang đi đường đột nhiên phát hiện khí thế khủng bố ập đến, làm gã kinh sợ, vì tu vi quá thấp nên bị Lâm Phàm nghiền ép ngất xỉu.

Khi tỉnh lại, Thánh Tử xem xét bản thân sau đó mặt đỏ rực, ngửa đầu gầm rú:

- Trời ơi, đất hỡi! Là kẻ nào cướp cơ duyên của ta!?

Thánh Tử manh áo không đủ che thân, không biết xảy ra chuyện

gì, người bị mò lấy hết không chừa một cọng lông.

Tiếng gào thê lương vang vọng kho báu bí mật.

- Khốn kiếp, đừng để ta tìm được ngươi!

Thánh Tử rất đau lòng, tâm tình vui vẻ tiến đến tìm cơ duyên, nhưng giờ bị người hạ gục, lấy hết đồ trên người, không thể nuốt trôi cục tức này.

Lâm Phàm không ngừng đi trong kho báu bí mật, thấy người là xuống tay ngay. Đối với đám thiên kiêu này thì tài sản của họ không cố định, làm Thánh Tử của thế lực lớn, có thể vào đây đều là niềm tự hào của thế lực lớn. Tiếc rằng bọn họ gặp phải Lâm Phàm, tất nhiên không thể giữ tài sản được.

- Trời ạ, ai lấy trữ vật giới chỉ của ta?

- Tổ cha nó, cơ duyên ta mới lấy được đâu? Thằng khốn nào trộm của ta, đừng để ta biết ngươi là ai!

- Đau quá, mông đau quá, đau chết mất.

Trong kho báu bí mật, nhiều Thánh Tử, Thánh Nữ đều gặp nạn, bọn họ không biết đó là ai, không thấy mặt.

Một chỗ cao, Lâm Phàm tháo mặt nạ xuống, lòng lâng lâng. Mặt nạ này là lão sư tặng cho hắn, trước khi vực ngoại giới dung hợp, hắn đeo nó đi ra ngoài bung lụa sẽ không bị tông môn khác phát hiện. Nhưng lúc ấy hắn không dùng nó nhiều, vì vốn không sợ gì.

Lần này cần dùng nó, dù sao khá nhiều thiên kiêu biết hắn.

Lâm Phàm suy tư:

- Đúng là chỗ tốt, cơ duyên ở đây nhiều kinh khủng, cảm giác như chuẩn bị cho người đời sau.

Hắn không nhìn thấu, không biết chỗ này là thế nào. Nhưng không sao, hắn không ham mấy cơ duyên này, dù có ích cho mình thì hắn vẫn không cần, tu luyện phải dựa vào bản thân, nhờ vật ngoài thân sao được?

Đương nhiên hệ thống thuộc về hắn, không tính là vật ngoài thân.

- Ủa?

Lâm Phàm thấy phía xa có động tĩnh, có người ở đó.

- May ghê, đụng tới nhiều người như vậy.

Lâm Phàm mừng rỡ, cảm giác lại có việc làm. Nhưng khi hắn định đeo mặt nạ lên, lao ra hốt một mớ thì phát hiện tình huống là lạ.

Chỗ đó không phải một người mà là một đám người.

Ngao Bại Thiên cũng có mặt.

Hình như họ đang bàn bạc điều gì.

Lâm Phàm lao nhanh đến, linh cảm có bí mật lớn ẩn giấu cần hắn đào móc, có lẽ nhóm người kia phát hiện kho báu lớn, thế thì chuyến này đi vào kho báu bí mật không lỗ vốn chút nào.

- A?

Lâm Phàm đến khiến người chú ý.

Ngao Bại Thiên kinh ngạc nói:

- Là ngươi à?

Gã giơ tay lên:

- Tất cả đừng đánh, là người mình!

Chương 757: Người bây giờ dữ dằn vậy sao

Lâm Phàm đến khiến một số thiên kiêu bất mãn.

Bọn họ phát hiện một chỗ thần kỳ, vốn là cơ duyên của họ, bây giờ có người đến muốn chia sẻ cơ duyên của họ.

Ngao Bại Thiên vỗ vai Lâm Phàm, cười hỏi:

- Huynh đệ, thu hoạch thế nào? Tìm được cơ duyên chưa?

Lâm Phàm hỏi ngược lại:

- Còn ngươi?

Ngao Bại Thiên cười gượng, chắc chắn gã sẽ không nói cơ duyên mình có được ra, đây là bí mật của mỗi người.

Ngao Bại Thiên phản ứng lại, nói:

- Huynh đệ, là ta quá đường đột, sao có thể tùy ý nói ra chuyện này. Nhưng với năng lực của huynh đệ chắc chắn sẽ có cơ duyên.

Lâm Phàm nắm một đống đồ ra khỏi trữ vật giới chỉ:

- Gì? Cơ duyên thôi mà, lấy được thì lấy, che lấp là đồ nhát gan. Nhìn xem, mấy cái này là cơ duyên ta có được.

Trong phút chốc các ánh sáng rực rỡ phát ra chiếu trên vách đá đen nhánh hình thành cảnh tượng kinh người.

Cảnh tượng này làm tất cả thiên kiêu ngẩn ngơ.

Bọn họ chưa từng thấy cơ duyên trọng bảo nhiều như thế, nhìn thoáng qua là biết không phải đồ bình thường.

Ngao Bại Thiên giật mình kêu lên:

- Huynh đệ, quá dữ! Sao có nhiều chí bảo đến vậy?

Ngao Bại Thiên không ngờ cơ duyên của tên này thâm sâu như thế, bọn họ không thể sánh bằng. Nếu không phải biết thực lực của huynh đệ này mạnh mẽ thì gã cũng sẽ động lòng.

Quả nhiên, khi Lâm Phàm lấy mớ cơ duyên ra, đám thiên kiêu nhìn trân trân, tuy bọn họ cũng có cơ duyên nhưng không nhiều đến vậy.

Một số thiên kiêu mắt lấp lóe tia tham lam.

- Chí Tiên cảnh đỉnh.

Có thiên kiêu nhỏ giọng giao lưu, vì thực lực của Lâm Phàm chỉ có Chí Tiên cảnh khiến bọn họ nảy ý tưởng, chẳng qua có mặt nhiều người, bọn họ không tiện ra tay ngay.

Có thể vào kho báu bí mật đều là thiên kiêu của thế lực lớn, nếu để các thế lực biết sẽ là gió tanh mưa máu.

Ngao Bại Thiên quét mắt qua mọi người, thấy hết biểu cảm trên mặt họ:

- Các ngươi muốn làm gì? Đừng nói là nảy lòng tham nhé?

Sao gã không nhìn thấu suy nghĩ của đám người này, nhưng trong tình huống hiện tại không thể đánh nhau.

Phượng Tiên Tử xinh đẹp động lòng người, không ngờ nàng hiếm hoi lên tiếng bênh Lâm Phàm:

- Mỗi người có cơ duyên của mình, đây là cơ duyên của hắn, đừng chuốc rắc rối cho thế lực của mình.

Câu này làm các thiên kiêu cảnh giác.

Tính cách của Phượng Tiên Tử lạnh lùng, sẽ không xen vào nhiều chuyện, nhưng bây giờ nói đỡ cho người khác, ý nghĩa giấu bên trong hơi phức tạp.

Một nam nhân điển trai mặc áo trắng mỉm cười hỏi:

- Không biết vị huynh đệ này là . . .?

Lâm Phàm lườm nam nhân áo trắng, không coi ra gì:

- Ai huynh đệ với ngươi, đừng móc nối quan hệ lung tung!

Hắn đang không vui, hắn lấy cơ duyên mới kiếm được ra khoe trước mặt mọi người vì muốn gợi lên lòng tham của họ, sau đó hỗn chiến.

Ai dè đám người kia nhịn được, thật khiến người bất đắc dĩ.

Không thể kiên cường chút, bá đạo chút hay sao? Nói một câu: Tiểu tử, giao ra hết cơ duyên ngươi có được cho ta, nếu không sẽ đánh chết ngươi!

Nếu theo kịch bản này thì hắn sẽ hét lên: Nói rất đúng, bản phong chủ không cho đấy, chúng ta đánh đi!

Nhưng xem tình huống hiện giờ khiến người thất vọng biết bao, hoàn toàn không có chuẩn tắc hành vi của thiên kiêu.

Thất vọng.

Nam nhân áo trắng nét mặt sa sầm nói:

- Ngươi . . .!

Không ngờ tên này kiêu căng như vậy, đáp trả lại không nể tình.

Đám thiên kiêu giật mình, tên này hơi ngông. Bọn họ biết nam nhân áo trắng là ai, đó là đệ tử của thế lực lớn thật sự.

Ngao Bại Thiên đi tới bên cạnh Lâm Phàm, nhỏ giọng giới thiệu:

- Huynh đệ, ngươi phản ứng hơi cứng. Hắn là Thánh Tử của Ngũ Đế Ma tông, Bạch Tà Vân, thực lực mạnh mẽ, tuy cũng là Thông Thiên cảnh đỉnh nhưng ba người như ta không đánh lại hắn, là yêu nghiệt trong yêu nghiệt, xếp hạng một trăm trên bảng Thiên Kiêu.

Lai lịch của Bạch Tà Vân rất kinh người, hơn nữa là quái vật, tuy là Thông Thiên cảnh đỉnh nhưng thực lực cường đại khủng khiếp.

Ngao Bại Thiên bảo ba người như gã cũng không đánh lại Bạch Tà Vân chẳng qua là dát vàng lên mặt mình, thật ra năm người như gã cùng lên vẫn có xác suất nguy hiểm.

Ngao Bại Thiên nói:

- Bạch Tà Vân, huynh đệ này của ta tính tình hơi ngạo chút, ngươi đừng xen vào.

Bạch Tà Vân cười khẽ, nhưng nụ cười chất chứa tức giận:

- A, vậy sao? Xem ra vị huynh đài này thực lực kinh người, ta muốn xin chỉ dạy một, hai chiêu.

Gã là Thánh Tử của Ngũ Đế Ma tông, địa vị cao thượng, càng xếp hạng một trăm trên bảng Thiên Kiêu.

Nhưng Bạch Tà Vân không phục, ở trong mắt gã thì chín mươi chín người xếp trước mình đều là rác rưởi, xếp hạng nhầm lẫn, con người của gã rất cao ngạo.

Lâm Phàm nghe đối phương đòi cùng mình lĩnh giáo một, hai chiêu thì hớn hở nói:

- Tốt, muốn đánh thì lên nào, ta hơi nôn.

Hắn đợi mòn mỏi mà không thấy ai đánh, thấy thất vọng ê chề.

Bạch Tà Vân ngây ra:

- A!

Đối phương làm gã hoang mang, tuy gã nói là xin chỉ giáo nhưng thật ra không định đánh nhau.

Bình thường sẽ có người nhảy ra xin giảng hòa, hoặc đối phương lộ vẻ không đánh lại, tìm cớ né tránh.

Không ngờ đối phương không chút do dự đồng ý ngay, ước gì đánh nhau liền.

Đừng nói là Bạch Tà Vân, bản thân Ngao Bại Thiên cũng sững sờ:

- Huynh đệ, ngươi dữ dằn quá vậy?

Đó là Bạch Tà Vân của Ngũ Đế Ma tông, thực lực khủng bố kinh người, lúc thấy gã lại đây thì Ngao Bại Thiên ngây người, thầm la tiêu đời, có mặt cường giả như vậy.

Một số Thánh Tử cùng trong thế lực lớn cũng hóa đá, thầm la tên này cuồng chưa từng thấy.

Lẽ nào hắn không biết người trước mắt là ai sao mà cứng rắn thế? Hoàn toàn tự tìm chết.

Không khí căng thẳng, trận đại chiến sắp bùng nổ.

Bạch Tà Vân siết chặt nắm tay kêu răng rắc, gã không ngờ tiểu tử này thật sự muốn đánh, nếu thế thì gã không ngán ngại gì. Nhưng khu vực này hơi quỷ dị, chắc giấu trọng bảo, nếu xảy ra đại chiến bỏ lỡ cơ duyên lần này thì mất nhiều hơn được.

Phượng Tiên Tử lên tiếng, giọng dịu dàng êm tai khiến người nghe mát lòng:

- Hai vị, chúng ta đang ở trong kho báu bí mật, khu vực này có vẻ kỳ lạ, hay tạm gác tranh đấu lại, lo giải quyết chuyện trước mắt được chứ?

Bạch Tà Vân gật đầu nói:

- Nếu Phượng Tiên Tử đã khuyên giải thì đương nhiên Bạch mỗ đồng ý tạm gác tranh đấu lại, nhưng không biết vị huynh đệ trước mắt nghĩ thế nào?

Mọi người cùng nhìn về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm nói thẳng:

- Bạch cái đầu ngươi, lại còn Bạch mỗ. Còn mụ đàn bà kia, nam nhân làm việc đừng xía vào, coi chừng bị đánh, đứng sang bên chơi, cấm nhiều chuyện!

Một câu làm mọi người hóa đá.

- Huynh đệ, đừng như vậy.

Lòng Ngao Bại Thiên đau nhói, đây là nhục nhã nữ thần trong lòng gã ngay trước mặt gã.

Là nam nhân đều không thể nhịn, nhưng gã phải nhịn, ai kêu đây là huynh đệ, có thể nói gì được?

Phượng Tiên Tử bị mắng đỏ mặt, nàng lớn như vậy chưa từng bị ai nói như thế. Nàng kiêu hãnh liếc Lâm Phàm một cái, không nổi khùng lên, không nói nhiều, yên lặng đứng im một bên.

Ngao Bại Thiên đau lòng, cảm giác biểu tình của nữ thần là lạ, hình như bị chấn động.

Bạch Tà Vân tức đau gan:

- Nhà ngươi không thể nói chuyện đàng hoàng được sao?

Từ khi gã ra giang hồ đến nay chưa từng gặp ai hống hách như vậy.

- Nói gì, nhảm nhí, đánh đi!

Dứt lời.

Bùm!

Lâm Phàm lấy tế đàn ra ném về phía Bạch Tà Vân. Hắn không muốn nói nhảm nhiều, muốn đánh thì đánh, lải nhải câu giờ chỉ tổ lãng phí thời gian.

Bạch Tà Vân nổi giận, áo phồng lên, hoàn toàn bị Lâm Phàm chọc giận:

- Nhà ngươi quá càn rỡ! Hôm nay Bạch mỗ này không hạ được ngươi thì sau này làm sao tung hoành trong vực ngoại giới!

Giữa hai người sinh ra va chạm kịch liệt, ánh sáng lực lượng nổ tung, uy thế khủng bố làm người kinh hoàng.

- Khủng khiếp quá. Ngao Thánh Tử, huynh đệ của ngươi có lai lịch gì mà tính tình dữ dằn vậy? Một lời không hợp liền đánh, rõ ràng không để Bạch Tà Vân vào mắt.

Đám thiên kiêu nhanh chóng lùi lại, đã bị giật mình.

Ngao Bại Thiên lườm người hỏi:

- Ngươi hỏi vớ vẩn, nếu để vào mắt thì đánh làm gì nữa?

Hỏi câu ngu không thể tả, còn phải hỏi sao? Dùng não suy nghĩ là hiểu ngay.

Thánh Tử bị Ngao Bại Thiên đáp trả tức hộc máu, hỏi chơi thôi mà, có cần làm người ta cứng họng vậy không?

Người thời nay làm sao vậy, ai nấy nóng nảy, không hiểu ra sao.

Ầm!

Uy thế giữa hư không ảnh hưởng nền đất bốn phía, những vách đá đen nhánh nứt rạn.

Lúc bọn họ đến đây thấy vách đá đen ở khu vực này khác với vách đá đen chỗ khác. Trên vách đá đen dày đặc ký hiệu không xem hiểu, tỏa ánh sáng mông lung.

Bọn họ ra từ thế lực lớn, biết trên đời có nhiều thứ kỳ diệu, có trông như bình thường nhưng sự thật khiến người kinh.

Bạch Tà Vân nghiêm túc hơn:

- Lực lượng mạnh quá.

Lực lượng của tiểu tử này mạnh kinh người, khóe môi Bạch Tà Vân vương tơ máu, mới rồi gã cứng rắn đỡ một kích. Nhưng tiểu tử này cũng không tốt lành hơn gì, bị thần thông của gã cắt thương.

Lâm Phàm dào dạt chiến ý, sung sướng khó tả:

- Nào, đừng do dự, hãy lấy ra thực lực mạnh nhất của ngươi, nếu bị ta đánh chết thì đừng trách ta không nhắc nhở ngươi!

Bạch Tà Vân tức hộc máu:

- Nhà ngươi . . . !

Quá càn rỡ, quá kiêu ngạo, gã sắp bị chọc tức chết, chưa từng có ai dám đối xử với gã như vậy.

Ngao Bại Thiên hét lên:

- Các ngươi đừng đánh nữa, đã xảy ra chuyện!

Vách đá đen bị trùng kích đã nứt ra, ký hiệu bí ẩn trên đá vỡ ra, từng mảng da đá rơi xuống.

Bảo bối thật sự sắp lộ ra với đời.

Lâm Phàm, Bạch Tà Vân sửng sốt:

- Hả?

Hai người dừng tay, ngoái đầu nhìn vách đá.

Vết rạn trên vách đá đen ngày càng nhiều, rậm rạp như đang tróc da, lực lượng quỷ dị bao phủ vách đá.

Phụt!

Một luồng sáng bao phủ thiên địa bắn ra từ vách đá đen, huyễn lệ, chói mắt, nhấn chìm mọi người.

Lâm Phàm nhíu chặt mày:

- Cái thứ gì?

Luồng sáng này hình như kéo thần hồn ra khỏi người, nhưng hắn

không sợ.

Chương 758: Thân thể của ta bị . . .

Đá đen bắn ra luồng sáng bao phủ mọi người làm Lâm Phàm không vui.

Chưa trưng cầu sự đồng ý của hắn đã tùy ý phun ánh sáng, đặt ở đâu cũng vô lý hết sức.

- Quấy nhiễu tiết tấu chiến đấu của bản phong chủ, thật khiến người khó chịu.

Lâm Phàm giơ tay che ánh sáng, tìm bóng dáng Bạch Tà Vân. Nhưng ánh sáng quá sáng, tay vươn ra bị luồng sáng che đậy, không thấy rõ mọi thứ xung quanh.

Lâm Phàm kêu gọi:

- Bạch Tà Vân, ngươi đi đâu rồi? Mau chít một tiếng để bản phong chủ đập bể đầu chó của ngươi!

Bốn phía yên tĩnh không tiếng động, yên lặng đến quỷ dị, không biết xảy ra chuyện gì.

Nhưng Lâm Phàm không sợ hãi.

Đột nhiên ánh sáng bao phủ bốn phía rút về đá đen, biến mất, đến đột ngột, biến mất cũng đột nhiên, khiến người hơi kinh.

- Ủa?

Lâm Phàm phát hiện mấy người xung quanh khác lạ. Ngao Bại Thiên mặt không biểu tình đứng đó, ngớ người ra.

Không chỉ mình Ngao Bại Thiên, Bạch Tà Vân và Phượng Tiên Tử cũng vậy, người xung quanh đều không nhúc nhích.

Trong mắt mọi người không có tia sáng, dường như tinh khí thần tan biến, nếu không phải còn hơi thở dao động thì Lâm Phàm cho rằng tất cả đã chết.

Lâm Phàm đi tới trước mặt Bạch Tà Vân, nhìn một lúc rồi vươn tay ra.

Bốp!

Tiếng tát vang rõ to.

Bạch Tà Vân ngẹo đầu, không có phản ứng gì.

Lâm Phàm suy tư:

- Lợi hại, luồng sáng vừa rồi là thứ gì? Sao mọi người đều không nhúc nhích?

Khi ánh sáng bao phủ, hắn cảm giác có người đang lôi kéo thần hồn, nhưng vì bản thân hắn không có phản ứng gì với sức kéo đó.

Lâm Phàm đăm chiêu một lúc rồi hiểu ra:

- Xem ra luồng sáng kia hút thần hồn người vào, khiến thân thể của họ ở lại tại chỗ.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn đá đen, trừ tỏa sáng mông lung ra không có chỗ nào khiến người ngạc nhiên.

- Tình huống đã như vậy rồi, nếu không hành động thì lãng phí cơ hội lần này.

Đây đúng là cơ hội trời ban, vận phúc buông xuống, nếu không hành động ngay sẽ bị sét đánh chết đi sống lại.

- Nhà ngươi hách với bản phong chủ hả? Nhưng yên tâm, bản phong chủ không giết tay trói gà không chặt.

Lâm Phàm tháo trữ vật giới chỉ từ ngón tay của Bạch Tà Vân.

- Ui chà, bộ đồ khá đấy, vải dệt trông bất phàm, có chút giá trị nghiên cứu, xem như bồi thường mới rồi xúc phạm bản phong chủ.

Lâm Phàm lột sạch đồ của Bạch Tà Vân, không chừa quần cộc, lột sạch sẽ.

Hắn cúi đầu liếc xéo qua, khinh thường cười khẩy nói:

- Nhỏ bà cố.

Người Bạch Tà Vân trắng nõn, có ánh sáng chảy xuôi trên làn da, đây là khi tu vi tăng lên đến cảnh giới nhất định sẽ biểu hiện ra cảnh kinh người.

Lâm Phàm nhìn từ đầu tới đuôi, không thấy có gì ghê gớm.

Nếu Bạch Tà Vân biết chuyện xảy ra hiện giờ chắc sẽ nhảy cẫng lên, phun mấy búng máu, có lẽ tức đến nổ người.

Lâm Phàm đến trước mặt Ngao Bại Thiên. Con rồng này luôn gọi hắn là huynh đệ, nhưng hắn cảm thấy đây là tình cảm mong manh dễ vỡ, nếu thực lực của hắn mạnh mẽ thì chẳng biết con rồng này sẽ làm gì hắn. Có lẽ sẽ giẫm hắn ở dưới chân, đắc ý ngẩng cao đầu, hét to một tiếng: Tiểu tử, thực lực của Long gia gia của ngươi có mạnh không?

Sau đó . . . không có sau đó, trữ vật giới chỉ của Ngao Bại Thiên bị cuỗm đi, bộ đồ còn để lại, xem như bỏ qua cho đối phương một lần, tạm thời chừa lại mặt mũi cho gã.

Dù là tình cảm huynh đệ mong manh dễ vỡ vẫn tính là huynh đệ, nên chừa mặt mũi.

Không nhiều Thánh Tử đến đây, dù ít thì cũng cỡ mấy chục người. Một số Thánh Tử không biết đi đâu tìm cơ duyên, tạm thời chưa tới nơi kỳ dị kho báu bí mật này.

Lâm Phàm đến trước mặt Phượng Tiên Tử, nhìn kỹ, vuốt mặt nàng.

Mềm ghê, mịn màng.

- Ả đàn bà kia, coi như có chút kiến thức, không đấu cứng với bản phong chủ. Xem ra trong vô hình ngươi cảm giác được nếu dám lên mặt sẽ xảy ra chuyện lớn, coi như ngươi may, bản phong chủ sẽ không tự nhiên đánh người.

Sau đó hắn vươn đôi tay thuần khiết không chút vượt rào tình yêu nam nữ sờ soạng khắp người đối phương.

Lấy đi trữ vật giới chỉ.

Lấy lệnh bài gì đó treo bên hông.

- Ưm, thu hoạch khá tốt.

Lâm Phàm vừa lòng nhìn thứ trong tay, cất vào, bước tới chỗ Thánh Tử tiếp theo.

Những người này hiển nhiên bị luồng sáng kia hút mất thần hồn, có lẽ là cơ duyên bao phủ, mang họ đi tung hoành.

Lâm Phàm rất bất đắc dĩ, không ngờ mình bị bỏ lại, cảm giác

như bị kỳ thị.

Sau khi lục soát tất cả Thánh Tử, tâm tình của hắn sung sướng vô cùng.

Lâm Phàm nhìn về phía vách đá đen, mắng:

- Nhà ngươi hút người khác đi hết, bỏ lại bản phong chủ, có phải ngươi xem thường người khác không hả? Mau trả lời cho bản phong chủ!

Nhưng vách đá đen lặng im, không có động tĩnh gì, làm Lâm Phàm càng táo bạo, khó chịu hơn.

- Khinh thường người à? Để bản phong chủ xem ngươi cứng rắn cỡ nào!

Lâm Phàm lấy tế đàn ra, bay lên, tốc độ rất nhanh, bùm một tiếng biến mất tại chỗ, khi hắn lại xuất hiện đã đến trước đá đen, giơ cao tế đàn đập mạnh xuống.

Rầm!

Đá đen rung rinh, giữa hai bên bắn ra luồng sáng rực rỡ, tiếng gầm rú đinh tai nhức óc suýt đâm thủng màng tai.

Lâm Phàm vung cánh tay:

- Mợ nó, hơi bị cứng, không đập nát được, không thể nào!

Mới rồi phản xung lực thật mạnh, không biết trong vách đá có thể hút thần hồn là cái gì.

Lâm Phàm đang định tiếp tục đập thì phương xa có tiếng động.

- Grào!

- Yêu thú!

Cánh mũi phe phẩy, hắn ngửi được mùi vô cùng quen thuộc, mùi này chắc chắn là yêu thú, không sai được.

Lâm Phàm phớt lờ đá đen, bỏ chạy đi xa. Cơ duyên nơi này đã bị hắn lấy gần hết, điểm thì còn có thể kiếm thêm.

Lâm Phàm rời đi không lâu sau đá đen lại bắn ra luồng sáng rực rỡ bao phủ tất cả Thánh Tử vào.

- Hưm?

Có tiếng rên cực kỳ thỏa mãn.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Có tiếng hạt đậu nổ. Một số Thánh Tử đang mơ hồ, cảm giác lực lượng trong người nổ tung, tu vi có dấu hiệu tăng lên.

- Đây là cái gì? Sao ta cảm giác như mới đến một nơi kỳ lạ? Có người xuất hiện ở trước mặt ta, thi triển thần thông kinh thiên động địa, nhưng nó quá mức huyền diệu, ta không hiểu thấu, chỉ lĩnh ngộ chút ít.

- Ta cũng vậy, quá mức huyền diệu, không phải chúng ta có thể hiểu biết!

- Có lẽ đây là cơ duyên lớn nhất, nhưng vì quá thâm ảo, tùy vào lĩnh ngộ của mỗi người.

Nhiều Thánh Tử, Thánh Nữ mở mắt ra, trong mắt lấp lóe tia kinh sợ. Cảnh tượng vừa rồi quá chân thật, như đang xảy ra trước mắt mình.

Bọn họ cảm giác thần hồn bị hút đi, trong không gian mờ xám, một bóng dáng chân đạp vì sao, khí thế khủng bố, thi triển một bộ thần thông kinh người, ở trong mắt họ là người khổng lồ khủng khiếp.

Thần thông đó cường đại, ẩn chứa loại đại đạo cực độ, nhưng họ không thể lĩnh ngộ. Có người thiên phú cao ngút trời thì hiểu một chút, nhưng cảm giác não sắp nổ tung, nhiều suy nghĩ trước kia không hiểu thoáng chốc rộng mở.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Trong khi mọi người chìm trong giật mình thì vang tiếng nổ, làm cả đám giật mình nhìn lại.

- Cái gì vậy?

Mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy Bạch Tà Vân của Ngũ Đế Ma tông đứng trần truồng, nhắm chặt mắt, toàn thân tỏa sáng, thân thể cứng ngắc đột nhiên nhúc nhích.

Hai tay gã nâng lên, khí thế cuồn cuộn hùng dũng như sóng triều, như nước lũ tác động bốn phía.

Bạch Tà Vân vô thức gầm lên:

- A!

Gã đạp một bước, trứng nảy gà bay, hoành hành bá đạo, mỗi động tác không có quỹ tích để tìm, ẩn chứa chí lý đại đạo.

Nếu lúc bình thường mọi người sẽ kinh kêu, Bạch Tà Vân là kỳ tài ngút trời, lĩnh ngộ được sâu như vậy.

Nhưng bây giờ cả đám mắt tròn mắt dẹt nhìn Bạch Tà Vân.

Có Thánh Nữ che mắt, hét rầm lên:

- A!

Đáng sợ quá, giữa ban ngày ban mặt mà Thánh Tử của Ngũ Đế Ma tông đứng trần truồng, còn giở trò lưu manh thi triển thần thông, trông hào phóng quá.

Bạch Tà Vân dần tỉnh táo lại.

Thần hồn bị lôi kéo vào nơi huyền diệu, gã thấy người khổng lồ thi triển thần thông, gã chìm vào ánh mắt ngộ đạo, cảm giác mình vào chốn rất huyền diệu.

- Ha ha ha! Cứ hét chói tai đi, có lẽ chỉ có mình mới lĩnh ngộ được thứ đó. Nhưng sao cảm giác người lạnh lẽo?

Bạch Tà Vân mở bừng mắt ra, thấy mọi người ngơ ngác nhìn mình thì bật cười, đang định đắc ý cười toe chợt phát hiện hai tay trần trụi, tim rớt cái bịch, gã cúi đầu nhìn, khuôn mặt bình tĩnh thoáng chốc thay đổi hẳn.

Bạch Tà Vân tự la hoảng:

- A!

Tiếng la kinh thiên động địa, vô cùng thê thảm, khuôn mặt trắng trẻo thoáng chốc đỏ rực.

Ý nghĩ đầu tiên là nhanh chóng mặc quần áo.

Bạch Tà Vân đang định lấy đồ ra từ trữ vật giới chỉ nhưng phát

hiện ra hai tay trống trơn, không thấy nhẫn đâu.

Bạch Tà Vân gầm rống, sắp nổi điên:

- Ai trong các ngươi lấy trữ vật giới chỉ của ta rồi?

- Bạch Thánh Tử, ta có áo này, ngươi mặc vào trước . . . gì, trữ vật giới chỉ của ta đâu? Cơ duyên của ta đều bỏ trong đó, đứa khốn nạn nào trộm nhẫn của ta!?

- Mợ nó, ta cũng bị mất, chuyện gì thế này?

- Tiểu tặc kia rất đáng giận, là ai làm ra chuyện này được?

Hiện trường kêu loạn, tất cả Thánh Tử, Thánh Nữ hoảng hốt.

Ngao Bại Thiên muốn chết, trữ vật giới chỉ của gã cũng mất, khi thấy Phượng Tiên Tử đứng im như tượng thì nghi ngờ hỏi:

- Phượng Tiên Tử, bị mất cái gì à?

Phượng Tiên Tử đỏ mặt, trữ vật giới chỉ của nàng cũng bị mất, nhưng quan trọng hơn là quần áo của nàng bị người đụng chạm rồi, vậy tức là thân thể đã bị người ta . . .

Không dám tưởng tượng.

Chương 759: Ta chừa cho ngươi một trái được chưa

Ngao Bại Thiên thấy sắc mặt của nữ thần quái dị thì ngực nghẹn lại. Đã xảy ra chuyện gì? Khi nhìn hai bàn tay trắng mịn thuần khiết của nữ thần cầm dây lưng, trái tim Ngao Bại Thiên như bị búa tạ gõ.

Trái tim đang đập bỗng ngừng nhịp.

Biểu tình của nữ thần rất kỳ lạ, nàng đã trải qua chuyện gì?

Không lẽ bị người trộm trữ vật giới chỉ vấy bẩn rồi?

Sức tưởng tượng khủng bố làm biểu tình của Ngao Bại Thiên càng khoa trương, nhìn bộ dáng ngẩn ngơ của Phượng Tiên Tử làm tim gã như bị cắt nát.

Ngao Bại Thiên tiến lên nói:

- Phượng Tiên Tử, việc đã đến nước này rồi, nghĩ nhiều cũng vô ích. Nhưng nàng yên tâm, Ngao Bại Thiên này không phải loại người đó, tuyệt đối sẽ không ghét bỏ nàng, nàng thấy sao?

Ngao Bại Thiên suy nghĩ thật lâu, cảm giác câu này không có vấn đề gì. Nữ thần đang gặp điều tăm tối nhất trong đời, tuy gã là Long Giới Chi Tử nhưng sẽ không ghét bỏ nàng.

Bị đeo nón xanh thôi mà, gã chịu được.

Nhưng nếu để Ngao Bại Thiên biết là thằng khốn nào dám làm bẩn nữ thần của gã chắc chắn sẽ chém đối phương thành mười bảy, tám khúc làm nhân thịt.

Phượng Tiên Tử hoàn hồn, trừng mắt Ngao Bại Thiên:

- Ngươi đang nói bậy bạ cái gì!

Nàng nghe hiểu ẩn ý trong câu nói, càng nghĩ càng giận, đỏ mặt vì tức.

Đám Thánh Tử còn chưa lấy lại tinh thần từ đau khổ mất trữ vật giới chỉ, nghe đối thoại giữa Ngao Bại Thiên và Phượng Tiên Tử thì rất ngạc nhiên, nhỏ giọng giao lưu.

- Các ngươi có nghe thấy gì không? Phượng Tiên Tử chẳng những bị trộm trữ vật giới chỉ còn mất luôn trinh tiết.

- Cái gì? Phượng Tiên Tử đã bị tặc nhân làm bẩn? Là đứa khốn nạn nào làm nhục nữ thần của chúng ta? Nếu bị ta biết chắc chắn sẽ lấy mạng chó của tên đó!

- Các ngươi xem vẻ mặt của Phượng Tiên Tử kìa, hình như rất đau khổ. Theo ta biết thì lần đầu tiên sẽ đau đến xé ruột xé gan, nhưng Phượng Tiên Tử vẫn giữ sự bình tĩnh được, năng lực chịu đựng tâm lý lớn thật.

Một truyền mười, mười truyền hai mươi, đám Thánh Tử nhỏ giọng bàn tán chuyện Phượng Tiên Tử mất trinh, bị kích thích quá lớn.

Ngao Bại Thiên răn dạy, nhìn thẳng mọi người:

- Các ngươi câm miệng lại hết! Phượng Tiên Tử bị giặc làm nhục mà các ngươi còn bàn tán rôm rả như trẩy hội, có thể mang chút thiện ý không? Nếu đặt ở trên người các ngươi thì còn thoải mái được như vậy không? Ta không muốn nghe các ngươi nói xấu Phượng Tiên Tử một câu nào, nếu không Ngao Bại Thiên này tuyệt đối không bỏ qua cho các ngươi!

Ngao Bại Thiên nói xong tràn đầy tình cảm nhìn Phượng Tiên Tử:

- Ta sẽ không để ý.

Phực!

Cột lửa đâm trời bắn ra từ người Phượng Tiên Tử, dường như đã tức điên.

- Ngao Thánh Tử, ngươi năm lần bảy lượt nhục nhã ta, ta và ngươi không đội trời chung!

Phượng Tiên Tử tức hộc máu, nàng không hề mất trinh, chỉ đang bận suy nghĩ.

Ngao Bại Thiên ngây người, rối rít xua tay:

- Phượng Tiên Tử, đừng hiểu lầm, ta hiểu tâm tình của nàng mà, ta không hề muốn vũ nhục nàng.

Đúng rồi, sao mình có thể nói ra Phượng Tiên Tử bị giặc cướp trinh tiết?

Gã vội xua tay nói:

- Phượng Tiên Tử không bị người lấy trinh, các ngươi đừng nói bừa, nếu ai nói nhảm thì ta sẽ cho biết tay!

Bùm!

Khi Ngao Bại Thiên thốt ra câu này thì Phượng Tiên Tử không nhịn được nữa, thoáng chốc ra tay, một con phượng hoàng lửa gào thét lao tới muốn nhấn chìm gã.

Bạch Tà Vân rít gào, tiếng quát như sấm sét:

- Dừng tay lại hết cho ta! Ai có quần áo mau lấy đến cho ta!

Phượng Tiên Tử ngừng lại, liếc qua Bạch Tà Vân, nhưng nhìn một lần rồi không dám xem nữa, rất đồi phong bại tục.

Lúc này hai tay Bạch Tà Vân che thân dưới, mặt trắng bệch, xấu hổ tức tối, vẻ mặt bình tĩnh mọi khi đã tan biến.

Đám Thánh Tử lắc đầu nói:

- Không có đồ, bây giờ trừ đồ mặc trên người ra chúng ta không có dư đồ.

- Đúng rồi, trữ vật giới chỉ đã bị người ta lấy mất, đào đâu ra áo?

Tất cả cố nén cười, tuy trữ vật giới chỉ bị trộm làm họ rất đau lòng, nhưng nhìn bộ dạng của Bạch Tà Vân, không hiểu sao làm người ta muốn cười.

Có Thánh Nữ giả bộ xấu hổ nhưng mắt sáng rực nhìn lén, có người to gan nhỏ giọng tám chuyện.

- Không ngờ chỗ đó của hắn nhỏ vậy, mới nãy thấy hết trơn.

- Đúng rồi, da trắng như vậy, tưởng đâu là nữ hài tử.

Các Thánh Nữ nói nhỏ nhưng bị Bạch Tà Vân nghe hết, gã tức ói máu, thật sự có máu chảy ra từ khóe môi, bị tổn thương rồi. Gã không ngờ sẽ ra nông nỗi này, làm người tan nát trái tim, gã ước gì cho tất cả ngậm miệng hết.

Bạch Tà Vân nói với một Thánh Tử:

- Đưa áo của ngươi cho ta, sau khi ra ngoài ta sẽ cho ngươi một

môn thần thông tiên thuật.

Gã không thể ra ngoài như vậy, nếu không đời này vĩnh viễn mang theo vết nhơ, không cách nào rửa sạch.

Thánh Tử bị chọn trúng ngây ra, thực lực của gã không bằng Bạch Tà Vân, có việc có thể lùi bước, nhưng có chuyện không thể nhường nhịn.

Thánh Tử dứt khoát từ chối:

- Bạch Thánh Tử, xin đừng làm khó người ta. Nếu đưa đồ cho ngươi thì ta không có quần áo mặc. Thần thông tiên thuật gì đó thì miễn đi, nếu ta trần truồng, trưởng lão của tông ta sẽ mắng ta chết.

Đùa, nếu lõa thể ra ngoài thì cả đời đừng mơ rửa sạch vết nhơ này.

Hơn nữa gã rất thích thấy bộ dạng này của Bạch Tà Vân, ai kêu cái tên này vênh váo, thường xuyên không thèm để ý tới ai, giờ bị người lột sạch đồ, làm lòng người sung sướng.

Đối với tên trộm kia, gã rất muốn nói một câu: Làm hay lắm.

- Các ngươi . . .!

Mặt Bạch Tà Vân đỏ rực, không biết nên làm sao bây giờ. Không có quần áo, chẳng lẽ cứ như vậy nghênh ngang ra ngoài?

- Ủa? Huynh đệ của ta đâu?

Lúc này Ngao Bại Thiên phát hiện Lâm Phàm biến mất, biểu tình giật mình, cảm giác xảy ra chuyện lớn:

- Mợ nó, tặc nhân đã bắt luôn huynh đệ của ta rồi, có ai trong các ngươi nhìn thấy không?

Mọi người hoang mang nhìn, ai biết huynh đệ của ngươi đi đâu? Bọn họ không thấy.

Bọn họ thầm mừng vì đối phương không giết họ, nếu không thì thật là hối hận không kịp.

- Rõ ràng ngửi thấy mùi yêu thú mà sao không có?

Lâm Phàm theo mùi tìm đến đây, phát hiện không có con yêu thú nào, đúng là gặp quỷ. Nhưng hắn không tin, mũi của hắn nhạy trăm

phần trăm, tuyệt đối không sai.

- Đó là cái gì?

Lâm Phàm phát hiện trên một tảng đá đen phía xa lấp lóe tia sáng, có mùi phát ra từ chỗ đó.

Lâm Phàm lao tới gần, muốn nhìn xem có cái gì, còn về nguy hiểm thì không thành vấn đề với hắn.

Khi thấy rõ thứ đó, biểu tình của Lâm Phàm hơi quái dị. Đó là một cái cây, cứng cáp chắc khỏe, rễ mọc trên mặt đất, rất thô, nhưng rễ bấu chặt mặt đất, cho cảm giác không phải loại cây bình thường.

Trên cây có trái, trái màu xanh, to cỡ nắm tay, còn rất non nớt, dường như chưa chín.

- Grit grit!

Một con rắn màu xanh quấn quanh trên thân cây thô, rắn không to, chỉ dài cỡ một thước. Khi nó thấy Lâm Phàm thì dựng đứng người, thè lưỡi, dường như cảnh cáo hắn đừng lại đây, nếu không sẽ cắn chết.

Bộp!

Lâm Phàm tiến lên chộp con rắn xanh, nhìn kỹ:

- Nhỏ như vậy, làm biếng giết quá. Mau biến đi, lãng phí thời gian.

Lâm Phàm ném rắn xanh đi xa, rắn xanh rơi xuống đất lăn mấy vòng, đôi mắt đỏ cực kỳ tức giận, nó vặn vẹo người bò xuống vách núi.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- A, vật nhỏ thật thú vị, nếu lớn một chút có lẽ sẽ chém chết ngươi.

Lâm Phàm không chú ý đến con rắn nữa, hắn nhìn trái trên cành, tỏa ra mùi giống yêu thú, nhưng chưa chín.

Hắn tháo một trái xuống, nhìn nhìn rồi nhét vào miệng, vị hơi đắng, thật sự chưa chín.

Sau khi ăn trái cây, Lâm Phàm có phát hiện kinh người.

+50000000 giá trị khổ tu.

Lâm Phàm ngây người:

- Bà nội nó, thứ này có thể tăng giá trị khổ tu?

Hiện nay giá trị khổ tu chỉ còn hơn bốn ức, không đủ tăng lên tu vi.

Lâm Phàm ngước đầu nhìn trái trên cành, có khá nhiều, chắc đủ để kiếm mười ức.

- Hưm?

Hắn phát hiện có lực lượng chuyển động trong người, làn da cảm giác hơi lạ, hình như sắp thay đổi.

Đây là biến đổi sau khi ăn trái cây lạ.

Lâm Phàm nhanh chóng tự xử.

Mười giây sau, hắn mở mắt ra, tất cả khác lạ biến mất.

- Lợi hại, vào kho báu bí mật này không lỗ vốn chút nào, còn kiếm lời.

Trong lòng Lâm Phàm siêu kích động, nhanh chóng hái trái lạ. Có tổng cộng hai mươi trái, khi hắn cắt xuống trái cuối cùng thì bên cạnh có chất độc phun ra, rơi xuống cành cây, không có biến đổi gì lớn.

Lâm Phàm nhìn lại:

- Rắn nhỏ, ngươi làm gì đó?

Rắn nhỏ mới được phóng sinh đang dựng đứng người, tức giận đến nỗi vảy xanh rung nhẹ.

- Grit grit!

Rắn nhỏ màu xanh nhìn Lâm Phàm chằm chằm, tức đến đau phổi. Những trái cây này đều là của nó, nhưng cái tên đáng giận này cướp đi trái cây của nó, quá đáng đến nỗi không buông tha trái cuối cùng.

- Vật nhỏ, ngươi đừng tức giận, bộ dạng của ngươi như thế này, về nhà ăn vài năm rồi hẵng ra, khi đó ta sẽ ra tay với ngươi. Không

phải ta xem thường ngươi, ta thật sự xem như ngươi không tồn tại.

Tâm tình của Lâm Phàm rất tốt, từ sau khi vào kho báu bí mật thì tâm trạng của hắn luôn vui vẻ, thu hoạch phong phú, có thể nói là kinh người.

Đột nhiên mặt đất đen ngòm, có cái bóng to che phủ hắn.

Lâm Phàm nheo mắt, cái bóng hơi to, xem hình dạng giống con rắn.

Lâm Phàm vừa nói vừa quay đầu lại:

- Bằng hữu, người sáng mắt không làm chuyện mờ ám, xuất hiện thì nên ở trước mặt, xuất hiện từ sau lưng làm người ta sợ.

Đập vào mắt là một con rắn to ngàn trượng mọc hai cánh, vảy rắn lóe tia sáng lạnh lẽo, đầu to mà đập xuống thật sự sẽ hù chết người.

Rắn to mở miệng nói:

- Nhân loại, để trái cây lại, đó là để dành cho nhi tử của ta, ngươi không nên lấy.

Lâm Phàm ngước đầu lên:

- Ta đã chừa một trái rồi, ngươi thấy được không?

Tu vi của con rắn to rất mạnh, cảm giác đã vượt qua Thông Thiên cảnh.

Rắn to hai cánh nói:

- Không được, trái cây đó vô dụng với ngươi.

Nó không tấn công trước mà nói chuyện đàng hoàng với Lâm Phàm.

Lâm Phàm lắc đầu nói, cất trái cây vào:

- Không đưa, ta lấy được thì là của ta, không ai được lấy đi.

Khi Lâm Phàm nói ra câu đó thì nhiệt độ bỗng giảm thấp xuống không độ, trong mắt rắn to lóe tia sáng lạnh.

Răng rắc!

Mặt đất dưới chân Lâm Phàm bỗng hiện ra vòng xoáy màu đen, nuốt trọn hắn.

- Nhân loại, khi nào hối hận thì nói cho ta.

Chương 760: Đầu trâu ca cố lên

- Cái thứ gì đây?

Lâm Phàm nhìn chằm chằm vòng xoáy màu đen dưới chân, hình như kết nối với chỗ khác.

- Yên tâm, ta không hối hận.

Vòng xoáy chấn động, cắn nuốt hắn.

Rắn to hai cánh cực kỳ bình tĩnh, đinh ninh đối phương mạnh miệng, đợi đến chỗ đó rồi, nó biết nơi đó khủng bố biết bao, có lẽ hắn ở lại không được bao lâu sẽ hối hận.

Rắn xanh nhỏ bò lại gần, buồn bã tuyệt vọng nói:

- Phụ thân, trái cây của nhi chỉ còn một trái.

Đó là trái cây của nó, nó luôn ngồi canh tại chỗ vì chờ trái chín, nào ngờ chớp mắt trái cây bị kẻ ác cướp mất, chỉ chừa một trái.

Rắn to hai cánh dịu giọng nói:

- Nhi tử yên tâm, lát nữa nhân loại kia sẽ ngoan ngoãn đưa trả, còn xin lỗi ngươi.

Rắn xanh nhỏ thấy vui vẻ hơn:

- A!

Nó bò lên cây, dừng lại cạnh trái duy nhất còn sót lại. Nó phải bảo vệ trái cây cuối cùng, không thể đụng phải kẻ ác kia nữa.

Rắn xanh nhỏ cảm thấy một trái không đủ ăn, muốn xin thêm:

- Phụ thân, có thể chia một ít trái cây của phụ thân cho nhi không?

Rắn to hai cánh trả lời dứt khoát:

- Không thể!

Lâm Phàm bị vòng xoáy màu đen hút vào, hắn không biết thứ này

sẽ đưa mình đi đâu.

Khi tầm mắt rõ ràng trở lại, Lâm Phàm phát hiện chỗ này có lẽ là vùng đất bí ẩn khác trong kho báu bí mật. Hoàn cảnh xung quanh hơi phức tạp, trong không khí có mùi rất khó ngửi, còn có bong bóng đỏ thẫm lơ lửng.

- Ha ha ha!

- Có sinh linh đến! Đây là nhân loại, lâu lắm rồi không gặp. Tiểu tử lại đây, để bổn tọa ăn ngươi.

- Con rắn xanh đó muốn nhờ cậy chúng ta hù dọa đối phương sao? Mơ đẹp quá.

Các giọng nói âm trầm từ bốn phương tám hướng truyền đến, nếu người khác nghe được sẽ sợ đến bể trứng.

- Các ngươi là ai? La lớn gọi nhỏ, mau chạy ra đây để ta nhìn xem.

Phía trước không một bóng người, trống rỗng, nhưng giọng nói như vang bên tai.

- Tiểu tử, ngươi quá càn rỡ, người lớn trong nhà không dạy ngươi khi đến chỗ chưa biết phải ra vẻ đáng thương sao?

Lại vang tiếng giọng nói, ồm ồm, trầm thấp, như đại ma đầu tuyệt thế nói chuyện.

- Giả vờ con khỉ! Các ngươi đừng giả thần giả quỷ, nhanh chóng hiện ra nguyên hình, để bản phong chủ nhìn xem các ngươi là thứ gì!

Lâm Phàm nhảy từ vách đá xuống, chân đạp mặt đất, ngước đầu lên. Bốn phía trống trơn, nhưng hắn cảm giác có thứ gì tồn tại, rất quỷ dị, không biết là cái gì.

Xung quanh tĩnh lặng.

Đột nhiên tiếng ồn rộ lên.

- Thứ cuồng vọng! Chưa từng thấy thứ ngông cuồng như ngươi, xem ra không hiện thân không được. Các vị, đi ra gặp mặt, cho tên này biết sự khủng bố của chúng ta!

- Hay, đang có ý này!

Hư không dao động, màn sáng hình tròn từ trên trời giáng xuống mặt đất.

Một, hai, có hơn mười màn sáng.

Cảnh tượng trước mắt biến đổi, không còn trống rỗng nữa, trong từng màn sáng đều có một sinh vật to lớn.

Một yêu thú mình người đầu trâu, tay cầm búa to, đôi mắt to bằng đèn lồng nhìn Lâm Phàm chằm chằm, phát ra khí thế cực kỳ kinh người:

- Tiểu tử, ngươi sợ chưa?

Lâm Phàm ngước đầu. Con trâu này cao cỡ ngàn trượng, vết máu loang lổ trên búa, cái chuôi làm bằng đầu, hơi bị kinh người, hắn chưa bao giờ gặp con trâu to như vậy.

- Ha ha ha!

Bên cạnh đầu trâu có nhiều màn sáng khác, bên trong đều có yêu thú khủng bố, hình dạng khác nhau, có thể gọi là quái vật trong quái vật.

Tất cả ánh mắt cùng nhìn Lâm Phàm như xem một con kiến.

- Tiểu tử, ngươi nhìn thấy chưa? Có biết chúng ta là ai không?

Có tổng cộng mười hai màn sáng, trong mỗi màn sáng có một con yêu thú khủng bố.

Những yêu thú này khác với yêu thú bên ngoài, trông giống một loại sinh vật, tuy bị màn sáng ngăn lại nhưng khí thế rất kinh người.

Lâm Phàm đáp:

- Biết, ngươi là trâu chứ gì.

Hắn đã bị đối phương gợi lên lòng tò mò, hắn thật sự rất muốn biết chúng nó có lai lịch thế nào, vì sao bị nhốt trong màn sáng.

- Câm mồm! Ngươi dám nói ta là trâu!? Nhớ kỹ, ta là Bình Thiên Ma Ngưu Vương!

Giọng của Bình Thiên Ma Ngưu Vương ồm ồm như sấm nổ, siêu kinh người.

Lâm Phàm bĩu môi:

- À, thì vẫn là trâu thôi.

Lâm Phàm đánh giá xung quanh, nơi này không có sinh vật khác, chỉ có mười hai yêu thú sinh sống. Xem tình huống thì chúng nó bị phong ấn không ra được, nếu không thì đã chẳng nói nhảm nhiều với hắn, vừa lên đã làm thịt hắn rồi.

- Này trâu, cây búa của ngươi khá quá.

Lâm Phàm thích cây búa kia, rất bá khí, oách hơn Lang Nha Bổng và nồi của hắn. Đặc biệt là cán búa xương khô, oách ghê gớm, có tia sáng tối lấp lánh, tuy không chói lòa nhưng rất bắt mắt.

Bình Thiên Ma Ngưu Vương âm u nói, khoen trên mũi đung đưa leng keng:

- Hừ! Với con kiến như ngươi thì một búa đủ chém ngươi thành tro tàn.

- Này con trâu gia súc kia, đừng láo, chóp mũi xỏ khoen to chắc vì lúc trước cày ruộng, không biết ngươi đạp phân cho may mắn làm sao biến thành lớn như vậy, thần kỳ.

Lâm Phàm đang tìm cách lấy cây búa của con trâu này, đã đến đây thì không thể bỏ qua như vậy, nếu không kiếm được ít thứ tốt sẽ rất có lỗi với bản thân.

Bình Thiên Ma Ngưu Vương gầm lên:

- Đồ khốn kiếp, ngươi nói cái gì!?

Hiển nhiên Bình Thiên Ma Ngưu Vương rất giận, vỗ vào màn sáng.

Xèo xèo!

Màn sáng rung rinh, hình thành một sợi xích sấm sét quất mạnh vào người Bình Thiên Ma Ngưu Vương.

Bình Thiên Ma Ngưu Vương bị quất run rẩy, thịt nát be bét.

Mắt Bình Thiên Ma Ngưu Vương đỏ ngầu, rất muốn chém chết Lâm Phàm:

- Tiểu tử kia, ta nhất định sẽ bầm thây ngươi ra vạn mảnh!

Đám yêu thú xung quanh thấy Ngưu ca táo bạo như vậy thì rất bất đắc dĩ. Bị nhốt lâu như vậy dù là ai cũng sẽ nóng nảy, nhưng Ngưu ca nóng tính hơn tất cả, người bình thường không thể so sánh.

Lâm Phàm sửng sốt:

- A!

Khi Bình Thiên Ma Ngưu Vương chạm vào màn sáng sẽ bị quất, hắn nảy ra một cách hay.

- Này trâu, nhìn ta!

Bình Thiên Ma Ngưu Vương nhìn về phía Lâm Phàm, một ánh nhìn làm nó hoàn toàn điên cuồng, lỗ mũi to phun ra khí thể màu trắng, lông tóc toàn thân dựng đứng.

Đám yêu thú khủng bố ngẩn ngơ.

- Lão Ngưu làm sao vậy? Hình như rơi vào trạng thái cuồng bạo.

- Không biết nữa, trừ lúc chúng ta vừa bị trấn áp là nó từng điên cuồng giống vậy ra, sau này rất bình thường mà?

- Nguy rồi, hắn đang liều mạng!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Bình Thiên Ma Ngưu Vương điên cuồng va chạm màn sáng, cơ bắp phình to như ngọn núi nhỏ, từng đấm đánh vào màn sáng, lực lượng táo bạo khủng bố kinh người.

Lâm Phàm cảm giác nếu mình đi vào màn sáng, rất có thể sẽ bị đối phương vô tình nghiền chết.

Xích sét hiện ra trong cột sáng quất mạnh lên người Bình Thiên Ma Ngưu Vương, thịt văng tung tóe. Dù thân thể của nó cứng rắn cũng khó cản nổi sợi xích sắt sấm sét quất.

Bình Thiên Ma Ngưu Vương vẫn va chạm, không chịu ngừng lại, dường như quyết giết Lâm Phàm bằng được.

- Chuyện gì vậy? Sao Ngưu ca táo bạo thế? Quá dữ dội, bị quất thịt nát bấy thế mà không dừng tay.

- Chuyện gì xảy ra? Có chuyện gì đó là lạ, tiểu tử này đã làm gì ngưu ca?

- Lão Ngưu, ngươi điên rồi, mau ngừng lại! Cứ va chạm như vậy thì ngươi không muốn sống nữa sao?

Bình Thiên Ma Ngưu Vương cầm búa chém mạnh vào màn sáng, màn sáng rực rỡ mà khủng bố bắn lên cao sinh ra tiếng nổ kịch liệt.

Màn sáng rung rinh nhưng sau đó ổn định lại.

Lâm Phàm chờ đợi:

- Ghê gớm, cứ đụng từ từ, để xem ngươi có thể kiên trì tới khi nào.

Lâm Phàm thích cây búa kia, muốn lấy nó, xem như được ít lợi khi tới đây.

Không biết sợi xích sét kia làm bằng gì, người làm ra được thứ như vậy không phải người thường. Có lẽ mười hai con yêu thú khủng bố đã làm chuyện gì đó nên bị bắt nhốt tại chỗ này.

Bốp!

Binh!

Người Bình Thiên Ma Ngưu Vương đã đẫm máu, thịt nát bấy, cực kỳ thê thảm, nhưng sức mạnh vung búa không hề yếu bớt, từng nhát búa mạnh mẽ hơn nữa.

- Nghịch thiên, thật nghịch thiên, ta biết ngay Ngưu ca không phải kẻ đầu đường xó chợ, mòn mỏi lâu như vậy rốt cuộc không chịu nổi, định cứng đấu cứng.

- Ta không muốn nói đâu nhưng lát nữa hắn sẽ tiêu đời, cứ tiếp tục như vậy sẽ bị quất chết.

- Ngưu ca cố lên! Đánh nát màn sáng, cứu chúng ta ra ngoài!

- Đụng đi, đụng tiếp đi! Ngươi chết chẳng sao, miễn cứu chúng ta ra ngoài là được. Ngưu ca, hãy tin tưởng vào chính mình, ngươi làm được!

Đám yêu thú gầm rống, bơm hơi. Hành vi bá đạo của Ngưu ca làm chúng nó phục sát đất, biểu cảm không sợ sống chết, không cau mày đã làm chúng nó chịu phục.

Đây mới là trâu trong trâu, bá chủ trong trâu.

Là đầu trâu ca mạnh mẽ, táo bạo nhất trong Thập Nhị Yêu Thần.

Lúc này người Bình Thiên Ma Ngưu Vương đẫm máu, xích sét thay đổi sách lược, không quất nữa mà trói nó lại, không cho đụng chạm nữa.

Bộp!

Búa to rớt xuống đất cái rầm.

- Đóng Hữu Sắc Nhãn Tình!

Lâm Phàm đóng Hữu Sắc Nhãn Tình lại, nhấc chân lao thẳng về phía cây búa, màn sáng thì không thể ngăn hắn lại được.

Khoảnh khắc Hữu Sắc Nhãn Tình bị đóng, Bình Thiên Ma Ngưu Vương gào rú thảm thiết, nước mắt rơi như mưa:

- Đau chết mất, đau chết mất!!!

Toàn thân Bình Thiên Ma Ngưu Vương đau đớn muốn xỉu.

- Ai nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì?

Bình Thiên Ma Ngưu Vương phát hiện mình bị trói, không thể nhúc nhích một đầu ngón chân, thế là sao?

- Ngưu ca, mới rồi ngươi quá dữ dội, tuy thất bại nhưng tinh thần không sợ đó làm chúng ta phục sát đất.

- Đúng vậy! Ngươi không sợ bị quất, cầm búa quyết chém đứt phong ấn, rất bá khí. Không nói nhiều, sau này ngươi là đầu trâu ca mạnh nhất trong lòng chúng ta!

Các Yêu Thần khác ngạc nhiên đến ngây người, rất khủng bố.

Bình Thiên Ma Ngưu Vương phát hiện con kiến xông vào định cướp báu của mình, nó tức giận quát:

- Tiểu tử, ngươi làm gì!?

Lâm Phàm bình tĩnh trả lời, lấy đi cây búa:

- Lấy đồ.

Chương 761: Giả vờ, các ngươi cứ tiếp tục giả vờ

Bình Thiên Ma Ngưu Vương vùng vẫy, xích sắt kêu rào rạo:

- Cái tên đáng giận này!

Bình Thiên Ma Ngưu Vương càng vùng vẫy càng có sét chạy dọc sợi xích, điện toàn thân nó lóe ánh lửa.

Bình Thiên Ma Ngưu Vương rống to:

- Hắn đang cướp binh khí của ta, mau thả ta ra!

Cây búa này là binh khí của Bình Thiên Ma Ngưu Vương, sao có thể bị nhân loại này lấy mất.

Bình Thiên Ma Ngưu Vương vẫn không rõ lúc nãy xảy ra chuyện gì, khi tỉnh táo lại đã da tróc thịt bong, máu chảy ròng ròng, nếu không nhờ thể chất đặc biệt thì nó đã chết từ lâu.

Lâm Phàm vươn tay chộp cán búa, chợt có tiếng xèo xèo, thịt trên bàn tay bị ăn mòn, có lực lượng khủng bố va chạm.

Lâm Phàm hơi nghiêm túc hơn:

- Thú vị.

Hắn chưa từng thấy binh khí mà cũng có cảm xúc chống cự, tiếc rằng hắn không chết, càng không có cảm giác đau, không có cơn đau nhói tinh thần, nên cuối cùng vẫn nắm lấy cây búa.

Bình Thiên Ma Ngưu Vương vừa kinh vừa giận, há miệng trâu phun ra tia chớp:

- Buông xuống cho ta!

Bình Thiên Ma Ngưu Vương không ngờ nhân loại này có thể cầm binh khí của nó, rất kinh người.

- Đi!

Lâm Phàm cất binh khí vào trữ vật giới chỉ, nhanh nhẹn rút lui,

chạy ra màn sáng.

Nhóm Yêu Thần giật nảy mình, nhìn trân trân.

- Trời ạ, sao tên này làm được vậy? Vì sao phong ấn không có tác dụng gì với hắn?

- Không biết nữa, đến đi không bị ngăn cản, chuyện gì thế này?

Chúng nó ngẩn ngơ, nếu không thấy tận mắt thì không tin nổi chuyện này.

Dù đối phương là nhân loại chứ không phải Yêu Thần cũng không thể tiến vào.

Trong khoảng thời gian viễn cổ này đã có nhiều nhân loại từng vào, nhưng không cách nào đột phá phong ấn. Giờ nhân loại này trực tiếp tiến vào như chốn không người, đến đi tự nhiên, còn cướp vũ khí tùy thân của Bình Thiên Ma Ngưu Vương, rất khó tin.

Đám Yêu Thần nghiêm túc hơn:

- Rốt cuộc ngươi là ai?

Người này tuyệt đối không phải người thường.

Lâm Phàm ngước đầu lên, biểu cảm nghiêm túc hỏi:

- Các ngươi thật sự muốn biết ta là ai?

Các Yêu Thần ngây người. Hơi thở của nhân loại này thay đổi, khác với lúc nãy, trông trang nghiêm hơn.

- Ngươi thật ra là ai? Chúng ta rất muốn biết, ngươi có thể đi vào phong ấn và bình an đi ra thì tuyệt đối không phải người thường.

Lâm Phàm buông tiếng thở dài, tràn ngập cảm giác tang thương:

- Ài, nói ra thì phải bắt đầu từ một ức bốn ngàn sáu trăm vạn năm trước. Thuở ấy thiên địa một mảnh xám tro, ta thấy thiên địa không có sinh khí nên khai thiên tích địa, mở mang một phương đại thế giới. Ta thấy thế gian không có sinh linh, thế là sáng tạo mười hai loài thú hoang. Có trâu, cọp, heo . . . khi đó chúng nó chỉ to cỡ bàn tay, nhưng được ta dốc lòng chăm sóc đã khỏe mạnh lớn lên. Rồi một ngày nọ ta chìm vào giấc ngủ say, tiến vào luân hồi, không ngờ khi tỉnh lại đã thành bộ dạng thế này. Trong vô hình có lực lượng lôi kéo ta đến đây, hình như có thứ gì quen thuộc hấp dẫn ta.

Lâm Phàm khoác lác ba hoa chích chòe, kẻ nào tin kẻ đó là đồ ngốc, chuyên vũ nhục chỉ số thông minh của chúng.

Một con Ma Hầu khoác giáp vàng, lông rực rỡ sắc vàng, lúc này nó biểu tình kích động, hốc mắt ướt lệ:

- Đúng rồi, ta cũng có cảm giác này! Ánh mắt đầu tiên thấy ngươi là ta đã có cảm giác gặp người quen, ngươi là chủ nhân của ta!

Lâm Phàm ngạc nhiên nhìn lại, dường như không dám tin:

- A, ngươi là khỉ con?

Ma Hầu chảy nước mắt ròng ròng:

- Chủ nhân, ta là khỉ con đây!

Nếu không phải có phong ấn thì nó đã lao ra ôm siết Lâm Phàm rồi.

Các Yêu Thần ngây người, chiêu gì thế này? Sao khiến người xem hoang mang quá.

Giây sau chúng nó phản ứng lại, kêu lên:

- Chủ nhân, người là chủ nhân mà chúng ta chờ đợi!

- Oa, ta khóc rồi!

- Ta là heo con đây, ta chờ khổ quá, tan nát tim gan.

Không khí nặng nề thoáng chốc thành đại hội nhận người thân, đám Yêu Thần khóc nức nở tố khổ, kể ra uất ức đã chịu bao nhiêu năm qua.

Ma Hầu lau nước mắt nói:

- Chủ nhân, chúng ta gặp người xấu, hắn muốn bắt chúng ta làm tọa kỵ, nhưng trong vô hình ở trong lòng chúng ta đã có chủ nhân, nên thà chết không đồng ý, cuối cùng bị nhốt ở đây, chỉ vì chờ đợi chủ nhân cứu chúng ta. Chủ nhân, xin hãy phá mở phong ấn, để chúng ta đoàn tụ, sau này chúng ta cùng chủ nhân chinh chiến tứ phương!

Khi nói đến chỗ xúc động Ma Hầu không kiềm được chạm vào màn sáng, bị xích sét quất tơi bời, nó nhe răng trợn mắt nhưng không rên ra tiếng.

Lâm Phàm sững sờ, thầm nghĩ:

- Trời ạ, diễn giỏi vậy?

Trí tuệ của yêu thú này hơi bị cao, da mặt dày kinh người, xem ra không nói thẳng một chút thì không được.

Lâm Phàm nói:

- Tốt, ta chắc chắn sẽ cứu các ngươi ra ngoài. Nhưng trước đó các ngươi mau giao báu vật trên người cho ta, lát nữa ta thi triển thần thông có điểm đặc biệt, sẽ nghiền nát toàn bộ báu vật của các ngươi, bởi vậy hãy giao cho ta bảo quản tạm.

Ma Hầu nói:

- Được, chủ nhân hãy vào lấy.

Lâm Phàm nhìn Ma Hầu:

- Ngươi đặt bảo bối ở mép rìa, ta tự lấy.

Ma Hầu lắc đầu từ chối:

- Chủ nhân vào lấy, ta tự tay giao cho người.

Lâm Phàm hơi phiền, con khỉ này hơi bị thâm, nó muốn lừa hắn vào rồi bóp chết sao?

Chết không đáng sợ, chỉ sợ chết không đáng giá.

Ma Hầu thúc giục:

- Chủ nhân, mau vào nào.

Lâm Phàm bất đắc dĩ nhìn nó, nói thẳng:

- Ngươi đi ra.

Ma Hầu bỗng tức giận quát:

- Tên nhãi ranh, còn phét lác với chúng ta! Hơn một ức năm trước, sao ngươi không lên trời luôn đi. Lại còn mười hai yêu thú, sao ngươi không chết luôn cho rồi! Đồ đáng giận, ta rất muốn một gậy đập chết ngươi!

Ma Hầu không nhịn tên này nổi nữa, nói xạo không biết ngượng

miệng, còn lừa chúng nó, tự tìm mắng.

- Tổ cha nó, cái con khỉ đít đỏ! Mới nãy kêu chủ nhân mùi lắm mà, nói trở mặt liền lật mặt, đồ chó! Ngươi chờ đó, cho ngươi quỳ xuống đất van xin!

Lâm Phàm và một con khỉ chửi nhau.

Mười ha con yêu thú ở đây đều là Yêu Thần, thực lực khủng bố, Lâm Phàm chỉ là Chí Tiên cảnh, ở trong mắt chúng nó thì dùng một đầu ngón út là nghiền chết.

Nhưng chúng nó bị phong ấn trong này không ra được, đừng nói là Chí Tiên cảnh, dù tu vi yếu hơn nữa chúng nó cũng đành bó tay, chỉ có thể tốn nước miếng mắng chửi.

Lâm Phàm chơi tới cùng:

- Nào, con khỉ đít đỏ kia, để ta dạy cho ngươi biết cách làm con khỉ hiểu lễ độ!

Không biết chúng nó bị phong ấn ở đây đã bao lâu, nhưng xem tình huống chắc lâu lắm rồi.

Rắn to hai cánh dàn xếp nhi tử xem định ngó chừng nhân loại kia sao rồi, có lẽ đã bị mười hai Yêu Thần hù sợ. Nhưng khi nó xem tình hình bên dưới thì không nói nên lời.

Bình Thiên Ma Ngưu Vương bị xích sắt trói, da tróc thịt bong, vết thương rất nặng, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhân loại này đang đấu võ mồm với Ma Hầu, chiến cuộc rất kịch liệt.

- Thiên kiêu đi vào đợt này làm sao vậy?

Rắn to hai cánh không thể để nhân loại này ở lại đây, kho báu bí mật sắp đóng, sẽ đưa người này ra, mắt rắn bắn ra tia sáng.

Lâm Phàm đang mắng hăng say với Ma Hầu, hắn định dùng Hữu Sắc Nhãn Tình khiến nó điên cuồng, sau này đi vào lấy đồ của nó.

Nhưng dưới chân của hắn bỗng hiện ra vòng xoáy màu đen giống hệt lúc trước.

- Ngươi chờ đó, lần sau sẽ đến đánh ngươi!

Lâm Phàm không muốn dùng vận rủi cuồn cuộn nghiền áp đối phương, vì mình cũng chẳng chiếm lợi, chẳng bằng giữ lại, không chừng về sau sẽ có thu hoạch.

Ma Hầu gầm rống:

- Ngươi chờ đấy, sau này ta phá phong ấn rồi sẽ tìm ngươi đầu tiên!

Dần dần, Lâm Phàm chìm vào vòng xoáy màu đen, biến mất.

Bên ngoài kho báu bí mật.

Trưởng lão các thế lực lớn đang chờ đợi.

Bọn họ trò chuyện, nói về thiên kiêu của mình, có hơi hướm khoe khoang.

Cũng có những người từng qua giới vực của nhau, thời trẻ muốn giết đối phương, sau này lớn tuổi, tu vi ngang ngửa, họ không nói về quá khứ chém giết mà chuyển sang phồng thiên kiêu nhà mình.

Bọn họ mòn mỏi chờ đợi xem ai chết trước, chỉ cần sống đến cuối cùng là mình thắng.

Có người kêu lên:

- Ra rồi!

Khe hở phát sáng từ trên trời kéo xuống dưới bắt đầu dao động, có bóng dáng hiện ra.

Đám thiên kiêu vào kho báu bí mật tìm cơ duyên đều sắp đi ra.

Mọi người rất mong chờ, không biết thiên kiêu nhà mình được cơ duyên gì.

- Ài.

Người chưa ra đã nghe tiếng thở dài, một Thánh Tử bước ra từ kho báu bí mật, biểu tình hụt hẫng thẫn thờ.

- Hình như là Thánh Tử của Phúc Vân sơn, sao trông là lạ?

- Đúng rồi, các ngươi nói xem có phải vì được cơ duyên to lớn ở trong đó, không dám bộc bộ nên làm bộ ủ rũ không?

Trưởng lão Phúc Vân sơn tiến lên hỏi han ngay, lão cảm giác Thánh Tử nhà mình thật giỏi, biết không nên khoe của, giả bộ tiếc nuối.

Thánh Tử ngước đầu lên, mắt chất chứa tuyệt vọng:

- Trưởng lão, ta . . .

Vào kho báu bí mật uổng công, trữ vật giới chỉ bị người lấy trộm, không biết ai làm.

Trưởng lão Phúc Vân sơn cười vỗ vai Thánh Tử:

- Đừng nói, ta hiểu.

Thánh Tử ngây người, muốn nói cái gì nhưng chưa kịp, lại có người từ bên trong đi ra.

Thánh Tử vừa đi ra liền mếu máo méc:

- Trưởng lão, cứu mạng, ta bị người đánh cướp!

Gã được đến cơ duyên nhưng mất rồi, bị người cướp hết.

Trưởng lão vội tiến lên, giả bộ an ủi. Chuyện này đã bàn từ trước rồi, hễ ra ngoài thì giả bộ không được chi, giấu diếm cơ duyên, an toàn rời đi.

- Lợi hại, những Thánh Địa này âm hiểm thật, vì giấu cơ duyên mà thi nhau nói không lấy được gì, không lẽ cơ duyên tự bay đi?

- Đúng vậy! Nhìn hai người này xem, Thánh Tử diễn khá đạt, nhưng hai lão thất phu diễn quá tài tình, xem người như đồ ngốc.

Lão nhân hói đầu cười nói:

- Ha ha ha! Chờ lát nữa Thánh Tử của ta ra, được đến cơ duyên gì thì nói cái đó, tuyệt đối không che giấu.

Lão thấy ngay Thánh Tử nhà mình đi ra:

- Thánh Tử ra rồi, ta đi nghênh tiếp.

Lão nhân hói đầu lại gần hỏi han, chốc lát sau nghe tiếng lão kêu lên:

- Cái gì? Không lấy được cơ duyên? Ài, thôi, không được thì thôi,

lần sau cố gắng hơn.

Các trưởng lão Thánh Địa nhìn nhau, khịt mũi khinh thường.

Tiếp tục giả vờ đi, giả bộ y như thật.

Chương 762: Khoan, câu này nghe là lạ

Dần dần, nhiều Thánh Tử ra khỏi kho báu bí mật, bọn họ đều chán chường, dường như rất muốn chết.

Bọn họ không thể chấp nhận chuyện đã xảy ra trong kho báu bí mật.

Bị người đánh, cướp bóc, đây là chuyện con người nên làm sao?

Cuộc sống vốn đã đau khổ, khó khăn có một kho báu bí mật mà đi một chuyến uổng công, súc sinh!

Bọn họ nhìn người đi ra, rất muốn tìm kẻ đó đánh chết cho rồi, nhưng nhìn một vòng không tìm được, chẳng lẽ đối phương biết bay?

Trưởng lão Long giới đến bên cạnh Ngao Bại Thiên, hỏi:

- Có tìm được cơ duyên không?

- Cơ duyên khỉ khô, trữ vật giới chỉ bị người cướp mất rồi, đào đâu ra cơ duyên?

Lòng Ngao Bại Thiên đau nhói, nếu không phải có tâm thái tốt thì gã đã tức chết.

Trưởng lão Long giới nói:

- Đừng giấu diếm, Long giới chúng ta dám làm dám chịu, không giả tạo như mấy người này.

Ngao Bại Thiên chỉ vào mặt mình:

- Trưởng lão thấy sắc mặt của ta giống giấu diếm không?

Trưởng lão Long giới hơi khó tin:

- Cái này . . .

Không thể nào, nghĩ sơ cũng biết chuyện này không thể xảy ra, sao có thể bị người cướp trữ vật giới chỉ được? Thực lực của Ngao Bại Thiên tuy không phải mạnh nhất trong số người vào kho báu bí mật nhưng cũng thuộc hàng đỉnh cao, sao có thể bị người cướp trữ

vật giới chỉ?

Phượng Tiên Tử đi ra, cũng bị trưởng lão hỏi thu hoạch, nhưng nhìn vẻ mặt mờ mịt của nàng thì trưởng lão ngạc nhiên, hơi lo lắng không biết xảy ra chuyện gì.

Những trưởng lão thấy tình huống này đều cau mày.

- Chuyện quái quỷ gì, sao đều mang biểu tình này? Đừng nói là ở bên trong đã bàn bạc với nhau giấu cơ duyên, không nói cho ai?

- Rất có thể. Ngươi xem Thánh Tử của Long giới nói bị người cướp trữ vật giới chỉ, ta rất muốn biết là người tài năng nào, cướp của người khác thì thôi đi, cướp đồ của Thánh Tử Long giới? Rõ là lừa chúng ta.

- Đừng sốt ruột, Thánh Tử của Ngũ Đế Ma tông, Bạch Tà Vân sắp đi ra, chờ xem hắn nói thế nào. Hắn là Thánh Tử mạnh nhất nơi đây, nếu . . .

Người này mới nói một nửa bỗng trợn to mắt ếch, dường như thấy thứ gì khủng bố.

- Sao mới nói một nửa rồi im lặng vậy?

Người này giơ tay, lắp bắp như thấy quỷ:

- Ngươi nhìn kìa . . .

Bạch Tà Vân trần truồng đi ra trong ánh sáng, hai tay che thân dưới, vẻ mặt sốt ruột nói:

- Mau lấy đồ cho ta! Lấy đồ cho mặc!

Bạch Tà Vân rít gào, không còn vẻ bình tĩnh của Thánh Tử mạnh nhất.

Thiên địa một mảnh yên lặng, tĩnh lặng không tiếng động, mọi người xoe tròn mắt.

- Khó coi quá!

- Còn ra thể thống gì? Đường đường là Thánh Tử của Ngũ Đế Ma tông mà trần truồng đi ra, ài, đồi phong bại tục!

Đột nhiên một lão nhân Thánh Địa tức giận lên tiếng:

- Ngũ Đế Ma tông các ngươi có cần làm vậy không? Chỉ vì ẩn giấu cơ duyên? Người ta đi ra đều giả bộ không lấy được cơ duyên, tạm không nhắc tới, Ngũ Đế Ma tông các ngươi quá ác, lõa thể đi ra, không một mảnh vải. Mọi người ở đây có ai không biết thiên kiêu đi vào lần này thì Thánh Tử Bạch Tà Vân của Ngũ Đế Ma tông các ngươi là mạnh nhất!

Các trưởng lão Thánh Địa lớn gật gù, nói có lý, giả tạo đến đáng sợ, giả tạo đến vứt bỏ chỉ số thông minh, hoàn toàn xem họ là đồ ngốc.

Trưởng lão Ngũ Đế Ma tông tiến lên hỏi tình huống, tuy khó hiểu nhưng bọn họ tin tưởng Bạch Tà Vân sẽ không bỏ tiết tháo, vì giấu cơ duyên mà lõa thể ra ngoài.

Trưởng lão hỏi:

- Thật sự xảy ra chuyện?

Bạch Tà Vân mặc đồ vào, gật đầu nói:

- Ừ, xảy ra chuyện, được cơ duyên bị người trộm mất, không biết là ai làm.

Bạch Tà Vân rất tức giận, rất muốn tìm ra người kia, nhưng không biết là ai làm, nên bây giờ tâm tình của gã rất bực bội.

Lâm Phàm bước ra kho báu bí mật:

- Ra rồi.

Lần này thu hoạch phong phú, tạm được, có điểm, có giá trị khổ tu. Nhưng hắn vẫn nhớ người bí ẩn kia, người mời hắn đến đây là ai?

Ngao Bại Thiên kích động chạy lại hỏi:

- Huynh đệ, thu hoạch của ngươi thế nào?

Gã mất mát nặng nề, chẳng những mất cơ duyên còn bị người lấy trữ vật giới chỉ, là gã tan nát cõi lòng.

Lâm Phàm trả lời:

- Tạm được.

Làm đệ tử Viêm Hoa tông tất nhiên phải biết điệu thấp, không

thể quá cao điệu, tuy hắn được nhiều cơ duyên nhưng chỉ có thể trả lời là tạm được.

- Ủa? Thánh Tử nhà ta đâu?

Trưởng lão Khôn Nguyên động nhìn một vòng nhưng không thấy bóng dáng Lưu Võ, hỏi người khác đều bảo là không thấy, làm trưởng lão hơi luống cuống.

Đừng nói là gặp chuyện ở bên trong rồi.

Mấy trưởng lão thế lực lớn kinh kêu:

- Thánh Tử nhà ta cũng không đi ra.

- Còn có Thánh Nữ nhà ta!

Thiên kiêu khác đều đi ra, chỉ riêng nhà bọn họ là không thấy đâu, đừng nói là bên trong xảy ra chuyện gì rồi. Hoặc có người ở đây ra tay cướp giết Thánh Tử nhà họ.

Bạch Tà Vân bỗng thấy trữ vật giới chỉ trên ngón tay Lâm Phàm, hỏi:

- Sao ngươi vẫn còn trữ vật giới chỉ?

Gã thầm cảnh giác, cảm giác chuyện xảy ra bên trong có lẽ liên quan đến người này.

Lâm Phàm ngước đầu lên, liếc qua gã:

- Đương nhiên trữ vật giới chỉ của ta vẫn còn, chứ chẳng lẽ ở trên người của ngươi?

- Không thể nào! Trữ vật giới chỉ của tất cả chúng ta đều mất, chỉ có ngươi là còn, ngươi nói xem điều này có nghĩa là gì?

Bạch Tà Vân cho rằng chuyện xảy ra với họ chắc chắn liên quan tới người này.

Ngao Bại Thiên vốn gai mắt Bạch Tà Vân, đứng ra bênh vực:

- Bạch Tà Vân, ngươi nói vậy là sao? Ý của ngươi là huynh đệ của ta cướp trữ vật giới chỉ của ngươi? Nói câu này ít nhất phải có chứng cứ, không thể vì ngươi là Thánh Tử của Ngũ Đế Ma tông thì có thể vô pháp vô thiên! Ta nói cho ngươi biết, Ngao Bại Thiên này không nhịn đâu!

Ai sợ ai? Tuy gã không đánh lại đối phương nhưng Long giới không kém hơn Ngũ Đế Ma tông, thậm chí mạnh hơn nhều. Nên Ngao Bại Thiên không ngán đấu võ mồm, có giỏi thì qua cãi tay đôi.

Đám Thánh Tử xì xầm nhỏ to. Bọn họ không cam lòng, trữ vật giới chỉ của họ bị cướp nhưng của tiểu tử này vẫn còn, bảo là không có gì đen tối mới kỳ.

- Bạch Thánh Tử nói đúng, trữ vật giới chỉ của chúng ta đều mất, tại sao hắn vẫn còn?

- Đúng vậy! Theo ta thấy không chừng chuyện này liên quan đến hắn thật.

Bạch Tà Vân nhìn Ngao Bại Thiên chằm chằm, nói:

- Chuyện này không liên quan gì đến ngươi. Hiện nay các thiên kiêu vào kho báu bí mật đều bị cướp mất trữ vật giới chỉ, chỉ có mình hắn còn mang theo, ngươi nói chuyện này không liên quan đến hắn, thấy có hợp lý không? À, ta nhớ một việc, đó là khi chúng ta tỉnh lại từ trong ngộ đạo, ngươi nói hắn không ở bên cạnh, biến mất tăm, ngươi giải thích thế nào?

Lâm Phàm hết sức bình tĩnh. Trí tuệ của tên này hơi cao, nhìn thấu vấn đề này, thật hiếm có.

Ngao Bại Thiên lườm Bạch Tà Vân:

- Huynh đệ, ngươi hãy nói cho hắn biết khi đó ngươi đã đi đâu?

Cái tên Bạch Tà Vân đúng là vô sỉ, Ngao Bại Thiên không quan tâm ai lấy trữ vật giới chỉ, tóm lại gã chỉ muốn chống đối với Bạch Tà Vân.

Bạch Tà Vân nhìn Lâm Phàm chằm chằm:

- Ha ha, thật ra không cần nói, ngươi muốn chứng minh mình không lấy thì mở trữ vật giới chỉ ra là được.

Gã linh cảm chuyện này chắc chắn liên quan đến Lâm Phàm.

Có điều ánh sáng phát ra từ vách đá kéo thần hồn của họ đến nơi khác, mọi người không ai tránh khỏi, tức là Lâm Phàm có đồng mưu.

- Đúng, Bạch Thánh Tử nói có lý! Ngươi phải chứng minh bản thân!

- Mở trữ vật giới chỉ của ngươi ra, nếu ngươi cướp đồ của chúng ta thì phải trả lại.

- Ta đã thấy lạ rồi, trữ vật giới chỉ của chúng ta đều mất nhưng sao của ngươi vẫn còn, chắc chắn là ngươi ăn cướp!

Trong phút chốc các Thánh Tử thế lực lớn lao nhao ủng hộ Bạch Tà Vân.

Lâm Phàm nhìn đám người:

- Các ngươi kêu la cái gì? Người ta nói gì là tin cái đó, nếu hắn nói là phụ thân của các ngươi, chẳng lẽ tất cả cũng nhận? Nói cho đám nhãi các ngươi biết, ai muốn thấy trữ vật giới chỉ của ta thì giơ tay.

Rào rào!

Đa số thiên kiêu giơ tay lên.

Ngao Bại Thiên khuyên nhủ:

- Huynh đệ, bình tĩnh lại, không thể chọc nhiều người tức giận, đông người như vậy làm sao đánh lại.

Không thể quá cương, cương quá sẽ xảy ra chuyện, dù là gã cũng không cản nổi.

Bộp!

Lâm Phàm ném tế đàn xuống đất:

- Cho các ngươi một cơ hội thả tay xuống.

Ngao Bại Thiên phục:

- Trời ạ, nghịch thiên.

Quá cứng rắn, người ta đông như vậy chẳng lẽ sợ một mình ngươi?

- Càn rỡ!

Bạch Tà Vân bước ra một bước, gió nổi mây phun, khí thế mạnh mẽ bộc phát ra.

Gã dám chắc đối phương lấy trữ vật giới chỉ, nếu không thì . . .

không thì . . .

Tóm lại chắc chắn là hắn.

Phía xa truyền đến giọng nói:

- Ai càn rỡ?

Một luồng sáng tích tụ từ xa sau đó bắn tới, chiếu sáng thiên địa.

Mọi người cùng ngước đầu lên nhìn.

Trưởng lão các Thánh Địa cảm nhận khí thế đó đều nhíu chặt mày.

Bóng dáng kia mặc áo giáp, một bước đạp trời, bầu trời hình thành con đường trải dưới chân.

Đối với mọi người tuy bóng dáng kia xa xôi mà khí thế như trời đã bao phủ đến, trán họ ướt mồ hôi, uy thế khủng bố ngưng tụ trong lòng họ.

Có trưởng lão không kiềm được bật thốt:

- Ma Thần Xích Cửu Sát!

Đã biết là ai.

Lâm Phàm đăm chiêu:

- Là hắn?

Sao tên này đến đây? Tiếp xúc duy nhất với Xích Cửu Sát là hắn lột sạch quần áo của người ta, tiện tay cuỗm luôn trữ vật giới chỉ.

Xem ra Xích Cửu Sát đến vì trữ vật giới chỉ.

Đầu ngón tay hắn nhỏ giọt máu bắn về phía xa, sau đó nỗi lòng bình tĩnh lại. Hôm nay dù ông trời có đến cũng đừng hòng lấy được gì từ tay hắn.

Rất nhanh, Xích Cửu Sát đứng trên cao nhìn xuống mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Lâm Phàm:

- Hắn là người của ta, ai càn rỡ!?

Khôi giáp trên người Xích Cửu Sát toát ra ma tính và sát ý, gã

đứng trên trời, tỏa ánh sáng lấp lánh.

Rào rào rào!

Nhiều Thánh Tử thả tay xuống. Đùa, tuy chưa thấy Xích Cửu Sát ra tay bao giờ nhưng ai chẳng biết sự lợi hại của Ma Thần?

Bọn họ không ngờ tiểu tử này là người của Xích Cửu Sát, sau đó suy đoán hắn và Ma hần Xích Cửu Sát có quan hệ gì.

Chẳng lẽ là sư đồ?

Lâm Phàm ngăn lại, câu này nghe kỳ kỳ:

- Chờ đã! Ngươi mới nói cái gì? Ta là người của ngươi? Ta nói cho ngươi biết, đừng lôi kéo quan hệ bậy bạ, không phải ai cũng có thể làm quen với Lâm Phàm này, bên trong chú trọng nhiều học vấn!

Chương 763: Sao tiểu tử nhà ngươi láo quá vậy

Nói xong câu này, tâm tình của Lâm Phàm rất là thoải mái.

Tình huống hiện giờ khiến Lâm Phàm rất bất đắc dĩ, không tìm thấy thú vui ngày xưa.

Nhìn xem, người ta bây giờ lôi kéo làm quen lung tung với hắn, có tình huynh đệ bằng nhựa, có thuận miệng nói hắn là người của người ta.

Về sau e rằng càng nhiều người nhận hắn làm phụ thân, tưởng tượng thôi đã thấy hơi khủng bố.

- Hắn vừa mới nói cái gì?

Mọi người kinh sợ. Tên này thật sự là gan to bằng trời, dám nói chuyện kiểu đó với Xích Cửu Sát, không sợ bị đánh chết sao?

Tuy bọn họ đều là người của các thế lực lớn, nhưng không dám lỗ mãng trước mặt Xích Cửu Sát, nếu họ bị giết, e rằng thế lực của họ chỉ la lối hai câu chứ không dám đấu với gã.

Chủ chính đạo Viên Chân và Ma Thần Xích Cửu Sát không qua lại với nhau, hai người đại chiến mấy lần, núi sông bị đánh nát, nhưng phút cuối sẽ bất ngờ ngừng tay.

Nếu chuyện như vậy xảy ra với bọn họ thì sẽ là điều kinh khủng nhất.

Mặt Xích Cửu Sát không biểu tình đứng giữa hư không, rất muốn chửi người. Tiểu tử này không biết cách nói chuyện nghe lọt tai sao?

Xích Cửu Sát nghiến răng:

- Tiểu tử nhà ngươi . . .!

Nếu không phải tâm thái của gã tốt thì đã sớm ra tay.

Có trưởng lão thế lực lớn hỏi:

- Các ngươi không liên quan?

Trưởng lão cảm giác bên trong có vấn đề, Xích Cửu Sát muốn che chở tiểu tử này nhưng hắn không lĩnh tình chút nào.

Lâm Phàm không hề sợ hãi đáp lại:

- Liên quan cái gì, chẳng dính dáng gì với nhau!

Hắn phải nghiêm khắc đánh tan hành vi làm thân lung tung này, tuyệt đối không thể để thói quen này tùy ý lan tràn, phải bóp chết từ trong nôi.

Xích Cửu Sát không nói chuyện, nhưng có truyền âm vang bên tai Lâm Phàm:

- Tiểu tử nhà ngươi có phải đầu óc bị bệnh không? Bổn tọa đề cử ngươi lại đây, cho ngươi cơ duyên, khiến ngươi có thu hoạch, bây giờ còn bảo vệ ngươi ra ngoài thế mà ngươi không lĩnh tình? Thật là cứng cổ không dạy được!

Với thực lực của gã dùng truyền âm sẽ không bị ai nghe được.

Nhưng Lâm Phàm không phải hạng người hèn nhát, hắn giơ tay phát biểu:

- Xích Cửu Sát, đừng truyền âm, có chuyện gì cứ nói thẳng ra, con người của ta không bao giờ muốn nợ nhân tình.

Xôn xao!

Tất cả người thế lực lớn hoang mang, tình huống gì đây?

Sao cảm giác giao lưu của hai người này có vấn đề rất lớn? Hình như một người muốn bảo lãnh, người kia thì không thèm nhận.

Các cặp mắt nhìn qua.

Dù da mặt của Xích Cửu Sát dày đến đâu thì bị nhiều cặp mắt nhìn cũng thấy xấu hổ tức tối.

Lâm Phàm nhìn tình hình xung quanh, nói:

- Nếu không có chuyện gì thì ta cáo từ trước, các vị, có duyên gặp lại.

- Đứng lại, ai cho ngươi đi!

Trưởng lão các thế lực lớn sao chịu để Lâm Phàm rời đi, sự kiện

các thiên kiêu bị cướp trữ vật giới chỉ còn chưa giải quyết, không thể để hắn đi.

Có ngọn lửa đốt cháy trong người Lâm Phàm, rất muốn đấu một trận đã tay với đối phương:

- Đám người các ngươi thật khiến người ghét!

Bạch Tà Vân lạnh lùng trừng Lâm Phàm:

- Ngươi muốn đi khỏi đây cũng được, nhưng ngươi phải mở trữ vật giới chỉ ra, chứng minh sự trong sạch của mình, nếu không thì đừng hòng đi!

- Đúng vậy! Ở đây chỉ có ngươi là đáng ngờ nhất!

Giờ phút này, đa số người đứng ra. Tuy Xích Cửu Sát có mặt ở đây nhưng bọn họ đã nghe rõ đối thoại vừa rồi, quan hệ giữa hai người không tốt như đã nghĩ. Dù thực lực của Xích Cửu Sát khủng bố kinh người nhưng không thể khi không xuống tay với họ được.

Bạch Tà Vân ôm quyền nói với Xích Cửu Sát:

- Tiền bối, người này cùng chúng ta vào kho báu bí mật, hắn cướp tất cả cơ duyên và trữ vật giới chỉ của chúng ta. Bây giờ chúng ta chỉ hy vọng hắn giao ra thứ đã cướp, sẽ bỏ qua việc này, không ai truy cứu.

- Đúng rồi, tiền bối nói xem chúng ta sống dễ sao? Khó khăn đi vào kho báu bí mật, muốn được đến một ít cơ duyên, nhưng chúng ta vất vả cực khổ lấy được đồ đều bị hắn cướp mất, trái tim của chúng ta sắp tan nát.

- Hu hu, bi thương vô vàn, thảm nhất trần đời!

Đám thiên kiêu bán thảm, vốn tràn đầy hy vọng đến kho báu bí mật, nhưng bây giờ thì không hy vọng gì nữa, đã tuyệt vọng.

Xích Cửu Sát nhìn mọi người, gã không nghi ngờ sự thật trong những lời này, tuy chưa gặp tiểu tử đó nhiều lần nhưng với phẩm tính của hắn thì miễn bàn, chắc chắn trăm phần trăm là hắn làm.

Gan, rất có gan, dù lúc Xích Cửu Sát còn trẻ cũng không dám chơi kiểu này, cướp hết thiên kiêu, mức độ khủng bố kinh khiếp đáng sợ.

- Các ngươi chờ chút, ta tâm sự với hắn đã. Là ta đề cử hắn đến, ta cần tìm hiểu rõ chuyện xảy ra với các ngươi.

Xích Cửu Sát từ không trung đáp xuống đất, nhấc tay phong tỏa bốn phương.

Xích Cửu Sát nhìn Lâm Phàm chằm chằm:

- Tiểu tử nhà ngươi thật lợi hại, ta đề cử ngươi đi vào kho báu bí mật, xem như cho ngươi được lợi. Ngươi có thừa nhận là mình được nhiều chỗ tốt trong này không?

Tiểu tử này rất quỷ dị, Xích Cửu Sát suy nghĩ thật lâu nhưng không thể nghiên cứu thấu.

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Bản phong chủ thừa nhận điểm này, ngươi đề cử kho báu bí mật đúng là tuyệt, thu hoạch rất tốt.

Lâm Phàm không phải hạng người vô lý, được đến chỗ tốt đương nhiên phải nói ra, nếu không nhờ đối phương đề cử thì hắn không thể nào biết nơi này.

Xích Cửu Sát hỏi:

- Trữ vật giới chỉ và cơ duyên của nhóm thiên kiêu ở bên ngoài cũng bị ngươi lấy đúng không?

Lâm Phàm gật đầu, không giấu diếm:

- Người sáng mắt không làm chuyện mờ ám, đã lấy hết.

Quả nhiên.

Gã biết ngay là tiểu tử này làm, khỏi cần suy đoán.

- Được rồi, vậy bây giờ chúng ta giao dịch nào. Ngươi trả trữ vật giới chỉ của ta lại cho ta, ta giải quyết chuyện trước mắt cho ngươi, bảo đảm bọn họ sẽ không truy cứu.

Xích Cửu Sát có năng lực đó. Gã là Ma Thần, tuy luôn hành động đơn độc nhưng ma trên đời đều tôn gã là thần, nên gã không phải chiến đấu một mình. Những chuyện gã làm không thiếu việc này, chỉ cần lấy lại trữ vật giới chỉ được thì chẳng sao.

Lâm Phàm lộ vẻ mặt hoang mang:

- Trữ vật giới chỉ của ngươi? Làm phiền nói rõ ra chút, trữ vật giới chỉ của ngươi là sao?

Hắn không hiểu đối phương nói cái gì?

- Ngươi . . .!

Xích Cửu Sát suýt không nhịn được một chưởng đập chết tiểu tử này, đã lúc này rồi còn giả bộ với gã.

- Tiểu tử, ngươi đừng được một tấc lại muốn tiến một thước, bổn tọa nói chuyện đàng hoàng với ngươi đến bây giờ là vì thấy ngươi là nhân tài, không muốn ngươi chết. Huống chi ngươi lấy trữ vật giới chỉ của bổn tọa nhưng có mở ra được không? Ngươi không mở được, vì vậy tốt nhất là trả lại cho bổn tọa.

Đối với Lâm Phàm thì thứ lấy được, mang theo bên người một thời gian mà không ai tới lấy, vậy chứng minh nó đã là vật vô chủ, thuộc về hắn.

Nên trữ vật giới chỉ của Xích Cửu Sát rõ ràng đã thuộc về hắn.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- À, ngươi nói trữ vật giới chỉ đó hả, không đưa, nó là của bản phong chủ, không phải của ngươi, tự ngươi phải rõ ràng điều này.

Dù phải chết hắn cũng không thừa nhận đồ vật là của ngươi khác.

Hắn lấy bằng bản lĩnh, hơn nữa quang minh chính đại.

Xích Cửu Sát không nhịn được nữa, mạnh giơ tay lên, nhưng khựng giữa chừng không trung, mãi không thể buông xuống.

- Tiểu tử, ngươi có tin là bổn tọa một bàn tay đập chết ngươi không!?

Lâm Phàm thò đầu qua:

- Nào, cứ đập, cho ngươi cơ hội đập chết bản phong chủ.

Vừa lúc hắn muốn rút, đối phương đập chết hắn cũng được, nếu không thì lát nữa hắn lại mất công tự sát.

- Ngươi . . .!

Xích Cửu Sát dám thề là gã chưa bao giờ thấy kẻ nào mặt dày đến vậy.

Tu vi không cao nhưng cuồng thì vô biên, lại không sợ chết, lấy đồ của gã mà không e sợ chút nào, thấy mặt gã vẫn hết sức bình tĩnh, gã thì đã giận điên lên.

- Ta hỏi ngươi thêm một việc, nội dung trên Tri Tri Điểu là ngươi viết đúng không?

Xích Cửu Sát rất bực Lâm Phàm, chuyện đăng trên Tri Tri Điểu ồn ào bị mọi người biết.

Gã và chủ chính đạo Viên Chân lõa thể đối diện nhau, nếu không ai thấy thì không sao, tiếc rằng hôm đó trùng hợp có người thấy, không chỉ một người.

Trên đời này không có bức tường nào không lùa gió.

Nên Xích Cửu Sát phát hiện nhiều người chỉ trỏ mình, còn đồn giữa gã và Viên Chân có mối quan hệ không thể cho ai biết.

Lâm Phàm rụt đầu về, ngước lên hỏi:

- Ừ, là bản phong chủ viết, sao vậy?

Vẻ mặt ung dung bình tĩnh làm Xích Cửu Sát tức giận muốn đấm vào mặt hắn, nhưng vẫn cố nhịn.

- Tiểu tử, ngươi không thể viết như vậy. Ngươi có biết làm như vậy là mang đến rắc rối cho bản thân không? Xích Cửu Sát này không quan tâm mấy chuyện đó, nhưng ngươi nên biết Viên Chân đang hận không thể lột da của ngươi ra, vẫn luôn tìm ngươi. Ngươi nói xem nếu bổn tọa cho Viên Chân đi tìm ngươi thì ngươi sẽ làm sao?

Xích Cửu Sát rất có phong phạm của một thế hệ Ma Thần, có thể chịu đựng bất cứ chuyện gì, dù trên đầu hơi bị xanh nhưng vẫn giữ bình tĩnh, không lung lay.

Lâm Phàm thản nhiên nói:

- Hắn hả, tùy ý, nếu hắn tìm đến bản phong chủ thì bảo đảm cho hắn có đến không về.

Câu này làm Xích Cửu Sát nghẹn họng.

- Sao ngươi láo quá vậy? Bổn tọa rất muốn một bàn tay đập chết ngươi. Được rồi, bổn tọa chờ xem ngươi làm sao giải quyết tình huống trước mắt. Nhớ kỹ, nếu hối hận thì đưa lại đồ cho bổn tọa, bổn tọa bảo đảm ngươi bình an.

Nói nhiều như vậy hoàn toàn là tốn nước miếng, đầu của tiểu tử này cứng như đá.

Người thế lực lớn ở bên ngoài ngóng chờ, không biết bên trong đang nói chuyện gì, nhưng việc này nếu không nói rõ ra thì đừng mong chấm dứt.

Bạch Tà Vân cau mày, không ngờ Ma Thần Xích Cửu Sát sẽ đến, nếu Xích Cửu Sát bảo vệ Lâm Phàm thì không ai làm gì hắn được.

Nhưng nếu để Lâm Phàm đi, không nói người khác, bản thân Bạch Tà Vân không chấp nhận.

Xích Cửu Sát bỗng bay lên, cất tiếng nói trước bao cặp mắt thắc mắc:

- Bổn tọa không xen vào việc của hắn, các ngươi tự giải quyết.

Khi lời này được thốt ra, Bạch Tà Vân cười. Gã không biết chuyện gì xảy ra, nhưng miễn là Xích Cửu Sát không xen vào thì gã sẽ bắt buộc tiểu tử kia cho giải thích hợp lý.

Ngao Bại Thiên vội nói:

- Các ngươi làm gì vậy? Huynh đệ, ngươi phải chứng minh bản thân, nếu không sẽ rắc rối to.

Huynh đệ bằng nhựa, tuy Ngao Bại Thiên đứng về phía Lâm Phàm nhưng nếu bảo gã nói câu thật lòng thì gã cũng hơi nghi ngờ.

Bộp!

Lâm Phàm giơ cao tế đàn, mắt rực cháy chiến ý hừng hực:

- Lề mề tới bây giờ làm bản phong chủ mất hết kiên nhẫn rồi, muốn đánh chứ gì, không sợ chết cứ nhào vô!

Bùm!

Hắn bùng nổ sức mạnh, thân hình vươn cao, cơ bắp phình ra, hơi thở màu máu quấn quanh người, mái tóc đen bay rối.

Sóng xung kích khuếch tán bốn phía.

Uy thế làm nhiều Thánh Tử cau mày.

- Tên này mạnh quá, chúng ta lùi lại, để ai lợi hại lên trước.

Trong phút chốc, nhiều Thánh Tử lùi lại, để cường giả lên, còn họ thì lót sau.

Chương 764: Mạnh nhất phải bị lợi dụng làm cây thương

Nếu đối phương không mạnh thì mình xông lên trước, nếu đối phương cường đại vậy thì lùi lại nhanh, cho cường giả tiến lên trước.

Bọn họ không phải cường giả, trong đám Thánh Tử có mặt thì Bạch Tà Vân xem như Thánh Tử mạnh nhất, một số trưởng lão cũng không đánh lại gã.

Phượng Tiên Tử không nhúc nhích nhưng bà lão ở bên cạnh lên tiếng:

- Thánh Nữ, chúng ta cũng nên lên, bắt người này, bắt hắn giao trữ vật giới chỉ ra.

Bà lão rục rịch nhưng bị Phượng Tiên Tử ngăn lại:

- Trưởng lão, chúng ta đừng nhúc nhích, hắn cho ta cảm giác rất nguy hiểm.

Phượng Tiên Tử không có hảo cảm với Lâm Phàm, nhưng cũng không có ấn tượng xấu. Nàng cảm giác người này rất nguy hiểm, có chút chuyện tốt nhất đừng dính dáng với đối phương, nếu không sẽ hối hận không kịp.

Bà lão sốt ruột nói:

- Thánh Nữ, vậy sao được? Nếu để bọn họ chiếm tiên cơ, bắt được hắn trước thì chúng ta sẽ chịu thiệt thòi lớn.

Sao có thể chỉ vì cảm giác nguy hiểm mà không chịu lên? Nếu bị người ta giành bắt được trước thì muốn khóc cũng không kịp. Nhưng thấy Thánh Nữ vẫn không nhúc nhích, bà lão đành kiềm chế, đứng cạnh nàng.

Xích Cửu Sát sửng sốt, tiểu tử này bộc phát ra uy thế rất mạnh, không giống lực lượng thuộc về Chí Tiên cảnh.

Lâm Phàm ngước đầu lên:

- Các ngươi muốn lên thì mau chút, tốt nhất cùng nhau lên, bản

phong chủ sẽ đập nát tất cả. Nhớ kỹ, khiêu khích uy nghiêm của bản phong chủ thì phải trả lại bằng mạng sống!

Chiến trường viễn cổ mở ra, uy thế khủng bố bao phủ thiên địa, dị tượng chiến trường khiến người sợ hiện ra trước mắt mọi người.

Đại chiến viễn cổ, xác trải khắp chốn, vô số cường giả ầm ầm ngã xuống đất, đầu bay đi, nếu cảnh tượng kỳ dị này có thật thì sẽ hù chết người.

Bọn họ không biết đây là lĩnh vực gì nhưng trông kinh người, khủng bố hết sức.

Một nam nhân điển trai, biểu cảm lạnh lùng, người phát ra vầng sáng bước ra một bước:

- Càn rỡ! Hãy để Chu Thần Vương này đụng độ với ngươi!

Dưới chân giẫm mạnh, hư không vỡ nát, vết rạn rậm rạp.

Đây là Thánh Tử cực mạnh, chỉ dưới Bạch Tà Vân.

Thông Thiên cảnh đỉnh, thực lực hùng hậu, xem như thiên kiêu trong thiên kiêu.

Chu Thần Vương gầm lên:

- Giết!

Vạt áo Chu Thần Vương phồng lên, dòng khí quấn quanh người, chỉ một cái tựa như chỉ điểm khung trời, khí thế vô tận ập về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm ngẩng đầu:

- Cái thứ gì!

Bùm!

Hắn biến mất tại chỗ, giơ cao tế đàn ném vào đối phương.

Nhiều thiên kiêu vây xem, bọn họ đang chờ đợi đối phương tỏ ra yếu thế, cũng suy đoán xem thực lực của đối phương mạnh cỡ nào.

Chợt có tiếng hét:

- A!

Nhưng không phải tiếng la của Lâm Phàm mà là ngón tay của Chu Thần Vương va chạm với tế đàn, ngón tay nổ nát, mưa máu rơi, vô cùng thê thảm.

Mọi người giật mình kêu lên:

- Cái gì?

Không thể tin được, bọn họ không ngờ Chu Thần Vương thi triển thần thông chỉ pháp nhưng bị đối phương đập gãy ngón tay, sao có thể như vậy?

- Không thể nào!

Đừng nói người ngoài giật nảy mình, bản thân Chu Thần Vương cũng đần mặt ra. Tự gã biết mình mạnh đến đâu, tuy không đánh lại Bạch Tà Vân nhưng thuộc lớp thượng đẳng trong thiên kiêu, vậy mà mới đụng độ đối phương đã bị thương nặng, khiến gã thật khó chấp nhận.

Lâm Phàm dào dạt chiến ý:

- Có gì mà không thể, khoảnh khắc chiến đấu với bản phong chủ thì hoặc là bản phong chủ đánh chết ngươi, hoặc là ngươi đánh chết bản phong chủ, không có lựa chọn thứ ba.

Hắn giơ tế đàn đến gần Chu Thần Vương, đập tế đàn xuống, uy thế khủng bố rất kinh người, rất mạnh tay.

Trưởng lão thế lực của Chu Thần Vương thấy cảnh này thì sợ đứng tim, nếu không ra tay rất có thể Thánh Tử sẽ chết trong tay đối phương:

- Dừng tay!

Trưởng lão thi triển thần thông, một luồng sáng với lực lượng tràn ngập âm lạnh phá không bay đi. Không gian tiếp xúc với luồng sáng lạnh có dấu hiệu đóng băng, rất khủng khiếp.

Lâm Phàm không né, hắn không cần né tránh. Chiến đấu thì phải dốc hết sức ra, chỉ có người tu vi không bằng ai mới chuyên né tránh.

Phập!

Tia sáng lạnh bắn vào eo Lâm Phàm, băng tinh ngưng kết từ phần eo lan tràn, tính đóng băng nguyên người hắn.

- Phiền phức!

Lâm Phàm đã lao đến gần Chu Thần Vương, tay kia chộp miếng thịt bên hông, năm ngón bấu sâu móc miếng thịt ra.

Phụt!

Vòi máu phun ra nhuộm đỏ thiên địa.

- Trời ạ!

Người chứng kiến cảnh này ngạc nhiên đến ngây người. Bọn họ chưa bao giờ nghĩ sẽ có người làm như vậy, đối xử với bản thân tàn nhẫn đến không ngờ, móc nguyên miếng thịt ra, phải biến thái cỡ nào mới tàn nhẫn với bản thân như vậy?

Xích Cửu Sát xem ngây người, cũng bị bất ngờ.

Xích Cửu Sát đã thấy nhiều hạng người tàn nhẫn, nhưng đa số tàn nhẫn với người khác chứ không có ai tự hại mình như vậy. Giờ gã được tăng kiến thức, nếu có bảng xếp hạng thì tiểu tử này tuyệt đối là người tàn nhẫn với chính mình nhất.

Chu Thần Vương kinh hoàng hét to:

- Không . . . cứu ta!

Bùm!

Tế đàn đập xuống, đập gã nát bấy, máu lan đầy đất, cực kỳ tàn nhẫn.

Mười mấy vạn điểm vào tay.

Một trưởng lão mặt đỏ rần, đã rơi vào trạng thái điên khùng, mắt đỏ ngầu muốn liều mạng với Lâm Phàm:

- Ngươi dám giết hắn!?

Lâm Phàm hừ mũi:

- Không giết chứ chẳng lẽ để lại qua mùa đông?

Hắn giơ ngón tay, ngọn lửa rực cháy từ đầu ngón tay rồi lan tràn đến bàn tay, hắn sờ eo.

Xèo xèo!

Thịt bị lửa nướng bắt đầu tụ lại với nhau, máu ngừng chảy, tránh cho chết vì mất quá nhiều máu.

Một số thiên kiêu thấy cảnh này thì giật thót tim, tàn nhẫn dữ vậy?

Bọn họ vốn định đấu với Lâm Phàm, nhưng xem tình huống hiện giờ thì họ sợ, lòng thầm khủng hoảng, không dám tiến lên.

Trưởng lão của Thánh Địa kia hét to một tiếng:

- Ta liều mạng với ngươi!

Ánh sáng bao bọc người trưởng lão, tựa như sao chổi kéo cái đuôi dài xông lên, không gian xung quanh bị chấn tan vỡ, trùng kích rất mãnh liệt, có thể đụng nát tất cả mọi thứ.

Lâm Phàm bẻ cổ, ở trong chiến trường viễn cổ, khi bị thương thì lực lượng của hắn càng mạnh. Năm ngón tay co lại, lực lượng đang ngưng tụ, ánh sáng huyễn lệ vô cùng rực rỡ, chất chứa uy thế khủng bố vô cùng kinh người.

Một đấm đánh ra, không có hiệu ứng hoa hòe, chỉ có lực lượng thuần khiết nhất, một đấm vô cùng đơn giản.

Bùm!

Nắm tay va chạm với đối phương.

Lâm Phàm gầm lên:

- Thực lực của ngươi còn kém hơn Thánh Tử nhà ngươi, lấy cái gì đấu với ta?

Lực lượng càng mạnh ập đến.

- A!

Trưởng lão bị lực lượng khủng bố bao trùm, xương khắp người như bị đè ép vỡ vụn, người bay ra ngoài với tốc độ cực nhanh, ọc từng ngụm máu. Khi trưởng lão rớt xuống đất càng la hét rầm trời.

Cảnh tượng này diễn ra rất nhanh, mọi người giật mình trợn mắt há hốc mồm. Ở trong mắt họ thì thực lực của đối phương quá mạnh, khó mà đối kháng.

Lâm Phàm bá khí nói:

- Còn ai nữa?

Khí thế mạnh mẽ lấy bản thân làm trung tâm khuếch tán bốn phía, tế đàn đập mạnh xuống đất, quét mắt qua từng người.

Sự bá đạo chấn động nhiều người.

Lâm Phàm nhìn Bạch Tà Vân, hơi thở hừng hực:

- Bạch Tà Vân, từ đầu đến giờ chỉ có mình ngươi là nói nhảm nhiều nhất. Ngươi muốn xem trữ vật giới chỉ của bản phong chủ thì lấy thực lực của ngươi ra. Hoặc là ngươi đánh chết bản phong chủ, cướp trữ vật giới chỉ của bản phong chủ, hoặc là xin lỗi bản phong chủ rồi mau xéo, nếu không sẽ đập chết ngươi trên mảnh đất này!

Bạch Tà Vân không nhịn được nữa:

- Ngươi thật càn rỡ!

Đối phương đang leo lên đầu gã nhảy nhót, nếu vẫn nhịn sẽ bị người cười chê.

Lâm Phàm ngoắc tay:

- Ừ, ta rất càn rỡ, mau, qua đây, để ta đập nát ngươi!

Càng nhiều Thánh Tử lùi lại.

Có Thánh Tử cảm giác thực lực của mình tạm ổn, có thể đè Lâm Phàm dưới đất chà chùi, nhưng xem tình trạng của Chu Thần Cương và trưởng lão của gã xong thì tất cả lùi lại.

Bọn họ không đấu lại người này.

Thực lực của đối phương quá mức mạnh mẽ, với tu vi của họ mà xông lên là chết chắc.

Bạch Tà Vân tức run người, gã là Thánh Tử mạnh nhất, chưa bao giờ có ai dám láo lếu với gã như vậy. Nhưng Bạch Tà Vân cũng thấy rõ thực lực của đối phương, không yếu ớt như đã tưởng.

- Bạch Thánh Tử, chỉ có thể nhờ vào ngươi cướp lại trữ vật giới chỉ cho chúng ta!

- Đúng vậy! Bạch Thánh Tử đứng hạng một trăm trên bảng Thiên Kiêu, thực lực thâm sâu, càng đại nghĩa. Tên này quá kiêu ngạo, không để ai vào mắt, giờ còn giết Chu Thánh Tử. Nơi đây không có ai

đánh lại hắn, chỉ có Bạch Thánh Tử ra tay mới trấn áp hắn được.

- Đương nhiên rồi, có Bạch Thánh Tử ở đây thì tiểu tử này sao có thể giương oai!

Đám Thánh Tử lao nhao tâng bốc Bạch Tà Vân lên cao té đau.

Đa số người thường sử dụng chiêu cũ này. Ngươi mạnh lắm mà, vậy ta sẽ tâng bốc ngươi lên cao tận trời, khi đó muốn leo xuống cũng khó.

Bạch Tà Vân muốn mắng tới tấp vào mặt đám người kia:

- Ta . . .!

Bọn họ nâng gã lên cao làm gã không thể leo xuống, nhưng Bạch Tà Vân không còn cách nào, dù biết rõ vẫn phải bước vào bẫy.

Bạch Tà Vân bước ra một bước, khí thế mạnh mẽ bộc phát ra từ người gã.

Khí thế mạnh hơn xa đám Thánh Tử lúc nãy, hai bên cách biệt rất lớn.

Xích Cửu Sát gật gù khen:

- Ừm, không tệ, Ngũ Đế Ma tông dạy ra một đệ tử tốt.

Trưởng lão Ngũ Đế Ma tông mừng rỡ, thậm chí hơi tự hào, nhưng câu sau khiến lão nghe khó chịu.

Xích Cửu Sát tiếc nuối nói:

- Nhưng so với những Thánh Tử như Chân Thần thì cách biệt không nhỏ.

Trưởng lão Ngũ Đế Ma tông không muốn nói chuyện, rất muốn nói với Xích Cửu Sát là: Không biết nói chuyện thì câm, nói chi chọc người giận.

Lâm Phàm ngước đầu, mắt bắn ra tia sáng, hai đầu gối gấp khúc:

- Bạch Tà Vân, ngươi muốn lề mề đến khi nào nữa? Ngươi không tới thì ta đến!

Bùm!

Hắn biến mất tại chỗ, khi lại xuất hiện đã ở trước mặt Bạch Tà Vân.

Tế đàn trong tay xé gió đập về phía Bạch Tà Vân.

- Quá kiêu ngạo!

Bạch Tà Vân buộc lòng phải ra tay, tuy bị nhiều thế lực lớn xúi làm chim đầu đàn nhưng gã đành chịu, ai kêu gã mạnh nhất nơi đây.

Bốp!

Bạch Tà Vân giơ tay, ánh sáng rực rỡ bắn ra từ bàn tay cản lại tế đàn.

Lâm Phàm nở nụ cười:

- Hưm?

Thực lực của tên này đúng là không tầm thường, nhưng còn chưa đủ, vẫn còn trò cuồng bạo hơn đang chờ.

Chương 765: Ta thật sự đã cố gắng hết sức

Khoảnh khắc giao thủ, biểu tình của Bạch Tà Vân nghiêm túc, không còn vẻ coi thường lúc trước. Thực lực của tên này rất mạnh, lúc va chạm Bạch Tà Vân cảm nhận lực lượng khủng bố truyền đến.

Vòng xoáy vận chuyển trong người Bạch Tà Vân ngăn lại lực lượng lạ xâm nhập.

Làm Thánh Tử của Ngũ Đế Ma tông, gã tu hành thần thông tiên thuật tất nhiên bất phàm.

Ngũ Đế Pháp.

Đây là công pháp do năm vị Ma Đế sáng lập Ngũ Đế Ma tông đã dốc hết tâm huyết sáng tạo ra, có lực lượng quỷ thần khó lường. Gã là Thánh Tử mạnh nhất Ngũ Đế Ma tông, tương lai là chưởng giáo, nên được truyền dạy môn thần thông này.

Nhưng công pháp này quá khó tu, đến bây giờ Bạch Tà Vân chỉ mới nhập môn. Nhưng dù mới nhập môn cũng đã có năng lực khiến người khó thể tưởng tượng, tu luyện đến trình độ như Xích Cửu Sát thì ra tay sẽ có uy thế khủng bố, trời long đất lở.

Ngao Bại Thiên hò hét:

- Huynh đệ cố lên, đánh sưng mặt già của tên này!

Gã không ngờ thực lực của huynh đệ bằng nhựa này khủng khiếp vậy, đấu với Bạch Tà Vân mà không hụt hơi chút nào, quá đáng sợ.

Ngao Bại Thiên bỗng ngây người:

- A? Tình huống gì vậy? Hình như đây là công pháp của Long giới?

Gã phát hiện huynh đệ bằng nhựa thi triển chiêu thức ẩn chứa ý vị thần thông của Long giới bọn họ.

Ngao Bại Thiên thầm nghi ngờ huynh đệ bằng nhựa này có liên quan gì với Long giới không, hoặc là con cháu của trùm nào đó trong Long giới?

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán của Ngao Bại Thiên, không rõ tình huống cụ thể thế nào.

Lâm Phàm hét to một tiếng:

- Bạch Tà Vân, hãy xem bản phong chủ đánh ngươi thế nào!

Trong chiến trường viễn cổ, hắn có bá thể, mặc cho thế công của đối phương mạnh đến đâu hắn cũng sẽ không lùi lại. Lâm Phàm giơ tế đàn lên đập lung tung vào người Bạch Tà Vân.

Thế công hàng loạt kiểu này là tấn công bậy, bất chấp bản thân, mỗi kích bộc phát ra lực lượng khủng bố kinh người.

Bạch Tà Vân bị Lâm Phàm dây dưa không thoát ra được, nhưng có thực lực cường đại làm chỗ dựa, gã không sợ. Ánh sáng lấp lánh quanh người gã, sau đó bắn ra tia sáng sắc lạnh xé gió bắn đi.

Bạch Tà Vân muốn buộc Lâm Phàm lùi lại để thi triển thần thông.

Nhưng nhìn đối phương không chút lùi bước thì sắc mặt của gã hơi trầm trọng.

Phập!

Tia sáng chém vào người Lâm Phàm, trên người hiện ra nhiều vết thương, máu phun ra.

Có Thánh Tử hét lên:

- Ha ha ha! Hắn không đánh lại Bạch Thánh Tử, sắp thua rồi!

Bọn họ phấn khởi, sự cường đại của Bạch Thánh Tử đã thấm vào lòng người, đặc biệt nhìn Lâm Phàm bị những dòng khí rực rỡ chém làm họ rất hưng phấn.

Làm họ hết hồn, còn tưởng hắn mạnh dữ lắm, nhưng xem tình huống hiện giờ thì chỉ dừng lại ở đây.

Khi cảnh này diễn ra, Bạch Tà Vân cũng cho rằng mình sắp thắng, nhưng ngay sau đó gã phát hiện là lạ.

Đôi mắt đen của Lâm Phàm bỗng lấp lóe tia sáng đỏ:

- Ha ha ha! Sướng quá! Nhà ngươi khác xa Thánh Tử khác!

Máu trên người không ngừng chảy, máu như vật sống quấn quanh người Lâm Phàm.

- Nắm tay mới sướng nhất, cố gắng gượng lâu chút cho bản phong chủ, đừng ngủm quá mau!

Lâm Phàm cất tế đàn, hai nắm tay siết chặt, lực lượng cuồng bạo còn hơn lúc trước, hắn mặc kệ vết thương trên người, điên cuồng đánh về phía Bạch Tà Vân.

- Cái gì?

Bạch Tà Vân ngạc nhiên sững sờ, mắt chất chứa kinh sợ. Gã không ngờ tên này không biểu hiện ra yếu ớt ngược lại càng hung mãnh hơn, sao có thể như vậy?

Cú đấm của Lâm Phàm bộc phát ra uy thế khủng bố đánh vào đầu Bạch Tà Vân, gã giơ tay lên, đánh ra ấn ký, ánh sáng lấp lóe đỡ đòn.

Bùm!

Là tiếng nổ va chạm mạnh, thiên địa rung rinh, sóng khí nóng cháy bốc hơi không khí hình thành khu vực chân không.

Từng đợt sóng lực lượng khuếch tán bốn phía.

- Hai người này bị sao vậy? Lực lượng quá mạnh.

- Sắp không chịu nổi, tránh xa một chút!

- Khủng khiếp quá, không ngờ lực lượng của Bạch Tà Vân mạnh dữ vậy.

Nhiều Thánh Tử nhanh chóng thụt lùi, các trưởng lão cũng không chịu nổi, cảm giác sẽ bị cơn lũ lực lượng cuốn trôi.

Bọn họ kinh sợ thực lực của Bạch Tà Vân mạnh đến thế, khủng khiếp hơn nữa là tiểu tử láo lếu kia, đánh ngang tay với Bạch Tà Vân.

Bạch Tà Vân nhíu chặt mày:

- Nhà ngươi thật là!

Bạch Tà Vân thi triển thần thông, hóa thành luồng sáng đen bay đi xa, nhưng không phải muốn chạy trốn mà là kéo rộng khoảng cách với Lâm Phàm.

Nhưng mặc cho tốc độ của Bạch Tà Vân nhanh cỡ nào vẫn luôn bị Lâm Phàm bám sát phía sau.

Bạch Tà Vân trầm giọng hỏi:

- Rốt cuộc ngươi có lai lịch thế nào? Có thực lực như vậy không thể nào chẳng chút tiếng tăm gì.

Cánh tay thuôn dài lật lại, một tấm lệnh bài to cỡ bàn tay hiện ra.

Bạch Tà Vân thổi một hơi, hơi thở lóe tia sáng mờ tối bao phủ lệnh bài.

Lệnh bài xoay tròn, không ngừng biến lớn, biến thành một tấm bia đá, trên bia lấp lánh tia sáng đen, bộc phát ra uy thế kinh khủng.

Người xung quanh cảm nhận uy thế này thì trán rịn mồ hôi, cảm thấy áp lực lớn.

Bọn họ hết hồn, không ngờ Bạch Tà Vân còn có chí bảo như vậy.

Uy thế này có năng lực hút hồn người, khiến bọn họ khủng hoảng.

Bạch Tà Vân gầm lên:

- Trấn!

Bàn tay đè xuống, bia đá đánh về phía Lâm Phàm, uy thế khủng bố đè nát không gian, không ngừng tan vỡ.

Lâm Phàm ngước đầu lên, nhe răng cười sung sướng, co nắm tay đánh vào bia đá.

Bạch Tà Vân khinh thường nói, nhưng biểu cảm nghiêm túc:

- Không biết tự lượng sức mình, trước Ngũ Đế Ma Bia thì mọi chống cự đều là phí công!

Bạch Tà Vân cảm nhận áp lực lớn từ người Lâm Phàm, đó là áp lực chỉ có khi đối diện cường giả thật sự.

Bùm!

Lâm Phàm hươ nắm đấm, cơ bắp phồng lên sắp vỡ ra, gân xanh nhô cục cục trên cơ bắp, liên tục đấm vào bia đá, lực lượng khủng

bố đến cực độ.

Tiếng gầm rú kịch liệt vang vọng.

Lâm Phàm hét to một tiếng:

- Nhà ngươi hoàn toàn không biết gì về lực lượng thật sự, hãy để bản phong chủ dạy cho ngươi cách làm người!

Hai đấm như mưa điên cuồng rơi trên bia đá.

Người bên ngoài thấy hành vi này ngu chưa từng có, nhưng Bạch Tà Vân thì đang chịu đựng áp lực to lớn.

Bạch Tà Vân không thể tin lực lượng của tên này kinh khiếp như thế, đối kháng với Ngũ Đế Ma Bia, ma uy Ngũ Đế không có tác dụng gì với hắn sao?

Nó ẩn chứa ý chí mạnh nhất của Ngũ Đế!

Tuy gã không thể thi triển ra hết nhưng dù chỉ một ít thì người khác không thể nào đối kháng.

Bùm!

Tiếng động này không phải Bạch Tà Vân bị đánh trúng mà là gân xanh trên đôi tay Lâm Phàm đứt, lực lượng khủng bố, hắn dùng nắm đấm va chạm với Ngũ Đế Ma Bia sinh ra lực lượng đã đến cực hạn trong hắn.

Đôi tay chảy máu đầm đìa, dù vậy Lâm Phàm không ngừng lại, càng lúc càng mạnh mẽ hơn, lực lượng ẩn chứa trong hai nắm đấm lên đến cực độ.

Ngao Bại Thiên há hốc mồm, ngạc nhiên đến sững sờ:

- Đùa sao?

Trong mắt Ngao Bại Thiên chỉ có bóng dáng của Lâm Phàm, hình dáng đẫm máu anh dũng chiến đấu làm gã không biết nên nói cái gì.

Ngao Bại Thiên không sợ gì, chỉ sợ người ác với bản thân nhất.

Nhìn xem huynh đệ bằng nhựa này, quá thê thảm, nếu là người bình thường đã chết sớm, nhưng hắn dửng dưng như không có gì.

Kinh khủng, rất khủng khiếp.

Người của các Thánh Địa cũng kinh, cảm giác tiểu tử này không giống như trong tưởng tượng của họ, siêu khủng bố, rất làm người sợ.

Đột nhiên xảy ra kinh biến.

Hai nắm tay của Lâm Phàm đã nhuộm máu, hắn gầm lên đợt cuối, đấm ra. Ngũ Đế Ma Bia răng rắc bể thành mấy mảnh, sau đó hóa thành luồng sáng đen lao vào trong người Bạch Tà Vân.

- Phụt!

Bạch Tà Vân bị trọng thương phun ra vòi máu, mặt trắng bệch.

Gã không tin được, Ngũ Đế Ma Bia bị tan vỡ, trở vào trong người gã tu sửa lại.

Lâm Phàm nheo mắt nói:

- Nhà ngươi có chút năng lực, nhưng cũng chỉ đến đó.

Bùm!

Lâm Phàm biến mất tại chỗ, khi lại xuất hiện đã đến trước mặt Bạch Tà Vân, tung nắm đấm trước ánh mắt khủng hoảng của đối phương.

Bốp!

Bụng của Bạch Tà Vân bị đánh mạnh, tròng mắt lồi ra, phun búng máu, nhưng giây sau gã cắn chặt hàm răng, khẽ rên, giơ tay đánh Lâm Phàm.

Lâm Phàm không né, mặc cho đối phương vỗ trúng người, tuy uy thế mạnh mẽ nhưng không ích gì.

Sau khi mở ra chiến trường viễn cổ thì hắn không sợ ai trong đấu một chọi một.

- A!

Lâm Phàm giơ hai tay đấm vào người Bạch Tà Vân, liên tục đấm vào bụng. Cảm giác lực lượng bùng nổ quá kinh người, hơi thở bao la đến tột độ xuyên thấu qua bụng Bạch Tà Vân, lưng áo không chịu nổi rách toạc.

Cột khí xuyên qua, bắn về phía xa.

Bạch Tà Vân không cam lòng, tuyệt vọng nhắm mắt lại:

- Sao có thể như vậy?

Gã không chịu đựng được nữa, đã lấy hết thực lực ra nhưng vẫn không đánh lại đối phương, người gì biến thái vậy.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Bạch Tà Vân ngã xuống đất, ý thức hôn mê, đã xỉu.

Trưởng lão của Ngũ Đế Ma tông kinh kêu, biểu tình kinh hoàng:

- Thánh Tử!

Lão sợ Thánh Tử bị gì.

Lâm Phàm đứng tại chỗ, ngoắc tay, bình tĩnh nói:

- Còn ai nữa, cùng lên nào.

Mọi người kinh sợ, không ai dám nhúc nhích, bọn họ bị uy thế của đối phương hù sợ.

Đặc biệt là đối phương toàn thân đẫm máu, nếu đổi lại là họ thì chết lâu rồi, dù không chết cũng liệt.

Lâm Phàm cười nói:

- Mới rồi các ngươi muốn xem trữ vật giới chỉ của bản phong chủ mà, sao không xem nữa? Hay cùng xông lên? Cho các ngươi một cơ hội biểu hiện. Nhìn thấy không? Bây giờ bản phong chủ bị thương rất nặng, không chừng ai trong các ngươi xông lên có thể trấn áp bản phong chủ.

Người của các Thánh Địa nghe câu này rất muốn chửi thề.

Rõ là câu cá, tuy trông bộ dạng của hắn hơi thảm nhưng họ sẽ không bị dấu hiệu bên ngoài đánh lừa, mới nãy hắn thảm như thế mà chiến đấu bạo lực, uy mãnh vô cùng, nhìn sao cũng không giống bệnh hoạn.

Giờ phút này tất cả đều đứng im, tuyệt đối không đi lên tìm cái chết.

Chương 766: Người tàn nhẫn như vậy, không muốn trêu vào

Có Thánh Tử nói nhỏ với trưởng lão:

- Khủng bố quá, trưởng lão, tên này quá nguy hiểm, chúng ta căn bản không đấu lại hắn.

Cảnh vừa rồi quá rung động, nếu dùng thực lực tuyệt đối hạ gục Bạch Tà Vân thì có lẽ khiến họ giật mình nhưng sẽ không làm họ sợ.

Vì Lâm Phàm quá tàn nhẫn, tàn nhẫn với bản thân vượt sức tưởng tượng, ở trong mắt họ là kẻ điên.

Bọn họ thà chiến đấu với cường giả chứ không muốn chém giết cùng kẻ điên.

Lâm Phàm lắc đầu, hơi thất vọng nói:

- Đáng tiếc, đều nhát gan vậy sao?

Hắn thật sự bị thương nặng, nếu không có chiến trường viễn cổ chống đỡ thì hắn đã chết.

Một câu làm người thế lực lớn tức giận nghiến răng, trong lòng rực cháy lửa, bọn họ bị người nhục nhã. Nhưng không còn cách nào, ai dám lên? Tạm thời không có ai dám.

Lâm Phàm cười nói:

- Bạch Tà Vân, tuy nhà ngươi đáng đánh nhưng gan dạ đáng khen, đáng được ủng hộ.

Tạm thời Lâm Phàm không muốn giết người này, gã rất dũng mãnh, có lẽ chăn nuôi sẽ mang đến nhiều thú vui cho hắn hơn.

Người không có tính cách cực đoan thì không xứng sống trong tay hắn.

Xích Cửu Sát xuất hiện trước mặt Lâm Phàm, đặt tay lên vai hắn, mở miệng nói:

- Hắn và ta có chút sâu xa, thôi bỏ qua đi.

Bốp!

Lâm Phàm ra tay ngay, một đấm đánh về phía Xích Cửu Sát:

- Muốn được nể mặt thì đến đánh một trận!

Tốc độ ra tay rất nhanh, chỉ trong khoảnh khắc, nhiều người không phản ứng lại.

- A?

Xích Cửu Sát chưa kịp đánh trả, keng một tiếng nắm đấm trúng khôi giáp, sóng gợn dao động, ngoài ra không có phản ứng gì khác.

Xèo xèo!

Có gai nhô lên từ khôi giáp đâm thủng nắm tay của Lâm Phàm, máu chảy ròng ròng đầy đất.

Xích Cửu Sát bất đắc dĩ nói:

- Tiểu tử này, sao ngươi cuồng quá vậy? Thực lực không cao nhưng vô pháp vô thiên, thôi, hôm nay ta dạy dỗ ngươi, xem như chỉ cho con đường sáng, tránh cho sau này đi lên đường cùng.

Xích Cửu Sát chưa bao giờ gặp người giống như vậy, đây là lần đầu tiên.

Với tính nết như vậy e rằng đã chết từ lâu, sao có thể sống trên cõi đời, tiểu tử này có thể sống tới bây giờ xem như kỳ tích.

- Sợ ngươi chắc, đến đây!

Lâm Phàm vung hai nắm tay điên cuồng giã áo giáp, dù bị những gai nhọn xuyên qua nắm tay, chảy bao nhiêu máu thì hắn vẫn không e sợ.

Người thế lực lớn ngạc nhiên hóa đá, xoe tròn mắt như thấy quỷ, người run rẩy, không thể tin tiểu tử này dám đánh Ma Thần Xích Cửu Sát.

- Tiểu tử này có lai lịch gì? Hắn là đồ ngốc sao? Dám đánh Xích Cửu Sát!

- Không biết, quá điên cuồng, nếu không thấy tận mắt, nghe người ta nói thì ta không tin.

- Sau này đụng phải tên này chắc chắn ta sẽ nhường đường, ta mà đấu cứng với hắn thì là đồ ngốc.

Mọi người bàn tán xôn xao, đóng vai trò quần chúng hóng hớt. Còn về Bạch Tà Vân, bọn họ chỉ có thể nói một câu, thật tội.

Xích Cửu Sát giơ ngón tay lên:

- Ài, nóng nảy còn hơn thời ta còn trẻ, tâm thái như vậy làm sao đi lên cảnh giới cao hơn được. Tiểu tử, bổn tọa lấy thân phận người từng trải khuyên bảo ngươi, nếu ngươi cứ như vậy sẽ có ngày bị lạc, hoàn toàn biến mất trên cõi đời này, bây giờ quay đầu còn kịp.

Chỉ búng nhẹ nhưng dẫn đến không gian vặn vẹo, đánh vào người Lâm Phàm.

Bùm!

Vai Lâm Phàm run run, một miếng thịt bay ra, nhưng hắn không lùi lại, vẫn cuồng bạo xông lên.

Xích Cửu Sát cau mày lẩm bẩm:

- Sao có thể như vậy?

Một kích vừa rồi đủ đánh bay tiểu tử này, nhưng không ngờ hắn không nhúc nhích, vẫn xông lên, rất kinh người.

Lâm Phàm cười nói:

- Thực lực của ngươi không được tốt lắm, hơi khiến người thất vọng.

Nhưng hắn biết mình tuyệt đối không đánh lại Xích Cửu Sát, dù vậy hắn không e ngại, thậm chí muốn xem thực lực của gã mạnh tới đâu. Vừa lúc nhìn xem hắn ở trong chiến trường viễn cổ có thể chống cự đến mức nào.

Bùm!

Lại một đấm đánh và khôi giáp của Xích Cửu Sát, vẫn không thể làm đối phương bị tổn thương, ngược lại hắn bị lực lượng trên khôi giáp chấn bị thương.

Đây tuyệt đối là bảo bối, giống như cái hắn tặng cho lão sư, nhưng lão sư chê xấu không chịu mặc, đáng tiếc.

Áo giáp bao phủ toàn thân Xích Cửu Sát, tỏa ánh sáng rực rỡ, thực lực kinh người, bảo bối kinh người, đúng là rất khủng bố.

- Tiểu tử đừng làm việc vô ích, dừng tay đi.

Lâm Phàm đổi hướng đấm vào mặt Xích Cửu Sát, nhưng một màn sáng hiện ra trước mặt gã chặn lại nắm đấm.

Xích Cửu Sát không nhúc nhích:

- Dù bổn tọa đứng yên ở đây cho ngươi đánh một trăm năm, một ngàn năm thì ngươi cũng không thể đụng vào.

Thực lực của tiểu tử này rất mạnh, ở trong lớp trẻ có thể nói là không địch thủ, nếu để thực lực của hắn cao thêm chút nữa thì uy thế càng khủng bố.

Nhưng bây giờ vẫn còn kém quá xa so với tồn tại đẳng cấp như gã, ít nhất còn chặng đường rất dài phải đi.

- Ngạo quá vậy.

Lâm Phàm cực kỳ không phục, nhưng đụng phải tình huống này thật sự không có cách nào khác.

Lâm Phàm cười nói:

- Nhưng cuộc đời luôn có niềm vui bất ngờ, ngươi chờ đây.

- Cái gì?

Xích Cửu Sát phát hiện biểu tình của tiểu tử này là lạ, cười rất âm hiểm, hình như sắp xảy ra chuyện gì.

- Trời ạ, hắn đang làm gì!?

Người vây xem trợn mắt há hốc mồm, thầm la gặp quỷ.

Bựt!

Lâm Phàm xé mạnh cánh tay trái xuống vứt dưới đất, tay phải đấm mạnh vào ngực, lực lượng xâm nhập vào cơ thể, liên tục giã nội tạng.

Răng rắc!

Trái tim nứt rạn nhưng còn nguyên.

Hai quả thận không cần tồn tại, bị nhgiền nát.

Các loại khí quan bị trùng kích, tổn thương ở mức độ khác nhau.

Xích Cửu Sát giật mình kêu lên:

- Tiểu tử, ngươi làm gì vậy?

Xích Cửu Sát không ngờ có người ác với bản thân như vậy, lúc trước vốn tưởng dữ dội lắm rồi, ai dè hắn còn có thể ác hơn.

Xích Cửu Sát phát hiện tình huống là lạ, hình như lực lượng của tiểu tử này càng mạnh hơn.

- Ta đến đây!

Lâm Phàm nhích người, tay phải co thành nắm đấm, ngưng tụ tất cả lực lượng đấm mạnh vào Xích Cửu Sát.

Xích Cửu Sát ngây ra:

- A!

Lực lượng khủng khiếp xuyên qua, áo giáp rung rinh, Xích Cửu Sát nhích nửa bước, nét mặt hơi giật mình.

Tiểu tử này làm gã chấn động.

Lâm Phàm dừng tay, không đánh nữa:

- Ngươi thật lợi hại, đây đã là lực lượng mạnh nhất của bản phong chủ, không ngờ chỉ đánh ngươi lùi nửa bước. Tu vi của ngươi là gì? Hơi bị mạnh.

Đã thí nghiệm xong, gặp loại cường giả như vậy có lẽ phải dùng vận rủi cuồn cuộn mới giết đối phương được, nhưng làm vậy thì mất vui.

Vận rủi cuồn cuộn quá nghịch thiên, may mắn phối hợp với thân bất tử, nếu không đã là buff bỏ thì thương, vương thì tội.

Xích Cửu Sát không giận, ánh mắt lấp lóe tia sáng nhìn Lâm Phàm:

- Tiểu tử, đủ chưa?

Xích Cửu Sát rất quan tâm, tiểu tử này mang đến niềm vui bất

ngờ lớn cho gã, xem như thiên tài nhất trong những người gã từng gặp, nhưng hơi điên cuồng.

- Đủ cái gì, mới có bấy nhiêu, vẫn còn!

Lâm Phàm muốn thử xem thực lực của Xích Cửu Sát mạnh cỡ nào, cường giả đẳng cấp này ra tay có gì khác biệt.

Lâm Phàm ngước đầu lên, bắt đầu đợt tìm đường chết mới, mở Hữu Sắc Nhãn Tình ra.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Trong phút chốc, thiên địa chấn động, người thế lực lớn cách thật xa ngã sấp xuống đất, mỗi người hộc máu, xương toàn thân nứt ra, máu tràn ra ngoài lớp da.

Khi Lâm Phàm phản ứng lại Xích Cửu Sát đã xuất hiện trước mặt, một chưởng giáng xuống.

- Tổ cha nó!

Người Lâm Phàm tan rã thành tro.

Xích Cửu Sát sững sờ:

- A? Tình huống gì?

Xảy ra chuyện gì vậy?

Xích Cửu Sát nhìn bàn tay mình, gã mới làm cái gì?

- Ma Thần đại nhân, tha mạng!

- Xích Cửu Sát, ngươi không thể giết ta! Thánh Địa chúng ta rất quen với ngươi!

Đám người thế lực lớn đều nằm sấp dưới đất, khí thế kinh khủng nghiền áp lên người họ suýt diệt họ ra bã, nếu không phải khí thế của đối phương không tập trung vào họ thì đã chết từ lâu.

Bọn họ khủng hoảng, thực lực của Ma Thần Xích Cửu Sát quá kinh người, siêu khủng bố, tự mình nếm trải kinh nghiệm thật khó quên.

- Tiểu tử này làm sao vậy? Dùng chết bỏ chạy, có công pháp như thế sao?

Xích Cửu Sát nhớ lại vô số thần thông nghịch thiên nhưng không nghĩ ra thần thông nào có được năng lực đó.

Đây không phải là lần đầu tiên hắn làm như vậy.

Một chỗ khác, mười giây sau.

- Lợi hại.

Lâm Phàm thay đồ, không ngờ Xích Cửu Sát bùng nổ điên cuồng sẽ khủng bố đến thế, không có sức chống cự, cách biệt không nhỏ chút nào.

- Thôi, không đánh lại, tạm ổn định đã. Lần này thu hoạch lớn, phải trở về chia sẻ với nhóm lão sư.

Lâm Phàm đã sốt ruột muốn rải cơ duyên trong tông môn, có lẽ sẽ có hiệu quả khác biệt.

Thực lực của đám Thánh Tử rất mạnh, cơ duyên hữu dụng với họ thì không phải thứ bình thường.

Lâm Phàm ẩn vào hư không, lao về phía tông môn.

Hành trình kho báu bí mật kết thúc.

Nhưng sau này phải chú ý hơn, đắc tội quá nhiều người thì khó giao lưu đàng hoàng.

Lâm Phàm lướt qua hư không, ánh mắt nhìn phong cảnh khác nhau bên dưới. Trung Tinh vực là giới vực khá lớn trong vực ngoại giới, nhiều thế lực lớn gần chỗ này, so sánh thì Nguyên Tổ vực hơi nhỏ yếu.

Dọc đường đi Lâm Phàm thấy nhiều tông môn, nhưng không phải tông môn hắn quen.

Xem ra các tông môn từng ở vùng đất Nguyên Tổ đều rải rác đến giới vực khác, sống dưới đám Thánh Địa cường đại sẽ rất khó khăn.

Viêm Hoa tông, cửa sơn môn.

Hai đệ tử canh giữ sơn môn vẫn đứng thẳng tắp.

Hai đệ tử reo lên, huơ tay lên trời:

- Lâm sư huynh trở về!

Đó là thần tượng của họ, mừng vì mình kiên quyết đến trông giữ sơn môn, bởi vì đứng ở đây mới thường xuyên thấy Lâm sư huynh.

Bây giờ trong tông môn có ai không biết muốn gặp Lâm sư huynh chỉ có thể nhờ vào vận may?

Lâm Phàm cúi đầu nhìn, thầm thắc mắc:

- Chuyện gì vậy? Sao luôn là hai sư đệ này trông giữ sơn môn?

Hắn không nghĩ ra, việc này do Hỏa Dung trưởng lão quản lý, không cần hắn lo.

Thiên Tu sơn phong.

- Lão sư, đồ nhi về rồi đây!

Hắn đã nói câu này rất nhiều lần, với Thiên Tu thì mỗi khi nghe là lại lên tinh thần.

Sơn phong phía xa, Hỏa Dung ngước đầu nhìn, suy tư. Tiểu tử này ra tông hơi lâu, chắc có thu hoạch rất lớn, không được, phải đi xem.

Hỏa Dung không suy nghĩ lâu, bỏ xuống việc đang làm, lao tới chỗ sư huynh.

Không thể bỏ lỡ dịp nữa.

Chương 767: Các ngươi thay đổi, tất cả đều là đồ mặt dày

- Đồ nhi lại về rồi à, vi sư thấy mặt mày đồ nhi tươi tắn như thế, nhìn liền biết lại làm chuyện ghê gớm gì rồi.

Thiên Tu đã thói quen đồ đệ bảo bối của mình sau khi ra ngoài sẽ có người bị hại, lão hết sức khuyên nhủ đồ nhi phát huy nhưng nên điệu thấp, không thể chọc quá nhiều chuyện. Chờ về sau quay đầu nhìn lại, người có thù trải rộng các nơi, khi đó nửa bước khó đi, đến chỗ nào đều có kẻ thù thì đau khổ biết mấy.

Nhưng nói cũng vô dụng, đồ nhi chịu nghe lời của lão sao?

Lâm Phàm cười, bước chân nhẹ nhàng:

- Lão sư đúng là hỏa nhãn kim tinh, đồ nhi giấu sâu như vậy mà vẫn bị lão sư nhìn thấu ngay, lão sư không uổng là lão sư.

Thiên Tu nheo mắt, không biết nên nói cái gì. Cần chi hỏa nhãn kim tinh, miễn không bị mù là nhìn ra được. Nhưng đồ nhi tâng bốc mình, lão thản nhiên nhận, tâm tình rất là vui vẻ.

Nếu là người khác nịnh hót còn lâu lão mới vui, cảm giác không có việc gì mà nịnh nọt thì hoặc là trộm hoặc là cướp.

Thiên Tu cười nói:

- Đồ nhi, không nói việc này nữa, trong lòng tự hiểu là được.

Lão rót ly trà cho đồ nhi, thấy đồ nhi đi đường như sắp bay liền biết thu hoạch lớn.

Lâm Phàm ngồi một bên, bưng tách trà lên uống ừng ực, cười tươi, đang định nói chuyện bỗng khép môi lại, hắn thấy có người đến.

- Sư huynh, Tiểu Phàm trở lại rồi?

Mặt già cười toe, thậm chí đổi tên, kêu Tiểu Phàm ngọt như mía lùi, hoàn mỹ kéo gần mối quan hệ. Hỏa Dung nhìn từ xa thấy tiểu tử này thì thầm với sư huynh, còn cười tươi, hiển nhiên có thu hoạch. Căn cứ tình huống mấy lần trước thì không thể bỏ lỡ việc này được.

Thiên Tu ghét bỏ nói:

- Sư đệ đến làm chi?

Lão đang định cùng đồ nhi chia đồ tốt kiếm được ở ngoài, Hỏa Dung sư đệ không mời mà đến, tới không đúng lúc chút nào, e rằng đã có dự mưu từ lâu.

Hỏa Dung mặt dày cười nói:

- Sư huynh, ta đến thăm. Tiểu Phàm ở bên ngoài chắc rất vất vả, ta đến nhìn xem hắn có gặp rắc rối gì không, hoặc có chỗ nào cần Hỏa Dung hỗ trợ không.

Thiên Tu nheo mắt, cảm thán rằng:

- Sư đệ đã thay đổi.

- Ta nào có thay đổi gì, vẫn luôn như vậy.

Hỏa Dung tiến lên, tự nhiên ngồi xuống, mắt nhìn Lâm Phàm chằm chằm, không chỉ môi cười, mắt cũng cười, như đang nói nếu có thứ tốt thì lấy ra cùng xem.

Khô Mộc trưởng lão cũng đến:

- Sư huynh!

Hiếm khi Khô Mộc chủ động ghé chơi, xem tình hình thì mang mục đích tới đây.

Thiên Tu chưa kịp nói gì thì Cát Luyện cũng đến, ngay sau đó là các trưởng lão khác.

Trưởng lão đỉnh cao trong tông môn đều không mời mà đến, mỗi người cười toe.

Nói theo lời của Cát Luyện đối với bọn họ là:

- Đồ nhi của sư huynh trở về, các ngươi không đi là chuyện của các ngươi, nếu ta đi, được món gì thì các ngươi đừng xin xỏ, có xin ta cũng không cho.

Một câu đơn giản làm bọn họ như chim non đói đòi ăn, thấy cơ hội đều lật đật chạy lại, không chừng sẽ được chỗ tốt gì.

- Này này, trưởng lão tông môn bây giờ đều xấu xa vậy sao?

Lâm Phàm nghĩ sơ liền nhìn thấu mục đích đến đây của họ.

Thiên Tu tự trách:

- Đồ nhi, là lỗi của vi sư dạy ra sư đệ như vậy.

Tông môn ngày xưa tốt biết bao, các sư đệ yên phận, ai làm việc nấy, không bao giờ chực cơm. Không biết bắt đầu từ bao giờ đã thay đổi, bọn họ trở nên gian xảo hơn, trông như chờ đồ nhi của lão trở về.

Thiên Tu nói:

- Các ngươi nhìn tông chủ sư huynh xem có giống như các ngươi không?

Phải răn dạy đám sư đệ này, lão chỉ đại điện tông môn ở phía xa.

Hỏa Dung giải thích, trực tiếp trở mặt, vứt bỏ mặt mũi:

- Sư huynh, tâm thái của tông chủ sư huynh đã siêu nhiên, không ai sánh bằng, núi vàng núi bạc xếp trước mặt cũng không dao động. Sư đệ chúng ta tạm thời không đến cảnh giới đó được, nên hơi tục tằng chút.

Bọn họ thấy sư huynh tăng cao thực lực, để tăng thực lực không thể thiếu Lâm Phàm, nếu không có đống tài phú này thì họ không thể đột phá đến cảnh giới như vậy.

Thiên Tu á khẩu, chịu phục:

- Các ngươi . . .

Sao trước kia lão không thấy các sư đệ còn có tiềm chất này? Về già mới bộc lộ ra.

Lâm Phàm cười cười, hắn không để bụng. Hắn lấy cơ duyên đương nhiên hy vọng tông môn lớn mạnh, nếu không thì một mình hắn rất mệt, có trợ thủ cũng tốt.

- Đã đến rồi thì xem cho kỹ, lần này mang đến hàng lớn cho các người, nhớ đừng chớp mắt.

Hắn nói xong giơ ngón tay, trữ vật giới chỉ nhiều như hạt cát lơ lửng trước mặt.

Tất cả là trữ vật giới chỉ của đám thiên kiêu thế lực lớn, bọn họ

được cơ duyên trong kho báu bí mật, giờ bị Lâm Phàm cướp lấy, nay đưa ra làm tất cả giật nảy mình.

Thiên Tu ngạc nhiên sững sờ, nhìn trân trân:

- Đồ nhi đã cướp của bao nhiêu người?

Lâm Phàm hít sâu, nhắc khéo:

- Lão sư nói vậy hơi kỳ.

- Đúng đúng, là vi sư nói sai, nhặt được nhiều như vậy, đồ nhi siêu may mắn.

Tim Thiên Tu đập rất nhanh, mỗi lần đồ nhi ra ngoài sẽ mang về nhiều thứ, trước kia bắt đầu từ di dời vùng đất mạo hiểm về, đến bây giờ nhặt nhiều trữ vật giới chỉ, rất khủng.

Lâm Phàm cười nói:

- Lão sư, đồ nhi cũng khó giải thích, đi dạo rồi gặp thôi, có lẽ được trời thương.

Đám người Hỏa Dung mấp máy môi, có nhiều lời muốn nói nhưng một chốc không nói nên lời. Rất kinh người, hơi bị khủng, đã đắc tội bao nhiêu người?

- Tất cả đều là cơ duyên trong kho báu bí mật, không có ích gì nhiều với ta. Các vị trưởng lão nhìn xem, chọn lựa thứ hợp mắt mình, có lẽ sẽ giúp thực lực tiến thêm một bước.

Những trữ vật giới chỉ vỡ nát, tan rã, thứ bên trong không bị hỏng, đều bay ra.

Một luồng sáng rực rỡ bắn lên trời.

Các đệ tử tông môn ngước nhìn Thiên Tu sơn phong, khí thế ở chỗ đó rất kinh người, không phải khí thế khủng bố mà là có bảo bối ra đời, toát ra bảo khí quá hùng hậu.

Các trưởng lão giật mình, đứng ngây người:

- Cái này . . .!

Bọn họ sống hơn nửa đời người nhưng chưa từng thấy nhiều bảo bối như vậy.

Thiên Tu nhắc nhở:

- Sư đệ, chú ý ảnh hưởng, một người chọn một cái được rồi, tham nhiều không tốt.

Nếu là sư đệ ngày xưa thì Thiên Tu không lo, dù sao đều là người có nguyên tắc, nhưng các sư đệ bây giờ đã vứt sĩ diện, nếu không nhắc nhở trước chẳng lẽ hy vọng bọn họ tự biết thành thật?

- Đồ nhi, những thứ này không đơn giản.

Chỉ một cơ duyên đã ghê gớm, giờ một đống tụ lại thì càng khủng, đối với tông môn nào nếu có nhiều cơ duyên như vậy mà không tiến bộ mới thật sự thấy quỷ sống.

- Lão sư, mớ này cũng thường thôi, nhưng bên trong có mấy cây non không tệ, lão sư nhìn xem sao, có thể trồng trong tông môn càng tốt.

Lâm Phàm không để bụng mớ cơ duyên này, tuy có thứ giúp ích cho hắn nhưng đó không phải là cách duy nhất, hắn tăng tiến công pháp, tu vi đi lên thì mọi thứ đều tốt đẹp, chẳng bằng để tất cả lại cho tông môn.

- Lão sư lo việc phân phối, còn một ít có thể cho đệ tử nội môn, thiên phú của họ không tệ, nếu có những cơ duyên này sẽ tiến bộ thêm một bước.

Đệ tử nội môn nhất phẩm đều là đệ tử thiên phú cao, khi tông môn còn nghèo, họ có thể tăng tu vi lên Địa Cương gần Thiên Cương đã rất không dễ dàng.

Một số trưởng lão bình thường còn trẻ đã có tu vi Thiên Cương cảnh.

Hiện giờ tông môn có mấy đệ tử đột phá đến Bán Thần, đa số vẫn kẹt ở Thiên Cương cảnh đỉnh, nếu có những cơ duyên này chắc có thể trong thời gian ngắn lên đến Thần cảnh.

Các trưởng lão có cơ may đột phá tới Truyền Kỳ, Đại Thánh.

Lâm Phàm rời đi, chuyện còn lại do Thiên Tu cầm trịch, lão thấy khao khát nóng bỏng từ trong mắt các sư đệ đối với những cơ duyên.

Hỏa Dung mở miệng nói:

- Sư huynh, hai cái đi.

Dù sao đã vứt mặt, vô sỉ thêm một chút cũng chẳng sao.

Nhưng bị Thiên Tu phủ quyết, hai cái gì, chỉ có một cái.

Vô Địch phong, mật thất.

Lâm Phàm trở về liền tu luyện, đây là thói quen của hắn. Thu hoạch ở bên ngoài không tệ, hai mươi trái cây xanh non yên lặng nằm trong trữ vật giới chỉ, tuy chưa chín nhưng hắn không để bụng.

Hắn lấy một trái ra nhai.

Tăng năm ngàn vạn giá trị khổ tu.

Hai mươi trái là mười ức.

Giá trị khổ tu: 1466050100.

Nút cộng tăng tu vi không phải màu xám, đã sáng tỏ, có thể tăng tu vi.

Nhưng nội tình không đủ, hắn không muốn thăng cấp. Trải qua sự kiện lần này, Lâm Phàm phát hiện xếp đầy nội tình là việc tốt.

Chí Tiên cảnh đỉnh nếu đánh hết sức vẫn có thể đè Thông Thiên cảnh đỉnh xuống đánh bầm dập.

Điểm: 16840015.

- Ài, về sau phải kiếm điểm nhanh hơn, sớm bước vào Thông Thiên cảnh. Kho báu bí mật dù tốt nhưng về kiếm điểm thì còn kém. Thăng cấp!

[Tiêu hao một ngàn sáu trăm vạn điểm.

Thủy Ma Kinh (viên mãn)]

Khoảnh khắc thăng cấp, lực lượng mạnh mẽ đến khủng bố bành trướng trong người hắn.

Răng rắc!

Cơ bắp phình ra, vì lực lượng quá hùng hậu, tế bào điên cuồng cắn nuốt lực lượng chuyển hóa thành nội tình thuần khiết nhất.

- Cảm giác Thủy Ma Kinh viên mãn thật sảng khoái.

Lực lượng quá mênh mông, chuyển hóa thành nội tình, nhưng cách bão hòa còn một chặng đường dài.

Đương nhiên với nội tình hiện giờ thì hắn vẫn có thể tăng tu vi, nhưng đây chưa phải trạng thái mạnh nhất, ảnh hưởng hơi lớn đến đường lui.

Lâm Phàm không muốn giống đám Thánh Tử bình thường, bị người cùng cường giả một đấm đánh bầm mặt.

Lâm Phàm hấp thu hết lực lượng mênh mông, cơ bắp cục cục dần xẹp xuống.

Tờ giấy vàng tỏa sáng, Tri Tri Điểu lại gửi tin.

Tri Tri Điểu thúc giục:

- Tông sư, mấy ngày rồi chưa có nội dung, cũng nên đăng cái mới lên.

Tri Tri Điểu rất xem trọng soạn giả tông sư này, ngẫu nhiên không đổi mới thì không sao, nhưng thời gian dài không viết gì là không được.

Thái độ của Lâm Phàm không được tốt:

- Giục gì mà giục, ta cũng phải ra ngoài tìm tài liệu, ngươi nghĩ những nội dung này là ta trống rỗng thổi phồng ra sao? Đừng gấp, chờ chút.

Tri Tri Điểu thúc giục như đòi mạng, khiến người rất bất đắc dĩ.

Tri Tri Điểu trả lời ngay:

- Rồi rồi, biết biết.

Phải vuốt đuôi tông sư.

Chương 768: Rốt cuộc cứng rắn chống lại kẻ bỏ mạng này một lần

- Ra ngoài đi dạo thôi.

Thủy Ma Kinh tăng lên đến cảnh giới đại viên mãn, đặc tính không tệ, tốc độ tăng nội tình cũng rất đáng sợ, nhưng Lâm Phàm sẽ không thỏa mãn, không đến khoảnh khắc nội tình trướng nứt người thì hắn sẽ không tùy ý thăng cấp.

Lâm Phàm đứng trên đỉnh núi, hít sâu một hơi.

Tri Tri Điểu từ xa bay đến, tờ giấy trong suốt rơi xuống.

- Để ta xem gần đây có việc lớn gì.

Lâm Phàm mở ra xem kỹ nội dung, đọc xong làm hắn muốn chém người.

Việc ở kho báu bí mật bị người phanh phui, các thiên kiêu bị người trấn áp không ngẩng đầu lên được. Nhiều thế lực lớn không tiếc trả giá đắt cũng muốn đăng tin trên Tri Tri Điểu, đều là thanh minh viết bậy bạ, phét lác, các bạn đọc tuyệt đối đừng tin, Thánh Tử của thế lực chúng ta thế này thế nọ, tuyệt đối sẽ không bị người đè không ngẩng đầu lên nổi.

Có thế lực lớn thậm chí lôi Bạch Tà Vân của Ngũ Đế Ma tông ra, bảo là Bạch Tà Vân bị người đè đầu, chà chùi dưới đất chứ không liên quan gì tới họ.

Ngũ Đế Ma tông không ngồi yên.

- Tìm được người đó, sẽ cho một viên thần dược đỉnh cấp. Và Thánh Tử của tông ta bị kẹt tu vi, chưa phát huy ra thực lực mạnh nhất.

Lâm Phàm xem nội dung, bật cười.

Vô sỉ chưa từng thấy, người này đùn đẩy người kia. A khoan, sao không thấy viết Bạch Tà Vân trần truồng, và tin tức về Xích Cửu Sát?

Lâm Phàm cho rằng như vậy là không đúng.

- Ưm, nếu vậy thì nội dung hơi nhiều, mình là đương sự, nếu kể ra sự thật có lẽ họ sẽ muốn giết ta. Nhưng không sao, bây giờ mình xem như một nửa người soạn của Tri Tri Điểu, phải thật sự cầu thị, không thể che giấu, cũng không thể giả dối.

Sau khi xác định bản thảo, Lâm Phàm trầm tư giây lát, nghĩ ra nội dung đầy đủ, bắt tay vào làm.

[Kinh! Vô số thiên kiêu vào kho báu bí mật đã gặp đối xử thảm nhất trần đời, đây là đạo đức sa đọa hay tính người vặn vẹo . . .]

Lâm Phàm rất vừa lòng tiêu đề này, mang cảm giác mong đợi. Cường giả thích hóng chuyện khi thấy tiêu đề như vậy chắc chắn sẽ nhấn vào xem.

Sau đó hắn soạn nội dung, tờ giấy vàng tỏa sáng, bên trên hiện ra nhiều chữ.

Bạch Tà Vân trần truồng, không một mảnh vải, trên người in nhiều dấu đôi tay màu đen.

Thánh Tử Lưu Võ của Khôn Nguyên động chết thảm trong kho báu bí mật.

Phượng Tiên Tử bất hạnh bị . . .

Thời gian trôi qua lâu, soạn nội dung trọn vẹn, truyền thẳng tới chỗ Tri Tri Điểu.

Bên Tri Tri Điểu đang chờ đợi, vị soạn giả cấp tông sư viết rất có sức hấp dẫn, tốt hơn mấy bài viết cũ rích gấp trăm ngàn lần, xem cuộc thảo luận mỗi bài viết là biết.

Nội dung trên Tri Tri Điểu bây giờ đa số người ta chỉ xem chứ không bình luận, không thể hấp dẫn sự chú ý của họ.

Xèo xèo!

Có ánh sáng lấp lóe, người xét duyệt Tri Tri Điểu mặt lộ nét mừng, vội xem xét.

- Tiêu đề tuyệt quá, chỉ xem tiêu đề đã làm người ta muốn xem nội dung bên trong là gì.

Người xét duyệt nhanh chóng xem xét, khi đọc xong nội dung thì ngạc nhiên đến sững sờ. Chuyện này là thật hay giả? Nhưng với gã thì thật hoặc giả đều không quan trọng, bài viết sớm được cho qua.

Gã dự đoán nội dung ngày mai sẽ dấy lên sóng lớn ngập trời.

Lâm Phàm trở về tông môn, không vội rời đi mà ghé các nơi trong Vô Địch phong xem sao.

Đệ tử đang tu luyện trong sơn phong thấy Lâm sư huynh thì siêu hưng phấn, đều ngừng tu luyện, nhìn Lâm sư huynh. Đây là thần tượng của họ, tuy ít khi gặp nhưng càng vì vậy khiến họ cảm giác Lâm sư huynh bí ẩn và cường đại.

Oong!

Vô Địch phong đột nhiên rung rinh, một thân thể ếch xanh to lớn hiện ra. Mắt ếch xanh nhắm, chân sau khoanh ngồi, sống lưng thẳng, dòng khí màu xanh vờn quanh người ếch to, trông hơi kinh người.

Lâm Phàm tò mò lẩm bẩm:

- Thanh Oa nghịch thiên?

Đã một thời gian hắn không tìm Thanh Oa, không rảnh quan tâm nó, nhưng xem tình huống thì hình như có chút vấn đề.

Các luyện đan đại sư của tông môn thấy cảnh này đều ngây ngẩn, sau đó vui mừng hò reo:

- Oa Sư vô địch, Oa Sư giỏi nhất!

- Oa Sư, ngươi là thần trong lòng chúng ta!

Các luyện đan đại sư điên cuồng, hoàn toàn sa vào dưới uy nghiêm của Oa Sư.

Đương nhiên, bọn họ thật sự xem Oa Sư là lão sư.

Một ngày làm sư suốt đời làm phụ, tuy Oa Sư là con ếch xanh nhưng sự thật này không thể ngăn cản lòng tôn sùng của họ.

Khi Chân Tiên giới tấn công vào, bọn họ thấy rõ Oa Sư cứu mình, làm họ cảm động sắp khóc.

Các đệ tử tông môn cũng ngây người, dị tượng này rất kinh người, bọn họ chưa từng thấy có ảo ảnh con ếch to như vậy, phát ra uy thế cực kỳ kinh người.

Thanh Oa mở to con mắt cỡ hạt đậu, uất nghẹn càu nhàu:

- Chết tiệt, nếu không phải thân thể ếch quá tệ thì đã không chậm như vậy!

Làm Cửu Hoang Thần Sư, dù là thân thể bình thường thì nó cũng không phàn nàn gì, nhưng xui xẻo làm sao nhập vào người con ếch xanh, có nhiều hạn chế, khả năng nhanh chóng trở về đỉnh quá thấp.

Tuy Thanh Oa có thủ đoạn nghịch thiên, nhưng đôi lúc nghịch thiên tới đâu cũng không nghịch nổi với thân thể kém cỏi.

Thanh Oa đột nhiên cảm giác hơi thở nguy hiểm từ phía sau bao trùm lại.

Kẻ bỏ mạng đến.

Khuôn mặt ếch nghiêm túc bỗng thay đổi, khó khăn nặn hai giọt lệ, vụt quay đầu lại, giọng thê lương hơi khàn:

- Chủ nhân, rốt cuộc chủ nhân nhớ đến Oa Oa! Oa Oa nhớ muốn chết!

Chân sau nhún một cái nhảy lại gần Lâm Phàm.

- Ngươi đang làm gì đấy? Ghê gớm, con ếch nhà ngươi đột phá đến Đại Thánh cảnh, đã uống thuốc à?

Lâm Phàm nhìn kỹ, không ngờ trong người ếch ẩn chứa lực lượng hùng hậu, đây là đột phá đến Đại Thánh cảnh.

Lâm Phàm xách Thanh Oa trong tay, nhìn kỹ, muốn xem thấu nó. Thanh Oa thì xấu hổ kẹp chặt hai chân.

- Chủ nhân, Oa Oa chưa quên sự dạy bảo của người, liều mạng tu luyện, rốt cuộc trời không phụ người có lòng, Oa Oa cuối cùng đột phá đến Đại Thánh cảnh!

Thanh Oa nói phấn khởi, nhưng chỉ có nó biết nếu không liều mạng nhanh hơn, chờ tới lúc đó có lẽ không còn mạng sống.

Sẽ bị khử, chịu khuất nhục vô tận.

Hơn nữa nó có thù với mấy tên đó, muốn chết không dễ vậy, sẽ bị nhục nhã một phen.

Lâm Phàm vui mừng vỗ đầu ếch:

- Thanh Oa, nhìn xem ngươi bây giờ chẳng phải rất tốt sao? Dưới

đồ đao của ta thúc giục, tu vi của ngươi tăng lên vèo vèo. Rất tốt, ta rất vừa lòng.

Cảnh này làm Thanh Oa ngây người, thấy kỳ kỳ.

Kẻ bỏ mạng mà khen nó?

Khi không nói lời dễ nghe thì chắc chắn bên trong có vấn đề, nước hơi bị sâu.

Thanh Oa thầm run, nhút nhát nói:

- Chủ nhân, chúng ta có thể nói chuyện đàng hoàng không? Chủ nhân thay đổi làm Oa Oa thấy sợ.

Theo nó hiểu biết kẻ bỏ mạng này thì hắn không dễ nói chuyện như vậy.

Lâm Phàm cười, xách Thanh Oa tới gần trước mắt:

- Thanh Oa, sao ngươi có thể nghĩ vậy được, bây giờ chúng ta đều nói chuyện đàng hoàng. À, hỏi ngươi một việc.

- Chủ nhân hỏi đi, miễn ta biết chắc chắn sẽ nói cho người.

Tuy thực lực cường đại nhưng Thanh Oa không dám nhảy nhót trước mặt kẻ bỏ mạng này, đối phương siêu khủng bố, thực lực kinh người. Nó nhìn thấu lực lượng trong người kẻ bỏ mạng mênh mông như trời sao, sâu không thấy đáy.

- Có ngạnh công không?

Hắn đã tu luyện Thủy Ma Kinh đến viên mãn, trong tay tạm thời không có công pháp tu luyện, hắn không muốn luyện công pháp hiệu ứng khác, chỉ muốn đi con đường bạo lực nhất.

Thanh Oa ngước đầu lên, chớp chớp mắt nhỏ thật đáng yêu:

- Ngạnh công? Ngạnh công là cái gì?

Lâm Phàm và Thanh Oa nhìn nhau, không ai nói chuyện, không khí bỗng chìm trong tĩnh lặng.

Mặt Thanh Oa ngu đần nhưng da mặt xanh chậm rãi rịn một giọt mồ hôi, nó hoảng muốn chết nhưng cố giả bộ bình tĩnh.

Lâm Phàm hít sâu, cố nén xúc động đập chết Thanh Oa:

- Không có gì, không có chuyện của ngươi, tiếp tục tu luyện, ta rất xem trọng ngươi.

Hắn bỏ đi.

Sau khi kẻ bỏ mạng rời đi, Thanh Oa thở phào:

- Phù.

Hù chết người.

Nó nhỏ giọng lẩm bẩm:

- Tuy bây giờ đầu óc của bản oa chính là ếch nhưng không ngốc, kỵ nhất là giúp địch, để ngươi biến mạnh thì bản Oa vĩnh viễn không có đất trở mình.

Thanh Oa hơi đắc ý, mới rồi nó cứng rắn chống đối kẻ bỏ mạng một phen, tuy chỉ là ánh mắt giao nhau nhưng nó không chột dạ chút nào.

Lâm Phàm lắc đầu:

- Con ếch này rất không thành thật.

Nhưng hắn không phật lòng, không khó kiếm công pháp.

Việc kho báu bí mật chưa chấm dứt, vẫn còn dư ba. Thánh Tử của mấy thế lực lớn chưa ra khỏi kho báu bí mật, vậy là chỉ có một khả năng, đó là đã chết.

Nên với những thế lực lớn này dù thế nào cũng phải lôi hung thủ ra.

Tri Tri Điểu hành động, phát tán nội dung mới nhất đến tất cả vực ngoại giới.

Ngũ Đế Ma tông.

Bạch Tà Vân bị thương rất nặng nhưng còn sót một hơi thở, được các loại thần dược an dưỡng đã dần khỏe lại.

Một tờ giấy Tri Tri Điểu rơi xuống.

Bạch Tà Vân kêu sư đệ lấy giùm:

- Đi, đưa cho ta.

Bạch Tà Vân không thể quên tên kia, cực kỳ không cam lòng, tuy gã cố gắng hết sức, tu vi của đối phương không mạnh bằng gã, vậy mà gã bị thua, thật sự rất không cam lòng.

Đệ tử chăm sóc Bạch Tà Vân vội vàng chạy đi:

- Vâng!

Nhưng khi xem nội dung trên Tri Tri Điểu, đệ tử do dự nói:

- Sư huynh, không có tin gì hay, thôi đừng xem.

Bạch Tà Vân trầm giọng nói, không cho phép cãi lại:

- Đưa cho ta.

Sư đệ không còn cách nào khác đành đưa Tri Tri Điểu qua, không dám nhìn sư huynh, lát nữa sư huynh xem nội dung chắc sẽ nổi điên.

- Phụt!

Quả nhiên, không qua bao lâu, Bạch Tà Vân phun búng máu xa hơn mười trượng, cửa phòng bị ngụm máu đánh bay.

- Sao dám viết như vậy . . . sao dám . . .

Trước mắt tối sầm, Bạch Tà Vân ngất xỉu.

Đệ tử kinh kêu, bị hù sợ:

- Sư huynh!

Sau đó đệ tử vội chạy ra ngoài, hét rầm lên:

- Ai đó mau tới, sư huynh hộc máu . . .!

Chương 769: Thuyền nhỏ tin tưởng nói lật liền lật

- Quả nhiên tiểu tử này chưa chết.

Xích Cửu Sát đã đọc nội dung trên Tri Tri Điểu, có thể viết nội dung xấu xa như vậy trừ tiểu tử kia ra còn ai vào đây.

- Là thần thông gì mà có diệu dụng như vậy?

Xích Cửu Sát suy nghĩ thật lâu nhưng không nghĩ ra, giả thiết bảo bối càng vô lý, không có dao động lực lượng của bảo bối, hắn làm cách nào chết chạy trốn?

Xích Cửu Sát xem bình luận, mặt đen thui.

- Ngũ Đế Ma tông xem như mất hết mặt già, Thánh Tử Bạch Tà Vân mạnh nhất bị lột sạch đồ, còn bị người để lại dấu ấn trên người. Không nhiều người thích kiểu này.

- Ma Thần Xích Cửu Sát cũng bị người vả mặt bôm bốp, tự nhận là cảnh giới cao, mọi người đều phải nể nang, cuối cùng vẫn bị người thách đấu trước công chúng.

- Xích Cửu Sát ấy hả, không biết tu luyện kiểu gì leo lên được, ăn may thôi.

Xem bình luận của cường giả các vực ngoại giới, mặt Xích Cửu Sát đen như nhọ nồi, đây là vu hãm gã.

- Tiểu tử này . . .!

Xích Cửu Sát trực tiếp nói chuyện với Tri Tri Điểu, yêu cầu xóa nội dung này. Tiếc rằng khó khăn ra nội dung sốt dẻo như vậy, đời nào Tri Tri Điểu chịu xóa, hoàn toàn không nể mặt Xích Cửu Sát.

Các thế lực lớn đưa thiên kiêu vào kho báu bí mật khi xem nội dung trên Tri Tri Điểu đều cảm giác tên kia chưa chết. Tuy trưởng lão trở về có nói cái kẻ đáng giận kia đã bị Xích Cửu Sát đánh thành bột phấn, nhưng xem tình huống hiện giờ thì kẻ khi nhục Thánh Tử của họ rõ ràng còn sống.

Bọn họ bỏ số tiền lớn đăng tin trên Tri Tri Điểu, muốn bắt tiểu tử

này. Các Thánh Địa không thể nuốt nổi cục tức, nếu không bầm thây tiểu tử này ra vạn mảnh quyết không bỏ qua.

Nhưng có vấn đề là đăng tin trên Tri Tri Điểu rất đắt đỏ, nhiều Thánh Địa liên lạc với nhau, định gom góp lại đăng chung.

Lâm Phàm nhìn Tri Tri Điểu, cười tươi:

- He he, thú vị đây.

Làm soạn giả cấp tông sư của Tri Tri Điểu, hắn viết ra nội dung không lẽ có vấn đề? Hắn từng bị đủ loại báo chí hun đúc lâu như vậy, không đùa được.

Lâm Phàm liên lạc với tờ giấy vàng rực, hắn cần tìm ngạnh công, nhưng không nhiều người tu luyện ngạnh công, tìm lung tung rất chậm, với thế lực của Tri Tri Điểu chắc sẽ có manh mối.

Lâm Phàm hỏi:

- Có biết thế lực lớn nào tu luyện ngạnh công không? Càng mạnh càng tốt.

Bên Tri Tri Điểu cực kỳ xem trọng soạn giả cấp tông sư này, đáp lại ngay:

- Tông sư có cần? Chỗ Tri Tri Điểu chúng ta cũng có ngạnh công.

Lâm Phàm trả lời ngay:

- Các ngươi cũng có? Vậy thì tốt, cho ta tám mươi, trăm quyển, càng biến thái, càng mạnh không tốt. Không cần sợ ta không tu luyện được, chỉ sợ ngạnh công của các ngươi không đủ trình độ.

Bây giờ hắn rất cần có ngạnh công.

Bên Tri Tri Điểu khi xem đoạn thoại này thì ngây người, hóa đá, gã không ngờ đối phương nói ra lời như vậy.

Tám mươi, trăm quyển, hơi bá đạo.

Nhưng then chốt là câu này nghe như lấy miễn phí.

Nhân viên xét duyệt của Tri Tri Điểu giải thích:

- Tông sư, những ngạnh công này đều là của Tri Tri Điểu chúng ta, không phải tặng không. Ngươi có thể đăng nhiều nội dung đổi với

chúng ta.

Có soạn giả tông sư như vậy tọa trấn, đối với Tri Tri Điểu chỉ có lợi, không hại.

Còn về viết nội dung chọc nhiều người tức giận thì hoàn toàn không đáng lo, chẳng cần sợ.

Sự cường đại của Tri Tri Điểu khiến người khó thể tưởng tượng, dù là nhân viên xét duyệt cũng không biết Tri Tri Điểu cụ thể mạnh tới mức nào, nên cứ phớt lờ đám cường giả phản đối là được.

Nhưng vì bảo đảm mặt thân thiện của Tri Tri Điểu, thường kêu đối phương đưa ra chứng cứ 'mẫu thân của ngươi là mẫu thân ruột của ngươi', nếu không cung cấp được thì đành nói tiếng xin lỗi, không thể xóa bài.

Lâm Phàm trả lời dứt khoát:

- Cái gì? Còn cần đổi? Vậy thôi đi, ta tu luyện công pháp không bao giờ kiếm bằng năng lực lao động, ngươi nói cho ta biết thế lực nào tu luyện ngạnh công là được.

Đùa, kêu hắn tự đi đổi?

Đời này, đừng nói đời này, dù là mấy đời thì hắn cũng sẽ không thành thật làm chuyện gì, trao đổi là việc lãng phí thời gian.

Từ lúc đầu đến bây giờ, lấy công pháp hắn tu luyện làm ví dụ, trừ lão sư ra có công pháp nào là hắn tự mình kiếm về? Toàn ra ngoài lấy.

Người xét duyệt của Tri Tri Điểu hỏi:

- Tông sư, có khá nhiều thế lực tu luyện ngạnh công, không biết ngươi muốn thế lực nào? Là hơi mạnh hay bình thường?

Gã không nghe hiểu lời nói của tông sư, cái gì gọi là không bao giờ kiếm bằng năng lực lao động?

Câu này hơi bị thâm ảo, khó hiểu quá.

- Thế lực nào? Đương nhiên phải là thế lực hùng mạnh nhất, mấy thế lực bình thường thì bỏ đi, ta không bao giờ ăn hiếp kẻ yếu.

Nếu không phải người của Tri Tri Điểu không ở trước mặt thì hắn đã túm trong tay dạy cho bài học, nói cái quái gì, toàn lãng phí

thời gian.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu cũng ngây ngẩn. Tông sư này hơi bị bá đạo, sao nghe trong giọng nói có hơi hướm muốn đi đánh nhau với người ta?

Tri Tri Điểu nói một tràng:

- Tông sư, có rất nhiều thế lực lớn mạnh tu luyện ngạnh công, ví dụ như Long giới, Cự Linh giới, Chân giới, Cổ giới . . .

Gã biết rõ vài thế lực lớn, có sâu xa, tự mang đặc tính công pháp.

- Vị trí những chỗ này nằm ở đâu?

Lâm Phàm cảm giác con đường cuộc đời tràn ngập ánh sáng, muốn tìm công pháp phải dựa vào những thứ này. Còn về các Thánh Địa đó nguy hiểm thế nào thì chẳng hề quan trọng với hắn.

- Đừng nói là tông sư định đi chỗ đó đòi công pháp, ta khuyên ngươi tốt nhất đừng có suy nghĩ đó. Những thế lực lớn này xem công pháp như của quý, tuyệt đối không truyền cho người ngoài, hơn nữa . . .

Người xét duyệt Tri Tri Điểu chưa nói hết câu đã bị Lâm Phàm ngắt lời:

- Nói nhảm nhiều quá, rốt cuộc có đưa hay không? Nếu đưa sẽ tặng tin tức lớn cho ngươi, không đưa thì thôi.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu giật nảy mình, mắt sáng rực, rất phấn khởi:

- Tin tức lớn? Thật không?

Nghe có tin tức lớn, đối với gã thì những chuyện khác không còn là vấn đề.

- Ừm!

Lâm Phàm không muốn nói nhiều với đối phương, hắn chỉ muốn biết địa điểm các thế lực lớn, sau đó đi tâm sự với đối phương, trên đời này không có chuyện gì không thể đồng ý.

Có tin tức lớn làm bảo đảm, bên xét duyệt Tri Tri Điểu không giấu diếm, trực tiếp nói ra địa điểm các thế lực lớn.

Những thế lực này không đơn giản, trước khi vực ngoại giới dung hợp thì vẫn là vực ngoại giới lớn một phương, cùng một chủng tộc. Bên trong có cường giả nhiều như mây, lợi hại khủng khiếp, không có chút năng lực mà bước vào thì cơ bản có đi không về.

Nhưng với Lâm Phàm thì mấy chuyện đó không là gì, hắn không muốn ghé thăm chỗ nhỏ yếu, có đi cũng không xuống tay được, vì chẳng khác nào bắt nạt người ta.

Làm phong chủ của Viêm Hoa tông, hắn luôn vâng theo truyền thống tốt đẹp của tông môn.

Lâm Phàm cắt đứt liên lạc với Tri Tri Điểu, chuẩn bị đi những thế lực lớn này cướp, a không, mượn một môn công pháp.

Nhưng trước khi lên đường, Lâm Phàm chuyển sang lo cây búa đã lấy từ tay con trâu kia.

Lâm Phàm rời khỏi tông môn, đến chỗ hoang vắng, hắn lấy búa ra. Cây búa to lớn, khi cầm trong tay thì búa phát ra tiếng xèo xèo, đó là đang đối kháng lại hắn.

Lâm Phàm giao lưu với búa, dụ dỗ nó:

- Búa, nghe lời chút, chủ nhân của ngươi thật sự rất kém, đi theo ta có thể mang ngươi chém người, cho ngươi sung sướng.

Nhưng búa không có phản ứng gì, vẫn đang chống cự, bàn tay hắn nát thịt, loang lổ vết máu, nếu có cảm giác đau e rằng đã bị đau chết.

Lâm Phàm suy tư:

- Phải làm sao bây giờ, búa không nghe lời

Lâm Phàm buồn phiền, siết chặt tay, lực lượng như sóng triều mạnh mẽ xâm nhập vào búa, nhưng hắn không ngờ búa chống cự lại, không ngờ loại binh khí này biết tự bảo vệ mình.

Trên búa nổi lên vô số sợi tơ dài mảnh trói cánh tay của Lâm Phàm, lực lượng va chạm với nhau như muốn nghiền nát hắn, không cho hắn đường lui.

- Thú vị.

Cây búa còn biết không cho kẻ địch chạy trốn, trí tuệ không tệ, nhưng còn hơi non.

Từ cây búa phát ra tiếng nói lúc ngừng lúc nối:

- Ta được ghế đá cho biết ngươi đang lừa gạt người.

Lâm Phàm ngây ra, câu này hơi vũ nhục người, còn về ghế đá thì hắn đã nhớ ra nó, hắn lấy ghế đá ra, đối chất ngay mặt.

Ghế đá vừa ra khỏi trữ vật giới chỉ liền la lên:

- Ta muốn đồ tiên!

Lâm Phàm chất vấn:

- Đồ cái đầu ngươi, ngươi cứ như vậy phản bội ta?

Không ngờ ghế đá nói xấu sau lưng hắn, không thể nhịn nữa.

Ghế đá ngây ra, tình huống gì? Nó định mở miệng đã bị Lâm Phàm ngắt lời.

- Ghế đá nhà ngươi nói lý chút được không? Ta không mang ngươi đi ra đập người thì ngươi trách ta? Nếu không phải độ cứng của ngươi quá thấp, sợ đập hư ngươi thì ta sẽ gác ngươi ở một bên lâu vậy sao? Bây giờ còn lén nói xấu ta, tuyệt vọng, bất đắc dĩ rồi, không muốn nói nhiều, thuyền nhỏ niềm tin đã lật, sau này miễn nói chuyện.

Lâm Phàm bỏ ghế đá vào trữ vật giới chỉ, không nói gì thêm.

Ghế đá đã trở vào trữ vật giới chỉ thì ngẩn ngơ.

Thế là sao? Hình như nó không nói gì hết.

Ghế đá la hét trong trữ vật giới chỉ:

- Này, có chuyện gì nói rõ ra, ngươi nói vậy là sao?

Nhưng một mảnh yên tĩnh, không đáp lại.

Thánh Thổ Châu cực kỳ bất mãn nói:

- Ngươi đừng la nữa, ngươi còn có thể ra ngoài, nhìn xem ta có ra được không?

Nó luôn muốn cho tên kia thả nó ra ngoài, nhưng tuyệt vọng là hắn xem nó như trái banh đập tới đập lui, bây giờ càng lơ nó luôn, hoàn toàn tuyệt vọng.

Ghế đá ngây người, không lời nào để nói.

Ầm ầm!

Lâm Phàm đấu cứng với búa, lực lượng va chạm với nhau, khủng bố đến mức tận cùng.

Nhưng cây búa không nằm trong tay đầu trâu bị Lâm Phàm cuồng bạo tấn công thì có thể chống cự đến khi nào?

Trong búa phát ra tiếng nói:

- Phục, phục, đừng đụng nữa, không chịu nổi!

Lâm Phàm hỏi:

- Phục chưa?

- Phục!

Lâm Phàm vừa lòng:

- Phục thì tốt.

Sau đó cây búa biến nhỏ, bị thu vào trữ vật giới chỉ. Lại được một món binh khí, tâm tình của hắn sung sướng.

Chương 770: Chúng ta làm một giao dịch

Thiên Tu mở mắt ra, vừa tỉnh lại từ tu luyện, truyền âm với bóng người đi xa:

- Đồ nhi, mới trở về được vài ngày lại sắp ra ngoài? Thật ra không cần gấp gáp như vậy, cứ vững vàng.

Đồ nhi rất hố, khiến lão sư như lão mặc cảm không bằng. Hồi lão còn trẻ tuy cũng thích chạy nhảy nhưng không lang thang như vậy.

Thiên Tu nhìn chồi cây tiên trước mặt, cây được lão chăm bón lại tỏa sáng sức sống. Quan trọng là chồi cây tiên có vài phong ấn phong tỏa căn nguyên, nhưng được Thiên Thụ giúp đỡ dần gỡ bỏ phong ấn.

Thiên Tu giơ tay lên, chồi cây tiên bay lên, xoay tròn bắn về phía Vô Địch phong, rơi xuống đất cắm rễ, mắt thường không thấy nhưng Thiên Tu cảm giác rễ cây lan tràn vào sâu trong ngọn núi, quấn chặt đất bùn chỗ sâu nhất.

Lực lượng hùng hồn từ sâu tận lòng đất vươn lên, cành lá chồi cây tiên kêu xào xạc, mỗi lần đung đưa sẽ có đốm sáng li ti rơi rụng.

Vô Địch phong loáng thoáng có chút khác, nhưng biến đổi hơi nhỏ, không cẩn thận cảm ngộ sẽ không nhìn ra.

Thiên Tu nghiêm túc nghĩ:

- Thứ đồ nhi mang về thật là không đơn giản.

Đây là cơ duyên kho báu bí mật mà đồ nhi nói, chuyên dành cho thiên kiêu, nay xem ra đúng thật.

Thiên Tu vỗ đùi, tiếc đứt ruột:

- Nguy rồi, lỗ to!

Lúc để các sư đệ lựa chọn thì lão không mấy bận tâm, mặc cho họ tự lựa, với tính cách không chút ngượng tay của họ bây giờ chắc chắn sẽ chọn thứ tốt.

Thiên Tu than thở:

- Ôi chao, hối hận quá!

Nhưng bây giờ biết làm sao, không thể nào bắt họ ói ra.

Lão ngẫm nghĩ, đành bỏ qua.

Với mớ cơ duyên còn dư, Thiên Tu phân phối cho một ít trưởng lão bình thường, đệ tử nội môn nhất phẩm, dư một chút đều chứa trong tông môn, chờ có đệ tử nào giỏi xuất hiện sẽ tặng cho.

Nói theo lời của đồ nhi là không thể tiếc những chuyện này, gặp hạt giống tốt phải nhanh tay vun đắp, cũng không phải thứ quý giá gì, nếu thiếu thì sau này còn có nữa, đừng nâng niu như của quý.

Đạo Thiên Vương là người duy nhất ở lại tông môn đã lời to, gã luôn khổ tu, đặc biệt sau khi vực ngoại giới dung hợp, cảm giác khi tu luyện đầu óc thông suốt, không khó bước vào Bán Thần.

Đặc biệt khi Đạo Thiên Vương nhận được cơ duyên thì cảm giác này càng mãnh liệt hơn.

Thiên Tu bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Ài, mười phong chỉ có đồ nhi và Đạo Thiên Vương còn ở, phong chủ khác đã đi đâu mà mãi không về? Tông môn bây giờ giàu như vậy, đi ra ngoài liều mạng làm gì.

Tư chất của họ mạnh nhất, nếu có những cơ duyên này, đừng nói Thần cảnh, dù là Truyền Kỳ cảnh cũng có thể được đến trong thời gian ngắn, nhưng bây giờ không có người để tặng cơ duyên.

Một góc vực ngoại giới, trong sơn động.

Chiến Hồng Đế rách áo, trước ngực có hai vết thương dài mảnh đã kết sẹo, cuộc sống không được tốt lắm. Giờ phút này Chiến Hồng Đế gặp nguy hiểm, trước mắt có con yêu thú Thần cảnh.

Khí thế của Chiến Hồng Đế rất mạnh, mắt lấp lóe tia sáng. Trong hang có một gốc thần thảo, được yêu thú Thần cảnh canh giữ, nhưng Chiến Hồng Đế phải lấy được nó.

Chiến Hồng Đế hét to một tiếng:

- Giết!

Người Chiến Hồng Đế phát ra tiếng leng keng, lực lượng thiết huyết tuôn trào ra, trường kích rạch phá hư không ngưng tụ ánh sáng chói lòa chém vào con yêu thú trước mắt.

Tuy hiện tại Chiến Hồng Đế chỉ là Bán Thần cảnh nhưng nội tình của gã đủ sức đấu với con yêu thú Thần cảnh, thậm chí có thể chiến thắng.

Qua thật lâu sau.

Chiến Hồng Đế ôm ngực, phun búng máu, nhưng mặt cười tươi, gã bước hướng hang động.

Chiến Hồng Đế đi vào trong, có một cọng cỏ nhỏ màu đỏ mọc ở đó.

Chiến Hồng Đế mỉm cười, rút hết khí thế quanh người vào thân thể:

- Rốt cuộc lấy được, có thần thảo này thì cách Thần cảnh càng gần một bước.

Từ lúc rời tông đến bây giờ Chiến Hồng Đế vẫn chưa về, không phải gã không muốn về mà là trở lại thì sao? Tông môn nghèo, mọi thứ phải tự dựa vào mình, hơn nữa gã còn ghim cái tên đáng giận kia.

Huống chi Chiến Hồng Đế không biết tông môn ở đâu, cũng không rõ mình đang ở chỗ nào, gã đã bị lạc, một người cô đơn hiu quạnh lang thang bên ngoài.

- Không sao, Chiến Hồng Đế này đường đường là phong chủ của Hồng Đế phong, người tương lai sẽ dẫn dắt tông môn đi lên đỉnh, nên chịu khổ ở bên ngoài. Chờ ta tăng tiến thực lực, tích lũy tài phú khổng lồ, phong quang vô hạn trở về tông môn, dù là hắn cũng phải cúi đầu!

Khi tưởng tượng những điều đó, Chiến Hồng Đế ngửa đầu cuồng cười, tiếng cười trút ra giận dữ trong lòng.

Chiến Hồng Đế bứt thần thảo, ăn trực tiếp, gã không thèm giũ bớt đất bùn dính trên thần thảo, sợ thiếu dược hiệu.

Thật ra luyện hóa thần thảo thành đan dược sẽ có hiệu quả càng tốt, nhưng đi ra ngoài thiếu thốn đủ thứ, có lẽ gã ăn gốc thần thảo này là ước mơ xa vời của vô số đệ tử tông môn.

Viêm Hoa tông.

Một đệ tử nội môn nhất phẩm mở miệng nói:

- Lữ sư huynh, ta muốn xin chút đan dược Thần cảnh.

Tu vi của gã đã đến Bán Thần cảnh, đang tiến tới mục tiêu Thần cảnh.

Tông môn hiện giờ có đãi ngộ rất tốt, đệ tử bình thường tu luyện cần đan dược toàn là trước kia không dám mơ. Đan dược mà những đệ tử bình thường dùng nếu đặt ở trước kia là phẩm chất đệ tử nội môn nhất phẩm mới được dùng, hơn nữa đan dược bây giờ cao cấp hơn trước kia.

Tu vi của gã tuy cao hơn Lữ Khải Minh nhưng Lữ Khải Minh là đại tổng quản của Vô Địch phong, quản lý mọi việc trong Vô Địch phong, gã gặp Lữ Khải Minh cũng phải khách khí gọi một tiếng sư huynh.

- Sư đệ tu luyện thật nhanh.

Lữ Khải Minh cười tươi, sau đó nói:

- Ta đi lấy ngay, chờ chút.

Chốc lát sau Lữ Khải Minh vội vàng trở về, cầm hai bình đan dược:

- Mỗi bình đựng mười viên, dùng trong ngoài. Lâm sư huynh nói tu luyện không thể chỉ lo luyện bên trong, không được quên thân thể. Vừa lúc loại đan dược này là lần trước Lâm sư huynh đem về, có hiệu quả rất tốt.

Đệ tử nội môn nhất phẩm cầm đan dược, ôm quyền cảm tạ:

- Đa tạ Lữ sư huynh.

Trước kia đâu dám mơ chạm vào những đan dược này, hoàn toàn không dám tưởng tượng, nhưng bây giờ hễ đến xin là chắc chắn sẽ lấy được, cảm giác quá hạnh phúc.

Tông môn ngày xưa nghèo rớt mồng tơi, nhưng nhìn bây giờ xem, cách biệt một trời một vực.

Đương nhiên, tất cả đều nhờ Lâm sư huynh, nếu không có Lâm sư huynh thì làm gì được như ngày hôm nay.

Đệ tử nội môn nhất phẩm cầm đan dược vui sướng rời đi.

Trong tông môn, những trưởng lão đỉnh cao nay không phải

mạnh nhất, nhưng không người nào dám lên mặt, trước kia như thế nào thì bây giờ vẫn vậy.

Lớp trẻ bắt đầu gánh vác giơ cờ tông môn.

Lữ Khải Minh đứng đó, môi treo nụ cười. Vô Địch phong đi lên đỉnh, Địa Cương không đáng gì, có nhiều Thiên Cương xuất hiện, nhiều đệ tử xuất phát đến mục tiêu Bán Thần cảnh.

Có lẽ không lâu sau sẽ xuất hiện hơn một nửa cường giả Thần cảnh.

Nhìn bốn phía tông môn, những vùng đất mạo hiểm đã bị các đệ tử bao vây, mỗi ngày có đệ tử đi vào tôi luyện một lúc rồi về tông nghỉ dưỡng sức, ngày hôm sau vào tiếp.

Dù sao gần kế bên, có người tôi luyện nửa ngày rồi trở về tông ăn cơm trưa.

Lữ Khải Minh cho rằng cho thêm một thời gian thì tông môn sẽ đầy ắp Thần cảnh, Bán Thần không bằng chó.

Long giới là giới vực thực lực khá mạnh trong các vực ngoại giới, bọn họ không phải tông môn mà là nguyên giới vực toàn là rồng.

Ngao Bại Thiên là nhi tử của Long giới, là thiên kiêu nhưng không phải duy nhất trong Long giới.

Tổ địa Long giới.

Tộc nhân trẻ hỏi:

- Ngao Bại Thiên, lần trước ngươi đi kho báu bí mật có thu hoạch gì không?

Bọn họ đều hoang mang, Ngao Bại Thiên không kiếm được gì, còn bị người cướp trữ vật giới chỉ? Bọn họ cảm thấy sao mà nguy hiểm quá vậy, thậm chí không tin nổi.

- Thật, ta lừa các ngươi làm gì? Các ngươi cũng xem nội dung trên Tri Tri Điểu rồi, người đi vào đều bị cướp trữ vật giới chỉ. Ta nói cho các ngươi biết, chúng ta chưa phải thảm nhất, người thảm nhất là Bạch Tà Vân, thảm đến khiến người không đành lòng.

Ngao Bại Thiên ngồi trên ghế đá, uống rượu ngon, kể lại chuyện ngày đó:

- Các ngươi biết không? Bạch Tà Vân bị người lột sạch quần áo, mà chuyện này chưa phải trọng điểm, ngươi biết cậu nhỏ của hắn bao lớn không? Có chút xíu cỡ này.

Ngao Bại Thiên giơ ngón út so sánh, nhưng cảm giác ngón út vẫn còn hơi lớn, bèn so sánh bằng móng tay cái:

- Đúng rồi, to cỡ này này, các ngươi không đi chứ nếu không sẽ sợ chết khiếp.

Người xung quanh nghe mùi ngon, sau đó kêu lên:

- Không thể nào! Nhỏ thế?

Cảm giác thật đáng sợ.

Khóe môi Ngao Bại Thiên cong lên:

- Các ngươi nghĩ đây là trọng điểm? Sai, chưa phải trọng điểm, quan trọng nhất là ta thấy sau mông của Bạch Tà Vân có máu . . .

- Oa!

Người xung quanh nghe lời này đều há hốc mồm, như thấy quỷ, biểu tình vặn vẹo dữ tợn.

Bùm!

Ngay lúc này vang tiếng nổ điếc tai.

- Chuyện gì xảy ra?

Mọi người đứng bật dậy, tập trung nhìn kỹ rồi lao đi, muốn xem xảy ra chuyện gì.

Lâm Phàm từ trên cao đáp xuống, bình chướng giới vực của Long giới bị hắn xuyên thấu, hoàn toàn vô dụng.

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, dùng lại chiêu cũ, mài tới khi nào đối phương đứt dây thần kinh thì thôi.

Lâm Phàm hét hướng bốn phía:

- Long giới, có ai làm chủ được hãy bước ra, có giao dịch cần bàn!

Nhưng mới rồi trùng kích hơi mãnh liệt, bốn phía đều là tro bụi,

hắn không thấy rõ tình huống xung quanh.

- To gan! Dám đến Long giới càn quấy!

Một con rồng dài màu vàng từ chân trời bay tới, phát ra ánh sáng vàng lấp lánh, uy thế kinh người đến khủng bố. Thân rồng che trời, chiều dài của Ngao Bại Thiên so sánh thật như kiến kim với kiến lửa.

Rồng vàng biến ra hình người, đáp xuống mặt đất.

Tộc nhân Long giới đều xúm lại, có địch tập, có người đến quậy phá Long giới.

Lâm Phàm thổi tro bụi bốn phía bay đi, bình tĩnh đứng đó. Hắn không ra tay, không có thù với Long giới, chỉ muốn giao dịch.

Nam nhân trung niên mái tóc vàng, đôi mắt rồng vàng nhìn Lâm Phàm chằm chằm, tuy ánh mắt bình tĩnh nhưng giọng nói chất chứa uy nghiêm bá đạo:

- Ngươi là ai?

Ngao Bại Thiên đến gần, trông thấy Lâm Phàm thì ngây người:

- Huynh đệ, ngươi không chết?

Hắn bị Xích Cửu Sát đập thành thịt nát rồi mà, sao vẫn cồn sống?

Ngao Bại Thiên vội vàng chạy lại nói:

- Tộc thúc, vị này là thiên kiêu trấn áp Bạch Tà Vân, huynh đệ mà ta quen ở bên ngoài.

Tộc nhân Long giới ở xung quanh nghe lời này đều rất ngạc nhiên, đây là thiên kiêu đó sao?

Lâm Phàm nói:

- Người này là tộc thúc của ngươi, vậy chắc có thể quản việc được, vừa lúc bản phong chủ có cuộc giao dịch cần bàn với ngươi.

Nét mặt nam nhân tóc vàng hơi giãn ra, hỏi:

- Giao dịch gì?

Lâm Phàm mỉm cười, bình tĩnh nói:

- Ngươi đưa công pháp ngạnh công mạnh nhất của Long giới cho bản phong chủ, bản phong chủ sẽ rời khỏi Long giới, sau này không đến quấy rầy các ngươi nữa, thấy giao dịch này thế nào?

Một câu thốt ra làm tập thể ngẩn ngơ.

Ngao Bại Thiên chợt dừng bước, ngước đầu nhìn Lâm Phàm.

Đừng nói là đầu óc huynh đệ bằng nhựa này bị Xích Cửu Sát đánh hỏng rồi, lời như vậy cũng nói ra được.

Chương 771: Lấy lý phục người, mài chết các ngươi

Ngao Bại Thiên xoe tròn mắt, có nhiều lời muốn nói nhưng không biết bắt đầu từ đâu:

- Huynh đệ, ngươi . . .

Huynh đệ bằng nhựa này toàn thốt lời kinh người, khiến gã muốn đứng tim.

Lâm Phàm giơ tay, ra hiệu huynh đệ bằng nhựa ngậm miệng:

- Ngươi đừng nói chuyện, ngươi không tự quyết định việc này được, bản phong chủ muốn trò chuyện đàng hoàng với tộc thúc của ngươi.

Địa vị của Ngao Bại Thiên không đủ, nếu địa vị cao hơn thì Lâm Phàm sẵn sàng giao lưu với gã.

Trái tim Ngao Bại Thiên như bị búa tạ gõ mạnh, không nói nên lời. Nói sao thì gã cũng là nhi tử của Long giới, địa vị khá cao, nhưng giờ bị huynh đệ bằng nhựa nói không quản việc được, khiến gã quá đau lòng.

Lâm Phàm vô cùng nghiêm túc hỏi:

- Như thế nào? Ngươi cảm thấy giao dịch này ra sao? Đưa ngạnh công mạnh nhất của Long giới các ngươi cho bản phong chủ, bản phong chủ rời đi ngay, về sau tuyệt đối không quấy rầy các ngươi, các ngươi lời to rồi, không lỗ vốn.

Cách này xem như hắn nể mặt Long giới lắm rồi, nếu không thì chẳng dễ nói chuyện như vậy.

Nam nhân tóc vàng có địa vị rất cao trong Long giới, Ngao Bại Thiên gặp cũng phải kêu một tiếng tộc thúc.

Gã nhìn Lâm Phàm, nghe Ngao Bại Thiên nói người này là thiên kiêu trấn áp Bạch Tà Vân, vậy chắc thân phận và thực lực không kém. Gã vốn nghĩ nếu người ta tới chơi thì Long giới sẽ chiêu đãi hiếu khách, nhưng bây giờ xem ra người tới không có ý tốt.

Giọng của nam nhân tóc vàng tức là Ngao Luyện rất lạnh:

- Khá to gan, ngươi là người đầu tiên dám đến Long giới gây sự, nhất là không biết trời cao đất rộng, đòi lấy công pháp Long giới, rất giỏi.

Nhiệt độ không khí hạ thấp nhanh, tộc nhân đứng xung quanh cảm giác thân thể lạnh lẽo.

Lâm Phàm cười nói:

- Đa tạ khen ngợi, con người của bản phong chủ không có tài gì nhưng có lá gan. Nhưng bản phong chủ đề nghị ngươi hãy suy nghĩ thật kỹ, cuộc giao dịch này rất có lợi cho Long giới các ngươi. Nếu không phải vì vị này có chút quan hệ với bản phong chủ, chưa chắc bản phong chủ chịu giao dịch với các ngươi.

Ngao Bại Thiên xoe tròn mắt:

- Ta . . .!

Làm be bét đến mức này không lẽ liên quan đến gã? Chẳng lẽ muốn gã nói rằng huynh đệ bằng nhựa, ngươi rất đúng nghĩa bằng hữu, đa tạ ngươi cho Long giới chúng ta chiếm lợi lớn như vậy, chúng ta vô cùng cảm tạ ngươi.

Nếu Ngao Bại Thiên nói như thế chắc sẽ bị tộc thúc một bàn tay đập chết.

Không có chút tính người.

- Quá đáng, tên này thật sự rất quá đáng, tới Long giới chúng ta gây sự.

- Ngao Bại Thiên quen bằng hữu ở chỗ nào vậy? Chẳng chút nể tình, còn tới tận nhà sinh sự, quá đáng hết sức!

- Đúng vậy! Ta nghĩ để tộc thúc bắt lấy hắn thì hơn.

Đám người xì xầm bàn tán, thấy trơ trẽn với hành vi của Lâm Phàm. Đã nói là quê nhà của huynh đệ mà còn đến giao dịch, không, phải nói là cướp bóc.

Hơn nữa cướp thẳng mặt không thèm che giấu.

Ngao Luyện quát tháo:

- Cả gan làm loạn!

Giọng nói hùng hồn hình thành sóng xung kích khuếch tán bốn phía, mắt rồng bắn ra tia sáng lạnh, hiển nhiên đã tức giận.

- Thôi, không nói nữa, nói nhiều cũng vô ích, dùng hành động chứng minh vậy. Về công bình giao dịch thế này, đôi khi các ngươi không thấy rõ chân thật là như thế nào.

Lâm Phàm buông tiếng thở dài, nhìn sang Ngao Bại Thiên:

- Huynh đệ bằng nhựa, công pháp của Long giới các ngươi đặt ở đâu?

- Chỗ đó.

Ngao Bại Thiên bị lời nói của huynh đệ bằng nhựa làm đặc não, bản năng trả lời xong vội bịt miệng, cảm giác mình tiết lộ chuyện gì ghê gớm.

Lâm Phàm ngẩng đầu xem, phía xa có tòa tháp cao thuần khiết sừng sững, nơi ấy tỏa mùi công pháp.

Bùm!

Lâm Phàm giậm chân xông thẳng về phía tháp cao phương xa.

Ngao Luyện vừa kinh vừa giận, không ngờ tiểu tử này dám ra tay thật:

- Muốn chết!

Ngao Bại Thiên hét to:

- Huynh đệ, đừng xúc động! Ta không che chở ngươi được!

Gã đã mắt tròn mắt dẹt, huynh đệ bằng nhựa này quá dữ dội.

Đó là tộc thúc của gã, thực lực cường đại, ra tay là không nể tình, hơn nữa nơi đây là tổ địa Long giới, sao cho phép người lạ càn quấy.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Sức mạnh nặng nề đánh tới, đập Lâm Phàm rớt xuống đất.

- Thực lực của nhà ngươi đúng là rất mạnh.

Lâm Phàm nhìn ra được thực lực của tộc thúc Long giới này siêu kinh người, không phải ai đều có thể đối kháng.

Ngao Bại Thiên hét lên:

- Tộc thúc, xin hãy nhẹ tay!

Nhưng gã mới thốt ra xong nghênh đón ánh mắt khiến người thót tim.

Ánh mắt của Ngao Luyện rất đáng sợ.

- Hừ! Ngươi ở bên ngoài quen bằng hữu kiểu gì mà dám đến phá trong tổ địa!

Nghe câu này Ngao Bại Thiên thấy mình thật oan, liên quan quái gì tới gã? Gã và đối phương chỉ quen biết sơ, xem như tình cảm huynh đệ bằng nhựa, không có tình cảm sâu đậm gì, sao bây giờ tộc thúc cho rằng lỗi là của gã?

Oan chết.

Nếu sớm biết như vậy đã không thèm làm huynh đệ bằng nhựa.

Lâm Phàm lau máu bên khóe môi, tiếp tục lao về phía tháp cổ.

Sắc mặt Ngao Luyện lạnh lùng đến đáng sợ, vỗ chưởng, lực lượng hình thành vuốt rồng to lớn xé gió vỗ mạnh vào người Lâm Phàm, lực lượng khủng bố xuyên thủng thân thể.

- Phụt!

Lâm Phàm phun ra búng máu, té xuống đất, hai tay bấu mặt đất, hắn quát to, nhấc khoảnh đất Long giới lên ném về phía Ngao Luyện.

Ngao Luyện giận dữ quát lớn:

- Phá hoại tổ địa Long giới, tội đáng chết muôn lần!

Mặt Ngao Luyện đỏ rực, người hóa thành luồng sáng đè Lâm Phàm xuống đất.

Ầm!

Tổ địa Long giới rung rinh.

Vô số thần niệm mạnh mẽ càn quét khu vực này, chấn động nơi

đây khiến họ chú ý, cũng dẫn tới tộc nhân khác trong Long giới chú ý.

Bọn họ rất là sửng sốt, xưa nay chưa từng thấy có ai dám đến Long giới sinh sự, đây là lần đầu tiên.

Từ giây phút tộc nhân sinh ra đã siêu mạnh, khi lớn lên càng hùng mạnh đến tột độ, thân thể bẩm sinh, cộng với về sau tu luyện đủ để trấn áp tất cả kẻ trộm cắp.

- Hừ, một tiểu tử không biết trời cao đất rộng, hãy để Ngao Luyện ra tay.

Hư không sâu thẳm, đại nhân vật Long giới giao lưu với nhau, không ra tay.

Ngao Luyện xé gió bay tới, đáp xuống cạnh hố sâu Lâm Phàm đập ra, túm hắn lên. Lâm Phàm máu me be bét, hơi thở đã mất.

Ngao Luyện hừ lạnh một tiếng:

- Hừ!

Gã tuyệt đối không nương tay với hạng người đến khiêu khích Long giới.

Khóe môi Ngao Bại Thiên co giật, thộn mặt ra:

- Tộc thúc, thật sự đánh chết rồi?

Huynh đệ bằng nhựa của gã chết dễ vậy sao?

Đột nhiên diễn ra cảnh tượng kinh người.

Xác của Lâm Phàm biến mất, biến mất trong tay Ngao Luyện.

Ngao Luyện mặt biến sắc, người tỏa ánh sáng vàng cảnh giác nhìn quanh:

- Hưm?

Cảnh này diễn ra quá đột ngột, tiểu tử đi đâu rồi?

Ngao Luyện tìm tòi hư không bốn phía nhưng không cảm giác hơi thở của tiểu tử này, không một chút dao động.

Phía xa Long giới, Lâm Phàm tỉnh lại, rất là buồn khổ.

- Người Long giới không thân thiện gì hết, giao dịch công bằng vậy mà cảm giác mình chịu thiệt lớn, còn đinh ninh mình tới quấy rối. Nhưng thôi kệ, ta có thời gian từ từ tiêu hao với các ngươi.

Lâm Phàm quyết định, lần này hắn sẽ chơi tới cùng với Long giới, cho bọn họ sâu sắc hiểu rõ giao dịch này công bằng cỡ nào.

Bùm!

Lâm Phàm bay vọt lên, lao về phía Long giới.

Long giới.

Đám người thảo luận:

- Ủa? Tiểu tử kia làm sao vậy? Rõ ràng xác chết ở đó mà sao biến mất rồi?

- Không biết nữa, bị tộc thúc chộp trong tay, chớp mắt đã mất, các ngươi nói xem có khi nào hắn chưa chết?

- Không thể nào! Ngươi không biết sự cường đại của tộc thúc sao? Tu vi của hắn không lẽ mạnh hơn tộc thúc? Theo ta thấy xác của tên kia đã tan rã.

Đối với bọn họ thì muốn trốn thoát từ tay tộc thúc là chuyện không thể nào.

Đột nhiên một giọng nói vang vọng, làm bọn họ giật mình tái mặt, thầm la thấy quỷ.

- Bản phong chủ lại trở lại! Bản phong chủ không muốn nói nhưng giao dịch này đối với các ngươi chỉ có lời không lỗ. Kiên nhẫn của bản phong chủ có hạn, nhưng bản phong chủ luôn ủng hộ lấy lý phục người, không muốn khiến các ngươi chịu tổn thương, nhưng cũng đừng quá đáng.

Lâm Phàm từ trên trời giáng xuống đất, hai tay chống đất, bùm một tiếng, tro bụi bốc lên, hai chân gấp khúc, hắn như đạn pháo bắn về phía tháp to.

- Cái gì? Hắn lại trở lại!?

Tử đệ Long giới thấy cảnh này đều tái mặt, không tin được.

Bị tộc thúc cướp mất sự sống nhưng bây giờ lại trở về.

Ngao Bại Thiên hoàn toàn bị giật mình:

- Trời ạ, huynh đệ bằng nhựa của ta thi triển thần thông giống hôm đó sao? Chuyện gì thế này?

Gã nghĩ nát óc cũng không rõ chuyện này là sao.

Ngao Luyện nghiêm túc hơn, mắt lóe tia sáng quét người Lâm Phàm, muốn nhìn thấu tiểu tử này:

- Nhà ngươi!

Ngao Luyện đã xách tiểu tử này trong tay, gã chắc chắn cái xác mất hết sự sống rồi, tuyệt đối không thể sống lại, nhưng tình huống hiện giờ làm gã hoang mang.

Lâm Phàm tiếp tục lao nhanh về phía tháp to:

- Người có thể quyết định Long giới nghe kỹ cho bản phong chủ! Bản phong chủ chỉ muốn làm cuộc giao dịch với các ngươi, đưa công pháp ngạnh công mạnh nhất cho bản phong chủ, sau này bản phong chủ không đến quấy rầy các ngươi nữa, vậy thôi.

Ngao Luyện lớn tiếng răn dạy, trong mắt đã phun lửa:

- Nhà ngươi đừng láo lếu, nơi này là Long giới, không phải chỗ cho ngươi giương oai!

- Giương oai? Bản phong chủ còn muốn đi nhỏ đây!

Lâm Phàm lắc người, bay thẳng tới chộp tháp to, tuy chiêu này không dùng nhiều lần nhưng đã từng làm nên có kinh nghiệm cơ bản.

Không đánh lại người ta, vừa không muốn diệt sạch người ta vậy đành dùng cách này, khiến người tan vỡ.

Ngao Bại Thiên hét to:

- Huynh đệ, có thể đừng làm như vậy không? Có chuyện gì từ từ nói!

Huynh đệ bằng nhựa này quá khủng khiếp, gã không chịu nổi.

Ngao Luyện rực cháy lửa giận, lật tay lại tỏa ánh sáng rực rỡ chộp Lâm Phàm. Lực lượng khủng bố nổ chấn vỡ hư không, nghiền áp Lâm Phàm.

Bùm!

Lực lượng đánh vào người Lâm Phàm, đánh hắn rớt xuống đất, không cho hắn cơ hội nào.

Sức mạnh này đủ giết tất cả, đây là lực lượng vượt qua Thông Thiên cảnh.

Ngao Luyện không ngừng lại, cất bước biến mất tại chỗ, khi lại xuất hiện đã xách Lâm Phàm trong tay, gã giơ tay lên, ánh sáng huyễn lệ bao phủ năm ngón tay.

- Phong ấn!

Đây là chỉ pháp phong ấn của Long giới.

- Để ta xem ngươi làm sao trở lại.

Lực lượng bao phủ xác Lâm Phàm vào trong.

Chương 772: Từ buổi tối đến trời sáng, ngươi chết bao nhiêu lần

Nhưng rất đáng tiếc, mười giây sau, xác chết bị phong ấn vẫn bỗng dưng biến mất.

Trước bao cặp mắt nhìn, xác chết không phải tan rã từ từ mà biến mất như chưa bao giờ xuất hiện.

Ngao Luyện ngây người:

- Sao có thể như vậy?

Biến mất ngay trước mắt gã, không tìm thấy dấu vết, chuyện này rất đáng sợ.

Tộc nhân Long giới trợn mắt há hốc mồm nhìn, bọn họ chưa từng thấy cảnh tượng như thế, nếu không nhìn tận mắt còn tưởng là gặp quỷ.

Ngao Bại Thiên phát hiện ánh mắt của tộc thúc hơi kinh dị, gã rùng mình kêu lên:

- Tộc thúc, ta cũng không biết! Ta không quen thân với hắn, chỉ gặp ở kho báu bí mật, ta không biết chút gì về hắn, việc này không nên trách ta!

Ngao Bại Thiên uất ức, chuyện quái quỷ gì vậy, ở bên ngoài quen một huynh đệ bằng nhựa, chỉ hơi thấy người sang bắt quàng làm họ chút xíu, dù sao thực lực của đối phương rất mạnh, có thể nghiền áp Bạch Tà Vân. Sau này cúi đầu không thấy ngẩng đầu gặp, làm quen một chút, lỡ sau này gặp lại ở đâu đó có thể nói vài câu, không xem như xa lạ.

Nào ngờ huynh đệ bằng nhựa này dữ dội như thế, giết thẳng vào Long giới bọn họ, mở miệng đã đòi công pháp mạnh nhất Long giới, còn nói rất đương nhiên.

Giao dịch, lấy từ nay về sau không đến Long giới làm điều kiện đổi lấy công pháp mạnh nhất.

Hắn nghĩ như thế nào? Đầu óc bình thường một chút đều biết chuyện này không thể nào, càng khiến người nghe xong muốn xỉu.

- Ta lại tới!

Đột nhiên một luồng sáng từ phía xa bắn tới, tốc độ rất nhanh, lên đến cực độ, không khí liên tục nổ.

Ngao Bại Thiên trợn to mắt nói, đã sợ đến ướt quần:

- Trời ạ, lại đến!

Huynh đệ bằng nhựa này suy nghĩ kiểu gì mà dây dưa không dứt, hắn muốn gì?

Tộc thúc sẽ không đưa công pháp mạnh nhất Long giới cho người ngoài.

Dù thực lực của đối phương cường đại đủ để nghiền áp Long giới bọn họ thì cũng sẽ không giao công pháp ra, bởi vì Long giới là cao ngạo, dù chết trận cũng không cúi đầu trước người khác.

- Đồ khốn kiếp!

Mặt Ngao Luyện đỏ rần, máu trong người đang sôi sục, không phải máu nóng sôi trào mà là bị chọc tức sắp nổ.

Ngao Luyện chớp mắt ra tay, muôn vàn tia sáng đâm xuyên hư không, bay thẳng tới tên kia.

Người Lâm Phàm bị tia sáng xuyên thủng, nhưng miễn còn có thể nhúc nhích thì hắn sẽ không bỏ cuộc, vẫn chộp hướng tháp to, hắn muốn tạo áp lực lớn cho Long giới.

Tuy cường giả Long giới nghiền áp hắn sướng tay nhưng hắn không sợ chút nào, nghiền áp một lần, mười lần không là gì, mấy trăm, ngàn lần mới chỉ là khởi động.

Đối với Lâm Phàm thì mạng của mình bây giờ là thứ rẻ tiền nhất.

Ngao Luyện ra tay:

- Còn dám đi!?

Một chưởng vỗ về phía Lâm Phàm.

Ầm!

Lâm Phàm bị đập nát.

Ngao Bại Thiên không muốn nói chuyện, huynh đệ bằng nhựa của gã lại bị đập chết, sợ là không lâu sau sẽ trở lại nữa.

- Tộc thúc, việc này hay là . . .

Ngao Bại Thiên định nói gì nhưng bị tộc thúc ngắt lời:

- Ngươi câm miệng cho ta!

Ngao Bại Thiên bị nạt, lòng lạnh lẽo. Việc này thật sự không liên quan gì đến gã, vì sao nói mãi không tin? Chứ không lẽ gã dẫn đối phương vào? Hiểu lầm lớn!

Nhưng xem tình hình bây giờ khó giải thích rõ hiểu lầm này.

- Các ngươi nói xem hắn còn đến nữa không?

- Không biết nữa, các ngươi cũng thấy tên kia bị tộc thúc một bàn tay đập nát bấy, rõ ràng chết rồi thì sao đến nữa?

- Ngao Bại Thiên, tên kia rốt cuộc là ai?

- Các ngươi hỏi ta thì ta biết hỏi ai? Ta thật sự không quen biết nhiều với hắn, chỉ mới gặp mặt một lần.

Ngao Bại Thiên rất muốn chết, gã đã giải thích rõ ràng, thật sự chỉ gặp mặt một lần, xem như huynh đệ bằng nhựa, vì sao không ai chịu tin?

Phía xa, Lâm Phàm lại phục hồi, tinh khí thần đến đỉnh.

Muốn lấy công pháp mạnh nhất trong Long giới đúng là hơi khó, nhưng hắn không e dè, thời gian dư dả, hắn không tin đối phương sẽ dây dưa mãi với hắn.

- Ta lại đến!

Một câu làm vô số người giật thót, không nói nên lời.

- Trời ạ, đến thật rồi, tên kia bất tử sao?

- Không thể nào! Không ai bất tử được. Rốt cuộc hắn là ai? Vì sao đối đầu với Long giới chúng ta?

- Quá đáng sợ, tộc thúc không xử đối phương được.

Mọi người khe khẽ thì thầm, họ đã bỏ xuống mọi hoạt động, lo

nhìn chằm chằm bóng dáng ở phía xa.

Tộc thúc giết đối phương lần thứ nhất, bọn họ cảm thấy hưng phấn, đại triển uy phong của Long giới bọn họ.

Sau đó bọn họ chết lặng, chỉ muốn biết tên này là ai, hắn dùng cách gì.

Lòng Ngao Luyện sôi trào lửa giận:

- Đồ khốn kiếp!

Giết rồi lại tới nữa, phong ấn cũng vô ích, thế thì trấn áp hắn, nhốt trong Long giới.

Ngao Luyện rất mạnh, khi ra tay khí thế hùng hồn, ánh sáng vàng phủ lên hư không. Những tia sáng vàng như có linh tính, không giết Lâm Phàm mà muốn trói hắn lại.

Ngao Bại Thiên nhìn:

- Tộc thúc định hàng phục hắn đây mà.

Những tia sáng này đều là gân rồng, khi cường giả trong Long giới tọa hóa thì thân xác sẽ được chôn, nhưng sẽ bị rút gân rồng ra, trân trọng cất chứa.

Muốn được gân rồng cần có thực lực mạnh mẽ, còn phải có địa vị cao thượng trong Long giới mới được giao cho.

Bộp!

- Thứ này hơi quỷ dị.

Lâm Phàm cảm giác thân thể bị trói lại, hắn mở Hữu Sắc Nhãn Tình ra.

Ngao Luyện lơ lửng giữa hư không chợt rùng mình, lao nhanh về phía Lâm Phàm, bộc phát ra lực lượng càng cường đại, khủng bố hơn, khoảnh khắc nghiền hắn nát vụn.

Ngao Bại Thiên ngẩn ngơ:

- Trời ạ, tộc thúc làm vậy để làm chi?

Gã không biết vì sao tộc thúc làm như vậy, rõ ràng trói huynh đệ bằng nhựa lại mà sao chớp mắt đã như nổi điên giết người?

- Xảy ra chuyện gì?

Ngao Luyện bừng tỉnh, trong một thoáng gã bị lạc thần trí, đầu óc trống rỗng. Ngao Luyện nhìn xuống dưới, có một đống thịt, người đã bị gã đập chết?

Ngao Luyện không tin được, sau đó cục thịt biến mất trong mắt gã.

- Ta lại tới!

Lâm Phàm lại giáng lâm, khiến tộc nhân Long giới hãi hùng.

Kết quả giống nhau lại diễn ra.

Chốc lát sau.

Giọng nói khiến tộc nhân Long giới quen thuộc lại vang lên.

- Ta lại tới!

Lần này đến lần khác, dây dưa không ngớt, không bao giờ bỏ cuộc.

Tất cả tộc nhân Long giới ngước đầu nhìn hư không, chốc lát sẽ có luồng sáng từ trên trời giáng xuống tổ địa Long giới bọn họ, lao về phía tháp to.

Trời đã sáng, các tộc nhân Long giới không nhúc nhích, luôn ở yên tại chỗ xem, bọn họ nhìn mệt mỏi, giai đoạn trước giật mình, đến sau cùng chết lặng.

Đầu óc của họ trống rỗng, không hiểu tình huống này là sao, đối phương làm như vậy vì mục đích gì.

Ngao Bại Thiên run lẩy bẩy:

- Trời ơi, huynh đệ bằng nhựa này chết ít nhất đã hơn một trăm lần.

Ở trong mắt Ngao Bại Thiên thì huynh đệ bằng nhựa muốn đấu với Long giới bọn họ tới cùng.

Ngao Bại Thiên hét lên:

- Huynh đệ, đừng chơi nữa! Bỏ đi, ngươi mau đi, Long giới chúng ta không chọc gì ngươi, cần chi như vậy?

Ngao Bại Thiên phải lên tiếng, dù hắn có nghe lọt hay không nhưng ít ra chứng minh việc này không liên quan đến gã.

Trong lòng Ngao Bại Thiên khao khát, không biết huynh đệ bằng nhựa tu luyện thần thông gì mà sao chết nhiều lần như vậy vẫn trở về được. Nếu gã học được thì nghịch thiên rồi.

Lâm Phàm mở miệng nói:

- Vì Long giới các ngươi không chọc vào bản phong chủ nên bản phong chủ mới không phá hoại. Vẫn câu cũ, chỉ cần hoàn thành giao dịch, còn muốn chấm dứt mà không trao đổi thì không thể nào!

Giọng điệu của hắn vẫn như lúc đầu, không nóng nảy, không nặng nề, vẫn tinh thần phơi phới.

Còn vị tộc thúc trước mắt thì mặt nhăn như táo bón, đối với hắn thì còn chưa đủ. Một ngày không được vậy hai ngày, hai ngày vẫn không thành công thì nửa tháng.

Mục tiêu của Lâm Phàm rất rõ ràng, đó là tìm công pháp mạnh nhất.

Nếu rút thăm trúng thưởng có thể rút trúng công pháp tốt thì hắn đã không làm chuyện này, không còn cách nào, vận may không tốt nên đành làm như vậy.

Giọng Ngao Luyện run run:

- Ngươi càn quấy . . .

Ngao Luyện đã chết lặng, quên mất mình ra tay bao nhiêu lần, gã nghĩ đủ cách nhưng vô dụng.

Gã là tộc thúc của vô số người trẻ tuổi Long giới, nhưng bây giờ không giải quyết được con kiến nhỏ dám đến Long giới gây sự, tim gã đau.

Lâm Phàm khuyên:

- Huynh đệ, hãy suy nghĩ kỹ về giao dịch, đồng ý giao dịch đi.

Ngao Luyện hét to, sau đó lại tấn công:

- Nằm mơ! Người ngoài sao có thể học công pháp của Long giới ta!

Tiếng nổ không ngớt.

Từ buổi tối đến trời sáng, Ngao Luyện không chợp mắt chút nào, luôn canh giữ trước tháp to. Mỗi lần gã giết tiểu tử này xong, chốc lát sau hắn lại xuất hiện trước mắt mọi người.

Ngao Luyện chỉ biết ra tay đánh, không có cơ hội nghỉ ngơi.

Không gian sâu trong Long giới, các đại nhân vật trò chuyện.

- Ài, tiểu tử này hơi quái, các ngươi có nhìn thấu bản chất của hắn không?

- Không nhìn thấu, thần thông này kinh người, khó hiểu. Từ ngày hôm qua đến hôm nay vẫn không ngừng nghỉ, khổ cho Ngao Luyện.

- Hưm, các ngươi thấy sao? Nếu không có câu trả lời sợ là việc này không chấm dứt được.

- Trả lời? Trả lời cái gì? Long giới ta sừng sững bao lâu không ngã, không ai dám chọc, bây giờ một tiểu tử tới cửa đòi công pháp mạnh nhất Long giới, dễ dàng đưa cho hắn vậy sao? Không thể nào, dù Long giới bị hủy diệt cũng quyết không cúi đầu!

- Nói cũng có lý, tâm cảnh của Ngao Luyện hơi sụp đổ, hay là để ngươi thay thế, luôn chặn lại tiểu tử này?

- Ta vốn có ý này, nhưng biết rõ tâm cảnh của Ngao Luyện không tốt mới cần tôi luyện, vừa lúc mượn cơ hội này cho hắn tôi luyện tâm tình thật tốt.

Một đám lão quái vật Long giới không ra tay, ngẫu nhiên phân tích tình huống hiện trường.

Bọn họ muốn nhìn thấu nhưng không được, họ sống lâu như vậy đã thấy bao nhiêu thần thông, đã thể nghiệm đủ thứ thuật quỷ dị, nhưng hôm nay bọn họ chịu phục.

Tiểu tử này chết cũng không chết được, làm họ tăng thêm kiến thức.

Chương 773: Lão tổ, ta là người làm nên trò trống

Long giới, long khí lan tràn các nơi, đây là thế lực lớn thật sự, phồn hoa hưng thịnh, khí thế ngưng tụ không tán, người bình thường đi vào sẽ bị áp chế dưới loại khí thế này.

Muốn ngưng tụ ra khí thế như vậy không phải chỉ trong thời gian ngắn ngủi làm được.

Khi Lâm Phàm phá không lao đến, Ngao Luyện giơ tay ngăn cản:

- Chờ đã!

Ngao Luyện không tấn công, không quát tháo mà kêu chờ.

Mặt Ngao Luyện xanh mét, hai tay run nhẹ, từ ngày hôm qua đến hôm nay, gã đã quên giết bao nhiêu lần.

Một lần, hai lần không có gì, thậm chí mười lần, năm mươi cũng không sao, nhưng bây giờ thật quá đáng.

Có ai tưởng tượng được không, từ hôm qua đến bây giờ luôn làm một chuyện, thậm chí không có cơ hội nghỉ ngơi.

Tay Ngao Luyện đã tê dại, động tác tự thành bản năng.

- Có phải muốn làm giao dịch không?

Lâm Phàm không cảm giác có gì không ổn, hắn không thấy mệt mỏi hoặc chán. Luôn hao mòn ngược lại khiến nội tình tăng lên đôi chút, tuy hắn luôn bị diệt trong tích tắc nhưng đôi lúc có thể xoay người đối kháng lại đối phương một phen.

Loại cảm giác này thật là tuyệt.

Lâm Phàm rất phục người của Long giới, rất có nghị lực, nếu là người bình thường đối mặt chuyện này đã sớm đứt dây thần kinh.

- Ngươi chờ chút, ta không thể tự quyết định chuyện này. Công pháp mạnh nhất là nền móng của Long giới, người ngoài như ngươi muốn lấy công pháp là điều không thể. Huống chi dù ta đồng ý cũng vô dụng.

Ngao Luyện không muốn tiếp tục như vậy, gã muốn nghỉ một lúc, giết đến buồn nôn rồi.

Gã thật sự không chịu đựng nổi nữa, nếu không phải tộc nhân còn đứng xung quanh thì gã rất muốn nói rằng:

'Huynh đệ, ngươi có thể đừng như vậy không? Ta phục, đừng chơi nữa.'

Đương nhiên Ngao Luyện không thể nói như vậy, nếu không thì mất hết sĩ diện.

Các tộc nhân Long giới đứng nhìn nguyên ngày cộng thêm một buổi tối, chẳng những không thấy mệt còn tinh thần phấn khởi, xem ngon lành.

Có lẽ vì không ở trong vòng nên không biết nỗi khổ trong đó, người vây xem vĩnh viễn chỉ xem đó là màn kịch.

Lâm Phàm hơi bất đắc dĩ nói:

- Làm nửa ngày thì ra ngươi không tự quyết định được, vậy mau kêu người có thể quyết định đến. Tuy bản phong chủ dư dả thời gian nhưng làm chuyện vô ích nhiều rất lãng phí thời gian.

Ngao Luyện nghe câu này mặt đỏ rực, nói cái quỷ gì? Lãng phí thời gian?

Hắn không biết ai mới đang lãng phí thời gian sao?

Chiến đấu tạm dừng, tử đệ Long giới không tiến lên nói lý hay mắng chửi Lâm Phàm, bọn họ đã chịu phục, nếu không thấy tận mắt thì cả đời họ không tin trên đời sẽ có kẻ hố người như vậy.

Hoàn toàn không thèm để Long giới bọn họ vào mắt.

Ngao Bại Thiên bước nhanh lại gần, bất đắc dĩ nói:

- Huynh đệ, ngươi như vậy khiến ta rất khó xử.

Việc này không dính líu gì đến gã, nhưng tộc thúc không tin, gã không biết nên nói sao.

Lâm Phàm cười nói:

- Thật ra ta càng thích ngươi thêm hai chữ bằng nhựa sau từ huynh đệ.

Thế này tính là thành công hơn một nửa, làm tộc thúc Long giới phục, trực tiếp tìm nhân vật đẳng cấp trùm, khi đó thắng lợi trong tầm tay.

Ngao Bại Thiên nhìn Lâm Phàm, lòng thầm bất đắc dĩ. Người ta đến quê mình cướp mà gã phải giao lưu thân thiện.

- Được rồi, thì huynh đệ bằng nhựa. Long giới chúng ta có quy định rất nghiêm khắc, ngươi như vậy là không nể mặt Long giới chúng ta. Hơn nữa ta cảm giác ngươi cần giải thích rõ với tộc thúc của ta, ngươi đến Long giới thật sự không liên quan gì đến ta.

Ngao Bại Thiên buồn rầu, rõ ràng không dính dáng gì nhau thế nhưng bị gắn liền, khiến người tan nát trái tim.

Lâm Phàm xua tay:

- Chuyện của ngươi không gấp, đợi khi nào giải quyết xong xuôi rồi tính.

Đây đều là việc nhỏ, hiện giờ Lâm Phàm cần nói chuyện đàng hoàng với các đại nhân vật Long giới, dù thế nào cũng phải nhận được một câu, nếu vẫn không thể thì hắn sẽ tiếp tục chết.

Hắn hoàn toàn không ghét chuyện này chút nào.

Thứ nguyên sâu trong Long giới.

Trong thứ nguyên khác, một lão nhân ngồi xếp bằng trên bệ đá, long khí mịt mờ lượn lờ quanh người, rõ ràng đã dung hợp với thiên địa, như ẩn như hiện, nếu nhắm mắt lại sẽ không cảm giác được.

- Ngao Luyện, ngươi phải giải quyết chuyện này, ngươi là tộc thúc của hậu bối Long giới, là tấm gương cho đám hậu bối, chúng ta đều đã già.

- Đúng rồi. Ngao Luyện, đây là cuộc tôi luyện dành cho ngươi. Thời đại của chúng ta đã qua, sau này là thời đại của những người trẻ tuổi các ngươi, hãy cố gắng giải quyết việc này.

Đám lão tổ Long giới bình thản, thấm thía nói chuyện với Ngao Luyện, tuy nghe thoáng qua không có vấn đề nhưng ngẫm kỹ lại cảm thấy hơi lạ.

Ngao Luyện lắc đầu nguầy nguậy:

- Các vị lão tổ, Ngao Luyện không cách nào tự quyết định việc

này, thực lực của đối phương tuy không mạnh nhưng giết rồi sẽ sống lại, khiến ta bó tay, xin các vị lão tổ ra tay!

Nơi này không có hậu bối, gã không cần che giấu.

Ngao Luyện biết rõ đám lão tổ đùn đẩy việc lên người của gã.

Quan trọng nhất là từ khi tên này đến Long giới không tấn công tử đệ, nếu không thì các lão tổ đã không tha cho đối phương.

Dù vậy cũng không thể khoanh tay ngồi xem, giao chuyện hóc búa này cho gã làm chứ!

Các lão tổ liếc nhau, gật gù, hình thành ăn ý. Giao việc này cho Ngao Luyện là được, bọn họ không quan tâm.

Đột nhiên một tiếng hít thở nặng nề vang lên trong thứ nguyên sâu thẳm vô tận, tuy âm thanh trầm thấp nhưng với bọn họ tựa như sấm nổ bên tai.

Huyết mạch của họ sôi sục, đó là cộng minh từ sâu trong huyết mạch.

Đám lão tổ ngạc nhiên, vụt cúi đầu xem:

- Đây là . . .?

Trong vực sâu hắc ám vô tận lấp lóe tia sáng vàng, dù tia sáng yếu ớt nhưng xuyên thấu qua bóng tối, bao bọc mọi người.

Dường như có tồn tại khủng bố thức tỉnh từ chỗ này.

Trán Ngao Luyện nhỏ mồ hôi, rất kính sợ, sự kính sợ đến từ sâu trong huyết mạch.

- Minh Hoàng lão tổ?

Các đại nhân vật Long giới quỳ lạy trong hư không, cực kỳ kinh sợ, vì loại khí thế này cho họ cảm giác quen thuộc, hình như thuộc về lão tổ thật sự của Long giới ngày xưa.

- Không ngờ còn có người nhớ ta.

Giọng nói rất yếu ớt, dù vậy các lão tổ nghe như sấm nổ đì đùng trong lòng, rung động tâm thần.

- Thật sự là Minh Hoàng lão tổ, còn chưa chết, vẫn sống!

- Minh Hoàng lão tổ, là ta đây! Gia gia của gia gia ta nói với ta lúc ta mới sinh ra người từng ôm ta, ta còn tiểu trên người của lão tổ, người nói sau này ta sẽ có thành tựu. Nói rất đúng, bây giờ ta trở thành một trong các lão tổ Long giới, che chở Long giới.

Được đến trả lời khẳng định, các lão tổ phấn chấn, mắt lấp lóe tia sáng. Long giới có thể mạnh mẽ, sừng sững không ngã, chẳng những vì có hậu bối khiến người vừa lòng, cũng vì lực lượng mạnh nhất vẫn tồn tại đến nay.

- Vật nhỏ, nhà ngươi trông mong ta chết vậy sao? Gì mà đi tiểu hay không, nay ta tỉnh lại, có chuyện muốn lệnh cho các ngươi.

Hắc ám quá đậm, không thấy rõ tình huống dưới đáy.

Nếu trông thấy chắc chắn sẽ thấy mặt Minh Hoàng lão tổ đen thui, chuyện qua lâu như vậy mà sao đám nhóc này nhớ dai quá.

Lão tổ Long giới mở miệng nói:

- Minh Hoàng lão tổ cứ ra lệnh.

Các lão tổ khác không tiếp xúc với Minh Hoàng lão tổ thì không dám hó hé, cung kính lắng nghe.

Minh Hoàng lão tổ tồn tại thật lâu không ngờ vẫn sống, nếu người ta biết chắc sẽ xảy ra chấn động kinh thiên động địa.

Minh Hoàng lão tổ nói:

- Lần này thức tỉnh chỉ có một việc, người kia ở bên ngoài đến đòi công pháp mạnh nhất Long giới thì cứ đưa cho hắn, kết duyên lành.

Các lão tổ ngẩn ngơ, vội nói:

- A? Minh Hoàng lão tổ, vậy sao được? Công pháp mạnh nhất của Long giới sao có thể đưa cho người khác?

Ngữ điệu của Minh Hoàng lão tổ trở nên hơi khó chịu:

- Hưm? Các ngươi đang cãi lại ý của ta? Hay cánh đã cứng cáp, thấy ta biến mất đã lâu, lời ta nói vô dụng?

Các lão tổ bình tĩnh như thần bị nói hơi luống cuống:

- Oan quá Minh Hoàng lão tổ, chúng ta không có ý nghĩ đó,

nhưng cảm giác hơi không tốt.

- Công pháp mạnh nhất Long giới là nền móng chỗ đứng của chúng ta, chưa bao giờ lộ ra ngoài. Dù là tộc nhân, trừ phi thật sự là kỳ tài ngút trời, nếu không sẽ chẳng truyền cho họ. Huống chi hắn không dính dáng gì đến Long giới chúng ta, chuyện này . . .

Các lão tổ thi nhau nói ra.

Ngao Luyện giữ im lặng, xem như việc này không liên quan gì tới mình.

Chuyện này không liên quan đến gã, là chuyện của các lão tổ.

Minh Hoàng lão tổ khó chịu nói:

- Đơn giản thôi, các ngươi bị ngu à? Kêu hắn thu tộc nhân Long giới làm đệ tử là xong, có mối quan hệ này thì còn vấn đề gì nữa?

Nếu không phải Minh Hoàng lão tổ còn đang ngủ say, không thể ra tay thì đã túm đám nhóc này đánh bờm đầu.

Nói một chuyện sao mà khó khăn quá, đầu óc gì mà ngày càng mít đặc.

Các lão tổ không nói nhiều nữa, nghe hiểu Minh Hoàng lão tổ hơi khó chịu, bọn họ không dám nói gì thêm, gật đầu đồng ý:

- Vâng, chúng ta hiểu rồi.

Bọn họ có ý kiến riêng, cho tộc nhân đi làm đồ đệ, nhưng ai đi? Đối phương yếu như vậy, thực lực mới đến Chí Tiên cảnh, không bằng Long giới bọn họ.

Hắn có thể dạy cái gì?

- Ừm!

Ánh sáng vàng dần tan biến, hơi thở của Minh Hoàng lão tổ cũng tán đi.

Các lão tổ lau mồ hôi trán, làm lại hình tượng, mới rồi Minh Hoàng lão tổ xuất hiện khiến họ hoảng, may mắn không có nhiều người thấy, chỉ có một mình Ngao Luyện.

Với đầu óc của Ngao Luyện chắc chắn biết cái gì nên nói cái gì không.

Ngao Luyện hỏi:

- Lão tổ, việc này nên làm sao?

Ngao Luyện không ngờ Minh Hoàng lão tổ xuất hiện, vậy là chuyện này cơ bản đã xác định, không thể thay đổi.

Lão tổ ngồi xếp bằng trên bệ đá mở miệng nói:

- Thôi, để ta ra mặt giải quyết.

Người này là đứa bé từng tiểu trúng mặt Minh Hoàng lão tổ.

Chuyện này ảnh hưởng quá lớn với lão, thậm chí là điểm cộng, vì lão là người duy nhất tiểu trên mặt Minh Hoàng lão tổ, đây xem như tượng trưng hành vi trong Long giới, khiến vô số cùng tộc hâm mộ.

Không biết bao nhiêu người muốn tiểu trên mặt Minh Hoàng lão tổ nhưng không có cơ hội này, nếu thật sự có cơ hội chắc chắn họ sẽ dồn hết sức bắn đầy mặt lão tổ.

Chương 774: Hài tử cố tranh một hơi, hôm nay không thể đi ra

- Sao chậm quá vậy?

Lâm Phàm đang chờ, nhưng tộc thúc Long giới đi hơi lâu, làm hắn hơi bất mãn.

- Huynh đệ bằng nhựa, hay là tộc thúc của ngươi đã bỏ chạy rồi?

Ngao Bại Thiên phản bác lại ngay:

- Không thể nào! Sao tộc thúc của ta chạy được! Huynh đệ, đừng coi thường tộc thúc của ta, tộc thúc là nam nhi đầu đội trời chân đạp đất trong Long giới, dù lão tổ toàn giới của ta chạy thì tộc thúc cũng không chạy trốn!

Tộc thúc có ý kiến lớn với Ngao Bại Thiên, nên gã phải tầng bốc lên, dù tộc thúc không nghe được nhưng ít nhất gã phải chứng minh thái độ của mình.

Hai bóng dáng từ xa bay tới.

Ngao Luyện nghe tiểu tử kia nói mình bỏ trốn thì lòng bốc lửa, nhưng Ngao Bại Thiên cãi lại vì mình làm gã khá vừa lòng, tuy nhiên nghe đoạn sau là lạ.

Đây là nâng cao té đau, dám bảo lão tổ chạy nhưng gã sẽ không chạy, chẳng khác gì đang nói gã ghê gớm hơn lão tổ.

Ngao Luyện ho nhẹ:

- Khụ khụ!

Tuy nói lời thật nhưng nói trước mặt lão tổ thì tạo ảnh hưởng không tốt.

- Bại Thiên, không được nói lung tung.

- A! Tộc thúc đến rồi, a . . . lão tổ!

Trái tim Ngao Bại Thiên như nổ tung, gã không ngờ lão tổ cũng đi ra, vậy chẳng phải lời gã vừa nói bị nghe thấy rồi?

- Hừ!

Lão tổ liếc Ngao Bại Thiên một cái, ghi nhớ tiểu tử này, thừa dịp bọn họ không hỏi chuyện đời dám nói xấu họ. Xem ra họ bế quan quá lâu, đám hậu bối không thèm để các lão tổ vào mắt.

- Trời ạ, sao có thể như vậy?

Ngao Bại Thiên muốn chết, mới nịnh xong một người lại đắc tội một người, đối tượng đắc tội còn là lão tổ.

Ngao Bại Thiên thà đắc tội tộc thúc chứ không phải đắc tội với lão tổ.

Lão tổ nhìn Lâm Phàm, đánh giá kỹ, bọn họ sớm biết đến hắn nhưng không đi ra, không rõ tiểu tử này dùng cách gì.

Ngao Luyện đứng một bên giới thiệu:

- Vị này là lão tổ của chúng ta.

Chuyện này không liên quan đến gã, để lão tổ giải quyết, dù sao gã sợ rồi, không muốn dây dưa với tiểu tử này nữa.

Đặc biệt là Minh Hoàng lão tổ xuất hiện, xác định nên xử lý thế nào, bọn họ không có quyền tự quyết định.

Minh Hoàng lão tổ uy thế vô song, bố cục bí ẩn, bọn họ không thể suy đoán, nghe theo vô điều kiện mới là thật sự, suy nghĩ quá nhiều sẽ phá hỏng bố cục của Minh Hoàng lão tổ.

Mắt Lâm Phàm sáng rực, ôm quyền cười nói:

- Chắc đã biết cuộc giao dịch rồi? Ngươi là lão tổ của Long giới, thấy sao? Yên tâm, Lâm Phàm này không bao giờ ỷ thế hiếp người, sẽ không để cho ai chịu thiệt. Nên ngươi yên tâm, giao dịch lần này tuyệt đối không để Long giới các ngươi chịu thiệt.

Lão tổ co giật. Nếu không phải Minh Hoàng lão tổ hiển linh thì lão tổ rất muốn một bàn tay đập chết tiểu tử này.

Còn chút da mặt không? Rõ ràng là vứt luôn da mặt rồi.

Lão tổ cười nói:

- Ừ, nói đúng, nói đúng.

Nhưng trong nụ cười chất chứa ý ngươi có thể biết chừng mực không.

Lâm Phàm thản nhiên nói:

- Đúng, lão tổ là người hiểu biết, sao có thể nói không đúng. Giao dịch này thật ra rất có lợi, nếu các ngươi có yêu cầu gì cứ nói.

Lão tổ Long giới có vẻ không đáng ghét, cảm giác rất hiểu lý lẽ.

Lâm Phàm đã chuẩn bị tinh thần đấu cứng với lão tổ Long giới, đánh mấy ngày mấy đêm, nhưng xem tình huống hiện giờ thì hoàn toàn không cần.

Lão tổ do dự một chút, sau đó nói:

- Muốn công pháp mạnh nhất Long giới không phải không thể, nhưng công pháp của Long giới bình thường không truyền ra ngoài. Nhưng xem hơi thở trong người của ngươi hiển nhiên cũng đã tu luyện công pháp của Long giới, không tính là người ngoài. Nhưng ngươi muốn công pháp mạnh nhất, dù là tộc nhân của Long giới ta cũng khó học được.

Ẩn ý trong câu này rất rõ ràng, nâng công pháp mạnh nhất lên tầm quan trọng.

Lâm Phàm gật đầu, người ta nói có lý.

- Nhưng mọi chuyện đều có đặc biệt, Long giới ta có thể sừng sững không ngã không chỉ vì thực lực cường đại, còn vì Long giới được tiếng thơm là cầu gì giúp nấy, cố gắng giúp trong khả năng, nhờ đó dương danh vực ngoại giới, quan hệ với các Thánh Địa, thế lực xung quanh khá tốt, cho nên có thể làm cuộc giao dịch này.

- Nhưng mà, ngươi phải đồng ý một việc.

Lão tổ nói nhưng hai lần làm sự việc biến đổi bất ngờ, tuy nhiên vẫn có hy vọng.

Ngao Luyện đứng một bên mặt đỏ vì ngượng ngùng. Những gì lão tổ nói đều là khoe khoang, nếu đúng là thật thì tốt rồi, quan trọng là chuyện này không thể nào.

Long giới bọn họ và các Thánh Địa, thế lực khác quan hệ không quá hài hòa, tuy không đại chiến nhưng ma sát nhỏ không ngớt.

Lâm Phàm rất vừa lòng:

- Không thành vấn đề, mời nói. Bản phong chủ đã nhìn thấy phẩm chất của Long giới các ngươi, yên tâm, chờ có thời gian bản phong chủ sẽ khen ngợi các ngươi trên Tri Tri Điểu.

Nhìn xem Long giới tốt biết bao, tình huống lúc trước thì Lâm Phàm không ghi nhớ, đó là vì người trẻ tuổi hơi bồng bột, thế hệ trước dễ nói chuyện hơn.

Người vây xem xì xầm, bọn họ không dám tin lão tổ thật sự đồng ý.

Điều này làm họ rất giật mình, không thể tin.

Nhưng không còn cách nào, lão tổ đã đồng ý thì họ có thể làm gì? Chỉ có thể nhìn.

Ngao Bại Thiên ngẩn ngơ. Huynh đệ bằng nhựa nghịch thiên, như vậy mà cũng thành công được, từ khi nào Long giới chúng ta dễ nói chuyện như vậy? Giả tạo.

Lão tổ trầm tư giây lát, sau đó mở miệng làm đám người hết hồn:

- Ngươi không phải người của Long giới, vốn là người ngoài, không thể tu luyện công pháp mạnh nhất Long giới. Nhưng nếu ngươi thu trẻ con Long giới làm đồ đệ xem như có sâu xa với Long giới ta, không xem như người ngoài. Đây là điểm giới hạn của Long giới, cũng là yêu cầu duy nhất của tộc ta.

Các tộc nhân Long giới nghe câu này thì ngây ra, lòng bàng hoàng, không biết ai sẽ bị chọn:

- Không thể nào! Lão tổ muốn trẻ con của chúng ta bái tên này làm sư?

- Trời ơi, hắn mới chỉ là Chí Tiên cảnh, nếu ai bái hắn làm sư thì quá xui xẻo.

- Hưm, may mắn hài nhi của ta còn ở trong bụng chưa sinh ra, vô cùng an toàn.

- Ta bi kịch, hài nhi của ta mới giáng sinh mấy ngày hôm trước, nếu bị chọn thì chẳng phải là hài nhi của ta tiêu rồi?

Lâm Phàm lẩm bẩm:

- Vậy à, thu trẻ con của Long giới các ngươi làm đồ đệ, tuy là các ngươi chiếm lợi nhưng Lâm Phàm này không phải người khó thương

lượng, cũng biết rõ câu chịu thiệt là phúc.

Hắn đang suy nghĩ có nên đồng ý hay không.

Lão tổ nheo mắt, tay khẽ run, không phải vì kích động trẻ con trong tộc bái cường giả làm sư phụ, kéo cường giả về cho Long giới. Mà vì trình độ tự kỷ của đối phương làm lão tổ không chịu nổi.

Tên này rốt cuộc từ đầu đến? Còn là con người sao?

Lâm Phàm mở miệng nói:

- Được, không thành vấn đề. Đứa nhỏ nào của Long giới các ngươi muốn bái Lâm Phàm này làm sư?

Lăn lộn đến bây giờ chưa có đồ đệ, ngẫu nhiên thu một người không sao, đương nhiên, treo tên thôi.

- Xin chờ chút, cần phải chọn lựa.

Lão tổ trầm tư, sau đó nói:

- Ngao Luyện, hài nhi của Ngao Liệt hôm nay sắp sinh đúng không? Vậy cho trẻ mới sinh, đại biểu thành ý của Long giới ta đi bái sư.

Lão tổ thấy rõ thực lực của đối phương, tuyệt đối sẽ không giao trẻ em thiên kiêu cho đối phương, phải chọn nhân tuyển thích hợp bái đối phương làm sư, xem như Long giới làm ra hy sinh.

Có người nhanh chóng rời đi, chạy đi xa.

Bên ngoài một hang đá, một nam nhân nóng ruột nóng gan đi qua đi lại. Trong hang động truyền ra tiếng rên đau đớn, thê tử của gã sắp sinh, gã đang rất sốt ruột.

Một nam nhân chạy nhanh lại, sốt ruột hỏi:

- Ca, đã sinh chưa?

Nam nhân vạm vỡ nóng nảy, lòng căng thẳng nói:

- Chưa, tẩu tử của ngươi còn ở bên trong.

Nam nhân vội nói:

- Đừng sinh! Mau kêu tẩu tử nghẹn lại, tạm thời đừng sinh!

Nam nhân nói không rõ chọc giận nam nhân vạm vỡ:

- Ngươi nói bậy bạ cái gì!?

Nam nhân phản ứng lại, trách mình không nói rõ ràng, sau đó giải thích:

- Ca, xảy ra chuyện lớn . . .

Nam nhân kể lại chuyện ở tổ địa, nam nhân vạm vỡ ngây ra, vội chạy vào hang đá, vừa chạy vừa hét to:

- Tức phụ, đừng sinh! Nghẹn lại! Hôm nay không thể sinh, nếu hài nhi bị chọn trúng sẽ bị hủy tiền đồ!

Chốc lát sau, trong hang vọng ra giọng nữ:

- Cái gì? Còn có chuyện như vậy? Thế thì không được, không thể sinh. Hài nhi, cố tranh một hơi, đừng đi ra, thụt về, chờ qua hôm nay!

Nam nhân đứng bên ngoài nghe ca ca và tẩu tẩu đối thoại, gã lau mồ hôi trán, rốt cuộc bắt kịp lúc, xem như đã làm chuyện tốt.

Chợt một bóng người xuất hiện.

Ngao Luyện hỏi:

- Hôm nay nhi tử của Ngao Liệt ra đời, đã sinh chưa?

Ngao Luyện nghe theo sắp xếp của lão tổ đến chọn lựa. Sao có thể để trẻ con Long giới bái người khác làm sư, đặc biệt là huyết mạch hùng hậu, thiên phú tốt thì càng không thể.

Hài nhi sắp ra đời của Ngao Liệt có huyết mạch không quá hùng hậu, có thể chọn.

Nam nhân nói:

- A, tộc thúc? Tẩu tử của ta không phải sinh trong hôm nay.

May mắn gã đến mau, nếu không thì thật sự xảy ra chuyện.

Ngao Luyện cau mày:

- Hưm? Hôm nay không sinh? Không thể nào.

Nếu không sinh thì nên tìm ai?

Rất nhanh, hai người bước ra từ hang động.

Ngao Liệt và thê tử của mình khuôn mặt bình tĩnh chậm rãi đi ra.

Ngao Liệt biết rõ còn vờ hỏi:

- Tộc thúc, sao bỗng nhiên đến đây?

Ngao Luyện nghi hoặc nhìn lại:

- Hài nhi của ngươi không ra đời?

- Chưa sinh, thưa tộc thúc. Hài nhi của ta rất bướng bỉnh, phải ở trong bụng mẫu thân của nó thêm một ngày. Không lẽ có chuyện gì?

Trái cổ Ngao Liệt lên xuống, gã rất căng thẳng. May mắn đệ đệ thông báo nhanh, không thì xảy ra chuyện lớn thật.

Thê tử cũng liều mạng, cứng rắn thụt về, giữ gìn được tương lai.

Nếu hài nhi của mình bái người kia làm sư thì chẳng phải là sẽ bị người cười đến rụng răng, cõng điểm đen cả đời?

Ngao Luyện xua tay:

- Không có gì.

Gã cẩn thận suy nghĩ nên đi tìm ai, chợt nghĩ đến một đứa trẻ, chớp mắt biến mất, đã lao đi xa.

- Phù.

Ngao Liệt ngồi bệch xuống đất, lau mồ hôi trên trán, cảm kích nhìn nam nhân:

- Đệ đệ, ca rất cảm tạ ngươi, ngươi đang cứu điệt tử tương lai của mình.

Nam nhân cười nói:

- Ca không cần nói gì nhiều, sao ta có thể để điệt tử lạc lối. Nhưng công của hài tử là lớn nhất.

Nữ nhân ôm bụng, cười nói:

- Mới nãy hài tử còn đá vào bụng một cái, hình như cũng đang

vui.

Chương 775: Một hơi nhét hết qua

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Vùng đất xa xôi ở Long giới, nơi này cách hơi xa chỗ tộc nhân sinh tồn.

Đá to san sát, một căn nhà gỗ nằm gần đó.

Ngao Luyện đáp xuống tảng đá to, nhìn nhà gỗ ở phía xa, chậm rãi lại gần:

- Đúng là hơi xa.

Có một đứa trẻ ở trong sân nhà gỗ đọc lịch sử phát triển của Long giới, một nữ nhân ăn mặc đơn giản đang cày cấy gần đó.

Nữ nhân đột nhiên ngước đầu lên nhìn bóng người từ xa lại gần, chợt rùng mình, bước nhanh đến gần đứa trẻ, nhẹ giọng nói:

- Vào nhà đi.

- Dạ.

Đứa bé mặt non nớt nhưng trong mắt chính chắn không giống tuổi.

Nữ nhân nghênh đón, cung kính nói:

- Tộc thúc.

Ngao Luyện gật đầu, khẽ ừ, không nói tiếp mà nhìn về phía nhà gỗ:

- Ta muốn mang hắn đi bái một người làm sư.

Nữ nhân nghe vậy mừng rỡ hỏi:

- Tộc thúc, trong tộc muốn bồi dưỡng hài nhi của ta? Có thể cùng sống với tộc nhân khác?

Mặt Ngao Luyện lạnh băng nói:

- Không phải, hắn sẽ bái người của vực ngoại giới khác làm sư, đây là mệnh lệnh lão tổ ban xuống, không được chống đối. Ngươi nên biết các ngươi có thể ở lại Long giới đã là các lão tổ ban ơn lớn lao, lần này có lẽ là cơ hội cho hắn.

Trông như Ngao Luyện không thích hai mẫu tử, thật ra trong lòng không nỡ làm vậy.

Nữ tử cúi đầu đáp:

- Đa tạ tộc thúc.

Nàng biết đây là tộc thúc khai ơn.

Lâm Phàm đang trò chuyện với lão tổ, đề tài đủ loại.

Nhưng lão tổ muốn biết nhất là tiểu tử này tu luyện thần thông gì, mấy lần lòng vòng hỏi nhưng đều bị hắn lấy đủ cớ quái đản đánh lạc hướng.

Lão tổ cười hỏi:

- Lâm phong chủ còn trẻ đã có tu vi cỡ này, thật sự rất lợi hại. Không biết tông môn của Lâm phong chủ ở chỗ nào?

Lão tổ không hiểu nổi vì sao Minh Hoàng lão tổ đồng ý giao công pháp mạnh nhất Long giới cho đối phương, lão tổ nghĩ nát óc cũng không ra.

Còn bảo là kết duyên lành, với thực lực của Long giới bọn họ còn cần người ta trợ giúp sao?

Lâm Phàm nheo mắt nói:

- Làm chi? Muốn nghe ngóng tông môn của bản phong chủ để về sau tới cửa thảo phạt phải không?

Tông môn bị nhìn gai người, sao ánh mắt kia tiện quá.

- Không thể nào! Long giới sẽ không làm chuyện như vậy. Muốn biết tông môn của Lâm phong chủ để tương lai có cơ hội giao lưu, liên lạc tình cảm ấy mà.

Trong bụng thì nhủ thầm tiểu tử này nói chuyện khó nghe, chưa từng thấy ai ăn nói vô duyên như vậy.

Nhưng thôi, lão không để bụng.

Ngao Luyện từ xa lao đến, trong tay xách một đứa bé. Đứa bé bị xách lơ lửng, tuy hoảng loạn nhưng nó cắn chặt môi không phát ra tiếng hét.

- Sao là tiểu tử này?

- Hừ, khinh thường cùng là tộc nhân với tiểu tử này, mất hết mặt của Long giới chúng ta.

- Sao nữ nhân kia không đến? Cùng nam nhân nào không biết sinh ra đứa con, không có huyết mạch. Sau này nghiệt chủng này kết hợp với tộc nhân thì chẳng phải là ô nhiễm huyết mạch của Long giới rồi?

Mũi của Lâm Phàm rất linh, nhưng lỗ tai càng thính hơn, hắn nghe rõ những tiếng xì xầm.

Lão tổ hắng giọng, liếc qua đám tộc nhân nhiều chuyện:

- Khụ khụ khụ!

Nói cái quỷ gì, thảo luận chuyện đó ngay trước mặt người ta, có đầu óc không vậy?

Lão tổ bị bất ngờ, vì sao Ngao Luyện mang tiểu tử này đến? Nhưng không quan trọng, chỉ cần nhanh chóng giải quyết chuyện trước mắt là được.

Lão tổ nói dối mà mặt không đỏ chút nào:

- Lâm phong chủ thấy sao? Đây là trẻ con của Long giới chúng ta, tuy đã bốn tuổi nhưng tổng thể không tệ, tạm thời chưa tu luyện, là ngọc tốt.

Tiểu tử này sống bên rìa Long giới, cho nó sống đã là ơn đức lớn của Long giới.

Chuyện này phải nói từ năm, sáu năm trước, khi vực ngoại giới chưa dung hợp, Long giới chỉ có long tộc bọn họ. Không ngờ một ngày nọ có người của vực ngoại giới khác đến, bọn họ không hay biết, một nữ nhân trong tộc chứa chấp y.

Sau đó xảy ra chuyện kết hợp, tộc nữ sinh một đứa bé trai.

Bé trai không có chút huyết mạch long tộc, ngàn vạn năm qua lần

đầu Long giới gặp chuyện như vậy.

Vì bảo đảm sự thuần khiết huyết mạch Long giới, các tộc nhân quyết định giết đứa trẻ và kẻ vượt biên kia, để cắt đứt tai họa ngầm.

Nhưng kẻ vượt biên tự sát bảo vệ con, hy vọng Long giới tha cho con của mình một mạng.

Cuối cùng các lão tổ lên tiếng bỏ qua, phân phối đứa bé và tộc nữ sống ở ngoài rìa, suốt đời không được tiếp xúc với Long giới, càng cấm đứa bé tu luyện.

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Ừm, không tệ, rất tốt, bản phong chủ thu.

Hắn thích kiểu như vậy, không được người thích, hắn càng muốn bồi dưỡng đối phương thật tốt cho người ta mở to mắt xem.

Lão nhân nở nụ cười, nhìn đứa bé nói:

- Còn không mau lại đây bái sư.

Lâm Phàm ngoắc tay:

- Đại đệ tử lại đây, dập đầu ba cái với vi sư, sau này trên trời dưới đất, nếu ai dám khi dễ ngươi thì vi sư sẽ đánh cho tên đó xịt phân ra!

Tuy lời nói thô tục nhưng chất chứa tình yêu lớn.

Đứa bé đứng im không nhúc nhích, không hé răng.

Sắc mặt lão tổ khó chịu, giơ tay lên:

- Thằng nhãi này, mau lên!

Lão mới làm động tác đã bị Lâm Phàm nạt:

- Ngươi muốn làm gì? Bản phong chủ hỏi ngươi muốn làm gì đồ đệ của bản phong chủ? Ngươi đừng tưởng bản phong chủ tạm thời không đánh lại ngươi là có thể ức hiếp đệ tử của bản phong chủ ngay trước mặt, ép quá là bản phong chủ chơi chiêu lớn, ngươi đừng hối hận!

Lâm Phàm chỉ vào lão tổ, không thèm nể mặt.

Ở chung với lão sư lâu, hắn có chút phong phạm làm lão sư.

Đó là mặc kệ như thế nào đều phải cứng rắn, không làm được cũng phải được, không thể mất mặt trước mặt đệ tử.

- Ta %#%% . . .!

Lão tổ muốn cãi lộn với Lâm Phàm, nhưng hậu bối đều có mặt ở đây, lão phải làm tấm gương tốt trước mặt hậu bối. Nhưng cái tên này không nể tình, nạt nộ lão trước mặt người khác, sao nhịn được?

Nhưng lão tổ không có cách nào, phải ráng nhịn.

- Lâm phong chủ hiểu lầm.

Lâm Phàm cười, rất mong đợi:

- Ừ, hiểu lầm thì tốt. Đưa công pháp mạnh nhất cho bản phong chủ trước, cuộc giao dịch này cũng hoàn thành tốt đẹp.

Hắn đang thiếu công pháp, giờ lấy về thì có thể kéo dài thật lâu.

Còn vấn đề cứ học tập công pháp của người khác thì không tốt, đối với Lâm Phàm chuyện này không là vấn đề, xếp đầy nội tình là được hết.

Lão tổ buông tiếng thở dài:

- Ài.

Với thái độ vừa rồi của tên này thì còn lâu lão mới đưa, rất có thể trở mặt luôn, nhưng Minh Hoàng lão tổ đã lên tiếng, lão biết làm sao được?

Nếu ngỗ nghịch sẽ bị Minh Hoàng lão tổ mắng là không thèm để y vào mắt, vậy thì bi kịch.

Lão tổ giơ tay lên, một miếng ngọc thạch hiện ra trong lòng bàn tay, đây là công pháp mạnh nhất của Long giới, cũng là nền móng đứng vững gót chân của họ, Phù Đồ Nghịch Long Pháp.

Từ xưa đến nay truyền thừa đã lâu, lần đầu tiên giao cho một người ngoài, ngẫm lại thật là bất đắc dĩ.

Lâm Phàm cầm ngọc thạch trong tay, rất là vừa lòng.

Lão tổ cười hỏi:

- Lâm phong chủ, nếu đã thu hắn làm đồ vậy có phải sẽ mang về tông môn không?

Đối với lão tổ nếu tiểu tử này rời đi xem như chuyện tốt, dù sao Long giới không cho phép người huyết mạch lẫn lộn tồn tại.

Long giới bọn họ sừng sững không ngã chẳng những vì có công pháp cường đại, một nguyên nhân chính là huyết mạch của họ luôn thuần khiết.

Lâm Phàm híp mắt, lấy làm lạ hỏi:

- Mang đi đâu? Tuy hắn là đồ nhi của bản phong chủ nhưng nơi này là quê nhà của hắn, sao có thể rời khỏi? Hay các ngươi ghét bỏ đồ nhi của bản phong chủ?

Lão tổ cười nói:

- Không, hỏi cho biết thôi.

Trong lòng lão tổ muốn chửi thề, quá đáng hết sức, thực lực không mạnh nhưng hắn lấy đâu ra can đảm chống dậy lòng kiêu ngạo như vậy?

Dù giết mãi không chết nhưng hắn cũng không cần hùng hổ vậy chứ.

Lâm Phàm kéo đứa bé chạy đi xa, tạm cách xa đám người kia:

- Đồ nhi, qua đây với vi sư. Các ngươi đừng nghe lén!

Lão tổ thở dài, nghe trộm khỉ mốc, thực lực như vậy làm sao dạy đệ tử được, nếu không phải thần thông bất tử kia rất quỷ dị thì họ sợ gì hắn?

Các tộc nhân xung quanh xì cười.

Mới rồi bọn họ sợ gần chết, nếu hài tử của họ bị chọn trúng thì đúng là bị sao quả tạ chiếu, giờ thấy nghiệt chủng được chọn, bọn họ thở phào.

Phía xa.

Lâm Phàm nhìn đứa bé:

- Đồ đệ, ngươi tên là gì?

Đứa bé cúi đầu, không trả lời, biểu tình chân chất nhưng khuôn mặt vẫn rất đáng yêu.

- Không nói hả? Thôi, tên chỉ là danh hiệu, không quan trọng. Nếu vi sư đã thu ngươi thì sẽ không đổi ý, ngươi chưa tu luyện cũng tốt, để vi sư xem có cái nào thích hợp ngươi. Ài, phiền quá, công pháp vi sư tu luyện có vài môn có thể cho ngươi, còn có một số công pháp không tệ, nhưng lúc trước không lọt vào mắt lão sư của ngươi, nếu biết trước đã để lại cho ngươi rồi. Cho vài môn công pháp trước.

Lâm Phàm điểm trên đầu đồ đệ, rót vào một số công pháp không có di chứng như Bạo lực Lang Nha Bổng, Chỉ Lực Chân Giới Công, Cổ Giới Kim Cương Pháp Thân.

- Đồ nhi đừng coi thường những công pháp này, đều là ngạnh công lợi hại, tu luyện thân thể rất tuyệt. Ngươi cầm Lang Nha Bổng, đây là binh khí lão sư luôn mang theo, nhưng hiện tại không cần, tặng cho ngươi chơi. Chờ chút, để ta lục xem có đan dược nào không, mỗi thứ lấy một ít. Lão sư của ngươi không có gì nhiều nhưng đan dược là nhiều nhất, một đống đủ thứ này nọ, bình thường không dùng được, mang trên người trưng chơi.

Từng bình đan dược bị lấy ra, đều là trấn lột từ mấy thiên kiêu, bảo khố của một số tông môn, khá nhiều.

- Ủa?

Lâm Phàm phát hiện đan dược trong tay tiểu tử này đột nhiên biến mất, nhìn kỹ không thấy trữ vật giới chỉ, biến đi đâu rồi?

Lâm Phàm hỏi:

- Sao ngươi làm được? Thứ mới cầm đã cất đâu rồi?

Đứa bé ngẩng đầu lên nhìn Lâm Phàm:

- Ta có thể bỏ đồ vào trong người.

Lâm Phàm cầm tay đồ đệ tra xét:

- Ghê gớm, trong người tự thành thứ nguyên hư không, tuy không lớn nhưng rất tốt, tuyệt lắm, rất có thiên phú.

Lâm Phàm cảm thấy đệ tử này thật tuyệt, sau này ra ngoài lấy đồ trực tiếp bỏ vào người, vậy là cực kỳ bí ẩn.

Lâm Phàm để lại một đống đồ, mấy thứ này không có ích gì với

hắn nhưng rất có ích cho đồ nhi.

Hắn vuốt đầu đứa bé:

- Đồ nhi, ngươi phải nhớ con người ở trong nghịch cảnh mới lớn lên được, ngươi biết lúc trước lão sư làm sao vượt qua được không? Nói cho ngươi biết, khoảnh khắc mình sinh ra là bắt đầu bi ai, từ nhỏ đến lớn luôn bị người khi dễ, gặp đủ chuyện khốn khổ, nhưng lão sư vượt qua hết, có bản lĩnh đầy mình như bây giờ. Bởi vậy lúc này chịu cực khổ không đáng gì, ngươi phải kiên cường. Mấy người đó rất ghét ngươi thì ngươi phải tự cường, chăm chỉ tu luyện, tương lai thực lực cường đại vả mặt đần của họ, cho họ hối hận những gì mình từng làm. Ngươi còn nhỏ, vi sư sẽ tạo một mục tiêu nhỏ cho ngươi, trước tiên trở thành chủ Long giới, sao? Có lòng tin không?

Thổi phồng một đống, những lời hắn nói dẫn dắt đồ nhi mới thu lên con đường lệch lạc.

Đứa bé há to mồm nhìn lão sư trước mắt mình, dường như không phản ứng lại, sau đó hai đầu gối quỳ xuống đất, dập đầu lạy ba cái.

- Lão sư, ta tên Hạo Vũ, đồ nhi nhất định sẽ cố gắng!

Hạo Vũ phát hiện lão sư này không giống người khác, đang khích lệ nó.

Lâm Phàm ưỡn ngực, giơ tay tính sờ râu, nhưng không có râu, hắn hơi lúng túng.

- Ừm, rất tốt. Sau này chăm chỉ tu luyện, và giữ kín những đan dược này, tu luyện có trục trặc gì thì dùng đan dược này. Còn không đủ khí huyết thì dùng đan dược kia, trạng thái tinh thần không tốt hãy dùng đan dược nọ.

Lâm Phàm giới thiệu rõ ràng mọi thứ, trừ mấy môn có di chứng ra, còn lại hắn đưa hết cho đồ nhi.

Có mớ đan dược và công pháp chắc không thành vấn đề.

Chương 776: Đến chậm, là kẻ nào tàn nhẫn như vậy

Lâm Phàm cảm khái nói một tràng:

- Nhật Thiên, sau này vi sư không ở bên cạnh ngươi, ngươi chỉ có thể tự dựa vào mình. Nhớ siêng năng tu luyện mấy thứ này, chờ qua một thời gian vi sư lại đến xem ngươi.

Không ngờ chớp mắt hắn cũng dạy người, biến đổi hơi lớn.

Hạo Vũ ngước đầu, chớp mắt to, không giống lúc trước hũ nút:

- Lão sư, ta không tên Nhật Thiên.

Nhiều món đồ kích thích lớn đến tâm linh nhỏ bé của nó, cả đời nó cũng không dám mơ xa như vậy.

Lâm Phàm vỗ đầu đồ đệ, thấm thía nói:

- Chữ hạo trên đầu là một mặt trời, bên dưới là thiên, gọi là Nhật Thiên không có vấn đề. Vi sư không đọc sách nhiều, chữ phức tạp kêu không thuận miệng. Sau này ngươi tu luyện cũng cố gắng đọc sách, không thể làm kẻ thất học. Ngươi nhìn vi sư xem, chịu thiệt ở chỗ ít đọc sách, chỉ có thể làm chuyện tay chân, rất mệt.

- Được rồi, lão sư gọi ta là Nhật Thiên vậy kêu Nhật Thiên, nhưng lão sư, có phải ta nên gọi là Nhật Thiên Vũ?

Hạo Vũ còn nhỏ, không rõ ý nghĩa hai chữ này, lão sư gọi nó như vậy, tuy nó cảm giác không được tốt nhưng vẫn rất tôn trọng lão sư.

Lâm Phàm thản nhiên nói:

- Cái đó tùy ngươi, vi sư kêu ngươi là Nhật Thiên được rồi, những người khác gọi thế nào là chuyện của họ.

Sau đó hắn mang đồ đệ trở lại Long giới.

Đối với Long giới, bọn họ cảm giác hai ngày này đã xảy ra chuyện quá kinh người, họ thấy tận mắt, suy nghĩ phải chăng đang nằm mơ.

Hắn đưa đồ đệ trở về, dù Long giới không thích nhưng chẳng sao, ở trong mắt hắn thì Long giới an toàn hơn bất cứ nơi đâu.

Lão tổ Long giới đi ra, giao công pháp cho Lâm Phàm, còn nói cái gì Long giới luôn giúp đỡ khi cần, sẽ không từ chối, tưởng hắn ngốc chắc.

Lấy Viêm Hoa tông làm ví dụ, đó là tông môn tràn ngập chính nghĩa và yêu thương, nhưng nếu có người to gan đến quậy tông môn, tuyên bố đòi công pháp mạnh nhất là hắn giơ gậy đập chết luôn.

Càng miễn bàn Long giới.

Chắc chắn sau đó có người nói cái gì, nếu không thì tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống này.

Ngao Bại Thiên nhảy ra, huơ tay:

- Huynh đệ bằng nhựa, đi mạnh khỏe.

Gã đã phục, huynh đệ bằng nhựa thật sự lấy đi công pháp mạnh nhất của Long giới, gã phục sát đất, đời này chưa từng thấy người oách như vậy.

Lâm Phàm vỗ vai Ngao Bại Thiên, cảm khái:

- Ừm, tốt, huynh đệ bằng nhựa chờ khi nào có thời gian ta sẽ đến thăm ngươi.

Ngao Bại Thiên ngây người, nhủ thầm đến làm quái gì, xin đừng đến.

Chuyện lần này khó khăn mới chấm dứt, gã sợ lắm rồi.

Hạo Vũ vẫy tay:

- Lão sư, tạm biệt.

Tuy thời gian gặp mặt không dài hơn một giờ nhưng người trước mắt là lão sư của nó.

Lâm Phàm nói:

- Đồ nhi, chăm chỉ tu luyện, qua một thời gian ngắn vi sư lại đến thăm ngươi, nếu ai ăn hiếp ngươi thì cố nhịn, chờ vi sư lại đây rồi cùng báo thù.

Hắn nhìn sang Ngao Bại Thiên:

- Huynh đệ bằng nhựa, trông chừng đồ đệ của ta, sau này sẽ cho ngươi chỗ tốt.

Ngao Bại Thiên nhìn Lâm Phàm, trong lòng chỉ có một suy nghĩ là ngươi đừng tìm đến ta đã là món quà lớn nhất.

Ngao Bại Thiên chỉ có thể nói:

- Tốt, huynh đệ bằng nhựa yên tâm, cứ giao cho ta.

Xem như khiến đối phương yên tâm, tuy gã không quen thuộc với tiểu tử này nhưng biết có người như vậy trong Long giới, là vết nhơ của Long giới.

Nó sống đến bây giờ vì được các lão tổ Long giới khai ơn, có lẽ vì nghĩ tiểu tử này xem như một nửa tộc nhân Long giới.

- Cáo từ.

Lâm Phàm không do dự, bay lên, xuyên qua bình chướng, biến mất trong thiên địa.

Lão tổ suy tư:

- Ài, Minh Hoàng lão tổ nhìn trúng đối phương điểm nào mà khiến Long giới cúi đầu như vậy.

Lão tổ không hiểu nổi, Long giới bọn họ cường đại đến mức tận cùng, cần gì kết duyên lành với ai, toàn là người ta cầu kết duyên lành với Long giới.

Ngao Luyện nhìn Ngao Bại Thiên, mắt lộ tia 'tiểu tử nhà ngươi chọc họa lớn':

- Bại Thiên, tiểu tử nhà ngươi.

Ngao Bại Thiên rùng mình, rối rít xua tay:

- Tộc thúc, thật sự không liên quan đến ta, ta không quen hắn, chỉ biết sơ, không phải ta dẫn hắn đến Long giới!

Ngao Luyện lườm Ngao Bại Thiên, giao việc hóc búa cho gã:

- Có liên quan hay không chẳng quan trọng, sau này giao tiểu tử này cho ngươi chăm sóc, xảy ra chuyện gì thì ngươi chịu trách

nhiệm.

Ngao Bại Thiên há hốc mồm, thộn mặt ra:

- A?

Gã đã đắc tội với ai? Có cần như vậy không? Gã thật sự không muốn dính dáng gì với tiểu tử đó.

Khi Ngao Bại Thiên nhìn tiểu tử này, nó cũng nhìn lại gã, còn mỉm cười, nhưng nụ cười làm gã bất đắc dĩ.

Ngao Bại Thiên buông tiếng thở dài:

- Xui xẻo.

Đời tuyệt vọng, bị tộc thúc phân phối cho nhiệm vụ này.

Nhật Thiên ngước đầu lên, đi tới trước mặt Ngao Bại Thiên, mỉm cười nói:

- Ngao ca ca, xin chào, ta tên Hạo Vũ, nhưng có thể gọi ta là Nhật Thiên.

Ngao Bại Thiên cúi đầu nhìn nó, không muốn nói chuyện. Mặc kệ nó tên Hạo Vũ hay Nhật Thiên thì liên quan quái gì với gã?

Nhật Thiên cười tươi nói:

- Lão sư của ta tên Lâm Phàm.

Nó không giống như lúc trước cảm thấy bất lực nữa, đứng thẳng thân thể nhỏ, nói chuyện không sợ sệt co cụm.

Ngao Bại Thiên nheo mắt nói:

- Tiểu tử này nói chuyện thâm đây.

Tiểu tử này hơi bị ranh, không dễ đối phó, một câu ‘lão sư của ta tên Lâm Phàm’ đầy ẩn ý, rất chất.

Ngao Bại Thiên vuốt đầu Nhật Thiên:

- Chào, Nhật Thiên.

Gã biết làm sao hơn?

Không chọc tộc thúc được thì chẳng lẽ kiếm chuyện với tiểu tử

này? Núi dựa sau lưng nó là huynh đệ bằng nhựa, sau những chuyện đã xảy ra, gã phát hiện mình không trêu vào ai nổi.

Giữa hư không.

Lâm Phàm cười tươi:

- Không ngờ thuận lợi như vậy.

Lần này quá thuận lợi, công pháp mạnh nhất Long giới thật sự vào túi.

Lâm Phàm vốn tưởng phải dây dưa với Long giới mười ngày, nửa tháng, ai dè hai ngày đã giải quyết.

Công pháp không tệ, tạm thời không thiếu đường lui.

Giải quyết xong xuôi, lo tích lũy điểm nữa là xong, khi đó bước vào Thông Thiên cảnh thì khủng bố thật.

- Bây giờ đi Cự Linh giới.

Lâm Phàm định đi thế lực lớn tiếp theo, bàn bạc với đối phương. Với kinh nghiệm giao lưu trong Long giới khiến hắn hiểu biết sơ rồi, không thành vấn đề.

Cự Linh giới không giống như Long giới cả giới vực toàn là cự linh, vẫn có sinh vật khác sống.

Tri Tri Điểu nói cự linh là một đám chiến sĩ anh dũng thiện chiến nhưng tốt bụng, bình thường không chủ động chinh phục ai, không phá hoại quê hương của người khác.

Nên trong Cự Linh giới có sinh vật khác sống.

Mấy ngày sau, Lâm Phàm chạy nhanh như bay rốt cuộc thấy bình chướng của Cự Linh giới. Nhưng bình chướng rậm rạp vết rạn, hình như bị người đánh thủng.

Lâm Phàm suy tư:

- Đừng nói là đã xảy ra chuyện.

Hắn cực khổ vất vả tìm đến vì muốn giao dịch với các cự linh, nếu không có ai thì lỗ to.

Lâm Phàm bước vào Cự Linh giới, cánh mũi hít hà, mùi máu cực

kỳ khó ngửi xộc vào xoang mũi. Lực lượng trong khu vực này hỗn loạn, hiển nhiên đã xảy ra chiến đấu cực kỳ kịch liệt.

Phương xa, một thân hình cao lớn hơn mười trượng ngã tại chỗ, đầu tách lìa xác chết lăn đi xa, trong mắt lấp lóe không cam lòng và tức giận.

Từng cái xác nằm dưới đất, nhìn từ xa như những ngọn núi nhỏ.

- Ác vậy? Lúc bản phong chủ bành trướng nhất cũng không tàn nhẫn đến vậy.

Lâm Phàm ngây người, không tin được, ai mà dữ dội thế, giết nhiều cự linh như vậy.

- Xem ra không thể làm giao dịch rồi.

Lâm Phàm đi tới, nhiều kiến trúc sụp đổ thành phế tích, nhiều cự linh bị lực lượng đáng sợ xuyên thủng ngực, khí quan bên trong bị nghiền nát thành thịt vụn chậm rãi chảy ra.

- Không thể nào! Cự Linh tộc là tộc mạnh, dù cường giả không bằng Long giới nhưng sẽ không cách biệt quá lớn, họ bị người đồ diệt, vậy đối phương có thực lực mạnh cỡ nào mới làm được?

Lâm Phàm không tin nổi, nhưng xác cự linh khoác da thú đã nói lên tất cả.

Có cự linh thích tạo nhà đá, có thích lấy đất làm giường, trời làm chăn, không cần che chắn.

Khi Lâm Phàm đến một chỗ tộc địa do đá to chất đống hình thành thì ngây ngẩn.

Thây ngã khắp nơi, vô cùng thê thảm, mặt đất bị máu nhuộm đỏ. Mỗi người khổng lồ đều bị giết, có thân thể đã mục rữa, có mặt dữ tợn nhưng trên người không có vết thương.

Chính giữa tổ địa có một cự linh cả người hoàng kim ngạo nghễ đứng, mắt trợn to nhưng người đầy rẫy vết thương, ngực thủng cái lỗ to, trái tim biến mất.

Lâm Phàm cảm nhận hơi thở của đối phương, rất mạnh, không thua gì hơi thở của lão tổ Long giới.

Lâm Phàm đáp xuống đất, mắng chửi:

- Trời ơi, đến chậm, chuyến này chạy uổng công. Là đứa khốn nạn nào diệt người ta! Còn có lương tâm không?

Nếu để hắn biết là ai làm sẽ tặng cho bộ buff tổ hợp, tiễn kẻ đó lên trời luôn.

Lâm Phàm đến trước mặt cự linh hoàng kim, gót chân màu vàng cao hơn người khác, làn da hơi khô, trông như máu đã chảy cạn, máu dính trên người cũng kết thành máu già.

Lâm Phàm khẽ thở dài:

- Ài, nếu các ngươi có thể chống đỡ lâu một chút thì bản phong chủ có thể giao dịch với các ngươi.

Lâm Phàm cảm ứng tờ giấy vàng rực, nếu phải cung cấp tin lớn cho Tri Tri Điểu vậy dùng tin tức này, hắn vốn chuẩn bị tin khác nhưng nay không cần nữa.

[Cự Linh tộc bị diệt tộc, hiện trường cực kỳ thảm liệt . . .]

Lâm Phàm đang chuẩn bị ghi thì lỗ tai nhúc nhích, mé bên bùm một tiếng, quyền phong cực mạnh ập đến.

Lâm Phàm nổi giận:

- Còn muốn cướp giết ta!?

Chuyện này liên quan gì tới hắn?

Lâm Phàm vụt xoay người, co nắm đấm đánh ra.

Bùm!

Thân hình to lớn như đạn pháo bay ra sau, đụng nát đá to, ngã dưới đất nằm yên, sau đó phun ra búng máu.

Đó là cự linh màu vàng to mấy chục trượng, lúc này giận dữ trừng Lâm Phàm, trong đôi mắt to như đèn lồng chảy nước mắt như suối nhỏ tuôn ra.

Sau đó cự linh la lớn lại xông về phía Lâm Phàm.

- Ngươi chết cho ta!

Nắm đấm rất mạnh, sóng âm nổ vang vọng, không khí bị đè ép dạt sang hai bên.

Bùm!

Lâm Phàm không ra sát chiêu, giơ tay cản nắm đấm của đối phương, nghi hoặc hỏi:

- Ngươi làm gì vậy? Có thể nhìn kỹ rồi mới ra tay không? Bản phong chủ mới đến Cự Linh tộc các ngươi, chưa làm gì cả. Cự Linh tộc không thân thiện vậy sao?

Chương 777: Thật điếm thúi

Nắm tay mang theo tiếng gió, nhưng khi nghe câu đó thì chợt ngừng lại.

Lâm Phàm vuốt tóc và quần áo, nắm tay của đối phương kéo gió lớn suýt làm rối tạo hình của hắn.

Tiểu cự linh màu vàng quỳ xuống đất, gục đầu, hai dòng sông nước mắt chảy xuống đất, lấp đầy hố.

Tiểu cự linh nhào tới bên chân cự linh màu vàng trăm trượng, ôm chân gào khóc:

- Phụ thân!

Khóc xé ruột xé gan, cực kỳ bi thương.

Lâm Phàm thở dài, bước tới gần tiểu cự linh:

- Ài, bằng hữu, người chết không thể sống lại, hãy nén bi thương. Rốt cuộc là ai diệt nguyên tộc của các ngươi?

Lâm Phàm suy tư, không nghĩ ra là kẻ nào có năng lực như vậy.

Không lẽ giữa thế lực lớn xảy ra chiến tranh?

Nhưng không thể nào, xem tình huống hiện giờ không giống như chiến tranh xảy ra mà là đồ sát nghiêng về một bên.

Tiểu cự linh quay đầu nhìn Lâm Phàm, mắt ngấn lệ, không cách nào chấp nhận sự thật này:

- Ngươi là ai?

Lâm Phàm lắc đầu, buồn thúi ruột:

- Ta là một người thường đi ngang qua, cảm giác chỗ các ngươi xảy ra chuyện nên đến xem, không ngờ biến thành như vậy, thật là, ài . . .

Giao dịch thất bại, người ta bị diệt tộc rồi thì biết làm sao bây giờ?

Nếu biết trước chắc chắn hắn sẽ đến hỗ trợ, khi đó dùng sức một mình hắn nghiền áp đối phương, dù không đánh lại nhưng có thể mở vận rủi cuồn cuộn ra, cứu Cự Linh tộc.

Khi đó Cự Linh tộc sẽ xem hắn là ân nhân cứu mạng, công pháp lăn ầm ầm vào túi.

Nhưng tình huống hiện giờ thật nguy hiểm, e rằng truyền thừa công pháp mạnh nhất đã đứt đoạn.

Tiểu cự linh cúi đầu, không nói chuyện, hai nắm tay siết chặt kêu răng rắc, rít qua kẽ răng:

- Ta muốn báo thù, báo thù cho tộc nhân của ta!

- Ngươi biết ai làm không?

Lâm Phàm rất muốn biết là kẻ nào ngăn cản giao dịch của hắn, nếu biết chắc chắn sẽ đè đối phương dưới đất.

Dám diệt đối tượng giao dịch được bản phong chủ chọn, muốn chết!

Lâm Phàm vốn muốn hỏi tiểu cự linh có truyền thừa công pháp mạnh nhất không, nhưng hắn không nói nên lời.

Người ta mới bị diệt tộc đã hỏi về công pháp mạnh nhất, còn chút lòng cảm thông nào không?

Làm như vậy rất biến thái.

Hắn là phong chủ của Viêm Hoa tông, càng là lão sư của một đứa trẻ, làm tấm gương cho người, sao có thể làm ra chuyện như vậy.

Tiểu cự linh oán hận nói:

- Ta chết cũng không quên bọn họ. Bọn họ đến, hủy mọi thứ của ta, phụ thân bị bắt nhốt ở chỗ đó, để ta sống tạm. Ta nhất định phải giết họ, xách đầu của họ tạ tội tộc nhân!

Lâm Phàm bất đắc dĩ hỏi:

- Rốt cuộc là ai?

Nói nhiều như vậy nhưng không nói ra đối phương là ai.

Tiểu cự linh lắc đầu nói, mười ngón sắp bấu vào thịt:

- Ta không biết.

Trời ơi!

Lâm Phàm đứt dây thần kinh, nói nhiều như vậy mà như chưa nói, nhưng ngay sau đó tiểu cự linh nói ra một câu làm hắn bất ngờ.

- Tuy rằng không biết bọn họ là ai, nhưng ta vĩnh viễn nhớ kỹ đó là một nữ nhân mang theo một đứa trẻ. Đứa trẻ kia là ác ma, cực kỳ khủng bố. Tộc nhân của ta bị hắn giết, không có đường đánh trả.

Nói đến đây tiểu cự linh lại ngửa đầu khóc toáng lên, nước mắt nước mũi chảy xuống, tình huống này khiến người nhìn cực kỳ đau lòng.

Lâm Phàm kinh ngạc nói:

- Không thể nào! Một nữ nhân và một đứa con nít mà diệt sạch Cự Linh tộc các ngươi? Lợi hại dữ vậy?

Tiểu cự linh không đáp, chợt nhớ ra:

- Ta nhớ ra rồi! Nữ nhân kia từng nói ra tên của mình. Khi đứa trẻ ác ma kia giết phụ thân của ta, nữ nhân đó nói Liễu Nhược Trần này diệt tộc của ngươi không vì lý do gì, đơn giản là muốn diệt . . .

Lâm Phàm kinh ngạc kêu lên:

- Cái gì? Ngươi mới nói gì? Liễu Nhược Trần?

Tiểu cự linh gật đầu, biểu cảm tức giận:

- Ừm! Nữ nhân kia không mạnh, nhưng đứa trẻ ác ma đó quá mạnh, khi ra tay cực kỳ khủng bố. Phụ thân của ta đấu với nó, bị thần thông quỷ dị của nó giết, móc trái tim ra. Ta thấy hết tất cả nhưng lại bất lực.

Tiểu cự linh nói rồi lại có nước mắt chảy ra từ hốc mắt.

- Lợi hại, ả đàn bà này muốn dấy lên gió tanh mưa máu. Mình nên sớm đoán ra, nữ nhân mang theo con nít trừ ả ra còn tổ hợp nào như vậy.

Trong lòng Lâm Phàm chỉ có một mục tiêu nhỏ là giẫm chết Liễu Nhược Trần trong Thánh Đường tông. Nhưng bây giờ không biết Thánh Đường tông ở đâu, nên hắn không còn cách nào, phải tìm được Thánh Đường tông đã.

Việc này tạm gác qua một bên, phải an ủi tiểu cự linh đã.

Khuôn mặt Lâm Phàm nghiêm túc, muốn giúp tiểu cự linh báo thù:

- Nữ nhân kia và đứa bé tội đáng muôn chết, nên bị tru. Ngươi cứ yên tâm, Cự Linh tộc anh dũng thiện chiến, nhưng lòng mang hòa bình, đáng được tôn kính, bây giờ xảy ra chuyện này, ta cũng thấy buồn, nhất định sẽ giúp ngươi giết hai người này.

Tiểu cự linh nhìn Lâm Phàm, cúi đầu nói:

- Vô dụng, bọn họ rất mạnh, liên lụy ngươi vào sẽ mang rắc rối đến cho ngươi.

Mặt Lâm Phàm nghiêm túc hơn:

- Rắc rối? Không có chuyện đó. Kẻ tâm ngoan thủ lạt như vậy không bằng heo chó, người khác nhịn được chứ Lâm Phàm này thì không. Đừng nói gì nữa, hai người này phải bị giết!

Lời nói làm tiểu cự linh rất cảm động, vào lúc thế này mà có người đứng cạnh mình, gã cảm giác toàn thân tràn ngập lực lượng.

Lâm Phàm nói thật lòng:

- Sau này ngươi định làm sao? Nói thẳng một câu, thực lực của ngươi rất yếu, đụng phải hai người họ e rằng ngươi không thể báo thù cho tộc nhân của mình.

Thực lực cỡ như tiểu cự linh thì một bàn tay của hắn có thể đập chết, thậm chí không cần phát thứ hai.

- Ta không sợ, phụ thân nói với ta là ta có Cự Linh thần huyết hiếm có mấy vạn năm của Cự Linh tộc, sau này thành tựu của ta sẽ đến độ cao mà vô số tộc nhân khó với tới. Chỉ cần ta nhẫn nhịn, chăm chỉ tu luyện, tương lai chắc chắn có thể tự tay giết chết bọn họ!

Tiểu cự linh tràn ngập niềm tin, tuy bây giờ chỉ là Chí Tiên cảnh nhưng gã tự tin không lâu sau sẽ càng mạnh, có thực lực giết hai người kia.

- Bên ngoài hiện giờ rất phức tạp, đối phương tiêu diệt Cự Linh tộc các ngươi chắc chắn có mục đích. Với tình huống của ngươi mà lang thang bên ngoài quá nguy hiểm, hay là như vầy, ngươi theo ta

về tông, tạm ở lại tông của ta, chậm rãi tăng thực lực lên, cũng hỏi thăm tung tích của đối phương. Nếu gặp phải họ, ta có thể trực tiếp ra tay giết.

Tuy Lâm Phàm đồng tình chuyện đối phương gặp được nhưng vẫn muốn lừa người ta về Viêm Hoa tông.

Huyết mạch của tiểu cự linh hơi kinh người, tuy không biết rõ nhưng Lâm Phàm cảm nhận huyết mạch như ngọn lửa cháy, cho người cảm giác nóng bỏng.

Tiểu cự linh ngạc nhiên nhìn Lâm Phàm:

- Như vậy sao được?

Không ngờ người xa lạ mà tận tình giúp đỡ gã.

Tuy gã nhỏ tuổi trong Cự Linh tộc nhưng không ngốc chút nào, gã không tin có người sẵn sàng giúp không mình.

Tiểu cự linh mới nảy ra suy nghĩ này thì xảy ra chuyện kinh người.

- Sao không thể, chuyện như vậy làm trời giận người oán, Lâm Phàm này thề nếu không giết hung thủ cầm đầu giết hại Cự Linh tộc thì sẽ bị trời giáng sét đánh thành tro!

Hư không chấn động, đó là dấu hiệu lời thề hình thành.

Tiểu cự linh ngây ngốc nhìn Lâm Phàm, òa khóc, mặt lấm lem nước mắt nước mũi. Tiểu cự linh không ngờ người trước mắt sẽ thề với trời vì Cự Linh tộc bọn họ, qua đó hoàn toàn lấy được tình cảm của gã.

Tiểu cự linh cảm động đến không nói nên lời:

- Đa tạ ngươi.

Lâm Phàm nói:

- Tạ cái gì, hễ người có lòng chính nghĩa đụng chuyện như vậy tuyệt đối không nhịn được. Ngươi yên tâm, cứ giao chuyện này cho ta, chắc chắn sẽ trấn áp hai tên kia, báo thù cho Cự Linh tộc. Không tiện ở lại đây lâu, ngươi nhìn xem có thứ gì muốn mang đi thì mang hết.

- Không còn gì, ta chỉ muốn chôn các tộc nhân, để họ yên nghỉ tại

đây, không bị phơi thây hoang dã, ngươi có thể giúp ta sao?

Sau khi bi thương đau khổ qua đi, tiểu cự linh dần ổn định lại. Việc đã xảy ra, tiếp tục đau thương chỉ vô dụng.

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Được, không thành vấn đề.

Nhưng nhìn xác chết trải rộng hoang dã, hắn cảm giác đây là công trình lớn.

Nhưng mang tiểu cự linh rời đi là lựa chọn không tệ.

Cự Linh tộc chỉ còn một mình gã, nếu vẫn còn nữ giới, có lẽ tương lai còn hy vọng lại tổ kiến Cự Linh tộc, nhưng bây giờ một nam nhân chẳng lẽ có thể một mình sáng tạo ra một dân tộc sao?

Chẳng khác nào người ngốc nằm mơ.

Tiểu cự linh cảm động, lại muốn khóc:

- Đa tạ.

Gặp họa diệt tộc, chỉ còn mình gã sống, vốn tưởng sẽ lẻ loi hiu quạnh, không ngờ vẫn xuất hiện người tốt.

Phụ thân nói đúng, người có tấm lòng lương thiện sẽ toàn gặp điều tốt.

Xác của Cự Linh tộc đều rất lớn, muốn tay không đào hố là không thể nào.

Co tay lại, nền đất thủng hố sâu, sau đó chôn từng xác chết Cự Linh tộc.

Nói theo lời của tiểu cự linh là tuy họ đã chết nhưng nếu xác rơi vào tay người biết luyện khí thì sẽ không còn lại gì, sẽ bị rút xương lột da.

Thật lâu sau.

Lâm Phàm đứng yên nhìn tiểu cự linh chôn phụ thân của mình, lòng rất là cảm khái.

Thực lực vẫn là quan trọng nhất, chứ nếu gặp tình huống diệt tộc thì sẽ bất lực.

Lâm Phàm nhất định sẽ giữ truyền thừa của Viêm Hoa tông, ai dám rục rịch chút gì không tốt với Viêm Hoa tông là hắn bóp chết từ trong trứng nước, không chút nương tình.

- Đi thôi, đừng nhìn.

Lâm Phàm hiểu tâm tình lúc này của tiểu cự linh, nhưng vô dụng, chết mà sống lại, trừ hắn ra những người khác không làm được.

Tiểu cự linh nhỏ giọng nói:

- Có lẽ chân linh của phụ thân ta bất diệt, còn có kiếp sau.

Nhưng loại khả năng này quá nhỏ, không thể nào.

Hai bóng người bay lên trời, rời khỏi đây.

Tiểu cự linh ngoái đầu nhìn tộc địa, lửa giận chôn sâu trong tim, gã thề nhất định phải cho hai tên hung thủ kia biết tay.

Lâm Phàm đang liên lạc với Tri Tri Điểu, Cự Linh tộc bị diệt là việc lớn, nên để người trong tất cả vực ngoại giới biết.

Đương nhiên, cũng có thể thông báo về Liễu Nhược Trần, ít ra cho người khác cẩn thận chút, nếu đều bị nàng giết thì hắn biết đi đâu giao dịch với người ta?

Ngẫm lại đã thấy khó chịu, thật điếm thúi.

Chương 778: Thế này mới giống con nít

Tin Cự Linh tộc bị diệt đăng trên Tri Tri Điểu.

Thế lực lớn giật mình. Thực lực của Cự Linh tộc không cần nghi ngờ, rất cường đại, tuy nội tình thật sự không bằng một vài thế lực lớn nhưng tộc trưởng hiện thời mạnh kinh khủng, đặc biệt Hoàng Kim Chiến Thể khủng bố kinh người.

May mà Cự Linh tộc có trái tim lương thiện, chủng tộc nặng nghĩa khí, không bao giờ chủ động gây sự, ngược lại khiến nhiều thế lực lớn có hảo cảm, muốn giao lưu với họ.

Không ngờ bị diệt tộc.

Một tộc lão thế lực lớn quen thân với Cự Linh tộc khi biết tin tức này thì tinh thần dao động, tu vi đến trình độ như tộc lão rất khó bị việc vặt ảnh hưởng.

- Liễu Nhược Trần!

Dưới mí mắt tộc lão thế lực lớn là ngọn lửa rực cháy, ước gì giết đối phương ngay, báo thù cho bằng hữu.

Tộc lão lấy ra một ít tài phú của mình để đăng tin tìm Liễu Nhược Trần trên Tri Tri Điểu, ai cung cấp tin tức sẽ nhận thù lao là một viên thần đan.

Trên Tri Tri Điểu sôi trào.

- Đã xảy ra chuyện lớn, một nữ nhân, một đứa con nít mà diệt Cự Linh tộc, họ có lai lịch thế nào? Quá mất trí phát cuồng!

- Cự Linh tộc nổi tiếng tốt bụng vậy mà cũng bị diệt, điên rồi. Ta nhớ kỹ cái tên Liễu Nhược Trần, sau này gặp gỡ phải chém chết.

- Lão phu cũng không ngồi yên, nhớ kỹ việc này. Về sau nếu ai giết hai người này thì lão phu sẽ tặng cho ích lợi lớn.

Cự Linh tộc được tiếng tốt, nhiều thế lực lớn có quan hệ thân thiết với họ. Nhưng cũng có nhiều người vui sướng khi người gặp họa.

Trong một hang núi.

Liễu Nhược Trần đứng đó, mắt lấp lóe tia sáng nhìn bóng dáng phía xa.

Nàng có mọi thứ bây giờ đều nhờ đứa trẻ này, nhưng nàng rất khó khống chế nó. Ý thức tự chủ của đứa bé quá mạnh, còn tâm ngoan thủ lạt.

Nếu không có quan hệ dựng dục, Liễu Nhược Trần cảm giác nàng cũng có thể bị đứa trẻ này giết.

Lúc này, một trái tim màu vàng lơ lửng trước mặt đứa trẻ.

Khóe môi đứa trẻ cong lên nụ cười tàn nhẫn:

- Trái tim màu vàng của Cự Linh tộc, rất hiếm hoi.

Nó giơ ngón tay lên, một cục lửa bao bọc trái tim màu vàng, không ngừng rèn luyện.

- A, có chút năng lực, phong kín huyết mạch trái tim, nhưng tiếc rằng còn quá non.

Xích thần quấn quanh trái tim, tỏa sáng rực rỡ.

Đứa trẻ giơ tay, chỉ một cái.

Răng rắc!

Xích thần vỡ, trái tim màu vàng không ngừng rút lại, khô héo, cuối cùng một giọt máu màu vàng như ngọn lửa rực cháy lơ lửng giữa không trung.

Đứa trẻ hút máu vào bụng, hoa văn màu vàng nổi trên mặt nó rồi tan biến.

- Quả nhiên ngon lành, không lừa người, he he he!

Tiếng cười the thé phát ra từ khoang miệng đứa trẻ. Liễu Nhược Trần ở phía xa rùng mình, rất sợ đứa trẻ.

Nhưng đối với Liễu Nhược Trần thì đây là cơ hội cho nàng.

Vực ngoại giới dung hợp, cơ hội của nàng càng lúc càng nhiều, thứ ngày xưa không thể với tới bây giờ vươn tay là có thể chạm vào.

Mắt Liễu Nhược Trần rực cháy ngọn lửa:

- Lâm Phàm, ngươi chờ đó, ta nhất định khiến ngươi hối hận!

Nàng vĩnh viễn không bao giờ quên bóng hình đáng giận kia, vốn tưởng đời này không có hy vọng, nhưng giờ mà đụng mặt hắn là nàng sẽ cho biết tay.

Mấy ngày sau, Viêm Hoa tông.

Hai đệ tử trông giữ sơn môn, bọn họ đứng thẳng người, bên tai nghe tiếng gầm rú điếc tai, khi họ ngước đầu lên thì thấy một bóng đen rất to lao đến.

- Nguy rồi, có địch tập!

- Sao ngươi biết là địch tập?

- Không có mắt sao? Tông môn chúng ta có người to như vậy không? Lâm sư huynh vận dụng công pháp cũng chỉ cao mười thước, ngươi nhìn bóng dáng kia xem, ít nhất cao mấy chục thước!

Hai đệ tử ngây người, bóng đen kia quá khổng lồ trong mắt họ.

Hai người chuẩn bị gõ cảnh báo thì nghe tiếng kêu quen thuộc:

- Đừng hoảng, là ta!

Hai đệ tử mừng rỡ, biểu tình rất phong phú:

- Đó là giọng của Lâm sư huynh!

Đối với họ thì Lâm sư huynh là thần tượng, bọn họ trấn thủ cửa sơn môn trừ làm bộ mặt tông môn ra còn một mục đích khác, đó là biết khi nào Lâm sư huynh trở về.

Lâm Phàm bay song song với tiểu cự linh:

- Phía trước là tông môn của ta, Viêm Hoa tông, sau này ngươi có thể ở trong Viêm Hoa tông tu luyện từ từ, sẽ không có nguy hiểm gì.

Chạy đi mấy ngày, rốt cuộc trở lại.

Cảm xúc của tiểu cự linh hơi nặng nề, còn chìm trong đau khổ, nhưng so với thời gian trước thì đã tốt hơn nhiều.

Vì hình thể của tiểu cự linh nên Lâm Phàm đành phải đáp xuống

bên ngoài tông môn.

Rầm!

Khi tiểu cự linh đáp xuống, mặt đất rung lắc mạnh, tro bụi bốc lên.

Đệ tử canh giữ tông môn ngẩn ngơ:

- Người gì cao quá.

Không ngờ người đi theo sư huynh trở về cao lớn đến vậy, rất kinh người.

Nhưng nếu cho họ biết độ cao trung bình của Cự Linh tộc đều cỡ trăm trượng, nếu thi triển thần thông thì đầu đội trời chân đạp đất, ngàn trượng, vạn trượng là chuyện thường.

Nếu biết sẽ làm họ ngạc nhiên đến hóa đá.

Dù là Lâm Phàm thi triển Cuồng Thân cũng hoàn toàn không thể sánh bằng, không cùng đẳng cấp.

Lâm Phàm nói:

- Tiểu cự linh, ngươi chờ ở đây một lúc.

Tiểu cự linh không tiện đi vào, hình thể như thế dễ đạp trúng người. Quan trọng nhất là Cự Linh tộc không thể rút nhỏ, đây là chiều cao bình thường của họ.

Tiểu cự linh cảm kích gật đầu:

- Đa tạ.

Đây là lần đầu tiên tiểu cự linh rời xa quê hương, gã ngồi xuống đất, chìm vào suy tư, nhớ về tộc nhân.

Tất cả đã tan biến thành mây khói, giọng nói, nụ cười quen thuộc sẽ không xuất hiện nữa.

Các đệ tử tông môn đều đang vây xem, bọn họ nhìn bóng dáng bên ngoài tông môn, rất tò mò không biết Lâm sư huynh mang ai trở về.

Người khổng lồ nhỏ này quá vạm vỡ, cơ bắp cục cục như núi nhỏ, rất khôi ngô, tràn ngập lực lượng cuồng bạo.

Thiên Tu sơn phong.

Thiên Tu mở mắt ra nói:

- Lần này đồ nhi ra ngoài hơi lâu.

Sau đó lão cảm nhận tiểu cự linh ở cửa tông môn, nghi hoặc hỏi:

- Đồ ngốc kia là ai? Ở tông nào bị dụ về?

Lâm Phàm bất đắc dĩ, không lẽ nói mười mấy ngày qua toàn chạy trên đường? Nhưng cũng không trắng tay, ít nhất được công pháp mạnh nhất Phù Đồ Nghịch Long Pháp ở chỗ Long giới.

Tuy không bằng Thủy Ma Kinh nhưng Phù Đồ Nghịch Long Pháp cũng là một môn công pháp ghê gớm.

Lâm Phàm nói:

- Lão sư, đó không phải đồ ngốc mà là kẻ đáng thương. Chủng tộc của họ bị Liễu Nhược Trần diệt, chỉ có mình hắn sống.

Thiên Tu rút lại lời vừa nói, vẻ mặt kinh ngạc hỏi:

- Thì ra là vậy. Đồ nhi mới nói là Liễu Nhược Trần?

Lâm Phàm tự tin mà bình tĩnh nói:

- Vâng, là ả. Không biết từ đâu gặp vận may từ trên trời rơi xuống, có đứa con, đứa bé đó có thể tiêu diệt Cự Linh tộc, thực lực rất khủng bố. Nhưng không cần lo, nó mà đến thì chỉ có một kết quả, đó là bị đồ nhi đánh chết.

Hắn không thèm để đối phương vào mắt, hiện giờ hắn chẳng sợ ai cả, kẻ nào đến đều sẽ bị nghiền dẹp lép.

Nhưng thi triển vận rủi cuồn cuộn sẽ thiếu nhiều thú vị, bình thường hắn không dùng.

Nếu Liễu Nhược Trần mang đứa bé tới, vì giảm bớt rắc rối không cần thiết, chắc chắn Lâm Phàm sẽ mở vận rủi cuồn cuộn ra, trực tiếp xóa sổ, sau đó từ từ chơi với nàng.

Cách hoàn mỹ biết bao, hắn đã sớm nghĩ ra cách chết cho họ.

Thiên Tu khoe khoang:

- Đồ nhi rất tự tin, vi sư vui lắm. Nhưng trong thời gian này vi sư cũng tiến bộ rất lớn, tu vi đột phá đôi chút, thật không đơn giản.

Tự sáng lập hệ thống có độ khó hơi lớn, xem như cầm đá đo đường qua sông, nhưng xem như lão đi vững.

Lâm Phàm khen ngợi:

- Đồ nhi nhìn ra được lão sư mạnh lên nhiều.

Lão sư lớn tuổi, cần nghe khen, nên hắn không chút keo kiệt buông lời ca ngợi, miễn lão sư vui thì tốt rồi.

Nhưng khi Lâm Phàm nói mình thu đồ đệ cho lão sư biết thì Thiên Tu mặt biến sắc, trở nên hớn hở, dường như bị bất ngờ, luôn miệng nói đồ nhi đã thông não.

Lâm Phàm hoang mang, thu đồ đệ thôi mà, thông não cái gì?

Lúc này, Hỏa Dung cười tươi đi đến:

- Tiểu Phàm về rồi à.

Lâm Phàm híp mắt, hơi bất đắc dĩ. Mặt dày như cái mo, hắn mới trở về mà Hỏa Dung đã chăm chỉ chạy qua.

- Hỏa Dung trưởng lão, lần này trở về ta không mang về thứ gì, không có gì để chia.

Hắn cảm giác tông môn thay đổi, trước kia không như vậy.

Trước kia Hỏa Dung trưởng lão là người công bằng, chính nghĩa biết bao. Nhưng bây giờ nhìn xem, đâu còn phong phạm ngày xưa? Hoàn toàn phát triển theo xu hướng lưu manh già.

- Ha ha, Tiểu Phàm nói gì kỳ, lão phu là loại người thấy ngươi về liền đòi quà sao? Chỉ đến thăm ngươi thôi, không có ý gì khác, đừng nghĩ bậy bạ.

Lâm Phàm bất đắc dĩ, không nghĩ bậy bạ sao được? Dù bị gác dao trên cổ, hắn vẫn cảm thấy nghĩ bậy bạ mới là đáp án chính xác.

Hỏa Dung cười rời đi:

- Ưm, Tiểu Phàm, nếu không có việc gì vậy lão phu đi trước, hai sư đồ cứ từ từ trò chuyện.

Lâm Phàm buông tiếng thở dài:

- Hiện thực.

Người này thực dụng vậy đấy, nghe không có thứ gì là Hỏa Dung trưởng lão đi ngay.

Cát Luyện thấy Hỏa Dung đi thì vội đuổi theo, sợ chậm một bước.

Hỏa Dung nhắc nhở:

- Cát Luyện, đừng đi, hắn trở về không mang thứ gì, đi cũng uổng công.

Cát Luyện cười khẩy nói:

- Ha ha, ngươi nghĩ ta tin tưởng sao?

Cát Luyện lao thẳng tới Thiên Tu sơn phong, nếu tin tưởng lời nói của Hỏa Dung mới là đồ khờ.

Lâm Phàm thấy Cát Luyện trưởng lão đến, phương xa loáng thoáng bóng người, Khô Mộc sắp đến.

Thiên Tu không nhịn được nữa, đứng dậy mắng xối xả, mắng đám sư đệ thúi đầu.

- Không có thì thôi, mắng người ta làm chi.

Nhóm Cát Luyện bị tổn thương, co rút cổ bỏ đi.

Bọn họ không chịu nổi sư huynh mắng té tát, chắc chắn cụp đuôi, xám xịt rút lui.

Bên ngoài tông môn.

Tiểu cự linh ngồi một đống, vùi đầu buồn bã.

Lâm Phàm nói:

- Lão sư, đây là tiểu cự linh, đồ nhi mang hắn về, định cho ở lại Viêm Hoa tông.

Thiên Tu đã nghe đồ nhi bảo bối nói tiểu cự linh còn rất nhỏ, là bạn nhỏ.

Giọng Thiên Tu tràn ngập hiền hậu:

- Hài tử, đừng buồn nữa, sau này ở lại đây, thù lớn rồi sẽ trả được. Hãy xem nơi này như ngôi nhà thứ hai, toàn Viêm Hoa tông chúng ta đều rất tốt.

Có điều bạn nhỏ này quá cao lớn, câu trên nghe hơi kỳ kỳ.

- Oa!

Tiểu cự linh bỗng khóc toáng lên, nước mắt chảy rào rào, hai sợi mì trong suốt từ lỗ mũi rũ xuống, đung đưa theo cảm xúc kích động.

Thiên Tu cảm thán rằng:

- Thế này mới giống con nít, khóc đi, khóc rồi sẽ thấy khá hơn.

Chương 779: Nào, để gia gia yêu các ngươi

Lâm Phàm kéo lão sư qua một bên:

- Lão sư, có kiểu an ủi người như vậy sao?

Giọng của tiểu cự linh rất lớn, bọn họ cách gần như vậy suýt rách màng tai.

Thiên Tu tràn đầy tự tin nói:

- Như thế nào? Nếu không an ủi như vậy chứ an ủi kiểu gì? Phải khóc mới khá hơn. Hồi vi sư còn trẻ, các sư đệ gặp chuyện buồn vi sư toàn để bọn họ khóc một chút là thấy thoải mái ngay, tin tưởng vi sư đi, chắc chắn không sai.

Lão đồng tình nhìn tiểu cự linh, đúng là đứa nhỏ tội nghiệp.

Tộc nhân đều chết rồi, chắc nó buồn lắm.

Tiểu cự linh đối diện Thiên Tu, lau nước mắt to bằng nắm tay:

- Gia gia, đa tạ người an ủi ta.

Hai sợi nước mũi chói lọi rũ xuống, lắc lư trên đầu Thiên Tu, tính nguy hiểm rất cao, sơ sẩy một cái sẽ bị tưới.

Thiên Tu run nhẹ, mắt nhìn chằm chằm hai sợi nước mũi, cười hiền lành:

- Hài tử, không sao, đều sẽ trôi qua. Sau này hãy yên ổn ở lại đây, nếu gặp kẻ thù kia thì chúng ta sẽ báo thù giúp ngươi.

Tiểu cự linh gật đầu:

- Vâng!

Động tác hơi mạnh, nước mũi đánh về phía Thiên Tu.

Thiên Tu hết hồn, tim đập nhanh, nhấc chân biến mất tại chỗ, né qua một bên, nếu bị đánh trúng thì kinh người.

- Đứa nhỏ đáng sợ quá!

Sau đó Lâm Phàm kêu Địa Linh Địch Địch, nhờ họ dựng nhà cho tiểu cự linh, vị trí nằm gần tông môn.

Lâm Phàm rất muốn hỏi tiểu cự linh rằng công pháp truyền thừa còn không? Nhưng người ta mới bị diệt tộc đã hỏi thẳng như vậy là hết sức bậy, ít ra có chút lương tâm đều biết không thể làm vậy.

Các đệ tử tông môn biết có to con muốn làm hàng xóm với mình, ban đầu bọn họ rất cảnh giác, vì hình thể của đối phương quá lớn.

Sau đó biết to con thật ra tuổi nhỏ xíu, chủng tộc bị người tiêu diệt chỉ còn lại một mình, bọn họ rất đồng tình nó.

Nhiều đệ tử to gan mà tốt bụng mang theo quà đi làm quen với đối phương, muốn an ủi nó.

Lâm Phàm trở về Vô Địch phong, ở một ngày rồi vào bế quan, sáng tạo công pháp.

- Oa! Ta cảm động quá, đa tạ các ngươi an ủi ta!

Phía xa truyền đến tiếng gào khóc của tiểu cự linh, giọng lớn đến đinh tai nhức óc, xuyên mây gõ đá, vang vọng nguyên Viêm Hoa tông. Giọng của tiểu cự linh thật đáng sợ, nếu tu luyện âm công thì vô địch thiên hạ rồi.

Lâm Phàm tự hào:

- Ài, các sư đệ, sư muội trong tông môn rất tốt bụng.

Được hắn dẫn dắt, hướng dẫn các đệ tử tông môn có trái tim chính nghĩa.

Hắn vào mật thất, bắt đầu sáng tạo công pháp.

Hắn có hướng dẫn sáng tạo công pháp tiên giai lâu lắm rồi, nhưng mãi không thành công, điều này làm hắn rất bất đắc dĩ.

Lâm Phàm lấy ba thanh kiếm ra cắm ngược dưới đất, cúi đầu nói:

- Trùm Tam Thanh linh thiêng, Lâm Phàm này dù ở dị giới nhưng chưa từng quên các người. Hôm nay các người nói xem có thể cho ta thành công không? Nếu không thể thành công thì nói một tiếng cho ta biết.

Lâm Phàm chờ giây lát, không có hồi âm.

- Tốt, không nói ta không thể thành công tức là có thể.

Lâm Phàm ngồi xếp bằng, tâm tình sung sướng. Hắn lấy sổ nhỏ, bút ra, bắt đầu tu luyện.

Chốc lát sau, Lâm Phàm cảm giác toàn thân trướng căng, hơi thở hỗn loạn chạy trong người, tiếng bùm bùm không ngớt, đó là kinh mạch đứt đoạn.

Đẳng cấp công pháp càng cao thì sáng tạo càng khó khăn hơn.

Lâm Phàm lấy búa ra, một nhát búa giải quyết chính mình.

Mười giây sau, tinh thần phơi phới vùi đầu vào sự nghiệp sáng tạo công pháp.

Sáng sớm, mặt trời mới mọc, mây tía bay tới bao phủ bên trên Viêm Hoa tông, cửa đá mật thất bị đẩy mở.

- Lừa đảo, dối trá, lừa người thành thật!

Lâm Phàm không vui, trùm Tam Thanh lừa hắn, không thể thành công thì nói một tiếng, không nói gì hại hắn tưởng sẽ thành công.

Đã chết một đêm, trừ tăng chút giá trị khổ tu ra chẳng có gì khác.

Lâm Phàm đi dạo trong tông môn, nhìn xem, làm ấn tượng sâu thêm. Đã đến lúc ra ngoài tích lũy điểm.

Tiện nhân Liễu Nhược Trần đã xuất hiện, hoặc là hắn tìm nàng hoặc nàng tìm đến hắn, nên cần tăng thực lực lên, tốt nhất không cần dùng vận rủi cuồn cuộn vẫn đánh nát đứa nhỏ theo bên nàng, thế mới sướng.

Vành tai Lâm Phàm nhúc nhích, có đệ tử đang nói bí mật nhỏ.

- Hôm qua làm ta cười bể bụng, Vương sư huynh đi an ủi tiểu cự linh, chọc người ta khóc chảy nước mắt nước mũi, ngươi đoán thế nào? Nước mũi của tiểu cự linh rơi xuống trúng ngay Vương sư huynh, bao trọn cả người sư huynh, khó khăn lắm mới ra được.

- Không thể nào! Tàn nhẫn vậy sao?

- Thì thế đó.

Lâm Phàm nghe lén, không ngờ các sư đệ trong tông môn trúng chiêu. Khi tiểu cự linh khóc rống hắn sẽ cách thật xa, dù sao quá

nguy hiểm.

Nước mũi to đó trơn trượt, rơi xuống người sẽ rất khó chịu.

Lâm Phàm đến Thiên Tu sơn phong.

Thiên Tu biết đồ nhi lại muốn ra ngoài bung lụa thì đứt dây thần kinh:

- Đồ nhi không thể ở trong tông môn một thời gian sao? Vừa trở về lại đi ra ngoài?

Đồ nhi bảo bối của lão sao càng lúc càng tăng động, trước kia tuy thường ra ngoài nhưng không thường xuyên như vậy.

- Lão sư, không thể ở nhà, lão sư không cảm giác áp lực rất lớn đang bao phủ trên người chúng ta sao? Lão sư còn nhớ khi vực ngoại giới chưa dung hợp, một ả đàn bà thối đánh hai sư đồ chúng ta trước mặt vô số đệ tử không? Lão sư nói xem có thể nhịn được không? Ai nhịn chứ đồ nhi không thể, phải ra ngoài tu luyện, tăng cao tu vi. Vậy nên lão sư, hãy cho đồ nhi nửa năm, một năm tăng tu vi, sau này đồ nhi không ra ngoài nữa.

Lâm Phàm nói kích tình phấn khởi, đổ ra những chuyện từng mất mặt.

Thiên Tu thấy rất xấu hổ, vội xua tay nói:

- Đi đi, đi đi, nhưng đồ nhi hãy cẩn thận, đừng khiến vi sư quá lo lắng.

Thiên Tu không yên lòng, mỗi lần ra ngoài là thêm một phần nguy cơ, lão không muốn đồ nhi xảy ra chuyện.

- Biết rồi lão sư, nhìn xem ta hoạt bát như vậy, sao có thể bị ai làm thịt. Đồ nhi đi đây, khi về sẽ mang theo quà cho lão sư!

Hắn nói xong bay lên cao, xé rách hư không, biến mất trong thiên địa.

Thiên Tu ngước đầu nhìn, buông tiếng thở dài, sau đó ánh mắt nghiêm túc.

Thiên Tu biết Liễu Nhược Trần ghi hận đồ nhi bảo bối của mình, giờ nàng có năng lực như vậy, chắc chắn sẽ không tha cho đồ nhi. Lão trầm tư, phải tranh thủ tu luyện, tuyệt đối không cho đối phương tổn thương một cọng lông tơ của đồ nhi.

Lão bộc phát ra khí thế làm lão sư.

- Ai dám động vào đồ nhi của lão phu thì lão phu lột da kẻ đó!

Khí thế cường đại, viễn cổ, mênh mông.

Đám người Hỏa Dung ngước đầu nhìn về phía ngọn núi của sư huynh, khí thế vừa rồi khác với khí thế trước kia của sư huynh, khủng bố hơn.

- Điểm, điểm, ta cần điểm!

Hiện giờ Lâm Phàm cần điểm nhất, đã có công pháp rồi thì nên thăng cấp Phù Đồ Nghịch Long Pháp lên viên mãn.

Nhưng công pháp này làm hắn rất thắc mắc, Phù Đồ ý nghĩa liên quan đến phật, không lẽ Long giới dính dáng gì đến phật?

Lâm Phàm cảm ứng tờ giấy vàng rực, liên lạc với đối phương:

- Tri Tri Điểu, ở đâu có nhiều yêu thú nhất? Cho địa điểm.

Đây là thế lực lớn khủng bố mà còn rất bí ẩn.

Người xét duyệt của Tri Tri Điểu bất đắc dĩ nói:

- Tông sư, gần đây ngươi lại làm biếng.

Khó khăn mới gặp một soạn giả cấp tông sư, nhưng hơi lười, mỗi lần đều cách mấy ngày mới đăng tin, làm người ta sốt ruột chết.

Lâm Phàm nạt nộ:

- Làm biếng con mắt! Bản phong chủ không tu luyện, suốt ngày viết vẽ, sao không thấy các ngươi cho bản phong chủ ích lợi gì? Trao đổi đồ thì đắt chết!

Hắn muốn kháng nghị nhà tư bản như quỷ hút máu này.

- Đừng tức giận, có gì từ từ nói. Tông sư mới hỏi ta chỗ nào có nhiều yêu thú, ta muốn biết ngươi cần yêu thú đẳng cấp tu vi cỡ nào? Yêu thú cũng chia nhiều loại . . .

Lâm Phàm nói:

- Phải mạnh, trung bình cỡ Thông Thiên cảnh, càng nhiều càng tốt.

Lâm Phàm phát hiện mạng lưới tình báo của Tri Tri Điểu rất rộng, vực ngoại giới dung hợp đến bây giờ hình như cái gì Tri Tri Điểu cũng biết.

Lặng im giây lát, rất nhanh bên Tri Tri Điểu truyền tin đến:

- Tông sư, có một đơn cầu cứu, nhận không? Là một tông môn phát tin cầu cứu. Tông môn của họ bị một Yêu Chủ theo dõi, hiện giờ đã bị bao vây, xin giúp đỡ, hơn nữa thù lao không tệ, nữ nhi của tông chủ gả thấp.

- Mau nói địa điểm cho bản phong chủ.

Lâm Phàm cần yêu thú nhất, hắn tạm thời không đi chọc một số thế lực lớn. Có yêu thú thì giết trước, yêu thú tốt hơn con người, không e ngại sống chết, sống theo đàn, không như người biết chạy lung tung, đập rất phiền.

Hắn biết địa điểm, không quá xa, với tốc độ của hắn chỉ mất hai ngày là đến nơi.

Lâm Phàm cười toe:

- Các yêu thú, ta đến đây!

Lâu rồi không chém yêu thú, làm hắn nhớ muốn khóc.

Còn về Cự Linh tộc bị diệt, hắn rất tiếc thương, đã chết bao nhiêu người, biết bao người mạnh, nếu tất cả đổi thành điểm, hắn không dám tưởng tượng được bao nhiêu.

Nhưng Cự Linh tộc lương thiện chính nghĩa, có nghĩa khí, chắc chắn hắn không thể xuống tay, hắn vẫn còn giữ vững điểm giới hạn.

Vèo!

Tiếng xé gió vang vọng, Lâm Phàm hóa thành luồng sáng biến mất.

Sơn mạch liên miên, đưa mắt nhìn sơn mạch như con rồng lớn nằm dưới đất, quanh co khúc khuỷu, liên miên không ngừng.

Nhưng Lâm Phàm thấy trên những sơn mạch có nhiều yêu thú, có con to ít nhất trăm trượng, ngàn trượng, có hai cánh khép lại, sừng sững trên sơn mạch, ánh mắt hung dữ trừng một tòa tông môn duy nhất ở phía xa.

Màn sáng bao trùm tông môn ngăn cản thế công của một số yêu thú.

Lâm Phàm lấy búa ra, từ trên cao đáp xuống:

- Các yêu thú, gia gia của các ngươi đến đây!

Hắn sẽ không buông bỏ một con yêu thú nào, dù nó rất yếu cũng không bỏ.

Lâm Phàm đáp xuống rìa sơn mạch, định một đường xông pha thẳng tới tông môn kia.

Rầm!

Vang tiếng nổ điếc tai, mặt đất nứt vỡ hình thành hố to, bụi bay mù mịt.

Hắn bùng nổ hết sức, vận chuyển công pháp, định mở chiêu lớn giết từ đuôi lên đầu.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Thân hình của hắn trướng to, áo rách toạc, cơ bắp căng phồng, cơ thể to lớn toát ra hung uy khủng bố.

Bầy yêu thú xung quanh hung dữ trừng con người đột nhiên xuất hiện, nhe răng trợn mắt đe dọa.

Lâm Phàm bẻ cổ, vung búa, ngoắc tay, rất là sung sướng:

- Nào, các số điểm, để gia gia yêu các ngươi!

Chương 780: Để bản phong chủ chém chết ngươi

Tiếng gầm rung trời.

Con người khiêu khích kích thích tức giận trong lòng chúng nó.

Thực lực của yêu thú không thấp, ít nhiều đều có linh trí, nhưng dù có linh trí cũng vô ích, thú tính khó sửa, gặp loại da mỏng thịt mềm như Lâm Phàm chắc chắn khiến chúng nó thèm ăn.

Lâm Phàm vẫy tay:

- Rống cái gì, mau nhào vô!

Cây búa trong tay hắn phát ra tiếng gầm, rời khỏi Bình Thiên Ma Ngưu Vương, nó đã tìm được chủ nhân mới.

Một con yêu thú đầy vảy giáp, đầu như cọp, bốn vó thô khỏe mọc móng vuốt sắc bén từ mé bên gầm rống xông lên, giơ vuốt bén vỗ về phía Lâm Phàm.

Lực lượng lay động núi, không gian nổ bùm bùm, móng vuốt lóe tia lạnh lẽo, có thể xé mọi sinh vật thành mảnh nhỏ.

Xoẹt!

Một vệt sáng búa vụt qua rồi tắt.

Thân thể yêu thú giống cọp đông lại giữa không trung, răng rắc, đầu vỡ ra kéo dài đến phần đuôi, đống thịt rơi lộp bộp, nhuộm đỏ mặt đất.

Lâm Phàm cầm búa bình tĩnh đứng:

- Đừng đánh lén, sẽ chết rất thảm.

Một nhát búa chém ngọt xớt.

Điểm tăng lên.

Tu vi của yêu thú không tệ, nhìn thoáng qua tuy không đồng đều nhưng có Truyền Kỳ, Đại Thánh, Chí Tiên.

Lâm Phàm cầm búa, cười tươi, mắt lấp lóe tia sáng hưng phấn:

- Đến đây!

Bùm!

Hắn biến mất tại chỗ, lao vào bầy yêu thú.

Hiện giờ đang ở vòng ngoài, chiến đấu cường đại đều ở bên trong.

Con yêu thú mới thấy là đầu lĩnh, to hơn ngàn trượng, đôi cánh như thép phát sáng, cực kỳ sắc lạnh, nhìn liền biết là yêu thú cường đại.

Muốn giết phải chọn yêu thú dữ dằn nhất.

Nhưng con kia cách khá xa, tạm thời không vội, trước tiên chém yêu thú xung quanh đã.

Phụt!

Xác yêu thú nổ, bị chém thành hai nửa, máu phun ra như suối, nhuộm đỏ mảnh sơn mạch này.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một con yêu thú to lớn xông lên, chân đạp sơn mạch rầm rập, nền đất nứt vỡ. Nó hung tợn gầm lên, răng nhọn trong khoang miệng thò ra ngoài, lóe tia sáng lạnh chói mắt.

- To con nhưng chưa chắc lợi hại.

Lâm Phàm xẻ một con yêu thú, ngoái đầu nhìn yêu thú kia, hắn giơ cao búa chém tới.

Hắn sẽ không bỏ số điểm, ai ngăn cản hắn kiếm điểm thì chuẩn bị tinh thần chịu chết.

Yêu thú to con toát ra hơi thở hung tàn, nó gầm lên, huơ nắm đấm, quyền phong mạnh mẽ hình thành gió bão, không gian không chịu nổi bị nghiền nát.

Lâm Phàm định một nhát búa chém chết con này, nhưng giờ hắn siết chặt nắm tay, dùng lực lượng mạnh nhất trực tiếp đấu cứng với nó.

Bùm!

Hai đấm va chạm, hắn là chú lùn trước mặt yêu thú, nhưng nắm tay nhỏ mà lực lượng lớn.

Răng rắc!

Yêu thú to con hét thảm, cánh tay bị gãy, lực lượng kinh khủng bùng nổ, cánh tay của nó nổ tung, máu nhuộm trời xanh.

Yêu thú to con mở miệng nói:

- Ta nhận thua.

Nó không còn vẻ hung tàn lúc trước, lùi lại, cánh tay đứt chảy máu ròng ròng, cực kỳ thảm thương.

Lâm Phàm rống to:

- Nhận gì mà nhận! Yêu thú không có chuyện nhận thua!

Hắn giơ búa chém yêu thú to con, xẻ từ đầu xuống chân.

Khoảnh khắc thịt tách lìa, vì yêu thú quá lớn, thịt quá nhiều nên rơi như mưa.

Lâm Phàm nhanh chóng né tránh, hắn không muốn bị máu nhuộm đỏ. Khi hắn ngoái đầu nhìn những yêu thú khác, phát hiện chúng nó định trốn.

- Xem ra có chút chỉ số thông minh, biết cái gì nguy hiểm, nhưng rất tiếc.

Mở Hữu Sắc Nhãn Tình ra.

Bầy yêu thú bị khiêu khích, mắt đỏ thẳm lao vào Lâm Phàm, bộ dạng như thể không nuốt chửng hắn quyết không bỏ qua.

Lâm Phàm nhe răng cười:

- He he!

Hắn thích chiến đấu như vậy.

Thân hình vạm vỡ tỏa ánh sáng chói mắt, hắn giơ búa xông vào bầy yêu thú, chém giết.

Cảm giác này quá sung sướng, điểm tăng lên khiến người lâng lâng.

Nếu chém chết hết yêu thú ở dãy núi này thì thu hoạch sẽ rất phong phú.

Tiểu Huyền Thanh tông.

Thực lực tổng thể của tông môn này tạm được, nhưng sau khi vực ngoại giới dung hợp thì không lên hạng được.

Tông môn nhỏ như vậy vốn không hấp dẫn ánh mắt của người khác, tiếc rằng sau khi vực ngoại giới dung hợp, Tiểu Huyền Thanh tông sừng sững trong sơn mạch trong dãy núi này.

Trong sơn mạch tồn tại một Yêu Chủ thực lực cường đại, nó chinh chiến sơn mạch, thu phục yêu thú, mục tiêu cuối cùng là Tiểu Huyền Thanh tông.

Lúc này, trong Tiểu Huyền Thanh tông, các đệ tử nhìn chăm chú vào hư không. Các cường giả trong tông lo giữ đại trận hộ tông, vận chuyển đại trận giết yêu thú xung quanh.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Yêu thú nhỏ chưa mở linh trí bất chấp tất cả đụng vào đại trận hộ tông, khi va chạm với đại trận, yêu thú nhỏ bị lực lượng tạc nổ, chớp mắt thành đống máu loãng.

Nhưng các cường giả Tiểu Huyền Thanh tông từng giây từng phút phải chịu đựng áp lực rất lớn.

Những yêu thú nhỏ liều mạng va chạm sinh ra trùng kích không thể coi thường.

Một yêu thú loài chim ba đầu xoay quanh trên bầu trời Tiểu Huyền Thanh tông, lông chim màu đỏ phát sáng.

Giọng yêu thú chim ba đầu sắc nhọn, hình thành sóng âm không ngừng oanh kích bên trên:

- Chống cự chỉ vô dụng, mở đại trận hộ tông ra, sẽ tha cho các ngươi một mạng, nếu không chúng ta sẽ san bằng Tiểu Huyền Thanh tông các ngươi!

Các cường giả Tiểu Huyền Thanh tông mặt đỏ rực:

- Thực lực của con súc sinh này mạnh thật!

Nếu không phải có nhiều đệ tử ở sau lưng thì bọn họ đã sớm lao ra ngoài đấu tưng bừng với súc sinh đầy lông này.

Ức chế, rất ức chế.

Một mãng xà lớn một sừng quấn người, nâng thân rắn lên, đôi mắt đỏ rực nóng bỏng nhìn những vật nhỏ ở bên trong:

- Hồng Anh, nói nhiều với đám châu chấu nhỏ đó làm gì, trực tiếp phá đại trận hộ tông, nuốt hết bọn chúng là xong!

Lưỡi đỏ thường thè ra chứng tỏ nó rất sốt ruột.

Hồng Anh giương cánh đập mạnh:

- Gấp gì, cứ từ từ.

Gió to đánh vào đại trận hộ tông, đại trận rung rinh như sóng gợn lăn tăn.

Một cường giả Tiểu Huyền Thanh tông tiêu hao quá lớn:

- Phụt!

Y đã liên tục mấy ngày không nghỉ ngơi, hơi thở trong người sớm hỗn loạn, nay bị oanh kích thì không chịu nổi hộc ngụm máu, mặt trắng bệch.

Con súc sinh này quá mạnh, bọn họ luôn phòng thủ đã sớm ở vào thế yếu, nếu ra ngoài chém giết thì đâu mệt như vậy.

Nhưng đóng đại trận hộ tông lại sẽ gặp hậu quả không dám tưởng tượng, ai bảo vệ đệ tử tông môn? E rằng đều thành thức ăn dưới sự tàn bạo của đàn yêu thú.

Một cường giả biểu tình nghiêm túc nói, ăn vào một viên đan dược, sắc mặt khá hơn nhiều:

- Chúng ta đã đăng trên Tri Tri Điểu xin giúp đỡ, sẽ có người đến giúp chúng ta chứ?

- Ai biết, cảm giác khả năng không quá lớn. Vực ngoại giới dung hợp, không ai cam nguyện mạo hiểm vì người khác.

Các cường giả vẻ mặt ủ rũ, nặng nề. Bọn họ đăng tin cầu cứu

trên Tri Tri Điểu để thử vận may, nhưng trong lòng biết khả năng có người đến cứu viện là rất thấp, hoặc nên nói là không thể nào.

Đột nhiên một tiếng gầm rú vang vọng thiên địa, mọi người giật mình trợn mắt há hốc mồm.

Cùng với tiếng hét thảm, một ngọn núi phía xa nổ tung.

Hồng Anh the thé hỏi:

- Có chuyện gì?

Ba cái đầu vụt ngoái lại, ba đôi mắt đỏ máu nhìn chằm chằm phía xa.

Một con yêu thú bị chém đứt nửa người, ruột lòng thòng bên ngoài, máu chảy đầm đìa, rất là buồn nôn.

- Hồng Anh đại nhân, cứu mạng!

Hồng Anh lạnh lùng hỏi:

- Chuyện gì xảy ra?

- Có người giết tới, cầm cây búa từ rìa sơn mạch chém thẳng tới chỗ này, chúng ta không ngăn hắn tiến tới được, siêu khủng bố!

Con yêu thú này sợ hãi, dù bị chặt đứt nửa người vẫn cố nhanh chóng trốn khỏi hiện trường, nó không muốn ở lại lâu thêm.

Hồng Anh nghe vậy đạp mạnh xuống, giẫm chết con yêu thú kia:

- Phế vật, làm Yêu Chủ mất mặt.

Phía xa vọng lại tiếng gầm rống:

- Yêu thú, các ngươi mau lại đây cho bản phong chủ! Bản phong chủ muốn giết hết các ngươi!

Tiểu Huyền Thanh tông mừng rỡ.

- Có người đến trợ giúp chúng ta!

Bọn họ không ngờ đăng tin trên Tri Tri Điểu, thật sự có người đến.

Lâm Phàm cầm cây búa, giết đến khuôn mặt điên cuồng. Hắn

chưa bao giờ nghĩ sẽ chém sướng tay, chém kinh thiên động địa như vậy, trong người nóng hừng hực lửa.

- Cứu mạng!

- Trời ơi, khủng bố quá! Người này là ai vậy, sao tàn nhẫn như thế!

Bầy yêu thú chạy trốn như điên, chúng nó hãi hùng.

Yêu thú chưa mở ra linh trí, hành động bằng thú tính, một số yêu thú tu vi cao, mở ra linh trí thì cắm đầu trốn, không dám ở gần ác ma người đẫm máu.

Cây búa vung lên là có yêu thú bị phân thây, tình cảnh thảm liệt khiến người sợ.

Lâm Phàm mở Hữu Sắc Nhãn Tình ra, càn quét:

- Tất cả trở lại cho ta!

Bầy yêu thú gào rú, câu này làm chúng sợ đứng tim. Chúng nó đã thấy nhiều đồng loại vì câu này mà quay đầu chạy về, không chút dấu hiệu báo trước, hoàn toàn liều mạng với đối phương.

Lâm Phàm bẻ cổ:

- Đến rất tốt!

Cây búa bị máu nhuộm đỏ rung ù ù, có vẻ rất phấn khởi.

Rầm!

Lâm Phàm đạp đất, thân hình lướt ngang, giơ cao búa bắn ra tia sáng rực rỡ chém mạnh về phía yêu thú.

Phập!

Đơn giản, nhẹ nhàng như xắt rau, không chút trúc trắc, ai cản là kẻ đó chết.

Nhìn số điểm, tim Lâm Phàm đập nhanh. Nhiều quá, đây mới là kỳ ngộ, mấy cái vùng đất mạo hiểm, cấm địa so với kỳ ngộ này thì không bằng cả phân.

- Hồng Anh, ta đi nuốt hắn!

Mãng xà một sừng hóa thành luồng sáng lao về phía Lâm Phàm, sau đó rít lên:

- Đồ khốn kiếp, dám giết hết đám thuộc hạ của ta, thật là gan to bằng trời!

Mãng xà một sừng gầm lên, thân hình to lớn khoác vảy giáp dày tỏa tia sáng kim loại, cơ thể to lớn vô cùng kinh người, thân thể cao mười thước của Lâm Phàm so sánh với nó chỉ như con kiến.

Lâm Phàm ngẩn ra, sau đó ngước đầu lên, mắt sáng rực:

- Trùm đến rồi!

Hắn giơ búa lên cao, rống to bay lên, xông về phía trước.

- Rắn to đừng chạy, để bản phong chủ chém chết ngươi!

Chương 781: Đây là cảm giác đột phá

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Mãng xà một sừng ngây ra.

Nó bá khí gào thét, huyết khí sôi trào, người bình thường đứng trước uy thế của nó sớm bị hù sợ hay khuôn mặt nghiêm túc hơn.

Nhưng tình huống bây giờ là sao? Con châu chấu nhỏ này lộ vẻ mặt siêu hưng phấn, còn không biết sống chết lao vào nó.

- Tìm cái chết!

Đuôi to quét ngang, lực xung kích rất mạnh, không khí liên tục vang tiếng nổ, hình như nguyên không gian sắp sụp đổ.

Thấy châu chấu nhỏ không có hành động gì, trong đôi mắt đỏ thẫm của mãng xà một sừng lóe tia khinh thường.

Lực lượng này đủ đập nát vụn bất cứ sinh vật nào.

Bùm!

Tiếng gầm rú nổ vang, đuôi to đầy vảy khựng lại, dấy lên luồng gió lớn, mặt đất bị xốc lên bay ra xa.

Mãng xà một sừng kinh ngạc, cảm giác không đúng:

- A?

Theo ý tưởng của nó nên là đuôi to quét ngang ngọt xớt, nhưng cảm giác bây giờ như bị người chặn lại.

- Châu chấu nhỏ chắc đã thành máu loãng, dám khiêu khích chúng ta, đúng là tự tìm đường chết!

Khi tro tàn lớn dần tán đi, mãng xà một sừng trông thấy hình ảnh làm nó ngạc nhiên.

Châu chấu nhỏ không chết, một bàn tay chặn lại đuôi to của nó quất trúng.

Mãng xà một sừng không tin:

- Không thể nào!

Nhưng rồi mãng xà to rú lên thảm thiết.

Lâm Phàm giơ búa chém vào phần đuôi của mãng xà to, vảy giáp cứng răng rắc vỡ ra, lưỡi búa chặt vào phần đuôi thịt.

Đau đớn khó thể chịu đựng quét toàn thân, mãng xà một sừng thê lương rít gào, nó giơ cao cái đuôi liên tục đập xuống mặt đất, muốn đập chết Lâm Phàm.

Lâm Phàm túm đuôi của mãng xà một sừng, lại giơ búa chém. Con mãng xà to này da thô thịt dày, một nhát búa không thể chặt đứt, hắn rất thất vọng, mà không sao.

- Thứ đáng giận!

Mãng xà một sừng lăn lộn, nhưng vô dụng. Nó ngẩng đầu lên rồi lao xuống, muốn nuốt chửng Lâm Phàm.

Xoẹt!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Khi đầu rắn sắp đến gần thì Lâm Phàm quay đầu chém vào đầu rắn.

Phập!

Máu phun ra, búa chém vào đầu mãng xà một sừng, nó đau rít gào, lăn lộn dưới đất.

Vèo!

Rắn to ngẩng đầu lên, nó bị hất bay lên trời.

- Ta muốn nuốt sống ngươi!

Trán mãng xà một sừng chảy máu, nó nhào vào người Lâm Phàm đang lơ lửng, khoang miệng dữ tợn khủng bố kinh người như trong địa ngục sâu thẳm.

Lâm Phàm cười nói:

- Lợi hại.

Hắn đạp bước trên không trung, sóng xung kích khuếch tán ra, né qua đợt tấn công, sau đó chộp một sừng trên đầu mãng xà một sừng, giơ búa chém vào một sừng.

Mãng xà một sừng rống to:

- Không thể chém!

Nhưng tất cả đã muộn.

Răng rắc!

Sừng to lơ lửng, tách lìa khỏi đầu rắn.

- Thứ này hình như có chút ích lợi, tạm giữ lại.

Trong chiến đấu không quên kiếm tài phú, là chuyện rất quan trọng.

Lâm Phàm không chút do dự cất sừng to vào trữ vật giới chỉ, chờ khi về sẽ đưa cho lão sư xem, để coi có thể luyện chế ra thứ tốt gì không.

- A!

Mãng xà một sừng lăn lộn, bị chặt một sừng tổn thương rất lớn với nó, trái tim rắn như sắp nổ tung.

Hồng Anh đập cánh, không tin nổi:

- Sao có thể như vậy?

Hồng Anh không ngờ sẽ thành ra thế này, nó bay lên, lao về phía xa.

Đột nhiên thiên địa tối đen, hình như có cái gì quất tới.

Dự đoán nguy hiểm nhạy bén khiến Hồng Anh vỗ cánh nhanh chóng né qua.

Bùm!

Thân rắn rơi thẳng xuống đất, đập ra hố sâu to.

Lâm Phàm hét to một tiếng:

- Lên cho ta!

Hai tay bấu đuôi rắn to, cơ tay phồng to, gân xanh nổi lên, nhấc mạnh rắn to quất về phía xa.

Bùm!

Tiếng gầm rú vang vọng, mặt đất rung rinh, sơn mạch sụp đổ.

Miệng mãng xà to ọc máu.

Mãng xà to kêu gọi:

- Hồng Anh, mau đến cứu ta!

Cứ tiếp tục thế này thì nó sẽ chết.

Hồng Anh lơ lửng trên trời nhìn chăm chú, ba đôi mắt lóe tia sáng lạnh:

- Bằng hữu, thả hắn ra, chúng ta sẽ không truy cứu chuyện này.

- Vẫn chưa chết?

Lâm Phàm lại nhấc mãng xà to lên, ném về phía chim khổng lồ ở xa:

- Ngươi cũng chết đi cho bản phong chủ!

Thân rắn to quất vào chim khổng lồ, tốc độ rất nhanh, kinh người vô cùng.

Bùm!

Hồng Anh hét thảm, bị thân rắn đập mạnh, lông chim rơi rụng, một cái đầu bị quất nát thành máu loãng tưới trên trời.

Mãng xà to đã hấp hối, không có chút sức chống cự.

Lâm Phàm giơ búa chém vào mãng xà to, phập một tiếng, thân rắn nổ nát, thịt bấy nhừ.

- Mùi hương này là . . .?

Lâm Phàm đang định chém tiếp thì bị mùi hương quen thuộc hấp dẫn.

Khi vực ngoại giới chưa dung hợp hắn đã ăn một lần, đó là miếng thịt hồng trong người yêu thú, nuốt vào có thể tăng lên giá trị khổ tu.

Không lẽ con mãng xà to này cũng có?

Nghĩ đến đây Lâm Phàm sốt ruột tìm kiếm.

Quả nhiên, có cục thịt hồng mấp máy trong một chỗ vết thương rách, nhưng mùi không ngừng tán đi theo mãng xà to sắp chết.

Lâm Phàm nhanh chóng nhào lên, lấy một nắm đan dược ra, cạy mở miệng mãng xà to, nhét đan dược vào:

- Mợ nó, không thể, tạm thời không được chết! Ngươi cố chống chọi cho bản phong chủ, không cần lâu, một phút là được!

Đan dược dung nhập vào người mãng xà to, hóa thành dược lực bổ dưỡng thân thể.

Mãng xà to đã kinh ngạc đến ngây người, tên này muốn làm gì? Đút đan dược cho nó, không muốn nó chết hay muốn tiếp tục ngược đãi nó.

Đột nhiên, nó phát hiện chuyện khủng bố, tên khốn này đang cướp lực lượng của nó.

Lâm Phàm xông lên chộp cục thịt nhét vào miệng, nuốt trọn không cần nhai.

Thân hình của mãng xà to quá lớn, cục thịt kia thật to, dù Lâm Phàm cao mười thước cũng không thể một hơi nuốt hết.

Giá trị khổ tu không ngừng tăng lên.

Điều này làm Lâm Phàm mừng rỡ, điểm và giá trị khổ tu là then chốt tăng tu vi, hắn không ngại có thật nhiều.

Không ngờ đến đây chẳng những kiếm được điểm còn ngẫu nhiên được giá trị khổ tu, quá tuyệt vời.

Nhưng sao trước kia chưa từng gặp gỡ?

Lẽ nào vì mình mạnh tay quá, đập chết đám yêu thú, sau khi chúng nó chết thì thịt hồng cũng mất?

- Không thể nào!

Rất nhanh, Lâm Phàm phủ định khả năng này. Trước kia yêu thú bị giết toàn là nát người, nếu có loại thịt này thì mùi hương không thể lừa mũi của hắn.

Lâm Phàm phủ định kết luận trước, không phải tất cả yêu thú đều có, yêu thú biết tự tu luyện chưa chắc đã có, có lẽ vì khả năng nào đó mới hình thành.

Mãng xà to muốn lăn lộn nhưng không thể nhúc nhích, nó không cam lòng:

- Hồng Anh, cứu ta, cứu ta!

Hồng Anh ba đầu chỉ còn hai cái, bị thương rất nặng, miệng vết thương rách đầy người, lông chim hoa lệ cũng rối loạn, dính máu, cực kỳ thê thảm.

- Ta làm sao cứu ngươi?

Bản thân Hồng Anh đã bất lực, cú quất mạnh vừa rồi suýt lấy mạng của nó.

Hồng Anh hú dài, âm thanh trong trẻo mà tức giận.

- Yêu Chủ!

Âm thanh khuếch tán, lan xa trong sơn mạch không giới hạn.

Lâm Phàm cười tươi:

- Rốt cuộc giải quyết.

Rốt cuộc nuốt trọn thịt hồng của con rắn to, giá trị khổ tu tăng trưởng khiến người vui vẻ.

Nhưng bây giờ không phải lúc suy nghĩ những chuyện này.

Bùm!

Lâm Phàm bay lên, hai tay ôm quyền lao xuống đập đầu mãng xà to.

Phụt!

Đầu của mãng xà to như trái dưa hấu bị đập mạnh vỡ ra, máu tươi phun trào, nhuộm đỏ thân thể Lâm Phàm.

Điểm vào túi.

Nhưng hắn còn chưa diệt con chim khổng lồ ở phía xa, hắn không bỏ qua, phá không bay đi.

Hồng Anh thấy đối phương lao đến, tức giận quát:

- Ngươi dám!

Hai cái đầu còn sót lại há miệng chim, ánh sáng chói mắt ngưng tụ bắn về phía Lâm Phàm.

Hắn lắc đầu nói:

- Quá yếu.

Cây búa xẻ ánh sáng ra, hắn đến trước mặt Hồng Anh, búa chém xuống.

Hồng Anh hét to:

- Không!

Trong hai cặp mắt lấp lóe tia khủng hoảng và sợ hãi.

- Yêu Chủ sẽ báo thù cho chúng ta, ngươi hãy chờ Yêu Chủ Sơn Mạch giáng lâm!

Phập!

Búa chém xuống.

Người Hồng Anh dâng lên vệt sáng, ánh sáng ngày càng chói lòa rồi bừng sáng, thân hình đứt làm đôi, tơ máu còn gắn kết hai nửa, sau đó nặng nề rớt xuống đất.

- Hắn là ai?

Toàn Tiểu Huyền Thanh tông giật mình, bọn họ chứng kiến cảnh tượng khủng bố vừa rồi.

Người khổng lồ cầm búa, một đường chém giết, giết hết yêu thú làm toàn tông của họ bó tay, thực lực thật khủng khiếp.

- Còn Yêu Chủ nữa, phiền quá, không thể ra hết một lần sao? Cứ phải giữ lại đến phút cuối, thói quen xấu này không tốt.

Lâm Phàm hơi nhức đầu, không thấy vui vẻ, hắn không thích lãng phí thời gian.

Lâm Phàm xem diểm: 36840015.

Điểm rất tốt, có thể thăng cấp Phù Đồ Nghịch Long Pháp.

- Yêu Chủ chưa đến, thế thì chờ chút, vừa lúc tiêu hao một đợt điểm. Thăng cấp!

[Tiêu hao một trăm năm mươi vạn điểm.

Phù Đồ Nghịch Long Pháp (nhất trọng)]

Lâm Phàm cảm giác lực lượng trong người tăng lên, tuy không bằng Thủy Ma Kinh nhưng cũng là công pháp rất cường đại.

Còn nhớ lúc thăng cấp Thủy Ma Kinh đệ nhất trọng cũng cần hai trăm vạn điểm.

Phù Đồ Nghịch Long Pháp này mất một trăm năm mươi vạn, có chút chênh lệch nhưng xem tình hình thì không quá lớn.

- Thăng cấp!

- Thăng cấp!

[Tiêu hao chín trăm vạn điểm.

Phù Đồ Nghịch Long Pháp (đệ lục trọng)]

Khi lên đến đệ lục trọng, Lâm Phàm cảm giác lực lượng hùng hậu trong người đang bạo động, như dòng sông không ngừng chảy xiết, khó thể cưỡng lại.

- Ghê gớm, tổng cộng tiêu hao ba ngàn một trăm năm mươi vạn điểm, vậy mà mới thăng cấp công pháp lên đệ lục trọng.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lâm Phàm siết chặt hai nắm tay, vụt ngẩng đầu, lực lượng kinh khủng bộc phát từ thân thể, hình thành cột sáng bắn thẳng vào thiên địa.

Răng rắc!

Cơ bắp phình to, nhô lên, mỗi sợi gân mạch như con rồng quấn

trên từng cục cơ.

- Cảm giác này giống lúc sắp đột phá, nhưng còn thiếu chút xíu.

Chương 782: Có lẽ đây là trận đánh cuối cùng của ngươi

Trong một chỗ sơn động.

Một yêu thú hình người đang ngủ say chợt mở bừng đôi mắt.

Khoảnh khắc nó mở mắt, hơi thở siêu khủng bố thổi quét, như địa ngục hiện ra, khủng bố kinh người.

Đám yêu thú chờ ở bên ngoài cảm nhận hơi thở này thì sợ hãi run bần bật, quỳ rạp dưới đất.

Bùm!

Hang núi nổ, sụp đổ thành phế tích, một luồng sáng đen xé rách hư không bay đi xa.

Sơn mạch là địa bàn của nó, nhưng nó cảm nhận Hồng Anh kêu gọi, kêu gọi tuyệt vọng trước khi chết.

Đám người Tiểu Huyền Thanh tông đã bị cảnh tượng trước mắt làm giật mình.

- Hắn đang đột phá?

- Khí thế mạnh quá, không gian bị đánh nát, đây là bị lực lượng trùng kích.

Bọn họ nhìn chăm chú, khí thế đó quá mạnh, bọn họ cảm nhận khí thế này cũng thấy siêu kinh khủng.

Bộp!

Búa rớt đập xuống đất, Lâm Phàm cầm cán búa, hắn đang chờ, đợi Yêu Chủ Sơn Mạch xuất hiện.

Đối với Lâm Phàm thì đây là lãng phí thời gian.

Cường giả Tiểu Huyền Thanh tông hỏi:

- Hắn đang chờ đợi ai?

Bây giờ không có yêu thú va chạm, bọn họ thở phào, có thể nhẹ gánh rồi.

Bọn họ vì bảo vệ tông môn mà cố chống mấy ngày, suýt tan vỡ, may mắn có người đến cứu.

- Còn phải hỏi, chắc chắn đang chờ Yêu Chủ Sơn Mạch. Nghe bầy yêu thú nói thì Yêu Chủ Sơn Mạch càng mạnh, may mắn lúc trước Yêu Chủ Sơn Mạch không ra tay, nếu không thì chúng ta không chống đỡ đến bây giờ được.

Đám người nghe vậy cũng mừng thầm, nhưng tình huống bây giờ rất tệ.

Ân nhân đến cứu họ có đánh lại Yêu Chủ Sơn Mạch không?

Thiên địa biến đổi, lúc trước còn nắng chói chang nhưng bây giờ âm u.

Phía xa, có uy thế khủng bố ngưng tụ thành thực chất trong thiên địa, có vạn tia chớp từ trên cao rơi xuống, đan vào nhau, nổ đì đùng.

Oong oong!

Sơn mạch đang rung rinh, đá vụn lăn, mặt đất như đồ sứ nứt rạn li ti.

Trong dị tượng này, một tiếng quát khủng bố mà tức giận đến tột độ vang vọng thiên địa.

- Thứ ngu xuẩn, dám can đảm giết các hài nhi của ta, tội không thể tha!

Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- Giết thì giết rồi, nói gì can đảm hay không. Mau lại đây nhận cái chết, chém ngươi xong còn bận việc khác, không rảnh dây dưa với ngươi.

Yêu Chủ này rất mạnh, vượt qua Thông Thiên cảnh, nhưng như vậy càng hoàn mỹ, nội tình của hắn đang thiếu chút xíu, không chừng nhờ Yêu Chủ mà hắn tích lũy đủ nội tình.

- Thôi, không lãng phí thời gian.

Lâm Phàm cất búa vào trữ vật giới chỉ.

Bùm!

Hắn biến mất tại chỗ, bay thẳng về phía xa.

Tốc độ rất nhanh, lực lượng cũng rất bá đạo, sức gió cuồng bạo thổi quét bốn phía, sơn mạch rung lắc, đá to lăn, nơi này không yên ổn.

- Ưm, bộ dạng của ngươi hơi khác với yêu thú khác, nhưng không sao, đánh trước rồi tính.

Lâm Phàm đã nhìn rõ đối phương, yêu thú hình người, chỉ có cái đầu là giống yêu thú, răng nanh cong cong thò ra.

Giọng Yêu Chủ Sơn Mạch lạnh lùng hỏi:

- Ngươi là kẻ đã giết hài nhi của ta?

Lâm Phàm đặt tay lên môi suỵt, ra hiệu đối phương đừng nói nhiều, cứ nhào vô đánh thôi:

- Suỵt, đừng nói chuyện, đánh nào.

Bùm!

Người Lâm Phàm xoay tròn kéo theo dòng khí lao xuống, nắm tay bắn ra tia sáng chói lòa đánh tới.

Cách chiến đấu của Lâm Phàm khá đơn giản, nhưng lại rất hữu dụng.

Yêu Chủ Sơn Mạch nổi khùng:

- Muốn chết!

Đối phương một lời không hợp liền đánh, rõ ràng không thèm để nó vào mắt. Yêu Chủ Sơn Mạch phát ra tiếng rít sắc nhọn, hư không vỡ nát hình thành vực sâu đen thẳm, lao về phía Lâm Phàm.

Sơn mạch bốn phía bị cắn nuốt, thực lực của Yêu Chủ Sơn Mạch không giống bình thường, khi ra tay khác với kẻ địch mà Lâm Phàm từng gặp.

Bùm!

Hai bên va chạm bắn ra tia sáng huyễn lệ, nhưng Lâm Phàm cảm giác rõ rệt đối phương còn che giấu thực lực, chưa lấy ra lực lượng

mạnh nhất.

Yêu Chủ Sơn Mạch nghiến răng nghiến lợi, hận ý ngập trời:

- Tu vi cỡ như ngươi là tự chuốc nhục!

Yêu Chủ Sơn Mạch đã thấy xác chết ở phía xa, đó đều là đại tướng của nó, càng là hài nhi của nó.

Yêu Chủ Sơn Mạch tức giận tấn công, bộc phát ra lực lượng siêu khủng bố, không gian đung đưa như sóng triều, uy thế ngập trời.

- Nội tình đang tăng lên.

Lâm Phàm cảm nhận rõ ràng nội tình của mình dần tăng nhanh, đây là buff càng chiến càng mạnh phát huy công hiệu.

Ầm!

Hai người giao đấu, lực lượng bùng nổ, sóng gợn xung kích mãnh liệt khuếch tán ra ngoài, âm thanh trầm đục khiến người tức ngực.

Lâm Phàm phun ra búng máu, bị đánh thủng lồng ngực:

- Phụt!

Thực lực cách biệt quá lớn, Chí Tiên cảnh giết Thông Thiên cảnh đã là dấu hiệu nội tình mạnh mẽ. Nhưng Yêu Chủ Sơn Mạch càng mạnh, cảnh giới càng cao, mỗi lần ra tay kéo theo đại thế, Lâm Phàm không cách nào ngăn cản.

Yêu Chủ Sơn Mạch giơ tay lên, hư không ngưng tụ tia sáng đen, một sơn mạch tỏa tia sáng đen ập đến, đập vào người Lâm Phàm.

Răng rắc!

Xương cốt đều gãy, lồng ngực teo tóp, mưa máu rơi nhuộm đỏ mặt đất.

Tiếng va chạm mặt đất, hình thành hố sâu lớn.

- Cách biệt hơi lớn, nhưng không sao, rất sảng khoái. Mở ra chiến tranh viễn cổ!

Lâm Phàm nằm trong hố sâu chợt mở mắt ra, dù xương gãy nhưng hắn cảm giác còn có thể đánh nữa.

Bộp!

Chân đạp mặt đất, hắn nhe răng cười, hóa thành luồng sáng vọt lên cao, lao về phía Yêu Chủ Sơn Mạch.

- Vậy mà không chết?

Yêu Chủ Sơn Mạch không tin đối phương bị trùng kích mạnh vậy mà vẫn khỏe.

Vang một chuỗi tiếng nổ, sơn mạch vỡ nát, mỗi chỗ sơn mạch khi bị lực lượng này đụng chạm đều vỡ vụn ngay.

Người của Tiểu Huyền Thanh tông hết hồn.

- Khủng bố quá, nếu là chúng ta thì không đỡ nổi chiến đấu như vậy.

- Dưới lực lượng như thế rồi dãy sơn mạch này sẽ tan vỡ, may mắn tông môn chúng ta vẫn tồn tại. Tông chủ, nếu người kia thật sự thắng thì sẽ gả thấp thật sao?

Tông chủ khá lớn tuổi, nhìn không chớp mắt:

- Gả, tại sao không gả? Thực lực mạnh như vậy, nếu Tiểu Huyền Thanh tông chúng ta có thể lôi kéo quan hệ sẽ là bùa hộ mệnh cho chúng ta.

Mọi người gật đầu, nói có lý.

Sắc mặt của Yêu Chủ Sơn Mạch càng âm trầm, con kiến nhỏ này đánh mãi không chết, khiến nó rất nhức đầu, cũng thấy tức giận.

Năm ngón chộp, không gian vặn vẹo.

Lâm Phàm sửng sốt, cảm giác thân thể là lạ, xoẹt một tiếng, cơ thể bị cắt đứt, máu phun ra.

Ngay sau đó, lực lượng to lớn bộc phát ra, tất cả khí quan trong người bị nghiền nát, xương cũng hành bột phấn.

- Thủ đoạn mạnh quá.

Lâm Phàm cảm giác mình đã đến cực hạn, hơi thở hết đà, không đủ sức hành động nữa.

- Mau chết đi!

Sinh mệnh tan biến.

Yêu Chủ Sơn Mạch đứng ngạo nghễ trên trời:

- Thứ ngu xuẩn!

Mười giây sau.

Yêu Chủ Sơn Mạch đang định hoàn toàn hủy diệt Tiểu Huyền Thanh tông thì bỗng khựng lại, ngoái đầu nhìn.

Nơi đó có bóng người ngoắc ngón tay với nó:

- Tiếp tục nào, vật nhỏ.

Lời nói của Lâm Phàm tràn ngập khiêu khích.

Yêu Chủ Sơn Mạch hoang mang:

- Sao có thể như vậy?

Rõ ràng đã giết rồi mà sao vẫn còn sống? Toàn thân không có vết trầy.

- Ngươi không đến thì bản phong chủ tới!

Lâm Phàm cảm giác nội tình chậm rãi tăng lên trong người, sắp đến điểm giới hạn, có lẽ chỉ thiếu chút xíu.

Bùm!

Lâm Phàm biến mất tại chỗ, quát to, lực lượng bùng nổ, một con rồng dài quấn quanh người hắn, lao nhanh tới chỗ Yêu Chủ Sơn Mạch.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Hai bên va chạm.

Hiệp thứ nhất, xương nắm tay của Lâm Phàm nát vụn, một khúc xương vai đâm rách da, máu chảy ròng ròng.

Nhưng hắn đã mở chiến tranh viễn cổ, có bá thể, sẽ không lùi bước. Hắn bộc phát tất cả lực lượng ập hướng Yêu Chủ Sơn Mạch.

Trong lòng Lâm Phàm thầm rít gào, nội tình tăng nhanh vùn vụt, đã có thể chạm đến, không lâu sau có thể bộc phát ra thực lực mạnh

nhất.

Mắt Yêu Chủ Sơn Mạch lóe tia sáng âm u, ra tay tàn nhẫn:

- Nhà ngươi rất dáng giận!

Chớp mắt người Lâm Phàm đẫm máu, nửa bên cổ bị mất, máu tuôn như suối, nhưng hắn không ngã xuống.

Cảnh này làm Yêu Chủ Sơn Mạch sợ:

- Ngươi rốt cuộc là cái gì?

Tên này rõ ràng là con người nhưng sao sức sống dai như thế? Dù là yêu thú chúng nó cũng không có năng lực này.

Lâm Phàm chỉ cười:

- He he.

Cổ thói quen nghiêng một bên, nắm tay nhiều như mưa rơi, mỗi cú đấm bao gồm lực lượng mạnh nhất, dù là dãy núi cũng sẽ bị đánh nát.

Mắt Yêu Chủ Sơn Mạch bốc lửa, giơ tay lên, ngưng tụ lực lượng khủng bố vỗ mạnh:

- Ngươi đã hoàn toàn chọc giận ta, thứ đáng chết!

Lâm Phàm giơ tay đỡ, nhưng bàn tay nổ nát, hắn hiện giờ chưa đủ sức ngăn cản đối phương bùng nổ lực lượng.

Bùm!

Yêu Chủ Sơn Mạch vỗ chưởng vào người Lâm Phàm, hắn bị chấn ọc bãi máu, nhưng không dao động chút nào.

Lâm Phàm cười, há miệng thè lưỡi ra:

- Hơi thú vị! Lên lên lên!

- Ta . . .!

- A!

Yêu Chủ Sơn Mạch gầm rống, người dâng lên ngọn lửa, đó là lửa giận trong lòng, tuôn trào như núi lửa cuốn sạch thiên địa, không gì

ngăn lại được.

Xoẹt!

Lâm Phàm bị phân thây, đầu cũng bị đánh thành máu loãng.

Yêu Chủ Sơn Mạch âm trầm nói:

- Phù, thứ ngu xuẩn, nào, trở ra xem, bản chủ sẽ bầm thây ngươi ra vạn mảnh, khiến ngươi hối hận sinh ra trên đời này! Tới đây!

Yêu Chủ Sơn Mạch rít gào, giọng nói khủng khiếp vang vọng trong thiên địa.

Người của Tiểu Huyền Thanh tông sợ hãi.

- Hắn chết rồi sao?

- Chắc không đâu, lợi hại như vậy sao mà chết được.

Bọn họ cách rất xa, không thấy rõ tình huống bên kia, hơn nữa dòng lũ lực lượng chỗ đó quá đồ sộ, hư không vặn vẹo, không thấy rõ tình hình cụ thể.

Nhưng dựa theo khí thế cuồng bạo thì họ biết chiến đấu bên đó kịch liệt cỡ nào, vượt sức tưởng tượng của họ.

- Ài, ngươi là yêu thú mà sao tàn bạo dữ vậy?

Lâm Phàm không mảnh vải che thân đứng đó, hắn lấy bộ đồ ra từ trữ vật giới chỉ, khoác lên người.

Con ngươi Yêu Chủ Sơn Mạch co rút, ngẩn ngơ:

- Ngươi . . .!

Lâm Phàm tiếp tục ngoắc ngón tay:

- Đến đây, có lẽ đây là trận đánh cuối cùng của ngươi, hãy quý trọng.

Lâm Phàm đã cảm giác được, nội tình sắp tràn đầy.

Chương 783: Lão sư của ngươi suýt bị ta một đấm đánh chết

Yêu Chủ Sơn Mạch không nhúc nhích, nghiêm túc nhìn Lâm Phàm:

- Rốt cuộc ngươi là ai?

Người này không đơn giản, Yêu Chủ Sơn Mạch thề, đã giết tiểu tử này mấy lần, chưa thấy ai chết rồi sống lại như vậy.

Tuy nó là yêu thú nhưng thuộc loại cao đẳng, biết nhiều thứ.

Nghe đồn có đại nhân vật viễn cổ như Khôi Lỗi lão tổ, điều khiển con rối, luyện chế ra kỳ vật trên cõi đời là khôi lỗi thế thân. Tuy đây chỉ là truyền thuyết nhưng Yêu Chủ Sơn Mạch cho rằng có thật.

Lâm Phàm liếc qua, thuận tiện kèm câu 'ngươi nói nhảm nhiều quá'. Hắn dứt khoát giơ nắm tay xông lên đánh, chỉ còn thiếu chút nữa.

Bùm!

Hai bên va chạm, dòng lũ lực lượng nổ tung.

Yêu Chủ Sơn Mạch rất mạnh, hiệu ứng hay cơ thể đều cực kỳ mạnh mẽ. Nó không phải yêu thú bình thường, càng giống như Sơn Tiêu.

- Thứ ngu xuẩn, ngươi hoàn toàn chọc giận bản chủ, bản chủ sẽ không nương tay với ngươi!

Yêu Chủ Sơn Mạch muốn giao lưu với đối phương, hỏi han lai lịch, thậm chí về bí mật bất tử. Nhưng đối phương không muốn nói chuyện đàng hoàng với nó, hoàn toàn chọc giận nó.

Người Yêu Chủ Sơn Mạch tỏa ánh sáng đen xuyên suốt thiên địa, một bàn tay đen tựa ác ma từ giữa hư không nặng nề giáng xuống.

Bàn tay to, hơi thở hỗn tạp quấn quanh, khi bàn tay giáng xuống thì thiên địa chìm nổi.

Người của Tiểu Huyền Thanh tông nhìn tình huống trong không

trung, trán chảy mồ hôi. Bọn họ cảm thấy tuyệt vọng, chưa từng ngờ đến thực lực của Yêu Chủ Sơn Mạch cường đại đến vậy.

Sau khi dung hợp, bọn họ ở trong mảnh sơn mạch này, ngày gần đây mới tiếp xúc với Yêu Chủ Sơn Mạch, tuy biết nó rất mạnh nhưng không ngờ mạnh tới mức này.

Xem tình cảnh hiện giờ làm bọn họ khủng hoảng, thực lực như vậy nếu tự mình ra tay thì bọn họ không có đường ngăn cản.

Lâm Phàm ngước đầu nhìn lại:

- Lợi hại, nhanh quá.

Hắn không lùi một bước mà bay lên, trực tiếp đấu cứng.

Bàn tay đen giáng xuống, va chạm với hắn.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Nước lũ khủng khiếp bắn đi bốn phương tám hướng, mọi thứ bị cuốn lấy, phá hoại, lực lượng như vậy quá cường đại.

Răng rắc!

Xương toàn thân Lâm Phàm vỡ nát, vì bá thể nên hắn sẽ không lùi bước, càng sẽ không bị đánh bại, bị thương càng nặng càng mạnh hơn.

Lâm Phàm gầm lên, người đẫm máu xuyên thấu bàn tay to, trên người không có mảnh da lành, trầy trụa khắp người, có xương trắng đâm ra, có khúc xương bị nghiền nát. Một cánh tay rũ xuống, máu nhỏ tí tách.

Lâm Phàm cúi đầu:

- A! Đầy!

Lực lượng trong người trương lớn, muốn bộc phát ra. Cánh tay hắn phồng lên, gân xanh dữ tợn, người nóng cháy như lò nước.

Yêu Chủ Sơn Mạch lạnh lùng nói, trong đôi mắt hung ác lóe tia tham lam:

- Tên ngu xuẩn, ngươi còn muốn cố chống chọi đến khi nào? Bản chủ nói cho ngươi biết, ngươi không có cơ hội. Trước khi chưa tìm hiểu rõ về ngươi thì ngươi vĩnh viễn không thể rời khỏi đây!

Tuy Yêu Chủ Sơn Mạch không rõ vì sao nhưng biết chắc hắn có thứ tốt.

Lâm Phàm giơ tay lên:

- Chờ đã!

Khoảnh khắc cảm nhận nội tình khủng bố xếp đầy, thân thể của hắn bắt đầu sôi trào.

Yêu Chủ Sơn Mạch cười phá lên:

- Ha ha ha! Có phải ngươi sợ rồi không? Con kiến ngu xuẩn, nếu sợ thì quỳ xuống ngay, hai tay dâng lên tất cả bí mật của mình!

Yêu Chủ Sơn Mạch bỗng ngừng tiếng cười, phát hiện tình huống không đúng. Tiểu tử người đầy vết thương, hấp hối này toát ra khí thế làm nó kinh.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Gió thổi mây phun, hư không chấn động, sấm sét bủa giăng khắp sơn mạch, dị tượng kinh người đến mức tận cùng.

Lâm Phàm siết chặt hai nắm tay, cười hưng phấn:

- Ta cảm giác mình sắp vô địch.

Nội tình như nhiên liệu không ngừng đốt cháy, càng đốt càng cháy dữ hơn.

- Thăng cấp!

[Tiêu hao mười ức giá trị khổ tu.

Tu vi: Thông Thiên cảnh.]

Lâm Phàm điên cuồng rống to, mắt bắn ra hai luồng sáng vàng đâm vào tầng mây, mây bị khuấy động thành vòng xoáy. Hơi thở kinh khủng bộc phát từ người hắn, hình thành làn sóng xung kích khuếch tán bốn phương tám hướng.

Rào rào!

Khí thế hùng hồn bùng nổ. Yêu Chủ Sơn Mạch giơ tay lên, biểu tình nghiêm túc, bóng người trước mắt như bị sóng lửa bao trùm, cháy hừng hực.

Bộp!

Lâm Phàm nhấc chân đạp xuống đất, tóc bay rối, mặt đất răng rắc tan vỡ thành mảnh nhỏ lơ lửng, đá vụn nổ tung, bị khí thế nghiền áp thành phấn.

Khuôn mặt Yêu Chủ Sơn Mạch kinh hoàng, không tin nổi:

- Ngươi . . .!

Đối phương đột phá, hơn nữa là Thông Thiên cảnh, Yêu Chủ Sơn Mạch đã nhìn ra, nhưng khí thế quá khủng bố.

Lâm Phàm nhe răng cười:

- He he!

Hắn ngẩng đầu, nhìn Yêu Chủ Sơn Mạch chằm chằm:

- Thực lực của ngươi tạm được, nhưng mà . . .

Bùm!

Lâm Phàm biến mất tại chỗ, khi lại xuất hiện thì đấm mạnh vào bụng Yêu Chủ Sơn Mạch.

Ọe!

Yêu Chủ Sơn Mạch cong lưng, hốc mắt lồi ra, phun búng máu.

Lâm Phàm bấu đầu Yêu Chủ Sơn Mạch:

- Hơi yếu, ngươi chịu phục không?

Mắt Yêu Chủ Sơn Mạch lấp lóe tia không dám tin:

- Không thể nào!

Mới rồi nó còn đánh hắn tơi bời, sao đột nhiên thay đổi?

Yêu Chủ Sơn Mạch hét to một tiếng:

- Chết cho ta!

Một bàn tay Yêu Chủ Sơn Mạch tỏa sáng chói mắt vỗ về phía Lâm Phàm, hắn co nắm tay đánh tới.

Răng rắc!

Lẽ ra nên là nắm tay của Lâm Phàm tan vỡ, nhưng giờ thành bàn tay của Yêu Chủ Sơn Mạch vỡ nát thành máu loãng.

Sự biến đổi khiến người không thể chấp nhận.

- A!

Yêu Chủ Sơn Mạch hét thảm, nhưng vẫn tàn nhẫn lao vào Lâm Phàm.

- Cho ngươi giết mấy lần, một vừa hai phải, nghiện giết sao?

Lâm Phàm tát một cái, cổ Yêu Chủ Sơn Mạch xoay tròn, sau đó bị vỗ từ đỉnh đầu xuống.

Phụp!

Đầu của Yêu Chủ Sơn Mạch bị đập lún vào người.

Lâm Phàm không dừng tay, đấm vào ngực Yêu Chủ Sơn Mạch, đầu của nó nổ tung trong lồng ngực.

Tứ chi Yêu Chủ Sơn Mạch rũ xuống, mềm oặt nằm dưới đất.

Lâm Phàm liếc qua, nhấc chân bạo lực đạp.

Bùm!

Xác nổ thành máu loãng, tan biến hết.

- Nên dọn dẹp chiến tranh.

Lâm Phàm đi tới trước, nơi đó có con mãng xà to, chim khổng lồ, nên mang về, dù sao thịt của mãng xà to chắc ngon. Chim khổng lồ càng tuyệt, chân gà này nọ là nguyên liệu nấu ăn ngon, lãng phí đáng xấu hổ.

Người của Tiểu Huyền Thanh tông ngó nhau:

- Kết thúc.

Đánh nhau kịch liệt đã ngừng, bốn phía yên tĩnh, bọn họ nhìn thân hình to lớn hành động, lấy mãng xà to đi, bao gồm xác con chim khổng lồ.

- Ân nhân!

Lâm Phàm đang định tiếp tục tìm nguyên liệu có thể dùng thì nghe có người kêu, hắn ngoái đầu lại:

- Các ngươi là ai?

Tông chủ hơi mong đợi nói:

- Ân nhân, ta là tông chủ Tiểu Huyền Thanh tông, đa tạ ân nhân cứu tông môn của ta trong nước lửa. Theo như đăng trên Tri Tri Điểu, ta đồng ý gả nữ nhi của ta cho ân nhân.

Nếu được vậy thì có thể lôi kéo quan hệ với cường giả, tiền đồ tương lai của tông môn cũng tươi sáng.

Lâm Phàm nhìn đối phương:

- Nữ nhi của ngươi?

Chuyện gì vậy? Không lẽ lâu rồi hắn không bắn pháo hoa, người đời đã quên nỗi sợ đó rồi?

Tông chủ thổi phồng ba hoa chích chòe:

- Đúng đúng, nữ nhi của ta xinh đẹp như hoa, không nói khoác chứ xinh đẹp vô cùng, như tiên nữ.

Lâm Phàm nói:

- Nữ nhi của ngươi chịu được ta sao? Nhìn thể hình rồi hẵng nói, đừng thổi phồng bậy.

Tông chủ sửng sốt, nhìn thân thể to lớn của Lâm Phàm, tim rớt cái bịch. Phải rồi, đối phương to lớn như vậy, nữ nhi của y chịu được sao?

Tông chủ đổ mồ hôi như tắm, cảm giác mình mới mất trí, nói ra lời như thế.

Các cường giả ngó nhau, người ta nói quá đúng, hình thể vạm vỡ như vậy nếu 'vào' chắc sẽ bị xé rách thành hai mảnh.

Một số đệ tử Tiểu Huyền Thanh tông ngất xỉu, bọn họ tưởng tượng nếu sư tỷ đi theo nam nhân này thì sẽ rất thảm.

Càng tưởng tượng càng không chịu nổi, ngất xỉu.

Lâm Phàm chợt ngước đầu lên, đấm mạnh vào hư không. Chỗ đó

có một luồng đao ý cực kỳ mạnh mẽ chém tới, nửa bầu trời bị đao quang bao phủ, không giống bình thường.

Nhưng đối phương khiêu khích hắn thì đáng đánh, có điều xem đao ý rất quen thuộc.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Đao ý rực rỡ chợt tan rã, phía xa vang tiếng nổ trầm đục.

Người kia hộc máu, bị thương rất nặng.

Một tiếng kêu non nớt trong trẻo, có chút nghẹn ngào:

- Sư phụ . . .

Lâm Phàm ngây người, rất quen tai.

Chân Nguyệt nhìn nơi này, thấy Lâm Phàm đứng đó thì rút đao chém một nhát, muốn khoe thành quả tu hành cho đối phương, cũng biểu hiện trước mặt đồ nhi, để đồ nhi thấy người vi sư từng không địch lại bây giờ có thể đánh ngang tay.

Nhưng trong chớp mắt tình huống đã thay đổi nhanh.

Đường đao bị đánh tan, Chân Nguyệt cũng bị đánh trúng, lực lượng cú đấm kia rót vào người, đánh y hộc máu xỉu.

Sau đó là nhóc con Chân Nhất khóc ré lên.

Lâm Phàm xuất hiện trước mặt hai người, nhìn Chân Nguyệt nằm dưới đất không ngừng hộc máu, không dậy nổi, hắn hoang mang:

- Chân Nguyệt.

Khi Lâm Phàm lại gần, Chân Nhất giang hai tay che đằng trước:

- Tại sao ngươi tổn thương sư phụ của ta?

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Bạn nhỏ, không thể mở mắt nói dối, là sư phụ của ngươi rút đao chém ta trước. Ta biết mà, ngươi đi theo hắn rồi cũng học cái xấu, mà hai người sống sót cũng khá giỏi rồi. Mau tránh ra, ngươi thật sự muốn nhìn sư phụ của mình chết phải không?

Lâm Phàm lấy một viên đan dược ra, thô lỗ cạy mở miệng của Chân Nguyệt, ném đan dược vào.

- Nhà ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì? Nếu bản phong chủ không nương tay thì ngươi đã thành mấy khúc.

Lâm Phàm không hiểu nổi sao tên này làm chuyện dữ dội vậy.

Chân Nhất lớn tiếng cãi lại, không sợ Lâm Phàm:

- Không cho ngươi nói xấu sư phụ của ta!

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói:

- Lần trước gặp ngươi đã lùn, giờ gặp lại vẫn lùn, qua lâu vậy mãi không lớn được xíu nào, có phải sư phụ của ngươi không cho ngươi ăn? Nhưng không sao, vực ngoại giới dung hợp, là người quen với nhau, thôi không khi dễ các ngươi.

Chân Nhất đỏ mặt hét to:

- Ta đã cao rồi!

- Khụ khụ!

Chân Nguyệt ho khan, từ từ tỉnh lại:

- Đồ nhi, mới rồi bệnh cũ của vi sư tái phát, không sao.

Chân Nhất vui vẻ nói:

- Oa, sư phụ rốt cuộc tỉnh dậy, làm Chân Nhất sợ chết! Chân Nhất biết sư phụ rất giỏi mà!

Lâm Phàm nhìn hai người, chớp chớp mắt, không biết Chân Nguyệt trải qua chuyện gì mà một người ngày xưa lạnh lùng oai phong sao giờ bắt đầu thích thổi phồng.

Rõ ràng bị hắn một đấm đánh hấp hối, làm gì có bệnh cũ tái phát.

Chân Nguyệt nhìn qua khóe mắt thấy Lâm Phàm, sau đó vụt ngoái đầu, ngây người:

- Ngươi . . . ngươi . . .

Chương 784: Sao đều biết ra oai như vậy

Lâm Phàm nhìn Chân Nguyệt:

- Ta cái gì? Đừng ngươi này ngươi nọ nữa, có gì cứ nói thẳng, ngập ngừng không hay đâu.

Người này luôn theo đuổi đao đạo, hắn từng đọc trên Tri Tri Điểu về Chân Nguyệt chém chết ai đó, tưởng đã bước lên đỉnh cuộc đời rồi, nay xem ra tốc độ tăng tiến còn chậm, nhưng về tổng thể đã rất giỏi.

Xem như người lăn lộn thành công thứ hai trong số đồng hương mà hắn gặp, người thứ nhất đương nhiên là điếm thúi Liễu Nhược Trần, không biết nhặt thằng nhóc ở đâu, một đường lên mây, ghê gớm.

Chân Nguyệt bất đắc dĩ khẽ thở dài:

- Không ngờ ngươi lại biến mạnh.

Lúc mới đến, thấy bóng Lâm Phàm là Chân Nguyệt không kiềm được rục rịch. Trong thời gian này Chân Nguyệt cố gắng tôi luyện đao ý của mình, tiến bộ siêu nhanh, dù là cường giả Đao giới cũng không lọt vào mắt y.

Tu luyện cao hơn y thì sao? Về hiểu biết đao đạo, y tự nhận không thua ai.

Nhưng bây giờ Chân Nguyệt bị Lâm Phàm một đấm suýt đánh chết, làm y thấy mất mặt vô cùng.

Lâm Phàm nghe vậy bật cười nói:

- Chắc chắn biến mạnh, ta không muốn nói nhưng ngươi tăng tiến thực lực tạm được, mỗi tội hơi chậm.

Chân Nguyệt chửi thầm:

- Ta %¥#% . . .!

Chân Nguyệt rất muốn mắng Lâm Phàm, có biết nói chuyện không phải? Có cần vũ nhục người như thế không?

Huống chi đồ nhi của y còn ở đây mà tên này không chừa chút mặt mũi, nếu không phải vì không muốn bị thua quá thảm, y rất muốn rút đao chém chết tên khốn này.

Tông chủ Tiểu Huyền Thanh tông cung kính chờ đợi:

- Ân nhân.

Cường giả như vậy lai lịch phi phàm, có thể thân thiện giao lưu với họ đến lúc này đủ nói lên đối phương không phải hạng người tâm ngoan thủ lạt.

Lâm Phàm hỏi:

- Ngươi có thể nhúc nhích không? Chúng ta đi tông môn này ăn bữa cơm, trò chuyện một buổi?

Đối với tông chủ Tiểu Huyền Thanh tông thì đây là điều cầu còn không được, hận không thể nâng người về, như thờ bảo bối.

Chân Nguyệt không thèm đi, nếu y mạnh hơn đối phương thì chắc chắn sẽ đi ngay, nhưng bây giờ y chỉ muốn rời khỏi. Thực lực của y với tên này còn cách biệt rất lớn, là y cảm thấy áp lực to lớn.

- Ục ục ục!

Bụng Chân Nhất bỗng kêu ùng ục không đúng lúc, nó sờ bụng, ngước đầu nhỏ nhìn sư phụ.

Chân Nguyệt cúi đầu nhìn nó, biểu tình hơi phức tạp, y nhìn đôi mắt đáng yêu kia hiện rõ ba chữ 'muốn ăn cơm'.

Ngẫm lại cũng đúng, đồ nhi đi theo y đến bây giờ luôn ăn qua loa ở bên ngoài, chưa được bữa ngon nào.

- Sư phụ, hay chúng ta đi thôi?

Tuy Chân Nhất còn nhỏ nhưng rất hiểu sư phụ, thấy trong mắt sư phụ lộ rõ tia không muốn ở lại đây. Nên dù đói bụng nó cũng không xin sư phụ ở lại đây.

Chân Nguyệt cười nói:

- Thôi, ăn một bữa cơm chẳng chết chóc gì, vừa lúc vi sư bị bệnh cũ, cũng cần bổ sung thể lực.

Nụ cười này chỉ dành cho đồ nhi.

Lâm Phàm nhìn Chân Nguyệt:

- Chân Nguyệt, ta phải nói rằng ngươi đã thay đổi.

Biến đổi hơi lớn.

Chân Nguyệt phản bác:

- Thay đổi cái gì, ta có bao giờ đổi khác.

Tên này thật khiến người ghét, nhưng thôi, hắn nói y thay đổi vậy cứ cho là đã đổi khác.

- Muốn mời ăn cơm phải không, đi nào.

Tông chủ Tiểu Huyền Thanh tông siêu hưng phấn, nhanh chóng dẫn đường:

- Ba vị, xin đi theo ta.

Có thể kéo cường giả như vậy vào tông môn là duyên may, nếu có thể lôi kéo làm quen thì quá tốt.

Trong không khí còn đọng mùi máu, rất là gay mũi, sơn mạch mênh mông vô bờ chất đống xác yêu thú bị băm nát.

Tiểu Huyền Thanh tông thanh lý hiện trường, nhiều đệ tử không kiềm được nôn mửa. Quá tàn nhẫn, máu me.

Tông chủ giục người làm việc, cũng kêu khuê nữ đến, có thể thành công hay không phải xem lần này.

Đồ ngon thức uống lạ bày đầy bàn. Chân Nhất nuốt nước miếng, rất muốn ăn, lâu lắm rồi nó không thấy thức ăn ngon như vậy.

Nó đi theo sư phụ luôn ăn qua loa bên ngoài, đôi khi ăn đồ rừng, có khi để bụng đói.

Lâm Phàm nhìn bộ dạng tham ăn của Chân Nhất, cười nói:

- Chân Nguyệt, ngươi làm sư phụ không đúng trách nhiệm, để đồ đệ đói như vậy.

Chân Nguyệt nheo mắt, tên này cũng thay đổi, thích đâm thọc, trước kia hắn không như vậy.

Chân Nhất sẽ không để sư phụ mất mặt, thân thể nhỏ bé đứng

thẳng, nhìn sang hướng khác, không xem đồ ăn ngon trên bàn:

- Làm gì có, ta ở cùng sư phụ luôn được ăn ngon!

Chân Nguyệt rất vui mừng, trước kia điều quan trọng nhất với y là theo đuổi đao đạo, bây giờ có thêm một đồ nhi. Đối với y bây giờ, đây là hai thứ không cho phép ai cướp lấy.

Chân Nguyệt sờ đầu nhỏ của đồ nhi, hiền từ nói:

- Không sao, ăn đi.

Két!

Cửa phòng bị đẩy mở, một nữ nhân ăn mặc xinh đẹp, bề ngoài bất phàm bước vào.

Khi thấy Lâm Phàm và Chân Nguyệt, nàng khom người ung dung chào:

- Xin chào hai vị công tử.

Thân hình của Lâm Phàm đã trở lại kích cỡ bình thường, đối diện mỹ nữ, hắn chỉ khẽ ừ, không có ý tưởng khác.

- Chân Nguyệt, nghe nói ngươi chém Thánh Tử nào đó, sao không bị người truy sát?

Lúc xem tin này trên Tri Tri Điểu làm hắn rất ngạc nhiên, người trẻ tuổi bây giờ dữ dội vậy sao, chém Thánh Tử của Thánh Địa, muốn tìm chết à?

Chân Nhất đang gặm đùi gà ngước đầu nhỏ lên, biểu tình tôn sùng nói:

- Sư phụ của ta rất lợi hại, những người xấu đều bị sư phụ đánh lùi!

Chân Nguyệt không nói chuyện, chỉ vuốt đầu Chân Nhất. Có đồ nhi rồi không cần y nói chuyện, muốn nói gì đã có người nói thay.

- Lâm phong chủ, vực ngoại giới dung hợp rồi đầy rẫy nguy hiểm, ngươi thế nào?

Chân Nguyệt rất giật mình vì Lâm Phàm, thực lực tăng tiến quá mau, mau đến khiến y cảm thấy ảo.

Trước khi vực ngoại giới dung hợp, hai người lần đầu tiên giao đấu có thể nói đánh ngang tay, nhưng xét đúng hơn là y thua một bậc.

Lại đánh lần thứ hai, không có đường vớt vát, y thua.

Còn lần thứ ba này thì miễn bàn, chưa áp sát đã bị người ta đánh một cú bị thương nặng, nếu không nhờ Lâm phong chủ cho thuốc thì rất có thể bị thương nặng không chữa được.

Nghĩ những điều này làm tim Chân Nguyệt đập nhanh, máu tràn ra khóe môi.

Chân Nhất buông thức ăn xuống, vươn bàn ty nhỏ lau máu bên môi sư phụ.

Chân Nguyệt mỉm cười, thường liếc qua Lâm Phàm, như đang nói: Nhìn xem, ta có đồ đệ nhỏ hiểu chuyện, ngươi có không?

Lâm Phàm nói bình tĩnh như đang kể một chuyện rất bình thường:

- Ta tạm được, bình thường hay bắn pháo hoa. À, ngươi biết pháo hoa là gì không? Nó là . . . nói sao đây, ví dụ như mỹ nữ này, nhan sắc hàng đầu, thân hình linh lung, xách trong tay rồi ném lên trời, một đấm đánh nát, cảnh đó đẹp không sao tả xiết.

Nữ nhi của tông chủ đang rót rượu, nghe lời này thì mặt trắng bệch, tay run run đổ rượu ra bàn.

Lúc mới nghe 'pháo hoa' thì nàng định xen lời biểu thị mình thích pháo hoa, nhưng nghe đoạn sau kỳ kỳ.

Vị công tử này nói pháo hoa là ném mỹ nữ lên trời đánh nát, khủng khiếp quá.

Chân Nguyệt cười cười, không biết nên nói cái gì:

- Thú vui của Lâm phong chủ thật kỳ lạ.

Chân Nguyệt nói thầm trong bụng, đúng là biến thái.

Lâm Phàm tùy ý nói:

- Con người sống trên đời không có thú vui lạ nào thì sao thể hiện ra sự độc đáo?

Sau đó hắn hỏi Chân Nguyệt có thấy tông môn nào của vùng đất Nguyên Tổ không?

Tiếc rằng Chân Nguyệt cũng không thấy, y đến đây vì xem nội dung trên Tri Tri Điểu, định đến tôi luyện đao ý của mình.

Nữ nhi của tông chủ ngồi im một bên, không dám hó hé tiếng nào, sợ đối phương thấy nàng đẹp sẽ biến nàng thành pháo hoa.

Cơm no rượu say.

Lâm Phàm hỏi Chân Nguyệt có muốn cùng hắn về Viêm Hoa tông không, nhưng bị từ chối. Y theo đuổi đao đạo thật sự chứ không phải dừng bước ở một chỗ.

Lâm Phàm đứng lên:

- Đi đây.

Tới lúc rời khỏi đây rồi.

Chân Nguyệt cười nói, nhưng mắt lấp lóe chiến ý sục sôi:

- Cũng tốt, cùng nhau đi.

Chân Nhất nhanh chóng nhét hết thức ăn ngon còn lại vào trữ vật giới chỉ. Nó ăn bữa này rất vui vẻ, còn dư khá nhiều, nếu bỏ mứa thì quá lãng phí.

Hai người đứng lên, sóng vai đi ra cửa.

Chân Nhất tay trái cầm, tay phải buông, bận rộn bù đầu:

- Sư phụ chờ với!

Nữ nhi của tông chủ ngã ngồi tại chỗ, tim đập nhanh muốn rớt khỏi ngực, đáng sợ quá.

Hai bóng người ẩn vào hư không. Chân Nhất cũng rất lợi hại, tuy bay không nhanh nhưng theo sát phía sau.

Tông chủ Tiểu Huyền Thanh tông vội vã đi đến, mong đợi hỏi:

- Sao rồi nữ nhi? Sao người ta đi hết rồi?

- Phụ thân, bọn họ quá khủng bố, nữ nhi không thể theo hắn!

Tông chủ ngớ người ra. Khủng bố? Thì vì khủng bố nên mới sốt ruột muốn lôi kéo, chứ không khủng bố thì ai muốn móc nối làm quen?

Giữa hư không.

Lâm Phàm cảm nhận Chân Nguyệt phát ra đao ý:

- Ta nói này Chân Nguyệt, đừng bảo là nhà ngươi lại muốn đánh với ta. Bây giờ ngươi yếu xìu, ta đấm một phát có thể đánh chết ngươi.

Chân Nguyệt nheo mắt nói:

- Nhà ngươi!

Thật đáng giận, không biết nói câu nghe lọt tai sao? Tuy hắn nói thật nhưng nên biết giao lưu giữa người với người thường bắt đầu từ khiêm tốn.

Lâm Phàm nhìn cậu bé bay tới, xua tay:

- Thôi bỏ, đồ đệ của ngươi cũng có mặt, cho ngươi giữ lại sĩ diện.

Coi như chừa mặt mũi cho Chân Nguyệt.

Chân Nguyệt hít sâu một hơi bình ổn nỗi lòng, khiến trái tim tĩnh như nước lặng, đạt đến trạng thái tốt nhất:

- Chân Nhất, tránh xa một chút, đừng lại đây.

- Một đường đi tới, ngươi là đối thủ duy nhất khiến ta nhớ. Thực lực của ta không bằng ngươi nhưng về lĩnh ngộ đao đạo thì Chân Nguyệt này không thua ai, dù là chủ của Đao giới cũng muốn thu ta làm đồ đệ, bị ta từ chối, vì y lĩnh ngộ đao không bằng ta, chẳng qua tu vi mạnh mẽ che giấu bản chất. Y có giới hạn nhưng ta thì không có cuối!

Mái tóc đen của Chân Nguyệt bay lên, đao ý tự tin dào dạt bay lên tầng mây.

- Ta nói này, ngươi ra oai cũng quá mức rồi.

Hắn không chịu nổi tên này, lời này thì không có gì nhưng tâng bốc mình lên mây.

Lâm Phàm phát hiện người ra từ vùng đất Nguyên Tổ đều biết cách ra oai lên mặt.

Nhưng có trường hợp đặc biệt, đó là hắn, không ra oai như vậy, họ luôn đi vững vàng từng bước tới trước. Có lẽ nhờ tâm thái bình thường như vậy nên hắn luôn đi tới rất nhanh.

Chương 785: Đây chắc chắn là người quen

Chân Nguyệt khẽ hừ:

- Không hiểu.

Trong giọng nói ngưng tụ khí thế, dù thực lực yếu hơn người khác nhưng khí thế không yếu chút nào, y có khí thế chém tan tất cả.

Lâm Phàm phẩy tay:

- Rồi rồi, cứ coi như ta không hiểu, ngươi muốn sao?

Hắn không muốn nói nữa, nói nhiều cũng vô ích. Chân Nguyệt lạnh lùng rất oách ngày xưa đã biến mất, Chân Nguyệt bây giờ càng có tình cảm con người, có lẽ đã bị Chân Nhất ảnh hưởng.

- Ta muốn xem thử đao đạo mà ta theo đuổi có thể đẩy lùi ngươi không!

Khí thế của Chân Nguyệt bỗng thay đổi nhanh, như lửa cháy hừng hực bị tưới, bốc cháy càng dữ hơn.

Khí thế khiếp người, Lâm Phàm nhìn, cảm thán Chân Nguyệt đúng là mạnh, theo đuổi đao đạo cố chấp hơn bất cứ ai, bản thân lĩnh ngộ cũng phi phàm.

Lâm Phàm chưa gặp qua bao nhiêu người theo đuổi đao đạo, nhưng Chân Nguyệt cho hắn cảm giác rất bất phàm.

Phía xa, Tiểu Huyền Thanh tông trải qua tử kiếp, tìm được đường sống trong chỗ chết, toàn thân siêu hưng phấn.

Nhưng mọi người bỗng tái mặt.

Đao ý kinh khủng lan tràn đến, bao phủ lên trái tim họ.

Bọn họ ngước đầu lên, phía xa xăm như có thanh trường đao chói lọi sừng sững thiên địa đang lơ lửng.

Tia sáng lạnh sắc bén phản chiếu thiên địa, các đệ tử tu vi thấp chỉ nhìn thoáng qua đã cảm giác trái tim lạnh lẽo.

Lâm Phàm phẩy tay:

- Vậy ngươi lên đi, vừa lúc bản phong chủ muốn xem trong thời gian này Chân Nguyệt nhà ngươi tiến bộ bao lớn.

Động tác này không phải hắn coi thường gì mà chỉ muốn đánh nhanh còn về nghỉ.

Chân Nguyệt muốn đánh Lâm Phàm bầm mình, động tác này rất nhục nhã người.

Nhưng Chân Nguyệt ráng nhịn, chờ lát nữa sẽ cho đối phương nhìn xem thành quả tu luyện của y trong thời gian này.

- Lâm phong chủ, ta chỉ chém một đao, mong được chỉ giáo!

Dứt lời, ánh mắt của Chân Nguyệt trở nên sắc bén, vạt áo phồng lên phần phật. Một thanh trường đao đen ngòm hiện ra trên trời, đao ý mạnh mẽ cuốn sạch thiên địa, cỏ cây xung quanh bái phục cúi đầu, không dám tranh phong.

Vực ngoại giới dung hợp mở rộng tầm nhìn của Chân Nguyệt, y cảm ngộ đao ý thật sự từ nhiều nơi.

Đặc biệt là đao ý vô thượng của Đao giới, khiến trong lòng y hiểu ra, rồi dung nhập vào bản thân, cảm ngộ đao ý thích hợp cho riêng mình.

Hôm đó gió nổi mây phun, đao ý tràn ngập trên trời, y thành công, tìm được đao ý của mình.

Chân Nguyệt gầm lên:

- Chém!

Hư không vô hình bỗng tách ra, muôn vàng tia sáng chói lòa mà sắc lạnh phủ lên bốn phía.

Bóng hình Chân Nguyệt dần tan biến, ẩn trong luồng sáng, như bản thân hóa thành đao ý, hợp nhất cùng đao ý.

Lâm Phàm ngạo nghễ đứng, sau đó giơ tay lên, năm ngón che trời, ngưng tụ lực lượng khủng bố:

- Lợi hại.

Bộp!

Thế gian yên tĩnh.

Con ngươi Chân Nguyệt co rút, như thấy quỷ, tay y run run, tim đập nhanh, không phải vì quá hưng phấn mà vì không tin nổi.

- Chiêu này của ngươi rất lợi hại. Chân Nguyệt, bản phong chủ phải công nhận ngươi hiểu biết về đao đạo trước không có ai, sau không người, chỉ cần tiếp tục cố gắng thì ngươi sẽ vô địch thiên hạ. Nhưng kết thúc thôi, đường đao mạnh nhất của ngươi cũng tạm được.

Lâm Phàm búng tay.

Oong!

Một đao ngưng tụ thế thiên địa khoảnh khắc tan vỡ thành các đốm sáng.

- Phụt!

Chân Nguyệt run lẩy bẩy, yết hầu ngứa, phun ra ngụm máu, chân loạng choạng đạp không trung lùi lại.

Y ngước đầu lên nhìn bóng dáng phía xa:

- Sao có thể như vậy?

Chân Nguyệt không tin, vì lĩnh ngộ đao ý thích hợp với mình mà y lấy sở trường của trăm nhà gộp lại, tĩnh tọa trên đỉnh núi mấy ngày mấy đêm, im lặng cảm ngộ đại thế thiên địa, dung nhập uy thế thiên địa vào đao ý của mình.

Một đao chém ra chẳng những có đao ý mạnh mẽ, càng có đại thế thiên địa ập đến.

Chân Nguyệt biết thực lực của mình không bằng Lâm phong chủ, nhưng dùng đao đạo nghiền áp đủ để làm hắn luống cuống tay chân.

Không ngờ vẫn như trước kia, bị một tay chộp, búng tay thành tro.

Không thể nào!

Lâm Phàm đi tới bên cạnh Chân Nguyệt, vỗ vai y:

- Đao ý khá lắm, khoảnh khắc ngươi rút đao, bản phong chủ cảm giác như bị khóa chặt, nếu không ra tay rất có thể sẽ bị một nhát đao chém bị thương nặng, không còn cách nào khác hơn là ra tay.

Chân Nguyệt nhìn Lâm Phàm:

- Ngươi . . .!

Mấy lời này không phải an ủi, rõ rành rành là nhục nhã.

Buộc phải ra tay, nhưng vừa ra tay đó là giơ tay lên, búng tay thành tro.

Tính ra là đang an ủi hay nhục nhã y đây?

Lâm Phàm cười nói:

- Được rồi, đừng cho rằng bản phong chủ an ủi ngươi, đường đao đó thật sự rất khá. Cũng muộn rồi, bản phong chủ cáo từ trước, về sau nếu gặp Thánh Đường tông thì đăng trên Tri Tri Điểu, ta xem mỗi kỳ.

Hắn rất muốn biết Thánh Đường tông ở chỗ nào, Chân Nguyệt chắc chắn còn lang thang bên ngoài, không chừng hôm nào đó may mắn sẽ gặp nhau.

- Cáo từ, có cơ hội gặp lại, lần sau có lẽ ta không đỡ được đao của ngươi.

Lâm Phàm ẩn vào hư không, biến mất không thấy bóng dáng.

Chân Nguyệt thì thào, khóe mắt chảy hai giọt lệ:

- Khốn kiếp!

Đao ý mà y tự hào nhất bị phá giải dễ như trở bàn tay, điều này đả kích lớn đến y.

Chân Nhất thấy sư phụ hộc máu, nó ôm chân sư phụ:

- Sư phụ đừng buồn, Chân Nhất cùng sư phụ cố gắng lên, tương lai chúng ta nhất định có thể đánh bại hắn!

Chân Nguyệt thở dài vuốt đầu Chân Nhất:

- Ài. Ừ, sư phụ hiểu, sư phụ là không đánh chết. Thôi, đã ăn rồi thì theo sư phụ đi tu luyện.

Chân Nhất gật mạnh đầu, cõng đao đen lon ton theo sau lưng Chân Nguyệt:

- Vâng!

Giữa hư không.

Lâm Phàm đang suy tư, đao của Chân Nguyệt đúng là rất mạnh, mang theo uy thế thiên địa, dung nhập vào đao ý, nhát đao chém tới không giống bình thường.

Tiếc rằng Lâm Phàm miễn dịch các loại uy thế, nên đao của Chân Nguyệt khá bình thường trong mắt hắn, nhưng nếu hắn không miễn dịch uy thế thì đường đao kia đúng là một đao ngút trời.

- Đáng tiếc, Yêu Chủ Sơn Mạch bị mình đánh nát, quên hỏi nhà nó ở đâu, chắc cất chứa nhiều tài phú.

Lâm Phàm không tin trùm yêu thú cường đại sẽ không có tài phú kếch sù.

Nhưng bây giờ nói gì cũng muộn màng, Yêu Chủ Sơn Mạch đã bị hắn đập nát, còn nói gì nữa.

Chuyến này đi không lỗ vốn, kiếm điểm sảng khoái, tu vi đến Thông Thiên cảnh, phất tay một cái làm không gian nổ đi đùng.

Tùy tay bóp đại thế thiên địa, cưỡng ép đè địch càng khỏi phải nói.

Nhưng Lâm Phàm không quan tâm mấy thứ này, hắn thích dùng nắm đấm va chạm với người ta, cảm giác thịt đụng thịt mới sướng nhất, mấy thứ khác không đã.

Làm hắn hơi khó chịu là phẩm chất rút thăm trúng thưởng không tăng cao, Thông Thiên cảnh mà vẫn chỉ có kim cương trúng thưởng, khắt nghiệt thật.

- Thôi kệ nó, nên đến rồi sẽ đến.

Sau khi lên Thông Thiên cảnh, Lâm Phàm cảm giác lực lượng của mình hơi vô địch, bỗng thấy lâng lâng, chỉ tiếc tâm ma lâu rồi không xuất hiện, liên tục đột phá mấy đại cảnh giới mà tâm ma vẫn bặt vô âm tín.

Hắn nhớ nó.

Phía xa, một ngọn núi cao hoang vắng, hắn đáp xuống đỉnh núi.

Lâm Phàm suy tư:

- Với thực lực hiện giờ chắc có thể mở hai chiếc trữ vật giới chỉ kia rồi nhỉ?

Trữ vật giới chỉ lấy từ chỗ Xích Cửu Sát và chủ chính đạo mãi không mở ra được, có lực lượng bao bọc chúng, muốn mở ra phải có lực lượng mạnh hơn hai người kia.

Lâm Phàm lấy một chiếc nhẫn ra, cầm trên đầu ngón tay. Lực lượng tỏa sáng trên đầu ngón tay không ngừng đè ép trữ vật giới chỉ, một luồng sáng bắn ra từ chiếc nhẫn ngăn cản lại.

- Trời ạ, ta không tin!

Lâm Phàm hơi không phục, một chiếc trữ vật giới chỉ thôi mà, có gì khó.

Hơn nữa hắn chuyên lĩnh ngộ lực lượng, nếu không thể phá hủy thứ nhỏ bé này thì về sau làm sao đi trên cõi đời? Mất mặt chết.

Bùm!

Hai lực lượng va chạm sinh ra sóng xung kích lớn.

- Lợi hại.

Lâm Phàm nhìn trữ vật giới chỉ vẫn còn nguyên, không có dấu hiệu bị phá hỏng, không chút sức mẻ.

- Cứng vậy sao?

Lâm Phàm không tin được, một chiếc trữ vật giới chỉ đã mạnh như vậy thì Xích Cửu Sát ghê gớm tới mức nào?

Một góc nào đó, Xích Cửu Sát tức xì khói.

Mặt Xích Cửu Sát đỏ rần:

- Tiểu tử khốn kiếp, lại muốn mở trữ vật giới chỉ ra! Không có sự cho phép của ta, nếu ngươi mở ra được xem như ngươi thắng!

Gã cảm nhận được trữ vật giới chỉ bị phá hoại.

Tiểu tử này khiến Xích Cửu Sát rất tức giận, người gì tiện quá, trả trữ vật giới chỉ lại cho gã, kết duyên lành không được sao? Cứ cứng cổ, gã chống mắt xem hắn có thể kiên trì tới khi nào.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Không mở ra được, đáng tiếc.

Hắn không muốn thử nữa, không biết chắc tu vi của hai người kia mạnh cỡ nào, nhưng thực lực của Xích Cửu Sát đúng là phi phàm.

Nhưng Lâm Phàm không e ngại, thực lực chứ có gì, hắn cũng có, không yếu chút nào.

Với thực lực hiện giờ của hắn mà trở về Nguyên Tổ vực đủ trấn áp nguyên giới vực, cho Viêm Hoa tông làm lớn.

Nhưng nghĩ kỹ lại rất nguy hiểm, Viêm Hoa tông còn chưa đủ mạnh, nguyên tông môn không vài người đánh đấm được, chỉ có mình hắn là đánh giỏi.

Nếu thế lực lớn vực ngoại giới khác muốn đánh thì rất khó đoán kết quả.

- Thôi, không tranh bá, tiếp tục tăng tiến thực lực thì hơn.

Lâm Phàm bay lên cao, hóa thành luồng sáng lao đi.

Giữa hư không, Lâm Phàm bay về phía tông môn của mình, trong hư không xám mờ có cánh hoa màu hồng bay tới.

- Cánh hoa từ đâu ra? Kỳ lạ, hơi lợi hại, cánh hoa trong ngược dòng hư không mà không bị cắt nát, đây không phải thứ đơn giản.

Đang lúc Lâm Phàm suy nghĩ những điều này thì đột nhiên tạm dừng, hắn đứng trong không trung nhìn về phía xa.

Một chiếc kiệu lướt trên trời, ánh sáng bắn ra, những cánh hoa không người điều khiển bay ra từ cỗ kiệu.

Lâm Phàm nhìn:

- Người bây giờ biết chơi vậy sao?

Hắn cảm giác người bây giờ thật biết hưởng thụ, ra đường toàn ngồi kiệu. Rèm hồng rũ xuống bốn phía, mười hai nam nhân vạm vỡ nâng đi. Trước ngực nam nhân thêu một đóa hoa rất yêu diễm.

Lâm Phàm chợt nghe giọng nói quen thuộc, có chút kích động vang lên:

- Ngươi là Lâm phong chủ . . .!

Lâm Phàm sửng sốt:

- Người quen?

Kêu tha thiết như vậy, trừ người quen ra còn ai nữa.

Chương 786: Hỗn Loạn: Nuốt lệ cũng phải đi cho xong

Từ trong kiệu vọng ra giọng nữ trong trẻo, nghe âm thanh rất êm tai, khiến lòng người tê dại:

- Tiểu bảo bối, hắn là bằng hữu của ngươi?

Một giọng khác vang lên:

- Ừm!

Chỉ một tiếng ừ nhưng chất chứa ý nghĩa sâu xa.

- Nếu là bằng hữu của tiểu bảo bối vậy thì . . . Xuân Mai, mời hắn đến.

Một nam nhân vạm vỡ trước ngực thêu đóa hoa đứng trước kiệu gật đầu đáp, nâng lẵng hoa bay tới trước mặt Lâm Phàm.

Mắt tròn xoe cẩn thận nhìn Lâm Phàm một cái, nam nhân vai u thịt bắp thẹn thùng, đỏ mặt nói:

- Công tử, phu nhân nhà ta cho mời.

- Mợ ơi!

Lâm Phàm rùng mình, hắn không ngờ giọng của nam nhân vạm vỡ này ẻo lả đến thế, nếu không xem khuôn mặt thì như nghe tiểu cô nương yểu điệu nói ra, nhưng hắn nhìn thấy rõ ràng là nam nhân vạm vỡ.

Giọng nam ở trong kiệu thúc giục:

- Lâm phong chủ, mau đến đây!

Lâm Phàm suy tư, giọng này rất quen thuộc, nhưng hắn lâu rồi chưa nghe, tạm thời không nghĩ ra là ai, vậy thôi cứ đi xem thử.

Xuân Mai đứng một bên, cơ ngực săn chắc rung nhẹ, rất là bá đạo:

- Công tử, mời.

- Được rồi, huynh đệ.

Lâm Phàm muốn vào kiệu xem, còn về nam nhân vạm vỡ trước ngực thêu hoa này cho hắn cảm giác hơi quái dị.

Nhưng khi Lâm Phàm nhấc chân thì một bàn tay mạnh mẽ đặt lên vai, hắn ngoái đầu nhìn, thấy nam nhân vạm vỡ cười quyến rũ.

Xuân Mai mắt long lanh ướt nước nói:

- Công tử, ta không phải huynh đệ, ta tên Xuân Mai, chu!

Nói xong nam nhân vạm vỡ còn tặng Lâm Phàm một nụ hôn vô hình.

- Ta . . .!

Lâm Phàm siết chặt nắm tay, muốn đánh đối phương bầm dập, ai kêu làm hắn sợ.

Xuân Mai tránh đường, cười nói:

- Mời!

Xuân Mai này thực lực không yếu, là Chí Tiên cảnh.

Nhưng cảm giác hơi biến thái, loại hình này không đủ tư cách làm pháo hoa.

Lâm Phàm đi tới trước kiệu, bên trong vọng ra tiếng nói:

- Nếu là bằng hữu của tiểu bảo bối thì mời lên đây.

Trong phút chốc một nam nhân vạm vỡ vội tiến lên, khom người xuống làm bậc thang.

Lâm Phàm thầm nghĩ:

- Rốt cuộc là ai? Trong những người mình quen hình như không có ai biến thái như vậy.

Không hiểu tình huống thế nào, hắn cẩn thận suy nghĩ, trước khi vực ngoại giới chưa dung hợp có trưởng lão hoặc tông chủ trong tông môn nào có tiềm chất biến thái không?

Trong thời gian ngắn hắn không nghĩ ra là ai.

Lâm Phàm cất bước, vén rèm thưa, thấy cảnh làm hắn sững sờ.

- Hỗn Loạn!

Lâm Phàm không ngờ người bên trong là Phiêu Thánh Hỗn Loạn của Thánh Đường tông.

Hỗn Loạn đang ngồi, một người nằm trong ngực lão, người đó thân hình linh lung, rất là thon thả, nhưng khuôn mặt hơi đáng sợ, không phải mặt mũi dị dạng mà là khuôn mặt đầy nếp nhăn, mặt chữ điền, là một bà lão.

Ngữ điệu của Hỗn Loạn như muốn chết, thều thào:

- Lâm phong chủ, không ngờ gặp ngươi ở đây.

Quá khác với Phiêu Thánh Hỗn Loạn mà hắn đã gặp hồi xưa.

Hỗn Loạn ngày xưa bá đạo biết bao, một câu 'Bao nhiêu tiền' khiến bao nhiêu nữ nhân khó thể giữ mình.

Nhưng bây giờ lão đã thay đổi.

Quả nhiên, sau khi vực ngoại giới dung hợp thì đa số người đều đổi khác, bản tâm thay đổi, không ai kéo lại được.

Lâm Phàm giả bộ bình tĩnh nói:

- Hỗn Loạn, các ngươi . . .?

Hắn có nhiều câu muốn hỏi, nhưng xem tình huống hiện giờ có gì đó là lạ, phải tìm hiểu rõ ràng.

Thật sự không xem hiểu, Lâm Phàm không tin phẩm vị của Hỗn Loạn kém đến thế, dù gì lão từng đi trong luân hồi.

Nhưng nữ nhân này, à không, phải nói là bà lão này rất mạnh. Nếu Hỗn Loạn theo bà lão thì ít phấn đấu mấy trăm năm rồi.

Bà lão nằm trong ngực Hỗn Loạn cười híp mắt hỏi:

- Tiểu bảo bối, bằng hữu của ngươi rất trẻ, không giới thiệu cho ta sao?

Nụ cười rất tươi, nếp nhăn dính với nhau như đóa cúc nở rộ.

Hỗn Loạn rũ mi mắt xuống, tuyệt vọng nhắm mắt, sau đó mở

miệng nói:

- Vị này là Lâm phong chủ, là người quen trước khi vực ngoại giới dung hợp.

Bà lão ngồi dậy khỏi ngực Hỗn Loạn, bưng ly rượu nhỏ đặt một bên lên uống một hơi cạn sạch:

- Lâm phong chủ, nếu phong chủ đã là người quen của tiểu bảo bối của ta thì xem như người mình, Lâm phong chủ có thể gọi ta là Hoa Nương Nương.

Lâm Phàm cười, quan sát một phen. Thực lực của bà lão này rất mạnh, tuy hơi thở ẩn giấu nhưng khí thế ngủ đông trong người tựa như cự thú ngủ say, khi bộc phát ra sẽ rất kinh người.

- Hoa Nương Nương khỏe.

Lâm Phàm muốn biết Hỗn Loạn và Hoa Nương Nương có quan hệ gì, sao bà lão này luôn miệng gọi tiểu bảo bối, người ngoài như hắn nghe còn thấy gai người, muốn đấm chết đối phương cho rồi.

Hoa Nương Nương cười nói:

- Vừa lúc gần đây có việc vui, Lâm phong chủ là người quen của tiểu bảo bối của ta, vậy thì mang phong chủ đi cùng. Đạo Thanh Vô Lượng tông mời cường giả trên đời đến dự tiệc, cùng bàn bạc việc lớn, đến đó có rất nhiều chỗ tốt.

Hoa Nương Nương giơ tay lên:

- Khởi kiệu, đi!

Lâm Phàm nghe vậy thấy hơi thú vị.

Đạo Thanh Vô Lượng tông, hắn có nghe nói, vực ngoại giới dung hợp không lâu sau đã nghe Đạo Thanh Vô Lượng tông lập đại chí nguyện.

Cửu Đế vực là giới vực do Đạo Thanh Vô Lượng tông cai quản, một vực lớn.

Lần này Đạo Thanh Vô Lượng tông mời cường giả trên đời đến dự tiệc chắc có việc lớn, còn về tại sao không mời hắn, điều này nói lên Đạo Thanh Vô Lượng tông không thèm để hắn vào mắt.

Thù này tạm ghi nhớ, sau này tính từ từ.

Trò chuyện một lúc, Lâm Phàm thấy Hoa Nương Nương khá hiếu khách, giữ lễ độ với hắn.

- Không biết Hoa Nương Nương và Hỗn Loạn quen nhau như thế nào?

Lâm Phàm rất tò mò, muốn biết là cái gì đốc xúc thành ra thế này, Hỗn Loạn không bị mù, sao có thể chọn bà ta?

Hoa Nương Nương bỗng xấu hổ, mắt long lanh liếc Hỗn Loạn một cái, che miệng cười nói:

- Cái đó . . . Lâm phong chủ hỏi hắn đi.

- Trời ạ!

Lâm Phàm sắp không nhịn được, nắm tay siết lại thả. Sao có thể làm vậy, lớn tuổi như thế rồi đừng đá lông nheo chứ, dễ chọc người nổi khùng. Nếu tâm thái của hắn không đủ mạnh thì sắp nổ tung thật.

- Hỗn Loạn, chuyện này là sao?

Loại tình huống này chỉ có thể hỏi Hỗn Loạn.

- Lâm phong chủ, chuyện này nói ra rất dài dòng.

Hỗn Loạn không biết nên nói từ đâu, nói như thế nào, chuyện này chỉ trách lão.

Hỗn Loạn mới nói xong đã bị Hoa Nương Nương lườm:

- Dài dòng chỗ nào, đến bây giờ người ta còn nhớ rõ những lời tiểu bảo bối đã nói với ta.

- Hôm đó ta đang tắm, chỗ ấy nước trong veo thấy đáy. Rồi ngươi xuất hiện, thấy bóng lưng của ta, nói với người ta là ngươi rất thích ta, muốn ái ân với ta, nguyện dùng cả đời thực hiện lời hứa. Lúc ấy người ta suýt muốn giết ngươi, vì ngươi nhìn lén người ta tắm rửa. Nhưng những lời ngươi nói đã cảm động ta, ta hỏi ngươi sẽ không hối hận sao?

- Ngươi nói dưới hoa mẫu đơn, dù làm quỷ cũng phong lưu. Giây phút đó trái tim của người ta đã bị ngươi hòa tan. Ôi, tiểu bảo bối của ta!

Hoa Nương Nương bĩu môi như đóa hoa cúc hôn lên môi Hỗn

Loạn.

Hỗn Loạn không nhúc nhích, ánh mắt hờ hững, không hề né tránh, hình như đã thói quen.

Lâm Phàm nhìn Hỗn Loạn, hít sâu một hơi, hắn đã hiểu, cũng biết thường đi bên bờ sông sao có thể không ướt giày, sát thủ bóng lưng lừa Hỗn Loạn vào tròng.

Lâm Phàm hỏi:

- Chúc mừng, các ngươi rất xứng, trời tác hợp, rất hoàn mỹ. Khi nào có hài tử? Dù sao là kết tinh của tình yêu.

Hoa Nương Nương xấu hổ xua tay:

- Ôi chao, Lâm phong chủ kỳ quá hà, làm người ta ngại chết, còn chưa đến lúc ấy.

Hoa Nương Nương liếc trộm Hỗn Loạn:

- Chuyện này phải xem ý hắn.

Hỗn Loạn đã sớm quên mất sống chết, thân thể không thuộc về lão, từ khi nói ra câu kia thì lão hối hận không kịp.

Nếu ánh mắt đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt lão tuyệt đối không nói ra mấy lời đó, thậm chí không đáng giá bằng một viên đan dược bình thường.

Nhưng lão là người có nguyên tắc, đã bàn giá xong rồi thì phải nuốt lệ đi tiếp.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Hỗn Loạn, vị Hoa Nương Nương này rất tốt, ngươi ở cùng nương nương ít phấn đấu mấy trăm năm, là bên thắng cuộc đời.

Đây là con đường bao nhiêu người muốn theo đuổi.

Biết bao thiên kiêu vì thăng cấp tu vi hoặc thần vật mà giành giật bể đầu.

Bây giờ Hỗn Loạn được hạnh phúc, tìm được quy túc, từ đấy không cần lo mấy thứ này nữa, vươn tay là lấy được.

Nhìn xem, tu vi Đại Thánh cảnh đỉnh.

Người khác có thể sánh bằng sao?

Trưởng lão Viêm Hoa tông trừ Thiên Tu ra còn ai hơn Hỗn Loạn?

Lâm Phàm đã nhìn thấu Hỗn Loạn theo Hoa Nương Nương lấy được bao nhiêu chỗ tốt.

Hoa Nương Nương cười nói:

- Lâm phong chủ nói sai rồi, cả người của ta thuộc về tiểu bảo bối thì còn phân biệt của ngươi của ta làm gì. Lần đầu gặp mặt, không có thứ gì tốt, xin hãy nhận thứ này.

Hoa Nương Nương lấy nửa khúc cành khô ra đưa cho Lâm Phàm.

Lâm Phàm cười nhận lấy:

- Vậy thì ngại quá.

Hắn cảm nhận lực lượng kỳ dị từ nửa khúc cành khô này.

Hoa Nương Nương cười nói:

- Lâm phong chủ đừng khách khí. Nửa khúc cành khô này không đáng gì, nhưng nó hộ tông rất giỏi, cắm trong tông môn có thể hình thành Bách Hoa trận, ai đi vào cũng sẽ bị lạc trong đó.

Lâm Phàm nổi lên hứng thú, không ngờ còn có tác dụng lớn như vậy:

- Đa tạ.

Đột nhiên bên ngoài chấn động, kiệu đung đưa, Hỗn Loạn cũng không ngồi vững, té nhào xuống đất.

Hoa Nương Nương đau lòng, quan tâm hỏi:

- Tiểu bảo bối, có sao không?

Sau đó mặt Hoa Nương Nương lạnh lùng hỏi:

- Bên ngoài xảy ra chuyện gì?

Xuân Mai vội trả lời:

- Bẩm báo nương nương, bên ngoài có hai cường giả đang đánh nhau.

Hoa Nương Nương vốn cười tươi chợt ánh mắt lạnh băng, búng ngón tay:

- Hừ! Thứ không biết sống chết, dám hại tiểu bảo bối của ta té, đáng chết!

Hai mảnh cánh hoa màu hồng bay lên, sau đó bắn nhanh về phía hai cường giả.

Lâm Phàm tập trung nhìn kỹ.

Chỉ thấy cánh hoa biến lớn bao bọc hai cường giả, mặc cho hai cường giả vùng vẫy cỡ nào cũng không thể tránh thoát cánh hoa.

Vang tiếng hét thảm:

- A!

Hai cường giả bị cánh hoa bao lấy, nghiền nát, tan biến. Rồi cánh hoa thu nhỏ, chậm rãi bay về, trên cánh hoa có hai giọt máu tỏa tia sáng mờ tối.

Hoa Nương Nương dịu giọng dỗ dành:

- Tiểu bảo bối, nào, nuốt vào, huyết mạch của hai người này tạm được, có ích lớn cho ngươi.

Hỗn Loạn thói quen há mồm.

Lâm Phàm vịn trán, không nhìn được nữa, Hoa Nương Nương ngậm máu đút cho Hỗn Loạn.

Chuyện này hoàn toàn là . . .

Tổ cha nó, vì sao không có cô nương trẻ trung không đẹp nhưng mạnh tìm đến ta?

Thật ra ta cũng muốn ít phấn đấu mấy trăm năm.

Chương 787: Lâm phong chủ, ta khổ lắm

Hỗn Loạn nuốt vào hai huyết mạch cô đọng, khí thế mạnh mẽ lên nhiều.

Hoa Nương Nương vuốt tay Hỗn Loạn, cảm thán rằng:

- Lâm phong chủ đừng trách ta, tiểu bảo bối của ta thể chất yếu, thiên phú có hạn, không thể so sánh với thiên kiêu trong vực ngoại giới, chỉ có thể dựa vào những thủ đoạn này từ tăng mạnh thực lực. Ài, cũng vì bất đắc dĩ, nếu ngày nào đó ta mất, không thể để tiểu bảo bối bị người khác ức hiếp.

Mắt Hoa Nương Nương lấp lóe tia nặng nề, nhưng rất nhanh tươi tỉnh lại, phất tay nói:

- Không nói những chuyện này, khiến Lâm phong chủ chê cười.

Lâm Phàm cười cười, nhìn sang Hỗn Loạn, gật gù bội phục. Rất lợi hại, tìm đối tượng khiến mình bớt phấn đấu mấy trăm năm, rất giỏi.

- Hoa Nương Nương, không biết Đạo Thanh Vô Lượng tông có cuyện lớn gì cần bàn bạc?

Lâm Phàm rất tò mò về Đạo Thanh Vô Lượng tông, nếu không có vấn đề thì Đạo Thanh Vô Lượng tông là một trong những thế lực lớn mạnh nhất trong toàn bộ vực ngoại giới.

Hoa Nương Nương đã sớm nhìn thấu:

- Cái này khó nói, Đạo Thanh Vô Lượng tông còn chưa nói rõ tình huống cụ thể, đến đó rồi sẽ biết. Nhưng những thế lực lớn này đều có vấn đề, sẽ không công bố chỗ tốt ra.

Đạo Thanh Vô Lượng tông thu môn đồ rộng rãi, không từ chối ai, đệ tử của nhiều thế lực lớn và tông môn đều bị cướp mất, dẫn đến quần chúng giận dữ, nhưng tạm thời không ai dám làm gì Đạo Thanh Vô Lượng tông.

Lâm Phàm đăm chiêu, đến Đạo Thanh Vô Lượng tông nên làm chuyện gì đây?

Dọn sạch tài phú của thế lực lớn nào đó?

Cứ cảm giác hơi không hiện thực.

Cửu Đế vực khá xa, dù kiệu bay rất nhanh cũng phải mất vài ngày.

Lâm Phàm nhìn bên dưới, bọn họ đã đến Cửu Đế vực, cũng là nơi Đạo Thanh Vô Lượng tông cai quản.

Hoa Nương Nương nói:

- Nơi này không có tông môn và thế lực lớn khác, đều bị Đạo Thanh Vô Lượng tông hợp nhất, dùng thủ đoạn rất thiết huyết. Sau khi vực ngoại giới dung hợp, trong thời gian ngắn bắt lấy một mảnh giới vực, Đạo Thanh Vô Lượng tông khá lợi hại, chỉ có Tuyệt Thần cung là có thể sánh vai.

Bà ta khinh thường nói thêm:

- Những nam nhân thối chỉ biết đánh giết, đâu giống tiểu bảo bối nhà ta, luôn ở bên cạnh ta, không rời không chê, tốt biết bao.

Lâm Phàm cười cười, nụ cười chất chứa bất đắc dĩ.

- Ha ha.

Hỗn Loạn thì mặt không biểu tình, rất bi ai, cũng đang hối hận vì sao mắt của mình không sáng như tuyết, nhìn thấy bóng lưng đã ra giá, còn nói giá cao như vậy, sao không chết luôn cho rồi.

Lâm Phàm muốn đi nhưng cố nán lại, hắn cảm giác cơ duyên của mình ở đây.

Vừa lúc đi Đạo Thanh Vô Lượng tông, xem tông môn cường đại này có bộ dáng như thế nào.

Doong!

Đột nhiên vang tiếng chuông, âm thanh như sấm nổ, sóng âm lan nhanh đến, giương mắt nhìn, phía xa có tòa tông môn hùng vĩ không giới hạn sừng sững ở đó.

Tông môn tỏa ánh sáng chói lòa, vầng sáng đủ màu sắc rất chói mắt.

Tuy chưa đến gần nhưng đã cảm nhận được sức mạnh của tông

môn kia.

Mắt Lâm Phàm sáng rực, rất muốn dọn sạch Đạo Thanh Vô Lượng tông:

- Giàu quá!

Nếu tông môn có tài phú như vậy thì lên trời rồi.

Hoa Nương Nương cười nói:

- Lâm phong chủ nói rất đúng, Đạo Thanh Vô Lượng tông thật sự giàu, thế lực lớn bình thường không thể so sánh. Ngươi đừng coi thường những vầng sáng bao phủ chỗ đó, đó là một loại thủ đoạn công kích, nếu có cường địch đến tấn công thì vầng sáng bùng nổ có thể phá hủy tất cả, dù là ta cũng sẽ bị thương nặng.

Nói là vậy nhưng Hoa Nương Nương không quá để bụng.

- Ghê gớm vậy sao?

Lâm Phàm biết thực lực của Hoa Nương Nương rất mạnh, cảnh giới rất cao.

Hoa Nương Nương cảm thán:

- Có thể không lợi hại sao? Thế lực lớn truyền thừa đã lâu, khống chế Cửu Đế vực, những khí thế này ngưng tụ lại, khủng bố kinh người.

Lúc này bên ngoài vang tiếng quát lớn:

- Người đến là ai!?

Một nam nhân phong tư trác việt, khí vũ hiên ngang ngước đầu nhìn chăm chú, sự tự tin đại tông môn làm gã cực kỳ cao ngạo.

Trong kiệu truyền ra tiếng kêu ngạc nhiên:

- Hưm?

Nam nhân mặt trắng bệch lùi nhanh về, khóe môi tràn máu, sau đó tức giận quát:

- Ngươi dám ra tay với ta ngay trong địa bàn của Đạo Thanh Vô Lượng tông, muốn chết . . .!

Hoa Nương Nương mở miệng nói:

- Thú vị, đệ tử tông mạnh toàn bị khùng, nói rất đúng.

Nam nhân nổi giận:

- Ngươi dám nhục nhã tông của ta!

Không ngờ chưa thấy mặt người, chẳng những dùng âm thanh tổn thương gã, còn buông lời ngông cuồng, muốn chết mà.

Phía xa đột nhiên có luồng sáng vàng chói lòa bắn nhanh tới.

Nam nhân thấy bộ dạng sau luồng sáng vàng thì mừng rỡ, tiến lên nói:

- Đại sư huynh, những người này đến đây, họ dám . . .!

Nam nhân chưa nói hết câu đã bị đại sư huynh lườm.

Đại sư huynh tiến lên, ôm quyền nói:

- Hoa Nương Nương đại giá quang lâm, Mục Phong không tiếp đón từ xa, vị sư đệ này không biết Hoa Nương Nương, xin thứ tội.

Nam nhân nghe sư huynh nói mấy câu đó thì hết hồn, không ngờ đối phương có lai lịch như vậy, làm đại sư huynh cũng phải khách khí.

Nam nhân thấy sợ, mặt trắng bệch, trán rịn mồ hôi, cảm giác mình gây rắc rối.

Hoa Nương Nương ở trong kiệu giọng rất bình tĩnh, nhưng chất chứa lửa giận kinh khủng:

- Ha ha, một câu không biết là thôi? Bản nương nương thì không để bụng, nhưng làm bản nương nương mất mặt trước phu quân.

Mục Phong nhíu mày, trầm tư giây lát, sau đó cười nói:

- Được rồi, vậy thì xin lỗi nương nương.

Một luồng sáng chợt lóe.

- A!

Nam nhân hét thảm, một cánh tay đứt lìa, máu chảy ồ ạt.

Nam nhân không dám tin đại sư huynh ra tay chém đứt cánh tay của mình.

Lâm Phàm cười nói:

- Kiếm pháp khá lắm.

Lâu rồi không gặp người chơi kiếm, lâu đến nỗi hắn quên luôn buff.

Mục Phong cảm ơn:

- Đa tạ khen ngợi. Nương nương thấy vừa lòng chưa?

Hoa Nương Nương nói:

- Nương nương nể mặt ngươi đấy.

Mục Phong ôm quyền cười nói:

- Mời.

Sau khi Hoa Nương Nương đi, Mục Phong nhìn về phía nam nhân:

- Về sau nói chuyện cẩn thận chút, không có ánh mắt sao? Đó là Hoa Nương Nương, nếu bà ta muốn lấy mạng của ngươi thì không ai ngăn được.

- Đại sư huynh, nơi này là tông môn, sao bà ta có thể . . .

Nam nhân chưa nói hết câu đã bị Mục Phong ngắt lời:

- Tông môn sẽ không đắc tội Hoa Nương Nương vì ngươi.

Câu này làm mặt nam nhân không chút máu, đã hiểu mình đắc tội với ai.

Bên trong kiệu.

Lâm Phàm hỏi:

- Người mới nãy là ai? Thực lực rất mạnh.

Hoa Nương Nương nằm trong ngực Hỗn Loạn, cười khẽ:

- Đó là đại sư huynh của Đạo Thanh Vô Lượng tông, Mục Phong, thực lực không tệ, chơi kiếm khá giỏi, xếp hạng hai trên bảng Thiên

Kiêu.

Lâm Phàm kinh ngạc nói:

- A? Mới xếp hạng hai?

Nếu người này hạng hai thì với thực lực của hắn đủ xếp hạng nhất.

Nhưng không biết ai xếp bảng thứ hạng, hắn đã là Thông Thiên cảnh mà vẫn chưa có tên trên đó, nếu không biết sự thật thì không chừng tưởng đâu mấy thiên kiêu này mạnh lắm.

Hỗn Loạn im lặng đã lâu bỗng mở miệng nói:

- Lâm phong chủ chắc chắn xếp hạng nhất.

Lâm Phàm gật gù công nhận lời của lão:

- Ngươi nói đúng.

Hạng nhất trừ hắn ra còn có thể là ai?

Hoa Nương Nương nói:

- Lâm phong chủ, hạng nhất là đại sư huynh của Tuyệt Thần cung, nghe đồn là Võ Thần giáng thế, có uy năng thông thiên, có lẽ lần này sẽ gặp gỡ.

Rất nhanh, theo đệ tử Đạo Thanh Vô Lượng tông dẫn dắt bọn họ đến chỗ ở tạm.

Lâm Phàm bước xuống kiệu, khi chân đạp trên mặt đất thì hắn cảm nhận có lực lượng lưu động sâu dưới lòng đất cấu thành đại trận.

Một lão nhân râu bạc bước tới:

- Hoa Nương Nương.

Lão nhân cười tươi, tiên phong đạo cốt.

Lâm Phàm cảm giác một chút, phát hiện ghê gớm, Đạo Thanh Vô Lượng tông có nhiều cường giả quá.

Hoa Nương Nương cười chào:

- Hồ trưởng lão.

Hồ trưởng lão liếc qua Lâm Phàm lại ngó Hỗn Loạn, không thèm để họ vào mắt:

- Hai vị này là . . .?

Hoa Nương Nương cười kéo tay Hỗn Loạn:

- Đây là phu quân của ta, Hỗn Loạn, vị này là bằng hữu của phu quân ta.

Hồ trưởng lão cười cười:

- À à.

Lão nhìn Hỗn Loạn kỹ chút, không ngờ có người muốn Hoa Nương Nương.

Thực lực của Hoa Nương Nương cường đại, là một trong những người đứng ở thang trời mạnh nhất trong tất cả vực ngoại giới, nhưng nhan sắc quái dị, không phải bẩm sinh, dù có thủ đoạn bằng trời cũng không thay đổi được.

Không phải nguyền rủa, càng không phải bị người hại.

Nghe đồn tộc loại của Hoa Nương Nương rất nhỏ yếu, tu luyện cỡ nào cũng không thể mạnh lên. Sau này ra một yêu nghiệt, không thể cường đại thì mở ra con đường khác, trực tiếp sửa chữa huyết mạch.

Sửa huyết mạch không phải chuyện đơn giản, sơ sẩy một cái sẽ chết, nhưng cuối cùng yêu nghiệt kia thành công.

Nhưng sau khi sửa huyết mạch thì nhan sắc bỗng chốc già nua, người truyền thừa huyết mạch này dù mới sinh ra cũng già khú đế, nhưng thiên phú tu hành cực kỳ mạnh.

Đương nhiên đây chỉ là truyền thuyết, không ai biết là thật hay giả.

Phải công nhận Hoa Nương Nương một mình mà tu luyện đến tình trạng này, dù là Đạo Thanh Vô Lượng tông cũng phục sát đất.

Hồ trưởng lão nhiệt tình mời:

- Hoa Nương Nương, mời theo ta, ta mang các người đi nghỉ

ngơi.

- Tốt.

Trong phòng.

Hỗn Loạn nói với Hoa Nương Nương là muốn liên lạc tình cảm với Lâm Phàm, sau đó đi ra một mình.

Lâm Phàm nhìn Hỗn Loạn đứng trước mặt mình:

- Hỗn Loạn, ngươi muốn làm gì?

Không còn ai, Hỗn Loạn lau nước mắt nói:

- Lâm phong chủ, ta khổ lắm.

Lâm Phàm nhìn Hỗn Loạn:

- Khổ lắm? Có gì khổ? Ngươi sống sướng biết bao, dễ chịu biết mấy. Được cường giả che chở, còn tốt với ngươi như vậy, ngươi nghĩ sao? Nếu thật sự thấy khổ thì bước đi là xong.

Người này lại có ý định xấu xa gì nữa, cuộc sống bây giờ không tốt sao?

Hỗn Loạn lắc đầu, thở dài nói:

- Lâm phong chủ, ta không thể tự mình đi. Ta là người có nguyên tắc, điểm giới hạn, hôm đó ta đã ra giá là suốt đời, ta tự hẹn hò, dù có vấn đề to lớn cũng phải nuốt lệ nhận, đúng không? Lâm phong chủ nói xem con mắt của ta mọc kiểu gì? Vì sao hôm đó thấy bóng lưng đã ra giá, bây giờ ta rất muốn tát chết mình.

Lâm Phàm vỗ vai Hỗn Loạn:

- Được rồi, đừng nghĩ mấy thứ đó nữa, ngươi phải suy nghĩ theo chiều hướng tốt. Ngươi nhìn xem Hoa Nương Nương tuyệt biết bao, mỗi tội nhan sắc không được tốt, nhưng dáng người hạng nhất, che chăn lại đều như nhau. Ngươi ngẫm lại, đi theo Hoa Nương Nương ít phấn đấu mấy trăm năm, ngươi nên biết mấy trăm năm là bao lâu. Nếu Chế Tài biết sẽ mắng chết ngươi.

Hỗn Loạn ngây ra:

- Nhan sắc cỡ này mà bảo là không được tốt? Đã tới trình độ khủng bố rồi, là xấu nhất trong những người ta hẹn hò.

Tài xế già bị lật xe, kẹt cả đời, trái đắng có đắng tới đâu cũng phải tự nuốt.

- Sao? Còn ghét bỏ? Ngươi không nhìn lại mình xem, gầy đét, già khú đế, có người vừa mắt ngươi đã là may, còn chọn này bỏ kia, ngươi thật là . . . thôi, không nói nữa, nói cho ta biết tình huống của Thánh Đường tông đi, tông môn ở đâu?

Lâm Phàm cần tìm hiểu tình huống của Thánh Đường tông, sáu thánh giả mà hắn tự tay tạo ra mới chỉ gặp mình Hỗn Loạn, hắn rất tò mò những người khác thế nào.

Chương 788: Huynh đệ, ta không có tiền nhưng có thể làm giao dịch

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Hỗn Loạn bất đắc dĩ nói:

- Giờ ta cũng không biết Thánh Đường tông ở đâu, đi ra quá lâu, vực ngoại giới quá lớn, đi rồi không trở về được.

Lão cũng không thể quay về, từ khi rời tông môn thì gặp Hoa Nương Nương, sau đó bị mang đi, muốn trở về tìm tông môn cũng không biết tìm từ phương hướng nào.

Lâm Phàm hết nói nổi:

- Nói đến bây giờ ngươi không biết gì cả, không tìm được tông môn, ngươi thật là . . .

Nói gì được?

Hắn cứ nghĩ gặp Hỗn Loạn là có thể tìm được vị trí của Thánh Đường tông, nhưng nay xem ra tất cả vô dụng, bản thân lão cũng không biết.

- Thôi.

Lâm Phàm không muốn hỏi nhiều, chỉ có thể dựa vào chính mình.

- Hỗn Loạn, trở về tìm Hoa Nương Nương của ngươi đi, chắc bà ta rất nhớ ngươi.

Lâm Phàm kêu Hỗn Loạn mau đi, hắn còn việc phải làm.

Đến đây rồi không thể ở yên một chỗ, đại tông môn vực ngoại giới hấp dẫn rất lớn với hắn.

- Lâm phong chủ, ngươi nghe ta nói hết được không?

Hỗn Loạn đắng lòng, muốn tìm người trút tâm sự nhưng người ta không đáng tin, lão cũng không muốn nói, chỉ có thể tâm sự với Lâm phong chủ.

Lâm Phàm lườm Hỗn Loạn, đuổi ra ngoài:

- Ngươi mau đi đi, nói hết cái gì. Nếu không phải bản phong chủ biết con người của ngươi thì đã sớm đập chết rồi, rõ ràng đang khoe khoang mà làm bộ như chịu thiệt lắm.

Hỗn Loạn bị đẩy ra ngoài cửa, muốn nói chuyện:

- Lâm phong chủ . . .

Nhưng Lâm Phàm không cho cơ hội đó, đóng cửa cái rầm.

Hỗn Loạn đứng ngoài cửa, bất đắc dĩ thở dài, lê bước đi.

Lời đã thốt ra thì quỳ cũng phải thực hành.

Lâm Phàm thầm nghĩ:

- Hỗn Loạn bị luân hồi biến thành đần độn rồi sao?

Hắn có hiểu biết mới về luân hồi.

Lâm Phàm đẩy cửa ra, định đi dạo trong Đạo Thanh Vô Lượng tông, hắn tạm thời nhìn trúng nơi này, trước đó phải tìm hiểu rõ xung quanh đã.

Lâm Phàm bước ra sân, một đệ tử Đạo Thanh Vô Lượng tông tiến lên.

Đệ tử biết người này đi cùng Hoa Nương Nương nên không dám xấc láo, thái độ tạm được.

- Công tử định đi đâu? Ta có thể dẫn đường cho công tử.

Nơi này là tông môn, đệ tử đối phương không biết tình huống đi bậy sẽ dẫn đến rắc rối.

Lần này tông môn rộng rãi mời cường giả đỉnh cao của vực ngoại giới, cùng nhau mưu việc lớn, không thể đắc tội bất cứ ai.

Lâm Phàm xua tay:

- Không cần, ta biết mà, có chỗ không thể vào chứ gì. Yên tâm, đi

ngắm cảnh chút thôi.

Nếu có người đi theo thì hắn không thể phát huy, phải đi một mình mới được.

Đệ tử không nói gì thêm, cũng không đi theo:

- Vậy được rồi, mời.

Nơi này là tông môn, quản lý nghiêm ngặt, dù đối phương đến nơi quan trọng nào thì cũng có cường giả canh chừng.

Lâm Phàm nghênh ngang đi ra ngoài.

- Không uổng là đại tông môn, tu vi của đệ tử trong môn rất khá.

Lâm Phàm gặp đệ tử đều rất mạnh, có nhiều Truyền Kỳ, không thiếu Đại Thánh, hiếm thấy dưới Bán Thần, dù gặp cũng nhìn thấu ngay, đệ tử kia rất bình thường, ăn mặc hoặc khí chất rất khó so sánh với đệ tử khác.

Lâm Phàm tùy ý đi dạo, nơi này có chợ riêng, buôn bán đủ thứ.

Lâm Phàm cảm thán:

- Viêm Hoa tông so với Đạo Thanh Vô Lượng tông đúng là cách biệt lớn.

Tông môn nhà mình so với đại tông môn thật sự hơi bị khác xa.

Nhưng ở trong mắt Lâm Phàm, nếu dọn sạch Đạo Thanh Vô Lượng tông thì chênh lệch không còn lớn nữa.

Trong lúc Lâm Phàm suy nghĩ vẩn vơ, phía xa có tiếng ồn ào, mắng chửi.

Hắn lại gần, phát hiện có cãi cọ. Một đệ tử bày quán, lúc này đồ vật rơi đầy đất.

Một nam nhân mặc áo tím, người vận chuyển hơi thở sinh sôi không dứt, nhìn là biết phi phàm:

- Vương Uy, có phải ngươi không thèm để ta vào mắt? Đây không phải nơi ngươi có thể đến.

Người xung quanh đã quen mắt cảnh này, chuyện thường xảy ra trong Đạo Thanh Vô Lượng tông.

Miễn không xảy ra mạng người thì tông môn mắt mở mắt nhắm, thậm chí mặc nhận hành vi này.

Bốp!

Nam nhân áo tím ra tay nhanh như tia chớp đánh Vương Uy té xuống đất, hộc máu.

Vương Uy vụt ngoái đầu, tức giận trừng nam nhân:

- Trần Mạnh, ngươi đừng khinh người quá đáng!

Vương Uy nghiến răng nghiến lợi, hai nắm tay siết chặt bấu sâu vào thịt, lòng nhỏ máu. Gã luôn bị Trần Mạnh ức hiếp, chỉ vì ngày xưa gã là chủ nhân của Trần Mạnh, sau cùng hai người tham gia vào Đạo Thanh Vô Lượng tông.

Trần Mạnh một bước lên trời, tu vi cao hơn Vương Uy, đối với Trần Mạnh thì quá khứ là sỉ nhục, nên muốn trả thù Vương Uy, tìm về tôn nghiêm của mình.

Trần Mạnh cầm quyển công pháp tàn khuyết dính máu lên, dùng nó vả mặt Vương Uy:

- Khi dễ người? Thứ rác rưởi như ngươi bị khi dễ là may mắn cho ngươi.

Đệ tử xung quanh vây xem, nhiều người biết nguyên nhân vì sao, nhưng không ai tiến lên, coi như xem kịch.

Công pháp tàn khuyết dính máu bay tới dưới chân Lâm Phàm.

[Cấm Thể]

Lâm Phàm cười khẽ:

- Cái tên hơi bá đạo, Cấm Thể?

Lâm Phàm khom người xuống nhặt lên công pháp tàn khuyết, có lẽ đây không tính là công pháp, bìa rách rưới, bên trong chỉ có nửa tờ giấy, không chừng là công pháp cũ nát nhất, dù có người muốn tu luyện cũng không cách nào nhập môn.

Lâm Phàm giở ra, xem kỹ, chỉ có trăm chữ.

Cấm thể xưa, cắt đứt con đường phía trước, chỉ xem hiện tại.

Tức là loại công pháp cắt đứt mọi khả năng, bộc phát ra lực lượng mạnh nhất.

[Có tiêu hao năm trăm vạn điểm tu luyện Cấm Thể không?]

- A?

Lâm Phàm ngạc nhiên, môn công pháp này tổng cộng ba tầng, không ngờ ngay đệ nhất trọng đã phải tiêu hao năm trăm vạn điểm.

Lâm Phàm nhớ đệ nhất trọng của Thủy Ma Kinh mới có hai trăm vạn điểm.

Môn công pháp này thuộc loại tự tàn, nằm trong ngạnh công.

- Được lợi!

Vương Uy rũ mí mắt xuống, trong mắt chất chứa lửa giận. Dù không cam lòng nhưng gã thật sự bất lực.

Đột nhiên một bàn tay đặt lên vai Vương Uy.

Lâm Phàm cầm công pháp cũ nát, hỏi:

- Huynh đệ, công pháp này có bán không?

Lâm Phàm đã nhìn trúng, nhưng hắn là người có nguyên tắc, không bao giờ lấy không, nên phải bàn bạc với người sở hữu công pháp này.

Vương Uy ngây người, không phản ứng lại:

- Ngươi . . .

Lâm Phàm cười nói:

- Ta thấy ngươi bày quán thì chắc chịu bán, nhưng ta không có tiền, muốn đổi kiểu thanh toán không?

Vương Uy ngây ngẩn. Bị Trần Mạnh nhục nhã, gã vốn tức ói máu, giờ nghe người này nói câu đó càng cảm giác mình bị người châm chọc, lửa giận rực cháy trong lòng.

Người vây xem xì xầm:

- Người kia là ai? Nói một câu ta không có tiền càng chọc tức người.

- Ài, Vương Uy cũng xui, bị nô bộc cũ trở người làm bẽ mặt, giờ bị người trào phúng, nếu ta là hắn chắc đã đâm chết trên tường.

- Đúng rồi, nhưng các ngươi có ai quen người này không? Xem bộ dạng và cách ăn mặc hình như không phải tông môn chúng ta.

- Không biết, có lẽ là là đệ tử mới nhập môn.

Lâm Phàm ngước đầu liếc Trần Mạnh một cái, bộ não thông minh vận chuyển, hắn nghĩ ra ngay cách hay:

- Có rồi! Tuy ta không có tiền nhưng xem tình huống của ngươi chắc bị ăn hiếp? Hay là vầy, ta đánh bay hắn giúp ngươi, ngươi đưa môn công pháp này cho ta, có chịu làm giao dịch này không?

Vương Uy dứt khoát gật đầu ngay:

- Làm!

Chỉ dựa vào năng lực hiện giờ của gã thì không đánh lại Trần Mạnh, gã không biết người này là ai, nhưng gã chỉ có một suy nghĩ là làm Trần Mạnh trả giá đắt.

Lâm Phàm cười nói:

- Rất tốt, giao dịch thì công bằng là quan trọng nhất.

Hắn không thích ăn hiếp người, càng không thích ra tay với kẻ yếu, nhưng bây giờ là giao dịch.

Trần Mạnh tức giận nạt nộ:

- Ngươi là ai?

Người gì kỳ cục, dám can đảm cản đường đi của gã.

Lâm Phàm cười khẽ, bụi bỗng nhẹ bay, hắn biến mất tại chỗ, khi lại xuất hiện đã ở trước mặt Trần Mạnh. Hắn hơi khom người, co nắm tay, cánh tay hơi kéo ra sau, đấm mạnh vào bụng đối phương.

Bốp!

Vang tiếng trầm đục, sương trắng nóng cháy toát ra từ nắm tay của Lâm Phàm.

Ở trong mắt mọi người thì như có bóng đen vụt qua rồi biến mất.

- Giải quyết!

Lâm Phàm quay lại, đi tới trước mặt Vương Uy:

- Được rồi, đã giải quyết, chắc ngươi được lợi trong cuộc giao dịch này rồi.

Vương Uy xoe tròn mắt, con ngươi lấp lóe tia kinh sợ. Gã không dám tin, kết thúc dễ vậy sao?

- Trời ạ, Trần Mạnh đâu mất rồi?

- Không biết, ta cũng không thấy rõ, bên tai nghe tiếng trầm đục rồi người biến mất.

- Người này là cao thủ, tốc độ rất nhanh, nhưng ta thấy rõ một chút, hắn một đấm đánh bay Trần Mạnh!

Trong đám người xem không thiếu cao thủ, bọn họ bắt được chút bóng dáng, nhưng động tác cụ thể thì họ không nhìn thấu.

Lâm Phàm đã sớm rời khỏi chỗ đó, tiếp tục thăm thú Đạo Thanh Vô Lượng tông.

- Canh giữ nghiêm ngặt thật, nhưng không phải không có cơ hội.

Hắn xem nửa ngày, không tìm được cơ hội lẻn vào, có chỗ hắn đang định hành động thì bị người chặn lại, làm hắn hơi bất đắc dĩ.

Trong phòng.

- Thăng cấp!

[Tiêu hao năm trăm vạn điểm.

Cấm Thể (nhất trọng)

Đặc tính: Lực lượng cấm kỵ, nghiền nát.]

Lâm Phàm mở bừng mắt ra, lực lượng gầm rống trong người, thu giấu, hết sức ém xuống, tạm thời không cần bộc phát ra.

- Mạnh quá, nếu thi triển ra có lẽ sẽ không giống bình thường.

Hai cánh tay Lâm Phàm trướng phình, gân xanh nổi rậm rạp trên người, dữ tợn như rồng nằm, khủng bố vô cùng, có đốm sáng đỏ nhạt lơ lửng ngoài người hắn.

Tế bào trong thân thể không ngừng cắn nuốt lực lượng, tăng mạnh nội tình.

Cảnh giới trên Thông Thiên cảnh cần nội tình rất dồi dào, nhưng Lâm Phàm tin tưởng theo tình huống hiện giờ cứ tiếp tục cố gắng sẽ không mất thời gian bao lâu đến lúc tích lũy đủ nội tình.

Hoa Nương Nương cười nói:

- Tiểu bảo bối, bằng hữu của ngươi rất lợi hại.

Hoa Nương Nương cảm nhận được dao động vừa rồi, với cường giả như bà ta thì không dấu vết nào trốn thoát được.

Mới rồi lực lượng bộc phát ra dù chỉ trong tích tắc vẫn bị Hoa Nương Nương bắt giữ.

- Đúng là rất lợi hại.

Hỗn Loạn không biết nên nói cái gì, có thể không lợi hại sao?

Nếu không lợi hại, trước khi vực ngoại giới dung hợp, Thánh Đường tông bọn họ đã không bị đè đầu đánh.

Chương 789: Lão già, khép miệng thối của ngươi lại

- Nhưng bằng hữu của ngươi hơi không ổn.

Hoa Nương Nương sớm nhìn thấu Lâm Phàm, từ lần đầu tiên gặp mặt là đã xem thấu, tuy là bằng hữu của tiểu bảo bối nhưng cũng phải nhìn kỹ.

Hỗn Loạn ngây người:

- Cái gì không ổn?

Nói cái quái gì? Hắn mà không ổn? Trừ phi trời sập.

Hoa Nương Nương nằm trong ngực Hỗn Loạn, cười khẽ:

- Bằng hữu của ngươi tu luyện công pháp chỉ chọn một cái, toàn tu luyện ngạnh công, và đều đến cảnh giới cực kỳ cao sâu. Ta luôn nghĩ khí huyết của hắn có thể theo kịp tiêu hao ngạnh công không? Trên đời này không nhiều người tu luyện ngạnh công, nhưng ít có kết cục tốt, hoặc là khí huyết hao mòn, hoặc bị bệnh ngầm tích lũy trong người, cuối cùng bộc phát ra thì có thần đan thần dược cũng không cách nào cứu vãn.

Hoa Nương Nương rất ngạc nhiên khi biết đối phương tu luyện ngạnh công đến cảnh giới này, càng kinh ngạc hơn là đến cảnh giới như vậy mà không cảm giác thân thể khó chịu sao?

Hỗn Loạn không để bụng, có gì không ổn? Lão rất muốn nói trước khi vực ngoại giới dung hợp, tên này dựa vào ngạnh công đè tông môn toàn vùng đất Nguyên Tổ xuống đất, đánh tơi bời, đánh bọn họ sắp điên.

Hơn nữa không thấy đối phương có vẻ gì là khó chịu, ngược lại mỗi cách một đoạn thời gian phát hiện đối phương càng hung mãnh hơn.

Hôm sau, sáng sớm.

Lâm Phàm ngủ trong Đạo Thanh Vô Lượng tông một đêm, hắn rất muốn làm ít chuyện trong tông môn này, ví dụ lặng lẽ dọn sạch tài phú bên trong, đưa về Viêm Hoa tông.

Khi đó Viêm Hoa tông chắc chắn sẽ càng mạnh.

Lâm Phàm nhức đầu:

- Ài, bà nội nó, phòng thủ quá nghiêm ngặt, thật khó xuống tay.

Chỉ có thể ngẫm lại, nếu thật sự xuống tay thì g xuất hiện sẽ rất khủng bố.

Cốc cốc!

- Lâm phong chủ.

Hỗn Loạn ở ngoài phòng gõ cửa.

Lâm Phàm mở cửa ra:

- Có chuyện gì?

Hình như Hỗn Loạn gầy hơn hôm qua một chút, có lẽ vì dinh dưỡng trong người không theo kịp, lão cũng vất vả.

Hỗn Loạn đứng ngoài cửa, nhìn về phía xa:

- Người đã đến, sắp bắt đầu cuộc họp Đạo Thanh Vô Lượng tông.

Hoa Nương Nương đứng phía xa, bóng lưng in trong mắt Hỗn Loạn.

Hỗn Loạn thở dài

Lâm Phàm đến đây vì muốn xem họ tính bàn bạc chuyện gì, chứ không thì bị khùng mới đến.

Hồ trưởng lão xuất hiện, cười tươi đứng cạnh Hoa Nương Nương, mắt nhìn về phía Lâm Phàm, ánh mắt đầy ẩn ý, dường như chuyện ngày hôm qua đã bị biết.

- Đi thôi.

Ba người theo sau lưng Hồ trưởng lão đi tới đại điện tông môn.

Hoa Nương Nương hỏi, nhìn kỹ hắn:

- Lâm phong chủ, Hồ trưởng lão nói là ngày hôm qua phong chủ ra tay với đệ tử của tông môn họ? Lâm phong chủ ghê gớm, đánh cả đệ tử của Đạo Thanh Vô Lượng tông.

Lâm Phàm cười nói:

- Làm cuộc giao dịch với người ta, không có gì to tát.

Còn một câu hắn chưa nói, chẳng qua là đệ tử tầm thường, nếu điều kiện cho phép thì hắn rất muốn đánh tông chủ của Đạo Thanh Vô Lượng tông nhừ tử.

Đại điện rộng lớn, hai bên có đệ tử đứng thẳng người, hơi thở bất phàm, lên đến đỉnh, bày ra khí thế đại tông môn.

Lâm Phàm cười nói:

- Hỗn Loạn, mỗi đệ tử ở đây đều mạnh hơn ngươi nhiều.

Đệ tử đứng ở chỗ này đều có tu vi Đại Thánh cảnh.

Đạo Thanh Vô Lượng tông ở Cửu Đế vực, không uổng là tồn tại có thể cai quản một vực.

Hồ trưởng lão cười nói:

- Hoa Nương Nương, xin đi theo ta.

Lão dẫn mọi người đi lên đài cao.

Đối với cường giả mạnh nhất thang trời thì Đạo Thanh Vô Lượng tông không thể coi thường, cho đãi ngộ cao nhất, chỗ ngồi ngang hàng với tông chủ Đạo Thanh Vô Lượng tông.

Hoa Nương Nương có chỗ ngồi nhưng Lâm Phàm, Hỗn Loạn thì không.

Hồ trưởng lão cười dẫn Lâm Phàm, Hỗn Loạn sang hai bên:

- Hai vị hãy ngồi ở đây.

Lâm Phàm không để bụng, tùy ý ngồi xuống, nhưng lòn hơi khó chịu, đây là bị kỳ thị về thân phận, thực lực.

Hỗn Loạn nói:

- Lâm phong chủ, ngươi nên ngồi bên trên.

Lâm Phàm nheo mắt, phát hiện Hỗn Loạn còn có tài tâng bốc người, làm hắn rất bất ngờ, thấy rùng rợn, đây còn là Hỗn Loạn mà hắn đã quen không?

- Ngươi nói rất có đạo lý, bản phong chủ cũng nghĩ vậy. Nhưng Hỗn Loạn, dù ngươi nói chuyện dễ nghe thì bản phong chủ vẫn sẽ không đồng ý giúp ngươi bất cứ chuyện gì.

Phía chân trời xa chấn động, dải sáng bao phủ, các loại dị tượng kinh người liên tiếp sinh ra.

Lâm Phàm cảm nhận khí thế rất mạnh từ phía xa:

- Toàn là cường giả đến.

Đạo Thanh Vô Lượng tông rộng rãi mời cường giả trên cõi đời, chắc họ đều đến.

Hỗn Loạn nhìn phương xa, nói:

- Người của Tuyệt Thần cung đến.

Lâm Phàm kinh ngạc hỏi:

- Ngươi biết?

Không ngờ Hỗn Loạn biết Tuyệt Thần cung, xem ra đi theo bên Hoa Nương Nương giúp tăng kiến thức lên nhiều.

Hỗn Loạn bất đắc dĩ nói:

- Ài, mới đi qua một lần, gặp người trong Tuyệt Thần cung.

Hỗn Loạn đi theo bên Hoa Nương Nương nên tất nhiên thấy nhiều đẳng cấp mà trước kia không thể tiếp xúc, nhưng thân phận của lão không tốt, đôi khi cảm giác ánh mắt người ta nhìn mình như có móc câu.

Đúng rồi, đó là ánh mắt ghen tỵ.

Hoa Nương Nương đang ngồi lên tiếng:

- Tuyệt Thần cung, các ngươi đến thật chậm, ta đến đầu tiên xem ra không đáng tiền nhất.

Những bóng người phía xa chưa đến nhưng giọng nói đã truyền tới:

- Ha ha ha! Hoa Nương Nương, ngươi nói vậy là không đúng, nếu không phải biết Hoa Nương Nương đến trước thì lão phu định ngày mai mới tới.

Một lão nhân khí thế phi phàm đạp không khí, chớp mắt đã xuất hiện trên đài cao, ngồi xuống cạnh Hoa Nương Nương.

Những người đi theo sau lão nhân thì đáp xuống một bên, ngồi ở vị trí giống như Lâm Phàm.

Lâm Phàm hỏi:

- Hỗn Loạn, hạng nhất bảng Thiên Kiêu đã đến chưa?

Hỗn Loạn nhìn thoáng qua, chỉ một người trẻ tuổi ở phía xa:

- Đó chắc là hạng nhất bảng Thiên Kiêu, đại sư huynh của Tuyệt Thần cung, Chu Đế Võ.

Khi Hỗn Loạn chỉ vào đối phương, người trẻ tuổi ngồi ở phía xa nhìn qua, mắt bắn ra tia sáng, hiển nhiên rất khó chịu khi bị chỉ trỏ.

Nhưng khi thấy Hỗn Loạn thì Chu Đế Võ vội thu lại tầm mắt, hiếm khi nở nụ cười.

Suýt bị thương sai người.

Chu Đế Võ mừng thầm, lúc bị ai chỉ trỏ là gã cảm ứng được ngay, đối với tồn tại như gã không phải ai cũng có thể tùy tiện chỉ.

Nên Chu Đế Võ không chút do dự lấy khí thế phản kích, nhưng nhìn rõ người đó liền ngừng tay.

Đùa, đó là phu quân của Hoa Nương Nương, nếu tổn thương người ta thì gã cũng khó sống. Với tính nết của Hoa Nương Nương, dù là gã cũng sẽ bị gây khó dễ.

Lâm Phàm cười nói:

- Hỗn Loạn, ngươi giỏi đấy, người ta đang định ra tay với ngươi, nhưng khi thấy ngươi liền dừng tay, mặt mũi của ngươi lớn lắm.

Hắn thầm cảm thán, đây là cái lợi của thiếu phấn đấu mấy trăm năm, bản thân muốn gì có nấy, người ta nhìn thấy mình cũng khách khí.

Hỗn Loạn chỉ muốn chết, vui không nổi:

- Lâm phong chủ, xin đừng cười ta, hay chúng ta đổi với nhau?

Đừng tưởng lão không biết nhiều người nói lén sau lưng là lão

bám váy đàn bà.

Hỗn Loạn rất muốn đáp trả một câu, muốn bám váy đàn bà cũng cần có tài, các ngươi muốn chưa chắc làm được.

Hâm mộ ghen tỵ cuối cùng chuyển thành nói mát.

Lâm Phàm khen ngợi:

- Thôi, ngươi tự ôm đi, ta thấy ngươi và Hoa Nương Nương quá xứng.

Hỗn Loạn ở trong phúc không biết phúc, nếu là người khác đã ước gì cởi sạch đồ, lao vào vòng tay của Hoa Nương Nương.

Khuôn mặt xấu xí thì có sao, đâm mù mắt là được, đến mức này rồi cần mắt làm gì.

Phía chân trời một mảnh đro rực, một đốm sáng to rực rỡ rạch phá hư không bay vào Đạo Thanh Vô Lượng tông.

Dù cách thật xa vẫn có sóng xung kích ập đến.

Lâm Phàm tập trung nhìn kỹ, ngây người. Có người đứng trên ngôi sao rực cháy lửa.

Hỗn Loạn nói:

- Đó là người của Tinh Thần các. Bảng Thiên Kiêu do lão tổ của Tinh Thần các đặt ra, Lâm phong chủ, ngươi không thể xếp hạng nhất, ta cảm thấy rất lạ, chắc chắn có dàn xếp trong tối.

Lâm Phàm suy tư:

- Ghê gớm, cách ra sân của đại tông môn càng lúc càng dữ dội, khiến người giật mình.

Hắn thật sự không phục bảng Thiên Kiêu, có biết xếp hạng không vậy? Người mạnh như hắn mà không lọt vào năm trăm hạng đầu, quá đáng.

- Không ngờ Hoa Nương Nương và tông chủ Tuyệt Thần cung đã đến hết rồi, nhưng bọn họ còn chưa tới, xem như lão tổ không đến muộn.

Khi ngôi sao sắp đụng vào Đạo Thanh Vô Lượng tông thì bỗng nhập vào người lão tổ, biến mất, sau đó một đám người đáp xuống.

Người của Đạo Thanh Vô Lượng tông rất khó chịu với người của Tinh Thần các, kiểu đến láo ghê.

Bọn họ vĩnh viễn nhớ khi vực ngoại giới dung hợp, một mình lão tổ Tinh Thần các lập ba đại chí nguyện, giành chiếm tiên cơ, tiện đến đáng sợ.

Lão tổ Tinh Thần các hỏi:

- A, sao là hai ngươi? Vô Lượng lão tổ đâu? Mời chúng ta đến đây mà không tự ra tay thì coi sao được, hay không thèm để chúng ta vào mắt?

Phía xa vang lên tiếng nói:

- Tinh Thần lão tổ, đừng tùy ý đâm thọc quan hệ của tông ta với người khác.

Một lão nhân cười tủm tỉm đi đến.

Lâm Phàm nhìn đám người bên trên, thầm nghĩ bọn họ là sức chiến đấu mạnh nhất trong vực ngoại giới?

Đang lúc hắn ngạc nhiên, phía xa lại có động tĩnh.

Mùi hương kinh người thổi quét thiên địa, mọi người hít hà chóp mũi, ngửi được mùi khiến người tinh thần vui sướng, tinh khí thần tăng lên.

Lâm Phàm ngước đầu lên:

- Đan dược?

Một viên đan dược tỏa ánh sáng nhiều màu từ xa bay nhanh đến. Ánh sáng chiếu rọi như thấm nhuần tất cả thực vật, được sống lại, sinh trưởng dạt dào.

Cây cổ gần ánh sáng nhanh chóng vươn cao, ít nhất cao hơn lúc trước gấp đôi.

Tinh Thần lão tổ cười nói:

- Không ngờ Đan Giới Chi Chủ cũng đến, mà còn tới một mình, nếu bị người bắt lấy nuốt vào bụng là vật siêu bổ.

Tinh Thần lão tổ vừa dứt lời bị Đan Giới Chi Chủ mắng thúi đầu:

- Lão già, khép mõm thối của ngươi lại!

Chương 790: Có là như vậy, khiến người bất đắc dĩ

Tinh Thần lão tổ móc mỉa, không có chút phong phạm của lão tổ:

- Ui chà, miệng của ai thối quá. Đan Giới Chi Chủ, hạng nhất bảng Thần Đan cái gì, theo ta thấy là đan hôi, quá thời hạn, sinh ra giun.

Các đệ tử đi theo Tinh Thần lão tổ đều cúi đầu, cảm giác lão tổ nói chuyện hơi kỳ, không thể hùa theo.

Hỗn Loạn nhìn Lâm phong chủ thè lưỡi ra liếm, hơi sợ hỏi:

- Lâm phong chủ, ngươi định làm gì?

Hỗn Loạn cảm giác sao bên cạnh mình có nhiều kẻ biến thái quá, ngay cả Lâm phong chủ đang yên lành cũng biết thè lưỡi liếm, động tác liếm rất tà ác, làm lão thầm hoảng.

Lâm Phàm liếc xéo:

- Bị khô miệng, không liếm được sao?

Hắn nhìn chằm chằm lão nhân râu đen ở phía xa, nhìn là biết bổ quá cỡ, đã già mà tóc, râu còn đen mun.

Nếu liếm một miếng sẽ được bao nhiêu giá trị khổ tu?

Chỉ tưởng tượng đã làm tim hắn đập nhanh.

Giọng Đan Giới Chi Chủ hùng hồn như sấm vang vọng hư không:

- Sau này đan dược trên đời có linh đều từ chối Tinh Thần các.

Nghe câu này, Tinh Thần lão tổ không ngồi yên:

- Giỡn thôi mà, cần gì nghiêm túc vậy?

Tinh Thần lão tổ bồn chồn, Đan Giới Chi Chủ đã mở miệng, sau này đan dược trên đời có linh đều từ chối Tinh Thần các thì rắc rối to.

Các đệ tử muốn ăn đan dược phải hàng phục nó, dù hàng phục được rồi thì dược hiệu cũng sẽ giảm mạnh, không cần vì một câu nói mà biến thành như vậy.

Lão tổ Đan giới cười nói:

- Kích động quá làm gì, lão tổ này chỉ đùa thôi, cần chi xem là thật.

Vô Lượng lão tổ ra tiếng giảng hòa:

- Được rồi Tinh Thần lão tổ, Cửu Sắc lão tổ. Chuyện này bỏ qua, đừng làm mất vui.

- Hừ!

- Hừ!

Cửu Sắc lão tổ của Đan giới và Tinh Thần lão tổ liếc nhau, sau đó ngồi xuống.

Hư không bỗng bừng sáng, hơi thở lạnh băng ập đến.

Oong!

Binh khí trong tay các đệ tử rung rung, sau đó bay cái vèo lên cao, bắn về phía xa.

Có đệ tử kinh kêu:

- Binh khí của ta!

Đệ tử kia định bắt lấy binh khí nhưng bị lực lượng đánh bật về, tay trắng trở lại.

Mục Phong luôn nhìn Chu Đế Võ chằm chằm, trường kiếm trong tay rung rung, dù gã cố gắng ức chế vẫn cảm giác lực hút siêu khủng bố từ phía xa truyền đến.

Mục Phong xanh mặt, sắc mặt trướng đỏ mới miễn cưỡng trấn áp trường kiếm.

- Binh Giới Chi Chủ.

Mục Phong biết người đến là ai, trừ Binh Giới Chi Chủ ra còn ai có uy thế như vậy?

- Đạo Thanh Vô Lượng tông khách khí, lão phu đến, vạn binh cùng nghênh, làm long trọng quá.

Phía xa, một lão nhân người phát sáng, những tia sáng sắc bén, rực rỡ phản chiếu lên những binh khí, các binh khí kêu ù ù.

Vô Lượng lão tổ ngước đầu lên, chỉ một cái. Hư không kêu ù ù, sinh ra dao động cực kỳ khủng bố, vạn binh bị áp chế bay về với các đệ tử.

- Binh Chủ, cần gì làm vậy, các đệ tử khó khăn mới có có binh khí thích hợp với mình.

Leng keng!

Binh khí trở về tay từng đệ tử, bọn họ thầm sợ, trán chảy mồ hôi. Siêu khủng bố, nếu đánh nhau thật mà gặp tình huống vừa rồi thì họ không có đường đánh trả.

Lâm Phàm khó chịu nói:

- Hỗn Loạn, sao bản phong chủ cảm giác đám cường giả đến đây đều thích ra oai?

Hắn không thích người ta ra oai, vì là sự tổn thương đến người khác.

Lâm Phàm vốn nghĩ đám cường giả này là loại không màng danh lợi, nhưng nay xem ra hoàn toàn không phải như vậy, ai nấy đều giỏi ra oai.

Hỗn Loạn chỉ bóng người phía xa, hỏi:

- Lâm phong chủ thói quen sẽ thấy khá hơn, có thấy cô nương bên kia không?

Lâm Phàm nhìn theo:

- Cô nương?

Hắn thấy một nữ nhân ngồi bên chỗ Đan giới, áo trắng không nhiễm hạt bụi trần, đẹp tuyệt vời, mặt không biểu tình ngồi.

- Đúng rồi, là nàng, Thần Nữ của Đan giới, xếp hạng năm trên bảng Bách Hoa. Rất nhiều người theo đuổi nàng, vì nếu có thể cùng nàng bên nhau, tu luyện song tu thì tu vi sẽ lên trời, có nhiều diệu dụng thần kỳ. Nhưng mấy cái đó không quan trọng, quan trọng nhất

là, Lâm phong chủ cho rằng nữ nhân kia ra giá cao bao nhiêu?

Mắt Hỗn Loạn lóe tia sáng, không mang chút tà ác nào, càng giống như làm cuộc giao dịch.

Lâm Phàm nói:

- Cần giá cả làm chi, một nữ nhân chứ có gì.

Hỗn Loạn lắc đầu nói:

- Lâm phong chủ không hiểu, đây là vô giá, dù là ta cũng không ra giá được, ít nhất hiện tại không ra nổi, dù đặt cược bằng mạng sống cũng không đủ.

Lâm Phàm cảm giác Hỗn Loạn Quân Chủ hơi không dễ chịu, đã mất sức sống xông pha ngày xưa:

- Chưa hỏi sao biết không được? Ngươi đi hỏi thử là xong.

Hỗn Loạn Quân Chủ bất đắc dĩ, nhìn qua đuôi mắt về phía Hoa Nương Nương trên đài cao:

- Cuộc đời ta đã bán rồi, chỉ có thể chờ kiếp sau lại ra giá.

Vô Lượng lão tổ mở miệng nói:

- Các vị, hôm nay mời tất cả đến không vì chuyện gì khác mà là có việc quan trọng. Người đến đều là đại tông môn, thế lực lớn truyền thừa đã lâu, chắc cũng hiểu sau khi vực ngoại giới dung hợp sẽ có chuyện gì xảy ra phải không. Hiện giờ Đạo Thanh Vô Lượng tông ta không che giấu, chấp nhận công bố bí mật ra. Sau khi vực ngoại giới dung hợp sẽ có thượng giới đến, nhưng bọn họ đến sẽ xảy ra chuyện gì? Cái đó thì không biết, trong các vị lão tổ nếu ai biết đoạn tiếp theo xin hãy nói ra. Sách cổ ghi chép chỉ có trong đại tông môn chúng ta, một số đại tông môn không đến đây, hiển nhiên đã biết bí mật quan trọng nhất. Nhưng với năng lực của chúng ta cố gắng lắp ráp các mảnh lại thì có thể . . .

Vô Lượng lão tổ chưa nói hết câu đã bị Tinh Thần lão tổ ngắt lời:

- Ngươi nói sai rồi, từ thượng cổ đến hiện giờ vực ngoại giới đã dung hợp bao nhiêu lần? Lão phu đã tra sách cổ, tổng cộng tám lần, nhưng mỗi lần dung hợp rồi xảy ra chuyện gì thì không có ghi chép tỉ mỉ. Theo ghi chép ít ỏi có thể biết vực ngoại giới chúng ta bị đối phương nghiền áp, không có cơ hội đánh trả. Nhưng lão phu nhớ một

việc, lúc lão phu còn nhỏ tìm kiếm trong một quyển sách cổ, Khôi Lỗi lão tổ từng là cường giả đỉnh cao nhất của vực ngoại giới chúng ta, càng là người nghịch thiên, nhưng đã mất tích vào lần dung hợp thứ tám, ngươi nói xem Khôi Lỗi lão tổ đã đi đâu?

Vô Lượng lão tổ nhíu mày nói:

- Tinh Thần lão tổ, lão phu đang nói là chúng ta tập hợp manh mối lại với nhau, chứ không phải thảo luận hướng đi của Khôi Lỗi lão tổ, chuyện này liên quan gì đến việc lão phu nói?

Người xung quanh không lên tiếng, nhìn hai người giằng co, bọn họ cảm thấy tạm thời không nên mở miệng, chờ xem thế nào. Việc cãi cọ hãy giao cho người giỏi ăn nói.

Tinh Thần lão tổ nheo mắt nói:

- Không liên quan? Ha ha, Vô Lượng lão tổ, người ta không biết con người của ngươi, lẽ nào lão phu không biết? Ngươi đã nói vậy thì được thôi, lấy sách cổ Đạo Thanh Vô Lượng tông lưu giữ ra, chúng ta xem vật thực, không nghe nói miệng.

Tinh Thần lão tổ không tin Đạo Thanh Vô Lượng tông rảnh rỗi kêu họ lại đây chỉ vì tìm kiếm việc xảy ra sau khi vực ngoại giới dung hợp.

Đạo Thanh Vô Lượng tông sẽ tốt bụng vậy sao?

Vô Lượng lão tổ tức muốn điên, sau đó thở dài tiếc nuối nói:

- Rất đáng tiếc là sách cổ của tông ta bị lạc đã lâu, những cái này là manh mối truyền miệng nhiều đời.

Tinh Thần lão tổ không thèm nể mặt Vô Lượng lão tổ:

- Vớ vẩn, Vô Lượng lão tổ, ta không muốn nói nhưng ngươi nói chuyện như người ta đ-t, nghẹn một hồi đ-t một phát, ngươi nói xem các vị ở đây có ai tin không?

Các đệ tử của Đạo Thanh Vô Lượng tông tức giận mặt đỏ rực. Tinh Thần các rất đáng giận, dám nói lão tổ của họ như vậy.

Vô Lượng lão tổ tức xì khói, nhưng vẫn ráng nhịn:

- Lão thất phu Tinh Thần kia, ngươi đừng ăn đằng sóng nói đằng gió, vu hãm bậy bạ!

Đúng thế, lão che giấu sự thật, nhưng lão nắm giữ manh mối quan trọng nhất, không muốn chia sẻ với người, tất cả thuộc về Đạo Thanh Vô Lượng tông bọn họ.

Vô Lượng lão tổ đứng lên nói:

- Các vị, chắc tất cả hiểu biết con người của Vô Lượng này, còn lão thất phu Tinh Thần nói năng tầm bậy tầm bạ, các vị tin ai? Hoa Nương Nương, ngươi nói đi.

Hoa Nương Nương mỉm cười nói:

- Ta tin lời của Vô Lượng lão tổ, ta cũng tin lời Tinh Thần lão tổ nói.

Nói như chưa nói.

Vô Lượng lão tổ không còn lời nào để nói, đúng là phụ nữ, sao không có chút chủ kiến gì hết.

Đương nhiên Vô Lượng lão tổ sẽ không nói ra, nếu quan hệ với Hoa Nương Nương trở nên cứng ngắc thì không tốt.

Vô Lượng lão tổ không tin tà, nhìn sang Binh Chủ:

- Binh Chủ nói đi.

Binh Chủ cười nói:

- Ta không hiểu mấy chuyện lòng vòng, đầu óc của ta thẳng. Các ngươi nói, ta cũng không biết tin ai, có ai biết các ngươi nói là thật hay giả? Nhưng các ngươi có thể tiếp tục cung cấp thêm chút tin tức, có lẽ qua một lát ta sẽ phân biệt ra được.

Vô Lượng lão tổ nhìn Binh Chủ, chịu phục rồi.

Trong đám người chợt vang lên tiếng nói:

- Chủ đại tông môn mà vậy à, cần gì phiền phức, thề với trời là xong, kẻ nào nói dối bị trời giáng sét thành tro tàn, thế là xong.

Âm thanh vang vọng ngoài đại điện, mọi người đều im lặng.

Vô Lượng lão tổ muốn chứng minh sự trong sạch cũng khép miệng lại.

Hỗn Loạn Quân Chủ ngây người, vội kéo Lâm Phàm lại:

- Lâm phong chủ, đừng xen vào, những người này đều không dễ chọc.

Lâm Phàm phủi tay Hỗn Loạn Quân Chủ, không dễ chọc cái gì, hắn đã đột phá đến Thông Thiên cảnh, đang rất táo bạo.

Bất chấp tất cả, hắn đứng thẳng dậy nhìn bốn phía:

- Nhìn bản phong chủ chằm chằm làm chi? Bản phong chủ nói có gì sai sao?

Vô Lượng lão tổ nhìn Lâm Phàm đăm đăm, tên này làm trật nhịp của lão, ở đây sẽ không ai thề.

Hoa Nương Nương cười nói:

- Vô Lượng lão tổ, đây là bằng hữu của phu quân ta.

Mắt Hoa Nương Nương lóe tia sáng nhìn Lâm Phàm, không ngờ lá gan của bằng hữu của phu quân to như vậy, có thể nói ra mấy lời đó trước mặt nhiều cường giả.

Tinh Thần lão tổ cười nói:

- Ha ha ha! Lão thất phu Vô Lượng, ta cho rằng vị tiểu hữu này nói rất có lý.

Lão quay sang nhìn Lâm Phàm:

- Tiểu hữu, ngươi rất thông minh, lão phu bội phục người gan dạ.

Lâm Phàm giơ tay nói:

- Ngươi câm miệng lại, bản phong chủ còn chưa tìm ngươi.

Trong phút chốc hiện trường im phăng phắc.

Mọi ánh mắt tập trung vào Lâm Phàm.

Tiểu tử này đến từ đâu mà táo bạo vậy?

Hay hắn không sợ chết?

Tinh Thần lão tổ cũng ngây người.

Chương 791: Chơi hiệu ứng rồi sẽ có ngày chết

Người xung quanh trố mắt líu lưỡi, chép miệng la gặp quỷ. Bọn họ không ngờ có người bá đạo như vậy, dám can đảm châm chích hai vị lão tổ.

Người trẻ tuổi đó là ai?

Mục Phong cứng ngắc ngước đầu lên, tay lơ lửng trong không khí sau đó buông xuống, môi mấp máy hai chữ 'đồ ngu'.

Ở trong mắt Mục Phong thì loại người này không biết trời cao đất rộng, tự cho là khác biệt với mọi người, nhưng không biết sớm chọc vào họa lớn.

Mắt Tinh Thần lão tổ sáng ngời nói:

- Tiểu tử, ngươi nói thế là sao? Hình như lần đầu lão tổ gặp ngươi.

Mặt ngoài gió êm sóng lặng nhưng thật ra bên trong dậy sóng thần.

Lâm Phàm bình tĩnh bắn nhẹ tro bụi trên người:

- Đúng vậy, lần đầu tiên gặp mặt, nhưng bản phong chủ hỏi ngươi, bảng Thiên Kiêu do ngươi xếp hạng đúng chứ?

Tinh Thần lão tổ cực kỳ tự hào nói:

- Không sai, bảng Thiên Kiêu đúng là do lão phu xếp hạng, hội tụ cường giả thiên kiêu trong vực ngoại giới. Người có thể lên bảng đều là thiên kiêu mạnh nhất.

Vực ngoại giới dung hợp, lão mau hơn người ta một bước lập ba chí nguyện lớn, bảng Thiên Kiêu là kiệt tác mà lão tự hào nhất.

Đệ tử thiên kiêu của tất cả vực ngoại giới có ai không muốn lên bảng Thiên Kiêu? Lên danh sách này là tượng trưng cho thân phận và thực lực.

Lâm Phàm không nhịn được mắng xối xả:

- Chó má! Gì mà thiên kiêu mạnh nhất, tên của bản phong chủ cũng không có mà dám nói là thiên kiêu mạnh nhất. Bản phong chủ thì thấy bảng Thiên Kiêu không thật, dù là hạng nhất bảng Thiên Kiêu hiện giờ xuất hiện ở trước mặt bản phong chủ cũng sẽ bị bản phong chủ đánh thành đầu chó!

Xáo động, giật mình.

Lâm Phàm thốt ra mấy lời này, các đệ tử xung quanh xoe tròn mắt. Người này quá cuồng vọng, trong mắt không người.

Dám nói bảng Thiên Kiêu không thật, dù hạng nhất xuất hiện trước mặt hắn cũng sẽ bị hắn đánh thành đầu chó.

Phải tự tin dữ dội cỡ nào mới nói ra lời kinh thiên động địa như vậy được?

Vẻ mặt Tinh Thần lão tổ khó chịu nói:

- Tiểu tử, ngươi nói chuyện quá cuồng vọng. Tu vi của ngươi chỉ là Thông Thiên cảnh, điều này không đại biểu được gì, có thiên kiêu dù ở cùng cảnh giới cũng có thể một tay nghiền áp người cùng cảnh giới, bảng Thiên Kiêu của lão phu tuyệt đối không có vấn đề.

Tinh Thần lão tổ hỏi:

- Ai mang tiểu tử này đến?

Hoa Nương Nương nheo mắt, mỉm cười nói:

- Tinh Thần lão tổ, vị này là bằng hữu của phu quân ta, ngươi có ý gì không?

Tinh Thần lão tổ bí hiểm nói:

- Thì ra là bằng hữu của phu quân của Hoa Nương Nương, nhưng xin khuyên hắn không nên nói lung tung thì hơn, nếu không rất khó giải quyết xong chuyện.

Lâm Phàm giơ tay lên:

- Hoa Nương Nương, để bản phong chủ tự giải quyết việc này.

Lâm Phàm nhìn về phía Tinh Thần lão tổ:

- Hôm nay phải nói rõ việc này ra, Lâm Phàm này đủ sức trở thành đệ nhất bảng Thiên Kiêu, danh sách của ngươi có vấn đề.

Lâm Phàm không nể tình, hắn quá kiêu ngạo, sốt ruột tìm người chèn ép mình.

Chu Đế Võ ngồi yên một chỗ bỗng bộc phát ra khí thế xé rách khung trời:

- Càn rỡ!

Như có đôi tay to vô hình thò ra từ người Chu Đế Võ, tay vô hình xé rách khung trời, ngân hà chín tầng trời đổ ầm ầm, nghiền áp chúng sinh.

Các đệ tử khủng hoảng, cảm giác thân hình trở nên nặng nề.

- Thật là khủng khiếp.

Các đệ tử sống lưng lạnh toát, họ sợ hãi, cảm giác người đối phương có ánh sáng chói mắt, khiến họ e sợ không dám đối diện.

Ánh mắt của Chu Đế Võ sắc bén, áo lam bay bay, khí thế hùng hồn, đạp ra một bước quân lâm thiên hạ, ngạo nghễ đứng trên đại điện.

Chu Đế Võ ôm quyền nói:

- Lão tổ, nếu người này đã không phục vậy thì để đệ tử đến lĩnh giáo sự lợi hại của hắn, nhìn xem có tư cách trở thành đệ nhất thiên kiêu không.

Tinh Thần lão tổ nói:

- Ừm, cũng tốt, nhưng đã là bằng hữu của phu quân của Hoa Nương Nương thì đừng tổn thương mạng sống.

Chu Đế Võ gật đầu nói:

- Rõ!

Gã chắp hai tay sau lưng, nhìn về phía Lâm Phàm:

- Thông Thiên cảnh tầm thường, ta khinh thường ra tay, ngươi chỉ có một cơ hội.

Câu này bá đạo, kiêu căng, cuồng vọng, làm Lâm Phàm rất khó chịu.

Các đệ tử thì thầm thảo luận:

- Trời ạ, người này bị ngu ư? Đi đánh với Chu Đế Võ, chết cũng không biết chết như thế nào.

- Thông Thiên cảnh đúng là rất mạnh, nhưng Chu Đế Võ là đẳng cấp Diệu Thế cảnh đỉnh. Lão tổ nhà ta nói Chu Đế Võ sẽ là kỳ tài trẻ tuổi đến Đạo cảnh nhanh nhất.

- Các ngươi chờ xem, một chiêu, không, có lẽ nửa chiêu là tên này sẽ quỳ dưới đất. Cách biệt một đại cảnh giới, là lạch trời không thể vượt qua.

Bọn họ không xem trọng trận chiến đấu này, đối phương tự tìm đường chết.

Tinh Thần lão tổ ôm quyền nói:

- Hoa Nương Nương, chiến đấu khó tránh khỏi bị thương, xin rộng lượng thứ lỗi.

Lão chẳng biết tiểu tử này có nội tình gì mà to mồm vậy.

- Ừm.

Hoa Nương Nương không nói nhiều, nàng cũng không xem trọng trận chiến này, không biết bằng hữu của phu quân nghĩ sao nữa.

Hoa Nương Nương nhìn về phía Hỗn Loạn, thấy phu quân hết sức bình tĩnh.

Chỉ có một người táo bạo nhất hiện trường, đó là Vô Lượng lão tổ. Chuyện quái quỷ gì đây? Kêu bọn họ đến để trao đổi tin tức sách cổ, khi không biến thành tranh cướp thiên kiêu số một?

Sự việc phát triển rất lạ.

Mục Phong siết chặt trường kiếm, gã luôn mãi hạng hai, đã đấu với Chu Đế Võ một lần, bị thua một chiêu, không biết hiện giờ Chu Đế Võ mạnh đến đâu.

Còn về kẻ khiêu khích, Mục Phong cười lạnh, không biết tự lượng sức mình mà thôi.

Lâm Phàm bẻ cổ, hỏi:

- Này tiểu tử, bản phong chủ hỏi ngươi, hiện giờ cảnh giới của ngươi là gì?

Lâm Phàm không biết trên Thông Thiên cảnh là cảnh giới gì, cũng không hỏi thăm về chúng.

Lão sư bảo rằng cảnh giới đều là giả, tất cả đơn giản là đánh thắng và không đánh lại. Biết nhiều làm chi, chẳng được lợi gì.

Các đệ tử ngây người. Tên này là đồ ngốc sao? Không biết cảnh giới của người ta là gì mà dám khiêu khích, muốn lên trời à?

Chu Đế Võ lạnh lùng nói:

- Diệu Thế cảnh đỉnh.

Người gã phát ra thần quang, sáng chói mắt, nhìn thoáng qua như thần linh hiện thế.

Lâm Phàm co duỗi người, chờ chút nữa có trận đại chiến:

- Tốt, trên Diệu Thế là gì?

- Đạo cảnh.

- Cao hơn nữa?

- Không còn đường.

Lâm Phàm nở nụ cười, mới có hai đại cảnh giới đã bít đường?

Hắn không tin.

Lâm Phàm nhe răng, mắt lấp lóe chiến ý hừng hực:

- Bản phong chủ sắp lên đây, chuẩn bị sẵn sàng đi. Khuyên ngươi nghiêm túc một chút, nếu không đừng hối hận.

Hai chân hắn giẫm mạnh.

Bùm!

Mặt đất nứt rạn lan đi bốn phía.

Chu Đế Võ không nhúc nhích, vẫn chắp hai tay sau lưng, nhưng có thần lôi nhỏ xẹt xẹt đan xen trên người gã.

- Dốc hết sức!

Lâm Phàm biến mất tại chỗ, lao về phía Chu Đế Võ, trên đường lao lên hắn dần mở ra tất cả đòn công kích.

- Cuồng Thân!

- Thất Thần Thiên Pháp!

- Cấm thuật!

Cửu Sắc lão tổ của Đan giới nói:

- Hắn lấy thực lực này đấu với Chu Đế Võ thì một chiêu là thua, Chu Đế Võ thậm chí không cần ra tay.

Nhưng đột nhiên bầu trời lung lay, Đạo Thanh Vô Lượng tông chấn động, hung uy kinh khủng bao phủ trong lòng mọi người.

- Ha ha ha! Đến đây!

Lâm Phàm cao tới mười thước, cơ bắp cuồn cuộn, nghiền áp tất cả. Trên thân thể màu đen kia bắt đầu từ phần lưng nổi hoa văn màu đỏ, không ngừng lan tràn bao trùm toàn thân, sóng máu đỏ thẫm sôi trào.

- Đừng xem thường bản phong chủ nhé!

Giờ phút này, Lâm Phàm đôi mắt đỏ ngầu xuất hiện trước mặt Chu Đế Võ, hai nắm đấm khép lại giã mạnh xuống, nắm tay chưa tới nhưng lực lượng cường đại đã nghiền áp.

Răng rắc!

Mặt đất bị lực lượng làm lõm xuống.

Chu Đế Võ tái mặt:

- Cái gì!?

Gã vốn hết sức bình tĩnh nhưng lúc này kinh hoàng, gã đã xem thường đối phương, không tăng lực lượng lên cao nhất, bóng dáng đen thui kia tạo áp lực lớn cho gã.

Chu Đế Võ muốn bùng nổ hết sức nhưng đã không kịp.

Ầm ầm!

Chấn động bộc phát, hai đấm giã xuống, núi sông mất sắc, sóng xung kích khủng bố phụp một tiếng hung mãnh khuếch tán ra ngoài.

Vô số đệ tử đứng không vững, bị sóng xung kích thổi bay xa,

đụng nát kiến trúc.

Vô Lượng lão tổ hoảng hốt, giơ tay lên:

- Sao có thể như vậy?

Ánh sáng huyễn lệ bắn ra từ tay lão, bao phủ bốn phía.

Nếu vẫn ngồi xem thì lực lượng này khiến Đạo Thanh Vô Lượng tông không đỡ nổi.

- Thiên kiêu đệ nhất chó má, cho bản phong chủ động lực nào!

Lâm Phàm táo bạo như vượn, hai nắm đấm đập mạnh xuống đất, lực lượng cường đại hoàn toàn bộc phát ra.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Xuyên thủng mặt đất, có uy nhổ núi nứt đất, nắm tay như hạt mưa rơi xuống. Chu Đế Võ nằm trong hố sâu người đẫm máu, tức giận gầm lên, người bắn ra ánh sáng vàng, nhưng khoảnh khắc bắn ra ánh sáng thì nắm đấm khủng bố đã đánh tới.

Chu Đế Võ phun búng máu:

- Phụt!

Ánh sáng vàng sắp bắn ra chợt khựng lại, rút vào trong người, bị đánh rụt về.

Tốc độ của Lâm Phàm rất mau, nhanh nhẹn vô cùng, hắn bâu đầu Chu Đế Võ, khoảnh khắc ra trăm cú đấm, tất cả giã vào bụng của gã.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Sóng âm nổ, mỗi nắm đấm có thể đánh thủng tất cả. Người Chu Đế Võ co giật, đây là vì bị nắm tay đánh trúng, thân thể chịu đựng lực lượng sinh ra chấn động.

Lâm Phàm chộp cổ chân của Chu Đế Võ, lắc qua lắc lại, không ngừng đập gã xuống đất, tốc độ siêu nhanh, vượt qua vận tốc âm thanh, đã vô hình vô ảnh, chỉ có mỗi lần va chạm hình thành sóng khí dao động, giây phút nổ mới biết xảy ra chuyện gì.

- Ngươi chỉ có bấy nhiêu thực lực sao? Hoặc là ngươi chưa ăn cơm?

Biểu tình của Lâm Phàm cuồng bạo, mắt đỏ bắn ra tia sáng, tay đè mạnh xuống đất, đập Chu Đế Võ bẹp dí.

'Cấm thuật' sớm mở ra, hắn từ bỏ cơ hội tương lai thăng cấp, bộc phát tất cả tiềm lực.

Lâm Phàm ngửa đầu cuồng rống, biểu tình trở nên dữ tợn, mắt đỏ bắn ra tia hung dữ tuyệt thế, giơ cao hai tay, dồn hết sức mạnh đập xuống.

Bùm!

Hai đấm giã xuống đất, uy thế khủng bố nhất bùng nổ.

Mặt đất tan vỡ thành hư vô, trùng kích khủng bố nhảy lên, khuếch tán bốn phía.

Răng rắc!

Màn sáng vỡ vụn.

Sóng khí khoảnh khắc phủ lên hơn một nửa Đạo Thanh Vô Lượng tông.

Nhiều kiến trúc sụp đổ thành phế tích, tro tàn bay bay.

Núi non phía xa càng núi lở vực nứt.

Vô Lượng lão tổ không đứng vững, mặt đờ đẫn thụt lùi mấy bước, vịn tay ghế ngồi bệch xuống.

Cường giả xung quanh đều trợn mắt há hốc mồm, như đang trong mơ.

Giờ phút này, ánh mắt mọi người cùng nhìn một chỗ.

Nơi đó có bóng đen to lớn sừng sững.

Bộp!

Một tay Lâm Phàm chộp đầu Chu Đế Võ, xách gã lên từ hố sâu.

Chu Đế Võ người đẫm máu, xương toàn thân vỡ nát, tứ chi rũ xuống, không biết sống chết.

- Ha ha ha! Đệ nhất bảng Thiên Kiêu.

Bụi bặm tán đi, thân hình to lớn của Lâm Phàm đứng chính giữa, thân hình khủng bố như ma thần cuồng bạo, khiến người sợ hãi.

- Thứ ngu xuẩn, sự cường đại của lực lượng là không thể tưởng tượng, chơi hiệu ứng rồi sẽ có ngày chết.

Lâm Phàm lắc cổ tay, ném Chu Đế Võ về phía Tinh Thần lão tổ.

- Ngươi nói xem, có phải bảng Thiên Kiêu đã sai?

Chương 792: Khả năng ta bị đánh chết rất cao

Tĩnh lặng.

Mọi người kinh sợ nhìn cảnh tượng trước mắt, muốn hé môi nhưng cổ họng như bị thứ gì chặn lại, không biết nên nói cái gì.

Có người cúi đầu, ngây ngẩn nửa ngày mới khó khăn phun ra mấy chữ:

- Chu Đế Võ thua.

- Hơn nữa thua hoàn toàn không có sức đánh trả.

Bọn họ không tin nổi. Chu Đế Võ là kỳ tài ngút trời, đè ép tất cả thiên kiêu trên đời không ngẩng cao đầu được, dù là Mục Phong hạng hai cũng không đánh lại gã, có thể nói là khủng bố.

Nhưng bây giờ, tồn tại làm bọn họ cảm thấy khủng bố đó bị người đè dưới đất đánh.

Không có trùng kích rung động hồn người, càng không có ánh sáng huyễn lệ chói mắt.

Lâm Phàm nhìn Tinh Thần lão tổ chằm chằm, không nể mặt hỏi thẳng:

- Này Tinh Thần lão tổ, sao không mở miệng nói gì đi? Ngươi nói một lời xem, hắn là đệ nhất bảng Thiên Kiêu thì bản phong chủ là cái gì? Đừng nói một trăm hạng đầu, trong năm trăm hạng đầu cũng không có danh hào của bản phong chủ! Hơn nữa bản phong chủ không bao giờ đặt điều, giờ có chứng cứ đây, hắn, hạng nhất bảng Thiên Kiêu bị bản phong chủ nghiền áp, còn lời nào để nói?

Lâm Phàm luôn canh cánh bảng Thiên Kiêu trong lòng, cường giả như hắn mà không được thứ hạng, ban đầu tưởng ghê gớm lắm, nhưng nay xem ra chỉ thường thôi.

Cửu Sắc lão tổ của Đan giới trả đũa, thuận cột leo lên:

- Lão phu đã nói mà, bảng Thiên Kiêu chắc chắn có vấn đề, nếu không thì tại sao Thần Nữ Đan giới chỉ xếp hạng sáu? Xem ra gian

lận hộp tối hơi nghiêm trọng.

Cửu Sắc lão tổ tỏ vẻ nghi ngờ chí nguyện lớn mà Tinh Thần lão tổ lập ra.

Tinh Thần lão tổ giận dữ trừng Cửu Sắc lão tổ, lại nhìn Chu Đế Võ không rõ sống chết, lão vội lấy đan dược ra cho gã nuốt vào.

- Tiểu tử này, nhà ngươi đánh lén, hắn chưa lấy hết thực lực ra, coi thường ngươi nên mới vậy.

Đúng thế, Chu Đế Võ là hạng nhất bảng Thiên Kiêu, tất nhiên sẽ không yếu như vậy, dù không đánh lại Lâm Phàm cũng không đến nỗi xuôi tay cho đánh. Mới rồi gã coi thường Lâm Phàm, chưa lấy hết thực lực ra, khi phản ứng lại thì đã muộn.

Lâm Phàm tu luyện ngạnh công, khi mở công pháp hết mức thì lực lượng tăng vọt đến trình độ siêu khủng bố, huơ nắm đấm là núi sông vỡ nát, nếu không lấy thực lực thật sự ra thì khó đánh lại.

- Ài, chán chết, thua thì thua, có gì không thể thừa nhận? Đánh lén? Từ khi bản phong chủ tu luyện đến nay không biết hai chữ đánh lén có ý gì. Nhưng hôm nay có người nói bản phong chủ đánh lén, Tinh Thần lão tổ, những lời ngươi nói là nhục nhã bản phong chủ. Tuy thực lực của bản phong chủ không bằng ngươi nhưng không phải ai cũng có thể nhục nhã.

Lâm Phàm tiến lên một bước, vụt ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn Tinh Thần lão tổ, ngoắc ngón tay:

- Nghe nói ngươi rất mạnh, nhưng bản phong chủ không tin, ngươi muốn chứng minh bản thân không?

Xôn xao!

Lời nói kinh người nổ tung trong lòng mọi người.

- Trời ơi, hắn nói cái gì? Dám khiêu khích Tinh Thần lão tổ, hắn bị điên rồi sao?

- Người này kiêu căng quá, tưởng trấn áp Chu Đế Võ là vô địch thiên hạ rồi.

- Thần tượng, đây mới là thần tượng!

Mọi người giật mình nhìn đăm đăm, bóng người đứng chính giữa đại điện ở trong mắt họ là sự kiện đáng chấn động nhất trong chuyến

đi này.

Khóe môi Hỗn Loạn co giật, lão biết Lâm phong chủ rất lợi hại nhưng không ngờ hắn chủ động khiêu khích lão tổ của một đại giáo.

Hoa Nương Nương truyền âm:

- Phu quân, bằng hữu của ngươi . . .

Bằng hữu của phu quân nghiền áp thiên kiêu số một, làm bà ta rất giật mình, nhưng rồi diễn ra việc càng đáng hết hồn hơn.

Thực lực của Tinh Thần lão tổ siêu mạnh, không phải tầm thường như Chu Đế Võ có thể so sánh, lão búng tay một cái có thể giết gã.

Cửu Sắc lão tổ của Đan giới mở to mắt, cười phá lên, sau đó đi tới bên cạnh Thần Nữ:

- Ngươi thấy tiểu tử này thế nào? Lão tổ rất thích hắn, nếu ngươi muốn tìm phu tế thì người này tốt nhất, xem mấy cỏ dại làm gì.

Câu này làm đám thanh niên tài tuấn vây quanh Thần Nữ Đan giới biến sắc mặt, như đánh mất cái gì, sau đó cùng nhìn Thần Nữ.

Không thể đồng ý! Nếu đồng ý thì trái tim của họ vỡ nát mất.

Cửu Sắc lão tổ phẩy tay:

- Vật nhỏ các ngươi nhìn cái gì, sang bên chơi.

Đám nhóc này thực lực không ra gì mà muốn nhúng chàm Thần Nữ Đan giới, nằm mơ.

Khuôn mặt Thần Nữ Đan giới bình tĩnh nói:

- Lão tổ, hắn khiêu khích Tinh Thần lão tổ như vậy, rất khó sống tiếp.

Cửu Sắc lão tổ của Đan giới cười nói:

- Yên tâm, sao lão tổ để hắn chết được, chỉ cần không hợp với lão thất phu Tinh Thần là lão tổ đều cứu.

Cửu Sắc lão tổ của Đan giới giương mắt nhìn, lão muốn xem Tinh Thần lão tổ giải quyết chuyện này thế nào.

Bị một hậu bối khiêu khích như vậy, Tinh Thần lão tổ còn giữ nổi mặt già không?

Thật là sung sướng lòng người.

Lửa giận phun trào, Tinh Thần lão tổ đứng bật dậy, khí thế hùng hồn kinh người bộc phát ra:

- Cuồng vọng!

Lão vang dội xưa nay, có công thăm dò tạo hóa, chưa từng có ai dám láo xược như vậy.

Lâm Phàm bật cười:

- Cuồng vọng?

Một chân đạp xuống, lực lượng chấn động làm đất nứt, đá vụn bay lên quấn quanh người hắn.

- Không phải bản phong chủ cuồng vọng mà vì một lẽ công bằng. Ngươi đã làm ra đệ nhất bảng Thiên Kiêu thì phải công bằng công chính. Hôm nay bản phong chủ trấn áp thiên kiêu đệ nhất nhưng vẫn không thể lên bảng, bản phong chủ không cầu gì khác, chỉ cầu một lẽ công bằng, hoặc là xin lỗi bản phong chủ.

Lý do này rất hoàn mỹ, đứng ở điểm cao đạo đức vả mặt Tinh Thần lão tổ.

Ngoài mặt là bắt đối phương nói lời xin lỗi, trong bụng thì hy vọng đối phương đánh chết mình, hoặc bị hắn đánh chết.

Không có lựa chọn thứ ba.

Nhưng xác suất hắn bị đánh chết càng lớn.

Các đệ tử xung quanh nghe mấy câu này thì ngây người.

- Cái gì? Tên này khiêu khích Tinh Thần lão tổ chỉ vì một lẽ công bằng? Cái . . . này . . .

- Hưm, ta bỗng hơi thông cảm người này. Bảng Thiên Kiêu do Tinh Thần lão tổ lập chí nguyện lớn sáng tạo ra, các thiên kiêu trong vực ngoại giới liều mạng tu luyện vì tiến bộ thêm. Rõ ràng tu vi của người ta rất mạnh nhưng không được vào một trăm hạng đầu, thậm chí không có trong tốp năm trăm, ngươi nói xem người ta không tức giận được sao?

- Các ngươi nói thử coi có khi nào đúng là Tinh Thần lão tổ lén gian lận không?

- Khó nói, nhưng rất có thể. Hạng nhất là đệ tử của Tinh Thần các, các ngươi nói xem vực ngoại giới rộng lớn như vậy, lẽ nào không có cường giả khác? Cố tình hạng nhất là Tinh Thần các bọn họ.

Mọi người khe khẽ thì thầm, đâm ra nghi ngờ xếp hạng của bảng Thiên Kiêu.

Âm thanh này như ruồi muỗi vù vù chui vào tai Tinh Thần lão tổ, lão tổ một đại giáo làm sao nhịn được?

Tinh Thần lão tổ gầm lên, âm thanh như sấm nổ:

- Câm mồm hết cho lão phu!

Nơi ánh mắt đảo ra, uy thế cường đại nghiền áp, vô số đệ tử cúi đầu không dám nói lời nào.

Nhưng bọn họ không phục, có thể dùng võ lực hàng phục thân thể của họ nhưng không thể hàng phục trái tim họ, bọn họ cho rằng đây là biểu hiện chột dạ của Tinh Thần lão tổ.

Cửu Sắc lão tổ của Đan giới rống to:

- Lão thất phu Tinh Thần, ngươi dám ra tay? Bị người vạch trần, thẹn quá thành giận, uổng cho ngươi là lão tổ một phương, mất mặt.

Hoa Nương Nương nhẹ gật đầu nói:

- Đúng là kỳ cục.

Binh Chủ cười nói:

- Tuy ta là Binh Chủ, mọi việc đều có thể dùng vũ lực giải quyết, nhưng dù gì vẫn phải có chữ lý. Bởi vậy, Tinh Thần lão tổ, ngươi phải cho người ta một lý do. Thanh niên này tuổi còn trẻ mà tu vi không yếu, hơn nữa trấn áp Chu Đế Võ, theo ta thấy người ta có thực lực xếp hạng nhất, nhưng đến chỗ của ngươi thì đừng nói một trăm hạng, thậm chí không có trong năm trăm hạng, phải nói là bảng Thiên Kiêu của ngươi có vấn đề rất lớn.

Lâm Phàm ôm quyền cười nói:

- Binh Chủ là người thấu suốt.

Tinh Thần lão tổ tức đến bể phổi:

- Binh Chủ, ngươi . . .

Cái đám đáng ghét bắt được cơ hội là bắt đầu các loại vu hãm.

Binh Chủ cười nói:

- Tinh Thần lão tổ đừng để bụng, bản Binh Chủ chỉ thực sự cầu thị.

Binh Chủ nhìn sang Lâm Phàm:

- Lâm phong chủ, người trẻ tuổi giống như ngươi rất hiếm thấy, có cơ hội hãy đến Binh giới, lão phu giới thiệu Thần Nữ Binh giới cho ngươi quen.

Lâm Phàm nghe vậy cười lúng túng, quen cái khỉ mốc. Nữ nhân trong Binh giới tức là binh nữ, hắn sợ hôm nào mới vào 'hang', vì quá kích động bị cắt thành mấy miếng, cảnh tượng đó chỉ tưởng tượng thôi đã thấy rùng rợn.

Ánh mắt Tinh Thần lão tổ nhìn Lâm Phàm trở nên là lạ, lão hít sâu, nói:

- Tốt, vậy thì lão phu nói rõ một câu với ngươi, bảng Thiên Kiêu tuyệt đối không sai, còn về tại sao ngươi không vào bảng Thiên Kiêu thì không cần giải thích, tất nhiên vì thực lực của ngươi không đủ. Đừng tưởng mới rồi ngươi trấn áp Chu Đế Võ là chứng minh ngươi mạnh hơn hắn, thật ra là hắn quá sơ xuất. Ngươi tu luyện ngạnh công, trong thời gian ngắn bộc phát ra lực lượng khủng bố khiến Chu Đế Võ bị bất ngờ.

Tinh Thần lão tổ nói ra lời này, bản thân lão cũng không tin, nhưng chẳng sao, chỉ cần người ta tin là được.

Lão tuyệt đối sẽ không thừa nhận Chu Đế Võ yếu hơn đối phương.

Bảng Thiên Kiêu càng không sai.

Các đệ tử xì xầm nhỏ to.

- Các ngươi nghĩ Tinh Thần lão tổ nói có đúng không?

- Khó nói, nhưng ta cảm giác có lẽ đúng. Chắc Chu Đế Võ thật sự không phản ứng lại, dù sao thế công vừa rồi quá mạnh mẽ, dù là ai

cũng khó phản ứng lại.

- Nếu là vậy thì cũng hợp lý, nhưng kỳ lạ, dù Chu Đế Võ không phản ứng lại nhưng vì sao hắn không vào năm trăm hạng được?

- Có lý.

Các đệ tử nghiêng theo chiều gió, căn cứ tình huống hiện trường xác định người nào nói đúng, người nào nói sai.

Lâm Phàm không kiên nhẫn, hắn tới tìm đánh, sao lòng vòng rắc rối quá.

- Được rồi, đừng nói nhảm, Tinh Thần lão tổ, xuống dưới đánh một trận.

Tinh Thần lão tổ miễn cưỡng cứu lại một ván, âm thầm đắc ý, nhưng nghe Lâm Phàm nói mấy lời này thì sắc mặt của lão cực kỳ đáng sợ.

Vô Lượng lão tổ không nhịn được nữa:

- Làm gì hả? Các ngươi tính làm gì!?

Xem tình huống xung quanh, kiến trúc tông môn bị phá hoại thành cái gì rồi?

Nếu tiểu tử này đánh một trận với Tinh Thần lão tổ thì càng ra sao?

Vô Lượng lão tổ rộng rãi mời cường giả đến đây, còn chưa giải quyết xong việc đã bị đám phản động kéo chệch đường, ngẫm nghĩ thôi đã thấy giận rồi.

Chương 793: Cuộc đời của ta không muốn đánh với hai loại người nhất

Quả nhiên, lão tổ Đạo Thanh Vô Lượng tông đã không ngồi yên.

Ngẫm lại cũng đúng, nếu ai ở vị trí này cũng không ngồi yên được.

Người ta đánh nhau trong tông môn nhà mình, lan đến hơi rộng, thứ bị phá hủy nên tính vào sổ nợ của ai?

Vô Lượng lão tổ tức đến mụ đầu:

- Các vị, ta mời các người lại đây không phải cho các người phân biện bảng Thiên Kiêu có vấn đề hay không!

Đám người kia làm gì có bộ dạng của lão tổ?

Bảng Thiên Kiêu là cái thứ gì?

Là nơi một đám tiểu bối chơi đùa, ai làm số một chẳng được, so đo kỹ thế làm gì?

Bây giờ chuyện quan trọng nhất là tập hợp sách cổ của các nhà!

Nhưng tâm thái của Vô Lượng lão tổ vượt qua trước kia, thứ lão có được nhưng người khác thì không có.

Tinh Thần lão tổ tức giận nói, run người vì tức:

- Chuyện khác đợi lát nữa nói tiếp, đời lão phu chưa từng bị người oan uổng như vậy, hôm nay không làm gì khác cũng phải giải quyết cho xong chuyện bảng Thiên Kiêu!

Lâm Phàm bình tĩnh gật đầu nói:

- Tinh Thần lão tổ nói đúng, việc bảng Thiên Kiêu phải có một lời giải thích, nếu không giải thích rõ thì bản phong chủ tuyệt đối không dừng tay.

Hỗn Loạn Quân Chủ mấp máy môi, nhưng không phát ra tiếng, Lâm phong chủ đã táo bạo.

Hỗn Loạn muốn nói, lão ca, chúng ta bỏ qua đi, đừng chơi như vậy.

Nhưng xem tình huống hiện giờ thì sự việc đã vượt tầm kiểm soát, Hỗn Loạn gặp rắc rối to.

Tông chủ Tuyệt Thần cung từ lúc bắt đầu đến bây giờ không nói tiếng nào, đột nhiên mở miệng nói:

- Việc này không cần rắc rối như vậy, hạng hai bảng Thiên Kiêu, Mục Phong cũng có mặt ở đây, để hắn giao đấu với Lâm phong chủ này một phen là biết ngay bảng Thiên Kiêu có vấn đề hay không.

Vừa dứt lời, một tia mắt sâu thẳm như tên bắn lén nhắm ngay mông tông chủ Tuyệt Thần cung.

Khỏi xem cũng biết đó là ánh mắt của Vô Lượng lão tổ.

Vô Lượng lão tổ sa sầm nét mặt:

- Lời như vậy cũng nói ra được.

Đối phương vốn không có ý tốt, kêu Mục Phong đấu với người ta, nếu may mắn thì thắng, còn xui xẻo bị thua sẽ làm Đạo Thanh Vô Lượng tông mất mặt.

Ý đồ cực kỳ hiểm ác.

Vô Lượng lão tổ thấy mệt tâm, đấu với lão già này luôn cảnh giác từng giây từng phút bị té hố.

Nhìn xem!

Hiện tại bị hố rồi đấy, cho đến nay tông chủ Tuyệt Thần cung không nói nửa câu, đây là vì điệu thấp sao? Hay là ông ba phải?

Sai rồi, sai mười mươi, cái này không gọi là điệu thấp, càng không phải ông ba phải mà là xem kịch, nhìn thấy cơ hội sẽ chém thêm nhát đao.

Mục Phong đứng lên, sôi sục chiến ý nói:

- Lão tổ, đệ tử nguyện ý xuất chiến đấu với vị Lâm phong chủ này.

Gã muốn đánh với Lâm phong chủ, đối phương rất mạnh, Chu Đế Võ luôn đè đầu gã, mà gã thì vô cùng muốn bắt kịp và vượt mặt Chu

Đế Võ, nhưng mãi không có cơ hội.

Bây giờ thì cơ hội đã đến, nếu gã trấn áp đối phương thì chứng minh gã mạnh hơn Chu Đế Võ.

Vô Lượng lão tổ trừng mắt răn dạy:

- Mục Phong, ngươi làm gì hả? Ngồi xuống, không có chuyện của ngươi.

Góp vui làm gì, bị lão già Tuyệt Thần cung nói vài câu lừa dối đã không biết đông tây nam bắc.

Dù Chu Đế Võ chưa lấy hết sức mạnh thì thực lực của tiểu tử này vẫn không thể xem thường.

Nhưng Mục Phong không hiểu ý của lão tổ, vẫn kiên định ôm quyền nói:

- Lão tổ, đệ tử vốn định quyết cao thấp với Chu Đế Võ trong lần này, phân ra ai là thiên kiêu đệ nhất. Không ngờ hắn đã thất bại, vậy thì đệ tử là thiên kiêu thứ hai, trong lòng không phục, muốn lĩnh giáo với vị Lâm phong chủ này.

Dứt lời, áo khoác của Mục Phong phồng lên, có kiếm ý vô hình phát ra, khí thế dâng cao nói:

- Lâm phong chủ, ngươi có dám ứng chiến?

Đệ tử Đạo Thanh Vô Lượng tông hưng phấn hò reo:

- Đại sư huynh, thiên kiêu đệ nhất!

Chu Đế Võ đè đầu sư huynh khiến bọn họ khó chịu lâu rồi, giờ Chu Đế Võ bị người ta trấn áp, sư huynh của họ ngạo nghễ đứng ra, muốn luận bàn với đối phương, nếu thắng thì chẳng phải nói lên sư huynh của họ mới mạnh nhất sao?

Lâm Phàm nhíu mày nói:

- Cái quái gì vậy.

Thứ này từ đâu chui ra? Hắn muốn đòi Tinh Thần lão tổ cho giải thích, thuận tiện đại chiến một phen, đồ ngốc này đứng ra làm chi?

Đời hắn không muốn đánh nhau với hai loại người nhất, không phải sợ mà cảm giác lãng phí thời gian.

Loại thứ nhất là đần độn, loại thứ hai là làm ra vẻ ta đây.

Mục Phong đè không khí, ra hiệu các sư đệ yên lặng, sau đó nhìn Lâm Phàm:

- Lâm phong chủ, xin chỉ giáo.

Vô Lượng lão tổ lạnh lùng nói:

- Mục Phong, còn không mau lùi lại cho ta!

Tinh Thần lão tổ nói:

- Vô Lượng lão tổ, lão phu thấy chuyện này được. Lâm phong chủ nói bảng Thiên Kiêu do lão phu lập ra có vấn đề chứ gì, vậy được rồi, để Mục Phong xuất chiến, nếu Lâm phong chủ thắng thì lão phu thừa nhận bảng Thiên Kiêu sai lầm.

Cửu Sắc lão tổ của Đan giới cười nói:

- Rất có lý, nếu Lâm phong chủ thắng thiên kiêu thứ hai thì đã nói lên tất cả.

Binh Chủ đồng ý:

- Nói có lý.

Vô Lượng lão tổ nhìn đám người kia, tức giận muốn đánh người, ngồi nói chuyện không đau lưng. Đặc biệt là Mục Phong càng khiến lão tức giận, người gì ngốc quá, trận chiến này không đáng đánh, nhưng xem tình huống hiện giờ dù muốn ngăn cản cũng không kịp.

Lâm Phàm nheo mắt, bất đắc dĩ hỏi:

- Ngươi thật sự muốn đánh với ta?

- Đúng vậy!

Mục Phong mày kiếm mắt sáng, đặc biệt đang muốn kiếm chú ý, tạo hình đẹp đẽ, rất hấp dẫn ánh mắt của nữ đệ tử, khí chất hờ hững đem đến sức sát thương lớn cho cô nương.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Tốt, cho ngươi một cơ hội, hãy thi triển ra kiếm pháp mạnh nhất của ngươi, nếu không thì ta sợ ngươi không có cơ hội.

Câu này nghe vào tai người khác dấy lên sóng lớn.

- Tên kia kiêu ngạo thế, tuy hắn đánh bại Chu Đế Võ nhưng không thể ngông cuồng vậy chứ.

- Đúng rồi, Chu Đế Võ chưa kịp thi triển tất cả sức mạnh, còn đại sư huynh của chúng ta sắp dốc hết thực lực ra.

- Đại sư huynh cố lên, hãy dạy cho kẻ không biết trời cao đất rộng này một bài học!

Mục Phong không vui không buồn, tâm tình tự nhiên, không bị ảnh hưởng. Keng một tiếng, trường kiếm ra khỏi vỏ, rồng kiếm khí quấn quanh trên thân kiếm, đây là tượng trưng cho tu luyện kiếm thuật đến tột đỉnh.

Người Mục Phong tỏa ánh sáng chói mắt, đều là ánh sáng kiếm ý, trường kiếm rung vù vù.

Các đệ tử cảm nhận kiếm ý kia, trái tim co rút lại.

Binh Chủ nói:

- Lợi hại, Vô Lượng lão tổ, Mục Phong của tông ngươi kiếm đạo đã nhập thần, nếu bước vào Đạo cảnh sẽ rất ghê gớm.

Vô Lượng lão tổ cười, tuy không muốn Mục Phong đánh nhau với người nhưng chuyện đã rồi, biết làm sao được.

- Binh Chủ khách khí, không biết tương lai bước vào Đạo cảnh có thể đến Binh giới tìm một thanh thần binh không?

Binh Chủ ngây người nhìn Vô Lượng lão tổ như xem đồ ngốc:

- Không thể!

Vô Lượng lão tổ tức đến á khẩu:

- Ta ￥%. . .!

Lão nhìn chính giữa đại điện, không thể thua trận chiến này.

Lâm Phàm thúc giục:

- Nhanh chóng ra tay đi.

Thực lực của đối phương mạnh thật, nếu không dùng kiếm thì có

lẽ Lâm Phàm sẽ rất nghiêm túc, tiếc rằng Mục Phong dùng kiếm, hơn nữa tu luyện kiếm đạo đến cảnh giới siêu cao, không thể rời khỏi kiếm.

Trong phút chốc khí thế của Mục Phong thay đổi hoàn toàn, kiếm ý hùng hồn khủng bố phô thiên cái địa, bóng kiếm rợp thiên địa. Kiếm vốn là sát phạt, tuy mục tiêu nhằm vào Lâm Phàm nhưng phát tán ý sát phạt khiến mọi người thấy lòng lạnh lẽo.

Kiếm ý sát phạt khiến người sợ khoảnh khắc biến mất, dường như đã tan mất trong thiên địa.

Có đệ tử nhìn Mục Phong đứng yên tại chỗ không nhúc nhích thì sửng sốt, không hiểu ra sao:

- Đại sư huynh làm gì vậy? Sao đứng im không nhúc nhích?

Các đệ tử thân gần với Mục Phong thì xem hiểu:

- Đây là kiếm thuật chí cao mà đại sư huynh lĩnh ngộ ra khi tham ngộ thiên địa, đã dung hòa vào thiên địa. Thân hình đó là đại sư huynh nhưng không phải đại sư huynh, đó không phải chân thật.

Các đệ tử nghe không hiểu, không biết cái gì là thần thông kiếm thuật, nhưng cảm giác rất lợi hại.

Vô Lượng lão tổ rất vui mừng, Mục Phong của Đạo Thanh Vô Lượng tông đúng là thiên tư ngút trời, kiếm thuật này rất kinh người, lão cũng phải thừa nhận nếu Mục Phong vào Đạo cảnh cùng với kiếm pháp này thì sẽ càng khủng bố hơn.

Lâm Phàm đứng im tại chỗ, ngón tay cũng không nhúc nhích cái nào.

- Tuy kiếm đạo mạnh, tiếc rằng bất cứ kiếm đạo nào, dù thông thần, thông thiên mà gặp Lâm Phàm này cũng phải gục.

Trong phút chốc, hư không chấn động, một luồng kiếm ý bơi trong dòng sông tốc độ, cực nhanh, nhanh đến không thể bắt giữ.

Dù là Lâm Phàm cũng khó phản ứng lại.

Ở trong mắt các đệ tử khác thì không nhìn thấy gì, họ chỉ thấy Lâm Phàm đứng im không nhúc nhích.

Bàn tay không nhúc nhích đột nhiên cử động.

Tay trái với tốc độ phá tan giới hạn chộp hư không, phập một tiếng, mũi kiếm đâm tay, máu ứa ra.

Mục Phong khủng hoảng:

- Cái gì!?

Gã không thấy đối phương ra tay bằng cách nào, khi thấy rõ thì đường kiếm mạnh nhất đã bị chộp trong tay.

Lâm Phàm quát to, nắm đấm phải đánh mạnh vào Mục Phong.

Bốp!

Mục Phong bị đấm mạnh bay đi xa, đụng sập kiến trúc ở phía xa thành phế tích.

Vô Lượng lão tổ ngây người:

- Cái này . . .

Lão thấy rõ ràng, nhưng không dám tin.

- Phụt!

Mục Phong bị Lâm Phàm đấm bay xa, xương phần bụng sắp vỡ vụn, gã bay ngang té xuống đất, ọc bãi máu.

- Kiếm của ta.

Lúc này Mục Phong không lo cho bản thân mà cảm nhận đôi tay trống rỗng, trường kiếm biến mất.

Lâm Phàm cầm trường kiếm, búng nhẹ:

- Kiếm là kiếm tốt, nhưng tốc độ hơi chậm.

Thân kiếm kêu vù vù.

Hắn lắc cổ tay, cắm ngược trường kiếm xuống.

Trường kiếm cắm xuống mặt đất rung vù vù.

Mục Phong nhìn thân kiếm bạc trắng, bần thần lẩm bẩm:

- Ta mà thua?

Bàn tay Lâm Phàm đổ máu, đường kiếm vừa rồi đúng là rất

mạnh, nếu không có buff thì hắn không thể nào đỡ được, muốn phản ứng lại cũng là cả một vấn đề.

Tốc độ quá nhanh, kiếm ý quá mịt mờ, đã hòa vào thiên địa, như linh khí trong thiên địa, khó thể phân biện rõ.

Các đệ tử trợn mắt há hốc mồm, thân hình run rẩy:

- Đại sư huynh, hắn . . .

Bọn họ không ngờ đại sư huynh thua.

Lâm Phàm ngước đầu nhìn Tinh Thần lão tổ:

- Bây giờ có thể nói một câu là bảng Thiên Kiêu của ngươi bị lỗi chưa?

Chương 794: Lâm phong chủ, chúng ta đi, Đan giới hoan nghênh ngươi

Tinh Thần lão tổ nghẹn lời, á khẩu:

- A?

Sự việc nằm ngoài dự đoán của lão.

Bảng Thiên Kiêu bị lỗi sao?

Không thể nào.

Tinh Thần lão tổ không tin bảng Thiên Kiêu bị trục trặc.

Nhưng nếu không có lỗi gì thì giải thích thế nào về người này?

Chu Đế Võ thất bại có lẽ còn lấy cớ được, nhưng Mục Phong của Đạo Thanh Vô Lượng tông cũng thua, chẳng lẽ bảo là do lơ là?

Tinh Thần lão tổ giương mắt nhìn, thấy mặt Vô Lượng lão tổ âm trầm như sắp giết người. Tinh Thần lão tổ thấy thoải mái hơn, ít ra không phải Tinh Thần các của lão bi thảm nhất, còn có lão thất phu Vô Lượng chết chung.

Lâm Phàm cau mày ép hỏi:

- Này, ta nói nhé Tinh Thần lão tổ, làm người không thể không mặt không da, ngươi trả lời một tiếng xem có phải bảng Thiên Kiêu có vấn đề không? Bộ khó trả lời lắm sao?

Lâm Phàm không quan tâm sẽ làm Tinh Thần lão tổ khó chịu, khó ở thì kệ lão, nếu thấy khó ở thì nhào vô đánh, hắn cầu còn không được.

Tinh Thần lão tổ nhìn Lâm Phàm chằm chằm, kêu lão nói là bảng Thiên Kiêu có vấn đề? Không thể nào.

Tinh Thần lão tổ truyền âm:

- Lâm phong chủ, mọi người đều là người có địa vị, có chuyện gì có thể bàn bạc lại. Chuyện bảng Thiên Kiêu xem như sai sót của bản lão tổ, hay là chờ xong chuyện chúng ta lén nói chuyện được chứ?

Cửu Sắc lão tổ của Đan giới mở miệng nói:

- He he, chắc lão thất phu Tinh Thần đang truyền âm với tiểu tử này.

Cửu Sắc lão tổ của Đan giới không hề kiêng dè, nói ra trước công chúng.

Xoẹt!

Tinh Thần lão tổ nhìn Cửu Sắc lão tổ chằm chằm, trong lòng tức điên. Lão già này thật biết bỏ đá xuống giếng, Tinh Thần lão tổ ước gì có ngôi sao giáng xuống đập chết Cửu Sắc lão tổ của Đan giới cho rồi.

Đương nhiên Tinh Thần lão tổ chỉ tưởng tượng vậy thôi.

Tiếp theo diễn ra việc khiến Tinh Thần lão tổ tức xì khói.

Lâm Phàm không nể tình nói:

- Tinh Thần lão tổ nói gì thế? Có chuyện hãy nói thẳng, đừng làm trò vặt truyền âm. Làm lão tổ đại giáo thì phải có khí thế của đại giáo, nếu ngươi không chịu nhận sai thì được thôi, chúng ta đánh một trận.

Tinh Thần lão tổ tức ói máu, năm lần bảy lượt, tiểu tử này đã mấy lần đề nghị đánh nhau.

Tưởng lão không dám đánh thật sao?

Tinh Thần lão tổ tức giận, nói chuyện gay gắt:

- Tiểu tử, lão tổ không muốn khi dễ ngươi, nhưng ngươi không thể được một tấc lại muốn tiến một thước. Lão tổ lập bảng Thiên Kiêu, ngươi không thể lên bảng liên quan gì với lão phu?

Cửu Sắc lão tổ của Đan giới xua tay:

- Không thể nói như vậy, đây không phải vấn đề có khi dễ hay không. Tinh Thần lão tổ nhà ngươi lập bảng Thiên Kiêu vốn là để thiên kiêu vực ngoại giới lên bảng, hiện giờ Lâm phong chủ người ta tuổi còn trẻ, tu vi cường đại nhưng không lên bảng, ngươi nói xem việc này không có vấn đề gì sao? Các vị có mặt ở đây đều là lão tổ đại giáo, có mặt nhiều đệ tử, bọn họ đều có trên bảng Thiên Kiêu. Bây giờ ra tình huống như vậy, ai biết ngươi có nhận lợi lộc gì của người, lén lút làm hộp tối không.

Tinh Thần lão tổ quát tháo, tức giận người run run:

- Cửu Sắc, ngươi đừng ngậm máu phun người! Tinh Thần lão tổ này đầu đội trời chân đạp đất, chưa đến nông nỗi lén lút làm hộ tối!

Cửu Sắc lão tổ táo bạo cãi lại:

- Lão thất phu, ngươi nói ta ngậm máu phun người? Sự việc bày trước mắt, ngươi còn cố cãi chày cãi cối tới khi nào? Lão phu nói cho ngươi biết, nếu ngươi không cho Lâm phong chủ một lời giải thích thì lão phu sẽ truyền khắp vực ngoại giới, ngươi tin không?

Miễn có thể làm Tinh Thần lão tổ á khẩu thì Cửu Sắc lão tổ rất hăng hái làm, quyết khiến Tinh Thần lão tổ mất mặt xấu hổ.

Tinh Thần lão tổ bất mãn nói:

- Hừ! Ngươi nghĩ có người tin sao?

Tinh Thần lão tổ không biết mình làm gì chọc lão thất phu Cửu Sắc, trước kia chưa gặp mặt, sau khi vực ngoại giới dung hợp mới có chút tiếp xúc, không ngờ Cửu Sắc lão tổ như chó điên cắn chết không nhả.

Lúc nãy mắng lão có vài câu thôi mà, có cần thù dai vậy không?

Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- Đa tạ Cửu Sắc lão tổ trượng nghĩa lên tiếng, nhưng việc này thì không cần, bản phong chủ là soạn giả cấp tông sư của Tri Tri Điểu, ngày mai trên Tri Tri Điểu sẽ có nội dung lão tổ Tinh Thần các, bảng Thiên Kiêu không thật.

Nếu không có Cửu Sắc lão tổ nhắc nhở mấy câu thì hắn quên mất mình là soạn giả cấp tông sư của Tri Tri Điểu.

Tinh Thần lão tổ ngây người nhìn Lâm Phàm thật lâu:

- Cái gì?

Cửu Sắc lão tổ cũng ngẩn ngơ, vội bước tới trước mặt Lâm Phàm:

- Lâm phong chủ, ngươi là soạn giả trên Tri Tri Điểu?

Giờ phút này, đừng nói hai người ngạc nhiên, người xung quanh cũng bất ngờ hóa đá.

- Sao vậy? Chuyện thường thôi mà.

Lâm Phàm suy tư, không hiểu những người này làm sao vậy. Soạn giả tông sư của Tri Tri Điểu thôi mà, có cần khoa trương vậy không?

Tinh Thần lão tổ rất nghi ngờ, không tin:

- Thật hay giả?

Lão muốn làm soạn giả của Tri Tri Điểu thật lâu, nhưng nhiều lần bị từ chối bản thảo.

Theo như lời bên Tri Tri Điểu thì viết cái quái gì, cho quỷ xem hả.

Khi ấy Tinh Thần lão tổ tức xì khói, cãi cọ với Tri Tri Điểu, còn bày ra địa vị của mình, bắt Tri Tri Điểu phải nói năng cho đàng hoàng.

Không ngờ bị Tri Tri Điểu lơ đẹp, còn đăng bài về lão, bôi xấu danh tiếng của lão.

Tu luyện đến tình trạng như Tinh Thần lão tổ thì thực lực không phải mục tiêu duy nhất, danh tiếng mới là quan trọng.

Đặc biệt vực ngoại giới dung hợp, bao la vô ngần, nếu tuyền bá uy danh ra ngoài, lưu truyền đến tất cả vực ngoại giới thì sau này qua trăm ngàn năm, vạn năm vẫn có người nhớ kỹ lão.

Lâm Phàm lấy tờ giấy vàng rực ra:

- Ha ha, còn hỏi thật hay giả? Không lẽ bản phong chủ dùng cái này đùa với các ngươi? Mở to hai mắt ra xem đây là cái gì?

Tờ giấy phát ra tiếng nói, là giọng của người xét duyệt Tri Tri Điểu:

- Tông sư, ngươi lại mấy ngày không đăng bài mới, khi nào đổi mới vậy? Con dân các nơi trong vực ngoại giới đều đang chờ đợi.

Lâm Phàm cáu:

- Gấp cái gì, bản phong chủ đang đánh nhau với người ta đây.

Tri Tri Điểu thật khiến người tuyệt vọng, suốt ngày chỉ biết thúc giục, nhưng không cho lợi lộc gì.

Trao đổi gì đó đắt cắt cổ, thứ bình thường thì không giúp ích gì cho hắn, thứ có ích thì đắt đỏ.

- Cái gì? An toàn nhân thân của tông sư bị uy hiếp? Xin yên tâm, Tri Tri Điểu tuyệt đối không để tông sự bị nguy hiểm gì! Xin cho biết địa điểm, sẽ phái người đến cứu ngay!

Lâm Phàm dứt khoát bỏ tờ giấy vàng rực rỡ vào trữ vật giới chỉ, giương mắt nhìn Tinh Thần lão tổ:

- Nghe rõ chưa? Chuyện này có gì phải lừa dối?

Biểu tình trên mặt Tinh Thần lão tổ bỗng thay đổi, cười đặc biệt tiện:

- Lâm phong chủ hiểu lầm, bảng Thiên Kiêu đúng là lỗi của ta, có chút sai lầm. Với tu vi của Lâm phong chủ nên là thiên kiêu đệ nhất, đây là sự thật không thể nghi ngờ.

Lâm Phàm sửng sốt:

- A?

Hắn đang định tiếp tục mắng chửi nhưng phát hiện thái độ của Tinh Thần lão tổ thay đổi một trăm tám mươi độ, phanh xe hơi bị nhanh, làm hắn không kịp phản ứng lại.

Cửu Sắc lão tổ lộ vẻ ghét bỏ:

- Ôi chao, lão thất phu nhà ngươi thay đổi nhanh dữ, xì xì.

Sau đó lão nhìn về phía Lâm Phàm:

- Lâm phong chủ, người này rất vô sỉ, không thể chơi với hắn. Không biết Lâm phong chủ có rảnh không? Hay ghé Đan giới chơi?

Lâm Phàm nhướng mày nói:

- Đan giới à . . .

Nơi đó hơi thú vị, hắn cũng muốn đi.

Cửu Sắc lão tổ gật đầu nói:

- Đúng rồi, Đan giới.

Lão kéo ống quần Lâm Phàm, lặng lẽ chỉ về phía bóng dáng xinh

đẹp gần đó:

- Lâm phong chủ, nhìn xem, đó là nữ đệ tử đẹp nhất của Đan giới ta.

Chóp mũi Lâm Phàm hít hà, có mùi hương xông vào mũi, mùi của lão tổ Đan giới rất nồng.

Hắn giỏi về liếm đan dược, nhưng gia cũng có lằn ranh giới hạn, không thể liếm bậy.

Lâm Phàm cười nói:

- Được, nếu Cửu Sắc lão tổ đã mời mà từ chối thì bất kính.

Khuôn mặt Cửu Sắc lão tổ nghiêm túc, nghiêm nghị nói:

- Đi, chúng ta đi ngay bây giờ. Chỗ này không có gì vui, toàn là kẻ tục, làm sai chuyện không dám thừa nhận. Không giống Đan giới ta, nghiêm ngặt theo công lý, tuy với Lâm phong chủ chỉ là bèo nước gặp nhau, nhưng ta nhìn ra Tinh Thần lão tổ lập bảng Thiên Kiêu có sai sót, nên tuyệt đối đứng về phía Lâm phong chủ.

Tinh Thần lão tổ lạnh lùng nói:

- Cửu Sắc lão tổ, đồ tồi tệ.

Lão ôm quyền nói:

- Lâm phong chủ nên biết câu không có chuyện gì mà hiến ân cần, hoặc là trộm hoặc là cướp.

Vô Lượng lão tổ ho khan:

- Khụ khụ!

Lão đã tuyệt vọng, mục đích lần này khi không bị phá hủy, lão cũng không hiểu tại sao.

Nếu tính sổ thì trách Hoa Nương Nương, nếu không mời bà ta thì tiểu tử này không xuất hiện, không có tiểu tử này thì không có nhiều chuyện rách việc như vậy.

- Hừ! Lão thất phu nhà ngươi giỏi tài vu hãm người khác, nhưng Lâm phong chủ hiểu rõ đại nghĩa, chẳng lẽ không nhìn ra người nào thật người nào giả?

Cửu Sắc lão tổ nói:

- Lâm phong chủ, chúng ta đi, đừng ở chỗ này nữa, nơi ô uế làm ô nhiễm bản thân.

Vô Lượng lão tổ không ngồi yên:

- Cửu Sắc lão tổ, đừng quá đáng, nói chỗ nào là nơi ô uế hả? Đạo Thanh Vô Lượng tông không chọc ngươi.

Cửu Sắc lão tổ ám chỉ Tinh Thần lão tổ mặt trắng bệch ở phía xa:

- Vô Lượng lão tổ, đừng để bụng, lão phu lỡ lời, chỉ đang ám chỉ ai đó thôi.

Nói là ai đó nhưng đã thẳng thừng không khác gì nói tên ra.

Vô Lượng lão tổ thầm lắc đầu:

- Nói rõ ràng chút, gây hiểu lầm thì không hay.

Vô Lượng lão tổ nhìn những kiến trúc đã thành phế tích, tim đau nhói, lão chọc gì ai? Chẳng gây với ai cả, hơn nữa làm chủ sự, không lấy được lợi gì ngược lại tông môn bị hao tổn, ít ra nên cho lão vớt vát chút lợi chứ.

Cửu Sắc lão tổ nói:

- Chúng ta đi thôi Lâm phong chủ, Đan giới hoan nghênh ngươi.

Lâm Phàm rất vui lòng:

- Tốt, vậy thì đi xem.

Dù sao nơi này không có chuyện của hắn, nếu Tinh Thần lão tổ cứng rắn đấu thì hắn còn chút hứng, nào ngờ báo ra mình là soạn giả tông sư của Tri Tri Điểu thì lão thay đổi thái độ ngay, làm hắn không xuống tay được.

Hỗn Loạn nhìn Lâm Phàm, muốn nói gì nhưng không biết mở lời thế nào.

Lâm Phàm tự động đến trước mặt Hỗn Loạn:

- Hỗn Loạn, nếu ngươi tìm được vị trí của Thánh Đường tông thì nhớ báo cho ta biết.

Hỗn Loạn Quân Chủ đáp:

- Ừm!

Dù tìm được tông môn cũng vô dụng, bây giờ lão thân bất do kỷ, đã thuộc về người khác.

Sau khi Lâm Phàm và Đan Giới Chi Chủ rời đi, mọi người ở đây ngó nhau, sau đó các lão tổ đại giáo ôm quyền chào.

- Vô Lượng lão tổ, chúng ta xin cáo từ.

Không đợi Vô Lượng lão tổ nói gì cả đám đã bỏ đi.

Vô Lượng lão tổ khóc ròng:

- Các ngươi . . .

Chuyện quái quỷ gì đây? Sao đi hết vậy? Còn chưa giao lưu xong mà.

Mục Phong đứng đó, cảm nhận ánh mắt khiến người tinh thần hoảng hốt của lão tổ, gã xấu hổ cúi đầu.

Mất mặt.

Có lẽ đây là kết cục khi không nghe người già, chịu thiệt ngay trước mắt.

Chương 795: Bé mập thật đáng yêu, rất muốn liếm một miếng

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Mục Phong cúi đầu:

- Lão tổ, ta . . .

Vết thương phần bụng đến bây giờ còn đau nhói, khi mới bị đánh trúng, gã suýt chết ngất.

Nếu Lâm Phàm biết chắc chắn sẽ nói một câu, đây là hậu quả không tu ngạnh công.

Chịu một đấm đã chết đi sống lại, thứ vô dụng.

Vô Lượng lão tổ bình tĩnh nói:

- Đừng nói nữa, ngươi không mất mặt nhất, ngươi đỡ hơn Chu Đế Võ một chút.

Nhưng Mục Phong nghe xong càng xấu hổ hơn.

Lão tổ đã bảo là đừng ra tay, ngồi xuống, nhưng gã không chịu nghe, vốn sẽ không bị mất mặt, nhưng vì gã tự tin quá mức nên mới biến thành như vậy.

Mục Phong nói:

- Lão tổ, đệ tử sẽ không bị đánh bại, trải qua đợt thất bại này, đệ tử phát hiện sai sót trong kiếm đạo của mình.

Vô Lượng lão tổ hỏi:

- Sai sót cái gì?

Lão rất muốn biết Mục Phong có thể phát hiện cái gì.

Mục Phong ngây người, không ngờ lão tổ sẽ hỏi tới, mặt gã đỏ

rần, căng thẳng. Mục Phong cảm giác mình bỗng dưng thua, thật ra gã không cảm giác mình sai sót cái gì, giờ bị lão tổ hỏi càng không đáp được.

Mục Phong vắt óc suy nghĩ, chợt nhớ câu tên kia nói: 'kiếm thuật không tệ, nhưng tốc độ quá chậm'.

- Thưa lão tổ, vì tốc độ của đệ tử quá chậm.

Mục Phong cảm giác câu này nói có lý, nếu không phải tốc độ quá chậm thì sao đối phương phản ứng lại được?

Vô Lượng lão tổ nhìn Mục Phong, phất tay:

- Ngươi từ từ suy nghĩ đi.

- A!

Mục Phong không hiểu ngữ điệu này của lão tổ là sao, không nghiền ngẫm thấu được, nhưng gã vẫn nghe lời bước đi.

Các đệ tử nhìn bóng lưng cô đơn của sư huynh, nước mắt trào ra khóe mi. Có đệ tử cắn chặt môi, muốn khóc nhưng cố nén.

- Chắc đại sư huynh rất đau khổ . . .

Tâm tình của Cửu Sắc lão tổ rất tốt mang theo Lâm Phàm xuất phát đi Đan giới.

Cửu Sắc lão tổ rất bất mãn nói:

- Lâm phong chủ, để lão phu giới thiệu cho ngươi. Vị này là Lạc Vân Thần Nữ Đan giới, ngươi thấy sao? Có phải rất đẹp không? Nhưng đáng hận là chỉ xếp hạng năm trên bảng Bách Hoa. Ta thì thấy những người đó bị mù mắt rồi!

Cửu Sắc lão tổ cho rằng Lạc Vân nên xếp hạng nhất.

Lạc Vân áo trắng xuất trần, tuyệt thế khuynh thành, khi cảm giác ánh mắt của Lâm Phàm thì nàng nhoẻn miệng cười. Trong lòng Lạc Vân hơi khó hiểu, ánh mắt Lâm phong chủ này nhìn nàng hơi là lạ.

Cửu Sắc lão tổ thấy Lâm Phàm nhìn trân trân thì cười thầm trong bụng:

- Chắc Lâm phong chủ chưa đến Đan giới bao giờ, chỗ của lão phu là cảnh tiên cõi đời, không biết bao nhiêu người muốn đi nhưng

không vào được.

Lâm Phàm cười gật đầu, cảm giác môi hơi khô:

- Tốt, tốt.

Hắn đã đi Long giới, cảm giác không được tốt lắm, không biết Đan giới sẽ như thế nào nào.

Qua thật lâu.

Cánh mũi Lâm Phàm hít hà, không khí đọng mùi thơm nồng, đó là mùi đan rất thuần khiết, hít một hơi làm tinh khí thần có dấu hiệu nhảy nhót, tinh thần tràn trề.

Cửu Sắc lão tổ cười nói:

- Đã sắp đến Đan giới.

Cách Đan giới tồn tại hơi đặc biệt, trước khi vực ngoại giới chưa dung hợp thì bình yên vô sự, nhưng sau khi dung hợp lại đầy rẫy nguy hiểm.

Theo như sách cổ ghi chép, mỗi lần vực ngoại giới dung hợp là Đan giới sẽ gặp họa ngập đầu.

Nhưng vực ngoại giới dung hợp lần này không xảy ra chuyện gì.

Cửu Sắc lão tổ cho rằng nhờ công lao của lão, ai kêu thực lực của lão mạnh mẽ, bảo vệ Đan giới an tàn, dù có người muốn đến gây sự cũng phải xem mình có bản lĩnh không đã.

Lâm Phàm nói:

- Ừm, cảm giác được, xung quanh mùi hương rất ngon.

Lâm Phàm chưa bao giờ tưởng tượng ra đan dược có thể tự thành một giới, làm hắn nhớ tới nửa bước thần đan ngày xưa, tuy bị hắn liếm nhiều nhưng tăng trưởng giá trị khổ tu cũng rất cuồng bạo.

Cửu Sắc lão tổ cười, cảm giác được người ta khen thật tuyệt vời.

- Lâm phong chủ, phía trước là tới rồi.

Đằng trước ngập trong sương khói màu xanh, những sương khói rất đậm, bên trong có con quái vật sừng dài màu xanh đang rít gào.

Lâm Phàm kinh ngạc hỏi:

- Đây là . . .?

Đoàn khói xanh hơi kinh dị, tuy hắn chưa tiếp xúc nhưng cảm giác là kịch độc.

Cửu Sắc lão tổ trả lời:

- Đó là khói độc hộ giới. Hiện giờ có quá nhiều người dòm ngó Đan giới, phải làm chút chuẩn bị. Lâm phong chủ đừng xem thường những khói độc này, chúng rất lợi hại, dù Đạo cảnh đến cũng phải tốn công sức.

Lâm Phàm gật gù:

- Nhìn ra được.

Đã thành linh rồi, không lợi hại sao được. Lâm Phàm cảm thấy nếu Viêm Hoa tông cũng có thứ này thì nghịch thiên rồi.

Mà khoan, suốt ngày bị khói xanh bao phủ, rất có khả năng bị đội nón xanh.

Khi Cửu Sắc lão tổ đến gần, những làn khói cuồn cuộn, các quái vật màu xanh ở bên trong cung kính nói:

- Cung nghênh lão tổ trở về!

Xuyên qua những làn khói độc, phong cảnh trước mắt biến đổi.

Mùi đang nồng nặc xông vào mũi, hít sâu một hơi, toàn thân thoải mái, dù phàm nhân sống ở chỗ này, ngày đêm được mùi đan thấm nhuần cũng có thể sống mấy trăm tuổi.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Đây chính là nội tình của đại giáo.

Viêm Hoa tông không sánh bằng, nếu cho các đệ tử sống ở đây, mỗi ngày được mùi đang thấm nhuần thì tu hành được lợi nhiều.

Đáng tiếc, chỉ có thể tưởng tượng.

Vèo!

Một viên đan dược từ xa bay tới, tỏa sáng lấp lánh, có đôi cánh

nhỏ trong suốt vỗ. Nó bay quanh Cửu Sắc lão tổ một lúc, lại bay vòng quanh Lâm Phàm, phát ra giọng con nít trong trẻo.

Cửu Sắc lão tổ ngừng cười, hết sức nghiêm túc nói:

- Tiểu Lật Tử, không được quậy trước mặt khách, mau đi tu luyện.

- A!

Đan dược biến ra bé mập, đôi cánh trong suốt vỗ sau lưng, nó nhăn mặt với Lâm Phàm rồi nhanh chóng bay mất.

Lâm Phàm cười cười, vật nhỏ buồn cười, khiến hắn muốn liếm một miếng.

Cửu Sắc lão tổ giảm chậm tốc độ, cẩn thận nhìn Lâm Phàm:

- Xin Lâm phong chủ đừng trách, những tiểu tử này một ngày không đánh là quậy xốc nóc.

Loại tình huống này xảy ra nhiều, khá nhiều đan dược đang xuyên toa nhanh, tốc độ cực nhanh bay lên hạ xuống, thường quẹo cua.

Lâm Phàm hỏi:

- Cửu Sắc lão tổ, những đan dược nhỏ này xuất hiện như thế nào? Tự ngưng tụ ra?

Lâm Phàm nghi ngờ những đan dược này có phải được thiên địa ngưng tụ, dần sinh ra linh trí.

Cửu Sắc lão tổ cười nói:

- Không thể nào! Những vật nhỏ này đương nhiên được sinh ra, chứ làm sao ngưng tụ được. Lâm phong chủ không biết cũng bình thường, có phải cho rằng tất cả là đan dược sinh ra linh trí? Thật ra theo sách cổ ghi chép, tổ tông của Đan giới được thiên địa Đan giới dựng dục ra, là tiên thiên thần đan, khi xuất hiện đã có linh trí, sau này dần dần có càng nhiều hậu đại, đến bây giờ chúng ta đều là tiên thân đan linh. Còn những đan dược luyện chế ra, sinh ra linh trí là hậu thiên đan linh, không có điều kiện sinh sản.

Lâm Phàm đã hiểu:

- À, thì ra là vậy.

Nhưng ở trong mắt hắn thì Đan giới và Long giới khác nhau, giống như Thánh Địa tu luyện, phong cảnh nơi này rất đẹp.

Dây leo giăng khắp nơi, rậm rạp um tùm, những cây cổ rất cao to, lá xanh tựa phỉ thúy.

Thật là cảnh tiên cõi trần.

Rất nhanh, Cửu Sắc lão tổ dẫn dắt họ đến đại điện Đan giới.

Các tộc nhân đều cung nghênh lão tổ, bọn họ tò mò nhìn Lâm Phàm, không biết vì sao lão tổ dẫn người vào Đan giới.

Trong đại điện.

Cửu Sắc lão tổ cười nói:

- Lâm phong chủ, mời ngồi, đừng khách khí, xem như ở nhà mình.

Lão nhìn sang một bên:

- Lạc Vân hãy tâm sự với Lâm phong chủ, lão tổ đi chuẩn bị đồ.

Cửu Sắc lão tổ nói xong vội vàng rời đi, lão cần chuẩn bị đồ.

Lạc Vân cảm giác mình bị lão tổ bán, nàng ngồi một bên, nhoẻn miệng cười với Lâm Phàm.

Thoáng chốc hiện trường im lặng.

Lâm Phàm quan sát bốn phía, Lạc Vân yên lặng, không biết nên nói cái gì, nàng giơ tay vuốt mái tóc.

Lâm Phàm hít cánh mũi:

- Thơm quá.

Mùi hương tỏa ra từ người Lạc Vân.

Gò má Lạc Vân hây đỏ:

- Lâm phong chủ, đây là mùi đan trên người chúng ta, mỗi tộc nhân của Đan giới đều như vậy.

Lâm Phàm hỏi:

- A, vậy à. Mà những độc đan ở bên ngoài hình thành như thế

nào?

Nếu thứ này thật sự có ích thì hắn không ngại kiếm một chút mang về tông môn, không nói bảo vệ tất cả nhưng ít ra khi tông môn gặp nguy hiểm sẽ có chút tác dụng.

Lạc Vân trả lời:

- Những độc đan này đều là hậu thiên đan linh, nhưng bất quá tồn tại đã lâu, không biết hình thành như thế nào, chắc do vị lão tổ nào đó của Đan giới luyện chế ra.

Lúc này Cửu Sắc lão tổ quay về:

- Lâm phong chủ, lão phu mới đi đan phòng, tự tay luyện chế ít đan dược cho Lâm phong chủ, mời nếm thử.

Lâm Phàm nhìn qua, những đan dược tỏa ánh sáng vàng chói mắt, mùi đan nồng đậm ập vào mặt.

Với thực lực và trình độ của Cửu Sắc lão tổ, lão luyện ra đan dược chắc chắn phi phàm, dù sao Đan Giới Chi Chủ giỏi nhất, mạnh nhất là đan dược.

Lâm Phàm cầm một viên đan dược ném vào miệng:

- Đa tạ.

Hắn hơi mong đợi, chắc sẽ tăng giá trị khổ tu.

Nhưng tiếc nuối rằng không có chút giá trị khổ tu nào, thật không khoa học.

Cửu Sắc lão tổ nghi hoặc hỏi:

- Sao vậy Lâm phong chủ? Không hợp khẩu vị?

Những đan dược này đều không kém, lão tự tay luyện chế, nếu chảy ra ngoài đều là đẳng cấp đan dược đỉnh cao.

- Không phải, đang suy nghĩ việc khác.

Lâm Phàm ngẫm nghĩ, có phải khi nào vì nửa bước thần đan có linh nên mới tăng giá trị khổ tu, còn những đan dược này chỉ là dược lực đơn thuần, không thể so sánh với nửa bước thần đan?

Phỏng chừng đoán đúng rồi.

Lâm Phàm rất muốn hỏi Cửu Sắc lão tổ có thể cho ăn đan dược có linh không, nhưng ngẫm nghĩ lại thôi, mới đến chơi đã nêu yêu cầu này thì không tốt.

Nếu ngay từ đầu đã cãi cọ gay gắt, đến cửa đánh lộn, sau đó hắn thắng rồi đòi đan dược thì còn hợp lý.

Chứ bây giờ người ta thân thiện như vậy, hắn không thể quá đáng.

Nhưng Cửu Sắc lão tổ mời hắn đến đây chắc chắn có chuyện, không gấp, cứ chờ xem, chỉ cần đối phương có việc thì hắn dám mở miệng xin.

Chương 796: Vì lưu truyền thiên cổ, liều

Cửu Sắc lão tổ rất nhiệt tình, tán gẫu các loại việc nhà, còn kể chuyện trong Đan giới.

Cửu Sắc lão tổ biểu hiện rất có hứng thú với sự phát triển tương lai của vực ngoại giới dung hợp, nhưng chỉ nhắc thoáng qua trong cuộc trò chuyện.

Biểu tình của Cửu Sắc lão tổ nghiêm túc, mắt phát sáng nhìn Lâm Phàm:

- Lâm phong chủ, lão phu có một yêu cầu quá đáng, hy vọng Lâm phong chủ giúp cho.

Quả nhiên đến rồi.

Nếu là trước kia, Lâm Phàm sẽ nói đã là yêu cầu quá đáng thì đừng nói, nhưng bây giờ hắn rất cần đối phương yêu cầu quá đáng, muốn gì cứ nói thoải mái.

Yêu cầu càng cao càng tốt, hắn thích giao lưu với lão tổ đại giáo.

Lâm Phàm rộng rãi nói:

- Mời lão tổ nói, đừng nói có yêu cầu quá đáng gì, miễn bản phong chủ làm được thì sẽ làm.

Hắn chộp nắm đan dược trên bàn nuốt ừng ực, tuy không tăng lên giá trị khổ tu nhưng mùi vị không tệ, thơm ngọt, giòn, rất ngon.

Cửu Sắc lão tổ mừng rỡ, nhưng rất nhanh giấu đi nụ cười, buồn rầu thở ra.

- Lâm phong chủ thấy Đan giới hiện giờ thế nào?

Gợi lên đề tài, nếu là người bình thường sẽ không theo kịp tiết tấu, nhưng Lâm Phàm thì thích trò chuyện với người đầu óc không thẳng một đường, dù đang tám hôm nay ăn cái gì, giây sau đổi thành chúng ta đi du lịch ở đâu cũng là chuyện rất bình thường.

Lâm Phàm khen ngợi, nhưng cũng nói thật:

- Rất tốt, ta từng đi Long giới, hoàn cảnh nơi đó hoàn toàn không

thể so sánh với Đan giới. Hơn nữa các nơi ở đây rất hài hòa, như cảnh tiên cõi trần.

Nơi này vốn tốt, hắn không tâng bốc, hoàn cảnh ở Đan giới đẹp nhất trong những thế lực lớn mà hắn từng thấy.

Cửu Sắc lão tổ thật tự nhiên đặt tay lên mu bàn tay của Lâm Phàm:

- Ài.

Lâm Phàm giật nảy mình, làm gì vậy? Hắn không xem hiểu hành vi này, đừng nói là lão già này tính làm chuyện gì mập mờ với mình nhé.

Nếu đúng vậy là hắn sẽ lật bàn trở mặt.

Dù lão có ý nghĩ xấu xa gì thì hắn cũng không e sợ, hắn nâng tay lên đặt trên tay Cửu Sắc lão tổ, còn bóp bóp, quyết chiếm ưu thế.

Lâm Phàm cười nói:

- Lão tổ, có chuyện gì xin cứ nói, đừng che giấu, bản phong chủ không thích như vậy.

Cửu Sắc lão tổ thầm rùng mình, tay của tiểu tử này làm sao vậy, bóp tay của lão làm chi? Nhưng mấy thứ này không quan trọng.

- Lâm phong chủ, không dám giấu diếm, mọi thứ tốt đẹp trong Đan giới hiện giờ đều xây trên huyết lệ quá khứ. Hơn một ngàn bốn trăm năm trước, Đan giới náo động gió tanh mưa máu, lúc ấy ta còn là thiếu niên, sinh ra trong gia đình bình phàm, một đường đi tới, bình ổn xao động Đan giới, xây dựng cảnh hài hòa hiện giờ. Cuộc đời lão tổ này đi ra từ mưa máu, Lâm phong chủ nói xem đời của ta có thuộc loại truyền kỳ không?

Lâm Phàm nghe vậy thầm suy tư, không rõ lão tổ nói những lời này là có ý gì.

Truyền kỳ hay không thì liên quan quái gì đến hắn?

Nói mấy chuyện này với hắn làm chi?

Nhưng phải nể mặt nhau, vì không khiến cụt hứng, hắn phải tiếp lời.

Lâm Phàm đáp:

- Truyền kỳ, cuộc đời của lão tổ đúng là rất truyền kỳ.

Cửu Sắc lão tổ vui mừng gật đầu:

- Ta cũng nghĩ vậy, cũng cảm giác cuộc đời của mình rất là truyền kỳ. Nhưng Lâm phong chủ nói xem, cuộc đời truyền kỳ của ta không nói đến dương danh vạn cổ thì cũng muốn lưu truyền vực ngoại giới, sinh ra bình phàm đến hiện giờ không bình phàm, trải qua rất là dốc lòng, nên muốn nhờ Lâm phong chủ đăng ta trên Tri Tri Điểu, soạn viết ra cuộc đời của ta, không biết có thể làm được không?

Cửu Sắc lão tổ nói xong vẻ mặt mong đợi nhìn Lâm Phàm, đôi mắt đục lấp lóe tia sáng nóng cháy.

Người của Đan giới đều là tiên thiên đan linh, tuy là thể tiên thiên nhưng không phải trường sinh bất tử. Người của Đan giới không tu luyện thì chỉ sống lâu nhất mấy trăm năm, khi dược hiệu héo tàn là lúc chết đi.

Chỉ có tu luyện ngưng tụ đan linh của mình mới sống lâu hơn, nhưng cũng có thời hạn.

Cửu Sắc lão tổ hy vọng truyền bá trải nghiệm cuộc đời của mình đến tất cả vực ngoại giới, dù qua ngàn năm, vạn năm vẫn được người ghi nhớ.

Lâm Phàm trợn to mắt nói:

- Cái này . . .

Không ngờ Cửu Sắc lão tổ có ý nghĩ này, giống xuất bản tự truyện đây mà, còn là loại cao cấp.

Lâm Phàm đã hiểu tại sao đối phương biết hắn là soạn giả tông sư của Tri Tri Điểu thì càng nhiệt tình hơn, thì ra đã sớm nghĩ ra cái tròng.

Cửu Sắc lão tổ thấy Lâm Phàm lộ vẻ mặt khó xử, sốt ruột hỏi:

- Lâm phong chủ, phải chăng có vấn đề gì? Nếu có xin cứ nói, ta sẽ dốc hết sức làm được.

Lâm Phàm lặng im giây lát, ra vẻ khó xử nói:

- Không phải, lão tổ nói lời nhờ vả này không phải không thể làm được, nhưng độ khó khăn khá lớn.

Có hy vọng.

Cửu Sắc lão tổ lên tinh thần:

- Lâm phong chủ, có khó khăn gì cứ nói, đừng ngại. Vì có thể khuếch tán tinh thần này ra ngoài, dù lên núi đao, xuống biển lửa thì lão tổ này sẽ không cau mày chút nào.

Lâm Phàm chỉ vào đầu, khó xử nói:

- Chỗ này khó khăn.

- ???

Cửu Sắc lão tổ tạm thời không hiểu ý, nghi hoặc hỏi:

- Lâm phong chủ muốn nói cái gì?

Lâm Phàm bất đắc dĩ, nói thẳng vậy mà vẫn không rõ.

- Phí não.

Hết cách, đành nói thẳng ra hơn.

Cửu Sắc lão tổ không phải đồ đần, nghe câu đó liền hiểu ý, lão đứng dậy, dõng dạc nói:

- Lâm phong chủ cứ yên tâm, Đan giới thứ gì cũng thiếu chứ không thiếu đan dược. Bây giờ ta lệnh cho người đưa đan dược tới, xem Lâm phong chủ cần loại nào.

Lão tổ cảm thấy vị Lâm phong chủ này đúng là người có văn hóa, đòi lợi lộc mà nói uyển chuyển như thế, lão càng thấy an tâm hơn.

Lâm Phàm không nói nữa, hắn muốn kết quả này.

Lạc Vân Thần nữ ngồi một bên, đã trợn mắt há hốc mồm. Nàng không ngờ lão tổ có suy nghĩ này.

Những gì lão tổ trải qua đúng là truyền kỳ, bình định náo động, mang đến hòa bình cho Đan giới. Nếu công bố điều lão tổ trải qua ra khắp vực ngoại giới thì có lẽ là tuyển chọn không tệ.

Không lâu sau, nhiều đan dược được người đưa đến.

Tộc nhân đưa đan dược rất thắc mắc, không biết lão tổ định làm gì. Hơn nữa người ngoài tộc này là ai? Có chỗ nào ghê gớm mà khiến

lão tổ xem trọng như vậy?

Lâm Phàm tràn ngập thân thiết nhìn Cửu Sắc lão tổ:

- Sảng khoái!

Đây là lão tổ đại giáo hiểu lý lẽ nhất mà hắn từng gặp.

Cửu Sắc lão tổ tự tin nói:

- Lâm phong chủ thấy cần loại nào trong số những đan dược này?

Nếu nơi này không có đan dược mà đối phương muốn thì lão bảo đảm trên đời không ai thỏa mãn được đối phương.

- Ài, bản phong chủ cũng rất kính nể sự tích của lão tổ, nếu vậy thì bản phong chủ thử một lần xem sao. Nếu gặp hữu dụng, dù có phải liều mạng cũng sẽ soạn bài cho lão tổ.

Lâm Phàm cầm đan dược lên, nuốt xuống trong ánh mắt mong đợi của Cửu Sắc lão tổ.

Vô dụng.

Vô dụng.

Vẫn vô dụng.

Những đan dược này có dược hiệu rất mạnh, nhưng vào người Lâm Phàm thì như giọt nước chìm trong biển, không gợi lên chút sóng gió nào.

Cửu Sắc lão tổ bần thần, đừng nói là vô ích.

Lòng bàn tay lão rịn mồ hôi, vô cùng hy vọng sẽ thành công.

Soạn giả của Tri Tri Điểu, lão làm lão tổ cũng từng thử việc, nhưng người ta không nhận. Theo như Cửu Sắc lão tổ biết thì nguyên vực ngoại giới cực kỳ ít ỏi người có thể trở thành soạn giả trên Tri Tri Điểu.

Cơ bản đều là người của Tri Tri Điểu biên soạn.

Đan dược ít dần, Cửu Sắc lão tổ căng thẳng hơn, đừng nói là không thành công, nếu thật sự như vậy thì bi kịch.

Cửu Sắc lão tổ không cam lòng:

- Không được, tuyệt đối không thể như vậy, nhất định phải thành công, sao có thể bỏ cuộc!

Cửu Sắc lão tổ lấy đan dược ra khỏi trữ vật giới chỉ của mình đổ vào đống đan dược.

Lạc Vân ngẩn ngơ. Tên này là loại người gì? Ăn nhiều đan dược như vậy mà không cảm giác đan dược trong người tràn đầy, cần từ từ luyện hóa sao?

Cửu Sắc lão tổ luôn hồi hộp đan dược có thể thành công hay không, lão không để ý mấy chuyện khác.

Đột nhiên!

Khi Lâm Phàm nuốt một viên đan dược thì biểu tình dần thay đổi.

[Giá trị khổ tu tăng 300000000.]

Cửu Sắc lão tổ thấy Lâm phong chủ nở nụ cười thì mừng rỡ:

- Sao rồi Lâm phong chủ?

Xem ra thành công.

Lâm Phàm ho nhẹ, gật đầu nói:

- Ừm, viên đan dược vừa rồi sau khi ăn vào thì tinh khí thần rất thoải mái, đầu óc trống trải hẳn ra, rất hữu dụng. Đan dược mà bản phong chủ mới nuốt là đan dược gì? Còn không?

Cửu Sắc lão tổ ngẩn ra:

- Đan dược vừa rồi?

Cửu Sắc lão tổ ngẫm nghĩ, sau đó biến sắc mặt nói:

- Đan dược mới rồi hình như là . . .

Cửu Sắc lão tổ mãi lo đưa nên không xem kỹ, giờ tra xét đan dược bị thiếu trong trữ vật giới chỉ thì phát hiện là đan dược đã hình thành đan linh.

Cái . . . này . . .

- Sao vậy lão tổ? Chẳng lẽ có vấn đề gì?

Tâm tình Lâm Phàm sung sướng, nếu loại đan dược này có nhiều thì về sau hắn không cần buồn rầu vì giá trị khổ tu nữa.

Cửu Sắc lão tổ nhìn Lâm Phàm, bất đắc dĩ khẽ thở dài:

- Lâm phong chủ, ta nói thật vậy, viên mới lấy là đan dược đã hình thành đan linh, trước kia ta luyện chế ra nó, sinh ra hậu thiên đan linh.

Lâm Phàm thở dài, tỏ ra rất tiếc nuối:

- A, vậy à, xem ra không còn cách nào. Nếu có nhiều loại đan dược này thì câu chuyện sự tích cuộc đời của lão tổ sẽ lan rộng khắp vực ngoại giới, nhưng bây giờ . . . Ài.

Lão tổ nghe vậy trái tim rạo rực. Lan rộng khắp vực ngoại giới, vậy chẳng phải là lão tổ sẽ lưu danh thiên cổ?

- Lâm phong chủ, không thành vấn đề, ta có thể cung cấp đan dược này, một tháng ba viên được không? Mãi đến khi nào viết xong truyện ký mới thôi.

Lão tổ quyết định liều, hậu thiên đan linh tuy quý giá nhưng không phải không có, thông thường Đan giới không dùng đan dược có linh, nhưng có thể giao cho đối phương những đan linh sinh tính tà ác.

Lâm Phàm sửng sốt nhìn Cửu Sắc lão tổ đăm đăm:

- Thật không? Nói chuyện phải giữ lời nhé, miễn lão tổ có thể cung cấp đúng thời hạn, truyện ký cuộc đời của lão tổ nếu không nổi tiếng thì bản phong chủ xách đầu tới gặp.

- Tốt, có câu nói này của Lâm phong chủ là ta yên tâm.

Vì truyền lưu thiên cổ, Cửu Sắc lão tổ liều mạng.

Đến trình độ như lão, tăng tiến tu vi không có ý nghĩa gì, truyền lưu nguyên vực ngoại giới mới quan trọng nhất.

Chương 797: Lão tổ, ngươi chắc chắn nổi tiếng

Cửu Sắc lão tổ đã nghĩ hết rồi, một tháng ba viên đan dược không lỗ, truyện ký viết mấy năm, mười mấy năm là được.

Còn về có nhiều câu chuyện để viết như thế không?

Đùa, sao không có được, đọc Thủy Đế Chân Kinh là biết.

Lâm Phàm cười hỏi:

- Lão tổ, hay là nói cho ta nghe một số việc xảy ra đến hiện giờ, để ta còn soạn cho ngươi.

Lát nữa phải cùng lão tổ lập lời thề, không thể viết một nửa thì bỏ gánh, lời thề là cần thiết.

Cửu Sắc lão tổ hào hứng nói:

- Được, vậy thì ta kể cho Lâm phong chủ nghe. Lạc Vân, ngươi ra ngoài trước, ta và Lâm phong chủ đốt đèn trò chuyện thâu đêm.

Trong đầu lão toàn là truyền lưu thiên cổ, bất hủ vạn năm, dù sau này vực ngoại giới tách ra thì Đan Giới Chi Chủ Cửu Sắc lão tổ vẫn mãi mãi tồn tại trong lòng người.

Lâm Phàm bất đắc dĩ, lại phải nghe người ta khoác lác, nhưng hắn cũng hiểu kiếm tiền phải trả giá mệt mỏi.

Đặc biệt là một tháng ba viên đan dược, một viên đan dược nếu có ba ức giá trị khổ tu thì một tháng sẽ kiếm được chín ức, sau này tích lũy giá trị khổ tu toàn dựa vào lão.

Cửu Sắc lão tổ kích động hỏi:

- Lâm phong chủ, ta có thể nói chứ?

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Ừ, được, nói đi.

Cửu Sắc lão tổ chuẩn bị sẵn sàng, mắt tràn đầy hồi ức, như trở

lại thời đại náo động thuở xưa:

- Bắt đầu từ một ngàn bốn trăm tám mươi năm trước, khi đó Đan giới bị sáu thế lực lớn khống chế, chinh chiến quanh năm, dân chúng lầm than. Ta sinh ra trong gia đình bình thường, phụ mẫu đều là người thường, ngày ta sinh ra cũng rất bình thường. Khi ta lên mười thì phụ mẫu qua đời, ta trở thành cô nhi. Đan giới lúc bấy giờ rất nguy hiểm, đồng loại ăn nhau là chuyện thường có . . .

Thời gian qua thật lâu, bầu trời bên ngoài Đan giới tối dần, nhưng có ánh sáng bao phủ, dù trong bóng đêm nơi đây vẫn sáng sủa.

Lâm Phàm nghe ngáp ngủ, nhưng cố nâng tinh thần. Cửu Sắc lão tổ thì càng kể càng hào hứng.

Đặc biệt khi Cửu Sắc lão tổ kể cảnh mình dẫn dắt thế lực chiến đấu với thế lực khác của Đan giới, nước miếng văng tứ tung, thiếu điều nhảy cẫng lên.

Chuyện hơn một ngàn bốn trăm năm trước nếu kể thì không biết nói tới ngày tháng năm nào, nhưng được Lâm Phàm nhắc nhở, Cửu Sắc lão tổ chọn trọng điểm nên qua cũng mau.

Trời sáng.

Lâm Phàm lên tinh thần hỏi:

- Lão tổ, kể xong chưa?

Lão tổ lo lắng hỏi:

- Ừ, kể xong rồi. Lâm phong chủ thấy được không? Đời của ta tuy không có phập phồng gì lớn nhưng quá trình vẫn rất đặc sắc, Lâm phong chủ cảm giác nếu soạn bài có khi nào không hấp dẫn người xem không?

Cửu Sắc lão tổ sợ không có người coi, người ta cho rằng lão tổ Đan giới chẳng có gì mới mẻ, không hứng xem.

Lâm Phàm hỏi ngược lại:

- Sao thế, lão tổ đang nghi ngờ bút lực của bản phong chủ?

Hắn suy nghĩ kỹ rồi, chuyện này không quá khó, có lẽ chẳng phải vấn đề lớn gì.

Kiếp trước Lâm Phàm xem nhiều tiểu thuyết, đọc làu làu, bút lực khá mạnh mẽ, viết rập khuôn không khó khăn.

Cửu Sắc lão tổ rối rít xua tay:

- Không thể nào! Ta chưa bao giờ nghi ngờ Lâm phong chủ!

Lâm Phàm nói:

- Ừ, vậy thì tốt. Nhưng bản phong chủ phải nói trước, truyện ký có thành phần giả dối, cần điểm tô cho đẹp, nếu có chỗ nào lệch lạc hoặc sự kiện không xảy ra thì lão tổ phải xem như nó có thật, hiểu ý của bản phong chủ không?

Cửu Sắc lão tổ không cảm giác đây là vấn đề:

- Hiểu mà, ta đương nhiên biết cần điểm tô thêm. Như trước kia ta bị mấy chục người đánh hội đồng, nếu không quỳ xuống đất van xin e rằng mạng nhỏ đã mất, chắc chắn phải thêm thắt khúc này.

Người làm việc lớn không so đo chuyện nhỏ, ai chưa từng làm chuyện mất mặt?

Chỉ cần sống đến cuối cùng là thắng thật sự, nếu lão không nói ra thì chẳng ai biết chuyện này.

Lâm Phàm nhoẻn miệng cười. Tâm thái của Cửu Sắc lão tổ rất tốt, nói chuyện này ra với thái độ dửng dưng như thể là chuyện bình thường.

Bị người đánh bầm dập, cuối cùng quỳ xuống xin tha, nếu viết vào tiểu thuyết chắc chắn sẽ bị mắng té tát, nhưng Cửu Sắc lão tổ cảm thấy rất bình thường.

Lâm Phàm nhắc nhở:

- Tốt, bây giờ ta đã hiểu, chuyện này cứ giao cho ta, giờ chúng ta hãy thề nào.

Tuy Cửu Sắc lão tổ rất tốt nhưng dù sao vẫn phải làm thủ tục.

Cửu Sắc lão tổ ngây ra:

- Thề? Thề gì?

Chuyện này còn cần thề sao?

Lâm Phàm cười nói:

- Lão tổ, bản phong chủ soạn truyện ký cho ngươi, ngươi trả đan dược cho ta, lỡ có ngày nào ngươi đổi ý thì chẳng phải là bản phong chủ làm không công. Nên rất đơn giản, mỗi tháng trả ba viên đan dược cho bản phong chủ, đổi lại bản phong chủ soạn giúp ngươi, nếu không nói giữ lời, không thề bị sét đánh, chỉ thề học chó sủa suốt được chứ?

Lão tổ suy nghĩ, sau đó không nghĩ nhiều nữa:

- Vậy à, được rồi, không thành vấn đề. Ta còn tưởng chuyện này ghê gớm lắm, thì ra là thế. Thề cũng tốt, Lâm phong chủ cũng có thể yên tâm.

Bây giờ Cửu Sắc lão tổ chỉ muốn Lâm phong chủ nhanh chóng viết ra truyện ký của mình, thề cũng không có gì ghê gớm. Điều kiện ba viên đan dược một tháng, Cửu Sắc lão tổ tính sơ khoảng mấy tháng là viết xong, kéo dài mấy năm? Không thể nào, ở đâu ra nhiều chuyện để viết vậy.

Đương nhiên lão tổ không ngốc, cũng nêu ra điều kiện nếu không ai xem thì có thể ngừng viết.

Lâm Phàm không thèm suy nghĩ sâu xa, đồng ý ngay.

- Cái gì? Lão

Lâm Phàm nghe lão tổ nói ngươi mới ăn một viên rồi, lát nữa đưa thêm hai viên là đủ, hắn phản bác lại ngay. Đùa, nếu tính vào thì sao được, kiên quyết không đồng ý.

Cuối cùng không còn cách nào, không biết lão tổ lấy đâu ra ba viên đan dược giao cho Lâm Phàm.

Những hậu thiên đan linh này tuy không quá hiếm hoi nhưng thật sự quý giá, lão tổ không muốn sử dụng nhiều.

Chúng là tài nguyên dự bị của Đan giới.

Tri Tri Điểu đến.

Chuyện ngày hôm qua bị đăng bài.

Văn phong không hay nhưng nội dung tạm được. Hạng nhất bảng Thiên Kiêu đã đổi người, Lâm Phàm cũng được nhắc tới, quát nạt Tinh Thần lão tổ, được tiếng là thiên kiêu trong thiên kiêu.

Đối mặt tình huống này, Lâm Phàm tỏ ra bình tĩnh, không để bụng.

Chuyện bình thường.

Cửu Sắc lão tổ chìm đắm trong tự truyện cá nhân, không nói nhiều về chuyện này, lão lấy ba viên đan dược ra ngay.

Cửu Sắc lão tổ mơ mộng sẽ lưu danh thiên cổ, nhưng đôi khi lo Lâm phong chủ viết ra có khi nào không ai thèm xem? Vì cuộc đời của lão tuy không bình phàm nhưng không có chỗ nào đáng để người ta ngạc nhiên.

Nếu bảo có điểm kinh ngạc thì đó là lão nhịn giỏi, khi không đánh lại liền quỳ xin tha, hèn suốt cho đến lên đỉnh cao, thống lĩnh Đan giới, mang lại hòa bình.

Cuộc đời như vậy rất truyền kỳ nhưng không đủ bá đạo.

Đại giáo vực ngoại giới có rất nhiều cường giả, bọn họ khinh thường hành vi như vậy.

Hành vi quá khứ của Cửu Sắc lão tổ chỉ kể cho Lâm Phàm, không có người thứ ba biết.

Trong khi Lâm Phàm và lão tổ nói chuyện, lão cố ý che giấu, hắn biết ngay lão lấp liếm sự thật, bởi vậy nói một câu 'nếu lão tổ muốn truyền lưu thiên cổ thì phải nói hết sự thật cho bản phong chủ biết'.

Được khích lệ, lão tổ kể hết chuyện cũ.

Lâm Phàm nghe xong ngây người, cảm giác thật không tin được.

Hắn ở trong Đan giới hai ngày.

Lâm Phàm nói:

- Lão tổ, bản phong chủ nên đi. Ngươi yên tâm, truyện ký cuộc đời của ngươi sẽ lưu truyền thiên cổ.

Cửu Sắc lão tổ lưu luyến không nỡ, lão rất muốn giữ đối phương ở lại Đan giới, viết thử vài ngày xem thế nào đã. Nhưng đối phương muốn đi, lão biết không giữ lại được, đành tiến lên chân thành nắm tay Lâm Phàm.

- Lâm phong chủ, sau này nhờ vào ngươi.

Lại bị nắm tay.

Lâm Phàm nheo mắt, nếu không phải hiểu rõ con người của lão thì sẽ tưởng đâu lão có sở thích khác lạ.

- Mà Lâm phong chủ thấy Thần Nữ Lạc Vân của tộc ta thế nào?

Cửu Sắc lão tổ có ý tưởng, muốn lôi kéo Lâm Phàm vào Đan giới, bớt một món chi tiêu, còn có thể bàn bạc về truyện ký với hắn.

Nhưng lão biết chuyện này không thể nào, nếu có khả năng thì đã sớm xảy ra, hơn nữa Lạc Vân cũng không có ý đó.

Lâm Phàm trả lời:

- Rất thơm.

- ???

Lão tổ sửng sốt, rất thơm là sao? Không thể nói kỹ chút sao?

Lâm Phàm luôn muốn liếm, nhưng người trong Đan giới khá tốt, hắn không thể làm như vậy, nếu liếm sẽ có chiến tranh.

Bây giờ cũng tốt, ba viên đan dược vào tay, tháng sau lại có ba viên, không khó kiếm giá trị khổ tu.

Lâm Phàm ôm quyền:

- Lão tổ, cáo từ. Tháng sau bản phong chủ sẽ đến lĩnh đan dược, yên tâm, chắc chắn ngươi sẽ nổi.

Sau đó hắn ẩn vào hư không, rời khỏi đây.

Lão tổ nhìn hư không phía xa:

- Thật sự sẽ nổi sao?

Lão hơi nghi ngờ, có chút căng thẳng, lão đã kể chuyện của mình cho đối phương nghe, đôi khi chính lão cũng thấy xấu hổ.

Vì trong đời lão có vài chuyện đáng xấu hổ, nhưng lão rất muốn truyền sự tích cuộc đời mình đến tất cả vực ngoại giới.

Giữa hư không.

Lâm Phàm ngẫm nghĩ, lấy ba viên đan dược ra, nuốt vào.

Giá trị khổ tu tăng chín ức.

Những đan dược này tuyệt đối không phải đẳng cấp cao nhất, trước khi vực ngoại giới chưa dung hợp, nửa bước thần đan mang đến nhiều giá trị khổ tu cho hắn. Càng đừng nói bây giờ đã vực ngoại giới dung hợp, cảnh giới càng cao, hơn nữa đây là Đan giới, một viên sao có thể chỉ vẻn vẹn ba ức giá trị khổ tu?

Nhưng theo như lời Cửu Sắc lão tổ thì đan dược có linh rất quý giá, vì đại biểu khả năng vô hạn.

Lâm Phàm bay một đường, đến buổi tối đáp xuống một chỗ rừng rập.

Hắn săn một con dã thú, rửa sạch, lấy Thiên Hà Vương Đỉnh ra nấu canh, dư chút thịt thì nướng ăn.

Lang Nha Bổng tặng cho đồ đệ Nhật Thiên rồi, hắn sẽ không tặng nồi, vật này dùng để ăn cơm, nếu tặng luôn thì về sau lấy gì nấu ăn?

Xẹt xẹt đùng!

Đống củi lửa đốt cháy, lửa dâng lên thắp sáng bốn phía, nhánh cây nổ lách tách.

Lâm Phàm ngồi một bên, lấy tờ giấy vàng rực ra, bắt đầu viết truyện, đăng lên Tri Tri Điểu trước để Cửu Sắc lão tổ thấy hy vọng.

Chương 798: Ưm, không tệ, đúng là vậy

Yêu thú vô tội chậm rãi tản bộ trong đêm tối bi kịch bị Lâm Phàm bắt nướng ăn, thật đáng thương.

Hương vị thơm nức xông vào mũi.

Lâm Phàm kẹp một miếng thịt bỏ vào miệng, rất là sung sướng, cảm giác hạnh phúc tràn đầy.

Nhưng nhớ đến truyện ký của Cửu Sắc lão tổ làm hắn rất là bất đắc dĩ.

- Bị hố, ngẫm kỹ lại cuộc đời của Cửu Sắc lão tổ rất bi kịch, nếu viết ra sẽ bị người chửi chết, phải dùng ngón tay vàng thôi.

Ngẫm lại lúc trước bị giá trị khổ tu dụ dỗ khiến hắn suy nghĩ quá đơn giản, giờ nghĩ kỹ mới nhận ra đây là việc khá phức tạp.

Nhưng dù vậy thì sao? Chẳng lẽ làm khó được hắn?

Nếu bị chuyện như vậy làm khó thì hắn khỏi lăn lộn nữa.

Trước đó hắn cần nghĩ ra một cái tên dễ nghe.

Đan Giới Chi Chủ.

Không phải vắt óc suy nghĩ làm gì, trực tiếp dùng bốn chữ Đan Giới Chi Chủ, làm phức tạp quá ngược lại không hay.

Lâm Phàm suy tư, mở mang đầu óc trí tuệ:

- Bắt đầu nghĩ dàn giáo, nhân tố gia đình của Cửu Sắc lão tổ khó biên soạn ra thù hận, phải sửa lại.

Lâm Phàm không thích dùng não, cảm giác tổn thương não, mỗi lần vận chuyển là chết bao nhiêu tế bào não, khiến người rất sốt ruột.

Lâm Phàm chợt nở nụ cười, nghĩ ra kiểu quen thuộc:

- Có rồi!

Cửu Sắc lão tổ sinh ra trong gia đình bình thường, thiên tư bình

thường, là phế vật, còn có một vị hôn thê. Thế lực lớn khai chiến, phụ mẫu đi chiến trường sau đó chết trận. Cửu Sắc gặp nỗi đau mất người thân, lúc này vị hôn thê dẫn theo một nam nhân đến, mạnh mẽ từ hôn, Cửu Sắc còn bị nam nhân kia đánh thương trước mắt bao người.

Cửu Sắc để lại máu, hét to trước công chúng:

Ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, đừng khi thiếu niên nghèo!

- Ừ ừ, vậy là xong, cứ phát triển theo dàn giáo này sẽ hay đây.

Trong đầu Lâm Phàm toàn là kịch bản quen thuộc, gộp đại mấy loại thành một.

- Cửu Sắc lão tổ, thổi phồng ngươi như vậy chắc đủ vừa lòng rồi nhỉ.

Trên tờ giấy vàng rực hiện ra nhiều nội dung.

Một: Nội dung quá ít, phải qua một đợt đặt báo mới được.

Lâm Phàm vừa viết vừa cầm thịt nướng, thuận tiện húp miếng canh. Ăn no rồi, cũng viết xong nội dung, hắn đăng tới chỗ Tri Tri Điểu.

Rất nhanh, sau khi xem xong nội dung thì gã hoang mang.

- Cái thứ gì vậy?

Ánh mắt đầu tiên không xem hiểu, trông không giống tin tức.

- Đan Giới Chi Chủ?

Người xét duyệt suy tư, không lẽ liên quan đến Đan giới? Hơn nữa thấy cái tên Cửu Sắc làm gã nghĩ ngay đến Cửu Sắc lão tổ.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu vội hỏi:

- Tông sư đang viết cái gì vậy? Hình như liên quan đến Đan giới?

Lâm Phàm đáp lại:

- Đúng là liên quan Đan giới, có biết đây là tin độc quyền không? Sự tích cuộc đời Đan Giới Chi Chủ từ nhỏ đến lớn, ngươi nói xem nó viết cái gì?

Người xét duyệt Tri Tri Điểu ngây ra, không phản ứng lại:

- A?

Sau đó xem kỹ nội dung, ban đầu gã chỉ lướt sơ, hoặc nên nói là nghi ngờ, nhưng xem một lúc thì không nhịn được.

- Mợ nó! Khinh người quá đáng! Đôi cẩu nam nữ này! Nếu là ta đã sớm rút thần hồn, hung hăng hành hạ tơi bời!

Người xét duyệt Tri Tri Điểu bị nội dung chọc giận, xem đoạn Đan Giới Chi Chủ Cửu Sắc hét ra câu kia làm gã sôi trào máu nóng. Xem Đan Giới Chi Chủ vì biến cố gia đình mà bị kẻ ác ức hiếp, sau đó đánh trả thì rất phấn khởi, giết hay lắm!

Người xét duyệt Tri Tri Điểu đọc tiếp, nhưng đã hết rồi.

Còn tiếp?

- Tông sự, nội dung tiếp theo thế nào? Sao chưa viết ra? Rất thú vị, tông sư mau đăng đi mà, xin tông sư!

Người xét duyệt Tri Tri Điểu rất muốn biết chuyện xảy ra sau đó, rất là háo hức, gã chưa từng thấy nội dung như vậy, cảm giác có thể làm hồi ký của mình.

- Viết con mắt! Không biết mệt à, chỉ biết thúc giục. Đừng phiền ta, bận lắm.

Lâm Phàm cất tờ giấy vàng, định nghỉ ngơi một lúc rồi tiếp tục lên đường.

Còn về nội dung này, hắn còn chút lương tâm, con người của Cửu Sắc lão tổ không tệ nên thôi không bôi bác. Hắn sẽ viết nghiêm túc, không thể để mất mặt được.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu xem hồi âm, ngây ngẩn. Tính tình của tông sư không được tốt, giục một tiếng thôi mà đã ăn mắng. Nhưng gã thích người có tài hoa, tài viết quá tuyệt.

- Không ngờ thời trẻ Đan Giới Chi Chủ trải qua thê thảm như vậy, ài.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu xem nội dung xong không nghi ngờ thật sự, viết rất hay, muốn xem chuyện tiếp theo thế nào, tiếc rằng tông sư không viết nữa.

Gã có công việc càng quan trọng hơn, cảm giác nếu mình sắp chữ tốt sẽ hấp dẫn càng nhiều người đọc, nên gã xin đặt Đan Giới Chi Chủ ở giữa trang thứ nhất, cố ý đăng tít nóng.

Lâm Phàm ngồi xếp bằng tu luyện, tuy có nhiều giá trị khổ tu nhưng hắn không thể thả lỏng, người tu luyện từng giây từng phút mới trở thành cường giả thật sự được.

Lâm Phàm biết rõ đạo lý kia nên tiến vào trạng thái tu luyện.

Tinh Thần các.

Người Chu Đế Võ bị bao lại như bánh chưng, chỉ có đôi mắt lộ ra ngoài.

Rèm mi run run, gã mờ mịt mở mắt ra:

- Ta đang ở đâu đây? Xảy ra chuyện gì?

Hai câu mơ hồ biểu thị sự hoang mang, không nhớ chuyện xảy ra lúc trước.

- Đã tỉnh?

Đến bây giờ Tinh Thần lão tổ vẫn còn giận, Chu Đế Võ bị người đánh ra nông nỗi này, lão biết nói gì hơn? Không có lời nào để nói.

Chu Đế Võ run giọng hỏi, không tin được, còn ôm chút hy vọng:

- Lão tổ, có phải ta thua?

Tinh Thần lão tổ tính mắng nhưng thấy Chu Đế Võ như thế này rồi, mắng gì được, làm sao mắng nhiếc? Mất hết mặt mũi.

- Xem bộ dạng của ngươi bây giờ thì nói xem ngươi thắng hay thua?

Chu Đế Võ không nói chuyện, nhắm mắt lại, hai dòng lệ chảy xuống từ khóe mắt, mấp máy môi không cam lòng nói:

- Lão tổ, là ta sơ sẩy, ta chưa thi triển ra . . .

Tinh Thần lão tổ nói:

- Không, ngươi không sơ sẩy, như vậy mới tốt nhất, nếu ngươi lấy hết thực lực mới là lúc ngươi mất mặt nhất. Mục Phong nghênh chiến, một chiêu thua trận, bộ dạng của ngươi bây giờ ít ra lão tổ

còn có thể chống chế là chưa dốc hết sức, sơ sẩy bị đánh lén, tuy mất mặt nhưng còn vớt vát được.

Chu Đế Võ không tin:

- Mục Phong, hắn . . .

Sao có thể như vậy?

Chu Đế Võ biết thực lực của Mục Phong, tuy không bằng gã nhưng chỉ kém chút xíu, sao có thể thua trong một chiêu?

- Lo dưỡng thương đi, tên kia xuống tay thật ác, xương toàn thân ngươi đều gãy.

Tinh Thần lão tổ vỗ vai Chu Đế Võ, đứng lên rời đi.

Nói sao thì Chu Đế Võ cũng là đại sư huynh của Tinh Thần các, một tay Tinh Thần lão tổ dạy dỗ ra, gã thua rồi thì biết làm sao bây giờ? Mắng thúi đầu hay làm gì?

Không thể nào, qua nhiều năm đã bồi dưỡng ra tình cảm.

Sau khi lão tổ đi, Chu Đế Võ vô cùng tuyệt vọng.

Chu Đế Võ hơi không cam lòng, tình huống lúc ấy đặc biệt, là gã sơ sẩy thôi, khi phản ứng lại đã không còn kịp, bị lực lượng của đối phương đè bẹp dưới đất. Chu Đế Võ đã quyết định, chờ lành vết thương sẽ tìm đối phương so tài đàng hoàng một lần, gã không tin mình sẽ thua thảm như vậy.

Sáng sớm, tia ban mai bao phủ, Lâm Phàm ngừng tu luyện, lấy kiếm Thái Hoàng ra tự giải quyết mình.

Tu luyện là chuyện rất mệt, một ngày không ngủ mệt lả người, nên giữ trạng thái hăng hái.

Lâm Phàm bay lên, lao về phía xa. Hắn cần tăng tu vi, Thông Thiên cảnh vẫn chưa đủ, bước vào Diệu Thế cảnh là có thể đi ngang trong vực ngoại giới.

Đan giới.

Cửu Sắc lão tổ đứng ở bên ngoài chờ đợi, trời chưa sáng lão đã sốt ruột:

- Sao vẫn chưa đến? Tri Tri Điểu, ngươi ở đâu?

Cửu Sắc lão tổ rất hồi hộp, không biết Lâm phong chủ đã soạn chưa, hoặc viết rồi nhưng nội dung có được người ta thích không?

Đan Giới Chi Chủ, Cửu Sắc lão tổ có thể dương danh vực ngoại giới, truyền lưu thiên cổ không?

Làm cường giả Đạo cảnh đỉnh, bây giờ Cửu Sắc lão tổ rất hồi hộp, lòng bàn tay rịn mồ hôi.

Có con chim ba đuôi màu lam trong suốt từ xa bay tới.

Tim Cửu Sắc lão tổ đập nhanh.

Đó là Tri Tri Điểu, rốt cuộc đến rồi.

- Nếu viết không hay thì làm sao bây giờ? Nếu không đăng lên thì làm sao?

Cửu Sắc lão tổ hoảng hốt đi tới đi lui, không biết nên làm sao bây giờ.

Một tờ giấy màu lam từ trên trời rơi xuống.

Tuy Cửu Sắc lão tổ căng thẳng nhưng vẫn đón lấy tờ giấy, hồi hộp liếc trộm, sau đó ngẩn ngơ.

- Cái gì? Nằm ở trang nhất Tri Tri Điểu?

Cửu Sắc lão tổ ngây ngẩn, không tin được, tên bài nhìn sơ là biết viết về lão rồi.

Đan Giới Chi Chủ.

Trừ lão ra còn ai nữa.

- Không ngờ Lâm phong chủ thật sự viết.

Cửu Sắc lão tổ hít sâu, mặc kệ viết thế nào cũng phải xem nội dung đã.

Từ ánh mắt đầu tiên Cửu Sắc lão tổ đã biết đây là viết về lão, dù qua hơn một ngàn năm thì ký ức vẫn mới mẻ như ban đầu.

Dần dần Cửu Sắc lão tổ xem ngẩn ngơ, vì quá hay, đặc biệt nhìn chỗ cao trào thì mặt lão đỏ rực, rất phấn khởi.

- Ủa? Sao hết rồi? Tiếp theo đâu?

Xem đến cuối cùng phát hiện bị ngừng, làm Cửu Sắc lão tổ sốt ruột, xem không đã ghiền.

- Mà khoan!

Cửu Sắc lão tổ chợt hoang mang, đúng là viết về lão, nhưng quá trình phát triển nội dung không phải như vậy.

Phụ mẫu chết, nhưng không phải chết trận.

Cũng không có chuyện từ hôn, lão lấy đâu ra vị hôn thê? Không có chuyện này.

Còn gì đây?

Bị kẻ ác ức hiếp, giết ngược lại, có chuyện này, nhưng chuyện thật không phải như thế. Lão nhớ hồi trẻ đúng là bị kẻ ác tìm tới cửa, nhưng lão không giết kẻ ác, ngược lại bị giẫm ở dưới chân, đánh bầm dập, sau cùng lão van xin mới được người ta tha cho.

- Cái này . . .

Cửu Sắc lão tổ hơi lo, cảm giác Lâm phong chủ thổi phồng hơi lớn, nhưng lão nhớ lời Lâm Phàm nói.

Tô vẽ thêm, sửa chữa câu chuyện, ai hỏi thì tự nhận là có, dù sao không có người biết.

Cửu Sắc lão tổ lập tức nhận rõ chỗ đứng của mình, rất thích câu chuyện:

- Ừ, đúng rồi, trước kia lão phu như vậy, Lâm phong chủ viết rất tốt!

Lão nhìn bình luận của những người vực ngoại giới, sau đó ngây ra, cười phá lên.

Chương 799: Bé gái đáng yêu không nên như vậy

- Chuyện gì thế này? Đang nói về Đan Giới Chi Chủ đúng không?

- Hình như đúng, Đan Giới Chi Chủ Cửu Sắc lão tổ, sao tên này được đăng bài lên Tri Tri Điểu? Xem bài viết hình như bắt đầu từ thời tuổi trẻ, đừng nói là truyện ký cuộc đời nhé.

- Không ngờ khi Cửu Sắc lão tổ còn trẻ thảm như vậy, phụ mẫu mất trong trận chiến, còn bị vị hôn thê tới cửa từ hôn, nếu là ta đã đập bẹp dí, đập tan thần hồn của hai người này rồi!

- Đập cái con khỉ! Khi đó mới bao lớn? Thực lực mạnh bao nhiêu? Sợ là chết cũng không biết chết như thế nào. Nhưng Cửu Sắc lão tổ cứng rắn thật, cuối cùng hét ra mấy lời đó khiến ta thay đổi hoàn toàn ấn tượng về Cửu Sắc lão tổ.

- Kẻ ác kia thật là muốn chết, Cửu Sắc lão tổ là Đan Giới Chi Chủ, thứ như vậy sao dám nhục nhã? Chết cũng đáng đời.

- Sao hết rồi? Nội dung tiếp theo đâu?

Cửu Sắc lão tổ cười toe toét, sau đó ngưng tụ lực lượng tham gia vào bình luận.

- Các vị, ta là Cửu Sắc lão tổ đây. Nội dung này là lão tổ nhờ tông sư Lâm phong chủ soạn cho, người thật việc thật. Đã đến trình độ này rồi muốn nhớ lại hôm qua, nên mời Lâm phong chủ viết ra cuộc đời của ta. Nội dung tiếp theo thì từ từ sẽ ra.

Cửu Sắc lão tổ không biết sao tâm tình rất vui vẻ, cảm thấy tự hào và đắc ý.

Mọi người khen ngợi làm lão sướng rơn, tuy câu chuyện đa số hư cấu nhưng bây giờ nó thật sự xảy ra, dù ai đến hỏi lão đều sẽ nói đúng vậy, nội dung trong bài là thật.

Quả nhiên có người hỏi, đều hỏi lão những chuyện này là thật hay giả, vị hôn thê cuối cùng ra sao? Có phải bị giết không? Đủ các câu hỏi.

Cửu Sắc lão tổ trả lời chung là:

- Tất cả đều là chuyện có thật, không hề có thành phần hư cấu khoa trương.

Tinh Thần các.

Tinh Thần lão tổ xem, Tri Tri Điểu trong tay, tức giận mặt đỏ rần.

Tinh Thần lão tổ hâm mộ ghen ghét:

- Lão thất phu nhà ngươi! Biết ngay ngươi không có ý tốt, không ngờ dụ Lâm phong chủ qua viết truyện ký cho. Loại người như ngươi mà viết truyện ký, thật nhục người, vị hôn thê từ hôn hoàn toàn là hành động sáng suốt!

Sao lúc ấy lão không nghĩ ra? Bị lão thất phu Cửu Sắc nghĩ ra trước.

Nhìn xem, không biết bao nhiêu người đọc, sau này danh tiếng của Cửu Sắc chắc chắn lan xa.

Hối hận không kịp.

Nếu biết trước thì dù thế nào lão cũng phải dụ Lâm phong chủ về, bị lão thất phu kia nẫng tay trên!

Tinh Thần lão tổ xem những bình luận, không nhịn được, rất gai mắt, lão để lại tin nhắn.

- Viết cái quái gì, lại còn bị vị hôn thê từ hôn, chỉ có kẻ yếu mới bị từ hôn. Bẩn mắt quá, phải tẩy chay bài viết!

Bình luận trên Tri Tri Điểu là dùng lực lượng hội tụ ra, nên không ai biết người nào viết bình luận.

Mặt Tinh Thần lão tổ rất nhanh đen thui.

Rất nhiều người đánh trả, mắng chửi bắt đầu.

- Láo, ngon thì tự giới thiệu, để ta xem lai lịch của ngươi thế nào?

- Sao không dám đứng ra? Chỉ dám sủa bậy sau lưng hả? Lão phu gác lại công việc, trực tiếp đi giết người! Cửu Sắc lão tổ trải qua sự việc là tấm gương tiến tới, vậy mà bị ngươi nói là không đáng một đồng. Nhớ kỹ, lão phu là tông chủ Tuyệt Thần cung, không phục thì qua đây đánh!

Tinh Thần lão tổ tức xì khói, không ngờ tông chủ Tuyệt Thần cung mắng mình. Quan hệ giữa lão với Tuyệt Thần cung tạm được, nhưng giờ bị mắng, lão thầm ghi hận.

Vô Lượng lão tổ xem Tri Tri Điểu, không nói tiếng nào, nhưng cũng nảy ý tìm Lâm Phàm, mỗi tội không biết đối phương ở đâu.

Binh Chủ xem ngây người, có thể viết ra bài đặc sắc như vậy sao?

Binh Chủ đứng lên, chạy vào hư không, y muốn đi Đan giới, tìm Cửu Sắc lão tổ tâm sự.

- Ha ha ha ha ha ha!

Cửu Sắc lão tổ mừng rỡ, tâm tình lâng lâng.

Tộc nhân Đan giới ngó qua, không biết tại sao lão tổ vui vẻ như vậy.

Một số tộc nhân Đan giới xem nội dung trên Tri Tri Điểu đều sửng sốt.

Bọn họ không ngờ lão tổ gặp chuyện như vậy, họ cảm thấy chuyện này là tấm gương tiến tới.

Lâm Phàm thầm nghĩ:

- Không biết trên Tri Tri Điểu sao rồi.

Hắn viết nội dung khá hay, chắc không có vấn đề gì, nếu người ta vẫn không thích xem thì đành chịu. Hơn nữa trên Tri Tri Điểu chưa từng có mẫu bài như vậy, chắc sẽ rất hấp dẫn ánh mắt.

Chờ có rảnh ngó thử xem hưởng ứng thế nào, nếu hưởng ứng tốt thì phải tăng giá thôi. Công việc mệt mỏi biết bao, sao có thể làm với giả rẻ mạt, ba viên đan dược quá ít ỏi, ít muốn khóc.

Đan giới cách Viêm Hoa tông quá xa, dọc đường đi Lâm Phàm xem bên dưới, nếu thấy điểm sẽ vui vẻ đi hái.

Hai ngày sau.

Lâm Phàm ngước đầu:

- Ủa? Đó là thứ gì?

Phía xa xăm có luyện ngục sấm sét giáng xuống, cùng với vầng sáng rực rỡ.

- Có người đang chiến đấu?

Lâm Phàm nổi hứng, cuồng bạo xé rách hư không chạy về phía xa. Hắn thích xem náo nhiệt, đương nhiên nếu náo nhiệt đủ kịch liệt thì hắn không ngại tiến lên góp vui.

Lâm Phàm phá mở hư không, đứng ở nơi đó:

- Sao thấy quen quen?

Phía trước, một người khổng lồ nữ giới bị hai nam một nữ bao vây. Người khổng lồ nữ cao lớn còn hơn lúc Lâm Phàm vận dụng hết công pháp, cơ bắp nổi lên như gò núi, nhưng đường cong xinh đẹp lóe sáng.

Ước lượng bằng mắt thì cao ít nhất cỡ hai mươi thước.

Ánh sáng bạc bao bọc thân hình cao to, mỗi nắm đấm đánh ra làm hư không chấn động, nhưng có những sợi xích sắt màu tím quấn quanh người khổng lồ, hạn chế hành động.

Lâm Phàm nhìn thấu ngay:

- Người khổng lồ Đại Thánh cảnh đỉnh.

Tuy tu vi không mạnh nhưng có lẽ vì huyết mạch khiến nàng bộc phát ra lực lượng rất kinh người.

Hai nam một nữ tu vi đều là Chí Tiên cảnh sơ kỳ, nhưng không thể hạ gục người khổng lồ nữ ngay, thật vô dụng.

Người khổng lồ nữ giật xích sắt màu tím quấn quanh người, muốn bứt đứt nó. Nhưng xích sắt bắn ra mũi nhọn đâm tay nàng đẫm máu.

- Đừng chống cự nữa, tông môn của các ngươi đã mất, chỉ còn lại mình ngươi, ngoan ngoãn đền tội đi. Không ngờ thật sự tồn tại dòng máu Thái Thản thần huyết.

Nữ nhân nói chuyện biểu cảm điên cuồng, mắt lấp lóe tia tham lam.

Một đệ tử nam lạnh lùng nói:

- Sư tỷ, nói nhiều với ả làm gì? Đánh gãy tứ chi là hết động đậy được thôi.

Người khổng lồ nữ bi thương tức giận quát, nước mắt rơi như mưa:

- A! Các ngươi giết phụ thân của ta, ta liều mạng với các ngươi!

Lâm Phàm lạnh nhạt nhìn, nhưng khi người khổng lồ nữ quay đầu lại thì hắn ngây ra. Khi nhìn đệ tử nam cầm vũ khí hình trùy đâm xuyên đầu gối của người khổng lồ nữ thì Lâm Phàm đạp bước, biến mất tại chỗ.

Rào rào rào!

Xích sắt rung rung, hai người khác kiềm chế hành động của người khổng lồ nữ.

Đệ tử nam cười tàn nhẫn:

- Hãy xem ta đánh gãy chân của ngươi!

Diên Ca tuyệt vọng, muốn nhúc nhích nhưng bị trói buộc.

Đột nhiên một bóng người xuất hiện, khi đệ tử nam sắp đến gần Diên Ca thì ngây ra, sững sờ vì người trước mắt mình.

Lâm Phàm ra tay ngay, bấu đầu nam nhân, đấm vào người gã.

Răng rắc!

Gã bay cái vèo ra xa, đầu thì bị Lâm Phàm túm trong tay, lực lượng mạnh mẽ làm đầu và người tách lìa.

Năm ngón tay siết chặt, phụp một tiếng, cái đầu nổ tung.

Hiện trường tĩnh lặng.

Diên Ca ngây ngốc giương mắt nhìn người mình luôn nhớ.

Lâm Phàm quay đầu nhìn nàng:

- Nàng là Diên Ca?

Hắn thầm giật mình, tuy đã một thời gian không gặp nhưng nàng thay đổi quá lớn.

Trước kia mười ba, bốn tuổi, thân hình thấp bé, là bé gái, mà sao bây giờ trở nên cao to như thế?

Diên Ca gật đầu, chảy nước mắt:

- Ừm!

- Thái Thản tông bị diệt?

Lâm Phàm từng nghĩ vực ngoại giới dung hợp, sẽ có nhiều tông môn vùng đất Nguyên Tổ bị diệt, nhưng không ngờ Thái Thản tông cũng là nạn nhân.

Diên Ca sụt sịt mũi, giọng khàn khàn bi thương:

- Đúng!

Đệ tử nam còn lại cực kỳ cảnh giác hỏi:

- Ngươi là ai?

Gã không ngờ sẽ xảy ra biến cố này.

Nhưng mới hỏi xong thì gã phát hiện nam nhân kia lại biến mất.

Tốc độ của Lâm Phàm rất nhanh, chớp mắt xuất hiện trước mặt đệ tử nam, giơ nắm đấm đánh xuyên ngực gã, quyền kình xoay tròn như con quay xoáy nát ngực thịt, hình thành lỗ máu lớn.

Nữ nhân còn sót lại đứng thẫn thờ, con ngươi co rút, sau đó phản ứng lại vội chạy xa. Nàng phải chạy, trực giác nói cho nàng biết nam nhân này quá nguy hiểm, nếu không chạy chắc chắn chết.

Nhưng nữ nhân vừa xoay người.

Bộp!

Lâm Phàm từ phía sau chụp đầu nàng, xoay cổ tay khiến nàng đối diện với mình.

- Tông môn của ngươi ở đâu?

Nữ nhân sợ hãi run giọng hỏi:

- Ngươi là ai?

Bốp!

Lâm Phàm đấm một cú, nữ nhân bị đánh trào máu, đôi mắt tràn ngập tơ máu.

- Ta hỏi ngươi lần nữa, tông môn ở đâu?

Nữ nhân ọc ra từng bụm máu, chỉ phía xa:

- Chỗ đó.

Khi nàng định xin tha mạng thì cảm giác đầu nổ tung, sau đó bùm một tiếng bể đầu.

- Không có tâm tình bắn pháo hoa.

Lâm Phàm đáp xuống đất, đi tới trước mặt Diên Ca.

Diên Ca đã phục hồi bộ dạng cũ, chiều cao bé gái. Lâm Phàm đang định an ủi vài câu thì Diên Ca nhào vào ngực hắn, ôm eo của hắn.

- Phụ thân của ta đã chết, các bằng hữu của ta cũng chết hết!

Diên Ca khóc cực kỳ bi thương, khóc toáng lên, khóc xé ruột xé gan.

Lâm Phàm thở dài, vuốt đầu Diên Ca:

- Đứa trẻ tội nghiệp.

Hắn luôn muốn biến mạnh vì hy vọng Viêm Hoa tông sẽ không xảy ra chuyện giống vậy.

Lâm Phàm được cho biết vực ngoại giới dung hợp không vài ngày thì Thái Thản tông đã bị diệt tông, Diên Ca bị người một đường truy sát, mỗi ngày sống trong sợ hãi.

Có lẽ vì vậy nên cô bé tiến bộ siêu nhanh.

Tuyệt vọng và nguy cơ sẽ làm người ta biến mạnh hơn.

Giờ hắn đã hiểu tại sao Diên Ca tiến bộ lớn như vậy.

Từ khi vực ngoại giới dung hợp đến bây giờ đã qua mấy tháng, suốt mấy tháng trời cô bé không yên ổn được phút nào.

Lâm Phàm vỗ nhẹ đầu Diên Ca:

- Đi thôi.

Diên Ca ngước đầu lên, đôi mắt đáng yêu ngày xưa đã không còn:

- Đi đâu?

Lâm Phàm rất đau lòng, bé gái không nên ôm thù hận sâu làm gì.

Hắn kéo Diên Ca chạy đi xa:

- Diệt tông.

Chương 800: Không cần lý do

Huyết Hà tông, đó là đại tông môn một phương, nhưng không thể so sánh với mấy đại giáo như Đan giới.

Tuy nhiên thực lực tổng thể của Huyết Hà tông không thể xem thường.

Một lão nhân cầm một bình ngọc, nói:

- Tông chủ, huyết mạch của Thái Thản tông không thuần, đồ sạch tông mà chỉ cô đọng ra một giọt Thái Thản thần huyết cấp thấp.

Trong bình đựng một giọt máu màu vàng, sương mù quấn quanh giọt máu, ảo ảnh thần linh Thái Thản hiển hiện.

Tông chủ Huyết Hà tông kinh ngạc nói:

- Chỉ có một giọt? Sách cổ ghi chép Thái Thản thần tộc là tộc lớn sánh ngang với Cự Linh tộc, sao chỉ có một giọt được? Cái này . . .

Sau đó Huyết Hà tông chủ tự hiểu ra. Nếu Thái Thản tông thật sự truyền thừa trọn vẹn huyết mạch của Thái Thản thần tộc thì đã không bị diệt tông, ngược lại Huyết Hà tông tìm tới cửa sẽ bị đối phương diệt tông.

Lão nhân nói, đưa bình ngọc:

- Tông chủ, ta nghĩ Thái Thản tông này chỉ là tộc còn sót lại. Sách cổ ghi chép vài đoạn ngắn rằng Thái Thản thần tộc thật sự sớm biến mất trong sông dài lịch sử.

Huyết Hà tông chủ cầm bình ngọc, xem xét kỹ, sau đó nhổ nút bình, giọt máu vàng bay lên, bị y hút vào trong bụng luyện hóa.

Sau lưng Huyết Hà tông chủ thoáng hiện ảo ảnh mờ nhạt, nhưng vì chỉ có một giọt máu nên tác dụng không quá lớn, còn cần từ từ cô động.

Giữa hư không.

Lâm Phàm nhìn xuống dưới, hắn đã đến nơi. Tông môn rất lớn, bốc lên huyết khí ngập trời.

Người Diên Ca run run, mắt bắn ra tia sáng tức giận:

- Là chỗ này! Ta phải đi hỏi rõ tại sao muốn tiêu diệt Thái Thản tông, chúng ta vốn không chọc vào ai!

Lâm Phàm ngăn Diên Ca lại:

- Không cần, kết quả đều như nhau, quá trình hỏi chỉ làm lãng phí thời gian. Nàng chờ ở đây được rồi.

Không cần phí thời gian làm gì.

Tiếc cho Thái Thản tông, tông chủ Phổ Đồ và Hỏa Dung trưởng lão có quan hệ khá tốt, hơn nữa Thái Thản tông và Viêm Hoa tông cũng thân thiết.

Diên Ca nhìn Lâm Phàm, không hiểu ý hắn.

Lâm Phàm bước ra một bước:

- Dốc hết sức!

Lâm Phàm đứng trên trời, khí thế khủng bố từ từ dâng lên, rồng lặn bay lên trời, chấn động thiên địa.

Răng rắc!

Thân hình Lâm Phàm biến lớn, chiều cao bình thường bỗng tăng vọt cực hạn, mỗi khối cơ bắp như đồi núi nhô lên, dính liền với nhau hình thành mình rồng. Tóc đen bay bay, hoa văn lan tràn từ lưng đến toàn thân.

Xẹt xẹt đùng đùng!

Lực lượng siêu mạnh, không khí bốn phía bị đánh tan, lôi điện mảnh nhỏ như rắn con cách ngoài người vài thước.

Lâm Phàm lơ lửng, sóng khí khuếch tán từ dưới chân hắn, từng tầng hòn đá rơi vào như mặt nước lặn, sóng gợn dần khuếch tán nguyên mặt hồ.

Các đệ tử Huyết Hà tông ngước đầu lên, bọn họ phát hiện dị tượng, hư không trên đầu chấn động.

- Cái gì vậy?

Các đệ tử kinh hoàng, không biết xảy ra chuyện gì. Hư không yên

ả sao bỗng khuếch tán sóng gợn?

- Đó là ai?

Có người nhìn thấy hai bóng người trên cao, rất là giật mình, vì sao có người xuất hiện bên trên tông môn?

Diên Ca cũng kinh dị nhìn Lâm Phàm, ngạc nhiên hé môi.

- Ở yên chỗ này, sẽ kết thúc nhanh.

Lâm Phàm bẻ cổ, mắt màu đỏ như đá quý hồng ngọc, tia sáng đỏ thường lấp lóe, trông rất yêu dị.

Lâm Phàm khom người lao xuống, vang tiếng xé gió, sau đó là tiếng sóng âm nổ vang.

Ở trong mắt đệ tử Huyết Hà tông thì giữa không trung có thứ như lửa đỏ rơi nhanh xuống.

Hai chân Lâm Phàm đáp xuống đất trước, hai chân bộc phát ra sức mạnh lao xuống lớn làm mặt đất vỡ vụn, sóng khí lớn dấy lên khuếch tán bốn phía, đá lót đất tan vỡ, bão tố ngập trời.

- Đây là thứ gì?

Các đệ tử Huyết Hà tông khủng hoảng, không biết xảy ra chuyện gì, thứ khủng bố gì buông xuống.

Lâm Phàm nhe răng cười, hét to một tiếng:

- Báo thù bắt đầu!!!

Năm ngón siết chặt, lực lượng huyễn lệ ngưng tụ trên nắm ngón tay, đấm mạnh xuống đất.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Nắm đấm giộng xuống đất, lực lượng siêu khủng bố hoàn toàn bùng nổ. Nền đá lót thành vụn phấn, nứt rạn như mai rùa lan tràn bốn phía, mặt đất nứt khe rãnh sâu thẳm.

- A!

Có đệ tử không đứng vững bị rơi xuống khe sâu.

- Chuyện gì thế này?

- Cứu mạng!

Bọn họ sợ hãi, như thấy quỷ.

Là ai mà có lực lượng cường đại như vậy?

Lâm Phàm không ngừng lại, giơ cao cánh tay, ánh sáng trên nắm đấm càng chói mắt:

- Thái Thản tông là tông bạn của Viêm Hoa tông, hiện giờ bị diệt, vậy thì Viêm Hoa tông có trách nhiệm báo thù giúp họ. Nên hãy đi chết cho bản phong chủ!

Dứt lời, nắm đấm lại đập xuống đất.

Lực lượng trong nắm đấm này ẩn chứa sự lĩnh ngộ, khống chế đối với lực lượng của Lâm Phàm. Tiếng gầm rú không ngớt, kiến trúc của Huyết Hà tông không chịu nổi trùng kích cỡ này bắt đầu tan vỡ sụp đổ thành đống đổ nát.

Vang tiếng gầm rung trời:

- Khốn kiếp! Ai dám can đảm đến phá Huyết Hà tông!?

Cường giả Huyết Hà tông nhận ra lực lượng đều lao ra, khi thấy bộ dạng của tông môn thì mặt biến sắc.

Tông môn bị người phá hủy, hơn nữa chỉ trong chớp mắt. Nhìn những kiến trúc đã thành phế tích làm lòng họ đau nhói.

- Các ngươi thật sự là tội không thể tha!

Lâm Phàm đứng thẳng người, mười ngón siết chặt, cánh tay gấp khúc, nghiến răng, lực lượng càng khủng bố hơn bộc phát ra từ người hắn.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Mây đen kéo đầy trời, hình thành vòng xoáy, sấm sét đan xen trong đó, tựa như luyện ngục.

Từ vòng xoáy đen nhanh bắn ra uy thế kinh khủng, như núi cao dày nặng đè cõi trần. Các đệ tử nằm sấp xuống đất không bò dậy nổi.

Các cường giả Huyết Hà tông thì trán rịn mồ hôi, run cầm cập, mắt nhìn chằm chằm vòng xoáy, nơi đó sắp xuất hiện thứ khủng bố.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Hai đôi chân to đầy vảy đen đạp tầng mây chậm rãi rơi xuống từ vòng xoáy.

Sét đen quấn quanh chân to, siêu khủng bố, hơi thở viễn cổ theo bóng dáng to lớn kia giáng xuống mà bao phủ thiên địa.

Các cường giả Huyết Hà tông hóa đá:

- Đó là cái gì?

Bọn họ không biết kia là cái gì, nhưng cảm thấy rất khủng bố, không địch lại được.

Thân Thủy Ma mãi không được thả ra, lần trước xuất hiện bị kẹt một nửa, nhưng bây giờ hoàn toàn buông xuống.

Thân hình khổng lồ lộ ra trên cõi đời, ma uy cực độ bao phủ thiên địa, chuyển hóa khu vực này thành ma vực.

Lâm Phàm ngửa đầu gầm rống:

- A!

Tia sáng đen bắn ra từ người hắn, Thân Thủy Ma sau lưng hắn cũng vậy.

Bộp!

Nắm tay siết chặt, lực lượng đang ngưng tụ, cảm giác lực lượng kinh khủng nhất là lúc Lâm Phàm thấy sung sướng nhất.

Lâm Phàm vụt khom người, đấm xuống đất:

- Huyết Hà tông có thể biến mất!

Thân Thủy Ma sau lưng hắn cũng đấm xuống đất.

Răng rắc! Răng rắc!

Trời long đất lở, trời trăng đảo điên. Nắm đấm xé rách mặt đất, bầu trời cũng chấn động, vì sao treo trên cao lắc lư rơi xuống đất.

Lực lượng lan tràn trên mặt đất, tiếng ù ù không dứt, động đất. Một số đệ tử khó khăn đứng dậy, mặt trắng bệch, không biết chuyện gì xảy ra.

Mặt đất nhô cục đất to lên, dường như có thứ gì sắp bay ra.

Bùm!

Mặt đất tan vỡ, một cột sáng lực lượng bắn lên trời.

Bùm!

Bùm!

Huyết Hà tông hoàn toàn tan vỡ, từng cột sáng lực lượng bắn thủng mặt đất, từ vực sâu bắn lên trời.

Trong phút chốc, Huyết Hà tông bị cột sáng lực lượng bao phủ.

Có đệ tử thì cột sáng bắn lên từ dưới chân, khoảnh khắc tan biến không chừa mẩu xương, dù là một giọt máu cũng hoàn toàn bốc hơi.

- Không!!!

Cao tầng Huyết Hà tông kinh hoàng.

Có cường giả bị lực lượng cột sáng nghiền áp, dù họ liều mạng ngăn cản cũng vẫn hóa thành tro tàn.

Điểm đang tăng vọt.

Đây là lần đầu tiên Lâm Phàm tiêu diệt tông môn của người khác.

- Thì ra khi diệt tông thì điểm tăng nhanh bá đạo.

Tuy Lâm Phàm giết người nhưng chưa từng nghĩ sẽ diệt tông, chủ yếu vì cảm giác diệt tông quá tàn nhẫn, có khi giết lầm.

Nhưng với Huyết Hà tông thì Lâm Phàm không nương tay, muốn diệt thì diệt sạch, có giết lầm hay không hắn đều không để bụng.

Lỡ ở trong Huyết Hà tông thì coi như mình xui.

Sóng triều lực lượng kéo dài một lúc, cho đến khi không thêm điểm nữa hắn mới ngừng tay.

Khi giương mắt nhìn, chẳng còn tông môn nữa, đã thành đống phế tích, rách nát.

Lâm Phàm nhe răng cười nói:

- Quả nhiên, khi lực lượng tăng lên đến trình độ nhất định thì

bộc phát ra uy thế không thua gì hiệu ứng.

Tông chủ Huyết Hà tông con ngươi co rút, khuôn mặt không dám tin:

- Tại sao?

Huyết Hà tông chủ rơi vào tuyệt vọng và không cam lòng, sự việc diễn ra quá nhanh.

Mắt tông chủ đỏ máu, dữ tợn rít gào:

- Tại sao? Tại sao ngươi diệt tông của ta? Huyết Hà tông không oán không thù với ngươi!

Chết hết rồi, tất cả đệ tử tông môn đều chết, mất hết.

Lâm Phàm ngước đầu, mắt lóe tia sáng âm u, đôi mắt khiến người sợ hãi như đối mặt hung ma tuyệt thế.

- Tại sao? Còn cần lý do sao?

Huyết Hà tông chủ ngây ra, không phản ứng lại:

- Hả?

Lời này rất giống câu họ nói khi tiêu diệt tông khác.

Lâm Phàm nhe răng cười nói:

- Ta nghĩ không cần lý do, được rồi, cũng tối rồi, ngươi nên nhắm mắt hôn mê.

Lâm Phàm đạp mặt đất làm tro bụi bốc lên, biến mất tại chỗ.

Huyết Hà tông chủ hoảng hốt tìm bóng dáng đối phương, nhưng không được, không có chút động tĩnh.

- Ở đó!

Huyết Hà tông chủ cảm giác sau lưng khác lạ, có uy thế khủng bố đang ngưng tụ sau người.

Huyết Hà tông chủ rùng mình, chậm rãi quay đầu lại:

- Sao có thể như vậy?

Trong mắt Huyết Hà tông chủ nhìn thấy không phải khuôn mặt

đáng sợ mà là cái chân thô kệch đến tận cùng.

Huyết Hà tông chủ thấy bóng đen dưới đất, khi phản ứng lại đã không kịp.

Một chân giẫm xuống.

Răng rắc!

Huyết Hà tông chủ bị đạp dẹp dưới đất, phụt một tiếng, người y nổ tung, bãi máu loãng phun ra, thậm chí không kịp hét thảm.

Lâm Phàm liếc qua:

- Diệt hết.

Hắn ngoắc ngón tay, tất cả trữ vật giới chỉ còn sót lại đều bay lên, cùng bắn về phía hắn.

Tuy chỉ là cấp thấp nhưng vẫn có thể sử dụng, còn về tài phú của tông môn thì đã bị nổ nát hết rồi.

Chương 801: Tông sư, an toàn nhân thân của ngươi có nguy hiểm

Diên Ca ngây người tại chỗ, khoảnh khắc trời long đất lở, thù sâu biển máu tan thành mây khói, nàng muốn báo thù, nhưng bây giờ nguyên tông môn đã mất.

Lâm Phàm vuốt đầu Diên Ca:

- Kết thúc.

Cô bé đáng yêu biết bao, chỉ cần ra vẻ đáng yêu là được, nhưng giờ bị thù hận che mắt.

Diên Ca mở to đôi mắt ướt nước:

- Bọn họ đều chết hết.

Trong lòng Diên Ca rất khó chịu, người từng quen thuộc, người yêu thương mình đã mất hết, sau này chỉ sống trong hồi ức.

- Đúng vậy, đã chết rồi, biến thành cặn bã. Diên Ca, nghĩ thoáng chút, không thể bị thù hận che mắt, đi theo ta.

Bỏ Thái Thản tông sang một bên, tâm tình của hắn khá tốt, tiêu diệt một tông làm điểm tăng lên khiến người vui vẻ hưng phấn.

Nhưng bây giờ không thể tỏ ra quá vui, Thái Thản tông đã bị diệt, dù không giao tiếp nhiều với họ nhưng ít ra là người quen, trong lòng hắn hơi buồn.

Diên Ca ngây ngốc hỏi, còn chưa thoát ra khỏi không khí bi thương:

- Đi chỗ nào?

- Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm túm Diên Ca, ẩn vào hư không. Hắn vốn định đi dạo bên ngoài, nhưng giờ gặp chuyện như vậy, đành về tông môn trước, sắp xếp chỗ cho Diên Ca.

Quan hệ giữa Thái Thản tông và Viêm Hoa tông không tệ, Diên

Ca xem như huyết mạch cuối cùng của Thái Thản tông, không thể chết ở bên ngoài.

Đường đi xa xôi, muốn đến Viêm Hoa tông cần vài ngày.

Từng ngày trôi qua.

Tờ giấy vàng bị Lâm Phàm bỏ trong trữ vật giới chỉ không ngờ truyền ra giọng của người xét duyệt Tri Tri Điểu:

- Tông sư, khi nào viết xong nội dung hôm nay? Chúng ta rất mong đợi.

- Tông sư, hôm nay vẫn không viết gì sao? Đừng mà, nếu không viết là bên ngoài sẽ ồn ào lật trời!

- Ngày thứ hai rồi, đã một ngày không viết. Tông sư hãy xem những bình luận, sắp xảy ra chuyện, họ đều thúc giục. Thậm chí có cường giả đòi tin tức về thân phận của tông sư, muốn tìm tông sư tâm sự.

- Tông sư, quá đáng hết sức! Ngày thứ ba, tông sư đã ngừng ba ngày rồi! Những cường giả bỏ nhiều tiền ra đòi biết tin tức thân phận của tông sư, còn nói nếu tìm được sẽ đánh gãy hai chân, phế bỏ tu vi của tông sư, nhốt trong phòng, bắt tông sư viết mỗi ngày, không viết sẽ bị đánh! Ta đều ngăn họ lại, nhưng tông sư không thể coi như không có gì!

Trong trữ vật giới chỉ vang vọng giọng của người xét duyệt Tri Tri Điểu, nhưng không ai trả lời, làm gã sửng sốt.

Viêm Hoa tông.

Vẫn là hai đệ tử cũ trông giữ sơn môn, bọn họ không rời đi, đối với họ thì được trông giữ sơn môn là vinh diệu.

Một đệ tử giơ tay lên, hoan hô:

- A! Sư huynh về rồi!

Có bóng người từ chân trời xa lao đến.

- Người bên cạnh sư huynh là ai? Không ngờ sư huynh ra ngoài còn mang người về.

Một đệ tử khác reo lên:

- Ta biết rồi!

- Ngươi biết cái gì?

Đệ tử kia hơi khó hiểu hỏi:

- Không nhìn ra sao? Ngươi không cảm giác sư huynh đều cô đơn một mình à? Chắc mang bạn lữ từ bên ngoài về, vậy mà không nhìn ra. Nhưng xem thân hình hơi nhỏ, không lẽ sư huynh thích kiểu này?

Luôn chạy đi mấy ngày làm tâm tình của Diên Ca đỡ hơn chút, nhưng không còn như xưa, có lẽ thời gian lâu sẽ xóa nhòa bi thương trong lòng.

Thiên Tu sơn phong.

Hỏa Dung trưởng lão trợn to mắt, giọng run run không tin nổi:

- Cái gì? Thái Thản tông đã mất?

Lâm Phàm khẽ thở dài:

- Ừ, bị Huyết Hà tông diệt.

Vực ngoại giới dung hợp, địa vực vô ngần, muốn tìm đến tông môn cũ của vùng đất Nguyên Tổ quá khó khăn.

Gặp được là điều may mắn.

Tuy gặp Diên Ca nhưng tông môn bị diệt, hắn đã đến chậm.

- Sao có thể như vậy? Thái Thản tông và Viêm Hoa tông ta quan hệ thân thiết vô cùng, sao lại bị diệt tông? Huyết Hà tông, tông môn như vậy rất đáng giận, lão phu không tha cho bọn họ!

Hỏa Dung trưởng lão tức xì khói, mặt đỏ rần, hận không thể lấy đầu Huyết Hà tông báo thù cho bằng hữu cũ.

Phổ Đồ và Hỏa Dung thân nhất, thời trẻ hai người gặp nhau khi đi tôi luyện, tuy lần đầu gặp mặt có xích mích, còn đánh chết đi sống lại, nhưng sau này hòa giải, thành bạn thân thiết.

Mắt hổ khép, hồi ức còn rõ ràng ngay trước mắt, lòng vô cùng đau thương.

Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- Khỏi cần không tha cho bọn họ, tông môn kia đã bị ta diệt tông.

Hỏa Dung tức giận nghiến răng nghiến lợi:

- Tốt, diệt tốt! Đám khốn đó chết vậy là may!

Hỏa Dung đến trước mặt Diên Ca:

- Hài tử, sau này hãy xem nơi đây như nhà của ngươi, phụ thân của ngươi cũng không hy vọng ngươi luôn chìm đắm trong đau khổ.

Diên Ca cúi đầu, sụt sịt mũi:

- Dạ biết, Hỏa Dung bá bá.

Hỏa Dung thở dài, dù là ai đều không muốn thấy xảy ra chuyện như vậy, nhưng đã diễn ra rồi, biết làm sao hơn.

Lâm Phàm nhìn cô bé này, nếu biết ra vẻ đáng yêu, biết kêu 666 thì tốt biết mấy, xem ra còn cần thời gian từ từ thay đổi.

Thiên Tu nói:

- Hỏa Dung, ngươi đi sắp xếp để tiểu nha đầu có chỗ ở.

Chuyện Thái Thản tông làm lão suy nghĩ có khi nào tông môn khác cũng gặp chuyện tương tự.

Hỏa Dung gật đầu nói:

- Ta biết rồi, sư huynh. Hài tử, đi theo bá bá, sau này yên tâm, xem nơi này là nhà. Nếu ai ức hiếp ngươi thì nói với bá bá, bá bá không tha cho bọn họ.

Diên Ca lau giọt lệ vương khóe mắt, gật đầu nói:

- Đa tạ Hỏa Dung bá bá.

Diên Ca đi tới trước mặt Lâm Phàm:

- Ca ca, đa tạ đã báo thù giúp ta.

Lâm Phàm cười vuốt đầu Diên Ca:

- Ngoan, đừng buồn quá, đường đời còn dài, phải nhìn phía trước.

Diên Ca bỗng áp sát, hôn lén mặt hắn:

- Đa tạ ca ca.

Diên Ca nói xong đi theo Hỏa Dung rời khỏi.

Lâm Phàm đứng ngây tại chỗ, biểu tình phong phú nhưng cứng ngắc.

Hắn vuốt mặt, lẩm bẩm:

- Tiểu nha đầu cũng biết ăn bớt.

Thiên Tu vui mừng cười nói:

- Đồ nhi, lần này làm tốt lắm.

Lâm Phàm nói:

- Lão sư, Thái Thản tông và tông ta có quan hệ tốt đẹp, đồ nhi không thể khoanh tay ngồi nhìn.

Hắn cũng rất bất đắc dĩ, Thái Thản tông không có đệ tử giống như hắn, nếu không đã chẳng xảy ra chuyện gì như vậy.

Còn về tiêu diệt Huyết Hà tông có phải hơi tàn nhẫn, Lâm Phàm không muốn bình luận nhiều, đã diệt rồi, dây dưa làm chi.

Nói đi phải nói lại, kiếm điểm thật sướng, lát nữa phải đi thăng cấp công pháp mới được.

Lâm Phàm nói:

- Lão sư, nếu không có việc gì thì đồ nhi xin phép về trước.

Hắn sốt ruột muốn thăng cấp công pháp.

Trước khi đi Lâm Phàm liếc lão sư một cái, phát hiện hơi thở của lão sư càng mơ hồ, bên trong chất chứa sâu thẳm mênh mông.

Tuy lão sư rất mạnh nhưng nếu hắn ra tay chắc chỉ một bàn tay là trấn áp được.

Vô Địch phong.

Lữ Khải Minh thấy sư huynh trở về, mỉm cười hỏi:

- Sư huynh, chắc mệt mỏi rồi?

Lâm Phàm hỏi:

- Tạm ổn, dạo này sơn phong không xảy ra chuyện lớn gì chứ?

Vô Địch phong xuất hiện mang đến nhiều biến đổi cho tông môn, một tay Lữ Khải Minh quản lý khiến Vô Địch phong biến đổi kinh người.

Lữ Khải Minh đáp:

- Không có chuyện gì, nhưng tình huống của Oa Sư hơi kinh người, sư đệ có ghi lại. Trong thời gian này dị tượng bên Oa Sư kinh lắm, sấm sét đánh liên tục, có sư đệ đi qua bị đánh thương, may mắn không nghiêm trọng.

Lâm Phàm suy tư, Thanh Oa chăm chỉ hơn trước kia nhiều, trước lúc vực ngoại giới dung hợp thì nó sống lười nhác, dung hợp rồi lại tu luyện điên cuồng.

Lâm Phàm không vạch trần nhưng phát hiện thực lực của Thanh Oa không ngừng tăng lên.

Lâm Phàm đi vào mật thất:

- Ừm, à, ngươi sai người lấy đồ trong mớ trữ vật giới chỉ này ra ngoài, phân loại. Ta bế quan đây, tạm thời đừng để ai đến quấy nhiễu.

Lữ Khải Minh nhìn bóng lưng của sư huynh, muốn khóc:

- Vâng thưa sư huynh!

Quả nhiên, mỗi lần sư huynh trở về là sẽ đi bế quan, tinh thần cố gắng tăng thực lực lên mạnh hơn làm Lữ Khải Minh rất cảm động.

Hơn nữa sư huynh biến mạnh là vì ai? Lẽ nào không biết sao? Đương nhiên là vì họ.

Nếu không nhờ sư huynh thì bọn họ không có hôm nay.

Trong mật thất.

Lâm Phàm ngồi xếp bằng, mở trữ vật giới chỉ ra, khi hắn lấy tờ giấy vàng ra thì xảy ra chuyện khủng bố.

- Tông sư, có đây không?

- Tông sư, trả lời một tiếng được chứ?

- Năm ngày rồi đấy tông sư, ngươi không thể như vậy!

Giọng nói thều thào, nghe khàn khàn.

Lâm Phàm nghi ngờ hỏi:

- Làm gì? Có chuyện gì?

Giọng nói bên kia tờ giấy vàng trở nên hưng phấn:

- Tông sư, rốt cuộc ngươi chịu xuất hiện! Nếu còn mất tích thì thật sự không hay!

- Có chuyện gì không? Dạo này hơi bận.

Mấy ngày không viết thôi mà, có cần khoa trương vậy không? Hắn không thể hoang phế tu luyện vì Tri Tri Điểu, xem tình huống hiện giờ, bên ngoài nguy hiểm biết bao, nếu không có thực lực thì không tưởng tượng nổi hậu quả.

Bị người đánh tới tông môn cũng không biết ứng đối thế nào.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu nói:

- Tông sư, biết là vậy nhưng không thể không viết gì, đã nghỉ mấy ngày rồi, các khách xem sắp phản động. Hơn nữa họ rất hứng thú với thân phận của tông sư, sắp uy hiếp an toàn nhân thân của ngươi.

Nếu là soạn giả bình thường láo lếu như vậy thì đã bị ăn tát, nhưng đối tượng là tông sư, người xét duyệt không thể đắc tội.

Lâm Phàm táo bạo mắng:

- Giục, chỉ biết thúc giục! Không viết có vài ngày chứ có gì, có biết là dạo này ta bận lắm không? Xảy ra rất nhiều việc!

Người xét duyệt vội vuốt đuôi:

- Tông sư bớt giận, ta không giục.

Phải ổn định tông sư, không thể khiến hắn bất mãn, nếu dỗi không viết thì lỗ to.

Lâm Phàm bình tĩnh lại, ngẫm lại cũng đúng, hình như đúng là mấy ngày rồi không viết, chắc Đan Giới Chi Chủ đã nóng ruột nóng gan.

- Được rồi, lát nữa truyền cho ngươi, đừng quấy rầy ta.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu nghe vậy rất mừng:

- Tốt tốt, tông sư viết đi, ta không quấy rầy.

Rốt cuộc tông sư chịu viết, thật là không dễ dàng.

Chương 802: Cấm Thể

Trong mật thất.

Lâm Phàm nghĩ tình tiết không phí não nhiều, cứ rập khuôn có sẵn, phương hướng không thay đổi, cơ bản viết xong.

Nhưng cải biên chuyện của Đan Giới Chi Chủ rất khó khăn, con đường vươn lên của lão quá thê thảm, hầu như bị người đè bẹp. Nếu viết kiểu này sẽ bị người mắng chết.

Nên Lâm Phàm phải vận dụng tiểu não tô vẽ tình huống của Đan Giới Chi Chủ, sau khi thêm thắt thì lão có vẻ bá khí hơn.

Công pháp gì đó thì viết đại, dù về sau Đan Giới Chi Chủ bị người hỏi cũng chẳng liên quan đến hắn.

Viết nội dung xong Lâm Phàm truyền cho Tri Tri Điểu ngay, sau đó tu luyện.

Điểm: 78340015.

Lâm Phàm cười nói:

- Hơn bảy ngàn tám trăm vạn điểm, dư dả tiêu xài phung phí rồi.

Huyết Hà tông thật tốt, tiếc rằng cường giả nhiều thì nhiều nhưng gà bệnh càng nhiều, giết chóc không tăng thêm nhiều điểm.

Tuy nhiên gộp chung lại cũng rất kinh người.

- Thăng cấp!

[Tiêu hao hai ngàn vạn điểm.

Cấm Thể (nhị trọng)

Đặc tính: Lực lượng Cấm Kỵ, nghiền áp, Thể Cấm Kỵ.]

Lâm Phàm cau mày, lực lượng sôi trào trong người, siêu khổng lồ, thậm chí rất xa xưa. Tiêu hao hai ngàn vạn điểm làm hắn ngạc nhiên, cảm giác nhảy lên hơi cao, nhưng mang đến biến đổi siêu kinh người.

- Ưm, có lực lượng tinh thần rất khủng bố đang trùng kích đầu óc của ta?

Lâm Phàm phát hiện sau khi thăng cấp công pháp, không chỉ có lực lượng vọt đến còn có tinh thần trùng kích khủng bố, đó là tinh thần u ám, khủng bố, viễn cổ.

Lâm Phàm bật cười:

- Hơi thú vị, cứ tấn công thoải mái, nếu gây chút bọt nước coi như ta thua.

Lâm Phàm không thèm quan tâm tinh thần trùng kích, thân bất tử không e ngại uy áp tinh thần, tâm linh trùng kích.

Lâm Phàm ngước đầu, hư không bên ngoài không êm đềm.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Hư không vạn dặm giăng mây đen, sấm sét dày đặc, thiên địa tối đen, có uy áp khủng bố lan tràn.

- Chuyện gì xảy ra?

Các đệ tử tông môn thẳng sống lưng, khủng hoảng nhìn lên trời. Uy áp kia làm họ thấy nặng nề, khủng hoảng bao phủ trái tim.

Két két!

Lâm Phàm đẩy mở cửa đá, ngước đầu lên xem. Tình huống trên trời hơi không ổn, hắn bay lên, lơ lửng giữa trời cao.

Sấm sét thô như con trăn, mỗi lần vụt qua hư không sẽ dẫn đến linh khí dao động, thậm chí dấy lên cơn lũ chảy xiết.

Xẹt xẹt đùng đùng!

Sấm sét đan xen hình thành cái lưới lớn bao phủ mảnh thiên địa này, có lẽ vì phòng ngừa Lâm Phàm chạy trốn.

Lâm Phàm khinh thường nói:

- Dữ dội vậy, tu luyện một môn công pháp thôi mà, mới tăng lên đến đệ nhị trọng đã làm rầm rộ như vậy, muốn đánh chết ai?

Cái thứ gì, tu luyện công pháp thôi mà, muốn hù ai?

Xem tình huống này thì Cấm Thể không đơn giản, hắn bị số điểm cần cho đệ nhất trọng lừa đảo.

Năm trăm vạn chỉ là mở đầu, đệ nhị trọng cần đến hai ngàn vạn.

Thiên Tu toát ra khí thế hùng hồn:

- Đồ nhi!

Tình huống bên đồ nhi không ổn, lão không thể ngồi xem, nếu thật sự là đại kiếp nạn gì thì đương nhiên lão phải cùng đồ nhi gánh vác.

Lâm Phàm ngăn lão sư lại, không cho đến gần:

- Lão sư đừng tới đây! Đây là kiếp nạn do đồ nhi tu luyện công pháp dẫn đến, không phải vấn đề gì lớn!

Đối với Lâm Phàm thì không thành vấn đề, nhưng sẽ là rắc rối cho lão sư.

Rầm!

Lâm Phàm giẫm chân lướt về phía xa, hắn thấy uy thế sấm sét trên trời hơi mạnh, sợ một tia chớp phá hủy tông môn.

Bên trên một khu rừng rậm.

Uy năng khủng bố trên trời đuổi theo Lâm Phàm, hắn đến đâu là nó kéo tới đó.

Bầy yêu thú núp trong rừng rậm cảm nhận uy thế khủng bố thì kinh hoàng hốt hoảng chạy trốn, không dám ở lại.

- Rất bá đạo, giỏi lắm, vậy thì chơi luôn!

- Thăng cấp!

[Tiêu hao bốn ngàn vạn điểm.

Cấm Thể (viên mãn)

Đặc tính: Lực lượng Cấm Kỵ, nghiền áp, Thể Cấm Kỵ. Trái Tim Cấm Kỵ]

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Khoảnh khắc Lâm Phàm tăng Cấm Thể lên đến viên mãn thì thiên địa chấn động, khung trời xé rách, thê lương như tận thế buông xuống.

- Lực lượng thật mạnh!

Lâm Phàm siết chặt mười ngón tay, lực lượng Cấm Kỵ quấn quanh người, đó là lực lượng khủng bố đến tột đỉnh. Tinh thần trùng kích trong đầu hắn càng lớn mạnh tột độ, hình thành biển cả không ngừng va chạm, nhưng không thể tổn thương chút gì đến hắn.

Thanh Oa tỉnh lại từ trong tu luyện. Thiên địa biến động, nó không cách nào tu luyện tiếp, uy thế này làm nó khủng hoảng, mặt xanh ướt mồ hôi.

- Cấm Kỵ!

Thanh Oa ngước đầu lên, con mắt nhỏ xíu nhìn chằm chằm chân trời, bóng dáng ở đó rất quen thuộc, là kẻ bỏ mạng đáng giận, nhưng đó chưa phải cảnh làm nó kinh sợ nhất, lực lượng quấn quanh người kẻ bỏ mạng là lực lượng Cấm Kỵ.

- Hắn làm sao lĩnh ngộ lực lượng Cấm Kỵ được? Chẳng phải Cấm Thể đã bị xóa bỏ rồi sao?

Thanh Oa không tin nổi. Nó là Cửu Hoang Thần Sư, tung hoành thiên địa, tuy không thể trấn áp thiên địa nhưng thuật luyện đan đủ cho nó ngang dọc cõi đời, không ai sánh bằng, không biết bao nhiêu người nhờ nó giúp đỡ, nên nó biết nhiều bí ẩn.

Ba quyển Cấm Thể đều bị hủy diệt, Thanh Oa cảm nhận lực lượng của quyển thứ nhất từ người kẻ bỏ mạng.

- Kẻ bỏ mạng đã đi đâu? Làm sao tìm ra mấy thứ này?

Trong khi Thanh Oa suy nghĩ lung tung thì thiên địa biến động càng khủng bố hơn, trong sấm sét xen lẫn tia sáng đỏ nóng cháy.

Thanh Oa ngây người:

- Hắn không vượt qua được, với tu vi như thế muốn vượt qua kiếp nạn chẳng khác nào người điên nằm mơ, chỉ riêng Cấm Kỵ trùng kích đủ làm hắn tan rã.

Lâm Phàm cau mày:

- Rốt cuộc có đến không? Ngươi muốn tích trữ đến bao giờ nữa?

Nếu ngươi không đến thì ta đến, phiền quá.

Lâm Phàm bay lên cao, lao vào tầng mây khủng bố.

Thanh Oa á khẩu:

- Cái này . . .!

Đây là hành vi tự tìm chết.

Bóng dáng Lâm Phàm biến mất trong thiên địa.

Ngàn vạn sấm sét dày đặc hư không, lan tràn bao trùm Lâm Phàm.

Lâm Phàm suy tư:

- Không đau không ngứa, sao vậy nhỉ?

Hắn xem không hiểu, nhưng rất nhanh đã hiểu, sấm sét đang đánh tan thân thể của hắn, cánh tay, hai chân dần tan biến, dường như bị xâm thực.

- Là thế sao?

Lâm Phàm đứng yên tại chỗ, không có biểu thị gì, chờ xem kết quả cuối cùng thế nào.

Thanh Oa đứng thẳng chân sau, trợn mắt há hốc mồm nhìn. Trước khi Cấm Thể bị xóa bỏ đã có nhiều người tu luyện, nhưng đều tan biến trong kiếp nạn này, không chừa mẩu xương.

- Ài, kẻ bỏ mạng, nếu ngươi báo trước cho ta biết là ngươi tu luyện Cấm Thể thì ta đã nói cho ngươi rồi, đáng tiếc, ngươi không nói gì với ta. Lát nữa bản Oa sẽ lấy lại tự do.

Thanh Oa đã chuẩn bị sẵn sàng, sau khi tự do thì việc làm đầu tiên là ra ngoài xem.

Các đệ tử sững sờ, không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng uy thế phía chân trời rất mạnh, dù cách thật xa bọn họ vẫn vô cùng hãi hùng.

Đột nhiên có tiếng cười vang vọng Vô Địch phong.

- Ha ha ha ha ha ha! Bản Oa rốt cuộc lấy lại tự do!

Thanh Oa lặng im sau đó mừng như điên, chân trước đung đưa, liên kết trong thần hồn đã biến mất.

Từ lúc ở vùng đất mạo hiểm Vạn Quật biến thành thú cưng đến bây giờ đã qua lâu rồi, lần này nó thấy tận mắt kẻ bỏ mạng không biết sống chết xông vào kiếp nạn, sao mà sống nổi.

Nhưng không lâu sau Thanh Oa ngây người tại chỗ, liên kết tan biến trong thần hồn lại hiện ra.

Thanh Oa xoe tròn mắt:

- Không thể nào!

Tuy chuyện này đã xảy ra nhiều lần nhưng nó không biết xảy ra chuyện gì, lần này thấy tận mắt, không lẽ vẫn có trục trặc gì sao?

- Lẽ nào khi đó thực lực của bản Oa không cao, lúc trở thành thú cưng xảy ra vấn đề gì rồi?

Thanh Oa lặng im, vắt óc suy nghĩ chuyện này. Không thể nào, bản Oa làm sao có trục trặc gì được.

- Nguy rồi, mới nãy đắc ý cười càn rỡ quá, có khi nào bị nghe thấy không?

Nếu bị kẻ bỏ mạng nghe thấy thì nó sẽ chết rất thảm.

Mười giây sống lại, tinh khí thần đều đến trạng thái tràn đầy, nhưng kiếp nạn chưa tán đi, vẫn đang uấn nhưỡng.

Lâm Phàm bay đi xa, e rằng lần này sẽ dây dưa lâu chút.

Đến chỗ không người, hắn nằm giữa trời, nhắm mắt lại, rất là bất đắc dĩ nói:

- Muốn lên thì làm mau, đừng lãng phí thời gian.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tầng mây đã bao bọc Lâm Phàm, người bên ngoài không thấy rõ chuyện gì xảy ra bên trong, nhưng có tia chớp lấp lóe, tia sáng nóng bỏng tuôn trào từ bên trong.

Nhìn từ bên ngoài thì cảnh tượng đó khủng khiếp vô cùng.

- Lại mất rồi.

Thanh Oa bình tĩnh, không có biểu hiện kịch liệt gì, quả nhiên không lâu sau lại kết nối.

Thanh Oa hoảng loạn đổ mồ hôi ròng ròng, không chịu nổi kích thích:

- Trời ạ, chuyện này là sao?

Lâm Phàm đã quên mình chết bao nhiêu lần, nhưng vào lúc này, hắn phát hiện trên trời có biến đổi. Vô số dòng khí tụ lại một chỗ thành hình trái tim, tựa như tim chết, không có nhịp đập, càng không sức sống.

Nhưng Lâm Phàm có cảm giác đây là thứ của mình.

Lâm Phàm thắc mắc:

- Đây là Trái Tim Cấm Kỵ trong đặc tính?

Lâm Phàm bay lên, xòe tay chộp về phía trái tim.

Khoảnh khắc cầm trong tay, Lâm Phàm phát hiện trái đập nhịp.

Lâm Phàm siết chặt tay:

- Tốt lắm, nhưng không cần, đưa lực lượng cho bản phong chủ là được.

Bụp!

Trái tim nát bấy hóa thành dòng khí bị Lâm Phàm hút vào trong người.

- Mấy thứ này chỉ có kẻ yếu mới cần, bản phong chủ chỉ cần lực lượng.

Lâm Phàm giãn chân mày, có lực lượng khổng lồ ùa vào thân thể, tế bào bắt đầu điên cuồng cắn nuốt.

Tuy trái tim của hắn là bình phàm, nhưng hàng gốc, hơn hẳn mấy thứ linh tinh không rõ xuất xứ này.

Tu luyện đến bây giờ, mỗi khí quan trong người đều là của Lâm Phàm, chưa từng thay đổi.

Lúc này nội tình tăng vọt, nhưng chưa đủ.

Nội tình từ Thông Thiên cảnh đến Diệu Thế cảnh quá khổng lồ, mỗi bước chân của hắn vững chắc, khi đến đỉnh cần nội tình cũng nhiều hơn, nhờ thế hắn mới lấy Thông Thiên cảnh nghiền áp Diệu Thế cảnh khác.

Ngẫm lại những tên kia chỉ có thể nghiền áp cùng cảnh giới, chán chết, chiến đấu vượt đại cảnh giới mới sướng nhất.

Chương 803: Đừng làm ta thất vọng lần nữa

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Hư không náo động bình tĩnh lại, mây đen dày nặng tán đi, sấm sét tan biến, tất cả trở về yên ả.

- Biến mất rồi.

Các đệ tử phản ứng lại, chảy mồ hôi ròng ròng. Uy thế vừa rồi quá khủng bố, như đi dạo một vòng bên bờ sống chết.

Thanh Oa trợn mắt há hốc mồm

- Kết thúc?

Cảm ứng vẫn còn, tức là kẻ bỏ mạng vẫn sống, thành công vượt qua kiếp nạn, quá khủng bố.

Thanh Oa nhớ lại vừa rồi mình hét to, dù thế nào không thể xem như không có chuyện gì xảy ra, nếu bị nghe được thì làm sao?

Nếu nó vẫn mắt mù kiến thức hạn hẹp thì sẽ bi thảm.

Khi bóng người xa xa xuất hiện, Thanh Oa đứng trên cao, chân sau đung đưa, chân trước giơ số sáu, nhiệt tình hét to:

- Chủ nhân, 66666! chủ nhân là thần tượng của Oa Oa, Oa Oa cảm động muốn khóc, không, đã khóc rồi.

Thanh Oa nhiệt tình hoan hô, thầm cầu nguyện: Không nghe thấy, không nghe thấy.

Nếu bị kẻ bỏ mạng nghe thấy lời nó đã nói thì chắc chắn ăn đòn.

Lâm Phàm đạp không đến, tâm tình khá tốt, nội tình tăng trưởng với mức độ khiến hắn vừa lòng, cho thêm thời gian thì không khó bước vào Diệu Thế cảnh.

Chờ hắn bước vào cảnh giới đó, có lẽ vực ngoại giới sẽ bị hắn đánh thủng.

Đương nhiên hắn lấy được hai môn công pháp không phải loại bình thường, muốn tìm công pháp thích hợp giống như vậy rất khó khăn, muốn ăn may cũng khó.

Lâm Phàm xách Thanh Oa lên trước mặt:

- Thanh Oa, ngươi giỏi lắm, tu vi lại tiến bộ, rất tốt.

Thanh Oa cười, thả lỏng thần kinh, xem tình hình thì kẻ bỏ mạng chưa nghe được lời nó nói.

Thanh Oa rất giật mình, vì sao kẻ bỏ mạng tu luyện Cấm Thể? Còn thành công, đương nhiên đây chưa phải điều khủng bố nhất, làm nó khủng hoảng nhất là hắn vượt qua kiếp nạn.

Chuyện này là không thể nào, lực lượng Cấm Kỵ đâu dễ lĩnh ngộ, nhìn xem con đường phía sau, xương trắng nhiều đến có thể trải thành đường.

Thanh Oa giở trò châm ngòi ly gián:

- Đa tạ chủ nhân khen ngợi, Oa Oa luôn chăm chỉ tu luyện vì hy vọng có thể nhanh chóng giúp đỡ chủ nhân. Chủ nhân à, Lão Hắc ra ngoài lâu như vậy mãi chưa về, Oa Oa cảm thấy hắn không thèm để chủ nhân vào lòng.

Thật ra nó rất hâm mộ Lão Hắc có thể ra ngoài chơi bời, mà không biết Lão Hắc ra sao rồi.

Lão Hắc nói trong vô hình có thứ gì hấp dẫn nó nên ra ngoài tôi luyện, nhưng con trăn đen thui thì có cơ duyên khỉ gì.

Lâm Phàm khen ngợi:

- Ừm, ngươi trung tâm nhất.

Nhưng hắn híp mắt, con ếch này không thành thật, đến bây giờ vẫn chưa thu phục nó được. Lâm Phàm đoán khi Thanh Oa chưa đến đường cùng, dù tốt với nó thì nó vẫn sẽ có ý nghĩ khác.

Đã là cường giả nhập xác ếch thì không dễ bị hàng phục.

Thanh Oa hét to:

- Đương nhiên rồi! Oa oa chắc chắn trung thành nhất!

Trong lòng nó thầm cảnh giác, kẻ bỏ mạng này hơi lạ, kỳ kỳ, phải cẩn thận mới được. Trước kia hắn không dễ nói chuyện như vậy, không chừng có vấn đề gì.

Thanh Oa ngoài miệng nói khác, trong bụng nghĩ khác, luôn cảnh giác kẻ bỏ mạng.

Lâm Phàm ném Thanh Oa sang bên, hắn không rảnh quan tâm nó:

- Qua bên chơi.

Hắn đi tới gần lão sư:

- Không có chuyện gì đâu lão sư, tu luyện công pháp, có tiến bộ nên dẫn đến chút rắc rối nhỏ thôi.

Thiên Tu cười nói:

- Bình yên là tốt rồi, vi sư rất tin tưởng đồ nhi, dù sao là đồ nhi của Thiên Tu này mà, sao có thể không làm được.

Hỏa Dung thẫn thờ nhìn sư huynh, rất vô sỉ, mới rồi còn căng thẳng thần kinh mà bây giờ trở mặt, nói ra lời mặt dày như vậy, chịu phục.

Hỏa Dung sâu sắc hiểu ra, sư huynh có thể mạnh như vậy không phải vì may mắn.

Thiên Tu nheo mắt nhìn Hỏa Dung:

- Sư đệ, ta thấy thứ không tốt từ sâu trong đôi mắt của sư đệ.

Sư đệ này thật khiến người lo, lại nổi lòng ghen ghét rồi.

Hỏa Dung cười nói:

- Không thể nào! Sư huynh nhìn lầm rồi, sao sư đệ có ánh mắt khác được.

Sư huynh thật tinh mắt, vậy mà cũng nhìn ra.

Thiên Tu mỉm cười nói:

- Ừ, vi huynh tin sư đệ.

Nhưng Hỏa Dung nhìn nụ cười kia, cứ thấy là lạ.

Lâm Phàm cười nói:

- Lão sư nói đúng, đồ nhi là đệ tử đích truyền của lão sư, sao có thể không được.

- Được rồi, chắc đồ nhi cũng mệt mỏi, hãy đi nghỉ ngơi, sau này không thể sơ sẩy như vậy.

Trong lòng Thiên Tu rối bời, uy thế lúc nãy rất khủng bố, dù là lão đụng phải nó cũng sẽ không có kết cục tốt.

Thương Hải vực.

Một bóng người đứng trên mặt biển, mắt sâu thẳm nhìn biển, chỉ một cái, biển tách đôi hiện ra con đường.

Bóng trắng lao xuống, đi sâu xuống biển.

Mặt biển ầm ầm khép lại, sóng triều cuồn cuộn, biển trở lại như cũ, không thấy dấu vết khác lạ gì.

Đó là một nữ nhân, nhan sắc khuynh thành, vóc dáng đẹp, mỗi tội ngực lép.

Nếu Lâm Phàm ở đây sẽ nhận ra ngay, là Vạn Quật lão tổ đây mà, ả đàn bà đánh hai sư đồ bờm đầu.

Khi Vạn Quật lão tổ nhìn tình hình cửa mộ lớn thì cau mày:

- Hưm?

Pho tượng bị chém, hiển nhiên đã có người đến.

Vạn Quật lão tổ thầm thắc mắc:

- Sao chỗ này bị người phát hiện?

Nhưng nàng không nghĩ nhiều, đứng trước cửa mộ, môi mấp máy không biết nói gì.

Cửa mộ mở ra, Vạn Quật lão tổ bước vào trong.

Trong đường hầm ngôi mộ, ánh mắt của Vạn Quật lão tổ càng nghiêm túc hơn. Xác yêu thú đã bốc mùi, còn có xác người, hiển nhiên đã xảy ra đại chiến.

Nhưng không sao hết, Vạn Quật lão tổ biết vị trí trung tâm tuyệt đối không có vấn đề gì.

Nhưng mà . . .

Khi Vạn Quật lão tổ nhìn xác chết chỉ có mảnh vải trắng bao thân dưới thì ngây ra.

Vạn Quật lão tổ không dám chắc, lên tiếng hỏi, sợ nhận sai người:

- Ngươi . . .

Giọng nói phát ra từ khoang bụng xác chết, chất chứa tức giận và chút ngượng ngùng:

- Vạn Quật lão tổ, rốt cuộc nàng đã đến.

Vạn Quật lão tổ không chắc chắn nhưng vẫn hỏi:

- A? Ngươi là Đằng Đế?

Giọng Đằng Đế khàn khàn, dường như trước đó hét thật lâu, hoặc vì quá tức giận đến nỗi cổ họng nghẹn lại:

- Là ta.

Vạn Quật lão tổ bật cười:

- Như thế nào? Sao Đằng Đế biến thành thế này? Năm xưa ngươi vì tìm chỗ chôn mình đặc biệt chọn nơi tốt thế này, sao bây giờ có vẻ như bị người đào mồ?

Đằng Đế khó chịu nói, nhưng chưa đến mức muốn giết cả nhà người ta:

- Một đám vật nhỏ đáng giận lạc vào chỗ này, phát hiện quan tài chôn xác của bản đế. Vạn Quật, ta biết ngay nàng sẽ thức tỉnh trước nhất.

Vạn Quật lão tổ nghiêm túc hỏi:

- Ta đến để hỏi ngươi rằng còn bao lâu nữa?

Đằng Đế nghi ngờ hỏi:

- Chắc một lúc nữa, nhưng thời gian rất gấp gáp. Nàng chỉ tìm

được ta?

Khuôn mặt xinh đẹp của Vạn Quật lão tổ lộ nét buồn:

- Ừ, chỉ tìm được ngươi, những nơi khác đều không có dấu vết. Có lẽ họ thức tỉnh sớm hơn ta, hoặc chết thật rồi.

- Thực lực của ngươi . . .

Đằng Đế cảm giác tu vi của Vạn Quật lão tổ không mạnh như đã tưởng, trong thời gian ngắn khó thể làm gì.

Vạn Quật lão tổ nặng nề nói:

- Ừ, qua quá lâu, thứ ta để lại ở đất tổ bị lạc một nửa, rất khó trở lại đỉnh cao. Nhưng còn một số vật ở vực ngoại giới khác, ta đã tìm được manh mối rồi, muốn phục hồi lại bảy phần tu vi không khó lắm.

Đằng Đế tiếc nuối nói:

- Ài, đáng tiếc bây giờ ta chỉ là xác chết, tạm thời không thể giúp được gì.

Lúc tìm chỗ chôn xác Đằng Đế đã chuẩn bị mọi thứ, vốn tưởng sẽ tỉnh lại trước, không ngờ lực lượng thời gian đáng sợ đến thế, vô tình phá hủy nhiều bố cục dẫn đến bây giờ khó mà thành công.

Đằng Đế đang cảm thán thì thấy Vạn Quật lão tổ xoay người rời đi, vội hét lên:

- Vạn Quật, làm gì vậy? Ta đã như vậy rồi mà nàng không có chút lòng cảm thông sao? Ví dụ cho ta bộ đồ? Này, không cho quần áo cũng được, ít ra chôn ta đi, nếu có người tiến vào, phát hiện xác của ta thì sẽ rất rắc rối cho ta!

Đằng Đế ngây người, có còn là chiến hữu cũ không? Tuyệt tình vậy sao?

Bốp!

Xác Đằng Đế bay cái vèo rơi xuống hố sâu, đất bùn xung quanh đổ rào rào xuống vùi lấp hố.

Đằng Đế mắng chửi:

- Vạn Quật, ả đàn bà này! Ta . . .!

Nhưng rất nhanh tiếng mắng bị chặn lại.

Vạn Quật lão tổ nhíu chặt mày, rất lo lắng về tương lai. Những kẻ khủng bố giáng lâm, sợ là vẫn thất bại như lần trước. Những chiến hữu cũ thì chỉ tìm được Đằng Đế, bộ dạng còn như thế này, không giúp được gì.

Vạn Quật lão tổ đã đi tìm những người khác nhưng không thấy.

Nàng đi ra mộ, lên mặt biển.

Vạn Quật lão tổ vươn tay thuôn dài chộp hư không. Đạo cảnh chỉ có thể tự bảo vệ mình, không thể khống chế tất cả, sẽ tan vỡ trước mặt những cường giả thật sự.

- Chết tiệt! Tại sao vực ngoại giới chúng ta mạnh nhất chỉ đến Đạo cảnh? Còn bọn họ thì cường đại như vậy? Tích lũy mấy vạn năm, có ra nhiều Đạo cảnh hơn cũng được ích gì? Ở trước mặt cường giả thật sự thì một ngón tay là giết hết! Chúng ta thật sự chỉ là dê bò bị người nuôi thả, tới lúc chín muồi thì làm thịt sao?

Vạn Quật lão tổ cực kỳ không cam lòng, bóng trắng biến mất tại chỗ, chạy đi xa.

Nàng phải tìm di vật còn lại.

Hôm sau.

Tâm tình Đan giới lão tổ nặng nề, mặt ủ mày chau. Lạc Vân thấy bộ dạng của lão tổ như vậy thì muốn hỏi nhưng cuối cùng không nói ra.

Cửu Sắc lão tổ mếu máo:

- Lâm phong chủ, đừng nói là ngươi lừa ta.

Đã hứa viết truyện ký mà sao chỉ viết một ngày rồi ngừng đăng suốt mấy ngày?

Binh Chủ đã đến tìm lão, hâm mộ lão, khiến lão rất đắc ý.

Tinh Thần lão tổ cũng tìm lão, nói ngọt nhạt, lòng vòng hỏi Lâm phong chủ ở đâu.

Cửu Sắc lão tổ phát hiện ánh mắt các tộc nhân Đan giới khi nhìn lão đã đổi khác.

Trải nghiệm thời trẻ của lão là tấm gương cho tộc nhân Đan giới.

Cảm giác này khiến Cửu Sắc lão tổ rất sung sướng.

Nhưng đột nhiên trên Tri Tri Điểu không đăng tiếp, lão xem mỗi ngày, trang báo trắng tinh còn đó, nhiều người để lại lời nhắn.

Có lời nhắn làm Cửu Sắc lão tổ rất giận, có nhắn nhủ khiến lão bất đắc dĩ.

Lúc này phía cuối trời có Tri Tri Điểu bay tới.

Cửu Sắc lão tổ ngước đầu nhìn, mắt chất chứa mong đợi, đã thất vọng mấy ngày rồi, đừng để lão thất vọng thêm nữa.

Chương 804: Trời ạ, giọng ai mà nghe thảm thế

Tri Tri Điểu ba đuôi màu xanh trong suốt thả tờ giấy xuống.

Cửu Sắc lão tổ vừa căng thẳng vừa tiếc nuối, liên tục thất vọng mấy ngày, hôm nay cũng không ôm nhiều hy vọng.

- Lâm phong chủ, lão phu thấy ngươi không phải loại người thất hứa, nhưng vì sao lừa lão phu? Ài.

Đan Giới Chi Chủ hơi lớn tuổi nhưng trên mặt không có nhiều nếp nhăn, lúc này thì thật sự buồn rầu.

Tờ giấy rơi xuống, Cửu Sắc lão tổ bất đắc dĩ chộp lấy.

- Lâm phong chủ, chúng ta nói chuyện nên giữ lời đúng không?

Khi Cửu Sắc lão tổ mở tờ giấy ra, thấy nội dung trang đầu thì mặt biến sắc, tim đập nhanh, ánh mắt hơi thất vọng bỗng rực sáng.

- Ha ha ha ha ha ha!

Tiếng cười vang vọng trong Đan giới, các tộc nhân ngước đầu lên, không biết lão tổ lại gặp chuyện gì đáng mừng.

Cửu Sắc lão tổ phất tay, bàn ghế hiện ra, một tách trà thơm, lão nhàn nhã nằm, chậm rãi nhấm nháp nội dung trên Tri Tri Điểu.

Thời gian dần trôi, Cửu Sắc lão tổ hoàn toàn chìm đắm trong đó.

Khi đọc hết bài viết Tri Tri Điểu, mặt Cửu Sắc lão tổ tràn đầy tự hào và đắc ý, nhưng cũng tự nghi ngờ mình.

- Đây thật sự là ta sao? Tuy sự kiện đúng nhưng kết cục thì khác.

Cửu Sắc lão tổ hơi đỏ mặt, Lâm phong chủ thổi phồng quá mức làm lão thấy xấu hổ, sự thật rõ ràng không phải như vậy.

Ví dụ đoạn này.

Tuy rằng phụ mẫu đều mất, nhưng lão không đi bái tế mộ, vì quá đau lòng mà lĩnh ngộ ra công pháp.

Vốn không có chuyện đó, nhưng ở trong bài viết của Lâm phong chủ thì lão là người như vậy, hơn nữa vì quá đau buồn nên đặt tên cho công pháp.

'Ảm Đạm chưởng?'

- Là cái gì?

Đầu Cửu Sắc lão tổ đầy dấu chấm hỏi, thật sự không xem hiểu, lão lĩnh ngộ công pháp như vậy từ bao giờ?

Bình luận trên Tri Tri Điểu rất náo nhiệt.

- Lợi hại, không ngờ Cửu Sắc lão tổ trải qua chuyện như vậy, biến bi thương thành sức mạnh, lĩnh ngộ ra một bộ chưởng pháp.

- Hưm, Ảm Đạm chưởng, nghe cái tên đã cảm giác được uy năng của nó. Nếu có cơ hội phải đi Đan giới, giao lưu với Cửu Sắc lão tổ một phen.

- Không ngừng vươn lên, trưởng thành trong tuyệt cảnh, Cửu Sắc lão tổ thật là hình mẫu của chúng ta. Không nhớ lần trước có người nói với ta là con người của Cửu Sắc lão tổ không tốt, nay xem ra toàn nói bậy bạ.

Cửu Sắc lão tổ nhìn những lời khen ngợi, lão sướng lên mây.

Nhưng Cửu Sắc lão tổ hơi khó xử, phải lấp liếm Ảm Đạm chưởng thế nào? Lỡ bị người hỏi mà lão nói là không biết thì chẳng phải bị vạch trần?

Cửu Sắc lão tổ trầm tư giây lát, quyết định bỏ tên một bộ chưởng pháp của mình, sửa thành Ảm Đạm chưởng.

Cửu Sắc lão tổ bình tĩnh nghĩ:

- Có lẽ đây cũng là cách hay.

Lâm phong chủ cố gắng tô đẹp cho lão, lúc lão xem cũng rất muốn trở về thời trẻ, dùng cách này cứng rắn đánh trả, tiếc rằng không thể quay ngược thời gian.

Một chỗ Thánh Địa được tắm trong ánh sáng vàng.

Một lão nhân nhìn chằm chằm nội dung trong Tri Tri Điểu.

Đến cảnh giới như bọn họ tạm thời không có đường tăng tiến

thêm, bình thường dạy dỗ hậu bối xem như cho qua thời gian. Giờ đọc Đan Giới Chi Chủ trên Tri Tri Điểu hấp dẫn lão, nhưng nội dung quá ít, không đủ xem.

Một nam nhân trung niên đứng bên cạnh cung kính hỏi:

- Thần chủ, có chuyện gì làm ngài thấy vui vẻ sao?

Thần chủ đứng lên, người tỏa ánh sáng vàng:

- Ừm! Nội dung trên Tri Tri Điểu rất hay, đặc biệt bài này càng thú vị, chỉ tiếc viết ít, không thể thỏa mãn.

Có thần quốc bay lượn trong ánh sáng.

Nam nhân trung niên hỏi:

- Nếu vậy thì để ta bắt người soạn về?

Thần chủ cười nói:

- Không cần, lão phu tự mình ra ngoài một chuyến, bắt hắn về nhốt trong thần quốc.

Không đợi nam nhân trung niên nói gì thêm, thần chủ giơ tay vẽ, một cánh cửa thần quốc hiện ra trước mặt, lão cất bước vào, biến mất trong thiên địa.

Lâm Phàm cảm giác thực lực biến mạnh hơn, tuy tu vi không tăng lên nhưng nội tình tăng mảng lớn, có lẽ đánh với Đạo cảnh dù không thắng cũng có thể đấu một trận.

- Còn hơn một ngàn vạn điểm, công pháp là vấn đề khó khăn. Thôi, sáng tạo công pháp trước, không tạo ra công pháp tiên giai thì không thể qua khoảng thời gian này.

Lâm Phàm trở về Vô Địch phong, nói với Lữ Khải Minh một tiếng là hắn tiếp tục bế quan, cấm không ai được đến quấy rầy.

Trong mật thất.

Khuôn mặt của Lâm Phàm vô cùng nghiêm túc:

- Ta thề nếu lần này không sáng tạo ra công pháp sẽ không bước ra mật thất nửa bước!

Lâm Phàm ngồi xếp bằng, lấy sổ nhỏ và bút ra, bắt đầu làm thử.

Lâm Phàm không tin lương thiện chính nghĩa như hắn mà không thể sáng tạo ra công pháp tiên giai, còn có tính người không?

Mấy ngày trôi qua.

- Lần này sư huynh bế quan hơi lâu.

Mỗi ngày Lữ Khải Minh sẽ đi ngang qua đây, đôi khi ôm trẻ sơ sinh.

Gã không biết sư huynh suy nghĩ thế nào, nhưng sư huynh thường tự quyết định cái rụp, không việc gì phải ngạc nhiên bất ngờ.

Lữ Khải Minh bỗng cau mày nhìn bóng người phía xa:

- Hưm?

Mỗi lần gã đến chỗ sư huynh đều thấy nữ nhân kia đứng đó, không đến gần hơn nhưng không rời đi.

Lữ Khải Minh biết đó là đại sư tỷ của Tịnh Không thánh địa, tông môn bị Huyền Không giáo hủy diệt, sư huynh tốt bụng cho nhóm người kia ở lại, khai khẩn đất hoang ngoài tông môn gánh phân trồng trọt.

- Này, sao lần nào nàng cũng đến đây? Muốn làm gì?

Lữ Khải Minh cảm giác cô nương này có vấn đề, mỗi lần đều lén lút, hơi kinh dị.

- Chờ đã, khoan đi! Nàng lại đây, có chuyện gì hãy nói rõ ràng ra. Nơi này là Vô Địch phong, không cho phép càn quấy.

Lữ Khải Minh là quản gia của Vô Địch phong, gã phải chịu trách nhiệm an toàn nơi này. Mấy lần trước gã không nói gì, coi như đối phương đến thăm bé sơ sinh, nhưng nay xem ra không phải vậy.

Đại sư tỷ của Tịnh Không thánh địa đi tới trước mặt Lữ Khải Minh:

- Ta muốn nhờ Lâm phong chủ giúp đỡ.

Lữ Khải Minh nhìn đối phương:

- Nàng muốn nhờ sư huynh của ta báo thù giúp tông của nàng đúng chứ? Đừng mơ, sư huynh của ta không phải loại người mặc cho người ta lợi dụng làm cây thương, thù hận của tông môn các người

thì tự mình báo, cần gì vời rắc rối cho sư huynh của ta?

Đại sư tỷ cúi đầu, siết chặt hai nắm tay:

- Huyền Không giáo quá cường đại, chúng ta làm sao báo thù được.

Trong thời gian này nàng liều mạng tu hành, nhưng khoảng cách báo thù vẫn rất xa.

Lữ Khải Minh nghiêm khắc nói:

- Nàng biết Huyền Không giáo cường đại còn muốn sư huynh nhà ta báo thù cho các ngươi, chẳng phải là khiến sư huynh của ta rơi vào nguy hiểm? Ta nghĩ nàng hãy đi đi, sư huynh để các ngươi ở trong Viêm Hoa tông đã quá tốt rồi, làm người không thể được một tấc lại muốn tiến một thước.

Làm người phải biết đủ, Lữ Khải Minh thấy nữ nhân này không biết cái gì gọi là thỏa mãn.

Sư huynh mở miệng thu nhận họ, giữ lại chút huyết mạch của Tịnh Không thánh địa đã là ban ơn lớn, vậy mà còn muốn xin sư huynh báo thù giúp.

Nữ nhân bỗng quỳ xuống đất, hai tay bấu mặt đất, nước mắt tuôn rơi, cắn rách môi:

- Cầu xin ngươi! Ta là cô nhi, được tông chủ thu nhận, đối xử với ta như nữ nhi ruột thịt, hiện giờ tông môn bị diệt, ta không cách nào báo thù, ta không cam lòng! Không cần biết nhờ tay ai, miễn có thể báo thù, ta chấp nhận làm bất cứ chuyện gì, dù trở thành nô lệ cũng không tiếc!

Lữ Khải Minh lùi một bước, rất là bất đắc dĩ:

- Nàng đừng quỳ ta, vô dụng, sư huynh có quyết định của mình, sẽ không bị ai bức hiếp. Đây vốn là chuyện của Tịnh Không thánh địa các ngươi, muốn báo thù phải dựa vào bản thân.

Đại sư tỷ cúi đầu, đứng lên, sau đó đi tới trước mặt thất quỳ xuống, gào thét:

- Lâm phong chủ, cầu xin người hãy báo thù giúp tông ta!

Lữ Khải Minh giật nảy mình, tái mặt:

- Nàng làm gì vậy!?

Sư huynh đã dặn là không cho bất cứ ai đến quấy rầy, nữ nhân đáng ghét này quấy nhiễu sư huynh, lỡ sư huynh tu luyện bị trục trặc gì thì gã không tha cho đối phương.

Trong mật thất.

Lâm Phàm rất bất đắc dĩ, cái thứ gì, khó tạo ra vậy sao?

Đã mấy ngày rồi, hắn quên tự chém mình chết bao nhiêu lần.

Nhưng chưa một lần thành công.

Không thể nào, công pháp tiên giai dù cao cấp cũng không nên cao tới mức này chứ.

Không lẽ đúng là vì chỉ số thông minh của bản phong chủ không đủ cao?

- Được rồi, thử thêm lần nữa!

Lâm Phàm lại vận chuyển kinh mạch, đây là tuyến đường mới.

Đột nhiên tiếng hét the thé thê lương truyền đến, Lâm Phàm hết hồn giật mình, tuyến đường bị lệch sang hướng khác.

- Trời ạ, là giọng của mụ nào mà thê thảm vậy? Nguy rồi!

Lâm Phàm cảm giác khí huyết trong người sôi trào như nước sôi sùng sục không ngừng nổi bong bóng.

Răng rắc!

Thân thể bắt đầu tan vỡ, thịt đỏ nứt ra, bên trong lấp lóe tia sáng đỏ lu mờ.

Lâm Phàm bất đắc dĩ nghĩ:

- Lại sắp phải tự giải quyết mình sao?

Hắn định bắt đầu lại từ đầu, nhưng bỗng nhiên có biến đổi.

Khí huyết sôi trào bỗng dịu lại, trong người hình thành vòng xoáy, không cất chứa linh khí, cương khí thiên địa mà phun lên. Trên tờ giấy trắng tiên giai hiện ra hàng chữ.

[Nghịch loạn: Tăng phúc mọi mặt.

Tiên giai thượng phẩm.]

Lâm Phàm cảm giác người sắp nổ tung, lực lượng khủng bố đến tột độ tràn ngập trong người.

- Sao có thể như vậy? Mới chỉ là tiên giai mà sao lực lượng mạnh đến thế? Ha ha ha ha ha ha! Có khi nào đột phá luôn không?

Lâm Phàm mừng rỡ, không dám tin, nếu thật sự đột phá thì quá sướng.

Nhưng giờ không phải lúc suy nghĩ lung tung, hắn cần nhanh chóng nuốt lực lượng, xem nội tình, để coi tốc độ tăng lên đến trình độ nào.

Tế bào trong người bắt đầu điên cuồng cắn nuốt lực lượng.

- Mạnh quá.

Lực lượng dịu nhẹ khuếch tán trong mật thất, nhưng sóng gợn thì khủng bố kinh người.

Nội tình không ngừng tăng vọt.

Lâm Phàm chợt đứng dậy, lĩnh ngộ công pháp tiên giai mang đến nội tình kinh khủng, làm hắn rất bất ngờ.

Lâm Phàm hít thở dồn dập, người nặng nề, đây là nội tình đang tích lũy.

Nút + tu vi luôn phát sáng.

Có thể thăng cấp.

Chương 805: Tất cả điều này đều vì chính nghĩa

Lữ Khải Minh bịt miệng không cho đối phương nói nữa:

- Nàng đừng la! Sư huynh của ta đang tu luyện, nếu bị nàng quấy rầy mang đến rắc rối cho sư huynh thì Lữ Khải Minh này tuyệt đối không tha cho nàng!

Mắt Lữ Khải Minh rực cháy lửa giận, gã tuyệt đối không cho phép bất cứ người nào uy hiếp đến sư huynh.

Đột nhiên tầng mây trên trời cuồn cuộn như sóng triều, dị tượng làm mọi người hoảng sợ.

Thiên Tu đứng bật dậy:

- Đây là . . .?

Lão cảm nhận uy thế siêu khủng bố từ phía Vô Địch phong.

Thiên Tu không chịu nổi:

- Đồ nhi làm sao vậy? Đừng nói là lại đột phá nữa?

Tốc độ đột phá quá mau, dù lão đã liều mạng tu luyện nhưng xem tình hình hiện giờ thì vẫn không bắt kịp đồ nhi.

Hỏa Dung đứng một bên, lo lắng hỏi:

- Sư huynh, tiểu tử kia làm sao vậy?

Thiên Tu bình tĩnh nói:

- Còn sao nữa, chắc chắn là đột phá. Sư đệ đừng ngạc nhiên như thế, phải có niềm tin vào đồ nhi của vi huynh, biết chưa?

Thật ra trong lòng lão không bình tĩnh chút nào.

Hỏa Dung nghẹn họng nhìn sư huynh, đôi khi lời sư huynh nói rất tổn thương trái tim người khác.

Bên Vô Địch phong biến động lớn.

Một cột sáng bắn xuyên mật thất lên tận trời, đâm vào tầng mây.

Mọi người giật mình.

Có đệ tử kinh kêu:

- Đó là cái gì?

Vì có một thân hình to lớn đứng trên trời cao.

Các đệ tử hét to:

- Lâm sư huynh, đó là Lâm sư huynh!

Bọn họ không ngờ Lâm sư huynh sẽ xuất hiện ở giữa hư không.

Nhưng kỳ lạ, không phải Lâm sư huynh thật mà càng giống ảo ảnh hơn.

Bóng dáng trên bầu trời thần uy mênh mông, đôi mắt khép mở, bễ nghễ thiên hạ, dải sáng lấp lánh quanh người làm đám người kinh.

Lữ Khải Minh xem ngây người, gã cảm giác thực lực của sư huynh đang tiến bộ, trở nên khủng bố hơn, khiến người thấy sợ hãi.

Các đệ tử Vô Địch phong hò reo:

- Lâm sư huynh lợi hại!

Đây là người mà họ tôn sùng nhất.

Từ khi tham gia Viêm Hoa tông, vào Vô Địch phong thì quỹ tích cuộc đời của họ thay đổi nghiêng trời lệch đất, tất cả đều nhờ Lâm sư huynh mang đến.

Trong mật thất.

- A, cứ như vậy đột phá?

Lúc này có sét chạy trên người Lâm Phàm, lấp lóe nổ đì đùng. Hắn cảm nhận được cảm giác khác biệt, đó là tầm mắt biến đổi.

Trong cảm giác nhìn trọn Viêm Hoa tông, mọi thứ nằm trong tầm tay, một cảm giác chưa từng có.

Bộp!

Lâm Phàm siết chặt mười ngón tay, sét chạy trên người thoáng chốc tan biến, hòa vào người hắn.

- Diệu Thế cảnh, thực lực lại biến mạnh, lòng lâng lâng vẫn mãi không tan biến, cứ tiếp tục như vậy sẽ xảy ra chuyện lớn.

Lâm Phàm đứng đó, bắt đầu thấy kiêu ngạo, gần đây hắn chăm chỉ quá nhiều, tốc độ tăng tu vi hơi bị nhanh.

- Rốt cuộc là mụ nào hét the thé, vô tình giúp mình việc lớn.

Lâm Phàm đẩy mở cửa đá, nhấc chân bước ra.

Bên ngoài.

Mắt Lữ Khải Minh lấp lóe tia sáng, hưng phấn hỏi:

- Sư huynh lại biến mạnh?

Gã cảm nhận lực lượng cực kỳ khủng bố trên người sư huynh.

- Ừm!

Lâm Phàm nhìn Lữ Khải Minh sau đó ngó sang bên, cô nương này hơi quen mắt, trong một chốc không nhớ ra, nhưng ngẫm kỹ thì có chút ấn tượng.

- Nàng là đại sư tỷ của Tịnh Không thánh địa mà, mới rồi là nàng la hét bên ngoài?

Vừa rồi hắn có thể thành công là nhờ tiếng hét, nếu không có tiếng hét làm hắn hết hồn bị lệch đường thì không dễ thành công sáng tạo như vậy.

Bùm!

Đại sư tỷ quỳ trước mặt Lâm Phàm, ngước đầu lên, nước mắt đong đầy hốc mắt:

- Lâm phong chủ, cầu xin ngươi báo thù giúp tông ta được không? Ta nguyện hiến dâng tất cả, dù là thân thể hay linh hồn đều được, chỉ cầu Lâm phong chủ báo thù giúp ta.

Lâm Phàm nheo mắt nhìn đối phương, lại là dê con bị thù hận che mờ mắt.

Lữ Khải Minh vội nói:

- Sư huynh, mặc kệ nàng ta. Tông môn của họ bị Huyền Không giáo tiêu diệt, giờ muốn nhờ sư huynh báo thù giùm, vậy chẳng phải là muốn diệt Huyền Không giáo? Đây là mang đến rắc rối cho sư huynh!

Lữ Khải Minh rất bất mãn loại người như vậy, Viêm Hoa tông cho Tịnh Không thánh địa ở lại đã là tốt bụng lắm rồi, còn muốn dẫn bọn họ vào đại chiến.

Chiến đấu diễn ra giữa hai tông sẽ chết bao nhiêu người?

Mỗi đệ tử Viêm Hoa tông đều rất quan trọng, không thể chết uổng được.

Mặt Lâm Phàm không biểu tình, không nói chuyện, rất là hờ hững.

Hắn có chút hứng thú với chuyện này.

Đại sư tỷ di chuyển bằng đầu gối đến trước mặt Lâm Phàm, hai tay bấu giày của Lâm Phàm:

- Lâm phong chủ, cầu xin ngươi!

Trừ tìm Lâm phong chủ giúp đỡ ra nàng không nghĩ ra cách nào khác.

Huyền Không giáo quá mạnh.

Với thực lực hiện giờ của họ không cách nào báo thù.

Lữ Khải Minh nạt nộ:

- Câm mồm! Nàng đừng hòng lợi dụng sư huynh của ta làm cây thương! Đây là chuyện của Tịnh Không thánh địa các ngươi, đừng kéo Viêm Hoa tông chúng ta xuống!

Lữ Khải Minh biết sư huynh là người tốt bụng, có lẽ thấy đối phương tội nghiệp sẽ không nỡ từ chối.

Lâm Phàm nhẹ giọng nói:

- Lữ sư đệ, nói chuyện gì kỳ, còn nhớ tôn chỉ của Viêm Hoa tông chúng ta không?

Lữ Khải Minh cúi đầu đáp:

- Nhớ thưa sư huynh, Viêm Hoa tông chúng ta chính nghĩa, thân thiện, trân trọng hòa bình.

Lâm Phàm hỏi:

- Đúng rồi, Viêm Hoa tông chúng ta là người trân trọng hòa bình, nếu gặp người không hòa bình thì làm thế nào?

- Sư huynh, cái đó . . .

Lữ Khải Minh mới nói một nửa đã bị Lâm Phàm ngắt ngang:

- Nếu gặp người không hòa bình thì đành phải đánh bọn họ thành hòa bình. Tịnh Không thánh địa tự nhiên bị diệt tông, thê thảm biết bao. Sư đệ nhìn trẻ sơ sinh mà vi huynh thu nhận xem, không có phụ mẫu, không người thân. Lại nhìn vị này, nàng mất nguyên tông môn, vì báo thù cho tông môn mà không tiếc quỳ xuống. Nên sư huynh phải nhúng tay vào việc này, Viêm Hoa tông ta là sứ giả chính nghĩa, không cho phép có một chút tà ác!

Lâm Phàm nâng cô nương dậy, vỗ vai nàng, biểu cảm hiền hòa nói:

- Được rồi, nàng yên tâm, bản phong chủ sẽ giúp nàng việc này, vì Viêm Hoa tông chúng ta chính nghĩa, thân thiện, đối với những kẻ làm xằng làm bậy phải khiển trách nghiêm khắc.

Đại sư tỷ nghe câu đó lại bổ nhào xuống đất:

- Đa tạ Lâm phong chủ!

- Sư huynh, ta đi tập hợp đệ tử ngay đây!

Lữ Khải Minh nhận sư huynh dạy bảo, chuẩn bị đi tìm đệ tử theo sư huynh ra tông.

Lâm Phàm sửng sốt, khó hiểu nhìn Lữ Khải Minh:

- Tập hợp đệ tử làm gì?

Lữ Khải Minh hơi sửng sốt nói:

- Sư huynh, nếu muốn đi báo thù thì tất nhiên phải kêu các sư đệ qua.

Lâm Phàm phẩy tay:

- Không cần, bản sư huynh đi một chuyến là được.

Chuyện này đâu cần thêm ai, một mình là đã đủ.

Lữ Khải Minh giật nảy mình, lo lắng nói:

- Sư huynh . . .

Sư huynh đi một mình rất nguy hiểm.

Lâm Phàm phất tay, đã quyết ý, mang nhiều người đi hoàn toàn lãng phí thời gian.

Hắn đột nhiên phát hiện sở thích mới hình như là diệt tông?

Tịnh Không thánh địa nhờ cậy, hắn liền muốn xuống tay với Huyền Không giáo.

Đương nhiên Lâm Phàm có tìm hiểu về thế lực này, dã tâm của giáo chủ rất lớn, muốn độc chiếm Nguyên Tổ vực, nhưng không thành công. Tuy không thể so sánh với Huyết Hà tông đã bị hắn tiêu diệt nhưng tông môn này tạm được.

Lâm Phàm chưa bao giờ ghét bỏ quá ít.

Đại sư tỷ lo lắng nói:

- Lâm phong chủ, Huyền Không giáo rất mạnh, một mình phong chủ sợ là . . .

Nàng hy vọng Lâm phong chủ đừng lơ là.

Lâm Phàm nghiêm nghị chính khí nói:

- Sợ là cái gì, một mình bản phong chủ đã đủ. Các ngươi ở trong tông môn, thời gian không quá muộn, phải nghiêm khắc đả kích loại tông môn không thân thiện hòa bình này.

Cảm xúc ghét cay ghét đắng tà ác làm đại sư tỷ vô cùng cảm kích.

Lữ Khải Minh tự thấy xấu hổ, nghe những lời sư huynh nói làm gã cảm giác tâm cảnh của mình còn yếu.

Lâm sư huynh bỗng đặt tay lên vai gã, an ủi:

- Lữ sư đệ đừng để trong lòng, sư đệ cũng là vì nghĩ cho sư

huynh, không hy vọng sư huynh rơi vào vũng bùn. Nhưng sư đệ hãy ghi nhớ, con người còn sống không phải vì bản thân, có lẽ vì một tín niệm, dù phải trả giá mạng sống cũng không tiếc. Sư huynh luôn cố gắng vì hòa bình trên đời.

Lữ Khải Minh vụt ngẩng đầu lên, những lời sư huynh nói tuy nhàm tai nhưng đối với gã thì mang lại lực lượng tràn đầy.

Ở trong mắt gã thì sư huynh như được ánh sáng bao bọc.

Lữ Khải Minh gật đầu nói:

- Sư huynh, sư đệ ghi nhớ trong lòng.

Gã khắc ghi lời của sư huynh trong lòng.

Đại sư tỷ nhìn Lâm phong chủ, lần đầu tiên gặp mặt thì nàng có chút hiểu lầm với Lâm Phàm, giờ mới phát hiện có lẽ ấn tượng đầu tiên là thành kiến.

Đại sư tỷ cảm thấy Lâm phong chủ của Viêm Hoa tông khác với trong tưởng tượng của nàng.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Ừm, được rồi, sư huynh đi đây, chậm mỗi giây là không biết bao nhiêu người vô tội bị Huyền Không giáo chèn ép.

Hắn bay lên cao, xé rách hư không, ẩn vào trong, lao về phía Huyền Không giáo.

Tâm tình của Lâm Phàm khá tốt, lại có lý do rồi, hơn nữa lý do rất cứng rắn.

Dù không có chuyện của đại sư tỷ thì hắn sẽ tìm lý do khác, ví dụ đứa bé đó được hắn thu dưỡng thành nữ nhi. Tông môn của đứa bé bị diệt, sao hắn nhịn được, phải dùng thủ đoạn cứng rắn nghiền áp.

- Tất cả điều này là vì chính nghĩa.

Lâm Phàm xuyên qua hư không, tốc độ rất nhanh, mau hơn lúc ở Thông Thiên cảnh.

- Nếu san bằng Huyền Không giáo thì thế gian này có chút tia sáng.

Phía xa, các tòa kiến trúc tỏa ánh sáng huyễn lệ nổi trên cao.

Nơi đó là nhà cũ của Huyền Không giáo.

Các đệ tử Huyền Không giáo bị tình huống phía xa hấp dẫn.

- Đó là thứ gì?

Đập vào mắt đệ tử là luồng sáng chói lòa tựa như mặt trời từ xa không ngờ bay tới.

Các đệ tử kinh hoàng rống to:

- Nguy rồi, có địch tập!

Lâm Phàm nhìn Huyền Không giáo phía xa:

- Đến rồi!

Khí thế trên người hắn tăng vọt, sau đó ầm vang đụng vào sườn núi Huyền Không giáo.

Lực lượng cường đại nghiền áp, sườn núi bị xuyên thủng, Lâm Phàm rẽ đường gấp khúc bay vọt lên cao.

Mọi người ngẩng đầu lên, không biết là thứ gì.

Ánh sáng trên trời càng lúc càng chói lòa.

Lâm Phàm khép hai tay lại, lao xuống, tốc độ nhanh đến nỗi làm không khí bốc cháy.

Chương 806: Ngươi mới nói cái gì

Rầm!

Lâm Phàm rơi xuống đất, hai tay khép lại giộng mạnh xuống, lực lượng sôi trào giữa hai nắm tay rồi bộc phát ra.

Bẻ gãy nghiền nát!

Lực lượng hóa thành trùng kích khủng bố thổi quét Huyền Không giáo.

Kiến trúc trôi bềnh bồng bị chấn động, răng rắc nứt rạn, vết nứt không ngờ lan tràn, khi đến cực hạn chịu đựng thì kiến trúc nổi bắt đầu rơi xuống, đập xuống đất vỡ vụn ra.

Răng rắc!

Nền đất Huyền Không giáo rạn vỡ, khe hở nhanh chóng lan tràn nguyên mặt đất.

Phụt!

Sơn mạch nâng Huyền Không giáo rung rinh, ngọn núi dần vỡ vụn, vô số đá to rơi, những tiếng hét thảm xen lẫn trong đó.

Lâm Phàm đứng thẳng dậy, chắp hai tay sau lưng, đứng ngạo nghễ:

- Phù!

Rào rào!

Sơn mạch hoàn toàn sụp đổ, Huyền Không giáo cũng thành phế tích.

Mặt đất dưới chân Lâm Phàm hình thành cột đá, xung quanh đều sụp đổ.

- Điểm tạm được.

Lâm Phàm cảm nhận điểm, tốc độ tăng đáng để người vui vẻ.

Với thực lực hiện tại, hắn không cần hành động nhiều, đấm một

cú là các tông môn cỡ này không chịu nổi, bị phá hủy hoàn toàn.

Ầm!

Ầm!

Có người hất đá to đè người ra, không chỉ một người làm như vậy.

Bên dưới phát ra tiếng gầm giận dữ:

- A!

Cơn lũ khí thế như bão tố thổi tất cả đá to bay lên.

Giáo chủ nhìn tình huống bốn phía, trợn tròn mắt:

- Huyền Không giáo!

Giáo chủ không dám tin điều trông thấy trước mắt.

Huyền Không giáo biến mất, thay thế là đống đổ nát.

Trưởng lão Huyền Không giáo còn sống sót nhanh chóng chạy lại chỗ giáo chủ, mặt họ trắng bệch, khủng hoảng hét lên:

- Giáo chủ!

Bọn họ là trưởng lão nhưng không biết xảy ra chuyện gì, mới rồi cảm giác lực lượng khủng khiếp thổi qua, sau đó trời sụp đất nứt, thân hình bị đá to đè.

Nếu họ không có tu vi cường đại thì đã chết tại đây.

Giáo chủ ngẩng đầu nhìn nam nhân tóc đen bay bay đứng chỗ kia:

- Là ngươi!

- Ừ, là ta, có gì không?

Lâm Phàm nhìn giáo chủ Huyền Không giáo, tu vi Chí Tiên cảnh, trước kia mạnh biết bao, đáng tiếc chỉ đại biểu đoạn thời gian trước. Còn bây giờ, thực lực của hắn lại tiến bộ mảng lớn, lòng kiêu ngạo của hắn sắp bay lên đụng nóc rồi.

Răng giáo chủ va lách cách, tức đến xì khói, lửa giận bùng nổ

trong lòng gã:

- Đáng giận, dám hủy Huyền Không giáo của ta, bản giáo chủ muốn ngươi chết!

Giáo chủ thi triển công pháp, khí thế siêu khủng bố bao phủ trên người, thậm chí sắp ngưng tụ thành thực chất.

- Chết cho ta!

Bùm!

Giáo chủ bay lên cao, tóc dài bay rối, lực lượng cuồng bạo hóa thành nghiệt long xoay quanh trong người, mắt hổ phun lửa, ước gì bầm thây đối phương ra.

Lâm Phàm lấy búa ra, nhìn phía xa, hắn xoay cổ tay ném búa. Búa lộn vòng trên trời, tốc độ siêu nhanh rạch phá hư không, chớp mắt biến mất.

Tim giáo chủ rớt cái bịch, cảm giác nguy hiểm ập đến, màn sáng bảo vệ dựng lên quanh người.

Mắt giáo chủ phản chiếu cây búa xoay tít bay tới, màn sáng bị cắt rách, búa bình phàm không có gì lạ nhưng đem đến tuyệt vọng vô biên cho gã.

Muốn né tránh nhưng không còn kịp nữa, quá nhanh.

Xoẹt phập!

Búa cắt làn da trán giáo chủ ra nhẹ nhàng như cắt đậu hủ, không chút áp lực, lực lượng kinh khủng bộc phát ra.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lực lượng quá cường đại, giáo chủ không cách nào ngăn cản, người hóa thành luồng sáng bị đóng đinh dưới đất.

- Cái gì!?

Các trưởng lão Huyền Không giáo sợ, mắt tròn mắt dẹt, há hốc mồm.

Chớp mắt giáo chủ đã bị người một chiêu giết rồi.

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói:

- Chán chết, thực lực cỡ như các ngươi khiến người buồn ngủ.

Hắn giơ tay lên, búa xoay tít bay trở về. Giọt máu đỏ thắm lăn dọc theo búa nhỏ xuống, đó là máu của giáo chủ, còn nóng hổi.

Một trưởng lão Huyền Không giáo tức giận hỏi:

- Tại sao? Huyền Không giáo chúng ta không oán không thù với ngươi, tại sao muốn diệt giáo của ta?

Có trưởng lão từ từ lùi lại, muốn chạy trốn.

Đối phương quá khủng bố, tiếp tục ở lại đây sẽ chết người.

Lâm Phàm lay hoay cây búa trong tay:

- Bởi vì chính nghĩa, các ngươi hiểu chưa? Đối với những người không có tình yêu hòa bình như các ngươi thì chỉ có thể bị bản phong chủ san bằng.

Búa bén thật, rất tiện tay khi chém người.

Các trưởng lão Huyền Không giáo nhìn chằm chằm búa trong tay Lâm Phàm, sau đó nhìn giáo chủ, tất cả diễn ra quá mau, họ không kịp phản ứng.

Giáo chủ ở trong lòng họ là mạnh nhất, nhưng bị đối phương một búa đóng đinh, bọn họ sợ.

Có trưởng lão hét to:

- Chạy!

Nếu không chạy sẽ chết càng thảm.

Nhìn các trưởng lão còn sống, Lâm Phàm giẫm chân một cái:

- Muốn chạy? Đó là chuyện không thể.

Cột đã gãy, hắn biến mất tại chỗ, chớp mắt xuất hiện trước mặt một trưởng lão.

Trưởng lão kia kinh hoàng hét to:

- Tha ta!

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Không được.

Hắn hé môi thở một hơi, trưởng lão cảm giác bị lực lượng khủng bố đánh trúng, người nổ tung.

Các trưởng lão chạy trốn thấy cảnh đó thì sợ đứng tim:

- Người gì khủng khiếp quá!

Người kia ở trong mắt họ quá khủng bố, không thể chống lại.

- Ài, chạy là thói quen không tốt, dù không đánh lại cũng phải lấy hết can đảm ra chiến đấu, bởi vì chết cũng không sợ, sao các ngươi không thể nhìn thấu điều này?

Bước vào Diệu Thế cảnh, hắn rất muốn cảm nhận xem lực lượng mạnh cỡ nào.

Lâm Phàm đứng yên tại chỗ, hút mạnh, sức hút mạnh mẽ bộc phát ra.

Các trưởng lão bỏ chạy cảm giác thân thể bị lực hút kéo không ngờ thụt lùi.

Các trưởng lão kinh hoàng hét rầm lên:

- Không!!!

Bọn họ ngoái đầu nhìn lại, dựng đứng lông tơ. Bọn họ không tin nổi, đối phương chỉ hút một hơi đã kiềm chế họ.

Phải mạnh đến mức nào mới khủng bố như thế?

- A!

Các trưởng lão không thể kiểm soát bản thân bay nhanh về phía Lâm Phàm.

- Chạy cũng không thể chạy thoát, cần gì lãng phí thời gian.

Khi các trưởng lão sắp bay tới bên cạnh, Lâm Phàm giơ tay phải lên, búng ngón tay.

Hai ngón tay ma sát phát ra lực lượng biến vỡ vực nứt.

Không gian tan vỡ, bất cứ vật chất nào đều bị lực lượng phá hủy.

Thân thể của các trưởng lão bị lực lượng này tàn phá trực tiếp tan rã, biến mất trong không khí, không chừa một giọt máu, bị chấn nát hết.

Lâm Phàm nở nụ cười:

- Hơi lợi hại.

Bước vào Diệu Thế cảnh, khống chế lực lượng càng táo bạo hơn, đặc biệt trái tim sức mạnh, mỗi lần hắn đột phá là nó điên cuồng lớn mạnh.

- Cứ theo tốc độ này thì không biết bao giờ mới hoàn toàn khống chế lực lượng, trở thành chúa tể lực lượng được.

Mục tiêu của Lâm Phàm mãi không thay đổi, đó là trở thành chúa tể lực lượng, hắn không muốn lĩnh ngộ pháp tắc khác chút nào.

Lâm Phàm nhìn quanh:

- Xong hết.

Huyền Không giáo xem như thế lực không kém, nhưng đã hóa thành phế tích, hắn hết hứng thú.

Lâm Phàm đi tới trước mặt giáo chủ, nhìn thân thể bị búa chém sâu vào đầu, cảm giác bất đắc dĩ.

- Ngươi rất may mắn, xem như người duy nhất giữ toàn thây trong Huyền Không giáo, lát nữa mang ngươi về tông, người của Tịnh Không thánh địa chơi ngươi thế nào thì không liên quan đến bản phong chủ.

Lâm Phàm túm giáo chủ bỏ vào trữ vật giới chỉ.

Hắn giơ ngón tay, không gian chấn động nhẹ, nhiều đá to rung rinh, một số trữ vật giới chỉ chưa bị bể nát bay lên.

Hành vi diệt tông là không tốt, tuy tăng điểm rất nhanh nhưng quá tàn nhẫn.

Đương nhiên Huyết Hà tông và Huyền Không giáo bị diệt không tính là tàn nhẫn, nên như vậy.

Hòa bình là quan trọng nhất, hai tông môn này không thích hòa bình, giữ lại cũng vô dụng, chẳng bằng bị diệt.

- Nên trở về.

Lâm Phàm đang định rời khỏi nhưng bỗng dừng bước.

Lâm Phàm nhíu mày nói:

- Hơi thở này khiến người rất khó chịu.

Hắn rất nhạy cảm với sự khó chịu.

Lâm Phàm đứng trong hư không, mắt nhìn chằm chằm phía xa:

- Đến rồi thì đừng núp nữa, bản phong chủ đã gặp nhiều người, không nhớ ra, ngươi là ai vậy?

Lâm Phàm cảm giác tuyệt đối là người quen tìm đến, nếu không sẽ chẳng cho hắn cảm giác này.

- Không ngờ qua thời gian ngắn mà thực lực của ngươi trưởng thành đến mức này, rất kinh người.

Một bóng người xuất hiện trên trời.

Vạn Quật lão tổ đứng đó, áo trắng tinh khôi, khí chất khác xưa nhiều. Lúc trước nàng còn có chút cảm giác non nớt, nhưng bây giờ cho người cảm giác có một không hai thiên địa, chí cao vô thượng.

Lâm Phàm há mồm gay gắt đáp trả:

- Mắc mớ gì tới ngươi, rách việc!

Hắn ghim ả đàn bà này trong lòng, là ả đã đánh hắn và lão sư trong tông môn, nếu không phải hai người vững vàng thì đã mất hết sĩ diện.

Vạn Quật lão tổ cau chân mày thanh tú, bị lời nói của Lâm Phàm chọc giận:

- Hừm!

Lâm Phàm bẻ cổ kêu răng rắc:

- Làm gì, muốn đánh nhau? Bản phong chủ chờ ngươi lâu rồi, vừa lúc có thể báo thù đàng hoàng.

- Ta tới nơi này không phải muốn đánh nhau với ngươi, có việc quan trọng hơn cần hoàn thành, hy vọng ngươi biết. Hiện giờ vực

ngoại giới bình tĩnh chỉ là hiện tượng ngắn ngủi, tuy thực lực của ngươi không tệ nhưng còn kém xa, dù đối mặt với ta thì ngươi vẫn chưa đủ sức.

Vạn Quật lão tổ rất kiên cường. Trước khi vực ngoại giới dung hợp thì nàng không đánh lại tên này, nhưng sau khi dung hợp, nàng đã tìm về một phần nhỏ ngày xưa để lại, phục hồi thực lực, đủ sức trấn áp người trước mắt.

Hiện giờ tất cả tài phú để lại khi vực ngoại giới dung hợp đã bị nàng tìm được hơn một nửa.

Lâm Phàm giả bộ không nghe rõ:

- Ngươi mới nói gì? Nói là ta bây giờ vẫn không đủ sức đối diện ngươi?

Vạn Quật lão tổ định hé môi nhưng bỗng ngây ra.

Cái tên trước mắt nàng bùng nổ khí thế như núi lửa, tăng vùn vụt khiến người thấy sợ.

Răng rắc!

Người Lâm Phàm phình to, lực lượng khủng bố lan tràn, không gian tan vỡ, bốn phía đầy khe nứt màu đen như chạc cây.

Lâm Phàm cúi đầu nhìn đối phương:

- Vạn Quật lão tổ, mụ đàn bà kia mới nói gì? Bản phong chủ không nghe rõ.

Thân hình to lớn mà cuồng bạo làm Vạn Quật lão tổ bất giác lùi một bước.

Khí thế này hơi khủng bố.

Chương 807: Hãy chìm đắm trong sự chi phối khủng bố

Uy thế khủng bố kinh người.

Lực lượng quá khủng bố làm lông tơ rung rung, không gian quanh người hắn nứt ra thành những khe hở màu đen như con rắn nhỏ không ngờ cắn nuốt không gian.

Khe hở đen lan tràn vặn vẹo sau lưng hắn, theo thời gian trôi qua, khe hở dần khuếch tán ra xa.

Lâm Phàm thần uy hùng hồn, phát ra khí thế khiến người cực kỳ bất an:

- Mụ kia, mới nói gì? Bản phong chủ rất không vừa lòng với mụ.

Ở trong mắt Vạn Quật lão tổ thì như ma thần buông xuống trước mặt, làm người sống lưng lạnh toát.

- Ngươi . . .

Biến đổi nghiêng trời lệch đất, thay đổi quá lớn.

Lâm Phàm nhe răng cười nói:

- Nói nhảm nhiều quá, hãy để bản phong chủ xem mụ và ả đàn bà khác có gì khác nhau!

Hắn giơ tay lên chộp Vạn Quật lão tổ, năm ngón tay lóe tia sáng âm u sắc lạnh, trên mỗi ngón tay ngưng tụ lực lượng, không gian bị kéo rách năm khe hở màu đen.

- Khủng bố!

Người Vạn Quật lão tổ bắn ra tia sáng, thân hình tuyệt thế động đậy, biến mất tại chỗ với góc độ kỳ dị.

Bùm!

Lâm Phàm co năm ngón tay, không gian như tấm da bị hắn chộp vào tay, cơn lũ xao động cuồn cuộn, chỉ với uy lực một kích đã tạo thành uy thế khủng bố cỡ này.

Vạn Quật lão tổ xuất hiện ở phía xa, cảnh tượng kinh người xung quanh khiến nàng giật nảy mình.

Vạn Quật lão tổ im lặng thật lâu sau mở miệng hỏi:

- Vì sao lực lượng của ngươi mạnh đến vậy?

Nàng rất giật mình, thắc mắc về lực lượng của hắn.

- He he!

Lâm Phàm khổng lồ tạo áp lực lớn cho người khác, thân hình cao mười thước vừa đúng, không quá lớn nhưng cũng không nhỏ.

Chiều cao như Cự Linh tộc tuy tạo áp lực mạnh nhưng cho người cảm giác vụng về.

- Tại sao lực lượng cường đại? Mụ kia, ngươi rất vô tri, ngươi không biết sức mạnh mới là cường đại nhất sao? Cả đám các ngươi lĩnh ngộ pháp tắc linh tinh, sao mạnh bằng bản phong chủ.

Lâm Phàm chưa bao giờ hối hận chỉ lĩnh ngộ pháp tắc lực lượng, từng có người nói chỉ lĩnh ngộ một loại pháp tắc là hành vi ngu ngốc nhất, nhưng hắn thì cho rằng đó là vì bọn họ quá yếu.

Theo đuổi đơn nhất là không sai, thúc đẩy một loại lực lượng duy nhất đến tột đỉnh sẽ bộc phát ra lực lượng kinh khủng nhất.

- Là vậy sao?

Vạn Quật lão tổ không ngờ tên này chỉ lĩnh ngộ pháp tắc lực lượng, nàng lắc đầu nói:

- Hành vi của ngươi quá ngu ngốc.

- Nói năng kiểu gì! Không phải nói tiếng người thì câm mồm cho bản phong chủ! Ngu ngốc? Ta thì thấy mụ mới ngu chưa từng có!

Lâm Phàm rất bất mãn, cái thứ gì, dám bảo hắn ngu ngốc, muốn chết mà!

- Ngươi quá vô tri, mỗi người có thể lĩnh ngộ chín loại pháp tắc nhưng ngươi chỉ lĩnh ngộ một loại, phải nói rằng con đường của ngươi rất khó đi. Hơn nữa đến mặt sau ngươi sẽ phát hiện pháp tắc lực lượng không mạnh như vậy.

Vạn Quật lão tổ rất khinh thường hành vi lĩnh ngộ một loại pháp

tắc của Lâm Phàm, cho rằng hắn đang tìm chết.

- Thôi, ngươi chấp mê bất ngộ vậy cứ tự đi tiếp, nhưng ta khuyên ngươi bây giờ quay đầu còn kịp, có thể lĩnh ngộ thì mau lĩnh ngộ pháp tắc khác. Cứ tiếp tục với pháp tắc đơn nhất sẽ không có kết cục tốt, pháp tắc lực lượng càng là thứ nguy hiểm nhất trong tất cả pháp tắc, bây giờ ngươi không cảm nhận được nhưng khi bước vào Đạo cảnh sẽ tự hiểu.

Vạn Quật lão tổ không muốn nói nhiều với đối phương, nàng còn bận việc, Huyền Không giáo đã bị diệt, nàng phải giả bộ rời đi. Nàng có thứ để lại ở đây, bây giờ lấy nó ra không phải lựa chọn sáng suốt.

Lâm Phàm lắc người chặn đường đi của Vạn Quật lão tổ:

- Đã đến rồi, ra oai xong muốn đi? Mụ kia, mơ hơi đẹp.

Muốn đi?

Không có cửa.

Khuôn mặt thuần khiết của Vạn Quật lão tổ lộ nét hờn giận:

- Ngươi muốn làm gì?

Nàng không muốn đánh nhau với đối phương.

- Làm ngươi.

Vừa dứt lời, mắt Lâm Phàm bắn ra tia sáng, người phun trào sóng khí, hắn giơ tay vỗ về phía Vạn Quật lão tổ.

Lực lượng mênh mông có thể xé rách bầu trời, bàn tay vỗ làm không khí bốn phía sôi trào như nước nóng.

Vạn Quật lão tổ vung cánh tay, không gian chấn động, trực tiếp va chạm với bàn tay sinh ra sóng xung kích lớn.

- Lực lượng thật mạnh!

Giao đấu một chiêu, nàng phát hiện ngay lực lượng của tên này quá mạnh.

- Ha ha, hôm nay để xem mụ chạy kiểu gì!

Lâm Phàm giẫm hư không, bùm một tiếng biến mất tại chỗ, khi xuất hiện thì đã ở trước mặt Vạn Quật lão tổ, cuồng bạo đấm ra một

đấm.

Oong oong!

Khuôn mặt Vạn Quật lão tổ nghiêm ktúc, giơ tay tỏa ngọn lửa ánh sáng chói lòa, sát chiêu sắc bén chưa biết ngưng tụ quanh người nàng, định nhờ nó đánh lui Lâm Phàm.

Nhưng Vạn Quật lão tổ quá xem thường hắn.

Lâm Phàm tiến vào trạng thái chiến đấu, hễ đánh nhau là sẽ không né tránh.

Phập!

Lửa ánh sáng bao phủ Lâm Phàm, ánh sáng nóng bỏng đốt người hắn, thân thể nổ tung, máu tràn ra.

- A!

Vạn Quật lão tổ kinh dị, không ngờ đối phương không thèm né, cứng rắn xông vào.

Trong khi Vạn Quật lão tổ suy tư thì đột nhiên lửa ánh sáng cuộn trào, dường như có thứ gì sắp lao ra.

Bùm!

Người Lâm Phàm đẫm máu xuyên qua lửa ánh sáng, siết chặt nắm tay đấm vào khuôn mặt xinh đẹp của Vạn Quật lão tổ.

Người Vạn Quật lão tổ tỏa sáng, dải sáng thần chiếu sáng thiên địa.

Vạn Quật lão tổ đã nổi giận:

- Cái tên này! Ta vốn không muốn đánh với ngươi, nhưng đừng khinh người quá đáng!

Nàng tìm thứ mình đã để lại hòng phục hồi thực lực, tình cờ đến Huyền Không giáo, thấy cảnh đó, nào ngờ tên này muốn xuống tay với nàng.

- Khinh ngươi rồi sao? Lúc trước ngươi cũng khi dễ chúng ta không nhẹ!

Lâm Phàm tung nắm đấm va chạm với ánh sáng thần, thoáng

chốc thiên địa chấn động, sóng gợn lực lượng khuếch tán ra ngoài.

Nhưng hắn không dừng tay mà nhìn đối phương chằm chằm, thân hình rạch phá hư không kéo một vệt đen ngòm, hắn quát to, nắm đấm giáng xuống bao trùm Vạn Quật lão tổ.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vạn Quật lão tổ không ngờ thực lực của tên này mạnh như thế, tuy có màn sáng bao phủ nàng nhưng màn sáng vỡ vụn.

- Ta đánh trúng ngươi!

Lâm Phàm giữ tư thế huơ nắm đấm, hắn đã cảm nhận được mu bàn tay ma sát với khuôn mặt mềm mại.

Bốp!

Bóng dáng khuynh thành tuyệt trần như đạn pháo đập xuống đất, bụi bay lên mù mịt.

Lâm Phàm đứng trên cao, ánh mắt bỄ nghễ nhìn chăm chú bên dưới:

- Cảm giác thế nào hả Vạn Quật lão tổ? Có cảm giác được cơn đau nóng rát như thân thể bị tê liệt không?

Lâm Phàm cúi đầu, nắm tay dính chút máu, nhưng không phải máu của hắn mà là Vạn Quật lão tổ.

Răng rắc!

Trong phế tích truyền ra tiếng quát:

- Ngươi đáng giận!

Đá vụn chôn sâu Vạn Quật lão tổ bị hất văng ra, nàng đứng dậy, cúi đầu phun ra búng máu, nửa bên mặt sưng phù nhưng không thể che đậy nét đẹp quyến rũ của nàng.

Tí tách tí tách!

Máu nhỏ giọt từ cằm nàng, Vạn Quật lão tổ ngước đầu nhìn lên cao, bóng người kia khiến nàng tức giận.

Lâm Phàm nhếch mép cười hỏi:

- Như thế nào? Lực lượng của bản phong chủ có đủ không? Nếu cảm giác không đủ thì thêm lần nữa!

Rốt cuộc báo thù, nhưng chưa báo thù của lão sư.

Khi đó một mình mụ đàn bà này nghiền áp hai sư đồ, nên hắn phải để lão sư dạy cho đối phương một bài học mới được.

Vạn Quật lão tổ lấy viên đan dược ra nuốt vào bụng, khuôn mặt sưng múp dần xẹp xuống, nữ nhân luôn có lòng thích cái đẹp.

Lâm Phàm lạnh lùng liếc một cái:

- Xì, hết sưng rồi lát nữa lại làm ngươi sưng lên!

Lâm Phàm nhấc chân đạp nát hư không, lao xuống chỗ Vạn Quật lão tổ.

Khí thế rất khủng bố, hình thành dòng khí kinh khủng, Vạn Quật lão tổ ở bên dưới cảm giác thiên địa bấp bênh, tất cả đổ ập xuống nàng.

Vạn Quật lão tổ giơ tay lên, mấy trận văn hiện ra, tỏa ánh sáng rực rỡ chói mắt, nhưng rồi trận văn tan vỡ.

Vạn Quật lão tổ giật nảy mình, sống lưng lạnh toát, rịn mồ hôi lạnh:

- Cái gì!?

Nàng không ngờ lực lượng của tên này khủng bố như thế, trận văn không chịu nổi đã tan vỡ.

Lâm Phàm hét to một tiếng:

- Đừng quá giật mình, nằm xuống cho lão tử!

Nắm đấm rực cháy lửa từ trên cao đấm mạnh xuống.

Bùm!

Tiếng gầm rú kinh thiên động địa bộc phát ra.

Mặt đất bị lực lượng khủng bố trùng kích không ngờ nứt vỡ, đá vụn bay lên, phạm vi mấy trăm dặm rung lắc dữ dội.

Có tiếng hét thảm:

- A!

Là giọng của Vạn Quật lão tổ.

Nắm tay của Lâm Phàm bao phủ Vạn Quật lão tổ, hung hăng đè nàng bẹp dí.

Vòi máu phun ra nhuộm đỏ mu bàn tay của Lâm Phàm.

Lửa cháy nóng bỏng sôi trào phá tan cương khí của Vạn Quật lão tổ, đốt quần áo nàng.

Thân hình tỏa sáng lấp lánh, nhưng với Vạn Quật lão tổ thì cả người sắp nổ tung.

Vạn Quật lão tổ rít gào:

- Sao ngươi dám!?

Mắt nàng đỏ ngầu, hoàn toàn bị Lâm Phàm chọc giận.

- Vớ vẩn! Bản phong chủ không dám đánh ngươi chứ chẳng lẽ thương ngươi sao? Đồ đàn bà ngực lép, ngươi không có thứ làm phụ nữ kiêu hãnh nhất thì lên mặt cái khỉ gì!

Hai nắm tay của Lâm Phàm rơi mạnh xuống như pháo nã ầm ầm.

Rầm!

Trời sụp đất nứt, vết rạn như rồng nứt vỡ khắp nơi.

Khí huyết khủng bố quấn quanh người Lâm Phàm, tuôn trào từ lỗ chân lông, khu vực này đã bị hắn khống chế.

- Mụ kia, hãy cứ chìm đắm dưới sự chi phối khủng bố của bản phong chủ!

Đấm mệt mỏi, hắn giơ chân đạp mạnh.

Từng cú giẫm liên tục, mặt đất rung rinh chìm xuống.

Lâm Phàm rất càn rỡ, không ngờ có ngày như vậy, hắn luôn muốn đánh tơi bời mụ đàn bà này, chẳng ngờ hôm nay có cơ hội đó.

Vạn Quật lão tổ bị hắn giẫm dưới chân liên tục phun máu, đột nhiên người nàng tỏa sáng.

Là một hạt châu.

Hạt châu lấp lóe mang theo Vạn Quật lão tổ thoát khỏi dưới chân Lâm Phàm, bay đi xa.

Lâm Phàm ngước đầu nhìn, thấy Vạn Quật lão tổ trần truồng đứng đó, thấy hết toàn thân, tiếc rằng chỗ kia như sân bay, tuy nó có màu hồng.

Lâm Phàm nhe răng cười:

- Hì hì, nhìn nửa người trên của mụ còn tưởng là nam chứ.

Hắn vung vẫy cánh tay, chuẩn bị đánh đối phương tan nát.

Chương 808: Vẫn dùng chiêu thức thích nhất thì hơn

- Khốn kiếp!

Có gió thổi qua, Vạn Quật lão tổ cảm giác toàn thân lạnh lẽo, cúi đầu nhìn thấy mình trần truồng, gò má trắng nõn ửng đỏ, nhưng mắt tóe lửa.

Vạn Quật lão tổ giơ ngang tay che ngực phẳng, một tay khác che phía dưới.

Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- Đừng che, ai thèm xem, dao chém ngang xuống chưa chắc cắt trúng thứ gì.

Hắn siết ngón tay kêu rôm rốp, mới rồi đánh ra bộ chiêu thức liền mạch rất sướng, hắn chưa bao giờ cảm giác sung sướng như vậy.

Lâm Phàm muốn đánh đối phương lâu rồi, giờ có thể đánh trúng, loại cảm giác này rất tuyệt.

Nhưng xem tình huống của đối phương hiển nhiên không cam lòng.

Lâm Phàm cười nói:

- Bản phong chủ luôn thấy lạ, ngươi tăng thực lực rất nhanh. Thanh Oa từng nói với Lão Hắc là ngươi đã tồn tại mấy vạn năm, tức là mụ phù thủy già vạn tuổi, nhưng xem bộ dạng xấu hổ của ngươi có lẽ là chuyển kiếp. Ngươi trà trộn trong vực ngoại giới, lúc thì ở bên này, khi thì ló mặt bên kia, có phải đang tìm lực lượng để lại trong kiếp trước không?

Vạn Quật lão tổ mặt biến sắc:

- A?

Nàng không ngờ tên này đoán trúng.

Lâm Phàm suy tư, lẩm bẩm:

- Đúng phải không? Bản phong chủ đã đoán đúng, nhưng tại sao ngươi xuất hiện ở nơi này? Có phải vì chỗ này có thứ ngươi cần?

Vạn Quật lão tổ nhanh chóng phản ứng lại, mặt không biểu tình nhìn Lâm Phàm.

Nhưng tim thì rớt cái bịch, không rõ vì sao tên này biết rõ ràng như vậy.

Lâm Phàm thản nhiên nói:

- Tuy bây giờ ngươi không có biểu tình nhưng chắc trong lòng rất giật mình, có phải đang nghĩ: Ôi chao, sao bản phong chủ biết không? Nói cho ngươi, toàn thân của ngươi đều bị bản phong chủ nhìn thấy hết, còn có thể che giấu cái gì?

Hắn rất tò mò về Vạn Quật lão tổ, nàng làm sao sống đến hiện giờ? Và sau đó đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Phàm đương nhiên không sợ chút nào, hắn đang nghĩ chuyện xảy ra sau đó có thú vị không, nếu không quá thú vị thì hắn không hứng thú xen vào.

Vạn Quật lão tổ tức giận nghiến răng nghiến lợi, chưa từng ghét một người đến vậy:

- Nhà ngươi . . .!

Tên này khiến nàng rất ghét, nhưng bộ dạng hiện giờ của nàng rất kỳ cục.

Lâm Phàm ngạo nghễ đứng, vung tay lên, đôi mắt nhìn thẳng nàng:

- Ngươi thay quần áo đi, bản phong chủ nhìn thân thể của ngươi rất khó dồn sức đánh. Đừng để bụng, giữa nam và nữ chỉ là một lớp da thịt, ký ức mắt rất ngắn ngủi, sẽ không mang đến tổn thương thực chất cho ngươi.

Cả người Vạn Quật lão tổ sôi trào khí huyết:

- Ngươi . . .!

Nàng rất muốn đạp dẹp hắn, nhưng xem đối phương thật sự cho nàng cơ hội mặc đồ.

Khi Vạn Quật lão tổ nhúc nhích thì bỗng con ngươi co rút.

Lâm Phàm cuồng bạo xé rách hư không lao về phía Vạn Quật lão tổ:

- Mụ kia, thật sự tin ta sẽ cho ngươi cơ hội? Khi chiến đấu có thể ít đấu võ mồm nhưng tuyệt đối sẽ không nương tay!

Hai tay Lâm Phàm khép lại nặng nề đập xuống, lực lượng sôi trào xuyên thấu không gian đè lên người Vạn Quật lão tổ.

Bùm!

Lực lượng nổ tung, một cột sáng khủng bố bộc phát ra từ hai nắm tay của Lâm Phàm.

Vạn Quật lão tổ sắp không xong rồi, rất bực tức.

Răng rắc!

Hạt châu vỡ vụn hóa thành vô số đốm sáng bao phủ người nàng, Lâm Phàm cảm thấy đốm sáng có chút tác dụng, ngăn cản lực lượng của hắn được.

Trên những đốm sáng đột nhiên hiện ra một trận văn, Lâm Phàm phát hiện mình bị sức mạnh to lớn bắn ngược về, đến từ lực lượng tấn công Vạn Quật lão tổ.

Bùm!

Lâm Phàm lùi lại, cổ tay rách toạc, máu tuôn rơi.

- Lợi hại, đây là đẩy ngược lực lượng đã nhận?

Lâm Phàm không ngờ Vạn Quật lão tổ còn có chiêu như vậy, hắn đã xem thường đối phương, quả nhiên người sống mấy vạn năm nếu không có chút thủ đoạn mới là xạo.

Lâm Phàm cảm giác lực lượng kinh khủng ập đến, hắn giơ hai tay đỡ.

Bùm!

Lực lượng nổ tung, Lâm Phàm lùi nhanh về.

Hắn vung hai cánh tay, bật cười:

- Lợi hại, rất lợi hại. Thủ đoạn của mụ hơi cao đấy, một thời gian không gặp chẳng những thực lực tăng mạnh nhiều, thủ đoạn

cũng ghê gớm hơn.

Phía xa, Vạn Quật lão tổ được quầng sáng rực rỡ không thể nhìn thẳng bao trùm, có lực lượng đang tăng cao trong vầng sáng.

Bùm!

Ánh sáng nổ tung, một bóng người xuất hiện giữa hư không.

Xoẹt xoẹt!

Một tay Vạn Quật lão tổ cầm cây trường thương màu vàng khắc hoa văn phức tạp, nàng đứng lơ lửng trên trời, mái tóc dài bay sau người, ánh mắt sắc bén, người tỏa sáng lấp lánh rực rỡ, thay đổi lớn so với lúc trước.

Vạn Quật lão tổ khoác áo giáp, giọng ồm ồm như tiếng trời đại đạo chấn động cõi đời:

- Lâm Phàm, ngươi rất quá đáng.

Lâm Phàm bật cười:

- A, có chút khác, chịu lấy ra bản lĩnh thật sự rồi?

Không ngờ Vạn Quật lão tổ thay đổi hẳn, xem tình huống hiện tại thì khí thế mạnh hơn lúc trước nhiều.

- Nhưng ta nói nhé mụ kia, áo giáp của ngươi không được tốt lắm, rõ ràng không có ngực mà chỗ đó u cục nhỏ, ngươi đang tự ám thị hay . . .?

Lâm Phàm chưa nói hết câu đã cảm giác tia sáng lạnh sắc bén xé gió bay tới.

Hắn nghiêng đầu, trường thương vàng phá không bay tới đâm vào hư không, trường thương dán sát sườn mặt hắn. Lâm Phàm vỗ chưởng đẩy trường thương văng ra.

Tí tách!

Nóng hổi, có máu ứa ra từ gò má. Tuy thương không đâm trúng hắn nhưng mũi nhọn cắt rách da.

Tốc độ rất nhanh.

Thực lực của Vạn Quật lão tổ tăng nhanh nhiều, áo giáp khoác

trên người nàng e rằng không đơn giản.

Mắt Vạn Quật lão tổ bắn ra tia sáng vàng:

- Vốn không định ra tay với ngươi, nhưng ngươi quá đáng. Thôi được, hôm nay sẽ cho ngươi biết mình nhỏ bé cỡ nào!

Vạn Quật lão tổ đứng trên cao, người tỏa sáng tựa như vị thần.

Lâm Phàm cười cười, ngoắc tay:

- Vậy sao? Đừng nói nhảm, tới đây, vừa lúc cho bản phong chủ xem bà già sống mấy vạn năm nhà ngươi có khả năng gì.

Vạn Quật lão tổ tức điên:

- Láo lếu!

Tia chớp rạch phá hư không, từ người Vạn Quật lão tổ bộc phát ra uy thế ngút trời.

Sấm sét dày đặc hư không, thiên địa tối sầm.

Vạn Quật lão tổ biến mất tại chỗ, một luồng sáng xẹt qua hư không, sấm sét quấn quanh trường thương.

Hư không chấn động hình thành bão tố thế thương, uy thế vô song, có thể xé rách thiên địa.

- Chiến trường viễn cổ!

Mở buff ra, uy thế khiến người sợ bùng nổ.

Gót chân Lâm Phàm đạp hư không, biến mất tại chỗ.

- Lôi Ngục!

Vạn Quật lão tổ hiện hình, trường thương rạch mạnh, lôi kéo sấm sét thiên địa, phạm vi trăm ngàn dặm bị sấm sét bao phủ. Vô số tia chớp chìm nổi trong không gian, xẹt đùng trườn bò.

Mắt Vạn Quật lão tổ lóe tia sáng lạnh:

- Nhìn thấy không? Pháp tắc lôi đình chí cường, dù có thể cứng rắn đỡ nhưng thân thể của ngươi cũng rơi vào trạng thái tê liệt.

Tia chớp bò trên người Lâm Phàm, nổ đì đùng.

Đây là pháp tắc lôi đình, lôi kéo sấm sét trên trời giáng xuống trần gian.

Bùm!

Lâm Phàm hiện ra, mắt lấp lóe tia hưng phấn, siết năm ngón tay đấm vào Vạn Quật lão tổ:

- Đừng nói nhảm, chơi!

Vạn Quật lão tổ ngạc nhiên:

- A?

Nàng thấy thân thể tên này bị tia chớp của nàng phủ lên, nhưng tốc độ vẫn như cũ, làm nàng nhíu chặt mày.

Lúc này không có thời gian cho nàng nghĩ nhiều, trường thương kéo theo mảng lớn tia chớp đâm thẳng vào Lâm Phàm.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Chấn động vô tận thổi quét thiên địa, biển sét rung rinh tan vỡ.

Lâm Phàm hét to một tiếng:

- Pháp tắc lôi đình cái khỉ gì, biến cho bản phong chủ! Ở trước lực lượng thì chẳng là cái thá gì!

Lực lượng như sóng triều bộc phát ra.

Hai lực lượng va chạm vào nhau, góc trời này như lò lửa thiên địa luyện hóa tất cả.

Vạn Quật lão tổ khẽ quát:

- Giam cầm!

Nàng há mồm phun luồng sáng vàng bao phủ bên trên Lâm Phàm, muốn giam cầm tất cả.

- Cái gì?

Chớp mắt Lâm Phàm lao ra khỏi vầng sáng vàng, khí thế như rồng bay lên cao, đấm vào Vạn Quật lão tổ.

Nàng không tin được, giam cầm vô dụng?

Vạn Quật lão tổ là nữ nhân có ý thức chiến đấu mạnh nhất mà Lâm Phàm từng gặp, khoảnh khắc nghĩ ra hậu chiêu, đánh trả ngay.

Lâm Phàm đâm tới, đối mặt một kích sắc bén của Vạn Quật lão tổ nhưng hắn không né tránh mà cứng rắn va chạm.

Phập!

Trường thương đâm xuyên cánh tay của Lâm Phàm, máu phun ra.

Vạn Quật lão tổ không ngờ tên này không thèm né, trực tiếp xông lên, chuyện gì đây?

Sau đó nàng tái mặt.

Dù bị trường thương xuyên thủng cánh tay thì Lâm Phàm không ngừng lại, hắn áp sát Vạn Quật lão tổ, đấm vào bụng nàng.

Bốp!

Vang tiếng nổ, uy lực một đấm kinh thiên động địa.

Vạn Quật lão tổ cong gập người, phun ra búng máu, người bị va đập mạnh rớt xuống đất cái rầm.

Vạn Quật lão tổ không dám tin chuyện này xảy ra.

Khi nàng rớt xuống đống đổ nát thì nổ vang, tro tàn bay kín trời.

Lâm Phàm không nương tay, hắn lao xuống, muốn chiến thì phải đánh cho đến khi một bên hoàn toàn tan vỡ, không có chút sức chống cự.

- Mụ kia, để xem ngươi có thể chống đỡ tới khi nào!

Hai tay Lâm Phàm khép lại, dùng chiêu thức hắn thích nhất tức là hai nắm tay thô bạo nặng nề đập xuống, hoàn toàn đập nát đối phương.

Trong hố sâu phế tích, Vạn Quật lão tổ hộc máu thở hổn hển, nàng không ngờ thực lực của đối phương mạnh như vậy, không có đường chống trả.

Vạn Quật lão tổ vụt ngẩng đầu lên, ảo ảnh to lớn từ trên trời giáng xuống, tốc độ siêu nhanh, dấy lên uy thế khủng bố.

Vạn Quật lão tổ thầm rít gào:

- Không được!

Sao nàng có thể thua ở đây được.

Đường đường là Vạn Quật lão tổ, sao có thể thua ở chỗ này?

Nhưng khi Vạn Quật lão tổ không cam lòng định lao lên thì lực lượng khủng bố kia đã giáng xuống.

Đùng!

Vạn Quật lão tổ cảm giác óc sắp văng ra, bộ não trống rỗng, co gập người, đầu ngửa ra sau, mở miệng phun máu.

Lực lượng xuyên suốt, mặt đất nứt rạn bốn phương tám hướng.

Huyền Không giáo vốn đã thành phế tích, tan thành mây khói, giờ khói bụi cũng hóa thành hư vô trong trận chiến đấu này.

Chương 809: Hay à, thì ra là mụ đàn bà này

- Sao có thể như vậy?

Vạn Quật lão tổ chưa bao giờ nghĩ mình sẽ thua tại đây, nàng không tưởng tượng ra sẽ thua bất cứ ai trong nguyên vực ngoại giới này.

Dù chết thì nàng nên chết trong tay những cường giả khủng bố mới đúng.

Vạn Quật lão tổ muốn nhúc nhích, nhưng không thể động đậy một ngón tay.

Bộp!

Lâm Phàm đứng lên, vươn tay bấu đầu Vạn Quật lão tổ, xách nàng lên đưa tới trước mặt, nhìn thẳng vào mắt nàng.

- Mụ kia, lúc trước ngươi nói cho bản phong chủ nhận biết bản thân nhỏ yếu cỡ nào, nhưng tình hình hiện giờ hình như mụ không làm ta cảm nhận mình nhỏ yếu bao nhiêu, mụ nói sao đây?

Vạn Quật lão tổ cúi đầu, lắp bắp:

- Ngươi . . .

Mặt nàng lộ rõ không cam lòng.

Lâm Phàm bẽ cổ:

- Ta nói với mụ rồi, lực lượng là mạnh nhất, giờ mụ đã sâu sắc cảm nhận sức hấp dẫn của lực lượng lớn cỡ nào chưa?

Đôi mắt nóng bỏng nhìn Vạn Quật lão tổ không chớp mắt.

Đối diện ánh mắt có tính xâm lược cực mạnh, Vạn Quật lão tổ cúi đầu, rất không cam lòng, nàng muốn vùng vẫy, nhưng nhích nhẹ là cả người muốn nứt ra, dường như xương cốt vỡ vụn.

Vạn Quật lão tổ ngẩng đầu nhìn Lâm Phàm, không yếu thế, không van xin:

- Ngươi muốn giết cứ giết, cần gì nhục nhã ta.

Lâm Phàm nhe răng cười nói:

- Giết ngươi làm gì, bản phong chủ đã báo thù, nhưng lão sư của bản phong chủ còn chưa đánh ngươi. Ngươi từng đánh bản phong chủ và lão sư một trận nhừ tử trong tông môn, sao có thể bỏ qua dễ vậy được.

Tâm tình của Vạn Quật lão tổ rất tệ, như gặp quỷ. Nàng không biết chuyện này là sao, vì sao mình sơ sẩy như vậy. Càng làm Vạn Quật lão tổ sợ là thực lực của tiểu tử này mới chỉ là Diệu Thế cảnh, còn nàng đã đến Đạo cảnh sơ kỳ.

Đây là khoảng cách đại cảnh giới, huống chi với thủ đoạn, thực lực của nàng nên nghiền áp hắn mới đúng.

Lâm Phàm hỏi, rất muốn chờ một lúc:

- Có người đến cứu ngươi không? Nếu có thì bản phong chủ sẽ chờ một lát, đợi đồng bạn đến cứu ngươi cũng được.

Vạn Quật lão tổ không đáp lại, làm gì có ai tới cứu nàng, nếu có thì tốt rồi.

Lâm Phàm thu công, thân hình trở lại kích cỡ bình thường, đương nhiên tay hắn vẫn bấu đầu Vạn Quật lão tổ.

Vạn Quật lão tổ nhỏ giọng nói:

- Ngươi có thể đừng chụp ta như vậy không?

Cảm giác bị người bấu đầu rất tệ, đặc biệt đối với nàng càng là sỉ nhục không thể chịu đựng, dù nàng bị giết cũng sẽ không cau mày.

Lâm Phàm đung đưa qua lại, không thèm nể mặt:

- Như thế nào? Không thích? Tay phải của bản phong chủ chộp ngươi này, còn dùng tay trái nữa, ngươi làm gì được bản phong chủ?

Vạn Quật lão tổ bị đùa đỏ mặt, tức ói máu, đã bị chọc giận bể phổi.

Ngay sau đó Vạn Quật lão tổ nở nụ cười.

Lâm Phàm hỏi:

- Có gì buồn cười?

Vạn Quật lão tổ không trả lời, vẫn cười, cười rất hưng phấn, đôi mắt tối tăm bỗng tỏa sáng.

Bốp!

Lâm Phàm đấm vào bụng Vạn Quật lão tổ, làm nàng đau suýt xỉu.

- Bản phong chủ hỏi ngươi cười cái gì, có gì buồn cười?

Nếu bị nam nhân che chở phụ nữ thấy thủ đoạn này chắc chắn sẽ gầm rống, muốn liều mạng với Lâm Phàm. Đối với nữ nhân khuynh thành như vậy mà cũng nặng tay được, còn tính người không?

Vạn Quật lão tổ ho sặc sụa:

- Khụ khụ khụ!

Cú đấm này không quá mạnh, nếu không thì nàng đã không chịu nổi.

Vạn Quật lão tổ không ngờ tên này vô lý đến vậy, bá đạo vượt sức tưởng tượng của nàng, cũng muốn chửi thề. Muốn biết nàng cười cái gì thì hỏi một câu được rồi, có cần thượng cẳng tay hạ cẳng chân vậy không?

Vạn Quật lão tổ nói:

- Ta cười cái gì? Ta cười mấy vạn năm nay vực ngoại giới không đến nỗi vô dụng, ngươi cho ta nhìn thấy chút hy vọng, thậm chí là hy vọng có thể kề vai chiến đấu.

Lâm Phàm xoay Vạn Quật lão tổ qua trước mặt mình, nghiền ngẫm nhìn nàng:

- Hy vọng khỉ khô, tác chiến con mắt! Tu vi cỡ như ngươi mà muốn kề vai chiến đấu với bản phong chủ? Đang mơ hả? Hay ngươi muốn lôi kéo làm quen hòng tìm kiếm đường ra?

Ánh mắt đó làm Vạn Quật lão tổ hơi khó chịu, nàng nhìn hướng khác, không đối diện với Lâm Phàm.

- Ngươi sai, đó không phải thực lực thật sự của ta. Có lẽ ngươi đã biết, vực ngoại giới dung hợp hiện giờ chỉ là khởi đầu, nguy hiểm cuối cùng chưa buông xuống. Khi nó buông xuống thì tất cả sẽ biến đổi, ngươi hiểu không?

Vạn Quật lão tổ nhìn thấy hy vọng trên người Lâm Phàm, tuy chưa mạnh lên nhưng với tu vi Diệu Thế cảnh nghiền áp nàng đã đủ bất phàm.

Có lẽ đến khi đó người này sẽ giúp đỡ lớn.

Lâm Phàm lắc đầu, hắn không hiểu:

- Không rõ, đám người các ngươi thật thú vị, chuyện trước mắt còn chưa qua đã lo về sau, nghĩ xa quá.

Vạn Quật lão tổ vụt ngẩng đầu, thẫn thờ, câu trả lời của tên này làm nàng rất tức giận, muốn đập chết Lâm Phàm cho rồi.

Vạn Quật lão tổ không nhịn được gầm rống:

- Ngươi thật sự không hiểu sao? Đợi đến lúc đó thì ngươi không cách nào bảo vệ người bên cạnh mình!

Nếu không phải nàng không đánh lại đối phương thì rất muốn xẻ đầu tên này ra xem có cái gì bên trong.

- Được rồi, lải nhải nhiều quá. Bản phong chủ không rảnh khoác lác với ngươi nữa, theo bản phong chủ về tông, cho lão sư đánh ngươi một trận rồi bản phong chủ bóp bể đầu ngươi.

Lâm Phàm xách Vạn Quật lão tổ trực tiếp xuyên thấu hư không, lao về phía tông môn.

- Ngươi . . .!

Vạn Quật lão tổ sắp điên rồi, không biết nên nói cái gì. Còn về cái chết thì nàng không sợ, chỉ không cam lòng chết như thế này.

Sao Lâm Phàm không hiểu những gì Vạn Quật lão tổ nói, trong lòng hắn rõ ràng hơn ai hết. Nhưng suy nghĩ nhiều làm gì, nếu đến lúc đó thì tự nhiên hiểu thôi.

Dù ai đến cũng không thể ngăn cản bước chân của hắn, càng đừng nói diệt Viêm Hoa tông.

Đến lúc không đánh lại thì mở vận rủi cuồn cuộn ra, không sợ chết cứ nhào vô kiếm ăn.

Đương nhiên Lâm Phàm không hy vọng đến mức đó.

Hắn hỏi ả đàn bà này giấu thứ gì ở đây, nhưng nàng không chịu

nói.

Không sao cả, mang về tông môn rồi tính.

Viêm Hoa tông.

Các đệ tử vẫn như bình thường, không thay đổi quá nhiều. Đối với các đệ tử trông giữ sơn môn thì công tác mỗi ngày là canh giữ nơi đây.

Đây là công tác tràn ngập cảm giác vinh dự, bọn họ sẽ không trao cho ai khác.

Phía xa có tia sáng bắn tới.

Bọn họ ngẩng đầu nhìn.

- Sư huynh trở lại.

Tuy rằng sư huynh ra ngoài không lâu, nhưng mỗi khi thấy sư huynh trở về là bọn họ siêu hưng phấn, cảm giác sung sướng khó tả.

Hai người hào hứng huơ tay hướng trên trời:

- Sư huynh!

Một đệ tử tiếc nuối nói:

- Nếu ta là nữ thì tốt rồi.

Một đệ tử vụt ngoái đầu lại, thộn mặt ra nhìn đồng bạn, như gặp quỷ, lời này mà cũng nói ra được?

Đại điện.

Lâm Phàm đáp xuống, hét hướng phía xa:

- Lão sư mau qua đây, có việc vui lớn!

Lâm Phàm vẫn xách Vạn Quật lão tổ trong tay không buông xuống, phòng ngừa ả đàn bà này dùng thủ đoạn gì trốn khỏi tầm mắt hắn, tuy khả năng này rất thấp.

Vạn Quật lão tổ hơi thở dốc, nhưng nàng bị thương rất nặng, chỉ có cách phục hồi từ từ:

- Ngươi mang ta về chỉ vì để lão sư của ngươi thắng ta?

Lâm Phàm cười nói:

- Thắng ngươi? Ngươi suy nghĩ nhiều, là đánh ngươi mới đúng.

Lâm Phàm nhìn quanh, đã có nhiều đệ tử xúm lại.

- Sư huynh đang xách cái gì vậy?

- Không biết, chúng ta đi xem thử, cảm giác có chuyện ghê gớm.

- Sư huynh luôn mang đến niềm vui bất ngờ cho chúng ta, có lẽ lần này cũng là chuyện gì ghê gớm lắm.

Các đệ tử nhanh chóng xúm lại, nhưng khi thấy sư huynh xách một người thì tập thể ngẩn ngơ.

- Hình như là nữ, còn rất đẹp.

- Đúng rồi, xinh đẹp quá, như tiên nữ, ta chưa từng thấy mỹ nữ như vậy.

- Các ngươi xem kìa, hình như nàng bị thương rất nặng, không lẽ bị sư huynh đánh? Xem ra nữ nhân này không phải người tốt, dù sao sư huynh của chúng ta chỉ đánh nữ nhân xấu.

Ánh mắt của các đệ tử Viêm Hoa tông không kém, sẽ không nhận lầm xấu đẹp.

Nhưng bọn họ rất tin tưởng Lâm Phàm, tuy nữ nhân này rất đẹp nhưng bị sư huynh của họ trấn áp thì chắc chắn không phải người tốt.

Có đệ tử nhìn Vạn Quật lão tổ, thấy hơi quen mắt, hình như gặp ở đâu rồi. Có đệ tử nhớ ra lần trước trong tông môn, là nữ nhân này trấn áp sư huynh và trưởng lão mà.

Tuy lần đó họ không thấy rõ cảnh hai người bị trấn áp nhưng biết sư huynh và trưởng lão thua thật, chẳng qua không nói ra.

Xem ra nàng đã bị sư huynh hàng phục, thật là chuyện đáng mừng, nên mở tiệc ăn mừng.

Đại sư tỷ Tịnh Không thánh địa nghe nói Lâm phong chủ trở về thì lật đật chạy lại, tim đập nhanh.

Lâm Phàm thấy đại sư tỷ, hắn ném xác giáo chủ Huyền Không giáo qua:

- Xác chết ở đây, các ngươi tự giải quyết, ta còn bận việc, không cần cảm tạ.

Không ngờ đi Huyền Không giáo một chuyến lại gặp ả đàn bà Vạn Quật lão tổ, thuận tiện báo thù, hắn siêu may mắn.

Đại sư tỷ quỳ dưới đất dập đầu cảm ơn Lâm Phàm, sau đó ánh mắt sắc lạnh túm xác giáo chủ Huyền Không giáo đi xuống núi.

Nàng muốn mang theo xác chết đi bái tế đồng bào.

Các đệ tử thấy sư huynh đột nhiên ném xác chết ra thì giật nảy mình.

Thấy nữ nhân được sư huynh thu nhận quỳ xuống dập đầu thì họ hiểu xác chết đó là kẻ thù, sư huynh đi ra ngoài báo thù cho bọn họ.

Lâm Phàm vô hình càng nổi tiếng hơn.

Lữ Khải Minh đứng phía xa, sốt ruột lấy sổ nhỏ và bút ra ghi lại cảnh này, để tương lai truyền lưu thiên cổ, cho người đời sau học tập.

Thiên Tu từ sơn phong chạy tới, không biết đồ nhi kêu có chuyện gì.

- Sao vậy đồ nhi?

Khi thấy người trong tay đồ nhi thì Thiên Tu giật nảy mình, rồi cười toe, nụ cười mang hơi hướm vui sướng khi người gặp họa.

Hay à, thì ra là ả đàn bà này.

Cảnh tượng hôm đó còn rõ ràng trước mắt lão, vĩnh viễn không thể nào quên.

Hai sư đồ bị một ả đàn bà đánh, nói ra mất mặt chết.

Chương 810: Sau này cẩn thận cho ta

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Thiên Tu hắng giọng dò hỏi:

- Chuyện này là sao hả đồ nhi?

Lão phải giữ dáng vẻ ổn trọng chút, dù sao có nhiều đệ tử ở xung quanh, không thể hét to, tung đòn liên tục đánh bẹp dí ả đàn bà này.

Sẽ bị mất hình tượng.

Lâm Phàm cười nói:

- Có chuyện lớn thưa lão sư. Đồ nhi ở bên ngoài gặp mụ này, trực tiếp hung hăng trấn áp. Vốn định một đấm đánh nát, nhưng ả nói lần trước làm sai chuyện, muốn xin lỗi lão sư, nên đồ nhi mang ả về, để xem ả muốn thế nào.

Tâm tình Thiên Tu lâng lâng:

- À, thì ra là vậy, người trẻ tuổi, làm sai chuyện có thể tha thứ.

Lâm Phàm tiếp lời:

- Ài, lão sư rộng lượng vị tha, nhưng nàng nói phải bị lão sư đánh một trận mới yên lòng.

Vạn Quật lão tổ rất muốn nói chuyện, thà chết chứ không chịu nhục, nhưng cái tên đáng giận bóp cổ họng nàng, không cho nàng nói nên lời.

Vạn Quật lão tổ chỉ có thể nghe hai người đối thoại từng câu.

Hỏa Dung chạy tới:

- Ai vậy sư huynh?

Làm người phụ trách việc lớn nhỏ trong tông môn, Hỏa Dung rất để bụng việc trong tông môn.

Đặc biệt khi thấy nữ nhân này thì Hỏa Dung nhớ lại, trông rất quen mắt, đó là nữ nhân lần trước đến tông môn đánh sư huynh và tiểu tử kia nhừ tử mà?

Không ngờ giờ đổi chiều, hôm nay gió thổi Viêm Hoa tông, ả bị tiểu tử này bóp trong tay, kết cục sẽ không tốt lành gì.

Tội lỗi.

Làm người nữ nhân quá kiêu ngạo, nhìn tình huống hiện giờ xem, đây là kết cục của sự vênh váo, khả năng an toàn rời khỏi Viêm Hoa tông là bằng không.

Thiên Tu mặc kệ Hỏa Dung, lão đá lông nheo với đồ nhi, như đang hỏi tiếp theo nên làm gì?

Lâm Phàm ngẫm nghĩ, hắn rất muốn đánh nát, nhưng gần đây nhà vệ sinh hơi đìu hiu, lâu rồi không kéo người mới vào lao động cải tạo.

- Lão sư, mụ này từng rất bất kính với tông môn chúng ta, theo đồ nhi thấy hay là bắt đi dọn nhà vệ sinh, lão sư thấy sao?

Lâm Phàm cho rằng thực lực của ả đàn bà này không yếu, có thể mang đến lực lượng mới mẻ cho tông môn.

Mấy tên kia thì đã không được, tu vi không theo kịp, nên đổi người.

Thiên Tu cười nói:

- Ừ, rất tốt, ý tưởng này của đồ nhi khá hay. Người trẻ tuổi làm sai chuyện nên cho cơ hội thứ hai, ở lại tông môn lao động giáo dục xem như cho họ cơ hội thay đổi làm lại.

Trong lòng lão vẫn muốn đánh ả đàn bà này, lúc xưa bọn họ bị ả đánh nhừ tử.

Hỏa Dung sớm nhìn thấu hai sư đồ này, nên rất là khinh thường. Sợ rằng trong lòng hai người đều muốn đánh chết ả đàn bà này.

Các đệ tử xì xầm nhỏ to.

- Thiên Tu trưởng lão thật đáng giá tôn kính, còn cho nữ nhân này cơ hội thay đổi làm lại con người mới.

- Đúng rồi, nhưng nữ nhân này cũng đi dọn nhà vệ sinh chắc sẽ

làm bên nhà vệ sinh các sư tỷ, sư muội.

- Đương nhiên rồi, chứ không lẽ ngươi muốn dọn nhà vệ sinh của chúng ta?

Tiếng nói của các đệ tử chui vào lỗ tai Thiên Tu, lão rất hưởng thụ các lời khen.

Lão thấy tình huống đã gần đến cuối, nên cho các đệ tử giải tán, việc tiếp theo mới là công việc chính.

Thiên Tu phất tay với các đệ tử:

- Được rồi, trở về tu luyện đi.

Lâm Phàm cười nói:

- Lão sư, đi sơn phong của lão sư trò chuyện nào.

Khi hắn quay sang nhìn Vạn Quật lão tổ thì nụ cười kia hơi rùng rợn.

Vạn Quật lão tổ muốn nói chuyện nhưng không thể thốt thành lời, nàng rơi vào tay đối phương xem như xui.

Thiên Tu sơn phong.

Lâm Phàm thả lỏng tay bóp cổ Vạn Quật lão tổ, chuyển sang bấu đầu đối phương, tóm lại hắn sẽ không thả nàng tự do hoạt động.

- Mụ kia, chắc ngươi không ngờ có ngày này đúng chứ?

Lâm Phàm cảm thấy đây là báo ứng, còn đến rất nhanh, hắn chưa tìm tới cửa Vạn Quật lão tổ đã tự mình đưa lên, trách ai được?

Vạn Quật lão tổ chậm rãi lành vết thương, nhưng nàng cảm giác không có cơ hội chạy trốn:

- Rốt cuộc ngươi muốn sao?

Nhưng vẫn có cơ hội chạy khỏi đây, có điều trong tình huống hiện giờ thì nàng chưa cần thiết.

Tổng thể Viêm Hoa tông không mạnh, thực lực của tiểu tử này lại cho Vạn Quật lão tổ trông thấy hy vọng.

Lâm Phàm nhìn chằm chằm Vạn Quật lão tổ, nhe răng cười:

- Ngươi tự nói đi.

Thiên Tu bình tĩnh nhìn, tuy lão rất ngứa tay nhưng đột nhiên không muốn đánh nữa, cảm giác đánh người kiểu này không hay ho.

Nếu nàng bị lão tự mình trấn áp thì còn cảm giác thành tựu, bây giờ đối phương bị đồ nhi nghiền áp, nếu lão đánh thì không tốt lành gì.

Vạn Quật lão tổ không trả lời, nàng nhìn Thiên Tu:

- Ngươi là lão sư của hắn thì chắc là người hiểu rõ. Vực ngoại giới sắp đối mặt tai nạn lớn, chúng ta không thể nội đấu, nên giữ sức chiến đấu cao nhất, vì khi đó sẽ xảy ra chiến đấu cực kỳ thảm liệt, một người không thể đối kháng lại.

Thiên Tu nghe đối phương nói thì cau mày khó hiểu:

- Hả?

Lâm Phàm xen lời:

- Lão sư, mụ này nói vớ vẩn, không thể một người đối kháng là vì người đó không đủ mạnh, khi đủ cường đại dù một người cũng đủ dàn xếp tất cả.

Vạn Quật lão tổ nặng nề bật cười:

- Ha ha ha! Ngươi không trải qua nên vĩnh viễn không hiểu những người đó mạnh đến mức nào, bọn họ cường đại đến nỗi các ngươi sợ hãi, khủng hoảng, thậm chí không có can đảm chống lại. Cho ngươi biết, có vô số vực ngoại giới, nhưng đến khi đó sẽ là cuộc đồ sát thảm liệt, chúng ta là dê bò bị người chăn nuôi, chờ đến mùa chín là bị thợ săn bắt giết.

Vạn Quật lão tổ không muốn nhớ lại cảnh đó, rất khủng bố.

Mấy trăm Đạo cảnh bước vào nơi đó bị chém gần hết, chỉ có mấy chục người sống sót, cuối cùng tăng cao thực lực muốn liều mạng với đối phương nhưng bị chém hết. Chỉ có mấy người xoay người làm lại từ đầu.

Xem tình huống hiện giờ thì không biết bao nhiêu người thành công xoay người.

Giọng điệu của Vạn Quật lão tổ dần dịu nhẹ:

- Thật ra ngươi rất có tiềm lực, có lẽ ngươi có thể trở thành chiến hữu của chúng ta, cùng nhau chống đỡ, tuy chưa chắc sẽ thành công nhưng ít ra có một tia hy vọng.

Nhìn đối phương lặng im không đáp, Vạn Quật lão tổ cho rằng đã bị nàng thuyết phục, nhưng rồi nàng ngây ra, dường như không ngờ đến lúc này rồi đối phương vẫn không tin.

- Không, nói nhảm nhiều quá. Ngươi nói những tình huống đó sẽ không diễn ra với Viêm Hoa tông, còn kẻ địch khủng bố mà ngươi nói thì bản phong chủ thấy không khủng chút nào.

Lâm Phàm không thèm để bụng, đối với hắn thì cường giả nào cũng chỉ là bọ hung, giẫm một cái là bẹp dí.

Vạn Quật lão tổ tức hộc máu:

- Ngươi . . .!

Đầu óc của người này làm bằng gì mà sao không nghe hiểu tiếng người? Phải chờ đến khi đó mới hối hận không kịp sao?

Tuy Lâm Phàm không quan tâm nhưng Thiên Tu thì rất để ý.

- Ta muốn sưu hồn của ngươi, xem những cường giả này khủng bố đến mức nào.

Thiên Tu muốn biết tình huống cụ thể ra sao, lão đã tin lời của đối phương.

Lâm Phàm an ủi:

- Lão sư, đừng quan tâm làm gì, có đồ nhi ở thì sẽ không xảy ra chuyện.

Hắn sợ lão sư không hiểu về mấy chuyện này, toàn là chuyện không đâu.

Nếu thật sự đến lúc đó, hắn có nhiều cách cho đối phương hối hận.

Thiên Tu lắc đầu nói:

- Không! Đồ nhi, vi sư muốn xem!

Lão rất muốn biết cảnh tượng đó thế nào.

Vạn Quật lão tổ thẫn thờ nhìn lão nhân trước mắt.

Nói gì vậy? Sưu hồn? Sao ngươi không nói muốn lên trời luôn?

Lâm Phàm không quan tâm:

- Được rồi, lão sư muốn xem thì cứ xem.

Lão sư vui vẻ thì tốt rồi.

Hắn nhìn biểu cảm không tình nguyện của Vạn Quật lão tổ, híp mắt hỏi:

- Sao? Mụ có chịu hay không?

Tâm tình của Vạn Quật lão tổ rất phức tạp, hận không thể bóp chết hai người này.

Nàng đã nói thẳng thắn như vậy mà sao họ không nghe hiểu?

Rất nguy hiểm, thật sự rất nguy hiểm.

Nhưng Vạn Quật lão tổ biết nếu phản đối thì đối phương vẫn sẽ dùng thủ đoạn cứng rắn, nàng không ngờ trong vùng đất Nguyên Tổ có người biết thi triển công pháp sưu hồn, vì công pháp này dính dáng nhiều nhân tố khác.

Vạn Quật lão tổ nói:

- Được, nhưng ta phải phong tỏa một số thứ trong đầu, chỉ có thể cho ngươi tìm tòi hình ảnh của những cường giả này.

Lâm Phàm giơ nắm tay dợm đánh người, ả vẫn không nhìn ra tình huống hiện tại là thế nào sao?

Ai dè lão sư đồng ý.

Hắn đành im lặng, lão sư vui vẻ là tốt rồi.

Đối với Lâm Phàm thì Viêm Hoa tông làm hắn nhớ nhung nhất là người sống trong đó, dần dần ở chung, hắn không ngờ các sư đệ, sư muội bị tổn thương.

Thiên Tu giơ tay chỉ hướng Vạn Quật lão tổ.

Với thực lực và thần hồn của Vạn Quật lão tổ, Thiên Tu muốn sưu hồn của nàng là tự tìm chết. Lực lượng và thần hồn cường đại

có thể phản phệ Thiên Tu, nuốt lão.

Nhưng Vạn Quật lão tổ mở rộng một phần ký ức vì muốn cho họ thấy những cường giả này khủng bố đến đâu.

Có đốm sáng bay ra từ đầu Vạn Quật lão tổ, hình thành hình ảnh.

Có nhiều hình ảnh, cũng rất kinh người.

Dù Lâm Phàm không để bụng nhưng vẫn nghiêm túc xem.

Người trong hình ảnh nổi lơ lửng, vỗ chưởng làm núi sông tan vỡ, đất đai vô tận bị nghiền nát thành phấn.

Cảnh tượng cực kỳ kinh người.

Trán Thiên Tu rịn mồ hôi, vội rút tay về, thụt lùi mấy bước, thở hổn hển.

Lâm Phàm hỏi dồn:

- Lão sư có sao không?

Thiên Tu xua tay:

- Không sao, không sao.

Nhưng trong lòng lão lạnh lẽo. Quá khủng bố, mới rồi chỉ là ký ức vậy mà vẫn sót lại chút uy thế, nếu chân thân giáng lâm thì chẳng phải là một ánh mắt có thể hủy diệt lão sao?

Lâm Phàm miễn dịch uy thế nên không chú ý tới, không biết lão sư bị gì.

Vạn Quật lão tổ mở miệng nói:

- Nhìn thấy chưa?

Những hình ảnh hiện ra làm Vạn Quật lão tổ một lần nữa trải qua cảnh đó.

Khi nàng thức tỉnh chân linh, tìm về ký ức thì cũng chịu đựng áp lực khó thể tưởng tượng, hơn Thiên Tu chịu đựng gấp trăm lần, ngàn lần.

Thiên Tu khẽ thở dài:

- Đồ nhi, thả nàng đi.

Lâm Phàm hỏi:

- Lão sư có chắc không?

Hắn hiểu tại sao sư phụ muốn làm như vậy, hắn không quan tâm thả đi hay giữ lại, nhưng một đấm đánh nát là vui vẻ nhất.

- Ừm!

Thiên Tu biết việc này là thật sự, cho nên tuyển chọn tin tưởng đối phương.

Lâm Phàm dửng dưng duỗi thẳng cánh tay, hét to một tiếng:

- Sau này cẩn thận chút!

Bùm!

Vang tiếng nổ.

Vạn Quật lão tổ bị Lâm Phàm ném xa hóa thành ánh sao nhấp nháy hai lần rồi biến mất.

Chương 811: Tất cả đều vì chính nghĩa

Lâm Phàm bỗng vỗ đùi cái đét:

- Ây dà!

Hắn quên một việc quan trọng.

Thiên Tu thắc mắc nhìn Lâm Phàm:

- Sao vậy đồ nhi? Quên chuyện gì sao?

Lão không biết đồ nhi bảo bối nghĩ ra chuyện gì mà trông có vẻ rất hối hận.

Lâm Phàm chợt nhớ đến tài phú trên người Vạn Quật lão tổ, có thể thả người nhưng đồ vật phải để lại.

- Lão sư, lỗ to rồi! Người cũng thấy lai lịch của cô nương kia không đơn giản, chắc mang theo tài phú rất kinh người, nếu cướp đồ về tay sẽ giúp ích rất lớn cho tông môn của chúng ta.

Thiên Tu bình tĩnh vỗ nhẹ bả vai Lâm Phàm:

- Sao đồ nhi có suy nghĩ như vậy được, đồ nhi, chúng ta không thể làm thế, dù sao là đồ của người ta.

Lâm Phàm tiếp lời:

- Lão sư nói có lý.

Hắn đồng ý cả hai tay, lão sư có khác, giác ngộ tư tưởng quá cao.

- Nhưng mà . . .

Lão sư bỗng đổi giọng:

- Đồ nhi xem nàng bị thương nặng, một nữ nhân mang theo mấy thứ này, rất khó nói không gặp người xấu. Nếu gặp người xấu e rằng không giữ gìn được, Viêm Hoa tông ta kiêm . . .

Lâm Phàm không đợi lão sư nói hết, hắn đứng bật dậy, mắt lấp lóe tia sáng chính nghĩa:

- Đồ nhi hiểu rồi lão sư! Nàng mang theo bên người không đủ an toàn, gửi đồ ở Viêm Hoa tông mới là chính xác. Đồ nhi sẽ về nhanh!

Dứt lời, Lâm Phàm bay lên, lao về phía xa, hắn đuổi theo cô nương kia ngay.

Chuyện trước kia còn rõ ràng ngay trước mắt, nàng lạnh lùng cao ngạo, bá đạo, thậm chí không đủ tôn kính với Viêm Hoa tông bọn họ. Khi nàng cho rằng Viêm Hoa tông không có thứ gì khiến nàng ngạc nhiên thì đuôi mắt bắn ra tia sáng khinh thường.

Phía xa, giữa hư không.

Vạn Quật lão tổ lơ lửng:

- Cái tên này!

Nàng bị thương rất nặng, nghĩ đến mấy chuyện xảy ra thì không nhịn được phun búng máu.

Vạn Quật lão tổ khó chấp nhận chuyện vừa xảy ra, rất ức chế, ức muốn chết.

Nàng sống mấy vạn năm, dù chuyển kiếp không tu lại mà tìm lực lượng ngày xưa để lại, dần trở về đỉnh, nào ngờ bị tên kia đè đầu đánh, còn bị nhục nhã lớn như vậy, không chịu đựng được nữa!

Đột nhiên tim Vạn Quật lão tổ rung lên, phía xa có khí thế ập đến.

Lâm Phàm la hét:

- Mụ kia, đứng yên đó, nói với mụ chuyện này!

Lúc nãy ném ả đàn bà đi, trong lòng hắn cứ thấy thiếu cái gì, giờ nhớ lại thì ra vì chuyện này.

Vạn Quật lão tổ giật nảy mình:

- Không được, không thể ở lại chỗ này nữa!

Nàng không sợ tên kia, với năng lực hiện tại của nàng không thể đánh lại đối phương.

Vạn Quật lão tổ khẽ quát, cưỡng ép thi triển bí pháp biến mất tại chỗ:

- Mở!

Lâm Phàm chớp mắt xuất hiện ở vị trí Vạn Quật lão tổ từng đứng, vươn tay chộp.

- Mợ nó!

Nhưng chộp hụt.

- Chạy khá nhanh, loại bí pháp này thật thần kỳ.

Không có chút dao động lực lượng, biến mất không dấu vết.

Lâm Phàm đứng im suy ra:

- Mụ kia rất có ý tưởng, nhưng không khiến người thích.

Tư duy của hắn nhảy nhanh, đã để ả kia chạy thoát thì thôi, chờ lần sau gặp cũng được.

Lâm Phàm quay về đường cũ, trở lại tông môn.

Hiện giờ thực lực của Lâm Phàm tạm được, Diệu Thế cảnh, cách đỉnh chỉ kém một bước, dù đối phương là Đạo cảnh thì hắn không thèm để vào mắt, hắn chưa chắc nghiền áp người ta được, nhưng bình thường có thể thoải mái đánh tơi bời.

Con người sống trên đời bá đạo vậy đấy.

- Giá trị khổ tu và điểm đã rất ít, căn bản không đủ thăng cấp, phải nghĩ cách mới được.

Lâm Phàm nhìn giá trị khổ tu và điểm, thoạt trông thì nhiều nhưng còn kém xa con đường phía sau.

Rút thăm trúng thưởng vẫn là kim cương, không có đẳng cấp mới.

- Rút thăm trúng thưởng bây giờ trở nên cao cấp vậy sao? Liên tục đột phá mấy tu vi mà không mở ra cấp bậc cao hơn, đừng nói là chờ đến Đạo cảnh mới có nhé.

Lâm Phàm đâm ra nghi ngờ, rút thăm trúng thưởng kim cương ra vài thứ đều là thứ tốt, bây giờ hắn bước vào Diệu Thế cảnh, mấy thứ đó không tính là gì.

Đương nhiên lúc vận may bùng nổ sẽ ra một số thứ khiến người

hưng phấn, nhưng xác suất quá thấp.

Lâm Phàm trở về tông môn.

Khi Thiên Tu biết được cô nương kia thành công trốn thoát thì không nói gì thêm, nhưng mắt đọng lại tiếc nuối.

Giống như tài phú sắp vào tay nhưng bỗng bay mất.

Lữ Khải Minh vội đến báo cáo tình huống:

- Sư huynh, người của Tịnh Không thánh địa quá khủng bố, phơi thây giáo chủ Huyền Không giáo tại chỗ, đâm từng nhát dao.

Lữ Khải Minh đi qua chỗ đó, bị làm giật mình. Những người kia quá tàn nhẫn, không tha cho người chết, làm gã sợ đứng tim.

- Bình thường thôi.

Lâm Phàm không ngờ người của Tịnh Không thánh địa táo bạo như thế, xem ra họ hận giáo chủ Huyền Không giáo thấu xương, dù đối phương đã chết cũng phải ngược đãi thi thể.

Lâm Phàm hỏi tình huống gần đây của Vô Địch phong. Mấy vị sư đệ đều đang tu luyện, ngẫu nhiên đi ra nhìn một cái sau đó tiếp tục bế quan.

Còn đệ đệ ngốc của hắn thì cực kỳ hạnh phúc.

Lâm Phàm nghĩ có lẽ đợi một chốc nữa sẽ cho nàng kia chút phần thưởng, đương nhiên không cần gấp, chờ lát nữa mới làm.

Lâm Phàm nói:

- Sư đệ, kêu nhà bếp làm thức ăn ngon, lâu rồi không ăn cơm trong tông môn.

Hắn luôn lang thang bên ngoài tông môn, dù trở về cũng không ở lâu, càng đừng nói ăn cơm trong tông môn.

Lữ Khải Minh đáp:

- Vâng, ta đi kêu người chuẩn bị ngay!

Hiếm khi sư huynh ăn cơm trong tông môn.

Đôi khi Lữ Khải Minh đi nhà bếp, các đầu bếp cứ hỏi khi nào sư

huynh ăn cơm, rất muốn nấu bữa ăn ngon cho sư huynh, nhưng mãi không có cơ hội này.

Nhà bếp tông môn.

Một đám sư muội trẻ tuổi xinh đẹp xắn tay áo rửa thức ăn, tiếng cười không ngừng, khúc khích êm tai.

Đệ tử nam đi ngang qua liên tiếp nhìn chằm chằm, trái tim bị bắt mất.

- Ủa? Lữ sư huynh đến!

Các nữ đầu bếp trẻ tuổi xinh đẹp trông thấy Lữ Khải Minh thì tò mò không biết tại sao Lữ sư huynh đến đây.

Lữ Khải Minh cười nói:

- Các vị sư muội, Lâm sư huynh trở về, muốn ăn một bữa cơm, hy vọng các vị sư muội bày ra tay nghề tốt nhất, chuẩn bị món ngon phong phú cho sư huynh.

Hiện giờ tông môn không có tai họa gì, tự cấp tự túc, mỗi đệ tử sống rất tốt.

- Oa!

Khi nghe câu đó, một đám nữ đầu bếp hưng phấn, sau đó lao nhao nói chuyện như gà con ríu ra ríu rít.

Một nữ đầu bếp cầm đầu vung cánh tay thon dài lên:

- Các vị sư muội! Lâm sư huynh hiếm khi ăn cơm trong tông môn, đây là lúc chúng ta biểu hiện, hãy bày ra tay nghề nấu bữa ngon phong phú cho Lâm sư huynh!

Một đám nữ đầu bếp xinh đẹp hò reo:

- Được! Chúng ta chỉ chờ hôm nay!

Rốt cuộc chờ cơ hội đến, các nàng mong đợi thật lâu, hy vọng có thể nấu bữa ăn ngon cho sư huynh.

Ở trong lòng họ thì sư huynh thật mệt mỏi, làm họ vô cùng đau lòng.

Vô Địch phong.

Lâm Phàm lấy ghế đá ra, ngồi trên nó, nhìn về phía chân trời.

Nghỉ ngơi một chút vậy, lang thang bên ngoài mãi làm lòng hắn mệt mỏi, cần dịu lại một chút.

Ghế đá kêu la:

- Đại ca, chuyện ngươi hứa với ta cứ bỏ quên vậy sao?

Nó dốc lòng trở thành ghế đá đập chết tiên, nhưng qua thời gian dài như vậy khiến nó tuyệt vọng.

Lâm Phàm qua loa nói:

- Đừng ồn, ngươi quá yếu. Vì an toàn cho bản thân ngươi, ta không thể hại ngươi.

Nếu trước kia còn có thể dùng ghế đá, nhưng bây giờ nó không theo kịp tiết tấu.

Ghế đá oán trách:

- Vậy ta làm sao bây giờ?

Nó thấy lạnh lẽo, thật sự không có chút cơ hội nào sao?

Lâm Phàm nhìn phía xa:

- Làm sao hả? Không làm gì cả, cứ ngoan ngoãn để ta ngồi dưới mông là được, thật ra như vậy xem như cơ duyên cho ngươi.

- ???

Ghế đá hoang mang, nói cái quái gì vậy? Tại sao nó phải bị người ngồi dưới mông?

Sau đó Lâm Phàm mặc kệ ghế đá, thả hồn nghĩ sự đời.

Chênh lệch giữa Diệu Thế cảnh và Đạo cảnh tuy chỉ là một đại cảnh giới, nhưng ở trong mắt hắn thì cần nội tình rất khủng bố.

Lâm Phàm suy tư:

- Với tình huống hiện giờ của ta mà muốn đột phá đến Đạo cảnh sẽ cần nội tình siêu khủng, nhưng đã tu luyện hết công pháp rồi, phải tìm công pháp mới thôi.

Không thể tiếp tục như vậy, phải chủ động phóng ra, phải chú ý chuyện cô nương kia nói.

Đánh thắng người khác hay không là một nhẽ, Lâm Phàm không thích sử dụng vận rủi cuồn cuộn nghênh chiến, vì rất chán.

Đứng yên một chỗ, không phân địch ta đều chết sạch, hỏi có chán không?

Cho nên Lâm Phàm thích dùng nắm đấm giao lưu với đối phương hơn.

- Sư huynh!

Trong khi Lâm Phàm suy nghĩ lung tung thì Lữ Khải Minh cười tươi đi đến, một đám đệ tử nữ đi theo phía sau.

Lâm Phàm hít hà, mùi thơm thức ăn xông vào mũi:

- A, thơm quá. Các ngươi đang làm gì vậy?

Lâm Phàm thầm nghĩ Lữ sư đệ chơi hơi lớn, tuy hắn muốn ăn một bữa cơm nhưng có vẻ làm long trọng quá rồi.

Lữ Khải Minh nhún vai, bất đắc dĩ nói:

- Sư huynh, lúc ta đi nhà bếp thông báo thì các sư muội quá hưng phấn, cho nên . . .

Ý là sư huynh cũng thấy đấy, ta không ngăn được.

Các sư muội nhanh chóng bưng món ngon lên, sau đó đứng xếp hàng một bên, mắt ánh lên tia mong đợi, các nàng đều muốn sư huynh nhấm nháp thức ăn của mình.

Lâm Phàm đếm sơ có khoảng hai, ba chục món ăn, bao tử của hắn khó mà nhét vào hết. Quan trọng là ánh mắt của các sư muội làm hắn không chịu nổi.

Một đệ tử to gan đứng ra:

- Sư huynh, đây là món ta nấu giỏi nhất!

Nàng tôn sùng Lâm Phàm nhất, nên rất muốn Lâm sư huynh ăn đồ mình nấu.

Quả nhiên có người đi đầu thì sẽ có người thứ hai, thứ ba.

Ríu ra ríu rít điếc tai.

Lâm Phàm nhức óc.

Nhưng làm sư huynh, không thể để các sư muội thất vọng.

Cho nên hắn quyết định phải cho mỗi vị sư muội vui vẻ, vừa lòng rời đi.

Cuồng Thân!

Răng rắc!

Thân hình Lâm Phàm tăng vọt, giọng ồm ồm vang lên:

- Các sư muội, vậy sư huynh không khách khí ăn đồ các sư muội nấu!

Trong ánh mắt tôn sùng của các sư muội, Lâm Phàm cầm dĩa lên đổ thức ăn ngon vào miệng.

- Bà nội nó, đòi ăn cơm làm chi!

Hắn muốn khóc.

Chương 812: Sư huynh lại cưỡi heo đi rồi

Cạch!

Lâm Phàm buông dĩa trống cuối cùng xuống, cảm giác bụng hơi trướng.

Hắn khen:

- Ngon quá, tay nghề của các sư muội rất giỏi!

Tuy trong lúc ăn cơm có vật thể lạ đen thui chui vào bụng hắn, nhưng không ảnh hưởng tổng thể.

Được sư huynh khen, các sư muội vui vẻ phát điên.

- Sư huynh thích là tốt rồi, về sau hễ sư huynh muốn ăn thì chúng ta sẽ nấu mỗi ngày cho sư huynh!

- Đúng đúng! Vì sư huynh, ta sẽ cố gắng nghiên cứu tài nấu ăn!

Các sư muội cảm giác vui vẻ như khi tu vi tiến bộ.

Lâm Phàm cười gượng gạo, ăn mỗi ngày thì hắn sẽ thành con heo mất. Hắn nháy mắt với Lữ Khải Minh, ra hiệu gã giải vây giùm, chứ bị các sư muội bao vây, không biết bao giờ mới giải tán.

Lữ Khải Minh nhận ánh mắt cầu cứu của sư huynh, hắng giọng:

- Các vị sư muội, sư huynh đã nhận tấm lòng của mọi người rồi, giờ nên để sư huynh nghỉ ngơi, về thôi, rèn luyện tài nấu ăn chờ lần sau làm món ngon phong phú cho sư huynh nữa.

- Vâng thưa sư huynh!

- Lâm sư huynh hãy nghỉ ngơi đi.

- Tạm biệt, Lâm sư huynh.

Các sư muội vẫy tay, dọn dẹp chén dĩa, tung tăng rời đi.

Sau khi các sư muội đi, Lâm Phàm ợ một cái, suýt ói ra.

Lữ Khải Minh ngước đầu lên hỏi:

- Sư huynh có khỏe không?

Sư huynh biến cao lớn quá.

- Tạm được, ta phải tiêu hóa từ từ, nếu không sẽ nứt bụng.

Nếu không có môn công pháp này thì bụng nhỏ của hắn không chịu nổi nhiều thức ăn như vậy.

Lâm Phàm sờ cằm suy tư:

- Mình bây giờ được gái hoan nghênh dữ vậy sao?

Cảm giác này hơi không được tốt, vì đôi khi được thích quá cũng là tội lỗi.

Lữ Khải Minh thấy sư huynh chìm vào suy tư, tưởng xảy ra chuyện lớn gì nên không quấy rầy hắn, rón rén rời đi, sợ bước chân phát ra tiếng động ảnh hưởng suy nghĩ của sư huynh.

Thân hình to lớn ngồi một đống chờ tiêu hóa từ từ, giờ mà Lâm Phàm biến về nguyên hình, e rằng vừa há miệng sẽ ói hết thứ đã ăn vào.

Lâm Phàm lấy Tri Tri Điểu ra khỏi trữ vật giới chỉ.

Vừa được lấy ra, tờ giấy đã phát ra tiếng của người xét duyệt, tiếng nói như rít gào:

- Tông sư, không thể chơi như vậy! Sẽ chết người!

Nếu không phải kiêng dè thân phận của Lâm Phàm thì người xét duyệt đã mắng thúi đầu.

- Lại qua mấy ngày rồi?

Lâm Phàm thấy phiền, hơi hối hận nhận công việc này.

- Đã bốn, năm ngày rồi! Tông sư, đăng bài mới đi, lần này còn dữ dội hơn lần trước, đã có nhiều cường giả tìm tông sư. Có người đăng tin đòi tìm vị trí hiện nay của tông sư, bắt tông sư lại, ép viết mỗi ngày. Cho nên tông sư mỗi ngày viết một ít đi.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu hoang mang, chuyện này chưa từng xảy ra. Những người soạn bài trước kia có ai mà không liều mạng bám víu Tri Tri Điểu?

Giờ thì tốt rồi, người này phớt lờ, muốn viết thì viết, không thích thì nghỉ, mà gã không thể làm gì người ta được.

Lâm Phàm từ chối ngay:

- Mỗi ngày viết một chút? Không thể nào, tuyệt đối sẽ không.

Đùa à, mỗi ngày đều phải viết thì chém chết hắn cho rồi. Dù bị chém chết hắn cũng không viết mỗi ngày.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu có khổ không nói nên lời, xem tin nhắn trên Tri Tri Điểu là gã biết đã chọc giận nhiều người, trong đó có không ít là cường giả đỉnh cao, nếu tông sư bị tìm được sẽ là đại chiến thảm liệt.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu thiếu điều quỳ xuống khóc cầu:

- Tông sư, vậy hôm nay có thể viết một chút không? Lâu lắm rồi, nhiều người đang chờ đợi.

Nếu không phải còn giữ tôn nghiêm cuối cùng thì gã thật sự sẽ khóc quỳ.

Lâm Phàm lười nói nhiều với người xét duyệt Tri Tri Điểu, qua loa hứa:

- Biết rồi, hôm nay sẽ viết một chút, cứ vậy đi, bình thường không có việc gì thì đừng giục ta.

Sau đó không thèm nghe đối phương nói nữa, hắn bỏ giấy vàng rực vào trữ vật giới chỉ.

Chỗ Tri Tri Điểu.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu bất đắc dĩ buông tiếng thở dài:

- Ài, tông sư này quá lười biếng, sao có người lười đến thế, hắn không sợ bị những cường giả chém chết?

Xem tình huống hiện tại chắc tông sư đã bị thuyết phục.

Cộp cộp!

Một nữ nhân mái tóc tím, khí thế mạnh mẽ bước tới:

- Bàn thế nào rồi?

Nàng rất quan tâm việc này.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu vội đứng dậy:

- Công chúa!

Vẻ mặt gã bất đắc dĩ nói:

- Tông sư này rất khó nắm giữ, hơi lười biếng, không quan tâm nội dung, cơ bản mấy ngày mới viết một lần.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu không biết nên nói cái gì, nếu người khác viết ra được nội dung như thế này thì đã suốt ngày cặm cụi viết rồi. Vì tích lũy đủ điểm có thể đổi thứ mình cần trong Tri Tri Điểu, đây là chế độ tốt biết bao, nhưng không có chút sức hấp dẫn với tông sư.

Công chúa trầm tư:

- Vậy à.

Nàng cảm giác soạn giả cấp tông sư này khá thú vị, nếu có cơ hội phải tìm gặp một phen, nhìn xem đối phương nghĩ gì.

Lâm Phàm hết cách, lại viết một ít rồi gửi cho Tri Tri Điểu.

Viết mỗi ngày rất mệt, không có nội dung cố định, cần vắt óc suy nghĩ, cạn kiệt linh cảm rất đáng sợ. Mỗi ngày viết nhiều như vậy sẽ đẩy câu chuyện hướng vực sâu, có chỗ nào viết không hay dễ làm sụp đổ tất cả.

Lâm Phàm đang rủa thầm Tri Tri Điểu thì chợt nghe tiếng kêu đến từ cửa sơn môn.

- Lão ca, có đây không? Nếu nghe được thì trả lời một tiếng, đệ tử tông môn của lão ca lại chặn ta ở bên ngoài!

Giọng rất to mang chút bất mãn.

Lâm Phàm nghe ra ngay, trừ lão già cưỡi heo ra còn ai vào đây.

Cửa sơn môn.

Chu Phượng Phượng cưỡi trên heo mập, nhìn hai đệ tử ở cửa sơn môn, bất mãn nói:

- Hai ngươi thật là, lần trước ta đã đến rồi, sao không thể đi vào?

Ta nói cho các ngươi, sư huynh của các ngươi là đại ca của ta, lát nữa ta phải cử báo các ngươi!

Chu Phượng Phượng rất bất mãn, lão cảm nhận sự không coi trọng từ đối phương.

Lão là ai?

Là người cùng sư huynh của họ ra sống vào chết, càng là tiểu đệ của sư huynh bọn họ, giờ đến tông môn vậy mà không thể vào cửa.

Còn có vương pháp, có thiên lý không?

Hai đệ tử trông sơn môn mặt không biểu tình nhìn đối phương:

- Lão không phải đệ tử của tông môn chúng ta nên không được vào.

Chu Phượng Phượng uất nghẹn:

- Các ngươi . . .!

Nếu ở bên ngoài thì lão đã cho ăn tát, đập hai người này lún xuống đất không đào lên được.

Nhưng bây giờ thì thôi đi, nói sao cũng là đệ tử tông môn của đại ca, phải nể mặt chút.

Ụt ụt!

Heo mập luôn cúi đầu hút đất, một thời gian không gặp thân hình của nó càng nọng mỡ.

Lâm Phàm bước ra:

- Làm gì đấy?

Không ngờ tên này lại đến nữa, xem ra lại tìm thấy vùng đất mạo hiểm.

Lâm Phàm không biết lão tìm bằng cách gì, hoặc là con heo này có năng lực kỳ lạ có thể tìm kiếm vùng đất mạo hiểm?

Nếu con ếch của hắn cũng có năng lực này thì tốt biết mấy, thôi, vĩnh viễn đều là thú nuôi của người khác tốt hơn.

Chu Phượng Phượng cảm thán rằng:

- Đại ca đã đến rồi, ta không muốn nói nhưng trở về nên quản đệ tử tông môn các ngươi đi. Ta đến mà không mời vào, còn ngăn ta ở bên ngoài, lão ca nói xem, ài . . . không biết nói sao.

Lời nói có chút buồn lòng, dường như đang nói bằng vào quan hệ giữa chúng ta mà sao không cho chút đặc quyền?

Hai đệ tử cung kính chào:

- Sư huynh.

Bọn họ không chột dạ chút nào, vì sư huynh không phải loại người tùy tiện tin lời người khác nói, dù đối phương có nói rách mồm thì sư huynh tuyệt đối sẽ không tin.

Lâm Phàm khen ngợi hai đệ tử:

- Quản gì mà quản, hai sư đệ của ta làm rất tốt. Mặc kệ ai đến, miễn không phải đệ tử tông môn đều phải chờ ở ngoài.

Hai người ngẩng đầu ưỡn ngực, được sư huynh khen làm tâm tình sướng lên mây.

- Sao? Có phải tìm được vùng đất mạo hiểm?

Đây mới là chuyện quan trọng nhất. Hiện giờ Lâm Phàm rất cần vùng đất mạo hiểm, diệt tông gì đó lâu lâu làm khi thấy gai mắt thôi, không thể thường xuyên làm như vậy. Hắn là người chính nghĩa chứ không phải ma vương giết người.

Chu Phượng Phượng gật đầu ngay, hơi hưng phấn nói:

- Tìm được rồi! Ta đã xem kỹ vùng đất mạo hiểm đó, địa thế rất tốt, chắc là vùng đất mạo hiểm lớn. Nhưng không biết có ai vào chưa, nên vừa phát hiện vùng đất mạo hiểm là ta tìm đại ca ngay, dù sao chúng ta đã hứa với nhau hễ phát hiện vùng đất mạo hiểm là phải thông báo ngay, tuyệt đối không nuốt trộm.

Lâm Phàm vỗ đầu heo mập, khen ngợi:

- Rất tốt, về sau ngươi đến tông môn sẽ không ngăn ngươi lại, trực tiếp đến Vô Địch phong tìm ta là được.

Chu Phượng Phượng chớp chớp mắt hỏi:

- Đại ca vỗ đầu nó làm gì?

Lâm Phàm hỏi ngược lại:

- Ngươi cưỡi nó, ta không vỗ nó chứ chẳng lẽ ngươi dẫn đường?

Chu Phượng Phượng á khẩu, cảm giác câu này kỳ kỳ.

Ụt ụt!

Heo Dương Dương ngửa đầu kêu một tiếng rồi tiếp tục hút đất.

Lâm Phàm không rõ con heo này hút đất làm gì, đất ăn ngon lắm sao?

Chu Phượng Phượng gật đầu nói:

- Nói vậy cũng đúng. Chúng ta mau đi thôi đại ca, vị trí vùng đất mạo hiểm đó tuy ẩn khuất nhưng khó nói có ai phát hiện được không. Nào, đại ca, lên heo!

Chu Phượng Phượng nhích người lên trước, rồi vỗ mông heo to của Dương Dương.

Chừa vị trí cho đại ca, đủ hai người ngồi. Hơn nữa heo Dương Dương gần đây to bự hơn, thịt tăng nhiều, ngồi lên không đau mông.

Lâm Phàm không nói nhiều, không còn cách nào, dù bị các sư đệ thấy cũng phải leo lên heo thôi.

Chu Phượng Phượng vỗ mạnh đầu heo mập:

- Đại ca ngồi vững, chúng ta đi!

Heo mập kêu ụt ịt, bốn vó như gắn bánh xe chỉ để lại bụi trần, đã mất bóng dáng.

Hai đệ tử dõi theo:

- Lợi hại, sư huynh lại cưỡi heo đi rồi.

Bọn họ rất bội phục, chưa từng thấy con heo nào mau như vậy.

Chương 813: Nam nhân thì nên nghênh ngang

Tốc độ của heo mập rất nhanh, không phải xuyên qua hư không mà chỉ chạy bằng chân.

Lâm Phàm thắc mắc nhìn Chu Phượng Phượng:

- Hình như gần đây ngươi không tiến bộ thực lực?

Tuy Chu Phượng Phượng tiến bộ chút xíu nhưng không nhiều, Lâm Phàm đâm ra nghi ngờ thiên phú của tên này kém. Lần trước du lịch vùng đất mạo hiểm thì lão được chia nhiều thứ tốt, lẽ ra tiến bộ mảng lớn mới đúng.

Chu Phượng Phượng đính chính cho bản thân:

- Đại ca đừng coi thường ta, ta tiến bộ rất lớn, sắp vào Thông Thiên cảnh rồi!

Lão yếu chỗ nào?

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Yếu, quá yếu, nhìn heo mập xem, sắp đuổi kịp ngươi.

Đến bây giờ Lâm Phàm vẫn không rõ con heo mập này là giống loài gì.

Nói nó là heo thì đúng là heo, nhưng làm gì có con heo nào bá đạo thế, cho nên chắc chắn có vấn đề, nó không phải heo bình thường, heo Bội kỳ cũng không bá đạo như vậy.

Chu Phượng Phượng phản đối:

- Đại ca không thể vũ nhục người như vậy, tuy Dương Dương rất tốt nhưng nói sao thì giống loài khác nhau, ta cũng là người cần sĩ diện. Có nhiều thứ ta không nỡ ăn, đều đưa cho nó, nên nó không lợi hại sao được?

Lão không chấp nhận gán ghép như thế, tuy thiên phú của Dương Dương cao hơn lão, dù gì là thần thú của tộc địa bọn họ, nhưng ở bên ngoài thì lão tuyệt đối không thừa nhận sự thật này.

Heo mập chạy nhanh sinh ra gió, tỏ vẻ khinh thường lời phân bua của Chu Phượng Phượng:

- Ụt ụt!

Nói cái quỷ gì, toàn là lừa mình dối người.

Chu Phượng Phượng túm lỗ tai to của heo mập, bất mãn càu nhàu:

- Dương Dương, ngươi ụt cái gì? Chu Phượng Phượng này đối xử không tệ với ngươi, nhiều thứ tốt toàn cho ngươi hưởng trước, không lẽ ngươi cũng cho rằng ta không bằng ngươi?

Tai heo mập bị nhéo hơi đau, rõ là cố ý trả thù nó.

Lâm Phàm cười đổi đề tài:

- Phải rồi, gần đây ngươi đi dạo bên ngoài có gặp chuyện mới lạ gì không?

- Có chứ. Dạo này ta bực lắm, biết Tri Tri Điểu không? Ta đọc một bài trên đó, việc chuyện về Đan Giới Chi Chủ, ta xem hào hứng, nhưng soạn giả chó chết đó lười chết bỏ, mấy ngày không viết. Ta rất muốn xua Dương Dương ủi nát mông của tiện nhân đó!

Chu Phượng Phượng tức xì khói, ngoái đầu hỏi:

- Đại ca có xem không?

Lâm Phàm cười tủm tỉm, mắt bắn ra tia sáng:

- Ha ha ha! Xem chứ, sao không xem được. Ngươi nói rất đúng, đúng là tiện nhân, thật tiện.

- Thì đó, đại ca nói qua đúng, là tiện nhân. Nhưng hết cách, hắn viết rất hay, dù là tiện nhân vẫn muốn đọc. Ài, người bây giờ không có chút lòng trách nhiệm, đã viết thì nên có bảo đảm, đúng không nào? Theo ta được biết gần đây Thần Giới Chi Chủ cũng đang tìm tiên nhân này. Ta thì hy vọng tiện nhân này bị tìm được, bị Thần Giới Chi Chủ đánh bờm đầu, nghĩ thôi đã sướng cả người. A, đại ca sao vậy? Sắc mặt không được tốt, có phải cũng bị tiện nhân kia chọc tức?

Chu Phượng Phượng phát hiện cảm xúc của đại ca khác lạ, quan tâm hỏi han.

Nói sao thì họ cũng từng cùng nhau ra sống vào chết, là bằng hữu tốt có thể đặt trọn niềm tin. Qua mấy lần du lịch vùng đất mạo hiểm, Chu Phượng Phượng có hảo cảm rất lớn với Lâm Phàm, được đến tài phú đều chia cho lão, tâm tình của lão sung sướng vô cùng.

Lâm Phàm phất tay:

- Không có việc gì, tiếp tục chạy đi.

Hắn tạm ghi nhớ chuyện này, không nói nhiều, đi dạo vùng đất mạo hiểm trước đã.

Chu Phượng Phượng không hiểu ra sao, không nghĩ nhiều:

- À.

Sắc trời dần tối.

Bọn họ đi qua một hiệp cốc lớn, đất vàng bay đầy, tựa như sa mạc nguyên thủy.

Chu Phượng Phượng cảm giác Dương Dương hơi mệt, đề nghị:

- Đại ca, tối nay chúng ta nghỉ ngơi ở đây được không?

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Được.

Hai người một heo dựng lều tại chỗ.

Heo mập nằm bẹp dí dưới đất, thè lưỡi thở hồng hộc. Dù thực lực của nó mạnh đến đâu thì chạy nhanh mà lâu như vậy cũng biết mệt, dù sao đây là đặc tính của heo.

Heo mập có thể chạy nhanh như điên lâu như vậy cũng xem như chiến sĩ thi đua trong loài heo.

Chu Phượng Phượng nói:

- Đại ca, tối nay chúng ta chịu cực chút, cho Dương Dương nghỉ một lát, ngày mai có thể đến nơi.

Lâm Phàm cười xua tay:

- Không sao, cực chút tốt thôi, trợ giúp tu vi.

Hắn lấy Thiên Hà Vương Đỉnh ra, búng ngón tay, lửa bùng cháy dưới đít đỉnh.

Lâm Phàm nhảy vào đỉnh, thoải mái thảnh thơi ngâm tắm.

Không biết bao lâu rồi chưa ngâm mình thế này, làm hắn hoài niệm, giờ cảm giác rất thoải mái, lỗ chân lông toàn thân đều mở ra.

Chu Phượng Phượng trợn mắt há hốc mồm hỏi:

- Đại ca làm gì vậy?

Lâm Phàm xua tay, hai cánh tay đặt trên mép đỉnh, ngửa đầu, nheo mắt hưởng thụ:

- Ngâm mình, ngươi và heo mập tìm đại chỗ nghỉ, không sao cả, đừng lo cho ta.

Chu Phượng Phượng cảm thán:

- Lão ca thật tàn nhẫn.

Lão và Dương Dương tội nghiệp dựa vào nhau, lão cũng muốn ngâm mình, nhưng không có công cụ.

Nơi này là như thế, cách vùng đất mạo hiểm không quá xa, nhưng dọc đường toàn là sa mạc, còn có nguy hiểm không biết.

Buổi tối hơi lạnh, dù là cường giả cũng không chịu nổi gió ở đây. Nếu thực lực bình thường sẽ bị gió độc vào người, để lại bệnh tật.

Buổi tối, trăng tròn treo cao chiếu sáng sa mạc.

Rầm!

Cát đất phía xa nhô lên ụ đất lớn, nhưng rất nhanh xẹp xuống.

Chu Phượng Phượng mở bừng mắt ra, cảnh giác bốn phía:

- Đại ca, có động tĩnh!

Luồng khí lạnh vừa rồi làm lão dựng đứng lông tơ, có thứ nguy hiểm đến gần họ.

- Ừm!

Lâm Phàm khẽ ừ, không để bụng, vẫn nhắm mắt ngâm mình.

Chu Phượng Phượng bất đắc dĩ, xem tình huống thì lão phải tự giải quyết.

Heo mập tỉnh lại, cục cựa bốn chân định đứng dậy.

- Dương Dương, ngươi nghỉ ngơi đi, để ta xử lý.

Chu Phượng Phượng cảnh giác xung quanh, có chút động tĩnh là lão sẽ dùng thủ đoạn sấm sét trấn áp.

Ở nơi này nếu lơ là sẽ không có kết cục tốt.

Đột nhiên trăng tròn trên trời biến mất.

Vì bị thứ gì che lấp.

Một sao biển trăm chân bay ra khỏi cát, thân hình thẳng tắp lơ lửng trên trời, chân khủng bố run run phát ra tiếng rào rạo.

Khi Chu Phượng Phượng định ra tay thì luồng uy thế sắc bén từ sau lưng lão bắn tới.

Một cây búa xoay tròn trên trời chém trúng đầu sao biển.

Phập!

Máu phun ra, thân hình to lớn nặng nề ngã xuống.

Lâm Phàm lẩm bẩm:

- Thịt ít nhưng vẫn là thịt.

Hắn vốn không định ra tay, nhưng ngẫm nghĩ lại đổi ý, phải tích lũy điểm từng giây từng phút, không thể một lần là xong.

Chu Phượng Phượng cảm thán rằng:

- Lợi hại.

Lão ca không uổng là lão ca, ra tay gọn gàng.

Lâm Phàm giơ tay, búa bay trở về, hắn cắm búa cạnh đỉnh:

- Gột rửa ngủ đi, không cần ngươi quan tâm, ai đến thì một búa đánh chết là xong.

Hắn nghĩ kỹ rồi, vẫn muốn kiếm điểm.

Chu Phượng Phượng đang định nghỉ ngơi bỗng nghi ngờ hỏi:

- Lão ca có ngửi được mùi máu không?

Lâm Phàm không để bụng:

- Ngửi được, có gì không?

Mùi máu thôi mà, có gì mà giật mình, nếu dám mò đến là hắn cho một búa chết tươi.

Chu Phượng Phượng lắc đầu nói:

- Không đúng, mùi máu này lạ lắm! Ta cảm giác trong mùi máu có oán niệm.

Chu Phượng Phượng chợt hét lên:

- Lão ca, mau nhìn lên trời!

Vầng trăng tròn trên trời dần bị nhuộm đỏ, sắc đỏ yêu dị.

Lâm Phàm nghi hoặc hỏi:

- Đây là thứ gì?

Lần đầu tiên hắn thấy tình huống này.

Ánh trăng đỏ rực, bị máu nhuộm sao?

Chu Phượng Phượng đứng tại chỗ, trầm giọng nói:

- Ta cảm nhận được rồi, có người đang khóc, có người đang oán hận, những cảm xúc truyền lại.

Lão vụt ngẩng đầu:

- Từ nơi đó! Mùi máu bay tới từ chỗ đó!

Lâm Phàm bước ra khỏi Thiên Hà Vương Đỉnh, mặc đồ vào, vác búa trên vai:

- Đi, đi xem thử là thứ gì.

Chu Phượng Phượng nhéo tai heo mập, quát:

- Đừng ngủ nữa Dương Dương, xuất phát!

Heo mập giận, mới rồi ngươi kêu ta ngủ, giờ lại không cho ngủ, người gì đáng ghét!

Nhưng hết cách, nó phải đứng dậy.

Hai người một heo đi trên sa mạc.

Lâm Phàm phát hiện mũi của Chu Phượng Phượng nhạy hơn hắn, đúng là hắn ngửi được mùi máu nhưng không ngửi thấy cảm xúc trong đó.

Ngày càng đến gần, mùi máu càng nồng.

Chu Phượng Phượng đề nghị:

- Lão ca, cẩn thận chút, chúng ta núp đi, nhìn xem tình huống đã.

Vì mùi này cho lão cảm giác rất kỳ dị, có nguy hiểm.

Lâm Phàm xua tay:

- Núp gì mà núp, cứ đi tới thì đã sao, không lẽ bọn họ ăn thịt ta? Ngươi muốn trốn thì trốn một mình, ta cứ đi qua như vậy.

Sợ quái gì, đời hắn không biết chữ sợ viết như vậy.

Chu Phượng Phượng bất đắc dĩ, muốn đập đầu chết cho rồi. Lão ca hơi bị mạnh mẽ, mạnh vượt mức, chưa tìm hiểu rõ đã nghênh ngang đi qua, sẽ hù chết người biết không?

Chu Phượng Phượng bất chấp tất cả, phải ổn định:

- Lão ca nói gì kỳ, ta không phục, Chu Phượng Phượng này cũng đầu đội trời chân đạp đất, chân đạp mặt đất mênh mông, trên đầu là hư không rộng lớn, là người thẳng sống lưng, không biết sợ là gì. Ta lo cho lão ca thôi, chứ nếu chỉ có ta và Dương Dương thì chắc chắn nghênh ngang đi.

Có lão ca ở, lão không sợ gì cả, gặp chuyện thì đại ca lên, lão ở phía sau hò hét cổ vũ được rồi.

Nếu thật sự không được thì có tốc độ của heo mập, lẽ nào không chạy thoát được?

Đương nhiên phải mang lão ca cùng chạy.

Lâm Phàm dừng bước lại, nghiêm túc nhìn Chu Phượng Phượng,

vỗ vai lão trong ánh mắt ngạc nhiên của lão:

- Không sai, giờ khắc này, ngươi đã giành được sự thừa nhận của bản phong chủ. Ghét nhất là hèn nhát, ngươi có sự can đảm, sau này gặp chuyện gì cứ tìm bản phong chủ, nếu bản phong chủ không giúp ngươi sẽ bị trời đánh!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Sấm sét đì đùng.

Lâm Phàm nghe tiếng sấm thì chửi thầm:

- Mợ nó, ta không lừa người!

Chuyện gì đây?

Chu Phượng Phượng kiên định gật đầu, biểu thị tin tưởng Lâm Phàm trăm phần trăm, tuyệt đối không nghi ngờ:

- Không sao, ta tin lão ca, sét đến từ phía trước, chắc có chuyện gì.

- Đi, nam nhân thì nên nghênh ngang, đừng trốn tránh giống như đàn bà.

Lâm Phàm khiêng búa tiến lên trước, hắn muốn xem là kẻ nào kiêu ngạo như vậy.

Chương 814: Các ngươi trân trọng hòa bình sao?

- Đám ác ma các ngươi không chết tử tế được!

- Cứu mạng!

- Hắn còn nhỏ như vậy, sao các ngươi nỡ xuống tay!

Phía trước, trên mảnh đất trống có một tế đàn bằng đá, trên tế đàn có một bát đá tròn rất lớn.

Mặt bát đá dính máu, máu chảy dọc theo mép bát nhỏ từng giọt.

Mùi máu trong không khí rất nồng, hít sâu một hơi sẽ hít vụn máu vào xoang mũi.

Lúc này, một nam nhân vạm vỡ bị trói, mắt tóe lửa nghiến răng nghiến lợi nói:

- Đám khốn kiếp các ngươi tuyệt đối không có kết cục tốt!

Nhìn kỹ thì tu vi của nam nhân không yếu, Đại Thánh cảnh trung kỳ.

Tính trong vực ngoại giới cũng thuộc hàng cường giả không kém, nhưng bây giờ gã bị người trói lại.

Một nam nhân cao to đứng cạnh gã, cơ bắp nhô cục cục như u bướu, người này chụp đầu gã ném vào bát đá.

Nam nhân không có đường chống cự.

Gã ngước đầu lên:

- Không!!!

Chỉ thấy hòn đá to rơi xuống bát đá.

Phụt!

Suối máu văng ra, nhuộm bát đá càng đỏ.

Cường giả Đại Thánh cảnh trung kỳ cứ thế uất ức chết đi.

Ken két!

Hòn đá bị kéo lên.

Một người khổng lồ ba đầu dữ tợn hai tay cầm cái chày cười toe toét nhìn, sau đó ngón tay chọt chọt bát đá, chấm chút xương vụn bỏ vào miệng, liếm vài cái, đang định cười ra tiếng thì bỗng bị vũ khí bén nhọn đánh trúng đầu.

Phập!

Phập!

Ba cái đầu bị lưỡi nhọn xẻ ra, xác to nặng nề ngã xuống đất.

Lâm Phàm giơ tay, búa bay về, hắn sải bước đến gần:

- Cái thứ gì, mới tới đã thấy cảnh buồn nôn như vậy, sao ngươi không chết đi!

Lâm Phàm nhìn bốn phía, hơi khó hiểu.

Gần đó có nhiều người bị trói, tu vi không yếu, có nam có nữ, còn có con nít.

Đặc biệt khi thấy đám nhóc làm Lâm Phàm hơi đau lòng, trẻ con đáng yêu biết bao, giống khuê nữ mà hắn nhận nuôi.

Chúng nó nên giống đồ nhi của hắn, cảm nhận ấm áp trên cõi đời, không ngờ phải trải qua cảnh thảm thiết này.

- Đám cầm thú các ngươi! Giết người lớn thì thôi đi, ngay cả con nít cũng không buông tha, các ngươi có biết việc mình làm không khác chi cầm thú? Nhưng may mà ta đến rồi, thú vui lớn nhất đời bản phong chủ là chuyên giết cầm thú, và sẽ không mềm tay.

Lâm Phàm nhìn những người bị trói, giơ tay hỏi:

- Các ngươi hãy lớn tiếng nói cho bản phong chủ biết, các ngươi có phải là người yêu thích hòa bình không?

Chu Phượng Phượng trợn mắt há hốc mồm nhìn Lâm Phàm, lão ca kỳ lạ, nói chuyện nghe không hiểu gì hết.

Tình huống hiện giờ nguy hiểm lắm biết không?

Đừng chỉ nhìn những người bị trói, ít ra hãy xem tình huống

xung quanh đi chứ. Mấy tên kia dữ tợn khủng bố, nhìn liền biết không phải người tốt, hơn nữa khí thế rất cuồng bạo, không phải tùy tiện đánh mấy cái là gục.

Ụt ụt!

Heo mập vẫn đang hút đất.

Chu Phượng Phượng rất muốn đạp Dương Dương một phát chết tươi, lúc nào rồi còn say mê hút đất, chốc nữa sẽ có nguy hiểm.

Những người bị trói thay đổi nhiều cảm xúc.

Lúc trước là tức giận và khủng hoảng, khi nghe câu hỏi thì bọn họ ngây người, trợn tròn mắt, như thấy quỷ.

Bọn họ không biết người kia là ai, có thể cứu bọn họ không.

Cảm giác khả năng đó không lớn, nơi này rất nguy hiểm, người bắt họ tới đây rất cường đại, siêu khủng bố.

Khiến bọn họ khủng hoảng nhất là người ngồi xếp bằng phía xa, toàn thân vờn quanh huyết khí mới là nguy hiểm nhất.

Lâm Phàm nhíu mày hỏi lại:

- Bản phong chủ đang hỏi các ngươi, có phải các ngươi yêu thích hòa bình, ủng hộ hòa bình không?

Chuyện gì đây? Người thời nay không sợ chết vậy sao? Dục vọng muốn sống kém thế, hay biểu thị không tin lời hắn nói, thậm chí sinh ra nghi ngờ?

Nếu đúng vậy thì hắn thật tuyệt vọng.

Người không yêu hòa bình thì không chung chí hướng.

Một nam nhân la bể giọng:

- Đúng vậy! Ta yêu hòa bình, ta thích hòa bình!

Đầu quái thú dữ tợn đứng sau lưng nam nhân giơ vũ khí dính máu lên chém về phía nam nhân:

- Ngậm miệng!

Nam nhân cảm nhận uy thế khủng bố sau lưng, mặt gã trắng

bệch chìm trong tuyệt vọng, không ai cứu gã được.

Phập!

Đầu quái thú dữ tợn động tác cứng ngắc, đầu và người tách lìa, máu tuôn như suối, ngã cái rầm xuống đất, chết thẳng cẳng.

Lâm Phàm không nhích chân, mới rồi chỉ dùng kiếm ý cắt đầu của đối phương:

- Giết người trân trọng hòa bình ngay trước mặt bản phong chủ tức là không nể mặt!

Nam nhân tìm được đường sống trong chỗ chết đờ đẫn quay đầu lại, khi nhìn xác chết không đầu thì gã hưng phấn chạy nhanh lại gần Lâm Phàm.

- Ta trân trọng hòa bình, ta đặc biệt yêu hòa bình!

Tu vi của gã tạm được, Đại Thánh cảnh sơ kỳ, dù có tu vi cao như vậy nhưng gã không thấy rõ đối phương ra tay kiểu gì, chớp mắt đã chém đầu quái thú bắt cóc họ rơi xuống đất.

Tu vi như vậy không yếu chút nào, có lẽ hy vọng đến thật.

Đám người bị cảnh này rung động, đều hét to:

- Trân trọng hòa bình, ta cũng trân trọng hòa bình! Ta đang định đi Hải Quân báo danh, giữa đường bị bắt cóc!

- Cứu ta, cứu chúng ta với! Chúng ta đều là người trân trọng hòa bình!

Người bị trói bùng nổ dục vọng muốn sống, hét rầm lên như thể sợ Lâm Phàm không nghe thấy.

Đám quái thú tức giận quát:

- Câm mồm hết!

Chúng không ngờ đám người này la to, nếu làm đại nhân giật mình thì chúng chỉ có đường chết. Bọn chúng giơ binh khí lên, định giết hết đám người này.

Tiếc rằng chúng mới nhúc nhích đã bị kiếm sắc bén cắt trúng, chớp mắt cắt đứt đầu chúng nó.

Người bị trói trông thấy hy vọng, cảm động đến rơi nước mắt, suýt quỳ lạy Lâm Phàm.

Bọn họ thật sự bị hù sợ, dù là người có lá gan to đùng nhưng ở trong tình huống này đều sợ teo tim, ướt quần.

Lâm Phàm nói:

- Có thể đi được thì tự đi, không đi nổi thì tìm người dìu, ta không thu nhận người, chỉ giúp đến đây thôi.

Hắn sẽ không xen vào chuyện sau đó của đám người này, không rảnh, còn phải đi tìm vùng đất mạo hiểm nữa. Hắn đến đây chỉ vì trăng đỏ ghê người, cứ thế làm sao ngủ ngon được.

Lâm Phàm la lên:

- A, đúng rồi! Nhớ là phải trân trọng hòa bình!

Đám người chạy nhanh chợt khựng lại, gật đầu, bảo đảm chắc chắn sẽ trân trọng hòa bình, tuyệt đối không có chút mâu thuẫn với hòa bình.

Chu Phượng Phượng nhỏ giọng nói:

- Lão ca, những người này chưa chắc trân trọng hòa bình.

Phong cách làm việc của lão ca khiến người khó đoán, ví dụ như việc này, trân trọng hòa bình là cái quái gì?

Nghe không hiểu gì hết, hoang mang ghê, nhưng lão ca dõng dạc nói y như đúng rồi.

Lâm Phàm đung đưa ngón tay:

- Không quan trọng, mà những tên này hơi bất mãn.

Bọn họ đã bị bao vây. Những tên kia hơi dữ tợn, người khổng lồ ba đầu mới bị chém chết tổng như quái vật được may lại.

Đột nhiên uy thế kinh khủng ập đến, không khí trước mặt hắn chấn động, một bóng người hiện ra.

Bùm!

Lâm Phàm giơ tay chộp nắm tay của đối phương, sóng xung kích khuếch tán kịch liệt, bụi bay mù mịt.

Lâm Phàm cười nói:

- Hơi thú vị, nhưng còn kém chút.

Hắn bước ra một bước, co tay thành nắm đấm, đánh thủng bụng đối phương. Một cục thịt nổ tung sau lưng đối phương, máu phun ra nhuộm đỏ mặt đất.

Đến bây giờ Lâm Phàm mới quan sát kỹ bốn phía. Nơi này giống như tế đàn, hoặc nên nói là chỗ tu luyện tà công, nếu không làm gì có ai biến thái ném người vào bát đá, dùng hòn đá đập nát bấy nhầy.

Khuôn mặt Chu Phượng Phượng nghiêm túc nói:

- Lão ca nhìn những giọt máu kia, bề mặt bát đá có cái lỗ, máu chảy vào dọc theo khe rãnh lan ra xa, hình như chỗ đó có người đang tu luyện.

Loại tình huống này rõ ràng là có ai tu luyện tà công vô cùng âm hiểm.

Lâm Phàm không hứng thú với chuyện ở đây:

- Ừm, cũng muộn rồi, mau làm xong còn về ngủ.

Mặc kệ là tu luyện tà công hay thứ gì, một đấm đánh chết là xong, không cần phải điều tra kỹ làm chi.

Trong lúc Lâm Phàm suy nghĩ thì uy thế khủng bố từ bốn phương tám hướng ập đến.

Những tên này rất hung tợn, mùi máu trên người nồng nặc, thể hình to lớn, cơ bắp u như cục bướu, tràn ngập lực lượng kinh khủng.

- Hơi thú vị, chơi huyết khí trước mặt bản phong chủ? Lúc bản phong chủ chơi trò này thì lão tử của các ngươi còn đang vọc bùn!

- Bạo Huyết!

Lâm Phàm nhấc chân đạp xuống đất, cuồng long huyết khí khủng bố từ lòng bàn chân của hắn bay lên, máu xung quanh sôi trào, như có linh tính từ xa tụ lại.

Huyết khí ngưng tụ hóa thành nghiệt long màu máu, há to mồm máu táp bốn phương tám hướng.

Phụt phụt!

Phập phập!

Huyết long oanh kích, xác chết liên tục tan rã, máu loãng đổ xuống nhuộm đỏ mặt đất.

- Quá yếu, không muốn đánh.

Lâm Phàm không hứng thú đối phó với đám kia, chỉ dùng thủ đoạn đơn giản nhất trấn áp.

Chu Phượng Phượng ngạc nhiên thộn mặt ra. Lão ca hơi nóng nảy, thủ đoạn có chút khủng bố, huyết khí ngưng tụ thành huyết long dài trăm trượng, dù là lão cũng khó đỡ nổi, càng không nói đến đám kia.

Khi Lâm Phàm giết tên xấu đau xấu đớn cuối cùng thì có khí thế khủng bố từ xa truyền đến.

- Thật to gan, dám giết nhiều người của ta!

Trên tế đàn phía xa, người ngồi xếp bằng chậm rãi đứng lên, huyết khí quấn quanh người dần ẩn giấu, biến mất, nhập vào người.

Lâm Phàm bình tĩnh nói

- Đừng nói nhảm, giết thì đã giết rồi, ngươi muốn sao nữa?

Hắn phẩy tay:

- Ngươi và heo mập đứng ra sau đi, tên kia thực lực không yếu, đã đến Đạo cảnh.

- Hả?

Chu Phượng Phượng ngây ra, vụt ngẩng đầu, không dám tin.

Đạo cảnh rất là khủng bố, sao họ đụng độ cường giả như vậy?

Chu Phượng Phượng lo lắng nhìn lão ca, không biết lão ca có được không, dù sao lão đã chứng kiến sự cường đại của Đạo cảnh, mạnh không phải con người.

- Được được, lão ca, ổn định, cố lên! Nếu không chịu nổi thì lên tiếng ngay, ta kêu Dương Dương cứu lão ca ra!

Chu Phượng Phượng nói xong chạy nhanh ra xa.

Lâm Phàm tiến lên, nhìn người trước mắt.

Đeo mặt nạ, không thấy rõ khuôn mặt, nhưng hắn cảm giác ánh mắt nhìn mình là lạ, hình như chất chứa tức giận.

Người quen?

Chương 815: Đầu óc của ta quá thông minh

- Ánh mắt ngươi nhìn ta hơi lạ, có phải chúng ta từng gặp nhau? Hoặc nên nói là ta từng làm chuyện rất quá đáng với ngươi?

Hắn tuyệt đối không cảm giác sai, ánh mắt tên này nhìn hắn chất chứa lửa giận.

Là ai thì còn cần đoán.

Nếu suy đoán cũng dễ đoán ra, thực lực của đối phương không yếu, chắc chắn là tu vi Đạo cảnh. Trong những người Lâm Phàm gặp hiện nay không nhiều người có tu vi cỡ này.

Ánh mắt đó rất tức giận, không ngờ có cường giả Đạo cảnh hận hắn như vậy.

Khi đối phương định ra tay thì Lâm Phàm giơ tay lên:

- Chờ chút, tuy không nói một lời liền đánh là việc làm thích nhất của bản phong chủ, nhưng ngươi hãy để ta đoán ngươi là ai đã, nếu đoán trúng chúng ta sẽ đánh nhau được chứ?

Chu Phượng Phượng nhéo lỗ tai heo mập, căng thẳng lẩm bẩm:

- Lão ca định làm gì vậy? Dương Dương, ngươi nói xem có phải đầu óc của hắn bị gì không? Còn tám chuyện với đối phương, lúc này không lo chạy còn đợi đến bao giờ?

Ụt ụt!

Heo mập vẫn hút đất, không thèm quan tâm chuyện này.

Người đeo mặt nạ định ra tay nhưng nghe Lâm Phàm nói mấy câu đó thì khuôn mặt giấu sau mặt nạ vặn vẹo, dường như muốn nghe xem hắn nói ra cái gì.

Lâm Phàm cười nói:

- Xem ra ngươi cũng muốn nghe.

Hắn vắt óc suy nghĩ đối phương là ai, các cái tên lướt qua.

Loại Cửu Sắc lão tổ, lão già này đang chờ hắn đăng bài, không

thể nào là lão.

Cũng không thể là Xích Cửu Sát, tuy là Ma Thần nhưng cách ăn mặc của gã sẽ không quê mùa như vậy.

Tinh Thần lão tổ, Vô Lượng lão tổ cũng không thể nào.

- A! Bản phong chủ biết rồi, ngươi là chủ chính đạo Viên Chân! Trời ạ, đường đường là chủ chính đạo vậy mà là tà ma yêu đạo, hơn nửa đêm không về nhà ngủ mà tu luyện tà công ở đây. Ngươi nói xem ngươi có phải Viên Chân không?

Lâm Phàm chợt phát hiện đầu óc của mình quá thông minh, bình thường hơi lười nhưng đó là hắn cố ý.

Đã có thân bất tử, còn có các loại buff nghịch thiên, nếu dùng não đấu với người ta chẳng khác nào khi dễ người.

Nên không mang theo đầu óc sẽ thoải mái hơn, hắn không muốn tiêu hao tế bào não.

Quả nhiên!

Mắt hắn thấy rõ người đối phương run nhẹ.

Bị đoán trúng rồi.

Người đeo mặt nạ dứt khoát phủ định:

- Tiểu tử, ta rất muốn xẻ óc của ngươi ra xem bên trong có cái gì, tiếc rằng ngươi đoán sai rồi.

Gã đâu chịu thừa nhận.

- Không, đúng là ngươi. Vừa nãy ta càng khẳng định ngươi chính là Viên Chân, có lẽ lúc trước ta đoán sai, nhưng khoảnh khắc này thì chắc chắn rồi. Vì ta đoán trúng, ngươi không chịu nhận, nếu ngươi không phải chủ chính đạo thì đã đồng ý với lời nói của ta, nhận bừa là mình. Tiếc rằng ngươi phủ nhận, ngươi đang né tránh, cho nên ngươi là người đó!

Lâm Phàm cảm giác đầu óc của mình quá thông minh, đoán đại mà trúng thật, như trúng độc đắc, làm hắn sướng rơn.

- Ngươi . . .!

Khuôn mặt dưới lớp mặt nạ lạnh băng, nhe răng phản xạ ánh

sáng lạnh:

- Thôi, hôm nay tất cả phải chết!

Viên Chân biến tướng thừa nhận, nhưng y không định để ai sống sót rời đi, dù là con heo kia cũng phải chết tại đây.

- Ha ha ha! Vui ghê, hết buồn ngủ rồi, không ngờ trúng thật. Vậy thì . . . chiến thôi!

Dứt lời, ánh mắt của Lâm Phàm sắc bén, mặt đất dưới chân vỡ vụn, hắn biến mất tại chỗ, chém về phía Viên Chân.

- Để bản phong chủ xem người dưới mặt nạ có đúng là ngươi không. Còn nữa, trữ vật giới chỉ của ngươi nằm trên người của bản phong chủ, nhưng bản phong chủ sẽ không trả lại cho ngươi!

Viên Chân tức điên:

- Muốn chết!

Cảnh tượng kia còn rõ ràng trước mắt, y sẽ không quên.

Y đại chiến với Xích Cửu Sát, bị tiểu tử này đánh lén, hai người bị lột sạch đồ, bị đối phương cuỗm mất trữ vật giới chỉ.

Đường đường là chủ chính đạo sao chịu đựng khuất nhục như thế được.

Lần này gặp lại hắn, y sẽ xuống tay ác giết tại chỗ này, tìm lại thứ đánh mất.

Thân hình Lâm Phàm không ngờ biến lớn, lực lượng khủng bố tích trữ trên người hắn, tóc đen bay sau đầu, năm ngón siết chặt đấm về phía Viên Chân.

- A!

Viên Chân ngây ra, hiển nhiên không ngờ trong thời gian ngắn tiểu tử này tăng vọt sức mạnh nhiều như vậy.

Ầm ầm!

Hai người va chạm, thiên địa chấn động, cát bụi bay mù mịt, lực lượng kinh người nổ tung dấy lên bão tố kinh người.

Viên Chân giật mình kêu lên:

- Sao có thể như vậy?

Trong khoảnh khắc hai người đánh kinh thiên động địa, y không thể hạ tiểu tử này.

Cái tên từng yếu như con kiến, thời gian ngắn không gặp đã trưởng thành đến mức này, nếu cho hắn thêm thời gian thì còn khủng cỡ nào nữa?

Lâm Phàm liên tục tung nắm đấm, quyền ấn đan vào nhau hình thành lưới chặn tất cả đường đi của Viên Chân.

Mỗi cú đấm ẩn chứa lực lượng kinh khủng nhất của Lâm Phàm, nếu đối phó người bình thường thì không cần phức tạp như vậy, nhưng tu vi của Viên Chân kinh người, Đạo cảnh đỉnh, nếu không dùng chút thủ đoạn thì không đánh lại.

Viên Chân lộ vẻ mặt ngạc nhiên:

- Tiểu tử, ngươi quá càn rỡ, với bấy nhiêu thực lực mà muốn tranh phong với ta? Đúng là muốn chết!

Y không giấu diếm nữa, hai loại lực lượng như sóng triều dâng trào mãnh liệt, ánh sáng chói mắt ập đến bao phủ Lâm Phàm lại.

- Thú vị.

Lâm Phàm cảm giác thực lực của Viên Chân mạnh không tầm thường, dù ở trong Đạo cảnh cũng thuộc lớp cao.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lực lượng kinh người bộc phát ra đánh vào người Lâm Phàm, nhưng trong buff chiến trường viễn cổ thì không có chuyện lùi bước, hắn đánh trả trực tiếp bằng nắm đấm mạnh mẽ.

Viên Chân là chủ chính đạo, đâu dễ trúng đòn, giơ tay đón đỡ, ánh sáng rực rỡ chiếu sáng thiên địa.

Khi ánh sáng tan biến, Viên Chân đã lơ lửng trên trời.

Tuy không thấy mặt của Viên Chân nhưng chắc mặt lạnh như tiền. Vốn tưởng là tiểu tử có thể tùy tiện trấn áp, nào ngờ hại y mất thời gian lâu như vậy.

Người nào có chút lòng cao ngạo chắc chắn đều thấy khó chịu.

Khóe môi Lâm Phàm dính máu, chiêu vừa rồi tuy không làm hắn cảm giác đau gì nhưng nội tạng trong người bị chấn.

Hắn ngước đầu nhìn trời:

- Lợi hại, độ chính xác đã đủ nhưng lực lượng hơi yếu. Viên Chân, ngươi là chủ chính đạo vậy mà tu luyện tà công, còn lấy người sống tu luyện, thật ra ngươi tu luyện cái gì? Cảm giác hơi cấp thấp.

Viên Chân lơ lửng trên trời, vạt áo phần phật, một dòng sông máu lơ lửng quấn quanh người y.

Viên Chân giơ tay lên, tầng mây dao động mạnh, uy thế vô biên bộc phát ra ngưng tụ về phía y.

Mặt Chu Phượng Phượng không chút máu, lòng nặng trĩu:

- Lão ca, nguy hiểm! Tên này sắp thả chiêu lớn!

Khí thế trên trời quá hùng hậu, như núi đè nặng người, làm người ta không thở nổi.

Lâm Phàm ngước đầu lên, ngoắc ngón tay:

- Vậy sao? Đến đây, cho bản phong chủ nhìn xem chủ chính đạo mạnh đến cỡ nào. A, cái này là trữ vật giới chỉ của ngươi phải không?

Lâm Phàm lấy trữ vật giới chỉ ra huơ trước mặt Viên Chân:

- Ngươi nói xem tu vi của bản phong chủ bây giờ có thể mở ra trữ vật giới chỉ của ngươi không?

Viên Chân ở trên trời mặt lạnh như tiền:

- Hưm?

Đây là trữ vật giới chỉ của y, không nhầm được.

Sau khi bị tiểu tử này trộm mất trữ vật giới chỉ, y từng tìm kiếm nhưng mãi mà không thấy, nhưng y không lo, muốn mở trữ vật giới chỉ này ra cần lực lượng ít nhất ngang ngửa hoặc cao hơn y.

Viên Chân cảm thấy một con kiến sao mà đến trình độ như y được, nên không thèm để bụng.

Răng rắc!

Lâm Phàm siết mạnh hai ngón tay, lực lượng bao phủ trữ vật giới chỉ tan vỡ.

Lâm Phàm cười nói:

- Mở rồi này.

Hắn cất trữ vật giới chỉ vào, chờ khi nào về sẽ xem kỹ hơn.

Giọng Viên Chân khàn khàn:

- Trả lại cho ta.

Đây là đồ của y, sao có thể để một con kiến nhúng chàm?

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Không đưa.

Vào tay hắn rồi thì trừ phi hắn đồng ý trả, nếu không thì chờ hắn chết rồi lấy.

- Không đưa thì chết!

Hai tay Viên Chân đè xuống, hư không chìm xuống, tu vi Đạo cảnh đã lĩnh ngộ ra đạo của mảnh thiên địa này, mỗi hành động đều kéo theo lực lượng khủng bố đến tột độ.

Sấm sét lấp lóe trên trời, uy thế phô thiên cái địa, như tận thế buông xuống.

Chu Phượng Phượng nằm sấp dưới đất, khó khăn ngước đầu lên, gió to xẹt qua gò má đau rát:

- Khủng khiếp quá, đây là Đạo cảnh sao? Lão ca chịu nổi không đây?

- Ụt ụt!

Heo mập giang bốn chân, áp lực quá lớn, nằm sấp thoải mái hơn.

Chu Phượng Phượng nghiêm túc nói:

- Dương Dương, đừng kêu nữa, lo chuẩn bị đi.

Có lẽ đây là lần đối mặt nguy hiểm nhất của lão.

Kẻ địch quá mạnh, với thực lực của họ không thể đánh lại đối

thủ.

Đương nhiên xem tình huống của lão ca hình như không tốt lành gì, người ta không bị thương mà hắn bị.

Viên Chân hét to một tiếng:

- Chết!

Hai tay y đè xuống, lực lượng sôi trào xuyên suốt.

Lâm Phàm gầm lên:

- Đùa à! Bằng vào bấy nhiêu mà muốn giết bản phong chủ? Bản phong chủ không dễ bị ức hiếp như vậy!

Cơ bắp toàn thân hắn càng phình to, khí thế nam nhi đích thực vọt lên cao.

Bùm!

Hắn vọt lên trời, không chút e dè, muốn dùng lực lượng mạnh nhất va chạm với Viên Chân.

- Tự tìm đường chết mà thôi.

Viên Chân chưa bao giờ tức giận như vậy, dù là Xích Cửu Sát cũng không thể chọc giận y đến mức này.

Tiểu tử kia đã thành công chọc tức y, kết cục sẽ là cái chết cực kỳ thảm liệt.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lâm Phàm lao vào ánh sáng uy thế rực rỡ mà khủng khiếp.

Hắn giơ nắm tay đấm vào uy thế được ngưng tụ bằng lực lượng.

Mỗi nắm đấm khiến hư không chấn động.

- Lực lượng này đúng là mạnh, có lẽ Viên Chân là một trong những cường giả đỉnh cao nhất trong Đạo cảnh đỉnh toàn vực ngoại giới.

Lâm Phàm đang thăm dò lực lượng của mình, hắn cảm giác bản thân không yếu, tuy không thể nghiền áp Đạo cảnh đỉnh nhưng bọn họ cũng không có thực lực đè đầu hắn.

Lâm Phàm lấy búa ra chém mạnh về phía Viên Chân:

- Bản phong chủ một búa chém chết ngươi!

Búa quang cắt đứt hư không bay thẳng về phía Viên Chân.

Viên Chân ngây ra, lật tay vỗ xuống:

- A?

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ điếc tai, thiên địa rung rinh.

Chương 816: Cứ như thế chết cho ta

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

- Cái tên này!

Mắt Viên Chân lóe tia sáng lạnh. Thực lực của tiểu tử này vượt qua dự đoán của y, nhìn như chỉ cỡ Diệu Thế cảnh nhưng bộc phát ra lực lượng quá mạnh.

Tu vi này ở trước mặt y chỉ là con châu chấu hơi mập, nhưng chớp mắt châu chấu mập biến đổi.

- Thú vị, Viên Chân, nếu hôm nay ngươi chạy thoát được xem như ngươi giỏi!

Hôm nay hắn chơi tới bến với lão thất phu này.

Còn về cô nương Vạn Quật lão tổ nói cường giả nguy hiểm thì Lâm Phàm tạm thời gác sang bên.

Đi một bước tính một bước, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, chờ tới khi đó sẽ có cách ứng đối thôi.

Còn bây giờ hắn phải đè bẹp tên này, nếu may mắn có lẽ sẽ hốt mẻ lớn.

Viên Chân là chủ chính đạo, chắc chắn giàu khủng, nếu hốt hết thì giàu to.

Viên Chân tức ói máu, hét to một tiếng:

- Tiểu tử kia!

Y biến mất tại chỗ, chớp mắt xuất hiện trước mặt Lâm Phàm, tay cầm thanh trường đao chém mạnh xuống đầu hắn.

Lâm Phàm nở nụ cười:

- Bá đạo.

Hắn giơ búa chém lung tung, búa pháp cái gì, vớ vẩn, cứ chém bậy, thuận tay là được.

Búa và trường đao va chạm.

Keng!

Hỏa hoa bắn tung toé, dày đặc hư không, lực lượng khủng bố chấn vỡ hư không, vết rạn lan tràn.

Đây là cuộc đối chiến giữa cường giả thật sự.

Lâm Phàm gầm lên:

- Nhà ngươi hơi lợi hại, nhưng so đấu lực lượng với bản phong chủ thì ngươi còn kém xa. Bản phong chủ nói cho ngươi biết, hôm nay đừng hòng bình yên rời đi!

Lực lượng bùng nổ từ người hắn, trực tiếp đối đầu với Viên Chân.

Hai người đánh túi bụi.

Viên Chân có muôn vàn công pháp, thuận tay tung thần thông tiên thuật, hoa lệ hơn Lâm Phàm chém bậy gấp trăm ngàn lần.

Tiên thuật thần thông dẫn động đạo thiên địa, bộc phát ra lực lượng không thể coi thường.

Xem như Viên Chân liên hợp thiên địa đấu với Lâm Phàm.

Lâm Phàm giơ búa từ trên cao chém xuống:

- Chết cho bản phong chủ!

Keng!

Búa và trường đao va chạm, sóng sung kích lực lượng sôi trào. Thủ đoạn của Viên Chân không chỉ có bấy nhiêu, y giơ tay, lực lượng kinh khủng đánh tới.

Xoẹt!

Eo của Lâm Phàm bị dòng chảy mảnh cắt trúng, máu tuôn ra.

Sau đó càng nhiều thế công ập tới, đều đánh trúng người Lâm Phàm.

Giọng Viên Chân lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, ngươi đấu với ta còn kém xa lắm.

Người y bắn ra tia sáng, thủ đoạn của y quá nhiều, khiến người khó thể đề phòng.

Xoẹt!

Ánh sáng bắn thủng người Lâm Phàm, xuyên ra từ sau lưng kèm theo vòi máu, nhuộm đỏ bầu trời.

Chu Phượng Phượng giật mình kêu lên:

- Lão ca!

Không thể nào, sao bị thương rồi? Dù uy thế kia rất mạnh nhưng hắn đủ sức né tránh mà.

Heo mập đang hút đất cũng vụt ngẩng đầu, dường như bị hù sợ.

Viên Chân cười khẩy nói:

- Để xem ngươi có thể chống đỡ tới khi nào.

Mặt y dữ tợn, y không tin không chém chết tiểu tử đó được.

Nhưng giây sau tim y rớt cái bịch.

Tiểu tử kia nở nụ cười.

Lâm Phàm cười to bảo:

- Ha ha ha! Quá sảng khoái, những vết thương này sướng quá!

Người hắn không ngờ chảy máu, nếu hứng bằng thau có thể hứng đầy mấy thau.

Nếu người bình thường bị thương nặng kiểu này thì tùy thời sẽ ngất xỉu.

Viên Chân thấy tiểu tử này tinh thần tràn đầy, thậm chí hơi cuồng bạo.

Viên Chân giật nảy mình:

- Nguy rồi!

Chỉ thấy Lâm Phàm huơ nắm đấm đánh về phía Viên Chân, lực lượng rất mạnh, mạnh hơn lúc trước rất nhiều.

Lực lượng leo thang, vượt sức tưởng tượng.

Bùm!

Viên Chân rút đao về đỡ nắm đấm của đối phương, ánh sáng rực rỡ ẩn chứa lực lượng khủng bố cực hạn.

- Lại cường đại.

Khi Viên Chân đỡ nắm đấm này liền cảm nhận lực lượng truyền đến, nếu là Đạo cảnh bình thường chắc đã bị đấm nát.

Không thể để tiểu tử này sống, nếu không sẽ là tai họa.

Sát ý của Viên Chân càng đậm, nếu để mặc tiểu tử này thăng cấp thì lần sau không dễ đối phó.

Đang lúc Viên Chân suy nghĩ những điều này thì có hơi thở sắc bén ập đến, là cây búa kia. Tiểu tử đó đều dùng hai tay, đấm xong còn có búa nối tiếp.

Đây là chiêu thức kiểu gì? Toàn là đánh bậy.

Nhưng kiểu đánh bậy này hơi khủng bố, nếu không né, bị chém một búa sẽ bị thương nặng.

Bùm!

Người Viên Chân phát sáng, lôi kéo thiên địa, thân hình mờ dần biến mất tại chỗ.

Phập!

Cánh tay của y vẫn bị búa quang đụng phải, rách một đường, máu ứa ra chảy ròng ròng.

Lâm Phàm cười tươi:

- He he, chém trúng!

Hắn giơ tay chộp, hút một nắm đấm nhét vào miệng vết thương chặn máu chảy.

Nam nhân đổ máu không đổ lệ, nhưng chảy nhiều quá thì không

tốt.

Chu Phượng Phượng kinh sợ:

- Lão ca rất nam nhi, ác với người, càng ác với bản thân!

Nếu không thấy tận mắt sao tin nổi?

Chu Phượng Phượng thầm mừng, quen người dữ dội như vậy thật là may mắn.

Viên Chân tức xì khói:

- Đồ khốn kiếp!

Lâu lắm rồi y không bị thương, không ngờ kẻ như con kiến trong mắt y lại tổn thương y.

Đối với Viên Chân thì đây là sỉ nhục, phải dùng máu của đối phương tẩy rửa.

Lâm Phàm bẻ cổ:

- Khốn cái đầu ngươi, hãy xem bản phong chủ dùng búa chém chết ngươi!

Cảm giác rất tốt, chiến đấu thật thú vị, có buff càng đánh càng mạnh nên nội tình tăng lên khá tuyệt, tuy không bằng lúc thăng cấp công pháp nhưng cũng xem như một con đường khác.

Lâm Phàm cười nói:

- Tới đây, sẵn sàng nhé!

Hắn khom người, mắt bắn ra tia sáng.

Bùm!

Hắn hóa thành luồng sáng bay nhanh về phía Viên Chân.

Chủ chính đạo, phi, cái thứ này mà chính đạo khỉ gì. Cõi đời đúng là tà ác, cần người trân trọng hòa bình như hắn gìn giữ.

- Hôm nay dù là ai cũng không thể cứu ngươi!

Hơi thở của Viên Chân biến đổi, huyết khí tà ác tràn ra hóa thành cột máu xuyên suốt bầu trời. Trăng tròn biến đỏ máu, chiếu luồng

sáng đỏ xuống người y.

Búa của Lâm Phàm bay ra chém vào ánh sáng máu, nhưng chưa chém trúng đã bị bật ra.

- Ủa?

Lâm Phàm hơi bất ngờ, ánh sáng máu này cản lại búa của hắn, ghê gớm.

Viên Chân gầm lên:

- A!

Mặt nạ vỡ ra, hóa thành những đốm sáng bay đầy trời.

Khuôn mặt luôn giấu sau mặt nạ lộ ra, khác với lúc bình thường, có sợi máu bám đầy mặt, như vật sống biết di chuyển.

Răng rắc!

Một tiếng giòn vang, sợi tỏ đứt, huyết quang rậm rạp bắn ra xa hình thành vòng xoáy màu đỏ.

Thiên địa ầm vang, biển máu ngập trời, che đậy khung trời. Ngước đầu nhìn cả khoảnh trời đỏ rực, đỏ kinh dị, khiến người sợ hãi.

Hơi thở tà ác tột độ phát ra từ vòng xoáy đỏ.

- Grào!

Một người máu đỏ thẫm chậm rãi bước ra từ vòng xoáy, huyết khí đậm đặc quấn quanh người.

Người máu rất to lớn, đùi, cánh tay siêu vạm vỡ, như ngọn núi nhỏ nhô trên người.

Rào rào!

Xích sắt quấn quanh người máu, sợi xích đen nhánh lóe tia sáng sắc lạnh, mỗi bước đi kéo xích sắt kêu leng keng.

Lâm Phàm nhe răng cười nói, bẻ tay rôm rốp:

- À, thì ra đang tu luyện thứ này, vui đây. Mà không sao, kết quả như nhau thôi, cái gì đến đều một đấm đánh chết nó!

Mắt Viên Chân bắn ra tia sáng, phất tay. Huyết thi vốn bình tĩnh bỗng gầm rống, huyết khí đầy trời đổ ập về phía Lâm Phàm.

- Thú vị.

Lâm Phàm giơ búa chém, va chạm với xích sắt của huyết thi, bộc phát trùng kích kinh người.

Lâm Phàm bỗng nhướng mày:

- A?

Có lực lượng khủng bố đánh tới lưng hắn, thế là hắn trở tay đánh trả, phát hiện hóa ra là huyết thi.

Hai đấm va chạm bộc phát ra trùng kích hùng hồn.

Huyết thi mắt đỏ ngầu, cười nanh tranh:

- Khục khục!

Lực lượng rất khủng bố, nó đấu với Lâm Phàm nhưng không hề yếu thế, có chút năng lực.

Phía sau hắn vang tiếng xích sắt leng keng, sợi xích như mũi tên nhọn bắn vào ngực hắn.

Viên Chân cũng ra tay, bàn tay bộc phát ra uy thế vô biên.

Nhưng Lâm Phàm không quan tâm mấy cái đó, hắn chỉ lo nhằm vào huyết thi.

Lâm Phàm hỏi:

- Ngươi cười cái gì?

Huyết thi dần thu lại nụ cười nanh ác, dường như không phản ứng lại.

Đối phương hỏi nó cười cái gì?

Không lẽ cấm cười?

Lâm Phàm hét to một tiếng:

- Có phải ngươi cảm giác lực lượng của mình rất mạnh, có thể so đấu với bản phong chủ? Tốt lắm, vậy hãy xem ngươi mạnh cỡ nào,

hôm nay bản phong chủ chơi tới bến với ngươi!

Hắn siết nắm tay đấm vào huyết thi.

Chu Phượng Phượng tức giận quát:

- Lão ca, coi chừng đằng sau!

Rất tồi tệ vô sỉ, đây xem như ba đánh một.

Lâm Phàm đáp lại:

- Không sao, đừng căng thẳng, chuyện nhỏ.

Nhưng hắn mới nói xong lồng ngực đã bị xích sắt xuyên thủng, sợi xích dính máu xuyên thấu qua. Xích sắt định bay đi nhưng bị Lâm Phàm chộp lại, tay kia đánh về phía huyết thi.

Bùm!

Vang hai tiếng nổ.

Lâm Phàm và huyết thi va chạm, thế công của Viên Chân cũng đánh mạnh vào người hắn.

Lâm Phàm ọc từng ngụm máu, nếu là người bình thường đã sớm chết, nhưng với hắn thì là chuyện thường gặp, đang trong chiến trường viễn cổ, hắn tạm thời không chết được.

Huyết thi có ý thức, hơi ngây người:

- A?

Chắc nó không ngờ đối phương bị thương nặng như vậy mà vẫn hung hăng.

Khoảnh khắc huyết thi ngẩn ngơ.

Cổ huyết thi bị xích sắt quấn quanh, Lâm Phàm thì cầm chặt sợi xích, có xu hướng bản phong chủ muốn siết chết ngươi.

Lâm Phàm hét to một tiếng:

- Nhà ngươi cứ chết từ từ như vậy đi!

Hai tay của hắn nổi gân xanh, lực lượng khủng bố truyền ra ngoài, xích sắt siết cổ huyết thi dần lún vào trong thịt.

Chương 817: Đúng là nam nhi đích thực, ta bội phục

- Đây là chiêu thức gì?

Huyết thi bề ngoài dữ tợn nhưng đầu óc không ngốc, cổ bị xích sắt của mình quấn, không vùng vẫy ra được.

Đây là tình huống mà huyết thi chưa từng nghĩ đến, chiêu thức này là loại thần thông gì?

- A!

Huyết thi gầm rống, huyết khí sôi trào, muốn ngưng tụ thành thực chất.

Nhưng Lâm Phàm đâu cho huyết thi cơ hội này, hắn quát lớn, lao nhanh xuống đất.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Va chạm mặt đất, đất nứt ra, Lâm Phàm đè chặt lưng huyết thi, hai chân quấn eo, hai tay cầm xích sắt siết mạnh, muốn siết chết đối phương.

Huyết thi muốn gầm rống nhưng chỉ có thể phát ra tiếng ú ớ, hai tay quơ quào lung tung, không phải vì nghẹt thở mà vì rất đau, cổ sắp gãy.

- Còn muốn vùng vẫy? Nằm mơ!

Hai tay Lâm Phàm thô khỏe, tuy thân hình của huyết thi cũng cao to nhưng không thể nào giãy ra được.

Huyết thi vẫy tay với Viên Chân, há miệng ú ớ, chắc đang nói trơ mắt ếch ra đó làm gì? Còn không mau cứu ta!

Viên Chân giật nảy mình, không ngờ xảy ra chuyện như vậy, y chưa từng thấy có ai chiến đấu kiểu này, cũng chưa bao giờ tưởng tượng huyết thi sẽ bị đối phương siết cổ không vùng thoát được.

Viên Chân nổi giận:

- Nhãi ranh, ngươi đang tìm chết!

Viên Chân hóa thành tia chớp lao thẳng vào Lâm Phàm, định một kích đập chết hắn.

Nhưng khi bàn tay giáng xuống thì không ngờ Lâm Phàm xoay người, đưa huyết thi về phía Viên Chân.

Bùm!

Vang tiếng chưởng vỗ.

Huyết thi vốn đỏ thẫm, trúng một chưởng xong mặt càng đỏ hơn, máu sôi sục trong người rồi dâng lên tới cổ họng, nhưng bị kẹt lại ở đó, làm cổ họng phình to như sắp nổ.

Đôi mắt đỏ máu nhìn Viên Chân chằm chằm như đang nói ngươi cố tình nhắm đánh ta phải không.

Viên Chân nổi khùng lên:

- Tiểu súc sinh!

Tiểu súc sinh này dám tổn thương huyết thi của y.

Lâm Phàm siết chặt xích sắt không buông tay:

- La ó cái gì.

Chưởng kia truyền lại lực lượng khá mạnh, mặt đất dưới lưng hắn bị xung lực làm nứt rạn phạm vi lớn.

Xích sắt hằn sâu vào thịt, da cổ huyết thi trầy xước ứa máu.

Chu Phượng Phượng hô to:

- Hay! Lão ca cố lên, bóp chết tên đó đi!

Đặc sắc, quá đặc sắc, thủ đoạn của lão ca không sáng lấp lánh nhưng thật sự thành công, rất lợi hại.

Viên Chân nhìn về phía Chu Phượng Phượng, gầm lên:

- Ta đi giết đồng bọn của ngươi!

Chu Phượng Phượng hết hồn, nhảy lên người heo mập, vỗ mạnh mông nó:

- Dương Dương, chạy!

Heo mập bật người dậy, bốn chân dứt khoát đạp, tro bụi bốc lên, biến mất không còn dấu vết.

Viên Chân chưa phản ứng lại thì một người một heo đã biến mất trước mắt y.

Lâm Phàm cười nói:

- Rất tốt, khá thông minh, không quá ngốc.

Tên này không ngu, biết ở lại chỉ làm vướng chân hắn, trốn đi là hành động sáng suốt.

Nhưng dù đối phương không chạy trốn thì hắn vẫn có cách.

Huyết thi quơ quào hai tay, chộp trúng đùi Lâm Phàm, năm ngón siết chặt, móng tay bấu sâu vào, hai bên cùng bị tổn thương.

Nhưng mấy thủ đoạn này vô dụng với Lâm Phàm, hắn không có chút cảm giác đau nào, muốn chộp thì cứ chộp.

Viên Chân ra tay:

- Khốn nạn, chết cho ta!

Nhưng mỗi khi Viên Chân tìm góc độ xảo quyệt thì toàn đánh trúng huyết thi, nếu y tấn công, tương đương với huyết thi đỡ đòn.

Lâm Phàm đem huyết thi làm lá chắn, nhưng hai tay vẫn siết chặt, càng lúc càng mạnh tay hơn:

- Nào, cứ đánh thoải mái, hôm nay ngươi có thể đánh chết bản phong chủ coi như ngươi giỏi!

Phụt!

Cổ huyết thi đã phun suối máu, cứ tiếp tục thế này thì không lâu sau cổ sẽ bị siết gãy.

Con ngươi huyết thi nở to, tia máu rất kinh dị:

- Ư ư ư!

Huyết thi giận, chưa từng bị ai đối xử như vậy, nó không cách nào đánh trả.

Huyết thi nháy mắt với Viên Chân, ra hiệu cứu mình.

Nhưng Viên Chân bất lực, tiểu súc sinh quá âm hiểm, căn bản không thể xuống tay.

Lâm Phàm cười nói:

- Đừng vùng vẫy, càng chống cự càng đau khổ thôi. Xích sắt là binh khí của ngươi, nhưng lúc này nó sẽ siết gãy cổ ngươi, ngẫm lại buồn cười thật.

Nếu hắn không tu luyện lực lượng thì chưa chắc đánh lại huyết thi.

Huyết thi phát ra tiếng rống rùng rợn:

- Khụ!

Tròng mắt sắp lồi ra lóe tia sáng yêu dị nhắn nhủ với Viên Chân: Ra tay đi, đâm xuyên thân thể của chúng ta.

Tu vi của huyết thi cũng là Đạo cảnh đỉnh, thực lực không yếu hơn Viên Chân, nhưng dù mạnh như vậy thì nó vẫn không giãy ra được.

Lực lượng va chạm chẳng những không làm đối phương buông tay ngược lại chọc đối phương cuồng bạo hơn, cứ tiếp tục thế này thì nó chỉ có đường chết.

Keng!

Viên Chân dứt khoát ngưng tụ thanh trường kiếm trong tay, không chút do dự đâm ra với góc độ xảo quyệt, tốc độ siêu nhanh đâm xuyên người huyết thi.

Một kiếm xiên hai, đối với Viên Chân thì không bị lỗ chút nào.

Bụng huyết thi đổ máu nhưng không tổn thương gốc rễ, hơn nữa kiếm đâm xéo xuyên qua trái tim của Lâm Phàm.

- Để xem ngươi làm sao chống chọi nữa!

Viên Chân không thể để huyết thi chết, nếu không sẽ thất bại trong gang tấc.

Viên Chân lấy tinh huyết của mình, thu gom máu của vô số cường giả từ từ bồi dưỡng ra huyết thi, thực lực ngang ngửa với y,

càng là đòn sát thủ của y.

Vốn định dùng huyết thi đối phó Xích Cửu Sát, nhưng khi sắp thành công thì gặp phải tiểu tử này.

Sức sống của huyết thi rất dào dạt, không dễ chết.

Huyết thi cười thầm trong bụng, chờ lực lượng của đối phương yếu bớt thì sẽ trấn áp ngược lại, sẽ xé tan nát cơ thể của đối phương, cho hắn biết đã phạm tội lớn cỡ nào.

Nhưng xảy ra chuyện làm huyết thi thẫn thờ.

Huyết thi phát hiện lực lượng của đối phương tăng mạnh, xích sắt siết chặt nó muốn chết.

Huyết thi nháy mắt: Tiếp nữa đi!

Không thể chờ, nếu còn kéo dài là nó chết thật.

Viên Chân không ngờ sẽ như vậy, lòng thầm hoảng. Huyết thi là cường giả đỉnh cao y bỏ ra mấy chục năm khó khăn lắm mới bồi dưỡng ra, nếu huyết thi chết thì y sẽ mất mát nặng nề.

Viên Chân lại ra tay:

- Chết tiệt!

Trường kiếm mênh mông xuyên thủng.

Phập!

Phập!

Trường kiếm được ngưng luyện ra đâm thủng huyết thi sau đó xuyên qua Lâm Phàm, quanh cả hai ngập trong máu.

Có thể nói là máu chảy thành sông.

Hơi thở của huyết thi suy yếu nhiều, nhưng nó đang chờ giây phút sức mạnh của đối phương giảm bớt, nó không tin tên này chống chọi lâu hơn nó.

Ken két!

Huyết thi cảm giác cổ mình sắp gãy.

Sao có thể như vậy? Lực lượng của tên này càng mạnh hơn nữa, khủng bố hơn cả lúc trước.

Huyết thi thầm hoảng, cứ tiếp tục thế này nó sẽ chết thật. Nó đã bị đâm thủng nhiều lần, thân thể rất yếu, nếu thêm vài nhát nữa là nó về chầu trời.

Viên Chân không dám đâm nữa:

- Tiểu tử, rốt cuộc ngươi muốn thế nào mới chịu thả ra? Nói một tiếng đi, ta bàn với ngươi.

Huyết thi không thể bị gì, nếu không thì y hối hận không kịp.

Từ xưa đến nay đây là lần khiến y bất đắc dĩ nhất, bị một tiểu tử buộc đến mức này.

- Tự cắt thứ lủng lẳng giữa hai chân rồi bản phong chủ sẽ thả tay ra.

Lâm Phàm không muốn buông tay, phải đập nát đối phương mới được. Hắn bị thương nặng như vậy nếu không tìm về tiền lời thì rất có lỗi với bản thân.

Còn về bắt Viên Chân cắt chỗ đó, có giỏi thì cắt đi, nếu y cắt thật mới làm hắn phục.

Đương nhiên Lâm Phàm không tin Viên Chân sẽ cắt, dù sao nam nhân có thể nào chấp nhận chuyện đó?

Ánh mắt Viên Chân sắc bén:

- Được!

Y không phản đối điều kiện này, xoay cổ tay vén vạt áo lên, tay nâng đao chém, không chút do dự, vô tình cắt.

Phập!

Máu phun ra, nhưng rất nhanh ngừng chảy.

Lâm Phàm há hốc mồm, mắt tròn mắt dẹt:

- Cái gì?

Cắt thật hả?

Lâm Phàm ngạc nhiên nhìn Viên Chân. Hắn tự nhận mình là người tàn nhẫn với bản thân nhất trên thế giới này, nhưng giờ hắn phát hiện mình bị soán ngôi, nên tặng danh hiệu tàn nhẫn nhất cho Viên Chân, người này mới xứng đáng.

Mặt Viên Chân không biểu tình, trừ hơi tái xanh ra không có vẻ gì khác lạ:

- Giờ có thể buông chứ? Viên Chân này bảo đảm lần này sẽ không dây dưa với ngươi nữa.

Lâm Phàm nhìn đối phương thật lâu, há hốc mồm:

- Mợ ơi, bị ngu à?

Hắn bỗng cảm giác chủ chính đạo Viên Chân rất có thể bị đần.

- Bản phong chủ giỡn chút thôi mà ngươi tin thật?

Lâm Phàm câm nín, nghẹn lời, rất khủng bố kinh người.

Nếu người ngoài biết chủ chính đạo làm như vậy chắc sẽ rớt tròng mắt.

Viên Chân vừa kinh vừa giận, tức ói máu:

- Ngươi lật lọng?

Lâm Phàm bội phục, bố thí lòng từ bi:

- Thôi, ngươi đi đi, hôm nay bản phong chủ không giết ngươi. Ngươi tự cắt quá khủng, làm bản phong chủ phục sát đất, bản phong chủ đồng ý cho nam nhi đích thực một cơ hội sống sót.

Viên Chân thấy huyết thi sắp không chịu nổi nữa, sốt ruột hét to:

- Ta muốn ngươi thả hắn ra!

Răng rắc!

Xích sắt đã siết đứt đầu của huyết thi, đầu rơi ra khỏi thân thể, máu chảy ồ ạt.

Sợi tóc Viên Chân dựng đứng, mắt đỏ ngầu, y đã phát cuồng:

- A!!!

Huyết thi chết, tâm huyết mấy chục năm của y một thoáng tan biến hết.

Lâm Phàm đứng lên, đẩy huyết thi sang bên, nhấc chân đạp nát trái tim nó.

Lâm Phàm cúi đầu nhìn lồng ngực không ngừng chảy máu của mình, tạm thời hắn còn bình tĩnh, mấy vết thương này không đáng gì. Hắn giương mắt nhìn Viên Chân, rất bội phục người này.

Lâm Phàm phẩy tay xua đi:

- Chủ chính đạo, ưm, nam nhi, rất nam nhi, bội phục sát đất, dám chém chỗ đó, ngươi là người oách nhất mà bản phong chủ từng thấy. Yên tâm, hôm nay bản phong chủ không giết ngươi, vì hành động của ngươi khiến bản phong chủ giật mình, ngươi là người đầu tiên, đi mau.

Trong lúc đánh nhau, nói đại một câu mà đối phương cũng tin, phải ác với mình đến mức nào.

Viên Chân rít gào:

- Ta muốn ngươi chết!

Lực lượng toàn thân y dao động cực kỳ khủng bố, giơ tay lên kéo thiên địa chấn động, lực lượng Đạo cảnh bùng nổ, vô số dị cảnh hiển hiện sau lưng, kinh khủng khiếp.

- Tiểu súc sinh, ta muốn lột da của ngươi!

Huyết thi chết thật rồi.

Cố gắng mấy chục năm bị phá hoại hoàn toàn.

- Ta muốn đồ sạch bất cứ ai có quan hệ với ngươi!

Khi Viên Chân thốt ra câu này thì Lâm Phàm vụt ngẩng đầu, mắt bắn ra tia sáng lạnh.

- Hôm nay ngươi không đi được.

Chương 818: Quả nhiên đã nhìn lầm ngươi

Viên Chân sắp phun lửa, trong người như có núi lửa phun trào.

Y thật sự rất muốn xé nát tên này ra từng mảnh, hành hạ tơi bời đến chết.

- Trạng thái hiện giờ tạm được, lực lượng tăng mạnh ghê gớm, chiến trường viễn cổ đúng là nghịch thiên.

Lâm Phàm cảm giác rất tốt, toàn thân tràn ngập lực lượng.

Bùm bùm!

Cánh tay phình ra, khí kình vòng quanh, lực lượng ngưng tụ thành sương mù lượn lờ quanh người.

Lâm Phàm biến mất tại chỗ, hắn quyết định hạ gục Viên Chân, không cho y đi.

Bùm!

Vang tiếng nổ điếc tai, hai người giao đấu, bắt đầu chiến đấu.

Viên Chân đã nổi điên, khi đánh thì lực lượng chấn động, tiên thuật thần thông khủng bố điên cuồng ném về phía Lâm Phàm.

Góc trời này không yên ổn, hư không bị đánh nát, muốn phục hồi lại cần thời gian.

Cường giả Đạo cảnh ra tay quá khủng bố, như tai nạn.

Chu Phượng Phượng túm lỗ tai Dương Dương bắt nó dừng lại, giương mắt nhìn phía xa:

- Dương Dương, dừng lại, đừng chạy!

Góc trời không ngờ sụp đổ, dù cách thật xa lão vẫn cảm nhận chấn động lực lượng kinh khủng từ chỗ đó.

- Rất kinh người, lão ca quá mạnh.

Chu Phượng Phượng không phải kẻ khờ, lần đầu tiên gặp mặt lão đã biết sức mạnh của lão ca, rất cường đại, nhưng chưa vượt sức

tưởng tượng như vậy.

Lần này thì khác, lão ca biểu hiện ra lực lượng quá mạnh, mạnh đến khiến người kinh dị, không có đường chống cự.

- Đi, chúng ta lén trở về nhìn xem tình huống. Nhớ kỹ, nếu thấy tình huống không ổn thì ngươi nhanh chóng xông lên cắn lão ca rồi chúng ta chạy nhanh như bay ngay!

Chu Phượng Phượng rất tin tưởng vào tốc độ của Dương Dương, rất nhanh, thiên phú dị bẩm, dù nó mập ú nhưng mau kinh người.

Heo mập kêu lên:

- Ụt ụt!

Sau đó trở lại đường cũ.

Bùm!

Một chiêu thần thông quỷ thần khó đoán của Viên Chân đánh vào người Lâm Phàm, nhưng y cũng bị hắn đá hộc máu văng ra ngoài.

- Lợi hại, Đạo cảnh đúng là không đơn giản.

Đây là lực lượng đỉnh cao nhất Đạo cảnh, nhưng không biết cấp bậc của Viên Chân cỡ nào trong Đạo cảnh đỉnh, Lâm Phàm cảm thấy sẽ không quá kém, chắc cũng cỡ đỉnh cao.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Trong khi Lâm Phàm suy tư linh tinh thì vang tiếng nổ điếc tai, Viên Chân đứng dậy, người toát ra hơi thở vô cùng nguy hiểm, huyết khí đậm đặc hóa thành huyết ma quấn quanh người y.

Đây là biểu hiện tu luyện hai loại khí thế đến tột độ.

Lâm Phàm lau máu bên môi. Ngoắc ngón tay:

- Nào, chúng ta tiếp tục, bản phong chủ bội phục ngươi, nhưng hôm nay ngươi phải chết.

Viên Chân ngửa đầu cười lạnh, giang hai tay:

- Ha ha ha!

Y tác động hư không rung mạnh, dòng sông máu hiện ra sau

lưng.

Trong dòng sông máu có nhiều oan hồn vùng vẫy, gầm rống.

Dòng sông máu tăng vọt, hóa thành sóng thần chảy xiết như muốn cắn nuốt tất cả.

Viên Chân hét to một tiếng:

- Ngươi phải chết!

Y đè một tay xuống, sóng thần đỏ rít gào đổ xô một góc trời, y thi triển uy năng của Đạo cảnh vô cùng lâm li.

Lâm Phàm ngước đầu nhìn:

- Ghê gớm, hiệu ứng này ít nhất đáng giá sáu đồng.

Hắn siết chặt nắm tay, phát ra ánh sáng rực rỡ chói lòa đánh tới trước.

Cú đấm này ẩn chứa lực lượng khủng bố đến tột độ, hư không chấn động tan vỡ, sau đó va chạm với sóng thần đỏ máu.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một góc trời nổ tung, sóng xung kích dao động kịch liệt.

Sóng thần máu không tạm dừng.

Lâm Phàm cau mày:

- A?

Hắn hóa thành luồng sáng lao vào làn sóng máu. Khi Lâm Phàm lao vào trong, những giọt máu như tìm được ký chủ, bu lại bám trên người hắn, không phủi được, oán hồn trên giọt máu cắn xé người hắn.

- Dám tu luyện loại tà công này, không sợ bị nứt mông sao!?

Lâm Phàm phớt lờ chúng nó, hét lớn tung hai nắm đấm vào Viên Chân.

Bùm!

Lực lượng cuồng bạo sôi trào, đủ để xé rách khung trời.

Răng rắc!

Thịt trên cánh tay Lâm Phàm giây lát mất một miếng nhỏ, hình như bị xé xuống, xương trắng lóe tia sáng mờ, đó là vì dính phải máu bám trên người.

Mắt Viên Chân tóe lửa, hung hăng rít gào:

- Chết ở chỗ này, trở thành oan hồn ở đây, ta sẽ bào chế ngươi!

Mọi cố gắng của y đều thành bọt nước, y phải nghiền nát đồ khốn nạn này, hành hạ tơi bời đến chết.

Lâm Phàm bật cười:

- Đùa hả?

Hắn xòe tay ra chộp đầu Viên Chân.

Viên Chân đã nổi khùng, chìm trong điên cuồng, một vũ khí hình trùy hiện ra trong tay y đâm thẳng vào trái tim Lâm Phàm.

- Ta muốn ngươi vĩnh viễn chìm đắm!

Phập!

Vũ khí hình trùy đâm thủng trái tim Lâm Phàm, khi đâm vào người hắn thì nó hóa thành làn khói đen hòa vào thịt.

Bộp!

Lâm Phàm bấu mặt Viên Chân, quyền ấn đấm nhanh vào bụng y.

Bùm bùm!

Tốc độ rất nhanh, đến cực độ, mỗi cú đấm chất chứa lực lượng mạnh nhất của Lâm Phàm.

- Phụt!

Viên Chân bị thương nặng hộc máu, nhuộm đỏ năm ngón tay của Lâm Phàm.

- Ngươi thật sự quá kiêu ngạo.

Cách đánh của Lâm Phàm toàn là không cần mạng, nhưng lần này hắn gặp đối thủ mạnh mẽ, thực lực của Viên Chân rất mạnh. Dù

hắn mở chiến trường viễn cổ rồi nhưng vẫn bị đánh bầm dập, phải công nhận Đạo cảnh đỉnh rất mạnh.

Hết cách, không phục thì đánh thôi, sống chết chẳng là gì.

Lâm Phàm hét to, liên tục oanh kích Viên Chân. Nhưng vũ khí hình trùy dung nhập vào người, hóa thành khói đen rất quỷ dị, đã phá hoại cơ thể hắn hoàn toàn.

Máu tươi, khí quan như bị hút đi, không ngờ biến mất.

Nếu không nhờ chiến trường viễn cổ thì hắn đã chết từ lâu.

- Chết cho bản phong chủ!

Bùm!

Cú đấm cuối cùng đã lên đến đỉnh cao, xuyên thủng người Viên Chân, hai tay cuồng bạo xé đôi y ra.

Mưa máu rơi đầy đất, tàn nhẫn đến mức tận cùng.

Lâm Phàm cau mày:

- Phù, mà điểm đâu?

Hắn đã giết Viên Chân nhưng không có nhắc nhở tăng điểm, tức là y chưa chết.

Hơi thở trong người càng lúc càng yếu ớt, máu bám trên người đang xâm thực thân thể của hắn, khói đen hòa vào thân thể đang hủy hoại bên trong.

Nếu không có thân bất tử thì Lâm Phàm đã chết thật rồi.

Hơi thở càng lúc càng yếu, hắn ngã xuống đất.

Mười giây sau.

Một thân hình khỏe mạnh hiện ra, tuy không mặc quần áo nhưng tuyệt đối bá đạo.

Lâm Phàm lấy đồ ra mặc vào, phục hồi trạng thái đến đỉnh.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Ài, chiến đấu quá đã.

Rất sảng khoái, trận chiến đấu này làm nội tình của hắn tăng lên, đánh nhau với cường giả đem lại nhiều ích lợi.

Lâm Phàm xem xét bốn phía, sau đó mở Hữu Sắc Nhãn Tình ra nhìn xung quanh:

- Quả nhiên cường giả Đạo cảnh đỉnh không tầm thường, nhưng còn kém một chút.

Lâm Phàm muốn xem thử Viên Chân có núp gần đây nhìn lén không.

Tuần tra một vòng, không có động tĩnh.

- Chủ chính đạo, ngươi khiến người quá thất vọng. Vốn tưởng ngươi là nam nhi đích thực, có thể tàn nhẫn với bản thân đến mức đó. Nhưng hóa ra để lại hậu chiêu, danh hiệu tàn nhẫn với bản thân nhất vẫn do bản phong chủ kế thừa.

Lâm Phàm đã hiểu Viên Chân tàn nhẫn với bản thân, bảo chém liền chém là vì để lại hậu chiêu nên mới không kinh không sợ, thật khiến người coi khinh.

Phía xa vọng lại tiếng kêu của Chu Phượng Phượng:

- Lão ca . . .

Chu Phượng Phượng rất sốt ruột, khi thấy lão ca đứng yên một mình thì thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Phàm nói:

- Lại đây đi, không sao.

Viên Chân không còn ở đây nên rất an toàn.

Trải qua lần này Lâm Phàm cho rằng mình không thua gì Đạo cảnh đỉnh, nếu đánh thật thì hắn có thể làm thịt đối phương.

Chu Phượng Phượng cảnh giác nhìn bốn phía:

- Tên kia đâu rồi lão ca?

Tình huống xung quanh làm lão ngạc nhiên ngây người, quá thảm liệt, hủy diệt chỗ này ra nông nỗi này.

Lâm Phàm nói:

- Chém chết, nhưng chưa chết.

Nghe thì mâu thuẫn nhưng sự thật là vậy, đối phương không chết.

Chu Phượng Phượng hoang mang, là sao trời? Nghe không hiểu.

Lâm Phàm biết Chu Phượng Phượng không hiểu, xua tay:

- Được rồi, về ngủ thôi, đánh mệt quá, sáng mai xuất phát.

Trời còn chưa sáng, trăng còn sáng tỏ trên cao, có thể ngủ một giấc.

Chu Phượng Phượng ngây người:

- Lão ca nói gì vậy? Sao cảm giác trí lực của lão ca kỳ kỳ.

Lão ca nói chuyện hơi cao cấp, chém chết rồi nhưng chưa chết, nghe mâu thuẫn.

Trong mật thất quỷ dị.

Một hình nhân nhỏ màu đỏ răng rắc nứt toàn thân, vỡ vụn biến mất.

Ngay sau đó, một bóng người hiện ra, toàn thân run rẩy, ọc từng ngụm máu nhuộm đỏ mặt đất.

- Khốn nạn, súc sinh chết tiệt, ta phải giết ngươi!

Viên Chân sống lại nhưng biểu tình cực kỳ khó xem, y vội lấy đan dược ra nuốt vào.

Vết thương vẫn không lành, còn bị nặng hơn, bệnh quá nặng, không chịu nổi.

Viên Chân tức xì khói, cảm giác máu trong người sôi trào sắp nổ:

- Đáng giận!

Mất mát cực kỳ nặng nề.

Huyết thi đã chết, cố gắng mấy chục năm thành công cốc.

Con rối thế thân này rất quý giá, không phải loại bình thường mà là đẳng cấp cao nhất, đủ cho Đạo cảnh sống lại.

Đây là thần vật do Khôi Lỗi lão tổ dùng tinh huyết của mình đúc ra, rất hiếm hoi.

Viên Chân chỉ có một cái cất chứa trăm năm trời chưa bao giờ dùng, bây giờ sử dụng vào lúc không đáng giá thế này, y không cam lòng, không còn cái thứ hai.

Hơn nữa vết thương còn sót lại rất nặng, bị thương trước khi chết sẽ chuyển dời qua y.

- Không giết ngươi thề không làm người!

Mặt Viên Chân không chút máu, đã hận Lâm Phàm thấu xương, nếu không lột da rút gân hắn ra thì khó mà nguôi ngoai lửa giận trong lòng.

Sáng sớm, tia ban mai chiếu xuống.

Lâm Phàm mở mắt ra, thoải mái duỗi lưng:

- Dậy.

Sau khi đánh nhau thì giãn gân cốt, cảm giác như ngâm trong nước.

Heo mập ụt ịt, còn chưa tỉnh ngủ.

Đêm nay ngủ rất an toàn, không có thứ gì quấy nhiễu, chắc vì trận chiến kia làm tất cả yêu thú kinh sợ bỏ chạy hết rồi.

Uy thế siêu khủng bố, không trốn là chết.

Chu Phượng Phượng ngủ thoải mái một giấc đến sáng, nửa đêm không có yêu thú mò tới:

- Lão ca, nơi này khá an toàn.

- Ừ, đúng là an toàn. Thôi chúng ta mau đi vùng đất mạo hiểm, nếu bị người nhanh chân đến trước thì không hay.

Chương 819: Muốn tìm hiểu miễn dịch tinh thần không

Chu Phượng Phượng hô to:

- Giá! Dương Dương, hãy cất bốn vó của ngươi, chúng ta xông lên nào!

Gió thổi vù vù bên tai, tốc độ của heo mập rất nhanh.

Lâm Phàm ngồi ở phía sau, người heo mập nhiều thịt, mềm mại, cái đuôi uốn cong toát ra khí chất rất gay.

May mắn không ai thấy, nếu không sẽ ảnh hưởng lớn đến danh tiếng.

Chốc lát sau bốn chân heo mập ngừng lại, nó hít hà bốn phía, kêu éc éc vài tiếng.

Chu Phượng Phượng đắc ý nói:

- Chúng ta đến rồi lão ca. Vùng đất mạo hiểm này rất khó tìm, ta và Dương Dương đi ngang qua đây thì đột nhiên cát bay đá chạy, thiên địa bị cát vàng phủ lên, loáng thoáng thấy một tòa cung điện hiển hiện, rồi chớp mắt biến mất. Theo sự dò xét của ta và Dương Dương rốt cuộc phát hiện vùng đất mạo hiểm ẩn dưới đất.

Lão là thiên tài tìm vùng đất mạo hiểm, bất cứ vùng đất mạo hiểm nào đừng mơ trốn khỏi mắt lão và Dương Dương.

Lâm Phàm ngồi xổm xuống:

- Vậy sao?

Bàn tay chạm vào mặt đất, cảm ứng đất đai lan tràn, bên dưới đúng là có lực lượng kỳ lạ chuyển động.

- Lão đệ đúng, bên dưới đúng là có thứ gì, xem ra thu hoạch lần này khá tốt.

Lâm Phàm cảm thấy tuyệt vời, đêm qua đại chiến một trận làm tinh thần phơi phới, dường như mỗi khúc xương đều được thả lỏng.

Trữ vật giới chỉ của Xích Cửu Sát và Viên Chân còn trong túi, sắp phát tài.

Chu Phượng Phượng thúc giục:

- Chúng ta đừng đứng đây xem nữa lão ca, bên kia có đường hầm, rất nhỏ và ẩn khuất.

Lát nữa sẽ đi xuống thám hiểm, vô số tài phú vẫy gọi bọn họ, tưởng tượng thôi đã thấy hưng phấn.

Chu Phượng Phượng và Dương Dương nhấc chân định bước đi, nhưng thấy lão ca đứng im không nhúc nhích thì sửng sốt.

- Sao vậy lão ca?

Chu Phượng Phượng không biết lão ca định làm gì, không lẽ nghĩ ra cái gì?

Lâm Phàm mở miệng nói:

- Đi đường nhỏ nhiều thì không hay, đi đường lớn tốt hơn.

Trong ánh mắt kinh sợ của Chu Phượng Phượng và heo mập, thân hình Lâm Phàm biến lớn, mặt hơi dữ tợn, hắn ngồi xổm xuống, mười ngón bấu mặt đất.

- Lão ca, đừng nói là . . .

Lâm Phàm gầm lên, gân xanh nổi đầy cánh tay như những con rồng lớn, lực lượng sôi trào trong người truyền đến mười ngón, hóa thành sợi tơ lan tràn ra.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Động đất, vết rạn nứt vỡ.

Răng rắc!

Lấy hai tay Lâm Phàm làm trung tâm, hai khe nứt lan ra xa.

Chu Phượng Phượng há hốc mồm, hóa đá:

- Lực lượng này quá khủng bố.

Rất kinh người.

Lão đã thấy nhiều cường giả nhưng dữ dội như vậy thì đếm trên đầu ngón tay.

Vùng đất mạo hiểm chôn sâu lòng đất, có đường đi xuống nhưng không chịu, phải xốc nóc nhà người ta lên, năng lực như vậy không thể không phục.

Nếu trong vùng đất mạo hiểm có cường giả chắc sẽ bị chọc tức điên.

Địa cung lòng đất, một chỗ vực sâu đen ngòm xòe tay không thấy năm ngón, vào trong phải mang theo vật chiếu sáng.

Nhiều loài chim màu đen bám vào vách đá bên trên địa cung, chúng nó khép cánh, lặng im chổng ngược trên nóc đá.

Mặt đất rung rinh, những loài chim vỗ cánh, không biết xảy ra chuyện gì, chúng nó nghĩ là động đất.

Răng rắc!

Lâm Phàm quát lớn, gồng sức hất nguyên khối đất lên trời.

Tia sáng chiếu vào, cung điện đen ngòm bỗng sáng rực, các góc chết đều tẩm trong ánh sáng.

Chít chít!

Vang tiếng hét sắc nhọn.

Đó là vì mặt kia nền đất bị xốc lên có nhiều loài chim đen vỗ cánh bay cao, mắt nhỏ đỏ rực ở trong bóng tối tựa như mắt quỷ, chúng nó nhắm tịt mắt, không chịu nổi ánh sáng chói lòa.

Chu Phượng Phượng ngẩn ngơ:

- Trời, sao có nhiều yêu thú loài chim vậy?

Tuy những yêu thú này chỉ dài cỡ một bàn tay nhưng quá đông, rậm rạp che kín đến nỗi tia sáng không chiếu vào được.

Chu Phượng Phượng không tin nổi, thầm mừng:

- Lão ca, nếu chúng ta đi đường kia vào gặp những yêu thú này sẽ chết mất.

Nếu đi từ con đường nhỏ thì không tưởng tượng nổi hậu quả, dù

người không sao nhưng sẽ luống cuống tay chân.

Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- Như nhau thôi, nhưng đường nhỏ phiền phức, xốc lên là xong.

Lâm Phàm hít sâu, thổi mạnh một hơi, hơi thở như đao bao phủ chim bay, cắt nát chúng, không sót lại một giọt máu, đều thành mây khói.

[+1000 điểm]

- ???

Lâm Phàm tỏ ra khinh thường, thứ yếu xìu, xem như yêu thú yếu nhất sau khi vực ngoại giới dung hợp mà hắn đã gặp.

Tuy nhiên đó là vì Lâm Phàm không vào từ đường nhỏ, nếu không sẽ chẳng phàn nàn như vậy.

Chu Phượng Phượng trầm tư giây lát, đột nhiên phản ứng lại, trên mặt lộ nét mừng:

- Chúng nó hình như là Hắc Dực Ma Bức.

Lâm Phàm hỏi:

- Sao vậy? Những yêu thú này tu vi không cao, rất yếu, thổi một hơi là tiêu diệt.

Chu Phượng Phượng lắc đầu, lão ra từ thế lực lớn, đương nhiên đọc nhiều sách, rất rành về mấy thứ này:

- Lão ca, tuy Hắc Dực Ma Bức yếu ớt nhưng là tồn tại khủng bố trong địa cung âm u. Chúng nó bất tử khi trong bóng tối, vuốt bén và răng nhọn có thể xé nát tất cả cương khí, còn mang độc tố khủng bố. Nếu trúng độc thì theo như sách cổ ghi chép, dù là cường giả Đạo cảnh cũng rất có thể thân chết đạo tiêu. Nhưng Hắc Dực Ma Bức ít khi xuất hiện, sắp tuyệt chủng, không ngờ xuất hiện ở vùng đất mạo hiểm này, còn đông như vậy.

Chu Phượng Phượng nghĩ đến đây thầm sợ, may mắn không đi vào, nếu không sẽ hố chết người.

Lão thầm nghi ngờ vùng đất mạo hiểm này có cái gì mà sao tồn tại yêu thú như vậy, dù Đạo cảnh đi vào, nếu sơ sẩy cũng sẽ gục ngã tại đây.

Lâm Phàm thản nhiên nói:

- À, ra là vậy, mà không sao, chúng nó bị diệt hết rồi.

Hắn không thèm để bụng mấy thứ này, chuyển sang nhìn bên dưới.

Nguyên mảnh đất bị lật tung, bên dưới là hố sâu lan dài ra xa, đường nhỏ như mê cung, rất phức tạp.

Bên trong còn có yêu thú, nhưng đều là một số yêu thú âm u. Ở nơi xòe tay không thấy năm ngón này có thể hy vọng cao vào yêu thú sao?

Chu Phượng Phượng gật gù:

- Cũng đúng.

Mái hiên đã bị lão ca xốc, còn lo gì nữa.

Lâm Phàm bay lên, lao xuống dưới:

- Đi, tới trước nhìn xem, chỗ đó có cung điện, nếu có thứ tốt chắc chắn đặt trong đó.

Chu Phượng Phượng, heo mập theo sau, tâm tình rất kích động, tài phú đang vẫy gọi bọn họ.

Rất nhanh, chốc lát nữa tài phú sẽ đến.

Còn về lão ca có đưa tài phú cho lão hay không thì khỏi phải nghĩ nhiều, lão ca không phải loại người tham lam.

Hai người một heo đáp xuống ngoài cung điện, xung quanh dựng mấy cây cột đá, bên trên điêu khắc đồ án kỳ dị, không nhìn ra là cái gì.

Chu Phượng Phượng hơi lo lắng hỏi nhỏ:

- Lão ca, sao ta cảm giác cung điện này rất quỷ dị. Lão ca nhìn cánh cửa kia, đen ngòm, hơn nữa chúng ta cách chỗ kia hơi xa, lão ca nói xem sẽ có nguy hiểm gì không?

Hai người một heo đáp xuống lối vào cung điện, đằng trước là một con đường nối thẳng đến cửa cung điện.

Lâm Phàm nhấc chân lên đạp xuống:

- Không sao, ngươi chờ ở đây, ta đi xem tình huống thế nào.

Sóng gió kỳ dị bốc lên từ lòng bàn chân Lâm Phàm.

- Thú vị, không lẽ vùng đất mạo hiểm này có quỷ?

Hắn bước thẳng tới trước, muốn xem có quỷ gì không, đương nhiên hắn không cho rằng chỗ này có gì ghê gớm.

- Thôi, đập vỡ mặt đất cho rồi.

Lâm Phàm siết chặt nắm tay đấm mạnh xuống đất.

Lực lượng khủng bố bộc phát ra, phá hủy mặt đất, vết rạn rậm rạp.

Răng rắc!

Mặt đất tan vỡ, có vật chất kỳ dị xen lẫn vào, có phù văn tỏa ánh sáng mờ bỗng vụt tắt.

Lâm Phàm rất vừa lòng tình huống hiện tại:

- Không ngờ còn có nguy hiểm, may mắn bản phong chủ thông minh trực tiếp hủy diệt, để xem ngươi phát huy kiểu gì.

Chu Phượng Phượng hỏi:

- An toàn rồi hả lão ca?

Lâm Phàm phất tay:

- Đừng gấp, chờ chút nữa.

Hắn không sợ chết, nhưng một người một heo mà chết là không sống lại lần thứ hai.

Có thể trải qua nhiều vùng đất mạo hiểm nguy hiểm như vậy, một người một heo cũng có công lớn, không thể làm cả hai chết được.

Chu Phượng Phượng siết chặt nắm tay, trông chờ, lại sắp có kho báu, tưởng tượng thôi đã siêu kích động.

Heo mập rất bình tĩnh, vẫn đang hút đất, nhưng càng hút càng nhanh, hiển nhiên nó cũng rất kích động.

Lâm Phàm đạp trên đá vụn đi nhanh tới cửa đen, bàn tay chạm vào cánh cửa.

- Hưm?

Khoảnh khắc Lâm Phàm chạm vào, một luồng uy áp tinh thần kỳ dị xâm nhập vào đầu, đầu óc trống rỗng bị hắc ám bao phủ.

- Ta . . .

Trong bóng tối vang lên âm thanh, nhưng mới cất lên đã ngừng bặt, hắc ám biến mất.

Miễn dịch uy áp tinh thần, làm ơn tìm hiểu về năng lực biến thái này đi.

Không có uy áp tinh thần thì chỉ là cửa đá bình thường.

Lâm Phàm gồng sức đẩy một tay.

Két két!

Cửa đá bị đẩy mở, bên trong phát sáng.

Chu Phượng Phượng muốn bước tới:

- Lão ca . . .

Lâm Phàm giơ tay:

- Đừng gấp, chờ đã.

Lâm Phàm đến trước cửa đá, giơ tay đấm thử coi có đủ cứng không, nếu cứng rắn thì có thể dùng làm binh khí.

Rầm!

Cửa đá rung rinh, tro bụi rơi.

Cửa đá cứng rắn sừng sững tại chỗ, Lâm Phàm mừng rỡ, đây là bảo bối, có thể giữ lại.

Lâm Phàm ôm cửa đá, đôi tay trướng to, lực lượng bùng nổ gỡ cửa đá xuống.

Chu Phượng Phượng ngây ra. Lão ca làm gì vậy? Cửa đá này làm gì? Không lẽ nào chọc giận lão ca?

Răng rắc!

Lâm Phàm gầm lên, bạo lực dỡ cửa đá xuống, tay nâng đo sức nặng, trọng lượng không nhẹ, vừa đủ.

Hắn lại gỡ cánh cửa khác xuống, bỏ vào trữ vật giới chỉ.

Thu hoạch tạm được, chưa bắt đầu hốt mà đã được hai cửa đá, làm tâm tình của hắn sung sướng.

Lâm Phàm ngoắc một người một heo lại gần:

- Lại đây, nơi này an toàn, không sao rồi.

Nguy hiểm đã bị thanh lý hết.

Mức độ nguy hiểm của vùng đất mạo hiểm này không quá cao, chưa trải qua chuyện khủng bố gì làm hắn hơi thất vọng.

Chu Phượng Phượng và heo mập tung tăng chạy tới.

Lão hưng phấn sắp khóc:

- Lão ca mạnh quá, vùng đất mạo hiểm được Hắc Dực Ma Bức tổng giữ thì tuyệt đối không đơn giản, đâu ngờ chúng ta tới khu vực trung tâm dễ như vậy. Ta cảm giác kho báu kinh người đang vẫy gọi.

Trước kia Chu Phượng Phượng chưa từng hưởng thụ giống như vậy, dù phát hiện vùng đất mạo hiểm cũng trải qua chín chết một sống, còn có thể bị người cướp mất. Từ khi đi theo lão ca thì vùng đất mạo hiểm như vườn hoa sau nhà, đến là hốt, quá sướng.

Chương 820: Ta muốn nghe ngươi kể chuyện

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Tuy tâm tình kích động nhưng Chu Phượng Phượng và heo mập luôn theo sau Lâm Phàm, không dám lỗ mãng đi lên trước.

Quá nguy hiểm.

Quỷ biết bên trong còn có cái gì, thận trọng thì tốt hơn.

Lâm Phàm suy tư, hắn không nhìn thấu:

- Cung điện này không giống tự hình thành mà càng như có ai xây dựng lên.

Kẻ nào bị khùng xây dựng cung điện dưới đất, làm bên ngoài đen ngòm, không lẽ muốn dụ dỗ ai đi vào?

Chu Phượng Phượng dè dặt hỏi:

- Lão ca đoán chỗ này có quỷ không?

Chu Phượng Phượng cũng cảm giác tình huống nơi này là lạ, lão vào nhiều vùng đất mạo hiểm nhưng lần đầu tiên gặp tình huống này.

Lâm Phàm vỗ vai Chu Phượng Phượng:

- Không có, yên tâm đi, quỷ nào ở đây. Nhìn trên đỉnh đầu thấy mặt trời chói chang không, nếu có quỷ cũng bị chiếu la làng. Cách ta xa chút, có vấn đề thì đừng lại gần.

Chu Phượng Phượng gật đầu nói:

- Ta biết rồi lão ca.

Đương nhiên phải nghe lời lão ca, lão không ngốc, đã gặp bao

người cách kho báu chỉ một bước nhưng vì sơ sẩy mà chết trên kho báu.

Tưởng tượng thôi đã cảm giác hơi khủng bố.

Chính giữa cung điện đặt một bộ quan tài, thoạt trông làm bằng thủy tinh, nhưng không trong suốt, ánh sáng chiếu lên quan tài sáng lấp lánh.

Lâm Phàm sải bước đi tới, mặc kệ nó là cái gì, ít ra phải nhìn xem đã.

Hắn đứng bên quan tài, khí lạnh ập đến, toàn thân lạnh buốt.

Chu Phượng Phượng thấy lão ca không bị gì thì to gan tiến lên:

- Lão ca, sao chỗ này có quan tài nhỉ? Có khi nào chúng ta vào mộ của kẻ khủng bố nào không?

Lâm Phàm sờ cằm:

- Ai biết được, mở ra xem liền biết.

Hắn có chút ý tưởng, có lẽ bên trong có thứ gì ghê gớm.

Đột nhiên két một tiếng.

Chu Phượng Phượng vô tình đụng vào đèn đá, vang tiếng cơ quan chuyển động.

Lâm Phàm hơi cảnh giác, tùy thời sẵn sàng chiến đấu.

Quỷ biết có thứ gì đi ra.

Phải bảo vệ tốt một người một heo, nếu để chết ở đây là mất mát lớn, cũng là sỉ nhục với hắn.

Hắn, Lâm Phàm mang người đến vùng đất mạo hiểm, sao có thể để đối phương chết tại đây?

Giỡn chắc.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cung điện rung rinh, vách tường bốn phía biến đổi, một lỗ đen ngòm hiện ra, loáng thoáng có tiếng nước chảy, dường như có thứ gì lăn.

Rào rào!

Ánh sáng vàng chói lòa, mùi nồng nặc tràn ra.

Lỗ đen ngòm phun ra vô số đan dược sặc sỡ sắc vàng.

Rất nhiều đan dược, đủ màu đủ kiểu rơi lộp độp xuống đất.

Chu Phượng Phượng ngạc nhiên ngây người, xoe tròn mắt đứng như trời trồng:

- Trời ạ, gặp quỷ sao?

- Ụt ụt!

Bốn chân heo mập xoạc ra nằm sấp xuống đất, bị đống đan dược hù sợ. Nó là con heo thần kỳ, đã thấy nhiều thứ tốt, nhưng chưa từng thấy giống như vậy.

Quá kinh người.

Lâm Phàm cũng rất bất ngờ:

- Đan dược này . . .

Quá nhiều đan dược, khiến người không dám tin.

Rất nhanh, đan dược phủ kín trên mặt đất.

Vèo vèo!

Vài luồng sáng bay ra từ lỗ hổng, kéo cái đuôi ánh sáng dài.

Vốn tưởng là thứ nguy hiểm gì, nhưng chớp mắt thì ra là ba mươi sáu cây cờ cắm xuống đất, tỏa ánh sáng kinh người. Loáng thoáng cảm giác ba mươi sáu cây cờ có mối liên kết vô hình, hình thành uy thế cực kỳ cường đại.

Chu Phượng Phượng trố mắt líu lưỡi:

- Chí bảo.

Đây là vùng đất mạo hiểm gì? Hoặc nên nói là mộ của ai, quá giàu có.

Chu Phượng Phượng nuốt nước miếng, nhìn trân trân:

- Lão ca, ta cảm giác chúng ta đã tới nơi ghê gớm.

Nếu có thể thì Chu Phượng Phượng rất muốn nhào lên mấy thứ này, nhưng lão còn chưa biết tình huống hiện tại ra sao, không dám hành động lỗ mãng.

Lâm Phàm không nhìn mớ đan dược và chí bảo mà nhìn quan tài thủy tinh không rời mắt, vươn hai tay chộp, hắn muốn xem bên trong có thứ gì.

Lâm Phàm hơi kích động nói:

- Tránh ra xa chút, ta sắp mở quan tài này. Không chừng mấy thứ đó là lừa người, kho báu thật sự rất có thể nằm trong quan tài này.

Mức độ nguy hiểm của vùng đất mạo hiểm này không cao nhưng sức hấp dẫn thì tràn đầy.

Chu Phượng Phượng túm đuôi heo mập kéo ra xa:

- Lão ca, bình tĩnh chút, hãy cẩn thận.

Bộp!

Hai tay đặt trên quan tài thủy tinh, đẩy mạnh.

Răng rắc!

Nắp quan tài bị nâng lên rồi hất sang một bên.

- Ủa?

Lâm Phàm nhìn xuống, phát hiện trong quan tài thủy tinh không có gì cả.

- Mợ nó, bị hố!

Lâm Phàm cảm thấy không thể nào, bên ngoài thì tài phú ngập mặt mà sao bên trong không có gì? Hắn không tin tà, chắc chắn trong quan tài có cơ quan. Lâm Phàm thò nửa người xuống, lần mò tìm cơ quan ẩn giấu.

Chu Phượng Phượng muốn tiến lên xem, đang định nhấc chân thì bỗng khựng lại giữa chừng, con ngươi co rút.

Giọng Chu Phượng Phượng run run sợ hãi:

- Lão . . . lão ca.

- Đừng ồn, ta bận tìm đồ.

Lâm Phàm vỗ vách trong quan tài phát ra tiếng thùng thùng, vẫn không tìm được cơ quan.

Thình thịch!

Mặt Chu Phượng Phượng trắng bệch, trán rịn mồ hôi, mắt nhìn chằm chằm phía trước. Nơi đó không chỉ có mình lão ca, còn có một bóng người khác.

Người đó chân không chạm đất, mặc áo màu xám, mắt đen kịt.

Khi bóng người kia liếc qua một cái, Chu Phượng Phượng bị hù sợ ngồi bệch dưới đất.

Trong đầu lão hiện ra hình ảnh cực kỳ kinh dị, có khí lạnh chạy từ gan bàn chân lên tận tim.

Bóng người kia giơ một ngón tay lên đặt bên môi, dường như ra dấu Chu Phượng Phượng đừng nói chuyện, đặc biệt khi cười thì nhếch cao khóe môi cho lão cảm giác âm trầm lạnh lẽo.

Chu Phượng Phượng thầm nghĩ:

- Nếu ta mở miệng là chết.

Bóng người kia giang hai tay nhẹ nhàng ôm Lâm Phàm.

Cổ họng Chu Phượng Phượng như bị bóp chặt, muốn lên tiếng nhưng không dám.

Lão cắn chót lưỡi, máu chảy ra cũng đánh tan nỗi sợ, lão hét to:

- Lão ca cẩn thận, đằng sau ngươi có người!

Bóng dáng ấy quỷ dị, vô hình vô tung, khi xuất hiện không có chút hơi thở, nếu không phải thấy bằng mắt thường thì không thể phát hiện ra.

Lâm Phàm bận rộn kiểm tra quan tài thủy tinh chợt nghe tiếng la của Chu Phượng Phượng, tâm tình hắn vẫn bình tĩnh, siết nắm tay, vụt xoay người đánh ra cú đấm.

Tốc độ nhanh đến tột độ.

Nhưng nắm đấm như đánh vào không khí, thân thể của đối

phương dường như trong suốt.

Trong phút chốc bóng dáng trong suốt dán sát Lâm Phàm, dần ngưng thực, hai tay ôm Lâm Phàm, giọng lạnh lẽo nói:

- Lâu rồi không nghe kể chuyện, ta muốn nghe kể chuyện.

- A?

Đầu óc Lâm Phàm xoay chuyển, tích tắc nhớ ra ngay đây là ai.

- Cô nàng treo cổ, sao nàng ở đây?

Lâm Phàm không ngờ sẽ gặp cô nàng treo cổ ở chỗ này, hơi kinh người, làm người ta thắc mắc.

Cô nàng treo cổ ôm Lâm Phàm, không còn hư ảo mà cảm xúc thịt chạm thịt, còn có hơi ấm.

Giọng cô nàng treo cổ nhẹ nhàng, dịu dàng hơn:

- Ta muốn ngươi kể chuyện cho ta nghe.

Dường như khi đối diện Lâm Phàm thì nàng dịu dàng hơn nhiều.

Lâm Phàm rất muốn nói kể cái đầu ngươi, nếu còn không buông tay là bản phong chủ đấm bể đầu bây giờ.

Nhưng không thể thốt ra câu đó được.

- Được rồi, buông ra trước đã, lát nữa sẽ kể cho nàng nghe.

Từ khi Lâm Phàm đi ra thôn trang thì quên luôn cô nương này, không ngờ gặp lại ở đây.

Cô nàng treo cổ nghe lời thả Lâm Phàm ra ngay, hai chân lơ lửng đứng đó, mặt không biểu tình nhìn hắn.

Lâm Phàm nheo mắt suy tư. Cô nàng treo cổ hơi thay đổi, lúc ở thôn trang hắn còn cảm nhận được hơi thở của đối phương, nhưng vừa rồi nếu không có Chu Phượng Phượng nhắc nhở thì hắn không cảm ứng được.

- Quỷ dị vậy sao?

Lâm Phàm vẫn cho rằng cô nàng treo cổ không phải người, là oán linh, nhưng mới rồi cảm giác đụng vào là thực thể, đây rốt cuộc là

thứ gì? Và tại sao cô nàng treo cổ xuất hiện ở đây?

Lâm Phàm hỏi:

- Tại sao nàng xuất hiện ở chỗ này?

Cô nàng treo cổ nghiêng đầu, mắt đen thui kinh dị rùng rợn nhìn Lâm Phàm:

- Ta rất nhớ ngươi, rời khỏi thôn trang đi tìm ngươi.

Lâm Phàm nói:

- Thẳng cổ lên, con mắt bình thường chút, muốn hù ai hả? Nàng hù ta sợ.

Cô nàng treo cổ giơ tay trắng bệch lên vịn đầu, rắc một tiếng, đầu thẳng lại. Sương đen trong con mắt dần tán đi, thành đôi mắt to tròn ngập nước.

Chu Phượng Phượng trợn mắt há hốc mồm, không biết tình huống hiện tại là sao, vì sao cảm giác lão ca quen nữ nhân không rõ lai lịch này?

Lâm Phàm hỏi:

- Ta hỏi nàng, làm sao nàng xuất hiện ở chỗ này?

- Ta muốn nghe kể chuyện.

- Nàng trả lời ta trước!

Lâm Phàm không nhìn thấu cô nàng treo cổ này, rất quỷ dị.

Cô nàng treo cổ đáp:

- Ta luôn ở đây, nơi này là nhà của ta.

Lâm Phàm trợn to mắt nói:

- Mợ nó!

Xem hắn là đồ ngốc à? Dám nói luôn ở đây.

- Vậy sao trước kia nàng ở trong thôn trang?

Cô nàng treo cổ thản nhiên nói:

- Thôn trang? Ta không ở thôn trang.

- Mấy câu lúc trước là tự nàng nói, nàng ra thôn trang đi tìm ta, quên rồi sao?

Lâm Phàm ráng nhịn, nếu là người khác thì hắn đã đấm cho một phát. Đùa giỡn ai? Hay xem hắn là đồ ngốc?

Cô nàng treo cổ lắc đầu nói:

- Ta chưa nói bao giờ.

Lâm Phàm giơ tay chỉ vào cô nàng treo cổ:

- Nàng giỏi lắm!

Hắn phục rồi, đây là người đầu tiên mở to mắt nói dối trước mặt hắn, mà chưa chắc là con người.

Chu Phượng Phượng lặng lẽ lại gần, hơi cảnh giác cô nàng treo cổ, nhỏ giọng hỏi:

- Lão ca, nữ nhân này là ai? Sao cảm giác âm trầm, rất kinh dị, cảm giác nếu nàng muốn giết ta thì ta không cách nào chống cự.

Đây là lần đầu tiên Chu Phượng Phượng có cảm giác như vậy, dù đụng phải Đạo cảnh thì lão vẫn có thể cưỡi Dương Dương chạy trốn. Còn trước mặt nữ nhân này, lão có cảm giác dù chạy trốn tới đâu cũng không thoát được.

Cô nàng treo cổ tự nói một mình, mắt trong veo mong đợi nhìn Lâm Phàm:

- Ta muốn nghe ngươi kể chuyện, nơi này đều là đồ của ta, ta cho ngươi hết, ta muốn nghe ngươi kể chuyện.

Chương 821: Mợ nó, hắn điên rồi

Chu Phượng Phượng nhỏ giọng khuyên nhủ:

- Lão ca, ta cảm thấy có thể làm cuộc mua bán này. Kể chuyện có thể lấy đi bảo bối, không lỗ vốn chút nào. Ta nhìn nữ nhân tuy hơi thấy khó chịu nhưng tổng thể không quá gai mắt, hay là . . .

Chu Phượng Phượng cảm thấy nữ nhân này không đơn giản, cho cảm giác nguy hiểm, nếu đấu cứng thì không biết có xảy ra trận đại chiến không.

Xem tình huống thì cô nương không rõ lai lịch này có cảm tình với lão ca, nếu lão ca chịu uất ức một chút không chừng trở thành giai thoại.

Lâm Phàm lườm lão:

- Sang góc chơi đi!

Nói gì mà hơi thấy khó chịu, đến bây giờ không rõ đối phương là thứ gì, chẳng lẽ kêu hắn đè quỷ?

Chu Phượng Phượng rụt cổ, nhéo lỗ tai Dương Dương:

- Ta nói có gì sai đâu.

Heo mập khẽ kêu tỏ vẻ lão nói đúng, nhưng mắt thì cứ liếc đống bảo bối xếp đầy đất:

- Ụt ụt!

Lâm Phàm tiến lên choàng vai cô nàng treo cổ kéo sang một bên:

- Vấn đề của nàng hơi phức tạp, có chuyện kể nhưng không thể kể mỗi ngày đúng không? Vì sẽ có ngày nghe chán.

Khi Lâm Phàm đặt tay lên vai nàng treo cổ, tuy cách vải áo nhưng có thể cảm giác làn da hơi mềm mại, đúng là gặp quỷ.

Giọng nàng treo cổ rất bình tĩnh, ánh mắt bình thản như thể không để bụng chuyện gì:

- Ta sẽ không chán.

Lâm Phàm nghiêm túc nói:

- Nàng sẽ chán.

Nàng treo cổ lắc đầu nói:

- Ta sẽ không.

Răng rắc!

Lâm Phàm siết khớp tay, cảm giác nói mãi không lọt tai, hắn rất muốn đấm cho đến khi cô nương này chịu phục.

Nàng treo cổ chậm rãi bẻ cổ nhìn Lâm Phàm:

- Ngươi muốn đánh ta? Vậy đánh đi, rồi kể chuyện cho ta.

- ???

Đầu Lâm Phàm nổi lên dấu chấm hỏi, nói cái quái gì vậy, sao nghe không hiểu?

- Ta không cần mấy thứ này, nàng có thể trở về thôn trang của mình không?

Lâm Phàm không muốn nói nhiều với cô nương này, như nước đổ lá khoai. Hơn nữa đối phương để mặc hắn đánh chắc vì có nắm chắc ngăn cản, nếu không đã chẳng nói như vậy.

Chu Phượng Phượng, heo mập ngoan ngoãn ở yên một góc chờ, không biết lão ca đàm phán với cô nương quỷ dị này thế nào rồi.

Kể chuyện thôi mà, có gì khó khăn. Nếu được thì lão rất muốn kể chuyện thay Lâm Phàm, sau đó sẽ được đến kho báu chỗ này, giao dịch công bằng biết bao.

Nàng treo cổ lắc đầu nói:

- Ta luôn ở đây, chưa từng đi thôn trang.

Nàng hoàn toàn phủ định cách nói mình từng ở thôn trang.

Lâm Phàm cảm thấy nàng treo cổ từng bị đập vào đầu, quên luôn chuyện trước kia.

Lâm Phàm nhìn nàng treo cổ, cô nương cũng nhìn hắn, còn thường chớp mắt một cái.

Lâm Phàm tạm thời không làm gì được nàng, xem như gặp đối tượng khó chơi.

Chu Phượng Phượng lại gần, nói nhỏ:

- Lão ca, qua đây nói chuyện chút.

Hai người đi xa.

Chu Phượng Phượng liếc nữ nhân kia rồi vội cúi đầu bảo:

- Lão ca, ta nghĩ lão ca nên đồng ý thì hơn. Cô nương kia trông khờ khạo, nếu chúng ta không nhận thì còn có người đến, khi đó tài phú chỗ này đều bị người ta lừa đi hết. Kể chuyện thôi mà, biên đại là xong, có cần làm phức tạp vậy không?

Chu Phượng Phượng cảm giác mình nói chuyện không có vấn đề, bình phẩm từ góc độ chuyên nghiệp.

Lâm Phàm sờ cằm, nghe có lý, bọn họ không lấy thì sau này sẽ có người khác lấy.

Trong khi hai người thảo luận.

Phía xa có hai luồng sáng bay nhanh đến, có người bị động tĩnh ở đây hấp dẫn.

- Minh Vương, phía xa có động tĩnh rất kinh thiên động địa, chắc có dị bảo gì xuất thế, không biết chúng ta có đến kịp không?

Nam nhân người tỏa ánh sáng rực rỡ, khuôn mặt anh tuấn, khí thế bất phàm, rất mong đợi tình huống phía xa.

Gã là cường giả một trăm hạng đầu bảng Thiên Kiêu, ở bên ngoài tôi luyện nâng cao thực lực bản thân, sau đó gặp Minh Vương năm mươi hạng đầu bảng Thiên Kiêu, đi cùng nhau.

Mặt Minh Vương bình tĩnh nhưng mắt lấp lóe tia sáng:

- Bảo bối tất nhiên chỉ có người có duyên mới biết, nếu chúng ta có cơ duyên thì đi khi nào đều thấy nó, còn không có duyên phận, dù bây giờ đi cũng không có duyên lấy được.

Nói là vậy nhưng Minh Vương rất mong đợi bảo bối.

Chốc lát sau hai người xuất hiện giữa hư không, đưa mắt nhìn, thầm ngạc nhiên, cung điện phía dưới hấp dẫn bọn họ chú ý.

Chu Vũ nhíu mày nói:

- Không có người? Minh Vương, xem ra chúng ta đến đủ mau, tạm thời chưa ai lại đây. Nhưng sao cảm giác tình huống nơi này là lạ. Minh Vương huynh nhìn bên dưới xem, càng giống như một chỗ vùng đất mạo hiểm bị người xốc nóc.

Biểu tình của Chu Vũ nghiêm túc, có gì đó là lạ, gã thầm cảnh giác.

Bọn họ không ngốc, nơi này đột nhiên xuất hiện, chắc chắn có nguy hiểm.

Nhưng ngay sau đó, bọn họ thấy bảo quang rực rỡ bao bọc cung điện, dù họ là cường giả một trăm hạng đầu bảng Thiên Kiêu cũng ngẩn ngơ.

Có thể phát ra bảo quang chói lòa như vậy thì bảo bối trong đó khủng bố cỡ nào? Làm người giật mình không nói nên lời.

Minh Vương nhìn cung điện chằm chằm, mắt lấp lóe tia sáng vàng muốn xem thấu tình hình trong cung điện, nhưng sương mù bao phủ ngoài cung điện làm gã không thể nhìn thấu, gã rất ngạc nhiên.

Minh Vương giơ tay lên, năm ngón tỏa ánh sáng vàng rực rỡ chộp mạnh, muốn bứng cung điện lên.

Nếu nơi này thật sự có bảo bối thì tiếp tục ở lại không phải tuyển chọn sáng suốt.

Chu Vũ giật mình kêu lên:

- Lợi hại!

Chu Vũ không ngờ thực lực của đối phương mạnh mẽ đến mức này, rất kinh người.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Trong cung điện.

Lâm Phàm đang suy nghĩ giải quyết nàng treo cổ thế nào thì cung điện bỗng rung bần bật, tro bụi trên vách tường rơi lả tả.

- Xảy ra chuyện gì?

Lâm Phàm cảm giác bên ngoài có hai người, một người trong đó

ra tay muốn lấy cung điện đi.

Chu Phượng Phượng vừa kinh vừa giận:

- Trời ạ, lão ca, có người muốn cướp đồ của chúng ta!

Quá kiêu ngạo, bọn họ còn ở bên trong mà dám ngang nhiên đến cướp, rõ là không thèm để họ vào mắt.

- Dừng tay!

Tiếng rống của Chu Phượng Phượng từ trong cung điện truyền ra ngoài, hai người ở bên ngoài sửng sốt.

Minh Vương ngừng lại, gã không ngờ trong cung điện có người.

Chu Vũ tiếc nuối nói:

- Minh Vương huynh, xem ra chúng ta đến chậm, nơi này đã bị người có được, hay chúng ta đi thôi.

Không ngờ họ đến chậm, nếu đã có người thì bảo bối này không phải của họ.

Mặt Minh Vương lạnh lùng nói:

- Ngậm miệng.

Chu Vũ bị nạt thì mặt đỏ rần, thấy mất mặt. Nói sao thì gã là cường giả một trăm hạng đầu bảng Thiên Kiêu, tuy xếp hạng không cao nhưng không thể đối xử với gã như vậy.

Đương nhiên Minh Vương xếp năm mươi hạng đầu, thứ hạng rất cao, nằm ở vị trí mười mấy, thuộc về thế lực lớn bỏ xa Chu Vũ.

Chu Phượng Phượng mang heo mập bước ra cung điện, có lão ca ở, lão không sợ chút nào.

Chu Phượng Phượng mắng hai người ở trên cao:

- Hai ngươi đang làm gì? Không biết nơi này có người sao? Đi mau!

- Huynh . . .

Chu Vũ định nói là ngại quá huynh đệ, nhưng khi thấy Chu Phượng Phượng thì gã nuốt ngược lời muốn nói vào bụng. Trông hơi

già, gọi huynh đệ hơi ngượng miệng.

Chu Vũ đổi giọng:

- Ngại quá, không biết chỗ này đã có người đến, chúng ta nghe động tĩnh nên đến nhìn xem, lát nữa đi ngay.

Chu Vũ bất đắc dĩ, không ngờ đã có người đến, xem ra kho báu này không có duyên với gã.

Nhưng Chu Vũ thấy tia sáng lạnh trong mắt Minh Vương.

Minh Vương lạnh lùng nói:

- Con kiến Chí Tiên cảnh.

Tu vi của đối phương làm Minh Vương có ý tưởng khác, đó là đuổi đi hoặc giết chết.

Chu Phượng Phượng phát hiện ánh mắt của đối phương là lạ, cảm giác như muốn giết lão, chiếm lĩnh nơi này.

- Ánh mắt của ngươi là sao? Muốn giết người cướp báu à?

Chu Vũ khuyên nhủ:

- Minh Vương huynh, nếu đã có người giành chỗ này trước một bước thì chúng ta đi thôi.

Chu Phượng Phượng gật gù:

- Không sai, nhà ngươi nói đúng, nơi này đã có người, các ngươi từ đâu đến thì mau trở về chỗ đó, đừng có ý nghĩ bậy bạ, nếu không tự gánh lấy hậu quả.

- Ngươi câm miệng cho ta!

Minh Vương ngây người, bước ra một bước, lực lượng lan tràn dưới chân làm hư không tan vỡ.

- Cho ngươi cơ hội sống, lập tức biến khỏi đây, bất cứ thứ gì ở đây đều là của ta. Nếu ngươi không nghe theo thì ta không ngại cho ngươi nằm xuống mãi mãi.

- Ha ha, nhãi ranh còn chưa mọc lông mà dám huênh oang, phụ mẫu không dạy ngươi đi ra đường đừng quá kiêu ngạo sao?

Chu Phượng Phượng không sợ chút nào, lão là người có chỗ dựa, lão ca đang ở trong cung điện, lão sợ gì nam nhân ở giữa trời?

Đùa.

Nếu lão ca đi ra thì chỉ một bàn tay là đánh bay đối phương.

Một giọng nữ âm u truyền ra từ cung điện:

- Nơi này đều là của ta.

Nàng treo cổ chậm rãi bước ra, ngước đầu nhìn trời:

- Đồ vật là của ta.

Dứt lời, mái tóc nàng treo cổ bay lên, hơi thở kỳ lạ bay lên trời.

Minh Vương khí thế phi phàm đã sẵn sàng giết người cướp báu, nhưng đột nhiên con ngươi gã co rút rồi kinh hoàng hét to:

- A!

Mắt Minh Vương lấp lóe tia kinh khủng, dường như gặp chuyện gì khủng bố.

Chu Vũ không biết Minh Vương trải qua chuyện gì mà ôm đầu la hét như thấy thứ gì ghê gớm:

- Minh Vương huynh, ngươi . . .

Mặt Minh Vương vặn vẹo, thê lương hét to:

- Đừng giết ta, đừng giết ta!

Minh Vương lăn lộn trên trời, chẳng còn phong phạm lúc trước.

- Làm sao vậy? Thấy quỷ?

Chu Phượng Phượng đã gặp đủ loại người nhưng chưa từng thấy kẻ bỗng nhiên nổi điên.

Đôi mắt trong veo của nàng treo cổ lấp lóe tia sáng dị dạng, không quan tâm Minh Vương hét thảm thiết.

- Muốn giết ta, ta muốn ngươi chết!

Cảnh tượng đột nhiên thay đổi, hai tay Minh Vương tự bóp cổ mình, mắt đỏ rực như muốn bóp chết mình.

Chu Vũ lại gần cầm tay Minh Vương:

- Minh Vương huynh, bình tĩnh lại, đang làm gì thế? Huynh tự bóp cổ mình làm gì?

Bốp!

Minh Vương vỗ bay Chu Vũ, tiếp tục bóp cổ mình.

- Ta bóp chết ngươi! Minh Vương này đường đường là hạng mười lăm bảng Thiên Kiêu, sao không đánh lại ngươi được! Ta muốn ngươi chết!

Chương 822: Lâm Phàm đây, tìm hiểu thử

Chu Vũ nghiêm túc, liếc nhìn nữ nhân ở bên dưới:

- Chuyện gì đây?

Sau khi nữ nhân này đi ra thì Minh Vương biến thành như vậy, chắc biến cố liên quan đến nữ nhân này.

Chu Vũ mở miệng cầu tình:

- Hắn không cố ý, xin nương tay cho.

Tuy Chu Vũ không quá thân thiết với Minh Vương nhưng ít ra là người quen, hơn nữa gã thuộc về thế lực cực kỳ mạnh, nếu xảy ra chuyện gì thì sẽ là tai nạn.

Hạng mười lăm bảng Thiên Kiêu đã xếp rất cao, là thiên kiêu trong thiên kiêu.

Thế lực của Minh Vương sẽ không chịu dừng tay.

Chu Phượng Phượng lắc đầu nói:

- Nhà ngươi biết nói tiếng người đấy, nhưng nhìn ta cũng vô dụng, ta không ngăn cản được.

Lúc trước Chu Phượng Phượng không hiểu xảy ra chuyện gì, nay xem ra có liên quan đến nữ nhân này.

Tu vi của đối phương không đơn giản, hơi thở hùng hồn, nhưng dù vậy vẫn bị hạ gục, điều này nói lên cái gì?

Rằng nữ nhân này siêu khủng bố.

- A!

Tình huống của Minh Vương rất tệ, mười ngón đã bấu vào thịt, máu ứa ra, cứ tiếp tục thế này thì gã sẽ bẻ gãy cổ mình.

Lâm Phàm đang bận rộn hốt tài phú trong cung điện, có nhiều đan dược, nhiều binh khí, còn có nhiều thiên tài địa bảo, tài phú khá kếch xù.

Song song đó, Lâm Phàm luôn suy nghĩ lai lịch của cô nàng kia.

Đột nhiên bên ngoài vọng vào tiếng hét thảm.

Lâm Phàm vội cất hết tài phú trong cung điện, bước nhanh ra ngoài. Hắn biết có hai người đến, nhưng không thể tùy tiện để người ta chết.

Vì chết quá nhiều lần nên Lâm Phàm hiểu sâu sắc về cái chết.

Chết rồi là mất tất cả, người sống mới có giá trị lớn hơn.

Còn về nàng treo cổ thì bàn sau, muốn kể chuyện sẽ kể, hắn không muốn mất tài phú chỗ này, để người khác được lợi.

Lâm Phàm đi ra cửa cung điện, vội hét lên:

- Dừng tay!

Người trên cao kia trông rất đau khổ, sắp bóp chết mình rồi, hắn không thể để chuyện đó xảy ra. Còn sống tốt thì có thể mang về làm tay đấm, tuyệt biết bao.

Người khác ngăn cản chưa chắc được, nhưng Lâm Phàm lên tiếng thì rất hữu dụng, nàng treo cổ nghe lời hắn, nàng ngoan ngoãn đứng yên.

Chu Vũ thầm thắc mắc:

- Người kia là ai?

Người cuối cùng ra khỏi cung điện là ai? Cho gã cảm giác rất nguy hiểm.

Chu Vũ nhìn Minh Vương.

Minh Vương trên cổ để lại vệt máu lúc này đã phản ứng lại.

Minh Vương ngây người nhìn hai tay mình dính đầy máu:

- Ta đang làm gì?

Gã không biết mới rồi mình làm cái gì, vì sao ra nông nỗi này.

Minh Vương vuốt cổ, vết thương rất sâu, có mười lỗ máu, tuy không nguy hiểm mạng sống nhưng làm gã sợ hãi người ướt đẫm mồ hôi.

Mới rồi gã muốn bóp chết chính mình.

Đầu óc Minh Vương xoay nhanh, giây lát hiểu ngây chuyện gì xảy ra.

Minh Vương vụt ngẩng đầu, mắt lóe tia sáng sắc lạnh:

- Là các ngươi!

Cảm giác vừa rồi rất kỳ diệu, gã hoàn toàn chìm trong ảo cảnh. Với tu vi của gã dư sức giữ vững bản tâm, tim như đá không dao động. Làm Minh Vương khủng hoảng là ảo cảnh kia có sức hút phóng lớn sợ hãi.

Lâm Phàm ngạc nhiên nhìn nàng treo cổ:

- Là nàng làm?

Hơi lợi hại, khiến đối phương tự giết mình, ghê gớm hơn chiêu thức bình thường nhiều.

Không ngờ, nàng này khá quỷ dị.

Nàng treo cổ mờ mịt nhìn Lâm Phàm:

- Cái gì?

Nàng không biết đối phương nói gì, gì mà bảo là nàng làm, nàng có làm cái gì đâu.

Lâm Phàm không hỏi nữa, có hỏi cũng như không. Tạm thời chưa rõ ràng lai lịch của nàng treo cổ, vậy thì bình ổn nàng đã, sau này sẽ biết thôi.

Minh Vương cổ đẫm máu chợt hét to:

- Chết tiệt!

Thừa dịp đối phương lơ là Minh Vương ra tay, muốn giết người ở đây, cướp hết tất cả.

Chu Vũ hét lớn:

- Đừng!

Không ngờ Minh Vương huynh âm hiểm vậy, Chu Vũ rời nhà tình cờ gặp Minh Vương, cảm thấy khí chất của đối phương không tầm

thường nên muốn làm quen. Đâu ngờ đối phương thừa dịp người ta chưa chuẩn bị trực tiếp tấn công, rõ ràng muốn giết người tại chỗ.

Tình cảnh một giây biến đổi muôn vàn.

Bốp!

Lâm Phàm nhấc chân đá ngang eo, tốc độ siêu mau, lực lượng dâng trào. Cường giả hạng mười lăm bảng Thiên Kiêu bị đá vào eo té xuống đất.

Minh Vương nằm dưới đất ọc từng ngụm máu, xương lưng hình như đã gãy, gã đập thủng cái hố to dưới đất.

- Làm gì? Bản phong chủ mới muốn hỏi ngươi tính làm gì, lên trời à?

Lâm Phàm nhìn người này, một lời không hợp liền đánh, nhưng cũng phải biết lượng sức chứ, không nhìn lại thực lực của bản thân đã đánh người, mắt hơi bị mù.

Nếu nói lúc trước Minh Vương bị cảm nhiễm tinh thần đặc biệt thì bây giờ thật sự bị ăn đòn.

Chu Vũ giật nảy mình, vụt ngẩng đầu, không dám tin.

Minh Vương hạng mười lăm bảng Thiên Kiêu, tu vi Diệu Thế, nhưng chớp mắt bị đối phương một cước trấn áp, trái ngược quá lớn, khiến người không chịu nổi.

Quá mức khủng bố.

Chu Vũ vội bước lên trước, ôm quyền nói:

- Xin nhẹ tay cho, các vị, làm ơn nhẹ tay.

- Hưm?

Lâm Phàm thắc mắc người này có lai lịch gì, hắn đang định ra tay trấn áp thì Chu Phượng Phượng nhắc nhở:

- Lão ca, người này tạm được, mới rồi còn khuyên tên kia, không xem như người xấu.

Chu Phượng Phượng có chút cảm quan tốt với người này, mới nãy đối phương nói một số lời nghe lọt tai, nên lão cảm thấy người này không tệ lắm.

Nếu lão ca ra tay thì người này quỳ chắc luôn, sẽ chết rất thảm. Dù sao lão ca phi phàm, thực lực bá đạo. Nhìn tên kia xem, hùng hổ cho lắm vào rồi giờ nằm liệt, phun máu không ngừng, sợ chết người.

Chu Vũ ôm quyền hướng Chu Phượng Phượng, cảm tạ đối phương nói giúp mình:

- Đa tạ.

Chu Vũ lại nhìn Lâm Phàm:

- Tại hạ tên Chu Vũ, là đệ tử của Đại Hạ Thánh Địa. Vị này là Minh Vương, Thánh Tử của Kim Khuyết Thánh Địa, xin giữ lại người sống.

Chu Vũ không nói thế lực sau lưng Minh Vương ghê gớm cỡ nào vì sợ đối phương tưởng gã cố ý đe dọa, sẽ vì sĩ diện mà xuống tay giết người.

Nên Chu Vũ chỉ nhắc sơ lai lịch của Minh Vương.

Minh Vương nằm liệt dưới đất, ọc máu liên tục:

- Oa!

Đòn kia rất nặng, gã không đỡ nổi, cảm giác thân thể như nổ tung, không kiềm chế được.

Minh Vương tức giận trừng Lâm Phàm, mắt tóe lửa ước gì bầm thây đối phương ra vạn mảnh.

Lâm Phàm thản nhiên nói:

- Chưa nghe qua.

Thế lực lớn gì đó hắn chưa từng nghe, quỷ biết có lai lịch gì.

Chu Phượng Phượng thì mặt biến sắc, có nghe tên rồi, lão lại gần nói nhỏ vào tai Lâm Phàm:

- Lão ca, ta có nghe về Kim Khuyết Thánh Địa, đại Thánh Địa truyền thừa đã lâu, rất mạnh. Không ngờ tên này là Thánh Tử của Thánh Địa đó, chúng ta đã đạp phải miếng sắt rồi. Nhưng nếu bây giờ làm thịt hắn thì không ai biết.

Tuy Chu Phượng Phượng hơi giật mình nhưng không e ngại chút nào, thậm chí khi biết lai lịch của đối phương, lão định không làm thì

thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, khử luôn đối phương.

Bộp!

Lâm Phàm giận vỗ đầu heo:

- Ngươi nói gì vậy? Chúng ta là loại người thích đánh giết sao? Ngươi suốt ngày chỉ biết giết, có thể dùng đầu óc không hả?

Heo mập đang hút đất đột nhiên bị vỗ đầu, nó mờ mịt nhìn Lâm Phàm.

Làm gì vậy?

Bản heo mập có nói gì đâu mà sao vỗ đầu của ta?

Chu Phượng Phượng gật gù:

- Lão ca nói có lý.

Nhưng lão ngẫm kỹ lại thì không đồng ý:

- Nhưng lão ca, ta phải nói là nếu thả hắn đi sẽ tai họa ngầm không dứt.

Bộp!

Heo mập định tiếp tục hút đất lại bị vỗ đầu heo.

- Ai nói thả? Ngươi nghĩ bản phong chủ sẽ thả người sao?

Lâm Phàm cảm giác đầu óc của Chu Phượng Phượng không được tốt, chuyện đơn giản vậy mà không nhìn rõ, khiến người thất vọng hết sức.

Chu Phượng Phượng lặng im, sau đó gật đầu nói:

- Ta hiểu rồi lão ca, chúng ta không giết cũng không thả, chúng ta bắt giữ hắn, sáng tạo ích lợi càng lớn.

- Đúng rồi, ngươi nói câu này đúng.

Lâm Phàm giơ tay lên định vỗ nữa nhưng chụp hụt, nhìn kỹ thì heo mập cất bốn chân trốn ra xa rồi.

- Éc éc!

Heo mập kêu hai tiếng với Lâm Phàm biểu thị kháng nghị, vốn đã

là óc heo còn đánh nó, quá đáng.

Chu Vũ ngây người:

- Các vị, xin hãy nghĩ cho kỹ, thực lực của Kim Khuyết Thánh Địa rất mạnh, nếu biết Thánh Tử gặp nạn sợ rằng sẽ dẫn đến chấn động.

- Nếu ngươi cũng là Thánh Tử của thế lực lớn vậy chắc tin tức khá nhanh nhạy nhỉ. Thôi được, bản phong chủ là Lâm Phàm, tìm hiểu thử đi.

Lâm Phàm không nói nhiều, túm Minh Vương trong tay chuẩn bị rời đi.

- Đi!

Hắn bay lên trời, biến mất không còn bóng dáng.

Chu Vũ hét to:

- Này các vị, đừng đi . . .!

Chu Vũ bỗng khựng lại, cúi đầu suy tư:

- Sao cái tên này nghe quen quen, Lâm Phàm?

Chu Vũ đứng yên tại chỗ suy nghĩ thật lâu, đột nhiên mặt biến sắc.

Gã nhớ ra đoạn thời gian trước Đạo Thanh Vô Lượng tông mời cường giả thế lực lớn đi, xảy ra chuyện lớn.

Tuy Đại Hạ Thánh Địa không đi nhưng Tinh Thần lão tổ sáng lập bảng Thiên Kiêu đã phát thanh minh trên Tri Tri Điểu.

Hạng nhất bảng Thiên Kiêu đổi người.

Khi đó các sư huynh đệ trong Thánh Địa rất giật mình, không biết ai dữ dội thế, một hơi leo lên hạng nhất thiên kiêu.

Tất cả thứ hạng ban đầu đều tụt ra sau.

Còn nhớ có thiên kiêu xếp hạng một trăm bảng Thiên Kiêu bị tụt xuống một trăm lẻ một, khi đó tức điên, thậm chí muốn chết cho rồi.

- Khủng quá, không ngờ Minh Vương đá trúng miếng sắt cứng vậy.

Chu Vũ chợt nhận ra có thể sống tiếp là chuyện đáng giá vui mừng.

- Minh Vương bị bắt đi, mình cần đi Kim Khuyết Thánh Địa một chuyến báo cho biết.

Chu Vũ trầm tư giây lát rồi biến mất tại chỗ.

Chuyện này nên để người Kim Khuyết Thánh Địa tự giải quyết, gã sẽ không xen vào, mức độ nguy hiểm rất cao.

Viêm Hoa tông.

Đệ tử trông giữ sơn môn reo lên:

- Sư huynh về rồi!

Nhưng kỳ lạ, lần này trở về sư huynh mang hơi nhiều người.

Thiên Tu sơn phong.

- Đệ tử về rồi đây lão sư.

Lần này đi ra hơi lâu, nhưng thu hoạch khá tốt.

Lâm Phàm vừa về, mấy ngọn núi khác đều rục rịch.

Chương 823: Hãy nói xem đây là đồ của ai

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Thiên Tu nghi hoặc nhìn mấy người sau lưng đồ nhi, lần đầu tiên trong đời thấy đồ nhi mang một nữ nhân trở về.

Nhưng nữ nhân này cho lão cảm giác là lạ.

Lâm Phàm hỏi:

- Lão sư nhìn gì vậy?

Có gì đẹp mà xem? Cảm giác lão sư nhìn ngây người.

Thiên Tu ngoắc Lâm Phàm lại gần:

- Đồ nhi, qua đây chút.

Hai người tới góc phía xa, nhỏ giọng nói chuyện.

Thiên Tu hỏi nhỏ:

- Nữ nhân này từ đâu đến? Không phải vi sư không cho đồ nhi tìm bạn lữ, nhưng sao vi sư cảm giác cô nương này kỳ lạ.

Lão nhìn người ta như xem thê tử đồ nhi tương lai.

Lâm Phàm ngây người, khó hiểu:

- Cái gì?

Sau đó hắn phản ứng lại:

- Lão sư đừng nghĩ bậy bạ, không phải vậy, đồ nhi cũng không biết nàng ta từ đâu đến, thân phận là gì.

Thiên Tu u buồn nói:

- Đồ nhi dỗ vi sư như dỗ đồ ngốc sao? Không biết từ đâu đến,

không rõ thân phận là gì mà mang về? Người ta khi không theo đồ nhi về à? Vi sư là người thân nhất của đồ nhi, thế mà đồ nhi không nói thật với vi sư.

Đồ nhi không thành thật, không nói thật với lão, sao thấy lạnh lòng.

Lâm Phàm thộn mặt ra, lão sư suy nghĩ thật nhiều.

Lâm Phàm thì thầm:

- Lão sư, đồ nhi thề với trời thật sự không biết nàng là ai, nàng ta tự đi theo về, cắt đuôi cũng không được. Lão sư nói đúng, nữ nhân này rất quỷ dị.

Hắn với lão sư không có gì phải giấu diếm.

- Sao vi sư vẫn không tin được.

Thiên Tu rất tin tưởng đồ nhi, nhưng lão cứ có cảm giác khó tả.

Đám người Chu Phượng Phượng đứng một bên, yên lặng nhìn hai người ở phía xa chụm đầu xì xầm.

Chu Phượng Phượng không biết hai người này tám chuyện gì, nhưng chắc không phải chuyện tốt.

Rất nhanh, hai người đi đến.

Thiên Tu chỉ vào Minh Vương nằm nửa chết nửa sống, hỏi:

- Đồ nhi, người kia là ai?

Lão thầm cảm thán, tu vi của người này không yếu, dù bị thương nặng vẫn toát ra hơi thở kinh người.

- Gặp ở bên ngoài, tự nhận là thực lực không tồi, muốn ra tay giết đồ nhi nhưng bị đồ nhi đập một cái nằm liệt luôn. Đồ nhi mang về tông môn, định để hắn ở lại tông môn lao động cải tạo. Đồ nhi phỏng chừng lao động cải tạo ba, bốn trăm năm là hắn sẽ làm lại con người mới. Lão sư thấy sao?

Lâm Phàm hỏi ý kiến.

Lao động cải tạo xem như hạng mục đặc sắc của Viêm Hoa tông, từ lúc ban đầu đến bây giờ có nhiều người được dẫn dắt tham gia vào ngành nghề cải tạo, hiệu quả rõ rệt, trải qua khoảng thời gian

này đã có tiến bộ rõ rệt.

Thiên Tu gật đầu nói:

- Ừm, đồ nhi làm rất đúng. Người trẻ tuổi bây giờ quá càn rỡ, không tốt cho phát triển tương lai của họ, đến đây cải tạo sẽ giúp ích rất lớn cho họ về sau, không chừng tương lai có thể đi cao hơn, xa hơn.

Lão rất đồng ý cách làm của đồ nhi, hắn làm rất đúng.

Hỏa Dung cười tươi đi tới:

- Sư huynh, Tiểu Phàm trở lại rồi à?

Ánh mặt trời chiếu xuống mái tóc đỏ phát sáng, đỏ rực, trông phơi phới.

Cát Luyện cười nói:

- Ha ha, mới rồi còn nhớ Tiểu Phàm, không ngờ thật sự trở về rồi. Ta không chờ lâu thêm phút nào được nữa, chạy đến đây ngay.

Tinh khí thần của Cát Luyện rất tốt, vật tư dùng cho tu luyện quá phong phú, tu vi sắp đột phá.

Đương nhiên uống nước phải nhớ nguồn, bọn họ ghi nhớ cái tốt của Lâm Phàm. Nếu không nhờ tiểu tử này thì bọn họ làm sao được đãi ngộ tốt như vậy.

Bây giờ nguyên tông môn tinh thần phấn chấn, đi hướng con đường quang minh thênh thang, cho thế hệ trước như họ hy vọng vô hạn.

Thiên Tu mắng:

- Mấy lão già này tin tức nhạy thật!

Lão cực kỳ bất mãn hành vi của đám sư đệ, nói thì dễ nghe nhưng hành vi này làm lão cực kỳ khó chịu.

Lâm Phàm an ủi:

- Lão sư, bình tĩnh, bình tĩnh nào.

Hiện giờ cứ thấy hắn trở về là các trưởng lão sẽ đến thăm, mục đích rất rõ ràng, đó là nhìn xem có thể chia được chút gì không.

Lâm Phàm không để bụng, hắn kiếm đồ về vốn để võ trang cho sư đệ, cho các trưởng lão sử dụng cũng không sao hết.

Thực lực của tông môn càng mạnh thì Lâm Phàm càng hưng phấn, có thể ra ngoài lang thang mấy tháng, một năm không quay về mà không hề lo lắng gì.

Đâu như bây giờ, cứ ra tông một thời gian là phải trở về xem.

Thiên Tu tức giận ngón tay run run:

- Đồ nhi, mấy tên già này . . .

Thiên Tu rất muốn mắng chửi nhưng nhịn xuống, bọn họ đều là sư đệ, còn có mặt người ngoài, phải chừa chút mặt mũi cho họ.

Hỏa Dung đến gần Lâm Phàm, quan tâm hỏi:

- Tiểu Phàm, lần này ra ngoài có mệt không? Có gặp rắc rối gì không? Nếu có thì cứ nói với ta, tuy thực lực của ta không được tốt nhưng có thể giúp đỡ.

Lâm Phàm cười nói:

- Đa tạ trưởng lão quan tâm, không có việc gì.

- Không sao thì tốt rồi, nếu có chuyện gì sẽ làm chúng ta đau lòng lắm.

Hỏa Dung trưng ra biểu tình vô cùng lo lắng, người ngoài nhìn sẽ nói trưởng lão này thật tốt, nhiệt tình quan tâm người.

- Phi!

Thiên Tu cực kỳ bất mãn đám sư đệ đầu óc ranh ma này, thay đổi rồi, biến xấu hoàn toàn. Các sư đệ ngày xưa đã hoàn toàn biến mất trong lòng lão.

Ngược lại tông chủ sư huynh càng lúc càng tốt hơn.

Thời trẻ lão cũng rất bất mãn hành vi của tông chủ sư huynh, quyền lợi dã tâm quá nặng, liều mạng cố gắng giành đại vị tông chủ.

Nhìn bây giờ xem, tông chủ đổi khác, không ham không muốn, thanh tâm quả dục, mỗi ngày uống trà, đọc sách, đôi khi tới chơi cờ với lão, hoàn toàn buông tay việc tông môn, tâm thái trở nên siêu nhiên.

Nhìn lại mấy sư đệ, càng sống càng ranh ma, còn đặt mục tiêu lên người đồ nhi của lão.

Khô Mộc trưởng lão hiến ân cần nói:

- Sư huynh bị sao vậy? Có phải thấy khó chịu? Có vấn đề gì nhớ nói cho chúng ta biết, chỗ ta còn một ít tinh hoa sinh mệnh, có muốn bồi bổ không?

Thiên Tu xua tay:

- Không cần.

Lão không thèm nhận ý tốt của các sư đệ, nếu là trước kia chắc chắn lão sẽ cảm động, còn bây giờ thì không.

Thiên Tu phán một câu:

- Không có việc gì mà nịnh nọt thì là trộm hoặc cướp.

Lâm Phàm nhìn cảnh này, bật cười. Lão sư sống vui vẻ là tốt rồi, tuy lão nói móc đám sư đệ nhưng không ghét họ, đơn thuần đấu võ mồm.

Lâm Phàm tin tưởng các sư huynh đệ làm bạn bên nhau từ thời tuổi trẻ đến bây giờ có tình cảm rất sâu đậm.

Trước kia khi còn Quân Vô Thiên, Cát Luyện trưởng lão luôn cãi cọ với Thiên Tu sư huynh, nhưng đó là vì Quân Vô Thiên, hơn nữa Lâm Phàm ra ngoài làm loạn, hai trưởng lão đứng ở góc độ suy nghĩ cho tông môn.

Nếu thật sự tổn thương mạng sống giữa các sư huynh đệ thì họ sẽ không ngó lơ.

Hỏa Dung giải thích:

- Sư huynh nói vậy là không đúng, chúng ta sao có thể là loại người đó. Tiểu Phàm trở về, chúng ta quan tâm đến thăm thôi mà.

Thiên Tu nhìn mấy sư đệ, cười châm biếm:

- Ha ha, các ngươi nghĩ lão phu sẽ tin sao? Tin mới thấy quỷ.

Nàng treo cổ luôn giữ im lặng chợt lên tiếng:

- Ta là quỷ.

Thiên Tu nhìn nàng treo cổ, đầu nổi lên dấu chấm hỏi.

Lâm Phàm cười nói:

- Được rồi, được rồi, lão sư đừng giận dỗi với các vị trưởng lão nữa. Lần này đồ nhi ra ngoài thu hoạch không tệ, nhưng không phải tất cả đều là của đồ nhi.

Hắn chỉ vào Chu Phượng Phượng:

- Đây là bằng hữu mà đồ nhi quen ở bên ngoài, luôn tìm kiếm các vùng đất mạo hiểm rồi cùng nhau đi thăm dò, nên trong mớ này có một phần công lao của người ta.

Nàng treo cổ mở miệng, giọng rất nhẹ nhưng chất chứa hơi hướm làm người sợ:

- Đồ vật là của ta, ta cho ngươi nhưng ngươi không thể tặng người, nếu không ta sẽ tức giận.

Chu Phượng Phượng rùng mình, bị nữ nhân nhìn khiến lão sợ hãi.

Nhớ đến cảnh ngộ của Minh Vương, Chu Phượng Phượng xua tay:

- Ta không lấy, không lấy gì hết.

Tuy tài phú rất quý giá nhưng so với mạng nhỏ thì mạng sống quan trọng nhất.

Hỏa Dung không biết lai lịch của nàng treo cổ, cãi lại ngay:

- Cô bé này nói gì kỳ!

Nàng treo cổ vụt ngoái đầu nhìn Hỏa Dung.

Ánh mắt Hỏa Dung thay đổi.

Lâm Phàm hô lên:

- Dừng tay!

Cô nương này định làm gì, tuy không biết nàng muốn làm gì nhưng biểu tình của Hỏa Dung trưởng lão khác lạ.

Nàng treo cổ quay đầu, khẽ kêu:

- A.

Hỏa Dung tỉnh táo lại, mờ mịt nhìn bốn phía:

- Có chuyện gì?

Lâm Phàm nói:

- Không có gì.

Thiên Tu cau mày, đã phát hiện vấn đề vừa rồi nằm ở đâu. Nữ nhân mà đồ nhi mang về chỉ liếc Hỏa Dung một cái làm biểu tình của sư đệ biến đổi, có chuyện gì đó kỳ lạ xảy ra.

Thiên Tu nhìn đồ nhi, hai người liếc nhau, nhẹ gật đầu.

Lâm Phàm giơ tay lên, của quý lấy từ cung điện đổ rào rào xuống đất, chất thành ngọn núi nhỏ.

Lâm Phàm hỏi:

- Nàng nói đây là đồ của ai?

Nàng treo cổ nhìn Lâm Phàm, trầm ngâm giây lát rồi nói:

- Ngươi.

- Ta có quyền lợi phân phối không?

Nàng treo cổ gật đầu nói:

- Có.

Đám người Khô Mộc, Cát Luyện không cảm giác mới rồi xảy ra chuyện gì, nhưng tiểu tử kia chợt quát dừng tay làm giật mình.

Lâm Phàm nói:

- Ngươi và heo mập chọn lựa một ít, chừa binh khí lại là được.

Chu Phượng Phượng hơi sợ, liếc nàng treo cổ một cái, lén lút cầm ít đan dược:

- Lão ca, ta và Dương Dương lấy chút đan dược tu luyện được rồi, không cần thứ khác.

Cả người lão lạnh lẽo, dựng đứng lông tơ. Nữ nhân này quá khủng bố, dường như có mãnh thú núp trong góc tối tâm hồn của

lão, siêu khủng bố.

Chu Phượng Phượng không dám lấy nhiều, chỉ chọn chút đan dược cho có hình thức.

Lâm Phàm nói:

- Lão sư, đồ nhi cảm giác ba mươi sáu cây cờ này hơi không đơn giản, lão sư nhìn xem nó có diệu dụng gì.

Thiên Tu bị các lá cờ hấp dẫn, giơ tay lên, cờ bay lơ lửng, lão hé môi phun một hơi bao phủ cây cờ.

Thiên Tu vung tay:

- Đứng!

Ba mươi sáu cây cờ bay đi bốn phương tám hướng, cắm xuống đất, tỏa đốm sáng lấp lánh lặn xuống lòng đất mất hút.

Ánh sáng trong suốt rực rỡ bao phủ bên trên tông môn.

Thiên Tu nói:

- Đồ nhi, thứ này rất mạnh.

Chương 824: Ngươi nói cái gì đó

Lâm Phàm ngước đầu lên:

- Đúng là rất mạnh.

Hắn cảm nhận ba mươi sáu cây cờ tụ thành màn sáng ẩn chứa lực lượng khủng bố biết bao.

Đạo cảnh đến sẽ phải rất vất vả nếu muốn phá vỡ màn sáng này.

Đám người Hỏa Dung nhìn trân trân bảo bối chất đống dưới đất.

Tiểu tử này mỗi lần trở về là lại khiêu chiến khả năng chịu đựng tâm lý của họ. Lần này càng kinh người, cảm giác bảo bối chất đống ở đây quý giá hơn trước kia nhiều.

- Lão ca, ta và Dương Dương đi về.

Chu Phượng Phượng thấy lạnh người từ đầu đến chân, không biết do tác dụng tâm lý hay vì nữ nhân bên cạnh. Lão chỉ muốn nhanh chóng rời đi, không muốn ở lại đây, siêu nguy hiểm.

Lâm Phàm vỗ vai đối phương:

- Ừm, đi đi, nhớ tìm vùng đất mạo hiểm tiếp, khi nào gặp được thì báo ngay.

Đây là trợ thủ tốt, sau này muốn tìm vùng đất mạo hiểm phải dựa vào lão.

Chu Phượng Phượng vỗ ngực bảo đảm như đinh đóng cột:

- Lão ca yên tâm, Chu Phượng Phượng này chưa bao giờ biết cái gì là làm biếng. Hơn nữa chúng ta hợp tác vui vẻ như vậy, gặp vùng đất mạo hiểm chắc chắn sẽ báo với lão ca.

Công nhận lão rất thích cùng Lâm Phàm thăm dò vùng đất mạo hiểm, rất có cảm giác an toàn, tốc độ thám hiểm siêu mau, hầu như không gặp nguy hiểm lớn gì.

Chỉ có lần này là khác, nữ nhân kia rất nguy hiểm, hình như khá tốt với lão ca, nhưng không thân thiện với người khác chút nào.

Chu Phượng Phượng cưỡi heo mập, hai chân kẹp bụng heo, giơ tay vỗ mạnh vào mông bự:

- Dương Dương, chúng ta đi!

Heo mập ụt ịt vài tiếng, cất bốn chân tựa như cơn gió biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Hỏa Dung kinh thán:

- Heo thần kỳ đệ nhất thế gian.

Con heo này không đơn giản.

Lâm Phàm nhìn Chu Phượng Phượng đi nhanh thì cười cười, người này đi mau như vậy là vì sao?

Chắc đã bị nàng treo cổ hù sợ.

Lâm Phàm phải một lần nữa xét lại, năng lực của nàng treo cổ rất quỷ dị, chắc là thủ đoạn công kích bằng tinh thần. Nhưng tu vi không quá cao mà tinh thần cường đại như vậy thì không hợp lý.

Lâm Phàm tiến lên xách Minh Vương trong tay:

- Lão sư lo chia mấy thứ này đi, lát nữa đồ nhi sẽ kêu Lữ sư đệ đến lấy chút đan dược.

Hắn bận rộn, còn phải dạy dỗ tên này nữa.

Lâm Phàm ngoắc nàng treo cổ:

- Nàng đi theo ta.

Họ cần nói chuyện đàng hoàng, nữ nhân này rất nguy hiểm, nếu không hỏi rõ ra thì quỷ biết cô nương này định làm chuyện gì.

Nàng treo cổ mở miệng nói:

- Ta muốn nghe kể chuyện.

Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- Được, chờ chút đã, đi theo ta, lát nữa sẽ kể cho nghe, cho nàng nghe sướng luôn.

Nàng treo cổ nở nụ cười hiếm hoi, nhưng trông hơi rùng rợn,

giây lát lại trở về mặt không biểu tình.

Nhà vệ sinh tông môn.

- Thả ta ra!

Minh Vương đã lấy lại sức, nhưng gã ở trong tay Lâm Phàm chẳng khác nào gà con, mặc người tùng xẻo.

Gã là Thánh Tử của Kim Khuyết Thánh Địa, còn xếp hạng mười lăm trên bảng Thiên Kiêu, là cường giả trong cường giả, nhưng bây giờ bị người xách trong tay, quá nhục nhã.

Bốp!

Lâm Phàm tát một cái, nửa bên mặt Minh Vương sưng lên, mấy cái răng mang theo máu bay ra ngoài.

Lâm Phàm vừa lẩm bẩm vừa đi vào nhà vệ sinh:

- Ai nói đánh mặt Diệu Thế cảnh sẽ không sưng? Chỉ vì đánh chưa đủ mạnh thôi.

Từ xa đã nghe tiếng răn dạy của lão tổ Thánh Tiên giáo.

- Nghiêm túc làm cho ta, đừng làm biếng! Nhìn Tư Không Trác đi, tuy mới đến mà đã trở thành người dọn nhà vệ sinh số một. Nhìn lại các ngươi, đến sớm hơn người ta mà không đấu lại, mất mặt! Phong Thiếu Liệt, đừng nhìn, ta kỳ vọng cao vào ngươi để rồi thất vọng càng lớn, dọn nhà vệ sinh thôi mà hậu đậu rớt xuống hầm cầu, làm mất mặt chúng ta!

Lúc này trong nhà vệ sinh có đám người cầm khăn lau gục mặt xuống, im lặng nghe răn dạy.

Tư Không Trác tự hào ngẩng cao đầu, khóe môi cong lên. Gã giỏi nhất, dù là trở thành Thánh Tử hay người dọn nhà vệ sinh đều phải làm xuất sắc nhất.

Tư Không Trác đã quên Trường Không Thánh Địa, gã ở chỗ này rất vui vẻ, tâm thái chuyển biến rất tốt.

Phong Thiếu Liệt thì luôn mơ điện chủ Dương Thần Điện sẽ đến cứu mình, nhưng chờ từng ngày trôi qua mà không thấy một bóng quỷ nào, tim gã tan nát rồi.

Lão tổ Thánh Tiên giáo răn dạy sướng miệng, tuy là tù binh bị lao

động cải tạo nhưng lão rất hưởng thụ cảm giác hiện tại. Đặc biệt những Thánh Tử bị lão mắng thúi đầu mà không dám đáp trả một câu, cảm giác đó quá sung sướng.

Lão tổ Thánh Tiên giáo bỗng thấy bóng dáng từ xa đi tới, thay đổi sắc mặt cười nịnh chạy lại chào:

- Lâm phong chủ đến thị sát?

Lâm Phàm nói:

- Ừ, chủ yếu là tăng thêm một người cho các ngươi.

Lão tổ Thánh Tiên giáo cúi đầu nhìn người bị sưng nửa bên mặt, cười thầm trong bụng, tên này chịu khổ rồi đây.

Lâm phong chủ đến thị sát là việc lớn, không thể để xảy ra chút trục trặc nào.

Lão tổ Thánh Tiên giáo hét hướng đám người ngồi xổm chà lau nhà vệ sinh:

- Tất cả đứng dậy hết cho ta, nghênh tiếp Lâm phong chủ thị sát!

Vụt vụt vụt!

Thánh Tử ở đây đều bị Lâm Phàm đánh bầm dập nên rất sợ hắn.

Siêu tàn nhẫn, siêu cuồng bạo.

Nếu cho đám thiên tài một cơ hội làm lại từ đầu thì bọn họ thề tuyệt đối không chọc vào tên này.

Tiếc rằng mọi thứ không kịp nữa, nói nhiều cũng không ích gì.

Lâm Phàm nhìn một vòng, rất vừa lòng, hắn liếc sang lão tổ Thánh Tiên giáo:

- Khá lắm.

Lão tổ Thánh Tiên giáo tự hào đáp:

- Đa tạ Lâm phong chủ khen ngợi.

Được khen tức là lão vẫn giữ được vị trí quan trọng.

Lâm Phàm gật gù:

- Ừm, đều rất tốt. Nhớ kỹ, lao động cải tạo là quang minh, là cơ hội duy nhất thay đổi làm lại. Bản phong chủ hy vọng các ngươi cố gắng chăm chỉ, tranh thủ cải tạo thành công, mấy trăm năm sau làm lại con người mới.

Lão tổ Thánh Tiên giáo vỗ tay nhiệt tình, vỗ đến đỏ tay:

- Hay, Lâm phong chủ nói hay!

Lão lườm đám người kia:

- Các ngươi còn đứng đó làm gì? Mau vỗ tay, Lâm phong chủ nói hay quá xá. Thay đổi làm lại phải bắt đầu từ hiện tại!

Bốp bốp!

Lâm Phàm giơ tay đè không khí:

- Được rồi, đừng vỗ. Bây giờ các ngươi hận bản phong chủ, nhưng tương lai các ngươi sẽ cảm tạ bản phong chủ, vui mừng với tình huống hiện tại. Lâm Phàm này chưa bao giờ ép buộc ai, các ngươi đến Viêm Hoa tông cải tạo bản thân cũng là tin tưởng vào bản phong chủ, vào Viêm Hoa tông.

Đám người Phong Thiếu Liệt thộn mặt ra nhìn Lâm Phàm, nói cái quái gì? Không nghe hiểu.

Cái này gọi là không ép buộc ai?

Bọn họ suýt bị đánh chết rồi biết không?

Thánh Tử Minh Vương gầm rống, gã không cam lòng:

- Thả ta ra! Ta là Thánh Tử Kim Khuyết Thánh Địa, hạng mười lăm bảng Thiên Kiêu!

Lão tổ Thánh Tiên giáo cúi đầu nhìn gã, nhận ra ngay đây là thành viên mới mà Lâm phong chủ nhắc, xem chừng tính tình hơi kiên cường. Nhưng không sao, ở đây có nhiều người cứng cổ, bây giờ đều ngoan ngoãn đứng đây.

Lâm Phàm nâng Thánh Tử Minh Vương dậy, tay bay qua bay lại, tiếng bốp bốp không ngừng. Đầu Thánh Tử Minh Vương lắc qua lắc lại, máu phun như suối, răng bay ra.

Lâm Phàm ngừng lại, nhìn Thánh Tử Minh Vương, hiệu quả tạm được, đánh đẹp.

- Ực ực!

Đám người Phong Thiếu Liệt nuốt nước miếng, mới rồi còn bảo là không ép buộc ai mà sao chớp mắt quên hết rồi.

- Ngươi . . .!

Thánh Tử Minh Vương định há mồm nói chuyện thì bụng bị đấm mạnh, gã cong người, mắt lồi ra ngoài, ọc từng ngụm máu.

Binh bốp!

Lâm Phàm liên tục đấm, người Thánh Tử Minh Vương như sắp nổ tung.

Lão tổ Thánh Tiên giáo chớp chớp mắt, giơ tay mấy lần nhưng rồi buông xuống.

Lão tổ Thánh Tiên giáo vốn định nhắc nhở Lâm phong chủ trước tiên hỏi đối phương có đồng ý không, nếu không chịu thì đánh đòn.

Nhưng Lâm phong chủ không nói một lời trực tiếp đánh, siêu khủng bố.

Lâm Phàm giơ tay đánh mạnh Thánh Tử Minh Vương xuống đất, nhấc chân đạp lên mặt gã.

Rầm!

Mặt đất nứt ra.

Nhóm Phong Thiếu Liệt run bắn người, thảm quá, ngẫm lại thì bọn họ rất hạnh phúc, tuy bị ăn đòn nhưng ít ra là trong chiến đấu, còn người kia thì hoàn toàn bị hành hạ, không có đường chống cự.

Bọn họ nhìn người ta bị đánh mà tim đập nhanh.

Minh Vương Thánh Tử kêu thảm:

- A!

Máu nhuộm đỏ mặt đất, người gã tỏa sáng, đang định chống cự thì bị Lâm Phàm đấm phá công, không thể vận chuyển chút sức mạnh nào.

Mặt nàng treo cổ không biểu tình nhìn, không chút thay đổi, dường như chuyện xảy ra trước mắt không liên quan gì đến mình.

Lâm Phàm chộp đầu Thánh Tử Minh Vương nâng lên rồi đập mạnh xuống đất.

Nhấc lên, lại đập xuống.

Vang một chuỗi tiếng bôm bốp.

Đá bể vỡ vụn ra.

Thánh Tử Minh Vương thê lương rít gào, tuy thực lực của gã rất mạnh nhưng không chịu nổi bị đánh như vậy.

Thánh Tử Minh Vương thều thào:

- Dừng tay, ngươi dừng tay cho ta! Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

Lửa giận vẫn thiêu đốt trong gã.

Lâm Phàm ngừng tay, vẻ mặt thản nhiên nói:

- Không muốn làm gì, ngươi có hối cải chuyện mình đã làm trước kia?

Thánh Tử Minh Vương hoang mang:

- Cái gì?

Lâm Phàm tiếp tục đập đầu người, không thèm nói nhiều.

Thánh Tử Minh Vương cảm giác sọ não của mình sắp vỡ ra, vội hét to:

- Có, có hối cải!

Cứ tiếp tục thế này thì não của gã sẽ vỡ mất.

Lâm Phàm vừa lòng nói:

- Hối cải là tốt rồi, xem ra ngươi đã hiểu việc mình từng làm quá đáng không thể tha thứ cỡ nào, mới rồi là trừng phạt việc ngươi đã làm. Vào chủ đề chính, tuy việc ngươi làm là tội không thể tha, nhưng trên trời có đức hảo sinh, cho ngươi cơ hội thay đổi làm lại. Thề đi, lao động cải tạo ba trăm năm trong Viêm Hoa tông là được.

- Cái gì?

Mặt Thánh Tử Minh Vương đầy máu, vốn không nghe kỹ đối

phương nói gì, nhưng rồi cơ mặt gã cứng ngắc, nhìn Lâm Phàm chằm chằm.

- Ngươi nói cái gì?

Lâm Phàm hơi nhíu mày, không nói nhiều, tiếp tục giơ tay bấu đầu Thánh Tử Minh Vương đập xuống đất.

Rầm!

Thánh Tử Minh Vương cảm giác sọ não sắp vỡ ra.

- Ngươi không thể như vậy, có chuyện gì thì bàn lại, Kim Khuyết Thánh Địa có thể bồi thường cho ngươi, muốn gì cũng được!

Nhưng mặc kệ gã nói gì thì Lâm Phàm vẫn giữ nguyên một động tác, đó là đập đầu.

Chương 825: Hôm nay kể đến khi nào nàng nghe ói ra

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Tư Không Trác rùng mình, nuốt nước miếng:

- Thảm quá.

Tiếng va chạm làm tim của gã rung lên theo.

Đối phương mặt đẫm máu, hai bên mặt sưng cao, rụng nhiều cái răng.

Bọn họ nhìn ra thực lực của đối phương không yếu hơn họ, thậm chí mạnh hơn rất nhiều. Nhưng cường đại thì sao? Vẫn bị người đáng sợ này chộp trong tay tùy ý đè đầu đánh.

- Dừng tay, rốt cuộc ngươi muốn gì cứ nói đi!

Mặt Thánh Tử Minh Vương đau rát như sắp rách toạc, gã không biết tên này có lai lịch gì, vì sao tàn bạo như vậy.

Lão tổ Thánh Tiên giáo tiến lên hỏi:

- Người trẻ tuổi, ngươi làm sao vậy? Biết rõ mình làm sai mà vẫn không có lòng hối cải. Lâm phong chủ đã nói rõ vậy rồi, cho ngươi cơ hội, lao động cải tạo ba trăm năm trong Viêm Hoa tông, cải tạo thành công sẽ thả tự do cho ngươi, sao vẫn không nghe hiểu?

Thánh Tử Minh Vương rít gào:

- Không thể nào!

Lao động cải tạo ba trăm năm? Còn có mặt thốt ra câu này?

Bốp!

Lâm Phàm tiếp tục bấu đầu Thánh Tử Minh Vương đập mạnh

xuống đất.

Thánh Tử Minh Vương tu vi Diệu Thế cảnh, đã đến trình độ thân thể khó bị hủy. Nhưng mỗi lần va chạm không phải mặt đất tạo thành tổn thương cho gã mà là lực lượng của tên kia thẩm thấu vào, quá cường đại.

Lão tổ Thánh Tiên giáo nghiêm trang nói:

- Ài, người trẻ tuổi, cần gì như vậy, Lâm phong chủ cũng vì tốt cho ngươi. Lão phu nhìn mặt mũi của ngươi là biết không phải người tốt, sát khí quá nặng. Xương mặt của ngươi không tốt, rất tệ, có tai họa đổ máu. Nhưng ngươi cải tạo trong Viêm Hoa tông sẽ trốn được một kiếp, tiểu tử, mau thề đi, ngươi lời to rồi.

Tư Không Trác ngơ ngác nhìn, lão già kia biết xem tướng từ bao giờ? Sao trước kia mình không biết?

Thánh Tử Minh Vương hung hăng quát:

- Ngươi câm miệng cho ta!

Nhưng vừa dứt lời đã ọc ra từng ngụm máu.

Lão tổ Thánh Tiên giáo lắc đầu nói:

- Người trẻ tuổi luôn không nghe lời của người già.

- Lâm phong chủ, cứ đánh như vậy cũng không được, lão phu có một cách không biết làm được không.

Lão là lão tổ Thánh Tiên giáo, hiện nay lao động cải tạo trong Viêm Hoa tông, nhờ ơn Lâm phong chủ xem trọng cho đảm nhiệm chức vụ nhỏ, có quyền lợi nhỏ nhoi, nên lão phải có trách nhiệm trừ bỏ khó khăn cho Lâm phong chủ.

Trong thời gian này lão thích ứng trong mọi tình cảnh, thói quen tình huống hiện giờ.

Lâm Phàm ngước đầu hỏi:

- A? Là cách gì?

Lão tổ Thánh Tiên giáo gật đầu nói:

- Lâm phong chủ, theo ta đoán người trẻ tuổi có lẽ chưa hiểu chân lý, ích lợi của việc dọn nhà vệ sinh, chẳng bằng để hắn tự cảm

nhận, ném vào hố phân, cùng ở với chúng nó, hòa thành một thể, cảm nhận sức sống và ấm áp của chúng nó, ta nghĩ sẽ có hiệu quả khác hẳn.

Lâm Phàm trầm tư giây lát, gật đầu đáp:

- Ừm, cách này hay à.

Thánh Tử Minh Vương nghe lời này thì tái mặt, cảm giác đối phương hơi biến thái.

Thánh Tử Minh Vương rít gào, mắt rực cháy lửa giận:

- Các ngươi dám!

Vực ngoại giới dung hợp, gã tung hoành nguyên vực ngoại giới, trừ những thế hệ trước và các thiên kiêu xếp hạng cao hơn mình ra gã chưa sợ ai bao giờ. Ở trong lòng Thánh Tử Minh Vương luôn nghĩ sẽ có ngày mình trở thành cường giả đỉnh cao vực ngoại giới.

Nhưng bây giờ chưa trở thành cường giả đã bị người trấn áp, còn muốn ném vào hố phân, hỏi sao gã nhịn được?

Lão tổ Thánh Tiên giáo lắc đầu nói:

- Người trẻ tuổi, ngươi còn quá non, không nên nói câu đó. Có dám hay không thì đợi lát nữa ngươi sẽ biết.

Tuy tu vi của người trẻ tuổi này rất cao nhưng tâm tính quá ấu trĩ, bị đánh ra nông nỗi này rồi còn hỏi đối phương có dám không, chẳng lẽ không biết dùng từ khác sao?

Lão tổ Thánh Tiên giáo dò hỏi:

- Lâm phong chủ thấy được không? Nếu được thì ném nhé?

Lâm Phàm gật đầu, hắn thấy hơi mỏi tay:

- Ừ, ném đi.

Lão tổ Thánh Tiên giáo xách Minh Vương bước hướng nhà vệ sinh, mỗi bước đi làm gã sợ hãi kinh hoàng.

- Chờ đã, được rồi, ta đồng ý!

Minh Vương suy nghĩ thật lâu, không tiếp tục cứng cổ, nếu thật sự bị ném vào sẽ là sỉ nhục suốt đời không thể rửa sạch.

Lão tổ Thánh Tiên giáo vui mừng gật đầu:

- Người trẻ tuổi, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, hơn nữa đây không phải việc xấu cho ngươi. Lao động cải tạo cho tốt, tranh thủ khi ra ngoài làm lại con người mới.

Lâm Phàm đi tới trước mặt Thánh Tử Minh Vương:

- Mau lên, xem tình huống của ngươi chỉ cho lao động cải tạo ba, bốn trăm năm, thề đi.

Máu dọc theo trán chảy và mắt, ở dây dù có hét bể dầu cũng vô dụng.

- Ta thề . . .

Sau khi thề xong Thánh Tử Minh Vương cảm giác cả người mất hết sức lực, ngồi liệt trên mặt đất.

Tiêu đời.

Giờ Thánh Tử Minh Vương chỉ mong Thánh Địa phát hiện mình mất tích, đến cứu, khả năng cứu thành công lớn cỡ bao nhiêu thì khó nói rõ.

Lão tổ Thánh Tiên giáo vỗ ngực bảo đảm:

- Lâm phong chủ yên tâm, có ta ở đây chắc chắn sẽ dạy dỗ hắn thật tốt.

Người mới đến cần được uốn nắn kỹ, nếu không thì chẳng biết làm việc.

Tâm tình của Lâm Phàm tốt lên nhiều. Tu vi của Thánh Tử này không yếu, đẳng cấp Diệu Thế cảnh xem như có mặt mũi.

Lâm Phàm vỗ vai lão tổ Thánh Tiên giáo, cho lời khen:

- Ừm, cố gắng làm đi, ta rất xem trọng ngươi. Tuy ngươi cũng là lao động cải tạo, nhưng chỉ cần biểu hiện tốt sẽ được giảm hình phạt, rút ngắn thời gian rời đi.

Lão tổ Thánh Tiên giáo hăng tiết gà bảo đảm:

- Rõ, ta nhất định cố gắng biểu hiện!

- Đi đây.

Lâm Phàm mang nàng treo cổ rời đi, giờ đến lượt giải quyết cô nương này.

Hắn không tin mình đường đường là phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông mà không giải quyết được một phụ nữ, nói ra sẽ bị người cười chết.

Nàng treo cổ theo đằng sau, không nói tiếng nào, chỉ ngoái đầu nhìn một cái, ánh mắt đó làm đám người kia toàn thân lạnh lẽo, đánh rùng mình.

Bọn họ thầm nghĩ nữ nhân kia là ai mà sao khủng bố thế.

Dọc đường đi Vô Địch phong, các đệ tử đi lên chào sư huynh, khi thấy nữ nhân theo phía sau sư huynh thì tim họ rớt cái bịch, cảm giác sợ hãi.

- Nữ nhân đi theo sau sư huynh là ai vậy? Các ngươi có cảm giác đứng gần nàng, nhìn mắt của nàng sẽ thấy rùng rợn không?

- Có, ta cũng có cảm giác đó, khi nhìn vào mắt nàng ấy thì ta cảm giác là lạ.

Một đám đệ tử khe khẽ thì thầm, thảo luận với nhau.

Nàng treo cổ vươn tay, rụt rè kéo tay áo Lâm Phàm:

- Ta muốn nghe kể chuyện.

Lâm Phàm quay đầu, nhếch môi tự cho là đã cười tươi như hoa:

- Tốt, chờ đến Vô Địch phong sẽ từ từ kể cho nàng nghe sướng luôn, được chứ?

Nàng treo cổ gật đầu, nhoẻn miệng cười, nhưng nụ cười lạnh lẽo khiến người không rét mà run:

- Tốt.

Vô Địch phong.

Lữ Khải Minh thấy sư huynh trở về, đặc biệt là nữ nhân đi sau lưng sư huynh thì nghi ngờ, cảm giác sư huynh mang nữ nhân trở về đúng là chuyện thần kỳ.

- Sư huynh, nàng ta là . . .?

- Tạm thời không rõ, chờ ta tìm hiểu rồi sẽ nói tên cho các ngươi.

Lâm Phàm không biết nàng là ai, hắn ngẫm nghĩ nói:

- Có thể tạm gọi là nàng treo cổ.

- ???

Lữ Khải Minh hoang mang, là sao? Xưng hô là nàng treo cổ? Ghê gớm vậy?

Lâm Phàm thấy Lữ Khải Minh mờ mịt thì cười vỗ vai gã:

- Ngươi đi xuống làm việc đi, ta mang nàng vào mật thất.

Lữ Khải Minh nhìn bóng lưng sư huynh đi khuất, trong đầu lặp lại lời sư huynh vừa nói.

Đi mật thất?

Dạy dỗ trong mật thất?

Lữ Khải Minh hé môi, không dám tin, sau đó mỉm cười. Phẩm vị của sư huynh đúng là không tầm thường, gã khó mà tưởng tượng được.

Trên mặt ếch màu xanh treo nụ cười đáng đánh:

- He he, thừa dịp kẻ bỏ mạng chưa về, bản oa nuốt đan dược này vào là có thể mở ra cửa ngầm giấu trong người, tiến bộ thêm một bước.

Thanh Oa đang định nuốt đan dược vào thì bỗng mặt biến sắc, không cầm chắc đan dược suýt đánh rơi xuống đất.

- Hơi thở này là . . .

Trán Thanh Oa đổ mồ hôi, vội cất đan dược, giương mắt nhìn phía xa.

Chỗ đó có hai bóng người.

Một là kẻ bỏ mạng, một người khác là nàng treo cổ.

Thanh Oa không nhìn Lâm Phàm mà tập trung vào nàng treo cổ.

Mắt ếch nhỏ như hạt đậu xanh, nhưng trong đôi mắt nhỏ bình

thường này phản chiếu hình ảnh khác biệt.

Người vẫn là người đó, nhưng sau lưng hiện ra ảo ảnh có uy áp siêu khủng bố.

Thanh Oa lẩm bẩm:

- Linh Vương?

Thanh Oa không dám tin, vì sao nhân vật trong truyền thuyết xuất hiện ở đây?

Khuôn mặt Thanh Oa nghiêm túc:

- Không đúng, không phải Linh Vương, tuy hơi thở có chút giống nhưng xen lẫn hơi thở khác, tu vi của đối phương cũng không mạnh.

Linh Vương là tồn tại cực kỳ khủng bố, ăn tâm ma, siêu mạnh mẽ.

Những điều này là Thanh Oa đọc từ sách cổ, trong thời đại của nó thì Linh Vương đã biến mất từ lâu.

Lý do Thanh Oa quen thuộc hơi thở này vì có lần đi làm khách thế lực lớn thượng cổ, thấy trong vật cất chứa quý giá của thế lực lớn có một món đồ liên quan Linh Vương.

Thế lực lớn đó nói đây là đỉnh đầu của Linh Vương, nhưng cũng có thể là thứ Linh Vương mang theo rồi nhiễm hơi thở.

Thanh Oa quen thuộc hơi thở này cũng vì nó khiến người không rét mà run.

Thanh Oa sợ hãi không dám nói lời nào:

- Kẻ bỏ mạng này rốt cuộc mang loại người nào về nhà? Vì sao cảm giác khủng bố quá.

Không trêu vào được, thật sự không dám trêu vào.

Thanh Oa thề với trời là nó không đoán trước được tương lai của kẻ bỏ mạng, chẳng lẽ tự do mãi mãi xa khỏi tầm với sao?

Dường như nàng treo cổ cảm ứng được gì, liếc nhìn phía xa.

Thanh Oa cảm giác không thích hợp, lập tức nhảy đi.

Cửa mật thất.

Lâm Phàm đẩy mở cửa:

- Vào đi.

Nàng treo cổ nhìn mật thất đen như mực, lại nhìn Lâm Phàm, chậm rãi bước vào.

Lâm Phàm nâng cao tinh thần, mỉm cười nói:

- Hôm nay sẽ kể chuyện thật dài cho nàng nghe.

Hắn quyết định rồi, nếu thích nghe kể chuyện như vậy thì hắn sẽ kể đến khi nàng treo cổ nghe ói ra mới thôi, đến mức đối phương không muốn nghe nữa.

Trong mật thất bừng sáng ánh lửa.

Nàng treo cổ nhìn Lâm Phàm:

- Sắp kể chuyện chưa?

- Chờ chút, rất nhanh.

Lâm Phàm lấy tờ giấy vàng rực ra, sau khi trở về, hắn cần viết một bài cho chủ chính đạo Viên Chân.

Chương 826: Rất tốt, chúng ta từ từ chơi

Khoảnh khắc tờ giấy vàng rực được lấy ra, trong mật thất vang vọng giọng sắp đứt dây thần kinh của người xét duyệt Tri Tri Điểu.

- Tông sư ơi, ngươi đi đâu rồi? Lại mấy ngày không bài mới.

- Ca, ta kêu ngươi là ca được chưa, ngươi hãy viết bài đi mà.

- Nếu kêu ca vẫn không được thì ta gọi ngươi là phụ thân. Ngươi không biết đâu, bọn họ sắp tạo phản rồi, mấy chục cường giả ép cung, đòi chúng ta giao ra thân phận của ngươi.

- Cầu xin ngươi đăng ít bài lên đi, mỗi ngày không được thì ít ra hai ngày một lần.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu sắp đứt dây thần kinh rồi, gã chưa từng trải qua chuyện như vậy.

Trước kia mấy soạn giả chẳng những không được hoan nghênh còn hay bị phàn nàn, ví dụ không viết hay sẽ bị nói là 'có thể đổi người khác không? Viết cái khỉ gì đây?'.

Chuyện này thường xuyên xảy ra. Nhưng bây giờ thì khác, soạn giả cấp tông sư ra tay, kinh thiên động địa, người đời giật mình, dẫn đến vô số người chú ý.

Nội dung bài viết càng được yêu thích.

Bây giờ mỗi ngày soạn bài là sự hành hạ đối với người của Tri Tri Điểu.

Lâm Phàm mắng:

- Này này, nói cái gì đó? Ai là phụ thân của ngươi? Đừng nhận vơ họ hàng chứ.

Hắn ghét nhất là kiểu nhận vơ bậy bạ như vậy, không biết nói cái quái gì, nghe không hiểu.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu sốt ruột muốn khóc, cũng nghẹn lời:

- Tông sư, ta không nhận vơ họ hàng, nhưng ngươi có thể đăng bài không? Lần này ngừng lâu lắm rồi.

Lâm Phàm hỏi:

- Gấp cái gì, ngươi mới nói là có mấy chục vị cường giả đòi biết thân phận của ta?

Người xét duyệt Tri Tri Điểu ngây người, sau đó bảo đảm:

- Tông sư yên tâm, Tri Tri Điểu chúng ta có nguyên tắc, tuyệt đối sẽ không công bố thân phận của tông sư ra.

Tri Tri Điểu bọn họ tuyệt đối sẽ không công bố tin tức thân phận của soạn giả ra ngoài, vì nếu làm vậy sẽ không ai viết bài cho Tri Tri Điểu nữa.

Lâm Phàm không quan tâm, nhưng ngẫm lại tình huống của tông môn, hắn nhịn xuống, không thể quá kiêu ngạo, nếu thật sự có cường giả đến mà hắn vắng mặt thì sẽ xảy ra chuyện.

- Chờ chút sẽ có bài mới, tạm thời vậy đi.

Cắt đứt liên lạc với Tri Tri Điểu, Lâm Phàm ngồi xếp bằng, nhìn thẳng nàng treo cổ:

- Nàng cũng chờ chút, đợi ta làm xong việc đã.

Hôm nay hơi bận, là lần bận rộn nhất từ trước đến nay của hắn.

Nàng treo cổ ngồi phía đối diện Lâm Phàm, mặt không biểu tình, không nhúc nhích, nhẹ gật đầu:

- Tốt.

Lâm Phàm nhắm mắt lại nghĩ nội dung, đương nhiên không phải về Đan Giới Chi Chủ mà là chủ chính đạo.

Đã đắc tội rồi thì hoàn toàn kéo thù hận, lần sau gặp lại có thể đánh đã tay.

Thật lâu sau Lâm Phàm đã có ý tưởng, hắn lấy tờ giấy vàng rực ra, bắt đầu soạn.

Tiêu đề thì ghi đơn giản chút:

[Vì sao chủ chính đạo Viên Chân nâng đồ đao cắt chim ngay trước mặt ta . . .]

Tiêu đề bình thường nhưng công nhận sức hấp dẫn mãnh liệt.

Lâm Phàm gửi nội dung đã viết xong.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu tràn ngập hy vọng chờ đợi, khi thấy có bài viết thì kích động suýt nhảy cẫng lên.

- Rốt cuộc đến rồi! Nếu còn không có bài thì thật sự xảy ra chuyện.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu chưa từng ngờ rằng Tri Tri Điểu sẽ xuất hiện soạn giả cấp tông sư được người mong đợi như vậy.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu nhanh chóng đọc xong nội dung mới nhất.

- Trời ạ, sao lại ngừng ngang nữa?

Người xét duyệt Tri Tri Điểu sắp đứt dây thần kinh. Đừng chơi vậy chứ, đang đọc tới đoạn đặc sắc nhất thì hết rồi.

Trong lòng ngứa ngáy rất khó chịu, ước gì đọc hết trọn vẹn.

Ngay sau đó người xét duyệt Tri Tri Điểu thấy nội dung bên dưới:

- Chủ chính đạo?

Tiêu đề hơi kinh người, gã xem kỹ nội dung, đờ người ra:

- Thật không vậy? Chủ chính đạo tu luyện tà công, đồ sát vô số người, còn tự cắt chim, không thể nào . . .

Người xét duyệt Tri Tri Điểu cực kỳ giật mình, chủ chính đạo là nhân vật đỉnh cao nhất, là cường giả trên Kim Tự Tháp.

Mà không sao, Tri Tri Điểu bọn họ chỉ lo việc phanh phui, chuyện khác không liên quan đến họ.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu định liên lạc với tông sư thì phát hiện lại mất tín hiệu.

Trong mật thất.

Lâm Phàm nhìn nàng treo cổ, đối phương cũng nhìn hắn không chớp mắt.

Nàng treo cổ mở miệng nói:

- Ta muốn nghe kể chuyện.

Lâm Phàm nói:

- Được rồi, kể chuyện, giờ kể đây. Nhưng nàng phải thay đổi chút, quần áo giày của nàng nhìn hơi kinh dị, thay cái khác đi.

Lúc ở thôn trang gặp nàng treo cổ thì hắn không cảm giác đối phương đáng sợ, nên hắn mới chỉ dạy cho nàng nên mặc quần áo, giày thế nào để tăng không khí kinh dị.

Nào ngờ đối phương không đơn giản, có bí mật rất lớn.

Rào rạt!

Nàng treo cổ đứng trước mặt Lâm Phàm, cởi đồ ra, không ngờ dáng người bên trong hoàn mỹ như vậy, da trắng đến nổi lên mạch máu.

Lâm Phàm bình tĩnh hỏi:

- Nàng làm gì?

Cô nương này định làm gì vậy?

Hay người bây giờ đã quên hắn thích nhất là gì?

Nàng treo cổ chớp chớp mắt, mờ mịt nói:

- Ngươi không thích thì ta cởi đồ.

Lâm Phàm nhìn nàng treo cổ:

- Ta không thích thì nàng cởi đồ ngay, vậy nếu người khác không thích nàng phải chăng nàng sẽ tự sát?

Nàng treo cổ lắc đầu nói:

- Sẽ không tự sát, người ta không thích thì ta giết kẻ đó, vậy là sẽ không ghét ta được.

- Tốt lắm, nàng rất có cá tính.

Lâm Phàm cảm giác đụng phải đối thủ, nàng treo cổ rất cá tính.

Lâm Phàm nhìn kỹ, xem trắng trợn, sau đó phất tay:

- Nàng ở trong thôn trang có thể tùy ý thay quần áo, giờ mau đổi

đồ đi.

Nàng treo cổ lắc đầu nói:

- Ta không biết.

- Vậy xin nàng mặc lại đồ cũ.

Lâm Phàm siết ngón tay kêu răng rắc, hắn xúc động muốn đập nát đối phương ra, nhưng ráng kiềm nén, bây giờ chưa phải lúc.

Nàng treo cổ gật đầu:

- À.

Quần áo đã cởi lại mặc lên người nàng.

Lâm Phàm không nói gì thêm, hắn phải giải quyết nàng treo cổ này.

- Được rồi, bắt đầu kể chuyện, hôm nay câu chuyện đầu tiên là Vịt Con Xấu Xí.

- Đồn rằng xưa thật xưa có con thiên nga để lại quả trứng trong đàn vịt, khi nó ra khỏi vỏ thì vì bề ngoài rất xấu xí nên bị bầy vịt kỳ thị, trào phúng. Có ngày nó hỏi vịt mẹ đã nuôi nấng nó rằng: Vịt mẹ ơi, tại sao bọn họ không thích con?

- Vịt mẹ nói: Làm vịt thì phải có tài, không có tài cao thì làm vịt làm chi. Ngươi quá xấu xí, kéo thấp tố chất tổng thể.

Nó rất bất đắc dĩ, vì không chỉ có bầy vịt ức hiếp nó mà gà hàng xóm cũng bắt nạt nó. Nó đi tìm gà hỏi tại sao ăn hiếp nó. Gà nói gà chúng ta cũng chia ba bảy loại, có gà nhỏ đứng đầu phố, có gà tửu lâu ven đường, có gà ngôi sao rất phong cảnh. Ngươi xấu xí nhất trong đám vịt, chẳng những vịt ăn hiếp ngươi mà gà chúng ta cũng ức hiếp luôn.

Lâm Phàm kể chuyện rất nghiêm túc, nàng treo cổ nhìn hắn chằm chằm, bị câu chuyện hấp dẫn.

- Vịt con xấu xí rất buồn, nhưng nó không rời khỏi quê hương mà cố gắng hy vọng sẽ được đồng bạn thích. Dần dà, vịt con xấu xí phát hiện mình thay đổi. Nó soi người thấy mình càng lúc càng xinh đẹp hơn, đàn gà hàng xóm dần vây quanh nó, rất thích nó.

- Bầy vịt vẫn ghét nó, nhưng sự chán ghét đã chuyển thành ghen

tị.

- Vịt con xấu xí rất vui vẻ, cảm giác mình được hoan nghênh. Đàn gà rất thích nó, mỗi lần làm việc xong sẽ tìm vịt con xấu xí, cho nó thức ăn, rồi đàn gà vây quanh vịt con xấu xí, làm chuyện rất thoải mái.

Lâm Phàm nói đến đây thì ngừng.

Nàng treo cổ hỏi:

- Cuối cùng vịt con xấu xí thế nào?

Nàng rất tò mò, bị câu chuyện hấp dẫn.

Lâm Phàm đáp:

- Chết vì kiệt sức rồi, thật ra câu chuyện này còn có một phiên bản khác, để ta kể cho nàng nghe.

- Vịt con xấu xí rời khỏi nhà đi lang thang bên ngoài, chạy vào nhà một người tên Lão Thủ Đô, bị người gia đình đó phát hiện, sau đó bị giết làm vịt nướng.

Lâm Phàm kể xong chuyện đầu tiên, hỏi:

- Xong rồi, nghe hay không?

Nàng treo cổ gật đầu nói:

- Hay.

- Vậy được, kể tiếp, còn rất nhiều câu chuyện.

Lâm Phàm liều mạng, hôm nay không làm chuyện gì hết, hắn phải kể chuyện cho nàng treo cổ nghe, để xem nàng có thể nghe đến khi nào.

Nàng treo cổ nghe bảo còn nhiều chuyện khác thì nở nụ cười vui vẻ.

- Chuyện tiếp theo tên là Quàng Khăn Đỏ.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, miệng Lâm Phàm không ngừng phút nào.

Cô bé lọ lem.

Người đẹp ngủ trong rừng.

Bố đầu nhỏ con đầu to.

Cảnh trưởng mèo đen.

Lâm Phàm không biết mình kể bao nhiêu câu chuyện rồi, hắn không tin cô nương này có thể chịu nổi.

Hôm sau.

Tri Tri Điểu bay đi các nơi truyền bá nội dung ngày hôm qua.

Câu chuyện Đan Giới Chi Chủ hấp dẫn nhiều người xem.

Đan giới khác mọi khi, người đến người đi, nhiều người biết tiếng chạy tới, muốn gặp Đan Giới Chi Chủ.

Đương nhiên một số người tu vi không cao nhưng bội phục Đan Giới Chi Chủ đều đứng chờ bên ngoài Đan giới.

Gần đây Cửu Sắc lão tổ hơi u buồn, Tri Tri Điểu lại không có bài mới, khiến lão rất buồn, nhưng đáng mừng là nhiều người đến tìm lão.

Có người hỏi chuyện sau đó thế nào, nhưng Cửu Sắc lão tổ không thể kể, quỷ biết Lâm phong chủ sẽ viết gì, nên lão qua loa đánh trống lảng rằng: Muốn biết chuyện kế tiếp xin chú ý Tri Tri Điểu.

- Có nội dung rồi!

Người thấy nội dung Tri Tri Điểu đều hoan hô, bọn họ chờ dài cổ mong được đọc tập tiếp theo.

Vô số người kêu rên:

- Lại hết rồi, ghét quá, sao bị ngừng ngay khúc này! Ai viết bài vậy, phải lôi ra mới được!

Chờ mòn mỏi nào ngờ mới xem chút xíu đã hết.

Nhưng khi họ chú ý nội dung bên dưới thì ngẩn ngơ.

- Cái gì? Chủ chính đạo đồ sát vô số người tu luyện tà công, còn cắt chim xin tha? Không thể nào.

- Hưm, tu luyện tà công không phải việc hiếm lạ, nhưng Viên

Chân là chủ chính đạo, sao có thể làm ra chuyện như vậy?

- Nội dung có thật không vậy?

- Sao không thật chứ, người viết bài là tông sư đã viết Đan Giới Chi Chủ, sao giả được.

Chương 827: Ngủ gì mà ngủ, đứng lên quẫy

Chính Đạo Sơn, trên một ngọn núi đâm trời, cao to nguy nga, hơi thở chính đạo đậm đặc bao phủ thiên địa, tà ma ngoại đạo nào đến đều bị hơi thở chính đạo này đánh lui.

Nghe đồn có một đại ma muốn hủy diệt Chính Đạo Sơn, nhưng khi đến nơi này bị hơi thở chính đạo đậm đặc nghiền áp hòa tan.

Đương nhiên đó chỉ là tin đồn, không ai biết thật hay giả.

Tin đồn xuất phát từ thế hệ trước của Chính Đạo Sơn, nghe cho vui.

Viên Chân đang đi trên Chính Đạo Sơn, tâm tình không quá tốt. Y bị thương rất nặng, qua mấy ngày phục hồi đã lành gần hết, nhưng mất mát rất nặng nề, làm y khó thể chấp nhận.

Chỉ có một phần con rối thế thân, vậy mà khi không bị hủy, tim y đau nhói.

Huyết thi cũng vậy, tốn công bồi dưỡng ra thế mà bị tiểu tử kia giết.

Thoạt trông mấy chục năm ngắn ngủi nhưng đâu biết tiêu hao bao nhiêu chí bảo mới tạo ra.

Một đệ tử lại gần, cung kính chào hỏi:

- Tông chủ khỏe.

Viên Chân cười tươi ấm áp như gió xuân:

- Ừm!

Y luôn biểu hiện hiền hòa với các đệ tử, bởi vậy rất được yêu thích.

Loại chính khí đó cảm nhiễm các đệ tử của Chính Đạo Sơn, ở trong mắt họ thì tông chủ là người cực kỳ chính phái.

Viên Chân thấy phía xa có đám đệ tử xúm lại xì xầm nhỏ to, hình như đang cẩn thận thảo luận bí mật gì đó.

Viên Chân không kinh động bọn họ, chậm rãi đến gần, loáng thoáng nghe tiếng nói.

- Người viết Đan Giới Chi Chủ viết hay ghê, nhưng chỉ đăng có chút ít.

- Đúng rồi, mà các ngươi xem nội dung này là thật hay giả?

- Tông chủ chúng ta sao có thể là tà ma giết vô số người chỉ vì tu luyện tà công, chắc chắn là nhầm lẫn rồi.

- Ngươi nhìn trong này còn viết tông chủ của chúng ta van xin đối phương, trực tiếp cắt chỗ đó. Không thể nào, ta cảm thấy viết tầm bậy.

Viên Chân vốn định kiếm mức độ hảo cảm của các đệ tử, nhưng khi nghe lời này thì sắc mặt âm trầm, ngay sau đó trở lại bình thường.

Viên Chân cố gắng kiềm nén lửa giận trong lòng, biểu hiện bình thường hỏi:

- Các ngươi đang làm gì?

- A, tông chủ!

Các đệ tử đứng bật dậy, bối rối định giấu nội dung Tri Tri Điểu.

Viên Chân cười hỏi:

- Sao vậy? Đừng căng thẳng, ta đã nghe được. Đưa Tri Tri Điểu cho ta xem, để coi viết gì về bản tông chủ.

Trong lòng Viên Chân thì lửa giận hừng hực như núi lửa sắp phun trào.

Các đệ tử hai mặt nhìn nhau, sau đó đưa ra Tri Tri Điểu:

- Tông chủ, chúng ta không tin.

Viên Chân chính khí đầy mình nói:

- Ha ha, không sao, có tin hay không tùy lòng người. Tuy các ngươi là đệ tử nhưng phải có trái tim biết phân rõ phải trái, nếu bản tông chủ thật sự làm như vậy, các ngươi là đệ tử của Chính Đạo Sơn phải trừ ma vệ đạo, bảo vệ chính đạo. Dù là bản tông chủ thì các ngươi cũng phải xuống tay!

Nhóm đệ tử nghe mấy lời này chợt ngước dầu lên, hình tượng của tông chủ trong lòng bọn họ càng cao lớn uy vũ hơn.

Viên Chân nhìn nội dung trên Tri Tri Điểu, mặt không đổi sắc, môi giữ nụ cười hờ hững. Nhưng bàn tay cầm Tri Tri Điểu siết chặt, hiển nhiên trong lòng y tức điên.

Đồ sát người, tu luyện tà công.

Nhận thua cắt chim.

Viên Chân xem bình luận về bài viết, nếu không phải vì giữ thân phận, các đệ tử có mặt ở đây thì y đã nổi điên.

- Ha ha ha! Cái tên Viên Chân bình thường giả bộ là người chính đạo nhưng thì ra làm chuyện trộm gà bắt chó này.

- Luôn hô hào người khác bao vây tiễu trừ Ma Thần Xích Cửu Sát nhưng bản thân chẳng tốt lành gì.

- Đây là thật hay giả? Sao trông không giống?

- Vớ vẩn, người viết bài này là tông sư đã viết Đan Giới Chi Chủ, ngươi nghĩ bài viết giả được sao? Có biết nói chuyện không vậy?

Viên Chân nhìn những dòng nhắn lại, cảm xúc không chút dao động, thậm chí không có phản ứng gì.

Viên Chân cười nói:

- Ha ha, trên này viết sinh động như thật, sinh động như thật, y như thật. Bản tông chủ tu luyện ma công, thậm chí vì sống sót mà thân thể thành âm dương, buồn cười thật.

Các đệ tử kinh ngạc hỏi:

- Tông chủ không giận chút nào sao?

Nếu chuyện này xảy ra trên người bọn họ thì chắc chắn họ đã tức chết rồi, nhưng nhìn bộ dạng của tông chủ dường như không để trong lòng, làm họ rất tức giận.

Viên Chân mỉm cười nói:

- Giận? Tại sao phải giận? Miệng nằm ở trên người của người ta, người ta thích nói thế nào là chuyện của họ, không thể vì không cho đối phương nói bậy mà giết người ta đúng không? Đây không phải

hành vi của Chính Đạo Sơn chúng ta.

Các đệ tử nghe mấy lời này hoàn toàn phục sát đất, càng tôn sùng tông chủ hơn.

- Tông chủ, người này nói lung tung, về sau các đệ tử sẽ không xem Tri Tri Điểu nữa, cũng nói với người bên cạnh tẩy chay Tri Tri Điểu.

Viên Chân mỉm cười xua tay, ra dáng chính đạo:

- Không cần, nếu tẩy chay chẳng phải nói lên bản tông chủ chột dạ? Các ngươi là hy vọng của Chính Đạo sơn, đôi lúc phải biết rõ việc bên ngoài, nhưng bài viết có cái tin được, có cái không thể tin, cần tự mình phán đoán. Thôi được rồi, các ngươi đi tu luyện thôi.

Các đệ tử càng kính nể hơn.

Bọn họ cảm thán tâm cảnh của mình kém xa tông chủ, Tri Tri Điểu thật tệ hại. Còn người viết Đan Giới Chi Chủ nữa, tuy viết hay nhưng dám ô miệt tông chủ của họ, rất đáng giận.

Viên Chân cầm Tri Tri Điểu, chắp tay sau lưng đi vào mật thất, dọc đường đi y luôn mỉm cười, biểu hiện thái độ vô cùng hiền hòa với từng đệ tử.

Đi vào mật thất, đóng cửa lại rồi, khuôn mặt cười tươi bỗng chốc tối sầm.

Bùm!

Tay vỗ vào vách tường, Viên Chân tức run người.

Mặt Viên Chân đen như than, điên tiết:

- Khốn kiếp, thứ khốn nạn chết tiệt, dám đăng lên Tri Tri Điểu. Lão tử phải lấy mạng chó của ngươi!

- Lâm Phàm, ta phải tìm được ngươi!

Viên Chân đã biết lai lịch của đối phương.

Là hắn viết Đan Giới Chi Chủ, cũng giữ hạng nhất bảng Thiên Kiêu.

Chuyện này ảnh hưởng rất lớn đến Viên Chân, y phải tìm cách giải quyết. Y làm chủ chính đạo, sao có thể để người ta cho rằng y là

tà đạo.

Tuy đệ tử Chính Đạo Sơn sẽ không tin, nhưng với bên ngoài nếu y không ra mặt thanh minh thì không được.

Viên Chân liên lạc với Tri Tri Điểu, nói bằng giọng nhẹ nhàng không mang hơi hướm tức giận:

- Ta là chủ chính đạo Viên Chân, sao Tri Tri Điểu có thể viết bậy bạ như vậy?

Người xét duyệt Tri Tri Điểu:

- Xin đưa ra chứng cứ viết bậy bạ.

Có ngọn lửa rực cháy trong lòng Viên Chân:

- Ta là tông chủ của Chính Đạo Sơn, ngươi cho rằng ta sẽ tu luyện tà công sao?

Người xét duyệt Tri Tri Điểu đáp:

- Chúng ta không thể quyết định chuyện đó. Nội dung viết ngươi cắt chim tự bảo vệ mình, muốn chứng minh cũng đơn giản thôi, tụt quần xuống chứng minh là xong, Tri Tri Điểu chúng ta sẽ cắt bỏ nội dung ngay.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu đứng về phía tông sư, nên vô cùng tin tưởng lời của tông sư. Gã không quan tâm đối phương là chủ chính đạo gì đó, mặc kệ là ai, có người nào quy định người của chính đạo thì không thể là ngụy quân tử?

Viên Chân nghe đối phương nói câu đó thì mặt đen thui.

Gã nói gì?

Kêu y cởi quần chứng minh?

Quá đáng hết sức, y đường đường là chủ chính đạo, sao có thể làm chuyện đó được.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu đợi thật lâu không thấy chứng cứ, trả lời lại:

- Thời gian khiếu nại đã hết, nếu ngươi có thể cung cấp chứng cứ có sức thuyết phục thì hãy liên lạc lại. Tạm biệt.

Sau đó cắt đứt liên lạc.

Viên Chân nổi khùng lên, sợi tóc dựng đứng:

- Chết tiệt!

Lực lượng khủng bố tràn ngập trong mật thất, tùy ý tàn phá, nhưng bị màn sáng trên tường mật thất ngăn lại nên không truyền ra ngoài được, chứ nếu không với lực lượng như vậy sẽ kinh động nguyên Chính Đạo Sơn.

Mấy ngày sau.

Viêm Hoa tông.

Lữ Khải Minh sợ ngây người:

- Sư huynh và nữ nhân kia đi vào đã mấy ngày mà chưa đi ra, quá lợi hại!

Đây là lần sư huynh về nhà ở lại lâu nhất.

Khiến Lữ Khải Minh không tin nổi là sư huynh mang nữ nhân trở về, hai người trực tiếp vào mật thất rồi không còn trở ra nữa.

Siêu khủng bố.

- Cũng đúng, cho đến nay sư huynh luôn du lịch bên ngoài, chắc kiềm chế dữ lắm, khó khăn mang về một nữ nhân, 'làm việc' lâu chút cũng bình thường.

Lữ Khải Minh tự tưởng tượng lấp trống sự việc, sau đó rời đi, gã cần thông báo với đệ tử sơn phong dù là ai cũng không cho phép bước vào nơi này.

Trong mật thất.

Lâm Phàm nhìn nàng treo cổ chằm chằm, hỏi:

- Nghe hay không?

Nàng treo cổ gật đầu:

- Hay.

- Tốt, hay thì nghe tiếp.

Lâm Phàm quyết định chơi tới bến với nàng treo cổ, hắn chưa biết chữ 'nhát' viết như thế nào.

Thích nghe vậy thì kể tới khi nàng điên thì thôi.

Lại qua một ngày.

Mật thất vẫn không mở ra.

Lữ Khải Minh lại đây nhìn thoáng qua rồi vội vã rời đi, dặn nhà bếp chuẩn bị nguyên liệu, sợ sư huynh mất sức nhiều, cần được bồi bổ.

Mấy ngày liên tục qua đi.

Lâm Phàm không ngủ không nghỉ, ít nhất kể ngàn câu chuyện, đôi khi hắn không biết kể đến đâu rồi, dù không nhớ thì cũng phải biên bậy.

Nàng treo cổ hơi nheo mắt muốn ngủ:

- Ta muốn ngủ.

Lâm Phàm lên tinh thần, vươn hai tay mở mí mắt nàng treo cổ ra:

- Ngủ gì, câu chuyện nghe hay vậy, ta muốn kể tiếp, nàng cũng phải nghe tiếp, ta chưa ngừng thì không được ngủ!

Nàng treo cổ chân chất gật đầu:

- A.

Lâm Phàm đung đưa đầu nói:

- Tiếp theo kể Bảy mươi hai chú lùn và công chúa Bạch Tuyết.

Nàng treo cổ nói:

- Hình như đã nghe rồi.

- Không, lúc trước kể bảy mươi mốt chú lùn, giờ kể bảy mươi hai, bọn họ lại thêm một đồng bạn, lại xảy ra câu chuyện thú vị.

Lâm Phàm không đợi nàng treo cổ nói chuyện vội mở miệng kể.

Lại qua một ngay.

- Ta muốn đi ngủ.

Mí mắt nàng treo cổ rũ xuống, nhưng hai tay Lâm Phàm chặn lại không cho ngủ.

Lâm Phàm nghiêm túc nói:

- Ngủ cái gì, tiếp tục, không cho ngủ!

Nàng treo cổ ngáp dài, đầu gật gù, người mềm nhũn.

Lâm Phàm không cho nàng ngủ, cưỡng ép mở mắt nàng ra.

Nàng treo cổ trợn trắng mắt nói:

- Ta muốn ngủ.

- Ngủ gì mà ngủ, đứng lên quẫy, nàng thích nghe kể chuyện mà. Nói cho ta biết, nàng có thích nghe kể chuyện không?

Chương 828: Oa, cảm động quá

- Không thích.

Lâm Phàm nghe câu này liền thả tay ra, sau đó nàng treo cổ mềm nhũn ngã xuống đất, chìm vào giấc ngủ say.

Lâm Phàm cúi đầu cười kinh dị:

- Ha ha ha!

Sau đó hắn ngước mặt lên, trương cuồng nói:

- Đấu với ta? Đời này Lâm Phàm chưa bao giờ nhát, ha ha ha ha ha ha!

Lâm Phàm cuồng cười, đối phương thích nghe kể chuyện thì hắn kể cho nàng nghe, kể đến khi nào nàng muốn nôn thì thôi.

Xem tình huống hiện giờ thì hắn đã thắng.

- Lâm Phàm này mạnh nhất, dù ở mặt nào ta đều mạnh nhất, ai không phục thì nhất nút một!

Lòng Lâm Phàm đã bay lên chín tầng mây.

Kể chuyện?

Bản phong chủ còn có chuyện mấy ngàn chú lùn chưa kể.

Xoẹt!

Kiếm Thái Hoàng ra khỏi vỏ, một kiếm đứt đầu, cầm đầu trong tay.

Mười giây sau.

Lâm Phàm mở mắt ra, tinh khí thần lên đến đỉnh, mọi mặt phục hồi đến trạng thái viên mãn.

Lâm Phàm quay đầu nhìn nàng treo cổ, nàng nằm sấp dưới đất ngủ say.

Lâm Phàm tiến lên kẹp nàng ngang hông, đẩy mở cửa đá, đi ra

mật thất.

- Sư huynh!

Lữ Khải Minh chờ đã lâu, thấy sư huynh đi ra liền tiến lên:

- Sư huynh có mệt không?

Khi thấy nữ nhân bị sư huynh kẹp bên hông thì Lữ Khải Minh ngây ra, nàng đã ngất xỉu, không chút tri giác.

Sắc mặt Lữ Khải Minh thay đổi, thầm nhủ sư huynh dữ dội đến mức nào? Đừng nói là mấy ngày qua làm chuyện đó hằng ngày, khiến nữ nhân này cả người mất sức, ngất xỉu?

Lâm Phàm phát hiện câu hỏi là lạ.

Lữ Khải Minh chạy đi nhà bếp:

- Sư huynh chờ chút, sư đệ kêu nhà bếp chuẩn bị vật siêu bổ ngay!

Tính toán bước đầu thì sư huynh ở bên trong bảy ngày, mỗi ngày ba lần bằng hai mươi mốt lần, nếu không bồi bổ lại thì thân thể không chịu nổi.

Lâm Phàm gọi Lữ Khải Minh về:

- Ngươi trở về cho ta! Vật siêu bổ gì, không cần. Nữ nhân này quá rắc rối, đã bị ta hàng phục, ngươi lo bận việc của mình, không cần quan tâm chỗ của ta.

Lữ Khải Minh tôn sùng nói:

- Vâng thưa sư huynh.

Thì ra cô nương này là ngựa hoang, mất bảy ngày mới bị sư huynh hàng phục, lợi hại quá.

Oong!

Đột nhiên tông môn chấn động, mấy cột sáng lớn bắn lên cao đâm vào tầng mây, tụ thành từng vòng xoáy.

Lâm Phàm ngạc nhiên cúi đầu nhìn:

- Có người đang đột phá?

Các góc tông môn đều có sư đệ đang đột phá, các trưởng lão cũng đột phá.

Thiên Tu xuất hiện bên cạnh Lâm Phàm, cười hỏi:

- Đồ nhi thấy sao?

Lâm Phàm nghi ngờ hỏi:

- Chuyện này là sao hả lão sư?

Hắn không hiểu lão sư hỏi cái gì.

Thiên Tu hớn hở cười nói:

- Đồ nhi, đây là các đệ tử tông môn đặc biệt làm cho đồ nhi xem. Đám già kia nữa, che giấu sâu như vậy, dặn ta đừng nói cho đồ nhi biết. Giờ đồ nhi đi ra, bọn họ đều bộc phát ra.

Lâm Phàm mờ mịt:

- A? Cho đồ nhi xem?

Các đệ tử tông môn đột phá là việc tốt, nhưng hắn chưa hiểu.

Thiên Tu cười nói:

- Vi sư cùng đồ nhi xem.

Trên khuôn mặt già nua có nét mừng, thoải mái, mắt lấp lóe tia sáng, đó là tia sáng tràn ngập hy vọng vào tương lai.

Bùm!

Bùm!

Các góc tông môn bắn lên từng cột sáng lực lượng xuyên suốt thiên địa, dị tượng kinh người.

Một người đột phá vốn đã là cảnh tượng kinh người, nhiều người cùng đột phá tạo thành cảnh tượng quá kinh thiên động địa.

Thiên địa như bị những cột sáng lật tung.

- Đại Thánh cảnh, lão sư, Hỏa Dung trưởng lão đột phá đến Đại Thánh cảnh?

Mỗi lần Lâm Phàm về tông không tra xét, không để ý, nào ngờ

Hỏa Dung trưởng lão đột phá đến Đại Thánh cảnh, tốc độ quá nhanh.

Còn nhớ ngày nào Hỏa Dung mới đột phá Thần cảnh, không ngờ tiến bộ mau vậy.

Thiên Tu vỗ vai Lâm Phàm, cảm thán rằng:

- Đồ nhi, chuyện này có gì mà ngạc nhiên, đồ nhi mang mấy thứ kia về cho tông môn không phải vật bình phàm, dù là con heo cũng được bồi dưỡng đến cảnh giới này.

- Lợi hại, các sư đệ, sư muội đều đến Thần cảnh, còn có Bán Thần cảnh, nhiều quá.

Lâm Phàm không ngờ tông môn bước vào trình độ Thần cảnh không bằng chó.

Lâm Phàm vốn cảm giác tông môn có không ít Thần cảnh nhưng cũng không nhiều, còn tưởng đâu là vì thiên phú của đệ tử không tốt, nhưng nay xem ra không phải vậy.

Thiên Tu cảm thán:

- Vốn có rất nhiều, nhưng đám nhóc kia cứ đòi ức chế tu vi, chờ đồ nhi về tông sẽ đột phá ngay trước mắt cho đồ nhi xem. Nên bọn họ đều ức chế cho đến bây giờ, số người ngày càng đông. Mỗi lần đồ nhi trở về không ở bao lâu lại ra ngoài, hiện giờ đệ tử ngoại môn cũng có Bán Thần cảnh, số lượng không ít, nếu ở trước kia thì hoàn toàn không dám tưởng tượng.

Chứng kiến giây phút tông môn vươn lên là điều mà cả đời lão không ngờ.

Sấm sét đan xen tụ vào nhau, ngưng tụ thành uy lực khủng bố trên bầu trời.

Trương Long lơ lửng trên cao hét to:

- Các vị, Lâm sư huynh đang quan sát, đừng để mất mặt! Hãy trừ bỏ kiếp nạn, chứng minh bản thân!

Người Trương Long tỏa ánh sáng vàng, thi triển thần thông đánh vào thiên địa.

Đám đệ tử khác hét to:

- Rõ!

Ánh sáng chói mắt bay lên cao, nghiền nát thiên địa.

Bùm!

Bùm!

Hư không nổ tung, kiếp nạn tan tác.

Một đệ tử nội môn tay bấm ấn ký quấn quanh người, hòa vào trong đầu, đấu với tâm ma, có khí thế xung phong không sợ, chém chết tất cả.

Trước kia Viêm Hoa tông cũng có thần thông kinh người này nhưng không phổ cập như bây giờ.

Thiên Tu vuốt râu nói:

- Đồ nhi, những thứ này đều là thần thông tiên thuật mà đồ nhi lấy từ bên ngoài về, tông môn công bố ra, các đệ tử đều có thể học tập.

Lần trước lão bị đốt râu, sau đó từ từ mọc dài lại, nếu không thì thật không thói quen.

Lâm Phàm cười, cười rất vui vẻ:

- Lợi hại.

Cảnh tượng Lâm Phàm muốn thấy nhất là Viêm Hoa tông hùng mạnh lên.

Tuy hiện giờ còn kém xa với những tông môn cường đại mà hắn gặp, nhưng Viêm Hoa tông không phải yếu nhất, hắn nhìn thấy hy vọng vô hạn.

Vang tiếng nổ điếc tai, hư không bình tĩnh lại.

Vô số đệ tử lơ lửng giữa trời, toát ra khí thế mạnh mẽ, bọn họ cùng nói một câu, âm thanh vang dội kinh thiên động địa:

- Cảm kích Lâm sư huynh làm tất cả cho chúng ta, chúng ta ghi nhớ trong lòng, đời này khó quên sư huynh tài bồi!

Âm thanh như sấm sét vang vọng thiên địa.

Lâm Phàm hơi già mồm nói:

- Lão sư, đồ nhi muốn khóc, quá cảm động.

Hốc mắt Thiên Tu ửng hồng nói:

- Vi sư cũng muốn khóc, vất vả đồ nhi.

- Oa!

Lâm Phàm và lão sư ôm chặt, vỗ lưng nhau.

- Lão sư đừng khóc, bây giờ tốt biết bao.

- Đồ nhi cũng đừng khóc, vi sư đang rất kích động, thấy hãnh diện vì đồ nhi!

Nói đến đây hai người lại gào khóc.

Nàng treo cổ thì bị Lâm Phàm ném một bên, không thèm quan tâm.

Thiên Tu lấy lại bình tĩnh, lau nước mắt, lấy lại uy nghiêm trưởng lão:

- Được rồi, sư đồ chúng ta không thể khóc, mất mặt.

Lâm Phàm hắng giọng, sửa sang cổ áo, chắp tay sau lưng nhìn thiên địa phía xa:

- Lão sư nói đúng, đồ nhi là phong chủ của Vô Địch phong, là tấm gương của các đệ tử, sao có thể khóc được.

- Tốt, các sư đệ, sư muội rất giỏi, sư huynh vô cùng vui mừng. Các ngươi cường đại là tông môn mạnh, giờ tất cả bước vào cảnh giới cao hơn rồi, nhưng nhớ không được kiêu ngạo tự mãn, con đường đỉnh cao còn rất dài, cần cố gắng hơn nữa.

- Vâng thưa sư huynh!

Âm thanh như sấm nổ không dứt.

Thanh Oa nhìn cảnh này, lòng giật mình. Tu vi của những người kia không cao, với cường giả thật sự thì búng tay một cái là diệt gọn.

Nhưng khí thế đó cực kỳ kinh người, miễn họ không chết thì sau này sẽ là chúa tể.

Nó là Cửu Hoang Thần Sư, sẽ không nhìn lầm.

Nó đã nhìn bao nhiêu đỉnh cao, đại giáo viễn cổ, tuy thực lực nghiền áp mấy vạn tông môn cấp bậc cỡ này nhưng khí thế đàn rồng thật khiến người ngạc nhiên.

- Sao bản oa cảm giác hy vọng tương lai tự do càng lúc càng xa vời, không có tự do thì ta tu luyện làm gì?

Thanh Oa đâm ra tự nghi ngờ, tìm lý do làm biếng.

- Không được, sao bản Oa có thể không tu luyện! Chờ bọn họ đến thì bản oa không có năng lực tự bảo vệ, còn đám kia nữa . . .

Thanh Oa nhìn đám Luyện Đan Sư không gì sánh bằng xem cảnh tượng.

Đám nhóc kia đúng là phế vật, tệ hơn cả tệ. Nhưng ở chung lâu như vậy, nó đã trộn lẫn với đám tệ hại kia, trở thành Oa Sư của họ, chẳng lẽ phủi tay mặc kệ?

Bộp!

Đám Luyện Đan Sư thấy Oa Sư đến thì run sợ, cung kính chào:

- Oa Sư.

Thanh Oa cầm thước, mắng xối xả:

- Đám phế vật các ngươi còn nhìn cái gì? Có phải các ngươi đột phá đâu! Mau luyện đan cho bản oa, một ngày không trông chừng là làm biếng, muốn trở thành Luyện Đan Đại Sư đỉnh cao thì các ngươi còn kém xa mười vạn tám ngàn dặm!

- Vâng thưa Oa Sư, chúng ta đi luyện đan ngay!

Các Luyện Đan Đại sư dưới uy thế khủng bố của Oa Sư ngoan ngoãn luyện đan.

Lá bùa treo sau lưng Thanh Oa khinh thường nói:

- Con ếch xanh nhà ngươi đối xử với người thật thô bạo.

Thanh Oa không sợ hãi mắng lại:

- Mắc mớ gì tới ngươi, bản Oa giáo dục học sinh, ngươi xía vào làm gì!

Lá bùa hầm hừ không nói nữa, nó cãi nhau với Thanh Oa đã mấy

tháng, tức đến đau phổi.

Lâm Phàm lên tiếng ủng hộ:

- Các vị sư đệ, sư muội trở về tu luyện đi, các ngươi phải tự tin mình là giỏi nhất!

Hắn rất vui vẻ, đi ra ngoài tôi luyện, lấy nhiều đồ về không uổng phí, các đệ tử đều có tiến bộ lớn, quá tự hào.

Lâm Phàm cảm thấy cho thêm thời gian thì về sau tông môn sẽ là Đại Thánh không bằng chó, Chí Tiên đầy đất.

Tông môn cần tài nguyên thì hắn sẽ lấy về bằng đôi tay này.

- Lão sư, xem tình hình này thì nguyện vọng du lịch thế gian, ngắm phong cảnh khắp nơi của lão sư rất nhanh sẽ thực hiện được.

Lâm Phàm biết nguyện vọng của lão sư là một mình đi xem khắp nơi, không cần lo lắng cho tông môn.

Thiên Tu cười nói:

- Sẽ có ngày đó, không còn xa xôi, có lẽ vi sư có thể chờ ngày đó đến.

Lâm Phàm và lão sư nhìn nhau cười, sư đồ bắt tay nhau, vô địch thiên hạ, nhất định sẽ làm tông môn lớn mạnh lên.

Từ lúc còn ở vùng đất Nguyên Tổ thì đã cố gắng tiến lên rồi.

Chương 829: Thế này thì ta biết nói sao

Thực lực tông môn tăng vọt là điều Lâm Phàm muốn thấy nhất.

Nhóm Trương Long bế quan suốt ngày, được đan dược phụ trợ đột phá đến cảnh giới này đã rất khá. Đương nhiên cũng vì thiên phú của họ, nếu thiên phú mạnh thì không chỉ có bấy nhiêu thành tựu.

Nhưng không sao, hắn có dư nhiều nhất là thời gian.

Lúc này nàng treo cổ tỉnh lại:

- Ngủ thật thoải mái.

Lâm Phàm thấy nàng treo cổ mới nằm một canh giờ, nhưng xem bộ dạng của nàng hình như ngủ no rồi.

Nàng treo cổ tỉnh lại làm việc đầu tiên là đòi nghe kể chuyện:

- Ta muốn nghe kể chuyện!

Bốp!

Lâm Phàm siết nắm tay tung cú đấm, nhưng nắm đấm không đụng chướng ngại vật, xuyên thấu qua thân thể nàng treo cổ.

Trong suốt, không thể tổn thương được.

Lâm Phàm cảm giác có đôi tay xuyên qua hai bên đặt lên người mình, luồng hơi thở không quá nóng bỏng thở ra từ môi nàng treo cổ.

- Ta muốn nghe kể chuyện.

Lâm Phàm giận:

- Bà nội nó!

Hắn cảm giác bị trêu đùa, ngủ một canh giờ đã no giấc? Còn muốn nghe kể chuyện nữa? Thật khiến người khó chịu.

Lâm Phàm nhịn xuống, vừa lúc xem thử nàng treo cổ thế nào.

Hữu Sắc Nhãn Tình mở ra.

Lâm Phàm tập trung tinh thần. Khí thế của nàng treo cổ bỗng thay đổi, hơi thở cực kỳ quỷ dị lấy nàng làm trung tâm khuếch tán bốn phương tám hướng tựa sóng vỗ.

- Nguy rồi, nguy hiểm!

Lâm Phàm không e ngại khí thế này, nhưng xem xu thế khuếch tán bốn phía, nếu không ngăn cản e rằng bao phủ nguyên tông môn.

- Đóng!

Hắn vội đóng Hữu Sắc Nhãn Tình lại, hiểu sơ năng lực của nàng treo cổ rồi, công kích tinh thần rất bá đạo.

Nàng treo cổ phản ứng lại, mắt mờ mịt hoang mang:

- A???

Khoảnh khắc vừa rồi lý trí của nàng biến mất, ký ức hơi hỗn loạn.

Lâm Phàm hỏi:

- Rốt cuộc nàng muốn sao?

Nàng treo cổ thật khó chơi, giỏi quần công.

Mỗi vị cường giả đều có thi triển uy áp công kích, nhưng thi triển uy áp tinh thần đến mức này thì người bình thường không làm được.

Nàng treo cổ bình tĩnh nói:

- Ta muốn nghe kể chuyện.

Lâm Phàm bất đắc dĩ chửi thề:

- Nghe muội muội nó!

Nếu sớm biết thế này thì hắn đã không dẫn nàng treo cổ về tông môn, mỗi ngày đòi nghe kể chuyện, đào đâu ra? Có thời gian rảnh đó thì lo đi làm chuyện khác còn hơn.

Nàng treo cổ lắc đầu nói:

- Ta không có muội muội.

Lâm Phàm hít sâu, ngữ điệu lạnh lùng hỏi:

- Nàng muốn chết không? Nếu muốn thì bản phong chủ giúp cho.

Nàng treo cổ vẫn hết sức bình tĩnh nói:

- Chết cũng được, nhưng ta muốn nghe kể chuyện.

- Bà nội nó!

Từ trước đến nay lần đầu tiên hắn gặp đối thủ làm hắn á khẩu. Dù chết vẫn muốn nghe kể chuyện? Nhưng nhìn từ mặt khác thì đối phương là hạt mầm tốt, giữ vững mục tiêu trong lòng không thay đổi.

Dù chết vẫn muốn nghe kể chuyện, tín niệm mãnh liệt biết bao, người bình thường làm sao có tín niệm như vậy được.

- Được, được rồi. Nhưng bản phong chủ muốn giao dịch với nàng, bình thường khi bản phong chủ không có trong tông môn thì nàng phải bảo vệ an toàn cho mỗi đệ tử của Viêm Hoa tông, mỗi lần trở về bản phong chủ sẽ kể ba ngày ba đêm cho nàng, chịu không?

Lâm Phàm nghĩ đến năng lực của nàng treo cổ, hắn nảy ra một ý.

Tu vi của Thánh Tử Minh Vương không yếu, Diệu Thế cảnh, nhưng tu vi như thế mà vẫn không cản nổi công kích tinh thần của nàng treo cổ. Nếu hắn vắng mặt mà tông môn bị cường địch xâm nhập thì có lẽ nàng treo cổ sẽ giúp ích rất lớn.

Nàng treo cổ gật đầu nói:

- Được.

Lâm Phàm vui vẻ gật đầu, giữ chân nàng treo cổ xem như tăng chút sức chiến đấu cho tông môn.

Trên đỉnh núi.

Lâm Phàm đứng đó nhìn chân trời xa.

Tri Tri Điểu từ xa bay tới, thả tờ tin tức xuống.

Hắn giơ tay chộp lấy, mở tờ báo ra xem.

- Không ngờ Đan Giới Chi Chủ được hoan nghênh như vậy, thời gian dài không có bài mới dẫn đến bạo động lớn thế.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua, có nội dung ghi là nhiều cường giả đỉnh rời khỏi Thánh Địa, đi khắp nơi tìm soạn giả cấp tông sư.

Thậm chí tuyên bố hễ tìm được người đó là sẽ đánh bờm đầu, bắt ngoan ngoãn viết bài.

- Lòng tham không đủ rắn nuốt voi, bản phong chủ đăng bài cũng nhiều mà, tuy mỗi lần mất thật lâu mới có bài mới nhưng gần đây viết số lượng từ ít nhất hai, ba mươi vạn. A?

Lâm Phàm thấy góc bài có chủ chính đạo Viên Chân đưa ra bào chữa vì bị ô miệt.

Lâm Phàm suy tư:

- Thú vị, không ngờ người thời nay biết cách che giấu như vậy.

Chỉ có hắn thấy bộ mặt thật của chủ chính đạo, Chu Phượng Phượng và heo mập không có ở hiện trường, đâu biết gì.

Những người được Lâm Phàm cứu cũng không biết gì cả, có lẽ chỉ biết trân trọng hòa bình, ủng hộ hòa bình

- Cũng tốt, hôm nay thêm ít bài, ngày mai đi Đan giới đòi đan dược. Đã đến Diệu Thế cảnh, phải tiếp tục cố gắng lên Đạo cảnh, vậy là tới đỉnh.

Lâm Phàm lấy tờ giấy vàng rực ra, tiếng oán trách rít gào của người xét duyệt Tri Tri Điểu nổ tung, còn có lời van xin khiến người mủi lòng.

Lâm Phàm phớt lờ, bắt đầu viết bài.

Không cần vắt óc nghĩ nội dung, kịch bản cũ đã ở trong lòng hắn.

Còn về chủ chính đạo thì hắn sẽ tiếp tục châm chích.

Không ngờ chủ chính đạo này vững vàng như thế, đụng phải chuyện như vậy vẫn bình tĩnh không nóng nảy.

Cũng đúng, y là chủ chính đạo, nổi tiếng từ lâu, muốn cho người ta tin y xấu xa thì rất khó. Đương nhiên Lâm Phàm cố ý khiến y khó chịu, không quan tâm thứ khác.

Trữ vật giới chỉ của Viên Chân và Xích Cửu Sát còn trong tay Lâm Phàm, hắn không lấy chúng ra khi ở trong tông môn.

Ma Thần Xích Cửu Sát có thể từ cảm ứng trữ vật giới chỉ tìm được hắn thì Viên Chân cũng có thể.

Viết xong nội dung, hắn đưa cho Tri Tri Điểu, chuẩn bị đi Đan giới đòi Cửu Sắc lão tổ trả thù lao, thuận tiện bàn bạc có nên tăng giá không.

Ảnh hưởng cao thì phải đòi tăng giá.

Lâm Phàm bay lên trời, biến mất bên trên tông môn.

Thiên Tu mở mắt ra, nhìn chân trời xa:

- Đồ nhi bảo bối đã đến trình độ vi sư không nhìn thấu.

Dần dần mặt lão hiện nét cường:

- Xu hướng đại thế không thể ngăn cản.

Thiên Tu tiếp tục tu luyện.

Một cây cổ mênh mông hiện ra sau lưng lão, khí thế dịu dàng bao trùm Viêm Hoa tông.

Thánh Tử Minh Vương ngồi xổm cực khổ lau nhà vệ sinh.

- Rốt cuộc Thánh Địa có đến không?

Đã thề rồi là không thể phản bội, nhưng trong lòng Thánh Tử Minh Vương mong đợi Thánh Địa sẽ đến cứu mình.

Qua lâu vậy rồi mà Thánh Địa không có tin tức gì.

- Đừng nói là không biết ta ở

Nghĩ đến đây tim Thánh Tử Minh Vương rớt cái bịch, khả năng này rất lớn.

Đan giới.

Khói độc màu lục hình thành phòng hộ ngăn cản bất cứ ai có mưu đồ quấy rối Đan giới. Người dến Đan giới, muốn chiêm ngưỡng mặt Cửu Sắc lão tổ đều bị ngăn ở bên ngoài.

Bọn họ không dám cứng rắn xông vào, những sinh linh khói độc này siêu khủng bố, dính một chút là sẽ thân chết đạo tiêu, hóa thành tro tàn.

Một nam nhân phong tư siêu đẳng, hơi thở hùng hậu đứng ngoài Đan giới, ôm quyền hô:

- Cửu Sắc lão tổ, chúng ta ngưỡng mộ nghe tiếng tìm đến, xin cho gặp mặt!

Nhưng không có hồi âm.

Sinh linh khói độc màu xanh vòng quanh ngoài Đan giới không mục đích, nhưng nếu có sinh linh bước vào phạm vi là chúng sẽ xúm lại xâu xé, ăn sạch kẻ xâm nhập.

Một nam nhân chờ mòn mỏi ngoài Đan giới lên tiếng:

- Huynh đài đừng kêu nữa, giờ Đan giới đã đóng, sẽ không tiếp đãi bất cứ người nào.

Nam nhân hỏi:

- Vì sao? Những gì Cửu Sắc lão tổ trải qua ảnh hưởng đến ta, ta từ vạn dặm xa xôi đến chỉ vì được thấy mặt.

Nam nhân chờ bên ngoài đã lâu nói:

- Ngươi không biết thật hay giả bộ? Lúc trước Đan Giới Chi Chủ nghênh tiếp người từ xa đến, nào ngờ bên trong lẫn vào kẻ âm mưu cướp đan dược, may mắn phát hiện sớm nên không có mất mát gì. Nên bây giờ Đan giới đã đóng giới, không tiếp ai.

Nam nhân tò mò hỏi:

- Sao huynh biết vậy?

Đột nhiên phía chân trời có luồng sáng bắn tới.

Lâm Phàm bay vút qua, giọng nói tụ thành sợi tơ xuyên thấu khói độc màu xanh truyền vào trong:

- Cửu Sắc lão tổ, mau nghênh bản phong chủ vào!

Gần đây Cửu Sắc lão tổ rất phiền, quá nhiều người ngưỡng mộ tìm đến, nhiều chủ thế lực lớn cũng tới, ngoài miệng chúc mừng nhưng lão thấy rõ ràng là ghen tị.

Một số người hỏi chuyện xảy ra sau đó với lão.

Cửu Sắc lão tổ biết nói thế nào? Không lẽ bảo câu chuyện thật sự

không diễn ra như vậy, bản lão tổ bị người đánh tơi tả, sau cùng quỳ xuống van xin mới được đối phương tha cho?

Còn về Lâm phong chủ sẽ viết thế nào thì lão chỉ có thể nói rằng bản lão tổ cũng không biết.

Nội dung viết đến bây giờ đã có ít nhất ba nữ giới có quan hệ mập mờ với Cửu Sắc lão tổ, nhưng lão chưa từng trải qua những chuyện này.

Cửu Sắc lão tổ có đọc tin nhắn.

Nhiều lão già rất hâm mộ, nói thời trẻ toàn lo tu luyện, không nghĩ đến tình yêu nam nữ, sau khi tu luyện có thành tựu thì lớn tuổi, gánh nặng cũng nặng nề nên không nghĩ về mấy chuyện này.

Họ nói hâm mộ Cửu Sắc lão tổ, vừa tu luyện vừa có hồng nhan tri kỷ làm bạn.

Lão đọc tin nhắn mà muốn khóc, nếu thật sự có chuyện đó thì lão cũng cảm tạ trời đất, tiếc rằng chuyện không có thật.

Lão không thể nói ra, người ta hỏi hồng nhan đi đâu rồi, lão chỉ mỉm cười.

Cửu Sắc lão tổ bỗng nghe bên ngoài có tiếng nói quen thuộc, lòng mừng rỡ, đây là giọng của Lâm phong chủ.

Cửu Sắc lão tổ chỉ một cái, luồng sáng xuyên qua mở ra con đường.

Bên ngoài.

Đám người nói chuyện thấy bóng người kia thì thầm thắc mắc không biết là ai, Đan giới đã đóng giới mà còn nêu tên Cửu Sắc lão tổ nghênh tiếp hắn đi vào, tưởng mình là ai?

Nhưng chớp mắt tình huống thay đổi.

Khói độc Đan giới dạt sang hai bên nhường con đường cho hắn đi.

- Hoan nghênh Lâm Phàm tiến đến!

Một giọng nói vang lên, là giọng của Cửu Sắc lão tổ.

Mọi người ngây ra, thật sự sao?

Tiểu tử này có lai lịch gì?

Chương 830: Bản lĩnh mở mắt nói xạo lợi hại

Bên ngoài Đan giới có người ngồi canh chừng, thấy Lâm Phàm xuất hiện liền biến mất:

- Đối phương đã xuất hiện!

Cửu Sắc lão tổ cảm thán:

- Lâm phong chủ, rốt cuộc ngươi đã đến, làm ta chờ dài cổ.

Cửu Sắc lão tổ muốn gặp mặt Lâm phong chủ, nói chuyện đàng hoàng, về tốc độ đăng bài phải nói là chậm rì, chờ đến đau tim đau gan.

Lâm Phàm cười nói:

- Bản phong chủ có gì hay mà chờ, nhưng xem sắc mặt của lão tổ thì gần đây tâm tình tốt nhỉ.

Mức độ được hoan nghênh vượt dự đoán của hắn, không ngờ dù ở đây thì miễn viết hay sẽ được tâng bốc.

Dù những lão già kia thực lực thông thiên cũng vậy, đều bị nội dung hấp dẫn.

Nhắc đến việc này thì đúng là tâm tình của Cửu Sắc lão tổ rất tốt. Truyện Đan Giới Chi Chủ nóng bỏng, nguyên vực ngoại giới có ai không biết đến Cửu Sắc lão tổ?

Nhiều tử đệ trẻ tuổi xem lão là thần tượng trong lòng, mỗi ngày không biết bao nhiêu đệ tử trẻ đến Đan giới muốn gặp lão một lần.

Cửu Sắc lão tổ hơi bất đắc dĩ cảm thán:

- Đương nhiên tâm tình của lão phu tốt, nhưng cũng phiền lắm, vừa rồi chắc Lâm phong chủ đã thấy người bên ngoài Đan giới. Mỗi ngày đều có người đến muốn gặp mặt lão phu, đôi khi phiền đến không biết nên nói cái gì.

Lâm Phàm nheo mắt, tên này ngoài miệng nói vậy nhưng chắc trong lòng sướng rơn.

Ai không muốn nổi tiếng?

Lâm Phàm không ngờ truyện Đan Giới Chi Chủ được hoan nghênh đến vậy.

- Lâm phong chủ, nội dung trong truyện tuy có nhiều nguyên hình nhưng một số nội dung không xảy ra với lão phu, Lâm phong chủ có cảm thấy như vậy không được tốt lắm không? Lão phu đếm rồi, trong đó xuất hiện tên tám loại công pháp lão phu chưa từng tu luyện, nên tự sửa tên thần thông của mình. Nhưng có công pháp khi thi triển sẽ sinh ra các loại cảnh tượng kỳ diệu, lão phu thử nhiều lần mà không thể tự sáng tạo ra, sau này nếu như bị người phát hiện thì chẳng phải không hay?

Cửu Sắc lão tổ có nỗi lòng của mình.

Tên công pháp trong truyện Đan Giới Chi Chủ đều đổi thành công pháp lão tu luyện.

Lâm Phàm cười xua tay:

- Lão tổ, nội dung được tô vẽ thêm, hiểu không? Bản phong chủ không muốn nói nhưng nửa đời trước của lão tổ sống quá bực tức, nếu viết đúng sự thật thì rất thê thảm, sợ rằng không ai muốn xem. Lão tổ nhìn xem, sau khi sửa đổi thì được nhiều người hoan nghênh thấy không? Giới trẻ còn xem lão tổ là mục tiêu, nên mới nói đây là hiệu quả của việc tô vẽ thêm.

Lâm Phàm phải công nhân là mình tô vẽ Cửu Sắc lão tổ quá khoa trương, tiếc rằng không ai nghi ngờ, đã vậy thì tiếp tục biên.

Cửu Sắc lão tổ gật gù công nhận:

- Ừm, có lý. Nhưng Lâm phong chủ, về hồng nhan tri kỷ thì làm sao lừa dối cho qua đây? Từ khi lão phu tu luyện đến nay không có một người nào, Lâm phong chủ một hơi viết ba người, lão phu biết đi đâu tìm?

- Tìm cái gì?

Lâm Phàm phát hiện Cửu Sắc lão tổ diễn hơi sâu, bắt đầu muốn bắt chước nhân vật chính trong truyện Đan Giới Chi Chủ, tuy tên giống nhau nhưng thật ra là hai người khác nhau.

Cửu Sắc lão tổ lo rầu nói:

- Thì ba hồng nhan tri kỷ, lão phu còn phải tìm ba vị nữ nhân làm hồng nhan tri kỷ mới được.

Lâm Phàm nghe vậy cười phá lên vỗ vai Cửu Sắc lão tổ:

- Yên tâm, không cần đâu, không lâu sau ba vị hồng nhan tri kỷ này sẽ chết.

- A?

Cửu Sắc lão tổ ngây ra, không hiểu ý của Lâm phong chủ. Chết? Tại sao phải chết? Ba vị hồng nhan tri kỷ có lỗi gì?

Cửu Sắc lão tổ phản đối ngay:

- Đừng, Lâm phong chủ không thể làm vậy!

Thật ra Cửu Sắc lão tổ rất hy vọng có ba vị hồng nhan tri kỷ như vậy, tính cách khác nhau nhưng đều khiến người thích, nhưng muốn tìm được người giống vậy ngoài đời thực là rất khó khăn.

- Lão phu rất thích nhân vật như vậy, đừng viết chết, tuyệt đối đừng viết chết, lão phu có cách lấp liếm chuyện này!

Cửu Sắc lão tổ đã say mê trong truyện Đan Giới Chi Chủ, Lâm Phàm không nói gì thêm.

Hắn cười nói:

- Lão tổ, một tháng qua thật nhanh.

Cửu Sắc lão tổ gật đầu nói:

- Đúng rồi.

Lão chợt nghĩ điều gì:

- Lâm phong chủ, đã sớm chuẩn bị ba viên hậu thiên đan linh.

Mục đích Lâm Phàm đến đây là muốn tâm sự với Cửu Sắc lão tổ, tăng giá lên.

- Ài, lão tổ không biết đâu, gần đây an toàn nhân thân của bản phong chủ gặp nguy cơ nghiêm trọng. Theo như Tri Tri Điểu báo lại đã có nhiều cường giả đỉnh muốn tìm bản phong chủ, cho nên . . . lão tổ hiểu rồi đấy.

Lâm Phàm không nói thẳng ra, nhưng ám chỉ rõ vậy chắc lão tổ cũng hiểu.

Quả nhiên, khi Lâm Phàm nói mấy lời này thì Cửu Sắc lão tổ ngây người nhìn hắn, thầm nhủ Lâm phong chủ định đòi giá cao.

Nhưng lão sẽ không dễ dàng bị dắt mũi.

Cửu Sắc lão tổ vỗ ngực bảo đảm:

- Lâm phong chủ cứ yên tâm, lão phu tuyệt đối sẽ bảo vệ an toàn cho Lâm phong chủ, không cho ai tổn thương ngươi!

Lâm Phàm nheo mắt nhìn Cửu Sắc lão tổ.

Cửu Sắc lão tổ mỉm cười đối diện, không né tránh, như đang nói chúng ta tiếp tục giao lưu vui vẻ, muốn gì cứ nói từ từ, rồi sẽ nói rõ ra hết.

Lâm Phàm khẽ thở dài:

- À, lão tổ không thành ý.

Cửu Sắc lão tổ vội nói:

- Lâm phong chủ nói gì vậy, lão phu tuyệt đối có thành ý!

Lão không dám có mâu thuẫn với Lâm phong chủ, truyện Đan Giới Chi Chủ khiến lão nổi tiếng, biến giấc mơ của lão thành hiện thực.

Cửu Sắc lão tổ biết Lâm phong chủ ngại ba viên thiên đan linh quá ít, muốn nhiều một chút. Nhưng hậu thiên đan linh quý giá hơn người ngoài nghĩ.

Cửu Sắc lão tổ đưa ra bảng giá:

- Lâm phong chủ, năm viên được không?

Nếu không viết Đan Giới Chi Chủ thì lão sẽ chết mất. Mặc dù hai bên đã thề, nhưng nếu Lâm phong chủ viết đại thì mất nhiều hơn được, cho nên mọi chuyện đều có thể bàn lại.

Lâm Phàm chắc giá:

- Thôi, nếu vậy thì tạm chọn tám viên đi. Lão tổ đừng nói nữa, lão tổ là chủ một giới, ta cũng là phong chủ của tông môn, đều là

hạng người đầu đội trời chân đạp đất, nói nhiều có vẻ keo kiệt, tám viên.

Cửu Sắc lão tổ ngây ra:

- Cái này . . .

Lâm phong chủ chặn miệng người quá nhanh tay, làm người ta không kịp phản ứng, thôi vậy.

- Được rồi, tám viên thì tám. Nhưng Lâm phong chủ đổi mới quá chậm, phải tăng tốc độ lên, vậy mới được chứ.

Lâm Phàm cười cười vỗ vai lão tổ:

- Được rồi, Cửu Sắc lão tổ đã sảng khoái như vậy thì bản phong chủ không thể mất mặt. Yên tâm, bản phong chủ tự mình cầm bút thì chẳng lẽ sẽ có vấn đề? Nội dung trong Đan Giới Chi Chủ tuyệt đối được viết hoàn mỹ.

Cửu Sắc lão tổ cười sảng khoái:

- Tốt, lão phu tin Lâm phong chủ.

Lão vung ống tay áo, trên mặt bàn hiện ra rượu và thức ăn tỏa mùi thơm nồng nặc.

- Mời.

Nếu truyện Đan Giới Chi Chủ không nóng bỏng thì Cửu Sắc lão tổ đã chẳng đồng ý.

Then chốt là truyện quá nóng, đến trình độ như Cửu Sắc lão tổ thì thực lực không còn quan trọng, quan trọng nhất là sĩ diện và vinh dự.

Lão là Đan Giới Chi Chủ, hy vọng mình sẽ truyền lưu muôn đời.

Dù vực ngoại giới tách lìa, ai về nhà nấy, mấy vạn năm sau sẽ lại dung hợp, nhắc tới Đan giới là người của các vực ngoại giới sẽ nhớ Đan giới từng có một lão tổ tên Cửu Sắc lão tổ, cuộc đời huy hoàng.

Bên ngoài Đan giới đột nhiên truyền đến hơi thở cực kỳ mạnh mẽ.

Có giọng nói từ bên ngoài Đan giới vọng vào:

- Cửu Sắc lão tổ, mời đi ra gặp.

Những người ngồi canh giữ bên ngoài Đan giới thấy bóng người lơ lửng trên trời thì ngây ra.

- Người này hình như là chủ chính đạo Viên Chân.

Cửu Sắc lão tổ cau mày, không quá thích chủ chính đạo:

- Hưm? Sao tên già này đến đây? Lâm phong chủ nói xem hắn thật sự là loại người đó?

Lâm Phàm cười hỏi lại:

- Lão tổ cứ nói đi?

Không ngờ Viên Chân tìm đến đây, có lẽ khi hắn tới Đan giới thì đã có người biết.

Cửu Sắc lão tổ gật đầu nói:

- Chắc là thật rồi. Lâm phong chủ, lão phu đoán đối phương không phải tìm lão phu mà tìm ngươi, muốn diệt khẩu. Nhưng yên tâm, chỉ cần Lâm phong chủ ở trong Đan giới thì không sao, lão phu bảo đảm được.

Sau đó Cửu Sắc lão tổ nhìn ra ngoài, hỏi:

- Viên Chân, ngươi đến làm gì?

Giọng Cửu Sắc lão tổ truyền ra hỏi mục đích chuyến đi của Viên Chân.

Lão sẽ không để Lâm phong chủ bị gì, nếu không thì về sau kiếm ai viết Đan Giới Chi Chủ?

- Cửu Sắc lão tổ, nghe nói tông sư soạn Đan Giới Chi Chủ tiến đến, chúng ta ngưỡng mộ đã lâu nên đến xem, hay Cửu Sắc lão tổ muốn ngăn chúng ta ở bên ngoài?

Lâm Phàm bật cười, xem ra Viên Chân thật sự muốn trả thù, nhưng hắn cầu còn không được.

- Lão tổ, để họ vào đi.

- Được.

Cửu Sắc lão tổ không nghĩ nhiều, nếu họ muốn đánh nhau trong Đan giới là tự tìm chết.

Rất nhanh, khói độc màu xanh bên ngoài Đan giới dạt sang bên.

Viên Chân đi thẳng vào trong, mặt hơi lạnh, nhưng giây lát trở lại bình thường.

Sau khi xảy ra mâu thuẫn với Lâm Phàm thì Viên Chân tìm tung tích của đối phương ngay, nên y phái người chờ bên ngoài Đan giới, hễ gặp được hắn sẽ báo cho y biết ngay.

Không ngờ đúng là thấy hắn thật.

Lâm Phàm bình tĩnh ngồi một chỗ, nhấm nháp rượu ngon. Hắn ngước đầu nhìn lên cao, một bóng người lơ lửng chỗ đó, thấy người khác theo bên cạnh, tuy hắn không biết mặt nhưng khí thế của họ không tầm thường, là cường giả Đạo cảnh.

Lâm Phàm cười nói:

- Thì ra là ngươi, không ngờ lại gặp mặt.

Viên Chân kinh ngạc hỏi:

- A? Không ngờ tông sư từng gặp ta.

- Hưm?

Lâm Phàm nghe Viên Chân nói câu đó thì sửng sốt, không phản ứng lại, sau đó xì cười:

- Viên Chân, ngươi diễn thật giỏi, cộng với lần này thì đã là lần thứ ba rồi.

Viên Chân mặt biến sắc, hơi lạnh lùng, sau đó mỉm cười nói:

- Tông sư nói đùa, lần đầu tiên ta gặp tông sư, sợ rằng tông sư nhớ lầm.

Lâm Phàm giơ ngón tay cái hướng Viên Chân:

- Giả bộ, cứ tiếp tục.

Lâm Phàm cứ nghĩ bản lĩnh mở to mắt nói dối của mình và lão sư xếp hạng nhất, không ngờ vị chủ này cũng rất có tiềm lực.

Chương 831: Sắp tức điên rồi

Một lão nhân tóc xám đứng cạnh Viên Chân ánh mắt sắc bén, lạnh giọng răn dạy:

- Láo! Thứ nói năng bậy bạ như ngươi dám ô miệt chủ chính đạo trên Tri Tri Điểu, ngươi là cái thá gì!

Mới nói xong, Lâm Phàm chưa mở miệng mắng Cửu Sắc lão tổ đã không nhịn được.

- Còn ngươi là cái thá gì, dám làm nhục bằng hữu của Cửu Sắc này trong Đan giới? Không thèm để Đan giới ta vào mắt sao!?

Cửu Sắc lão tổ đập bàn đứng bật dậy, khí thế ngưng tụ. Khói xanh bao phủ bên ngoài Đan giới được triệu hoán hóa thành rồng độc bay lên.

Rồng độc dài ngàn trượng, phần đuôi nối với nguồn khói độc bên ngoài, nó hung hăng gầm rống lao đến.

Khí độc khủng bố sôi trào, không gian xung quanh bị độc thành hư vô.

- Cửu Sắc lão tổ, người ta sợ ngươi chứ Huyền Mộc Nhất này thì không!

Lão nhân tên Huyền Mộc Nhất, tu vi Đạo cảnh đỉnh, là lão tổ của thế lực phụ thuộc Chính Đạo Sơn.

Tu vi của Huyền Mộc Nhất hùng hậu không thể khinh thường.

Cửu Sắc lão tổ lạnh lùng nói, vung tay lên:

- Thật to gan!

Rồng độc xoay quanh trên cao, đôi mắt xanh lộ ra sát ý vô tận, khói độc đậm đặc phun ra bao phủ Huyền Mộc Nhất.

Huyền Mộc Nhất khinh thường nói:

- Tài mọn.

Người Huyền Mộc Nhất tỏa sáng, định luyện hóa khói độc.

Nhưng ngay sau đó, ánh sáng bao phủ người Huyền Mộc Nhất bị khói độc xâm thực cắn xé thủng một lỗ, khói độc ùa vào bám lên người lão, dọc theo lỗ chân long nhỏ thấm vào người.

Có tiếng hét thảm:

- A!

Biến cố diễn ra trong chớp mắt, mau kinh người.

Viên Chân thấy cảnh này thì biến sắc mặt nói:

- Cửu Sắc lão tổ, xin nương tay cho!

Viên Chân không ngờ khói độc Đan giới lợi hại như vậy, mới rồi y không ngăn cản vì muốn cho Đan giới hiểu rằng có chuyện không phải muốn xen vào là có thể xen vào.

Nào ngờ khói độc bao phủ bên ngoài Đan giới mạnh mẽ đến vậy, khói độc quá mạnh, màn sáng hộ thân của Huyền Mộc Nhất cũng không ngăn được, nháy mắt bị xâm thực, rất kinh người.

Cửu Sắc lão tổ hừ lạnh một tiếng:

- Hừ!

Lão không muốn giết người tại đây, vung tay lên, khói độc thấm vào người Huyền Mộc Nhất đều tuôn ra ngoài, trở về thân thể rồng độc.

Cửu Sắc lão tổ cứng rắn nói:

- Nói chuyện chú ý chút, Đan giới không gây sự nhưng không có nghĩa là sợ phiền phức, lão phu muốn giữ các ngươi lại cũng không khó.

Ở Đan giới thì lão không ngán ai hết.

Khói độc vờn quanh bên ngoài Đan giới là vô số năm từ từ ngưng tụ ra, thời gian xa xưa, độc tính của độc đan càng mạnh khủng khiếp, dù là Đạo cảnh cũng bó tay.

Mặt Huyền Mộc Nhất xanh mét hộc máu:

- Phụt!

Mặt xanh không phải vì tức giận mà vì Huyền Mộc Nhất thật sự

trúng độc, dù Cửu Sắc lão tổ rút khí độc ra nhưng vẫn còn chút ít sót lại trong người, muốn đánh tan còn cần một ít thủ đoạn.

Huyền Mộc Nhất sợ rồi, lần đầu tiên đối diện Đan Giới Chi Chủ không ngờ thua nhanh như vậy, nếu đối phương muốn lấy mạng của lão thì chỉ cần một cái chớp mắt.

Viên Chân mở miệng nói, bên trong chất chứa tức giận:

- Lợi hại, ta cũng xem nội dung trong Đan Giới Chi Chủ, khi Cửu Sắc lão tổ còn trẻ bá đạo phi phàm, không ngờ qua nhiều năm vẫn không giảm bớt.

Người Viên Chân mang đến đều là lão tổ đại giáo phụ thuộc Chính Đạo Sơn, nghe theo lệnh của y. Giờ họ bị Đan giới dạy cho bài học, làm Viên Chân mất hết mặt mũi.

Cửu Sắc lão tổ cười cười:

- Ha ha.

Tâm tình của lão rất tốt, được người khen giống như lão trong truyện Đan Giới Chi Chủ, thật tuyệt vời.

Huyền Mộc Nhất nghe vậy lòng thầm kinh, lão cũng có đọc Đan Giới Chi Chủ, bên trong viết Đan Giới Chi Chủ đa mưu túc trí, xuống tay tàn nhẫn. Huyền Mộc Nhất không ngờ mình ngông nghênh trước mặt cường giả có kinh nghiệm đầy mình như thế, lão còn sống được đã là siêu may mắn.

Lâm Phàm giơ tay ngăn Cửu Sắc lão tổ ra mặt:

- Được rồi, Viên Chân tìm ta rốt cuộc có chuyện gì?

Lâm Phàm không muốn nợ nhân tình của Cửu Sắc lão tổ, nếu giảm bớt đan dược thì lỗ chết. Hắn có thể tự giải quyết chuyện này, không cần ai giúp đỡ.

Lâm Phàm cũng bất ngờ trước sức mạnh của Đan giới, đặc biệt khói độc vờn quanh bên ngoài, Đạo cảnh đỉnh cũng không ngăn được, rất kinh người.

Tuy nội tình của Huyền Mộc Nhất không được tốt, thuộc loại tầm thường trong Đạo cảnh đỉnh, nhưng không thể nào thua mau vậy chứ.

Viên Chân cười tươi nói:

- Lâm phong chủ, ta kính đã lâu đại danh của ngươi, nên tự mình đến, muốn mời Lâm phong chủ tới Chính Đạo Sơn làm khách.

Lâm Phàm bật cười:

- Mời bản phong chủ làm khách?

Viên Chân cười sáng lạn, không uy hiếp, không tấn công:

- Đúng vậy, mời Lâm phong chủ đến Chính Đạo Sơn trò chuyện.

Người ngoài thì thấy đây là lời mời chân thành.

- Viên Chân, con người của ngươi thật sự rất tồi tệ. Bản phong chủ nói cho ngươi biết, đời này bản phong chủ ghét nhất là loại người giả dối, nếu ngươi đến đánh với bản phong chủ ngay thì bản phong chủ còn kính ngươi là nam nhi. Giờ ngươi tồi tệ vô sỉ giả vờ thân thiện với bản phong chủ, có cần như vậy không?

- Lần đầu tiên ngươi đánh với Ma Thần Xích Cửu Sát, là bản phong chủ lấy đi trữ vật giới chỉ của hai ngươi, còn lột sạch đồ, đây là sự thật, bản phong chủ chẳng cần che giấu. Lần thứ hai, ngươi đồ sát sinh linh, tu luyện ma công, triệu hoán ra một huyết thi, bị bản phong chủ chém, ngươi van xin, tự mình cắt chim, nhưng ngươi chạy trốn.

- Lần thứ ba là hôm nay. Ngươi có cần chơi trò này không? Có ý nghĩ gì cứ nói ra, muốn giết bản phong chủ thì chúng ta chọn một chỗ trực tiếp đánh, đừng quanh co lòng vòng, mệt người.

Lâm Phàm không thèm nể mặt, trực tiếp vạch rõ tình huống của Viên Chân.

Cường giả theo Viên Chân đến mặt âm trầm lạnh lùng. Đây là khiêu khích rành rành, cũng thầm giật mình tên này quá kiêu ngạo, không biết đeo lớp mặt nạ giữa người với người sao?

Cửu Sắc lão tổ phục sát đất:

- Lợi hại.

Lâm phong chủ quá bá đạo, người bình thường không dám nói lời như vậy ra khỏi miệng.

Mọi người đều biết thân phận của Viên Chân là chủ chính đạo, hô một tiếng trăm người đáp lại, thuộc nhân vật đỉnh cao của thế lực lớn đỉnh nhất trong vực ngoại giới. Lâm phong chủ cứng rắn chống

lại đối phương, thật sự rất kinh người.

Viên Chân nín nhịn, tiếp tục kiềm chế:

- Lâm phong chủ thật biết đùa.

Tay Viên Chân đang run, tim cũng run rẩy, trong người như có lò lửa đang đốt, tùy thời sẽ nổ tung.

- Ai nói giỡn với ngươi, biết thứ này không?

Lâm Phàm lấy trữ vật giới chỉ ra, đây là của Viên Chân, hắn không tin đối phương có thể chịu đựng được.

Nếu dám ra tay ngay bây giờ thì hắn phục đối phương là nam nhi đích thực.

Quả nhiên khi trữ vật giới chỉ bị lấy ra, sắc mặt Viên Chân hơi thay đổi, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại.

Viên Chân thản nhiên nói:

- Lâm phong chủ, ta không biết trữ vật giới chỉ này, có lẽ có hiểu lầm gì rồi.

Nhưng ngón tay Viên Chân run nhẹ, đó là trữ vật giới chỉ của y, vậy mà bị tiểu tử này cuỗm mất.

Lâm Phàm cười nói:

- Vậy sao? Không biết thì thôi, vừa lúc bản phong chủ muốn xem bên trong có cái gì.

Hắn cố ý khoe khoang trước mặt Viên Chân, chọc giận đối phương.

Cửu Sắc lão tổ nhìn cảnh tượng trước mắt, lòng hiểu rõ. Nếu nói lúc trước lão còn nghi ngờ lời Lâm phong chủ đã nói thì bây giờ hắn lấy trữ vật giới chỉ ra, lão thấy rõ biểu tình của Viên Chân thay đổi.

Đúng là có vấn đề.

Xem ra trữ vật giới chỉ này thật sự là của Viên Chân.

Viên Chân kiềm nén lửa giận, trong lòng chỉ có một suy nghĩ là giết hắn, hành hạ hắn thê thảm đến chết.

Viên Chân chưa bao giờ gặp chuyện như vậy, chưa bao giờ cảm nhận.

Viên Chân mở miệng nói:

- Lâm phong chủ, mời đến Chính Đạo Sơn chơi.

Lâm Phàm nói:

- Được rồi, đừng giả vờ nữa, ngươi muốn giết bản phong chủ đúng không? Hay ra ngoài Đan giới rồi đánh một trận, đừng nói bản phong chủ ăn hiếp ngươi, cả đám cùng lên, sống chết do trời, ai chết không thể trách người khác, chịu không?

Viên Chân không nắm chắc sẽ hạ được đối phương, lần trước đã đánh nhau, tuy tiểu tử này chỉ là Diệu Thế cảnh nhưng bộc phát ra sức chiến đấu rất kinh người. Viên Chân muốn dụ đối phương đến Chính Đạo Sơn vì nương nhờ khí chính đạo cứng rắn đè ép, nghiền đối phương thành mây khói.

Viên Chân nói:

- Lâm phong chủ, ngươi năm lần bảy lượt mang địch ý với ta là vì sao? Ta thật lòng mời Lâm phong chủ đến Chính Đạo Sơn làm khách, sao có thể muốn giết Lâm phong chủ được? Chuyện đó không thể nào.

Lâm Phàm cảm thấy tên này quá vô sỉ, nhưng cũng hay, chơi một chút vậy.

- Tốt, ngươi đã thật lòng như vậy thì thề đi, nếu trong lòng có ý định giết bản phong chủ sẽ bị trời giáng sét đánh thành tro. Thậm chí nếu ngươi không chết thì bản phong chủ sẽ tự mình viết bài cuộc đời chủ chính đạo cho ngươi.

Lâm Phàm chờ xem chủ chính đạo nói ra cái gì.

Viên Chân nghe yêu cầu này thì mặt biến sắc, tim đập nhanh. Tên này thật đáng giận, y rất muốn đánh chết hắn cho rồi.

Một lão nhân đi theo đến không phục nói:

- Viên tông chủ hãy thề cho hắn xem, tiểu tử này năm lần bảy lượt phản bác ý tốt của Viên tông chủ, ta không nhìn được!

Cửu Sắc lão tổ góp lời:

- Đúng rồi, Lâm phong chủ người ta nói rất có lý. Dù sao đi Chính Đạo Sơn các ngươi thì khó bảo đảm an toàn, nếu chủ chính đạo thề chẳng những chứng minh lòng mình, còn được Lâm phong chủ viết về cuộc đời cho, lời quá rồi.

Cửu Sắc lão tổ đã tin lời của Lâm phong chủ, e rằng Viên Chân thật sự tu luyện tà công, thật sự rất muốn đánh chết Lâm Phàm.

Trong vực ngoại giới, tu luyện tà công không phải việc hiếm hoi, nhưng chủ chính đạo tu luyện thì vui đây.

Lòng Viên Chân trào dâng núi lửa, rất muốn chửi lại lời bà nội nó.

Viên Chân hơi bất mãn nói:

- Lâm phong chủ làm vậy là không tin ta, thậm chí đang vũ nhục ta.

Lâm Phàm nói, không kiên nhẫn phất tay:

- Đúng là không tin ngươi, còn về vũ nhục ngươi thì không, vì ngươi vốn là như vậy. Được rồi, bản phong chủ biết ngươi sẽ không thề, mau cuốn xéo, một chốc nữa bản phong chủ sẽ ra Đan giới, ngươi ngồi bên ngoài canh bản phong chủ cũng được, tóm lại đừng diễn kịch trước mặt bản phong chủ, xem mệt, bản phong chủ lười giao lưu với ngươi.

Chương 832: Ta là nam nhân mà ngươi không có được

Càn rỡ!

Kiêu ngạo!

Cường giả đi theo Viên Chân đến chỉ có hai ấn tượng này với Lâm Phàm.

Loại người như vậy có thể sống đến bây giờ đúng là kỳ tích.

Nếu Lâm Phàm biết sẽ đáp lại bọn họ một câu: Các ngươi đoán rất đúng, đúng là rất truyền kỳ, chết rất nhiều lần, nếu không có thân bất tử thì chết thật rồi.

Mặt Viên Chân lạnh băng ôm quyền, chuẩn bị rời đi:

- Nếu Lâm phong chủ đã hiểu lầm ta thì ta không ép, xin cáo từ, hy vọng ngày sau Lâm phong chủ sẽ thay đổi cái nhìn về ta.

Lâm Phàm liếc mắt khinh thường Viên Chân:

- Đi cái gì, nói đơn giản chỉ cần thề là được, nhìn dáng hèn của ngươi là biết muốn giết bản phong chủ rồi, kêu ngươi thề chẳng khác nào đòi mạng của ngươi. Chủ chính đạo cái khỉ gì, âm hiểm đến mức này cũng hiếm có.

Không dám làm, muốn chạy?

Viên Chân không nói nhiều, xoay người rời đi, lúc quay đi ánh mắt của y âm trầm lạnh lùng.

Lâm Phàm mắng theo bóng lưng Viên Chân:

- Biến mau lên, chờ bản phong chủ hết bận rồi sẽ đi xử tiểu đê tiện nhà ngươi.

Cửu Sắc lão tổ nhắc nhở:

- Lâm phong chủ bá khí, nhưng thực lực của Viên Chân không yếu, phải cẩn thận.

Lâm Phàm tự tin nói:

- Không sao, nếu thật sự đánh thì bản phong chủ nắm chắc mười phần nghiền áp hắn.

Hai người từng đánh rồi, chẳng qua đánh rất mệt, bị thương quá thảm.

Bên ngoài Đan giới.

Sắc mặt Viên Chân âm trầm đến đáng sợ, đầu chân mày toát ra tức giận, tuy không nói nhiều nhưng người đi theo sau lưng y đều cảm nhận được cơn giận dó.

- Viên tông chủ, người này quá càn rỡ, nhục nhã Chính Đạo Sơn chúng ta như vậy, không cho hắn một bài học thì trong lòng uất nghẹn.

- Đúng rồi, tiểu tử này nhìn là thấy đáng đánh, hay chúng ta chờ hắn bên ngoài Đan giới, bắt lấy mang về Chính Đạo Sơn.

Người đi theo Viên Chân thi nhau nói chuyện, hận Lâm Phàm ngứa răng.

Viên Chân không đồng ý:

- Trở về.

Y từng đánh với Lâm Phàm, hiểu rõ thực lực của đối phương, y không nắm chắc giết được hắn, dù có thêm đám người này cũng vô dụng.

Ngày còn dài, y không gấp.

Có người không cam lòng, mặt đỏ rần, hiển nhiên đã nhịn vượt giới hạn:

- Viên tông chủ, cứ bỏ qua vậy sao? Hắn chỉ là Diệu Thế cảnh, một bàn tay có thể nghiền chết!

Viên Chân không nói nhiều, đi về phía xa:

- Đi, về núi.

Mao Trọng không nhúc nhích, biểu tình tức giận tràn ngập sát ý:

- Không được, ta ở lại chờ hắn đi ra, các ngươi đi về trước.

Mao Trọng là lão tổ thế lực lớn phụ thuộc Chính Đạo Sơn, tu vi đến Đạo cảnh, giờ bị một tên nhãi ranh chưa ráo máu đầu nhục nhã như vậy, lão không cam lòng.

- Ngươi thật sự không trở lại?

Viên Chân vốn định nói ra sự thật, cho họ biết thực lực của các ngươi không đánh lại tiểu tử kia. Nhưng Viên Chân chợt nghĩ ra một cách, nên không báo cho Mao Trọng biết.

Mao Trọng nói:

- Viên tông chủ, các ngươi về trước đi, ta trấn áp tiểu tử đó rồi sẽ xách hắn về.

Viên Chân im lặng giây lát:

- Tốt, nếu ngươi không cam lòng thì cứ ở lại, nhưng chú ý an toàn của mình. Ngươi cầm lấy thứ này, nếu gặp vấn đề hãy bóp nát ngay.

Mao Trọng gật đầu nói:

- Biết.

Gặp vấn đề? Không thể nào, chỉ là vật nhỏ Diệu Thế cảnh thì có khả năng làm được gì?

Sau đó Viên Chân mang theo những người khác đi mất.

Mặt Mao Trọng treo nụ cười tàn nhẫn:

- Tiểu tử khốn kiếp, lão phu sẽ xé tứ chi của ngươi xuống, cho ngươi biết kết cục buông lời ngông cuồng!

Tuy là người của Chính Đạo Sơn nhưng Mao Trọng không phải hạng người mềm lòng nương tay.

Mao Trọng nhìn bốn phía, núp trong góc chờ Lâm Phàm đi ra.

Lâm Phàm ăn tám viên đan dược, giá trị khổ tu không ngừng tăng vọt.

Tám viên đan dược khiến tốc độ của hắn tăng lên hai mươi bốn ức giá trị khổ tu.

Nút + từ màu xám chuyển thành sáng, có thể tăng tu vi lên.

Nhưng nội tình chưa đủ, cần tích lũy thêm.

Tâm tình Lâm Phàm siêu tốt:

- Lão tổ yên tâm, lấy đan dược của ngươi thì chắc chắn bản phong chủ sẽ soạn thật hay, tin tưởng vào bản phong chủ.

Làm quan hệ tốt với Đan giới đúng là lựa chọn tuyệt vời, không cần lo về giá trị khổ tu.

Tâm tình của Cửu Sắc lão tổ cũng tốt đẹp:

- Tất nhiên yên tâm, người khác thì lão phu không tin chứ là Lâm phong chủ thì lão phu tin vô cùng. Không gấp, viết từ từ, sau này lão phu không thúc giục, chỉ cần viết hay là được.

Từ khi truyện Đan Giới Chi Chủ ra đời thì danh vọng của lão lên cao đến tột đỉnh, đám hậu bối xem lão là mục tiêu cuộc đời, đôi khi Cửu Sắc lão tổ cảm thấy áp lực thật lớn, nhưng lão vui vẻ gánh áp lực này.

- Lão tổ có độc đan vờn quanh bên ngoài Đan giới không? Lão tổ cũng thấy Viên Chân bất mãn với bản phong chủ nhiều thế nào, vì an toàn nhân thân, cho bản phong chủ vài viên phòng thân đi.

Lâm Phàm nhìn trúng độc đan, không phải cho mình dùng mà muốn đặt trong tông môn, Đạo cảnh còn không ngăn nổi, độc đan rất lợi hại.

Cửu Sắc lão tổ nghe vậy tim rớt cái bịch. Lâm phong chủ thật là người trẻ tuổi giỏi giang, nhưng biết chộp cơ hội bắt chẹt, độc đan là gốc an toàn của Đan giới, không dễ làm ra.

Tâm tình của Cửu Sắc lão tổ tốt nên nói chuyện mềm nhẹ hơn:

- Lâm phong chủ, thứ này thật sự không có, độc đan hiếm hoi. Nhưng yên tâm, qua một thời gian sẽ xuất hiện một viên độc đan, lão phu chừa lại cho Lâm phong chủ được chứ?

Lâm Phàm ôm quyền, vô cùng cảm kích nói:

- Đa tạ, đa tạ. Lão tổ yên tâm, đời này Lâm Phàm xử ai cũng tuyệt đối không xử người của Đan giới.

Hắn phải trả giá rất lớn cho lời hứa này, mùi hương Đan giới hấp dẫn làm hắn rất muốn điên cuồng liếm. Nhưng lão tổ người ta nghĩa khí như vậy, sao hắn nỡ ăn.

- ???

Đầu Cửu Sắc lão tổ nổi dấu hỏi, nghe không hiểu.

Lâm phong chủ nói thế là sao?

Vì sao xử bất cứ ai chứ không đụng vào người Đan giới?

Trời ạ, nếu không xử ai thì Lạc Vân làm sao có cơ hội tới gần hắn?

Lâm Phàm ôm quyền:

- Cáo từ.

Chuyến đi Đan giới kết thúc, lần sau sẽ đi Long giới thăm đồ nhi của mình. Tuy đồ nhi này không có tình cảm sâu đậm với hắn, nhưng đã thu người ta thì phải chịu trách nhiệm.

Cửu Sắc lão tổ huơ tay:

- Lâm phong chủ, lần sau gặp lại.

Có bóng người thon thả yên lặng đứng ở phía xa.

Lạc Vân là Thần Nữ Đan giới, nhan sắc hay dáng người, khí chất đều cực tốt, nếu không thì đã chẳng xếp hạng năm trên bảng Bách Hoa.

Lâm Phàm dừng lại, nhìn đối phương:

- Nàng muốn tiễn ta?

Cô nương này không tệ, các mặt đều ưu tú, là pháo hoa tuyệt phẩm, có thể bắn một lần thì đời này không còn tiếc nuối.

Lạc Vân nhoẻn miệng cười, định hé môi thì bị Lâm Phàm nói một câu làm ngây người.

- Thôi đừng nói, cô nương đừng thích bản phong chủ, bản phong chủ không phải loại nam nhân cô nương có thể chiếm được, tạm biệt.

Lâm Phàm xua tay, ẩn vào hư không biến mất trong thiên địa.

Mặt Lạc Vân ửng đỏ, thấy nhục nhã:

- Hắn . . .!

Đặc biệt là câu 'bản phong chủ không phải loại nam nhân cô nương có thể chiếm được' làm nàng tức run người.

Cửu Sắc lão tổ xuất hiện bên cạnh Lạc Vân, tò mò hỏi:

- Sao rồi? Lâm phong chủ có nói gì với ngươi không?

Lạc Vân không đáp lại, vừa tức giận vừa xấu hổ bỏ đi.

Cửu Sắc lão tổ gãi đầu, vẻ mặt hoang mang. Chuyện gì vậy? Đã xảy ra chuyện gì?

Lão không nhìn thấu Lâm phong chủ, có phải là nam nhân không vậy? Thần Nữ Đan giới Lạc Vân không phải nữ nhân bình thường, sao hắn không có chút ý tưởng gì?

Khói độc bên ngoài Đan giới dạt sang hai bên, một luồng sáng bay ra, biến mất phía chân trời.

Lâm Phàm đứng trong hư không:

- Hưm? Đừng trốn, ra đi.

Vèo!

Một luồng sáng tràn ngập hơi thở sắc bén từ bên dưới bắn lên.

Lâm Phàm không nhúc nhích, chỉ bẻ cổ.

Luồng sáng xẹt qua gò má hắn xuyên thấu bầu trời, mất hút.

Mặt Mao Trọng lạnh băng dữ tợn nói:

- Tiểu tử, ngươi quá càn rỡ. Tu vi cỡ như ngươi thì lão phu dùng một ngón tay đủ nghiền áp.

- Lãng phí thời gian.

Lâm Phàm không ngờ chỉ có một người, lúc đối phương xuất hiện hắn còn tưởng đâu Viên Chân cũng có mặt.

Mao Trọng hét to:

- Cái gì?

Giây sau lão mặt biến sắc, vì cái tên như con kiến kia chớp mắt

xuất hiện trước mặt lão.

- Ngươi . . .!

Bốp!

Mao Trọng mới há mồm đã bị đấm mạnh vào bụng, dạ dày quặn thắt, mật, máu phun ra, con mắt lồi ra.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Quá yếu.

Tuy đối phương là Đạo cảnh nhưng yếu xìu, làm hắn chán chết.

Miệng Mao Trọng đầy máu khàn giọng rít gào:

- Sao có thể như vậy? Lão phu vẫn chưa . . .

Mao Trọng mới nói một nửa thì ngừng bặt, phần eo bị Lâm Phàm đá gãy.

Máu và thịt rơi như mưa xuống đất.

- Viên Chân, ngươi để lại một người ngăn cản ta vì muốn cho con tốt thí này chết, để bản phong chủ rơi vào bẫy của ngươi. Thú vị, rất thú vị.

Lâm Phàm không ngốc, sao không hiểu cạm bẫy đơn giản này, chẳng cần vận động não.

Nếu thật sự không hiểu mới cần đào rỗng não nhét lực lượng vào, vậy thì có thể tái sử dụng rác thải.

Nhưng dù biết thì sao, quá rắc rối, dùng nắm đấm là thoải mái nhất.

Cửu Sắc lão tổ cảm ứng chuyện xảy ra bên ngoài Đan giới, bất đắc dĩ thở dài:

- Nóng tính quá.

Viên Chân ác thật, để lại một người chịu chết.

Lúc này, Viên Chân bay về phía Chính Đạo Sơn chợt cau mày, y đã cảm ứng được Mao Trọng chết rồi. Y ngừng lại, xụ mặt xuống.

- Viên tông chủ, sao vậy?

Mặt Huyền Mộc Nhất xanh mét, nhưng thấy sắc mặt Viên tông chủ khó xem thì biết đã xảy ra chuyện.

- Mao Trọng bị giết.

Viên Chân giơ tay lên, màn sáng hiện ra, hình ảnh chiếu cảnh Mao Trọng bị giết.

Kỳ lạ là lời nói bên trong bị sửa đổi, Mao Trọng thân thiện mời Lâm Phàm nhưng bị hắn thô bạo đáp lại, sau đó một đấm nổ nát Mao Trọng.

Viên Chân đau đớn bi thương nói, nặn vài giọt lệ cá sấu giả tạo:

- Đáng giận, sao có thể như vậy? Tiểu tử này tàn bạo bất nhân, tại sao ta để Mao Trọng ở lại làm gì, hại hắn chết rồi.

Đám người quả nhiên bị chọc giận, bừng bừng lửa giận.

- Tà ma, đây là tà ma!

- Mao Trọng thân thiện vậy mà bị hắn tàn nhẫn chém giết! Viên tông chủ, nhất định phải báo thù cho Mao Trọng!

Viên Chân giả vờ kiềm nén lửa giận trong lòng và đau thương:

- Sao có thể để Mao Trọng chết vô ích, nhất định phải công bố tà ma này với vực ngoại giới, tập hợp người chính nghĩa cùng thảo phạt, giết chết hắn!

Sau đó Viên Chân mỉm cười, tiểu tử này quá ngu, mắc câu rồi.

Chương 833: Bị chọc tức muốn khóc

- Không hiểu nổi tên kia nghĩ gì.

Hắn biết Viên Chân muốn hại mình, nhưng chỉ để lại một người thì kỳ cục, ít ra nên chừa vài người cho hắn làm nóng thân thể chứ, giờ không chảy một giọt mồ hôi, chán.

Mặc kệ là âm mưu gì đều chẳng ra chi với hắn, mặc cho cơn lũ ngập trời, một đấm đánh nát là xong, đơn giản mà nhẹ nhàng, còn vui vẻ.

Long giới.

Thế lực lớn rất mạnh trong vực ngoại giới, ngoài Long giới có long khí hùng hậu quấn quanh, thường hình thành rồng to màu vàng xoay quanh gầm rống.

Khi Lâm Phàm đến Long giới thì lão tổ Long giới tỉnh lại từ tu luyện, vẻ mặt hơi bất đắc dĩ.

- Sao lại đến nữa?

Lão tổ không muốn thấy tiểu tử này chút nào, một kẻ khiến người đau đầu.

Nhưng hết cách, đối phương có đồ đệ ở đây, Minh Hoàng lão tổ cũng rất xem trọng đối phương, lão tổ thật bất đắc dĩ.

Lão tổ không ra mặt, chờ xem đối phương muốn sao.

Nếu là đến thăm đồ đệ thì lão tổ lười ra mặt, cứ để hắn đi, miễn không gây chuyện là được. Mà dù gây chuyện thì lão cũng không có cách giải quyết, đối phương chết rồi lại tới nữa, không phục cũng không được.

Lâm Phàm lơ lửng giữa hư không, yên lặng chờ đợi:

- Không có người tới nghênh tiếp bản phong chủ?

Hắn vào Long giới chắc chắn bị đám lão tổ cảm ứng được, nhưng đợi cả buổi không thấy bóng người đến, nghĩa là hắn bị lơ đẹp.

- Hiểu rồi.

Hắn biết rồi, Long giới mặc nhận sự tồn tại của hắn.

Lâm Phàm cảm ứng vị trí của đồ nhi, bay về phía xa.

Huynh đệ bằng nhựa, Ngao Bại Thiên lúc này mí mắt co giật liên tục:

- Vì sao mí mắt của ta luôn nháy?

Cảm giác này không tốt, gã cảm thấy sắp có chuyện gì.

Nghiệt tử của Long giới bị gã canh chừng, áp lực rất lớn, nhiều cùng thế hệ thấy gã sẽ trêu chọc sao nhận công việc tốt thế.

Ngao Bại Thiên không muốn nói nhiều, chỉ muốn ném một câu: Mắc mớ gì các ngươi.

Phương xa bên ngoài.

Nhật Thiên nho nhỏ không bắt mắt, nhưng hiện giờ nó rất đáng chú ý, vì bị một đám con rồng cao hơn một cái đầu vây quanh.

- Ha, tiểu tạp chủng, sỉ nhục của Long giới, còn tu luyện chung với chúng ta? Làm chúng ta mất mặt biết không?

Tiểu tử nói chuyện vóc dáng không cao nhưng xem như to con trong đám bạn cùng lứa tuổi, da đen nhẻm có vẻ mạnh mẽ.

Đám nhóc đứng cạnh tâng bốc, liếc xéo Nhật Thiên:

- Ha ha ha! Đại ca thật lợi hại!

Ở trong mắt họ thì nhóc lùn kia không chịu nổi một kích.

Một con rồng nói chuyện, nghe có vẻ sợ hãi nhưng ngữ điệu châm chọc:

- Chúng ta nhỏ giọng một chút, lát nữa hắn sẽ sục sịt mũi đi tìm Bại Thiên thúc méc, chúng ta sẽ bị phạt.

Nhật Thiên nhìn đám người kia, mười ngón tay siết chặt, khí thế mạnh mẽ chậm rãi ngưng tụ trên người.

Nhật Thiên siết chặt nắm tay:

- Ta không giết các ngươi, nhưng sẽ đánh các ngươi bầm dập, đánh các ngươi ngã xuống đất, cho các ngươi khóc gọi nương. Lão sư

đã nói bị người khi dễ thì dùng nắm đấm làm các ngươi sợ.

Bốp!

Khi đám nhóc cười nhạo, chúng không ngờ Nhật Thiên đánh người. Một nhóc lùn bị đấm ngã xuống đất, nửa bên mặt sưng lên, hốc mắt ngấn lệ.

- Các huynh đệ, đánh hắn!

Đám nhóc nhào lên.

Nhật Thiên giơ nắm tay xông lên:

- Ta không sợ các ngươi, hôm nay ta sẽ đánh các ngươi chịu phục!

Nắm đấm đánh ra, có luồng sáng mờ quấn quanh.

Binh!

Bốp!

Có tiếng la, tiếng va chạm trầm đục.

Một tia hoàng hôn chiếu xuống.

Chỗ đó có một bóng dáng nho nhỏ đứng.

Tí tách!

Giọt máu từ nắm tay nho nhỏ rơi xuống đất, tro bụi nhẹ bay lên.

Giọng Nhật Thiên không lớn nhưng tràn ngập bá đạo:

- Các ngươi còn dám chọc vào ta là ta sẽ đánh cho quỳ xuống khóc xin.

- Oa!

Con rồng bị đánh gào khóc toáng lên, có mặt mũi bầm dập, có bị đánh bay răng cửa.

- Ta sẽ về méc với Bại Thiên thúc là ngươi đánh chúng ta!

- Ta sẽ méc với mẫu thân của ta, nghiệt tử nhà ngươi sẽ không có kết quả tốt!

Nhật Thiên nghe lời này thì nhanh nhẹn như báo săn lao qua, ngồi trên người con rồng đe dọa mình, nắm tay như mưa rơi trên mặt đối phương.

Bốp!

Con rồng bị đánh gào khóc:

- Oa, đừng đánh ta, ta nhận thua, ta xin tha!

- Dừng tay!

Ngao Bại Thiên thấy cảnh này thì ngây ra, gã biết sẽ xảy ra chuyện không hay nhưng không ngờ là việc này.

Nhật Thiên ngừng lại, đứng sang một bên, hai nắm đấm dính máu, làn da rách ứa máu, hai loại máu hòa vào nhau.

- Cái này . . .

Ngao Bại Thiên muốn chết cho rồi, vật nhỏ này sao cứ khiến người không bớt lo, nhìn xem những đứa nhóc bị đánh là hài tử nhà ai?

Có cả tôn tử của tộc thúc, nếu nó đi méc với tộc thúc thì tiểu tử này có lẽ sẽ không bị trách phạt, nhưng gã chắc chắn sẽ gánh thay.

Một tiểu tử hai hốc mắt đen thui khóc mách lẻo:

- Bại Thiên thúc, hắn đánh chúng ta!

- Oa, đau chết mất.

Hiện trường hơi thảm, đám nhóc bị đánh bầm dập.

Ngao Bại Thiên sắc mặt âm trầm hỏi, giả bộ tức giận:

- Nhật Thiên, tại sao ngươi đánh chúng?

Nói sao thì gã là trưởng bối của tiểu tử này, phải thật nghiêm túc xử lý chuyện này.

Nhật Thiên không trả lời, quay mặt sang bên:

- Lão sư của ta nói đánh người là đánh thôi, chẳng cần lý do.

- Oa, Bại Thiên thúc, hắn kiêu ngạo quá!

- Đúng đúng, hắn không xem Bại Thiên thúc ra gì!

Một đám con rồng lao nhao la lên, làm Ngao Bại Thiên không có bậc thang leo xuống.

Ngao Bại Thiên lườm một cái, đám con rồng im thin thít, cúi gầm mặt.

- Nhật Thiên, sao ngươi có thể đánh người? Nói cho ta biết, ngươi có biết sai không?

Ngao Bại Thiên muốn răn dạy tiểu tử này, không thể quá kiêu ngạo, nếu không sau này sẽ bị người chém chết.

Nhật Thiên lắc đầu phủ nhận lỗi của mình:

- Ta không sai.

Ngao Bại Thiên nghiêm túc nhìn Nhật Thiên:

- Ngươi nghiêm túc?

Gã cảm giác tiểu tử này kỳ lạ, tư tưởng không tốt, nếu không uốn nắn lại sẽ ảnh hưởng lớn về sau.

Ngao Bại Thiên sải bước đi tới trước mặt Nhật Thiên, trên cao nhìn xuống nó.

Đám con rồng bị đánh thê thảm cười vui sướng khi người gặp họa, chờ chút nữa tên kia sẽ tiêu.

Ngao Bại Thiên hỏi:

- Nói, ngươi có biết sai không?

Lòng Ngao Bại Thiên bùng cháy lửa giận, tuy gã không thích tiểu tử này nhưng cũng không ghét, nếu nó đã sai thì gã phải dạy dỗ.

Nhật Thiên ngẩng đầu lên, kiên quyết nói:

- Ta không sai.

- Ngươi . . .!

Ngao Bại Thiên giơ tay lên, định dạy tiểu tử vô pháp vô thiên này.

Đám con rồng mở to mắt mong đợi, tuy chúng nó không đánh lại đối phương nhưng Bại Thiên thúc ra tay dạy đối phương cũng làm chúng vui vẻ.

Bàn tay giáng xuống.

Nhật Thiên không né tránh.

Một giọng nói từ xa vọng lại:

- Đồ nhi, ở chỗ này thế nào?

Ngao Bại Thiên đang định dạy cho tiểu tử kia bài học, nghe giọng nói đó thì rùng mình, bàn tay giáng xuống nhanh chóng giảm sức mạnh, khi chạm vào mặt Nhật Thiên thì nhẹ như vuốt ve.

Ngao Bại Thiên vuốt mặt Nhật Thiên, biểu tình nghiêm túc hòa tan, cười tươi như hoa cúc nở rộ:

- Ôi chao, tiểu tử nhà ngươi sao cứng cổ thế, tốt, rất tốt, rất nam nhi. Đám vật nhỏ kia đúng là phế vật, nhiều người vậy mà không đánh lại ngươi, cho chúng bài học là đúng lắm.

Ngao Bại Thiên không tiếc lời ca ngợi:

- Làn da tốt quá, khuôn mặt nhỏ thật tuấn tú, lớn lên sẽ rất tuyệt.

Đám rồng con trợn mắt há hốc mồm nhìn Bại Thiên thúc.

Mới rồi không phải như vậy, sao chớp mắt đã thay đổi?

Ngao Bại Thiên choàng tay ôm vai Nhật Thiên:

- Khá, khá lắm, sau này chắc chắn sẽ lớn lên thành bá chủ một phương.

Nhật Thiên ngước đầu, hưng phấn reo lên:

- Lão sư!

Nó không ngốc, biết lão sư đến mới khiến đối phương tốt với mình.

Ngao Bại Thiên giả bộ không phát hiện, kinh ngạc hỏi:

- Huynh đệ, sao đến đây?

Gã mừng thầm, mới rồi mà tát thật thì hậu quả không tưởng tượng nổi.

Xung động, xung động quá, lần sau không thể xung động như vậy, không thì nguy hiểm.

Lâm Phàm đáp xuống:

- Xin hãy gọi huynh đệ bằng nhựa, biết chưa?

Hắn đến gần đồ nhi, phủi tay Ngao Bại Thiên xuống, vuốt đầu đồ nhi:

- Gần đây sống ở chỗ này thế nào? Có bị người ăn hiếp không? Nếu ai dám ăn hiếp thì đánh về cho vi sư, nếu không đánh lại cứ nói với vi sư, vi sư đánh thay ngươi.

Nhật Thiên không nói chuyện, cúi đầu cười trộm.

Không phải nụ cười vui sướng khi người gặp họa mà là cười thật lòng vì được người quan tâm.

Ngao Bại Thiên thừa dịp Lâm Phàm không chú ý chắp hai tay xin Nhật Thiên đừng nói lung tung, vẻ mặt sốt ruột muốn khóc.

Nhật Thiên vui vẻ nói:

- Không có, lão sư, đồ nhi ở đây rất tốt.

Lâm Phàm cười nói:

- Ừm, vui vẻ là được rồi.

Hắn nhìn đám nhóc nằm dưới đất mặt mũi bầm dập, gật gù nói:

- Đánh giỏi, rất có tiềm lực.

Ngao Bại Thiên chớp chớp mắt, không thể để tiếp tục như vậy.

Gã nói nhỏ:

- Huynh đệ bằng nhựa, có thể đi sang một bên nghe ta nói mấy câu được chứ?

Lâm Phàm không rõ tên này muốn nói gì, hắn không nghĩ nhiều, đi theo sang một bên.

Ngao Bại Thiên chân thành nói đạo lý lớn:

- Huynh đệ bằng nhựa, cách ngươi dạy đồ đệ như vậy là sai rồi. Ra tay đánh người là việc nghiêm trọng, sau này sẽ trở thành loại người vô pháp vô thiên, đi ra ngoài rất nguy hiểm. Nên dạy hắn nói đạo lý, không thể dùng nắm đấm giải quyết sự việc, nếu không thì có khác gì với dã thú?

Lâm Phàm nheo mắt nhìn đối phương, ngữ điệu hơi lạ:

- Sao bản phong chủ cảm giác ngươi đang nói về bản phong chủ?

Ngao Bại Thiên ngơ ngác nhìn Lâm Phàm:

- Hả?

Lâm Phàm nói:

- Bản phong chủ thích giải quyết sự việc bằng nắm đấm, ngươi đang xách mé bản phong chủ là dã thú?

Ngao Bại Thiên sợ muốn khóc.

Ca, chúng ta không thể như vậy, ta nói xách mé ngươi bao giờ?

Ngao Bại Thiên tức giận muốn khóc.

Chương 834: Tiện long, câu nói này mới là trọng điểm

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

- Huynh đệ bằng nhựa, ta thề với trời, ta thật sự không nói về ngươi, đừng hiểu lầm!

Ngao Bại Thiên sợ thật, đang nói chuyện bỗng dưng lệch sang đề tài này, không thể nào, hoàn toàn là vu oan.

Lâm Phàm nhìn Ngao Bại Thiên:

- Thật không?

Tên này rất xấu xa, tưởng hắn mù không thấy chuyện vừa rồi sao? Rõ ràng muốn thượng cẳng chân hạ cẳng tay dạy đồ nhi của hắn.

Nhưng thấy dục vọng muốn sống của đối phương mãnh liệt, hắn không thèm tính sổ.

Con người mà không có dục vọng muốn sống thì không được.

Lâm Phàm vui mừng khi dục vọng muốn sống của Ngao Bại Thiên mãnh liệt như thế, nếu là người không có dục vọng muốn sống mới là việc đáng sợ.

Ngao Bại Thiên nghiêm túc, vô cùng nghiêm túc nói:

- Cực kỳ chắc chắn, ta bảo đảm bằng nhân cách của mình!

Lâm Phàm vỗ vai Ngao Bại Thiên:

- Kẻ biết điều mới là trang tuấn kiệt, rất tốt.

Ngao Bại Thiên nghe vậy lau mồ hôi trán, hù chết người.

- Đồ nhi tu luyện khá lắm, vi sư rất vừa lòng.

Mặc dù tu vi của Nhật Thiên không cao nhưng đừng quên thời gian tu luyện của nó không dài, được đến cảnh giới như vậy đã khá lắm rồi. Lâm Phàm tin tưởng không lâu sau nó sẽ thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Nhật Thiên vui vẻ nói:

- Lão sư, mẫu thân của ta muốn tự mình cảm tạ lão sư.

Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- Nhật Thiên, trở về nói cho mẫu thân của ngươi là không cần tự mình cảm tạ, vi sư không phải loại người đó.

- À.

Nhật Thiên hiểu, nhưng chỉ hiểu bề nổi, nó không rõ thứ ẩn sâu hơn.

Ngao Bại Thiên ngây người nhìn huynh đệ bằng nhựa, đây là ăn bớt nữ nhân của Long giới bọn họ, không lẽ muốn người ta lấy thân báo đáp hắn?

Sâu trong Long giới.

Lão tổ đột nhiên mở to mắt, biểu tình sửng sốt.

Các lão tổ cùng bế quan, cảm ngộ trời sao mênh mông thắc mắc nhìn qua:

- Sao vậy?

Lão tổ từng tiểu vào mặt Minh Hoàng lão tổ mở miệng nói:

- Minh Hoàng lão tổ mời tiểu tử kia đi gặp mình.

Những lão tổ khác nghe vậy đều giật mình. Tình huống hiện giờ của Minh Hoàng lão tổ rất huyền diệu, ở giữa sống và chết, nếu tiểu tử kia có ý tưởng ác độc gì thì không tưởng tượng nổi hậu quả.

Lão tổ này bất đắc dĩ nói:

- Thôi, ta đi tìm tiểu tử đó. Thật không hiểu vì sao Minh Hoàng lão tổ nhìn trúng tiểu tử đó.

Lão tổ biến mất trên bệ đá.

Ngao Bại Thiên đối diện Lâm Phàm, lòng chịu áp lực lớn, sợ sơ sẩy một cái bị đối phương giết. Huynh đệ bằng nhựa đôi khi rất nguy hiểm, nên phải luôn cẩn thận.

Ngao Bại Thiên thấy lão tổ thì tim rớt trở vào lồng ngực, an toàn mạng sống rồi:

- Lão tổ, sao người đến đây?

Lão tổ gật đầu, đi tới trước mặt Lâm Phàm:

- Lâm phong chủ, Minh Hoàng lão tổ mời ngươi gặp mặt.

Lâm Phàm hỏi:

- Ai? Minh Hoàng lão tổ? Bản phong chủ không quen, muốn gặp ta làm gì?

Bây giờ hắn khá nổi tiếng, không lẽ muốn hắn viết tự truyện cho? Nếu đúng vậy thì có thể gặp mặt nói chuyện.

- Lão phu cũng không biết, mời đi theo lão phu.

Lão tổ Long giới cũng không biết Minh Hoàng lão tổ muốn gặp đối phương làm gì.

Long giới không truyền công pháp ra ngoài vì Minh Hoàng lão tổ nói nên đã đưa tặng công pháp, chứ nếu không dù đánh sập Long giới thì họ kiên quyết không giao công pháp ra.

- Vậy đi thôi.

Lâm Phàm đến Long giới vì thăm đồ nhi, xem xong đang định đi, nhưng giờ được Minh Hoàng lão tổ gì đó mời thì hắn sẽ đi gặp thử, có lẽ sẽ được thu hoạch khác.

Lão tổ mở con đường đen nhánh, bước vào trong, Lâm Phàm theo sau.

Ngao Bại Thiên trầm ngâm nói:

- Huynh đệ bằng nhựa gặp chuyện gì đây?

Gã xem không hiểu, từ khi nào Lâm Phàm được hoan nghênh như vậy? Được lão tổ mời đi gặp mặt.

Khoan, Minh Hoàng lão tổ là ai? Sao gã không có ấn tượng gì,

trong các lão tổ có lão tổ danh hào này sao?

Gã là thiên kiêu Long giới mà không biết Minh Hoàng lão tổ là ai, nếu người ta biết chắc sẽ treo gã lên đánh một trận.

Hồi nhỏ học lịch sử phát triển Long giới đều trả về cho lão sư hết sao?

Nhân vật kinh thiên động địa vậy mà không biết, ngu gì đâu.

Lâm Phàm đi theo phía sau lão tổ đến một mảnh thứ nguyên, hắn thấy bên trong thứ nguyên có mấy vị lão tổ Long giới ngồi xếp bằng, long khí hùng hậu lan tràn trong thứ nguyên này hình thành các loại dị tượng.

- Hâm mộ ghê, khi nào thì tông môn của chúng ta có nhiều cường giả đỉnh cao được như vậy.

Lâm Phàm hâm mộ thật, có cường giả đỉnh cao như vậy thì bảo đảm tông môn không bị diệt. Các đệ tử ra tông có thể ngẩng đầu ưỡn ngực, không sợ bị người ta ăn hiếp.

Lâm Phàm ngừng nghĩ lung tung, ngày nào đó nhất định sẽ tới.

Lâm Phàm nói:

- Này này, còn phải đi bao lâu nữa? Đi sâu vào thứ nguyên rồi.

Lão tổ Long giới vung ống tay áo, lại xẻ ra con đường:

- Minh Hoàng lão tổ chờ ở bên dưới, mời đi theo.

Bên dưới là vực sâu, không thấy tia sáng, đối với Lâm Phàm thì như xuyên qua vũ trụ trời sao, như lỗ đen hút người vào mảnh trời mới.

Lão tổ ngừng lại:

- Đến rồi.

Sau đó hô to:

- Minh Hoàng lão tổ, đã mang Lâm phong chủ đến!

Một giọng nói ồm ồm tang thương vang lên:

- Ừm, ngươi trở về chờ đợi đi.

Lão tổ Long giới hơi do dự, cuối cùng không nói gì thêm, nhẹ gật đầu nói:

- Vâng.

Lâm Phàm lơ lửng trong bóng tối, không thấy bốn phía, không có chút tia sáng, nếu ở lại đây lâu sẽ nổi điên:

- Chỗ nào đây?

Nơi này là cấm địa của Long giới, bị đè dưới Long giới, bao năm qua không ai đi vào. Nhưng mỗi khi Long giới có lão tổ chết sẽ lôi kéo xác họ xuống đây, nên nơi này bị người Long giới gọi là vực sâu long tổ ngủ say.

- Lâm phong chủ, chờ ngươi lâu rồi.

Hai luồng sáng từ phương xa chiếu tới, ánh sáng càng lúc càng lớn, chiếu sáng bốn phía.

Đó là đôi mắt rồng, khi mắt rồng mở thì xung quanh sáng chưng.

Lâm Phàm trợn to mắt nói:

- Trời ạ!

Hắn chưa từng thấy xác rồng lớn như vậy, to đến không giới hạn.

Vảy rồng màu tím dày đặc trên xác rồng, mỗi mảnh vảy bằng mảnh đất rộng mênh mông, quá to, còn có khí tím bốc lên.

Đặc biệt là mắt rồng y như hai vầng mặt trời.

Cực kỳ kinh người.

Lâm Phàm hỏi:

- Ngươi là Minh Hoàng lão tổ?

Thứ chứng kiến hôm nay rất kinh người, gợi lên tò mò của hắn.

Giọng Minh Hoàng lão tổ hùng hồn, không quên thổi phồng mình:

- Đúng vậy, ta là Minh Hoàng lão tổ, cũng là người mời ngươi đến đây, càng là rồng truyền kỳ nhất Long giới trong ức năm qua.

Lâm Phàm nhủ thầm:

- Thật không biết xấu hổ.

Còn bảo là rồng truyền kỳ nhất Long giới trong ức năm qua, mà thôi, người ta thích nói sao thì kệ, hắn chỉ muốn biết đối phương muốn làm gì.

- Ngươi kêu bản phong chủ đến đây chắc không phải vì nghe ngươi thổi phồng, có việc gì xin cứ nói, bản phong chủ nghe.

Minh Hoàng lão tổ khẽ thở dài:

- Tiểu tử, lão phu không thổi phồng, đây là chuyện vực ngoại giới đều công nhận. Thời đại xa xưa, ngươi không rõ cũng bình thường, không thể trách ngươi. Trước khi nói chuyện, ngươi có cảm giác ta có gì khác không?

Lâm Phàm ngây người, không tin được, người của Long giới đều làm sao vậy? Tạm không nói đến Ngao Bại Thiên, huynh đệ bằng nhựa, Minh Hoàng lão tổ này cũng kỳ lạ, khiến người không xem hiểu.

Lâm Phàm nói:

- Chuyện này liên quan gì với chuyện ngươi sắp nói? Bản phong chủ cho rằng có chuyện gì cứ nói ra, thời gian của chúng ta rất quý giá.

Minh Hoàng lão tổ bị nghẹn họng.

Trong lòng lão tưởng tượng nên là đối phương lộ biểu tình sửng sốt, quan sát kỹ rồi nói: 'Tiền bối, hơi thở của tiền bối rất lạ, ở giữa sống và chết', rồi lão mới nói tiếp, kể ra vì sao biến thành như vậy, sau đó nói rõ mục đích.

Tiểu tử này không cho lão cơ hội đó, khiến lão thấy kỳ kỳ.

- Ài, lão phu hiểu là ngươi muốn biết, thôi thì để lão phu nói cho nghe.

Minh Hoàng lão tổ không đợi Lâm Phàm phản bác hoặc phản đối đã nói nhanh:

- Mấy vạn năm trước vực ngoại giới đã hoàn toàn dung hợp, qua không biết bao lâu thì Thượng Giới có cường giả giáng lâm, trấn áp và cướp bóc tất cả sinh linh vực ngoại giới, vô số bị thương, chết.

Bọn họ rất mạnh, rất khủng bố, Đạo cảnh chỉ có thể giết giới trẻ của họ, nhưng không địch lại cường giả thiên kiêu thật sự. Minh Hoàng này không cam lòng, hóa thành mình rồng vạn trượng xông vào đại bản doanh của đối phương, liều mình một phen. Trận chiến ấy đánh cho trời sụp đất nứt, thiên địa bị xé rách, mưa máu như lũ tưới lên toàn bộ vực ngoại giới, thảm, thảm liệt vô cùng.

Nói đến đây giọng Minh Hoàng lão tổ khàn khàn, dường như nhớ lại.

Lâm Phàm đợi một lúc không nghe đối phương kể tiếp, hắn chủ động hỏi:

- Sau đó thế nào?

Minh Hoàng lão tổ cảm thán rằng:

- Sau đó lão phu nằm đây, nhìn thân hình của lão phu đi, đây là bản thể của Minh Hoàng này, trừ đầu ra toàn thân đầy vết thương. Ngươi hãy nhìn phần sau, bị thanh trường thương đâm thủng, nhưng lão phu không hèn, một móng vuốt đập đối phương bẹp dí. Ngươi nhìn khúc sau nữa, đó là bị chưởng đánh, xương rồng gãy, nhưng lão phu không nhát, đuôi vẫy quất nát kẻ đó, ngươi lại xem . . .

Minh Hoàng lão tổ chậm rãi kể ra sự tích anh dũng ngày xưa của mình, nói đến chỗ kích động thì diễn cảm cực kỳ tốt.

Lâm Phàm ngắt ngang:

- Ngừng, được rồi, bản phong chủ đến đây không phải nghe ngươi nói mấy cái đó, rốt cuộc muốn làm gì?

Hắn không biết nên nói cái gì, tên này từ đâu đến mà nói nhảm nhiều quá.

Lâm Phàm đã hiểu, nói nhiều thành ra bị người đánh tới nông nỗi này cũng phải.

Minh Hoàng lão tổ nói:

- Lâm phong chủ, nói đến mức này rồi, lão tổ muốn nói là cẩn thận tương lai, bọn họ vẫn sẽ giáng lâm.

Lâm Phàm nheo mắt hỏi:

- Chỉ có bấy nhiêu?

Tên này chắc chắn không tốt bụng, tưởng hắn lo tu luyện lực lượng đến não đặc sao, ai cũng có thể dắt mũi hắn?

Minh Hoàng lão tổ hỏi:

- Đương nhiên không phải, đây là một việc, còn một việc nữa, nhưng trước đó xin Lâm phong chủ hãy nói có phải Minh Hoàng lão tổ là con rồng đầu đội trời đạp đất, vì hòa bình của vực ngoại giới mà bỏ cả mạng sống, đáng giá tôn kính hay không?

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Đúng, đáng giá.

Minh Hoàng lão tổ vui mừng nói tiếp:

- Vậy thì tốt, Lâm phong chủ, thật ra ta muốn một thứ của ngươi, hy vọng . . .

Lâm Phàm không đợi đối phương nói xong liền từ chối:

- Không cho.

Tiện long, nói nhiều như vậy chỉ có câu này là trọng điểm.

Chương 835: Nào, đứng lên, đi hai bước

- Ta # ¥ !

Minh Hoàng lão tổ phát hiện nói nhiều vậy cũng như không. Không nói cái khác, lão truyền thừa đã lâu, là sinh mệnh viễn cổ, ai đến cũng phải kêu một tiếng tiền bối cũng không quá mức.

Nhưng tiểu tử trước mắt không thèm nể mặt, làm Minh Hoàng lão tổ mất hết mặt mũi, có chút hờn giận.

Minh Hoàng lão tổ an ủi:

- Lâm phong chủ, chúng ta có gì thì từ từ nói, đừng từ chối nhanh vậy, có thể bàn lại.

Thần hồn ở trong người, Minh Hoàng lão tổ không thể di chuyển, không rời xa thân thể được, đang trong trạng thái bất đắc dĩ.

Năm xưa Minh Hoàng lão tổ bị người chém chết, lão tìm một chỗ đất báu, nào ngờ đất báu bị người lật tung, lão vội vã chạy ra đổi chỗ khác, cuối cùng ẩn giấu ở chỗ sâu nhất Long giới.

Lâm Phàm cảnh giác nhìn tiện long:

- Có gì mà bàn, bản phong chủ còn tưởng ngươi kêu bản phong chủ đến có chuyện gì, không ngờ muốn lấy đồ của bản phong chủ. Nói cho ngươi biết, chúng ta không quen, muốn lấy một món đồ trên người bản phong chủ thì trừ phi bản phong chủ chết.

Biết ngay sẽ không có chuyện tốt, giờ nhìn xem, điều hắn nghĩ trở thành sự thật, Minh Hoàng lão tổ thật sự muốn trấn lột đồ của hắn.

Minh Hoàng lão tổ có nhiều lời muốn nói nhưng bị tiểu tử này chặn họng không biết nên nói gì.

Minh Hoàng lão tổ quyết định đi đường vòng:

- Lâm phong chủ, Minh Hoàng lão tổ này có đáng giá được người kính trọng không?

Lâm Phàm híp mắt nhìn Minh Hoàng lão tổ:

- Ừ, đáng kính trọng.

Minh Hoàng lão tổ nghiêm nghị nói, hiên ngang dõng dạc không sợ:

- Vậy thì đúng rồi, lão phu chỉ cần một món đồ của ngươi, chờ đám người kia lại giáng lâm là lão phu có thể liều mạng với họ lần nữa, bảo vệ hòa bình của vực ngoại giới.

Lâm Phàm lắc đầu từ chối yêu cầu của Minh Hoàng lão tổ:

- Không cho.

Đến lúc này hắn vẫn không rõ mình có thứ gì mà Minh Hoàng lão tổ muốn, có thứ chính hắn cũng không biết sao?

Minh Hoàng lão tổ muốn chửi thề:

- Sao nói mãi không nghe!

Minh Hoàng lão tổ muốn đập đầu vô đá, tiểu tử này nghĩ kiểu gì vậy, đã nói rõ ràng vậy rồi mà sao vẫn không hiểu?

Lâm Phàm suy tư, hắn không biết trên người của mình có thứ gì.

- Minh Hoàng lão tổ, nếu muốn đồ của ta vậy hãy nói xem nó là thứ gì?

Minh Hoàng lão tổ sống nhờ trong mình rồng, đôi mắt rồng như mặt trời nóng bỏng, nghe hỏi thì mắt to chớp chớp như đang nói: Bằng hữu, ngươi thật giả, gài hàng ngược lại ta à.

Minh Hoàng lão tổ đổi đề tài:

- Thứ đó không quan trọng, lão tổ chỉ hỏi vậy thôi.

Minh Hoàng lão tổ không thể nói một viên long châu của lão tổ ở trên người của ngươi, tuy không còn phát sáng, không phát hiện tinh hoa trong đó, nhưng nếu nói ra, bị ngươi biết thì tiêu.

Lâm Phàm lắc đầu thở dài:

- Ngươi không có chút thành ý, nếu có thành ý thì nên nói thẳng. Bản phong chủ không phải loại người đó, nếu ngươi thật sự cần thì bản phong chủ có thể đưa cho ngươi. Nhìn xem thái độ hiện giờ của ngươi, quá ác liệt, không có niềm tin giữa người với người, thật không muốn để ý tới ngươi.

Với loại người không nói thật thế này thì hắn không có chút ý muốn hợp tác.

Minh Hoàng lão tổ vội nói:

- Chờ đã, Lâm phong chủ! Ngươi nói muốn thành ý đương nhiên ta có, nhưng chuyện này dính líu quá lớn, không thể trách ta suy nghĩ nhiều.

Trên xác rồng dài có một hồn thể trong suốt tỏa ánh sáng vàng bay lên, xoay tròn, hai cọng râu rồng kéo dài giữa hư không.

Long uy mênh mông vô cùng.

Hồn thể Minh Hoàng lão tổ không cách bản thể quá xa được, cũng không có thủ đoạn công kích gì, xem như phô bày ra chính mình cho Lâm Phàm.

- Lâm phong chủ, hồn thể của lão tổ ta xuất hiện đã đại biểu thành ý. Nhớ năm xưa lão tổ không phải loại hèn nhát, nếu không thật sự để vực ngoại giới ở trong lòng thì đã chẳng có kết cục thê thảm như hôm nay. Ngày xưa lão tổ trực tiếp ủng hộ những cường giả kia thì cũng đã phong quang vô cùng, không giống bình thường.

Lâm Phàm nhìn đối phương, dò hỏi:

- Rốt cuộc ngươi cần cái gì? Nói rõ ra, bản phong chủ có thể suy xét.

- Cái đó . . .

Minh Hoàng lão tổ trầm tư giây lát rồi hỏi:

- Vậy ngươi có nổi lòng tham không?

- Nhà ngươi thật là, bản phong chủ không biết ngươi nghĩ sao nữa. Đồ vật nằm trên người thì tất nhiên là của bản phong chủ , nếu bản phong chủ không đưa không tính là lòng tham, nó vốn là của bản phong chủ. Nhưng bản phong chủ không phải người keo kiệt, nếu ngươi thành thật nói ra thì còn bàn lại được.

Lâm Phàm muốn đánh đối phương một trận, sao có thể có ý nghĩ này, thật tiện.

Minh Hoàng lão tổ ngây người, cảm giác hắn nói đúng:

- A, có lý.

Minh Hoàng lão tổ nhìn Lâm Phàm như muốn xem thấu hắn có đáng tin không.

Hiện trường yên tĩnh.

Minh Hoàng lão tổ nói:

- Được rồi, lão tổ tin ngươi. Lần trước khi ngươi giáng lâm Long giới thì lão phu đã biết ngươi đến, trên người của ngươi có viên long châu của lão phu. Năm xưa lão phu bị người chém . . . đánh lén chết, viên long châu rơi xuống vực ngoại giới, vốn tưởng đời này không có hy vọng, nào ngờ ngươi đến.

- Long châu?

Lâm Phàm suy tư, có long châu nào đâu?

Hắn ngẫm nghĩ, lấy Thánh Thổ Châu ra khỏi trữ vật giới chỉ, nó là hình tròn, không chừng là long châu.

- Có phải là cái này không?

Minh Hoàng lão tổ phủ nhận:

- Không phải, cục đá rách nát đó sao có thể là long châu, lão phu không yếu đến mức đó.

Thánh Thổ Châu mới đi ra, định rít gào với Lâm Phàm thì chợt nghe câu này, nó nổi giận:

- Tên kia, nói ai là đá rách nát hả? Ta là Thánh Thổ Châu chí cao chí thượng, giữ thái độ cho đúng đắn, đừng quá càn rỡ, nếu không ta sẽ trấn áp ngươi, có tin không?

Lâm Phàm không đợi Thánh Thổ Châu huênh hoang vài câu đã cất vào trữ vật giới chỉ:

- Không phải? Vậy là cái gì?

Lâm Phàm đổ hết đồ trong trữ vật giới chỉ ra.

Với người khác thì phân loại rõ ràng đồ trong trữ vật giới chỉ, nắm rõ như lòng bàn tay.

Nhưng với Lâm Phàm thì hắn không biết bên trong trữ vật giới chỉ có gì, hốt hàng nhiều quá khó nhớ.

Thoáng chốc bảo quang dâng lên, tỏa sáng rực rỡ nhất trong vực sâu chưa biết.

Minh Hoàng lão tổ ngẩn ngơ, tiểu tử này quá giàu.

Thật ra Lâm Phàm còn nhiều bảo bối nữa nhưng đều gửi ở tông môn, nếu mang theo bên người thì sẽ là kho báu hình người di động, thậm chí trở thành ai có được Lâm Phàm là được cả thiên hạ, ai có được trữ vật giới chỉ của hắn sẽ đi lên đỉnh cao cuộc đời.

Lâm Phàm suy tư:

- Cái nào là long châu?

Hắn không xem hiểu được, mấy thứ kia đều bình thường không có gì lạ, chẳng có điểm nào bắt mắt, càng không có thứ liên quan với rồng.

Đột nhiên một hạt châu màu xám bay lên, bắn về phía Minh Hoàng lão tổ.

Minh Hoàng lão tổ hưng phấn đến lạc giọng:

- Là nó!

Lão cảm ứng được, loại cảm giác này tuyệt đối không sai.

Bộp!

Lâm Phàm vươn tay nắm chặt hạt châu màu xám:

- Ngươi làm gì? Bản phong chủ đang hỏi ngươi muốn làm gì? Thứ này là của bản phong chủ, không được bản phong chủ cho phép sao ngươi dám xuống tay?

Giọng Minh Hoàng lão tổ run run:

- Lâm phong chủ, nó là long châu của ta.

Rốt cuộc tìm được, bao nhiêu vạn năm rồi, cứ ngỡ từ đây không còn gặp lại, ai dè nó trở lại trước mắt.

- Long châu?

Lâm Phàm cầm hạt châu sát mắt, quan sát kỹ, không thấy có gì lạ. Hắn nhớ lại, đã nhớ ra.

Lâm Phàm không dùng hạt châu này lần nào, có được nó lúc ở thành trấn bên ngoài Vạn Quật Thâm Uyên.

Lâm Phàm nhớ đây là kết tinh ẩn chứa lực lượng của giáo vương Thiên Thần giáo, thứ mà Thiên Thần giáo muốn có nhất. Về sau đẳng cấp lực lượng của hắn không ngừng dâng lên, cộng với Thiên Thần giáo bị lật úp tiêu diệt, nên hắn quên luôn.

Không ngờ Minh Hoàng lão tổ nói đây là long châu của lão, tình huống trở nên thú vị.

Giọng Minh Hoàng lão tổ căng thẳng, hơi run, lão không biết đối phương có chịu đưa cho mình không.

Lâm Phàm suy tư:

- Trừ có thể cảm nhận truyền thừa lực lượng yếu kém nhất của giáo vương ra đâu có chỗ nào kinh người.

Hắn chỉ có thể cảm ứng lực lượng của giáo vương, còn về lực lượng của long châu thì không có.

Minh Hoàng lão tổ giải thích rằng:

- Lâm phong chủ, lực lượng ẩn chứa bên trong giấu rất sâu, người bình thường không tra xét ra được.

Lâm Phàm nheo mắt nói:

- Cái gì? Ngươi nói ta là người bình thường?

Hắn không phục nhìn đối phương, không thích nghe câu người bình thường này.

Minh Hoàng lão tổ ngây ra:

- A?

Câu này nói sai sao? Lão chỉ đang giải thích thôi mà.

Lâm Phàm búng tay:

- Cho ngươi.

Hạt châu bị bắn qua.

Minh Hoàng lão tổ không tin được, đối phương thật sự đưa long

châu cho lão, không yêu cầu quá đáng gì. Minh Hoàng lão tổ không nghĩ nhiều, đôi mắt nóng cháy phun ra long uy hùng hậu như ngọn lửa nóng bỏng nướng vạn vật trên đời.

Long châu bị bao lấy, phát ra tiếng xèo xèo.

Minh Hoàng lão tổ càu nhàu:

- Là tên khốn nào lấy long châu của lão phu làm vật cất chứa, quá lãng phí!

Tạp chất trong long châu bốc hơi như khói trắng.

Răng rắc!

Bề mặt long châu nứt rạn, mảnh nhỏ xíu bay lên.

Lâm Phàm nhìn:

- Hưm?

Hạt châu biến đổi lớn, không còn màu xám mà thành long châu tỏa ánh sáng vàng rực rỡ.

Hạt châu lơ lửng trên cao, có con rồng vàng quấn quanh.

Minh Hoàng lão tổ quát lớn:

- Trở về!

Long châu tỏa sáng chói lòa bắn vào trán Minh Hoàng lão tổ.

Tiếng rồng ngâm vang vọng thiên địa, rung động thế gian.

Ánh sáng rực rỡ lan tràn trên mình rồng khổng lồ, sau đó . . . hết rồi.

Minh Hoàng lão tổ cảm kích nói:

- Lâm phong chủ, đa tạ.

Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- Không cần cảm kích, bản phong chủ cũng muốn xem Minh Hoàng lão tổ mạnh cỡ nào. Nếu muốn đánh với bản phong chủ thì bản phong chủ cũng rất vui, dù sao chưa chém rồng bao giờ. Nếu ngươi phục hồi đến đỉnh thì bản phong chủ rất vui, kiếm lợi đôi

chút.

Minh Hoàng lão tổ ngây ngẩn:

- Nói gì vậy?

Nói cái quái gì, hoàn toàn không hiểu.

Lâm Phàm nói:

- Long châu đã trở về, đứng lên, đi hai bước.

Hơi thở của Minh Hoàng lão tổ hùng hậu hơn nhiều:

- Không đi được, Lâm phong chủ. Lão tổ có tổng cộng ba viên long châu, mới có một viên trở về, không biết hai viên còn lại ở đâu.

Lâm Phàm nghe vậy chớp chớp mắt.

Tức là không giúp ích được gì? Vẫn vô dụng như cũ?

Chương 836: Sợ chọn tốt quá chứ gì

Minh Hoàng lão tổ phát hiện ánh mắt của Lâm phong chủ hơi khinh thường, lão không có cách nào, sự thật là vậy, lão không phải loại ham ra oai.

Minh Hoàng lão tổ chân thành cảm kích:

- Lâm phong chủ, xin đừng nhìn lão phu như vậy, lão phu chỉ nói thật. Lâm phong chủ thấy thân hình lão phu thế này chắc cũng nhìn ra, mới rồi được một viên long châu chỉ có thể ôn dưỡng mình rồng, muốn hoàn toàn sống lại còn một chặng đường rất dài phải đi. Nhưng vô cùng cảm tạ Lâm phong chủ vô tư, lão tổ ghi nhớ trong lòng. Lâm phong chủ là dị tộc đáng được tôn kính nhất Long giới suốt mấy năm qua, sau này Lâm phong chủ sẽ là khách quý của Long giới.

Có thể lấy về một viên long châu thật là không dễ.

Lâm Phàm hỏi:

- Thật không? Thật là khách quý của Long giới?

Minh Hoàng lão tổ nhìn Lâm Phàm chằm chằm, cảm giác đối phương là lạ, nhưng vấn đề nằm ở đâu thì lão không rõ. Minh Hoàng lão tổ ngẫm lại đối phương tặng cho long châu, ân tình này to lớn vô cùng.

Minh Hoàng lão tổ gật đầu nói:

- Ừ, thật.

Lâm Phàm nở nụ cười, không ngờ còn có chỗ lợi này:

- Vậy những lão tổ trẻ của Long giới các ngươi không quá tôn trọng bản phong chủ, ngươi nói nên làm sao?

Minh Hoàng lão tổ thề thốt bảo đảm:

- Cái gì? Sao có chuyện như thế xảy ra được? Bọn họ dám không tôn trọng với Lâm phong chủ thì Lâm phong chủ có thể đánh họ, nếu bọn họ dám nhúc nhích là Minh Hoàng lão tổ này sẽ đập đầu chết tại đây!

Minh Hoàng lão tổ có ý tưởng riêng, tuy đối phương chỉ cho một viên long châu nhưng lão xem trọng là năng lực của đối phương. Minh Hoàng lão tổ nhìn ra được đối phương đã tu luyện công pháp mạnh nhất Long giới đến cảnh giới viên mãn.

Mới tu luyện bao lâu mà đến trình độ kinh người như vậy? Dù là thần cũng không mau đến thế.

Minh Hoàng lão tổ sẽ không nói ra tình huống thật, không thì cho đối phương cảm giác 'vì các ngươi nhìn thấu tình huống của ta nên mới nịnh nọt'.

Nên Minh Hoàng lão tổ chỉ cảm kích chứ không ngốc nói ra kinh thán.

Lâm Phàm trầm tư giây lát, nhận ý tốt của đối phương:

- Ừm, rất tốt, nếu lần sau gặp long châu sẽ tiện tay tìm về giúp cho.

Viêm Hoa tông có thể lôi kéo quan hệ với Long giới, một tông môn muốn lớn mạnh rất cần tông bạn.

Minh Hoàng lão tổ vô cùng cảm kích:

- Đa tạ! Lâm phong chủ đừng quá để ý, long châu cần có duyên mới biết, chủ động tìm rất khó tìm thấy.

Long châu tự mang ẩn tính, khó mà tra xét, trừ phi Minh Hoàng lão tổ tự mình tìm mới cảm giác mối liên kết ngọn nguồn, không thì dù là ai cũng không cách nào phát hiện.

Dù là người của Long giới cũng không thể.

Lâm Phàm tiếc nuối lắc đầu, tỏ vẻ thất vọng:

- Được rồi, đã giải quyết xong rồi thì bản phong chủ đi đây. Nhưng nói thật, ngươi khiến bản phong chủ rất thất vọng, cứ tưởng sẽ cho bản phong chủ chỗ tốt gì, không ngờ là bản phong chủ tặng lại cho ngươi, chán, chán quá.

Hắn có thể nói gì? Minh Hoàng lão tổ bị người đánh thành người thực vật, giờ cần dựa vào hắn cứu tế, quan hệ nhân quả này rất lớn.

Minh Hoàng lão tổ hơi lúng túng, mất mặt thật, chẳng những không giúp được người ta còn bị giúp lại, nếu chiến hữu ngày xưa biết chắc chắn sẽ cười vào mặt lão.

Minh Hoàng lão tổ nói:

- Lâm phong chủ, ta còn có mấy bằng hữu, tuy không rõ tình huống của họ nhưng nếu Lâm phong chủ gặp được có thể trò chuyện một buổi với họ.

Minh Hoàng lão tổ từng có chiến hữu, chứ một mình lão làm gì có bản lĩnh lớn như vậy.

Nhắc tới chiến hữu làm lão rất nhớ.

Những chiến hữu đều là kỳ tài ngút trời hiếm có trong vực ngoại giới, chẳng những có thiên phú tu luyện được ưu dãi, còn có trái tim bất khuất, tốt hơn một số cường giả quỳ xuống đất xin tha nhiều.

Tiếc rằng cơ bản đều giống lão, bị cường giả chém giết, nhưng đều chừa hậu chiêu đợi hôm nào chiến tiếp.

Lâm Phàm cười tủm tỉm hỏi:

- Ngươi nói chiến hữu có phải có một phụ nữ tên Vạn Quật lão tổ?

Hắn thật không biết nói gì về ả đàn bà kia, lần trước bị hắn làm một trận, nếu không phải lão sư can ngăn là nàng ta đã xui xẻo không lối thoát rồi.

Minh Hoàng lão tổ cười nói:

- A, Lâm phong chủ biết chiến hữu của lão phu? Vạn Quật là nữ đế mạnh nhất vực ngoại giới, ngẫm lại cũng mấy vạn năm không gặp, chắc nàng cho rằng ta chết.

Lâm Phàm cười càng tươi:

- Quen chứ, rất quen, tiếp xúc thân thiết rất nhiều lần, ngươi nói xem có quen không?

Minh Hoàng lão tổ ngây người nhìn Lâm Phàm:

- A?

Ý nghĩa sâu xa trong câu nói này dễ khiến người suy nghĩ vẩn vơ.

Từng tiếp xúc thân thiết rất nhiều lần, kiểu tiếp xúc thân thiết thế nào?

Lão nhớ Vạn Quật không phải hạng nữ nhân dễ dãi.

- Được rồi, đừng nói nhảm nhiều nữa, ngươi có gì muốn nói không?

Mắt Lâm Phàm sáng ngời nhìn Minh Hoàng lão tổ, như đang nói có hiểu cách giao thiệp với người không vậy.

- Ánh mắt của người này khác lạ.

Minh Hoàng lão tổ rất nhanh nhạy, hiểu ngay ẩn ý trong ánh mắt đó, ánh mắt muốn trấn lột.

Minh Hoàng lão tổ hắng giọng:

- Khụ khụ! Lâm phong chủ là đại ân nhân của lão phu, tiếc rằng vạn năm qua lão phu đã tiêu hao hết tài phú của mình, chứ không thì đã giao hết tài phú cho Lâm phong chủ.

Minh Hoàng lão tổ vội bổ sung thêm:

- Nhưng sao lão phu có thể để Lâm phong chủ chịu thiệt, lát Lâm phong chủ đi bảo khố của Long giới chọn thoải mái, thích cái gì cứ lấy, cứ bảo là lão phu nói vậy.

Lâm Phàm ngẫm nghĩ, không tính bị lỗ:

- Ừm, tốt, từ chối thì bất kính, nếu bản phong chủ không nhận có vẻ hơi khinh thường ngươi.

Minh Hoàng lão tổ thầm rít gào: Cầu ngươi đừng xem trọng ta!

Bên ngoài.

Lão tổ Long giới không biết bên trong xảy ra chuyện gì, Minh Hoàng lão tổ xuất hiện là việc lớn nhất Long giới từ xưa đến nay. Giờ nhận tiếp đãi lại là một người tộc khác, còn là kẻ không khiến người ta thích.

Lão tổ đứng nơi đó, đi tới đi lui, miệng lẩm bẩm Minh Hoàng lão tổ nói gì với tiểu tử kia, thật là giày vò người, lão rất muốn biết.

Lão tổ Long giới bỗng thấy bóng dáng tiểu tử này, lão đổi sắc mặt tươi cười hỏi:

- Lâm phong chủ ra rồi?

Người được Minh Hoàng lão tổ tiếp đãi, bảo lão tổ Long giới xụ mặt với người ta là muốn ăn đòn à.

- Lâm phong chủ, lão tổ chúng ta nói gì với ngươi vậy?

Lão tổ rất tò mò, muốn biết tin tức bên trong.

Vực sâu có thể che chắn hết thảy, dù không che thì lão không có lá gan nghe trộm, đó là Minh Hoàng lão tổ chứ không phải tôm tép gì.

Minh Hoàng lão tổ là tín ngưỡng, là cột trụ trong lòng lão tổ Long giới. Trước kia bắn ra bãi nước tiểu thành đời rồng rực rỡ, tất cả nhờ phúc của Minh Hoàng lão tổ.

Giọng Minh Hoàng lão tổ truyền ra:

- Sau này Lâm phong chủ là khách quý của Long giới, toàn Long giới, dù là đám nhãi các ngươi cũng phải khách khí với Lâm phong chủ, nếu không thì chờ khi lão tổ lại thấy ánh mặt trời sẽ dạy lại các ngươi. Mang Lâm phong chủ đi bảo khố, mặc cho Lâm phong chủ chọn lựa, không thể làm trái, đi đi.

Minh Hoàng lão tổ dứt lời, trời long đất lở, đối với hai người thì bốn phía như thời gian trôi đi, chớp mắt đã ở bên ngoài.

Lão tổ Long giới thộn mặt ra:

- Cái gì?

Minh Hoàng lão tổ nói chuyện lão có nghe, tên này là khách quý của Long giới, bọn họ cũng phải khách khí với người ta, quá kinh người.

Đó là Minh Hoàng lão tổ, sao có thể cho lời hứa như vậy?

Dù muốn phản đối cũng vô dụng, Minh Hoàng lão tổ đã mở miệng rồi, chẳng lẽ lão phản bác lại?

Lão tổ Long giới nhìn Lâm Phàm, rất muốn xem kỹ tiểu tử này làm cách nào mà dỗ Minh Hoàng lão tổ vừa lòng đẹp ý như vậy.

Khi thấy đối phương cười với mình thì lão rất bất đắc dĩ, nụ cười khiến người nhức đầu.

Lão cười cười:

- Ha ha.

Lâm Phàm cũng cười, nụ cười mang ý ngươi biết nên làm gì rồi chứ.

Lão tổ Long giới khách khí nói:

- Lâm phong chủ, xin mời đi theo ta.

Minh Hoàng lão tổ đã mở miệng, nếu lão còn nói gì thì đó là không nể mặt Minh Hoàng lão tổ, không nể mặt lão tổ tức là muốn chết.

Nhưng ngẫm lại bảo khố Long giới sắp bị người tộc khác đi vào làm lòng lão đau nhói.

Không còn cách nào, nói gì được.

Trước cánh cửa to hoa văn rồng.

Lão tổ Long giới hít sâu, đẩy mở cửa đá mời Lâm Phàm vào:

- Lâm phong chủ, mời vào.

Đây là từ trước đến nay lần đầu tiên Long giới cho người ngoài vào bảo khố.

Trong thứ nguyên, đám lão tổ không ra mặt đều lưu luyến nhìn chằm chằm.

- Chuyện gì thế này? Sao để người ngoại tộc vào bảo khố?

- Ài, ai biết đâu, Minh Hoàng lão tổ mở miệng thì ngươi nói gì được?

Một lão tổ nhỏ giọng nói:

- Các ngươi nói xem có phải vì thời gian lâu nên đầu óc của Minh Hoàng lão tổ hơi chậm chạp?

Tất cả lão tổ ngây người nhìn lão tổ kia.

Quả nhiên.

- A! Ai đánh đầu ta?

Lão tổ kia khá lớn tuổi, lúc này đầu u một cục, không biết bị ai

đánh mà lão không kịp phản ứng.

Sau đó lão tổ nghĩ đến một khả năng đáng sợ:

- Minh Hoàng lão tổ, ta biết sai rồi, đừng đánh ta, biết sai rồi!

Còn ai đánh lão tổ nữa, chắc Minh Hoàng lão tổ nghe được câu kia nên cốc đầu lão.

Giọng Minh Hoàng lão tổ từ vực sâu vọng ra:

- Hừ! Đám nhóc các ngươi, lâu không dạy dỗ đều vô pháp vô thiên, ngoan ngoãn cho lão phu!

Các lão tổ run cầm cập, sợ muốn chết.

Lão tổ Long giới ở một bên đề cử:

- Lâm phong chủ, nhìn xem, toàn là thứ tốt, hay lấy cái này đi.

Nơi này là bảo khố Long giới, bên trong có nhiều thứ rất quý giá, thiếu một món sẽ làm lão đau lòng chết.

Lâm Phàm giơ tay lên, bất mãn nói:

- Ngươi có cảm thấy phiền không vậy, bản phong chủ mới đi vào, chưa xem cái gì mà ngươi đã bảo bản phong chủ chọn cái này. Nếu Long giới các ngươi không có lòng thì thôi, bản phong chủ không chọn nữa.

Người gì kỳ cục, vừa vào đã lải nhải, phiền chết người.

Hắn rất muốn một bàn tay đập chết lão già này, rõ là sợ hắn tuyển đồ tốt quá, tiếc chứ gì.

Lão tổ Long giới thầm rít gào: Không chọn thì tốt, cầu còn không được.

Tiếc rằng lão chỉ tưởng tượng vậy thôi, sao mà được.

Lão tổ Long giới đứng một bên, không dám nói nhiều nữa:

- Ta không nói nữa, Lâm phong chủ xem từ từ.

Lão không dám làm trái ý chí của Minh Hoàng lão tổ.

Chương 837: Thật là rất nguy hiểm

Lâm Phàm đứng đó, ngước đầu:

- Thật là tài phú nhà phú ông.

Đôi mắt hắn bị tài phú tràn ngập, đây là bảo khố giàu nhất mà hắn từng thấy.

Trữ vật giới chỉ của Xích Cửu Sát, Viên Chân cũng rất giàu, nhưng so với Long giới thì khác xa, không cùng đẳng cấp.

Lâm Phàm cười nói:

- Thật là nơi giàu có, muốn chọn ra thứ tốt sẽ mất nhiều thời gian.

Lão tổ Long giới thì xụ mặt xuống, mất hết niềm vui, lòng đau đớn. Tài phú sắp bị người cướp đi, tim đau quá.

Lão tổ Long giới không rõ Minh Hoàng lão tổ nhìn trúng tiểu tử này ở điểm nào, vì sao tốt với hắn như vậy. Không hiểu, thật sự không hiểu.

Một nơi chim hót hương hoa, nơi này trăm hoa đua nở. Có hai bóng người ở giữa bụi hoa.

Hoa Nương Nương vuốt mặt Hỗn Loạn, đau lòng hỏi:

- Phu quân không vui sao?

Hỗn Loạn lắc đầu nói:

- Không.

Sao lão có thể nói thật là không vui, đã tán gái thì dù hộc máu cũng phải tiếp tục.

Người bình thường thật sự không chịu nổi mặt của Hoa Nương Nương, chỉ có Phiêu Thánh Hỗn Loạn là nhịn được.

Tuy lão thích nhìn mặt, nhưng nhiều lúc khuôn mặt đối với lão là tính giá cả cao thấp.

Thường đi ở bờ sông sao có thể không ướt giày, lần này lão bị hố, nhìn thấy bóng lưng đã không kiềm được lửa nghiệt hồng hoang trong lòng, đặt ra tiền cược cả đời.

Khi phút cuối nhìn khuôn mặt thì lão nín thở, nhưng lão không phải hạng người dễ đổi ý, đã tán gái thì dù nuốt lệ cũng phải tán tới cùng.

Hoa Nương Nương nằm trong ngực Hỗn Loạn, vươn tay vuốt mặt lão:

- Phu quân là người đầu tiên nói lời đó với ta, vì phu quân, ta có thể từ bỏ mạng sống.

Mắt Hoa Nương Nương tràn đầy trìu mến, tuy tu vi đỉnh cao, đứng trên vạn người nhưng chưa bao giờ có chuyện như vậy đến với nàng.

Phiêu Thánh Hỗn Loạn mỉm cười, trong nụ cười ẩn chứa bất đắc dĩ. Lão rất muốn tìm người tố khổ, lần này té hố thật.

Lần trước tìm Lâm phong chủ phàn nàn, không phải nói mình hối hận mà nói là mình đã té hố.

Lúc này, luồng uy thế khủng khiếp từ xa ập đến.

Trăm hoa xung quanh nát bấy bay trong thiên địa.

Đây là đại bản doanh của Hoa Nương Nương, xung quanh có đại trận bảo vệ an toàn chỗ này, dù Đạo cảnh đến cũng phải xem mình có năng lực bài trừ đại trận không.

Chẳng ngờ đại trận thoáng chốc tan vỡ thành tro.

Một giọng the thé từ xa truyền đến:

- Ha ha ha! Nơi này vui thật, rất xinh đẹp, ta muốn phá đi.

Hoa Nương Nương biến sắc mặt, khí thế sắc bén bao phủ bốn phía, ánh mắt xuyên thấu thiên địa nhìn phía xa:

- Ai đến đây càn rỡ!

Đó là hai bóng người.

Làm Hoa Nương Nương ngạc nhiên là có đứa bé, khủng bố nhất là nó, nữ nhân bên cạnh đứa bé thì rất yếu, chỉ có Đại Thánh cảnh.

Đại trận ở trong tay đứa bé như tờ giấy, hai tay chộp bẻ gãy, không chút sức chống cự.

Hoa Nương Nương cảnh giác nói:

- Phu quân hãy đi trước, chờ ta đến tìm.

Phiêu Thánh Hỗn Loạn ngây người nhìn Hoa Nương Nương, không nghe hiểu:

- Cái gì?

Hoa Nương Nương nghiêm túc nói:

- Phu quân đi trước, đối phương rất mạnh, chờ ta tìm phu quân.

Còn một câu nàng chưa nói, đó là nếu nàng có thể sống.

Xuân Mai trước ngực thêu hoa vẻ mặt hốt hoảng nói:

- Nương nương, đứa bé bên ngoài quá lợi hại, nhiều người của chúng ta đều bị hắn xé nát!

Xuân Mai thấy đồng bạn bị đứa trẻ tàn nhẫn xé vụn, nội tạng, thịt rơi đầy đất, cực kỳ khủng bố, tiếng la còn vang vọng trong đầu gã.

Hoa Nương Nương giơ tay dẫn động thiên địa:

- Các ngươi đi trước.

Một luồng sáng kéo những người hầu trước mặt đến bên người nàng.

Bọn họ chảy mồ hôi ròng ròng, người đẫm máu, có người bị đứt một tay, máu chảy ồ ạt, rất là khủng bố.

Xuân Mai kiên quyết nói:

- Nương nương, chúng ta không đi!

Gã muốn ở lại cùng nương nương đánh lùi kẻ địch.

Hoa Nương Nương nhìn đám người hầu, nhẹ gật đầu:

- Tốt.

Nàng lại nhìn Hỗn Loạn:

- Phu quân đi đi.

Hỗn Loạn rất muốn đi, nhưng lão không thể, vì đó không phải suy nghĩ trong lòng lão.

Hỗn Loạn lắc đầu nói:

- Ta cũng không đi, lời Hỗn Loạn này nói ra thì dù trời sụp xuống cũng sẽ không thay đổi. Điều kiện là làm bạn cả đời vậy thì cả đời, dài ngắn không sao cả.

- Ha ha ha, các ngươi không đi được!

Linh khí trong phạm vi nhanh chóng co rút tụ vào một điểm, hình thành khuôn mặt khủng bố dữ tợn ở giữa hư không.

Gương mặt kia rất tà ác, kinh người vô cùng, miệng đầy răng nhọn, như ác ma.

Trán Hoa Nương Nương rịn mồ hôi:

- Các hạ rốt cuộc là ai?

Khí thế của đứa bé quá khủng bố, làm trái tim lâu rồi không dao động của nàng phải đập nhanh.

Đó là tín hiệu gặp cường địch.

- Người đánh chết các ngươi.

Gương mặt kia co rút xuống dưới, hai bóng người chậm rãi đi tới.

Tâm tình của Liễu Nhược Trần khá tốt, đi theo đứa bé này thật là thần chắn giết thần, dù là ai đều sẽ chết thảm trong tay nó.

Liễu Nhược Trần bỗng mặt biến sắc, mỉm cười nói:

- Ủa? Là Hỗn Loạn Quân Chủ đây mà.

Mặt Hỗn Loạn không biểu tình, khi thấy Liễu Nhược Trần thì kinh ngạc kêu lên:

- Liễu Nhược Trần?

Hỗn Loạn không ngờ gặp lại đệ tử cũ của Thánh Đường tông ở đây.

Hoa Nương Nương hỏi:

- Người phu quân quen?

Hỗn Loạn nhíu mày nói:

- Ừ, đệ tử của tông môn ta, nhưng biến mất lâu rồi, không ngờ xuất hiện ở đây.

Liễu Nhược Trần nhếch mép:

- Ha ha ha! Hỗn Loạn Quân Chủ, vị này là phu nhân của ngươi? Thật là xấu chưa từng thấy.

Hiện giờ nàng chẳng sợ ai cả, dù là ai đều không thể mang đến chút tổn thương nào cho nàng.

Có người tức giận quát, xông về phía Liễu Nhược Trần:

- Dám nhục nương nương, tìm cái chết!

Với tu vi Đại Thánh cảnh của Liễu Nhược Trần tất nhiên không đánh lại người hầu kia.

Nhưng trước mặt người hầu dường như xuất hiện một tấm gương, gã đụng vào, lơ lửng trong hoàn cảnh chân không, chẳng có điểm rơi.

- A!

Người hầu vùng vẫy nhưng không thoát ra được.

Liễu Nhược Trần khinh thường nói:

- Hừ! Còn muốn giết ta? Thứ như con kiến.

Không cần nàng ra tay.

Đứa bé đứng bên cạnh cười toe:

- He he, chết cho ta.

Dứt lời, đứa bé giơ tay lên, năm ngón siết lại, uy thế kinh khủng bộc phát ra.

Những cây gai đâm ra bao quanh người hầu, chớp mắt bắn về phía người hầu.

Hoa Nương Nương mặt biến sắc, vươn tay thò vào trong.

Uy thế hùng hồn chấn động.

- Đi ra!

Hoa Nương Nương kéo mạnh, lôi người hầu ra ngoài rồi ném ra sau lưng mình, nàng thì lùi mấy bước, một tay chắp sau lưng, cổ tay rách ứa máu.

- Rất mạnh!

Mặt Hoa Nương Nương nghiêm túc, mới rồi cứu người hầu ra nàng đã chịu thiệt, có thể làm nàng bị thương thì không thể coi thường thực lực của đối phương được.

Đứa bé thè lưỡi liếm, ánh mắt khiến người kinh dị:

- He he, ngửi được rồi, ngươi bị thương.

Xuân Mai hết hồn kêu lên:

- Nương nương!

Không ngờ nương nương bị thương, đứa bé này có lai lịch gì mà khủng bố như vậy, quá kinh người.

Hoa Nương Nương giơ tay ngăn người hầu lại, không cho họ xung động:

- Không sao, đứng phía sau hết, đừng đến gần.

Liễu Nhược Trần đã không còn là nàng ngày xưa, từ khi vô tình to bụng ra, nàng từng muốn chết, không ngờ trời ban đứa trẻ thần, cho nàng được thứ ngày xưa không dám mơ.

Cường giả thì sao, ở trong tay hài nhi của nàng đều thua cực kỳ thê thảm.

Giọng Liễu Nhược Trần lạnh băng, tràn ngập tức giận vô tận:

- Hỗn Loạn Quân Chủ, ngươi có biết Lâm Phàm Viêm Hoa tông ở đâu không? Nếu ngươi nói cho ta biết vị trí của hắn thì ta sẽ tha cho các ngươi khỏi chết.

Hỗn Loạn trả lời:

- Không biết.

Hỗn Loạn không biết Liễu Nhược Trần trải qua cái gì mà có biến đổi như vậy, quá kinh người.

Giọng Liễu Nhược Trần tràn ngập tức giận:

- Cái gì?

Sau đó bình ổn lại, nàng nghiền ngẫm nhìn Hỗn Loạn:

- Quân Chủ, ngươi từng cao cao tại thượng trong Thánh Đường tông, Liễu Nhược Trần này là Thánh Nữ nho nhỏ, không được xem trọng. Bây giờ thì khác, các ngươi đều là cá nằm trong lòng bàn tay của ta. Ngươi quỳ xuống, hứa trung thành với ta thì ta sẽ tha cho ngươi, nếu không sẽ chết!

Phiêu Thánh Hỗn Loạn nhìn Liễu Nhược Trần, muốn ra giá, nhưng cố kiềm nén, muốn nói lại thôi.

Hoa Nương Nương lên tiếng:

- Phu quân có lời gì thì nói đi.

Hỗn Loạn lắc đầu nói:

- Thôi, không nói.

Thật ra lão muốn hỏi Liễu Nhược Trần là bao nhiêu tiền, nhưng lão đã bán mình rồi, có thể lấy ra bao nhiêu để mua nàng?

- Ta muốn đánh chết các ngươi!

Đứa bé nhích người, uy khủng bố bao phủ thiên địa ập đến.

Hoa Nương Nương biết đối phương rất mạnh, ở lại đây đấu cứng thì không vài người sống ra ngoài được.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Bầu trời bị xé rách.

Thực lực của đứa bé quá khủng bố, ra tay làm chấn động hư không.

Khuôn mặt Hoa Nương Nương nghiêm túc, nàng cảm nhận lực lượng của Cự Linh tộc trên người đứa bé, liên tưởng Cự Linh tộc bị

diệt tộc, nàng biết có lẽ là bị đứa bé này tiêu diệt.

Nếu đúng vậy thì chỉ có đi, không thể ở lại.

Long giới.

Lòng lão tổ Long giới lạnh lẽo, muốn chết:

- Lâm phong chủ, cái này . . .

Tiểu tử này hoàn toàn không khách khí với họ, vào bảo khố chọn mấy món, toàn là thứ tốt, dù là Long giới cũng không có nhiều.

Lâm Phàm quay đầu hỏi:

- Sao vậy? Có vấn đề gì?

Lão tổ Long giới lắc đầu nói:

- Không có.

Lão có thể nói gì? Minh Hoàng lão tổ đã lên tiếng, lão rất muốn hỏi lại: Ta có thể nói cái gì?

Khi Lâm Phàm rời khỏi bảo khố, lão tổ Long giới thở phào, tuy bị lấy đi cũng nhiều nhưng còn trong giới hạn chấp nhận được.

Lâm Phàm ở lại Long giới một ngày, không vội rời đi.

Ngao Bại Thiên nghe nói lão tổ mang huynh đệ bằng nhựa của mình đi bảo khố Long giới chọn lựa thì ngây người.

Huynh đệ bằng nhựa làm bằng cách nào mà khiến lão tổ dẫn hắn đi bảo khố?

Đây là chuyện lớn bằng trời, người bình thường không dám tin tưởng.

Ngao Bại Thiên đã nhìn ra, bất giác huynh đệ bằng nhựa tạo nên mối quan hệ tốt đẹp với các lão tổ, về sau không thể trêu vào đồ đệ của hắn.

Chương 838: Tự mình nhậm chức đi tìm đối phương

Tri Tri Điểu mang theo ánh sáng màu lam bay tới bầu trời Long giới, thả tờ giấy xuống.

- Viên Chân muốn hại ta, khả năng lớn nhất là đăng tin trên Tri Tri Điểu.

Lâm Phàm hơi mong đợi, không biết Viên Chân sẽ nói thế nào, có lẽ nói hắn là tội ác tày trời, tội đáng muôn chết.

Lâm Phàm đọc nội dung Tri Tri Điểu.

Quả nhiên Viên Chân ra tay.

[Tà ma lớn nhất vực ngoại giới, Lâm Phàm, tàn nhẫn tổn thương Mao Trọng của Chính Đạo Sơn ta, tà ma như thế nên bị giết. Viên Chân này tại đây kêu gọi kẻ sĩ chính đạo thế gian cùng nhau thảo phạt người này!]

Trên Tri Tri Điểu có nhiều nội dung nhưng Lâm Phàm không đọc hết, đơn giản là tìm người cùng nhau giết hắn chứ có gì mới mẻ đâu.

- Dở, dở ẹc.

Lâm Phàm đã hiểu, với năng lực của hắn có thể trở thành soạn giả cấp tông sư của Tri Tri Điểu là vì mấy người kia đầu óc mít đặc.

Nhìn Viên Chân viết xem, cái thứ gì, từ đầu tới đuôi đòi đánh đòi giết, không có chút tình cảm nào trong đó.

Nếu Viên Chân viết bừa là Lâm Phàm vô tình nghiền chết trẻ nhỏ thì hắn đã phục năng lực kéo thù hận của đối phương, nhìn lại bài này xem, không ốm mà rên.

Trừ người bên Viên Chân sẽ tham gia vào đại quân thảo phạt ra, người bên ngoài sẽ không chung phe với tên khùng này.

Có một bài viết hấp dẫn Lâm Phàm chú ý.

[Hoa cung bị một đứa bé phá diệt, Hoa Nương Nương không đánh lại đứa bé, mang theo người hầu chạy trốn.]

Lâm Phàm cau mày, nội dung này thú vị, Hoa Nương Nương mà bị người đánh chạy trốn, thật khó tin. Hoa Nương Nương là cường giả đỉnh cao nhất Đạo cảnh ở vực ngoại giới, thế nhưng bị đứa bé đánh chạy trốn.

Khỏi đọc cũng biết nữ nhân mang theo đứa bé chắc là Liễu Nhược Trần.

Lâm Phàm suy tư:

- Ả ta được cơ duyên gì mà một hơi lên trời, hơi bị kinh người.

Hắn không nghĩ ra đứa bé từ đâu chui ra.

Liễu Nhược Trần vì báo thù nên tìm người mượn tinh sinh con, làm ra quái thai?

Vấn đề này đáng giá đào sâu, có thể biết bên trong sâu xa thế nào.

Lâm Phàm đọc tiếp, lại một bài hấp dẫn chú ý.

[Lâm phong chủ, ta là Hỗn Loạn. Liễu Nhược Trần mang theo đứa bé kia rất mạnh, đang tìm tung tích của ngươi, phải cẩn thận.]

Đây là Hỗn Loạn đăng bài, không ngờ người này có tấm lòng thông báo cho biết, tính tình không tệ.

Đầu ngón tay Lâm Phàm gõ mặt bàn:

- Thú vị đây.

Hắn không sợ, đang suy nghĩ cách giải quyết. Hắn cần đi chỗ chủ chính đạo một chuyến, nhưng Liễu Nhược Trần nhảy ra lượn vòng, Lâm Phàm rất muốn xem nàng có thể làm ra chuyện gì.

Trên Tri Tri Điểu có bình luận.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua, tạm thời không thấy người quen, bọn họ đều ôm lòng tò mò với chuyện này.

Hoa Nương Nương bị trấn áp đánh chạy, thật sự rất kinh người, không tin nổi. Đứa nhóc kia có năng lực gì mà ghê gớm thế, chắc gặp quỷ.

Nhưng người sáng suốt thì biết chuyện này có thật.

Cự Linh tộc bị diệt tộc gây động tĩnh lớn, nghe đồn cũng do một nữ và một đứa bé làm.

Lâm Phàm đứng lên, hắn muốn rời khỏi Long giới đi Chính Đạo Sơn, tên kia quá phiền, gần đây cũng rảnh, đến đó chắc có thể kiếm điểm.

Còn về công pháp thì Lâm Phàm đã chọn một môn công pháp tạm được trong Long giới, đương nhiên so với Thủy Ma Kinh thì chênh lệch lớn, không cùng đẳng cấp, nhưng không sao, hắn chỉ muốn tích lũy nội tình, một môn công pháp không đủ thì lấy vài môn, vài môn không đủ thì mấy chục môn.

- Lâm phong chủ, ngươi sắp đi?

Lão tổ Long giới không ngủ được, đứng ngồi không yên chờ ở bên ngoài.

Lão tổ Long giới sợ rồi, giờ Lâm phong chủ xoay người biến thành khách quý của Minh Hoàng lão tổ Long giới, đứng phía sau lão tổ, nên dù là lão cũng không đắc tội nổi.

Lâm Phàm định bay lên, thấy lão tổ đi tới thì cười hỏi:

- Như thế nào? Tiếc không nỡ để ta đi?

Lão tổ Long giới giật nảy mình, câu này nghe không dễ chịu. Không nỡ? Lão cầu còn không được, nhưng nếu nói thẳng ra thì không hay.

Lão tổ Long giới cười nói, nụ cười hơi lúng túng:

- Đương nhiên rồi Lâm phong chủ, ngươi là khách quý của Minh Hoàng lão tổ Long giới chúng ta, lão phu không nỡ để Lâm phong chủ đi, đúng không?

Lâm Phàm phất tay:

- Thôi, không đùa ngươi, nhìn mặt của ngươi xem, sợ đến mức đó.

Hắn bay lên trời, ẩn vào hư không biến mất.

Lão tổ Long giới lau mồ hôi trán, rất là mừng. Rốt cuộc đã đi, không thì lão suốt ngày phập phồng lo sợ.

Nhật Thiên là đại đệ tử của Lâm Phàm, địa vị tăng vùn vụt trong

mắt Ngao Bại Thiên.

Ngao Bại Thiên nhận được tin của lão tổ, huynh đệ bằng nhựa trở thành khách quý của Long giới.

Tin tức này làm gã không kịp phản ứng.

Đang yên lành sao bò lên nhanh thế, chớp mắt vọt lên đẳng cấp khách quý rồi?

Vậy chẳng phải là gã không thể trở người khi ở trước mặt huynh đệ bằng nhựa, cũng phải nâng niu đồ đệ của hắn?

Ngao Bại Thiên bỗng thấy buồn, đời rồng của gã không nên như vậy.

Đồng tộc tìm đến đòi lẽ phải cho nhi tử của mình:

- Bại Thiên, nhóc con nhà ta bị sao vậy? Tại sao bị nghiệt tử kia đánh mà ngươi không xử phạt nó?

Nếu là lúc trước Ngao Bại Thiên sẽ vỗ ngực nói: 'Yên tâm, giao việc này cho ta'.

Còn bây giờ thì gã không có cách nào.

- Lại đây, ta nói cho ngươi biết, đừng nghĩ đến việc đó nữa.

Sau đó Ngao Bại Thiên nói tình huống của huynh đệ bằng nhựa, đồng tộc giật mình tái mặt, xám xịt chạy mất, lúc gần đi còn la lên:

- Để ta trở về dạy lại thằng nhóc kia, nhiều người mà ăn hiếp một người!

Ngao Bại Thiên nhìn, lắc đầu, việc này đã không còn cách kéo lại, về sau không phải ai cũng có thể chọc vào nghiệt tử này.

- Chính Đạo Sơn, phải chơi cho đã mới được.

Lâm Phàm xuyên qua hư không, bận rộn quá, bận tối mặt tối mày mà mụ Liễu Nhược Trần còn cứng rắn nhảy ra.

Cái tên Viên Chân cũng tìm mình báo thù, rất muốn ghép cặp hai người này cho rồi.

Nhưng Lâm Phàm không để hai người này trong lòng.

Không biết qua bao lâu.

Lâm Phàm đang oán trách sao Chính Đạo Sơn xa quá thì nghe tiếng nói chuyện bên dưới.

- Đám tà ma yêu đạo các ngươi còn không bó tay chịu trói? Hôm nay chúng ta là đệ tử Chính Đạo Sơn phải trừ ma vệ đạo!

Mấy người trẻ tuổi ở bên dưới cầm binh khí, ánh sáng bắn ra đánh nhau với một nam nhân người tỏa hơi thở âm u.

Cảnh tượng rầm rộ, đánh bụi bay mù mịt.

Nam nhân âm u cười khẩy nói:

- Đám vật nhỏ các ngươi!

Khi gã tấn công thì hơi thở hỗn tạp hóa thành lực lượng khủng bố ập đến.

Bùm!

Bốp!

Đệ tử Chính Đạo Sơn đụng mạnh vào cây cối, ọc ra bãi máu, ánh mắt kinh sợ, dường như không ngờ tà ma này khủng bố đến vậy, bọn họ đông người mà không đánh lại.

Nam nhân âm u cười lạnh, từng bước một đến gần đối phương:

- He he, đám vật nhỏ các ngươi nghĩ đông người là được sao? Ta chỉ chơi đùa với các ngươi.

Nam nhân âm u khó xử, phân vân nói:

- Chút nữa ta nên dạy dỗ các ngươi thế nào? Là cắt thành từng miếng hay từ từ bẻ gãy? Vấn đề này khiến ta khó xử.

Bùm!

Một bóng người từ trên trời giáng xuống, đập mặt đất thủng cái hố sâu.

Lâm Phàm bẻ cổ, nhìn người nằm dưới đất:

- Các ngươi là đệ tử của Chính Đạo Sơn?

Đệ tử cầm đầu không ngờ hộc máu nhìn Lâm Phàm, không biết hắn là ai, nhưng thoạt trông không phải chung phe với tà ma.

Đệ tử cầm đầu gật đầu nói:

- Đúng rồi, chúng ta là đệ tử của Chính Đạo Sơn. Người sau lưng ngươi là tà ma, vì tu luyện tà công đã tàn sát hơn một ngàn ba trăm người, hôm nay bị chúng ta bắt được, nhưng không ngờ . . . khụ khụ!

Đệ tử chưa nói hết câu lại ho ra máu.

Nam nhân âm u bước chậm đến gần Lâm Phàm, mắt lấp lóe tia trêu cợt:

- Này vật nhỏ, ngươi từ đâu đến? Không phải ta bị bọn họ bắt được mà là cố ý dụ bọn họ đến đây. Sau khi vực ngoại giới dung hợp tăng thêm nhiều người, giết mãi không hết, là lò tu luyện tà công tốt nhất.

Nam nhân âm u đứng ở phía sau, cười rất âm trầm.

Đệ tử Chính Đạo Sơn hét lên:

- Cẩn thận!

Bọn họ thua rồi, không ngờ tên này khủng bố như vậy, quá kinh người.

Nam nhân âm u ra tay, định bẻ đầu Lâm Phàm xuống.

Thoáng chốc biến cố diễn ra.

Bùm!

Nam nhân âm u cúi đầu nhìn lồng ngực từ khi nào thủng lỗ to, sau đó từ từ ngước đầu khó tin nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm búng trán nam nhân âm u, bùm một tiếng, đầu gã bể nát.

Một cục máu thịt bắn bốn phía.

Các đệ tử Chính Đạo Sơn hết hồn nhìn Lâm Phàm, sau đó nở nụ cười, bọn họ được cứu rồi, không ngờ thực lực của đối phương mạnh như vậy, giơ tay giết tà ma trong tích tắc.

Chu Ngọc Minh ôm quyền, vô cùng cảm kích nói:

- Huynh đệ, tại hạ là đệ tử tam phẩm của Chính Đạo Sơn, Chu Ngọc Minh, đa tạ huynh đài cứu chúng ta. Ủa, huynh đệ làm gì vậy?

Lâm Phàm tiến lên sờ soạng người bọn họ, lấy trữ vật giới chỉ của họ.

Chu Ngọc Minh kêu lên:

- Huynh đệ, có gì từ từ nói, đừng cởi đồ của chúng ta được không?

Chu Ngọc Minh hoang mang, không hiểu nổi chuyện gì nữa.

Đối phương giết tà ma, là ân nhân cứu mạng trong mắt họ, nhưng rồi đối phương lột đồ của họ ra, kỳ lạ.

- Đừng nhúc nhích, bản phong chủ không giết các ngươi, xem bộ dạng của các ngươi không tệ, nhưng chủ chính đạo Viên Chân của các ngươi thì quá âm hiểm. Bản phong chủ đến tìm, nhìn xem y làm được gì.

Lâm Phàm rất quen thuộc thứ tự sưu tầm thắng lợi phẩm.

Chu Ngọc Minh ngây ra, ngẩng đầu nhìn đối phương, gã không ngờ đối phương tìm tông chủ Viên Chân của họ.

- Nhìn gì? Có gì lạ, tông chủ các ngươi tu luyện tà công mà còn cắn ngược lại bản phong chủ, tiện chưa từng thấy, còn ở trên Tri Tri Điểu kêu gọi người đến thảo phạt bản phong chủ. Nhưng bản phong chủ không phải loại người thích làm phiền người khác, các ngươi mau trở về nói cho Viên Chân biết rằng bản phong chủ đến.

Lâm Phàm lột sạch bọn họ, không chừa quần đùi.

Chu Ngọc Minh che thân dưới, ngây ngốc nhìn Lâm Phàm.

- Ít ra hãy chừa cho chúng ta một bộ đồ chứ!

Lâm Phàm liếc bọn họ một cái, đi thẳng.

Trên đường đến Chính Đạo Sơn không vội đi liều mạng, gần đây tông môn không có nhiều vùng đất mạo hiểm, phải kiếm một ít về mới được.

Chương 839: Nơi này thật giàu

Chính Đạo Sơn là thế lực lớn, lấy chủ chính đạo Viên Chân dẫn đầu hình thành phạm vi thực lực to lớn. Thế lực đối địch với họ là Ma Thần Xích Cửu Sát.

Lâm Phàm lẩm bẩm:

- Nếu Viên Chân biết bản phong chủ đến chắc sẽ rất hưng phấn.

Lâu lắm rồi hắn không di dời tài phú ở nơi nào đó, Viên Chân thành công hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Tên già đáng yêu kia thật là tràn đầy thân thiện.

- A!

Lâm Phàm nhìn bên dưới có đệ tử tụ tập, hình như đang tôi luyện. Đối với thế lực lớn mạnh như Chính Đạo Sơn tất nhiên sẽ có vùng đất mạo hiểm ở gần để các đệ tử tu luyện.

Bịch!

Lâm Phàm đáp xuống cửa vùng đất mạo hiểm, đứng thẳng người, mở công pháp ra, thân hình vươn cao mười thước.

Các đệ tử đang nói chuyện với nhau, chuẩn bị vào vùng đất mạo hiểm thì bỗng nghe tiếng gầm rú làm bọn họ giật mình trợn mắt há hốc mồm. Đập vào mắt là thân hình khổng lồ khủng bố.

Quá cao, quá vạm vỡ, phát ra khí thế khiến họ giật mình và khủng hoảng.

Lâm Phàm bẻ cổ, cười tươi hỏi:

- Các ngươi đều là các đệ tử của Chính Đạo Sơn?

Hắn rất thân thiện với những tiểu bảo bối này.

Đệ tử chuẩn bị vào vùng đất mạo hiểm cảnh giác nhìn Lâm Phàm:

- Ngươi là ai?

Bọn họ hết hồn, không rõ người này là ai, bề ngoài quá kinh khủng, cảm giác rất mạnh.

Lâm Phàm vỗ vào vách tường lối vào vùng đất mạo hiểm:

- Bản phong chủ hỏi các ngươi có phải là đệ tử của Chính Đạo Sơn không! Trả lời có hoặc không, sao không nghe hiểu hả?

Lực lượng khủng bố bùng nổ, nguyên vùng đất mạo hiểm rung rinh nứt rạn.

Cảnh này làm đệ tử xung quanh sợ hết hồn, mặt xanh mét như thấy quỷ.

- Đúng!

Bọn họ đều là đệ tử của Chính Đạo Sơn, đối phương một cái bộc phát ra lực lượng rất mạnh, họ cảm nhận được.

Lâm Phàm vung tay đuổi đám người kia mau biến khuất mắt:

- Rất tốt, các ngươi có thể đi, nơi này đã là của bản phong chủ. Trở về nói cho tông chủ Viên chó các ngươi là bản phong chủ đến, chờ xem y thảo phạt bản phong chủ thế nào!

Còn về gây sự thì thôi đi, dù sao có thù với tông chủ của họ chứ không phải họ, hơn nữa đám người kia toàn tu luyện công pháp hạo nhiên chính khí, khác với Viên Chân.

Một nam nhân trung niên bước ra:

- Càn rỡ, sao ngươi có thể vũ nhục tông chủ của chúng ta? Nơi này là vùng đất mạo hiểm của Chính Đạo Sơn!

Nam nhân trung niên là người dẫn đội, nghe lời đối phương nói thì lộ vẻ mặt hờn giận, giận vì Lâm Phàm nhục nhã tông chủ của họ.

Lâm Phàm ngước đầu lên, híp mắt nhấc chân giẫm mặt đất. Đất răng rắc nứt rạn li ti lan ra bốn phương tám hướng.

Đất lún xuống, mọi người cảm giác đất dưới chân run bần bật.

Lâm Phàm khẽ hỏi:

- Ngươi nói cái gì?

Các đệ tử Chính Đạo Sơn sợ, ngón tay run run, sống lưng lạnh

toát. Nếu lúc trước bọn họ chỉ cảm nhận một chút thì lúc này thật sự hiểu được thực lực của đối phương khủng bố đến mức nào.

- Không, không, chúng ta về ngay!

Có đệ tử kéo nam nhân trung niên lại, không để gã xung động. Đối phương quá mạnh, bọn họ không đánh lại nổi, hơn nữa đối phương không định giết họ đã là may mắn lớn.

- Đi!

Đám đệ tử nhanh chóng rút đi, không dám ở lại.

Bọn họ không dám tưởng tượng người này là ai mà dám quậy phá trong phạm vi Chính Đạo Sơn.

- Vùng đất mạo hiểm này tạm được.

Lâm Phàm đứng ở cửa vào vùng đất mạo hiểm, mười ngón đâm mạnh xuống đất, lực lượng dọc theo đầu ngón tay lan tràn bao bọc vùng đất mạo hiểm.

Yêu thú trong vùng đất mạo hiểm rất nhạy bén, chúng nó cảm nhận sâu trong lòng đất ẩn chứa lực lượng khủng bố.

Phập!

Mặt đất trong vùng đất mạo hiểm rung rinh, lực lượng phá mở mặt đất bắn ra, đâm xuyên thân thể yêu thú.

Lâm Phàm vừa lòng gật gù:

- Ừm, không tệ, tăng điểm tạm được.

Không phải vùng đất mạo hiểm lợi hại gì, cấp bậc bình thường, nhưng dù vậy cũng cung cấp nhiều điểm cho hắn.

- Lên cho ta!

Đã giết yêu thú trong vùng đất mạo hiểm rồi thì bắt đầu di chuyển vùng đất mạo hiểm.

Lực lượng truyền vào đôi tay, gân xanh nổi cục cục.

Răng rắc!

Mặt đất tan vỡ, nguyên vùng đất mạo hiểm rung rinh, bị bứng

tận gốc.

Tu vi đột phá đến Diệu Thế cảnh thì lực lượng siêu khủng bố, di chuyển vùng đất mạo hiểm nhỏ cỡ này dễ như chơi.

- Xong xuôi, kiếm được một vùng đất mạo hiểm, có thể đi chỗ tiếp theo.

Lâm Phàm bỏ vùng đất mạo hiểm vào trữ vật giới chỉ, tiếp tục chạy đi chỗ khác.

Mục đích của hắn rất đơn giản, dọn sạch vùng đất mạo hiểm của Chính Đạo Sơn, có thể di chuyển được bao nhiêu thì hên xui.

Chính Đạo Sơn.

Các đệ tử bận rộn, khá nhiều người đã xem bài trên Tri Tri Điểu.

Bọn họ tỏ vẻ khinh thường, cảm giác đây là ô miệt.

Tông chủ của họ là tồn tại như thế nào? Đó là người chính nghĩa đến mức tận cùng, sao có thể làm chuyện đó được, hoàn toàn bậy bạ, không thể tin tưởng.

Chính Đạo Sơn chợt vang tiếng la kinh hoàng.

- Oa, chuyện gì vậy? Sao bọn họ không mảnh vải che thân chạy về?

- Cái gì?

Sơn môn Chính Đạo Sơn có nhiều đệ tử thấy một đám sư huynh trần truồng vội vã từ bên ngoài trở về, phần thân dưới che bằng lá, trông rất buồn cười.

Chu Ngọc Minh hét to:

- Tông chủ, nguy rồi, xảy ra chuyện lớn!

Chu Ngọc Minh bất chấp ánh mắt của người khác, nhanh chóng báo cáo tình huống.

Có đệ tử quen biết với Chu Ngọc Minh chạy lại hỏi:

- Sư huynh, bị sao vậy?

Miễn đầu óc còn bình thường sẽ không trần truồng trong tông

môn, gây ảnh hưởng lớn.

Nếu bị các sư muội thấy thì về sau đừng mơ có đôi có cặp.

Chu Ngọc Minh vội nói:

- Sư đệ, sự việc quan trọng, không thể chần chừ, ta cần nhanh chóng gặp tông chủ!

Lớn chuyện, người không rõ lai lịch đã vào Chính Đạo Sơn, hơn nữa thực lực của đối phương rất mạnh.

- Nhưng mà sư huynh, có gì từ từ nói, bộ dạng sư huynh như vậy nếu bị nàng thấy thì . . .

Chu Ngọc Minh phản ứng lại, sư đệ nói có lý, nếu bị sư muội thấy sẽ không có chút cơ hội, dù sao trần truồng là mất hết mặt mũi.

Chu Ngọc Minh thay đồ xong, chuẩn bị tiếp tục tìm tông chủ thì thấy tông chủ từ xa đi đến.

- Có chuyện gì?

Viên Chân luôn mỉm cười, có mặt các đệ tử, y là tông chủ của Chính Đạo Sơn, phải để lại ấn tượng tốt đẹp trong lòng các đệ tử.

Chu Ngọc Minh nâng cao tinh thần nói:

-

Mắt Chu Ngọc Minh ẩn chứa xấu hổ, làm đệ tử Chính Đạo Sơn mà bị người lột sạch đồ, mất luôn trữ vật giới chỉ, ngẫm lại thật mất mặt.

Viên Chân nhướng mày, thắc mắc hỏi:

- A? Chuyện lớn gì?

Quanh Chính Đạo Sơn chưa bao giờ xảy ra chuyện lớn gì, Viên Chân không để bụng lời đệ tử này nói.

Chu Ngọc Minh kể lại tình huống:

- Đệ tử mang theo các sư đệ phát hiện tà ma Vương Hạo, ngay lúc đó xuất hiện một người bí ẩn, hắn nói là đến tìm tông chủ, bảo là tông chủ thảo phạt hắn trên Tri Tri Điểu, giờ hắn đã đến.

Đối phương đúng là kiêu ngạo, nhưng thực lực rất mạnh. Người như vậy đến Chính Đạo Sơn, nếu không nhanh chóng bắt lấy, lỡ hắn làm ra chuyện gì thì quá đáng sợ.

Lúc này có mấy bóng người từ xa lao tới:

- Tông chủ, nguy rồi!

Khi Viên Chân nghe Chu Ngọc Minh nói mấy lời đó thì lửa giận đốt cháy trong lòng y, đã biết ai đến, không ngờ tên kia thật sự dám tìm đến.

Những người bị Lâm Phàm đuổi ra vùng đất mạo hiểm vội vàng trở về.

- Tông chủ, có . . . có người đến Thủy Vân Động đuổi chúng ta đi, hắn còn di chuyển Thủy Vân Động!

Các đệ tử xì xầm nhỏ to:

- Cái gì?

- Không thể nào, là ai vậy? Di chuyển luôn Thủy Vân Động, đó là vùng đất mạo hiểm cho chúng ta tôi luyện, kẻ nào to gan dám làm ra chuyện như thế?

- Trời ạ, chuyện này chưa bao giờ xảy ra.

Bọn họ giật mình đến không nói nên lời.

Nếu đệ tử Chính Đạo Sơn đi gây sự thế lực lớn khác thì họ còn tin, nhưng giờ người ta tới Chính Đạo Sơn của họ kiếm chuyện thì quá khó tin.

Mặt Viên Chân không biểu tình, trong lòng hừng hực lửa giận:

- Cái tên chết tiệt!

Viên Chân giơ tay lên:

- Thông báo xuống, kêu đệ tử nhanh chóng trở về, tìm được bóng dáng đối phương lập tức báo về!

- Rõ thưa tông chủ!

Các đệ tử đáp, nhanh chóng hành động.

Viên Chân rời khỏi hiện trường, thông báo cho các lão tổ, với sức một mình y rất khó bắt được đối phương.

Nhưng nơi này là Chính Đạo Sơn, khí chính đạo ngưng tụ, chờ đến lúc đó lôi kéo bộc phát ra lực lượng sẽ khủng bố đến tột độ, đủ để nghiền áp đối phương.

- Nhãi ranh, đã đến Chính Đạo Sơn thì đừng hòng rời đi!

Trong lòng Viên Chân như chứa núi lửa tùy thời phun trào.

Viên Chân hận Lâm Phàm hơn tất cả mọi người, ngang ngửa với Xích Cửu Sát, thuộc loại không thể tha thứ.

Lần trước Huyền Mộc Nhất bị lão tổ Đan giới cho bài học nhớ đời, đến nay chưa khỏe lại, nhưng khi nghe tiểu tử kia đến quậy Chính Đạo Sơn thì nén đau đòi tham gia.

Viên Chân vỗ vai Huyền Mộc Nhất, đồng ý cho lão tham dự.

Không phải y bị tinh thần của Huyền Mộc Nhất cảm động mà trong tình huống này có thêm một người tăng thêm một phần nắm chắc.

Giọng Viên Chân hờn giận, nhưng y vẫn giữ sự bình tĩnh:

- Đi, tìm tặc nhân, cho hắn nằm lại Chính Đạo Sơn, để hắn biết Chính Đạo Sơn không phải nơi càn quấy.

Y là chủ chính đạo, không thể nào nhe răng trợn mắt, biểu hiện rất là tà ác.

Mấy vị cường giả đỉnh của Chính Đạo Sơn lao đi phía xa, tìm tung tích của Lâm Phàm.

Lâm Phàm lang thang khắp chốn:

- Ài, không ngờ Chính Đạo Sơn giàu vậy.

Hắn đã càn quét ba chỗ vùng đất mạo hiểm, thu hoạch phong phú.

Lâm Phàm bật cười:

- Chắc Viên Chân đã nổi khùng rồi.

Hắn lấy tờ giấy vàng rực ra, ghi lại sự kiện rồi truyền cho người

xét duyệt Tri Tri Điểu.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu đã nghẹn lời với tông sư, nhưng khi nhận được tin truyền về thì ngây ra, vội vàng xem.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu sửng sốt:

- Cái gì? Tông sư đi Chính Đạo Sơn?

Tông sư đi Chính Đạo Sơn làm gì?

Còn dọn sạch vùng đất mạo hiểm của người ta, cái này hơi gay go.

Chương 840: Thề quyết bắt được hắn

- Xem ra tạm thời không cần dụng độ Viên Chân.

Lâm Phàm đã có ý tưởng, hắn vốn định đánh một trận với Viên Chân, nhưng xem tình huống hiện giờ thì không cần làm như vậy.

Đánh một trận không kiếm được nhiều ích lợi, chẳng bằng dọn hết những vùng đất mạo hiểm có thể bứng đi.

Lâm Phàm cảm thán:

- Ài, làm siêu cấp đại sư huynh của Viêm Hoa tông, càng là phong chủ của Vô Địch phong, cuộc sống áp lực thật lớn.

Nhưng hắn tràn đầy nhiệt tình, đây là kiếm phúc lợi cho tông môn, hơn nữa giúp ích rất lớn cho phát triển tương lai của tông môn.

Cánh mũi Lâm Phàm hít hà:

- Ta ngửi được phía xa có mùi của yêu thú.

Phía xa có mùi yêu thú bay tới, chỗ đó chắc là vùng đất mạo hiểm, dù không phải thì cũng là chỗ tốt.

Bây giờ điểm là thứ tốt, hắn rất cần, cũng cần công pháp mạnh mẽ, nhưng muốn có công pháp mạnh rất là khó khăn.

Cấm Thể và Thủy Ma Kinh là công pháp hiếm có, muốn tìm được công pháp ngang ngửa trong vực ngoại giới chỉ có thể nhờ vào vận may.

Bùm!

Hai chân Lâm Phàm gấp khúc vọt lên cao, lao về phía xa. Hắn ở Chính Đạo Sơn như cá gặp nước, trà trộn không chút áp lực tâm lý.

Viên Chân là tông chủ của Chính Đạo Sơn, càng là chủ chính đạo, tuy rằng tu luyện tà công nhưng không ai biết, y ở trong mắt mọi người vẫn là chính nghĩa.

Với Lâm Phàm thì thích làm liền làm, không ham tìm chứng cứ vạch mặt y, suy nghĩ nhiều làm gì, hắn lười tốn nước miếng.

Lâm Phàm lơ lửng trên cao nhìn xuống dưới:

- Không tệ, lại một chỗ vùng đất mạo hiểm.

Đó là một di tích chôn sâu dưới lòng đất, một số kiến trúc cổ xưa nhô lên từ đất bùn.

Tay Lâm Phàm dán mặt đất, cảm ứng động tĩnh trong di tích.

- Ưm, có nhiều yêu thú ẩn giấu bên trong, còn có lực lượng rất thần kỳ, chắc là cơ duyên. Không tệ, chừa lại cho đệ tử tông môn, xem như được một hy vọng.

Lâm Phàm không cần những cơ duyên này, không có ích gì với hắn, nhưng sẽ đem đến tác dụng lớn cho đệ tử bình thường.

Bộp!

Lâm Phàm co năm ngón tay siết mạnh, mặt đất rung rinh.

Lâm Phàm hét to một tiếng:

- Đi ra cho bản phong chủ, đừng trốn!

Lực lượng kéo di tích, yêu thú ở bên trong bị hắn giết.

Tu vi Diệu Thế cảnh đã rất mạnh, sức chiến đấu thật sự của Lâm Phàm càng khủng bố kinh người, không phải người bình thường có thể đối kháng. Dù là Đạo cảnh nếu không phải đỉnh cao thì khó qua nổi mấy chiêu trong tay hắn.

Tâm tình Lâm Phàm sung sướng bỏ di tích vào trữ vật giới chỉ.

Có thể làm chuyện như vậy cũng chỉ có Lâm Phàm, những người khác khó mà làm được.

Trời dần tối.

Lâm Phàm lấy Thiên Hà Vương Đỉnh ra, sung sướng nhảy vào trong, nhàn nhã ngâm mình, nghỉ ngơi dưỡng sức.

Tuy hắn đến kiếm chuyện với người ta nhưng không thể bỏ qua phẩm chất cuộc sống được, không biết hưởng thụ thì cố gắng đấu tranh làm gì, kết quả chỉ là công dã tràng.

- Tông chủ, trời đã tối, tên kia rốt cuộc chạy đi đâu?

Huyền Mộc Nhất rất tức giận, bọn họ tìm một vòng lớn, nhìn vùng đất mạo hiểm bị dời đi hết, lòng hận muốn chết.

Tất cả đều là vùng đất mạo hiểm, tài phú của Chính Đạo Sơn, là then chốt các đệ tử có thể cường đại hay không. Giờ bị tặc nhân kia bứng tận gốc, chỉ để lại cái hố sâu to, chọc bọn họ tức điên.

Sắc mặt Viên Chân bình tĩnh như không có chuyện gì, nhưng trong lòng đã rực cháy lửa giận, ước gì có thể bầm thây Lâm Phàm ra vạn mảnh.

Lần đầu tiên có người dám đến Chính Đạo Sơn gây sự, còn làm ầm ĩ như vậy, liên tục nhiều chỗ vùng đất mạo hiểm bị chuyển đi, mất mát không thể đo lường.

- Tìm, dù có phải đào ba thước đất cũng quyết tìm ra tên này!

Chính Đạo Sơn quá lớn, muốn tìm một người vô cùng khó khăn.

Nhưng Viên Chân không tin, tiểu tử này dám hành động thì chắc chắn sẽ có động tĩnh.

Viên Chân đã động sát ý, hơn nữa nơi này là Chính Đạo Sơn, y có khí chính đạo thêm vào, đối phương tuyệt đối không đánh lại được.

Sáng sớm.

Lâm Phàm còn ngái ngủ, không có chút chuẩn bị đến địa bàn của người ta, sẵn sàng tùy thời liều mạng, ngược lại rất là nhàn nhã như đi nghỉ phép.

Tri Tri Điểu bay đi khắp vực ngoại giới, nội dung hôm nay làm nhiều người giật mình.

- Trời ạ, người này quá dữ dội, liên tục lấy ba vùng đất mạo hiểm, định dọn sạch Chính Đạo Sơn sao.

- Các ngươi còn ngẩn ra làm gì, mau đi Chính Đạo Sơn!

- Có chuyện gì?

- Còn hỏi, không có mắt à? Tên này là tông sư viết Đan Giới Chi Chủ, hắn xuất hiện ở Chính Đạo Sơn, chúng ta đi tìm hắn, bắt hắn lại ngày ngày viết bài!

- Ta là Thần Giới Chi Chủ, lập tức đi Chính Đạo Sơn tìm tông sư!

- Trời ạ, Thần Chủ cũng đi nữa, sắp nghịch thiên rồi.

- Đao giới cũng hành động.

Khi bài này được đọc, vực ngoại giới xao động, vô số cường giả rời khỏi nhà xuất phát đi Chính Đạo Sơn.

Rất nhiều cường giả, rất kinh người.

Một góc nào đó.

Người thành thật Dạ Ma nhìn nội dung trên Tri Tri Điểu, cực kỳ không phục:

- Tên này đã lăn lộn ra tiếng tăm rồi, nhưng vẫn như trước kia, tiện không giới hạn, thích làm mấy việc như vậy.

- Dạ Ma, ngươi biết hắn?

Mấy bóng người bên cạnh Dạ Ma rất mơ hồ, hỗn tạp, lúc ẩn lúc hiện như tùy thời sẽ biến mất.

Bọn họ là ân sư dạy học của Dạ Ma, một đám người kỳ lạ, như người mà không phải người, nói không là người nhưng có đặc tính của con người.

Dạ Ma đáp:

- Quen, Lâm phong chủ của Viêm Hoa tông, một người rất lợi hại.

Dạ Ma đã quen thuộc mấy người quái dị này, tính tình tạm được, miễn không chọc vào họ sẽ không có chuyện gì.

Một bà lão bay lại:

- Dạ Ma, thấy mặt ta đẹp không?

Nửa bên mặt bôi vẽ sặc sỡ, nửa bên mặt còn lại thì xương trắng âm trầm, cực kỳ khủng bố.

Dạ Ma trả lời:

- Đừng hù ta, suýt bị ngươi hù chết.

Lão phục rồi:

- Ta nói cho các ngươi biết, giờ ta và các ngươi chăm chỉ tu luyện, chờ khi ta tu luyện thành công thì các ngươi chuẩn bị tâm lý ăn đòn là vừa.

Bà lão âm trầm nói:

- Ngươi muốn chết phải không?

Nhiệt độ không khí giảm xuống, có nơi kết sương.

- Này, ngươi làm gì, muốn giết ta à? Nói cho ngươi biết, Dạ Ma này sợ chết, sẽ xin tha. Nhưng ta càng giận ngươi hơn, chờ ta tu luyện có thành tựu là lúc ngươi quỳ khóc xin tha, đừng có mà ngạo!

Dạ Ma không thích nói dối, một ngày không nói thật là lão khó chịu trong lòng.

Lão nhân lúc trước dẫn Dạ Ma đến bay tới bay lui bảo:

- Thi Ẩu, đừng hù hắn. Hối hận quá, chúng ta tìm người như vậy kế thừa y bát, vốn tưởng là giả ngu nhưng giờ xem ra ngốc thật, sau này ra ngoài, cách giao lưu của hắn khó mà sống sót.

Dạ Ma nheo mắt nhìn bọn họ, đừng nhìn lão trông già nhưng còn non khi so với mấy tên già kia, đều có thể làm tổ tông của tổ tông lão.

Dạ Ma nói:

- Các ngươi nói vậy khiến người khó chịu, theo ta thấy các ngươi rót hết lực lượng cho ta, để ta biến mạnh hơn nữa thì sẽ không chết.

Dạ Ma luôn muốn biến mạnh hơn, đại vị tông chủ còn chờ lão, nhưng không biết tông chủ sao rồi.

Tông chủ đi tôi luyện tìm hy vọng biến mạnh, rất có thể đã chết ở bên ngoài. Tông chủ hứa với lão là nếu mình chết sẽ cho lão kế thừa đại vị tông chủ.

- Cút đi!

Các bóng dáng nhìn Dạ Ma, bị chọc tức không nói nên lời.

Dạ Ma không nói nữa, tiếp tục xem Tri Tri Điểu. Lão muốn ra ngoài tìm La Sát tông, nhưng thực lực còn yếu, trở lại cũng không được ích gì, ở lại đây có thể biến mạnh hơn, cớ sao không làm.

- Thoải mái!

Lâm Phàm mở mắt ra, duỗi tay, xem như ngẫu nhiên thả lỏng một lần.

Bình thường hắn vất vả tu luyện, không bỏ qua cơ hội nào, hôm nay thư giãn.

- Tốt lắm, có thể tiếp tục hành động.

Lâm Phàm cất Thiên Hà Vương Đỉnh, quan sát bốn phía, tạm thời không có động tĩnh gì.

Bùm!

Hắn biến mất trong thiên địa, tiếp tục tìm vùng đất mạo hiểm của Chính Đạo Sơn.

Nhóm Viên Chân đang lùng sục, Chính Đạo Sơn quá lớn, là một giới vực nên rất khó tìm ra một người.

Huyền Mộc Nhất đọc nội dung Tri Tri Điểu, nghiêm túc nói:

- Tông chủ, cường giả thế lực lớn khác đều đến Chính Đạo Sơn.

Viên Chân sửng sốt, không phản ứng lại:

- Bọn họ đến làm gì?

Huyền Mộc Nhất im lặng giây lát:

- Tiểu tử này viết Đan Giới Chi Chủ, các cường giả đến muốn mang hắn đi.

Viên Chân đã hiểu. Đan Giới Chi Chủ nóng sốt vượt sức tưởng tượng của mọi người, cường giả mạnh nhất của các thế lực lớn đều muốn có soạn giả này.

Nói là ép đối phương viết tiếp thì lý do hơi giả, mục đích thật sự là muốn đối phương viết một bài về họ.

Viên Chân đã động sát ý:

- Tìm ra tên kia trước khi họ đến, không cho phép ai giẫm lên vinh dự của Chính Đạo Sơn!

Phía xa xăm đột nhiên vang tiếng nổ điếc tai, khi truyền đến đây

thì âm thanh nhỏ lại nhưng nhóm Viên Chân vẫn như nghe sấm nổ.

- Đi, hắn ở đó!

Đám người Viên Chân tăng tốc bắn nhanh như tia sáng, chớp mắt biến mất trong tầm mắt.

Huyền Mộc Nhất mặt biến sắc, có linh cảm không may:

- Hướng kia, hình như là . . .

Hướng kia có một vùng đất mạo hiểm rất quan trọng, là Long Mạch Sơn của Chính Đạo Sơn.

- Tốc độ của tông chủ nhanh như vậy, chắc không đáng lo.

Viên Chân tăng tốc nhanh hơn, bỏ mọi người lại sau lưng.

Cảnh giới tu vi đều là Đạo cảnh đỉnh, nhưng về năng lực thì tông chủ rất mạnh.

Thật lâu sau.

Bọn họ thấy tông chủ lơ lửng tại chỗ không nhúc nhích, vội lại gần:

- Tông . . .

Họ vốn định hỏi gì, nhưng khi thấy cảnh tượng trước mắt thì ngây người.

Phía trước vốn là đèo dài nhấp nhô kéo dài, nhưng giờ chỉ còn số sâu.

Huyền Mộc Nhất đen mặt trầm giọng nói:

- Long Mạch Sơn, không còn.

Viên Chân đứng ngây tại chỗ, ngón tay run run, tức giận đến mặt đỏ thẫm.

Chương 841: Ta muốn dời ngọn núi này

Long Mạch Sơn là một chỗ vùng đất mạo hiểm của Chính Đạo Sơn, về sau phát hiện Long Mạch Sơn có tác dụng ngưng tụ khí vận, sự huy hoàng của Chính Đạo Sơn có một phần nhờ vào nó.

Vì khí vận nên Long Mạch Sơn là nơi đệ tử Chính Đạo Sơn thích tôi luyện nhất.

Nó ngẫu nhiên hình thành bảo bối đặc biệt, bảo bối này là khí vận.

Giọng Huyền Mộc Nhất lạnh lùng nói:

- Tông chủ, tên kia đã dời Long Mạch Sơn đi, tội ác tày trời, phải lấy cái chết tạ tội.

Đám lão tổ phụ thuộc cùng chung suy nghĩ.

Không thể để đối phương sống.

Viên Chân không nói chuyện, con mắt dưới mí mắt bắn ra sát ý sắp tụ thành thực chất, nhưng khoảnh khắc sát ý ẩn giấu.

- Tiếp tục tìm.

Viên Chân nhìn phía xa, nơi đó hùng vĩ, bình tĩnh vô cùng, không nhìn ra có gì khác lạ, nhưng tiểu tử đáng giận kia ẩn núp ở đâu đó.

Y không ngờ tiểu tử này thật sự dám đến Chính Đạo Sơn, trong lòng y nghĩ cho hắn mười lá gan cũng không dám đến.

- Tông chủ, tản ra tìm thì tốt hơn. Chính Đạo Sơn lớn như vậy, cứ tìm thế này thì không biết tới bao giờ.

Huyền Mộc Nhất biết Chính Đạo Sơn mênh mông, cứ tụ tập tìm kiếm, nếu xui thì không chạm mặt được, nếu chia nhau tìm cơ hội sẽ lớn hơn.

- Không được, đừng tách ra. Hiện giờ cường giả các thế lực lớn đều vào Chính Đạo Sơn, đi lẻ rất nguy hiểm.

Viên Chân sẽ không nói rằng chúng ta xé lẻ lỡ gặp tiểu tử đó sẽ không đánh lại, y không thể nói như vậy, vì mọi người sẽ ngạc nhiên.

Bọn họ sẽ hỏi đối phương chỉ là Diệu Thế cảnh, sao tông chủ biết hay vậy?

Đám người Huyền Mộc Nhất nhìn nhau, hơi bất đắc dĩ. Tông chủ quá cảnh giác với tiểu tử đó, Diệu Thế cảnh tầm thường thôi mà, không lẽ gây ra sóng to gì được?

Nhưng tông chủ đã nói vậy thì bọn họ không nói gì thêm, tông chủ nói sao thì nghe vậy.

Lâm Phàm cười thì thào

- Vùng đất mạo hiểm mới nãy thật thú vị, ngưng tụ ra một con rồng khí vận.

Con rồng nằm yên trong trữ vật giới chỉ.

Rồng khí vận chống cự, bị hắn cưỡi trên người đánh bầm dập, đánh phục nó.

Lâm Phàm đã xem rồi, mang vùng đất mạo hiểm này về sẽ đem đến ích lợi to lớn cho các đệ tử.

Lâm Phàm cười nói:

- Đã có bốn vùng đất mạo hiểm, nhưng vẫn chưa đủ.

Hắn nhìn phía xa, mũi chân đạp nhẹ, lực lượng trùng kích chấn động, sau đó hóa thành luồng sáng biến mất tại chỗ, bay về phía xa.

Lâm Phàm đến Chính Đạo Sơn vốn muốn tính sổ với Viên Chân, nhưng xem tình hình bây giờ dọn sạch vùng đất mạo hiểm có lời hơn.

Bài viết Tri Tri Điểu đã hấp dẫn nhiều người đến.

Một luồng sáng từ xa bắn nhanh tới, chớp mắt đến tận cùng, ánh sáng bảy sắc rực rỡ bao bọc, loáng thoáng thấy bóng người ở bên trong.

Nam nhân đầu đội kim quan, uy vũ bất phàm, toàn thân toát ra khí thế hùng hậu, cực kỳ không tầm thường.

Phía xa lại có luồng sáng bắn tới, luồng sáng sắc bén cắt đứt cả hư không, như lạch trời chia thiên địa làm đôi.

- Ô, không ngờ Thần Giới Chi Chủ đến thật.

Thần Chủ nhíu mày hỏi:

- Đao Chủ, sao ngươi đến đây?

Đó là lão tổ Đao giới, một lão già thực lực mạnh mẽ.

- Lần trước nghe nói thiên kiêu của Đao giới các ngươi bị nhân vật lùm cỏ nào đó giết, nhiều lần truy bắt người ta nhưng đều bị giết. Các ngươi làm vậy chẳng khác nào tặng quà cho người ta không ngừng nghỉ.

Thần Chủ mỉm cười, ngữ điệu khinh thường nói:

- Từ khi nào Đao Chủ cũng bắt đầu có hành vi như vậy?

Chuyện thiên kiêu Đao giới bị người giết không phải bí mật, hơn nữa hung thủ là kỳ tài dùng đao.

Biểu tình của Đao Chủ hơi mất tự nhiên, vẫn cố mỉm cười nói:

- Chuyện này là các tiểu bối tự tiện hành động, nhưng không phải chuyện gì lớn, đã tìm kiếm được tung tích của đối phương. Thần Chủ đến Chính Đạo Sơn chắc vì tông sư, không biết có phải Thần Chủ cũng muốn giống như Cửu Sắc lão tổ, mời tông sư soạn truyện ký? Nhưng theo ta được biết thì Thần Chủ không có câu chuyện mới mẻ gì.

Thần Chủ cười, mắt bắn ra tia sáng, không đáp lại Đao Chủ:

- Ha ha.

Thần Chủ ôm quyền chào:

- Cáo từ.

Thần Chủ hóa thành luồng sáng biến mất tại chỗ, bận rộn đi tìm tông sư, không rảnh nói nhảm với Đao Chủ.

Mắt Đao Chủ bắn ra tia sáng tựa như đao quang sắc bén tột độ, có thể cắt tất cả.

- Trò vặt nhìn thoáng qua liền biết, còn giả vờ chối. Thần Chủ ơi là Thần Chủ, ngươi chỉ có bấy nhiêu năng lực. Khá nhiều người đến, Binh Giới Chi Chủ cũng tới, thú vị, hôm nay khó tránh khỏi trận chiến.

Đao Chủ vọt lên cao, bắn về phía xa.

Binh giới được gọi là khống chế vạn binh, nhưng không tính Đao giới vào, nhưng mang ý lớn mạnh hơn Đao giới, đè một đầu, bởi vậy Đao Chủ làm Đao Giới Chi Chủ không thể chấp nhận chuyện này.

Lâm Phàm lơ lửng trên cao, một ngọn núi hấp dẫn chú ý của hắn:

- Ngọn núi này có chút khác lạ.

Bầu trời trên ngọn núi có trận văn lớn vàng rực xoay tròn, trong trận văn bắn ra tia sáng bao trùm ngọn núi.

Xoẹt xoẹt đùng đùng!

Từng đợt tia chớp như rồng lượn lờ trên bầu trời đánh xuống núi to.

Mỗi lần sét đánh là xích sắt trên núi to tỏa sáng rực rỡ hút sấm sét, ánh sáng càng chói mắt hơn.

- Cái thứ gì?

Lâm Phàm không xem hiểu, hắn phá không đáp xuống chân núi.

- Đứng lại!

Lâm Phàm mới đáp xuống thì có mấy bóng người xuất hiện, xem ra đều là đệ tử của Chính Đạo Sơn.

Đệ tử dẫn đầu cảnh giác nhìn Lâm Phàm:

- Nơi này là cấm địa của Chính Đạo Sơn, người không liên quan hãy mau rời đi!

Gã không ngờ có người xuất hiện ở đây.

Trong ngọn núi này toàn bắt nhốt hung ma tuyệt thế, Chính Đạo Sơn bắt nhiều tà ma nhốt ở đây bao nhiêu năm, có thể nói là nơi cực kỳ quan trọng của Chính Đạo Sơn.

Đương nhiên, nơi này ẩn chứa đại trận, muốn bước vào là điều không thể, trừ phi tông chủ đích thân đến, nếu không thì dù là ai cũng không có quyền đi vào.

Bọn họ trông chừng chỗ này không phải vì bảo vệ mà là cảnh cáo người đến gần phải đi ngay.

Lâm Phàm suy tư, sâu trong lòng hắn có một giọng nói gào thét:

- Đây là thứ tốt, phải di chuyển, dời nó là không uổng chuyến này!

Giọng nói kia luôn vang vọng trong đầu hắn.

- Bản phong chủ phải làm theo lòng mình.

Lâm Phàm quyết định tuân theo bản tâm, không thể chống lại bản tâm, nếu không thì lòng không thông đạt. Từ trước kia đến bây giờ, hắn làm mỗi một việc đều vâng theo bản tâm nên mới được như hôm nay.

Rầm!

Lâm Phàm nhấc chân đạp mạnh xuống đất, lực lượng khủng bố bộc phát ra, mặt đất rung bần bật.

Lâm Phàm híp mắt bắn ra tia sáng lạnh:

- Các ngươi mới nói gì?

Chấn động rất lớn, làm đệ tử Chính Đạo Sơn giật mình tái mặt, hơi sợ.

Bọn họ không ngốc, biết vì sao đối phương bộc phát ra lực lượng.

Bọn họ nhìn mặt đất, chỗ đó có dấu chân to đùng, xung quanh nứt rạn lan tràn đến núi to.

Mới rồi họ cảm nhận uy thế khủng bố ập đến khó thể ngăn cản.

Đệ tử cầm đầu rụt rè nói, không dám quá ngông:

- Nơi này là cấm địa của Chính Đạo Sơn, xin hỏi các hạ có chuyện gì không? Nếu như có chuyện thì chúng ta sẵn lòng làm giúp.

Giọng Lâm Phàm hơi khàn, nghe vào trong tai kinh dị rùng rợn:

- Bản phong chủ rất đói.

- Cái gì?

Các đệ tử giữ núi to nghe câu này thì ngây ra, hoàn toàn thay đổi sắc mặt, như thấy quỷ:

- Xin hỏi, người nói cái gì?

Bọn họ cảm giác mình nghe nhầm, vì sao không hiểu đối phương nói gì?

Lâm Phàm thè lưỡi liếm môi, giọng âm u nói:

- Bản phong chủ rất đói, trong các ngươi có ai cho bản phong chủ cắn một miếng chết tươi, tốt nhất là thịt tươi non. Ba giây sau nếu các ngươi còn ở đây tức là đồng ý làm món ngon cho bản phong chủ.

Các đệ tử Chính Đạo Sơn cảm giác tay chân lạnh lẽo, trán chảy mồ hôi.

Một đệ tử sắc mặt lạnh lùng nói:

- Giả thần giả quỷ, càn rỡ!

Nơi này là cấm địa của Chính Đạo Sơn, sao cho phép người khác càn quấy.

Đệ tử lao về phía Lâm Phàm.

- Nơi này là cấm địa của Chính Đạo Sơn, không cho phép ngươi giả thần giả quỷ!

Tốc độ của người này rất nhanh, ánh sáng quấn quanh người, uy thế phi phàm.

Bốp!

Lâm Phàm giơ tay, giống đô vật vỗ một chưởng.

Vèo!

Mọi người thấy bóng đen vụt qua trước mắt mình, tốc độ siêu nhanh, không kịp chớp mắt một cái.

Rầm!

Phía sau vang tiếng nổ lớn, các đệ tử Chính Đạo Sơn cứng ngắc ngẹo cổ, nhìn bằng đuôi mắt, sư huynh của họ bị người ta tát lún vào vách đá, lún sâu không gỡ xuống được.

- Yếu quá, chất thịt chắc ngon, bản phong chủ rất thích.

Thân hình cao mười thước của Lâm Phàm kinh người, khi nhe răng, hàm răng lóe tia sáng lạnh khiến người khủng hoảng đến mức tận cùng.

- A, cứu mạng!

- Quái vật ăn thịt người, chạy mau!

Sư huynh bị người ta một bàn tay đánh bay, bọn họ làm gì có năng lực kêu gào với đối phương, tất cả co cẳng chạy mất.

Có đệ tử kéo sư huynh xuống vách đá:

- Sư huynh yên tâm, ta sẽ không vứt bỏ ngươi!

Lâm Phàm hờ hững nhìn. Chớp mắt đám người cụp đuôi chạy mất dép, không hề muốn ở lại liều với hắn một phen.

Khủng bố, siêu khủng bố, hù chết bọn họ.

- He he, những tên kia chạy thật nhanh, dục vọng muốn sống rất mạnh.

Lâm Phàm không truy sát họ, chán chết, đám nhóc kia không phải người xấu, chẳng qua bị tà ác che mắt.

Hắn là người tràn ngập chính nghĩa, lương thiện, có trách nhiệm cứu đám nhóc khỏi nước lửa, cho họ tương lai mới.

- Dời ngọn núi này trước.

Lâm Phàm nhấc chân bước vào phạm vi núi to.

Trên bầu trời kéo gió mây, sấm sét ầm ầm.

Lâm Phàm ngước đầu lên:

- Không được hoan nghênh đến thế sao.

Hắn không thèm quan tâm trên bầu trời thế nào, đã cảm nhận lực lượng vô hình từ ngọn núi to.

- Đám người trong núi nghe đây, bây giờ bản phong chủ sẽ dời ngọn núi đi, ai không muốn chết thì mau kêu một tiếng, nếu không thì xảy ra chuyện đừng kêu oan với ta!

Chương 842: Lực cắn của ta rất mạnh

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

- Ngươi mới nghe gì không? Bên ngoài có người rống to đòi dời chỗ này đi. Đồ chó chết Viên Chân lại muốn làm gì?

- Ai biết, ngu không thể tả, kêu chúng ta lên tiếng, nếu nói được thì còn cần chờ tới bây giờ?

- Đáng hận, lão phu bị Viên Chân bắt đến, trở thành lô đỉnh ba mươi bảy năm, chịu đủ hành hạ, căn cơ đều bị hủy, thà một chưởng đập chết lão phu cho rồi.

- Ngươi mới ba mươi bảy năm mà than gì, lão phu bị bắt năm mươi năm đây. Viên Chân được tu vi như hiện giờ có một nửa công lao của lão phu.

Sâu trong núi to có một thứ nguyên độc lập, nơi này tràn ngập uy thế kinh người, có một đám người không ra người cũng chẳng ra quỷ bị bắt nhốt tại chỗ này.

Nhìn kỹ bọn họ khí huyết uể oải, tinh khí thần đồi phế đến mức tận cùng.

- Lão già Tam Thi, sao ngươi đi tin lời Viên Chân làm gì, giao bí pháp huyết thi cho hắn. Mấy chục năm nay hở chút là rút máu của chúng ta, ngươi nhìn xem hắn có thả ngươi đi không? Đồ già mà ngu, hèn gì bị đồ đệ bán đứng.

- Đầu óc như ngươi làm ta rất muốn hỏi ngươi có thể thu được đồ đệ tốt không?

Tiếng mắng không dứt.

Lão già Tam Thi cúi đầu im lặng, tóc trắng rũ xuống che khuất mặt. Lão cũng rất bất đắc dĩ, rất hối hận, nhưng vô dụng.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Mười ngón tay Lâm Phàm đâm vào chân núi, bùng nổ lực lượng, tiếng gầm rú trầm đục.

Rào rào!

Xích sắt quấn quanh núi to rung mạnh, sấm sét đan xen trên trời, giáng xuống bao quanh Lâm Phàm.

- Hình như sấm sét không có sức phá hoại gì.

Lâm Phàm nhìn cánh tay và thân thể bị sấm sét quấn quanh, thịt cánh tay hơi đen, hơi chín ra còn lại không có cảm giác gì.

- Ảnh hưởng không lớn lắm.

Lâm Phàm hết sức bình tĩnh, không đau không ngứa, mặc kệ sấm sét công kích.

Hắn hơi thất vọng, khác với sấm sét trong tưởng tượng của hắn, còn tưởng tia chớp giáng xuống đánh hắn chết tươi.

Lâm Phàm gầm lên, gân xanh nổi lên như rồng bám trên cánh tay, sương trắng bốc lên, không gian bị vặn vẹo.

Đá vụn từ trên núi lăn xuống.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lâm Phàm ngước đầu lên, một tảng đá to rung rinh lăn xuống, mảng lớn tro bụi bay lên.

Giờ Lâm Phàm chỉ muốn dời ngọn núi to, không để ý mấy chuyện khác, mặc cho đá lớn lăn trên đỉnh đầu, rớt cái rầm vỡ thành mấy mảnh đá vụn nhỏ.

- Hưm?

Lâm Phàm bộc phát ra hết lực lượng, núi to đã nhúc nhích, nhưng rồi diễn ra cảnh kinh người, hình như núi lớn được lực lượng nào đó gia cố chống cự sức mạnh của hắn, làm hắn rất là bất đắc dĩ.

- Thế này thì không được.

Lâm Phàm ngừng lại, cau mày ngẩng đầu nhìn xích sắt quấn quanh núi lớn, tỏa ánh sáng âm u như hòa vào thiên địa.

- Đây là kéo lực lượng thiên địa gia cố, bản phong chủ không

phải dời núi mà nguyên thiên địa.

Nếu đúng vậy thì thú vị.

Lâm Phàm bay lên cao, lơ lửng ở giữa sườn núi, hai tay cầm xích sắt.

Xèo xèo!

Xích sắt tỏa ánh sáng âm u, có lực lượng mang tính hủy diệt chạy dọc đánh bật bàn tay Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhe răng cười:

- Thú vị.

Hắn đã xem hiểu, nơi này là chỗ hoàn toàn quan trọng của Chính Đạo Sơn, không thì đã chẳng cậy thế như vậy.

Bộp!

Lâm Phàm lại vươn đôi tay chộp xích sắt, mặc cho những lực lượng chạy dọc, hắn quát lớn, gồng hai tay muốn bứt đứt xích.

- Bản phong chủ không tin không bứt đứt xích sắt!

Lực lượng tăng lên, không gian bốn phía rung rinh.

- Trời ạ, bên ngoài xảy ra chuyện gì? Trận pháp nơi này rất không ổn định, có người đang ở bên ngoài phá hoại.

- Chỗ này là nơi quan trọng nhất của Viên Chân, ngươi nói xem sao hắn để người khác phá hoại được. Đừng nói là tiện nhân kia đã bị người đánh chết rồi.

- Rất có thể.

Bọn họ bị nhốt ở đây, không thể truyền âm giao lưu với người bên ngoài, nếu được thì họ rất vui vẻ trò chuyện với phe ta ở bên ngoài.

Kẻ thù của kẻ thù là bằng hữu của mình, mặc kệ lai lịch của kẻ đó là gì, miễn giết Viên Chân thì là ân nhân của họ.

Mắt Lâm Phàm tóe lửa:

- Bà nội nó, bản phong chủ không tin!

Độ cứng của xích sắt vượt sức tưởng tượng, hắn há mồm cắn.

Răng rắc!

Giòn.

Xích sắt đứt.

Với lực cắn hiện tại của Lâm Phàm mà gồng hết sức cắn thì lực lượng siêu khủng bố.

Mắt xích đứt một khâu, uy thế yếu đi, có biến đổi rõ rệt.

Người bị nhốt trong núi lớn thấy màn sáng vốn tròn trịa trên đỉnh đầu bỗng nứt rạn li ti thì mừng rỡ.

- Ha ha ha! Trận pháp bên ngoài bị phá hủy, chúng ta lấy lại cuộc sống mới rồi!

- Hay, làm quá đẹp! Rốt cuộc là ai làm, lão phu phải cảm tạ mới được!

Răng rắc!

Lâm Phàm không ngừng phá hoại xích sắt, cắn mỗi mắt xích đứt thành hai khúc.

Trận văn trên bầu trời xoay chậm lại, hiển nhiên bị phá hoại.

- Đã phá giải hơn phân nửa thì không cần tồn tại nữa.

Lâm Phàm siết nắm tay, lực lượng ngưng tụ ở đầu ngón tay, sau đó đấm ra, ánh sáng rực rỡ bắn ra, đánh mạnh vào trận văn.

Lực lượng siêu khủng bố ngưng tụ trong trận văn sinh ra biến đổi kinh người.

Trận văn phồng lên, dường như có thứ gì va đụng bên trong, cố gắng phá hoại.

Bùm!

Trận văn nổ tung, ánh sáng rực rỡ bắn ra, rung động thiên địa, hình thành sóng khí thổi quét thiên địa.

Quá kinh người.

- Đáng giận, tiểu tử này rốt cuộc chạy đi đâu?

Đám người Viên Chân đang tìm kiếm đối phương, nhưng trong khoảng thời gian ngắn không thu hoạch được gì. Mặt Viên Chân đen như mực, ước gì xới tung thiên địa lên.

Tuy Huyền Mộc Nhất cũng tức giận nhưng bình tĩnh hơn Viên Chân nhiều:

- Tông chủ nói xem có khi nào tên kia đã đi rồi không?

Bọn họ tìm kiếm đến bây giờ không thấy chút dấu vết gì, rất có thể đối phương đã đi.

Nơi này là Chính Đạo Sơn, không phải chốn nhỏ nhoi gì, Huyền Mộc Nhất cho rằng đối phương có chút trí tuệ thì nên biết chỗ nào có thể chọc vào, chỗ nào thì không được.

Đối phương dời mấy chỗ vùng đất mạo hiểm của Chính Đạo Sơn xong chắc cũng biết chừng mực, sẽ không ở lại đây nữa.

Trừ phi bị hỏng não.

Đột nhiên sinh ra dị tượng.

Chân trời xa, tầng mây dâng lên, mây đen cuồn cuộn hình thành uy thế khủng bố.

Đám người mặt biến sắc.

Hình như chỗ đó là . . .

Huyền Mộc Nhất căng thẳng tột độ:

- Tông chủ, nơi đó là Uyên sơn!

Uyên sơn là nơi nguy hiểm nhất Chính Đạo Sơn, bắt nhốt vô số ma đầu các đời.

Những ma đầu này đa số bị tông chủ tự mình bắt, nhưng tông chủ tốt bụng, nghĩ rằng trên trời có đức hảo sinh, không muốn lấy mạng của họ, cho cơ hội hối hận.

Nếu Uyên sơn bị phá hoại, thả hết ma đầu ở bên trong ra thì thật sự khủng bố.

- Đi!

Viên Chân hết bình tĩnh nổi, hóa thành luồng sáng bắn đi. Y thầm hoảng, không biết xảy ra chuyện gì, ngón tay y đang run, sợ sẽ xảy ra chuyện khủng bố.

Cường giả đến Chính Đạo Sơn đều đang tìm tông sư nhưng không thu hoạch được gì, bọn họ càu nhàu không biết tông sư đi đâu, có lẽ đã rời đi.

Trong khi họ thắc mắc thì động tĩnh phía xa hấp dẫn chú ý.

Họ không biết xảy ra chuyện gì, xem tình hình uy thế phi phàm, chắc là thiên địa chấn động, không đơn giản.

- Loại tình huống này sẽ không bỗng nhiên xảy ra trong phạm vi Chính Đạo Sơn, chắc có đại chiến kinh người.

Mọi người có cùng động tác là lao đi xa.

Lúc này quanh Uyên sơn đã bị Lâm Phàm phá hoại gần hết, các loại đại trận đều bị hủy, toàn là đại trận mà Viên Chân cực khổ vất vả bài bố vừa đề phòng người bên trong trốn ra, vừa đề phòng người ngoài đi vào.

Có thể nói vì bày những đại trận này không biết mất bao nhiêu tâm huyết của Viên Chân, nhưng giờ tất cả bị Lâm Phàm phá hủy.

- Ha ha ha, đại trận bị phá hủy, chúng ta có thể đi ra ngoài!

- Viên Chân, không giết hắn thề không làm người!

Người bị nhốt trong Uyên sơn hận Viên Chân thấu xương, hận không thể lột da, uống máu của y.

- Chờ chút, bây giờ ra ngoài không phải hành vi sáng suốt. Tình huống bên ngoài ra sao? Chúng ta cứ đi ra như vậy có khi nào rơi vào miệng cọp không? Với tình huống của chúng ta e rằng không đánh lại người ở bên ngoài.

Người bị nhốt tại đây đều là cường giả Đạo cảnh, khi còn ở thời kỳ đỉnh cao họ dư sức tiếu ngạo một thời đại. Nhưng trải qua nhiều năm, khí huyết của họ đã cạn kiệt, chỉ đang kéo dài hơi tàn. Có lẽ Diệu Thế cảnh đến đủ sức đánh gục họ, và họ không thể chống cự.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Núi to rung rinh.

Bọn họ biết người bên ngoài đang dời núi.

Nên ra ngoài hay không đây?

Vấn đề này làm khó bọn họ.

Nếu không ra ngoài thì quỷ biết bị dời đi đâu, nhưng nếu đi ra bị người ta bắt được thì chẳng phải là càng thảm.

Trong thiên địa chợt vang tiếng quát như sấm nổ:

- Dừng tay!

- Bà nội nó, suốt đời ta không thể quên giọng này, là giọng của Viên Chân!

- Tên này hãm hại chúng ta nhiều năm như vậy, biến chúng ta thành lô đỉnh, lão phu muốn ra ngoài liều mạng với hắn!

Một lão nhân người gầy guộc xắn tay áo định xông ra ngoài liều mạng, nhưng bị người bên cạnh đè lại.

- Lão Chung, đừng xúc động! Bộ dạng ngươi bây giờ không đánh lại hắn, rất có thể sẽ bị Viên Chân một bàn tay đập chết.

- Đúng đúng, chúng ta chờ đi, xem tình huống bên ngoài thế nào, tuyệt đối đừng nóng nảy.

- Được rồi, lão phu nghe theo các ngươi. Viên Chân chó chết, nếu không phải các ngươi kéo lại thì lão phu quyết ra ngoài cho hắn biết mặt!

Bên ngoài.

Lâm Phàm đang định dời núi thì nghe tiếng quát từ xa vọng lại, hắn tò mò nhìn sang.

Lâm Phàm mỉm cười:

- Đến thật nhanh.

Hắn thấy rõ người từ xa bắn tới là Viên Chân.

Bùm!

Bùm!

Với Viên Chân dẫn đầu, mấy bóng người tốc độ nhanh hơn vận tốc âm thanh xuất hiện giữa hư không, không khí đều bị chấn động nổ bùm bùm.

- Ngươi . . .!

Khi Viên Chân thấy tình huống hiện trường thì suýt hộc máu.

Y tự tay bày đại trận rơi rụng một bên, đều bị hủy.

Người bên trong có thể tùy thời đi ra.

Đầu sỏ gây chuyện thì thản nhiên đứng đó, rõ ràng không để Chính Đạo Sơn vào mắt.

Chương 843: Ta là người gan dạ

Lâm Phàm cười nói:

- Viên Chân, các ngươi đến nhanh thật, nhưng bản phong chủ đã giải trừ tất cả đại trận ở đây rồi.

Hắn vỗ lên núi to:

- Bây giờ nó là núi của bản phong chủ chứ không phải của Chính Đạo Sơn các ngươi, hiểu ý của bản phong chủ không?

Huyền Mộc Nhất lửa giận ngút trời, mắt đỏ ngầu hét to:

- Tiểu tử, ngươi đừng càn quấy! Uyên sơn là núi trong cấm địa của Chính Đạo Sơn, giờ ngươi nói nó là của ngươi, còn muốn mặt không hả?

Huyền Mộc Nhất tức điên mắng chửi tông chủ còn chưa lên tiếng nhưng lão không kiềm nén được lửa giận trong lòng.

Hận không thể giết tiểu tử này cho rồi.

Mặt Viên Chân không biểu tình, nhưng núi lửa trong lòng sắp phun trào nuốt hết mọi thứ xung quanh.

Tuy nhiên, Viên Chân không quên mình là tông chủ của Chính Đạo Sơn, đại biểu cho chính khí, không thể nổi khùng lên, nếu không sẽ ngược với thân phận của y.

Nhưng tình huống hiện giờ buộc y không đánh không được, không thể nói nhảm nhiều với tiểu tử này, quỷ biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Đại trận của Uyên sơn đã bị phá hoại, đám người bên trong có thể đi ra.

Bây giờ đám già kia chưa xuất hiện có lẽ vì không rõ tình huống bên ngoài, không dám ló đầu ra. Vậy cũng tốt, bớt rắc rối cho y.

Lâm Phàm cười nói, chiến ý hừng hực dâng lên trên người:

- Mặt là phải tự mình giành được, còn ngươi hỏi có biết xấu hổ hay không thì đương nhiên bản phong chủ có, cho nên núi này là của

bản phong chủ, không phục thì đến đánh. Tới Chính Đạo Sơn các ngươi lâu như vậy mà chưa đánh ai, vừa lúc lấy các ngươi luyện tập tay.

Lâm Phàm không sợ chút nào, tuy chỉ cỡ Diệu Thế cảnh nhưng đã đủ rồi.

Huyền Mộc Nhất nổi khùng lên:

- Sao nhà ngươi càn rỡ như thế!

Tiểu tử này quá kiêu ngạo, đời lão chưa từng gặp ai huênh hoang đến vậy.

- Nói nhảm quá nhiều, không có giá trị dinh dưỡng, nắm đấm mới có quyền nói chuyện.

Bùm!

Thân hình Lâm Phàm cao mười thước, lực lượng nóng bỏng sôi trào, hắn biến mất tại chỗ, xông tới chỗ mọi người.

Mắt Viên Chân lóe tia sáng đỏ:

- Bắt lấy tặc nhân!

Y giơ tay lên, phong vân dâng lên. Viên Chân không muốn dây dưa với tiểu tử này quá lâu, định dùng lực lượng mạnh nhất trấn áp.

Lực lượng mạnh nhất tất nhiên là khí chính đạo của Chính Đạo Sơn.

Khí chính đạo cực kỳ đậm như sóng triều từ xa ập đến, theo Viên Chân lôi kéo hóa thành lực lượng mạnh nhất nghiền áp Lâm Phàm.

- Tông chủ, không cần nghiêm túc như vậy chứ.

Huyền Mộc Nhất cảm giác tông chủ nghiêm túc hơi quá mức, lôi kéo khí chính đạo Chính Đạo Sơn làm gì, thứ này rất khó ngưng tụ, dùng một lần là ít một chút, muốn phục hồi lại không biết qua bao lâu.

Viên Chân không nói chuyện, y hiểu rõ hơn bất cứ ai rằng thực lực của tiểu tử này khủng bố cỡ nào. Nếu lật tay có thể trấn áp hắn thì lúc ấy đã chẳng bị hắn giết huyết thi, y càng không bị buộc sử dụng con rối thế thân.

Lâm Phàm ngước đầu lên:

- Hưm?

Hơi thở kia rất mạnh, hạo nhiên chính khí, lôi kéo lực lượng thiên địa.

- Lợi hại.

Lâm Phàm mới nói xong đã bị va chạm đụng mạnh vào núi to.

Rầm!

Núi to không có chút phòng ngự bị đập thủng cái hố to.

Tro bụi mù mịt, sóng xung kích khuếch tán ra ngoài, động đất.

Huyền Mộc Nhất nhìn chăm chú:

- Chắc đã chết rồi.

Một kích vừa rồi không lôi kéo nhiều khí chính đạo nhưng chỉ một chút đã làm Đạo cảnh bình thường không đỡ nổi, càng đừng nói tới Diệu Thế cảnh.

Người bị nhốt trong núi to ngó nhau, uy thế rất mạnh, kinh thiên động địa, bên ngoài đã xảy ra đại chiến.

- Các vị thấy sao? Ra mặt vạch bộ mặt thật của Viên Chân hay ngồi đây chờ phút cuối rõ ràng?

- Hỏi vớ vẩn, lúc này tranh thủ phục hồi thể lực để lát chạy trốn sẽ nhanh hơn!

- Phải rồi, bị nhốt lâu nên đầu óc ù đặc. Bị nhốt nhiều năm như vậy, trừ tên chó chết kia ngẫu nhiên cho chút đan dược hồi sức ra bình thường không thể đụng vào linh khí thiên địa.

Bọn họ đều là cường giả, đại trận bị hủy, không còn bị giam cầm nữa, bọn họ điên cuồng hấp thu linh khí thiên địa ôn dưỡng thân thể.

Xèo xèo!

Có lão nhân gầy đét sau khi hấp thu linh khí thiên địa thì làn da teo tóp từ từ phồng lên.

Có người tóc bạc phơ dần nhuộm màu đen, sáng bóng.

Nhưng muốn hoàn toàn khỏe lại phải mất một thời gian dài, căn cơ của họ quá hỗn độn, bị hủy khiến người không nỡ nhìn thẳng.

- Ôi chao, Viên Chân, ngươi khá lợi hại, chiêu vừa rồi hay đấy, tiếc rằng chưa đủ sức.

Két!

Lâm Phàm hươ hai cánh tay trái phải bò ra từ hố sâu, một tay vịn cổ nghiêng trái phải, lau máu dính khóe môi.

Hắn ngoắc ngón tay với Viên Chân:

- Lại đến.

Kiểu khiêu khích này làm mấy người nhóm Viên Chân tức đến ngứa răng.

Huyền Mộc Nhất không nhịn được nữa, sợi tóc dựng đứng:

- Tông chủ, ta đi dạy tiểu tử này bài học!

Bùm!

Huyền Mộc Nhất biến mất tại chỗ, lực lượng hùng hồn quấn quanh người xông về phía Lâm Phàm.

- Tiểu tử, ngươi quá càn rỡ, nơi này là Chính Đạo Sơn, không phải chỗ cho ngươi giương oai!

Huyền Mộc Nhất là lão tổ phụ thuộc Chính Đạo Sơn, thực lực phi phàm, tuy không bằng Viên Chân nhưng cũng không thể coi thường. Lão tấn công, phong vân dâng lên, ánh sáng rực rỡ ngưng tụ trên bàn tay vô cùng kinh người.

Lâm Phàm ngạo nghễ đứng yên, không thèm để Huyền Mộc Nhất vào mặt.

- Biến sang bên đi, đừng quậy.

Khi Huyền Mộc Nhất sắp đến gần thì Lâm Phàm giơ tay lên, binh một tiếng, đánh bay lão.

- Sao có thể như vậy?

Huyền Mộc Nhất còn giữ ý thức vài giây, nhưng rồi toàn thân kêu rôm rốp, xương đứt gãy. Lão không tin được, mới va chạm đã bị

đối phương trấn áp, sao có thể?

Rầm!

Huyền Mộc Nhất rớt xuống hố sâu, ọc ra từng ngụm máu, đôi mắt vốn có tia sáng bỗng chốc vụt tắt.

- Quá yếu, kẻ ở Đan giới bị khói độc bao phủ suýt chết mà có gan đánh với bản phong chủ, vì sự gan dạ của ngươi, bản phong chủ sẽ tha mạng cho, dù sao rất ít người gan dạ.

Lâm Phàm không cảm giác có gì lạ, hắn đến Chính Đạo Sơn như đi du lịch, gặp đồ thì nên lấy đều lấy, thứ không nên lấy cũng tìm cách lấy bằng được.

Ví dụ như ngọn núi này, muốn lấy đi thì hơi khó khăn, nhưng giờ thì tốt rồi, hắn đã giải quyết vấn đề khó khăn, có thể tùy thời di chuyển.

Viên Chân ngăn cản lão tổ khác:

- Các ngươi đừng ra tay.

Bọn họ không đánh lại, đi lên cũng tự chuốc khổ.

Viên Chân không nghĩ ra, tiểu tử này có lai lịch thế nào, chỉ dựa vào thực lực Diệu Thế cảnh mà có thể trấn áp Đạo cảnh, rất vô lý, không thể xảy ra.

- Tông chủ . . .

Cả nhóm nóng nảy, người ta khi dễ đến trước mắt rồi mà còn để mặc đối phương kêu gào thì uy nghiêm của Chính Đạo Sơn đặt ở đâu?

Bọn họ không biết rằng Viên Chân hiểu rõ thực lực của đối phương hơn họ, dù là y tự mình ra tay cũng không nắm chắc sẽ hạ được đối phương.

Viên Chân sắc mặt âm trầm nói:

- Lâm phong chủ, ngươi rời khỏi Chính Đạo Sơn ngay bây giờ thì ta có thể bỏ qua chuyện cũ, nếu không dù phải dốc hết tất cả cũng quyết cho ngươi nằm tại đây!

Viên Chân phải nói câu khách sáo này làm bộ làm tịch trước mắt đám lão tổ.

Đến bây giờ chỉ có tiểu tử này biết chuyện của y, những người khác không biết.

Viên Chân dám bảo đảm nếu để đám lão tổ biết chuyện y làm thì sẽ không cùng chung mối thù với y như hiện giờ.

Lâm Phàm bật cười nói:

- Viên Chân, đừng giả vờ nữa, bản phong chủ xem nhức mắt. Mau ra tay đi, đánh một trận đàng hoàng, lần trước ngươi thua bản phong chủ, chẳng lẽ không muốn làm gì sao?

Hắn cảm giác Viên Chân sống thật mệt, kiêng dè cái này cái kia, chán chết.

Mặt Viên Chân đen như mực:

- Nói bậy bạ! Thôi được, hôm nay Viên Chân sẽ bảo vệ Chính Đạo Sơn, lôi kéo khí chính đạo lại trấn áp ngươi!

Y giơ tay chộp hư không.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Trong phút chốc sinh ra dị tượng, thiên địa chấn động, vô số lôi đình đan vào nhau. Phía xa cuồn cuộn tầng mây dày nặng kéo tới bên này.

Lâm Phàm ngẩng đầu lên:

- Đây là khí chính đạo?

So với vừa nãy thì khác biệt như trời với đất, lúc trước là một giọt nước thì bây giờ là hồ nước.

Đúng là hơi bị áp lực, nhưng cứ tới luôn đi.

Viên Chân đã động sát ý, lôi kéo khí chính đạo khổng lồ ngưng tụ lại đủ để giết cường giả Đạo cảnh, đây là dùng nguyên Chính Đạo Sơn áp chế người khác.

Mặt Lâm Phàm không đổi sắc:

- Đến đây.

Hắn đã biết kết quả, đó là chết.

Nhưng cái chết không hề đáng sợ với hắn, đối phương sẽ phải thất vọng.

Viên Chân quát to, hai tay đè xuống, nguyên thiên địa đều chìm xuống.

Uy thế quá mạnh, mặt đất không chịu nổi liên tục tan vỡ.

Mặt Viên Chân sắc lạnh, tóc dài bay lên, y không muốn giữ đối phương sống mà định giết tại chỗ, chặt đứt tai họa ngầm.

Viên Chân không tin tiểu tử này còn có thể sống tiếp, y đã liều mạng rồi, không lý nào đối phương thoát được.

Bùm!

Lâm Phàm cảm giác trên người chịu đựng áp lực cực lớn, hắn định chống cự một chút xem như cho đối phương sự tôn trọng, nhưng ngẫm nghĩ lại thôi, rách việc, để đối phương tạm thời giữ niềm tin vậy.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lực lượng cực độ xuyên qua, nhấn chìm thân hình Lâm Phàm mất hút.

Một kích kia không quá chói mắt, nhưng bộc phát ra lực lượng khủng bố đến mức tận cùng.

- Chết rồi?

Mọi người nhìn chằm chằm, không dám chắc chắn.

Viên Chân tràn đầy tự tin, y chắc chắn đối phương đã chết, lòng thầm thở phào.

Trong Uyên sơn, đám lão già bị nhốt cảm nhận tình huống bên ngoài, sắc mặt hoàn toàn thay đổi.

Bọn họ cảm ứng chiến đấu bên ngoài rất kịch liệt, phút cuối bộc phát ra lực lượng siêu kinh người.

Có người rất quen thuộc lực lượng vừa rồi:

- Là nhân vật nào mà khiến Viên Chân lôi kéo khí chính đạo trấn áp?

Khí chính đạo là thứ kinh khủng nhất Chính Đạo Sơn, không phải một người ngưng tụ mà là mỗi đệ tử phát ra hơi thở chính đạo.

Tiếc rằng khí chính đạo thành vật riêng tư của Viên Chân, chỉ một mình y lôi kéo được, những người khác không có năng lực này.

- Khoan đi ra ngoài, sợ là rất nguy hiểm, đối phương không đấu lại Viên Chân.

Chương 844: Dùng hai chữ ăn cắp không tốt lắm

Bọn họ ru rú trong này vì chờ cơ hội thừa dịp trốn ra ngoài, nhưng xem tình huống cực kỳ không ổn.

Viên Chân xuống tay ác, lôi kéo khí chính đạo đối địch, ai mà đánh lại nổi.

Trong Chính Đạo Sơn, không thổi phồng khi nói Viên Chân là vô địch.

Thế lực lớn thật sự đều có đòn sát thủ riêng, có thể đứng ở thế bất bại.

- Tiêu đời, sợ là chúng ta không chạy được.

- Viên Chân chó chết, để hắn đày đặn cánh chim rồi. Nếu sớm biết như vậy thì lúc xưa chúng ta nên chạy ngay, dù hy vọng không lớn còn hơn bây giờ không có chút hy vọng nào.

Bọn họ đau đầu, hối hận, muốn chết cho rồi.

Viên Chân thả lỏng tinh thần, y không cho rằng sẽ có người sống sót dưới khí chính đạo. Mới rồi y lôi kéo khí chính đạo siêu khổng lồ, đã thương gân động cốt, cần thời gian rất dài mới khôi phục khí chính đạo lại được.

Két!

Có tiếng động.

Viên Chân vốn thả lỏng bỗng chốc mặt biến sắc, không tin nổi.

Nhóm lão tổ bên cạnh y cũng linh cảm không may, như gặp phải quỷ.

- Không thể nào!

Bọn họ không tin sẽ như thế, sao đối phương sống được? Một kích vừa rồi đủ để kinh thiên động địa, dù mạnh đến đâu cũng không ngăn nổi uy thế kia.

- Lợi hại, thật khiến người không có chút sức đánh trả, nhưng còn thiếu chút. Viên Chân, nghe bản phong chủ khuyên, lôi hết khí chính đạo của Chính Đạo Sơn các ngươi ra đánh vào bản phong chủ nào, không chừng làm vậy có thể đánh chết bản phong chủ.

Mười giây sau Lâm Phàm sống lại, hắn nói câu này hơi khoác lác, gì mà thiếu chút, sự thật là đã bị người ta đánh chết.

Mặc dù phét lác là thói quen không tốt, nhưng rất cần nó chèn ép khí diễm kiêu ngạo của đối phương.

Lâm Phàm rất tò mò về cách khí chính đạo ngưng tụ, không biết nó làm bằng cách nào, nếu lấy được cách đó mang về thi triển trong Viêm Hoa tông thì phát tài.

Lâm Phàm đã nghĩ hết rồi, Viêm Hoa tông là nơi tụ tập sức mạnh tình yêu, khi có kẻ địch tấn công thì giương mũi tên Cupid bắn cho đối phương lên trời mới sướng.

Bộp!

Lâm Phàm đẩy đá to đè người ra, lơ lửng trên cao, bình tĩnh mà hờ hững, người không có vết thương nào, dường như thế công vừa rồi không có chút tác dụng với hắn, thậm chí không trầy miếng da nào.

Viên Chân không bình tĩnh nổi:

- Không thể nào!

Y không dám tin đối phương thật sự bình yên khỏe mạnh, không thể nào.

Là y lôi kéo khí chính đạo, y hiểu rõ hơn ai hết rằng lực lượng này khủng khiếp cỡ nào.

Các lão tổ đi theo bên Viên Chân cũng sợ, trán nhỏ mồ hôi, bọn họ đã hiểu tại sao tông chủ mãi không cho họ ra tay.

Vì đã biết thực lực của đối phương mạnh cỡ nào.

Tông chủ cũng không hạ được đối phương vậy làm sao biết trước đối phương mạnh cỡ nào?

Mọi người cùng nhớ tới đoạn thời gian trước những gì tiểu tử kia nói trước mặt họ, tông chủ đã gặp hắn rồi, còn đánh nhau một trận.

Không thể nào, tông chủ sẽ không là loại người đó.

Lâm Phàm mở miệng nói:

- Viên Chân, hay ngươi thử lần nữa xem, có lẽ lần sau sẽ giết được bản phong chủ.

Lúc này chợt vang tiếng reo vui:

- Tông sư!

Giọng nói rất hưng phấn, như phát hiện đại lục mới.

Viên Chân nghe những tiếng kêu đó thì biểu tình cực kỳ khó xem, y không ngờ những tên kia đến nhanh như vậy.

Mấy bóng người chớp mắt đã đến, uy thế của họ rất mạnh, hơi thở hùng hậu, tạo áp lực rất lớn.

Cường giả mạnh nhất của mấy thế lực lớn đã đến, dù là Viên Chân cũng không thể không chú trọng.

- Trình Giảo Kim ở đâu ra?

Lâm Phàm đang chơi đùa với Viên Chân, mấy người này từ đâu chui ra?

Một lão nhân tiến lên, khuôn mặt hơi già nhưng râu tóc đen nhánh, tinh khí thần sung sức, thậm chí có khí thế sắc bén toát ra từ người lão, như ẩn như hiện rất khó nhận biết nếu không chú ý kỹ.

Đao Chủ khách khí nói:

- Tông sư, tại hạ là Đao Giới Chi Chủ, nghe tiếng tông sư đã lâu, hôm nay gặp mặt là may mắn ba đời.

Đây là tông sư của Tri Tri Điểu, lão phải đối xử thân thiện, lão chơi đùa với đao nhưng thích nhất là người có văn hóa.

Nhìn xem, có người văn hóa đã xuất hiện ở trước mặt, lão phải tỏ ra thân thiện.

Nhìn bốn phía xem, tông sư người ta chắc đã làm chuyện gì đó, có thể sống sót trong tay Viên Chân nói lên thực lực của tông sư không yếu.

Khi Đao Chủ từ xa đến đã cảm nhận lực lượng cực kỳ khủng bố,

lực lượng đó quá khổng lồ, chắc là khí chính đạo.

Tông sư vẫn lành lặn đứng đây.

Điều này nói lên cái gì?

Vận động não sẽ hiểu ra ngay vấn đề.

Lâm Phàm nói:

- Ngươi nhìn thấy bản phong chủ đã là may mắn ba đời, đây mới là đời thứ nhất, còn hai đời nữa chưa sống chết mà đã may mắn gặp bản phong chủ, xem ra bản phong chủ có ơn với ngươi.

- A?

Đao Chủ đần mặt ra, tông sư nói vậy là sao?

Đây chỉ là câu thành ngữ thôi mà, sao dính líu xa thế?

Binh Chủ cười lớn lao đến:

- Lâm phong chủ, chúng ta lại gặp mặt, thật có duyên!

Khi Binh Chủ thấy Đao Chủ thì nhướng mày nói nhỏ:

- Lâm phong chủ, tên này là kẻ thô lỗ, không hiểu gì hết, suốt ngày chỉ biết chém người, hãy tránh xa hắn một chút.

Đao Chủ nóng tính, mặt đỏ rực vì giận:

- Binh Chủ, nhà ngươi nói gì vậy hả? Có phải muốn đánh nhau không?

Sau khi vực ngoại giới dung hợp, Đao Chủ cảm giác trong vô hình xuất hiện kẻ thù truyền kiếp, sau cùng tìm ra Binh Chủ, trời sinh khắc nhau, hoặc ngươi chết hoặc ta chết.

Viên Chân cau mày, y không ngờ Đao Chủ và Binh Chủ đều đến, vậy thì muốn xuống tay sẽ khó khăn.

Nên giải quyết thế nào đây?

Y là Viên Chân, luôn xuôi gió xuôi nước, không biết bắt đầu từ bao giờ mà cuộc sống trở nên đắng lòng.

Phải rồi, là từ lần trước gặp tiểu tử này bắt đầu xui xẻo.

Phía xa lại có khí thế mạnh mẽ lao đến.

Luồng sáng bảy màu như người thần giáng lâm.

Binh Chủ khinh thường nói:

- Thần Chủ, đến thì cứ đến, làm màu mè ích gì. Tông sư ở đây, ngươi muốn tông sư viết ngươi thành kẻ màu mè à?

Binh Chủ ghét nhất mấy kẻ kiếm chú ý, có hoa không quả.

Lâm Phàm không nhúc nhích, hắn chờ xem đám người kia muốn làm gì.

Nếu muốn đánh nhau thì hắn sẽ rất vui.

Thần Chủ xuất hiện bên cạnh Lâm Phàm, bước nhanh đến nắm tay hắn:

- Tông sư, ta tìm được ngươi rồi. Tôn sư viết Đan Giới Chi Chủ quá hay, mỗi ngày không xem sẽ thấy khó chịu cả người, nhưng viết quá chậm. Ta từ vạn dặm xa xôi đến vì muốn mời tông sư đến Thần giới chơi, trò chuyện về nội dung tiếp theo.

Lâm Phàm nhìn đám người này:

- Các ngươi đến đây vì muốn hỏi về truyện Đan Giới Chi Chủ?

Binh Chủ đáp:

- Đúng rồi đấy tông sư.

Đao Chủ gật đầu, lão rất hứng thú với truyện Đan Giới Chi Chủ.

Thần Chủ thì ngóng chương mới đến dài cổ, vốn định đánh tông sư bờm đầu, bắt về dạy dỗ từ từ, bắt hắn từ từ viết.

Nhưng khi xem hiện trường thì Thần Chủ phát hiện tình huống không đúng, nên mới thân thiện chút.

Lâm Phàm suy tư, hắn không ngờ sẽ như vậy, phải bình xét lại Đan Giới Chi Chủ, giá trị của truyện hơi cao, còn chưa được đào móc ra.

Lâm Phàm giơ tay lên ngăn bọn họ nói chuyện:

- Các ngươi có chuyện gì thì đợi lát nữa hẵng nói, bản phong chủ

đang bận.

Ném Viên Chân sang một bên không được tốt lắm.

Viên Chân không nhường bước nói:

- Các vị, các người đến Chính Đạo Sơn, tông chủ vốn nên nhiệt liệt hoan nghênh. Nhưng người này trộm cướp mấy vùng đất mạo hiểm của Chính Đạo Sơn, càng phá hoại Uyên sơn, phải cho một lời giải thích!

Viên Chân đã nhận ra mấy người kia đến vì Lâm Phàm, nhưng dù vậy y phải bắt đối phương có lời giải thích.

Binh Chủ giải oan cho Lâm Phàm:

- Này Viên tông chủ, nói vậy là sai rồi, Lâm phong chủ người ta trộm cướp khi nào? Viên tông chủ có chứng cứ không? Không có chứng cứ thì đừng nói lung tung!

- Đúng rồi, nói chuyện phải có chứng cứ, việc không bằng chứng đó gọi là vu oan.

Lần đầu tiên Đao Chủ gặp Lâm Phàm, nhưng đối phương là người có văn hóa nên lão đứng về phía người ta.

Còn về Viên Chân thì Đao Chủ vốn không thích, nói chuyện nặng nề âm trầm, nói cho lắm vào toàn là nhảm nhí.

Viên Chân kiềm nén cơn giận, giọng lạnh băng:

- Các vị, ta là tông chủ Chính Đạo Sơn, bọn họ đều nhìn thấy, chẳng lẽ giả sao?

Nếu không phải sợ dẫn loạn lớn hoặc không nắm chắc thì Viên Chân rất muốn lại lôi kéo khí chính đạo, giết hết đám người kia.

Đây là suy nghĩ thật trong Viên Chân.

Nhưng Viên Chân không có nắm chắc quá lớn nên không xung động.

Binh Chủ nói:

- Viên tông chủ lại nói sai rồi, bọn họ đều là người của Viên tông chủ chắc chắn sẽ bênh tông chủ. Lâm phong chủ nói xem có phải bọn họ vu hãm không?

Binh Chủ đứng về phe Lâm Phàm.

Lâm Phàm lên tiếng:

- Ăn cắp thì đúng là không có.

Binh Chủ nghe vậy nở nụ cười, đang định nói tiếp thì bỗng xoe tròn mắt nhìn Lâm Phàm trân trân.

Lâm Phàm nghiêm trang nói:

- Nhưng bản phong chủ có lấy, hai chữ ăn cắp dùng không chính xác. Bản phong chủ đến Chính Đạo Sơn, tổng cộng lấy bốn vùng đất mạo hiểm và ngọn núi này nữa là năm, Viên tông chủ nói xem có vấn đề gì không?

- Trời ạ.

Binh Chủ ngây người, không biết nên nói cái gì, Lâm phong chủ dữ dội vậy sao?

Không thèm nể mặt, hoàn toàn không cho Viên Chân bậc thang leo xuống.

Binh Chủ cho rằng Lâm phong chủ phối hợp với lão thì tuy Viên Chân không phục nhưng ít ra có thang leo xuống, giờ bị hắn gỡ luôn cây thang.

Nếu y mà trực tiếp nhảy xuống sẽ té dập mặt.

Nhưng chuyện này có thể xảy ra không?

Đương nhiên không thể nào.

Viên Chân là tông chủ Chính Đạo Sơn, càng là chủ chính đạo, muốn y té dập mặt trừ phi liều đấu ngươi chết ta sống.

- Được rồi, đừng đùa nữa, lãng phí hơi nhiều thời gian. Các ngươi tránh sang một bên hết, bản phong chủ đến đây là để đánh nhau, nói nhiều làm gì, đánh một trận tốt hơn. Ngươi thắng thì mạng của bản phong chủ thuộc về ngươi, nếu ngươi thua thì bản phong chủ lấy vùng đất mạo hiểm. Nhưng chắc bản phong chủ sẽ không chết.

Chương 845: Việc này hơi bị phức tạp

Binh Chủ nhỏ giọng nói:

- Thần Chủ, tông sư có chút nóng tính.

Lời nói của tông sư rõ là hút thù hận.

Mặt Thần Chủ không biểu tình, việc này hơi phức tạp, nếu để tông sư và Viên Chân đánh nhau mà bọn họ đứng một bên xem thì không tốt.

- Việc này . . .

Thần Chủ không biết nên nói sao, đánh nhau trong Chính Đạo Sơn không phải hành động sáng suốt, Viên Chân là chủ chính đạo, hơn nữa khí chính đạo hơi khó giải quyết.

Trong Uyên sơn.

Một đám lão già trò chuyện với nhau.

- Hình như tình hình bên ngoài biến đổi lớn, hai bên đang giằng co. Các vị nói xem có nên liều không?

- Bà nội nó, liều! Ta đã lấy lại chút sức, đủ để trốn thoát. Ở lại đây lo âu hoảng hốt chẳng bằng liều một phen, trốn được bao xa hay bấy nhiêu.

- Được, đi!

Cả đám liều mạng hóa thành luồng sáng bay lên cao, muốn chạy khỏi nơi này.

Lâm Phàm giằng co với Viên Chân, chuẩn bị đánh nhau thì chợt phát hiện có người muốn trốn khỏi Uyên sơn.

- Cái gì? Muốn đi? Ngọn núi này là của bản phong chủ, các ngươi không được bản phong chủ cho phép sao có thể đi!

Lâm Phàm phớt lờ Viên Chân, nhanh chóng bay lên bên trên Uyên sơn, lấy nồi ra vỗ vào một chuỗi nhóm người trốn ra.

- Cái thứ gì?

Mấy người mới trốn ra phát hiện đỉnh đầu đen tuyền, chưa phản ứng lại đã bị đập rớt xuống.

Cheng!

Tiếng giòn vang, những luồng sáng khựng lại, bị đập về chỗ cũ.

Đám người chuẩn bị chạy trốn hét lên:

- Chết tiệt, chuyện gì vậy?

Bọn họ đầu u cục to, đau ứa nước mắt, không biết xảy ra chuyện gì đã bị người đập rớt xuống.

Bịch!

Lâm Phàm đáp xuống mép rìa bên trên Uyên sơn, nhìn vào trong thấy có rất nhiều người.

Hắn nói:

- Đừng chạy, các ngươi đều là người của bản phong chủ, không có sự cho phép của bản phong chủ thì không ai được đi!

Đám người xoa đầu ngước nhìn lên trên, bóng dáng trẻ tuổi làm họ bất ngờ, mới rồi là thanh niên này đập bọn họ?

Có người lớn tiếng hỏi:

- Người trẻ tuổi, ngươi là ai?

- Ngọn núi này hiện giờ là của bản phong chủ, ngươi nói xem bản phong chủ là ai? Viên Chân đang ở bên ngoài, chờ bản phong chủ hạ gục y rồi sẽ mang ngọn núi đi, các ngươi ngoan ngoãn cho bản phong chủ, không muốn thành thịt băm thì đừng nhúc nhích!

Lâm Phàm nhìn thoáng qua, phát hiện người ở đây đều khá mạnh, tuy hơi thở yếu ớt nhưng căn cơ không yếu.

Đạo cảnh, toàn là Đạo cảnh.

Phát tài rồi.

Nên dù thế nào đều phải mang ngọn núi đi, bao gồm người ở bên trong.

Nếu có thể mang về tông môn, thêm vào đại quân lao động cải

tạo thì thực lực của tông môn sẽ tăng lên nhanh như bay, có thể nói là trang bị đến tận răng.

- Trời ạ, tiểu tử này láo lếu thật.

- Nhưng các ngươi có phát hiện không? Tiểu tử này đánh đến tận đây mà Viên Chân không thể hạ được, có lẽ chúng ta có đường sống.

Đám người nhỏ giọng thảo luận, sau đó gật gù, cảm thấy nói rất đúng.

Một lão nhân chậm rãi bay tới gần Lâm Phàm, hỏi:

- Người trẻ tuổi, có phải Viên Chân ở bên ngoài không?

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Đúng.

Nơi này hơi lạ.

- Vậy thì tốt, ta muốn vạch trần bộ mặt thật của Viên Chân! Đồ ngụy quân tử, đồ khốn nạn, hãm hại chúng ta mấy chục năm, ta ước gì có thể liều mạng với hắn!

Lão nhân tức giận hốc mắt đỏ hoe, ngẫm lại mấy chục năm nay sống không bằng chết. Bị người nhốt trong chỗ đó, khi cần sẽ bị rút ít máu, khó khăn phục hồi chút thực lực lại bị hút đi, Viên Chân đối xử với họ như heo.

Lâm Phàm phát hiện chuyện trở nên thú vị, hắn ngoắc ngón tay:

- Lên đây.

So với nói nhảm thì hắn càng thích đánh nát người hơn, nhưng nhìn biểu tình của lão nhân này khá hay ho, hắn chờ xem có thể vạch trần ra vấn đề gì.

Viên Chân đứng đó, cũng nghe được đoạn đối thoại, mười ngón tay siết chặt, mắt lóe sát ý.

Binh Chủ hỏi:

- Viên tông chủ, sao vậy? Người run dữ thế?

Binh Chủ phát hiện tình huống của Viên Chân là lạ, không lẽ liên quan đến đoạn đối thoại vừa rồi?

Lão nhân chậm rãi nổi lên, yếu ớt nói:

- Già rồi, thân thể không còn khỏe khoắn nữa.

Khi lão nhân leo ra Uyên sơn, trông thấy Viên Chân thì từ dáng vẻ bình thường bộc phát ra giận dữ ngút trời, khàn giọng rít gào:

- Viên Chân, ngươi không ngờ ta quang minh chính đại đi ra đúng không!?

Khoảnh khắc nhìn thấy Viên Chân thì lão không còn kiềm nén lửa giận, không cam lòng được nữa, chỉ muốn gầm rú cho hả giận.

Mắt Viên Chân lóe tia hoảng loạn, nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh:

- Hừ, chỉ là tà ma, nên tru!

Viên Chân nhích người biến mất tại chỗ, lao về phía lão nhân.

Lâm Phàm không ngờ Viên Chân ra tay, hắn giơ nắm đấm đánh trả.

Bốp!

Lực lượng khủng bố bộc phát đánh lui Viên Chân.

Binh Chủ ngăn ở giữa, mở miệng nói:

- Viên tông chủ, đừng gấp gáp, có việc thì nên làm rõ ràng.

Các lão tổ phụ thuộc Chính Đạo Sơn quay sang ngó nhau, rất là khó hiểu, cảm giác chuyện này có điều không đúng.

Lão nhân vén tóc che trước mặt lộ ra khuôn mặt:

- Tà ma? Ha ha ha, Viên Chân, ngươi nhìn xem lão phu là ai, hay ngươi thật sự không biết lão phu?

Người vực ngoại giới khác có lẽ không biết lão nhân nhưng người của Chính Đạo Sơn chắc chắn quen.

Một lão tổ của Chính Đạo Sơn giật nảy mình trợn to mắt như thấy quỷ:

- Song Tuyệt Lão Đầu, sao là ngươi? Chẳng phải ngươi chết rồi sao?

Sắc mặt Song Tuyệt Lão Đầu âm trầm nói:

- Là ngươi à lão Sơn, mấy chục năm không gặp, thì ra ngươi vẫn cho rằng ta đã chết, thật ra ta luôn ở đây.

Lão tổ phụ thuộc Chính Đạo Sơn, Sơn Tiên biểu tình giật mình hỏi:

- Sao ngươi ra nông nỗi này?

Lão hoàn toàn không ngờ, lão và Song Tuyệt Lão Đầu chơi thân, mấy chục năm trước hai người hay đi với nhau.

Rồi ngày nọ Song Tuyệt Lão Đầu biến mất tăm như bốc hơi khỏi cõi đời, sau cùng Viên Chân nói Song Tuyệt Lão Đầu đã chết, bị người hại chết.

Tuy không thấy xác Song Tuyệt Lão Đầu nhưng vì Sơn Tiên tin tưởng Viên Chân nên chưa bao giờ nghi ngờ.

Song Tuyệt Lão Đầu giận dữ mắng:

- Hừ! Sao ra nông nỗi này? Còn không phải nhờ phúc của Viên Chân Viên tông chủ nhốt ta ở bên trong, ngày ngày đêm đêm hành hạ, lợi dụng chúng ta để tu luyện tà công của hắn! Viên Chân, ngươi tu luyện sao rồi? Có phải đã thành công? Nếu không thành công thì ngươi đúng là phế vật.

Nếu không phải chưa phục hồi lại thực lực thì Song Tuyệt Lão Đầu đã liều mạng với Viên Chân.

- Cái gì!?

Sơn Tiên vụt quay đầu nhìn Viên Chân, không tin nổi.

Viên Chân hừ lạnh, khó chịu nói:

- Nói bậy bạ, là người của Chính Đạo Sơn, các ngươi tin ai?

Nhưng tay chắp sau lưng thì ngón tay run run, trán y thấm mồ hôi.

Các lão tổ Chính Đạo Sơn khác không nói nên lời:

- Chúng ta . . .

Chuyện này nằm ngoài mong muốn của họ.

Sơn Tiên nhìn Song Tuyệt Lão Đầu, hai người là bằng hữu thân thiết khăng khít, có tình cảm sâu đậm.

Khi Chính Đạo Sơn khống chế một vực, Song Tuyệt Lão Đầu là lão tổ của Song Tuyệt tông môn, cuối cùng không nhập vào Chính Đạo Sơn mà giải tán tông môn, tiêu dao thế gian. Sơn Tiên thì đầu vào Chính Đạo Sơn, trở thành lão tổ tông môn phụ thuộc.

Sơn Tiên ngẩng đầu nhìn phía xa:

- Viên Chân, vì sao ngươi làm chuyện như vậy với Song Tuyệt?

Viên Chân nhíu mày hỏi:

- Ngươi không tin ta?

Sơn Tiên tức giận trừng Viên Chân:

- Khi so sánh với Song Tuyệt thì ta càng muốn tin tưởng hắn hơn!

Giữa hai người tất nhiên lão càng tin tưởng Song Tuyệt Lão Đầu.

- Ôi chao, ghê gớm, thì ra Viên tông chủ còn làm chuyện như vậy.

- Chủ chính đạo, hưm, hay ho thật, không ngờ lần này đến đây chẳng những thấy tông sư còn xem tiếng xấu lớn nhất của Chính Đạo Sơn. Nếu đồn ra ngoài sẽ hù chết người.

- Lần trước tông sư có viết trên Tri Tri Điểu nói là Viên Chân tu luyện tà công, người ta không tin nhưng ta tin tưởng tông sư.

Viên Chân tức điên quát lớn:

- Câm miệng hết cho ta!

Lại có người bò ra miệng Uyên sơn.

- Viên Chân, đồ chó chết, ta muốn làm thịt ngươi!

- Nhốt ta mấy chục năm, hành hạ ta ra nông nỗi này còn dám chối hả!?

Từng bóng người đứng trên Uyên sơn.

Các lão tổ Chính Đạo Sơn nhìn nhóm người kia thì xoe tròn mắt, bật thốt lên.

- Lý Đạo Vân!

- Mạc Trường Không!

- Sao . . . sao các ngươi đều ở trong Uyên sơn?

Các lão tổ Chính Đạo Sơn mắt tròn mắt dẹt, vì sao bên trong toàn nhốt người quen?

Bọn họ thoáng chốc đã hiểu rằng mình bị lừa.

Viên Chân đang lừa gạt bọn họ.

Trong Uyên sơn không phải nhốt ma đầu mà là người họ quen thuộc, đều có quan hệ tốt với họ.

Lâm Phàm suy tư:

- Xem tình hình thì hết cách đánh nhau rồi?

Hắn không ngờ sẽ biến thành như vậy, hắn đã định sẽ đánh một trận tưng bừng với Viên Chân. Ai nói cho hắn biết tình huống hiện giờ là sao?

Mặt Viên Chân âm trầm đáng sợ, lắc người biến mất tại chỗ, y đứng ở phương xa, quát lớn một tiếng.

Trời long đất lở, bầu trời rung rinh.

- Nếu vậy thì tất cả chết cho lão phu!

Viên Chân biết đã không thể lừa gạt nữa, y không ngờ sẽ thành ra như vậy, đành diệt khẩu tất cả.

Toàn bộ khí chính đạo của Chính Đạo Sơn ngưng tụ lại.

Sơn Tiên hết hồn kêu lên:

- Cẩn thận, hắn đang lôi kéo tất cả khí chính đạo của Chính Đạo Sơn!

Thiên địa kinh biến như rơi vào tận thế, hư không sau lưng Viên Chân vỡ ra, ngưng tụ lực lượng hủy thiên diệt địa.

Lâm Phàm khoanh tay, dửng dưng nói:

- Này, các ngươi nên chạy đi, tốt nhất là trốn mau, việc này

không liên quan các ngươi.

Thả chiêu lớn chứ gì, ai sợ ai.

Cùng lắm chết một lần.

Ngươi ngon lành thả chiêu lớn lần thứ hai được sao?

Thần Chủ ôm quyền:

- Tông sư, ta cáo từ trước, ngươi cũng chạy nhanh lên, lực lượng này khó ngăn cản.

Thần Chủ không nói nhiều, rút lui ngay.

Binh Chủ ngẫm nghĩ, cũng lùi ra xa:

- Lực lượng này, uy thế này . . .

Không thể ngăn cản, Viên Chân nổi điên rồi.

Đao Chủ liên tục thụt lùi, muốn nói gì nhưng không biết nên nói sao:

- Cái đó . . . cái kia . . .

Tóm lại lo chạy trước.

Viên Chân hoàn toàn bùng nổ lửa giận, không thèm giả vờ giả vịt nữa, hung hăng hét to:

- Các ngươi đã phát hiện thì hãy chết hết cho ta! Tiểu tử này phá hỏng việc lớn của ta, không thể tha thứ! Chết cho ta!

Bùm!

Uy khủng bố ngập trời.

Cảm giác này khiến mọi người rùng rợn, lạnh gáy.

Chương 846: Có lời gì thì quang minh chính đại nói ra

Đám người Thần Chủ cách thật xa.

Viên Chân chơi thật, ngưng tụ khí chính đạo của Chính Đạo Sơn lại, tụ tập hết tất cả rồi đè nặng xuống, dù là bọn họ cũng không chịu nổi.

Dù không chết cũng lột da.

Thần Chủ giơ tay lên:

- Viên Chân này sao mà hung hăng quá, bị phanh phui thì muốn diệt khẩu. Nhìn bộ dạng của hắn là biết không phải loại người làm được việc lớn rồi.

Ánh sáng rực rỡ bao phủ Thần Chủ, Thần quốc chấn động.

Sợ không đủ bảo đảm, lão lại vỗ ra mấy đại trận động trời, lôi kéo đại thế thiên địa, bảo vệ an toàn cho mình.

Lúc này đừng nói với lão về tông sư gì đó, lo bảo vệ mạng nhỏ đã.

Lâm Phàm bình thản lơ lửng trên trời, mặc cho uy thế trên cao kinh người cỡ nào thì hắn vẫn dửng dưng như không.

Vẫn câu cũ, có thể đánh chết hắn chẳng phải chuyện ghê gớm gì.

Nếu đánh chết được hắn và làm hắn không xuất hiện nữa mới gọi là giỏi.

- Phụt!

Viên Chân bỗng phun máu, răng bị nhuộm đỏ, nhưng tia sáng đỏ trong mắt càng sáng chói, lật tay lại, lực lượng trong tay y quá khổng lồ, đè thiên địa rung rinh, tùy thời tan rã.

Sơn Tiên tức giận quát:

- Quả nhiên là vậy, khí chính đạo là trái tim chính nghĩa trong lòng mỗi đệ tử Chính Đạo Sơn ngưng tụ ra, nhà ngươi làm chuyện

như vậy sớm đã bị khí chính đạo ngăn chặn, nay ngươi cưỡng ép rút ra lực lượng thì bị chúng nó chống lại. Viên Chân, ngươi tiêu rồi.

Lão là một lão tổ dưới Chính Đạo Sơn nên hiểu rõ về Chính Đạo Sơn.

- Câm mồm, Viên Chân này sao có thể thua tại đây được, các ngươi chết hết đi!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Người Viên Chân bắn ra luồng sáng đỏ, y đang liều mạng, dùng mạng sống lôi kéo khí chính đạo.

Binh Chủ lúng túng:

- Cái này . . .

Lão hơi hối hận đã đến đây, đối phương chơi thật, uy thế siêu khủng bố, xem tình huống hiện giờ thì sơ sẩy một cái là bỏ mạng tại đây.

Răng rắc!

Lâm Phàm ngạo nghễ đứng đó, hư không xung quanh hiện hoa văn rậm rạp, hư không đã nứt ra, cuồng bạo đảo ngược, điên cuồng dâng lên, thế giới chìm trong hắc ám tối tăm.

Vết rạn không ngừng lan tràn, bao trùm bốn phía.

Đao Chủ nhíu mày nói:

- Tình huống hiện giờ khó mà đi ra.

Người Đao Chủ phát ra hơi thở sắc bén, sấm sét đan xen trên trời, dị tượng kinh người làm người đời kinh, đây là lực lượng siêu khủng bố mà lão từng thấy.

Lâm Phàm cảm giác lực lượng kinh người đè lên mình, khí chính đạo khổng lồ đông không gian lại, ai cũng đừng mơ rời khỏi.

Lâm Phàm cảm thán:

- Thú vị thật.

Tình huống không có đáng lo, nhưng Viên Chân bị sụp đổ thật đáng tiếc.

- Ài.

Từ sâu trong Uyên sơn truyền ra tiếng thở dài trầm thấp.

Tiếng thở dài không chất chứa lực lượng phi phàm gì nhưng khiến khí chính đạo lan tràn trên trời khựng lại, dường như bị chặn.

Viên Chân giật mình kêu lên, liều mạng thi triển lực lượng:

- Sao có thể như vậy?

Nhưng khí chính đạo đông trên trời, không tiến thêm được.

Lâm Phàm ngước đầu lên:

- A?

Hắn thấy Viên Chân như đang tấu hài, liều mạng nghiền áp mà khí chính đạo không di chuyển.

Lâm Phàm buồn cười:

- Viên Chân, ngươi làm chậm chút, đừng vặn gãy eo già của mình.

Hắn nhìn về phía Uyên sơn:

- Đừng trốn tránh nữa, ngọn núi này đã thuộc về bản phong chủ, mọi thứ ở bên trong đều là của bản phong chủ, dù là ngươi cũng vậy, mau chạy ra đây, nếu không sẽ đánh ngươi bây giờ.

Sâu trong Uyên sơn có những đốm sáng bay bổng, khí chính đạo bị kéo vào trong núi.

- Chân nhi, ngươi làm lão phu quá thất vọng.

Mọi người có mặt ngây ra. Viên Chân là chủ chính đạo mà bị kêu là 'Chân nhi', người trong Uyên sơn hơi bị lợi hại, bối phận rất cao.

Viên Chân vùng vẫy, nhưng khi nghe giọng nói đó thì mặt biến sắc như gặp quỷ, khàn giọng hét to:

- Không thể nào! Sao có thể, sao ngươi còn sống được!?

Mọi người cùng nhìn Uyên sơn, là ai mà chỉ dựa vào giọng nói đã hù Viên Chân tái mặt, là người tài nào?

Người trong Uyên sơn vẫn không đi ra, chỉ thở dài:

- Ài.

- Lai lịch gì mà thở ngắn than dài trước mặt bản phong chủ? Lên mặt hơi quá đáng, thôi, để bản phong chủ nhìn xem ngươi là ai.

Lâm Phàm cất bước đi vào Uyên sơn, khi trở ra thì tay xách lão nhân mặt ngu ra.

Lão nhân thộn mặt, lão đang yên lành ở bên trong, định truyền âm răn dạy Viên Chân, chờ phút cuối then chốt sẽ bước ra Uyên sơn, mạnh mẽ trở về, nào ngờ một thằng nhóc đi vào lôi lão ra.

Gặp quỷ.

- Nói chuyện thì đi ra quang minh chính đại, núp ở bên dưới làm gì?

Lưng lão nhân hơi còng, thấp hơn Lâm Phàm một cái đầu, bị lôi ra như xách gà con.

Hắn vỗ nhẹ đầu lão nhân:

- Được rồi, ngươi có thể nói chuyện.

Lão nhân đờ đẫn xoay cổ, trợn mắt há hốc mồm nhìn Lâm Phàm.

Sơn Tiên nhìn lão nhân thật lâu, sau đó mặt biến sắc, rất ngạc nhiên và vui sướng rít gào:

- Lão tông chủ . . . lão tông chủ chưa chết!

Lâm Phàm nhìn lại:

- Lão tông chủ?

Không ngờ lão nhân này là lão tông chủ của Chính Đạo Sơn, trông không giống. Nhưng hay có câu là không thể trông mặt mà bắt hình dong, có lẽ nên áp dụng vào lão nhân này.

Bề ngoài bình thường, quần áo đã đen như than, không biết bao lâu rồi chưa giặt.

Lão nhân cảm nhận ánh mắt của Lâm Phàm, ưỡn thẳng người, xương kêu rôm rốp, thân hình vươn cao, đứng thẳng tắp.

Giọng lão tông chủ lạnh lẽo, tiếc rèn sắt không thành thép:

- Viên Chân, ngươi khiến lão phu quá thất vọng, nhưng ngươi không ngờ lão phu còn sống đúng không.

- Ngươi . . .

Viên Chân không còn lời nào để nói, không biết nên nói cái gì, tình huống vượt dự đoán của y.

Viên Chân dám bảo đảm lão già này chết thật rồi, bị y vỗ nát đỉnh đầu, thân thể cũng bị ném cho chó ăn thì sao sống được?

Không lẽ . . .

Viên Chân nghĩ ra một khả năng.

Thân thể chính đạo.

Đó không phải thể chất được ưu đãi gì, càng không là thân thể nghịch thiên do trời tạo ra mà là hợp nhất với khí chính đạo. Từ đó là người nhưng không giống người, cả đời hỗn hợp với Chính Đạo Sơn.

Viên Chân rít gào, mắt đỏ ngầu hung tợn:

- Lão già kia, ngươi lừa ta! Chẳng phải ngươi nói là thể chính đạo đã thất truyền rồi sao? Sao ngươi có thể . . .

Y bị lừa.

Lão tông chủ quát tháo:

- Nghiệt đồ, nếu không chừa một tay thì đã bị ngươi hại chết thật rồi!

Lão tông chủ giơ tay lên, khí chính đạo ngưng tụ trên cao ập đến, hòa vào người lão.

- Khí chính đạo Chính Đạo Sơn là trân bảo của các đệ tử, không phải của riêng ngươi. Lão phu đã cảm giác được, nó chống cự ngươi, dù không có việc hôm nay thì mấy ngày sau lão phu sẽ xuất quan, thanh lý môn hộ.

Khí chính đạo hòa vào người lão tông chủ, vết bẩn ngoài mặt tự động tan biến, làn da khô khan dần phát sáng tựa như thân thể tiên nhân.

Lão tông chủ nói với không khí:

- Đa tạ, trở về đi.

Khí chính đạo mênh mông cuồn cuộn bay đi xa.

Thần Chủ chứng kiến tất cả, lòng thầm giật mình:

- Lợi hại, không ngờ Chính Đạo Sơn còn có loại hơi thở quý giá như vậy, xem ra đã có linh.

Lấy trái tim chính nghĩa của đệ tử toàn tông môn ngưng tụ ra khí chính đạo như vậy, trải qua vô số năm rèn luyện cuối cùng thành hình.

Có lẽ thứ quý giá nhất Chính Đạo Sơn không phải bảo bối quý hiếm cất chứa trong bảo khố mà là khí chính đạo bao phủ Chính Đạo Sơn.

Tinh thần Viên Chân rung động:

- Sao có thể như vậy?

Y biết mình tiêu đời, mọi thứ đều bị thua, không có cơ hội trở mình.

Bùm!

Viên Chân không ở lại đây lâu hơn, hóa thành luồng sáng chạy đi xa.

- Trở về cho bản phong chủ! Bản phong chủ chưa cho ngươi đi thì đi được sao?

Lâm Phàm sẽ không để Viên Chân trốn đi, hắn mở Hữu Sắc Nhãn Tình.

Vang tiếng rống xé trời.

- Chết cho ta!

Viên Chân nổi khùng, đỏ mặt tía tai, hung hăng vô cùng, cuồng bạo như không phải con người.

Lực lượng cuồng bạo tràn ngập thiên địa.

Viên Chân liều mạng, y hóa thành luồng sáng đỏ lao về phía Lâm

Phàm.

Thần Chủ thắc mắc:

- Chuyện gì vậy? Đầu óc của Viên Chân sẽ không bị điên, tình huống đã tồi tệ vậy rồi còn dám trở lại, chán sống sao?

Thần Chủ nhìn tông sư, có vấn đề.

Lâm Phàm cười tươi:

- Chờ ngươi lâu rồi.

Uyên sơn thật tuyệt, nhưng nếu có thể giết Viên Chân cũng xem như diệt trừ một tai họa, đỡ cho Viêm Hoa tông gặp địch.

Lâm Phàm đạp một cái, lực lượng khủng bố lan tràn từ dưới chân hóa thành xung lực khủng khiếp chấn động.

Bùm!

Hắn biến mất tại chỗ.

Lâm Phàm hét to, dốc hết sức ra:

- Viên Chân, hôm nay nằm tại đây đi!

Viên Chân rất mạnh, thực lực hiện giờ của hắn so với đối phương cỡ bốn với sáu.

Đương nhiên Viên Chân phần bốn, còn hắn là phần sáu, muốn giết y sẽ phải bị thương đôi chút.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Hai luồng sáng chói mắt va chạm, sóng xung kích kinh người khuếch tán ra, dòng khí mạnh mẽ xâm lược bốn phương.

Thần Chủ nghiêm túc:

- Lực lượng mạnh quá, thực lực của tông sư không yếu hơn mình.

Đã xem thường tông sư rồi.

Thần Chủ càng giật mình hơn, tu vi của tông sư ước chừng là Diệu Thế cảnh, dù rất mạnh cũng không thể nào đánh ngang tay với

cường giả đỉnh cao như Viên Chân.

Khoảnh khắc rất ngắn ngủi nhưng hai người giao đấu đã xé rách khung trời, vô số pháp tắc dốc hết sức, ý chí đại đạo hóa thành dòng sông chảy ra từ tay Viên Chân.

Hai người đánh từ trên trời xuống đất, mặt đất sụp xuống, nứt ra khe rãnh mênh mông vô bờ, nứt ra vực sâu, đáy sâu thăm thẳm dâng lên dòng khí bao phủ khu vực này.

Người thực lực yếu đi vào khu vực này sẽ bị nghiền thành mảnh nhỏ ngay.

Hai người xuất hiện dưới đáy vực.

Viên Chân đã nổi khùng, không phòng ngự chút nào, liều mạng đánh với Lâm Phàm.

Bùm!

Người Lâm Phàm đẫm máu vung tay, hư không bị xé rách, lực lượng kinh khủng quét qua đánh vào đầu Viên Chân.

Thủ đoạn của Viên Chân cũng cực kỳ phi phàm, suýt đánh thủng người Lâm Phàm.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Đầu Viên Chân chấn động, não như sắp bay ra ngoài, mắt nổ đom đóm, miệng mũi chảy máu.

Lâm Phàm cười nói:

- Đến đây, thế này mới là chiến đấu. Viên Chân, ngươi khá lắm!

Hắn sôi trào chiến ý xông lên.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

- Cái này . . .

Người trên Uyên sơn bị uy thế chiến đấu khủng bố làm giật mình.

Quá mạnh, quá khủng khiếp.

Chương 847: Ta đến cho ngươi sự tự do

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

- Lão tông chủ biết tình huống hiện giờ là sao không?

Nhóm Thần Chủ đứng đây, chấn động dưới chân không ngớt, rất kinh người. Mặt đất nứt nẻ, dung nham tuôn ra nhuộm đỏ mặt đất, đây là đánh tới tận lòng đất.

- Cái đó . . .

Lão tông chủ đâu biết chuyện gì xảy ra. Tuy lão đã khỏe hơn nhưng lấy thân thể hiện tại xuống dưới ngăn cản hai người là tìm chết, không chừng bị một đấm đánh nát.

Phải công nhận Viên Chân khi sư diệt tổ, nhưng thực lực thật sự rất kinh người, xem như kỳ tài ngàn năm khó gặp một lần của Chính Đạo Sơn, tiếc rằng đi lầm đường.

Binh Chủ bình tĩnh nói:

- Thôi, tông sư không kêu chúng ta hỗ trợ thì đành đứng xem vậy.

Mới rồi Binh Chủ định bỏ chạy, nhưng khí chính đạo đã tan biến thì lão hết sợ, dù trực diện Viên Chân thì lão cũng không chút e ngại, nói đánh liền đánh.

Vực sâu lòng đất.

- Phụt!

Đầu Viên Chân bị đá trúng, sọ não hơi móp vào, ọc ra từng ngụm máu, đầu y sắp vỡ ra rồi.

Nhưng Hữu Sắc Nhãn Tình càng làm Viên Chân điên cuồng, dốc hết sức đánh trúng người Lâm Phàm, làm hắn bị chấn động không khá hơn y là bao.

- Viên Chân, ngươi khá lắm, nhưng hôm nay bản phong chủ muốn đá bể đầu của ngươi!

Lâm Phàm ngang nhiên tấn công, cái gì né tránh, thân pháp thần giai gì đó hắn đều lười học, cứng rắn xông lên đánh.

Bùm!

Viên Chân vỗ chưởng mang theo ánh sáng rực rỡ đánh trúng người Lâm Phàm.

Nhưng Lâm Phàm xuống tay cũng siêu hung tàn, đấm vào giữa đầu Viên Chân, lực lượng khủng bố khuếch tán ra ngoài.

Nếu thực lực của Viên Chân không phải đã bước vào Đạo cảnh thì cú đấm này đủ đập bể đầu y ra.

Đại chiến giằng co thật lâu, đánh đến thiên địa biến sắc, cơn lũ hư không như thác đổ ầm ầm tưới trần gian.

Đám người Sơn Tiên đứng cạnh lão tông chủ tu sửa khe nứt hư không, nếu khoanh tay ngồi nhìn thì một góc Chính Đạo Sơn sẽ thành vùng đất chết ngập trong lũ.

Tuy không ảnh hưởng gì đến họ nhưng với đệ tử bình thường thì chốn này sẽ trở thành vực sâu tuyệt vọng.

Sơn Tiên tức giận nói:

- Lão tông chủ, không ngờ chúng ta bị Viên Chân lừa đến tận lúc này. Nếu biết sớm thì chúng ta đã liều mạng cứu lão tông chủ rồi!

Sơn Tiên căm thù Viên Chân, chẳng ngờ vẻ ngoài y chính nhân quân tử nhưng sau lưng là hạng người tà ác như vậy, đồ ngụy quân tử.

- Sơn Tiên không cần tự trách, lão phu quá tin tưởng hắn nên mắc mưu của hắn, nếu không nhờ thủ đoạn tổ tiên để lại e rằng lão phu đã chết thật.

Lão tông chủ nghĩ mà sợ, năm xưa lão quá tin vào Viên Chân, ai dè bị y hại, nếu không nhờ lão tổ Chính Đạo Sơn để lại cách tu luyện thể chính đạo trong ngọc bài không chút bắt mắt thì lão tông chủ đã thành tro bụi rồi.

Lâu rồi lão tông chủ không đi ra là vì bận rộn tu luyện, khi tu thành công sẽ có thể nhờ vào khí chính đạo lấy lại cuộc sống mới.

Song Tuyệt Lão Đầu thắc mắc nhìn đối phương:

- Sao chúng ta chưa bao giờ thấy ngươi trong Uyên sơn?

Kỳ lạ, ở chung mấy chục năm mà lão chưa gặp tên này bao giờ.

Lão tông chủ cảm thán nói:

- Ài, khi đó ta luôn ở gần các ngươi, chẳng qua các ngươi không phát hiện ra.

Khi ấy lão không có thân thể, vô hình lượn lờ bên cạnh mọi người, người ta không cách nào tra xét được lão.

Song Tuyệt Lão Đầu kinh ngạc hỏi, vẫn không tin:

- Lợi hại dữ vậy?

Song Tuyệt Lão Đầu rất quen thuộc người trong Uyên sơn, sao có chuyện có người xuất hiện xung quanh mà không bị phát hiện? Lão cho rằng lão tông chủ nói xạo lừa người.

- Hừ, ngươi dạy ra đồ nhi tốt, hại thảm chúng ta, chờ xem ngươi bồi thường thế nào.

Song Tuyệt Lão Đầu không khách khí với lão tông chủ, nếu không phải tại lão nhân này dạy ra nghiệt đồ Viên Chân thì đã không xảy ra chuyện như vậy.

Đột nhiên chấn động phía dưới biến mất, tất cả trở về bình tĩnh.

- Kết thúc?

Mọi người đang chờ đợi.

Không biết ra sao rồi, thực lực của Viên Chân rất khủng, tuy tông sư khá lợi hại nhưng muốn trấn áp Viên Chân sẽ vô cùng khó khăn.

Bộp!

Có tiếng bước chân từ vực sâu lòng đất truyền đến.

Khi bóng người xuất hiện trước mặt mọi người thì tập thể ngây ra.

- Tông sư lợi hại, Viên Chân cũng bị hàng phục, quá kinh người!

- Không thể nào! Tông sư mạnh vậy sao? Toàn thân không một vết trầy, Viên Chân sẽ không yếu như thế chứ?

Bọn họ giật mình. Vì tông sư trấn áp Viên Chân tuy làm họ ngạc nhiên nhưng sẽ không hết hồn, chủ yếu là hắn không bị trầy trụa chút nào, ngươi dám tin không?

Thần Chủ bần thần:

- Tông sư, ta nhớ hình như lúc nãy ngươi mặc đồ không phải bộ này.

Chuyện gì đây? Kinh người hết sức.

Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- À, mới rồi chiến đấu đổ mồ hôi nên thay đồ rồi mới lên.

Lúc hắn đánh với Viên Chân ở vực sâu lòng đất đã chết mấy lần, cuối cùng đánh gục y, làm y xỉu, nhìn đầu của y xem, sưng một cục to đùng.

Vì bị hắn đá một trăm ba mươi sáu cước, hơn bốn trăm cú đấm.

Có thể kiên trì đến mức này, phải công nhận Viên Chân rất giỏi, cho hắn cảm nhận sự sung sướng trong chiến đấu.

Thần Chủ ngơ ngác:

- ???

Đánh đấm đổ mồ hôi, thay đồ, sao không nói là đánh mệt nên ăn một bữa cơm ở dưới rồi mới lên?

Lâm Phàm xách Viên Chân ném xuống đất:

- Xong xuôi, giải tán.

Chuyện tiếp theo đơn giản hơn nhiều, phải mang Uyên sơn đi, là hắn thấy nó và định mang về, tuyệt đối không để lại đây.

Lão tông chủ tiến lên ôm quyền, vô cùng cảm kích đối phương thanh lý môn hộ giúp mình.

- Đa tạ tông sư, Viên Chân đã đền tội nhưng còn thoi thóp, hay là giao hắn cho lão phu.

Nhóm lão nhân bị bắt nhốt trong Uyên sơn nức nở khóc ướt mặt, lòng phấn khởi:

- Ha ha, chúng ta tự do!

- Bao nhiêu năm rồi, rốt cuộc có thể hít thở không khí mởi mẻ, và linh khí thiên địa nữa, ngọt lành biết bao!

Hy vọng đột ngột hiện ra, về sau bọn họ là người tự do.

Bộp!

Lâm Phàm đặt bàn tay lên vai lão tông chủ, mỉm cười, giọng mềm nhẹ nói:

- Nói gì vậy, không cần cảm tạ.

Lão tông chủ cười, xem ra người già rồi còn chút mặt mũi.

Nhưng câu tiếp theo làm lão hoảng.

- Ngọn núi này là của bản phong chủ, thứ bên trong dù là một gốc cây một cọng cỏ đều là của bản phong chủ, ngươi là người của bản phong chủ, cần gì cảm tạ.

Lâm Phàm cảm giác phát tài, lần đầu thấy Uyên sơn là hắn biết ngay ngọn núi này không đơn giản.

Nhìn bây giờ xem, hắn đã đúng, thật sự không đơn giản, một ngọn núi bình thường vậy mà bên trong ẩn giấu bao nhiêu là cường giả, mang về một vốn bốn lời, bổ sung đầy tông môn.

Trực tiếp thăng cấp thành tông mạnh, có ai không phục?

Lão tông chủ ngạc nhiên ngây người:

- A?

Lão lùi nhanh về, nhưng bàn tay đặt trên vai như kiềm sắt, không giãy ra được.

Lão tông chủ cười gượng:

- Tông sư đang đùa phải không?

Lâm Phàm nói:

- Đùa gì, bản phong chủ không giỡn bao giờ.

Hắn chỉ vào đám lão nhân gầy guộc xung quanh:

- Các ngươi nghe kỹ cho bản phong chủ, tuy bộ dạng của các ngươi như sắp chết nhưng không cho chạy, dù chết cũng phải là bản phong chủ đào hố chôn các ngươi.

- Cái gì?

- Trời ạ, tên này nói gì vậy? Chúng ta là người của hắn bao giờ?

- Mạc Trường Không này tung hoành thế gian mấy chục năm, dù bị bắt nhốt ở đây mấy chục năm cũng sẽ không trở thành người của ai!

- Quá đáng! Người trẻ tuổi, ngươi đã cứu chúng ta, vốn là việc tốt, cần gì làm vậy?

Lâm Phàm cau mày, đám người này kỳ cục, chưa rõ ràng tình huống hiện tại sao.

Lâm Phàm nói:

- Làm gì? Muốn tạo phản? Bản phong chủ nói rõ ra rồi, ngọn núi này là của bản phong chủ, các ngươi sống trong núi cũng là người của bản phong chủ, ai còn dám lải nhải là sẽ bị gõ xỉu nâng về!

Song Tuyệt Lão Đầu đứng ra khuyên:

- Ài, tông sư làm . . .

Song Tuyệt Lão Đầu mới mở miệng đã thấy trước mắt tối sầm, bị Lâm Phàm đánh xỉu.

Lâm Phàm xách Song Tuyệt Lão Đầu:

- Rắc rối quá, đến lúc này rồi còn không xem hiểu tình huống.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, như gặp quỷ. Tên này từ đâu đến mà bá đạo quá.

Binh Chủ nhỏ giọng nói:

- Thần Chủ, ngươi nói xem tông sư làm như vậy có phải là cưỡng ép bắt người không? Những tên kia thực lực không yếu, cho một thời gian sẽ phục hồi đến đỉnh, ngươi nói . . .

Lão đã xem thấu.

Thần Chủ nhỏ giọng đáp lại:

- Nhìn thấu đừng nói ra, thông minh lên.

Thực lực của tông sư rất lợi hại, Thần Chủ sửa sang lại thái độ của mình.

Nếu lão đại chiến với Viên Chân cũng chỉ ngang sức ngang tài, không ai lấn lướt ai được.

Nhưng Viên Chân thua trong tay tông sư, chứng minh tông sư mạnh mẽ hơn nhiều, dù lão cũng chưa chắc đánh lại.

Sơn Tiên mở miệng nói:

- Tông sư, vị này là lão tông chủ của Chính Đạo Sơn, sao có thể đi theo ngươi được? Hay là đều lùi một bước, để Song Tuyệt Lão Đầu và lão tông chủ lại, những người khác thì ngươi mang đi đều được.

Mạc Trường Không la lối:

- Tổ cha nó! Sơn Tiên, trước kia chúng ta còn cùng nhau uống rượu, lẽ nào ngươi không nhận biết ta?

Mạc Trường Không không ngờ lão già Sơn Tiên vứt bỏ mình mà chọn Song Tuyệt Lão Đầu.

Sơn Tiên phớt lờ Mạc Trường Không kêu la, trong chuyện này nếu phải chọn đương nhiên chọn lão tông chủ và Song Tuyệt Lão Đầu, ai kêu lão thân với hai người này hơn.

Sơn Tiên hỏi:

- Được chứ tông sư?

Lâm Phàm quay đầu nhìn lão tông chủ:

- Lão ta nói vậy, còn lão thấy sao? Muốn chuộc người cũng được, dù sao bản phong chủ không phải kẻ ác, luôn rất chính nghĩa lương thiện.

Mọi người bất đắc dĩ, thế này mà lương thiện gì, gặp quỷ.

Lão tông chủ gật đầu nói:

- Được.

Có ai ngờ sự việc biến thành như vậy, lão là lão tông chủ của Chính Đạo Sơn nhưng đối phương không nể mặt chút nào.

Lâm Phàm nói:

- Bản phong chủ rất hứng thú với cách ngưng tụ khí chính đạo của Chính Đạo Sơn các ngươi, giao cho bản phong chủ rồi bản phong chủ cho ngươi sự tự do.

Lão tông chủ vụt ngẩng đầu, kinh ngạc hỏi:

- Cái gì? Ngươi mới nói gì?

Lâm Phàm lặp lại:

- Bản phong chủ nói là các ngươi giao pháp môn ngưng tụ khí chính đạo cho bản phong chủ, bản phong chủ sẽ cho ngươi sự tự do.

Lão tông chủ nghe vậy mừng rỡ đáp:

- Được được, không thành vấn đề, đưa cho ngươi ngay bây giờ!

Trong lúc Lâm Phàm ngây người thì lão tông chủ lấy ngọc bài ra đưa cho hắn:

- Pháp môn ngưng tụ khí chính đạo nằm ở bên trong, sau khi trở về ngươi từ từ tham khảo, tuyệt đối không gạt người.

Lão tông chủ mừng vô cùng, không ngờ có người chủ động yêu cầu pháp môn ngưng tụ khí chính đạo, thật tốt.

Tuy đây là pháp môn thần kỳ nhưng không phải bí mật không được truyền, quan trọng là hơi khó ngưng tụ ra khí chính đạo. Lấy tông môn làm chuẩn tắc tụ tập khí chính đạo của các đệ tử, nếu có tà ma thì không cách nào làm được.

Viên Chân biết rõ điều này nên ít khi lôi kéo khí chính đạo, nếu không sẽ là tự sát.

Lâm Phàm cau mày lẩm bẩm:

- Sao ta cảm giác chịu thiệt?

Hắn nhận ngọc bài, hơi khó chịu.

Chương 848: Trúng mùa đậm

Lâm Phàm nhìn đối phương.

Lão tông chủ cười toe, gật đầu.

- Ngươi . . .

Lâm Phàm muốn hỏi rõ, nhưng ngẫm nghĩ lại thôi. Hắn nói chuyện giữ lời, đã nói ra rồi thì dù té hố cũng chấp nhận.

- Tông sư, đây là pháp môn ngưng tụ khí chính đạo của Chính Đạo Sơn, giờ lão phu xem như là người tự do phải không?

Lão tông chủ tràn đầy bất đắc dĩ với tên này, khác với tưởng tượng của lão.

Người trẻ tuổi hiện nay thông thường tràn ngập cảm giác chính nghĩa, thích được thế hệ trước xem trọng.

Đặc biệt chuyện này là việc tốt đẹp, lấy sức một người cứu toàn Chính Đạo Sơn, ra ngoài khoe khoang sẽ được người ca tụng là thanh niên tài tuấn.

Nào ngờ đối phương trực tiếp trói người, lão cũng suýt bị bắt đi.

Nếu nói ra có ai tin?

Nếu bản thân không ở trong trường hợp này thì lão cũng không tin được.

Nhóm lão nhân trong Uyên sơn ngó nhau, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì:

- Chúng ta phải làm thế nào?

Bọn họ cứ tưởng lấy được tự do, nhưng xem tình huống hiện giờ thì không phải vậy, chạy ra ổ cướp lại vào hang giặc khác.

Đám lão nhân Uyên sơn lao nhao ồn ào:

- Ngươi hỏi ta thì ta biết hỏi ai?

- Lão tông chủ, cứu chúng ta với! Chúng ta bị Chính Đạo Sơn của

ngươi bắt về, khi không chịu khổ nhiều năm như vậy, Chính Đạo Sơn các ngươi không thể khoanh tay mặc kệ!

- Đúng rồi, ngươi cũng biết Viên Chân làm gì với chúng ta mà, ngươi nói xem có nên bồi thường cho chúng ta không?

Bọn họ sắp điên rồi, vì sao ra nông nỗi này?

Lão tông chủ buông tiếng thở dài bất lực:

- Ài.

Bản thân lão còn tự chuộc mình chứ đừng nói đứng ra cứu ai.

Cheng!

Xảy ra chuyện làm mọi người ngạc nhiên.

Viên Chân bỗng bò dậy, đứng im không nhúc nhích, cúi đầu, tay chân run run, sau đó ngước đầu lên, con ngươi mờ mịt, người đần độn.

- Ta là ai?

- Ta đang ở đâu?

- A!

Viên Chân ôm đầu rít gào, lặp đi lặp lại lời vừa rồi.

- Ta là ai? Ta ở đâu?

Trong thiên địa chỉ có tiếng la của mọi người.

Mọi người há hốc mồm nhìn cảnh này.

- Hắn bị điên rồi?

- Rất có thể, đã điên sao, cái này . . .

- Tông sư đánh Viên Chân khùng luôn, khủng khiếp quá.

Lâm Phàm híp mắt, Viên Chân biến đổi hơi kinh người, lúc trước va chạm không lẽ thật sự đánh y thành đồ ngốc?

Nếu đúng vậy thì vui đây.

Sơn Tiên lắc đầu nói:

- Ài, đây là báo ứng.

Đường đường là chủ chính đạo mà cuối cùng ra nông nỗi này, rất buồn cười.

Lâm Phàm lắc cổ chân, chuẩn bị đạp chết Viên Chân:

- Thôi, nếu điên thì cho chết luôn.

Lâm Phàm đang định hành động thì lão tông chủ che trước mặt Viên Chân:

- Tông sư, xin nương tay cho.

Lâm Phàm hỏi:

- Này, bộ ngu à? Lão muốn cứu hắn? Lão thảm như vậy toàn là hắn ban cho.

Lâm Phàm thắc mắc người thời nay suy nghĩ kiểu gì, bị hành thảm vậy mà vẫn muốn cứu chủ chính đạo, thật ngốc.

Lão tông chủ cúi đầu, đau lòng nói:

- Thật lâu trước kia lão phu gặp hắn trong tuyết, khi đó hắn mới chỉ là trẻ sơ sinh, lão phu mang về Chính Đạo Sơn nuôi nấng như ruột thịt. Lần đầu tiên hắn gọi lão phu là phụ thân làm lão phu vui sướng vô cùng, sau này bắt hắn sửa miệng gọi tông chủ. Rồi dạy hắn tu luyện, nhìn hắn từng bước lớn lên, lão phu rất vui mừng. Không dạy nhi là lỗi của phụ mẫu, là lỗi của lão phu, đã để hắn đi lên con đường này. Tuy hắn làm điều không thể tha thứ, nhưng lão phu vẫn xin Lâm phong chủ tha cho hắn một mạng. Dù hắn làm chuyện gì thì vẫn là hài tử của lão phu, lão phu không muốn để hắn gặp kết cục bi thảm như vậy.

Lâm Phàm nhìn lão tông chủ, cảm giác hơi bất đắc dĩ, sao đột nhiên đánh vào tình cảm, làm hắn khó nói cái gì.

Lâm Phàm nhớ đến lão sư, nếu hắn làm ra chuyện gì chắc lão sư cũng sẽ hành động giống lão tông chủ.

Đương nhiên hắn không phải Viên Chân, hắn làm việc luôn vâng theo tình yêu và chính nghĩa.

Lão tông chủ tiến lên vỗ vào ba huyệt lớn của Viên Chân, lực lượng đâm xuyên đỉnh đầu, ngực, bụng.

Bùm!

Trong người Viên Chân như nổ tung, giống trái banh da xì hơi, hơi thở không thể cưỡng lại tiết ra ngoài, tan biến trong thiên địa.

Lão tông chủ nói:

- Tông sư, lão phu đã phế hắn rồi, sau này hắn chỉ là phế nhân, sẽ không mang rắc rối đến cho ai. Nay hắn đã khờ ngốc, xem như chuộc tội những chuyện mình đã làm.

Khuôn mặt Viên Chân nhanh chóng héo rút, già nua, không có lực lượng thì y chỉ là người thường, bao gồm tuổi thọ.

- Đáng tiếc.

Đạo cảnh đỉnh, cứ bỏ qua như vậy, hơn nữa y đã bị phế bỏ, nếu giết thì số điểm sẽ rất nhiều.

Lâm Phàm xua tay, không muốn nói nữa:

- Thôi thôi, bản phong chủ không thích mùi mẫn, đã bị lão phế rồi thì là đồ vô dụng, mang đi đi.

Người vây xem tặc lưỡi thổn thức.

Chủ chính đạo cứ thế bị phế, một thế hệ kiêu hùng ngã xuống, muốn vươn lên lại trừ phi mặt trời mọc từ hướng tây.

Lão tông chủ ôm quyền cảm kích:

- Đa tạ tông sư, lòng lão phu ghi nhớ ơn này.

Lâm Phàm thì tiếc nuối, hắn nhìn nhóm lão già, quyết mang về những người ở đây.

- Ánh mắt kia sao khiến người sợ quá.

- Tiêu đời, sợ rằng không chạy được.

Nhóm lão già bị nhốt trong Uyên sơn sợ teo tim, không dám đối diện với Lâm Phàm, ánh mắt kia có tính xâm lược quá mạnh, bọn họ cảm giác như con mồi bị người theo dõi.

- Đã giải quyết xong việc, bản phong chủ cáo từ.

Lâm Phàm bay lên cao, đáp xuống cạnh núi to, trong ánh mắt

khủng hoảng của mọi người, đất rung núi chuyển, hắn trực tiếp ôm Uyên sơn lên bỏ vào trữ vật giới chỉ.

Sau đó hắn lấy Thiên Hà Vương Đỉnh ra, biến to.

Nhóm lão già trợn mắt giật mình bị ném vào trong đỉnh.

- Tông sư, buông tha ta đi, ta quá già rồi, vô dụng, ngươi rộng lượng từ bi cho ta về bình yên sống hết cuối đời đi.

- Đúng rồi, chúng ta không giúp ích gì, bắt chúng ta trở lại sẽ chỉ tốn thêm đồ ăn.

Lâm Phàm phớt lờ họ, hưng phấn bắt người, rất nhanh bỏ hết nhóm lão già vào Thiên Hà Vương Đỉnh.

Sơn Tiên mở miệng, tuy thái độ do dự nhưng vẫn muốn cứu Song Tuyệt Lão Đầu:

- Tông sư, Song Tuyệt Lão Đầu . . .

- Đừng quá đáng, bản phong chủ đã nhường nhịn quá nhiều, còn muốn bản phong chủ nhường nữa là được một tấc lại muốn tiến một thước. Nhưng con người của bản phong chủ công bằng, một đổi một, hay ngươi thay thế lão ta cũng được.

Còn lâu Lâm Phàm mới chịu giao người ra, bọn họ đều là của tông môn, sao có thể lãng phí.

Sơn Tiên nghe vậy thì ngậm miệng:

- Cái đó . . .

Bỏ đi, lão đã hết sức, dù Song Tuyệt Lão Đầu biết cũng sẽ không trách tội lão.

Sơn Tiên cảm thán:

- Vậy thì thôi, tông sư, hy vọng ngươi đối xử tốt với Song Tuyệt Lão Đầu, hắn là bằng hữu thân thiết của ta, tạo nghệ nhạc khí rất cao, giỏi nhất là thổi tiêu.

Bất lực, lão đã gắng hết sức nhưng vẫn không thể cứu bằng hữu già ra. Lấy mình ra trao đổi? Dẹp đi, thanh xuân tươi đẹp đang chờ lão.

Lâm Phàm nheo mắt nhìn Sơn Tiên, lão già này cố ý hay vô tình?

Thổi tiêu?

Muốn thổi 'tiêu' của ai?

Lâm Phàm phất tay:

- Đi đây.

Hắn ẩn vào hư không, rời khỏi đây.

Chủ chính đạo đã tiêu đời, xong chuyện.

Đám người Thần Chủ vội chạy theo:

- Tông sư, chờ chúng ta một chút!

Mục đích bọn họ đến đây là gì? Đương nhiên là vì gặp mặt tông sư.

Thần Chủ vốn định bắt tông sư lại mang về Thần giới, dạy dỗ hắn, bắt hắn mỗi ngày viết chương mới, nếu được rồi bắt đối phương viết một quyển Thần Giới Chi Chủ.

Nhưng xem tình hình hiện giờ thì bỏ đi, lão không muốn chết mau vậy.

Thực lực của tông sư lợi hại khủng khiếp, không dễ đối phó.

Thân thiện giao thiệp là tốt nhất.

Lâm Phàm một tay nâng Thiên Hà Vương Đỉnh, quay đầu nhìn ba người:

- Các ngươi theo lên làm gì?

Thần Chủ lại gần, cười tươi nói:

- Tông sư, hay ghé Thần giới chơi một chuyến, để ta tận tình địa chủ.

- Khách khí, đi ra lâu hơi mệt, muốn trở về nghỉ ngơi một chút.

Lâm Phàm không rảnh đi Thần giới, hắn phải trở về giải quyết đám lão già này.

Tiềm lực tốt biết bao, bọn họ phục hồi thực lực sẽ là hậu thuẫn bảo đảm an toàn cho Viêm Hoa tông.

Thần Chủ không cam lòng, cố kèo nài:

- Tông sư, mệt mỏi càng tốt, chờ đến Thần giới rồi ta sắp xếp mấy trăm người bóp chân cho, bảo đảm thoải mái.

Thần Chủ vừa nói vừa đá lông nheo với Lâm Phàm, ám chỉ là nam nhân đều hiểu, tông sư cũng hiểu đúng không.

Nhưng Lâm Phàm đáp lại là: Hiểu cái búa.

- Các vị, bản phong chủ bận việc, lần sau nói tiếp. Đừng đi theo nữa, nếu không bản phong chủ thật sự đánh người.

Ba người này không phải con nít, đều là chủ của thế lực lớn, ít ra có chút tính tình.

Nếu họ nói một câu: Hôm nay ngươi hờ hững với ta, ngày sau cho ngươi trèo cao không nổi.

Nếu ba người nói câu này thì hắn chắc chắn cho like.

Lâm Phàm xoay người đi, sốt ruột muốn về tông.

Thần Chủ vươn tay:

- Tông sư . . .

Sau cùng lão buông tiếng thở dài:

- Ài, thật kỳ lạ, các ngươi nói xem người viết bài hay vậy mà sao thực lực cũng mạnh đến thế. Nếu hắn yếu chút thì ta có thể ra tay bắt về rồi.

Đao Chủ liếc qua:

- Người có văn hóa đều như vậy, đừng sốt ruột, sau này còn gặp lại nữa. Việc của Chính Đạo Sơn thật kinh người, Viên Chân bị phế bỏ, chắc Ma Thần Xích Cửu Sát sẽ cười bể bụng.

- Ngươi nói xem vì sao Viên Chân chuốc thù với Xích Cửu Sát làm gì?

- Ngươi hỏi ta thì ta biết hỏi ai? Thôi đừng nói nữa, Binh Chủ, tìm một chỗ đánh một trận đi, ta thấy ngươi là sắp không nhịn được.

Binh Chủ nhìn lại Đao Chủ, không thèm để vào mắt:

- Đánh thì đánh, sợ ngươi chắc?

Thần Chủ nhìn hai người, không nói thêm gì, trực tiếp rời đi, lão không rảnh trộn lẫn với họ.

Trận chiến này không đánh lâu, vẫn như trước kia, ai về nhà nấy.

- Tông sư, ngươi muốn mang chúng ta đi chỗ nào?

Đám lão già Uyên sơn ngồi xổm trong Thiên Hà Vương Đỉnh, không dám nhúc nhích, nhưng đều rất căng thẳng. Tiểu tử này muốn mang họ đi đâu? Đừng nói là định hành hạ họ tơi bời.

Lâm Phàm cười nói:

- Mang các ngươi đi chỗ tốt.

Chương 849: Còn có thiên lý không

- Lão tông chủ.

Sơn Tiên nhìn lão tông chủ đứng đó, cúi đầu thở dài, đây là sỉ nhục lớn nhất từ khi Chính Đạo Sơn thành lập tới nay.

Chủ chính đạo Viên Chân tu luyện tà công cũng đành thôi, còn hại lão tông chủ nuôi y, tài bồi y, chuyện này không thể tha thứ.

Lão tông chủ giơ tay lên, không muốn nói chuyện:

- Đừng nói nữa.

Lão tông chủ lấy viên đan dược ra nhét vào miệng Viên Chân đã điên khùng.

Đan dược vào người, bề ngoài của Viên Chân biến đổi kinh người, khuôn mặt trở về trung niên, dần có chút máu, tóc bạc cũng biến đen.

Hốc mắt lão tông chủ đỏ hoe nói:

- Chân nhi, ngươi làm ta rất thất vọng, việc ngươi làm không thể tha thứ, nhưng vi sư chấp nhận tha thứ cho ngươi. Sau này hãy làm đứa ngốc, vi sư nuôi ngươi đến già.

Lòng lão tông chủ đau nhói, người lão một tay bồi dưỡng ra, vốn tràn ngập hy vọng vào y, nhưng giờ gây cho lão đau lòng tuyệt vọng.

Viên Chân tóc tai bù xù, điên khùng chộp tay lão tông chủ:

- Ngươi biết ta là ai không? Ngươi nói ta biết đi, ta là ai? Tại sao ta ở đây? Và ngươi là ai?

Giọng lão tông chủ khàn khàn:

- Ta là . . . phụ thân của ngươi.

Lão miễn cưỡng nở nụ cười, vỗ vai Viên Chân:

- Nào, theo vi phụ trở về, chuyện trước kia hãy quên đi.

- Ha ha ha . . .

Viên Chân cười ngơ ngẩn điên khùng, vấp ngã lại bò dậy, đầu gối chảy máu, y không còn là chủ chính đạo có một không hai thiên địa, giờ chỉ là người thường tay không tấc sắt.

Sơn Tiên khẽ thở dài:

- Ài.

Lão hiểu nỗi lòng của lão tông chủ, đó là sự tuyệt vọng.

Các lão tổ khác lặng im, bọn họ không biết nói sao về việc này.

Sơn Tiên dặn:

- Đừng nói ra ngoài.

Các lão tổ ngó nhau, giấu diếm thế nào được? Viên Chân bị phế, khùng điên, đệ tử Chính Đạo Sơn chắc chắn phát hiện ra vấn đề.

Lão tông chủ mở miệng nói:

- Đừng giấu diếm, Chính Đạo Sơn sai là sai, không cần làm vậy.

Sơn Tiên lắc đầu than thở:

- Đáng tiếc, Chính Đạo Sơn bị một mình Viên Chân hủy danh dự.

Việc này đồn ra ngoài sẽ làm vực ngoại giới kinh.

Viêm Hoa tông.

Vẫn là hai đệ tử canh trước cửa tông môn, bọn họ đã nghiện vai trò trông chừng sơn môn.

Nếu ai mà thay họ đi là họ sẽ đâm đầu vào cột cửa chết.

Hai người tám chuyện:

- Ngươi nghe gì không? Tông môn gần đây kỳ lạ, nhiều sư huynh đệ nói buổi tối nằm mơ, giấc mơ đáng sợ lắm.

- Ta cũng nghe nói, Trương sư đệ ở kế bên ta sáng sớm tỉnh dậy bị giấc mơ hù sợ ướt quần.

Gần đây tông môn xảy ra việc lạ, nhiều sư huynh đệ khi màn đêm buông xuống, nằm trên giường ngủ sẽ bị kéo vào một giấc mơ.

Hơn nữa giấc mơ giống nhau.

Một thôn trang rách nát, một cái giếng xưa, ánh trăng chiếu xuống giếng xưa, âm u khủng bố.

Có một nữ nhân không thấy rõ khuôn mặt bay tới bay lui hù sợ nhiều người.

Dù là sư huynh lá gan to đùng, ý chí tinh thần cực mạnh cũng sợ khóc mếu, buổi tối không dám ngủ.

- Trời ạ, ngươi nhìn phía xa kìa, cái gì vậy? Hình như là một cái đỉnh?

Khi họ đang nói chuyện thì phía xa có bóng đen lao nhanh đến.

- Kêu la cái gì, đó là sư huynh, Lâm sư huynh trở lại.

- Vậy mà ngươi cũng nhận ra được?

- Sao không thể nhận ra, ta nhớ kỹ mùi của sư huynh, dù cách xa như vậy ta vẫn cảm nhận được hơi thở vĩ ngạn của Lâm sư huynh. Đừng nghĩ nữa, chắc chắn là Lâm sư huynh!

Bóng người kia càng lúc càng gần, khi thấy rõ khuôn mặt thì hai người hưng phấn hoan hô, giơ tay vẫy.

- Lâm sư huynh!!!

Vẫy tay không phải vì muốn Lâm sư huynh thấy họ mà chỉ muốn trút ra nỗi lòng hưng phấn.

Lâm Phàm cúi đầu thấy hai đệ tử canh giữ cửa sơn môn, mỉm cười đáp lại:

- Ừm, vất vả.

Lâm Phàm thầm lấy làm lạ, sao mỗi lần trở về đều là hai đệ tử này canh giữ sơn môn.

- Oa, sư huynh đáp lại!

- Hic hic, cảm động quá, siêu hưng phấn!

Hai người ôm nhau khóc, khóc vì hưng phấn.

Lâm Phàm bay tới Thiên Tu sơn phong, hắn cảm nhận hai người ở bên dưới làm, khá ngạc nhiên.

- Các sư đệ tông môn làm sao vậy? Cảm giác càng lúc càng khùng điên.

Thôi, không nghĩ ra thì thôi không thèm nghĩ nữa.

Lâm Phàm đáp xuống núi:

- Đồ nhi về rồi đây lão sư.

Lòng hắn thả lỏng, đây là cảm giác về nhà, hít vào không khí đều tươi mát.

Nhóm lão già trong Thiên Hà Vương Đỉnh nhỏ giọng thảo luận.

- Này, tên kia mang chúng ta về tông môn của hắn, các ngươi nói xem hắn có ý gì?

- Nếu biết ý định của hắn thì chúng ta đã không run cầm cập.

Bọn họ sợ, lưng lạnh toát. Muốn làm gì thì ít ra nói một tiếng cho biết chứ, không nói không rằng mang họ về, có biết là làm người ta sợ chết khiếp không hả.

Thiên Tu mở mắt ra, vui mừng nói:

- Đồ nhi về rồi, vi sư rất nhớ đồ nhi. Lần này đồ nhi ra ngoài hơi lâu.

Đồ nhi ra ngoài lâu như vậy, lão làm lão sư tất nhiên rất lo lắng.

Lâm Phàm cười nói:

- Gặp chút chuyện, nhưng không phải việc lớn, giải quyết xong hết rồi nên trở về xem.

Lâm Phàm đặt Thiên Hà Vương Đỉnh xuống đất, ngồi cạnh lão sư, cầm trái cây cắn, rất là nhàn nhã.

Thiên Tu thắc mắc hỏi:

- Đồ nhi, bên trong có thứ gì sao?

Lão cảm nhận nhiều hơi thở hùng mạnh trong Thiên Hà Vương Đỉnh, lão hiểu ngay, không hỏi nhiều nữa, đồ nhi rất có ý tưởng, làm lão vô cùng vui mừng.

Nhóm Hỏa Dung lại đến nữa, mặt cười tươi tỏ ra nhiệt tình quan

tâm.

- Tiểu Phàm về rồi? Có bị thương không?

- Ở bên ngoài có gặp khó khăn gì không?

Lâm Phàm bất đắc dĩ xòe hai tay:

- Các vị trưởng lão, lần này ta ra ngoài không mang cái gì về. À không, có mang chút đặc sản bên ngoài về, nhờ các vị trưởng lão tìm chỗ nào tốt, lát nữa ta đặt nó xuống.

Hỏa Dung nghe vậy liền biết là hắn cướp vùng đất mạo hiểm từ bên ngoài mang về.

A không, là lấy về.

Toàn Viêm Hoa tông bây giờ đều thống nhất lời kịch là thứ gì Lâm Phàm mang về đều dán nhãn lấy chứ không có chuyện cướp hay trộm, ai phủ nhận không phải lấy đồ là họ sẽ liều mạng với kẻ đó.

Lâm Phàm nói:

- Nhớ chọn năm chỗ thật tốt.

Hỏa Dung gật đầu, đã hiểu, nhưng vẫn cố hỏi:

- Tiểu Phàm, thật sự không mang đồ gì về?

Thiên Tu không ngồi yên, tức giận mắng:

- Đám già các ngươi suốt ngày nghĩ gì vậy hả? Biến ngay!

Hỏa Dung rụt cổ bỏ đi, tìm nơi tốt:

- Ta hỏi thôi mà, sao sư huynh xấu tính thế.

Thiên Tu tức xì khói:

- Đám người kia đều thay đổi, thay đổi hết rồi.

Năm xưa khi lão mới thu đồ nhi, nếu họ nhiệt tình với đồ nhi như bây giờ thì còn hợp lý.

Nhưng tình huống khi đó ra sao?

Đám sư đệ quên hết rồi?

Nếu không có lão ổn định thì đồ nhi đã bị chèn ép.

Trong Thiên Hà Vương Đỉnh.

Nhóm lão già không ló đầu ra, nhỏ giọng tham thảo.

- Này, các ngươi nói xem tình huống bên ngoài thế nào? Tiểu tử kia kêu lão sư thì chắc là trưởng bối. Ta nghĩ người này là người biết lý lẽ, nếu chúng ta nói chuyện đàng hoàng với đối phương không chừng có thể thuyết phục đối phương thả chúng ta đi.

- Được không vậy? Đừng để dê vào miệng cọp.

- Ngươi mà dê cái quái gì, tưởng chúng ta không biết trước kia ngươi là nhân vật thế nào à? Nói cho ngươi biết, Viên Chân là đại ma đầu thì ngươi là tiểu ma đầu.

- Nói chuyện cái kiểu gì, quen nhau mấy chục năm cũng như không!

Bên ngoài vọng vào giọng nói:

- Ra hết cho bản phong chủ, thẩm vấn, đừng giả chết!

Nhóm lão già ở bên ngoài giật bắn người, liếc nhau, bần thần.

Là sao?

Thẩm vấn cái gì?

- Đi, ra ngoài nhìn xem chuyện là thế nào.

Có người đi đầu, những người khác lục tục leo ra Thiên Hà Vương Đỉnh.

Bọn họ đều có tu vi Đạo cảnh đỉnh, nhưng đó là thời kỳ đỉnh cao, bây giờ tình huống của họ không được tốt, thiếu hụt nhiều, còn không bằng Diệu Thế cảnh, có thể bàn bạc chuyện gì được.

Thiên Tu ngây người, nhìn tận mắt tạo ấn tượng mãnh liệt hơn cảm ứng:

- Đồ nhi, tu vi của những người này . . .?

Lâm Phàm uống hớp trà:

- Lão sư, đều là Đạo cảnh đỉnh, nhưng gần phế, muốn phục hồi

lại cần một thời gian.

Nhóm lão già lúng túng, cái gì gọi là gần phế? Cho họ một thời gian chắc chắn khỏe lại.

Thiên Tu ngây ngẩn, đều là Đạo cảnh đỉnh? Lão biết cảnh giới đó, rất cường đại.

Nếu Viêm Hoa tông có những cường giả này thì tính an toàn sẽ nâng cao chót vót.

Lâm Phàm hét hướng phía xa:

- Lão tổ Thánh Tiên giáo, lại đây một chuyến!

Chỗ nhà vệ sinh, lão tổ Thánh Tiên giáo đang chỉ huy mọi người dọn dẹp, vừa lòng gật gù, bọn họ được lão dạy dỗ làm việc rất tốt.

Thánh Tử mới bị bắt về có chút thiên phú, có tài năng lau dọn nhà vệ sinh, nếu bồi dưỡng sẽ là người nối nghiệp khá tốt.

Lão tổ Thánh Tiên giáo nghe tiếng Lâm phong chủ kêu, lão cười tươi, lần đầu tiên Lâm phong chủ chủ động gọi lão.

Lão tổ Thánh Tiên giáo sửa sang quần áo, rửa sạch tay, dùng dáng vẻ tốt nhất đi gặp mặt Lâm phong chủ.

Khi lão tổ Thánh Tiên giáo đến Thiên Tu sơn phong thì thấy một nhóm lão già, mắt lão tổ rực sáng, đều là hạt mầm tốt, nếu họ tham gia vào quét dọn nhà vệ sinh sẽ rất tuyệt.

Lão tổ Thánh Tiên giáo đứng ở một bên, ôm quyền chào:

- Lâm phong chủ.

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Ừm, ngươi chờ chút.

Hắn nhìn nhóm lão già:

- Lần lượt từng người lại đây giới thiệu.

Nhóm lão già liếc nhau, không biết chuyện gì đây.

Lâm Phàm lại mở miệng nói:

- Hưm? Không nghe hiểu? Bản phong chủ kêu các ngươi lần lượt đứng vào giữa tự giới thiệu. Nếu vẫn không có ai hành động thì chém!

Trời ạ!

Nhóm lão già sợ muốn khóc, sao hung tàn quá vậy.

Có chuyện gì thì ít nhất cho gợi ý đi chứ.

- Vị lão ca này, hắn là đồ nhi của ngươi, làm ơn nói một tiếng đi. Chúng ta không trêu vào hắn, nhưng tại sao bắt chúng ta đến đây?

- Đúng rồi, thả chúng ta đi, xin ghi nhớ trong lòng ơn đức lớn này.

Thiên Tu đã được đồ nhi cho biết vụ việc, nhưng vẫn thắc mắc nhìn hắn:

- Đồ nhi, nếu bọn họ không chọc vào đồ nhi vậy tại sao bắt người ta về?

Lâm Phàm trả lời:

- Thưa lão sư, đồ nhi nhặt một ngọn núi, khi ấy có bảo là có người thì kêu một tiếng, nếu không sẽ lấy núi đi, thứ bên trong cũng thuộc về đồ nhi. Nhưng đồ nhi kêu nửa ngày mà không ai trả lời, bởi vậy không thể trách đồ nhi.

Thiên Tu gật gù đồng ý lời của đồ nhi:

- Ừ, nói rất có lý.

Nhóm lão già vụt ngẩng đầu, bần thần nhìn Thiên Tu, lão ca này cũng là tài năng giả ngây giả dại.

Chuyện như vậy mà bảo là có lý, còn có thiên lý không?

Chương 850: Lão thất phu này hố ta

- Vị lão ca này, nói vậy là không đúng. Chúng ta bị nhốt trong Uyên sơn, không thể truyền âm, nếu không thì chắc chắn chúng ta đã đáp lại.

Bọn họ không còn lời nào để nói, quá hố người, không chơi kiểu đó.

Thiên Tu nhíu mày hỏi:

- Ngươi có chứng cứ không?

- Cái gì?

Nhóm lão già ngạc nhiên ngây người, hỏi vậy là sao? Chuyện này còn cần chứng cứ?

Thiên Tu thấy nhức đầu:

- Các vị, nói chuyện cần chứng cứ, các ngươi không có chứng cứ làm lão phu rất khó xử, lão phu rất tin tưởng đồ nhi của mình. Mà nói nhiều cũng vô ích, đã đến rồi thì cố gắng thích ứng đi.

Việc này rất bình thường, đồ nhi mang người về đều hay kêu oan.

Nhưng Thiên Tu chỉ có một suy nghĩ, đó là cùng đồ nhi giữ hai phong cách trái ngược, gặp tình huống gì đều có thể giải quyết hoàn mỹ.

Lâm Phàm chỉ vào đối phương, mở miệng hỏi:

- Ngươi tên là gì?

Lão nhân chỉ vào mình, khó hiểu nhìn hắn:

- Ta?

- Đúng rồi, là ngươi, mời đứng vào chính giữa.

Xem ra những người kia chưa rõ tình huống hiện tại.

Viên Chân thì thôi bỏ, mất ít điểm nhưng còn trong vòng chấp

nhận được. Khi đánh nhau với Viên Chân, toàn bộ chiêu thức của hắn tập trung đánh vào đầu đối phương, cuối cùng xuất hiện bạo kích, hình thành buff đần ngố, Viên Chân thành công thành đồ ngốc.

Hắn cần nghiên cứu kỹ thêm chiêu thức kia, tranh thủ mò ra bí quyết một đấm đánh người thành đồ ngốc.

Thiên Tu nhắc nhở:

- Đồ nhi của lão phu đang hỏi ngươi tên là gì.

Đám người này được đồ nhi mang về, tu vi rất cao, nhưng căn cơ bị tổn thương nặng, nuôi một thời gian vẫn sẽ mang đến ích lợi.

Lão bội phục đồ nhi, đi ra ngoài một chuyến luôn có thể mang nhiều thứ về, hồi lão còn trẻ sao không đụng phải chuyện tốt vậy nhỉ.

Lý Đạo Vân tự báo tên:

- Lý Đạo Vân.

Lão rất cẩn thận, cảnh giác. Người của tông môn này cho lão cảm giác rất không ổn, hơi bị tà ác, phải thật thận trọng mới được.

Lâm Phàm gật đầu, sau đó lấy cuốn sổ nhỏ ra ghi chép:

- Ngươi đã giết bao nhiêu người?

Lý Đạo Vân ngây ra, đối phương có ý gì? Vì sao phải hỏi lão từng giết bao nhiêu người?

Lý Đạo Vân không trả lời, tạm thời không dám nói nhiều. Đến nơi xa lạ, chưa rõ ràng tình huống, tùy tiện mở miệng sẽ chịu thiệt.

Lão tổ Thánh Tiên giáo tỏ vẻ khinh thường Lý Đạo Vân, lắc đầu:

- Ha ha, Lâm phong chủ, xem bộ dạng của hắn thì giết được bao nhiêu người? Nhớ ngày xưa lão tổ ta đây giơ tay là đầu rơi xuống đất, máu chảy thành sông.

Lý Đạo Vân nổi giận, nhìn thấu lão tổ Thánh Tiên giáo ngay, tu vi cỡ đó mà dám nhục nhã lão.

Lý Đạo Vân rít gào:

- Càn rỡ, lão phu tung hoành thế gian, giết người vô số, con kiến

như ngươi sao có thể so sánh!

Tuy chưa phục hồi tu vi nhưng một con kiến không thể nhục nhã lão.

Lâm Phàm và lão sư liếc nhau, ăn ý gật đầu, hắn ghi vào cuốn sổ:

- Ưm, giết người vô số, tốt lắm. Ngươi có thể quay về đội, vị kế tiếp.

Lý Đạo Vân không hiểu ra sao, đối phương có ý gì?

Chỉ hỏi mấy thứ này, không còn gì nữa?

Đối phương cho lão trở lại đội, lão gãi đầu, óc đầy dấu chấm hỏi quay về hàng.

Lão nhân khác dò hỏi:

- Có chuyện gì?

Lý Đạo Vân lắc đầu nói:

- Không biết nữa, bí hiểm, hãy cẩn thận. Nhưng ta thấy nơi này tạm được, không giống như Viên Chân xuống tay với chúng ta.

Lâm Phàm thúc giục:

- Vị kế tiếp, nhanh lên, đừng lề mề, theo thứ tự!

Giải quyết xong việc ở đây hắn còn bận chuyện khác nữa.

Lại một lão nhân tiến lên, hơi căng thẳng, nhìn cảnh tượng bốn phía.

Lâm Phàm nói:

- Đừng căng thẳng, nơi này là Viêm Hoa tông, tông môn tràn ngập yêu và chính nghĩa, sẽ không đánh giết, càng không giống như Viên Chân biến các ngươi thành lô đỉnh, nên hãy yên tâm, trả lời câu hỏi đàng hoàng là được. Tên là gì?

Lão nhân nói ra tên của mình:

- Ngô Địch.

Lâm Phàm liếc qua:

- Ừm, tên hay, rất bá đạo, đã giết bao nhiêu người?

Ngô Địch mở to mắt, hoàn toàn không biết đối phương muốn làm gì.

Ngô Địch không dám trả lời, không đoán ra được gì, chỉ đành giữ im lặng.

Lão tổ Thánh Tiên giáo ở một bên châm chọc:

- Lâm phong chủ, lão phu thấy người này cũng không được tốt lắm, tự xưng Ngô Địch nhưng ta đoán hắn không giết được vài người, gan bé.

Lâm Phàm nghi ngờ hỏi:

- Có thể nhìn ra được?

Lão tổ Thánh Tiên giáo lắc đầu nói:

- Đương nhiên, ánh mắt nhìn người của lão phu không sai được. Lâm phong chủ xem khuôn mặt của người này đi, còn sáng sủa lắm, không được.

Ánh mắt lão tổ Thánh Tiên giáo nhìn Ngô Địch làm Ngô Địch tức ngứa răng.

Ngô Địch không nhịn được nữa, tức giận nói:

- Vớ vẩn, lúc lão phu nổi tiếng thì ngươi không biết đang ở đâu, giết người? Từ khi lão phu ra đường đời tới nay tổng cộng giết sáu ngàn tám trăm chín mươi chín người, ngươi muốn trở thành người thứ sáu ngàn chín trăm không?

Lão tổ Thánh Tiên giáo chịu thua, không móc mỉa nữa:

- Lợi hại.

Lâm Phàm ghi vào sổ, vui mừng gật đầu với lão tổ Thánh Tiên giáo. Lão già này giỏi, một nhân tài, đáng giá bồi dưỡng.

- Được rồi, người tiếp theo.

Ngô Địch trở về đội ngũ, cứ cảm giác kỳ kỳ, nhưng trong một chốc không rõ chỗ nào không đúng.

Nhóm lão già đã bị thẩm vấn nho nhỏ xì xầm.

- Hắn muốn làm gì? Các ngươi xem hiểu không?

- Không, không đoán ra được, bắt chúng ta về làm gì nhỉ?

- Ài, bi ai, quá bi ai, chúng ta từng phong quang vô hạn, khi đó có ngờ rằng sẽ gặp cảnh tượng như hôm nay không?

- Đúng rồi.

Bọn họ đều là cường giả Đạo cảnh đỉnh, trước khi vực ngoại giới chưa dung hợp thì bọn họ cao cao tại thượng, dù dung hợp rồi tu vi của họ vẫn là đỉnh cấp.

Nhưng nhìn hiện giờ xem, cực kỳ thê thảm.

Thiên Tu ngồi một bên uống trà, không xen lời, đồ nhi bảo bối có chủ kiến, biết mình đang làm gì.

Nếu thật sự có thể lôi kéo những cường giả này vào tông môn sẽ là chuyện tốt vô cùng cho tông môn.

Lâm Phàm nhìn cuốn sổ, vui mừng gật đầu:

- Rất tốt.

Chứng cứ đều ở trong tay, thuận lợi thành công.

Mạc Trường Không dò hỏi:

- Lâm phong chủ, ngươi muốn xử lý chúng ta thế nào?

Thật là hành hạ người, từng hành động của đối phương đều khiến người khó hiểu.

Nếu muốn giết bọn họ sẽ không cần rắc rối như vậy.

Rốt cuộc muốn gì?

Nếu có thể thì Mạc Trường Không rất muốn cạy mở đầu của đối phương, nhìn kỹ bên trong.

Lâm Phàm giơ cuốn sổ trong tay:

- Những lời các ngươi vừa nói đều ghi trong này, đối với các ngươi thì là quá khứ và trải nghiệm, nhưng trong Viêm Hoa tông là tội chứng của các ngươi. Các ngươi phạm phải việc lớn, tội giết người là việc to lớn bằng trời.

Nhóm lão già nghe lời này thì ngơ ngác nhìn Lâm Phàm, nói cái quái gì?

Giết người mà là phạm vào tội lớn?

Chuyện này bình thường thôi mà?

Mạc Trường Không phản bức, không đồng tình mấy lời này:

- Có phải Lâm phong chủ nghĩ sai rồi không? Giết người sao là việc lớn được?

Lâm Phàm nheo mắt, mỉm cười nói:

- Hưm? Giết người không phải việc lớn? Tư tưởng của ngươi rất nguy hiểm. Nói cho ngươi biết, nơi này là Viêm Hoa tông, một nơi tràn ngập yêu và chính nghĩa, các ngươi giết người mà tưởng mình có lý sao? Nói cho các ngươi biết, tuy các ngươi không chọc vào Viêm Hoa tông nhưng Viêm Hoa tông ta sẽ không bỏ qua bất cứ người xấu nào.

- Nhưng trên trời có đứng hảo sinh, sẽ mở rộng một mặt cho các ngươi, ở đây nhận lao động cải tạo, rửa sạch tội ác của mình, qua mấy trăm năm là có thể làm lại con người mới.

- Lý Đạo Vân, giết người vô số, tội ác tày trời, vốn nên bị giết. Nhưng Viêm Hoa tông không giết người, cho ngươi một cơ hội thay đổi làm lại. Thề trung thành với Viêm Hoa tông một ngàn năm là được, sau một ngàn năm hết hình phạt thả ra, cho ngươi lấy lại tự do.

Khi Lâm Phàm nói ra mấy lời này thì Lý Đạo Vân ngây người, mở to hai mắt nhìn đối phương.

Lý Đạo Vân cảm giác mình nghe lầm, hỏi lại:

- Ngươi vừa mới nói cái gì?

Lâm Phàm nói:

- Bản phong chủ nói là lao động cải tạo một ngàn năm là được, đương nhiên nếu ngươi biểu hiện tốt đẹp thì về sau có thể giảm hình phạt.

Lý Đạo Vân không chút suy nghĩ từ chối ngay:

- Không thể nào! Dù Lý Đạo Vân này có chết cũng sẽ không ở lại

một ngàn năm!

Khuôn mặt Lâm Phàm nghiêm túc, hắn nhìn lão tổ Thánh Tiên giáo, lại ngó sang Thiên Tu, phẩy tay:

- Thôi, nếu vậy thì chém đi.

Lão tổ Thánh Tiên giáo xen lời:

- Lâm phong chủ, với loại người giết người vô số như thế thì chém chết mới là lựa chọn chính xác.

Lý Đạo Vân ngây người trước cảnh này.

Nhóm lão già thi nhau nói:

- Bỏ đi Lý huynh, một ngàn năm thôi mà, chớp mắt là trôi qua, đừng chống lại mạng sống của mình.

- Đúng rồi, núi xanh còn đó lo gì không củi đốt.

Bọn họ đều khuyên Lý Đạo Vân đừng cương cường, biết điều mới là trang tuấn kiệt.

Lâm Phàm đứng lên, cầm búa đến gần Lý Đạo Vân.

Búa lóe tia sắc bén lạnh lẽo, dần dần đến gần.

Trán Lý Đạo Vân chảy mồ hôi, lão dám bảo đảm đối phương chơi thật, nếu lão không mở miệng là sẽ chết thật.

Khoảnh khắc đối phương sắp đến gần, Lý Đạo Vân nhanh nhảu sửa miệng:

- Ta nhận.

Lâm Phàm cất búa ngay, trở về chỗ ngồi, cùng lão sư ăn ý gật đầu. Rất tốt, thành công hợp nhất một người.

- Ngô Địch, giết sáu ngàn tám trăm chín mươi chín người, tội ác tày trời, bảy trăm năm vậy.

Vừa dứt lời, Ngô Địch liền kêu oan:

- Lâm phong chủ, oan uổng, ta không giết nhiều người như vậy!

Lâm Phàm nói:

- Cái gì mà không giết nhiều người, mới rồi chính mồm ngươi nói.

Ngô Địch sắp khóc:

- Lâm phong chủ, ta chỉ đùa thôi, ta thật sự không giết nhiều người.

Lâm Phàm phẩy tay:

- Việc này khó mà chứng minh, trong này thì ghi lại khẩu cung lần đầu của các ngươi, lấy nó làm chuẩn, đừng nói nhiều.

- Sao có thể như vậy?

Ngô Địch muốn chết, liếc sang lão tổ Thánh Tiên giáo, đều là tên khốn này hố lão, nếu lão không bị trào phúng thì đã không khoác lác.

Bây giờ là bốc phét càng nhiều chết càng nhanh.

Bảy trăm năm?

Đời người có bao nhiêu lần bảy trăm năm?

Nhưng trong tình huống này dù chống cự cũng vô dụng.

Lâm Phàm nói:

- Ưm, còn Song Tuyệt Lão Đầu nữa, đánh thức dậy đi, bản phong chủ thẩm vấn một phen.

Song Tuyệt Lão Đầu nằm bất tỉnh dưới đất, không nhúc nhích, nhưng tim thì đập rất nhanh, quá nguy hiểm.

Lão tổ Thánh Tiên giáo tiến lên đánh thức Song Tuyệt Lão Đầu.

Song Tuyệt Lão Đầu mơ hồ nhìn bốn phía, không biết xảy ra chuyện gì:

- Ủa? Chỗ này là đâu?

Lâm Phàm hỏi thẳng:

- Ngươi tên là gì? Đã giết bao nhiêu người?

Song Tuyệt Lão Đầu thầm hiểu việc đã xảy ra vừa nãy.

- Đời này Song Tuyệt chưa từng giết một người nào.

Chương 851: A! Tiểu Thương của ta!

Lâm Phàm ngạc nhiên:

- A?

Hắn không ngờ xảy ra tình huống không theo lẽ thường như vậy.

- Ngươi có chắc không?

Lâm Phàm dám bảo đảm lão già này đã tỉnh lại từ lâu, nhưng luôn giả chết.

Giết càng nhiều người thì thời gian lao động cải tạo càng lâu, nên Song Tuyệt Lão Đầu tìm cách nói xạo mình chưa từng giết người, hoàn mỹ tránh thoát một kiếp.

Song Tuyệt Lão Đầu thản nhiên nói:

- Chắc chắn, từ khi lão phu tự học luyện có thành tựu đến nay chưa hề ra tay, cũng không tổn thương người, càng không xung đột với ai, nên chưa từng giết người.

Lâm Phàm và Thiên Tu nhìn nhau, mắt hai người lấp lóe tia sáng.

Đây là khối xương cứng.

Lâm Phàm và Thiên Tu không nói chuyện, tâm có linh tê, ngầm hiểu nhau, một ánh mắt, một động tác là hiểu ẩn ý bên trong.

- Lão sư, xem ra người này giả bộ xỉu.

- Đồ nhi, không thể bỏ qua người này, lòng không chân thành, giở trò với chúng ta, không thể để hắn đắc ý!

Lúc này không tiếng động hơn có tiếng, hai đôi mắt đối diện nhau, truyền lời bằng mắt giao lưu tâm đắc.

Song Tuyệt ung dung bình tĩnh, không thể hốt hoảng. Lão đã thấy rõ hết thảy, giả bộ bất tỉnh biết đường đi nước bước của đối phương, lão tuyệt đối sẽ không nói mình từng giết bao nhiêu người.

Không giết một người, để xem đối phương làm gì lão được.

Làm người làm việc, phải nói lý, hơn nữa Song Tuyệt nhìn ra được tông môn này sinh khí tràn đầy, không phải loại tông môn bình thường, mặc dù thực lực tổng thể hơi yếu nhưng tiềm lực sung túc.

Một con ruồi xanh bay vo ve trước mặt Song Tuyệt, kêu ù ù rất phiền.

Song Tuyệt giơ ngón tay lên, kình khí chấn động nhẹ bắn chết con ruồi xanh.

Đột nhiên một tiếng hét vang vọng làm mọi người sợ hết hồn.

- Oa! Tiểu Thương!

Lão tổ Thánh Tiên giáo nhào lên, suy sụp ngã quỵ, run rẩy hai tay nâng con ruồi xanh chỉ to cỡ ngón út, nước mắt rơi tí tách.

Lão tổ Thánh Tiên giáo ngửa đầu, bi gào rú:

- Tiểu Thương ơi!

Lão thậm chí ngứa cổ họng phun ra búng máu, mặt trắng bệch.

Song Tuyệt Lão Đầu mất bình tĩnh, biểu tình kinh dị:

- Chuyện gì đây?

Lão không xem hiểu hành vi của đối phương, tính làm gì?

Lão tổ Thánh Tiên giáo vụt ngẩng đầu, đôi mắt tràn ngập lửa giận và thù hận, hận không thể bầm thây Song Tuyệt Lão Đầu ra vạn mảnh:

- Ngươi dám giết Tiểu Thương của ta!

Mọi người đều cảm nhận được sát ý sôi trào.

Lâm Phàm giật mình, lòng dậy sóng thần, trời ạ, lão già này gây ra nhiều niềm vui bất ngờ quá.

Lâm Phàm bình tĩnh tỏ vẻ thắc mắc không hiểu có chuyện gì:

- Ngươi làm sao vậy?

Lão tổ Thánh Tiên giáo ngước đầu lên, đau lòng tuyệt vọng, hốc mắt đỏ rực:

- Lâm phong chủ, nó là Tiểu Thương của ta, ta cực khổ vất vả bồi dưỡng nó lớn lên, làm bạn với ta đã bốn mươi tám năm, nó cũng bốn mươi tám tuổi rồi, tình cảm rất sâu đậm với ta, nhưng không ngờ bị ma quỷ tàn nhẫn này giết hại. Lâm phong chủ phải làm chủ cho ta!

Lâm Phàm nghiêm túc lên, rất xem trọng việc này:

- Ừm!

Song Tuyệt Lão Đầu mất bình tĩnh:

- Chờ chút, không thể nào! Nó chỉ là con ruồi xanh, sao làm ầm ĩ như ai chết vậy!

Lão tổ Thánh Tiên giáo Minh Hoàng lão tổ căm hờn:

- Ngươi im miệng cho ta! Nó không phải ruồi bọ, nó là Tiểu Thương của ta! Ta dốc lòng chăm sóc, có thứ tốt ta đều không nỡ dùng, đều dành cho nó. Ngươi thì giỏi lắm, nó không tổn thương ngươi, chỉ bay trước mặt ngươi thôi mà ngươi tàn nhẫn xuống tay. Nhìn xem, khí kình vào người, kinh mạch đứt từng khúc, chảy máu không ngừng, sao ngươi có thể tàn nhẫn như vậy!

Lão tổ Thánh Tiên giáo gầm lên:

- Ta liều mạng với ngươi!

Thiên Tu tiến lên ngăn lão tổ Thánh Tiên giáo lại, an ủi:

- Đừng đánh, có gì từ từ nói, yên tâm, đồ nhi của lão phu nhất định sẽ cho ngươi một giải thích vừa lòng.

Lâm Phàm lại gần xem xét, gật đầu nói:

- Ừ, đúng là vậy, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, một lũ kình khí vào người, kinh mạch đứt từng khúc, máu chảy ngược, dù là thần đan thần dược cũng không cứu được.

Lâm Phàm nhìn Song Tuyệt Lão Đầu:

- Ngươi có thừa nhận là mình giết nó?

- Hả?

Song Tuyệt Lão Đầu đần mặt ra, trợn mắt há hốc mồm, trong một chốc không nói nên lời:

- Cái . . . cái đó . . . Lâm phong chủ, không thể vu hãm người như vậy, nó chỉ là con ruồi.

Lão tổ Thánh Tiên giáo nghe vậy thì muốn bật dậy liều mạng với đối phương nhưng bị Thiên Tu kéo lại.

Lâm Phàm nói:

- Không thể nói như vậy, vạn vật trên đời đều là sự sống, ở trong mắt ngươi thì nó là con ruồi, nhưng trong mắt lão tổ là Tiểu Thương thân còn hơn ruột thịt.

Lâm Phàm buông tiếng thở dài:

- Ài, Tiểu Thương chết không thể sống lại, nén bi thương.

Lão tổ Thánh Tiên giáo không kiềm được dòng lệ, gào rống:

- Tiểu Thương ơi!

Tiếng hét cực kỳ bi thương, người nghe đau lòng rơi lệ.

Song Tuyệt Lão Đầu nhìn bàn tay của mình, rất muốn chặt xuống. Tiêu, bị hố rồi, tình huống bây giờ là không gán tội lên đầu lão sẽ không bỏ qua.

- Lâm phong chủ . . .

Song Tuyệt Lão Đầu định bàn lại với đối phương, ví dụ lão bắt con ruồi xanh khác đền cho, nhưng chưa kịp nói đã bị Lâm Phàm ngắt lời.

- Ngươi đừng nói, bản phong chủ đã nói rồi, mặc kệ là ai, hễ khi dễ người của bản phong chủ thì dù ở chân trời góc biển cũng quyết chém chết, ngươi hiểu không?

Ánh mắt Lâm Phàm sắc bén nhìn Song Tuyệt Lão Đầu, sát ý ẩn chứa bên trong làm Song Tuyệt Lão Đầu hết hồn, tay chân run rẩy.

- Bản phong chủ hỏi ngươi, chuyện này ngươi có nhận không?

Một câu hù sợ Song Tuyệt Lão Đầu.

Song Tuyệt Lão Đầu muốn chết cho rồi, quá tiện, thật sự rất tiện.

Việc này vốn không liên quan đến lão, con ruồi từ đâu bay tới kêu vù vù, hại lão té hố.

Song Tuyệt Lão Đầu cảm nhận sát ý phát ra từ đối phương, thật sự chết người.

Song Tuyệt Lão Đầu không chịu nổi loại hăm dọa này, cúi đầu nhận:

- Ta nhận.

Sát ý thoáng chốc tan biến.

Lâm Phàm lấy cuốn sổ ra ghi chép.

[Song Tuyệt Lão Đầu giết Tiểu Thương, bằng hữu thân của lão tổ Thánh Tiên giáo ngay trước công chúng, hành vi phạm tội ác liệt, phạm pháp giữa chốn đông người, chứng cứ vô cùng xác thực.]

Lâm Phàm đưa cuốn sổ đến trước mặt Song Tuyệt Lão Đầu:

- Nhìn xem có đúng không?

Con ngươi Song Tuyệt Lão Đầu co rút, rất muốn mắng: Sao các ngươi tiện quá vậy? Một con ruồi xanh bình thường thôi mà, có cần chơi ác vậy không?

Nhưng lão không có cách nào, rõ ràng là hố người nhưng không thể không nhận, sau cùng lão gật đầu.

- Đúng.

Nói xong chữ này Song Tuyệt Lão Đầu ỉu xìu.

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Ừm, rất tốt, nghĩ tình ngươi vi phạm lần đầu nên xử nhẹ, lao động cải tạo bốn trăm năm.

Song Tuyệt Lão Đầu há hốc mồm, hoàn toàn ngây người.

Bốn trăm năm?

Ác thế!

Chết một con ruồi thôi mà!?

Lâm Phàm nói:

- Giờ thì các ngươi mau thề, thề đúng theo tình huống vừa rồi,

đừng mơ lừa dối gian lận, bị phát hiện là chết thật.

Đám người nhìn Lâm Phàm, hết cách, mới thoát ổ tặc lại vào hang giặc, hố sâu quá.

Thiên địa chấn động, đám người thề, lời thề dẫn đến dị tượng thiên địa, biến đổi kinh người.

Lâm Phàm cười nói:

- Lão sư, tông môn của chúng ta rất nhanh sẽ vươn lên.

Thiên Tu gật đầu nói:

- Đồ nhi, vi sư rất vui mừng, nhiều cường giả Đạo cảnh nhập vào Viêm Hoa tông, đó sẽ là lực lượng rất khủng bố. Nhưng sắp xếp bọn họ thế nào đây?

- Đồ nhi đã suy nghĩ hết rồi lão sư, lát nữa sẽ sắp xếp.

Lâm Phàm đã có ý tưởng, sớm tính đến chỗ dành cho đám người này.

Cho dọn nhà vệ sinh thì hơi lãng phí, dù sao đều là cường giả Đạo cảnh, không thể không lợi dụng.

Đám cường giả Đạo cảnh đều đã thề, thể xác và tinh thần mỏi mệt. Tiêu rồi, người sớm nhất lấy lại tự do cũng phải chờ bốn trăm năm, lâu nhất là một ngàn năm, còn lại ở khoảng năm, sáu trăm năm.

Phải chờ mòn mỏi tới khi nào đây?

Lâm Phàm bước đến trước mặt lão tổ Thánh Tiên giáo, vỗ vai lão:

- Ừm, khá lắm, ngươi khiến bản phong chủ rất vừa lòng, chuẩn bị cho ngươi thăng chức.

Lão tổ Thánh Tiên giáo nghe vậy mừng rỡ, máu sôi sục. Thăng chức, lão đi lên đỉnh cao cuộc đời rồi.

Nhưng giây sau lão nhăn mặt chỉ vào con ruồi trong tay, buồn bã nói:

- Lâm phong chủ, Tiểu Thương của ta . . .

- Được rồi, đừng Tiểu Thương này kia nữa, việc đã xong, họ thề

hết rồi, khỏi cần diễn nữa.

Lâm Phàm rất vui mừng, đây mới thật sự là người làm việc lớn, mỗi tội tu vi hơi yếu.

Nhập diễn sâu hẳm, không kêu ngừng là vẫn còn diễn, rất khá.

- À, xong rồi hả, đuối quá.

Lão tổ Thánh Tiên giáo tùy tay ném Tiểu Thương mà mới nãy lão còn yêu sâu đậm, sau đó nóng bỏng nhìn nhóm lão già, đều là nhân tài, nếu có thể kéo vào đại đội nhà vệ sinh sẽ rất đồ sộ.

- A!

Song Tuyệt Lão Đầu thấy cảnh đó thì tức run người, nhưng lời thề đã bao phủ trong tim, lão có gì bất mãn là sẽ dẫn động lời thề.

Song Tuyệt Lão Đầu muốn rít gào rằng dù diễn kịch thì cũng chú ý mặt mũi chút, có thể đợi lão đi rồi mới hạ màn không? Mới thề xong đã trở mặt vậy sao!

Lâm Phàm nói:

- Lão sư, đồ nhi định thành lập đường mới.

- Đồ nhi tự quyết định là được.

Thiên Tu rất tin tưởng đồ nhi, nên đồ nhi nói muốn thành lập đường mới thì lão không quan tâm nhiều, đồ nhi vui vẻ là được.

Lâm Phàm cười gật đầu, hắn nhìn nhóm lão già:

- Từ hôm nay trở đi bản phong chủ sẽ thành lập đường mới tên là Đả Thủ đường, các ngươi sẽ là thành viên mới.

Lâm Phàm chỉ vào lão tổ Thánh Tiên giáo:

- Ngươi làm đường chủ đời đầu của Đả Thủ đường, còn bên nhà vệ sinh thì ngươi chọn một người khá tốt thay thế vị trí của mình.

- Rõ thưa Lâm phong chủ!

Lão tổ Thánh Tiên giáo siêu hưng phấn, thăng chức, còn có niềm vui bất ngờ lớn như vậy.

Lão tổ Thánh Tiên giáo đã nhìn ra đám người kia đều là cường

giả tuyệt thế, giờ đều do lão quản lý, địa vị lên cao rất nhiều.

Lão tổ Thánh Tiên giáo hỏi:

- Lâm phong chủ, Đả Thủ đường chủ yếu làm chuyện gì?

Lâm Phàm kể đại khái việc cần làm ra:

- Rất đơn giản, ví dụ đệ tử tông môn ra ngoài tôi luyện bị người ta ăn hiếp thì các ngươi đứng ra giúp, nếu có đệ tử muốn lấy cái gì mà không rảnh thì các ngươi lấy giùm là được.

Lão tổ Thánh Tiên giáo gật đầu nói:

- À, hiểu rồi.

Lão tổ Thánh Tiên giáo cảm thấy việc này có tiền đồ hơn dọn nhà vệ sinh.

Song Tuyệt Lão Đầu lẩm bẩm:

- Cái này là chạy chân mà.

Nói thì dễ nghe nhưng Đả Thủ đường ở trong mắt lão là chạy chân, chạy vặt cho đệ tử toàn tông môn.

Nói sao thì bọn họ đều là cường giả Đạo cảnh, ít ra cho chút tôn nghiêm chứ!

Chương 852: Tâm thái siêu nhiên không phải mỗi người đều có

Đả Thủ đường thành lập làm Lâm Phàm rất hưng phấn.

Tuy tình huống của đám người kia không quá tốt đẹp nhưng chờ họ phục hồi lại thì sẽ là mấy chục cường giả Đạo cảnh.

Giết bọn họ sẽ tăng lên nhiều điểm, nhưng hắn không nỡ, giết hết sẽ lỗ to, hoàn toàn không đáng giá.

Lâm Phàm xem trọng lão tổ Thánh Tiên giáo:

- Mang họ xuống làm quen Viêm Hoa tông, cũng thông báo về Đả Thủ đường cho đệ tử tông môn. Làm cho tốt vào, bản phong chủ nhìn thấy tia sáng trên người của ngươi khác với mọi người.

Lão tổ Thánh Tiên giáo đứng thẳng:

- Lâm phong chủ yên tâm, ta chắc chắn làm tốt!

Lão tổ Thánh Tiên giáo từ ban đầu bất mãn đến bây giờ hăng say, hoàn toàn hòa nhập vào Viêm Hoa tông.

Trong khoảng thời gian này lão tổ Thánh Tiên giáo không cảm giác có gì không tốt, ngược lại rất là vui vẻ, dù trước kia làm tổ một giáo cũng không có cảm giác như vậy. Cho nên lão có thể nói với bất cứ ai rằng đến Viêm Hoa tông, cải tạo khắc sâu là việc rất tốt, lão không có chút gì là bằng mặt không bằng lòng.

Thiên Tu nói:

- Đồ nhi, căn cơ của những cường giả Đạo cảnh này đều bị tổn hại, sẽ cần nhiều đan dược từ từ phục hồi.

- Vâng, đan dược thì không cần lo, giải quyết dễ dàng.

Lâm Phàm lấy khối ngọc bài ra:

- Lão sư, đây là thứ tốt đồ nhi lấy từ Chính Đạo Sơn, có thể cô đọng khí chính đạo.

Thiên Tu chưa nghe qua, tò mò hỏi:

- Đồ nhi, thứ này rất lợi hại?

- Vâng, rất lợi hại.

Lâm Phàm đã kiến thức khí chính đạo, đúng là rất mạnh, đây là điều không cần nghi ngờ. Khi khí chính đạo bộc phát ra Đạo cảnh đỉnh cũng bị đánh thành thịt nát.

Răng rắc!

Bóp nát ngọc bài, một lũ hơi thở bắn lên cao bao phủ bên trên tông môn.

Chưa xong, hơi thở rơi xuống tản ra các góc tông môn, nhập vào người từng đệ tử, ngay sau đó có các đốm sáng bay ra khỏi người họ.

- Oa, đây là cái gì vậy?

- Sao trong người của ta có mấy thứ này bay ra? Ta có thể cảm ứng được lực lượng của mình ngưng tụ trên trời.

Các đệ tử tông môn ngạc nhiên, không biết xảy ra chuyện gì.

Đương nhiên bọn họ không sợ.

Nơi này là tông môn, nơi an toàn nhất, là bến cảng tâm linh của họ.

Một giọng nói vang bên tai họ:

- Các vị sư đệ, sư muội, đừng hoảng hốt! Đây là pháp môn ngưng tụ yêu và chính nghĩa của các vị sư đệ, sư muội trong tông môn, lực lượng của các ngươi sẽ ngưng tụ bên trên tông môn, cùng tồn tại với tông môn suốt kiếp.

- Giọng này là của Lâm sư huynh!

- Oa, có công pháp thần kỳ vậy sao? Yêu và chính nghĩa, ta là người tràn ngập yêu và chính nghĩa!

Các đệ tử hò reo, cảm giác này khiến họ rất thoải mái.

- Thì ra chúng ta cũng có thể cống hiến chút gì cho tông môn.

Có đệ tử cho tới nay luôn thấy tiếc vì không thể mang đến cống hiến cho tông môn, vẫn luôn là sư huynh và tông môn nuôi bọn họ. Bây giờ thì hy vọng xuất hiện, làm bọn họ dào dạt nhiệt tình.

Thiên Tu ngước đầu lên, cười tươi:

- Đồ nhi, thứ này thật thần kỳ.

Lão đã cảm nhận được, hơi thở bao phủ bên trên tông môn rất thuần chính, bên trong ngưng tụ lực lượng của các đệ tử.

- Đương nhiên, môn công pháp này là của Chính Đạo Sơn, khí chính đạo của họ rất mạnh. Nhưng đồ nhi tin tưởng không lâu sau tông môn của chúng ta sẽ càng mạnh hơn nữa.

Lâm Phàm rất tin tưởng vào các đệ tử tông môn, dưới sự dạy dỗ của hắn, các sư đệ, sư muội đều là người tràn ngập yêu và chính nghĩa.

Đám người Hỏa Dung trở về:

- Tiểu Phàm, đã tìm được vị trí.

Bọn họ tìm được năm chỗ gần tông môn, là nơi rất tốt.

Hỏa Dung tò mò ngẩng đầu nhìn:

- A, tông môn biến đổi hơi lớn.

Hơi thở này rất thuần chính, rất lợi hại.

Lâm Phàm trợn trắng mắt:

- Tất nhiên thay đổi lớn, nếu không có chút gì thay đổi thì chẳng phải là uổng công?

Nói nhảm nhí, hắn lang thang bung lụa bên ngoài lâu như vậy, mỗi lần trở về nếu không mang chút thay đổi cho tông môn thì uổng công đi ra.

Nhưng nhìn tông môn thay đổi từng chút một làm lòng hắn thỏa mãn, biến đổi rất lớn, tông môn từ nhỏ yếu, nghèo nàn phát triển đến tình trạng này thật là không dễ dàng.

Viêm Hoa tông hiện giờ tài phú kinh người, một số thế lực lớn không thể sánh bằng.

Công pháp gì đó cũng không thiếu.

Kỹ thuật luyện đan thì có Thanh Oa, thuật luyện đan lên độ cao mới.

Về nghiên cứu khoa học thì Địa Linh Địch Địch khéo tay hơn trời ban, siêu bá đạo.

Nhưng cường giả xứ mình thì hơi khiến thất vọng.

Cường giả tông môn toàn lấy từ bên ngoài về, chỉ có điểm này là hơi tiếc.

Lâm Phàm lơ lửng trên trời, lấy vùng đất mạo hiểm ra khỏi trữ vật giới chỉ.

Vùng đất mạo hiểm che kín trời, bao phủ bên trên Viêm Hoa tông.

Các đệ tử ngước đầu nhìn, kinh thán:

- Lợi hại, sư huynh lại lấy vùng đất mạo hiểm về, sau này chúng ta có thêm chỗ tôi luyện rồi.

Giờ đây họ không cần đi xa tông môn, thường đi vùng đất mạo hiểm quanh tông môn tôi luyện, tất cả đều là sư huynh từ bên ngoài di dời về.

Cơ bản mỗi sáng sớm xuống giường, đi tôi luyện đến giữa trưa, về tông ăn bữa cơm, buổi chiều tiếp tục, tối đi về ngủ.

Sinh hoạt mỗi ngày theo quy luật.

Lâm Phàm vận chuyển từng vùng đất mạo hiểm, tất cả đều là vùng đất mạo hiểm của Chính Đạo Sơn, về tổng thể khá tốt.

Đặt vùng đất mạo hiểm vào các vị trí, Lâm Phàm vừa lòng vỗ tay phủi bụi.

Lâm Phàm cười nói:

- Lão sư thấy sao? Tình huống tổng thể của tông môn chúng ta lại lặng lẽ leo lên trên mấy bước.

Hắn giơ tay lên như biểu thị lên tầng mây, ám chỉ tình huống hiện tại của tông môn.

Thiên Tu bị đồ nhi chọc cười:

- Ha ha ha! Đồ nhi giỏi lắm, chờ sau này tình huống tổng thể của tông môn sẽ bay cao như vậy.

Thiên Tu huơ tay so sánh, hai sư đồ tràn ngập hy vọng vào tương lai.

Lâm Phàm từ biệt:

- Lão sư, đồ nhi đi về trước.

Sau đó hắn bay về phía Vô Địch phong.

Thiên Tu cười tươi:

- Đời này việc đáng giá ta kiêu ngạo nhất có lẽ là việc này.

Lão nhìn đám sư đệ làm người tức giận, mắng xối xả:

- Các ngươi đứng ngây ra đó làm gì? Không về à? Ngẫm lại hành vi lúc trước của các ngươi đi, nếu không phải đồ nhi của ta lòng dạ rộng lượng thì các ngươi đã giống đám người kia dọn nhà vệ sinh cho tông môn rồi!

Hỏa Dung rút cổ.

Cát Luyện ngó láo liên, tóm lại không nhìn thẳng vào sư huynh.

Hỏa Dung nói:

- Sư huynh, chuyện đã qua rồi còn để trong lòng làm gì. Khi đó chúng ta còn nhỏ, không hiểu chuyện.

Thiên Tu nghe câu đó tức bể phổi, chỉ vào Hỏa Dung:

- Sư đệ, ngươi làm ta cực kỳ thất vọng, ngươi thật sự thay đổi. Tất cả biến hết, nhìn các ngươi là thấy phiền lòng!

Nhóm Hỏa Dung cụp đuôi bỏ chạy, không nói tiếng nào.

Chuyện cũ lôi ra nói làm gì, chán chết.

Đại điện tông môn.

Hỏa Dung mới bước vào đã càu nhàu:

- Tông chủ sư huynh bữa nào tâm sự với Thiên Tu sư huynh đi, thái độ của Thiên Tu sư huynh với chúng ta rất tệ, thường hay dùng ngôn ngữ công kích thể xác và tinh thần của chúng ta.

Tông chủ đang nằm trên ghế, nhắm mắt, cầm trái cây chậm rãi

bỏ vào miệng, ngâm nga bài hát, rất là nhàn nhã.

Tông chủ khựng lại một lát rồi khẽ ừ:

- À.

Hỏa Dung chớp chớp mắt, không còn lời nào để nói.

Cát Luyện thúc giục:

- Sư huynh nói gì đi chứ!

- Tâm như nước lặng, tĩnh tâm cảm nhận thiên địa mênh mông, gió thổi qua, thân thể mát mẻ, lòng yên ả. Thoải mái.

Tông chủ nhắm mắt lẩm bẩm lời mọi người không hiểu.

Tông chủ sư huynh trước kia không phải như vậy, sao đột nhiên thay đổi thành ra thế này?

Cát Luyện bước lại gần:

- Sư huynh là tông chủ, ít ra nói một tiếng đi chứ! Hiện giờ Thiên Tu sư huynh đối xử với chúng ta rất tệ, sư huynh hỗ trợ nói một tiếng đi?

Tông chủ sư huynh lại mở miệng nói:

- Yên tĩnh, bình hòa, quên việc, lòng yên.

Lại là lời không ai hiểu.

Bọn họ cảm thấy tông chủ sư huynh trước kia không phải như vậy, vì sao trở nên kỳ lạ như thế, toàn nói lời khiến người khó hiểu.

Cát Luyện thở dài, vẫy tay giải tán:

- Đi thôi.

Khô Mộc lắc đầu, trở về ngọn úi.

Đám người Hỏa Dung lần lượt rời đi.

Cát Luyện đứng lại tại chỗ, chờ mọi người đều đi liền bước tới trước mặt tông chủ sư huynh:

- Sư huynh đừng giả vờ nữa, nói trước cho ta biết đi, có thể nói chuyện với Thiên Tu sư huynh giúp ta không? Thiên Tu sư huynh

mắng Hỏa Dung thì ta vỗ hai tay đồng ý, nhưng có thể bảo Thiên Tu sư huynh đừng mắng ta không?

Tông chủ sư huynh mở mắt ra.

Cát Luyện lên tinh thần:

- Đây, sư huynh, ta ở, sư huynh nói đi!

Thiên Tu không nể mặt bọn họ nhưng chắc chắn sẽ nể tông chủ sư huynh, nếu không thì thời trẻ Thiên Tu đã chẳng ở lại tông môn vì tông chủ sư huynh, giúp y trở thành tông chủ, tình cảm giữa hai người sâu sắc hơn với họ nhiều.

Tông chủ sư huynh chỉ lên trời, thẫn thờ thật lâu:

- Ngươi nhìn đi.

Cát Luyện nghiêng đầu, thắc mắc hỏi:

- Ừ, có thấy bầu trời, rồi sao?

Giọng tông chủ nhẹ hẫng, lời nói rất huyền diệu:

- Bầu trời bao la vô ngần, cần dùng tâm cảm ngộ. Ngươi hãy nghe âm thanh này, đó là âm thanh của bầu trời, nó nói với ta rằng tâm thái siêu nhiên sẽ làm bản thân vui vẻ hơn, ngươi cảm nhận được không?

Cát Luyện chép miệng đứng dậy, vẻ mặt bất đắc dĩ nói:

- Sư huynh cứ cảm ngộ từ từ, sư đệ đi về trước.

Cát Luyện phục rồi, Thiên Tu sư huynh luôn nói bọn họ thay đổi nhưng thật ra tông chủ sư huynh biến đổi lớn nhất.

Một người đang yên lành sao bỗng thấy hứng thú với bầu trời?

Sau khi người đi hết, tông chủ lắc đầu thở dài:

- Không phải mỗi người đều có tâm thái siêu nhiên.

Vô Địch phong.

Các đệ tử xung quanh thấy sư huynh thì rất kích động, hưng phấn.

Lâm Phàm gật đầu với các đệ tử, phát hiện sư đệ, sư muội tinh thần hơi uể oải, tổng như thiếu ngủ.

- Sư đệ, sao mắt ngươi quần thâm vậy?

Một đệ tử hưng phấn nhìn sư huynh, nghe sư huynh hỏi thì cười nói:

- Thưa sư huynh, gần đây không nghỉ ngơi tốt.

Lâm Phàm vỗ vai sư đệ, khích lệ:

- Vậy nghỉ ngơi đi, không cần gấp gáp tu luyện.

Đệ tử hưng phấn gật đầu nói:

- Vâng thưa sư huynh!

Lữ Khải Minh từ xa thấy sư huynh, vội vã chạy tới:

- Sư huynh về rồi!

Lâm Phàm hỏi:

- Ừ, Lữ sư đệ, đệ tử của sơn phong chúng ta làm sao vậy? Trông đều không có tinh thần.

Lữ Khải Minh nhức đầu nói:

- Ta cũng không rõ nữa sư huynh, nhưng bọn họ đều nói buổi tối ngủ nằm mơ, mộng rất chân thật, bị hù sợ.

Lâm Phàm tò mò hỏi:

- Có chuyện này? Kể ta nghe xem?

Nằm mơ thấy cái gì mà hù sợ nhiều người vậy?

Chương 853: Trong đầu ngươi đều nghĩ cái gì

- Thôn trang rách nát?

- Giếng xưa?

- Trăng tròn?

- Còn có nữ nhân mặc trường bào không thấy mặt?

Lâm Phàm nghe Lữ sư đệ kể nội dung cứ cảm giác quen thuộc, hình như thấy ở đâu rồi.

Hắn suy tư giây lát, suy nghĩ càng lúc càng rõ ràng.

- Sư huynh nghĩ ra điều gì hả?

Tình huống các đệ tử gần dây làm Lữ Khải Minh rất lo, không biết họ bị gì. Nằm mơ là chuyện rất bình thường, nhưng mọi người mơ chung một cảnh thì kỳ lạ. Còn bị giấc mơ hù sợ, trạng thái tinh thần kém thì rất kinh dị.

Người khác không tìm thấy nguyên nhân, chỉ có thể hy vọng sư huynh tìm được.

- Ừ, không sao, ta biết rồi, ngươi đi làm việc đi. À, ngươi nói với Thanh Oa một tiếng, luyện chế một ít đan dược phục hồi tu vi đưa đến Đả Thủ đường.

Đả Thủ đường thành lập, có ý nghĩa phi phàm, phương châm là phục vụ đệ tử tông môn.

Lữ Khải Minh lên tiếng:

- Vâng thưa sư huynh.

Lữ Khải Minh sớm biết về Đả Thủ đường, sư huynh lại mang một số người từ bên ngoài về, tu vi đều không yếu, rất khủng bố, nếu bọn họ phục hồi lại sẽ là lực lượng khủng khiếp.

Lữ Khải Minh nhìn theo sư huynh đi khuất, gã cũng vội vàng đi làm việc.

- Ta muốn nghe kể chuyện.

Lâm Phàm vừa đến bên ngoài đại điện thì cảm giác một bóng dáng hiện ra sau lưng, đi đường không tiếng động thì trừ nàng treo cổ ra còn ai nữa.

Lâm Phàm rất muốn đánh chết nàng treo cổ, cứ đòi nghe kể chuyện.

Hắn nhanh chóng kiềm nén xúc động xuống:

- Ta hỏi nàng, đệ tử tông môn nằm mơ, tinh thần không tốt có phải do nàng làm?

Xảy ra mấy chuyện đó trừ cô nương này ra còn ai nữa?

Trong tông môn chỉ mình nàng treo cổ có năng lực này.

Nàng treo cổ mờ mịt lắc đầu phủ nhận:

- Không phải.

Lâm Phàm siết chặt tay kêu răng rắc:

- Nàng . . .!

Cô nương này giả ngây giả dại, không biết ngu thật hay giả bộ.

Lâm Phàm híp mắt hỏi, nhìn thẳng vào mắt nàng treo cổ:

- Nàng nói thật không?

Lâm Phàm luôn suy nghĩ về lai lịch của cô nương này, bất đắc dĩ đến bây giờ vẫn không lần mò rõ về đối phương.

Chắc chắn cô nương này có chút lai lịch, nếu không thì đã chẳng lên mặt như thế.

Nàng treo cổ duỗi thẳng tay, muốn đặt tay lên vai Lâm Phàm:

- Ta muốn nghe kể chuyện.

- Nghe bà nội nó!

Lâm Phàm siết nắm tay đánh vào nàng treo cổ, nhưng cú đấm xuyên qua, không chạm vào thực thể.

Hai tay nàng treo cổ đặt lên vai Lâm Phàm, hé môi thổi hơi,

giọng nhẹ nhàng:

- Ta muốn nghe kể chuyện.

Không làm gì được cô nương này, nhưng nếu mở Hữu Sắc Nhãn Tình ra thì hắn nắm chắc có thể đánh bay nàng.

Nhưng quỷ biết cô nương này có khùng lên, mang đến tai nạn không thể chữa lành cho tông môn không.

Vì vậy hắn nhịn.

Lâm Phàm đứng ở cửa phòng, dừng bước lại, ngoắc nàng treo cổ:

- Qua đây, kể chuyện cho nàng nghe.

Bộ dạng của hắn như muốn dẫn cô nương vào phòng làm mấy chuyện xấu xa.

Buổi tối.

- Đêm nay sẽ có đệ tử tiếp tục thấy ác mộng nữa chứ?

Lâm Phàm nằm trên giường, đây là phòng của hắn, nhưng ngay từ đầu đến bây giờ hắn chưa ở trong này bao giờ. Hắn luôn lang thang bên ngoài, dù về tông cũng ở lại mật thất.

Có đệ tử cũng không ngủ, bọn họ nghe người khác kể về giấc mơ, nếu ngủ sẽ sợ đến đái dầm, chuyện mất mặt như vậy không thể xảy ra với mình được.

Nên họ thà không ngủ chứ không muốn mất mặt.

Nhưng có đệ tử không nhịn được, chống chọi hai, ba ngày còn được chứ mỗi ngày không ngủ thì khó.

Lâm Phàm nhắm mắt lại, dần dần cảm giác một tia dao động tiến vào giấc mơ.

Cảnh tượng xung quanh thay đổi.

Lâm Phàm mở mắt ra:

- Nơi này là . . .?

Hắn không còn ở trong phòng mà là thôn trang từng đi qua.

Có tinh thần huyền diệu dung nhập vào đầu hắn, nhưng đối với hắn thì tinh thần đó không có tác dụng gì.

- Thì ra là vậy, vào giấc mơ sẽ có tinh thần quỷ dị xâm nhập vào não, nên thực lực mạnh đến đâu hoặc tâm trí kiên định cỡ nào vẫn bị cảm nhiễm.

Lâm Phàm đi vào thôn trang.

Chính giữa thôn trang rách nát có một cái giếng âm u, một mặt trăng tròn treo trên cao tỏa sáng.

Miệng giếng phát sáng, nhà gỗ xung quanh thì cực kỳ âm u.

Lâm Phàm nở nụ cười:

- Thú vị, đây là thứ nàng treo cổ làm ra?

Không ngờ nàng treo cổ có chút tài năng.

Cảnh tượng bốn phía đột nhiên thay đổi.

Thôn trang vẫn là thôn trang, nhưng có thêm bảy bóng người, thân hình thấp bé, trên đầu mỗi bóng người đội hồ lô báu, có hai mảnh lá hồ lô vươn ra hai bên.

- Đây là . . .?

Nhìn bóng lưng sao giống như Hồ Lô Oa.

- He he!

Giọng thô kệch vang lên như giọng nam nhân trung niên thô lỗ.

Lâm Phàm lên tiếng:

- Này, xoay người lại cho ta xem.

Đây là câu chuyện bảy Hồ Lô Oa cứu gia gia mà hắn từng kể cho nàng treo cổ nghe, thật là hiện học hiện dùng, giỏi.

Bảy bóng người lập tức quay lại, nhưng không phải Hồ Lô Oa trong lòng Lâm Phàm.

Bảy Hồ Lô Oa làn da ngăm đen, răng cửa to, quanh môi mọc đầy râu, lỗ mũi to đùng, nước mũi đặc kẹo chảy ra, mặt dâm đãng nhìn Lâm Phàm.

- Tổ cha nó!

Lâm Phàm không biết nên nói cái gì, cái quỷ gì? Trong đầu nàng treo cổ nghĩ gì vậy? Sao làm ra mấy thứ này?

Bảy tên như Hồ Lô Oa phiên bản hắc ám kêu lên:

- Gia gia!

- Gia gia!

Giọng non nớt như con nít, nhưng phối hợp khuôn mặt của họ thì rất ớn lạnh.

Răng rắc!

Hư không bên cạnh bảy Hồ Lô Oa nứt ra, một thân hình vạm vỡ xuất hiện, làn khói trắng bốc lên.

Một lão nhân cơ bắp cuồn cuộn cầm cây hút thuốc đứng trên tảng đá to, mắt bá đạo nhìn Lâm Phàm.

Lõa nửa người trên, trái Thanh long, phải Bạch Hổ, râu trắng bá khí vô cùng.

Bảy Hồ Lô Oa phiên bản hắc ám nhào tới dưới chân gia gia:

- Gia gia, chúng ta muốn đè hắn!

Gia gia bạo lực phất tay, ánh mắt bá đạo lóe tia sáng âm u khiến người không dám chống cự:

- Đi đi, đè hắn thỏa thích.

- Vâng thưa gia gia!

Đám Hồ Lô Oa hắc ám nhìn Lâm Phàm, nở nụ cười cực kỳ rùng rợn.

- He he!

Bảy bóng người đến gần Lâm Phàm, da đen nhẻm, mắt dâm tà làm người thấy khủng hoảng.

Lâm Phàm bẻ cổ, không hiểu trong đầu nàng treo cổ nghĩ gì mà ra mấy thứ này được.

Đại oa mặc váy bao bằng lá hồ lô, sau đó bỗng biến lớn, vươn thẳng tắp trông hung tợn.

Nó vươn bàn tay đen thô ráp muốn chộp Lâm Phàm vào tay.

- Trong đầu ngươi có phân hả!

Lâm Phàm giơ tay chộp cánh tay của Đại Oa, sau đó gồng sức quật mạnh xuống.

Rầm!

Đại oa đập trúng sáu Hồ Lô Oa khác, cả đám lún xuống đất, sau đó càn quét tất cả.

Lão gia gia táo bạo ánh mắt lạnh lẽo, định đứng dậy.

Nhưng lão mới nhúc nhích thì Lâm Phàm lắc cổ tay đập Đại Oa xuống, thoáng chốc ngã một đám.

Răng rắc!

Hồ Lô Oa và lão gia gia táo bạo hóa thành mảnh nhỏ kết tinh màu đen bay trên cao, hòa vào hắc ám.

Trong giấc mơ của đệ tử khác.

Bọn họ đã bị hù sợ.

- Đừng, đừng lại đây!

Ở trong mắt họ là đám chú lùn khủng bố mà cường đại cười dữ tợn đến gần.

Bọn họ muốn vùng vẫy nhưng không dám, chỉ có thể trở thành dê con bất lực ngồi bệch dưới đất, nhìn những chú lùn thô ráp đen thui vươn tay bắt lấy mình.

- Không!!!

Bọn họ ở trong phòng vùng vẫy, thê lương rít gào.

Phòng trong hiện thực, người bọn họ ướt đẫm mồ hôi, hai tay quơ quào.

Hồ Lô Oa bao vây họ bỗng nhiên biến mất, hóa thành tro tàn tan biến.

Lâm Phàm suy tư:

- Chuyện này là sao?

Không thể nào khi không xuất hiện chuyện quái dị như vậy.

Đang lúc Lâm Phàm suy nghĩ thì hoàn cảnh lại biến đổi.

Vẫn là cảnh tượng lúc trước.

Nhà gỗ rách nát, gỗ, miệng giếng, trăng tròn.

Luồng gió tà thổi qua, thổi cửa gỗ đập lạch cạch.

Có tiếng ca âm u bay lên từ giếng xưa.

Lâm Phàm khoanh tay đứng yên, chờ xem nàng treo cổ chơi trò gì:

- Bản phong chủ chống mắt xem ngươi có thể chơi kiểu gì.

Miệng giếng xưa bay lên ánh sáng màu xanh lá, như ẩn như hiện, lúc mạnh lúc yếu, có dúm tóc đen chậm rãi tuôn ra từ trong vầng sáng xanh.

Đó là đầu người.

- Được rồi, giả thần giả quỷ, hơi quá đáng.

Lâm Phàm tiến lên, vươn tay chộp cái đầu.

Nhưng bàn tay hắn xuyên qua đầu người, không bắt được, không phải thực chất.

- Mở ra Hữu Sắc Nhãn Tình.

Hơi thở khủng khiếp bùng nổ từ giếng xưa.

Với tác dụng của Hữu Sắc Nhãn Tình thì mặc kệ là ai đều sẽ liều mạng với Lâm Phàm, dù nàng treo cổ thích nghe hắn kể chuyện đến đâu cũng không cưỡng lại được.

Nhưng mà . . .

Lâm Phàm lôi nàng treo cổ ra khỏi giếng xưa, ném cái bịch xuống đất, đấm mạnh vào bụng nàng, lực lượng to lớn bùng nổ đè ép.

Nơi này là giấc mơ, mọi thứ không chân thật.

Nhưng lực lượng khủng bố khiến cảnh mơ dần tan vỡ, hóa thành hư vô.

- Còn muốn chống cự? Láo!

Lâm Phàm không dừng tay, hai bàn tay khép lại giơ cao đập mạnh xuống người nàng treo cổ.

Lực lượng cuồng bạo bộc phát thổi quét cả thiên địa.

Răng rắc!

Cảnh mơ vỡ vụn, hư không nứt rạn li ti, khi lan tràn đến phía cuối thì như đồ sứ vỡ ra từng mảnh.

Mảnh nhỏ hiển hiện không trung, bốn phía chìm vào hắc ám.

- Hưm?

Lâm Phàm đứng trong bóng tối, không thấy ánh sáng, không thấy thực vật, dường như ý thức chìm xuống vũng bùn.

- Rất thú vị.

Lâm Phàm cảm giác tinh thần kỳ dị từ bốn phương tám hướng đè ép, nhưng hắn không quan tâm.

- Phía trước!

Hắn ngẩng đầu nhìn lại, nơi đó có ánh sáng mờ lấp lóe.

Bùm!

Lâm Phàm biến mất tại chỗ, hắn muốn đi xem đó là gì.

Chương 854: Tìm thấy đường về nhà

Khi đến nơi, Lâm Phàm nghiêm túc hơn, hắn không hiểu cách làm của đối phương.

Lâm Phàm nghiêm túc bình phẩm:

- Dáng người này, làn da này, bộ ngực này . . .

Không cần nói chuyện, ba vòng đúng chuẩn, người bình thường mà thấy chắc chắn muốn đi lên đè xuống ngay.

Nhưng hắn không phải loại người này, cho nên vẫn giữ bình tĩnh.

Trước mắt rõ ràng là phiên bản nàng treo cổ, nhưng toàn thân không mặc quần áo, hai tay hai chân bị xích sắt khóa lại, giang rộng ra cố định tại chỗ. Tóc đen rũ xuống che đậy nửa bên mặt, hình như đã hôn mê.

Lâm Phàm bước tới đứng trước mặt đối phương:

- Đây là . . .?

Nàng rũ đầu xuống, không nhúc nhích, trông như đã chết.

- Sâu trong cảnh mơ của nàng treo cổ là cảnh tượng như vậy, không lẽ bên trong nàng treo cổ ẩn giấu ý thứ này? Hoặc là suy nghĩ thật?

Lâm Phàm đứng đó, quan sát kỹ, không bỏ sót phần nào.

Ánh mắt Lâm Phàm bình tĩnh như nước, không chút dao động.

Nữ nhân bị xích sắt trói đột nhiên ngước đầu lên, tốc độ rất nhanh, cũng rất kinh người.

Khoảnh khắc ngẩng đầu, nàng lộ nụ cười quái dị, nhưng rồi ngẩn ngơ, một khuôn mặt gần sát mặt nàng.

Nếu là người bình thường chắc chắn bị nàng treo cổ hù sợ, nhưng với Lâm Phàm thì toàn là cách làm bình thường.

Hắn và nữ nhân bị treo đối diện nhau.

Lâm Phàm mở miệng hỏi:

- Chưa chết à, nói chuyện được không? Nàng rốt cuộc là cái gì?

Không trả lời.

Lặng yên không một tiếng động.

Tay chân của nàng treo cổ bị sợi xích khóa lại treo trên cao, đôi mắt như vì sao trong bóng đêm tỏa sáng rực rỡ.

Có tiếng cười quái dị:

- He he!

Lâm Phàm nhíu mày, muốn hỏi rõ:

- Rốt cuộc ngươi là thứ gì?

- He he!

- He cái con mắt!

Lâm Phàm không nhịn được nữa, tung nắm đấm đánh vào bụng nàng treo cổ, lực lượng cường đại bộc phát ra.

- Phụt!

Nàng treo cổ phun búng máu, đôi mắt sáng lấp lóe tia không dám tin, dường như không ngờ đối phương sẽ đánh mình.

Lâm Phàm nở nụ cười:

- Không đánh thủng qua.

Nữ nhân này chưa chắc là nàng treo cổ, nhưng cảm giác đánh thật tuyệt.

Bộp!

Lâm Phàm bấu đầu nàng treo cổ, nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Ta hỏi ngươi, rốt cuộc ngươi là ai? Có lẽ ngươi là thể ý thức ở sâu trong cảnh mơ của nàng, xem bộ dạng của ngươi chắc bị phong ấn tại đây. Nếu ngươi nói ra lai lịch của mình thì chúng ta có thể nói chuyện đàng hoàng với nhau.

Răng rắc!

Ngay lúc đó, tình huống bốn phía lại biến đổi.

Hắc ám lại tan vỡ, nàng treo cổ bị trói thì rung bần bật, rít gào:

- Không ai phong ấn ta được!

Lâm Phàm chợt mở to mắt, đã ra khỏi cảnh mơ.

Lâm Phàm lắc người biến mất trong phòng, lao tới chỗ nàng treo cổ.

Các đệ tử ở khắp tông môn chợt bừng tỉnh, đổ mồ hôi ròng ròng.

- Đáng sợ quá, thật đáng sợ.

Đối với họ thì quá nguy hiểm, ở trong cảnh mơ bọn họ không có đường đánh trả.

Nhưng lần này hơi khác, tuy giấc mơ khủng bố, khoảnh khắc bỗng tan vỡ, bọn họ ra khỏi cảnh mơ.

Tất cả hoang mang không biết vì sao có biến cố này.

Lâm Phàm đến chỗ của nàng treo cổ, đẩy cửa ra, bước vào. Nàng treo cổ yên lặng nằm không nhúc nhích, hắn lại gần túm góc chăn hất lên.

Xoẹt!

Ánh trăng chiếu vào.

- A?

Lâm Phàm ngây ra, một mảnh trắng bóng không vải che, nhưng mấy chuyện này không quan trọng,

Lâm Phàm lại gần kéo nàng treo cổ lên, đung đưa:

- Tỉnh dậy cho ta!

Xoẹt!

Nàng treo cổ mở mắt ra, mờ mịt nhìn Lâm Phàm, dường như không rõ chuyện gì xảy ra.

Nàng treo cổ hỏi:

- Tại sao ngươi cởi đồ của ta?

- Ta . . .!

Lâm Phàm rất muốn đập nát nàng, nói bậy bạ cái gì, ai cởi đồ của nàng, là tự nàng cởi ra, đừng nói bậy bạ!

Lâm Phàm không muốn nói nhiều, hắn nhìn thẳng vào nàng treo cổ:

- Nàng ở cảnh mơ rốt cuộc làm cái gì?

Nàng treo cổ hoang mang nhìn Lâm Phàm, không biết hắn đang nói cái gì:

- Gì? Cảnh mơ gì?

Lâm Phàm cau mày, nàng treo cổ hơi rắc rối, hỏi cũng như không.

Nàng treo cổ sờ bụng, khó hiểu lẩm bẩm:

- Vì sao ta cảm giác bụng đau quá.

Hắn không nói gì thêm, đau bụng?

Tức là trong cảnh mơ hắn đánh nữ nhân kia một đấm cũng chuyển dời lên người nàng treo cổ.

Lâm Phàm tạm thời không rõ nàng treo cổ bị gì, hắn lười tìm hiểu, đẩy nàng treo cổ nằm trên giường, đắp chăn cho nàng.

- Nàng ngủ tiếp đi.

Nàng treo cổ vén một góc chăn nhìn bóng dáng Lâm Phàm rời đi, sau đó kéo chăn che đầu, ngủ tiếp.

Sáng sớm.

Lâm Phàm đứng trên đỉnh Vô Địch phong, nhìn phía xa, hít thở không khí mới mẻ.

Lần này trở về sẽ ở lại một lúc, không cần đi gấp, có việc cần hắn giải quyết.

- Đạo cảnh, hơi phiền phức, phải tìm chút công pháp mới được.

Thật ra Lâm Phàm không thấy quá phiền.

Công pháp đỉnh cấp như Thủy Ma Kinh, Cấm Thể rất hiếm hoi, ít nhất đến bây giờ Lâm Phàm chưa gặp nhiều.

Tri Tri Điểu bay tới.

Lâm Phàm giơ tay chộp tờ giấy, mở ra xem, là viết về Chính Đạo Sơn.

Chuyện chủ chính đạo Viên Chân đã bị công bố ra, nguyên vực ngoại giới rộ lên tiếng thảng thốt, quá kinh người.

Việc này ảnh hưởng khá lớn đến danh dự của Chính Đạo Sơn.

Đường đường là chủ chính đạo mà tu luyện tà công, còn khi sư diệt tổ, đao quang đặt lên người của ai đều không thể chịu nổi.

Khi Lâm Phàm lấy tờ giấy vàng rực ra thì giọng người xét duyệt Tri Tri Điểu vang lên:

- Tông sư, cầu ngươi, cho biết một lời đi, rốt cuộc khi nào có bài mới? Lại qua mấy ngày rồi, đăng bài đi mà.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu đã rối trí, tông sư quá bá đạo, khi đó đã bàn rồi mà nói chuyện không giữ lời.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu biết nhóm Thần Chủ đi tìm tông sư, còn tưởng dưới uy thế của Thần Chủ thì tông sư sẽ chăm chỉ viết bài, nhưng xem tình huống hiện giờ có vẻ như Thần Chủ cũng vô dụng.

Lâm Phàm không thèm nể mặc, nên càu nhàu vẫn sẽ càu nhàu:

- Giục cái gì, chút nữa sẽ đổi mới. Không phải bản phong chủ muốn nói nhưng tố chất tổng thể của Tri Tri Điểu các ngươi sao mà thấp quá.

- Vâng vâng, tông sư nói đúng.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu cảm giác đối thoại này không đúng, nhưng hết cách, tông sư có tài, gã làm gì được.

Nếu tông sư không thèm viết bài mới chẳng lẽ gã có thể bắt giữ tông sư sao?

Đùa, Viên Chân còn bị tông sư hạ gục, gã không có lá gan đó.

Một chỗ nào đó.

Mấy người đang nghỉ ngơi.

- Trung Thiên, ngươi có sao không?

Một nữ nhân khuôn mặt thanh tú, mắt sáng như biết nói. Nàng trìu mến nhìn nam nhân bên cạnh, mắt lấp lóe tia yêu.

- Không sao.

Trên người Vạn Trung Thiên có một vết thương, sau lưng bị cắt thương, vì đã đắp thuốc nên tạm ổn định vết thương.

Nhớ lại tình huống lúc đó, y nghĩ mà sợ.

Một nam nhân tuấn tú điển trai bất mãn nói, mắt tràn đầy khinh thường liếc hướng Vạn Trung Thiên:

- Sư muội, ta không muốn nói nhưng sư muội mang theo hắn làm gì? Chỉ kéo chân chúng ta, mới rồi trong vùng đất mạo hiểm nếu không vì cứu hắn thì đã không bị người cướp bảo bối kia!

Người nghỉ ngơi xung quanh không lên tiếng, nhưng họ hoàn toàn đồng ý với lời sư huynh nói. Đúng vậy, nếu không phải sư muội cứ cố chấp đòi mang theo tên này thì đã không xảy ra chuyện như vậy.

Chu Tiểu Ngọc cúi đầu không nói, đúng như sư huynh nói, nàng không phản bác được.

Vạn Trung Thiên buồn khổ thở dài, muốn nói gì nhưng không biết nên nói sao:

- Ài.

Y là một trong mười phong chủ của Viêm Hoa tông, vốn nên cao cao tại thượng, sau này bị Lâm Phàm chèn ép, bực tức ra tông tôi luyện, cố gắng nâng cao tu vi để sau này phong cảnh về tông.

Nào ngờ biến cố lớn, vực ngoại giới dung hợp, Vạn Trung Thiên không biết tông môn ở đâu.

Tâm thái của Vạn Trung Thiên khá tốt, nếu tạm thời không tìm thấy tông môn thì chăm chỉ tu luyện vậy.

Vực ngoại giới dung hợp, cơ duyên, tài phú có khắp nơi.

Nhưng Vạn Trung Thiên suy nghĩ quá đương nhiên, đi đâu cũng

đụng vách tường, nhiều lần suýt chết.

Sau đó được Chu Tiểu Ngọc cứu, mang về tông môn của nàng.

Hai người dần sinh ra tình cảm rồi bên nhau.

Nhưng vì tu vi của Vạn Trung Thiên không tốt, chỉ là Thần cảnh đỉnh, ở trong tông môn đó y là kẻ yếu trong kẻ yếu, sau lưng bị người gọi là mặt trắng nhỏ ăn bám.

Chu Tiểu Ngọc thấy mặt Vạn Trung Thiên buồn bã thì nắm tay y, mỉm cười, nàng nhìn sang sư huynh:

- Sư huynh, bảo bối không có thì chúng ta tìm tiếp, Trung Thiên không cố ý.

Trương Phong phẩy tay:

- Được rồi, không nói nữa.

Gã nhìn Vạn Trung Thiên:

- Nếu sư muội của ta đã thích ngươi thì hãy đối xử tốt với sư muội, để ngày nào đó ta biết ngươi đối xử tệ với sư muội của ta thì ta sẽ cho ngươi biết tay!

Chu Tiểu Ngọc bất mãn kêu lên:

- Sư huynh!

Sư huynh nói như vậy sẽ làm Trung Thiên mất mặt.

Trương Phong không nói nữa, nhìn tình hình xung quanh:

- Được rồi, nghỉ ngơi đủ rồi, nên rời đi.

Vạn Trung Thiên thầm bất đắc dĩ, đây là bị người chỉ vào mặt mắng, nhưng y không có cách nào, thực lực không bằng người ta. Hơn nữa Vạn Trung Thiên không tìm thấy tông môn ở đây, y cô đơn lẻ loi một mình.

Chu Tiểu Ngọc an ủi:

- Trung Thiên, ngươi đừng giận, tính tình của sư huynh là vậy.

Chu Tiểu Ngọc biết Trung Thiên không tìm thấy tông môn, luôn lang thang một mình ở bên ngoài, rất tội nghiệp.

Vạn Trung Thiên nhẹ gật đầu, không để bụng:

- Ừm, không sao.

- Đi!

Sau đó ẩn vào hư không, tiếp tục chạy đi xa.

Không biết qua bao lâu.

Vạn Trung Thiên tùy ý nhìn qua, chợt khựng lại, đứng ngây như phỗng giữa hư không, nhìn chằm chằm bên dưới như thấy cái gì ghê gớm.

Chu Tiểu Ngọc thấy Vạn Trung Thiên ngây người tưởng xảy ra chuyện gì:

- Trung Thiên, sao vậy?

Hay lời sư huynh nói lúc trước đả kích đến Trung Thiên?

Trương Phong nhíu chặt mày hỏi:

- Ngươi làm gì vậy? Sao không đi tiếp?

Người Vạn Trung Thiên run rẩy như phát hiện tông môn mới:

- Ta tìm được rồi!

Vạn Trung Thiên lao xuống thành trì bên dưới.

Y rất quen thuộc thành trì này, là tông môn.

Y tìm được rồi!

Chương 855: Tình huống này hơi lạ

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Vì quá hưng phấn nên Vạn Trung Thiên run bần bật.

Y nhớ kỹ từng thành trì của Viêm Hoa tông trong lòng, tuyệt đối không quên được.

Xa tông càng lâu càng muốn về tông, nếu ông trời cho y được lựa chọn lần nữa thì y tuyệt đối sẽ không rời tông, dù bị Lâm Phàm chèn ép thì y cũng chấp nhận.

Nhưng nếu không rời khỏi tông môn thì chẳng phải là không được quen biết Chu Tiểu Ngọc sao?

Vạn Trung Thiên ngẫm nghĩ lại thôi, nếu có thể làm lại lần nữa y vẫn sẽ ra tông.

Chu Tiểu Ngọc hoảng hốt hỏi:

- Trung Thiên, sao vậy? Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?

Nàng rất lo lắng, tuy Vạn Trung Thiên ở trong tông môn của nàng không được người thích nhưng nàng rất quan tâm y, không muốn y bị chút tổn thương nào.

Vạn Trung Thiên hào hứng nói:

- Tiểu Ngọc, ta tìm được tông môn!

Sự hưng phấn đó khó diễn tả bằng lời, chỉ có thể nói là siêu phấn khởi.

Vạn Trung Thiên tìm thật lâu mà không tìm được, giờ phát hiện tung tích, tim y đập rất nhanh.

Trương Phong bất mãn nói:

- Vạn Trung Thiên, ngươi làm cái quỷ gì, nơi này có gì hay mà

xem. Chúng ta còn phải đến chỗ tiếp theo, không rảnh nổi điên với ngươi.

Tiểu tử này có gì hay mà được sư muội để mắt tới.

Muốn thực lực không có thực lực, muốn tài phú không có tài phú, thậm chí thế lực phía sau cũng yếu xìu.

Gã nghe tiểu tử này nói tông môn của y khi vực ngoại giới dung hợp thì tu vi tông chủ chỉ cỡ Thiên Cương cảnh đỉnh.

Tu vi cỡ đó như tôm tép, tùy tay có thể tiêu diệt.

- Sư huynh, Trung Thiên nói đã tìm được tông môn của mình!

Chu Tiểu Ngọc mừng cho Vạn Trung Thiên đã tìm được tông môn của mình.

Trương Phong hơi ngạc nhiên, sau đó bĩu môi, không thèm để ý:

- Tìm được thì tìm, có gì mà làm ồn. Ta nói cho ngươi biết, nếu đã ở bên sư muội của ta thì không cần quay về tông môn cũ làm gì, quá yếu, ngược lại không tốt cho ngươi.

Chu Tiểu Ngọc nói:

- Sư huynh, sao có thể nói vậy! Trung Thiên tìm được tông môn của mình, chúng ta nên mừng thay cho Trung Thiên.

Vạn Trung Thiên đã hưng phấn mặt đỏ rực, y không nghe lọt lời Trương Phong nói, chỉ muốn hỏi người ngụ ở trong tòa thành biết tông môn nằm ở đâu không.

Không ngờ bọn họ đi ra tôi luyện lại gặp thành trì của tông môn.

Một lão nhân cõng củi đi vào thành, lão thấy nhóm người kia nhưng không để ý.

Vạn Trung Thiên dò hỏi:

- Xin hỏi, các ngươi có phải là con dân của Viêm Hoa tông?

Lão nhân dừng bước:

- Đúng vậy, ngươi là . . . ?

Vạn Trung Thiên tiến lên nắm tay lão nhân, hỏi dồn:

- Viêm Hoa tông ở đâu?

Lão nhân ngây ra, chỉ về phía xa:

- Ở hướng đó.

- Đa tạ!

Vạn Trung Thiên nhận được trả lời thì vui vẻ muốn bay lên, cảm giác tìm được tông môn khiến y siêu phấn khởi.

Lão nhân lắc đầu:

- Người trẻ tuổi kỳ lạ.

Lão cảm giác thanh niên này rất kỳ cục.

Chu Tiểu Ngọc đứng bên cạnh Vạn Trung Thiên, thật lòng vui vẻ vì y tìm được tông môn.

Vạn Trung Thiên nói:

- Tiểu Ngọc, ta muốn đi tìm tông môn.

Giờ Vạn Trung Thiên rất muốn về tông môn xem sao, nói sao thì y là phong chủ của Trung Thiên phong, rời tông lâu như vậy, chắc chắn có nhiều người mong đợi y. Với kiến thức ở bên ngoài của y, khi về tông môn sẽ giúp ích cho tông môn.

Thần cảnh đỉnh.

Ở bên ngoài là con kiến nhưng trong tông môn chắc rất khó lên đẳng cấp này.

Chu Tiểu Ngọc nói:

- Ừ, ta theo ngươi về.

Chu Tiểu Ngọc muốn xem tông môn của Vạn Trung Thiên, và gặp mặt trưởng lão của y.

Nghe Vạn Trung Thiên kể thì tông môn của y rất nhỏ yếu, có lẽ cường giả mạnh nhất tông môn chỉ cỡ Thần cảnh hoặc Truyền kỳ cảnh, nhưng tất cả không quan trọng.

Trương Phong hơi bất mãn nói:

- Sư muội muốn theo tiểu tử này về tông môn nhỏ yếu của hắn?

Không phải Trương Phong không muốn cho Vạn Trung Thiên quay về, nhưng tông môn của tiểu tử này yếu như vậy, sư muội là người tốt bụng, rất khó nói đối phương nịnh nọt mấy câu hoặc nàng thấy tông môn tội nghiệp sẽ giúp đỡ.

Chu Tiểu Ngọc không muốn cho nhóm sư huynh đi theo:

- Sư huynh, ta và Trung Thiên trở lại nhìn xem, các sư huynh đi tôi luyện trước, chờ một chốc nữa chúng ta sẽ tìm các sư huynh sau.

Chu Tiểu Ngọc biết nhóm sư huynh nói chuyện khó nghe, vốn đã bất mãn với Trung Thiên, đến tông môn chắc chắn sẽ không nói chuyện đàng hoàng. Nàng không muốn khiến Trung Thiên khó xử, nên xúi các sư huynh đi làm việc của mình, để nàng và Trung Thiên đi là được.

Có người nói nhỏ vào tai Trương Phong:

- Sư huynh, để sư muội theo tiểu tử này đi tông môn của hắn thì ta không yên tâm.

Sư huynh muội bọn họ có tình cảm rất tốt, Chu Tiểu Ngọc là sư muội của họ, biết rõ con người của nàng thế nào, quỷ biết sư muội cùng tiểu tử này về tông sẽ gặp chuyện gì.

Trương Phong gật đầu nói:

- Ừ, ta biết mà.

Trương Phong bất đắc dĩ, tiểu tử này thật nhiều chuyện, tông môn nhỏ yếu thôi mà, có gì hay mà cứ đòi về. Đã ở bên sư muội của họ thì ngoan ngoãn thay đổi địa vị.

Trương Phong nói:

- Không sao, sư muội, việc của chúng ta có thể tạm gác lại, cùng hắn về tông môn kia xem sao.

Chu Tiểu Ngọc khó xử nhìn Vạn Trung Thiên:

- Cái này . . .

Vạn Trung Thiên không quan tâm bọn họ dây dưa, giờ y muốn nhất là nhanh chóng về tông xem sao.

- Nếu Trương sư huynh đồng ý đi thì cùng nhau đi, ta dẫn đường.

Vạn Trung Thiên nói xong ẩn vào hư không.

Kích động, phấn khởi.

Y tưởng tượng tông môn hiện giờ biến đổi thế nào.

Tu vi của y chỉ là Thần cảnh đỉnh, nhưng với tình huống của tông môn lúc đó muốn ra Thần cảnh rất khó khăn.

Vạn Trung Thiên nhớ đến Lâm Phàm:

- Lâm Phàm, không biết bây giờ ngươi ra sao rồi.

Cái tên buộc y không thể không rời tông, nhưng với y thì mọi thứ bây giờ đều đáng giá.

- Có lẽ khi ngươi lại gặp ta sẽ ngạc nhiên vì sao tu vi của ta cao như vậy.

Lòng nghĩ vậy tốc độ của Vạn Trung Thiên càng nhanh hơn, sốt ruột muốn trở về nhanh nhất, để mọi người nhìn thấy thành tựu của y bây giờ.

Tuy ở bên ngoài không được may mắn, không được kỳ ngộ gì nhưng y trải qua nhiều tình huống sống chết, tu vi tăng lên đến Thần cảnh đỉnh đã rất thành công.

Không biết qua ba lâu.

Vạn Trung Thiên đứng yên nhìn kiến túc quen thuộc phương xa, khóe mắt ướt át:

- Rốt cuộc tới rồi.

Vất vả khổ cực lâu như vậy, rốt cuộc trở lại.

Thật là siêu hưng phấn.

Có người nhỏ giọng nói:

- Sư huynh nhìn bộ dạng của hắn xem, tìm được tông môn nhỏ yếu ngày xưa thôi mà, có cần kích động dữ vậy không.

Trương Phong liếc qua, không nói gì thêm, đã đến mức này rồi, nếu nói nhiều sẽ khiến sư muội không vui.

Không phải Trương Phong ghét Vạn Trung Thiên, chẳng qua cảm giác sư muội tìm nam nhân này như đóa hoa lài cắm bãi phân trâu.

Gã là sư huynh, lòng thầm sốt ruột. Với điều kiện của sư muội tùy tiện tìm người nào đều hơn Vạn Trung Thiên gấp mấy chục lần.

Chu Tiểu Ngọc ở bên cạnh nói:

- Trung Thiên, tông môn của ngươi rất đồ sộ.

Vạn Trung Thiên gật đầu:

- Ừm!

Sắp được gặp người quen, lòng gã dâng trào.

Sau đó nhóm người lao về phía Viêm Hoa tông.

Hai đệ tử canh giữ sơn môn thấy phía xa có người lao đến, lên tiếng hỏi:

- Người đến là ai?

Nay bọn họ là thần giữ cửa của tông môn, đã luyện ra đôi hỏa nhãn kim tinh, từ xa liền thấy có người đến.

Vạn Trung Thiên từ trên cao đáp xuống, thật lâu không về, cảm giác các đệ tử sắp không nhận ra mình.

Nếu là trước kia Vạn Trung Thiên sẽ ném một câu 'láo xược', nhưng bây giờ tính tình của y đã thay đổi.

Trước kia trong tông môn y là thiên kiêu trong các trưởng lão, tu vi mạnh mẽ, địa vị cao thượng nên không thèm để ai vào mắt.

Nhưng vực ngoại giới dung hợp, ở bên ngoài tôi luyện, Vạn Trung Thiên tự mình thể nghiệm cảm giác thực lực nhỏ yếu bị người khi dễ, cảm giác đó không dễ chịu.

Trong lòng Vạn Trung Thiên hận chết những người đó vì sao bá đạo như vậy.

Thử thay đổi thân phận y mới nhận ra họ chính là y ngày xưa. Bởi vậy Vạn Trung Thiên không còn như xưa nữa, chấp nhận hiền hòa đối xử với mỗi vị đệ tử.

Hai đệ tử thẳng sống lưng, cảnh giác nhìn Vạn Trung Thiên:

- Các ngươi là ai? Đến Viêm Hoa tông có chuyện gì?

Một người nói nhỏ:

- Ngươi có thấy người này hơi giống Vạn Trung Thiên, phong chủ của Trung Thiên phong không?

- A, hình như giống thật.

Hai người nhỏ giọng giao lưu.

- Hai vị sư đệ, ta chính là Vạn Trung Thiên, ta đã trở về!

Ánh mắt Vạn Trung Thiên bình tĩnh nhưng trong lòng dâng cơn lũ ngập trời, khó thể bình ổn.

Đây là cảm giác về nhà.

Vạn Trung Thiên đã sẵn sàng đón nhận sự nhiệt tình của hai sư đệ.

Y từng là phong chủ của Trung Thiên phong, giờ quay về chắc chắn gây chấn động lớn.

Y sẽ nói cho họ biết tình huống bên ngoài, và một số công pháp mà y thu gom được.

Hai đệ tử tiến lên vỗ vai Vạn Trung Thiên:

- Sư huynh trở về thì tốt rồi, trở về là tốt, các trưởng lão luôn nhớ các người.

- A?

Vạn Trung Thiên cảm giác kỳ kỳ, cử động của hai sư đệ khác với tưởng tượng của y.

Rất bình tĩnh.

Chắc họ thấy y trở về, kích động quá nên không biết nói gì, ừ, rất có thể, chắc chắn là vậy, nếu không thật vô lý.

Vạn Trung Thiên lấy hai viên đan dược ra đưa cho các sư đệ:

- Hai vị sư đệ, sư huynh trở về, hai viên đan dược này sẽ giúp ích cho các ngươi.

Đan dược này là đan dược tốt, không phải loại bình thường, Viêm Hoa tông chưa chắc có.

Hai đệ tử canh giữ sơn môn ngây người nhìn hai viên đan dược, rất bình thường, giống đan dược họ thường dùng, không có gì khác biệt.

Vạn Trung Thiên thấy hai người ngây ra thì tưởng các sư đệ bị hai viên đan dược làm giật mình, khóe môi y cong lên.

Một đệ tử giữ sơn môn vươn tay nhận đan dược:

- Thật cảm tạ sư huynh.

Gã vốn định nói không nhận, tông môn có nhiều lắm, đan dược chúng ta thường dùng có cái tốt còn hơn đan dược này.

Nhưng không thể nói vậy, sư huynh ở bên ngoài chắc chịu nhiều cực khổ, tặng đan dược khó khăn kiếm được cho bọn họ, sao có thể làm sư huynh lạnh lòng.

Dù đan dược này hết sức tầm thường thì họ không thể biểu hiện vẻ hờ hững ra ngoài.

Chương 856: Sư huynh đừng sợ

Trương Phong khó chịu nói:

- Này Vạn Trung Thiên, chúng ta cùng ngươi đến đây mà ngươi định để chúng ta đứng ở ngoài vậy à?

Trương Phong quét mắt qua, không để ý tông môn này.

Tông môn thật yếu, có hơi thở bao phủ bên trên tông môn là thú vị, nhưng quá mỏng manh.

Chu Tiểu Ngọc sốt ruột nói:

- Sư huynh . . .!

Nàng sợ nhất là sư huynh bất mãn với tông môn của Trung Thiên.

- Được rồi, không nói nữa.

Sư muội che chở Vạn Trung Thiên, gã biết nói gì hơn.

Các đệ tử ở phía sau lắc đầu, mắt sư muội nhìn kiểu gì mà vừa mắt mẫu người thế này.

Hai đệ tử canh giữ sơn môn nhìn nhóm người sau lưng Vạn sư huynh.

Không biết họ đến làm gì, xem bộ dạng chắc là bằng hữu của Vạn sư huynh, nên hai đệ tử không nói gì.

- Tiểu Ngọc, Trương sư huynh, mời các ngươi cùng ta vào.

Tâm tình của Vạn Trung Thiên rất tốt, cười tươi dẫn nhóm người bước vào tông môn.

Vạn Trung Thiên nhìn hoàn cảnh xung quanh, không thay đổi, không đổi khác chút nào, tất cả còn giống hệt trong trí nhớ.

Vạn Trung Thiên từng sợ nhất là tông môn bị người tiêu diệt, nhưng khi thấy tông môn thì y yên lòng, tông môn rất an toàn.

Hai đệ tử canh giữ sơn môn nhìn đan dược, tùy tay bỏ vào trữ

vật giới chỉ.

- Ài, sư huynh ở bên ngoài sống quá khổ, ngươi nhìn xem, đan dược bình thường vậy mà coi là bảo bối, đủ thấy sư huynh lăn lộn không như ý.

- Thì đó, nhưng giờ thì tốt rồi, sư huynh trở lại, về sau sẽ không ở bên ngoài chịu khổ.

Hai người nói chuyện, rất đau lòng Vạn sư huynh.

Không nói đến trước kia Vạn sư huynh kiêu căng bá đạo cỡ nào, giờ vực ngoại giới dung hợp, Viêm Hoa tông thay đổi nhiều, bọn họ ở trong tông môn hưởng phúc, tu luyện, muốn đan dược gì cũng có, Vạn sư huynh ở bên ngoài sống cực khổ, họ thầm đồng tình Vạn sư huynh.

Biểu tình của Vạn Trung Thiên thay đổi:

- Ủa?

Y phát hiện tông môn biến đổi rất lớn, tu vi của các đệ tử không thấp, vì sao trông như ngang ngửa với y?

Chu Tiểu Ngọc nói:

- Trung Thiên, tu vi đệ tử tông môn của ngươi đều khá quá chứ, không nhỏ yếu như ngươi nói.

Chu Tiểu Ngọc được Vạn Trung Thiên cho biết tông chủ Viêm Hoa tông chỉ là Thiên Cương cảnh đỉnh thì rất ngạc nhiên, sao lại có tông môn nhỏ yếu đến mức đó, nhưng xem tình hình hiện giờ thì không giống vậy.

Trương Phong lắc đầu, khinh thường nói:

- Sư muội, thế này mà bảo là không yếu? Nhìn tu vi của những đệ tử này xem, Thần cảnh, bán Thần cảnh, quá yếu.

Đệ tử tông môn như vậy mà có thể ở bên sư muội của họ, không biết kiếp trước đã làm ra việc lớn gì mới được như vậy.

Đệ tử đi ngang qua thấy Vạn Trung Thiên đều kêu lên:

- Ủa? Vạn sư huynh đây mà?

- Đúng rồi, Vạn sư huynh đã trở lại?

Tông môn có mười phong chủ, chỉ có Lâm sư huynh và Đạo sư huynh ở tông môn, còn lại đều ở bên ngoài, không biết đi đâu rồi.

Giờ Vạn sư huynh trở về làm nhiều đệ tử hưng phấn.

Chợt một tiếng kêu vui sướng vang lên:

- Vạn sư huynh!

Vạn Trung Thiên quay đầu lại, hơi mờ mịt, sư đệ này trông quen mắt nhưng một chốc không nhớ ra.

- Phương Nhị! Sư huynh, ta là Phương Nhị đây! Lúc ở Trung Thiên phong ta trông giữ vườn thuốc, sư huynh không nhớ ta sao?

Phương Nhị mặt đen thui, nhe răng cười khoe hàm răng trắng.

Thấy Vạn sư huynh trở về làm gã rất vui.

Trước kia Vạn sư huynh hơi kiêu căng nhưng đối xử với gã rất tốt.

Đôi lúc Phương Nhị nghĩ sao sư huynh còn chưa về? Tông môn bây giờ đã khác xưa, không cần ra ngoài tôi luyện, mọi thứ có thể hoàn thành trong tông môn.

Không ngờ sư huynh thật sự trở lại.

Vạn Trung Thiên mừng rỡ:

- A, Phương sư đệ, tu vi của ngươi . . .

Ngay sau đó Vạn Trung Thiên cảm giác khác lạ, ở trong trí nhớ của y khi đó Phương Nhị mới đến Địa Cương cảnh, sao bây giờ trong khác quá.

Phương Nhị gãi đầu:

- Sư huynh, giờ ta là cường giả Thần cảnh đỉnh rồi.

Đùng!

Sét đánh giữa trời xanh.

Vạn Trung Thiên ngây người tại chỗ.

Phương Nhị nói cái gì?

Thần cảnh đỉnh?

Sao có thể? Khi ấy tu vi của Phương Nhị chỉ là Địa Cương cảnh, sao mới một thời gian không gặp đã đến Thần cảnh đỉnh?

Phương Nhị ngơ ngác, không rõ vì sao sư huynh bỗng đứng ngây như phỗng:

- Sư huynh làm sao vậy?

Vạn Trung Thiên tỉnh táo lại, cười nói:

- Không có gì, không ngờ sư huynh nhìn nhầm, thiên phú của Phương sư đệ lợi hại như vậy, vực ngoại giới dung hợp đã kích phát tiềm lực của sư đệ. Sau này mười phong lại có thêm một phong.

Phương Nhị phủ nhận:

- A? Vạn sư huynh đừng nâng ta lên, ta làm sao đủ tư cách.

Vạn Trung Thiên lấy đan dược ra:

- Sư đệ, sư huynh trở về, không mang thứ tốt gì về, bình đan dược này cho . . .

Nhưng y chưa nói xong thì ngây người.

Phương Nhị trông thấy đan dược thì kêu lên:

- Sư huynh, không thể dùng đan dược này, phẩm cấp quá thấp, hơn nữa tạp chất bên trong không tốt cho tu vi, tích lũy tháng ngày sẽ ảnh hưởng đến thân thể!

Ngừng bặt.

Tay Vạn Trung Thiên khựng giữa chừng không trung, một chốc không biết nên nói cái gì.

Cái này . . .

Đám người Trương Phong bật cười, không ngờ đệ tử tông môn của Vạn Trung Thiên tu vi không tốt nhưng kén chọn.

Thú vị, thật thú vị.

Chu Tiểu Ngọc lấy một viên đan dược tỏa mùi thơm ra khỏi trữ vật giới chỉ, nói:

- Trung Thiên, ngươi lấy sai đan dược rồi, nên tặng đan dược này cho sư đệ mới đúng.

Tiểu Càn Khôn Đan.

Vạn Trung Thiên cảm động, y không ngốc, nếu Tiểu Ngọc không che chở y thì y đã chịu nhiều nhục nhã.

Đám người Trương Phong nhíu chặt mày, hơi khó chịu. Đúng như bọn họ nghĩ, sư muội lại bắt đầu lấy tài phú của mình ra giúp đỡ cho Vạn Trung Thiên.

Trương Phong bất mãn, khinh thường nói:

- Sư muội đừng nghịch, Tiểu Càn Khôn Đan này là để cho sư muội dùng, tặng cho đệ tử nho nhỏ làm gì? Hắn hưởng thụ nổi không?

Một tông môn nho nhỏ mà đệ tử thật láu cá, muốn lấy Tiểu Càn Khôn Đan? Thật là không biết tự lượng sức mình.

Trương Phong nói chuyện chói tai:

- Vạn Trung Thiên, ngươi có còn là nam nhân không? Để sư muội của ta cho ngươi chống sĩ diện, nếu ngươi không có năng lực thì đừng giả bộ giàu. Còn tông môn của ngươi nữa, trên dưới đều xấu xa, mất mặt.

Mặt Vạn Trung Thiên lúc xanh lúc trắng.

Chu Tiểu Ngọc nhìn sư huynh, rất bực mình, nàng không ngờ sư huynh nói như vậy, rồi mặt mũi của Trung Thiên đút vào đâu?

Phương Nhị khó chịu hỏi:

- Ngươi là ai? Tiểu Càn Khôn Đan chứ có gì ghê gớm, ta không thèm nó. Và ngươi dựa vào cái gì nói Vạn sư huynh của ta như vậy? Ngươi muốn khi dễ người hả?

Rõ rành rành là ức hiếp người.

Vạn Trung Thiên ngăn lại:

- Phương sư đệ, đừng nói lung tung!

Vạn Trung Thiên biết tu vi của đám người Trương Phong lợi hại cỡ nào, tông môn kia ghê gớm bao nhiêu, Viêm Hoa tông không thể

đối kháng.

Trương Phong châm chọc:

- Ha ha, huênh hoang, không thèm? Bằng vào Thần cảnh tôm tép như ngươi cũng dám nói lời như thế? Không biết trời cao đất rộng là gì!

Mấy sư huynh khác của Chu Tiểu Ngọc cũng nói:

- Sư muội nhìn xem, tông môn này chẳng ra cái gì cả, phế thải.

- Vạn sư huynh, bọn họ cũng coi thường Viêm Hoa tông chúng ta như vậy thì sao nhịn được nữa! Lâm sư huynh nói Viêm Hoa tông chúng ta không ăn hiếp người nhưng không phải ai cũng có thể khi dễ lại. Tu vi của ta yếu, đây là sự thật, nhưng bằng vào bọn họ dám đến Viêm Hoa tông càn quấy thì chưa đủ tư cách. Gọi Đả Thủ đường!

Phương Nhị lấy ngọc bài ra, rót lực lượng vào, ngọc bài tỏa sáng.

Đả Thủ đường.

Lão tổ Thánh Tiên giáo đang bận việc, thấy ngọc bài phát sáng thì kêu lên:

- Đệ tử nội môn Phương Nhị ở sơn môn truyền miệng gọi tay đấm, Lý Đạo Vân, ngươi đi qua ngay!

Đám người Trương Phong khinh thường cười:

- Ha ha ha!

Ở trong mắt họ thì tông môn này là một đám người ngốc.

Phương Nhị đứng thẳng người, tuy tu vi không mạnh bằng đối phương nhưng khí thế không thể yếu.

Một bóng người xuất hiện sau lưng Phương Nhị.

- Tay đấm số một Lý Đạo Vân đã đến!

Lý Đạo Vân đã thề trung thành với Viêm Hoa tông thì không có đường chống cự.

Cả đoàn bọn họ đều là chó săn cho đệ tử Viêm Hoa tông tùy thời kêu gọi.

Mặc dù Đả Thủ đường mới thành lập nhưng hiệu suất rất cao, từ sáng đến bây giờ Lý Đạo Vân đã nhận hơn sáu mươi đơn hàng, đa số là đưa cơm, làm bao cát, chạy đến mệt bở hơi tai.

Nhưng may mà tông môn này không tệ, cho họ đan dược phục hồi tu vi, chứ không thì họ muốn chết cho rồi.

- A?

Đám người Trương Phong mặt biến sắc, bọn họ cảm nhận khí thế cực kỳ khủng bố trên người lão nhân này.

Vạn Trung Thiên ngây ra, hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra:

- Cái này . . .

Lão nhân kia từ đâu đến?

Tông môn đã xảy ra chuyện gì?

Phương Nhị nói:

- Vạn sư huynh, đừng lo lắng, ở trong tông môn không ai có thể khi dễ chúng ta. Sư huynh ở bên ngoài chịu khổ, sau này tuyệt đối sẽ không có ai ức hiếp sư huynh được!

Phương Nhị nhìn ra ngay sư huynh ở bên ngoài sống không được tốt, nếu không đã chẳng dùng đan dược mang đến di chứng cho bản thân.

Nhìn tông môn hiện giờ xem, dù là đệ tử ngoại môn dùng đan dược cũng toàn là phẩm cấp cao.

- A?

Vạn Trung Thiên nghe lời này thì lòng dậy sóng dữ, hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra.

Tông môn này thật sự là tông môn mà y biết sao?

Phương Nhị tiến lên một bước, khí thế dạt dào, nhìn thẳng đối phương:

- Cho ngươi cơ hội, xin lỗi tông môn của ta ngay, và xin lỗi Vạn sư huynh, nếu không sẽ cho ngươi đứng thẳng đi vào, nằm bò ra. Ngươi đừng không tin, cứ thử sẽ biết!

- Ngươi . . .

Trương Phong không ngờ tông môn này có cường giả quỷ dị như vậy, trong một chốc không nói nên lời.

Chu Tiểu Ngọc kéo Vạn Trung Thiên, sốt ruột mặt đỏ hồng.

Vạn Trung Thiên không hiểu nhưng vội nói:

- Phương sư đệ, bọn họ không có ác ý, đừng xúc động.

Phương Nhị cho Vạn sư huynh ánh mắt cứ yên tâm:

- Sư huynh đừng sợ, nơi này là tông môn, không ai ăn hiếp sư huynh được.

Viêm Hoa tông bây giờ đã khác xưa, không phải ai cũng có thể nhục nhã.

- Ta . . .

Vạn Trung Thiên á khẩu, hóa đá, không hiểu ra sao.

Đột nhiên có bóng người từ xa đi tới.

Lâm Phàm chậm rãi đến gần:

- Chuyện gì mà náo nhiệt vậy?

Hắn nghe động tĩnh nên đến xem.

Vạn Trung Thiên nghe giọng nói đó thì tim run lên, suốt đời y không quên giọng đó.

Y ra tông tôi luyện đều vì tên này.

Vạn Trung Thiên quay đầu nhìn lại, giật thót tim.

Không thay đổi, vẫn là dáng vẻ xưa.

Chương 857: Bà nội nó, làm ta hết hồn

Lâm Phàm kinh ngạc nói:

- Ủa? Vạn sư đệ, về bao giờ vậy? Sư huynh còn tưởng ngươi chết ở bên ngoài rồi.

Hắn không ngờ là Vạn Trung Thiên trở lại.

- Ta %¥# . . .!

Vạn Trung Thiên muốn đánh chết tiện nhân này, dám nghĩ y đã chết ở bên ngoài.

Vạn Trung Thiên cười gằn:

- Thật xin lỗi, khiến ngươi thất vọng rồi, ta không chết ở bên ngoài, vẫn sống tốt.

Trong lòng Vạn Trung Thiên không ổn định, y có thể nói chuyện thoải mái với đệ tử tông môn khác, nhưng khi thấy tên này là lửa giận tuôn trào trong lòng y.

Lâm Phàm tiến lên, nhìn kỹ Vạn Trung Thiên rồi vỗ vai y:

- Ài, về là tốt rồi, ở bên ngoài chịu khổ nhiều rồi, qua lâu vậy mà tu vi mới Thần cảnh đỉnh, phải cố gắng chăm chỉ hơn.

Bốp!

Vạn Trung Thiên phủi tay Lâm Phàm ra, bất mãn nói:

- Ai chịu khổ, ta ở bên ngoài rất tốt, tu vi của ta có gì không ổn? Đã là Thần cảnh đỉnh, không lâu sau sẽ bước vào Truyền Kỳ cảnh!

Đúng là y ở bên ngoài ăn khổ nhiều, nhưng nói sao cũng không thể mất mặt trước tên này được, phải phồng má giả làm người mập, dù rất đau cũng không thể hét lên.

- Vạn sư huynh mới trở về còn chưa biết tình huống, đừng . . .

Phương Nhị muốn nhắc nhở Vạn Trung Thiên rằng tông môn đã khác xưa, vì có Lâm sư huynh nên mỗi đệ tử được tài nguyên tu luyện tốt nhất.

Nhưng Phương Nhị chưa nói hết câu đã bị Vạn Trung Thiên ngắt lời.

Vạn Trung Thiên dõng dạc nói:

- Ta trở về là thăm tông môn, thăm các vị trưởng lão, các đệ tử, chút nữa ta sẽ đi, tiếp tục ra tông tôi luyện. Cường giả thật sự là phải phiêu bạt bên ngoài, ở trong tông môn khó thể tiến bộ.

Trở về tông môn khiến Vạn Trung Thiên rất hưng phấn, nhưng thấy tên này làm y không hưng phấn nổi, chỉ muốn thẳng sống lưng một lần trước mặt hắn.

Thiên Tu sơn phong.

Hỏa Dung nói:

- Sư huynh, Vạn Trung Thiên đã trở lại, nhưng hình như không quá thích Tiểu Phàm.

Thiên Tu cười nhấm nháp trà:

- Không sao, đồ nhi bảo bối của ta khác xưa rồi, tầm mắt đã thay đổi, sẽ không khó xử tiểu tử Trung Thiên. Dù gì là đồng môn, đồ nhi càng là sư huynh của Trung Thiên, sẽ không khi dễ hắn. À phải rồi, ngươi không cảm giác tình huống này rất giống lúc trước sao?

Hỏa Dung thắc mắc hỏi:

- Lúc trước cái gì?

Thiên Tu nhớ lại quá khứ, vô tình thẳng sống lưng hơn:

- Chúng ta trước kia cũng là lão phu giẫm các ngươi ở dưới chân chèn ép, làm các ngươi vô cùng căm giận, nhưng bây giờ các ngươi đều phải tôn kính, kính sợ lão phu. Cho nên sư huynh vĩnh viễn là sư huynh, chăm sóc lớp nhỏ là trách nhiệm của sư huynh.

Hỏa Dung nhìn sư huynh, muốn nói chuyện nhưng bị chọc tức không nói nên lời. Lão biết ngay mà, sư huynh sẽ không nói lời dễ nghe, toàn chửi rủa bọn họ.

Nhưng thôi, ai kêu đó là sư huynh, biết làm sao được.

Lâm Phàm cười cười, hắn biết Vạn Trung Thiên đang không được tự nhiên, lắc đầu nói:

- Được rồi, Vạn sư đệ đừng dỗi như con nít nữa. Trở về thì tốt rồi, ở bên ngoài chịu khổ cũng tội cho sư đệ, sau này ở trong tông môn lo mà tu luyện, có sư huynh che chở cho, trên đời không ai có thể ăn hiếp sư đệ, hiểu chưa?

Vạn Trung Thiên phản bác:

- Ai cần ngươi che chở, tự lo cho mình là được!

Ai thèm hắn che chở, tưởng mình là ai?

Trương Phong luôn im lặng đột nhiên cười phá lên:

- Thú vị, trên đời không ai có thể khi dễ hắn, câu này đủ cuồng vọng. Vạn Trung Thiên, về sau ngươi ở lại tông môn nhà mình thì tốt hơn, đừng đến Thiên Vũ tông chúng ta. Sư muội có tiền đồ tốt đẹp, đừng làm chậm trễ nàng.

Trương Phong không vì lão nhân mạnh mẽ xuất hiện mà thay đổi cái nhìn về tông môn này, dù sao tông môn của họ không yếu. Vạn Trung Thiên chưa thấy tông môn này bao giờ nhưng gã chuyển sự chán ghét Vạn Trung Thiên sang tông môn này.

Mặt Chu Tiểu Ngọc trắng bệch, bực tức nói:

- Sao sư huynh có thể nói như vậy!?

Sư huynh nói chuyện làm Chu Tiểu Ngọc rất không vui, cảm giác đang châm chọc Trung Thiên.

Nếu không phải biết bản tính của sư huynh không sâu thì nàng đã quát nạt rồi.

Lâm Phàm nheo mắt nói:

- Hình như vị này có ý kiến rất lớn với tông ta?

Người đi theo Vạn Trung Thiên trở về hơi khó chịu, thái độ rất ác liệt.

Không lẽ lúc trước hắn ra tông, những đệ tử này ở trong tông môn nào đó?

Hắn từng tổn thương họ?

Trương Phong nói hết lòng khó chịu ra:

- Không có ý kiến với các ngươi nhưng với hắn thì có. Hắn là đệ tử tông môn của các ngươi, gặp nguy hiểm, được sư muội của ta cứu, chẳng những không cảm kích còn lừa gạt sư muội của ta. Ngươi có biết rằng sư muội của ta có tiền đồ tốt đẹp biết bao không? Tại hắn mà bị hủy hoàn toàn. Hôm nay chúng ta đến không nói chuyện khác, không cần các ngươi cảm kích, chỉ hy vọng các ngươi trông chừng hắn, đừng trở ra tai họa sư muội của chúng ta, hắn không xứng.

Loại phế vật này muốn tu vi không có tu vi, muốn bối cảnh không có bối cảnh, để sư muội đi theo y là chịu khổ.

Gã làm sư huynh, sao cho phép chuyện đó xảy ra?

Vạn Trung Thiên nghe xài xể nhưng không cãi lại, siết chặt mười ngón, đầu ngón tay trắng bệch.

Đối phương nói đúng, y đúng là phế vật, vốn tưởng vực ngoại giới dung hợp, với thiên phú của gã sẽ như cá gặp nước, chẳng bao lâu sau đi lên đỉnh điểm đời người.

Nhưng Vạn Trung Thiên mơ hơi xa, y lăn lộn lâu như vậy vẫn sống thảm, nếu không có Tiểu Ngọc chăm sóc thì không biết y chết ở xó xỉnh nào rồi.

Chu Tiểu Ngọc đi tới trước mặt Lâm Phàm:

- Lâm sư huynh, ta là Chu Tiểu Ngọc. Sư huynh của ta không cố ý, chuyện giữa ta và Trung Thiên là ta tự nguyện, dù có thế nào cũng quyết không rời xa Trung Thiên.

Biểu tình của Chu Tiểu Ngọc kiên quyết không chút giả dối.

Vạn Trung Thiên cúi đầu nói:

- Bỏ đi Tiểu Ngọc, nàng cùng Trương sư huynh trở về đi, Trương sư huynh nói đúng, ta đúng là phế vật.

Khi nói ra câu này người Vạn Trung Thiên run rẩy như vuột mất thứ gì.

Khóe mắt Chu Tiểu Ngọc đỏ ửng:

- Trung Thiên, sao ngươi có thể nói mình như vậy!

Trương Phong cười nói:

- Vạn Trung Thiên, ngươi đã nói một câu con người nên nói. Đúng vậy, sư muội đi theo ngươi sẽ không có cuộc sống tốt, ngươi quá yếu, tông môn của ngươi cũng quá yếu.

Vạn Trung Thiên cúi gằm mặt gần như sát đất, y chưa bao giờ cảm giác mặt mũi rẻ mạt như vậy, bị người hạ thấp không đáng một đồng, thậm chí không thể cãi lại.

Bởi vì thật sự không có năng lực.

- Ui chu choa!

Lâm Phàm đứng đó không nói tiếng nào, cảm giác một đám ngốc tự biên tự diễn, hắn đứng im như tượng ngó.

Lâm Phàm quay sang hỏi Phương Nhị:

- Sư đệ, bây giờ tông môn của chúng ta vẫn rất yếu sao?

Không thể nào, không nói cái khác, Viêm Hoa tông mạnh cỡ nào? Tông môn bình thường không thể so sánh với Viêm Hoa tông.

Hay giá thị trường bên ngoài thay đổi rồi, phẩm cấp tông môn lại tăng lên từng bước, đến độ cao mới?

Phương Nhị lắc đầu nói:

- Không thể nào, tông môn chúng ta sao yếu được, phải chăng bọn họ nhầm lẫn?

Phương Nhị cũng không nghĩ ra, tông môn bây giờ thật sự rất yếu sao?

Không nói mấy cái khác, hoàn toàn không thiếu đan dược, dù là đan dược hiếm hoi thì tông môn của họ vẫn có.

Còn cường giả, về cường giả bản xứ thì có sư huynh và Thiên Tu trưởng lão.

Nếu không tính cường giả tông môn thì có rất nhiều, Đả Thủ đường toàn là cường giả Đạo cảnh.

Bên dọn nhà vệ sinh thấp nhất là từ Đại Thánh cảnh trở lại, nếu là Đại Thánh cảnh thì rất có thể bị sai đi gánh phân tưới ruộng.

Áp lực cạnh tranh rất lớn.

Vạn Trung Thiên muốn nói gì nhưng bị Lâm Phàm ngắt lời:

- Khoan, mấy người nói cái gì vậy? Ta hỏi ngươi, ngươi nói tông mạnh là mạnh cỡ nào?

Lâm Phàm không nhịn được, luôn bị người xem là tông yếu khiến hắn không chịu nổi. Trước kia thì thôi đi, giờ vẫn bị xem là tông yếu, không lẽ vì quá điệu thấp nên bị người hiểu lầm?

Nếu đúng vậy thì phải tạo tiếng vang mới được.

Vạn Trung Thiên tuyệt vọng nói:

- Lâm Phàm đừng nói nữa, ngươi ở trong tông môn không ra ngoài, vẫn là ếch ngồi đáy giếng, không biết cường giả bên ngoài lợi hại cỡ nào.

Tông môn so với tông môn bên ngoài thật là cách biệt quá lớn.

Trương Phong ngạo nghễ đứng, mở miệng nói:

- Thôi, ta sẽ nói cho các ngươi biết vậy, cho các ngươi biết thế giới bên ngoài lớn cỡ nào. Tông môn của chúng ta, Thiên Vũ tông truyền thừa sáu ngàn tám trăm năm, cường giả như mây, có ba vị cường giả Đạo cảnh, tuy là đại tông môn nhưng không là gì trong toàn vực ngoại giới. Ví dụ thế lực lớn mạnh nhất như Long giới, Đan giới, Binh giới, toàn là thế lực mạnh nhất vực ngoại giới. Điểm danh thế lực các ngươi có thể biết đi, biết bảng Thiên Kiêu không? Do Tinh Thần lão tổ của Tinh Thần các sáng tạo, đây là một trong thế lực lớn đỉnh cao nhất mà mọi người biết rõ. Còn Đạo Thanh Vô Lượng tông nữa, chắc các ngươi nên biết.

Trương Phong thuộc như lòng bàn tay, mở ra là kể vanh vách, ghi nhớ kỹ tất cả thế lực lớn mạnh trong toàn vực ngoại giới.

Lâm Phàm gật đầu, thúc giục đối phương kể tiếp:

- Ừ, biết, sao?

Trương Phong định nói tiếp, nhưng trước đó liếc qua Vạn Trung Thiên một cái.

Vạn Trung Thiên cúi đầu, lăn lộn ở bên ngoài lâu như vậy, làm sao y không biết những thế lực lớn này? Thật sự rất mạnh, là bậc thang mà cả đời y không thể trèo cao.

- Đạo Thanh Vô Lượng tông có tổng cộng mười hai vị phó tông

chủ, trong đó một lão tổ có quan hệ thân thiết với lão tổ của tông ta, lão nhân gia có một tử tôn nhìn trúng sư muội của ta. Tại y mà quan hệ của tông ta và lão tổ kia có khoảng cách. Nếu sư muội của ta kết thành cành với tôn tử của vị phó tông chủ đó thì sư muội như bay lên ngọn cây biến phượng hoàng, sẽ không như bây giờ!

Trương Phong nói đến đây cũng rất tức giận, tất cả đều tại cái tên Vạn Trung Thiên phá bĩnh này.

Chu Tiểu Ngọc tức giận mặt đỏ rực:

- Sư huynh, các ngươi muốn bán ta sao!?

Trương Phong nói:

- Sư muội, ý của sư huynh không phải vậy, chỉ đang lo cho tương lai của sư muội. Đi theo tiểu tử này thật sự không đáng giá với sư muội.

Vạn Trung Thiên mất hết mặt mũi, so với người ta thì y như tên ăn mày, còn thua bùn nhão.

- Tiểu Ngọc, Trương sư huynh nói đúng.

Vạn Trung Thiên nói mấy câu này vô cùng khó khăn, lòng đang nhỏ máu.

- Đúng cái quái gì! Bà nội nó, làm ta hết hồn, còn tưởng có gì ghê gớm lắm, hóa ra tông mạnh là vậy.

Lâm Phàm nghe xong trái tim bình ổn lại, làm hắn tưởng nghỉ ngơi mấy ngày trong tông môn, bên ngoài đã thay đổi nghiêng trời lệch đất rồi, hóa ra là nghĩ vớ vẩn thôi.

Lâm Phàm kêu lên:

- Đả Thủ đường, tới đây hết cho bản phong chủ!

Vừa thốt lời, lão tổ Thánh Tiên giáo vội kêu hết mọi người lao đi xa.

Đùa, Lâm phong chủ tự mình kêu gọi, sao có thể đến chậm!

Chương 858: Trời ơi, đất hỡi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì

Vèo vèo!

Mấy chục bóng người xuất hiện sau lưng Lâm Phàm.

Đều là cường giả Đạo cảnh, tuy tạm thời chưa phục hồi căn cơ, nhưng họ đứng dó phát ra uy thế cực kỳ kinh người.

Mọi người có mặt cảm giác sống lưng lạnh toát, sợ chết khiếp.

Đây là cường giả Đạo cảnh đỉnh, toát ra uy thế cho cảm giác như bị dã thú hung mãnh theo dõi.

Đám người Trương Phong mặt biến sắc:

- Cái này . . .

Bọn họ không mù, sao không nhìn ra những lão nhân không nói tiếng nào này mạnh biết bao nhiêu.

Bọn họ từng cảm nhận loại khí thế này trên người lão tổ.

Hôm nay mấy chục người đứng thẳng tại đó, phát ra khí thế như ngọn núi lớn đè trên người, rất khó ngước đầu lên.

Lâm Phàm bất mãn nói:

- Ngươi mới nói tông môn các ngươi có ba cường giả Đạo cảnh, xem như tông môn bình thường. Giờ ngươi nói xem Viêm Hoa tông mà ngươi cho rằng là tông yếu thì thuộc cấp bậc nào? Vẫn là tông yếu sao?

Cảm giác bị người xem là tông yếu không dễ chịu chút nào.

Các đệ tử bật cười, bỡn cợt nhìn đối phương.

Nếu Viêm Hoa tông bọn họ là tông yếu thì tông mạnh thật sự tổng như thế nào?

Tưởng tượng thôi đã thấy khủng bố rồi.

Lão tổ Thánh Tiên giáo âm thầm quan sát, chớp mắt phân tích rõ ràng tình huống, biết xảy ra chuyện gì.

Mắt của lão không phải để trưng chơi, nhìn kỹ cái người mặt đầy cay đắng kia chắc là đệ tử Viêm Hoa tông từ bên ngoài trở về. Người đứng phía sau thì biểu tình từ cao ngạo đến bây giờ hơi ngạc nhiên, chắc lúc nãy khoe khoang cái gì.

Lão tổ Thánh Tiên giáo hỏi:

- Lâm phong chủ, mới nãy họ nói gì?

Lâm Phàm cười nói:

- Không có gì, bị người ta nhận định là tông yếu. Vị này là phong chủ Trung Thiên phong, Vạn Trung Thiên, ra khỏi tông một thời gian, khó khăn lắm mới trở về một lần. Bên cạnh là bạn lữ của hắn, nhưng các sư huynh của cô nương này cho rằng tông ta không được.

Lời nói đơn giản kể rõ tình huống cho lão tổ Thánh Tiên giáo.

Biểu tình của lão tổ Thánh Tiên giáo quái dị nhìn nhóm Trương Phong như xem đồ ngốc.

Đám người Trương Phong phát hiện ánh mắt kỳ lạ của lão tổ Thánh Tiên giáo, cảm giác có điều không đúng, bất mãn mở miệng hỏi:

- Ngươi nhìn cái gì?

Lão tổ Thánh Tiên giáo bật cười:

- Ha ha, ta nhìn các ngươi là ếch ngồi đáy giếng, đi nói Viêm Hoa tông là tông yếu, không biết các ngươi lấy đâu ra tự tin nói câu này. Nhìn kỹ bọn họ đi, đều là cường giả Đạo cảnh đỉnh, có phải ngươi cho rằng họ là lão tổ của Viêm Hoa tông?

Lão tổ Thánh Tiên giáo khinh thường nói:

- Nếu đúng vậy thì lão phu nói cho các ngươi biết, bọn họ đều là chạy chân!

Lão tổ Thánh Tiên giáo không muốn nói nhiều với cái đám kiến thức hạn hẹp này, không có chút tầm mắt kiến thức, thật khiến người thất vọng.

Lão tổ Thánh Tiên giáo quay đầu nhìn Lâm Phàm:

- Lâm phong chủ, chắc những người này sẽ không bị giữ lại đâu nhỉ? Với tu vi của họ dù muốn dọn nhà vệ sinh cũng không có chỗ cho họ.

Lão tổ Thánh Tiên giáo nói chuyện hơi tổn thương người, nhưng nhóm Trương Phong chưa hiểu ý nghĩa câu nói đó.

Gì mà dọn nhà vệ sinh?

Hoàn toàn không hiểu được.

Nhưng các đệ tử Viêm Hoa tông thì hiểu.

Đúng rồi, người dọn nhà vệ sinh bây giờ tu vi không yếu, tu vi của đám người kia đúng là không đủ tư cách.

Lâm Phàm đáp:

- Sẽ không.

Viêm Hoa tông hiện giờ không phải ai đều có thể vào, giới hạn số lượng, tu vi không đủ thì không có cả tư cách trồng trọt.

Đám người Trương Phong sắc mặt lúc trắng lúc xanh, nhưng càng nhiều là lúng túng, giật mình, không tin được.

Bọn họ nhìn chằm chằm những tiền bối Đạo cảnh.

Nhóm Lý Đạo Vân mắng:

- Nhìn cái gì? Không thấy chạy chân bao giờ sao?

Đám người này đúng là khùng, không mắng không được.

Tuy họ là chân sai vặt nhưng chỉ hiểu ngầm, sẽ không vạch ra.

Giờ thì tốt rồi, bị vạch là người chạy chân trước mắt bao người, không còn mặt mũi nào.

Trương Phong ngẩn ngơ:

- Không thể nào!

Gã bị đối phương nạt nộ nhưng không dám giận.

Đùa, cường giả Đạo cảnh đỉnh một bàn tay có thể đập chết bọn họ.

Tông môn này làm sao vậy? Vạn Trung Thiên nói là tông yếu, trước kia tông chủ chỉ có tu vi Thiên Cương cảnh, vì sao như thế?

Vạn Trung Thiên cũng hóa đá, đến bây giờ chưa phản ứng lại.

Y cảm giác mọi thứ trở nên khác biệt, không giống như trong tưởng tượng.

Bộp!

Lâm Phàm lại đặt tay lên vai Vạn Trung Thiên:

- Sư đệ, nghĩ gì đấy? Ngươi đấy, đi ra ngoài tôi luyện có gì tốt? Ở tông môn muốn gì có nấy. Nhưng cũng tốt, ra tông coi như rèn luyện, không lăn lộn nổi nữa còn biết trở về tìm tông môn. Yên tâm, sư huynh vẫn là sư huynh của ngươi, sẽ không để ngươi chịu khổ.

Vạn Trung Thiên nghe Lâm Phàm nói, mờ mịt, đầu óc trống rỗng, hoàn toàn không biết tiếp theo nên làm gì.

Vạn Trung Thiên hé môi, nhưng rồi nuốt ngược lời nói:

- Sư . . .

Lâm Phàm nói:

- Vạn sư đệ, tu vi hiện giờ của ngươi quá yếu, nhưng dù thế nào thì ngươi vẫn là phong chủ của Trung Thiên phong. Có sư huynh che chở, không sao hết.

Vạn Trung Thiên nhìn Lâm Phàm, lòng thầm chảy lệ, nói chuyện thật chói tai, nhưng không hiểu sao nghe có lý, toàn là lời nói thật.

Lâm Phàm đến trước mặt Chu Tiểu Ngọc:

- Nàng là Chu Tiểu Ngọc, bạn lữ của sư đệ ta?

- Vâng!

Chu Tiểu Ngọc nhận ra sự việc không giống như nàng nghĩ, tông môn này tràn ngập thần kỳ và mới lạ.

Yếu?

Không thể nào, những lão nhân xuất hiện ở đây đều là Đạo cảnh đỉnh.

Nếu công bố ra ngoài sẽ hù chết người.

Lâm Phàm gật gù:

- Ừm, khá lắm.

Sau đó hắn lẩm bẩm:

- Nhưng không hiểu cô nương nghĩ sao, Vạn sư đệ của ta không làm được trò trống gì, tu vi thấp, bộ dạng không tuấn tú, vậy mà tìm được tiểu cô nương tốt như nàng, ông trời đôi khi cũng ngủ gật nhỉ.

Chu Tiểu Ngọc ngơ ngác:

- A?

Bửa câu đầu không có vấn đề gì, nhưng câu sau làm nàng không biết nói sao, chỉ có thể khẽ nói:

- Hắn rất tốt.

Chu Tiểu Ngọc nói câu này để giữ mặt mũi cho Trung Thiên.

Vạn Trung Thiên nhức đầu, cái tên này lại bắt đầu nhục nhã y.

Nhớ hồi xưa y bị nhục nhã rời tông tôi luyện, giờ khó khăn về tông lại bị hắn làm nhục nữa, nói làm y không đánh trả được.

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Ừm, trong mắt tình nhân hóa Tây Thi, bình thường.

Hắn nhìn sang Vạn Trung Thiên:

- Sao vậy, Vạn sư đệ? Sư huynh nói ngươi không tốt, không lẽ ngươi không vui?

Vạn Trung Thiên rất muốn rống lớn một câu: Hỏi vớ vẩn, ngươi hỏi người khác xem bị nói như vậy có vui nổi không?

Chợt một giọng nói vang lên:

- Trung Thiên về rồi à.

Là giọng của tông chủ.

Vạn Trung Thiên vội tiến lên bái kiến:

- Đệ tử Vạn Trung Thiên tham kiến tông chủ!

Tông chủ gật đầu, hết sức bình tĩnh, không chút dao động, lòng tĩnh như nước:

- Ừm, trở về thì tốt rồi.

Tông chủ dặn dò Lâm Phàm:

- Khách nhân đã đến thì mang họ đi dạo một vòng, ta bận việc, đi trước.

Tông chủ đến vội vàng đi vội vã, không ngừng lại.

- Tông . . .

Vạn Trung Thiên muốn kể khổ với tông chủ, nào ngờ chớp mắt đã không thấy tông chủ đâu.

Đám người Trương Phong nhìn chằm chằm bóng lưng khuất xa, bọn họ cảm nhận được tu vi của đối phương.

- Chuyện này là sao?

Bọn họ hoàn toàn ngu người.

Khi biết tông môn này có nhiều cường giả Đạo cảnh thì họ mới hiểu mình đã sai, quá coi thường tông môn này.

Trong lòng họ nghĩ tu vi của tông chủ tông môn này rất kinh người.

Ai dè!

Tu vi của tông chủ còn không cao bằng họ.

Tông môn này làm sao vậy?

Đạo Thiên Vương từ xa bay tới, vẻ mặt vui mừng:

- Lâm sư huynh, ta nghe nói Trung Thiên trở lại?

Hai người từng cạnh tranh rất gay gắt, nhưng giờ Đạo Thiên Vương đã nhìn thấu.

Tranh đấu làm chi, đã có thê tử hài nhi rồi, gã bỗng mất hăng hái phấn đấu cuộc đời.

Lâm Phàm cười nói:

- Tin tức của Đạo sư đệ thật nhạy.

Vạn Trung Thiên nhìn bóng người từ xa bay tới, khi Đạo Thiên Vương đến trước mặt mình thì y ngây người, vì tu vi của Đạo Thiên Vương cao hơn y.

Đạo Thiên Vương cảm thán:

- Trung Thiên, ngươi về rồi là tốt, hiện giờ phong chủ trong tông môn chỉ có ta và sư huynh, chúng ta rất nhớ các ngươi.

Đạo Thiên Vương nghĩ nếu tất cả phong chủ đều trở về mới là điều tuyệt nhất.

- Tu vi của ngươi?

Vạn Trung Thiên rất ngạc nhiên, muốn nói gì nhưng không nói nên lời.

- Tu vi?

Đạo Thiên Vương sửng sốt, sau đó cười nói:

- Ta hả, không tu luyện nhiều, toàn nhờ sư huynh mang đan dược về tặng cho, miễn cưỡng đột phá đến Truyền kỳ cảnh đỉnh, cách Đại Thánh cảnh không xa. Nhưng giờ có thê có nhi tử, ta dần chếch trọng tâm, toàn lo cho gia đình.

Đạo Thiên Vương nghiêng đầu nhìn sư huynh, mỉm cười nói:

- Thật ra tất cả đều vì sư huynh, ta vốn muốn chăm chỉ tu luyện nhưng sư huynh khuyên ta đặt nặng gia đình hơn, tông môn có sư huynh lo là được. Ta ngẫm lại cũng đúng nên không liều mạng.

Đạo Thiên Vương vỗ mạnh bả vai Vạn Trung Thiên, cười tươi như hoa nở:

- Mà Trung Thiên, tu vi của ngươi . . . thôi, không nói mấy chuyện này, về là tốt rồi.

Đối với Vạn Trung Thiên thì như sét đánh ngang tai, tinh thần chấn động mạnh, suýt hộc máu.

Đạo Thiên Vương thấy mặt Vạn Trung Thiên đỏ rực, tưởng xảy ra chuyện gì, lo lắng hỏi:

- Làm sao vậy Trung Thiên?

Vạn Trung Thiên xua tay, nhưng lòng bị đả kích nặng:

- Không có gì.

Y ra tông tôi luyện, ăn nhiều đau khổ, đôi khi vì một viên đan dược mà liều mạng ngươi chết ta sống, khó khăn lắm mới tăng tu vi lên Thần cảnh đỉnh.

Nghe Đạo Thiên Vương nói mấy lời này làm y chỉ muốn chết.

Y chịu đủ đau khổ, không nói tới dẫn đầu người khác, ít ra có vị trí không nhẹ trong tông môn đúng không?

Nhìn xem bây giờ.

Đạo Thiên Vương nói không theo đuổi tu luyện, ngẫu nhiên mới tu luyện mà tu vi lên đến Truyền kỳ cảnh đỉnh.

Vạn Trung Thiên thì chăm chỉ cố gắng như thế mà mới tới Thần cảnh.

Trời ơi.

Đất hỡi.

Trong thời gian Vạn Trung Thiên này rời tông rốt cuộc tông môn đã trải qua điều gì?

Vì sao ai nấy thay đổi lớn quá vậy?

Chương 859: Đừng nâng cao ngưỡng cửa nữa

Lâm Phàm dẫn đoàn người đi dạo, ngắm tông môn.

Nhóm Trương Phong đã rất ngoan, không còn chút gì vênh váo đắc ý, bị hù sợ ngu người.

Bọn họ không ngốc, càng không phải người mù, thấy rõ ràng tông môn này như thế nào.

Tông mạnh, thật sự là tông mạnh.

Lâm Phàm vừa đi vừa dò hỏi:

- Ngươi tên là Trương Phong đúng không?

Trương Phong gật đầu nói:

- Đúng.

Người trước mắt quá quỷ dị, gã không dám càn rỡ.

Đã xem thường tông môn này.

Trương Phong cảm giác Vạn Trung Thiên thật ra không tệ lắm, đệ tử của tông mạnh lưu lạc bên ngoài, thoạt trông địa vị không thấp.

Lâm Phàm cười hỏi:

- Ngươi cảm thấy Vạn sư đệ của ta và sư muội của ngươi bên nhau thế nào?

Trương Phong khen ngợi:

- Là trời tác hợp, giai thoại.

Trương Phong hoàn toàn khác với lúc trước, còn về tự tát mặt mình thì gã không quan tâm.

Chu Tiểu Ngọc nhìn sư huynh, bất đắc dĩ thở dài, sư huynh cái gì cũng tốt, mỗi tội hám lợi. Nàng không cho rằng sư huynh là người

xấu, ngược lại sư huynh tốt bụng quan tâm sư đệ, sư muội, nhiều chuyện luôn nghĩ cho họ.

Nỗi lòng Vạn Trung Thiên phức tạp, nếu là lúc trước làm sao được nghe lời như vậy thốt ra từ miệng Trương Phong, nhưng bây giờ gã thật sự nói ra.

Trời tác hợp?

Nghe câu này cứ thấy kỳ kỳ.

Vạn Trung Thiên nhìn mỗi người đi ngang qua, lòng dậy sóng dữ.

Thật nhiều Bán Thần cảnh.

Thần cảnh càng nhiều kinh hơn.

Truyền Kỳ cảnh cũng không hiếm.

Làm Vạn Trung Thiên giật mình hơn là có đệ tử khá quen mặt, là sư đệ thuộc sơn phong của y, từng rất nhỏ yếu, nhưng bây giờ thật là gặp quỷ.

Ai nấy đều trở nên cường đại như vậy, thậm chí có người không kém hơn y là bao.

Vạn Trung Thiên hoặc nhiều hoặc ít có chút buồn bã và không cam lòng.

Y từng là phong chủ của Trung Thiên phong, là thiên kiêu trong đệ tử trẻ, nhưng bây giờ y đã bị bắt kịp và vượt mặt.

Lúc này.

- Sư huynh làm sao vậy?

Chu Tiểu Ngọc thấy sư huynh xanh mặt, tưởng bị gì.

Trương Phong ôm bụng, lúng túng nói:

- Ta . . . mót quá.

Trương Phong ôm bụng, xem Phương Nhị chỉ hướng nhà vệ sinh, gã vội vã chạy đi:

- Các vị, ta đi nhà vệ sinh một chốc!

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Vậy chúng ta chờ ở đây một lát.

Hắn không muốn biểu hiện mình ghê gớm cỡ nào trước mặt đám người này, chủ yếu là không hứng thú. Người lớn khoe khoang với con nít rằng hãy xem ta mạnh cỡ nào? Làm vậy hay ho gì, hơi phô bày sức mạnh là đủ.

Vạn Trung Thiên không nói tiếng nào, ngước đầu ngây ngẩn nhìn tông môn.

Xa lạ trong quen thuộc.

Nếu không thấy người quen trong này thì Vạn Trung Thiên đã nghĩ tất cả là giả.

Đã xảy ra chuyện gì?

Biến đổi quá lớn.

Đạo Thiên Vương cười nói:

- Trung Thiên, tông môn hiện tại rất lợi hại, không như trước kia nữa.

Nếu Đạo Thiên Vương không luôn luôn ở trong tông môn thì cũng khó nhận biến đổi lớn như vậy.

Vạn Trung Thiên gật đầu:

- Ừm!

Đúng là thay đổi quá lớn.

Vạn Trung Thiên nhìn về phía Lâm Phàm, tất cả đều vì hắn sao?

Nhà vệ sinh.

- Sao có thể khủng bố như vậy?

Trương Phong vào nhà vệ sinh, ánh mắt đầu tiên đã nhận ra nhà vệ sinh rất không tầm thường, sáng bóng đến chói mắt.

Trương Phong ngồi xổm bên trong trút bầu tâm sự, vì quá căng thẳng nên bị đau bụng.

Có người đi vào, cầm khăn lông ngồi xuống chà lau.

Trương Phong nhìn thoáng qua rồi thôi.

Gã vụt ngẩng đầu, nhìn chằm chằm như thấy quỷ.

- Vị huynh đài này, tu vi của ngươi . . .

- Thông Thiên cảnh đỉnh.

Phong Thiếu Liệt liếc đối phương một cái, không phải đệ tử Viêm Hoa tông, nên gã không tỏ ra lễ độ làm gì.

Nếu là đệ tử Viêm Hoa tông thì Phong Thiếu Liệt không dám cuồng như thế, sẽ bị trời phạt cho một phát chết tươi.

Trương Phong xoe tròn mắt:

- Cái gì?

Gã không ngờ đối phương có tu vi Thông Thiên cảnh, đường đường là Thông Thiên cảnh mà dọn nhà vệ sinh, giả tạo quá.

Phong Thiếu Liệt cau mày tỏ vẻ bất mãn:

- La lớn gọi nhỏ làm gì?

Nhà vệ sinh Viêm Hoa tông là nơi thần thánh mà người này lớn tiếng ồn ào, ra thể thống gì.

- Ngượng ngùng, nhưng tu vi của ngươi là Thông Thiên cảnh đỉnh, cường đại vậy rồi mà sao làm việc như vậy ở đây . . .?

Trương Phong không dám nói là dọn nhà vệ sinh, tin tức này làm gã quá giật mình.

Phong Thiếu Liệt cười khẩy nói:

- Ha ha, Thông Thiên cảnh mạnh lắm sao? Thấy người ở bên kia không?

Trương Phong nhìn theo hướng đối phương chỉ, có một người khác đang lau nhà vệ sinh.

Trương Phong không hiểu:

- Thấy, hắn làm sao vậy?

Phong Thiếu Liệt bình tĩnh nói, không cảm giác có gì ghê gớm:

- Hắn là Thánh Tử Minh Vương của Kim Khuyết Thánh Địa, tu vi Diệu Thế cảnh, nhưng cũng dọn nhà vệ sinh ở đây. Trong Viêm Hoa tông, vĩnh viễn đừng tưởng rằng tu vi cao là địa vị sẽ cao, ta nói cho ngươi biết, tu vi càng cao đãi ngộ càng thảm. Thấy những lão già ở Đả Thủ đường không? Đều là Đạo cảnh đỉnh, ở tông môn nào và thế lực lớn viễn cổ đều thuộc cấp bậc lão tổ, nhưng ở đây chỉ là chạy chân.

Phong Thiếu Liệt nói bình thản nhưng người nghe giật mình vỡ tim, như gặp quỷ.

Ngẫm lại lúc trước thấy tông chủ đúng là yếu gió, người như vậy mà được làm tông chủ.

Không lẽ tông môn này có thói quen tu vi càng thấp địa vị càng cao?

Phong Thiếu Liệt ngạc nhiên nhìn Trương Phong:

- Ngươi không phải đệ tử Viêm Hoa tông, ngươi vào bằng cách nào? Hay ngươi là bằng hữu của Lâm phong chủ? Nhưng không thể nào, ngó bộ dạng của ngươi chắc không lọt vào mắt hắn nổi, nói đi, ngươi có quan hệ gì với hắn? Đừng nói là chọc vào hắn rồi nhé.

- Ta . . .

Trương Phong nhìn ánh mắt của đối phương thì cảm giác không ổn, nói là chưa chọc vào đối phương thì không phải, nhưng nói xích mích thì gã mới chỉ buông lời châm chọc.

Trương Phong kể đại khái vụ việc, Phong Thiếu Liệt là tiền bối trong mắt gã, cho nên phải hỏi ý kiến của tiền bối mới được.

Quả nhiên sau khi Trương Phong nói xong thì thấy ánh mắt đối phương nhìn mình đã thay đổi.

Phong Thiếu Liệt giơ ngón tay cái lên:

- Huynh đệ, ngươi gan lắm, bản Thánh Tử bội phục ngươi, lời như vậy mà dám nói.

Trương Phong lo lắng hỏi:

- A? Vậy ta có bị bắt ở lại đây dọn nhà vệ sinh không?

Trương Phong nghênh đón Phong Thiếu Liệt trợn trắng mắt khinh thường nói:

- Nhà vệ sinh? Ngươi mơ hơi đẹp, ngươi có tư cách sao? Hiện tại có thể dọn nhà vệ sinh ít nhất cỡ Chí Tiên cảnh, Đại Thánh cảnh như ngươi mà muốn dọn nhà vệ sinh? Ta thì thấy cho xuống núi gánh phân tưới ruộng còn được.

Tưởng ai đều có thể giống bọn họ dọn nhà vệ sinh sao? Người trẻ tuổi toàn mơ mộng.

Trương Phong xoe tròn mắt:

- A?

Tu vi như gã không có tư cách dọn nhà vệ sinh?

Tông môn này làm sao vậy? Cảm giác là trại tập trung kẻ điên.

Phong Thiếu Liệt nghiêm túc nhắc nhở Trương Phong:

- Nhưng xem tình huống của ngươi chắc không sao, hắn sẽ nghĩ tình sư đệ của hắn và sư muội của ngươi mà không so đo với các ngươi. Người trẻ tuổi, ta nói cho ngươi biết, đừng cuồng vọng trước mặt hắn, nếu không thì ngươi chẳng gánh vác nổi hậu quả đâu. Về tông môn, kêu lão tổ có ánh mắt kiến thức chút, đừng đến đây nâng cao ngưỡng cửa dọn nhà vệ sinh của chúng ta nữa.

Không phải Phong Thiếu Liệt tốt bụng hy vọng đối phương đừng làm điều ngốc mà mong đừng tăng cấp bậc vào làm trong nhà vệ sinh nữa.

Cứ tiếp tục thế này thì tu vi Thông Thiên cảnh đỉnh của gã cũng phải đi gánh phân tưới ruộng, hố chết người.

Trương Phong bần thần, đầu óc đặc quánh không nói nên lời:

- A?

Phong Thiếu Liệt không muốn nói nhiều, thúc giục đối phương mau đi:

- A gì mà a, đi 'lớn' xong rồi thì mau ra, đừng quấy rầy công tác của ta!

Trương Phong không dám nói gì thêm, lau mông, kéo quần lên bước đi nhanh.

Khi đi gã liếc thoáng qua Thánh Tử Minh Vương Diệu Thế cảnh ở phía xa.

Cường giả như vậy mà cũng dọn nhà vệ sinh, quá khủng bố.

Ngẫm lại những cường giả Đạo cảnh đỉnh, tam quan của Trương Phong đều bị đập nát, kiến thức cố hữu tan biến.

Lâm Phàm nhíu mày nói:

- Hưm, sao chậm vậy?

Trương Phong đi nhà vệ sinh hơi lâu, không lẽ rớt trong hầm cầu?

Trong khi Lâm Phàm nghĩ vậy thì Trương Phong vội vã chạy tới.

Sắc mặt Trương Phong đã thay đổi, luôn cười với Lâm Phàm, nụ cười khờ khạo.

Trương Phong khen ngợi:

- Lâm phong chủ, nhà vệ sinh của quý tông rất thơm.

- Hả???

Lâm Phàm liếc qua gã, sửng sốt, câu này có ẩn ý sâu xa đây.

Nhà vệ sinh thơm?

Ý kiến thật độc đáo.

Lâm Phàm cười nói:

- Ngươi thích là tốt rồi.

Trương Phong trả lời ngay:

- Thích, đương nhiên thích!

Thay đổi thái độ hơi nhanh.

Người xung quanh đều cảm nhận được điều này.

Lâm Phàm dẫn đoàn người đi dạo một vòng.

Bọn họ bị trùng kích lớn.

Luyện Đan Đại Sư cùng luyện đan, đan lô bay trên trời, mùi đan nồng ngưng tụ thành dị tượng làm bọn họ kinh muốn rớt tròng mắt.

Dù là Thiên Vũ tông bọn họ cũng không có năng lực này.

Trong Vô Địch phong.

Lâm Phàm quay đầu lại hỏi:

- Cô nương, nếu nàng đã là nữ nhân của Vạn sư đệ của ta thì xem như người mình, sau này ở lại luôn đi.

Chu Tiểu Ngọc nói:

- Lâm sư huynh, ta cần trở lại báo cho trưởng bối tông môn biết.

Lâm Phàm nhíu mày nói:

- A? Ý nàng là trưởng bối tông môn của nàng không nể tình?

Chu Tiểu Ngọc ngẩn ngơ, nàng không hề có ý đó.

Trương Phong vỗ ngực thề thốt bảo đảm:

- Sư muội, Lâm phong chủ nói sư muội ở lại thì cứ ở lại, việc tông môn cứ giao cho sư huynh, để sư huynh nói thay cho!

- Ta . . .

Vạn Trung Thiên muốn nói chuyện nhưng bị Lâm Phàm giơ tay ngắt lời.

Lâm Phàm nói:

- Ừ, vậy là tốt nhất. Vạn sư đệ của ta liên nhân cùng Thiên Vũ tông các ngươi, nên là nhà trai đưa lễ hỏi. Ngươi trở lại hỏi lão tổ tông môn các ngươi cần cái gì thì liệt kê danh sách ra, làm xong rồi kêu lão tổ của các ngươi tự mình đến Viêm Hoa tông nói chuyện với ta.

Trương Phong gật đầu lia, đối phương nói gì là gã đều chiều theo:

- Được được, sau khi trở lại chắc chắn sẽ chuyển lời!

Chốc lát sau, Trương Phong hưng phấn dẫn các sư đệ rời đi, gã sốt ruột về tông, khi đi lưu luyến ngoảnh đầu dặn dò sư muội.

Nào là cứ ở lại đây, mọi việc để gã lo.

Trương Phong còn khen Vạn Trung Thiên là rồng trong cõi người, ánh mắt đầu tiên nhìn y là biết rồi.

Vạn Trung Thiên vẫn đang hoảng hốt, Trương Phong thay đổi quá nhanh, y không chịu nổi.

Lâm Phàm vươn tay vỗ vai Vạn Trung Thiên:

- Vạn sư đệ, trở về rồi thì đừng đi đâu nữa. Tu vi của ngươi quá yếu, chút nữa ta kêu đệ tử đưa tài nguyên đến cho ngươi, ít nhất tăng tu vi lên Đại Thánh cảnh rồi hãy ra ngoài. Thôi, sư huynh còn bận việc, tạm không trò chuyện với ngươi. Ta sẽ kêu ngươi chuẩn bị tiệc tối đón gió cho ngươi.

Lâm Phàm nói xong xoay người đi vào Vô Địch phong.

Vạn Trung Thiên há hốc mồm nhìn bóng người đi xa, một chốc không biết nên nói cái gì.

Sự việc không giống như y tưởng, nhưng là cảnh tượng y muốn thấy nhất.

Vạn Trung Thiên kêu lên:

- Cái đó . . .

Lâm Phàm dừng bước, quay đầu lại.

Vạn Trung Thiên nghẹn thật lâu sau cuối cùng chân thành nói:

- Sư huynh, đa tạ.

Khóe môi Lâm Phàm cong lên, xoay người lại, huơ tay:

- Không cần nói tạ, sư huynh vĩnh viễn là sư huynh của ngươi, yên lòng ở lại tông môn là được, mọi việc có ta.

Tim Vạn Trung Thiên đập nhanh, khóe mắt ửng đỏ muốn khóc.

Đi một đường vòng lớn quay về, kết cục như vậy.

- Ta phục.

Vạn Trung Thiên buông tiếng thở dài, không lấn cấn nữa.

Đạo Thiên Vương cười nói:

- Trung Thiên trở về muộn nhưng không quá chậm, sau này ngươi sẽ hiểu Lâm sư huynh thật sự đáng giá chúng ta tôn kính, chuyện quá khứ hãy để nó trôi qua.

Vạn Trung Thiên nhìn Đạo Thiên Vương, nhẹ gật đầu.

Chương 860: Tông chủ, đang nói chuyện với ai vậy

- Phải rồi, sao ta cảm giác tông chủ hơi khác, trước kia không như vậy.

Khi Vạn Trung Thiên rời tông hình như tông chủ không giống như bây giờ, y trở về phát hiện khí chất của tông chủ, cho cảm giác rất khó miêu tả.

Đạo Thiên Vương cười nói:

- Trung Thiên, ngươi lâu không về nên chưa quen, tông chủ nói đây là tâm thái của tông chủ siêu nhiên, khác với chúng ta. Ta đưa ngươi về Trung Thiên phong, các đệ tử chắc đều nhớ ngươi.

Sắp về Trung Thiên phong, Vạn Trung Thiên rất hồi hộp, gật đầu với Chu Tiểu Ngọc.

Đệ tử Thiên Vũ tông dò hỏi:

- Sư huynh, tông môn này có lai lịch ra sao?

Bọn họ đi theo phế vật Vạn Trung Thiên đến tông môn của y, không ngờ biến đổi lớn, một chốc khiến người không phản ứng lại.

Cường giả Đạo cảnh xuất hiện làm giật mình rớt tròng mắt.

Quá khủng bố.

Nếu đại chiến với tông môn như vậy thì dù họ liều mạng cũng không đủ cho người ta nhét răng.

Trương Phong vui vẻ nghiêm túc nói:

- Tông mạnh, đây là tông mạnh thật sự.

Mọi người kinh thán:

- Không ngờ Vạn Trung Thiên có tông môn như vậy, hắn nói tông môn rất yếu mà, đừng bảo là ngay từ đầu đã lừa chúng ta, chờ xem chúng ta xấu mặt?

- Đúng rồi, rất có thể, không chừng hắn luôn giả heo ăn cọp.

- Cách làm thật tiện!

Mọi người bàn tán rôm rả, cực kỳ bất mãn hành vi này.

Có cần như vậy không? Hại họ bị đánh sưng mặt, đau chết mất.

Trương Phong phủ định, trầm tư giây lát:

- Ta nghĩ chưa chắc, ta thì cho rằng hắn cũng không biết tông môn đã biến thành như vậy. Tu vi của tông chủ đó thật sự rất yếu, trong chuyện này có nhiều điều chưa biết. Mà thôi đừng nghĩ nữa, mau về tông báo cho lão tổ.

Còn về du lịch tôi luyện thì bị họ ném ra sau đầu, tôi luyện làm quái gì, đây là việc lớn!

Sư muội liên nhân với đệ tử của tông mạnh sẽ mang lại ích lợi to lớn cho tông môn.

Trung Thiên phong, trong phòng.

- Trung Thiên, đây là nơi trước kia ngươi ở?

Chu Tiểu Ngọc tò mò nhìn, nơi này rất khá.

- Ừ, lâu rồi không trở lại.

Sau khi Vạn Trung Thiên trở về, Trung Thiên phong còn có đệ tử đang tu luyện, nhiều đệ tử đã bỏ đi Vô Địch phong, nhưng vẫn còn nhiều đệ tử chờ đợi y.

Nhìn tu vi của các đệ tử đó làm tăng áp lực lớn cho Vạn Trung Thiên, cảnh giới của họ không kém hơn y bao nhiêu.

Các đệ tử vẫn rất cung kính với Vạn Trung Thiên, khiến y vui mừng.

Trước kia Vạn Trung Thiên bao che khuyết điểm, hễ là đệ tử Trung Thiên phong bị người ăn hiếp chắc chắn y sẽ đòi lại mặt mũi.

Tuy y bị Lâm Phàm làm bẽ mặt nhưng vẫn không sợ.

Cốc cốc!

Giọng đệ tử vang lên ngoài cửa:

- Vạn sư huynh.

- Vào đi.

Phương Nhị mỉm cười cầm vài món đồ đi vào, đặt hết lên bàn.

- Mấy cái này là Lâm sư huynh kêu ta đưa tới, đều là công pháp để tu luyện. Lâm sư huynh nói nếu cần công pháp thì đi Công Pháp đường lựa chọn.

Tông môn bây giờ rất giàu, đây là cảm giác của Phương Nhị, không bao giờ thiếu đan dược cần cho việc tu luyện.

- À phải rồi, sư huynh mới trở về, chắc còn chưa biết rõ vùng đất mạo hiểm bên ngoài tông môn, sư đệ đã đánh dấu tất cả vùng đất mạo hiểm đối ứng với mỗi cấp bậc, sư huynh xem đi.

Phương Nhị lấy một tờ giấy ra khỏi ngực áo, đây là bản đồ vùng đất mạo hiểm của tông môn.

Các đệ tử ở suốt trong tông môn thì không cần những cái này, nhưng sư huynh vừa trở về, chắc chắn không biết rõ, cần cho sư huynh làm quen một chút.

Vạn Trung Thiên cảm giác mình như nông dân vào thành, không hiểu gì hết.

Chu Tiểu Ngọc rất bất ngờ:

- Mùi đan nồng quá.

Phương Nhị cười mở hộp ra, bên trong đựng ít nhất mấy chục viên đan dược.

Mùi đan nồng nặc bao trùm đan dược, nhìn rồi là không dời mắt được.

- Đây là Tiểu Linh Đan lục chuyển.

Vạn Trung Thiên ngây người, nhìn chằm chằm vào viên đan dược, y nhớ từng thấy nó trong Thiên Vũ tông, một loại rất quý giá.

Không chỉ có viên đan dược này, đan dược trong hộp đa số quý giá còn hơn Tiểu Linh Đan lục chuyển.

Chu Tiểu Ngọc ngạc nhiên ngây người, hé môi nhỏ không tin được.

Chu Tiểu Ngọc ngạc nhiên nhìn Vạn Trung Thiên như muốn hỏi tông môn này là loại tông môn gì vậy? Quá kinh người.

Vạn Trung Thiên bình ổn tâm thần, mở miệng hỏi:

- Phương sư đệ, ta bình tĩnh một chút, ta nhớ tông môn không như thế này, sao có cả đan dược quý giá như vậy?

Nếu người ngoài hỏi chắc chắn sẽ bị Phương Nhị cười khinh rẻ, nhưng người hỏi là Vạn sư huynh, hơn nữa mới từ bên ngoài trở về, không biết tông môn biến đổi cũng đúng.

Phương Nhị tự hào nói:

- Sư huynh, đó là trước kia, tông môn chúng ta bây giờ đã khác xưa. Có Lâm sư huynh dẫn dắt, chúng ta đã đi lên đỉnh đời người, đan dược tự cấp tự túc, sư huynh mang về một số đan dược từ bên ngoài quá đủ cho chúng ta dùng. Không phải sư đệ khoác lác chứ Tiểu Linh Đan lục chuyển chỉ dùng trong thời kỳ đầu, chờ sư huynh tu luyện thăng cấp rồi có thể đi Đan Dược đường lĩnh đan dược phẩm cấp cao hơn.

Làm đệ tử Viêm Hoa tông, Phương Nhị vô cùng tự hào.

- Sư huynh, không có chuyện gì thì sư đệ xin phép đi.

Phương Nhị không ở lại, lui ra ngoài, đóng cửa, rời đi.

Vạn Trung Thiên ngây người tại chỗ, đầu óc trống rỗng, y bỗng phát hiện mình ngu chưa từng thấy.

Ra ngoài tôi luyện?

Nếu lúc trước Vạn Trung Thiên ở lại tông môn thì đã như các sư đệ hưởng thụ đãi ngộ tốt nhất rồi.

Vô Địch phong.

Lâm Phàm vào mật thất, chuẩn bị tu luyện.

Tuyển chọn công pháp từ trong bảo khố của Long giới tuy không thể so sánh với Thủy Ma Kinh nhưng có còn hơn không.

Hắn ngồi xếp bằng:

- Thăng cấp!

[Tiêu hao một trăm vạn điểm.

Già Long Chưởng (nhất trọng)]

Quả nhiên, phẩm cấp của công pháp này không khiến người vừa lòng, chênh lệch rất lớn với Phù Đồ Nghịch Long Pháp. Nhưng thôi, ít ra là ngạnh công, được chút ít còn hơn không.

Biến bàn tay cứng rắn hơn cũng hay, lần sau dùng bàn tay đập người.

Lực lượng sôi trào trong thân thể, nhưng không quá kinh người.

- Thăng cấp!

[Tiêu hao một trăm năm mươi vạn điểm.]

- Thăng cấp!

- Thăng cấp!

[Tiêu hao bốn trăm vạn điểm.

Già Long Chưởng (thất trọng)]

Lực lượng khổng lồ dâng lên, thăng cấp mấy trọng đầu không đáng gì, nhưng lên đến đệ thất trọng bộc phát ra lực lượng vẫn rất kinh người.

Tế bào không ngừng cắn nuốt lực lượng, lớn mạnh bản thân, tăng cao nội tình.

- Tạm được, tiêu hao một ngàn bảy trăm năm mươi vạn điểm, tăng lên tới đệ thất trọng, đến cảnh giới viên mãn chỉ cần gần một ngàn vạn là được.

Lâm Phàm rất vừa lòng tình huống hiện tại, lực lượng trở nên mạnh mẽ hơn, cảm giác cả người cũng khác đi.

Xem xét điểm: 1340015.

Lâm Phàm buồn rầu, ít quá, không đủ tiêu xài phung phí.

Qua một thời gian ngắn nữa phải đi ra kiếm điểm.

Bộp!

Lâm Phàm siết chặt hai bàn tay, lực lượng khủng bố chuyển động trên đầu ngón tay, rất khủng, cảm giác một chưởng có thể vỗ thủng bầu trời.

Mấy ngày trôi qua.

Lâm Phàm không ra ngoài làm các đệ tử rất vui vẻ, có thể thường xuyên trông thấy sư huynh rồi.

Thiên Tu cũng vui, đồ nhi ở trong tông môn lâu là việc tốt, mỗi lần ra ngoài không phải chuyện tốt.

Vạn Trung Thiên về tông, bị hù giật mình rất nhiều, không nói nên lời.

Huyền Thanh và Vương Thánh Khang bên Vân Tiêu phong từng tìm Vạn Trung Thiên.

Bọn họ muốn biết y có thấy sư huynh Vân Tiêu của họ không.

Khi được Vạn Trung Thiên cho biết không gặp Vân Tiêu thì hai người lộ vẻ mặt thất vọng.

Vân sư huynh đã thật lâu không về, họ rất nhớ sư huynh.

Tu vi của hai người đã đến Thần cảnh đỉnh, vốn có thể đột phá lên Truyền Kỳ cảnh, nhưng vì quá nhớ Vân Tiêu nên tâm linh không thích hợp, mãi không thể tiến bộ.

Lâm Phàm đi dạo trong tông môn, vô tình leo lên đỉnh núi hẻo lánh.

- Ủa? Sao tông chủ ở đó?

Lâm Phàm thấy tông chủ đứng bên vách vực, chắp tay sau lưng, đôi khi giơ tay huơ không khí, dường như đang lẩm bẩm cái gì.

Lâm Phàm đến gần hơn, giọng nói lúc ngừng lúc nối truyền đến, là giọng của tông chủ.

- Ta không muốn nói đâu, nhưng nói vậy là sai rồi.

- He he, ngươi đừng không thừa nhận, thật sự không đúng, dạo này ta xem thiên địa này khí hậu thất thường, hiển nhiên có bệnh ngầm.

- Ta hỏi ngươi, sông ngòi hồ biển, vạn vật thiên địa, tâm không ở

bên ngoài mà dung hợp một chỗ, không buồn không thương, đó là một loại tự đắc, ngươi biết đây là tâm cảnh gì không?

- Không biết hả?

- Đó là bình thản, tự nhiên.

Tông chủ ngẩng cao đầu lẩm bẩm, ngữ điệu thay đổi liên tục, không biết đang nói chuyện với ai, nhưng trông vui vẻ như đang giao lưu.

Lâm Phàm kêu lên:

- Tông chủ?

Hắn không chắc đây có phải là tông chủ không.

Khi người đó quay đầu lại thì đúng là tông chủ.

Tông chủ cười nói:

- Tiểu Phàm à, sao đến đây? Có phải cũng đến hít thở không khí trong lành không?

- ???

Lâm Phàm hoang mang, cảm giác tông chủ kỳ kỳ.

- Tông chủ đang nói chuyện với ai vậy?

Tông chủ giơ tay chỉ không trung:

- Với hắn.

Lâm Phàm ngó qua, không có ai cả.

- Tông chủ chắc không?

- A?

Tông chủ sửng sốt, quay đầu lại:

- À, hắn đã đi rồi, ngươi không thấy được vì chưa đạt tới tâm cảnh như ta.

- ???

Đầu Lâm Phàm đầy dấu chấm hỏi, nói cái quái gì? Nghe không

hiểu.

Tông chủ phẩy tay:

- Tới giờ rồi, ta đi về nghỉ ngơi, ngủ trưa rất quan trọng, tắm trong ánh nắng, lỗ chân lông mở ra, hít thở không khí trong lành giữ cho cả ngày tâm tình tốt đẹp. Tiểu Phàm, ngươi nên học theo ta, đừng suốt ngày mệt nhọc quá độ.

Tông chủ ung dung đi xa, hát nghêu ngao.

Lâm Phàm xem ngây người, thầm nhủ tông chủ bị khùng hay già mắc bệnh lú lẩn?

Lâm Phàm cảm giác không ổn, hắn mở Hữu Sắc Nhãn Tình ra nhìn bầu trời.

Không có động tĩnh gì.

Nếu có ai núp xung quanh thì chắc chắn không trốn thoát trùng kích của Hữu Sắc Nhãn Tình.

Chương 861: Ta hộc máu

Lâm Phàm suy tư:

- Tông chủ càng lúc càng quỷ dị.

Tâm thái của tông chủ đúng là người bình thường không thể nghiền ngẫm.

Lâm Phàm nghĩ không ra, lắc đầu rời khỏi đây.

Thiên Vũ tông.

Đám người Trương Phong trở về, vội vàng đi báo cáo.

Không ngờ phó tông chủ của Đạo Thanh Vô Lượng tông cũng ở.

Tuy là phó tông chủ nhưng cũng cỡ cấp bậc lão tổ.

Chân Vũ lão tổ cười tươi hỏi:

- Ừm, Trương Phong, các ngươi trở về là tốt rồi. Tiểu Ngọc đâu?

Hồng Lượng huynh đến chơi, tuy không phải đến vì Chu Tiểu Ngọc mà có chuyện cần bàn giữa hai người, nhưng Chân Vũ lão tổ vẫn cho rằng nếu Tiểu Ngọc và tôn tử của Hồng Lượng huynh bên nhau mới là lựa chọn tốt nhất.

Trương Phong vốn do dự, nhưng ngẫm lại chuyện này có gì mà phải chần chừ, nên nói thẳng:

- Lão tổ, Vạn Trung Thiên tìm được tông môn của mình, sư muội ở lại tông môn đó.

Lời này chọc giận Chân Vũ lão tổ.

Chân Vũ lão tổ tức giận quát:

- Bậy bạ! Sao Tiểu Ngọc có thể ở lại tông môn của đối phương? Muốn khi sư diệt tổ sao!?

Quá vô pháp vô thiên!

Chân Vũ lão tổ nhìn qua bằng đuôi khóe mắt, hy vọng Hồng

Lượng huynh đừng để bụng.

Nhưng Chân Vũ lão tổ cảm giác rõ ràng dưới mí mắt Hồng Lượng huynh lóe tia hờn giận, biết đối phương tức giận.

- Lão tổ hãy nghe ta nói hết.

Trương Phong biết chắc lão tổ sẽ giận, nhưng trong đầu luôn nhớ lại trong nhà vệ sinh, lời người kia nói, kêu lão tổ các ngươi biết điều chút, đừng đến giành bát cơm với họ.

Chân Vũ lão tổ nhíu chặt mày, không lẽ bên trong có điều gì chưa biết?

Trương Phong vội giải thích:

- Lão tổ, tông môn của Vạn Trung Thiên không nhỏ yếu như hắn nói, rất cường đại.

Việc này không thể xung động, với thực lực của Thiên Vũ tông bọn họ mà đi kiếm chuyện là đưa đầu cho người ta chém.

Chân Vũ lão tổ bất mãn, tỏ ra thất vọng với Trương Phong:

- Ha ha, nực cười chưa từng thấy, rất cường đại? Có thể mạnh đến mức nào? Không lẽ mạnh hơn tông ta? Mạnh hơn Đạo Thanh Vô Lượng tông sao? Đệ tử nhà ngươi đi ra ngoài một lần đã nói lung tung.

- Chuyện đó . . .

Trương Phong biết ngay sẽ như vậy, chắc chắn lão tổ không tin, nhưng gã thấy tận mắt nên biết.

Chân Vũ lão tổ cười khẩy nói, hoàn toàn không nghe lọt lời Trương Phong nói:

- Chuyện đó chuyện kia cái gì, có gì cứ nói, lão phu nghe đây. Ngươi nói xem tông môn đó mạnh đến mức nào?

Hồng Lượng lão tổ mở miệng nói:

- Ừm, Chân Vũ huynh, lão phu cũng có hứng thú với tông môn này, không biết là tông môn thế nào mà mạnh đến nỗi Đạo Thanh Vô Lượng tông ta cũng không bằng.

Chân Vũ lão tổ sốt ruột nói:

- Xin Hồng Lượng huynh đừng hiểu lầm!

Đã bao giờ bảo Đạo Thanh Vô Lượng tông không bằng tông môn kia? Muốn chụp mũ cũng đừng lố vậy chứ.

Trương Phong nói:

- Lão tổ, đệ tử thấy tông môn kia có ít nhất mấy chục cường giả Đạo cảnh đỉnh.

Trương Phong nói mới xong liền bị mắng thúi đầu.

Chân Vũ lão tổ tức giận răn dạy:

- Mấy chục vị? Vớ vẩn, nguyên vực ngoại giới không có tông môn nào có nhiều cường giả Đạo cảnh đỉnh như thế. Trương Phong, có phải ngươi nằm mơ ở bên ngoài vẫn chưa tỉnh lại?

Không ngờ đệ tử tông môn nhà mình nói ra mấy lời này, chọc người nhạo báng.

Hồng Lượng lão tổ cười phá lên:

- Ha ha ha! Từ khi nào cường giả Đạo cảnh không đáng giá tiền như vậy, dù là Đạo Thanh Vô Lượng tông cũng chỉ có mười mấy cường giả Đạo cảnh đỉnh. Chân Vũ huynh, đệ tử của huynh rất biết đùa, không biết tông môn đó tên là gì? Tông chủ là ai?

Hồng Lượng lão tổ thầm cười nhạt, nếu ai tin lời này mới là đồ ngốc.

Chân Vũ lão tổ cảm giác mất hết mặt mũi, sao có đệ tử ngu xuẩn đến vậy. Nếu không có mặt người ngoài thì nghe chơi, coi như mua vui, nhưng Hồng Lượng lão tổ có ở đây, nói lời như thế làm lão mất sĩ diện.

Trương Phong nói:

- Tông môn kia tên Viêm Hoa tông, không biết tên tông chủ, nhưng đệ tử thấy một người có địa vị khá cao trong tông môn, người ta gọi là Lâm phong chủ, tên hắn là Lâm Phàm, chắc là đại sư huynh của tông môn. Hắn nói sư huynh và Vạn Trung Thiên đã bên nhau thì tự nhiên sẽ đưa lễ hỏi, muốn cái gì lão tổ cứ ghi vào rồi tự đưa đi.

Bộp!

Chân Vũ lão tổ tức giận, mặt đỏ thẫm:

- Láo, láo hết sức! Dám đòi lão tổ tự mình đi, hắn có năng lực gì? Tùy ý ghi? Tốt, tưởng lão tổ không dám ghi à? Được thôi, lão tổ sẽ viết.

Chân Vũ lão tổ giận thật, giơ ngón tay lên, lực lượng tràn ra ngưng tụ thành tờ danh sách, bên trên ghi tên tài phú kinh người.

Có mấy trăm viên tiên thiên linh đan, những món khác càng nhiều không đếm xuể.

Chân Vũ lão tổ búng tay, danh sách rơi vào tay Trương Phong.

- Ngươi đưa cái này về, nói cho họ biết đây là lễ hỏi mà Thiên Vũ tông cần.

Trương Phong bất đắc dĩ, gã biết ngay lão tổ sẽ không tin. Khi Trương Phong xem nội dung danh sách thì thộn mặt ra.

Lão tổ đòi ác quá.

Chân Vũ lão tổ táo bạo, tâm tình đang tốt đẹp bị việc này phá hủy.

Chân Vũ lão tổ ôm quyền:

- Hồng Lượng huynh, đã để huynh chê cười.

Chân Vũ lão tổ thấy biểu tình của Hồng Lượng huynh là lạ, hình như bị kinh sợ.

- Sao vậy Hồng Lượng huynh?

Hồng Lượng lão tổ ngẩn ngơ, mới rồi còn coi khinh, nhưng nghe ba chữ 'Lâm phong chủ' thì tim rớt cái bịch.

Quen thuộc, rất quen thuộc.

Hồng Lượng lão tổ không để ý câu hỏi của Chân Vũ lão tổ, lão nhìn thẳng Trương Phong:

- Ngươi nói hắn tên Lâm Phàm, người khác xưng hô là Lâm phong chủ?

Trương Phong gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Gã cảm giác Hồng Lượng lão tổ kỳ lạ.

Hồng Lượng lão tổ hỏi:

- Trông hắn cỡ bao nhiêu tuổi?

Trương Phong nhớ lại:

- Khoảng hai mươi, rất trẻ, nói sao nhỉ, một người thật quái dị. Lúc ấy ta có nói ra các thế lực lớn vực ngoại giới, xem biểu tình của hắn có vẻ khinh thường, dường như rất quen thuộc.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Sấm sét nổ vang trong đầu Hồng Lượng lão tổ, suýt không đứng vững.

Hồng Lượng lão tổ lùi bước, mặt biến sắc:

- Là hắn, quả nhiên là hắn.

Lão đã chắc chắn người kia là ai.

Chân Vũ lão tổ kinh ngạc hỏi:

- Hồng Lượng huynh, chuyện gì mà khiến huynh ngạc nhiên vậy?

Biểu tình của Hồng Lượng lão tổ thay đổi hoàn toàn, xảy ra chuyện gì hù lão sợ đến mức đó?

Hồng Lượng lão tổ nhìn Chân Vũ lão tổ, giơ ngón cái lên:

- Chân Vũ huynh, ngươi rất lợi hại, tiểu đệ cực kỳ bội phục.

Hồng Lượng lão tổ tự xưng tiểu đệ làm Chân Vũ lão tổ hết hồn, tim đập chân run, cảm giác xảy ra chuyện lớn.

- Này Hồng Lượng huynh, có gì thì nói ra đi chứ, đừng làm ta sợ!

Chân Vũ lão tổ cảm giác chắc chắn có chuyện gì rồi, nếu không Hồng Lượng lão tổ đã chẳng nói câu đó.

Hồng Lượng lão tổ nói:

- Nếu ngươi đưa danh sách này đi thật thì Hồng Lượng này tự nguyện xưng hô tiểu đệ. Lâm phong chủ là nhân vật ghê gớm, có xem Tri Tri Điểu không? Khi đó là người này đè ép đệ nhất, đệ nhị bảng

Thiên Kiêu của Đạo Thanh Vô Lượng tông, còn việc chủ chính đạo Viên Chân cũng là người này làm. Ngươi hiểu chưa?

Xôn xao!

Chân Vũ lão tổ giật nảy mình, suýt nghẹt thở, tứ chi lạnh lẽo.

Chân Vũ lão tổ thật sự không ngờ, nghe Hồng Lượng lão tổ nói làm trái tim lão sắp nổ tung.

- Mau, mau, đưa danh sách cho ta!

Chân Vũ lão tổ vội giật danh sách từ tay Trương Phong, xé bỏ ngay, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Trương Phong không gì sánh bằng nhìn, lật mặt nhanh dữ vậy.

Trương Phong hỏi:

- Lão tổ, vậy ta còn đi nữa không?

Chân Vũ lão tổ lườm gã:

- Ngươi đi làm gì? Nếu ngươi đi chẳng phải nói lên tông ta không coi trọng việc này sao? Ngươi lập tức đi xuống, đến bảo khố chọn thứ tốt nhất ra, lão phu tự mình đi Viêm Hoa tông một chuyến.

Trương Phong nghe sai mình lấy thứ tốt trong bảo khố ra thì tim đập nhanh.

Người nào không biết lão tổ yêu tiền như mạng, cực kỳ quý trọng, làm sao nỡ tặng nhiều thứ.

Chân Vũ lão tổ lườm gã:

- Đứng đó làm gì, đi mau!

- Vâng vâng!

Trương Phong chạy đi.

Tâm tình Chân Vũ lão tổ rất vui vẻ, việc này thật tốt, không ngờ cái người như phế vật trong mắt lão lại có lai lịch như vậy.

Chân Vũ lão tổ nhớ đến Hồng Lượng lão tổ còn ở một bên, xin lỗi nói:

- Hồng lượng huynh, đành xin lỗi việc này.

Hồng Lượng lão tổ xua tay:

- Đừng, đừng nói xin lỗi, coi như không có chuyện này, tất cả đều là hiểu lầm, không liên quan đến ta.

Đùa, dính líu vào việc này không được ích lợi gì.

Viên Chân còn bị xử lý, không kinh người sao?

Đã đến cấp độ khủng bố rồi.

Lâm Phàm ở trong tông môn mấy ngày.

Khi hắn bước ra mật thất, nhận thấy không khí khá tốt, là ngày lành ra tông.

Một cô bé chạy tới:

- Lâm ca ca!

Diên Ca, nữ nhi của tông chủ Thái Thản tông, giờ chỉ còn sót lại mình nàng, cũng đáng thương.

Trong thời gian này Diên Ca đã tỉnh táo lại từ bi thương, làm hắn rất vui.

Diên Ca bây giờ là fangirl của hắn, mỗi khi thấy Lâm Phàm là mắt sáng long lanh tôn sùng.

Lâm Phàm vuốt đầu cô bé, mỉm cười:

- Ừm.

Diên Ca nheo mắt, rất là hưởng thụ:

- Giờ ta đã lớn rồi!

Câu này có ẩn ý, khi không nhắc đến quá khứ.

Tiểu nha đầu muốn hắn cưới nàng, bị hắn nói là còn quá nhỏ, chờ nàng lớn lên rồi tính.

Mà công nhận cô bé đã lớn rồi, lớn còn hơn hắn nữa.

Lâm Phàm sờ đầu Diên Ca, bình tĩnh nói:

- Vẫn chưa đủ lớn, chờ lớn thêm chút nữa mới được.

Diên Ca ủ rũ lẩm bẩm:

- Phải lớn nữa ư, đã rất lớn rồi.

Lâm Phàm mỉm cười không nói.

Người trẻ tuổi bây giờ sao mà háo sắc quá.

Lâm Phàm bất đắc dĩ thở dài.

- Lão ca!

Phía xa có tiếng kêu, giọng nói rất quen thuộc.

Một con heo mập chạy nhanh tới, một người ngồi trên mình heo.

Mắt Lâm Phàm sáng rực, Chu Phượng Phượng đến, vậy chẳng phải là lại phát hiện vùng đất mạo hiểm?

Hắn rất cần vùng đất mạo hiểm.

- Phụt!

Khi Chu Phượng Phượng đến trước mặt Lâm Phàm thì không nhịn được phun máu, mặt đất bị nhuộm đỏ.

Lâm Phàm kinh ngạc hỏi:

- Ngươi bị sao vậy?

Lão già này bị thương đúng là chuyện lạ.

Chu Phượng Phượng sốt ruột nói:

- Lão ca, ta phát hiện bí mật lớn! Chỗ đó rất nguy hiểm, sợ rằng có tài phú lớn!

Lâm Phàm nghi hoặc hỏi:

- Sao ngươi biết nơi đó có bí mật lớn?

Chu Phượng Phượng giải thích rằng:

- Vì ta hộc máu.

Lâm Phàm sửng sốt, ráng nhịn chờ đến đây mới hộc máu chỉ vì

giải thích điều này?

Chương 862: Bình tĩnh, đừng hoảng

Chu Phượng Phượng kích động nói:

- Lão ca, ta tuyệt đối không đùa giỡn, chỗ đó chắc chắn có tài phú lớn, ta chưa vào cửa đã bị chấn hộc máu! Ta cho rằng chỉ có lão ca mới đi vào được, nên lập tức đến thông báo.

Phát hiện vùng đất mạo hiểm động trời làm máu lão sục sôi, nếu không đi thăm dò rõ ràng lão sẽ không cam lòng.

Lâm Phàm kinh ngạc hỏi:

- Lợi hại như vậy thật sao?

Lâm Phàm cảm thấy thú vị, hắn muốn xem vùng đất mạo hiểm như thế nào mà khiến Chu Phượng Phượng hưng phấn đến thế.

Khuôn mặt Chu Phượng Phượng nghiêm túc nói:

- Ừ, thật sự rất lợi hại, nó có thể làm chứng. Vốn không đi đường lớn được, ta định đi đường nhỏ, kêu nó ủi ra đường nhỏ thông thiên để vào thăm dò. Không ngờ mặt đất cứng đến nỗi Dương Dương không đụng bể được, thế là ta biết nơi này không giống bình thường, không tầm thường.

Chu Phượng Phượng hiểu rõ năng lực của Dương Dương hơn ai hết, không có thứ gì là nó không ủi được, nhưng mặt đất thật sự quá cứng.

Chu Phượng Phượng chụp đầu heo, chỉ vào một chỗ, vẻ mặt đau lòng nói:

- Lão ca nhìn xem, đầu của Dương Dương u cục nhỏ rồi.

Lão còn không nỡ đánh nó, vậy mà bị đá cứng tổn thương đầu.

Heo Dương Dương vùi đầu hút đất, nhưng nó cũng bất mãn việc mình không đụng bể tảng đá được.

Lâm Phàm hỏi:

- Ở đâu?

Chu Phượng Phượng đã nhớ kỹ địa điểm:

- Trong một hiệp cốc ở Thiên Thương Vực, rất khó phát hiện.

Lâm Phàm suy tư:

- À, nằm trong địa bàn của Tuyệt Thần cung.

Tuyệt Thần cung quản lý Thiên Thương Vực vậy mà không phát hiện ra, chỗ đó đúng là khó bị tìm ra.

Chu Phượng Phượng vỗ mạnh mông heo mập:

- Lão ca, lên heo nào, chúng ta xuất phát ngay! Đừng đi muộn, phòng ngừa có biến cố.

- Ta . . .

Lâm Phàm không muốn nói nhiều, cưỡi heo thật sự rất mất phong phạm. Nhưng không có cách nào, tốc độ của con heo mập này không tệ.

Lâm Phàm dứt khoát leo lên heo.

Chu Phượng Phượng giơ tay vỗ mạnh đầu heo:

- Dương Dương, chúng ta đi!

- Ụt ụt!

Heo mập nhấc bốn chân dấy lên bụi mù, hóa thành luồng sáng vụt biến mất.

Hai tay Diên Ca đặt trước ngực, vẻ mặt ngưỡng mộ nói:

- Oa! Lâm ca ca cưỡi heo vẫn rất ngầu!

Trên Vô Địch phong.

Thanh Oa đã bắt đầu liều mạng tu luyện, thấy kẻ bỏ mạng lại rời đi thì lắc đầu.

Thanh Oa thì thào:

- Ài, đáng buồn, lúc này rồi còn không tranh thủ tu luyện mà đi ra ngoài chơi bời, chờ khi khủng bố thật sự buông xuống thì muốn khóc cũng không kịp.

Nó ngồi xếp bằng dưới đất trong tư thế kỳ lạ, thu nạp lực lượng bí ẩn trong thiên địa.

Cửu Hoang Thần Sư, kỳ tài ngút trời, dù bám vào người con ếch thì vẫn có thể lấy thiên phú kinh tài tuyệt diễm đi ra con đường lớn.

- Hố quá, bản Oa Sư trả giá nhiều như vậy mà mới chỉ là Diệu Thế cảnh, Đạo cảnh đều không nể tình vậy sao? Nếu là trước kia thì bản Oa Sư tùy tay có thể sáng tạo ra một cường giả Đạo cảnh.

Thanh Oa rất muốn khóc, nhưng không có cách nào, thân thể ếch thật sự rất tệ.

Thanh Oa lo âu, với thực lực hiện giờ mà gặp người quen cũ thì không đủ cho họ nhét răng, búng tay một cái là nó thành tro.

- Lão Hắc, tên khốn nhà ngươi chạy đi đâu rồi? Lúc không cần ngươi thì mỗi ngày xuất hiện trước mặt, lúc cần lại không thấy bóng dáng đâu.

Thanh Oa cần tinh huyết của Lão Hắc để luyện chế một viên đan dược.

Đương nhiên Lão Hắc không quan trọng, phẩm cấp tinh huyết của nó quá thấp, chỉ là tài liệu bình thường.

Thanh Oa muốn đổi máu ếch, việc này khó khăn đến nỗi trong thiên hạ trừ Cửu Hoang Thần Sư như nó ra không ai làm được.

Vì tăng lên phẩm chất của mình, không biết Thanh Oa đã dùng bao nhiêu báu vật, đào rỗng tiền riêng của mình.

Thiên Thương Vực.

Chu Phượng Phượng hỏi:

- Lão ca, chúng ta đã vào Thiên Thương Vực rồi, có nên cẩn thận tiến lên không?

Nơi này là địa bàn của Tuyệt Thần cung, nếu gặp đệ tử của họ thì khó giải quyết.

Lần trước Chu Phượng Phượng đến thì hành động rất cẩn thận, không trực tiếp đi tìm.

Lâm Phàm xua tay:

- Không sao, Tuyệt Thần cung thôi mà, không cần để bụng.

Lâm Phàm muốn xem là vùng đất mạo hiểm như thế nào mà khiến Chu Phượng Phượng nghiêm túc như vậy.

Đừng nói Chu Phượng Phượng căng thẳng, dù là hắn cũng thấy hồi hộp.

Nếu thật sự ẩn chứa tài phú kinh người thì giàu to rồi.

Đương nhiên giữa tài phú với điểm thì hắn càng hy vọng trong vùng đất mạo hiểm xếp đầy yêu thú, tốt nhất là nửa bước khó đi.

Chu Phượng Phượng giơ ngón cái lên:

- Lão ca, bình chân như vại!

Lão bội phục sát đất, đã chịu phục.

Tuyệt Thần cung thôi mà.

Câu này rất bá đạo.

Nói sao thì người ta là đại tông môn đỉnh cao.

Lâm Phàm hỏi:

- À phải rồi, bản phong chủ chưa hỏi, ngươi mang heo thần ra khỏi tộc rồi chưa bị ai tìm đến sao?

Chu Phượng Phượng lắc đầu nói:

- Không có.

Lão thắc mắc hỏi:

- Tìm ta làm gì?

Lâm Phàm không muốn nói nữa, có nói thì lão cũng không hiểu.

Thật lâu sau, hoàn cảnh bốn phía biến đổi kinh người.

Chu Phượng Phượng nói, chỉ vào phía xa:

- Lão ca, ở phía trước, nhưng chúng ta sẽ đi con đường khác, là đường Dương Dương ủi ra. Lão ca nhìn phía xa kia, chỗ đó có cơn lốc sấm sét cực kỳ khủng bố, rất nguy hiểm, ta đã thử rồi, ném một cục Thiên Huyền Thạch cứng rắn vào trong đó sẽ bị nghiền nát,

người đi vào càng khó chống cự nổi.

Phía xa là cơn lốc sấm sét đen thui chặn nguyên đường đi, thường có tia chớp tím lấp lóe trong tầng mây.

Cơn lốc xoay siêu nhanh, hình thành uy thế rất mạnh, chỉ nhìn thôi đã cảm nhận được lực lượng ẩn chứa bên trong khủng bố cỡ nào.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Lợi hại, vậy mà cũng có thể ủi ra được.

Năng lực của heo mập thật sự mạnh, khiến người bội phục.

Không thể đi qua thì đành ủi ra con đường.

Rơi xuống mặt đất, rời xa cơn lốc sấm sét.

Chu Phượng Phượng đi tới trước một tảng đá to, nhìn trái nhìn phải, rất là cẩn thận. Lão nâng tảng đá lên, bên dưới là con đường tối đen.

Chu Phượng Phượng ngoắc tay thúc giục, đừng để bị ai phát hiện:

- Lão ca mau qua đây, chúng ta đi qua từ chỗ này.

Lâm Phàm chui qua cửa hang:

- Ngươi thật lợi hại.

Chu Phượng Phượng để đá to đè lại cửa hang, không để bọn họ mới đi đã có người ở phía sau vào theo, nếu bị tên khốn nào chặn cửa hang thì mới hố chết.

Cửa hang không lớn, không thể đứng thẳng, chỉ có thể bò tới trước.

Lâm Phàm nằm sấp, từ từ bò lên trước:

- Ta không muốn nói nhưng sao ủi hang gì nhỏ quá, không thể đào lớn chút sao?

Chu Phượng Phượng ở phía sau bất đắc dĩ nói:

- Còn cách nào đâu lão ca, Dương Dương chỉ có bao lớn, cũng rất

tốn sức, ủi một ngày mới ra đường này.

Lâm Phàm giật mình quay đầu lại hỏi:

- Cái gì? Ủi bao lâu?

Chu Phượng Phượng lặp lại:

- Thì một ngày.

Lão thắc mắc không biết lão ca làm sao vậy.

Lâm Phàm cảm giác không thích hợp:

- Ngươi nói cho ta biết chúng ta phải bò bao lâu?

Chu Phượng Phượng suy tư:

- Chắc cỡ ba ngày, nếu bò nhanh thì hai ngày là đến. Nhưng lão ca, chúng ta đừng để ý những chuyện đó, thám hiểm đều tốn chút thời gian.

- Trời ạ.

Lâm Phàm nghẹn lời, từ khi quen lão già này thì hắn làm hết những chuyện trước kia không bao giờ làm.

Không nói đến cưỡi heo, giờ phải bò trong hang, còn bò hai ngày, thật ác.

- Thôi không nói nữa, đi đi.

Lâm Phàm hy vọng vùng đất mạo hiểm lần này tuyệt đối đừng khiến hắn thất vọng, nếu không thì hắn rất muốn chém người.

Quả nhiên.

Phỏng chừng qua bốn ngày.

Chu Phượng Phượng nói chỉ cần bò ba ngày nhưng bọn họ đã bò bốn hôm.

Heo mập chặn ở phía trước mệt mỏi nằm không nhúc nhích, chìm trong giấc ngủ.

Lâm Phàm định đánh thức nó, nhưng Chu Phượng Phượng đau lòng heo mập, bảo cho nó ngủ một lát đi, nó rất vất vả.

Hết cách, sao từ chối yêu cầu này được?

Cả nhóm cùng ngủ.

Vù vù!

Đi ra khỏi hang, Lâm Phàm hít vào không khí trong lành một hơi thật sâu, ở trong hang suýt làm hắn ngộp chết.

Chu Phượng Phượng hưng phấn nói:

- Lão ca, chúng ta đã đến, nơi này không dấu chân người, phía trước có một hiệp cốc lớn, trên hiệp cốc có một khe nứt to như con mắt. Ta chưa đi qua, chỉ có thể xem từ xa, nếu đến gần quá sẽ bị lực lượng khủng bố ập đến.

- Rốt cuộc tới rồi.

Lâm Phàm không còn lời nào để nói, trải qua nguy hiểm thật không dễ dàng, nhưng với người sau này có thể trở thành cường giả như hắn thì chịu khổ chút có là gì.

- Đi, đi qua xem.

Lâm Phàm phát hiện nơi này chắc đã xuyên qua cơn lốc sấm sét đến điểm trung tâm.

Nếu cưỡng ép xông thẳng vào cơn lốc sấm sét thì không biết chết bao nhiêu lần, mất bao nhiêu thời gian mới đến được.

Ném Thiên Huyền Thạch vào còn bị nghiền nát là đủ thấy cơn lốc sấm sét khủng bố cỡ nào rồi.

Với thân thể hiện giờ của hắn không dám nói mình cứng hơn Thiên Huyền Thạch.

Không lâu sau.

Chu Phượng Phượng vội giơ tay ngăn lại:

- Lão ca, không thể đi tiếp, vào sâu hơn sẽ xảy ra chuyện! Lão ca hãy nhìn khe hở đó, nó tỏa ánh sáng tím như ẩn như hiện, còn có hạt phát tán ra.

Lâm Phàm không sợ mấy thứ đó, nhưng cũng nhìn kỹ.

Những hạt rất nhỏ, như tro bụi, nhưng dày đặc, phát tán trong

không gian.

Lâm Phàm vươn tay chạm vào hạt.

Bùm!

Lâm Phàm lùi lại một bước, ngón tay run nhè nhẹ.

Lâm Phàm kinh thán:

- Lợi hại.

Những hạt này ẩn chứa lực lượng rất không tầm thường.

Chu Phượng Phượng tò mò hỏi:

- Sao rồi lão ca?

Nếu lão ca cũng không nắm chắc thì thật sự không có hy vọng.

Lâm Phàm cười nói:

- Ngươi có thể sống được là rất may mắn, mỗi hạt tương đương với lực lượng của Đạo cảnh.

Chu Phượng Phượng há hốc mồm giật mình:

- A?

Từng hạt tương đương với lực lượng của Đạo cảnh, khủng khiếp vậy?

Đây rốt cuộc là chỗ nào?

Không gian phương xa bỗng chấn động.

Nơi đó là tầng mây cơn lốc sấm sét, giờ bị xé rách.

Một chiếc thuyền to hùng vĩ tỏa sáng xuyên qua cơn lốc sấm sét xuất hiện trong tầm mắt của hai người.

Chu Phượng Phượng giật nảy mình không tin được, như gặp quỷ:

- Sao có người đến?

Lâm Phàm cũng bất ngờ, đó là chiến thuyền của Tuyệt Thần cung.

Nhưng tình trạng hơi thảm liệt, thuyền to cháy lửa, bề ngoài rách nát, nhiều phù vặn tối mờ không ánh sáng, nhưng nếu nó còn nguyên vẹn thì chắc chắn sẽ là bảo bối cấp nghịch thiên.

Lâm Phàm giơ tay trấn an:

- Bình tĩnh, đừng hoảng.

Chương 863: Có biết nói lời khách khí không

Chu Phượng Phượng không cam lòng bảo:

- Lão ca, xem ra chúng ta gặp đối thủ cạnh tranh rồi.

Đây là vùng đất mạo hiểm do lão phát hiện, nào ngờ Tuyệt Thần cung cũng phát hiện chỗ này.

Ngẫm lại cũng đúng, cơn lốc sấm sét xuất hiện ở đây lâu rồi, Tuyệt Thần cung là thế lực đỉnh cấp làm sao không tìm đến dò xét được?

Nhưng không ngờ xui xẻo như vậy, đối phương đến muộn mấy ngày cũng được, hắn và lão đủ thời gian hốt sạch vùng đất mạo hiểm này rồi, cho Tuyệt Thần cung nhặt của rơi rớt.

- Không sao, đã đến rồi, mức độ nguy hiểm của nơi này rất cao, không phải đông người là hữu dụng.

Lâm Phàm không để ý Tuyệt Thần cung, nếu ở đây đông người là thắng thì đã sớm bị dọn sạch.

Xem tình huống thì Tuyệt Thần cung đến được đây cũng đã trải qua nhiều lớp đau khổ.

Chiếc thuyền to kia rách nát nghiêm trọng, nhưng toát ra hơi thở rất khủng bố, có thể diệt Đạo cảnh.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Chiến thuyền ngừng lại, sau đó hạ xuống.

Một giọng khàn khàn phát ra từ thuyền to:

- Tông chủ, cơn lốc sấm sét này quá khủng bố, chỗ chúng ta bị tổn thương nghiêm trọng.

Giọng nói hơi khủng hoảng, hiển nhiên không ngờ nơi này sẽ kinh khủng như vậy.

Thuyền to mạnh nhất Tuyệt Thần cung mà suýt không chịu nổi,

suýt tan rã. Nếu không phải họ chuẩn bị sung túc thì đã chôn xác trong bão tố.

Trên thuyền lớn, tông chủ Tuyệt Thần cung biểu tình nặng nề đứng đó:

- Ừm, ta quá sơ sẩy, xem thường nơi này. Bị thương thì tu dưỡng, tìm cách sửa chữa thuyền lớn.

Đôi mắt sâu thẳm nhìn chăm chú phía xa, tông chủ Tuyệt Thần cung cảm nhận hướng đó có hơi thở siêu khủng bố.

Vốn tưởng mang theo thuyền lớn cấp bậc nghịch thiên của Tuyệt Thần cung đủ mở ra con đường từ cơn lốc sấm sét.

Tông chủ Tuyệt Thần cung tưởng tượng tốt đẹp, nhưng khi chính thức tiến vào mới biết khủng khiếp cỡ nào.

Nhìn phù văn trên thuyền to bị sấm sét đánh tan làm tông chủ Tuyệt Thần cung thầm sợ.

Thuyền lớn chấn động, tan vỡ, nếu không phải họ chuẩn bị sung túc thì rất có thể sẽ chết ở đây thật.

Chín lão nhân xuất hiện sau lưng tông chủ Tuyệt Thần cung:

- Tông chủ, người đi theo chỉ có chín người chúng ta là trạng thái tốt đẹp, còn lại đều bị thương. Với tình huống chỗ này thì bọn họ không thích hợp đi vào, chỉ có thể lo việc sửa thuyền lớn.

Biểu tình tông chủ Tuyệt Thần cung nghiêm túc nói:

- Ừm, cũng tốt. Dựng trại đi, tạm thời không gấp, phải tìm hiểu rõ tình huống nơi này đã.

Tông chủ chỉ về phía xa:

- Chỗ đó có lực lượng khủng bố đang lan tràn, tạm thời đừng đi qua.

Chu Phượng Phượng nhìn một lúc rồi dời mắt, không liên quan đến lão:

- Lão ca, chúng ta làm sao bây giờ?

Chu Phượng Phượng càng quan tâm là làm sao bây giờ.

Con đường phía trước không thể đi, quá nguy hiểm, hạt lơ lửng trong không trung rất mạnh, nếu thân thể đi vào sẽ nổ chết.

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói:

- Ài, hơi nhức đầu.

Nếu chỉ có một mình hắn thì không sao, cứng rắn đi vào là được.

Nhưng bây giờ Chu Phượng Phượng ở một bên, Tuyệt Thần cung cũng có mặt, chuyện này hơi bị phức tạp.

Lâm Phàm đưa ra đề nghị mới:

- Hay ngươi và heo mập ở bên ngoài chờ ta?

Để Chu Phượng Phượng, heo mập ở bên ngoài, không cần xông vào, mọi việc có hắn lo.

Chu Phượng Phượng kêu lên:

- Lão ca đi vào một mình rất nguy hiểm! Có ta và Dương Dương ở thì ít ra lúc gặp nguy hiểm có thể cứu lão ca!

Sao lão có thể để lão ca đi vào một mình!

Không phải sợ lão ca tham bảo bối mà vì bên ngoài đã nguy hiểm vậy rồi, bên trong hiển nhiên càng thêm khủng bố.

Lúc gặp nguy hiểm rất cần người giúp mà bọn họ thì vắng mặt, vậy chẳng phải là khiến lão ca bỏ mạng ở bên trong sao?

Lâm Phàm híp mắt, cứu cái con mắt, tình huống hiện giờ của hắn còn cần người cứu? Đừng nói giỡn.

Lúc này.

Tông chủ Tuyệt Thần cung cảm nhận hơi thở từ phía xa, tập trung nhìn kỹ sau đó giật nảy mình, không ngờ nơi đó có người.

- Đi, chỗ đó có người, nhìn xem là ai.

Tông chủ Tuyệt Thần cung đã sẵn sàng chiến đấu.

Chín cường giả Đạo cảnh đứng xung quanh cũng sửng sốt, theo sau tông chủ Tuyệt Thần cung.

Nơi này là vùng đất mạo hiểm mà còn có người đi vào được, thật làm người ta giật mình.

Tông chủ Tuyệt Thần cung rống to:

- Ai đó!?

Nhưng khi nhìn rõ bóng người thì tông chủ Tuyệt Thần cung khựng lại, khó tin kêu lên:

- Lâm phong chủ!

Lâm Phàm quay đầu, cười chào hỏi:

- Đúng rồi, đã lâu không gặp.

Với tông chủ Tuyệt Thần cung thì nếu là người khác chắc chắn lão đã ra tay bắt giữ rồi, nhưng đối phương là Lâm Phàm khiến lão không cách nào xuống tay.

- Lâm phong chủ, sao ngươi xuất hiện ở đây?

Khi hỏi câu này tông chủ Tuyệt Thần cung cẩn thận đánh giá Lâm Phàm, dời mắt sang Chu Phượng Phượng đứng một bên, heo mập vẫn đang hút đất.

Tổ hợp hơi kinh người.

Tông chủ Tuyệt Thần cung không nghĩ ra hai người và một heo vào bằng cách nào.

Bọn họ tiến vào bằng cách trả giá tất cả, suýt không vào được, còn đối phương thì toàn thân không một vết trầy, làm tông chủ Tuyệt Thần cung rất khó hiểu.

Lâm Phàm nheo mắt nói:

- Như thế nào? Ngươi vào được chẳng lẽ bản phong chủ không thể vào? Hay ngươi sợ tài phú trong đó bị bản phong chủ cướp đi? Trong bụng có ý xấu phải không?

Hắn và tông chủ Tuyệt Thần cung không quá quen thuộc, chỉ mới gặp mặt một lần.

Nơi này là vùng đất mạo hiểm phi phàm, con người ai cũng sẽ có ý tưởng.

Tông chủ Tuyệt Thần cung cười nói:

- Ha ha ha! Lâm phong chủ thật biết đùa, không thể nào, lão phu không phải loại người như vậy.

Đương nhiên là nói dối.

Nếu trước mắt không phải Lâm Phàm mà là người bình thường thì đã sớm bị tông chủ Tuyệt Thần cung bắt giữ, còn lâu mới cho phép đứng trước mặt lão.

Nhóm lão già đi theo sau lưng tông chủ Tuyệt Thần cung ngạc nhiên nhìn Lâm Phàm.

Bọn họ có nghe nói vực ngoại giới xuất hiện nhân vật ghê gớm nhưng chưa được gặp, giờ thấy mới biết bề ngoài cũng tuấn tú, nhưng khí chất hơi khiến người gai mắt.

Tông chủ Tuyệt Thần cung hỏi:

- À phải rồi, lão phu thấy các ngươi toàn thân không có vết thương nào, không biết vào bằng cách gì?

Lão rất tò mò, rất muốn biết.

Tông chủ Tuyệt Thần cung cảm thấy chuyện này không thể nào, với uy lực của cơn lốc sấm sét làm sao có thể bình yên đi vào được?

Thật là gặp quỷ.

Lâm Phàm không thèm chớp mắt cái nào, vô cùng nghiêm túc nói:

- Thì cứ đi vào thôi.

Tông chủ Tuyệt Thần cung chép miệng, cảm giác câu này là nói cho đồ ngốc nghe.

Càng làm tông chủ Tuyệt Thần cung câm nín là biểu tình của đối phương rất nghiêm túc, nói y như thật.

Tông chủ Tuyệt Thần cung sẽ không tin lời vớ vẩn này, nhưng không cách nào ép hỏi.

Tông chủ Tuyệt Thần cung không đào sâu hơn, nghiêm túc nói:

- Lâm phong chủ, nếu đã đi vào thì chúng ta đừng nghi ngờ nhau, hãy cùng đi vào được chứ?

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Được.

Cầu còn không được, hắn không sợ đối phương giở chiêu trò gì, đã có người đồng ý xung phong thì cứ để người ta lên.

Chu Phượng Phượng lặng lẽ lại gần, hỏi nhỏ:

- Lão ca, người này đáng tin không?

Tông chủ Tuyệt Thần cung nhìn Chu Phượng Phượng chằm chằm, tên này dám nghi ngờ phẩm chất con người của lão, hơi đáng giận.

Nếu là người bình thường đã bị lão mắng thúi đầu, ta đường đường là tông chủ Tuyệt Thần cung mà bị nghi ngờ là có đáng tin không, đây là nhục nhã!

Lâm Phàm lườm Chu Phượng Phượng:

- Nói gì vậy hả! Người ta đường đường là tông chủ Tuyệt Thần cung, sao không đáng tin được? Nói vậy là nghi ngờ người ta, có tông chủ người ta ở sẽ bảo đảm an toàn mạng sống cho chúng ta. Ngươi tự nói đi, chúng ta đến đây đã mấy ngày mà không đi đâu được.

Hắn quay sang cười nhìn tông chủ Tuyệt Thần cung, phải tâng bốc một phen:

- Ngươi chờ xem, lát nữa với sự dẫn dắt của tông chủ là chúng ta có thể đi vào, đúng không tông chủ?

Tông chủ Tuyệt Thần cung ngây người, cứ thấy không dễ chịu, nhưng nghe bùi tai:

- Cái này . . .

Phản bác? Không thể nào, làm vậy là khiến mình mất mặt.

Tông chủ Tuyệt Thần cung cười bảo đảm, nhưng trong bụng không nắm chắc chút nào:

- Ừm, Lâm phong chủ yên tâm, bảo bối thì người có duyên sẽ được, đều đã đến đây tất nhiên lão phu sẽ nghĩ cách.

Nhưng trước khi đi tông chủ Tuyệt Thần cung quan sát kỹ bốn phía, biểu tình nghiêm túc.

Chín vị lão tổ đã tản ra thăm dò xung quanh.

Rất nhanh, bọn họ trở về báo cáo.

- Tông chủ, khe nứt như con mắt chắc là lối vào, nhưng xung quanh bị hạt phun ra từ khe nứt bao vây, mỗi hạt đều rất kinh người. Mới thử nghiệm rồi, một hạt tương đương với một kích của Đạo cảnh sơ kỳ, hạt lớn hơn chút thì cỡ Đạo cảnh đỉnh, khả năng thành công cứng rắn xông vào rất thấp.

Vị lão tổ này đã bị tình huống xung quanh làm sợ hết hồn.

Rất kinh người.

Nếu không thấy tận mắt lão tổ này không tin một hạt sẽ ẩn chứa lực lượng khủng bố đến vậy.

Tông chủ Tuyệt Thần cung hỏi:

- Lâm phong chủ thấy sao?

Tông chủ Tuyệt Thần cung sẽ không mang Lâm Phàm vào cùng, kho báu bên trong đều là của Tuyệt Thần cung, sao có thể để người ngoài nhúng chàm. Nhìn thuyền lớn xem, mất mát nặng như vậy, nếu không lấy được tài phú bên trong thì lỗ to.

Lâm Phàm biểu thị tiếc nuối, hắn cũng không biết phải làm thế nào:

- Không biết.

Tông chủ Tuyệt Thần cung thở dài, giả bộ buồn rầu:

- Ài, xem ra chỉ có thể từ từ nghĩ cách.

Dù thật sự có cách lão cũng không thể biểu hiện ra ngoài.

Chu Phượng Phượng suy tư, cảm giác hai bên đều không nghiêm túc.

Lão lén kéo Lâm Phàm ra xa.

- Lão ca, theo ta thấy bọn họ không định mang chúng ta đi vào, chúng ta lá mặt lá trái với họ làm gì uổng công.

Chu Phượng Phượng nhìn thấu hết.

Lâm Phàm nói:

- Gấp cái gì, từ từ nghĩ cách, đừng hoảng.

Lâm Phàm cũng đang suy nghĩ làm cách nào mang Chu Phượng Phượng và heo mập vào khe hở, xem tình huống xung quanh thì khả năng này không được lớn, nhưng vẫn có thể thử xem.

Có lão tổ hỏi nhỏ:

- Tông chủ, chúng ta thật sự mang họ đi vào?

Tông chủ Tuyệt Thần cung thì thầm:

- Mang mà mang! Không biết nói lời khách sáo sao? Đừng nóng vội, dây dưa mấy ngày đã, vào đây rồi thì không cần gấp gáp đoạn thời gian này. Ta đoán bọn họ phát hiện đường hầm bí mật nên mới vào đây được, chờ thấy không thể đi vào trong chắc chắn sẽ bỏ đi, tới lúc đó chúng ta lại tìm cách.

Lão sẽ không mang đối phương cùng vào.

Mọi người mắt sáng rực, đã hiểu ý của tông chủ:

- Biết!

Chương 864: Cách nghĩ bị buộc đến không thể phản bác

Mấy ngày trôi qua.

Tông chủ Tuyệt Thần cung mặt ủ mày chau, vẻ mặt tiếc nuối.

Lão nhìn Lâm Phàm:

- Lâm phong chủ, thật là bất đắc dĩ, những hạt này quá khủng bố, chúng ta không có cách nào. Xem ra Tuyệt Thần cung chúng ta vô duyên với vùng đất mạo hiểm này, đợi sửa lại Thần Châu rồi chúng ta sẽ quay về.

Tông chủ Tuyệt Thần cung tỏ ra tiếc nuối, từ bỏ ý nghĩ vào vùng đất mạo hiểm.

Chín vị lão tổ cũng thở ngắn than dài.

- Lỗ to, tổn thất nặng như vậy mà không đi vào được, làm sao bây giờ?

- Hết cách, nếu cứng rắn xông vào sẽ mất luôn mạng sống.

Mọi người bất đắc dĩ, đều có ý định quay về.

Tông chủ Tuyệt Thần cung hỏi:

- Lâm phong chủ có tính toán gì không?

Biểu tình của tông chủ Tuyệt Thần cung y như thật, như thể không có suy tính gì khác.

Chu Phượng Phượng dựa vào Dương Dương, liếc đối phương, lòng thầm nhủ thật là một đám tiểu tiện nhân, nói y như thật.

Lão không tin đám người kia không có ý gì khác, đơn giản là không muốn mang nhóm của lão vào.

Lão có hỏa nhãn kim tinh sáng ngời sớm nhìn thấu từ đầu đến chân.

Lâm Phàm nghe vậy cũng tỏ vẻ bất lực, rầu rĩ nói:

- Không ngờ ngay cả tông chủ cũng không có cách nào. Thôi, nếu đã vậy thì đành rời đi, bản phong chủ và các bằng hữu sẽ đi theo tông chủ về.

- ???

Đầu tông chủ Tuyệt Thần cung nổi lên dấu chấm hỏi. Nói cái quỷ gì? Sao không nghe hiểu?

Theo tình huống bình thường nên là mỗi người mỗi hướng đi, sau đó dựa vào bản lĩnh của mình đi vào khe nứt. Vì sao tình huống bây giờ là một bên mặt dày mày dạn ăn bám bên kia?

Thật khiến người không cách nào phản bác lại.

Lâm Phàm nghi hoặc hỏi:

- Tông chủ có chuyện gì khó xử sao?

Tông chủ Tuyệt Thần cung khó xử nói:

- Không dám giấu diếm Lâm phong chủ, vì vào nơi này khiến Thần Châu tổn hại nghiêm trọng, muốn sửa tốt sẽ mất thời gian dài, ít nhất cần một tháng.

Lâm Phàm nghe vậy thở phào nhẹ nhõm:

- À, một tháng hả, không sao, không có việc gì, đợi là được. Đừng lo cho chúng ta, tông chủ cứ yên tâm sửa Thần Châu, chúng ta không ngại đợi bao lâu.

Câu này làm tông chủ Tuyệt Thần cung không phản bác được.

Nếu là người khác thì lão đã xắn tay áo đánh bờm đầu rồi, nhưng hết cách, lão rõ ràng thực lực của Lâm phong chủ, cũng không thích hợp sinh ra xung đột.

Chủ yếu là tông chủ Tuyệt Thần cung không nắm chắc.

Chu Phượng Phượng nhỏ giọng nói:

- Lão ca thật là tiện.

Lão không ngờ lão ca sẽ như vậy, bội phục sát đất.

Chu Phượng Phượng không dám lớn tiếng, nếu bị lão ca nghe được thì bi kịch, với thủ đoạn của lão ca dù không chết cũng phải lột

da.

Trong Thần Châu.

Đám người Tuyệt Thần cung bị thương lúc trước đang sửa Thần Châu, các loại thiên tài địa bảo hòa tan thành chất lỏng rót vào thuyền.

Cách không xa có người đang nói nhỏ.

Lão tổ bực tức, mặt đỏ rần nói:

- Tông chủ, cái tên đó da mặt quá dày!

Lão tổ rất muốn ra ngoài liều mạng với đối phương.

- Suỵt, nói nhỏ chút, không sợ bị người ta nghe được à? Ngươi đừng quên thực lực của người kia không yếu, còn có thân phận càng khủng bố hơn nữa là soạn giả cấp tông sư của Tri Tri Điểu. Nếu đắc tội hắn, bị viết trên Tri Tri Điểu là ngươi nổi tiếng.

Câu này rất có sức sát thương, lão tổ sợ đến nỗi không dám càu nhàu nữa.

Tông chủ Tuyệt Thần cung nói:

- Được rồi, đừng ồn nữa. Đối phương đã nhất quyết mình theo chúng ta thì chống mắt xem hắn chờ được bao lâu, ta không tin hắn đến đây không phải vì vùng đất mạo hiểm.

Một lão tổ lo lắng hỏi:

- Tông chủ, nếu hắn vẫn không đi thì sao?

Tông chủ Tuyệt Thần cung suy nghĩ rất rõ ràng:

- Đừng lo xa quá, cứ chờ xem tình huống. Bên Thần Châu cũng đừng thả lỏng, nhanh chóng sửa chữa, nếu không có Thần Châu thì dù chúng ta được đến vùng đất mạo hiểm này cũng không thể mang về.

Đã đến đây thì không thể trắng tay trở về.

- Rõ!

Lâm Phàm lấy Thiên Hà Vương Đỉnh ra, ngâm mình bên trong, nheo mắt, ngâm nga bài hát, khá là nhàn nhã.

Hắn không sốt ruột chút nào.

Chu Phượng Phượng nôn nóng hỏi:

- Lão ca, chúng ta thật sự không hành động riêng lẻ sao?

Hoàn toàn là lãng phí thời gian, Chu Phượng Phượng cảm thấy nếu có thời gian rảnh này thì nên nghĩ cách đi vào vùng đất mạo hiểm.

Lâm Phàm nói:

- Hành động riêng lẻ? Vậy bản phong chủ đi vào, ngươi chờ ở bên ngoài?

Chu Phượng Phượng gãi đầu nói:

- Ta chắc chắn cùng lão ca đi vào, sao có thể đợi bên ngoài được. Vùng đất mạo hiểm này nhìn là biết không đơn giản, nếu không thể thấy tận mắt sẽ hối hận suốt đời.

- Vậy xong, đừng nói nhảm nữa, nghỉ ngơi đi. Ngươi lo chuẩn bị thủ đoạn giữ mạng nhiều chút, đừng để khi vào trong đụng phải nguy hiểm đánh mất mạng nhỏ.

Hắn thì không lo, chỉ sợ Chu Phượng Phượng.

Nếu gặp kẻ địch mạnh, Lâm Phàm có thể bảo đảm an toàn cho Chu Phượng Phượng trăm phần trăm, nhưng nếu gặp ngoài ý muốn thì không chắc sẽ bảo vệ được lão.

Vùng đất mạo hiểm, Lâm Phàm không quan tâm tài phú bên trong, chỉ hy vọng có yêu thú nhiều như biển để hắn kiếm điểm.

Kiếm đủ điểm, tuyển vài môn công pháp, bước vào Đạo cảnh là không ngán cái gì.

Còn về cường giả mà Vạn Quật lão tổ nói, thổi phồng quái gì, chờ khi gặp sẽ biết.

Chu Phượng Phượng gật gù, không nói nữa:

- À.

Chu Phượng Phượng cứ cảm thấy người của Tuyệt Thần cung chịu mang nhóm bọn họ vào sao?

Tuyệt Thần cung thật sự có cách?

Chu Phượng Phượng tỏ vẻ tràn ngập nghi ngờ, nhưng lão ca đã bảo là không gấp thì đành bình tĩnh chờ đợi.

Một ngày trôi qua.

Hai ngày trở lại.

Không chút dao động, không có tình huống gì xảy ra.

Trừ khe nứt liên tục phun ra nuốt vào các hạt thì không có dị tượng gì.

Trong thời gian này Lâm Phàm có mở mắt ra xem kỹ khe nứt, buổi tối từ khe nứt truyền ra tiếng sắc nhọn.

Chắc là tiếng rống của yêu thú.

Đối với Lâm Phàm thì hắn mong điều này nhất, tài phú gì đó không lọt vào mắt hắn.

Bốn ngày sau.

Có lão tổ bất đắc dĩ nói:

- Tông chủ, sắp sửa xong Thần Châu rồi, làm sao bây giờ?

Lão tổ sắp đứt dây thần kinh, chưa bao giờ ngờ sẽ đụng phải tình huống như vậy.

Đối phương không đi, chơi với họ tới cùng.

Trong thời gian này bọn họ có âm thầm phân tích, muốn đi vào trong không phải không có cách nào, nhưng hơi rắc rối, hao tổn hơi lớn chút.

Nếu không phải vì Lâm Phàm thì bọn họ thử đi vào từ lâu.

Tông chủ Tuyệt Thần cung cũng sắp điên, không chịu nổi nữa, không thể cứ dây dưa như vậy. Nhưng Lâm Phàm không chịu đi, lão không có cách nào.

- Chờ thêm chút đi.

Tông chủ Tuyệt Thần cung hơi tuyệt vọng, lúc trước tràn trề tự tin, giờ xem tình huống này thì lão không chút nắm chắc.

Cái tên này thật sự có thể dây dưa với lão đến phút cuối.

Lại qua hai ngày.

Thần Châu sắp sửa xong nhưng bị kêu ngừng, không thể tiếp tục sửa.

Có lão tổ không ngồi yên:

- Tông chủ, giờ chúng ta phải làm sao đây?

Chẳng lẽ trở về thật sao?

Đi rồi về mà không được gì, sửa chữa Thần Châu tốn nhiều công sức, lỗ to.

Tông chủ Tuyệt Thần cung đưa mắt nhìn hai người một heo ở phía xa, không biết nên nói cái gì.

Nếu đối phương không có thân phận tông sư Tri Tri Điểu, hoặc thực lực yếu chút thì lão có bao nhiêu là thủ đoạn đuổi đi rồi.

Nhưng bây giờ chỉ có thể chịu đựng.

Mất gì cũng đừng mất mặt.

Tuyệt Thần cung truyền thừa đã lâu, không chịu nổi mất mặt.

Tông chủ nói:

- Thôi, lão phu nhận thua. Nhớ kỹ, vào vùng đất mạo hiểm rồi phải luôn sẵn sàng mọi lúc cướp báu!

Tông chủ Tuyệt Thần cung không tin nhiều người vào vùng đất mạo hiểm mà không giành thắng hai người cộng thêm con heo.

Lại nhìn Lâm Phàm ở phía xa, tông chủ Tuyệt Thần cung sửa lại nét mặt nhanh như lật trang, lão chợt kêu lên:

- Lâm phong chủ, mau lại đây, lão phu nghĩ ra cách rồi!

Lâm Phàm đang nhàn nhã ngâm mình chợt mở bừng mắt, khóe môi cong lên.

Hắn mặc đồ vào, lắc tỉnh Chu Phượng Phượng nằm ngủ dưới đất.

- Đừng ngủ, nên đi vào.

- A?

Chu Phượng Phượng tỉnh dậy ngay, vẻ mặt hưng phấn hỏi:

- Lão ca, chúng ta đi vào thế nào?

Lâm Phàm không trả lời, cười tủm tỉm đi tới chỗ tông chủ:

- Tông chủ, ta nhìn liền biết Tuyệt Thần cung không phải tông môn bình thường, vùng đất mạo hiểm này khó khăn đến đâu mà gặp phải Tuyệt Thần cung cũng chịu thua.

Tông chủ ngốc sao?

Không, lão rất thông minh, lúc trước được tâng bốc hớn hở là vì đề tài không có gì, không bị mất miếng thịt nào.

Nhưng giờ thì khác, lão bị buộc, bị buộc đến không có chút sức chống cự.

Tông chủ Tuyệt Thần cung không có cách nào, đành cắn răng tiếp tục.

Tông chủ nói:

- Lâm phong chủ, ta mới nghĩ ra cách rồi. Lấy Thần Châu làm cơ sở, thi triển lực lượng oanh kích mở ra một con đường. Lão phu lấy chí bảo của Tuyệt Thần cung làm mồi dẫn chống dậy con đường ngắn ngủi để chúng ta đi qua.

Lúc mới đến đây thì bọn họ cũng không nghĩ ra cách, nhưng xem cảnh vật xung quanh kết hợp tình hình hiện trượng mới nghĩ ra cách này.

Lâm Phàm cười nói:

- Quả nhiên, tông chủ có khác, nghĩ cách hay.

Nếu không phải Chu Phượng Phượng khăng khăng đòi vào thì Lâm Phàm chẳng cần rắc rối như vậy, lấy thân bất tử xông pha, có thể cứng rắn mở ra một con đường.

- Lâm phong chủ, đến lúc đó xin hãy theo sát, lão phu không biết có thể chống đỡ được bao lâu.

Tông chủ Tuyệt Thần cung nói rõ ràng tình huống, phòng ngừa khi đó xảy ra vấn đề gì gây xích mích.

Lâm Phàm gật đầu:

- Tốt.

Tông chủ Tuyệt Thần cung này tạm được, tuy có chút ý tưởng khác nhưng cũng là lẽ thường của con người.

Sau đó tông chủ kêu mọi người chuẩn bị, để lại người điều khiển Thần Châu, phối hợp với nhau.

Không lâu sau.

Miệng pháo Thần Châu tỏa sáng, nhấp nháy, lực lượng không ngừng ngưng tụ hình thành vầng sáng chói mắt.

Lực lượng rất mạnh, không giống bình thường.

Ầm ầm!

Một cột sáng thô to bắn vào phạm vi hạt.

Chấn động liên tục, cứng rắn mở ra con đường.

Con đường được mở ra cực kỳ không ổn định, các hạt không ngừng ngưng tụ, muốn chặn lại đường đi.

- Đi!

Tông chủ lắc người, hóa thành luồng sáng bay nhanh về phía đường mới được mở, lật tay lại, một chí bảo tỏa sáng chống dậy đường hầm.

Lâm Phàm cũng nhích người:

- Đi thôi!

Chu Phượng Phượng cưỡi trên heo mập theo sau.

Chín vị lão tổ không ở lại, lúc này mà chậm một giây là sẽ có biến đổi lớn.

Răng rắc!

Răng rắc!

Chí bảo chống dậy đường hầm phát ra tiếng rạn vỡ, dần nứt nẻ.

Tông chủ hết hồn, nhìn trân trân:

- Cái này . . .

Quá khủng bố!

Chương 865: Việc nhỏ thôi, không cần phải nói

Chín vị lão tổ thấy cảnh này cũng hết hồn, dứt khoát lấy chí bảo ra chống dậy đường hầm.

Nhưng những hạt lực lượng khác nhau, mỗi hạt thấp nhất ẩn chứa lực lượng Đạo cảnh sơ kỳ.

Đây mới chỉ là một viên, nhìn một đống hạt xung quanh rậm rạp như cát bụi.

Răng rắc!

Mắt các lão tổ chiếu ngược chí bảo mà họ yêu quý tan vỡ thành mảnh nhỏ.

Quá mau, mau đến nỗi bọn họ không kịp phản ứng, làm lòng họ đau nhói.

Tông chủ Tuyệt Thần cung thầm sợ:

- Nguy hiểm quá, sao có vùng đất mạo hiểm như vậy?

Đời tông chủ chưa từng gặp vùng đất mạo hiểm nguy hiểm đến mức này.

Mắt thấy chí bảo sắp không chống được nữa, tông chủ Tuyệt Thần cung lập tức giơ tay lên, người phát ra phù văn rực rỡ dán đầy đường hầm.

Phù văn bắn ra ánh sáng vàng chói mắt chống dậy đường hầm.

Tông chủ Tuyệt Thần cung quát lớn:

- Các vị, mau lên, không chống được lâu!

Tông chủ Tuyệt Thần cung lao đi nhanh hơn, khoảnh khắc đã gần đến cuối đường.

Đường hầm sau lưng lão sụp đổ, bị hạt phủ lên.

Heo mập vội co chân chạy nhanh hơn, bám theo sát tông chủ

Tuyệt Thần cung.

Đột nhiên xảy ra tình huống không tốt.

Một miếng phù văn bị chấn nát, đường hầm nứt ra khe nứt nhỏ, hạt dày đặc tràn vào, sắp rơi trên người một vị lão tổ Tuyệt Thần cung.

Nguy hiểm sống chết ập đến.

Lão tổ kia hoảng sợ dựng đứng lông tơ, mắt tràn đầy khủng hoảng.

Tiêu, tiêu thật.

Tất cả diễn ra trong chớp mắt, nhanh đến không phản ứng kịp.

Lão tổ kia tuyệt vọng:

- Số ngô đã tận.

Bộp!

Ngay lúc này, lão tổ trợn to mắt như thấy quỷ, một bàn tay đến trước mặt lão từ bao giờ, co tay lại chộp những hạt.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Máu bắn lên mặt lão tổ.

- Rốt cuộc đến nơi.

Đã đến cuối đường hầm, thoát khỏi nguy hiểm.

Tay trái của Lâm Phàm kéo dài đến cổ tay đều biến mất, thành tro, máu chảy ròng ròng nhuộm đỏ mặt đất.

Lão tổ thoát hiểm trán vã mồ hôi, ánh mắt vừa kinh vừa cảm kích nhìn Lâm Phàm.

Lão tổ giật mình, không tin được:

- Lâm phong chủ, tay của ngươi . . .

Không ngờ vào phút nguy hiểm đó là Lâm Phàm cứu lão.

Lâm Phàm bình tĩnh cười hỏi:

- Tay thế nào?

Lão tổ áo vàng xúc động đến nỗi người run nhẹ:

- Lâm phong chủ, ta . . .

Chu Phượng Phượng cũng thấy bàn tay của lão ca, giật mình kêu lên:

- Lão ca, sao tay của ngươi mất rồi!?

Chu Phượng Phượng không biết xảy ra chuyện gì, lúc trước tốc độ quá nhanh, không ai biết trong chớp mắt đó chuyện gì xảy ra.

Lâm Phàm thản nhiên nói, không quan tâm bàn tay của mình:

- À, mất thì mất, có gì mà giật mình.

Chuyện thường ở huyện, không cần để ý.

Chu Phượng Phượng bần thần nhìn lão ca, rất muốn rít gào sao mà bình tĩnh quá vậy? Bị cụt tay rồi!

Lão tổ áo vàng muốn khóc, giọng khàn khàn:

- Không ngờ . . . không ngờ là . . .

Lão tổ áo vàng không nói nên lời, vốn tưởng con người ích kỷ, đặc biệt trong giây phút nguy cơ này, dù là người thân thiết nhất cũng sẵn sàng vứt bỏ.

Nhưng Lâm phong chủ không quen với lão vậy mà ra tay cứu lão.

Lão tổ áo vàng quá cảm động, suýt muốn ôm Lâm Phàm khóc lớn.

Các lão tổ khác ngạc nhiên nhìn Lâm Phàm, không ngờ hắn cứu Hồ Tông, ánh mắt nhìn hắn trở nên cảm kích, hiền hòa hơn.

Tông chủ Tuyệt Thần cung vội bước lại gần:

- Lâm phong chủ, đa tạ cứu lão tổ của tông ta, mau cho ta xem vết thương!

Lão không ngờ sẽ xảy ra chuyện này trên đường đi.

Lâm Phàm xua tay, hăm hở nói:

- Đừng nhìn, đã vào đây rồi thì mau chóng đi vào, vết thương

nhỏ này có là gì.

Lâm Phàm làm mọi người giật nảy mình.

Khí khái phi phàm.

Không chỉ mình các lão tổ phục sát đất, tông chủ cũng chịu phục.

Lời nói bình tĩnh như thế quá kinh người.

Tông chủ Tuyệt Thần cung nghi hoặc hỏi:

- Lâm phong chủ, vết thương của ngươi thật sự không sao?

- Không sao.

Lâm Phàm không thèm để bụng vết thương, hắn ngước đầu nhìn khe nứt.

Các hạt phát tán từ khe nứt, nhưng nhìn từ chỗ này thì không thấy hạt, nhìn từ bên ngoài thật sự có hạt bay ra từ cái khe.

Tình huống hiện giờ khiến một số người khó hiểu, kỳ lạ quá.

Tông chủ Tuyệt Thần cung mở miệng nói:

- Lâm phong chủ, vậy chúng ta đi vào trước.

Lão định bước đi trước nhất, đường hầm được mở ra đúng là rất nguy hiểm, chí bảo của lão cũng không chống dậy nổi, suýt tan vỡ, muốn sửa chữa cần thời gian dài.

Chu Phượng Phượng nói:

- Lão ca, chúng ta đi theo phía sau đi, gặp thứ tốt sẽ đi lên trước.

Lão quyết định cùng heo mập bảo vệ lão ca, đứt một tay là rất nghiêm trọng, sức chiến đấu giảm mạnh.

May mắn lão đi theo vào, nếu không thì tình huống của lão ca như vậy cực kỳ không ổn.

- Có thể sao?

Lâm Phàm nghe bảo hắn đi phía sau thì từ chối ngay, nếu đi đằng sau lỡ gặp yêu thú thì sao giành lại người ta?

Lâm Phàm không nói nhiều với đoàn người, hắn giành đi lên

trước, ngữ điệu nghiêm túc không cho phép nghi ngờ:

- Ta đi lên trước, các ngươi đi đằng sau.

Lâm Phàm nói xong lao về phía khe nứt.

- Lâm phong chủ . . .!

Hồ Tông được cứu mạng rất biết ơn Lâm Phàm, dứt khoát đuổi theo hắn.

Phải trả ơn này.

Tông chủ Tuyệt Thần cung lên tiếng:

- Đi, chúng ta cũng theo sau.

Tuy Lâm Phàm cứu lão tổ tông môn nhưng bí cảnh này không giống bình thường, không thể bỏ qua. Còn về bên trong được đến tài phú thì tùy bản lĩnh mỗi người.

Vì hành vi lúc trước của Lâm Phàm, tông chủ quyết định không quấy rầy nhau, tùy cơ duyên mỗi người.

Khe nứt như con mắt, bên trong đen ngòm, nhưng có ánh sáng tím lấp lóe như tròng mắt.

Tới trước khe nứt.

Có dòng khí lạnh buốt thổi qua, nhiệt độ dòng khí rất thấp, người thường đụng phải sẽ thành người băng.

Lâm Phàm suy tư:

- Nơi gì quỷ dị.

Hắn cảm giác vùng đất mạo hiểm này phi phàm, lẽ nào số điểm cần cho thăng cấp Đạo cảnh nằm ở nơi này hết?

Đám người tông chủ theo phía sau cũng trở nên nghiêm túc.

Vào khu vực chưa biết phải thận trọng.

Tông chủ Tuyệt Thần cung mở miệng nói:

- Lâm phong chủ, bên trong tối quá, nếu có nguy hiểm gì ẩn giấu sẽ rất khó giải quyết.

- Tông chủ, vậy đi, đã đến đây rồi thì chia nhau hành động được chứ?

Lâm Phàm không tiếp lời tông chủ Tuyệt Thần cung mà muốn cùng Chu Phượng Phượng, heo mập hành động, tách nhóm với Tuyệt Thần cung.

Tông chủ gật đầu nói:

- Tốt.

Đây là điều lão hy vọng và muốn thấy.

Hồ Tông lo lắng hỏi:

- Lâm phong chủ, ngươi bị thương vì cứu ta, sao có thể đi riêng rẻ được, hãy cùng chúng ta hành động.

Lúc trước chắc chắn họ không đồng ý, nhưng giờ thì họ giữ im lặng.

Nếu đi chung với nhau thì họ đồng ý nhường chút tài phú ra.

Lâm Phàm xua tay:

- Không cần, tách ra thì hơn. Còn về chuyện cứu ngươi, đừng luôn miệng nhắc mãi, việc nhỏ không đáng nhắc tới.

Hồ Tông ngẩn ngơ nhìn Lâm Phàm, lần đầu tiên lão gặp tình huống như vậy.

Nếu là người khác đã luôn treo ngoài miệng, làm gì có chuyện chối từ như thế.

Lâm Phàm bỗng cau mày vụt ngoái đầu, một tay chặn lại thế công từ trong hắc ám.

- Cái thứ gì?

Mềm nhũn, ướt át.

Lâm Phàm hét to một tiếng:

- Lăn ra đây cho ta!

Lâm Phàm có một cánh tay đã đủ khủng bố.

Trong khe nứt đen ngòm có thứ gì va chạm, uy thế dày nặng ập đến.

Mọi người lùi nhanh ra sau.

Một yêu thú to lớn dính nhớp trông như sói bị kéo ra, lưỡi của yêu thú này bị Lâm Phàm chộp trong tay.

Lưỡi rất dài, dài hơn mười thước.

Lâm Phàm lắc cổ tay, túm đầu lưỡi quật mạnh con sói xuống đất.

Lực lượng to lớn bùng nổ, mặt đất nứt rạn.

Hồ Tông tiến lên đòi giết yêu thú này:

- Lâm phong chủ, để ta giết hắn!

Hồ Tông cảm giác bị va chạm lùi sang bên.

- Ngươi tránh ra, đừng giành!

Lâm Phàm thiếu một bàn tay nên dùng mông hất đối phương ra, hắn nhảy lên rồi một chân đạp mạnh xuống đầu con yêu thú.

Phụt!

Đầu bể nát, thịt văng đầy đất.

Tăng điểm.

Thoải mái.

Một con yêu thú Diệu Thế cảnh mang đến số điểm khá cao.

Lâm Phàm biết ngay sẽ có người giành điểm vói mình, may mắn hắn phản ứng nhanh, nếu không thì đã hối hận.

Hồ Tông đứng dậy, mờ mịt:

- Chuyện này . . .

Lão không biết tại sao Lâm phong chủ đụng mình văng ra, lão không có ý gì, đơn giản muốn giúp đỡ mà thôi.

Tông chủ Tuyệt Thần cung chớp chớp mắt, thủ đoạn đánh nát yêu thú của Lâm phong chủ hơi máu me.

Tông chủ hai tay ôm quyền, quyết định mang theo chín vị lão tổ hành động:

- Nếu vậy thì chúng ta tách ra.

Tông chủ Tuyệt Thần cung nói xong lao vào trong, mấy vị lão tổ theo sau.

Hồ Tông vô cùng cảm kích nhìn Lâm Phàm, sau đó mới đi theo nhóm:

- Lâm phong chủ, bảo trọng!

Nơi này có bí ẩn chưa biết, không ai biết sẽ có nguy hiểm gì.

Con yêu thú vừa rồi đã có tu vi Diệu Thế cảnh, có thể tưởng tượng bên trong sẽ xuất hiện thứ khủng bố đến nhường nào.

Chu Phượng Phượng chạy lại:

- Lão ca, chúng ta cũng đi vào?

Chu Phượng Phượng cảm giác lão ca có ý tưởng, nếu không thì đi theo người của Tuyệt Thần cung là lựa chọn không tồi.

Lâm Phàm nói:

- Ừ, có người đi theo không tốt, hai chúng ta và một con heo thì không có vấn đề gì. Đi theo sau bản phong chủ, đừng chạy lung tung.

Hắn phải cảnh cáo trước, nếu không lão già này thấy có thứ gì hấp dẫn là hăm hở chạy qua xem, chết cũng không biết chết như thế nào.

Lúc chuẩn bị đi vào, Lâm Phàm búng ngón tay, ngọn lửa rực cháy xua tan bóng tối, chiếu sáng nơi này.

Chu Phượng Phượng bội phục:

- Lão ca lợi hại.

Đen thui khiến người ghét, giờ thì rất tốt, sáng chưng, nhìn gì cũng thấy dễ chịu.

- Trời ạ, ở đây nhiều xương quá!

Chu Phượng Phượng thấy dưới đất có nhiều bộ xương, thời gian

lâu đã hòa cùng mặt đất. Có xác chết, hình dạng kỳ lạ không giống con người.

Lâm Phàm lườm lão:

- Hô lớn gọi nhỏ, không có xác chết sao thể hiện ra chốn này cao đẳng?

Đã đi nhiều vùng đất mạo hiểm như vậy mà sao vẫn thiếu kiến thức.

Chu Phượng Phượng cười nói:

- Cũng đúng.

Lão ca nói quá đúng, vùng đất mạo hiểm không có xác chết trang trí thì không gọi là vùng đất mạo hiểm.

Nhìn chỗ này xem, xác chết đầy đất, bộ dạng kỳ lạ kỳ cục, nhìn liền biết không phải nơi đơn giản.

Chương 866: Đào ba thước đất

Chu Phượng Phượng kích động nói:

- Lão ca, tim ta đập nhanh quá, bên trong chắc chắn có thứ tốt, không thì tim của ta sẽ không đập loạn nhịp.

Lão ước gì xông vào ngay, nhưng tình huống xung quanh trông hơi nguy hiểm, vững bước tiến lên thì tốt hơn.

Lâm Phàm giơ tay ngắt lời:

- Đừng nói chuyện.

Lâm Phàm rướn cổ ngửi không khí.

Chu Phượng Phượng không hiểu lão ca đang làm gì, trông hơi ngốc, không lẽ ngửi ra cái gì?

Lão cũng thò đầu ra, cánh mũi mấp máy, mũi của lão rất nhạy nhưng không ngửi được cái gì.

Đột nhiên!

Lâm Phàm hít mạnh, không khí đều vọt về phía hắn, xác chết dưới đất gặp sức hút nháy mắt hóa thành tro tàn bị cuốn vào lỗ mũi của hắn.

- Khụ khụ!

Quá nhiều tạp chất, bị sặc mũi.

Lâm Phàm hoàn toàn không ngờ những xác chết yếu ớt như vậy, mới hít nhẹ đã thành vụn.

Chu Phượng Phượng căng thẳng hỏi:

- Lão ca không sao chứ?

Chiêu này của lão ca thật kinh thiên động địa, lực hút của hai lỗ mũi quá mạnh.

Lâm Phàm nói:

- Không sao, chúng ta vào thôi, đi theo sau bản phong chủ, đừng chạy lung tung.

Bước vào khe nứt là hai con đường sâu không thấy đáy, nhìn không thấy ánh sáng.

Nhóm người Tuyệt Thần cung đi bên phải, Lâm Phàm chỉ còn lựa chọn bên trái.

Nam trái nữ phải, bên phải là phụ nữ đi.

Đường rất rộng, thường có gió lạnh thổi tới.

Ánh lửa chiếu rọi bốn phía rõ mồn một.

Chu Phượng Phượng hiểu biết vùng đất mạo hiểm sâu sắc, lão không nói chuyện nhưng luôn quan sát xung quanh. Xác chết dưới đất đã chết lâu đời, nhìn liền biết là xác của cường giả, tuy rằng đã phong hóa nhưng bên trong có tia sáng mờ.

Chu Phượng Phượng thầm suy tư, có gì đó kỳ lạ:

- Trời ạ, xem những xác chết này ít nhất trên vạn năm.

Mới chỉ là lối vào đã xuất hiện loại xác chết này, cường giả chết ở lối vào, vậy chẳng phải là bên trong càng thêm khủng bố.

Tài phú tuy rằng hấp dẫn người nhưng phải giữ sự tỉnh táo.

Chu Phượng Phượng kêu Lâm Phàm, không còn vẻ hăm hở nữa:

- Lão ca.

Lâm Phàm hỏi:

- Có chuyện gì?

Tim hắn đang đập nhanh, cảm giác bên trong có yêu thú tụ thành đàn đang hoan hô hắn đến, hắn phải chân thành đáp lại tình hình tốt đẹp này.

Chu Phượng Phượng nhắc nhở:

- Lão ca, chúng ta tốt nhất là đừng đi vào, những xác chết dưới đất khi còn sống đều là cường giả, hơn nữa chết lâu rồi, với năng lực của chúng ta bây giờ khó thu hoạch được gì từ vùng đất mạo hiểm này. Nếu để mạng lại đây thì rất không đáng giá.

Tuy không cam lòng nhưng so với mạng nhỏ thì không có gì quan trọng bằng.

- Hay ngươi và heo mập chờ ta ở ngoài đi?

Lâm Phàm cảm thấy mang theo Chu Phượng Phượng sẽ tăng cao mức độ nguy hiểm, đối với hắn thì nguy hiểm gì ập đến cũng không đáng lo.

Thân bất tử cực kỳ bá đạo, ai có thể chém chết hắn thì hắn phục kẻ đó.

- Cái này . . .

Chu Phượng Phượng không hy vọng lão ca đi vào, quá nguy hiểm, nếu lúc trước đi vào chung với Tuyệt Thần cung có lẽ còn an toàn một chút, nhưng xem tình huống hiện giờ thì hai người một heo rất khó vượt qua.

- Đừng do dự, cứ quyết định vậy đi. Tu vi của ngươi quá yếu, bản phong chủ mang theo ngươi không thoải mái đánh đấm gì được. Ra ngoài chờ bản phong chủ, yên tâm, bản phong chủ sẽ tiện tay mang tài phú ra cho.

Lâm Phàm đẩy Chu Phượng Phượng ra ngoài.

Một người sảng khoái hơn, hôm nay dù ai đến đây thì hắn đã quyết đẩy ngã vùng đất mạo hiểm này.

Chu Phượng Phượng bất đắc dĩ, câu này hơi khó nghe, lão và Dương Dương yếu đến mức nào mà hại hắn không đánh đấm gì được?

- Vậy lão ca nhớ chú ý an toàn, gặp nguy hiểm đừng đánh bừa.

Lão biết làm sao được? Đã nói đến mức này rồi, chẳng lẽ bảo lão ca đừng đi vào, chúng ta về thôi.

Lão mà dám nói câu này sẽ bị lão ca đánh u đầu.

Lâm Phàm phất tay, bình tĩnh đi vào trong:

- Đừng chạy lung tung, chờ bản phong chủ đi ra.

Chu Phượng Phượng, heo mập bước tới lối vào, ngồi một chỗ chờ đợi.

Lão vỗ đầu Dương Dương:

- Ai, nơi này nguy hiểm thật.

- Ụt ụt!

Heo mập thảnh thơi hút đất, không quan tâm bên trong nguy hiểm nhiều cỡ nào, dù sao chẳng liên quan đến nó.

Lâm Phàm đi một lúc.

Ken két!

Ken két!

Chợt có tiếng giòn vang kỳ dị.

Xác chết nằm dưới đất không nhúc nhích, nhưng lúc Lâm Phàm không chú ý thì xương ngón tay xác chết hơi cong lại, phát ra tiếng khiến người sợ hãi trong đường hầm yên tĩnh.

Lâm Phàm ngẫm nghĩ:

- Cái thứ gì?

Âm thanh nghe khiến người khó chịu.

Khi Lâm Phàm nhìn hướng phát ra tiếng động thì chỗ đó không có tiếng vang, nhưng sau lưng vang tiếng ken két.

Lâm Phàm sắp không nhịn được:

- Thật là đứa nhóc bướng bỉnh.

Gia vào vùng đất mạo hiểm tìm yêu thú chứ không phải chơi trò căng não tìm kiếm âm thanh phát ra từ đâu.

Lâm Phàm hít sâu rồi thở ra ngay.

Gió to nổi lên, xác chết dưới mặt đất không chịu nổi cơn gió hóa thành tro tàn, biến mất ở trước mắt hắn.

Tiếng động biến mất.

Lâm Phàm khá vừa lòng.

- A, nơi này có cái lỗ nhỏ.

Cửa hang trong mắt hắn không quá lớn, chỉ thô cỡ cánh tay, bên trong đen ngòm, không biết sâu cạn.

- Cửa hang ẩn dưới xác chết, có rất nhiều hang, dưới mỗi cái xác là một cái.

Lâm Phàm nằm sấp trên mặt đất, đầu ngón tay đốt cháy ngọn lửa, bắn ngọn lửa xuống hang, hắn dán mắt trái sát vào ngó bên trong.

Rất sâu, không biết bao sâu, ngọn lửa rơi vào trong rồi biến mất.

- Không có gì à.

Lâm Phàm nằm sấp một chỗ nhìn thật lâu.

- Không thể nào! Có nhiều hang như vậy, nói không có gì thì quỷ cũng không tin.

Lâm Phàm không cam lòng nhích người, với cánh tay còn sót lại xuống hang. Hắn nhướng cao chân mày, chộp lung tung nhưng không đụng vào thứ quái dị nào.

Bộp!

Lâm Phàm cảm giác có thứ gì quấn cổ tay, lực lượng rất lớn, muốn kéo hắn xuống hang.

- Thật sự có! Nhưng cửa hang quá nhỏ, không vào được, để ta nhìn xem là thứ gì!

Lâm Phàm gồng sức, hai chân đạp vách tường, người nghiêng ra sau cố kéo lên.

- Đi ra, đi ra cho ta!

Lâm Phàm cắn chặt răng, mặt đỏ rực gồng hết sức.

Dồn hết sức mạnh.

Người hắn phình to, cánh tay phồng lên, cửa hang đè ép ra ngoài, nứt rạn.

Phụt!

Thứ quấn cánh tay Lâm Phàm dường như siết rách thịt hắn, nhưng không đau không ngứa, hắn không thèm để ý.

Thứ kia càng siết chặt hơn.

Ở sâu dưới lòng đất.

Một cục thịt màu đen chiếm diện tích rất lớn, nó mập mạp, không có mắt, cũng không có miệng, nhưng bề mặt có nhiều xúc tu huơ qua huơ lại. Trong đó có một xúc tu kéo dài lên trên, kéo căng.

Xúc tu mặt ngoài đung đưa quấn lấy xúc tu kéo căng, bện thành bánh quai chèo.

Bùm!

Lâm Phàm cảm nhận lực lượng cực lớn truyền đến, làm hắn sơ sẩy đập đầu xuống đất.

Lâm Phàm quát lớn:

- Ghê gớm, so lực lượng với ta à, tổ cha nó!

Gân xanh nổi cục cục trên cánh tay trông rất dữ tợn, hắn giành lại quyền chủ động trong chiến đấu, chân trái và chân phải đạp vách tường, chổng mông ngã ra sau.

- Đi ra cho ta, để ta xem ngươi là cái thứ gì!

Lâm Phàm không phục, tuy nơi này rất quỷ dị nhưng hắn không sợ chút nào.

Sâu dưới lòng đất.

Cục thịt màu đen chậm rãi di chuyển, có dấu hiệu bị kéo lên.

Tuy nó không có miệng nhưng trong người phát ra tiếng động quái dị.

Xung quanh có nhiều cục thịt đen khác, xúc tu quấn quanh người nó, dường như chúng nó chìm trong hôn mê.

Chúng nó nghe âm thanh gì, tập thể rung rung, phát ra âm thanh như đang giao lưu.

Ục ục!

Ục ục!

Cục thịt ngủ say đung đưa xúc tu, chớp mắt quấn lên xúc tu kéo

căng.

Xúc tu vốn đã bện thành quai chèo càng to ra, thô kệch hơn.

Cục thịt đen dưới lòng đất sâu thẳm cùng dồn sức vào, quyết tâm kéo thực vật xuống.

- Mạnh quá!

Hai chân đâm vào vách tường không ngờ trượt xuống, đá vụn rơi lộp độp.

- Ép ta hả, mở ra chiến trường viễn cổ!

Bùm!

Uy thế khủng bố bộc phát ra.

Lâm Phàm vụt ngẩng đầu, đụng vào vách tường, lực va đập rất lớn, liên tục nhiều lần va chạm.

Thoáng chốc đầu rơi máu chảy.

Nhưng chưa đủ.

Kiếm Thái Hoàng keng một tiếng bay ra khỏi người, theo hắn lôi kéo đâm mười bảy, tám lỗ máu trên thân thể, máu chảy ròng ròng.

Có buff thêm vào, sức mạnh như suối phun tràn ngập mỗi góc thân thể.

Lòng đất sâu, cục thịt đen run run mấp máy dưới đất, lực lượng quá cường đại, chúng nó không cưỡng lại được.

Chúng nó phát ra tiếng, nhưng không ai nghe hiểu được chúng nó nói cái gì, nhưng chắc đại loại là: Biến thái, sao có biến thái thế này!

Cục thịt đen định từ bỏ con mồi, xúc tu rung rung sắp thả cánh tay Lâm Phàm ra.

Lâm Phàm phản ứng nhanh chộp xúc tu vào tay.

- Lúc này mà muốn bỏ à, đừng mơ!

Lâm Phàm cảm giác xúc tu thả lỏng cánh tay mình, với hắn thì muốn thả lỏng phải hỏi ý hắn đã.

Lâm Phàm cảm giác việc này không khó, hắn gầm lên, gồng sức muốn kéo nó lên xem.

Sâu trong lòng đất.

Cục thịt đen hốt hoảng, nhiều xúc tu điên cuồng vung vẫy.

Trong vực sâu toàn là tiếng ục ục, rất ầm ĩ. Mấy cục thịt đen khác cũng hoảng hốt đờ ra.

Lâm Phàm cảm thán:

- Vùng đất mạo hiểm này vẫn rất bí ẩn.

Người hắn đụng mạnh phía sau, lưng đập cái rầm vào vách đá. Vách đá nứt ra, lõm sâu vào.

- Chuyện gì đây?

Nhìn kỹ thì ra là một xúc tu thô to bị Lâm Phàm kéo ra, xúc tu có gai nhọn, nhưng tổng khá mềm mại.

- Bên dưới có yêu thú!

Lâm Phàm đã xác nhận rồi thì sẽ không bỏ qua.

Kiếm Thái Hoàng chém một nhát, hắn tắt thở.

Mười giây sau, tinh khí thần lên đến đỉnh, hai tay nguyên vẹn, có thể bắt đầu hành động.

Lâm Phàm gầm lên:

- Đừng hòng biến mất trước mắt ta!

Hắn nhào qua, hai tay dồn sức mạnh đào bới.

Lực lượng quá khổng lồ, sắp lật tung mặt đất, đá vụn bắn tung tóe, hình thành hố to.

Dù phải đào ba thước đất cũng quyết lôi yêu thú ra.

Chương 867: Thứ gân gà, hố ta hả

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Âm thanh rất vang dội, rất rung động, mặt đất rung rinh.

Nhưng đối với vùng đất mạo hiểm này thì như một góc núi băng, chỉ sinh ra động tĩnh nhỏ.

Sâu dưới lòng đất.

Tất cả cục thịt đen không nhúc nhích, nhưng xúc tu chĩa thẳng lên trên, chúng nó cảm nhận nguy hiểm chưa biết sắp ập đến.

Đá vụn không ngừng từ trên cao rơi xuống.

Rơi xuống sẽ bị xúc tu của chúng nó nghiền nát thành vụn.

Ục ục!

Tiếng động phát ra từ người chúng nó nhưng đang phản đối.

Lâm Phàm đào trái móc phải, tốc độ siêu mau, hai tay nhanh đến chỉ còn lại tàn ảnh, hoặc nên nói là nhìn thoáng qua như có nhiều cánh tay lơ lửng trước mặt, đó là vì tốc độ quá nhanh mà ra.

- Hễ bị ta nhìn trúng thì không ai trốn thoát được!

Lâm Phàm tràn đầy hứng thú với yêu thú ở bên dưới.

Lực lượng không yếu tức là yêu thú ở phía dưới rất mạnh, nếu giết nó sẽ có thu hoạch rất phong phú.

Lâm Phàm không quan tâm tài phú, chỉ hy vọng gặp yêu thú.

Bao đời này người đi vào đây đều đụng phải tình huống này, đa số phải trả giá rất đắt hoặc mất nhiều người, sau đó vội vàng rời khỏi hoặc vào sâu hơn, họ không dám ở lại đây lâu.

- Chắc sắp đến rồi!

Lâm Phàm dựa vào đôi tay cần lao đào ra con đường nối với ánh sáng.

Năm ngón tay co lại đấm xuống, đá nứt vỡ, đã đến tận cùng.

Lâm Phàm xoay tròn một vòng trên cao rồi vững vàng đáp xuống đất.

Lúc trước chỗ này đen ngòm không tia sáng, sau đó Lâm Phàm đi vào đã thả lửa xuống xua tan hắc ám.

- Hưm?

- Ục ục!

Lâm Phàm rơi vào vòng vây, xung quanh đều là cục thịt đen. Chúng nó quay quanh hắn, những xúc tu vung trong không khí, dữ tợn mà khủng bố.

- Trời ạ, đây là yêu thú gì? Sao cảm giác như Tà Thần trong truyện tranh Nhật.

Lâm Phàm dào dạt hứng thú với mấy thứ này, như phát hiện đại lục mới.

Cục thịt đen không có mắt, nhưng chúng nó cảm nhận được Lâm Phàm, xúc tu cuồng bạo nóng nảy đung đưa, gai nhọn trên xúc tu lấp lóe tia sáng sắc lạnh.

Lâm Phàm siết chặt hai nắm đấm:

- Tốt lắm, đúng là các ngươi rồi, có thể bắt đầu làm!

Lực lượng sôi trào trong người Lâm Phàm, nắm tay lấp lóe tia sáng rực rỡ, hắn rất háo hức.

Vèo!

Tiếng xé gió truyền đến.

Các cục thịt đen tấn công, những xúc tu thẳng tắp mà nhanh phong tỏa không gian, đâm vào Lâm Phàm.

Chiến trường viễn cổ.

Lâm Phàm mở buff, không né tránh, cứng rắn đánh.

Phập!

Xúc tu cùng lúc đâm thủng ngực Lâm Phàm, máu bắn tung tóe,

cảnh tượng rùng rợn lạ thường.

Trừ Lâm Phàm ra, dù là ai bị thương như vậy đã chết thẳng cẳng.

Bộp!

Lâm Phàm chộp lấy xúc tu đầy gai nhọn, mặc cho gai đâm thủng bàn tay, chân mày không nhúc nhích chút nào, khóe môi còn cong lên.

- Lợi hại, rất ấn tượng, giờ toàn thân tràn ngập lực lượng!

Bầy cục thịt đen nghe hiểu, chúng nó run run.

Lâm Phàm bỗng giật mạnh xúc tu, một cục thịt đen bay bổng lên, bị kéo tới gần hắn.

Lâm Phàm quát lớn:

- Chết hết cho ta!

Hắn lắc cổ tay, lực lượng kinh người sôi trào đập xuống.

Bùm!

Hai con cục thịt đen đụng vào nhau, lực lượng khủng bố va chạm, thịt đặc quánh rơi đầy đất.

Điểm tăng nhanh kinh người.

Lâm Phàm nở nụ cười, nhưng hơi bất ngờ.

Những cục thịt này có tu vi Đạo cảnh.

Quả nhiên, nếu không có tu vi như vậy thì lúc trước chúng nó làm sao có thể so đấu lực lượng với hắn được.

Mắt Lâm Phàm lấp lóe tia sáng, lắc người lao lên giết chóc:

- Rất tốt, yên tâm đi, ta sẽ không quên các ngươi!

Dù người hắn chảy máu ròng ròng cũng không bị ảnh hưởng, khoảnh khắc này mới là đỉnh cao nhất của hắn.

Một đấm đánh ra, ánh sáng rực rỡ trúng người cục thịt đen, lực lượng cuồng bạo tràn ngập trong đó.

Bùm!

Máu thịt nổ tung bắn ra xa, Lâm Phàm cũng bị dính trúng.

Xèo xèo!

Giọt máu dính lên người có sức ăn mòn rất mạnh, áo thủng lỗ, da héo rút, thịt khô quắt.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua, không để ý:

- Thứ khó đối phó, người bình thường muốn giết chúng nó không dễ dàng.

Lúc này hắn chỉ muốn đánh sướng tay.

Bùm!

Bùm!

Trong góc vực sâu vang tiếng nổ, tiếng xèo xèo.

Bầy cục thịt đen không phải yêu thú không trí tuệ, chúng nó rất giật mình với tình huống này, cảm xúc khủng hoảng.

Thân hình vụng về nặng nề không ngừng di chuyển, muốn chạy khỏi nơi này.

Nhưng Hữu Sắc Nhãn Tình hấp dẫn, muốn trốn là ước mơ xa vời.

Điểm tăng lên vùn vụt.

- Yếu chưa từng thấy.

Lâm Phàm ném một xúc tu vặn vẹo xuống đất, yêu thú bị đập nát bấy.

Bản thân Lâm Phàm cũng không khá hơn gì, nhiều chỗ trên người bị ăn mòn lộ ra xương trắng hếu.

Vết thương cỡ này vốn nên chết, nhưng nhờ chiến trường viễn cổ gia cố nên Lâm Phàm chống chọi được, còn lâu mới chết, trừ phi bị đánh bể đầu. Dù bị đánh nát tim thì hắn vẫn kiên cường đứng trong chiến trường viễn cổ.

Hơn nữa bị thương càng nặng lực lượng càng mạnh, buff này rất

nghịch thiên.

Những yêu thú tuy khủng bố nhưng với thực lực của Lâm Phàm chẳng cần bị thương nặng như vậy, chẳng qua né tránh không phải phong cách của hắn, chơi đấu cứng, không phục thì đánh.

Lâm Phàm đóng chiến trường viễn cổ, sức sống thoáng chốc trôi đi.

Hắn ngã cái rầm xuống đất.

Mười giây sau, mở mắt ra, bình yên như không, toàn thân tràn ngập lực lượng.

- Ủa?

Biểu tình của Lâm Phàm vô cùng phong phú, hắn kỳ dị nhìn phía trước như thấy đại lục mới.

Lâm Phàm lắc người, nhanh như tia chớp lao đi xa.

Lâm Phàm suy tư:

- Sao chỗ này có bia đá? Từng có người đến?

Lâm Phàm rất tò mò, chỗ này ẩn khuất và rất nguy hiểm, trừ hắn ra còn ai ngừng lại ở đây?

Dù là tông chủ Tuyệt Thần cung nếu vào đây, gặp những yêu thú này thì không chết cũng phải lột da.

Bia đá cao một trượng, nhưng trông thật nhỏ bé khi ở trước Lâm Phàm.

Lâm Phàm gãi đầu:

- Mặt trên viết chữ gì nhỉ, xem không hiểu.

Hắn không biết bên trên viết cái gì, suy nghĩ giây lát, xem không hiểu thì phải làm sao? Nhổ bia đá mang về nghiên cứu thôi.

Nếu vẫn không nghiên cứu ra thì xem bia đá có cứng không, nếu đủ cứng thì dùng như vũ khí.

Lâm Phàm ngẫm nghĩ cảm thấy ý này hay, dù là cái gì vào tay hắn rồi đều có thể lợi dụng.

Bộp!

Một tay chộp bia đá lôi lên.

- Hưm?

Bia đá không nhúc nhích.

Tuy tình huống này làm Lâm Phàm không phục, bia đá nhỏ bé mà một tay hắn không nhổ lên được, nói ra sẽ bị người cười.

Lâm Phàm dùng cả hai tay, biểu cảm nghiêm túc, hai tay phình to.

- Lên cho ta!

Hắn thật sự nghiêm túc, từ đôi tay truyền ra lực lượng siêu kinh người, không khí rung rinh.

Có tiếng răng rắc vang lên.

Bia đá lung lay.

Lâm Phàm nhấc chân giẫm mạnh xuống, mặt đất nứt ra, hắn lại gồng sức.

Lâm Phàm cảm giác bên dưới bia đá có sức hút kéo chặt bia đá.

- Buồn cười, không có thứ gì mà Lâm Phàm này không lấy được!

Tư thế thay đổi, hai tay ôm bia đá nhấc lên.

Bùm!

Lâm Phàm tốn sức chín trâu hai hổ, rốt cuộc cũng nhổ bia đá lên.

- A?

Lâm Phàm chưa kịp nghĩ nhiều thì cái hố từng ghim bia đá phát ra sức hút mãnh liệt.

Lâm Phàm không đứng vững nhào tới trước, hai tay bấu mặt đất, đầu nhắm ngay cái hố phát ra sức hút.

Sức hút ngưng tụ thành thực chất màu trắng không ngờ rút vào trong.

- Nơi này quá quái dị, đã đi nhiều vùng đất mạo hiểm nhưng chỗ

này khủng bố nhất.

Lâm Phàm phải công nhận vùng đất mạo hiểm này là vùng đất mạo hiểm nguy hiểm nhất mà hắn từng gặp.

Cục thịt đen mới rồi đều có tu vi Đạo cảnh, rất khó chơi, nếu không ỷ vào thân bất tử, chiến trường viễn cổ thì hắn khó mà giết đống thịt đó.

Mức độ nguy hiểm rất cao, sơ sẩy một cái sẽ chết tại đây.

Nhưng công nhận có gan mới làm giàu, yêu thú trong này phẩm chất cao hơn nơi khác nhiều, cao ít nhất bảy, tám tầng lầu.

Lâm Phàm cúi đầu nhìn cái hố tràn ngập sức hút, muốn nhìn xem bên trong có cái gì.

- A?

Khi Lâm Phàm nhìn kỹ thì giật nảy mình, trong đó không giống tưởng tượng của hắn, nó như mặt gương phản chiếu khuôn mặt của hắn.

Giống y như đúc.

Hắn trong gương có vẻ ngoài giống hệt người thật, nhưng đôi mắt màu đỏ.

Đỏ như bị máu nhuộm.

Sau đó hình ảnh thay đổi.

- Tông môn.

Mặt gương chiếu Viêm Hoa tông.

- Chuyện gì đây? Xem không hiểu.

Lâm Phàm rất giật mình, quá quái dị.

Hắn bỗng thay đổi sắc mặt.

Hình ảnh bên trong là Viêm Hoa tông bị người xâm nhập, bị giết máu chảy thành sông, trong tông môn từ trên xuống dưới không ai may mắn thoát khỏi, bộ dạng chết cực kỳ thê thảm.

- Không thể nào! Ngươi hù ai đó? Có ta bảo vệ thì ai có bản lĩnh .

. . khoan!

Lâm Phàm nhìn những đệ tử bị kẻ địch chặt đầu đều xa lạ, chưa thấy mặt bao giờ. Không nói cái gì nhưng hắn hầu như biết hết đệ tử tông môn, nhưng đệ tử trong hình ảnh đều xa lạ với hắn.

Lâm Phàm phun nước miếng vào gương bên dưới:

- Phi!

Hắn mắng chửi:

- Cái đồ gân gà, chơi trò gì mà dám chơi trên đầu ta, có ngon thì đi ra! Ta không đánh cho ngươi tiêu tiểu tại chỗ thì ta theo họ của ngươi!

Cái thứ hố cha.

Hắn biết ngay mà, sao chuyện như thế xảy ra được. Cứ tưởng nhìn thấy tương lai, nhưng tương lai cái cóc khô gì, đệ tử bị giết không có ai là khuôn mặt quen thuộc.

Nếu thật sự là người quen có lẽ Lâm Phàm còn ngạc nhiên đôi chút, giờ thì hắn chỉ muốn chửi thề.

Sức hút bỗng biến mất.

Mặt phẳng như gương đồng cũng tan biến.

- A? Cứ thế biến mất rồi?

Lâm Phàm hoang mang, chuyện gì nữa đây?

Chương 868: Toàn bộ đoàn diệt

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Biểu tình của Lâm Phàm nghiêm túc, chân mày dính vào nhau:

- Tình huống này thật quái dị.

Hắn không hiểu thấu mới rồi là sao, mà không hiểu cũng chẳng sao cả.

Lâm Phàm nhét bia đá vào trữ vật giới chỉ, chờ khi nào về sẽ từ từ nghiên cứu.

- May mắn không mang họ vào.

Chỗ này nguy hiểm vượt sức tưởng tượng, đương nhiên đó là với người khác, còn với Lâm Phàm thì nguy hiểm không tồn tại, rung đùi chờ xem đối phương muốn diễn trò gì, hắn sẽ phối hợp hết sức, có gì không phối hợp được thì đành chịu.

- Không còn đường để đi.

Đã không có đường thì rời đi vậy.

Khi Lâm Phàm định quay về đường cũ thì bỗng do dự, đứng tại chỗ nửa ngày.

- Không đúng, hiện tại có hai đường để đi, thứ nhất là leo lên, đi đường chính. Thứ hai là cái hố chứa bia đá, nếu đào sâu xuống có lẽ sẽ gặp thứ khác biệt.

Lâm Phàm trầm tư, không chắc nên chọn đường nào.

Đương nhiên, con đường thứ hai rất có thể xảy ra vấn đề, vất vả đào cả buổi rồi cuối cùng vẫn đụng phải đất đá thì rất hố người.

- Thôi, đã đến rồi mà không đào tới cuối thì rất có lỗi với mình.

Lâm Phàm đi tới bề mặt hố, bấu mép hồ rồi gồng sức.

Răng rắc!

Có thể đào, nhưng độ cứng rất cao, cứng còn hơn lúc trước.

- Tốt lắm, để xem cuối cùng đào được gì.

Lâm Phàm không nói nữa, bắt đầu nghề lớn đào đất.

Chu Phượng Phượng ngồi ở chỗ cũ:

- Ài, không biết lão ca sao rồi.

Tình huống bên trong quá nguy hiểm, lão không dám đi vào, cũng cố gắng khuyên lão ca đừng vào.

Quá nguy hiểm, không ai biết bên trong có cái gì.

Chu Phượng Phượng vỗ mạnh đầu heo:

- Dương Dương, ngươi đừng ngủ, phải luôn giữ cảnh giác!

Con thần thú trong tộc này bị lão mang ra ngoài phiêu bạt, thứ khác không bồi dưỡng ra nhưng nuôi thành thói quen thích ngủ nướng.

Đặc biệt trong phút nguy hiểm thế này sao nó còn ngủ được, phải nâng cao tinh thần tỉnh táo mới đúng.

Luôn luôn cảnh giác xung quanh, nếu thật sự gặp nguy hiểm thì có thể phản ứng kịp lúc.

- Ụt ụt!

Heo mập chống đối, vẫy đuôi mấy cái rồi tiếp tục ngủ say như chết.

Chu Phượng Phượng lắc đầu:

- Ngươi . . .!

Con heo này không dạy được, nếu không có lão che chở thì không biết đã ở trong bụng của ai rồi.

Vùng đất mạo hiểm này chỉ có hai nhóm.

Trừ Lâm Phàm ra là Tuyệt Thần cung.

Khuôn mặt tông chủ Tuyệt Thần cung nghiêm túc nói:

- Đừng lơ là.

Mắt tông chủ nhìn hai lão tổ, người họ dính máu, đã bị thương.

Mới rồi bị đánh lén, những xúc tu rất mạnh, thừa dịp mọi người không chuẩn bị đã quất người họ, làm hai lão tổ da tróc thịt bong.

Với tu vi của họ bị thương ngoài da kiểu này chỉ chớp mắt là lành ngay, nhưng không ngờ lực lượng có tính ăn mòn cực mạnh bám vào da thịt khiến bọn họ không thể chữa lành, đánh trấn áp.

Hồ Tông mở miệng nói:

- Tông chủ, mới nãy là yêu thú gì? Tu vi không yếu, lên đến Đạo cảnh, nếu không phải chúng ta đông người thì hôm nay đã gục ngã tại đây.

Trước khi họ đến đây đã chuẩn bị sung túc, mang theo nhiều chí bảo nghịch thiên.

Nhưng xuyên qua cơn lốc sấm sét làm mỗi người mất một món, khiến lòng họ nhỏ máu.

Tông chủ mất mát nặng hơn, bị hỏng hai món chí bảo, rất khó sửa chữa, dao động căn cơ.

Tông chủ nghiêm túc nói:

- Không biết, chưa từng thấy loại yêu thú này, chưa nhìn rõ hình dạng đã làm bên chúng ta tổn thương, đúng là khủng bố.

Tông chủ cảm giác xung quanh, có rục rịch gì là hành động ngay.

Với tu vi của họ đi thám hiểm vùng đất mạo hiểm mà bị thương, nếu nói ra sẽ bị người cười đến rụng răng.

Đường đường là tông chủ của thế lực lớn đỉnh cao, mang theo chín lão tổ, không nói san bằng nhưng cũng nên như vào chỗ không người.

Tông chủ Tuyệt Thần cung bỗng giơ cao tay, cảnh giác nhìn phía trước:

- Chờ đã!

Chín vị lão tổ mặt biến sắc, bọn họ cảm nhận hơi thở cực kỳ khủng bố như ẩn như hiện từ xa bay tới.

- Chuẩn bị sẵn sàng!

Dứt lời, mọi người bộc phát ra ánh sáng, lấy chí bảo quấn quanh người, có động tĩnh gì là tấn công ngay.

- Phù, có nên tiếp tục nữa không đây? Mãi không thấy cuối.

Lâm Phàm đào muốn ói ra, hắn suy nghĩ đầu óc mình ở đâu mà nghĩ ra đào sâu xuống, theo tình hình này thì đào vài năm, mấy chục năm không chừng đào xuyên giới này.

Nhưng nhìn lại mình đã đào nhiều như vậy, nếu bỏ cuộc thì tiếc công.

Không chừng bên dưới có thứ khiến người bất ngờ thì sao?

Hắn là người đã nhận giáo dục bắt buộc chín năm, từng nghe câu chuyện thợ mỏ hai lòng ba dạ, đào sâu thêm một chút là sẽ thấy kho báu ở bên dưới, nhưng phút cuối bỏ cuộc đổi chỗ khác.

Giờ hắn cũng có ý nghĩ này, không thể trở thành kẻ hai lòng ba dạ như vậy.

Không nói nhiều, đào tiếp thôi, đào tới khi không đào được nữa thì quay về đường cũ.

Không biết qua bao lâu.

Khi Lâm Phàm đào đến cuối thì dao động cảm xúc mãnh liệt, đất bùn sụp xuống.

Bên dưới không có gì, trống rỗng.

- Quả nhiên người kiên trì vĩnh viễn được may mắn.

Tâm tình Lâm Phàm phấn khởi, mặt như hồng ngọc, tỏa ánh sáng ngọc.

Người tâm tình tốt thì khí sắc khác hẳn.

Lâm Phàm rơi xuống, chân đạp đất liền, lòng vô cùng yên ổn.

Lâm Phàm nhìn quanh, vách đá khác hẳn, điêu khắc các loại đồ án, giống sinh vật viễn cổ, tuy đều là vật chết nhưng khí thế rất khiếp người.

Nhưng dù có khí thế đến đâu cũng không có hiệu quả với Lâm

Phàm.

Lâm Phàm nheo mắt:

- Ta ngửi được mùi khác biệt.

Hắn nhìn chằm chằm phía trước, nơi đó có thứ hắn muốn.

Chợt vang tiếng giọng khủng hoảng:

- Chạy mau, chỗ này không phải vùng đất mạo hiểm, nó là nơi chôn xác!

Giọng hơi quen tai.

Nhìn kỹ thì mấy bóng người kia là người của Tuyệt Thần cung đây mà.

Biểu tình tông chủ Tuyệt Thần cung kinh hoàng nhưng động tác thì không ngừng, hai tay vỗ không khí, mỗi lần vỗ là một món chí bảo bắn ra tia sáng thần.

Một số phù văn bị hư hỏng cũng thi triển ra luôn, chúng nó bị ném ra sau.

Lâm Phàm hét hướng phía trước:

- Này, sao các ngươi mau vậy?

Thật là gặp quỷ sống, đây không phải là nơi bí mật sao? Vì sao đụng phải đám người này? Đào tới chỗ này hóa ra là đào đến nơi bọn họ đứng?

Hay con đường họ đi mới là chính xác, còn đường hắn đi là đường chết?

Không thể nào!

Hắn tuyệt đối sẽ không thừa nhận điểm này.

Nam nhân đi bên trái, tuyệt đối không sai được.

Lúc này, tông chủ Tuyệt Thần cung liên tục hộc máu, sau lưng có đại khủng bố, chí bảo của lão liên tiếp bị diệt, không cách nào chống cự.

Chín vị lão tổ cũng vô cùng thảm.

Có người đứt tay.

Một lão tổ chỉ còn lại nửa người trên, nửa người dưới đã mất, được một lão tổ khác ôm, máu tuôn ra như không cần tiền.

Tông chủ Tuyệt Thần cung sợ rồi, nghe tiếng hỏi thì hét to:

- Lâm phong chủ, chạy mau, đừng ở lại!

Khi tông chủ hét mấy lời này thì phía xa có luồng sáng đen bắn tới.

Mục tiêu là tông chủ.

Tông chủ Tuyệt Thần cung dựng đứng lông tơ, cảm giác nguy hiểm mãnh liệt ập đến, lão cảm giác đã bị tập trung, không thể trốn thoát.

Tông chủ Tuyệt Thần cung rống to:

- Không thể nào! Sao mạnh dữ vậy!?

Lão không dám tin, vốn tưởng mình đã là đỉnh cao nhất trong vực ngoại giới, nhưng khi đến đây mới phát hiện có tồn tại khủng bố hơn.

Người tông chủ Tuyệt Thần cung tỏa ánh sáng vàng, một cái chuông che trên người lão. Chuông cổ xưa, bề mặt rậm rạp chữ nhỏ.

Khi tông chủ Tuyệt Thần cung thi triển ra, chữ nhỏ phát sáng, bộc phát ra lực lượng phòng ngự kinh người.

Bùm!

Luồng sáng đen đánh vào chuông cổ dẫn đến chấn động kịch liệt.

Tông chủ cảm giác máu sôi trào kịch liệt sắp tuôn ra khỏi người.

Răng rắc!

Chuông cổ che người tông chủ nứt rạn như đồ sứ vỡ.

Tông chủ Tuyệt Thần cung lạnh sống lưng, chìm trong tuyệt vọng:

- Không!!!

Luồng sáng đen đánh nát chuông cổ, xuyên qua sau lưng tông chủ, theo quán tính đóng đinh ở phía xa.

Luồng sáng đen đó là trường mâu đen thui, phần đuôi gắn dây xích sắt.

Chỉ một kích đã xuyên thủng tông chủ Tuyệt Thần cung, thực lực quá khủng bố.

- Tông chủ!!!

Chín vị lão tổ thấy cảnh này thì trái tim tan nát, sợ điếng hồn, bọn họ không ngờ sẽ như vậy.

Tông chủ Tuyệt Thần cung bị trường mâu đóng đinh dưới đất mặt xám tro, ọc từng ngụm máu:

- Phụt!

Tuy tông chủ không chết nhưng bị thương rất nặng, máu trước ngực nhỏ tí tách.

Rào rào rào!

Xích sắt đung đưa như sắp rút về.

Bùm!

Trường mâu bị nhổ khỏi mặt đất.

Khi mọi người đều tuyệt vọng thì một bóng người xuất hiện, vươn hai tay bắt chặt xích sắt không cho trường mâu rút về.

- Lâm phong chủ!

Tông chủ Tuyệt Thần cung không ngờ vào phút này là Lâm Phàm cứu lão.

Lâm Phàm kinh ngạc hỏi:

- Các ngươi bị sao vậy? Đông người mà sao bị đánh ra nông nỗi này?

Làm gì vậy? Vùng đất mạo hiểm thôi mà, có cần ai nấy bị thương thảm vậy không?

Muốn hù ai?

Tông chủ Tuyệt Thần cung không nói chuyện nổi, máu ọc ra:

- Lâm phong chủ, đi mau, thật sự rất khủng bố, chúng ta không có đường đánh trả.

Lâm Phàm không nói nhiều, cứu người đã:

- Ngươi còn ổn không?

Tông chủ gật đầu nói:

- Ổn.

- Vậy được rồi, ráng nhịn.

Hai tay Lâm Phàm bắt chặt xích sắt, giơ chân đạp tông chủ ra khỏi trường mâu, như xiên thịt nướng, tuốt thịt khỏi cây xiên vậy.

Bộp!

Tông chủ lăn xuống đất, ọc máu càng nhiều.

Hồ Tông vội tiến lên nâng tông chủ dậy, cảm kích nói:

- Đa tạ, Lâm phong chủ.

Lâm Phàm bắt chặt xích sắt không nhúc nhích:

- Đừng nói nhảm, tên này muốn so sức lực với bản phong chủ, chuyện này thì không nhịn được! Bản phong chủ quyết không buông tay, không để tên kia cướp đi!

Mọi người nghe vậy ngây ra.

Cái này . . .

Lâm Phàm phất tay:

- Các ngươi mau đi, đừng ảnh hưởng bản phong chủ.

Hắn đã nhìn trúng vùng đất mạo hiểm này, tuyệt đối sẽ không rời đi dễ vậy. Tuyệt Thần cung đã bị người diệt gọn có thể rút khỏi cuộc chơi, không cần đứng ngó làm gì.

- Lâm phong chủ, đi thôi, chỗ đó quá khủng bố, chúng ta không nên tới nơi này.

Tông chủ Tuyệt Thần cung dùng nhiều đan dược, tạm ổn định

vết thương, nhưng lỗ to trước ngực trông rất dữ tợn, muốn lành lại phải mất một thời gian.

Lâm Phàm phất tay, không muốn nói nhiều:

- Đừng nói nhảm nữa.

Hắn cảm giác lực lượng của đối phương liên tục tăng lên cao, khủng thật. Hắn muốn nhìn xem là cái gì mà mạnh như vậy.

Xích sắt kéo dài vào trong khói đen, khó thấy rõ là cái gì.

Chương 869: Huynh đệ của ngươi có phải là Bình Thiên Ma Ngưu Vương không

- Rốt cuộc các ngươi có đi không?

Người Tuyệt Thần cung hơi yếu, đông vậy mà bị người đánh chạy vắt giò lên cổ, hơi bị mất mặt.

Bên trong rốt cuộc có cái gì?

Lâm Phàm không nhìn thấu được, nhưng không sao, chỉ có một điều cần nhớ là thứ gì cũng phải ngoan ngoãn chịu chết.

- Lâm phong chủ, cùng đi đi, ngươi không đánh lại những sinh vật khủng bố ở bên trong đâu, ở lại đây là mất mạng.

Tông chủ Tuyệt Thần cung bị thương rất nặng, khi nói chuyện không ngừng tràn máu.

Dù có thần đan thần dược nhưng không thể áp chế vết thương ngay được.

Hồ Tông nôn nóng nói:

- Đúng rồi đấy Lâm phong chủ, nơi đây quá nguy hiểm, tràn đầy khủng bố, không phải là nơi cho chúng ta thám hiểm.

Hồ Tông vốn tưởng bất cứ nơi đâu trên vực ngoại giới đều có thể đi, giờ mới biết mình nông cạn. Vực ngoại giới có nhiều nơi tràn ngập khủng bố kinh người.

Nếu không phải họ phản ứng kịp lúc vội rút đi thì tất cả đã gục ngã ở bên trong.

- Hộc!

Trong khói đen truyền ra tiếng hít thở nặng nề.

Tiếng thở thôi đã làm người hãi hùng, cảm giác có vật gì khủng bố sắp đi ra.

- Các ngươi có phiền không vậy? Được cứu rồi thì mau chạy đi, các ngươi yếu không có nghĩa là mỗi người đều yếu! Mau rời đi, nơi

này để bản phong chủ lo!

Lâm Phàm cáu lên, người gì kỳ cục, nằng nặc đòi hắn đi cùng, ăn hại!

Tình huống này nhìn thoáng qua là biết, sắp có cá lớn ra, nếu giết chết sẽ lời to.

Đám người Tuyệt Thần cung thộn mặt ra, Lâm phong chủ nói chuyện làm họ không nghe hiểu.

Vì sao hắn không tin?

Gió to từ khói đen thổi tới.

Khói đen cuồn cuộn phình ra, trong khói đen hiện ra mặt người to lớn.

Khuôn mặt đen thui, đỉnh đầu có cặp sừng, không biểu tình, xoang mũi phun ra khói đen, đôi mắt to như đèn lồng đang dần áp sát.

- Ta . . . ta . . .

Đám người Tuyệt Thần cung phập phồng lo sợ lùi lại.

Hồ Tông nhìn Lâm Phàm, biểu tình nôn nóng:

- Lâm phong chủ . . .!

Bây giờ mà không đi thì thật sự không thể đi nữa.

Lâm Phàm vẫn bình tĩnh như không:

- Hay à, một khuôn mặt bằng mười mấy mặt của ta.

Mặc kệ động tĩnh gì đều không thể ảnh hưởng hắn.

Càng lúc càng gần.

Hơi thở khủng bố đã bao phủ trong lòng mọi người.

Đám người Tuyệt Thần cung liên tục thụt lùi ra xa, không dám đứng gần.

Lúc trước bọn họ không thấy rõ là thứ gì đuổi theo mình, giờ thì tồn tại khủng bố rượt họ như chó nhà có tang đã lộ ra khuôn mặt.

Nhưng trừ mặt ra những vị trí khác đều giấu trong khói đen.

Nếu lộ nguyên hình thì to cỡ nào?

- Ủa? Mặt ngươi sao giống con trâu, bản phong chủ hỏi ngươi, có phải ngươi có huynh đệ tên Bình Thiên Ma Ngưu Vương?

Lâm Phàm cảm thấy khuôn mặt này khá giống, hình thể cũng giống.

Đối phương không trả lời, đôi mắt như vực thẳm khiến người không dám đối diện.

Nhưng Lâm Phàm mở to mắt nhìn thẳng vào nó, không sợ chút nào.

Tông chủ Tuyệt Thần cung sợ hãi không dám ở lại:

- Lâm phong chủ, chúng ta đi đây!

Tông chủ từng cho rằng Đạo cảnh đỉnh có thể muốn làm gì thì làm, nhưng hiện tại đã hiểu ra ngoài trời có trời, có tồn tại càng khủng bố hơn.

Lâm Phàm phẩy tay:

- Các ngươi đi mau lên, ta tâm sự với nó.

Hắn háo hức, không muốn có ai ở đây, vừa không giúp được gì còn quấy rầy hắn.

Người Tuyệt Thần cung ngơ ngác, thần kinh của Lâm phong chủ thô đến mức nào mới lù lù không dao động, chẳng hề e ngại như vậy?

Miễn mắt không mù đều nhìn ra quái vật trước mắt khủng bố cỡ nào.

- Hộc hộc!

Mặt to áp sát Lâm Phàm, từ xoang mũi phun ra hơi thở như gió lốc, há miệng đầy răng nhọn:

- Biến đi!

Bùm!

Người Tuyệt Thần cung mặt kinh hoàng, sống lưng lạnh toát, xoe tròn mắt không tin được.

- Trời ạ, Lâm phong chủ không muốn sống nữa?

Khi đối phương nói ra mấy câu đó thì Lâm Phàm đã co nắm tay đấm thẳng vào mặt đối phương.

- Nói chuyện cái kiểu gì, có thể thân thiện giao lưu không hả?

Cú đấm này có lực lượng rất lớn, nhưng đánh vào mặt đối phương không tạo thành tổn thương, chỉ khuếch tán sóng xung kích lực lượng.

- Lợi hại.

Quái vật trước mắt hơi mạnh, cú đấm của Lâm Phàm không nói thứ khác nhưng Đạo cảnh đỉnh cũng phải hộc máu tại chỗ, vậy mà đối phương không phản ứng chút nào, tình huống tệ rồi đây.

Mặt tông chủ Tuyệt Thần cung trắng bệch:

- Đi mau, không cứu được! Chúng ta đã tận tình tận nghĩa rồi!

Bọn họ đã cố hết sức khuyên đối phương rời đi.

Hắn không chịu đi còn ra tay khiêu khích sinh vật khủng bố không rõ sâu cạn.

Không cần suy nghĩ cũng biết kết cục của hắn sẽ rất khủng bố.

Chí bảo của lão mất mát nặng, khoảnh khắc chuông cổ vỡ là lão biết thực lực của sinh vật khủng bố kia đủ để kinh thiên động địa, có mười, một trăm lão cũng không đánh lại.

Tông chủ Tuyệt Thần cung được chuông cổ từ một kho báu bí mật, ẩn chứa chín loại pháp tắc Đạo cảnh, là chí bảo hộ thân nghịch thiên.

Nhưng chuông cổ bị đối phương một mâu đâm thủng mà không có chút phản ứng, tông chủ hiểu rằng thực lực của sinh vật khủng bố siêu khủng.

Hồ Tông không muốn đi:

- Tông chủ . . .

Đây là ân nhân cứu mạng của lão, Hồ Tông muốn cố gắng đến phút cuối cùng.

Tình huống đột ngột biến đổi.

Sinh vật khủng bố nổi khùng lên, đôi mắt bắn ra tia lửa kinh người, khói đen cuồn cuộn dâng trào sau lưng nó, một luồng sáng đen bắn ra.

Vẫn là trường mâu.

Trường mâu cắm mạnh xuống đất, lực lượng to lớn làm đá xanh xung quanh vỡ nát hình thành hố sâu.

Lâm Phàm cảm thán:

- Lực lượng thật mạnh.

Hắn thích đối thủ lực lượng cường đại, nhưng lực lượng của tên này quá khủng bố.

Tông chủ Tuyệt Thần cung phất tay, cố gượng lao đến cửa ra:

- Đi!

Phía trước vẫn có nguy hiểm, vượt qua được hay không đành xem vận may.

Người đã mất bóng nhưng giọng nói còn văng vẳng:

- Lâm phong chủ, hãy bảo trọng!

Bọn họ đã sợ.

Đối phương khủng bố vượt sức tưởng tượng, với thực lực của họ cũng không đánh lại được, ở lại đây là bỏ mạng.

Lâm Phàm ngoắc đối phương:

- Này to con, cho bản phong chủ xem thực lực của ngươi mạnh cỡ nào.

Lâm Phàm rất mong chờ đối phương đối xử cuồng bạo với mình, tốt nhất là đánh hắn mềm người.

Vừa dứt lời, không khí bên cạnh Lâm Phàm cuồn cuộn, một bàn tay đen thui thô kệch vươn ra vỗ mạnh vào người hắn.

- Thú vị.

Lâm Phàm không né mà giơ tay đỡ.

Bùm!

Lực lượng khủng bố va chạm, trùng kích mạnh mẽ khuếch tán mạnh, lấy Lâm Phàm làm trung tâm, một dòng sóng khí thổi quét bốn phương tám hướng.

Lực lượng này quá khủng bố, vách đá bốn phía rung bần bật.

Đám người Tuyệt Thần cung đã chạy trốn vào đường hầm vẫn cảm nhận khí thế mạnh mẽ từ đằng sau.

Khuôn mặt mỗi người nặng nề, từ lúc bước vào đây là mọi thứ khiến người rợn tóc gáy.

Hồ Tông ngoái đầu nhìn:

- Chỉ mong Lâm phong chủ có thể bình an trở về.

Lão bất lực, không giúp được gì.

Lúc này.

Lâm Phàm giơ tay đỡ, hắn cảm nhận lực lượng kinh khủng kia mạnh mẽ đến mức nào.

Kinh người!

Thật sự rất kinh người!

Thần chưởng vô địch, càn quét tất cả.

Năm ngón tay của đối phương lướt nhanh, không gian bị xé rách tạo thành trùng kích lực lượng rất khủng khiếp.

- A?

Lâm Phàm nhấc chân di chuyển, mặt đất dưới chân từ từ lún xuống, ụ đất nhô lên.

Bùm!

Lực lượng siêu cuồng bạo bộc phát ra.

Lâm Phàm không đứng vững, bị đánh bay, đây là lần đầu tiên lực

lượng của hắn ở thời kỳ đỉnh cao mà vẫn bị người nghiền áp.

Trong khi Lâm Phàm suy nghĩ lung tung thì một cánh tay thò ra chặn hắn lại.

Thế công của đối phương không giảm, tay chạm tay như đập ruồi.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lâm Phàm bị hai bàn tay của đối phương bao lấy.

Lâm Phàm hét to một tiếng:

- Quá đáng!

Hắn giang hai tay chậm rãi đẩy mở tay của đối phương.

Lực lượng của đối phương thật kinh người, hại Lâm Phàm chịu thiệt lớn.

Mở ra chiến trường viễn cổ.

Lâm Phàm biết mình không đánh lại đối phương, nhưng là nam nhi đích thực dù không đánh lại cũng phải lên, trừ phi bị đối phương đánh chết.

- Hưm?

Quái vật khủng bố ngạc nhiên, có lẽ vì con kiến nhỏ còn sống trong bàn tay làm nó rất bất mãn, nó giận dữ rống to, khói đen sau lưng sôi trào như nước sôi nóng bỏng.

Lực lượng giữa hai bàn tay càng khủng khiếp hơn.

Tốc độ của Lâm Phàm cực nhanh thoát khỏi hai tay, đến gần đôi mắt của đối phương, co nắm tay, ngưng tụ lực lượng đấm mạnh.

Bùm!

Đối phương không chớp mắt cái nào, cú đấm không mang lại bao nhiêu hiệu quả.

- Lợi hại, đây rốt cuộc là sinh vật gì? Cứng dữ vậy.

- Này, ngươi nói thật với bản phong chủ đi, có phải ngươi có huynh đệ tên Bình Thiên Ma Ngưu Vương không?

Lâm Phàm càng nhìn tên này càng thấy giống Bình Thiên Ma Ngưu Vương, chẳng qua xấu xí hơn Bình Thiên Ma Ngưu Vương chút xíu.

Trong khi Lâm Phàm nói nhảm nhí thì không khí lần nữa đông lại, khi hắn phản ứng lại thì đối phương đã huơ tay tát. Lâm Phàm như đạn pháo bị đập bay xa.

Nhờ hiệu quả bá thể của chiến trường viễn cổ nên Lâm Phàm ổn định thân hình.

Nhưng lực lượng của đối phương khủng thật, Lâm Phàm da tróc thịt bong, máu tươi phun ra, rất thê thảm.

Lâm Phàm ổn định lại, bất đắc dĩ nghĩ:

- Rốt cuộc có lai lịch gì mà mạnh dữ vậy, chẳng phải Đạo cảnh đỉnh là cực hạn của vực ngoại giới sao? Nhưng hôm nay bản phong chủ sẽ từ từ mài chết ngươi!

Bùm!

Hai chân đạp mạnh, hắn biến mất tại chỗ.

Sinh vật khủng bố giang hai tay vỗ mạnh về phía Lâm Phàm, lực lượng kinh người, không gian bị đè ép, trúng chưởng thì dù không chết cũng bị thương.

Xoẹt!

Một luồng búa quang hiện ra chém vào bàn tay của đối phương.

Một ngón tay dính máu văng lên bay ra xa, búa xẻ thân thể đối phương, chặt đứt một ngón tay.

Tiếng rống giận dữ vang lên.

Hiển nhiên sinh vật khủng bố không ngờ có vũ khí tổn thương được nó, đối với nó thì bị con kiến tổn thương là sỉ nhục.

Ngón tay bị cắt đứt chớp mắt lành lặn, vết thương cũng mất.

Rầm!

Lâm Phàm ọc bãi máu, lại bị đối phương đánh mạnh.

Đừng nhìn đối phương to con thì tưởng chậm chạp, thật ra rất

nhanh, nhanh như chó.

Chương 870: Điên cuồng gặt

Tiếng gầm rú không dứt.

Lực lượng trùng kích nối tiếp nhau không ngừng nghỉ.

Không phải Lâm Phàm ăn hiếp người khác mà là hắn bị đè đầu đánh.

Thực lực của sinh vật khủng bố rất mạnh, tốc độ siêu mau, mỗi kích đều khủng khiếp vô cùng.

Người Lâm Phàm đẫm máu, ánh mắt hắn nhìn nó đúng kiểu ngươi giỏi lắm.

Hắn không còn không lời nào để nói.

Lâm Phàm mắng:

- Nhà ngươi đừng quá kiêu ngạo, bản phong chủ giết ngươi cùng lắm mất vài giây, nếu không phải thấy ngươi có chút tác dụng, thực lực mạnh một chút thì ngươi thật sự không sống lâu hơn giây sau!

Hắn bị đánh không có đường chống cự.

Nếu mở vận rủi cuồn cuộn ra thì bảo đảm tên to con này quỳ ngay, không đánh trả được.

Giọng sinh vật khủng bố ồm ồm như sấm sét vang vọng làm đau màng tai:

- Biến ngay!

Lâm Phàm đáp trả:

- Biến con mắt! Bản phong chủ đã vào rồi, chưa lấy được chỗ tốt gì thì dù trời có sập cũng không đi!

Đã đến đây rồi đừng hòng đuổi hắn đi, làm gì có chuyện dễ vậy.

Lâm Phàm nhìn sơ liền biết nơi này khác biệt, có vấn đề rất lớn.

- Tạm thời không đánh lại tên này, vào trong xem trước đã, không chừng gặp thứ tốt.

Lâm Phàm chuẩn bị sẵn sàng, sau đó lắc người lao vào làn khói đen.

Hắn muốn xuyên qua nó nhìn xem có cái gì.

Vang tiếng quát như sấm:

- Chết!

Khói đen cuộn trào dồn về phía Lâm Phàm.

Có mấy tia sáng đen xuyên thấu không gian tập trung vào Lâm Phàm.

Rào rào!

Những trường mâu nối với xích sắt bay xẹt qua, vang tiếng xích rào rạc.

- Thứ kỳ lạ, hình thành kiểu gì? Cường giả mà cô nương Vạn Quật lão tổ nói không lẽ giống với thứ này?

Lâm Phàm né qua, một cây trường mâu sượt qua mặt hắn.

Tuy không bị đâm trúng nhưng trường mâu kéo dòng khí sắc bén vô cùng, để lại một vết thương mới trên người của hắn.

Lâm Phàm vào làn khói đen, phát hiện bên trong lấp lóe đốm sáng, không thấy rõ là cái gì nhưng tuyệt đối không phải thứ đơn giản.

Vèo vèo!

Cảm giác đè ép nặng trịch ập đến.

Sinh vật khủng bố gầm rống, hai tay phá không trấn áp:

- Không cho vào, xéo đi!

Nó trông giữ nơi này, không cho bất cứ ai vào.

Bao đời nay có nhiều người đã vào nhưng đều chết ở bên ngoài.

- Hù ai đó!

Lâm Phàm né tránh, nhưng vẫn bị đấm trúng, nhưng đã mở ra chiến trường viễn cổ nên hắn không sợ chút nào.

Khói đen dâng lên, một bóng người xuyên qua, cảnh tượng trước mắt biến đổi kinh người.

- Đây là một tòa cung điện?

Một cung điện nguy nga tỏa hơi thở viễn cổ sừng sững ở phía xa.

Tuy cách hơi xa nhưng ánh sáng ngút trời đâm lên trên.

- Grào!

Bên dưới vang lên từng tiếng rống.

Lâm Phàm mừng rỡ:

- Điểm?

Hắn không ngờ chỗ này có yêu thú nhiều như biển, hơi thở đều không giống bình thường, không yếu chút nào, là quý tộc trong yêu thú.

Một yêu thú to như ngọn núi, bề ngoài giống sư tử gầm rống, tia chớp ẩn chứa lực lượng khủng bố bắn về phía Lâm Phàm.

Yêu thú khác không đứng xem, lửa, mưa đá, đủ loại thế công phô thiên cái địa như muốn đánh gục Lâm Phàm.

- Lợi hại, ta chưa ra tay mà các ngươi đã tấn công trước. Rất tốt, đã tấn công trước thì đừng trách ta!

Lâm Phàm hạ xuống, hai chân đạp mạnh mặt đất, lực lượng to lớn làm sập mặt đất.

Lâm Phàm lấy búa ra, vẻ mặt hớn hở.

Hắn không nói không rằng, trực tiếp chém. Muốn gặp yêu thú thì dễ, nhưng gặp yêu thú thực lực thuộc loại quý tộc thì khó.

Sinh vật khủng bố đuổi theo, thấy con kiến rơi vào bầy yêu thú thì nó ngầm rống nhưng không ra tay, hình như không muốn làm bị thương bầy yêu thú.

Có lực lượng khủng khiếp đánh lén sau lưng Lâm Phàm, là một con yêu thú giơ vuốt to cào, móng vuốt bén nhọn lóe tia sáng lạnh, có thể cắt đứt tất cả.

Lâm Phàm xoay người, giơ búa chém vuốt to.

Yêu thú này hơi ngốc, không cảm giác có gì lạ.

Ở đây lâu, nó tự tin mù quáng vào móng vuốt của mình, đinh ninh cây búa lóe tia sáng lạnh sẽ không làm nên cơm cháo gì.

Giây sau, một bãi máu bắn ra.

Một móng vuốt bị chém rụng.

Yêu thú ngây người, không phản ứng lại, mắt xoe tròn nhìn móng vuốt nằm dưới đất.

Sao móng vuốt này quen mắt thế, hình như là móng vuốt của nó?

Đau nhói chợt truyền lên não.

- Grào!

Nó gào thét, đau đớn cả người co giật, nó không ngờ bị người chặt đứt móng vuốt, hại nó đau muốn chết.

Lâm Phàm nhíu mày nói:

- Cái thứ gì, yêu thú này hơi ngốc.

Yêu thú xung quanh tụ lại, hắn không nghĩ nhiều nữa, hai chân nhún mạnh nhảy lên, giơ búa chém xuống đầu yêu thú.

Một nhát búa, đầu bị chặt thành hai khúc, suối máu phun ra, vô cùng thê thảm.

Tăng điểm lên, thật là sung sướng gì đâu.

Phập!

Trong khoảnh khắc Lâm Phàm mất tập trung thì lồng ngực bị một cái đuôi đâm xuyên.

Lâm Phàm tức giận vụt ngoái đầu:

- Dám chơi trò đánh lén!

Chỗ đó có con yêu thú đuôi dài, cái đuôi của nó rất dài, vẻ ngoài giống con cá, hai má mấp máy, cái đuôi sau mông run nhẹ, lông dựng đứng, từng tia chớp tỏa sáng chói mắt từ cái đuôi, dọc theo đuôi yêu thú phủ lên Lâm Phàm.

Xoẹt xoẹt!

Lâm Phàm giơ búa chặt xuống cái đuôi.

Phập!

Nửa cái đuôi cụt rớt xuống còn lăn mấy vòng như cá quẫy người, sau đó không nhúc nhích.

Yêu thú đuôi dài ăn đau muốn rút đuôi về, không ngờ sinh linh bị nó đâm thủng chộp lấy đuôi của nó, chặt từng nhát búa như đang chặt thịt.

Yêu thú đuôi dài đau đến run bần bật, nó đau sắp đứt dây thần kinh.

Sao sinh linh kia còn nhúc nhích được? Đã bị thương đến mức đó rồi còn cầm chắc búa chém nó.

Đang lúc Lâm Phàm chặt hăng say thì lưng bỗng nặng hơn, một con yêu thú giơ bốn vó đè xuống. Nhưng hắn đang là bá thể, sẽ không ngã xuống đất.

- Nào, để xem ai có thể sống đến cuối cùng!

Phụt!

Lại một con yêu thú nhào lên cắn cổ Lâm Phàm, động mạch chủ bị cắn đứt, một miếng thịt bị xé xuống.

- Cắn sướng không?

Lâm Phàm xòe bàn tay bấu đầu yêu thú dí sát cổ mình, lực lượng to lớn làm yêu thú thấy đau, người run rẩy vùng vẫy.

Bùm!

Đầu yêu thú nổ tung, máu thịt rơi đầy đất.

Lâm Phàm cảm thấy bầy yêu thú này thật quái dị, hắn thấy chúng nó lẽ ra đã có linh trí, có thể nói tiếng người, biết sợ. Nhưng nay xem ra bầy yêu thú không có sức mạnh, cũng không có đầu óc, chỉ như dã thú tầm thường bùng nổ tính dữ nguyên thủy nhất.

Bầy yêu thú đã đè lên Lâm Phàm, rất nhiều, con này chồng lên con kia.

Lâm Phàm sắp bị nhấn chìm.

- Nếu không biến đi sẽ phải chết.

Sinh vật khủng bố cao to đứng trong vực sâu vô tận nhìn cảnh này tựa như người chơi cờ nhìn bàn cờ, yêu thú và Lâm Phàm ở trong mắt nó là quân cờ trên bàn cờ.

Bầy yêu thú tản ra.

Những cái miệng đầy răng nhọn đã cắn xé Lâm Phàm nát nhừ, không thành hình người.

Yêu thú bị chặt như chặt thịt còn ghi hận, nó đến gần đống thịt nát, tức giận vỗ móng vuốt đập nát một mảnh thịt.

Nó căm hận sinh linh cắt đuôi của nó thành ra thế nào.

Nó chợt cảm giác không ổn, nguy hiểm to lớn tràn ngập.

Bộp!

Cái đuôi cụt bị người bắt lấy, nó như mèo con bị đạp trúng đuôi, lông tơ dựng đứng lên, cong người lại.

- Ác thật.

Lâm Phàm bẻ cổ, giơ búa chém lung tung.

Phập!

Đuôi dài của yêu thú bị chém thành mấy chục khúc, một kích cuối cùng là bị Lâm Phàm đập nát đầu.

Hắn thích đại chiến với bầy yêu thú, mỗi con đều là điểm, cho hắn cảm nhận vui sướng đến tột đỉnh.

Sinh vật khủng bố rống to, âm thanh dấy lên gợn sóng kinh người:

- Biến đi!

Không ngờ sinh linh này chưa chết.

Lâm Phàm phớt lờ, muốn hắn biến khỏi đây là nằm mơ, có lẽ mơ cũng không thể nào.

Yêu thú có ở đây, hắn chắc chắn sẽ gặt hết, không chừa một con.

- Grào!

- Grào!

Bầy yêu thú hung hăng ngẩng đầu gầm rống, hùng hổ nhào vào Lâm Phàm.

- Đến hay lắm, hôm nay không uổng chuyến này!

Tu vi của những yêu thú này đều rất mạnh, nếu không chết mấy chục, hơn trăm lần thì khó giải quyết hết.

Chiến trường viễn cổ mạnh, nhưng bị bầy yêu thú cắn xé thành thịt nát thì hết cách chữa.

Sinh vật khủng bố trợn to mắt nói:

- Chết tiệt!

Nó giận dữ, sinh linh đáng giận không rời đi mà luôn chém giết yêu thú.

Mỗi con yêu thú ở đây đều là thứ sinh vật khủng bố bảo vệ, tuy nó không biết bầy yêu thú có ích lợi gì, nhưng trong ý thức vô hình có âm thanh nói cho nó biết phải bảo vệ bầy yêu thú.

Vèo!

Trường mâu đen mang theo tia chớp phá không bắn tới, muốn đóng đinh chết Lâm Phàm tại đây.

Bầy yêu thú muốn chạy trốn, sinh vật khủng bố ra tay, chúng nó cảm nhận uy thế kinh khủng khiếp, không dám ở lại.

Nhưng thoáng chốc chúng nó bị Hữu Sắc Nhãn Tình hấp dẫn, gầm rống giận dữ liều mạng lao về phía Lâm Phàm.

Sinh vật khủng bố lên tiếng:

- Tránh ra hết!

Không ngờ yêu thú mà nó muốn bảo vệ không biết sự khủng bố của nó, bướng bỉnh xông vào, chúng nó không biết cái chết đã buông xuống sao?

Trường mâu đen kéo theo dòng khí khủng bố tuy không chém trúng yêu thú, nhưng dòng khí cắt rách từng vệt trên người yêu thú.

Sinh vật khủng bố lại lên tiếng đuổi bầy yêu thú:

- Tránh ra!

Nhưng không có tác dụng gì, bầy yêu thú như nổi điên muốn liều mạng với Lâm Phàm.

Lâm Phàm cười nói:

- Rất tốt, rất thích.

Hắn né tránh trường mâu, cầm búa chém không quen. Hắn lấy miếng đá ra đập.

Bùm!

Một con yêu thú bị miếng đá bao trùm, phụt một tiếng, miếng đá đè xuống đất, một bãi máu từ dưới miếng đá phun ra.

Thoải mái!

Chương 871: Lâng lâng khiến ta thoát khỏi gông xiềng

Chu Phượng Phượng ngồi ở chỗ cũ, nôn nóng không biết sao rồi:

- Bên lão ca sao rồi nhỉ?

Chu Phượng Phượng loáng thoáng nghe bên trong có tiếng động.

Rất sốt ruột, rất khủng hoảng.

- Mau, mau, tới lối ra rồi!

Giọng nói yếu ớt, chắc đã bị thương.

Khi Chu Phượng Phượng thấy rõ người chạy ra thì sững sờ, khó tin hỏi:

- Sao các ngươi đi ra?

Người Tuyệt Thần cung đi vào trong, chắc chắn một đường chém đến cuối, sao bây giờ xuất hiện ở đây? Thời gian cũng không đúng, thám hiểm gì mà lẹ thế.

- Nguy hiểm, chạy mau!

Tông chủ bị thương nặng, không muốn nói nhiều, chỉ mong nhanh chóng rời khỏi chốn thị phi.

Nơi này không phải vùng đất mạo hiểm mà là chỗ chôn xác.

Tồn tại bên trong khủng bố, siêu khủng bố, chọc giận nó càng tăng tốc độ chết.

Chu Phượng Phượng níu áo tông chủ, sốt ruột hỏi:

- Khoan đã, lão ca của ta đâu?

Nếu lão ca lao ra nói khủng bố, nguy hiểm thì chắc chắn Chu Phượng Phượng đã vội vàng kéo lão ca cưỡi heo mập trốn đi, nhưng chạy ra là người của Tuyệt Thần cung, vậy chẳng phải là bên trong thật sự rất nguy hiểm?

Tông chủ Tuyệt Thần cung lòng còn sợ hãi nói:

- Hắn còn ở bên trong, chúng ta khuyên hắn đi nhưng hắn không chịu.

Mới rồi họ chạy qua đường hầm, xúc tu đáng sợ lại thò ra, cực khổ đánh một trận mới miễn cưỡng chạy ra.

Nếu họ không chuẩn bị đầy đủ chắc đã có người ngã xuống mãi mãi.

Chu Phượng Phượng giật mình kêu lên:

- Các ngươi cứ đi ra như vậy? Quá bạc bẽo, lão ca của ta đã cứu mạng lão tổ tông môn các ngươi!

Chu Phượng Phượng thầm hoảng.

Tông chủ Tuyệt Thần cung cộng thêm chín vị lão tổ bị hù sợ chạy ra thì bên trong khủng khiếp đến mức nào?

Chu Phượng Phượng không dám tưởng tượng.

Chỉ hy vọng lão ca còn chống chọi được.

Hồ Tông cố gắng giải thích:

- Chúng ta đã cố hết sức, khuyên rất nhiều lần nhưng Lâm phong chủ không chịu đi ra.

Việc này không thể trách bọn họ, không hiểu sao Lâm phong chủ bướng bỉnh không chịu đi, không biết hắn có gì nắm chắc giết tồn tại khủng bố kia.

Chu Phượng Phượng vỗ mạnh đầu heo:

- Dương Dương, đừng ngủ, đi vào cứu người!

Mức độ nguy hiểm bên trong khá cao, nhưng với năng lực của Dương Dương chắc không sao.

- Ụt ụt!

Heo mập tỉnh dậy, bốn vó chắc khỏe giẫm mặt đất, nó đã biết tình huống bên trong.

Ếc!

Ếc!

Thân thể heo mập biến đổi, bốn vó đen thui như cục sắt, có lửa rực cháy. Thân hình lớn hơn, khỏe mạnh hơn, vạm vỡ hơn trước.

Chu Phượng Phượng dứt khoát cưỡi trên mình heo mập, vỗ mông bồm bộp:

- Dương Dương, chúng ta đi vào cứu người, không uổng tài phú lão ca đưa cho chúng ta! Lên, xung phong!

- Ụt ịt!

Heo mập kêu lên, nhấc bốn vó bốc lên bụi mù, hóa thành luồng sáng biến mất trước mắt mọi người.

- Tông chủ, giờ chúng ta nên làm gì?

Tất cả lão tổ đều bị thương, có thể sống chạy ra đã là rất may mắn.

Cảm giác chưa từng có, cảm giác sống sót làm lòng người phấn chấn.

Tông chủ Tuyệt Thần cung mở miệng nói:

- Nơi này tạm thời an toàn, chữa thương đã.

Với trạng thái hiện giờ muốn ra cũng khó.

Cộp cộp!

Tốc độ của heo mập rất nhanh, đi qua chỗ có xúc tu, các xúc tu chưa phản ứng lại thì nó đã mất hút.

Bùm!

Lâm Phàm xoay tròn bảy trăm hai mươi độ trên cao, vừa hộc máu vừa vung binh khí.

Búa và miếng đá mang đi từng con yêu thú.

Sinh vật khủng bố đã nổi khùng.

Con kiến này giết thứ nó muốn bảo vệ ngay trước mặt nó.

- Chết tiệt, chết cho ta!

Sinh vật khủng bố đập tay xuống, bàn tay to che kín trời, bao trùm cả yêu thú.

- Ta không thể cho ngươi cướp đi thứ của ta!

Lâm Phàm nhảy vọt lên, búa chém mạnh vào bàn tay đối phương.

Lưỡi búa cực bén.

Phập!

Bàn tay bị cắt một đường sâu hoắm.

Giây sau, bên phải có gió thổi tới, một bàn tay khác với tốc độ siêu nhanh chộp Lâm Phàm trong lòng bàn tay, siết chặt.

Bùm!

Nổ tung.

Lực lượng quá mạnh, dù là Lâm Phàm cũng không ngăn nổi.

Lâm Phàm luôn thắc mắc sinh vật khủng bố có tu vi cỡ nào, là quái vật gì mà sao mạnh mẽ đến thế.

Máu chảy ra từ lòng bàn tay, rơi xuống đất.

Đám yêu thú tắm trong máu, dữ tợn mà hưng phấn gầm rống.

Mười giây sau.

Lâm Phàm lại xuất hiện, lầm lì chém giết.

Nơi này có nhiều yêu thú, tăng số điểm khiến người hưng phấn.

Hắn cảm giác đi chuyến này đủ để tích lũy điểm, có thể xếp đầy nội tình.

Giọng sinh vật khủng bố ồm ồm hỏi:

- Ngươi là ai?

Sinh vật khủng bố phát hiện con kiến này rất dai dẳng, giết lần này đến lần khác làm nó cáu rồi, cảm giác giết mãi không chết.

Hơn nữa sinh vật khủng bố mà nó phải bảo vệ càng lúc càng thưa thớt, bốn phía đã thành biển máu.

Lâm Phàm giết hăng say, sinh vật khủng bố hỏi hắn là ai, hắn không trả lời, không muốn nói chuyện, sau đó giơ ngón giữa trước mặt đối phương.

Nếu không phải tu vi thấp hơn thì hắn đã không để sinh vật khủng bố láo trước mặt mình.

Đùa cái khỉ gì!

Khi Lâm Phàm giải quyết con yêu thú cuối cùng, phía đối diện khói đen truyền ra tiếng la:

- Lão ca, ta tới cứu ngươi!

Là giọng của Chu Phượng Phượng.

Lâm Phàm ngây người:

- Trời, các ngươi vào đây làm gì? Mau biến!

Làm cái quái gì vậy, đã dặn không được vào mà.

Khi gặp sinh vật khủng bố thì Lâm Phàm mừng vì mình không mang Chu Phượng Phượng cùng vào, nếu không một người một heo sẽ gục tại đây.

Chu Phượng Phượng cách không gian hét to:

- Ta lo cho lão ca nên cùng Dương Dương đi vào! Lão ca có chịu đựng nổi không vậy?

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói:

- Nổi!

Không ngờ tên này lon ton chạy vào, chẳng khác nào đưa đầu cho người ta.

Hắn sắp không chống được nữa rồi, một người một heo thì làm ăn được gì, sẽ bị người một bàn tay đập chết.

Mới dứt lời, Chu Phượng Phượng cưỡi trên người Dương Dương:

- Đi, trở lại, giá!

Đến nhanh, đi cũng mau, vội vàng.

Chu Phượng Phượng sợ muốn chết:

- Mợ ơi, đó là cái thứ gì? To dễ sợ.

Khi Chu Phượng Phượng thấy sinh vật khủng bố, đừng nói hình thể, chỉ riêng hơi thở đã làm lão cảm giác khủng bố.

Vèo!

Có luồng sáng lạnh bắn tới từ đằng sau.

- Dương Dương, chú ý bước chân.

Khỏi xem cũng biết là quái vật khủng bố kia ra tay.

Chu Phượng Phượng không dám quay đầu xem, sợ bị hù ngây người rồi rớt khỏi mình Dương Dương.

Đừng nhìn heo mập to khỏe nhưng rất nhanh nhẹn, bốn vó bước đi nhẹ nhàng, Lăng Ba Vi Bộ hoàn toàn không thể so sánh với móng heo.

Ầm ầm!

Trường mâu cắm ngược dưới đất, khuếch tán trùng kích mạnh.

Giờ Chu Phượng Phượng mới dám ngoái đầu nhìn:

- Trời, hù chết người. Lão ca chơi hơi lớn, hèn gì đám già kia sợ chạy ra hết.

Chu Phượng Phượng hét vào trong:

- Lão ca, cố chống nhé!

Lão chỉ vào xem, lão ca không bị gì là lão yên tâm. Lão hiểu biết lão ca, còn chưa kêu cứu mạng là có nắm chắc.

Lâm Phàm hét to:

- Ngươi đừng đi vào, ở bên ngoài chờ ta!

Thật ra hắn hơi cảm động, một người một heo còn chút lương tâm, biết đi vào xem.

Nhưng thấy hắn còn khỏe thì chạy nhanh hơn ai hết, để lại chút tỳ vết. Nếu cho ở lại lâu thêm vài giây thì đã thành giai thoại.

Sinh vật khủng bố rất bất mãn, không ngờ hai con kiến nhỏ trốn thoát ngay trước mặt nó.

- Mình tạm thời không đánh lại tên này, vào trong xem sao đã.

Lần này hắn đã được lợi, khiến hắn giãy thoát khỏi trái tim lâng lâng.

- Tạm tha cho ngươi đấy, đợi qua một thời gian ngắn lại đến xử ngươi!

Lâm Phàm thấy phía trước còn có đường, thân hình hóa thành luồng sáng biến mất tăm.

- Biến ngay!

Sinh vật khủng bố nổi khùng, con kiến đã vào trong.

Vực sâu rung rinh vì cơn giận của sinh vật khủng bố, đôi tay đen thui bấu mặt đất, bò lên từ vực sâu.

Thân hình to lớn kéo theo khói đen, thân thể, cánh tay, đôi chân đen đến bầm tím, làn da khắc phù văn kỳ lạ.

Sinh vật khủng bố bước ra một bước, mặt đất sụp xuống, mỗi bước chân để lại dấu chân to, mặt đất rung rinh.

- Con kiến chết tiệt, biến khỏi đây! Nơi này không phải chỗ cho ngươi đến!

Sinh vật khủng bố đuổi theo Lâm Phàm, nó ngủ say tại đây, chặn lại tất cả kẻ xâm nhập, bao nhiêu năm qua không biết đã giết bao nhiêu người.

Nhưng không ngờ có ngày nó để một con kiến xâm nhập vào.

- Xem ra tên kia bò lên rồi.

Tạm thời Lâm Phàm không muốn đánh nhau với sinh vật khủng bố, có đánh cũng không ích gì.

Với thực lực của đối phương có thể cho hắn tăng lên chút nội tình, nhưng không nhìn xem hắn đã có bao nhiêu điểm, chút nội tình tăng trong chiến đấu có thể nhanh hơn thăng cấp công pháp sao?

Lâm Phàm bỗng dừng bước, bị cảnh tượng trước mắt làm giật mình:

- A? Nơi này là . . .?

Các quan tài đá đặt ở đó, đếm sơ có mười hai cái.

Bên trên có luồng sáng chiếu xuống bao trùm từng quan tài.

- Bảo bối!

Lâm Phàm lập tức tiến lên, đẩy mở một quan tài đá, một xác chết nằm bên trong, chưa bị mục, sắc mặt như người thường, nhưng không có hơi thở, tim đập, chẳng có gì cả.

- Có bảo bối không đây!

Lâm Phàm nhanh chóng lục tìm, tạm thời không phát hiện, có lẽ vì hắn không nhìn thật kỹ nên không chú ý tới.

- Cút đi, nơi này không phải chỗ cho ngươi đến!

Tiếng quát như sấm sét vang vọng bên tai.

Sinh vật khủng bố đã đến, cái bóng bao phủ nơi này tối tăm hơn.

- Đến rồi thì không có chuyện tay trắng trở về.

Lâm Phàm không nghĩ nhiều, trực tiếp bỏ quan tài đá vào trữ vật giới chỉ.

Lâm Phàm cảm nhận uy áp tinh thần và phong ấn ập đến, uy áp tinh thần đã hình thành bão tinh thần, ai đi vào sẽ bị nghiền nát.

- Sinh vật khủng bố này đã cứu mạng nhỏ của nhóm Tuyệt Thần cung.

Lâm Phàm cho rằng nếu đám người Tuyệt Thần cung đến đây thì chắc chắn sẽ bị uy áp tinh thần xâm nhập, khi đó chết cũng không biết chết như thế nào.

Nhưng với Lâm Phàm thì tất cả là vấn đề nhỏ.

Miễn dịch uy áp tinh thần, không nhìn phong ấn.

Vùng đất mạo hiểm trên đời này đều là vườn hoa nhà hắn.

Sinh vật khủng bố tức giận quát:

- Bỏ xuống!

Nó xòe tay ra, vươn tới trước định chộp Lâm Phàm.

Lâm Phàm liếc qua, không thèm để ý.

Lúc này không ai có thể ngăn cản hắn, mọi thứ đập vào mắt đều có duyên với hắn. Tất cả thứ này là người có duyên sẽ lấy được, hợp lý.

Bùm!

Chưởng chụp hụt.

Một tay khác của sinh vật khủng bố chộp quan tài khác.

Không cho phép đụng vào những thứ đó, càng không được mang đi.

Sinh vật khủng bố vươn tay chộp năm quan tài còn lại, há mồm hút vào miệng.

- A? Dám cướp đồ trước mặt bản phong chủ, dù núi đao biển lửa bản phong chủ cũng vào!

Lâm Phàm xoay người đuổi theo năm quan tài, thứ đã lọt vào mắt hắn thì không ai có thể lấy đi.

Chương 872: Ta tự cuộn tròn trịa lăn

Lâm Phàm theo năm quan tài vào mồm máu của sinh vật khủng bố.

Trước mắt tối đen, không thấy ánh sáng.

Sinh vật khủng bố quá lớn, miệng nó như vô cùng tận, sâu không thấy đáy.

Người Lâm Phàm rực cháy lửa chiếu sáng bốn phía.

Năm quan tài bị lôi kéo không ngừng rơi xuống.

Lâm Phàm hơi bất đắc dĩ, hắn không nhớ đã bao nhiêu lần vào bụng của người khác, không biết khí quan trong thân thể tên to con này có mềm không, nếu mềm mại thì hôm nay tiêu đời rồi.

Bộp!

Lâm Phàm đuổi theo một quan tài, cất vào trữ vật giới chỉ.

Quỷ biết trong quan tài này có bảo bối gì không, nhưng đặt những thứ kia trong này đều là đồ cổ, mang đi tuyệt đối không hối hận, nếu không mang đi sẽ hối hận trong những ngày còn lại.

- Sợ rằng Chu Phượng Phượng sẽ phải thất vọng.

Lâm Phàm mới lật xem một quan tài, bên trong không có thứ gì hấp dẫn người.

Lần này xem như Lâm Phàm được lợi, nhưng Chu Phượng Phượng hơi thiệt thòi.

Trong người sinh vật khủng bố như vô cùng tận, không biết bao sâu, khi nào tới điểm cuối.

Vèo!

Có rễ đen từ xa vươn tới, quấn lấy quan tài đá muốn mang chúng đi.

Nhưng sao Lâm Phàm cho phép đối phương thành công, mấy thứ này là của hắn, không ai cướp được.

Bùm!

Lâm Phàm giơ búa chặt mớ rễ cây.

Cây búa này không nói thứ khác, riêng độ bén rất tuyệt, chém cái gì là nát cái nấy.

Sinh vật khủng bố mạnh không?

Nhưng đấu với cây búa này thì cách biệt nhiều, hầu như bị chém thương.

Phập!

Rễ đứt, quan tài đá vào tay.

Bên ngoài, sinh vật khủng bố nổi giận, con kiến vào trong người của nó thì sẽ chìm vào biển vô tận. Nhưng không ngờ con kiến ở trong thân thể nó còn giành giật quan tài đá.

Chớp mắt Lâm Phàm đã thu năm quan tài đá khác vào trữ vật giới chỉ.

Lâm Phàm bỗng cảm giác hơi thở khủng bố ngưng tụ bốn phía, không ngừng đến gần.

- Ài, bất đắc dĩ, mỗi lần đều gặp thứ quỷ dị này. Nhưng không được, bản phong chủ không phải loại người dễ bị giết.

Lâm Phàm giơ búa chém vào vực sâu.

Giây sau hắn nhíu mày, cảm giác không thích hợp.

Búa quang chém trúng vực sâu nhưng chỉ khuếch tán chút dao động rồi mất tăm.

Vèo!

Trong hắc ám phía xa lấp lóe tia sáng, thoáng chốc đã đến trước mắt, đây là đòn đánh trả của sinh vật khủng bố.

Lâm Phàm không né tránh, mặc cho tia sáng đánh trúng người.

Bùm!

Bùm!

Máu bắn tung tóe, người hắn bị những tia sáng đánh trúng thủng lỗ chỗ dễ dàng như tờ giấy.

Lâm Phàm hét hướng vực sâu:

- Này, ngươi có cần làm vậy không? Mau chạy ra đây, chúng ta quyết tử chiến ngay trong này, không thì ta đi đây!

Đối phương không nể tình, không thèm đáp lại dù một tiếng kêu, làm hắn rất tuyệt vọng.

Xem thường người cũng không nên như vậy.

Vực sâu bỗng chấn động, có âm thanh truyền đến:

- Giao đồ ra!

Là giọng của sinh vật khủng bố, nó rất tức giận, muốn nghiền nát Lâm Phàm ra.

Một con kiến mà phá mở chướng ngại của nó, mang đồ bên trong đi, thật là tội đáng muôn chết.

Hiện giờ còn chui vào cơ thể của nó, đối với nó thì đây là sỉ nhục.

Lâm Phàm dứt khoát lắc đầu:

- Không cho.

Đùa, thứ vào tay hắn rồi thì không có chuyện trả lại.

Lâm Phàm cảm thấy sinh vật khủng bố mất trí, sao không ra ngoài thăm dò nghe ngóng xem Lâm Phàm là loại người gì.

Sinh vật khủng bố vốn nên điên tiết, nhưng lúc này nó bình tĩnh rất nhiều.

- Nếu vậy thì cùng quan tài đá chìm đắm trong này. Nơi đây sẽ là chỗ chôn xác của ngươi, đừng mơ ra ngoài, nơi này là không gian vô tận.

Sinh vật khủng bố rất mạnh, trong người tự thành không gian. Vô cùng lớn, đủ để giam cầm đối phương.

- Thì ra là vậy, hèn gì ta thấy lạ, sao không thấy máu thịt đâu.

Lâm Phàm cảm giác trong người sinh vật khủng bố rất thần kỳ, không có máu thịt, càng không có khí quan, chỉ có vực sâu không thấy đáy.

Lâm Phàm giơ tay chào từ biệt, hắn phải đi:

- Tạm biệt, lần sau chúng ta gặp mặt sẽ là ngày chết của ngươi.

Lâm Phàm biến mất tại chỗ, không để lại dấu vết, như đột nhiên biến mất.

- Đúng như mình nghĩ.

Lâm Phàm ra khỏi người sinh vật khủng bố.

Trong cơ thể của sinh vật khủng bố đã hình thành phong ấn, đã không ra được thì phải thả hắn ra, nếu không sẽ là cuộc tranh luận mâu thuẫn.

Không nhìn phong ấn.

Vực sâu vô tận.

Rốt cuộc cái nào mạnh hơn?

Miễn không bị ngốc chắc chắn nhìn ra.

Buff xuất xứ từ hệ thống nếu bị thua thì đáng đập đầu vào đậu hủ chết cho rồi.

Chợt có tiếng rống:

- Khốn kiếp, đi đâu rồi!?

Lâm Phàm nhìn sinh vật khủng bố đưa lưng về phía mình, tức giận rít gào, chắc nó không ngờ con kiến đã ở trong người vậy mà biến mất không dấu vết.

Không tìm kiếm được.

- Ủa? Sao ta xuất hiện ở chỗ này?

Lâm Phàm phát hiện vị trí đi ra là chỗ lúc trước đi vào.

Lâm Phàm nhìn sinh vật khủng bố gầm rú, hắn nhắc nhở:

- Này đồ ngốc, bản phong chủ ở đây!

Sinh vật khủng bố nghe giọng nói đó thì giật nảy mình, quay đầu lại:

- Hưm?

Nó thấy con kiến khỏe mạnh đứng đó, nó không tin vào mắt mình.

- Ngươi . . .

Lâm Phàm thảnh thơi huơ tay:

- Đừng ngươi với ta, bản phong chủ không quen ở trong bụng của ngươi nên đi ra. Bản phong chủ nói cho ngươi biết một tiếng, đi đây, khỏi tiễn.

Lâm Phàm nói xong bước đi luôn.

Đã không còn gì, sinh vật khủng bố thật là phiền, trừ vận rủi cuồn cuộn ra tạm thời không giết nó được.

Để nó sống cũng tốt, không gấp, chờ năm sau hắn đến làm thịt, mang về nhà ăn qua mùa đông.

Sinh vật khủng bố nổi khùng:

- Lăn về!

Khói đen quấn quanh người nó hoàn toàn sôi trào.

Vèo vèo!

Trường mâu màu đen rạch phá không gian bắn xuyên qua.

Lâm Phàm né tranh:

- Đúng là khùng, khi thì bảo bản phong chủ xéo đi, giờ lại kêu lăn về, giờ bản phong chủ cuộn tròn lăn đi, đã vừa lòng chưa?

Trường mâu keng một tiếng đóng đinh mặt đất, sóng xung kích mãnh liệt khuếch tán bốn phương tám hướng.

- Tạm biệt, có duyên gặp lại.

Lâm Phàm nói xong rút đi ngay.

Còn chưa thăm dò hết vùng đất mạo hiểm, nhưng sinh vật khủng

bố quá phiền phức, nó ở đây thì khó thoải mái thám hiểm.

Sinh vật khủng bố gầm rống:

- Trở về!

Nó trơ mắt nhìn con kiến mang theo quan tài đá rời đi, nó thì không thể ra khỏi đây.

Lửa giận cháy phừng phực, sinh vật khủng bố giận dữ đập đất rầm rầm.

Vang tiếng nổ điếc tai, vách đá bị lực lượng khủng khiếp trùng kích nứt vỡ, đá vụn rơi lộp độp.

Lâm Phàm ngoái lại nhìn, lắc đầu:

- Nóng tính quá.

Vùng đất mạo hiểm này rất bí ẩn, hắn chưa mò rõ, chờ lần sau đến sẽ lùng sục kỹ hơn.

Trong đường hầm.

- A? Có vết máu?

Lâm Phàm dừng bước lại, nơi này có nhiều vết máu, xác chết.

- Đây là nơi Tuyệt Thần cung đã đi qua, giống hệt bên mình.

Lâm Phàm suy tư, cảm giác bên dưới rất có thể cũng tình huống yêu thú xúc tu.

Hắn lật xác chết ra.

Quả nhiên, có cái hố, bên dưới chắc chắn là những yêu thú xúc tu.

Không đợi yêu thú xúc tu hành động Lâm Phàm đã đào bới.

Lòng đất sâu.

Đám cục thịt đen tụ lại với nhau, đung đưa xúc tu, chúng nó đang giao lưu.

- Tiếc quá, những con mồi lúc trước đã chạy mất.

- Lại có con mồi mới đến kìa!

- Chờ đã, hình như hắn muốn vào. Những con mồi quá tham lam, chắc tưởng chỗ này có thứ gì, chúng ta cứ chờ, đợi con mồi xuống rồi chia nhau.

- Tốt!

Bầy cục thịt đen ục ục nói chuyện trong vực sâu hắc ám, chúng nó đã cảm giác được động tĩnh bên trên, định ở yên ôm cây đợi thỏ.

Lâm Phàm như cỗ máy đào bới, đất cứng rắn bị hắn xới tung, cái lỗ vốn thô cỡ cánh tay bị hắn đào sâu, sâu hoắm.

Bùm!

Lớp đất cuối cùng bị đào rỗng.

Lâm Phàm vào trong, ngửi được mùi yêu thú.

Ục ục ục!

Bầy cục thịt đen hành động, xúc tu đung đưa bắn tới chỗ Lâm Phàm.

Vèo vèo!

- Còn một đợt nữa, chuyến đi này không lỗ chút nào.

Lâm Phàm mừng rỡ, hét to, toàn thân tràn ngập lực lượng. Hắn bất chấp tất cả xông lên làm thịt.

Một xúc tu bắn tới, tốc độ rất nhanh, ở trong bóng tối nhanh như tia chớp.

Bộp!

- Đến trước chết trước, mỗi người đều có phần.

Một tay Lâm Phàm chộp xúc tu, kéo mạnh. Cục thịt kia ngẩn ngơ, sau đó bay về phía hắn.

Lâm Phàm co năm ngón tay, lực lượng ngưng tụ giữa đầu ngón tay, khi cục thịt đen bay tới trước mặt hắn thì bị đấm.

Bùm!

Lực lượng kinh khủng bộc phát ra, thấm sâu vào cục thịt, tích lũy đến đỉnh điểm thì nổ tung.

Từng cục thịt to rơi rụng.

Ục ục ục!

Bầy cục thịt đen khựng lại, hình như ngây người.

Chúng nó không xem hiểu tình huống này là sao.

Đã nói là ôm cây đợi thỏ, hứa cùng nhau chia con mồi này mà sao tình huống bây giờ là con mồi muốn bắt trọn ổ bọn chúng?

Có yêu thú muốn chạy vào vực sâu hắc ám.

Mở Hữu Sắc Nhãn Tình ra.

Lâm Phàm liếc mắt qua, nếu hắn đã vào đây thì sẽ không bỏ qua con yêu thú nào.

Dù yêu thú nhỏ xíu, miễn có điểm là phải trở thành một phần trong hắn.

Binh!

Bốp!

Bùm!

Từng nắm đấm tung ra, mỗi cú đấm ẩn chứa lực lượng kinh khủng nhất của hắn.

Không biết qua bao lâu.

Lâm Phàm thở phào, sướng lên mây:

- Phù.

Giải quyết xong xui, điểm tăng vùn vụt.

Lâm Phàm không dám xem bao nhiêu điểm, sợ tự hù chết mình. Phải tắm rửa sạch sẽ, thay đồ, thuận tiện lạy trời rồi mới nghiêm túc xem điểm, làm vậy mới đúng.

Chu Phượng Phượng hơi lo âu:

- Ài, sao lão ca còn chưa về?

Nhưng mới rồi lão đi vào thấy lão ca rất vững vàng, nên lão mới đi ra.

Nhưng thời gian trôi qua từng phút giây.

Lão ca vẫn chưa đi ra, Chu Phượng Phượng hơi sốt ruột.

Cộp cộp!

Có tiếng bước chân vang lên.

Chu Phượng Phượng vụt ngoái đầu lại, reo lên:

- Lão ca, rốt cuộc ra rồi, ta sợ muốn chết!

Lâm Phàm liếc qua, bình tĩnh nói:

- Sợ cái gì.

Chương 873: Tông chủ, có phải bọn họ hơi tàn nhẫn

- Lão ca, không hoảng sao được? Lỡ lão ca ở bên trong có cái gì bất trắc thì ta sẽ khóc chết!

Chu Phượng Phượng nói y như thật, nhưng xem rất giả.

Lâm Phàm cười cười:

- Ha ha ha!

Xem như tỏ vẻ bị cảm động một chút với lòng quan tâm của Chu Phượng Phượng.

- Lão ca, ngươi . . .

Mắt Chu Phượng Phượng láo liên đầy sức sống nhìn Lâm Phàm từ trên xuống dưới, không phải xem xét hắn có bị thương hay không mà là muốn biết chuyện gì xảy ra.

Heo mập đang hút đất cũng ngẩng đầu heo lên chờ đợi.

- Thôi, lão ca đi ra là tốt rồi, chúng ta mau đi.

Chu Phượng Phượng rất mong đợi tài phú, nhưng giờ phát hiện còn người khác ở nên đổi giọng, không nên lộ tài ra, nếu bị người nhớ thì không hay.

Hồ Tông từ xa đi đến:

- Lâm phong chủ, không sao chứ?

Nhóm bọn họ đang hồi sức.

Khi thấy Lâm Phàm từ bên trong đi ra thì Hồ Tông lại hỏi thăm, cũng hiểu rõ hơn về thực lực của Lâm Phàm.

Thật đáng sợ.

Sinh vật khủng bố rất mạnh, dù là họ cũng không đánh lại, nhưng Lâm phong chủ có thể đi ra và trông khỏe mạnh lành lặn, chẳng phải nói lên thực lực của Lâm phong chủ đã cường đại tới

trình độ nhất định?

Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- Không sao, ngươi thấy bộ dạng của ta giống người bị gì sao?

Vùng đất mạo hiểm không làm hắn thất vọng, thu hoạch tràn đầy, tích điểm thật đáng sợ. Hắn có thể không cần gì khác nhưng điểm là con đường duy nhất để hắn biến mạnh.

Hồ Tông cảm thán rằng:

- Nơi này thật sự rất khủng bố, không biết hình thành như thế nào.

Với thực lực của họ mà chịu thiệt lớn, suýt để mạng lại, đủ nói lên mức độ nguy hiểm của chỗ này kinh người.

Tông chủ Tuyệt Thần cung đi tới, phục hồi vết thương rất tốt, lỗ máu trước lồng ngực đã khép, mọc thịt mới non hồng, nhưng hơi thở yếu ớt.

- Lâm phong chủ, đa tạ.

Tông chủ Tuyệt Thần cung không phải loại người càn quấy, ghi nhớ ơn cứu mạng của đối phương, cũng mừng vì đã cùng hắn đi vào, không thì đoàn người Tuyệt Thần cung đã mất mát nặng nề.

Tông chủ Tuyệt Thần cung tò mò Lâm phong chủ được gì từ trong đó, nhưng ngượng miệng không dám hỏi.

Dù sao người ta lấy được từ bên trong, giờ lão chạy lại hỏi khiến người cảm giác tham tài phú của người ta.

Lâm Phàm nói:

- Lão đệ, lần này làm ngươi thất vọng rồi, bên trong trừ mười hai quan tài ra không có tài phú khác.

- A?

Chu Phượng Phượng ngây người, sau đó phản ứng lại, giả buồn bã nói:

- Ài, đáng tiếc không có tài phú. Nhưng thôi, số trời đã định sẵn, không thể cưỡng cầu.

Chu Phượng Phượng thầm vui vẻ, lão ca giỏi ghê, giả vờ y như không được gì, chờ chỉ còn hai người một heo mới chia chác, quá tuyệt.

Lâm Phàm cảm giác Chu Phượng Phượng không tin, lặp lại:

- Thật sự, không lừa ngươi.

Chu Phượng Phượng gật gù:

- Ừ ừ, ta tin lời của lão ca, sao ta có thể nghi ngờ lão ca lừa ta đọc.

Chu Phượng Phượng cảm giác lão ca thật chuyên nghiệp, xem ngữ điệu, nét mặt này, nói y như thật.

Tông chủ Tuyệt Thần cung và các vị lão tổ nhìn nhau một cái, hơi bất đắc dĩ.

Tuy chúng ta có mặt ở đây đúng là không tiện, nhưng không cần như vậy chứ, chúng ta không phải loại người chủ động cướp tiền.

Bọn họ đều là người có thân phận, không phải kiểu trộm cướp.

- Thật, ngươi nghĩ bản phong chủ khoác lác với ngươi vì bọn họ có mặt ở đây? Thật sự chỉ tìm được mười hai quan tài đá ở bên trong, nếu không tin thì đưa cho ngươi xem.

Lâm Phàm thấy Chu Phượng Phượng không tin thì không giải thích nhiều nữa, lấy mười hai quan tài đá ra.

- A?

Chu Phượng Phượng trợn mắt há hốc mồm nhìn mười hai quan tài đá trước mặt, ngó lão ca lại ngắm quan tài đá.

Đúng là thật, không nói xạo.

Cái này không giống như lão nghĩ.

Chu Phượng Phượng cho rằng vùng đất mạo hiểm nguy hiểm như vậy thì chắc chắn tài phú chất đống thành núi, nhảy vào trong đó sẽ bị tài phú nhấn chìm.

Giờ lão ca lấy mười hai quan tài đá ra, Chu Phượng Phượng nhìn không hiểu.

Đương nhiên lão không cho rằng lão ca lừa người, lão hiểu biết lão ca, phẩm hạnh số một, không chút vấn đề.

- Mười hai cái?

Lòng tông chủ Tuyệt Thần cung lạnh lẽo, lão cộng với chín vị lão tổ bằng mười người, cộng thêm con heo và người kia là mười hai.

Đừng nói là chuẩn bị chúng nó cho họ.

Tuy tông chủ Tuyệt Thần cung tin tưởng Lâm phong chủ không phải loại người đó, nhưng bày ra một loạt mười hai quan tài đá trông rất rùng rợn.

Tài phú đến mức độ kinh người, Lâm phong chủ định giết người diệt khẩu sao?

Lâm Phàm tiến lên, đẩy một nắp quan tài đá ra:

- Nhìn đi, trong mỗi quan tài đá có một xác chết.

Đám người tiến lên, mắt tròn mắt dẹt nhìn vào trong.

Đúng là có, trong quan tài đá có xác chết.

Tông chủ Tuyệt Thần cung hơi xấu hổ, mợ nó, mới rồi hiểu lầm Lâm phong chủ, tự dưng nghĩ Lâm phong chủ lấy mười hai quan tài đá ra là tính làm thịt bọn họ, hóa ra người ta bằng phẳng thật sự, lấy được đồ không hề che giấu, nói cái gì là cái đó, hành vi này xứng là gương mẫu vực ngoại giới.

Chu Phượng Phượng ngây ngốc:

- Trời ạ, lão ca, vùng đất mạo hiểm này khiến người thất vọng quá.

Không có tài phú gì, chỉ có mười hai xác chết, hố chết người.

Đến cũng như không, tiếc thật.

Lâm Phàm tiến lên chộp xác chết trong tay, vung lên vung xuống:

- Ài, sao lại nói vậy. Không biết những xác chết này là gì nhưng chắc chắn không phải thứ đơn giản, nếu không đã sớm mục rữa. Nhưng so với tài phú thì đúng là những xác chết này không đáng một đồng.

Nhưng Lâm Phàm vừa nói xong tình huống biến đổi.

Rào rào rào!

Khi hắn lắc xác chết thì có tiếng kim loại va chạm, thứ như cục đá rớt xuống.

Lâm Phàm hút không khí

- Ủa?

Chu Phượng Phượng cũng lộ biểu tình ngạc nhiên như phát hiện đại lục mới:

- A!

- Lão ca, cái này giống với vùng đất mạo hiểm lúc trước chúng ta đã đi, tên đó cũng là xác chết, giấu đồ vật trong bụng, nếu Dương Dương không phát hiện thì sợ rằng đã bỏ lỡ. Lão ca nhìn xem xác chết này đi giấu tài phú trong người, âm hiểm vô cùng.

Chu Phượng Phượng lại gần nhặt đồ lên.

Đây là một cục đá màu đen, bề mặt phát sáng, bên trong như có ngôi sao xoay tròn, ẩn chứa cả một vũ trụ.

Chu Phượng Phượng sửng sốt:

- Thứ kỳ lạ, không nói cái khác nhưng với kiến thức của ta mà không nhận ra chúng là gì.

Lão không nhận ra thứ này đủ biết nó thần kỳ cỡ nào.

- Ngươi lắc thử, để bản phong chủ xem.

Lâm Phàm giao xác chết cho Chu Phượng Phượng, hắn cầm cục đá màu đen giơ lên cao, quan sát kỹ.

- Cái gì đây, thần kỳ vậy sao?

Lâm Phàm không đoán ra, không xem hiểu.

- Lâm phong chủ, có thể cho ta xem không?

Không biết từ khi nào tông chủ Tuyệt Thần cung đứng cạnh Lâm Phàm, ngữ điệu kích động như phát hiện bí mật lớn gì.

- Được rồi, xem đi.

Lâm Phàm đưa cục đá qua, muốn biết nó là cái gì.

Người bây giờ đều thích giấu đồ kiểu này sao?

Lúc trước hắn không phát hiện, thật kỳ lạ.

Tông chủ Tuyệt Thần cung xem xét cẩn thận, sắc mặt hoàn toàn thay đổi, càng xem càng giật mình, sau đó dần xác định.

- Sao có thể? Là Vũ Tinh Thạch!

Tông chủ không tin được, đây là tài liệu luyện khí gần như không có nữa, tài liệu có thể luyện chế ra bảo bối siêu nghịch thiên. Còn về luyện chế được bảo bối gì thì lão không rõ, tóm lại biết nó rất khủng bố.

- Lâm phong chủ . . .

Tông chủ Tuyệt Thần cung định nói chuyện nhưng phát hiện Vũ Tinh Thạch ở trong tay đã biến mất, bị Lâm Phàm cầm lại.

- Ừ, bản phong chủ biết, ngươi không cần nói gì hết, bản phong chủ hiểu mà.

Lâm Phàm lặng lẽ bỏ đồ vào trữ vật giới chỉ.

Chắc chắn là bảo bối, nếu không thì tông chủ Tuyệt Thần cung đã chẳng giật mình như vậy.

Tông chủ Tuyệt Thần cung nhìn không chớp mắt:

- Cái đó . . .

Lão cũng muốn bảo bối như vậy, nhưng xem vẻ mặt của Lâm phong chủ rõ ràng không muốn cho họ.

Tông chủ Tuyệt Thần cung nhìn xuống đất, có nhiều thứ lão không biết, nhưng nhìn là hiểu đều không tầm thường, rất ghê gớm.

Hai tay Chu Phượng Phượng không ngừng lắc, đối xử thô bạo nhất với những xác chết:

- Lão ca, những xác chết này rất tiện, giấu sâu quá.

Lòng kính sợ với xác chết đã bị lão vứt vào góc xó.

Lâm Phàm nói:

- Giấu sâu thì lục tìm cẩn thận chút.

Xem biểu tình của tông chủ Tuyệt Thần cung là biết như bọn họ cũng vẫn ham muốn mấy thứ này, suy ra có giá trị liên thành.

Tuy mớ bảo bối này đối với hắn chỉ như rác, không bằng điểm, nhưng mang về tông môn là đúng nhất.

Chu Phượng Phượng vỗ ngực thề thốt:

- Ừ, lão ca yên tâm, dù ta mệt xỉu cũng phải lục sạch mấy tên kia trước khi xỉu!

Giờ lão siêu hưng phấn, nhìn tài phú đổ rào rào mà lòng lâng lâng.

Heo mập cũng tham gia vào, ngậm xác chết kéo ra khỏi quan tài đá, đặt xuống đất, cúi đầu ủi liên tục.

Mỗi lần heo mập ủi là có tài phú rơi ra, làm nó càng hăng hái hơn.

Có lão tổ mở miệng nói, sắp không nhìn được nữa:

- Tông chủ, sao ta cảm giác hành vi này hơi tàn nhẫn?

Sao có thể đối xử với xác chết mang theo trọng bảo như vậy.

Theo lão tổ biết thì loại xác chết này có lai lịch tuyệt đối không đơn giản, có lẽ thân mang bí mật không thua gì đống tài phú kia.

Không lâu sau, mười hai xác chết nằm ngang dọc tại chỗ.

Đặc biệt mấy cái xác bị heo mập ủi, vô cùng thê thảm, quần áo dính đầy nước miếng, manh áo không đủ che thân.

Chu Phượng Phượng chất đống tài phú vào một chỗ, tuy không nhiều nhưng cảm giác không giống bình thường.

Chu Phượng Phượng hỏi:

- Lão ca, ta có thể lấy bao nhiêu?

Tuy là lão phát hiện vùng đất mạo hiểm, nhưng tài phú là lão ca liều mạng lấy về, nên phải trưng cầu ý kiến của lão ca.

- Lấy đại đi, chia cho ngươi một nửa.

Lâm Phàm lục tìm trong đống tài phú kiếm thứ mình muốn, tiếc rằng không có, hắn muốn xem có công pháp khác, nếu có thì giải quyết túng thiếu.

Chu Phượng Phượng ngước đầu, cảm động nhìn Lâm Phàm:

- Lão ca . . .

Lâm Phàm khó hiểu:

- Hửm?

Chu Phượng Phượng lau nước mắt vương khóe mi:

- Ta yêu ngươi!

Đây mới là lão ca thật sự.

Chương 874: Đừng động tay động chân

Đỏ mắt!

Đỏ mắt rành rành!

Nhóm tông chủ Tuyệt Thần cung nhìn đỏ mắt.

Bọn họ đứng đó, nhìn tài phú dưới đất không rời mắt.

Đặc biệt là Chu Phượng Phượng quá tiện, cầm một viên đan dược để sát mũi hít một hơi, có con rồng dài đan dược bị hút vào mũi lão.

Bọn họ nhìn, rất muốn tiến lên cướp về.

Nhưng họ kiềm nén, họ là người có tố chất, không thể cướp giật, nếu không thì mất mặt.

- Oa, cứng quá!

Chu Phượng Phượng cầm một vật cứng lên cắn thử, lợi đau điếng.

Thấy người Tuyệt Thần cung nhìn mình, Chu Phượng Phượng cười tươi đáp lại.

Một lão tổ rất muốn đánh chết Chu Phượng Phượng:

- Tông chủ, sao ta cảm giác nụ cười của tên này là lạ.

Mặt già chát mà tính tình không ổn trọng gì hết.

Nếu Chu Phượng Phượng biết suy nghĩ của đối phương sẽ đáp trả.

Ngươi biết cái gì, ta mới mấy trăm tuổi, còn trẻ măng!

Tông chủ Tuyệt Thần cung buông tiếng thở dài đầy bất đắc dĩ:

- Ài.

Lão đau tim quá, nhìn người ta đếm tài phú kinh người ngay trước mặt, lòng đau nhói.

Ghen tị khiến người mất lý trí.

Heo mập quay quanh ở một bên, đuôi ngắn cong lên, kêu éc éc ầm ĩ, hưng phấn sắp bay lên.

Chu Phượng Phượng vỗ mông heo mập:

- Dương Dương, ngươi đừng loanh quanh nữa, ngồi xổm xuống, đừng nhúc nhích lung tung!

- Ụt ịt!

Heo mập ngồi xuống cạnh Chu Phượng Phượng, mắt to tròn nhìn chằm chằm tài phú trước mắt, xem ngây người.

Chu Phượng Phượng thấy lão ca vừa lục tìm vừa rầu rĩ thì thắc mắc hỏi:

- Lão ca đang tìm gì vậy?

- Tìm công pháp.

Lâm Phàm câm nín, chẳng ngờ không có một môn công pháp, nghèo đến tội.

Sinh vật trấn thủ bên trong khủng bố như thế, chắc chắn vượt qua tồn tại trong vực ngoại giới, vậy mà không có môn công pháp, hợp lý không?

Đương nhiên không.

Chu Phượng Phượng lục tìm trong trữ vật giới chỉ:

- Công pháp hả, ta có. Lão ca, đây là công pháp mạnh nhất trong tộc của ta, lão ca xem thử đi, tốt lắm.

Lâm Phàm nhận lấy công pháp, vốn tràn ngập tò mò, nhưng nhìn thoáng qua rồi trả lại cho đối phương.

- Không cần, lại là công pháp hiệu ứng, có ngạnh công không?

Hắn đang cần ngạnh công.

Công pháp khác dù phẩm cấp rất cao hắn cũng không muốn tu luyện, hoàn toàn lãng phí thời gian, là bỏ nắm đấm vào nồi tinh hoa quý giá.

Chu Phượng Phượng lắc đầu, dứt khoát từ chối không chút do dự:

- Ngạnh công? Không có.

Ít ai chịu tu luyện ngạnh công, mức độ nguy hiểm quá cao, thành tựu cũng không cao, trừ tình huống đặc biệt ra chẳng ai muốn tu luyện ngạnh công.

Lâm Phàm thì nghĩ vẫn là mình từ từ tìm ngạnh công vậy.

Hắn cất số tài phú còn lại vào trữ vật giới chỉ, chuyến hành trình đến đây kết thúc.

Không có hy vọng gì, đành rời đi.

Tông chủ Tuyệt Thần cung tiến lên, muốn nói chuyện:

- Lâm phong chủ!

Lão nhìn xác chết nằm dưới đất, rất có hứng thú.

- Có chuyện gì?

Lâm Phàm nhìn tông chủ Tuyệt Thần cung, cảm giác đối phương có chút vấn đề, đôi mắt kia phát sáng như có ý đồ gì.

Tông chủ cười ruồi hỏi ý Lâm Phàm:

- Lâm phong chủ có thể tặng một cái xác chết cho ta không?

Tông chủ Tuyệt Thần cung cảm giác những xác chết này không đơn giản, có lẽ ẩn chứa bí mật đáng sợ nào đó.

Lâm Phàm nheo mắt hỏi:

- Ngươi cần xác chết làm chi?

Hắn cảm giác tông chủ Tuyệt Thần cung có vấn đề.

Tông chủ Tuyệt Thần cung trả lời:

- Lâm phong chủ, ta không giấu ngươi, ta cảm giác những cái xác không tầm thường, muốn nghiên cứu thử xem sao. Lâm phong chủ yên tâm, hễ nghiên cứu ra chắc chắn sẽ cho Lâm phong chủ biết, sẽ không giấu làm của riêng.

Thực lực của Lâm Phàm thay đổi hẳn cái nhìn của họ.

Hắn không phải kẻ yếu, thậm chí mạnh hơn họ, muốn chơi âm mưu trước mặt cường giả mạnh hơn mình là hành động mất trí.

Với cường giả thật sự thì mọi âm mưu quỷ kế đều là hổ giấy.

Lực lượng nghiền áp thì chỉ có thể khóc kêu, làm gì khác đều là điều thừa.

- Được rồi, cho ngươi một cái không sao, nhưng Tuyệt Thần cung có ngạnh công mạnh nhất không?

Giờ hắn cần nhất là ngạnh công, tuy chưa xem điểm nhưng hắn biết con số rất khủng, không dám xem.

- Ngạnh công?

Tông chủ Tuyệt Thần cung suy tư, trong một chốc không nhớ ra.

Bọn họ không tu luyện ngạnh công, nên không rõ ràng ngạnh công trong tông môn.

Hồ Tông nhắc nhở:

- Tông chủ, tông môn chúng ta có hai môn ngạnh công đỉnh cao.

Tông chủ Tuyệt Thần cung hỏi lại:

- Có sao?

Hồ Tông đáp:

- Có, mười hai năm trước tông mình có một đệ tử chọn lựa một môn ngạnh công trong ngóc ngách Công Pháp điện, một bước lên trời. Sau này vì ngạnh công nên khí huyết cạn kiệt thành phế nhân, sau đó chết.

Nghe nhắc nhở khiến tông chủ Tuyệt Thần cung nhớ ra.

Mười hai năm trước đúng là có đệ tử này, thiên tư không giỏi nhưng khi lựa chọn công pháp trong Công Pháp điện thì phát hiện ngạnh công trong kẽ hở, chủ động tu luyện, tu vi tiến triển rất nhanh, thực lực vượt qua người thường trong cùng đẳng cấp.

Nhưng vì di chứng quá lớn, khí huyết không theo kịp tiêu hao nên cuối cùng héo rút.

Việc đó tạo chút oanh động trong tông môn, khiến nhiều đệ tử sợ hãi ngạnh công, không dám đụng vào.

Tông chủ Tuyệt Thần cung hỏi:

- Còn một môn nữa thì sao?

- Một môn khác thì ta có, tình cờ biết đến nó, không đầy đủ, nhưng cũng phi phàm. Ta từng tu luyện một thời gian, nhưng tiêu hao khí huyết quá mau, tổn thương căn cơ, bởi vậy không dám tu luyện.

Hồ Tông là cường giả Đạo cảnh đỉnh mà không dám đụng vào công pháp đủ thấy nó khủng bố cỡ nào.

- Lâm phong chủ, có hai môn ngạnh công, đều là đỉnh cao. Nhưng ta phải nói trước, có một môn là đệ tử tông ta từng tu luyện, cuối cùng khí huyết tiêu hao hết, chết vì công pháp. Môn thứ hai không đầy đủ, lão phu không biết có nguy hiểm gì không. Lâm phong chủ có chắc muốn lấy không?

Lão phải nói rõ tình huống ra, nếu lỡ xảy ra vấn đề gì thì chẳng lẽ lôi đầu lão ra chịu trách nhiệm?

Lâm Phàm nghe vậy mừng rỡ, mặt cười như hoa nở.

Hắn hỏi chơi thôi, không ngờ có thật, đúng là niềm vui bất ngờ.

Lâm Phàm lên tiếng:

- Được, đồng ý giao dịch, nhưng cho xem hàng trước.

Không phải Lâm Phàm sợ Tuyệt Thần cung lấy xác rồi quỵt nợ, chỉ sợ họ thổi phồng, cái gọi là hai môn công pháp chỉ là rác rưởi, vậy thì hắn lỗ to.

Chu Phượng Phượng ngây người:

- Lão ca, xác chết cũng có thể đổi đồ?

Không ngờ người của Tuyệt Thần cung khao khát đến mức này.

Lâm Phàm lườm Chu Phượng Phượng:

- Hỏi vớ vẩn, có nhu cầu là có thị trường.

Biết cái gì, những xác chết này không mục nói lên giá trị của nó

rồi.

Chu Phượng Phượng hỏi:

- Vậy lão ca định đưa cái nào?

Lâm Phàm nhìn qua:

- Thì . . . đưa cái xấu nhất, lùn nhất cho họ.

Đám người Tuyệt Thần cung ngó nhau, không muốn nói chuyện.

Lâm phong chủ nói thật khó nghe, nói đưa họ cái xấu nhất ngay trước mặt họ.

Nhưng hết cách, không thể phản bác.

Đột nhiên diễn ra cảnh làm họ giật mình nhất.

Chu Phượng Phượng tiến lên xách cái xác xấu nhất, lùn nhất lên, lắc liên tục, sau đó lật ngược lại, túm ngược hai chân lắc mạnh.

Chu Phượng Phượng cho rằng lát nữa sẽ giao dịch xác chết này ra ngoài, không thể để thứ gì còn giấu trong xác chết.

Leng keng!

Trong xác chết có thứ gì rơi xuống.

Chu Phượng Phượng vội nhặt lên đưa cho Lâm Phàm rồi tiếp tục lắc xác:

- Lão ca, còn sót này!

Lâm Phàm nhìn kỹ:

- Đây là . . .?

Một cục sắt, xem không hiểu, hắn ném vào trữ vật giới chỉ, không xem hiểu thì khỏi phải xem.

Lâm Phàm gật đầu với Chu Phượng Phượng, lộ vẻ mặt khen ngợi.

Khá lắm, rất là cẩn thận.

Ngược lại người Tuyệt Thần cung thay đổi ánh mắt nhìn Chu Phượng Phượng, trở nên câm nín, thậm chí muốn đánh chết đối

phương.

Chốc lát sau, Chu Phượng Phượng trở lại:

- Lão ca, đã sờ kỹ rồi, tuyệt đối không bỏ sót thứ gì.

Lâm Phàm nói:

- Ừm, vậy thì tốt, chúng ta đi thôi, ở lại đây không có gì hay.

Tông chủ Tuyệt Thần cung nói:

- Lâm phong chủ, xin chờ đã, chúng ta chưa lành vết thương, muốn rời khỏi vòng vây hạt là rất khó khăn.

- Chờ chút.

Lâm Phàm nhấc một quan tài đá lên, đi tới vòng ngoại lan tràn hạt, đút quan tài đá vào.

Bùm!

Bùm!

Hạt đánh vào quan tài đá truyền đến lực lượng khủng bố, nhưng quan tài đá không một vết trầy.

Lâm Phàm cười nói:

- Ta biết ngay quan tài đá này không phải vật bình thường. Các ngươi vào quan tài đá, ta đưa các ngươi ra ngoài, đừng lề mề, nhanh, nếu không chúng ta sẽ đi về trước.

Hắn không rảnh ở lại đây lâu, sốt ruột muốn đi Tuyệt Thần cung lấy hai môn ngạnh công, chỉ cần có thể ra lấy được là hắn thỏa mãn.

Có lão tổ lo lắng hỏi:

- Tông chủ, thứ này đáng tin không?

Vào quan tài đá là giao mạng nhỏ cho Lâm phong chủ.

Tông chủ Tuyệt Thần cung im lặng giây lát sau đó gật đầu nói:

- Vào đi.

Tông chủ cho rằng nếu Lâm phong chủ muốn hại họ thì đã ra tay từ lâu, không cần rắc rối như vậy.

Đôi khi lo lắng quá mức thành ra nghĩ nhiều.

Lâm Phàm nói:

- Heo mập ở riêng một quan tài, ngươi và các lão tổ cùng một quan tài.

Chu Phượng Phượng nghe vậy ngây ra:

- Lão ca, ta yêu cầu đãi ngộ đặc biệt!

Quan tài vốn không lớn, nếu hai người nằm cùng nhau có khi nào xảy ra chuyện gì không? Lão là người giữ mình trong sạch, không phải loại tùy tiện.

Lâm Phàm phất tay:

- Mau lên, đừng nói nhảm.

Hắn không rảnh tán dóc.

Heo mập sung sướng nằm trong quan tài đá, vị trí vừa khít không chật chội.

Lâm Phàm đậy nắp quan tài, đạp một cái, quan tài đá bay vào sóng triều hạt rồi biến mất.

Người Tuyệt Thần cung tim đập nhanh, cảm giác rất kích thích.

Lâm Phàm thúc giục:

- Mau lên! Vào đi chứ, hai nam nhân mà chần chừ do dự cái gì.

Chu Phượng Phượng nhìn tông chủ Tuyệt Thần cung, xô đẩy:

- Ngươi vào trước, ngươi nằm ở dưới, ta muốn nằm bên trên. Nhìn gì? Có muốn ra ngoài không? Nếu không muốn thì ở đây đi!

Giờ lão rất kiên cường, không ngán ai.

Có lão ca ở, sợ gì ai.

Tông chủ Tuyệt Thần cung nhìn Chu Phượng Phượng, gật đầu, không nói nhiều, bước vào quan tài, nằm trong đó.

Chu Phượng Phượng leo vào sau, cảnh giác nói:

- Ta cảnh cáo ngươi đừng sờ bậy, cẩn thận tay chân.

- Ngươi . . .!

Tông chủ Tuyệt Thần cung muốn đánh chết đối phương.

Binh!

Bốp!

Lâm Phàm không nói nhiều, một chân đạp một người, đạp cả hai ra ngoài.

Sau đó hắn bước vào một quan tài, vỗ chưởng xuống đất, vèo một tiếng bắn ra.

Chương 875: Đây là một ngọn đèn sáng

- Ọe!

Mười hai quan tài đá đáp xuống đất, người ở bên trong cảm giác dạ dày quặn thắt, muốn mửa, nhưng tạm thời nín nhịn.

Chu Phượng Phượng thì ói thoải mái, đồ trong bao tử như sóng triều đổ hết xuống tông chủ nằm bên dưới.

- Ngươi . . .!

Tông chủ Tuyệt Thần cung quê quá hóa giận, rất muốn giơ tay diệt đối phương.

Người lão ướt nhẹp, có mùi ghê tởm.

Làm người cầm quyền cao nhất Tuyệt Thần cung, lão chưa bao giờ gặp chuyện như vậy.

Chu Phượng Phượng lau khóe môi, thấy thoải mái hơn nhiều:

- Đừng . . . đừng hoảng, không chịu đựng được.

Trong quan tài đúng là không phải chỗ cho người ở, rất chịu tội, bụng quặn thắt suýt xỉu, nếu không phải ý chí của lão kiên định không chừng xỉu thật.

- Ta %￥%!

Ánh mắt tông chủ Tuyệt Thần cung nhìn Chu Phượng Phượng như muốn chém chết đối phương.

Nếu nói ra ngoài sẽ bị người cười đến rụng răng.

Nhìn các lão tổ xung quanh, ánh mắt nhìn lão đã thay đổi, ánh mắt đó khác lạ, đó là kinh, là muốn cười nhưng cố nín.

Lâm Phàm đẩy mở nắp quan tài:

- Ra rồi.

Không khí bên ngoài tươi mát hơn, nhưng bên trong cũng không tệ, vùng đất mạo hiểm rất bá đạo.

Còn về di chuyển vùng đất mạo hiểm này thì bỏ đi, hắn tự biết sức mình, với sức mạnh hiện tại của hắn thì như lấy trứng chọi đá, không có bất cứ tác dụng gì.

Chu Phượng Phượng tỉnh táo lại:

- Lão ca, kiểu đi ra này thật độc đáo, cảm giác rất sướng.

Còn về tông chủ Tuyệt Thần cung bị ói đầy mặt thì Chu Phượng Phượng chỉ có thể tỏ vẻ vô cùng xin lỗi, bồi thường? Dẹp đi, lão nghèo rớt mồng tơi, không đền nổi.

Lâm Phàm nhìn Chu Phượng Phượng:

- Thấy sướng thì tốt rồi, đi theo lão ca chơi nếu không sướng tức là đánh mặt của ta.

Lão già này giỏi lắm, phát hiện vùng đất mạo hiểm càng lúc càng tốt hơn.

Có lẽ trùm Tam Thanh thấy hắn ở đây cô đơn quá nên ban cho ngọn đèn chỉ lối, thắp sáng vùng đất mạo hiểm ở phía trước.

- Tông chủ, mau đến Tuyệt Thần cung thôi, bản phong chủ đang cần hai môn công pháp đó, chậm trễ một giây sẽ thấy khó chịu.

Nghe đối phương kể thì công pháp đó chắc chắn không tầm thường, từng có người tu luyện nhưng cuối cùng chết, vậy phải lấy nó.

Nếu ai cũng có thể tu luyện thì không cần xem, công pháp đó rác rưởi.

Tông chủ Tuyệt Thần cung mở miệng nói:

- Được, Thần Châu đã sửa xong, mời Lâm phong chủ và bằng hữu của ngươi lên thuyền.

Thật ra tông chủ rất ham mớ tài phú kia, nhưng tất cả do Lâm phong chủ giữ, lão tự nhận không có bản lĩnh bắt lấy.

Muốn một xác chết còn phải đổi đồ.

Muốn đổi mớ tài phú kia? Tuyệt Thần cung có bao nhiêu thứ đủ giá trị đổi về?

Tông chủ Tuyệt Thần cung lắc đầu, bất đắc dĩ thở dài:

- Đáng tiếc.

Hai bên cùng vào, bọn họ chạy trốn.

Lâm phong chủ thì được tài phú kinh người, làm họ nhìn đỏ mắt.

Lâm Phàm hỏi:

- Tông chủ, Thần Châu các ngươi vào đây mất bao lâu?

Bên ngoài còn có cơn lốc sấm sét, nếu mất thời gian lâu quá thì không ổn.

Tông chủ Tuyệt Thần cung trả lời:

- Cần mười ngày dài, cơn lốc sấm sét rất mạnh, Thần Châu vào đây phải đi thật chậm, không thể quá nhanh, nếu không rất có thể bị tan rã.

Bọn họ vì vào chỗ này đã chuẩn bị thật lâu.

Sau khi vực ngoại giới dung hợp là họ phát hiện nơi này, nhưng thử nhiều lần đều bị cơn lốc sấm sét chặn đường, cuối cùng chuẩn bị sung túc, lấy Thần Châu mở đường cứng rắn xông vào.

Lâm Phàm phất tay, đi ra xa:

- Mười ngày? Lâu vậy, thôi, đi theo bản phong chủ, có đường tắt.

Vùng đất mạo hiểm này đã bị hắn hốt gần hết, còn sót lại gì không thì hắn không quan tâm, có sinh vật khủng bố trấn thủ, trừ hắn dùng mạng cứng rắn xông vào ra không ai dám làm như vậy.

Tông chủ Tuyệt Thần cung nở nụ cười 'bà nội nó'.

Lão biết Lâm phong chủ có đường tắt, lúc trước hỏi nhưng hắn cắn chết không nhả ra, giờ được tài phú ở bên trong thì không thèm giấu nữa, vô tư nói ra.

Tim lão đau quá.

Chu Phượng Phượng đắc ý vênh váo nói:

- Các ngươi ngẩn ra làm gì? Mau đi theo. Ta nói cho các ngươi biết, đường này là Dương Dương nhà ta làm ra, mau hơn các ngươi bay mười ngày nhiều.

Có Dương Dương thật tốt, rất hãnh diện.

Biểu tình của Chu Phượng Phượng hơi đáng đánh.

Đám người Tuyệt Thần cung cố nhịn, không thể đánh, sẽ mất thân phận.

Tông chủ Tuyệt Thần cung kinh ngạc hỏi:

- Đây là đường hầm? Đào từ bên ngoài vào tận đây?

Chu Phượng Phượng cười toe:

- Thế nào? Lợi hại không?

Lão nhảy xuống:

- Dương Dương, theo kịp, chúng ta phải ra ngoài bằng tốc độ nhanh nhất!

Lâm Phàm không nói nhiều, nhảy xuống:

- Đi thôi.

Đi chung với Chu Phượng Phượng, chuyện không nên làm cũng đều làm.

Bò hầm ngầm, cường giả mạnh nhất tương lai hơi khó chấp nhận việc này, nếu đồn ra ngoài sẽ bị người cười chết.

Một lão tổ khó chấp nhận, hỏi:

- Tông chủ, chúng ta thật sự bò hầm ngầm?

Tông chủ Tuyệt Thần cung quay đầu hỏi ngược lại:

- Chứ làm sao bây giờ? Cưỡi Thần Châu đi qua cơn lốc sấm sét?

Hay có cách nào càng tốt hơn không?

Mức độ nguy hiểm của cơn lốc sấm sét không thấp, Thần Châu đã bị hư một lần, tuy được sửa lại nhưng sẽ không hoàn mỹ như ban đầu, vào cơn lốc sấm sét khủng bố sẽ có nguy hiểm.

- Tông chủ, chúng ta đi đường hầm thôi, cùng nhóm Lâm phong chủ ra ngoài sẽ không trải qua nhiều nguy hiểm.

Hồ Tông cảm kích Lâm Phàm, mức độ hảo cảm dần tăng lên.

Tông chủ Tuyệt Thần cung đồng ý:

- Đi!

Không nói nhiều nữa, nếu phải chọn tất nhiên lão sẽ chọn tuyến đường an toàn hơn. Tuy phải bò dường hầm nhưng cả đám cùng bò thì không cần để ý quá nhiều.

Một ngày sau.

Tốc độ rất nhanh, heo mập không nằm ngủ ở bên trong.

Vì có được bảo bối, cảm xúc quá mức phấn khởi nên heo mập và Chu Phượng Phượng bò rất nhanh.

Chu Phượng Phượng nhìn Lâm Phàm:

- Phù, ra rồi, làm gì bây giờ hả lão ca?

Lão không định đi Tuyệt Thần cung mà muốn tiếp tục tìm vùng đất mạo hiểm.

Chu Phượng Phượng rất bội phục lão ca, rất muốn cùng lão ca thám hiểm vùng đất mạo hiểm, vì lão ca không như người khác, sẽ không một mình chiếm trọn tài phú, lần nào cũng chia nhiều cho lão.

Lâm Phàm hỏi:

- Ngươi không đi Tuyệt Thần cung?

- Không đi, bên Tuyệt Thần cung không có việc gì dính líu với ta, dạo này ta . . .

Chu Phượng Phượng định nói gì nhưng chợt nhớ có người ở bên cạnh, lão kéo Lâm Phàm sang một bên mới nói nhỏ:

- Lão ca, đoạn thời gian trước ta được một tấm bàn đồ cũ khiếm khuyết, ta có chút manh mối nên muốn đi xem, chỉ cần xác định vị trí là sẽ trở lại tìm lão ca liền.

Lâm Phàm kinh ngạc hỏi:

- Mau vậy?

Không ngờ lão lại phát hiện vùng đất mạo hiểm.

- Cũng chưa chắc, chỉ có chút manh mối, không rõ vị trí cụ thể.

Có lẽ lần này đi qua uổng công, nhưng thử một lần chẳng chết chóc gì.

Hai người thì thầm.

Đám người Tuyệt Thần cung bất đắc dĩ, đặc biệt là tông chủ, rất bất mãn với Chu Phượng Phượng.

Nào là ói lên người lão, khi nói chuyện cũng đề phòng bọn họ, hoàn toàn nói thẳng với họ là ta không tin tưởng các ngươi.

- Ừm, đi đi, chú ý an toàn, phát hiện thì nói cho bản phong chủ biết ngay.

Lâm Phàm rất mong đợi, không biết sẽ là vùng đất mạo hiểm thế nào.

Chu Phượng Phượng cười nói:

- Lão ca yên tâm, chờ tin tốt của ta.

Chu Phượng Phượng kêu lên:

- Dương Dương, chúng ta đi!

Heo mập kêu éc éc, cất bốn vó bốc lên bụi mù, biến mất tăm hơi.

Lâm Phàm quay đầu lại nói:

- Đi thôi tông chủ.

Mười hai quan tài này khá tốt, độ cứng đủ chuẩn, sau này đánh nhau có thể dùng làm vũ khí, còn có thể nhặt xác cho đối phương.

Về mấy xác chết, Lâm Phàm cảm giác có điều lạ, chắc ẩn giấu bí mật gì.

Nhưng Lâm Phàm không quan tâm, có bí mật thế nào?

Cùng lắm là ngày nào đó bỗng sống lại.

Đối phương sống lại thì hắn được lợi gì? Ngược lại hắn miễn phí làm hộ công cho đối phương, trừ phi bị khùng.

Nhưng dùng xác chết đổi lấy thứ có giá trị với mình vẫn làm Lâm Phàm khá vừa lòng.

Mọi người ẩn vào hư không, biến mất trong thiên địa.

Tuyệt Thần cung.

Uy vũ bất phàm, khí thế bàng bạc, có phong phạm đại tông môn trên cõi đời.

Khi chưa đến Tuyệt Thần cung đã cảm nhận hơi thở khiếp người kia.

Lâm Phàm khen ngợi:

- Tông chủ, tông môn của ngươi đúng là lợi hại, thoạt trông rất giàu.

Hắn hơi tiếc nuối, tông môn như vậy mà thuộc loại tà ác hoặc có thù với hắn thì tốt biết mấy.

Đáng tiếc.

Rất đáng tiếc.

Quan hệ giữa hắn với Tuyệt Thần cung tạm được, vậy là không thể xuống tay.

Tông chủ Tuyệt Thần cung khiêm tốn nói:

- Đâu có, đâu có.

Trong lòng lão bất đắc dĩ, làm sao so sánh với ngươi được.

Mớ tài phú kia đã rất kinh người, bên trong toàn là thứ Tuyệt Thần cung không có.

Tông chủ biết mấy thứ này không đơn giản, thậm chí có thể là thần vật.

Nhưng không liên quan đến họ, vì là đồ của người ta, biết làm sao được?

Hồ Tông ôm quyền:

- Lâm phong chủ, xin chờ một chút, ta đi lấy công pháp đến ngay.

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Tốt.

Hắn nhìn Tuyệt Thần cung, đúng là không đơn giản. Tuy Viêm Hoa tông dần mạnh lên nhưng so với Tuyệt Thần cung vẫn có chênh lệch lớn.

Mấy lão tổ vẫn quanh quẩn không đi.

Bọn họ nghĩ mãi không ra, đó là họ trả giá cực đắt vào vùng đất mạo hiểm để làm gì?

Hoặc nên nói là được đến cái gì?

Kết quả là bị thương, bảo bối hư hỏng, một cái xác còn phải dùng công pháp đổi lại.

Cảm giác như bỏ số tiền giá trên trời mua vé vào cửa, đi vào vùng đất mạo hiểm dạo một vòng, cuối cùng người ta được đồ tốt, còn họ thì xám xịt đi ra.

Nghĩ không ra, thật sự.

Rất nhanh.

Hồ Tông mang công pháp về.

Lâm Phàm sốt ruột cầm công pháp, xem kỹ:

- Đưa ta xem!

Huyết Hồn Nghịch Thần Thuật.

- Cái này . . .

Lâm Phàm hơi giật mình, giở công pháp ra.

Hồ Tông nhắc nhở:

- Được không Lâm phong chủ? Môn công pháp này từng được đệ tử tông ta tu luyện, hắn chỉ tu luyện đến đệ tam trọng thì khí huyết cạn kiệt.

Lâm Phàm bình tĩnh nói, trong lòng thì hơi hưng phấn:

- Tàm tạm, miễn cưỡng chấp nhận.

Không ngờ công pháp này thật sự không tầm thường, rất thích hợp với hắn, như được làm riêng dành cho hắn.

Người kia tu luyện đến đệ tam trọng mới chết đã xem như may mắn, thông thường đệ nhị trọng là đã cạn kiệt khí huyết.

Rất tốt.

Chương 876: Mấy cái này đều là chút lòng thành

Môn công pháp khác khiếm khuyết, không hoàn chỉnh.

Hồ Tông nhắc nhở:

- Lâm phong chủ, ta đã tu luyện công pháp này, rất nguy hiểm, hãy suy nghĩ cho kỹ.

Hồ Tông không hy vọng Lâm phong chủ bị gì, hơn nữa lão hiểu biết công pháp này, lão từng tu luyện nên rõ ràng nó nguy hiểm cỡ nào. Với năng lực của Hồ Tông mà suýt bị hút khô, nên mới nói tính nguy hiểm rất cao, không phải công pháp cho người thường chạm vào.

Lâm Phàm cười nói:

- Ừm, đa tạ Hồ lão tổ nhắc nhở, yên tâm, bản phong chủ biết.

Lâm Phàm thích nghe nhất là mấy lời của đối phương, càng nguy hiểm hắn càng vui.

Hồ Tông không nói gì nữa, Lâm phong chủ đã tự hiểu thì lão không nói nhiều, nhiều chuyện quá ngược lại khiến tông chủ không vui, cảm giác như đang khuyên đối phương đừng đổi, lão sẽ rất khó xử.

Đã đến mức này rồi chỉ có thể nhắc nhở đối phương một tiếng.

- Tông chủ, bản phong chủ rất vừa lòng hai môn công pháp này, giao dịch thành công.

Lâm Phàm cầm hai môn công pháp, ném xác chết xấu nhất, lùn nhất xuống đất.

Ném tùy ý không thèm để bụng.

Tông chủ Tuyệt Thần cung có khổ không nói nên lời, xác chết mà lão xem như bảo bối nhưng không là gì với người khác, còn là loại cấp thấp nhất.

Xấu, đúng là xấu kinh dị, nghiên cứu xác chết xấu như vậy cũng

là một loại hành hạ.

Tông chủ Tuyệt Thần cung ôm quyền:

- Tốt, vừa lòng là tốt rồi. Nếu chúng ta nghiên cứu ra cái gì chắc chắn sẽ báo với Lâm phong chủ, xin cứ yên tâm.

Câu này là lời thật lòng, nếu thật sự phát hiện bí mật trong xác chết chắc chắn tông chủ Tuyệt Thần cung sẽ chia sẻ với Lâm Phàm.

Một xác chết có bí mật, vậy mười một cái xác khác đều sẽ có.

Với năng lực của họ muốn cướp lấy mười một xác chết trong tay Lâm phong chủ thì hơi khó, không chừng dẫn đến rắc rối.

Nên nếu nghiên cứu ra thứ gì chắc chắn sẽ báo với Lâm phong chủ, có lẽ Lâm phong chủ thấy thái độ chân thành của họ sẽ thân thiện cùng chia sẻ.

- Không sao, cứ nghiên cứu từ từ, thật sự nghiên cứu ra thứ gì bản phong chủ sẽ chia sẻ với các ngươi. Yên tâm, con người của bản phong chủ rất đáng tin. Cứ như vậy đi, bản phong chủ phải về tông, có chuyện gì hãy đến Viêm Hoa tông tìm bản phong chủ, đi hướng này bay khoảng một ức bảy ngàn tám mươi vạn dặm là đến Viêm Hoa tông. Cáo từ.

Lâm Phàm không nói nhiều nữa, trực tiếp rời khỏi Tuyệt Thần cung.

Hắn rất muốn về nhanh, tập trung tu luyện hai môn công pháp, không chừng sẽ có thu hoạch lớn.

Đám người Tuyệt Thần cung huơ tay, vui vẻ đưa tiễn:

- Lâm phong chủ đi từ từ!

Một lão tổ cảm thán:

- Tông chủ, Lâm phong chủ thật là người tốt.

Hảo cảm +1!

Hảo cảm +1!

Tông chủ Tuyệt Thần cung gật gù:

- Ừ, tốt thật.

Tông chủ Tuyệt Thần cung cất xác chết:

- Đi cấm địa, nghiên cứu cái xác này, lão phu cảm giác xác chết đến từ viễn cổ, có bí mật lớn. Nếu phát hiện bí mật ẩn giấu trong đó rồi thông báo cho Lâm phong chủ, cùng nghiên cứu mười một xác chết khác sẽ có phát hiện kinh người.

Lâm Phàm rời khỏi Tuyệt Thần cung, một đường bay nhanh về Viêm Hoa tông.

Hắn muốn về tông tu luyện công pháp.

Tuy rằng chỉ dựa vào hai môn công pháp này chưa đủ xếp đầy nội tình, nhưng tóm lại có tiến bộ rất lớn.

Tông môn.

Đệ tử trông giữ sơn môn vẫn thẳng sống lưng nhìn nơi thần thánh nhất trong lòng họ.

- Sư huynh lại ra ngoài thật lâu.

- Đúng rồi, theo thói quen cũ chắc sắp trở về nghỉ ngơi rồi.

Bọn họ trông giữ sơn môn, luôn nghiên cứu quy luật trở về nghỉ lấy sức của Lâm Phàm, có chút tâm đắc.

Nên họ cảm giác sư huynh sắp về.

Một người nhìn phía xa, hưng phấn kêu to:

- A! Trở về thật rồi, sư huynh trở về!

Người đi ngang qua nghe câu này đều ngước đầu lên.

Phía trước bắn luồng sáng chớp mắt bay vào tông môn.

Bọn họ biết đó là Lâm sư huynh.

Đệ tử canh giữ sơn môn tiếc nuối nói:

- Lần này sư huynh trở về rất sốt ruột, trước kia không lao vào mau vậy, có thể mơ hồ thấy khuôn mặt, giờ không thấy được gì.

- Có lẽ sư huynh bận việc cần về tông, chúng ta chỉ cần trông giữ sơn môn là được, đừng nóng lòng.

Bọn họ đã thói quen, biến đổi hiện giờ của tông môn làm bọn họ rất phấn chấn, tràn ngập hy vọng vào tương lai.

Sau khi Vạn Trung Thiên trở về thì dùng tài nguyên của tông môn tu luyện cả ngày, tiến triển kinh người.

Đoạn thời gian trước, tông chủ Thiên Vũ tông mang theo quà tự mình đến.

Cảnh tượng ấy còn rõ ràng trước mắt Vạn Trung Thiên.

Tông chủ từng coi khinh giờ thấy Vạn Trung Thiên thì nhiệt tình như lửa, giống như tay lão nâng viên minh châu, quan tâm ân cần, còn nói lời mà y trước kia không dám nghe.

Rồng trong cõi người.

Trèo cao.

Chuyện của Vạn Trung Thiên và Chu Tiểu Ngọc được tông chủ Thiên Vũ tông nhiệt tình ủng hộ, không phản đối chút nào.

Lễ hỏi gì đó thì hoàn toàn không nhận, còn tặng ngược lại.

Điều này làm Vạn Trung Thiên một lần nữa cảm tạ Lâm Phàm, nếu không nhờ hắn thì sẽ không sinh ra chuyện như vậy.

Vạn Trung Thiên bỗng cảm giác một luồng lực lượng cường đại xuyên qua bầu trời tông môn:

- Hưm, đã về.

Có uy thế như vậy tất nhiên là Lâm sư huynh.

Vô Địch phong.

- Lữ sư đệ, đừng để ai quấy rầy ta.

Lâm Phàm nói xong bước vào mật thất, đóng cửa lại.

- Rõ thưa sư huynh.

Lữ Khải Minh cảm giác sư huynh cần đột phá.

Gã xoay người đi xa khỏi mật thất, gã đứng yên như pho tượng từ xa trông giữ nơi này.

Vô Địch phong quá đông đệ tử, tuy biết nơi này là chỗ Lâm sư huynh tu luyện, nhưng sư huynh bình thường ra ngoài, Lữ Khải Minh sợ đệ tử không chú ý, cho rằng sư huynh không ở nên đi ngang qua gây động tĩnh làm kinh động Lâm sư huynh.

Bởi vậy gã phải canh giữ tại đây.

Trong mật thất.

Lâm Phàm cười tươi, sung sướng khó tả:

- Hai môn công pháp, thu hoạch rất tốt.

Lâm Phàm ngồi xếp bằng, lần trước chỉ tăng Già Long Chưởng lên đệ thất trọng, cách đại viên mãn còn hai trọng, vừa lúc thừa dịp này tăng lên luôn.

- Thăng cấp!

[Tiêu hao bốn trăm năm mươi vạn điểm.

Già Long Chưởng (đệ bát trọng)]

- Thăng cấp!

[Tiêu hao năm trăm vạn điểm.

Già Long Chưởng (viên mãn)]

Khi tăng lên đến đẳng cấp viên mãn thì lực lượng mạnh mẽ như sóng triều ngập trời chảy trong người hắn.

- Vì sao ta luôn tìm công pháp phẩm chất cao?

Lâm Phàm đang tiêu hóa lực lượng trong người, tăng nội tình, vừa suy nghĩ việc lớn đời người.

Đôi tay nổi vảy rồng, chuyển hóa thành mình rồng, nhưng hắn không để bụng, trực tiếp nghiền nát.

Hắn là người, không phải rồng, cần vảy rồng làm gì?

Lâm Phàm suy tư:

- Hình như tình huống là vậy, công pháp phẩm chất cao tăng nội tình lên nhiều, nhưng công pháp phẩm chất bình thường cũng tăng lên không ít.

Lâm Phàm vắt óc suy nghĩ, tiêu hóa lực lượng xong lại chìm vào những nghĩ suy.

- Mợ, mình đúng là ngu, ta muốn nội tình chứ không phải hiệu ứng, cần gì chú ý nhiều vậy?

Lâm Phàm vỗ đầu, cảm giác đầu óc mình mít đặt, việc đơn giản vậy mà không nghĩ ra.

- Trời ạ, uổng công đi đường vòng nhiều như vậy. Đầu óc là thứ tốt, bình thường phải dọn trống não mới được.

- Thăng cấp!

[Tiêu hao hai trăm vạn điểm.

Huyết Hồn Nghịch Thần Thuật (nhất trọng)]

Lợi hại, Lâm Phàm không ngờ Huyết Hồn Nghịch Thần Thuật đệ nhất trọng cần điểm bằng với Thủy Ma Kinh. Đương nhiên công pháp này không bằng Thủy Ma Kinh, hai bên cách biệt lớn.

- Thăng cấp!

[Tiêu hao ba trăm năm mươi vạn điểm.]

[Tiêu hao năm trăm vạn điểm.]

[Tiêu hao sáu trăm năm mươi vạn điểm.]

[Huyết Hồn Nghịch Thần Thuật (viên mãn)]

Lực lượng khủng bố sôi trào trong người, nhảy nhót hình thành vòng xoáy lực lượng ngưng tụ trong người, không ngừng trùng kích.

Môn công pháp này quả nhiên là tiểu bá vương trong ngạnh công, người bình thường không tu luyện nổi.

Mỗi lần thăng cấp là Lâm Phàm cảm giác khí huyết và thần hồn đốt cháy kịch liệt, sau đó chuyển hóa thành lực lượng, lớn mạnh bản thân.

Đệ tử Tuyệt Thần cung kia tu luyện đến đệ tam trọng mới chết đủ thấy ý chí mạnh mẽ cỡ nào. Hoặc nhờ có thứ gì phụ trợ nên người đó mới tu luyện đến đệ tam trọng được.

Dựa theo lượng tiêu hao cỡ này làm sao chịu nổi.

Chiêu khủng khiếp nhất là hoàn toàn đốt cháy khí huyết và thần hồn, bộc phát ra lực lượng mạnh nhất.

Lâm Phàm cảm giác chiêu này hơi lợi hại:

- Thú vị thật.

Hoàn toàn giống như tạo ra vì hắn.

Lâm Phàm chưa thử qua, chiêu này như thế nào, khủng bố đến đâu, hắn vẫn chưa thí nghiệm, nếu cơ hội cho phép thì hắn rất muốn thử một lần.

Nhưng trước đó Lâm Phàm cần tiêu hóa lực lượng trong người.

Lực lượng này rất cường đại, tuy kém xa Thủy Ma Kinh nhưng những công pháp đỉnh cao khác không thể sánh bằng lực lượng này.

- Có lẽ nếu người kia may mắn tu luyện Huyết Hồn Nghịch Thần Thuật đến trạng thái cao nhất thì đã để lại nét mực đậm trong vực ngoại giới. Thăng cấp công pháp tiêu hao điểm ngày càng khủng, bảy ngàn ba trăm vạn điểm mới tăng công pháp này lên viên mãn, ác thật. Nhưng chuyện nhỏ.

Hắn nói rồi, giờ mà xem điểm sẽ hù chết.

Mới có bảy ngàn ba trăm vạn, không đáng gì.

Từng nghèo mạt rệp giờ giàu nứt vách, tâm tình đương nhiên phồng to lên.

Lâm Phàm cười nói, sung sướng vô cùng:

- Tiếp tục thăng cấp môn công pháp tiếp theo, chuyến này ra ngoài kiếm lợi lớn.

- Thăng cấp!

[Tiêu hao một trăm năm mươi vạn điểm.

Địa Hoàng Huyền Thể Thuật (nhất trọng)]

Khi lĩnh ngộ đệ nhất trọng, Lâm Phàm có cảm giác kỳ diệu, như có lực lượng kỳ dị từ sâu trong lòng đất truyền đến, liên kết với thân thể của hắn.

Lâm Phàm trầm giọng quát:

- Chém!

Chặt đứt liên lạc.

Hắn không cần vật ngoài thân tăng phúc, đặc biệt là khi dính líu đến sức mạnh của mình.

- Thăng cấp!

[Tiêu hao một ngàn ba trăm năm mươi vạn điểm.

Địa Hoàng Huyền Thể Thuật (viên mãn)]

Thân thể Lâm Phàm có màu vàng đất, ánh sáng thần chảy xuôi trên người.

- Môn công pháp này hủy căn cơ.

Lâm Phàm đã cảm giác được mức nguy hiểm của công pháp này không thấp, nếu không phải bản thân hắn đặc biệt thì dễ xảy ra chuyện.

Đã tiêu hao bảy ngàn lẻ năm mươi vạn điểm.

Số lượng rất khổng lồ.

Nguyên Viêm Hoa tông bỗng rung bần bật.

Chương 877: Thăng cấp! Thăng cấp! Thăng cấp!

Lấy mật thất làm trung tâm, từng đợt lực lượng trùng kích khuếch tán, hùng dũng như sóng triều.

- Sư huynh . . .

Lữ Khải Minh cúi đầu, hai chân lún sâu trong sóng lực lượng, nhưng không bị tổn thương gì.

- Mạnh quá.

Không có tổn thương nhưng cảm nhận được sóng gợn lực lượng, ẩn chứa sức mạnh khủng khiếp, đây là hơi thở đặc biệt của sư huynh.

- Cảm giác ấm áp!

Nét mặt Lữ Khải Minh hào hứng, gã vội vàng lấy bút ra, chấm đầu lưỡi, biểu tình nghiêm túc viết.

[Lực lượng của Lâm sư huynh như biển cả bao dung vạn vật, như mặt trời ban trưa ấm áp trái tim, đây là sức mạnh của tình yêu, là tình yêu của Lâm sư huynh với các đệ tử.]

Chỉ có Lữ Khải Minh là có cảm nhận đặc biệt này.

Các đệ tử Viêm Hoa tông thì hết hồn, cùng nhìn về phía Vô Địch phong.

Dao động lực lượng đến từ chỗ đó.

Đó là nơi Lâm sư huynh bế quan, lực lượng hùng vĩ này phát ra từ Lâm sư huynh.

- Mạnh quá, sư huynh mạnh hơn thời gian trước, ta cảm giác dưới chân không phải mặt đường mà đứng trên ngọn lửa, cảm giác nóng cháy, mạnh ghê gớm.

- Các ngươi nhìn kìa, bên trên Vô Địch phong hình như có một thân hình khủng khiếp, tuy rằng như ẩn như hiện nhưng có thật.

Các đệ tử kinh kêu chỉ về phía xa.

Trên bầu trời Vô Địch phong đúng là có một thân hình cao lớn đứng đó, nhìn thoáng qua cho người cảm giác bùng nổ, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn rất đáng sợ.

Thiên Tu nhìn ra xa, giật nảy mình:

- Trời ạ, đồ nhi bảo bối lại sắp hù chết vi sư.

Thiên Tu cảm nhận lực lượng mà đồ nhi phát ra cường đại cỡ nào, cảm giác không thể ngăn cản.

- Ô!

Tông chủ thì rất bình tĩnh, uống hớp trà, ngắm phong cảnh phía xa. Tông chủ thấy biến đổi khác lạ kinh người của Vô Địch phong nhưng không dao động chút nào, vẫn bình tĩnh không gợn sóng.

Tông chủ cười khẽ:

- Ôi, giỏi đấy.

Tông chủ đặt tách trà xuống, cầm quạt hương bồ chậm rãi phe phẩy, cảm nhận sự bình tĩnh yên ả trong tông môn.

Két!

Cửa đá mật thất bị đẩy mở.

Lữ Khải Minh tiến lên chúc mừng:

- Chúc mừng sư huynh xuất quan!

Nhìn cảnh rầm rộ vừa rồi liền biết Lâm sư huynh có thu hoạch, nếu không đã chẳng có cảnh vừa rồi.

Lâm Phàm cười tươi:

- Lữ sư đệ, vất vả ngươi.

Trong các sư đệ thì Lữ Khải Minh thân với hắn nhất, đương nhiên mấy sư đệ khác cũng không xa lạ, có điều Lữ Khải Minh luôn quay quanh bên cạnh hắn, có nhiều việc hắn yên tâm giao cho gã làm.

Lữ Khải Minh chân thành nói lời thật lòng:

- Sư huynh nói gì vậy, ta có vất vả gì đâu, cực nhọc nhất là sư huynh. Nếu không có sư huynh thì Lữ Khải Minh này hiện giờ không được như vậy.

Nếu không có Lâm Phàm luôn nâng đỡ thì Lữ Khải Minh không biết bây giờ mình ở đâu.

Thiên phú của gã không cao, thực lực không mạnh, được sư huynh tin tưởng cho quyền lợi lớn, để gã quản lý Vô Địch phong, gã đã rất thỏa mãn rồi.

Lữ Khải Minh hỏi:

- Sư huynh, bế quan xong rồi có phải nên nghỉ ngơi một thời gian?

Lâm Phàm xua tay, còn bận việc:

- Tạm thời không nghỉ ngơi, ta đi Công Pháp đường một chuyến, ngươi lo việc của mình được rồi.

Lâm Phàm tính hết rồi, hắn đi Công Pháp đường tìm ngạnh công, hắn đã nhìn thấu, không yêu cầu cao nữa.

Hắn muốn là nội tình chứ không phải đặc tính kèm theo trong công pháp, mấy thứ đó không có ích gì với hắn.

Đương nhiên, nếu gặp công pháp giống như Thất Thần Thiên Pháp thì hắn sẽ cười ra tiếng.

Môn công pháp này rất mạnh, tầng cuối cùng là Ngũ Hành Nghịch Thần trợ giúp lớn cho hắn, tăng cao thực lực rất khủng bố.

- Vâng!

Lữ Khải Minh không biết tại sao sư huynh đi Công Pháp đường, gã nghĩ chắc sư huynh có việc gì, nên không hỏi nhiều, rời khỏi đây.

Trên đường Lâm Phàm đi, các đệ tử đi ngang qua đều cung kính chào hỏi.

Lâm Phàm thản nhiên gật đầu với các sư đệ, còn có rất nhiều sư muội nhìn lén, ánh mắt si mê đều bị hắn bắt gặp.

Vì đáp lại các sư muội, khóe môi hắn cong lên nụ cười đẹp trai.

Một đệ tử nữ nhũn người suýt té:

- Oa! Choáng, sư huynh cười với ta!

Nàng cảm giác nụ cười của sư huynh rất bá đạo, tràn ngập mùi nam nhân, mùi bay tới bao lấy nàng, làm toàn thân mềm nhũn.

Trông nàng như chờ người hái.

Ở trước mặt các sư đệ, sư muội tông môn hắn phải giữ phong phạm.

Lâm Phàm đi một lúc thì đến Công Pháp đường.

Đệ tử trông giữ Công Pháp đường vội vàng đến, cũng kính chào:

- Xin chào Lâm sư huynh.

Lâm Phàm nói:

- Ừm, ta định tu luyện trong Công Pháp đường một thời gian, có thể kêu các vị sư đệ, sư muội tạm rời đi không? Qua mấy ngày là được.

Lâm Phàm định tu luyện toàn bộ ngạnh công trong Công Pháp đường, nên muốn các sư đệ, sư muội đi ra, lỡ đang tu luyện mà xảy ra chuyện gì thì không hay.

Đệ tử trông giữ Công Pháp đường nói:

- Tất nhiên không thành vấn đề.

Hai người nói chuyện không nhỏ, đệ tử xung quanh đều nghe thấy.

Không đợi đệ tử Công Pháp đường đứng ra nói gì đã có đệ tử chạy vào Công Pháp đường.

- Này, Lâm sư huynh muốn vào Công Pháp điện tu luyện, cần vắng người, tất cả theo ta ra ngoài.

- Lâm sư huynh muốn chọn lựa công pháp tu luyện trong Công Pháp điện để đột phá cảnh giới cao hơn, không muốn có ai quấy nhiễu. Đứng đó làm gì nữa, tránh chỗ cho sư huynh!

Các đệ tử vào Công Pháp đường thông báo tình huống dẫn đến chấn động.

Các đệ tử đang tuyển chọn công pháp trong Công Pháp đường

đều ngẩn ngơ.

Bọn họ không ngờ Lâm sư huynh sẽ đến Công Pháp đường chọn lựa công pháp, thật khó tin. Bọn họ cho rằng sư huynh tu luyện nên là công pháp mạnh nhất, sao lại quay về Công Pháp đường chọn công pháp?

Đương nhiên Công Pháp đường bây giờ đã khác xưa, bên trong có nhiều công pháp mang từ bên ngoài về, có bí pháp từng không được truyền ra của tông môn, tất cả đều đặt ở đây cho các đệ tử tu luyện.

Quả nhiên.

Khi biết chuyện này thì các đệ tử trong Công Pháp đường đều đứng lên rời đi.

Không có bất mãn, cũng không ở lại.

Có một đệ tử đang dùng công pháp trong Công Pháp đường, rất nhanh sẽ đột phá đến đệ ngũ trọng. Nhưng khi gã nghe tiếng nói chuyện bên ngoài thì dứt khoát ngừng tu luyện, cưỡng ép rời đi.

Sư huynh cần tu luyện trong Công Pháp đường, đây là việc quan trọng.

Nguyên tông môn chỉ có một người khiến bọn họ tin phục, không một lời oán than.

- Sư huynh khỏe!

- Sư huynh khỏe!

Các đệ tử trong Công Pháp đường lục tục đi ra ngoài, khi thấy Lâm Phàm thì đều cười tươi.

Đó là nụ cười phát ra từ tận đáy lòng, chân thành nhất.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua:

- Ừm, khá lắm, tiếp tục cố gắng.

Hắn thấy hết tu vi của mọi người, đã tiến bộ rất lớn.

Thế này mới đúng, một mình hắn cường đại cũng đủ rồi, nhưng các đệ tử tông môn mạnh mẽ hơn thì càng tuyệt.

Các đệ tử đồng thanh kêu lên:

- Vâng thưa sư huynh, chúng ta nhất định tiếp tục cố gắng!

Lâm Phàm mỉm cười:

- Ừm!

Sau đó hắn bước vào Công Pháp đường.

Lâm Phàm cảm thán:

- Chậc, biến đổi thật nhiều, lỡ thành thần tượng trong lòng đệ tử tông môn rồi.

Trước kia làm việc kinh thiên động địa, giành được sự tôn sùng của các đệ tử, cảm giác thành tựu tràn trề.

Còn bây giờ hắn đã thói quen, không có cảm xúc kích động nữa.

- May mắn kêu tông môn phân loại công pháp, không thì chết mất.

Lâm Phàm đến kệ đặt công pháp ngạnh công.

Công pháp ở đây đều là ngạnh công, vì hắn là sư huynh tông môn, hắn tu luyện ngạnh công gián tiếp kéo các đệ tử yêu thích ngạnh công hơn.

Trong tông môn có khá nhiều đệ tử tuyển chọn tu luyện ngạnh công.

Nhưng muốn tu luyện đến tình độ như Lâm Phàm thì hầu như không thể nào.

Lâm Phàm lấy quyển thứ nhất xếp ở hàng thứ nhất trên kệ ngạnh công.

Tam Nguyên Nhất Khí Quyển.

- Thăng cấp!

Tăng một tầng chỉ cần mấy vạn điểm, con số này ở thật lâu trước kia rất khủng, còn bây giờ thì như mưa bụi, chưa đến trình độ một cọng lông trâu.

Tăng công pháp lên đến viên mãn không mất bao nhiêu điểm.

Lâm Phàm không giống người khác, người bình thường tu luyện đến bước cường đại nhất định thì công pháp bình thường khó lọt vào mắt, hoặc nên nói là không giúp ích chi. Lâm Phàm thì khác, miễn là ngạnh công, sau khi hắn tu luyện đều có thể tăng lực lượng rồi chuyển hóa thành nội tình.

- Ai, đột nhiên cảm giác tâm thái của mình thật tốt, tuy tu vi cường đại nhưng có thể quay đầu tu luyện công pháp bình thường, tâm thái như vậy có ai sánh bằng?

Trọng Như Sơn Nhạc Công.

Đặt tên kiểu quái quỷ gì.

Nếu là trước kia thì hắn không thèm nhìn cái nào, còn bây giờ hết cách rồi, không vừa mắt vẫn phải tu luyện.

- Thăng cấp! Thăng cấp! Thăng cấp!

Lâm Phàm không xem cần bao nhiêu điểm, hễ là ngạnh công đều tu luyện.

Mặc kệ mấy cái khác, tu luyện rồi tính tiếp.

Trong Công Pháp đường im ắng.

Bên ngoài có nhiều đệ tử đang chờ.

- Hưm, các ngươi nói xem Lâm sư huynh ở bên trong sao rồi?

- Không biết.

- Hay nhìn lén một cái?

- Làm vậy sao được, nếu quấy nhiễu sư huynh thì sao?

Nhiều đệ tử nhỏ giọng thảo luận, không biết sư huynh làm gì trong đó.

Có đệ tử không kiềm được tò mò lặng lẽ nhìn lén bên trong qua khe cửa.

Nhìn xong càng tò mò hơn, tràn đầy thắc mắc.

Có người khuyên bảo:

- Trở về, đừng quấy rầy Lâm sư huynh.

Đệ tử nhìn lén nhanh chóng chạy về, giây lát đã bị mọi người vây quanh hỏi han.

Đệ tử rất giật mình, nói cho mọi người biết điều mình nhìn thấy.

- Cái gì? Không thể nào, sao sư huynh lật xem từng quyển công pháp ngạnh công bình thường được. Những ngạnh công đó phẩm chất không cao, thực lực như sư huynh không cần tu luyện.

- Ta biết rồi, sư huynh đang trở lại nguyên trạng!

- Là sao?

- Ha ha, không hiểu phải không. Đại đạo đơn giản sinh ra từ một, nên công pháp nào cũng bắt đầu từ đơn giản diễn biến đến phức tạp nhất, sư huynh đang trở lại nguyên trạng, tìm ngọn nguồn căn bản nhất!

- Sao ngươi biết?

- Lần trước ta tu luyện tông chủ đi ngang qua nói với ta, khi ấy ta không hiểu, nhưng dần dần suy ngẫm được chút cảm ngộ.

- Oa, lợi hại!

Chương 878: Một câu tìm cái chết, bá khí vô cùng

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Bộp!

- Thứ như con kiến, làm dơ bẩn tay của ta.

Một vóc dáng tuyệt trần đứng tại đó, khiến người nhìn qua hiếm nam nhân nào không bị mê hoặc.

Nhưng dưới chân nữ nhân xinh đẹp là biển máu tay chân cụt.

- Ủa? Đây là . . .?

Ngón tay thuôn dài dính máu, giọt máu nhỏ tí tách xuống đất, nàng lấy một tờ giấy ra khỏi xác chết.

- Tri Tri Điểu.

Liễu Nhược Trần biết đây là cái gì, nhưng nàng và đứa con rơi lang thang khắp vực ngoại giới, gặp thế lực cường đại là sẽ tàn nhẫn hủy diệt, Tri Tri Điểu khó nắm bắt hành tung của nàng nên không thể mang nội dung mới nhất đến cho nàng.

Liễu Nhược Trần bỗng siết chặt tờ giấy, nhếch mép:

- Viêm Hoa tông, Lâm Phàm, ta rốt cuộc biết ngươi ở đâu!

Liễu Nhược Trần luôn tìm Viêm Hoa tông, tiếc rằng mất một thời gian mãi không tìm được tung tích, giờ phát hiện Viêm Hoa tông ở đâu, lửa giận bùng cháy trong nàng.

- Thù hận vĩnh viễn sẽ không biến mất, muội muội của ta tuy ngu xuẩn nhưng ngươi không được quyền giết!

Lòng thù hận của nữ nhân rất đáng sợ.

Mắt Liễu Nhược Trần nhìn phía xa, một đứa bé ngồi trên tảng đá ngắm cái đầu.

Đó là con của nàng.

Nó đến đột nhiên nhưng cho nàng cơ hội trở mình.

Tà ác, khủng bố.

Nhưng thực lực cường đại, bất cứ thế lực khủng bố nào được người ca tụng rơi vào tay con của nàng chỉ có một kết quả là bị hủy diệt.

Nhưng Liễu Nhược Trần không chỉ huy nó được, càng không thể ra lệnh.

Mọi thứ Liễu Nhược Trần đang có điều do đứa con khiến người sợ này mang đến, nàng không biết tồn tại như thế nào mới tạo nên đứa bé khủng bố như vậy.

Liễu Nhược Trần bước tới, nàng không dám nói chuyện lớn tiếng, nhẹ giọng bảo:

- Hài nhi, chúng ta đi thôi.

Đứa bé ném cái đầu xuống, nảy lưng tưng, không gian yên tĩnh chỉ có tiếng đầu đụng vào bàn tay phát ra tiếng động khiến người rợn gai ốc.

- Ta cảm giác được hơi thở của phụ thân.

Liễu Nhược Trần mặt biến sắc:

- A?

Đây là lần thứ hai nàng nghe được đứa bé khủng bố nói về phụ thân.

Liễu Nhược Trần dám bảo đảm mình vẫn là xử nữ, chưa phá thân, nhưng hôm đó một luồng sáng bắn vào bụng nàng, không lâu sau nàng mang bầu, cuối cùng sinh ra đứa bé khủng bố này.

- Khi nào hắn xuất hiện?

Liễu Nhược Trần không muốn gặp cái gọi là phụ thân của đứa bé, tình huống bây giờ thật tốt, tuy nàng không thể khống chế nó nhưng gặp gỡ tình huống dư sức giải quyết. Phụ thân của đứa bé

xuất hiện sẽ lấy đi tiền cược duy nhất của nàng.

Đứa bé biểu tình hờ hững nói:

- Rất nhanh, không lâu nữa.

Bộp!

Đầu rơi vào tay nó, năm ngón siết chặt, đầu nát như trái dưa hấu, nhuộm đỏ ngón tay của nó.

Chân mày Liễu Nhược Trần nhúc nhích, nhưng rất nhanh ổn định tâm thần:

- Hài nhi, đi một chỗ với vi nương, ở đó có kẻ thù của vi nương.

Đứa bé tiếc nuối lắc đầu nói:

- Lại muốn giết người nữa? Đều yếu xìu.

Nó nói như thể không thèm để người của vực ngoại giới vào mắt.

Liễu Nhược Trần dỗ dành:

- Không yếu, kẻ thù đó không yếu chút nào, chắc chắn sẽ làm hài nhi thích.

Liễu Nhược Trần không dám bắt buộc, sợ đứa bé này nổi nóng sẽ bóp chết nàng như những con kiến đó, vậy thì thật không đáng giá.

Đứa bé đứng dậy:

- Ha ha ha! Vậy thì còn chờ gì nữa? Đi nào.

Nó liếm vết máu trên đầu ngón tay, sau đó bất mãn cau mày:

- Mùi vị buồn nôn, đều quá yếu!

Nó đã tiêu diệt nhiều thế lực lớn, nhìn những thế lực lớn tự nhận là cường đại bị ngón tay nó nghiền chết như những con kiến làm tâm tình của nó rất sung sướng, thích thú khó tả.

Liễu Nhược Trần nở nụ cười, sướng lên mây.

Nàng cảm giác mình sắp báo thù thành công, cảm giác mong đợi sắp tràn ra.

- Thăng cấp!

Lâm Phàm chết lặng, cầm một môn công pháp, tăng lên đến viên mãn, buông xuống, cầm tiếp môn công pháp khác tu luyện.

Nội tình tăng lên rất nhỏ, nhưng từng môn công pháp chồng chất thì tích tiểu thành đại.

Con suối nhỏ tụ thành biển lớn, mặc dù có khó khăn nhưng có thể làm được.

- Vùng đất mạo hiểm đó thật tuyệt, tích lũy điểm rất khủng bố, hai môn công pháp tiêu hao hơn một ức điểm vậy mà còn dư điểm, sướng chết.

Lâm Phàm không xem điểm, cứ vùi đầu thăng cấp, chờ tới khi nào không đủ điểm nữa hắn sẽ suy xét chuyện tiếp theo.

Bùm!

Bùm!

Cơ bắp của hắn trướng to, tràn ngập lực lượng khủng bố.

Các lực lượng lớn nhỏ tụ trong người, hóa thành muôn vàn con sông nhỏ, mỗi loại lực lượng đều rất độc đáo, va chạm, giành giật nhau trong người hắn.

Nếu là người bình thường chắc đã nổ tan xác chết, nhưng với Lâm Phàm thì mọi thứ đều là cách làm bình thường, không cần quá để ý.

Một chỗ cấm địa.

- Van cầu nàng, ta thật sự không chịu nổi nữa, nàng hãy thả ta đi.

Một cái lu nước đặt ở đó, lu rất lớn, dưới lu là ngọn lửa từ lòng đất kéo lên đun nước trong lu sôi sùng sục.

- Không được!

Thiếu nữ vẫn là thiếu nữ đó, thiếu nữ lừa Vân Tiêu vào.

Thiếu nữ đang cầm một con rắn.

Con rắn màu đỏ, vảy rất cứng trông như đá núi.

Thiếu nữ giơ ngón tay, bụng rắn bị rạch một đường, máu đỏ thắm chảy xuống lu nước.

Thiếu nữ cười, cười rạng rỡ:

- Đây là thứ tốt, ta mang ngươi chờ ở đây thật lâu là vì đợi nó đến.

Vân Tiêu trần truồng ngồi trong lu, khóc hô to:

- Không muốn, nóng quá!

Gã không muốn biến mạnh nữa, giờ chỉ muốn về tông, ở yên trong tông không đi đâu hết.

Vân Tiêu sợ thật, không biết chọc vào tồn tại khủng bố như vậy.

Nếu ông trời cho Vân Tiêu mộ cơ hội nữa, gã thề tuyệt đối không vì lo cho thiếu nữ bị nguy hiểm mà đi theo, giờ chính mình lọt hố.

Vân Tiêu hét to:

- Ta muốn đi ra!

Vân Tiêu cảm giác làn da toàn thân sắp nứt ra, rất đau khổ.

Trong khoảng thời gian này như ở địa ngục, chịu đủ hành hạ, không có một ngày nào sống yên ổn.

Nào là quất, nào là hành hạ, không chút tính người.

Thiếu nữ nhấc tay ấn đầu Vân Tiêu xuống nước:

- Không được đi ra!

Ục ục ục!

Mặt nước nổi nhiều bọt trắng.

Vân Tiêu không nhịn được mở miệng, bị sặc ra nước mắt nước mũi đầy mặt.

Thiếu nữ không nói chuyện, bấm ngón tay, một giọt máu màu vàng nhỏ vào mặt nước sôi trào.

- Sắp đến rồi.

Thiếu nữ đã cảm giác được hắc ám khủng bố đang ở bên ngoài

vực ngoại giới há to mồm máu muốn nuốt trọn vực ngoại giới.

Đạo cảnh đỉnh còn kém xa lắm.

Nàng muốn bồi dưỡng ra thiên tài, một bước vọt lên trời trong thời đại lớn hắc ám kia.

- Ta sắp chết.

Vân Tiêu cảm giác thân thể không còn là mình, không chút cảm giác.

Vân Tiêu cảm giác từng miếng thịt đã chín, giật nhẹ là xé một miếng thịt xuống.

Trên một ngọn núi cách xa Viêm Hoa tông.

Hai bóng người đứng trên đỉnh núi.

Liễu Nhược Trần và đứa con khủng bố của nàng đã đến.

Mắt Liễu Nhược Trần lấp lóe tia sáng giận dữ:

- Viêm Hoa tông!

Liễu Nhược Trần vĩnh viễn không bao giờ quên tông môn đó, mỗi chỗ, mỗi nơi, mãi mãi không quên.

Dù chưa đến gần nhưng mùi khiến Liễu Nhược Trần tức giận đã bay tới.

Đứa bé nheo mắt, nở nụ cười, siết năm ngón tay:

- Là chỗ này? Thế lực cỡ này thì một bàn tay của ta có thể diệt sạch.

Giọng Liễu Nhược Trần rất lạnh, lạnh đến nỗi làm không khí đông lại:

- Làm vậy quá đơn giản với chúng, ta muốn hành hạ bọn chúng tơi bời!

Nàng từ Viêm Hoa tông đi Thánh Đường tông, dọc đường không chút thuận lợi toàn nhờ tên khốn kiếp đó ban tặng.

Liễu Nhược Trần ước gì xé xác đối phương ra vạn mảnh, moi tim móc gan xé vụn ra mới nguôi ngoai mối hận trong lòng.

Đứa bé bất mãn nói:

- Phiền phức quá.

Nó há to miệng phát ra tiếng gầm:

- A!!!

Sóng âm chấn động mạnh mẽ, mặt đất bị xới tung hóa thành sóng xung kích lan đến chỗ Viêm Hoa tông.

Uy thế kinh người, thiên địa kinh động.

Sơn mạch, rừng rậm bốn phía sụp xuống thành tro.

Nhưng khi đến gần Viêm Hoa tông thì trên bầu trời tông môn dựng lên màn sáng ngăn cản sóng âm.

Nhiều đệ tử không biết chuyện gì xảy ra, bỗng hộc máu trắng mặt.

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Địch tập, có kẻ tới quậy tông mình!

Kinh động rất lớn, các đệ tử kinh sợ.

Bọn họ không biết là kẻ nào to gan đến Viêm Hoa tông.

Đặc biệt là hai đệ tử canh giữ sơn môn, bọn họ ở gần nên bị trùng kích càng lớn, cảm giác thân thể như sắp nổ tung, ọc ra từng ngụm máu.

Họ vội lấy đan dược ra nuốt vào, đan dược này không tầm thường, là thánh dược chữa thương, tông môn chuẩn bị cho họ.

Vì trông giữ sơn môn là việc nguy hiểm, vĩnh viễn là người gặp nạn đầu tiên, nên đưa đan dược cho họ dùng để giữ mạng.

Đứa bé lạnh lùng cười:

- Thú vị, tông môn này còn có đại trận hộ tông chặn đường âm thanh lấy mạng của ta, có chút năng lực.

Nó quay sang nhìn Liễu Nhược Trần:

- Ngươi muốn hành hạ thế nào thì mau lên, ta không có nhiều

thời gian dành cho con kiến.

Liễu Nhược Trần thầm giận, nhưng nàng không làm gì được đứa con này.

Nói theo lời của đứa bé là mượn bụng sinh ra, dính chút nhân quả nên trả lại cho ngươi.

Bởi vậy đến bây giờ Liễu Nhược Trần có thể sống thoải mái như vậy, thế lực lớn bị tiêu diệt đều bị nàng hốt sạch, nàng dựa vào những tài phú đó tu vi tăng vùn vụt đến mức độ kinh người.

- Đi theo ta.

Liễu Nhược Trần nhẹ nhàng nhảy lên như tiên nữ giáng trần, từng lũ tóc tơ bay lên, khá đẹp mắt.

Đám người Thiên Tu đi tới sơn môn, thấy nhiều đệ tử bị thương, lòng chùng xuống, mắt nhìn phía xa.

Hỏa Dung bực tức nói:

- Sư huynh, là kẻ nào mà càn rỡ như vậy? Dám đến Viêm Hoa tông chúng ta gây chuyện. Tuy tông mình không gây sự với ai nhưng không sợ việc tìm đến, tổn thương đệ tử của ta là tìm cái chết!

Nếu là trước kia Hỏa Dung sẽ không kiên cường đến vậy, lão sẽ nói:

- Người tới là ai? Tại sao tổn thương đệ tử của tông ta? Có gì từ từ nói, không có việc gì là không giải quyết được.

Hỏa Dung luôn dùng thủ đoạn mềm mỏng, không muốn gây chuyện.

Nhưng hiện tại khác rồi.

Một câu ‘tìm cái chết’ cực kỳ bá khí.

Chương 879: Nàng rốt cuộc đã trải qua cái gì, cảm giác đần ngố

Thiên Tu nhìn chằm chằm phía xa, nơi đó có hơi thở rất khủng bố, khiến người bất an:

- Ở chỗ đó.

Đám người Hỏa Dung đều cảm nhận được hơi thở không lành này, nhưng họ không biết ai đến.

Viêm Hoa tông không có nhiều kẻ thù, nếu bắt buộc phải tính thì có Nhật Chiếu tông.

Nhưng Nhật Chiếu tông không chút tin tức, không ai biết còn sống hay đã chết.

Huống chi trong thời gian này Viêm Hoa tông tiến bộ rất lớn, đã bước vào phạm vi tông mạnh, nên tình trạng của Nhật Chiếu tông không thể nào đánh lại Viêm Hoa tông.

Hỏa Dung mở miệng hỏi:

- Sư huynh nói xem sẽ là ai?

Lão nhìn đệ tử bị thương, kêu họ mau đi xuống chữa thương.

Đối phương chỉ phát ra sóng âm đã xuyên qua đại trận hộ tông làm đệ tử toàn tông bị thương, chứng minh thực lực này khủng bố biết bao, không phải người bình thường có thể ngăn cản, dù là họ cũng không đủ tư cách ngăn lại.

May mắn Lâm Phàm ở trong tông môn.

Hỏa Dung sai một đệ tử đi tìm Lâm Phàm:

- Đi, thông báo cho Lâm phong chủ, kêu hắn mau lại đây.

Thiên Tu giơ tay ngăn lại:

- Chờ chút! Tạm thời không cần, đồ nhi bảo bối của ta còn đang tu luyện, tuy đối phương rất mạnh nhưng lão phu sẽ đi gặp đối phương trước.

Lão là lão sư, sao có thể chuyện gì cũng làm phiền đồ nhi. Lão phải tạo dựng uy tín, khiến các đệ tử tông môn nhìn xem Thiên Tu lão đây thật ra rất mạnh, chẳng qua các ngươi không chú ý.

Hỏa Dung không nể mặt nói:

- Sư huynh, chuyện này không thể sơ sẩy coi thường.

Lão cảm giác khả năng sư huynh giải quyết chuyện này là rất thấp.

Thiên Tu cau mày, cực kỳ bất mãn lườm Hỏa Dung:

- Ngươi nói chuyện kiểu gì? Có biết nói chuyện không hả? Hay Hỏa Dung nhà ngươi phình gan ra rồi, coi thường sư huynh?

Thay đổi, lòng đã đổi thay.

Trước kia còn xem lão là cứu tinh của tông môn, nhưng khi đồ nhi bảo bối của lão lợi hại thì đám sư đệ hết đem lão để vào mắt.

Vấn đề này rất nghiêm túc, rất phức tạp.

Hôm nay lão ném ra một câu, dù ai đến cũng không ngăn được sự thật lão đập nát kẻ xâm nhập Viêm Hoa tông.

Hỏa Dung thở dài thườn thượt:

- Ài.

Oan cho lão quá, có phình gan sình phổi gì đâu, người phình gan rõ ràng là sư huynh.

Bọn họ đều là đám già nên rút khỏi thời đại, nhưng tông môn còn trong thời kỳ phát triển, tạm thời không có người tiếp nhận.

Chờ đến khi có đệ tử nhận được lửa từ tay họ là Hỏa Dung sẽ dứt khoát thảnh thơi lùi ra khỏi vị trí, làm thái thượng trưởng lão nhàn nhã, ẩn cư sau màn, không lo việc gì nữa.

Một giọng nói non nớt vang lên:

- Tông môn rất thú vị, hy vọng đừng làm ta quá thất vọng.

Ngữ điệu khiến người không rét mà run, khi nghe âm thanh này thì dựng đứng lông tơ, sợ teo tim.

Phía xa có hai bóng người chậm rãi đi đến, một cao một thấp.

Liễu Nhược Trần cảm giác máu đang sôi trào, nàng sắp được báo thù, đạp người mình căm hận dưới chân.

Liễu Nhược Trần từ từ đi đến, ngữ điệu nghiền ngẫm nói:

- Tông chủ, trưởng lão, lâu rồi không gặp. À phải rồi, còn Lâm sư đệ nữa, Liễu Nhược Trần này đã trở lại, không ai hoan nghênh sao?

- A?

Đám người tông môn sửng sốt, cái tên Liễu Nhược Trần nghe rất quen nhưng cũng thật xa lạ.

Đệ tử nội môn nhớ ra là ai trở về.

Liễu Nhược Trần từng lăn lộn sinh động trong nội môn, vô số đệ tử nội môn quay quanh bên nàng, thật lòng thật dạ giải quyết rắc rối thay nàng.

Sau đó bị Lâm sư huynh cho một bài học, danh hiệu nữ thần hoàn toàn biến mất.

Cuối cùng bám chân Thánh Tử Thánh Đường tông, vào Thánh Đường tông tu luyện, rời bỏ Viêm Hoa tông.

Ở trong mắt họ là hành động của phản đồ.

Giờ vực ngoại giới dung hợp, bọn họ luôn cho rằng Liễu Nhược Trần đã chết ở bên ngoài, hiện giờ nàng xuất hiện khiến nhiều người giật mình.

Thiên Tu nghiêm túc lên:

- Sao nàng trở lại?

Thiên Tu không cho rằng là vì Liễu Nhược Trần nhớ Viêm Hoa tông, muốn về tông tìm che chở, hoặc ghé thăm.

Người đến không có ý tốt.

Hỏa Dung không thèm để Liễu Nhược Trần vào bụng:

- Thì ra là Liễu Nhược Trần, nàng phản bội Viêm Hoa tông lâu như vậy, xem bộ dáng hình như muốn trở về báo thù. Nhưng tông môn bây giờ đã khác xưa, nàng sẽ phải thất vọng.

Tuy vực ngoại giới dung hợp nhưng mới qua bao lâu? Dù được cơ duyên lớn bằng trời cũng không tăng cao đến đâu.

Bởi vậy Hỏa Dung không coi Liễu Nhược Trần ra gì.

Thiên Tu ngăn Hỏa Dung lại:

- Chờ đã, đừng sơ sẩy.

Lão cảm nhận khí thế kia không đơn giản, không như trong tưởng tượng.

Hỏa Dung nghi ngờ hỏi:

- Sao vậy sư huynh? Liễu Nhược Trần thì có gì đáng sợ?

Thiên Tu liếc xéo:

- Sư đệ, đầu óc của ngươi làm bằng gì? Đã quên sóng âm vừa rồi sao? Nếu nàng yếu thì sóng âm đó đến từ đâu?

Quả nhiên sư đệ thay đổi, chẳng những trở nên không sợ cái gì, trí lực cũng giảm thấp.

Hỏa Dung phản ứng lại, vỗ nhẹ đầu, tỉnh ngộ ra.

- Đúng rồi, sư huynh nhắc nhở quá đúng.

Hỏa Dung nghĩ mà sợ, sau đó nghiêm túc nhìn chằm chằm.

Không thể coi thường Liễu Nhược Trần, nếu không có chút nắm chắc thì sao nàng trở về.

Sóng âm vừa rồi đúng là mạnh, bọn họ ở trong tông môn mà còn bị lan đến, nếu ở gần e rằng không chịu nổi.

Hai bóng người dần dần đi vào tầm mắt của mọi người.

Có đệ tử tiếc thương nói:

- Liễu Nhược Trần vẫn đẹp như vậy, nhưng vì sao là loại người như thế?

Từng là đệ nhất sư tỷ của tông môn, nữ thần vừa có thực lực vừa có nhan sắc, là nữ thần trong mộng của bao nhiêu đệ tử.

Giờ gặp lại khiến người nhớ quá khứ.

- Nói vậy là không đúng, đẹp thì không phải loại người đó sao? Nàng phản bội tông môn, tham gia vào Thánh Đường tông, hạ thấp tông môn chúng ta không đáng một đồng. Ta nghĩ lần này nàng trở về là muốn cho chúng ta biết tay.

- Trông khí thế như ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, nhưng nàng sẽ phải thất vọng, sư huynh ở trong tông môn, sẽ không cho phép nàng càn rỡ!

- Đúng rồi, đẹp có thể no bụng sao? Những sư tỷ, sư muội của chúng ta không kém gì nàng, tính cách còn tốt, đẹp hơn Liễu Nhược Trần gấp trăm ngàn lần!

Có đệ tử mở to mắt nói bừa, đã không phân rõ đẹp hay không, vì tô vẽ thêm cho tông môn nên chắc chắn hạ thấp Liễu Nhược Trần, nâng cao địa vị của các sư tỷ sư muội.

Hỏa Dung tiến lên, cách không khí nói chuyện:

- Liễu Nhược Trần, ngươi trở về làm gì?

Sư huynh nói Liễu Nhược Trần nguy hiểm, không thể ở gần, đứng trong tông môn có thể bảo đảm an toàn.

Giọng Liễu Nhược Trần nhẹ hẫng, ngữ điệu châm chọc:

- A, là Hỏa Dung trưởng lão đây mà, lâu không gặp. Thế nào? Liễu Nhược Trần này không thể trở lại? Nhưng Hỏa Dung trưởng lão, tu vi của ngươi thấp nhỉ, như con kiến không lớn lên, nếu không phải người quen cũ thì ta không chú ý tới rồi.

Nàng không thèm để Hỏa Dung vào mắt.

Hỏa Dung đáp trả:

- Có biết nói chuyện không hả? Ăn phân hay sao mà há mồm thối hoắc.

Các đệ tử hò reo:

- Hay, nói rất đúng, trưởng lão dùng ngôn từ bén ghê!

- Hừ! Liễu Nhược Trần trở về còn trào phúng Viêm Hoa tông chúng ta, tưởng mình là ai?

Dù lúc trước hộc máu cũng không ngăn được lòng phấn khởi của họ.

Còn về cảm giác nguy cơ thì rất yếu, bọn họ hầu như không nhận biết.

Có sư huynh ở trong tông môn, sợ quái gì.

Hỏi một câu: Có gì đáng sợ?

Mặt Liễu Nhược Trần lạnh băng, buốt giá, nhưng cũng đẹp đến tột độ, trong mắt rực cháy lửa:

- Không ngờ Hỏa Dung trưởng lão bây giờ cũng miệng lưỡi bén nhọn lắm, nhưng đợi lát nữa Liễu Nhược Trần này sẽ cho tất cả các ngươi biết cái giá phải trả cho việc từng khi ta, nhục ta là gì! Cho các ngươi biết mất đi Liễu Nhược Trần này là mất mát lớn cỡ nào! Ta muốn cho các ngươi chìm trong hối hận và tiếc nuối, cho các ngươi hối hận không kịp! Ha ha ha ha ha ha!

Liễu Nhược Trần ngửa đầu cười lớn, cuồng cười, rất sảng khoái.

Liễu Nhược Trần đã nghĩ kỹ rồi, với tình trạng của Viêm Hoa tông thì chẳng cần đứa bé ra tay, mình nàng đủ trấn áp đám trưởng lão. Khi đó nàng sẽ cho đám trưởng lão quỳ trên mặt đất, sám hối lựa chọn ngày xưa của mình.

Các đệ tử châu đầu ghé tai bàn tán:

- Trời ạ, Liễu Nhược Trần ở bên ngoài đã trải qua cái gì? Sao ta cảm giác đầu óc của nàng bị bệnh?

- Ừ ừ, ta cũng thấy vậy, hình như khùng nặng.

- Tình hình bây giờ thế nào? Có nên kêu người của Đả Thủ đường lại đây không?

- Khoan vội, chờ xem đã.

Liễu Nhược Trần thay đổi, trở nên đần ngố, trong lòng họ đánh giá về nàng giảm thấp xuống số âm.

Liễu Nhược Trần nghe những tiếng xì xầm đó, mặt sầm xuống:

- Hưm?

Lực lượng hùng hồn bộc phát từ người Liễu Nhược Trần đánh vào đám đệ tử.

Bùm!

Tông môn nổi lên màn sáng chặn lại lực lượng này, không tạo nên chút sóng gợn đã biến mất.

Lại rộ lên một đống lời bình phẩm chui vào lỗ tai của Liễu Nhược Trần:

- Nàng muốn làm gì vậy? Phòng ngự của tông môn chúng ta rất mạnh, thứ lần trước sư huynh mang về gia cố mạnh vào lực phòng ngự của tông môn, nghe đồn cường giả Đạo cảnh đỉnh có đến cũng đừng hòng dễ dàng phá mở đại trận hộ tông của chúng ta.

- Đúng rồi, Liễu Nhược Trần tội ghê, không hay biết tông môn chúng ta xảy ra chuyện gì rồi.

- Nếu năm xưa nàng không phản bội tông môn thì có lẽ vẫn là nữ thần trong lòng chúng ta.

- Người hối hận không phải chúng ta mà là nàng, đáng buồn là mãi đến bây giờ nàng vẫn không nhận ra điều đó.

Liễu Nhược Trần tức giận người run run:

- Đáng giận!

Liễu Nhược Trần giận thật rồi, không ngờ Viêm Hoa tông còn có đại trận hộ tông.

- Thứ thú vị.

Đứa bé tiến lên, giơ tay, đầu ngón tay khuếch tán sóng gợn rồi lan mạnh ra, chớp mắt bao phủ Viêm Hoa tông.

Răng rắc!

Âm thanh giòn tan, đại trận hộ tông tan vỡ hóa thành đốm sáng hòa vào không trung.

Trung tâm đại trận trải rộng bốn phương tám hướng trong tông môn vốn sáng lấp lánh giờ tối mờ.

Đứa bé ngoác mồm lộ ra hàm răng nhọn:

- Chán chết, đụng nhẹ chút đã vỡ.

Tất cả người Viêm Hoa tông ở trong mắt nó như món đồ chết.

Sống lưng Hỏa Dung ớn lạnh, trầm giọng nói:

- Sư huynh, tiểu hài tử này thật khủng khiếp.

Nụ cười của đứa bé làm người ta sợ.

Thiên Tu đã hiểu:

- Ừ, xem ra Liễu Nhược Trần trở về ỷ vào đứa bé này, dù là cường giả Đạo cảnh đỉnh đụng phải những đại trận hộ tông này cũng tốn sức mới phá được.

Liễu Nhược Trần kiên cường được như vậy đều vì đứa bé này.

Chương 880: Niềm mong mỏi của ta tan vỡ

Liễu Nhược Trần cười, cười rạng rỡ:

- Thiên Tu trưởng lão, Hỏa Dung trưởng lão, dựa vào đại trận mới bình tĩnh như thế, nhưng giờ đại trận đã bị hủy, không biết các ngươi còn có năng lực gì ngăn đường đi của ta?

Chỉ cần đứa bé còn ở thì nàng không sợ ai.

Viêm Hoa tông thay đổi làm Liễu Nhược Trần khá bất ngờ, chẳng ngờ Viêm Hoa tông có đại trận hộ tông mạnh như vậy.

Nhưng mạnh cỡ này là đối với người khác, chứ trong tay hài nhi của nàng thì chỉ là trò cười.

Hỏa Dung răn dạy:

- Liễu Nhược Trần, còn nhỏ tuổi đã huênh hoang như vậy, thật là không thèm để Viêm Hoa tông vào mắt. Thánh Đường tông mang ngươi đi chỉ biết dạy ngươi mấy thứ này sao?

Thiên Tu nhìn Hỏa Dung, phát hiện sư đệ hiện tại đặc biệt giỏi ăn nói, ngôn ngữ bén ngót, vì sao trước kia lão không nhận ra?

- Hừ, nói nhảm cái gì! Hôm nay Liễu Nhược Trần này trở về là cho các ngươi biết cái gì gọi là hối hận!

Liễu Nhược Trần không nói nhiều với Hỏa Dung, mắt lấp lóe lửa giận như muốn nuốt sống các đệ tử.

- Hỏi một câu, Lâm Phàm đâu rồi? Giao hắn ra cho ta, có lẽ ta sẽ cho Viêm Hoa tông các ngươi một con đường sống!

Liễu Nhược Trần xem Lâm Phàm như cá nằm trên thớt thịt.

Dù cho hắn biến mạnh hơn thì sao?

Hài nhi của nàng càng cường đại khủng bố, Lâm Phàm làm sao so sánh bằng.

Ở trong tay hài nhi của nàng e rằng Lâm Phàm như con kiến mất hồn, không biết làm sao, chỉ có thể từ từ chờ chết.

- Ha ha ha!

- Trời ơi, Liễu Nhược Trần đã trải qua chuyện gì? Nếu sư huynh đi ra thì nàng ta làm gì có cơ hội sống sót?

- Tự phụ quá, chưa thấy sự lợi hại của sư huynh thì không biết cái gì là khủng bố.

Các đệ tử lại phát biểu ngôn luận.

Bọn họ rất bình tĩnh trong tình huống này, những lời Liễu Nhược Trần nói như trò cười với họ.

Đứa bé nheo mắt nhìn đám đệ tử:

- Ồn ào!

Người nó bắn ra khí thế đổ ập về phía đám đệ tử.

- Láo!

Sao Thiên Tu có thể để người ta giết đệ tử trong Viêm Hoa tông, lão biến mất tại chỗ, giơ tay lên đè xuống khí thế kia.

- Hưm?

Đứa bé bộc phát ra lực lượng quá khủng bố, Thiên Tu hơi không chịu nổi.

Trong đôi mắt Thiên Tu bắn ra tia sáng chói lòa, ảo ảnh Thiên Thụ hiện ra sau lưng lão, cành lá tươi tốt giãn ra trên không trung, thỏa thích hít thở.

Xào xạc!

Cành lá nhẹ đung đưa, tỏa ánh sáng xanh lá chói lòa.

Từng cành lá đung đưa, mỗi đường chỉ lá như những con sông dài, ở trong mắt người ngoài là ánh sáng che mắt, không thể cảm nhận được cành lá biến đổi.

- Đây là đâu?

Đứa bé mở mắt ra, hoàn cảnh xung quanh thay đổi, không như lúc nãy nó thấy mà thành rừng rậm.

Đứa bé đứng trên cành lá, bước ra một bước, nhưng không thể

rời khỏi chỗ cũ, dù nó đi bao xa thì hoàn cảnh vẫn giống hệt như lúc mở mắt ra.

Đứa bé khinh thường cười khẽ:

- Ha ha, nhốt ta?

Đứa bé tung nắm đấm, lực lượng cuồng bạo bộc phát ra.

- Hưm?

Hoàn cảnh không thay đổi, nắm đấm phát ra lực lượng hòa vào cảnh vật, không chút dao động.

Liễu Nhược Trần hoảng sợ hỏi:

- Hài nhi, ngươi làm sao vậy?

Hài nhi đứng im không nhúc nhích, như chìm vào hoàn cảnh nào đó.

Khuôn mặt Thiên Tu nghiêm túc, hơi thở hùng hậu phát ra từ người lão bao phủ đứa bé.

Không ai biết xảy ra chuyện gì, nhưng tình huống hiện giờ không thể coi thường.

Liễu Nhược Trần tức giận hỏi:

- Thiên Tu, ngươi làm gì hài nhi của ta?

Liễu Nhược Trần tấn công, ánh sáng chói lòa bắn ra từ bàn tay bắn về phía Thiên Tu.

Tình hình không ổn, đứa bé bỗng nhiên đứng im như tượng, Liễu Nhược Trần lo âu. Lỡ đứa bé mà xảy ra chuyện gì thì mọi thứ của nàng đều tan biến.

- Liễu Nhược Trần, ngươi muốn chết!

Hỏa Dung không cho phép một ả đàn bà tổn thương sư huynh, lão bất chấp tu vi của đối phương mạnh cỡ nào, vỗ chưởng đánh qua.

Bùm!

Hỏa Dung thụt lùi, khí thế quá mạnh, không ngăn được.

Cường giả Đạo cảnh của Đả Thủ đường xuất hiện, giơ tay đánh tan uy thế.

Cát Luyện dìu Hỏa Dung:

- Hỏa Dung, có sao không?

Mới rồi Cát Luyện cảm giác tình hình không ổn nên nhanh chóng liên lạc với Đả Thủ đường, kêu đám cường giả Đạo cảnh đến.

Quả nhiên mọi người tới kịp.

Hỏa Dung kinh ngạc nói:

- Không sao, không ngờ thực lực của nàng ta đến trình độ này!

Liễu Nhược Trần từng thực lực nhỏ yếu, lâu không gặp, khi gặp lại đã trở nên mạnh mẽ như vậy.

Hỏa Dung thật khó chấp nhận.

Đứa bé táo bạo, nó không muốn chơi nữa, chơi mệt rồi, cũng đủ rồi.

- Nơi này không vui chút nào, biến mất cho ta!

Đứa bé siết chặt mười ngón tay, hai khuỷu tay co lại, rống to, lực lượng sôi trào hoàn toàn bùng nổ. Lấy đứa bé làm trung tâm, cột sáng lực lượng vọt lên cao, lực lượng khủng bố như sóng triều khuếch tán bốn phương tám hướng.

Răng rắc!

Lực lượng quá cuồng bạo, xé rách thiên địa, đánh tan tất cả, biến mất.

Thiên Tu khẽ rên, lùi vài bước, mặt đỏ thẫm, trong ngực nghẹn ngụm máu nhưng cố dằn xuống.

Đứa bé quá mạnh, lấy lực lượng phá mở Thiên Thụ của Thiên Tu, làm lão rất giật mình.

Liễu Nhược Trần mừng rỡ hỏi:

- Hài nhi, ngươi có sao không?

Miễn hài nhi của nàng không bị gì thì mọi chuyện dễ giải quyết.

- Phù.

Đôi mắt đứa bé đỏ ngầu tức giận trừng Thiên Tu:

- Thứ như con kiến, ngươi dám trêu chọc ta, ta muốn bóp nát ngươi từng phần một!

Đột nhiên có tiếng rống to:

- A!

Một thân hình to lớn từ xa chạy đến.

Hỏa Dung thấy bóng người kia thì vội hét to:

- Tiểu Cự Linh, ngươi muốn làm gì? Trở lại!

Hỏa Dung không ngờ Tiểu Cự Linh như nổi điên xông về phía đứa bé, lần đầu tiên lão thấy biểu tình của Tiểu Cự Linh cuồng bạo đến vậy.

Liễu Nhược Trần cười nói:

- Ha ha ha! Không ngờ Cự Linh tộc còn sót lại dư nghiệt.

Cự Linh tộc bị bọn họ huỷ diệt, toàn tộc đều bị hài nhi của nàng tùy tay bóp chết, hiện giờ thấy dư nghiệt làm nàng sung sướng.

Tiểu Cự Linh rít gào, mặt dữ tợn muốn liều mạng với đối phương:

- Các ngươi giết tộc nhân của ta, ta liều mạng với ngươi!

Tuy không đánh lại đối phương nhưng cơn giận làm Tiểu Cự Linh đánh mất bản thân, chỉ muốn giết chết đối phương, báo thù cho tộc nhận.

Thiên Tu giơ tay lên, một cành lá tỏa sáng đánh trúng Tiểu Cự Linh, bao vây gã lại.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiểu Cự Linh ngã xuống đất, bị bao kín như bánh chưng.

Tiểu Cự Linh vùng vẫy, gầm rống nhưng không thoát được.

Tiểu Cự Linh gào thét:

- Thả ta ra, ta muốn báo thù cho tộc nhân!

Tiểu Cự Linh không cam lòng, đôi mắt đỏ rực nhìn đối phương chằm chằm.

Tiểu Cự Linh vĩnh viễn không quên cảnh tượng đó, giờ nhớ lại vẫn làm tim gã đau đến không thể hít thở.

Lý Đạo Vân nhỏ giọng nói:

- Thiên Tu trưởng lão, nữ nhân kia rất dễ đối phó, nhưng đứa bé đó rất khủng bố, có nên thông báo với Lâm phong chủ không?

Lý Đạo Vân bây giờ là tu vi Đạo cảnh đỉnh, nhưng chưa lành vết thương.

Đứa bé kia có thể đánh nát đại trận hộ tông của Viêm Hoa tông thì siêu khủng, bọn họ không đánh lại nó.

Thiên Tu không trả lời, đẩy cho Hỏa Dung:

- Ngươi đi nói với hắn.

Lý Đạo Vân không hiểu, ai nói chẳng được?

Lý Đạo Vân không hỏi nhiều, đi tới gần Hỏa Dung:

- Hỏa Dung trưởng lão, có nên thông báo cho Lâm phong chủ không?

Hỏa Dung kinh ngạc hỏi:

- A? Các ngươi không đánh lại?

Bọn họ có mấy chục cường giả Đạo cảnh mà không đánh lại một đứa con nít?

- Nếu chúng ta ở thời kỳ đỉnh có lẽ còn liều một phen được, nhưng hiện giờ thì chúng ta thật sự không đánh lại.

Lý Đạo Vân không nhìn thấu đứa bé nhưng cảm nhận được nó phát ra hơi thở rất khủng bố.

Các đệ tử đều ngẩn ngơ.

Bọn họ không ngờ đứa bé này kinh khủng như vậy, Thiên Tu trưởng lão cũng không trấn áp được.

Tuy rất giật mình nhưng bọn họ không hoảng chút nào.

Lâm sư huynh còn chưa ra tay, sợ gì.

Liễu Nhược Trần cuồng cười, mặt vặn vẹo:

- Ha ha ha ha ha ha! Thiên Tu, các ngươi có cảm thấy khủng hoảng không? Có cảm giác mình bất lực?

- Trời, đây là đệ nhất mỹ nữ của tông môn ngày xưa sao? Cười tởm vậy, khiến người nhìn muốn mửa.

- Tan vỡ giấc mộng rồi, niềm mong mỏi ngày xưa biến mất rồi, đau lòng quá.

Có đệ tử rít gào, hốc mắt ướt nước, trông bộ dạng rất tức giận:

- Liễu Nhược Trần, đừng cười nữa, ngươi phá hủy niềm mong mỏi của ta dành cho ngươi! Bây giờ ngươi cười quá xấu xí! Trời hỡi, trước kia Liễu sư tỷ xinh đẹp sáng rực rỡ biết bao, giờ nhìn xem người trước mắt, thôi dẹp đi, cứ để hồi ức tốt đẹp cũ của ta bị ngươi tự tay hủy diệt.

Đệ tử nói xong nằm sấp trên vai sư huynh, người run run như đang khóc nấc.

Sư huynh an ủi:

- Sư huynh hiểu sư đệ mà, niềm mong mỏi tốt đẹp thời trẻ đột nhiên tan vỡ, thật khiến người đau lòng.

Liễu Nhược Trần thấy cảnh này thì trong lòng như có núi lửa sắp tuôn trào.

Nói cái quái gì vậy?

Có biết tình huống hiện tại là sao không?

Hay đám đệ tử ngu ngốc của Viêm Hoa tông còn chưa rõ ràng xảy ra chuyện gì? Hay tưởng Liễu Nhược Trần này không dám ra tay đại khai sát giới, giết hết cả đám?

Liễu Nhược Trần tức giận nghiến răng, ước gì giết hết bọn họ:

- Các ngươi đều muốn chết!

Cát Luyện thúc giục:

- Hỏa Dung, ngươi còn ngẩn ra làm gì? Mau kêu Tiểu Phàm đi ra nghênh địch.

Hỏa Dung cũng phát hiện sự việc không tốt, giờ mà không kêu Lâm Phàm đi ra thì không ai đỡ nổi.

Hỏa Dung hét to:

- Tiểu Phàm, mau đi ra! Liễu Nhược Trần đánh tới cửa, sắp không ngăn nổi nữa! Mấy lão già chúng ta sắp bị đánh chết rồi!

Hiện giờ chỉ có Tiểu Phàm ngang nhiên đứng ra, dùng thủ đoạn sấm sét trấn áp hai kẻ trộm cướp tại đây.

Đứa bé tức giận muốn ra tay:

- Con kiến chết hết cho ta!

Nhưng nó bị Liễu Nhược Trần ngăn lại:

- Hài nhi, đừng vội, kẻ thù của ta sắp đến.

Chương 881: Đây cũng xem như một loại tiếc nuối (1)

Công Pháp đường.

Lâm Phàm đẩy mở cửa gỗ, thảnh thơi đi ra.

Hắn rất bình tĩnh, nhưng cũng rất lâng lâng.

Đột phá là việc rất đơn giản,

Lực lượng càng cường đại càng khủng bố, làm hắn sắp bay lên mây.

Đạo cảnh.

Đại đạo đơn giản nhất, vạn pháp quay về một, không hoa hòe mánh mới, không có dị tượng kinh người gì, khi hắn đột phá cảnh tượng rất bình thường.

Nhấn nút cộng một phát, tiêu hao hai mươi lăm ức giá trị khổ tu là tu vi đến Đạo cảnh.

Lâm Phàm chợt dừng bước nhìn phía xa, mùi hương tỏa ra từ nơi đó:

- Ui chà, mùi này hơi quen, hình như là mục tiêu mà mình luôn tìm kiếm.

Hắn chợt nghe giọng của Hỏa Dung.

Liễu Nhược Trần?

Lâm Phàm cau mày, cảm giác không đúng lúc, sao Liễu Nhược Trần xuất hiện vào lúc này.

Trong suy nghĩ của Lâm Phàm thì Liễu Nhược Trần sẽ xuất hiện vào phút cuối, khi đó hắn đã tìm được Thánh Đường tông.

Mà thôi kệ, đã đến rồi thì đi xem thử.

Nếu Thánh Đường tông biết chắc chắn sẽ kêu oan. Liên quan quái gì đến chúng ta? Nàng ta đã rời khỏi Thánh Đường tông rồi, dám

đánh luôn Quân Chủ, đã sớm đại nghịch bất đạo.

- Hừ! Viêm Hoa tông chỉ có bấy nhiêu, còn phải dựa vào hắn cứu các ngươi. Liễu Nhược Trần này nói tại đây, hắn mà dám ra đây sẽ bắt hắn quỳ trước mặt Liễu Nhược Trần này dập đầu nhận tội, sám hối!

Liễu Nhược Trần không để Lâm Phàm vào mắt.

Nàng có hài nhi, huống chi bản thân nàng không yếu, tiêu diệt nhiều tông lớn, thế lực lớn, tài phú kinh người, các loại đan dược bồi bổ cho mình, tu vi đã đến trình độ nhất định, e rằng không yếu hơn Lâm Phàm bao nhiêu.

Lâm Phàm ung dung bước tới:

- Liễu Nhược Trần, ngươi bây giờ lên mặt dữ vậy, lại còn ngươi nói tại đây, ngươi có thể đại biểu ai? Bản phong chủ không tin.

Lâm Phàm giương mắt nhìn phía trước, hắn nhìn đứa bé.

Liễu Nhược Trần có thể vênh váo như vậy đều dựa vào đứa bé, thú vị.

Lâm Phàm chưa bao giờ giết con nít, e rằng hôm nay sẽ ngoại lệ.

Liễu Nhược Trần âm trầm nhìn Lâm Phàm, người run run:

- Lâm Phàm.

Nàng bỗng cười phá lên:

- Ngươi rốt cuộc đi ra, ta còn tưởng ngươi sẽ làm rùa đen rút đầu!

Các đệ tử thấy sư huynh đi ra thì siêu hưng phấn:

- Sư huynh!

- Sư huynh!

Còn về Liễu Nhược Trần tuyên bố sẽ đánh chết sư huynh thì đúng là khoác lác, bọn họ đã nhìn thấu rồi, thời nay thổi phồng không tốn đồng nào, có miệng là muốn bốc phét bao lâu chẳng được.

Lâm Phàm trấn an các đệ tử:

- Ừ, không sao, đừng căng thẳng, chuyện nhỏ.

Có đệ tử lớn tiếng nói:

- Sư huynh, chúng ta không căng thẳng sợ hãi chút nào, thậm chí buồn cười nữa.

Câu này nói thật lòng, chẳng cần phải căng thẳng làm gì, bọn họ tin tưởng và tôn sùng sư huynh đã lên đến đỉnh rồi.

Lâm Phàm rất vui mừng:

- Vậy thì tốt.

Hắn rất vừa lòng tâm thái của các sư đệ, sư muội, đây mới là tâm thái mà đệ tử Viêm Hoa tông nên có.

Liễu Nhược Trần gầm rống:

- Lâm Phàm, ngươi không nghe thấy ta đang nói chuyện với ngươi sao?

Liễu Nhược Trần không ngờ tên này không thấy rõ tình huống trước mắt, còn tưởng rằng mình có thể cứu hết mọi người ở đây sao?

Lâm Phàm hỏi:

- Lão sư có bị sao không?

Hắn phát hiện trong người lão sư có lực lượng chấn động, chắc đã bị thương.

Thiên Tu xua tay:

- Chuyện gì được, sao vi sư có thể bị gì. Một phản đồ cộng thêm đứa con nít thì làm gì được vi sư. Yên tâm, không bị gì hết, rất khỏe.

Lão sẽ không biểu hiện ra mình bị gì.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Đúng vậy, lão sư rất có tinh thần. Mới rồi Hỏa Dung trưởng lão kêu đồ nhi, nói là bị đánh bầm mình, xem ra là Hỏa Dung trưởng lão không chịu nổi.

Hỏa Dung đứng một bên trợn mắt há hốc mồm, nói cái quỷ gì? Liên quan quái gì đến lão?

Mới rồi sư huynh bị chấn lùi về, đã bị thương nhưng cố nén thôi, còn lão thì vẫn lành lặn, sao hai sư đồ nói một hồi thành ra là lão bị người đánh?

Liễu Nhược Trần lại rống to:

- Lâm Phàm!!!

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Kêu la cái gì, nôn đi đầu thai à? Liễu Nhược Trần, bản phong chủ không muốn nói nhưng ngươi đến thật là không phải lúc, vốn định tìm Thánh Đường tông rồi một cước giẫm chết ngươi ở chỗ đó, nhưng giờ ngươi đến đây làm bản phong chủ rất khó xử, thật nhức đầu.

Hắn bất đắc dĩ, kế hoạch không theo kịp biến hóa.

Mọi kế hoạch đều tan biến.

Không biết Thánh Đường tông đang ở đâu.

Liễu Nhược Trần rất muốn trút ra hết, nàng không nhịn được:

- Ha ha ha! Buồn cười, ngươi giẫm chết ta trong Thánh Đường tông? Ngươi có bản lĩnh đó sao? Nhưng ngươi yên tâm, lát nữa ta sẽ giẫm chết ngươi trong Viêm Hoa tông, cho ngươi biết việc mình đã làm lúc trước ngu xuẩn cỡ nào!

Đứa bé tiến lên trước:

- Đây là kẻ địch thú vị mà ngươi nói?

Tuy nó lùn nhưng khí thế cực kỳ cường đại, không gian bốn phía đều vặn vẹo.

Mặt Liễu Nhược Trần đen như mực, nhưng cũng sung sướng khó tả:

- Hài nhi, đúng là hắn!

Có lẽ rất nhanh, cái tên đáng giận này sẽ quỳ trước mặt nàng van xin tha thứ như một con chó.

Lâm Phàm cười bước tới trước mặt đứa bé:

- Liễu Nhược Trần, ngươi đúng là mất trí phát cuồng, đứa bé nhỏ

như vậy mà phải đánh giết vì ngươi, cầm thú chưa từng thấy.

Hắn vươn tay sờ đầu nó:

- Bạn nhỏ, tên là gì?

Đứa bé cười tà ác:

- Ha ha ha! Ta cảm giác được rồi, tay ngươi đang run, ngươi sợ, ngươi sợ chút nữa sẽ bị ta bóp chết dần chết mòn!

Đứa bé chộp mạnh cổ tay Lâm Phàm, ngước đầu lên, cuồng cười:

- Ngươi đang sợ hãi, ngươi . . .!

Rầm!

Lâm Phàm xoay cổ tay cầm ngược lại tay của đứa bé, nhấc mạnh lên rồi đập nó lún đất.

- Đúng rồi, tay ta đang run, nhưng không phải sợ mà là hưng phấn.

Dứt lời, Lâm Phàm đập đứa bé lên xuống, tiếng nổ điếc tai vang vọng, tro bụi bay lên.

Liễu Nhược Trần xoe tròn mắt, sau đó thét chói tai:

- Ngươi muốn chết!!!

Hỏa Dung lặng lẽ nhắc nhở:

- Sư huynh, Tiểu Phàm có lúc táo bạo ghê.

Lão cảm giác phải nhắc nhở sư huynh.

Thiên Tu lườm Hỏa Dung:

- Táo bạo? Chỗ nào?

Nói cái quái gì, thế này mà táo bạo gì, hành động rất bình thường.

Huống chi đứa bé khủng bố này thật sự rất mạnh, không thể bị bề ngoài đánh lừa.

Lâm Phàm đập đứa bé lún sâu xuống đất, nhấc chân lên giẫm mạnh, mặt đất rung rinh nứt rạn, thật lâu không thể bình ổn.

Bốp bốp!

Lâm Phàm vỗ tay:

- Vận động làm nóng người trước khi chiến đấu, nói nhiều quá, muốn đánh cứ đánh. À phải rồi, Liễu Nhược Trần, lá rụng về cội, hôm nay giẫm chết ngươi ngay tại tông môn vậy, xem như hoàn thành tâm nguyện của ngươi.

Mắt Liễu Nhược Trần tóe lửa, ước gì bầm thây Lâm Phàm ra vạn mảnh:

- Ngươi . . .!

Từ hố đất vọng lên tiếng cười âm hiểm kéo dài:

- Ha ha ha ha ha ha!

Có tiếng đá vụn rơi.

Đứa bé bò lên từ hố sâu, phủi tro bụi dính trên người:

- Thú vị, rất thú vị, đây là kẻ thù thú vị mà ngươi nói sao?

Liễu Nhược Trần rít gào:

- Hài nhi, giết hắn!

Đứa bé không dao động, đôi mắt cực kỳ tà ác nhìn Lâm Phàm chằm chằm:

- Khá lắm, nhưng chút nữa ta sẽ đánh gãy tay của ngươi!

Đứa bé từng bước đến gần Lâm Phàm, tốc độ càng lúc càng nhanh, chớp mắt biến mất tại chỗ, như thể nó bốc hơi khỏi trần gian.

Lý Đạo Vân kinh sợ:

- Khủng khiếp quá, không thấy một chút dấu vết!

Lý Đạo Vân có tu vi Đạo cảnh đỉnh vậy mà không thấy bóng dáng đứa bé dù chỉ là tàn ảnh.

Lâm Phàm mỉm cười, hắn bình tĩnh nhẹ lắc đầu:

- Người vô cùng bất hạnh.

Bùm!

Tốc độ rất nhanh, không ai biết Lâm Phàm ra tay như thế nào, chỉ nghe tiếng nổ.

Phương xa nổ tung, đá vụn bắn tung tóe, tro bụi bốc lên.

Liễu Nhược Trần không dám tin:

- Sao có thể như vậy?

Kẻ đáng giận kia còn đứng đó, vậy là người gây ra vụ nổ không phải hài nhi của nàng?

Lâm Phàm cười nói:

- Bạn nhỏ, tốc độ của ngươi không được.

Trong tro bụi mù mịt truyền ra tiếng cười:

- Ha ha ha ha ha ha! Lợi hại, thật là lợi hại, thú vị lắm, ngươi thú vị hơn những chủng tộc bị ta đồ. Ta muốn uống máu của ngươi, cảm nhận mùi vị của ngươi!

Bùm!

Mặt đất phía xa sụp xuống hố sâu to.

Không ai thấy rõ chuyện gì xảy ra, không có chút bóng dáng.

Lâm Phàm vẫn đứng đó, bình tĩnh chờ đợi.

Rầm!

Vang tiếng trầm đục.

Lâm Phàm cúi đầu:

- Hửm?

Đứa bé ôm chân của hắn, nó ngửa đầu nở nụ cười điên cuồng.

- Tiểu tử, ngươi bị điên hả? Ôm chân của bản phong chủ làm gì?

Mọi người đều thấy đứa bé, nó ôm chân Lâm Phàm trong khi bọn họ không phản ứng lại.

Đứa bé cười dữ tợn:

- He he, ta muốn bẻ gãy chân của ngươi!

Người nó bộc phát ra hơi thở kinh khủng, thể hình dần biến lớn, xương cốt như đang di chuyển, làn da nhô ra.

Răng rắc!

Ken két!

Từng khúc xương biến lớn, đầu của đứa bé phình to, đôi sừng dài màu đen nhô ra từ trán nó, gấp khúc kéo dài ra sau đầu.

Lâm Phàm bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất.

Đứa bé cao năm thước, người đầy cơ bắp, bên trong ẩn chứa lực lượng cực kỳ khủng bố.

Liễu Nhược Trần há to miệng, lưng lạnh lẽo:

- Hài nhi . . .

Lần đầu tiên nàng thấy hài nhi có hình thái như vậy.

Hơi thở kia quá lạnh lẽo, lạnh đến nỗi Liễu Nhược Trần run cầm cập.

Giờ phút này không phải đứa bé ôm chân Lâm Phàm mà là hắn bị nó chộp trong tay.

Đứa bé há mồm, khoang miệng tiết ra chất lỏng, răng nanh nhọn hoắc lóe tia sáng lạnh:

- Ta muốn một hơi nuốt trọn ngươi!

Chương 882: Đây cũng xem như một loại tiếc nuối (2)

Các đệ tử tông môn thầm lo lắng.

- Chủ yếu là vì đứa bé quá quỷ dị, không biết sư huynh có chống cự nổi không.

Liễu Nhược Trần siêu hưng phấn nói:

- Hài nhi, cắn đứt tứ chi của hắn, để mạng lại!

Lát nữa nàng sẽ được nghe tiếng hét thê thảm phát ra từ miệng kẻ đáng ghét kia, tim nàng đang đập rất nhanh.

Lâm Phàm mở miệng nói:

- Lãng phí thời gian.

Công pháp hoàn toàn vận dụng.

Bùm!

Bùm!

Người Lâm Phàm nhanh chóng biến lớn, cơ bắp nổi cục như đá, tay đứa bé không cầm được hắn.

- A?

Đứa bé ngây ra, khoang miệng mở rộng không thể khép kín.

Lâm Phàm siết nắm tay nhét vào miệng đứa bé:

- Muốn nuốt bản phong chủ vậy sao? Thế thì nuốt đi.

Đứa bé bị đấm mạnh xuống đất.

Rầm!

Đứa bé đập mạnh xuống đất, lực lượng to lớn làm người nó run lẩy bẩy.

Lâm Phàm siết nắm tay:

- Muốn nuốt bản phong chủ mà một cánh tay cũng không nuốt được, ngươi nói xem có phải ngươi khoác lác không?

Bàn tay Lâm Phàm túm lưỡi nó rồi nhấc tay lên, chộp đối phương trong tay sau đó đập mạnh xuống đất.

Rầm!

Rầm!

Lần này đến lần khác, mặt đất đã lún xuống.

Máu tràn ra từ khoang miệng của đối phương, nhuộm đỏ cánh tay Lâm Phàm.

- Sư . . . sư huynh . . . uy . . .

Các đệ tử nhìn ngây người, có đệ tử muốn hò reo nhưng bị người bên cạnh bịt miệng.

- Đừng nói chuyện, sư huynh lại táo bạo!

Máu đang sục sôi trong đệ tử này, bá đạo quá, trực tiếp nghiền áp!

Có đệ tử tu luyện ngạnh công khi thấy đạo hình bá khí của sư huynh thì đều giật mình, mong đợi.

Họ rất muốn sau này cũng mạnh mẽ giống như sư huynh.

- Thiên Tu sư huynh, Tiểu Phàm thế này . . .

Tim Hỏa Dung đập nhanh, lần đầu tiên lão thấy Tiểu Phàm đánh nhau táo bạo như vậy, hơi bị kinh người.

Thiên Tu bình tĩnh nói:

- Suỵt, đừng nói chuyện, nhìn xem.

Lâm Phàm nhe răng cười nói:

- Vẫn chưa đủ nhỉ.

Hắn gầm lên, cơ bắp tay lại phình to nhét đầy miệng đối phương.

- Ư ư ư . . .

Đứa bé muốn gầm rống nhưng không phát ra tiếng được, chiều cao năm thước của nó như chú lùn khi so với Lâm Phàm.

Liễu Nhược Trần không tin hài nhi vô địch sẽ thua Lâm Phàm:

- Hài nhi đừng chơi nữa, giết hắn!

Nhưng Liễu Nhược Trần gầm rống không có ích gì, trơ mắt nhìn hài nhi liên tục bị đập xuống đất.

- Không được, ta không thể chết ở chỗ này!

Liễu Nhược Trần tâm ngoan thủ lạt, không thể ở đây nữa, hài nhi vô địch làm nàng thất vọng, nó không đánh lại Lâm Phàm.

Rầm!

Lâm Phàm xuống tay lần cuối, thân thể đứa bé nổ tung, máu thịt văng đầy đất.

Máu nhuộm Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm ngước đầu nhìn Liễu Nhược Trần đã chết trân:

- Liễu Nhược Trần, nó quá yếu, nhớ lần sau mang đứa mạnh hơn đến. À quên, không có lần sau.

Lâm Phàm từng bước đến gần Liễu Nhược Trần.

- Nhấc chân, nhấc chân cho ta!

Liễu Nhược Trần muốn nhúc nhích hai chân để chạy trốn, nhưng uy áp kinh khủng bao phủ trên người nàng, như núi nặng đè, không thể nhích một bước chân.

Lâm Phàm ngạc nhiên:

- Hưm?

Điểm của đứa bé chưa đến, xem ra nó chưa chết.

Một trái tim đập trong đống thịt nát, trái tim toát ra lực lượng lôi kéo máu thịt xung quanh dần ngưng tụ.

Lâm Phàm cười cười:

- Sống lại chậm chạp.

Hắn không để ý tới, dần đến gần Liễu Nhược Trần.

Bóng ma to lớn bao phủ Liễu Nhược Trần.

Rất nhanh, Lâm Phàm đã đến trước mặt nàng.

Lâm Phàm cười hỏi, đôi mắt đỏ nhìn Liễu Nhược Trần:

- Như thế nào? Có gì muốn nói không?

Liễu Nhược Trần run cầm cập:

- Lâm . . . Lâm sư huynh!

Lâm Phàm vươn tay chộp đầu Liễu Nhược Trần:

- Nói gì thế, không nghe hiểu.

Bộp!

Năm ngón bấu mạnh nhấc Liễu Nhược Trần lên.

Lâm Phàm tiếc nuối lắc đầu:

- Khuôn mặt rất xinh đẹp, là tài liệu tốt làm pháo hoa, nhưng không đủ tư cách.

Từ khi Lâm Phàm bắn pháo hoa rực rỡ nhất trong chỗ tâm ma thì hết hứng thú với hàng thấp kém.

Răng Liễu Nhược Trần va lách cách, người lạnh lẽo:

- Lâm . . . sư huynh . . . ta . . . ta . . . ta . . .

- Ta gì mà ta, nói chuyện cũng ngọng nghịu, khí thế vừa rồi đi đâu?

Lâm Phàm vô cùng tiếc nuối, vốn tưởng Liễu Nhược Trần sẽ kiên cường một chút, nào ngờ mất đi hài nhi thì hèn đến mức này.

Lâm Phàm bỗng nhíu chặt mày.

Một giọng nói vang vọng trong thiên địa:

- Tốt rồi, trò chơi kết thúc, thả hai người ra.

Người Liễu Nhược Trần bỗng bắn một chùm sáng lên cao, một bóng dáng hiện ra trên đầu nàng.

Sương mù bao phủ bóng dáng ấy, không thấy rõ mặt nhưng toát ra uy thế kinh khủng bao phủ thiên địa.

Vô Địch phong.

Thanh Oa vụt ngẩng đầu nhìn phía xa, nó rất quen thuộc hơi thở kia:

- Cấm Thượng Thiên Đế, Dục Cửu Nguyên.

Liễu Nhược Trần đang sợ muốn chết, nghe giọng nói đó, nhìn qua đuôi mắt thấy bóng dáng lơ lửng trên đầu mình.

Không thấy rõ khuôn mặt, thân hình, bị sương mù bao phủ.

Nhưng Liễu Nhược Trần cảm giác hơi thở quen thuộc.

Đây là kẻ sau màn làm nàng mang thai?

Lâm Phàm ngẩng đầu lên:

- Ngươi là ai?

Hắn không sợ uy áp, nhưng có thể cảm nhận uy áp khủng bố như biển từ đối phương, toàn bộ đè lên người hắn.

Giọng nói hùng hồn vang lên:

- Cấm Thượng Thiên Đế Dục Cửu Nguyên, thả bọn họ, đợi khi bản đế buông xuống sẽ thu ngươi làm người hầu, cho ngươi tạo hóa.

Lâm Phàm nhìn đối phương.

Đối phương cũng nhìn hắn.

Liễu Nhược Trần mừng như điên, cảm giác có hy vọng sống:

- Lâm Phàm, thả ta ra, tạo hóa của ngươi đã đến. Như ta từng nói, đừng làm ếch ngồi đáy giếng, luôn luôn có tồn tại càng khủng bố hơn.

Bịch!

Lâm Phàm thả lỏng năm ngón tay, Liễu Nhược Trần ngồi bệch xuống đất, nhưng nét mặt không hề khủng hoảng, ngược lại tràn ngập hy vọng.

- Khi nào ngươi mang ta đi?

Liễu Nhược Trần rất biết bắt lấy cơ hội, ảo ảnh đột nhiên hiện ra là chỗ dựa cuối cùng của nàng.

Nàng muốn theo đuổi cường giả càng cường đại hơn, sau cùng sẽ nghiền chết Lâm Phàm.

- Ngươi . . .

Cấm Thượng Thiên Đế định nói gì nhưng bỗng ngây ra.

Phụp!

Lâm Phàm nhấc chân đạp mạnh, Liễu Nhược Trần bị đạp nát bấy.

Lâm Phàm bình tĩnh nói, không thèm để đối phương vào mắt:

- Cấm Thượng Thiên Đế Dục Cửu Nguyên? Cái thứ gì, chưa từng nghe qua, một đứa đến thì đánh nát một, lần sau muốn cứu người hãy tự mình đến, để lại thần niệm trong người đối phương thì tưởng bản phong chủ sẽ nể tình? Ngươi làm vậy là không nể mặt bản phong chủ!

Giọng Cấm Thượng Thiên Đế Dục Cửu Nguyên vừa kinh vừa giận:

- Ngươi . . .!

Uy khủng bố ập đến, quyết nghiền chết Lâm Phàm, nhưng cố gắng nửa ngày không được gì.

- Cứu . . . cứu ta . . .

Tuy Liễu Nhược Trần bị đạp nát nhưng nửa người trên còn nguyên phần đầu, ọc từng ngụm máu cầu người cứu mình.

- Lâm . . .

Bụp!

Lại một chân đạp xuống, lần này hoàn toàn không có tiếng động.

Liễu Nhược Trần đến chết cũng không nghĩ rằng sẽ thành như vậy.

Dục Cửu Nguyên giận dữ nói:

- Đồ khốn kiếp, bản đế muốn đánh ngươi vào vùng vạn kiếp bất phục!

Dục Cửu Nguyên không giận vì cái chết của Liễu Nhược Trần mà tức vì đối phương dám làm trái ý mình, đây là vô cùng bất kính với gã.

Lâm Phàm cảm giác uy thế khủng bố đến từ sau lưng.

Hắn không thèm nhìn, thò tay ra sau chộp, phập một tiếng xuyên thủng lồng ngực đứa bé đáng sợ.

Năm ngón tay co lại móc ra trái tim đang đập.

Lâm Phàm cười hỏi:

- Nghe nói Liễu Nhược Trần vênh váo như vậy là vì có đứa bé này, ngươi tạo ra nó phải không?

- Ngươi . . .

Bụp!

Năm ngón siết chặt, bóp nát trái tim.

Lâm Phàm thản nhiên nói:

- Chán chết, yếu xìu.

Từ sau khi Lâm Phàm đột phá Đạo cảnh thì đây không còn là chiến đấu, nó là nghiền áp.

Ảo ảnh Dục Cửu Nguyên dao động kịch liệt, hiển nhiên vì hai ký chủ đã chết.

- Tốt tốt, con kiến, chờ bản đế buông xuống đi, bản đế sẽ đánh ngươi vào vùng vạn kiếp bất phục!

Lâm Phàm vẫy tay:

- Rồi rồi, ngươi nói gì đều được, thấy vui là tốt rồi.

Lặng lẽ đến rồi tức giận rời đi, mang đi một bụng cơn tức, đây là hậu quả của việc ra oai.

Lâm Phàm quay đầu nhìn đám người tông môn chìm trong kinh sợ.

Lâm Phàm nghi hoặc hỏi:

- Lão sư, trưởng lão, các sư đệ, sư muội, các người làm sao vậy? Ta nói rồi mà, chuyện này rất bình thường, không cần quá căng thẳng.

Lâm Phàm không biết rằng mọi người bị sự cuồng bạo của hắn làm ngớ người.

Đối với Lâm Phàm là cuộc chiến dễ như húp cháo, đương nhiên là vì hắn đã đột phá đến Đạo cảnh.

Số Liễu Nhược Trần xui, sớm không đến, muộn không đến, chọn ngay lúc này, tự tìm cái chết thì trách ai được.

Tâm linh trống trải, hắn vừa lòng thỏa mãn.

Nghẹn lâu như vậy, rốt cuộc đánh chết nàng, hơi tiếc là không làm ở Thánh Đường tông, để lại tiếc nuối.

Chương 883: Phong phạm như thế khiến người bội phục

Lâm Phàm vốn định một cước giẫm chết Liễu Nhược Trần trong Thánh Đường tông, nhưng nàng không biết quý trọng, còn sống hít thở không khí tươi mát là điều tốt đẹp biết bao, cứ phải điên cuồng thăm dò bên bờ vực tìm đường chết.

Liễu Nhược Trần còn mang đứa bé không biết làm từ đâu ra đến Viêm Hoa tông, muốn giết hắn.

Chuyện này như vậy sao mà nhịn được?

Hắn đành vô địch thả ra năng lượng chính đáng, nhịn đau giẫm chết nàng.

Tuy không thực hiện cảnh lý tưởng nhất trong lòng hắn, nhưng ít ra đã giẫm chết Liễu Nhược Trần, tâm linh thông thoáng, vô cùng thoải mái.

Cấm Thượng Thiên Đế Dục Cửu Nguyên.

Danh hào hơi dữ, nhưng tên quê mùa.

Lâm Phàm nhìn đống thịt nát, cảm thán:

- Ài, mặc cho ngươi phong hoa tuyệt đại, xinh đẹp động lòng người thì bây giờ thành đống thịt nát, không có chút mỹ cảm. Lỡ mạnh tay, tại kích động quá.

Lâm Phàm vốn định biến Liễu Nhược Trần thành pháo hoa đẹp nhất, nhưng khi gặp lại phát hiện nàng không có thân xác thối tha, bên trong xấu xí, bắn pháo hoa sẽ không đẹp.

Một chiếc trữ vật giới chỉ nhấp nháy tia sáng chói mắt nằm trong đống thịt.

Thiên Tu xuất hiện ở bên cạnh, dò hỏi:

- Đồ nhi không sao chứ?

Lão thấy hết cuộc chiến vừa rồi, thực lực của đứa bé rất mạnh, lão không đánh lại nó, nhưng bị đồ nhi xách trong tay đánh tơi bời.

Tình cảnh kinh người, khả năng chịu đựng tâm lý không tốt sẽ bị hù sợ.

Lâm Phàm khẽ thở dài bất đắc dĩ:

- Lão sư, sao đồ nhi bị gì được, chỉ là việc nhỏ, nhưng cảm giác trong lòng hụt hẫng.

Liễu Nhược Trần đã chết, thú vui cuộc đời lại ít đi.

Nhưng Cấm Thượng Thiên Đế Dục Cửu Nguyên xuất hiện, tuyên bố muốn đánh hắn vào vùng vạn kiếp bất phục.

Lâm Phàm hơi mong đợi, không biết cuối cùng sẽ thế nào.

Hỏa Dung trưởng lão đi tới một bên, nhìn chiếc nhẫn trong đống thịt nát rồi không dời mắt được nữa:

- A! Tiểu Phàm, sư huynh, các ngươi nhìn chiếc nhẫn kia, phát sáng lấp lánh làm người ta không mở mắt ra được.

Lâm Phàm nhìn Hỏa Dung, biết suy nghĩ trong bụng lão:

- Thấy rồi.

Khi Hỏa Dung thò tay định cầm nhẫn lên thì bị Lâm Phàm ngăn lại.

Lâm Phàm nói:

- Đừng chạm vào, tạm thời đừng đụng vào chiếc nhẫn đó.

Hỏa Dung hoang mang:

- A?

Nhẫn nằm ở đó, sao mà bỏ qua nó được, không hợp lý.

Lâm Phàm khẽ thở dài:

- Hỏa Dung trưởng lão nên biết chiếc nhẫn kia tuy là nhẫn bình thường nhưng thứ bên trong thì không đơn giản, đó là Liễu Nhược Trần và tên này tiêu diệt bao nhiêu thế lực lớn tích lũy ra, dính máu tươi.

Giọng hắn vang dội, các đệ tử ở gần đều nghe thấy.

Lúc trước bọn họ siêu phấn khởi.

Sư huynh lấy thủ đoạn sấm sét giết đứa bé đáng sợ, và cả Liễu Nhược Trần.

Tim họ vốn đập nhanh, giờ nghe sư huynh nói mấy lời này thì họ lặng im.

Tiểu Cự Linh lấy lại tự do, nhìn kẻ thù đã chết, gã quỳ xuống đất, hai nắm tay siết chặt, khóc ròng:

- Phụ thân, kẻ thù đã chết!

Tiểu Cự Linh được mang đến Viêm Hoa tông, tuy sống yên ổn nhưng trong lòng nó luôn nung nấu báo thù.

Cảnh tượng diệt tộc rõ ràng trước mắt, mỗi đêm nhắm mắt lại sẽ mơ thấy cảnh tượng khủng bố kia.

Lâm Phàm nghiêm nghị dõng dạc nói:

- Nhìn Tiểu Cự Linh xem, chủng tộc của hắn bị hai người này diệt, tài phú của Cự Linh tộc đều nằm trong trữ vật giới chỉ này. Hỏa Dung trưởng lão nói đi, sao chúng ta có thể tùy ý cầm lấy?

Nghe hơi có lý.

Lâm Phàm hỏi ngược lại:

- Hỏa Dung trưởng lão thấy có đúng không?

Hỏa Dung bị Lâm Phàm hỏi ngớ người, không biết nên trả lời câu này thế nào:

- Cái đó . . .

Cao đẳng, thâm ảo, không hiểu ra sao.

Các đệ tử lặng im, cảm thán.

- Lâm sư huynh nói đúng.

- Phải rồi, Liễu Nhược Trần và đứa bé diệt không biết bao nhiêu thế lực lớn, dính đầy máu tươi.

Các đệ tử nhỏ giọng thảo luận, sư huynh không uổng là sư huynh của họ, nói chuyện rất có lý.

Thiên Tu cảm thán, cười tươi vỗ vai Lâm Phàm:

- Đồ nhi nói rất đúng, đồ nhi có suy nghĩ như vậy làm vi sư rất vui mừng.

Hỏa Dung nhìn chằm chằm hai sư đồ, lão không tin hai người này không lấy trữ vật giới chỉ, làm vậy không đúng với phong cách của họ.

Thiên Tu bỗng đổi giọng, cảm thán rằng:

- Nhưng đồ nhi đã báo thù rửa hận cho những người thế lực lớn, bọn họ ở dưới suối vàng biết chắc cũng không nỡ để tài phú mình cực khổ vất vả tích lũy từ nay biến mất. Nên đồ nhi hãy cầm lấy trữ vật giới chỉ này, xem như hoàn thành tâm nguyện không thể nói ra của họ.

Lâm Phàm buông tiếng thở dài, nhìn thẳng vào Thiên Tu:

- Lão sư nói quá đúng, nếu vậy thì đồ nhi đành giữ tạm, chờ sau này nếu hậu nhân của những thế lực lớn còn sống sẽ trả tài phú lại cho họ.

Thiên Tu vỗ vai Lâm Phàm, tràn đầy tình cảm nói:

- Ừm! Đồ nhi có tấm lòng như thế là vi sư quá vui mừng, vi sư đã dạy ra đệ tử tốt.

Hỏa Dung thộn mặt ra.

Lão rất muốn nói hai sư đồ các ngươi kẻ tung người hứng quá vô sỉ, nói nhiều như vậy cuối cùng vẫn muốn lấy trữ vật giới chỉ.

Các đệ tử gật đầu.

- Sư huynh chính nghĩa vô cùng.

- Đúng rồi, Thiên Tu trưởng lão nói đúng, những người đó ở dưới suối vàng biết được cũng sẽ tặng lại cho sư huynh thôi. Sư huynh của chúng ta nói chờ người sống sót của những thế lực lớn xuất hiện sẽ trả tài phú lại cho họ, nếu là ta tuyệt đối không làm được đến trình độ đó.

- Đây là sư huynh của chúng ta, là thần tượng nên học tập cả đời.

Các đệ tử cảm thán, bội phục.

Lâm Phàm và lão sư ăn ý gật đầu. Viêm Hoa tông là tông môn chính nghĩa, đặc biệt lấy đồ trước bao cặp mắt nhìn cần có cái cớ ổn thỏa.

Phải làm tấm gương tốt trước mặt các vãn bối.

Đương nhiên nếu ở bên ngoài, không ai thấy thì sẽ lấy đồ không ngượng tay.

Lâm Phàm cầm lên trữ vật giới chỉ từ đống thịt nát, nhìn thoáng qua, tài phú bên trong rất kinh người.

Lâm Phàm không biết mụ Liễu Nhược Trần đã đánh cướp bao nhiêu thế lực lớn, tài phú chất đống thành núi, là người đàn bà giàu nhất cõi đời.

Thiên Tu không nói chuyện, nhưng mắt luôn nhìn đồ nhi, lão thấy nét xao động trên mặt đồ nhi, chắc trữ vật giới chỉ phi phàm, tài phú bên trong kinh thiên động địa.

Hỏa Dung lên tiếng:

- Tiểu Phàm, Tiểu Cự Linh vẫn còn sống này.

Hỏa Dung cảm giác nếu trả tài phú cho Tiểu Cự Linh thì lão có cơ hội lấy chút ít từ tay gã. Với da mặt của lão, với tấm lòng quan tâm của lão dành cho Tiểu Cự Linh chắc sẽ cảm động được gã.

Hỏa Dung bỗng dựng đứng lông tơ, có tia sáng lạnh luôn theo dõi mông của lão.

Ngoảnh đầu lại, là ánh mắt của Thiên Tu sư huynh như kiếm bén treo sau lưng lão, tùy thời một kiếm đâm chết lão.

Nguy, nói lỡ miệng.

Trong khoảnh khắc, Hỏa Dung nhận ra mình nói sai.

Lão chỉ cảm thấy nên nói tiếp theo ý nghĩ của Thiên Tu sư huynh và Lâm Phàm, cảm giác làm vậy sẽ tốt với lão hơn, không ngờ khiến sư huynh không vui.

Hỏa Dung vội giải thích, cái cớ hơi có lý:

- Sư huynh, Tiểu Phàm, ý ta là Cự Linh tộc chỉ còn mình Tiểu Cự Linh, nhưng hắn còn nhỏ, sẽ không chống dậy nổi tình hình lớn. Ta cho rằng để Tiểu Phàm bảo quản tài phú của Cự Linh tộc thì tốt hơn.

Chờ khi Tiểu Cự Linh lớn lên, làm nên chuyện rồi hoặc tìm được bầu bạn, có thể kéo dài chủng tộc, đến khi đó sẽ giao cho hắn.

Thiên Tu cười tủm tỉm nói:

- Sư đệ biết nói một câu tiếng người.

Giờ lão đã hiểu rõ, các sư đệ thay đổi nhiều đến nỗi lão sắp không nhận ra.

Lúc trước lời như vậy mà Hỏa Dung cũng nói ra được, có vẻ đã cứng cánh rồi.

Nhưng bổ sung thêm câu sau xem như nói tiếng người.

Tiểu Cự Linh đến trước mặt Lâm Phàm, hốc mắt đỏ hoe, nước mắt như bóng nước rơi xuống, may mắn chỉ có một giọt.

- Lâm sư huynh, đa tạ ngươi báo thù giúp tộc của ta, giờ ta chỉ còn một mình, Cự Linh tộc trừ ta ra đã tan biến. Ta không cần tài phú, tặng cho sư huynh, rất cảm tạ sư huynh báo thù giúp tộc của ta. Hơn nữa đây xem như thức ăn của ta trong Viêm Hoa tông sau này được không?

Tiểu Cự Linh không có ý tưởng vực dậy Cự Linh tộc.

Rất khó khăn, hoặc nên nói là không thể thực hiện.

Cự Linh tộc chỉ còn một mình Tiểu Cự Linh, làm cách nào bồi dưỡng đời tiếp theo?

Chủ yếu là Tiểu Cự Linh sống trong Viêm Hoa tông rất thoải mái, không muốn rời đi. Tuy mới rồi Tiểu Cự Linh khóc lóc nhưng đó là vì báo thù lớn, bộc lộ vẻ hưng phấn.

- Tốt, không thành vấn đề, cứ yên tâm ở trong tông môn, chỉ cần còn ở tông môn thì không ai ăn hiếp ngươi được.

Lâm Phàm cảm giác nhóc này không tồi, nhìn xem, tốt biết bao.

Lâm Phàm nhìn hoàn cảnh hiện trường, không được tốt lắm, gồ ghề lồi lõm.

Cảnh tượng chiến đấu tuy không kịch liệt nhưng thủ đoạn hơi nóng nảy.

Nếu biết trước thì lúc đó hắn nên dứt khoát nghiền áp ngay và

luôn.

Lâm Phàm kêu gọi:

- Vất vả các sư đệ san bằng mặt đường.

Để như vậy hơi ảnh hưởng hình tượng tông môn, nếu có khách đến thấy điều này sẽ ảnh hưởng tổng thể hình tượng của Viêm Hoa tông.

- Vâng thưa sư huynh!

Các đệ tử dào dạt nhiệt tình, cảnh tượng vừa rồi làm bọn họ dâng trào tâm tình, giờ họ sẵn sàng làm công tác dọn dẹp.

- Hai cái xác này hãy đem đi chôn, đừng để người ta bắt lấy điểm yếu nói là Viêm Hoa tông chúng ta chỉ lo giết chứ không chôn, làm mất hình tượng tông môn. Đừng để sót một miếng thịt vụn nào, phải gom đầy đủ.

Lâm Phàm vốn định kêu các đệ tử ghép thịt vụn lại cho Liễu Nhược Trần toàn thây, tiếc rằng bị hắn đạp đến nông nỗi đó sao mà toàn thây được, gom đủ thịt đã là giỏi rồi.

Lâm Phàm nói:

- Nơi này giao cho lão sư, nếu có ngạnh công thì nhớ chừa cho đồ nhi.

Lâm Phàm sốt ruột quay trở về, mới đột phá Đạo cảnh, còn nhiều thứ hắn chưa kịp làm, cần nghiên cứu kỹ.

Thiên Tu gật đầu, lặng lẽ cất trữ vật giới chỉ:

- Ừm!

Hỏa Dung trưởng lão trông thấy, mắt sáng rực. Thứ trong nhẫn rất hấp dẫn người, lão mong được xem.

Giọng Hỏa Dung ngọt xớt, mặt nịnh nọt:

- Sư huynh!

Khỏi suy nghĩ cũng biết lão muốn gì.

Thiên Tu lườm Hỏa Dung một cái:

- Hừ!

Lão không nói gì, hươ trữ vật giới chỉ khoe.

Như đang nói biết thân biết phận không?

Muốn?

Không có.

Chương 884: Chủ nhân, chúng ta chuyển nhà đi

- Thiên Đế đại nhân.

Một lão nhân toàn thân khí thế hùng hậu, mây sao trôi nổi quanh người lão, tùy theo lão hít thở mà mây sao biến mất lại hiện ra.

Nhưng lão nhân bí ẩn khó lường này cung kính không dám nhìn thẳng nam nhân ở bên trên.

Lão cảm giác Thiên Đế đại nhân dao động cảm xúc hơi lớn, không gian xung quanh vỡ nát, cảm giác này kéo dài đến thứ nguyên bên ngoài, ảnh hưởng sự yên ổn của thứ nguyên.

Lão nhân khuyên nhủ:

- Xin Thiên Đế đại nhân bớt giận, từng cử động của ngài liên quan đến mỗi sinh linh ở đây.

Cấm Thượng Thiên Đế Dục Cửu Nguyên đè nén lòng tức giận:

- Con kiến đáng hận!

Sau đó gã nhìn lão nhân:

- Hắc Nô, có phát hiện gì không?

Hai tay Hắc Nô dâng lên cuốn sách phát sáng:

- Có phát hiện lớn, thưa Thiên Đế đại nhân. Nguyên Tổ Thâm Uyên tỏa ánh sáng rực rỡ, có trọng bảo ra đời. Lão nô mang người đào móc, đã đào ra công pháp viễn cổ từ trong vực sâu.

Ánh sáng bao phủ cuốn sách, bề ngoài cũ nát nhưng sách tỏa uy mênh mông.

Dục Cửu Nguyên mừng rỡ, co ngón tay chộp, cuốn sách bay vào tay:

- Hưm?

Hắc Nô giảng giải, không hề có ý đồ tham lam với công pháp

này:

- Thiên Đế đại nhân, Nguyên Tổ Thâm Uyên bí ẩn, không ai biết nó tồn tại bao lâu. Môn công pháp này tỏa ánh sáng chói lòa muốn chạy trốn nhưng bị lão nô bắt lại.

Dục Cửu Nguyên cảm ứng cuốn sách trong tay, cau mày:

- Phong . . .

Những chữ tiếp theo thì gã không biết, là chữ cổ xưa.

Trán Hắc Nô rịn mồ hôi lạnh:

- Thiên Đế đại nhân, thứ này có ba chữ, hai chữ là Phong Thần, chữ cuối không rõ, mất đi chân linh, chắc trước đó chân linh bỏ chạy mang theo một phần thần pháp.

Thần pháp ra đời, Hắc Nô đến muộn khiến một phần chân linh rời đi, không thể gom đủ thần pháp hoàn chỉnh.

Nếu Thiên Đế tức giận thì lão không chịu nổi.

Dục Cửu Nguyên im lặng giở sách ra, thiếu một phần lớn, trang chữ còn lại in chữ vàng quanh co khúc khuỷu, lơ lửng muốn chạy trốn nhưng bị lực lượng trấn áp.

- Bát gì đó huyền gì đó?

Hắc Nô cúi đầu nói:

- Thiên Đế đại nhân, pháp này có chín huyền công, nhưng khi lão nô lấy được thì có chín công tỏa ánh sáng vàng phá mở thời không mang theo uy khủng bố trốn đi xa. Lão nô đã liều mạng chặn lại, mắt thấy sắp lấy được thì có người cứng rắn đứng ra cướp đi hai chữ.

Dục Cửu Nguyên bình tĩnh hỏi:

- Ý ngươi là có người cướp một phần thần pháp viễn cổ ngay trong địa bàn của ta?

Hắc Nô nghe vào tai biết Thiên Đế đại nhân đang rất giận.

Hắc Nô đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, tim đập chân run

- Đúng vậy.

Không biết Thiên Đế tức giận có làm lão đổ máu tại chỗ không.

Dục Cửu Nguyên cười khẩy nói:

- Giỏi lắm, cướp mồi trên miệng cọp, gan dạ.

Dục Cửu Nguyên không quá kích động, dám can đảm cướp thần pháp viễn cổ ra đời ngay trong địa bàn của gã thì trừ cùng đẳng cấp với gã ra còn ai có lá gan đó?

Dục Cửu Nguyên xem kỹ, bên trong ghi chép nhiều thần pháp viễn cổ, muốn tham ngộ ra yếu quyết sẽ phải bế quan một thời gian.

- Còn chuyện gì khác không?

Hắc Nô gật đầu nói:

- Có, lão nô phát hiện một vật viễn cổ khác, nhưng đã bị hư hao. Nó giống tàn vật viễn cổ khác từng có được, nhưng không có dao động lực lượng, chắc vì thời gian quá lâu, chân linh tan biến, đã thành phế vật.

Hắc Nô nói xong lấy ra thứ tìm được từ Nguyên Tổ Thâm Uyên.

Hình chữ nhật, bên trên có nhiều nút.

Chữ mơ hồ và nhỏ làm Hắc Nô nhức đầu, dù là người rành về chữ viễn cổ cũng không thể dịch ra bên trên viết cái gì.

Hơn nữa vật viễn cổ này có nhiều chữ và sắp hàng theo thứ tự.

esc?

f1?

f2?

q?

w?

Hắc Nô ghi lại chữ nào còn thấy rõ được, nghiên cứu thật lâu nhưng mãi chưa thể phá giải ảo diệu trong đó.

Dục Cửu Nguyên nhíu chặt mày:

- Đây là thứ gì?

Không xem hiểu, dù gã hiểu biết chữ viễn cổ cũng không thấy loại chữ này bao giờ.

Hắc Nô nói:

- Thiên Đế đại nhân, lão nô cho rằng đây là thứ tinh hoa nhất trong chữ viễn cổ, ghi lại thần pháp từng mạnh mẽ nhất, cũng là cấm kỵ nhất.

Dục Cửu Nguyên hỏi:

- Sao nghĩ vậy?

Dục Cửu Nguyên sẽ không giết Hắc Nô, đây là thuộc hạ trung thành hết lòng hết dạ nhất của gã, cũng là người hầu có trí tuệ siêu quần nhất. Giết Hắc Nô rồi sau này gặp chuyện gì sẽ chẳng có ai giải quyết giúp gã.

- Lão nô từng phát hiện một bộ đồ án ở một góc bên ngoài Nguyên Tổ Thâm Uyên, đồ án ở đó trông cực kỳ chân thật, dường như là thần pháp gì đó hút người vào rồi giam cầm mãi mãi.

- Đồ án ghi lại hình ảnh có vật viễn cổ mà lão nô đưa như cái này, nhưng vật viễn cổ này đã bị cường giả viễn cổ hủy thành hai nửa ném xuống đất. Còn có một đứa trẻ viễn cổ nhào lên vật viễn cổ này, dường như rất đau lòng đến nhập ma. Nên lão nô suy đoán to gan thứ đó là thần vật mạnh mẽ ở thời kỳ đỉnh nhất.

- Còn có một hàng chữ, tuy mơ hồ không rõ, nhưng qua phiên dịch có thể hiểu đại khái ý nghĩa của nó. Trung tâm in rồi tờ rồi nết gì đó, điện rồi pháp gì gì, rời xa tà ma gì phím gì đó. Cái gì mà nghe rồi thoại: 4000345995.

- Chữ viễn cổ quá phức tạp, khó hiểu.

Hắc Nô tự nhận mình nói không sai, chính xác là vậy, tiếc rằng đồ án kia đụng tới ánh sáng thì tan biến trong thiên địa.

Nếu có thể lưu giữ nguyên vẹn thì nghiên cứu được rồi.

- Ừm, Nguyên Tổ Thâm Uyên quỷ dị khó lường, ngoài rìa đã có tạo hóa kinh người, phát hiện một cái là có thể tạo nên vĩ nghiệp muôn đời.

Dục Cửu Nguyên bực tức nói:

- Nhớ Đạo Đức Chi Chủ được có một môn thần pháp từ Nguyên

Tổ Thâm Uyên đã nhảy lên thành chi chủ ngang hàng với chúng ta, đáng hận!

Trong mắt Dục Cửu Nguyên thì Đạo Đức Chi Chủ vạn năm trước là con kiến, có thể tùy tay bóp chết.

Không ngờ Nguyên Tổ Thâm Uyên bùng nổ, phun ra một môn thần pháp dẫn đến thiên địa chấn động.

Đạo Đức Kinh.

Khiến cái kẻ như con kiến kia xoay người biến thành Đạo Đức Chi Chủ, sáng lập thế lực lớn Đạo Đức.

Hắc Nô không đáp lời, đó là chiến tranh giữa các Thiên Đế, lão không chen lời được, càng không có quyền nói chuyện.

Dục Cửu Nguyên nhìn thần pháp trong tay, lật đến cuối cùng còn mấy hàng chữ cổ xưa.

Chữ viễn cổ này không có ánh sáng, đã vô dụng.

Nếu Lâm Phàm trông thấy sẽ kêu lên.

Nhà xuất bản xx.

Giá bán ba mươi nguyên.

Tông môn.

Hỏa Dung cười ruồi năn nỉ:

- Sư huynh tốt bụng ơi, đừng vậy mà, ta sai rồi.

Hy vọng sư huynh khơi ơn chia chút ít cho lão.

Thiên Tu răn dạy, giận vì Hỏa Dung không có chí tiến tới:

- Hỏa Dung ơi là Hỏa Dung, ngươi khiến sư huynh quá đau lòng, sao ngươi có thể nói ra lời vừa rồi? Ngươi vuốt lương tâm của mình, đặt tay lên ngực tự hỏi mình có xứng đáng với ai không?

- Đúng đúng, sư huynh đừng giận, là sư đệ không lương tâm. Nhưng sư đệ đã sửa chữa, làm lại con người mới, tuyệt đối sẽ không như trước kia!

Hỏa Dung quay quanh Thiên Tu sư huynh, tóm lại sư huynh nói

cái gì lão đều đồng ý, chỉ vì trữ vật giới chỉ trong tay sư huynh.

Hỏa Dung không dám tưởng tượng bên trong chứa bao nhiêu đồ vật.

Cát Luyện tức giận bất bình nói:

- Đổi mới tam quan rồi, Hỏa Dung, ngươi quá vô sỉ!

Trình độ vô sỉ cao đến nỗi Cát Luyện phục luôn.

Nhóm Khô Mộc nói:

- Này, có đi không? Ngươi không đi thì ta đi nhé.

Bọn họ cũng đi theo Thiên Tu sư huynh, nếu chia đồ mà họ vắng mặt thì thiệt thòi lớn.

Cát Luyện đáp ngay:

- Đi chứ, sao không đi được.

Đùa, nếu không đi thì không có vỏ mà hốt.

Các trưởng lão giải tán, đi theo Thiên Tu sư huynh.

Một đám đệ tử bắt đầu lấp hố. Chiến đấu bên ngoài tông môn hơi kịch liệt, nhiều chỗ lồi lõm, cần san bằng.

Có đệ tử góp nhặt thịt nát, than thở:

- Ài, Liễu Nhược Trần tự chuốc lấy, không ai cứu được.

- Từng là nữ thần xinh đẹp nhưng giờ hoàn toàn khác hẳn, vô cùng thê thảm.

Có đệ tử muốn ráp toàn thây cho Liễu Nhược Trần, nhưng cố gắng một lúc mà không phân rõ thịt nào là phần cánh tay, cuối cùng hết cách, đành gom chung một chỗ chôn.

Vô Địch phong.

Lâm Phàm bước tới, định đi mật thất nghiên cứu đẳng cấp lực lượng của mình, nhưng rồi chợt dừng bước.

Thanh Oa ở phía xa nhìn hắn, ánh mắt và biểu tình của nó khác hẳn, rất kinh sợ.

Lâm Phàm cười hỏi:

- Sao vậy Thanh Oa? Gần đây có thu hoạch gì không?

Thanh Oa có bí mật, nhưng Lâm Phàm không muốn đào móc, hắn rất dân chủ.

Ai mà chẳng có bí mật của riêng mình? Nếu đào rõ ràng ra sẽ có nhiều bất đắc dĩ.

Thanh Oa không đáp lại, sững sờ nhìn hắn, sau đó dùng giọng điệu khác với mọi khi, cực kỳ nghiêm túc nói:

- Chủ nhân, Oa Oa nói thật với chủ nhân, chúng ta chuyển nhà đi.

Thanh Oa nói xong thầm sợ, với tình huống hiện tại nó nói vậy hoàn toàn là tìm chết.

Lâm Phàm nhìn Thanh Oa:

- Chuyển nhà? Tại sao phải chuyển nhà? Có chuyện gì?

Nói cái quái gì, hắn muốn hỏi rõ xảy ra chuyện gì nghiêm trọng đến mức buộc hắn chuyển nhà được.

Chuyển nhà là việc dễ dàng, thích chuyển thì chuyển, nhưng ít nhất phải có lý do.

Thanh Oa nói nghiêm túc, chân thành, không đùa:

- Chủ nhân, ta nói thật vậy, cái tên lúc trước xuất hiện là Cấm Thượng Thiên Đế Dục Cửu Nguyên, hắn không dễ chọc, không đùa đâu. Nếu hắn buông xuống thì chỗ chúng ta mấy vạn dặm, mấy chục vạn dặm bị hắn một ngón tay nhiền nát. Hiện giờ chủ nhân không nể mặt hắn tức là đắc tội một Thiên Đế, uy Thiên Đế giận dữ là máu chảy thành sông. Nên vì an toàn của chúng ta xin chủ nhân hãy chuyển nhà, dù bọn họ buông xuống cũng tuyệt đối không tìm thấy chúng ta.

Lần này nó nghiêm túc, không phải vì cứu kẻ bỏ mạng mà vì học sinh của nó đều ở đây, không thể chờ Thiên Đế buông xuống giết cả đám.

Lâm Phàm nhìn Thanh Oa, hỏi:

- Lợi hại đến vậy sao? Ngươi sợ?

Thanh Oa nói một tràng, từng chữ đều là lời thật:

- Không thể nào! Tuyệt đối không có chuyện đó! Không phải ta khoác lác chứ chỉ bằng vào Dục Cửu Nguyên? Ta dám nói hắn là cặn bã, ta mà ra mặt là hắn phải quỳ xuống kêu phụ thân. Đương nhiên tình huống của Oa Oa hiện giờ hơi phức tạp, dọn nhà sớm thì tốt hơn, đợi sau này ta phục hồi lại rồi chúng ta có thể dọn trở về.

Tóm lại nên chuyển nhà.

Chương 885: Thật ra ta không sợ chút nào

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

- Chuyển nhà?

Lâm Phàm nhìn Thanh Oa.

Thanh Oa cũng vô cùng nghiêm túc nhìn lại hắn.

Thanh Oa nói thật, tuy nó không rõ chờ một phương thế giới buông xuống thì nhóm người Thiên Đế có thể đi vào không, nhưng chắc chắn sẽ có một đợt tấn công khủng bố.

Uy của Thiên Đế mênh mông như biển, lòng dạ thì hẹp hòi, có thù sẽ trả mới hết giận.

Lâm Phàm gặn hỏi:

- Thật sự khủng bố như vậy?

Thanh Oa gật đầu nói:

- Khủng bố.

Lâm Phàm lại hỏi:

- Bản phong chủ không đánh lại?

Thanh Oa ngây người, đây là câu hỏi chết người, trả lời không tốt sẽ tiêu đời.

Tuy đang bàn bạc việc công, nhưng nó trả lời không đúng, theo như nó hiểu biết kẻ bỏ mạng chắc chắn sẽ ăn đòn thấy thương luôn.

Dù không bị đánh thì cũng bị nhục nhã, vì an toàn của bản thân, nó phải ráng lướt qua câu hỏi này.

Thanh Oa khóc ròng, nước mắt muốn chảy là chảy, không chậm chút nào:

- Chủ nhân, không thể nào! Với thực lực của chủ nhân, Dục Cửu Nguyên mà đến là chịu chết. Nhưng chủ nhân không thể luôn bảo vệ chúng ta, lỡ hôm nào chủ nhân đi vắng, tông môn không có ai ngăn cản thì chẳng phải là cá nằm trên thớt thịt? Không chỉ riêng người khác không nỡ rời xa chủ nhân, Oa Oa cũng không nỡ, dù chết cũng muốn chết trong vòng tay của chủ nhân!

Công lực này không phải người bình thường có thể so sánh.

Lâm Phàm nắm Thanh Oa lên đặt ngang trước mắt:

- Nói rất đúng, Oa Oa, ngươi làm bản phong chủ rất cảm động. Cũng có lý, vậy được, chuyển nhà.

Lâm Phàm cảm giác chuyển nhà là ý hay.

Nhưng hắn phải cãi lại cho mình đã, hắn không sợ chút nào, hắn chỉ lo ảnh hưởng đến tông môn.

Không chừng đúng như Thanh Oa nói, khi hắn không có trong tông môn, Thiên Đế kia thật sự phái người đến san bằng thì tiêu tùng.

Nguyên Tổ vực to lớn, đổi chỗ cũng chẳng sao. Dọn nhà thôi mà, chuyện đơn giản, không có gì phức tạp.

- Phù.

Thanh Oa thở phào, rốt cuộc thuyết phục được kẻ bỏ mạng.

Sao mà đấu cứng được, tuy không biết khi nào họ sẽ giáng lâm, nhưng trong vô hình có dự cảm mách bảo nó rất nhanh, sắp rồi.

Thanh Oa thấy kẻ bỏ mạng xoay người rời đi, vội vàng hỏi:

- Chủ nhân đi đâu vậy?

Phải chuyển nhà, chuyện này nó giơ hai tay đồng ý, dọn đi ngay bây giờ.

Tu vi của nó chưa phục hồi lại, muốn tự bảo vệ mình còn cần thật lâu, có lẽ không kịp trước khi cường giả buông xuống.

Lâm Phàm không quay đầu lại đáp:

- Mở đại hội tông môn, chuyển nhà.

Ding doong!

Tiếng chuông vang lên.

Các đệ tử bận việc thắc mắc nhìn lại.

- Chuyện gì xảy ra?

- Không biết, nhưng chắc có việc, chúng ta đi xem.

Các đệ tử tụ tập ùa vào đại điện tông môn.

- Sao vậy đồ nhi?

Mới giải quyết xong việc đã triệu tập đệ tử, Thiên Tu rất thắc mắc.

Lâm Phàm nói:

- Lão sư, chúng ta chuyển nhà, nơi này không quá an toàn. Bàn tay đen sau lưng Liễu Nhược Trần biết chỗ này, nếu về sau đồ nhi đi vắng rất có thể sẽ xảy ra chuyện.

Nói thật ra Lâm Phàm không sợ chút nào.

Nhưng hắn không chịu nổi bị tù túng trong tông môn mãi.

Nếu Thanh Oa nói đúng, khi hắn vắng mặt mà người ta tìm tới tận nhà, lúc đó muốn khóc cũng không được.

Bởi vậy, chuyển nhà là lựa chọn sáng suốt.

Thiên Tu hiểu đồ nhi đang nói cái gì, nhẹ gật đầu nói:

- Đồ nhi cứ làm theo ý mình.

Giờ đồ nhi bảo bối của lão có thể tự quyết định việc toàn tông, chuyện này vốn là việc lớn, nếu là trước kia không thể một người tự quyết định. Nhưng giờ đồ nhi che chở Viêm Hoa tông, tất cả mọi người đều phục, sự quyết định của đồ nhi bình thường sẽ không bị ai phản đối.

Các đệ tử chốc lát sau đều đến, lớn tiếng chào hỏi:

- Tham kiến trưởng lão!

- Tham kiến sư huynh!

Bọn họ ngước dầu nhìn, sư huynh đứng đó, vậy chắc là sư huynh có chuyện muốn nói. Bọn họ đứng thẳng người, nghiêm túc nghe sư huynh nói chuyện.

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Ừm, các vị sư đệ, sư muội, tiếp theo sẽ nói một việc là tông mình sắp dọn khỏi đây, đi chỗ khác.

Đây là việc lớn, nhưng các đệ tử nghe được chỉ hơi ngạc nhiên chứ không có phản ứng gì lớn.

Các đệ tử hô to, hoàn toàn phục tòng, không hỏi nhiều:

- Vâng, tất cả nghe theo Lâm sư huynh sắp đặt!

Hỏa Dung kinh ngạc hỏi:

- A? Chuyển nhà? Chúng ta ở chỗ này đang tốt mà?

Thiên Tu liếc xéo:

- Tốt cái con khỉ! Nghe theo đồ nhi của ta là được, nói nhiều như vậy là không muốn lấy đồ phải không?

Hỏa Dung sư đệ khiến người thất vọng, nói nhảm nhiều, giữ im lặng mới là lựa chọn tốt nhất.

Hỏa Dung mấp máy môi, lấy đồ của người thì tay mềm, ăn đồ người ta là miệng mềm, không kiên cường nổi, đành giữ im lặng.

Lâm Phàm suy tư:

- Lão sư, lập tức chuyển nhà, kêu người Đả Thủ đường di dời các chỗ thành trì, bảo đảm không có con dân ở lại.

Chuyển nhà không tốn nhiều công sức, rất nhẹ nhàng, nhưng muốn không bỏ sót một con dân nào thì hơi mất công.

Thiên Tu gật đầu nói:

- Đồ nhi yên tâm, vi sư tự mình phụ trách chuyện này.

Lão đã thấy bàn tay đen sau lưng Liễu Nhược Trần, thật sự mạnh, đồ nhi đòi chuyển nhà là hợp lý, để phòng ngừa bất trắc.

Chờ đồ nhi đè bẹp bàn tay đen sau màn rồi thì họ có thể dọn trở

về.

- Tốt rồi, các vị sư đệ, sư muội, đứng thẳng lên, chuyển nhà ngay bây giờ!

Lâm Phàm bay lên cao, lơ lửng trên trời, vận dụng công pháp biến cao lớn.

Lâm Phàm bây giờ cơ bắp cục cục như tảng đá to, cứng rắn tỏa sáng. Hắn vươn tay, giữa năm ngón tay bắn ra sợi tơ lực lượng như đóa hoa nở rộ đường cong bay đi bốn phương tám hướng.

Với lực lượng của hắn hiện giờ vận chuyển Viêm Hoa tông dễ như trở bàn tay, không hề khó khăn.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Chấn động mãnh liệt.

Răng rắc!

Mặt đất vỡ nát, Lâm Phàm khống chế chính xác, lực lượng cắt mặt đất tách lìa ra, cũng bao trọn vùng đất mạo hiểm xung quanh.

Phạm vi khổng lồ, Lâm Phàm bày ra lực lượng làm nhiều người hết hồn.

Hỏa Dung giật mình kêu lên:

- Lực lượng này khủng bố!

Chỉ dựa vào sức một người di chuyển nguyên Viêm Hoa tông, năng lực này quá khủng.

Lâm Phàm gầm lên:

- Lên!

Hắn chộp Viêm Hoa tông rồi bay xuống, một tay nâng Viêm Hoa tông.

- Tất cả đứng thẳng, chúng ta đi!

Lâm Phàm bay về phía xa, chỗ cũ chỉ để lại cái hố to sâu không thấy đáy.

Nhiều đệ tử đi tới mép rìa nhìn xuống, đều há hốc mồm không

dám tin. Hố sâu, sâu không thấy đáy, khủng bố kinh người, thật sự rất rùng rợn.

Thiên Tu bay đến bên cạnh đồ nhi:

- Đồ nhi, chúng ta chọn chỗ nào ở lại?

Lâm Phàm đáp:

- Đương nhiên chọn chỗ tốt rồi lão sư, có núi có nước mới tốt, đi các nơi xem sao.

Đây không phải chạy nạn mà là đổi chỗ, thả lỏng tâm tình.

Lâm Phàm như hắn là loại người chạy trốn sao?

Tất nhiên là không, đừng thuận miệng vu oan cho người!

Thanh Oa vui vẻ, kẻ bỏ mạng này còn chút đầu óc. Nó cũng không ngờ kẻ bỏ mạng dám cứng rắn chống lại Dục Cửu Nguyên, rất kinh người.

Dục Cửu Nguyên và Thanh Oa không có thù hận gì lớn, không liên quan gì nhau, nhưng nó biết Dục Cửu Nguyên là cặn bã.

Tồi tệ, vô sỉ, âm hiểm, xảo trá.

Đương nhiên người khác không rõ lai lịch của Dục Cửu Nguyên, nhưng Thanh Oa biết rành rọt.

Thanh Oa không nói khoác chứ nó biết hết lai lịch của những người có máu mặt.

Trước khi Dục Cửu Nguyên chưa trở thành Thiên Đế, thậm chí khi chưa là cường giả thật sự thì là đại đạo hái hoa khiến người trơ trẽn.

Dục Cửu Nguyên gặp vận may từ trên trời rơi xuống, Nguyên Tổ Thâm Uyên nổ lớn, vòng ngoài phun ra kho báu bí mật viễn cổ kinh người.

Người khác lấy được vật viễn cổ không chút linh tính, Dục Cửu Nguyên thì may mắn được một pháp môn viễn cổ, xoay người biến thành Cấm Thượng Thiên Đế Dục Cửu Nguyên, phong cảnh trở lại nạp hết nữ nhân đã bị gã ngủ, bắt họ làm thiếp thị.

Ai không tuân theo đều biến mất trên cõi đời.

Bởi vậy khi kẻ bỏ mạng chọc vào Dục Cửu Nguyên, Thanh Oa mới đề nghị chuyển nhà, rời xa chỗ cũ.

Lâm Phàm nhìn phía trước, mắt lóe tia vui mừng:

- Lão sư, chỗ kia không tệ, có núi có nước, không khí mới mẻ, là nơi ưu tiên lựa chọn!

Chỗ tốt ngay trước mắt.

Lâm Phàm co năm ngón tay nhổ khối đất trống ở đó, để lại hố sâu kích cỡ bằng với tông môn trên tay hắn, sau đó khống chế tông môn từ từ rớt xuống.

Vừa khít, không kẽ hở.

Các đệ tử tông môn giật mình, hưng phấn đỏ mặt:

- Oa, sư huynh thật là lợi hại!

Bọn họ chưa bao giờ nghĩ sẽ chuyển nhà kiểu này, nếu không thấy tận mắt thì không tin nổi.

Vạn Trung Thiên ngước đầu nhìn bóng người trên cao, vẻ mặt hụt hẫng:

- Chênh lệch giữa ta và hắn là suốt đời không thể đuổi kịp.

Vạn Trung Thiên không phải loại người cam lòng nhận thua, nhưng trước khoảng cách to lớn thì không cách nào đuổi kịp.

Chu Tiểu Ngọc đi tới bên Vạn Trung Thiên, khẽ nói:

- Trung Thiên, đừng nghĩ nhiều, hiện tại không hạnh phúc sao?

Nàng ngước nhìn bóng người tỏa sáng chói mắt trên cao.

Vạn Trung Thiên gật đầu, không suy nghĩ nhiều nữa:

- Ừm!

Muốn cho một nam nhân yên ổn một chỗ thì nên tìm thê tử cho kẻ đó.

Tuy Lâm Phàm là cún độc thân nhưng hiểu rõ điều đó.

Nhìn xem, Đạo Thiên Vương có thê tử, có hài nhi, thế là thành

thật không mơ mộng nữa.

Vạn Trung Thiên ngày xưa thích nhảy nhót kiếm chuyện, nhìn xem bây giờ cũng ngoan chưa từng thấy, hùng tâm tráng chí bị mài sạch.

Lâm Phàm nâng mặt đất bị đào ra, định mang về lấp vào hố sâu ở chỗ cũ:

- Đả Thủ đường cử vài người đi theo bản phong chủ.

Cường giả Đạo cảnh đỉnh trong Đả Thủ đường càng hiểu rõ hơn thực lực của Lâm Phàm, đó là sức mạnh không thể đánh lại, khiến họ không có chút ý muốn chống cự.

Họ thậm chí mừng thầm, cảm giác đã tham gia vào tông môn ghê gớm.

Bận rộn mãi đến khi trời sắp tối.

Rốt cuộc Viêm Hoa tông đổi chỗ mới.

Các con dân đều thấy tông môn thật tốt, dù đi đâu cũng không quên mang theo họ.

Vô Địch phong.

Lữ Khải Minh từ xa đi tới, có chuyện muốn nói:

- Sư huynh.

Lâm Phàm lên tiếng:

- Lữ sư đệ muốn nói điều gì? Có gì cứ nói ra.

- Sư huynh, đã dời tông môn đi, lỡ Vương Phù sư đệ trở về không tìm thấy tông môn thì sao?

Lữ Khải Minh không ngại dọn tông môn đi nơi khác, nhưng có sư đệ và một số phong chủ còn ở bên ngoài, đột nhiên phát hiện tông môn biến mất chắc họ sẽ rất hoảng.

Lâm Phàm cười nói:

- Yên tâm, ta đã sắp xếp hết rồi, có người chờ ở đó, đừng lo lắng. Không còn việc gì nữa thì mau đi ngủ, ta đi mật thất.

Lữ Khải Minh gật đầu nói:

- Vâng, sư huynh cũng sớm nghỉ ngơi đi.

- Ừm!

Lâm Phàm đi vào mật thất, hắn cần nghiên cứu tình hình bản thân.

Chương 886: Đây là cứu mạng của ai

Việc tông môn đã giải quyết, tâm tình của Lâm Phàm rất vui vẻ. Không phải hắn nói khoác chứ hắn thật sự không sợ ai, Cấm Thượng Thiên Đế Dục Cửu Nguyên thì nói theo lời của Thanh Oa là nếu gã đụng phải nó sẽ phải kêu là phụ thân.

Vậy Dục Cửu Nguyên mà gặp hắn sẽ phải kêu gia gia.

- Ta muốn nghe kể chuyện.

Dạo này nàng treo cổ yên phận, ở trong tông môn không làm gì, không khiến người rơi vào cảnh mơ.

Cảnh mơ của nàng treo cổ rất lạ, lung tung, cảnh tượng xây dựng dựa trên câu chuyện Lâm Phàm kể rồi cải biên theo kiểu biến thái, hù sợ tất cả bạn nhỏ trong tông môn.

Lâm Phàm trông thấy nàng treo cổ thì rất nhức đầu, đến bây giờ vẫn không biết cô nương này có ích gì. Nàng ở trong tông môn không bày ra tác dụng, suốt ngày đòi nghe kể chuyện, nếu trong tay Lâm Phàm có đao thì hắn đã chém nàng thành mười bảy, tám khúc.

Lâm Phàm phẩy tay, lười nói chuyện:

- Không rảnh, sang góc chơi, chờ lần sau đi.

Bận rộn nhiều việc, hắn không dư hơi dây dưa với nàng ta. Tu vi đột phá đến Đạo cảnh rồi, rút thăm trúng thưởng thêm đẳng cấp mới.

Lâm Phàm sốt ruột muốn xem rút thăm trúng thưởng mới thế nào, làm hắn chờ mòn mỏi.

Nàng treo cổ nhẹ nhàng lướt lại gần Lâm Phàm, đi theo sau lưng hắn không ngừng lặp lại một câu:

- Ta muốn nghe kể chuyện.

Lâm Phàm mở miệng nói:

- Ngủ đi.

Nàng treo cổ khó hiểu:

- A?

Lâm Phàm vụt xoay người tung nắm đấm, đối với sinh vật yêu dị thì hắn phải lấy ra thực lực trấn áp, dễ tính quá bị cưỡi trên đầu thì thật quá đáng.

Nàng treo cổ không nhúc nhích, nàng biết nắm đấm vô dụng với mình, sẽ không tạo thành tổn thương thực chất.

Đột nhiên tình huống biến đổi lớn.

Năm ngón tay của Lâm Phàm lôi kéo pháp tắc thiên địa Đạo cảnh đông lại không gian, nắm đấm đánh tới.

Bốp!

Nàng treo cổ bay ra xa, ngã cái rầm xuống đất, người run nhẹ rồi nằm im không nhúc nhích.

Lâm Phàm quay đầu, lạnh nhạt nói:

- Yên lặng ngủ mới là lựa chọn duy nhất của nàng.

Hắn đẩy mở cửa đá, đi vào mật thất.

Lâm Phàm rất kích động, sau khi đột phá Đạo cảnh thì cả người tràn đầy sức mạnh, đánh một đấm có thể hủy diệt thế giới.

Đương nhiên đó là ảo giác giả dối của hắn, sự thật không thể nào xảy ra, hắn còn chưa đến đẳng cấp đó.

Lâu rồi hắn chưa xem xét tình hình thân thể.

Hồng kim (100000)

Thật ác độc, rút thăm trúng thưởng thấp nhất là mười vạn, cắt cổ.

Đừng thấy mười vạn rẻ mạt, thật ra đắt cắt cổ.

Không liên tục rút trăm lần thì hắn không dám nói mình có thể rút được thứ tốt.

Một ngàn vạn điểm đã là con số siêu khủng, giờ điểm của hắn chỉ còn lại bảy ngàn ba trăm vạn.

Giá trị khổ tu: 216050300

Điểm: 73340015.

Hai mục trị số đều thấp, cần nhu cầu rất lớn.

Bảy ngàn vạn điểm thoạt trông rất nhiều, nhưng dùng cho thăng cấp công pháp thì không đủ.

Giá trị khổ tu cũng vậy, hơn hai ức là rất ít ỏi.

Nếu không phải có quan hệ khá tốt với Đan giới thì Lâm Phàm rất muốn đi dạo Đan giới, thuận tay mang đi ít thứ.

Nhưng hết cách, Cửu Sắc lão tổ rất thông minh, nhìn thấu hắn có tiềm lực, làm tốt quan hệ với hắn, khiến hắn không cách nào xuống tay.

Lâm Phàm suy tư, rất muốn thử một lần:

- Rốt cuộc có nên rút không nhỉ?

Dùng liên tục rút một trăm lần sướng một phen?

Lâm Phàm cảm giác khả năng không rút trúng thứ gì là rất lớn, dù sao mới lên cấp, phải nhét đầy bụng hệ thống đã.

Keng!

Lâm Phàm rút kiếm Thái Hoàng, Địa Hoàng, Nhân Hoàng ra, cắm ngược chúng xuống đất.

- Ba lần mời trùm mang theo ta bay, hôm nay Lâm Phàm sắp rút thăm trúng thưởng, ta nói thẳng, nếu không rút được thứ tốt thì sẽ đâm chết trước mặt các ngươi.

- Liên tục rút một trăm lần, xuất phát!

Ai sợ ai, một vạn điểm chứ có gì, hắn có điểm căng đầy túi, nếu không thử một lần thì khó yên lòng.

[Tiêu hao một ngàn vạn điểm, hồng kim rút thăm trúng thưởng liên tục rút một trăm lần.

Rút thăm trúng thưởng hồng kim: Đa tạ ghé thăm, không ngừng cố gắng.]

Đen!

Đen!

Đen chưa từng thấy, ba mươi đợt rút thăm làm mặt Lâm Phàm trắng như tờ giấy.

Ba trăm vạn điểm cứ thế bay mất?

Chớp mắt trôi đi, quá nhanh, không cho thời gian phản ứng, kinh người vô cùng.

[Rút thăm trúng thưởng hồng kim: Chúc mừng rút trúng tiên thiên linh đan.]

A, có thu hoạch lớn. Lâm Phàm cười tươi, tiên thiên linh đan là thứ tốt mà hắn muốn có nhất, cũng là thứ tốt Cửu Sắc lão tổ không nỡ đưa nhất.

Đan dược tự thành ý thức, có linh, chắc chắn phẩm chất cao đẳng, cao cấp hơn Nửa Bước Thần Đan đã dùng khi vực ngoại giới chưa dung hợp.

[Rút thăm trúng thưởng hồng kim: Đa tạ ghé thăm, không ngừng cố gắng.]

Lâm Phàm cầu nguyện:

- Công pháp, cho ta công pháp!

Công pháp là thứ hiện giờ hắn muốn có nhất.

Chỉ cần có công pháp thì thứ khác không thành vấn đề.

Đạo cảnh chưa phải đỉnh cao, Lâm Phàm đã cảm nhận được, nút cộng vẫn còn đó nhưng có màu xám, thiếu giá trị khổ tu.

Sau khi hắn đột nhiên đến Đạo cảnh, nội tình nhiều như biển, hắn không biết dựa vào công pháp hiện giờ có thể nâng công pháp lên tầng cao nhất không.

[Rút thăm trúng thưởng hồng kim: Chúc mừng rút trúng thẻ thăng cấp chỉ định công pháp Thất Thần Thiên Pháp.]

Lâm Phàm cười tươi rói:

- Tuyệt!

Thất Thần Thiên Pháp là công pháp khởi bước của Lâm Phàm,

cũng là át chủ bài của hắn lúc ấy.

Mở Ngũ Hành Nghịch Thần, lực lượng sẽ cuồng bạo đến trình độ nhất định.

Nhưng di chứng rất kinh khủng, dù đến bây giờ thực lực của Lâm Phàm đã mạnh như vậy vẫn cảm giác bản thân bị ảnh hưởng.

[Rút thăm trúng thưởng hồng kim: Đa tạ ghé thăm, không ngừng cố gắng.]

- ???

Xảy ra việc khủng bố.

- Trời ạ, chuyện gì đây? Đen dữ vậy? Tiếp tục đi, dừng ngừng, tiếp tục!

Lâm Phàm muốn chết, vậy là sao? Mới rồi còn tốt đẹp mà, liên tục rút được thứ tốt, sao về sau đen đủi như thế, dù trúng thưởng thứ gì cũng chỉ là đồ bình thường.

Rút trúng cả đan dược huyền giai, khiến người thấy sợ.

Cuối cùng rút thăm trúng thưởng chấm dứt.

Vẻ mặt Lâm Phàm phức tạp, muốn nói gì nhưng không biết nên nói sao.

- Thôi, ác thật, nhưng không quá lỗ.

Lâm Phàm nhìn ba thanh trường kiếm sáng bóng, hắn chần chừ, không đâm đầu vào. Tuy rút thăm trúng thưởng làm hắn hơi thất vọng chút nhưng ít ra không phải không được gì.

Đã lâu không rút trúng buff cấp vĩnh hằng, Lâm Phàm rất muốn có một cái nữa, nhưng nó kiên quyết không ra, hắn biết làm sao bây giờ.

- Thăng cấp!

[Tiêu hao thẻ thăng cấp Thất Thần Thiên Pháp.]

Môn công pháp này vốn là thiên giai, lại thăng cấp là đến thần giai, lên bậc nữa là công pháp tiên giai.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Trong người Lâm Phàm có lực lượng mạnh mẽ bộc phát ra.

- Ghê gớm, tuy Thất Thần Thiên Pháp là công pháp thiên giai nhưng sau khi thăng cấp bộc phát ra lực lượng rất cường đại, không như trong tưởng tượng.

Bộp!

Cánh tay Lâm Phàm nổi hoa văn đặc trưng của Thất Thần Thiên Pháp, có lực lượng riêng biệt va chạm lung tung trong người, muốn giành quyền khống chế một phương.

Lâm Phàm cười nói:

- Thú vị, muốn giành quyền khống chế, tiếc rằng dù thăng cấp thì vẫn không đủ tư cách, ngươi còn cần tiếp tục cố gắng.

Thất Thần Thiên Pháp muốn chiếm một góc trong người Lâm Phàm, nó mới chỉ đến thần giai, chưa đủ tư cách.

Tế bào bắt đầu điên cuồng cắn nuốt lực lượng chuyển hóa thành nội tình.

Tay Lâm Phàm đang cầm một viên đan dược, có màu tím, vầng sáng mờ chảy xuôi hình thành lớp bảo vệ, rất có linh tính.

- Đan linh thiên thành, là con cưng của thế gian, ta . . .

Bộp!

Không đợi tiên thiên linh đan lải nhải lâu, Lâm Phàm trực tiếp nuốt vào, bắt đầu luyện hóa.

- Hưm.

Lâm Phàm mừng rỡ, giá trị khổ tu tăng nhanh vùn vụt.

- Mười ức.

Trị số rất khủng khiếp.

- Cửu Sắc lão tổ cho đan dược một viên chỉ tăng lên ba ức, viên tiên thiên linh đan này tăng mười ức, rất kinh người.

Lâm Phàm cười cười, rất sung sướng.

Lâm Phàm bỗng cảm nhận luồng hơi thở quen thuộc xuất hiện

trong Viêm Hoa tông:

- Hưm?

Hắn đẩy mở cửa đá.

Một giọng nói từ cửa tông môn truyền vào:

- Lâm phong chủ, xin được cầu kiến!

- Là giọng của Hỗn Loạn đây mà?

Hỗn Loạn và Hoa Nương Nương bên nhau, cuộc sống dễ chịu vô cùng, sao bỗng nhiên tìm đến Viêm Hoa tông?

Không lẽ kiếm được Thánh Đường tông?

Nghĩ đến đây mặt hắn vui mừng, giây sau thay vẻ chán chường.

Giờ mới phát hiện được ích gì, Liễu Nhược Trần bị hắn giẫm chết tại chỗ rồi, ước mơ vỡ thành bọt nước, tính toán ban đầu bị hủy bỏ, rất đáng tiếc.

Cửa sơn môn.

Mặt Hỗn Loạn trắng bệch, trong ngực ôm một người, phía sau đứng người hầu của Hoa Nương Nương.

Đệ tử trông giữ sơn môn hỏi:

- Sư huynh mang người này từ đâu đến?

Đệ tử kia mở miệng nói:

- Vị này là Hỗn Loạn Quân Chủ của Thánh Đường tông, lúc ta chờ ở chỗ kia thấy Hỗn Loạn Quân Chủ vội vã chạy đến, ban đầu ta không dám ra ngoài, về sau thấy Hỗn Loạn Quân Chủ có việc tìm đến nên dẫn về tông môn.

Đệ tử này luôn chờ ở chỗ cũ của tông môn.

Không đợi đến đồng môn ngược lại chờ đến Hỗn Loạn Quân Chủ.

- A?

Đệ tử Viêm Hoa tông có ai không biết Thánh Đường tông từng là kẻ địch lớn của họ.

Nhờ sư huynh nên dần giải quyết kẻ địch này, thù hận không còn sâu sắc, xem như phát triển hòa bình.

Bọn họ tò mò Quân Chủ của Thánh Đường tông đến Viêm Hoa tông làm gì.

Giờ vực ngoại giới dung hợp, nhà ai lo việc nấy, không có giao tiếp gì.

Thiên Tu xuất hiện, thấy cảnh này thì hoang mang hỏi:

- Hỗn Loạn, sao ngươi đến đây?

Vì sao Hỗn Loạn ôm một người, còn mang theo một đám nam nhân trông quái dị.

Đặc biệt là nam nhân cao to kia, trước ngực thêu một đóa hoa là sao?

Thời trang mới?

Hay Thánh Đường tông mở rộng môn đình, chiêu nhận kỳ nam tử trong thiên hạ?

Hỗn Loạn hỏi dồn:

- Thiên Tu, ta muốn gặp đồ nhi của ngươi, hắn có đây không?

- Có thì có, nhưng đang bế quan, ngươi đến không đúng lúc.

Tạm thời Thiên Tu không rõ tình huống này là sao.

Thiên Tu không quá thích Hỗn Loạn, thậm chí hơi ghét. Trước kia họ tiếp xúc nhiều, nhưng toàn chống đối nhau.

Sau khi vực ngoại giới dung hợp, tầm mắt của Thiên Tu rộng mở hơn, dù có thù xưa lão cũng nhịn được, xem như ở chung hòa bình.

Lâm Phàm từ xa đi đến:

- Lão sư, đồ nhi đến rồi.

Đầu tiên đập vào mắt là đóa hoa trước ngực Xuân Mai, thêu kỳ dị, làm người nhìn hốt hoảng.

Mặt Hỗn Loạn đỏ rực hét lên:

- Lâm phong chủ, cứu mạng!

- ???

Lâm Phàm đần mặt ra, cứu mạng của ai?

Chương 887: Hôm nay Thiên Tu ta đây xem như đầu óc bị bệnh

- Hỗn Loạn, làm sao vậy? Ủa, Hoa Nương Nương bị gì thế?

Lâm Phàm không rõ, một người đang tốt lành sao bỗng biến thành bộ dáng này?

Người hầu hàng đầu của Hoa Nương Nương, Xuân Mai, cũng là nam nhân cao to trước ngực thêu hoa, giờ gã khóc ướt mặt quỳ xuống trước mặt Lâm Phàm:

- Lâm phong chủ, cầu xin người cứu giúp nương nương nhà ta, cầu xin Lâm phong chủ!

Lâm Phàm ngây người:

- Chờ chút, có phải ngươi lầm rồi không? Bản phong chủ không phải thần y, tìm nhầm người rồi.

Tưởng hắn toàn năng sao? Hắn có cách gì đâu.

Xuân Mai cúi đầu, nước mắt đọng thành vũng nhỏ dưới đất:

- Lâm phong chủ, cầu xin người hãy cứu nương nương nhà ta, nương nương không nên chết. Rõ ràng nương nương có thể an toàn rời đi, nếu không phải chúng ta quá vô dụng, vì mang chúng ta đi thì nương nương sẽ không bị gì.

Lâm Phàm lại gần nhìn:

- Đã chết.

Không có hơi thở, cường giả tuyệt thế Hoa Nương Nương cứ thế chết đi.

Không chút hơi thở, thần niệm bên trong cũng tan biến.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn Hỗn Loạn:

- Hỗn Loạn, ngươi nghĩ sao?

Vì bóng lưng mà bán cả đời cho đối phương, khi biết đối phương

chỉ có tấm lưng là đẹp thì Hỗn Loạn tuyệt vọng.

Hỗn Loạn Quân Chủ biểu tình nghiêm túc gằn từng chữ:

- Ta muốn cứu nàng. Hỗn Loạn này đã nói ra lời nào thì đó là suốt đời, dù trời sập cũng không sửa đổi. Xảy ra chuyện thì Hỗn Loạn tất nhiên sẽ dốc hết sức, huống chi nàng vì cứu chúng ta chứ nếu không đã bình an. Hỗn Loạn này không phải loại người vô tình vô nghĩa.

Lão từng xuống giường vô tình, nhưng đó là giao dịch, công bằng, không mang theo tình cảm.

Còn bây giờ lão bán bản thân, đó là bán cả đời. Huống chi Hoa Nương Nương gặp chuyện cũng vì cứu họ mà ra, nên dù thế nào cũng phải cứu sống nàng.

Lâm Phàm nhìn Hỗn Loạn chằm chằm, cảm giác gặp quỷ, không lẽ luân hồi có đặc tính ẩn nào đó mà hắn không biết?

Lâm Phàm cảm giác người bị hắn cho luân hồi đều trở nên khác hẳn.

Đặc biệt là Hỗn Loạn, gặp nhau nhiều lần nên hiểu biết cũng sâu.

Hỗn Loạn chân thành hỏi:

- Lâm phong chủ, ngươi kiến thức rộng, có thể nói cho biết còn cứu được không?

Hỗn Loạn không còn cách nào khác, nên mới không ngại lặn lội xa ngàn vạn dặm đến Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm hỏi:

- Tắt thở mấy ngày rồi?

Hỗn Loạn nhìn khuôn mặt trắng bệch của Hoa Nương Nương, khẽ thở dài:

- Tới nơi này đã ba ngày.

Ba ngày đã là rất dài, nếu là trước kia tuyệt đối không có hy vọng sống.

Nhưng vực ngoại giới dung hợp, có rất nhiều kỳ tích.

Hỗn Loạn tin tưởng kỳ tích, nên suy nghĩ đầu tiên là Viêm Hoa tông, đến tìm Lâm Phàm.

Lâm Phàm nói:

- Ba ngày à, không phải không có cách nào. Trước kia bản phong chủ gặp một loại chủng tộc tên là Nguyệt tộc, chỗ bọn họ có một loại bảo bối truyền đời cho người khởi tử hồi sinh, đương nhiên giới hạn thời gian chết, không quá năm ngày, nếu qua năm ngày thì hết cách.

Lâm Phàm nhớ ra khi Chân Tiên giới dung hợp hắn từng trợ giúp một chủng tộc, tộc loại rất thần kỳ, rõ ràng thực lực nhỏ yếu nhưng có bảo bối truyền đời như thế.

Lâm Phàm không cho rằng chỉ có duy nhất một bảo bối truyền đời, nếu chỉ có một cái thì hắn không tin Nguyệt tộc nỡ tặng cho hắn.

Hỗn Loạn mừng rỡ hỏi:

- Nguyệt tộc? Đó là chủng tộc gì?

Sau đó vẻ mặt Hỗn Loạn khó xử, lão chưa từng nghe về chủng tộc này.

- Không biết, là một chủng tộc ở Chân Tiên giới, nhưng bây giờ vực ngoại giới dung hợp, không ai biết bọn họ bị chuyển dời đến chỗ nào. Nhưng họ sống trên một hòn đảo, nếu có thể tìm được Nguyệt tộc trong vòng năm ngày thì có thể cứu sống Hoa Nương Nương.

Lâm Phàm nhớ ra một việc, tình huống khi đó hơi kỳ lạ.

Pho tượng Nguyệt Thần của Nguyệt tộc hình như luôn phản đối Lâm Phàm dời Nguyệt tộc đi, khi tới di tích Nguyệt Thần thậm chí không chịu cho người của Nguyệt tộc đi vào.

Khi đó Lâm Phàm nghĩ rằng bản phong chủ cực khổ vất vả dời địa bàn của Nguyệt tộc đến, nói không cho vào liền không cho, giỡn mặt à?

Thế là Lâm Phàm cưỡng ép phá mở, nhét người của Nguyệt tộc vào.

Giờ ngẫm lại lúc ấy mình thật ngốc, dàn xếp người của Nguyệt tộc lên đảo làm gì, mang về Viêm Hoa tông là xong.

Bảo bối truyền đời kia là thứ tốt biết bao, tuy vô dụng với hắn nhưng có ích với người khác.

Giờ muốn tìm Nguyệt tộc không biết đi đâu kiếm, không biết đã bị diệt tộc chưa.

Công chúa Thanh Thanh của Nguyệt tộc là một tiểu cô nương đáng yêu.

- Nguyệt tộc . . . Nguyệt tộc . . .

Hỗn Loạn dâng lên hy vọng, nhưng ngay sau đó chìm trong tuyệt vọng.

Vực ngoại giới lớn cỡ nào?

Trong khoảng thời gian này Hỗn Loạn hiểu rõ hơn bất cứ ai.

Lão còn không tìm được Thánh Đường tông ở đâu, Nguyệt tộc chắc chắn càng khó kiếm hơn.

Xuân Mai trước ngực thuê hoa kiên quyết nói:

- Mặc kệ Nguyệt tộc này ở đâu đều phải tìm được trong vòng hai ngày cuối cùng!

Lâm Phàm cảm giác không nắm chắc lắm.

Chắc chắn Nguyệt tộc ẩn giấu rất sâu, không phải muốn là tìm được.

Năm xưa tu vi của hắn nông cạn, tầm mắt không cao, không nhìn ra pho tượng kia sâu cạn.

Nhưng trải qua nhiều chuyện, đã thấy nhiều việc lạ, giờ ngẫm lại pho tượng kia chắc chắn có vấn đề, ẩn giấu cơ duyên lớn, vậy mà bỏ lỡ nó, đáng tiếc.

Thiên Tu hỏi:

- Đồ nhi nói vật truyền đời của Nguyệt tộc có phải là thứ đồ nhi tặng cho vi sư? Kết tinh đa giác?

Lâm Phàm ngước đầu nhìn lão sư, hắn không ngờ lão sư chủ động nhắc đến.

Thứ đó là hắn để lại cho lão sư, vì phòng ngừa bất trắc, hắn không mong lão sư bị gì.

Quả nhiên!

Hỗn Loạn nóng bỏng hỏi:

- Thiên Tu trưởng lão có?

Thiên Tu cười nói:

- Ừ, có chứ, đồ nhi của lão phu tặng cho lão phu dùng để giữ mạng, lão phu luôn trân trọng cất bên người.

Thiên Tu lấy bảo bối truyền kiếp ra, kết tinh đa giác, ẩn chứa sức sống đậm đặc.

Lâm Phàm cảm nhận được, hắn cảm nhận thứ trước kia không thể cảm nhận.

Sức sống ẩn chứa trong bảo bối truyền kiếp này cực kỳ đậm.

Thậm chí ẩn giấu một ý vị.

Lâm Phàm bất đắc dĩ, Nguyệt tộc khó tìm, dù là hắn cũng rất có thể không tìm được, nếu ngày nào đó lão sư bị gì thì hắn sẽ nổi điên.

Xuân Mai nóng bỏng nhìn Thiên Tu, muốn nói gì nhưng ráng nhịn.

Thiên Tu cất kết tinh đa giác:

- Đồ nhi tặng cho lão phu, đương nhiên phải cất kỹ. Thiên Tu này không phải người tốt đến ngốc, lão phu và Hoa Nương Nương không quen biết, sẽ không tặng thứ này. Hỗn Loạn, đồ nhi của lão phu đã nói cho ngươi biết cách cứu vớt, các ngươi mau đi tìm Nguyệt tộc.

Lâm Phàm thở phào, lão sư không nổi lòng thương người không đúng chỗ là tốt rồi.

Nay xem ra thứ này cực kỳ quý giá, trước kia hắn đã xem thường nó, nếu biết trước thì khi ấy đã đòi mấy chục, hàng trăm cái rồi, vậy thì sẽ không lo lắng nữa.

Thanh Oa nhảy lưng tưng lại gần:

- Chủ nhân, bảo bối truyền kiếp của Nguyệt tộc đúng là quý giá, chắc Oa Oa cứu được.

Thanh Oa không biết có chuyện gì, nhưng nó biết rằng có người chết, muốn hồi sinh người chết, nó có năng lực đó.

Xoẹt xoẹt!

Mọi người cùng nhìn nó.

Lâm Phàm híp mắt, Thanh Oa nói nó có thể cứu, rất thần kỳ.

Thanh Oa nhìn Hỗn Loạn, lại ngó Hoa Nương Nương, thản nhiên hỏi:

- Đã chết bao lâu?

Hỗn Loạn trả lời:

- Ba ngày.

Thanh Oa lắc đầu nói:

- Ba ngày? Vậy hết thuốc chữa, nếu chết trong vòng nửa nén hương thì bản Oa có nắm chắc.

Thanh Oa nhảy ra vốn định biểu hiện, chuẩn bị khởi tử hồi sinh, đàm phán một việc với kẻ bỏ mạng.

Không ngờ người này đã chết ba ngày.

Khó khăn cực cao.

Dù trong giới vực cũ của nó cũng không có vài món thần vật có thể cứu về người đã chết ba ngày.

Hỗn Loạn vốn dâng lên hy vọng thoáng chốc vụt tắt.

Lâm Phàm nói:

- Hỗn Loạn, theo ta thấy hay là thử đăng trên Tri Tri Điểu, có lẽ sẽ tìm được Nguyệt tộc.

Thiên Tu không nói chuyện, nếu là đệ tử tông môn thì dù là ai lão đều không chút do dự lấy ra.

Còn với trường hợp này thì lão sẽ không tặng cho, lão không quen Hoa Nương Nương.

Còn về Hỗn Loạn thì càng khỏi phải nói, trước kia Thánh Đường tông và Viêm Hoa tông mâu thuẫn rất sâu. Quan hệ giữa lão và Hỗn Loạn cũng không tốt lành gì, đấu với nhau lâu như vậy, bảo lão đưa bảo bối cho Hỗn Loạn trừ phi lão bị nhũn não.

Đồ nhi để lại bảo bối truyền đời cho lão, nhưng lão thì muốn để dành cho đồ nhi. Lão ở trong tông môn an toàn, đồ nhi xông pha bên ngoài hay gặp nguy hiểm, không chừng ngày nào đó cần dùng.

Hỗn Loạn giao xác của Hoa Nương Nương cho Xuân Mai, đi tới trước mặt Thiên Tu.

Biểu tình của Hỗn Loạn bình tĩnh, sau đó cúi đầu.

Hai đầu gối gấp khúc.

Bùm!

Giọng Hỗn Loạn khàn khàn nói:

- Thiên Tu, ta xin ngươi hãy giúp nàng. Ta biết mình yêu cầu quá đáng, ngươi và nàng không có liên quan gì, với ta cũng không có tình nghĩa chi. Nhưng ta xin ngươi làm ơn cứu nàng, sau này mạng của ta, tất cả của ta đều cho ngươi, chỉ xin ngươi cứu nàng.

Lâm Phàm ngây ngẩn nhìn Hỗn Loạn.

Thiên Tu bị bất ngờ.

Đây không phải Hỗn Loạn mà lão quen.

Hỗn Loạn Quân Chủ của Thánh Đường tông tính tình cứng rắn mạnh mẽ, có thể nói là không phải người tốt, càng không là mẫu người quỳ xuống cầu xin ai.

Thiên Tu không ngờ Hỗn Loạn vì cứu một nữ nhân xấu xí mà quỳ trước mặt lão.

Lâm Phàm nhìn lão sư, tình huống này thật rắc rối, bất đắc dĩ, hắn không biết nên nói sao.

Đồ vật là hắn tặng cho lão sư, tùy lão sư quyết định, hắn sẽ không xen lời.

Thiên Tu cúi đầu nhìn Hỗn Loạn quỳ trước mặt mình, khó tin hỏi:

- Hỗn Loạn, ngươi thật sự là Hỗn Loạn Thánh Đường tông mà lão phu biết sao? Lão phu còn nhớ sáu mươi năm trước lão phu trấn áp ngươi, nếu ngươi quỳ xuống sẽ tha mạng cho ngươi, nhưng ngươi thà chết chứ không chịu quỳ trước lão phu. Ngươi còn nói dù chết cũng sẽ không quỳ trước mặt Thiên Tu Viêm Hoa tông nhà ngươi, có

còn nhớ không?

- Nhớ.

Thiên Tu hỏi:

- Ngươi đã nhớ vậy tại sao bây giờ quỳ trước mặt lão phu.

Hỗn Loạn không chút do dự trả lời:

- Bởi vì nàng quan trọng hơn tôn nghiêm của ta.

Thiên Tu ném kết tinh đa giác cho Hỗn Loạn, kèm theo một tờ giấy:

- Hôm nay ta xem như đầu óc mình bị bệnh. Tự đọc thần chú đi, lão phu không đọc thành tiếng được.

Tờ giấy ghi chú ngữ sử dụng bảo bối truyền đời của Nguyệt tộc.

Hỗn Loạn nhìn Thiên Tu, cảm kích gật đầu:

- Thiên Tu, đa tạ, Hỗn Loạn này nói được thì làm được.

Hỗn Loạn mở tờ giấy ra, biểu tình hơi thay đổi.

Nhưng rồi lão không nghĩ nhiều, đứng trước mặt Hoa Nương Nương, ném kết tinh đa giác ra.

Kết tinh đa giác lơ lửng trên trời.

Hỗn Loạn giơ cao hai tay lên trời, ngửa đầu hét to:

- Hỡi Nguyệt Thần, ngài có đủ vĩ đại, trí tuệ, xinh đẹp, xin ngài hãy tỏa thần uy của ngài cứu giúp người vô tri rơi vào luân hồi!

Răng rắc!

Kết tinh đa giác vỡ nát, ánh sáng xanh lá chói lòa như thác nước đổ xuống bao phủ Hoa Nương Nương.

Ánh sáng xanh rực rỡ, một ảo ảnh nhảy múa trong ánh sáng.

Có ca tụng.

Có tiếng hát.

Có thần uy.

Các đốm sáng xanh rơi vào từng lỗ chân lông của Hoa Nương Nương, thấm vào người.

Lâm Phàm kinh ngạc nói:

- Lợi hại, không ngờ bảo bối truyền đời của Nguyệt tộc ẩn chứa lực lượng khủng bố đến vậy, trước kia không nhận ra.

Thứ thần kỳ.

Hắn bỗng nhớ công chúa Thanh Thanh của Nguyệt tộc, không biết nàng ra sao rồi.

Chương 888: Đi đi, nơi này Lục La Công ngươi

Lâm Phàm rất tò mò với bảo bối truyền đời của Nguyệt tộc.

Sức sống cực kỳ mạnh mẽ.

Hoa Nương Nương có thể tỉnh lại không?

Hơi thở tan biến, thần hồn không còn mà vẫn sống lại được thì chiêu trò hơi cao cấp.

- Hic hic!

Có tiếng khóc nho nhỏ, quái thú hic hic đến.

Nam nhân vạm vỡ trước ngực thêu hoa hưng phấn như đứa trẻ mất trí:

- Tỉnh rồi, nương nương tỉnh rồi!

Ngày xưa Xuân Mai không quái dị như vậy, là nam nhân trăm phần trăm, nhưng nương nương cứu mạng của gã, còn báo thù giúp gã.

Từ đó Xuân Mai không đi đâu cả, theo bên cạnh nương nương, trở thành người hầu.

Nương nương yêu hoa, vì trở thành người hầu đủ tư cách, Xuân Mai thêu đóa hoa trước ngực.

Con người gã ngày xưa biến mất ngay khoảnh khắc đó, thay thế là một người hoàn toàn mới.

Hoa Nương Nương cau mày rên khẽ:

- Ưm . . .

Hoa Nương Nương là cường giả đỉnh cao, ý chí mạnh hơn người thường nhiều, tuy thần thức tan biến, một mảnh trống rỗng, nhưng nhìn tình hình bốn phía là nàng hiểu ra ngay xảy ra chuyện gì.

Hốc mắt Xuân Mai ướt át:

- Nương nương, rốt cuộc ngài không sao.

Cuối cùng sống lại rồi.

- Xuân Mai, xảy ra chuyện gì?

Hơi thở của Hoa Nương Nương còn yếu ớt, tuy đã sống lại nhưng một chốc khó mà khỏe ngay.

Xuân Mai nói:

- Nương nương, khi ấy nương nương mang chúng ta đi, lúc chúng ta tỉnh lại thì nương nương đã hơi thở suy yếu, không nói lời nào với chúng ta đã ra đi, sau đó Hỗn Loạn lão gia mang nương nương đến Viêm Hoa tông, là vị Thiên Tu trưởng lão này cứu nương nương.

Hoa Nương Nương nhìn Thiên Tu, hơi kinh ngạc, tu vi của lão già này không cao nhưng cũng không thấp, vậy mà có thủ đoạn cứu nàng được,

Hoa Nương Nương vô cùng cảm kích:

- Đa tạ ân cứu mạng, suốt đời khó quên.

Nàng quay sang nhìn Hỗn Loạn, khi ấy nàng lưu luyến không nỡ rời xa, nhưng bị thương quá nặng.

Thiên Tu xua tay:

- Xem như ngươi may mắn, thứ cứu ngươi là đồ nhi của lão phu đưa cho lão phu. Hỗn Loạn cũng có tình có nghĩa, vì cứu ngươi mà cái người thà chết không quỳ đó lại vì ngươi mà quỳ trước lão phu.

Thiên Tu không xem hiểu, đương nhiên lão không phải loại người nhìn bằng bề ngoài, chỉ cảm giác cuộc đời thật kỳ diệu, người như Hỗn Loạn mà trả giá chân tình với nữ nhân như vậy.

Nếu là trước kia dù có đánh chết Thiên Tu thì lão cũng không tin.

- Phu quân . . .

Hoa Nương Nương là nữ nhân cảm tính, bá đạo, giờ nghe lời đó thì cảm động sắp khóc.

Mặt Hỗn Loạn không biểu tình, rất bình tĩnh. Lúc Hoa Nương Nương sống lại, có một thoáng lão vui sướng, sau đó thì mặt lạnh

như tiền, làm như không để chuyện này vào lòng.

Lâm Phàm nhìn Hỗn Loạn, thật không nhìn ra tên này cũng có tấm lòng.

- Hoa Nương Nương, với tu vi của ngươi nếu muốn chạy trốn chắc không ai giết được.

Đạo cảnh đỉnh, còn là đẳng cấp cao nhất trong đỉnh, không thể nào muốn chạy mà không chạy được.

Hoa Nương Nương trầm tư, dường như đang nhớ lại.

- Ừm, đứa bé kia rất lợi hại, nhưng ta dư sức mang bọn họ chạy trốn. Nhưng ngay khi đó, trong thiên địa có luồng sáng từ xa bắn tới, ta chưa phản ứng lại đã bị thương nặng. Không biết đó là cái gì, không rõ cụ thể thế nào, khi tỉnh lại thì ta đã ở lại.

Nhớ lại tình cảnh khi đó Hoa Nương Nương vẫn còn sợ.

Luồng sáng làm nàng không có chút sức chống trả thì rất khủng bố.

Thanh Oa chống cằm nghiêm túc suy tư:

- Đại hung, đại hung.

Lâm Phàm lườm Thanh Oa:

- Ngươi nói cái gì đấy? Ngươi thì biết gì?

Con này gần đây hoạt bát, khác với trước kia.

Thanh Oa cảm thán:

- Chủ nhân nói xem như vậy mà không phải là đại hung sao? Đạo cảnh đỉnh cũng không đỡ nổi luồng sáng đó thì nó mạnh cỡ nào? Chắc chắn là siêu khủng bố.

Thanh Oa có chút manh mối, nhưng không dám xác định, nó sợ hù chết mình.

Lâm Phàm đuổi Thanh Oa đi:

- Được rồi, ngươi nhanh chóng trở về luyện đan đi, nơi này không có việc của ngươi.

Thật là con ếch nhỏ phiền phức.

Dạo này thời tiết tốt, chưa đến mùa giao phối mà sao Thanh Oa có vẻ nóng nảy, như thể sắp xảy ra chuyện gì.

- Vấn đề, có vấn đề.

Thanh Oa nhảy lưng tưng đi xa, nó tim đập chân run, cảm giác không thích hợp.

Cảm giác sắp có chuyện xảy ra.

Không nói cái khác, luồng sáng có thể đánh chết cường giả Đạo cảnh đỉnh sẽ là luồng sáng bình thường sao?

Hoa Nương Nương ôm quyền nói:

- Các vị, đa tạ ân cứu mạng, ta ghi nhớ trong lòng, hiện giờ không quấy rầy nữa. Về sau dù có chuyện gì thì Hoa Nương Nương này vượt lửa qua sông quyết không từ chối.

Hoa Nương Nương không phải loại người thích nói nhiều, đã có ơn thì sau này nàng sẽ dốc hết sức báo đáp.

- Phu quân, chúng ta đi thôi.

Nhưng Hỗn Loạn đứng im không nhúc nhích.

Hoa Nương Nương hoang mang:

- Phu quân?

Hỗn Loạn mở miệng nói:

- Nàng đi đi, ta vì cứu nàng đã bán mình cho Viêm Hoa tông, sau này ta sẽ ở lại đây mãi cho đến chết.

Khi Hỗn Loạn nói mấy câu đó, biểu tình của Hoa Nương Nương thay đổi.

Hoa Nương Nương quay đầu nhìn Xuân Mai, Xuân Mai gật đầu.

Xuân Mai hơi bi thương, lão gia vì cứu nương nương thật sự nói ra lời như vậy.

Thiên Tu xua tay, không cần Hỗn Loạn ở lại đây:

- Không cần đâu Hỗn Loạn, ngươi đi theo Hoa Nương Nương thôi, ngươi ở lại đây cũng không ích gì. Viêm Hoa tông đã có Đả Thủ đường, người ở bên trong đều là Đạo cảnh đỉnh, chẳng cần ngươi hỗ trợ.

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Ừ, lão sư nói rất đúng, Hỗn Loạn Quân Chủ đi theo Hoa Nương Nương đi.

Hỗn Loạn vụt ngẩng đầu nhìn Thiên Tu và Lâm Phàm, không phải vui vẻ hay mừng thầm mà là vẻ mặt ngơ ngác:

- A?

Hỗn Loạn Quân Chủ dứt khoát nói:

- Không được, lời Hỗn Loạn này đã nói ra thì sẽ không thay đổi!

Lão rất muốn ở lại đây, không muốn đi với Hoa Nương Nương.

Cả đời, đó thật sự là cả đời.

Lão rất muốn hỏi giá với nhiều nữ nhân, nhưng không có cách nào, cái giá quá đắt đỏ, lão đã không có năng lực đó.

Thiên Tu khẽ thở dài:

- Ài, không ngờ Hỗn Loạn nhà ngươi cũng biết giữ chữ tín như vậy. Thôi, lão phu xem như không có chuyện gì xảy ra, ngươi đi cùng Hoa Nương Nương đi, Viêm Hoa tông không cần ngươi hiệu mệnh, đi thôi.

- Ta . . .

Hỗn Loạn muốn nói chuyện nhưng bị Lâm Phàm cướp lời:

- Hỗn Loạn, lão sư của bản phong chủ nói đúng, ngươi hãy đi theo nương nương. Hành vi vừa rồi của ngươi khiến người quá cảm động, Viêm Hoa tông ta là tông môn chính nghĩa, tình yêu, tuyệt đối không làm chuyện chia rẽ uyên ương. Đi đi, không cần ngươi ở lại Viêm Hoa tông, hãy làm bạn bên Hoa Nương Nương là được.

Lâm Phàm xua tay, không nói nhiều.

Hỗn Loạn ở lại Viêm Hoa tông không giúp được chi, thực lực vừa yếu vừa từng trải qua luân hồi, khó tránh khỏi xảy ra rắc rối gì.

Hơn nữa Lâm Phàm cứ cảm thấy Hỗn Loạn rất muốn ở lại đây, nếu vậy thì hắn càng không thể cho lão như ý muốn, phải đuổi lão đi với Hoa Nương Nương.

- Ta . . .

Hỗn Loạn không xen lời được, nhưng lão không cam lòng, rất muốn ở lại hoàn thành lời thề.

Nhưng Lâm Phàm không cho lão cơ hội nào, phất tay:

- Đừng ngươi với ta nữa, đi đi.

Hắn nhìn sang bên cạnh:

- Hoa Nương Nương, xin hãy mang Hỗn Loạn rời đi, hai người là trời sinh một đôi, Kim Đồng Ngọc Nữ.

Lâm Phàm khen ngợi, dù Hoa Nương Nương có cảnh giới siêu cao cũng không kiềm được mặt ửng đỏ.

Hoa Nương Nương cảm kích nói:

- Đa tạ Lâm phong chủ.

Nếu đối phương thật sự yêu cầu Hỗn Loạn ở lại thì Hoa Nương Nương không cách nào ngăn cản, vì đây là phu quân của nàng đã hứa hẹn.

Giờ đối phương không cần, Hoa Nương Nương rất vui vẻ, càng cảm kích Viêm Hoa tông hơn.

Hoa Nương Nương lại gần Hỗn Loạn, khẽ nói:

- Phu quân, chúng ta đi thôi.

Trải qua chuyện này nàng càng yêu Hỗn Loạn hơn.

Mặt Hỗn Loạn không biểu tình, gật đầu.

Nhưng khoảnh khắc quay đầu đi, ánh mắt lão ai oán nhìn Lâm Phàm, cảm xúc muốn khóc giấu ở đáy mắt.

Lâm Phàm vẫy tay:

- Cố lên Hỗn Loạn, hy vọng lần sau gặp lại hai người biến thành ba người.

Hắn đã thấy ánh mắt của Hỗn Loạn, nhưng không thèm để bụng.

Đã yêu sâu như vậy thì chắc ức chế được luân hồi kia.

Hỗn Loạn nghe câu đó suýt vấp té, máu đọng trong ngực tùy thời phun ra.

- Thiên Tu, Lâm phong chủ, đa tạ, cáo từ.

Hỗn Loạn rất đau lòng, muốn ở lại nhưng bị người xua đuổi, lão bây giờ không được người thích đến vậy sao?

- Ài.

Tiếng thở dài nói hết bất đắc dĩ của Hỗn Loạn.

Nhìn theo nhóm Hỗn Loạn rời đi.

Lâm Phàm nói:

- Lão sư, thứ này là đồ nhi để lại cho lão sư, rất quý giá.

Đã dùng rồi, giờ nói nhiều hơn nữa cũng không được chi.

Thiên Tu nhìn đồ nhi bảo bối của mình:

- Đồ nhi, thứ này rất quý giá, nhưng không lẽ đồ nhi cho rằng vi sư sẽ chết?

Điều này khiến người không thích nghe.

Lâm Phàm khẳng định nói:

- Lão sư sao mà chết được, đồ nhi có chết cũng sẽ không để lão sư chết!

Ai mà làm thịt lão sư của hắn là hắn đi đào mồ tổ tiên người đó.

Thiên Tu chép miệng cảm thán:

- Đồ nhi nói đúng rồi, vi sư chắc chắn sẽ không chết, chưa thấy đồ nhi cưới thê sinh tử thì vi sư có chết cũng không nhắm mắt. Bởi vậy đưa bảo bối truyền đời của Nguyệt tộc cho Hỗn Loạn cứu thê tử của hắn là đúng, đồ nhi cũng thấy hai người ân ái biết bao.

Không ngờ Hỗn Loạn tuổi già nở hoa, gặp được tình yêu đích thực.

Không dễ dàng, thật sự là không dễ dàng.

Lâm Phàm nhìn lão sư, muốn cãi lại nhưng không nói nên lời, việc này không đơn giản vậy.

Rõ ràng Hỗn Loạn muốn thoát trói buộc, nhưng bị hắn và lão sư kéo về, có lẽ trong lòng Hỗn Loạn đang điên cuồng chửi người.

Thiên Tu huơ tay đuổi các đệ tử đi:

- Giải tán, giải tán, không có việc gì.

- Lão sư, đồ nhi cũng xin đi về trước.

Giờ hắn đã đột phá đến Đạo cảnh đỉnh, nên nghỉ ngơi một, hai ngày, thường xuyên đi ra ngoài ngược lại không hay.

Một chỗ nào đó.

- Dương Dương, cẩn thận chút, nơi này rất quỷ dị.

Chu Phượng Phượng mang theo Dương Dương đi tới chỗ đánh dấu trên bản đồ để điều tra.

- Ụt ụt!

Heo mập kêu mấy tiếng, có vẻ không nghiêm túc nhưng cũng cảnh giác bốn phía.

Một người một heo đi trong sơn cốc lớn, bốn phía tĩnh lặng không tiếng động.

Vách đá đều rất quái dị.

Mới đặt dấu chân đã biến mất ngay, bọn họ như đi vào nơi hoàn toàn quái dị.

Ầm ầm!

Đột nhiên một luồng sáng rơi xuống thiên địa, đánh vào phía xa.

Ánh sáng rực rỡ bao phủ thiên địa.

Mặt đất rung bần bật.

Chu Phượng Phượng nghiêm túc, không dám coi thường:

- Dương Dương, theo ta đi xem, sẵn sàng tùy thời chạy.

- Ụt ụt!

Heo mập đi theo Chu Phượng Phượng chậm rãi tiến lên.

Nơi này rất nguy hiểm.

Rất quỷ dị.

Chương 889: Giao dịch này xem như đáng giá

Không ngừng đến gần, Chu Phượng Phượng cảm giác khí thế cực mạnh đè lên người.

Rất nặng, rất mạnh.

- Trời ạ, Chu Phượng Phượng này tìm vùng đất mạo hiểm ẩn giấu kho báu lớn mà sao gặp nhiều nguy hiểm như thế. Có vẻ như vùng đất mạo hiểm nào cũng đầy rẫy nguy hiểm.

Chu Phượng Phượng và heo mập núp dưới một tảng đá to, nhỏ giọng thì thào

- Dương Dương, đừng éc éc nữa, nơi này rất nguy hiểm, nếu có kẻ địch mạnh sẽ cảm ứng được chúng ta.

- Ụt ụt!

- Ta đã bảo ngươi đừng éc éc mà, sao còn kêu nữa!

Chu Phượng Phượng nóng nảy muốn đập chết Dương Dương cho rồi, đã dặn bao nhiêu lần mà sao không nghe lời gì hết.

Heo mập không kêu nữa, ngoan ngoãn theo sau.

Chu Phượng Phượng nhức đầu:

- Rốt cuộc là thứ gì, nếu quá nguy hiểm sẽ ảnh hưởng ta tiếp tục tìm vùng đất mạo hiểm.

Lão không cho rằng hiện tượng này là vùng đất mạo hiểm ra đời, rõ ràng có ẩn khuất khác, khi không rớt trúng chỗ này.

Phía xa dày đặc tro bụi, không thấy rõ bên trong có cái gì.

Nhưng cho Chu Phượng Phượng cảm giác rất nguy hiểm, không giống như thứ tốt.

Gió to thổi tới, thứ bên trong hiện ra rõ ràng.

Chu Phượng Phượng ngẩn ngơ:

- Một cây cột?

Lão không ngờ luồng sáng bắn tới hóa ra là cây cột rớt xuống.

Cách quá xa, không thấy rõ hình dạng cây cột, nhưng cây cột rơi xuống đánh thủng cái hố sâu hoắm.

- Gay go đây, thứ này bí ẩn làm mình sợ không dám đến gần, nếu có người mà thực lực nhỏ yếu thì mình cưỡi heo xông lên luôn!

Chu Phượng Phượng nhức đầu, khó thể lựa chọn.

Lão rất muốn nhìn xem cây cột kia là cái gì, nhưng sợ có nguy hiểm. Nếu lão mới đến gần mà cột đá xảy ra tình huống gì khác lạ thì muốn chạy cũng không chạy được.

Thời gian trôi qua từng phút giây.

Chu Phượng Phượng không vội hành động, lão đang chờ, đợi cột đá sinh ra kinh biến.

Nhưng chờ mòn mỏi mà không có biến đổi gì.

Chu Phượng Phượng suy tư, vẫn không dám đi qua:

- Không lẽ chỉ là cột đá bình thường? Heo mập, chúng ta mau đi thôi, đi Viêm Hoa tông báo cho lão ca. Cột đá đột nhiên xuất hiện, quá nguy hiểm.

Tim Chu Phượng Phượng đập nhanh, không phải vì có chuyện tốt mà như nguy hiểm lớn bao trùm, bình thường lão chưa bao giờ có cảm giác như vậy.

Chu Phượng Phượng dứt khoát leo lên heo mập, vỗ mạnh mông heo thoáng chốc biến mất tại chỗ.

Chu Phượng Phượng không ngốc, cũng hiểu rõ bản thân mình có năng lực giải quyết sự việc hay không.

Chỗ kia.

Cột đá cắm rễ trong hố sâu, nền đất xung quanh nứt rạn, hiển nhiên không chịu nổi trùng kích mạnh mẽ này.

Cột đá không quá thô, nhưng rất cao, cỡ trăm trượng, bề mặt đen thui như quét sơn.

Theo thời gian trôi qua, một góc sơn đen rơi xuống, tiếng răng rắc kéo dài như đồ sứ vỡ nát, vết rạn rậm rạp lan tràn.

Sơn đen rơi ra khỏi cột đá, cây cột bắn ra ánh sáng vàng chói lòa chiếu sáng thiên địa.

Một cây cột vàng thông trời sừng sững ở đó, bề mặt hiện các hoa văn thần kỳ, đồ án kinh người.

Oong!

Cột đá đung đưa, từng luồng sáng vàng bắn ra bay đi bốn phương tám hướng.

Chớp mắt sau dị tượng ổn định.

Cột đá vẫn cắm ở đó, lặng yên không tiếng động.

Trong các luồng sáng vàng bắn đi xa bao bọc thứ giống như cột đá.

Lâm Phàm trở về Vô Địch phong, thấy Thanh Oa bất an nhảy lưng tưng, hắn lên tiếng hỏi:

- Thanh Oa, làm sao vậy?

- Không có gì.

Thanh Oa bất an, tim đập rất nhanh, đặc biệt mới rồi có hơi thở vô hình truyền đến trái tim làm nó bất an hơn, cảm giác có cái gì sắp xuất hiện.

Lâm Phàm xách Thanh Oa lên, nheo mắt nhìn nó chằm chằm:

- Ngươi bây giờ không ngoan vậy sao?

Giấy vàng treo sau lưng Thanh Oa kêu la:

- Ta biết! Tên này luôn la là tiêu đời, những tên kia sắp đến, sợ hãi đến nỗi mỗi ngày không ngủ yên!

Giấy vàng luôn treo sau lưng Thanh Oa, lúc này vô tình bán đứng nó.

Thanh Oa tức giận đến nỗi muốn cắn nó:

- Tờ giấy nát nhà ngươi!

Một tờ giấy mà sao đáng ghét thế, tức chết bản Oa.

Lâm Phàm suy tư, hắn không phải heo ngốc, cường giả đến chứ có gì, giống như vực ngoại giới dung hợp.

Nhìn xem, vực ngoại giới dung hợp cũng không có gì ghê gớm, hắn vẫn vẫy vùng thỏa thích đấy thôi.

Cường giả gì đó thì Lâm Phàm không để bụng, đến cứ đến, hắn sẽ đánh tơi bời.

Lâm Phàm nhìn Thanh Oa:

- Thanh Oa, nhìn xem ngươi sợ đến cỡ nào. Trước kia khoe mình ghê gớm lắm mà, sao bây giờ sợ đến mức này? Ngươi đừng nói với bản phong chủ là những gì ngươi đã nói đều là khoác lác.

Mặt Thanh Oa vốn đã xanh bây giờ càng xanh hơn.

Thanh Oa thanh minh cho mình:

- Không thể nào! Chủ nhân không thể ô miệt Oa Oa, đã bao giờ Oa Oa này sợ? Bộ dạng của ta không phải sợ hãi, tờ giấy này không có ích gì, cả ngày chỉ biết vu oan hãm hại.

Thanh Oa sẽ không thừa nhận nó sợ vài thứ, dù bị đánh chết quyết không nhận.

Thanh Oa lo lắng không phải cường giả bình thường đến mà đám người quen, nếu mấy kẻ đó phát hiện ra nó thì sẽ không tha cho nó.

Thanh Oa cũng hơi mong đợi, sắp được thấy thê tử rồi, nó đã quên bao nhiêu vạn năm chưa gặp thê tử.

Lữ Khải Minh vội vàng đi đến:

- Sư huynh!

Lữ Khải Minh báo rằng có một nữ nhân đến cửa tông môn đòi gặp Lâm Phàm.

- Kỳ lạ, có nữ nhân đến gặp ta?

Lâm Phàm không tin được, còn có nữ nhân dám tự đưa lên cửa?

Kỳ tích.

Thần kỳ.

- Đi, đi xem thử.

Lâm Phàm không nói nhiều với Thanh Oa, điều nó lo chẳng đáng gì với hắn.

Lữ Khải Minh theo sau, ánh mắt nhìn sư huynh đã thay đổi.

Nữ nhân kia rất xinh đẹp, bọn họ nhìn mà tim đập nhanh.

Sư huynh bình thường lẻ loi một mình, chưa bao giờ thấy hắn trêu vào nữ nhân hoặc mang ai về, tuy nhiên sự việc thường không đơn giản như mặt ngoài.

Một mỹ nữ xinh đẹp đến không tả xiết tự tìm tới cửa, Liễu Nhược Trần so với nàng ta cũng chênh lệch lớn.

Cửa sơn môn.

Nhiều đệ tử kéo nhau xúm lại.

Bọn họ nghe nói có nữ nhân cực kỳ xinh đẹp tựa như tiên nữ đến tìm sư huynh, nên họ rất tò mò, không biết là loại nữ nhân thế nào.

Có đệ tử nữ ghen tị, nói lời sặc mùi ghen ghét:

- Hừ, nàng ta là ai?

Đệ tử nữ khác moi móc:

- Dáng người tốt chút, khuôn mặt tốt chút, cao chút, chỗ kia to chút ra, còn lại có gì hay ho.

Sư huynh bị người cướp đi.

Nữ nhân xinh đẹp như vậy làm họ cảm giác mình không sánh bằng.

Đệ tử nam nghe tin chạy tới đều xem ngây người:

- Oa, đẹp quá, như người trong tranh ấy!

- Nghĩ cái gì đấy, nữ nhân như vậy chỉ có sư huynh mới xứng đôi, đừng mơ mộng!

- Ta có mơ mộng gì đâu, nói thôi mà.

Không phải bọn họ chưa từng thấy mỹ nữ, nhưng đẹp có khí chất như vậy thì lần đầu tiên gặp.

Lạc Vân bình tĩnh đứng, biểu tình sốt ruột, dường như có chuyện gì, mắt nhìn phía xa chờ đợi người nàng muốn gặp.

Lâm Phàm thấy bóng dáng thướt tha phía xa, não vận chuyển nhanh, thành công nhớ ra người kia là ai.

Hắn lười nhớ người bình thường, đặc biệt là cô nương không thể bắn pháo hoa thì càng không muốn nhớ.

Lâm Phàm mỉm cười hỏi:

- Thì ra là Lạc Vân thần nữ, không biết thần nữ đến Viêm Hoa tông có gì không?

Nếu đối phương không có việc gì hắn sẽ đuổi đi ngay.

Lâm Phàm rất muốn nói cho đối phương rằng ngươi có biết rằng lảng vãng trước mặt bản phong chủ là việc làm nguy hiểm lắm không?

Chẳng những bề ngoài xinh đẹp còn là thần nữ Đan giới, ngửi mùi thôi đã khiến người không chịu nổi.

Quả nhiên.

Các đệ tử Viêm Hoa tông nhỏ giọng xì xầm:

- Ta đã nói mà, nhất định là tiên nữ, không đúng, sư huynh nói đối phương là thần nữ, nhìn xem, xinh đẹp biết bao.

- Ôi chao, thần nữ thấy sư huynh thì mặt đỏ bừng, sư huynh có sức hấp dẫn lớn thật.

Các đệ tử cảm thán.

Không hiểu sao biết nữ thần không thuộc về mình, nhưng vì đó là sư huynh nên họ cảm thấy tự hào, rất hãnh diện.

Lạc Vân nghe tiếng ồn ào bốn phía, hơi xấu hổ, nhưng nghĩ đến mục đích tới đây thì nàng bất chấp những chuyện khác.

Lâm Phàm hỏi:

- Lạc Vân thần nữ, không biết có chuyện gì?

Lạc Vân vội lấy một phong thư ra, đầu chân mày đượm ưu sầu:

- Lâm phong chủ, việc gấp, đây là lão tổ bảo ta đưa cho ngươi. Lão tổ rời khỏi Đan giới đã mấy ngày, dặn nếu lão tổ ba ngày không trở về thì ta đưa phong thư này cho Lâm phong chủ.

- Nghiêm túc dữ vậy?

Lâm Phàm tò mò, quan hệ giữa hắn với Cửu Sắc lão tổ rất đơn giản, không có tình cảm sâu đậm gì.

Lâm Phàm xé bìa thư, giũ tờ giấy ra, chờ xem Cửu Sắc lão tổ muốn nói gì với hắn.

[Gửi Lâm phong chủ: Ngày gần đây lão phu tâm thần không yên, dự cảm xảy ra việc lớn, đi tổ điện lật xem sách cổ. Bỗng có luồng sáng vàng từ xa bắn tới, rơi xuống biên giới Đan giới. Lão phu đi tra xét, nhưng sợ sẽ gặp nạn, nghĩ trước nghĩ sau chỉ có Lâm phong chủ là quan hệ tốt với lão phu, để lại phong thư này nhờ Lâm phong chủ đến cứu viện.]

Lâm Phàm đọc thư xong không muốn nói chuyện, đây là thư cầu cứu.

Lạc Vân lo sợ hỏi:

- Lâm phong chủ . . .?

Lòng nàng nặng trĩu ưu tư, lão tổ một đi không trở lại, chắc chắn xảy ra chuyện rồi.

Lâm Phàm nói thẳng, không quanh co lòng vòng:

- Ừ, đã xem xong. Nói thẳng ra là lão tổ các ngươi gặp chuyện, nhờ bản phong chủ đi giúp.

Việc này phải nói rõ ràng, không thể để hắn làm người tốt rẻ tiền, đúng không?

Lạc Vân mấp máy môi, muốn nói nhưng không biết nên nói sao.

Lâm Phàm nói:

- Lạc Vân thần nữ không cần nói bản phong chủ cũng biết, thần nữ muốn ta đi tìm lão tổ của các ngươi chứ gì? Cũng được, hoàn toàn không thành vấn đề, nhưng phải tăng giá, hiểu không?

Cửu Sắc lão tổ một đi không trở lại chắc chắn xảy ra chuyện, việc này nguy hiểm.

Hắn không sợ nguy hiểm, nơi càng nguy hiểm thì thu lợi càng lớn, đây là lẽ thường.

Lạc Vân đồng ý ngay, không chút do dự:

- Hiểu rồi, miễn Lâm phong chủ mang lão tổ trở về thì Đan giới sẽ tặng quà dày!

- Đây là thần nữ nói, đừng lừa người.

Lạc Vân gật đầu:

- Đúng!

Lâm Phàm phất tay, không muốn tán dóc:

- Đi, hiện tại liền xuất phát, phòng ngừa đến muộn thì lão tổ nhà thần nữ thật sự không còn.

Đây là cuộc giao dịch tạm được.

Đáng giá.

Giá trị khổ tu lại có bảo đảm rồi.

Chương 890: Giờ lão phu rất hoảng

Lạc Vân không ngờ Lâm phong chủ đồng ý nhanh chóng như vậy, nàng kích động, cực kỳ cảm kích nhìn Lâm Phàm.

Thật là người tốt.

Lâm Phàm mơ ước linh đan của Đan giới.

Hiện giờ chưa cần tăng giá trị khổ tu, cần số lượng nhiều như biển, Lâm Phàm thói quen ăn đan dược tăng trưởng giá trị khổ tu, muốn trở lại như ngày xưa tu luyện từ từ thì làm khó hắn quá, nên đành dựa vào Đan giới nuôi.

- Đồ nhi, sắp đi ra ngoài?

Thiên Tu xuất hiện từ bao giờ, nhìn Lạc Vân chằm chằm, đánh giá từ trên xuống dưới, khá vừa lòng.

Lâm Phàm bình tĩnh nói, không để bụng chuyện này:

- Vâng, lão sư, vị này là thần nữ của Đan giới, lão tổ nhà họ đi mạo hiểm nhưng gặp nguy hiểm, đồ nhi định đi xem, thuận tiện cứu người ra.

Thiên Tu cười nói, đôi mắt sáng ngời, tia sáng khác lạ:

- Ồ, vậy à, thế thì đồ nhi nhớ chú ý an toàn, phải bảo vệ tốt cho tiểu cô nương.

Lâm Phàm cảm giác ánh mắt của lão sư nhìn người ta là lạ, mà thôi, lão sư vẫn luôn lạ như vậy.

Lạc Vân cảm giác người trong Viêm Hoa tông đều rất quái dị, ánh mắt nhìn nàng tràn đầy cảm giác xem xét, dường như so sánh với cái gì.

Lạc Vân không hiểu ra sao.

Lâm Phàm vội nói, lòng thầm lo:

- Lão sư, đồ nhi đi ra ngoài trước, lâu một giây là lão tổ kia thêm một phần nguy hiểm, nếu thật sự xảy ra chuyện thì đồ nhi sẽ uổng công.

Cửu Sắc lão tổ, nhớ dốc hết sức lực ra cố chống đỡ, đừng để hắn đến nơi mà chỉ còn lại xác chết, vậy là giao dịch thất bại, đi một chuyến uổng công.

Thiên Tu vẫy tay:

- Đi đi.

Lão đã nhìn ra đồ nhi bận rộn, chỉ cần hắn an toàn trở về là được.

- Lạc Vân thần nữ, đi thôi.

Dứt lời, Lâm Phàm bay lên cao, tốc độ siêu nhanh, chớp mắt không còn bóng dáng.

Lạc Vân ngây người:

- Cái này . . .

Tốc độ của Lâm phong chủ quá nhanh, nàng khó theo kịp, nhưng vẫn cắn răng đuổi theo.

Các đệ tử cảm thán:

- Nữ thần đi rồi.

- Thật là nữ nhân xinh đẹp quyến rũ.

Nữ nhân đẹp đến mức tận cùng luôn được hoan nghênh.

Nếu sư huynh mang nữ thần như vậy về tông môn cho họ ngắm mỗi ngày cũng là một loại hưởng thụ.

- Tốc độ nhanh quá!

Lạc Vân đã gắng hết sức nhưng thậm chí không thấy mông của đối phương.

Có thể quen biết ngang hàng với lão tổ thì không phải nhân vật bình thường.

Lâm Phàm đột nhiên xuất hiện bên cạnh Lạc Vân:

- Quên, tu vi của thần nữ quá yếu, bay chậm chạp, bản phong chủ mang nàng đi vậy.

Lời này làm Lạc Vân xấu hổ, đối phương nói quá thẳng, tuy nàng bay chậm thật nhưng có thể nói khéo chút mà.

Lạc Vân thần nữ muốn phản bác nhưng không tìm được lời nào đáp trả:

- Ta . . .

Bộp!

Lâm Phàm túm cổ áo sau gáy Lạc Vân xách trong tay:

- Ổn định, đi nào.

Lạc Vân ngơ ngác, nàng là thần nữ Đan giới, tuy ở bên ngoài không là cái đinh gì nhưng địa vị khá cao trong Đan giới. Giờ nàng bị người đối xử như vậy, nếu ai thấy thì nàng còn mặt mũi nào?

Vèo!

Tốc độ của Lâm Phàm lên đến đỉnh, vượt qua vận tốc âm thanh, không gian xung quanh nổ đì đùng, kéo làn khói trắng dài miên man.

Biên giới Đan giới là khu vực xa xôi nhất Đan giới, không có một ai, hoang vắng.

Chỗ này không được khói độc Đan giới bảo vệ.

Bình thường vực ngoại giới dung hợp, các thế lực lớn sẽ vòng khu đất nhà mình, dù sao đã đi qua thì tự nhận là phạm vi thế lực của mình.

Lạc Vân chỉ dẫn cứ bay tới nơi xa nhất Đan giới là được.

Lâm Phàm rất tò mò Cửu Sắc lão tổ gặp phải cái gì.

Lão khá thông minh, biết không trở về được thì tìm người giúp.

Lâm Phàm ngẫm nghĩ, chợt hiểu ra.

Cửu Sắc lão tổ không có bằng hữu nào cả, gặp nguy hiểm chỉ biết nhớ đến hắn.

Thật lâu sau.

Lạc Vân nghiêm túc nói, vẻ mặt mong đợi:

- Lâm phong chủ, phía trước là biên giới Đan giới, nơi lão tổ đến là chỗ này.

- Vậy sao?

Lâm Phàm nhìn phía trước, một chỗ bình thường không có gì lạ.

Lạc Vân suy nghĩ rất chu đáo:

- Lâm phong chủ, ta cho rằng có chỗ ẩn khuất nào đó, lão tổ đến đây rồi bặt vô âm tín, chắc chắn đã gặp nguy hiểm.

Lão tổ có thực lực Đạo cảnh đỉnh, nguyên vực ngoại giới ít nơi nào khiến lão tổ gặp nguy hiểm.

Cứ nghênh ngang đi qua đó e rằng không thể cứu lão tổ ra còn dẫn đến đối phương chú ý.

Lâm Phàm thản nhiên nói:

- Không sao, việc lớn cỡ nào được, nếu lén lút hành động không chừng lão tổ nhà thần nữ đã bị người làm thịt rồi.

Không sao cả, Lâm Phàm cho rằng không cần lén lút làm gì, đó không phải phong cách của hắn.

Lâm Phàm hét to:

- Này Cửu Sắc lão tổ! Ngươi ở đâu? Nghe được trả lời!

Thực lực đến Đạo cảnh đỉnh nên hắn rất kiên cường.

Phía xa.

- Các ngươi rốt cuộc là ai?

Mặt mũi Cửu Sắc lão tổ bầm dập, bị thương rất nặng, hai chân bị chém đứt, thịt mấp máy muốn mọc lại đôi chân, nhưng có lực lượng cực mạnh bao bọc trên lớp thịt ngăn cản phục hồi.

Người Cửu Sắc lão tổ bị thứ kỳ lạ trói lại, không thể động đậy.

Cửu Sắc lão tổ ở trong cái lô, chỉ có đầu lộ ra ngoài.

Nhóm người này muốn nấu lão.

Cửu Sắc lão tổ nhìn những người trước mắt, rất trẻ tuổi, cũng

rất bá đạo.

Hai nam một nữ.

Nam tuấn tú, quần áo hoa lệ, người tỏa ánh sáng chói mắt, người ở vực ngoại giới không có loại ánh sáng này.

Nữ nhân đứng cạnh hai nam nhân có mái tóc tím tỏa ánh sáng yêu dị, một cái vòng ánh sáng quấn quanh cổ tay.

Thứ kỳ lạ trói người Cửu Sắc lão tổ là vòng ánh sáng trên cổ tay nữ nhân kia.

- Thực lực của lão già này không yếu.

Nam nhân nói chuyện mặc trường bào màu vàng, trên trán có hoa văn đặc biệt tỏa ánh sáng khác lạ.

Gã nhìn những xác chết ở không xa, đó là tộc nhân đi theo đến đây, họ bị giết trong khi bắt lão già này.

Ba người bọn họ cũng tốn chút công sức mới bắt được lão.

Một nam nhân khác ánh mắt nhìn Cửu Sắc lão tổ như xem của quý, tràn ngập hứng thú:

- Đúng là không yếu, không ngờ chúng ta may mắn như vậy. Bản thể của lão già này là một viên tiên thiên linh đan, ở chỗ chúng ta cũng tính là tuyệt thể hiếm hoi, nếu có thể luyện hóa thành trạng thái bản nguyên sẽ giúp ích lớn cho chúng ta.

Cửu Sắc lão tổ rất hoảng, hoảng muốn chết.

Lão phát hiện mấy người này đều là chuyên gia, liếc sơ đã xem thấu bản thể của lão là cái gì. Kiến thức cũng rộng, biết luyện hóa lão thành trạng thái bản nguyên, đó mới là cách đúng đắn sử dụng lão.

Thành quả vất vả tu luyện nhiều năm qua ngưng tụ lại một chỗ, tiên thiên linh đan Đạo cảnh đỉnh, ăn vào cũng có thể đạp đất phi thăng ngay.

- Tổ cha nó, đám người kia rốt cuộc từ đâu đến đây?

Cửu Sắc lão tổ không biết nên nói cái gì.

Lão đi theo luồng sáng kia đến đây, thấy cây cột đá sừng sững tại

chỗ, lão không nghĩ nhiều, nhanh chóng lại gần tra xét.

Nào ngờ không gian quanh cột đá chồng lên nhau, một đám người bí ẩn xuất hiện.

Khi đó chưa kịp nói gì.

Đám người kia thấy lão thì mắt sáng rỡ, xúm lại đánh hội đồng.

Nhưng lão không hiền gì, người ta muốn làm thịt lão tất nhiên phải đánh trả, làm lão tổ Đan giới không lẽ sợ bọn họ?

Những người kia thực lực không yếu, làm Cửu Sắc lão tổ giật mình, tuổi còn trẻ đã có tu vi như thế, rất kinh người.

Cửu Sắc lão tổ chém gục một đám, thế là lão lâng lâng, nghĩ dù thực lực của họ không tệ thì sao? Dám ra tay với lão tổ Đan giới như lão thì phải trả giá đắt.

Nhưng khi ba người kia ra tay tạo áp lực lớn cho Cửu Sắc lão tổ, thủ đoạn của đối phương không tầm thường.

Các loại dị bảo khác nhau, Cửu Sắc lão tổ bị đánh không có sức chống cự.

Cuối cùng Cửu Sắc lão tổ bất hạnh trúng chiêu, bị ba người trấn áp, thành ra cảnh tượng này.

Nữ nhân kia đôi mắt to tròn lóe sáng:

- Viên tiên thiên linh đan này tuy chỉ có Đạo cảnh đỉnh nhưng nếu luyện hóa kỹ thì có lẽ sẽ trở thành tuyệt thế đại đan. Hiện giờ hiếm thấy tiên thiên linh đan, dù có cũng không đến lượt chúng ta. Chúng ta là tiên phong đến đây, ngược lại được chỗ tốt bất ngờ này.

Nữ nhân giọng mềm nhẹ, khuôn mặt xinh đẹp, mái tóc tím bay theo gió.

Cửu Sắc lão tổ mở miệng nói:

- Các vị, có gì từ từ nói. Lão phu là Đan Giới Chi Chủ, hiếu khách nhất, lúc trước là hiểu lầm, hãy cho lão phu một cơ hội, đi Đan giới làm khách, lão phu sẽ bù đắp xin lỗi các vị.

Phải dỗ dành ba người này, mang về địa bàn của lão rồi sẽ dùng khói độc oanh sát ra bã.

Khi Cửu Sắc lão tổ nói mấy lời đó thì bị nam nhân áo vàng châm chọc:

- Ha ha ha, ngươi cho rằng chúng ta ngốc hay sao? Vực ngoại giới dung hợp, phát triển lớn, thu hoạch lớn, chúng ta đến gặt, các ngươi là của chúng ta, đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Đan giới, xem ra có nhiều linh đan.

Bọn họ không ngu đi theo Cửu Sắc lão tổ về Đan giới, lát nữa còn có việc quan trọng hơn, đó là tạo dựng đường hầm không gian hoàn chỉnh, bình ổn.

Còn phải xây dựng căn cứ bước đầu trong vực ngoại giới, từng bước tằm ăn nguyên vực ngoại giới, gặt hết mọi thứ nhìn thấy.

Cửu Sắc lão tổ hoảng thật, rất là bất an, những tên kia không dễ giải quyết.

Cửu Sắc lão tổ nghe đối phương nói thì mặt biến sắc, không dám tin.

Những người này không phải người của vực ngoại giới tức là đến từ nơi khác.

Đan giới từng chiến tranh không ngớt, nhưng người thời xưa có để lại sách cổ ghi chép chuyện từng xảy ra với Đan giới.

Mấy vạn năm qua đi, tuy sách cổ cũ nát, nội dung mất gần hết, nhưng vẫn còn vài đoạn không nối liền. Có nhắc tới nhưng không biết nói cái gì.

Đột nhiên một giọng nói từ xa vọng lại:

- Cửu Sắc lão tổ, ngươi ở đâu?

Âm thanh vang dội chấn động trên không trung.

Cửu Sắc lão tổ đang hốt hoảng bỗng chốc hưng phấn mặt đỏ rần, gân cổ hét to:

- Lâm phong chủ, ta ở đây!

Cửu Sắc lão tổ không ngờ mình được cứu.

Lúc đi theo luồng sáng kia thì lão có linh cảm sẽ gặp chuyện không may, nên để lại phong thư, nếu trong vòng mấy ngày lão không về thì Lạc Vân sẽ đưa thư đi chỗ Lâm phong chủ Viêm Hoa

tông.

Cửu Sắc lão tổ không biết Lâm phong chủ có đến không, nhưng ít ra có một tia hy vọng.

Còn về các lão tổ trong Đan giới, Cửu Sắc lão tổ ngẫm nghĩ rồi bỏ qua.

Thực lực không bằng lão, họ có đến cũng chịu chết.

Chương 891: Tình huống gì? Xảy ra vụ gì?

Lâm Phàm và Lạc Vân tìm thật lâu nhưng không có chút tung tích.

Lâm Phàm không muốn Cửu Sắc lão tổ chết, khó khăn mới có cơ hội, hắn phải hốt mẻ lớn.

Đây là cuộc giao dịch.

Cửu Sắc lão tổ làm lão tổ Đan giới, địa vị cao thượng, tài phú trong tay lão kinh người.

Những linh đan này đối với người khác là báu vật vô giá.

Với Lâm Phàm thì những linh đan có thể tăng trưởng giá trị khổ tu, tăng tu vi lên đến trình độ cao hơn.

Phía xa vang lên có tiếng kêu.

Đây là tiếng trời làm Lâm Phàm phấn chấn tinh thần.

- Không chết là tốt rồi.

Đó là giọng của Cửu Sắc lão tổ, nghe hơi hoảng nhưng còn hùng hồn, chắc vẫn ổn.

- Mau, mau, lão tổ nhà các ngươi chưa chết, mau qua xem!

Bây giờ tâm tình của Lâm Phàm rất sảng khoái, chỉ cần còn sống là tốt rồi, thế thì giao dịch có thể kết thúc hoàn mỹ.

Giết Cửu Sắc lão tổ trước mặt hắn là điều không thể nào, đây không chỉ là khiêu khích, càng đại biểu cho phá bĩnh giao dịch của hắn.

Nếu gặp tình huống này Lâm Phàm đành dùng nắm đấm dạy cho đối phương cách làm người.

Cửu Sắc lão tổ bị nhốt trong lô mừng rỡ, mặt cười hớn hở.

- Các ngươi mau thả lão phu ra, huynh đệ tốt của lão phu đến rồi, cỡ như các ngươi không đánh lại hắn. Nhưng huynh đệ tốt của lão phu cũng giống như ta, là người nhiệt tình, hiếu khách. Bây giờ

thả lão phu ra, việc này xem như chưa từng xảy ra, lão phu sẽ mời các ngươi đi Đan giới làm khách.

Cửu Sắc lão tổ siêu hưng phấn, thậm chí hơi cảm động.

Vực ngoại giới dung hợp, không có một bằng hữu tốt thật lòng, Lâm phong chủ khác hẳn, hắn thật sự đến đây.

Cảm động, quá cảm động.

Cửu Sắc lão tổ không biết nên nói cái gì mới biểu đạt hết nỗi lòng hưng phấn.

Nam nhân áo vàng giọng ồm ồm toát ra uy thế bá chủ:

- Ha ha, lại có người đến, rất tốt, dân bản xứ vực ngoại giới dù đến bao nhiêu đều như nhau. Chờ luyện hóa ngươi thành bản nguyên linh đan rồi sẽ lấy Đan giới làm chỗ cơ sở. Nếu ngươi lấy máu thề trung thành thì có thể phát lòng từ bi cho ngươi phục vụ chúng ta, trở thành một thành viên của chúng ta. Đây là quang vinh vô thượng cho ngươi, càng là cơ duyên to lớn mà ngươi chưa bao giờ tưởng tượng ra.

Cửu Sắc lão tổ nghe vậy không phục cãi lại:

- Ngươi nói nhảm nhí gì thế, lời như vậy cũng nói ra được? Trung thành với các ngươi? Lão phu đường đường là lão tổ Đan giới, trung thành với mấy kẻ như các ngươi thì không bằng chết cho rồi.

Cửu Sắc lão tổ biết những tên kia không đơn giản, cảnh giới ngang bằng lão, thậm chí yếu hơn một chút, nhưng họ có nhiều thủ đoạn. Giống như một người lạc hậu gặp người tương lai tiên tiến, bị chèn ép đủ điều, cảm giác đó cực kỳ khó chịu.

Rầm!

Một bóng người từ trên cao cuồng bạo đáp xuống đất.

Mặt đất vỡ ra, hình thành mạng nhện.

Hai chân Lâm Phàm đạp đất, cảm giác chân chạm đất rất sướng, nhưng khi thấy tình trạng của Cửu Sắc lão tổ thì hắn ngây người:

- Cửu Sắc lão tổ, ngươi thảm quá vậy?

Chuyện gì đây?

Đường đường là lão tổ Đan giới mà bị người nhốt trong lô, chỉ có cái đầu để bên ngoài.

Đây là muốn biến Cửu Sắc lão tổ trở lại nguyên trạng, luyện chế thành đan dược thuần chất nhất sao?

Cửu Sắc lão tổ lúng túng ho khan:

- Lâm phong chủ, ngươi phải cẩn thận, thủ đoạn của ba tên này hơi quỷ dị, lão phu sơ sẩy nên mới mắc mưu bọn họ.

Cửu Sắc lão tổ cố gắng bào chữa cho mình.

Tình huống hiện giờ đúng là không tốt, nhìn kỹ tình trạng của lão xem, một lô luyện đan, lão là lão tổ Đan giới mà bị người nhốt trong lô, ngươi nói xem chuyện này coi được không?

Thế này là cá nằm trên thớt thịt, tùy ý người ta chặt băm, không có đường chống cự.

Lâm Phàm đánh giá:

- Thật không vậy? Sao bản phong chủ cảm giác không giống.

Hắn không tin lời của Cửu Sắc lão tổ, nghe rất giả.

Cửu Sắc lão tổ lúng túng, tuy nói ra câu này bản thân lão tin, nhưng Lâm phong chủ không tin cũng nằm trong dự đoán.

Lạc Vân thần nữ thấy bộ dạng của lão tổ như vậy thì không nỡ nhìn:

- Lão tổ . . .

May mắn không có người khác ở đây, nếu không sẽ ảnh hưởng lớn đến danh dự của lão tổ Đan giới.

Bây giờ lão tổ là danh nhân vực ngoại giới.

Truyện Đan Giới Chi Chủ rất nóng, là thần tượng trong lòng bao nhiêu thanh niên.

Nếu để bọn họ biết thần tượng bị người khi dễ thê thảm như thế, e rằng họ sẽ rất đau lòng.

Hai nam một nữ nhíu mày.

Bọn họ ở đây mà đối phương không thấy sao?

Nam nhân áo vàng lên tiếng hỏi, trong giọng nói chất chứa nghiền ngẫm:

- Tiểu tử, ngươi có lai lịch thế nào?

Gã không thèm để đối phương vào mắt, nhìn kỹ trông rất trẻ, làm gì có bản lĩnh bao lớn.

Bề ngoài của họ cũng trẻ trung, nhưng đã trải qua vô số chém giết, thời gian tu luyện trên trăm năm. Với họ thì trăm năm vẫn tính là trẻ măng.

Lâm Phàm hỏi:

- Các ngươi là ai?

Lâm Phàm nhìn ba người, hơi thở rất hùng hậu, nhìn liền biết là cao thủ. Nhưng so với lão tổ Đan giới vẫn yếu chút, vậy mà trấn áp được Cửu Sắc lão tổ, chắc chắn có một ít thủ đoạn.

Nam nhân đứng cạnh nam nhân áo vàng lạnh lùng nói:

- Nói nhảm với hắn làm gì, bắt lại là biết!

Gã hóa thành luồng sáng biến mất tại chỗ.

Tốc độ của gã rất nhanh, bộc phát ra khí thế hùng hậu ngưng tụ xuống chân.

Nam nhân hét to một tiếng:

- Trấn!

Gã xuất hiện bên cạnh Lâm Phàm, co chân cuồng bạo đá tới, không khí bị đè ép, dòng khí khủng bố quấn quanh chân có thể xé rách bầu trời.

Lạc Vân hét to:

- Cẩn thận!

Biểu tình của nàng kinh hoàng, quá khủng bố, nàng cảm giác không gian xung quanh bị đông lại, nếu nàng là người bị tấn công thì dù phản ứng lại cũng không cách nào trốn thoát.

Lâm Phàm bình tĩnh, lười nhúc nhích.

Bụp!

Vang tiếng trầm đục.

Lực lượng quá mạnh, chân đá vào cổ Lâm Phàm sinh ra khói trắng dày đặc, trùng kích mãnh liệt bắn ra, mặt đất bị xé rách lan tràn ra xa.

Nam nhân cười khẩy nói:

- He he.

Nhưng giây sau gã ngừng cười, mắt lấp lóe, chấn động, không tin nổi, gặp quỷ.

Sao có thể như vậy?

- Có bấy nhiêu lực lượng cũng dám đánh bản phong chủ?

Lâm Phàm vươn tay chộp cổ chân của đối phương, trong biểu tình hãi hùng của đối phương, hắn lắc cổ tay đập xuống.

Thân hình nam nhân theo đà đập xuống đất.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Nhẹ nhàng vung nhưng bộc phát ra uy thế kinh người.

Mặt đất tan vỡ, sóng xung kích khủng bố khuếch tán ra ngoài, đá vụn bốn phía bị thổi bay, rồi rã thành tro bụi bay đi xa.

Lâm Phàm nhấc tay lên, lại đập xuống.

Rầm!

Rầm!

Âm thanh trầm đục, nhưng mỗi cú đập đều khủng bố kinh người.

Lâm Phàm hờ hững, mặt lạnh như tiền, không có một chút nét hưng phấn.

Với hắn thì đòn tấn công vừa rồi tạm được, nhưng quá yếu.

Hắn bây giờ đã trở thành cường giả Đạo cảnh, cường giả cùng cảnh giới mặc kệ lợi hại đến dâu, dù nghịch thiên cũng sẽ bị hắn

đánh như chó.

Cửu Sắc lão tổ ngạc nhiên nhìn trân trân:

- Trời ạ, thực lực của Lâm phong chủ khủng bố quá vậy, lần trước hình như không bùng nổ dữ vậy.

Nếu không thấy tận mắt lão tưởng đâu gặp quỷ.

Đập một cái!

Đập hai cái!

Đập ba cái!

Đập theo nhịp điệu.

Cửu Sắc lão tổ đếm thầm, trái tim lão như vỡ ra. Lúc tiểu tử này đánh nhau với lão thì cực kỳ kinh người, nhiều thủ đoạn làm lão khó thể đề phòng, nhưng giờ bị người ta bóp chết từ trong trứng nước, không thể chống cự lại chút nào.

Nam nhân bị Lâm Phàm chộp trong tay còn có ý thức, muốn giận dữ rít gào, muốn vùng vẫy:

- Đáng giận!

Nhưng lực lượng kinh khủng thổi quét toàn thân gã, trấn áp gã, làm gã không thể thi triển sức mạnh lớn nhất ra.

- Phụt!

Nam nhân ọc từng ngụm máu, không ngăn được. Xương toàn thân như vỡ vụn, cảm giác lực lượng nghiền áp thân thể quá khó chịu.

Rầm!

Cú đập cuối cùng, bụi bay mù mịt.

Lâm Phàm vỗ tay nói:

- Cửu Sắc lão tổ, ngươi bị mấy cái thứ này nghiền áp, hơi mất mặt.

Một nam một nữ ngây ra như phỗng.

Bọn họ không ngờ sự việc biến thành như vậy.

Nam nhân áo vàng không tin được:

- Ngươi . . .

Bọn họ buông xuống, vốn định đại sát tứ phương, tạo dựng uy tín.

Cửu Sắc lão tổ hét to:

- Hay quá, Lâm phong chủ, ngươi quá tuyệt vời!

Lão hưng phấn tim đập nhanh.

Sướng, quá sướng, lần này chắc chắn rồi, sẽ không sao.

Lâm Phàm bước tới trước.

Nam nhân nằm liệt tại chỗ, không ngờ ọc máu, xương toàn thân như đã gãy.

- Sao có thể như vậy?

Gã không cam lòng, không thể chấp nhận tình huống hiện tại.

Gã liên tục nuốt mấy viên đan dược, nhưng dược lực mới hòa tan thì lực lượng siêu khủng bố trào dâng trong thân thể, nó đánh nát dược lực.

Nam nhân tức giận, người bùng nổ ánh sáng:

- Thứ chó má, ngươi dám bị thương ta thành như vậy? Ta muốn đập gãy từng khúc xương của ngươi!

Nam nhân bỗng ngây ra:

- A?

Kẻ đáng giận kia xuất hiện trước mặt gã.

- Ngươi muốn làm gì?

Bộp!

Lâm Phàm sải bước tiến lên giẫm trên đầu đối phương, vang tiếng giòn tan, đầu nổ tung, máu thịt bắn tung tóe.

Cửu Sắc lão tổ nhìn mà sôi sục máu nóng:

- Lâm phong chủ bá đạo!

Nhưng lão hết hồn nhiều hơn, lão chẳng ngờ thực lực của Lâm phong chủ khủng bố đến vậy.

Lâm Phàm bất đắc dĩ cảm thán:

- Đây là tồn tại khủng bố mà Thanh Oa luôn lo lắng? Dù là đội viên tiên phong nhưng vẫn yếu quá.

Có lẽ không phải đối phương quá yếu mà vì hắn quá mạnh.

Bất đắc dĩ đến nỗi không muốn nói chuyện.

Nam nhân áo vàng và nữ nhân tóc tím biểu tình nặng nề.

Tình huống biến đổi lớn, bọn họ tạm thời không phản ứng lại.

Lạc Vân lên tiếng nhắc nhở:

- Lâm phong chủ cẩn thận!

Lạc Vân thấy kẻ bị Lâm phong chủ đạp nát đầu bỗng chốc thịt tái tạo lại, hồi sinh.

Nam nhân lơ lửng sau lưng Lâm Phàm, hét to một tiếng:

- Chết cho ta!

Người gã bắn ra mấy món bảo bối, thoạt trông đều phi phàm, bắn ra tia sáng chói lòa.

Lạc Vân trợn to mắt nói:

- Kinh khủng quá!

Uy thế đó khủng bố hơn lúc nãy gấp mấy chục lần.

Mấy món bảo bối quay quanh người nam nhân tỏa sáng chói mắt, rất khiếp người.

Lâm Phàm dừng bước, vụt ngoái đầu, co chân đá:

- Hưm? Thú vị.

Răng rắc!

Lực lượng khủng bố nghiền áp, bảo bối quay quanh người nam nhân tan vỡ thành tro, không có chút sức chống cự.

Nam nhân cảm nhận lực lượng không thể ngăn cản đó, tái mặt không tin nổi:

- Sao có thể . . .

Bùm!

Đá ngang eo, lực lượng khủng bố như cơn lốc lưỡi dao nghiền nát đối phương.

Khí thế mạnh mẽ bắn ra xa, một đường quét ngang.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Phía xa biến thành vùng đất hoang dã mênh mông vô bờ.

Tăng điểm.

Lâm Phàm cười nói:

- Giờ mới chết thật.

Đối phương vừa sống lại, giờ thì chết thật, chỉ còn mấy miếng thịt nát tỏa hơi ấm nằm dưới đất.

Người xung quanh trợn mắt há hốc mồm.

Đặc biệt là nam nhân áo vàng và nữ nhân tóc tím đã hóa đá.

Tình huống gì?

Xảy ra cái gì?

Chương 892: Ta không phải là người xấu

Cửu Sắc lão tổ hưng phấn suýt nhảy cẫng lên, hét to:

- Hay! Lâm phong chủ, ngươi quá mạnh, lão phu phục ngươi! Cẩn thận hai người này, thực lực của bọn họ không được tốt lắm nhưng có nhiều bảo bối, đừng để mắc lừa!

Hết cách, lão bị nhốt trong lô, trừ đầu ở bên ngoài ra phần nào trên thân thể đều không nhúc nhích được.

- Hãy nhìn cho kỹ, lão phu đã nói với các ngươi bao nhiêu lần, có gì từ từ nói, nếu tới nhà làm khách thì vô cùng hoan nghênh. Chẳng ngờ các ngươi không thân thiện, cứ phải buộc bằng hữu tốt của lão phu ra tay.

Cửu Sắc lão tổ cười suýt rút gân.

Quá rung động, lão không nhầm, Lâm phong chủ đến đây là lão an toàn.

Nếu lão không dặn Lạc Vân đi báo với Lâm Phàm thì bây giờ không tưởng tượng nổi hậu quả.

Có lẽ đường đường là lão tổ Đan giới nhưng thật sự bị đối phương nuốt.

Đó sẽ là sỉ nhục to lớn.

Nam nhân áo vàng trừng Cửu Sắc lão tổ, giọng lạnh băng, ánh mắt như muốn giết chết đối phương:

- Lão già kia, câm miệng cho ta!

Cửu Sắc lão tổ vênh váo mắng lại, không thèm để đối phương vào mắt:

- Phi, tại sao lão phu phải câm miệng? Nói cho các ngươi biết, hiện tại hối hận còn kịp, ngoan ngoãn sám hối sai lầm của mình thì còn cơ hội sống sót, nếu không sắp chết đến nơi, không ai cứu các ngươi được. Lâm phong chủ, đừng nương tay! Đám người này không rõ lai lịch, rất càn rỡ, phải cho bọn họ biết tay!

Giờ mọi việc đã ổn, rất ổn.

Lâm Phàm bước lại gần một năm một nữ:

- Này, các ngươi có lai lịch gì? Bản phong chủ khuyên các ngươi nói thật ra, nếu không tự gánh lấy hậu quả.

Nhìn dáng vẻ, khí chất thì hai người này rất là xuất chúng.

Nữ nhân tóc tím nhỏ giọng nói nhỏ gì đó với nam nhân áo vàng, nhưng xem biểu tình của gã hình như không nghe lọt lời nhắc nhở của nàng.

- Láo, ngươi nghĩ dân bản xứ ngu xuẩn nhà ngươi có thể hạ được chúng ta sao? Không biết trời cao đất rộng!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Khí thế mạnh mẽ bộc phát ra từ người nam nhân áo vàng, vạt áo bay phần phật.

Đôi mắt gã biến đổi, mắt dần chuyển thành màu vàng, tỏa ánh sáng kinh người.

Thần thánh!

Uy nghiêm!

Bá đạo!

Hai chân dần bay khỏi mặt đất, thân hình lơ lửng trên trời, giang hai tay, các loại bảo bối quay quanh gã.

Bảo quang mười máu chiếu rọi thiên địa, khí thế mạnh mẽ bộc phát ra truyền vào tầng mây, hình thành hố sâu lớn trên mây.

Cửu Sắc lão tổ nhắc nhở:

- Lâm phong chủ cẩn thận, mới rồi lão phu bị cách đánh vô sỉ của họ hại.

Cửu Sắc lão tổ không ngờ đám người này bá đạo như vậy, đối phương đúng là Đạo cảnh đỉnh, nhưng còn kém hơn lão một chút. Bọn họ chơi xa luân chiến, bảo bối vô cùng vô tận, quỷ dị khó lường, cứ thế mãi trấn áp lão.

Cửu Sắc lão tổ không phục, rất muốn nói có ngon thì đừng dùng

bảo bối, chúng ta đấu cứng xem ai đánh ai.

Mắt Lâm Phàm sáng rực:

- Giàu dữ vậy?

Hắn dám thề với trời từ lúc đánh nhau tới nay nhóm người này là giàu nhất mà hắn từng gặp.

Nhìn xem, khí trường khác biệt, nhiều bảo bối quay quanh người như thể sợ người ta không biết mình giàu cỡ nào.

Nam nhân áo vàng cười lạnh, vẻ mặt cao ngạo:

- Ha ha ha!

Trông gã như muốn nói thấy chưa, đây mới là thực lực thật sự.

Nam nhân áo vàng giơ tay lên, hai tay đè xuống bắn ra tia sáng chói lòa.

Cơn lũ lực lượng khủng bố đến tột đỉnh ngưng tụ trước mặt nam nhân áo vàng sau đó đổ ập về phía Lâm Phàm.

Những bảo bối này có hình dạng khác nhau.

Có chuông, kiếm, có roi dài.

Những bảo bối tỏa ánh sáng vàng rực rỡ, hóa thành nước lũ, đại hiển thần uy, bộc phát ra lực lượng kinh khủng khiếp.

- Dân bản xứ, theo ta thấy thì tầm mắt của ngươi hẹp hòi vô cùng, hãy cảm nhận thỏa thích đi!

Bùm!

Mái tóc dài bay lên, Lâm Phàm bị xung lực mạnh mẽ va chạm.

Lạc Vân run cầm cập, tay chân run rẩy:

- Thật là khủng khiếp.

Lực lượng này không tập trung vào nàng, nhưng phát ra dư uy đã khủng bố kinh người.

Lâm Phàm cau mày bất mãn nói:

- Người có tiền là có thể muốn làm gì thì làm vậy sao? Càn rỡ

đến thế sao?

Rất quá đáng.

Lực lượng khủng bố bắn tới, chấn vỡ toàn bộ không gian xung quanh.

Nam nhân áo vàng cười nhạt, mặt vặn vẹo hung tợn:

- Ngươi nói rất đúng, đúng là có thể thích gì làm nấy. Ngươi chỉ có thể cảm nhận cảnh tượng kinh khủng nhất thế gian dưới uy thế khủng bố này.

Nam nhân áo vàng có cảm giác cao cao tại thượng, dù người này giết cùng tộc nhưng không khiến gã sợ, chỉ hơi bất ngờ.

Lâm Phàm hờ hững nhìn:

- Vô tri.

Hắn co nắm tay đấm vào chùm sáng bắn tới.

Bùm!

Ánh sáng rực rỡ, có tiếng vỡ vụn.

- Cái gì!?

Nam nhân áo vàng giật nảy mình, giật thót tim, vệt máu tràn ra từ khóe môi.

Nam nhân áo vàng bị thương, bảo bối tâm linh tương thông với gã, chúng nó nát cũng lan đến gã.

- Đồ chơi yếu ớt, bởi vậy bản phong chủ hay nói bảo bối gì đó không đáng tin cậy, chỉ có dựa vào nắm tay của mình mới thật sự cường đại.

Rào rào rào!

Những bảo bối làm nam nhân áo vàng cực kỳ tự hào thoáng chốc vỡ thành mảnh nhỏ, mất lực lượng khống chế rơi xuống đất.

Khuôn mặt đắc ý của nam nhân áo vàng thoáng chốc đông cứng, như gặp quỷ:

- Cái này . . .

Nam nhân áo vàng vốn định nói thêm gì, nhưng giờ không nói được nguyên câu nữa.

- Hay, Lâm phong chủ bá đạo, lão phu vỗ tay cho ngươi!

Cửu Sắc lão tổ xem ngây người, những bảo bối đó không phải đồng nát, chúng rất mạnh, lão đã tự mình thể nghiệm rồi, dù là lão cũng phải vất vả một phen.

Không ngờ Lâm phong chủ mạnh mẽ như thế, đấm một cú, mớ bảo bối nát như đồ hàng chợ.

Lâm Phàm mỉm cười với Cửu Sắc lão tổ, biểu thị hãy bình tĩnh, đừng quá giật mình.

Lâm Phàm đạp bước, chớp mắt biến mất tại chỗ.

- A?

Con ngươi nam nhân áo vàng co rút, bị người đột nhiên xuất hiện trước mắt hù sợ ngây người.

Lâm Phàm híp mắt cười nhìn đối phương:

- À.

Hai cặp mắt đối diện nhau.

Trong cảnh này, cảm giác khủng hoảng bao phủ trái tim nam nhân áo vàng.

Rất không hay.

Nguy hiểm.

Trán gã rịn mồ hôi, sâu trong lòng cảm giác nguy hiểm vô cùng.

Cái chết đến gần, gã nhìn thẳng dân bản xứ trước mắt, rất không cam lòng, vì sao gã có cảm giác như thế?

Không được, phải đánh vỡ cảm giác đó mới lấy được cuộc sống mới.

Nam nhân áo vàng gầm lên:

- Đồ khốn nhà . . .!

Không khí quanh người gã chấn động, khuếch tán ra ngoài. Nam nhân áo vàng định thi triển thủ đoạn kinh người, cưỡng ép nghiền nát đối phương.

Lâm Phàm cười, giơ tay tát:

- Vùng vẫy vui đấy.

Cái tát rất mạnh, năm ngón tay lấp lánh tia sáng, dòng khí quấn quanh đầu ngón tay phong tỏa không gian.

- Không nhúc nhích được!

Nam nhân áo vàng cảm nhận uy thế khủng bố đó, muốn cử động nhưng kinh hoàng phát hiện không thể làm được, một ngón tay cũng khó nâng lên.

Bốp!

Vang tiếng nổ trầm đục.

Bàn tay tát mạnh lên mặt nam nhân áo vàng, lực lượng to lớn suýt làm đầu bay khỏi cổ.

Quán tính va chạm làm người gã xoay tít bảy trăm hai mươi độ trên cao, kèm theo máu tươi đầy trời.

Rầm ầm!

Nam nhân áo vàng rớt cái bịch xuống đất, tro bụi bốc lên mù mịt.

- Ọe!

Mắt nam nhân áo vàng lóe tia kinh hoàng, một tay chống đất ọc từng ngụm máu, cảm giác gò má nóng rát chân thật. Mặt gã hơi biến hình, sưng phù.

Nam nhân áo vàng giật mình khó tin nhìn:

- Không thể nào! Sao mạnh vậy được?

Nơi này chỉ là vực ngoại giới dung hợp, sao có nhân vật mạnh mẽ như thế?

Nam nhân áo vàng cảm thấy mình bị nhục nhã, khó khăn đứng lên:

- Ta không tin!

Dù trong miệng toàn là máu tươi thì gã quyết không để mình bị trấn áp.

Gã là . . .

Bốp!

Lâm Phàm giơ tay tát.

Nam nhân áo vàng hóa thành luồng sáng bay xa.

Bay tới trước lô nhốt Cửu Sắc lão tổ.

Phập!

Thân thể nam nhân áo vàng bị nghiền áp mạnh, không chịu nổi nổ tung, đống máu tung tóe nhuộm đỏ lô.

- Phi! Phi!

Cửu Sắc lão tổ không thể nhúc nhích, dính máu đầy mặt.

- Lâm phong chủ, kiềm chế chút được không, lão phu không thể nhúc nhích, bị máu tươi ướt mặt rồi này!

Cửu Sắc lão tổ thấy tận mắt cảnh tượng này, sợ đến dựng đứng tóc gáy.

Quá mạnh, thật sự quá mạnh.

Trước kia đã xem thường Lâm phong chủ, không ngờ thực lực của hắn khủng bố đến thế.

Lâm Phàm giơ tay:

- Ngại quá, không chú ý.

Chán chết, hắn tưởng sẽ có cuộc chiến sung sướng lâm li, nhưng ai người này làm người ta tuyệt vọng.

Bảo bối không tệ, có uy thế rất mạnh, nhưng bị hắn dùng lực lượng mạnh nhất đánh trúng thì không gợi lên chút bọt nước, toàn bộ bị một đấm nổ nát, tuyệt đối không cho cơ hội lần thứ hai.

Cửu Sắc lão tổ siêu kích động, không nói nên lời:

- Lâm phong chủ, rất cảm tạ, lão phu cảm động muốn khóc.

Lâm Phàm rất bình tĩnh, hắn không muốn thấy tình huống này.

Hắn không hy vọng đối phương nhỏ yếu như vậy, rất muốn có cuộc chiến lực lượng va chạm thật sự, nhìn hai người này xem, yếu đến mất lương tri!

Lâu lắm rồi hắn không còn cảm nhận niềm vui khi chiến đấu.

Lâm Phàm nhìn nữ nhân tóc tím:

- Còn đứa cuối cùng.

Nữ nhân tóc tím là người cao ngạo, lúc trước vẻ mặt lạnh lùng ngạo nghễ, đôi mắt tím bắn tia sáng cao ngạo chỉ nữ thần mới có.

Lúc này mặt nữ nhân tóc tím không chút máu, người run run.

Lâm Phàm đi tới trước mặt nữ nhân tóc tím, hờ hững đánh giá:

- Sao? Muốn đánh nhau?

Nữ nhân tóc tím lắp bắp:

- Ta . . . ta . . .

Nàng chứng kiến tất cả chuyện vừa rồi, đâu dám láo.

Lâm Phàm giơ tay vỗ vai nữ nhân tóc tím:

- Nói chuyện thì nói rõ ràng, đừng nói lắp, cũng đừng nhúc nhích, chút nữa sẽ trò chuyện với nàng sao. Nhớ kỹ, bản phong chủ không phải người xấu.

Nói xong câu đó thì Lâm Phàm không nói nhiều nữa.

Cuối cùng giữ lại một người, nếu chết hết thì không hỏi rõ ràng được, lố chết.

Tâm tình nữ nhân tóc tím phức tạp, mắt tràn ngập khủng hoảng nhìn hai bãi máu.

Không thể chết ở chỗ này.

Phải rời đi.

Dân bản xứ đưa lưng về phía nàng, nàng suy tư thật lâu, định

liều một phen, nếu dùng thứ kia thì có cơ may.

Xoẹt!

Cổ tay nữ nhân tóc tím nhích nhẹ, thầm giấu một cây kim tỏa ánh sáng đen.

Trấn Thần Châm.

Dù là ai, hễ trúng cây kim này là chết chắc.

Chương 893: Biểu hiện tốt, cho ngươi toàn thây

Lâm Phàm cười nói:

- Lão tổ, bộ dạng của ngươi thật thảm, công nhận ánh mắt của ngươi không tệ, biết kêu Lạc Vân đi báo tin cho bản phong chủ, nếu không thì ngươi thảm rồi.

Đường đường là lão tổ Đan giới mà bị người ở bên trong, hơn nữa bộ dạng thảm như vậy.

Nếu để người tôn sùng Cửu Sắc lão tổ biết thì e rằng danh tiếng tuột dốc không phanh.

Cửu Sắc lão tổ biến thành, tim đau nhói, không quên phản bác:

- À, đừng nhắc đến nữa, Lâm phong chủ, chuyện quá khứ không thể nhìn lại. Lão phu sơ sẩy thôi, nếu biết trước bọn họ có nhiều bảo bối như thế thì sao lão phu có thể bị họ hàng phục được.

Lão đến đây đâu ngờ xảy ra chuyện như vậy, nếu biết sẽ gặp đám người có nhiều bảo bối thì lão đã cảnh giác, sẽ không thảm thế này.

Lâm Phàm nói:

- Không nói nữa, đập lô giúp ngươi đã.

Cái lô này nhìn là biết thứ tốt, tỏa ánh sáng như ẩn như hiện. Ngoài lô điêu khắc bốn thần thú, giống loại đều quen thuộc với hắn.

Đột nhiên!

Cửu Sắc lão tổ giật mình kêu lên:

- Lâm phong chủ cẩn thận!

Lão thấy phía xa có luồng sáng đen bắn tới nên vội kêu lên.

Cửu Sắc lão tổ thấy nữ nhân tóc tím lắc cổ tay, niệm chú, đầu ngón tay phát sáng rực rỡ. Trấn Thần Châm trên ngón tay nàng như có linh tính, cây kim tựa rắn độc bắn về phía Lâm Phàm.

- Hưm?

Lâm Phàm hết sức bình tĩnh, không hốt hoảng bối rối khi nghe Cửu Sắc lão tổ kêu to.

- Cẩn thận cái gì?

Lâm Phàm cảm giác có lực lượng quỷ dị bắn tới từ sau lưng, hắn xoay người, vươn tay muốn nhìn xem đó là cái gì.

Phập!

Tiếng da thịt rách, tia sáng đen đâm vào người Lâm Phàm, biến mất không dấu vết.

Hiếm khi nữ nhân tóc tím nở nụ cười:

- Tốt quá!

Nữ nhân tóc tím vốn định nhanh chóng chạy trốn, thoát kiếp nạn, nhưng thấy đối phương trúng Trấn Thần Châm rồi thì chạy làm gì nữa.

Nữ nhân tóc tím cười phá lên:

- Ha ha ha! Trúng Trấn Thần Châm của ta rồi, để xem ngươi làm sao sống! Ngươi giết bọn họ, đã phạm tội lớn bằng trời, lấy mạng của ngươi ra cũng không đền nổi!

Ánh mắt nữ nhân tóc tím lạnh băng, lúc trước còn khủng hoảng, sợ hãi, còn bây giờ thì hết sức bình tĩnh, không hoảng chút nào. Sự việc đã nằm trong phạm vi khống chế của nàng, đã trúng Trấn Thần Châm thì đừng mơ sống được.

Mới rồi nữ nhân tóc tím còn lo không biết có bắn trúng không, nếu không bắn trúng thì phải chạy trốn ngay.

Nào ngờ dân bản xứ này ngu như vậy, không né tránh, dùng tay đỡ, ngu không thể tả.

- Ha ha ha! Có phải cảm giác tinh thần hỗn loạn, mờ mắt, không thấy rõ mọi thứ trước mắt? Trạng thái đó rất bình thường, lát nữa ngươi sẽ phát hiện thần hồn mờ nhạt, bị cắn nuốt mãi cho đến khi hoàn toàn chết đi.

Nữ nhân tóc tím cười, sau đó nhìn nữ nhân đứng gần đó, nàng không thèm quan tâm, thứ tồn tại có thể tùy tay trấn áp mà thôi.

Lão tổ Đan giới khó chơi đã bị nhốt trong lô, muốn thoát ra không dễ vậy.

Lâm Phàm nhìn đối phương, bất đắc dĩ lắc đầu:

- Thật là đứa nhỏ nghịch ngợm.

Chơi kim không phải thói quen tốt.

Đối với liệt kệ mấy triệu chứng thì Lâm Phàm không cảm giác gì, ngược lại tinh thần càng lúc càng tốt.

Đúng là có lực lượng kỳ lạ chui vào não của hắn, muốn cắn nuốt thần hồn, nhưng bị đánh nát ngay, đã tan biến.

Cửu Sắc lão tổ nghe cô ả kia nói vậy thì luống cuống:

- Lâm phong chủ, ngươi có sao không?

Nếu Lâm phong chủ thật sự xảy ra chuyện, vậy là mọi thứ đã làm đều uổng phí.

- Không sao, bản phong chủ thả ngươi ra trước, vừa lúc có việc muốn bàn với ngươi.

Lâm Phàm đi tới trước cái lô, giơ tay gõ.

Cóc cóc!

Tiếng giòn vang, là lô đỉnh luyện đan.

Nhưng Lâm Phàm không biết luyện đan, nên không cần mấy thứ này.

Cửu Sắc lão tổ vẫn thấy lo:

- Thật sự không sao?

Lão cảm thấy Lâm phong chủ cố giả vờ bình tĩnh, không biết lúc nào đột nhiên ngã xuống, khi đó thì bi kịch.

Nữ nhân tóc tím rất mạnh, Lạc Vân không đánh lại, có lẽ sẽ bị đối phương diệt gọn.

- Đừng hoảng, độ cứng của lô này rất cao, chắc là món bảo bối, người khác rất khó thả ngươi ra.

Lâm Phàm tập trung nghiên cứu, hai tay sờ soạng, xúc cảm không tệ.

Thanh Oa giỏi luyện đan, nhưng con đó không biết giấu bao nhiêu bí mật, chắc không thiếu lô, nên không cần chừa lại cho nó.

Nữ nhân tóc tím ngây người:

- A?

Nàng không tin, đối phương trúng Trấn Thần Châm lâu như vậy mà sao không bị gì?

- Không đúng, chắc cố chống chọi thôi. Nhưng không thể nào, chưa từng nghe ai trúng Trấn Thần Châm mà còn sống khỏe đến bây giờ.

Nữ nhân tóc tím không dám chắc chắn.

Đột nhiên sinh ra cảnh tượng kinh người.

Phập!

Lâm Phàm khép lại mười ngón đâm mạnh vào lô, bấu lô giật mạnh ra hai bên, bẻ lô thành hai mảnh.

Nữ nhân tóc tím há hốc mồm, suýt rớt tròng mắt:

- Không thể nào!

Nữ nhân tóc tím cảm giác đây là cuyện không thể xảy ra nhất trong tất cả những gì nàng từng thấy.

Lô kia không phải thứ tầm thường, sao có thể tay không bẻ ra được, hơn nữa dân bản xứ đã trúng Trấn Thần Châm.

- Chẳng lẽ . . . hắn không sao?

Khi nữ nhân tóc tím nghĩ đến khả năng này thì nàng luống cuống, chậm rãi thụt lùi, muốn chạy khỏi đây.

Giáng lâm vực ngoại giới toàn là nhân viên tiên phong, tìm hiểu tình huống, xây dựng đường hầm không gian trong vực ngoại giới.

Cửu Sắc lão tổ ngẩn ngơ:

- Lâm phong chủ, sức lực của ngươi hơi lớn.

Cửu Sắc lão tổ không cho rằng lô này dễ bẻ ra, nếu dễ vậy thì lão đã không bị nhốt ở bên trong.

- Tạm được, lô này không quá rắn chắc.

Lâm Phàm rất thất vọng với cái lô, không cứng chút nào, bẻ một cái đã vỡ ra, không làm được gì với nó.

Lâm Phàm chợt cau mày, vụt ngoái đầu, phát hiện nữ nhân tóc tím bay lên cao bắn về phía xa.

Nữ nhân tóc tím hốt hoảng muốn chết:

- Ta phải rời khỏi đây, quá nguy hiểm, không thể ở lại!

Nữ nhân tóc tím trực giác nguy hiểm bao phủ trái tim, cảm giác này rất tệ.

Lâm Phàm bất mãn hét hướng phía xa:

- Ta đã bảo đừng nhúc nhích, không cho phép ngươi đi mà!

- Ngươi chờ đó, có ngày ngươi sẽ phải trả giá đắt!

Nữ nhân tóc tím không dám ở lại, nàng không rõ chuyện này là sao.

Vì sao Trấn Thần Châm không có hiệu quả?

Nàng mang theo cây kim này buông xuống là để phòng ngừa bất trắc.

Dù kẻ địch thực lực mạnh hơn nàng nhưng bị trúng Trấn Thần Châm thì sẽ chết trong đau đớn.

Nhưng đối phương chẳng những không bị gì ngược lại tinh thần phơi phới.

Hữu Sắc Nhãn Tình mở ra.

Nữ nhân tóc tím rùng mình, tim đập nhanh, nàng đứng trên trời xa, đôi mắt từ trong suốt trở nên táo bạo.

- Khốn kiếp, ta muốn giết ngươi!

Suy nghĩ muốn giết đối phương tràn ngập trong óc nàng.

- Trời ạ, cô nàng này trở lại rồi?

Cửu Sắc lão tổ cũng thấy đối phương chạy trốn, đang định nhắc nhở Lâm phong chủ nhưng không ngờ cô ả nửa đường vòng về.

Trong này có ẩn khuất gì đó, nếu không thì tại sao khi không nàng quay lại?

Nữ nhân tóc tím bộc phát ra toàn bộ lực lượng, ánh sáng quấn quanh người nàng chói mù mắt, uy thế bắt kịp và vượt xa đa số người vực ngoại giới, dù là lão tổ một số thế lực lớn cũng không đánh lại nàng.

Đúng là rất mạnh, không thể coi thường, hèn gì Thanh Oa sợ đến bay luôn 'trứng'.

Mụ Vạn Quật lão tổ nặng trĩu ưu tư cũng hợp lý.

- Nhưng . . . vẫn rất yếu.

Mắt Lâm Phàm lấp lóe tia sáng, khi nữ nhân tóc tím sắp đến gần thì hắn đóng Hữu Sắc Nhãn Tình, đấm mạnh vào bụng của đối phương.

Bốp!

Nắm tay đấm vào bụng nữ nhân tóc tím, lực lượng cường đại bộc phát ra, có lẽ đã đấm nát tử cung của đối phương.

Khí kình khủng bố bắn ra từ sau lưng nữ nhân tóc tím, hóa thành cột sáng bắn về phía xa, xới mặt đất hình thành con đường lên trời.

- Phụt!

Đối với nữ nhân tóc tím thì thời gian ngừng lại vào khoảnh khắc này.

Thân thể nàng lơ lửng trên cao, người co thành con tôm, máu tuôn ra, há mồm hộc bãi máu.

Đôi mắt màu tím biến thành trắng, một mảnh trắng xóa, dường như đã mất lý trí.

Bộp!

Lâm Phàm xòe tay xuyên qua mái tóc rậm, bấu đầu nàng xách lên.

- Ta đã bảo ngươi đừng nhúc nhích, đứng im mà, ngươi nói xem chạy làm gì?

Lâm Phàm sẽ không hiền hòa với loại người này, để nàng sống vì muốn hỏi chút chuyện.

Nếu phối hợp tốt hắn sẽ cho toàn thây.

Giờ thì tốt rồi, còn muốn chạy, tức là không nể mặt hắn.

Lạc Vân nuốt nước miếng, xem ngây người.

Cú đấm kia đánh vào người nữ nhân tóc tím không biết đau cỡ nào, nhìn uy thế thì biết, siêu khủng bố.

Lạc Vân nhủ thầm:

- Nữ hài tử đẹp vậy mà hắn xuống tay được.

Không phải Lạc Vân cho rằng không nên đánh nữ nhân tóc tím, chỉ vì Lâm phong chủ ra tay không chút do dự.

Nếu là nam nhân bình thường sẽ không dứt khoát xuống tay như vậy.

Cửu Sắc lão tổ ngơ ngác nhìn:

- Lâm phong chủ lợi hại, ngươi quá bá đạo.

Ra tay dứt khoát không chân chừ, mặc kệ đối phương là nam hay nữ, đẹp hay xấu, khi nên ra tay là ra tay, một đấm đánh cho đối phương mất nửa cái mạng nhỏ.

Cực kỳ kinh người.

- Tạm được, lão tổ, giờ ta thả ngươi ra, đừng quá hoảng.

Lâm Phàm ném nữ nhân tóc tím sang một bên, bẻ lô vỡ ra hoàn toàn.

- Hai chân của ngươi bị chém à.

Lâm Phàm không ngờ Cửu Sắc lão tổ thảm đến vậy, hai chân bị chém đứt, tội nghiệp kinh.

Cửu Sắc lão tổ lúng túng, bị phát hiện rồi.

Cửu Sắc lão tổ nói:

- Cái này thì . . . Lâm phong chủ, mất mặt, thôi đừng nhắc tới. Bọn họ hạ cấm chế trên chân lão phu, phòng ngừa lão phu phục hồi lại. Nhưng không sao, chút nữa giải quyết xong.

Lâm Phàm nâng Cửu Sắc lão tổ ra, vặn gãy thứ tới người lão.

Cửu Sắc lão tổ lấy lại tự do, thở phào, trừ bỏ lực lượng bám trên đôi chân, nuốt đan dược, thoáng chốc nhiều dược lực bộc phát ra.

Thịt trên đôi chân bị chặt cụt mấp máy, mọc lại.

Cửu Sắc lão tổ cảm kích nói:

- Đa tạ Lâm phong chủ.

- Khỏi tạ, đây là giao dịch, nhưng không vội, giải quyết chuyện trước mắt đã.

Lâm Phàm nhìn nữ nhân tóc tím, tiếp theo nên hỏi thăm tình huống mới nhất.

Còn về đối phương có nói ra hay không thì không cần lo, cùng lắm mang về cho lão sư sưu hồn là xong.

Cửu Sắc lão tổ có linh cảm không may.

Giao dịch?

Giao dịch gì?

Hình như lão chưa nói bao giờ?

Chương 894: Ngươi không biết rõ mối quan hệ giữa mặt mũi và không mặt mũi

Cửu Sắc lão tổ rất mờ mịt, giương mắt trông mong nhìn Lâm Phàm, không rõ xảy ra chuyện gì.

Giao dịch?

Lão thật sự không biết gì, lòng hơi hoảng.

Cửu Sắc lão tổ nhìn sang Lạc Vân, như muốn hỏi tình huống cụ thể.

Lạc Vân thần nữ phát hiện ánh mắt của lão tổ, chắc lão đã biết chuyện giao dịch, nàng nhìn sang hướng khác, không dám đối diện với lão tổ.

Là nàng tự tiện đồng ý việc này, khi đó vì quá lo cho lão tổ nên nàng đồng ý giao dịch với Lâm phong chủ.

Chuyện này dù sao không liên quan gì nàng, abrn thân lão tổ dở, bị người trấn áp, nếu nàng không tự quyết định thì không tưởng tượng nổi hậu quả.

Xét cho cùng lão tổ càng nên cảm tạ nàng.

Hơn nữa giao dịch này không lỗ vốn, rất đáng giá.

Cửu Sắc lão tổ không phải kẻ khờ:

- Nguy rồi, cảm giác xảy ra chuyện.

Nữ nhân tóc tím may mắn hơn hai nam nhân kia, được toàn thây, hơn nữa chưa chết.

Cú đấm vừa rồi không quá mạnh, nếu đánh thật thì nữ nhân tóc tím không phải bộ dạng này mà là cả người nổ tung thành đống máu loãng.

Đây là lần duy nhất Lâm Phàm nhẹ tay.

Lâm Phàm bước tới trước mặt nữ nhân tóc tím, túm tóc đối phương xách lên như xách lợn chết.

- Này, tỉnh lại, có chuyện hỏi ngươi, đừng giả chết.

Lâm Phàm lắc cổ tay, nhưng nữ nhân tóc tím không nhúc nhích, làm hắn rất buồn rầu, chưa xuống tay ác mà sao nàng cứng đơ rồi, tình huống này không tốt chút nào.

Cửu Sắc lão tổ giải thích:

- Lâm phong chủ, chắc nữ nhân kia đã bị ngươi đánh xỉu.

Lão cảm giác Lâm phong chủ thật ác, không có thói quen của mấy người trẻ tuổi.

Rất tốt, tốt vô cùng.

Cửu Sắc lão tổ có thấy cú đấm đó, dùng sức rất mạnh,. Đánh người tiêu tiểu tại chỗ.

Tưởng tượng một nữ nhân xinh đẹp bị đánh tơi tả như vậy, ngươi nói xem có người người đau lòng không?

- Xiu rồi? Bản phong chủ có nặng tay lắm đâu.

Lâm Phàm câm nín, giơ tay tát bôm bốp.

Hắn thúc giục:

- Này, mau tỉnh lại, có chuyện hỏi ngươi.

Đi ra làm việc, thời gian quý giá, hơn nữa hắn phát hiện cách làm giàu.

Lâm Phàm cảm giác giao dịch là công việc rất có tương lai, có tương lai hơn chép sách.

Nữ nhân tóc tím không nhúc nhích, mí mắt không run run, như Cửu Sắc lão tổ nói, có lẽ nàng đã xỉu.

Lâm Phàm thả đầu nữ nhân tóc tím ra, chuẩn bị gặt:

- Thôi, nếu đã xi thì giết luôn.

Hỏi han tình huống không phải việc quan trọng gì, đôi khi vận dụng đầu óc thông minh phát hiện ra bí mật càng là việc khiến người sung sướng vô cùng.

Mí mắt nữ nhân tóc tím bỗng run run.

Nàng không xỉu, đã sớm tỉnh lại, nhưng không dám mở mắt ra, sợ xảy ra chuyện khủng bố.

Bị tát mấy cái nàng cũng cắn răng chịu đựng.

Không thể tỉnh lại, mở mắt ra là sẽ xảy ra chuyện khủng bố.

Nào ngờ đối phương thấy nàng không tỉnh thì tính lấy mạng của nàng, làm nàng ợ không dám giả chết nữa.

Nữ nhân tóc tím hốt hoảng nói:

- Ta tỉnh rồi, tỉnh rồi!

Sự cao ngạo, bình tĩnh ngày xưa của nàng đã tan biến từ lúc bị trấn áp.

Nữ nhân tóc tím thật sự sợ chết khiếp.

Không biết người này là ai mà sao mạnh dữ dội.

Trước khi buông xuống bọn họ đã được cho biết tình huống cụ thể. Vực ngoại giới tương đương với giới vực nhỏ phụ thuộc, tuy có cường giả nhưng với thực lực và năng lực của họ dù không đánh lại cũng dư sức ứng đối.

Nhưng nhìn xem bây giờ, ứng đổi khỉ mốc, mạng cũng mất rồi.

Giọng nữ nhân tóc tím dịu dàng, đặt tư thái ở vị trí thấp nhất:

- Các ngươi muốn làm gì? Có gì từ từ nói, ta không có ác ý với các ngươi.

Nữ nhân tóc tím hối hận không kịp, nếu biết trước chỗ này là như vậy thì nàng đã không đến.

Lâm Phàm cười nói:

- Ngươi không có ác ý với chúng ta? Không sao, bản phong chủ có ác ý với ngươi là được.

Cô ả này rất âm hiểm, dục vọng muốn sống mãnh liệt đến đáng sợ.

Nữ nhân tóc tím ngơ ngác nhìn Lâm Phàm, cảm giác như gặp quỷ.

Hắn nói chuyện khó hiểu, bọn họ là thành viên tiên phong, nhận trách nhiệm nặng nề trong giới trẻ ở thế lực của mình, giờ bị mạnh tay trấn áp, xem như đã thất bại, lòng nàng đau đến không nói nên lời.

Cửu Sắc lão tổ nghiêm túc nói:

- Lâm phong chủ, lão phu cảm nhận tình trạng của nữ nhân này, dao động lực lượng trong người tuy giống chúng ta nhưng khác nhiều.

Cửu Sắc lão tổ muốn nhìn thấu lai lịch của đối phương, nhưng trước khi đối phương nói rõ ra thì lão rất khó suy đoán.

Lâm Phàm ngồi xổm xuống trước mặt nữ nhân tóc tím:

- Ừm, không sao, hỏi là biết. Bản phong chủ hỏi ngươi một câu, ngươi trả lời thành thật, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn thì bản phong chủ cho ngươi toàn thây, bảo đảm yên lặng, có mặt mũi ra đi.

- Ta %￥% . . .!

Nữ nhân tóc tím muốn chửi rủa, bị khùng sao?

Đôi mắt nàng chất chứa tuyệt vọng:

- Ngươi có ý gì? Tức là không định cho ta đường sống? Nếu đều là chết thì tại sao ta phải trả lời cuâ hỏi của ngươi?

Tuy nữ nhân tóc tím sợ nhưng nàng không đánh mất chỉ số thông minh.

Nếu đều phải chết thì tại sao nàng phải thành thật trả lời câu hỏi của đối phương?

Cửu Sắc lão tổ đề nghị:

- Lâm phong chủ, cô nương này không ngốc, nhìn thoáng vấn đề. Hay là để nàng thành thật trả lời rồi cho một con đường sống.

Người ta nói đúng, dù sao phải chết, chẳng bằng không nói gì cả.

Nữ nhân tóc tím nghe thế thì mắt lấp lóe tia sáng hy vọng, cố nén thân thể đau nhức nói:

- Nếu các ngươi thề sau khi ta thành thật trả lời thì thả ta đi, vậy ta sẽ nói tất cả cho các ngươi biết.

Nói hết cho đối phương không phải việc lớn lao gì, với thực lực chỗ bọn họ, chỉ cần đường hầm không gian mở ra thì người nơi này là con kiến, một ngón tay đủ nghiền chết.

Lâm Phàm nhìn nữ nhân tóc tím:

- Thề cái đầu ngươi! Bản phong chủ thì thấy ngươi không hiểu sự khác nhau giữa có mặt mũi và không mặt mũi lớn cỡ nào.

Lâm Phàm sẽ không tốt bụng thả đối phương đi.

Đùa, mơ hả.

Lúc trước ra tay ác độc như thế, nếu không phải hắn đủ mạnh thì đã bị đối phương giết rồi.

Mái tóc dài rũ xuống, mắt nữ nhân tóc tím lấp lóe tia sáng, vận chuyển đầu óc cố tìm cách.

Thần thông bí pháp, nhiều không đếm xuể.

Âm mưu quỷ kế, tạm thời vô dụng.

Pháp bảo hại người, nàng không mang theo.

Nữ nhân tóc tím bỗng thấy hối hận, nếu biết trước sẽ gặp chuyện như vậy thì nàng nên chuẩn bị sung túc hơn rồi hãy đến đây, dù gặp tình huống như hiện giờ cũng có nắm chắc rời đi.

- Nếu kết quả vẫn là chết thì ta sẽ không trả lời câu hỏi nào của ngươi, nhưng ta sẽ nói cho các ngươi biết, tương lai các ngươi sắp trải qua chuyện khủng bố hơn nữa. Bây giờ biết sớm sẽ có lợi lớn cho ngươi, cho mọi người.

Nữ nhân tóc tím không tin đối phương sẽ trực tiếp chém giết nàng, vì nàng còn có chỗ lợi dụng. Theo tư duy của người bình thường sẽ để nàng sống, tìm cách hỏi thăm tin tức hữu dụng.

Hễ nàng còn giá trị lợi dụng thì nàng sẽ không chết.

Chờ người bên mình đến là lúc nàng tự do.

Lâm Phàm nói:

- Đừng nói mấy lời đó, bản phong chủ sẽ mang ngươi về, để lão sư của bản phong chủ sưu hồn, khi đó vẫn có thể biết tất cả.

Nữ nhân tóc tím cười phá lên:

- Ha ha ha! Sưu hồn? Cách buồn cười. Người đến đây đều được gia cố, muốn sưu hồn vô cùng khó khăn, thực lực nhỏ yếu sẽ chết tại chỗ, dù thực lực cường đại vẫn sẽ bị tổn thương khủng bố. Nếu không tin cứ thử một lần.

Nữ nhân tóc tím làm vẻ mặt buồn cười, người của vực ngoại giới ngu gì đâu, tin tưởng có thể sư hồn.

Lâm Phàm mở miệng hỏi:

- Các ngươi lại đây như thế nào?

Có dùng sưu hồn được hay không đều chẳng sao, dù gì chỉ hỏi chuyện.

Nữ nhân tóc tím nhìn thẳng vào mắt Lâm Phàm, mặt không biểu tình, không chút chột dạ.

Nàng không trả lời, lúc này càng ít nói thì giá trị bản thân càng lên cao.

Đối với bất cứ ai thì chưa biết mãi mãi là quý giá nhất, gợi lòng tò mò nhất.

Nếu biết quá nhiều sẽ hạ thấp giá trị xuống chót nhất.

Giống như làm người, lộ hết của cải ra là đồ ngu. Qua một thời gian, lộ ra đôi chút mới khiến người cảm giác ngươi có giá trị rất lớn.

Răng rắc!

Lâm Phàm chộp cổ chân nữ nhân tóc tím bóp mạnh, xương ống chân vỡ vụn, cổ chân quặt quẹo dán trên cẳng chân.

- A!

Nữ nhân tóc tím đau thấu óc, gào thét thê thảm.

Nỗi đau này tuy làm nàng rất đau nhưng còn trong khả năng chịu đựng được, nhưng nàng cảm nhận có lực lượng khác đang xé rách mình.

Nữ nhân tóc tím sắp chảy nước mắt nước mũi.

Nghe tiếng giòn vang, mí mắt Cửu Sắc lão tổ co giật.

Khủng bố quá.

Lạc Vân thần nữ sợ ngây người.

Nói ra tay liền làm, quá khủng.

Đương nhiên Lạc Vân sẽ không đồng tình đối phương.

Nếu không nhờ Lâm phong chủ thì lão tổ đã chết, Đan giới mất trụ cột, không biết kết cục của họ khủng khiếp cỡ nào.

Lâm Phàm bình tĩnh nói, không cao giọng không trầm thấp, như thể việc hắn làm là chuyện bình thường:

- Hỏi ngươi đấy, lại đây bằng cách nào?

- Ta . . .!

Răng nữ nhân tóc tím va lách cách, đau đớn khó nhịn, nàng trừng Lâm Phàm:

- Ta sẽ không nói! Các ngươi chờ đó, sẽ có người báo thù cho chúng ta, các ngươi sẽ chết không có chỗ chôn!

Răng rắc!

Tiếng xương gãy, cẳng chân gãy đến chỗ đầu gối.

- A!

Tiếng la thảm thiết vang xa.

Lâm Phàm nhìn đối phương:

- Xem ra ngươi vẫn không muốn nói, vậy đành tiếp tục.

Răng rắc!

Phụt!

Xương trắng đâm xuyên đùi, thịt bầy nhầy, máu chảy ròng rã.

- A! Ta nói, ta nói! Chúng ta lại đây qua Không Gian Thần Trụ!

Nữ nhân tóc tím đổ mồ hôi lạnh, mặt vặn vẹo.

Nàng không tin được rằng mình sẽ gặp đãi ngộ như vậy. Trước kia nàng được người ủng hộ hoặc một đám người mến mộ đi theo.

Lâm Phàm hỏi:

- Là cột đá dựng ở chỗ đó?

Nữ nhân tóc tím đáp nhanh:

- Đúng vậy!

- Không Gian Thần Trụ có tác dụng gì, nói cụ thể hơn.

Lâm Phàm suy tư, chắc đó là thứ đưa người tới, nhưng cụ thể thế nào thì không biết rõ.

Nữ nhân tóc tím đau đớn kêu lên:

- Không có ích gì, chỉ đưa chúng ta đến!

- Ngươi nói dối.

Lâm Phàm híp mắt, lắc cổ tay lại bẻ gãy, rắc một tiếng, một chân biến mất, chồng lên nhau như cái chăn đắp.

Tiếng gào la không ngớt.

Nữ nhân tóc tím sắp đứt dây thần kinh:

- Ta không có! Sự thật đúng là vậy, ngươi không tin là chuyện của ngươi!

Nữ nhân tóc tím đau đớn không chịu nổi, tên này không chỉ bẻ gãy xương của nàng còn rót lực lượng vào người hành hạ nàng, đó mới là cảm giác đau thật sự.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Lại không thành thật, đổi chân vậy.

Người không thành thật thì hắn đành xin lỗi.

Răng rắc!

Tiếng giòn vang, bắt đầu bẻ chân khác.

Nữ nhân tóc tím đã đứt dây thần kinh:

- Ta nói, ta nói, ta sai rồi, ta nói . . .

Nàng thật sự không chịu đựng nổi đau đớn và khốn khổ tột độ thế này.

Chương 895: Nữ nhân đừng khó xử nữ nhân, chôn đi

- Không Gian Thần Trụ hình thành đường hầm không gian kết nối với chỗ chúng ta ở, khi đó chúng ta đến đây chỉ trong chớp mắt, giảm mất thời gian đến thấp nhất.

Nữ nhân tóc tím đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, nàng thật sự rất hoảng. Thủ đoạn của đối phương không khủng bố gì, nhưng đau đớn hành hạ sẽ làm người ta tan vỡ thần kinh.

Lâm Phàm hỏi tiếp:

- Còn gì nữa?

Hắn không tin chỉ có chút thông tin này.

Lòng của nữ nhân như kim dưới đáy biển, lòng dạ thì rộng như biển cả mênh mông.

Câu này rất đúng, không giấu chút gì thì không dám nói mình là nữ nhân.

Nữ nhân tóc tím cố giấu diếm:

- Không còn, điều gì nên nói ta đã nói.

Lâm Phàm nhíu mày nói:

- Sao lại không thành thật rồi.

Tốn thời gian hơi lâu, phiền phức thật. Nhưng Lâm Phàm muốn bớt đi đường vòng, tìm hiểu rõ ràng tình huống cụ thể.

Răng rắc!

- A! Ta nói, ta nói tiếp! Không Gian Thần Trụ có tổng cộng một vạn lẻ tám cây, rải rác các góc vực ngoại giới, ta chỉ biết như thế.

Nữ nhân tóc tím đổ hết bí mật ra.

Cửu Sắc lão tổ nhắc nhở:

- Ài, tuổi còn nhỏ mà sao gian manh quá, còn gì nữa thì nói ra mau, nói nhiều chút là bớt chịu tội, nghĩ thoáng chút. Hơn nữa Lâm phong chủ không phải người xấu, hắn là người rất tốt, ngươi phối hợp chút là sẽ không sao.

Biểu tình của Cửu Sắc lão tổ rất nghiêm túc, sự việc không đơn giản như đã nghĩ.

Một vạn tám trăm cây, số lượng quá lớn.

Nếu mỗi cây cột đều mang theo những cường giả Đạo cảnh đỉnh thì chẳng phải là kinh khủng khiếp lắm ư?

Dù là sau khi vực ngoại giới dung hợp thì mấy ai ngăn cản được?

Cửu Sắc lão tổ nghĩ đến đây trán vã mồ hôi lạnh, ánh mắt nhìn nữ nhân tóc tím trở nên gay gắt hơn.

Trong sách cổ rách nát có ghi lại giây phút bi thương đau khổ nhất của tất cả vực ngoại giới.

Người sống sót không bằng một phần mười, tu dưỡng mấy vạn năm mới từ từ trở lại thời kỳ đỉnh cao cũ.

Lâm Phàm hỏi tiếp:

- Còn gì nữa?

Nữ nhân tóc tím hét to:

- Hết rồi, thật sự hết, ta chỉ biết bao nhiêu đó!

Nàng không thể nói nữa, nói quá nhiều sẽ rất nguy hiểm.

- Đừng giày vò ta nữa, thả ta đi đi, ta sai thật rồi, giờ ta về nhà ngay, bảo bọn họ đừng đến nữa, chúng ta là phe yêu thích hòa bình.

Nữ nhân tóc tím chỉ muốn rời khỏi chỗ khủng bố này, trở về nhà, nói cho mọi người biết mang cường giả đến giết tên này thật thảm, lột da rút gân là nhẹ nhàng.

- Lại không thành thật.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua liền xem thấu đối phương, quần bên trong có màu gì hắn đều biết. Đừng thấy hắn bình thường không vận động não, hễ dùng não thì công thức tại sao một cộng một bằng ba vẫn tính ra được cho ngươi xem, liệt kê rõ ràng khiến ngươi tin

phục.

Răng rắc!

Lại bẻ gãy, tiếng giòn vang, xương trắng hếu đâm thủng thịt, máu chảy ròng ròng nhuộm đỏ mặt đất.

- A!

Nữ nhân tóc tím gào thảm, mặt vặn vẹo dữ tợn, sự căm thù ẩn giấu trong lòng sắp như núi lửa tuôn trào nhấn chìm tất cả.

Nhưng cơn đau đó thật sự khiến người khó mà chịu đựng nổi.

- Ta nói! Không Gian Thần Trụ là thần vật không gian chỗ chúng ta, một vạn lẻ tám trăm cây mở ra đường hầm không gian bao phủ bên trên vực ngoại giới là lúc người rầm rộ kéo đến.

Nữ nhân tóc tím không giấu diếm, nàng kể rất nhiều, thần trí đã hoảng loạn, có lúc nói chuyện lắp bắp.

Lâm Phàm suy tư:

- Nguy hiểm vậy sao.

Việc này hơi phức tạp, nếu quá sơ sẩy thì sẽ rắc rối đây.

Nhưng cũng thú vị.

Lâm Phàm chưa đi dạo hết vực ngoại giới, nhưng hắn vô song cõi đời, đẩy ngang không địch thủ, không ai có thể ngăn cản đường đi của hắn.

Bởi vậy nên ức hiếp nhỏ yếu không phải phong cách của hắn, muốn ăn hiếp thì chọn cao to, người nhìn là thấy cái mặt đáng đánh rồi.

- Nếu vậy thì thú vị hơn nhiều.

Răng rắc!

Lâm Phàm lẩm bẩm một mình, hai tay thói quen bẻ gãy chân của đối phương.

- Một vạn tám trăm cây, số lượng nhiều như biển, nếu mỗi cây đều mang đến cường giả Đạo cảnh thì chẳng phải là có mấy vạn người?

Răng rắc!

Lâm Phàm thì thào, chìm đắm trong thế giới của riêng mình.

Lâm Phàm hỏi:

- Ta hỏi ngươi, Không Gian Thần Trụ còn có ích gì? Cường giả mạnh nhất bên các ngươi thì mạnh cỡ nào?

Lâm Phàm cảm giác trong người sôi trào máu nóng, cảm giác đó rất sướng.

Không ai trả lời.

Lâm Phàm cau mày:

- Hưm? Không thành thật vậy sao? Ta hỏi mà ngươi không trả lời?

Kiên cường như thế? Vậy thì thú vị.

Lâm Phàm định bẻ tiếp nhưng hai tay bắt hụt, không bắt được gì.

Cửu Sắc lão tổ bần thần, lắp bắp nói:

- Cái kia . . . Lâm phong chủ, hình như người đã chết rồi.

Mới rồi lão thấy quỷ.

Lâm phong chủ không hỏi gì người ta, cứ lẩm bẩm rồi hai tay bẻ thân thể người ta.

Cổ họng của nữ nhân tóc tím dường như bị máu chặn, không phát ra tiếng được, cuối cùng cả người xếp nếp, nội tạng bị đè ép, thật nhiều máu phun ra từ thân thể nàng.

Lâm Phàm lấy lại tinh thần:

- A? Chết rồi?

Hắn nhìn kỹ lại nữ nhân tóc tím, ngây người, cảm giác mình làm sai chuyện.

- Đúng rồi nhỉ, thật sự đã chết.

Tình trạng của nữ nhân tóc tím vô cùng thê thảm, người bị xếp

nếp, không chết cũng mất mạng.

Lâm Phàm buồn rầu:

- Sao có thể như vậy?

Hắn đã nuốt lời, hứa cho người ta cái chết có mặt mũi mà giây phút hắn ngây người thì lỡ tay giết. Người gì không kiên cường, sức sống không dẻo dai gì hết.

Cửu Sắc lão tổ thấy vẻ mặt Lâm phong chủ hụt hẫng, lão còn tưởng là vì không hỏi rõ ra mọi thứ nên hắn cảm thấy tự trách, lão lên tiếng an tủi:

- Lâm phong chủ đừng tự trách, tuy chưa hỏi rõ chuyện ra nhưng ít nhất biết rất nhiều. Lâm phong chủ là anh hùng của vực ngoại giới, giúp ích rất lớn cho toàn vực ngoại giới.

Lâm Phàm xua tay, không muốn nói nhiều:

- Thôi.

Hắn kéo nữ nhân tóc tím ra, trải phẳng, miễn cưỡng thành hình người, tuy nhiều phần thân thể vặn vẹo góc độ quái dị nhưng không ảnh hưởng mỹ cảm tổng thể.

Lâm Phàm nói:

- Cái đó . . . Lạc Vân thần nữ chôn nàng ta đi, nữ nhân đừng khó xử nữ nhân, làm cẩn thận chút.

- ???

Lạc Vân đần mặt nhìn Lâm Phàm, mắt tròn mắt dẹt.

Cái quái quỷ gì? Hoang mang quá.

Vì sao là nàng chôn xác?

Vô lý thật.

Lâm Phàm sững sờ, chợt nhớ một việc, ngoắc tay, trữ vật giới chỉ của ba người bay tới chỗ hắn.

Giết người chôn xác là tố dưỡng cơ bản của con người hắn, thái độ với tài phú cũng không thể lãng phí.

Cửu Sắc lão tổ không dám lên mặt, thái độ với Lâm Phàm trở nên lễ độ:

- Lâm phong chủ, tình huống hiện giờ thế nào?

Trước kia lão vốn rất tốt với hắn, bây giờ càng tốt hơn. Lần này thủ đoạn của Lâm Phàm táo bạo làm Cửu Sắc lão tổ sợ đến không dám nói nhiều.

Lâm Phàm đi về phía xa:

- Không sao cả, đi Không Gian Thần Trụ nhìn xem là thứ gì.

Hắn đã hiểu đại khái tình hình.

Lạc Vân thần nữ muốn nói chuyện:

- Lão tổ, vậy ta . . .?

Công tác chôn xác hơi không thích hợp với nàng.

Cửu Sắc lão tổ cười an ủi:

- Ngươi hãy nghe lời Lâm phong chủ chôn xác đi, đây xem như rèn luyện cho ngươi.

Đương nhiên với địa vị của Lạc Vân thần nữ trong Đan giới chắc chắn sẽ không làm loại chuyện này, nếu bị nam nhân mến mộ nàng biết sẽ gây sóng to gió lớn.

Tiếc rằng nơi này chỉ có ba người, không thể để lão hoặc Lâm phong chủ chôn xác đúng không? Vậy thì chỉ đành để Lạc Vân tự mình làm.

Lạc Vân thần nữ bất đắc dĩ, cuối cùng ngoan ngoãn làm việc.

Cửu Sắc lão tổ hỏi:

- Lâm phong chủ, ngươi cảm giác Không Gian Thần Trụ này có ẩn giấu bí mật gì khác không?

Lão đang lo những cường giả mà nữ nhân tóc tím nói.

Nếu họ đến thật thì bên họ có ngăn nổi không? Thành viên tiên phong đã cường đại như vậy, người đến sau còn mạnh mẽ đến đâu? Thật không dám tưởng tượng.

Lâm Phàm chỉ hố sâu ở phía xa, nói:

- Ngươi hỏi bản phong chủ thì bản phong chủ biết hỏi ai? Chút nữa sẽ thấy thôi. Nhìn xem, ở ngay phía trước, rất gần.

Trong hố sâu có cây cột đá sừng sững lún sâu lòng đất.

Cửu Sắc lão tổ nhíu chặt mày, chân mày dính sát vào nhau.

Cột đá là thần vật kết nối không gian, có tổng cộng một vạn tám trăm cây, trước mắt họ mới chỉ là một cây.

Cửu Sắc lão tổ không dám tưởng tượng nhiều cột đá gộp lại sẽ bộc phát ra lực lượng kinh người cỡ nào.

Bùm!

- A!

Cửu Sắc lão tổ giật bắn người hét thảm, máu phun tung tóe, lòng bàn chân bốc lên khói đen.

Mới đụng nhẹ mà sấm sét như nổi điên bắn hết về phía lão, đẩy lão văng ra xa.

- Bản phong chủ nói này lão tổ, lão đang làm gì vậy? Bản phong chủ nói không sao ý là với bản phong chủ, còn với ngươi thì những sấm sét này không đơn giản, đừng sơ ý vậy chứ.

Lâm Phàm hết muốn nói chuyện, đường đường là lão tổ Đan giới mà chẳng có chút ánh mắt kiến thức gì cả.

Lão không rõ ràng những sấm sét này có lợi hại hay không sao?

Dù muốn đi vào tìm chết cũng không nên dùng kiểu này chứ.

- ???

Cửu Sắc lão tổ cố nén không hộc máu, mặt trắng bệch nhìn chằm chằm bóng dáng kia.

Nói lời này quá tổn thương người.

Lâm phong chủ đi vào mà không bị gì, còn lão vào thì nhận uy thế như vậy, rất bất công.

Lâm Phàm ngửi được mùi thịt nướng nhưng không quá để bụng:

- Hưm, sao cảm giác thịt trên người mình hơi chín nhỉ.

Để vào Không Gian Thần Trụ xem có thứ tốt gì không, thú vị đây.

Chương 896: Tình hoàng tử của chúng ta chỉ thiếu một chút xíu

Đây là một cây cột.

Cây cột rất dài.

Cây cột mặt ngoài hơi lồi lõm.

Nếu dùng để làm ấy ấy thì không có người khác giới nào chịu nổi.

Tà ác.

Lâm Phàm vươn tay gõ hai cái, rất chắc chắn.

Lâm Phàm không biết Không Gian Thần Trụ này làm cách nào rạch phá thời không, mang người giáng lâm đến đây.

Hơn nữa loại Không Gian Thần Trụ có đến một vạn tám trăm cây, nhiều như biển.

- Nếu đánh chết người trong mỗi cây cột thần mang đến thì chẳng phải là bùng nổ?

Giết một cường giả Đạo cảnh đỉnh sẽ tăng nhanh hai mươi bốn vạn điểm, đây là chuyện trước kia hắn không dám tưởng tượng.

Cột thần rất thô, cần mấy người mới ôm hết.

Bộp!

Lâm Phàm ôm cột thần, gồng sức, răng rắc một tiếng, áp lực rất lớn, cảm giác rất nặng, hơi khó nâng lên.

- Bản phong chủ không tin ngươi chỉ là một cây cột mà cuồng như vậy!

Lâm Phàm dốc hết sức, người cao hơn, lực lượng hùng hồn bộc phát ra từ thân thể, hai tay phồng lên, gân xanh dữ tợn như rồng bò.

Lực lượng mang tính hủy diệt đó trút ra không thèm giữ lại, không gian chấn động, hiển hiện vết rạn màu đen.

Nếu cây cột có linh tính chắc chắn rất muốn nói rằng ta ở yên ở chỗ có lấn đất nhà của ngươi sao?

Lâm Phàm hét to một tiếng:

- Lên cho ta!

Mười ngón sắp bấu vào cây cột, bắt chặt, sau đó nhón gót chân, người nghiêng về sau, mặc kệ thế nào hắn quyết rút cột đá ra.

Thứ đã lọt vào mắt hắn thì không có lựa chọn thứ hai.

Rào rào!

Cột đá bị chấn động, có tro bụi rơi xuống.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Sấm sét bên dưới đan vào nhau, cột đá bị xâm nhập, tất cả sấm sét tụ lại hình thành lưới lớn quấn đôi chân Lâm Phàm, dường như muốn kéo hắn xuống địa ngục không giới hạn.

Bầu trời rách toạc, sấm sét lượn lờ phá mở tầng mây.

Sấm chớp giật tựa như tận thế.

- Ưm, hơi thở sự sống đang suy yếu, những thứ này rất mạnh.

Lâm Phàm cảm giác hơi thở trên người xói mòn rất nhanh, nếu cứ tiếp tục thế này sẽ chết thật.

Chưa bứng cột đá lên đã chết không phải phong cách của hắn.

Chiến trường viễn cổ!

Mở buff ra đủ để chống tới phút cuối.

Hai tay phồng to, lực lượng mạnh mẽ đến tột độ.

Răng rắc!

Có tiếng giòn vang.

Mặt đất nứt rạn rậm rạp lan tràn bốn phương tám hướng.

- Cảm giác sắp lên rồi.

Lâm Phàm ôm cột đá nửa ngày, nhổ nửa ngày, cuối cùng có cảm

giác sắp thành công nhổ lên.

- Bản phong chủ không tin ngươi mãi không lên! A!

Lâm Phàm há to mồm, thè lưỡi ra ngoài, hắn khùng lên thật rồi.

Khi hắn bùng nổ tất cả sức mạnh thì sẽ là chuyện kinh khủng nhất.

Lạc Vân vất vả chôn nữ nhân tóc tím xong xuôi vội vàng đuổi theo, nhưng khi đến đây thấy lão tổ muốn nhấc chân bước vào nhưng chân lơ lửng giữa chừng không trung, lão do dự thật lâu, muốn đặt chân xuống nhưng dường như không dám.

- Lão tổ, làm sao vậy?

- Ưm, không có gì, đang đợi Lâm phong chủ. Chôn người xong rồi?

Cửu Sắc lão tổ chắc chắn sẽ không nói ra tình huống thật, như vậy không tốt, ảnh hưởng đến uy nghiêm của lão.

Nhưng Cửu Sắc lão tổ không phục, dựa vào cái gì Lâm phong chủ có thể đi vào nhưng lão thì không? Điều này không khoa học.

Thực lực của lão đâu đến nỗi yếu.

Lạc Vân gật đầu nói:

- Đúng theo yêu cầu của Lâm phong chủ, chôn rất cẩn thận.

Sự việc diễn ra không bình thường, kêu Lạc Vân miêu tả thì nàng không biết nói sao, cảm giác rất quái dị.

Bùm!

Trong thiên địa nổi lên gió mây, tầng mây cuồn cuộn, sấm sét đan xen trên bầu trời hố sâu phía xa.

Uy thế khủng bố đang ngưng tụ trong thiên địa.

Lạc Vân thần nữ hỏi:

- Lão tổ, kia là cái gì?

Cửu Sắc lão tổ không trả lời, lão biết gì đâu, ngay cả vào cũng không có tư cách, rất tổn thương người.

Bùm!

- Ha ha ha ha ha ha!

Lâm Phàm rút cột đá ra hố sâu, cầm trong tay vung mạnh.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Vung một lần làm không gian nổ tung.

- Cột đá này tạm được, sau này chiến đấu đập một cái là đối phương dẹp lép.

Lâm Phàm hăng say vung cột, thứ này thật tuyệt.

Chuyến đi này không lỗ, thu hoạch tạm được.

Lâm Phàm nhìn vết thương trên người, hơi nghiêm trọng nhưng không bị công kích gì, chỉ có vài miếng thịt khét vì bị sét quấn quanh.

Lâm Phàm ôm Không Gian Thần Trụ đập mạnh vào đầu mình.

Bốp!

Tắt thở, chết thẳng cẳng.

Mười giây sau.

Lâm Phàm mở bừng mắt ra, bẻ cổ, xương kêu răng rắc.

- Sảng khoái nhiều, tinh thần tràn trề.

Lâm Phàm không kiềm được lại lấy cột đá ra hươ mấy cái, cảm giác thật tốt, cái cảm giác một gậy đập nát hết thật quen thuộc, giống Lang Nha Bổng.

Vừa lúc hắn đã đưa Lang Nha Bổng cho đệ tử, giờ xem như có món đồ thay thế.

Cây búa kia thì hắn không thích lắm, mỗi lần công kích toàn chém người thành hai khúc, rất tàn nhẫn. Cột đá tốt hơn, đập một phát bảo đảm đối phương dẹp lép, ít ra được toàn thây.

Cửu Sắc lão tổ từ xa chạy vội lại, biểu tình siêu kích động, siêu tò mò:

- Lâm phong chủ, sao rồi? Sao sấm sét đột nhiên biến mất vậy?

Mới rồi Cửu Sắc lão tổ nửa bước không thể di chuyển, đột nhiên sấm sét đan xen dưới đất biến mất, làm lão rất ngạc nhiên.

- Biến mất thì kệ nó, không có chuyện gì cả.

Lâm Phàm khiêng Không Gian Thần Trụ, nhưng thân hình của hắn đã trở lại tiêu chuẩn người bình thường nên trông khá quái dị.

Cây cột quá to, không thấy người đâu.

Cửu Sắc lão tổ thắc mắc hỏi:

- Đây là Không Gian Thần Trụ mà nàng ta đã nói?

Lão không thấy nó có gì khác lạ, nhưng hình như cây cột phát ra hơi thở rất mạnh, hơi bị huyền diệu.

Lâm Phàm không giải thích nhiều:

- Ừm, đúng là nó, nhưng rất bình thường, không có tác dụng gì, bản phong chủ thấy kiểu mẫu độc đáo nên cất chứa.

Không đợi Cửu Sắc lão tổ nghiên cứu kỹ hắn đã bỏ Không Gian Thần Trụ vào trữ vật giới chỉ.

Cửu Sắc lão tổ chưa thấy rõ ràng, muốn nói cái gì nhưng bỗng ngậm miệng lại.

Nỗi lòng Cửu Sắc lão tổ không bình tĩnh, lão luôn nhớ kỹ lời Lâm phong chủ đã nói.

Giao dịch?

Cụ thể là giao dịch gì? Làm lão thấy lo lo.

Lâm Phàm nhắc nhở:

- Lão tổ về đi, sau này cẩn thận chút, một vạn tám trăm cây Không Gian Thần Trụ mang người đến đều không đơn giản.

Lâm Phàm thì không sợ gì, nếu đụng phải đám người đó là một gậy đập chết. Nhưng với người khác là nguy hiểm khá cao, không biết có ngăn nổi không.

Biểu tình của Cửu Sắc lão tổ nghiêm túc, bình tĩnh gật đầu.

- Ừm, Lâm phong chủ nói đúng, lát nữa lão phu sẽ về triệu tập

tộc nhân còn ở ngoài về.

Tuy không hiểu rõ tình huống hiện giờ nhưng chắc chắn không an toàn, triệu tập tộc nhân về là hành động sáng suốt.

Cửu Sắc lão tổ hỏi ngược lại:

- Lâm phong chủ về tông môn hả? Hay tiếp tục điều tra theo manh mối này?

Còn về giao dịch gì đó cứ coi như không biết, chia tay nhau từ đây là tốt nhất.

Truyện Đan Giới Chi Chủ thì tạm thời không cần gấp, Cửu Sắc lão tổ cảm giác ngày gần đây sắp xảy ra chuyện lớn.

Lâm Phàm nhìn Cửu Sắc lão tổ, nói:

- Không đuổi theo, cùng các ngươi về Đan giới.

Cửu Sắc lão tổ ngơ ngác nhìn Lâm Phàm, tim đập nhanh:

- A? Lâm phong chủ, xảy ra chuyện lớn như vậy hay là Lâm phong chủ về tông môn xem đi, phòng ngừa có xảy ra chuyện gì không?

Lạc Vân thần nữ cúi đầu không nói, nàng hiểu ý của Lâm phong chủ, biết hắn muốn gì, nếu không nhắc lão tổ e rằng sẽ xảy ra hiểu lầm.

- Lão tổ, thật ra . . .

Lạc Vân nhỏ giọng nói về cuộc giao dịch cho lão tổ biết.

Cửu Sắc lão tổ đần mặt ra nghe, tia sáng trong mắt tan rã ngơ ngác nhìn Lâm Phàm.

- Lâm phong chủ, chuyện này . . .

Lâm Phàm gật đầu với Cửu Sắc lão tổ, ra hiệu không cần nói nhiều, Lạc Vân thần nữ nói rất đúng, sự thật là thế.

- Không! Lâm phong chủ, ta cho rằng tình bằng hữu giữa chúng ta có thể gạt bỏ những lợi danh thế tục, ta . . .

Cửu Sắc lão tổ chưa nói hết câu đã bị Lâm Phàm ngắt lời.

Lâm Phàm nói:

- Lão tổ, tình bằng hữu giữa chúng ta còn kém một chút, nhưng lão tổ yên tâm, miễn lão tổ cố gắng hoặc hoàn thành cuộc giao dịch này thì tình bằng hữu của chúng ta sẽ thâm sâu. Sau này nếu lão tổ gặp chuyện thì bản phong chủ sẽ sẵn lòng giúp đỡ, tuyệt đối không nhắc đến vật ngoài thân, lão tổ thấy có đúng không?

Cửu Sắc lão tổ hơi buồn rầu, lòng hoang mang rối loạn nhưng không rõ mình hoảng cái gì, giờ lão đã biết, thì ra là lo sợ cuộc giao dịch này.

Cửu Sắc lão tổ rất cáo già, nghe hiểu ẩn ý trong câu nói:

- Vậy thì Lâm phong chủ nói tình bằng hữu giữa chúng ta thiếu một chút là cỡ bao nhiêu?

Lần trước soạn Đan Giới Chi Chủ còn có thể cò kè mặc cả, nhưng lần này thì khác, là ơn cứu mạng, về sau còn cần nhờ Lâm phong chủ giúp đỡ.

Bảng giá tăng tình bằng hữu đã xuất hiện, lão phải hỏi rõ ràng.

Lâm Phàm cười tươi, nói nhẹ hẫng:

- Không bao nhiêu, nếu tính theo thời gian thì qua một, hai trăm năm là tình bằng hữu của chúng ta đủ điềm. Nhưng nếu lão tổ cứ muốn tính bằng vật chất thì không nhiều, cho mấy rổ hậu thiên đan linh, một rổ tiên thiên đan linh là đủ.

Lạc Vân đang đứng chợt thấy lão tổ lảo đảo muốn xỉu, sốt ruột kêu lên:

- Lão tổ, bị sao vậy?

Trước mắt Cửu Sắc lão tổ tối đen, lão xua tay:

- Không có gì, không sao.

Khi Cửu Sắc lão tổ nghe số lượng bù đắp tình bằng hữu thì muốn rớt tim.

Mấy rổ hậu thiên đan linh?

Một rổ tiên thiên đan linh?

Còn không bằng chém chết lão cho rồi.

Lâm Phàm cảm thán

- Lão tổ đừng nghĩ nó nhiều, có nghe một câu không? Giá sinh mệnh đáng quý, giá tình yêu rất cao, nếu vì tình bằng hữu, có thể ném cả hai. Ngẫm lại xem, giá tình bằng hữu thật là rất đắt. Lão tổ thấy bản phong chủ nói có đúng không?

Cửu Sắc lão tổ trân trân nhìn Lâm Phàm:

- Cái này . . .

Ngực lão nghẹn lại, tức ngực đến ngộp thở.

Lâm Phàm phất tay:

- Đi thôi, chúng ta mau về Đan giới.

Ba người bay lên trời, biến mất trong thiên địa.

Đối với Cửu Sắc lão tổ thì đây là chuyện bi thương.

Lạc Vân thần nữ thì thấy đáng giá, ít ra cứu về mạng sống.

Lạc Vân thần nữ biết đợi khi về Đan giới, lão tổ và Lâm phong chủ sẽ trả giá tập hai.

Mấy rổ hậu thiên linh đan hoặc một rổ tiên thiên linh đan không phải số lượng nhỏ.

Giá cả tình bằng hữu có thể bàn bạc lại.

Chương 897: Ta thật sự đi bộ tới

Đan giới.

Dọc đường về Cửu Sắc lão tổ lặng im không nói tiếng nào, nhìn như bình tĩnh tựa mặt nước không gợn sóng, thật ra trong bụng hoảng muốn chết.

Cửu Sắc lão tổ vắt óc suy nghĩ làm cách nào trốn tránh.

Càng đến gần Đan giới là Cửu Sắc lão tổ càng hoảng hơn.

Lão không trách Lạc Vân thần nữ, muốn trách thì trách lão sơ sẩy bị ba đứa nhóc kia hố, cuối cùng bị Lâm phong chủ bắt lấy cơ hội, không còn đường bàn bạc lại.

Lâm phong chủ rất mạnh, người giỏi nắm bắt cơ hội cũng là một loại biểu hiện thực lực.

Lão không đánh thắng nổi, khiến người sợ hãi.

Lão là lão tổ của Đan giới, lão phục Lâm phong chủ rồi, không có đường lật ngược bàn cờ.

Lâm Phàm cười tươi nói:

- Lão tổ, Lạc Vân thần nữ, cáo từ, đa tạ chiêu đãi tận tình, sau này có việc gì nhớ báo cho bản phong chủ biết. Phải rồi lão tổ, giờ tình bằng hữu giữa hai ta không giống bình thường, sau này không cần khách khí với bản phong chủ làm gì, tất cả đều là bằng hữu, ta giúp ngươi, ngươi giúp ta. Về sau có khó khăn cứ tìm bản phong chủ, bản phong chủ nghèo, chỉ có thể góp sức cho bằng hữu. Còn nếu bản phong chủ có khó khăn, lão tổ chỉ cần góp đan dược là được, dù sao tình bằng hữu giữa hai ta không cần nói nhiều, tạm biệt.

Lâm Phàm nói xong vui vẻ xuyên qua hư không, mục tiêu là Viêm Hoa tông, hắn cần về nhà.

Thu hoạch trong Đan giới rất lớn, tài phú kinh người, dữ dội còn hơn hai lần trước đã đến.

Lạc Vân thần nữ thấy mắt lão tổ ngấn lệ:

- Lão tổ, sao vậy?

Có lẽ đây là nước mắt.

Nhưng cũng có thể là chứng minh cho tình bằng hữu.

- Không có gì.

Cửu Sắc lão tổ thà đứng què kiên quyết chứ không cười quỳ, lâu rồi lão không cảm nhận trái tim đau đớn như vậy, lần này được thể nghiệm triệt để.

Mười viên hậu thiên đan linh, hai viên tiên thiên đan linh.

Tài phú đánh mất làm lão muốn chết.

- Lão tổ, có phải Lạc Vân đã làm sai không?

Lạc Vân cảm giác sự việc không giống như nàng nghĩ, biểu tình của lão tổ rõ ràng là mếu máo.

Nàng không biết cụ thể thế nào, lão tổ và Lâm phong chủ nói chuyện một mình trong phòng thật lâu.

Trong phòng phát ra tiếng bộp bộp, rồi vèo vèo, liên tục có tiếng la a a.

Tuy Lạc Vân không rõ ràng tình hình bên trong nhưng thấy lão tổ bước ra khỏi phòng đôi chân mềm nhũn, mặt tái nhợt, có xu hướng tê liệt ngã xuống.

Lâm phong chủ thì mặt mày hồng hào, cười tươi rói như thể làm chuyện gì đó rất sung sướng.

- Không, Lạc Vân đừng lo, lão tổ tốt lắm. Nhưng lão tổ muốn hỏi một câu, ngươi thấy con người của Lâm phong chủ thế nào? Nếu ngươi cùng hắn bên nhau thì tương lai ai sẽ quản lý tài phú?

Cửu Sắc lão tổ nói chuyện khiến người khó hiểu, cảm giác như mất trí rồi.

Lão đau lòng chết mất, muốn lấy lại thứ đã mất.

Cửu Sắc lão tổ cảm thấy nếu Lạc Vân và Lâm phong chủ bên nhau, sau này nàng nắm quyền giữ tiền thì có lẽ sẽ lấy về thứ đã mất được. Tiếc rằng ước mơ chỉ là mơ ước, ảo tưởng mất trí.

Lạc Vân trợn mắt há hốc mồm nhìn lão tổ, cảm giác lão tổ nổi điên.

Một mảnh sa mạc mênh mông vô bờ không thấy cuối.

Không Gian Thần Trụ sừng sững trong sa mạc.

Hố sâu to rất quái dị trong bối cảnh sa mạc, cát vàng đổ vào hố sâu như muốn chảy xuống tận lòng đất.

Một nam nhân tuấn tú điển trai phủi cát vàng dính trên người, cau mày nhìn bốn phía:

- Phi phi! Cái chỗ quái quỷ gì!

Gã không ngờ Không Gian Thần Trụ sẽ rớt xuống chỗ này.

Một nam nhân đứng trên núi đá gần đó:

- Ưng Cửu, chúng ta đến mở ra Không Gian Thần Trụ chứ không phải nghỉ phép.

Trên trán nam nhân có một sừng xoắn ốc, sừng đen nhánh tỏa sáng phát ra hơi thở hùng hậu như hòa cùng thiên địa.

Ưng Cửu cười nói:

- Ta biết, ai kêu chúng ta là thành viên tinh anh trong tộc.

Đôi tay Ưng Cửu sáng lấp lánh, mơ hồ thấy giống đôi cánh ưng. Gã nhìn Không Gian Thần Trụ sừng sững tại chỗ, lấy ra lá bùa đã chuẩn bị sẵn.

Vèo!

Lá bùa hóa thành luồng sáng bắn về phía cột thần, dán lên cây cột. Ánh sáng chói mắt bắn lên đâm xuyên tầng mây.

Ầm ầm!

Không Gian Thần Trụ rung bần bật.

Một cột sáng bỗng bắn lên cao đâm vào khung trời, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Ưng Cửu nhìn luồng sáng kia, cười toe:

- Không Gian Thần Trụ khác chắc cũng đã mở ra.

Đây là cắt cỏ, nói theo lời ở chỗ bọn họ là tài nguyên chín, nên gặt.

Bọn họ đã chờ đợi mấy vạn năm.

Một nơi khác.

Không Gian Thần Trụ rơi xuống ngay giữa tông môn nào đó.

Toàn tông môn máu chảy thành sông, ngập ngụa trong máu, cực kỳ thảm liệt.

- Mở ra Không Gian Thần Trụ.

Nam nhân dính đầy máu khóe môi cong lên nở nụ cười dữ tợn, một lá bùa dán lên cột thần.

Ánh sáng chói lòa bắn lên cao, đâm vào hư không.

Tất cả vực ngoại giới cùng chấn động.

Vô số người thấy phương xa xăm có luồng sáng bắn lên tầng mây, bọn họ không biết xảy ra chuyện gì nhưng luồng sáng đâm vào hư không đó cho họ áp lực rất lớn.

Người đi theo cột thần đến vực ngoại giới ngước đầu nhìn hư không.

Ánh sáng khuếch tán đến hư không hình thành màn sáng lực lượng như sóng triều phủ lên nguyên vực ngoại giới.

Một vạn tám trăm cây Không Gian Thần Trụ, không thể thiếu một cây, đó là thứ huyền diệu nhất ở chỗ của họ.

- Ủa?

Lâm Phàm đang trên đường về, cột đá ở trong trữ vật giới chỉ có biểu hiện lạ, nó vùng vẫy va chạm lung tung.

Ghế đá kêu thảm:

- Cứu mạng! Ca, cây gậy của ngươi nổi điên!

Cây cột không yên phận trong trữ vật giới chỉ.

Lâm Phàm suy tư:

- Chuyện gì vậy?

Xem không hiểu, lúc trước cột đá còn yên ổn mà sao đột nhiên trở nên táo bạo?

Lâm Phàm lấy cột đá ra khỏi trữ vật giới chỉ, nó vùng vẫy muốn thoát khỏi tay hắn.

Lâm Phàm cầm chặt cột đá, hỏi:

- Ngươi muốn đi đâu?

Rất không ngoan, không thèm để mắt đến chủ nhân mới là hắn đây.

Oong oong!

Cột đá chấn động, xung quanh xuất hiện vết rạn đen ngòm, đó là lực lượng cực độ chấn động không gian.

- Muốn đi phương xa?

Lâm Phàm nhìn ra xa, không biết nơi đó có gì nhưng cột đá muốn đi thì có lẽ có bí mật gì đó.

- Dốc hết sức ra!

Bùm!

Lực lượng tràn đầy trong người, chiều cao tăng lên đến mười thước.

- Nếu muốn đi vậy thì đi thôi.

Lâm Phàm chắp hai tay sau lưng ngạo nghễ đứng trên cột đá, hắn muốn nhìn xem cột đá muốn đi đâu, phía xa có cái gì hấp dẫn nó mãnh liệt như vậy.

Không Gian Thần Trụ muốn hất Lâm Phàm ra, nhưng hắn quát to giẫm chân, lực lượng khủng bố rót vào.

- Cho ngươi mặt mũi thì đừng quá đáng, ngươi muốn đi đâu tự mình bay!

Lâm Phàm mặc kệ Không Gian Thần Trụ có nghe hiểu hay không,

nếu nó càn quấy vượt mức là hắn sẽ đập nát nó.

Đừng nghi ngờ Lâm Phàm có thể làm được hay không, cây búa không biết đùa.

Quả nhiên cột đá không rung nữa, nó bay về phía xa.

Vù vù vù vù vù!

Gió thổi mặt có cảm giác mát.

Lâm Phàm rất mong chờ, khát khao thứ chưa biết:

- Thật mong đợi, cột đá biết dẫn đường, không biết nơi đó có cái gì.

Phía xa.

Một nam nhân tóc đen trợn to mắt, vẻ mặt sốt ruột khó hiểu hỏi:

- Chuyện gì đây? Lực lượng của Không Gian Thần Trụ lên trời rồi mà sao không khuếch tán? Này, trong các ngươi có ai nói cho ta biết Không Gian Thần Trụ này bị sao vậy? Tại sao nó không khuếch tán ra ngoài?

Phía xa, một nam nhân thân hình cao to giọng lạnh băng, trong mắt không chất chứa tình cảm:

- Mạc Ti, ngươi đừng loi nhoi vậy được không? Đây là Không Gian Thần Trụ âm tính, Không Gian Thần Trụ dương tính không kết hợp với nó hình thành chỉnh thể, xem ra đã xảy ra vấn đề.

Nam nhân cho người cảm giác rất là cuồng bạo, dữ tợn, đặc biệt sau lưng cõng cây búa máu phản chiếu tia sáng, toát ra khí lạnh khát máu.

Nam nhân gầy gò luôn im lặng bỗng lên tiếng, ngạo nghễ nhìn hai người:

- Triệu hoán Không Gian Thần Trụ dương tính đến là có thể xem xét ra vấn đề gì. Một vạn tám trăm cây cột thần, một, hai cây có vấn đề là chuyện rất bình thường, sửa chữa là xong.

Nam nhân gầy gò lấy một miếng ngọc thạch từ trữ vật giới chỉ ra.

Khi giáng lâm vực ngoại giới, vì phòng ngừa Không Gian Thần

Trụ không có phản ứng nên mỗi người đều mang theo một miếng ngọc thạch.

Không Gian Thần Trụ âm dương dung hợp có thể che mắt bầu trời vực ngoại giới.

Bùm!

Ngọc thạch vỡ nát, sức hút mãnh liệt phát ra.

Mạc Ti cười to bảo:

- Ha ha ha! Không Gian Thần Trụ mở ra, Mạc Ti này muốn đi vực ngoại giới nhìn xem, tìm một ít nô bộc. Với tình huống nơi này chắc bọn họ chưa thấy người mạnh như chúng ta.

Mạc Ti chủ động yêu cầu làm đội viên tiên phong buông xuống.

Gã muốn xem vực ngoại giới này thế nào.

Sau khi đến đây Mạc Ti đã cảm giác được, gã không là người mạnh nhất trong tộc nhưng khi đến vực ngoại giới này thì gã mạnh nhất.

- Có phản ứng, đến rồi!

Động tĩnh phía xa rất lớn.

Không Gian Thần Trụ dương tính xuyên qua hư không với tốc độ siêu nhanh, đó là tiếng không gian nổ.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Không Gian Thần Trụ rơi xuống đánh nát mặt đất, cắm sâu vào, tro bụi mịt mù.

Có giọng nói phát ra từ trong bụi bặm:

- Ủa? Thật sự có người à. Cột đá, bản phong chủ đã hiểu lầm ngươi, thì ra ngươi phát hiện kẻ địch nên mang ta đến gặt.

Mạc Ti nhíu mày nói:

- Hưm? Sao có người lại đây?

Không Gian Thần Trụ không thể nào bị người của vực ngoại giới chiếm được, khi nó rơi xuống đất sẽ hình thành lôi ngục, nếu không

mang theo vật đặc biệt thì sẽ bị tổn thương lớn, dù là họ cũng không ngăn nổi.

Tro bụi tán đi.

Lâm Phàm đứng trên đầu cột đá, tò mò nhìn ba người.

Nam nhân gầy gò nghi hoặc hỏi:

- Ngươi là ai? Hay ngươi là dân bản xứ của vực ngoại giới?

Lâm Phàm cười, không vội ra tay:

- Ừ, bản phong chủ là người của vực ngoại giới. Có phải các ngươi đi theo cột đá này lại đây? Lúc trước bản phong chủ đã gặp một nhóm, bị bản phong chủ quen tay xử rồi, các ngươi thấy sao?

Nam nhân vạm vỡ cầm búa máu toát ra khí thế hùng hồn, nhìn Lâm Phàm như xem người chết:

- Nói nhiều với dân bản xứ làm gì, kích hoạt Không Gian Thần Trụ mới là việc lớn, giết hắn!

Bùm!

Dứt lời, nam nhân vạm vỡ tấn công ngay, rút búa máu sau lưng ra tàn nhẫn chém vào Lâm Phàm.

- Không thân thiện vậy sao?

Lâm Phàm xòe tay chộp cột đá dưới chân, khi nam nhân vạm vỡ sắp đến gần thì nhấc mạnh lên, vung cột đá.

Nam nhân vạm vỡ con ngươi co rút:

- Cái gì?

Bốp!

Cột đá đập mạnh vào người nam nhân vạm vỡ, đập gã té xuống đất, lực lượng to lớn bùng nổ làm bụi bay mù mịt.

Lâm Phàm một tay cầm cột đá, tiếc nuối lắc đầu nói:

- Yếu xìu.

Nam nhân gầy gò ngây người giây lát, dường như không tin

được.

Vù vù vù vù vù!

Có tiếng không khí nổ.

Khi nam nhân gầy gò phản ứng lại đã bị bóng đen phủ lên, gã giơ hai tay đỡ. Răng rắc, đôi tay gãy, gã bị đập trúng ngực.

Bùm!

Nam nhân gầy gò nổ tung, bị lực lượng khủng bố đập nát.

- Càng yếu chết bỏ.

Giết Đạo cảnh đỉnh như giết chó, không chút trắc trở.

Lâm Phàm vụt ngoái đầu nhìn gần đó:

- Còn một tên!

Nhưng khi thấy rõ tình huống cụ thể thì hắn nhíu chặt mày.

- Ngươi làm gì đó?

Mạc Ti sợ chết khiếp, dứt khoát quỳ xuống đất, hạ thấp tư thái, biểu tình khủng hoảng.

- Ca, rất xin lỗi, ta sai rồi, ta không cùng nhóm với họ. Bọn họ bắt ta đến, ta là người vô tội!

Lâm Phàm cười vung cột đá, nhảy vọt lên nhào về phía đối phương:

- Không chung nhóm? Vậy được rồi, cho ngươi toàn thây.

Mạc Ti cảm giác nghẹt thở, vội bỏ hết đồ trên người xuống, đầu dán sát mặt đất:

- Phụ thân, ta sai rồi, ta đưa hết đồ cho ngươi, ta chỉ đi ngang qua!

Bùm!

Lâm Phàm ngừng lại ngay, cột đá cách Mạc Ti rất gần, trùng kích mãnh liệt để lại nhiều vết thương trên người gã, mặt đất lún xuống.

Mạc Ti thầm rít gào:

- Gậy này mà đập trúng là chết người!

Gã sợ đến ướt quần.

Chương 898: Thứ này có thể xiên chết hắn không

Lâm Phàm nhìn đối phương chằm chằm:

- Ngươi . . .

Một kẻ buông xuống thú vị, nhưng hơi hèn.

Mạc Ti mếu máo, chảy xuống giọt lệ uất ức:

- Ca . . . không, phụ thân, ta thật sự sai rồi, ta chỉ đi ngang qua, bị bọn họ bức ép. Ta rất lương thiện, rất chính nghĩa, chưa bao giờ tổn thương ai.

Sau đó Mạc Ti tức giận rít gào:

- Tất cả đều là bọn họ ép buộc ta!

Mạc Ti sợ muốn ướt quần.

Uy thế gậy đập xuống quá mạnh, hù chết người. Chưa bị đánh trúng mà sinh ra uy thế đã khủng bố kinh người, nhìn vết thương trên người gã đi, đều là bị dòng khí cắt trầy.

Lực lượng dạt sang hai bên càng khủng khiếp hơn, cắt ra hai cái lỗ sâu hoắm nối thẳng vực sâu.

Lâm Phàm bình tĩnh, quen tay nhận lấy tài phú từ đối phương, sau đó chỉ vào quần áo, gục gặc đầu ra hiệu đối phương cởi đồ.

- Ngươi tên là gì?

- Ta tên Mạc Ti, ca . . . không, phụ thân, ý ngươi muốn làm gì?

Mạc Ti bối rối, đối phương gục gặc đầu làm gã khó hiểu, hy vọng đối phương nói rõ ra chút.

- Cởi đồ ra.

Lâm Phàm kiểm kê tài phú trong tay, không tệ, có thứ không biết là gì. Mà cũng đúng, từ chỗ khác buông xuống, mang theo đặc sản vùng miền lại đây cũng không lạ.

Cởi đồ đối với Mạc Ti là nhục nhã vô cùng, gã không thể nhịn.

Nhưng không có cách nào, không nhịn được là chết.

Sột soạt!

Quần áo nhanh chóng cởi ra, bao gồm quần trong, Mạc Ti dâng lên bằng hai tay.

Còn về xấu hổ gì đó khi so với mạng nhỏ thì chẳng đáng giá mấy đồng tiền.

Lâm Phàm nhận lấy quần áo, xem xét thật kỹ.

Mạc Ti bối rối biến sắc mặt nói:

- Mới rồi ta căng thẳng quá, trong quần áo còn ít đồ, thật sự không phải không muốn đưa.

Mạc Ti chủ động ấy đồ giấu trong quần áo ra, đó là một miếng ngọc bài có khắc chữ.

Ngự.

Chỉ có một chữ.

Lâm Phàm trầm ngâm, hơi thắc mắc:

- Thứ này là . . .?

Hắn cảm nhận lực lượng kỳ dị từ ngọc bài.

Đạo cảnh có thể cảm ngộ pháp tắc Đạo cảnh, tùy ý lôi kéo lực lượng thiên địa.

- Phụ thân, đây là thứ tốt, phòng ngự vô địch, có thể . . .

Răng rắc!

Lâm Phàm hơi nặng tay đã bóp nát ngọc bài.

Lúc hắn bóp mạnh, trong ngọc bài tuôn ra lực lượng dựng một lồng chụp phòng ngự, nhưng hai ngón tay siết nát ngọc được ngay, xem ra không phải thứ tốt gì.

- Có thể . . .

Mạc Ti trợn mắt há hốc mồm, không muốn nói cái gì nữa.

Mạc Ti cực kỳ kinh sợ, không tin nổi, lòng dậy sóng dữ.

Sao có thể như vậy? Vì sao người vực ngoại giới mạnh như thế?

Khi bọn họ đến đây có nghe cao tầng trong tộc nói người mạnh nhất vực ngoại giới mới đến Đạo cảnh đỉnh, điều này đã được ghi lại, lão tổ từng buông xuống vực ngoại giới tự mình kể ra.

Điều kiện giáng lâm vực ngoại giới là mạnh nhất chỉ đến Đạo cảnh đỉnh, có lẽ các ngươi không đánh lại họ nhưng mang theo thần bảo đã đủ trấn áp.

Nếu biết là tình huống này thì đánh chết Mạc Ti cũng sẽ không đến.

- Đừng kêu phụ thân, bây giờ ngươi là tù binh, thành thật chút, nghĩ tình ngươi biết điều có thể tạm thời không giết ngươi, quỳ ở đó đừng nhúc nhích.

Lại phát hiện một cây Không Gian Thần Trụ, tâm tình của Lâm Phàm rất tốt.

Cột đá thật tuyệt, đập người một phát trúng một phát.

Mạc Ti gật đầu lia, không chút do dự:

- Chắc rồi, chắc rồi!

Dường như sợ trả lời muộn sẽ thành xác chết.

Mạc Ti rất buồn rầu, cảm giác mình rất tội nghiệp, có lẽ là tù binh đầu tiên trong nhóm kẻ xâm nhập vực ngoại giới, nếu để người quen biết thì mất hết mặt mũi.

Khi Mạc Ti thấy đối phương đến gần Không Gian Thần Trụ âm tính thì căng thẳng vô cùng, không phải sợ đối phương làm gì Không Gian Thần Trụ mà lo lắng lôi ngục quanh cột thần có giết đối phương được không.

Nếu có thể giết chết thì rất sướng.

Mạc Ti thầm cầu nguyện:

- Gáng lên, gắng lên, đừng để ta . . .

Mạc Ti hy vọng được thấy cảnh mong đợi nhất, nhưng rồi gã tuyệt vọng, hai chữ ‘thất vọng’ cuối cùng không kịp thốt ra khỏi môi.

Đối phương bước vào lôi ngục, sấm sét quấn quanh người nhưng không bị tổn thương chút nào.

- Không thể nào!

Mạc Ti rất muốn đập đầu vào Không Gian Thần Trụ chết cho rồi.

Đã hứa là mạnh nhất đâu? Vì sao xem tình huống khác quá vậy.

Mạc Ti quỳ tại chỗ, tay chân lạnh lẽo, trán rịn mồ hôi, mắt nhìn chằm chằm bóng lưng kia.

Sấm sét quấn quanh người đó trông như người khổng lồ sấm sét, nhưng hắn không có phản ứng gì, dù là một chút đau đớn.

Mạc Ti bỗng hớn hở:

- A? Hắn bị thương?

Đối phương bị sấm sét làm bị thương, máu phun ra. Gã đã nói mà, sao không bị gì được, trừ phi là quái vật.

Không Gian Thần Trụ tự mang lôi ngục, gặp mạnh sẽ mạnh, người đến gần lôi ngục tuyệt đối không thể ngăn cản.

Bùm!

Vang tiếng nổ điếc tai.

Mạc Ti giật nảy mình:

- Hắn muốn làm gì?

Gã thấy đối phương ôm cột thần, muốn rút Không Gian Thần Trụ lên.

- Buồn cười, dân bản xứ này hài ghê, Không Gian Thần Trụ rất nặng, không phải muốn nhổ là có thể nhổ lên, điều này không khác gì nằm mơ.

Mạc Ti há mồm, đầu lưỡi nâng một chủy thủ, gã phun nó ra, thoáng chốc biến lớn.

Chủy thủ là loại chủy thủ bình thường, nhưng phát ra tia sáng lạnh cắt không gian.

- He he, chủy thủ tê liệt có thể cắt tất cả, dân bản xứ này ngốc

ghê, rất sơ sẩy, vừa lúc có thể đánh lén thành công.

Mạc Ti có ý tưởng, gã tuyệt đối không trở thành tù binh, rất nhục nhã, hễ bắt được cơ hội thì chắc chắn gã sẽ cho đối phương biết tay.

Ngay lúc này, con ngươi Mạc Ti co rút như gặp quỷ:

- A?

Lâm Phàm đang rất phiền:

- Quá chậm, thật là quá chậm.

Muốn rút Không Gian Thần Trụ lên hơi khó khăn, đã mở chiến trường viễn cổ ra rồi nhưng bị thương chưa đủ tiêu chuẩn, vậy thì đành . . .

Một tay Lâm Phàm thả lỏng cột thần, hắn dùng cái tay đó đâm vào ngực.

Phập!

Đâm xuyên qua, nhưng một lỗ máu chưa đủ, ít nhất phải tạo vài lỗ.

Phập!

Phập!

Lâm Phàm đâm liên tục năm lần, trên người thủng năm lỗ chảy máu ròng ròng.

- Ừm, vậy là đủ rồi, lực lượng lại tăng vọt. Mà công nhận tự đâm mình không sướng chút nào.

Lâm Phàm khá vừa lòng, cảm giác rất tuyệt, hắn tiếp tục nhổ cột thần.

Cạch!

Chủy thủ tê liệt từ tay Mạc Ti rớt xuống đất.

Mạc Ti xoe tròn mắt, tròng mắt sắp lồi ra ngoài, lỗ mũi chảy ra hai hàng nước mũi thô, cánh mũi hít hà, nước mũi bị hít vào rồi lại chảy ra.

- Không thể nào . . .

Mạc Ti không tin nổi, gã nhìn kích cỡ lỗ máu của đối phương, chết lặng huơ tay so sánh rồi nhìn lại chủy thủ nằm dưới đất.

- Nếu đâm vào thì có thể đâm chết hắn được không?

Mạc Ti chưa bao giờ nghi ngờ bản thân, nhưng hiện tại gã nghi ngờ chính mình.

Mạc Ti rất muốn làm thử, nhưng không dám, nếu thử rồi mà không giết được đối phương thì gã sẽ chết.

Cuộc sống đang tốt đẹp, gã chạy băng băng trên con đường cầu sống, nhưng như đi trên miếng băng mỏng, không thể tùy tiện tìm đường chết.

Mạc Ti chìm trong tuyệt vọng, hy vọng cuối cùng tan biến từ đây.

Hóa đá.

Mạc Ti đã hóa đá, đầu óc lơ mơ như hồ dán, không nghĩ gì hết, chỉ muốn sống.

Cộp cộp!

Lâm Phàm khỏe mạnh quay về, híp mắt nhìn đối phương:

- Ngươi làm gì đấy? Tay nâng một thanh chủy thủ, muốn ra tay với ta?

Mạc Ti đang hóa đá chợt bừng tỉnh, sợ đến suýt không cầm được chủy thủ.

Mạc Ti vội nói:

- Không, ta phát hiện trên người còn một món bảo bối nên lấy ra, chuẩn bị giao cho đại ca!

Mạc Ti cảm giác mình đến một nơi ghê gớm, gặp người cực kỳ khủng bố.

Nhưng kỳ lạ, mới rồi gã thấy tận mắt đối phương đâm mình mấy lỗ máu mà sao bây giờ khỏe như vâm.

Lỗ máu biến mất đâu hết rồi?

Không nghĩ ra.

Lâm Phàm nhận lấy chủy thủ, nhìn kỹ, lấy búa ra chặt.

Keng!

Chủy thủ thành hai khúc rớt xuống đất.

- Đây mà là bảo bối gì, thứ đồng nát. Ngươi biết điều nên cho một cơ hội sống, đi theo ta.

Lâm Phàm túm Mạc Ti trần truồng lao về phía tông môn.

- Hic hic hic, lại phải đi đâu?

Hai dòng nước mắt trong suốt tràn ngập hối hận chảy trên gò má Mạc Ti.

Trên trời.

Chim nhỏ của Mạc Ti đung đưa theo gió.

- Quác quác!

Có con quạ nhỏ bay đi.

- Dù mang ta đi đâu thì . . . ít ra cho thứ gì che người được chứ?

Mạc Ti muốn rít gào, nhưng gã không dám, gã sợ thật. Tộc lão ơi, ta muốn về nhà, sau này không dám ra cửa nữa . . .

Chuyến đi này thu hoạch phong phú, đan dược thì khỏi phải bàn, bất ngờ là hai cây Không Gian Thần Trụ hợp nhất, tăng trọng lượng.

Nếu đập một gậy xuống là sẽ cán mỏng người bị đập.

Lâm Phàm rất vừa lòng binh khí này, hắn không quá thích cây búa, rất tàn bạo, toàn một nhát chém người thành hai khúc.

Làm phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông, lương thiện, chính nghĩa thì sao có thể trở thành người tàn bạo vậy được.

- Nụ cười đáng sợ quá!

Mạc Ti bị người xách trong tay như xách gà con, gã ngước đầu nhìn đối phương, thấy nụ cười quái dị kia.

Khóe môi nhếch lên cao, nhìn liền biết không phải việc tốt.

Mạc Ti sợ đến cắn chặt môi, mắt ngấn lệ.

- Hắn muốn làm gì ta? Ta đòi làm thành viên tiên phong làm chi, hối hận quá, ta muốn về nhà!

Viêm Hoa tông.

Cửa sơn môn.

Vẫn là hai đệ tử trông giữ, bọn họ đã thói quen, nếu không cho họ giữ sơn môn thì như lấy đi mạng sống của họ.

Hai người nhàm chán tán gẫu, nói nhiều nhất là về:

- Ngươi nói xem những tia sáng lúc trước là cái gì?

- Ai biết đâu, nhưng chắc chắn không phải thứ tốt.

- Trời ạ, sư huynh trở lại!

Một luồng sáng ở phía xa hấp dẫn hai người chú ý.

Không cần nghĩ nhiều, uy thế đó, hơi thở đó đã quá quen thuộc với họ, dù nhắm mắt lại, ngửi bằng mũi cũng có thể ngửi ra mùi của Lâm Phàm.

Thiên Tu sơn phong.

Lâm Phàm đáp xuống, tùy tay ném Mạc Ti sang một bên:

- Đồ nhi về rồi đây lão sư.

Thiên Tu kinh ngạc hỏi:

- Đó là ai?

Đồ nhi đi đâu mà mang về một nam nhân không mảnh vải che thân?

Hơn nữa hơi thở của đối phương không yếu.

Lẽ nào . . .

Chương 899: Ngươi có từng nghe về Cửu Hoang Thần Sư không

Thiên Tu biểu hiện rất bình tĩnh, nhưng mắt bắn ra tia sáng làm Lâm Phàm rùng mình.

Chắc chắn lão sư đang suy nghĩ lung tung, thậm chí tưởng tượng đen tối khiến người không chịu nổi.

Lâm Phàm vội giải thích:

- Lão sư, đây là người từ nơi khác buông xuống, vừa lúc bị đồ nhi gặp được, tạm thời trấn áp mang về tông môn tham gia công tác.

Đừng nhìn lão sư hơi lớn tuổi nhưng trái tim sung sức vô cùng, nhìn thoáng qua là biết lão sư suy nghĩ bậy bạ, tưởng tượng khiến người khó chấp nhận.

Thiên Tu kinh ngạc hỏi:

- A? Đồ nhi nói gì? Người từ nơi khác buông xuống là sao?

Thiên Tu luôn ở trong tông môn, không tiếp xúc tình huống bên ngoài, không rõ đồ nhi nói buông xuống là có ý gì.

- Lão sư, chắc giống như Chân Tiên giới buông xuống chỗ chúng ta, không có gì đâu. Họ mà dám đến là đồ nhi sẽ đập văng về!

Lâm Phàm không để bụng chuyện này, hắn ước gì có người kiếm chuyện, nếu người đến càng mạnh thì tâm tình của hắn đang lâng lâng, ước gì bị người đánh chết.

Khuôn mặt Thiên Tu nghiêm túc, đối phương giống như Chân Tiên giới, nhưng lão cảm nhận thực lực của đối phương rất mạnh, thật sự rất mạnh.

Hoàn toàn khác với Chân Tiên giới.

Có thể ngăn cản cường giả như vậy không?

Mạc Ti bụm phần dưới, giữ im lặng.

Nghe hai người nói chuyện, trong lòng Mạc Ti khinh thường.

Khoác lác cái gì, còn bảo là đánh văng về, có biết bọn họ khủng bố cỡ nào không hả?

Mạc Ti không dám nói ra khỏi miệng, nếu nói thì sẽ gặp kết cuộc vô cùng bi thảm.

Thiên Tu gật đầu nói:

- Vi sư rất tin tưởng vào đồ nhi.

Đồ nhi đắc ý nhất của lão đã nói vậy thì lão chọn tin hắn.

Lâm Phàm cười bước tới trước mặt Mạc Ti, việc còn lại là bắt giữ tên này.

Cường giả Đạo cảnh đỉnh chẳng đáng giá chú ý, có thể tùy tiện nghiền chết.

Lâm Phàm càng quan tâm là phát bắn đầu tiên.

Lâm Phàm vỗ vai Mạc Ti, cười tươi hỏi:

- Muốn chết không?

Mạc Ti lắc đầu ngay:

- Không muốn chết!

Đùa, ai mà muốn chết, giờ gã chỉ mong sống yên.

Nhớ lại hai người khác cùng buông xuống đã chết thê thảm cỡ nào, Mạc Ti thấy rõ ràng, họ bị đập nát bấy, khủng bố biết bao.

Mạc Ti không muốn thành thịt nát.

Lâm Phàm cười nói:

- Vậy được, thề đi.

- A?

Mạc Ti ngây người, ánh mắt khác lạ nhìn đối phương.

Trong tầm mắt của gã là thiên địa biến đổi, đầu óc trống rỗng, dường như không ngờ đối phương sẽ làm như vậy.

Vô Địch phong.

- Hơi thở này khiến người nhớ nhung . . .

Thanh Oa ngừng tu luyện, nó đã thành công thay máu, thân thể ếch tuy vẫn là vấn đề nhưng tốt hơn trước nhiều rồi.

Thanh Oa bị hơi thở mơ hồ phía xa hấp dẫn, cảm giác quen thuộc khiến người nhớ nhung.

Thanh Oa vụt ngẩng đầu, đôi mắt ếch lấp lóe tia sáng kinh người, có chút sợ hãi.

- Đến, bọn họ đến.

Thanh Oa biết điều kinh khủng nhất rốt cuộc xảy ra, cũng là tồn tại mà nó không muốn đối mặt.

Lão tổ Thánh Tiên giáo thẳng sống lưng, khí chất lãnh đạo dần được bồi dưỡng ra:

- Này người mới, ta nói cho ngươi biết, Lâm phong chủ giao ngươi cho ta tức là khiến ta dẫn dắt ngươi, ta là cấp trên của ngươi, rõ chưa?

Mạc Ti liếc đối phương một cái, yếu xìu, như con kiến nhỏ. Gã lười trả lời, thứ người này mà muốn cưỡi trên đầu gã là mơ tưởng viễn vông.

Bốp!

Lão tổ Thánh Tiên giáo vỗ lên trán đối phương, tức giận nạt:

- Làm gì hả? Ta nói chuyện với ngươi, có phải không nghe hiểu?

Đối phương mạnh cỡ nào thì chẳng liên quan đến lão, tình huống hiện giờ miễn là đầu óc tỉnh táo một chút sẽ hiểu tình cảnh của bản thân.

- Ngươi . . .

Mạc Ti tức giận, bị cái tên khủng bố kia hù dọa thì gã còn ráng nhịn, dù sao không đánh lại, cố giữ mạng sống. Không ngờ con kiến yếu đuối cũng dám vỗ đầu của gã, quá đáng, đây là muốn chết!

Uy thế khủng khiếp bộc phát ra từ người Mạc Ti.

Nhưng trong thiên địa bỗng uấn nhưỡng trời phạt, uy lực mang tính hủy diệt đó làm cả người Mạc Ti lạnh lẽo, dựng đứng lông tơ.

Lão tổ Thánh Tiên giáo bị hù sợ, nhưng rất nhanh phản ứng lại:

- Tiểu tử khốn kiếp nhà ngươi, còn dám bướng hả!

Lão tổ Thánh Tiên giáo rút giày ra đập vào đầu Mạc Ti bôm bốp.

Mạc Ti ngây người:

- Ta . . .!

Bị cường giả đánh, gã nhịn.

Ai dè giờ bị một con kiến đánh, gã không nhịn được nữa.

Nhưng tình huống hiện giờ làm Mạc Ti không biết nên làm sao, gã không thể đánh, nếu không sẽ xui xẻo.

- Đừng đánh!

Tuy không đau nhưng chẳng khác nào bị người tát mặt.

Lão tổ Thánh Tiên giáo tức run người:

- Ai kêu ngươi ngông! Ngươi có biết ta là ai không? Ta là người phụ trách nơi này, mang ngươi lại đây làm quen hoàn cảnh, vậy mà ngươi dám lớn lối với ta, xem ra không đánh ngươi không được!

Giờ lão đã thăng chức, được điều đến Đả Thủ đường.

Lâm phong chủ xếp người qua, kêu lão phụ trách.

Lão tổ Thánh Tiên giáo thấy đối phương có chút tâm cao khí ngạo, nên lão không cho gã trở thành người của Đả Thủ đường mà mang đến nhà vệ sinh, định rèn giũa một phen.

Nào ngờ tên này muốn đánh lão, quá đáng hết sức.

Mạc Ti ôm đầu chạy như vịt:

- Đừng đánh, ta sai rồi được chưa!

Mạc Ti muốn khóc, người ở đây sao mà xấu bụng quá!

Tư Không Trác đang dọn nhà vệ sinh chợt hỏi:

- Sếp, có chuyện gì vậy?

Lão tổ Thánh Tiên giáo kêu người:

- Ngươi đến vừa lúc, tiểu tử này quá kiêu ngạo, muốn đánh ta, lại đây dạy cho hắn bài học!

Tiểu tử này chạy quá nhanh, lão chỉ còn cách kêu người lên đánh hội đồng.

- Cái gì? Dám đánh sếp? Xem ra không muốn sống nữa, muốn tạo phản đây mà. Tất cả lại đây cho ta!

Tư Không Trác là Thánh Tử, thân phận rất cao, làm người tâm cao khí ngạo.

Nhưng trong khoảng thời gian ở Viêm Hoa tông làm gã học tập sâu sắc những thứ ngày xưa chưa học bao giờ, tâm thái cao ngạo cũng bị đánh nát.

Mạc Ti hét to:

- Trời ơi!!!

Gã đã đến nơi quái quỷ nào? Vì sao toàn là người xấu bụng?

Cuối cùng Mạc Ti bị đè xuống đất đánh bầm mình, gã không dám dùng thực lực, trời phạt luôn treo trên đỉnh đầu chực chờ, sẽ chết người.

Thanh Oa từ xa nhảy lại:

- Dừng tay!

Thanh Oa nhìn chằm chằm người bị cả nhóm đè dưới đất đánh, không sai, đúng là cảm giác này, tuy nó không biết đối phương nhưng phát ra hơi thở làm nó cảm thấy rất quen thuộc.

Lão tổ Thánh Tiên giáo thấy Thanh Oa liền thay đổi sắc mặt, cười tươi:

- Dừng lại. Oa Sư, sao có rảnh đến đây? Có phải muốn đi trút bầu tâm sự? Ta sẽ sắp xếp cho Oa Sư ngay.

Thanh Oa nhìn đối phương, muốn thè lưỡi liếm chết đối phương.

Thanh Oa nói:

- Đừng đánh người này.

Lão tổ Thánh Tiên giáo mắng:

- Oa Sư đã mở miệng rồi thì mau thả người ra, dám đánh người của Oa Sư, chán sống sao?

Lão tổ Thánh Tiên giáo không ngờ Oa Sư quen người này, hơi lạ.

Mạc Ti mặt mũi bầm dập, hai mắt đen thui, gã khó khăn ngước đầu lên nhìn xem là ai cứu mình. Nhưng mí mắt sưng phù làm tầm mắt hơi mơ hồ, gã cảm giác không giống con người mà trông như con ếch.

Thanh Oa nhảy tới trước mặt đối phương, hỏi:

- Ta hỏi ngươi, ngươi đến từ tộc nào?

- Ngươi là ai chứ?

Khóe môi Mạc Ti đau nhức, không biết vừa rồi là ai mà xuống tay ác quá, gã bị đánh sắp rụng răng.

Lão tổ Thánh Tiên giáo nạt nộ:

- Oa Sư hỏi ngươi là ai thì trả lời được rồi, nói nhảm nhiều làm gì? Có phải muốn bị đánh không?

Mạc Ti bị đánh sợ, người ở đây không thân thiện gì hết, nói chuyện không hợp là đánh người.

- Ta đến từ Mạc tộc.

- Mạc tộc.

Thanh Oa suy tư, nó hiểu biết tất cả chủng tộc, cũng rành về Mạc tộc, một chủng tộc không lớn không nhỏ.

Chẳng ngờ qua mấy vạn năm Mạc tộc đã có thể mang cột thần buông xuống, có vẻ đã mạnh lên. Cũng đúng, nó nghe nói Mạc tộc từng là tay đấm theo vào vực ngoại giới, cướp được nhiều thứ tốt, có lẽ đây là nguyên nhân Mạc tộc biến mạnh.

Thanh Oa im lặng thật lâu sau, khi lại mở miệng hỏi thì cổ họng như bị bóp chặt, giọng khàn khàn, người run run:

- Ngươi biết Vu Yên Tiên Tử không?

Mạc Ti sửng sốt, mờ mịt nói:

- A? Vu Yên Tiên Tử? Ai vậy, ta chưa nghe qua.

Mặt Thanh Oa xụ xuống:

- Quả nhiên.

Đối phương không biết Vu Yên Tiên Tử, Thanh Oa có linh cảm không may.

Chẳng lẽ sau khi nó gặp bất trắc thì người kia giết hết người bên cạnh nó?

Nhưng mắt Thanh Oa lấp lóe tia giãy dụa, sau đó tất cả bị giấu nơi đáy mắt.

Thanh Oa hỏi tiếp:

- Ngươi có nghe về Cửu Hoang Thần Sư chưa?

Mạc Ti biết nhân vật này:

- À, ta biết, Cửu Hoang Thần Sư chứ gì, không đúng, là Cửu Hoang Yêu Ma, ta có nghe tin đồn.

Thanh Oa thộn mặt ra, xoe tròn mắt:

- Cửu Hoang Yêu Ma?

Nó đường đường là Cửu Hoang Thần Sư, tồn tại huy hoàng nhất đại lục đó mà bị nói thành Cửu Hoang Yêu Ma, chuyện quái quỷ gì?

Nhưng Thanh Oa biểu hiện hết sức bình tĩnh, hỏi:

- Ừm, là Cửu Hoang Yêu Ma, nói nghe xem, ta rất có hứng thú với người này.

Mạc Ti không dám giấu diếm, không dám nói chuyện chậm, sợ chậm sẽ ăn đòn.

- Theo ghi chép thì đây là chuyện mấy vạn năm trước, khi ấy Cửu Hoang Yêu Ma chưa được gọi như vậy mà người đời gọi là Cửu Hoang Thần Sư, Đại Luyện Đan Thần Sư đệ nhất thế gian. Nhưng sau này Cửu Hoang Thần Sư vì luyện chế một viên Phổ Ma Vạn Nguyên Đan mà đồ hàng ức sinh linh . . .

Mạc Ti chưa nói hết câu đã bị Thanh Oa ngắt lời.

Mặt Thanh Oa xanh mét:

- Nói vớ vẩn, ngươi nghe ai nói?

Đúng là từng có chuyện này, nhưng nó không luyện mà là người kia tìm nó, mang theo tinh huyết, hồn phách của mấy ức sinh linh.

Nó đường đường là Cửu Hoang Thần Sư tràn ngập tìm yêu, sao có thể làm ra chuyện đó được, tất nhiên là kiên quyết từ chối.

Dù đối phương đưa trọng bảo nó cũng không đồng ý, nó không phải loại người đó.

Nguyên nhân chủ yếu là vì nếu luyện chế viên đan dược này sẽ bị nghiệp lực bám vào, sơ sẩy một cái là hậu nhân bi kịch.

Nó còn muốn cùng thê tử sinh nhi tử, không muốn sinh ra quái vật.

Chương 900: Vì sao có nhiều người lợi hại thế nhỉ

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Mạc Ti làm vẻ mặt vô tội nói:

- Ta cũng không biết nghe ai nói, cứ truyền lưu như thế thôi.

Gã nào biết là ai nói, mà đối phương kích động như vậy làm gì, chuyện này đâu liên quan gì đến gã.

Lão tổ Thánh Tiên giáo ân cần hỏi:

- Oa Sư, có phải tên này không nói thật? Có cần chúng ta dạy cho bài học không?

Vị trước mắt là Oa Sư, người được tin tưởng hàng đầu của Lâm phong chủ, là lão sư của tất cả Luyện Đan Đại Sư trong tông môn, địa vị cao chót vót, cao hơn lão nhiều, không thể đắc tội.

Nói thẳng ra lão tổ Thánh Tiên giáo là làm công tạm thời, Oa Sư là công nhân chính thức, còn có biên chế, cách biệt về địa vị này không dễ đuổi kịp.

Thanh Oa cố nén tức giận, trong tròng mắt to cỡ hạt đậu rực cháy ngọn lửa:

- Ngươi tiếp tục nói, Cửu Hoang . . . Yêu ma cuối cùng thế nào?

Nó đường đường là Cửu Hoang Thần Sư, tồn tại vĩ đại nhất, vậy mà bị người chửi rủa như thế.

Không ai đứng ra nói một câu bênh nó sao?

Những người ngày xưa mời nó luyện đan đều chết đi đâu rồi?

Thứ quên ơn phụ nghĩa, nó đã mù mắt.

Thanh Oa nghĩ vậy, nhưng không ai biết tình huống cụ thể thế nào.

- Ta thật sự có thể tiếp tục nói?

Mạc Ti thầm hoảng sợ, cảm giác nguy cơ bao phủ trái tim, sát khí chưa biết theo dõi mông của gã, sơ sẩy một cái sẽ bị làm chết.

Thanh Oa không kiên nhẫn thúc giục:

- Mau lên, đừng lề mề.

Nó muốn nghe xem người ta nói nó thế nào. Nếu nói khó nghe thì chờ nó phục hồi tu vi sẽ tìm đám người đó báo thù, phải đè cả đám trong hầm cầu mới nguôi ngoai mối hận.

- Sau này xảy ra trận chiến tru ma . . .

Mạc Ti kể đại khái tình huống, đại loại là nhiều cường giả tuyệt thế không sợ tà ma, ngang nhiên ra tay, bảo vệ hòa bình cõi đời, giết chết Cửu Hoang Yêu Ma.

Thanh Oa lặng im, lòng nó đau nhói, hoàn toàn không biết chuyện này xảy ra bao giờ.

Một đám cường giả đánh nó? Vốn không có chuyện này!

Thanh Oa hỏi:

- Cửu Hoang Yêu Ma có một nữ nhân mà y rất yêu, nàng ta đi đâu rồi?

Thứ khác không quan trọng, nó muốn biết nhất là Vu Yên thế nào, đó là tiểu bảo bối của nó, là tiểu tiên nữ mà nó yêu nhất.

Đừng nói bây giờ nó đã biến thành ếch, dù thành con sâu thì nó cũng phải đi tìm nàng.

Thanh Oa tin tưởng tình yêu giữa nó và thê tử cứng hơn vàng, giới hạn chủng tộc không thể ngăn cách.

Mạc Ti nói:

- A? Làm gì có, theo ghi chép thì Cửu Hoang Yêu Ma khủng bố vô biên, mặt mũi rất hung dữ, người đầy nhọt độc, nơi đi qua một mảnh hoang vu thì sao có nữ nhân mà yêu được. Ta nói cho ngươi biết, lúc ta đọc ghi chép này thì sợ muốn ướt quần, không ngờ trên đời có kẻ

khủng bố như vậy. May mắn ta không sinh ra ở thời đó, nếu không sẽ bị hù chết.

Khi nói ra mấy lời này, Mạc Ti cảm giác nhiệt độ không khí hơi thấp, như mùa đông đến, đóng băng vạn dặm.

Nhưng Mạc Ti không để bụng, đã đến lúc kể về tình huống chỗ bọn họ, từ bên cạnh báo cho đối phương biết họ khủng bố cỡ nào, họ nên cho gã sự tôn trọng, có lẽ tương lai còn cơ hội sống sót.

Thanh Oa tức giận suýt nhảy cẫng lên đánh một bộ quyền.

Nó tức muốn nổ tung.

Nó không ngờ sẽ bị người nói thành như vậy.

Thần sư từng vừa có tài vừa đẹp trai vậy mà bị bôi xấu thành kẻ quái dị.

Không thể tha thứ, thật sự không thể tha thứ.

Lão tổ Thánh Tiên giáo phát hiện sắc mặt của Oa Sư khác lạ, thay đổi rõ rệt.

Lão tổ Thánh Tiên giáo cẩn thận hỏi:

- Oa Sư, làm sao vậy?

Thanh Oa không trả lời, trong lòng thì tức xì khói.

Mạc Ti ngước đầu hỏi:

- Cái kia, thứ nên nói ta đã nói rồi, có thể đừng đánh ta được không?

Bộ dạng của gã thật khổ, mới đến đã bị người đánh, rồi bị người mang về tông môn, lén bị bạo lực ẩu đả.

Mạc Ti phải nói một câu, vừa rồi đều là hiểu lầm, người trẻ tuổi nói chuyện nóng nảy chút là bình thường, nhưng không thể đánh ta bầm dập vậy chứ, thân thể không chịu nổi.

Thanh Oa rất tuyệt vọng, trong lòng rất đau khổ, tiếng thơm của nó đã bị người ô miệt như vậy.

Hơn nữa không có ai bênh vực nó một tiếng nào, đau lòng biết bao.

- Đánh tiếp đi.

Thanh Oa nói xong nhảy lưng tưng rời đi, nó muốn đi Vô Địch phong xoa dịu nỗi lòng.

Rất tổn thương.

Sắp hết chịu nổi.

Lão tổ Thánh Tiên giáo gật gù nghe theo:

- Biết rồi Oa Sư.

Sau đó lão quay sang nhìn Mạc Ti thộn mặt ra, ngoắc tay với mọi người:

- Còn đứng ngây ra làm gì, người mới đến thì phải ăn đòn, bắt đầu nghi thức hoan nghênh đi!

- A!

Tiếng la thảm thiết xé trời.

Thanh Oa leo lên đỉnh Vô Địch phong, nhìn thiên địa mênh mông vô bờ, lòng vô cùng buồn bã.

- Ài.

Một tiếng thở dài nói hết đau khổ xót xa.

- Có âm mưu.

Thanh Oa không ngốc, nó cảm giác sự việc không đơn giản như đã nghĩ, có người cố ý chơi xấu, bôi đen nó.

Làm Thanh Oa khó hiểu là nó từng trợ giúp nhiều người, cũng có nhiều bằng hữu tốt gan dạ, nhưng sao xảy ra chuyện như vậy mà không ai đứng ra nói giúp nó?

Chuyện này vốn không thể nào.

Dù bọn họ đều là hồ bằng cẩu hữu nhưng ít ra lọt vài người thật lòng chứ, nó là Cửu Hoang Thần Sư, không nên làm người thất bại đến mức này.

Luyện Đan Đại Sư đến học đạo luyện đan đứng đằng sau hỏi:

- Oa Sư làm sao vậy?

Bọn họ là lực lượng nòng cốt trong Viêm Hoa tông, đệ tử nguyên tông môn tu luyện cần đan dược có bảy mươi phần trăm là bọn họ cống hiến, nên rất được các đệ tử hoan nghênh.

Thanh Oa hiếm khi nghiêm túc, không lấy thước ra đánh bọn họ, đuổi đi luyện đan:

- Không có gì, sau này các ngươi nhớ giữ mạng, đừng làm chuyện ngốc là được.

Các Luyện Đan Đại Sư ngạc nhiên, cảm giác Oa Sư là lạ, không giống lúc bình thường.

Các Luyện Đan Đại Sư trả lời rằng:

- Có Oa Sư ở thì chúng ta sợ cái gì.

Trước kia trình độ luyện đan của họ kém chưa từng thấy, nhưng trải qua Oa Sư chỉ điểm khiến họ tăng tiến vùn vụt, có thành tựu trên đường luyện đan, trước kia họ không dám mơ tới.

Thanh Oa buông tiếng thở dài:

- Ài.

Nó đâu bằng ai, nếu là lúc trước còn dám vỗ ngực nói các ngươi nói như không, có bản Oa Sư ở thì làm sao không bảo vệ các ngươi được?

Nhưng bây giờ thì Thanh Oa không nói nên lời.

Càng tìm hiểu càng biết nơi đó khủng bố biết bao.

Mới rồi chỉ là thành viên tiên phong buông xuống, người được cử bài bố Không Gian Thần Trụ.

Một vạn tám trăm cây cột thần đều mở ra, khủng bố thật sự sẽ bước vào đường hầm không gian đến nơi đây.

Với thực lực hiện giờ của Thanh Oa đừng nói là báo thù, muốn tự bảo vệ bản thân cũng là cả một vấn đề.

Thanh Oa cúi gằm mặt xuống:

- Các ngươi đi luyện đan, bản Oa Sư muốn yên lặng một chút.

Nó nhớ thê tử nhưng không biết đã xảy ra chuyện gì, giả thuyết ngày xưa lại nhảy lên trong óc, nó nhanh chóng xóa bỏ.

Không thể nào, sẽ không có chuyện đó.

Luyện Đan Đại Sư ra vẻ đáng yêu hỏi:

- Oa Sư, yên lặng là ai vậy?

Thời gian như ngừng lại.

- Ta . . .

Thanh Oa rùng mình, không biết lấy đâu ra cây thước, vụt xoay người:

- Cái đám khốn kiếp các ngươi! Hôm nay bản Oa Sư không quất các ngươi nằm bẹp dưới đất không đứng lên được thì sẽ theo họ của các ngươi!

Thanh Oa vốn định lẳng lặng một mình, giờ chỉ muốn đánh chết đám gà con này. Quá đáng, cánh cứng cáp rồi dám đùa giỡn Oa Sư như nó.

Tri Tri Điểu bay lượn phía chân trời, một tờ giấy rơi xuống.

Lâm Phàm đón lấy tờ giấy:

- Tin tức mới nhất, xem ra vực ngoại giới gần đây sẽ bùng nổ.

Có nhiều kẻ xâm nhập như vậy, chắc chắn xảy ra hỗn loạn lớn.

Quả nhiên.

Nội dung trong Tri Tri Điểu hơi kinh người.

[Một tông nhỏ một đêm bị đồ.]

[Người sáng lập Hải Quân, Tần Phong dẫn dắt thành viên đánh trả hung thủ diệt tông.]

[Tần Phong bị chém đứt cánh tay, chật vật chạy trốn, hành vi chính nghĩa của Hải Quân bị đả kích nặng.]

[Ma Thần Xích Cửu Sát trấn áp kẻ xâm nhập vực ngoại, biết được bí mật lớn kinh người.]

[Hư không vực ngoại giới tỏa sáng chói lòa, tình nghi vật thể hình trụ buông xuống.]

Có nhiều nội dung, đều liên quan đến sự việc trong thời gian gần đây.

Lâm Phàm suy tư:

- Nhiều tông môn bị diệt như vậy, có vẻ không quá thân thiện.

Hắn cảm giác đã đến lúc đại chiến một trận, nhưng đọc nội dung xong làm hắn hoang mang.

Kẻ xâm nhập hàng phục một số tông môn, thu người trong tông môn làm nô bộc, những nô bộc bị hàng phục cũng đăng tin trên Tri Tri Điểu.

Nói là tương lai hy vọng càng nhiều người tham gia vào tổ chức thần thánh mà cường đại này.

Rất có hiệu quả tẩy não.

- Lợi hại.

Tình huống hiện giờ khá thú vị.

- Lão ca . . .

Chu Phượng Phượng cưỡi heo mập từ cửa tông môn chạy nhanh đến.

Lâm Phàm hỏi:

- Ngươi đi tìm vùng đất mạo hiểm mà, sao trở lại rồi?

Vẻ mặt Chu Phượng Phượng kinh hoàng sốt ruột nói:

- Lão ca, xảy ra chuyện lớn! Ta phát hiện một cây cột rơi xuống vùng đất mạo hiểm mà ta định tìm, bởi vì cảm giác quá nguy hiểm nên quay về tìm lão ca ngay, muốn lão ca đi cùng ta xem thử!

Vùng đất mạo hiểm có sức hấp dẫn rất lớn với Chu Phượng Phượng, nhưng thám hiểm vùng đất mạo hiểm cũng phải xét kỹ năng lực của bản thân, không có đủ thực lực là tự sát.

Lâm Phàm phất tay:

- Không Gian Thần Trụ, không cần đi, chỗ đó đã không có thứ gì.

Không Gian Thần Trụ hiện ra, kích hoạt là nó sẽ chìm xuống vực sâu vô tận, kết nối với lòng đất, hình thành đường hầm không gian siêu lớn.

Muốn rút Không Gian Thần Trụ lên phải đánh xuyên tận lòng đất, với thực lực hiện giờ của Lâm Phàm thì còn lâu mới làm được.

Chu Phượng Phượng không bỏ cuộc, nói:

- A? Thế thì thôi, ta thấy cây cột này có lẽ cũng là thứ tốt.

Nhìn là biết cột thần là thứ tốt, từ bỏ thì rất tiếc.

Lâm Phàm nhắc nhở:

- Không phải thứ tốt, chỉ là cây cột bình thường, có chút hữu dụng lúc đập người. Bản phong chủ khuyên ngươi tốt nhất đừng tìm vùng đất mạo hiểm trong khoảng thời gian này, bên ngoài cực kỳ nguy hiểm.

Với thực lực của Chu Phượng Phượng nếu gặp mấy người kia thì chết cũng không biết chết như thế nào.

Người theo Không Gian Thần Trụ buông xuống đều rất mạnh, đến Đạo cảnh.

Lâm Phàm hơi hoang mang, vì sao có nhiều người lợi hại như vậy?

Chương 901: Đói quá

Vực ngoại giới hơi loạn.

Thế lực lớn thì không quá lo, qua hỏi thăm họ đã biết thực lực của kẻ xâm nhập đều là Đạo cảnh, muốn ngông trước mặt họ là chuyện không thể nào.

Nhưng họ không biết có bao nhiêu kẻ xâm nhập, nếu biết có một vạn tám trăm cây cột thần chắc sẽ sợ đến bể phổi.

Một nơi ngăn cách với thế gian.

Một tòa tông môn lẳng lặng phát triển.

Nếu Lâm Phàm trông thấy sẽ kêu lên, là Nhật Chiếu tông đây mà.

Một pho tượng dựng trên thao trường của Nhật Chiếu tông, pho tượng đó không phải ai trong tông môn mà trông giống Lâm Phàm của Viêm Hoa tông.

- Giết!

Có nhiều đệ tử đang tu luyện trong thao trường. Có đệ tử thi triển công pháp, chiêu cuối cùng dồn hết thế công đánh vào pho tượng.

Quanh pho tượng có nhiều mảnh vải.

[Kẻ thù vĩnh viễn của Nhật Chiếu tông]

[Lâm chó Vô Địch phong Viêm Hoa tông]

Những chữ đỏ viết trên vải trắng rất dễ thấy, rất táo bạo.

Các đệ tử Nhật Chiếu tông mỗi ngày tu luyện, động lực lớn nhất của họ là không ngừng nhìn pho tượng kia, nếu tượng bị chém nát sẽ có tượng đá mới thay vào.

Bọn họ đột nhiên phát hiện tầng mây cuồn cuộn trên đỉnh đầu, mây đen càng lúc càng dày nặng phủ trên bầu trời.

- Chuyện gì xảy ra?

Các đệ tử dừng động tác, không biết có chuyện gì.

Bọn họ ngước đầu lên thấy tia sáng bốn màu chói mắt ẩn trong tầng mây đen nhánh như tùy thời sẽ nổ tung.

- Grào!

Tiếng rống kinh người chấn động thiên địa.

Tầng mây nổ, một con chim lạ to ngàn trượng giương cánh lơ lửng bên trên tông môn.

- Trời ạ, đây là quái vật gì vậy?

- Không biết.

Các đệ tử khủng hoảng, uy thế khủng bố từ trên trời giáng xuống đè lên vai mọi người.

Bùm!

Có đệ tử quỳ gối xuống đất, mồ hôi lạnh từ trán chảy xuống.

Ba người đứng trên chim lạ ngàn trượng, quần áo đỏ rực như lửa cháy hừng hực.

- Lại có một tông môn, diệt hay hàng phục?

Nam nhân nói chuyện khuôn mặt lạnh lùng tuấn tú, một lọn tóc đỏ lất phất trên trán, trong màu đỏ có sắc vàng lạnh lùng rũ xuống nhìn bên dưới như xem đàn kiến.

Nam nhân khác cười nói:

- Hàng phục, đã diệt bốn, năm chỗ, cũng đủ rồi.

Khóe môi gã còn dính máu, gã mới biến ra bản thể nuốt một tông môn nhỏ, ăn no nê.

Một luồng sáng bắn ra từ tông môn.

- Ngươi đến là ai!?

Tông chủ Nhật Chiếu tông ngước đầu nhìn lên trời, chân mày nhíu chặt, cảm giác nguy hiểm mãnh liệt dâng lên. Tông chủ cảm nhận đối phương phát ra hơi thở rất mạnh, bọn họ không đối kháng lại được.

- Tông chủ . . .

Đệ tử Nhật Chiếu tông bị đối phương hù sợ, thấy tông chủ đi ra thì như tìm được chỗ dựa.

Khuôn mặt tông chủ nghiêm túc ôm quyền hướng hư không:

- Không biết các vị đến Nhật Chiếu tông có gì không?

Nhật Chiếu tông rất yếu, không chịu thừa nhận cũng không được, sự thật là thế.

Tông chủ không dám đấu cứng với người ta, không cứng nổi.

Nam nhân tóc đỏ lạnh lùng nhìn bóng người bên dưới:

- Thần phục hoặc chết, chỉ có hai lựa chọn, nói nhảm nhiều không có ý nghĩa gì.

Nam nhân áo đỏ nói xong vung tay.

Vèo!

Luồng sáng phá không bắn tới.

Răng rắc!

Kiến trúc tháp cao của Nhật Chiếu tông bị cắt thành hai mảnh nặng nề rớt xuống đất.

Nam nhân tóc đỏ cười khẽ, không thèm để ý tới:

- Ngại quá, lỡ tay.

Gã cố ý làm vậy cho bọn họ xem.

Các đệ tử Nhật Chiếu tông biểu tình kinh sợ, con ngươi co rút trân trân nhìn cảnh tượng trước mắt.

Người ta đánh tới tông môn mà bọn họ không có chút đường đánh trả.

Trưởng lão Nhật Chiếu tông Cung Bản Tàng nhỏ giọng nói:

- Tông chủ, người đến không có ý tốt.

Cánh tay của Cung Bản Tàng dị dạng như trẻ sơ sinh, tất cả đều do Thiên Tu mà ra, lão thầm ghi hận đến bây giờ, vĩnh viễn không

quên.

Tông chủ nheo mắt, đương nhiên biết người đến không có ý tốt.

Thần phục hoặc chết, đây là thông báo cuối cùng cho bọn họ sao.

Tông chủ mở miệng nói:

- Các hạ đang đùa phải không?

Muốn Nhật Chiếu tông bọn họ hàng phục là không thể nào, họ có niềm kiêu hãnh của mình, sao chịu thần phục người khác.

Nam nhân tóc đỏ hừ lạnh một tiếng:

- Hưm?

Khí thế trên người gã lạnh xuống, khí thế như sát phạt làm người không ngăn nổi.

- Nặng quá!

- Khó chịu quá!

Các đệ tử Nhật Chiếu tông cúi gằm mặt, cảm giác trọng lực cực kỳ khủng bố đè trên người, không thể nhúc nhích một ngón tay.

Loại cảm giác này quá khủng khiếp.

Tông chủ nhỏ giọt mồ hôi to, khó khăn chống cự:

- Các ngươi rốt cuộc là ai?

Tông chủ cảm giác xương toàn thân như đã gãy.

Nam nhân đứng trên chim lạ ngàn trượng lạnh lùng cười:

- Chúng ta là ai không quan trọng, các ngươi chỉ có thời gian ngắn ngủi ra quyết định, muốn chết hay thần phục?

Tông chủ nghe mấy câu đó thì biểu tình cực kỳ khó xem. Đối phương chỉ có ba người, một con chim lạ to lớn, nhưng cho tông chủ cảm giác như bị núi cao đè lên người.

- Tông chủ . . .

Người Cung Bản Tàng phát ra kiếm ý ngăn cản uy thế của đối phương, nhưng uy thế của lão như trứng chọi đá, không có cả đường

chống cự.

Nam nhân tóc đỏ lạnh lùng nói:

- Nói, các ngươi lựa chọn thế nào?

Âm thanh hóa thành sóng âm phủ lên cả tông môn, nặng nề đè xuống.

Răng rắc!

Mặt đất dưới bàn chân nhóm người tông chủ vỡ nát.

Đệ tử tông môn nằm sấp xuống đất, người nặng nề, không gian xung quanh như bị đè ép, không thể nhúc nhích một ngón tay.

Lửa giận rực cháy trong lòng Cung Bản Tàng, thù hận bốc cháy ngùn ngụt:

- Các ngươi . . .!

Không biết xảy ra chuyện gì mà có người dám đến Nhật Chiếu tông gây sự, đối phương thậm chí không nhúc nhích một ngón tay, chỉ dựa vào uy thế nghiền áp bọn họ.

Cảm giác này làm Cung Bản Tàng rất khó chịu.

- Hủy Diệt kiếm đạo, phá giới!

Kiếm ý cực kỳ khủng bố bộc phát ra từ người Cung Bản Tàng.

Tông chủ vụt ngoái đầu nhìn chằm chằm sư đệ:

- Cung sư đệ . . .!

Sư đệ không thể nào thi triển ra lực lượng như thế này.

Dưới uy thế cực kỳ khủng bố, làn da Cung Bản Tàng dần rách, máu ứa ra.

Kiếm ý vô hình tụ lại trong hư không.

Mái tóc dài của Cung Bản Tàng bay bay, ánh mắt sắc bén lạnh lùng, hai tay khép lại, quát to đánh vào hư không.

Uy thế kinh người nổ tung hư không.

Cung Bản Tàng như bị rút cạn sức mạnh toàn thân, trở nên rất

yếu ớt.

Nam nhân tóc đỏ đứng trên chim lạ ngàn trượng nhếch mép cười nhạt:

- Lấy trứng chọi đá, không biết tự lượng sức mình.

Gã vươn tay vỗ mạnh, hư không bị gã chộp trong tay, khoảnh khắc vỡ nát.

Kiếm ý sắc bén răng rắc tan vỡ.

Bùm!

Cung Bản Tàng kêu thảm, người bị đè xuống đất, không có chút đường chống cự.

Tông chủ Nhật Chiếu tông hốt hoảng kinh kêu:

- Sư đệ!!

Tông chủ trừng mắt hư không, lòng căm hờn.

Nhật Chiếu tông đã chọc vào ai?

Trước kia bị cái tên Viêm Hoa tông ức hiếp, giờ bị người đánh tới tận cửa, ngẫm lại thôi tông chủ đã thấy đắng lòng.

Mắt Cung Bản Tàng trợn trắng, há mồm, đánh mất thần trí, không biết trời trăng.

Nam nhân tóc đỏ giơ tay lên:

- Quá yếu, tông môn này không nghe lời, thôi tiêu diệt cho rồi.

Gã không nói nhiều nữa, xòe bàn tay ra, vô số lực lượng trong không gian nhanh chóng ngưng tụ lại.

Tông chủ Nhật Chiếu tông tuyệt vọng ngước đầu lên, mắt lấp lóe tia khủng hoảng.

Nhật Chiếu tông thật sự sắp bị tiêu diệt sao?

Nam nhân tóc đỏ cười nhạt, tay đè xuống:

- Ha ha ha!

Mặt đất lún xuống, uy thế vô biên bộc phát ra.

Với các đệ tử thì như ngày tận thế đến, không có đường chống cự, bọn họ phải chết tại đây.

- A!

Khi mọi người tuyệt vọng thì sâu trong tông môn bộc phát ra tiếng gầm giận dữ.

Khói đen cuồng bạo phủ lên tòa kiến trúc phía xa, dường như có yêu ma khủng bố sắp đi ra.

Răng rắc!

Có lực lượng sôi trào trong khói đen chấn vỡ lực lượng của nam nhân tóc đỏ.

- Không cho phép bất cứ ai nhục nhã Nhật Chiếu tông!

Giọng nói khàn khàn chất chứa hung tính như dã thú.

Tông chủ quay đầu lại, biểu tình trở nên cực kỳ phức tạp:

- Sư đệ . . .

Từ sau khi vực ngoại giới dung hợp thì sư đệ không còn đi ra nữa.

Tông chủ rất muốn biết sư đệ thế nào rồi, nhưng chỗ đó bị sư đệ đặt phong ấn không cho phép ai đi vào, dù là tông chủ cũng không thể vào.

Vù vù vù vù vù!

Âm thanh trầm đục từ xa truyền đến.

Nam nhân tóc đỏ nổi hứng:

- A, tông môn nhỏ này còn có chút khác lạ.

Chưởng vừa rồi của gã không mạnh nhưng không phải con kiến nào cũng có thể đối kháng.

Cộp cộp!

Cơ Uyên từ xa đi đến, từng bước một, động tác chậm chạp, bàn chân chạm mặt đất phát ra tiếng dày nặng.

Giọng nói lúc ngừng lúc nối phát ra từ khói đen:

- Không cho phép ai ức hiếp Nhật Chiếu tông.

Tông chủ Nhật Chiếu tông há hốc mồm, nhìn bộ dạng của sư đệ mà không dám nhận:

- Sư đệ . . .

Khói đen tràn ra từ người Cơ Uyên, tuy vẫn là hình người nhưng đã trở nên dị dạng. Phần đầu vẫn như cũ, cần cổ mọc ra cái đầu chó gầm rống hung tợn, chất lỏng ghê tởm nhỏ giọt. Người Cơ Uyên nổi các cục bướu to không ngừng ứa ra chất lỏng xanh lá.

Trông rất buồn nôn.

Các đệ tử Nhật Chiếu tông lùi nhanh, biểu tình sợ hãi.

Đây là trưởng lão của bọn họ?

Cơ Uyên?

Không dám tin.

Tông chủ nhìn Cơ Uyên:

- Sư đệ, ngươi . . .

Đây không phải sư đệ quen thuộc, ít nhất bề ngoài hơi giống hình người nhưng đã không phải con người.

Chín cánh cửa đá bị Viêm Hoa tông trộm một cái, còn lại tám cánh cửa đã bị sư đệ cắn nuốt, dung hợp.

Khoảng thời gian đó toàn tông môn luôn nghe tiếng rít gào.

Về sau tiếng gầm rống biến mất, không ai biết tình huống bên trong thế nào.

Nam nhân tóc đỏ cười nói:

- Không ngờ là con quái vật, mùi vị rất quen thuộc.

Gã lắc cổ tay, một mũi nhọn bắn nhanh ra.

Keng!

Cơ Uyên vươn bàn tay dữ tợn khủng bố ra, ngón tay thành vuốt

nhọn, mặt trên đầy lông.

Vuốt nhọn xòe ra, tay cầm thanh trường kiếm.

Cơ Uyên nhét trường kiếm vào miệng, nhai nát rồi nuốt vào bụng.

- Đói quá.

Chương 902: Cơ Uyên bạo ngược

Nam nhân tóc đỏ hơi bất ngờ:

- A?

Không phải giật mình gì, chẳng qua không ngờ đối phương có thể đỡ được đường kiếm của gã.

Tông chủ Nhật Chiếu tông lo lắng hỏi:

- Sư đệ, ngươi không sao chứ?

Người trước mắt vẫn là sư đệ của mình sao?

Đó là sư đệ, người duy nhất quan tâm tông môn.

Răng rắc!

Cơ Uyên xoay cổ, đầu chó mọc trên cổ trông rất dữ tợn, răng nhọn nhô ra lóe tia sáng lạnh như muốn cắn nuốt mọi người.

- Tông . . . tông chủ.

Nói trúc trắc nhưng ít ra còn nghe rõ được.

- Sư huynh yên tâm, có ta ở, không ai có thể ức hiếp Nhật Chiếu tông. Có ta ở, không ai có thể . . .

- A!

Cơ Uyên chưa nói hết đã táo bạo rít gào, đôi mắt đỏ thẫm, hốc mắt toát ra huyết vụ, hít thở dồn dập.

Tông chủ hoảng hốt hỏi:

- Sư đệ, ngươi làm sao . . .

Tông chủ không biết sư đệ bị gì, vì sao đột nhiên biến thành như vậy.

Cơ Uyên không trả lời, trông rất âm trầm.

Người đứng trên mình chim khổng lồ hờ hững nhìn mọi thứ diễn

ra bên dưới.

- Giải quyết cho nhanh rồi đi thôi, một tông môn nho nhỏ, diệt là xong.

Nam nhân tóc đỏ cười nói:

- Ừm, nói đúng. Tên này chắc dung hợp thú linh, một cách cổ xưa mà tính nguy hiểm rất cao, cơ bản không ai thành công, dù thành công cũng sẽ đánh mất bản thân. Xem bộ dạng của hắn chắc dung hợp một thú linh, và đã thất bại. Không ngờ vực ngoại giới này còn có thú linh Thiên Cẩu Yêu tồn tại, đáng tiếc, nếu chưa dung hợp thì có thể buôn bán giá tốt.

Nam nhân tóc đỏ hóa thành luồng sáng, thi triển thần thông nghiền áp Cơ Uyên.

- Con kiến, chết cho ta!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một chiêu giáng xuống, mặt đất vỡ nát.

Nguyên Nhật Chiếu tông rung rinh.

Dường như Cơ Uyên không tỉnh táo, giơ tay đỡ.

- Chặn lại được?

Nam nhân tóc đỏ vỗ chưởng nghiền áp, nào ngờ bị đối phương đỡ đòn, chuyện này không tốt chút nào, làm gã bực tức, cảm thấy bị sỉ nhục.

- Con kiến tầm thường cũng dám láo lếu, muốn chết!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lực lượng càng khủng bố hơn bộc phát từ người nam nhân tóc đỏ, đè Cơ Uyên xuống lòng đất.

Nam nhân khóe môi dính máu đứng trên mình chim khổng lồ lạnh lùng nói:

- Chúng ta cũng nên ra tay, tốc độ của hắn quá chậm.

- Ừm!

Trong ánh nhìn kinh hoàng của đệ tử Nhật Chiếu tông, trên bầu trời hiện ra miệng lỗ đen to đầy răng nhọn hút bọn họ lên cao, họ không có chút sức chống cự.

Miệng to khép lại, răng nhọn cắn xé đệ tử Nhật Chiếu tông thành hai mảnh.

Thật nhiều máu thịt rơi như mưa, tiếng gào thét không ngớt.

- Cứu mạng! Tông chủ cứu mạng!

- Trưởng lão cứu mạng!!!

Các đệ tử hét thảm, bọn họ không ngăn cản được, thậm chí không có đường chống cự, họ như thức ăn bị đối phương nuốt vào trong miệng.

Tông chủ Nhật Chiếu tông tức giận đến mắt đỏ ngầu, ước gì có thể đánh chết đối phương:

- Đáng giận! Dừng tay! Tất cả dừng tay lại!

Đây vốn là chiến đấu không cùng đẳng cấp.

Ba người phe kia quá mạnh, trừ sư đệ Cơ Uyên còn đánh nhau được, tông chủ không thể nhúc nhích một đầu ngón tay.

Uy thế của đối phương nghiền ép xuống, có thể giữ tỉnh táo đã là điều không dễ dàng, càng đừng nói đánh nhau.

Cơ Uyên bị nam nhân tóc đỏ đè bẹp dí dưới đất, không có chút sức chống cự.

- Chết tiệt! Không cho phép đụng vào tông môn của ta!

Mắt Cơ Uyên đỏ thẫm, giận dữ sắp ngưng tụ thành thực chất.

- Hừ! Con kiến mãi là con kiến, dung hợp thú linh thì vẫn là con kiến, không ra cái giống ôn gì, thứ thất bại, có lẽ thần trí cũng không tỉnh táo, cuối cùng biến thành quái vật chỉ biết giết chóc.

Nam nhân tóc đỏ giẫm chân, lực lượng mênh mông bộc phát ra, nguyên tông môn rung rinh.

Cơ Uyên phát ra tiếng gầm rống kinh người:

- Không!!! Nhật Chiếu tông không nên bị đối xử như vậy, nó là

mạnh nhất, cũng quan trọng nhất với ta, ta không cho phép người khác nhục nhã Nhật Chiếu tông! A!!!

Tiếng gầm rất lớn không ngừng khuếch tán ra ngoài.

Nam nhân tóc đỏ sửng sốt:

- A?

Tình huống có gì đó không đúng, nam nhân tóc đỏ phát hiện hơi thở của con kiến này thay đổi rất lớn.

Càng lúc càng mạnh, khiến người không đoán ra.

Bùm!

Cục thịt như u bướu trên người Cơ Uyên nổ tung, thịt mấp máy ở bên trong.

Nam nhân tóc đỏ có linh cảm không may, chớp mắt cách xa, lơ lửng trên cao.

Hai người khác đang đồ sát Nhật Chiếu tông thấy nam nhân tóc đỏ đi ra thì nghi ngờ hỏi:

- Sao vậy?

Nam nhân tóc đỏ cảnh giác đáp:

- Có điều lạ, con kiến này có gì đó lạ lắm.

Loại cảm giác này không sai được, tuyệt đối không nhầm.

Cường giả trong vực ngoại giới tuy không sánh bằng bọn họ nhưng không thể nói vực ngoại giới yếu xìu, nơi này có nhiều thứ bọn họ cần, bên họ không có.

Thú linh là thứ quý giá, vô cùng hiếm hoi ở chỗ bọn họ, vậy mà trong tông môn nhỏ này có người dung hợp thú linh, phải công nhận là kỳ tích, cũng khiến người rất tức giận.

Nếu chưa dung hợp thì thú linh tuyệt đối là tài phú kinh người, bọn họ lấy được nó, mang về sẽ đổi được bảo bối đỉnh cao.

Cơ Uyên bò ra khỏi hố, giãy dụa, vặn vẹo, mỗi lỗ chân lông trên người đều mở ra, phun làn khói đen, móng vuốt bén bấu mặt tỏ ra vô cùng đau đớn.

Tông chủ Nhật Chiếu tông người đẫm máu nhìn sư đệ đã không ra hình người:

- Sư đệ . . .

Lòng tông chủ đau nhói, đây là sư đệ của mình, vì tông môn mà ra nông nỗi này.

Tất cả vốn nên do tông chủ gánh vác, nhưng sư đệ ôm đồm hết, để rồi thành ra như vậy.

Đôi mắt đỏ thẫm nhìn toàn cảnh Nhật Chiếu tông qua khe hở móng vuốt.

Đệ tử mà gã muốn bảo vệ đang nằm trong vũng máu.

Sư huynh cũng nằm ở đó.

Cơ Uyên giữ lại chút thần trí, tám con thú linh đều dung hợp trong thân thể.

Tuy đã thành công nhưng cũng thất bại.

Các loại ý chí mạnh mẽ chiếm cứ thân thể của Cơ Uyên, ý chí tám con thú linh hòa hợp với nhau trộn lẫn thành một ý chí hỗn độn.

Bạo ngược, khát máu, tà ác.

Cơ Uyên mong muốn giữ lại sự tỉnh táo cuối cùng, không thể là gã tự tay hủy Nhật Chiếu tông.

Nhưng gã cần lực lượng, cần lực lượng của thú linh.

- Ta chỉ muốn bảo vệ Nhật Chiếu tông, không cho tông môn bị bất cứ người nào nhục nhã, ta cần lực lượng! Dù phải biến thành quái vật thì Cơ Uyên này không hối hận, chỉ mong . . .

- Grào!

Tiếng nói thay đổi, không còn là giọng của con người.

Bùm!

Bùm!

Thân hình của Cơ Uyên phình to ra, mấy cục thịt trên lưng thi nhau nổ, những cái đầu dữ tợn mọc ra.

Đôi tay rách toạc mọc ra từng cánh tay dữ tợn.

Có phủ vảy giáp.

Có phủ lông.

Có xương trắng hếu.

Chín cái đầu thú siêu khủng bố quay quanh cổ, cái đầu đại biểu Cơ Uyên ở riêng một chỗ, nhưng trông vô cùng nhỏ bé.

Một cái đầu rết trên cao mổ xuống cắt đứt đầu Cơ Uyên, vươn xúc tu lan tràn lên mặt gã. Đầu của Cơ Uyên khảm trong khoang miệng đầu rết, đôi mắt mở to dữ dằn, giữ biểu tình không cam lòng.

- Oa!

Lực lượng khiến người sợ hãi bộc phát ra từ thân thể Cơ Uyên, đôi chân trướng lớn, to hơn lúc trước gấp mấy lần.

Khúc đuôi xương cổ nổ tung, một cái đuôi xương trắng đầy gai nhọn vỗ mặt đất.

Chỉ vỗ nhẹ đã làm mặt đất nứt vỡ ra vực sâu không thấy đáy.

Nam nhân tóc đỏ cười khinh thường nói:

- Ha ha, để thú linh chiếm cứ thân thể và ý thức, một kẻ thất bại, để ta chém ngươi vậy!

Bùm!

Nam nhân tóc đỏ biến mất tại chỗ.

Khi gã lại xuất hiện đã đến trước mặt Cơ Uyên, giữa năm ngón tay ngưng tụ tia sáng hủy diệt vỗ mạnh về phía Cơ Uyên.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lực lượng khủng bố trùng kích, cuốn sạch thiên địa.

Mọi người ngừng thở, không dám nói lời nào.

Nam nhân tóc đỏ không thèm để ý, gã là cường giả Đạo cảnh trung kỳ, nghiền áp những con kiến này dễ như trở bàn tay.

Nam nhân tóc đỏ bỗng thấy lạnh tóc gáy, toàn thân toát mồ hôi

lạnh, gã cảm giác có sát ý.

- Nguy rồi!

Khi nam nhân tóc đỏ muốn né tránh thì một cánh tay dữ tợn từ bên cạnh chộp tới.

Bộp!

Cơ Uyên một tay chộp lấy nam nhân tóc đỏ.

- Sao có thể như vậy?

Nam nhân tóc đỏ giật nảy mình, sao gã có thể không phản ứng lại được?

Bụp!

Người nam nhân tóc đỏ nổ nát thành đống thịt vụn.

Hai người đứng trên hư không trợn mắt há hốc mồm nhìn tình hình bên dưới.

Một bàn tay bóp chết.

Sao có thể?

- Hắn dung hợp mấy con thú linh?

- Tám cái đầu, đừng nói là dung hợp tám con, không thể nào, sao có người dung hợp tám con thú linh được? Chuyện này không thể xảy ra!

Bọn họ biết sự khủng bố của thú linh, thành công dung hợp một con đã vô cùng khó khăn, dung hợp tám con là chuyện mơ giữa ban

Dù thực lực của thú linh yếu nhưng cộng tám con thì bộc phát ra lực lượng siêu khủng bố, bọn họ không đánh lại nổi.

Đặc biệt thân hình bị thú linh khống chế càng tràn ngập tính dữ nguyên thủy.

Giờ tám con thú linh hỗn hợp lại, kích phát ra năng lực khủng bố cỡ nào thì chẳng ai biết.

Đầu Thiên Câu Yêu chảy nước miếng nhễu nhão:

- Đói quá, đói quá.

Nó muốn nuốt hết mọi người ở đây.

Bùm!

Cơ Uyên vọt lên trời.

Hai người ở giữa không trung kinh kêu:

- Đi, chạy mau!

Bọn họ không ngờ vực ngoại giới sẽ có tồn tại dữ dằn như vậy.

Đúng là nhập ma, dung hợp tám cái đầu, sao không chết luôn cho rồi!

Nhưng tốc độ của họ quá chậm.

- Không, thả ta đi!

- A! Đừng!

Kẻ xâm nhập thích ăn thịt người bị Cơ Uyên chộp lấy bỏ vào miệng.

- A!

Tiếng gào thét thê lương vang vọng.

Tám cái đầu giành giật nhau cắn xé kẻ xâm nhập thành mảnh nhỏ.

Một người khác sợ hãi nhìn cảnh tượng trước mắt, trong đầu không còn suy nghĩ nào khác hơn là chạy trốn.

Quái vật này quá khủng bố.

Chim khổng lồ cũng hoảng sợ, muốn bay đi xa.

Cơ Uyên quất đuôi xương lao tới.

Phập!

Đuôi xương tách ra thành hai cái đâm thủng một người một chim.

Ục ục ục!

Đuôi xương màu trắng hút máu thoáng chốc đổi thành màu đỏ thẫm.

Kẻ xâm nhập lúc trước còn huênh hoang trong Nhật Chiếu tông đã bị Cơ Uyên biến thành quái vật tàn nhẫn chém giết.

Các trưởng lão Nhật Chiếu tông thở phào nhẹ nhõm:

- Phù, được cứu rồi, rốt cuộc không chết.

Bọn họ không muốn chết chút nào, sư huynh Cơ Uyên biến thành bộ dạng gì đều không liên quan tới họ.

Tông chủ Nhật Chiếu tông chậm rãi đứng dậy, cố nén thân thể đau đớn, kêu gọi Cơ Uyên, hốc mắt chảy huyết lệ:

- Sư . . . sư đệ.

Đây còn là sư đệ của mình sao?

Đã không nhìn ra hình người.

Bùm!

Cơ Uyên bỗng biến mất tại chỗ, khi lại xuất hiện trước mặt tông chủ thì giơ móng vuốt lên chộp tới trước.

Tất cả diễn ra rất nhanh, dù là tông chủ cũng không phản ứng lại.

Vuốt nhọn ngừng lại sát gò má tông chủ, rất gần, kém chút xíu nữa là bóp bể đầu tông chủ.

Cơ Uyên gầm rống:

- Grừ!!!

Gã muốn phát ra tiếng người nhưng chỉ có tiếng dã thú ồm ồm.

Cơ Uyên vùng vẫy, đau khổ.

Trong lòng Cơ Uyên, gã cô đơn đứng trong bóng tối, tám con thú linh vây quanh cắn xé thân thể gã, máu thịt nhầy nhụa, muốn thay thế vị trí của gã.

- Không thể! Không thể được! Ta không thể giết sư huynh! Cơ Uyên này muốn bảo vệ Nhật Chiếu tông!

Tông chủ ngước đầu nhìn quái vật to lớn trước mắt, không sợ hãi, không né tránh, chậm rãi giơ tay lên cầm mu bàn tay của Cơ Uyên, khuôn mặt chậm rãi dán vào lòng bàn tay vuốt nhọn.

- Sư đệ, là sư huynh vô dụng, có lỗi với sư đệ, khiến sư đệ chịu khổ nhiều như vậy. Sư đệ ăn sư huynh đi, để sư huynh cũng cảm nhận nỗi đau của sư đệ.

Tông chủ chưa nói hết câu đã khóc ướt mặt.

Tông chủ và sư đệ Cơ Uyên rất thân nhau, Cơ Uyên như đệ đệ của tông chủ, từ khi còn nhỏ hai người đã lớn lên trong Nhật Chiếu tông, cùng thề trên Nhật Lạc sơn phong.

Lớn mạnh Nhật Chiếu tông, bảo vệ Nhật Chiếu tông.

Các trưởng lão tránh thật xa, không dám đến gần, sợ Cơ Uyên biến thành quái vật sẽ nuốt họ.

Cơ Uyên vùng vẫy đẩy tông chủ ra, ôm đầu lắc mạnh rồi lao vào chính giữa đại điện.

Tông chủ hét to, vội vã theo sau:

- Sư đệ!!!

Khi tông chủ đến bên ngoài chính giữa đại điện thì thấy sư đệ ngửa đầu gầm rống, thân hình dần hóa đá, giọng nói lúc ngừng lúc nối truyền ra.

- Sư . . . huynh . . . tông môn . . . do ta bảo . . . vệ!

Chưa nói hết câu Cơ Uyên đã biến thành một pho tượng đá sừng sững ngoài đại điện Nhật Chiếu tông, trời âm u qua đi, có tia sáng chiếu trên tượng đá.

Cả người tông chủ kiệt sức trân trân nhìn tượng đá:

- Sư đệ . . .

Chuyện gì thế này?

Vì sao biến thành như vậy?

Tông chủ nhìn trời, lòng thầm rít gào.

Mọi thứ xảy ra hiện giờ có đáng giá không?

Có lẽ khoảnh khắc chống đối Viêm Hoa tông là khởi đầu sai lầm.

Chương 903: Ngón tay cũng không đủ, tính không chính xác

Lâm Phàm ở trong tông môn không đi đâu.

Hắn đang đợi sự việc phát triển đến tình huống mới nhất.

Chu Phượng Phượng đã biết xảy ra chuyện gì, hỏi:

- Lão ca, chúng ta thật sự không hành động?

Có cường giả đi theo cột thần buông xuống, còn mở ra đường hầm không gian, về sau sẽ có nhiều cường giả hơn nữa.

Tất cả điều này làm Chu Phượng Phượng giật mình.

Lâm Phàm không nóng nảy:

- Đừng gấp, chờ xem.

Dù bây giờ đi ra ngoài thì tìm được ai? Chẳng lẽ như ruồi không đầu lục tìm lung tung?

Một vạn tám trăm cây cột đá rơi xuống các góc vực ngoại giới, mà vực ngoại giới lớn cỡ nào? Dù là Lâm Phàm cũng không rõ ràng.

Cho nên chỉ có thể tiếp tục chờ đợi.

Lâm Phàm đã có hai cây Không Gian Thần Trụ dung hợp với nhau, được đến cột đá mạnh hơn, đập người rất tiện tay.

Chu Phượng Phượng không ngồi yên:

- Còn phải chờ nữa sao? Hay là ta đi ra ngoài thăm dò tiếng gió, nếu có vùng đất mạo hiểm gì thì ta quay về?

Chậm trễ một giây là bỏ lỡ bao nhiêu vùng đất mạo hiểm.

Vùng đất mạo hiểm là đường làm giàu duy nhất của lão, nếu không có vùng đất mạo hiểm thì lão nghèo mạt rệp.

- Không cần, ra ngoài cũng không ích gì, ngược lại tăng thêm rắc rối.

Lâm Phàm đang suy tư, hắn rất muốn biết kẻ xâm nhập mở Không Gian Thần Trụ ra rồi sau đó diễn biến thế nào.

Với thực lực của họ nếu đấu đơn thì không đáng lo, nếu cả đám tụ lại thì có chút tác dụng.

Chu Phượng Phượng nghi hoặc hỏi:

- Vậy bây giờ nên làm gì hả lão ca?

Sao có thể chuốc thêm rắc rối được, có hắn ở thì sẽ không xảy ra chuyện gì.

Lâm Phàm giơ tay lên:

- Chờ chút đã.

Hắn phải vận động đầu óc nghĩ cách, có nhiều điểm như vậy lảng vãng bên ngoài, hắn không bỏ qua được.

Không gặt hết thì thật có lỗi.

Nhưng muốn tìm bọn họ rất khó, độ khó khăn cao, không dễ hoàn thành.

Óc Lâm Phàm chợt lóe tia sáng.

Có cách!

- Ngươi tự tìm chỗ nghỉ tạm đi, có việc gì chờ lần sau nói tiếp.

Không đợi Chu Phượng Phượng nói nhảm nhiều, Lâm Phàm lật đật trở lại mật thất, hắn muốn liên lạc với Tri Tri Điểu.

Nguy cơ đến, áp lực thật lớn.

Đừng thấy giờ còn có hơn sáu ngàn vạn điểm, thật ra rất ít ỏi, nếu gặp công pháp bình thường cao đẳng chút thì bấy nhiêu điểm không đủ nhét răng.

Chu Phượng Phượng ngạc nhiên đến ngây người, không nói nên lời:

- Lão . . . ca.

Lão ca làm việc dứt khoát nhanh nhẹn, quan hệ giữa chúng ta tốt như vậy, nói rõ ràng chút không được sao?

Mật thất.

Lâm Phàm lấy tờ giấy màu vàng ra.

Lâm Phàm thông báo:

- Này, người bên Tri Tri Điểu có không?

Hắn định bàn bạc đàng hoàng một phen với đối phương.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu rít gào:

- Oa! Tông sư, rốt cuộc người chịu xuất hiện! Xuất hiện quá đáng, đã bao nhiêu ngày rồi, ngừng viết nhiều ngày lắm rồi!

Gã ước gì bắt Lâm Phàm lại xoa nắn một phen, đây là việc con người nên làm sao? Quá đáng hết sức.

Nhưng người xét duyệt Tri Tri Điểu không dám mắng một tiếng nào, sợ bị làm thịt.

Lâm Phàm mắng:

- Viết cái khỉ gì, ngươi không biết việc xảy ra gần đây ở vực ngoại giới sao? Không biết đã có bao nhiêu tông môn bị diệt?

Hắn luôn có thái độ không tốt với người xét duyệt Tri Tri Điểu, đối với hắn thì đây là biên tập. Dám thúc giục hắn viết bài, hắn tát một cái có thể làm gã bay tuốt lên trời, xoay tít bảy trăm hai mươi độ.

- Tông sư, chúng ta biết chứ, luôn bám theo báo tin về. Những tên kia lai lịch bí ẩn, cực kỳ nguy hiểm, đã có nhiều tông môn bị diệt. Đương nhiên, tông sư là khách quý của Tri Tri Điểu chúng ta, có thể xin Tri Tri Điểu che chở. Và Tri Tri Điểu nhiệt liệt hoan nghênh tông sư đến ở, chỉ cần tông sư đồng ý, chúng ta sẽ phái người đi nghênh tiếp ngay.

Đối với người xét duyệt Tri Tri Điểu thì mấy chuyện này chẳng liên quan đến gã, miễn đối phương có linh trí thì là hộ khách, đấu tranh là chuyện thường hay xảy ra, mọi thứ đều phải bình tĩnh.

Nếu tông sư thật sự đến tổng bộ Tri Tri Điểu, những việc tiếp theo càng nước chảy thành sông.

Nghĩ đến đây người xét duyệt Tri Tri Điểu nở nụ cười ác.

Đến đây rồi thì mọi việc sẽ không theo ý muốn của ngươi.

- Đừng nói nhảm, ngươi như vậy thì có gì mà an toàn. Đương nhiên nếu Tri Tri Điểu các ngươi cần giúp đỡ có thể hợp tác với bản phong chủ. Gác mấy chuyện đó lại, giúp bản phong chủ đăng một tin tức đưa vào tay những kẻ xâm nhập, có làm được không?

Tính toán bước đầu một vạn tám trăm cây Không Gian Thần Trụ bị hắn chiếm hai cây vậy là còn lại hơn ba vạn kẻ xâm nhập Đạo cảnh.

Ôi trời, quá tuyệt vời, đổi thành điểm nhiều như biển, có thể đè chết người.

Có thể buông bỏ thứ khác chứ không thể bỏ qua cái này, nếu không sẽ rất có lỗi với bản thân.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu sửng sốt, hoang mang:

- Tông sư, người có thể nói rõ ràng hơn không? Đưa vào tay những kẻ xâm nhập làm gì?

Theo như điều tra của bọn họ thì có thể xác định không phải người của vực ngoại giới. Những kẻ xâm nhập đi theo cột thần đến cực kỳ tàn bạo, người của vực ngoại giới đụng phải thì hoặc bị giết hoặc bị hàng phục, không có lựa chọn thứ hai.

Theo điều tra đào sâu hơn phát hiện bí mật lớn động trời sắp phanh phui.

Đây chỉ là tiên phong, có người mạnh hơn nữa sẽ buông xuống.

Lâm Phàm hỏi:

- Ngươi có biết vì sao mình mãi chỉ có thể làm người xét duyệt Tri Tri Điểu không?

Người xét duyệt đang ngồi, nghe câu này thì bị hấp dẫn chú ý:

- Không biết, xin tông sư chỉ cho.

Gã cũng muốn biết.

Gã đã làm người xét duyệt không biết qua bao lâu rồi, người làm cùng thời gian với gã đều thăng cấp, chỉ còn mình gã ở yên chỗ cũ.

- Đó là vì ngươi nói nhảm quá nhiều, nói thẳng đi, có thể làm

được không?

Lâm Phàm định chủ động tấn công hoặc ôm cây đợi thỏ.

- Ta ￥% . . .!

Người xét duyệt Tri Tri Điểu rủa thầm trong bụng, nói chuyện hơi thẳng ruột ngựa, rất tổn thương lòng người, gã nói nhiều bao giờ?

- Chắc là được.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu không dám bảo đảm, những kẻ xâm nhập không điệu thấp nhưng muốn tìm họ thì hơi khó khăn.

Lâm Phàm cho Tri Tri Điểu chút động lực, hắn không thể bỏ qua đám kẻ xâm nhập này:

- Đừng có chắc với là, Tri Tri Điểu các ngươi có bấy nhiêu chuyện cũng không làm xong sao?

Để mặc kẻ xâm nhập lảng vãng ở bên ngoài chẳng bằng dụ bọn họ tìm tới tận nhà, sau đó nghiền ép thành điểm hết.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu muốn cãi lại, nhưng mới hé môi đã bị người giành trước.

- Tốt, có thể làm được.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu nghe vậy hơi giận, kẻ nào xằng bậy vậy, nhưng khi thấy người kia thì gã giật nảy mình.

Gã bật dậy nép sang một bên, cung kính nói:

- Chủ nhân.

Người kia tóc dài xõa vai, khuôn mặt anh tuấn mà uy nghiêm, trầm ổn.

Lâm Phàm nghe giọng khác hơn nữa người xét duyệt Tri Tri Điểu kêu một tiếng ‘chủ nhân’, thế là hắn hỏi:

- À, ngươi là người quản lý Tri Tri Điểu?

Người quản lý Tri Tri Điểu hỏi:

- Ừ, đúng vậy, ta là người phụ trách Tri Tri Điểu, không biết Lâm

phong chủ làm như vậy vì điều gì?

Người quản lý Tri Tri Điểu rất tò mò, ở giới vực này không có thứ gì đáng giá cho y chú ý, chỉ có người viết Đan Giới Chi Chủ là hấp dẫn được y.

Lâm Phàm đáp:

- Vì cái gì? Lý do rất đơn giản, đương nhiên là đánh từng kẻ xâm nhập chết tươi.

Người quản lý Tri Tri Điểu giật mình, cười gượng nói:

- Lâm phong chủ không lầm chứ? Theo ta được biết thì những kẻ xâm nhập yếu nhất cũng cỡ Đạo cảnh sơ kỳ, và rất đông, không đơn giản như vậy.

- Gì mà đơn giản với phức tạp, một trăm đứa nhỏ hay một vạn đứa nhỏ thì có gì khác nhau sao? Mất thời gian lâu chút thôi. Ngươi là người quản lý, lời vừa rồi là ngươi nói, vậy cũng tính vào, chút nữa bản phong chủ sẽ phát nội dung cho ngươi, nhớ tuyên truyền nghiêm túc vào. Không nói nhiều nữa, nếu còn có việc thì nhớ thông báo cho bản phong chủ.

Lâm Phàm cắt đứt liên lạc, đưa đi nội dung đã viết xong xuôi.

Người xét duyệt kính sợ nhìn chủ nhân.

Mọi thứ ở đây đều do chủ nhân quyết định, hơn nữa công chúa đã ra ngoài một thời gian, bảo là muốn tìm tông sư, nhưng mãi chưa tìm ra.

Bọn họ có Tri Tri Điểu đi theo, tùy thời bảo đảm an toàn của công chúa.

Công chúa có địa chỉ của tông sư mà vẫn bị lạc đường, phải nói đây cũng xem như điểm đáng yêu.

Người xét duyệt hỏi:

- Chủ nhân, rốt cuộc tông sư muốn làm cái gì?

Gã cũng rất mờ mịt, chỉ có duy nhất tông sư là nạt nộ gã như vậy, người khác toàn nói chuyện ngọt nhạt với gã. Dù thực lực của gã không cao nhưng đại nhân vật Đạo cảnh đến hỏi thì gã cũng cứng rắn đối đáp, không phục thì biến, không nói nhiều.

Nội dung Lâm Phàm gửi đến đã hiện ra.

Người quản lý Tri Tri Điểu đọc nội dung, biểu tình dần thay đổi.

Người xét duyệt đứng một bên cũng hút không khí.

- Không thể nào! Tông sư muốn . . .?

Người xét duyệt không dám tưởng tượng, nhìn xem trong này viết lời kiểu gì, nếu đưa vào tay kẻ xâm nhập chắc chắn sẽ bị đánh hội đồng.

Tông sư mắng kẻ xâm nhập xối xả, còn nhắn nhủ đệ tử tông môn hoan nghênh kẻ xâm nhập đến.

Người xét duyệt hỏi:

- Chủ nhân, thật sự đăng tin này lên sao?

Nếu đăng nội dung này thì ghê gớm, chắc chắn sẽ xảy ra trận đại chiến.

- Ừ, đăng đi, Lâm phong chủ đã nói thì chắc có nắm chắc, chúng ta lo bao đồng làm gì?

Người quản lý Tri Tri Điểu cũng rất muốn nhìn xem Lâm phong chủ có vũ khí bí mật gì.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu gật đầu, biết tiếp theo nên làm sao:

- Vâng, biết rồi.

- Nhớ kỹ, sắp xếp Tri Tri Điểu đến Viêm Hoa tông chờ đợi.

Người quản lý Tri Tri Điểu nói xong câu đó thì đi.

Người xét duyệt bắt đầu bận rộn, gã phải phát ra tin tức này đưa đến mỗi ngóc ngách vực ngoại giới.

Lâm Phàm yên lòng chờ đợi:

- Giải quyết, tiếp theo chỉ việc chờ Tri Tri Điểu. He he, cách như vậy mà cũng nghĩ ra được, mình siêu thông minh.

Lâm Phàm không dám tưởng tượng nếu tập thể kéo đến sẽ thế này, chắc rất mênh mông.

Khi đó tóm gọn cả ổ thì số điểm nhiều như thiên văn rồi.

Một Đạo cảnh bằng hai mươi mấy vạn điểm.

Mấy vạn kẻ xâm nhập là . . .

Bấm đốt ngón tay, nguy rồi, ngón tay không đủ để đếm.

Đường phát tài ở ngay phía trước.

- Ha ha ha ha ha ha!

Trong mật thất không có ai khác biết.

Lâm Phàm cười lớn không kiêng nể gì.

Hắn tự phục cách mình nghĩ ra.

Chỉ muốn hỏi có ai nghĩ ra được cách tuyệt vậy không.

Đây mới là ôm cây đợi thỏ!

Chương 904: Uy thế thần phục trùm

Vô Địch phong, trên đỉnh núi.

Lâm Phàm thảnh thơi nằm trên ghế tre, uống trà, cắn trái cây.

Đây xem như giây phút nhàn nhã nhất của hắn.

Lữ Khải Minh hưng phấn hỏi:

- Sư huynh, có phải đã hết bận bên ngoài, không cần đi ra nữa?

Lữ Khải Minh hy vọng nhất là thấy sư huynh ở lại tông môn, nghỉ ngơi một chút, không phải mệt nhọc như vậy.

Lâm Phàm cười, đưa mắt nhìn phương xa:

- Tạm thời không cần ra ngoài.

Hắn đang chờ, đợi Tri Tri Điểu phát tán nội dung thì trừ phi đám kẻ xâm nhập có khả năng nhịn nhục cao, nếu không thì hắn không tin bọn họ sẽ không tìm đến.

Chu Phượng Phượng ở một bên sốt ruột nói:

- Lão ca, chúng ta nên ra ngoài, cứ ở trong tông môn sẽ không tốt cho sự phát triển thể xác và tinh thần!

Chu Phượng Phượng bỗng cảm giác ánh mắt có tính xâm lược mãnh liệt theo dõi mình.

Lạnh lẽo, hoa cúc hơi ngứa.

Đó là ánh mắt của Lữ Khải Minh sâu thẳm nhìn qua, cảm giác xúc động muốn giết người.

Sư huynh đã mệt mỏi như vậy, khó khăn lắm mới có cơ hội nghỉ ngơi, vậy mà lão già này định dụ sư huynh ra ngoài.

Thật là không phải con người mà.

Lâm Phàm cười cười, không nói nhiều:

- Qua một thời gian sẽ có bất ngờ tìm đến.

Chắc chắn kẻ xâm nhập sẽ đến, hắn tin tưởng năng lực của Tri Tri Điểu.

Tổ chức này không tranh bá mà chỉ lo kiếm tiền, chơi không đẹp chút nào.

Lâm Phàm đoán Tri Tri Điểu đã biết nhiều bí mật, chẳng qua không thèm nói ra.

Lâm Phàm nhàn nhã nằm nghỉ.

Sắc trời dần tối, sao giăng đầy trời.

- Lâu rồi không ngắm trời sao.

Nhiều Tri Tri Điểu bay lượn trong thiên địa, mang nội dung mới nhất đến các góc vực ngoại giới.

Người quản lý Tri Tri Điểu ra tay, ngưng tụ càng nhiều Tri Tri Điểu, khuếch trương rộng hơn trước kia gấp mấy lần.

Y muốn xem Lâm phong chủ của Viêm Hoa tông có bản lĩnh gì, hắn muốn làm cái gì.

Ở trong mắt người quản lý thì một mình đấu với một đám kẻ xâm nhập là không sáng suốt, dù cá nhân mạnh mẽ cũng có giới hạn. Y không tin Lâm phong chủ ngốc đến mức đó, chắc chắn hắn có ý tưởng khác.

Một tông môn nào đó, trên một ngọn núi.

Thần Trật Quân Chủ nhìn tiền cược trên bàn, mặt đỏ rần gầm rống:

- Nào nào, mau đặt cược, ván cược sắp mở rồi!

Các đệ tử xung quanh có người trần truộng, có người mặt hung dữ.

Bọn họ chìm đắm trong cờ bạc không thoát ra được, đã thua hết những gì có thể cá cược.

Bọn họ ôm ý tưởng phất nhanh từ tay Thần Trật Quân Chủ nên chơi cá cược, nhưng càng lún càng sâu, cuối cùng thua tán gia bại sản.

Một con chim ba đuôi màu lam vụt qua bầu trời, tờ giấy từ móng

vuốt bén rơi xuống.

Rầm!

Tờ giấy nặng nề rớt xuống chiếu bạc, tiền cược rơi tán loạn.

Thần Trật Quân Chủ nổi khùng lên:

- Cái gì? Ở đâu ra?

Ai dám quấy rầy Thần Trật Quân Chủ đánh bạc là kẻ thù của gã.

Nhưng khi Thần Trật Quân Chủ cầm tờ giấy lên thì người cứng ngắc, mắt lộ tia hưng phấn.

Các đệ tử thua sạch hỏi:

- Quân chủ, còn chơi không vậy?

Tuy bọn họ thúc giục nhưng không dám lớn tiếng, người trước mắt vẫn là quân chủ, họ không có tư cách lên mặt.

- Chơi chứ, sao lại không, các ngươi dọn dẹp bàn cược, chờ ta trở lại.

Thần Trật Quân Chủ nói xong cầm tờ giấy vội vã chạy đi.

Xảy ra chuyện lớn.

Đánh bạc tuy rất hấp dẫn người nhưng việc hiện tại càng quan trọng hơn.

Thần Trật Quân Chủ xông vào đại điện, hét to:

- Thánh Chủ! Thánh Chủ!

Trong đại điện, Thánh Chủ rất là buồn rầu, nửa bên mặt sưng phù, đây là bị người ta đánh.

Nguyên Thánh Đường tông có thể sống đến bây giờ thật là không dễ dàng.

Đoạn thời gian trước mới đánh một trận với người ta, Thánh Chủ sợ muốn vỡ tim, khó khăn lắm mới thắng.

Phún Thánh Chế Tài hùng hổ nói:

- Thần Trật, trong đầu ngươi có phân hay sao, kêu lớn tiếng làm

gì?

Phún Thánh Chế Tài đang càu nhàu mấy kẻ đáng giận với Thánh Chủ, lúc chửi hăng say nhất thì bị ngắt ngang, cho nên nếu không mắng đối phương đến lòi phân ra thì trong lòng sẽ rất khó chịu.

Thánh Chủ nhức đầu.

Tông môn đã tan tác, Thiên Dụ, Hỗn Loạn biến mất, làm lòng Thánh Chủ đau nhói.

Có thể tự tìm đường về nhà thì đều có mặt đầy đủ rồi, còn người bị lạc thì hầu như mất tích.

Đổ Thánh Thần Trật bất mãn nói:

- Chế Tài, ta không muốn nói đâu nhưng sao miệng của ngươi thối vậy hả?

Phún Thánh Chế Tài đang cáu, quay sang mắng Thần Trật té tát:

- Thối thế nào? Có thối cũng không bằng ngươi ị ra! Tôm tép như ngươi thì ta đạp một cái là tét háng!

Thần Trật câm nín, không cãi thắng Chế Tài nổi, có thể nói ra lời thô tục như vậy có xứng làm quân chủ không?

- Ngươi . . .!

Thánh Chủ rít gào:

- Yên lặng, đừng ồn!

Thánh Chủ rất muốn đè hai người xuống đất chà chùi, lúc nào rồi mà còn cãi cọ.

Đán Ác Quân Chủ là cái đuôi ton hót hàng đầu bên cạnh Thánh Chủ, chộp lấy cơ hội răn dạy mấy người kia:

- Đúng rồi đấy, quá đúng, còn ra thể thống gì! Sao các ngươi có thể nói những lời đó trước mặt Thánh Chủ, không lớn không nhỏ!

Thâu Thánh Lôi Đình cười khẽ, hết sức bình tĩnh, không có chút ý nghĩ nào.

Thánh Chủ lườm Đán Ác Quân Chủ:

- Ngươi cũng câm miệng cho ta!

Cái tên này thật là . . .

Thánh Chủ dò hỏi:

- Thần Trật, rốt cuộc thì ngươi có chuyện gì?

Thần Trật Quân Chủ nói:

- Thánh Chủ, ta mới xem cái này, phát hiện vị trí của Viêm Hoa tông.

Thần Phạt Quân Chủ luôn im lặng cũng sửng sốt.

Thần Phạt Quân Chủ xem như người mạnh nhất Thánh Đường tông, Thiên Dụ sư muội vắng mặt, một mình y chống chọi, rất mệt mỏi.

Thánh Chủ nghe vậy mừng như điên:

- Mau đưa qua đây xem!

Thánh Chủ khao khát cần biết vị trí của Viêm Hoa tông, nếu hỏi bây giờ y muốn biết về ai nhất thì chắc chắn là Viêm Hoa tông.

Tuy trước kia có mâu thuẫn hơi lớn nhưng đã là quá khứ rồi, giờ quan hệ hai bên khá tốt, cùng nhau chống lại Chân Tiên giới, vô cùng thân thiết.

Bài viết rõ ràng dễ hiểu, nhưng Thánh Chủ không quan tâm, y để ý nhất là vị trí của Viêm Hoa tông.

Quân chủ ở bên dưới ngơ ngác nhìn Thánh Chủ, tạm thời bọn họ đều có ý tưởng như vậy nhưng không thể nói thẳng ra.

Thánh Chủ hắng giọng:

- Khụ khụ! Vực ngoại giới dung hợp, tông mình đã cắt đứt liên lạc với tông môn xưa khác, mọi người cũng thấy nguy hiểm ở đây nhiều thế nào rồi.

Thánh Chủ đau buồn nói:

- Thiên Dụ, Hỗn Loạn không biết tung tích, đến nay không trở về, đây là mất mát lớn cho tông mình.

Mọi người nghe cũng đau lòng.

Chắc chắn là mất mát rồi, còn rất lớn.

Thánh Chủ mở miệng nói:

- Cho nên, bản Thánh Chủ đề nghị đi Viêm Hoa tông xin giúp đỡ, nếu được thì dời tông môn khỏi chỗ cũ, chuyển đến gần Viêm Hoa tông. Các ngươi thấy sao?

- A?

- Hả hả?

- Ủa?

- Gì gì???

Mọi người cảm thán nhiều nhưng không phát biểu ý kiến.

Phún Thánh Chế Tài la lên:

- Ôi mợ, Thánh Chủ, ý tưởng chó chết kiểu gì vậy! Muốn Thánh Đường tông ăn nhờ ở đậu, cần Viêm Hoa tông che chở? Chế Tài này giữ quyền lợi phản đối hành vi khi sư diệt tổ này, nhưng sẽ không phát biểu ngôn luận!

Thâu Thánh Lôi Đình nói:

- Làm vậy sao được.

Chích Diệu Quân Chủ nói:

- Đúng rồi, đường đường là Thánh Đường tông sao có thể làm ra chuyện như vậy? Tuy Chích Diệu này cho rằng có thể làm, nhưng có lỗi với tổ tông, sau này Thánh Chủ một người xuống dưới thì còn mặt mũi nào gặp tổ tông, đúng không?

Đổ Thánh Thần Trật suy tư, không lên tiếng, giữ trung lập.

Thần Phạt Quân Chủ buông tiếng thở dài, không biết nên nói sao.

Đán Ác Quân Chủ đứng về phe Thánh Chủ, đứng ra phất cờ hò reo:

- Này này, các ngươi làm gì vậy hả? Thánh Chủ nghĩ ra cách sáng suốt như thế, là kế lớn ngàn năm, vạn năm, chịu nhục một chốc thì

có sao? Các ngươi đều muốn Thánh Đường tông bị người tiêu diệt sao? Không nói nhiều, Đán Ác này là người đầu tiên đồng ý, Thánh Chủ sáng suốt, ta đồng ý!

Đán Ác Quân Chủ nở nụ cười đáng đánh, nụ cười nịnh nọt:

- Thánh Chủ, ta ủng hộ ngươi!

Thánh Chủ nhìn Đán Ác Quân Chủ, vui mừng gật đầu.

- Thánh Đường tông do Thánh Chủ sư huynh quyết định, chúng ta nghe theo là được. Di dời thì cứ di dời, ta không có ý kiến.

- Ta cũng vậy.

Đám quân chủ lúc trước phản đối đều thi nhau đồng ý, mới nãy họ giả bộ phản đối, không chịu vậy thôi, ở trước mặt trùm lớn thì chỉ có thể khom lưng, thần phục uy thế của trùm lớn.

Dù sau này xảy ra chuyện thì có Thánh Chủ gánh tội, không liên quan gì với họ.

Thánh Chủ mở miệng nói:

- Ừm, thế thì tốt. Ra lệnh xuống cho các đệ tử chuẩn bị, Thánh Đường tông xuất phát tìm Viêm Hoa tông.

Khi nói xong mấy câu này thì Thánh Chủ trở nên kiệt quệ.

Không còn cách nào, biết làm sao được.

Sông có khúc, người có lúc.

Tiếp tục ở lại đây không có kết cục tốt.

Đôi khi một con yêu thú xuất hiện là cường giả nguyên tông kéo ra nghênh địch, nói ra có ai dám tin?

Nhưng sự thật đúng là vậy.

Lách tách!

Lửa cháy hừng hực, một thôn trang nhỏ bị biển lửa bao vây, khúc gỗ phát ra tiếng lách tách.

Bộp!

Một nam nhân khôi ngô vạm vỡ mình đầy vằn đen khom lưng, bấu đầu một lão nhân.

Nam nhân vạm vỡ cười khẩy nói:

- Lão già, thuật pháp của ngươi khá thú vị, giao ra có thể tha cho ngươi khỏi chết.

Gã siết chặt năm ngón tay, suýt bóp nát đầu của đối phương.

Lão nhân tức giận đôi mắt đỏ rực:

- Phi! Ta nguyền rủa ngươi không chết tử tế được!

Bùm!

Nam nhân vạm vỡ bóp mạnh, đầu lão nhân nổ nát.

- Hừ! Không nói thì thôi, thấy ngươi tu vi yếu xìu mà có thể thừa dịp ta sơ sẩy đem đến chút cảm giác ngứa nên nổi lên chút hứng thú.

Có hai người khác đứng cạnh nam nhân vạm vỡ.

Một người khuôn mặt non nớt, hai tay đặt sau gáy ung dung nói:

- Dân bản xứ ở đây yếu thật, không lẽ trừ chờ Không Gian Thần Trụ đánh thông không gian ra chúng ta cứ đi lang thang nhàm chán vậy sao?

Một nam nhân cầm kiếm nói:

- Ngươi ngốc à, dân bản xứ ở đây tuy yếu nhưng có thứ là đồ tốt, như con kiến già vừa rồi, tu vi yếu vậy mà có thể thừa dịp Đằng ca sơ sẩy đụng tới Đằng ca, đã nói lên tạm được.

Gã không hề có cảm xúc gì với việc đồ sát những con kiến này.

Giết thì giết thôi, có gì đâu.

Bọn họ bỗng chú ý tới có con chim ba đuôi màu lam bay lượn trên trời.

Nam nhân cầm kiếm tung chiêu nhưng xuyên thấu qua Tri Tri Điểu.

Nam nhân cầm kiếm kinh ngạc hỏi:

- Ủa? Đây là sinh vật gì mà không sợ đòn công kích của ta?

Gã cảm thấy thú vị.

Một tờ giấy từ trên trời bay xuống.

Nam nhân khuôn mặt non nớt có vẻ còn là thiếu niên cầm tờ giấy lên nhìn kỹ, mặt biến sắc, sau đó nhe răng lộ biểu tình dữ tợn.

Thiếu niên đưa tờ giấy qua:

- Đằng ca xem này, có dân bản xứ nhục nhã chúng ta.

Đằng Hổ chộp tờ giấy vào tay, nhìn thoáng qua.

- Đúng là láo lếu, muốn lấy đầu của chúng ta làm cái bô? Hắn có mấy lá gan!

Nam nhân cầm kiếm cười nói:

- Ha ha, ta nghĩ hắn rất lớn gan.

Đằng Hổ lạnh lùng cười:

- Viêm Hoa tông, tốt lắm, người khác tránh không kịp nhưng hắn chủ động tới cửa, hãy để ta bóp nát đầu của hắn!

Gã siết chặt năm ngón tay, không gian nổ lốp bốp.

Gã rất nôn nóng háo hức.

Chương 905: Lâm phong chủ, chúng ta đến trợ trận

Tri Tri Điểu rất giỏi, tìm kiếm kẻ xâm nhập rồi đưa tin tức mới nhất đến trước mặt bọn họ.

Mặc kệ nhóm kẻ xâm nhập nghĩ thế nào nhưng tóm lại đã xem bài viết tràn ngập ngôn ngữ nhục nhã.

Nếu họ vẫn nhịn được thì Lâm Phàm chịu phục.

Có kẻ xâm nhập đọc tin xong lòng rực cháy lửa giận, nhưng còn có chuyện phải làm, cần đi tìm mười hai thần thú.

Có kẻ xâm nhập bận tìm Ma Tổ, tức là Hận Thiên Tiểu Ma Quân.

Vì gánh trách nhiệm nặng nề, không rảnh đi Viêm Hoa tông.

Một chỗ địa ngục trần gian.

Thật ra nơi này rất đẹp, nhưng nó là địa ngục trần gian đối với Vân Tiêu.

- Hôm nay lại phải nhận đau khổ gì đây? Ta sợ mình sắp không chống đỡ nổi nữa.

Mí mắt Vân Tiêu nặng trĩu, muốn đi vào giấc ngủ, muốn ngủ rồi không bao giờ tỉnh dậy nữa.

Giờ Vân Tiêu rất sợ nữ nhân đáng sợ kia, không, ở trong mắt gã thì đó không phải nữ nhân mà là ác ma.

Ác ma dùng hết các loại thủ đoạn hành hạ gã.

Cộp!

Có tiếng bước chân truyền đến.

Vân Tiêu ngước mí mắt nặng trĩu lên, mặt đờ đẫn lẩm bẩm: Lại sắp bị hành hạ.

Giờ gã chỉ muốn ngủ một giấc ngon lành, hoặc ăn một bữa no nê, khi đó dù muốn giết gã thì gã tuyệt đối không hối hận.

- Ngươi có thể đi.

Vân Tiêu đang định gượng dậy tiếp tục nhận hành hạ nghe vậy sửng sốt, vụt ngẩng đầu, nghe ngữ điệu kia khác với bình thường.

Bình thường là tiếng gầm gừ chủ và nô tràn ngập khủng bố, còn bây giờ là lạnh lùng và bình tĩnh, dường như nói ra chuyện rất bình thường.

Nữ nhân mặt không biểu tình nhìn Vân Tiêu:

- Ngươi ở đây đã nhận tất cả bồi dưỡng, thế giới bên ngoài thay đổi rồi, ngươi nên đi ra ngoài nhìn thế giới, có lẽ ngươi sẽ đi trên con đường khác biệt.

Vân Tiêu kiềm nén hưng phấn hỏi:

- Ta . . . ta thật sự có thể đi?

Gã sợ đối phương đang trêu đùa mình, làm hy vọng dâng lên lại hụt hẫng.

Nữ nhân gật đầu:

- Ừm!

- Oa!

Vân Tiêu không kiềm được chảy giọt lệ hy vọng.

Bị hắc ám bao vây, đột nhiên ngày nọ có tia sáng chiếu vào cứu gã ra.

Khóc ướt mắt.

Vân Tiêu vốn kiệt quệ nhưng khoảnh khắc này lấy lại sức sống, tràn ngập động lực.

Vân Tiêu đứng lên, gã hơi căng thẳng, sợ đang mơ:

- Ta đi thật nhé.

Ngày tháng Vân Tiêu ở trong đây như địa ngục không bờ bến, nữ nhân trước mắt rất đáng yêu, rất xinh đẹp, nhưng điều này không liên quan gì đến việc nàng có khủng bố không.

Gã đã bị vẻ ngoài đó lừa gạt.

Nữ nhân không nói chuyện, nàng đứng đó, mắt sâu thẳm lấp lóe tia sáng.

- Tạm biệt!

Vân Tiêu không muốn ở lâu dù chỉ một giây, không chút do dự co giò bỏ chạy.

Không có nữ nhân ngăn cản thì Vân Tiêu muốn ra khỏi đây lúc nào đều được.

Nữ nhân không nhìn Vân Tiêu mà ngước mắt xem hư không.

- Đến quá mau.

Vân Tiêu trốn thoát khỏi tay nữ ác ma, gã thở hổn hển, bốn phía là rừng rậm, yên tĩnh vô cùng, không biết phương hướng cụ thể.

Mắt Vân Tiêu lấp lóe tia mờ mịt:

- Ta nên đi đâu đây?

Gã không biết nên đi đâu hoặc tìm ai, gã không muốn lang thang bên ngoài nữa, chỉ muốn tìm tông môn, trở về tông môn, yên ổn vô tư làm phong chủ Vân Tiêu phong của mình.

Không tranh, không giành gì nữa.

Ngủ một giấc ngon lành, ăn một bữa no nê là ước mơ của gã.

Vân Tiêu muốn ngủ ngay bây giờ, nhưng nơi này không an toàn, quỷ biết nữ nhân kia có bắt gã về không. Nên Vân Tiêu không chút do dự hóa thành luồng sáng rời khỏi đây.

Vân Tiêu tìm tuyến đường về tông để sớm trở về, không muốn ở bên ngoài chịu tội nữa.

Tâm cảnh của Vân Tiêu đã sụp đổ.

Nếu nữ nhân biết suy nghĩ trong lòng Vân Tiêu, khó khăn lắm mới bồi dưỡng gã như ngày nay vậy mà chỉ mơ về tông hưởng phúc chắc nàng sẽ một cước giẫm chết gã.

Vô Địch phong.

Thanh Oa đọc tin tức trong tay, mặt ếch xanh sắp đổi màu trắng, trái tim sắp nổ nát.

- Trời ạ, hắn không biết chữ chết viết như thế nào sao? Kẻ bỏ mạng, ngươi sắp đâm thủng trời!

Thanh Oa ngây người, nó chưa bao giờ nghĩ đến kẻ bỏ mạng chủ động khiêu khích những kẻ xâm nhập, còn kêu gọi họ đến tông môn.

Vậy đoạn thời gian trước chuyển tông môn làm quái gì?

Chỉ vì hít thở không khí ở chỗ khác sao?

- Theo tình huống này thì đường diệt tông không xa, tự mình đâm đầu vào chỗ chết.

Thanh Oa suy nghĩ chuyện về sau, tông môn này không an toàn, đường dây thần kinh của kẻ bỏ mạng không bình thường, chắc cắm lộn dây nào rồi.

Nó muốn đi thì dễ rồi, nhưng nó không nỡ bỏ đám Luyện Đan Đại Sư, đều là học đồ của nó, sao mà vứt bỏ được.

Lữ Khải Minh khó hiểu hỏi:

- Sư huynh đang đợi cái gì vậy?

Sư huynh rất nhàn nhã, lần đầu tiên gã thấy sư huynh như vậy.

Lữ Khải Minh cảm thấy sư huynh đang chờ điều gì đó, nếu không đã chẳng như vậy.

Lâm Phàm cười nói:

- Sư đệ có cảm giác mùi chịu chết tỏa ra từ các nơi trên thế giới không?

Hắn há mồm nuốt trọn trái táo.

Hít hà!

Lữ Khải Minh hít ngửi, mặt hoang mang nói:

- Có đâu sư huynh? Không có mùi lạ gì.

Lâm Phàm phẩy tay, híp mắt:

- Không vội, tiếp tục chờ.

Hắn tu thân dưỡng tính, ngồi chờ điểm đến.

Hắn ghét nhất là người ta chẳng hỏi ý kiến khi không buông xuống đây.

Đây là hành động xâm hại người khác, không thể tha thứ.

Chân Tiên giới muốn xâm lấn vùng đất Nguyên Tổ, đây là hành động gợi lên chiến tranh, làm cư dân của vùng đất Nguyên Tổ phải giơ gậy lên, đánh trả lại ngay.

Cho nên Lâm Phàm dẫn dắt người vùng đất Nguyên Tổ chiến thắng.

Còn lần này thì càng khỏi phải nói, không cần nhiều lời, kết cục sớm được định trước.

Lữ Khải Minh suy tư:

- À.

Rốt cuộc sư huynh đang đợi ai? Gã không đọc Tri Tri Điểu, không rảnh xem.

Lâm Phàm phẩy tay:

- Sư đệ đi làm việc của mình đi.

Lúc này hư không chấn động, có người đến.

- Lâm phong chủ, ta đến trợ trận!

Mùi hương cực kỳ ngọt ngào khuếch tán trên không trung, các đệ tử ngửi mùi hương này đều lên tinh thần, sung sức vô cùng.

Cửu Sắc lão tổ mang theo Lạc Vân thần nữ giáng lâm.

Lâm Phàm kinh ngạc hỏi:

- Sao các ngươi đến đây?

Lão già này xông vào làm gì?

Cửu Sắc lão tổ cười nói:

- Ha ha ha! Lâm phong chủ nói gì kỳ, lão tổ xem bài trên Tri Tri Điểu liền đến áp trận ngay, để xem đám kẻ xâm nhập kia có ba đầu sáu tay gì không!

Lâm Phàm phẩy tay, không muốn nói nhiều với Cửu Sắc lão tổ:

- Không liên quan đến lão tổ, mau về Đan giới của lão đi.

Mặt Cửu Sắc lão tổ nghiêm túc nói:

- Vậy sao được, lão phu đến vì muốn cùng tiến lùi với Lâm phong chủ, sao có thể bỏ đi như vậy.

Lạc Vân thần nữ nói xen vào:

- Lâm phong chủ, lão tổ lo có biến cố gì nên mới đến xem.

Lần đầu tiên Lạc Vân thần nữ thấy lão tổ chủ động đi ra hỗ trợ mà bị người ta ghét bỏ.

Nếu là trước kia thì nàng không dám tin, còn bây giờ là chuyện bình thường.

Lâm Phàm kêu gọi:

- Được rồi, nếu đã đến thì cho lão tổ xem. Sư đệ, đi lấy ghế nằm lại đây, tất cả nằm xuống chơi!

Lữ Khải Minh gật đầu, vội đi kéo ghế nằm:

- Vâng thưa sư huynh!

Rất nhanh có ghế nằm, Lâm Phàm ra hiệu bọn họ nằm xuống, trà dâng lên, lặng im không nói chuyện.

Cửu Sắc lão tổ sửng sốt, điều này khác với tưởng tượng của lão.

Theo tình huống bình thường lẽ ra nên tổ chức tiệc hay mời vào thượng phòng nghỉ ngơi mới đúng.

Sao sắp xếp lão nằm đây?

Có lẽ vì trời vẫn còn sáng choang, chưa đến lúc nghỉ ngơi?

Buổi tối.

Cửu Sắc lão tổ và Lạc Vân thần nữ đã nằm trên ghế tre thật lâu.

Cuối cùng Cửu Sắc lão tổ không nhịn được hỏi:

- Lâm phong chủ, trời đã tối, chúng ta nên nghỉ ngơi chứ nhỉ?

Trong lòng Cửu Sắc lão tổ có linh cảm không may, hình như Lâm phong chủ không muốn xếp chỗ ở cho bọn họ.

- Ừm, nên nghỉ ngơi, tối nay nghỉ ở đây đi. Thời tiết tốt, không nóng không lạnh, xem trời sao cũng là một loại tu luyện. Được rồi, bản phong chủ ngủ đây, các ngươi tùy ý.

Lâm Phàm nhắm mắt lại, rơi vào giấc mơ đẹp.

Giờ hắn có rất nhiều chuyện cần làm.

Phải rút thưởng trúng công pháp này, còn có các thứ đang cần hiện giờ.

Nhưng không gấp, cứ tích súc một thời gian, chờ lần sau chắc chắn sẽ rút được thứ tốt.

Cửu Sắc lão tổ không còn lời nào để nói:

- Trời ạ!

Cửu Sắc lão tổ dám thề đây là khoảnh khắc khiến người đau trứng nhất, sao chẳng có chút xíu đạo đãi khách nào hết vậy?

Lạc Vân thần nữ và lão tổ liếc nhau, hơi bất đắc dĩ.

Lấy đất làm giường, lấy trời làm chăn có ổn không?

Sáng sớm.

Hư không lại chấn động, nứt ra khe hở, hơi thở quen thuộc ập đến.

- Lâm phong chủ, ta đến đây!

- Ta cũng tới!

Binh Tổ, Đao Tổ, Vô Lượng lão tổ, Tinh Thần lão tổ đều đến.

Lâm Phàm sửng sốt nhìn mấy người trên hư không:

- Sao các ngươi đều tới?

Đều là lão tổ của thế lực lớn mà giờ tập thể kéo tới đây, đúng là chuyện kỳ lạ.

Vô Lượng lão tổ cười nói:

- Ha ha, Lâm phong chủ, chúng ta sớm thấy bài viết trên Tri Tri Điểu nên cố ý đến trợ trận.

Đạo Thanh Vô Lượng tông có thể nói là có dã tâm nhất với giới vực, bất đắc dĩ là người ở đây không dễ ăn hiếp, chỉ đành đường vòng khuếch trương thế lực.

Vô Lượng lão tổ phát hiện Cửu Sắc lão tổ, lòng thầm ngạc nhiên, đến gì mau vậy:

- Ủa? Không ngờ Cửu Sắc lão tổ tới nhanh thế.

Cửu Sắc lão tổ cười nói:

- Không phải lão phu đến nhanh mà là các ngươi tới quá chậm, lão phu và Lâm phong chủ cùng nhau qua một đêm tuyệt vời.

Nguyên vực ngoại giới chỉ mình lão được Lâm phong chủ viết tự truyện cho, người khác không có bản lĩnh này.

Bởi vậy miễn không ngốc đều nhìn ra hai người thân thiết cỡ nào.

Lâm Phàm nheo mắt nghĩ:

- Đừng nói là tới giành điểm với ta nhé.

Hắn hơi nghi ngờ, đám người kia sớm không tới, muộn không đến mà chọn ngay lúc này, còn đến tập thể.

Nếu kẻ xâm nhập đến, bọn họ ra tay thì sẽ bị cướp hết điểm.

Lâm Phàm phẩy tay đuổi cả đám nhanh về nhà:

- Này này, các ngươi đến hết làm chi, không cần trợ trận, mau trở về, không có việc của các ngươi!

Sơ suất quá.

Đăng tin trên Tri Tri Điểu không có vấn đề, nhưng hắn suy nghĩ không đầy đủ, không ngờ đám người kia sẽ đến góp vui, nếu họ mà cướp điểm thì hắn sẽ khóc chết.

Chương 906: Chờ chút, cái này khác với tưởng tượng

Bọn họ tới nơi này đều có tính toán của riêng mình.

Trợ trận là một nhẽ, nhưng càng nhiều là muốn tìm hiểu tình huống của kẻ xâm nhập.

Vô Lượng lão tổ luôn truy tìm chuyện này.

Lần trước triệu tập cường giả các thế lực lớn vì muốn nhờ cậy sách cổ của họ, qua đó phỏng đoán, đào móc tin tức hữu dụng.

Tiếc rằng bị Lâm Phàm phá nát bét.

Binh Tổ lớn tiếng nói:

- Lâm phong chủ, sao có thể nói là chuyện không liên quan chúng ta được! Kẻ xâm nhập không rõ lai lịch, tiêu diệt vô số tông môn, chúng ta là người của giới vực đương nhiên không thể khoanh tay ngồi xem! Hiện giờ Lâm phong chủ nghĩa lớn dẫn kẻ xâm nhập đến, một mình hút không khí, chúng ta không thể khoanh tay đứng ngó, dù thế nào cũng quyết cùng tiến lùi, giết những kẻ xâm nhập càn rỡ tại đây!

Lời nói nghiêm nghị, dõng dạc.

- Đúng vậy!

Mấy lão tổ khác cũng có chung ý nghĩ.

Thật ra bọn họ cũng tìm kẻ xâm nhập, nhưng mãi không tìm được. Bọn họ có cảm giác nguy cơ, thực lực của đám người kẻ xâm nhập không yếu, nếu không đã chẳng có chuyện tông môn được cường giả Đạo cảnh trấn giữ mà bị diệt.

Lâm Phàm đang định nói gì thì trong thiên địa vang tiếng cười sang sảng.

- Loại chuyện này sao thiếu ta được!

Tầng mây dày nặng cuồn cuộn phía chân trời, hơi thở hùng hậu xé rách thiên địa, tia sáng đen lấp lóe chiếu rọi thiên địa.

- A? Là Xích Cửu Sát đây mà?

Chưa thấy người nhưng khí thế đủ để người nhận ra.

Lâm Phàm liếc xéo qua. Làm gì đây? Người này muốn làm gì? Đến thì cứ đến, còn kèm theo hiệu ứng lòe loẹt, tới Viêm Hoa tông ra oai à?

Lâm Phàm hét to:

- Xích Cửu Sát, ngươi đến thì cứ đến, đừng làm nhiều trò vậy!

Đoạn thời gian trước Lâm Phàm không muốn gặp mặt Xích Cửu Sát.

Lột hết đồ của người ta, còn cuỗm mất trữ vật giới chỉ, sợ bị tìm tới cửa.

Nhưng giờ thì Lâm Phàm không sợ chút nào.

Bản thân hắn đã mạnh lên, không ngán lại.

Xích Cửu Sát lơ lửng trên cao hơi khó chịu.

Chuyện tiểu tử này đã làm với gã còn rõ ràng ngay trước mắt, không cách nào quên. Giờ gã ra sân, tính lòe loẹt chút đã bị hắn cấm cản, thật quá đáng.

Xích Cửu Sát nhanh chóng đáp xuống, ôm quyền nói:

- Lâm phong chủ, lâu không gặp.

Ngữ điệu thì bình thường nhưng ánh mắt hơi khác, dường như đang nói lại thấy ta, bộ không biết nên phản ứng thế nào sao?

Lâm Phàm lạnh nhạt ậm ừ, không nói nhiều:

- Ừm.

Xích Cửu Sát không chấp nhận được.

Thế này là sao?

Ừ một cái cho có?

Một số đại nhân vật cười trêu đùa:

- Ô, Ma Thần gần đây sắc mặt tươi nhỉ.

Tuy Xích Cửu Sát là Ma Thần nhưng đó chỉ là danh hiệu, gã không làm chuyện gì táng tận thiên lương, nên mọi người không quá lo lắng hay cảnh giác với gã.

Đao Tổ cười nói:

- Sao sắc mặt không tốt được, chủ chính đạo Viên Chân đã bị Lâm phong chủ hàng phục, hắn đang thoải mái lắm đây, trước kia toàn bị Viên Chân theo dõi, nhẹ nhàng gì nổi.

Mọi người cười phá lên:

- Ha ha ha ha ha ha!

Xích Cửu Sát nhìn đám người kia, tạm thời câm nín. Có gì buồn cười? Dù Viên Chân có mặt ở đây thì gã cũng không e dè.

- Lâm phong chủ, không biết khi nào có thể trả lại trữ vật giới chỉ của ta?

Giờ Xích Cửu Sát chỉ mong lấy lại trữ vật giới chỉ của mình, bên trong có tài phú gã tích lũy.

Lâm Phàm nhìn Xích Cửu Sát, sao tên này lại nhớ chuyện đó nữa, trữ vật giới chỉ đã bị hắn bóp nát từ lâu, chia chác đồ vật bên trong rồi.

- Không trả được, đã dùng đồ ở bên trong.

Xích Cửu Sát ngây người, gã suy nghĩ đối phương sẽ dùng một đống lý do, thậm chí chối bỏ, nhưng nào ngờ đối phương nói thẳng một câu là đã dùng rồi.

Câu này mang đến sức sát thương lớn với Xích Cửu Sát, gã hơi khó chấp nhận.

Xích Cửu Sát bần thần nói:

- Lâm phong chủ, làm vậy không được tốt lắm.

Nếu người bình thường nói câu này thì đã ăn một bộ quyền của gã rồi, sẽ đánh đối phương ngã xuống đất, dù dùng rồi cũng phải ói ra cho gã.

Nhưng hết cách, thực lực của tiểu tử trước mắt đã đồn khắp nơi, rất mạnh, rất khủng bố, gã không chắc sẽ đánh lại.

Nếu thật sự đánh nhau, có lẽ người ngã xuống đất là gã.

Lâm Phàm nhìn Xích Cửu Sát:

- Ui chà, đường đường là Ma Thần Xích Cửu Sát mà sao hẹp hòi thế, trước kia không đánh không quen nhau, đã là chuyện quá khứ rồi, sao suốt ngày cứ đòi lấy về, bản phong chủ không trả đấy, rồi sao?

Xích Cửu Sát chỉ vào mình:

- Ta . . . hẹp hòi?

Xích Cửu Sát nhìn về phía nhóm người như muốn họ phân xử cho, câu này rất chói tai.

Binh Tổ gật đầu.

Đao Tổ nghiêm túc gật đầu theo.

Vô Lượng lão tổ nói:

- Xích Cửu Sát, ngươi thật sự hơi bị tật đó. Chúng ta hiểu biết con người của Lâm phong chủ, trước kia không quen nhau, lấy đồ bằng vào bản lĩnh của mình, về sau không đánh không quen biết, chuyện đã qua rồi đừng để mãi trong lòng.

Cửu Sắc lão tổ đồng ý, còn bình phẩm Xích Cửu Sát:

- Nói có lý, đường đường là Ma Thần, thật sự không nên hẹp hòi như vậy.

Xích Cửu Sát muốn hộc máu, mấy tên này đúng là mở to mắt nói bừa.

Lâm Phàm vui mừng gật đầu:

- Ừ, các vị lão tổ hiểu lý lẽ.

Chênh lệch giữa người với người là thế đấy.

Xích Cửu Sát nghe mấy lời này thì không muốn nói nhiều nữa, cái này mà bảo là hiểu lý lẽ? Rõ ràng là trợn mắt nói dối.

Xích Cửu Sát không hiểu tại sao đám già kia bênh Lâm phong chủ, được ích lợi gì sao?

Đột nhiên chân trời xa ập đến uy thế cực kỳ khủng bố, uy thế tràn ngập hơi thở bạo ngược, cả tầng mây bị rẽ ra dạt sang hai bên.

- Đến rồi!

Lâm Phàm ngước đầu lên, môi treo nụ cười, không ngờ thật sự hữu dụng.

Kẻ xâm nhập đến, tay hắn bắt đầu run, chờ lát nữa hắn cầm cột đá đập một phát, hy vọng họ đừng chết quá mau.

Xích Cửu Sát đang định phản bác, nói đạo lý lớn thì bị hơi thở trong thiên địa hấp dẫn chú ý.

Kẻ xâm nhập đến.

Xích Cửu Sát cũng rất quan tâm, thầm đoán những kẻ xâm nhập này rốt cuộc như thế nào.

Đùng!

Đùng!

Hai tiếng nổ vang.

Hai bóng dáng tốc độ siêu nhanh chợt ngừng lại dẫn đến tiếng nổ nhức óc.

- Nơi này là Viêm Hoa tông?

Nam nhân nói chuyện tay cầm trường thương, trường thương rực cháy lửa. Mắt nam nhân sâu thẳm như vực sâu, uy thế khủng khiếp bao trùm thân thể, mắt gã nhìn chằm chằm bên dưới.

Một nam nhân khác cầm tờ giấy Tri Tri Điểu, lạnh lùng nói:

- Người nhục nhã chúng ta trên này có phải là các ngươi?

Hơi thở của gã rất mạnh, mạnh mẽ hơn nam nhân cầm thương rất nhiều, là Đạo cảnh đỉnh. Có ảo ảnh man thú xoay quanh trên người gã, uy thế cuồng bạo phô bày ra làm người kinh.

Lâm Phàm mừng rỡ nói:

- Đúng vậy! Chờ các ngươi lâu rồi!

Rốt cuộc đến, tuy chỉ có hai người nhưng vẫn làm hắn cực kỳ

háo hức, sung sướng vô cùng.

Khi Lâm Phàm nói câu này thì nam nhân cầm thương quát lớn:

- Đúng là tìm cái chết!

Giọng ồm ồm chấn động hư không, uy thế giận dữ phô bày rõ ràng.

Đối với cường giả Đạo cảnh thì mỗi tiếng nói cử động đủ để lay động thiên địa.

Vô Lượng lão tổ gầm lên:

- Ta thì thấy là các ngươi tìm cái chết!

Vô Lượng lão tổ vốn định yên lặng theo dõi biến cố, nhưng khi phát hiện chỉ có hai người xông đến thì lão nở nụ cười.

Đùa, chỉ có hai người đến, nếu không tự tìm chết thì là gì?

Làm lão tổ của Đạo Thanh Vô Lượng tông đương nhiên không thể núp ở đằng sau, khi xác định bên địch chỉ có hai người thì lão phải đứng ra, dạy cho hai kẻ không biết trời cao đất rộng một bài học.

Nam nhân cầm thương không ngờ dân bản xứ càn rỡ như vậy, cười lạnh hỏi:

- Ngươi là ai?

Vô Lượng lão tổ mỉm cười, vung tay áo, khí thế phi phàm ngẩng cao đầu nói:

- Lão phu là lão tổ của Đạo Thanh Vô Lượng tông, có thể gọi là tổ tông của các ngươi.

Nam nhân cầm thương nổi khùng lên:

- Cuồng vọng!

Gã không ngờ có dân bản xứ láo lếu như vậy, to gan nhục nhã gã ngay trước mặt.

Binh Tổ hừ lạnh một tiếng:

- Lão phu thì thấy kẻ cuồng vọng là ngươi, có hai người cũng dám đến đây càn quấy, có biết trời cao đất rộng?

Hư không chấn động hình thành ảo ảnh Binh giới, vô số binh khí lơ lửng trên cao.

Rất có xu hướng nói chuyện không hợp liền đánh.

Cửu Sắc lão tổ giơ tay lên, thấy Lâm phong chủ định ra mặt thì dứt khoát ngăn cản:

- Lâm phong chủ, việc này không cần lên, hãy giao cho chúng ta.

Lúc này phải biểu hiện ra thái độ thống nhất mặt trận với Lâm phong chủ.

Không nói cái khác, chỉ có hai người này không đáng lọt vào mắt họ.

Một chọi hai có lẽ hơi huênh hoang, nhưng bọn họ đông người, cùng ra tay thì chẳng lẽ không hạ được hai vật nhỏ này sao?

Tinh Thần lão tổ mở miệng nói, mắt lấp lóe tia sắc bén nhìn hai người trên trời:

- Đúng rồi, Lâm phong chủ, những người này buông xuống vực ngoại giới là không thèm để chúng ta vào mắt, sao chúng ta có thể mặc kệ được, phải trấn áp bọn họ, để họ biết sự lợi hại của chúng ta.

Tinh Thần lão tổ rất tò mò về kẻ xâm nhập, nếu trấn áp được hai người có lẽ sẽ hỏi ra một số thứ hữu dụng.

Nam nhân cầm thương tức điên, không ngờ bị coi thường như vậy:

- Các ngươi . . .!

Nam nhân có ảo ảnh man thú quấn quanh người giơ tay ngắt ngang:

- Liệu Vân, đừng nóng nảy.

Gã luôn giữ bình tĩnh khi nghe những lời nói kia.

Nam nhân cầm thương kiềm nén lửa giận trong lòng, tràn ngập kính sợ với nam nhân đứng bên cạnh:

- Vâng.

Nam nhân nghiền ngẫm nhìn cường giả vực ngoại giới ở phía

dưới, chắc họ là cường giả đỉnh cao.

Vô Lượng lão tổ phát hiện đối phương nhìn họ chằm chằm, ánh mắt đó khiến người khó chịu.

- Nhìn cái gì? Lão phu nói cho các ngươi biết, đã đến rồi thì đừng mơ an toàn rời khỏi, muốn không chịu khổ thì ngoan ngoãn quỳ xuống cho lão phu, nếu không tự gánh lấy hậu quả!

Bọn họ đông người như vậy không lẽ sợ hai người phe địch?

Đánh hội đồng có thể đánh cho đối phương lòi phân ra, đánh tơi bời luôn.

- Vô Lượng lão tổ nói rất đúng.

Các vị lão tổ mỉm cười, tâm tình bình thản, không thèm để đối phương vào mắt.

Đột nhiên!

Bùm!

Bùm!

Không gian liên tục nổ, có bóng người hiện ra.

Kẻ xâm nhập đến sau kinh ngạc hỏi:

- Ủa? Không ngờ Man huynh đến nhanh quá, cùng Liệu huynh đến trước nhất hả?

Người này không ngờ nhiều người đến đây như vậy.

Bọn họ đọc bài viết đều tức đau gan, chưa bao giờ có ai to gan láo như vậy, nếu không đến tận nơi xem thì sẽ rất bứt rứt.

Man Sư nhếch mép cười nhạt, như nhìn đám kiến nhỏ xấc láo trước mắt mình:

- Ừ, mới tới thôi, nhìn bộ dạng đắc ý của đám dân bản xứ khá buồn cười.

Thoáng chốc các lão tổ thấy tức ngực.

Điều này khác với tưởng tượng của họ.

Sao trong thoáng chốc đông người vậy?

Đừng nói là đám người kia đã hẹn nhau từ trước nhé.

Chương 907: Đường thương này rất ngon lành

Bùm!

Bùm!

Hư không liên tục nổ vang.

Từng bóng người đứng giữa hư không.

Mười người.

Hai mươi người.

Một trăm người.

Vốn chỉ có ít ỏi mấy người, trong khoảnh khắc cả đám ngây ra thì một đống người kéo đến.

Đạo cảnh sơ kỳ cho đến Đạo cảnh đỉnh.

Khí thế hùng hậu, ánh mắt giễu cợt, khi thấy Viêm Hoa tông thì kẻ xâm nhập không thèm xem trọng.

Tuy bọn họ không cùng tộc hoặc ở chung một thế lực nhưng trước khi cường giả thật sự buông xuống thì bọn họ sẽ bắt tay với nhau, cùng chống lại dân bản xứ ở vực ngoại giới.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Hàng trăm kẻ xâm nhập đứng trên trời, uy thế ngưng tụ cùng một chỗ hình thành áp lực mênh mông bao phủ hư không.

Ực ực!

Tiếng nuốt nước miếng.

Nhóm Vô Lượng lão tổ hơi lùi lại một bước, một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống trán họ.

- Tình huống gì đây?

Lão tổ các thế lực lớn ngó nhau.

Tay chân Lâm Phàm run run:

- Nhiều quá, nhiều quá.

Hắn siêu kích động, vốn đinh ninh sẽ có người đến nhưng không ngờ có nhiều như vậy.

Tuy so với toàn bộ kẻ xâm nhập thì bấy nhiêu đây chỉ bằng một cọng lông trâu, nhưng thế này đã đủ nhiều rồi.

Nếu đập chết hết sẽ được bao nhiêu điểm?

Không dám tưởng tượng.

Lâm Phàm cần nội tình siêu khổng lồ, muốn thăng cấp lên cảnh giới cao hơn mà chỉ dựa vào cách bình thường là chồng chất công pháp thì chẳng biết có đủ không.

Thấy mọi người đều trố mắt ra, nam nhân cầm thương Liệu Vân lạnh lùng cười:

- Đám dân bản xứ kia, mới nãy là ai đòi trấn áp chúng ta? Giờ hãy đứng ra xem!

Liệu Vân nói với ngữ điệu nghiền ngẫm, ngay từ đầu gã đã không thèm để nhóm dân bản xứ này vào lòng.

Liệu Vân vung trường thương trong tay, miệt thị nhìn nhóm người bên dưới.

Vô Lượng lão tổ lúng túng hắng giọng:

- Cái đó . . .

Mới rồi là lão lớn tiếng nhất với những kẻ xâm nhập này, nhưng đó là vì thấy đối phương chỉ có hai người nên mới dám kiên cường vậy. Giờ đột nhiên có nhiều người đến, lão trở nên hèn.

Liệu Vân lạnh lùng hỏi:

- Như thế nào? Người đâu? Hay các ngươi chỉ là một đám nhát như chuột, ỷ vào đông người mới dám nói chuyện kiểu đó với ta?

Mắt Liệu Vân bắn ra tia sáng tràn ngập coi rẻ và bất mãn.

Yên lặng không tiếng động.

Nhiều lão tổ câm nín, cảm xúc vừa rồi bay biến hết.

Lâm Phàm giơ tay xúi các lão tổ hành động:

- Này các vị lão tổ, ai muốn lên trước thì cứ lên, bản phong chủ nhờ ơn các vị giúp đỡ, không thể không cho các vị cơ hội nào, mời.

Người đã đến đông đủ, là lúc tốt nhất để ra tay.

Lâm Phàm hỏi:

- Vô Lượng lão tổ, lên không?

Vô Lượng lão tổ cười gượng gạo, rối rít xua tay:

- Cái đó . . . ha ha, Lâm phong chủ nói đùa, một mình lão phu sao đánh lại nhiều người vậy được.

Đừng đùa, xem trận thế hiện giờ của đối phương thì lão lấy gì đấu với người ta? Sợ là cuối cùng có chết cũng không biết chết như thế nào.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua:

- Vậy mới rồi ngươi nói nhiều thế làm chi?

Hoàn toàn lãng phí thời gian.

Vô Lượng lão tổ không còn lời nào để nói, đúng rồi, mới nãy nói nhảm nhiều làm gì, giờ bị tát sưng mặt.

Vô Lượng lão tổ nhìn sang mấy lão tổ khác.

Các lão tổ lúng túng cúi đầu, không muốn nói nhiều. Bọn họ đều suy nghĩ lát nữa làm cách nào giữ mạng đây.

Nhiều cường giả Đạo cảnh kéo đến, dù họ đánh giỏi tới đâu thì có thể đánh thắng bao nhiêu người?

Trong đó có nhiều người hơi thở ngang ngửa với họ, nếu đánh nhau chưa chắc họ lấn lướt được.

Đệ tử tông môn ngước đầu lên, có người lộ vẻ khủng hoảng:

- Sao có nhiều người đến quá vậy?

- Sư huynh có thể chống đỡ nổi không?

Đệ tử bình thường đã bao giờ thấy tình hình rầm rộ như vậy, họ cảm nhận khí thế quá mạnh, đè trên người nặng như núi, sắp nghẹt thở.

Thiên Tu nhíu chặt mày, tình huống không ổn, kẻ xâm nhập đến Viêm Hoa tông có thực lực không yếu, lại đông người, lão không dám khẳng định đồ nhi chắc chắn chiến thắng.

Thanh Oa sửng sốt nhìn hư không:

- Tiêu đời.

Người trẻ tuổi đến nên Thanh Oa không biết ai, người ta cũng không biết nó.

Nhưng thực lực bày ra đó, đùa được sao?

Thanh Oa thừa nhận kẻ bỏ mạng rất lợi hại, nhưng ghê gớm đến đâu cũng không thể đánh lại nhiều người đúng không? Đừng quá đề cao bản thân, thật sự rất nguy hiểm.

Liệu Vân lắc cổ tay, thương chỉ vào Vô Lượng lão tổ, mặt cuồng vọng giễu cợt:

- Không ai nói chuyện sao? Lão già kia, mới rồi ngươi to tiếng nhất, bước ra đây nói tiếp cho ta, chống mắt xem dân bản xứ các ngươi có mấy lá gan!

Vô Lượng lão tổ bị nghẹn đỏ mặt, người kêu tên mà lão thật sự không dám bước ra nói chuyện.

Xích Cửu Sát chưa bao giờ khuất phục, đạp mạnh lên trước một bước, ngước đầu nhìn chăm chú vào hư không:

- Hừ! Huênh hoang, để ta thử sức với ngươi!

Liệu Vân cười nói:

- Gan đấy.

Không ngờ thật sự có người dám can đảm đứng ra.

- Được rồi, được rồi, đừng quậy nữa.

Lâm Phàm đã chờ rất lâu mà chỉ thấy được cảnh này, trong các lão tổ có mỗi mình Xích Cửu Sát là dám mở miệng.

Lâm Phàm chủ yếu muốn cho đám lão tổ hiểu rằng đừng thổi phồng khoác lác, nếu không rất khó lấp liếm qua chuyện. Giờ mục đích đã hoàn thành, hết việc của họ rồi, còn lại giao cho hắn.

Bộp!

Lâm Phàm đặt tay lên vai Xích Cửu Sát, đẩy sang một bên:

- Ngươi cũng tránh ra, đừng góp vui.

Xích Cửu Sát ngây người:

- Lâm phong chủ, làm vậy là sao?

Chuyện khác tạm gác lại, giờ người ta đạp trên đầu rồi, chẳng lẽ không cho gã chống đối lại?

- Không có sao cả, chỉ muốn ngươi tránh ra, việc này không liên quan gì ngươi, đó là chuyện của bản phong chủ.

Chắc chắn hắn sẽ không để Xích Cửu Sát ra tay, người này thực lực không yếu, dư sức giết vài tên, nhưng đó là vấn đề lớn với Lâm Phàm.

Điểm sẽ tính phần của ai?

Cần kiệm, không thể lãng phí luôn là phong cách của hắn.

Không thể để Xích Cửu Sát giết không vài người đúng không nào?

Hắn không lấy được gì ngược lại mất nhiều điểm, phải mãnh liệt ngăn cản hành vi như vậy.

Vô Lượng lão tổ cảm thán, nhanh chóng chộp lấy bậc thang trèo xuống:

- Lâm phong chủ có quyết đoán, việc của mình tự mình giải quyết, lão phu cực kỳ bội phục hành vi này.

Đao Tổ nói:

- Ừm, đúng thế, trên đời có mấy ai là anh hùng thật sự, ta thấy Lâm phong chủ xứng là một người trong đó.

Tinh Thần lão tổ gật gù đồng ý:

- Ừ, nói có lý.

Nhìn xem, nói có đạo lý biết bao.

Việc của mình thì tự mình lo, dù bọn họ có mặt ở đây cũng không cần họ.

Đây mới là anh hùng thật sự, người bình thường không thể chống lại.

Liệu Vân lớn tiếng hỏi:

- Ngươi là ai?

Gã không ngờ lại có người đứng ra, nên nói đối phương ngốc hay không thèm để họ vào mắt?

Người đến đây đều không đơn giản, có thể làm thành viên tiên phong đều có nhiều thủ đoạn, thực lực không thể coi thường.

Một dân bản xứ tầm thường mà dám càn quấy trước mặt bọn họ, đúng là tìm cái chết.

Mắt Lâm Phàm sáng ngời, cười nói:

- Các ngươi tới nơi này tìm ai thì bản phong chủ là kẻ đó.

Hắn không ngờ nhiều người kéo đến như thế, nếu giết hết thì quá tuyệt vời.

Tưởng tượng thôi đã hơi kích động.

Liệu Vân nổi giận, người rực cháy lửa, cực kỳ hung hăng:

- Ngươi là dân bản xứ dám buông lời nhục nhã chúng ta?

Lâm Phàm hết sức bình tĩnh nhẹ gật đầu:

- Ừ, đúng là bản phong chủ.

Lâm Phàm không thèm để đám người kia vào mắt.

Nhóm kẻ xâm nhập cùng dời mắt tập trung vào Lâm Phàm.

Là dân bản xứ này nhục nhã bọn họ?

Mục đích bọn họ tới đây là muốn giết dân bản xứ này, để hắn hiểu rằng lời nào nói được còn lời nào bị cấm.

Liệu Vân nổi khùng, một lời không hợp liền đánh:

- Muốn chết!

Thương thuật của Liệu Vân cực kỳ cao siêu, tuy là cường giả Đạo cảnh nhưng một chiêu một thức trường thương đã hòa vào quỹ tích của đạo.

Liệu Vân lắc người lao thẳng vào Lâm Phàm.

Liệu Vân tức giận quát:

- Dân bản xứ cả gan làm loạn, ngươi buông lời nhục nhã chúng ta, hôm nay phải cho ngươi chết không có chỗ chôn!

Một luồng sáng từ trên trời giáng xuống, tốc độ siêu nhanh, uy thế to lớn đè ép xuống.

Nhóm kẻ xâm nhập xì xầm nhỏ to:

- Lợi hại, đây là thương pháp Mạn Thiên Huyết Vũ của Liệu Vân?

- Nghe nói loại thương pháp này là Liệu Vân vào vòng ngoài Nguyên Tổ Thâm Uyên, lấy được bản khuyết thiếu viễn cổ, bản đơn lẻ bạo vũ lê hoa gì đó. Lĩnh ngộ ra thương pháp hễ thi triển là phong tỏa thiên địa, khiến người không có đường lùi.

Ở trong mắt họ thì Liệu Vân là người có khí vận lớn, vào vòng ngoài Nguyên Tổ Thâm Uyên, được bản đơn lẻ viễn cổ, tuy rách nát thiếu trang nhưng coi như lĩnh ngộ ra một môn thương pháp tuyệt thế.

Liệu Vân xuất sắc như vậy trong cùng thế hệ phần lớn là nhờ vào bộ thương pháp này.

Chắc dân bản xứ kia đã gặp rắc rối to rồi, hắn sẽ chết rất thảm, sẽ không ít hơn tám trăm, ngàn lỗ máu.

Lâm Phàm đứng yên tại chỗ, vui vẻ bình phẩm:

- Đường thương rất ngon lành.

Hắn không muốn nói đâu nhưng về tổng thể thì đám kẻ xâm nhập lợi hại hơn cường giả vực ngoại giới nhiều.

Xích Cửu Sát nhắc nhở:

- Lâm phong chủ cẩn thận.

Đường thương này cho Xích Cửu Sát cảm giác rất nguy hiểm, phong tỏa không gian, thậm chí khống chế máu chảy.

Gần như là đường thương thần.

Mắt Liệu Vân rực cháy lửa, quát lớn, uy thế kinh người:

- Chết cho ta, dân bản xứ ngu xuẩn! Ngươi phải trả giá cực đắt cho hành vi của mình!

Bùm!

Vang tiếng nổ điếc tai.

Có sóng xung kích lực lượng khuếch tán mạnh ra bốn phương tám hướng.

Tro bụi dày đặc che giấu mọi người.

Tập thể cùng theo dõi chỗ đó.

- Tình hình ra sao rồi?

Không ai biết bên trong xảy ra chuyện gì.

Nhóm kẻ xâm nhập đã đoán trước kết quả, đinh ninh dân bản xứ bị tàn nhẫn chém giết.

Với toàn Viêm Hoa tông thì trái tim treo cao, hy vọng sư huynh đừng bị gì.

Gió mạnh thổi bay tro bụi đi xa.

Có giọng nói vang lên:

- Yếu xìu.

Khi mọi người thấy rõ cảnh tượng thì tập thể trợn mắt há hốc mồm như gặp quỷ.

Đầu Liệu Vân chôn sâu dưới đất, hai đầu gối quỳ sát đất, chổng mông lên cao.

Trường thương chưa bao giờ rời tay Liệu Vân thì đã gãy thành hai khúc.

- Này, tiên phong của kẻ xâm nhập các ngươi đều yếu vậy sao? Có ai mạnh hơn không? Nếu không có thì bản phong chủ bắt đầu giết nhé.

Chân Lâm Phàm đạp mạnh, đạp bể đầu đối phương.

Chương 908: Này này, chắc ngươi sẽ không chết rồi chứ?

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Ực ực!

Có tiếng nuốt nước miếng.

Nhóm kẻ xâm nhập lơ lửng trên cao, sừng sững trong thiên địa đã ngây người.

Bọn họ chưa tỉnh táo lại từ cảnh vừa rồi.

- A! Khốn nạn, khốn nạn! Ngươi giết Liệu Vân!

Man Sư nổi điên, hai răng nanh thò ra, mặt dữ tợn, ánh mắt nhìn Lâm Phàm tràn ngập giận dữ khiến người sợ hãi.

Lâm Phàm bình tĩnh trả lời:

- Ừ, bản phong chủ giết hắn. Hắn rất yếu mà còn càn rỡ như vậy, không giết chứ để lại ngâm giấm à?

Hắn lại cười bảo:

- Như thế nào? Ngươi muốn báo thù cho hắn? Được chứ, lên đây.

Vô Lượng lão tổ kinh ngạc nói:

- Trời ạ, Lâm phong chủ nói một câu bá đạo quá.

Không ngờ Lâm phong chủ chẳng hề nể tình, một cước giẫm chết người ta.

Mới rồi Vô Lượng lão tổ không thấy rõ xảy ra chuyện gì, chớp mắt đã tạo nên chấn động.

Cửu Sắc lão tổ rũ mi mắt xuống hỏi:

- Trận chiến này không thể tránh khỏi, các vị, nói giỡn là một chuyện, chút nữa nếu thật sự xảy ra đại chiến thì nên làm sao? Là rút lui hay giúp đỡ Lâm phong chủ?

Cửu Sắc lão tổ không tin mấy lão già kia chịu ở lại hỗ trợ, quan hệ giữa lão và Lâm phong chủ tạm được nhưng không thật sự thân thiết.

Tuy nhiên . . .

Ổ rơi xuống thì làm gì còn trứng nguyên.

Cửu Sắc lão tổ hiểu rõ đạo lý kia hơn bất cứ ai, kẻ xâm nhập không chỉ nhằm vào một mình Lâm phong chủ, nếu khoanh tay đứng nhìn thì đến cuối cùng rất khó nói bọn họ có yên ổn được không.

Đao Tổ cười, nhưng là nụ cười gượng gạo:

- Lão phu chỉ đến xem thôi, chút nữa còn phải về một chuyến.

Đao Tổ sẽ không ở lại, không nhìn xem đối phương có bao nhiêu người? Chỉ dựa vào mấy người bọn họ chỉ e không gây sóng gió gì nổi.

Vô Lượng lão tổ chần chừ:

- Cái này . . .

Đi thì không được, mà không đi cũng không thể, Vô Lượng lão tổ rất khó xử, không biết nên làm thế nào cho phải.

Vô Lượng lão tổ hỏi:

- Xích Cửu Sát, ngươi thấy sao?

Lão muốn xem Xích Cửu Sát lựa chọn thế nào, nếu gã cũng chạy vậy thì bọn họ có chạy cũng bình thường, sẽ không mất mặt.

- Ở lại đây, cùng Lâm phong chủ chống đỡ. Những kẻ xâm nhập đến đây thì không có ý tốt, dù hôm nay chúng ta chạy thoát một kiếp, ngươi nghĩ sau này có thể trốn được sao? Liều mình một phen có lẽ còn hy vọng, nếu co tay cóng chân, thế đơn lực mỏng thì thật sự muộn màng.

Xích Cửu Sát hít sâu một hơi, ngưng tụ hơi thở vận chuyển toàn thân, tùy thời chuẩn bị đánh.

Vô Lượng lão tổ chần chừ nói:

- Nói thì là vậy nhưng tự nhiên đánh cũng kỳ, huống chi chỉ có vài người chúng ta sao mà được?

Nếu muốn đánh thì nên mang đông người tới, dùng chiến thuật biển người.

Hơn nữa vực ngoại giới lớn như vậy, sẽ không thiếu cường giả, muốn xông lên cũng không nên chỉ có vài người bọn họ.

Xích Cửu Sát ngẩng đầu, ngữ điệu lạnh lẽo trả lời:

- Không được cũng phải được, nếu ngươi sợ chết thì cứ đi, không ai giữ lại.

Vô Lượng lão tổ nghe vậy thì khó chịu.

Nói lời này rất tổn thương người.

Trong khi bọn họ nói qua nói lại thì nhóm kẻ xâm nhập ở trên trời đã giận điên.

Có kẻ xâm nhập đề nghị:

- Man Sư, cùng nhau chém chết dân bản xứ này đi.

Bọn họ tới đây trừ mở Không Gian Thần Trụ ra còn có nhiệm vụ khác.

Lần này chỉ có một trăm người đến, không phải vì những người còn lại sợ gì mà do bận rộn, cũng có người không thèm nghe vào tai lời con kiến kêu gào.

Man Sư dứt khoát từ chối:

- Không cần, ta sẽ tự tay chấm dứt hắn!

Man Sư không cho mọi người ra tay, gã muốn dùng đôi tay của mình bẻ gãy cổ đối phương.

Răng rắc!

Man Sư siết nắm tay, xương ngón tay kêu răng rắc, người rực cháy lửa giận ngưng tụ thành thực chất, tụ thành con man thú sau lưng gã.

Kẻ xâm nhập khác nhắc nhở:

- Man huynh đừng lơ là, dân bản xứ này có chút bản lĩnh.

Không phải bọn họ tốt bụng mà vì sợ mất mặt.

Sự chết sống của Man Sư chẳng liên quan tới họ, nếu gã chết rồi sẽ thành trò cười.

Nhưng giờ Man Sư có xu hướng đại biểu mặt mũi của kẻ xâm nhập, nếu gã chết trong tay dân bản xứ sẽ làm bọn họ mất mặt.

Man Sư cười khẩy nói:

- Hừ, bản lĩnh? Một dân bản xứ tầm thường thì có bản lĩnh gì. Liệu Vân tài nghệ không giỏi mà tự cao tự đại, nếu không phải hắn cứ đòi đi theo đến, chứ hắn không có tư cách làm tiên phong!

Man Sư nhấc chân bước tới gần Lâm Phàm, mỗi khi đạp một bước xuống là khe hở đen nứt ra dưới chân gã rồi khuếch tán bốn phía.

Đó là hiện tượng lực lượng mạnh mẽ đến tột độ làm hư không mất khả năng chịu đựng.

Thân hình Man Sư phình to ra, cơ bắp căng phồng, tạo rung động thị giác mãnh liệt, khói đen vặn vẹo bay ra từ người gã.

Lâm Phàm gợi lên lòng tò mò:

- Tu luyện ngạnh công?

Lâu rồi hắn không gặp người tu luyện ngạnh công, làm nhớ ghê.

Mãi chưa có dịp đi Chân giới, để lại tiếc nuối trong hắn.

Bùm!

Man Sư biến mất tại chỗ, khi lại xuất hiện đã ở trước mặt Lâm Phàm, áp lực rất khủng bố.

Tí tách!

Đệ tử Viêm Hoa tông cảm giác uy thế vạn quân đè trên người, trán đổ mồ hôi ròng ròng như mới ra từ ao nước.

Áp lực quá lớn.

Đôi mắt vàng hung tợn của Man Sư nhìn Lâm Phàm chằm chằm:

- Trả lời câu hỏi của ta, ta đến đây, ngươi cảm nhận được hơi thở chết chóc chưa?

Có hơi thở khủng bố Man Hoang bộc phát từ người Man Sư.

Đám kẻ xâm nhập cảm thán:

- Uy thế huyết mạch khiến người hâm mộ.

Có người ghen ghét đỏ mắt:

- Đúng rồi, người tự mang uy thế huyết mạch đều là kỳ tài ngút trời, về sau đều có thành tựu lớn, hạnh phúc hơn người không có chút huyết mạch như chúng ta nhiều.

Hậu duệ Man Hoang, tuy huyết mạch chưa đến trình độ phản tổ nhưng không thể coi thường.

Lâm Phàm nhìn đối phương, tay phe phẩy không khí trước mặt:

- Không ngửi được mùi chết chóc, nhưng miệng ngươi hôi không chịu nổi, nếu cho ngươi hôi thêm mấy trăm năm thì có thể vô địch bằng vào mùi hôi.

- Xì!

Có đệ tử che miệng, không chịu đựng được bật cười thành tiếng, lỗ mũi phun ra hai cọng mì trong suốt.

Đệ tử này chợt cảm nhận tia mắt siêu khủng bố bắn phá, làm gã sợ rụt cổ về, không dám đối diện.

Thật đáng sợ, nhưng buồn cười không nín được.

Man Sư nổi khùng lên:

- Muốn chết!

Dân bản xứ cười nhạo gã là tự đâm đầu vào chỗ chết.

Uy thế bỗng bộc phát ra.

- Bát Hung Thức!

- Sư Giảo!

Man Sư hành động, hai tay xòe mười ngón ra co thành vuốt xé rách không gian, hung mãnh chộp về phía Lâm Phàm.

Lực lượng chuyển động trên mười ngón tay tụ thành mồm máu to của man thú.

Lực lượng xung quanh bị lôi kéo đều tụ về mười ngón tay.

Bùm!

Tiếng nổ trầm đục kinh người.

Man Sư ngây người:

- A?

Mười ngón tay của Man Sư bóp cổ dân bản xứ, nhưng gã không muốn thấy điều này, ở trong cảm nhận của gã nên là cổ của dân bản xứ đứt đoạn ngay.

Nhiều người giật nảy mình.

Đặc biệt là nhóm kẻ xâm nhập đang chờ đợi càng không tin nổi.

Một kẻ xâm nhập giật mình như gặp quỷ:

- Không thể nào! Lực lượng của Man Sư tuy không phải đỉnh cao nhất trong chúng ta nhưng cũng là số một số hai, ẩn chứa một kích khủng bố như vậy mà không vặn gãy cổ đối phương được, không thể nào!

- Khoan, chắc chắn có vấn đề, ta nghĩ Man Sư không muốn bẻ gãy cổ đối phương mà muốn bóp chết hắn.

- Thú vị, đây mới là cách hành hạ người tuyệt nhất.

Nhóm kẻ xâm nhập chìm đắm trong cảm xúc cao cao tại thượng.

Trong số họ có người không đánh lại dân bản xứ vực ngoại giới, nhưng bọn họ vẫn coi khinh dân bản xứ.

Tiềm lực của họ là vô hạn, còn đám dân bản xứ thì chỉ có thể đến Đạo cảnh đỉnh, đây là tầm mắt khác biệt.

Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- Hơi ngứa.

Tuy bị người bóp cổ cho cảm giác rất khó chịu, nhưng hắn khen một tiếng thế công mạnh mẽ của đối phương.

Man Sư nổi khùng dồn sức vào ngón tay:

- Chết tiệt!

Gã nhấc bổng Lâm Phàm lên, hai tay duỗi thẳng không ngừng phình to, gân xanh nổi lên, lực lượng vô cùng tận từ hai tay tuôn về phía mười đầu ngón tay.

Dù thế nào cũng quyết bóp chết dân bản xứ này.

Man Sư hung hăng nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Dân bản xứ, hãy từ từ cảm nhận cái chết buông xuống, đôi mắt của ngươi sẽ dần tối đen, mất hết ánh sáng, dù ngươi cố vùng vẫy cũng vô ích.

Man Sư đã phát cuồng, lông tóc mọc nhanh, hung tính nguyên thủy bùng nổ.

Răng rắc!

Người Man Sư trướng lớn, lưng nhô lên, có vằn thú nổi lên, gã bắt đầu thú hóa.

- Lợi hại, độ thuần khiết huyết mạch của Man Sư chắc rất cao, có dấu hiệu phản tổ.

- Độ thuần khiết huyết mạch của Man Sư cao thật, nghe đồn tổ tiên của hắn từng được một vật thần dài hình ống trong Nguyên Tổ Thâm Uyên, bên trong chứa thần dịch, rót vào người sẽ được lực lượng kinh khủng khiếp, oai phong một cõi, tung hoành cả đời trong thời đại đó.

- Xem tình huống hiện giờ của Man Sư chắc cũng kế thừa huyết mạch đó, nhưng chưa đủ độ thuần khiết, nếu đến trạng thái phản tổ thì mới khủng bố thật sự.

Có nhiều kẻ xâm nhập là hậu đại của cấp cao trong tộc hoặc thế lực lớn nên hiểu biết nhiều điều bí ẩn.

Thần dịch kia chắc là thú linh, dung hợp thành công, đạt được lực lượng kinh người. Có lẽ thú linh kia rất mạnh, nếu không đã chẳng khiến Man Sư làm ra động tĩnh lớn như vậy.

Đôi mắt của Man Sư hoàn toàn biến thành màu vàng, khoang miệng mọc răng nhọn sắc lạnh khủng bố:

- Ha ha ha! Có cảm nhận được hơi thở chết chóc không hả dân bản xứ ngu xuẩn?

Lâm Phàm không nhịn được, hôi quá, hôi đến không chịu đựng nổi, hôi hơn cả lúc nãy.

- Không có, chán chết, giải quyết các ngươi cho rồi.

Dốc hết sức ra.

Bùm!

Người Lâm Phàm biến lớn, khoảnh khắc cao mười thước, cơ bắp khủng bố kia quá mức rung động kinh người.

- A!

Hai tay Man Sư không bóp cổ Lâm Phàm được, đôi chân rời khỏi mặt đất, trong con ngươi lấp lóe tia kinh sợ.

Bộp!

Lâm Phàm vươn tay bóp cổ Man Sư, năm ngón tay siết chặt.

Răng rắc!

Có tiếng xương gãy.

Man Sư hét thảm:

- A!

Hai tay thả lỏng, gã phun ra búng máu, biểu tình trên mặt hoàn toàn biến đổi thành kinh hoàng sợ hãi.

Lâm Phàm bẻ cổ, nhe răng cười:

- Ngươi yếu xìu, nói cho bản phong chủ biết, ngươi có ngửi được mùi trước khi chết không? Nói cho bản phong chủ biết, tia sáng trước mắt có biến mất không? Đã rơi vào hắc ám chưa?

Năm ngón tay không ngừng siết chặt.

Man Sư phát ra tiếng ú ớ, muốn nói cái gì nhưng không nói nên

lời.

Lâm Phàm thắc mắc hỏi, càng siết chặt hơn:

- Không cảm nhận được à? Có lẽ cái chết đến chưa đủ gần.

Răng rắc!

Man Sư ngẹo cổ, thè lưỡi ra, năm ngón tay rũ xuống, hết nhúc nhích.

Lâm Phàm ngước đầu lên, cười hỏi:

- Giờ đã cảm nhận được chưa?

Nhưng rồi hắn ngừng cười, hoang mang hỏi:

- Này này, nói chuyện đi chứ! Đừng nói là chết rồi nhé, sẽ chán lắm.

Quả nhiên có tiếng báo điểm về.

Lâm Phàm lắc đầu, tùy tay ném xác chết xuống, sau đó giương mắt nhìn nhóm người trên trời.

- Được rồi, nên chết hết đi.

Keng!

Hắn rút cây gậy ra.

- Cái gì? Tại sao Không Gian Thần Trụ ở đây?

Đám người thấy cảnh đó thì hóa đá.

Chương 909: Mở ra Hữu Sắc Nhãn Tình

Man Sư bị dân bản xứ giết đúng là chuyện kinh người, nhưng bọn họ còn giữ bình tĩnh được.

Tuy nhiên, Không Gian Thần Trụ xuất hiện làm họ giật mình không nói nên lời.

Không Gian Thần Trụ là thần vật không thể thiếu để mở đường hầm không gian, sao nó nằm trong tay dân bản xứ? Ai trông giữ Không Gian Thần Trụ mà để xảy ra việc lớn thế này?

Cửu Sắc lão tổ kinh thán:

- Lợi hại, Lâm phong chủ chơi chiêu này ảo mù mắt, siêu khủng.

Vốn tưởng sẽ có trận đại chiến kinh người, nào ngờ kết quả ra mau vậy, khiến người trố mắt líu lưỡi, không phản ứng lại.

Xích Cửu Sát gật đầu nói:

- Đúng là rất lợi hại.

Khoảnh khắc vừa rồi rất kinh người, Lâm phong chủ bộc phát ra lực lượng không thể xem thường.

Thực lực của Man Sư rất mạnh, dù là Xích Cửu Sát cũng không dám nói có thể trấn áp đối phương dễ dàng trong tích tắc.

Nhưng Lâm phong chủ làm được, không có sắc màu huyễn lệ, chỉ có lực lượng khủng bố nhất.

Giữa hư không.

Lâm Phàm cao mười thước, như ngọn núi nhỏ, trên người có hoa văn phức tạp quấn quanh, tia sáng nhấp nháy như ẩn như hiện.

Uy thế bá đạo, khủng bố bay lên bao phủ hư không.

Lâm Phàm huơ cột đá, tiếng gió rít gào chấn vỡ không gian.

Lâm Phàm cuồng nhiệt nhìn đám người kia:

- Được rồi, thời gian gấp gáp, không cho các ngươi cơ hội biểu

hiện một mình. Lát nữa có cụt tay hay đứt chân cũng đừng lo, bản tông bao giết bao chôn, bảo đảm cho các ngươi ra đi thật hãnh diện.

Tất cả là điểm phát sáng, hắn sắp không kiềm chế được, điểm đang vẫy gọi hắn.

Đến đây nào! Đến đây nào!

Có kẻ xâm nhập bất giác lùi lại một bước:

- Sao ta có linh cảm không may.

Dân bản xứ trước mắt rất quái dị, cảm giác thật khó tả.

- Hừ! Không may? Tới cỡ nào chứ? Chúng ta có nhiều người như vậy chẳng lẽ sợ một mình hắn sao?

Đa số kẻ xâm nhập không thèm để dân bản xứ vào mắt, dù hắn đã giết Liệu Vân và Man Sư cũng không làm họ e ngại.

Chỉ có thể nói hai người kia quá yếu, làm mất mặt.

Nếu bọn họ ra tay thì tuyệt đối không xảy ra chuyện như vậy.

Bùm!

Trong lúc nhóm kẻ xâm nhập suy nghĩ những chuyện đó thì Lâm Phàm đã cầm gậy to chuẩn bị tấn công, đập cả đám dẹp lép.

Đương nhiên với chủ nghĩa nhân đạo, hắn sẽ cho đối phương toàn thây, dù không được trọn vẹn thì xong chuyện sẽ gắn lại đầy đủ nguyên người cho họ.

- Nào, bắt đầu chiến đấu, có khả năng gì thì lấy ra hết, đừng phàn nàn bản phong chủ không cho các ngươi cơ hội!

Lâm Phàm huơ cột đá, không gian nứt ra khe hở, lực lượng khủng bố nổ tung, uy thế đó làm nhiều kẻ xâm nhập da đầu tê dại.

Nhưng thấy phe mình đông người, trái tim xao động của họ dần bình ổn.

Đông người là nội tình, cũng là lý do bọn họ không e dè.

Nhóm kẻ xâm nhập gầm lên:

- Cuồng vọng!

- Càn rỡ!

Âm thanh như sấm sét, khí thế phi phàm.

Nếu là người khác chỉ e đã bị khí thế này hù sợ ướt quần, cúi đầu quỳ lạy, tuyệt đối không dám chống đối nhóm kẻ xâm nhập.

Xích Cửu Sát quay đầu hỏi:

- Rốt cuộc các ngươi nghĩ sao?

Những người kia đều là chủ thế lực lớn, bảo họ liều cả mạng sống thì làm khó họ quá.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không mở miệng.

Vô Lượng lão tổ ngẫm nghĩ rồi nói:

- Hay là chờ thêm chút nữa, nếu Lâm phong chủ không chống cự nổi nữa thì chúng ta xông lên cũng không muộn.

Vô Lượng lão tổ luôn tự hỏi lòng mình.

Tình huống này là thế nào?

Vì sao xảy ra chuyện như vậy?

Bọn họ đến đây, tuy bảo là trợ trận nhưng không phải đến chịu chết. Nhìn xem tình huống hiện giờ, bên kia đông như vậy, phải có mấy cái mạng mới đủ cho người ta đánh?

Xích Cửu Sát khinh thường nói:

- Hừ! Bỏ đi, dựa vào các ngươi thì e rằng heo mẹ cũng có thể lên cây!

Xích Cửu Sát lao về phía Lâm Phàm:

- Lâm phong chủ, ta đến giúp ngươi!

Vô Lượng lão tổ tức giận nói:

- Ôi choa, các ngươi nghe xem hắn ăn nói cái kiểu gì với chúng ta?

Đường đường là lão tổ mà bị người nói là không bằng cả heo nái, đây là nhục nhã, rõ rành rành.

Nếu là trước kia thì đây là vấn đề phải để mạng lại, bảo vệ tôn nghiêm của mình.

Nhưng giờ thì thôi đi, không phải lúc, xúc động quá mức không hay.

Lâm Phàm đi tới trước mặt một kẻ xâm nhập.

Tốc độ của hắn quá nhanh, mau đến nỗi dù là kẻ xâm nhập kia cũng không phản ứng lại.

Đạo cảnh ở trong mắt hắn như con kiến, có thể tùy tay bóp chết.

- A!

Kẻ xâm nhập rất trẻ tuổi, quần áo rất hoa lệ, Lâm Phàm đột nhiên xuất hiện làm gã ngây ra, biểu tình hơi hoảng loạn, mắt lấp lóe tia bàng hoàng.

Gã không ngờ tốc độ của dân bản xứ này mau như vậy, khi xuất hiện ở trước mặt làm gã không phản ứng lại.

Lâm Phàm nhe răng:

- He he.

Hắn giơ cột đá đập về phía đối phương.

Khí thế ầm ầm đè ép hư không.

Kẻ xâm nhập trẻ tuổi muốn chạy nhưng kinh hoàng nhận ra hư không quanh người bị phong tỏa, muốn nhúc nhích một đầu ngón tay cũng khó khăn.

Kẻ xâm nhập hét rầm lên, trợn to mắt suýt lòi tròng:

- Không . . .!

Không ngờ người chết thứ ba sẽ là gã.

- Lâm phong chủ, ta đến giúp ngươi!

Xích Cửu Sát bỗng lao tới, khoảnh khắc ra tay giết kẻ xâm nhập.

- Trời ạ!

Tinh thần Lâm Phàm rung lên, linh cảm không may, cột đá đang

đập xuống chợt khựng lại, hắn xoay người, một bàn tay bắt lấy Xích Cửu Sát.

- Ngươi muốn làm gì?

Cái tên này đến giành điểm của hắn đây mà.

Xích Cửu Sát ngơ ngác nói:

- Lâm phong chủ, ta đến giúp ngươi. Ngươi có một mình, không thể cậy mạnh.

Gã ra mặt hỗ trợ mà tại sao người ta không thèm để ý?

- Đừng, ngươi làm ơn trở về ngay, đứng chung chỗ với bọn họ, có thể tám chuyện, càu nhàu gì cũng được nhưng tuyệt đối đừng tới đây. Chỗ này có bản phong chủ bao hết, không liên quan gì tới ngươi.

Hắn phải đuổi Xích Cửu Sát đi, người này rõ ràng muốn cướp điểm của hắn, phải nghiêm khắc từ chối loại chuyện này.

Trong vực ngoại giới thì hắn có quan hệ không tệ với đa số thế lực, khó mà xuống tay, hiếm hoi lắm mới gặp mục tiêu có thể chém vậy mà sắp đối mặt tình huống bị người cướp giật, còn có thiên lý không? Còn lẽ công bằng không?

Xích Cửu Sát nghiêm túc phản bác:

- Lâm phong chủ, không thể làm vậy được. Có mắt đều thấy thực lực của những kẻ xâm nhập này cực kỳ mạnh mẽ, đây là tai họa lớn cho vực ngoại giới, chúng ta là người của vực ngoại giới, nếu không đoàn kết một lòng thì không tưởng tượng nổi hậu quả.

Gã không thể để chuyện này xảy ra, phải bùng nổ tất cả lực lượng đối kháng lại chuyện này.

Lâm Phàm híp mắt, người này thật sự muốn chia điểm của hắn, xem ra không dùng bạo lực thì khó giải quyết êm thắm.

Lâm Phàm hỏi:

- Rốt cuộc ngươi có đi không?

Nghe như ra mệnh lệnh cuối cùng.

Xích Cửu Sát nhìn thẳng vào mắt Lâm Phàm, lắc đầu nói:

- Ta không thể đi.

- Ngươi cố ý?

Xích Cửu Sát nói:

- Không phải, dù thế nào cũng quyết không đi, Xích Cửu Sát này không tham sống sợ chết như bọn họ.

Các lão tổ không ngồi yên, lớn tiếng phản bác:

- Trời ạ, tên Ma Đầu Xích Cửu Sát kia, ngươi có biết nói chuyện không vậy? Chúng ta chọc vào ngươi sao? Ngươi giỏi thì cứ lên, sao nói thành chúng ta là hạng người ham sống sợ chết?

Bọn họ không nhìn được nữa, đến đây, đầu óc suy nghĩ nhiều, phân biệt tình huống thế mà bị người nói là hạng người ham sống sợ chết.

Xích Cửu Sát khinh thường nói:

- Hừ! Các ngươi không tự hiểu mình có sợ chết hay không sao?

Gã quay sang nhìn Lâm Phàm:

- Lâm phong chủ, ngươi nói xem có phải bọn họ sợ chết không?

Lâm Phàm chớp chớp mắt, chuyện gì đây?

Tên này muốn làm gì? Đang yên lành sao gây ra việc lùm xùm này?

Vô Lượng lão tổ là người thứ nhất không ngồi yên, bay lên cao, tới trước mặt Xích Cửu Sát.

Mặt già đỏ rực chất chứa tức giận, Vô Lượng lão tổ quát:

- Xích Cửu Sát, hôm nay nếu ngươi không nói rõ ràng thì chúng ta không để yên cho ngươi!

Tinh Thần lão tổ cũng không nhịn được:

- Đúng vậy! Chúng ta đều là lão tổ của thế lực lớn, sao cho phép ngươi nhục nhã được!

Tuy Xích Cửu Sát thực lực mạnh mẽ nhưng bọn họ không sợ.

Binh Tổ không nhịn được, quyết bảo vệ tôn nghiêm của mình:

- Lâm phong chủ hãy nói xem việc này có phải là Xích Cửu Sát quá đáng lắm không? Chúng ta là hạng người sợ chết sao?

Lâm Phàm dừng động tác, không kịp giết kẻ xâm nhập.

Hắn rất bất mãn nhóm người này, đang cố câu giờ hay sao.

Lâm Phàm kiên nhẫn hỏi:

- Ta nói này, các ngươi có thể ngoan ngoãn ở trong tông môn, đừng đi ra phá được không?

Tiếp theo còn cần làm việc lớn, không cho phép bọn họ kéo dài thời gian.

Kẻ xâm nhập quần áo hoa lệ mới đi một vòng gần kề cái chết, tim đập rất nhanh, một giọt mồ hôi lăn dài trên trán.

Kẻ xâm nhập dám thề là nếu mới rồi người kia không xuất hiện thì có lẽ gã đã chết thật.

Quá khủng bố, không có chút đường chống cự.

Gã quay đầu nhìn nhóm người phe mình, môi mấp máy:

- Cứu ta!

Gã không định đấu cứng với đối phương mà trốn nhanh vào đám đông.

Nhưng khoảnh khắc gã nhích người.

Hơi thở chết chóc bao phủ bầu trời.

Gã vụt ngoái đầu lại, thấy cột đá đè ép khung trời.

- Không . . .!

Bùm!

Cột đá ầm ầm phủ lên đối phương, máu nhuộm trời xanh.

Lâm Phàm không thèm nhìn:

- Muốn chạy? Không hỏi xem bản phong chủ có đồng ý hay không.

Lâm Phàm phát hiện đối phương định bỏ chạy, đương nhiên là không nhịn được, trực tiếp một gậy đập chết đối phương.

Điểm vào tay mới là sự thật.

- A?

Đám lão tổ mới rồi còn cãi cọ chí chóe đều ngậm mồm, thộn mặt ra nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhắc nhở:

- Bản phong chủ hỏi thật, các ngươi có thể yên phận ở bên dưới không? Dù xảy ra chuyện gì cũng đừng lại gần, nếu xảy ra chuyện gì thì không liên quan đến bản phong chủ.

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, phải mở rộng sát kiếp.

- Lâm phong chủ, chuyện đó . . .

Bùm!

Xích Cửu Sát mới hé môi chợt ngừng bặt, con ngươi co rút, khó khăn ngước đầu lên, bụng bị đánh mạnh, gã cảm giác đầu óc trắng xóa.

Đám người Vô Lượng lão tổ ngạc nhiên:

- Lâm phong chủ, làm gì vậy?

Sao xuống tay với phe mình?

Tuy Xích Cửu Sát nói chuyện chói tai và đáng đánh nhưng cũng đừng đánh thật chứ.

Lâm Phàm ném Xích Cửu Sát mất năng lực hành động cho Vô Lượng lão tổ:

- Phiền phức, nói nhiều quá không chịu nổi, các ngươi mau mang y xuống. Việc ở đây không liên quan gì với các ngươi, đứng ngó được rồi, đừng động tay động chân.

Vô Lượng lão tổ đón lấy Xích Cửu Sát, nhìn thoáng qua rồi ngó Lâm Phàm, gật đầu nói:

- Tốt, không thành vấn đề.

Các lão tổ trở lại tông môn.

Vô Lượng lão tổ tràn đầy tiếc nuối nhìn Xích Cửu Sát, mang hơi hớm vui sướng khi người gặp họa:

- Đã bảo với ngươi là đừng lên mặt, bị đánh rồi thấy chưa, hối hận cũng không kịp.

Lâm Phàm bay lên cao, vai khiêng Không Gian Thần Trụ, nhìn một vòng.

Hắn ngoác miệng cười tươi:

- Không lãng phí thời gian, đánh thôi! Mở ra Hữu Sắc Nhãn Tình!

Chương 910: Nhân phẩm của họ cực kỳ có vấn đề

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Thiên địa chấn động, uy thế kinh người xé rách khung trời.

Hữu Sắc Nhãn Tình làm nhóm kẻ xâm nhập đều nổi khùng.

Đám người Vô Lượng lão tổ mới đáp xuống đất chợt nghe tiếng động đằng sau, cả người dựng đứng lông tơ.

- Trời ạ, chuyện gì vậy?

Nếu nói lúc trước bọn họ đụng phải nhóm người kia chỉ thấy chút áp lực thì bây giờ đối phương bộc phát ra lực lượng kinh người, như dời núi lấp biển, sóng triều ngập trời xô bờ muốn nhấn chìm tất cả.

Hư không hỗn tạp, các loại lực lượng chấn động thiên địa, dị tượng sinh ra liên tiếp.

Có nhiều bảo bối kinh người tỏa sáng rực rỡ chiếu rọi thiên địa.

- Giết!

Nhóm kẻ xâm nhập bị Hữu Sắc Nhãn Tình lôi kéo, không nói nhiều, mắt tràn ngập tức giận vô bờ nhìn Lâm Phàm. Bọn họ lấy ra thực lực mạnh nhất, từ bỏ phòng ngự, muốn dùng lực lượng khủng khiếp nhất nghiền áp tất cả.

Lâm Phàm cười nói:

- Ấn tượng đấy.

Một tay cầm cột đá, cơ bắp bắt đầu phình to ra.

Lâm Phàm lẩm bẩm:

- Không thể đánh bay, không thể đập nát, phải giữ toàn thây.

Dù đánh nhau thì hắn cũng có nguyên tắc.

Các đệ tử Viêm Hoa tông xem ngây người, xoe tròn mắt.

Hư không rậm rạp đầy ắp cường giả khủng bố đều đổ xô vào sư huynh.

Bọn họ rối rắm.

Đánh một người cũng là đánh, nhưng đông như vậy làm họ rất lo sẽ xảy ra chuyện.

Có đệ tử quá căng thẳng mặt đỏ rần, hai tay bấu sâu vào thịt một sư đệ đứng bên cạnh.

Đệ tử đáng thương đau nhăn mặt la lên:

- Sư huynh đang bấu thịt của ta! Đừng bấu mạnh vậy!

Tim Cửu Sắc lão tổ thít chặt vì lo:

- Lâm phong chủ chơi lớn rồi, tình huống không ổn.

Cảnh này có thể hù chết người, nếu là lão bị một đám người như vậy bao vây thì đã sợ đến 'chim bay'.

Trong khoảnh khắc.

- Đóng Hữu Sắc Nhãn Tình.

Nhóm kẻ xâm nhập đã đến gần, Lâm Phàm sẽ không để bọn họ bộc phát ra thực lực mạnh nhất, đóng Hữu Sắc Nhãn Tình lại ngay là sáng suốt nhất.

- A?

Nhóm kẻ xâm nhập cùng hung cực ác quyết tâm giết Lâm Phàm chợt tỉnh táo lại, ngây ra.

- Xảy ra chuyện gì?

- Chuyện gì thế này?

Trong lúc bọn họ ngạc nhiên thì bầu trời trên đầu vỡ ra, lực lượng bẻ gãy nghiền nát đổ ập xuống.

Lâm Phàm giơ cột đá lên, không nói nhiều, trực tiếp ném qua.

Bùm!

- Không . . .!

Kẻ xâm nhập bị cột đá bao phủ lộ vẻ mặt sợ hãi. Bọn họ liều mạng chống cự, lực lượng đánh vào cột đá như trứng chọi đá.

- Phụt!

Đám kẻ xâm nhập bị đánh trúng đều hộc máu trong cơn khó tin, bọn họ không ngờ sẽ biến thành như vậy.

Vèo!

Vèo!

Mấy bóng người từ trên trời giáng xuống đất mạnh mẽ như đạn pháo.

Xung lực quá mạnh đập mặt đất thủng cái hố to.

Điểm tăng lên.

Gậy đập xuống chắc chắn chết, mỗi kích đều dùng sức mạnh lớn nhất.

Lâm Phàm cảm thán:

- Sung sướng quá.

Cảm giác tuyệt không thể tả, mức độ hảo cảm đối với cột đá tăng theo đường thẳng.

Độ hảo cảm +1 (jpg)

- Sao có thể như vậy?

Nhóm kẻ xâm nhập ngây người, hóa đá.

Mới rồi đối phương huơ cột đá đập tới, cơn gió khủng bố thổi dưới đất cho cảm giác sẽ cắt mặt đất.

Bọn họ không thể đối kháng lại loại lực lượng này, hoặc nên nói là thực lực của đối phương cường đại hơn họ nhiều.

Một kẻ xâm nhập bỗng cắn răng hét to, trực tiếp tấn công:

- Chết cho ta!

Tia sáng chói lòa chiếu rọi thiên địa.

Lâm Phàm cười nói:

- Đến hay lắm, phản ứng khá nhanh!

Cột đá vung qua, không gian chấn động liên tục, sau đó chẳng cần biết mục tiêu là đâu, cứ đập lung tung.

Nơi gậy xẹt qua sẽ có bóng đen rớt xuống, rơi lộp độp như mít rụng.

Nhóm kẻ xâm nhập ngây ngẩn:

- Không thể nào! Sao hắn mạnh vậy được?

Một kẻ xâm nhập lưng hùm vai gấu, hơn nữa tu luyện ngạnh công. Khí thế của gã hùng hậu, có uy thế xé rách thiên địa, nhưng lúc này khuôn mặt gã tràn ngập khủng hoảng.

Giọt mồ hôi to như hột đậu lăn dài trên gò má, người run lẩy bẩy, con ngươi phản chiếu cảnh Lâm Phàm cầm cột đá ngược giết bọn họ.

Cửu Sắc lão tổ há hốc mồm, bần thần nói:

- Trời ạ, sắp đổi trời.

Lạc Vân thần nữ cũng có biểu tình tương tự, nếu không thấy tận mắt thì nàng không dám tin tưởng.

Kẻ xâm nhập mạnh mẽ là thế mà bị Lâm phong chủ giết như con kiến.

- Dân bản xứ, ngươi muốn chết!

Một kẻ xâm nhập bỗng toàn thân bốc cháy ngọn lửa đốt trời, hư không xung quanh khuếch tán như sóng gợn.

- A!

Kẻ xâm nhập quát to, hư không như mặt gương vỡ vụn, hiện ra dòng chảy ngược tối đen.

Kẻ xâm nhập một tay chộp như đang kéo thiên địa vào tay, một thanh trường đao hiện ra trong bàn tay, nó tỏa ra uy thế hủy thiên diệt địa.

Kẻ xâm nhập khác thấy cảnh này thì mừng rỡ:

- Lý huynh, chém hắn!

Bọn họ biết người này là ai.

Có thể tu luyện đao pháp đến cảnh giới này thì trừ người đó ra còn ai nữa.

Đao Tổ giật mình kêu lên:

- Lợi hại, không ngờ Đao Tổ này cũng có lúc bị đường đao của hậu bối làm ngạc nhiên.

Đao Tổ hiểu biết đao đạo đã đến cảnh giới cao, nhưng kẻ xâm nhập kia thi triển ra đao ý khiến lão bất ngờ, hoặc nên nói là mở ra con đường khác.

Kẻ xâm nhập cầm đao giơ cao trường đao, lực lượng xung quanh tụ tập lại trên cây đao.

Gã quát to, chém mạnh xuống:

- Chém!

Gã tin tưởng nhát đao này đủ giết chết dân bản xứ đó, đây là lực lượng mạnh nhất mà gã tụ tập được, thậm chí vượt mức lực lượng đã từng bộc phát khi bị dồn vào đường cùng.

Nhóm kẻ xâm nhập trong phút nguy cấp sống còn vẫn không quên cảm thán:

- Đây là đường đao cực độ, Lý huynh mở ra con đường cho riêng mình.

Phải công nhận người kia lợi hại cũng có cái lý của nó.

- Đúng thế, nếu đường đao của Lý huynh cũng không thể làm gì đối phương thì chúng ta chỉ còn cách nhanh chóng chạy trốn, đã sơ suất rồi.

Nhóm kẻ xâm nhập không ngốc, bọn họ không tự biết có đánh thắng người ta được hay không sao?

Vốn tưởng rằng người đông thế mạnh có thể giết đối phương, nhưng giờ thì phát hiện bọn họ đã sai, sai mười mươi.

Đông người cũng vô ích, ngược lại tăng lớn mục tiêu đồ sát cho đối phương.

Bùm!

Mọi người nhìn chăm chú vào đường đao tuyệt vời cực độ, muốn xem rõ ràng quỹ tích, nhưng diễn ra cảnh làm người sợ.

Lâm Phàm cười, một tay chộp lưỡi đao:

- Đường đao của ngươi tạm được.

- Cái gì!?

Nhóm kẻ xâm nhập trợn mắt há hốc mồm, gần như nghẹt thở.

Không thể nào, sao có thể?

Bọn họ nghĩ đến rất nhiều khả năng, nhưng chưa bao giờ tưởng tượng đối phương dễ dàng đón đường đao kia.

Kẻ xâm nhập cầm đao giật nảy mình:

- Ngươi . . .!

Vì gã gồng sức quá nhiều nên mặt nổi đầy tơ máu tựa như những con sâu trườn bò.

Lâm Phàm cười nói:

- Tuy tạm được nhưng vẫn yếu lắm.

Hắn mạnh nhấc tay lên đập cột đá về phía xa.

Bốp!

Một gậy vào đầu, đập đầu đối phương bể nát.

Kẻ xâm nhập cầm đao đỡ đòn:

- Lực lượng này thật khủng khiếp!

Chớp mắt lực lượng kia đã cuốn lấy toàn thân gã, không có chút đường chống cự.

Xương toàn tân như vỡ vụn, nội tạng nát bấy, sau cùng thân thể hóa thành luồng sáng rơi xuống, rớt cái rầm xuống đất.

- Dân bản xứ khủng khiếp quá, các vị, ta đi trước một bước, tự lo giữ mạng mình đi!

Kẻ xâm nhập khác tự hiểu thực lực của bản thân, biết mình có thể chiến thắng đối phương được không.

Theo tình huống hiện giờ, bọn họ không biết nên lấy cái gì đấu cứng với đối phương, dù ở lại đây thì chỉ tự chuốc nhục.

Lữ Khải Minh sôi sục máu nóng hô lớn:

- Sư huynh, vô địch!

Gã là quản gia hàng đầu của sư huynh, vào phút phấn chấn lòng người này tất nhiên phải hò reo trước nhất.

Chẳng những làm các đệ tử sinh ra lòng tự hào với tông môn, cũng cho bọn họ chứng kiến uy thế vô địch của sư huynh, sinh ra cảm giác tôn sùng.

Quả nhiên, có Lữ Khải Minh đi đầu lôi kéo, các đệ tử hò hét rầm rộ.

Có người mặt đỏ ửng, hai tay siết chặt nhìn chằm chằm trên trời.

Cảm giác tự hào làm đệ tử Viêm Hoa tông tràn ngập trong tim.

Siêu tự hào!

Tuy người chiến đấu với kẻ xâm nhập trên trời không phải họ nhưng đó là sư huynh của bọn họ.

Dù bọn họ là cá mặn thì cũng là cá mặn tự hào nhất.

Các đệ tử nữ hét chói tai rất có sức xuyên thấu:

- Sư huynh, sư huynh, ta yêu ngươi!

Viêm Hoa tông giờ phút này đã điên cuồng, trên trời liên tục có người rớt xuống, cảm xúc của các đệ tử tăng vọt.

Đại điện trong tông.

Viêm Hoa tông bình tĩnh như nước, ăn trái cây, cắn hạt dưa xem cảnh phương xa.

- Thấy không, đó là đệ tử của tông ta, lợi hại lắm đúng không?

- Ha, còn phải nói, một thanh niên rất tốt, tôn sư trọng đạo, cũng rất tôn kính ta. Đây là phúc của Viêm Hoa tông, biết chưa?

Tông chủ ở một mình mà không biết đang nói chuyện với ai, lèm bèm lầu bầu.

Lữ Khải Minh bình tĩnh lại, gã nhìn các đệ tử xung quanh, vung tay hô to:

- Các ngươi còn nhìn gì nữa, mau hành động! Chưa hiểu ý của sư huynh sao? Xác chết của bọn họ ở trong hố, lục soát trữ vật giới chỉ, quần áo mang về hết, đợi sư huynh trở về thì giao cho sư huynh!

- Rõ thưa Lữ sư huynh!

Các đệ tử hưng phấn máu nóng sôi trào, siêu kích động, siêu sung sướng.

Người giết kẻ xâm nhập chạy vắt giò lên cổ là sư huynh của họ.

Lữ Khải Minh dẫn dắt, các đệ tử bắt đầu gặt, không bỏ qua cái xác nào.

Lột hết trữ vật giới chỉ, quần áo, đương nhiên tuân theo sự dạy bảo của Lâm sư huynh, để lại sự tôn nghiêm cuối cùng cho người chết, nên sẽ không lột luôn mảnh vải trắng bao thân dưới.

Vô Lượng lão tổ nhìn tình huống xung quanh, im lặng không lên tiếng, định tham gia vào hành động gặt.

Những kẻ xâm nhập này thực lực không yếu, chắc chắn mang bí mật lớn hoặc thứ gì họ không biết.

Lão tổ khác thấy hành vi của Vô Lượng lão tổ thì nảy lên ý tưởng, cũng tham gia vào hành động.

Vô Lượng lão tổ giật nảy mình:

- Ôi mợ, lợi hại, người này tuy đã chết nhưng hơi thở ngang ngửa lão phu, cái này . . .

Mạnh là thế nhưng vẫn bị Lâm phong chủ một gậy đập chết, phải nói là cực kỳ tàn nhẫn.

Vô Lượng lão tổ đang định lén trộm trữ vật giới chỉ của đối phương giấu đi thì một tiếng quát chói tai vang lên:

- Không được nhúc nhích! Ngươi làm gì, ai cho phép ngươi lấy?

Đó là đệ tử của Viêm Hoa tông, gã thấy người này lén la lén lút

liền chạy theo, không ngờ trông thấy cảnh đó.

Đệ tử hét to:

- Lữ sư huynh! Mau lại đây, có người trộm đồ!

Lữ Khải Minh chỉ huy hiện trường nghe kêu gọi thì nghiêm túc lên.

Có người muốn đục nước béo cò? Khỏi xem cũng biết tuyệt đối không phải đệ tử tông môn, chắc chắn là đám lão tổ kia.

Gã đã ôm lòng nghi ngờ phẩm cách của họ từ lâu, tuyệt đối không tin tưởng.

Chương 911: Sư huynh có hảo cảm với người thành tín

Lữ Khải Minh thấy Vô Lượng lão tổ lén lút muốn trộm làm của riêng thì không nhịn được:

- Bỏ xuống, ngươi bỏ xuống cho ta!

Gã bất chấp lai lịch của đối phương là gì, hoặc có tu vi gì.

Nơi này là Viêm Hoa tông, chỉ cần ở trong tông môn thì không thể để người ta tham đồ của sư huynh, tất cả thứ này là sư huynh liều mạng kiếm về.

Nhìn sư huynh xem, còn ở trên trời đại chiến với kẻ xâm nhập, không ngờ có kẻ vô sỉ như thế, đánh cắp vật phẩm chiến thắng của sư huynh, thật khiến người gai mắt.

Vô Lượng lão tổ vốn lén lút nhưng bị người ta bắt tại trận, trái tim già rớt cái bịch.

Có chút căng thẳng.

Có chút hồi hợp.

Vô Lượng lão tổ thản nhiên nói:

- Các ngươi làm gì thế? Lão phu đang điều tra xem đối phương đã chết chưa, phòng ngừa có kẻ giả chết, mang đến nguy hiểm.

Người khác biết trước mắt là Vô Lượng lão tổ thì chắc chắn không dám đắc tội.

Lữ Khải Minh không lùi bước:

- Buông thứ trong tay xuống, đây là thứ Lâm sư huynh của tông ta giết kẻ địch, nên có được nó!

Lúc này phải thật cứng rắn, nếu không sẽ bị đám người kia ăn bớt ăn xén.

Vô Lượng lão tổ hơi tức giận nói:

- Này, lão phu không lấy, đây là đồ của lão phu! Sao tiểu oa oa nhà ngươi cứ không tin? Lão phu đường đường là lão tổ của Đạo Thanh Vô Lượng tông, chẳng lẽ nói dối tiểu oa ao nhà ngươi?

Với địa vị của lão vậy mà bị một đứa nhóc nghi ngờ, việc này là vu oan cho lão, là ô miệt trầm trọng.

Đệ tử tông môn thề thốt:

- Làm sao bây giờ hả sư huynh? Lão ta chối kìa, ta thấy tận mắt lão lột từ người xác chết!

Vô Lượng lão tổ kiên quyết chối đẩy:

- Tiểu oa oa nhà ngươi nói nghe hay thật, ngươi thấy tận mắt? Là con mắt nào thấy? Hay là lão phu đường đường là tổ một tông mà sẽ dối lừa các ngươi sao?

Trong trường hợp này phải nghiêm khắc phủ định.

Nói cái quái gì, khó khăn lắm mới lấy được tài phú, sao có thể bị hai đứa nhóc thấy liền hai tay dâng ra? Vậy lão còn mặt mũi nào?

Đệ tử tức giận muốn đánh người:

- Ta thấy cả hai mắt!

Lão thất phu này không biết xấu hổ là gì, gã thấy rõ ràng mà lão còn cãi chày cãi cối.

Ngẫm lại sư huynh gian khổ chiến đấu, bọn họ không trông giữ đồ vật được, thật có lỗi với sư huynh.

Trên hư không đã là cuộc đồ sát nghiêng về một phía.

- Ha ha ha, chạy cái gì, trở về cho bản phong chủ!

Nhóm kẻ xâm nhập đến vực ngoại giới tuy cẩn thận nhưng không thèm để bụng, với thực lực của họ dư sức làm tiên phong.

Có người hét thảm:

- Đừng! Đây là ác ma, chúng ta trúng kế!

Quá sơ sẩy nên phải trả giá cực đắt.

Máu chảy thành sông, một gậy đập xuống không thể ngăn cản,

lực lượng của đối phương đã đến trình độ kinh người.

Đệ tử kia trong lòng căm hờn.

Nghe tiếng hiện trường xem, sư huynh gian khổ biết bao, dù bị người đánh hội đồng cũng không tố khổ một câu, thậm chí không kêu cứu mạng.

Bọn họ là sư đệ của sư huynh, nếu không trông chừng mấy thứ này được thì còn mặt mũi nào tự xưng là sư đệ của sư huynh?

Vô Lượng lão tổ lắc đầu nói:

- Người trẻ tuổi, con mắt là thứ hư vọng nhất thế giới, không thể tin, không thể tin.

Đệ tử nghe lời này thì tức giận mặt đỏ rực.

- Sao lão có thể vô lại như vậy!

Đệ tử không ngờ tự xưng là lão tổ của đại tông môn nào đó mà vô sỉ như thế, nếu không phải thực lực của gã không bằng người ta thì đã liều mạng với đối phương.

Lữ Khải Minh ngăn lại sư đệ tức giận, ý bảo hãy bình tĩnh:

- Được rồi, đừng cãi nữa, cứ ghi nhớ, chờ sư huynh hết bận rồi báo lại với sư huynh là được.

Vô Lượng lão tổ nghe vậy sợ hết hồn, vội nói:

- Hai ngươi không thể tùy ý vu hãm người khác, lão phu chỉ đến xem tình huống!

Nếu thật sự nói với tiểu tử kia thì sự việc không dễ giải quyết.

Lữ Khải Minh nói:

- Việc này chúng ta không nói nhiều, sư huynh tự có quyết định. Nếu lão tổ thật sự không lấy thì chắc chắn sư huynh sẽ không truy cứu, mọi việc đều do sư huynh quyết định.

Gã giả bộ chợt nhớ ra việc gì:

- Sư huynh nhà ta làm người rộng rãi, càng thân thiện với người thành thật hơn. Từng có người muốn cướp tài phú của sư huynh, cuối cùng bị sư huynh giáo dục, bồi thường lại tài phú của cả tông

môn, đây cũng xem như dạy cho người đó biết làm người phải giữ thành tín.

Đệ tử đứng bên cạnh ngơ ngẩn, sư huynh đã làm việc như thế bao giờ?

Hình như chưa từng.

Nhưng Lữ sư huynh đã nói vậy thì cứ coi như là có.

Quả nhiên.

Lời này thốt ra, tim Vô Lượng lão tổ rớt cái bịch, linh cảm không may.

Tuy mới quen Lâm Phàm không lâu nhưng lão quá rành con người của hắn.

Thành tín gì đó hoàn toàn là bậy bạ, mở mắt nói dối, sẽ hại chết người.

Nơi này là Viêm Hoa tông, hai người kia là sư đệ của đối phương, nếu họ thật sự nói chuyện này cho Lâm phong chủ thì Vô Lượng lão tổ không thoát được.

Hậu quả ra sao thì vận động não một chút sẽ nghĩ ra ngay.

- Ủa?

Sắc mặt của Vô Lượng lão tổ bỗng thay đổi hoàn toàn, có chút bất ngờ, rất kịch.

- Sao dưới đất có một chiếc trữ vật giới chỉ nhỉ, làm hết hồn.

Lữ Khải Minh nhìn đối phương, nhủ thầm rất có tài diễn kịch.

Gã gật đầu với sư đệ ở bên cạnh.

Đệ tử kia nhanh chóng tiến lên, cầm trữ vật giới chỉ trong tay:

- Sư huynh, là chiếc này, mới nãy ta đã thấy nó!

Đệ tử kia nói xong liếc Vô Lượng lão tổ một cái. Mới rồi còn chối đẩy, giờ thì giả bộ phát hiện của rơi, thật khiến người trơ trẽn.

Lữ Khải Minh nhận lấy chiếc nhẫn, vừa lòng gật đầu, cất chứa thay sư huynh.

- Sư huynh, bên kia cũng có kẻ nhặt xác!

Đệ tử kia nhìn phía xa, thấy còn có một đám lão già lén lút lấy trộm đồ.

- Mặc kệ, chúng ta cứ nhìn thôi, đợi sư huynh đánh xong rồi sẽ nói cho sư huynh biết, để sư huynh đối phó với họ.

Lữ Khải Minh biết đám người kia là lão tổ của đại tông môn, với năng lực của gã chưa chắc buộc nhóm lão tổ thành thật giao đồ ra được, bởi vậy tốt nhất là đợi sư huynh về xử họ.

Vô Lượng lão tổ ở một bên phập phồng run sợ, người này âm hiểm kinh.

Lão nhìn đám già vui vẻ nhặt đồ, không biết nên nói cái gì.

Có lẽ không lâu sau bọn họ sẽ phải khóc.

- Kẻ bỏ mạng mạnh quá cỡ.

Thanh Oa đã chuẩn bị sẵn sàng chạy trốn, nhưng tình huống hiện trường làm nó xem không hiểu.

Tình huống giữa hư không rõ ràng là kẻ bỏ mạng bị một đám người hội đồng, nhưng nhìn kỹ thì hóa ra là một người đập một đám, hơn nữa đám người kia không có đường đánh trả, hầu như một gậy chết cả lũ.

- Không thể nào! Sao yếu thế được? Hay vì bản Oa Sư rời đi quá lâu, người mới yếu hơn ngày xưa nhiều?

Thanh Oa đâm ra nghi ngờ.

Hàng trăm kẻ xâm nhập bị thương, chết thảm trọng, hoặc nên nói không có bị thương mà là chết thẳng cẳng.

Lâm Phàm lười để lại người sống, hoàn toàn không muốn cho họ tham gia vào đại đội lao công của Viêm Hoa tông.

Vị trí làm việc ưu tiên người trong nhà, những kẻ không rõ lai lịch phải xếp hàng.

Kẻ xâm nhập đã bị giết sợ.

Một nam nhân mặt trắng bệch, mắt lấp lóe tia khủng hoảng:

- Không thể nào! Không thể nào . . .

Gã thấy tận mắt một đám người bị giết, dân bản xứ kia không bị vết trầy nào, Không Gian Thần Trụ trong tay hắn như thần khí gặt, một gậy đập xuống sẽ có người chết kẻ bị thương.

- Bằng hữu, không có gì là không thể, đến rồi thì đừng muốn đi đâu, cùng nhau vui vẻ nào!

Bùm!

Lâm Phàm biến mất tại chỗ.

Giờ phút này là khoảnh khắc hãi hùng nhất với nhóm kẻ xâm nhập.

Nam nhân hoảng sợ hét to một tiếng:

- Không! Ta phải sống, phải sống!

Sau lưng gã giương rộng đôi cánh trong suốt, cánh vỗ nhẹ chấn động hư không, vận chuyển pháp tắc Đạo cảnh.

Đây là một món bảo bối chạy trốn.

Xoẹt!

Cánh rẽ hư không mang theo nam nhân chạy trốn khỏi hiện trường.

- Trở về!

Mở ra Hữu Sắc Nhãn Tình.

Bảo bối này ấn tượng đây.

Tốc độ rất nhanh, dù là Lâm Phàm cũng cảm giác nếu để đối phương bỏ chạy thì hắn chưa chắc bắt kịp.

- A?

Nam nhân chợt khựng lại, tim đập rất nhanh, hít thở dồn dập, sâu trong lòng dâng lên cơn giận không tên.

- Kẻ chết tiệt kia, ta muốn giết ngươi!

Gã dứt khoát quay đầu lại, đập cánh bay tới, xòe hai tay ra, lực

lượng khủng bố ngưng tụ, thi triển công pháp kinh người.

- Vạn Cấm . . . !

Mới nói một nửa thì . . .

Bùm!

Cột đá quét ngang không gian, tiếng nổ đì đùng, mảnh nhỏ không gian xoay tròn lơ lửng trên trời, lắng trong dòng chảy ngược hư không.

- Tất cả đều yếu xìu, nhưng điểm thì khá nhiều.

Sắp dọn dẹp sạch kẻ xâm nhập.

Lâm Phàm mong đợi càng nhiều kẻ xâm nhập kéo đến, mang điểm tới cho hắn.

Tinh Thần lão tổ nhặt được nhiều trữ vật giới chỉ, thầm la giàu to:

- Vô Lượng, làm gì đấy? Cơ hội tốt như vậy mà sao ngươi chỉ đứng đó?

Tuy có thứ không phải đồ tốt đối với họ, nhưng phải công nhận có nhiều thứ ở xứ lạ rất lạ mắt với họ.

Vô Lượng lão tổ cười nói:

- Không cần, các ngươi nhặt vui vẻ là tốt rồi, lão phu chẳng cần chúng nó.

Nhặt đi, nhặt đến cuối cùng mất luôn bản thân.

Lão phục rồi, lần đầu tiên cảm nhận sự khủng hoảng và sợ hãi, hơn nữa đến từ Lâm phong chủ của Viêm Hoa tông.

Cho tới nay Vô Lượng lão tổ luôn tin tưởng tông môn mạnh mẽ thì thích làm gì chẳng được.

Nhưng nay xem ra sức mạnh cá nhân mới thật sự là thích gì làm nấy.

Nhìn về phía xa.

Có sao băng rơi.

A không, nhìn lầm, là xác rơi, rớt cái rầm xuống đất hình thành hố to.

Lúc này.

Lâm Phàm đứng trên cao hươ gậy, không còn một ai.

- A? Chết hết rồi?

Lâm Phàm chiến đấu chưa đã tay, đây không phải cuộc chiến ngang sức ngang tài nên không có cảm giác sung sướng, chỉ có hành vi nghiền ép.

Quá yếu.

Yếu đến không khiến người hăng lên nổi.

Lâm Phàm hít sâu, định xem điểm, cầu nguyện lát nữa hắn sẽ không quá hưng phấn đến xỉu.

- Viêm Hoa tông, lão tổ là Đằng Hổ, để xem các ngươi có mấy lá gan mà dám can đảm tuyên bố những lời đó! Đi ra hết chịu chết cho lão tử!

Hư không bỗng chấn động.

Một đôi tay khổng lồ xé rách hư không, bước ra từ khe nứt, dòng khí khủng bố tuôn ra từ vết rạn khuếch tán hai bên.

Khí thế kinh người, có uy khủng bố.

Lâm Phàm bất mãn nói:

- Chỉ có hai người à.

Tay phải vung lên, cột đá đập xuống.

Rầm!

Vang tiếng nổ trầm đục.

- Rốt cuộc giải quyết, Lữ sư đệ rất hiểu mình, đã sắp xếp các sư đệ dọn dẹp chiến trường, giỏi lắm. Không biết có thứ kinh người gì không.

Hắn cười, rất vui vẻ.

Chương 912: Quyết phải chém chết

Đối với Lâm Phàm thì nhóm kẻ xâm nhập không quá mạnh.

Hắn có thể hoàn mỹ nghiền áp trong Đạo cảnh cùng đẳng cấp, hoặc nên nói là ăn hiếp con nít.

- Thành viên tiên phong có tu vi Đạo cảnh, vậy cường giả đến từ nơi ấy sẽ càng mạnh hơn, thật mong đợi.

Mặc kệ mạnh bao nhiêu, nếu thật sự gặp tình huống không cứu vãn được thì hắn dựa vào vận rủi cuồn cuộn gặt hết.

Ngay từ đầu Lâm Phàm đã suy tính kỹ đường đi nước bước, nên không cần lo lắng.

Thanh Oa trợn mắt há hốc mồm, mồ hôi túa ra ướt mặt xanh:

- Cứ kết thúc như vậy?

Không thể nào, hàng trăm cường giả Đạo cảnh mà chết dễ vậy sao?

Tuy bọn họ gây động tĩnh lớn nhưng sau đó đổ mưa thật nhỏ.

Nhìn kẻ bỏ mạng vẻ mặt nhẹ nhàng thản nhiên là biết hắn không bị gì rồi.

Kẻ bỏ mạng quá mạnh?

Hay nhóm kẻ xâm nhập quá yếu?

Thanh Oa chìm trong suy tư.

Tình huống xảy ra đột ngột, vốn tưởng sẽ là một trận khổ chiến, nhưng đó là đối với kẻ xâm nhập, tất cả bị chém chết, không có cơ hội chạy trốn.

Lữ Khải Minh vội vàng chạy lại hỏi:

- Sư huynh không sao chứ?

Lâm Phàm thản nhiên nói:

- Không sao, làm nóng người ấy mà, vẫn khỏe.

Nếu đối phó đám người kia mà bị đứt tay gãy chân thì mới khiến người thất vọng.

Lữ Khải Minh nhỏ giọng nói:

- Sư huynh, những tên kia lén lấy trữ vật giới chỉ.

Lâm Phàm nở nụ cười:

- Ừm.

Có người lấy trộm đồ của hắn? Đây là muốn lên trời.

Nhóm kẻ xâm nhập tuy không quá giỏi nhưng một tay hắn giết, sao có thể để đám già kia lấy hết, tuyệt đối không cho phép họ nhặt của rơi chiếm lợi.

Lữ Khải Minh không nói nữa, gã tin sư huynh có cách, gã chỉ cần đứng xem kịch là được.

Vô Lượng lão tổ kinh thán:

- Lâm phong chủ, thật là mở rộng tầm mắt. Không ngờ Lâm phong chủ giết hết những kẻ xâm nhập, vô cùng kinh người.

Không thể không phục, bọn họ cảm nhận sâu sắc thực lực của những kẻ xâm nhập này, rất mạnh, dù là bọn họ đối diện cũng khó thể chiến thắng một chọi một.

Bọn họ chứng kiến một trận đồ sát.

Lâm phong chủ với thực lực tuyệt đối giết hết đám kẻ xâm nhập.

Trong lòng mọi người đều hiểu thực lực của Lâm phong chủ đã đến độ cao kinh người, dù là họ cũng khó đánh lại.

Xích Cửu Sát đã tỉnh táo lại, khi thấy cảnh tượng trước mắt thì biểu tình kinh sợ nhìn Lâm Phàm.

- Thực lực của Lâm phong chủ đã đến trình độ quỷ thần khó lường vậy sao?

Hiện trường gồ ghề, những kẻ xâm nhập đã không thành hình người.

Xích Cửu Sát lắc đầu cười khổ, cảm giác mất mặt, mới rồi gã còn muốn kề vai chiến đấu với Lâm phong chủ, sợ rằng đến lúc đó gã mới là hòn đá vướng chân.

Mắt Lâm Phàm bình tĩnh hỏi:

- Lữ sư đệ, mới rồi sư đệ mang các sư đệ sửa sang hiện trường đã xong chưa?

- Đang sửa sang thưa sư huynh, rất nhanh sẽ xong, ta đi thúc giục ngay đây!

Lữ Khải Minh chạy đi xa, gã phải giục các sư đệ mau tay hơn nữa.

Sư huynh đã bắt đầu hành động.

Đám già kia không có một người nào trốn thoát được, thứ sư huynh cực khổ vất vả kiếm được sao có thể để cho họ lấy đi.

Tinh Thần lão tổ định đánh bài chuồn:

- Lâm phong chủ sắc trời không sớm, lão phu tim đập nhanh, cảm giác có chuyện sắp xảy ra, cần về Tinh Thần các nhìn xem, lần sau có cơ hội sẽ lại đến bái phỏng.

Nếu không chạy bây giờ thì chưa chắc trốn được.

Có người đi đầu, mấy lão tổ khác cũng định chuồn êm.

Binh Tổ kêu lên:

- Nguy rồi, lão phu dang rèn tạo một món thần binh lợi khí, đến vội vàng quá quên mất thời gian, cần về ngay, chờ tạo xong thần binh sẽ mời Lâm phong chủ xem thử!

Binh Tổ giả bộ sốt ruột, thật ra muốn nhanh chân chạy mất.

Vô Lượng lão tổ cười lạnh, một đám ngu muội, tưởng Lâm phong chủ không rõ ràng tình huống cụ thể sao?

E rằng đã biết từ lâu, giờ là lúc thanh toán.

May mắn lão thông minh, hoặc nên nói là phẩm đức cao thượng, không làm ra chuyện bắt gà trộm chó này, có thể thẳng sống lưng, vỗ ngực nói với tất cả rằng:

Lão phu không lấy gì, đây gọi là phẩm đức.

- Gấp gáp cái gì, kẻ xâm nhập đến, các vị không quên tới trợ trận, bản phong chủ phải cảm tạ các vị đàng hoàng. Đừng đi, không có bản phong chủ cho phép thì không ai được đi. Người nào đi tức là không nể mặt bản phong chủ, mà không nể mặt bản phong chủ tức là không nể Viêm Hoa tông, không nể Viêm Hoa tông nghĩa là coi thường bản phong chủ, vậy thì bản phong chủ phải bảo vệ mặt mũi của mình.

Lâm Phàm nói lòng vòng một hồi trở về chỗ cũ, tóm lại ai dám đi là kẻ đó xui.

Các lão tổ liếc nhau, hơi nhức đầu, việc này khác với tưởng tượng của họ.

Đừng nói là đã bị phát hiện rồi.

Lạc Vân thần nữ dè dặt hỏi:

- Lão tổ, chuyện này là sao?

Không khí hiện trường hơi nặng nề, nàng cảm giác xảy ra chuyện.

- Những tên kia lấy đồ của Lâm phong chủ, đáng đời chịu khổ, chờ xem.

Cửu Sắc lão tổ cũng nảy lòng tham, nhưng khi chuẩn bị hành động thì chợt nghĩ thông, tình huống không thích hợp.

Đây là thả dây dài câu cá lớn, sẽ chết người.

Với trí tuệ của Lâm phong chủ sao có thể để người ta ăn bớt được, nếu dễ ăn của hắn thì Cửu Sắc này đã không bị trấn lột.

Rất nhanh, Lữ Khải Minh vội vàng chạy tới.

Gã báo cáo:

- Sư huynh, sửa sang xong rồi, có tổng cộng một trăm lẻ ba cái xác nhưng chỉ góp nhặt được bảy mươi ba chiếc trữ vật giới chỉ, còn ba mươi chiếc không biết tung tích.

Lâm Phàm cau mày, nhưng không nói thẳng ra là ai lấy:

- Hưm? Sao mất ba mươi chiếc? Ta đã nương tay cho họ toàn

thây, không đập nát bấy mà.

- Sư huynh . . .

Lữ Khải Minh định mở miệng nhưng bị Vô Lượng lão tổ ngắt lời.

- Lâm phong chủ nói xem có khi nào trữ vật giới chỉ không đủ cứng, bị đập nát không? Theo ta được biết nếu lũ lực lượng nghiền áp thì trữ vật giới chỉ hay bị nổ nát.

Vô Lượng lão tổ nói bình tĩnh không chột dạ, đùn đẩy chối bỏ, hy vọng trí tuệ của Lâm phong chủ là số âm, vậy thì có thể hoàn mỹ tránh né.

Lâm Phàm phất tay:

- Không đủ cứng? Không thể nào, bản phong chủ khống chế lực lượng từ lâu đã đến trình độ lô hỏa thuần thanh.

Đám lão tổ ngó nhau, tình huống không tốt.

Lữ Khải Minh nói:

- Sư huynh, theo như đệ tử kể thì có người lấy trữ vật giới chỉ!

Giọng Lâm Phàm bỗng lạnh xuống:

- Hưm? Có người lấy trữ vật giới chỉ? Muốn chết mà, nếu bản phong chủ biết kẻ đó là ai thì đừng hòng đi, mãi mãi ở lại Viêm Hoa tông!

Sát ý lạnh lẽo ngưng tụ không gian thật lâu không tán đi.

Các lão tổ cảm giác người lạnh lẽo.

Đây là sát ý.

Vô Lượng lão tổ vụt ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn Lâm Phàm.

Không thể nào.

Đây là muốn giết người?

Vô Lượng lão tổ không cho rằng Lâm phong chủ không có bản lĩnh đó, nếu hắn muốn thì giết người rất dễ.

Như những kẻ xâm nhập kia, không có đường chống cự đã chết

thảm tại đây.

Cửu Sắc lão tổ hỏi:

- Lâm phong chủ, hành vi như vậy rất ác liệt, nhưng nếu phát hiện ra thật sự giết sao?

Lâm Phàm nói:

- Giết? Tất nhiên rồi, tông ta kỵ nhất là tật ăn cắp, đệ tử dính phải sẽ bị chặt từng ngón tay. Nếu không phải đệ tử của tông thì trực tiếp chém cho chó ăn.

Keng!

Một tiếng giòn vang.

Có trữ vật giới chỉ rơi xuống đất, xoay tròn.

Tinh Thần lão tổ nuốt nước miếng, nhanh chóng nhặt trữ vật giới chỉ lên bảo:

- Ôi chao, Lâm phong chủ, ta phát hiện chỗ này có một chiếc trữ vật giới chỉ, ngươi xem có phải chiếc bị lạc không?

Đùa à, sẽ chết người.

Lữ Khải Minh lập tức tiến lên, cầm lấy xem, sau đó quay đầu nói:

- Đúng rồi sư huynh, nhưng còn thiếu hai mươi chín chiếc.

Lâm Phàm vuốt trán:

- Hơi khó xử đây.

Hắn xoay người, xem như cho các lão tổ chút mặt mũi.

Keng!

Keng!

Tiếng leng keng vang lên không ngừng, từng chiếc nhẫn xoay tròn dưới đất, cực kỳ rực rỡ.

- Ôi chao, kỳ lạ, những chiếc nhẫn này từ đâu ra. Lâm phong chủ nhìn xem!

- Ta đang thắc mắc nhẫn đi đâu, hóa ra vì lực lượng của Lâm

phong chủ quá khủng bố và chính xác, đánh phá hư không làm nhẫn bay vào trong hư không, giờ mới rớt ra ngoài, lợi hại, quá lợi hại.

- Đúng, đúng, có đạo lý. Các vị có mặt ở dây có ai không phải người phẩm đức cao thượng? Sao có thể làm ra chuyện này được.

Các lão tổ trộm trữ vật giới chỉ không quan tâm lý do này có ngốc đến mức chỉ có đồ ngu mới tin tưởng, tóm lại là có cái cớ.

Vô Lượng lão tổ nhìn mấy vị lão tổ, xem như chịu phục, cái cớ như vậy mà cũng nghĩ ra được, tài quá.

Cửu Sắc lão tổ nói nhỏ với Lạc Vân thần nữ:

- Giờ ngươi đã biết chuyện này đáng sợ thế nào rồi chứ.

Lạc Vân thần nữ gật đầu, đã hiểu.

Lữ Khải Minh đếm kỹ, xác định số lượng:

- Sư huynh, vừa đủ, không thiếu.

Lâm Phàm gật đầu, cất trữ vật giới chỉ, nhìn sang nhóm người:

- Các vị lão tổ muốn ở đây lâu thêm hay về tông?

Các lão tổ mới bị làm sợ đâu dám ở lại lâu hơn, phải về nhà ngay.

Bọn họ nhanh chóng từ biệt Lâm Phàm, xám xịt bỏ chạy.

- Sư đệ, đừng để ai quấy rầy ta.

Lâm Phàm chạy nhanh vào mật thất, trong trữ vật giới chỉ có thứ hắn cần.

Lữ Khải Minh gật đầu nói:

- Vâng thưa sư huynh.

Gã tuyệt đối sẽ không để ai quấy rầy Lâm sư huynh.

Các đệ tử tông môn hò reo. Trận chiến vừa rồi kinh thiên động địa, Lâm sư huynh dẫn dắt, nhóm kẻ xâm nhập tan tác không thành hình.

Lạc Vân hỏi:

- Lão tổ, có phải chúng ta cũng nên trở lại không?

Biểu tình Cửu Sắc lão tổ nghiêm túc nói:

- Trở về.

Cửu Sắc lão tổ đã biết kẻ xâm nhập có thực lực rất mạnh, lão cần trở lại tọa trấn Đan giới để phòng ngừa xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Lữ Khải Minh nói:

- Các vị sư đệ hãy chôn những xác chết này, Lâm sư huynh đã nói tôn chỉ của tông mình là bao giết bao chôn.

- Vâng thưa sư huynh!

Các đệ tử bận rộn.

Công việc này dễ dàng, sư huynh nương tay, không đánh người nát bấy, chứ không thì thật khó nhặt xác.

Trong mật thất.

Lâm Phàm xem xét điểm, đợt này gặt sướng, tuy chỉ có một trăm lẻ ba người đến nhưng số điểm khá cao.

Điểm: 92010015.

- Trời, mới tăng hơn hai ngàn vạn điểm, còn tưởng được nhiều lắm.

Lâm Phàm hơi thất vọng, lúc trước tính nhẩm rõ ràng là nhiều một con số không mà.

Toán học của hắn tệ vậy sao?

Thôi bỏ, hắn lười nghĩ nhiều, xem đồ trong trữ vật giới chỉ vậy.

Chương 913: Hắn rất vui vẻ, không đau chút nào

Một trăm lẻ ba chiếc trữ vật giới chỉ.

Đối với người khác thì đó là tài phú kinh người, nhưng với Lâm Phàm thì hắn cần nhất không phải tài phú ở bên trong mà là công pháp.

- Không biết có công pháp thích hợp không, chắc sẽ có ngạnh công.

Lâm Phàm không chắc chắn, đành thử xem sao.

Hắn mở hết trữ vật giới chỉ ra, tìm kiếm công pháp thích hợp.

Đối với bất cứ ai thì trữ vật giới chỉ của một trăm lẻ ba vị cường giả Đạo cảnh là tài phú kếch xù, nhưng với Lâm Phàm thì nghèo, nghèo nàn.

Hắn không cần tài phú.

Nếu giết hết mấy vạn kẻ xâm nhập thì có lẽ sẽ được thu hoạch khác biệt.

Lữ Khải Minh trấn thủ ở bên ngoài, thấy bằng hữu mà sư huynh quen ở bên ngoài đến thì vội ngăn lại, không cho tới gần:

- Chờ chút, sư huynh đang bế quan, ngươi không thể quấy rầy.

- Bế quan? Nhưng ta có chuyện muốn nói với lão ca!

Chu Phượng Phượng đã ngây người, thực lực của lão ca nằm ngoài dự đoán của lão, mạnh không chút tình người.

Nhiều cường giả như vậy mà cuối cùng đổ máu trong Viêm Hoa tông, ngẫm lại thôi đã cảm giác khủng bố rồi.

Chu Phượng Phượng muốn ra ngoài xem, bên ngoài chắc chắn thay đổi trời long đất lở, cũng là phút giây có cơ duyên lớn, sẽ có thu hoạch khác biệt.

Lữ Khải Minh không chịu nhường, nghiêm túc nói:

- Sư huynh cố ý dặn rồi, trong thời gian sư huynh bế quan không cho phép ai quấy rầy.

- Ụt ụt!

Heo mập ở một bên kêu éc éc.

Chu Phượng Phượng nhìn nó:

- Ngươi nói là bên ngoài quá nguy hiểm, chúng ta ra ngoài sẽ bị làm thịt? Ở trong này là lựa chọn tốt nhất?

Heo mập đáp lại:

- Ụt ịt!

Một người một heo trò chuyện, Lữ Khải Minh nhìn sửng sốt, vậy mà cũng nghe hiểu được?

Thôi, người sư huynh quen biết ở bên ngoài chắc có tài lẻ gì đó.

Phía xa.

Ba bóng người phát sáng lấp lánh đứng trong không trung.

Vô Lượng lão tổ hỏi:

- Xích Cửu Sát, ngươi nói xem thực lực của Lâm phong chủ đến cảnh giới gì?

Vô Lượng lão tổ bị hù sợ, giờ ngẫm lại vẫn thấy rùng rợn.

Hơn một trăm kẻ xâm nhập đều có thực lực Đạo cảnh, dù sức mạnh ngang ngửa nhau cũng không thể giết nhiều như vậy được.

Sơ kỳ, trung kỳ, đỉnh.

Ba đại cảnh giới.

Bọn họ đều là cảnh giới đỉnh, trong nhóm kẻ xâm nhập không thiếu cảnh giới đỉnh, nếu một chọi một có lẽ ngang sức ngang tài.

Xích Cửu Sát trầm tư giây lát, đưa ra đáp án:

- Đạo cảnh đỉnh.

Vô Lượng lão tổ phản bác ngay:

- Vớ vẩn, không thể nào! Làm gì có Đạo cảnh đỉnh mạnh vậy được? Những kẻ xâm nhập này đều ngốc hay sao? Cùng cảnh giới, ngươi thử đánh xem có thể chống chọi được bao nhiêu chiêu?

Nói bậy bạ, nếu nhóm kẻ xâm nhập ra tay thì bọn họ không đỡ nổi ba chiêu.

Xích Cửu Sát đáp lại:

- Không cần biết là ngốc hay gì thì thực lực của Lâm phong chủ là Đạo cảnh đỉnh, không sai được. Từ xưa đến nay trong vực ngoại giới này Đạo cảnh là cực hạn, không ai có thể phá vỡ lời này, ngươi có chịu thừa nhận không?

Xích Cửu Sát cũng không nghĩ ra, rõ ràng đều là thực lực Đạo cảnh đỉnh nhưng tại sao người ta ưu tú đến vậy? Còn bọn họ chỉ có thể vây xem, kinh thán.

Vô Lượng lão tổ vẫn không tin, đánh chết lão cũng không tin, sao có thể là Đạo cảnh đỉnh được.

Chắc chắn là Lâm phong chủ tìm được phương hướng mới rồi.

Tinh Thần lão tổ trầm ngâm nói:

- Vô Lượng, Xích Cửu Sát nói đúng, Lâm phong chủ thật sự vẫn là Đạo cảnh đỉnh, cái loại đại thế đó không sửa đổi được.

Tinh Thần lão tổ vắt óc suy nghĩ tu vi của Lâm phong chủ có phải đã đến cảnh giới cao hơn không, nhưng Lâm phong chủ phát ra uy thế vẫn như cũ, không có gì thay đổi.

Khóe môi Vô Lượng lão tổ co giật, thật sự không muốn tin tưởng:

- Sao có thể như vậy?

Sao Lâm phong chủ có thể là Đạo cảnh đỉnh?

Nếu đúng là tu vi này thì tại sao hắn mạnh mẽ đến vậy?

- Vậy chẳng khác nào chúng ta cắm đầu tu luyện để cho chó?

Tinh Thần lão tổ, Xích Cửu Sát không vui khi nghe Vô Lượng lão tổ nói câu này.

Nói cái quái gì, nghe không hiểu.

Tinh Thần lão tổ hắng giọng đính chính lại:

- Vô Lượng lão tổ, nói vậy không hay, sao chúng ta có thể tu luyện để cho chó được.

Làm gì có ai nói mình như vậy, nghe chát tai.

Vô Lượng lão tổ phẩy tay:

- Lão phu ví dụ vậy thôi.

Sâu trong lòng Vô Lượng lão tổ đã đổi khác hoàn toàn đánh giá về Lâm Phàm.

Tông môn không thể dây vào nhất vực ngoại giới là Viêm Hoa tông, thực lực này đã không phải con người.

Xích Cửu Sát nhắc nhở:

- Các vị, kẻ xâm nhập đến e rằng không có chuyện tốt, ta nghĩ các vị nên mau trở về trấn thủ tông môn mới là quan trọng nhất.

Xích Cửu Sát không quan tâm, gã lẻ loi cô đơn, thói quen một người.

Kẻ xâm nhập muốn giết gã thì gã dư sức chạy trốn.

Xích Cửu Sát cũng muốn tìm hiểu rõ ràng về kẻ xâm nhập, để phòng ngừa ứng đối với bất cứ tình huống nào.

Vô Lượng lão tổ công nhận:

- Ừ, nói đúng. Kẻ xâm nhập đến toàn là tu vi Đạo cảnh, đây là thế lực kinh khủng, nếu ứng đối không kỹ thì tai họa ngầm vô cùng.

Đạo Thanh Vô Lượng tông tọa trấn một phương, chắc chắn sẽ đụng độ với kẻ xâm nhập.

Tinh Thần lão tổ ôm quyền nói:

- Các vị, cáo từ, nếu tương lai thật sự xảy ra chuyện gì thì xin các vị giúp đỡ đôi chút.

Đây là chiến đấu của đẳng cấp cao bọn họ, đệ tử ở bên dưới không lên sân nổi, có nghênh địch cũng chỉ là con tốt thí.

Ba vị cường giả đỉnh liếc nhau một cái rồi đi hướng khác, trong

đầu đều có suy nghĩ riêng.

Một chỗ vùng đất mạo hiểm, có một đám kẻ xâm nhập đi vào.

Một nam nhân thắc mắc nhíu mày hỏi:

- Sao cảm giác chỗ này đã bị người đến rồi? Mười hai Yêu Thần thật sự bị nhốt ở đây?

Một người khác nói:

- Không sai được, chắc chắn ở chỗ này.

Bọn họ buông xuống vực ngoại giới trừ gắn kết đường hầm ra còn có nhiệm vụ riêng.

Mười hai Yêu Thần bị bắt nhốt ở chỗ này, bọn họ tiến đến xem xét, xác định chúng có ở đây không, còn việc sau đó thì họ không quản được.

- Đi, vào xem liền biết.

Nhóm kẻ xâm nhập hóa thành luồng sáng lao vào vùng đất mạo hiểm.

Đột nhiên xảy ra khác lạ.

- Phong cấm!

- Trấn sát!

Quanh bọn họ bỗng dâng lên màn sáng, bọn họ bị nhốt ở bên trong. Trận văn hiện ra trên trời, tỏa sáng chói lòa.

- A? Là ai?

Nhóm kẻ xâm nhập giật nảy mình, cảm nhận áp lực to lớn từ trận pháp này.

Bọn họ đã thấy nhiều trận pháp, vực ngoại giới tầm thường thì có gì làm khó được họ. Nhưng không ngờ trận pháp đột nhiên xuất hiện này chặn lại đường đi của bọn họ, còn mang đến áp lực to lớn.

Người vực ngoại giới không thể làm được điều này.

Một bóng dáng phong hoa tuyệt đại hiện ra trong không trung, thân hình yểu điệu nhưng mắt lạnh lẽo, cau mày lo lắng hỏi:

- Các ngươi mở ra Không Gian Thần Trụ?

Nhóm kẻ xâm nhập thắc mắc hỏi:

- Ngươi là ai?

Biết về Không Gian Thần Trụ chỉ có người đi ra từ chỗ đó như họ, sao người vực ngoại giới này biết?

Vạn Quật lão tổ không trả lời bọn họ, nàng vô cùng lo lắng.

Không Gian Thần Trụ mở ra, chuyện quá khứ lại sắp diễn ra.

Có người bị hành vi của đối phương chọc giận vô cùng:

- Các vị, nói nhảm nhiều với ả đàn bà này làm gì! Một đại trận tầm thường sao có thể làm khó chúng ta, ra tay!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Ánh sáng chói lòa bao phủ trong trận.

Lực lượng khủng bố đến tột độ bộc phát ra, liên tục oanh kích trận pháp.

Vạn Quật lão tổ đã động sát ý:

- Không thể giữ lại họ!

Không thể cho đám người này sống, nếu không sẽ là tai họa.

Tay ngọc nâng lên chộp hư không.

Chỉ chộp nhẹ mà như bắt được thứ gì kinh người.

Rất nhanh có tiếng hét thảm phát ra từ trận pháp.

- Sao có thể như vậy? Đây là thứ gì? Sao có những thứ này?

Nhóm kẻ xâm nhập ở trong phong ấn đột nhiên bắt lửa, những đốm lửa dính vào người thì không dập tắt được, tưới nước cũng vô ích.

Lửa không rễ bốc cháy hừng hực.

Lực lượng dao động trong trận pháp ngưng tụ thành các thanh trường kiếm mảnh nhỏ lơ lửng trên cao, sau đó vèo một tiếng bao phủ bầu trời, vạn kiếm đâm xuyên.

Phập!

Phập!

- Phải tìm mười hai Yêu Thần tâm sự mới được.

Vạn Quật lão tổ không chắc điều gì, nhưng với tình huống trước mắt thì nàng phải làm thử một lần mới được.

Bóng dáng kia đã biến mất tại chỗ.

Còn bên ngoài.

Nhóm kẻ xâm nhập trận pháp đều ngã trong vũng máu, lửa vẫn đốt cháy, rất nhanh chất thành đống tro tàn màu đen dưới đất.

Trong mật thất.

Lâm Phàm nhìn công pháp được tuyển chọn:

- Hơi khiến người thất vọng.

Vẫn có thu hoạch, mười ba môn ngạnh công, công pháp cao hơn thiên giai.

- Thăng cấp!

- Thăng cấp!

Điểm ít dần, đẳng cấp công pháp lên cao, lực lượng trong người hắn đang chấn động.

- Thăng cấp!

Để dành điểm sẽ khiến người kiêu ngạo, phải hao hết mới được, tăng cao thực lực của bản thân.

Vậy thì khi gặp được cường giả mới có thể đánh cho lòi phân ra, cách nói này hơi thô tục nhưng mang ý đại loại như vậy.

Hắn đọc từng quyển công pháp.

Điểm càng lúc càng ít.

Oong oong!

Chấn động nhẹ sinh ra, lấy Lâm Phàm làm trung tâm khuếch tán từng vòng sóng gợn ra ngoài.

Hắn chìm đắm trong công pháp, say mê.

Lữ Khải Minh chờ ở bên ngoài.

Gã bỗng phát hiện có gì khác lạ, dưới chân gã vốn là đất đai nhưng không hiểu sao có gợn sóng bao phủ đôi chân.

- Sư huynh lại tiến bộ.

Tuy sóng gợn không mang sức sát thương nhưng Lữ Khải Minh cảm nhận được bên trong ẩn chứa lực lượng cực kỳ khủng bố.

Lâm Phàm cau mày.

Răng rắc!

Cơ bắp của hắn phình ra, ánh sáng lực lượng chuyển động bên trên cơ thịt.

- Những công pháp khác với nơi này, tăng trưởng nội tình không tệ lắm. Nhưng rất quá đáng, Đạo cảnh đỉnh mở rộng dung lượng nội tình đến mức này, chỉ dựa vào mớ công pháp đó thì đến bao giờ mới đủ?

Lâm Phàm khống chế tế bào trong người cắn nuốt lực lượng, lấp đầy nội tình của mình.

Hôm sau.

Một chỗ trà lâu ở góc nào đó trong vực ngoại giới.

Vân Tiêu nhai ngồm ngoàm, nhét từng miếng đồ ăn vào miệng.

Khách ăn bốn phía trợn mắt há hốc mồm nhìn Vân Tiêu, như gặp quỷ.

- Người này từ đâu đến vậy? Chưa ăn cơm bao giờ sao?

- Ai biết, các ngươi nhìn xem, người đó vừa ăn vừa khóc, chắc hoàn cảnh của hắn tội nghiệp lắm.

Các khách ăn nhỏ giọng xì xầm.

Vân Tiêu nhai một lúc thì chảy lệ.

Gã rất vui vẻ, không đau chút nào.

Chương 914: Muốn chết cũng không nên chọn kiểu này

Vân Tiêu vùi đầu ăn.

Gã đã quên bao lâu rồi đầu lưỡi không được hưởng thụ mùi vị thức ăn, cuộc sống nơi đó là địa ngục, có đánh chết gã cũng sẽ không trở lại.

Quá khổ.

Tuy thực lực tăng lên nhiều nhưng rất khốn khổ, nếu có lần sau thì Vân Tiêu thà không mạnh lên chứ chẳng muốn chịu khổ như vậy.

Vân Tiêu biết hành vi của mình gây chú ý, nhưng chẳng thèm quan tâm.

Bàn bên cạnh ngồi mấy nam nhân hình như là đệ tử tông môn nào đó, bọn họ trò chuyện với nhau.

- Xem Tri Tri Điểu chưa? Kẻ xâm nhập đến Viêm Hoa tông nhưng bị phong chủ của tông môn đó giết hết.

- Ừ, có nghe nói, lợi hại ghê gớm, hoàn toàn không có đường chống cự.

Mấy người nhỏ to nói chuyện với nhau, rất là giật mình.

Bọn họ không biết kẻ xâm nhập là thứ gì nhưng tóm lại nghe đồn siêu lợi hại.

Vân Tiêu nghe hai chữ 'phong chủ' thì tim đập mạnh, lên tiếng hỏi:

- Các ngươi nói phong chủ nào? Có phải là Lâm Phàm không?

Người bàn bên kia đang tám chuyện nghe hỏi thì bật cười.

- Ha, thú vị, có người nghe trộm lời nói của chúng ta.

- Cho ngươi biết cũng không sao. Chúng ta không rõ ràng, trên Tri Tri Điểu không viết. Như thế nào? Ngươi quen vị phong chủ đó?

Vân Tiêu lắc đầu nói:

- Không quen.

Gã rũ mi mắt xuống suy nghĩ, cứ cảm giác phong chủ mà mọi người nói là Lâm Phàm, người nhiều lần đè gã không ngẩng cao đầu được.

Vân Tiêu chợt nghĩ đến một việc lớn, vụt ngẩng đầu, mắt lấp lóe tia sáng.

Vân Tiêu rời khỏi ghế đi đến bàn bên cạnh, dò hỏi:

- Các ngươi có biết vị trí cụ thể của Viêm Hoa tông không?

Người trên bàn liếc nhau, cùng cười.

Một nam nhân mặc quần áo hơi hoa lệ, ngón tay ma sát ly rượu, cười nghiền ngẫm:

- Biết thì biết, nhưng tại sao phải nói cho ngươi? Ngươi là ai?

- Ta chỉ là người thường, muốn biết địa chỉ của Viêm Hoa tông để có cơ hội thì ghé xem.

Vân Tiêu không phải kẻ khờ, gã không thể nói ta là một phong chủ khác của Viêm Hoa tông, ta bị lạc đường, đang tìm đường về nhà.

Nếu nói lời này ra sẽ bị người cười chết.

Huống chi Vân Tiêu không chắc những người này có xích mích gì với Viêm Hoa tông không, lộ ra bản thân quá sớm không phải việc tốt.

Nam nhân cười, nhưng mắt lóe tia không tin:

- Ha ha ha, người thường, đã là người thường thì đừng nghĩ nhiều, Viêm Hoa tông không phải loại người thường như ngươi nên đi.

Nhìn người hỏi vị trí Viêm Hoa tông ăn mặc rách rưới, nhưng khí chất ở bên trong không thể che giấu, gã không tin đối phương là người thường, cảm giác có thể rút lợi từ người này.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Bên ngoài bỗng vang tiếng nổ, đất đai rung rinh.

- Cứu mạng!

Con phố bên ngoài ồn ào, có người khủng hoảng la hét, chạy trốn.

- Chuyện gì xảy ra?

Người trong trà lâu giật mình, đứng bật dậy chạy nhanh đến chỗ rào chắn, khi thấy cảnh tượng bên ngoài thì hóa đá.

Có mấy bóng người ngạo nghễ đứng trên trời.

Lực lượng khủng bố bao phủ xuống, nhiều người không có tu vi hoặc tu vi thấp đều bị lực lượng kia nghiền nát.

Tuy chỗ này là một tòa thành nhưng phụ thuộc vào đại tông môn nào đó, bình thường không có ai tới gây sự.

Bây giờ có người đại khai sát giới ở đây, khiến nhiều người kinh sợ.

Trong trà lâu có người biểu tình hoảng loạn, sợ chết điếng hét rầm lên:

- Là kẻ xâm nhập, bọn họ là kẻ xâm nhập!

- Chúng ta tàn đời rồi, theo ta được biết thì kẻ xâm nhập đều có tu vi Đạo cảnh, bằng vào tu vi như chúng ta không đủ cho người ta nhét kẽ răng!

Khi tin tức lộ ra, mọi người trong trà lâu ngây ngốc.

Cường giả Đạo cảnh?

Bọn họ lấy gì đấu với người ta?

Vân Tiêu giữ chặt nam nhân, hỏi dồn:

- Ngươi còn chưa nói với ta là Viêm Hoa tông ở đâu!

Gã không kịp đợi, biết chút nữa sẽ xảy ra đại chiến, nếu người biết vị trí Viêm Hoa tông mà chết thì rất khó cho gã tìm đường về.

Nam nhân vùng thoát khỏi Vân Tiêu, lao nhanh đi xa:

- Bị khùng hả, xéo ngay!

Nếu không đi thì tàn đời thật.

Gã đã đọc Tri Tri Điểu, biết sự khủng bố của kẻ xâm nhập, nhiều tông môn bị kẻ xâm nhập phá hủy.

Vân Tiêu hét lên:

- Chờ đã . . .!

Nhưng gã chỉ có thể trơ mắt nhìn nam nhân hóa thành luồng sáng đi mất.

Đột nhiên một cây trường mâu xuyên qua hư không đâm vào người nam nhân, đóng đinh gã dưới đất.

Nam nhân hét thảm:

- A!

Trường mâu đâm xuyên qua người gã, thủng cái lỗ to, máu chảy ròng ròng vô cùng thê thảm.

- Hừ! Muốn chạy? Nằm mơ!

Một kẻ xâm nhập đứng trên cao, để mình trần, màu da nâu đồng, cơ bắp cuồn cuộn, tay cầm trường mâu, là cái cây đã đâm thủng nam nhân kia.

Vân Tiêu ngây ra:

- Không thể nào, gặp nguy hiểm dễ vậy sao?

Mới trốn thoát khỏi tay nữ nhân đáng sợ kia đã gặp tình huống này.

- Chạy đi!

Bây giờ Vân Tiêu chỉ có suy nghĩ này.

Đám người ở trên đỉnh đầu đều không phải hạng người đơn giản, bằng vào bản lĩnh hiện giờ của gã thật sự không đánh lại.

Nam nhân bị đâm xuyên cố vùng vẫy:

- Ta không muốn chết!

Nhưng trường mâu ghim sâu xuống đất, gã bị treo lơ lửng, chỉ có thể chờ chết từ từ.

Đột nhiên có bóng người xuất hiện trước mắt gã.

Nam nhân mình trần da nâu đồng lạnh lùng cười:

- Ha ha, có ngươi là chạy nhanh nhất.

Gã định rút trường mâu ra, nghiền chết con kiến nhỏ này.

Nam nhân hoảng sợ van xin:

- Chờ đã, ngươi không thể giết ta, ta có chuyện muốn nói! Các ngươi là kẻ xâm nhập, nhưng ngày hôm qua có một nhóm kẻ xâm nhập đi Viêm Hoa tông đã bị giết, ta phát hiện nơi này có người liên quan với tông môn đó, các ngươi có thể bắt hắn, cầu xin các ngươi đừng giết ta!

Nam nhân mình trần da nâu đồng nhíu chặt mày:

- Hưm? Ngươi nói người Viêm Hoa tông đó ở đây? Là ai? Ở chỗ nào?

Bọn họ đã biết được chuyện này.

Bọn họ không thể tha thứ.

- Ở trong trà lâu kia, người ăn mặc rách rưới!

Vân Tiêu ở trong trà lâu cảm giác không thích hợp, đặc biệt khi nghe câu này thì sợ đến hồn vía bay mất.

Liên quan quái gì đến ta?

- Ta mới trốn thoát từ tay nữ nhân cùng hung cực ác, còn chưa về tông môn hưởng phúc đã phải gánh rắc rối thay tông môn, có cần quá đáng vậy không?

Vân Tiêu dựng đứng lông tơ, cảm giác có đôi mắt lạnh băng nhìn mình chằm chằm, gã cảm thấy muốn chạy cũng khó, nhưng không chạy là chết.

Chạy!

Suy nghĩ mới nảy lên đã chạy mất dép.

- Hừ!

Kẻ xâm nhập ném trường mâu xé gió bay đi, muốn trốn ngay trước mắt gã là nằm mơ giữa ban ngày.

Kẻ xâm nhập khác lạnh lùng nhìn tình hình bên dưới.

Trong lòng họ rực cháy lửa giận, dân bản xứ ở đây dám can đảm giết người của thượng giới bọn họ, không phải tìm cái chết thì là gì?

Vân Tiêu cảm giác mình chạy siêu nhanh, đó là thành quả của sự cố gắng trong thời gian này. Nhưng rồi gã bỗng cảm giác tia sáng lạnh tới gần sau lưng, hơi thở chết chóc bao trùm.

Vân Tiêu hét lên, toi đời rồi.

Vô Địch phong.

Két két két!

Lâm Phàm đẩy mở cửa đá, tinh khí thần dồi dào.

Lữ Khải Minh bước lên ngay:

- Chúc mừng sư huynh xuất quan!

Lâm Phàm lấy trữ vật giới chỉ của kẻ xâm nhập ra:

- Ừm, hãy sửa sang đồ vật trong mớ trữ vật giới chỉ này.

Hắn không sử dụng đồ ở bên trong, chỉ lấy công pháp, tăng mười ba môn công pháp lên đẳng cấp viên mãn, tổng cộng tiêu hao gần tám ngàn vạn điểm.

Con số thiên văn, nhưng mọi thứ đều đáng giá, có điều nó như muối bỏ biển so với nội tình, cách biệt rất lớn.

Muốn tăng lên cảnh giới càng cao hơn thì còn con đường rất dài phải đi.

Lữ Khải Minh gật đầu nói:

- Biết rồi sư huynh.

Tài phú trong tông môn đã rất kinh người, cộng thêm mớ này thì càng khủng.

Lâm Phàm leo lên đỉnh núi, chắp tay sau lưng nhìn tổng thể tông môn.

Tu vi của các sư đệ, sư muội vững bước đi tới, tăng tiến rất nhanh.

Lâm Phàm lấy tờ giấy vàng rực ra.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu kinh sợ nói, sợ đến vỡ tim:

- Tông sư, ngươi dữ dội quá!

Một mình tông sư giết kẻ xâm nhập, khiến người kinh sợ vô cùng.

Chủ nhân của họ cũng nói thẳng là không đánh lại Lâm phong chủ.

Lâm Phàm bất mãn nói:

- Dữ dội khỉ gì, mới có một trăm người đến, không đủ để nhét kẽ răng. Chuyện đã nhờ ngươi làm có làm giúp bản phong chủ chưa?

Kẻ xâm nhập làm hắn hơi thất vọng, Lâm Phàm cho rằng khi hắn nói lời mang tính nhục nhã thì lẽ ra không chỉ có bấy nhiêu người đến, nói ra ngoài rất mất mặt.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu gặn hỏi:

- Tông sư, thật sự phải làm như vậy sao?

Người xét duyệt Tri Tri Điểu cảm giác tình huống rất khủng.

Lâm Phàm giao lưu với đối phương:

- Phải làm, chứ không thì bản phong chủ đi tìm bọn họ ở khắp nơi à? Lát nữa bản phong chủ sẽ gửi bài đã viết cho ngươi, nhớ đăng lên mau chút.

Hắn phải tiếp tục dụ dỗ đám người kia, chứ đi ra ngoài tìm thì biết tìm đến bao giờ?

Ngẫm lại thôi đã thấy khủng bố rồi.

Lâm Phàm cắt đứt liên lạc với người xét duyệt Tri Tri Điểu, duỗi lưng, bẻ cổ, cảm giác thời gian này thật sảng khoái.

Thanh Oa xuất hiện sau lưng Lâm Phàm, trợn to mắt hí:

- Chủ nhân . . .

- Thanh Oa, ngươi đến đúng lúc, có chuyện nói với ngươi.

Lâm Phàm cảm giác bàn bạc với Thanh Oa cũng tốt, sẽ tìm ra cách hay.

Thanh Oa ngây người:

- A?

Nó lại đây là muốn khuyên kẻ bỏ mạng rằng chúng ta có thể đừng kiêu ngạo như vậy không? Rất nguy hiểm, đừng làm thế.

Nào ngờ kẻ bỏ mạng có chuyện muốn nói với nó.

Thanh Oa lắng nghe.

Thật lâu sau, Thanh Oa hít thở càng lúc càng dồn dập, tim đập nhanh sắp nghẹt thở.

Thanh Oa sợ ngây người:

- Chủ nhân, ngươi . . .

Kẻ bỏ mạng hỏi nó có cách gì một lần hấp dẫn một đống kẻ xâm nhập tới không.

Tuy lúc trước hắn rất bá đạo giết hết, nhưng không thể kiêu ngạo đến mức đó chứ.

Thanh Oa trợn trắng mắt, thè lưỡi, ưỡn bụng nằm ngay đơ dưới đất:

- Ta xỉu.

Lâm Phàm làm bộ lấy Thiên Hà Vương Đỉnh ra:

- Chết rồi? Vậy đun nước nấu ếch.

Thanh Oa không chết thật, nó giả bộ vậy thôi.

Nghe ý tưởng của kẻ bỏ mạng, hai chân nó duỗi thẳng bật dậy.

Thanh Oa vỗ ngực, thề thốt bảo đảm:

- Chủ nhân hãy nghe ta nói, việc này không khó, ta có cách!

Trong lòng Thanh Oa rất bất an, muốn chết cũng đừng chọn kiểu này chứ.

Chương 915: Hay ngươi đi làm bạn với tông chủ

Lâm Phàm nghe Thanh Oa nói xong nhướng chân mày, cảm giác khá thú vị.

Lâm Phàm cười hỏi:

- Thanh Oa, ngươi biết nhiều nhỉ.

Hắn không ngờ Thanh Oa biết lia lịch, thân phận của kẻ xâm nhập, kể ra các điểm đen của sếp bọn họ, trình độ nhục nhã bằng ngôn ngữ rất cao, đến đỉnh rồi.

Thanh Oa mặt dày cười xấu xa:

- Chủ nhân, ta đâu biết bao nhiêu, là bằng hữu với nhau, quen thuộc chút thôi.

Lời này hơi khoác lác, là bằng hữu thật mới lạ.

Nó ngẫm nghĩ cảm thấy những tên kia chắc vẫn còn sống, Cấm Thượng Thiên Đế Dục Cửu Nguyên sống được thì đám người kia sẽ không chết nhanh vậy, miễn họ còn sống thì cách của nó dùng được.

Lâm Phàm tò mò hỏi:

- Ngươi nói những người kia đều là người mạnh nhất mà ngươi biết?

Hắn luôn suy nghĩ cường giả chỗ kẻ xâm nhập khủng bố đến mức nào, vì chưa gặp nên không biết thế nào. Nếu có thể đại chiến một trận có lẽ sẽ rất sướng, dù bị đánh thành chó thì hắn cũng không sợ, chiến đấu không liên quan gì thắng thua, chết rồi sẽ lại vui vẻ thôi.

Thanh Oa gật đầu nói:

- Ừ, đúng vậy.

Nó thầm nhủ đó chắc là người mạnh nhất, dù thời thế đổi thay, mấy vạn năm nay ra hạng người kinh tài tuyệt diễm thì cũng không thể nào đuổi kịp và vượt qua những tên kia.

Còn nó bây giờ, nhìn toàn thân da xanh khiến lòng nó đau nhói, người ta dũng cảm tiến tới, chỉ có nó càng lăn lộn càng thoái hóa.

Thậm chí trở thành thú nuôi của người khác, nói ra sẽ bị người cười chết.

Lâm Phàm ghi nhớ những nhân vật này, thầm nghĩ nếu có thể chém chết một người thì tài phú kếch xù.

- Được rồi, Thanh Oa, lâu như vậy rốt cuộc ngươi cũng làm được một việc đúng đắn, ta rất vui mừng.

Thanh Oa ngoan ngoãn lắng nghe.

Đúng là đáng mừng, nhưng không phải Lâm Phàm mừng mà là Thanh Oa rất mừng. Kẻ bỏ mạng muốn đâm đầu vào chỗ chết thì nó sẽ không ngăn lại.

Cứ thoải mái tìm đường chết đi, cố lên, đừng bỏ cuộc!

Trong khi Lâm Phàm và Thanh Oa bàn bạc xong chuyện này thì nàng treo cổ không biết từ đâu chạy lại.

Nàng đến lặng lẽ, không nghe tiếng bước chân.

- Ta muốn nghe kể chuyện.

Giọng dịu nhẹ, lạnh lẽo, khiến người không rét mà run.

Thanh Oa ngước đầu nhìn, biểu tình hơi phức tạp.

Nàng treo cổ cho nó cảm giác rất quái dị.

Linh Vương.

Đó là tồn tại kinh khủng nhất mà nó biết.

Linh Vương khống chế cảnh mộng hoặc tâm linh trên cõi đời.

Giết người vô hình, muốn ai chết là người đó chết, dù là Thanh Oa cũng không dám tìm hiểu sâu. Không phải vì đối phương bí ẩn mà là không ai muốn tìm hiểu tồn tại tùy thời có thể lấy mạng của mình.

Lâm Phàm xua tay, lười nói nhiều với đối phương:

- Không có thời gian, ra góc hóng mát, đừng làm phiền ta.

Nàng treo cổ bỗng treo trên người Lâm Phàm:

- Trên người của ngươi là mát mẻ nhất, ở đây là tu . . .

Bùm!

Nàng treo cổ chưa nói hết câu đã bị đánh bay, đụng vào núi giả, lún sâu vào trong.

Đôi mắt sáng trở nên mơ hồ, khuôn mặt xinh đẹp gục xuống, chìm vào trạng thái hôn mê.

Hai ngón tay Lâm Phàm phủi áo:

- Hừ, càn rỡ, lâu rồi không giải phóng bản tính nên người ta nghĩ bản phong chủ dễ thân.

Hắn quay sang nhìn Thanh Oa:

- Cứ như vậy đi.

Hắn nói xong bỏ đi.

Việc tiếp theo rất quan trọng, có thể phất nhanh trong một đêm hay không phải xem bước này.

Thanh Oa ngồi xổm tại chỗ, giơ chân trước vỗ đầu:

- Chuyện này . . .

Nó không nhìn thấu kẻ bỏ mạng.

Nó lắc đầu, nhìn nàng treo cổ bị khảm trong núi giả.

Tuy cô nương này hơi quái dị nhưng không thể một lời không hợp liền đánh người ta dính vào núi giả chứ.

- Nàng có phải là Linh Vương không? Nếu đúng thì tại sao ẩn giấu thân phận thật của mình? Với thực lực của nàng chắc chắn kẻ bỏ mạng không đánh lại, thời kỳ nàng mạnh nhất thì sự sống chết của sinh linh toàn vực ngoại giới chỉ trong một ý nghĩ của nàng.

Thanh Oa thầm thì, cảm giác càng lúc càng phức tạp. Nếu nàng treo cổ đúng là Linh Vương thì nó đang liều lĩnh mạng sống thăm dò. Dù lúc nó ở thời kỳ sung sức nhất có thể giữ mạng, nhưng muốn an toàn rời khỏi thì tuyệt đối không thể nào, càng đừng nói đến tình huống hiện giờ của nó.

- Thôi không nghĩ nữa, dù chết thì cũng có đệm lưng.

Thanh Oa đạp mạnh chân xong nhảy ra xa.

Lộp cộp!

Đá vụn lăn từ núi giả xuống.

Nàng treo cổ mở mắt ra, ngước đầu nhìn phía xa, ngón tay vuốt bụng, cảm giác đau đớn, khóe môi cong lên nụ cười bí hiểm.

- Thật là xấu xa.

Hai chân của Vân Tiêu bị trường mâu đâm xuyên, chảy máu không ngừng, đầu óc gã trống rỗng.

Đã xảy ra chuyện gì? Gã không làm gì hết mà sao gặp phải chuyện như vậy?

Nếu gã trở về tông môn, hưởng thụ một thời gian rồi gánh tiếng xấu thay tông môn thì gã sẵn sàng làm ngay.

Vân Tiêu cảm giác chuyện này là lạ, rất có thể gã gánh tiếng xấu giùm Lâm Phàm.

Hai tay Vân Tiêu chống mặt đất, xoay người lại, lấy tay thay chân chạy trốn.

- May mắn trong thời gian này chịu khổ không uổng phí, học được chiêu thức chạy trốn này.

Vân Tiêu chưa từng cảm kích nữ nhân đáng sợ kia, nhưng lúc này thì gã phải nói một câu là chiêu này cứu gã.

Mười ngón áp sát đất, đầu ngón tay bấu vào mặt đất, thân hình liên tục đổi hướng theo cách kỳ dị.

Nữ nhân kia nói với Vân Tiêu rằng khi thi triển chiêu này thì trừ phi cảnh giới cách biệt quá lớn, nếu không sẽ chẳng có ai bắt kịp gã.

Nam nhân bất mãn, cầm trường mâu mãi chưa phóng ra:

- Con kiến nhỏ thật đáng giận, không ngờ có thủ đoạn như vậy!

Không phải nam nhân không muốn phóng mâu mà vì bóng dáng đối phương trở nên kỳ dị.

Không gian bên dưới như bị bao phủ trong khí tràng kỳ lạ, bóng dáng con kiến lúc thì ở bên này khi thì ở bên kia, khoảng cách những lần xuất hiện rất xa, không có dấu vết lần mò theo.

Dù vậy, nam nhân không định thả đối phương.

Vèo!

Trường mâu ném vào không trung, mâu lấp lóe tia sáng chói lòa, rậm rạp giăng kín bầu trời.

- Chết cho ta!

Nam nhân đè hai tay, trường mâu lơ lửng trong không trung xé gió bay đi, bao phủ góc trời này.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiếng gầm rú nhức óc không ngớt, mặt đất bị xé rách, đâm thủng từng hố sâu, tro bụi bao phủ lên phạm vi này, không thấy rõ tình hình bên trong.

Một nam nhân khác xuất hiện bên cạnh nam nhân cầm trường mâu, hỏi:

- Hắn chạy rồi?

Trịnh Quân lạnh lùng nói:

- Ừm, có chút năng lực, bị hắn bỏ chạy, nhưng đã bị ta làm bị thương nặng.

Cách biệt cảnh giới lớn vậy mà bị đối phương chạy mất, đây đúng là sự sỉ nhục.

Kẻ xâm nhập nói:

- Thành trấn này đã bị diệt, chỗ phong ấn Ma Tổ ngay phía trước, đi thôi, đừng tốn nhiều thời gian cho một con kiến.

Bọn họ buông xuống vực ngoại giới, mở ra Không Gian Thần Trụ là việc quan trọng, nhưng sau đó còn có một số chuyện cần bọn họ đi làm.

Trịnh Quân không cam lòng:

- Ừm!

Gã thầm nhớ kỹ con kiến này, về sau chắc chắn sẽ giết chết con kiến đó.

Vô Địch phong.

Lâm Phàm và người xét duyệt Tri Tri Điểu liên lạc với nhau.

Người xét duyệt hoang mang hỏi:

- Tông sư đang viết về ai vậy? Sao ta không biết gì cả?

Tông sư đưa bản thảo, nhưng người xét duyệt đọc nội dung mà không hiểu gì.

Làm vậy có được không?

Nội dung hơi kỳ cục.

Gì mà liếm, gì mà bạo, và gì nữa đây, 'gậy to' là gì?

Gã là người xét duyệt Tri Tri Điểu, tố chất rất cao, trình độ đạo đức cao đến một mức nào đó, sao có thể để gã đọc thứ này.

Lâm Phàm không kiên nhẫn nói:

- Ngươi hỏi nhiều làm gì, chỉ cần đưa mấy thứ này vào tay kẻ xâm nhập là được.

- Rồi rồi, tông sư, ta hỏi chơi thôi mà.

Người xét duyệt không xem hiểu, lén gửi cho chủ nhân Tri Tri Điểu.

Y cũng không hiểu những kẻ đó là ai.

Có điều Lâm phong chủ viết nội dung hơi ghê tởm.

Lâm Phàm cắt đứt liên lạc với Tri Tri Điểu, hắn nhìn lên trời.

Cách ngưng tụ lấy từ chỗ Chính Đạo Sơn đã phát huy tác dụng.

- Ài, tu luyện quá trễ, lực lượng yêu ngưng tụ hơi chậm chạp.

Trên bầu trời tông môn bao phủ vầng sáng mỏng manh, giống như khí chính đạo của Chính Đạo Sơn, lôi kéo lực lượng này là kéo cả tông môn. Tuy không bằng Chính Đạo Sơn nhưng cho nó ngưng tụ từ từ, hy vọng về sau sẽ giúp ích chút gì, nếu hoàn toàn vô dụng thì

hắn sẽ khóc chết.

Lâm Phàm không nghĩ nhiều nữa, giờ ngồi chờ uy lực của Tri Tri Điểu.

Nếu cách của Thanh Oa thực hiện được thì sẽ là cuộc chiến cực kỳ kịch liệt.

Trong lúc Lâm Phàm suy nghĩ mấy chuyện này thì nghe giọng nói quen thuộc vang lên:

- Huynh đệ, giờ ta có thể giúp được gì không?

Dạo này Mặc Kinh Chập mờ mịt, mà không phải gần đây, gã vẫn luôn hoang mang từ trước đến nay.

Mặc Kinh Chập tự nhận là mình không thua gì ai, nhưng sau khi chạy nạn đến Viêm Hoa tông thì phát hiện mình không làm được gì, hoàn toàn là người qua đường.

Kịch bản không nên như vậy.

Lâm Phàm thấy người này thì sửng sốt:

- Sao ngươi đến đây?

Mặc Kinh Chập tự tìm đến hắn là muốn làm gì?

Mặc Kinh Chập vỗ ngực thề thốt:

- Ài, nói ra thật xấu hổ, nói sao thì Mặc Kinh Chập này cũng là nhân vật có tiếng tăm, sao có thể sống tầm thường như vậy đến hết đời? Ta cũng biết tình huống hiện giờ, là ngươi chăm sóc cho ta, không muốn giao việc cho ta làm. Đừng khách khí vậy, có thể giao bất cứ chuyện gì cho ta, bảo đảm sẽ làm thật hoàn mỹ!

Lâm Phàm chớp chớp mắt, hắn xem không hiểu, hoàn toàn không biết tên này làm sao vậy.

Thời đại đã khác rồi, tốt nhất là giống tông chủ, yên lặng hưởng thụ cuộc sống, đừng xía vào nhiều chuyện.

Lâm Phàm tiến lên vỗ vai Mặc Kinh Chập:

- Ngươi . . .

Trong thời gian hắn không biết nên nói cái gì, sợ nói thẳng ra thì

tổn thương trái tim yếu ớt của người ta.

Mặc Kinh Chập nhìn Lâm Phàm, mắt tràn ngập mong đợi, gã chờ được giao việc.

Nói sao thì năm xưa quen biết hai người ngang ngửa nhau, tuy bây giờ cách biệt lớn một xíu nhưng gã tin tưởng mình có thể bắt kịp, gã chỉ thiếu một cơ hội.

Lâm Phàm nhức đầu:

- Hay là . . .

Óc hắn chợt lóe tia sáng, có cách rồi.

- Tốt lắm, vừa lúc có việc rất quan trọng cần ngươi làm. Tông chủ là chủ một tông, bên cạnh không thể thiếu người, hay là ngươi đi làm bạn với tông chủ?

- Tốt, không thành vấn đề, không ngờ Mặc Kinh Chập này quan trọng như vậy trong lòng huynh đệ, giao việc quan trọng như thế cho ta. Yên tâm, Mặc Kinh Chập thề với trời nhất định sẽ cho tông chủ sống khỏe mạnh!

Mặc Kinh Chập nói xong ôm quyền, thẳng sống lưng đi tới chỗ tông chủ, chuẩn bị báo danh.

Lâm Phàm trầm ngâm nói:

- Ài, không lẽ tên này bị khùng?

Từ trước kia hắn đã phát hiện vấn đề này, giờ xem ra có lẽ đúng thật.

Chắc chắn là vậy.

Chương 916: Viết bậy bạ cái gì

Tông chủ có sơn phong của mình.

Bình thường tông chủ không ở đại điện tông môn thì sẽ về sơn phong, nằm trên ghế, uống trà, ăn trái cây, nhìn trời, hít thở không khí mới mẻ.

Trên đỉnh núi chợt vang tiếng bước chân.

Mặc Kinh Chập thẳng sống lưng, cười tươi nói:

- Tại hạ tên Mặc Kinh Chập, huynh đệ tốt của Lâm phong chủ, được cố ý dặn tới đây chăm sóc cho tông chủ.

Gã tự tin có thể đảm nhiệm chuyện này.

Tông chủ quay đầu lại nhìn Mặc Kinh Chập, mặt không biểu tình, chỉ chớp chớp mắt.

Mặc Kinh Chập phát hiện ra ánh mắt của tông chủ thì nhìn thẳng lại, không chút né tránh.

Hai người cứ thế đối diện nhau, không ai nói chuyện.

Tông chủ nói một câu khó hiểu:

- Cảm nhận được không?

Mặc Kinh Chập nghi hoặc hỏi:

- Cảm nhận cái gì?

Không hiểu tông chủ nói cái quái gì, không lẽ là câu hỏi thử thách?

Tông chủ cười khẽ, lấy một chiếc ghế nằm ra khỏi trữ vật giới chỉ, đặt ở bên cạnh, vươn tay mời:

- Nào, nằm xuống đi.

Mặc Kinh Chập gật đầu:

- Vâng thưa tông chủ.

Mặc Kinh Chập nằm xuống ghế, thầm nhủ tông chủ thử thách mình cái gì, thật khiến người căng thẳng.

Gã là Mặc Kinh Chập, rất trí tuệ, càng là người có khát vọng, dù thử thách này cũng sẽ không làm khó gã được.

Tông chủ mở miệng hỏi:

- Cảm nhận được không?

Mặc Kinh Chập nhích người điều chỉnh tư thế nằm để mình càng thoải mái hơn:

- Ừm, đã cảm nhận được, thoải mái, nằm trên ghế rất dễ chịu, mát lạnh.

Tông chủ lắc đầu cười nói:

- Ta không hỏi cái đó. Đừng nhúc nhích, hít sâu một hơi rồi từ từ thở ra, nhắm mắt lại . . .

Mặc Kinh Chập nghe theo lời của tông chủ.

Tông chủ thảnh thơi nằm trên ghế:

- Ừm, rất tốt, thả lỏng thân thể, dọn trống đầu óc, giờ thì ngươi đã cảm nhận được chưa?

Mặc Kinh Chập thật sự cảm nhận được chút gì, rất muốn đi vệ sinh.

- Ta cảm nhận được rồi tông chủ, bình yên, đó là sự bình yên!

Tông chủ vui mừng gật đầu:

- Ừm, trẻ nhỏ dễ dạy.

Tông chủ cầm trái cây nhai vài cái ăn sạch, tùy tay ném hột.

Mặc Kinh Chập mở mắt ra, đập vào mắt là hành vi không văn minh của tông chủ, gã nhắc nhở:

- Tông chủ, hành vi tùy tay vứt rác như vậy là không tốt.

Tông chủ cười xua tay:

- Sai rồi, đó không phải tùy tay vứt rác mà là lá rụng về cội, trở

về căn nguyên.

Mặc Kinh Chập ngây ngẩn:

- A?

Tùy tay vứt rác mà cũng tìm được lý do mới mẻ không đụng hàng vậy sao?

Tông chủ hỏi:

- Ngươi nói xem, trái cây mọc trên cây ăn trái có phải chui từ trong bùn đất lên:

Mặc Kinh Chập gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Hỏi vớ vẩn, nếu không phải mọc lên từ bùn đất chứ chẳng lẽ mọc trên trời? Quả nhiên huynh đệ giao cho gã nhiệm vụ quan trọng, tông chủ này bệnh thần kinh.

Tông chủ cười nói:

- Thì đúng rồi, rễ mọc lên kết thành trái, trái cây bị chúng ta ăn vào bụng, dạo một vòng trong bụng rồi từ hình thái nào đó quay về với đất, hột rơi xuống đất sớm hơn thịt trái cây cũng vì có trước có sau. Tuy bị chúng ta ăn nhưng tương đương với không ăn, vì vậy ngăn chặn nhân quả, không ai nợ ai. Từ khởi điểm chuyển một vòng rồi quay về với điểm bắt đầu, đây chính là luân hồi. Nên ngươi còn nghĩ rằng ta mới rồi làm hành vi vứt rác sao?

Ánh mắt tông chủ bình tĩnh nhìn Mặc Kinh Chập như đang giục gã tự mình cảm ngộ.

Mặc Kinh Chập ngẩn ngơ, gãi đầu. Không nghe hiểu, tông chủ nói cái quỷ gì, nhưng ngẫm kỹ lại hơi có lý, ngẫm kỹ hơn nữa thì thấy vô lý.

Mặc Kinh Chập mơ hồ:

- Tông chủ nói làm ta hoang mang quá. Tuy Mặc Kinh Chập này trí tuệ thông minh nhưng tông chủ nói quá thâm sâu, trong một chốc ta không hiểu thấu được.

Đầu óc của gã vốn tỉnh táo, nhưng nghe tông chủ nói xong thì mờ mịt.

Tông chủ cười khẽ:

- Ha ha, không gấp, không gấp, ngươi suy nghĩ được là đã có ngộ tính rồi. Nào, nằm im đừng nhúc nhích, cùng tông chủ cảm nhận bình yên, khi ngươi cảm nhận được thì sẽ phát hiện lòng tràn đầy, bất cứ thứ gì đều là biểu hiện giả dối, chúng nó tồn tại hoặc không tồn tại.

- ???

Mặc Kinh Chập nghe ù ù cạc cạc:

- Tông chủ làm ơn nói câu gì mà ta hiểu được, mấy lời này thâm sâu quá, ta không hiểu.

Tông chủ hỏi:

- Ngươi thấy trước mặt chúng ta có cái gì?

Mặc Kinh Chập trợn to mắt nói:

- Không có, chẳng có gì cả.

Gã đã nhìn thật kỹ nhưng trống không chẳng có gì, không có gì.

Tông chủ cười nói:

- Không, có đấy, có một gốc cây ăn quả.

Mặc Kinh Chập bồn chồn, định bảo là không có nhưng rồi gã dụi mắt không tin được, trước mặt trống rỗng vậy mà chớp mắt một cái thật sự thấy thân cây mọc.

Mặc Kinh Chập cảm thấy cảnh này rất kinh người:

- Tông . . . tông chủ, thật sự có, sao có được?

Trống rỗng tạo vật?

Muốn gì có nấy?

Hay là mắt gã bị bệnh, gián tiếp mù rồi?

Tông chủ kinh ngạc hỏi:

- Có cái gì?

Mặc Kinh Chập chỉ một chỗ:

- Thì cây ăn quả, thật sự có cây!

Nhưng khi Mặc Kinh Chập quay đầu lại thì cây ăn quả đã mất, đột nhiên biến mất.

- Tông chủ, chuyện gì thế này? Mới nãy rõ ràng có cây ăn quả mà sao chớp mắt biến mất rồi?

Mặc Kinh Chập dám thề với trời là lúc nãy thật sự có, tuyệt đối không nhìn lầm.

Tông chủ cười nói:

- Biến mất? Không biến mất, cây ăn quả có tồn tại hoặc không đều không có gì khác nhau. Hiện giờ ngươi ở bên cạnh ta, là tồn tại, nhưng nay ngươi không tồn tại.

Mặc Kinh Chập mắt tròn mắt dẹt, phát hiện mình thông minh trí tuệ nhưng không hiểu nổi ý của tông chủ.

Là vì gã quá ngốc hay tông chủ đang lừa gã?

- Tông chủ, ta . . .

Mặc Kinh Chập tạm thời không có lời nào để nói, thậm chí không biết nên nói cái gì. Tông chủ nói gã không tồn tại, vậy chẳng phải là bây giờ gã không tính là con người?

- Tông chủ, nói đi, ta tồn tại, mau xem ta là thật tồn tại được không!

Tông chủ vui mừng nói:

- Xem ra ngươi đã lĩnh ngộ được, tốt lắm. Nào, đừng nói gì nữa, cùng bản tông chủ nằm xuống, tĩnh tâm, chúng ta cùng cảm nhận sự bình yên.

Mặc Kinh Chập hoang mang vì lời nói và việc làm của tông chủ, hoặc nên nói là bị dắt mũi.

Gã ngoan ngoãn nằm xuống, không nói một câu, cảm nhận cái gọi là bình yên mà tông chủ nói.

Mặc Kinh Chập, thông minh trí tuệ, không có lý nào gã không cảm nhận được sự bình yên mà tông chủ nói.

Hôm sau.

Vực ngoại giới không yên ổn.

Đông đúc kẻ xâm nhập kéo đến, rất hỗn tạp, rải rác rộng, muốn tìm ra hết là không thể nào.

Biển lửa nổi lên bốn phía, vô số người lặng lẽ chết trong tay kẻ xâm nhập.

Kẻ xâm nhập đối với Lâm Phàm là điểm có thể tùy tiện lấy, còn với người vực ngoại giới thì họ cường đại vô địch.

Có lão tổ thế lực lớn đụng độ với kẻ xâm nhập, ngang sức ngang tài, hai bên bị thương, bình ổn cuộc chiến tranh.

Kẻ xâm nhập gặp tình huống này thì giận điên lên muốn giết hết.

Lão tổ thế lực lớn thì sợ hãi, thực lực của đối phương rất khủng bố, hơn nữa kẻ xâm nhập cùng đẳng cấp như vậy nhiều không đếm xuể, các lão tổ lo lắng về sau không thể ngăn cản.

Tri Tri Điểu bay lượn vực ngoại giới, mang theo nội dung mới nhất rải rác các nơi.

Một góc nào đó.

Một đám kẻ xâm nhập dựng lều nghỉ tạm.

Bọn họ buông xuống nơi này, việc ưu tiên là mở ra Không Gian Thần Trụ, mở đường hầm không gian để càng nhiều người đi qua đường hầm đến vực ngoại giới.

Chợt vang tiếng rít gào xé trời:

- Đồ khốn nạn!

Cây cối bốn phía đung đưa xào xạc.

Một nữ nhân mặc váy dài, sắc mặt âm trầm nhìn bài viết trong Tri Tri Điểu, tức giận đến nỗi ngực phập phồng lên xuống:

- Dân bản xứ đáng giận, dám nhục nhã vô thượng lão tổ của nhà ta!

Nhóm kẻ xâm nhập này đều là tìm đến nhau, tập hợp lại một chỗ.

Kẻ xâm nhập khác lại gần tò mò hỏi:

- Ha ha, xảy ra chuyện gì làm ngươi tức giận đến thế?

Nữ nhân ném bài viết Tri Tri Điểu ra ngoài:

- Các ngươi tự xem đi, dân bản xứ này dám nhục nhã vô thượng lão tổ nhà ta, thật là tội đáng muôn chết, chết cũng chẳng đáng tiếc!

Đám người kinh ngạc hỏi:

- Có chuyện như vậy?

Dân bản xứ nơi này làm sao biết được?

- Cái gì? Thiên Hậu đại nhân của nhà ta cũng có tên trong này? Cái tên chết tiệt!

- Vô thượng lão tổ nhà ta cũng có tên, bị người nhục nhã như thế này, chúng ta làm sao nhịn được! Phải bắt dân bản xứ đó trả giá đắt!

- Các ngươi xem khúc này, tên đó ngông cuồng đến nỗi kêu chúng ta đi tìm hắn!

Bọn họ ôm tâm tính chuyện chẳng liên quan mình, nhưng khi dính dáng đến vô thượng lão tổ của mình thì họ không ngồi yên được.

Vô thượng lão tổ là tín ngưỡng của họ, sao cho phép dân bản xứ nho nhỏ nhục nhã.

Có kẻ xâm nhập cảm giác sự việc không đúng:

- Chờ chút! Các ngươi có nghĩ đến không? Rõ ràng đối phương muốn dụ chúng ta đi qua, có lẽ định bắt trọn ổ.

Đám người nghe vậy bình ổn lại sóng lòng kích động.

- Ừ, có lý.

- Có lý con khỉ! Vực ngoại giới mạnh nhất chỉ đến Đạo cảnh đỉnh, hắn có bản lĩnh gì đối mặt với chúng ta?

- Nói có lý, không nên hèn, ta cho rằng các vị hãy cùng nhau tiến lên giết chết dân bản xứ!

Những kẻ xâm nhập này không biết trước đó một trăm lẻ ba vị đồng bào đi gây sự rồi bị đối phương chém giết.

Nếu bọn họ biết chuyện chắc sẽ không có nghĩ như trên.

- Tốt, ta đồng ý, tuyệt đối không cho phép ai nhục tổ!

Nhóm kẻ xâm nhập này thề thốt, bọn họ vốn rời xa đường chết nhưng giờ điên cuồng thăm dò lằn ranh giới hạn.

Một nơi khác.

Có kẻ xâm nhập biết chuyện đã xảy ra lúc trước.

- Vực ngoại giới này có dân bản xứ có thể lấy mạng của chúng ta, giờ hắn đang dụ chúng ta đi qua.

Khi bọn họ biết tin một trăm lẻ ba vị buông xuống bị giết thì hết hồn, như gặp quỷ.

Ở trong mắt họ thì chuyện này không thể nào, nhưng nó thật sự xảy ra.

- Đáng giận, biết rõ vị trí của dân bản xứ nhưng không thể chém giết, đáng hận!

- Không thể loạn, nếu để dân bản xứ này được như ý muốn thì không tưởng tượng nổi hậu quả, phải nhẫn nại. Chờ người của chúng ta từ đường hầm không gian đến đây là có thể trực tiếp lấy mạng của dân bản xứ đó.

Tu vi của dân bản xứ này rõ ràng mạnh mẽ hơn bọn họ, đã biết rồi còn cứng đầu nghênh đón chẳng khác nào đồ ngốc.

Tuy bọn họ cuồng vọng nhưng cũng có trí thông minh.

Chương 917: Một bộ chưởng pháp trong truyền thuyết từ trên trời rơi xuống

Gió nhẹ thổi.

- Vẫn chưa đến sao?

Cột đá bị Lâm Phàm ghim sâu xuống đất, hắn đứng trên đầu gậy, ngồi xếp bằng chờ kẻ xâm nhập đến.

Nơi này là chỗ của của Viêm Hoa tông, tuy đã dọn sang chỗ khác nhưng nếu muốn chọn nơi tốt thì hắn chọn chỗ này để giết nhóm kẻ xâm nhập.

Lâm Phàm đang chờ, không biết sẽ có bao nhiêu người đến.

Hắn có chút hối hận, có lẽ tin một trăm lẻ ba kẻ xâm nhập bị hắn giết đã đồn ra ngoài.

Kẻ xâm nhập cẩn trọng chút sẽ không mắc mưu.

Khi ấy hắn không suy nghĩ kỹ càng, giờ ngẫm lại thật hối hận, nếu biết trước đã cấm Tri Tri Điểu lộ tin ra.

Lâm Phàm thản nhiên nhìn về phía xa:

- Đến đây, tới bao nhiêu chém bấy nhiêu.

Hắn đang chờ kẻ xâm nhập đến rồi sẽ giết từng nhóm như cắt rau hẹ.

Phía chân trời bỗng có biến đổi kinh người.

Tầng mây bị người tách ra từ giữa, khuếch tán hai bên, cuồn cuộn như sóng triều.

- Không thích kiểu buông xuống thế này, đám người kia học theo ai, dù có đánh nhau hay không đều muốn phô bày hiệu ứng sao?

Lâm Phàm có ấn tượng cực kém với nhóm kẻ xâm nhập này.

Bộp!

Lâm Phàm đứng lên, hai chân đạp trên cột đá, mắt nhìn chăm chú phương xa, cao giọng quát:

- Này, đến thì đến, đừng lấp ló. Nơi này chỉ có một mình bản phong chủ, không có âm mưu, cũng không có cạm bẫy gì, bản phong chủ hẹn các ngươi lại đây là muốn đập nát các ngươi thôi, không cầu cái khác!

Nhiều kẻ xâm nhập đã đến, bọn họ ẩn núp trong hư không, tra xét xem đối phương có vấn đề gì không, nào ngờ bị nhìn thấu.

Tiếng quát như sấm sét, đinh tai nhức óc:

- Cuồng vọng!

Đã có kẻ xâm nhập không nhịn được, người này quá kiêu ngạo.

Bọn họ vốn tưởng nhóm người bọn họ đủ càn rỡ rồi, nào ngờ có người ngông hơn nữa, không thể nhịn được.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Không gian vang tiếng nổ sấm sét, không gian phía xa nổ hình thành sóng xung kích hình tròn, chớp mắt sức mạnh vụ nổ đã lan đến trước mặt.

Một mũi kiếm tỏa tia sáng sắc lạnh đâm ra từ vết nứt hư không thẳng tới giữa trán của Lâm Phàm.

Tốc độ của kiếm rất nhanh, chớp mắt đã qua ngàn dặm.

Răng rắc!

Lâm Phàm không nhúc nhích, bình tĩnh giơ tay lên chộp trường kiếm của đối phương vào tay.

- Kiếm là kiếm tốt, tiếc rằng tốc độ hơi chậm.

Mặc kệ thực lực của đối phương cao siêu bao nhiêu, hiểu biết kiếm đạo thâm sâu cỡ nào, hễ dùng kiếm thì chỉ là rơm rác với hắn.

Uy lực của buff đến bây giờ chưa đụng phải cản trở bao giờ.

Một bóng người hiện ra trong không trung:

- Sao có thể như vậy?

Trường bào rực rỡ bay phần phật, dưới lớp áo che khuất thân thể thanh xuân.

Nữ nhân cầm kiếm đâm tới có bề ngoài rất đẹp, sợi xích đeo trên cổ tay phát ra tiếng leng keng trong trẻo, cùng với mùi thơm ngát chui vào khoang mũi.

Lâm Phàm vươn tay chộp bóng dáng kia:

- Không có gì là không thể.

Với tu vi Đạo cảnh của đối phương rất dễ rút kiếm về chạy trốn.

Nhưng nữ nhân cảm giác không thể điều khiển thân thể của mình, như bị nhốt trong bình thủy tinh hẹp hòi, không thể nhúc nhích một ngón tay.

Bộp!

Chớp mắt nữ nhân đã bị Lâm Phàm chộp trong tay, tốc độ của hắn không mau, mọi thứ thật chậm rãi, nhưng nàng không cách nào thoát khỏi, không thể nhấc chân lên. Đến bây giờ nàng vẫn không dám tin tưởng.

Chuyện gì thế này? Mọi thứ xảy ra quá đột ngột.

Nữ nhân phản ứng lại, kêu đồng bạn cùng đến đây nhanh chóng rời khỏi:

- Đi, các ngươi không đánh lại dân bản xứ!

Chỉ khi tự mình cảm nhận uy thế của đối phương mới hiểu được người này mạnh cỡ nào, bọn họ bây giờ không chống lại nổi sức mạnh đó.

Lâm Phàm kéo nữ nhân đến trước mặt, nhe răng cười:

- Đừng vội vậy, bản phong chủ rất yếu, chẳng qua ngươi quá sơ sẩy thôi.

Nữ nhân ánh mắt giao nhau với Lâm Phàm, lòng thầm run:

- Ngươi . . .!

Ánh mắt đó tuy không cùng hung cực ác nhưng tràn đầy nghiền ngẫm.

Rõ ràng hắn không thèm để họ vào mắt, xoay bọn họ trong lòng bàn tay.

- Thả nàng ra!

Nhóm kẻ xâm nhập đều hiện hình.

Bọn họ không ngờ kiếm đạo Bạch Chiết Nhất thi triển đường kiếm quỷ thần khó lường vậy mà bị dân bản xứ đón đỡ được, còn bị hàng phục, không có chút cơ hội phản ứng.

Khuôn mặt Bạch Chiết Nhất xinh đẹp, là nữ thần trong lòng nhiều người, đối tượng được họ theo đuổi.

Giây phút thế này là lúc cho bọn họ biểu hiện.

Lâm Phàm híp mắt đếm:

- Một đứa, hai đứa . . .

Tâm tình của hắn trào dâng, cảm giác sung sướng, nhiều người đến hơn lần đầu tiên.

Hai trăm năm mươi vị.

Con số không tệ.

Nhưng còn một khoảng cách rộng so với lý tưởng của hắn.

Mấy vạn kẻ xâm nhập mà chỉ có rải rác vài người đến, nếu tập thể kéo tới thì hắn sẽ giết một ngày một đêm.

- Nhào vô, đừng nói nhiều, cùng xông lên đi!

Lâm Phàm không muốn lãng phí quá nhiều thời gian, những điều này là chuyện thường gặp trong cuộc sống, nói nhiều rất mất thời gian.

- Cuồng vọng!

Một kẻ xâm nhập nam giới bước ra, người tỏa ánh sáng vàng rực rỡ, nội tình Đạo cảnh chuyển động, gã tháo mặt nạ màu vàng từ trên mặt xuống.

Kẻ xâm nhập khác nhìn người này đều giật nảy mình, hiển nhiên biết lai lịch của đối phương.

- Ác Tịnh Phật Tử, không ngờ Đại Thiên Vân Phật Điện cho Ác Tịnh Phật Tử đi tới đây, xem ra quyết lấy vài thứ trong vực ngoại giới.

- Lúc trước không chú ý đến, thì ra Phật Tử ẩn giấu quá sâu, cố ý không gây chú ý.

Ác Tịnh Phật Tử tiến lên trước một bước, dưới chân hiện ra sen vàng rực rỡ, môi treo nụ cười, nụ cười đắc ý vì được người nhận ra.

Mặt Ác Tịnh Phật Tử lộ nét từ bi nhưng giọng nói khiến người hoảng:

- Dân bản xứ, phải công nhận rằng ngươi rất mạnh, nhưng chỉ đến đây thôi. Bản Phật Tử còn có việc lớn phải làm, không muốn gây chú ý nhiều, nhưng không ngờ vực ngoại giới ra dân bản xứ như ngươi, buộc bản Phật Tử phải ra mặt ứng đối.

Nhiều kẻ xâm nhập thở phào:

- Không ngờ Phật Tử cũng đến, dân bản xứ này chỉ còn con đường chết.

Mọi người biết rõ thực lực của Phật Tử khủng bố cỡ nào.

Đồn rằng Phật Tử trời sinh có đại trí tuệ, bình thường kinh Phật vô thượng chưa phiên dịch ra đều bị Đại Thiên Vân Phật Điện cất chứa, Phật Tử tham ngộ công pháp thời cổ xưa từ trong kinh Phật vô thượng.

Lâm Phàm nhìn vẻ mặt của mọi người, phát hiện khi Phật Tử này xuất hiện khiến tâm thái của mọi người đổi khác.

Không lẽ đây là đùi vàng trong truyền thuyết?

Nếu đúng vậy thì thú vị đây.

- Này, các ngươi đủ chưa? Muốn đánh thì mau lên, chút nữa bản phong chủ không muốn chơi nữa thì các ngươi không có cơ hội ra tay.

Hắn đã rất dễ dãi với đám người này.

Phật Tử lắc đầu nói:

- Người đời ngu muội.

Phật Tử đi hướng Lâm Phàm, từng bước sinh sen, ngàn cánh hoa từ trên cao rơi xuống.

- Bản Phật Tử thiên tư thông tuệ, thuở nhỏ đọc thuộc nhiều kinh Phật, càng lĩnh ngộ ra pháp môn vô thượng trong một quyển kinh Phật chưa được phiên dịch, đó là pháp hàng ma.

- Lĩnh ngộ pháp thứ nhất, tâm ma tan biiến.

- Lĩnh ngộ pháp thứ hai, cõi đời không ma.

- Bản Phật Tử đã lĩnh ngộ pháp thứ ba, đủ để hàng phục vạn vật trên đời.

Phật Tử mỉm cười bước ra một bước, thiên địa mênh mông, người gã bắn ra muôn vàn tia sáng vàng.

Bầu trời vốn tĩnh lặng bỗng tràn ngập tiếng tụng kinh.

Nhóm kẻ xâm nhập không biết âm thanh đó là gì nhưng nghe vào tai cảm giác nỗi lòng dao động, có lực lượng kỳ lạ tẩy rửa tâm hồn của họ.

Lâm Phàm cau mày, cảm giác kỳ kỳ:

- Hưm?

Một bóng Phật ảo to lớn bao phủ hư không, chiếu khắp thiên địa.

Nhóm kẻ xâm nhập hết hồn, chẳng ngờ thực lực của Phật Tử mạnh đến mức này, dù cùng cảnh giới với nhau nhưng họ cảm giác không đánh thắng Phật Tử được.

Phật Tử mở miệng phát ra âm thanh trang nghiêm, hùng hậu:

- Phập pháp kinh thế, Như Lai Thần Chưởng. Phật Quang Xuất Hiện!

Khi âm thanh vang vọng thiên địa thì chuyển thành từng tiếng phật, nghe vào tai như bị búa tạ gõ mạnh lồng ngực.

- Trời ạ, chuyện này là sao?

Khi Phật Tử thốt ra mấy lời đó thì Lâm Phàm ngây ra, cảm giác gặp quỷ.

Không phải vì hắn cảm thấy chiêu thức của đối phương khủng

bố cỡ nào mà vì cái tên cực kỳ quen thuộc.

- Như Lai Thần Chưởng? Phật Quang Xuất Hiện? Sao không chơi thêm Thiên Tàn Cước cho đủ bộ?

Trong khi Lâm Phàm suy nghĩ lung tung thì phật quang đã bắn tới trước mặt.

Xèo xèo!

Phật quang có linh tính né qua nữ nhân trong tay Lâm Phàm, tập trung đánh vào người hắn. Khi phật quang chiếu vào làn da thì bộc phát ra lực lượng kinh người.

Tốc độ mắt thường có thể thấy lông tóc trên cánh tay Lâm Phàm dần biến mất chẳng còn lại gì, phật quang chiếu vào làn da biến mất.

Lâm Phàm giật nảy mình:

- Lợi hại, thật lợi hại, có thể tổn thương được sợi lông của ta!

Nhóm kẻ xâm nhập này tuy là cường giả Đạo cảnh nhưng Lâm Phàm diệt bọn họ dễ dàng như nghiền con kiến.

Đối phương đánh một chiêu có thể tổn thương sợi lông của hắn là đã siêu lợi hại.

Nếu Phật Tử biết suy nghĩ trong lòng dân bản xứ Lâm Phàm chắc sẽ hộc máu.

- Thế nào? Dân bản xứ này đã bị giết chưa?

Nhóm kẻ xâm nhập nhìn chằm chằm, bọn họ không biết kết quả cuối cùng thế nào.

Đám người chợt nghe giọng nói mà mình không muốn nghe nhất vang lên bên tai.

- Lợi hại, rất lợi hại, nhà ngươi lấy những công pháp này từ đâu ra?

Lâm Phàm đứng trên cột đá, lòng tràn đầy tò mò.

Đám người giật nảy mình:

- Cái gì!?

Bọn họ không ngờ hắn chẳng bị trầy trụa chút nào, quá khủng khiếp.

Dân bản xứ này là thứ gì vậy? Một chiêu của Phật Tử mạnh mẽ biết bao, bọn họ thấy rõ ràng.

Phật Tử ngây người, sau đó tỉnh táo lại, mỉm cười nói:

- Có chút bản lĩnh, nhưng chỉ đến đó. Chiêu vừa rồi chỉ là làm nóng người với ngươi thôi. Đoạn khủng khiếp nhất còn ở phía sau.

Phật Tử bỗng khùng lên, người tỏa ánh sáng nóng cháy.

Nhóm kẻ xâm nhập xung quanh biểu tình kinh sợ tản ra tứ phía, bọn họ cảm nhận lực lượng cực kỳ khủng bố bộc phát ra từ người Phật Tử.

Vang tiếng quát điếc tai:

- Phật Động Sơn Hà!

Cả thiên địa chấn động theo.

Tu vi của Phật Tử đến Đạo cảnh, từng cử động mang theo uy năng to lớn, gã thi triển chiêu thức mạnh mẽ tột độ thế này càng kéo theo động tĩnh lớn.

- Chịu chết đi, dân bản xứ!

Ánh sáng vàng bao phủ người Phật Tử, bóng Phật sau lưng gã biến mất, đã nhập vào người gã, chân thân vàng rực bay thẳng về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm mỉm cười, vẫn không nhúc nhích:

- Thú vị.

Bạch Chiết Nhất bị hắn chộp trong tay thì biểu tình giật mình, nàng khẽ kêu lên, người bị ném ra ngoài.

- A!

Bùm!

Mọi người không xem rõ trong ánh sáng vàng xảy ra chuyện gì, nhưng có tiếng nổ kinh người vang vọng cả thế gian.

Chương 918: Có phải các ngươi muốn ta chết

- Chuyện gì xảy ra? Phật Tử ra sao rồi?

- Ta mới thấy Phật Tử hóa thành luồng sáng lao về phía dân bản xứ, rồi nghe bùm một tiếng, các ngươi nói xem phải chăng Phật Tử đã giết dân bản xứ kia rồi?

- Chắc là vậy, chẳng lẽ các ngươi không rõ ràng chiêu vừa rồi khủng khiếp cỡ nào sao? Ta đứng một bên mà còn thấy lạnh run, không đánh lại nổi, dân bản xứ kia có bao nhiêu năng lực chứ?

Tí tách!

Có tiếng chất lỏng nhỏ giọt.

- Âm thanh này là . . .?

Kẻ xâm nhập kinh dị, lòng hốt hoảng. Âm thanh này khiến người rất khó chịu, giống một loại tác dụng tâm lý.

Trong khi mọi người sốt ruột hoặc mong chờ thì nghe tiếng hét thảm.

- Cái gì?

Ánh sáng vàng tan biến, kẻ xâm nhập nhìn cảnh tượng trước mắt, hoàn toàn hoảng sợ.

Trong tay dân bản xứ vẫn cầm nữ thần xinh đẹp Bạch Chiết Nhất nhưng đã thành đống thịt, nửa người trên biến mất, máu chảy ồ ạt như thác đổ xuống đất.

- Trời ơi, nữ thần của ta! Nữ thần bị sao vậy?

Có kẻ xâm nhập sững sờ rồi vô cùng đau đớn, không dám tin sẽ thành ra như vậy.

Lâm Phàm nhìn nửa khúc mình trong tay, hắn mặc kệ nhóm kẻ xâm nhập muốn giết mình đến cỡ nào, vô tình vứt bỏ xác chết:

- Người gì dễ nát quá.

Hành động này hơi bị kinh người. Trong kẻ xâm nhập có nữ giới, các nàng thấy cảnh này thì lòng lạnh lẽo, quá đáng sợ.

- A!

Phật Tử được nhóm kẻ xâm nhập xem trọng thì ôm đầu rít gào, chảy máu không ngừng, phần eo trở lên biến đổi kinh người, móp méo.

Eo gã nhô ra nhọn đến nỗi sắp tách thành hai nửa.

Phật Tử ọc bãi máu, mắt rực sáng tia giận dữ và vẻ mặt không tin nổi.

Gã không ngờ sẽ biến thành như vậy, bản thân cũng không rõ chuyện gì xảy ra.

Gã vốn muốn nhanh chóng giải quyết dân bản xứ này, nhưng mới áp sát thì đã trúng lực lượng không thể chống cự, nội tạng đều sắp bị đánh nát.

Có kẻ xâm nhập tiến lên hỏi:

- Phật Tử, có sao không vậy?

Vết thương của Phật Tử nặng đến nỗi gã không đứng ngoài nhìn được.

Phật Tử tức giận trừng mắt:

- Ngươi nói xem ta có khỏe được không?

Vì quá kích động làm chấn động mạnh khí huyết khiến gã lại phun búng máu.

Phật Tử sợ, rất là sợ hãi, không dám tin tưởng dân bản xứ sẽ lợi hại như vậy. Gã đã thi triển ra thần thông mạnh nhất rồi mà còn bị đánh ra nông nỗi này.

Nếu không tự mình nếm trải thì Phật Tử không dám tin đây là sự thật.

Giờ có tên ngốc lại gần hỏi gã có sao không, mắt mù hay sao? Không thấy tình huống hiện giờ thế nào à?

- Nguy hiểm, quá nguy hiểm, thật sự không nên đến đây.

Tuy đau thấu óc nhưng cũng làm Phật Tử tỉnh táo lại. Thực lực của dân bản xứ quá khủng bố, gã không đánh lại, nếu không chạy thì sẽ mãi mãi nằm tại đây.

Nhóm kẻ xâm nhập đã á khẩu, lúc trước còn huênh hoang nhưng bây giờ không ai dám hó hé tiếng nào.

Lâm Phàm bẻ cổ kêu răng rắc:

- Ừm, cũng nên chấm dứt thôi.

Có hai trăm năm mươi kẻ xâm nhập đến, sau khi giết hết sẽ nhận được số điểm kha khá.

- Được rồi, đã đến giờ, nên xử các ngươi.

Ầm!

Bùm!

Lâm Phàm dốc hết sức mạnh, thân hình biến lớn, một tay cầm cột đá, giương mắt nhìn kẻ xâm nhập bốn phương tám hướng. Hắn cúi đầu, hai chân gấp khúc, bùm một tiếng biến mất tại chỗ.

Tất cả kẻ xâm nhập cảm nhận uy áp cực kỳ khủng bố bao phủ bốn phương.

Rõ là muốn lấy mạng của họ.

- Chết!

Lâm Phàm xuất hiện, giơ cao cột đá đập xuống.

Kẻ xâm nhập nổ nát, máu bắn đầy trời. Kẻ xâm nhập đứng gần cảm giác khuôn mặt ẩm ướt, bị máu tươi dính bết lên mặt.

Bọn họ con ngươi co rút, cảm giác khủng hoảng bao phủ trái tim, một cảm giác khó tả.

- Chạy đi!

Trong lòng kẻ xâm nhập chỉ có một suy nghĩ là nhanh chóng bỏ chạy.

Có người hét to, trong giọng nói tràn ngập cảm giác sợ hãi:

- Đi!

Phật Tử đang chờ cơ hội, gã chỉ có suy nghĩ duy nhất là trốn thật nhanh, không ở lại lâu một giây nào.

Bùm!

Lâm Phàm lại đập nát một kẻ xâm nhập, thấy bọn họ muốn chạy thì khóe môi hắn cong lên.

- Trở về!

Mở ra Hữu Sắc Nhãn Tình.

Nhóm kẻ xâm nhập chạy tứ tán cảm giác hy vọng đã đến, mạnh ai nấy chạy kiểu này sẽ không bị ngăn cản.

Nhưng chớp mắt tim bọn họ đập nhanh, tức giận chưa từng có tràn ngập trong tim.

- Khốn nạn!

Nhóm kẻ xâm nhập chạy trốn tức giận quay đầu lại, mắt đỏ máu nhìn Lâm Phàm chằm chằm như muốn xé nhỏ hắn ra.

Lâm Phàm lơ lửng trên trời, vai khiêng cột đá, vẻ mặt hờ hững nhìn phương xa:

- Đúng rồi đấy, nên có ánh mắt như vậy. Đến đây, bản phong chủ ở đây chờ các ngươi đến giết.

Cảm giác cơn giận từ nhóm kẻ xâm nhập làm Lâm Phàm tràn ngập vui mừng, thế này mới là cảnh tượng hắn muốn thấy.

- Giết!

Sát ý mãnh liệt bộc phát ra từ người nhóm kẻ xâm nhập, bọn họ từ bỏ mọi phòng ngự, liều mạng lao vào Lâm Phàm.

- Đến hay lắm!

Lâm Phàm ngẩng cao đầu, cầm cột đá duỗi thẳng cánh tay.

- Loại cảm giác này thật tốt, lâu rồi không dùng Lang Nha Bổng bạo lực, cột đá có thể thay thế nó.

Lâm Phàm nở nụ cười, khi kẻ xâm nhập sắp nhấn chìm hắn thì đóng Hữu Sắc Nhãn Tình lại, huơ mạnh cột đá, đơn giản vận dụng kiểu đập Lang Nha Bổng bạo lực.

Không có động tác hoa lệ nào, chỉ có một gậy bạo lực.

Binh!

Bên ngoài Viêm Hoa tông.

Đán Ác Quân Chủ ngơ ngác, không dám tin:

- Thánh Chủ, đây là Viêm Hoa tông?

Tuy lâu rồi không thấy Viêm Hoa tông nhưng cảnh tượng trước mắt vượt sức tưởng tượng của Đán Ác Quân Chủ.

Không thể tin nổi.

Phún Thánh Chế Tài bần thần, ngẩn ngơ:

- Tổ cha nó, đây là Viêm Hoa tông hả? Gặp quỷ, so với Viêm Hoa tông thì Thánh Đường tông chúng ta hoàn toàn là ổ chó!

- Chế Tài, ngươi nói năng kiểu gì vậy hả? Sao có thể so sánh tông môn là ổ chó được, ngươi có phải là đệ tử của Thánh Đường tông không? Với sự dẫn dắt của Thánh Chủ anh minh thần võ của chúng ta, ai có mắt đều thấy sự tiến bộ Thánh Đường tông, ngươi bị mù rồi sao?

Đán Ác Quân Chủ vĩnh viễn là áo bông nhỏ, tri kỷ, thực dụng của Thánh Chủ, không khiến người ghét.

Đán Ác Quân Chủ tỏ vẻ có thể vì Thánh Chủ mà liều mạng với bất cứ ai.

Thánh Chủ bất mãn nói:

- Được rồi, đừng cãi nhau nữa, có đúng là Viêm Hoa tông hay không thì vào sẽ biết.

Đám người này càng lúc càng khiến người không yên lòng, thật đáng ghét.

Đổ Thánh Thần Trật nhanh nhẩu ngăn lại:

- Chờ chút!

Đán Ác Quân Chủ liếc Thần Trật, bất mãn hỏi:

- Muốn gì hả Thần Trật?

Không hiểu sao Đán Ác Quân Chủ cảm giác từ lúc mấy người này rời khỏi Viêm Hoa tông thì trở nên khiến người ghét, cảm giác rất khó tả.

- He he, đã đến rồi thì sao có thể không mở ván cược, hay là chúng ta đánh cuộc một phen, ta cược nơi này là . . .

Thần Trật chưa nói hết câu đã bị Chế Tài chặn họng, tỏ vẻ rất bất mãn:

- Cược cái đầu ngươi, suốt ngày chỉ biết cá với chả cược. Ta cược ngươi là nam, có dám cá với ta không?

Làm quân chủ của Thánh Đường tông mà không dẫn đầu giáo dục đệ tử, ngược lại đi đầu đánh bạc, hành vi này thật là không thể tha thứ.

Thần Trật ngây ra, vụt ngoái đầu:

- A? Ngươi thật sự muốn cược lớn như vậy với ta?

Từ khi nào tay Thần Trật Quân Chủ cầm chủy thủ, lưỡi dao bén lóe tia sáng lạn, nếu đè xuống tuyệt đối sẽ không có cảm giác đau.

Chế Tài tức giận mắng:

- Bà nội nó, ngươi cầm chủy thủ là muốn hù dọa ai?

Chế Tài không ngờ Thần Trật định xuống tay với mình, rất tổn thương người.

Đán Ác Quân Chủ định nói chuyện nhưng phát hiện cảm xúc của Thánh Chủ khác lạ, dao động rất lớn. Đán Ác Quân Chủ cảm giác nguy hiểm, thế là ngậm miệng không nói nhiều.

Thánh Chủ thấy mệt tâm quá, búng máu nghẹn ở cổ họng:

- Đủ rồi, đều câm miệng cho ta! Các ngươi nhìn lại bản thân đi, có bộ dạng của quân chủ tông môn không?

Chế Tài nhỏ giọng nói:

- Giọng của Thánh Chủ lớn như tiểu hoa cúc.

- Ngươi nói cái gì?

Tuy Chế Tài nói rất nhỏ nhưng vẫn bị Thánh Chủ nghe thấy, lửa

giận phực cháy lên, muốn đánh Chế Tài một trận.

Thâu Thánh Lôi Đình vội ôm chặt Thánh Chủ, nháy mắt với Chế Tài:

- Ôi Thánh Chủ, đừng đánh, hãy bớt giận! Đầu óc Chế Tài không bình thường, Thánh Chủ đừng để ý tới!

Chế Tài lùi lại mấy bước, mờ mịt nhìn Thánh Chủ nổi khùng:

- Sao vậy? Ta đã làm gì chứ? Thánh Chủ, ngươi gai mắt ta thì cứ nói ra, đừng làm cái kiểu đó! Còn ngươi nữa Lôi Đình, ngươi mới không bình thường, cả nhà của ngươi không bình thường!

Chế Tài Quân Chủ ngửa đầu tru lên:

- Hu, lão tổ tông ơi! Thánh Chủ sư huynh vô năng, dẫn tông môn xuống dốc, giờ còn muốn mang theo tông môn đầu vào Viêm Hoa tông, lão tổ tông mau lật nắp quan tài bật dậy xem kìa!

Thần Trật bắt lấy cơ hội mở bàn cược:

- He he, mấy người có mặt ở đây cá cược với ta không? Ta cá lão tổ tông không ra khỏi quan tài được, ai cá nào?

Thần Trật ôm hy vọng tràn đầy nhưng không ai đặt cược, thật khiến người đau buồn.

Thánh Chủ mệt tâm:

- Tiêu rồi, tông môn tiêu tùng, đời này không có hy vọng.

Tông môn có những quân chủ như vậy thì hy vọng ở đâu ra?

Trên bầu trời, Thần Phạt Quân Chủ sức nhổ núi sông, khó khăn khiêng tông môn, trán chảy mồ hôi.

Thần Phạt Quân Chủ thấy đám người kia ở dưới đất tám khí thế, tức ứa gan.

Thần Phạt Quân Chủ hét to:

- Thánh Chủ, các ngươi làm gì vậy hả? Ta vác cực lắm có biết không?

Thần Phạt Quân Chủ giận điên lên, từ lúc xuất phát đến bây giờ là trong lòng gã đã ôm cục tức rồi, dồn một đống không tan được.

Người ta không vác, gã vác, họ có chút lương tâm nào không?

Chế Tài rít gào thảm thương:

- Thần Phạt, ngươi khùng sao? Vác đồ thôi đã la mệt, bình thường thấy ngươi ăn cơm, ngủ sao không than mệt? Lão tổ tông ơi, trong lòng không biết chừng mực hay sao mà năm xưa xếp loại người này vào hàng quân chủ làm gì, bị mù mắt rồi sao!

Thần Phạt Quân Chủ tức muốn nổi khùng lên:

- Ta . . . ngươi to gan . . .!

Tông môn rung rinh, đệ tử ở bên trên không đứng vững, tùy thời té xuống.

Thánh Chủ hít sâu một hơi, lấy binh khí ra, đôi mắt đỏ ngầu trừng cả đám:

- Đủ rồi! Ta nói tất cả các ngươi đủ rồi! Có phải các ngươi muốn thấy ta chết trước mặt các ngươi không!?

Chế Tài cúi đầu, không nói nữa.

Mấy quân chủ khác cũng ngậm mồm.

Thánh Chủ nổi giận, có phải bọn họ thật sự rất quá đáng.

Thánh Chủ vui mừng, xem ra y còn có thể trấn cả đám.

Đột nhiên vang lên giọng nói không hài hòa.

Đổ Thánh Thần Trật hưng phấn nói:

- Thánh Chủ, ta cá với ngươi, ta cá ngươi không dám tự vận, có không . . .?

Ván cược này khá lớn, Thánh Chủ cược bằng mạng sống, người bình thường không dám chơi.

Vèo vèo!

Mọi người cùng nhìn Thần Trật như thấy quỷ.

Đã lúc này rồi còn cờ bạc?

Thánh Chủ hít thở dồn dập, tức giận đến mức cổ nổi gân xanh,

giơ binh khí lao về phía Thần Trật:

- Ta chém chết đồ khốn nạn nhà ngươi . . .!

Các quân chủ vội tiến lên, người ôm chân, người kéo cánh tay, người ôm eo.

- Thánh Chủ bớt giận, đừng xúc động! Hắn là Thần Trật, không thể chém!

- Đúng rồi, giờ chúng ta đã tan đàn xẻ nghé, không còn như năm xưa, không thể thiếu người!

Thần Trật lùi lại, nhưng tay vẫn giơ cao hưng phấn nói:

- Cá cược nào, các ngươi nói xem Thánh Chủ có thể chém ta mấy nhát? Hoặc ta có bị chém chết không?

Đám người thộn mặt ra.

Rốt cuộc làm sao vậy? Gặp quỷ!

Đán Ác Quân Chủ thở dài thườn thượt:

- Các vị hãy buông tay, để Thánh Chủ chém chết hắn cho rồi, hắn đã hết thuốc chữa.

Chương 919: Sớm không đến, trễ không tới, giờ mới có mặt

Đán Ác Quân Chủ kêu mọi người thả tay ra, để mặc Thánh Chủ chém chết Thần Trật.

Tuy Đán Ác Quân Chủ lên tiếng nhưng không ai buông tay, với tình huống trước mắt, Thánh Chủ đã tức đến khùng lên rồi, rất có thể sẽ giết Thần Trật thật.

Đến lúc đó có hối hận cũng không kịp.

Ai đều rõ ràng tình huống hiện giờ của Thánh Đường tông, năm bè bảy mảng, lòng người tan tác, khó dẫn đội.

Thánh Chủ điên tiết cũng dễ hiểu.

Trong khi đám người Thánh Đường tông cãi cọ ồn ào thì đệ tử Viêm Hoa tông tiến lên, lớn tiếng hỏi:

- Này, các ngươi là ai? Tại sao lén lút trong phạm vi của Viêm Hoa tông?

Đệ tử này là đệ tử nội môn của Viêm Hoa tông, tu vi khá tốt, đã phá tan Thần cảnh, bước vào Truyền kỳ cảnh.

Trước kia gã không dám tưởng tượng đến cảnh giới này, giống như đang nằm mơ.

Đệ tử kia từng gặp Thánh Chủ Thánh Đường tông, nhìn Thánh Chủ khuôn mặt đỏ rần dường như rất tức giận thì nhận ra ngay:

- A, ngươi là Thánh Chủ Thánh Đường tông?

Thánh Chủ đang nổi điên, nghe câu hỏi thì dằn lửa giận xuống. Có mặt người ngoài, không thể đánh mất mặt mũi.

Thánh Chủ mỉm cười nói:

- Đúng rồi, nơi này là Viêm Hoa tông phải không?

Bọn họ đi tới đây là muốn vào Viêm Hoa tông, nhưng cảnh tượng đập vào mắt quá kinh người, bởi vậy hơi không dám tin tưởng.

Dù thay đổi lớn cỡ nào cũng không nên đổi khác tới mức này, trước kia là tông môn quê mùa giờ thành nhà giàu, hỏi xem có ai tin nổi?

- Đúng rồi, không biết Thánh Chủ có chuyện gì?

Đệ tử này rất thắc mắc, trước kia tông môn bọn họ có quan hệ căng thẳng với Thánh Đường tông, tùy thời sẽ đánh nhau. Về sau vì sư huynh và lúc Chân Tiên giới dung hợp khiến quan hệ hai bên ấm áp hơn. Không đánh nhau, không mâu thuẫn xung đột gì, bỗng dưng có xu hướng bắt tay hòa bình.

Thái độ của Thánh Chủ rất tốt:

- Lần này lại đây là có chuyện quan trọng muốn bàn với tông chủ của quý tông.

Nếu là trước kia thì ông trùm này sẽ rống to một câu: Tông chủ Viêm Hoa tông đi ra nghênh tiếp cho ta!

Nhưng thời thế đã khác, tất nhiên Thánh Chủ thay đổi thái độ tốt hơn.

Đệ tử nhìn Thánh Chủ, lại ngó tông môn lơ lửng trên cao, nhủ thầm chẳng lẽ đến đầu vào?

Trong bụng nghĩ vậy nhưng đệ tử không dám khẳng định trăm phần trăm.

Nói sao thì Thánh Đường tông từng là tông môn mà bọn họ trèo cao không nổi, Thánh Đường tông không thèm để Viêm Hoa tông vào mắt, có lý nào xin đầu vào Viêm Hoa tông. Gã mà là tông chủ Thánh Đường tông thì sẽ không làm chuyện này, dù phải chết cũng thà chết ở bên ngoài.

Càng không nói đến kiêu hùng có hùng tâm như Thánh Chủ Thánh Đường tông, chắc chắn sẽ không làm điều đó.

Đệ tử không chần chừ lâu, dẫn đường nghênh khách:

- Vậy mời vào.

Viêm Hoa tông theo tôn chỉ rộng lượng, chính nghĩa, tình yêu, sẽ không tính toán chi li chuyện quá khứ. Bởi vậy Thánh Đường tông đến, đệ tử này lễ độ tiếp đãi.

Thần Phạt lẩm bẩm:

- Ài, ta không muốn đi chút nào, cảm giác mất hết mặt mũi.

Trong lòng có chướng ngại vật khó thể vượt qua.

Nhìn lại vẻ mặt của nhóm Thánh Chủ hình như khá vui vẻ.

- Thay đổi khác xưa rất nhiều, Thánh Đường tông chìm xuống thung lũng, muốn vươn lên chỉ có thể dựa vào vận may.

Đã đến đây rồi, nghĩ nhiều vô ích.

Viêm Hoa tông.

Có đệ tử chạy nhanh vào báo cáo:

- Tông chủ, Thánh Chủ Thánh Đường tông mang theo . . .

Loại chuyện này phải mời tông chủ ra mặt nói chuyện.

Đệ tử chưa nói hết câu đã bị Mặc Kinh Chập ngăn lại.

- Suỵt, đừng nói chuyện, tông chủ đang bận trò chuyện với bình yên.

Biểu cảm của Mặc Kinh Chập rất bình tĩnh, mắt ánh lên tia tôn sùng.

Tuy quen biết tông chủ không lâu nhưng Mặc Kinh Chập thấy tia sáng chói lòa trên người tông chủ.

Đó là tia sáng của . . . người trí tuệ.

Đệ tử đến báo cáo lộ vẻ mặt phức tạp:

- Bình yên?

Đang nói cái khỉ gì vậy?

Tông chủ trước kia đúng là bình tĩnh, nói toàn lời khó hiểu.

Mặc Kinh Chập được sư huynh sắp xếp đến đây, sao mới thời gian ngắn đã hiểu suy nghĩ của tông chủ?

Hơi bị kinh người.

Tông chủ đang trò chuyện với bình yên chợt mở mắt ra:

- Hưm? Hốt hoảng như vậy là đã xảy ra chuyện gì sao?

Đệ tử tiến lên, cung kính nói:

- Tông chủ, Thánh Chủ Thánh Đường tông mang theo toàn tông đến Viêm Hoa tông, muốn nói chuyện với tông chủ.

Nỗi lòng tông chủ không chút dao động, không hoảng hốt, bình tĩnh khẽ ừ.

- Việc này không liên quan bản tông chủ, kêu nhóm Thiên Tu giải quyết.

Đệ tử muốn nói nữa:

- A? Nhưng tông chủ . . .

Thấy bộ dạng của tông chủ rõ ràng khoanh tay mặc kệ, đệ tử đành rút lui.

Tông chủ ngoắc tay:

- Kinh Chập, qua đây, chúng ta cùng nhau cảm nhận bình yên.

- Vâng!

Mặc Kinh Chập đi tới, nằm xuống ghế, tiến vào trạng thái, bắt đầu cảm nhận.

Đại điện tông môn.

Thánh Chủ nhìn Hỏa Dung, nở nụ cười hiếm hoi.

Thánh Chủ biết Hỏa Dung là trưởng lão dễ nói chuyện nhất Viêm Hoa tông, rất khách khí với người ngoài tông.

Thánh Chủ khen ngợi:

- Hỏa Dung, lâu không gặp, tu vi càng cao.

Thánh Chủ thầm tò mò, không biết trải qua điều gì mà Hỏa Dung ngày xưa tu vi yếu hơn y cũng lên đến cảnh giới này, thật khiến người vô cùng hâm mộ.

Hỏa Dung gật đầu tỏ vẻ vừa lòng, sau đó cảm thán rằng:

- Ừm! Đúng nhỉ, lâu không gặp, không ngờ tu vi của Thánh Chủ vẫn giẫm chân tại chỗ, không tiến triển gì nhiều, yếu xìu, tiếc thật.

- ???

Thánh Chủ phát hiện tình huống không đúng, ngữ điệu của Hỏa Dung có mùi nhục nhã thì phải?

Không thể nào, Hỏa Dung trước kia không phải người như thế, nói chuyện không làm người nghẹn lời.

Thánh Chủ cười gượng gạo, giữ im lặng, xem như mặc nhận lời của Hỏa Dung.

Hỏa Dung khó hiểu hỏi:

- Thánh Chủ, các người đây là . . .?

Thánh Đường tông muốn làm gì? Cảm giác như kéo gia đình chạy nạn đến, nhìn những quân chủ này xem, ai nấy thê thảm, tinh khí thần xuống dốc.

Lại nhìn Thần Phạt vác tông môn lơ lửng, cực đến tội nghiệp.

Thánh Chủ khẽ thở dài:

- Ài, nói ra rất dài dòng.

Lòng Thánh Chủ bất đắc dĩ, có khổ không nói nên lời. Không thể nói với Hỏa Dung rằng trong thời gian này họ khó sống cỡ nào.

Quanh tông môn chôn nguy hiểm, sống trong nước sôi lửa bỏng, có cần giúp đỡ, nếu không rất có thể bị diệt tông.

Lúc này Thiên Tu rời núi:

- Khách hiếm thấy, Thánh Chủ, sao đến đây vậy?

Thiên Tu được đệ tử thông báo Thánh Đường tông tìm đến, tông chủ bận cảm nhận bình yên, không rảnh nên để lão giải quyết thay.

Thiên Tu vốn không muốn quan tâm, nhưng ngẫm lại thấy không được.

Mặc dù Viêm Hoa tông đã rất mạnh nhưng không thể trong mắt không người, nếu lão không ra mặt sẽ khiến Thánh Đường tông cảm giác không được xem trọng. Hoặc nên nói ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, Viêm Hoa tông từng bị ức hiếp, nay lên hương thì trở nên khinh người.

Thánh Chủ ôm quyền:

- Thiên Tu huynh, lâu rồi không gặp.

Thánh Chủ giật nảy mình, y không nhìn thấu Thiên Tu, hơi thở bình ổn, khiến y không cách nào nhìn thấu căn cơ của lão sâu cỡ nào.

Nói sao thì Thánh Chủ còn nhìn thấu Hỏa Dung sâu cạn, nhưng không nhìn xuyên Thiên Tu được.

Trên Thánh Đường tông.

Các đệ tử tóc vàng mắt xanh tụm lại ở bên trên nhìn xuống đất.

- Ủa? Đây là Viêm Hoa tông sao?

- Không thể nào, theo ta được biết thì Viêm Hoa tông là tông môn rất nghèo nàn lạc hậu, sao xem cảnh tượng có vẻ biến đổi nghiêng trời lệch đất?

Các đệ tử Thánh Đường tông cực kỳ ngạc nhiên, không dám tin.

Tuy bọn họ chưa đi Viêm Hoa tông nhưng nghe đồn, biết Viêm Hoa tông nghèo mạt rệp.

Hôm nay nhìn thấy cảnh tượng lật đổ tưởng tượng trong đầu họ.

Tuy không cung vàng dát ngọc nhưng ánh sáng thần lấp lánh đập vào mắt khiến người trố mắt líu lưỡi, mùi giàu ập vào mặt.

Thiên Tu hỏi:

- Thánh Chủ khách khí, không biết lần này tiến đến có chuyện gì?

Nếu không có chuyện thì Thánh Chủ tuyệt đối sẽ không đến, nên Thiên Tu phải ứng đối thật cẩn trọng, không phải lão lo đối phương làm gì Viêm Hoa tông.

Nói một câu không quá khoa trương là một mình lão có thể đè bẹp Thánh Đường tông, lão thận trọng là sợ Thánh Đường tông ăn bớt Viêm Hoa tông, cẩn thận chút vẫn tốt hơn.

Mặt Thánh Chủ đầy buồn rầu cảm thán:

- Ài, chuyện này nói thì dài dòng.

Thiên Tu nhìn Thánh Chủ:

- Dài dòng cũng phải nói, ngươi không nói thì sao lão phu biết ngươi có chuyện gì?

Đám quân chủ đứng sau lưng Thánh Chủ thầm bực.

Ngẫm lại Thánh Đường tông bọn họ từng không ai bì nổi, không thèm để người nào vào mắt.

Nhìn lại bây giờ, thảm đến xấu hổ.

Thánh Chủ phải tự mình ra mặt xin giúp đỡ, nói ra rất mất mặt.

Phún Thánh Chế Tài không kiềm được muốn nói chuyện, nhưng chưa kịp mở miệng đã bị Đán Ác Quân Chủ bịt mồm, tức giận trừng mắt Đán Ác Quân Chủ.

- Chế Tài, nếu ngươi dám mở miệng thì ta bảo đảm Thánh Chủ sẽ chết trước mặt ngươi, kiểu chết không nhắm mắt!

Đán Ác Quân Chủ sợ thật.

Nguyên tông môn chỉ có hai người làm gã câm nín.

Một là Thần Trật, thứ hai là Chế Tài.

Hai người này là đồ khốn, hại Thánh Chủ đôi khi không kiềm được muốn chết ngất.

Gã là áo bông nhỏ tri kỷ hàng đầu của Thánh Chủ đương nhiên không thể trơ mắt nhìn Thánh Chủ bị chọc tức đến mức đó.

Đán Ác Quân Chủ luôn điều tra một việc, trong tông môn có ăn trộm, ăn cắp rộng khắp và chẳng ngán ai, dù là đệ tử hay nhóm quân chủ, hoặc bảo khố của tông môn đều từng bị trộm. Gã đã tập trung vào mấy mục tiêu rồi.

Thần Phạt, Lôi Đình, Chích Diệu, Chế Tài, Thần Trật.

Trong mấy người này chắc chắn có một là tên trộm đáng chết, nhưng đến nay chưa phát hiện ra là ai, bởi vậy Đán Ác Quân Chủ vẫn âm thầm điều tra.

Thánh Chủ nhìn quanh:

- Chuyện đó . . .

Nhiều người vây xem, tình hình thật tệ, nếu nói ra ở đây sẽ mất

hết sĩ diện.

Nên Thánh Chủ rất do dự, hy vọng Thiên Tu đuổi các đệ tử đi.

Chợt vang lên giọng nói:

- Ủa? Hôm nay là ngày gì vậy? Thánh Đường tông đến?

Người Thánh Đường tông cũng rất quen thuộc giọng nói kia.

Các đệ tử cung kính chào hỏi:

- Tham kiến sư huynh!

Người được hoan nghênh nhất tông môn chắc chắn là thần tượng trong lòng họ, Lâm Phàm.

Lâm Phàm gật đầu:

- Ừm!

Mắt hắn tràn ngập nghiền ngẫm, mang chút bất đắc dĩ.

Sớm không tới, trễ không đến, Liễu Nhược Trần bị chém chết rồi mới xuất hiện.

Ngay cả ông trời cũng không muốn làm cho hắn thoải mái mà.

Chương 920: Đâu phải ta chọc vào, không liên quan gì ta

- Hưm?

Người của Thánh Đường tông phát hiện trên người Lâm Phàm có vết máu, mùi máu rất nồng, hơi sặc mũi.

Đây là đã đánh một trận đại chiến, và đã chém chết nhiều người chứ không phải có vài người.

Thiên Tu hỏi:

- Đồ nhi, mang mùi máu hơi nặng về tông.

Khỏi hỏi cũng biết đồ nhi ra ngoài làm gì, chắc chắn là lại có kẻ xâm nhập đến.

Đồ nhi chơi chiêu này rất siêu, ngồi chờ đối phương tới cửa chịu chết, không tốn chút sức đã thu hoạch lớn.

Thiên Tu luôn cho rằng đồ nhi hăng hái chôn sống kẻ xâm nhập là vì ngắm trúng tài phú trên người họ, lão không hay biết thật ra hắn chỉ muốn điểm.

Lâm Phàm nói nhẹ hẫng, không mang chút căng thẳng:

- Đồ nhi mới chém vài bạn nhỏ rồi mới về thưa lão sư, nhóm bạn nhỏ này hơi thú vị nên tốn chút thời gian.

Thiên Tu đã quên còn có mặt người khác, hỏi huỵch toẹt ra:

- Ồ, có thể làm đồ nhi thấy thú vị thì bạn nhỏ đợt này khá quá chứ, bao nhiêu người đến? Một trăm hay hai trăm?

Lâm Phàm cười đáp:

- Lão sư đoán chính xác, có hai trăm năm mươi bạn nhỏ, số lượng tạm được, nhưng yếu xìu, toàn một nhát chết tươi.

Đám người Thánh Đường tông chớp chớp mắt, cánh mùi hít hà, đang nói gì vậy?

Kẻ xâm nhập quá yếu?

Có cần phô bày ra như thế không?

Thiên Tu lại mở miệng hỏi, dường như không thèm để người của Thánh Đường tông vào mắt, hoặc là cố ý nói cho họ nghe:

- Những kẻ xâm nhập đều là Đạo cảnh?

Lâm Phàm lắc đầu, tỏ vẻ bất đắc dĩ:

- Ừm, đều là Đạo cảnh, có khá nhiều cường giả Đạo cảnh đỉnh, thế tới rào rạt, xấc láo trước mặt đồ nhi, sau đó bị một gậy đập chết, đồ nhi không nghĩ nhiều.

Lâm Phàm rất muốn đánh một trận nghiêm túc với nhóm kẻ xâm nhập, cái kiểu chạm nhẹ đã chết khiến người rất thất vọng, bị tổn thương không muốn đối mặt.

Bình thường chơi game khu vực riêng mà lặp lại quá nhiều lần sẽ làm người ta buồn nôn, may mà điểm tạm được, nếu không thì thật lãng phí thời gian.

Khóe môi Thánh Chủ co giật, y dám thề câu này là cố ý nói cho bọn họ nghe.

Tồi tệ, vô sỉ, âm hiểm.

Thánh Đường tông ôm tấm lòng thân thiện đến, tuyệt đối không phải tới kiếm chuyện, nhưng chưa kịp nói gì đã bị hai sư đồ Viêm Hoa tông hăm dọa.

Thiên Tu vui vẻ nói:

- Đồ nhi không uổng là được vi sư dạy dỗ, năm xưa ánh mắt đầu tiên nhìn là biết đồ nhi phi phàm rồi.

Chỉ riêng đồ nhi đã đủ cho lão khoe khoang với người ta cả đời mà không thấy chán.

Lâm Phàm nhìn sang đám người Thánh Đường tông.

Phún Thánh Chế Tài, Đổ Thánh Thần Trật, Thâu Thánh Lôi Đình.

Toàn là nhân tài do một tay hắn bồi dưỡng ra.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Không ngờ còn được thấy các vị, có cảm giác khó tả. Lần trước gặp Hỗn Loạn Quân Chủ đã là chuyện thật lâu về trước.

Thánh Chủ hỏi:

- Lâm phong chủ đã gặp Hỗn Loạn?

Lâm Phàm cười nói:

- Ừ, có gặp qua. Hỗn Loạn Quân Chủ sống rất tốt, tìm được tình yêu của mình, hai người chim liền cánh cây liền cành, khiến người vô cùng hâm mộ, chắc đang vui vẻ bên nhau ở chỗ nào đó.

Ngẫm lại tình cảnh của Hỗn Loạn làm hắn hơi đồng tình.

Dáng người của Hoa Nương Nương thì khỏi chê, mỗi tội khuôn mặt thật khó miêu tả bằng lời. Dù ở trong kiếp trước của hắn, nếu so sánh với Phượng tỷ thì e rằng mọi người đều chọn Phượng tỷ.

Đây là sức sát thương của Hoa Nương Nương.

Chế Tài tức giận mắng:

- Bà nội nó! Ta đã nói mà, tên khốn Hỗn Loạn chắc chắn sung sướng trên bụng nữ nhân, làm gì nhớ tới chúng ta. Nếu ta mà gặp được sẽ cắt chim của hắn!

Trong thời gian này bọn họ chịu bao nhiêu giày vò, nghe Lâm phong chủ kể, không ngờ Hỗn Loạn sống sung sướng đến vậy.

Hận quá.

Giận lắm.

Nhưng không có cách nào.

Thánh Chủ lại cảm thán:

- Ài, Hỗn Loạn còn sống đã vượt qua mong muốn của ta, tiếc rằng không biết Thiên Dụ sư muội đang ở đâu, ầy.

Thánh Đường tông chỉ có hai cao thủ là Thần Phạt và Thiên Dụ.

Lâm Phàm nhìn đám người Thánh Đường tông mặt đần ra, nói:

- Thiên Dụ hả, mụ già đó sống còn tốt hơn Hỗn Loạn, các ngươi không biết gì sao?

Đám người Thánh Đường tông hóa đá.

Hỗn Loạn sống vui vẻ thì bọn họ còn chấp nhận được, giờ nghe tin Thiên Dụ Quân Chủ cũng sống sung sướng thì hơi khó chấp nhận.

Chuyện gì đây?

Vậy tức là bọn họ ở trong tông môn mới là thảm nhất?

Thánh Chủ lắc đầu, tò mò hỏi:

- Lâm phong chủ, không biết Thiên Dụ sư muội đang ở chỗ nào?

- Bà Sa Thánh Địa, đã trở thành thần nữ, thực lực chắc mạnh hơn các ngươi nhiều, không xem như quân chủ của Thánh Đường tông nữa.

Lâm Phàm trầm ngâm, hắn đọc trên Tri Tri Điểu biết Bà Sa Thánh Địa xem như thế lực khổng lồ.

Thiên Dụ Quân Chủ có được thể chất gì đó, lâu quá không nhớ ra, tóm lại là thể chất không tầm thường.

Thánh Chủ nghe vậy rất là ức chế, đắng lòng.

Thiên Dụ sư muội không phải quân chủ của Thánh Đường tông bọn họ?

Không thể nào.

Lâm Phàm nói chuyện hơi tổn thương người:

- Thánh Chủ, đừng tưởng rằng bản phong chủ đang hù dọa ngươi. Mụ già Thiên Dụ tốt số hơn các ngươi, đã trở thành người truyền thừa của thế lực lớn, sẽ không chịu ở yên trong Thánh Đường tông đâu. Cái gọi là rèn sắt cũng cần bản thân cứng, các ngươi nên tự dựa vào bản thân.

Đán Ác Quân Chủ tiến lên, tràn đầy tình cảm tỉ tê vào tai Thánh Chủ:

- Thánh Chủ yên tâm, Đán Ác này tuyệt đối sẽ không rời khỏi Thánh Đường tông, sau này mãi luôn làm bạn bên Thánh Chủ.

Thánh Chủ thở dài, chỉ có điều này là đáng để vui mừng.

Thiên Tu hỏi:

- Thánh Chủ, các ngươi rầm rộ kéo đến đây có chuyện gì không?

- Cái đó . . .

Thánh Chủ trầm ngâm nhìn bốn phía, đệ tử Viêm Hoa tông đều vây xem, nói thẳng ra hơi ngượng miệng.

Thánh Chủ chưa nói gì đã bị Lâm Phàm chặn họng.

- Lão sư hỏi làm chi, chỉ có hai loại tình huống, chứ chẳng lẽ tìm tông mình báo thù?

Thánh Chủ rối rít xua tay, chối phắt:

- Làm gì có chuyện đó! Quan hệ của Thánh Đường tông ta và Viêm Hoa tông vô cùng phi phàm, sao có thể báo thù, hiểu lầm rồi!

Lâm Phàm không suy nghĩ nhiều, nói thẳng ra sự thật:

- À, không phải báo thù thì là đến đầu vào? Có phải thấy tông ta cường đại nên định dời tông môn lại đây, làm hàng xóm với tông ta, hy vọng được che chở?

Thánh Chủ sững sờ, toàn nói trúng tim đen, y nghi ngờ phải chăng Lâm phong chủ đã biết hết ngay từ đầu?

Lúc này bị nói trúng tim đen thì vẫn phải giữ sự khiêm tốn, nhiều cặp mắt đang nhìn, không thể nói thẳng ra, nếu không thì còn gì là uy nghiêm của Thánh Đường tông.

- Lâm phong chủ nói hơi không đúng, tông ta nặng tình cảm, mất liên lạc với Viêm Hoa tông lâu, rất là nhớ, tình cờ biết . . .

Thánh Chủ vắt óc nghĩ cách lòng vòng đắp nặn sự việc viên mãn, nhưng chưa nói hết câu đã bị Chế Tài cướp lời.

- Thánh Chủ, nói cái quái gì vậy? Nói gì ta không nghe hiểu, huỵch toẹt ra cho rồi. Lâm phong chủ, Thánh Đường tông chúng ta không sống nổi nữa, chỗ cũ đầy rẫy nguy cơ, không ai biết khi nào sẽ có yêu thú khủng bố xông vào. Nếu có yêu thú xông tới thì toàn tông chúng ta phải dồn hết sức ị ra nghênh địch, mỗi lần đến cuối cùng đều kiệt sức, mất hết hy vọng với cuộc sống. Nên chúng ta đến đây đầu vào Viêm Hoa tông, hy vọng được che chở, đơn giản vậy thôi.

Chế Tài không nhịn được nói ra một tràng, tính của gã không thích giả vờ giả vịt, có gì nói nấy, ấp a ấp úng như tiểu muội muội gả đi, chơi trò đánh tình mắng yêu với khách à?

Thánh Chủ ức chế, lồng ngực như bị búa tạ đánh trúng.

- Ngươi . . .!

Có ngụm máu đọng trong tim muốn phun ra.

Ngu xuẩn.

Đồng đội heo.

Không hiểu sao trong ý thức của Thánh Chủ thì xung quanh tĩnh lặng, trống rỗng, màng tai ù đặc.

Thánh Chủ nhớ lại chuyện cũ, đó là lúc lão Thánh Chủ truyền vị trí quan trọng Thánh Chủ cho y.

Y đứng trên đài cao nghi thức, tràn ngập niềm tin nói:

"Thánh Chủ yên tâm, có các sư đệ, sư muội giúp đỡ, ta nhất định sẽ biến Thánh Đường tông càng cường đại hơn nữa!"

Giờ nghĩ lại thì hậu quả xấu đã chôn xuống từ giây phút đó.

Dựa vào họ là con đường chết.

Lâm Phàm huơ tay trước mắt Thánh Chủ:

- Thánh Chủ, nói chuyện đi?

Sao đang trò chuyện mà đứng đực mặt ra?

Phún Thánh Chế Tài rất tuyệt, nói thẳng ruột ngựa, bất mãn là mắng ra hết, vừa lòng cũng huỵch toẹt ra, đây là lực lượng của luân hồi, thay đổi một người không là chuyện khó khăn gì.

Trước mắt Thánh Chủ xám xịt, có thứ mơ hồ đung đưa qua lại trong tầm mắt.

Tầm mắt giây lát trở nên rõ ràng, là bàn tay của Lâm phong chủ đung đưa trước mặt.

- Thánh Chủ . . .?

Có lẽ vì Chế Tài nói quá thẳng làm Thánh Chủ sĩ diện trong một chốc không chấp nhận được.

Thánh Chủ cúi đầu, ôm quyền:

- Lâm phong chủ, đã khiến chê cười.

Phải làm xong việc này, tuy sĩ diện quan trọng nhưng y cũng cần chịu trách nhiệm an toàn cho đệ tử Thánh Đường tông, không thể làm đứt đoạn truyền thừa.

Đán Ác Quân Chủ quát nạt:

- Chế Tài, ngươi ăn nói kiểu gì! Nhìn lại mình đi, lại chọc giận Thánh Chủ!

Chế Tài chớp chớp mắt, mặt ngây thơ vô số tội cãi lại:

- Thánh Chủ giận thì liên quan gì ta, có phải ta chọc đâu.

Các đệ tử Viêm Hoa tông ngó nhau, nhỏ giọng xì xầm.

- Nghe thấy chưa? Thánh Đường tông muốn nương tựa vào Viêm Hoa tông chúng ta.

- Ghê gớm, trước kia không dám tưởng tượng điều này, Thánh Đường tông ngày xưa là tồn tại mà chúng ta không trèo cao nổi, nào ngờ ngược lại ôm chân Viêm Hoa tông chúng ta, đời thật kỳ diệu.

- Còn phải nói, tông môn chúng ta có Lâm sư huynh, Thánh Đường tông bọn họ thì có ai?

- Đúng rồi, sư huynh thường hay dặn chúng ta làm người phải khiêm tốn, điệu thấp, đừng lên mặt vì một thoáng được thế, sông có khúc người có lúc. Nhìn xem, giờ thời thế thổi tới chỗ Viêm Hoa tông chúng ta rồi. Bởi vậy, lời sư huynh nói đều là lời lẽ chí lý, đừng quên.

Mọi người gật đầu, nói có lý.

Lữ Khải Minh sửng sốt, ngó ngó rồi hỏi:

- Câu này thật sự là sư huynh nói?

Đệ tử kia chỉ thuận miệng nói vậy thôi, cũng không rõ là ai nói.

Lữ Khải Minh không hỏi nhiều, thầm nhủ không ngờ có lời sư huynh nói mà gã không biết, không được, đây là làm việc thất trách, phải ghi lại ngay.

Chương 921: Ma Tổ ta mà dữ lên là mắng luôn chính mình

Thánh Đường tông muốn đến ôm chân là tình huống bình thường.

- Lão sư thấy sao?

Lâm Phàm không có ý kiến, muốn đầu vào thì cứ vào, chẳng có gì to tát.

Nhưng người nguy hiểm nhất trong đám kia là Thâu Thánh Lôi Đình, xuống tay với cả tông môn của mình thì chẳng lẽ trông chờ vào gã không ăn cắp đồ trong Viêm Hoa tông sao?

Đương nhiên khả năng Lôi Đình thành công ăn cắp trong tông môn là rất thấp, hầu như không thể nào.

Lâm Phàm hỏi ý kiến của lão sư.

Khuôn mặt Thiên Tu hơi nghiêm túc, chần chừ nói:

- Việc này . . .

Thánh Chủ mong đợi nhìn Thiên Tu, nếu không phải có đông người thì y đã nói câu nghĩ tình ngày xưa, xin hãy đồng ý.

Thiên Tu tự khen tông môn của mình:

- Đồ nhi, nếu vậy thì đành đồng ý, dù sao tôn chỉ của tông mình là chính nghĩa, thân mật.

Thánh Chủ gật gù đồng ý:

- Đúng rồi, Thiên Tu huynh nói rất đúng.

Bây giờ xem như ăn nhờ ở đậu, không xuôi theo suy nghĩ của người ta là ăn cám.

Đán Ác Quân Chủ rầu rĩ lắc đầu:

- Ài.

Khốn khổ, đây là cảm giác ăn nhờ ở đậu. Nhìn Thánh Chủ như thế, áo bông nhỏ sát người số một đau lòng thay cho y.

Thiên Tu cười, lộ chút đắc ý:

- Ha ha ha!

Thánh Đường tông từng đè Viêm Hoa tông không nâng đầu lên nổi, nhưng gió đã đổi chiều, Viêm Hoa tông mạnh lên, bỏ xa Thánh Đường tông ở đằng sau.

Còn về trả thù hay nhục nhã Thánh Đường tông thì không nên làm vậy, đó là hành động của tiểu nhân đắc chí.

Thánh Chủ cảm kích nhìn Thiên Tu, khi tìm đến Viêm Hoa tông là y đã chuẩn bị tâm lý, dù bị nhục nhã hay Viêm Hoa tông đưa ra yêu cầu khắc nghiệt gì thì y cũng cắn răng nhận. Không thể vì sĩ diện của mình mà hại tông môn bị hủy trong tay mình.

Lâm Phàm lên tiếng:

- Thánh Chủ, nếu các ngươi đã đến rồi thì đi chỗ kia, cách không quá xa nhưng cũng đừng quá gần, đụng chuyện gì còn giúp đỡ được.

Thánh Chủ cảm kích nói:

- Đa tạ Lâm phong chủ!

Thánh Chủ không ngờ sự việc dễ giải quyết như vậy.

Nhớ lại chuyện cũ làm lòng Thánh Chủ áy náy vô vàn, Thánh Đường tông đối xử với Viêm Hoa tông như thế mà chẳng ngờ Viêm Hoa tông không ghi hận, còn chấp nhận cho bọn họ dời đến gần tông môn, y nhớ kỹ ân tình này.

Chuyện sau đó thì Lâm Phàm không quan tâm, có lão sư và Hỏa Dung giải quyết, chẳng cần hắn phụ trách.

Trước khi đi, Lâm Phàm nhìn nhóm người Chế Tài hơi lâu, hắn thấy đôi tay Lôi Đình run nhẹ, chắc ngứa tay rồi.

Nhưng Lôi Đình muốn ăn cắp đồ trong Viêm Hoa tông thì trừ phi mặt trời mọc từ hướng tây.

Các đệ tử Thánh Đường tông thay đổi cái nhìn về Viêm Hoa tông rất nhiều.

Bọn họ chưa từng đến Viêm Hoa tông, chỉ nghe người ta nói tông môn này nghèo nàn, lạc hậu cỡ nào, nay xem ra hoàn toàn khác hẳn, tốt hơn Thánh Đường tông gấp vô số lần.

Một đệ tử nữ của Thánh Đường tông cảm thán:

- Oa, nếu sau này có thể tìm một đệ tử Viêm Hoa tông, trở thành bạn lữ của người đó thì quá tuyệt.

Nàng mơ mộng được gả vào Viêm Hoa tông.

- Đúng đúng, ngươi nhìn đệ tử Viêm Hoa tông từ đầu đến chân xem, rất bất phàm, chắc chắn rất giàu, nếu có thể trở thành bạn lữ thì tuyệt vời.

Nếu là trước kia thì chuyện này không thể nào.

Đệ tử nữ của Thánh Đường tông sao nhìn trúng Viêm Hoa tông được.

Nhưng bây giờ đã khác, Viêm Hoa tông là cục đường, rất được hoan nghênh.

Vô Địch phong.

- Đáng tiếc, nếu Thánh Đường tông đến sớm một chút thì tốt quá rồi.

Nhớ đến Liễu Nhược Trần đã bị mình đánh chết là lại thấy tiếc, nàng chết quá mau, lẽ ra lúc ấy hắn nên bắt giữ, chờ tới hôm nay là có thể gặt hoàn mỹ.

Mà thôi không nghĩ nữa, lo tu luyện đã.

Gặt điểm rất bá đạo, hơn sáu ngàn vạn vào túi, có thể thăng cấp nhiều môn công pháp.

Hiện giờ Lâm Phàm tu luyện công pháp đều là ngạnh công, hơi tạp, nhưng tất cả không là vấn đề, miễn có thể tăng lực lượng lên là tốt rồi.

Xếp đầy nội tình là có thể bước vào cảnh giới tiếp theo.

Lâm Phàm bây giờ đã vô địch trong vực ngoại giới, không ai có thể tổn thương hắn được.

Nhưng sẽ có kẻ càng mạnh buông xuống chỗ này, thực lực của

hắn bây giờ còn thiếu chút tư cách.

Tri Tri Điểu.

Khi người xét duyệt biết tông sư lại một mình giết hơn hai trăm kẻ xâm nhập thì hóa đá.

Rất hố!

Thực lực của tông sư đã khủng bố đến mức này sao. Không biết ai có thể hàng phục tông sư.

Cấm địa vực ngoại giới, nơi này bắt nhốt Ma Tổ.

Một nhóm kẻ xâm nhập xuyên qua hư không với tốc độ siêu nhanh, mọi thứ ở đây không gây chút nguy hiểm nào cho họ.

Những yêu thú đáng sợ chỉ là con kiến trong mắt họ, phất tay là có thể tiêu diệt.

Có kẻ xâm nhập thắc mắc hỏi:

- Ma Tổ thật sự bị bắt nhốt trong chỗ này?

Theo bọn họ biết thì thực lực của Ma Tổ phi phàm, sao có thể bị nhốt trong giới vực nho nhỏ này?

- Tuyệt đối không sai, chắc chắn Ma Tổ bị nhốt ở đây.

- Không thể nào! Thực lực của Ma Tổ khủng bố kinh người, vực ngoại giới nho nhỏ này có ai trấn áp được Ma Tổ?

Bọn họ đinh ninh như vậy, trong vực ngoại giới cùng lắm là Đạo cảnh đỉnh, thực lực của Ma Tổ dù đấu với bao nhiêu Đạo cảnh đỉnh cũng sẽ không trầy vết xước nào.

Bí ẩn bên trong khiến người khó hiểu, không biết Ma Tổ đã gặp chuyện gì trong chỗ này mà bị trấn áp tại đây.

- Ủa? Sao trong này không có một bóng người?

Nhóm kẻ xâm nhập lơ lửng trên trời, nhìn xuống dưới dãy núi lớn trập trùng, không thấy bóng dáng Ma Tổ.

Một kẻ xâm nhập suy tư, vận dụng đầu óc tưởng tượng thật xa, cho ra kết luận:

- Có khi nào nhầm lẫn không? Hoặc là Ma Tổ không chịu nổi cô đơn nên đã chết nhăn răng rồi?

Kẻ xâm nhập mới nói xong, trong dãy núi vang vọng tiếng rống giận dữ.

- Khốn kiếp! Ngươi mới chết!

Thanh âm này tràn ngập ma uy vô thượng, một đám kẻ xâm nhập sợ đến căng cứng người.

Tiếng nói cất lên quá đột ngột, khiến người không kịp phản ứng.

- Còn không mau dời núi lớn chết tiệt này khỏi người của ta? Chỉ cần các ngươi thả ta ra thì sẽ cho ngươi cơ duyên lớn bằng trời!

Giọng của Ma Tổ hùng hồn, tràn ngập uy nghiêm, dù bị nhốt trong này thì hơi thở vẫn không yếu bớt, tràn đầy uy thế Ma Tổ.

Kẻ xâm nhập ngó nhau, bọn họ không phải đến cứu Ma Tổ mà có nhiệm vụ khác.

Kẻ xâm nhập xì xầm:

- Đừng dời, có lẽ chúng ta dời dãy núi là Ma Tổ đi ra ngay.

- Đúng rồi, cẩn thận là hơn, nghe đồn Ma Tổ ăn trời trăng, có thể một hơi nuốt trọn vực ngoại giới.

Ma Tổ bị đè dưới dãy núi giật nảy mình, có gì đó là lạ.

Những người này không phải đến cứu gã, chắc chắn họ tới tìm hiểu tung tích của gã.

Không đúng.

Năm xưa gã té hố ở đây đâu có ai thấy? Trừ gã và Thương Thiên chết tiệt ra còn ai biết gã bị nhốt trong này?

Âm mưu.

Ma Tổ ngửi được mùi âm mưu.

Nhóm kẻ xâm nhập nhóm châu đầu ghé tai, với họ thì Ma Tổ là nhân vật trong truyền thuyết. Thuở Ma Tổ có một không hai thiên hạ, phụ thân của phụ thân của họ còn chưa ra đời, nên khi nghe giọng của Ma Tổ tất nhiên làm họ căng thẳng trong lòng.

Rất nhanh đẩy ra một kẻ xâm nhập đại diện.

- Ma Tổ, ngươi có muốn thoát khỏi phong ấn không?

Kẻ xâm nhập nói chuyện là một nam nhân, hơi điển trai, tu vi cao nhất trong tất cả kẻ xâm nhập ở đây.

Ma Tổ trả lời lại:

- Các ngươi tìm nhầm người, ta không phải Ma Tổ.

Dục vọng muốn sống của gã rất mãnh liệt, tuy thực lực vô địch nhưng gã bị nhốt ở đây, không có chút sức lực thì làm được khỉ gì?

Ma Tổ dám chắc chắn đám người kia đến tìm gã không có ý tốt, chắc ai đó muốn làm thịt gã.

Trước khi lấy lại tự do, tuyệt đối không thể để ai biết gã là Ma Tổ.

Ma Tổ không tin bao nhiêu năm qua chẳng có một người nào đến cứu mình, với năng lực giao thiệp của gã thì chắc chắn sẽ có người đến cứu.

Nam nhân phản bác:

- Không thể nào! Chắc chắn ngươi là Ma Tổ rồi!

Sao không phải là Ma Tổ được?

Ma Tổ lặng im giây lát rồi dứt khoát chửi:

- Ma Tổ khỉ mốc! Hắn là cái thứ gì? Lão tử là đại yêu vô thượng, Ma Tổ? Nếu hắn ở trước mặt ta thì ta sẽ cho hắn biết cái gì là tổ tông, thứ chó má!

Làm Ma Tổ, không chỉ tàn nhẫn với người khác còn phải mắng mình không chút ngượng miệng, khi nên chửi là phải chửi thúi đầu.

Phải khiến đám người kia đừng tin gã là Ma Tổ, họ đến từ đâu thì biến về chỗ cũ.

- A?

Nhóm kẻ xâm nhập quay sang ngó nhau, rất là khó hiểu.

Không thể nào, đúng là không phải Ma Tổ?

Bọn họ đâm ra nghi ngờ.

Ma Tổ là tồn tại thế nào? Đó là tồn tại chí cao vô thượng, lãnh băng vô tình, sao có thể mắng bản thân được?

Nhóm kẻ xâm nhập hỏi:

- Ngươi thật sự không phải là Ma Tổ?

Bọn họ cho rằng cường giả thật sự sẽ khinh thường ẩn giấu bản thân, dù đối mặt chết chóc đe dọa thì cường giả xem sĩ diện và tôn nghiêm quan trọng hơn mạng sống, sao có thể tự nhục nhã mình như vậy được?

- Đúng gì mà đúng, Ma Tổ tầm thường có uy nghiêm bá khí như ta không? Ta vẫn giữ câu cũ, thả ta ra rồi sẽ cho ngươi cơ duyên lớn bằng trời, đừng đi tìm Ma Tổ làm gì, hắn là cái thá gì!

Ma Tổ cảm giác mình rất tàn nhẫn, mắng bản thân không chút ngượng miệng, chửi thúi đầu, té tát, khiến người sợ.

Đám nhóc kia có chút trí khôn nhưng tuyệt đối không thông minh bằng gã, họ còn quá non. Với kiến thức và kinh nghiệm của gã không khó lừa dối đám đần kia.

Tuy gã bị bắt nhốt ở trong này rất lâu, cắt đứt liên lạc với bên ngoài, kiến thức không tăng lên nhưng tuyệt đối cao hơn đám người kia một chút.

Nhóm kẻ xâm nhập sốt ruột nói:

- Không phải Ma Tổ thì chúng ta biết làm nhiệm vụ này thế nào đây?

Bọn họ mang Không Gian Thần Trụ đến, trừ kích hoạt nó ra còn phải đi tìm Ma Tổ.

Có kẻ xâm nhập nói:

- Rời khỏi đây trước, nơi này kỳ lạ, mặc kệ hắn có phải là Ma Tổ không, ít nhất đã có phương hướng.

- Ừm!

Bọn họ sẽ không thả người lung tung, càng đừng nói là nhận cơ duyên mà đối phương hứa hẹn.

Đôi khi mơ quá đẹp cũng là tai họa, thậm chí đánh mất cả mạng nhỏ.

- Này, đi đâu vậy? Trở về, chúng ta tán gẫu một buổi!

Ma Tổ muốn đi ra ngoài, nhưng không thể lộ thân phận, gã cảm giác đám người định rời đi thì nóng nảy. Có thể lừa dối được họ thì cố gắng lừa, không chừng gã có thể rời khỏi đây.

Nhóm kẻ xâm nhập phớt lờ Ma Tổ, nhanh chóng rời đi.

Ma Tổ ngạc nhiên đến ngây người, lửa bốc cháy trong lòng:

- Bà nội nó, chạy nhanh vậy!?

Ma Tổ cảm thấy nguy hiểm, có người muốn làm thịt gã, phải tìm cách ra bên ngoài mới được.

Chương 922: Không lẽ ta không có cả tư cách bị ăn vạ?

Mấy ngày trôi qua.

Vực ngoại giới xảy ra nhiều việc, nhiều đến nỗi Tri Tri Điểu đăng tin không xuể.

Kẻ xâm nhập thành đàn, số lượng quá đông, làm ra nhiều việc lớn.

Những kẻ xâm nhập này kết thành nhóm, hợp thành lực lượng không nhỏ.

Nhiều thế lực thần phục dưới uy quyền, tham gia vào đội của kẻ xâm nhập.

Thế lực lớn không phục thì bị lực lượng khủng bố của kẻ xâm nhập đánh tan thành đống đổ nát.

Thảm!

Thảm!

Chỉ có thể hình dung bằng từ thảm.

Thánh Đường tông rốt cuộc ổn định chỗ ở, cách Viêm Hoa tông không xa nhưng cũng không quá gần.

Nói theo lời của Thánh Chủ là chúng ta không thể ở sát bên Viêm Hoa tông, nếu không sẽ làm đệ tử cảm giác không còn mặt mũi nào, rồi tự sa đọa xuống tinh thần.

Nhưng cũng không thể cách quá xa, nếu thật sự gặp nguy hiểm, đi rồi về chậm trễ quá nhiều thời gian dễ dàng dẫn đến diệt tông.

Hiện giờ đã ôm chắc chân vàng này, bọn họ không nghĩ xa xôi có thể ôm tới khi nào, nhưng tuyệt đối sẽ không rời đi trước khi Thánh Đường tông vực dậy được.

- Lôi Đình, tay ngươi bị bệnh hay gì mà sao mấy ngày nay luôn run run?

Đán Ác Quân Chủ phát hiện Lôi Đình có vấn đề, biết từ sau khi rời khỏi Viêm Hoa tông rồi.

Ban đầu Đán Ác Quân Chủ cứ nghĩ đây là việc nhỏ, nhưng qua vài ngày mà tay của Lôi Đình vẫn đang run thì lạ lùng.

Lôi Đình liếc Đán Ác Quân Chủ một cái, không muốn nói nhiều, đi thẳng:

- Không sao.

Lôi Đình không nhịn được, rất muốn đi Viêm Hoa tông ăn trộm một phen, vì quá khao khát nên mới tay ngứa ngáy run run.

Đán Ác Quân Chủ không suy nghĩ nhiều, nhìn theo Lôi Đình Quân Chủ rời đi, lẩm bẩm:

- Tên trộm núp trong tông môn tuyệt đối không phải là Lôi Đình, tay run như vậy thì sao trộm đồ được.

Đán Ác Quân Chủ bây giờ là chó săn hàng đầu bên người Thánh Chủ, quyết phải lôi cổ tên trộm trong tông môn ra, nên gã luôn tuần tra, tìm kiếm mục tiêu đáng ngờ.

Bảo khố tông môn bị trộm nhiều thứ, đồ vật của các đệ tử cũng bỗng nhiên biến mất. Việc này rất nghiêm túc, các đệ tử lo âu hoảng hốt không biết lần sau kẻ nào xui bị ăn trộm.

Vô Địch phong.

Lữ Khải Minh đang chờ đợi, sư huynh quá chăm chỉ, lại bế quan, không biết bao giờ mới đi ra.

Két két!

Cửa đá mật thất bị đẩy mở.

Lâm Phàm nhức đầu.

Cảm giác thăng cấp công pháp khá tốt, cảm nhận lực lượng của mình tăng vọt rất sung sướng. Hai trăm năm mươi kẻ xâm nhập không vô dụng, có nhiều người tu luyện ngạnh công.

- Lợi hại, cảm giác khá nhiều kẻ xâm nhập tu luyện ngạnh công.

Lâm Phàm đã phát hiện ra vấn đề này.

Vực ngoại giới không có nhiều người tu luyện ngạnh công, không phải hoàn toàn không có mà vì bình thường chỉ có một số thế lực lớn đặc biệt mới tu luyện ngạnh công.

Giờ thì khác, Lâm Phàm dám bảo đảm những kẻ xâm nhập này không ra từ cùng một thế lực lớn, xuất xứ rải rác, nhưng nhiều người đều tu luyện ngạnh công. Điều này nói lên ngạnh công có thể tỏa sáng trong chỗ của họ.

Lữ Khải Minh lại gần hỏi, hơi hồi hộp:

- Sao vậy sư huynh?

Gã không biết sư huynh bị gì, không lẽ gặp rắc rối?

Lâm Phàm phản ứng lại:

- Không có gì, đang suy nghĩ.

Sử dụng điểm quá nhanh, thăng cấp nhiều công pháp, nhưng nội tình của hắn siêu khổng lồ nên chẳng biết phải tích lũy tới khi nào.

Nếu không phải ý chí của hắn kiên định, thiên phú siêu nhiên thì đã bị ép chết, hoàn toàn bỏ cuộc rồi.

Lâm Phàm nhìn Lữ Khải Minh:

- Xem bộ dạng muốn nói lại thôi của ngươi là có việc gì muốn nói ra?

Biểu tình của gã là lạ, như thể nghẹn một bụng câu hỏi chờ sư huynh như hắn trả lời, cảm giác có bẫy đang chờ mình.

Lữ Khải Minh hơi hoảng, gã phát hiện bí mật lớn, không chủ động nói ra mà giả bộ ngập ngừng muốn nói, để sư huynh chủ động hỏi.

Quả nhiên, sư huynh rất hiểu gã.

Lữ Khải Minh rầu lo nói, xảy ra việc lớn:

- Ài, sư huynh, có chuyện này ta không biết nên nói hay không, nói ra có tốt không, nhưng sư huynh đã hỏi thì ta không thể không nói, việc này liên quan đến tương lai của tông môn nhà mình.

- Nói đi, ta đang nghe.

Lâm Phàm hơi quan tâm, có thể làm sư đệ xem trọng như vậy thì chắc chắn là việc lớn, nhưng không biết là chuyện gì khiến sư đệ bối rối như vậy.

Lữ Khải Minh nhìn quanh, xác định không có ai mới nhỏ giọng nói:

- Sư huynh, chúng ta dẫn sói vào nhà rồi. Dạo này ta phát hiện nhiều sư đệ sắc mặt hơi lạ, ban đầu ta không để ý nhiều, nhưng về sau cảm giác nhiều sư đệ đều như thế thì đặc biệt chú ý, bám theo bọn họ. Sư huynh đoán xem ta nhìn thấy cái gì?

Lữ Khải Minh nói đến điểm then chốt thì lấp lửng.

- Ta nói này, sư đệ học ai mà nói chuyện ngừng một nửa? Nói nhanh!

Lâm Phàm ngứa tay muốn đánh Lữ Khải Minh, hắn ghét nhất là nói chuyện lấp lửng, đáng ăn đòn.

Lữ Khải Minh rụt cổ, nói nhanh:

- Ta trông thấy những đệ tử nữ của Thánh Đường tông, bọn họ cố ý té xuống đất, ôm cổ chân nói là bị trặc chân, dáng vẻ đau đớn khiến người thương hương tiếc ngọc. Ta vốn nghĩ chuyện này không có gì, bị trặc chân là bình thường. Nhưng ta liên tục bám theo hai ngày, phát hiện cùng một đệ tử nữ trặc chân sáu lần trước mặt sư đệ, sáng chiều tối, mỗi buổi ba lần, hình thành quy luật luôn rồi. Sư huynh nói xem đây rõ ràng là dụ dỗ sư đệ của tông mình, bọn họ muốn xâm nhập vào bên trong. Sư huynh, không thể không cảnh giác!

Lữ Khải Minh không dám tin tưởng những sư đệ của mình dễ bị dụ dỗ như vậy.

Lâm Phàm kinh ngạc hỏi:

- Ghê gớm vậy sao?

Hắn không ngờ sẽ có tình huống này, ra chiều đăm chiêu. Không lẽ vì Viêm Hoa tông quá mạnh, những đệ tử nữ của Thánh Đường tông đều muốn tìm bến đỗ, gả cho nam nhân độc thân lắm tiền?

Có thể, rất có thể.

Lữ Khải Minh rất tức giận nói:

- Đúng rồi, sư huynh nói xem, vì sao các sư đệ không giữ được bản tâm? Những đệ tử nữ của Thánh Đường tông có gì hay? Ngực to, mông vêu, dáng người thon thả, khuôn mặt xinh đẹp, có phong tình nước khác thôi mà, bọn họ bị dụ dỗ đến chủ động cho người ta ăn vạ, hay ho gì?

Thánh Đường tông chơi chiêu này rất độc ác, âm hiểm.

Lâm Phàm nhìn Lữ Khải Minh:

- Có gì hay? Ngươi đã nói hết cái hay của người ta ra rồi.

Đã kể vanh vách những điều hay ho, nếu mấy cái này vẫn không tính là ưu điểm thì cái gì mới tính là tốt trong mắt Lữ Khải Minh?

Lữ Khải Minh thấy sư huynh vẫn rất bình tĩnh thì sốt ruột nói:

- Sư huynh nói đi, làm sao bây giờ?

Nếu xảy ra chuyện thì hối hận cũng không kịp.

Lâm Phàm hỏi ngược lại:

- Còn làm sao nữa, điều này nói lên vấn đề gì? Nói lên các sư đệ của tông môn chúng ta rất có sức hấp dẫn nhân cách, hiểu chưa? Có ai bị trặc chân trước mặt ngươi không?

Hắn có thể thông cảm, là nam nhân (trừ hắn ra) có ai cưỡng lại được ngực to, mông vêu?

Lữ Khải Minh nói:

- Không thể nào! Ta nhìn thoáng qua là xem thấu suy nghĩ của họ rồi.

Lâm Phàm gặn hỏi:

- Hãy trả lời ta, có hoặc không?

Lữ Khải Minh lắc đầu nói:

- Không có.

Các sư đệ đều bị ăn vạ, có mình gã là không, công nhận kỳ lạ thật.

- Đi, cùng nhau đi xem chuyện này là thế nào.

Lâm Phàm cũng muốn xem đệ tử nữ của Thánh Đường tông ăn vạ kiểu gì.

- Đúng rồi, sư huynh xem tận mắt liền biết.

Vực ngoại giới bây giờ rất không yên ổn, nhiều thế lực lớn đã bị bao phủ trong khủng hoảng từ kẻ xâm nhập, bắt đầu kiếm đường ra.

Giống như Viêm Hoa tông sống nhàn nhã thì rất hiếm hoi.

Chốc lát sau, hai người lơ lửng trên cao.

Trên đường duy nhất về tông môn, có người đang ở đó.

Đấy là đệ tử nữ của Thánh Đường tông, nhìn kỹ là biết đã trang điểm tỉ mỉ.

Lữ Khải Minh nhỏ giọng nói, tỏ vẻ khinh thường:

- Sư huynh nhìn đi, rõ là có chuẩn bị mới đến.

Thánh Đường tông đến ôm chân, Lữ Khải Minh là đệ tử của Viêm Hoa tông, thấy rất tự hào.

Nào ngờ các đệ tử nữ của Thánh Đường tông ôm ý đồ xấu dám rù quến sư đệ tông môn, chuyện này rất nghiêm trọng.

Lâm Phàm không nói chuyện, nhìn chằm chằm bên dưới.

Phía xa có đệ tử về tông, khi đi ngang qua đây thì nữ đệ tử đột nhiên ngã xuống đất, nhăn mặt nũng nịu kêu đau.

Dáng vẻ tội nghiệp khiến người đau lòng.

Đệ tử kia nhận ra đó là đệ tử nữ của Thánh Đường tông, vốn định phớt lờ, nhưng ngẫm lại tôn chỉ tông môn nên lại gần giúp đỡ.

Đệ tử kinh ngạc nói:

- Ủa? Tình cờ vậy, lại là nàng.

Đã là lần thứ mấy rồi.

Đệ tử nữ của Thánh Đường tông gật đầu, cau mày vì đau cổ chân, nàng chỉ vào cổ chân:

- Đúng rồi, lại là ta, chân ta bị trặc rồi.

- A? Vậy à, nàng phải cẩn thận, đã bị trặc chân cùng một chỗ ba lần rồi.

Đệ tử nam hơi xấu hổ, tuy có thực lực không yếu nhưng còn là tay mơ về nữ sinh. Hơn nữa thiếu nữ bị trực chân rất đẹp, có mùi hương thoang thoảng xông vào mũi làm đệ tử nam lung lay đạo tâm.

Đệ tử nam dìu thiếu nữ đi xa, muốn đưa người về tông.

- Sư huynh thấy rồi chứ? Rất khó xem, mặt dày, chủ động rù quến. Sư huynh nói xem có phải đệ tử của Thánh Đường tông có vấn đề? Ta thấy các sư đệ cũng rất tệ, dễ dàng bị người ta lừa.

Lữ Khải Minh rất giận, các sư đệ làm gã thất vọng.

Nói đến chỗ tức giận thì mặt Lữ Khải Minh đen như mực:

- Sư huynh xem bên kia, đã thành chuỗi sản nghiệp luôn rồi, một đám người đều đang chờ, rõ ràng là chủ động dụ dỗ đệ tử tông mình!

Đúng thật, đệ tử nữ của Thánh Đường tông núp ở phía xa, tụ tập thành nhóm, hình thành dây chuyền sản xuất.

Một người ăn vạ xong thì tới người thứ hai.

Nói theo lời của các nàng là bắt chặt cơ hội gả vào tông giàu, đây mới là tuyển chọn duy nhất.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Ài, là sư huynh cũng có chỗ làm không được tốt.

Nếu là hắn lúc trước thì đã đi lên đá đám nữ nhân này thành hai nửa, bỏ thêm một câu: Làm loạn đạo tâm của sư đệ ta, đáng chết.

Lữ Khải Minh vội nói:

- Đây không phải lỗi của sư huynh, là tại bọn họ.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Không phải, vẫn luôn không nhớ đến việc lớn cả đời của các sư đệ, với lứa tuổi của họ cũng đến lúc thành thân rồi. Làm sư huynh thì như huynh như phụ, phải xử lý chuyện này. Thánh Đường tông xuất hiện cũng tốt, giải quyết việc lớn này.

Lữ Khải Minh nghe thế thì xoe tròn mắt, há hốc mồm:

- Hả?

Sư huynh nói gì vậy?

Sao sư huynh cũng đồng ý?

Lâm Phàm không nói nhiều nữa, trực tiếp rời đi:

- Sư đệ, ta còn bận việc, không cần ngăn cản việc này.

Lữ Khải Minh nhìn sư huynh rời đi, khá là bất đắc dĩ.

Gã đưa mắt nhìn đám nữ nhân kia:

- Hừ, được rồi, vậy thì để ta thử các ngươi xem có sức hấp dẫn gì mà làm đệ tử tông ta mê mẩn. Chờ xem ta vạch mặt các ngươi!

Lữ Khải Minh không phục, muốn đi lên thử xem sao.

Gã đáp xuống, giả bộ đi ngang qua.

Một đám nữ nhân líu ríu thảo luận:

- A, lại có người đến, ai trong các ngươi đi?

- Ta không đi đâu, mập ú, còn lùn nữa, mặt không đẹp, nếu sau này ở chung sớm chiều chẳng khác nào chịu hành hạ.

- Dẹp đi, Viêm Hoa tông có nhiều đệ tử nam, bỏ qua người này.

Các nàng gạch bỏ Lữ Khải Minh khỏi danh sách.

- Hừ, đến đây đi, để ta xem cổ chân của các ngươi đau cỡ nào.

Lữ Khải Minh đi rất chậm, cho đám người này thời gian chuẩn bị, chờ xem bọn họ có bản lĩnh gì.

Nhưng chốc lát sau sắc mặt của gã thay đổi.

Người đâu?

Đã hứa bị trặc chân mà sao đến lượt gã thì không có ai ra?

Không thể nào, chắc họ không thấy, đi lại một lần nữa vậy.

Lữ Khải Minh không bỏ cuộc, đi tới đi lui rất nhiều lần, nhưng

mãi không thấy ai ra.

- Không thể nào!

Lữ Khải Minh không tin, cảm giác bầu không khí không thân thiện bao phủ trái tim.

Khi Lữ Khải Minh giả bộ rời đi rồi núp một bên, có sư đệ đi ngang qua. Có nữ nhân trặc chân nằm giữa đường ngay, lộ ra bộ dạng tội nghiệp, vô sỉ rù quến sư đệ.

- Cái này . . .

Lữ Khải Minh ngây người, trong đầu nổi lên suy nghĩ đáng sợ:

- Không lẽ Lữ Khải Minh này không có tư cách bị ăn vạ?

Chương 923: Ta nói đều là sự thật

Lữ Khải Minh bị tổn thương, không nhận ra mình kém hơn người ta chỗ nào, nhưng hiện thực dạy cho gã biết chênh lệch nằm ở đâu.

Khi những sư đệ đi ngang qua đều có đệ tử nữ của Thánh Đường tông ăn vạ, còn gã chỉ có gió lạnh làm bạn, hoàn toàn bị vứt bỏ.

Lữ Khải Minh tự an ủi mình:

- Có lẽ vì ta quá đẹp trai, bọn họ tự biết xấu hổ, biết không xứng với mình chăng?

Lâm Phàm cũng không biết giải quyết chuyện này thế nào.

Nữ nhân của Thánh Đường tông thật nguy hiểm.

Phiêu Thánh Hỗn Loạn cả đời hái hoa, tuy nay đã bị Hoa Nương Nương hàng phục nhưng không ai dám nói trong thời gian lão ở Thánh Đường tông có xảy ra chuyện gì không.

Vô Địch phong.

- Đáng tiếc, đám kẻ xâm nhập thật khiến người thất vọng.

Lâm Phàm lẩm bẩm, toàn là một đám hèn.

Mỗi lần hắn trào phúng đều hy vọng dụ càng nhiều người đến, nào ngờ đám kẻ xâm nhập hèn đến đáng sợ.

- Lão Hắc lăn lộn ở bên ngoài lâu như vậy không biết đang làm gì, nhưng vẫn còn sống.

Lão Hắc vì tìm cơ duyên nên ra tông, vẫn khỏe mạnh, nhưng Lâm Phàm cảm ứng Lão Hắc có vài lần suy yếu, hắn đoán là vì bị thương, Lão Hắc đều gắng gượng lướt qua.

Sư đệ Vương Phù đến nay vẫn bặt tin, khả năng bị người làm thịt rất thấp, có lẽ đang từ từ tu luyện ở đâu đó.

Lâm Phàm lấy tờ giấy vàng rực ra, liên lạc với người bên Tri Tri Điểu.

Hắn muốn tuyên truyền rộng ra, hấp dẫn nhiều kẻ xâm nhập

hơn.

Với tình huống hiện tại, kẻ xâm nhập có thể mang đến nhiều điểm cho Lâm Phàm, hắn đang cần nội tình lớn khổng lồ, điểm bây giờ như muối bỏ biển, không đủ.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu hỏi:

- Tông sư có gì dặn dò?

Có mắt đều thấy sức mạnh của tông sư, trên Tri Tri Điểu có nhiều bài viết liên quan đến tông sư. Một số thế lực muốn được tông sư che chở nên luôn đăng tin trên Tri Tri Điểu.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu cảm thấy chuyện này không thể nào, sao tông sư đồng ý với đối phương được.

Lâm Phàm hỏi:

- Ta kêu ngươi phát bài viết khiêu khích tới tay từng kẻ xâm nhập, có làm được không đấy?

Lâm Phàm cho rằng bị trục trặc khâu nào đó, chứ không thì có thể chỉ có ít ỏi vài người đến?

Đủ để nhét răng nhưng muốn lấp đầy bụng thì thiếu nhiều.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu ngơ ngác, gã hiểu ý của tông sư, thật sự đã làm rồi, nhưng người ta không đến chẳng lẽ trách gã?

Người xét duyệt bất đắc dĩ nói:

- Tông sư, thật sự đã làm rồi. Tri Tri Điểu chúng ta vì chuyện này hầu như tập thể hành động, có kẻ xâm nhập ẩn giấu quá sâu, không thể tìm ra, nhưng người nào lộ ra dưới ánh nắng đều bị chúng ta tìm đến. Chúng ta cũng không rõ tại sao đối phương không đến.

Tông sư dữ dội, người bình thường sợ rắc rối, còn tông sư thì hăng đánh, không thèm nghĩ nhiều, rất kinh người.

Lâm Phàm đăm chiêu, không thể nào, kẻ xâm nhập lạnh lùng với tổ tông vậy sao?

Nghe Thanh Oa nói những người kia đều là tổ tông của kẻ xâm nhập, hễ người nào có tấm lòng nhiệt huyết thấy lão tổ nhà mình bị mắng chửi như thế thì sẽ không nhịn được.

Bởi vậy mới nói vô lý, không khoa học.

Khoan, hắn nghĩ đến một chuyện cực kỳ đáng sợ.

Đó là hắn viết toàn bộ lão tổ tông của kẻ xâm nhập, nhưng viết dày đặc mà phức tạp, với trí tuệ của nhóm kẻ xâm nhập chắc khó hiểu ý nghĩa câu chữ.

Hoặc họ không thèm xem, trực tiếp ném tờ giấy?

Lâm Phàm vỗ tay cái bốp, thầm la sơ sẩy quá, chắc đúng là vậy rồi, nếu không thì không hợp lý.

- Tông sư, làm sao vậy?

Người xét duyệt không biết xảy ra chuyện gì nhưng bên tông sư lặng im thật lâu, chắc có chuyện lớn rồi.

- Không có gì, chỉ thấy tiếc.

Đúng vậy, trơ mắt nhìn điểm lượn lờ trước mặt mà không kéo về được, thật khiến người bất đắc dĩ.

Người xét duyệt hỏi:

- Có phải tông sư thấy buồn rầu vì kẻ xâm nhập?

Tuy không thấy tận mắt nhưng xem tông sư ham thích dụ dỗ kẻ xâm nhập thì chắc hắn đang lo lắng về điều này.

Đây không phải chuyện xấu, tông sư giết hết kẻ xâm nhập là việc tốt cho người của vực ngoại giới.

Trong thời gian gần đây không biết có bao nhiêu tông môn, thế lực đăng tin trên Tri Tri Điểu, hy vọng tìm được giúp đỡ, hoặc thổ lộ hành vi phạm tội của kẻ xâm nhập.

Lâm Phàm trầm ngâm nói:

- Ừ, đúng là vấn đề này.

Hắn không muốn dùng não, sẽ chết tế bào não.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu hỏi:

- Tông sư, ta có cách, ngươi có tin ta không?

Lâm Phàm nói:

- Ngươi nói xem là cách gì đã, nếu có cách hay thì ta tin ngươi.

Người xét duyệt đưa ra một cách:

- Thế này đây tông sư, để Tri Tri Điểu nói chuyện với kẻ xâm nhập, bảo tông sư là người đánh giỏi nhất vực ngoại giới, muốn khiêu chiến đám cặn bã bọn họ, đặt ra thời gian và địa điểm, bao nhiêu người đến đều được. Có thời gian cố định như vậy thì chắc chắn có thể hấp dẫn càng nhiều kẻ xâm nhập.

Người xét duyệt còn có cách thứ hai, nhưng cảm giác không được tốt, rất dễ bị tông sư mắng.

Đó là tự mình đi khắp vực ngoại giới, chém chết hết kẻ xâm nhập.

Cách này rất mất thời gian, ít nhất một năm mới làm được.

Lâm Phàm bất ngờ:

-A!

Người xét duyệt tim rớt cái bịch, sao thế? Hay cách này có vấn đề?

Lâm Phàm vừa lòng gật đầu nói:

- Tốt, rất tốt, vậy thì thử cách của ngươi một lần xem sao. Làm như thế nào thì giao cho ngươi, nếu ngươi làm tốt, sau này gặp rắc rối có thể thoải mái tới tìm bản phong chủ.

Quả nhiên không thiếu người có trí tuệ.

Không chỉ một mình hắn thông minh.

Trí tuệ của người xét duyệt Tri Tri Điểu khá cao, nếu là đồ ngốc thì tuyệt đối không nghĩ ra cách cao đẳng như vậy.

Người xét duyệt ngây ngẩn, để gã lo việc này thì không tốt lắm:

- A?

Lâm Phàm hỏi:

- Có vấn đề?

Người xét duyệt vỗ ngực tự khen mình:

- Không, vấn đề gì đâu. Tông sư đừng thấy ta chỉ là người xét duyệt, thật ra con người của ta vừa có tài cán vừa có tài học.

Việc này đúng là hơi khó làm, nhưng hiếm lắm mới cho tông sư thấy điểm sáng của gã, dù khó khăn đến đâu cũng làm được.

- Ừm, đã nhìn ra, khi ngươi lần đầu tiên giao lưu với bản phong chủ là bản phong chủ đã cảm nhận được ngươi là người có tài học thực thụ từ trong lời nói của ngươi rồi. Làm người xét duyệt Tri Tri Điểu hơi không trọng dụng người tài, ngươi yên tâm, chờ hôm nào muốn đổi nghề cứ đến tìm bản phong chủ.

Lâm Phàm thích nhân tài, đặc biệt biết nhân tài có thể chia sẻ gánh nặng cho hắn.

Ngẫm lại Huyết Luyện Tôn Giả ngày xưa không biết ra sao rồi, Lâm Phàm chưa từng lo lắng gã sống hay chết.

Có nhiều người rải rác trong vực ngoại giới, không biết kết quả thế nào.

- Đa tạ tông sư, nhưng ta ở chỗ này rất vui vẻ, chỉ hy vọng nếu Tri Tri Điểu gặp rắc rối thì có thể nhờ tông sư giúp một tay.

Người xét duyệt không thể nói được chứ, nếu gã dám nói thì chủ nhân sẽ không tha thứ cho gã, chính gã cũng không thể tha thứ bản thân.

Lâm Phàm sảng khoái nói:

- Chuyện nhỏ, không thành vấn đề. Chờ hôm nào Tri Tri Điểu các ngươi gặp tai họa ngập đầu thì cứ tìm bản phong chủ, bảo đảm cho các ngươi an toàn.

Việc cỏn con.

Người xét duyệt nghe câu này thì muốn hộc máu.

Tông sư nói chuyện không khách khí gì hết. Nếu người khác nói câu đó thì gã đã trở mặt, nhưng thốt ra từ miệng tông sư là chân lý, hơn nữa là việc tốt vô cùng cho Tri Tri Điểu.

- Đi mau, đi mau, làm xong rồi mau thông báo với bản phong chủ. Địa điểm thì ở gần tông môn, đừng đặt xa quá, lãng phí thời gian.

Lâm Phàm sốt ruột, cách này khá ổn, đập chết hết kẻ xâm nhập là giàu to.

Một khu rừng rậm.

Không khí nặng nề, hơi thở chết chóc bao phủ trên trời.

Vương Phù dựa lưng vào thân cây, sắc mặt mệt mỏi nhưng không hoảng chút nào:

- Các vị đừng hốt hoảng, Vương Phù này đã nói sẽ mang các người đi chỗ an toàn thì chắc chắn làm được.

Nhóm người quanh gã không khá hơn gì, tinh khí thần chìm xuống.

Vương Phù rời khỏi tông môn đã qua thời gian rất dài.

Gã nghe lời của sư huynh, làm việc vững chắc, hơn nữa gã khá may mắn, trên đường tôi luyện quen một đám bằng hữu cùng chung chí hướng, tuy ngẫu nhiên có mâu thuẫn nhưng đều giảng hòa.

Vương Phù nhìn về phía thiếu nữ cách không xa.

Đó là thiếu nữ mà gã quen khi tôi luyện, có lai lịch khá lớn, là tôn nữ của lão tổ thế lực lớn đỉnh cao trong vực ngoại giới, xem như hòn ngọc quý trên tay.

Vương Phù vốn không mơ mộng gì, nhưng trên đường phiêu lưu hai người dần sinh ra tình cảm, tuy không nói rõ nhưng cả hai ngầm hiểu.

- An toàn? Hiện tại làm gì có nơi nào an toàn.

- Đúng rồi.

Một đám người nói chuyện, cảm thấy nơi nào cũng nguy hiểm.

Thiếu nữ lén có tình cảm với Vương Phù trông rất đẹp, mái tóc đen mun sáng bóng, vẻ mặt tự trách.

- Rất xin lỗi mọi người, là ta liên lụy các vị.

Nàng là tôn nữ của lão tổ đại giáo, Thư Âm, hiện giờ đám người chật vật như vậy cũng có phần lỗi thuộc về nàng.

Vương Phù nói:

- Thư Âm, chúng ta không thể khoanh tay mặc kệ việc này, muốn trách thì trách những kẻ xâm nhập đó quá đáng!

Vương Phù cảm thấy mệt mỏi, bất đắc dĩ.

Những kẻ xâm nhập thật sự quá mạnh, siêu khủng bố.

Cổ tay trái của Vương Phù bị chặt bỏ, với thực lực của gã đủ sức mọc ra chi gãy, nhưng bị kẻ xâm nhập trấn áp, hạ cấm chế trên cổ tay ngăn cản vết thương khép lại.

Thư Âm vô cùng lo lắng nói:

- Gia gia của ta . . .

Bọn họ vốn không chạy thoát được, nhờ gia gia của nàng cứu cả đám ra, cuối cùng gia gia bị kẻ xâm nhập trấn áp, bắt nhốt.

Thư Âm càng không ngờ nhị lão tổ có quan hệ thân thiết với gia gia vậy mà đầu vào phe kẻ xâm nhập, phản bội bọn họ. Nếu nàng không tôi luyện xong quay về nhà thì không hề hay biết chuyện này.

Vương Phù nhìn sắc mặt của mọi người, biết tâm trạng bọn họ đang rất tệ.

Vương Phù nói:

- Các vị, ta đã nói nhất định sẽ mang các người đến nơi an toàn, xin hãy tin tưởng vào ta. Tông môn của ta rất lợi hại, sư huynh của ta càng vô song cõi đời, những kẻ xâm nhập tầm thường không đáng lọt vào mắt sư huynh.

Nhưng không bao nhiêu người tin tưởng Vương Phù.

Lý do rất đơn giản.

- A.

- Ồ.

Một nam nhân ngồi bệch dưới đất nói:

- Vương Phù, ngươi đừng đùa, không thể nào, nếu thật sự mạnh như vậy thì sao ngươi ra nông nỗi này?

Gã là sức chiến đấu chủ yếu trong đội, nhưng gặp phải kẻ xâm nhập làm gã cảm giác mình như đứa bé bị người chộp trong tay

đánh.

Vương Phù nóng nảy nói:

- Thật sự, sư huynh của ta rất mạnh!

Rõ ràng gã nói thật nhưng sao chẳng ai tin?

- Chúng ta biết sư huynh của ngươi rất mạnh, nhưng so với kẻ xâm nhập thì thật sự không có cách nào so sánh, mạnh đến mấy có bằng gia gia của Thư Âm không? Đó là cường giả Đạo cảnh đỉnh lâu năm. Ngươi cũng thấy trận chiến ấy, gia gia của Thư Âm cũng bị kẻ xâm nhập trấn áp.

Vương Phù đứng bật dậy, nóng nảy la lên:

- Các ngươi đừng không tin, sao có thể so với sư huynh của ta?

Thốt lời xong Vương Phù cảm giác kỳ kỳ.

Quả nhiên, ánh mắt Thư Âm nhìn gã mang theo khó chịu, đau buồn.

Vương Phù muốn chửi thề, gã toàn nói thật nhưng vì sao không ai chịu tin?

Gã nói thật mà, không gạt người!

Chương 924: Tắm rửa thay đồ, thân thiện tiến lên

Vương Phù biết tạm thời không ai chịu tin lời gã nói, cảm xúc ức chế đó chỉ khi tự mình nếm trải mới hiểu được.

Nhưng Vương Phù có chút ít sức kêu gọi trong đoàn đội, dù mọi người đối mặt bất lực và tan vỡ vẫn chịu nghe theo gã.

Gã sẽ chứng minh cho mọi người biết sư huynh nhà gã thật sự rất lợi hại, không nói đùa, hơn nữa gã không phải loại người thích đùa.

Vực ngoại giới.

Tri Tri Điểu bắt đầu hành động.

Người xét duyệt có quyền hạn, hơn nữa đã xin với chủ nhân, Tri Tri Điểu xem như chuyên phục vụ cho Lâm Phàm.

Người ngoài có lẽ không rõ nhưng người quản lý Tri Tri Điểu sao không biết tình huống hiện giờ thế nào?

Kẻ xâm nhập đến, không ai trong vực ngoại giới có thể khoanh tay đứng ngó.

Người quản lý đã chắc chắn rằng sớm muộn gì cũng có trận đại chiến giữa toàn vực ngoại giới và kẻ xâm nhập. Y là tầng cao nhất Tri Tri Điểu, tuy chưa trải qua tình trạng vực ngoại giới dung hợp ngày xưa nhưng đọc một số ghi chép rải rác, biết sự phức tạp trong chuyện này.

Kẻ xâm nhập không dễ chọc.

Vực ngoại giới không cách nào ngăn cản, có ai không phục thì chỉ là châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình.

Kẻ xâm nhập tiên phong có tu vi Đạo cảnh, đặt ở chỗ nào trong vực ngoại giới đều là bá chủ một phương. Càng đừng nói nhiều người buông xuống, đây đúng là tai nạn.

Tông sư đứng ra muốn giết kẻ xâm nhập, đó là chuyện cầu còn không được, làm việc lớn to tát cho vực ngoại giới.

- Chuyện gì xảy ra? Sao có nhiều Tri Tri Điểu đến thế?

Tri Tri Điểu ba đuôi màu lam trong suốt bay lượn trên trời, túa ra bốn phương tám hướng.

Nhiều người rất ngạc nhiên, không biết có chuyện gì, Tri Tri Điểu bình thường không thường xuyên bay ra như vậy, chúng nó hầu như đưa bài xong sẽ bay đi ngay.

Một thư sinh nam phẩy quạt, nghiêm túc nói:

- Sắp xảy ra chuyện lớn rồi.

Người bên cạnh tò mò hỏi:

- A, sao biết hay vậy?

Bọn họ thật sự không nhìn ra, nhưng nhiều Tri Tri Điểu bay ra và thường xuyên như vậy thì đúng là chưa từng thấy.

- Ha ha, chờ xem đi, tất nhiên là việc lớn. Tổ chức bí ẩn Tri Tri Điểu chú trọng kiếm tiền, giờ đưa ra nhiều Tri Tri Điểu như vậy thì sao có thể là việc nhỏ được.

Thư sinh nghi ngờ việc này liên quan đến kẻ xâm nhập.

Vực ngoại giới hiện giờ có nhiều tin tức liên quan kẻ xâm nhập, nhiều người lo sẽ xảy ra chuyện gì.

Không biết kẻ xâm nhập đã tiêu diệt bao nhiêu thế lực lớn, một số thế lực sợ hãi thực lực của kẻ xâm nhập nên cam nguyện làm nô, có lẽ muốn móc nối với những bí ẩn sau lưng kẻ xâm nhập.

Việc này xem như công khai trong vực ngoại giới.

Bao nhiêu người sợ hãi nếu có hôm nào bị kẻ xâm nhập đụng phải thì chỉ có đường chết.

May mắn vực ngoại giới khá lớn, kẻ xâm nhập dù đông nhưng xác suất đụng độ rất thấp, xem như có cơ hội kéo dài hơi tàn.

- Tìm kẻ xâm nhập, tổ cha nó! Chạy đi đâu hết rồi!

Người xét duyệt Tri Tri Điểu quản lý tất cả, giờ việc này do một tay gã phụ trách, không làm chuyện gì khác nhưng phải làm thật tốt việc của tông sư.

Một tông môn hoang tàn.

Có đám kẻ xâm nhập tụ tập ở đó, bọn họ đang mở mang lãnh địa, thanh lý sạch tông môn, thế lực quanh Không Gian Thần Trụ.

Chịu thần phục thì thu làm nô, còn cứng đầu thì trực tiếp đánh chết.

Đơn giản, không có gì rắc rối.

- Hưm?

Nhóm kẻ xâm nhập ngước đầu lên, có con chim lạ bay vụt qua bầu trời.

Tri Tri Điểu trong suốt nên không sợ công kích, nó đáp xuống đất, mở miệng hỏi:

- Này, các ngươi có phải là kẻ xâm nhập không?

- Dân bản xứ các ngươi đều xưng hô chúng ta như vậy sao? Cũng tốt, chúng ta là kẻ xâm nhập, ngươi là ai?

Một nam nhân đứng ra, tóc dài xõa vai, mắt sâu thẳm tràn ngập tia sáng lực lượng.

Gã phát hiện con chim lạ này không sợ uy áp.

Tri Tri Điểu nói một tràng, mặc kệ sắc mặt của đối phương khó coi cỡ nào:

- Ta là Tri Tri Điểu, đến truyền lời cho các ngươi. Cường giả đệ nhất vực ngoại giới muốn giết hết các ngươi, đấu đơn hay đánh hội đồng tùy các ngươi chọn. Nhưng cường giả đệ nhất nói là đề nghị các ngươi cùng lên, hắn thích nhất là một mình đánh bầm dập cả đám các ngươi.

Nhóm kẻ xâm nhập nổi giận:

- Ngươi nói cái gì?

Đây là nhục nhã.

Bọn họ đến vực ngoại giới toàn gặp con kiến dân bản xứ, cũng có đụng phải một số người thực lực hơi mạnh, nhưng đều bị giết dưới uy thế của họ.

Hiện giờ có cường giả số một chó chết nào đó hẹn đánh nhau với họ, đúng là muốn chết.

- Ta là Tri Tri Điểu, nói chuyện chưa bao giờ lặp lại. Cao thủ đệ nhất vực ngoại giới nói nếu các ngươi sợ thì đừng đi, dù sao một ngày nào đó sẽ giết hết các ngươi, chém chết huynh đệ tỷ muội, và cả phụ mẫu của các ngươi, sẽ bắt nhốt thê tử của các ngươi, rồi còn . . .

Kẻ xâm nhập tức giận đến lỗ mũi xì khói:

- Ngậm miệng!

Nhục nhã, nhục vô cùng.

- Ngậm miệng cái gì, ta là Tri Tri Điểu, chuyên truyền bất cứ tin tức gì xảy ra trong vực ngoại giới cho mọi người. Thôi không nói nhảm nhiều, ta để lại thời gian và địa điểm, nếu các ngươi sợ thật thì mau tìm cái lỗ chôn mình. Lén nói cho ngươi biết, cường giả đệ nhất vực ngoại giới rất là tàn nhẫn, thích đập nát các ngươi. Tạm biệt.

Tri Tri Điểu nói xong bay lên cao, để lại một tấm bản đồ rồi biến mất.

- Khốn nạn!

Nhóm kẻ xâm nhập tức giận đến mụ đầu. Bọn họ cao ngạo, có huyết thống và bối cảnh cao nhất, sao cho phép những dân bản xứ này nhục nhã.

- Các vị, cường giả đệ nhất vực ngoại giới chó chết, đã vậy thì đi gặp hắn một lần, dùng đầu của hắn thay lời xin lỗi chúng ta!

- Không ổn, tuy dân bản xứ vực ngoại giới nhỏ yếu nhưng không chừng có rắc rối, phải cẩn thận thì hơn.

- Hừ, cẩn thận khỉ mốc, chúng ta nhiều người như vậy lẽ nào sợ hắn?

Đối với nhóm kẻ xâm nhập thì không thể nhịn nỗi nhục này, phải bắt đối phương trả giá đắt.

Tri Tri Điểu bay lượn trên trời, tìm kiếm kẻ xâm nhập.

Chỉ cần tìm được người là sẽ sổ một tràng nhục nhã trước hết.

Nhưng kẻ xâm nhập không dễ tìm, đặc biệt vào lúc này có nhiều

kẻ xâm nhập biến mất không dấu vết, không ai biết bọn họ đi đâu.

Đương nhiên còn có một số người vực ngoại giới đã bị kẻ xâm nhập hàng phục, nói cho họ biết người kia rất mạnh, dụ kẻ xâm nhập qua để tóm trọn ổ.

Rất nhiều hành động tương tự diễn ra.

Có kẻ xâm nhập không ngốc, không thể nào vì dăm ba câu nhục nhã mà khùng lên như sư tử.

Có kẻ xâm nhập cẩn thận ngẫm nghĩ rồi kiềm nén lửa giận trong lòng, tạm thời không so đo với đối phương.

Nhưng cách này đúng là hay.

Cơ bản ít có kẻ xâm nhập không giận điên lên.

Tất nhiên Tri Tri Điểu không thể tìm hết kẻ xâm nhập và mang nội dung đến cho họ.

Mấy ngày trôi qua.

- Tông sư, ổn rồi. Yên tâm, Tri Tri Điểu chúng ta đã cố gắng hết mức có thể mang những lời này đi. Theo Tri Tri Điểu báo về thì có số lượng siêu khủng đang hội hợp đến chỗ này.

Tâm tình của người xét duyệt rất tốt, làm việc cho tông sư lần đầu đã thành công, cảm giác đó rất sung sướng.

Lâm Phàm mừng rỡ:

- Tốt, tốt lắm, ngươi làm việc thật giỏi, ta rất vui mừng.

Đặc biệt nghe nói số lượng siêu khủng tụ hợp lại chỗ này làm máu trong người hắn sôi sùng sục, sướng lên mây.

Lần này phải giết đến trời long đất lở.

Còn về trong kẻ xâm nhập có người tốt hay không, liên quan quái gì đến hắn.

Ý niệm phải thông đạt.

Hắn nói bằng hữu thì đều là người tốt.

Hắn bảo kẻ thù thì đều là người xấu.

Giết là được, không có gì phải xoắn.

Người xét duyệt chần chừ một chút, cuối cùng vẫn hỏi:

- Tông sư có chống lại nổi không? Lần này rất nhiều người đến, nếu không chống nổi thì không tưởng tượng được hậu quả.

Lâm Phàm kinh ngạc nói:

- A? Ngươi nói cái kiểu gì, gì mà có thể chống nổi hay không? Bản phong chủ còn cần phải chống chọi? Ngươi nên hỏi là bọn họ có thể đỡ được mấy gậy.

- Đúng đúng, tông sư lợi hại, tông sư vô địch, ta không hỏi nữa.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu không nói nhiều, tông sư có suy nghĩ của riêng mình, gã mặc kệ.

Quá trình chờ đợi là giày vò người nhất.

Lâm Phàm biết có nhiều kẻ xâm nhập đến, nhưng bọn họ còn chưa tới nơi, hắn chỉ có thể đi dạo trong tông môn, nhìn ngó khắp nơi, lòng thầm tính toán sẽ có bao nhiêu người.

Hôm nay.

Thời tiết hơi âm u, mây đen dày nặng cuồn cuộn trên bầu trời.

Lữ Khải Minh nhìn sư huynh ngồi một chỗ, hơi lo lắng. Đã hai ngày rồi, sư huynh không nhúc nhích chút nào, có phải đã xảy ra chuyện gì?

Lữ Khải Minh không biết sư huynh bị gì, ít khi gặp phải tình huống như vậy.

Rồi gã đột nhiên thấy sư huynh nhích nhẹ.

Lâm Phàm mở mắt ra:

- Đã đến lúc. Lữ sư đệ, ta đi tắm rửa thay đồ, nghênh tiếp trận đại chiến.

Hắn đã cảm nhận được phương xa xôi truyền đến hơi thở.

Hương vị kia tuyệt đối không nhầm lẫn được.

Với mùi khác thì Lâm Phàm không chắc chắn chứ với điểm, dù

bên trong lẫn phân chó thì hắn vẫn ngửi ra được.

- Ta đi chuẩn bị cho sư huynh ngay!

Lữ Khải Minh chạy chậm rời đi, sư huynh muốn tắm rửa thay đồ, đây là việc lớn, gã phải tự tay làm.

Lâm Phàm định nói chuyện nhưng Lữ sư đệ đã chạy mất bóng, hắn cảm thấy bất đắc dĩ.

Mật thất.

Nơi này là bến cảng tâm hồn của hắn, không thể vứt bỏ.

- Điểm từ phương xa đến, làm phong chủ của Vô Địch phong Viêm Hoa tông đương nhiên phải chân thành, nhiệt tình tiếp đón bọn họ, phải đi qua với bộ dạng rạng rỡ nhất.

Leng keng!

Kiếm Thái Hoàng bay ra.

Uy năng của ba thanh kiếm này rất lợi hại, đặc biệt là kiếm Thái Hoàng, đã được khảm vào đá quý căn nguyên thì càng mạnh mẽ đến tột độ, không thua gì cây búa của hắn.

Xoẹt!

Cửa cổ.

Mười giây sau.

Hắn mở mắt ra, tinh khí thần lên đến đỉnh, toàn thân rực rỡ hẳn lên, mỗi lỗ chân lông toát ra hơi thở đều sạch sẽ.

Lâm Phàm đẩy mở cửa đá, đi ra ngoài.

Lữ Khải Minh chạy nhanh lại:

- Sư huynh, đã chuẩn bị nước nóng, có thể đi tắm thay đồ.

Lâm Phàm nói:

- Không cần, ta tắm rửa xong rồi.

Lữ Khải Minh ngây người:

- A?

Gã hoang mang, tắm rửa thay đồ ở đâu?

-Lữ sư đệ, kêu các đệ tử tập hợp chờ ta trở về rồi cùng nhau đi chôn xác.

Lâm Phàm háo hức hăm hở.

Siêu hưng phấn.

Chương 925: Đây là lần đầu tiên của ta

Chỗ đã hẹn trước.

Nhiều kẻ xâm nhập tụ tập.

Tri Tri Điểu lần lượt tìm từng người nhục nhã, người bình thường không nhịn được.

Bản thân Lâm Phàm nếu bị ai chạy tới nhục nhã vào mặt thì hắn cũng không nhịn nổi, không đánh đối phương dẹp lép rất khó bình ổn nỗi lòng.

Một nam nhân toàn thân bao phủ huyết vụ, giọng lạnh băng nói:

- Bà nội nó, dân bản xứ to mồm ở đâu? Kêu chúng ta tới đây mà hắn đâu rồi?

Nhóm kẻ xâm nhập cách gã thật xa, không muốn đứng gần.

Quá nguy hiểm.

- Hừ, không ngờ chúng ta bị dân bản xứ đùa giỡn. Cường giả đệ nhất vực ngoại giới chó chết gì, ta thì thấy hắn là kẻ yếu hèn mới đúng.

- Thì đó, nếu hắn không đến là hôm nay chúng ta sẽ đại khai sát giới, giết cho vực ngoại giới máu chảy thành sông!

Bọn họ có bản lĩnh đó, những người có mặt mấy ai không có tu vi Đạo cảnh? Họ cùng nhau ra tay, rất muốn hỏi vực ngoại giới có bao nhiêu người ngăn cản được?

Đang lúc nhóm kẻ xâm nhập chửi rủa thì phương xa có bóng đen bay tới.

- A?

Nhóm kẻ xâm nhập nhìn thoáng qua rồi thôi, bọn họ tràn đầy tự tin vào thực lực của mình, không tin có ai trấn áp họ được.

Rất nhanh, họ thấy rõ bóng đen kia thật ra là hình người, tay cầm con yêu thú to lớn, hình như đã bị nướng qua, tỏa mùi thơm nức mũi.

Có kẻ xâm nhập hỏi:

- Ngươi là ai?

Lâm Phàm vỗ đồ ăn yêu thú sau người, nói:

- Ngại quá, tới trễ. Ta là cường giả đệ nhất vực ngoại giới, cũng là người sẽ đập nát các ngươi ra. À, đừng khách sao với ta, bữa ăn ngon này là ta chuẩn bị cho các ngươi. Tốt nhất là các ngươi hãy ăn một ít, thà là quỷ no chết chứ đừng làm quỷ chết đói, không thì xuống dưới không có mà ăn, đáng thương.

Lâm Phàm vốn đến sớm hơn, nhưng ngẫm lại nhóm kẻ xâm nhập ngàn dặm xa xôi lại đây, không thể tay không đi đón họ. Cho nên hắn đi giữa đường thì vòng sang chỗ khác tìm một con yêu thú, làm thịt nó, nướng xong đưa đến cho nhóm kẻ xâm nhập.

Kẻ xâm nhập xung quanh nghe mấy lời này thì tức điên, quá đáng.

Bọn họ không ngờ dân bản xứ này thật sự càn rỡ nhục nhã họ đến vậy, nếu không giết đối phương thì không cách nào lấy lại mặt mũi.

Nam nhân toàn thân ẩn trong huyết khí bước ra một bước:

- Ngươi rất cuồng vọng.

Hư không chấn động, huyết khí vô biên từ bên chân gã lan tràn ra ngoài, kết thành lưới máu.

Kẻ xâm nhập đều lùi ra sau, không muốn dính vào lưới máu này, chẳng ai biết dính vào lưới có bị đối phương hấp thu máu của mình không.

Lâm Phàm xé miếng thịt từ người yêu thú nướng chín nhét vào miệng:

- Ngươi ăn thịt không? Ngon ghê, ta cố ý nấu cho các ngươi, bỏ nhiều gia vị, ngon không thể tả, vào miệng tan ngay.

Nam nhân có huyết khí vờn quanh người tức giận quát:

- Ăn gì mà ăn! Dân bản xứ, hôm nay là ngày chết của ngươi!

Vì gã quá kích động nên huyết khí như sóng triều trào dâng.

Lâm Phàm hơi ngước đầu:

- Hưm? Được rồi, nếu không ăn thì đi chết đi!

Hắn giơ thức ăn yêu thú ném về phía đối phương.

Ầm ầm!

Uy thế kinh người.

Thức ăn yêu thú nghiền áp hư không, bộc phát ra lực lượng kinh người. Lực lượng đó quá khủng bố, nhóm kẻ xâm nhập ở gần đó cảm giác không khí quanh người dao động mạnh.

Nam nhân người quấn quanh huyết khí vừa kinh vừa giận:

- Muốn chết!

Không ngờ dân bản xứ ném thứ thô tục này về phía gã.

Nam nhân đánh trả, gã muốn dùng lực lượng khủng bố nhất nghiền áp dân bản xứ.

Nhưng ngay giây phút này, nam nhân mặt biến sắc, lực lượng của gã mới bùng nổ đã tuột nhanh.

Bùm!

Khi mọi người chưa phản ứng lại thì không gian nổ.

Lâm Phàm lại vác thức ăn yêu thú trên vai, bất mãn nói:

- Không ăn thịt thì thôi, còn muốn giết ta, thật đáng giận!

Người thời này không có tình yêu gì cả.

Hắn khó khăn làm ra món ăn ngon định tặng cho bọn họ, nào ngờ bị từ chối gay gắt, thật khiến người đau lòng.

- A?

Nhóm kẻ xâm nhập ngây người, chuyển tầm mắt nhìn qua. Nơi đó đâu còn bóng dáng ai, chỉ có hư không đen ngòm từ vụ nổ.

Người đã biến mất.

Trong chớp mắt, không phản ứng lại, cứ thế giết kẻ mà bọn họ còn phải kiêng kị sao?

Răng rắc, răng rắc!

Lâm Phàm xoa sau gáy, bẻ cổ.

Hắn cực kỳ bất mãn nói:

- Này, ta hỏi các ngươi có ăn không?

Khó khăn làm ra món ngon, nếu không ai nhấm nháp thì rất tiếc nuối.

Kẻ xâm nhập trầm giọng lặp lại:

- A?

Tạm thời không ai nói chuyện.

Lâm Phàm đếm kỹ, quá đông người, với trí tuệ hiện giờ của hắn trừ phi đối phương đứng yên cho hắn đếm từ từ mới được. Còn như thế này thì bỏ đi, rất đau não, đếm đến cuối cùng chưa chắc đếm đúng số người.

Có kẻ xâm nhập liếc nhau, biến mất tại chỗ như chưa từng xuất hiện.

Đó là vì họ thi triển thần thông nào đó, khiến bản thân hòa vào hư không, hoặc nên nói là dung hợp với thiên đạo.

Lâm Phàm thất vọng nói:

- Phiền ghê, đều không chịu ăn sao, nếu thế thì . . .

Làm nhiều vậy mà không khiến đối phương vui vẻ, cho đến nay chỉ là hắn tự nguyện.

Có kẻ xâm nhập mở miệng nói:

- Ăn, chúng ta ăn!

Bọn họ thấy những người ẩn vào hư không, chờ nhóm người kia đánh lén thành công sẽ là lúc dân bản xứ này chết, giờ họ lên tiếng vì muốn hấp dẫn đối phương chú ý.

Lâm Phàm mỉm cười hỏi:

- Thật không?

Tuy chút nữa hắn sẽ chém chết hết, nhưng thức ăn hắn làm ra được bọn họ hoan nghênh cũng xem như khen ngợi hắn.

Đột nhiên!

Bộp!

Vang tiếng cười trầm thấp:

- He he.

Đôi tay lòn qua cánh tay Lâm Phàm ra sau gáy, mười ngón đan vào nhau siết chặt.

- Bị ta bắt lấy rồi, để xem ngươi trốn chỗ nào.

- Tốt!

Lại có kẻ xâm nhập xuất hiện hai bên chân Lâm Phàm, quấn lấy đôi chân của hắn.

Quấn quanh hình tam giác, hình thành phong tỏa lực lượng.

Lâm Phàm bất mãn nói:

- Này, còn chưa bắt đầu đánh mà các ngươi làm vậy có được không?

Tuy đối phương ra tay không có gì đáng trách, nhưng chưa bắt đầu, chưa nhấm nháp thức ăn ngon đã làm vậy thì thật kỳ cục.

Lâm Phàm cười nói:

- Nhưng không sao, đã có người muốn ăn đồ ta nấu cũng coi như việc vui trước khi chiến đấu.

Hắn cảm nhận lực lượng của ba người rất mạnh, phong tỏa đúng chỗ, đổi lại người khác e rằng không vùng thoát được.

Kẻ xâm nhập lên tiếng:

- Ra tay!

Bọn họ không ngốc, ngay từ đầu đã cảnh giác. Thực lực của đối phương rất mạnh, dám chống đối bọn họ tất nhiên có chỗ dựa vào.

Nếu không phải hắn quá vô tri thì đã không bị khóa người dễ

vậy.

Lâm Phàm hỏi:

- A? Các ngươi muốn ăn đồ ta làm chẳng lẽ là nói dối lừa ta?

- Đồ ngu, cái thứ như vậy để dành cho ngươi xuống dưới ăn từ từ đi!

Nhóm kẻ xâm nhập không ngờ dân bản xứ này ngu đến thế, cho bọn họ cơ hội.

Nếu đấu cứng, với số người và thực lực của họ rất dễ giết dân bản xứ, nhưng sẽ bị mất nhiều người.

Giờ thì tốt rồi, làm đối phương mắc câu, không thể đánh trả.

- Các ngươi thật là khiến người không vui, ta chân thành đối xử với các ngươi vậy mà nỡ lừa ta, thế thì thôi không nói nhiều nữa.

Vừa dứt lời.

Răng rắc!

- Cái gì?

Kẻ xâm nhập áp chế Lâm Phàm chợt phát hiện thân hình của đối phương biến đổi lớn.

Thân thể không có cơ bắp bắt đầu phình to, cánh tay, chiều cao đều phồng lên.

Mười ngón tay đan vào nhau không thể siết chặt dân bản xứ, ngón tay dần tách rời ra.

- A, đừng hòng thoát khỏi tay ta!

Đối với kẻ xâm nhập này thì để Lâm Phàm thoát khỏi tay mình chẳng khác nào . . .

Gã chưa nghĩ xong đã thấy cảnh làm gã trố mắt líu lưỡi.

Gã ngẩn ngơ đứng tại chỗ, đôi tay siết chặt đã thả lỏng, cứng ngắc treo sau lưng đối phương. Đặc biệt cơ lưng của đối phương như mũi nhọn sắc bén dí sát ngực gã.

- Cái này . . .

Binh!

Bốp!

Vang hai tiếng trầm đục.

Hai kẻ xâm nhập ôm đôi chân Lâm Phàm như đạn pháo bay vọt lên trời, nổ tung, máu thịt như pháo hoa nở rộ xinh đẹp.

- Lâu rồi không bắn pháo hoa, nhớ ghê, ta đã sớm đến cảnh giới không dùng tay vẫn có thể bắn pháo hoa.

Quen tay rồi, có tiến bộ lớn trong cách khác.

Kẻ xâm nhập treo sau lưng Lâm Phàm muốn trốn, nhưng khi gã định nhúc nhích thì một bàn tay khổng lồ chộp tới, bao phủ gã.

Bộp!

Đầu gã bị bàn tay chộp trúng, hai chân đá lung tung muốn vùng vẫy.

Nhóm kẻ xâm nhập ngẩn ngơ:

- Không thể nào! Sao hắn . . .

Không ngờ đối phương có thể vùng thoát, thuật phong tỏa của ba người kia có thể phong ấn lực lượng trong người đối phương, nhưng xem tình huống hiện giờ thì vô dụng rồi.

- Rất không thân thiện, hơn nữa ta ghét kẻ không chân thành.

Lâm Phàm co tay bóp.

Phụp!

Kẻ xâm nhập bị chộp trong lòng bàn tay hắn nát bấy, máu thịt chảy dọc theo móng tay rơi tí tách.

Tùy tay bóp chết cường giả Đạo cảnh, cảnh tượng này làm nhiều kẻ xâm nhập sợ teo tim.

Quá mạnh, hoặc nên nói là siêu khủng bố.

- Lãng phí thức ăn là đáng xấu hổ, các ngươi không ăn thì bản phong chủ tự ăn.

Lâm Phàm nhét yêu thú vào miệng, nhai ngồm ngoàm.

Rõ ràng rất ngon!

Hắn cắn nát xương cốt, nuốt vào bụng.

Rôm rốp rôm rốp!

Nhóm kẻ xâm nhập không nhúc nhích, mọi người đã hóa đá, bên tai chỉ có tiếng dân bản xứ cắn xé yêu thú.

- Bực mình, đồ ăn ngon vậy mà không ai ăn, khiến người khó chịu quá!

Đây là lần đầu tiên hắn chuẩn bị bữa cơm cuối cùng cho kẻ địch, vậy mà không ai nhấm nháp. Cảm giác này rất bực mình, rất bất đắc dĩ.

Nhóm kẻ xâm nhập đã bao vây Lâm Phàm, người bình thường gặp trận thế hung hãn như vậy đã sợ đến ướt quần.

Nhưng trong kẻ xâm nhập đã có người bị Lâm Phàm hù sợ.

- Vị huynh đài này, để ta ăn một miếng, ăn xong rồi ta rời đi, ngươi coi như ta chưa từng đến được không? Tuy ta là kẻ xâm nhập nhưng đến từ tộc lớn, có tu dưỡng rất cao, và có phẩm chất quý tộc.

Kẻ xâm nhập này không muốn đấu cứng, chỉ mong rời đi.

Bùm!

Lâm Phàm phất tay đánh nát đối phương:

- Không cần, Lâm Phàm này không phải loại người cần người khác tội nghiệp. Các ngươi không ăn là vì các ngươi mù mắt, không cho các ngươi một miếng nào!

Lâm Phàm nhai ngồm ngoàm, ăn xong miếng cuối cùng.

- Được rồi, nhào vô, hãy để bản phong chủ đập chết các ngươi!

Rầm!

Lâm Phàm lấy cột đá ra, muốn đập bẹp toàn bộ kẻ xâm nhập.

Hung uy trấn áp chư thiên, chiến ý dạt dào.

Vì điểm.

Liều!

Chương 926: Đồ chó chết nhà ngươi

- Các vị, lên tinh thần nào! Rất nhanh sẽ đến tông của ta, hễ sư huynh của ta ra tay là những kẻ xâm nhập kia tan tác hết.

Vương Phù đi ở phía trước dẫn đường, đồng bạn theo sau đều ỉu xìu, tinh thần không cao.

- Ài, Vương Phù, dọc đường đi chúng ta suy nghĩ thông rồi, ngươi làm như vậy chẳng qua muốn cho chúng ta lên tinh thần. Được rồi, chúng ta biết ngươi có ý tốt, nhưng thật sự rất mệt mỏi.

- Đúng rồi, tâm tình của Thư Âm đang không vui, luôn lo lắng cho gia gia của nàng, dù sư huynh của ngươi lợi hại đến đâu thì có giúp được gì không?

Mọi người đều ủ rũ, chứng kiến sự khủng bố của kẻ xâm nhập đã đánh tan niềm tự hào trong lòng họ.

So với kẻ xâm nhập thì bọn họ chỉ như rác rưởi, hoặc không bằng cả rác.

Bọn họ là không khí, không tồn tại trong mắt kẻ xâm nhập, phẩy tay có thể tiêu diệt.

Vương Phù lắc đầu, rất bất đắc dĩ, sao nói gì cũng không ai chịu tin?

Với tính cách của gã không lẽ là hạng người lừa đảo sao? Gã đã nói bao nhiêu lần với đồng bạn rằng sư huynh của ta thật sự rất mạnh, dù các ngươi thấy tận mắt cũng không cách nào cảm nhận được sức mạnh đó.

Thư Âm nói:

- Vương Phù, chờ đến Viêm Hoa tông rồi các ngươi hãy ở lại, ta phải trở về cứu gia gia của ta.

Thư Âm đã nghĩ thông rồi, dù thế nào cũng quyết đi cứu gia gia.

- Thư Âm, đừng sốt ruột, chỉ cần ta bẩm báo sư huynh thì chắc chắn sư huynh sẽ giúp nàng.

Vương Phù bực bội muốn đập phá, đã lặp lại bao nhiêu lần mà sao không chịu tin.

Thật sự cho rằng Viêm Hoa tông yếu lắm sao?

Đương nhiên Viêm Hoa tông không phải tông mạnh, nó rất nhỏ yếu khi so với những thế lực lớn. Nhưng trong tông môn có sư huynh, đó là tồn tại vô địch, dù là lão tổ của các thế lực lớn khi thấy sư huynh cũng phải khách khí.

Thư Âm lắc đầu từ chối ý tốt của Vương Phù:

- Vương Phù, đa tạ ngươi, nhưng sư huynh của ngươi thật sự không thể giúp gì cho ta, việc này chỉ có thể dựa vào bản thân ta.

Đối với Vương Phù thì nếu để sư huynh biết chuyện này sẽ xảy ra việc lớn, nên gã hy vọng Thư Âm đừng tỏ ra quá mức không tin tưởng khi ở trước mặt sư huynh. Nếu chọc sư huynh không vui thì sẽ có chuyện.

Tuy gã rời tông thời gian dài nhưng lúc còn ở tông môn nghe đồn sư huynh là người tốt, mỗi tội rất cuồng bạo, không nương tay với muội tử.

Một đấm có thể đánh nát đầu chó của cô nương.

Chốc lát sau.

Vương Phù tự hào nói:

- Đến rồi, đến Viêm Hoa tông rồi, đó chắc là tông của ta.

Gã có thể giới thiệu tông môn của mình cho bất cứ ai, dù tông môn của đối phương mạnh hơn tông môn của mình thì gã không hề thấy ngại ngùng.

Mọi người ngước đầu lên, biểu tình không thay đổi nhiều.

Ở trong mắt họ thì tông môn này rất khá, trông có vẻ mạnh, nhưng chưa đủ khiến họ rung động.

Tông môn của Thư Âm đồ sộ hơn Viêm Hoa tông nhiều, mạnh hơn rất nhiều.

Nên bọn họ không thèm để bụng sư huynh mà Vương Phù nhắc tới, hoặc nên nói là không quan tâm.

Dù mạnh thật thì sẽ mạnh tới đâu?

Chẳng lẽ bằng với gia gia của Thư Âm?

Chuyện này là không thể nào.

- A! Đừng!

Một kẻ xâm nhập biểu tình hoảng loạn, khoảnh khắc đánh nhau gã mới biết chênh lệch với dân bản xứ này lớn cỡ nào.

Không có chút sức chống cự, không một chút nào.

Không cam lòng, sợ hãi tích trữ trong lòng gã.

Binh!

Lâm Phàm cầm cột đá quét qua, kẻ xâm nhập cường đại đến không thể so sánh ở trong mắt người khác nhưng vào tay hắn chỉ là điểm số, phất tay đập bẹp.

Mưa máu từ trên cao rơi xuống, nhuộm đỏ mặt đất.

Lâm Phàm cười lớn:

- Ha ha ha ha ha ha! Sảng khoái, nào, bản phong chủ chơi với các ngươi!

Lâm Phàm chưa bao giờ thể nghiệm tăng điểm nhanh chóng mặt như vậy, dù lẩn vào đàn yêu thú cũng không kiếm mau như thế.

- Không thể nào! Sao vực ngoại giới có dân bản xứ như vậy? Thực lực của hắn hơn xa Đạo cảnh, chúng ta không thể sánh bằng!

- Đi, trốn mau lên!

Nhóm kẻ xâm nhập bị giết đến tay chân rụng rời, bọn họ hiểu đối phương cố ý nhục nhã vì muốn dụ họ đến rồi tóm trọn ổ. Đây không phải hành vi tự sát mà là bọn họ quá ngu tự tìm đường chết.

Lâm Phàm ngẩng đầu, mở Hữu Sắc Nhãn Tình ra:

- Muốn chạy? Đã hỏi đôi mắt của bản phong chủ chưa?

Oong oong!

Dao động vô hình bao phủ hư không.

Trong lòng mọi người đốt cháy lửa giận khó thể dập tắt.

Là tức giận, là mối hận.

Toàn bộ là sát ý với Lâm Phàm.

- Khốn kiếp, ta muốn giết ngươi!

Nhóm kẻ xâm nhập rơi vào điên khùng, trong đôi mắt chỉ muốn hung hăng chém giết, chém chết dân bản xứ này.

Binh!

Bốp!

- Xử hết đám kẻ xâm nhập này, tìm được công pháp rồi tăng lên nội tình thì có lẽ sẽ có cơ hội bước và cảnh giới càng cao, khi đó dù có kẻ xâm nhập mạnh hơn nữa cũng có thể giết hết.

Uy thế khủng bố vô biên ập đến quanh hắn.

Những kẻ xâm nhập bùng nổ lực lượng hung tàn nhất, không giữ lại chút gì để phòng thủ.

Đóng kín.

Kẻ xâm nhập đến gần, hắn đóng Hữu Sắc Nhãn Tình lại.

Bắt đầu giết!

Bùm!

Máu tuôn ồ ạt, tay cầm cột đá đập một phát dẹp lép cả đám kẻ xâm nhập.

Có kẻ xâm nhập phản ứng lại, biểu tình sợ hãi:

- Sao có thể như vậy? Rõ ràng đã muốn trốn mà?

Mới rồi sắp chạy thoát mà sao bây giờ trở về?

Tình huống gì đây?

Lâm Phàm bỗng lộ vẻ mặt sửng sốt, hắn không ngạc nhiên vì thực lực của kẻ xâm nhập mà do một người thi triển ra thần thông khá quen mắt.

- Bí pháp không truyền ra ngoài của Viêm Hoa tông, Chân Khí

Huyền Thiên Công!

Chỉ có các đời tông chủ mới tu luyện môn phái này, dù là lão sư cũng chưa luyện nó.

Nhưng về sau vì có Lâm Phàm nên môn công pháp này mở rộng cho đệ tử tông môn tu luyện, không tính là bí mật gì, hắn cũng có nghiên cứu qua, nó không phải ngạnh công nên hắn chỉ đọc lướt qua.

Công pháp mà kẻ xâm nhập thi triển có bóng dáng của Chân Khí Huyền Thiên Công nhưng uy lực mạnh mẽ hơn.

Bùm!

Lâm Phàm biến mất tại chỗ, khi xuất hiện đã đến trước mặt kẻ xâm nhập kia.

Hắn vươn tay đập tan lực lượng này, bắt lấy kẻ xâm nhập trong ánh mắt khủng hoảng của gã.

Tạm thời không giết tên này, đợi chút nữa có việc muốn hỏi.

Không biết qua bao lâu.

Cột đá trong tay Lâm Phàm dính đầy máu tươi, nhỏ tí tách.

Bên dưới dày đặc xác chết, đập thủng các hố sâu.

Kẻ xâm nhập bị Lâm Phàm giữ lại nuốt nước miếng, tay chân mềm nhũn, sợ đứng tim:

- Ta . . .

Lâm Phàm hỏi:

- Ngươi tên là gì?

Vì sao có cảm giác tên này dính dáng đến Viêm Hoa tông?

Khuôn mặt Trương Tiếu kiên cường, có ý chí bất khuất, nhưng giờ nhìn hoàn cảnh xung quanh thì gã sợ đến không nói nên lời.

- Đại ca, tên của ta là Trương Tiếu.

Trương Tiếu dè dặt nhìn đối phương, dân bản xứ này quá mạnh, mạnh đến nỗi gã không dám hống hách.

Chỉ muốn sống.

Nếu biết trước thì gã đã không đến đây.

Lâm Phàm vung cột đá, hỏi:

- Ngươi mới thi triển công pháp kia là gì? Trả lời thành thật câu hỏi của ta, nếu không sẽ dùng cột đá đâm thủng ngươi.

Trương Tiếu hít thở dồn dập. Cột đá thô như vậy nếu đâm xuyên qua sẽ chết người, mông của gã không to như thế.

Trương Tiếu phập phồng lo sợ không dám giấu diếm:

- Chân Viêm Huyền Thánh Pháp.

- Thế lực của ngươi tên là gì?

Thật lâu sau.

Biểu tình của Lâm Phàm hơi phức tạp.

Tên thế lực không dính dáng gì với Viêm Hoa tông.

Nhưng mà . . .

Chí Minh Thánh Viêm Đế.

Đây là tồn tại lớn nhất và tối cao trong thế lực của Trương Tiếu.

Lâm Phàm nghi ngờ đó là Viêm Hoa Đại Đế, hắn chỉ nghi thôi, không dám xác định.

Chân Viêm Huyền Thánh Pháp có nhiều bóng dáng của Chân Khí Huyền Thiên Công.

Không, nên nói là Chân Khí Huyền Thiên Công bị khắc ra từ khuôn mặt của đối phương, phiên bản lỗi hoặc nên nói là xuất bản lần đầu.

Trương Tiếu mếu máo:

- Đại ca, điều nên nói thì đã nói rồi, có thể thả ta đi không?

Gã hối hận thắt ruột, nếu biết trước sẽ nguy hiểm như vậy thì dù đánh chết gã cũng quyết không đến.

Nhưng giờ nói gì cũng đã muộn, Trương Tiếu chỉ hy vọng đối

phương nghĩ tình gã thành thật trả lời mà thả gã đi.

Trương Tiếu co giật, chảy nước mắt nước mũi:

- Cầu xin đại ca hãy tha cho ta, ta sẽ cảm tạ cả nhà của ngươi!

Dục vọng muốn sống khiến gã trở nên hèn nhát.

Lâm Phàm không trả lời, hắn luôn đăm chiêu.

Càng nghĩ càng cảm giác kinh người, nếu đúng vậy thì chuyện này thú vị, nếu người đó là Viêm Hoa Đại Đế thì chắc đã thay đổi theo chiều hướng xấu rồi.

Nếu đánh nhau thì biết làm sao bây giờ?

Vấn đề rất nghiêm trọng, phải quay về bàn bạc kỹ với lão sư.

Trương Tiếu dè dặt hỏi:

- Đại ca có nghe được ta nói gì không?

Lâm Phàm nheo mắt bắn ra sát ý:

- Ngươi mắng ta?

- Hả?

Trương Tiếu ngây người, cái quỷ gì?

- Đại ca, ta không mắng ngươi, ta mắng ngươi bao giờ?

Lâm Phàm khen ngợi, hoàn toàn là mở mắt nói dối:

- Ngươi lại mắng ta, ngươi mắng rằng có giỏi thì giết ta đi, ta không sợ chết! Gan dạ đấy, lá gan rất lớn.

Hắn sẽ không bỏ qua số điểm nào, nếu không sẽ bị trời giáng sét vì phá sản.

Trương Tiếu sắp nổi điên:

- Mợ nó, đại ca không thể làm vậy! Ta nói lời như thế bao giờ?

Chưa từng gặp ai nói dối trắng trợn như thế.

Lâm Phàm tức giận nói:

- Trời, ngươi còn mắng bản phong chủ là thứ chó má, sẽ có người báo thù cho ngươi? Tốt, tốt lắm, bản phong chủ chống mắt xem sẽ có ai đến báo thù cho ngươi.

Trương Tiếu trừng mắt nhìn Lâm Phàm, gã tuyệt vọng:

- Đồ chó chết nhà ngươi . . .

Bùm!

Đầu nổ nát.

Lâm Phàm tùy tay ném Trương Tiếu xuống, chút nữa sẽ có người đến dọn dẹp.

Hắn giơ ngón tay lên, vô số trữ vật giới chỉ bị triệu về, chúng nó bay lơ lửng, đều bị chiếm đoạt.

Tông môn.

- Lữ sư huynh, sư huynh đâu rồi?

Vương Phù trở lại gây ồn ào, đệ tử Vô Địch phong đều biết gã.

Lữ Khải Minh hỏi:

- Vương sư đệ, sư huynh ra ngoài giết địch, rất nhanh sẽ trở về. Những người này là bằng hữu quen biết bên ngoài?

Vương Phù tò mò hỏi:

- Ừ, đều là bằng hữu quen biết lúc ta ở bên ngoài. Sư huynh đi giết địch? Giết ai.

Có thể làm sư huynh ra tay thì chắc chắn không phải hạng người vô danh.

Lữ Khải Minh trả lời:

- Kẻ xâm nhập.

Các đệ tử đi theo Vương Phù trở về nhìn Lữ Khải Minh, tuy không lộ biểu tình gì nhưng trong mắt họ lộ tia thất vọng.

Yếu, yếu xìu.

Vương Phù gọi người này là sư huynh đủ biết tông môn chẳng

mạnh bao nhiêu.

Nếu Lữ Khải Minh biết sẽ mắng đối phương thúi mặt, ta yếu là tội sao?

Quản lý Vô Địch phong mệt lắm biết không? Một đám không kiến thức.

Vương Phù lợi hại như vậy là vì đoàn người cùng nhau tôi luyện ở bên ngoài, trải qua vô số hung hiểm mới được đến kết quả này, ru rú tu luyện trong tông môn sao sánh bằng được.

Lữ Khải Minh đưa mắt nhìn phương xa, thấy bóng người kia thì kêu lên:

- A! Sư huynh về rồi!

Đám người ngước đầu lên, tràn ngập mong đợi.

Người đi theo Vương Phù trở về cũng ngẩng đầu nhìn, nhưng ôm nỗi thất vọng, không mang bất cứ hy vọng nào.

Có thể mạnh đến mức nào?

Bọn họ muốn biết hắn có thể mạnh đến cỡ nào.

Chương 927: Lời này đều là hắn tự nói thì có vấn đề gì

Lữ Khải Minh tràn đầy tôn sùng sư huynh, gã hỏi:

- Đã giải quyết xong hết rồi hả sư huynh?

Lâm Phàm cười nói:

- Sư đệ hỏi cũng như không, nếu chưa giải quyết thì sao ta quay về.

Hắn nhìn sang bên cạnh, kinh ngạc kêu lên:

- Sư đệ đã về?

Vương Phù cười tươi, nụ cười rất nhớ sư huynh:

- Ừ, vừa trở về. Lữ sư huynh nói sư huynh có việc nên ta đứng đây đợi.

- Trở về thì tốt rồi, khá quá chứ, tăng tiến tu vi rất nhanh, chắc chịu khổ nhiều khi ở bên ngoài.

Ở bên ngoài mà thực lực tăng lên thì phải trải qua rèn luyện, Lâm Phàm thừa nhận ra ngoài xông xáo sẽ tiến bộ mau hơn ru rú trong tông môn.

Nhưng tu vi là tăng lên trong tôi luyện, Vương Phù có được tu vi như bây giờ chắc cũng trải qua cực khổ sống chết.

Được sư huynh khen làm Vương Phù ngượng ngùng.

Vương Phù hơi thấp thỏm hỏi:

- À sư huynh này, sư đệ có việc muốn xin nhờ.

Nhưng gã tin tưởng sư huynh chắc chắn sẽ giúp mình, vì sư huynh là loại người như vậy.

Lâm Phàm mỉm cười hỏi:

- Có chuyện gì?

Vai trò sư huynh không dễ đảm nhiệm, đám nhóc gặp rắc rối hoặc không giải quyết được toàn nghĩ ngay đến sư huynh như hắn, điều này nói lên hắn có vị trí quan trọng trong lòng các sư đệ.

Vui mừng, rất là vui mừng.

Vương Phù kể đại khái vụ việc:

- Là vầy, bọn họ là bằng hữu đã quen lúc sư đệ tôi luyện bên ngoài. Nàng tên Thư Âm, nhưng tông môn của nàng bị kẻ xâm nhập trấn áp, gia gia của nàng bị nhốt. Sư đệ có thể trở về gặp sư huynh toàn nhờ gia gia của nàng liều mình cứu chúng ta, cho nên cầu xin sư huynh giúp giùm.

Việc này chỉ có sư huynh ra mặt mới giải quyết được, chứ với năng lực của họ thì không có cách nào.

Người theo Vương Phù trở về đều nhìn cái gọi là sư huynh cường đại mà gã khen nức nở.

Bọn họ thừa nhận đối phương toát ra hơi thở rất mạnh, nhưng cách rất xa trình độ khiến họ giật nảy mình.

Cũng đúng, Vương Phù còn chưa đến cảnh giới đó thì sao biết cường giả thật sự cường đại cỡ nào.

Lâm Phàm nói:

- Ừ, được, nhưng sư huynh bận đi tìm Thiên Tu trưởng lão, ngươi cùng các sư huynh đệ dọn dẹp chiến trường giúp sư huynh, chôn những xác chết.

Vương Phù mừng rỡ:

- Rất cảm tạ sư huynh!

Gã biết ngay sư huynh sẽ đồng ý.

Sư huynh không lên đường ngay cũng không sao, không cần gấp gáp.

Nhưng ở trong mắt người khác thì đây là hành động đùn đẩy.

Tiếc rằng Vương Phù không cảm nhận được, sư huynh cường đại trong lòng gã thật ra cũng biết sợ, những người kia là kẻ xâm nhập, không phải muốn làm gì là được.

Sau khi Lâm Phàm đi, Vương Phù vui vẻ lại gần:

- Các vị, sư huynh của ta đồng ý rồi! Các người hãy yên tâm, chờ sư huynh của ta xong việc rồi mình cùng nhau giết trở lại!

Thư Âm do dự thật lâu sau giương mắt nhìn Vương Phù:

- Vương Phù, ngươi có thể đừng tự lừa mình dối người không?

Vương Phù ngây người, không hiểu ý:

- A?

Tại sao Thư Âm nói vậy?

Thư Âm nói ra lời trong lòng mình:

- Hắn là sư huynh của ngươi, ngươi không nên hại hắn. Ngươi cũng thấy những kẻ xâm nhập khủng bố đến mức nào, nếu ngươi vì khiến ta cảm kích thì dùng sai cách rồi, làm như vậy càng khiến tội nghiệt của ta nặng thêm.

Người xung quanh gật gù đồng ý với Thư Âm.

Đúng thế, bọn họ thấy rõ kẻ xâm nhập khủng bố biết bao, siêu kinh khủng khiếp.

Vương Phù bất đắc dĩ nói:

- Chuyện này . . . Ài, các người không hiểu.

Gã không biết nên giải thích như thế nào.

Tại sao như vậy?

Tầm mắt của người thời nay thấp vậy sao?

Vương Phù không giận, ý của Thư Âm là không muốn cho sư huynh của gã đi để rồi mất mạng.

Nhưng đây không phải đút đầu vào chỗ chết mà là sự thật, người ngoài không rõ sư huynh cường đại cỡ nào chứ gã quá rành.

Lữ Khải Minh cười nói:

- Vương sư đệ về vừa lúc, đi cùng các sư đệ dọn dẹp chiến trường cho sư huynh nào. Lần này sư huynh ra ngoài hơi lâu, ta nghĩ

chiến đấu chắc kịch liệt lắm, nhiều người kéo tới, cùng nhau đi thôi.

Lữ Khải Minh nhìn ra vấn đề, những người này không tin lời của Vương Phù, không tin vào thực lực của Lâm sư huynh.

Đây không phải chuyện lớn lao gì, nhưng Lữ Khải Minh sẽ không nói thẳng ra mà để đám người này tự mình đi xem.

Chuyện này đối với gã không phải việc nhỏ, nó là việc lớn.

Không tin Lâm sư huynh tức là tát vào mặt bọn họ rồi.

Thiên Tu sơn phong.

- Lão sư . . .!

Lâm Phàm đạp chân xuống đất, vội chạy lại, phát hiện hoàn cảnh ở chỗ lão sư tốt hơn trước kia nhiều.

Dạt dào sức sống, có hương vị đặc biệt.

Nhưng giờ hắn có việc lớn cần bàn với lão sư, phớt lờ mấy việc nhỏ này.

- Đồ nhi, nhìn bộ dạng của đồ nhi xem, lại đi đánh người?

Thiên Tu rất cưng đồ nhi bảo bối nhà mình, quan trọng là hiếu thảo. Phải công nhận rằng lão đã không thể đánh lại đồ nhi, nhưng đồ nhi nhà lão khiến người vừa lòng, không làm hành vi thực lực mạnh rồi không thèm để vi sư vào mắt.

Bình thường có việc gì hắn đều tìm lão sư bàn bạc, lão rất vui mừng.

Lâm Phàm nói nhẹ hẫng, không thèm để bụng:

- Ánh mắt của lão sư rất bén, thế mà cũng nhìn ra. Mấy hôm trước đồ nhi phát tin là ai muốn đánh đồ nhi thì mau đến, không ngờ có nhiều người kéo tới, toàn là kẻ cùng hung cực ác. Vì hòa bình cõi đời, đồ nhi không vào địa ngục thì ai vào? Nên đập chết hết rồi.

- Ừm, khá lắm, rất có phong phạm của vi sư thời trẻ, nhớ năm xưa vi sư . . .

Thiên Tu bất giác nhớ lại thời trẻ vàng son của mình, cảm giác nên kể sơ cho đồ nhi nghe.

Trong thời gian này lão bận rộn tu luyện, lâu rồi không kể chuyện thời xưa của mình cho đồ nhi nghe.

- Lão sư, đồ nhi có thể ngắt ngang một chút không? Thật sự có chuyện cần nói với lão sư.

Lâm Phàm không thể cho lão sư cơ hội tâm sự, nếu không thì chẳng biết lão nói đến khi nào.

- Rốt cuộc có chuyện gì?

Thiên Tu phát hiện biểu tình của đồ nhi nghiêm túc đến lạ, chuyện này hiếm như mặt trời mọc từ hướng tây. Theo lão hiểu biết đồ nhi thì dù trời sụp xuống hắn cũng mặt không đổi sắc, vậy mà giờ bảo là có chuyện quan trọng cần nói, chắc chắn không phải việc nhỏ.

Lâm Phàm hỏi:

- Lão sư, tông chủ của tông môn chúng ta tu luyện bí pháp không truyền ra ngoài Chân Khí Huyền Thiên Công là do ai sáng tạo? Có phải đào móc ra từ di tích nào đó không?

Đây là điều Lâm Phàm muốn biết nhất, tuy nghe đồn là Viêm Hoa Đại Đế sáng tạo, nhưng vì chắc ăn vẫn nên hỏi kỹ.

- Không thể nào! Viêm Hoa tông do một tay Viêm Hoa Đại Đế sáng lập, công pháp này đương nhiên là Viêm Hoa Đại Đế sáng tạo. Vi sư đã xem môn công pháp đó rồi, giờ nhìn lại thì nó chỉ là pháp môn cho đột phá đến Thần cảnh.

Thiên Tu bất mãn với công pháp đó, còn bảo chỉ có tông chủ mới được tu luyện, thật là tức chết người.

Lâm Phàm suy tư:

- Lão sư, vậy rốt cuộc Viêm Hoa Đại Đế có chết không?

Chuyện này thú vị đây, thế gian có bao nhiêu công pháp vạn vật, hắn chưa từng gặp thứ nào giống hệt nhau. Viêm Hoa Đại Đế có thể sáng tạo ra công pháp như thế này chứng minh là kỳ tài ngút trời.

Lâm Phàm dựa vào thân bất tử sáng tạo công pháp, số lần thành công nhiều nhưng lần chết cũng vô số kể.

- Cái đó . . . vi sư không dám khẳng định. Tông môn ghi lại là Viêm Hoa Đại Đế chết rồi, nhưng có người bảo là chưa chết, có người đồn một tia chớp đánh trúng Viêm Hoa Đại Đế, sau đó Viêm

Hoa Đại Đế biến mất. Nhưng giả thiết này không đáng tin lắm, thực lực lúc bấy giờ của Viêm Hoa Đại Đế đã đến Thần cảnh, tia chớp bình thường sao có thể làm Viêm Hoa Đại Đế tan biến không còn mẩu xương?

Thiên Tu tuy là trưởng lão tông môn nhưng không dám chắc chắn Viêm Hoa Đại Đế còn sống hay đã chết, lão cho rằng Viêm Hoa Đại Đế chết rồi.

- Một tia chớp?

Giả thiết này khiến Lâm Phàm chú ý.

Không lẽ tia chớp kia đánh Viêm Hoa Đại Đế rơi vào giới vực khác?

Nhân tài như vậy rất có thể trở thành cường giả một phương.

Chí Minh Thánh Viêm Đế!

Danh hào bá khí biết bao, còn trùng một chữ.

Lâm Phàm nói ra phỏng đoán của mình:

- Lão sư, trong kẻ xâm nhập lần này có một tên tu luyện công pháp gọi là Chân Viêm Huyền Thánh pháp, rất giống với môn công pháp kia của tông mình, phẩm chất thì cao hơn nhiều. Đồ nhi nghi ngờ Viêm Hoa Đại Đế không chết mà bị sấm sét mang đến giới vực của kẻ xâm nhập.

Nếu đúng vậy thì vui rồi đây.

Khuôn mặt Thiên Tu nghiêm túc hơn:

- Nếu đồ nhi nói đúng như vậy thì . . .

Chuyện này rất có thể xảy ra.

Trước khi vực ngoại giới dung hợp thì bọn họ không hề biết đến vực ngoại giới.

Trải qua dung hợp rồi lão vẫn không suy nghĩ theo chiều hướng này, nay xem ra đúng như đồ nhi nói, Viêm Hoa Đại Đế không chết, rất có thể đã đến độ cao nhất định.

Suy luận theo chiều hướng này thì nguy cơ nổi lên.

Thiên Tu nhớ đến người từng mang theo tín vật của Viêm Hoa Đại Đế đến, tuy chỉ tìm được tín vật, để lại chỉ dẫn, nhưng rất có thể chúng được để lại từ thật lâu về trước, không phải mục đích chính.

- Lão sư, cho hỏi một câu, nếu Viêm Hoa Đại Đế thật sự còn sống và làm ra việc không tốt cho Viêm Hoa tông, đồ nhi đánh y tơi bời chắc không sao chứ?

Lâm Phàm không cần biết Viêm Hoa Đại Đế còn sống hay không, chẳng quan tâm đó là ai, hễ mang đến ảnh hưởng xấu cho Viêm Hoa tông là phải đánh nhừ tử.

Thiên Tu trả lời dứt khoát:

- Được chứ, có sao đâu, không chỉ mình đồ nhi đánh, vi sư cũng sẽ đánh y!

Lâm Phàm kinh ngạc nói:

- Lão sư nói thật không vậy? Đó là Viêm Hoa Đại Đế, người sáng lập Viêm Hoa tông, lão sư dám đánh thật sao?

Lão sư khoác lác hơi lố, hắn không tin nổi.

Thiên Tu chép miệng nói:

- Đồ nhi nói cái gì vậy, Viêm Hoa Đại Đế từng bảo rằng Viêm Hoa tông không phải của riêng y mà là của ngàn vạn đệ tử tông môn. Dù là ai, nếu uy hiếp đến tông môn, dù người đó là Viêm Hoa Đại Đế thì mọi người phải đối kháng lại, không chút nể tình. Là Viêm Hoa Đại Đế nói như vậy, nên đồ nhi nghĩ có gì không thể làm sao?

Lâm Phàm bật cười, khả năng Viêm Hoa Đại Đế bị đánh rất cao đây.

Tưởng tượng thôi đã khiến người mong đợi.

Chương 928: Nói câu này không mang chút hơi hướm ra oai nào

- Oa! Mùi máu tươi nồng quá.

- Đúng rồi, các ngươi nhìn mặt đất bên kia xem, đều bị nhuộm thành màu đỏ, phải thảm liệt tới mức nào?

Lữ Khải Minh dẫn đội, mọi người còn chưa đến hiện trường đã có mùi máu trong không khí bay tới.

Lữ Khải Minh cảm thán, càng tôn sùng sư huynh hơn:

- Lần này sư huynh chém chết nhiều người thật.

Ở trong mắt gã thì sư huynh là mạnh nhất, dù ai đến đều không có kết cục tốt trong tay sư huynh.

Đối với đệ tử Viêm Hoa tông thì Lâm sư huynh chém chết ai đều là việc bình thường, chẳng cần ngạc nhiên làm gì, họ chỉ hơi giật mình vì mùi máu nồng nặc ở đây.

Người đi theo Vương Phù trở về tim rớt cái bịch, có linh cảm không may:

- Vương Phù, sư huynh của ngươi đã giết nhiều người?

Mùi máu chỗ này rát nồng, sặc mũi, không biết giết bao nhiêu người mới tạo thành tình cảnh này.

Mấy trăm?

Mấy ngàn?

Hơn nữa bọn họ đoán hắn giết người của vực ngoại giới, có lẽ còn có người thường.

Đây là ma đầu khát máu.

Vương Phù bình tĩnh trả lời:

- Sư huynh của ta chỉ giết kẻ đáng giết, những kẻ xâm nhập này đều đáng chết!

Có người bật cười ra vẻ không tin:

- Ha ha ha!

Kẻ xâm nhập?

Đùa à?

Có thể tạo thành đột phá này thì ít nhất có mấy trăm, mấy ngàn người chết tại chỗ.

Còn dám nói là kẻ xâm nhập bị giết, thực lực phải khủng bố đến mức nào mới làm được? Tưởng tượng thôi đã thấy điêu rồi.

Lữ Khải Minh vung tay chỉ huy các sư đệ làm việc:

- Các sư đệ, mọi người đều hiểu thói quen của sư huynh rồi, bao giết bao chôn là truyền thống tốt đẹp của tông mình. Làm cẩn thận, đừng để thiếu tay thiếu chân. Sư huynh cũng nói có chừa một ít cho các người, cẩn thận làm, biết đâu gặp may.

Còn các sư muội thì thôi bỏ, nữ nhi liễu yếu đào tơ, ít đụng vào việc máu me.

Các đệ tử hưng phấn nói:

- Biết rồi sư huynh!

Lâm sư huynh rất tốt với họ, tuy chôn xác là công việc cực nhọc nhưng sư huynh chừa món quà bất ngờ cho họ.

Ở đâu có xác chết là ở đó có thứ tốt.

Khi đám đệ tử đến gần thì há hốc mồm, giật mình nhìn cảnh tượng trước mắt.

Đây là cảnh kinh người nhất mà họ từng gặp.

So với cảnh tượng trước kia sư huynh tạo ra có lẽ chẳng đáng gì, không thể so sánh.

Máu chảy thành dòng.

Mặt đất gồ ghề, trong mỗi hố sâu chất đống thịt nát.

- Hu hu, sư huynh lừa người ta!

- Thì đó, sư huynh nói để lại toàn thây mà giờ biết chôn đống thịt nát này thế nào?

- Mặc kệ, làm mau lên, mấy người kia tự tìm chết thôi.

Các đệ tử lặng im một lúc rồi bắt tay vào làm.

Vương Phù nói với họ một tiếng rồi cũng tham gia vào hành động chôn xác, hơi nhiều, đang thiếu người.

Vương Phù rời đi, người đi theo gã đến đây quay sang ngó nhau, ngậm ngùi thở dài.

- Ài, bỏ đi Thư Âm, Vương Phù cũng có lòng tốt. Chúng ta không thể đối kháng lại kẻ xâm nhập, gia gia của nàng là người tốt sẽ được may mắn, không sao đâu.

Bọn họ an ủi Thư Âm, nàng trở về tông môn cũng chỉ là tự sát.

Thư Âm không nói chuyện, chìm trong thinh lặng, nét mặt giãy dụa.

Nàng không cam lòng, muốn trở về cứu gia gia.

Nhưng nàng biết dù mình trở về cũng chỉ tặng mạng sống cho kẻ thù.

Vương Phù có ý tốt, nhưng Thư Âm không tin vào sư huynh của gã.

Vương Hỏa Thanh lên tiếng:

- Ta đi nói với Vương Phù một tiếng, sự việc đã xảy ra như vậy rồi, có ở lại đây cũng không ích gì, ta về tông không chừng nghĩ ra cách nào.

Chân mày Vương Hỏa Thanh có ngọn lửa màu xanh như đang rực cháy từ từ.

Trước khi gặp kẻ xâm nhập thì Vương Hỏa Thanh là thiên kiêu của thế lực lớn, nhưng sau khi gặp kẻ xâm nhập dần mài mòn hùng tâm tráng chí của gã.

Đó là kẻ địch không thể chiến thắng.

- Này! Chỗ của ta thiếu một cánh tay, bên các ngươi có ai dư nhiều không?

- Bên ta này, chỗ của ta có nhiều lắm!

- Tới đây tới đây, sao mà văng xa vậy, không biết sư huynh chém cái kiểu gì.

Các đệ tử bận tối mắt tối mày, chôn xác không phải việc dễ dàng, có lớp có lang.

Đôi khi phải xem màu sắc, hình dạng vải áo rồi lắp ráp, nếu đụng phải quần áo giống nhau thì hơi nhức đầu.

Vương Phù đang chôn xác chết, khi ngón tay chạm vào kẻ xâm nhập thì gã cảm nhận được lực lượng cường đại còn chưa tan biến, dù chết rồi vẫn làm người kinh.

Đủ nói lên khi còn sống những kẻ xâm nhập này cường đại cỡ nào.

Vương Hỏa Thanh lại gần, định từ biệt Vương Phù một tiếng, nhưng khi gã nhìn xác chết trong hố thì sắc mặt thay đổi.

- Kẻ xâm nhập, thật sự là kẻ xâm nhập!?

Lòng Vương Hỏa Thanh dậy sóng dữ, không tin được, như gặp quỷ.

Vương Hỏa Thanh đưa mắt nhìn Vương Phù, thật sự không nói xạo, đúng là kẻ xâm nhập.

Người bên Thư Âm thắc mắc:

- Ủa? Các ngươi nhìn kìa, sao Vương Hỏa Thanh đứng im vậy? Không nhúc nhích gì cả.

Bọn họ đang chờ Vương Hỏa Thanh, nhưng đợi mãi không thấy người về, nhìn qua thì phát hiện gã đứng nghệch mặt ra đó.

Thư Âm mở miệng nói:

- Chúng ta cùng đi lên.

Nên tìm cách giải quyết việc này.

Vương Phù dời xác vào hố:

- Ta nói rồi, ta không nói dối, sư huynh của ta thật sự rất mạnh. Đây là kẻ xâm nhập, với tu vi của ngươi chắc cũng nhìn ra được

chứ?

Vương Hỏa Thanh không trả lời, giương mắt nhìn bốn phía.

Càng đến gần càng cảm giác được hơi thở mạnh mẽ phát ra từ xác chết, đã chết rồi vẫn chưa tan biến.

Đây thật sự là kẻ xâm nhập.

Những kẻ xâm nhập là con kiến trong mắt Lâm Phàm, nhưng với bọn họ thì là tồn tại cao đến không thể với tới, dù chết rồi vẫn giữ cho xác chết ngàn năm, vạn năm không mục rữa.

Người đi cùng Vương Phù về tông chạy lại vỗ vai Vương Hỏa Thanh, hỏi:

- Sao vậy?

Nhìn gì mà ngây người ra?

Khi người này nhìn xác chết trong hố thì trái cổ chạy lên xuống, trán rịn một giọt mồ hôi từ từ chảy xuống.

- Không thể nào . . .

Giờ phút này, bọn họ cảm giác thế giới quan bỗng rộng mở, trời đất quay cuồng, bốn phương tám hướng đều là xác chết.

Khí thế đó, cảm giác đó, không nhầm được.

Thư Âm đứng ngây như phỗng, trân trân nhìn Vương Phù, mặt tràn ngập kinh sợ.

Vương Phù không nói chuyện, cẩn thận chôn xác chết rồi mới đứng thẳng, nhìn đồng bạn theo mình về.

- Giờ thì các ngươi đã tin lời ta nói chưa?

Vương Phù nói chuyện bình tĩnh không khoe khoang, không cần thiết, vì đây là sự thật.

Nhưng đôi khi không bày ra sự thật ngay trước mắt thì không ai tin.

Ực ực!

Trái cổ chạy lên xuống, Vương Hỏa Thanh muốn nói chuyện

nhưng không biết nói thế nào.

Nếu không thấy tận mắt thật khiến người khó tin.

Vương Phù bình tĩnh, giọng bằng bằng, không cao không thấp:

- Thật ra ngay từ đầu ta đã không lừa ai. Vương Phù này tuy tu vi không cao nhưng sư huynh là tấm gương của ta, đáng giá ta tôn kính. Nếu thật sự có nguy hiểm thì ta tuyệt đối không để sư huynh ra mặt giúp ta. Vì biết kẻ xâm nhập chỉ là con kiến với sư huynh nên ta mới xin giúp đỡ. Tóm lại ngay từ đầu đã không phải như các ngươi nghĩ, Vương Phù này khinh thường lừa gạt ai.

Câu nói không mang chút gì ra oai.

Quả nhiên sau khi Vương Phù nói mấy lời đó, người lúc trước ôm thái độ nghi ngờ gã đều thấy nhục mặt.

Thư Âm cúi gằm mặt xuống:

- Vương Phù, rất xin lỗi, ta cứ nghĩ . . .

Vương Phù cảm giác lời nói vừa rồi hơi nặng nề nên dùng giọng trêu đùa xóa tan không khí:

- Không cần xin lỗi, bất cứ ai nếu không thấy tận mắt thì chắc chắn không tin tưởng, vì hắn là sư huynh của ta nên ta mới biết. Nếu ta cũng như các ngươi thì chắc chắn không tin rồi, ha ha . . .

Vương Phù an ủi:

- Giờ các ngươi tin chưa? Sư huynh của ta mà ra tay thì chắc ăn, Thư Âm hãy yên tâm, gia gia của nàng chắc chắn bình yên.

Không hiểu sao trong lòng gã thấy sướng lâng lâng.

Thư Âm gật đầu:

- Ừm!

Mọi thứ xung quanh quá kinh người với họ.

Tuy chưa đếm kỹ nhưng nhìn vô số ổ gà ổ voi là biết có bao nhiêu kẻ xâm nhập nằm xuống tại đây.

Lữ Khải Minh nhìn tình hình không xa, khóe môi cong lên.

Khỏi xem cũng biết xảy ra chuyện gì, sư huynh chẳng những sáng tạo phúc lợi cho tông môn, còn mang đến nhiều tài nguyên hơn cho các đệ tử tu hành.

Sư huynh là núi dựa cho các sư đệ lên mặt.

Có sư huynh như vậy, dù cho gã một đống chỗ tốt thì gã cũng sẽ không rời đi.

Không chỉ mình Lữ Khải Minh nghĩ vậy, đệ tử khác cũng cùng chung suy nghĩ.

Thiên Tu sơn phong.

Lâm Phàm hỏi:

- Lão sư có chắc không?

Hắn và lão sư đã hẹn nhau, nếu Viêm Hoa Đại Đế thật sự còn sống và hãm hại Viêm Hoa tông thì sẽ xắn tay áo xông lên đánh, không cãi cọ nhiều.

Lâm Phàm thích kiểu làm như vậy.

Thiên Tu nói:

- Ừ, chắc chắn, không phải vi sư la rầy gì nhưng đồ nhi không tin vi sư đến thế sao? Đã bao giờ vi sư làm đồ nhi thất vọng chưa?

- Vâng vâng, vậy đồ nhi đi đây, lão sư nghỉ khỏe.

Lâm Phàm vẫy tay, ung dung rời khỏi chỗ lão sư, không mang theo một áng mây.

Hắn cảm giác việc sau này sẽ tràn ngập kích tình.

Vô Địch phong.

- Sư huynh . . .

Vương Phù mang theo đồng bạn đến.

Lâm Phàm không nói nhiều:

- Ừm, vì việc của sư đệ, xuất phát nào.

Đứng cạnh sư đệ đều là bằng hữu của sư đệ, hắn làm chủ phải

bảo vệ mặt mũi của sư đệ trước bằng hữu.

Thứ nên cho thì phải cho, đây là điều sư huynh nên làm.

Vương Phù vô cùng cảm kích nói:

- Rất cảm tạ sư huynh!

Tuy gã là đệ tử của Viêm Hoa tông nhưng có tìm hiểu sư huynh trong tông môn khác, toàn ra vẻ cao cao tại thượng, đệ tử có việc gì muốn nhờ sư huynh giúp đỡ thì khó càng khó thêm.

Đâu như sư huynh nhà gã, siêu tốt bụng.

Nếu Vương Phù là nữ, gã thề với trời tuyệt đối sẽ nhào vào vòng tay sư huynh, dâng hiến tất cả, không lấy tiền.

Đám người Vương Hỏa Thanh không còn tùy ý như lúc trước nữa, lộ vẻ tôn kính khi đối diện sư huynh của Vương Phù.

Cường giả.

Người trước mắt là cường giả tuyệt thế.

Chương 929: Sớm giải quyết, sớm kết thúc

Lâm Phàm mang theo bọn họ đi tông môn của Thư Âm.

Đối với bọn họ thì muốn cứu tông môn từ tay kẻ xâm nhập là vô cùng khó khăn, hoặc nên nói là không thể nào.

Nhưng với Lâm Phàm là chuyện dễ như chơi, giải quyết dễ dàng.

Vương Phù lên tiếng nhờ vả, nếu hắn không đồng ý thì không xứng chức sư huynh, việc cỏn con, phủi tay một cái là xong, chỉ cần đi một chuyến.

Hỏi bây giờ ai kích động nhất thì đó là Thư Âm.

Nàng cứ nghĩ không có cách nào, ai ngờ Vương Phù không lừa người, sư huynh của gã thật sự rất mạnh, là tồn tại mà kẻ xâm nhập không thể chống lại.

Dọc đường đi, Lâm Phàm ngại tốc độ của họ chậm chạp, hắn lấy Thiên Hà Vương Đỉnh ra cất cả đám vào, sau đó tăng tốc bay về phía mục tiêu.

Tốc độ quá nhanh, nhóm người bị đựng trong Thiên Hà Vương Đỉnh cảm giác màng tai ù đặc, dòng khí thụt lùi hình thành lực cắt có thể xé nhỏ bọn họ ra.

Đồng bạn đi theo Vương Phù trở về đều hết hồn, chưa thấy đối phương đánh nhau nhưng từ mặt này đủ thấy thực lực của đối phương khủng bố cỡ nào.

Vương Phù rất bình tĩnh, chuyện thường thôi, với sư huynh thì không có việc gì là không thể giải quyết.

- Thư Âm, đừng quá căng thẳng, chúng ta đã xuất phát, có sư huynh ở thì mọi chuyện đều giải quyết dễ dàng, không thành vấn đề.

Vương Phù rất tự tin, cũng tin tưởng vào sư huynh, mang chút cảm thán.

Bọn họ dù sao chưa thấy cường giả thật sự nên mới không dám tin lời của gã.

Chợt cảm giác bên ngoài tạm dừng.

Giọng Lâm Phàm truyền vào:

- Được rồi, có thể đi ra.

Nhóm người leo ra khỏi Thiên Hà Vương Đỉnh ngay.

Bọn họ ở bên trong không biết tốc độ nhanh thế nào, nhưng cảm thấy mới qua không lâu.

Thực lực của Lâm Phàm đến trình độ này thì tốc độ cũng nhanh kinh khiếp.

Tốc độ đã vượt sức tưởng tượng của họ.

Một tông môn hùng vĩ sừng sững ở phía xa.

Nhưng nhìn kỹ thì nơi đó u ám nặng nề, không phấn chấn tinh thần như một tòa tông môn khổng lồ nên có.

Lâm Phàm hỏi:

- Chắc đó là tông môn của nàng?

Thư Âm trả lời:

- Đúng rồi, đó là tông môn của ta.

Khi trở về, thật ra nàng hơi sợ, sợ đã xảy ra chuyện không may.

- Đi, trực tiếp giết vào là xong!

Hắn phải giải quyết cuộc chiến thật nhanh, kéo dài lâu quá mất thời gian.

Trong tông môn.

Có các đệ tử trông giữ, nhưng biểu tình hơi âm trầm, hoặc nên nói là có tâm sự.

Tông môn bị kẻ xâm nhập chinh phục, bọn họ làm sao có tâm tình được.

Những người bất mãn kẻ xâm nhập đều bị tàn nhẫn trấn áp, thậm chí không có đường chống cự.

Vương Phù không có ý kiến gì với lời sư huynh nói.

Người thường chắc chắn sẽ bài bố kỹ, bảo đảm không có sơ sẩy gì. Nhưng sư huynh lợi hại biết bao, trong lòng sư huynh đã có tính toán, mọi bài bố ở trước lực lượng tuyệt đối đều không chịu nổi một kích.

Lâm Phàm lơ lửng bên trên tông môn, hét to:

- Kẻ xâm nhập, mau chạy ra đây chịu chết, đừng lãng phí thời gian!

Đám người Vương Hỏa Thanh trân trân nhìn Lâm Phàm, lồng ngực nghẹn lại. Đôi khi sự chênh lệch giữa người với người đột ngột xuất hiện như vậy đấy.

Nếu là bọn họ thì không dám la lối như vậy.

Nhưng với sư huynh của Vương Phù thì chỉ là việc làm bình thường, thực lực cường đại tức là nội tình, có thể không nhìn hết thảy.

Đệ tử trông giữ sơn môn vụt ngẩng đầu, biểu cảm giật mình:

- Ai đến vậy?

Bọn họ không ngờ lúc này còn có người đến đây.

Khi thấy Lâm Phàm khá lạ mặt thì họ càng thắc mắc, trông thấy Thư Âm làm sắc mặt của họ thay đổi.

- Sư tỷ . . .

- Sao sư tỷ trở về rồi? Đi mau lên!

Tuy bọn họ bị kẻ xâm nhập làm sợ nhưng lòng luôn mong mỏi có ai đến cứu họ. Thấy sư tỷ, họ nghĩ vô ích, dù sư tỷ trở về thì chỉ là chịu chết.

Trong đại điện.

Nhóm kẻ xâm nhập chiếm cứ nơi này.

Nhị lão tổ cười nịnh, khom lưng uốn gối, không dám lỗ mãng trước mặt kẻ xâm nhập.

Một kẻ xâm nhập đứng bật dậy, nhếch mép:

- Hưm? Thú vị, còn dám trở về.

Khi ấy lão tổ của tông môn này liều mạng cứu mấy tiểu tử kia ra, hành động này chọc bọn họ khó chịu, không ngờ nhóm người kia lại trở về.

Tim nhị lão tổ rung lên, nhớ lại Thư Âm, mặt lão lạnh lùng.

Có lẽ đúng là đã trở về.

Ầm!

Mấy bóng người bay lên khỏi đại điện, tiếng nói dõng dạc vang vọng đất trời.

- Một đám con kiến, không ngờ còn dám trở về, tưởng có ai cứu các ngươi sao?

Kẻ xâm nhập nói chuyện có mái tóc dài màu xám, khuôn mặt hơi khô gầy, người phát ra tử khí.

Mấy kẻ xâm nhập khác ở bên cạnh gã trưng ra bộ mặt lạnh lùng, giễu cợt nhìn bóng người ở phía xa.

Nếu Lâm Phàm không ở thì nhóm Thư Âm tuyệt đối không dám mặt đối mặt với đối phương, nhưng giờ thì họ dửng dưng như không.

Các đệ tử bị hàng phục ngước đầu lên, lộ vẻ mặt thắc mắc.

- Người kia là ai?

- Không biết, nhưng đó là sư tỷ thì phải, sao sư tỷ trở về nữa? Bọn họ là kẻ xâm nhập!

Các đệ tử không muốn thấy nhất là sư tỷ trở về, nhưng sự thật là sư tỷ trở lại, đây là đến chịu chết.

Nhị lão tổ bước ra một bước, mặt dữ tợn:

- Thư Âm, không ngờ ngươi còn dám trở về, lần này không có lão già kia cứu ngươi, để xem ngươi chạy thế nào!

Thư Âm ở trong mắt lão đã là cá nằm trên thớt thịt.

Thư Âm uất giận hét to:

- Kẻ phản đồ, các ngươi đã làm gì gia gia của ta!?

Trước kia nhị lão tổ này là trưởng bối mà nàng tôn kính, không ngờ khi kẻ xâm nhập đến thì là lão tổ thứ nhất đụng trận đầu hàng.

- He he, gia . . . A!

Nhị lão tổ ánh mắt giao nhau với Lâm Phàm, cảm giác thân thể như bị sức đè ép to lớn.

Bùm!

Người nhị lão tổ nổ tung, một bãi thịt từ trên trời rơi xuống.

Các đệ tử thấy cảnh này thì trợn mắt há hốc mồm, không biết chuyện gì xảy ra.

- Được rồi, đừng lãng phí thời gian, tên kia đã là phản đồ thì giết cho rồi.

Lâm Phàm lười nghe lão già Đạo cảnh trung kỳ lèm bèm.

Dùng một ánh mắt giết người, khoảnh khắc nổ nát.

Thực lực đến trình độ như hắn có thể làm được không động tay chân, một ánh mắt có thể trừng chết đối phương.

Thư Âm xoe tròn mắt nhìn Lâm Phàm lại ngó Vương Phù:

- A?

Thư Âm muốn hỏi tình huống gì đây.

Vương Phù bất đắc dĩ nhún vai như đang nói chuyện bình thường, ta không hiểu lắm, cứ nhìn là được, đừng ngạc nhiên.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Thất vọng.

Hắn đếm kỹ, chỉ có mười kẻ xâm nhập, không đủ để nhét kẽ răng.

Các đệ tử kinh ngạc đến ngây người.

Bọn họ thật không ngờ nhị lão tổ phản bội tông môn chưa nói hết câu đã bị đối phương đập nát bét.

Sư tỷ tìm cường giả như vậy ở đâu ra? Quá kinh người.

Nam nhân tóc xám lạnh lùng hỏi:

- Dân bản xứ, ngươi là ai?

Nhị lão tổ đã trở thành nô bộc, nói sao cũng là người của gã, giờ bị dân bản xứ này giết, chẳng khác nào tát mặt gã.

Bùm!

Lâm Phàm biến mất tại chỗ.

Khi hắn lại xuất hiện thì đã ở trước mặt nam nhân tóc xám.

Nam nhân tóc xám ngây người, cảm giác uy lực cực kỳ cường đại ập đến:

- Hưm?

Không có cơ hội phản ứng.

Chỉ thấy Lâm Phàm giơ tay lên, một bàn tay vỗ vào đầu của đối phương.

Năm ngón tay xòe ra kéo theo dòng khí cực kỳ sắc bén.

Bùm!

Một bãi máu nổ tung trước mặt Lâm Phàm.

Uy lực bàn tay này cực kỳ kinh người, trực tiếp nghiền áp kẻ xâm nhập trước mắt.

- Cái gì?

Rất nhiều đệ tử ngơ ngẩn.

Bọn họ không dám tưởng tượng, kẻ xâm nhập vô địch trước mặt họ vậy mà bị người một bàn tay đập nát.

- Lợi hại, thực lực của sư huynh vọt lên tận trời rồi, ta phải cố gắng đến khi nào mới có bản lĩnh như sư huynh?

Vương Phù biết sư huynh rất lợi hại, nhưng hiện tại thấy tận mắt vẫn làm gã há hốc mồm.

Siêu kinh người.

Vương Phù nhìn sang biểu tình của đồng bạn, thấy bọn họ còn

giật mình hơn cả bản thân thì gã cười tự hào.

Đây là sư huynh của gã chứ không phải của họ.

Thư Âm ngơ ngẩn nhìn, bị kinh sợ không nói nên lời.

Nàng chưa bao giờ nghĩ kẻ xâm nhập siêu khủng bố mà chẳng có chút sức chống cự trước mặt sư huynh của Vương Phù. Thư Âm cảm thấy kẻ xâm nhập lúc này như ảnh thu nhỏ bọn họ lúc trước.

- Ngươi . . .!

Chín kẻ xâm nhập khác hoàn toàn thay đổi sắc mặt, bọn họ không dám tin.

Đang lúc họ định nói gì thì xảy ra chuyện khiến họ hoảng sợ.

- Sớm giải quyết, sớm kết thúc.

Lâm Phàm xuất hiện trước mặt một kẻ xâm nhập, co nắm tay đấm vào đối phương.

Tu vi Đạo cảnh đã có được thân thể Đạo cảnh, đâu dễ bị đánh thủng.

Nhưng dưới thực lực của Lâm Phàm thì những thân thể kia tan tác hết.

Phập!

- Sao có thể như vậy?

Kẻ xâm nhập đó bị đấm một phát, mặt đỏ thẫm, lồng ngực teo tóp lại, xương bên trong vỡ ra từng tấc.

Một lỗ máu xuất hiện.

- Quá yếu.

Tuy điểm rất hấp dẫn người nhưng Lâm Phàm khát vọng có thể đánh nhau với cường giả thật sự.

Với mấy tên này thì Lâm Phàm rất muốn hỏi bọn họ đi ra từ thôn cho người mới nào vậy? Yếu không chịu nổi, không khiến người nổi hứng được.

- Cái gì?

Còn sót lại tám kẻ xâm nhập đã hóa đá, đầu óc trống rỗng, không dám tin cảnh tượng trông thấy trước mắt.

Hoặc nên nói là nó như giấc mơ với họ.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cảm giác đè ép mãnh liệt ập đến.

Khi bọn họ phản ứng lại thì thân hình tràn ngập cảm giác muốn nổ tung.

Bùm!

Bùm!

Tám người bá đạo rơi xuống như mưa.

Rơi lộp độp xuống đất, mặt đất không chịu nổi lực lượng khủng bố đó bị đập thủng thành hố sâu.

Có đệ tử to gan lại gần nhìn vào hố sâu, rồi trợn to muốn rớt tròng mắt.

Quất nát ngang eo.

Siêu cuồng bạo.

Chương 930: Mời biểu diễn tiết mục của các ngươi

- Kết thúc.

Mười kẻ xâm nhập quá ít, nếu Vương Phù không phải sư đệ của hắn thì hắn lười đến đây.

Lâm Phàm giơ ngón tay, trữ vật giới chỉ bay lên, rơi vào bàn tay hắn.

Không thể quên những tài nguyên mang tính chiến lược này, thịt ít đến mấy vẫn là thịt.

Bốn phía yên tĩnh, mọi người bị cảnh tượng trước mắt làm giật nảy mình.

- Cứ kết thúc vậy sao?

Có đệ tử nhéo đùi, hơi mạnh tay, ăn đau nhe răng trợn mắt.

Đây không phải mơ, nó có thật.

- Sư đệ, sư huynh đi trước, chuyện còn lại giao cho sư đệ giải quyết.

Lâm Phàm không quay đầu lại ẩn vào hư không, lao đi xa.

- Sư huynh . . .

Vương Phù muốn ngăn sư huynh lại, nhưng vừa mở miệng đã không thấy bóng dáng sư huynh đâu, hoàn toàn biến mất trước mắt gã.

Vương Phù bất đắc dĩ nói:

- Ài, sao mà đi gấp vậy.

Gã vốn muốn tâm sự với sư huynh thêm, nào ngờ sư huynh chạy nhanh quá.

Vương Hỏa Thanh đã ngây người:

- Vương Phù, sư huynh của ngươi . . .

Mạnh quá, thật sự rất mạnh.

Vương Phù nói:

- Hết cách, sư huynh của ta là vậy đấy. Thật ra ta cảm giác được sư huynh không mấy vui vẻ.

Vương Hỏa Thanh:

- A? Không vui? Chắc tại chúng ta, dù sao không thân chẳng quen.

Thư Âm đi tới trước mặt Vương Phù:

- Xin lỗi, làm ngươi khó xử với sư huynh.

Vương Phù kinh ngạc nói:

- Hả? Ta có bị khó xử gì đâu.

Sau đó gã phản ứng lại:

- À, các ngươi hiểu nhầm rồi. Ta nói sư huynh không vui không phải vì chúng ta mà vì sư huynh rất thất vọng với những kẻ xâm nhập này, có lẽ vì ít quá. Lúc ở trong tông môn các ngươi cũng thấy rồi, kẻ xâm nhập bị sư huynh của ta giết ít nhất cũng mấy trăm, hàng ngàn, số lượng cỡ đó mới làm sư huynh của ta hưng phấn được. Nơi này mới có mười kẻ xâm nhập, không đủ cho sư huynh làm nóng người, nên sư huynh mới hơi khó chịu.

Khi Vương Phù nói ra mấy lời này, không một người phản bác hay phản đối.

Toàn bộ chìm trong thinh lặng.

Nếu người khác nói ra lời này đã bị bọn họ mắng té tát vào mặt.

Nhưng do Vương Phù nói ra, họ cũng thấy sư huynh của gã mạnh tới mức nào.

Có lẽ đúng là vậy, người so với người cách biệt quá lớn.

Vương Phù nhìn biểu tình giật mình của mọi người, gã nhoẻn miệng cười, không hiểu sao tâm tình rất vui vẻ.

Có đệ tử phản ứng lại, kêu lên:

- Sư tỷ, lão tổ khỏe, bị nhốt trong nhà tù ngầm!

Tuy tông môn bị kẻ xâm nhập chiếm cứ nhưng trong lòng nhiều đệ tử không phục, bọn họ chịu nhục. Giờ kẻ xâm nhập đã chết, họ không cần ẩn giấu nữa.

Thư Âm nghe vậy thì mừng rỡ, không ngờ gia gia vẫn khỏe mạnh.

- Bất đắc dĩ, kẻ xâm nhập làm người thất vọng, không biết chuyện lần này có dẫn đến chấn động không. Dù sao không phải tất cả kẻ xâm nhập đều là heo ngốc, đã chết nhiều người như vậy mà còn lao đầu vào thì thật là khiến người cười chết.

Lâm Phàm hy vọng chỉ số thông minh của kẻ xâm nhập không cao bằng hắn, tiếc rằng kẻ xâm nhập ăn ngon ngủ ngon, chắc sẽ không đần.

Bên dưới có khu rừng, rất rậm rạp, có mùi quen thuộc.

Đương nhiên không phải mùi của điểm.

- Ài, mệt chết.

Lâm Phàm không vội quay về tông, hắn muốn nhìn xem.

Không Gian Thần Trụ đã liên kết, chắc sẽ có kẻ xâm nhập mạnh hơn đến, tới bây giờ chưa nghe tin tức gì, không biết có phải bọn họ đang tập hợp thành đội không.

Lâm Phàm đáp xuống cạnh một cây cổ, ngồi dưới đất nghỉ ngơi một chốc.

Tạm thời không cần lo cho tông môn, có nàng treo cổ ở, sẽ an toàn.

Đôi khi Lâm Phàm rất nhức đầu, nàng treo cổ khó chơi, thực lực tổng thể khiến người không đoán ra. Nhưng xem biểu tình của Thanh Oa là biết nàng treo cổ không phải hạng đơn giản.

Bộp!

Lâm Phàm đang suy nghĩ những chuyện này thì bên cạnh có động tĩnh.

Có tiếng bước chân.

Một con yêu thú toàn thân lông đen mun, vẻ ngoài như báo săn cảnh giác nhìn Lâm Phàm, đôi mắt vàng lấp lóe tia hung dữ.

Lâm Phàm cười, giơ tay lên:

- Xem ta như con mồi? Này . . .

Xào xạc!

Bốn vó yêu thú nhanh nhẹn lùi ra sau, nằm sấp xuống, cảnh giác nhìn Lâm Phàm, bộ dạng như thể 'ngươi dám nhúc nhích là ta sẽ nhào lên cắn đứt đầu của ngươi'.

Lâm Phàm ngoắc yêu thú, mỉm cười hiền hòa:

- Nào, đừng sợ, ta không phải là người xấu, sẽ không đánh ngươi. Qua đây, chúng ta có thể tán gẫu một buổi . . .

Cánh mũi ẩm ướt hít hà, yêu thú cảm nhận nguy cơ, nhưng nó không nhận thấy hơi thở khủng bố từ người đối phương.

Khoang miệng nhễu nhão nước dãi thấm ướt mặt đất.

Lách tách lách tách!

Tiếng khúc gỗ bị đốt cháy.

Lâm Phàm nhìn món ngon trước mắt, không kiềm được thèm thuồng:

- Oa, thơm quá, chất thịt của con yêu thú này ngon ghê.

Lâm Phàm rất tự tin vào tay nghề của mình, hương vị đó không đùa được, thật sự rất ngon.

- Mùi tỏa ra từ chỗ này thì phải.

Đang lúc Lâm Phàm định ăn thì có người đến gần.

Đó là mùi phát ra từ thân thể hoặc mùi nước hoa.

Vài bóng dáng yêu kiều từ xa đi đến.

Các nàng phong tư siêu đẳng, đặc biệt nữ nhân đi đầu có vóc dáng thướt tha, tuy khuôn mặt bị miếng vải mỏng che chắn nhưng

nhìn liền biết là mỹ nữ.

Lâm Phàm nhủ thầm:

- Người bây giờ thật lạ, che mặt có ích gì, tắt đèn rồi nhà ngói cũng như nhà tranh, chỉ cần ngó dáng người.

Nữ nhân đeo mạn che mặt dường như không muốn ai thấy mặt mình, nhưng làm vậy chẳng khác nào giấu đầu lòi đuôi.

Lâm Phàm nhìn ra được sáu nữ nhân đều là kẻ xâm nhập, tu vi Đạo cảnh.

- Thế giới của kẻ xâm nhập trông như thế nào nhỉ?

Nhóm người đầu tiên buông xuống giới vực tuyệt đối không phải yếu nhất, bởi vì họ mang theo Không Gian Thần Trụ đến đây, có nhiệm vụ quan trọng, sao có thể cho tay mơ tới được.

Hoặc là tu vi bị ức chế, chỉ có thể cho Đạo cảnh đến.

Hoặc là tu vi thấp nhất là Đạo cảnh.

Xét cho cùng thì Lâm Phàm tin vào giả thiết thứ nhất hơn.

Vực ngoại giới áp chế tu vi, chỉ có là Đạo cảnh mang Không Gian Thần Trụ đến.

Lâm Phàm nhìn sáu cô nương thân hình yểu điệu, ngón tay tự động co giật.

Sáu cô nương cũng nhìn Lâm Phàm.

Một cô nương mở miệng nói:

- À, thì ra là dân bản xứ nơi này.

Giọng nói lạnh lùng xen lẫn khinh thường, dường như biết hắn là dân bản xứ thì không thèm để vào mắt.

Lâm Phàm cười hỏi:

- Sáu vị mỹ nữ có gì chỉ giáo?

- Hưm?

Nữ nhân tóc dài xõa vai cũng là người vừa lên tiếng nghe dân

bản xứ bình tĩnh hỏi thì bất ngờ, dường như ngạc nhiên vì dân bản xứ trông thấy họ nhưng không bỏ chạy.

Lâm Phàm cười tủm tỉm, nữ nhân đeo mạn che mặt chắc là cầm đầu nhóm người này, tu vi cao nhất.

Ngụy Hồng Ngọc tiến lên, mắt tràn ngập sát ý:

- Hừ! Dân bản xứ, ngươi muốn chết hay sống?

Lâm Phàm trả lời:

- Đương nhiên muốn sống, ta nghĩ bao gồm các ngươi cũng không muốn chết, đúng chứ?

Ngụy Hồng Ngọc nổi giận:

- Láo xược!

Tuy đối phương trả lời câu hỏi nhưng nghe ngữ điệu có cảm giác trêu chọc, điều này làm Ngụy Hồng Ngọc rất bực tức, cảm giác dân bản xứ không thèm để họ vào lòng.

Ngụy Hồng Ngọc định ra tay nhưng bị nữ nhân đeo mạn che mặt ngăn lại.

Ngụy Hồng Ngọc cố nén tức giận nói:

- Dân bản xứ, cho ngươi một cơ hội sống, để lại thịt nướng rồi xéo ngay. Đừng không quý trọng cơ hội này, không biết bao nhiêu người muốn sống mà không có cơ hội đó.

Lâm Phàm ngước đầu lên, trừ nữ nhân lên tiếng và nữ nhân đeo mạn che mặt ra, mấy người khác giữ biểu cảm giễu cợt chờ xem trò hay.

- Các ngươi nhìn xem, trăng đêm nay rất tròn đúng không?

Mấy cô nương nghe ù ù cạc cạc, hoàn toàn không hiểu hắn nói gì.

Lâm Phàm cúi đầu, buồn rầu nói:

- Có đồ ăn ngon, ánh trăng cũng đẹp, à, ta còn có rượu nữa, nhưng cứ cảm giác thiếu vài thứ.

Hắn vụt ngẩng đầu lên, cười tủm tỉm nói, hoàn toàn không thèm

để đối phương vào mắt:

- Nghĩ ra rồi! Là thiếu trợ hứng. Cho nên nếu các ngươi muốn sống thì nhảy cho ta, nhớ kỹ, điệu múa phải dụ dỗ. Cơ hội này rất hiếm có, dù sao ta chưa bao giờ nương tay với kẻ xâm nhập.

Dám hăm dọa khắc tinh của kẻ xâm nhập, bọn họ mất trí rồi.

Các cô nương nghe xong rất giận.

Ngụy Hồng Ngọc nổi khùng lên:

- Muốn chết!

Trường kiếm keng một tiếng, kiếm quang vụt qua, tốc độ rất nhanh, chỉ trong chớp mắt.

Đủ thấy tạo nghệ kiếm đạo của Ngụy Hồng Ngọc rất cao.

Bốp!

Trong tích tắc, không ai biết chuyện gì xảy ra nhưng nghe tiếng động trầm đục.

Khi họ phản ứng lại thì Ngụy Hồng Ngọc mới rồi còn kiêu ngạo đã biến mất.

Nhìn ra xa hơn, Ngụy Hồng Ngọc chổng mông lên trời, vùi đầu vào cây cổ.

Cảnh tượng này quá kinh người, bọn họ không phản ứng lại chuyện gì xảy ra.

Các cô nương cảnh giác, có xu hướng bùng nổ cuộc chiến.

Nữ nhân đeo mạn che mặt lên tiếng, giọng mềm nhẹ nhưng lạnh lẽo xa cách:

- Ngươi rốt cuộc là ai?

- Dân bản xứ chứ gì, các ngươi gọi vậy mà. Được rồi, đừng nói nhảm nữa, cho các ngươi ba giây, nhảy hoặc là . . .

- Chết!

Lâm Phàm cười tươi, hắn cảm giác tính nết đã tiến bộ, sửa đổi nhiều.

Nếu là trước kia thì chắc chắn không có lựa chọn này, hắn chưa từng tưởng tượng.

Không bắn pháo hoa, còn cho cô nương cơ hội sống, các ngươi dám tin không?

Bản thân hắn không tin được.

Có nữ nhân nhỏ giọng nói:

- Sư tỷ, chúng ta liều mạng với hắn đi!

Bọn họ không ngờ thực lực của dân bản xứ này mạnh đến vậy, nhưng nếu đấu cứng thì có lẽ còn cơ hội.

Lâm Phàm nôn nóng thúc giục:

- Mau lên, mau lên, đừng lề mề được không, ta sắp nhấm nháp đồ ngon.

Nữ nhân đeo mạn che mặt lặng im, khuôn mặt dưới lớp vải trắng lộ vẻ giãy dụa, cuối cùng ngăn lại sư muội định ra tay.

- Nhảy!

Lâm Phàm nở nụ cười:

- Sáng suốt.

Trăng tròn vành vạnh chiếu tia sáng xuống.

Lâm Phàm gặm chân yêu thú, uống một hớp rượu lớn, năm nữ nhân nhảy điệu múa hắn xem không hiểu.

Tuy rất đẹp nhưng không phải loại hắn thích.

- Ngừng, nhảy cái quái gì vậy, có biết nhảy không? Ta muốn xem dụ dỗ, các người nhảy kiểu gì? Xem kỹ, phải nhảy thế này này!

Lâm Phàm đứng lên làm mẫu.

- Lắc mông, ưỡn ngực, thè lưỡi ra liếm môi dưới, quyến rũ vào. Biết cái gì gọi là quyến rũ không? Cho các ngươi một cơ hội, nếu nhảy không tốt thì khỏi nhảy nữa, đập chết hết!

Năm cô nương giận điên lên trước yêu cầu quá quắt này.

Dù là cô nương đeo mạn che mặt cũng không nhịn được muốn liều mạng với đối phương.

Một cô nương gầm lên, tiến tới trước:

- Khốn nạn, dám nhục nhã chúng ta! Dù ta chết cũng không nhảy! Ngươi đừng tưởng rằng . . .

Binh!

Không ai thấy rõ hắn ra tay như thế nào, khi phản ứng lại thì cô nương mới rồi còn tức giận đã như người đi trước, đầu khảm vào cây cổ, chổng mông treo lơ lửng, không nhúc nhích.

Nữ nhân đeo mạn che mặt muốn xem rõ động tác của đối phương nhưng không thấy gì, cách biệt thực lực quá lớn.

Mồ hôi từ từ ứa ra từ khuôn mặt trắng trẻo, nàng khuất phục dưới uy quyền.

Lâm Phàm lấy ra máy phát thanh lúc trước rút thăm trúng thưởng được.

Tự tặng cho mình một bài hát Dương.

Âm nhạc vang lên.

Tiếng hát cất lên.

Đến đây nào, vui vẻ nào.

Đến đây nào, tình yêu ơi.

Đến đây nào, cùng kết hợp nào.

Lâm Phàm cười nói:

- Nào, mời biểu diễn tiết mục của các ngươi, diễn cẩn thận vào, nếu không sẽ chết người.

Nụ cười kia cực kỳ đáng sợ in trong mắt họ.

Chương 931: Chúng ta không sợ chết

Âm thanh khiến người mơ màng vang lên.

Bốn cô nương mặt đen như than, lửa giận rực cháy trong lòng.

Lửa hận bốc lên nghi ngút, các nàng rất muốn giết dân bản xứ trước mắt.

Dân bản xứ ăn thịt nướng, uống rượu thô tục trước mặt họ, ánh mắt đầy giễu cợt nhìn họ như đang xem đồ chơi.

- Sư tỷ, dân bản xứ này quá đáng ghét!

Các nàng tức sắp điên.

Với thân phận, địa vị của họ sao có thể làm ra chuyện không biết xấu hổ như vậy trước mặt một nam nhân, còn là dân bản xứ? Đây là sỉ nhục với họ.

Nữ nhân đeo mạn che mặt không trả lời, nhưng mắt hừng hực lửa giận.

Lâm Phàm cười, vờ như không thấy ánh mắt của các cô nương, hắn không thèm để ý tới.

- Nói lén gì đấy, đừng làm biếng. Ngươi nhảy kiểu gì hả, nhảy nghiêm túc chút.

Các cô nương khuất nhục, muốn khóc.

Chuyện quái quỷ gì thế này, đã hứa là dân bản xứ vực ngoại giới yếu xìu đâu? Rõ ràng dân bản xứ trước mắt họ rất mạnh.

Nữ nhân đeo mạn che mặt tức giận người run rẩy, nhưng nàng cố kiềm nén.

Không thể xem thường thực lực của đối phương, nếu họ quá kiêu ngạo thì rất có thể sẽ chết tại đây.

Lâm Phàm từ từ nhấm nháp thức ăn ngon, các cô nương chậm rãi nhảy múa.

Thời gian qua rất nhanh, trời đã hửng sáng.

Các cô nương nhảy suốt đêm, người kiệt sức.

Bọn họ có đưa ra phản đối.

Vốn bốn người nhảy nhưng bây giờ chỉ còn ba người.

Nói theo lời của dân bản xứ này là:

Đừng tưởng rằng ta là người tốt thì các ngươi có thể cò kè mặc cả, thật ra ta rất tàn nhẫn.

Hành động này hù ba người không dám hó hé tiếng nào, lo tập trung nhảy.

Lâm Phàm đứng lên:

- Trời sáng, cũng nên đi rồi.

Bên cạnh có bộ xương to, nguyên con yêu thú nằm trong bụng hắn.

Ba cô nương như được cứu vớt, tuy tu vi của họ lợi hại nhưng dưới uy áp đó khiến sức lực toàn thân bị đào rỗng.

Bộp!

Lâm Phàm đi tới trước mặt nữ nhân đeo mạn che mặt:

- Ta rất tò mò, ngươi đeo mạn che mặt làm gì? Vì quá đẹp hay rất xấu? Tháo xuống xem thử.

Nữ nhân đeo mạn che mặt lùi lại một bước, chống cự kịch liệt:

- Ngươi . . . ngươi đừng . . .

Xoẹt!

Khăn che bị tháo xuống lộ ra khuôn mặt rất xinh đẹp, làn da trắng muốt như thủy tinh lóe tia sáng khác lạ, non mềm búng ra sữa.

Đây là khuôn mặt rất dễ làm nam giới sinh ra mến mộ.

Lâm Phàm thản nhiên nói:

- Cũng tạm được, đâu đẹp gì. Tiểu cô nương, tuổi nhỏ đừng tự tin quá.

Hắn bay lên cao, chuẩn bị rời đi:

- Nói chuyện giữ lời, bản phong chủ không giết các ngươi, xem như các ngươi rất may mắn, may nhất trong kẻ xâm nhập.

Chớp mắt Lâm Phàm đã biến mất.

- Chết tiệt! Sư tỷ, dân bản xứ kia dám làm vậy!

Nữ nhân thắt bím dài ở bên cạnh có khuôn mặt không xấu, nhưng sắc mặt hơi lạ.

Nàng nhìn sư tỷ, không phải ai cũng có thể tháo khăn che xuống, hôm nay đã bị dân bản xứ tháo xuống, chuyện này . . .

Tần Thải Hạm sắc mặt âm trầm nhìn sang hai người còn lại:

- Không cho phép ai nói ra chuyện này.

Hai người gật đầu nói:

- Biết rồi sư tỷ.

Không thể đồn ra ngoài, sẽ ảnh hưởng lớn đến sư tỷ.

- Đi xem ba người kia có bị sao không.

Tần Thải Hạm nhớ đến ba vị sư muội, nàng thật không ngờ dân bản xứ dám xuống tay.

Ở chỗ bọn họ nếu không có thù sống chết hoặc vì một vài cơ duyên thì làm gì có ai nỡ xuống tay với nữ nhân xinh đẹp?

Hơn nữa ba vị sư muội bị Lâm Phàm đánh dính vào trong cây, tư thái bất nhã, khó coi.

Sư muội xem xét tình hình run giọng báo cáo:

- Sư tỷ, còn thở! Nhưng dân bản xứ kia xuống tay quá nặng, các sư muội vỡ xương toàn thân, muốn khỏe lại cần chút thời gian.

Nàng cảm giác dân bản xứ quá tàn nhẫn, mừng thầm mình không chọc vào đối phương, nếu không thì cũng nhận kết cục không tốt hơn.

Tần Thải Hạm thở phào:

- Vậy cũng đủ rồi.

Các sư muội đều có tu vi Đạo cảnh, gãy xương toàn thân là việc nhỏ, không đáng gì, qua không lâu sau sẽ khỏe lại.

Một nữ nhân biểu tình phức tạp nhỏ giọng nói:

- Sư tỷ, có vẻ như vực ngoại giới này không đơn giản.

Bọn họ nghe nói vực ngoại giới mạnh nhất chỉ có Đạo cảnh, bọn họ đi vào tuyệt đối không gặp nguy hiểm gì.

Nhưng nhìn bây giờ xem? Không nguy hiểm? Suýt mất mạng luôn rồi.

Tần Thải Hạm không đáp mà chìm trong suy tư. Nàng biết vực ngoại giới có Tri Tri Điểu, cũng đã đọc bài viết.

Có người giống như họ buông xuống nơi này đã bị dân bản xứ giết.

Lúc ấy Tần Thải Hạm cứ nghĩ là thổi phồng, nay xem ra đúng là thật, tuyệt đối không nhầm được.

Viêm Hoa tông.

Một bóng dáng tuyệt thế siêu đẳng lơ lửng trên trời.

Vạn Quật lão tổ đi tới Viêm Hoa tông, không phải kiếm chuyện với ai mà có việc cần tìm Lâm Phàm.

Vạn Quật lão tổ rũ mắt xuống nhìn hai đệ tử canh giữ sơn môn:

- Khi nào sư huynh của các ngươi trở về?

Hai đệ tử rất hoảng, bọn họ có chút ấn tượng với ả đàn bà này.

Rất mạnh, nhưng từng chịu thiệt trong tay sư huynh. Không ngờ đối phương lại đến nữa, còn trong lúc vắng mặt sư huynh, sắp xảy ra chuyện lớn.

Bọn họ rất sợ hãi, rất khủng hoảng.

Nhưng ngẫm lại bọn họ là mặt tiền của tông môn, là người trông giữ sơn môn, gánh trên vai trách nhiệm nặng nề, đại biểu cho tông môn.

Dù có sợ cũng không thể biểu hiện ra ngoài.

Bọn họ đứng thẳng người, lấy ra khí thế, trở nên khác biệt.

- Chúng ta làm sao biết khi nào sư huynh trở về, nếu ngươi có chuyện gì thì chờ ở đây. Khi chưa được cho phép thì không thể bước vào Viêm Hoa tông một bước.

Hai người nói chuyện dõng dạc đầy bá khí, nhưng nói xong thấy lạnh tóc gáy, cảm giác bốn phía tối đen, có đôi mắt khủng bố nhìn họ chằm chằm.

Vạn Quật lão tổ cau mày:

- Hưm?

Nàng không ngờ hai người giữ sơn môn không chút e ngại nàng, thật lạ lùng.

Đệ tử sơn môn phồng lên can đảm nói:

- Hừ gì mà hừ, ta nói rồi, chúng ta không biết khi nào sư huynh trở về, nếu muốn chờ thì chờ ở đây, còn không muốn thì tùy thời đi đi.

Đệ tử rất sợ, nhưng bề ngoài tuyệt đối không thể lộ ra sợ hãi.

Nếu không sẽ làm mất mặt tông môn, bị sư huynh biết chắc sẽ khiến sư huynh rất thất vọng.

- Ha ha, thú vị, không ngờ hai đệ tử canh giữ sơn môn của Viêm Hoa tông cũng cương cường như vậy. Không sợ ta giết các ngươi rồi xông vào sao?

Đương nhiên Vạn Quật lão tổ sẽ chờ Lâm Phàm trở về, đang lúc rảnh rỗi sinh nông nỗi, nàng không ngại hù dọa hai đệ tử.

Quả nhiên, hai đệ tử lòng lạnh lẽo, biểu tình như nuốt phải ruồi.

Đừng tưởng trông giữ sơn môn là an toàn, oai phong lắm, thật ra là nơi nguy hiểm nhất, có người đánh tới tông môn thì sẽ làm thịt bọn họ đầu tiên, nên họ dùng mạng sống đổi oai phong.

Một giọng nói từ xa vọng lại:

- Vậy sao? Ghê gớm vậy à? Thế thì giết một người cho bản phong chủ xem.

Hai đệ tử ngước đầu lên, hưng phấn reo to:

- Sư huynh!

Lâm Phàm từ xa trở về, nghe câu nói hơi bá đạo của Vạn Quật lão tổ thì tỏ vẻ khó chịu.

Muốn làm thịt sư đệ của hắn? Đúng là không thèm để hắn vào mắt.

Hai đệ tử ngẩng cao đầu, không chút e sợ:

- Ngươi tới đi, hai chúng ta chết vì tông môn là chết vì quang vinh, vì kiêu ngạo, giết đi!

Đùa, sư huynh đã trở lại mà còn sợ thì thà đập đầu vào đậu hủ chết cho rồi.

Vạn Quật lão tổ nhìn Lâm Phàm, lại xem hai đệ tử ở bên dưới không chút e dè, nàng bật cười.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Vạn Quật lão tổ nở rộ nụ cười:

- Đùa thôi, lần này đến vì có chuyện quan trọng cần bàn với Lâm phong chủ.

Lâm Phàm cười hỏi lại:

- Có việc?

Mụ già Vạn Quật không có việc gì sẽ không đến, đến tìm là có chuyện quan trọng cần bàn, thật gian manh.

- Thôi đừng, bản phong chủ và ngươi không quen thân, ngươi có chuyện gì cần bàn với bản phong chủ?

Lâm Phàm cho đối phương cơ hội phát huy, khỏi đoán cũng biết có chuyện gì, liên quan đến kẻ xâm nhập chứ gì.

- Lâm phong chủ!

Giọng của Vạn Quật lão tổ trở nên cao vút, khuôn mặt nghiêm túc nói:

- Việc này liên quan đến tất cả người vực ngoại giới, dù thực lực cá nhân của ngươi mạnh đến đâu thì khi đối diện kẻ địch khủng bố cũng chỉ là bọ ngựa đấu xe, hy vọng ngươi có thể nghiêm túc lắng nghe từng câu ta nói. Việc này liên quan đến người hoặc tông môn mà ngươi quan tâm.

Vạn Quật lão tổ rất muốn đè đầu đối phương ra đánh, vào lúc này rồi mà hắn dửng dưng như không, chờ đến giây phút đó e rằng hối hận cũng không kịp.

Vạn Quật lão tổ từng thấy nhiều cường giả không nghe vào tai lời nàng nói, kết cục thảm liệt, không kịp hối hận.

Lúc ấy tất cả đã muộn.

Nên Vạn Quật lão tổ hy vọng đối phương đừng không để bụng, nếu không chờ tới lúc đó dù biết sai cũng muộn màng.

Lâm Phàm nhìn đối phương, nói y như thật.

- Mụ già Vạn Quật, ngươi . . .

Hắn mới mở miệng đã bị Vạn Quật lão tổ ngắt lời:

- Lâm phong chủ, ta tôn trọng ngươi, xin ngươi cũng tôn trọng ta một chút.

Vạn Quật lão tổ sắp không nhịn được, những gì tên này làm với nàng còn mới mẻ ngay trước mắt, nhưng làm cường giả, đôi khi có chuyện gây chút bọt nước trong biển đời, lặng xuống rồi sẽ biến mất.

Lâm Phàm hỏi:

- Rồi rồi, thì tôn trọng. Cô nương Vạn Quật, có phải muốn nói với bản phong chủ về kẻ xâm nhập? Chỉ cần trả lời đúng hoặc không.

Vạn Quật lão tổ nghe vậy tức xì khói, mặc dù nàng đang trong thân thể chuyển kiếp nhưng tuổi thật đủ làm lão tổ tông của hắn.

- Đúng vậy!

Lâm Phàm vừa lòng gật gù:

- Có phải ngươi định lừa dối ta tham gia vào liên minh hoặc đoàn đội của ngươi, cùng nhau chống lại kẻ xâm nhập?

- Đúng.

Đúng là nàng muốn nói điều này.

- Lâm phong chủ, có lẽ ngươi không biết, trong vực ngoại giới còn ẩn giấu tồn tại mà ngươi không biết. Nếu ngươi tham gia vào thì ta bảo đảm sẽ cố gắng lớn nhất cho tông môn của ngươi tiếp tục tồn

tại.

Lâm Phàm chớp chớp mắt, câu này hơi vũ nhục người, có hắn ở mà nói như thể không giữ gìn được tông môn.

Nếu hắn không bảo vệ được tông môn thì không tin có ai giữ được.

Chương 932: Sư đệ, các ngươi giỏi lắm, ta lại đi đây

- Lâm phong chủ thấy sao? À phải rồi, Lâm phong chủ đã giết nhiều kẻ xâm nhập, nhưng chắc ngươi cũng phát hiện là bọn họ chỉ đến dựng Không Gian Thần Trụ, tương lai sẽ có kẻ địch càng mạnh tìm đến. Ngươi giết nhiều như vậy, bọn họ tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi.

Vạn Quật lão tổ nhìn Lâm Phàm chằm chằm, tuy chưa tiếp xúc sâu nhưng nàng đã nhìn ra tên này rất quan tâm tông môn, chắc chắn sẽ không trơ mắt nhìn tông môn bị người hủy diệt. Miễn đầu óc tỉnh táo sẽ biết tiếp theo nên làm như thế nào.

Lâm Phàm gật gù:

- Ừ, rồi sao nữa?

Vạn Quật lão tổ nói có lý, mấy điều này hắn đều biết, tiếp theo thế nào?

Lâm Phàm rất muốn biết Vạn Quật lão tổ nói nhiều như vậy thật ra muốn biểu đạt cái gì.

Vạn Quật lão tổ ngây ra:

- A?

Tên này rốt cuộc có ý gì? Hoặc là không nghe vào tai lời nàng nói?

Khuôn mặt Vạn Quật lão tổ nghiêm túc hỏi:

- Lâm phong chủ cho rằng ta đang khuếch đại sự việc?

Lâm Phàm mỉm cười hỏi lại:

- Không, ngươi nói đều là sự thật, bản phong chủ chỉ muốn biết là ngươi nói nhiều như vậy rồi liên quan gì với bản phong chủ?

Hắn thật sự không thèm để kẻ xâm nhập vào mắt.

Người không tự tin vào tu vi của mình như Vạn Quật lão tổ mới

kéo bè kéo lũ, cố gắng sống sót trong nguy cơ.

Vạn Quật lão tổ cau mày, hơi bất mãn, cảm giác đang đàn gảy tai trâu, đã nói nhiều vậy mà hắn không rõ ràng sao?

- Lâm phong chủ, sao không liên quan đến ngươi được? Ngươi giết nhiều kẻ xâm nhập, tương lai sẽ là mục tiêu hàng đầu của họ. Với thực lực của Lâm phong chủ tuy có thể tự bảo vệ mình, nhưng tuyệt đối không bảo vệ tông môn được, nên hợp tác với ta mới được một tia hy vọng.

Nàng hy vọng liên lạc tất cả người có thể chiến, cùng nhau chống cự kẻ xâm nhập.

Tuy quan hệ giữa nàng với Lâm phong chủ không thân thiết hay tốt đẹp gì, nhưng thực lực của hắn rất lợi hại.

Lâm Phàm hỏi:

- Sao ngươi biết ta không thể bảo vệ tông môn?

Hai đệ tử canh giữ sơn môn gật đầu đồng ý:

- Đúng rồi, có sư huynh ở thì không ai dám chọc vào tông môn chúng ta.

- Ừ ừ, có sư huynh là an toàn nhất!

Bọn họ tôn sùng Lâm Phàm đã đến mức độ mù quáng.

Vạn Quật lão tổ nhắc nhở:

- Lâm phong chủ, tốt nhất đừng quá tự tin, ngươi chưa thấy thực lực của đối phương, nếu thấy rồi sẽ không nghĩ như vậy.

Vạn Quật lão tổ cho rằng Lâm phong chủ chưa thấy cường giả thật sự, tự tin quá mức.

Lâm Phàm dửng dưng như không:

- Ha ha, cô nương Vạn Quật nói sai rồi, bản phong chủ chưa bao giờ tự tin quá mức, nếu thật sự tự tin thì sẽ không chỉ có bấy nhiêu. Còn về cường giả mà ngươi nói thì bản phong chủ thấy chỉ có thế thôi, nếu dám đến sẽ bảo đảm cho chúng có đến không về.

- Ngươi . . .!

Vạn Quật lão tổ cảm giác tên này là cục đá trong hầm cầu, vừa cứng vừa hôi, còn là loại không đến lúc nguy cấp không biết hối hận.

Lâm Phàm lắc đầu thở dài:

- Được rồi, ngươi đi mau, bản phong chủ nhìn ngươi là ngứa tay muốn đánh. Còn về cường giả với không cường giả đều chỉ là ngón út với bản phong chủ. Ài, không trách được ngươi, tất cả chỉ vì thực lực của ngươi quá yếu, bẩm sinh sợ hãi những cường giả này.

Biểu cảm đó, bộ dạng đó làm Vạn Quật lão tổ tức giận muốn đánh người, nàng chưa từng gặp ai vô sỉ đến vậy.

Vạn Quật lão tổ mệt mỏi không muốn nói nữa:

- Lâm phong chủ, đã đến nước này rồi thì ta không nói gì thêm, chỉ hy vọng đến khi đó Lâm phong chủ đừng hối hận.

Đối phương đã không nhận tình thì Vạn Quật lão tổ lười nói nữa.

Đằng Đế đã hồi sinh, lực lượng phe nàng lại tăng lên, tuy chưa quá mạnh nhưng đã mạnh hơn lần đầu tiên gấp vô số lần.

Liên lạc với mười hai thần thú không quá tốt đẹp nhưng ít ra còn hy vọng xoay vần.

- Sẽ không hối hận, nghĩ tình quen biết, bản phong chủ cho ngươi một cơ hội. Tương lai tổ chức gì đó của ngươi sắp bị người tiêu diệt thì có thể tìm đến bản phong chủ, bản phong chủ miễn phí giúp một lần, xem như đáp lại hôm nay ngươi đến lôi kéo bản phong chủ.

- Nhận lấy!

Lâm Phàm bẻ một miếng từ cửa đá ném qua, đừng đòi tín vật hay bảo bối gì từ tay hắn, tiếc không nỡ cho ả đàn bà này, nên đành tặng đối phương một góc nhỏ cửa đá.

Vạn Quật lão tổ nhận lấy hòn đá, biểu tình phức tạp, bất đắc dĩ, sau đó bật cười nói:

- Được rồi, hy vọng sẽ có ngày đó.

Vạn Quật lão tổ không thèm để ý hòn đá, nhưng chờ tương lai khi tông môn của tên này bị diệt nàng sẽ lấy nó ra cho hắn sám hối về quá khứ ngu xuẩn của hắn.

Tranh đấu vĩnh viễn không muộn, chờ xem khi nào đối phương sẽ tỉnh ngộ lại.

Vạn Quật lão tổ ôm quyền, rời đi:

- Lâm phong chủ, cáo từ!

Vạn Quật lão tổ rất thất vọng, tuy mâu thuẫn nhiều với tên này nhưng trước điều phải trái thì nên biết lựa chọn thế nào.

Khiến nàng thất vọng là đối phương không có ý nghĩ đó.

Đệ tử trông giữ sơn môn bình phẩm:

- Sư huynh, người này lên mặt dữ.

Lâm Phàm cười nói:

- Ếch ngồi đáy giếng, luôn cho rằng chúng ta yếu. Các ngươi nói xem chúng ta có yếu không?

Hai người la lên:

- Sao chúng ta yếu được chứ sư huynh, chúng ta lợi hại nhất!

Bảo bọn họ yếu thì họ không phục.

Lâm Phàm nói:

- Được rồi, sau này đừng sợ, chờ hôm nào sư huynh tìm được người quen cũ, lấy thứ có thể khởi tử hồi sinh sẽ chừa lại cho hai ngươi, bảo đảm không chết được.

Một người há hốc mồm khó tin nhìn sư huynh:

- A? Thật hả sư huynh?

Bốp!

Người bên cạnh vỗ đầu chó của gã:

- Nói cái kiểu gì, đã bao giờ sư huynh lừa ai? Về sau mà còn nghi ngờ sư huynh nữa là ta đánh ngươi!

Đệ tử bị vỗ đầu rụt cổ lại, dè dặt nói:

- Ta biết sai, hỏi thôi mà.

Lâm Phàm cười bước đi, các đệ tử trong tông môn thật tốt.

Xem ra Vạn Quật lão tổ có hoạt động, không yên phận, đang tổ chức người.

Lâm Phàm biết sẽ có cao thủ mạnh hơn buông xuống, nhưng vậy thì sao? Hắn không thèm để vào mắt.

Đến thì cứ đến, sợ gì ai.

Vô Địch phong.

Một đoàn sáng vàng bao phủ toàn thân Thanh Oa, trong ánh sáng vàng như có ngọn lửa rực cháy.

- Kẻ bỏ mạng mãi không đến ức hiếp mình, phải chăng biết mình đang liều mạng tu luyện?

Thanh Oa tỏ vẻ nghi ngờ, cảm giác kẻ bỏ mạng khác xưa.

Trước kia hắn hay khi dễ nó, giờ rất ít gặp, nếu không phải tên kia ngẫu nhiên còn nhìn nó thì nó sẽ tưởng rằng kẻ bỏ mạng không yêu nó nữa.

Thanh Oa có nhiều thủ đoạn, trừ Lâm Phàm ra có lẽ nó là tồn tại tăng tiến tu vi mau nhất.

Dù là Vạn Quật lão tổ cũng kém xa nó, dù sao theo tình huống tu luyện của bản thân thì nàng không sánh bằng nó.

- Đạo cảnh, lại bắt đầu đi trở về khởi điểm.

Thanh Oa ngưng tụ lực lượng, trực tiếp trùng kích.

Nó không phải tay mơ, quen thuộc cảnh giới, không cần lo tẩu hỏa nhập ma hay vấn đề gì.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Thân hình Thanh Oa gầy yếu, dù trải qua tay nó bồi dưỡng đặc biệt, mạnh mẽ hơn thân thể ếch gấp mấy trăm lần, mấy ngàn lần thì vẫn không cách nào so sánh với thể Đạo cảnh thật sự.

Đây là yếu ớt bẩm sinh.

- Chó chết, nếu để ta biết là tên khốn nào đánh bản Oa Sư vào thân thể này thì sẽ cho ngươi biết tay!

Thanh Oa không cam lòng, nếu là con trăn hay con chó đều tốt hơn thân thể ếch gấp trăm ngàn lần.

Trong người ếch vang tiếng sấm nổ, không dẫn đến dị tượng kinh người gì, lấy bản thân làm thiên địa, dị tượng sinh thành trong người.

Đây là pháp môn tu luyện rất cao đẳng, khi nó là con người đã tu luyện công pháp này.

Lần này dùng cách đặc biệt lần đầu tiên, đi con đường chưa từng đi qua.

- Sơ kỳ, trung kỳ, đỉnh, bước vào Đạo cảnh là đến đỉnh!

Trong đôi mắt to cỡ hạt đậu của Thanh Oa rực cháy lửa Đạo cảnh.

Trực tiếp vượt qua một bước dài.

Nhưng thế này chưa đủ.

Đan dược tuyệt thế mà nó lén luyện chế đang bay quanh người rồi hòa vào thân thể, trải nền móng.

- Phù!

Thanh Oa đứng thẳng người, há mồm thổi luồng hơi hỗn đục ra, luồng hơi bay lên cao, liên miên như thác nước đổ ngược.

Thanh Oa cảm thán:

- Cực khổ vất vả, hao hết tài sản, rốt cuộc thì đi đến bước này.

Thanh Oa cảm thán, mệt quá, đuối.

Bực tức mấy vạn năm, ngày qua ngày, năm này sang năm khác góp nhặt tài liệu, luyện chế đan dược, tiếp đó khô khan rèn luyện đan dược, dung hợp nhiều đan dược hơn, rốt cuộc nhìn thấy tương lai.

Thanh Oa giấu viên đan dược này đã mấy ngàn năm, luôn cất chứa không nỡ dùng chỉ vì chờ khi tu vi đến Đạo cảnh mới dùng nó.

Dù bị kẻ bỏ mạng bắt chẹt hay trấn lột nó vẫn không lấy ra.

Thanh Oa cười tươi:

- Bước đầu có thực lực, cảm giác này thật tuyệt.

Lá bùa sau lưng quá âm hiểm, Thanh Oa không dám nói thành tiếng, chỉ có thể nhủ thầm trong bụng.

Đối với Thanh Oa thì không thể biểu hiện thực lực ra ngoài, phải ẩn giấu, điệu thấp.

Giả heo ăn cọp mới là lẽ phải.

Thanh Oa không dám tưởng tượng nếu bị kẻ bỏ mạng biết tu vi thật của nó thì sẽ xảy ra chuyện khủng khiếp gì.

- Hưm?

Tim Thanh Oa bỗng đập nhanh, lỗi một nhịp.

- Cửu Hoang Nhãn!

Thanh Oa nhìn phía xa, trong mắt lấp lóe tia sáng xanh.

Đây là thần thông thiên phú của nó, thần thông khắc trong linh hồn, dù thay đổi thân thể cũng không tan biến.

Mắt nó phản chiếu mấy luồng sáng kéo cái đuôi dài từ trên trời giáng xuống.

- Không Gian Thần Trụ liên kết, rốt cuộc đến.

Cách thật xa, không biết xa bao nhiêu ức dặm, nhưng mọi thứ không thể tránh khỏi Cửu Hoang Nhãn của nó.

- Chết tiệt, nỗi sợ chưa từng có.

Thanh Oa cúi mặt xuống, không muốn nói nhiều.

Lần đầu tiên nó cảm giác nguy cơ ép sát đến vậy.

- Tông môn, rốt cuộc tới rồi . . .

Một người tơi tả còn hơn ăn mày xuất hiện ở ngoài tông môn.

Gã chống gậy, mặt lấm lem tro bụi, quần áo rách rưới.

Vân Tiêu trải qua vô vàn hiểm trở rốt cuộc về với tông môn.

Gã chín chết một sống chạy thoát khỏi tay kẻ xâm nhập, dọc đường đi không dám giữ cho bề ngoài trông ra hình dáng con người.

Gã phục rồi, không muốn nói nhiều, chỉ mong về tông, hưởng thụ cuộc đời yên bình.

Vân Tiêu thấy hai người từ xa đi đến, đó là sư đệ trung thực của gã.

- Ủa? Vương sư đệ, Huyền sư đệ!

Là Vương Thánh Khang và Huyền Thanh.

Vân Tiêu đang định lên tiếng thì nghe hai người nói chuyện, làm gã khép miệng lại.

Huyền Thanh bất đắc dĩ nói:

- Ài, khi nào sư huynh mới về đây? Ta nhớ sư huynh quá.

Vương Thánh Khang kiên định niềm tin nói:

- Hừ, chắc chắn sư huynh chờ lúc ở đỉnh cao nhất mới về. Ngươi đừng bị Lâm phong chủ làm chiết phục, chúng ta là người của sư huynh, chắc chắn sư huynh sẽ phong cảnh, uy hiếp thiên địa, với khí thế bá đạo nhất trở về tông môn. Chúng ta chỉ cần giữ gìn Vân Tiêu là tốt rồi.

Huyền Thanh nói:

- Nhưng nhiều đệ tử của Vân Tiêu phong chúng ta rời đi rồi.

- Đi thì đi, tóm lại chúng ta không đi, chờ sư huynh trở về sẽ làm mọi người giật mình, ta tin tưởng sư huynh, còn ngươi?

- Ta cũng tin, nên ta luôn chờ Vân Tiêu sư huynh.

Hai người đi ngang qua Vân Tiêu, không nhận ra kẻ dơ bẩn trước mắt là Vân sư huynh trong lòng họ.

Cổ họng Vân Tiêu như bị thứ gì chặn lại, có lời muốn nói nhưng không thốt thành lời.

Vân Tiêu nhìn hai người dần đi xa, biểu tình giãy dụa.

Vân Tiêu cúi đầu, mếu máo:

- Ta . . . ta . . .

Sao có thể như vậy? Vì sao đặt hy vọng lớn như vậy vào gã?

Nếu gã trở về với bộ dạng này thì chẳng phải là khiến bọn họ thất vọng?

Vân Tiêu nghiến răng:

- Khốn kiếp, tức chết người!

Vân Tiêu dứt khoát quay đầu rời khỏi đây.

Gã không chịu nổi mất mặt, chỉ đành cố gắng hơn.

Đặc biệt khi hai sư đệ ôm hy vọng lớn như vậy, vì tranh một hơi, gã phải bước tiếp.

Sư đệ, các ngươi giỏi lắm, sư huynh trở lại nhưng bị các ngươi buộc đi rồi đây.

Chương 933: Đứa nào đánh lén chúng ta

Vương Thánh Khang ngừng bước, nghi hoặc hỏi:

- Này Huyền Thanh, mới rồi ngươi có cảm giác là hình như có ai rất quen thuộc ở bên cạnh chúng ta không?

Vương Thánh Khang giương mắt nhìn phía xa, bóng dáng hơi bi thương dưới ánh nắng kia rất quen.

Huyền Thanh ngơ ngác nói:

- Có đâu, bóng dáng quen thuộc nào?

Sao Vương sư huynh trở nên đồng bóng rồi?

Huyền Thanh hỏi khờ:

- Sư huynh đừng nói là tên ăn mày rách rưới tả tơi kia là người quen của chúng ta nhé? Đừng giỡn, tuy chúng ta lăn lộn chẳng bằng ai nhưng không quen ăn mày bao giờ.

Huyền Thanh bật cười, không để ý người quen thuộc mà Vương Thánh Khang nói, sao mà quen biết được.

Vương Thánh Khang gật gù:

- Cũng đúng.

Bọn họ là đệ tử của Vân Tiêu phong, chỉ đứng sau Vân Tiêu sư huynh, sao mà quen với ăn mày chứ.

Nhưng bóng lưng của kẻ ăn mày rất quen mắt, cảm giác giống như khi ở cùng Vân Tiêu sư huynh.

Vương Thánh Khang cau mày nhìn bóng dáng phía xa dần khuất mắt, gã có cảm giác khó tả:

- Tuy là vậy nhưng vẫn thấy là lạ.

Vương Thánh Khang lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, có lẽ chỉ là tưởng tượng.

- Buồn quá đi.

Vân Tiêu cúi gằm mặt khóc ròng, không phải giọt lệ kích động mà vì gã chưa từng nghĩ có người ôm hy vọng lớn như vậy về gã.

Nỡ lòng nào!

Hãy để ta giống như sâu lười, như kẻ vô dụng ở lì trong tông môn hưởng phúc, sống cuộc đời nằm ì một chỗ, há mồm chờ cơm.

Nỡ lòng nào đặt hy vọng lớn như vậy vào ta.

Vân Tiêu nghĩ đến đây cảm giác áp lực trên người thật lớn, lưng gã càng còng xuống, càng tiều tụy, bi thương khó tả.

Mật thất.

- Dám nói bản phong chủ không bảo vệ tông môn được, đùa, điểm trong tay thì không có gì là bản phong chủ không thể làm.

Lâm Phàm ngồi trong mật thất, không thèm để bụng lời nói của Vạn Quật lão tổ.

Hắn giết hàng ngàn kẻ xâm nhập, điểm nhiều như biển.

Từ lúc ban đầu đến bây giờ Lâm Phàm chưa xem điểm, chủ yếu là sợ con số quá khủng bố, với năng lực của hắn sợ đếm nhầm hoặc trái tim không chịu nổi bay bổng lên mây.

Điểm: 348050015.

Khi thấy số điểm này thì ngón tay Lâm Phàm ấn mạnh xuống đất, mặt đất nứt rạn bốn phương tám hướng.

Tim của hắn đập rất nhanh, siêu kích động.

Ba ức bốn ngàn vạn điểm, đặt ở trước kia là con số mà hắn không dám tưởng tượng, giờ kẻ xâm nhập mang đến số điểm dày như vậy cho hắn.

- Mới chỉ giết vài người thôi.

Nếu giết hết kẻ xâm nhập thì số điểm lên đến mức khủng khiếp cỡ nào? Lâm Phàm không tưởng tượng nổi.

Nhưng Lâm Phàm đã rất thỏa mãn, có thể tích lũy nhiều điểm như vậy trợ giúp rất lớn cho tăng tiến nội tình.

Hắn lục tìm trữ vật giới chỉ thu gom được, bên trong có nhiều

thứ tốt, đương nhiên thứ hữu dụng duy nhất với hắn là công pháp, thứ khác không lọt vào mắt, hoặc nên nói là không cần thiết.

Tìm tìm!

Lục lục!

Đan dược, một đống thứ linh tinh đều ném sang một bên.

Lâm Phàm cần công pháp nhất.

- Công pháp quái quỷ gì đây? Không phải ngạnh công, rác rưởi.

Bên trong có vài thứ vô cùng quý giá với người khác, nhưng Lâm Phàm không muốn xem, cảm thấy nhìn một cái làm chậm trễ thời gian tìm công pháp của hắn.

- Ưm, Thiên Thần Đoàn Châm Công.

Có chút thu hoạch, tạm thời tìm được một môn ngạnh công.

Những công pháp chơi hiệu ứng đều không lọt vào mắt xanh của Lâm Phàm, hắn cho rằng tu luyện chúng chỉ uổng công.

Tu luyện ngạnh công, lấy lực lượng thuần khiết nhất nghiền áp tất cả, vậy mới sướng.

Lâm Phàm lục tìm đến cuối cùng chỉ được hai mươi mấy môn công pháp.

Lâm Phàm bất đắc dĩ:

- Đáng tiếc, nhiều trữ vật giới chỉ vậy mà chỉ có hai, ba mươi môn ngạnh công.

Không phải trong kẻ xâm nhập bị hắn đập chết ít ai tu luyện ngạnh công, mà vì hiếm có người nào mang công pháp theo bên mình.

Lâm Phàm đặt mớ công pháp ở trước mặt, điều chỉnh tâm thái xong chuẩn bị tu luyện.

Lâm Phàm nhủ thầm:

- Thăng cấp!

[Tiêu hao một trăm tám mươi vạn điểm.

Thiên Thần Đoàn Châm Công (nhất trọng)

Đặc tính: Đâm xuyên, một kích giết ngay.]

Công pháp nhóm kẻ xâm nhập tu luyện không khác nhiều với bên bọn họ, phẩm chất không làm người quá giật mình, nhưng xem như công pháp đỉnh cao trong vực ngoại giới.

Muốn đụng phải công pháp mạnh tột đỉnh như Cấm Thể, Thủy Ma Kinh quá khó khăn, gặp được một cái toàn nhờ vào cơ duyên.

Hơn nữa hồng kim rút thưởng không quá khiến người vừa lòng, Lâm Phàm đang tích lũy vận may, chờ tích trữ đến mức nào đó sẽ một hơi rút thăm hết, hắn không tin sẽ không rút được gì.

- Thăng cấp!

Hiện giờ số điểm hao phí chỉ bằng một cọng lông trâu so với điểm hắn có được, không cần quan tâm.

- Thăng cấp!

Lực lượng khuếch tán trong thân thể, cảm giác quen thuộc khiến người sung sướng, nhưng chuyển hóa thành nội tình rất ít ỏi.

- Mợ nó, mệt chết người. Sau Đạo cảnh không có đường để đi, bản phong chủ không tin!

Liên tục thăng cấp, lực lượng trong người dao động như sóng triều.

Tích ít thành nhiều, những công pháp này tuy không phải loại đỉnh nhất nhưng là công pháp đỉnh cao nhất vực ngoại giới hiện giờ, thậm chí cao vượt mức chút xíu.

Nội tình tăng từ từ, chỉ cần hắn cố gắng chắc chắn sẽ đến đẳng cấp viên mãn.

Khi đó đẩy một phát bước vào cảnh giới cao hơn.

Vực ngoại giới.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Có luồng sáng từ trên trời giáng xuống đất, bụi bốc lên mù mịt.

Không Gian Thần Trụ mở ra, bắt đầu có kẻ xâm nhập đến.

Trong tro bụi vang lên giọng nói:

- Không khí vực ngoại giới thật hỗn tạp, khó hít vào xoang mũi.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Âm thanh như sấm sét nổ vang trên hư không.

Đây là cường giả thật sự, cường giả đến từ thượng giới, mạnh hơn Đạo cảnh nhiều.

Phập!

Trong tro bụi có tiếng trầm đục.

- Chuyện gì xảy ra? Ta mới xuống dưới mà sao đã bị thương?

- Đứa nào đánh lén ta?

Người buông xuống hoảng loạn kêu lên, hoang mang không biết xảy ra chuyện gì.

Có người ọc bãi máu, vội lấy đan dược ra nuốt vào mới khỏe một chút.

Tro bụi tán đi lộ ra khuôn mặt thật.

Cường giả của kẻ xâm nhập toàn thân rách rưới như xơ mướp, có vài vết thương sâu hoắm, nhưng nhờ chữa trị nên đã kết sẹo, máu tươi ngừng ứa ra.

- Trời ạ, chuyện gì thế này? Từ đường hầm không gian lại đây mà sao gặp chuyện như vậy rồi? Nhị Vân, ngươi đâu rồi?

Gã đến vực ngoại giới còn mang theo nô bộc, tu vi không yếu, kém hơn người khác chút xíu.

Khi gã quay đầu lại thì xung quanh không một bóng người, nô bộc biến mất ngay trước mắt gã.

Gã chợt phát hiện dưới đất có bóng đen, cái bóng càng lúc càng to ra, từ trên trời rơi xuống.

- Hửm?

Gã không biết thứ này là gì, vụt ngẩng đầu lên.

Không phải thứ nguy hiểm, cũng không có ai đánh lén, nhưng khi thấy rõ hình dáng vật đó thì gã ngây ra, nhấc chân lùi ra sao.

Lộp bộp!

Một đống thịt rớt xuống đất, ruột, nội tạng phơi đầy đất.

- Nhị Vân?

Nam nhân nhận ra đống thịt nát kia là nô bộc của mình. Nhưng sao có thể chứ?

Bước vào Không Gian Thần Trụ, khi đến đây gã bị thương một chút, còn nô bộc thì còn lại đống thịt, chuyện này không thể nào xảy ra được.

Mặt nam nhân bỗng trắng bệch:

- Có khi nào đường hầm không gian xảy ra vấn đề? Vì tu vi của mình không đủ, khi vào trong thì thần thức, ý niệm đều ngủ say, mình có thể sống sót đi ra đều nhờ may mắn.

Nghĩ đến đây gã cảm giác đã dạo qua cửa quỷ một vòng.

Nhưng không có lý nào, Không Gian Thần Trụ là thần khí mở đường hầm không gian, thành viên tiên phong cũng thành công mở ra Không Gian Thần Trụ, đã xảy ra chuyện gì sao?

Không nghĩ ra, nhưng chắc chắn có chuyện lớn, nếu không thì đã chẳng có trục trặc này.

Các nơi vực ngoại giới.

Cường giả buông xuống vốn nên có thành viên tiên phong nghênh tiếp, nhưng xảy ra chuyện khủng bố, không có ai nghênh đón các cường giả.

Nhiều cường giả buông xuống thắc mắc, linh cảm xảy ra chuyện gì.

Đường hầm không gian trục trặc, nếu không bị hư hỏng thì đã không xảy ra chuyện như vậy.

Mấy ngày sau.

- Phù, sướng quá, toàn thân sung sức!

Tâm tình Lâm Phàm khá tốt, đã lĩnh ngộ hết hai mươi ba môn công pháp, bộc phát ra lực lượng siêu khủng bố.

Người bình thường có lực lượng cỡ này thì đã sớm đến Đạo cảnh đỉnh, nhưng Lâm Phàm thì còn thiếu rất nhiều.

Hơn nữa tu luyện những công pháp này tiêu hao hết ba ức điểm, con số khủng.

Lúc này, một con Tri Tri Điểu bay tới, thả tờ giấy xuống.

- Hưm? Xảy ra chuyện.

Lâm Phàm không ngờ trong thời gian mình bế quan đã xảy ra chuyện.

- Cường giả kẻ xâm nhập đến, lật đổ Hằng Thiên Vực, chiếm cứ một vực.

Khi đọc nội dung này Lâm Phàm giật nảy mình, hắn chưa đi Hằng Thiên Vực nhưng biết đây là thế lực lớn siêu hùng mạnh trong vực ngoại giới, giờ bị kẻ xâm nhập lật đổ, trở thành địa bàn của kẻ xâm nhập, khiến hắn rất bất ngờ.

Lâm Phàm kinh ngạc nói:

- Khoan, cường giả đến? Đi qua đường hầm không gian?

Có hai cây Không Gian Thần Trụ bị hắn lấy đi, lẽ ra nên bị trục trặc, sao giờ xem tình huống thì không có chuyện gì xảy ra? Không hợp lý.

Lâm Phàm đâu biết rằng vì hắn cướp mất hai cây Không Gian Thần Trụ khiến một nửa cường giả buông xuống chết đột ngột.

Lữ Khải Minh vội vã chạy lại, Tần Phong đi theo sau lưng gã.

Người sáng lập Hải Quân.

- Sư huynh, hắn đến tìm sư huynh.

Lữ Khải Minh luôn cố ngăn cản Tần Phong, gã biết người này là ai, thấy sư huynh xuất quan mới mang người tới gặp.

Tần Phong không nói nhiều, bi thương kêu lên:

- Lâm huynh, xảy ra chuyện!

Lâm Phàm mờ mịt, xảy ra chuyện liên quan gì đến ta?

Chương 934: Tìm cái chết cũng không nên chọn kiểu này

Lâm Phàm xua tay:

- Đừng hốt hoảng, có gì từ từ nói, đừng tru tréo, ở đây là Viêm Hoa tông, bị người ta thấy hiểu nhầm bản phong chủ khi dễ ngươi.

Tần Phong này xem như nhân tài, nghe xong lời hắn nói cảm ngộ ra chân lý Hải Quân, thành lập tổ chức Hải Quân làm người vực ngoại giới cười bể bụng.

Giờ Tần Phong đến chỗ của hắn khóc rống, xem ra có chuyện gì rồi.

- Phải rồi, ta phải bình tĩnh. Lâm huynh, chuyện này nói ra thì dài dòng, Lâm huynh nhớ nghe ta nói hết.

Lần đầu tiên Tần Phong hoang mang con đường cuộc đời.

Lữ Khải Minh nhìn Tần Phong, biểu cảm trên mặt tên này khiến người bất đắc dĩ, chắc đã gặp đả kích gì.

Lâm Phàm biểu hiện bình tĩnh nói:

- Ừ, không gấp, ngươi nói từ từ, bản phong chủ nghe.

Không biết Tần Phong gặp đả kích gì mà nóng nảy đến vậy.

- Lâm huynh, ta được dẫn dắt của huynh, nhận tên huynh đưa tặng thành lập Hải Quân. Tuy giai đoạn đầu hơi trắc trở, gặp chút sóng gió nhưng còn có thể đối mặt, đoạn đường sau làm ta tuyệt vọng. Kẻ xâm nhập đến, chiếm cứ Hằng Thiên Vực, ta làm thủ lĩnh của Hải Quân chính nghĩa đương nhiên không thể trơ mắt nhìn thảm án diệt môn diễn ra. Nên ta điều phần lớn lực lượng nòng cốt của Hải Quân trú đóng vào Hằng Thiên Vực, nhưng gặp công kích cực kỳ mãnh liệt, bị thương, chết nặng, nên xin nhờ Lâm huynh rời núi giúp cho!

Tần Phong chịu áp lực quá lớn, hút không khí bước ngoặc cuộc đời.

Tần Phong suy nghĩ thật lâu, cuối cùng tìm đến Lâm huynh, để

ngọn đèn soi sáng đường đời của gã một lần nữa giải đáp thắc mắc.

- Giúp đỡ hả, không thành vấn đề, nhưng đi Hằng Thiên Vực rất mất thời gian, nếu bản phong chủ rời khỏi tông môn, lỡ kẻ xâm nhập đến thì tông môn khó ngăn cản.

Thật ra Lâm Phàm không lo điều đó, trong tông môn có nàng treo cổ, thực lực của cô nương này mặt ngoài yếu xìu nhưng năng lực siêu quỷ dị. Nếu hắn không có thân bất tử, miễn dịch với thế công mặt tinh thần thì đã té hố rồi.

Tần Phong bỗng tiến lên bắt lấy tay Lâm Phàm, trong đôi mắt bất lực rực sáng tia hy vọng:

- Lâm huynh có xem ta là bằng hữu không?

Lâm Phàm nhìn đối phương, trong một chốc không biết nên nói cái gì.

Có xem gã là bằng hữu không?

Vấn đề này hơi bị thâm ảo.

Lâm Phàm rất muốn nói rằng: Không hề, Lâm Phàm này không có bằng hữu, chỉ có điểm.

Nhưng hắn không nói nên lời, nếu nói như vậy thì không chừng Tần Phong sẽ đập đầu tự tử trước mặt hắn.

Nhìn ánh mắt long lanh mong đợi của Tần Phong, hắn không đành lòng.

- Con người của ngươi không tệ, khá tốt, là bằng hữu.

Câu này hơi trái lòng, nhưng vì cứu dê con lạc đường, đành dối lừa

Tần Phong thà chết không buông tay Lâm Phàm, quyết siết chặt:

- Lâm huynh, ta muốn hỏi rằng Lâm huynh thấy câu sẵn sàng đâm dao hai bên người vì bằng hữu có đúng không?

Lữ Khải Minh nhìn, cảm giác kỳ kỳ, sư huynh không phải loại người thích tiếp xúc gần gũi như vậy.

Lâm Phàm muốn từ chối:

- Tuy có câu đó nhưng nói thật là bản phong chủ chỉ thấy đâm bằng hữu hai dao chứ chưa thấy lấy dao tự đâm mình vì bằng hữu.

Tuy hai người đã gặp mặt vài lần, quen biết vài lần, nhưng tình cảm đôi ta chưa đến mức ấy.

Lâm Phàm sợ nhất là người ta không thân mà làm như quen lâu rồi.

Lâm Phàm mới nói xong trợn mắt há hốc mồm nhìn Tần Phong.

Lữ Khải Minh đứng một bên cũng mắt tròn mắt dẹt.

Trời ạ, có cần ác vậy không?

Không biết Tần Phong cầm hai con dao từ bao giờ, gã đâm vào hai bên xương sườn, máu chảy ồ ạt.

Xem ngây người.

Lâm Phàm dám thề với trời rằng hắn tự nhận đối xử với bản thân tàn tệ nhất, giờ chợt nhận ra Tần Phong cũng rất tàn nhẫn với chính mình.

Hắn chỉ nêu ý kiến nhỏ thôi, nào ngờ mới hỏi xong Tần Phong đã tự mình biểu diễn câu đâm dao hai bên hông.

Lữ Khải Minh sợ đến đờ người ra:

- Sư . . . sư huynh, hắn không bị sao chứ?

Gã chưa bao giờ gặp người như vậy, sư huynh chỉ nêu ý kiến chút thôi mà đã nhanh nhẹn biểu diễn ý nghĩa rồi, khiến người bất ngờ, không kịp phản ứng.

Đang lúc Lâm Phàm định nói gì thì thấy Tần Phong giơ bàn tay đẫm máu lần nữa cầm lấy tay hắn.

Tay hắn dính đầy máu.

Biểu tình của Lâm Phàm hơi quái dị.

- Lâm huynh, hãy giúp ta, Hải Quân không thể bị diệt, nó là nơi cho ta hoàn thành tín niệm, cho ta tìm được đồng bạn cùng chung chí hướng!

Tần Phong nói một hồi thì bật khóc, lòng gã tràn ngập chính

nghĩa, tuyệt đối không thể buông bỏ Hải Quân, càng không thể bỏ rơi mỗi thành viên bên trong.

Lữ Khải Minh không nhìn được, góp lời:

- Sư huynh, hay là giúp đỡ đi? Tông môn có trưởng lão ở, chắc không sao.

Lữ Khải Minh chưa từng thấy ai ác với bản thân như vậy, trừ sư huynh ra, nguyên nhân là vì cứu người.

Bội phục, khiến người phục sát đất.

Tuy gã và Tần Phong không quen, nhưng đã bị tinh thần của đối phương cảm động, nên lên tiếng xin sư huynh.

Nếu đổi lại người khác thì Lữ Khải Minh chẳng thèm lo, mọi chuyện tùy ý sư huynh.

Sư huynh muốn giúp hoặc không thì gã tuyệt đối không nói thêm tiếng nào, thậm chí nghĩ đối phương thật đáng ghét, cứ dây dưa sư huynh nhà mình.

Vẻ mặt Tần Phong mong đợi:

- Lâm huynh . . .

Dao còn ghim hai bên xương sườn bị gã lãng quên, trông không có vẻ gì là đau đớn.

Sự việc đã phát triển đến mức này thì hắn còn nói gì được, Lữ sư đệ cũng không nhìn được.

Lâm Phàm đành gật đầu:

- Được.

Một chữ nhưng làm Tần Phong mừng như điên, quá kích động, máu chảy ồ ạt tuôn ra như suối.

Lâm Phàm vội khuyên nhủ:

- Tần huynh ráng nhịn, đừng kích động, máu tuôn hơi nhiều.

Đừng để kích động quá chết tại chỗ này, khi đó thật khó giải thích nguyên do.

- Không sao, Lâm huynh, ta rất hưng phấn, ta biết Lâm huynh sẽ giúp ta mà. Chúng ta đi ngay bây giờ được không?

Tần Phong không chờ lâu thêm được nữa, muốn lên đường ngay.

Chậm trễ mỗi giây là người của Hải Quân thêm một phần nguy cơ, nên Tần Phong muốn đi gấp.

- Chờ chút, bản phong chủ cần dặn dò chút chuyện.

Nếu đi với Tần Phong thì hắn phải nói cho nàng treo cổ biết, lỡ xảy ra chuyện gì sẽ khiến người câm nín.

Lâm Phàm dặn Tần Phong chờ tại chỗ, hắn trực tiếp đi tìm nàng treo cổ.

Đến phòng của nàng treo cổ, hắn đẩy cửa vào.

Chỉ thấy nàng treo cổ quần áo xộc xệch, da trắng lộ ra trong không khí, chân dài trắng muốt lười biếng gác một chỗ, chỉ có mảnh vải ren tím đắp trên mông che đậy cảnh xuân.

Dường như nàng đang ngủ.

Lâm Phàm hơi ngây người, sau đó tiến lên:

- Này, tỉnh lại.

- Ưm.

Nàng treo cổ khẽ rên, rèm mi dài run nhẹ, nàng mở mắt ra, chậm rãi ngồi dậy, mái tóc dài rũ xuống che trước ngực.

- Sắp kể chuyện cho ta nghe hả?

Áo không đủ che thân, chỉ có tóc dài che đậy, thật là bụng dạ khó lường, không biết nàng ta định dụ dỗ ai.

May mà tâm trí của hắn kiên định, khinh thường nữ sắc, nếu làm quá đáng thì hắn không ngại dạy cho đối phương cách trở thành pháo hoa rực rỡ.

Lâm Phàm hỏi:

- Nghe gì mà nghe, không rảnh. Nhưng cho nàng một cơ hội, ta hỏi nàng, nếu ta không ở trong tông môn mà có cường giả Đạo cảnh đến thì nàng có thể giết hết không?

Nàng treo cổ trả lời:

- Có thể.

Lâm Phàm lại hỏi:

- Đến bao nhiêu giết bấy nhiêu?

- Ừ.

- Tốt, ta ra ngoài một lúc, nàng trông chừng tông môn giúp ta, ai đến kiếm chuyện đều giết. Nếu nàng làm được thì sau khi trở về ta sẽ kể chuyện hai ngày cho nghe.

Lâm Phàm không nghi ngờ lời nói của nàng treo cổ.

Cô nương này tuy hơi ngốc nhưng tuyệt đối không nói dối.

Có thể chịu được một đấm của hắn mà vẫn khỏe mạnh, không ói giọt máu nào là đủ thấy nàng có chút bản lĩnh.

Hơn nữa Thanh Oa rất sợ nàng treo cổ càng nói lên nàng ta không đơn giản, bởi vậy giao tông môn cho nàng có thể tạm thời yên lòng.

Nàng treo cổ bình tĩnh trả lời:

- Tốt.

Mắt nàng lấp lóe tia hưng phấn, không chừng chỉ có kể chuyện là dễ nghe nhất.

Nàng treo cổ nhìn theo Lâm Phàm rời đi, mắt sáng lấp lánh như ánh sao, hình như đang suy nghĩ điều gì.

Tần Phong dò hỏi:

- Lâm huynh, có phải đã sắp xếp xong hết rồi?

Tổ chức Hải Quân nguy hiểm trong sớm tối, vào phút quan trọng như vậy chỉ có Lâm huynh mới giúp được bọn họ.

- Ừm, đi thôi. Hằng Thiên Vực không quá xa nhưng cũng không gần, tốc độ của ngươi quá chậm, bản phong chủ mang ngươi đi.

Lâm Phàm chộp Tần Phong bay lên cao, lao về phía xa.

Nhanh quá.

Tần Phong giật nảy mình, tu vi của gã không quá cao nhưng tiến bộ rất lớn so với ngày xưa.

Lâm huynh mang theo gã bay quá mau, mau đến khiến người không theo kịp.

Trên Tông Chủ sơn phong đặt hai chiếc ghế dài, có người nằm trên đó.

Tông chủ và Mặc Kinh Chập nhắm mắt, cảm nhận thứ gì đó không ai biết.

Tông chủ như đồng cốt tu luyện nhiều năm, mở miệng hỏi:

- Kinh Chập, có cảm nhận được cảm xúc hoảng loạn lan tràn trong tông môn chúng ta không?

- Tông chủ, ta khó khăn lắm mới từ từ chạm đến bình yên, chưa cảm nhận được cái gọi là hoảng loạn mà tông chủ nói.

Mặc Kinh Chập được tông chủ dạy bảo, đã tiến vào trạng thái huyền diệu.

Gã từng mách cho người khác biết về loại bình yên đó, nhưng không ai cảm nhận được.

Giây phút đó Mặc Kinh Chập phát hiện mình khác với mọi người, không như người ta.

- Ừm, đừng hoảng sợ, ngươi tiếp tục cảm nhận bình yên đi, để bản tông chủ cảm nhận hoảng loạn.

Tông chủ nói xong lại khép mắt, lặng im không nói nữa.

Mặc Kinh Chập đã thói quen không khí bên tông chủ cần yên lặng không tiếng động, nên gã cũng nhắm mắt cảm nhận.

Lâm Phàm hỏi:

- Tần huynh, Hải Quân của huynh trú đóng ở đâu?

Khi ấy hắn thuận miệng thổi phồng, đâu ngờ Tần Phong tin thật, hợp thành Hải Quân, còn lôi kéo một đám người.

Nếu là trước kia Lâm Phàm tuyệt đối không tin.

Loại người như vậy có thể khiến người cam lòng đồng ý tham gia?

Nhưng đôi khi không phải mình cho rằng không thể nào thì nó không xảy ra, thật ra có nhiều biến đổi.

Tần Phong nghiêm túc nói:

- Ở phía trước. Hải Quân chính nghĩa, nơi nào có chiến loạn thì chỗ đó có bóng dáng của chúng ta, người Hằng Thiên Vực đang sống trong nước sôi lửa bỏng, ta không nhìn được nên điều động tất cả người Hải Quân lại đây, muốn quyết tử chiến với những kẻ phá hoại chính nghĩa. Dù chiến đến chỉ còn một người cuối cùng cũng tuyệt đối không chấp nhận hành vi xấu xa của họ!

Lâm Phàm chớp chớp mắt, muốn chết cũng không nên chọn kiểu này.

Chương 935: Sư đệ, tay của sư huynh rất nhanh

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

- Ừm, giỏi lắm, Tần huynh là người có lý tưởng.

Lâm Phàm cảm giác Tần Phong có thể sống đến bây giờ là kỳ tích.

Như hắn đây tràn ngập lòng chính nghĩa, khi làm việc chính nghĩa không biết bị người đập chết bao nhiêu lần.

Nhìn lại Tần Phong, đến nay còn có thể vui vẻ nhảy nhót, đủ thấy gã là người có khí vận lớn, không bị người đập chết, rất phi thường.

Tần Phong cười, được Lâm huynh khen ngợi làm gã rất thỏa mãn, chính nghĩa dù sao được người chấp nhận, trên con đường chính nghĩa gặp nhiều hiểm trở nhưng chỉ cần còn sống là còn có hy vọng.

- Đến rồi, nhanh quá.

Phong cảnh trước mắt biến đổi siêu nhanh, chớp mắt đã đến nơi khác.

Thực lực của Lâm Phàm quá kinh người.

Gã chưa đánh nhau với hắn nhưng bằng vào tốc độ này đủ khiến nhiều người cúi đầu chịu thua.

Bên dưới là một mảnh sơn cốc hoang vắng, có nhiều sơn cốc, nhiều cái hang, núp vào đây thì người bình thường khó phát hiện ra.

Lâm Phàm hỏi:

- Tần Phong, đây là đại bản doanh mà huynh nói?

Tuy chưa đi xuống xem kỹ hơn nhưng hắn ngửi được mùi bi ai, mùi hương của tuyệt vọng.

Tần Phong bất đắc dĩ nói:

- Ừ, kẻ xâm nhập cường giả nhiều như mây, chúng ta không thể xuất hiện quang minh chính đại, đành ẩn núp đi, nếu bị phát hiện thì không tưởng tượng nổi hậu quả.

Có ai muốn trốn chứ?

Nhưng nếu không trốn sẽ bị người diệt sạch, kết cục càng thảm liệt hơn.

Trốn rồi còn bị người đánh tơi bời, gã mất hết mặt mũi.

- Đi xuống xem sao.

Hai người rơi xuống.

Có người núp trong góc khuất giám sát tình hình xung quanh.

Khi thấy Tần Phong thì hai người chạy ra từ chỗ tối.

- Tần Phong, ngươi về rồi!

Hai người lộ nét mặt vui mừng, có chút sốt ruột, trong thời gian Tần Phong đi vắng đã xảy ra một số chuyện.

Tần Phong giới thiệu sơ:

- Lâm huynh, hai vị này đều là thành viên trung kiên của Hải Quân.

Gã quay sang nhìn hai người, hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Tần Phong thấy sắc mặt của hai người không được tốt, trực giác trong thời gian gã ra ngoài đã xảy ra vài chuyện lớn.

Hai người ngước đầu nhìn Lâm Phàm:

- Chuyện này . . .

Bọn họ chưa biết người kia là ai, vì sao theo Tần Phong trở về.

Tần Phong biết nỗi băn khoăn của hai người, phất tay giải thích

cho họ yên lòng:

- Vị này là Lâm huynh, tuyệt đối đáng tin, không sao đâu.

Nếu không thể tin tưởng Lâm Phàm thì Tần Phong không biết nên tin vào ai.

Hai người không biết lai lịch của Lâm Phàm, tuy Tri Tri Điểu từng đăng tin nhưng vực ngoại giới to lớn biết bao, sao có thể khiến mọi người đều biết.

Nhưng Tần Phong đã nói vậy thì bọn họ cũng yên lòng.

- Khi ngươi đi rồi chúng ta nhận được tin kẻ xâm nhập dẫn theo một số tông môn bị hàng phục đi trấn áp tông môn khác.

- Lúc chúng ta biết chuyện này thì suy nghĩ một phen, tập hợp đội ngũ đi cứu viện. Cán cân vốn nghiêng về phía chúng ta, nào ngờ kẻ xâm nhập ra tay, chúng ta không có đường đánh trả, bị đẩy lùi, còn chết nhiều người. Nếu không nhờ Hàn ca thi triển bí pháp đưa chúng ta đi thì e rằng tất cả đã ngã gục tại đó.

Hai người cực kỳ căm hờn, tức bể phổi, nhớ lại cảnh đó vẫn làm họ sợ.

Tình hình cực kỳ khốc liệt, cảm giác bất lực thấm sâu vào lòng người, không có chút đường chống cự.

Nếu không nhờ Hàn ca có bí pháp kinh người thì không tưởng tượng nổi hậu quả.

Tần Phong siết chặt hai nắm tay, bấu chặt làm đầu ngón tay xanh trắng:

- Sao có thể như vậy?

Tần Phong không ngờ trong thời gian mình đi vắng xảy ra chuyện như vậy, mà dù gã có mặt thì kết cục cũng không tốt hơn gì.

Tần Phong bất đắc dĩ buông tiếng thở dài:

- Ài, Lâm huynh cũng nghe rồi đấy, uy thế của kẻ xâm nhập quá mạnh mẽ.

Lâm Phàm trợn trắng mắt, nói cái quỷ gì, hắn không nghe hiểu.

Uy thế của kẻ xâm nhập quá mạnh mẽ?

Giỡn hả.

Nhớ lại kẻ xâm nhập từng bị hắn giết đến kêu phụ gọi mẫu, Lâm Phàm câm nín.

Bọn họ thảm lắm có biết không? Có chỗ nào uy mãnh như mấy người tâng bốc?

Lâm Phàm nói:

- Đi xem thử.

Quá yếu thì đánh nhau rất khó khăn, nếu thực lực cường đại thì sẽ không gặp chuyện như vậy.

Tần Phong thành lập Hải Quân, bên trong không cắt cử chức vị gì, tương đương với chúng sinh bình đẳng, mọi người tụ tập lại với nhau vì tín niệm, mặc nhận Tần Phong làm thủ lĩnh.

Hai người đi đằng trước dẫn đường, thường nhìn về phía Lâm Phàm.

Không biết người trẻ tuổi này là ai? Có lai lịch thế nào?

Tần Phong mời đối phương đến làm gì?

Sức mạnh cá nhân dù rất cường đại cũng không thay đổi được gì.

Bên bọn họ cũng có cường giả Đạo cảnh, vốn tưởng có cường giả như vậy thì dù đụng phải kẻ xâm nhập cũng sẽ không thua te tua, nhưng hiện thực luôn dạy cho họ cách nhìn rõ thực tế.

Ở trong tay kẻ xâm nhập thì họ chẳng là cái đinh gì, thua té tát, suýt mất luôn mạng sống.

- Ui da, đau chết mất, nhẹ chút, nhẹ chút!

Lúc bước vào hang núi, hai bên có người bệnh bao vết thương.

Lâm Phàm nhìn qua, trông hơi thảm.

Một số xác chết nằm thẳng đơ, đã chết rồi.

Khuôn mặt Tần Phong nghiêm túc, muốn nói gì nhưng không biết nên nói sao, tất cả đều là người cùng gã cố gắng vì tín niệm chính nghĩa.

Nhưng đâu ngờ chỉ một trận chiến làm mất mát nhiều như vậy.

Lòng Tần Phong đau nhói.

Lâm Phàm quan sát bốn phía, rất muốn hỏi Tần Phong rằng chỗ các ngươi chỉ cần chung chí hướng là được nhập bọn sao?

Tu vi của đám người này không quá cao.

Đại Thánh cảnh?

Thông Thiên cảnh?

Đùa phải không?

Kẻ xâm nhập yếu nhất cũng cỡ Đạo cảnh, bằng vào đám người này làm sao ngăn cản bước chân của kẻ xâm nhập được? Chẳng khác nào đi tự sát.

Những người băng bó vết thương thấy Lâm Phàm thì thầm thắc mắc.

Người kia là ai?

Vì sao theo Tần Phong trở lại?

Tần Phong không đành lòng, gã hỏi:

- Chúng ta mất bao nhiêu huynh đệ?

Gã không ngờ mất mát nhiều người như vậy, còn người bị thương nữa, vết thương khá nặng, trong thời gian ngắn khó mà khỏe lại.

Người báo cáo tình huống lộ vẻ bi thương:

- Tổng cộng mất sáu mươi tám người, một trăm ba mươi hai người bị thương.

- Nhiều vậy sao.

Tim Tần Phong rớt cái bịch, thảm quá, rất thảm, mất mát nặng.

Lâm Phàm chợt thấy bóng người ở phía trước, hắn ngạc nhiên kêu lên:

- Ủa?

Bóng dáng kia rất quen thuộc, là người mà hắn luôn tìm kiếm.

Lâm Phàm nhấc chân bước tới trước.

Hàn Bích Không cúi đầu, không nhìn thấy mặt nhưng phát ra hơi thở nặng nề, suy sút.

Một cô nương ngồi ở trước mặt băng bó cho gã.

Hai người im lặng không lên tiếng.

Bộp!

Lâm Phàm đi tới trước mặt hai người, phát hiện bụng của Hàn Bích Không chảy ra máu, trong bụng còn ghim vũ khí bén hình tam giác, không biết là cái gì nhưng trông không phải vật bình thường.

- Hàn ca, hãy cố chịu đựng, ta sắp rút ra đây.

Giọng của cô nương dịu nhẹ nhưng hơi hoảng, với thực lực của họ bị chút vết thương như vậy không đáng gì, nhưng binh khí này là của nhóm kẻ xâm nhập, ẩn chứa lực lượng khủng bố. Nên muốn lấy ra rất khó khăn, không dễ dàng.

Hàn Bích Không khẽ ừ:

- Ừm.

Gã cố gắng nhịn đau, cũng cố gắng ngăn cản lực lượng phát ra từ binh khí này.

Với tu vi của gã đã có vài lần suýt bị lực lượng phát ra từ binh khí này đánh ngã, nhưng cuối cùng đều vượt qua.

Hàn Bích Không chợt cảm giác người đứng trước mặt mang hơi thở rất quen thuộc, gã ngước đầu lên, sắc mặt thay đổi, không tin được.

Hàn Bích Không kinh ngạc kêu lên:

- Sư . . . sư huynh, sao sư huynh ở đây!?

Hàn Bích Không không ngờ sư huynh sẽ xuất hiện tại chỗ này.

- Thật sự là ngươi, Hàn sư đệ. Trong thời gian này ngươi đi đâu? Tại sao không về tông môn?

Lâm Phàm không ngờ Hàn Bích Không tham gia vào Hải Quân, theo hắn biết thì lẽ ra Hàn Bích Không ở Nhật Chiếu tông mới đúng, sao chạy đến nơi đây?

Cô nương đang băng bó cho Hàn Bích Không nghe vậy ngừng động tác, nhìn nam nhân đứng phía sau.

Đây là sư huynh của Hàn ca?

Nhưng chưa nghe bao giờ.

Hàn Bích Không khó mà kể hết ra:

- Sư huynh, ta . . .

Gã vốn ở trong Nhật Chiếu tông, nhưng tình huống có nhiều bất ngờ, sau đó cơ duyên trùng hợp đưa đẩy gã tham gia vào Hải Quân.

Lâm Phàm phẩy tay ý bảo cô nương tránh sang một bên:

- Được rồi, khoan nói chuyện, để ta xem vết thương của ngươi.

Hắn cẩn thận quan sát vết thương.

Hàn Bích Không nói:

- Sư huynh, chỉ là vết thương nhỏ, không sao đâu.

- Không sao cái con khỉ! Tu vi của ngươi quá yếu, không xem hiểu tình huống bên trong. Đây là rót lực lượng tu vi Đạo cảnh vào trong, với thực lực của ngươi có thể sống đến bây giờ xem như may mắn. May mà mới rồi không rút ra, nếu không thì mạng nhỏ của ngươi cũng mất.

Cô nương ở một bên giật nảy mình, không ngờ sẽ như vậy:

- A?

Hàn Bích Không bất đắc dĩ, sư huynh nói quá thẳng, không cho người mặt mũi.

Thật ra tu vi của gã không yếu, nhưng ở trong mắt sư huynh thì vẫn yếu ớt, làm gã không biết nên nói cái gì.

Tần Phong sững sờ nhìn Hàn Bích Không, không ngờ Hàn huynh là sư đệ của Lâm huynh, gã rất bất ngờ, chưa nghe Hàn Bích Không kể bao giờ.

- Nhưng yên tâm, có sư huynh ở, mấy cái này là chuyện nhỏ. Chờ chút, ta

Lâm Phàm lục tìm trữ vật giới chỉ, nhiều đan dược quá, hơi khó phân biệt.

Mục tiêu của hắn là trị thương, cần dược hiệu mạnh, thứ khác thì hắn không có nhiều chứ đan dược bao la, có đủ loại, xem như kho tàng đan dược di động hình người.

- Tìm được rồi!

Lâm Phàm lấy một viên đan dược ra nhét vào miệng Hàn Bích Không.

Lúc đan dược được lấy ra, mùi thuốc nồng nặc làm mọi người giật mình, chỉ nhìn bằng mắt thường đã nhìn ra đan dược này chắc chắn không phải vật phàm.

- Không sao đâu sư đệ, tay của sư huynh rất nhanh, bảo đảm không có chút cảm giác.

Tay Lâm Phàm cầm binh khí tam giác, hơi gồng sức.

Phụt!

Máu tuôn ra.

Dù có đan dược làm dịu vẫn khiến Hàn Bích Không khẽ rên, máu tươi từ mặt nạ chảy xuống.

Chương 936: Thật ra các ngươi rời đi cũng không sao

Hàn Bích Không sắp chết ngất, suýt hét rầm lên.

Nếu không phải vì chút mặt mũi, không thể gào to thì gã đã rú lên rồi.

Sư huynh gạt người, thế này mà nhanh cái gì, mau chết người.

May mắn có đan dược kèm theo, nếu không thì chưa chắc Hàn Bích Không chịu đựng nổi.

Lâm Phàm xòe năm ngón tay bao phủ miệng vết thương của Hàn Bích Không:

- Ừm.

Khi hắn rút ra thì binh khí tam giác tuôn trào lực lượng muốn chui vào người Hàn Bích Không, nhưng bị Lâm Phàm bắt lấy, đùa giỡn trên đầu ngón tay, sau đó siết mạnh bóp nát.

Lâm Phàm cầm binh khí trong tay:

- Thú vị đây.

Loại lực lượng này đối với người khác là mạnh mẽ đến siêu khủng bố, nhưng với hắn thì là mạnh hơn con kiến bình thường một chút.

- Sư đệ ổn chứ? Tốc độ tay của sư huynh nhanh đúng không? Đã bảo không đau thì chắc chắn không đau.

Hàn Bích Không muốn nói chuyện nhưng nghe sư huynh nói mấy lời đó thì câm nín, cuối cùng gật đầu nói:

- Ừ, tốc độ tay của sư huynh quá nhanh, đúng là sư đệ không cảm giác chút đau đớn nào.

Mặt của Hàn Bích Không trắng bệch không chút máu, lúc binh khí bị rút ra thật sự rất đau, như bị người cắt xuống một miếng thịt.

Nhưng sư huynh đã nói như vậy rồi thì gã còn càu nhàu gì được?

Phải gật đầu đồng ý.

Răng rắc!

Binh khí tam giác bỗng biến đổi, bị lực lượng nào đó ăn mòn hóa thành đốm sáng hòa vào không khí, biến mất.

- Cái này . . .

Lâm Phàm nhìn không hiểu, sau khi rút ra thì biến mất, khá ấn tượng.

Hàn Bích Không biến sắc mặt nói:

- Nguy rồi! Sư huynh, ta cảm nhận không gian dao động, binh khí này là vật định vị, chắc kẻ xâm nhập đã phát hiện vị trí của chúng ta.

Hàn Bích Không cũng có cơ duyên của mình, thuật giữ mạng của gã là nhạy cảm với dao đọng không gian.

Khi binh khí tam giác biến mất, Hàn Bích Không cảm nhận rõ ràng lực lượng đó.

Có người kêu lên:

- Cái gì? Không ngờ kẻ xâm nhập còn có hậu chiêu này, chắc bọn họ cũng đang nghĩ chúng ta sẽ trở về chữa thương, sẽ rút binh khí ra nên thừa dịp mò đến.

Với tình huống hiện giờ rất khó rời đi, kẻ xâm nhập mà đến thì chắc chắn không có cơ hội chống cự.

- Mọi người dọn dẹp đồ đạc, chúng ta rời khỏi đây ngay!

Tần Phong biết sự việc căng thẳng, nếu cứ tiếp tục thế này thì không tưởng tượng nổi hậu quả.

- Chờ chút, đi làm gì? Ngươi kêu bản phong chủ đến đây chẳng phải để xử kẻ xâm nhập sao? Chúng ta không cần đi tìm, người ta tự đưa lên cửa, đỡ khỏi phải đi đâu.

Lâm Phàm câm nín với Tần Phong, kẻ xâm nhập vừa đến đã bỏ chạy thì kêu hắn lại đây làm chi? Xem kịch hay chạy theo góp vui?

Kẻ xâm nhập cuồng bạo tìm đến thì càng phải ngồi chờ, sau đó giết hết, thế là giải quyết xong, đâu cần rắc rối vậy.

Tần Phong nói:

- A? Lâm huynh, không phải vậy, chắc chắn kẻ xâm nhập đã chuẩn bị sẵn sàng mới đến. Ý tưởng của ta là chúng ta không thể đánh bừa, đánh du kích với họ, từ từ mài mòn sức lực bên kẻ xâm nhập.

Tần Phong biết Lâm Phàm rất lợi hại, giết nhiều kẻ xâm nhập, nhưng lần này thì khác, trong kẻ xâm nhập xuất hiện người mạnh mẽ hơn, không thể đấu cứng.

Lâm Phàm hết sức bình tĩnh nói:

- Đừng lo lắng, chuyện nhỏ, hễ bọn chúng đến thì bảo đảm có đến không về.

Lâm Phàm thông cảm Tần Phong hốt hoảng, nhưng bị hù sợ đến mức này thì hơi kỳ cục.

Sợ cái gì?

Đến thì chém chết.

Một nam nhân mảnh khảnh đi ra, biểu tình coi rẻ khinh thường nhìn Lâm Phàm:

- Huênh hoang.

Tần Phong lên tiếng:

- Triệu Tùng, vị này là Lâm huynh, thái độ thế là sao?

Tần Phong không muốn thành viên xung đột với Lâm huynh.

Triệu Tùng bất mãn liếc Tần Phong một cái:

- Người này tìm ở đâu ra mà huênh hoang quá vậy? Hắn chưa cảm nhận sự khủng bố của kẻ xâm nhập nên tự tin có thể giết kẻ xâm nhập, khiến chúng ta cùng hắn ở đây chờ chết chẳng khác nào để tất cả huynh đệ tỷ muội nằm yên cho kẻ xâm nhập giẫm lên!

Triệu Tùng không nhịn được.

Đối đầu với kẻ xâm nhập không biết đã chết bao nhiêu người.

Trong lòng Triệu Tùng khủng hoảng sợ hãi, không dám đối kháng với kẻ xâm nhập.

Chính nghĩa, giúp đỡ người khác gì đó toàn vứt vào sọt rác.

Trước kia Triệu Tùng cứ nghĩ tham gia vào Hải Quân sẽ kiếm được danh lợi hay chỗ tốt gì, nhưng nay xem ra là lấy mạng chơi với đối phương.

Hàn Bích Không ngẩng đầu, vững tin vào Lâm Phàm:

- Sư huynh, ta tin vào sư huynh.

Không phải Hàn Bích Không hiểu rõ thực lực của Lâm Phàm bao nhiêu mà vì khi người ta không tin tưởng, gã làm sư đệ không thể không tin, dù cuối cùng phải chết thì lúc này gã vẫn kiên quyết tin tưởng sư huynh.

Lâm Phàm cười nói:

- Ừ, sư đệ yên tâm, sư huynh chưa từng khiến người thất vọng, hôm nay cũng vậy.

Người phe mình tin tưởng vào mình, cảm giác đó rất thoải mái.

Còn về người khác nghi ngờ thì hắn chẳng cần.

- Ngươi điên rồi, Hàn Bích Không! Hắn là sư huynh của ngươi, ngươi tin tưởng hắn không có gì lạ, nhưng chúng ta không thể đánh cược với hắn!

Cảm xúc của Triệu Tùng hơi kích động, dù đã xảy ra đại chiến, mọi người ít nhiều gì mang vết thương, còn gã trừ hơi lấm lem ra trên người không một vết trầy.

- Các vị, xin hãy nghĩ cho kỹ. Tín niệm của chúng ta đúng là vì chính nghĩa, nhưng không phải cái gọi là chính nghĩa ngu xuẩn. Có mắt đều thấy thực lực của kẻ xâm nhập, tu vi Đạo cảnh, nhưng các ngươi đừng quên kẻ xâm nhập đến sau có thực lực khủng bố đến mức tận cùng, dù là Đạo cảnh đỉnh cũng không đánh lại. Các người nghĩ một mình hắn có thể giết hết đám kẻ xâm nhập kia sao?

Đám người mang vết thương liếc nhau.

Có người cúi đầu nhỏ giọng nói:

- Tần Phong, hắn nói đúng, chúng ta không thể chết uổng vậy được, dù chết cũng nên chết cho có ý nghĩa.

- Đúng rồi, hắn còn trẻ vậy, dù tu vi cường đại cũng không thể

nào đánh lại kẻ xâm nhập.

- Nếu xảy ra đại chiến, hắn có thể chạy thoát nhưng chúng ta thì không.

Lục tục có người công nhận lời của Triệu Tùng.

Nhưng cũng có người cho rằng không nên đi, có chết thì chết, trước khi chết kéo theo một người là lời rồi.

Tần Phong giải thích:

- Lâm huynh, xin đừng để bụng, bọn họ chỉ là . . .

Gã hy vọng Lâm Phàm không phật lòng, đương nhiên Triệu Tùng nói ra tình huống cũng có lý.

Lâm Phàm nhìn Tần Phong, lại xem nhóm người, cảm giác đều là đồ hèn.

Lâm Phàm không giận chút nào, dù sao không phải ai đều mạnh như vậy.

Đôi khi cường đại là phải tự cảm nhận, không thì cả đời chẳng chạm vào được.

Sự cường đại của Lâm Phàm thuộc tình huống này.

Lâm Phàm nói:

- Hoặc là các ngươi chạy trước đi, dù sao chút nữa các ngươi cũng chẳng giúp được gì.

Mọi người nghe câu này rất chói tai.

Tần Phong nghiêm túc nói:

- Làm vậy sao được, Lâm huynh, Tần Phong này tuyệt đối sẽ không vứt bỏ một bằng hữu nào.

Triệu Tùng tức giận xen lời:

- Ha ha, không biết trời cao đất rộng, nói bốc nói phét! Tần Phong, ngươi tìm người ở đâu ra? Lúc này rồi còn lề mề làm gì, chút nữa muốn đi cũng không đi được.

Triệu Tùng cảm giác gặp đồ ngốc, tiếp tục ở lại đây là tự tìm

đường chết.

- Rốt cuộc các ngươi có đi không? Nếu không đi thì ta đi. Hải Quân, chính nghĩa gì đó? Đến lúc này rồi các ngươi còn chưa hiểu sao? Chúng ta chỉ là tốt thí, ai quan tâm sự sống chết của chúng ta? Có ai nghĩ đến? Những đại tông môn này thực lực mạnh hơn chúng ta, nhưng bọn họ đang làm gì? Lưu giữ thực lực, nhìn chúng ta như xem tên hề!

Cảm xúc của Triệu Tùng cực kỳ kích động, chỉ muốn dẫn người rời đi.

Triệu Tùng đã nhìn ra, Hải Quân không có tương lai, tiếp tục ở lại đây cuối cùng không biết chết như thế nào.

Có nam nhân quen thân với Triệu Tùng tiến lên nói:

- Triệu ca đừng nói vậy, đây là tín niệm của chúng ta.

Triệu Tùng chộp lấy cổ tay của đối phương, biểu tình nghiêm túc hỏi:

- Tín niệm? Tín niệm cái con khỉ, ngươi có đi không?

Thiếu niên lắc đầu nói:

- Ta không đi, nơi này chất chứa tín niệm của ta. Tông môn của ta bị người hủy diệt, nên ta phải ngăn cản chuyện như vậy xảy ra.

- Ngu xuẩn, ngươi không đi thì ta đi, có ai muốn theo ta thì đi ngay bây giờ, chờ chút nữa sẽ không đi được!

Triệu Tùng nhìn quét một vòng rồi xoay người rời đi, gã không muốn ở lại đây, lát nữa nguy cơ sẽ kéo đến.

Lục tục có người theo Triệu Tùng rời đi.

Nhưng có người không đi, họ ở lại không phải vì tin tưởng Lâm Phàm mà định quyết tử chiến với kẻ xâm nhập, họ đã chuẩn bị đối mặt điều tệ hại nhất.

Tần Phong muốn ngăn Triệu Tùng lại nhưng không có cách nào, đành trơ mắt nhìn gã mang một số người đi.

Tần Phong không kiêng dè nói:

- Lâm huynh, ngại quá, để huynh chê cười. Lâm huynh muốn ở

lại vậy thì cứ ở lại, Tần Phong này không phải hạng người ham sống sợ chết, sẽ đánh một trận với kẻ xâm nhập vậy.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Không phải, không cần thấy ngại, không trách các ngươi được, thực lực quá yếu, tầm mắt hẹp hòi, không cảm nhận được cảm giác trái tim phình to sắp nổ chỉ vì quá mạnh, cảm giác đó khốn khổ biết bao.

- ???

Tần Phong thộn mặt ra, nói cái quỷ gì? Gã không nghe hiểu một chữ nào.

Người chọn ở lại cũng ngơ ngác nhìn Lâm Phàm.

Tần Phong mang về nhân tài này đến từ xứ nào vậy?

Quá càn rỡ, quá tự tin.

- Ài.

Mọi người thở dài.

Chưa cảm nhận sự cường đại của kẻ xâm nhập thì không hiểu thế giới to lớn cỡ nào, mình là ếch ngồi đáy giếng.

Cô nương băng bó cho Hàn Bích Không nhỏ giọng nói:

- Hàn ca, sư huynh của ngươi thật là . . .

Nàng muốn nói là sư huynh của ngươi khùng khùng, nhưng ngẫm nghĩ lại không nói.

Hàn Bích Không im lặng, có chút bất đắc dĩ, gã cảm giác sư huynh tự tin còn hơn lúc trước. Hết cách, có lẽ vì như vậy nên mới là sư huynh.

Lâm Phàm đề nghị với nhóm người:

- Này, thật ra các ngươi không cần ở lại, nơi này có một mình bản phong chủ là đủ, nếu các ngươi không yên tâm thì có thể trốn đi, chờ giải quyết xong rồi trở ra?

Dù sao sống treo tim treo gan cũng không tốt, dễ khiến cảm xúc tan vỡ.

Người ta không tin tưởng mình cũng không khiến hắn phật lòng, khoe khoang, chứng minh bản thân với người khác là hành động nhàm chán.

Lâm Phàm chỉ quan tâm điểm.

Hắn không giỏi nói chuyện, lời vừa nói chắc sẽ làm người ta khó chịu.

Không sao, khó chịu cũng kệ, lời thật lòng luôn không dễ nghe.

Chương 937: Đừng tìm lý do cho sự thất bại của ngươi

Không lâu sau.

Bên ngoài có uy thế khủng bố lan tràn đến, như núi nặng nề đè trên mình mọi người.

- Đến, kẻ xâm nhập đến rồi, chúng ta bị phát hiện!

Những người chưa rời đi rất là khủng hoảng.

Lúc chưa cảm nhận kẻ xâm nhập đến thì tuy họ sợ nhưng không bối rối như bây giờ.

Cảm giác khủng bố nghiền áp, cả người của họ như rơi vào hầm băng, tay chân lạnh lẽo, muốn chạy cũng không có sức lực.

- Là nơi này, bọn họ trốn ở chỗ này!

Bên ngoài vọng vào giọng nói quen thuộc, hình như là Triệu Tùng.

- Giọng đó là . . .

Có người biểu tình phức tạp, trên mặt tràn ngập khó tin.

Triệu Tùng mới vừa đi không lâu, giờ lại nghe giọng của gã.

Mọi người có linh cảm không may.

Giọng nói kiêu căng vang bên ngoài:

- Ra hết đi, người buông xuống đại nhân đã đến, các ngươi muốn trốn đi cũng vô dụng.

Nghe kỹ thì đúng là Triệu Tùng.

- Chết tiệt, tên này đi thì cứ đi, không ngờ hắn thần phục trong tay kẻ xâm nhập, đáng giận!

Đa số người cực kỳ trơ trẽn với hành vi này.

Muốn rời đi thì họ sẽ không phàn nàn gì, ai có chí nấy, Hải Quân

không phải tổ chức bắt buộc giữ người, đi hay ở là tự do của cá nhân.

Nhưng vừa đi đã tham gia vào kẻ xâm nhập, hành vi này rất ác liệt.

Tâm tình Lâm Phàm sung sướng:

- Đến nhanh thật.

Thành viên tiên phong của kẻ xâm nhập rất yếu, đơn giản như nghiền chết con kiến. Giờ hắn biết lại có cường giả trong kẻ xâm nhập đến, khiến hắn rất hưng phấn.

Trái tim lâng lâng cần được trút ra, thắng mãi dễ khiến người lạc mất bản thân, sa đọa trong vũng lầy kiêu ngạo. Cần phải chiến đấu, tốt nhất là bị người đánh chết, hắn cần cảm giác đó nhất.

Tần Phong lên tiếng:

- Lâm huynh, ta đi ra với huynh.

Tuy không đánh lại người ở bên ngoài nhưng gã tuyệt đối sẽ không lùi bước trong trường hợp này.

Lâm Phàm ngăn lại:

- Không cần, ngươi ở lại đây là được, không cần các ngươi giúp đỡ.

Tần Phong nhìn Lâm Phàm, muốn nói chuyện nhưng không thốt nên lời.

Răng rắc!

Lâm Phàm bẻ cổ, cười tươi đi ra ngoài.

- Đừng hoảng, hôm nay là bữa tiệc thịnh soạn.

Hắn nói xong khóe môi nhếch cao.

Tần Phong thấy nụ cười đó, cảm giác hơi gai người, tự tin quá mức.

Bên ngoài.

Triệu Tùng chân chó đứng cạnh kẻ xâm nhập.

Gã chỉ muốn chửi thề, vốn muốn trốn khỏi đây, nào ngờ giữa đường đụng phải kẻ xâm nhập. Chưa kịp đầu hàng đối phương thì người theo gã rời đi đã tấn công kẻ xâm nhập.

Triệu Tùng nhìn mà suýt ướt quần, muốn ngăn cản đã không còn kịp.

Triệu Tùng khom lưng, mắt hí lấm lét, thấp hèn nói:

- Chủ nhân, bọn họ núp trong hang núi bên dưới.

Gã hoàn toàn vứt bỏ mặt mũi.

- Ừm!

Nam nhân có mái tóc vàng tỏa sáng, người thẳng tắp, chiến giáp màu vàng phủ lên người thêu hoa văn kinh người. Dù nam nhân chỉ đứng im thì không gian quanh người gã cũng nhẹ chấn động, các hạt màu vàng từ người gã khuếch tán ra bốn phía.

Kẻ xâm nhập xung quanh kính cẩn đứng bên nam nhân.

Khi đối phương chưa đến vực ngoại giới thì bọn họ mạnh nhất, có địa vị cao nhất. Bây giờ Chân Thần Tử đến, tất cả phải đứng sang một bên hết.

Lâm Phàm đi ra khỏi hang núi:

- Đến đông đủ rồi?

Hắn ngước nhìn trời, mặt trời hơi chói mắt.

- Không khí rất tốt.

Cánh mũi hít hà, trong không khí không có mùi nhưng hắn đinh ninh là có, ai nói không khí không có mùi thì đứng ra ngửi thử.

Triệu Tùng vội nói:

- Chủ nhân, hắn là người được Tần Phong mang về, chắc chắn cả đám đều ở bên trong!

Gã phải biểu hiện ra giá trị của mình trước mặt chủ nhân, không thì khó đoán tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Lâm Phàm hét to:

- Này, những kẻ xâm nhập các ngươi chiếm cứ Hằng Thiên Vực mà sao chỉ có vài tên đến đây? Còn ai nữa không?

Lâm Phàm không ôm chút hy vọng nào với kẻ xâm nhập bình thường, tuy có thể tăng lên nhiều điểm nhưng giết chán chết.

Triệu Tùng bước ra một bước, nạt nộ Lâm Phàm:

- Láo xược! Vị này là người buông xuống đại nhân, Chân Thần Tử Tư Mã Long Vân, nhà ngươi dám láo lếu, còn không mau quỳ xuống!

Leng keng!

- Nói nhảm nhiều quá.

Lâm Phàm lấy Không Gian Thần Trụ ra, định bắt đầu đánh, nói nhiều tốn nước miếng.

- Hưm? Không Gian Thần Trụ?

Tư Mã Long Vân nhận ra ngay cây cột đó là Không Gian Thần Trụ.

Gã vẫn tin đường hầm không gian bị trục trặc, nếu không thì vì sao bọn họ buông xuống gặp nguy hiểm? Giờ thấy Không Gian Thần Trụ thì đã hiểu, âm dương hợp nhất, đã thành một thể.

Ngay lúc này, Lâm Phàm hành động, hắn giơ Không Gian Thần Trụ đập mạnh trong không khí.

- Nói nhảm nhiều quá, có thể sống tiếp rồi hãy nói chuyện với bản phong chủ.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Gậy quất qua, không gian nổ đì đùng.

Những kẻ xâm nhập đi theo đến đều giễu cợt nhìn, nhưng rồi tất cả mặt biến sắc.

Bùm!

Vết rạn đen dày đặc trên hư không, dòng chảy ngược hư không khủng bố bị trùng kích dâng trào sóng thần.

Nguyên góc trời rung rinh lắc lư như thể tùy thời tan vỡ.

Tư Mã Long Vân ngạo nghễ đứng đó, một tay chộp Không Gian Thần Trụ, vẻ mặt khinh thường nói:

- Hừ, có biết ngươi muốn bị thương ai không?

Nhưng giây sau Tư Mã Long Vân ngây người, khó tin ngoái đầu nhìn.

Kẻ xâm nhập đi theo gã đến đều tê liệt, người nổ cái bùm, mưa máu rơi lộp độp.

Tư Mã Long Vân hóa đá:

- Chuyện gì xảy ra?

Rõ ràng gã đỡ đòn rồi mà sao bọn họ vẫn gặp bất trắc?

Triệu Tùng ở trước mặt Tư Mã Long Vân giữ tư thế cũ, không nhúc nhích, như đã chết.

Răng rắc!

Trên mặt Triệu Tùng lan tràn vết rạn, người vỡ thành nhiều mảnh.

Lâm Phàm cười nói:

- Này, ngươi đỡ thì cứ đỡ, nhưng phải suy xét đến bản phong chủ quất qua kéo theo gió lốc mạnh còn hơn Đạo cảnh, những tên kia muốn ngăn cản chẳng khác nào nằm mơ.

Hắn đập đường gậy hết sức nghiêm túc.

Nếu không có nam nhân mặc giáp vàng thì có lẽ Lâm Phàm sẽ chơi với nhóm kẻ xâm nhập này, nhưng đã xuất hiện người mạnh mẽ hơn, chơi đùa với kẻ yếu rất chán.

Chẳng bằng trực tiếp giải quyết, rảnh tay chơi với người mạnh nhất, vậy mới vui.

Tư Mã Long Vân giật nảy mình nhìn Lâm Phàm:

- Ngươi . . .!

Gã không dám tin chuyện như vậy sẽ xảy ra.

Đối phương chỉ có tu vi Đạo cảnh, sao ngăn được gã? Không thể

nào.

Tư Mã Long Vân nhìn quanh, mới rồi còn có một đám người làm bạn nhưng nay chỉ mình gã cô độc.

Tất cả diễn ra quá nhanh, khiến người không phản ứng lại.

Tư Mã Long Vân kinh ngạc hỏi:

- Tu vi của ngươi không phải Đạo cảnh?

Chắc chắn rồi, thực lực của đối phương chắc không phải Đạo cảnh, nếu không thì tuyệt đối không có uy thế như vậy.

Nhưng vô lý, vực ngoại giới cao nhất là tu vi Đạo cảnh, sao xuất hiện tồn tại mạnh hơn được?

Lâm Phàm ngoắc ngón tay:

- Mắt bị mù à? Bản phong chủ là tu vi Đạo cảnh, ngươi đừng thấy không đánh lại bản phong chủ thì mưu toan tâng bốc tu vi của bản phong chủ lên, tìm lý do cho sự thất bại của mình, làm vậy không được.

Lâm Phàm rất hào hứng.

Hắn đợi bao lâu rồi?

Rốt cuộc đợi đến một người có thể đánh thỏa thích. Từ sau khi tu vi đến Đạo cảnh thì vực ngoại giới này không vài người có thể đánh nhau với hắn.

Đương nhiên vẫn có loại người đó, nhưng đều bị nhốt trong cấm địa, và không phải con người.

Tư Mã Long Vân lạnh lùng trừng Lâm Phàm:

- Vớ vẩn, ngươi mới mù! Không ngờ vực ngoại giới có người như ngươi, ghi chép sai lầm, nhưng không sao, dù tu vi của ngươi vượt qua Đạo cảnh thì hôm nay vẫn phải chết tại đây!

Tay chộp Không Gian Thần Trụ gồng sức, lực lượng mạnh mẽ tích lũy trên đầu ngón tay.

- A!

Tư Mã Long Vân hét lớn, muốn giật lại Không Gian Thần Trụ và

ném Lâm Phàm ra ngoài.

Nhưng diễn ra cảnh lúng túng.

Không Gian Thần Trụ không nhúc nhích, mặc cho Tư Mã Long Vân gồng sức cỡ nào thì nó không có chút phản ứng.

- Ngươi làm gì vậy? Không thấy mất mặt à? Ngươi muốn cướp Không Gian Thần Trụ từ tay bản phong chủ? Nhưng chút sức đó không đủ đâu.

Lâm Phàm cảm giác đối phương rất mất mặt.

Nếu sức lực cuồng bạo một chút, hoặc có thể lung lay Không Gian Thần Trụ trong tay hắn thì không mất mặt đến vậy.

Nhìn xem, Tư Mã Long Vân gào to muốn rách họng nhưng vô dụng, Không Gian Thần Trụ ở trong tay gã không nhúc nhích, Lâm Phàm nhìn mà tội nghiệp giùm.

Tư Mã Long Vân tức xì khói:

- Ngươi . . .!

Tư Mã Long Vân chưa từng gặp chuyện như vậy, giờ nó diễn ra ngay trước mắt.

- Cái tên đáng giận, ngươi dám trêu đùa ta, ta muốn ngươi trả giá đắt!

Tư Mã Long Vân xòe năm ngón tay chộp không khí.

Hư không phẳng lặng chợt nổi sóng gió, các đốm sáng bỗng sinh ra, lan tràn trong không khí, ngưng tụ trong tay Tư Mã Long Vân.

- Đạo cảnh, ta sẽ cho ngươi xem lực lượng cao hơn Đạo cảnh khủng bố đến mức nào.

Tư Mã Long Vân đẩy tay ra, ánh sáng tụ lại tỏa thần quang chói lòa.

- Cái thứ gì?

Lâm Phàm rất tò mò, không biết thế công của đối phương như thế nào.

Hắn cảm nhận lực lượng siêu khủng bố ập đến, không gian bị

lực lượng này đè ép biến mất.

Lâm Phàm bỗng giơ ngón tay điểm vào phía trước.

Bùm!

Vang tiếng nổ trầm đục.

Một vòng xoáy màu đen hiện ra trước mặt Lâm Phàm, bị hắn chỉ một cái chặn lại.

Lâm Phàm cau mày:

- Hưm?

Không gian xung quanh như khí thể bị vòng xoáy màu đen không ngừng hút vào, sức hút mãnh liệt bộc phát ra.

- Có chút ấn tượng.

Tuy không dám hiểu đối phương dùng cách gì sinh ra uy thế như vậy, nhưng phải công nhận là rất lợi hại, như lỗ đen.

Lâm Phàm giơ tay đập một phát.

Bùm!

Vòng xoáy màu đen bị lực lượng này trùng kích thì nổ tung, biến mất ở trước mắt.

- Cái quỷ gì!

Mặt ngoài Tư Mã Long Vân bình tĩnh nhưng bên trong sợ đứng tim.

Đùa hả trời.

Chương 938: Có khi nào bị đánh te tua không

- Tuy biểu tình của ngươi rất bình tĩnh nhưng bản phong chủ đã nhìn thấu, trong lòng ngươi đang rất hoảng.

Biểu tình của Tư Mã Long Vân không thay đổi nhưng thân thể khẽ run đã chỉ chứng gã.

Luống cuống.

Chắc gã bối rối lắm.

Tư Mã Long Vân cười nói:

- Hừ, hoảng? Dân bản xứ nho nhỏ nhà ngươi tưởng ta sợ ngươi chắc? Biểu hiện của ngươi khiến người có chút hứng thú, nhưng muốn sống trong tay ta thì bỏ đi, đừng nằm mơ.

Tuy chưa trực tiếp đánh nhau nhưng Tư Mã Long Vân đã có tính toán bước đầu.

Tu vi của dân bản xứ này chắc vượt qua Đạo cảnh đỉnh, nhưng còn trong tầm tay gã.

Tư Mã Long Vân cảm nhận cảnh giới thật sự của đối phương vẫn là Đạo cảnh.

- Hừ! Thiên tài thôi mà, xem mãi chán mắt.

Tư Mã Long Vân xem Lâm Phàm là thiên tài, một tồn tại vô địch trong cùng cảnh giới. Gã thấy nhiều loại người như vậy rồi, vô địch trong cùng cảnh giới chẳng phải chuyện hiếm hoi gì.

Truyền nhân đích thực của thế lực lớn đều có năng lực đó.

Dù là gã, lúc còn là Đạo cảnh cũng được gọi là vô địch trong cùng đẳng cấp, nhưng chỉ vẻn vẹn ở cùng cảnh giới, vượt một đại cảnh giới, khiêu chiến với người cao hơn là tự sát.

Tư Mã Long Vân bỗng cười điên dại:

- Ha ha ha ha ha ha!

Một vòi rồng lốc xoáy lấy Tư Mã Long Vân làm trung tâm dâng lên, ánh sáng rực rỡ bao quanh.

Lực lượng khủng bố bộc phát từ trong người gã, mặt đất rung rinh nứt rạn li ti.

- Dân bản xứ, ngươi cảm nhận được chưa? Đây chính là lực lượng, chênh lệch giữa ngươi và ta xa xôi như muôn sông nghìn núi, ha ha ha ha ha ha!

Tư Mã Long Vân siết chặt nắm tay, ngửa đầu cười to. Bày ra lực lượng trước mặt kẻ yếu mang đến cảm giác sung sướng vô cùng.

Bùm!

Lâm Phàm biến mất tại chỗ, sau đó xuất hiện trước mặt Tư Mã Long Vân, siết nắm tay đấm vào bụng đối phương.

- Đã cảm nhận được, sức mạnh của ngươi tạm được.

Vang tiếng trầm đục.

Sóng xung kích lực lượng bộc phát ra từ người đối phương hình thành xung lực khuếch tán bốn phương tám hướng.

- Phụt! Khụ khụ!

Tư Mã Long Vân đang cuồng cười bỗng cảm giác như cổ họng bị chặn lại, khó khăn ói ngụm máu.

Gã khòm lưng xuống lùi ra sau, dạ dày quặn thắt.

Đối với gã thì tình huống không nên như vậy, vì sao xảy ra chuyện thế này?

Lâm Phàm cười hỏi:

- Thế nào? Sức lực nắm đấm này không quá lớn, nhưng ngươi bị đánh hộc máu, có vẻ thân thể của ngươi không được tốt.

Nhưng thực lực của đối phương làm Lâm Phàm hơi chú trọng, nếu Đạo cảnh hứng lấy nắm đấm này thì đã nát bấy, còn đối phương chỉ hộc máu, khá kinh người.

Đương nhiên có một phần nhờ vào khôi giáp trên người Tư Mã Long Vân là thứ tốt, phòng ngự giảm phần lớn tổn thương.

Đau!

Thật đau!

Tư Mã Long Vân cau mày, đau đến nỗi sắp hét lên, nhưng nghe đối phương nói làm gã ráng nhịn xuống.

Tư Mã Long Vân cố nén đau đớn, phản bác lại:

- Hừ! Chỉ có thế thôi sao, không đau không ngứa. Đây là nắm đấm của ngươi? Yếu như sên.

Gã sẽ không thừa nhận cú đấm này đã cho gã cảm nhận cơn đau.

Lâm Phàm ngoắc ngón tay mời Tư Mã Long Vân:

- Được rồi, lấy ra toàn bộ thực lực của ngươi đi, tấn công vào bản phong chủ này. Nếu ngươi quá sơ xuất, đến chết cũng chưa bộc phát ra hết thực lực thì đừng trách bản phong chủ.

Vừa lúc, hắn cũng muốn xem tu vi vượt trên Đạo cảnh sẽ mạnh đến mức nào.

- Cuồng vọng!

Tư Mã Long Vân nổi khùng lên, duỗi thẳng đôi tay, xòe năm ngón, hai tay vỗ mạnh vào nhau.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vị trí nơi Lâm Phàm đứng bỗng nổ tung, không gian như mảnh gương vỡ, nhiều màn đen hiện ra.

Lâm Phàm xuất hiện ở phía xa, khóe môi cong lên:

- Lợi hại, nhưng đáng tiếc, mặc khôi giáp thì có biết thi triển ngạnh công không?

- A!!!!

Lâm Phàm gầm lên, dốc hết sức ra.

Thân hình tăng vọt chiều cao, cơ bắp như sơn mạch kéo dài liên miên, phù văn nổi trên người, mái tóc dài như rồng uốn éo điên cuồng, không ai bì nổi.

Ầm ầm!

Lấy Lâm Phàm làm trung tâm, khi lực lượng lên đến đỉnh thì vẫn xung lực mãnh liệt khuếch tán ra, thổi quét thiên địa, mặt đất rung bần bật.

Uy thế mạnh mẽ còn hơn lúc trước Tư Mã Long Vân làm.

Gió to thổi qua, tóc dài bay rối, sắc mặt Tư Mã Long Vân thay đổi:

- A?

Lực lượng này . . . mạnh quá.

Tuy Tư Mã Long Vân khinh thường dân bản xứ nhưng người này bộc phát ra lực lượng khủng bố kinh người.

- Lợi hại, không ngờ vực ngoại giới thật sự vượt sức tưởng tượng của ta, nhưng không dễ vậy!

Tư Mã Long Vân hét to:

- Phù Trần Bất Đinh!

Hơi thở của gã trở nên quỷ dị, không gian xung quanh vặn vẹo như mặt nước.

Đây là lực lượng vượt trên Đạo cảnh, khống chế không gian rồi đảo ngược kinh người.

- Ghê gớm.

Lâm Phàm phát hiện thực lực của người này đúng là Đạo cảnh không thể sánh bằng, không gian vặn vẹo bao trùm người hắn như muốn cắt vụn thứ nguyên.

- Rách ra cho ta!

Lâm Phàm vươn đôi tay kéo mạnh, mở ra con đường trong không gian vặn vẹo.

Thân hình hóa thành sấm sét vụt qua, lao thẳng vào Tư Mã Long Vân.

Lâm Phàm không thích chơi hiệu ứng, hắn thích dùng lực lượng cứng đối cứng.

Dù đối phương không thích cũng phải theo ý hắn.

Không gian nứt ra hình thành đường hầm.

Tốc độ của Lâm Phàm quá nhanh, cứng rắn mở mang một con đường.

Tư Mã Long Vân phản ứng lại:

- Cái gì!?

Gã không ngờ tốc độ của dân bản xứ nhanh đến thế, chớp mắt đã xuất hiện ở trước mặt gã.

Lâm Phàm cười nói:

- Nhìn xem cú đấm này thế nào?

Nắm tay co lại, tia sáng rực rỡ ngưng tụ trên đầu ngón tay sau đó đấm mạnh ra.

Thiên Địa Kính!

Một tấm gương hiện ra trước mặt Tư Mã Long Vân, gương này không khác gì gương bình thường, nhưng khi Lâm Phàm đấm tới gần thì mặt kính dao động, tỏa sáng chói lòa.

- Ha ha ha! Dân bản xứ, lực lượng của ngươi mạnh bao nhiêu thì nó phản kích lại ngươi mạnh bấy nhiêu!

Vứt dứt lời, Thiên Địa Kính bắn luồng sáng đánh mạnh vào người Lâm Phàm.

Vang âm thanh trầm đục.

- Không thể nào, lực lượng của mình không nên yếu như vậy.

Thân thể Lâm Phàm bị đánh trả, nhưng lực lượng chỉ chấn động một lúc trong người rồi tan biến.

Lâm Phàm xòe tay chộp Thiên Địa Kính:

- Tấm gương này của ngươi không tệ.

Tư Mã Long Vân cười khẩy nói:

- Hừ! Không biết tự lượng sức mình, bằng vào ngươi mà muốn cướp Thiên Địa Kính của ta? Đừng ảo tưởng!

Lâm Phàm cảm thấy người này có chút bản lĩnh, tấm gương này bài xích hắn, làm hắn không thể bắt lấy nó.

- Phiền phức.

Lâm Phàm khó chịu đấm một cú.

Hắn thích oanh kích bằng lực lượng.

Bùm!

Răng rắc!

Thiên Địa Kính vốn tỏa sáng rực rỡ bỗng vụt tắt, sau đó vang tiếng giòn tan.

Tư Mã Long Vân kinh kêu:

- Không!!!

Bề mặt Thiên Địa Kính bắt đầu tan vỡ, sau đó hóa thành mảnh vụn bay tứ tán.

- Cái kính bể của ngươi thật kém, một đấm đã bị nổ nát, đồ dỏm.

Lâm Phàm đấm xuyên qua gương rồi chộp lấy nó, bóp méo, ném mạnh trong khi Tư Mã Long Vân chưa phản ứng lại.

Bốp!

Gương méo đập trúng mặt đối phương, máu tuôn như suối.

Tư Mã Long Vân tức giận quát:

- Đồ khốn nạn, đó là bảo bối của ta!

Trong khi Tư Mã Long Vân điên tiết thì bỗng con ngươi co rút.

Bùm!

- A!

Tiếng hét thảm thiết vang vọng.

Tư Mã Long Vân che mắt, máu tuôn ồ ạt từ kẽ năm ngón tay, một con mắt bị đối phương đánh nát.

- Này, ngươi có ổn không vậy?

Lâm Phàm lơ lửng trên trời, tốc độ siêu nhanh quay quanh Tư Mã Long Vân, đột ngột áp sát, nhấc đầu gối đụng mạnh vào bụng gã.

- Ọe!

Tư Mã Long Vân còng lưng, há mồm phun ra bãi máu, thân thể như đạn pháo bay lên trời.

- Này, trả lời bản phong chủ, ngươi còn chơi được không?

Lâm Phàm bay lên, vượt qua Tư Mã Long Vân, thò chân đạp vào lưng đối phương.

Bùm!

Hư không nổ tung, thân thể đối phương rớt mạnh xuống đất.

Tốc độ rất nhanh, phát ra sóng âm nổ.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tư Mã Long Vân đập mạnh xuống đất, lực lượng cường đại bộc phát ra, mặt đất hoàn toàn nứt vỡ thành mảnh vụn, tro bụi mù mịt khuếch tán.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Chán, hơi yếu, khiến người thất vọng.

Thân thể Lâm Phàm to lớn như ngọn núi nhỏ lơ lửng trên trời.

Đầu ngón tay sờ cằm, hắn lẳng lặng chờ đợi.

Tu vi vượt qua Đạo cảnh thì sao?

Hắn không chút e ngại.

- Ha ha ha!

Từ hố sâu bên dưới vọng lên tiếng cười nhạt.

- Ngươi giỏi lắm, đã hoàn toàn chọc giận ta.

Răng rắc!

Tư Mã Long Vân hất đất bùn trên người, tóc rối xõa sau lưng.

Gã không ngờ dân bản xứ này có bản lĩnh như vậy.

- Ngươi cho rằng vừa rồi bị ngươi đánh không chút sức đánh trả là thực lực thật sự của ta? Không, ngươi sai rồi, ta . . .

Trong khi đối phương lẩm bẩm thì Lâm Phàm từ trên cao lao mạnh xuống, mười ngón đan vào nhau thành nắm đấm giã xuống.

- Cóc cần biết, đừng lãng phí thời gian của bản phong chủ.

Bùm!

Lực lượng kinh người bộc phát ra, vẫn xung lực khủng bố dao động bên trong, hố sâu lại lún sâu, sắp hình thành vực sâu.

- Ngươi không thèm nghe lọt tai lời của bản phong chủ phải không? Bản phong chủ kêu ngươi lấy ra hết thực lực mà ngươi nói với bản phong chủ là thế này chưa phải sức mạnh thực sự của ngươi? Ngươi muốn lãng phí thời gian của ai hả?

Lâm Phàm quát lớn, hai nắm đấm giã xuống như mưa rơi:

- A!

Mỗi nắm đấm ẩn chứa lực lượng khủng bố.

Mặt đất rung rinh, nứt rạn lan tràn, mặt đất bị xé rách.

Uy thế này quá kinh người.

Đám người Tần Phong trốn trong hang núi cảm giác người chao đảo, lực lượng khủng bố xuyên thấu đến gần làm họ khó đứng vững.

- Bên ngoài xảy ra chuyện gì?

Bọn họ rất muốn biết bên ngoài ra sao rồi.

Đặc biệt là Tần Phong, lòng hơi hoảng, cảm giác tình huống của Lâm huynh không ổn lắm.

Có khi nào Lâm huynh bị đánh rất thảm không?

Chương 939: Lại để ta càng phình to hơn

- Phù.

Hai tay Lâm Phàm ngừng lại, không oanh kích tiếp nữa mà lùi sang một bên, bẻ cổ, ngoắc ngón tay.

- Nào, đứng dậy.

Hiếm khi gặp một người không bị một đấm đánh nát, làm hắn siêu hưng phấn, tiếc rằng so với Đạo cảnh thì chỉ được cái thịt dày hơn người khác.

Người ta bị hắn một đấm nát bấy, người này thì có thể chống chọi thật lâu.

- Ọe!

Mặt Tư Mã Long Vân đỏ rần, há mồm ọc từng ngụm máu, lúc gã sơ sẩy đã bị đấm nát một con mắt.

Lửa giận đốt cháy gã, chỉ muốn nghiền chết dân bản xứ này.

Bộp!

Khôi giáp màu vàng trên người Tư Mã Long Vân dần có vết rạn.

- Dân bản xứ, ngươi hoàn toàn chọc giận ta!

Tư Mã Long Vân cúi đầu, hai tay rũ xuống, máu chảy ra từ hốc mắt nhuộm đỏ mặt đất.

- He he he, ngươi có biết rằng mình đang điên cuồng thăm dò gần kề bờ vực cái chết không?

Giọng của Tư Mã Long Vân rất âm trầm, như tồn tại khủng bố ngủ say trong bóng tối bỗng mở mắt tà, ngọn lửa hư vô phực cháy trên người gã như muốn đốt trời, bao phủ tất cả.

Lâm Phàm biến mất tại chỗ, sau đó xuất hiện trước mặt Tư Mã Long Vân, co chân đá trúng phần eo của đối phương.

Lực lượng cường đại bộc phát ra.

Răng rắc!

Khôi giáp bao phần eo vỡ ra, nát vụn.

Tư Mã Long Vân như đạn pháo bay đi xa, đụng vào đá to thành cái hố hình người sâu hoắm.

- Đừng khoác lác được không, gì mà điên cuồng thăm dò gần kề bờ vực chết, bản phong chủ thì thấy ngươi mới lảng vãng gần bờ vực cái chết.

Lâm Phàm chịu phục, đã hiểu sơ cái gọi là kẻ xâm nhập.

Nói chuyện hù người, phét lác còn hơn vực ngoại giới.

Tư Mã Long Vân ọc bãi máu, biểu tình rất phức tạp.

Tên này đến từ đâu? Khác với trong suy nghĩ của gã.

Theo tình huống bình thường thì dân bản xứ nên sợ chết khiếp hoặc cảnh giác, vì gã đã nói đến mức này rồi, chẳng lẽ hắn không biết nên làm sao?

Dân bản xứ đáng giận này không có cảm giác sợ hãi gì sao?

Bộp!

Tư Mã Long Vân bấu mép đá chui ra, vẫn cúi đầu lẩm bẩm:

- Ngươi có biết ta là tồn tại thế nào không? Nhớ kỹ, ta là hậu duệ có huyết mạch của Ám Ma tộc, khi ta đột phá đến Đạo cảnh thì huyết mạch đã hoàn toàn thức tỉnh. Ngươi có biết đó là lực lượng khủng bố biết bao?

Bùm!

Lâm Phàm xuất hiện trước mặt Tư Mã Long Vân, co đầu gối đánh vào lồng ngực đối phương.

Khôi giáp vàng hõm vào, vết rạn rậm rạp.

Lâm Phàm nói:

- Không biết, nhưng lực lượng của ngươi bây giờ còn rất nhỏ yếu.

- Ọe!

Mặt Tư Mã Long Vân đỏ rần, nội tạng trong người bị đè ép như tùy thời sẽ ói ra, từ lúc đầu đến bây giờ lượng máu gã phun ra có thể đựng đầy một thau.

Tư Mã Long Vân cười to bảo:

- Ha ha ha! Đánh đi, đánh tiếp tục đi, ta rất nhân từ, vì mọi thứ ngươi làm hiện giờ là thứ cuối cùng ta tặng cho ngươi!

Dù mặt mũi chảy máu nhưng gã vẫn ngông nghênh, tràn đầy tự tin.

Đây là niềm kiêu hãnh của kẻ xâm nhập.

Tư Mã Long Vân hét to:

- Nào, đánh vào ngực ta này, lực lượng của ta đã bắt đầu sôi trào, nhào vô!

Tư Mã Long Vân vừa nói xong mặt vặn vẹo như vỏ quýt, bụng bị đấm mạnh phun ra bãi máu.

Răng rắc!

Khôi giáp hoàn toàn vỡ nát, lơ lửng trong không khí.

Tư Mã Long Vân nằm trong hố sâu, vào phút khôi giáp vỡ nát thì mặt gã vặn vẹo, con mắt bị đánh nát bắn ra tia sáng đen ngòm.

- Ha ha ha ha ha ha! Dân bản xứ, ngươi làm được rồi! Ngươi nên biết rằng lực lượng của ta quá mạnh, thân thể của ta cũng siêu khủng bố, nên mới bị khôi giáp bao bọc áp chế huyết mạch của ta. Nhưng khoảnh khắc này ta sẽ cho ngươi thấy trạng thái mạnh nhất của ta, a!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cột sáng lực lượng kinh người từ sâu trong lòng đất bắn lên, đâm vào tầng mây.

Lấy Tư Mã Long Vân làm trung tâm, lực lượng tràn ngập âm u dày đặc hư không.

Tầng mây cuồn cuộn như sóng biển, mây trắng tán đi, chuyển thành tầng mây màu đỏ đen.

Có sợi dây máu đan xen thành lưới to bao phủ mảnh thiên địa

này.

Bùm!

Bùm!

Ngọn lửa nóng cháy thiêu đốt người Tư Mã Long Vân, gai xương xếp thành hàng đâm ra từ xương cổ sau lưng, hình thành góc cong dữ tợn khủng bố.

- Nhìn thấy chưa dân bản xứ? Ngươi có thấy trạng thái hiện giờ của ta? Lực lượng này quá sướng, giải phóng bản thân mới là chính mình!

Từng vằn sóng xung kích khuếch tán từ dưới chân Tư Mã Long Vân, nơi gã đi qua đều hóa thành tro tàn.

Đá nhỏ run run trôi nổi, dao động lực lượng nghiền chúng thành phấn.

Xèo xèo!

Có tia chớp âm u đan xen bên người Tư Mã Long Vân, nổ đì đùng.

Mắt Lâm Phàm sáng rực:

- Ghê gớm, rất ghê gớm.

Không ngờ Tư Mã Long Vân thật sự có hậu chiêu, đã có sức mạnh như vậy sao không sớm lấy ra?

Không lẽ vì muốn cho hắn từng bước một đánh nát khôi giáp, khi hắn đinh ninh mình thắng thì bộc phát ra lực lượng khủng bố này, để hắn cảm nhận cái gì là từ thiên đường rớt xuống địa ngục?

Nếu đúng như suy đoán thì tên này rất âm hiểm.

- Ha ha ha, như thế nào? Dân bản xứ, ngươi có cảm giác lực lượng trùng kích không? Có thấy tuyệt vọng?

Khuôn mặt đẹp trai của Tư Mã Long Vân đã không còn, huyết mạch Ám Ma hiện ra làm mặt gã dày đặc tơ máu. Con mắt bị Lâm Phàm đấm nát chuyển thành màu đen, bắn ra tia sáng nóng cháy.

Lâm Phàm hét to:

- Ừ, đã cảm nhận được, nhưng còn chưa tuyệt vọng, hay ngươi cho bản phong chủ nếm thử tuyệt vọng xem?

Hắn mới nói xong, chợt có gió mạnh nổi lên.

Tốc độ của Tư Mã Long Vân đến cực độ, chớp mắt xuất hiện trước mặt Lâm Phàm.

Bùm!

Lâm Phàm bay ra sau, rớt mạnh xuống đất.

- Ha ha ha, thế nào? Nắm đấm của ta có đánh đau ngươi không? Ngươi nhớ kỹ cho ta, dân bản xứ vĩnh viễn đều là dân bản xứ, ngươi không thể so sánh với ta! Lực lượng của ngươi chỉ là trò hề trong mắt ta, lực lượng thật sự là đây!

Tư Mã Long Vân siết chặt hai nắm tay, cánh tay gấp khúc, gân xanh nổi cục cục, lực lượng chảy xuôi trong người.

Lực lượng cuồng bạo bộc phát ra từ thân thể Tư Mã Long Vân, cơn lốc mãnh liệt thổi quét đất đai, bất cứ thứ gì khi đụng vào bão tố này đều bị nghiền nát vụn.

Lâm Phàm đứng lên, lau máu bên khóe môi:

- Hưm, hơi thú vị, có chút cảm giác.

Không đau, chỉ hơi ngứa.

- Hừ! Cứng miệng, cố chống chọi, vậy thì cho ngươi cảm nhận lại lực lượng của ta khủng khiếp đến cỡ nào!

Cảm giác hiện giờ quá tuyệt vời với Tư Mã Long Vân, bây giờ gã mới là mạnh nhất, bất cứ ai đều là con kiến trong mắt gã.

Còn về dân bản xứ ở phía xa thì gã không thèm để vào mắt.

Không, ngay từ đầu gã luôn xem đối phương là con kiến.

Bùm!

Tư Mã Long Vân biến mất tại chỗ, mặt đất dưới chân gã nứt vỡ, không chịu nổi lực lượng kinh khủng này.

Một luồng sáng đen lan tràn trong không gian.

Rất nhanh, không thấy bóng người.

Lâm Phàm đứng yên.

Thực lực của Tư Mã Long Vân rất không tầm thường, làm người hào hứng muốn đánh nhau, nhưng còn kém một chút mới đến mức vừa lòng.

Bên trên Đạo cảnh là cảnh giới gì?

Lâm Phàm không biết, chưa có ai nói với hắn.

Nhưng không sao, hắn không quan tâm nhiều về cảnh giới, gặp kẻ địch một là mạnh hơn mình, hai là yếu hơn.

Đương nhiên nếu cách biệt quá lớn thì hắn sẽ chuồn đi.

Không dùng vận rủi cuồn cuộn sẽ không có hy vọng thắng, thế thì cố chống đỡ làm gì? Nên chạy thật xa.

- Ha ha ha ha ha ha!

Tiếng cười vang vọng từ bốn phương.

Đây là giọng của Tư Mã Long Vân, nhưng không thấy bóng dáng của gã, tốc độ quá nhanh, không để lại tàn ảnh.

Tư Mã Long Vân nghịch ngợm hỏi:

- Dân bản xứ, tốc độ của ta thế nào? Có phải ngươi không thấy ta? Trong lòng đã tràn ngập nỗi sợ rồi phải không?

Sau khi bộc phát ra thực lực mạnh nhất, Tư Mã Long Vân không vội giết Lâm Phàm mà dùng tốc độ vượt qua tất cả để trêu đùa hắn.

Lâm Phàm đứng im không nhúc nhích, biểu tình hơi bất đắc dĩ.

Hắn đột nhiên phát hiện trên đời thật nhiều kẻ đần, đôi khi sẽ tình cờ gặp một người.

Lâm Phàm cười nói:

- Ừ, rất nhanh, khá ấn tượng. Nhưng ngươi đã lấy ra thực lực mạnh nhất đánh với bản phong chủ thì bản phong chủ không thể làm ngươi thất vọng, càng không thể cho ngươi cảm giác bản phong chủ không xem trọng ngươi.

Khuôn mặt của hắn trở nên nghiêm túc:

- Cấm Thể!

- Thiêu đốt!

Ầm ầm!

Trong phút chốc thân thể Lâm Phàm bốc cháy, phù văn khắc trên người tỏa sáng chói mắt.

Lực lượng siêu khủng bộc phát ra từ người Lâm Phàm.

Hắn có thân bất tử, thiêu đốt sinh mệnh bùng nổ lực lượng mạnh nhất.

Với người khác là công pháp đòi mạng, nhưng với Lâm Phàm là chuyện thường ở huyện.

Tư Mã Long Vân cười to bảo:

- Ha ha ha! Ngươi cũng sắp bùng nổ thực lực của mình? Nhưng lực lượng của ngươi rất . . .

Nhưng gã không có cơ hội nói hết câu.

Lâm Phàm đứng im không nhúc nhích, vươn tay ra đánh vào không gian.

Bùm!

Một bóng người hiện ra trong không trung, mặt bị đánh méo mỏ lệch mũi, nửa bên mặt nhăn nhúm, máu tuôn như suối.

Ầm ầm!

Gã rơi mạnh xuống đất.

- Phụt!

Tư Mã Long Vân nằm sấp dưới đất, muốn đứng lên nhưng thân thể như bị đánh nát, không nhúc nhích được.

- Sao có thể như vậy?

Tư Mã Long Vân không tin được, không biết chuyện gì xảy ra.

Bộp!

Trong khi Tư Mã Long Vân khó tin thì sau lưng vang tiếng động.

Lâm Phàm đi tới trước mặt Tư Mã Long Vân, lắc đầu nói:

- Bản phong chủ không muốn chê nhưng tốc độ của ngươi quá chậm, mới nãy không đánh ngươi là muốn xem tốc độ rùa bò có thể tăng lên được bao nhiêu. Nhưng bản phong chủ kỳ vọng quá cao vào ngươi, khiến người rất thất vọng.

Tư Mã Long Vân tuyệt vọng:

- Không thể nào!

Rõ ràng gã đã bộc phát ra lực lượng mạnh nhất nhưng vì sao biến thành như vậy?

Tư Mã Long Vân rống to:

- Không, giả! Chắc chắn là giả!

Gã tuyệt đối không tin tưởng tình huống hiện tại.

Lâm Phàm vô tình nói:

- Thật.

Tư Mã Long Vân không chấp nhận được kết quả này:

- Không, nhất định là giả, Tư Mã Long Vân này sao thua ngươi được. Giả thôi, ta đang nằm mơ, ta phải tỉnh lại, tỉnh lại!

Nhưng rất nhanh, Tư Mã Long Vân phản ứng lại, tất cả là sự thật.

Gã nhìn dân bản xứ trước mắt, không nói nên lời.

Tư Mã Long Vân dè dặt hỏi:

- Chắc ngươi sẽ không giết ta chứ?

Không đợi Lâm Phàm đáp lời, Tư Mã Long Vân nói một tràng:

- Ta có thể nói nhiều chuyện cho ngươi biết, ta là Chân Thần Tử, tiếp xúc nhiều bí mật, ta là nhân vật quan trọng, ta là . . .

Răng rắc!

Lâm Phàm một cước đạp bể đầu của Tư Mã Long Vân.

- Không cần, biết càng nhiều càng chết nhanh, đến bây giờ vẫn chưa hiểu đạo lý này sao?

+300000 điểm.

- Không tệ, ba mươi vạn điểm vào tay.

Con số này khá tốt.

- Ài, bất đắc dĩ, cứ tưởng là cường giả nhưng hóa ra đến thế là cùng, mới nghiêm túc một chút đã bị đấm chết. Lại làm lòng kiêu ngạo của ta phình to hơn.

Chương 940: Ngươi không hiểu cảm giác này

Vỡ nát quá nghiêm trọng.

Mặt đất tan nát, rậm rạp vết nứt, sắp thành vùng đất hoang vu.

Lâm Phàm tự mình phản tỉnh:

- Không thể nào làm vậy, nếu cứ đánh một kẻ xâm nhập như thế này thì vực ngoại giới sẽ bị đánh nát.

Đây là lỗi của hắn, do hắn gửi gắm kỳ vọng quá cao vào tên này, chờ xem trạng thái mạnh nhất của gã.

Sau khi xem trạng thái mạnh nhất xong, Lâm Phàm nhận ra mình bị lừa.

Yếu hơn gà bệnh, làm người ta câm nín.

Trong hang núi.

- Hình như bên ngoài đã yên lặng?

Các thành viên Hải Quân rất hoảng hốt, vừa rồi động tĩnh quá lớn, uy áp ập đến làm họ không đứng thẳng được.

Bọn họ không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, không rõ tình hình chiến đấu thế nào.

Hàn Bích Không thầm lo:

- Sư huynh . . .

Tuy sư huynh rất mạnh nhưng không đến mức vô địch.

- Đi, ra ngoài xem, trốn trong chỗ này không phải là cách. Sống hay chết đều có số, suy nghĩ quá nhiều không ích chi.

Tần Phong đã nghĩ thoáng, tránh được một lúc không thể trốn cả đời, dù kết quả thế nào đều phải đối mặt.

- Chắc Lâm huynh thắng rồi.

Đây là điều mà Tần Phong mong mỏi, nếu Lâm huynh không may chết đi thì tàn đời.

Cửa hang bị vùi lấp, mới rồi đánh nhau quá kịch liệt, hang núi cứng rắn cũng không ngăn nổi uy thế cỡ đó.

Bọn họ đào đất lấp cửa hang ra, nhìn tia nắng bên ngoài, hít một hơi không khí trong lành đầu tiên.

Có người mở miệng nói:

- Các vị, muốn hít vào thì hít nhiều chút, có lẽ đây là lần cuối chúng ta hít không khí vào.

Câu này nghe thê sờ thảm.

Mọi người nghe vậy ủ rũ cúi đầu, nói có lý, có lẽ đây đúng là lần hít thở cuối cùng.

- Ài.

Một tiếng thở dài lột tả hết bất đắc dĩ trong lòng mọi người.

Đám người liên tục hít ngửi không khí, muốn vĩnh viễn nhớ kỹ mùi này.

Trước kia không cảm giác không khí tốt cỡ nào, nhưng lúc này bọn họ đột nhiên phát hiện không khí quý giá, có thể hít một hơi là họ đã thỏa mãn rồi.

Tần Phong đi ở phía trước, gã là thủ lĩnh của Hải Quân, lẽ tất nhiên là người thứ nhất đối mặt kẻ địch mạnh.

- Một mảnh hoang tàn.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, mọi người ngây ngẩn. Quá thê thảm, mặt đất thủng lỗ chỗ, có nơi bị đánh thủng tuôn trào dung nham.

Có người kinh sợ, tim đập nhanh:

- Chiến đấu thảm liệt đến mức nào mới tạo thành tình cảnh như vậy?

Rất khủng bố, không thấy tận mắt thì không cách nào biết đã xảy ra chiến đấu kinh người đến mức nào mới tạo thành cảnh tượng này.

Tần Phong thấy Lâm Phàm đứng ở phía xa, mừng rỡ vội chạy qua:

- Lâm huynh!

Hàn Bích Không thở phào, xem ra sư huynh thắng rồi.

Thành viên Hải Quân còn ở lại đều rất bất ngờ, bọn họ không ngờ người mà Tần Phong mang về lợi hại đến thế.

Lúc trước bọn họ không tin một câu nào đối phương nói, cho rằng khoác lác, nhưng nay xem ra người ta toàn nói thật.

Tần Phong lo lắng hỏi:

- Lâm huynh có sao không?

Nhìn tình cảnh chốn này là biết xảy ra chiến đấu kịch liệt cỡ nào rồi, chắc chắn đã trải qua trận khổ chiến.

Lâm Phàm mở miệng nói:

- Có chuyện gì được, không có gì cả.

Hắn bất đắc dĩ, thất vọng.

- Vậy bọn họ . . .?

Tần Phong không rõ có bao nhiêu người nhưng giờ không thấy một bóng người, bên cạnh có cái xác không đầu, tính là một người vậy.

Lâm Phàm thản nhiên nói:

- Chết hết rồi.

Lâm Phàm vô cùng thất vọng với đám kẻ xâm nhập này, làm biếng nói nhiều.

Cường giả ở đâu?

Chắc còn chưa xuống.

Người xung quanh nghe câu này thì trái cổ lên xuống, biểu cảm ngốc như gà gỗ.

Kẻ xâm nhập chết hết rồi?

Kẻ xâm nhập đánh bọn họ như chó nhà có tang, chạy như vịt vậy mà bị người trẻ tuổi trước mắt giết rồi?

Kinh người, thật sự quá kinh người.

Lâm Phàm hỏi:

- Sư đệ có tính toán gì không? Định theo ta trở lại hay tiếp tục ở lại đây?

Lâm Phàm biết Hàn Bích Không có ý nghĩ của mình, chắc gã sẽ không quay lại. Nhưng hắn vẫn muốn hỏi, xem như quan tâm sư đệ.

Hàn Bích Không trả lời:

- Sư huynh, ta tạm thời không muốn trở về, nơi này có đồng bạn mà ta quen, ta muốn cùng họ đi đến cuối cùng, cho đến khi nào đuổi hết kẻ xâm nhập đi.

Gã có về tông môn cũng không làm việc gì, chẳng bằng xông pha bên ngoài tôi luyện tu vi.

Lâm Phàm nhắc nhở:

- Ừm, vậy cũng được. Một mình ở bên ngoài chú ý an toàn, gặp đối thủ nào không đánh lại thì ưu tiên giữ mạng sống.

Hàn Bích Không đáp:

- Vâng, sư huynh yên tâm, ta nhất định sẽ chú ý an toàn.

Tần Phong tiến lên hỏi:

- Lâm huynh định về?

- Ừ, cũng nên về. Bản phong chủ không muốn nói nhiều nhưng đám kẻ xâm nhập này quá yếu, không nổi hứng lên được, nếu không phải . . .

Lâm Phàm không nói hết câu, lắc đầu thở dài.

Hắn rất muốn nói rằng nếu không phải vì thiếu điểm thì hắn lười giết bọn họ.

Nhóm người Hải Quân nghe câu đó thì muốn khóc.

Bọn họ liều mạng cũng không giết kẻ xâm nhập được, nhưng ở

trong miệng người khác thì yếu xìu.

Vì sao cách biệt giữa người với người lớn đến thế.

Lâm Phàm ngoắc ngón tay, mớ trữ vật giới chỉ bị lôi kéo bay vào tay hắn.

Tiếc rằng có trữ vật giới chỉ nát bấy trong cuộc chiến vừa rồi, thành tro tàn không vớt vát được, nhưng may mà trữ vật giới chỉ của Tư Mã Long Vân còn nguyên.

Tần Phong nhìn cảnh tượng trước mắt, một lần nữa bị giật nảy mình.

Số trữ vật giới chỉ này đều là của kẻ xâm nhập, nhìn sơ thì khá nhiều, vậy chẳng phải là Lâm huynh giết một đám người? Siêu khủng.

- Sư đệ chờ chút, để ta xem trong này có thứ ngươi cần không.

Lâm Phàm lục tìm.

Hàn Bích Không không trở về tông môn, đan dược cần cho việc tu luyện chắc chắn thiếu thốn, làm sư huynh không thể để mặc sư đệ chịu khổ ở bên ngoài được.

- Tìm ra rồi!

Trong trữ vật giới chỉ của kẻ xâm nhập đúng là có nhiều thứ tốt.

Trong ánh mắt hâm mộ của mọi người, Hàn Bích Không được cho nhiều đan dược và một ít bảo bối.

Hàn Bích Không nhận mỏi tay, ngại ngùng nói:

- Sư huynh giữ mớ bảo bối này lại đi, không cần cho ta hết.

Sư huynh quá tốt với gã, làm gã cảm động suýt khóc.

Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- Không cần, mấy thứ này không có ích gì với sư huynh, chỉ là đồ chơi luyện sức ngón tay.

Hắn nói thật lòng, vì khiến sư đệ tin, hắn cầm một thanh trường kiếm xanh biếc rồi ngón tay bóp mạnh.

Trường kiếm nhìn là biết không tầm thường thoáng chốc bị xếp nếp đến tận phần chuôi.

- A?

Mọi người trợn mắt há hốc mồm như gặp quỷ.

Lâm Phàm chắp tay sau lưng:

- Ài, sư đệ không hiểu, sư huynh không xem trọng mấy cái vật ngoài thân này. Như nhóm kẻ xâm nhập mới đến, vốn tưởng họ rất mạnh, cho sư huynh cảm nhận niềm vui sướng khi chiến đấu, nhưng hiện thực tàn nhẫn, bọn họ yếu xìu, không đỡ nổi một chiêu. Sư đệ hãy nhìn cái tên không đầu này, hắn nói mình vượt qua Đạo cảnh đỉnh, bước chân vào cảnh giới khác, nhưng cuối cùng vẫn khiến sư huynh thất vọng. Thôi không nói nữa, nói nhiều hơn thì sư đệ cũng không hiểu được cảm giác cô đơn không gặp địch thủ.

Hắn không muốn nói nhiều, đã mạnh đến làm hắn tuyệt vọng.

- Tần huynh, sư đệ, các vị, chào tạm biệt.

Lâm Phàm nói xong bay lên cao, biến mất tại chỗ, để lại đám người thộn mặt ra.

Hàn Bích Không lẩm bẩm:

- Ta cảm giác sư huynh rất tịch mịch.

Cô nương lo việc băng bó cho Hàn Bích Không thắc mắc hỏi:

- Hàn ca, có khi nào nói sai rồi không? Sư huynh của Hàn ca ở trong tông môn có nhiều người làm bạn thì sao thấy tịch mịch được?

Hàn Bích Không lắc đầu nói:

- Không phải kiểu tịch mịch đó mà là tịch mịch vì không gặp được đối thủ, tuy ta chưa thể nghiệm cảm giác này nhưng cũng cảm nhận được sự bất đắc dĩ của sư huynh.

Người xung quanh nhìn Hàn Bích Không, không biết nên nói cái gì.

Ra oai lố đến phát mệt.

Bọn họ muốn đập đầu tự sát cho rồi, cách biệt quá lớn, như trời với đất.

Hư không.

Lâm Phàm bay về tông môn.

- Kẻ xâm nhập thật sự có cường giả đến, nhưng còn quá yếu, chờ tiếp vậy.

Lâm Phàm đã chuẩn bị sẵn sàng, đợi cường giả thật sự đến.

Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm rời đi không lâu, trong khoảng thời gian hắn vắng mặt không ai tìm đến Viêm Hoa tông, tính an toàn khá cao.

Nhưng nàng treo cổ vẫn bắt lấy Lâm Phàm, đòi thực hiện lời hứa lúc trước, phải kể chuyện hai ngày cho nàng.

- Bà nội nó, hối hận không kịp!

Lâm Phàm rất muốn tự sát, nhưng hết cách, không kể chuyện là thất hứa, đối với người cực kỳ chú trọng thành tín như hắn sao có thể làm ra chuyện đó được.

Hai ngày sau.

Nàng treo cổ vừa lòng đi ngủ.

Lâm Phàm quay về mật thất, một kiếm chém chết mình, mười giây sau tinh khí thần đến đỉnh.

Trong trữ vật giới chỉ của Tư Mã Long Vân có công pháp, thu hoạch ngoài ý muốn là được một môn ngạnh công, phẩm chất tạm được.

Oong!

Ngay lúc này, có uy thế kinh khủng bộc phát bên trên tông môn.

- Hưm?

Lâm Phàm đẩy mở cửa đá, lao nhanh đi đại điện tông môn.

Hơi thở kia phát ra từ đại điện tông môn.

Chỗ đại điện tông môn dựng một pho tượng đá, tượng đá Viêm Hoa Đại Đế. Giờ phút này, tượng đá tỏa sáng, đôi mắt bằng đá đảo tròn như vật sống.

Thiên Tu bị kinh động, sắc mặt thay đổi, hơi thở kia quá quen thuộc.

Các đệ tử tông môn tụ tập lại, bọn họ cũng bị tượng đá này hấp dẫn.

Lữ Khải Minh hỏi:

- Sư huynh, đã xảy ra chuyện gì?

- Không biết, đi xem đã.

Lâm Phàm tò mò, trực giác điềm xấu.

Đến đại điện.

Lâm Phàm hỏi:

- Lão sư, tượng đá này có động tĩnh, lão sư đoán có khi nào ý chí của Viêm Hoa Đại Đế buông xuống, muốn làm chuyện gì không?

- Chờ xem tình huống đã, chỉ mong không bị đồ nhi đoán trúng.

Thiên Tu cảm giác chuyện này hơi phức tạp, nhưng trước khi tìm hiểu rõ thì không tiện nói gì.

Tượng đá mở miệng nói:

- Ta là ai? Các ngươi còn nhớ không?

Câu nói đầu tiên làm mọi người trợn mắt há hốc mồm, hình như đang chất vấn tất cả người Viêm Hoa tông.

Không ai trả lời.

Các đệ tử cùng nhìn về phía Lâm Phàm.

Ở trong lòng họ thì sư huynh mới là đầu tàu.

Thiên Tu không lên tiếng, nhóm Hỏa Dung im lặng.

Bọn họ tin giọng nói này đúng là của Viêm Hoa Đại Đế, nhưng trực giác không may.

Lâm Phàm xòe tay:

- Các người nhìn ta làm chi? Ai biết thì người đó trả lời.

Hắn hô to:

- Tông chủ đâu rồi? Mau lại xem chuyện gì đây, tượng đá biết nói! Tông môn có quỷ!

Mọi người thộn mặt ra.

Sư huynh, đừng giỡn chứ, sao sư huynh không biết được?

Chương 941: Tông chủ nói ngươi rất đáng ghét

- Tông chủ, tượng đá ở đại điện tông môn nói chuyện, Lâm sư huynh kêu tông chủ đi qua xem là ai đang nói chuyện.

Mặc Kinh Chập nằm trên ghế, cùng tông chủ cảm nhận thiên địa, đã cảm ngộ được bình yên, bước tiếp theo thì gã chưa chạm tới được.

Tông chủ bình tĩnh phun ra hai chữ rồi im lặng:

- Bình tĩnh.

Tông chủ nhủ thầm trong bụng:

- Suýt nữa phá hỏng tâm tình, không nóng nảy, hư vô, không tồn tại.

Mỗi tội cảnh giới của Mặc Kinh Chập còn hơi thấp, tạm thời chưa đến cảnh giới như tông chủ.

Mặc Kinh Chập hỏi tiếp:

- Tông chủ, đó là tượng đá của Viêm Hoa Đại Đế thì có khi nào Viêm Hoa Đại Đế chưa chết, lại trở về không? Thật sự không cần đi nghênh tiếp sao?

Viêm Hoa Đại Đế có tầm quan trọng không thể xóa nhòa trong lòng bất cứ ai, nên thấy tông chủ bình tĩnh được chứ gã thì không thể.

- Bình tĩnh.

Tông chủ không có hành vi quá kích hay hưng phấn nhảy nhót, ngược lại chắc chắn bình thản. Mặc Kinh Chập cảm giác hình như tông chủ không để bụng việc tượng đá nói chuyện, Viêm Hoa Đại Đế hiện thế.

Mặc Kinh Chập không nói gì thêm, tông chủ đã bảo vậy thì gã hết đường nói chuyện, nhắm mắt tu luyện tiếp.

Việc bên đại điện tông môn thì Mặc Kinh Chập không quan tâm,

chẳng liên quan đến gã, lo cảm ngộ bình yên thì hơn.

Trong thời gian này gã đi theo tông chủ cảm nhận yên bình đã được lợi nhiều, cảm giác cuộc đời có biến đổi lớn.

Mặc Kinh Chập cảm thấy trước kia không tìm được chân lý cuộc đời.

Đại điện tông môn.

Các đệ tử hai mặt nhìn nhau, giữ im lặng.

Tượng đá sừng sững ở đây thật lâu lần đầu tiên lên tiếng.

Lâm Phàm hỏi bốn phía:

- Tông chủ đâu?

Không ai trả lời.

Mọi người nhìn sư huynh, muốn xem sư huynh giải quyết thế nào.

Thiên Tu nhỏ giọng nói:

- Đồ nhi, từ từ, đừng giỡn.

Nói thật ra trong lòng Thiên Tu hơi căng thẳng. Không đùa, đây đúng là Viêm Hoa Đại Đế, trước kia xem như lão tổ tông, dù là bây giờ vẫn có sức ảnh hưởng lớn với thế hệ trước như bọn họ.

Lâm Phàm nói:

- Lão sư, đồ nhi đâu có giỡn. Nhưng bây giờ có vấn đề, tượng đá biết nói là điều lạ, theo đồ nhi thấy thì nên đập bể tượng đá.

- A?

Khi Lâm Phàm nói mấy lời này thì tượng đá lại phát ra âm thanh, nghe hơi ngạc nhiên, dường như không dám tin.

Lời nói của Lâm Phàm đã hù sợ đối phương.

- Thôi, ta là Viêm Hoa Đại Đế đây, chẳng lẽ các ngươi đã quên ta?

Tượng đá vốn định lòng vòng nhắc nhở, khiến đám đồ tử đồ tôn

lộ ra vẻ ngạc nhiên và cảm giác hưng phấn vì núi dựa đã trở về.

Viêm Hoa Đại Đế đã tính hết rồi, nhưng sự việc diễn ra làm y hoang mang.

Chuyện quái quỷ gì đây?

Hoàn toàn khác với suy nghĩ của y.

Đã hứa sẽ giật mình, hưng phấn, tôn sùng đâu?

Giờ còn chơi trò giả ngu, không biết y là ai nữa.

Viêm Hoa Đại Đế hơi tức giận.

Lâm Phàm nhìn tượng đá, hỏi:

- Không quên, Viêm Hoa Đại Đế sáng lập Viêm Hoa tông, sao quên được. Nhưng ngươi là ai?

Tượng đá cứng rắn, nhưng ý chí bao bọc làm khuôn mặt tượng đá có nét dịu dàng.

Giọng tượng đá trầm ổn chất chứa uy nghiêm, xen lẫn đắc ý và tự tin:

- Ta là Viêm Hoa Đại Đế, người sáng tạo Viêm Hoa tông.

Nói ra lai lịch của mình trước mặt đám hậu bối, cảm giác này miễn bàn, rất sung sướng.

Viêm Hoa Đại Đế chờ đám hậu bối hò reo, hoan hô sự trở về của y.

Nhưng hiện trường im ắng, rộ lên tiếng thảo luận chói tai.

- Cái gì? Đó là Viêm Hoa Đại Đế? Sao biến thành pho tượng đá?

- Có vấn đề, theo kinh nghiệm lâu năm của ta thì chắc Viêm Hoa Đại Đế gặp rắc rối, muốn nhờ sư huynh của chúng ta giúp đỡ. Ngươi tin không?

- Ừ, tin chứ, sư huynh của chúng ta lợi hại biết bao, dù là Viêm Hoa Đại Đế chắc chắn cũng cần người giúp.

Các đệ tử tông môn thả hồn suy nghĩ, đoán đủ điều không có căn cứ.

Càng thảo luận càng có lớp có lang, nói y như thật.

Viêm Hoa Đại Đế khá thính tai, nghe hết những lời nói của đám vãn bối, y bật cười.

- Ha ha ha ha ha ha! Đám tiểu bối các ngươi thật biết nghĩ nhiều, ta trở về không phải muốn nhờ các ngươi hỗ trợ mà đến xem các ngươi như thế nào.

Viêm Hoa Đại Đế phát hiện tông môn thay đổi rất lớn, biến đổi trời long đất lở so với lúc y vừa đi. Viêm Hoa tông khi đó một nghèo hai trắng, không ngờ trăm năm không trở về đã thay đổi đến nhường này, khiến người không dám tưởng tượng.

Các đệ tử không vì những lời Viêm Hoa Đại Đế nói mà lộ biểu cảm khác.

Bọn họ rất ngạc nhiên với chuyện hiện giờ, không tin được.

Viêm Hoa Đại Đế là tồn tại rất xa xôi với họ, chỉ biết y sáng lập Viêm Hoa tông, những chuyện khác thì họ không rõ ràng.

Lâm Phàm giơ tay, khóe môi cong lên:

- Chờ chút, ngươi nói ngươi là Viêm Hoa Đại Đế thì thật sự là Viêm Hoa Đại Đế sao? Có chứng cứ gì chứng minh bản thân không?

Tượng đá mở miệng nói:

- Cái gì? Tiểu bối nhà ngươi nghi ngờ ta?

Thiên Tu hát đệm:

- Đồ nhi, sao có thể nghi ngờ được, đây chắc chắn là Viêm Hoa Đại Đế.

Tượng đá cười nói:

- Tiểu bối này có ánh mắt hơn tên kia nhiều.

Lâm Phàm nói:

- Lão sư đừng để bị lừa, người thời này rất xấu, hơn nữa trong thời kỳ đặc biệt như vậy. Lão sư không thấy Viêm Hoa Đại Đế đột nhiên trở về là rất vô lý sao? Hơn nữa tông môn chúng ta đã ghi lại là Viêm Hoa Đại Đế chết rồi thì sao xuất hiện được, đúng không nào?

Viêm Hoa Đại Đế không thèm để Lâm Phàm vào mắt:

- Tiểu bối này tinh ranh đấy, tuy suy nghĩ nhiều nhưng còn quá trẻ tuổi, ngươi đứng một bên, nghe người bên cạnh nói chuyện đi.

Viêm Hoa Đại Đế cảm thấy đây là một đệ tử có chút bản lĩnh nhưng địa vị tuyệt đối không quá cao trong Viêm Hoa tông, nên không thèm để vào mắt.

Nhưng lời tiếp theo làm Viêm Hoa Đại Đế ngây ra, hoặc nên nói là khó chấp nhận.

Thiên Tu đăm chiêu, gật gù đồng ý:

- Đồ nhi nói cũng có lý, đúng là vậy.

Tượng đá không nhịn được nói:

- Đúng cái gì! Không lẽ các ngươi cho rằng ta đường đường là Viêm Hoa Đại Đế mà lừa dối các ngươi sao?

Lâm Phàm đáp trả:

- Không thể nói vậy, ai biết ngươi có phải là Viêm Hoa Đại Đế không. Chúng ta xếp lại đề tài cho dễ hiểu, trước tiên ngươi phải chứng minh mình là Viêm Hoa Đại Đế.

Lâm Phàm có thể xác định đây là Viêm Hoa Đại Đế, nhưng hắn sẽ không thừa nhận.

Vì không biết Viêm Hoa Đại Đế là thế nào, phải tán gẫu một buổi, tốt nhất chọc đối phương quê quá hóa giận rồi tuyên bố:

Viêm Hoa tông các ngươi chờ tự sinh tự diệt đi.

Nếu nghe được câu này hắn sẽ cười ra tiếng.

Tượng đá tức giận nói:

- Tiểu bối này, không lẽ ngươi nghĩ ta là đồ giả?

Nơi này do một tay y sáng lập vậy mà bị một tiểu bối nói rằng không tin y là Viêm Hoa Đại Đế, thật khiến người khó chịu.

Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- Ừ, ta cho rằng ngươi là giả, nếu ngươi muốn chứng minh chính

mình là thật sự thì mời lấy ra chứng cứ ngươi là hàng thật.

Mặc kệ đối phương là bão tố gió lốc dữ dội cỡ nào thì hắn vẫn biểu hiện ra vẻ mặt bình thản như nước, không gợi lên chút gợn sóng.

Lặng im.

Hiện trường tĩnh lặng.

Không có đệ tử nói chuyện.

Bọn họ không ngốc, đây là khoảnh khắc người cầm quyền mới của Viêm Hoa tông và người cầm quyền thế hệ trước đấu với nhau.

Còn về tượng đá có phải là Viêm Hoa Đại Đế hay không thì chẳng quan trọng với họ, dù chân thân Viêm Hoa Đại Đế buông xuống cũng không làm họ quá bất ngờ.

Hỏa Dung đi tới bên cạnh Thiên Tu, muốn hỏi nên giải quyết chuyện này thế nào:

- Thiên Tu sư huynh . . .

Thiên Tu lắc đầu, ám chỉ Hỏa Dung biết nên đứng về phía nào.

Hỏa Dung ngầm hiểu, không nói gì thêm, lão biết sư huynh nghĩ thế nào.

Theo lý thuyết không nên làm như vậy, nhưng những gì sư huynh đang làm chắc vì bênh Lâm Phàm, đồ nhi bảo bối của sư huynh.

- Hừ!

Tiếng hừ lạnh vang vọng thiên địa, tượng đá mở miệng nói:

- Tông chủ đương nhiệm của Viêm Hoa tông ở đâu, không mau chạy ra đây gặp ta!

Sợ nhất là không khí bỗng thinh lặng.

Khi Viêm Hoa Đại Đế truyền gọi tông chủ thì bốn phía không chút động tĩnh, không một tiếng vang.

Khuôn mặt tượng đá mềm mại có thể biểu hiện nét mặt, lúc trước tượng đá có biểu tình giận điên lên.

Tức xì khói.

Viêm Hoa Đại Đế thật không ngờ sẽ xuất hiện tình huống như vậy, dù không phải chân thân buông xuống nhưng cũng có ý chí đến.

Viêm Hoa Đại Đế lại hét to, giọng nói hùng hồn truyền khắp tông môn:

- Tông chủ đương nhiệm của Viêm Hoa tông ở đâu, không mau lăn ra đây gặp ta!

Không gian lại yên lặng, không có hồi âm.

Chợt vang tiếng bước chân.

- Bản tông chủ đã không hỏi sự đời, kẻ nào cứ quấy rầy mãi, đáng ghét.

Tông chủ từ xa đi đến, tuy ngữ điệu khó chịu nhưng biểu tình thản nhiên, y đã buông xuống chấp niệm trong lòng, thậm chí bỏ qua mọi thứ.

Tượng đá hỏi:

- Ngươi là tông chủ Viêm Hoa tông?

Tông chủ đáp:

- Đúng.

Tượng đá bực tức nói:

- Ta kêu ngươi lâu như vậy, ngươi chết rồi sao không trả lời?

Viêm Hoa Đại Đế phát hiện tông môn thay đổi, không như trước kia. Lúc trước y hét một câu là không ai dám cãi lời, dù cách thật xa, miễn là đệ tử trong môn sẽ liều mạng chạy về. Đâu như bây giờ, y kêu nửa ngày chẳng ai thèm đáp lại.

Tông chủ ngước đầu lên, mặt hờ hững nói:

- Lời này nói đúng nhưng cũng sai, tuy chết và sống trái ngược nhưng nó không xung đột. Như ngươi nói, ta có thể chết, cũng có thể sống, sống hay chết, mọi chuyển hoán nằm ở trong lòng. Giống như ngươi, ta thấy ngươi sống, nhưng có thể xem như ngươi đã chết, điểm này không xung đột.

Tông chủ nói hơi lòng vòng rối não, khó hiểu.

Lâm Phàm hỏi nhỏ:

- Lão sư, có phải trong thời gian này đầu óc của tông chủ bị kích thích gì không?

- Không rõ nữa, nghe đồn tông chủ có chút thay đổi.

Hai người nhỏ giọng giao lưu.

Đây là lần đầu tiên hai người nghe tông hủ nói chuyện, cách nói năng khác với lúc trước, thay đổi nhiều.

Chương 942: Sắp bị chọc tức điên

Giọng tượng đá lạnh băng:

- Ngươi . . .!

Viêm Hoa Đại Đế không ngờ tông chủ đương nhiệm của Viêm Hoa tông là loại người như vậy, nhưng người này có thể làm Viêm Hoa tông lớn mạnh, đúng là gặp quỷ.

- Đại Đế, không cần tức giận, đây là môn học vấn về cảnh giới chứ không phải nhục nhã ngươi. Tiếc rằng rất hiếm có người hiểu được, nên Đại Đế không hiểu là việc bình thường.

Tông chủ kiêu hãnh, học vấn và cảm ngộ về mặt này của y mạnh hơn bất cứ ai. Dù đối phương có là Viêm Hoa Đại Đế thì tông chủ tuyệt đối không thừa nhận mình dở hơn người khác.

Tượng đá lên tiếng, giọng nói chất chứa lửa giận:

- A? Ngươi thừa nhận ta là Viêm Hoa Đại Đế?

Ý chí buông xuống, vốn tưởng đã đủ chứng minh tất cả, làm mọi người thần phục. Nào ngờ không như mong muốn, xảy ra đủ thứ chuyện lùm xùm.

Nhưng giờ thì tốt rồi, ít ra tông chủ đương nhiệm biết tượng đá là ai, chuyện sau đó dễ làm.

Tông chủ nói:

- Ừ, ngươi là Viêm Hoa Đại Đế, đây là sự thật không thể thay đổi.

Tượng đá mở miệng nói:

- Tốt, vậy hãy nói cho ta biết là ai sáng tạo Viêm Hoa tông?

Tông chủ bình tĩnh đáp:

- Viêm Hoa Đại Đế.

Viêm Hoa Đại Đế hỏi tiếp:

- Ừ, tốt lắm, ngươi rất hiểu chuyện, ta rất vừa lòng. Ngươi nói

cho ta biết Viêm Hoa tông là của ai?

Tông chủ không do dự, dứt khoát trả lời:

- Là của tất cả con dân.

Tượng đá bất mãn gặn hỏi:

- A? Cho ngươi thêm một cơ hội, là của ai?

Mới rồi y còn tưởng tông chủ đương nhiệm là người hiểu lý lẽ, nay xem ra hơi khờ khạo.

Tông chủ trả lời:

- Là của tất cả con dân.

Tông chủ bình tĩnh hỏi:

- Xem tình hình thì có vẻ Đại Đế không vừa lòng với câu trả lời của ta, không biết Đại Đế cho rằng là của ai?

Giọng trầm thấp của Viêm Hoa Đại Đế vang bên tai các đệ tử:

- Hừ, còn phải hỏi, tất nhiên là của ta!

Tông chủ lặng im giây lát rồi lắc đầu, xoay người rời đi.

Trước khi đi, tông chủ nhìn về phía Lâm Phàm:

- Lâm Phàm, hắn là giả.

Lâm Phàm hỏi:

- Sao tông chủ biết?

Tông chủ lắc đầu, tiếc thương nói:

- Khi Viêm Hoa tông sáng lập, bản tông chủ vẫn nhớ rõ tôn chỉ thứ nhất của tông môn, đó là Viêm Hoa tông thuộc về mỗi một con dân. Đáng tiếc hắn trả lời sai, dù ta nói đáp án cho hắn thì hắn vẫn không hiểu, nên là giả.

- Ra là giả.

Lâm Phàm bật cười, tông chủ cũng lém lỉnh ghê.

- Tông chủ, chỗ này không có chuyện của tông chủ, ta đã nói mà,

tượng đá chắc chắn có vấn đề, giờ đã bị tông chủ thử ra là hàng giả. Tất cả sư đệ nghe lệnh! Tà ma này xâm nhập vào tượng đá Viêm Hoa Đại Đế của chúng ta, làm bẩn tượng đá thần thánh, nên ta quyết định bê đi, đập nát nó ra, nhanh chóng chế tạo một pho tượng đá mới!

Lâm Phàm kêu gọi các sư đệ nhanh chóng hành động.

Các đệ tử hô lớn:

- Rõ thưa sư huynh!

Bọn họ nhanh nhẹn xông lên, không chút chần chừ.

- Các ngươi dám!

Tượng đá sửng sốt, không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Viêm Hoa Đại Đế thừa nhận lúc trước từng nói lời như vậy, nhưng giờ y sửa câu một chút có gì sai?

Bùm!

Viêm Hoa Đại Đế mới đe dọa xong đã bị một đệ tử hùng hổ giơ tay đập nát đầu, ôm đầu tượng đá chạy ra xa, vứt bỏ.

Lâm Phàm nói:

- Lão sư, sự thật đã rõ, là giả.

Thiên Tu cười nói:

- Ừ, vi sư rất yên tâm với đồ nhi, hễ đồ nhi nói có vấn đề thì chắc chắn không sai được.

Thiên Tu thầm ghi nhớ chuyện này.

Mắt lão nhìn về phía tông chủ sư huynh, không ngờ tông chủ sư huynh cũng làm ra lựa chọn như vậy, lão cũng hiểu ý tưởng của tông chủ sư huynh.

Tượng đá không cam lòng, lửa giận rực cháy:

- Khốn nạn, tạo phản! Các ngươi đều muốn tạo phản sao? Tốt, nếu đã nói là giả thì chờ chân thân của ta buông xuống!

Viêm Hoa Đại Đế đã bị hành vi này chọc giận.

Lâm Phàm nói:

- Lão sư, xem ra về sau sẽ phức tạp đây, chân thân Viêm Hoa Đại Đế buông xuống không dễ đối phó như vậy.

Thiên Tu khó hiểu hỏi:

- Đồ nhi nói xem hơn trăm năm nay Viêm Hoa Đại Đế đã trải qua điều gì? Không giống phong phạm của Viêm Hoa Đại Đế.

Đã xảy ra chuyện gì khiến Đại Đế từng khiến người bội phục biến đổi thành thế này?

Không hiểu.

Lâm Phàm kiên định nói:

- Ai biết. Nhưng lão sư yên tâm, có đồ nhi ở, sẽ không để bất cứ ai khi dễ đệ tử nào của Viêm Hoa tông, dù chỉ đụng vào một đầu ngón út!

Ai dám thò tay là hắn lấy mạng già của đối phương, dù kẻ đó là ai, có là Viêm Hoa Đại Đế thì hắn cũng sẽ đánh đối phương đến khùng.

Thiên Tu yêu thương nhìn đồ nhi bảo bối của mình:

- Vi sư tin đồ nhi, nhưng đồ nhi cũng phải chú ý an toàn, đừng luôn một mình gắng gượng. Dù có chuyện gì thì vi sư đều sẽ cùng đồ nhi đi đến cuối cùng, dù đồ nhi sai vi sư vẫn cho rằng đồ nhi đúng.

Thiên Tu nhớ lại ngày nào mới thu đồ đệ, đến bây giờ đã trải qua nhiều điều.

Lâm Phàm nói:

- Lão sư nghĩ vậy là không đúng đắn, đồ nhi đã sai thì lão sư phải nói một tiếng. Dù xảy ra chuyện gì, đồ nhi có thể tổn thương bất cứ ai nhưng tuyệt đối không đụng vào một cọng lông tơ của lão sư!

Thiên Tu muốn khóc:

- Cảm động, đồ nhi, vi sư quá cảm động, nghe mấy lời đồ nhi nói làm vi sư suýt khóc.

Nghe xem, đồ nhi bảo bối của lão nói cảm động biết bao.

Đáng giá, rất đáng giá.

Lâm Phàm nhỏ giọng nói:

- Lão sư, ở đây đông người, chúng ta về rồi hãy khóc, nếu bị người thấy thì rất mất mặt.

Thiên Tu vỗ vai Lâm Phàm, cười nói:

- Đúng rồi, đồ nhi nói rất đúng. Đi, đến chỗ của vi sư, hai sư đồ chúng ta trò chuyện một buổi.

Sau đó hai sư đồ choàng vai bá cổ đi Thiên Tu sơn phong.

Hỏa Dung trầm ngâm nói:

- Sao cứ thấy hai sư đồ này quan hệ kỳ kỳ.

Sự kiện tượng đá chỉ là việc nhỏ, có là Viêm Hoa Đại Đế hay không đều không quan trọng, cuộc sống bây giờ rất tốt.

Cát Luyện trưởng lão lên tiếng, có chút hâm mộ, một chút bất đắc dĩ:

- Hỏa Dung, đừng suy nghĩ nhiều quá.

Trước kia Cát Luyện cũng xem trọng người trẻ tuổi, tiếc rằng Quân Vô Thiên làm người ta quá thất vọng, trái tim già của lão bị đánh nát.

Đám già bọn họ đều hâm mộ ghen tỵ Thiên Tu tìm được đồ nhi tốt như vậy. Nếu biết trước thì ngày xưa dù có phải cướp giật bọn họ cũng cố gắng giành thu Lâm Phàm làm đệ tử.

Nhìn bây giờ xem, Thiên Tu đang hưởng phúc.

Cương vực vô biên, thiên hỏa đốt cháy không gian, đôi khi rơi xuống hóa thành biển lửa.

Một tòa kiến trúc rộng lớn sừng sững trên vùng đất vô tận.

Rầm!

Một nam nhân đầu đội đế quan ngồi trên ngai báu vỗ mạnh ghế, khuôn mặt điển trai bá khí tràn ngập tức giận.

- Đồ khốn nạn!

Âm thanh như sấm nổ vang vọng cương vực vô tận.

Người ở phía dưới quỳ rạp sát dất, không dám thở mạnh. Bọn họ là thần tử, và càng là nô bộc.

Đại Đế giận dữ, không ai dám ngẩng đầu lên.

- Tốt, tốt lắm, bản đế chỉ mới rời đi trăm năm mà cả đám quên ơn phụ nghĩa. Năm xưa là ai dẫn dắt bọn họ đi ra nước sôi lửa bỏng? Là ai mang họ dần cường đại? Là ai cho họ ấm no? Tất cả quên hết rồi sao?

Viêm Hoa Đại Đế tức là Chí Minh Thánh Viêm Đế, y đang rất tức giận, rất khó chịu.

Lửa giận gần như tụ thành thực chất.

Người quỳ dưới đất không dám hó hé tiếng nào.

Trong số người quỳ bên dưới có một nam nhân mái tóc màu xanh quỳ ở hàng đầu, mi mắt khép hờ.

Gã là người đi theo Đại Đế sớm nhất, khi ấy là khoảnh khắc vui nhất.

Gã cứu Đại Đế bị sấm sét đánh toàn thân da tróc thịt bong, hai người trở thành tri kỷ, kết bái.

Đại Đế thuở ấy hào khí biết bao, nhưng tất cả đổi khác rồi, bị chảo nhuộm quyền thế nhuộm màu khác.

Từ chưa từng quỳ lạy đến bây giờ mỗi người phải quỳ.

Từ lắng nghe đề nghị của họ đến bây giờ độc tài chuyên quyền.

Đối với người khác có lẽ là chuyện bình thường, nhưng nam nhân biết Đại Đế thay đổi, đã khác xưa.

Đại Đế mở miệng nói:

- Thanh Hồ.

Thanh Hồ cúi đầu:

- Có thần.

Gã từng đứng cạnh Đại Đế, dù là ở nơi đâu, hai người nói

chuyện không bao giờ có khúc mắc.

Đại Đế giơ tay lên, một quả cầu bay xuống trước mặt Thanh Hồ.

Mặt Đại Đế không biểu tình nhưng giọng nói chất chứa lửa giận có thể đốt cháy người:

- Đây là vị trí Viêm Hoa tông, thông báo xuống dưới, giết.

Thanh Hồ nêu ý kiến:

- Đại Đế, người từng nói với ta đó là người một tay sáng tạo, có ký ức, hồi ức của người, cứ hủy diệt như vậy có phải không được tốt lắm?

Đại Đế tức giận nói:

- Không tốt? Bọn chúng quên ơn phụ nghĩa, khi sư diệt tổ, bản đế diệt bọn họ có gì không tốt?

Thanh Hồ nói:

- Dù gì là hồi ức, thần cho rằng khiển trách một phen là được.

Người xung quanh liếc trộm Thanh Hồ, nháy mắt ra hiệu gã đừng nói nữa, không hiểu hôm nay Thanh Hồ bị gì.

Tông môn không liên quan đến gã, hơn nữa là việc riêng của Đại Đế, cứ ngăn cản làm chi?

Chỉ chuốc lấy rắc rối về mình.

Đại Đế lạnh lùng nói:

- Được, ngươi nói đúng, diệt tông đúng là không hay, dù sao là hồi ức. Vậy thông báo xuống, giết tông chủ Viêm Hoa tông, nếu ai chống cự thì giết hết. Chỉ một lần này thôi, lần sau việc bản đế quyết định thì ngươi nên tự hiểu.

Thanh Hồ đáp:

- Vâng.

Gã không thể để Đại Đế tiếp tục như vậy nữa.

Thanh Hồ ngước đầu lên, thấy một khuôn mặt ma màu đen dữ tợn đang cười càn rỡ.

Gã biết nó là thứ gì, nhưng không thể nói ra.

Đại Đế phất tay kêu mọi người đi xuống:

- Biến hết cho ta!

Bên ngoài.

Công thần đi theo Đại Đế cùng mở mang đất đai nói:

- Hồ huynh, ngăn cản Đại Đế chi vậy? Việc này không liên quan chúng ta.

Công thần thầm đổ mồ hôi lạnh giùm Thanh Hồ.

Thanh Hồ nói:

- Đại Đế hiện giờ không phải Đại Đế ngày xưa.

- Nói bậy bạ cái gì! Hồ huynh không muốn sống nữa sao? Có chuyện gì để trong bụng được rồi, nói ra sẽ rước họa sát thân. Hồ huynh đã quên Thái Sơn sao?

Nhắc tới Thái Sơn làm mặt Thanh Hồ lộ nét bi thương.

Đồng bạn từng cùng nhau giành thiên hạ, ra sống vào chết vậy mà nói giết liền giết, không chừa đường sống.

Ài.

Chương 943: Tránh né tai nạn là trách nhiệm của mỗi người

- Lão sư thật là tràn đầy tình cảm.

Lâm Phàm rời khỏi chỗ lão sư, nhớ đến biểu tình cảm tính của lão sư làm hắn tự nhủ lòng phải bảo vệ Viêm Hoa tông thật tốt. Mặc cho hạng rắn chuột nào muốn đến Viêm Hoa tông gây sự đều phải cho bọn họ có đến không về.

Nhưng trước đó, Lâm Phàm cảm giác cần phải tăng cao tu vi lênđã.

Còn về đối phương muốn làm chuyện gì thì hắn không quan tâm.

Nếu chân thân có thể buông xuống thì đối phương đã làm từ lâu, dù buông xuống thật hắn cũng không e dè.

Không chống lại nổi thì mở ra vận rủi cuồn cuộn, tiễn về chầu trời hết, tuy rất tiếc không thể tự tay chém giết nhưng hết cách, ai kêu thực lực của đối phương lợi hại đến thế.

Lữ Khải Minh thấy sư huynh định đi thì tiến lên hỏi:

- Sư huynh định đi ra ngoài hả?

Lâm Phàm đáp:

- Ừm, ở trong tông môn cũng lâu rồi, nên tu luyện.

Gần hết điểm rồi, cần ra ngoài hốt một mớ.

Lữ Khải Minh thấy sư huynh lại sắp đi tu luyện thì bội phục sát đất, gã chưa bao giờ thấy sư huynh tạm dừng trên con đường tu luyện.

- Chủ nhân!!!

Thanh Oa từ xa nhảy lên, chân sau mạnh mẽ, nhảy một cái có thể lên cao vút.

Bóng xanh vạch một đường sáng rực rỡ trên không trung.

Lâm Phàm nghi hoặc hỏi:

- Thanh Oa, ngươi làm gì vậy?

Khi không có việc gì là con ếch này sẽ không tìm hắn, giờ nó chủ động tới cửa, có ẩn ý gì đây, phải cảnh giác mới được.

Lâm Phàm đã phát hiện chỉ số thông minh của Thanh Oa tiến bộ rất lớn trong thời gian này, nếu lơ là rất có thể bị nó leo lên đầu.

Lữ Khải Minh ôm quyền chào:

- Oa Sư.

Viêm Hoa tông có được thịnh thế như ngày nay toàn nhờ sư huynh, nhưng công lao của Oa Sư cũng rõ rành rành, không thể thay thế.

Nếu không nhờ Oa Sư dạy các Luyện Đan Đại Sư trong tông môn luyện đan thì không thể thỏa mãn các đệ tử.

Sau khi vực ngoại giới dung hợp, Lữ Khải Minh cảm giác Oa Sư không phải con ếch tầm thường, chắc chắn là đại nhân vật nào đó.

- Ừm!

Khi Thanh Oa đối mặt với Lâm Phàm sẽ lộ vẻ cục súc, nhưng với Lữ Khải Minh thì nó xụ mặt xuống, ra vẻ bình tĩnh, ung dung, có phong phạm cao nhất.

Bộp!

Lâm Phàm chụp lên cái đầu xanh bóng lưỡng của Thanh Oa:

- Nói mau, có chuyện gì?

Thanh Oa giơ chân ôm đầu, hơi đau, hơi bị hoảng.

Thanh Oa chớp chớp mắt to cỡ hạt đậu, hơi sợ hỏi:

- Có phải chủ nhân định rời khỏi tông môn?

- Sao ngươi biết?

Lâm Phàm rất giật mình, hắn chưa nói cho ai biết mình đi ra tông môn, nào ngờ Thanh Oa đã biết, có bí ẩn gì đây.

Lữ Khải Minh ngạc nhiên nhìn Oa Sư, mới rồi gã chỉ dò hỏi có phải sư huynh muốn ra ngoài không, chẳng ngờ Oa Sư cũng biết.

Thanh Oa nhảy một cái đến gần chân Lâm Phàm, vươn chân trước ra ôm giày, thân hình nhỏ bé bộc phát ra sức mạnh to lớn, nước mắt nước mũi chảy dài, bộ dạng đó khiến người hoang mang không hiểu ý.

- Chủ nhân không thể đi!

Lâm Phàm nhấc Thanh Oa lên để gần sát mặt, ánh mắt giao nhau:

- Làm gì đấy? Nói chuyện rõ ràng chút được không?

Thanh Oa hít sâu một hơi, biểu tình trở nên cực kỳ nghiêm túc:

- Chủ nhân, ta thi triển thuật kinh thiên tính ra Viêm Hoa tông có nạn lớn.

- ???

Đầu Lâm Phàm đầy dấu hỏi. Thanh Oa nói cái quỷ gì? Dám bảo Viêm Hoa tông có nạn lớn, hắn hoàn toàn không tin.

Nhưng Lâm Phàm vẫn giữ sự bình tĩnh, hỏi:

- Vậy sao? Thế thì ngươi nói xem nạn lớn đến vào lúc nào?

Thanh Oa trả lời:

- Theo kết quả suy tính của ta sẽ có nạn lớn sau khi chủ nhân rời đi.

Nó chửi thầm trong bụng.

Theo sự hiểu biết thời gian gần đây thì Thanh Oa rất muốn đập đầu tự sát.

Kẻ xâm nhập không đến chọc vào kẻ bỏ mạng, nhưng hắn thì giỏi lắm, làm như sợ người ta không biết đến hắn, điên cuồng đánh kẻ xâm nhập. Giờ kéo thù hận đến, chắc chắn sẽ bị đánh hội đồng.

Cường giả đến chỉ là vấn đề về thời gian.

Lâm Phàm nhìn Thanh Oa:

- Ngươi nói khi ta rời đi tông môn sẽ có nạn lớn, vậy ngươi nói

xem nếu ta không đi thì có tai nạn hay không?

Rõ ràng chỉ là con ếch biết luyện đan, từ khi nào kiêm luôn nghề bói toán?

Thật khiến người khó hiểu.

Lữ Khải Minh đứng một bên ghi nhớ mọi chuyện đang diễn ra.

Gã rất quan tâm an toàn của tông môn, mức độ tín nhiệm với Oa Sư là năm mươi năm mươi, ở giữa tin hoặc không.

Thanh Oa bị Lâm Phàm túm lơ lửng, nhưng như vậy vẫn không thể ngăn cản nó phát huy, ba chi của chân trước ngọ nguậy, mặt ếch xanh vô cùng nghiêm túc.

- Cái này thì để bản Oa tính thử xem.

Thanh Oa chợt kêu lên:

- Ủa?

Nó rùng mình, sinh ra dao động làm người ta bất giác tin tưởng vào nó.

- Thanh Oa, có phải ngươi muốn vào trong nồi không? Có gì thì nói nhanh lên.

Lâm Phàm không nhìn thấu con ếch này, nói chính xác hơn là ngay từ đầu đến hiện giờ chưa từng nhìn thấu nó.

Lâm Phàm mang nó ra từ Vạn Quật vùng đất mạo hiểm, để trong tông môn, nó giúp ích rất lớn cho tông môn. Lai lịch của Thanh Oa giống những kẻ xâm nhập, nhưng nó là kẻ thất bại, chứ không thì đã chẳng thảm như vậy.

Thanh Oa nói:

- Chủ nhân, vừa rồi ta dốc hết tâm huyết tính toán một chút, nhưng một mảnh mơ hồ không thấy rõ.

Chân trước chống cằm, Thanh Oa trầm ngâm nói:

- Nhưng ta có cách né tránh tai nạn lần này.

Lâm Phàm híp mắt hỏi:

- Có phải ngươi muốn nói là tiếp tục chuyển nhà?

Thanh Oa há hốc mồm khó tin nói:

- Chủ nhân cũng biết bói hả? Đúng là bản Oa nghĩ vậy, Oa Oa cảm thấy chúng ta nên chuyển nhà, né tránh tai nạn là trách nghiệm của mỗi người.

Thanh Oa mong mỏi kẻ bỏ mạng chính là chuyển nhà, tuyệt đối không thể ở lại đây.

Tượng đá biết nói chuyện, còn bị vô tình hủy diệt, chắc chắn đã ghi hận trong lòng, dễ dàng tụ tập người kéo đến báo thù.

Bởi vậy theo ý của Thanh Oa thì chuyển nhà là an toàn nhất.

Lâm Phàm không muốn nói gì nữa, hắn biết ngay mà, con ếch này lại muốn chạy.

Vì Thanh Oa bị trói chung với Lâm Phàm nên không thể một mình bỏ chạy, nên nó chạy lại dụ dỗ hắn dọn nhà đi.

Lần trước dọn nhà vì muốn đổi phong cảnh chứ không phải sợ, nên Lâm Phàm tỏ vẻ từ chối đề nghị của Thanh Oa.

Lâm Phàm hỏi:

- Trách nhiệm khỉ mốc, biến sang góc chơi. Miễn bàn chuyển nhà, dù ai lại đây đều phải nằm xuống, sao? Ngươi không tin tưởng ta?

Thanh Oa nhiệt tình tâng bốc, thiếu chút trực tiếp thổi Lâm Phàm bay lên trời:

- Đương nhiên là không rồi, Oa Oa dành cả tấm lòng chân thành cho chủ nhân, có thể không tin ai chứ sao không tin vào chủ nhân mà Oa Oa yêu quý nhất!

Nhưng rồi nó đổi giọng:

- Nhưng mà chủ nhân, thường có câu hảo hán không chịu thiệt trước mắt, người tốt không đấu với chó điên. Đám người kia là chó điên, suốt ngày chỉ biết sủa ẳng ẳng, hay là chúng ta lấy lùi làm tiến, đổi chỗ được không?

Thanh Oa không cam lòng, nó rất muốn trốn ngay, nếu không phải bị giam chân trong Viêm Hoa tông là nó đã gói ghém hành lý chuồn đi từ lâu.

Lâm Phàm nhìn Thanh Oa, lắc đầu thở dài, biểu thị tiếc nuối:

- Thanh Oa, ta rất thất vọng với ngươi.

Thanh Oa thộn mặt ra:

- A? Chủ nhân, Oa Oa có lỗi gì? Ta có làm gì đâu?

Kẻ bỏ mạng này có thể sống đến bây giờ thật là ông trời không có mắt.

Nhớ lại thời của bọn họ, mấy ai không như đi trên miếng băng mỏng, hết sức cẩn thận. Những người càn rỡ, huênh hoang đều không có kết cục tốt.

Đại biểu điển hình là nó.

Năm xưa làm Cửu Hoang Thần Sư, phơi phới đắc ý, không ai bì nổi.

Nhìn lại bây giờ, đã thành một con ếch xanh.

Nó thà bị giết chứ không muốn trở thành thứ như vậy.

Lâm Phàm hỏi:

- Còn bảo là không làm chuyện gì? Ngươi nói xem lần trước là ai đề nghị chuyển nhà?

Thanh Oa kêu oan:

- Chủ nhân, hình như lần trước là người đề nghị!

- Vớ vẩn, ngươi thấy ta là loại người làm chuyện đó sao? Tại ngươi đề nghị, giờ mới qua bao lâu lại đòi chuyển nhà? Mặt mũi biết đút vào đâu? Bởi vậy quyết định không dọn đi đâu hết, còn phải chơi tới cùng với bọn chúng!

Lâm Phàm đã quyết định rồi, phải làm vố lớn với nhóm kẻ xâm nhập.

Thanh Oa rủa thầm trong bụng, không chịu nghe người ta khuyên, a không, là ếch khuyên.

Nói sao thì về tuổi tác nó có thể làm lão tổ tông của tổ tông kẻ bỏ mạng, cái gọi là không nghe lời người già sẽ chịu thiệt ngay trước mắt, kẻ bỏ mạng không hiểu chân lý này.

Lâm Phàm nói:

- Xem biểu tình của ngươi hình như có gì muốn nói, ngươi nói đi.

Thanh Oa khẽ thở dài:

- Ài, chủ nhân vẫn không nhìn thấu. Nhóm kẻ xâm nhập đầu tiên đều là tu vi Đạo cảnh, ta bấm đốt tính ra nhóm sau chắc cỡ Đế Thiên cảnh. Tu vi đó mạnh hơn Đạo cảnh nhiều, cảm ngộ đạo ý đến đỉnh rồi, đã trở thành đế vương thiên địa, giơ tay nhấc chân có uy năng khủng bố. Bản Oa cho rằng Đế Thiên cảnh chỉ là lực lượng lớp giữa, khủng bố hơn còn chờ ở phía sau. Nếu gặp loại người đó, phất tay một cái có uy một đời, siêu khủng, là cường giả tự thành một phương thế giới hay còn gọi là Thế Giới cảnh. Nên chủ nhân hãy suy nghĩ cho kỹ.

Thanh Oa cần kể rõ về cảnh giới cho hắn nghe.

Đừng tưởng kẻ xâm nhập đều yếu, cường giả còn chờ ở phía sau.

Lúc Thanh Oa còn ở hình dạng người thì Thế Giới cảnh chẳng là cái đinh gì, nhưng theo tình huống trước mắt thì xuất hiện một Đế Thiên cảnh đủ dập nát cả đám, càng miễn bàn tới Thế Giới cảnh.

- Được rồi, nhìn xem ngươi sợ đến mất hồn. Đế Thiên cảnh thì sao? Ngươi nghĩ chủ nhân của ngươi chưa đập dẹp tên nào à? Nói cho ngươi biết, mấy ngày hôm trước vừa đập một đứa xong. Ánh mắt kiểu gì, không tin?

Lâm Phàm thấy ánh mắt của Thanh Oa thì bất mãn, ánh mắt đó khiến người khó chịu, cảm giác bị coi thường.

- Ài.

Thanh Oa gục mặt xuống, nhảy đi xa.

Lâm Phàm hỏi:

- Ngươi đi đâu dấy?

Thanh Oa quay đầu lại, ủ rũ nói:

- Ta đi tạo bộ quan tài nhỏ xinh cho mình, chủ nhân muốn không? Có thể mạ vàng.

Chương 944: Một đám điêu dân ngu xuẩn

Lữ Khải Minh lên tiếng hỏi:

- Sư huynh, Oa Sư như thế . . .?

Không biết sư huynh thấy sao về điều Thanh Oa đã nói.

Tai nạn lớn?

Vậy chắc là kẻ xâm nhập đến.

Trong khoảng thời gian này tai nạn sẽ buông xuống, suy ra có liên quan với tượng đá kia.

Tượng đá nói nó là Viêm Hoa Đại Đế, Lữ Khải Minh chưa gặp qua Viêm Hoa Đại Đế, chưa nghe giọng nói nên không biết có đúng không. Nhưng gã tự suy luận ra chuyện này chắc chắn dính dáng đến tượng đá.

Nó đến báo thù.

Nếu là Viêm Hoa Đại Đế thì chứng minh là hạng người hẹp hòi tính toán chi li.

Nếu không phải thì người khống chế tượng đá cực kỳ nham hiểm.

Lâm Phàm thản nhiên nói:

- Mặc kệ, ta sẽ ở trong tông môn một thời gian, chờ xem tai nạn lớn này là gì, hy vọng đừng khiến người quá thất vọng.

Mấy chuyện này là tai nạn lớn với Thanh Oa, nhưng với hắn thì là cách duy nhất đập tan lòng tự mãn phình to của mình.

Lâm Phàm chỉ muốn đánh một trận đã tay, bị người đánh ói máu, đánh cho xương toàn thân nát bấy, nhưng vì sao ước mơ nhỏ nhoi khó thực hiện đến vậy.

Khát vọng của hắn chỉ còn lại nỗi tiếc nuối.

Một sơn thôn nào đó, ống khói bốc hơi nghi ngút.

- A!

Trong thôn trang, một đứa bé mặc đồ luyện võ đơn giản, nó đang tu luyện.

Một cú đá, một nắm đấm đúng y khuôn sáo, tu luyện có hệ thống.

Nếu để đệ tử Viêm Hoa tông thấy sẽ nhận ra đứa bé tu luyện công pháp nhập môn của Viêm Hoa tông, Luyện Thể Quyền.

Là công pháp bình thường nhất nhưng rèn luyện thân thể.

Một lão nhân đứng trước cửa nhà tranh phía xa hiền lành kêu:

- Anh Hùng, trở về ăn cơm!

- Dạ, biết rồi gia gia!

Hoa Anh Hùng luyện một lúc rồi chạy vào nhà.

Trước kia thôn trang này bị thần tử của Nhật Chiếu tông làm hại, vào phút nguy cơ đã được Lâm Phàm cứu về, công pháp này là hắn tặng cho đứa bé Hoa Anh Hùng.

Trong phòng, Hoa Anh Hùng và gia gia cùng ăn cơm.

Lão nhân cười hiền từ:

- Anh Hùng, ăn thịt nhiều chút, Lâm Phàm đại nhân đưa tặng công pháp cho ngươi, hy vọng mười năm sau gặp nhau trong tông môn ngươi đừng làm đại nhân thất vọng.

Lão là thôn trưởng, thời trẻ trải qua rất nhiều chuyện.

Lão biết tình huống hiện giờ thế nào, đã thay đổi kinh người, nhưng thôn của họ được tông môn che chở nên vẫn còn an toàn.

Hoa Anh Hùng gật đầu, rồi chợt nhớ ra điều gì:

- Vâng! Gia gia, tôn tử đi thắp nén nhang cho Viêm Hoa gia gia.

- Đi đi.

Hoa Anh Hùng đi tới trước bức tranh, cẩn thận thắp nhang:

- Viêm Hoa gia gia, xin phù hộ cho thôn trang chúng ta bình an.

Bức tranh bắn ra luồng sáng.

Ánh sáng bao phủ cả căn phòng, thôn trưởng giật nảy mình, không biết chuyện gì xảy ra.

- Gia gia, phát sáng! Phát sáng!

Hoa Anh Hùng còn nhỏ nên không biết điều này đại biểu cho cái gì, nhưng cảm giác thật là lợi hại, tranh treo trên tường phát sáng.

Thôn trưởng vội vã quỳ lạy trên mặt đất, dập đầu với bức tranh:

- Viêm Hoa Đại Đế hiển linh!

Bức tranh treo trên tường phát ra tiếng nói:

- Ừm, không ngờ các ngươi còn nhớ được ta, bản đế rất là vui mừng.

Âm thanh hiền hòa khiến tâm hồn người thả lỏng.

Trong đại điện, Chí Minh Thánh Viêm Đế sắc mặt âm trầm, giọng nói hiền hòa phát ra từ nơi này.

Chí Minh Thánh Viêm Đế vốn khinh thường làm việc này, không thèm quan tâm tín ngưỡng nhỏ bé yếu ớt như con kiến.

Nhưng đám khốn kiếp Viêm Hoa tông đã làm chuyện hoàn toàn chọc giận y.

Đường hầm không gian chưa mở rộng hoàn toàn, trời xanh ngoan cố chống cự, chân thân không cách nào buông xuống.

Dù vậy, Chí Minh Thánh Viêm Đế sẽ không để Viêm Hoa tông đắc ý.

Thời gian y trở thành Đại Đế quá ngắn, căn cơ chưa ổn định, kém xa Đại Đế khác.

Không Gian Thần Trụ kết nối, Đại Đế các tộc lệnh cho tộc nhân đi vực ngoại giới.

Chí Minh Thánh Viêm Đế không biết lý do vì đâu.

Mặt ngoài là thu gom tài phú của vực ngoại giới, nhưng Chí Minh Thánh Viêm Đế cho rằng không cần làm rầm rộ như vậy, chắc chắn ẩn giấu bí mật khác. Y hỏi thăm lâu rồi mà không được tin tức hữu

dụng, dù bắt lấy cường giả của đối phương ép hỏi cũng không ra đáp án.

Ẩn giấu quá sâu.

Hoa Anh Hùng kinh ngạc hỏi:

- Người thật sự là Viêm Hoa gia gia?

Giọng nói phát ra từ bức tranh vẫn hiền hòa:

- Đúng vậy, ta là Viêm Hoa gia gia trong lòng ngươi.

Mặt ngoài thôn trưởng giật mình nhưng lòng thầm cảnh giác.

Thôn trưởng là người hiểu biết nhiều.

Viêm Hoa Đại Đế đã chết lâu rồi, hơn nữa bọn họ chỉ là thôn dân bình thường, là con dân bình thường của Viêm Hoa tông, vì sao Đại Đế hiển linh ở chỗ bọn họ? Trong này có vấn đề rất lớn.

Hoa Anh Hùng tò mò hỏi:

- Viêm Hoa gia gia đến đây có chuyện gì không?

Khi chưa tu luyện thì vóc dáng của nó nhỏ bé, từ khi tu luyện hàng ngày, tuy nó không mạnh lên bao nhiêu nhưng thân thể khỏe mạnh rất nhiều.

- Gia gia không có chuyện gì, nhưng bị kẻ gian làm hại, cơ hội ngẫu nhiên chạy thoát một tia thần niệm, cảm ứng trong lòng các ngươi kêu gọi nên đến đây. Ngươi đồng ý nhận truyền thừa của gia gia, tương lai tu luyện có thành tựu sẽ cứu gia gia ra không?

Hoa Anh Hùng hưng phấn reo lên:

- Đồng ý!

- Tốt.

Bức tranh lại tỏa sáng, ánh sáng tụ trên mặt bàn hình thành một quyển sách.

Lại có một đoàn sáng bay ra bao bọc Hoa Anh Hùng, đốm sáng thẩm thấu làn da thấm vào người.

Hoa Anh Hùng reo lên, cảm giác rất thoải mái:

- Ôi, ấm áp quá!

Thôn trưởng thì thấy lòng nặng trĩu, cảm giác chuyện này rất quái dị, nhưng một chốc không nghĩ ra, định bụng lát nữa phải lật xem quyển tập.

Đó là quyển tập Lữ đại nhân của Viêm Hoa tông viết, phát cho mỗi con dân Viêm Hoa tông.

Nói theo lời của Lữ đại nhân thì quyển tập là kết tinh tâm huyết của Lâm phong chủ, Lữ đại nhân thay mặt sửa sang lại.

Gọi tắt là 'sổ tay phòng lừa đảo'.

Ánh sáng nhanh chóng vụt tắt.

Bức tranh nói:

- Nhớ kỹ, đến cứu gia gia, gia gia ở chỗ sâu nhất Viêm Hoa tông, bị tông chủ bất hiếu hãm hại, ngươi nhất định phải cứu gia gia biết chưa?

Hoa Anh Hùng ngây người, Viêm Hoa tông là vùng đất thần thánh trong lòng nó, giờ gia gia chưa thấy mặt này kêu nó đi Viêm Hoa tông cứu mình, khiến tâm hồn nhỏ bé của nó câm nín.

Thôn trưởng cướp lời:

- Đại Đế yên tâm, tôn nhi của ta nhất định sẽ không khiến Đại Đế thất vọng, chờ khi tu luyện có thành tựu sẽ đi Viêm Hoa tông cứu Đại Đế ra.

- Tốt.

Dứt lời, ánh sáng trên bức tranh tối dần rồi biến mất.

Hoa Anh Hùng định nói gì nhưng bị thôn trưởng kéo ra ngoài.

Bên ngoài.

Một đám thôn dân tụ tập cùng một chỗ.

- Thôn trưởng, người nói thật không? Bức hình Viêm Hoa Đại Đế thật sự hiển linh?

Các thôn dân ngây người.

Lúc này một thôn dân tuổi khỏe mạnh cầm cuốn sách chạy nhanh lại:

- Thôn trưởng, tìm được rồi!

Một đám người vây quanh, chụm đầu cùng xem.

Thôn trưởng lật xem, tìm được nội dung muốn tìm:

- Là dòng này, các ngươi xem đi.

Các thôn dân nhìn tờ giấy thôn trưởng chỉ.

- Mục chín sổ tay phòng lừa đảo, giả mạo người tôn kính trong lòng để lừa gạt niềm tin, tặng cho công pháp, tặng lợi lộc, biên tạo kể khổ nhưng thật ra ẩn giấu nguy hiểm đoạt xá, mức độ nguy hiểm năm sao. (cách xử lý tốt nhất là giả bộ tin tưởng, song song đó giữ cảnh giác).

Có thôn dân phản ứng lại, hỏi:

- Ý của thôn trưởng là Viêm Hoa Đại Đế đó là giả, là người xấu gửi trong bức tranh muốn lừa gạt?

- Ừ, đúng rồi, mới nãy tôn nhi của ta tiếp xúc tình huống giống hệt trong này viết, không sai chút nào.

Thôn trưởng nghĩ mà sợ, gặp chuyện như vậy, nếu không xem cuốn sổ này thì lão sẽ không cảnh giác, thậm chí mừng như điên, cảm thấy may mắn từ trên trời giáng xuống.

Có thôn dân nói:

- Thôn trưởng nói đúng, chúng ta phải biết tự hiểu sức mình, chúng ta chỉ là thôn dân bình thường, tay không tấc sắt, không có chút điểm sáng nào. Có nhiều người như vậy nhưng cố tình chọn trúng chúng ta thì vấn đề rất lớn.

Hoa Anh Hùng cầm sổ tay, lật đến trang cuối cùng:

- Gia gia, tôn nhi biết, tôn nhi biết rồi! Các người xem, đoạn văn này là Lâm ca ca viết.

[Đừng tin có bánh từ trên trời rớt xuống, phong chủ Vô Địch phong Lâm Phàm.]

Hoa Anh Hùng ngước đầu lên nói:

- Đây là Lâm ca ca tự mình viết, nói cho chúng ta biết sẽ không có việc tốt tự nhiên rớt xuống đầu, tất cả phải dựa vào sức mình.

Thật ra Lâm Phàm không biết cuốn sổ tay này.

Khi Lữ Khải Minh rảnh rỗi hay thích đoán mò, đôi khi nghĩ đến một hai câu vàng, cảm giác rất có lý, nghĩ hình như đã nghe ở đâu đó, rất quen thuộc. Sau đó không cần biết là gã tự nghĩ ra hay Lâm Phàm nói, đều đổ hết cho hắn.

- Không ngờ, thôn trưởng của chúng ta bình thường không có gì lạ mà bị người xấu theo dõi, nếu không có sổ phòng lừa đảo này thì con nít như Anh Hùng đã bị tà ma đoạt xá.

Mọi người thầm hoảng, sợ hãi.

Thôn trưởng nói:

- Chuẩn bị đuốc, đốt cháy căn nhà kia.

- Thôn trưởng, đây là nhà của người!

Thôn dân cảm thấy đốt nhà thì hơi nghiêm trọng, đốt sạch bức tranh là đủ rồi.

Nhưng thôn trưởng cho rằng bên trong quá nguy hiểm, phải thả lửa đốt sạch mới ngăn chặn nguy hiểm.

Chốc lát sau, một chỗ trong thôn rực cháy lửa lớn.

Hoa Anh Hùng hỏi:

- Gia gia, vậy bây giờ nên làm gì?

- Không sao đâu Anh Hùng, chờ khi Viêm Hoa tông đại nhân đến thị sát ngươi hãy theo đại nhân về Viêm Hoa tông, nhờ các đại nhân kiểm tra nhân vật giúp.

Quả cầu ánh sáng thấm vào người tôn nhi khiến thôn trưởng lo lắng, cảm giác tà ma đã xuống tay.

Nhưng hạng tà ma này muốn giả mạo Viêm Hoa Đại Đế lừa bọn họ là mơ tưởng viễn vông, có được sổ tay phòng lừa đảo, chỉ cần cẩn thận chút thì tuyệt đối sẽ không bị người lừa.

Đại điện.

Chí Minh Thánh Viêm Đế cười khẩy.

Ý chí buông xuống chỉ là bố cục nhỏ bé, mặc kệ đứa nhóc kia có thành công hay không đều chẳng ảnh hưởng gì, làm vậy vì trong lòng Chí Minh Thánh Viêm Đế khó chịu mà thôi.

Khi Chí Minh Thánh Viêm Đế muốn xem tình hình bên kia thì bỗng mặt biến sắc.

- Khốn kiếp!

Lửa nóng bỏng cháy hừng hực.

Đám điêu dân ngu xuẩn dám đốt nhà, đốt luôn tranh của y.

- Một đám điêu dân ngu xuẩn!

Chương 945: Thế này nguy hiểm còn hơn trước kia

Hai ngày trôi qua.

Lữ Khải Minh nhìn phía xa, sư huynh đứng ở phương xa ra chiều đăm chiêu, làm gã hoang mang.

Từ lúc Oa Sư nói có tai nạn lớn đến thì sư huynh đã đứng ở nơi đó hai ngày, thậm chí không nhúc nhích chút nào.

Lữ Khải Minh đề nghị:

- Sư huynh, hay là trở lại nghỉ ngơi một lúc?

Lâm Phàm phất tay:

- Không cần, cứ chờ ở đây.

Hắn đang đợi, chống mắt chờ xem tai nạn lớn mà Thanh Oa nói là thứ gì. Nếu nó lừa hắn sẽ nhận được hậu quả rất tàn nhẫn.

Lữ Khải Minh nói:

- Sư huynh, tuy Oa Sư nói có tai nạn lớn nhưng chưa chắc thật sự xảy ra.

Gã cảm giác chuyện này hơi huyền diệu, linh cảm Oa Sư nói chưa chắc sẽ thành sự thật.

- Không phải thật? Nếu vậy thì cái nồi này chuẩn bị cho hắn!

Cạch keng!

Thiên Hà Vương Đỉnh đặt dưới đất.

Lữ Khải Minh chớp chớp mắt, chơi lớn rồi, Oa Sư bi kịch.

- Vậy sư huynh từ từ chờ, sư đệ đi trước.

Gã nói xong chuồn nhanh.

Oa Sư đang đúc quan tài nhỏ của mình.

Lá bùa treo sau lưng nó cười cợt:

- Quan tài này khá quá chứ, chế tạo đặc biệt cho riêng mình, xem ra không lâu nữa sẽ dùng nó.

Thanh Oa cười khẩy nói:

- Ha ha, nhà ngươi! Đúng vậy, là chế tạo riêng biệt, ngươi thấy đáy quan tài thế nào? Đã bôi keo nhựa, chờ khi bản Oa Sư nằm xuống cho ngươi và đáy quan tài tiếp xúc gần gũi vĩnh viễn không tách rời.

Lá bùa này từ khi đeo sau lưng nó thì không tháo xuống nữa, mỗi ngày quấy rầy nó, thường dùng ngôn ngữ nhục nhã nó.

Thanh Oa đã giận điên từ lâu, vắt óc nghĩ cách trả thù. Giờ vừa lúc, mắt thấy mạng nhỏ sắp mất, trước khi chết có thể trả thù nó cũng đủ thỏa mãn.

Lá bùa ngây ra:

- Ngươi thật độc ác!

Không ngờ con súc sinh màu xanh này tàn nhẫn đến thế, nghĩ ra cách trả thù như vậy, đúng là táng tận thiên lương, không chút tính người.

- Ha ha, chờ đi, cho ngươi biết tay.

Thanh Oa cảm giác lần này tàn đời thật, kẻ bỏ mạng không thèm để lời cảnh báo của nó trong lòng, còn kiêu ngạo chờ người ta tìm đến.

Đây chẳng khác nào tự tìm chết.

Lữ Khải Minh vội vàng chạy lại:

- Oa Sư!

Thanh Oa thắc mắc nhìn đối phương:

- Có chuyện gì?

Tuy tên này là tiểu đệ hàng đầu của kẻ bỏ mạng nhưng khá tôn kính nó, nên Thanh Oa có chút hảo cảm.

Không thể vì người ta là tiểu đệ hàng đầu của kẻ bỏ mạng mà hờ

hững với người ta, nó không phải loại ếch nhìn người với ánh mắt xấu xa.

Lữ Khải Minh hỏi:

- Oa Sư nói xem tông môn thật sự có tai nạn lớn sao?

Thanh Oa trả lời:

- Chuyện này . . . bản Oa Sư không đùa, có khả năng rất cao.

Thanh Oa không hiểu tên này hỏi để làm chi.

Không lẽ kẻ bỏ mạng sợ nên sai tiểu đệ hàng đầu đến hỏi?

Nếu đúng vậy thì vui đây.

Thanh Oa nghiêm túc nói:

- Khụ khụ, bản Oa Sư nghiêm túc nói với ngươi trăm phần trăm sẽ có tai nạn lớn đến, nên dời tông là lựa chọn duy nhất, tuyệt đối không thể khinh thường, nếu không thì hối hận không kịp.

Xem bộ dạng của Thanh Oa có vẻ như nó nói đều là chuyện thật, không chút giả dối, vì làm như vậy mới tạo niềm tin cho người khác.

Lữ Khải Minh thở phào:

- Vậy thì tốt rồi, tốt rồi.

Gã sợ Oa Sư nói bậy bạ rồi bị sư huynh luộc chín, tuy gã cũng thích ăn thịt ếch nhưng nói sao thì Oa Sư là người mình.

- A, không đúng, bản Oa Sư nhìn biểu tình của ngươi hình như có gì muốn nói với ta? Nói đi, có chuyện gì?

Thanh Oa có ánh mắt rất nhạy bén, mắt hí liếc sơ là biết Lữ Khải Minh còn giấu điều gì chưa nói.

- Oa Sư đã xác định có nạn lớn đến thì không cần nói ra làm gì.

Lữ Khải Minh cảm thấy không nên nói ra, rất tổn thương người.

Sư huynh bảo sẽ nấu Oa Sư, nếu nói thật ra thì Oa Sư sẽ đau lòng biết bao.

Thanh Oa không nhịn được:

- Nói! Bản Oa Sư biết trong lòng ngươi còn điều chưa nói, hôm nay nếu ngươi không nói ra thì trong lòng bản Thanh Oa rất khó chịu, nói mau!

Vì sao người thân gần với kẻ bỏ mạng đều tiện như thế, gợi lên lòng tò mò của người ta xong rồi không chịu nói, chơi vậy không đẹp, rất tiện.

Lữ Khải Minh nhìn bộ dạng của Oa Sư, hiển nhiên không nói không được.

Lữ Khải Minh an ủi:

- Thôi thì ta nói ra vậy, nhưng Oa Sư đừng để bụng, sư huynh của ta miệng cứng lòng mềm, tuyệt đối sẽ không làm thật.

Thanh Oa không kiên nhẫn nói:

- Này này, ngươi nói rõ ra, có thể nói vô chủ đề được không?

Nếu không phải kiêng dè đối phương là tiểu đệ hàng đầu của kẻ bỏ mạng thì Thanh Oa đã giơ chân trước tát bay đối phương rồi.

Lữ Khải Minh nói:

- Được rồi, mới nãy sư huynh nói nếu nạn lớn không đến thì sư huynh chuẩn bị sẵn cái nồi cho Oa Sư, vậy đấy.

Cơ mặt Thanh Oa cứng ngắc, nó không ngờ kẻ bỏ mạng có lòng muốn giết nó.

Tuy biết chắc kẻ bỏ mạng sẽ không nấu nó, nhưng chắc chắn không thiếu một trận no đòn.

Lữ Khải Minh thấy biểu tình của Oa Sư quái dị, dường như chìm trong suy tư thì nghi hoặc hỏi:

- Oa Sư làm sao vậy? Có sao không?

Lá bùa cười phá lên:

- Ha ha ha ha ha ha! Con súc sinh đầu xanh nhà ngươi, ai bảo phét lác làm chi, chờ xem ngươi sẽ làm sao.

Thanh Oa gân cổ rống lên:

- Ngươi câm miệng cho ta! Ai phét lác? Bản Oa Sư tự mình bói

toán thì sao sai được. Ngươi chờ xem, chắc chắn có cường giả đến, chờ khi đó các ngươi sẽ biết bản Oa Sư có thổi phồng không!

Nhớ lại ngày xưa nó dù gì là Cửu Hoang Thần Sư cao cao tại thượng, từ khi biến thành ếch thì chịu khuất nhục đủ diều.

Thanh Oa thấy lòng thê lương lạnh lẽo, nó có nhiều lời muốn nói nhưng không thốt thành câu.

Lữ Khải Minh ôm quyền:

- Oa Sư, nếu đã xác định có việc này vậy thôi ta không ở lâu hơn.

Gã bước đi, tìm đến đây chỉ vì đánh tiếng trước với Thanh Oa, phòng ngừa xảy ra vấn đề.

Lữ Khải Minh thấy biểu tình tự tin của Oa Sư nên tin tưởng nó không nói dối.

Lại một ngày trôi qua.

Chân trời xa vốn yên ả đột nhiên kéo mây cuồn cuộn, có xu thế cắn nuốt thiên địa.

Thánh Đường tông và Viêm Hoa tông làm bạn, bọn họ an toàn trăm phần trăm.

Đán Ác Quân Chủ nói:

- Thánh Chủ, chỗ Viêm Hoa tông an toàn nhất, đến nay chưa thấy yêu thú đến quấy nhiễu, cảm xúc của các đệ tử tông môn bình ổn, không còn lo âu hoảng hốt nữa. Tất cả đều nhờ Thánh Chủ anh minh, được Thánh Chủ dẫn dắt thì Thánh Đường tông chúng ta phát triển bình ổn, có hy vọng đuổi kịp và vượt qua Viêm Hoa tông.

Chế Tài Quân Chủ nhìn biểu tình ghê tởm của Đán Ác, không nhịn được moi móc:

- Đán Ác, ngươi một ngày không vuốt mông ngựa sẽ thấy đau mông sao?

Đán Ác Quân Chủ tức giận quát:

- Chế Tài, ngươi ăn nói cái kiểu gì! Nói sao thì ta là sư huynh của ngươi, biến ra ngoài cho khuất mắt ta!

Biểu tình nịnh hót a dua biến mất sạch, thay thế là vẻ bá đạo.

Chế Tài không thèm để Đán Ác vào mắt:

- Ôi chao, nhìn bộ dáng của ngươi kìa, tưởng lấy lông gà làm tên lệnh sao? Nói cho ngươi biết, Chế Tài này sẽ không biến, đời này đều không biến!

Một tên già thích ton hót mà thôi.

Vì sao trước kia không nhìn ra con người của Đán Ác Quân Chủ, từ khi tông môn mất đại thế thì hăng hái vỗ mông ngựa hơn bất cứ ai.

Thánh Chủ nhức đầu:

- Đủ rồi, đừng ồn nữa.

Thánh Chủ luôn nghĩ nếu cái đám rắc rối này chết trận thì tốt rồi, cố tình bọn họ sống vui vẻ hơn bất cứ ai.

Việc rắc rối trong tông môn toàn đổ lên vai Thánh Chủ, có ngày y sẽ mệt chết trong tông môn.

Thần Phạt sư đệ không tệ, nhưng không giỏi quản lý tông môn.

Nếu Thiên Dụ sư muội còn ở trong tông môn thì sẽ là nhân tuyển tốt nhất.

Lâm phong chủ nói Thiên Dụ sư muội đang ở thế lực lớn nào đó, đã thành mầm móng tiềm lực lớn nhất ở chỗ đó, sao chịu trở về.

Trong khi Thánh Chủ buồn rầu thì bầu trời sinh ra biến động.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Sấm sét giáng xuống lung tung.

Có kiến trúc bị sét phủ lên, nháy mắt hóa thành tro tàn.

Đán Ác Quân Chủ nổi giận nói:

- Có chuyện gì? Đứa nào gan to bằng trời dám tấn công Thánh Đường tông chúng ta? Chán sống rồi sao?

Nhưng giọng của Đán Ác Quân Chủ nhỏ xíu, chỉ có người đứng gần mới nghe được, còn người ở trên trời tuyệt đối không nghe thấy gì.

Chế Tài khó chịu Đán Ác, lần nữa móc mỉa:

- Đán Ác, nhà ngươi làm ơn đừng giả vờ giả vịt được không? Có giỏi thì lớn tiếng chút.

Thánh Chủ giơ tay ngăn cuộc cãi cọ:

- Chờ chút!

Tia sáng ẩn giấu trên trời bắn thẳng tới trước, mục tiêu không phải Thánh Đường tông.

Thánh Chủ nhủ thầm.

Những người này rốt cuộc là ai? Chỉ dựa vào uy thế kèm theo đã tạo thành cảnh tượng khủng bố như vậy, nếu thật sự xuống tay với Thánh Đường tông bọn họ thì tiêu đời.

Thần Phạt Quân Chủ ngước đầu lên, chân mày dính chặt vào nhau:

- Thánh Chủ, mục tiêu của những tên kia không phải Thánh Đường tông chúng ta.

Đán Ác Quân Chủ nói tiếp:

- Không phải Thánh Đường tông chúng ta thì chắc chắn là Viêm Hoa tông rồi.

Nói xong Đán Ác Quân Chủ phản ứng lại, vẻ mặt kinh ngạc nói:

- Không thể nào, mới nói chỗ Viêm Hoa tông rất an toàn, nhưng xem tình huống này hình như trở nên càng nguy hiểm.

Quân chủ khác gật gù.

Nói có lý, tuy trước kia cũng nguy hiểm nhưng chỉ phải đối mặt yêu thú, họ có bản lĩnh đối phó. Sau khi làm hàng xóm với Viêm Hoa tông thì e rằng sẽ đụng phải thứ mạnh hơn yêu thú.

Thánh Chủ lặng im giây lát sau đó đứng lên nói:

- Đi, chúng ta đi qua.

Đán Ác Quân Chủ vội la lên:

- A? Thánh Chủ, chúng ta đi làm gì? Bọn họ tìm Viêm Hoa tông,

với thực lực của chúng ta dù đi cũng vô dụng.

Đi là chịu chết!

Thánh Chủ liếc qua Đán Ác Quân Chủ:

- Viêm Hoa tông đồng ý cho Thánh Đường tông chúng ta dời tông môn đến bên cạnh là đã cho ân tình to lớn, vào giây phút thế này nếu chúng ta không đi thì chẳng phải là có lỗi với Viêm Hoa tông? Huống chi nếu Viêm Hoa tông bị diệt thì ngươi nghĩ chúng ta có thể sống sao?

Thánh Chủ bất đắc dĩ lắc đầu, đơn giản vậy mà không nhìn thấu, đúng là tai nạn cho Thánh Đường tông.

Chế Tài cười tủm tỉm nói:

- Đán Ác, nếu ngươi sợ thì mau tìm cái hố chôn mình, đừng mất mặt.

Không trung.

Một đám người đang bay lượn.

Ba vị dẫn đầu biểu tình nghiêm túc, thực lực cường đại, một số cường giả Đạo cảnh theo đằng sau.

Có người nhỏ giọng nói:

- Một tông môn bản xứ nho nhỏ mà cần chúng ta cùng đến, chuyện bé xé ra to.

- Suỵt, đây là lệnh của Đại Đế.

Đám người không nói nhiều, họ không rõ tông môn này có lai lịch gì mà khiến Đại Đế chú trọng đến vậy.

Chương 946: Đều đợi nóng ruột nóng gan

- Đến rồi, không uổng công bản phong chủ đợi mấy ngày trời.

Lâm Phàm duỗi lưng, xương toàn thân kêu răng rắc giòn tan.

Hắn lười nhác khẽ kêu:

- Sư đệ.

Lâm Phàm không để bụng việc cường giả đến.

- Có chuyện gì vậy sư huynh?

Lữ Khải Minh thở phào, xem ra Oa Sư nói chính xác, thật sự có nạn lớn, có cường giả đến thật.

Lâm Phàm nói:

- Thông báo xuống, kêu các đệ tử đến vây xem. Ngẫu nhiên có cường giả đến, nên cho các đệ tử xem tình huống.

- Vâng thưa sư huynh, ta đi thông báo liền!

Lữ Khải Minh vội vã đi kêu các đệ tử kéo tới xem.

Đối với các đệ tử thì được xem sư huynh chiến đấu là trải nghiệm chỉ có thể gặp chứ không thể cầu.

Lâm Phàm chắp tay sau lưng đi tới cửa tông môn, bước chân ung dung bình thản.

Điểm tự động đến cửa là việc khiến người vui vẻ.

Nếu Chu Phượng Phượng, heo mập có mặt sẽ kêu lên, tiếc rằng một người một heo đã chạy mất, dù cho bên ngoài nguy cơ tứ phía vẫn liều mạng tìm vùng đất mạo hiểm.

Thanh Oa thầm hoảng, mắt hí nhìn phương xa:

- Tiêu đời rồi.

Uy thế truyền đến rất mạnh, Đế Thiên cảnh, đúng như suy đoán của nó.

Dù trôi qua vạn năm thì cảnh giới không thay đổi, cũng không xuống dốc, ngược lại càng lúc càng mạnh.

Cường giả đỉnh cao khó tiến bộ, nhưng cường giả dưới đỉnh thì trăm hoa đua nở, người mới lớp lớp.

Hệ thống tu luyện đã vào khuôn, các loại công pháp nhiều hơn trước, có nhiều lựa chọn tu luyện hơn, chắc chắn càng mạnh.

- Lá bùa, ngươi nhìn thấy không? Cảm nhận được uy thế đó chưa? Ngươi còn cho rằng kẻ bỏ mạng sẽ thắng không? Đạo cảnh dù mạnh đến mấy thì sao? Chiến đấu vượt cảnh giới chỉ có trên người kỳ tài ngút trời như bản Oa Sư thôi.

Khuôn mặt Thanh Oa nghiêm túc, dù bình phẩm cũng không quên tự thổi phồng mình.

Đây là sự bá đạo của cường giả.

Lá bùa không nói chuyện, nó khó chịu con súc sinh xanh này nhưng nó không ngốc, sao có thể không cảm nhận được uy thế đó?

Lá bùa hơi nhút nhát, lần đầu nó nghiêm túc nói chuyện với Thanh Oa:

- Ta nói này, hay là chúng ta chạy đi, vóc dáng như chúng ta chắc sẽ không gây chú ý, người ta sẽ bỏ qua sự hiện diện của chúng ta thôi, ngươi thấy có đúng không?

- Chạy? Ngươi xem bản Oa Sư là loại người gì? Là hạng người ham sống sợ chết giống như ngươi sao?

Thanh Oa không chạy được, tưởng nó không muốn chạy sao? Nhưng nó không có cách nào, trở thành thú nuôi của kẻ bỏ mạng rồi thì chạy bằng đường nào?

Huống chi học sinh của nó đều ở đây, dù thế nào, dù sợ đến ướt quần thì nó không thể vứt bỏ những học sinh này.

Nhìn bọn họ đi, dành tình cảm tha thiết, tôn trọng nó nhường nào, làm Oa Sư, sao nó có thể dẫn đầu cuốn gói?

Tuyệt đối không được.

Thanh Oa nói:

- Bùa, đừng trách bản Oa không cho ngươi cơ hội, ngươi chỉ cần

ngoan ngoãn nhận sai thì bản oa sẽ thả cho đi, chịu không?

Lá bùa cực kỳ cứng miệng, khi Thanh Oa nói câu đó thì nó mắng xối xả:

- Vớ vẩn, lá bùa này đầu đội trời chân đạp đất, bảo lão tử xin lỗi súc sinh xanh nhà ngươi? Dù lão tử bị người xé rách vụn cũng tuyệt đối không xin lỗi! Chúng ta cùng nằm vào quan tài be bé nhỏ xinh này, bảo đảm cho ngươi không cô đơn!

Thanh Oa cười lạnh, trong lòng thì run sợ, tim đập nhanh:

- Ha ha ha!

Cửa sơn môn.

Các sư đệ, sư muội tụm năm tụm ba đứng đó, mỗi người đều cười tươi.

Có kẻ địch mạnh đến, nhưng trên mặt họ không có nét sợ hãi nào, ngược lại cười nói vui vẻ.

- Mới nãy Lữ sư huynh bảo là cường giả lại đây, các ngươi nói xem cường giả mạnh cỡ nào?

- Ai biết, nhưng chắc rất mạnh, nếu không thì Lâm sư huynh đã chẳng kêu chúng ta lại xem.

- Ý là sao?

- Ngươi ngẫm lại đi, nếu quá yếu thì sư huynh một hơi đập tan tác, chúng ta xem được gì? Ta đoán người đến chắc chắn không yếu, sư huynh cũng phải mất sức một chút, nên mới kêu chúng ta lại xem.

- Ừ, nói có lý, vậy mà ta không nghĩ tới. Lợi hại, bội phục, bội phục.

- Ha ha, đâu có, may mắn nghĩ ra thôi.

Các đệ tử trò chuyện, lễ phép khiêm tốn.

Lúc này chân trời xa lấp lóe tia chớp xẻ ra hư không hỗn độn, từng bóng người hiện ra trên trời, phát huy uy thế như sóng triều đổ xô.

- Lợi hại, người đến lần này hình như rất mạnh, các ngươi xem uy thế kìa, đã ngưng tụ thành thực chất. Hơn nữa chúng ta nhìn

bằng mắt thường thấy thân hình đối phương vô cùng cao lớn, như vương giả trong thiên địa.

- Đúng rồi.

Các đệ tử tiếp tục bình phẩm, không hoảng hốt chút nào, nói có sách mách có chứng.

Trong không trung.

Có tổng cộng ba thủ lĩnh.

Hạ Lệ với mái tóc dài màu xám, cầm trường thương, mắt lấp lóe tia sáng mang uy thế bễ nghễ thiên hạ, nhìn Viêm Hoa tông bên dưới như xem con kiến.

- Hạ ca, đây chính là Viêm Hoa tông mà Đại Đế nhắc tới. Chỉ là một đám con kiến, biết rõ chúng ta lại đây còn tụ tập lại ngoan cố chống cự tự sát, đúng là lấy trứng chọi đá.

Nam nhân nói chuyện đứng bên cạnh, khuôn mặt thanh tú nhưng nói năng toát ra sự kiêu căng, xòe quạt giấy, mặt quạt vẽ tranh phong cảnh lạ tỏa thần quang.

Dạ Trủng hờ hững đứng đó, gã khinh thường ra tay với đám vật nhỏ này, nhưng Đại Đế tự mình ra lệnh, đúng là dao mổ trâu giết gà, nhưng gã vẫn đến xem.

- Ha ha, chút nữa các ngươi đừng ra tay, để ta một gậy đập dẹp hết.

Viên Ma, thân hình vạm vỡ, đôi tay thô như hai cây cột to, cầm gậy sắt vàng đen có gai, tia sét mong manh xẹt xẹt bao bọc thân gậy.

Các đệ tử Viêm Hoa tông nhìn ba nhân vật kia, lại bàn tán ồn ào.

Có đệ tử kinh kêu:

- Trời ạ, các ngươi nhìn tên cầm gậy kìa, ta dám bảo đảm hắn tuyệt đối không phải con người. Người gì lông quá trời, giống con khỉ hơn.

Tuy gã đã thấy nhiều yêu thú nhưng lần đầu gặp hình dạng kiểu này.

- Ghê gớm, ta dám bảo đảm chút nữa chiến đấu sẽ rất nóng bỏng, những người này trông rất mạnh.

- Đúng nhỉ.

Bọn họ không lên đánh với người ta nhưng tim vẫn đập rất nhanh.

Lúc này người của Thánh Đường tông đến.

Khi Thánh Chủ nhìn lên trời thì sắc mặt hoàn toàn thay đổi, tuy chưa đánh với đối phương nhưng uy thế ập vào mặt làm y muốn quỳ lạy.

Thánh Chủ vội vàng đến, hỏi Lữ Khải Minh:

- Lâm phong chủ đâu rồi?

Lúc này không thấy Lâm phong chủ làm Thánh Chủ luống cuống.

Lữ Khải Minh hoang mang nói:

- Không biết, sư huynh tới sớm hơn ta nhưng giờ không thấy đâu, ta cũng đang thắc mắc.

Đán Ác Quân Chủ nhỏ giọng nói:

- Thánh Chủ, có khi nào hắn bỏ chạy rồi không?

Thánh Chủ lườm Đán Ác Quân Chủ:

- Câm mồm!

Đồ ngu này không chú ý ánh mắt của Lữ Khải Minh khác lạ sao?

Đán Ác Quân Chủ bất đắc dĩ, câu này có gì sai? Vì sao không ai tin mình? Xem tình hình trước mắt thì khả năng Lâm phong chủ bỏ chạy rất cao.

Thần Phạt nhìn hư không, uy thế này làm người lão khẽ run:

- Rất mạnh, rất mạnh.

Sâu trong trái tim có giọng nói cảnh báo Thần Phạt.

Đừng nhúc nhích.

Tuyệt đối đừng ra tay.

Bộp!

Dạ Trủng khép quạt giấy, tiến lên một bước, trên cao nhìn xuống, ngữ điệu nghiền ngẫm nói:

- Một đám con kiến đáng thương, nếu đã tụ tập với nhau chắc định liều chết chống cự. Cũng được, cho các ngươi cơ hội, để các ngươi ra tay trước, ta chờ xem một đám kiến nhỏ có bản lĩnh gì.

Câu nói rất bá đạo, hoàn toàn không thèm để ai vào mắt.

Không khí chợt yên lặng.

Phún Thánh Chế Tài không nhịn được bước lên trước, chỉ vào đối phương:

- Ngươi bị khùng hả? Lão tử có chọc vào ngươi không? Chưa nói gì, không làm gì mà bị người nói thành con kiến đáng thương, hôm nay ăn phân hay sao? Ngươi không uống nước tiểu súc miệng à? Dù ngươi có uống nước tiểu thì vẫn vừa hôi vừa tanh, bà nội nó! Quá bẩn, bẩn đến không thể nhìn thẳng.

Hiện trường im phăng phắc.

Các đệ tử Viêm Hoa tông cũng ngơ ngẩn nhìn Chế Tài.

Lốp bốp lốp bốp!

Vang tiếng vỗ tay.

Có đệ tử kêu lên:

- Lợi hại, không ngờ Chế Tài Quân Chủ của Thánh Đường tông gan dạ như thế. Chế Tài Quân Chủ, ta sửa đổi hoàn toàn ấn tượng về ngươi!

Nhận được lời khen Chế Tài tỏ ra không vui, cảm giác bị nhục nhã:

- Sửa cái đầu ngươi, Chế Tài này trước kia như thế nào mà chờ ngươi sửa hoàn toàn ấn tượng? Biến sang góc chơi!

Đệ tử mới lên tiếng khen bị mắng thộn mặt ra.

Chuyện gì thế này? Khen người cũng có lỗi?

Mặt Dạ Trủng xanh mét:

- Hưm? Con kiến nhà ngươi nói cái gì?

Chế Tài khinh thường liếc đối phương một cái

- Nói cái khỉ mốc! Có chút tố chất được không? Há mồm ngậm miệng kêu con kiến, thích chửi người vậy sao ngươi không đi ăn phân luôn. Với hạng người không có tố chất như vậy Chế Tài khinh thường làm bạn, đừng nói chuyện với ta.

Vèo!

Đán Ác Quân Chủ tiến lên bịt miệng Chế Tài lại.

- Ngươi muốn chết cũng đừng kéo chúng ta xuống cùng!

Đán Ác Quân Chủ muốn nổi điên, không ngờ Chế Tài phát bệnh ngay lúc này, sẽ chết người.

Dạ Trủng sắc mặt âm trầm, lửa giận rực cháy trong lòng:

- Ngươi có tin là ta xẻo ngươi thành từng miếng, cắt đầu lưỡi của ngươi không?

- Chờ đã!

Đổ Thánh Thần Trật như cún con ngửi mùi xương nhanh nhẹn đứng ra.

- Ta cá với ngươi! Ta cược là không tin, chơi không? Ngươi chỉ cần nói cho ta biết có chơi hay không!

Thần Trật siêu hưng phấn, tiền cược này lớn đây.

Phía đối diện là cường giả, tuy Thần Trật rất sợ nhưng không hiểu sao lòng siêu kích động, rạo rực muốn đánh cuộc, không thể cưỡng lại.

Dạ Trủng nổi khùng lên:

- Muốn chết!

Dạ Trủng không ngờ bị hai dân bản xứ như con kiến nhục nhã, gã không thể chấp nhận điều này.

- Làm gì đấy, bản phong chủ còn chưa đến, kẻ nào dám đánh nhau.

Một bóng người từ xa đi đến.

Lâm Phàm cầm đùi gà nóng hổi, tay kia bưng canh gà, cắn miếng thịt, húp một hớp canh.

- Sư huynh!

- Lâm phong chủ!

Lục tục rộ lên tiếng chào, mọi người hết sức vững lòng.

Lâm Phàm xuất hiện như liều thuốc an thần chích vào tim đám người.

Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- Đã để các vị đợi lâu, vốn đã sớm đến nhưng giữa đường hơi đói bụng nên đi lấy đồ ăn. Canh gà này ngon, ai đói thì đi nhà bếp lấy.

Mọi người chớp chớp mắt.

Sư huynh đừng chơi như vậy, chờ nóng ruột nóng gan đây.

Chương 947: Các ngươi vui vẻ vì điều gì

Các đệ tử tông môn hơi không theo kịp suy nghĩ của sư huynh.

Đán Ác Quân Chủ ngây ra, rủa thầm trong bụng.

Một đám người chờ hắn, còn hắn vì đói bụng bỏ đi lấy đồ ăn, đừng làm như vậy được không? Có biết là rất nguy hiểm?

Sẽ chết người.

Đán Ác Quân Chủ chợt phát hiện ánh mắt Lữ Khải Minh nhìn mình hơi lạ, như đang nói ngươi vừa bảo sư huynh của ta bỏ chạy, giờ thấy đau mặt chưa?

Lâm Phàm phát hiện người của Thánh Đường tông cũng đến, tò mò hỏi:

- Ủa? Thánh Chủ, sao các ngươi đến đây?

Thánh Chủ ôm quyền nói:

- Lâm phong chủ, ta hiểu đạo lý môi hở răng lạnh, nên đến xem có gì cần giúp không.

Thánh Chủ không đánh lại một tên nào trong đám kẻ địch đứng trên trời, dù vậy không thể nhút nhát, phải ưỡn ngực đối mặt.

Nếu Lâm phong chủ cũng không đánh lại thì chỉ có thể chờ chết.

Thánh Chủ chịu chết hiên ngang tìm đến.

Lâm Phàm nói:

- Ừm, không gấp, dù có cần thì Thánh Chủ cũng chẳng giúp được gì, giống các sư đệ, sư muội của ta đứng một bên xem là được.

Câu này hơi tổn thương người, nhưng lời thật vốn mích lòng.

Đán Ác Quân Chủ bị tổn thương:

- Thánh Chủ, tên này nói chuyện quá chói tai.

Bị người ta nói đến vậy mà Thánh Chủ nhà mình không giận chút

nào, nhuệ khí đâu? Sao có thể chịu đựng bị người nhục nhã?

Mặt Thánh Chủ không biểu tình nói:

- Lời thật là vậy.

Khi Thánh Chủ nhìn đám người trên trời thì rất nghiêm túc, y không nhìn thấu tu vi của đám người này nhưng cảm nhận khí thế tựa như vào biển lớn vực sâu, vô cùng bao la, không thể địch lại.

Các đệ tử tông môn rất phấn khởi. Sư huynh ra mặt, lát nữa sẽ có đại chiến động trời, bọn họ cực kỳ mong đợi điều này.

Không biết sẽ như thế nào, những người kia chống chọi được bao lâu trong tay sư huynh.

Lâm Phàm ngước đầu nhìn, vô cùng thất vọng nói:

- Tiếc quá, mới có bấy nhiêu người đến. Này, ai là cầm đầu trong các ngươi? Bản phong chủ đề nghị các ngươi mau kêu một số người đến, mới có bấy nhiêu không đủ cho bản phong chủ nhét răng.

Lâm Phàm vốn tưởng kẻ xâm nhập đến sẽ là thiên quân vạn mã, che đậy nửa bầu trời, nhưng nay xem ra đến thế là cùng, chẳng có gì ghê gớm.

Bá khí!

Các đệ tử tông môn kiêu hãnh ngẩng cao đầu.

Nghe đi!

Nhìn xem!

Đây chính là sư huynh, dù kẻ địch đánh tới cửa nhà thì vẫn bá khí như vậy, không hụt hơi, còn ghét bỏ đối phương ít người, kêu đối phương gọi thêm đồng bạn.

Bọn họ rất muốn hỏi một câu, có ai bá khí hơn sư huynh không?

Bọn họ cho rằng không có người đó.

- Láo xược!

Dạ Trủng đẹp trai nhất trong ba người, cũng thích nổi bật nhất. Một con kiến kiêu ngạo như vậy, sao Dạ Trủng chịu đựng được, tất nhiên là đứng ra nạt nộ Lâm Phàm ngay.

Lâm Phàm bình tĩnh, có chút không kiên nhẫn:

- Ngừng, các ngươi có biết cách nói chuyện không? Suốt ngày cứ càn rỡ, các ngươi không ngán thì bản phong chủ cũng nghe nhàm tai. Người đến là khách, đừng nói bản tông môn không có đạo đãi khách, đấu đơn hay hội đồng tùy các ngươi chọn. Nhưng đừng hiểu lầm, là một mình bản phong chủ đấu với cả đám các ngươi.

Phải có lễ phép trước cuộc chiến, tuy đối phương ở trong mắt hắn có hình dạng điểm, nhưng điểm số cũng có tôn nghiêm.

Phải cho đối phương chút tôn nghiêm cuối cùng, nếu không đến chết mang theo không cam lòng thì không hay.

Các đệ tử vây xem cảm thán rằng:

- Đã học được, đi theo sư huynh đúng là học được rất nhiều việc. Cho đối phương tự chọn đấu đơn hoặc hội đồng, chưa đánh nhau đã kéo khí thế lên cao rồi.

- Thì đó, sau này ta mà gặp đối thủ chắc chắn phải giống như sư huynh, siêu bá khí.

Các đệ tử giao lưu tâm đắc, càng hiểu sâu sắc hơn về văn hóa tông môn.

Mặc kệ đối phương đến làm gì, nếu đã đến tức là khách, cẩn thận cảm ngộ lời sư huynh nói rất có đạo lý.

Nhưng bọn họ không biết rằng nếu học theo Lâm Phàm thì sau này sẽ bị người đánh chết.

Lâm Phàm đối diện kẻ xâm nhập, lòng tĩnh lặng.

Giết nhiều đến chết lặng rồi, nếu không vì tích lũy điểm, tăng cao công pháp thì hắn không hứng chơi với đám nhóc con này.

Dạ Trủng bỗng cười như điên:

- Ha ha ha ha ha ha!

Rồi gã ngừng cười, nói:

- Thú vị, lần đầu tiên gặp con kiến không biết sống chết như vậy, tốt, tốt lắm.

Kẻ xâm nhập Đạo cảnh đã nghẹn một bụng cơn tức, là ai cho

đám kiến này can đảm huênh hoang với bọn họ?

Một kẻ xâm nhập Đạo cảnh đứng ra nói:

- Chân Thần Tử Dạ Trủng, để người ra tay với thứ tôm tép này là bẩn tay, hãy để ta bầm thây hắn ra vạn mảnh!

Gã đeo bao tay đen nhánh, một đoàn khói đen quấn quanh, loáng thoáng thấy huyết hồn gầm rống trong làn khói.

Dạ Trủng nở nụ cười tàn nhẫn, khinh thường nói:

- Được, vậy cho ngươi đi. Nhưng đừng giết, đánh gãy tứ chi mang về trước mặt ta.

Nam nhân cười nói:

- Biết.

Gã từ đằng sau bước ra, ánh mắt âm trầm nhìn Lâm Phàm:

- Chân Thần Tử kêu ta đừng giết ngươi, chỉ đánh gãy tứ chi. Chút nữa ta sẽ bẻ gãy tứ chi của người từng chút một, cho ngươi cảm nhận đau đớn từ từ.

Lâm Phàm ngoắc tay:

- Nói nhảm nhiều quá, ngươi muốn mở màn thì mau lên.

Hắn giết kẻ xâm nhập tu vi cỡ này ngán muốn mửa, chỉ có ba tên là khiến hắn hơi xem trọng một chút.

Nam nhân hét chói tai:

- Hừ! Thứ ngu muội!

Bùm!

Gã biến mất tại chỗ, không phải kiểu bốc hơi mà là tốc độ quá nhanh, mắt thường của người bình thường không bắt giữ được.

- Toái Đạo!

Nam nhân xòe năm ngón tay tỏa ánh sáng huyễn lệ, đã tỏa định tung tích của Lâm Phàm.

- Dân bản xứ, ta muốn phế cánh tay của ngươi trước, tiếng

xương gãy là êm tai nhất.

Dứt lời.

Bộp!

Khi nam nhân xuất hiện thì một bàn tay đã bắt chặt cánh tay Lâm Phàm.

- Ha ha ha!

Nam nhân cười lạnh, năm ngón siết chặt.

- A?

Vốn nên vang tiếng xương vỡ, và tiếng dân bản xứ này gào rú, nhưng nam nhân phát hiện cánh tay của đối phương tựa cục sắt, không bóp gãy được.

Nam nhân giật nảy mình:

- Sao có thể như vậy?

Gã nghiêng người, có uy thế mạnh mẽ ập đến, là nắm tay của dân bản xứ.

Nắm tay phóng to trong con ngươi của gã, dần chiếm trọn tròng mắt.

Binh!

Phụt!

Đầu như trái dưa hấu bị một đấm đánh nát, thứ mềm nhũn màu đỏ phun ra tưới khắp thiên địa.

Lâm Phàm khinh thường nói:

- Yếu như ốc sên, Toái Đạo? Nát đầu của mình thì đúng hơn.

Hắn không thèm để trong bụng, yếu xìu, lãng phí thời gian.

- Oa! Thật là lợi hại!

Các đệ tử ngơ ngẩn, mới rồi còn hơi hồi hộp, tốc độ của đối phương quá nhanh, bọn họ không nhìn thấy bóng dáng, lòng thầm sợ hãi.

Khi đối phương chộp cánh tay sư huynh thì bọn họ rớt tim theo, có linh cảm không may.

Một cái chớp mắt vô vàn biến đổi, đối phương chưa bùng nổ uy thế khủng bố đã bị sư huynh một đấm đánh nát đầu.

Diễn ra quá mau, họ không phản ứng lại.

- Sư huynh bá khí!

Các đệ tử cảm giác máu đang sôi sục trong người.

Tuy bọn họ chỉ là quần chúng đứng xem nhưng cảm giác như được lên sân vậy.

Nếu không tự mình cảm nhận thì vĩnh viễn không hiểu loại cảm giác đó.

Ví dụ như Đán Ác Quân Chủ thộn mặt ra nhìn các đệ tử Viêm Hoa tông hào hứng, hoang mang.

Đâu phải bọn họ đấm nát đầu, hưng phấn như vậy làm gì?

Lâm Phàm nói:

- Yên lặng, chuyện bình thường thôi. Các sư đệ hãy xem kỹ, chờ lúc chôn xác phải gom đủ đầu, đừng để thiếu một miếng thịt.

- A?

Các đệ tử ngây ra, đang hò reo hào hứng bị mấy lời sư huynh nói đập tan tành.

Không đùa chứ? Bị sư huynh đánh ra nông nỗi này thì sao lắp ráp được?

Các kẻ xâm nhập ở trên trời hóa đá một giây khi thấy cảnh này.

- Được rồi, màn đầu đã xong, chính thức chiến đấu thôi.

Bộp!

Lâm Phàm nói xong lấy Không Gian Thần Trụ ra hươ mấy cái tạo gió rít.

Hạ Lệ vẫn im lặng, khi thấy cột đá thì biểu tình thay đổi:

- Hưm?

Gã tức giận nói:

- Không Gian Thần Trụ! Ngươi ăn cắp Không Gian Thần Trụ!

Lâm Phàm phản bác:

- Có biết nói chuyện không hả? Cái gì gọi là ăn cắp? Đây là bản phong chủ nhặt được!

Người thời nay rất đáng giận, mở to mắt nói dối.

Lâm Phàm này là người có phẩm đức trong Viêm Hoa tông đường đường chính chính, vậy mà bị người vu hãm là ăn cắp, không thể tha thứ!

Từ đầu tới đuôi Hạ Lệ luôn rất bình tĩnh, nhưng khi thấy Lâm Phàm lấy ra Không Gian Thần Trụ thì lửa giận bừng cháy trong gã:

- Khốn kiếp!

Hai người khác biết vì sao Hạ Lệ nổi giận như vậy.

Hạ Lệ có đạo lữ, vốn cùng nhau vào vực ngoại giới, nào ngờ Không Gian Thần Trụ không đầy đủ dẫn đến trục trặc, đạo lữ của gã chết trong Không Gian Thần Trụ, không chừa mẩu xương.

- Ta muốn ngươi chết!

Hạ Lệ bước ra một bước, thiên địa cộng hưởng, có vết rạn màu đen lan tràn trên bề mặt không gian.

Trường thương trong tay Hạ Lệ được ngọn lửa phủ lên, cháy xèo xèo.

Hạ Lệ hét to một tiếng:

- Diệt Thế!

Gã huơ trường thương, mảng lớn lửa cháy bỏng phô thiên cái địa bao trùm thiên địa.

Dạ Trủng biến sắc mặt nói, lùi nhanh về sau:

- Tránh xa một chút! Hạ ca, chú ý một chút, chúng ta còn ở đây!

Người xung quanh cũng lùi nhanh, kẻ xâm nhập Đạo cảnh kinh sợ sự khủng bố của Đế Thiên cảnh, vừa ra tay liền biết khủng khiếp thế nào.

Dạ Trủng không ngờ Hạ Lệ vừa ra tay đã dùng chiêu thức kinh khủng nhất, hiển nhiên không muốn cho dân bản xứ này sống sót.

Nhưng giết gà cần gì dùng dao mổ trâu, phí sức.

Biển lửa đầy trời nuốt chửng tông môn.

Dạ Trủng nhìn cảnh tượng trước mắt, không cho rằng đối phương sống nổi:

- Đáng tiếc, nguyên tông môn bị đốt thành tro.

Nhưng vào lúc này, biển lửa chấn động, xảy ra kinh biến lan tràn vào khe nứt hư không bên dưới.

Lâm Phàm trực tiếp đánh nát không gian, hình thành một khe nứt, biển lửa đều chui vào trong không còn một đốm lửa nào.

Lâm Phàm cười nói:

- Không tệ, có chút bản lĩnh, nhưng không được tốt lắm.

Chương 948: Mợ nó, khùng

Dạ Trủng suýt ói máu:

- Trời ạ, cái này . . .

Dạ Trủng không ngờ dân bản xứ còn sống, những con kiến sau lưng dân bản xứ cũng khỏe mạnh bình an.

Không thể nào, sao có thể như vậy?

Dạ Trủng rất rõ ràng thực lực của Hạ Lệ khủng khiếp cỡ nào.

Chiêu vừa rồi khủng bố đến mức tận cùng, thiêu cháy mọi thứ, vậy mà bị dân bản xứ ngăn lại. Thiên địa sáng trong như không có chuyện gì xảy ra.

Các đệ tử kinh kêu:

- Oa, ghê gớm, sợ hết hồn, ta cảm giác như ở trong lò lửa!

Siêu kích thích, trước mắt là một mảnh lửa đỏ, không thấy chút hy vọng, cảm giác như dạo một vòng quanh thần chết. Cảm giác nóng cháy phất vào mặt, nướng chảy mồ hôi.

Các sư đệ biến thành fanboy đáng yêu, hoan hô hò reo:

- Sư huynh lợi hại!

Người của Thánh Đường tông thấy rõ ràng, mới rồi bọn họ cảm giác như cái chết đã phủ lên đầu.

Đâu ngờ chuyển biến đột ngột thế này.

Thần Phạt Quân Chủ hỏi nhỏ:

- Thánh Chủ nói xem thực lực của Lâm phong chủ đã đến trình độ gì?

Nếu là Thần Phạt Quân Chủ thì đã buông xuôi chờ chết, hoặc chạm nhẹ rồi bị biển lửa đốt thành tro, không chừa mẩu xương.

Thánh Chủ lắc đầu:

- Không biết.

Thật khó tưởng tượng, có lẽ Lâm phong chủ mạnh hơn trong tưởng tượng.

Vô Địch phong.

Thanh Oa ngồi xổm trên đỉnh núi, không đến hiện trường, nhưng nó luôn ngồi ở đây theo dõi.

Khi thấy ba người kia thì nó sợ muốn vỡ tim.

Đế Thiên cảnh thật sự đến.

Vực ngoại giới này mạnh nhất chỉ có Đạo cảnh đỉnh, lấy cái gì đấu với người ta? Khi biển lửa rít gào đổ ập đến thì Thanh Oa chỉ muốn trốn vào trong quan tài, tự chôn mình.

Cảnh tượng tiếp theo gây bất ngờ, biển lửa không đốt nó thành tro ngược lại tan biến.

Thanh Oa phản ứng lại:

- Bà nội nó, ngay từ đầu kẻ bỏ mạng đã trêu đùa mình!

Kẻ bỏ mạng ung dung bình tĩnh, hiển nhiên nắm chắc trăm phần trăm.

Thanh Oa lẩm bẩm:

- Trời, che giấu thật sâu, nếu không đụng phải tình huống này thì ta không biết gì.

Nó mỉm cười, có lẽ hôm nay sẽ không chết.

Người thời đây có ai muốn chết, trừ phi bị khùng.

Lá bùa hỏi:

- Súc sinh da xanh, có phải chúng ta sẽ không chết nữa?

Tuy nó và Thanh Oa bị trói vào nhau nhưng nó vẫn là một thể sinh mệnh, còn chưa hưởng thụ được gì đã chết ở đây thì lỗ to.

Thanh Oa đã quên cãi cọ với lá bùa, hơi hưng phấn nói:

- Chắc là vậy, ta không ngờ kẻ bỏ mạng ẩn giấu sâu như vậy.

Nhưng kỳ lạ, vực ngoại giới mạnh nhất chỉ đến Đạo cảnh đỉnh, hắn làm cách nào với thực lực Đạo cảnh mà có thể đối kháng lại Đế Thiên cảnh? Không đơn giản.

Lá bùa phớt lờ thắc mắc của Thanh Oa, tóm lại không chết là tuyệt rồi.

- Tại sao không nói chuyện? Có phải các ngươi đang nghĩ là không thể nào, dân bản xứ nho nhỏ như bản phong chủ sao có lực lượng cường đại như thế được? Bản phong chủ muốn nói với các ngươi rằng thật ra đây chưa phải sức mạnh lớn nhất của bản phong chủ, tạm thời cảnh giới của bản phong chủ bị kẹt ở mức này.

Bùm bùm!

Hai khuỷu tay của Lâm Phàm gấp khúc, hai nắm tay siết chặt, tia chớp xẹt xẹt bò trên người hắn.

Cơ bắp bình thường bắt đầu phình to, tiếng bực bực trong trẻo, cơ bắp dần căng phồng, thân hình vươn cao, tóc đen mọc dài xuống tận cổ chân.

Thất Thần Thiên Pháp hoàn toàn mở ra.

Thần đang gầm rống, xé rách mặt đất, hư không, bước ra từ hắc ám vô tận.

Rào rào!

Vị thần cuối cùng nuốt tất cả thần ra trước, lực lượng kinh khủng đang tích trữ rồi hòa nhập vào lưng Lâm Phàm.

Xèo xèo!

Sấm sét lan tràn trên mặt đất như con rắn linh thô cỡ móng tay cái ngọ nguậy.

Răng rắc!

Mặt đất không chịu nổi lực lượng cường đại đến thế, bắt đầu tan vỡ, chấn động.

Đám người Dạ Trủng kinh sợ nhìn Lâm Phàm:

- Cái gì?

Bọn họ không ngờ lực lượng của dân bản xứ này mạnh như vậy.

Thân hình to lớn kia quá khổng lồ, tạo áp lực lớn cho họ.

Các đệ tử hò reo, siêu hưng phấn:

- Xuất hiện, rốt cuộc xuất hiện! Đây là hình thái mạnh nhất của Lâm sư huynh!

- Đúng rồi, Lâm sư huynh tu luyện ngạnh công đã đến mức độ siêu khủng, quá rung động.

Rắc rắc!

Lâm Phàm bẻ cổ, lực lượng cực kỳ khủng bố chạy khắp người.

- Được rồi, đã đến lúc bắt đầu. Bản phong chủ quyết định cho các ngươi cơ hội đánh hội đồng, còn đấu đơn thì bỏ đi, đừng tự rước nhục. Bản phong chủ sợ các ngươi chết quá nhanh, làm bản phong chủ không cảm nhận được chút sung sướng.

Lâm Phàm nhấc chân bước tới trước, một chân giẫm xuống, lực lượng nổ tung.

Mặt đất vỡ ra, đá vụn bay lên lơ lửng quanh người Lâm Phàm.

Viên Ma cười dữ tợn, tay cầm gậy sắt vàng đen phát sáng:

- Đáng giận, bị dân bản xứ xem thường, đây là sỉ nhục, là nhục nhã không thể xóa nhòa. Cũng tốt, Viên Ma này thích tính cách tự cho là đúng như của ngươi, để ta xem ngươi lợi hại đến đâu! Nhưng ngươi hãy cẩn thận chút, đừng để bị ta vặn gãy cổ, khi đó không gắn lại được.

Gậy huơ trong không khí phát ra tiếng rít kinh người.

Lâm Phàm giương mắt nhìn, khóe môi cong lên:

- Ngạnh công?

Hắn thích ngạnh công, tiếc rằng quá hiếm hoi, xem bộ dạng của đối phương chắc là chuyên luyện ngạnh công, lợi hại hơn người luyện sơ ngạnh công nhiều.

Viên Ma gầm rống:

- Nhìn ánh mắt tự tin của ngươi chẳng lẽ cho rằng mình vô địch thiên hạ? Không, ngươi còn quá non! A!

Lửa giận vô biên bùng cháy trong người Viên Ma, hơi thở như bão tố thổi quét bao vây người gã.

Xèo xèo!

Có tia chớp xen lẫn trong cơn lốc bao người Viên Ma, phát ra tiếng gầm rú trong trẻo.

- A! Đã cảm nhận được rồi, chân thân của Viên Ma lại buông xuống, máu nóng bắt đầu sôi trào. Con kiến ngu xuẩn, hãy dùng thân hình thấp hèn của các ngươi nghênh tiếp ta đến đi!

Oong!

Vang tiếng nổ trầm đục.

Có đôi mắt đỏ máu lấp lóe trong gió lốc.

Một tiếng quát vang vọng thiên địa:

- Lửa Giận Của Viên Ma!

Lực lượng khủng bố dựng dục trong cơn lốc, một mặt cơn lốc phồng lên, lồi lõm.

Nắm đấm mang theo lực lượng vô tận đánh mạnh về phía Lâm Phàm.

Răng rắc!

Uy năng của cú đấm này rất khủng bố, chưa đến gần nhưng uy thế đã xới tung thiên địa, vô số khe hở màu đen hiển hiện trên trời, mặt đất bên dưới bị uy thế nghiền nát vụn.

Các đệ tử Viêm Hoa tông trán rịn mồ hôi lạnh, người run rẩy, tay chân không thể nhúc nhích.

Lâm Phàm ngước đầu lên, hai đầu gối gấp khúc:

- Có chút cảm giác, nhưng lực lượng này chưa đủ hương vị.

Bùm!

Thân thể hắn hóa thành luồng sáng bắn tới, siết chặt nắm tay, lực lượng mênh mông ngưng tụ lại.

Cú đấm đánh ra.

Binh!

Hai nắm đấm va chạm phát ra tiếng nổ nhức óc, dấy lên một vòng xung lực mãnh liệt, ánh sáng chói mắt bắn ra, tựa như ngân hà xoay tròn lơ lửng trong thiên địa.

Vạt áo của Lâm Phàm thổi phần phật:

- Lợi hại.

Hắn không lùi một bước, đấm một cú đẩy đối phương ra. Hắn cảm nhận được lực lượng của đối phương không yếu, cảm giác chân thật của lực lượng va chạm với nhau.

Khóe môi Lâm Phàm cong lên:

- Sướng, thật sự rất sướng.

Hắn đã cảm nhận được cảm giác trùng kích đó.

Khuôn mặt Dạ Trủng nghiêm túc nói:

- Sao có thể như vậy? Lực lượng của Viên Ma đủ để xé rách thiên địa, dù là ta cũng không cách nào cứng rắn đỡ uy lực nắm đấm kia. Dân bản xứ này có lai lịch gì mà không lùi trước cú đấm, còn dư sức đánh trả? Hạ ca, người này khó chơi, vực ngoại giới có cường giả như vậy thật vô lý, hay chúng ta rút về trước?

Cảm giác nguy hiểm bao phủ trái tim Dạ Trủng, gã muốn rời khỏi đây. Dạ Trủng từng nhờ vào trực giác này nhiều lần trốn khỏi cảnh hiểm.

Hạ Lệ không đáp lại, nhìn Lâm Phàm chằm chằm, lửa giận đốt cháy trong lòng gã.

- Sao có thể như vậy? Ngươi đón đỡ được nắm tay của ta?

Cơn lốc tán đi, chân thân của Viên Ma hiện ra.

Thân hình ngàn trượng sừng sững trong thiên địa, bộ lông trên người rậm rạp phát sáng.

Lâm Phàm nhìn qua:

- Ủa?

Cánh tay của đối phương gấp khúc, nắm tay rách thịt, đã bị phế

bỏ, nhưng dường như gã không nhận ra, mặt không biểu tình, điều này làm Lâm Phàm rất khó hiểu.

Lâm Phàm kêu lên:

- Đồ ngốc, ngươi diễn quá giả, ngươi không có cảm giác đau sao? Nhìn cánh tay của ngươi xem.

Cú đấm kia cho Lâm Phàm cảm nhận niềm vui khi chiến đấu, nhưng cảm giác này đến quá nhanh, đi cũng mau, chưa kịp cảm nhận đã kết thúc, hơi đáng tiếc.

Viên Ma ỷ vào thân hình cao lớn phô bày ra uy thế khủng bố vô biên của mình, khi nghe lời này thì đần độn sững sờ:

- Cái gì?

- Bản phong chủ hỏi là tay của ngươi không sao chứ? Ngươi không có chút cảm giác gì sao?

Lâm Phàm cảm thấy Viên Ma rất gan góc, quả nhiên người tu luyện ngạnh công đều không e ngại đau đớn.

Như Lâm Phàm, tu luyện đến trình độ này rồi hắn vô cùng khao khát cảm giác đau, tiếc rằng thân bất tử khiến hắn không e ngại đau, để lại niềm tiếc nuối.

- Hả?

Viên Ma ngây người, đúng là có cảm giác kỳ lạ, hình như cánh tay bị gì.

Con mắt to như đèn lồng chậm rãi di chuyển, cuối cùng tầm mắt ngừng lại trên cánh tay.

- A!

Một tiếng hét như sấm sét vang vọng.

- Sao cánh tay của ta đứt rồi? Sao đứt rồi? Đau chết mất!

Khuôn mặt bình tĩnh của Viên Ma biến mất, thay thế là la hét rách cổ họng.

Âm thanh này quá lớn, đâm đau màng tai người.

Viên Ma rống to:

- Tên khốn đáng giận, ngươi dám bị thương ta, ta muốn đập dẹp ngươi ra!

Một cánh tay khác giơ mạnh lên, tay giơ cao gậy sắt đen nhánh mang gai nhọn đập xuống chỗ Lâm Phàm.

Uy thế hùng hồn nghiền áp hư không sụp đổ.

Người bình thường dù cố đón đỡ thì trong phạm vi uy thế khủng bố này vẫn sẽ tan xương nát thịt.

Lâm Phàm liếc qua:

- Mợ, đồ khùng.

Hắn không chút e ngại đấm vào gậy sắt.

Bốp!

Thiên địa nhạt nhòa.

Mọi người bị màn sáng bắn ra làm không mở mắt được.

- Mợ ơi, tận thế!

Chương 949: Không thể nói chuyện đàng hoàng sao

Keng!

Âm thanh trầm đục như sấm sét nổ vang trên không trung.

Lâm Phàm cười to bảo:

- Lực lượng không tệ, nhưng còn kém xa.

Uy thế hùng hồn, nắm đấm va chạm với gậy sắt, nghiền nát gai nhọn ghim trên gậy, không thể chống lại bàn tay thịt.

Dạ Trủng thầm hoảng, càng có linh cảm không may:

- Dân bản xứ này rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Đại Đế giáng đế chỉ xuống, sai bọn họ đi diệt giết tông chủ Viêm Hoa tông, nếu gặp ai chống cự cũng xử tử.

Nhưng tình huống bây giờ đổi khác rồi.

Dân bản xứ này bộc phát ra uy năng quá cường đại, thậm chí đã đuổi kịp và vượt qua bọn họ, nếu tiếp tục ở lại đây rất có thể sẽ bị lật thuyền.

Dạ Trủng muốn đi.

Nhưng Hạ Lệ không chịu đi. Đồ ngốc Viên Ma cũng bị đánh tơi tả, dù chân thân buông xuống vẫn không cách nào trấn áp dân bản xứ.

- Ta không thể chết ở chỗ này!

Dạ Trủng đã có suy nghĩ là rời khỏi đây.

Nhưng cứ đi như vậy thì không tốt, đành tạm để lại hậu chiêu, thấy tình huống không ổn là rút lui ngay.

Viên Ma vừa kinh vừa giận:

- Thứ đáng ghét, ngươi hoàn toàn chọc giận ta!

Dao động tan biến, gậy sắt trong tay Viên Ma dày đặc vết rạn, hươ một chút là nó răng rắc vỡ vụn, mảnh nhỏ tan biến trong thiên địa.

- Ngươi nghĩ rằng ta là ai? Ta là Viên Ma mạnh nhất!

Lửa giận của Viên Ma hoàn toàn bùng nổ.

Binh khí gã thích nhất bị dân bản xứ hủy, mắt gã rực cháy ngọn lửa, hít thở dần dồn dập, mỗi lần hít vào là sẽ thở ra một hơi đặc.

Lâm Phàm nhếch mép:

- He he.

Hắn chợt biến mất tại chỗ, tốc độ siêu nhanh, hư không bị xé rách thành hai nửa.

Lâm Phàm không tấn công, chỉ dựa vào tốc độ đã sinh ra lực lượng khủng bố như vậy, làm người xung quanh giật mình, thầm sợ.

Những kẻ xâm nhập Đạo cảnh lúc mới buông xuống vực ngoại giới đều cho rằng mình mạnh nhất, tất cả sinh linh nơi đây đều là con kiến trong mắt họ. Bây giờ thì bọn họ phát hiện sự thật không phải vậy, sức mạnh của dân bản xứ này đã vượt sức tưởng tượng, thậm chí không thể đánh lại.

Viên Ma gầm rống tìm kiếm tung tích của Lâm Phàm:

- A! Ta là Viên Ma vô địch, ta muốn bầm thây dân bản xứ nhà ngươi ra vạn mảnh!

Bên tai có tiếng gió rít, cánh tay lành lặn khác của Viên Ma vỗ về phía phát ra tiếng động.

Một chưởng vỗ, không gian sụp đổ, sôi trào đảo ngược lan tràn bốn phương tám hướng.

Mặt đất rung rinh, mọi người không đứng vững được.

Thật sự rất mạnh.

Nhưng cú tát vồ hụt, không đánh trúng Lâm Phàm, tuy nhiên vẫn để lại hố sâu trên mặt đất.

- Đáng sợ, nếu bị tát trúng thì sẽ thành tro tàn.

Các đệ tử Viêm Hoa tông tuy hưởng thụ đãi ngộ cực kỳ cao cấp nhưng không thấy nhiều cường giả, càng chưa thấy cuộc chiến giữa cường giả thật sự là khủng bố cỡ nào. Giờ thấy cảnh tượng này làm tinh thần của họ chấn động, khủng hoảng bao phủ trái tim.

Bộp!

Lâm Phàm đáp xuống cạnh Viên Ma, chộp cánh tay đã bị hắn đánh nát.

- Ngươi cho rằng lực lượng của mình rất mạnh, nhưng bản phong chủ thì thấy còn kém xa. Cánh tay đã bị phế thì không cần tồn tại nữa, để ta dẹp giúp ngươi.

Phực!

Lâm Phàm xòe tay gồng sức, cánh tay của Viên Ma bị hắn xé xuống, máu tuôn ra như suối.

- A!

Tiếng gào xé trời xanh.

Viên Ma gầm rống, cảm giác đau đớn lan tràn toàn thân, kích phát ra tâm huyết của gã:

- Đồ khốn nạn, ngươi dám giật đứt tay của ta, ta muốn lấy mạng của ngươi! Ta muốn ngươi chết!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Viên Ma vươn tay vỗ, lực lượng to lớn chỉ riêng uy thế đã xới tung mặt đất.

Lâm Phàm không né tránh mà giơ tay đón đỡ.

Bùm!

Xung lực cuồng bạo nổ tung.

Thiên địa chấn động, chìm trong xao động.

Viên Ma giật nảy mình:

- Cái gì!?

Đối phương bắt lấy một ngón tay của gã, lực lượng kinh khủng

thổi khắp người, gã cảm giác không thể khống chế bản thân bị nhấc bổng lên.

Lâm Phàm hét to một tiếng:

- To con không có nghĩa là sức mạnh lớn!

Hai cánh tay vung mạnh, thân hình to lớn của Viên Ma bị đập xuống đất.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Mặt đất không chịu nổi lực lượng cường đại như vậy hoàn toàn tan vỡ thành tro tàn.

Các đệ tử đã trợn mắt há hốc mồm, bị cảnh trước mắt hù sợ ngây người.

Thanh Oa giật mình, ngơ ngác nói:

- Trời ạ, lực lượng của kẻ bỏ mạng cường đại đến thế sao?

Thanh Oa không tin được, nếu không thấy tận mắt thì nó rất khó tin cảnh tượng trước mắt.

Thân hình to lớn như vậy mà bị Lâm Phàm chơi đùa như làm bằng giấy.

Tro bụi mù mịt bốc lên.

Tiếng nổ lớn rung động trong lòng mọi người, các kẻ xâm nhập đều sợ, một cảm giác sợ hãi.

Đã đá trúng miếng sắt rồi.

Lâm Phàm lơ lửng trên cao, vỗ tay. Đối với người khác là kẻ địch không thể chiến thắng, nhưng với hắn thì quá đơn giản, có thể tùy tay nghiền áp.

Người Viên Ma đập xuống đất tạo hố sâu to, gã lẳng lặng nằm bên trong, không nhúc nhích.

Lâm Phàm rũ mắt xuống nhìn bên dưới:

- Này, đừng giả chết, nếu ngươi yếu như thế thì rất làm người ta thất vọng.

Lâm Phàm có chút tiếc nuối dặm xíu thất vọng.

Vốn tưởng rằng đối phương tu luyện ngạnh công thì chắc chắn lực lượng rất mạnh, nhưng so với hắn vẫn cách biệt rất lớn.

Không tiếng động, vô cùng yên tĩnh.

Viên Ma nằm tại chỗ, cánh tay đứt chảy máu như suối phun dâng lên một nửa hố sâu.

Trong mắt Lâm Phàm rực cháy ngọn lửa chiến đấu:

- Nói chuyện cho bản phong chủ, lấy ra lực lượng mạnh nhất của ngươi. Khó khăn lắm mới khiến bản phong chủ hơi hứng chiến đấu, nếu ngươi nhận thua dễ vậy thì bản phong chủ sẽ bằm nát ngươi ra!

Hoa văn dày đặc trên người Lâm Phàm, tỏa sáng chói mắt, chiến ý vô cùng ngưng tụ thành thực chất bao bọc thân thể hắn, không ngừng sôi trào đốt cháy.

- Ta là bất bại!

Hố sâu bỗng có tiếng động.

Một nắm đấm to che kín trời, xé rách khung trời đấm về phía Lâm Phàm, có gió lốc xoay tròn quanh nắm tay.

Lâm Phàm lơ lửng trên trời, nở nụ cười:

- Hưm, ấn tượng đấy, vậy mới phải chứ. Bản phong chủ sẽ nghiêm túc một chút.

Đối mặt nắm đấm mạnh mẽ nhưng hắn không né trốn.

Bộp!

Năm ngón tay siết chặt, lực lượng đang ngưng tụ, lâu rồi hắn không gặp cường giả làm máu nóng sôi sục, người trước mắt chưa đủ tư cách nhưng làm hắn thấy hơi nóng người.

Cánh tay nghiêng về phía sau, cơ bắp lại căng phồng, mỗi sợi gân xanh như con rồng to lượn vòng trên cánh tay, cho cảm giác kinh người lực lượng bùng nổ.

- Đến đây, để bản phong chủ cảm nhận trong trạng thái tức giận thì lực lượng của ngươi mạnh cỡ nào!

Dứt lời, nắm tay bắn ra tia sáng chói lòa chiếu xuống dưới như thác đổ.

Màn sáng nổ tung, không thấy nắm tay, chỉ thấy một cột sáng bao bọc nắm đấm.

Tốc độ siêu nhanh.

Mọi người ngừng thở, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Ầm ầm!

Hai nắm đấm va chạm phát ra tiếng nổ nhức óc.

Vòng xoáy ngân hà hiện ra giữa hai nắm tay, ánh sáng bắn tứ tán.

Khi mọi người cho rằng hai bên ngang sức ngang tài thì màn sáng đổ ập xuống, bao trùm Viên Ma.

- Chói mắt quá, không thấy rõ tình huống bên trong.

Ánh sáng bừng lên bao phủ bốn phương tám hướng.

Mọi người giơ tay che mắt, không thấy rõ tình huống, ánh sáng quá chói. Có cơn gió thổi tới làm mọi người ngã trái ngã phải, không đứng vững được.

- Chuyện gì vậy?

- Có chuyện gì thế?

Trong lòng vô số người chỉ có một ý nghĩ này, bọn họ muốn biết ra sao rồi, cái tên thân hình đáng sợ kia có bị sư huynh diệt chưa.

Dạ Trủng thót tim, trực giác rất tệ:

- Tình hình không ổn rồi.

Dạ Trủng lùi ra sau một bước, gã muốn chạy trốn, nếu tiếp tục ở lại e rằng không may.

Nhưng Hạ Lệ không nhúc nhích, nếu Dạ Trủng chủ động chạy sẽ tạo ảnh hưởng không tốt, lỡ cuối cùng là Hạ Lệ thắng, trấn áp dân bản xứ này thì Dạ Trủng sẽ phải nhận trừng phạt nghiêm khắc, thậm chí mất luôn mạng nhỏ.

Lúc này ánh sáng dần tan biến, thiên địa trở về bình tĩnh.

Mọi người cùng nhìn chằm chằm, muốn biết tình huống mới nhất thế nào.

- Cái gì?

Khi đám người nhìn qua thì thấy trong hố sâu chỉ còn đống thịt nát, tập thể sững sờ, sau đó ngước lên nhìn Lâm Phàm.

Uy lực một đấm khủng bố đến vậy sao?

Một tên to con mà bị đấm nát bấy, có cần tàn nhẫn, máu me vậy không?

Lâm Phàm cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng không còn cách nào:

- Ài, dù sao vẫn quá yếu, hắn không đỡ nổi một đấm thật sự.

Đây đã là cao thủ mạnh nhất buông xuống vực ngoại giới, lực lượng rất mạnh, vượt sức tưởng tượng của hắn, miễn cưỡng xem như đối thủ đủ tư cách, nhưng còn kém xa quãng đường dài mới thỏa mãn yêu cầu của hắn.

Các đệ tử rốt cuộc phản ứng lại, hoan hô:

- Ôi mợ, sư huynh vô địch!

Tiếng hò reo rung trời, đại biểu cho tiếng lòng của mỗi đệ tử.

Quá mạnh.

Cực kỳ cường đại.

Bọn họ chứng kiến tận mắt cảnh sư huynh bộc phát ra uy thế khủng bố, sự cường đại đó làm máu của họ sôi trào khó mà bình ổn.

Đán Ác Quân Chủ lẩm bẩm, trở nên luống cuống:

- Trời ạ, mới một thời gian không gặp mà thực lực của Lâm phong chủ đã mạnh mẽ đến mức này.

Cường đại đến không thể địch lại, khó mà ứng đối, khi thấy tận mắt mới biết thì ra đối phương đã mạnh đến trình độ này.

Vèo!

Lâm Phàm giơ tay lên ý bảo tất cả yên lặng.

- Các vị sư đệ, sư muội đừng quá kích động, tất cả là chuyện thường ngày.

Hắn rất bình thản, không thấy vui sướng sau khi đập nát Viên Ma, có nhiều tiếc nuối hơn.

Lữ Khải Minh lẩm bẩm, đau lòng nhìn sư huynh:

- Ta cảm giác được rồi! Đầu chân mày sư huynh vương nỗi thất vọng.

Gã luôn làm bạn bên cạnh sư huynh, nhạy bén cảm nhận trong lòng sư huynh biến đổi cảm xúc thế nào.

Đán Ác Quân Chủ nhìn Lữ Khải Minh, hoang mang:

- Ngươi nói vậy là sao? Cái gì gọi là thất vọng?

Lữ Khải Minh lắc đầu nói:

- Bọn họ quá yếu, khiến sư huynh quá thất vọng.

Đán Ác Quân Chủ nghe câu này cảm giác lồng ngực nghẹn lại.

Có kiểu lên mặt vậy sao?

Biết cách nói chuyện không?

Chương 950: Thổ lộ nồng nàn nhất là câu ta chờ ngươi đến

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Lữ Khải Minh nhìn biểu tình không tin của Đán Ác Quân Chủ, không muốn giải thích nhiều.

Người không hiểu thì vĩnh viễn không rõ, người hiểu thì chẳng cần nói nhiều vẫn biết.

Trong nhóm kẻ xâm nhập yên lặng chợt rộ lên xao động.

- Viên Ma đã chết!

Bọn họ thấy tận mắt Viên Ma bị dân bản xứ đập nát không chừa mẩu xương, chỉ có đống thịt vụn.

Nếu bắt buộc phải miêu tả thì là trước khi chết Viên Ma tự đào hố cho mình, cuối cùng nằm trong hố, lấp đất, tự tạo chốn yên nghỉ cho riêng mình.

Xem như chết có mặt mũi.

Lâm Phàm nhìn đám người ở phía xa:

- Vẫn còn hơi yếu, này, hai ngươi thấy sao? Hay là cùng nhau lên?

Hắn đã sẵn sàng, có chút thất vọng với các kẻ xâm nhập, một chút bất đắc dĩ, cách biệt rất lớn so với tưởng tượng của hắn.

Hạ Lệ vẫn luôn im lặng chợt lên tiếng:

- Viên Ma đã chết, chết vì sơ sẩy. Ngươi cũng phạm tội lớn ngập trời, kiêu ngạo ngắn ngủi sẽ là ngọn nguồn đau khổ của ngươi, ngươi sẽ cảm thấy hối hận vì những gì mình đã làm.

Hạ Lệ đã nhìn thấu, thực lực của đối phương rất mạnh, nhưng

gã sẽ không lùi bước, không vì điều gì khác, chỉ muốn chém chết đối phương, dù không giết được cũng không cho đối phương sống yên.

Lâm Phàm cười nói:

- Vậy sao? Ngươi nói ngọn nguồn đó sẽ là giờ chết của các ngươi.

Năm ngón tay xòe ra rồi siết chặt, vì lực lượng quá mạnh làm không gian nổ bùm bùm.

- Nhìn thấy chưa? Ngươi cho rằng bản thân có thể mang đến ngọn nguồn đau khổ cho bản phong chủ sẽ như những thứ này, tất cả tan vỡ. Không phục thì nhào vô!

Mấy lời này rất bá đạo, nhóm kẻ xâm nhập Đạo cảnh bị kinh sợ, bọn họ chưa từng gặp tình huống như vậy.

Hiện giờ xem như lần đầu tiên, làm họ rất hoảng.

Khi đến tìm dân bản xứ thì bọn họ không thèm để bụng, cho rằng ba vị Chân Thần Tử dẫn đội làm gì có dân bản xứ nào đấu cứng lại được.

Giờ thì rõ ràng họ sai mười mươi.

Chân Thần Tử Viên Ma bị đối phương mạnh mẽ chém giết, dù hùng hổ đánh trả thì trông thật buồn cười, bất đắc dĩ.

Hạ Lệ nhấc chân đạp ra một bước, sóng gợn lực lượng khuếch tán từ dưới chân lan tràn bốn phương tám hướng.

- Ngươi tên là gì? Thực lực của ngươi rất mạnh, có lẽ hôm nay ta sẽ chết trong tay ngươi, nhưng ta không lùi bước. Có thể chết trong tay cường giả không tính là nhục.

Khí thế mạnh mẽ bộc phát ra từ người Hạ Lệ.

Trong thiên địa vang tiếng sấm nổ, ánh sáng nóng bỏng phát ra từ người của hắn.

Dị tượng sinh ra nối tiếp nhau, trường thương trong tay Hạ Lệ rực cháy ngọn lửa hủy thiên diệt địa.

Xoẹt!

Hạ Lệ vung cánh tay, trường thương rạch phá hư không nứt một vực sâu không thấy đáy.

Hạ Lệ nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm, tóc dài bay sau đầu, gầm rống:

- Nói cho ta biết, tên của ngươi là gì?

Khôi giáp màu vàng trên người Hạ Lệ dần đổi màu:

- Ta, Hạ Lệ, một trong mười hai đệ tử thân truyền của Chí Minh Thánh Viêm Đế, chiến một trận với ngươi! Chỉ phân sống chết, không luận thắng thua!

Tiếng gầm rung trời, trong giọng nói càng chất chứa khí thế nặng nề đánh vào lòng mọi người.

Lâm Phàm cười nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Thú vị, ngươi xem như kẻ xâm nhập có lễ độ nhất mà bản phong chủ từng thấy. Cũng tốt ,vậy ngươi hãy nghe cho kỹ, để khỏi phải chết rồi không biết bị ai đánh chết.

- Tên của bản phong chủ, Vô Địch phong Viêm Hoa tông, Lâm Phàm. Ngươi có thể yên tâm, chờ khi ngươi chết bản phong chủ sẽ tự mình chôn xác cho.

Xoẹt đùng!

Hai khí thế va chạm vào nhau chia thiên địa làm hai nửa, một tia chớp nổ vang giữa hai người, dòng điện nhỏ dày đặc trải rộng thiên địa.

- Long Hồn!

Hạ Lệ hành động, chẳng chút e sợ, dù đối phương mới giết Viên Ma cũng không khiến gã ngán ngại.

Tuy không đánh lại vẫn phải đánh.

Tiếng rồng ngâm vang vọng thiên địa.

Giữa hư không, một con long hồn tỏa luồng sáng vàng bay lượn trong thiên địa, mỗi miếng vảy to bằng sơn mạch, nó sà xuống dung hợp vào trường thương trong tay Hạ Lệ.

Ánh sáng vàng rực rỡ, Hạ Lệ được bao phủ trong vầng sáng.

Đột nhiên một thương đâm xuyên hư không, mang theo uy khủng bố đâm thẳng về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm khen ngợi:

- Khá đấy.

Hắn cầm Không Gian Thần Trụ đánh về phía đối phương.

Bùm!

Sinh ra vụ nổ, làn sóng va chạm tựa ngân hà rực rỡ bao phủ hai người.

Một vòng xung lực tụ thành thực chất quét qua, mặt đất tan vỡ, một số cây cối hóa thành tro tàn bay trong thiên địa.

- Chiến đấu đẳng cấp cỡ này thì cỡ như chúng ta không thể tiếp xúc được, vây xem không bị tổn thương là nhờ sư huynh bảo vệ.

Các đệ tử Viêm Hoa tông đều có cảm giác như thế.

Nếu không có sư huynh che chở, với tu vi của họ e rằng sớm bị uy áp khuếch tán ra nghiền thành thịt nát.

Người Hạ Lệ chợt chùng xuống, cổ tay rách toạc, máu tuôn ồ ạt:

- Hưm?

Gánh nặng lực lượng quá lớn, vừa giao đấu đã cảm giác được, nhưng Hạ Lệ cắn răng hét to, đôi tay phồng lên, mặt ửng đỏ.

- Chiến Ý Vô Song!

Keng keng keng!

Tiếng binh khí va chạm liên tục vang lên, bóng dáng hai người cực nhanh, không thấy bóng người, chỉ nhìn không trung sinh ra từng vòng sóng lực lượng va chạm.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

- Thực lực của ngươi không tệ, mạnh hơn đồ ngốc lúc nãy. Tiếc rằng còn kém xa lắm.

Một tay Lâm Phàm cầm Không Gian Thần Trụ, không có chiêu thức gì, tùy ý huơ đập đã đủ khiến đối phương không có chút sức chống cự.

Phụt phập!

Hạ Lệ liên tục thụt lùi, hai chân đạp hư không rách hai đường vực sâu đen ngòm, sau cùng đứng vững.

Tí tách!

Có giọt máu chảy từ cổ tay xuống.

Hạ Lệ thở hổn hển, trán đổ mồ hôi như mưa, nhưng mắt vẫn không rời khỏi Lâm Phàm:

- Hộc hộc.

Hạ Lệ vụt ngẩng đầu nhìn một chỗ trên trời nhấp nháy ánh sáng.

Đó là một chuỗi dây chuyền.

Biểu tình của Hạ Lệ thay đổi.

Lâm Phàm vươn tay, ngón cái móc lấy dây chuyền:

- Đây là thứ gì?

Dây chuyền bình thường không có gì lạ, không có điểm nào khiến người ngạc nhiên.

Hạ Lệ âm trầm nói:

- Trả cho ta, trả dây chuyền cho ta!

Lâm Phàm loay hoay dây chuyền trong tay, nói:

- Như thế nào? Thứ này rất quan trọng với ngươi? Bản phong chủ thấy ngươi giận điên lên khi bản phong chủ lấy Không Gian Thần Trụ ra, không lẽ bên trong có câu chuyện gì sao? Ưm, để bản phong chủ đoán thử xem. Dây chuyền rõ ràng là vật phẩm của nữ giới, Không Gian Thần Trụ là thần vật quan trọng để các ngươi dựng đường hầm không gian, chẳng lẽ ngươi có người quan trọng nào khi buông xuống vực ngoại giới đã chết trong đường hầm không gian?

Quả nhiên cảm xúc Hạ Lệ sắp phát cuồng.

Lâm Phàm cười, năm ngón tay dần siết chặt:

- Xem ra đã đoán đúng, những kẻ xâm nhập các ngươi đến vực ngoại giới không có tình nghĩa giống vậy với chúng ta, nên chết rồi cũng tốt.

Hạ Lệ hét to:

- Không . . . đừng!

Răng rắc!

Có tiếng vỡ vụn.

- Rất tốt, muốn vẻ mặt này đây. Nào, tức giận đi, cho bản phong chủ xem khi ngươi giận dữ có thể bùng nổ lực lượng mạnh mẽ cỡ nào! Tới đây, dùng trường thương trong tay ngươi đâm xuyên thân thể của bản phong chủ!

Lâm Phàm vỗ lồng ngực, năm ngón tay xòe ra, một dúm tro tàn theo gió bay trên trời.

- Chết tiệt!

Bùm!

Hạ Lệ chợt biến mất tại chỗ, gã vung mạnh trường thương.

Thiên địa bỗng thành thế giới của thương, mỗi nơi đều có thương ý sôi sục.

Lâm Phàm né tránh:

- Quả nhiên là vậy, tức giận có thể khiến người biến mạnh hơn, lực lượng hiện giờ của ngươi mạnh hơn vừa rồi nhiều.

Mọi người không xem rõ tình hình hiện trường, bọn họ không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hạ Lệ biến mất khỏi chỗ cũ, bọn họ nhìn quanh người Lâm Phàm thường vang tiếng gầm rú, còn có sóng xung kích phá hủy tất cả lan tràn ra.

Hạ Lệ rít gào:

- Cái tên khốn nạn! Ta muốn bầm thây ngươi ra vạn mảnh!

Đôi mắt Hạ Lệ đỏ ngầu, thậm chí chảy máu, khí thế dần tăng lên, thương ý đậm đặc bủa giăng hư không, cắt nát tất cả.

Dạ Trủng thầm hoảng:

- Tình huống càng lúc càng không tốt.

Tiếp tục ở lại là chết.

Dạ Trủng không ngốc, càng không khờ, dù gã tham gia vào chiến trường, hai người cùng tấn công thì vẫn không đánh lại đối phương.

Hạ Lệ mà bị hạ thì tiếp theo dân bản xứ sẽ giết gã, to con như Viên Ma còn bị đập nát bấy, gã nhỏ con như vậy có thể chịu được bao nhiêu đòn?

Dạ Trủng nhìn quanh, mọi người đều tập trung chú ý vào Hạ Lệ.

Cơ hội tốt, có lẽ sẽ chạy thoát được.

Dạ Trủng thừa dịp mọi người không để ý lén lút thụt lùi, thi triển bí pháp để lại một thân giả tại chỗ.

Bốp!

Lâm Phàm cầm Không Gian Thần Trụ quét mạnh trúng người Hạ Lệ.

Trùng kích mạnh mẽ bộc phát ra.

- Phụt!

Hạ Lệ trúng đòn, con ngươi nở to như sắp nổ, thân thể hóa thành luồng sáng rớt mạnh xuống đất, ọc từng bụm máu.

Lâm Phàm lơ lửng trên cao, hươ Không Gian Thần Trụ:

- Nhưng rất tiếc, dù ngươi giận dữ đến mấy cũng vô dụng, yếu thì vẫn yếu, muốn cường đại hơn không phải chỉ nổi khùng lên là được.

Kẻ xâm nhập đến vực ngoại giới, xem người nơi đây như con kiến, tùy ý chém giết.

Nếu vậy thì hắn, Lâm Phàm, cũng xem kẻ xâm nhập là điểm.

Hai bên không liên quan gì với nhau.

Hạ Lệ cố gượng đứng lên, gã bị trúng đòn hơi không chịu nổi, xương toàn thân như sắp gãy.

Hạ Lệ rùng mình, há mồm phun búng máu, mặt trắng bệch.

Lâm Phàm cảm thán:

- Nhìn xem, đây là kết cục của việc không tu luyện ngạnh công, thân thể không đủ cường đại, mới một kích đã khiến ngươi suýt đánh mất sức chiến đấu.

Thực lực của tên này không tệ, lợi hại hơn tên ngốc vừa rồi nhiều.

Hạ Lệ lảo đảo, tay siết chặt trường thương:

- Ta muốn ngươi chết!

Oong!

Không gian dao động, luồng hơi thở vô hình rung nhẹ, khí thế từ người gã hội tụ lại một điểm nhập vào trường thương.

- Một thương cuối cùng!

Mái tóc dài bay rối dần bạc phơ, làn da sáng bóng dần sạm màu, tinh khí thần đều tập trung vào một chỗ.

Lâm Phàm nghiêm túc hơn, cảm giác có lực lượng mạnh mẽ đang ngưng tụ:

- Hưm, tập hợp sức mạnh toàn thân bộc phát ra một thương cuối cùng? Thật khiến người mong đợi.

Thiên địa dâng lên phong vân, Hạ Lệ lôi kéo lực lượng vô tận ngưng tụ lại, thậm chí hình thành gió bão.

- Dân bản xứ, hôm nay dù Hạ Lệ này có chết cũng phải kéo ngươi làm đệm lưng!

Dứt lời, một luồng sáng bắn lên cao, trong ánh sáng đó chất chứa lực lượng khủng khiếp.

- Không tệ, rất có chí khí, nhưng chưa đủ. Khi ngươi buông xuống vực ngoại giới, đến gây sự Viêm Hoa tông thì đã quyết định kết cục của ngươi. Nếu ở bên ngoài có lẽ bản phong chủ sẽ tha mạng cho ngươi, nhưng kẻ nguy hại Viêm Hoa tông đều phải chết!

Lâm Phàm hét to, giơ cao tay đập mạnh Không Gian Thần Trụ xuống.

Hắn sẽ không vì thấy đối phương không tệ mà tha cho, hành vi ngu xuẩn đó sẽ mang nguy hiểm đến cho Viêm Hoa tông.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một kích đánh ra, uy thế khủng bố hoàn toàn bùng nổ.

Mặt Hạ Lệ như màu đất, gã không có chút sức đánh trả trước chiêu mạnh mẽ thế này.

Bùm!

Mây nấm bay lên, mặt đất rung rinh không dứt, mọi người sống trong sợ hãi.

Bịch!

Đán Ác Quân Chủ ngồi bệch dưới đất, mồ hôi lạnh túa ra trên trán như hạt mưa.

Đán Ác Quân Chủ trợn to mắt, không dám tin điều trông thấy.

- Thế này quá khủng bố rồi.

Nếu không thấy tận mắt thì Đán Ác Quân Chủ vĩnh viễn không tin điều trước mắt.

Lâm Phàm lắc cổ tay:

- Kết thúc rồi sao.

Từ đầu đến cuối đánh nhau không gian khổ, tùy tay đập một phát là xong.

Bên dưới bỗng rộ lên tiếng cười:

- Ha ha ha ha ha ha!

Tiếng cười càng lúc càng lớn, càng vang dội.

Gió thổi qua cuốn đi tro bụi.

Hố sâu to lớn làm mọi người kinh sợ.

Bộp!

Có đá vụn lăn, một bóng người chậm rãi bước ra từ hố sâu, người rách mướp, nhiều chỗ xương trắng thò ra, máu nhuộm đỏ toàn thân tựa như người máu.

Keng cạch!

Hạ Lệ cắm trường thương xuống đất, trọng tâm toàn dựa vào trường thương mới đứng thẳng được.

Bộ dạng của Hạ Lệ đã già nua, tóc bạc phơ, mặt nhăn nheo.

Hạ Lệ rống to:

- Lâm Phàm! Ngươi nhớ kỹ cho ta, tất cả dân bản xứ vực ngoại giới các ngươi đều sẽ gặp nghiền áp điên cuồng! Ta đi trước, nhưng ta sẽ chờ ngươi ở dưới!

- Ha ha ha ha ha ha!

Hạ Lệ hét dài rồi gục đầu xuống, nhưng gã đến chết cũng không ngã.

Lâm Phàm hơi bất đắc dĩ nói:

- Ài, cần gì như vậy.

Muốn chờ hắn ở bên dưới thì không có hy vọng, chờ đợi mòn mỏi mãi mãi.

Nếu thật sự có địa ngục, Lâm Phàm cảm giác Hạ Lệ sẽ là người tình sâu nhất trong địa ngục, không chuyển kiếp, không đầu thai, chỉ vì chờ đợi hắn đến.

- Tốt rồi, còn cường giả cuối cùng, ngươi chuẩn bị . . . ủa, chạy rồi?

Lâm Phàm đang định đập chết tên cuối cùng nhưng nhìn kỹ mới phát hiện người kia là đồ giả.

Nhóm kẻ xâm nhập tiến đến giật mình tỉnh lại từ cơn khủng hoảng, vốn gửi gắm hết hy vọng vào Dạ Trủng, nhưng rồi làm họ hết hồn.

Chân Thần Tử Dạ Trủng bỏ chạy, chỉ để lại thân thể giả tại đây lừa bịp mọi người.

Trời ạ, vì sao sẽ như vậy?

Chương 951: Muốn chạy? Đúng là nằm mơ

- Chết tiệt, người thời nay xấu xa vậy sao?

Lâm Phàm đau lòng, chiến đấu đường đường chính chính không tốt sao? Cứ phải chạy trốn, đây là hành vi không tốt.

Hắn ôm kỳ vọng to lớn với kẻ xâm nhập vậy mà bị họ đối xử như vậy.

Hắn đã ôm ấp hy vọng tràn đầy.

Dù không đánh lại thì bọn họ có thể dùng sinh mệnh an ủi tâm linh của hắn, xem như chết có ý nghĩa.

Tổ cha nó, tên này thừa dịp đánh nhau len lén chuồn trước không cho ai biết, biến mất biệt, chơi chó vậy.

Lữ Khải Minh kêu lên:

- Sư huynh, tên kia chạy rồi!

Lữ Khải Minh biết trái tim của sư huynh rất đau, như bị người phản bội, gã có chút đồng cảm với nỗi đau này.

Giọng Lâm Phàm hơi trầm thấp, lửa giận rực cháy trong lòng:

- Ta nhìn thấy.

Kẻ không giữ chữ tín như vậy không nên sống trên đời.

Người ta vì thắng lợi mà liều mạng chiến đấu, còn gã thì chạy trốn giữa đường.

Vứt bỏ đội hữu, vứt bỏ người tin tưởng mình, thật là tội đáng muôn chết.

Lữ Khải Minh an ủi:

- Sư huynh, bây giờ nên làm gì? Nếu tên kia chạy rồi hay là bỏ qua, lần sau gặp gỡ sẽ xử hắn sau?

Gã là áo bông nhỏ tri kỷ của sư huynh, biết từng cử động của sư huynh. Gã cảm nhận được cảm xúc hiện giờ của sư huynh, cảm xúc

giận dữ đang đốt cháy trong lòng sư huynh.

Nếu không bình ổn sư huynh thì Lữ Khải Minh rất lo cho sư huynh sẽ nghẹn ra bệnh.

Lâm Phàm lơ lửng trong không trung, mắt nhìn hư không:

- Chạy? Hắn muốn chạy khỏi đây thì trừ phi hôm nay không phải ngày giỗ của hắn.

Nhóm kẻ xâm nhập Đạo cảnh tay chân lạnh toát.

Giờ chỉ còn lại

Bùm!

Nhóm kẻ xâm nhập Đạo cảnh quỳ rạp, không có lòng đấu tranh với đối phương.

- Chúng ta nhận thua, xin đừng giết chúng ta!

Tiếng van xin liên tục bao phủ thiên địa.

Bọn họ rất mạnh, nhưng đó là với người khác, thực lực của kẻ trước mắt siêu khủng bố, bọn họ chỉ là tép riu.

Nếu đối phương ra tay sợ là có thể dễ dàng đập họ nát bấy.

Có kẻ xâm nhập ngước đầu lên, muốn xem biểu tình của đối phương thế nào.

Nhưng rồi gã ngây người.

Sức hút thật mãnh liệt!

Cánh tay Lâm Phàm gấp khúc, hai nắm tay siết chặt, ngửa đầu, xoang mũi hít vào.

Vèo vèo!

Gió to rít gào, không khí từ bốn phương tám hướng ùa về.

Đây là uy thế của cường giả, đặc biệt là tu vi như Lâm Phàm, quá khủng khiếp, cây to cắm rễ sâu tận vực thẳm cũng lung lay như tùy thời bị bứng tận gốc.

- Mợ ơi, chúng ta đã chọc vào quái vật gì? Sao trông quái đản

thế.

- Các ngươi nói xem có phải hắn định hút chúng ta vào lỗ mũi, rồi dùng lông mũi cứng như chông thép đâm chết hết không?

Nhóm kẻ xâm nhập có nhiều ý tưởng lạ, chỉ nhìn lỗ mũi đã có ý tưởng như vậy.

- Lâm sư huynh đang làm gì vậy?

Các đệ tử tông môn khó hiểu, cảm giác tạo hình của sư huynh siêu bá đạo, cũng làm bọn họ cực kỳ kính nể.

Chỉ dựa vào lỗ mũi hít đã tạo thành uy thế như vậy, rất lợi hại, không uổng là thần tượng trong lòng họ.

Lữ Khải Minh giải thích rằng:

- Các ngươi nghĩ bậy bạ cái gì, đây là tuyệt chiêu của sư huynh, ngửi mùi trong không khí rồi tìm tung tích của mục tiêu, với tầm mắt hiện giờ của các ngươi rất khó hiểu điều này.

Lữ Khải Minh biết chiêu này của sư huynh siêu lợi hại.

- A?

Mọi người thộn mặt ra, nghĩ mình nghe lầm.

Mới nói gì vậy?

Bảo là sư huynh làm như vậy vì tìm kiếm tung tích của đối phương? Lần đầu tiên thấy kiểu tìm này.

Đán Ác Quân Chủ nhỏ giọng nói:

- Đáng sợ, Thánh Chủ, ta phát hiện người của Viêm Hoa tông đều bị Lâm phong chủ tẩy não, một hành động khiến người không rõ sự thật thế nào mà dẫn ra giải thích như vậy, chưa từng thấy bao giờ.

Đán Ác Quân Chủ đã nhận ra người Viêm Hoa tông đều nhập ma, cảm giác Lâm phong chủ cực kỳ đáng sợ, tẩy bộ não của người ta đến mức này, rất kinh khủng.

Thánh Chủ lườm Đán Ác Quân Chủ:

- Ngươi câm miệng cho ta, không nói chuyện chẳng ai xem ngươi là người câm!

Cái tên này nói nhảm thật nhiều.

Xem tình huống hiện giờ làm Thánh Chủ chịu phục, dù Lâm phong chủ làm chuyện gì y đều cho rằng là việc lớn. Thực lực cường đại hoàn toàn chinh phục Thánh Chủ, nhớ lại trước kia Thánh Đường tông đè đầu Viêm Hoa tông là lại rợn tóc gáy, may mắn vực ngoại giới cứu bọn họ. Nếu không có vực ngoại giới dung hợp thì có lẽ Thánh Đường tông vẫn xích mích với Viêm Hoa tông, khi ấy mới bi kịch.

Lâm Phàm nở nụ cười:

- Tìm được rồi.

Hắn đã ngửi được mùi của đối phương.

- Phi phi!

Lâm Phàm phun ra tạp chất, nhìn phương xa, bùm một tiếng biến mất tại chỗ, đã lao đi xa.

Lâm Phàm đuổi theo người kia, muốn thoát khỏi tay hắn là mơ giữa ban ngày.

Nhóm kẻ xâm nhập quỳ rạp tại chỗ thở phào nhẹ nhõm:

- Phù, chúng ta trốn thoát một kiếp.

Có vẻ như bọn họ quá yếu nên đối phương không thèm để ý tới.

Bọn họ đột nhiên hãi hùng phát hiện thân thể dày đặc vết nứt.

- Không . . .!

Bùm!

Máu bắn tứ tán nhuộm đỏ thiên địa.

Không phải Lâm Phàm không ra tay mà vì tốc độ quá nhanh, nghiền áp hết đám người kia.

Những tên kia tuy rất yếu nhưng dù sao là điểm, bỏ không lấy rất uổng phí.

- Chôn xác, góp nhặt trữ vật giới chỉ. À phải rồi, cái tên chơi thương thì chờ ta trở lại tự mình chôn.

Khi hắn đã hứa sẽ tự tay chôn đối phương thì chắc chắn sẽ thực hiện, tuyệt đối không gạt người.

- Vâng thưa sư huynh!

Lữ Khải Minh lớn tiếng với các sư đệ, sư muội ngây người:

- Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì? Không nghe thấy sư huynh nói gì sao? Mau hành động, chôn xác, biết thói quen thế nào rồi đấy, đừng làm sai.

Tuyu không hành động nhưng cũng xem như tham dự chiến đấu, cho nên bọn họ có chút cảm giác thỏa mãn.

- A ừ.

Các đệ tử phản ứng lại, nhanh chóng lao vào chiến trường dọn dẹp xác chết.

Bọn họ không muốn nói đâu nhưng thủ đoạn của sư huynh thật khiến người khó chịu, đánh chết được rồi, không hiểu sao cứ thích đập nát bấy, hại bọn họ khó ghép mảnh vụn.

Có đệ tử cảm thán:

- Ngươi nói xem có khi nào về sau chúng ta phải chôn xác cả đời không?

Đã trải qua chuyện này mấy lần, sắp làm quen tay.

- Có chôn là tốt rồi, ngươi không thấy những người Thánh Đường tông không có cơ hội đó sao?

Nhìn đám người Thánh Đường tông đứng đực mặt tại chỗ, các đệ tử cảm giác câu này nói rất đúng.

Thanh Oa trợn to mắt hí như hạt đậu xanh, một giọt mồ hôi từ trên trán chậm rãi chảy xuống:

- Trời ạ, trời trời! Thật sự thắng, sống gặp quỷ!

Đúng vậy, cục diện vốn không có hy vọng nhưng chuyển biến bất ngờ.

Ba người kia là tu vi Đế Thiên cảnh, đặt ở trước kia thì không đáng gì, nhưng hiện giờ bọn họ là bùa đòi mạng, sẽ chết người.

Nó đã chuẩn bị sẵn quan tài nhỏ xinh cho mình, nào ngờ không cần dùng.

- Tổ cha nó, giấu sâu thật, suýt bị qua mắt.

Thanh Oa đã hiểu, kẻ bỏ mạng không phải ngu mà là nắm chắc trăm phần trăm.

- Tiện quá, đã nắm chắc như vậy thì nói cho bản Oa Sư biết trước đi chứ, khiến người sợ lâu như vậy, quá đáng hết sức.

Kẻ bỏ mạng đã đuổi theo cái tên bỏ trốn, Thanh Oa cảm giác sẽ không được gì, sao mà đuổi kịp được.

Đối phương muốn chạy thì chắc đã trốn mất biệt rồi.

Phía chân trời xa.

Dạ Trủng điên cuồng chạy trốn, đầu óc trống rỗng.

- Quá khủng bố!

Buông xuống vực ngoại giới, định làm tổ tông ở đây, ai dè không làm tổ tông mà bị người hù chạy vắt giò lên cổ.

Viên Ma, Hạ Lệ bị dân bản xứ giết.

Nếu không phải đầu óc của gã nhanh nhạy, nhìn thấu tình hình không ổn, rút lui kịp lúc thì kết cục tuyệt đối chẳng tốt lành gì.

- Phù.

Dạ Trủng ngoái đầu nhìn lại, đã rời xa Viêm Hoa tông, gã cũng không biết mình đã chạy đến đâu rồi, có lẽ cách xa mấy chục vạn dặm.

Dạ Trủng bị lạc phương hướng.

Gã chạy trốn vội vàng, sợ bị đuổi kịp nên cắm đầu chạy lung tung, né tránh đối phương tìm kiếm.

- Chắc Hạ Lệ câu giờ giúp mình rồi, dân bản xứ muốn tìm đến mình là chuyện không thể nào. Phải báo cho Đại Đế biết tình huống nơi này, thực lực của đối phương thật sự quá mạnh, chắc chắn cỡ Thế Giới cảnh.

Nhưng Dạ Trủng thầm thắc mắc, đối phương không có đặc điểm

của Đế Thiên cảnh hoặc Thế Giới cảnh nhưng bộc phát ra uy thế trực tiếp nghiền áp bọn họ.

Dạ Trủng không nghĩ ra nguyên nhân do đâu.

Trán gã bỗng ứa ra một giọt mồ hôi lạnh, tim đập nhanh, cảm giác cực kỳ không ổn.

Dạ Trủng bần thần, dứt khoát co giò chạy trốn:

- Không thể nào, vậy mà cũng đuổi theo được?

Chìm vào suy tư?

Rồi xoe tròn mắt, chờ đối phương đuổi tới đập tan nát sao?

Không thể nào, gã không phải loại ngu xuẩn như vậy.

Tuy không thấy bóng dáng của đối phương nhưng Dạ Trủng biết chờ khi gã thấy đối phương thì chỉ có đường chết, muốn chạy cũng không chạy được.

Dạ Trủng biến mất tại chỗ không lâu sau.

Một luồng sáng rạch phá thiên địa.

Lâm Phàm bám theo mùi đến chỗ này thì không thấy bóng người:

- Rốt cuộc đi đâu rồi?

- Này tiểu tử, đừng chạy, mau ra đây, bản phong chủ bảo đảm cho ngươi toàn thây.

Lâm Phàm nhìn bốn phía, mũi hít hà, mùi từ bốn phương tám hướng lại vọt tới.

- Tìm được rồi, cái chân chạy nhanh thật.

Hắn vốn chậm hơn đối phương, thực lực của đối phương còn là Đế Thiên cảnh, muốn đuổi kịp mà không tốn chút công sức thì không được. Dù vậy, tên này chỉ có đường chết.

Vẻ mặt Dạ Trủng hoảng loạn, thi triển hết các loại thủ đoạn chạy trốn, gã sợ thật.

Đã chọc vào kẻ thù kiểu gì vậy? Đến mức này rồi mà vẫn muốn đuổi bắt gã.

Hắn đã giết một đám, tha cho một mình gã thì có sao đâu?

Thật hẹp hòi.

Tim Dạ Trủng chợt đập lỗi nhịp, nguy hiểm vọt tới từ sau lưng.

Trời đất bao la, nhưng trong khoảnh khắc gã không biết trốn chỗ nào, dường như góc nào đều không có chỗ cho gã nương náu.

Chương 952: Ca, ngươi có thể nghe kể câu chuyện của ta không

- Bà nội nó, như chó điên. Nếu không phải sợ ngươi thì ta đã xông ra đánh nát đầu chó của ngươi rồi.

Dạ Trủng đang núp trong một chỗ vùng đất mạo hiểm.

Không có cách nào, gã đã bị buộc đến đường cùng.

Dọc đường chạy trốn, Dạ Trủng không thấy có người bắt kịp, nhưng cảm giác nguy hiểm gần sát, áp lực lớn ập đến.

Dạ Trủng biết luôn có người đuổi theo sau lưng.

Chó chết, không hiểu tên kia làm sao phát hiện chỗ gã trốn được nữa, hoang mang vô cùng.

Nếu cứ cắm đầu chạy thì chắc chắn sẽ bị đuổi kịp, khi đó dù gã có kêu phụ thân cũng vô ích.

Đang lúc Dạ Trủng tuyệt vọng không biết làm sao thì phát hiện một chỗ vùng đất mạo hiểm.

Tìm được hy vọng nơi cuối đường!

Nếu trốn vào vùng đất mạo hiểm chắc không bị phát hiện, dù thuật bám theo của đối phương mạnh đến mấy chẳng lẽ sẽ vào vùng đất mạo hiểm tìm gã?

Theo như Dạ Trủng biết thì vùng đất mạo hiểm có tác dụng ngăn cách, trốn vào rồi là chắc chắn không bị phát hiện.

Trong vùng đất mạo hiểm.

Dạ Trủng ngồi xổm ở chân tường, xung quanh có mấy cái xác của yêu thú.

Lúc Dạ Trủng mới vào hấp dẫn mấy con yêu thú chú ý, gã sợ muốn ướt quần.

Nếu yêu thú gây tiếng động dẫn tên kia đến thì gã chết không kịp ngáp, nên gã dứt khoát lặng lẽ xử hết đám yêu thú này.

Dạ Trủng đang ngồi xổm trong góc, không dám nhúc nhích, sợ vào phút then chốt vì lơ là mà dẫn đến yêu thú gào rú, chắc gã treo cổ quá.

- Hưm?

Dạ Trủng tập trung tinh thần, đã cảm nhận được rồi, hư không bên ngoài dao động, là hơi thở của tên kia.

Dạ Trủng vốn không dám nhúc nhích, giờ không dám hít thở mạnh.

Lâm Phàm lơ lửng trên trời, hơi thở biến mất từ chỗ này:

- Ha ha ha! Chạy nhanh thật, chân mau lắm.

Lâm Phàm nhìn quanh, mênh mông vô bờ, cánh mũi hít hà, có đặc tính nhanh nhạy cảm ứng về mùi.

- Để ngửi xem ngươi chạy đi đâu, nếu bị bản phong chủ bắt được phải đánh gãy hai cẳng chân chó của ngươi.

Chóp mũi hít mạnh.

Nổi gió to.

Lá cây, bùn đất không chịu nổi sức gió cuồng bạo như vậy, toàn bộ chui vào xoang mũi.

- Khụ khụ! Kỳ lạ, không có mùi, tên này đã chạy đi đâu?

Lâm Phàm không ngờ người này có chút bản lĩnh, biến mất tăm, cũng không để lại mùi.

Lâm Phàm chợt thấy có mấy bóng người ở bên dưới, không phải kẻ xâm nhập, tu vi rất yếu, chưa đến Thông Thiên cảnh.

Chắc là đệ tử của thế lực nào đó đi ra tôi luyện.

Lâm Phàm đáp xuống, cái bóng to đen tuyền đè mặt đất.

Nhóm người phát hiện bầu trời bỗng tối đen, ngước lên xem thì sợ vỡ mật, bọn họ không ngờ có người to lớn đến vậy.

Một tiểu sư đệ nhỏ tuổi chưa trải đời nhiều sợ đến hai chân cứng ngắc:

- Sư huynh, đây là cái gì?

Sư huynh cầm đầu nhóm đi tôi luyện nuốt nước miếng:

- Tất cả đừng hoảng!

Tuy sư huynh cũng sợ nhũn người nhưng vào lúc này phải giữ bình tĩnh.

Diệp Thanh ôm quyền hỏi:

- Tiền bối, xin hỏi người có chuyện gì?

Diệp Thanh dẫn các sư đệ, sư muội đi ra tôi luyện, cho họ kiến thức thế giới bên ngoài. Đương nhiên gã không dám đi nơi nguy hiểm, với thực lực của các sư đệ, sư muội chắc chắn không giải quyết được, thậm chí mất mạng nhỏ.

Lâm Phàm hỏi:

- Các ngươi là ai?

Sao bọn họ sợ hắn dữ vậy, hình như hắn đâu có đánh họ.

Hoặc có lẽ vì bản phong chủ bất giác bồi dưỡng ra khí chất của cường giả?

- Khởi bẩm tiền bối, tiểu là Diệp Thanh, đến từ Tiêu Ngọc các, mang các sư đệ, sư muội đi ra tôi luyện, muốn vào vùng đất mạo hiểm nơi này trui rèn một phen. Nếu có gì quấy rầy tiền bối thì xin lỗi tiền bối trước, chúng tiểu nhân sẽ đi ngay.

Tầm mắt của Diệp Thanh không hạn hẹp, tuy không rõ lai lịch của Lâm Phàm là gì nhưng dựa vào uy thế này đã rất hù người. Gã biết đây tuyệt đối không phải người thường mà là cường giả.

Lâm Phàm hỏi:

- Hưm? Ngươi nói nơi này có vùng đất mạo hiểm? Ở đâu?

Lâm Phàm không tin với tài ngửi mùi của mình mà để đối phương chạy thoát, chắc chắn núp ở chỗ nào rồi.

Diệp Thanh chỉ chỗ không xa:

- Ở đó.

Diệp Thanh thầm thắc mắc, không biết tiền bối muốn làm gì.

Tuy lòng thắc mắc nhưng Diệp Thanh không dám biểu hiện ra ngoài, đặc biệt là đối lập hình thể, siêu khổng lồ, bọn họ như chú lùn với đối phương.

Lâm Phàm có ý tốt nhắc nhở:

- Vậy à, đa tạ, nơi này không phải địa bàn của bản phong chủ, chờ bản phong chủ giải quyết xong việc các ngươi có thể tiếp tục tôi luyện. Nhưng các ngươi nhớ cẩn thận, có nhiều kẻ xâm nhập, đừng để đánh mất mạng nhỏ.

Nhưng nghe vào tai đám người này thì siêu khủng bố, sợ vỡ mật.

Diệp Thanh ôm quyền, khom người, không dám tỏ ra bất mãn:

- Đa tạ tiền bối khuyên bảo.

Lâm Phàm không nói nhiều, đi tới vùng đất mạo hiểm kia, có lẽ người muốn tìm đang ở nơi đó.

Có đệ tử hỏi nhỏ:

- Sư huynh, rốt cuộc hắn là ai?

Diệp Thanh nhắc nhở:

- Suỵt, đừng hỏi, chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi nhiều.

Cường giả cỡ này chắc không thích người ta hỏi thăm nhiều.

Tuy chưa đánh nhau nhưng đối phương cho Diệp Thanh cảm giác rất nặng nề, như bị núi to đè lên, hít thở khó khăn, nghẹt thở.

- À.

Bọn họ rất ít đi ra, lần này do sư huynh mang bọn họ đi ra trải nghiệm sự đời.

Nghe lời này thì họ không hỏi nhiều nữa.

Trước vùng đất mạo hiểm.

Lâm Phàm trầm ngâm nói:

- Là chỗ này, không biết có trốn ở bên trong không.

Hắn nở nụ cười, hai đầu gối gấp khúc rồi bật mạnh lên, rầm một tiếng đáp xuống bên trên vùng đất mạo hiểm.

Oong!

- Xảy ra chuyện gì?

Dạ Trủng ngồi xổm trong góc vùng đất mạo hiểm gà gật buồn ngủ, đột nhiên có tiếng chấn động làm gã hết hồn căng cứng người, mỗi sợi thần kinh sắp đứt.

- Không thể nào, vậy mà cũng tìm ra được? Không, chắc chắn có nguyên nhân khác, dù đối phương phát hiện vùng đất mạo hiểm cũng tuyệt đối không biết ta ở bên trong. Bình tĩnh, phải bình tĩnh lại, không thể hốt hoảng.

Dạ Trủng tự an ủi mình, gã không tin dân bản xứ sẽ tìm được mình, nhưng không hiểu sao lòng càng hoảng hơn.

Có người hỏi:

- Sư huynh, đó là vùng đất mạo hiểm mà chúng ta sắp đi, hắn muốn làm gì?

Diệp Thanh lắc đầu nói:

- Không rõ, nhưng chắc có chuyện cần làm.

Vực ngoại giới rất lớn, có nhiều cường giả, bọn họ gặp gỡ cường giả kỳ quặc cũng là chuyện bình thường. Miễn không gặp loại giết người không chớp mắt thì không lo, bọn họ không chọc vào đối phương, sẽ không có nguy hiểm mạng sống.

Theo cuộc giao lưu vừa rồi, Diệp Thanh phát hiện tiền bối trước mắt tuy hình thể hù người nhưng nói chuyện toát ra sự quan tâm, chắc là người tốt chứ không phải loại ma đầu giết người như ngóe.

Lâm Phàm gầm lên:

- Mặc kệ ngươi có ở trong hay không, sẽ không cho ngươi cơ hội trốn trong vùng đất mạo hiểm này!

Hai tay hắn bấu vào vùng đất mạo hiểm, lực lượng từ đầu năm ngón tay hóa thành sợi tơ vươn xa.

- Lên!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiếng chấn động không dứt, nham thạch bên trên vùng đất mạo hiểm răng rắc vỡ ra cái khe, đá vụn bắn ra, vết rạn lan đi xa.

Trong vùng đất mạo hiểm.

Trên trời có đá to rơi đập xuống đất phát ra tiếng gầm rú.

Vùng đất mạo hiểm chấn động.

Bầy yêu thú lộn xộn, bạo động.

Dạ Trủng trợn mắt há hốc mồm ngẩng đầu:

- Không thể nào, chơi kiểu này?

Dạ Trủng sợ ngây người, cảm giác không còn chỗ trốn.

Dạ Trủng lại tự an ủi:

- Không thể nào! Đừng tự nhát mình, chắc chắn không sao, dân bản xứ không biết mình trốn ở bên trong, chỉ muốn hù mình thôi, đừng mắc mưu.

Vùng đất mạo hiểm hơi tối tăm đột nhiên có tia nắng chiếu vào xua tan bóng tối.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Có tiếng động vang bên tai không ngớt hành hạ trái tim Dạ Trủng.

Răng rắc!

Dạ Trủng há hốc mồm, mắt lồi ra.

Bầu trời nứt ra lỗ hổng, tia sáng chiếu vào càng lúc càng nhiều, cảm giác an toàn núp trong bóng tối đều bay biến hết.

Rầm!

Vách đá bên trên vùng đất mạo hiểm bị đôi tay tách ra.

- Để bản phong chủ nhìn xem núp ở đâu.

Một cái đầu thò vào khe nứt, đối với người khác thì cái đầu này hơi to.

Dạ Trủng co ro trong góc, không dám nhúc nhích:

- Bà nội nó, có cần hù người vậy không, gan của ta bé lắm!

Nếu biết trước sẽ chọc vào tồn tại khủng bố như vậy thì đánh chết gã cũng sẽ không đến.

Nhưng bây giờ nói gì cũng muộn màng, đã bị người truy sát rồi, hối hận gì nữa.

Khi Lâm Phàm bẻ vùng đất mạo hiểm ra thì nhóm người Diệp Thanh đã hóa đá.

Bọn họ chưa từng thấy ai bá đạo đến mức bẻ vùng đất mạo hiểm ra, lực lượng hùng vĩ tới mức nào, rất kinh người.

Các sư đệ, sư muội ngẩn ngơ:

- Sư huynh, khủng bố quá đi.

Bọn họ không hiểu thế giới của cường giả, mọi việc xảy ra hiện giờ như trong cổ tích.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua, không thấy Dạ Trủng:

- Ủa? Đúng là không có.

Dạ Trủng nhìn cái đầu to dần biến mất, thầm thở phào, sợ muốn ướt quần, cảm giác cái chết gần sát rất khó chịu.

Cái nóc trên đỉnh đầu Dạ Trủng bị xóc lên, giọng nói rùng rợn vọng vào.

- Tìm được rồi, thì ra ngươi thật sự trốn ở chỗ này, làm ta tìm mất công.

Lâm Phàm dúi đầu vào khe hở nhìn Dạ Trủng đã ngây người, nở nụ cười tự nhận là thân thiện.

Dạ Trủng ngẩng đầu, trong tầm mắt vốn sáng sủa nhưng thấy khuôn mặt của Lâm Phàm làm não gã hết vận chuyển, cảnh tượng xung quanh tối dần, yên tĩnh không tiếng động.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Hai tay Lâm Phàm bưng nóc vùng đất mạo hiểm lên.

Nóc nham thạch to bị ném ra xa, tro bụi mù mịt bốc lên.

Lâm Phàm nói:

- Đi ra, ngươi chạy giỏi lắm, làm bản phong chủ đuổi theo nhức đầu.

Dạ Trủng đờ đẫn, ngơ ngác, gã không chạy trốn ngay mà ngoan ngoãn ra khỏi vùng đất mạo hiểm, lơ lửng trên cao, người kiệt quệ.

Đám người Diệp Thanh thấy Dạ Trủng thì hơi bất ngờ, thật sự không ngờ có người trốn trong vùng đất mạo hiểm.

Lâm Phàm nói:

- Kẻ xâm nhập nhà ngươi hùng dũng lên được không? Người ta liều mạng còn ngươi bỏ chạy, mất mặt. Thôi không nói nhiều nữa, ngươi muốn chết như thế nào.

Dạ Trủng giơ tay lên:

- Chờ chút! Ca, hiểu lầm, thật sự hiểu lầm, có thể nghe kể chuyện của ta trước khi ta chết không? Có lẽ ca sẽ thay đổi thái độ với ta.

Chương 953: Dạ Trủng này không phải loại người đó

Lâm Phàm cười nhìn đối phương:

- Lại còn muốn mời người khác nghe kể chuyện?

Lâm Phàm không ngờ tên này muốn kể chuyện cho mình nghe, còn bảo nghe xong sẽ làm hắn thay đổi ấn tượng về gã.

Hiển nhiên câu chuyện này nghe rất hay.

Dạ Trủng vội nói:

- Ca, ta phải đính chính một chút, đây không phải chuyện kể mà là những gì trải qua trong cuộc đời của ta, ca nghe xong sẽ hiểu ngay ta không phải loại người như ca nghĩ.

Dạ Trủng rất hốt hoảng, sợ, gã sợ thật. Vốn tưởng có thể chạy thoát, nào ngờ tên này mũi thính như mũi chó, vậy mà cũng đuổi theo kịp.

Súc sinh, cầm thú, không chịu cho người niềm vui.

Lâm Phàm giơ tay lên, biến ra bàn đá, bên trên bày rượu.

Lâm Phàm ngồi xuống ghế đá, bưng ly rượu lên nhấp một ngụm.

Lâm Phàm mời gọi nhóm người Diệp Thanh:

- Gặp nhau là duyên phận, cùng ngồi nào.

Diệp Thanh bần thần không biết xảy ra chuyện gì, người núp trong vùng đất mạo hiểm bị hù đi ra này là ai? Xem biểu tình hình như rất sợ hãi vị tiền bối này.

Ngẫm lại cũng đúng, nóc vùng đất mạo hiểm bị xốc lên, thủ đoạn táo bạo như vậy đừng nói là đối phương, nếu là họ thì cũng bị hù hoang mang la sợ, bể gan vỡ mật.

Diệp Thanh ôm quyền cảm tạ, không từ chối:

- Đa tạ tiền bối khoản đãi, vãn bối từ chối thì bất kính.

Từ chối khỉ mốc, nếu để tiền bối cảm thấy không vui thì rất có thể một bàn tay đập họ dẹp lép, hoặc xé sợi.

Có sư muội nhát gan nói nhỏ:

- Sư huynh, ta sợ . . .

Cảnh Lâm Phàm bẻ ra vùng đất mạo hiểm cho đến nay còn rõ ràng trước mắt, khó thể quên.

Diệp Thanh nghiêm khắc răn dạy:

- Sư muội, cẩn thận lời nói. Tiền bối mời chúng ta là phúc của chúng ta, đừng không lễ phép.

Sợ cái gì? Chỉ có các ngươi sợ sao? Ta cũng sợ chết bỏ!

Dạ Trủng đứng đó như đứa trẻ bơ vơ, đôi mắt mờ mịt tràn ngập khủng hoảng.

Dạ Trủng không biết dân bản xứ này nghĩ sao, có chịu nghe gã kể chuyện không.

Trước lực lượng tuyệt đối nếu không chống cự được thì chỉ còn cách thổ lộ tình cảm, để đối phương hiểu rằng ta không giống những người đi trước, ta rất thân thiện.

Dạ Trủng không kiềm được hỏi:

- Ca, chuyện này . . .

Có cho kể chuyện không, nói một tiếng đi chứ!

Lâm Phàm đổ rượu đầy ly, mỉm cười nói:

- Ngươi có chuyện kể, bản phong chủ có rượu. Cho ngươi một nén nhang, mời bắt đầu biểu diễn, nếu diễn không hay sẽ chết. Mời.

Đám người Diệp Thanh đứng ngồi không yên, không dám nói lung tung.

Không khí hơi quái dị.

Diệp Thanh lờ mờ đoán ra người đứng đó bị tiền bối này truy sát, lên trời không đường, xuống đất không cửa, đã cùng đường, giờ muốn kể chuyện mong tìm được đường sống.

Tiền bối bình tĩnh cho đối phương cơ hội.

Nhưng cảm giác này rất quỷ dị, cho người áp lực to lớn.

Dạ Trủng thở phào, chỉ cần cho cơ hội tức là còn đường sống.

- Chắc ca cũng nhìn ra con người của ta không xấu đến . . .

Dạ Trủng hé môi định bắt đầu kể chuyện thì bị Lâm Phàm bất mãn giơ tay ngắt ngang.

- Ngươi làm sao vậy hả? Câu chuyện phải có đầu có đuôi, làm ơn giới thiệu sơ trước, tên tuổi, tu vi, trong nhà thế nào.

Dạ Trủng ngây người:

- Cái quái gì?

Gã nhủ thầm trong bụng đối phương nói cái quỷ gì, nghe không hiểu.

Nhưng Dạ Trủng vẫn gật đầu lia:

- Được được.

Mạng sống nằm trong tay người ta, Dạ Trủng đâu dám cãi cọ.

- Được rồi, bắt đầu lại. Ta tên Dạ Trủng, năm nay ba mươi lăm tuổi, tu vi Đế Thiên cảnh trung kỳ. Tình huống trong nhà hơi phức tạp, mẫu thân của ta là tỳ nữ, sinh ra không cao quý, luôn bị nhằm vào . . .

Lâm Phàm kêu ngừng:

- Chờ chút! Bản phong chủ bảo ngươi giới thiệu tình huống trong nhà thì tóm gọn một câu đủ rồi, đừng than khổ trước mặt bản phong chủ, sẽ không thêm điểm cho ngươi.

Dạ Trủng chớp chớp mắt, than khổ cái đầu! Ta chỉ muốn nói rõ ràng cho ngươi hiểu cuộc đời ta trải qua những gì, để ngươi nghe như chính mình trải qua.

Mà thôi, không muốn nghe thì không kể, nói nhiều lại gợi lên quá khứ đau lòng.

Diệp Thanh nhíu mày, cảm giác không thích hợp, Đế Thiên cảnh là cái quỷ gì?

Diệp Thanh nêu lên thắc mắc trong lòng:

- Tiền bối, hắn nói dối thì phải, ở đâu ra Đế Thiên cảnh?

Các sư đệ, sư muội cũng gật gù, bọn họ nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra Đế Thiên cảnh là cái quỷ gì.

Dạ Trủng nhìn đám người Diệp Thanh, hơi khinh thường. Nhà quê từ đâu ra, cảnh giới này mà cũng không biết. Nhưng ngẫm lại cũng đúng, cảnh giới như thế tựa như thần đối với dân bản xứ vực ngoại giới.

Vực ngoại giới cũng có tồn tại đặc biệt, Đế Thiên cảnh như gã bị dân bản xứ vực ngoại giới đánh mềm xương.

Lâm Phàm nói:

- Hắn không nói dối, có Đế Thiên cảnh, chẳng qua các ngươi không biết.

Đám người Diệp Thanh tinh thần run lên, cảm giác tiếp xúc thứ ghê gớm. Bọn họ vãnh tai lắng nghe, có lẽ cơ duyên đã đến, họ sắp được tiếp xúc bí mật người ta không biết.

- Trên Đạo cảnh là Đế Thiên cảnh, nhưng vực ngoại giới cao nhất chỉ có Đạo cảnh, cho nên các ngươi không biết cũng là lẽ thường.

Sau khi nghe tiền bối giải thích thì đám người Diệp Thanh mắt tròn mắt dẹt, miệng há to có thể nuốt gà con to cỡ nắm tay.

Ôi mợ, thì ra người ta không nói dối, chẳng qua kiến thức của họ ít ỏi, mất mặt.

Trên Đạo cảnh là Đế Thiên cảnh, lần đầu tiên nghe được, tăng thêm kiến thức rồi.

Lâm Phàm nói:

- Được rồi, tiếp tục, chú ý thời gian, một nén nhang qua rất mau.

Dạ Trủng gật đầu, tìm từ ngữ:

- Biết. Ca, không thổi phồng chứ ca thấy con người của ta thế nào? Chúng ta tạm không nói cái khác, ca nhìn cách ăn mặc, nhan sắc, khí chất, phong độ của ta xem, đương nhiên mấy thứ này của ta so sánh với ca thì như cỏ nhỏ và cây to, không thể sánh bằng, nhưng tóm lại ca ngắm thử xem?

Lâm Phàm sắc bén bình phẩm:

- Ừm, nhìn xa không giống người, nhìn gần thì đúng là người.

Dạ Trủng khen tới tấp:

- Ôi chao, ca thật là tuệ nhãn như đuốc, bội phục, thật sự phục lắm. Ca, ta nói thật, không khoác lác, đời này ta gặp rất nhiều người nhưng chưa từng thấy ai như ca. Bao gồm Chí Minh Thánh Viêm Đế chỉ là cục phân khi so với ca, không cùng đẳng cấp.

Dạ Trủng nói chân thành, biếm Chí Minh Thánh Viêm Đế không đáng một đồng, dường như gã không sợ bị sét đánh.

Đám người Diệp Thanh thộn mặt ra, cảm giác người này siêu vô sỉ, tuy toàn nói thật nhưng bên trong độn nhiều thành phần thổi phồng.

Lâm Phàm bật cười:

- Ha ha ha ha ha ha! Ngươi khéo nói lắm, không sợ Đại Đế bên ngươi nghe được, một bàn tay đập chết ngươi?

Dạ Trủng hào hứng nói dối không xé nháp:

- Ca đừng hiểu lầm, ta không phải hạng người ham sống sợ chết. Dạ Trủng này gì cũng sợ chứ không sợ chết, những gì vừa nói đều là lời tâm huyết.

Khi nói mình không sợ chết thì Dạ Trủng không chột dạ chút nào, nói y như thật.

- Tin ngươi mới lạ.

Lâm Phàm nhìn đối phương, hắn muốn xem thử Dạ Trủng có thể biểu diễn tiết mục gì.

Dạ Trủng nói:

- Ca, từng việc vừa rồi chắc cũng nhìn ra phẩm chất của ta phải không? Chí Minh Thánh Viêm Đế tuy là Đại Đế của ta nhưng tính ta không bao giờ nói dối, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy ca là biết ngay ca là người phi phàm, có khí chất rất khó tả toát ra từ thân hình khiến người tôn sùng của ca.

Lâm Phàm hỏi:

- Ha ha, thấy mệt chưa?

Hôm nay hắn chịu phục, kẻ xâm nhập này siêu vô sỉ, khiến người khinh thường tiếp xúc.

- Mệt? Ca, tuyệt đối không mệt, Dạ Trủng này toàn nói lời thật lòng. Hơn nữa ca ở trước mặt ta là thần tượng trong lòng, cao lớn vô cùng, sao ta thấy mệt được. Nếu ai nói mệt tức là không thật lòng. Ta chạy không phải vì sợ mà là không muốn đối địch với ca. Khi chưa thấy ca thì ta không có ý nghĩ này, nhưng gặp ca rồi, ta bị tư thái oai hùng của ca đánh trúng tâm hồn, có đánh chết ta cũng kiên quyết không chống lại ca! Chí Minh Thánh Viêm Đế ra lệnh chúng ta tiến đến, không thể không nghe theo, nhưng vì ca, ta thà chống đối mệnh lệnh của Đại Đế chứ không thể đánh với ca.

Nói đến điểm quan trọng thì cảm xúc của Dạ Trủng dao động hơi lớn.

Đám người Diệp Thanh quay sang ngó nhau, rất muốn nói rằng: Chúng ta đã học được bài học từ ngài rồi.

Bọn họ mới biết vì sống sót có thể vứt hết mặt mũi.

Đặc biệt là biểu tình, giọng nói đều đúng chỗ, nhuộm đẫm không khí.

Lâm Phàm chiêm nghiệm thật lâu, thầm thừa nhận mình có khí chất như gã nói:

- Nhà ngươi xem như nhân tài, không ngờ ngươi thật sự nhìn thấu điều ẩn chứa bên trong bản phong chủ, có bản lĩnh đấy, mắt không mù.

- Ca nói đúng, Dạ Trủng này dở cái gì chứ có tài xem người. Ca như đom đóm trong bóng đêm, rực rỡ, chói lòa, người khác không nhìn ra là vì mắt họ mù, ta nhận ra ngay điều ẩn chứa bên trong ca.

Dạ Trủng chưa bao giờ cảm thấy mình giỏi ăn nói như vậy, hôm nay trong sống chết hãi hùng đã làm gã nhìn thấu tất cả, hóa ra gã cũng biết cách nói năng.

- Thú vị, nghe một hồi làm bản phong chủ không muốn đánh chết ngươi, dù sao ngươi nằm trong số vài người ít ỏi nhìn thấu điều ẩn giấu bên trong bản phong chủ. Nhưng hai chân của ngươi chạy quá nhanh, làm bản phong chủ rất bất mãn.

Lâm Phàm trầm ngâm, không biết có nên đập chết tên này không.

Công nhận tên này có chút năng lực, hiếm ai có thể nhìn thấu điều ẩn giấu sâu bên trong hắn, gặp được một người như vậy rất hiếm hoi.

Phập!

Chưa nói vài câu đã thấy Dạ Trủng dứt khoát chặt hai chân của mình rồi đập nát nhừ, biểu tình tức giận nói:

- Hừ! Hai chân này thật đáng giận, dám chọc ca không vui, để nó lại làm gì! Không cần ca ra tay, để ta làm. Ca thấy như vậy được không?

Dạ Trủng xuống tay gọn gàng, không chần chừ.

- Ca đừng cho rằng ta đang nịnh ca, thật ra ta sớm gai mắt đôi chân này rồi, chạy nhanh như thế làm gì, suýt bỏ lỡ người như ca. Ta thề với trời, sau này ca là ca của ta, nếu ta dám có chút bất kính với ca thì không cần ca ra tay, trời giáng sét xuống, ngũ lôi oanh đỉnh cho ta thành tro luôn!

Ầm ầm!

Thiên địa chấn động.

Dạ Trủng vụt ngẩng đầu, lòng điên cuồng rít gào:

- Chết tiệt! Ta không phải người của vực ngoại giới mà vẫn bị trời phạt.

Chương 954: Đôi chân đã vô dụng đối với người như ta

Lâm Phàm không nói chuyện, hắn trầm tư, đầu ngón tay ma sát ly rượu.

Dạ Trủng bất chấp lời thề, gã dè dặt nhìn Lâm Phàm.

Đã nói nhiều đến vậy, chắc sẽ không muốn giết mình nữa đâu?

Lúc này rất yên lặng.

Qua thật lâu sau.

Lâm Phàm mở miệng nói:

- Nhà ngươi có chút thú vị.

Tên này có đầu óc nhanh nhạy.

Dạ Trủng cười ruồi:

- Có thể khiến ca cảm giác thú vị là vinh hạnh của ta.

Gã sợ chết.

Khi cái chết đến, gã chỉ muốn vứt hết mặt mũi, làm trò cho đối phương vui vẻ sau đó tha mạng cho gã.

Làm Dạ Trủng bất ngờ là thuận miệng nói một câu đã hình thành lời thề.

Vực ngoại giới có lời thề, dễ xúc phát ra.

Nghĩa là về sau Dạ Trủng không thể cuồng trước mặt dân bản xứ này nữa.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Rất biết cách nói chuyện.

Tên này có thể sống đến bây giờ cũng hợp lý.

Dạ Trủng nói:

- Ta không đồng ý với ca, cái gì gọi là biết cách nói chuyện? Ta toàn nói lời tâm huyết, thật lòng thật dạ, không hề lừa gạt. Nếu ca không tin thì ta sẽ lấy cái chết chứng minh!

Lâm Phàm muốn đùa giỡn Dạ Trủng:

- Vậy à, thế thì chết cho bản phong chủ xem.

Tên này là người có dục vọng muốn sống mãnh liệt nhất mà Lâm Phàm từng gặp, đầu óc không ngốc, thông minh hơn mấy người không có dục vọng muốn sống lại còn đần.

Dạ Trủng ngây người:

- A?

Gã dùng ngữ điệu nặng nề nhuộm đẫm không khí, nào ngờ đối phương tin thật.

Nếu gã chết thì cố gắng lúc trước chẳng phải là đều uổng phí?

Đầu óc Dạ Trủng nhanh nhạy, tích tắc nghĩ ra ngay cái cớ:

- Ca, ta biết ca không nói đùa, nhưng ta chưa thể chết bây giờ. Từ khi gặp ca thì ta nhận ra ý nghĩ cuộc sống của mình. Lần này là Chí Minh Thánh Viêm Đế mệnh lệnh chúng ta tiến đến, chúng ta thất bại, chắc chắn sẽ có lần sau, nên ta phải sống! Đương nhiên không sống vì mình mà vì ca, ta phải ngăn cản sự hung ác của Đại Đế, chờ mọi việc kết thúc rồi thì không cần ca nói, ta sẽ tự mình chết cho ca xem!

Đám người Diệp Thanh phục sát đất.

Bọn họ chứng kiến sự việc từ đầu đến giờ, cũng biết người trước mắt là kẻ xâm nhập, thực lực rất mạnh, vậy mà bị tiền bối hù sợ teo tim.

Người này nói chuyện hơi ghê tởm, tóm lại bọn họ nghe muốn ói.

Có sư đệ hỏi nhỏ:

- Sư huynh, sao ta thấy kẻ xâm nhập không xấu xa mà còn hơi tội nghiệp?

Sư đệ cảm giác như vậy, kẻ xâm nhập đâu hung hãn gì, đặc biệt xem tình hình hiện giờ tội hết sức.

Diệp Thanh rất muốn nói các ngươi thì biết gì, kẻ xâm nhập rất khủng bố.

Nhưng gã không nói ra câu này được, vì có cùng cảm giác như sư đệ.

Nếu không ai tin hãy nhìn tình huống trước mắt.

Kẻ xâm nhập này thật tội nghiệp, tự chặt đứt hai chân, đáng thương van xin đối phương đừng giết mình.

Dạ Trủng nhìn Lâm Phàm bằng cặp mắt cún long lanh như đang nói: Ta nói thật, tất cả đều là lời tâm huyết, đừng không tin ta.

Bộp!

Lâm Phàm đứng lên, bước trong hư không đi tới trước mặt Dạ Trủng, vươn tay vỗ vào mặt đối phương:

- Nhà ngươi có chút thú vị, khéo ăn nói. Chúc mừng ngươi, ngươi khiến bản phong chủ rất vừa lòng, xem như kẻ xâm nhập duy nhất có thể sống sót từ tay bản phong chủ.

Dạ Trủng reo lên:

- Oa!

Sau đó gã hưng phấn nói:

- Ca vừa lòng tức là sự thừa nhận dành cho ta, được sống trong tay ca chứng minh ta còn có giá trị! Sau này ta sẽ càng yêu quý mạng sống của mình, vì là ca ban cho mạng sống này, trừ ca ra không ai được lấy đi!

Lâm Phàm phất tay, không kiên nhẫn nói:

- Lăn, lăn đi, càng nói càng buồn nôn.

Phải công nhận tên này là nhân tài.

Lâm Phàm không muốn giết nhân tài, sẽ giảm bớt nhiều thú vị. Hắn không ngờ đối phương thề với trời, điều này khá thú vị.

Có hành vi quấy rối là sẽ gặp trời phạt.

Hắn là phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông, nếu Chí Minh Thánh Viêm Đế có ý đồ với Viêm Hoa tông tức là dính líu đến

hắn. Nếu Dạ Trủng khoanh tay đứng nhìn hoặc không thông báo cho biết thì sẽ bị trời phạt.

Với khao khát muốn sống của gã thì không thể nào phớt lờ chuyện này được, giữ gã lại cũng là lựa chọn tốt.

- Vâng!

Dạ Trủng khom người, hai tay bấu mông của mình.

Lâm Phàm kinh ngạc hỏi:

- Ngươi làm gì?

Diễn xiếc à?

- Ca bảo ta lăn thì ta không thể đi, huống chi ta đang không có chân, thêm nữa chân đã không cần thiết với người như ta, nếu có chân tức là ta không tôn trọng ca. Thôi ta lăn đây, ca giữ gìn sức khỏe, sau này ta sẽ thường đến thăm ca.

Dạ Trủng nói xong như quả bóng lăn xa, tốc độ càng lúc càng nhanh, cuối cùng biến mất không bóng dáng.

Lâm Phàm nhìn thật lâu sau thốt ra hai chữ:

- Nhân tài.

Lâm Phàm đã gặp rất nhiều người, nhưng hiếm đụng phải mẫu người như vậy, rất hiếm hoi, khá lắm, biết mạng sống quan trọng biết bao là việc tốt.

Diệp Thanh luôn không nói chuyện bỗng lên tiếng:

- Tiền bối, chúng ta còn có chuyện gì không?

Bọn họ đã ở chỗ này thật lâu, mắt thấy sự việc đã giải quyết, Diệp Thanh muốn mang các sư đệ, sư muội rời đi.

- Hết rồi.

Lâm Phàm đi ra vì truy tìm đối phương, hiện tại giải quyết xong xuôi thì không cần ở đây lâu hơn.

- Gặp nhau xem như duyên phận, tặng các ngươi mấy viên đan dược này.

Ngẫu nhiên được người gọi là tiền bối cũng hay, tặng một viên đan dược cho mỗi người chẳng đáng gì. Đối với Lâm Phàm thì đan dược là phế thải, khi nào thèm thì lấy ra nhai như ăn kẹo.

Đan dược tỏa mùi thơm nồng, nhìn liền biết không phải loại thông thường.

Hít hà!

Có đệ tử không kiềm được tò mò đặt đan dược gần chót mũi hít hà, lộ vẻ mặt thỏa mãn.

Diệp Thanh liếc bọn họ một cái.

Tay gã cầm đan dược hơi run:

- Tiền bối, chúng ta nào dám nhận đan dược quý trọng như vậy, huống chi chúng ta không làm chuyện gì cho tiền bối.

Diệp Thanh không ngốc, dược lực của đan dược này rất mạnh, đệ tử như bọn họ không có tư cách nhận.

- Quý trọng? Không quý trọng, cho ngươi nhấm nháp thử, với bản phong chủ thì đây là kẹo, ngẫu nhiên nhai thôi.

Lâm Phàm nắm một mớ đan dược từ trong trữ vật giới chỉ ra, không quan trọng chất lượng đan dược thế nào, nhét nguyên nắm vào miệng.

Diệp Thanh trợn mắt há hốc mồm.

Muốn chết, phá sản kinh!

Lần đầu tiên gã thấy có người một hơi ăn nhiều đan dược như vậy, xem phẩm chất đều không tệ, chắc chắn không phải đan dược bình thường, đối với bọn họ thì đây là đan thần.

- Được rồi, tạm biệt, các tiểu bối chú ý an toàn!

Lâm Phàm không nói nhiều nữa, dứt khoát rời đi.

Diệp Thanh thở phào:

- Phù, lần này chúng ta đã gặp được người tốt.

Đúng vậy, ban đầu bị giữ lại làm Diệp Thanh lo âu sợ hãi, lỡ đối phương muốn giết bọn họ thì không có đường chống cự.

May mắn đối phương không giết bọn họ, ngược lại cho họ thấy cảnh tượng mở rộng tầm mắt, lúc đi còn tặng đan dược, đúng là người tốt.

- Sư huynh, tiền bối kia có tu vi gì nhỉ? Sao ta có cảm giác khủng bố quá.

- Đúng rồi, trên Đạo cảnh thật sự là Đế Thiên cảnh sao?

Bọn họ lao nhao hỏi nhiều vấn đề toàn xoay quanh thứ mới mẻ vừa gặp.

Diệp Thanh nghiêm túc nói:

- Tốt rồi, đừng hỏi nhiều như vậy, tiền bối cho đan dược, nhớ trân trọng.

Gã là sư huynh, phải tạo dựng uy nghiêm.

Các sư đệ, sư muội có hỏi nhiều không phải thói quen tốt khi đi ra ngoài, đôi khi hỏi nhiều quá sẽ mất mạng.

Có sư đệ hỏi:

- Sư huynh, vậy bây giờ chúng ta còn vào vùng đất mạo hiểm không?

Vùng đất mạo hiểm đã bị tiền bối xóc nóc, với thực lực và kiến thức của họ chưa từng tưởng tượng đến cách làm này.

- Vào chứ, sao không vào. Bây giờ thì tiện hơn nhiều, vùng đất mạo hiểm bị tiền bối lật tung, chúng ta có thể từ phía trên nhìn xuống, vị trí tốt nhất tìm trân bảo, còn không cần đối kháng với yêu thú. Nhưng các ngươi đừng tưởng rằng vậy là thoải mái, ta mang các ngươi đi ra vì rèn luyện các ngươi, sẽ tuyển chọn yêu thú làm đối thủ của các ngươi.

Diệp Thanh là sư huynh tốt, rất quan tâm các sư đệ, sư muội, chú ý rèn luyện bọn họ.

Vừa tìm được thứ tốt vừa rèn luyện bản thân, cớ sao không làm?

Phương xa.

Dạ Trủng lăn xa thật xa, dù đối phương không đuổi theo gã vẫn không dám dừng lại.

Có thể sống sót đã là kỳ tích, vì gã nói nhiều cũng chưa chắc thay đổi được gì, khi cường giả muốn giết một người chẳng cần nghe đối phương tâng bốc cao đến đâu.

Làm gã bất ngờ là dân bản xứ kia . . .

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Trời nổi sấm sét.

- Xin lỗi! Là ca, không phải dân bản xứ!

Dù chỉ nghĩ trong lòng cũng phải kính trọng? Thế này là không có nhân quyền!

- Phù, rốt cuộc an toàn, sắp đứng tim luôn.

Dạ Trủng lăn thật lâu sau cuối cùng ngừng lại. Gã nhìn đôi chân vẫn đang chảy máu, mới rồi trực tiếp chặt đứt chân tuy rất đau nhưng vì mạng nhỏ, gã phải nhịn.

- Tự phục mình quá, lúc ấy sao mà có quyết đoán như vậy.

Xong việc ngẫm lại Dạ Trủng tự phục mình, cực kỳ dứt khoát, một hơi chặt hai chân, nếu là trước kia thì gã không có can đảm như vậy.

Lực lượng đang chảy trong người, thịt ở phần chân cụt mấp máy mọc ra nhiều miếng thịt non, sau đó hai chân lại mọc ra.

- Cảm giác còn sống thật tuyệt vời!

Có lẽ chỉ có mình gã sống sót, người khác đều chết hết rồi.

- Ca, vì hai chân của ta, chúng ta cố gắng sau này ít gặp!

Dạ Trủng rất muốn tự tát mình, phút cuối rời đi còn miệng tiện làm gì, đi nói hai chân đã vô dụng với gã, lần sau gặp ca sẽ phải nhanh chóng chặt đứt hai chân.

Dạ Trủng tưởng tượng sau này nếu gặp mặt sẽ là bầu không khí máu me.

Chương 955: Oa Oa rất đau lòng

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm đã trở về.

Lữ Khải Minh báo cáo tình huống:

- Sư huynh, xác chết người kia còn ở chỗ cũ, chúng ta đã giữ lại, những cái xác khác thì chôn hết rồi.

Vòng ngoài tông môn chôn nhiều xác chết.

Lữ Khải Minh phát hiện các sư đệ, sư muội rất gan dạ, trước kia thấy cảnh máu me này sẽ run sợ, giờ thì quen tay quen mắt, cũng rất chú trọng xác chết kẻ địch, tuyệt đối không bỏ sót một miếng thịt nào.

- Ừm.

Lâm Phàm đi tới trước mặt Hạ Lệ, gã vẫn đứng đó.

- Nhà ngươi không tệ, tiếc rằng dù thực lực khá tốt lại không phải nhân tài, ngươi kém xa Dạ Trủng, chết cũng là chuyện thường.

Lâm Phàm đào hố, vùi xác đối phương vào, sau đó cắm trường thương trên mộ, hút một cọng cỏ gần đó gieo trồng quanh mộ.

Lữ Khải Minh khó hiểu nên muốn hỏi rõ ra:

- Sư huynh, trồng một cọng cỏ có ý nghĩa gì sao?

Ở bên sư huynh có thể học được nhiều điều.

Lâm Phàm vỗ tay, cười nói:

- Sư đệ không hiểu, ý nghĩa đơn giản là chống đối ta đều đã mọc cỏ dài trên mộ.

Giải quyết xong xuôi, việc sau đó giao cho bọn họ làm, lâu rồi không rút thăm trúng thưởng, đột nhiên thấy lòng rạo rực muốn rút thăm.

Lữ Khải Minh ngẫm nghĩ, hơi ngộ ra:

- À, thì ra là vậy, sư đệ hiểu rồi.

Gã nhớ kỹ cách làm của sư huynh, sau này có thể tham khảo.

Lâm Phàm hỏi:

- Sư đệ, trước kia ta đã cảm nhận có hơi thở kỳ diệu quấn quanh người của ngươi, có phải ngươi có cơ duyên nào?

Khi vực ngoại giới chưa dung hợp là Lâm Phàm đã cảm giác được, khi đó chưa rõ rệt, giờ mới phát hiện hơi thường xuyên.

Lâm Phàm không biết loại hơi thở này là sao, trước kia chưa thấy qua.

Lữ Khải Minh ngây người, sau đó lắc đầu nói:

- A? Làm gì có chứ sư huynh, ta luôn ở trong tông môn, chưa bao giờ được kỳ ngộ.

- Kỳ lạ.

Lâm Phàm không hiểu thấu, Lữ sư đệ đúng là chưa đi ra tông môn, tuyệt đối không gặp cơ duyên gì.

Thôi kệ, không nghĩ ra thì dẹp.

Lữ Khải Minh thấy sư huynh định về sơn phong, gã chợt nhớ một việc nên lôi ra hỏi:

- Sư huynh trong thời gian này sẽ không ra ngoài nữa hả?

Lâm Phàm hỏi lại:

- Không rõ lắm, nhưng sẽ ở trong tông môn một lúc, có chuyện gì không?

Lữ Khải Minh nói:

- Các sư đệ, sư muội muốn tổ chức cuộc tỉ võ, định mời sư huynh đến xem.

Các sư đệ, sư muội muốn cho sư huynh thấy sự cố gắng của họ.

Trong tông môn giàu có như vậy, được đan dược nhiều vô tận thêm vào, nếu tu vi không nâng cao được thì còn ngu hơn heo.

Tất cả đều là sư huynh mang đến, cho nên bọn họ muốn sư huynh xem thành quả của mình.

- Ưm, hãy tổ chức thường xuyên, về phần ta thì chưa biết chắc có rảnh không, nếu có thời gian thì sẽ đi xem.

Lâm Phàm nói xong bước đi.

Hắn đang nghĩ đến kẻ xâm nhập.

Lúc đánh nhau với Hạ Lệ, được đối phương cho biết thiếu Không Gian Thần Trụ dẫn đến đường hầm không gian mất ổn định, sẽ chết người.

Trên Đế Thiên cảnh là Thế Giới cảnh.

Nếu xuất hiện Thế Giới cảnh thì tu vi hiện giờ của Lâm Phàm không đủ ứng đối.

Nhưng vậy cũng hay, được đánh một trận với cường giả, dù bị đối phương đánh nhừ tử thì hắn muốn nhất là cảm giác sung sướng kia.

Khi Lâm Phàm đến Vô Địch phong, từ xa đã thấy Thanh Oa ngồi xổm chờ, khuôn mặt xanh lè trông thấy hắn liền cười tươi như hoa.

- Chủ nhân!!!

Thanh Oa dài giọng, đạp chân sau nhảy lên cao, chân sau và chân trước duỗi thẳng trên không trung, muốn lao vào vòng tay của Lâm Phàm.

Giơ tay tát.

Bóng đen bay cái vèo dính vách đá bên cạnh.

Thanh Oa giang bốn chân, ngẹo cổ, người từ từ trượt xuống vách đá.

Rơi xuống đất rồi nó lật người lại, tinh thần phơi phới.

Thanh Oa khóc nói:

- Chủ nhân, Oa Oa rất nhớ chủ nhân!

Tuy bị đánh nhưng nó không cáu, trong tình huống hiện giờ đừng nói đánh nó, dù bị nhục nhã, vũ nhục cũng không sao cả.

Thanh Oa cực kỳ giật mình, không tin nổi, kẻ bỏ mạng mang đến bất ngờ quá lớn cho nó.

Nói giết liền giết Đế Thiên cảnh, miễn thương lượng.

Sau này mạng nhỏ của con ếch như nó toàn dựa vào kẻ bỏ mạng.

Quan hệ giữa một ếch và một người cần lôi kéo lại, trước kia nó tự cho rằng chẳng cần dựa vào ai cũng có thể trở về đỉnh cao, với tình huống hiện giờ thì không thể mơ cao quá. Nếu được kẻ bỏ mạng che chở thì đời ếch của nó rất an toàn.

Lâm Phàm nhìn Thanh Oa:

- Có việc thì nói, đừng động tay động chân.

Cái con này không thành thật.

- Chủ nhân, cái này không gọi là động tay động chân, đấy là Oa Oa nhớ chủ nhân. Lúc nãy chiến đấu làm Oa Oa sợ muốn khóc, chủ nhân xem này.

Thanh Oa dứt khoát lấy quan tài nhỏ ra:

- Oa Oa đã chuẩn bị sẵn rồi, nếu chủ nhân không đánh lại thì Oa Oa cũng không muốn sống tạm, nguyện cùng chủ nhân rời đi, làm bạn bên chủ nhân.

Nói đến chỗ đau lòng, Thanh Oa khó khăn nặn ra hai giọt lệ.

Lâm Phàm nói:

- Đừng ghê tởm nữa, tưởng ta không nhìn thấu trong bụng của ngươi sao?

Hắn đã nhìn thấu Thanh Oa, nếu thật sự tin nó mới là đồ khùng.

- Chủ nhân nói vậy là không tin tưởng Oa Oa! Oa Oa trung thành hết lòng hết dạ với chủ nhân, còn nhớ không? Ở vùng đất mạo hiểm Vạn Quật, Oa Oa vì sớm đoán tụ với chủ nhân mà liều mạng tu luyện, cuối cùng mới được gặp lại chủ nhân. Thiên địa làm chứng cho tấm lòng của Oa Oa!

Thanh Oa ngồi xổm tại chỗ, giơ chân trước lau khóe mắt như muốn khóc, khó khăn nặn hai giọt nước mắt ếch.

Lâm Phàm nhìn Thanh Oa:

- Ngươi nói thật cho ta biết, có phải ngươi sợ không? Kẻ xâm nhập đến, có lẽ người quen của ngươi cũng đến? Nếu đúng vậy thì ngươi không cần lo, ngươi là ếch của ta, ai dám đụng vào ngươi? Đúng không nào?

Hắn nhìn thoáng qua là có thể xuyên thấu quần lót của ếch, mợ nó, ra vẻ đáng thương vì muốn tìm che chở.

Thanh Oa co giật:

- Oa, chủ nhân nói lời này khiến Oa Oa quá cảm động. Sao Oa Oa có thể để chủ nhân gặp nạn được, nếu kẻ thù đến thì Oa Oa sẽ tự vận, không cho chủ nhân chịu chút tổn thương. Nếu chủ nhân bị thương thì Oa Oa vô cùng đau lòng.

Biểu cảm của Thanh Oa phong phú, nước mắt rơi như mưa, vì cảm động.

Lâm Phàm không rảnh tám nhảm với Thanh Oa, hắn bận rộn:

- Tự đi chơi đi.

- Chủ nhân đi vui vẻ.

Thanh Oa nhìn theo Lâm Phàm khuất xa, thở phào nhẹ nhõm.

Nguy hiểm quá, nó phải chấm điểm lại từ đầu về kẻ bỏ mạng.

- Nhưng kỳ lạ, kẻ bỏ mạng rõ ràng chỉ là Đạo cảnh đỉnh mà sao bộc phát ra thực lực mạnh còn hơn Đế Thiên cảnh, vô lý.

Thanh Oa nghĩ nát óc cũng không hiểu chuyện này là sao.

Lúc trước có Đế Thiên cảnh đỉnh, cách biệt ba tiểu cảnh giới, một đại cảnh giới.

Dù là thiên tài cũng không thể khiêu chiến như vậy.

Lá bùa khinh thường nói:

- Ha ha, súc sinh da xanh, hôm nay đã thấy rõ bộ mặt thật của ngươi. Vì sống sót có thể nói những lời buồn nôn nhất, ngươi còn

muốn mặt hay không?

Thanh Oa tức giận quát:

- Câm mồm! Nhà ngươi treo sau lưng ta, không cần phải làm gì, nếu ta chết thì ngươi cũng chôn cùng. Ta là ân nhân cứu mạng của ngươi, thái độ đó là sao?

Thanh Oa rất giận, không biết ai nuôi ra lá bùa nữa, rất đáng giận.

Còn bảo là thiên địa hình thành ra nó, đúng là gặp quỷ.

Nếu thiên địa mà tạo ra nó thì chẳng khác nào mắt bị mù.

Mật thất.

Lâm Phàm đẩy mở cửa đá lấy Tam Hoàng kiếm ra cắm ngược dưới đất.

- Trùm Tam Thanh trên trời linh thiêng, Lâm Phàm này đối xử không tệ với các ngươi, xin cho một cơ hội.

Lần này hắn chuẩn bị sẵn sàng, đã lâu không rút thăm trúng thưởng, chắc tích lũy đủ vận may rồi.

Lâm Phàm nhủ thầm:

- Liên tục rút một trăm lần.

Hắn không có lựa chọn nào khác, phải liều một phen, chắc sẽ ra nhiều thứ tốt.

[Tiêu hao một ngàn vạn điểm.

Rút được hồng kim rút thăm trúng thưởng: Đa tạ ghé thăm, cố gắng lần sau.]

Giai đoạn trước không được gì là chuyện rất bình thường, phía sau vẫn còn cơ hội.

- Nào, để ta xem ngươi muốn nuốt bao nhiêu điểm của ta mới chịu ói ra vài thứ!

Lâm Phàm không tin, cũng tức bể phổi.

Kim cương rút thăm trúng thưởng không hố như vậy.

Một ngàn vạn điểm thành bọt nước.

Vực ngoại giới.

Tinh Hải Vực.

Nơi này có phong cảnh đặc biệt, mỗi khi đến buổi tối là mây trời giăng đầy ánh sao nhấp nháy như biển sao.

Trong Tinh Hải Vực đột nhiên có một luồng sáng đen lao xuống, nó kéo cái đuôi dài, rực cháy ngọn lửa đen làm tầng mây xung quanh bị bốc hơi.

- Đó là cái gì?

Trong Tinh Hải Vực có rất nhiều thế lực.

Các đệ tử của những thế lực ngước đầu lên, không biết thứ bay vụt qua bầu trời là cái gì.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Luồng sáng đen đập xuống mặt đất làm bụi mù bốc lên che kín trời.

Từng vòng sóng xung kích lan tràn bốn phương tám hướng.

Sơn mạch, cây cối đều bị phá hủy.

Một tòa tông môn cách nơi này rất gần.

- Cái gì!?

Người trong tông môn phản ứng lại, nhanh chóng chống cự, màn sáng bao phủ quanh người.

Nhưng tất cả tan rã trước sóng xung kích, đại trận hộ tông tan vỡ trong chớp mắt.

Ầm ầm!

Chấn động không ngừng, người trong Tinh Hải Vực dều cảm nhận được dao động này.

Sắc trời tối dần, có màn đen bao phủ bầu trời, một vầng trăng đỏ quái dị treo trên cao, từng đốm huyết quang chiếu xuống bao trùm đất đai.

Vị trí va chạm đã hình thành hố sâu, có một tảng đá to thủng lỗ chỗ cắm ngược trong hố.

Răng rắc!

Đã to vỡ nát, mấy bóng người xuất hiện, bọn họ mặc trường bào màu đen có hoa văn đỏ máu.

Một người móc bình thủy tinh màu đen từ trong trường bào ra.

Chất lỏng sóng sánh trong thủy tinh hình thành vòng xoáy.

Răng rắc!

Thủy tinh vỡ nát, chất lỏng ở bên trong chảy ra, thấm vào mặt đất.

Mặt đất biến đen, lan nhanh, có từng làn khói đen bốc hơi.

Cỏ cây hoa lá còn sót lại thoáng chốc héo úa.

- Ha ha ha ha ha ha!

- Thật tuyệt, là địa điểm tốt nhất dành cho quỷ.

Chương 956: Có món nợ phải đền

- Tổ cha nó!

- Ra đi!

- Bà nội nó!

- Ta muốn đánh người!

Trong mật thất.

Lâm Phàm giơ chân đá bay Tam Hoàng kiếm.

Không may là chân đá vào phần mũi kiếm nên chân phải đứt ngọt xớt, xương trắng hếu lòi ra, máu chảy ròng ròng.

- Mợ nó, ta đã đắc tội với ai?

Lâm Phàm nhức đầu, một ngàn vạn điểm, liên tục rút một trăm lần rồi rút được mấy thứ quỷ quái này.

- Hộc!

Lâm Phàm thở hồng hộc nhìn ba thanh kiếm bị đá ngã lăn dưới đất. Hắn lặng im, suy nghĩ rất nhiều, lại gần cầm Tam Hoàng kiếm cắm lại.

- Xin lỗi, là lỗi của ta, ta không nên đá bay. Trùm Tam Thanh, Lâm Phàm này không phải loại người quê quá hóa khùng, mới rồi là chân phải mất kiểm soát.

Rút thăm trúng thưởng, diệu không thể tả.

Tế bái trùm Tam Thanh, huyền diệu khó giải thích, không thể quá càn rỡ, nếu không thì vận rủi đầy mình, tiêu hết điểm chưa chắc rút được thứ tốt.

Nhưng hắn muốn điên.

Một ngàn vạn điểm.

Nhìn xem hắn rút được gì?

Đan dược.

Công pháp bình thường.

Binh khí tàm tạm.

Những thứ này có lẽ là đồ tốt với người khác, nhưng là rác với Lâm Phàm, hắn chỉ muốn chết cho rồi.

Lâm Phàm quê quá hóa giận, hăm dọa:

- Người khôn không nói tiếng lóng, trùm Tam Thanh, ta cho các ngươi cơ hội cuối cùng, nếu vẫn không rút trúng thứ tốt thì các ngươi có tin là ta chết trước mặt các ngươi không?

Một ngàn vạn điểm không phải gió to thổi tới, là hắn dựa vào đôi tay đập từng tên một kiếm về.

Đế Thiên cảnh chỉ có cỡ ba mươi vạn điểm, phải chém giết ba mươi mấy người mới đủ một ngàn vạn.

Cho đến bây giờ Lâm Phàm chỉ giết ba Đế Thiên cảnh, còn bị hắn thả chạy một tên, ngẫm lại hắn một đường đi tới chịu bao nhiêu cực khổ.

Hắn còn phải nuôi cả gia đình nữa, áp lực rất lớn.

Lâm Phàm mặc niệm:

- Liên tục rút một trăm lần.

Hắn không phục, không cam tâm.

Bỏ một ngàn vạn điểm vào đã thành bọt nước, lặp lại lần thứ hai, hắn không tin không được thứ tốt.

Trước kia rút thăm dưới loại kim cương, liên tục rút một trăm lần có thể rút được thứ tốt.

Còn bây giờ thì sao?

Ném điểm vào không nổi lên bọt nước, khiến người quá tuyệt vọng.

[Tiêu hao một ngàn vạn điểm.]

Lâm Phàm trơ mắt nhìn số điểm mình đổ mồ hôi sôi nước mắt

tích góp bị hồng kim rút thăm trúng thưởng đáng ghét há mồm máu nuốt chửng.

Không nói chuyện, yên lặng chờ đợi.

Hồng kim rút thăm trúng thưởng, từ lúc nó xuất hiện đến bây giờ Lâm Phàm ít khi sử dụng, chủ yếu là vì rút một lần mất mười vạn điểm, rút lắt nhắt sẽ không lấy được thứ tốt, liên tục rút thì mới rút được thứ khiến mình vừa lòng.

Đan dược.

Binh khí.

Công pháp.

Và một số thứ kỳ lạ khác.

Nhưng đều không phải thứ hắn cần.

Rào rào!

Lâm Phàm không nói chuyện, nhìn ba thanh kiếm cắm ngược ở chỗ đó, sao cứ cảm thấy thật chói mắt.

- Đây là muốn buộc người đến đường cùng. Lâm Phàm này nói được thì làm được, chưa bao giờ lừa ai.

Lâm Phàm đứng dậy, keng một tiếng rút kiếm Thái Hoàng lên đặt ngang cổ.

- Xem như các ngươi giỏi, hãy xem ta chết trước mặt các ngươi như thế nào!

Xoẹt phập!

Một kiếm giải quyết mình, ngã cái rầm xuống đất.

Mười giây sau.

Lâm Phàm tỉnh lại, tinh khí thần đến đỉnh, trạng thái phục hồi bình tĩnh, bất mãn gì cũng tan biến, hắn không thấy tức giận vì không rút được thứ tốt.

- Chỉ có hai ngàn vạn mà muốn rút được thứ tốt, hồng kim rút thăm trúng thưởng cũng không có gì lạ.

Tự xử xong trạng thái của hắn tốt lên, tâm thái cũng bình tĩnh lại.

Lâm Phàm búng mũi kiếm, búng giọt máu dính trên kiếm bay đi.

Lại cắm kiếm xuống.

- Trùm Tam Thanh, mới rồi tâm ma nảy sinh, ta lúc ấy không phải ta thật sự, chúng ta làm lại, dù không rút được thứ tốt cũng không trách các ngươi.

Lâm Phàm mặc niệm:

- Liên tục rút một trăm lần.

[Tiêu hao một ngàn vạn điểm.

Rút thăm hồng kim: Chúc mừng rút trúng thẻ thăng cấp công pháp thần giai (có thể chỉ định một môn công pháp tăng lên đến thần giai)]

Không sai.

Khởi đầu tốt đẹp.

Hắn tu luyện công pháp tạp nhưng đều là ngạnh công, công pháp quan trọng nhất thì toàn là phẩm chất thấp, nên có thẻ thăng cấp công pháp là rất quan trọng.

[Rút thăm hồng kim: Chúc mừng rút trúng thẻ thăng cấp công pháp thần giai.]

- Rất tốt.

Không ngờ khởi đầu tốt đẹp một lần rồi lại đụng tới nữa.

Tuy không phải buff cấp vĩnh hằng nhưng làm người không thể quá tham lam, hắn không tham lam chút nào, bình tĩnh đối mặt những chuyện này.

Trống.

Trống.

Hắn không hoảng, rút thăm trúng thưởng vốn là như vậy, có thứ tốt thì cũng có khi không được gì.

[Rút thăm hồng kim: Chúc mừng rút trúng thẻ thăng cấp công pháp tiên giai.]

Trời ạ.

Lâm Phàm ngây người, hắn biết vận may đã đến nhưng không ngờ hên đến thế, muốn cản lại cũng không được.

Lâm Phàm thầm rít gào trong lòng:

- Cho một buff vĩnh hằng nào!

Đã lâu không ra buff, hắn rất nhớ. Nhưng không thể mơ xa, nếu không có cũng chẳng sao, về sau vẫn có cơ hội.

Trống.

Trống.

Trống.

Dường như hắn đã dùng hết vận may.

[Rút thăm hồng kim: Chúc mừng rút trúng buff cấp vĩnh hằng có món nợ phải đền.]

Lâm Phàm ngây ra, không xem hiểu ý nghĩa của buff này, về mặt chữ thì dễ hiểu nhưng hắn không tưởng tượng tác dụng của nó là gì.

[Có món nợ phải đền: Buff mang tính tự động cưỡng ép, khi ai đó làm ra việc gì không tốt với ký chủ là sẽ gánh nợ nần, có thể tùy cơ cướp lại thứ đối phương nợ.]

- Không hiểu.

Tuy có thuyết minh nhưng Lâm Phàm vẫn hoang mang, không rõ buff này là thế nào.

Thôi kệ, có còn hơn không.

Siêu may mắn, lần thứ ba liên tục rút trăm lần đã rút được nhiều thứ tốt.

- Ha ha ha ha ha ha!

Lâm Phàm cười bước tới gần Tam Hoàng kiếm:

- Trùm Tam Thanh, bái các ngươi tuyệt đối không sai. Ngẫm lại Lâm Phàm này lưu lạc tha hương, trừ các ngươi sẽ giúp ta ra thì còn ai chịu giúp? Thôi không nói nữa, nói nhiều rất giả tạo.

- Thăng cấp!

Lâm Phàm dùng ngay thẻ thăng cấp công pháp, phải tăng Thất Thần Thiên Pháp lên.

- Ưm.

Lâm Phàm dùng hết thẻ thăng cấp công pháp mà mình có, lực lượng mạnh mẽ ngưng tụ trong thân thể, chuẩn bị tùy thời bùng nổ.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

- Ôi mợ, dữ dội vậy sao?

Lâm Phàm không ngờ tăng hai môn công pháp lên đẳng cấp tiên giai sẽ bộc phát ra lực lượng to lớn đến vậy, làm hắn ngạc nhiên vô cùng.

Lấy Lâm Phàm làm trung tâm, vẫn xung lực khuếch tán ra.

Nguyên Vô Địch phong rung rinh.

- Chuyện gì xảy ra?

Các đệ tử Vô Địch phong ngạc nhiên, không biết xảy ra chuyện gì.

Lữ Khải Minh thì rất rõ ràng, gã trấn áp các sư đệ, sư muội đừng hốt hoảng, gã biết đây là sư huynh gây ra.

- Lợi hại, tu vi của sư huynh lại tiến bộ.

Lòng kính nể của Lữ Khải Minh dành cho sư huynh dâng trào như sông biển, kéo dài không dứt.

. . .

- Môn công pháp Thất Thần Thiên Pháp này nếu có thể lên thêm một bậc thì sẽ rất mạnh, phát triển vô hạn.

Lâm Phàm cảm nhận lực lượng trong người, tế bào bắt đầu cắn nuốt sức mạnh chuyển hóa thành nội tình.

Nội tình Đạo cảnh của hắn bây giờ siêu khổng lồ, muốn lên đến Đế Thiên cảnh còn phải đi chặng đường dài thênh thang.

Nhưng điều này cũng đại biểu hắn có khả năng vô hạn, hắn có thể vượt cấp chiến đấu đập nát đối phương vì mỗi lần thăng cấp toàn là chồng nội tình lên đến đỉnh.

Với nội tình của hắn hiện giờ có thể cho không biết bao nhiêu người thăng cấp lên Đế Thiên cảnh.

Kỳ Thú phong.

Nơi ở của Thú Nhạc trưởng lão, một trong các trưởng lão của Viêm Hoa tông.

Trong nhà.

Thú Nhạc trưởng lão đang tu luyện, chợt tinh thần rung lên, huyết mạch liền nhau rung động.

Thú Nhạc trưởng lão ngước đầu lên, một ngọn đèn luôn đặt trên thớt lập lòe đốm lửa như tùy thời vụt tắt.

- Nhi ơi!

Thú Nhạc trưởng lão vội thoát khỏi trạng thái tu luyện, tay che cạnh ngọn nến.

Đây là đèn sinh mệnh của nhi tử, được Thú Nhạc trưởng lão tự tay tạo ra.

Đèn tắt, nhi chết.

Giờ ánh nến lập lòe đã nói lên nhi của lão đang rất nguy hiểm, rất có thể sắp chết.

Nhi của lão cũng là một trong phong chủ của Viêm Hoa tông.

Thú Tiểu Sơn.

Đệ tử tông môn không biết phong chủ của Thần Thú phong là nhi tử của lão, họ luôn cho rằng gã là đệ tử thân truyền của Thú Nhạc trưởng lão.

Đương nhiên tông chủ và nhóm sư huynh biết bí mật kia.

Mặt Thú Nhạc trưởng lão đỏ ửng, há mồm phun tinh huyết

nhuộm đỏ ngọn đèn.

Xèo xèo xèo!

Máu hòa vào, bị nuốt chửng.

Thú Nhạc trưởng lão kêu lên:

- Nhi, có nghe được không?

Không có đáp lại.

Thú Nhạc trưởng lão lần nữa phun tinh huyết, mặt tái nhợt, tinh khí thần giảm thấp nhiều.

- Nhi ơi!

Từ đèn sinh mệnh phát ra tiếng nói lúc ngừng lúc nối, hơi hoảng loạn:

- Phụ thân, cứu mạng! Nhi ở Tinh Hải Vực!

Sau đó không còn tiếng động.

- Tinh Hải Vực?

Thú Nhạc trưởng lão ngây người, nơi đó hình như cách Nguyên Tổ vực rất xa, lão không ngờ hài nhi của mình sẽ đi nơi xa như thế.

Thú Nhạc trưởng lão cố gắng liên lạc nhưng trong ngọn đèn sinh mệnh không có tiếng trả lời.

Chỉ có một khả năng, đó là chỗ hài nhi ở đã bị ngăn cách hoàn toàn.

Thú Nhạc trưởng lão lặng im giây lát, nuốt vài viên đan dược ổn định hơi thở, đẩy mở cửa phòng, bước ra ngoài.

Một con Tri Tri Điểu bay lượn trên trời, một phần tin tức rơi xuống.

- Tinh Hải Vực bị vật thể chưa biết va chạm, không còn trời xanh, các thế lực lớn bị hủy, không người sống sót, đã thành một mảnh quỷ vực.

Đọc nội dung này, người Thú Nhạc trưởng lão lảo đảo suýt té xuống đất chết ngất. Nhưng lão gắng đứng vững, bước đi nhanh hơn.

Tri Tri Điểu rải rác giới vực truyền bá tin tức.

Khi mọi người đọc nội dung đều run lẩy bẩy.

Tinh Hải Vực, giới vực lớn vậy mà chìm trong hắc ám.

Thiên hạ kinh.

Bọn họ biết đây là kẻ xâm nhập làm.

Có người hận, có người giận, nhưng không ai dám đi.

Két két!

Lâm Phàm đẩy mở cửa đá, đứng trên đỉnh núi hít sâu một hơi.

- Không khí thật là tươi mát!

Tuyệt vời, tâm tình vui sướng.

Rút thăm trúng thưởng không uổng phí.

Nội tình còn thiếu chút nữa.

Nhanh, rất nhanh sẽ đến Đế Thiên cảnh.

Lữ Khải Minh bước nhanh đến:

- Sư huynh, Thú Nhạc trưởng lão muốn gặp sư huynh, rất gấp!

Lâm Phàm sửng sốt:

- A?

Hắn và Thú Nhạc trưởng lão không tiếp xúc nhiều, trưởng lão này khá điệu thấp, không giống nhóm Hỏa Dung trưởng lão suốt ngày xòe tay lấy đồ của hắn.

- Mời vào đi.

Tuy hắn không biết có chuyện gì nhưng có thể chờ xem tình huống.

Chương 957: Nhiều người chạy có khí thế

Thú Nhạc trưởng lão vội vàng đến, nhìn từ xa có thể thấy sắc mặt lo rầu cỡ nào.

Giọng nói phát ra từ đèn sinh mệnh đã làm lão hoảng hốt, chỉ có cách duy nhất là tìm Lâm Phàm.

Tuy lão là trưởng lão của Viêm Hoa tông nhưng sau khi vực ngoại giới dung hợp, lão hiểu rõ cách biệt về thực lực. Với thực lực của lão mà muốn đi tìm nhi tử là vô vọng, có lẽ chưa đến nơi đã chết ở nửa đường.

- Lâm phong chủ, có chuyện muốn nhờ!

Người chưa đến trước mặt đã bối rối nhờ vả.

Lâm Phàm nhủ thầm:

- Trời, lại không có chuyện tốt.

Quả nhiên, không ra thì thôi, vừa bước ra là đụng chuyện ngay.

Không được, phải từ chối, bản phong chủ không phải đội viên cứu hỏa.

Thú Nhạc trưởng lão sắp đến trước mặt Lâm Phàm thì bị vướng chân vào cục đá nhỏ nhô lên.

- Lâm phong chủ . . .

Thú Nhạc định tới gần nhờ vả Lâm phong chủ nhưng bỗng nhào tới trước, hai đầu gối quỳ trước mặt hắn, hai tay đụng vào giày của hắn.

Lâm Phàm ngây người:

- Cái này . . .

Làm sao ngờ được Thú Nhạc trưởng lão chưa nói gì đã quỳ trước mặt, bảo hắn làm sao từ chối này?

Lữ Khải Minh cũng bất ngờ:

- Việc này . . .

Gã không ngờ Thú Nhạc trưởng lão sẽ quỳ trước mặt sư huynh.

Không phải thấy lạ vì cá tính của Thú Nhạc trưởng lão cương cường, mà vì lão là sư đệ của lão sư, nói sao cũng không nên quỳ trước mặt đồ nhi của sư huynh, không thì mặt mũi của Thiên Tu trưởng lão biết đút vào đây? Nếu thấy cảnh này sẽ nghĩ sao?

Thú Nhạc trưởng lão cũng hóa đá. Sao quỳ xuống rồi? Không thể được, nếu bị Thiên Tu sư huynh thấy sẽ ăn mắng.

Thú Nhạc trưởng lão đang định đứng dậy thì Lâm Phàm vươn tay vội dìu lão lên:

- Trưởng lão làm lễ lớn như vậy là quá nặng, có chuyện gì thì chúng ta từ từ nói, đừng làm vậy. Trưởng lão là sư đệ của lão sư của ta, nếu để lão sư nhìn thấy sẽ rất thất vọng với ta.

Lâm Phàm buông tiếng thở dài, không đợi Thú Nhạc trưởng lão nói gì đã nói tiếp:

- Thôi, trưởng lão hành lễ lớn như vậy mà ta còn từ chối thì kỳ cục. Có gì cứ nói ra, miễn ta có thể làm được tuyệt đối không từ chối.

Hắn biết làm sao bây giờ, Thú Nhạc trưởng lão chưa nói rõ ra đã quỳ xuống.

May mắn hắn nhanh tay nhanh mắt, nếu như bị lão sư trông thấy thì khó giải thích. Nhưng buộc trưởng lão làm đến mức này chắc chắn không phải việc nhỏ.

Kỳ lạ, trưởng lão luôn ở trong tông môn, sư huynh đối xử với lão rất tốt, sao lão gặp rắc rối gì được? Không đoán ra, có vấn đề.

Thú Nhạc trưởng lão cố gắng giải thích:

- Lâm phong chủ, mới rồi sơ sẩy bị sẫy chân.

Lâm Phàm cười nói:

- Tốt, lý do này tốt, đúng rồi, bị sẫy chân. Không sao, may mắn tốc độ của ta nhanh, không ai thấy, Thú Nhạc trưởng lão không cần lo cho ta.

Câu giải thích này khiến hắn nhìn cao đối phương, sao trước kia

không phát hiện trừ lão sư ra các sư đệ dưới tay của lão sư còn có người hiểu lý lẽ như vậy.

Tốt, tốt lắm.

Thú Nhạc trưởng lão câm nín, muốn giải thích kỹ hơn nhưng nhớ đến nhi tử bị kẹt trong vùng đất mạo hiểm là tim lão đau nhói.

Bị hiểu lầm nhưng lão không giải thích, quỳ thì quỳ, miễn cho nhi tử trở về thì có quỳ cũng chẳng sao.

Lâm Phàm hỏi:

- Thú Nhạc trưởng lão, ngày thường trưởng lão ở Kỳ Thú phong không ra ngoài, đã xảy ra chuyện gì mà khiến trưởng lão vội vã như vậy?

Trưởng lão tông môn trừ một số khá sống động ra, mấy trưởng lão khác sinh hoạt điệu thấp vô cùng.

Thú Nhạc trưởng lão rất hiếm lộ mặt, trừ đôi khi thấy bóng người ra cơ bản không tiếp xúc nhiều.

Thú Nhạc nhìn Lâm Phàm, tích lũy tình cảm.

Lão có một nhi tử, vốn muốn cho nhi tử tranh cướp vị trí tông chủ. Sau đó Lâm Phàm ngang trời xuất hiện, trấn áp mọi người, càng được sư huynh xem trọng, nên lão kêu nhi tử yên phận làm phong chủ, về sau trở thành trưởng lão phụ trợ cho Lâm Phàm là được.

Chúng ta không tranh.

Bởi vậy, Thú Nhạc trưởng lão ru rú trong Kỳ Thú phong, hiếm khi bước ra ngoài.

Thú Nhạc trưởng lão sốt ruột như lửa cháy đến nơi:

- Lâm phong chủ, làm ơn cứu nhi tử của ta!

Mỗi giây là giày vò lão sâu thêm.

Lâm Phàm sửng sốt, khó hiểu hỏi:

- Cứu ai?

Theo hắn biết thì trưởng lão trong tông môn toàn là nam giới độc thân.

Lữ Khải Minh cũng bất ngờ nhìn trưởng lão. Trước kia gã là đệ tử bình thường nhưng cũng hiểu đôi chút tình hình trong tông môn, các trưởng lão vì phát triển tông môn nên vứt bỏ tình cảm nhi nữ.

Lâm Phàm hỏi:

- Nhi tử của trưởng lão là ai?

- Thần Thú phong, Thú Tiểu Sơn.

Khi Thú Nhạc trưởng lão nói ra cái tên thì Lâm Phàm và Lữ Khải Minh xoe tròn mắt.

Cái tên bề ngoài khờ ngốc đó là nhi tử của Thú Nhạc trưởng lão?

Thú Nhạc trưởng lão sốt ruột nói:

- Lâm phong chủ, chuyện này nói ra dài dòng, nhưng hắn đúng là nhi tử của ta. Ta mới nhận được tin Tinh Hải Vực đã trở thành quỷ vực, nhi tử của ta còn ở bên trong, chưa chết. Ta vốn định tự mình đi, nhưng tu vi của ta dù có đi cũng không làm được gì, nên cầu xin Lâm phong chủ giúp giùm, sau này có phải làm trâu làm ngựa ta cũng không than một tiếng!

Lữ Khải Minh luôn suy nghĩ về chuyện của Thú Nhạc trưởng lão, khi biết Thú Tiểu Sơn là nhi tử của trưởng lão thì gã đã hiểu.

Hèn gì trước kia Thú Nhạc trưởng lão tốt với Thú Tiểu Sơn đến thế, hóa ra là có lý do.

Nhưng không ai biết chuyện này, chắc còn ẩn khuất gì ở trong.

- Tinh Hải Vực trở thành quỷ vực?

Lâm Phàm bận rút thăm trúng thưởng trong mật thất nên chưa biết chuyện này.

Thú Nhạc trưởng lão nhanh chóng lấy ra bản tin Tri Tri Điểu.

Lâm Phàm đọc, hơi sững sờ, hắn không ngờ sẽ biến thành như vậy.

Tinh Hải Vực cách hơi xa nhưng dù gì là giới vực lớn, nơi đó có nhiều thế lực lớn. Giờ Tinh Hải Vực biến thành như vậy chắc liên quan đến kẻ xâm nhập.

Không có việc của Thú Nhạc trưởng lão thì tạm thời Lâm Phàm

sẽ không nhúng tay vào, nhưng trưởng lão đã xin nhờ thì hắn phải hỏi một tiếng.

Hơn nữa cái quỳ vừa rồi là chân thân, lễ quá lớn.

Lâm Phàm hỏi:

- Ừ, được rồi, nói sao thì hắn cũng là sư đệ của ta, nếu đã gặp nguy hiểm thì ta không thể khoanh tay ngồi nhìn. Nhưng Tinh Hải Vực lớn như vậy, ta làm sao tìm được?

Thú Nhạc trưởng lão lấy đèn sinh mệnh ra:

- Lâm phong chủ, đây là đèn sinh mệnh của hắn, nó sẽ chỉ dẫn cho Lâm phong chủ.

Thứ này khá hiếm lạ, tông môn không cần dùng, Thú Nhạc trưởng lão lo cho Thú Tiểu Sơn nên tự tay chế tạo.

- Được rồi, yên tâm, ta sẽ tự mình đi ngay bây giờ, có thể chống chọi tới khi ta đến hay không phải xem tạo hóa của chính hắn.

Lỡ như số của đối phương ngắn ngủi, khi hắn đến thì đã buông xuôi hai tay, kết quả khiến người bất đắc dĩ.

Thú Nhạc trưởng lão không nói chuyện, lòng thầm cầu nguyện.

Nhi ơi, mạnh mẽ lên, cố chống chọi.

- Đi trước, yên tâm đi.

Dứt lời, Lâm Phàm bay lên trời, biến mất trong tông môn.

Thú Nhạc trưởng lão thở phào:

- Phù.

Tuy chưa thấy kết quả nhưng Lâm phong chủ đã lên đường nói lên có hy vọng.

Lữ Khải Minh trợn to mắt hỏi:

- Thú Nhạc trưởng lão, trưởng lão có hài nhi tử bao giờ?

Hơi kinh người, nếu Thú Nhạc trưởng lão không tự nói ra thì Lữ Khải Minh không tin được.

Thú Nhạc trưởng lão buông tiếng thở dài:

- Ài, nói thì rất dài dòng.

Sau đó Thú Nhạc trưởng lão ngậm miệng không nói tiếp.

Lữ Khải Minh thầm rít gào:

- Dù dài dòng cũng kể đi chứ! Không nói ra thì ai biết có dài dòng hay không?

Tinh Hải Vực.

Tốc độ của Lâm Phàm siêu nhanh, phá vỡ tốc độ trung bình. Khi xuyên qua hắn nghi ngờ phải chăng đã đụng vào sông dài thời gian, đương nhiên đó chỉ là suy đoán thoáng qua của hắn.

Lâm Phàm thấy bên dưới có người, tụ thành từng nhóm từ Tinh Hải Vực đi ra ngoài, dù cách rất xa vẫn thấy rõ hình tượng chật vật của họ.

Lâm Phàm từ trên cao đáp xuống, thấy vẻ mặt đám người khủng hoảng, hình như bị cái gì làm cho sợ hãi, như chim sợ cành cong.

Lâm Phàm hỏi:

- Này, các ngươi trốn ra từ Tinh Hải Vực?

Nhìn bộ dạng của đám người này thì chắc không nhầm lẫn được.

- Là cái gì hù bọn họ sợ đến mức này? Thú vị.

Nói sao thì Tinh Hải Vực là giới vực lớn, cường giả ở bên trong nhiều như mây, không thiếu cường giả Đạo cảnh đỉnh. Dù có bị kẻ xâm nhập đánh hội đồng cũng không đến mức thảm như vậy chứ.

- A!

Tiếng nói của Lâm Phàm làm bọn họ sợ run bắn người, sau đó bỏ chạy càng nhanh hơn.

Bọn họ không muốn nói chuyện với ai, dường như chậm chân sẽ xảy ra chuyện lớn.

Lâm Phàm cau mày, không thân thiện vậy sao? Hỏi thăm tình huống thôi mà bị cả đám lơ đẹp, thật là không lễ phép.

Có một lão nhân ở trong đám người khủng hoảng nói:

- Người trẻ tuổi, nhanh chóng chạy đi, đừng vào Tinh Hải Vực! Chỗ đó rất nguy hiểm, kinh khủng khiếp lắm!

Tu vi của lão không cao nhưng cũng cỡ Đại Thánh cảnh, nhìn bộ dạng của lão bây giờ đâu còn phong thái của Đại Thánh cảnh, trông như nạn dân chạy nạn.

Lâm Phàm hỏi:

- Bản phong chủ biết, nhưng lão có thể nói cho bản phong chủ rằng nguy hiểm như thế nào không?

Lão nhân lắc đầu, trong mắt tràn ngập tuyệt vọng:

- Người trẻ tuổi, đừng hỏi ta, ta cũng không biết, siêu khủng bố.

Lâm Phàm muốn đánh người:

- Lão không biết thì sao nói là khủng bố?

Lão nhân này hài thật, nói chuyện mâu thuẫn trước sau.

Lão nhân sửng sốt nói:

- Ta không biết, thấy bọn họ bỏ chạy, la lên khủng bố nên ta chạy theo.

Câu trả lời làm Lâm Phàm câm nín.

Người ta chạy nên lão cũng hùa theo chạy, người ta nói khủng bố, lão bắt chước nói khủng bố.

Nhìn đám người này xem, chạy vắt giò lên cổ, tiếc nuối mình không mọc thêm nhiều chân.

Hỏi đám người này sẽ không được thông tin gì, mọi thứ phải dựa vào chính mình.

Lâm Phàm không hỏi nhiều, lao đi xa.

Lão nhân không nỡ nhìn thanh niên trai tráng mất mạng sống:

- Người trẻ tuổi, đừng tìm đường chết, mau cùng chúng ta chạy thôi, Tinh Hải Vực đã tiêu rồi!

Nào ngờ người trẻ tuổi này cứng đầu như thế, quyết không quay đầu lại.

- Ài, mọi người đều nói khủng bố thì chắc là thật. Thôi bỏ, không nghe người ta khuyên sẽ mất mạng. Này, các ngươi chờ ta với! Cùng nhau chạy, nhiều người chạy có khí thế hơn!

Lão nhân cắm cổ chạy theo đám đông, tuy lão không thấy có thứ gì khủng bố nhưng tình cảnh kia hù sợ lão.

Chốc lát sau.

Lâm Phàm từ trên cao đáp xuống, nhìn tình huống trước mắt làm hắn ngây người.

- Cái chuyện . . . quái quỷ gì đây?

Chương 958: Lại đang điên cuồng thăm dò ta

Lâm Phàm ngước đầu.

Bầu trời có màu xanh biếc.

Hắn tiến lên một bước, đạp vào Tinh Hải Vực.

Lần nữa ngước đầu lên, trời đen thui, ngôi sao quái dị tỏa ánh sáng tối tăm.

- Không thể nào, biến thiên cũng không chơi kiểu như vậy chứ.

Lâm Phàm lùi lại một bước, rời khỏi phạm vi Tinh Hải Vực, hắn nhìn lên trời lại cúi đầu suy tư.

Tình huống của Tinh Hải Vực làm sao ra thế này được?

Hắn không hiểu.

Là người làm?

Không thể nào.

Dù là Đế Thiên cảnh cũng không có bản lĩnh chuyển đổi trời trăng của cả giới vực.

Lâm Phàm từng tự cảm nhận uy thế của Đế Thiên cảnh, tuy cường đại nhưng không đến trình độ đó.

Đế vương thiên địa, đạo tắc vào người, giơ tay nhấc chân mang theo uy năng to lớn.

Nhưng muốn chuyển đổi trời trăng thì chưa đủ, còn kém xa thật xa.

Lâm Phàm bất mãn:

- Xem ra phải vào sâu mới biết Tinh Hải Vực đã xảy ra chuyện gì, ác thật, chuyển đổi nguyên giới vực thành bộ dáng này, nếu thêm vài người nữa thì toàn bộ vực ngoại giới không đủ cho các ngươi ở.

Kẻ xâm nhập khác tuy hung tàn nhưng dùng hai tay đánh người, còn kẻ xâm nhập buông xuống Tinh Hải Vực thì cực kỳ tàn nhẫn, thi triển công kích phạm vi rộng biến vực ngoại giới thành như vậy, hoàn toàn không cho ai đường sống.

- Thôi, bản phong chủ chống mắt xem có thủ đoạn gì.

Lâm Phàm không nghĩ nhiều nữa, cất bước đi vào.

Luồng gió âm thổi tới lạnh thấu xương, dường như mỗi chân lông đều mở rộng vì gió âm, hút khí lạnh vào.

Tầm mắt dần tối xuống, một mảnh xám xịt, có thể thấy rõ cảnh tượng trước mắt nhưng cho cảm giác rất âm u khủng bố, dường như có sinh vật đáng sợ núp trong bóng tối.

Lâm Phàm ngồi xổm xuống, ngón tay sờ mặt đất:

- Đất cũng đổi màu đen, không mang chút sự sống.

Cảm ứng đất đai.

Có đặc tính này thêm vào sẽ cảm nhận lòng đất có vật sống hay không, nhưng Lâm Phàm sờ soạng, trong phạm vi cảm giác không có hơi thở sự sống, đã thành vùng đất chết.

Lâm Phàm tức giận mắng:

- Là đồ khốn nạn nào phá hoại môi trường đẹp đẽ ra nông nỗi này? Chó chết!

Mỗi người có trách nhiệm bảo vệ môi trường.

Lúc hắn chiến đấu tuy có sức phá hoại kinh người, bình thường đánh lòng đất phun trào dung nham, nhưng đó là dục hỏa trọng sinh, có thể cho mặt đất tái sinh rực rỡ hơn, đâu như bây giờ, hoàn toàn là hủy hoại một mảnh đất.

- Nơi này cho người ta cảm giác rất khó chịu.

Lâm Phàm cảm giác tình huống ở đây hơi giống với bên nàng treo cổ, nhưng có chút khác.

Nơi này cực kỳ âm u, không khí cấp thấp, có thể hù dọa một số người gan bé, nhưng muốn làm hắn đứng tim thì còn lâu.

Đèn sinh mệnh chỉ dẫn phương hướng.

Lâm Phàm cảm giác nơi này khá thú vị:

- Thôi, vốn định tra xét kỹ hơn nhưng còn có chuyện, tạm thời không phí thời gian với các ngươi, đợi cứu người ra rồi mới quay lại xử các ngươi.

Lâm Phàm bước đi về phía xa.

Dù hắn đi bộ nhưng tốc độ siêu nhanh, chớp mắt biến mất tại chỗ, khi lại xuất hiện đã ở nơi xa tít.

Gió tà thổi trên cánh đồng hoang vu, tiếng cười âm u văng vẳng trong không khí, tiếng cười lúc ngừng lúc nối.

Lâm Phàm không biết nên nói cái gì:

- Cái tên này chạy giỏi thật, vào nơi sâu nhất Tinh Hải Vực.

Công nhận vận may của tên này khá tốt, đi ra tôi luyện mà sống sót được là có bản lĩnh.

Nhìn phong chủ hiện giờ xem.

Đạo sư đệ có thê tử, nhi tử, không có theo đuổi gì.

Vạn sư đệ chỉ có thê tử nhưng cũng không còn ham muốn gì khác.

Từ hai trường hợp này cho hắn hiểu một đạo lý rằng nữ nhân sẽ mài mòn đấu chí.

Nhưng tình huống như vậy cũng tốt.

Tông môn chỉ cần một người bận rộn là tốt rồi, không cần nhiều người cùng bận rộn.

Có được thân bất tử, về sau muốn chết cũng khó khăn, nếu quá rảnh thì sẽ nổi điên mất.

Rào rào!

Phương xa có tiếng nước chảy.

- Không ngờ còn có một ao nước, vừa lúc rửa mặt rồi đi tiếp.

Lâm Phàm đi tới trước, nhưng thấy lạ là thứ gì mới tạo thành tình cảnh như vậy được?

Không Gian Thần Trụ có thể mở ra đường hầm cho kẻ xâm nhập đến.

Lâm Phàm tin có bảo bối nào đó có thể sửa đổi hoàn cảnh một giới vực, chuyển đổi rất hoàn mỹ, có cảm giác âm u, thích hợp một số giống loài sinh sống.

Lâm Phàm không ngốc, sinh mệnh ở thứ nguyên nào thông minh nhất?

Chắc chắn là nhân tài thế kỷ hai mươi mốt rồi.

Người kiếp trước nhận internet tiêm nhiễm tất nhiên hiểu nhiều điều.

- Chỗ khác đều tối tăm, mặt đất đen như cục than, còn nước này thì trong veo.

Lâm Phàm cười, ngồi xổm xuống, vốc nước rửa mặt.

Đang lúc hắn rửa mặt thì mặt hồ dao động, có bóng đen từ trong nước từ từ nhô lên.

Lâm Phàm ngước đầu, giữa mặt hồ phẳng lặng.

Lâm Phàm cúi đầu xuống, một khuôn mặt mạnh thò lên từ hồ nước.

Mái tóc đen, mặt tái nhợt sắp mục rữa, không có tròng mắt, há khoang miệng đen ngòm như muốn nuốt chửng Lâm Phàm.

Người bình thường thấy cảnh này thì sẽ sợ đến quay đầu bỏ chạy.

- Đừng phá, bản phong chủ không tìm ngươi.

Lâm Phàm ngoắc ngón tay khuấy nước, sóng gợn lăn tăn, sau đó vốc nước súc miệng.

Ngây người giây lát.

Phải nói là khuôn mặt trong hồ hóa đá, giây sau biến mất.

Một đôi tay trắng bệch từ từ thò ra khỏi mặt nước, móng tay đen phối hợp cánh tay trắng nhợt khiến người sợ hãi.

Nhiệt độ không khí bỗng giảm xuống, lạnh lẽo thấu xương.

Bộp!

Lâm Phàm chộp cánh tay trắng xanh, ngữ điệu hơi nghiêm túc nói:

- Ta nói rồi, đừng phá.

Năm ngón tay trắng xanh bỗng chộp cổ tay Lâm Phàm rồi thả lỏng.

- A?

Lâm Phàm cảm nhận lực lượng kỳ lạ, cúi đầu thì thấy năm dấu tay in trên cổ tay.

Lâm Phàm suy tư:

- Cách làm hơi quen thuộc.

Để lại dấu tay có nghĩa là dù hắn đến đâu nó cũng theo tới?

- Thú vị, ra đây cho ta xem là thứ gì!

Lâm Phàm hơi gồng sức, có cảm giác cánh tay bị xé rách. Hắn giơ cao cánh tay nhưng không thấy thân thể như trong tưởng tượng.

Trên không trung là cánh tay bị xé rách, miệng vết thương chảy ra chất lỏng màu đen nhỏ giọt xuống mặt nước.

Oong!

Mặt nước khuếch tán sóng gợn.

Nước vốn trong veo không ngừng nhuộm đen, dường như hắc ám tối tăm buông xuống, hoàn toàn bao phủ mặt hồ, không thấy một chút gì.

Giọng nói âm u phát ra từ hồ nước:

- Ta sẽ luôn ở bên cạnh ngươi.

- Ngươi hơi quá đáng, ngươi quá yếu ớt, bản phong chủ không muốn làm thịt ngươi nhưng cứ muốn được nước lấn tới phải không? Đành vậy.

Lâm Phàm không muốn dùng thủ đoạn thô bạo, hắn lấy Thiên Hà Vương Đỉnh ra, ném lên trời.

Lực hút mãnh liệt phát ra, nước đen hình thành vòi rồng bay vào trong Thiên Hà Vương Đỉnh.

- A?

Dường như tồn tại trong hồ bị bất ngờ.

Rất nhanh, hồ màu đen cạn khô.

Với thực lực của Lâm Phàm điều khiển Thiên Hà Vương Đỉnh thì đừng nói ao nước, dù là nước vô tận cũng phải cạn khô.

Một con tinh quái xoe tròn mắt đứng giữa hồ, nó đưa mắt nhìn quanh.

Nước biến mất hết.

Nó vô địch, không thể bị tiêu diệt khi ở trong nước, không ngờ nước là chỗ dựa duy nhất đã biến mất.

Bộp!

Tinh quái cứng ngắc quay đầu.

Rắc rắc!

Tròng mắt phản chiếu sinh linh trước mắt.

Bùm!

Bóng đen phóng lớn trong tầm mắt tinh quái, khi nó có cảm nhận thì đầu đã xoay tròn bảy trăm hai mươi độ.

Lâm Phàm rất tức giận:

- Bản phong chủ đã cho ngươi cơ hội sống nhưng ngươi không quý trọng, tự nói xem ngươi có tiện không?

Nếu người ta có cơ hội này thì không biết mừng cỡ nào, tinh quái ngược lại điên cuồng thăm dò trước mặt hắn.

Hồ bị rút hết nước rồi nó còn làm bộ làm tịch xoay cổ phát ra tiếng xương kêu răng rắc.

Tính hù dọa ai?

Tinh quái hé môi:

- Ngươi . . .

Sau đó bị đối phương tát cái bốp, trời đất quay cuồng.

Rầm!

Lâm Phàm đá nó lăn quay, ức chế tiến lên giẫm đạp, sức mạnh mỗi cái đạp tuy không mạnh nhưng rất đau.

Tinh quái gào rú thảm thiết.

Lâm Phàm không nói chuyện, một tay xách tinh quái lên để sát mặt, tát bốp bốp hai bên gò má nó.

Sau trận no đòn, tinh quái thở ra nhiều, hít vào ít.

- Nói, ngươi là thứ gì?

Đến nay Lâm Phàm chưa rõ ràng mấy con này là cái gì.

Tuyệt đối không phải quỷ như hắn đã biết, nó có thực thể, có dấu hiệu sự sống.

Tinh quái ngơ ngác, từ lúc ban đầu đến bây giờ diễn ra quá nhanh, nó không phản ứng lại.

Có nhiều người đi ngang qua mặt hồ. Có người cảnh giác trốn ngay, có người bị nó hành hạ đến chết.

Nhưng tình huống này rất bất ngờ, nó không kịp nghĩ nhiều.

Tinh quái nhủ thầm:

- Phải suy nghĩ kỹ trước khi trả lời.

Xảy ra cảnh làm nó bất ngờ hơn.

Lâm Phàm ném nó xuống đất, một chân giẫm lên:

- Thôi bỏ, nhà ngươi chỉ làm lãng phí thời gian.

Bẹp!

Vang tiếng hét thảm, thân thể của tinh quái nát thành vài mảnh rồi hóa thành đoàn khói đen biến mất trong bóng tối.

Điểm vào tay.

Rác rưởi, chỉ cỡ Đại Thánh cảnh.

Lâm Phàm chợt thắc mắc kêu lên:

- Ủa?

Theo hắn biết thì kẻ xâm nhập thấp nhất đều là Đạo cảnh, sao con này chỉ cỡ Đại Thánh cảnh?

Không lẽ là sinh vật mang theo?

Rất có thể.

Lâm Phàm không rảnh ở lại đây lâu, hắn rời khỏi nơi không quá thân thiện này.

- Cảm giác rất kỳ quái.

Dọc đường Lâm Phàm đi phát hiện Tinh Hải Vực rất quái dị, không thấy một người sống nào, cũng không thấy một con yêu thú.

Lâm Phàm cảm giác trong bóng tối xung quanh có các cặp mắt nhìn mình chằm chằm, hình như đang chờ đợi cái gì.

Hắn lấy đèn sinh mệnh ra, lao nhanh đi theo chỉ dẫn.

Hắn không có thời gian hao phí ở nơi này, ao nước mà còn giấu nguy cơ thì còn chốn nào an toàn?

Có người ngồi xổm ở phía xa, xem hình thể là đứa bé, nó đưa lưng về phía Lâm Phàm, chắc đang vẽ bậy dưới đất.

Lâm Phàm cười nói:

- Ha ha, đứa bé thật ham chơi.

Xem như gặp được người.

Chương 916: Xin hãy giữ bản thân

Bốn phía tối tăm, cho người cảm giác âm u khủng bố.

Lâm Phàm không thường trải qua cảnh như vậy, nhưng đã thấy nhiều trong phim ảnh kiếp trước.

Trong lòng Lâm Phàm suy nghĩ nhiều khả năng.

Có lẽ khi quay đầu lại khuôn mặt của đứa bé siêu đáng sợ.

Đến gần đứa bé, bên tai nghe âm thanh như có người đang hát, giọng non nớt, nghe là biết phát ra từ miệng đứa bé.

Lâm Phàm đứng sau lưng đối phương:

- Bạn nhỏ, ngươi ngồi một mình vẽ vời ở đây sao? Người lớn đâu rồi?

Lâm Phàm rất thân thiện, xem bóng lưng chắc bạn nhỏ này cũng đáng yêu, nó mặc áo khoác ngắn cho cảm giác như vậy.

Âm thanh ngân nga không dứt.

Đứa bé vẫn ngồi yên tại chỗ.

- Thúc thúc, đang gọi ta?

Đứa bé từ từ quay đầu lại, ngữ điệu trở nên âm u.

Quả nhiên, khi mặt nó quay lại hoàn toàn thì đập vào mắt là khuôn mặt già nhăn nheo, chất lỏng dính đặc chảy xuống, da tái xanh như ngâm trong nước.

Đặc biệt là đôi mắt, tròng trắng mắt trắng xóa, có thể thấy gân xanh ở bên trong.

Lâm Phàm reo lên:

- Trời, quả nhiên bị ta đoán trúng!

Hắn đã nói mà, chỉ số thông minh của hắn tuyệt đối không thấp, hễ vận động não là hắn sẽ trở nên siêu thông minh, cảnh này đã chứng minh sự thật đó.

Lâm Phàm khẽ thở dài, lại gần sờ khuôn mặt nhỏ của đối phương:

- Đúng rồi, kêu ngươi. Đứa bé tội nghiệp, ngươi đã trải qua cuộc sống tàn khốc cỡ nào, tuổi nhỏ mà mặt già chát, nhìn làn da này xem, như vỏ cây già. Có phải bị ngược đãi không?

Lâm Phàm thấy gai mắt, xem tình huống thì rõ ràng đứa bé bị bóc lột, chứ không tại sao bề ngoài tàn tạ đến thế.

Động tác của Lâm Phàm làm đứa bé ngây người.

Theo tình huống thông thường thì người bình thường thấy khuôn

mặt của nó nên sợ teo tim, dứt khoát bỏ chạy mới đúng.

Rồi nó sẽ đứng dậy, vẫy tay với bóng người phía xa, rơi vào vòng tròn mãi mãi không thể thoát khỏi tay nó.

Tình hình hiện giờ làm nó không biết nên làm sao, chưa gặp bao giờ, sốt ruột.

Ai có thể nói cho nó cách làm không?

Lâm Phàm nhéo mặt đối phương, tay dính chất lỏng đặc quánh, hắn chùi tay vào quần áo mới tinh của đứa bé.

- Bạn nhỏ, tại sao không nói chuyện? Có phải đang lo điều gì? Nếu vậy thì đừng lo, tuyệt đối không sao đâu.

Lâm Phàm cảm giác kẻ xâm nhập rất biến thái, tuổi nhỏ đã có bộ dạng như vậy, bạn nói xem người có chút lương tâm nỡ lòng nào xuống tay?

Đau lòng quá.

Trầm tư thật lâu.

- Ngươi không sợ ta sao?

Giọng của đứa bé rất lạnh, cảm giác càng thêm tà ác, sự lạnh lẽo có thể đánh sâu vào tim đối phương.

Nhưng Lâm Phàm không sợ cả tâm ma thì sợ gì mấy thứ này?

Đừng đùa.

Lâm Phàm nghi hoặc hỏi:

- Sợ cái gì? Khuôn mặt của ngươi sao? Nếu vậy thì đừng lo, ngươi không biết khuôn mặt của mình cá tính cỡ nào, làm người ta đau lòng bao nhiêu.

Lâm Phàm không biết nên nói sao, hắn không ra tay ngay khi vừa chạm mặt là vì vóc dáng của đối phương thấp bé, nhìn liền biết là con nít. Xuống tay với con nít không phải tính cách của hắn, đương nhiên nếu ghét quá sẽ tặng đối phương một bộ quyền.

Đứa bé ngây người, ánh mắt khác lạ nhìn sinh linh trước mắt, chưa từng có ai nói lời như vậy với nó, chưa từng có.

Lâm Phàm hỏi:

- Này tiểu tử, ta nói nhiều như vậy với ngươi mà sao không có chút biểu cảm nào vậy?

- A?

Đứa bé nhìn Lâm Phàm, sau đó sờ mặt mình, lẩm bẩm:

- Mặt của ta thật sự có cá tính vậy sao?

Lâm Phàm hỏi:

- Ừ, rất có cá tính, ngươi chưa bao

Đứa bé lắc đầu nói, phản ứng trông bình thường, giọng trở nên non nớt, không âm trầm nữa:

- Không, chưa từng có ai nói chuyện với ta. Khi ta xuất hiện trước mặt người khác, bọn họ hoặc là muốn giết ta hoặc bị ta hù sợ bỏ chạy sau đó bị ta giết.

Lâm Phàm nói:

- Vậy hả, xem ra ánh mắt của đám người kia không được tốt. Bản phong chủ thì thấy rất tốt, tiếp tục đi, phải giữ bản thân, đừng dễ dàng thay đổi mình biết chưa?

Lâm Phàm chợt phát hiện đứa bé này hơi tội nghiệp.

Đứa bé không tấn công Lâm Phàm mà thắc mắc nhìn hắn:

- Được, ta sẽ tiếp tục giữ như vậy, nhưng ngươi là ai?

Nó chưa bao giờ gặp sinh linh nào chịu nói chuyện với nó, làm nó có cảm giác mới mẻ chứ không táo bạo như mọi khi.

- Bản phong chủ hả, là phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông, người chính nghĩa nhất cõi đời, vừa tràn ngập tình yêu. Tiểu tử, biết cái gì gọi là chính nghĩa và tình yêu không?

Khí chất của Lâm Phàm thay đổi, tự động tỏa ra khí chính nghĩa, khí chất đó mạnh mẽ cảm nhiễm mọi người.

Đứa bé lắc đầu nói:

- Chưa nghe qua.

Nó chưa từng nghe về tông môn này.

Lâm Phàm hỏi:

- Không nghe qua là chuyện rất bình thường, tình huống của ngươi là thế nào? Nơi này bị làm sao? Vì sao ngươi tới đây?

Gặp một người biết nói thật là không dễ dàng.

Tinh Hải Vực nói thay đổi liền thay đổi, biến thành vùng khỉ ho cò gáy.

Đứa bé nói:

- Ta không phải tình huống thế nào, ta là tinh quái của Quỷ tộc, Quỷ Nguyên Khí Tức rơi ở chỗ này nên ta đi ra.

Nó luôn như thế này, Quỷ Nguyên Khí Tức là nhà của nó, rơi ở chỗ nào là nó xuất hiện ở nơi đó.

Lâm Phàm ngẫm nghĩ, hơi hiểu.

Kẻ xâm nhập buông xuống Tinh Hải Vực chắc là Quỷ tộc, rồi ném Quỷ Nguyên Khí Tức thả những tinh quái ra.

Hắn hiểu rồi.

Lâm Phàm nói:

- Ừm, vậy thì tốt, hết chuyện gì, ngươi tự chơi đi. Sau này gặp người tràn ngập chính nghĩa như ta thì ngươi hãy đi ra, hiểu chưa?

Lâm Phàm tha cho tiểu tinh quái này, vật nhỏ khá tốt, không sợ hơi thở phong chủ Vô Địch phong của hắn, còn bình tĩnh nói chuyện với hắn là giỏi rồi.

Tiểu tinh quái hỏi:

- Ngươi sắp rời đi? Nơi này rất nguy hiểm, hay là để ta mang ngươi đi chỗ ngươi muốn đi?

Lần đầu tiên nó gặp sinh linh như vậy, cảm giác khá thú vị, cảm giác được người ta khen thật tuyệt, trong lòng có cảm giác chưa từng có.

Lâm Phàm nhìn đối phương:

- Ngươi? Nơi ta đi khá nguy hiểm, ngươi có chắc mình theo được không?

Tiểu tinh quái cúi đầu nhìn ngón tay, chần chừ, nhưng rất nhanh ngước đầu lên, kiên quyết nói:

- Được, ta sẽ đưa ngươi đi qua. Nơi này có rất nhiều kẻ hung mãnh, nếu chỉ có một mình ngươi thì ta sợ ngươi sẽ bị bọn họ tổn thương, hãy để ta đưa ngươi đi qua.

Lâm Phàm cười nhéo mặt tiểu tinh quái:

- Được rồi, thật là đứa nhỏ đáng yêu.

Ngón tay hắn lại dính chất lỏng đặc, hắn lén lau vào áo của tiểu tinh quái.

Một người một tinh quái lên đường, họ không đụng phải vấn đề gì.

Có lẽ vì tiểu tinh quái nên một số thứ muốn nhảy ra đều tạm núp vào.

Tiểu tinh quái đi ở phía trước nói:

- Phía trước là địa bàn của tinh quái bùn, hắn rất dữ, nhưng không sao, ta sẽ bảo vệ ngươi.

Vóc dáng của tinh quái tuy lùn nhưng có phong phạm làm trùm.

Lâm Phàm xem xét đèn sinh mệnh, rất nhanh sẽ đến nơi.

Tiểu tinh quái hơi căng thẳng nhưng cố gắng ra vẻ bình tĩnh kêu lên:

- Tinh quái bùn, ta mang bằng hữu của ta đi qua, ngươi đừng đi ra, nếu không thì ta sẽ không khách khí với ngươi!

Lâm Phàm cười cười, cảm giác thú vị.

Hắn phát hiện trong này có một số vật nhỏ trông cũng đáng yêu, không khủng bố như đã tưởng.

- Đây xem như khám phá mới.

Rất nhanh có luồng sáng âm u lấp lóe, mặt đất trở nên dính đặc, nổi bong bóng.

Tiểu tinh quái sợ chết khiếp, nó chỉ là tinh quái nho nhỏ, làm sao đánh lại tinh quái bùn? Nhưng đã nói sẽ mang Lâm Phàm đi qua thì nó phải làm được, đã vỗ ngực ra vẻ ta đây thì dù đụng phải sắt cũng quyết chui qua.

Lâm Phàm hỏi:

- Nhóc, có phải ngươi đang run không? Nếu sợ quá thì đừng cố chống, ta có thể tự giải quyết.

Tiểu tinh quái quay đầu lại, bướng bỉnh nói:

- Ta không run, không hoảng chút nào! Đi theo ta là được, ta đưa ngươi qua, sẽ không có vấn đề!

Vèo!

Mặt đất đằng trước bỗng nhô lên, một cây gai đen xé gió bắn ra, tốc độ siêu nhanh như muốn bắn thủng tiểu tinh quái.

Tiểu tinh quái xoe tròn mắt, không kịp phản ứng:

- A?

Thực lực của nó không đủ để đối mặt tinh quái cường đại như tinh quái bùn.

Tiểu tinh quái tuyệt vọng, đã hứa mang người ta đi qua nhưng nó sắp nuốt lời.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc.

Bộp!

Lâm Phàm chộp gai đất, cười nhìn tiểu tinh quái:

- Bạn nhỏ, sợ đến cứng người rồi à.

Thực lực của vật nhỏ này tạm được, hơn nữa ở trong môi trường đặc biệt này chắc sẽ kèm theo vài hiệu quả khác, nên bộc phát ra uy lực không tầm thường. Nhưng ở trong tay cùng tộc có cùng loại hình thì hiệu quả đặc biệt không có tác dụng bao lớn.

- Để ta xem bùn tinh này là thứ gì.

Cổ tay gồng sức, bùm một tiếng mặt đất nổ tung, một cục to bị moi lên từ trong đất bùn.

Đống bùn mục rữa có đôi mắt tà ác, đất bùn phủ lên người nó, mỗi phần trên thân thể đều gắn đầu người, có lẽ để khoe khoang chiến tích của mình.

Lâm Phàm khinh thường hành vi này, người cao điệu quá rồi sẽ chết, điệu thấp như hắn nếu cũng bắt chước đối phương thì không đủ chỗ gắn đầu người.

Tiểu tinh quái kinh ngạc đến ngây người, không ngờ tinh quái bùn bị lôi ra dễ dàng như vậy.

Lâm Phàm kéo mạnh tinh quái bùn lại gần mặt mình rồi tung nắm đấm.

Chỉ là một cú đấm đơn giản không mang theo nhiều sức lực.

Bùm!

Người nổ tung, cục đá đen bắn tung tóe khắp nơi.

Bộp!

Rồi rơi xuống đất, những cục đất mềm không có lực lượng thêm vào khi rơi xuống đất trở nên cứng rắn.

Một hạt châu màu đen rơi ra từ thân thể bùn tinh, hạt châu tỏa làn khói đen.

Lâm Phàm nói:

- Nếu ngươi muốn ăn thì cứ lấy.

Có lẽ đây là kết tinh lực lượng của tinh quái bùn, nhưng không lọt vào mắt xanh của Lâm Phàm nổi.

Lại nhìn tiểu tinh quái trố mắt ra, trông nó có vẻ thèm, chắc hạt châu là thứ tốt.

Có vẻ như nơi này chuyên cắn nuốt đồng loại lớn mạnh bản thân.

Tiểu tinh quái vui vẻ bỏ hạt châu vào miệng, nuốt cái ực.

Lâm Phàm thấy lực lượng trong người tiểu tinh quái tăng lên rõ rệt.

- Tiếp tục xuất phát, ngươi đi theo sau được rồi.

Đối với Lâm Phàm thì cái gì gọi là cơ duyên?

Hắn chính là cơ duyên.

Người nào gặp hắn là kẻ đó may mắn.

Nhưng cũng tùy loại, có người sẽ chết.

Chương 959: Xin hãy giữ bản thân

Bốn phía tối tăm, cho người cảm giác âm u khủng bố.

Lâm Phàm không thường trải qua cảnh như vậy, nhưng đã thấy nhiều trong phim ảnh kiếp trước.

Trong lòng Lâm Phàm suy nghĩ nhiều khả năng.

Có lẽ khi quay đầu lại khuôn mặt của đứa bé siêu đáng sợ.

Đến gần đứa bé, bên tai nghe âm thanh như có người đang hát, giọng non nớt, nghe là biết phát ra từ miệng đứa bé.

Lâm Phàm đứng sau lưng đối phương:

- Bạn nhỏ, ngươi ngồi một mình vẽ vời ở đây sao? Người lớn đâu rồi?

Lâm Phàm rất thân thiện, xem bóng lưng chắc bạn nhỏ này cũng đáng yêu, nó mặc áo khoác ngắn cho cảm giác như vậy.

Âm thanh ngân nga không dứt.

Đứa bé vẫn ngồi yên tại chỗ.

- Thúc thúc, đang gọi ta?

Đứa bé từ từ quay đầu lại, ngữ điệu trở nên âm u.

Quả nhiên, khi mặt nó quay lại hoàn toàn thì đập vào mắt là khuôn mặt già nhăn nheo, chất lỏng dính đặc chảy xuống, da tái xanh như ngâm trong nước.

Đặc biệt là đôi mắt, tròng trắng mắt trắng xóa, có thể thấy gân xanh ở bên trong.

Lâm Phàm reo lên:

- Trời, quả nhiên bị ta đoán trúng!

Hắn đã nói mà, chỉ số thông minh của hắn tuyệt đối không thấp, hễ vận động não là hắn sẽ trở nên siêu thông minh, cảnh này đã chứng minh sự thật đó.

Lâm Phàm khẽ thở dài, lại gần sờ khuôn mặt nhỏ của đối phương:

- Đúng rồi, kêu ngươi. Đứa bé tội nghiệp, ngươi đã trải qua cuộc sống tàn khốc cỡ nào, tuổi nhỏ mà mặt già chát, nhìn làn da này xem, như vỏ cây già. Có phải bị ngược đãi không?

Lâm Phàm thấy gai mắt, xem tình huống thì rõ ràng đứa bé bị bóc lột, chứ không tại sao bề ngoài tàn tạ đến thế.

Động tác của Lâm Phàm làm đứa bé ngây người.

Theo tình huống thông thường thì người bình thường thấy khuôn mặt của nó nên sợ teo tim, dứt khoát bỏ chạy mới đúng.

Rồi nó sẽ đứng dậy, vẫy tay với bóng người phía xa, rơi vào vòng tròn mãi mãi không thể thoát khỏi tay nó.

Tình hình hiện giờ làm nó không biết nên làm sao, chưa gặp bao giờ, sốt ruột.

Ai có thể nói cho nó cách làm không?

Lâm Phàm nhéo mặt đối phương, tay dính chất lỏng đặc quánh, hắn chùi tay vào quần áo mới tinh của đứa bé.

- Bạn nhỏ, tại sao không nói chuyện? Có phải đang lo điều gì? Nếu vậy thì đừng lo, tuyệt đối không sao đâu.

Lâm Phàm cảm giác kẻ xâm nhập rất biến thái, tuổi nhỏ đã có bộ dạng như vậy, bạn nói xem người có chút lương tâm nỡ lòng nào xuống tay?

Đau lòng quá.

Trầm tư thật lâu.

- Ngươi không sợ ta sao?

Giọng của đứa bé rất lạnh, cảm giác càng thêm tà ác, sự lạnh lẽo có thể đánh sâu vào tim đối phương.

Nhưng Lâm Phàm không sợ cả tâm ma thì sợ gì mấy thứ này?

Đừng đùa.

Lâm Phàm nghi hoặc hỏi:

- Sợ cái gì? Khuôn mặt của ngươi sao? Nếu vậy thì đừng lo, ngươi không biết khuôn mặt của mình cá tính cỡ nào, làm người ta đau lòng bao nhiêu.

Lâm Phàm không biết nên nói sao, hắn không ra tay ngay khi vừa chạm mặt là vì vóc dáng của đối phương thấp bé, nhìn liền biết là con nít. Xuống tay với con nít không phải tính cách của hắn, đương nhiên nếu ghét quá sẽ tặng đối phương một bộ quyền.

Đứa bé ngây người, ánh mắt khác lạ nhìn sinh linh trước mắt, chưa từng có ai nói lời như vậy với nó, chưa từng có.

Lâm Phàm hỏi:

- Này tiểu tử, ta nói nhiều như vậy với ngươi mà sao không có chút biểu cảm nào vậy?

- A?

Đứa bé nhìn Lâm Phàm, sau đó sờ mặt mình, lẩm bẩm:

- Mặt của ta thật sự có cá tính vậy sao?

Lâm Phàm hỏi:

- Ừ, rất có cá tính, ngươi chưa bao giờ phát hiện sao?

Đứa bé lắc đầu nói, phản ứng trông bình thường, giọng trở nên non nớt, không âm trầm nữa:

- Không, chưa từng có ai nói chuyện với ta. Khi ta xuất hiện trước mặt người khác, bọn họ hoặc là muốn giết ta hoặc bị ta hù sợ bỏ chạy sau đó bị ta giết.

Lâm Phàm nói:

- Vậy hả, xem ra ánh mắt của đám người kia không được tốt. Bản phong chủ thì thấy rất tốt, tiếp tục đi, phải giữ bản thân, đừng dễ dàng thay đổi mình biết chưa?

Lâm Phàm chợt phát hiện đứa bé này hơi tội nghiệp.

Đứa bé không tấn công Lâm Phàm mà thắc mắc nhìn hắn:

- Được, ta sẽ tiếp tục giữ như vậy, nhưng ngươi là ai?

Nó chưa bao giờ gặp sinh linh nào chịu nói chuyện với nó, làm

nó có cảm giác mới mẻ chứ không táo bạo như mọi khi.

- Bản phong chủ hả, là phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông, người chính nghĩa nhất cõi đời, vừa tràn ngập tình yêu. Tiểu tử, biết cái gì gọi là chính nghĩa và tình yêu không?

Khí chất của Lâm Phàm thay đổi, tự động tỏa ra khí chính nghĩa, khí chất đó mạnh mẽ cảm nhiễm mọi người.

Đứa bé lắc đầu nói:

- Chưa nghe qua.

Nó chưa từng nghe về tông môn này.

Lâm Phàm hỏi:

- Không nghe qua là chuyện rất bình thường, tình huống của ngươi là thế nào? Nơi này bị làm sao? Vì sao ngươi tới đây?

Gặp một người biết nói thật là không dễ dàng.

Tinh Hải Vực nói thay đổi liền thay đổi, biến thành vùng khỉ ho cò gáy.

Đứa bé nói:

- Ta không phải tình huống thế nào, ta là tinh quái của Quỷ tộc, Quỷ Nguyên Khí Tức rơi ở chỗ này nên ta đi ra.

Nó luôn như thế này, Quỷ Nguyên Khí Tức là nhà của nó, rơi ở chỗ nào là nó xuất hiện ở nơi đó.

Lâm Phàm ngẫm nghĩ, hơi hiểu.

Kẻ xâm nhập buông xuống Tinh Hải Vực chắc là Quỷ tộc, rồi ném Quỷ Nguyên Khí Tức thả những tinh quái ra.

Hắn hiểu rồi.

Lâm Phàm nói:

- Ừm, vậy thì tốt, hết chuyện gì, ngươi tự chơi đi. Sau này gặp người tràn ngập chính nghĩa như ta thì ngươi hãy đi ra, hiểu chưa?

Lâm Phàm tha cho tiểu tinh quái này, vật nhỏ khá tốt, không sợ hơi thở phong chủ Vô Địch phong của hắn, còn bình tĩnh nói chuyện

với hắn là giỏi rồi.

Tiểu tinh quái hỏi:

- Ngươi sắp rời đi? Nơi này rất nguy hiểm, hay là để ta mang ngươi đi chỗ ngươi muốn đi?

Lần đầu tiên nó gặp sinh linh như vậy, cảm giác khá thú vị, cảm giác được người ta khen thật tuyệt, trong lòng có cảm giác chưa từng có.

Lâm Phàm nhìn đối phương:

- Ngươi? Nơi ta đi khá nguy hiểm, ngươi có chắc mình theo được không?

Tiểu tinh quái cúi đầu nhìn ngón tay, chần chừ, nhưng rất nhanh ngước đầu lên, kiên quyết nói:

- Được, ta sẽ đưa ngươi đi qua. Nơi này có rất nhiều kẻ hung mãnh, nếu chỉ có một mình ngươi thì ta sợ ngươi sẽ bị bọn họ tổn thương, hãy để ta đưa ngươi đi qua.

Lâm Phàm cười nhéo mặt tiểu tinh quái:

- Được rồi, thật là đứa nhỏ đáng yêu.

Ngón tay hắn lại dính chất lỏng đặc, hắn lén lau vào áo của tiểu tinh quái.

Một người một tinh quái lên đường, họ không đụng phải vấn đề gì.

Có lẽ vì tiểu tinh quái nên một số thứ muốn nhảy ra đều tạm núp vào.

Tiểu tinh quái đi ở phía trước nói:

- Phía trước là địa bàn của tinh quái bùn, hắn rất dữ, nhưng không sao, ta sẽ bảo vệ ngươi.

Vóc dáng của tinh quái tuy lùn nhưng có phong phạm làm trùm.

Lâm Phàm xem xét đèn sinh mệnh, rất nhanh sẽ đến nơi.

Tiểu tinh quái hơi căng thẳng nhưng cố gắng ra vẻ bình tĩnh kêu lên:

- Tinh quái bùn, ta mang bằng hữu của ta đi qua, ngươi đừng đi ra, nếu không thì ta sẽ không khách khí với ngươi!

Lâm Phàm cười cười, cảm giác thú vị.

Hắn phát hiện trong này có một số vật nhỏ trông cũng đáng yêu, không khủng bố như đã tưởng.

- Đây xem như khám phá mới.

Rất nhanh có luồng sáng âm u lấp lóe, mặt đất trở nên dính đặc, nổi bong bóng.

Tiểu tinh quái sợ chết khiếp, nó chỉ là tinh quái nho nhỏ, làm sao đánh lại tinh quái bùn? Nhưng đã nói sẽ mang Lâm Phàm đi qua thì nó phải làm được, đã vỗ ngực ra vẻ ta đây thì dù đụng phải sắt cũng quyết chui qua.

Lâm Phàm hỏi:

- Nhóc, có phải ngươi đang run không? Nếu sợ quá thì đừng cố chống, ta có thể tự giải quyết.

Tiểu tinh quái quay đầu lại, bướng bỉnh nói:

- Ta không run, không hoảng chút nào! Đi theo ta là được, ta đưa ngươi qua, sẽ không có vấn đề!

Vèo!

Mặt đất đằng trước bỗng nhô lên, một cây gai đen xé gió bắn ra, tốc độ siêu nhanh như muốn bắn thủng tiểu tinh quái.

Tiểu tinh quái xoe tròn mắt, không kịp phản ứng:

- A?

Thực lực của nó không đủ để đối mặt tinh quái cường đại như tinh quái bùn.

Tiểu tinh quái tuyệt vọng, đã hứa mang người ta đi qua nhưng nó sắp nuốt lời.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc.

Bộp!

Lâm Phàm chộp gai đất, cười nhìn tiểu tinh quái:

- Bạn nhỏ, sợ đến cứng người rồi à.

Thực lực của vật nhỏ này tạm được, hơn nữa ở trong môi trường đặc biệt này chắc sẽ kèm theo vài hiệu quả khác, nên bộc phát ra uy lực không tầm thường. Nhưng ở trong tay cùng tộc có cùng loại hình thì hiệu quả đặc biệt không có tác dụng bao lớn.

- Để ta xem bùn tinh này là thứ gì.

Cổ tay gồng sức, bùm một tiếng mặt đất nổ tung, một cục to bị moi lên từ trong đất bùn.

Đống bùn mục rữa có đôi mắt tà ác, đất bùn phủ lên người nó, mỗi phần trên thân thể đều gắn đầu người, có lẽ để khoe khoang chiến tích của mình.

Lâm Phàm khinh thường hành vi này, người cao điệu quá rồi sẽ chết, điệu thấp như hắn nếu cũng bắt chước đối phương thì không đủ chỗ gắn đầu người.

Tiểu tinh quái kinh ngạc đến ngây người, không ngờ tinh quái bùn bị lôi ra dễ dàng như vậy.

Lâm Phàm kéo mạnh tinh quái bùn lại gần mặt mình rồi tung nắm đấm.

Chỉ là một cú đấm đơn giản không mang theo nhiều sức lực.

Bùm!

Người nổ tung, cục đá đen bắn tung tóe khắp nơi.

Bộp!

Rồi rơi xuống đất, những cục đất mềm không có lực lượng thêm vào khi rơi xuống đất trở nên cứng rắn.

Một hạt châu màu đen rơi ra từ thân thể bùn tinh, hạt châu tỏa làn khói đen.

Lâm Phàm nói:

- Nếu ngươi muốn ăn thì cứ lấy.

Có lẽ đây là kết tinh lực lượng của tinh quái bùn, nhưng không

lọt vào mắt xanh của Lâm Phàm nổi.

Lại nhìn tiểu tinh quái trố mắt ra, trông nó có vẻ thèm, chắc hạt châu là thứ tốt.

Có vẻ như nơi này chuyên cắn nuốt đồng loại lớn mạnh bản thân.

Tiểu tinh quái vui vẻ bỏ hạt châu vào miệng, nuốt cái ực.

Lâm Phàm thấy lực lượng trong người tiểu tinh quái tăng lên rõ rệt.

- Tiếp tục xuất phát, ngươi đi theo sau được rồi.

Đối với Lâm Phàm thì cái gì gọi là cơ duyên?

Hắn chính là cơ duyên.

Người nào gặp hắn là kẻ đó may mắn.

Nhưng cũng tùy loại, có người sẽ chết.

Chương 960: Ta ghét người khác lên mặt trước mắt ta

Tiểu tinh quái không cậy mạnh.

Nó luôn đoán sinh linh này là người thế nào, tại sao đến nơi này.

Nơi này đã trở thành chỗ sinh sống của bọn chúng, không sinh linh nào thoát được cái chết.

Lâm Phàm lấy đèn sinh mệnh ra:

- Sắp rồi, chốc lát nữa sẽ đến nơi đó.

Vì cứu về nhi tử cho Thú Nhạc trưởng lão thật là không dễ dàng.

Hoàn cảnh xung quanh thay đổi.

Không gian như trở thành thực chất, khuếch tán sóng gợn, từng vòng lan tỏa ra.

Tiểu tinh quái cảnh giác, càng đi sâu vào nó càng sợ. Với năng lực của nó chỉ có thể lang thang ở bên ngoài, càng vào sâu thực lực của tinh quái càng cường đại.

Tiểu tinh quái rất chột dạ, nhưng ngoài mặt lộ vẻ không e ngại.

Tiểu tinh quái nói:

- Đây là địa bàn của tinh quái ảo cảnh, chúng ta đã vào trong tinh thần hải của nó.

Nếu người khác đi vào sẽ xuất hiện các loại ảo giác, ở đây có thể xảy ra bất cứ chuyện gì, nhưng hoàn toàn không phải chân thật. Khi cho rằng có ai nhéo mình thì thật ra là tự mình nhéo.

Tuy nó cũng là tinh quái nhưng không dám vỗ ngực bảo có thể ngăn cản uy thế chỗ này được.

Lâm Phàm không để bụng:

- Vậy sao, bản phong chủ còn thắc mắc đang yên lành sao hoàn cảnh biến đổi thành như vậy.

Hắn hiểu sâu hơn tình huống ở đây.

Nguy cơ rất cao.

Đổi lại người khác sống trong này một ngày cũng bị khủng bố hù thành người mù, người bình thường không chịu nổi mức độ kích thích này.

Tiểu tinh quái cảm thấy mình phải nhắc nhở một tiếng, lơ là không phải điều hay:

- Không thể quá sơ xuất, mỗi tinh quái trong nơi này đều có năng lực quỷ dị.

Quỷ Nguyên Khí Tức là căn nguyên của Quỷ tộc, rất khó tiêu diệt khi Quỷ tộc ở bên trong.

Tinh quái bọn họ nhận ảnh hưởng từ Quỷ Nguyên Khí Tức có thể tăng tiến thực lực.

Lâm Phàm giơ tay lên đấm vào không khí bên cạnh:

- Đúng là năng lực đều khá tốt, tiếc rằng thực lực quá yếu.

Bùm!

Răng rắc!

Âm thanh này không phải đấm trúng người mà là không gian xuất hiện vết rạn như đồ sứ bị nứt.

Bùm!

Không gian vỡ nát hóa thành khói đen biến mất trên không trung.

Phía xa, một bóng dáng không chịu nổi lực lượng mạnh mẽ bị đánh bay đập trúng đá to, ói ra ngụm máu đen, ngã xuống đất rên đau.

Tinh quái ảo cảnh ói máu đen liên tục, vốn định buông lời hăm dọa:

- Ngươi . . .

Nhưng nó chưa kịp nói ra thì sinh mệnh nhanh chóng xói mòn.

Cuối cùng nó không nói được câu nào, chết tươi.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Đi thôi, nó quá yếu, thứ như vậy mà bày đặt chơi ảo cảnh, một đấm là đánh nát thế giới ảo cảnh.

Muốn khoe khoang cho ai xem?

Tiểu tinh quái lẩm bẩm:

- Nó không yếu.

Tuy chúng là tinh quái nhưng tầm mắt quá nhỏ hẹp, không thể hiểu cái nhìn của cường giả về mạnh hoặc yếu cách biệt bao lớn.

Tiểu tinh quái tiến lên nuốt hạt châu màu đen của tinh quái ảo cảnh vào bụng.

Mạnh quá.

Tiểu tinh quái nuốt trọn hạt châu đen của tinh quái ảo cảnh, cảm giác thân thể sắp nổ tung, lực lượng tràn đầy.

Lâm Phàm ngạc nhiên nhìn:

- Tiểu tinh quái, sao đầu ngươi ướt mồ hôi vậy?

Kỳ lạ, ăn hạt châu thôi mà đổ mồ hôi làm gì?

Tiểu tinh quái lắc đầu nói:

- Không có gì, hơi nóng.

Nó sẽ không nói là vì lực lượng của tinh quái ảo cảnh quá mạnh, sắp trướng nứt rồi.

Rất nhanh, cảm giác no nứt bụng biến mất, hạt châu đen bị luyện hóa ngay, không còn chút gì.

Lâm Phàm mang theo tiểu tinh quái tiến lên, dọc đường gặp một số tinh quái quỷ dị, mới đi ra la lối hai tiếng đã bị đấm nát, không có chút sức chống cự.

- No quá, nó quá.

Tiểu tinh quái đi theo sau Lâm Phàm, trên mặt không còn nhăn nheo, làn da trơn bóng thậm chí không thấy lỗ chân lông, có thể nói là làn da làm tất cả nữ nhân khao khát muốn có.

Nói theo cách của tiểu tinh quái là ta thăng cấp, ngơ ngác, nó chưa từng nghĩ thăng cấp là việc đơn giản đến vậy, trước kia không dám mơ.

- Đại ca, chúng ta phải cẩn thận đằng trước.

Tình hình phía trước hơi kỳ lạ, trên bầu trời có nhiều cột sáng màu đen chiếu xuống đất hình thành từng vòng gợn sóng đen khuếch tán bốn phía.

Lâm Phàm hỏi:

- Sao vậy?

Tiểu tinh quái đã hoàn toàn bị Lâm Phàm chinh phục, người này cho nó cảm giác khác hẳn, rất khác với sinh linh khác.

Đặc biệt là thái độ đối với nó, làm tiểu tinh quái cảm giác thì ra sinh linh như vậy đáng yêu biết bao, nói thẳng ra là thích ở cùng hắn.

Tiểu tinh quái tự động kêu Lâm Phàm là đại ca.

Bàn về tuổi tác thì người vực ngoại giới ít ai sống lâu bằng tiểu tinh quái.

Tiểu tinh quái tồn tại thật lâu, từ khi có Quỷ Nguyên Khí Tức thì nó đã tồn tại.

Nhưng cho dù tồn tại thật lâu thì thực lực vẫn rất nhỏ yếu, không phải tiểu tinh quái không thể cường đại mà vì ở chỗ này đẳng cấp tinh quái nghiêm ngặt, muốn cường đại hơn bắt buộc phải nuốt chửng tồn tại mạnh hơn mình.

Với vóc dáng của tiểu tinh quái thì hù sợ người bình thường thôi chứ đánh với tinh quái chẳng biết bên nào chết trước.

Nhờ Lâm Phàm nên dọc đường tiểu tinh quái ăn bao nhiêu là hạt châu màu đen, dẫn đến lực lượng tràn trề, thăng cấp vèo vèo không chút chướng ngại.

Quá nhanh.

- Đại ca, trong trí nhớ của ta thì đó không phải Quỷ Nguyên Khí Tức thật sự mà chỉ là bản thu nhỏ, nhưng chính giữa Quỷ Nguyên Khí Tức có Quỷ Nguyên Chi Chủ, là vua của tất cả tinh quái, rất cường đại.

Tiểu tinh quái sợ Quỷ Nguyên Chi Chủ từ tận đáy lòng, dù về thực lực hay uy áp thì Quỷ Nguyên Chi Chủ vững vàng đè trên đầu tất cả tinh quái.

Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- Vậy hả, thế thì phải xem thử. Hơn nữa vị trí bản phong chủ tìm phải đi ngang qua chính giữa. Đi nào, sợ cái gì, ta thấy hạt châu đen của hắn càng thích hợp ngươi.

Hắn không thèm để Quỷ Nguyên Chi Chủ vào mắt.

Tiểu tinh quái ngơ ngác nhìn đại ca:

- A?

Lâm Phàm nói:

- Tiểu tinh quái, ngươi phải giữ cá tính của mình, ngươi dám khiêu khích bản phong chủ đã nói lên ngươi rất gan dạ, ngươi vẫn sống đến bây giờ chứng minh là người có vận may, nên không phải sợ làm gì.

Câu này làm tiểu tinh quái á khẩu.

Nó lắc đầu phản bác:

- Đại ca, ta không sợ!

Sao sợ được!

Tiểu tinh quái bước lên trước đi đầu, nhưng con mắt không có tròng đảo lia bốn phía, đi thật cẩn thận.

Càng đến gần càng nguy hiểm, trong vô hình có uy áp luôn bao phủ đỉnh đầu của nó, đây là áp chế tinh quái.

Đến gần vùng đất chính giữa, có khá nhiều tinh quái lảng vãng xung quanh.

Nhóm tinh quái nhỏ giọng xì xầm:

- Lại có đứa không biết sống chết đến khiêu chiến uy nghiêm của Quỷ Nguyên Chi Chủ.

- Lùn như vậy chắc một đầu ngón tay của Quỷ Nguyên Chi Chủ là có thể đè hắn bẹp dí dưới đất thành thịt vụn.

Ít có tinh quái không biết sống chết như vậy.

Tất cả tinh quái rõ ràng Quỷ Nguyên Chi Chủ cường đại cỡ nào, đó là tồn tại vô địch.

Lâm Phàm đang bước đi thì đột nhiên một cột sáng màu đen từ trên trời giáng xuống.

Với bất cứ tinh quái nào thì cột sáng này là kinh khủng nhất, đụng vào sẽ chết.

Lâm Phàm nhấc tay hất qua, lực lượng mạnh mẽ bộc phát ra đánh vào cột sáng màu đen.

Bùm!

Cột sáng chưa giáng xuống đã tan rã, biến thành các đốm sáng tan mất trong thiên địa.

Xèo xèo!

- Lực lượng này...

Lâm Phàm nhìn đầu ngón tay, có luồng sáng đen nhấp nháy trên đầu ngón tay, đốt một mẩu da.

Không phải luồng sáng đen khủng bố cỡ nào mà vì bên trong ẩn chứa đặc tính Lâm Phàm không nhìn thấu, có thể bỏ qua lực lượng của hắn, xâm nhiễm vào làn da, có chút lợi hại.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Thiên địa vang vọng tiếng gầm rú.

Tiểu tinh quái nằm sấp dưới đất, thân thể như bị trọng lực vô hạn đè chặt không thể nhúc nhích, trán chảy ra nhiều chất lỏng đặc quánh.

Xèo xèo!

Ánh sáng đỏ dâng lên nhuộm cả thiên địa một màu đỏ máu.

Những cột sáng liên tục giáng xuống đất khuếch tán sóng xung kích cực kỳ cường đại.

Tiểu tinh quái khó khăn nói:

- Đại ca, Quỷ Nguyên Chi Chủ xuất hiện, ta không ngăn nổi uy áp của hắn.

Đây là lần đầu tiên tiểu tinh quái đối diện Quỷ Nguyên Chi Chủ ở khoảng cách gần như vậy, sâu sắc cảm nhận Quỷ Nguyên Chi Chủ khủng bố cỡ nào.

Uy áp đó không nên tồn tại trên cõi đời, siêu khủng bố.

Phải mạnh đến mức nào mới có được uy áp khủng khiếp như vậy?

Tuy nó là tinh quái nhưng cũng có ước mơ, mơ được trở thành vua trong Quỷ Nguyên Khí Tức.

Nhưng tiểu tinh quái chỉ mơ mộng vậy thôi, cách ước mơ một khe rãnh vĩnh viễn không thể bước qua.

Người có thể vượt qua khe rãnh, nắm bắt ước mơ chỉ có số ít cường giả.

- Người nào dám quấy rầy giấc mơ đẹp của Quỷ Nguyên Chi Chủ? Đám kiến chết tiệt, ta muốn ghim các ngươi trên gai sắt của ta, cho các ngươi chịu hành hạ vĩnh viễn!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một cột sáng đỏ như rồng đánh xuống đất, một thân hình to lớn che kín trời tẩm trong cột sáng đỏ.

Phương xa.

Kẻ xâm nhập Quỷ tộc cảm nhận uy thế này, hơi bất ngờ.

- Quỷ Nguyên Chi Chủ thức tỉnh, là ai quấy nhiễu? Đi, chúng ta đi xem.

Bọn họ cũng rất ngạc nhiên.

Khi Quỷ Nguyên Khí Tức trải đầy Tinh Hải Vực thì không cần bọn họ ra tay nữa, đám tinh quái đủ bóp chết tất cả dân bản xứ. Mạnh nhất mới đến Đạo cảnh đỉnh, đúng là con kiến.

Xung quanh.

Nhiều tinh quái núp trong bóng tối đều run cầm cập quỳ rạp dưới đất.

Bọn họ vô cùng hãi hùng.

Quỷ Nguyên Chi Chủ thức tỉnh là tai nạn như ác mộng ập đến.

Ánh sáng đỏ tan biến, một bóng dáng hiện ra.

Thân hình Quỷ Nguyên Chi Chủ cao to, người đầy cơ bắp đẫm máu như tắm trong máu tươi, chỉ có một cái đầu nhưng có sáu cánh tay, môi dày cui.

- Sinh linh nhỏ bé, ngươi quấy nhiễu giấc ngủ của ta, Quỷ Nguyên Chi Chủ cao quý, vĩ đại, có biết không hả? Ngươi đã phạm lỗi lầm to lớn. Nhìn thấy không? Quỷ Nguyên Chi Chủ vĩ đại một đầu ngón tay là nghiền ngươi thành bãi máu loãng. Quỳ xuống, xin lỗi vĩ đại ta đây, lực lượng của ta là vô địch, vẻ đẹp tuấn tú của ta là tồn tại mà ngươi vĩnh viễn không thể chiêm ngưỡng.

Bốp!

Mưa máu bay đầy, thịt như núi nhỏ rớt xuống đất.

Lâm Phàm bình tĩnh vỗ tay:

- Bản phong chủ ghét nhất người khác lên mặt ở trước mắt bản phong chủ. Đi nào tiểu tinh quái, hạt châu này đủ cho ngươi ăn một lúc.

Tiểu tinh quái đã trợn mắt há hốc mồm.

Quỷ Nguyên Chi Chủ đang sống yên lành bỗng chốc mất?

Kẻ xâm nhập Quỷ tộc đến hiện trường, nhưng đón bọn họ là cảnh tượng kia.

- Đi, đi mau, coi như không thấy!

Sợ teo tim, trái tim rớt xuống dạ dày rồi.

Chạy thôi!

Chương 961: Chết thảm quá

Kẻ xâm nhập Quỷ tộc đến vội vàng, đi vội vã, không nói câu nào, thậm chí chưa chạm mặt đã xám xịt bỏ chạy.

Chạy rất nhanh.

Phương xa.

Có kẻ xâm nhập Quỷ tộc hỏi:

- Chân Thần Tử, chúng ta chạy làm gì?

Gã xem không hiểu tình huống này, chưa đánh với đối phương đã cụp đuôi chạy, thật mất mặt.

- Không chạy chứ ở lại chịu chết sao?

Cầm đầu đám người bỏ chạy là Chân Thần Tử Quỷ tộc, đập vào mắt là Quỷ Nguyên Chi Chủ bị đối phương đập nát bấy, thực lực đó quá táo bạo, khó mà ngăn cản.

Tuy thực lực của Quỷ Nguyên Chi Chủ chỉ cỡ Đế Thiên cảnh nhưng là cường giả đỉnh cao trong cùng cảnh giới.

Dù là Chân Thần Tử Quỷ tộc cũng không đánh lại.

Nhưng giờ Quỷ Nguyên Chi Chủ bị người ta một đấm đập nát, dù bọn họ cùng xông lên cũng không đủ cho người ta đánh.

Nhóm kẻ xâm nhập ngó nhau, bọn họ không nghĩ nhiều như vậy.

Hiện trường.

Lâm Phàm dễ dàng diệt Quỷ Nguyên Chi Chủ, không cảm giác có gì khác biệt.

Tiểu tinh quái trợn mắt há hốc mồm, ngây ra như phỗng, không biết nên nói cái gì, cảm giác siêu khủng bố.

Đám tinh quái núp trong bóng tối xung quanh sợ đến ngây người.

Quỷ Nguyên Chi Chủ cường đại không thể địch lại vậy mà bị sinh linh một đấm đánh nát nhừ.

Bọn chúng vốn muốn bỏ chạy, nhưng hạt châu đen của Quỷ Nguyên Chi Chủ cực kỳ hấp dẫn, nếu nuốt vào có lẽ sẽ thăng cấp.

Sức hấp dẫn to lớn nhưng nguy cơ rất cao.

Bọn chúng do dự thật lâu, cứ bỏ đi thế này thì không cam lòng, nhưng nếu ra ngoài là cướp thịt từ miệng cọp.

Nên tinh quái đầu óc bình thường đều ẩn vào bóng tối, biến mất.

Tinh quái đầu óc không bình thường thì không đi, luôn chờ đợi cơ hội.

- Đi đi.

Lâm Phàm xúi tiểu tinh quái tiến lên nuốt hạt châu đen.

Đừng chần chừ phí thời gian.

Hắn cảm giác tình huống nơi này quả nhiên không tầm thường.

Thực lực của Quỷ Nguyên Chi Chủ không tệ, tiếc rằng chỉ là Đế Thiên cảnh, yếu đến sợ, còn là đồ khùng, ỷ vào thực lực không kém rồi đứng đó cuồng cười.

Lâm Phàm tuyệt đối không chấp nhận điều này, đành cho đối phương một đấm về chầu trời.

Tiểu tinh quái phản ứng lại, vội tiến lên, kích động đến không nói nên lời, người run rẩy.

Siêu đáng sợ.

Nhớ lại tình huống lúc trước làm tiểu tinh quái cảm thấy mình rất may mắn, có thể sống sót trong tay đối phương thật không dễ dàng.

Nhưng nó mà ăn hạt châu Quỷ Nguyên Chi Chủ vào sẽ nổ tung, lực lượng ẩn chứa bên trong rất mạnh, tinh quái bình thường như nó không chịu nổi, chỉ có thể hấp thu từ từ.

Lâm Phàm nhìn đèn sinh mệnh:

- Chắc không còn xa.

Theo đèn chỉ dẫn thì nhi tử của Thú Nhạc trưởng lão ở ngay phía trước, ngọn lửa vẫn lập lòe thì hiển nhiên chưa chết.

Lâm Phàm hơi tiếc nuối nghĩ:

- Quỷ này có chút thú vị, tiếc rằng không gặp phải con nào như trong suy nghĩ.

Lâm Phàm vốn nghĩ sẽ đụng phải cường giả thật sự trong quỷ, sự thật bất đắc dĩ, gặp cái con mắt.

Xem kiểu lên sân của Quỷ Nguyên Chi Chủ, sấm lớn mà mưa nhỏ.

Chân thần buông xuống mà bị một đấm đánh nát, chán chết.

Tiểu tinh quái lót tót theo sau, tay nâng hạt châu màu đen, nó không dám nuốt trọn mà liếm từ từ, đi một bước liếm một lần, lực lượng trong người chậm rãi tăng lên.

Đám tinh quái ẩn núp xung quanh hâm mọ nhìn, nếu là của bọn chúng thì tốt biết bao.

Đáng tiếc, đây là chuyện không thể nào.

Lâm Phàm dừng bước lại:

- Tới rồi.

Trước mặt hắn là một cửa hang nối với lòng đất, bên trong đen ngòm không thấy tia sáng.

Tiểu tinh quái đứng lại, nó cảm nhận có đồng loại lang thang ở bên trong:

- Đại ca, trong đó có nhiều tinh quái quá.

Tinh quái ở trong bóng tối có thể bộc phát ra lực lượng kinh người, sơ sẩy một cái là sẽ vạn kiếp bất phục, chết vào tay tinh quái.

- Không sao, vào thôi.

Lâm Phàm sốt ruột, sớm mang người về sẽ rảnh rang làm việc của mình.

Lâm Phàm rất bất đắc dĩ, thực lực tổng thể của tông môn tạm ổn nhưng về tu vi cá nhân thì cách biệt lớn, có cơ hội phải thăng cấp thực lực tông môn lên mới được.

Tiểu tinh quái theo sau, vẫn liếm hạt châu cầm trong tay:

- À.

Bộp!

Lâm Phàm giẫm lên nền đất cửa hang, đất hơi mềm, khác đôi chút với đất bùn bên ngoài.

Vèo vèo!

Từng làn gió âm u lạnh lẽo thổi ra ngoài cửa hang, người tầm thường nếu trúng gió tà này sẽ bị bệnh nhẹ.

Lâm Phàm cười khẽ:

- Gió khá đấy, mát lạnh.

Tâm tình của hắn khá tốt, gió mát là loại gió thoải mái nhất, cho người thả lỏng tâm linh cảm nhận tất cả.

Tiểu tinh quái nhìn đại ca, lần đầu tiên nó nghe có người khen gió tà. Tiểu tinh quái cho rằng ai bị gió tà thổi đều run cầm cập, đâu như đại ca thoải mái cảm nhận cảm giác mát mẻ từ gió tà.

Lâm Phàm chợt nghĩ đến một chuyện, tuy hắn không sợ khí hậu bốn mùa nhưng các sư đệ, sư muội trong tông môn có một số tu vi không cao, vẫn e ngại nóng bức.

Lâm Phàm hỏi:

- Tiểu tinh quái, gió tà này là thế nào?

Hắn có ý tưởng bước đầu là bắt mấy con tinh quái về nuôi.

Chờ đến mùa nóng thì cho bọn họ hưởng gió tà, coi như sư huynh tặng chút phúc lợi cho các sư đệ, sư muội.

Tiểu tinh quái nói, tạm thời chưa hiểu tại sao đại ca hỏi như vậy:

- Đại ca, đây là năng lực của tinh quái.

Lâm Phàm cười nói:

- À, vậy rất tốt, lát nữa bản phong chủ bắt vài con tinh quái về.

Hắn không ngờ sẽ là như vậy, chắc giống như quỷ, mỗi khi xuất hiện là gió tà thổi thê lương, một đặc tính đặc biệt.

Tiểu tinh quái nói:

- Ý tưởng này của đại ca có lẽ không làm được, không cách nào mang đi tinh quái của quỷ.

- A?

Lâm Phàm không ngờ rằng không thể mang tinh quái đi.

Tiểu tinh quái tiếc nuối nói:

- Tinh quái sinh thành từ Quỷ Nguyên Khí Tức, chúng ta chỉ có thể hoạt động ở chỗ này, không đi nơi khác được.

Đại ca thật tốt, sẽ khen nó, nó rất muốn theo đại ca ra ngoài lăn lộn.

Nhưng không có cách nào, muốn đi cũng không đi được, vì đây là tồn tại của quỷ.

Trong bóng tối tĩnh lặng đột nhiên thò ra đôi vuốt bén xé rách hắc ám chộp thẳng tới cổ Lâm Phàm.

Lâm Phàm bình tĩnh vươn tay.

Rầm!

Tinh quái bị hắn ấn vào tường.

Phụt!

Tinh quái nổ tung.

Lâm Phàm nói:

- Quả nhiên ở trong bóng tối trở nên to gan hơn.

Tiểu tinh quái theo ở phía sau nhặt hạt châu, nó cảm thấy mình siêu may mắn, chưa từng nghĩ sẽ nhẹ nhàng đơn giản như vậy.

Sâu trong hắc ám vọng ra tiếng rùng rợn:

- Ke ke ke!

Xao động nổi lên, đám tinh quái đã biết có sinh linh tiến vào.

Bọn chúng chưa biết chuyện xảy ra lúc trước, không hiểu rằng sinh linh tiến vào khủng bố đến cỡ nào.

Tiểu tinh quái đi theo sau, tỏ vẻ tiếc thương cho đám tinh quái. Chết đến nơi còn không biết gì, thật là vô cùng đáng buồn.

Bùm!

Bùm!

Đường hầm yên tĩnh chợt nổi lên tiếng ồn.

Lâm Phàm không thèm xem, giơ tay ấn từng tinh quái đến chịu chết dính vách, dẹp lép thành đống bùn nhão.

Tiểu tinh quái đi theo nhặt của rơi đến mỏi tay.

Quá nhiều hạt châu màu đen, muốn nuốt cũng không kịp.

Nếu là trước kia thì tiểu tinh quái không dám tưởng tượng thăng cấp sẽ đơn giản như đang giỡn thế này, nhưng giờ tiểu tinh quái đã hiểu.

Thăng cấp đơn giản vậy đấy, không khó khăn chút nào.

Đám tinh quái không ngốc, thấy nhiều đồng loại chết thảm ở trước mặt đối phương thì sợ hãi lùi ra sau.

- Chạy! Chạy mau!

Nhiều tinh quái lùi ra sau, nhưng có tinh quái biết đằng sau không có đường, đành nhắm mắt xông lên trước chạy trốn.

Tiếc rằng khi tinh quái lướt qua Lâm Phàm thì bị ấn dính vách, nổ tung, không có chút đường chống cự.

Tiểu tinh quái chưa từng nghĩ tinh quái sẽ có lúc như vậy, bị người đánh sợ, chết quá thảm.

- Càng lúc càng gần.

Đèn sinh mệnh chỉ dẫn đến đằng trước.

Lâm Phàm đã hiểu, đúng là Thú Tiểu Sơn không trốn thoát được, chỉ riêng tinh quái trong đường hầm đã có thực lực không tệ, có cả Đạo cảnh đỉnh.

Muốn chạy khỏi nơi này là nằm mơ, e rằng vừa bước ra một bước đã bị đám tinh quái nhấn chìm.

Chỗ sâu nhất.

Một cánh cửa đá chặn đường đi.

Đám tinh quái bị buộc đến nơi này.

Bình thường chúng nó hù dọa hại người, giờ bị buộc đến không có đường chạy trốn.

Đám tinh quái vỗ cửa rầm rầm, cào cửa, cố gắng phá mở con đường sống sót duy nhất:

- Mở cả! Mở cửa!!!

Bên kia cửa đá.

Một đám người ngồi liệt trên mặt đất, mặt không có chút máu.

Có người sống sót tố chất tâm lý kém bấu đầu, mắt đỏ máu rít gào:

- A! Ta chịu đủ rồi, khi nào mới xong đây!?

Bọn họ ở đây đã lâu, sắp bị thứ khủng bố bên ngoài buộc điên.

Quá đáng sợ.

Mấy thứ bên người giết người vô hình, đôi khi không biết mình chết như thế nào.

- Được rồi, đừng ồn nữa, sợ rằng chúng ta thật sự sẽ chết tại đây.

Trong đám người cũng có cường giả Đạo cảnh, dù vậy vẫn bị tinh quái dồn ép không chỗ chạy trốn, không có cơ hội chống cự.

Có người vẫn ôm hy vọng:

- Sẽ có người cứu chúng ta, nhất định có người cứu chúng ta!

Trong tuyệt vọng bọn họ rất hy vọng có người đến cứu mình.

Người đã tan vỡ tinh thần túm lấy Thú Tiểu Sơn có thể liên lạc với bên ngoài:

- Tiểu Sơn, lúc trước ngươi liên lạc với phụ thân của mình mà, nói cho ta biết phụ thân của ngươi có đến cứu ngươi không?

Thú Tiểu Sơn nhức đầu, không biết chuyện này là sao, gã không chọc ai nhưng vì sao ra nông nỗi này, rất bất đắc dĩ.

- Chắc . . . có lẽ?

Thú Tiểu Sơn không chắc chắn, gã cho rằng khả năng lớn nhất là không ai đến cứu mình. Không phải vì phụ thân tuyệt tình mà là phụ thân không có thực lực đó.

Thứ đáng sợ chặn bên ngoài rất mạnh, chỗ bọn họ có cường giả Đạo cảnh nhưng khi đối mặt chúng nó thì chỉ có thể tự bảo vệ mình, không có năng lực đối kháng.

- Không . . . đừng thiếu tự tin như vậy, nói cho ta biết, chắc chắn sẽ quay lại cứu ngươi đúng chứ?

Thú Tiểu Sơn nhìn đối phương:

- Bây giờ tạm thời an toàn, đừng nghĩ quá nhiều. Thực lực của phụ thân ta không mạnh, không đánh lại đám kia thì cứu ta kiểu gì?

Thú Tiểu Sơn không ngờ người này bị hù sợ đến mức đó.

Đột nhiên!

Thú Tiểu Sơn nói:

- Yên lặng chút, ngoài cửa có động tĩnh.

Đám người ngây ra, vãnh tai lắng nghe.

Thanh âm kia rất quen thuộc, là tiếng kêu của đám đáng sợ đó, chúng nó còn ở bên ngoài, thậm chí sốt ruột muốn phá cửa tiến vào.

Có người tuyệt vọng gào thét:

- Không, chúng ta tàn đời rồi!

Đã đánh mất động lực sống sót.

Chương 962: Chúng ta sợ quá

Thú Tiểu Sơn không ngờ đám đáng sợ này điên cuồng đến vậy.

Họ đã trốn vào đây rồi mà chúng nó còn muốn đẩy mở cửa đá, có cho con đường sống không vậy?

Ngoài cửa.

Đám tinh quái hoảng loạn.

Chỉ có chúng nó giết người chứ chưa bao giờ gặp cảnh bị sinh linh dồn đến đường cùng như vậy.

Chúng nó núp trong hang tùy thời hành động, lúc có sinh linh tiến vào làm chúng rạo rực hưng phấn, nhưng giờ chỉ muốn chạy thoát kiếp.

Phía không xa, tuy không thấy sinh linh kia nhưng tiếng đồng loại bị đánh nát chui vào tai chúng nó, làm chúng sợ đến không nói nên lời.

Chỉ có thể nói là quá thảm.

Chúng nó vỗ cửa đá.

- Mở cửa! Không giết các ngươi, mau mở cửa!

- Không! Vì sao có tồn tại khủng bố đến vậy?

Đám tinh quái vỗ cửa đá, có thực lực cường đại muốn cứng rắn phá cửa.

Nhưng cửa đá sừng sững không nhúc nhích.

Đám người Thú Tiểu Sơn ngây ra, quay sang ngó nhau, không biết xảy ra chuyện gì.

- Trời ạ, chuyện gì đây?

- Đừng bị lừa, đám tinh quái chỉ muốn dụ dỗ chúng ta, tuyệt đối đừng mắc mưu chúng nó!

Bọn họ tuyệt đối không mở cửa, đều thấy sự khủng bố của tinh

quái rồi, nếu mở cửa đá thì chết cũng không biết chết như thế nào.

Trong đường hầm.

Lâm Phàm không thường gặp tinh quái, giờ tinh quái ở trước mặt hắn đã bị tiện tay đập dính vách.

Thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn và bá đạo.

Tinh quái có chút trí tuệ đều sợ hãi không dám đến gần, co cẳng chạy sâu vào trong.

Tiểu tinh quái nhìn thủ đoạn của đại ca, cảm giác siêu khủng bố, nhưng nó nhặt hạt châu màu đen cũng mỏi tay, nhiều quá.

Lâm Phàm hơi thắc mắc:

- Kỳ lạ, đi đâu hết rồi? Mới nãy còn có nhiều tinh quái xông lên mà sao bây giờ không thấy con nào nữa?

- Đại ca cẩn thận, ta cảm giác chúng tụ tập ở phía trước.

Tiểu tinh quái có thể cảm ứng được, nó tò mò không hiểu đám tinh quái tụ tập ở đằng trước làm gì.

Không lẽ xảy ra chuyện gì?

Lâm Phàm cười nói:

- Bản phong chủ đã nói mà, sao không thấy tinh quái nào, thì ra đều tụ tập ở đằng sau.

Hắn đã đoán được tình trạng của tinh quái, thực lực không cao nhưng năng lực không tệ.

Người bình thường gặp tình huống này sợ rằng khó mà đối mặt.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần.

Đám tinh quái chen chúc ở trước cửa đá đều hoảng hốt.

- Mở cửa! Ta kêu các ngươi mở cửa!

- Mau mở cửa ra, không giết các ngươi!

Đám tinh quái vỗ cửa đá rầm rầm, chúng nó chưa từng gặp tình huống như vậy.

Thật đáng sợ.

Căn bản không phải con người.

Chúng nó tồn tại trong quỷ, có thể đi bất cứ đâu hoặc giết chết bất cứ người nào, chưa bao giờ nghĩ sẽ bị sinh linh nào đó buộc đến mức này.

Đằng sau cửa đá.

Đám người sống sót ngó nhau, hoàn toàn không hiểu chuyện gì diễn ra.

Bên ngoài hình như có tiếng kêu của tinh quái.

- Đừng mở cửa, tuyệt đối đừng mở! Đám đáng ghét này muốn dụ dỗ chúng ta!

Bọn họ đã bị tinh quái hù sợ vỡ mật, không có lá gan chống lại tinh quái.

Bọn họ bất lực dựa vào lưng cửa đá, gục mặt xuống hy vọng xa vời cứu viện sẽ đến.

Rầm!

Rầm!

Không biết qua bao lâu.

Bên kia cửa đá vọng lại tiếng trầm đục, từng tiếng gào thét.

Đám người đã tuyệt vọng quay sang liếc nhau.

- Xảy ra chuyện gì? Hay có người tới cứu chúng ta?

- Đừng nằm mơ, làm gì có ai đến cứu chúng ta. Tinh Hải Vực đã hoàn toàn tiêu đời, đầy rẫy mấy con đáng sợ này, ngươi nghĩ có ai có bản lĩnh đó?

Một nam nhân vẻ mặt hưng phấn muốn mở ra cửa đá:

- Hình như bên ngoài có tiếng la, ta đi ra xem sao, có lẽ đúng là có người tới cứu chúng ta.

Nhưng gã mới nhích người đã bị người khác đè ngã xuống đất.

- Ta nói cho ngươi biết, không được mở cửa! Ngoan cố mở cửa là ta giết!

Nam nhân nói chuyện khuôn mặt vặn vẹo, vết thương trên người đến bây giờ vẫn chảy máu ròng ròng, làn khói đen quấn quanh.

Gã bị đám tinh quái ở bên ngoài hù sợ, chúng nó ra tay tàn nhẫn, vô cùng quỷ dị.

Nam nhân bị đè té xuống đất táo bạo, cảm giác đúng là có người đến cứu mình:

- Rồi rồi, ta không mở cửa, nhưng lỡ như đúng là có người tới cứu chúng ta thì sao?

Nam nhân rít gào:

- Cứu? Ngươi mù mắt sao? Khi chúng ta bị chúng nó rượt đuổi thì ngươi không thấy có bao nhiêu con à? Che kín trời! Ngươi nghĩ ai lợi hại đến mức cứu chúng ta ra được? Mở to mắt của ngươi nhìn cho kỹ, hắn là cường giả Đạo cảnh! Nhưng cuối cùng thì sao, cũng thành ra thế này thôi!

Gã đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Cường giả vực ngoại giới là Đạo cảnh đỉnh.

Nhưng được ích gì?

Gã thấy tận mắt một cường giả Đạo cảnh đỉnh bị cái đám đáng sợ kia nuốt trọn vào bụng.

Nhắm mắt lại vẫn nhớ cảnh tượng đó, mãi mãi không quên.

Cường giả Đạo cảnh bị lôi ra nói chuyện chỉ ngồi im một chỗ không lên tiếng, nếu là trước kia chắc chắn y đã lườm lại, nhưng người ta toàn nói thật, y bị đánh sợ.

. . .

Lâm Phàm một bàn tay đập một con, dễ dàng vô cùng:

- Rốt cuộc giải quyết xong hết, đám kia tụ lại một đống thật rắc rối.

Trước lực lượng tuyệt đối thì bất cứ sự chống cự nào đều là uổng công.

- Đại ca . . .

Tiểu tinh quái ăn hạt châu đen đến mặt đỏ rần, lực lượng chấn động trong người, liên tục thăng cấp.

Nó là kỳ tài trong tinh quái, thăng cấp nhanh nhất, ăn không hết một đống hạt châu đen.

Lâm Phàm lấy đèn sinh mệnh ra, cẩn thận nhìn kỹ:

- Là chỗ này.

Đúng địa điểm, không nhầm lẫn được.

Lâm Phàm vỗ cửa đá, hét to:

- Này, có ai ở đằng trước không? Tinh quái đã bị giải quyết hết, mau mở cửa!

Hắn không dư thời gian tiêu xài ở chỗ này, giải quyết xong việc còn phải về.

Bên kia cửa đá.

Mọi người không dám nói chuyện, họ thật sự sợ.

- Tuyệt đối đừng tin, chúng nó đang lừa chúng ta. Có cửa đá ngăn cách thì chúng ta an toàn nhất, bọn chúng không thể làm gì chúng ta, nếu mở cửa ra là chúng ta sẽ chết rất thảm.

Bọn họ bị tinh quái rượt theo đến sợ rồi, không dễ tin có người đến cứu mình.

Nên Lâm Phàm vỗ cửa đá rầm rầm mãi không được đáp lại.

- Chuyện gì thế này?

Lâm Phàm không muốn nói chuyện, không lẽ bị nhốt lâu quá nên chết nghẹt bên trong rồi?

Lâm Phàm hét to:

- Này, Thú Tiểu Sơn, mau mở cửa, đi ra!

Thú Tiểu Sơn ngồi xổm ở bên trong nghe có người kêu tên mình thì giật nảy mình.

- Tìm ta, thật sự tìm ta!

Thú Tiểu Sơn đứng bật dậy, chạy tới gần cửa đá nhưng không vội mở ra, gã hỏi:

- Ngươi là ai?

- Ngươi hỏi nhiều làm gì? Mau mở cửa, không rảnh dây dưa với ngươi!

Bên trong rốt cuộc truyền ra âm thanh làm Lâm Phàm thở phào, còn tưởng chết hết rồi.

- Không được, nếu ngươi không nói rõ mình là ai thì ta sẽ không mở cửa!

Thú Tiểu Sơn không ngốc, cảm giác sự việc quá trùng hợp, mới rồi bên ngoài còn có nhiều thứ đáng sợ tập hợp, giờ tự dưng có người đến cứu mình.

Khôn một chút đều nghĩ thông khả năng này sẽ không xảy ra.

Vào lúc này, tốc độ này, không ai làm được điều đó.

Nếu Lâm Phàm biết suy nghĩ của Thú Tiểu Sơn sẽ rất bất đắc dĩ, đó là vì nhỏ yếu hạn chế sức tưởng tượng của các ngươi.

Người xung quanh xôn xao:

- Đúng rồi, không thể mở cửa, chắc chắn là lừa người. Không ngờ đám kia nghĩ ra được cách như thế, quá đáng sợ.

- Thì đó. Thú Tiểu Sơn, ngươi nói thế lực bên phụ thân của ngươi nhỏ yếu mà, sao có ai cứu ngươi được. Không biết chúng nó làm sao biết được gốc gác của ngươi.

- Quá đáng sợ, siêu đáng sợ, chúng nó từ đâu đến? Tại sao lại như vậy?

Tinh thần của bọn họ luôn trong trạng thái căng thẳng.

Thú Tiểu Sơn cũng mờ mịt, không biết nên làm sao đây.

Rầm!

Mọi người ngước đầu lên, cảnh tượng khủng bố đập vào mắt.

Cửa đá không gì đẩy ngã được, cửa đá bảo vệ mạng sống của họ bị người một đấm đánh thủng.

Sao có thể như vậy?

Đám người kinh hoàng hét to, cảm giác cái chết đến gần:

- Nguy rồi, chúng ta sắp mất mạng!

- Phiền phức quá.

Nắm tay của Lâm Phàm xuyên qua cửa đá rồi hất sang một bên.

Rầm rầm!

Cửa đá đập mạnh vào tường đá bốc lên bụi mù.

Lâm Phàm bước vào trong, nhìn nam nhân trước mắt:

- Thú Tiểu Sơn, ngươi làm cái quái gì vậy hả? Kêu mở cửa mà nửa ngày không phản ứng, có phải điếc hay không?

Đây là phong chủ Kỳ Thú phong của Viêm Hoa tông, Thú Tiểu Sơn, cũng là nhi tử của Thú Nhạc trưởng lão.

Thú Tiểu Sơn trợn to mắt nói:

- A? Lâm phong chủ, sao ngươi đến đây?

Lâm Phàm hỏi:

- Còn hỏi nữa? Phụ thân của ngươi kêu ta mang ngươi trở về. Mới nãy làm gì hả? Sao kêu mãi không chịu mở cửa?

Hỏi rồi chính hắn không muốn biết:

- Thôi khỏi nói, đi, ở đây làm chậm trễ thời gian.

Đám người sống sót nhìn Lâm Phàm đứng trước cửa, chìm trong trạng thái giật mình, sau đó bọn họ phản ứng lại.

- Chúng ta được cứu rồi!

- Tốt quá, chúng ta rốt cuộc được cứu!

Đối với họ thì cảm giác sống sót thật tuyệt vời.

Thú Tiểu Sơn không ngờ sẽ là Lâm phong chủ đến cứu gã, rời

khỏi tông môn chủ yếu là vì gã không chịu nổi Lâm phong chủ.

Vì đối phương thế lớn, thực lực mạnh, gã ở lại tông môn chắc chắn bị chèn ép, nên muốn ra ngoài tôi luyện tăng cao tu vi.

Nhưng giờ Thú Tiểu Sơn cảm giác đi xa một chuyến thật uổng công.

Lâm Phàm xoay người bước đi, chợt khựng lại, ngoái đầu hỏi:

- Còn làm gì đó? Đi.

Thú Tiểu Sơn ngơ ngác gật đầu, nhìn cửa đá bằng đuôi mắt:

- A ừ.

Cửa đá bảo vệ bọn họ không bị tổn thương vậy mà bị Lâm phong chủ một đấm đánh thủng, thực lực này khủng bố đến mức nào?

Kinh người quá.

Đám người vốn chờ chết trong khoảnh khắc lại có hy vọng sống, bọn họ đều không ngờ tới.

Đã tìm được Thú Tiểu Sơn thì nên về tông môn thôi, về quỷ thì khá thú vị, có lẽ rảnh rỗi sẽ quay lại xem.

Quỷ không mang lại khó khăn cao bao nhiêu, không có cường giả, điều này khiến người tiếc nuối.

Chương 963: Bọn họ chỉ đi bàn việc

Bên ngoài.

Thú Tiểu Sơn đi theo sau, nhìn Lâm Phàm không rời mắt, không nói tiếng nào.

Không phải Thú Tiểu Sơn không muốn nói chuyện mà vì thật sự không biết nên nói cái gì.

Thú Tiểu Sơn có ấn tượng sâu nhất về Lâm Phàm là lúc hắn đập Quân Vô Thiên như tử, trận chiến ấy đánh kinh thiên động địa, làm các phong chủ tuyệt vọng.

Sự cách biệt thực lực đó không thể bù đắp trong thời gian ngắn, nên tập thể phong chủ rời khỏi tông môn, ra ngoài tôi luyện, không muốn bị Vô Địch phong đè đầu.

Rồi xảy ra chuyện lúng túng.

Vực ngoại giới dung hợp.

Bọn họ cắt đứt liên lạc với quê nhà, dù muốn trở về cũng không thể.

Thú Tiểu Sơn là loại tội nghiệp nhất, gã có đèn sinh mệnh để lại tông môn, khoảnh khắc sống chết sẽ có người biết.

Nếu phụ thân của gã muốn tìm gã cũng cần tốn nhiều công sức, liên lạc với gã qua đèn sinh mệnh.

Thú Tiểu Sơn vốn tưởng có thể về nhanh, nào ngờ phụ thân không liên lạc với gã, chờ đến lúc gã gặp nguy hiểm mới kết nối.

Nói ra khiến người đổ lệ.

Thú Tiểu Sơn chần chừ lên tiếng:

- Cái đó . . . Lâm phong chủ.

Nhưng chưa nói trọn câu đã bị Lâm Phàm ngắt ngang:

- Xưng hô phong chủ là dành cho người ngoài, ngươi là đồng môn thì nên gọi ta là sư huynh.

Thú Tiểu Sơn quái dị nhìn Lâm Phàm, gã lâu rồi không quay về tông môn, không biết xảy ra chuyện gì, nhưng trong lòng nhút nhát, tự biết thực lực không bằng hắn.

Thú Tiểu Sơn ngoan ngoãn gật đầu:

- Sư huynh.

Người sống sót thế mới biết tên này là sư huynh của Thú Tiểu Sơn, sao nghe nói thực lực của phụ thân gã yếu lắm mà? Tông môn đào đâu ra người mạnh dữ vậy?

- Sư đệ, khi ngươi rời khỏi tông môn vì muốn biến mạnh, nhưng sư huynh thì thấy các ngươi không cần làm vậy, bên ngoài hơi nguy hiểm. Phụ thân của ngươi, Thú Nhạc trưởng lão rất lo lắng, lần này ngươi theo ta về rồi tạm thời đừng đi ra, đỡ khỏi phải rắc rối.

Lâm Phàm cảm giác nên mang phong chủ của các phong trở về, họ nói phiêu bạt bên ngoài để biến mạnh lên, tiếc rằng tốc độ biến mạnh quá chậm.

Lâm Phàm không trách đối phương, thiên phú định sẵn như vậy, không phải ai đều có thể giống như hắn thoải mái dùng bàn tay vàng.

Trong khi kẻ xâm nhập đến vực ngoại giới thì về tông là an toàn nhất, chỗ nào bị phá tan tành chứ Viêm Hoa tông tuyệt đối không bị.

Thú Tiểu Sơn lúng túng, bất đắc dĩ nói:

- Sư huynh, chuyện đó . . .

Làm ơn đừng nói thẳng ra như vậy được không? Rất tổn thương lòng người.

Lâm Phàm nhíu mày hỏi:

- Như thế nào? Ta nói không đúng?

Lâm Phàm không cho rằng mình nói câu nào sai, ngược lại rất có lý.

Cũng đúng, nhỏ yếu khiến bọn họ không thấy rõ con đường phía trước, không biết nguy cơ thật sự làm người ta bất đắc dĩ đến mức nào. Bọn họ là đám con nít sống trong vườn hoa ấm áp.

- Không, không, sư huynh nói đúng.

Thú Tiểu Sơn cảm giác sư huynh hơi lạ, khi đối diện với hắn có áp lực hơi lớn, cảm giác như vãn bối gặp trưởng bối.

Trời ạ, bất giác gã tự động xuống làm vãn bối rồi?

Thú Tiểu Sơn có linh cảm rất tệ, nhưng không biết nên nói sao.

Lâm Phàm đề nghị:

- Ừ. đúng là được rồi, sư huynh thích sư đệ nghe lời. Đi nói chuyện đàng hoàng với Vạn Trung Thiên, Đạo Thiên Vương, ngươi cũng lớn rồi, nên tìm thê tử, xem như để lại nhang khói.

Yên ổn là lẽ sống, có Vạn Trung Thiên và Đạo Thiên Vương đi trước làm gương, hiệu quả rõ rệt, hai người muốn đi ra ngoài tìm đường chết. Vạn Trung Thiên và Đạo Thiên Vương luôn ở trong tông môn, thường ngày tu luyện hoặc đi dạo một vòng.

Lâm Phàm hy vọng Thú Tiểu Sơn học tập theo hai người.

Thú Tiểu Sơn muốn phản bác, chõ mõm vào việc riêng của gã hơi sâu. Nhưng ngẫm lại tình huống lúc trước làm Thú Tiểu Sơn không dám nói nhiều, im lặng gật đầu.

Cảm giác là lạ, khiến người bồn chồn.

Lâm Phàm nói:

- Được rồi, đi nào, nơi này tạm thời hết chuyện rồi.

Hắn bước tới trước, tuy chân đạp mặt đất nhưng tốc độ rất nhanh.

Thú Tiểu Sơn miễn cưỡng đuổi theo.

Tiểu tinh quái lưu luyến không nỡ, nó không thể rời khỏi đây, phải luôn ở chỗ này. Nghĩ đại ca sắp đi làm nó thấy bất đắc dĩ, không biết lần sau gặp lại là bao giờ.

Trong đám người sống sót ôm đoàn với Thú Tiểu Sơn có người tiến lên nói chuyện:

- Xin chờ một chút, có thể mang chúng ta cùng an toàn rời khỏi đây không?

Lâm Phàm đáp lại:

- Các ngươi có thể theo kịp là chuyện của các ngươi, còn không theo kịp cũng chẳng liên quan gì đến bản phong chủ.

Đám người kia khá may mắn, họ ở chung với Thú Tiểu Sơn là đủ may rồi, có thể sống ra khỏi đây.

Bên trong có người thực lực không kém, nhưng trong quỷ vực thì không là cái đinh gì.

Đám người sống sót không nói nhiều, nâng cao tinh thần, đi theo đối phương là có thể ra khỏi đây, điều kiện này không có vấn đề gì.

Nếu đối phương xách Thú Tiểu Sơn bay đi, với thực lực của họ e rằng không theo kịp, còn đi bộ thì không khó khăn.

Bốn phía tối tăm, khói đen như có linh tính lượn lờ trong không khí.

Không ai biết sâu bên trong có cái gì, nhưng tuyệt đối không phải thứ tốt.

Thú Tiểu Sơn tràn ngập hoang mang, xảy ra chuyện gì? Gã rời khỏi tông môn quá lâu, hoàn toàn không hiểu.

Lâm Phàm nhìn Thú Tiểu Sơn qua đuôi mắt.

Loại cảm giác này thật tốt.

Cái cảm giác ta là đại ca của các ngươi, làm tiểu đệ phải nghe lời của ta. Ta sắp xếp tương lai cho các ngươi hết rồi, đi theo con đường ta trải sẵn bảo đảm không chết đói.

Qua thật lâu sau.

Đám người sống sót yên lòng, bọn họ không gặp thứ đáng sợ tấn công, trái tim hốt hoảng dần bình tĩnh lại, bọn họ bắt chuyện, tán gẫu với nhau.

Tinh Hải Vực biến thành quỷ vực là điều mà không ai chịu đựng nổi.

Bọn họ mất mát rất nhiều, mất bằng hữu, mất người thân, mất tông môn.

Hết cách, đã mất rồi, nghĩ nhiều cũng không lấy lại được, miễn còn sống thì còn có hy vọng.

Thú Tiểu Sơn im lặng, hố cha, gã không biết nên nói cái gì với Lâm Phàm, kích thích hơi lớn, nếu tâm thái không tốt có thể tan vỡ thần kinh.

Trong ấn tượng của Thú Tiểu Sơn thì lúc mới ra tông môn hình như cách biệt không lớn, sao trong thời gian gã đi khoảng cách kéo rộng ra dữ vậy?

Thú Tiểu Sơn nghi ngờ phải chăng mình không tu luyện, luôn lùi bước?

Nhưng không thể nào, tu vi Đại Thánh cảnh không đùa được.

Hoang mang quá, thậm chí khủng hoảng.

Ầm ầm!

Đất rung núi chuyển.

Nguyên quỷ vực rung rinh.

- Chuyện gì xảy ra?

Đám người sống sót có hy vọng sống, nhưng khi cảm nhận động tĩnh này thì mặt trắng bệch, hãi hùng lại bao trùm trái tim.

Mọi người ngước đầu xem.

Phía xa bắn luồng sáng tím tới, dường như ánh sáng khuếch tán nhưng giây sau tan biến, không có dao động gì.

- Có người đang đánh nhau.

Lâm Phàm cảm nhận được phương xa có người đang đánh nhau.

Thú Tiểu Sơn dè dặt hỏi:

- Sư huynh, chuyện này . . .

Sự việc không ổn, cửa đá đã bị phá hỏng, muốn quay lại chốn cũ cũng không thể, đừng nói là khi sắp ra ngoài thì bất hạnh bị xử đi.

Lâm Phàm phất tay, không muốn nhiều chuyện xen vào:

- Không sao, có người đang đánh nhau, chúng ta cứ đi đường của mình.

- À.

Thú Tiểu Sơn biết nói gì đây, sư huynh đã nói vậy thì đành lờ đi.

Nhưng bỏ mặc như thế có ổn không?

Thú Tiểu Sơn nhìn về phía hướng đó, uy thế càng lúc càng mãnh liệt, lôi đình bao phủ, thậm chí có sóng xung kích khuếch tán ra xa.

Từ xa xôi đã cảm nhận uy thế truyền đến.

Đám người sống sót rịn mồ hôi trán, bọn họ cảm nhận uy áp siêu khủng bố, nếu bị đối phương phát hiện sẽ bi kịch.

Các người sống sót nhỏ giọng trao đổi:

- Làm sao bây giờ? Nếu chúng ta không trốn đi sẽ chết mất.

- Không sao đâu, sư huynh của Thú Tiểu Sơn ở đây, ổn thôi.

- Ai bảo là ổn? Tuy sư huynh của hắn lợi hại nhưng không phải vô địch, gặp tình huống này thì ta cho rằng chạy trốn mới an toàn nhất. Tuyệt đối không thể đi theo họ, lỡ gặp đường chết có hối hận cũng không kịp.

Bọn họ khó khăn lắm mới trốn thoát khỏi chỗ đó, sao chịu để mình chết tại đây.

Thú Tiểu Sơn thấy có người tách khỏi đội, lao nhanh đi hướng khác thì kinh ngạc hỏi:

- Các ngươi đi đâu vậy?

Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì rồi?

Nhưng đám người kia chạy rất nhanh, không trả lời Thú Tiểu Sơn.

- Sư đệ, mau lên, đừng lề mề.

Lâm Phàm liếc đám người chạy trốn, tự tìm chết, không ai cứu được.

- À.

Thú Tiểu Sơn nhìn thoáng qua, không hiểu, cảm giác hình như họ muốn rời khỏi nhóm, vì hư không gần đó sinh ra dị tượng nên làm

bọn họ sợ chăng?

Đám người sống sót còn ở chỗ này liếc nhau, bọn họ luôn chần chừ, không biết nên xé lẻ trốn đi hay vẫn theo Lâm Phàm.

Đột nhiên phương xa vang lên từng tiếng hét, gào rú thê lương như thể gặp phải thứ siêu đáng sợ.

Thú Tiểu Sơn giật nảy mình, quay đầu nhìn sư huynh:

- Sư huynh, thanh âm này . . .

Những người kia vừa rời đi không lâu đã vang tiếng hét thảm, quá đáng sợ.

Lâm Phàm nói:

- Chắc bị tinh quái kéo đi tâm sự. Đi thôi, thời gian gấp gáp, thời gian là vàng bạc, đừng lãng phí.

- Vâng!

Thú Tiểu Sơn không biết nên nói cái gì. Tâm sự khỉ mốc, chắc bọn họ đã gặp bất trắc, gã không dám tưởng tượng bọn họ gặp phải chuyện gì.

Nghe tiếng hét thê lương đến mức đó thì chắc thảm lắm.

Người sống sót run cầm cập, cơ mặt cứng ngắc.

Bọn họ như chim sợ cành cong, một chút động tĩnh có thể hù bọn họ sợ đến hồn vía lên mây.

Nghe tiếng hét làm họ sợ đến suýt hét rầm trời.

Có người thầm mừng mới rồi không trốn theo, không thì trong tiếng hét đã có giọng của họ.

Lâm Phàm không biết nên làm sao với đám người bỏ trốn.

Muốn chết cũng không nên chọn kiểu này, đi theo bên cạnh hắn không tốt sao? An toàn biết bao.

Chương 964: Ta nói cho ngươi biết, đừng hòng ăn vạ

Thiên địa phía xa.

Chiến đấu cực kỳ kịch liệt.

Hoặc nên nói là đã phát triển tới trình độ nhất định.

- Không ngờ phát triển đến tình trạng này rồi, phải thanh trừ quỷ, nếu không sẽ tai họa ngầm vô cùng.

Một nam nhân tỏa ánh sáng xanh lơ lửng trên trời, giơ cao tay, vô số dây leo thô to chui lên từ mặt đất, xuyên suốt thiên địa.

Những dây leo có sự sống tự động quẹo góc rồi đâm sâu vào hư không, bủa giăng bốn phía.

Kẻ xâm nhập Quỷ tộc ngây người:

- Những dân bản xứ chết tiệt này sao ai nấy đều hung hãn quá vậy?

Lúc trước bị một dân bản xứ hù sợ chạy vắt giò lên cổ, đâu ngờ còn có dân bản xứ khác đến càn quấy, còn muốn trừ quỷ tận gốc.

Sao có thể để dân bản xứ vừa lòng đẹp ý, vì bọn họ mà bị trách cứ thì không biết sẽ chết như thế nào.

- Đám khốn kiếp các ngươi, mới có tu vi Đạo cảnh đã dám càn rỡ như vậy, ta muốn các ngươi chết!

Kẻ xâm nhập nói chuyện là Chân Thần Tử Quỷ tộc, mặc áo đen thêu hoa văn, giơ tay toát ra tử khí đậm đặc quấn quanh đầu ngón tay.

Chân Thần Tử Quỷ tộc giương mắt nhìn nữ nhân phong tư trác việt, vỗ một chưởng bộc phát ra uy thế khổng lồ.

Một bàn tay đen to lớn hiện ra đánh về phía Vạn Quật lão tổ.

Lực lượng quá khủng bố, hư không sụp đổ.

Đạo cảnh khó đối kháng lại tu vi Đế Thiên cảnh.

Tu vi của nhóm Vạn Quật lão tổ mới chỉ là Đạo cảnh, dù thiên tư ngút trời cũng không thể nào giết kẻ xâm nhập Đế Thiên cảnh.

Giọng Vạn Quật lão tổ lạnh băng:

- Đằng Đế, ra tay!

Nàng không thi triển sở trường phong ấn mà giơ cao hai tay.

Một tiếng rồng ngâm rung trời.

Tiếng hổ gầm kinh bốn phương.

Một con rồng dài tỏa ánh sáng vàng bay lượn thiên địa, còn có hổ thần tỏa thần quang rực rỡ gầm rống thế gian.

Vạn Quật lão tổ khẽ quát, thần quang bao phủ trên đầu ngón tay:

- Rồng bay trên trời, hổ đi dưới đất, Càn Khôn!

Rồng vàng, hổ thần quấn quanh nhau phát ra ánh sáng chói lòa trấn áp bàn tay to.

Ầm ầm!

Hư không nổ tung, sôi trào đảo ngược. Màn sáng vàng lấy hư không làm trung tâm khuếch tán ra bốn phía, bao phủ góc trời này.

Đằng Đế khoác trường bào, giơ tay lên, lực lượng ngưng tụ.

- Đằng Tổ!

Vù vù vù vù vù!

Các sợi dây leo xẹt qua không trung trói lại ba kẻ xâm nhập lơ lửng trên cao.

Một dây leo hình người cao ngàn trượng hiện ra, trực tiếp trấn áp nhóm kẻ xâm nhập.

- Thiên Dụ, giết chúng!

Không gian trống rỗng đột nhiên hiện ra vòng xoáy, một bóng người xuất hiện.

Thiên Dụ mặt không biểu tình, nhan sắc khuynh thành như thần

quang hấp dẫn người, quần áo dán sát thân thể đẫy đà đường cong hút hồn người.

Thiên Dụ giơ tay lên:

- Diệu Quang Sơn.

Tay ngọc chỉ một cái, một đoàn sáng tụ trước mặt nàng rồi khuếch tán, một tòa sơn mạch sặc sỡ nhiều màu hiện ra bay thẳng tới đè ba người.

Chân Thần Tử Quỷ tộc U Nguyên nổi khùng lên, mặt vặn vẹo đáng sợ:

- Khốn kiếp! Đám khốn nạn, ta muốn giết các ngươi!

Lực lượng toàn thân gã bạo động, hư không vặn vẹo.

Răng rắc!

Dây leo có dấu hiệu nứt vỡ.

- U Nguyên này là Chân Thần Tử của Quỷ tộc, đám con kiến Đạo cảnh các ngươi dùng thứ đồng nát lấy từ mười hai thần thú mà muốn trấn áp ta? Thật là nằm mơ!

U Nguyên đã nhận ra con rồng vàng và hổ thần là bảo bối của mười hai thần thú, không ngờ bị dân bản xứ này mượn dùng để trấn áp bọn họ, bọn họ tự tìm chết.

Đằng Đế chịu áp lực rất lớn.

Đằng Đế từng đấu với kẻ xâm nhập, nhưng thực lực còn chưa phục hồi đến trình độ ngày xưa, muốn vượt qua ba tiểu cảnh giới áp chế đối phương là nhiệm vụ vô cùng khó khăn.

Đằng Đế phát hiện kẻ xâm nhập Quỷ tộc này là thiên tài, mạnh hơn Đế Thiên cảnh đỉnh nhiều, nếu không nhờ bảo bối mà Vạn Quật lão tổ mượn từ chỗ thần thú thì rất khó áp chế kẻ xâm nhập.

Dù kẻ xâm nhập Quỷ tộc đã bị áp chế thì trình độ nguy hiểm vẫn rất cao.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Diệu Quang Sơn bao phủ nhóm U Nguyên rồi nặng nề rớt xuống đất, đất rung bần bật rồi vỡ ra, vết rạn rậm rạp lan tràn bốn phía.

Đằng Đế kiệt quệ:

- Phù, đúng là khốn khổ.

Công việc kiềm chế kẻ xâm nhập không dễ chịu chút nào, đặc biệt cách biệt về cảnh giới rất khó bù đắp, dù Đằng Đế từng rất mạnh nhưng hiện giờ tu vi không cao.

Vạn Quật lão tổ nhìn tình hình bên dưới, thấy không có gì lạ thì thở phào nhẹ nhõm.

Vạn Quật lão tổ cảm tạ:

- Thiên Dụ thần nữ, đa tạ ra tay giúp đỡ.

Tu Di Tiên Thể là thể chất rất khủng, gặp gỡ đúng là may mắn, vì diệt quỷ nên Vạn Quật lão tổ cố ý mời Thiên Dụ đến.

- Không sao.

Khí chất của Thiên Dụ đã khác xưa nhiều, thay đổi rất lớn, khi nói chuyện có luồng sáng thánh khiết bao phủ trên người nàng.

Vạn Quật lão tổ cho rằng nếu Thiên Dụ biết nắm bắt cơ hội cùng bọn họ đến thượng giới thì mới là lúc thật sự kích phát ra Tu Di Tiên Thể.

Hiện giờ trong vực ngoại giới này dù nghịch thiên đến mức tận cùng thì chỉ cỡ Đạo cảnh đỉnh, so với kẻ xâm nhập vẫn cách biệt quá lớn.

Đằng Đế kêu lên:

- Này này Vạn Quật, ta nói nhé, cũng ngó xem tình huống của ta chứ, mới rồi làm ta tốn sức nhiều lắm đấy!

Vạn Quật lão tổ nở nụ cười hiếm hoi, trấn áp kẻ xâm nhập xem như hoàn thành một việc, thả lỏng gánh nặng trên vai một chút.

Diệu Quang Sơn chợt biến đổi, nó rung lắc dữ dội.

Dưới Diệu Quang Sơn phát ra tiếng quát tức giận:

- Một đám khốn kiếp, thật sự muốn trấn áp ta? Con kiến các ngươi sao có thể trấn áp được ta!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Diệu Quang Sơn chấn động, đá to từ bên trên lăn xuống.

Khói đen lan tràn từ chân núi.

Răng rắc!

Diệu Quang Sơn nứt thành hai nửa rồi nổ cái bùm.

U Nguyên cúi đầu, người có vết thương, những người hầu khác đã chết tươi.

Khói đen toát ra từ người U Nguyên, vạt áo phồng lên.

- Khốn kiếp! Ta là cường giả Đế Thiên cảnh, là chủ thiên địa, các ngươi ỷ vào mấy thứ này mà muốn trấn áp ta? Rốt cuộc có để ta vào mắt không? Bảo bối của thần thú quả nhiên cường đại, tiếc rằng các ngươi mượn thì không thể phát huy ra hết lực lượng. Tiếp theo sẽ là giờ chết của các ngươi!

U Nguyên đã nổi giận.

Đám khốn nạn này làm gã chật vật như vậy.

Đây đã là lần thứ hai, lần trước còn có thể tha thứ chứ lần này thì tuyệt đối không bỏ qua được.

Khuôn mặt Vạn Quật lão tổ nghiêm túc, thấy nhức đầu:

- Không ngờ xảy ra vấn đề.

Bảo bối của thần thú cũng vô dụng, không phải vì bảo bối yếu mà đúng như U Nguyên nói, Vạn Quật lão tổ mượn dùng đỡ, không thể khống chế hoàn toàn.

Vượt qua một đại cảnh giới quá khó khăn.

Vạn Quật lão tổ lại ra tay:

- Càn Khôn!

Rồng vàng và hổ thần gầm rống lao về phía U Nguyên.

U Nguyên tức giận quát:

- Đánh chết mợ nó!

Khói đen nghi ngút ngưng tụ thành thực chất rạch phá hư không,

màn sáng va chạm bị xé thành hai nửa, rồi lực lượng đánh mạnh vào người Vạn Quật lão tổ.

Bùm!

Lực lượng to lớn bộc phát ra, Vạn Quật lão tổ bị trọng kích biến mất tại chỗ, văng ra thật xa.

Đằng Đế hoảng hốt la lên:

- Vạn Quật!

Đằng Đế không ngờ sẽ gặp biến cố như vậy, sau đó phản ứng lại, tấn công ngay.

Vô số dây leo xé gió bay tới, nhưng khi đến gần U Nguyên liền bị chém đứt.

Mắt U Nguyên đỏ ngầu:

- Người thực vật nhà ngươi cũng chết cho ta!

U Nguyên vung cánh tay, luồng sáng đen cắt đứt thiên địa vụt qua, tốc độ rất nhanh, làm người khó phản ứng kịp.

- Hộ thân!

Vô số dây leo bao bọc thân thể Đằng Đế hình thành vòng tròn dây leo to lớn.

Phập xì!

Hình tròn nổ tung.

Đằng Đế cũng bay ra ngoài.

Thiên Dụ lùi lại, giơ tay lên, khẽ quát một tiếng.

Chín núi, tám biển, bốn châu đột ngột xuất hiện, xây

U Nguyên tức giận quát:

- Hừ! Không biết tự lượng sức mình, Đạo cảnh tầm thường cũng dám chạm vào thế giới, muốn chết!

U Nguyên há mồm thổi hơi đen bay ra va chạm với đốm sáng, bắn ra tia sáng chói lòa.

- Phụt!

Thiên Dụ hộc máu, người rút nhỏ mãi đến biến mất khỏi không gian.

. . .

Thú Tiểu Sơn hỏi nhỏ:

- Sư huynh, thật sự không cần quan tâm tình huống bên kia sao?

Đánh dữ dội như vậy, cũng nên cảm thán một tiếng tỏ vẻ quan tâm tình huống bên đó.

Lâm Phàm nói:

- Không sao, không đánh tới gần chúng ta thì quan tâm nhiều làm chi?

Lâm Phàm mới nói xong thì một bóng đen bay tới rớt xuống trước mặt hắn.

Mọi người dừng bước lại, không biết xảy ra chuyện gì.

- Ọe!

Mặt Vạn Quật lão tổ trắng bệch, nằm dưới đất ọc từng ngụm máu, khuôn mặt xinh đẹp dính bệch máu có vẻ yêu dị.

Lâm Phàm sửng sốt:

- Trời ạ.

Đang đi đường mà có thứ từ trên trời rớt xuống, xung lực còn mãnh liệt như vậy, cái thứ gì vậy?

Khi Lâm Phàm nhìn kỹ thì ngây ra, không ngờ là mụ già Vạn Quật.

- Nói này, ngươi làm gì thế? Bản phong chủ đang đi tự nhiên ngươi đụng vào, nói cho ngươi biết, chỗ của ta có nhiều người đều thấy tận mắt, ngươi đừng hòng ăn vạ!

Lâm Phàm nghĩ ngay đến khả năng ăn vạ.

Đi tới thì cứ đi, vừa lên đã hộc máu, che trước mặt hắn, nếu người lạ nhìn thấy thì hắn biết giải thích thế nào?

Vạn Quật lão tổ bị thương rất nặng, miễn cưỡng gắng gượng, chợt nghe giọng nói quen thuộc, khi thấy mặt người đó, nghe câu nói này thì ngụm máu cố nén trong họng phun ra.

- Phụt!

Máu văng mấy chục trượng nhuộm đỏ mặt đất, dù đang phun máu thì vẻ ngoài vẫn đẹp.

Có lẽ đây là bản tính trời xinh của nữ nhân, hộc máu vẫn giữ sự ưu nhã.

Lâm Phàm nói:

- Ngươi đừng được một tấc lại muốn tiến một thước, mới nói một câu đã kích động. Hôm nay coi như ngươi xui, tự đến trước mặt bản phong chủ, nói cho ngươi biết, có hộc máu cũng uổng công.

Rầm!

Lâm Phàm mới nói xong lại có bóng người bay tới.

Lâm Phàm nhìn lại, chép miệng:

- Lợi hại, một người chưa đủ lại thêm một người nữa. Mụ già Vạn Quật, lúc trước kéo bản phong chủ nhập bọn là muốn bản phong chủ vào chung với tên này?

Đằng Đế khó khăn nói:

- Vạn Quật, đối phương quá mạnh, chúng ta . . .

Khi Đằng Đế thấy khuôn mặt của Lâm Phàm thì ngực chấn động.

- Phụt!

Máu phun ra, nhiều còn hơn mụ già Vạn Quật.

Đằng Đế giật mình kêu lên:

- Là ngươi . . .!

Đằng Đế không ngờ gặp tiện nhân đã lột sạch đồ của y, làm bẩn thân thể của y.

Chương 965: Nếu ta nói là hiểu lầm thì ngươi có tin không?

- Không ngờ đều vô sỉ đến thế sao? Bản phong chủ không biết ngươi nhưng ngươi cố ý giả bộ quen bản phong chủ, thật là mất trí phát cuồng.

Tâm tình của Lâm Phàm phức tạp, tình huống trước mắt hơi không thích hợp.

Quá phức tạp.

Bọn họ đến trước mặt hắn ăn vạ.

Mụ già Vạn Quật thì quen thuộc, nhưng cái tên thốt ra hai chữ 'là ngươi' thì hắn không có ấn tượng.

Khi không giả bộ quen biết, tình huống này khiến người khó chịu.

- Ngươi . . .!

Suốt đời Đằng Đế sẽ không quên tên này, và cả con heo kia nữa. Giờ tên này nói là không biết mình, trong tim Đằng Đế như có lửa đốt cháy, muốn bùng nổ, liều mạng với đối phương không khoan nhượng!

Lâm Phàm phất tay:

- Đừng ta với ngươi, bản phong chủ nói thẳng cho hai ngươi biết, giở trò uổng công thôi, mau dọn dẹp rồi xéo, thấy các ngươi là nhức thấu óc.

Thật không ngờ lâu không gặp mặt, gặp lại mụ già Vạn Quật trong tình huống này, rất bất ngờ.

Đằng Đế không nhịn được nữa, cố nén không hộc máu, rít gào:

- Ngươi nhìn kỹ cho ta! Ta rốt cuộc là ai? Khi đó ngươi đào mồ của ta, lấy hết đồ trên người của ta, vậy mà ngươi không nhớ gì? Ngươi còn là con người không?

Lâm Phàm thật sự không nhớ cái kẻ trước mặt là ai, nhưng được

nhắc làm hắn nhớ mang máng, nhìn kỹ lại.

A, hình như nhớ ra rồi.

Lâm Phàm nhớ là mình từng cùng Chu Phượng Phượng, heo mập thám hiểm một vùng đất mạo hiểm, tìm tài phú, sau cùng lột sạch một cái xác, không ngờ đối phương còn nhớ hắn.

Đây đúng là chuyện làm người ta lúng túng.

Đằng Đế rít qua kẽ răng:

- Ngươi nhớ ra rồi sao?

Nói sao thì Đằng Đế ngày xưa là cường giả, giờ làm lại từ đầu cũng xem như cường giả trở về đỉnh.

Cuộc đời của Đằng Đế vốn không có điểm đen, nhưng giờ thì đã có.

- Ta biết ngươi, ngươi muốn giả bộ không nhớ? Nói cho ngươi biết, dù ngươi quên thì ta không quên!

Đằng Đế đã nhìn thấu Lâm Phàm, biết đối phương sẽ không thừa nhận chuyện này, nhưng y ghi nhớ trong lòng cả đời.

Lâm Phàm bình tĩnh hỏi:

- Ngươi không nhắc thì bản phong chủ không nhớ, nhờ ngươi nhắc nên bản phong chủ dã nhớ ra. Ừ đúng, là bản phong chủ, không ngờ ngươi còn sống, nếu lúc trước biết chắc chắn sẽ không đối xử với ngươi như vậy. Yên tâm, bản phong chủ không bao giờ phủ nhận việc mình làm, đã làm thì nhận, không làm thì không nhận. Giờ ngươi muốn sao? Định làm gì bản phong chủ?

Hắn sẽ không phủ định, cả đời cũng không.

Sợ quái gì?

Chẳng lẽ sợ bị người ta đánh?

Tưởng tượng hơi ảo, nếu thù hận có thể khiến đối phương biến mạnh thì Lâm Phàm sẵn sàng gánh vác trách nhiệm sáng tạo thù hận, để đối phương càng mạnh lên, sau đó tìm hắn báo thù.

Người Đằng Đế run rẩy, khóe môi chảy máu:

- Ngươi . . .!

Đằng Đế không ngờ đối phương thừa nhận, y đã tưởng tượng đối phương sẽ tìm các loại lý do chối phắt, thậm chí làm bộ không biết mình. Nào ngờ đối phương thừa nhận dễ dàng như vậy, đáng giận hơn nữa là không lộ biểu tình khác lạ nào.

Dù một chút xấu hổ hoặc không tự nhiên đều không có, bộ mặt dửng dưng như thể chuyện rất bình thường.

Mặt dày đến vậy sao?

Thú Tiểu Sơn ngây người trước tình huống này.

Hình như nam nhân hộc máu nằm dưới đất có yêu hận tình thù gì đó với Lâm sư huynh, nhưng có vẻ hai người thật sự bị thương nặng.

Vạn Quật lão tổ cố chịu đựng đau đớn hỏi, nàng không rảnh quan tâm chuyện khác:

- Lâm phong chủ tại sao ở đây?

Kẻ xâm nhập còn ở phương xa, rất nhanh sẽ đến, nhưng không biết Thiên Dụ thần nữ ra sao rồi.

Lâm Phàm gắt gỏng hỏi:

- Ta ở đâu liên quan gì ngươi? Đường là của nhà ngươi sao?

Vạn Quật lão tổ nghẹn lồng ngực. Người này bị khùng sao? Nàng đâu có chọc hắn, mắc gì ăn nói khó nghe vậy, không thể nói chuyện đàng hoàng được sao?

Vạn Quật lão tổ che ngực, hộc máu:

- Lâm phong chủ, chúng ta xảy ra chuyện ngoài ý muốn khi vây giết kẻ xâm nhập quỷ, bị thương nặng, hy vọng Lâm phong chủ giúp giùm.

Vạn Quật lão tổ đã thể nghiệm sâu sắc thực lực của tên này rồi, rất mạnh, có lẽ hắn có thể giết kẻ xâm nhập.

- Cứu con mắt! Bản phong chủ đã bao giờ nói mình là kẻ nhiều chuyện? Còn ngươi nữa, đã quên việc lúc trước làm với bản phong chủ và lão sư sao? Bản phong chủ còn nhớ thù này, đừng tưởng xóa bỏ dễ vậy.

Lâm Phàm nhìn mụ già Vạn Quật, trước kia lên mặt cho cố vào, giờ cầu cứu, đúng là lạ lùng.

Vạn Quật lão tổ cúi đầu, mặt càng trắng:

- Được rồi, vậy ngươi đi đi.

- Ủa?

Lâm Phàm bất ngờ, mụ này có chút quyết đoán, không ngờ sẽ nói ra lời này, nếu cố gắng van xin thêm thì không chừng hắn đồng ý.

Kiên cường khiến người ghét.

Hắn vẫn biết trắng đen nặng nhẹ, nói sao cũng là người quen cũ, sao có thể thấy chết không cứu.

Đằng Đế trừng mắt Lâm Phàm:

- Vạn Quật, chỉ bằng vào hắn? Ngươi nghĩ hắn có thể mạnh hơn chúng ta sao? Ta thì thấy hắn nên chạy nhanh là hơn, dù hắn chết trong tay ai thì ta không muốn hắn chết vào tay kẻ xâm nhập. Tiểu tử, ngươi chạy mau lên, đừng mất mặt!

Lâm Phàm bất mãn nói:

- Này, ngươi nói chuyện nghe chói tai, bản phong chủ mà chết trong tay kẻ xâm nhập? Ngươi đang sống trong mơ hả? Có giỏi thì kêu tên đó lại đây!

Người này hơi huênh hoang, nhưng Lâm Phàm thầm mừng, lại một người bất mãn với hắn.

Mỗi tội thực lực hơi yếu, nếu bồi dưỡng đàng hoàng về sau có lẽ sẽ là nhân tài, bây giờ vẫn kém xa.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Chân trời xa vọng lại tiếng quát đinh tai nhức óc:

- Ha ha ha ha ha ha! Đám kiến các ngươi tai vạ đến nơi rồi! Ta muốn hành hạ chết các ngươi, cho các ngươi biết kết cục của việc khiêu khích ta là thê thảm cỡ nào!

Lòng U Nguyên rực cháy lửa giận, gã là Chân Thần Tử Quỷ tộc vậy mà có người nhảy tới nhảy lui trước mặt gã, không thể nhịn được.

Cô nương kia thủ đoạn hơi lợi hại, gã không tìm thấy người, đành bỏ qua, sau đó đuổi theo hai người bị gã tổn thương nặng.

Xôn xao!

Đám người sống sót náo động.

Bọn họ rất sợ hãi, đang yên lành thì có kẻ địch mạnh đến, không biết làm sao bây giờ.

Lão ca, sao ngươi còn chưa chạy?

Người ta đã nói không cần cứu rồi, đi thôi.

Bọn họ muốn rít gào như thế, nhưng đều nghẹn trong họng, không biết nên nói sao, cảm giác sắp xảy ra chuyện xấu.

Thú Tiểu Sơn nhìn Lâm sư huynh, gã không xem thấu sư huynh, nhưng trong lòng rất tin tưởng hắn, cảm giác sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Vù vù vù vù vù!

Một luồng sáng rạch phá thiên địa, không gian như sóng triều dạt sang hai bên.

U Nguyên đứng trên trời, thấy ngay hai người nằm trong hố sâu.

Gã cười toe:

- Ta cứ nghĩ sẽ mạnh bao nhiêu, hóa ra chỉ có thế là cùng. Sao? Cảm giác dễ chịu chứ?

Mới rồi gã bị đối phương trấn áp xem như sai sót, mất mặt.

Nhưng đó chỉ là sơ sẩy, khi gã bộc phát ra uy thế Đế Thiên cảnh thật sự thì không ai ngăn cản được.

U Nguyên chú ý xung quanh còn có dân bản xứ:

- Ủa? Đám dân bản xứ các ngươi thật khiến người khó chịu, dám xâm nhập vào vùng quỷ vực thần thánh, thật là không biết sống chết.

U Nguyên siết chặt nắm tay, biểu tình dữ tợn hung ác.

- Ủa?

U Nguyên chợt phát hiện có một người trong đám đông hơi quen mắt, quen mắt lắm, dường như gặp ở đâu rồi.

U Nguyên nhìn kỹ, phát hiện điều ghê gớm.

- Là hắn!

Lòng U Nguyên dậy sóng dữ, khó mà bình tĩnh.

Cái chết của Quỷ Nguyên Chi Chủ còn rõ ràng ngay trước mắt, bị một đấm đập nát bấy, không giữ được cái xác hoàn chỉnh, để lại đống thịt vụn.

- Ôi mợ, hắn cũng đang nhìn ta!

U Nguyên cảm nhận được ánh mắt kia không phải cảnh giác mà là nghiền ngẫm, dường như đang đánh giá gã.

Gã sẽ chết.

U Nguyên chưa bao giờ cho rằng mình yếu, nhưng cũng không cho rằng mình rất mạnh.

- Hừ! U Nguyên này không phải hạng người lạm sát vô tội, lần này tha cho các ngươi, lần sau sẽ không may mắn như vậy!

Tuy sợ nhưng gã không thể bỏ chạy như vậy, ném một câu hăm dọa giữ gìn mặt mũi.

- A?

Vạn Quật lão tổ ngây ra, bị bất ngờ vì đối phương không giết tới.

Vạn Quật lão tổ nhìn sang Lâm Phàm.

Ánh mắt hắn hờ hững, ung dung, bình tĩnh, không để chuyện gì vào lòng, hình như từ đầu tới đuôi không thèm để đối phương vào mắt.

Một giọng nói chui vào tai nàng:

- Trở về!

Hai chữ đơn giản, nhẹ hẫng vang vọng trong thiên địa.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lực lượng cuồng bạo bộc phát từ người đối phương.

U Nguyên rùng mình, không chút do dự tiến vào trạng thái bùng nổ, quay về chém giết với Lâm Phàm.

Đóng Hữu Sắc Nhãn Tình.

Lâm Phàm đứng im không nhúc nhích, đối mặt lực lượng cuồng bạo kia vẫn không làm hắn di chuyển, môi treo nụ cười.

U Nguyên chìm trong trạng thái táo bạo, trong lòng chỉ có suy nghĩ là giết chết Lâm Phàm, nhưng rồi lý trí bỗng dâng lên trong lòng.

- Mợ ơi, ta đang làm gì vậy?

Con ngươi U Nguyên co rút, thân hình lao nhanh đến chợt run run, khựng lại ngay khi cách Lâm Phàm mấy thước.

U Nguyên đổ mồ hôi đầm đìa, trán ướt mồ hôi.

U Nguyên rít gào trong lòng:

- Ta đang làm gì? Vì sao xông lên!?

Gã không hiểu, khoảnh khắc vừa rồi mất trí làm ra điều mình không dám tin.

- Vạn Quật, hắn làm sao vậy?

Đằng Đế không xem hiểu.

Kẻ xâm nhập quay đầu giết ngược rõ ràng vì không muốn tha cho bất cứ ai, nhưng bỗng khựng lại, tỏ vẻ hoảng loạn, thật khó hiểu.

Vạn Quật lão tổ cũng rất thắc mắc, đâu biết chuyện gì xảy ra.

Vạn Quật lão tổ nhìn Lâm Phàm, muốn xem thấu ý đồ của đối phương, nhưng khuôn mặt không thay đổi đó làm nàng không biết nên nói sao.

Lâm Phàm cười khẽ:

- Ha ha ha!

U Nguyên nghe vào tai thì tim rớt cái bịch.

U Nguyên nghẹn thật lâu, cuối cùng nói ra mấy lời này:

- Cái đó . . . là hiểu lầm, ngươi tin không?

Lâm Phàm nói:

- Tin, ngươi rất mạnh, mạnh hơn kẻ xâm nhập mà bản phong chủ gặp. Nhưng lực lượng trong người của ngươi không cao, xem ra quỷ vực trợ giúp ngươi.

U Nguyên rối rít xua tay:

- Không mạnh, ta không mạnh chút nào, hiểu lầm thôi!

Lâm Phàm cười nói:

- Không, đây không phải hiểu lầm mà là sự thực, bản phong chủ rất có hứng thú với ngươi, có lẽ ngươi sẽ cho bản phong chủ chút sảng khoái.

U Nguyên nhìn nụ cười kia chỉ thấy khủng hoảng.

Dốc hết sức ra.

Bùm!

Thân hình Lâm Phàm biến cao vút, uy thế kinh khủng nghiền áp toàn trường.

Chương 966: Ta không muốn chơi mãi với kẻ yếu như sên

Từng vằn sóng xung kích khuếch tán từ dưới chân Lâm Phàm.

Lực lượng cường đại bứng tận gốc cây cối xung quanh.

Đằng Đế nằm trong hố sâu bò lên, có tro bụi rơi vào hố sắp chôn sống gã.

Lực lượng khủng bố đè xuống.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn Lâm Phàm.

Đặc biệt là Thú Tiểu Sơn, đã kinh ngạc đến ngây người, hoàn toàn khác với suy nghĩ của gã.

Bộp!

Lâm Phàm siết tay lại, vang tiếng trầm đục, hắn cảm nhận được lực lượng, cảm giác này quá tuyệt vời.

U Nguyên mờ mịt đứng trước mặt Lâm Phàm, nuốt nước miếng:

- Ực ực! Cái kia . . .

Lâm Phàm giơ tay ngắt lời U Nguyên, hắn vỗ ngực nói:

- Đừng nói chuyện, nhường ngươi ra tay trước.

U Nguyên rất hoảng, không biết nên nói cái gì:

- Chuyện này . . .

Chuyện quái quỷ gì đây? Người gã không muốn gặp nhất là tên này, vì sao cố tình chạm mặt?

Nói sao thì U Nguyên là Chân Thần Tử của Quỷ tộc, gã là người có phẩm giá, có cách điệu, là thiên tài có thiên phú không tệ, con đường tương lai tươi sáng, nếu mở rộng tuyến đường hơn nữa sẽ có phát triển tốt hơn.

Nhưng bây giờ U Nguyên cảm giác mình sẽ chết tại đây, nếu chết

rồi thì không còn lại gì.

U Nguyên lùi lại vài bước, muốn rời xa kẻ đáng sợ này. Nhưng gã lùi một bước là đối phương tiến lên một bước, luôn giữ khoảng cách cũ.

Làm ơn đừng như vậy được không?

Cho một con đường sống không được sao?

Lâm Phàm tiến lên từng bước một:

- Đừng chần chừ, đánh bản phong chủ đi. Bản phong chủ nhìn thấy ngươi là một người khá càn rỡ từ trong thái độ vừa rồi, đừng để nhút nhát che đôi mắt của ngươi, giơ tay lên, đánh bản phong chủ này!

U Nguyên thụt lùi từng bước một, trán tuôn mồ hôi như mưa. Không thể đánh, không được nhúc nhích một ngón tay, nếu không sẽ chết thật.

U Nguyên gật đầu, hỏi:

- Ngươi muốn thế nào? Ta nói rồi, đây là hiểu lầm, ta không thể nào đánh với ngươi.

Đừng nhìn gã là Chân Thần Tử nhưng giờ rất hoảng, hy vọng có người đến cứu mình.

Nhìn thoáng qua là biết đối phương mạnh hay không, khăng khăng dùng nắm đấm để chứng minh là hành động ngu ngốc.

Đằng Đế ngơ ngác hỏi:

- Vạn Quật, tên này làm sao vậy? Sao ta cảm giác kẻ xâm nhập không muốn đánh với hắn?

Tu vi của tiểu tử này chỉ là Đạo cảnh đỉnh, kẻ xâm nhập kia là Đế Thiên cảnh đỉnh, hai bên cách biệt to lớn, nhưng vì sao hình thành trạng thái này?

Kẻ xâm nhập kia nhấc một ngón tay là có thể nghiền chết tiểu tử này, nhưng giờ gã không ra tay ngược lại né tránh.

Bà nội nó!

Không lẽ vì hắn quá tiện nên kẻ xâm nhập không dám đánh?

Vạn Quật lão tổ không trả lời, cũng đang suy nghĩ nguyên nhân bên trong.

Lâm Phàm rất mạnh, Vạn Quật lão tổ biết điều đó. Nhưng thực lực của kẻ xâm nhập là Đế Thiên cảnh đỉnh, dù Lâm Phàm mạnh tới đâu thì cách biệt một đại cảnh giới, kẻ xâm nhập không nên do dự né tránh.

Lâm Phàm hơi sốt ruột. Làm cái gì vậy? Hắn không thích tình huống này nhất, , hắn thích đối phương càn rỡ huênh hoang, không suy nghĩ nhiều trực tiếp đánh, lấy hết sức lực ra đánh tơi bời.

Giờ hắn đã nói đến mức này rồi mà đối phương không tỏ vẻ chút nào, làm hắn bất mãn.

Lâm Phàm tiến lên trước đẩy đối phương:

- Bản phong chủ kêu ngươi đánh bản phong chủ, có nghe không? Đánh bản phong chủ đi chứ!

U Nguyên bị đẩy ngực liên tục thụt lùi, chẳng những không lộ vẻ tức giận ngược lại vẻ mặt lo âu, sợ hãi.

U Nguyên cố gắng giải thích:

- Đừng làm vậy, ta không phải loại người thích đánh nhau.

Gã cố gắng ra vẻ mình là người yêu thích hòa bình.

Lâm Phàm chỉ vào hai người nằm dưới đất, nói:

- Không thích đánh nhau? Vậy sao hai người kia ói nghiêm trọng vậy?

U Nguyên nhìn hai người bò ra từ hố sâu, thầm hối hận, nếu biết trước thì đã không đánh xa như vậy.

- Ta cũng không biết, có lẽ tự mình va chạm ở đâu đó. Huynh đệ . . . không, ca, ta thật sự không đánh người!

U Nguyên muốn khóc, ai không muốn đánh chứ, nhưng gã sợ.

Nếu không thấy cảnh ngươi oanh giết Quỷ Nguyên Chi Chủ thì ta đã dứt khoát ra tay rồi, rảnh hơi đứng đây cho ngươi giày xéo à?

Nếu có trùm cuối che chở từ đằng sau chứ không phải đơn độc một mình thì gã đã không hèn đến vậy.

Lâm Phàm xô đẩy đối phương, làm cử chỉ chủ động khiêu khích:

- Ai là ca của ngươi? Ngươi là ai chứ?

Lâm Phàm không tin kẻ xâm nhập sẽ hèn đến thế, bị ức hiếp tới mức này rồi còn nhịn được?

- Bản phong chủ kêu ngươi đánh bản phong chủ, nghe không hả?

U Nguyên lắc đầu lia lịa như trống bôi, không nói chuyện, chỉ biết lắc đầu.

Lâm Phàm vỗ đầu U Nguyên:

- Ngươi lắc cái gì! Bản phong chủ kêu ngươi đánh bản phong chủ, mau lên, đừng lãng phí thời gian!

Quá nhục, bị đối xử như vậy lẽ ra nên khùng lên, xắn tay áo đánh, nếu vẫn nhịn được thì không hợp lý.

Không lẽ tên này đã thấy hắn ra tay, cảm nhận lực lượng đáng sợ kia?

Rất có thể, nếu không thì không có lý nào hèn đến vậy. Không được, không thể như vậy, bỏ qua người này thì biết đi đâu kiếm điểm?

U Nguyên lắc đầu, từ chối dứt khoat:

- Ta không đánh!

Gã bị nhục nhã nhưng không dám chống cự, vừa thụt lùi vừa lắc đầu.

Thú Tiểu Sơn xem ngây người, có cần ăn hiếp người ta đến mức này không?

Thú Tiểu Sơn cảm giác tên kia tội nghiệp ghê, sư huynh kêu ngươi đánh thì cứ đấm thử một cái, làm gì hèn vậy?

Lâm Phàm mất kiên nhẫn hỏi:

- Rốt cuộc ngươi có đánh không?

Gặp quỷ! Chắc chắn tên này đã biết thực lực của hắn, nếu không thì sao hèn như thế.

- Không đánh, ta có chết cũng không đánh! Ta phải thanh minh rằng tuy ta là kẻ xâm nhập nhưng chưa bao giờ tổn thương người khác, ta không quen hai người kia, không biết bọn họ từ đâu ra. Vị đại nhân này, ta không oán không thù với ngươi, sao cứ ép ta đánh ngươi làm gì?

U Nguyên mếu méo, trán ướt dẫm mồ hôi.

Đằng Đế trợn to mắt, hôm nay làm sao vậy? Tại sao gặp ai cũng tiện thế.

- Ngươi mở to mắt nói dối! Bộ dạng hiện giờ của chúng ta nếu không phải ngươi đánh thì còn ai nữa? Ngươi dám chối không biết chúng ta? Ngươi vuốt lương tâm cảm nhận kỹ xem có thấy đau không?

U Nguyên nháy mắt với Đằng Đế: Đại ca, cứ coi như không quen ta, xin ngươi đấy.

U Nguyên đang rất hoảng.

Lâm Phàm khẽ thở dài:

- Thôi, ngươi không chịu đánh thì để bản phong chủ.

Lâm Phàm vốn muốn xem kẻ xâm nhập đánh mụ già Vạn Quật ra nông nỗi này thì mạnh đến đâu, nếu để hắn đánh trước chỉ e một đấm đập chết đối phương, không cho đối phương cơ hội ra tay, bỏ lỡ vài cảm giác quan trọng.

Nhưng không ngờ kẻ xâm nhập này quá hèn, dù là Dạ Trủng cũng cương cường hơn gã, ít ra biết nói chuyện, biết nêu ưu điểm giấu sâu trong người khác.

Còn kẻ trước mắt thật khiến người thất vọng, không có chút ưu điểm, chỉ biết lắc đầu bảo không dám, thế này có khác gì phế vật?

Vạn Quật lão tổ vội nói:

- Lâm phong chủ, hãy bắt hắn nói ra hạc tâm quỷ vực!

Bọn họ tới đây là là muốn phá tan quỷ vực, phục hồi lại Tinh Hải Vực.

Lâm Phàm quay đầu nhìn Vạn Quật lão tổ lại ngó sang tiểu tinh quái:

- Hạch tâm quỷ vực? Muốn phá hỏng quỷ vực? Vậy tiểu tinh quái của bản phong chủ sẽ biến mất rồi.

Đột nhiên!

- Ngươi chết đi cho ta!

Tuy U Nguyên rất hoảng nhưng giỏi về nắm bắt cơ hội, gã không ngờ tên này cách mình gần như vậy mà dám quay đầu nói chuyện với người khác.

U Nguyên biết cơ hội ở ngay trước mắt, nếu không nắm lấy thì không còn cơ hội.

Lâm Phàm quay đầu lại ngay:

- Giỏi, có bản lĩnh!

Năm ngón siết chặt đấm về phía đối phương.

U Nguyên kinh ngạc đến ngây người:

- Cái gì?

Vậy mà cũng phản ứng lại được, tốc độ nắm đấm của gã đã nhanh lắm rồi, chênh lệch lớn đến vậy sao?

Bùm!

Nắm đấm của Lâm Phàm và U Nguyên va chạm vào nhau, lực lượng không thể địch lại bộc phát ra.

Răng rắc!

Có tiếng thứ gì tan vỡ.

Cánh tay U Nguyên gấp khúc, nắm tay đánh vào người gã, mặt mũi móp méo, máu phun ra từ lỗ mũi, trong khoang miệng vạch một đường cong xinh đẹp trên không trung.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

U Nguyên đụng mạnh phương xa, trượt dài dưới đất, đào một khe rãnh dài mấy trăm thước.

Đằng Đế trợn mắt há hốc mồm, bật thốt:

- Trời ơi!

Đằng Đế không ngờ đối phương mạnh như thế, một đấm đánh bay kẻ xâm nhập.

Ba người bọn họ liều mạng, dùng hết mọi thủ đoạn nhưng không hạ được đối phương, ngược lại bị đối phương trấn áp, chênh lệch lớn kinh khủng.

Trong mắt Vạn Quật lão tổ cũng lấp lóe tia sáng ngạc nhiên.

Phương xa.

U Nguyên ôm mặt, máu tươi chảy ra từ kẽ mười ngón tay, thê thảm hét lên:

- A!

Trong lòng gã thầm rít gào.

Biết ngay mà, tuyệt đối không đánh lại, hắn quay đầu là cố ý dụ mình ra tay.

Tiện quá, đáng ghét ghê!

- Quả nhiên không sai, chịu đòn giỏi hơn kẻ xâm nhập bình thường.

Lâm Phàm có cảm giác khác biệt, quỷ vực này cũng thú vị, tuy không có chút tác dụng gì với hắn nhưng hắn cảm nhận lực lượng kỳ lạ trong quỷ vực bao phủ trên người đối phương.

U Nguyên cắn chặt răng:

- Không được, ta tuyệt đối không thể chết ở chỗ này!

Tuy gã bị đánh đến mặt biến hình nhưng còn có thể nhúc nhích.

Ngay lúc này, Lâm Phàm nhảy lên, thân thể cao lớn bay lên trời, đáp xuống ở phía xa.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Động đất, âm thanh trầm đục.

U Nguyên vụt ngẩng dầu, kinh hoàng nhìn Lâm Phàm.

Gã biết tuyệt đối không thể chịu trận.

U Nguyên rít gào:

- Đồ khốn kiếp! Khi ta, nhục ta, dù ta không đánh lại ngươi nhưng một ngày nào đó sẽ có người báo thù cho ta!

Người U Nguyên tuôn ra khói đen đậm đặc, đã sẵn sàng đón nhận cái chết.

U Nguyên chìm trong điên cuồng, đôi mắt đỏ máu hét to:

- Đến đây, ngươi muốn giết ta chứ gì, nhào vô!

Mắt Lâm Phàm sáng rực, cảm giác cách này hay:

- Chờ chút, ngươi mới nói là sẽ có ngày có người đến báo thù cho ngươi phải không? Nhưng bọn họ không biết là ai giết ngươi, hay ngươi để lại manh mối, nói là Lâm Phàm của Viêm Hoa tông giết ngươi, cho họ có mục tiêu.

Hắn giết nhiều kẻ xâm nhập nhưng đến cuối cùng không biết ai giết bọn họ, rất đáng tiếc, nếu đối phương để lại manh mối thì hắn cầu còn không được.

- Ngươi . . .!

Nghe đối phương nói câu đó làm U Nguyên suýt tức chết. Xem thường bọn họ vậy sao? Dù gã đã thảm đến vậy cũng đừng đùa giỡn gã chứ? Đáng giận, thật sự rất đáng giận!

U Nguyên hét to một tiếng:

- Tốt, ta chiều ý ngươi! A!

U Nguyên thốt ra âm thanh khó hiểu, nguyên quỷ vực rung nhẹ rồi bình tĩnh lại.

Khoảnh khắc quỷ vực bình tĩnh lại, U Nguyên gầm rống xông thẳng vào Lâm Phàm.

Lâm Phàm giơ tay vỗ mạnh:

- Tạm biệt!

U Nguyên không chịu nổi lực lượng khủng bố đó, người rách toạc, mặt đất chìm xuống hình thành dấu tay to.

- Ài, chán quá, cường giả ơi, bao giờ ngươi mới đến? Ta chờ đến mất kiên nhẫn rồi.

Hắn rất bất đắc dĩ.

Chờ đợi cường giả là việc rất khổ sở, mỗi lần đều chơi với loại gà bệnh thế này thật chán.

Chương 967: Con người của ngươi sao tiện quá vậy

Đằng Đế hộc máu:

- Khụ khụ!

Bóng lưng kia làm Đằng Đế không diễn tả bằng lời được.

Rất là . . .

Thú Tiểu Sơn vô cùng rung động:

- Mạnh quá thể.

Không thấy tận mắt thì sao dám tin? Từ đầu tới đuôi không thèm xem người ta là con người.

Người ta cũng rất mạnh, phát ra khí thế khiến người nghẹt thở, nếu để bọn họ xông lên thì không biết chết như thế nào.

Nhưng ở trong tay sư huynh thì yếu ớt như làm bằng giấy.

Bộp!

Vạn Quật lão tổ giật nảy mình, cảm giác ngay từ đầu nàng đã nghĩ sai một điều.

Vạn Quật lão tổ chợt nghe tiếng bước chân, ngước đầu lên, là tên kia bước tới.

Lâm Phàm ủ rũ rã rời đi tới trước mặt Vạn Quật lão tổ:

- Ta nói này mụ già, các ngươi yếu không chịu nổi.

Câu này như búa tạ đập mạnh vào ngực hai người.

Đằng Đế muốn rít gào: Ai yếu hả? Đối phương mạnh lắm biết không?

Nhưng Đằng Đế không nói nên lời, cái tên trước mắt đập chết người ta mà không chút do dự, nên có thể nói gì đây?

Vạn Quật lão tổ nhỏ giọng tự giễu:

- Không ngờ Vạn Quật này cũng có lúc nhìn nhầm, quả nhiên cực kỳ lợi hại.

Lâm Phàm vội nói:

- Này, chờ đã, cái này không gọi là nhìn nhầm.

Vạn Quật lão tổ nghe vậy ngạc nhiên nhìn Lâm Phàm, không ngờ đối phương sẽ khách khí như thế, nhưng câu tiếp theo làm nàng suýt nhảy cẫng lên liều mạng với hắn.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Ngươi không phải trông nhầm mà thật sự mù mắt.

Thú Tiểu Sơn trợn mắt há hốc mồm, sư huynh, sao luôn nói chuyện chói tai quá vậy? Trước mắt là mỹ nữ thiên hương quốc sắc, đẹp như nàng tiên, nhan sắc mỹ miều, dáng người như ma quỷ, mỗi tội ngực hơi nhỏ.

Dù có xích mích nhưng nhìn khuôn mặt đẹp như vậy cũng nên nể nang một chút, dù sao người người đều có lòng thích cái đẹp, cường giả cũng không ngoại lệ.

Vạn Quật lão tổ hơi đổi sắc mặt, rất bất mãn với câu nói của Lâm Phàm.

Lâm Phàm hỏi:

- Mụ già, đừng thấy bất mãn. Lúc trước ngươi dõng dạc hù bản phong chủ, nói nếu bản phong chủ không tham gia tổ chức của ngươi lỡ gặp kẻ xâm nhập sẽ vạn kiếp bất phục, ngươi còn nhớ hay không?

- Nhớ, nhưng Lâm phong chủ là cường giả mà hẹp hòi vậy sao?

Vạn Quật lão tổ không ngờ tên này còn nhớ chuyện đó, thật chó.

Lâm Phàm lắc đầu, phản bác nói:

- Ngươi nói sai rồi, cường giả không rộng rãi, vì bản phong chủ hẹp hòi nên mới mạnh như vậy.

Vạn Quật lão tổ cười khẩy nói:

- Ha ha, vậy sao? Là Vạn Quật thiếu kiến thức, chưa từng gặp qua.

Tức quá!

Vạn Quật lão tổ thề với trời, nàng chưa từng gặp người như vậy.

Lâm Phàm vỗ ngực:

- Sao chưa gặp qua, bản phong chủ đứng trước mặt ngươi đấy thôi. Sau này nhớ kỹ, hẹp hòi mới là đi kèm với cường giả.

Hắn tự nhận là được khen, không sai, hắn toàn nói thật, còn có chứng cứ.

Vạn Quật lão tổ thầm rít gào: Mặt dày vô sỉ, chưa từng gặp kẻ không cần mặt như vậy!

Đằng Đế nhỏ giọng nói:

- Thật không biết xấu hổ.

Đằng Đế chịu phục, cũng hiểu rằng có lẽ người tiện như vậy mới làm ra hành vi đào quan tài của người ta, lột sạch đồ của người ta ra.

Lâm Phàm nhìn qua Đằng Đế:

- Ngươi nói cái gì?

Hình như tên này mới nói câu gì rất chói tai.

Đằng Đế thít chặt cơ mông, có linh cảm không may.

Tuy Đằng Đế không sợ đối phương nhưng với hành vi vô sỉ kia, nếu y dõng dạc bảo ngươi là tiện nhân thì sẽ gặp kết cục không tốt lành gì.

Vì an toàn của bản thân, con người lúc nên hèn thì phải hèn.

Đằng Đế bình tĩnh nói:

- Lâm phong chủ nghe lầm, ta nói là Lâm phong chủ nói rất đúng.

Đằng Đế còn gật gù ra chiều đăm chiêu, tỏ vẻ đồng ý trăm phần trăm.

- Lâm phong chủ nói hẹp hòi là đi kèm với cường giả, thoáng nghe hơi không đúng nhưng nghĩ kỹ thì Lâm phong chủ trí tuệ giả ngu, rất có đạo lý.

Đằng Đế phân tích kỹ quay quanh tư tưởng trung tâm của Lâm Phàm.

Lâm Phàm nghe bùi tai, nhìn xem, người thông minh vĩnh viễn đều là thông minh. Thường hay nói ngực nhỏ có trí, nhưng đôi khi tạo hóa trêu người, cũng sẽ có sai sót.

Ví dụ như Vạn Quật lão tổ, ngực nhỏ mà trí tuệ có cao đâu, kém xa bọn họ.

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Ừ, ngươi nói rất đúng. Ngươi khá lắm, có tài.

Vạn Quật lão tổ khinh thường liếc Đằng Đế, trước kia không nhận ra người này hèn đến vậy.

Lúc đại chiến sống chết với kẻ xâm nhập, dù phải chết Đằng Đế cũng không cúi đầu, nhưng đối mặt tên kia thì hèn đến mức không dám nói lời thật lòng, bán lương tâm thốt lời khen ngợi.

Là vì đi dạo một vòng trước cái chết đã trở nên hèn nhát sao?

Đằng Đế cười cười, trong bụng chửi thề.

Khinh người quá đáng.

Nhưng thôi, bản đế không so đo với bạn nhỏ.

Lâm Phàm nhìn hai người, sau đó tập trung vào Vạn Quật lão tổ:

- Bị thương nặng như vậy có đau không?

Vạn Quật lão tổ lười nói nhiều, không muốn nói câu nào với đối phương.

- Lâm phong chủ, việc đến hiện giờ, ta không thể không nói nhắc nhở ngươi. Kẻ xâm nhập không đơn giản chút nào, giờ mới đối mặt trẻ tuổi, cường giả thật sự chưa buông xuống, nếu như . . .

Vạn Quật lão tổ chưa nói hết câu đã bị Lâm Phàm ngắt lời.

Hắn hỏi:

- Được rồi, đừng nói nữa, lần trước ngươi cũng nói với bản phong chủ như vậy, tự nói đi, kết quả là cái gì?

Vạn Quật lão tổ nhìn Lâm Phàm, thấy lồng ngực nghẹn lại.

Vì sao hắn không chịu tin?

- Bản phong chủ xem tình trạng của ngươi chắc không nói nổi cái gì, vậy thì để bản phong chủ nói. Bản phong chủ sống khỏe, tông môn cũng khỏe, còn ngươi thì . . . nhìn lại mình đi, bị người đánh ói máu. Nếu không đụng phải bản phong chủ thì hai ngươi đi bán muối rồi. Đừng nói bản phong chủ không cho các ngươi cơ hội, cùng là người vực ngoại giới, xem như dính chút dây mơ rễ má. Vừa lúc tông ta thiếu chạy chân, làm khổ sai, các ngươi muốn đi thì có thể hạ thấp yêu cầu cho các ngươi, chịu không?

Lâm Phàm không xem trọng hai người này, đặc biệt là Vạn Quật lão tổ, tuy sống lâu, chuyển kiếp quay về nhưng cuối cùng vẫn bị người đánh chết, nên thực lực hơi kém.

Nhưng ở trong vực ngoại giới vẫn tính là nhân tài, có thể phá cách thu nhận nàng.

Vạn Quật lão tổ nghe câu này thì tức điên, rất muốn gầm rống rằng: Đừng nói nữa, ngươi muốn chọc người ta tức chết hay sao?

Vạn Quật lão tổ này không nói cái khác nhưng trước giờ chưa từng chịu nhục như vậy, từ khi chuyển kiếp trở về thì nàng luôn bị ức hiếp.

Kiếp trước để lại đồ trong Vực Sâu Vạn Quân bị người cướp đi, ban đầu không biết là ai, về sau Vạn Quật lão tổ đoán là tên này làm, trên đời không còn ai tiện hơn hắn.

Vạn Quật lão tổ rít qua kẽ răng:

- Không cần!

Nhưng Vạn Quật lão tổ nói xong hơi hối hận.

Khi ấy nàng lấy thân phận người từng trải cảnh báo cho đối phương, làm như ban cho cơ duyên to lớn.

Đâu ngờ cuối cùng là bọn họ bị người ta đánh tơi bời, suýt chết tại đây. Ngẫm lại hơi bi ai.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Không cần thì thôi, sau này ngươi sẽ hiểu bỏ qua cơ hội lần này là không sáng suốt và hối hận cỡ nào.

Lâm Phàm lặp lại lời Vạn Quật lão tổ từng nói với hắn, giờ ném nguyên câu vào mặt nàng, cảm giác thật sướng.

Thú Tiểu Sơn thầm nghĩ:

- Năng lực giao tiếp của sư huynh hơi thấp.

Thú Tiểu Sơn chưa từng nghe ai nói năng như thế, không sợ đắc tội người ta hết đường vớt vát.

Lúc này Vạn Quật lão tổ chỉ muốn dùng đầu đâm chết kẻ độc miệng trước mắt, muốn giẫm hắn ở dưới chân, tát sưng mặt hắn.

Thật tiện, tức quá.

Lâm Phàm định rời đi:

- Đi thôi sư đệ.

Lâm Phàm không biết trước khi chết U Nguyên có báo tên của hắn và tông môn ra ngoài không, nhưng xem tình huống lúc đó chắc là có.

Thú Tiểu Sơn hỏi:

- Sư huynh, hai người bọn họ bị thương nặng như vậy, để lại đây có sao không?

Nơi này là quỷ vực, chẳng những kẻ xâm nhập rất nguy hiểm, đám tinh quái cũng siêu khủng bố, với tình trạng của hai người lỡ gặp thứ gì lợi hại thì nguy.

- Sao cái gì, là tự mình chọn đường thì phải dựa vào bản lĩnh đi tiếp. Sư đệ, tuy tông môn của chúng ta tuân theo tôn chỉ lương tiện, chính nghĩa nhưng không ngu thiện, đi theo.

Lâm Phàm dẫn đầu rời đi, lúc đi ngang qua Vạn Quật lão tổ, Đằng Đế thì lấy một nắm đan dược ra khỏi trữ vật giới chỉ, mùi dược thơm nức.

Đằng Đế mừng rỡ, thay đổi ấn tượng với Lâm Phàm, tuy không đưa bọn họ đi nhưng hắn định cho đan dược cũng xem như người tốt.

Giây sau, Đằng Đế rút lại lời vừa rồi, coi như y chưa từng nói gì.

Lâm Phàm ném nắm đan dược vào miệng, đủ loại hương vị hỗn

hợp lại rất là tuyệt vời.

Lâm Phàm ghét bỏ lắc đầu:

- Ngươi nhìn bản phong chủ như vậy làm chi? Không lẽ cho rằng bản phong chủ muốn tặng đan dược cho các ngươi? Suy nghĩ nhiều, chúng ta không thân chẳng quen, nhớ kỹ, làm người phải dựa vào bản thân, đừng luôn trông chờ vào người khác, ài.

Hắn ra vẻ rất thất vọng với biểu hiện của Đằng Đế.

Đằng Đế thấy ánh mắt phút cuối trước khi đi của Lâm Phàm, tức giận trợn trừng mắt.

Y là Đằng Đế, đã bao giờ bị người nhìn bằng ánh mắt như vậy?

Tức, tức chết người, ruột gan phèo phổi sắp cháy khét rồi.

Vạn Quật lão tổ giận thật lâu sau dần bình ổn lại:

- Bỏ đi Đằng Đế, gặp hắn là ta đã chuẩn bị tâm lý rồi.

Đằng Đế bực tức nói:

- Sao có thể nhịn được chứ? Vạn Quật, ngươi nói xem vì sao vực ngoại giới có loại người như vậy tồn tại? Nếu là trước kia thì ta đã một bàn tay đập chết hắn, đồng ý không?

Vạn Quật lão tổ không đáp lại mà giương mắt nhìn phương xa:

- Có vẻ như Thiên Dụ thần nữ đã đi, nàng ta có Tu Di Tiên Thể, rút nhỏ có thể trốn thoát khỏi tay kẻ xâm nhập.

Đằng Đế nghe vậy gật gù, đúng thật.

Tiếp theo còn phải bận nhiều chuyện, nhưng trước tiên rời khỏi quỷ vực đã, với tình trạng hiện giờ của họ khả năng gặp nguy hiểm là rất lớn.

Chương 968: Với trí tuệ của ngươi thì rất khó hiểu

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Ngoài rìa quỷ vực.

Lâm Phàm nói với tiểu tinh quái:

- Tiểu tinh quái, đi đi, tự phát triển từ từ.

Tiểu tinh quái góp nhặt nhiều hạt châu, nếu luyện hóa hết sẽ thăng cấp đến trình độ không tệ.

- Đại ca . . .

Tiểu tinh quái hoàn toàn bị Lâm Phàm chinh phục, một tiếng đại ca nói hết trong lòng không nỡ. Tiếc rằng nó là tinh quái, không thể ra quỷ vực, không thì đi theo đại ca có lẽ là lựa chọn không tệ.

Tiểu tinh quái tràn đầy trìu mến nhìn Lâm Phàm, muốn khắc ghi khuôn mặt điển trai nhất trần đời này vào tim.

Tuy đại ca không đẹp trai quỷ khóc thần sầu nhưng với tiểu tinh quái là đẹp trai nhất, không thể nghi ngờ.

Tiểu tinh quái quá lùn, Lâm Phàm muốn vỗ vai nó phải khom lưng xuống:

- Được rồi, chia tay ở đây thôi. Ngươi cố gắng cao lên chút, lùn như vậy khi nói chuyện với ngươi phải cúi đầu, mỏi cổ.

Tiểu tinh quái bất đắc dĩ nói:

- Đại ca, ta là tinh quái, đây là bản thể, không lớn lên được nữa.

Đáng tiếc, nó cũng không có cách nào, bẩm sinh đã vậy rồi, không thể thay đổi.

Lúc này có một đám người sống sót đi ra, bọn họ hai mặt nhìn nhau, muốn nói chuyện. Bọn họ rất sợ nơi này, cũng bàng hoàng với thế giới bên ngoài.

Một người sống sót đứng ra, có tu vi Đạo cảnh, xem như mạnh nhất nơi đây. Gã được mọi người ủy thác đại diện nói chuyện.

Người sống sót Đạo cảnh hỏi:

- Vị đại ca này, chúng ta có thể đi theo ngươi, tham gia vào tông môn của ngươi không?

Tuy là câu hỏi nhưng gã rất tự tin, người khác có lẽ không đi được nhưng gã thì chắc chắn được, với tu vi Đạo cảnh của gã đến đâu cũng là đẳng cấp cao. Giờ gã chủ động tham gia vào tông môn của đối phương sẽ tăng cao thực lực tổng thể cho tông môn ngay.

- Các ngươi hả? Thôi dẹp, trồng trọt đã đủ người, dọn nhà vệ sinh cũng hết chỗ, các ngươi không đủ tư cách vào Đả Thủ đường. Thôi thì cố gắng lên, về sau sẽ có cơ hội.

Lâm Phàm ngẫm nghĩ, cảm giác đã hết chỗ, không phải ai muốn vào Viêm Hoa tông đều được, cần có tài năng đặc biệt.

Người sống sót Đạo cảnh trợn to mắt nói:

- Cái gì?

Gã mới nghe được gì?

Trồng trọt, dọn nhà vệ sinh?

Còn về không đủ tư cách vào Đả Thủ đường thì càng khó hiểu.

Nói cái quái gì vậy? Gã rất muốn biết chuyện này là sao.

Lâm Phàm kéo Thú Tiểu Sơn:

- Đi thôi sư đệ.

Hắn không nói nhiều với đám người sống sót nữa, chớp mắt biến mất tại chỗ.

Một đám người sống sót ngây ngốc đứng tại chỗ, không biết nên nói cái gì.

Người sống sót Đạo cảnh như nghe thấy lời nói dối, đến lúc này

vẫn không phản ứng lại:

- Ta không có tư cách?

Nhiệt độ bốn phía bỗng giảm xuống.

Rất nhiều người sống sót phát hiện bên người hình như có một tồn tại không phải con người.

Bọn họ quay đầu xem, tiểu tinh quái cũng nhìn họ.

Ực ực!

Đám người sống sót chợt nhớ ra mình còn ở quỷ vực, tuy đứng ngoài rìa nhưng ai bảo đảm sẽ không có nguy hiểm?

- Cứu mạng!

Mọi người thoát chốc chạy vắt giò lên cổ, không chút do dự.

Tiểu tinh quái nhìn tập thể chạy trốn, sờ đầu:

- Những tên kia có chút nhát gan.

Tiểu tinh quái sờ đầu, quay người đi sâu vào trong.

Công việc hiện giờ của nó là từ từ luyện hóa hạt châu, có quá nhiều, không biết phải luyện hóa tới khi nào.

. . .

Thú Tiểu Sơn bị Lâm Phàm chộp trong tay, cảm nhận tốc độ siêu nhanh.

Thú Tiểu Sơn cúi đầu thầm nghĩ:

- Cứ trở về như vậy sao?

Đi ra lâu như vậy, Thú Tiểu Sơn trải qua một số chuyện, nhưng ngẫm kỹ không có gì hay ho.

Thú Tiểu Sơn liếc qua Lâm Phàm bằng đuôi mắt, không biết nên nói cái gì, chỉ có thể thốt một câu: Sư huynh thật lợi hại.

Một lúc lâu sau.

Thú Tiểu Sơn nói:

- Sư huynh, bên dưới hình như xảy ra chuyện gì.

Mũi của gã rất nhạy, ngửi được mùi máu, tuy tốc độ của sư huynh rất nhanh nhưng mùi máu vẫn bay tới gần.

Lâm Phàm ngừng lại:

- A?

Đúng như Thú Tiểu Sơn nói, bên dưới có chuyện.

- Có chuyện gì nhỉ? Hình như là một thôn trang.

Lâm Phàm nhanh chóng đáp xuống.

Không phải hắn thích lắm chuyện, chẳng qua hắn ghét người ta ức hiếp thôn dân tay không tấc sắt.

Đây là việc con người làm sao?

Trong thôn trang vang tiếng hét thảm, nhà cửa cháy hừng hực, lửa đốt xèo xèo, khói đặc bay ra theo gió lướt xa.

Có giọng nói vang lên, âm thanh hơi non nớt:

- Ha ha ha! Để xem ngươi chống chọi đến khi nào!

Phập!

Kèm theo tiếng la.

Thú Tiểu Sơn ngây ngốc hỏi:

- Sư huynh, xảy ra chuyện gì vậy?

Người còn lương tâm tuyệt đối không xuống tay với thôn trang tay không tấc sắt.

Khi vực ngoại giới chưa dung hợp, nhiều tông môn đều có chuẩn tắc, dù bây giờ dung hợp rồi vẫn vậy.

- Đi.

Lâm Phàm bước vào thôn trang.

Mặt đất dính máu, xác chết nằm rải rác trước cửa nhiều căn nhà.

Có bị một kiếm đâm thủng người.

Có bị chặt đứt đầu.

Rất nhanh đến mảnh đất trống.

Có bảy bóng người đứng trong đất trống, chính giữa cắm các cọc gỗ trói nhiều người, có con nít, có người lớn, nhưng đều chết thảm.

Người cuối cùng cũng là tiếng hét thảm vừa nãy đã bị đối phương hành hạ, cuối cùng khép mi mắt.

Thú Tiểu Sơn kinh ngạc nói:

- Sao có thể như vậy? Mấy đứa nhóc mà đồ thôn?

Gã không ngờ, thủ đoạn quá tàn nhẫn. Tuổi nhỏ xíu mà có thể giết người tu luyện thì Thú Tiểu Sơn còn công nhận là có bản lĩnh, bé vậy đã có tu vi cao đến thế.

Nhưng đám nhóc này xuống tay với thôn dân, hoàn toàn là ngược giết, cực kỳ tà ác.

Đám nhóc hành hạ thôn dân quay đầu nhìn Lâm Phàm và Thú Tiểu Sơn:

- Các ngươi là ai?

Mặt mũi của chúng không non nớt như bề ngoài nhưng vẫn còn thanh xuân, khoảng mười ba, bốn tuổi, đang tuổi phát dục.

Thú Tiểu Sơn tức giận hỏi:

- Các ngươi . . . vì sao làm chuyện như vậy?

Lửa giận trong lòng thiêu đốt.

Một đứa trong đám nhóc con bước ra, dáng người gầy yếu nhưng khuôn mặt hung ác, cầm chủy thủ còn nhỏ giọt máu.

- Hừ! Liên quan gì các ngươi? Chúng ta giết người, chẳng lẽ các ngươi muốn chõ mũi vào?

Đám nhóc cười khinh miệt.

- Này, ta nói cho hai tên nhiều chuyện các ngươi biết, nghe kỹ đây, tông môn chúng ta chưa đầy mười bốn, dù giết ai cũng không cần chịu trách nhiệm.

- Như thế nào? Các ngươi định ỷ lớn hiếp nhỏ sao? Nếu các ngươi không sợ cõng bêu danh thì cứ nhào vô!

Đám nhóc này quá độc, không e dè Lâm Phàm và Thú Tiểu Sơn.

Thú Tiểu Sơn hỏi:

- Sư huynh, những đứa bé này quá dữ, làm sao bây giờ?

Thú Tiểu Sơn không biết nên giải quyết thế nào, vì trước giờ gã không đánh con nít.

Mặt Lâm Phàm không biểu tình nói:

- Tuổi còn trẻ đã bước lên đường phạm tội, đáng tiếc.

Thú Tiểu Sơn nghe lời sư huynh nói, gã như cảm nhận nỗi đau trong lòng sư huynh:

- Đúng rồi đấy sư huynh, tiếc thật, chúng ta không thể bỏ mặc, hay là bắt chúng lại rồi răn dạy?

Lứa tuổi này là tuổi hoa chớm nụ, nếu dạy dỗ đàng hoàng có lẽ tương lai sẽ thành tài.

Nhưng câu nói tiếp theo của sư huynh làm Thú Tiểu Sơn ngây người.

Lâm Phàm nói:

- Giết đi.

- A?

Thú Tiểu Sơn suýt sặc nước miếng, tưởng mình nghe lầm:

- Sư huynh . . . mới nói gì?

Lâm Phàm liếc Thú Tiểu Sơn một cái, không nói nhiều, hắn lắc người đi tới trước mặt một đứa, dù không biến hình thì đầu của đối phương chỉ tới phần ngực của hắn.

Một bàn tay đập thẳng vào mặt, sức gió mãnh liệt phát ra.

Phụt!

Sau lưng nó nổ tung, khung xương đẫm máu văng ra, chỉ còn

đống thịt nát rơi xuống đất.

- Cái gì?

Đám nhóc còn lại mặt biến sắc, sau đó la hoảng lên, chạy tứ tán.

- Cứu mạng!

Lâm Phàm bẻ cổ, co chân đá, lưỡi dao gió xẹt qua rạch một đường sâu dưới đất rồi cắt trúng mông của đối phương.

Phập!

Xác chết tách làm đôi, máu phun ra.

- Ác ma!

Đám nhóc còn lại thấy đồng bạn bị giết thì sợ đến mặt không chút máu, kinh hoàng sợ hãi. Chúng nó không ngờ người này thật sự muốn giết chúng.

Lâm Phàm giơ tay lên, búng ngón tay.

Đám nhóc đang chạy trốn cảm giác phía trước không còn đường đi, không gian bao kín dồn ép chúng nó sát nhau, liên tục nghiền ép.

Thú Tiểu Sơn ngơ ngẩn nhìn cảnh tượng trước mắt.

Thủ đoạn của sư huynh . . .

Ọe!

Đám nhóc bị không gian nghiền áp mặt mũi trào máu, thân thể vặn vẹo bất quy tắc.

- A!

Tiếng gào thét không dứt.

Phương xa chợt vang tiếng hét giận dữ:

- Dừng tay!

Bùm!

Không gian sụp đổ như mặt kính vỡ nát, chỉ còn đống thịt chất dưới đất.

Thú Tiểu Sơn hỏi:

- Sư huynh, thật sự giết hết rồi?

Lâm Phàm nói:

- Đúng vậy, đã chết hết, giết sạch.

Một bóng người từ xa lao tới, đứng trên hư không nhìn bốn phía, mặt lạnh băng.

- Hai ngươi thật tàn nhẫn, giết nhiều người như vậy, đáng chết!

Nam nhân rút trường đao sau lưng ra, người hóa thành luồng sáng lao thẳng vào Lâm Phàm.

Thú Tiểu Sơn vội hét to:

- Hãy nghe chúng ta nói, chuyện không phải như vậy!

Bọn họ không làm, đừng hiểu lầm chứ.

- Hừ! Giải thích? Đi xuống giải thích với họ đi!

Nam nhân không thèm nghe, lực lượng ngưng tụ trên trường đao rồi chém một nhát.

Đao quang rực rỡ che kín thế gian.

Lâm Phàm ngước đầu lên, giơ tay đấm vào hư không.

Bùm!

Bùm!

Nắm đấm không đánh trúng đối phương mà đánh vào không khí, nhưng vang tiếng nổ, va chạm với đao quang.

Đao quang tan vỡ, lực lượng kia không ngừng lại tiếp tục đánh về phía đối phương.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Nam nhân bị trúng đòn mạnh, máu thịt như tách lìa ra, cả người văng ra xa đụng gãy từng cây cối, cuối cùng in sâu vào vách tường.

Không rõ sống chết.

- Sư huynh, tên này không phải người sống, hình như sư huynh xuống tay hơi nặng?

Đầu óc Thú Tiểu Sơn ù đặc, sư huynh rốt cuộc là người tốt hay xấu? Gã không hiểu.

Lâm Phàm nói:

- Sư đệ, hễ ra tay với ta thì không chia tốt xấu, chỉ có kẻ địch.

Thú Tiểu Sơn hỏi:

- Vậy hắn đã chết chưa?

Lâm Phàm đáp:

- Có lẽ đã chết, cũng có lẽ còn sống.

Thú Tiểu Sơn ngơ ngác:

- ???

Hoàn toàn không hiểu chuyện này là sao.

Lâm Phàm túm Thú Tiểu Sơn lao đi xa:

- Đi thôi, đừng nghĩ nhiều, với trí tuệ hiện giờ của ngươi rất khó hiểu tình huống này.

Thú Tiểu Sơn không phục.

Trí tuệ của ta không thấp!

Chương 969: Không cho phép nhúc nhích, thật sự không thể nhúc nhích

Viêm Hoa tông.

- A, sư huynh, ta nhớ tông môn trước kia không phải như vậy!

Tuy chưa đến tông môn nhưng nhìn từ xa có thể phát hiện tông môn biến đổi kinh người.

Một lớp lực lượng không thấy được nhưng có thể cảm nhận bao phủ bên trên tông môn.

Thú Tiểu Sơn nhớ lúc rời khỏi tông môn thì tông môn không được tốt lắm, thuộc loại tông môn nhỏ yếu, rất bình thường. Khi thấy tông môn khác của vực ngoại giới thì Thú Tiểu Sơn thậm chí cảm giác tông môn nhà mình như hạt bụi, chẳng chút bắt mắt.

Nhưng hiện tại Thú Tiểu Sơn ngây người. Rất kinh người, trong khoảng thời gian này rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Tông môn biến đổi quá lớn.

- Tông môn đang tiến bộ, ngươi biết quá ít, cứ từ từ cảm nhận.

Lâm Phàm không nói nhiều, có hắn ở, nếu tông môn không thay đổi mới gặp quỷ.

Thú Tiểu Sơn thầm thắc mắc, có nhiều vấn đề muốn hỏi rõ, nhưng thấy sư huynh rõ ràng không muốn nói nhiều.

- Sư huynh trở lại rồi!

Tin Lâm Phàm về tông môn thoáng chốc lan truyền trong đám đệ tử.

Thú Nhạc trưởng lão đứng ngồi không yên, luôn cầu nguyện nhi tử đừng bị gì, nghe Lâm Phàm trở về liền rời khỏi núi, bay đến Vô Địch phong ngay.

Bình an, tuyệt đối phải bình an!

- Cảm giác trở về thật tốt.

Cảm giác yên lòng ùa vào tim, Thú Tiểu Sơn cảm giác trái tim mình thả lỏng.

Tôi luyện bên ngoài nhận hết cực khổ, khổ không thể tả, giờ trở về làm gã xúc động muốn khóc.

Thú Nhạc trưởng lão chưa đến đã nghe giọng của lão:

- Nhi ơi!

Nhiều đệ tử lại đây nghe xưng hô này thì ngây người.

Nhi tử?

Đang gọi ai vậy?

Thú Tiểu Sơn cực kỳ kích động:

- Phụ thân!

Lang thang bên ngoài, tuy là gã chủ động rời đi, nhưng không tìm thấy đường về nhà làm gã rất bối rối.

Hiện giờ có thể trở về, trái tim cũng yên ổn.

Phụ thân tình thâm, ôm siết lấy nhau, tình cảm dạt dào, ôm đầu khóc rống.

Đám người có mặt ở dây đều rung động, cảnh này hơi cảm động.

Một số đệ tử nội môn nhất phẩm vào tông môn hơi sớm, khi Thú Tiểu Sơn chưa sinh ra bọn họ đã là đệ tử, theo họ biết thì Thú Nhạc trưởng lão không có bạn lữ, càng không có con cái.

- Này, ngươi nói xem chuyện này là sao? Theo ta được biết Thú Nhạc trưởng lão ít khi ra tông môn, luôn làm bạn với loài thú trong núi, càng không có cái gọi là bạn lữ.

- Ai biết. Khi Thú Tiểu Sơn trở về phong chủ thì ta luôn cho rằng hắn có quan hệ gì đó với Thú Nhạc trưởng lão, nhưng không đoán là phụ tử, ai ngờ đúng thật, chuyện này . . .

- Ngươi nói xem có khi nào . . .

Gã không dám nói, càng không dám nghĩ.

- Suỵt, đừng nói, ngươi muốn chuốc rắc rối lớn sao? Cẩn thận

chút.

- Đúng đúng.

Hai người đều là đệ tử cũ, biết nhiều điều.

Nhớ năm xưa.

Ngày nào đó trời xanh mây trắng, đột nhiên sấm chớp giật, muôn thú gầm rống làm tông môn giật nảy mình, có lẽ . . . thôi không dám nghĩ nữa.

Thú Nhạc trưởng lão cảm kích nói:

- Lâm phong chủ, rất đa tạ.

Nếu không có Lâm phong chủ hỗ trợ thì phụ tử đã âm dương xa nhau.

Lâm Phàm xua tay, bình tĩnh nói:

- Không cần khách khí, chuyện nhỏ.

Lần này ra ngoài không tính là tay trắng, trong quỷ vực khá thú vị.

Thú Nhạc trưởng lão trìu mến nhìn Lâm Phàm, muốn lấy thân báo đáp.

Lâm Phàm dứt khoát từ chối nhận ánh mắt này, cầu lão nhân gia đừng làm chuyện khác người, thân già cả không thực hiện nổi chuyện đó đâu.

Phương xa.

Đạo Thiên Vương, Vạn Trung Thiên tới.

Hai người nghe Thú sư đệ trở về nên đến nghênh tiếp.

Không nói chuyện khác, bọn họ về tông môn rồi thiệt tình không muốn đi nữa.

- Sư đệ về là tốt rồi.

Đạo Thiên Vương toát ra vẻ chính chắn, dù sao làm phụ thân, khí chất hiền từ đó khiến Chí Tiên cảnh nhìn ngây người.

Thú Tiểu Sơn cảm giác hơi khó chịu, tuy gã rời khỏi một thời gian nhưng không lâu đến thế, Đạo sư huynh cho người cảm giác khác hẳn.

Thú Tiểu Sơn nói:

- Sư huynh thay đổi rồi.

Đạo Thiên Vương cười hạnh phúc nói:

- Ha ha ha! Đương nhiên thay đổi, ta bây giờ không phải một người mà đã tổ thành gia đình, tất nhiên không giống ngươi.

Thú Tiểu Sơn chớp chớp mắt, câu này nghe không có vấn đề nhưng cứ thấy là lạ, có mùi khoe khoang, ám chỉ chúng ta đã không phải một loại người.

Thú Tiểu Sơn nhìn sang Vạn Trung Thiên đứng một bên.

Thú Tiểu Sơn không quá thích Vạn Trung Thiên, lúc còn trong tông môn thì hai người xích mích với nhau. Thú Tiểu Sơn cho rằng tính tình của Vạn Trung Thiên táo bạo, cá tính ngông nghênh, hai người từng đánh nhau.

Vạn Trung Thiên cười nói:

- Thú sư đệ, hoan nghênh trở về, về sau có thể an tâm ở trong tông môn.

Thú Tiểu Sơn nhìn Vạn Trung Thiên chằm chằm, hết sức cảnh giác.

Tự nhiên hiến ân cần, hoặc là trộm hoặc là cướp.

Mâu thuẫn giữa Thú Tiểu Sơn và Vạn Trung Thiên tuy không đến mức thù sâu như biển nhưng không phải thời gian có thể xóa nhòa, giờ Vạn Trung Thiên lại nói là hoan nghênh gã trở về.

Có mùi muốn mưu hại gã.

Vạn Trung Thiên cảm nhận ánh mắt của Thú Tiểu Sơn, gã bật cười:

- Chắc Thú sư đệ sẽ không nghĩ rằng ta muốn trả thù sư đệ chứ?

Thú Tiểu Sơn sửng sốt, gã không ngờ Vạn Trung Thiên sẽ nói ra trước công chúng, lâu không gặp, thủ đoạn của đối phương càng cao

sâu.

Không thể không cẩn thận.

Gã vừa về tông môn, có chuyện chưa tìm hiểu rõ ràng, đang ở thế yếu, phải cẩn thận mới được.

Thú Tiểu Sơn cười cười, không nói nhiều:

- Ha ha ha!

Vạn Trung Thiên lắc đầu, vươn tay muốn vỗ vai Thú Tiểu Sơn.

Thú Tiểu Sơn muốn né tránh, nhưng nơi này là tông môn, hơn nữa xung quanh có mặt nhiều người, chẳng lẽ Vạn Trung Thiên sẽ bị thương gã ngay tại đây sao?

Bộp!

Cánh tay Vạn Trung Thiên khoác lên vai của đối phương, thở dài:

- Ta đã quên cạnh tranh ngày xưa lâu rồi, hiện giờ sư huynh cũng có gia đình riêng, không tham dự mấy chuyện này nữa. Tông môn hiện nay có sư huynh lo, sư đệ an toàn trở về rồi sau này đừng ra ngoài chạy lung tung nữa, nếu được thì sư huynh sẽ kêu tẩu tử giới thiệu đệ tử nữ trong tông môn của nàng cho sư đệ quen.

Thú Tiểu Sơn nghe vậy dựng đứng tóc gáy.

Chuyện gì đây?

Nghe không hiểu gì hết.

Thú Tiểu Sơn không rõ Vạn Trung Thiên đang nói cái gì, mới về tông môn đã nói mấy chuyện này với gã?

Có chút vấn đề.

Thú Nhạc trưởng lão không che dấu quan hệ của mình với Thú Tiểu Sơn, vui mừng gật đầu góp lời:

- Tiểu Sơn, Vạn sư huynh của ngươi nói đúng, nên tìm thê tử.

Thú Tiểu Sơn ngẩng đầu nhìn mọi người, ù ù cạc cạc:

- A?

Đây còn là tông môn ngày xưa không?

Trong ấn tượng của gã hình như không hài hòa như vậy.

Vân Tiêu phong.

- Ài, Thú Tiểu Sơn cũng trở về rồi, khi nào sư huynh của chúng ta về đây?

Huyền Thanh rất nhớ sư huynh.

Vương Thánh Khang lặng im, sau đó nói:

- Sư huynh trở về thì tốt rồi, có mạnh lên hay không đều không sao. Ngươi nói xem giờ Đạo phong chủ, Vạn phong chủ đều có thê tử, thậm chí có hài tử, rõ ràng là bắt đầu bồi dưỡng đời tiếp theo. Sư huynh của chúng ta thì không rõ sống chết, không biết đi đâu rồi, từ bước thứ hai đã chậm hơn người, làm sao bây giờ?

Bọn họ là sư đệ trung thực của Vân Tiêu, luôn lo lắng thay cho gã.

- Thôi, chúng ta chỉ có thể yên lặng chờ đợi sư huynh trở về.

Hai người không còn mong ngóng sư huynh trở nên mạnh cỡ nào, với họ thì miễn trở về là tốt rồi, còn lại không cần nghĩ nhiều.

Đám người Thú Tiểu Sơn rời khỏi Vô Địch phong.

Lữ Khải Minh báo cáo tình hình gần nhất:

- Sư huynh, trong thời gian sư huynh đi thì có người của Tuyệt Thần cung đến.

Lâm Phàm kinh ngạc hỏi:

- Tuyệt Thần cung? Bọn họ đến làm gì?

Lâm Phàm nhớ lần trước đi vùng đất mạo hiểm, hốt về mười hai quan tài, hình như bao gồm xác chết nằm bên trong.

Không lẽ người của Tuyệt Thần cung đã nghiên cứu ra cái gì rồi?

- Bọn họ đến không nói gì, chỉ nhờ ta nói lại một câu là đừng đụng vào xác chết, bên trong có vấn đề.

Lữ Khải Minh không hiểu ra sao, nhưng thuật lại không thiếu

một chữ cho Lâm Phàm nghe.

- Chỉ nói câu này? Hết rồi?

Lâm Phàm suy tư, tuy ý câu này rất đơn giản nhưng bao gồm nhiều nội dung.

- Hết rồi, chỉ có bấy nhiêu.

- Ừm.

Lâm Phàm trầm tư, nghĩ không ra. Tông chủ Tuyệt Thần cung mang xác chết về nghiên cứu, giờ phái người đến truyền lời dặn hắn đừng đụng vào xác chết.

Có ý gì đây?

Không lẽ trong xác chết có cái gì?

Lữ Khải Minh thấy sư huynh chìm trong suy tư thì cố gắng phân ưu cho sư huynh:

- Sư huynh, hay là đi Tuyệt Thần cung một chuyến, có thể hỏi rõ ràng.

Lâm Phàm xua tay:

- Sư đệ đề nghị cách này cũng được nhưng hơi xa, chạy quá mệt mỏi, không cần thiết. Ta đi ra ngoài một chuyến, chốc lát sẽ trở về.

Sau đó hắn biến mất tại chỗ.

Đi Tuyệt Thần cung làm quái gì, đã dặn đừng đụng vào xác chết thì hắn phải đụng thử coi sao, nếu thật sự có gì thì cứ đến, hắn sợ chắc?

Lữ Khải Minh nhìn theo sư huynh rời đi:

- Ài, chắc chắn sư huynh đi nghiên cứu xác chết.

Gã rất hiểu sư huynh, người ta dặn đừng đụng vào thì sẽ ngoan ngoãn không đụng sao?

Nằm mơ.

Cách xa Viêm Hoa tông, một chỗ hơi hẻo lánh.

- Nơi này an toàn rất nhiều.

Lâm Phàm không biết tại sao không thể đụng vào xác chết, nhưng chắc chắn có vấn đề, nếu gặp chuyện gì, một chốc khó thể kiểm soát làm tông môn bị hủy thì toi.

Nên rời xa tông môn mới là an toàn nhất.

Lâm Phàm lấy bộ quan tài ra, mở nắp ra, xác chết nằm yên bên trong, dù đã chết nhưng cái mặt làm người xem khó chịu.

Bốp!

Tát một cái, sức không mạnh nhưng không nhẹ, tiếng kêu rõ to.

- Chết rồi còn đẹp trai như vậy làm chi!

Nếu xác chết có thể sống lại chắc chắn sẽ rít gào: Đẹp trai là lỗi của ta sao!?

- Nghiên cứu ngươi thử xem.

Lâm Phàm xem xét kỹ xác chết, nhìn từ đầu đến chân, không có chỗ nào khác lạ, chỉ là xác chết không mục rữa.

Lâm Phàm suy tư:

- Không có vấn đề mới là vấn đề lớn nhất, bên Tuyệt Thần cung được một xác chết chắc đã phát hiện cái gì.

Với trí tuệ của hắn không thể nào không phát hiện ra, chẳng lẽ trí tuệ của đám người Tuyệt Thần cung sánh bằng hắn?

Hôm nay nếu không phát hiện ra vấn đề nằm ở chỗ nào thì hắn sẽ đập đầu xuống đất chết cho mọi người xem.

Hắn nói lời này, không ai thay đổi được!

Chương 970: Có phải đồ nhi không thích nữ nhân

Lần này Lâm Phàm hết sức nghiêm túc nghiên cứu quan tài.

Rất trang nghiêm và nặng nề, màu sắc dùng màu xám, cho người cảm giác cô đơn, xa vời khó nắm bắt.

- Đây là quan tài có chuyện xưa.

Chỉ số thông minh của Lâm Phàm không thấp, từ một bộ quan tài đã nhìn ra nội dung mà người ta không thấy.

Đây chính là trí tuệ.

Lâm Phàm cẩn thận nhìn bên trong, phòng ngừa ẩn giấu chi tiết nào đó trước kia không chú ý tới.

Nhưng hắn xem một lượt mà không có phát hiện gì.

Lâm Phàm là người rất cẩn thận, Tuyệt Thần cung nói những xác chết này có điều lạ, nếu hắn không tìm hiểu rõ ràng thì không chịu thổi.

Dù người ta không nói gì nhưng Lâm Phàm không tha thứ bản thân ngu xuẩn.

- Kiểm tra tỉ mỉ từ đầu đến chân, chắc chắn sẽ tra ra vấn đề.

Lâm Phàm không biết Tuyệt Thần cung phát hiện như thế nào, hắn tuyệt đối không đi hỏi, có việc gì thì tự mình làm.

Bàn tay vuốt đầu đối phương, tóc rậm, có lẽ lâu không gội đầu nên hơi dầu, nếu cho mấy đại ca quán vỉa hè nấu dầu chắc sẽ nấu được một nồi dầu cống ngầm màu sắc đẹp đẽ.

Xoẹt!

Kiếm Thái Hoàng ra khỏi vỏ, Lâm Phàm cầm kiếm trong tay, đằng đằng sát khí ấn đầu đối phương, mũi kiếm cạo.

Rào rào!

Tóc đen liên tục rơi rụng.

Chốc lát sau, anh đẹp trai với mái tóc dài rậm rạp thoáng chốc trọc đầu, da đầu sáng bóng, nhưng không có đồ án mà Lâm Phàm tưởng tượng.

Lâm Phàm sờ cằm, chìm trong suy tư:

- Quả nhiên không có, nếu trên da đầu dưới mái tóc có đồ án thì có lẽ được manh mối đột phá rồi.

Tuyệt Thần cung phát hiện kiểu gì?

Lâm Phàm không nghĩ ra, có lẽ vì manh mối ẩn giấu quá sâu, lúc phát hiện xác đã không nhận ra.

Lâm Phàm đặt tay lên trán xác chết, cảm ứng tình huống trong đầu đối phương.

Không có dao động sinh mệnh, không ẩn giấu lực lượng kỳ lạ nào.

Bàn tay từ từ xuống cổ, không có động tĩnh.

- Một nam nhân mà làn da mịn màng như vậy, nhìn là biết không tu luyện ngạnh công. Không phải ta ghen tỵ ngươi, ta đang xem thường kẻ ẻo lả nhà ngươi.

Nếu có người ở đây sẽ há hốc mồm, cảm giác gặp quỷ.

Một người sống mà lẩm bẩm với xác chết, rất thần kỳ.

Lâm Phàm như hắn là loại người ghen tỵ ai khác sao?

Tuyệt đối không thể nào.

Quần áo của đối phương thật phiền, che tầm mắt, không thể thấy sâu bên trong.

Lâm Phàm không nghĩ nhiều.

Xoẹt!

Hắn tàn bạo xé rách quần áo của người ta.

Làn da trắng nõn, thứ không nên có trên người nam nhân, nếu không phải bộ ngực phẳng thì Lâm Phàm còn tưởng là nữ nhân.

- Ài, trở thành xác chết vẫn giữ da trắng như vậy, không biết khi còn sống ngươi là loại nam nhân gì, chắc dựa vào mặt kiếm cơm.

Lâm Phàm bình phẩm này nọ, hai tay không ngừng sờ vuốt người, cảm ứng bên trong thân thể đối phương, hễ có chút động tĩnh là hắn sẽ phát hiện ra ngay, dù máu chảy xuôi chút xíu thì tuyệt đối không thoát khỏi cảm ứng của hắn được.

- Không thể nào, đến mức này rồi vẫn không có gì, Tuyệt Thần cung đã phát hiện cái gì? Sao không nói thẳng ra luôn cho rồi.

Lâm Phàm vắt óc suy nghĩ, tạm thời chưa thông não.

Hắn sẽ không đi Tuyệt Thần cung tìm đáp án, đó cũng không phải phong cách của hắn.

Lâm Phàm không nghĩ nhiều, tiếp tục cảm ứng.

Hắn xé quần của đối phương.

Giờ thì xác chết không có mảnh vải che thân.

Lâm Phàm nhức đầu:

- Rốt cuộc ẩn giấu cái gì?

Không thể nào, hắn đâm ra nghi ngờ xác chết xấu nhất tặng cho Tuyệt Thần cung ngược lại giúp họ phát hiện thứ bị ẩn giấu?

Nếu đúng vậy thì lỗ to.

Lâm Phàm nhìn trái nhìn phải, xem xét tỉ mỉ.

Không thấy cái quái gì cả.

Lâm Phàm lấy hết xác chết ra, làm hành động giống với xác chết đầu tiên, lột sạch quần áo, cạo trọc đầu, nhưng không phát hiện thứ gì.

- Không thể nào, chắc chắn đã bỏ sót chỗ nào.

Tuyệt Thần cung có thể phát hiện ra thì sao hắn không phát hiện được? Chẳng lẽ chỉ số thông minh của hắn thấp hơn đám người kia nhiều sao?

Gặp quỷ, chắc chắn có vấn đề.

Lâm Phàm không tin tà, xem xét lại lần nữa, vẫn không phát hiện có thứ gì hữu dụng.

- Ài.

Lâm Phàm cất quan tài, quỳ dưới đất, hai tay chống mặt đất, ngẩng cao đầu rồi đập mạnh xuống.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lực lượng khủng bố bộc phát ra, mặt đất liên tục sụp lún với tốc độ mắt thường trông thấy, lực lượng trùng kích dọc theo mặt đất sụp đổ đánh vào vực sâu.

Tro bụi bay mù mịt bao trùm bốn phía.

Nơi này cách Viêm Hoa tông rất xa nhưng người trong tông môn vẫn cảm giác mặt đất rung rinh.

- Chuyện gì xảy ra?

Các đệ tử ngơ ngác, đang yên lành sao bỗng nhiên động đất.

Lữ Khải Minh nhìn phương xa, đó là phương hướng sư huynh đi:

- Sư huynh đang làm gì?

Lữ Khải Minh hoang mang, nhưng không hiểu cũng chẳng sao, hành vi của sư huynh luôn là phong cách như vậy, gã không hiểu nổi.

Tí tách!

Máu nhỏ giọt, giây lát nhuộm đỏ mảnh đất.

- Vậy mà không chết được?

Lâm Phàm nhức đầu, lời đã nói ra thì dù quỳ cũng phải hoàn thành.

- Chiêu tự chết, đầu phá vỏ!

Lâm Phàm ngửa đầu rồi đập mạnh xuống, chưa trực tiếp va chạm với nền đất nhưng tạo sức gió rất mãnh liệt.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Mặt đất vỡ vụn, vô số đá to bay lên trời, hố sâu càng lúc càng

lớn, không ngừng lún xuống.

- Đệt, vẫn chưa chết!

Lâm Phàm đập đầu chỉ cảm giác hơi ngứa, hơi thở sự sống chẳng hề xói mòn.

Cứ theo tốc độ này thì phải đến bao giờ mới đập đầu chết được đây?

Bốp!

Binh!

Điên cuồng va chạm, không ngừng nghỉ.

Vỡ đầu máu chảy thành sông, vô cùng thê thảm.

Máu tươi che tầm mắt, mơ hồ, khó chịu, không vui.

- Động đất, đây là động đất!

Toàn Viêm Hoa tông gà bay chó sủa, các đệ tử đều hoảng loạn, động đất đến quá bất ngờ.

- Cứ tiếp tục thế này thì không được.

Lâm Phàm không nghĩ nhiều, nhanh chóng lấy kiếm Thái Hoàng ra, chém mình một nhát rồi lại đập đầu xuống đất.

Rầm!

Lâm Phàm đã cảm nhận sinh mệnh của mình đang trôi đi, hắn vui vẻ nằm xuống, yên lặng chờ cái chết đến.

Lâu rồi không chết làm hắn hơi không thói quen, mà không thể trách hắn, muốn trách thì trách không có cường giả đến, thật khiến người khó chịu.

Mười giây sau.

Lâm Phàm mở mắt ra, tinh khí thần đến đỉnh.

Hắn nhìn hoàn cảnh bốn phía, lặng im. Ai làm? Không có tố chất tôn trọng môi trường gì cả, khu vực xanh đẹp vậy mà bị phá hoại đến nông nỗi này.

Rất đáng giận, hắn mà biết là ai thì sẽ dạy cho bài học!

Lâm Phàm về tông môn. Lữ Khải Minh chạy lại ngay, hỏi mới rồi xảy ra chuyện gì? Vì chấn động hơi lớn, làm các đệ tử hoảng loạn cho rằng xảy ra việc lớn.

Lâm Phàm không thể nói có gì đâu, là ta đập đầu xuống đất ấy mà. Nếu nói thật như vậy thì mất mặt.

Hắn tuyệt đối sẽ không đi Tuyệt Thần cung, dù đối phương phát hiện vấn đề trong đó thì hắn kiên quyết không đi hỏi.

Mười hai xác chết thôi mà, có thể giấu có thứ gì ghê gớm? Dù thật sự có thì liên quan quái gì tới hắn, chẳng lẽ nghịch thiên được?

Lâm Phàm về tông môn, đi tìm lão sư ngay. Đã mấy ngày không gặp, hắn rất nhớ lão sư. Lâm Phàm linh cảm bên kẻ xâm nhập rất nhanh sẽ cử cường giả đến.

Khi đó hắn sẽ bận rộn đấu với kẻ xâm nhập, một thời gian dài không được gặp mặt lão sư.

Thiên Tu sơn phong.

Thiên Tu như phú ông già ngồi nhàn nhã uống trà.

Lão nhìn kỹ ái đồ, dò hỏi:

- Đồ nhi, vi sư thấy hình như tinh thần của đồ nhi không được tốt.

Lâm Phàm ngồi xuống bên cạnh, cầm trái cây nhai đỡ thèm:

- Sao lão sư nhìn ra được? Gần đây tinh thần của đồ nhi tạm ổn.

Hắn tỏ vẻ không đồng ý với lão sư về bình luận trạng thái tinh thần của mình.

Thiên Tu nhấp ngụm trà, lắc đầu nói:

- Chẳng lẽ vi sư lừa đồ nhi sao?

- Lão sư chắc chắn sẽ không lừa đồ nhi, nhưng tinh thần của đồ nhi thật sự không ổn sao?

Lâm Phàm vuốt mặt mình, cảm giác bình thường mà. Nhưng lão sư đã nói thì hắn không muốn phản bác, cứ cho là tinh thần không

tốt đi.

Thiên Tu khẽ nói:

- Đồ nhi có muốn biết tại sao mình bị như vậy không?

Bộ dạng của lão sư làm Lâm Phàm cảm giác tình huống không ổn, nhưng vẫn hỏi:

- Tại sao vậy lão sư?

Thiên Tu nhìn quanh, không thấy ai mới nói nhỏ:

- Vì sung sức.

Lâm Phàm nghe xong khó hiểu hỏi:

- Lão sư nói thẳng ra đi, đồ nhi không hiểu.

Thiên Tu khẽ thở dài:

- Ài, đồ nhi, vi sư không nói lòng vòng. Đồ nhi nhìn xem, tiểu tử Đạo Thiên Vương đã có nhi tử, còn tiểu tử khốn không nên thân Vạn Trung Thiên cũng có thê tử. Vi sư hỏi đồ nhi, đồ nhi có cái gì?

Lâm Phàm đang định nghe lão sư giảng giải để biết mình có vấn đề gì không, nhưng nghe mấy lời này thì hắn ngây ra, nói lòng vòng nãy giờ hóa ra là ý này.

Vì quá sung sức nên tinh thần không được tốt?

Lâm Phàm hỏi lại:

- Thì . . . đồ nhi có lão sư?

Thiên Tu chỉ vào Lâm Phàm, nóng nảy nói:

- Dẹp đi! Suốt ngày chỉ biết dỗ vi sư, đồ nhi nghĩ vi sư bây giờ đầu óc không bình thường sao? Thời trẻ vi sư có tài dỗ dành người ta, chút tài mọn của đồ nhi mà muốn dỗ vi sư là đã quá coi thường vi sư!

Lâm Phàm nói:

- Lão sư, trước kia lão sư giỏi dỗ người nhưng có thấy lão sư tìm sư nương cho đồ nhi đâu? Không phải đồ nhi không chịu nghe lời lão sư nói, đồ nhi luôn lấy lão sư làm mục tiêu, việc lão sư từng làm

chắc chắn đồ nhi cũng sẽ làm một lần. Nhưng quan trọng là lão sư chưa đi con đường này.

Thiên Tu hít sâu, tiểu tử khốn này thông minh, biết suy một ra ba.

Thiên Tu lặng im giây lát rồi tung ra đòn sát thủ:

- Có phải đồ nhi muốn tức chết vi sư không?

Phải bắt đồ nhi bảo bối để lại nhi tử, nữ nhi.

Lâm Phàm nói:

- Lão sư yên tâm, dù đồ nhi chết cũng sẽ không để lão sư chết. Đồ nhi đang tìm Nguyệt tộc, hễ tìm được họ thì dù lão sư không may qua đời đồ nhi cũng sẽ cứu sống lại, lão sư yên tâm!

Thiên Tu nghẹn họng:

- Đồ nhi . . .!

Đồ nhi bảo bối của lão cái gì cũng tốt, chỉ có điểm này là khiến người nhức đầu.

Thiên Tu chợt ngây ra, hỏi nhỏ:

- Đồ nhi, có phải vì đồ nhi không thích nữ nhân?

Rất có thể, đồ nhi của lão tu luyện ngạnh công, tinh khí thần vượng thịnh vô cùng, bình thường sẽ rất sung sức, không thể nào không cần cách làm nguội ngày.

Lâm Phàm chớp chớp mắt nhìn lão sư, vấn đề này hơi phức tạp.

Chương 971: Xảy ra chuyện liền bỏ chạy

Lâm Phàm rời khỏi chỗ của lão sư, về đề tài giao lưu làm hắn cảm giác không nghe hiểu.

Đây là hại hắn.

Nữ nhân?

Không thể nào, chuyện đó không tồn tại.

Chưa đi đến cuối con đường cường giả đã bị nữ nhân ngăn cản là hành vi không chịu trách nhiệm với bản thân.

Lâm Phàm trở về Vô Địch phong.

Lữ Khải Minh đi theo bên cạnh, luôn sẵn sàng vượt lửa qua sông vì sư huynh.

Lâm Phàm phất tay:

- Sư đệ đi làm việc của mình đi, sư huynh đi mật thất yên tĩnh chút.

Hắn bị kẹt ở Đạo cảnh đã một thời gian, nên thăng cấp lên cảnh giới cao hơn.

Nội tình rất nhanh sẽ xếp đầy, chỉ còn kém một chút.

Lữ Khải Minh ngửa đầu, vô cùng nghiêm túc nhìn Lâm Phàm:

- Sư huynh!

Lâm Phàm hỏi:

- Ừ, sao vậy?

Ánh mắt của sư đệ vô cùng nghiêm túc, chắc có chuyện gì.

Gã làm sư đệ, phải giúp sư huynh gỡ bỏ áp lực, nhìn sư huynh khó chịu làm lòng gã cũng bứt rứt.

- Sư huynh, sư đệ vĩnh viễn ủng hộ sư huynh!

Câu này không đao to búa lớn gì, nhưng Lữ Khải Minh nói ra suy nghĩ của mình.

Lâm Phàm vỗ vai Lữ Khải Minh mấy cái rồi xoay người đi vào mật thất.

Trong mật thất rất tối, nhưng hắn từng bước đi vào thật yên tĩnh.

Không còn nhiều điểm, đã tu luyện xong công pháp, phải tìm cách mới được.

Những cường giả này rốt cuộc có đến hay không? Tốc độ chậm quá.

Lâm Phàm rất bất mãn với đám kẻ xâm nhập.

Ngươi xâm nhập thì đến đại đi chứ, cứ từng người vào, lãng phí thời gian và sức lực.

Lần trước rút thăm trúng thưởng đã dùng hết vận may, giờ có rút thăm cũng chỉ là ném bánh bao thịt cho chó, có đi không có về, lãng phí uổng công.

Oong!

Không có bất cứ dao động gì.

Nhưng Lâm Phàm có thể cảm giác dao động ẩn giấu đang khuếch tán sau lưng.

Nàng treo cổ đột nhiên xuất hiện, giọng nhẹ tênh:

- Ta muốn nghe kể chuyện.

Ít ra âm thanh không u ám âm trầm.

Đôi tay từ đằng sau thò ra trước ôm cổ Lâm Phàm, gió thổi qua bên tai.

Bùm!

Tốc độ tay của Lâm Phàm rất nhanh, hắn chộp cánh tay nàng treo cổ rồi vật từ phía sau ra trước, đập mạnh xuống đất.

- Nghe kể chuyện thì nghe, đừng động tay động chân, coi chừng bị đánh.

A không, đã bị đánh rồi.

Thời gian trôi qua nhanh.

Các nơi ở vực ngoại giới đều xảy ra chuyện.

Tuyệt Thần cung.

Trong mật thất to lớn nằm sâu dưới vực thẳm lòng đất.

Tông chủ, các trưởng lão đều tụ tập cùng một chỗ.

Bọn hắn đứng trước đài cao, ngẩng đầu nhìn chằm chằm cảnh tượng trước mặt không nói gì, cũng không lên tiếng, trong mắt phát ra tia sáng.

Các trưởng lão cực kỳ kinh ngạc hỏi:

- Tông chủ, đây rốt cuộc là cái gì?

Thứ trước mắt giống như một cục thịt, nhưng mặt trên có rất nhiều xúc tu, đan xen vào nhau đung đưa, không mạnh mẽ nhưng chắc chắn có sức sống.

Lúc bọn họ phát hiện ra chúng nó thì không phải như vậy, mới to cỡ ngón tay cái, hoàn toàn không có sức sống, càng giống một tảng đá màu đỏ.

Không ngờ ngắn ngủi trong chốc lát đã biến đổi như vậy, nên thứ quái dị này bị phong ấn.

Tông chủ hỏi:

- Không biết, bên Lâm phong chủ nói thế nào?

Trưởng lão đi thông báo trả lời:

- Lúc ta đến thì không gặp Lâm phong chủ, nhưng có nhờ sư đệ của hắn chuyển lời giùm việc này.

Trưởng lão cảm giác cái thứ này không phải đồ tốt.

Cho người ta một loại cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Tông chủ hỏi tiếp:

- Vậy ngươi có nói cho hắn biết về phát hiện thứ này thế nào

không?

Trưởng lão ngây người, lắp bắp nói:

- Cái đó . . . không có, hơi khó nói, ta nghĩ Lâm phong chủ nên phát hiện.

Tông chủ trầm mặc không nói.

Không nói cho Lâm phong chủ biết phát hiện như thế nào thì hơi khó xử.

Lâm phong chủ thật sự có thể phát hiện sao?

Ngẫm lại trí tuệ của Lâm phong chủ có lẽ thật sự sẽ nhận ra, tông chủ hơi yên tâm.

Nếu để cho Lâm Phàm biết chuyện này thì hắn sẽ rít gào.

Thông minh khỉ khô! Phát hiện bằng cách nào?

Tông chủ cảm thán rằng:

- Đúng là vậy.

Chỗ phát hiện hơi khó nói, ở nơi hình dạng giống hoa cúc nở, khó nói quá.

Có trưởng lão lo lắng hỏi:

- Tông chủ, vậy làm sao bây giờ? Thứ này quá mức quỷ dị, không chừng là thứ xấu xa, nếu thật xảy ra vấn đề gì thì nguy to.

Tuy họ có tu vi Đạo cảnh, đã là đỉnh cao nhất vực ngoại giới, nhưng xác chết này nằm trong vùng đất mạo hiểm cực kỳ khủng bố, tuyệt đối không phải vật bình thường, có lẽ dính dáng đến bí mật to lớn.

Lúc này, một trưởng lão vội vàng chạy tới:

- Tông chủ, ta mang đồ đến.

Trong tay trưởng lão xách một con yêu thú, yêu thú kia đã bị chế phục, nhưng khi bị đưa đến đây nó có vẻ táo bạo, dường như rất sợ thứ lơ lửng trên đài cao.

- Ừm, thử một lần, nhìn xem có nguy hại gì không.

Đến bây giờ bọn họ chưa rõ ràng thứ này có nguy hại gì với thể sinh mệnh không.

Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, lấy năng lực của bọn họ và nội tình của Tuyệt Thần cung chắc chắn có thể áp chế mức nguy ngại đến mức thấp nhất.

Nếu Lâm Phàm có mặt ở đây sẽ hét to:

- Bà nội nó, các ngươi đừng tìm đường chết!

Tiếc rằng không phải ai đều có thể tìm đường chết, cũng tùy người.

Tông chủ khống chế yêu thú trong tay.

Yêu thú quơ quào bốn móng, sợ hãi thét chói tai. Yêu thú rất nhạy cảm với nguy cơ, bên kia tràn ngập siêu khủng bố.

Tông chủ chỉ ngón tay, bình chướng vỡ ra một cái khe, sau đó đẩy yêu thú vào.

Bọn họ nhìn chằm chằm không chớp mắt, chẳng biết sẽ xảy ra chuyện gì, thứ như cục thịt này có nguy hại cho thể sinh mệnh không.

Nếu tìm hiểu rõ thì sẽ trợ giúp rất lớn cho việc tiếp theo.

Yêu thú càng ngày càng tới gần cục thịt kia, vùng vẫy kịch liệt hơn.

Khi yêu thú và cục thịt đụng vào nhau, thời gian như ngừng lại.

Không có biến đổi gì.

Tông chủ mặt lộ vẻ vui mừng:

- Quả nhiên, không có bất cứ . . .

Nhưng giây sau cơ mặt tông chủ cứng ngắc.

Cục thịt huơ xúc tu điên cuồng vươn ra bao bọc yêu thú, mỗi xúc tu đều bám vào bề mặt yêu thú.

Chớp mắt yêu thú đã mất hết máu, biến thành một bộ thây khô.

Tông chủ kinh, hoàn toàn ngây người:

- Cái này. . .

Tình huống này quá khủng bố.

- Tông chủ, cục thịt này có tính nguy hiểm quá cao.

Chớp mắt đã hút một con yêu thú thành thây khô, khủng bố biết bao, nếu là con người chắc sớm chết đi.

Cục thịt mà bọn họ nghĩ không quá nguy hiểm đột nhiên bạo động.

Thịt mấp máy dần lớn mạnh, những xúc tu điên cuồng quất phong ấn xung quanh.

Ầm ầm!

Chấn động không ngừng.

Thậm chí còn có vết rạn hiển hiện.

Tông chủ ngây ngẩn:

- Sao có thể như vậy?

Tông chủ không ngờ chớp mắt đã xảy ra chuyện như vậy.

Dù một con yêu thú bị cắn nuốt thì lực lượng ẩn chứa trong người nó sẽ không mang lại ảnh hưởng gì, nhưng nhìn hiện trường có vẻ khác lạ.

- Phong ấn!

Tông chủ dẫn đầu, các trưởng lão cũng hoảng hốt, lực lượng bộc phát, trực tiếp trùng kích cục thịt bạo động.

Lực lượng khổng lồ xuyên qua, vững vàng áp chế cục thịt. Khi bọn họ cho rằng trông thấy hy vọng thì diễn ra cảnh tượng kinh người.

Cục thịt đánh tan lực lượng của họ, không ngừng khuếch trương ra ngoài.

Ầm!

Tông chủ đột nhiên lui lại, sắc mặt sợ hãi.

- Đi, đều ra ngoài, phong kín chỗ này!

Tông chủ dứt khoát mang theo các trưởng lão đi nhanh.

Giờ tông chủ rất muốn đánh chết bản thân làm việc xúc động, đòi thí nghiệm làm gì. Đang yên lành, cho ăn một con yêu thú thôi mà cũng xảy ra chuyện được.

Hơn nữa nhìn tình huống có vẻ mất kiểm soát.

Trưởng lão hỏi:

- Tông chủ, bây giờ nên làm gì?

Tông chủ đùn đẩy trách nhiệm, quyết không gánh lỗi lầm:

- Còn có thể làm sao? Chắc chắn phong tỏa lại. Ta đã nói rồi, không thể thí nghiệm bằng thể sinh mệnh mà các ngươi không tin, giờ thấy chưa? Gây ra phản ứng như vậy.

Các đệ tử đang chạy trốn mắt trợn tròn nhìn tông chủ.

Có còn là người không?

Ý tưởng để yêu thú đến gần thứ kia hình như không phải bọn họ nói ra.

Nhưng thôi, ai kêu người ta là tông chủ, bọn họ cũng không có cách nào.

Ầm ầm!

Khoảnh khắc bọn họ phong tỏa, cục thịt phình to thi nhau đập tới.

Tông môn ở bên trên rung lắc bần bật, thậm chí có không ít kiến trúc sụp đổ, rất nhiều đệ tử đều hoảng hốt rời xa.

Bọn họ không biết xảy ra chuyện gì.

Nhưng tuyệt đối đã xảy ra chuyện kinh khủng.

Có trưởng lão lo lắng hỏi:

- Tông chủ, nó sẽ không phá vỡ phong ấn chứ?

Nếu thật sự phá vỡ thì tông môn tiêu đời.

Tông chủ không nói gì, nhưng trong lòng bối rối.

Nếu thật sự bị phá vỡ thì phải làm sao? Nếu dẫn đến Tuyệt Thần cung bị diệt, y sẽ là tội nhân.

Nhưng việc bọn họ sợ hãi đã không xảy ra, cục thịt khuếch trương đến một mức độ thì ngừng.

Trưởng lão nhẹ nhàng thở ra:

- Phù, tạm thời an toàn rồi tông chủ. Xem ra lực lượng của một con yêu thú có hạn, không đủ cho nó điên cuồng khuếch trương.

Đến bây giờ tim của lão còn đập rất nhanh.

- Lực lượng có hạn?

Tông chủ muốn chửi thề.

Một con yêu thú chỉ có Thần cảnh mà trưởng lão kia bảo là có giới hạn? Nếu để yêu thú Đạo cảnh thay thế thì giới vực này còn không?

Lòng tông chủ lạnh lẽo, rồi y đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó rất khủng khiếp.

Tông chủ nói:

- Nguy! Ta phải tự mình đến chỗ Lâm phong chủ một chuyến, cần nói việc này nói cho hắn biết, nếu để xảy ra vấn đề thì nguy to!

Tông chủ trực giác Lâm phong chủ còn chưa phát hiện, chứ nếu không đã tìm đến y rồi.

Dù sao thứ này hút vật sống sẽ điên cuồng tăng trưởng, Lâm phong chủ chắc chắn sẽ đến thông báo rằng thứ này quá nguy hiểm, các ngươi không kiểm soát được, để bản phong chủ mang về thì tốt hơn.

Đến bây giờ vẫn không thấy động tĩnh gì, tông chủ đoán Lâm phong chủ chưa nhận ra.

Các trưởng lão nói:

- Lỡ tông chủ đi rồi thứ này lại trướng nở thì làm sao?

- Nó phình ra thì bỏ chạy, không lẽ còn cần ta dạy các ngươi?

Thôi đừng nói nữa, ta lên đường ngay bây giờ, các ngươi hãy trông chừng tông môn.

Dứt lời, tông chủ không muốn nói nhiều, nhanh chóng rời đi, lao về phía Viêm Hoa tông .

To chuyện rồi.

Chương 972: Ta có một đôi hỏa nhãn kim tinh, giỡn được sao

- Lúc nào mới được về đây?

Trong rừng rậm, Dạ Trủng ngồi đốt đống lửa, lẻ loi trơ trọi vô cùng.

Dạ Trủng cảm giác mình rất đáng thương, như bị người từ bỏ.

Đi vào vực ngoại giới, vốn định làm tổ tông, nào ngờ bị người giết ngược ngay tại chỗ, đánh thành tôn tử.

Giờ Dạ Trủng chỉ muốn trở về, việc khác chẳng liên quan đến gã.

Dạ Trủng bỗng cảm nhận được triệu về, đến từ cấp trên.

Dạ Trủng quỳ trên mặt đất, trên mặt lộ nét cung kính và sợ hãi:

- Đại Đế.

Chí Minh Thánh Viêm Đế không đến, nhưng tinh thần đã giáng lâm.

Giọng Đại Đế vang lên:

- Làm việc ra sao rồi?

Giọng nói vẫn bình tĩnh, nhưng tràn ngập uy nghiêm, xen lẫn lửa giận.

Dạ Trủng thầm hoảng, còn hỏi nữa sao?

Đương nhiên là hỏng chuyện rồi.

Dạ Trủng thành thật trả lời:

- Không hoàn thành, thưa Đại Đế.

Nói dối vô dụng.

- Cái gì!?

Tiếng nổ vang làm Dạ Trủng điếc tai, hét lớn thế làm gì, sẽ làm

điếc tai người.

Nếu là người khác thì Dạ Trủng đã chửi thúi mặt, giọng lớn thì ngon lắm sao? Nói nhỏ chút được không? Sắp điếc màng nhĩ.

- Đại Đế không biết đâu, lỗi không phải ở chúng ta, thật sự đã cố gắng hết sức rồi. Vô số dân bản xứ vực ngoại giới kéo đến, thi triển bí pháp gì đó hạ chúng ta, nếu không phải ta chạy nhanh thì đã chết chung rồi.

Dạ Trủng khóc thảm thương kể lể:

- Xin Đại Đế minh giám, chúng ta thật sự cố gắng hết sức rồi. Các huynh đệ tốt của ta đều chết trận, hic hic!

- Đồ phế vật!

Chí Minh Thánh Viêm Đế tức điên, dường như không ngờ họ không làm xong việc này.

Dạ Trủng không phục, luôn miệng mắng người ta là phế vật, có giỏi thì tự xuống đấu với người ta đi, suốt ngày để tiểu nhân mất mạng.

Đương nhiên Dạ Trủng chỉ dám nghĩ thầm trong bụng, không có lá gan nói ra.

Dạ Trủng vùi mặt sát đất, không dám nâng lên:

- Đúng, đúng, thuộc hạ là phế vật.

Dù chỉ là tinh thần buông xuống nhưng nếu muốn xử gã thì không khó khăn.

Giọng Đại Đế lạnh băng, nghe vào tai như rơi vào trong hầm băng:

- Hừ! Bản đế mệnh lệnh cho ngươi tìm mọi cách hoàn thành chuyện này!

- Đại Đế, không phải thuộc hạ không muốn hoàn thành mà là thuộc hạ hiện tại bị thương nặng, khó thể hoàn thành.

Dạ Trủng cảm thấy vô cùng thê lương, đây là muốn để gã đi chịu chết?

Dạ Trủng thề, đời này đều không muốn gặp người kia.

Huống chi gã đã thốt lời thề.

- Phế vật.

Vẫn là hai chữ đơn giản, nói xong tinh thần Đại Đế biến mất.

Dạ Trủng nhẹ nhàng thở phào, yên lòng:

- Phù, rốt cục trốn qua một kiếp.

Dạ Trủng lẳng lặng chờ đợi, đợi khi đường hầm không gian hoàn toàn mở ra là gã trở về ngay, không muốn ở lại vực ngoại giới lâu thêm.

Nơi này rất nguy hiểm.

Tu vi Đế Thiên cảnh không đủ sức, rất có khả năng bị người đánh chết.

Đại Thiên Vân Phật Điện, cũng là tông môn của Ác Tịnh Phật Tử đã bị Lâm Phàm đập chết.

Lúc này trên thượng giới, người của Đại Thiên Vân Phật Điện đang liên lạc với Ác Tịnh Phật Tử, hỏi thăm về vực ngoại giới, nhưng liên lạc nửa ngày không nhận được trả lời.

Cái này khiến người Đại Thiên Vân Phật Điện sắc mặt có chút âm hàn.

Không liên lạc được chỉ có một khả năng là đã chết.

Rất nhanh, phương xa có bóng người vội vàng đến, thì thầm bên tai đại nhân vật.

Đại nhân vật nghe xong mặt biến sắc.

Nghe người buông xuống khác nói bọn họ bị thương, chết thảm trong vực ngoại giới, nhiều người bị dân bản xứ giết.

Vô Địch phong.

- Chết tiệt, kỳ lạ, sao chưa thấy vòng buông xuống mới? Đã qua lâu rồi mà.

Gần đây Thanh Oa không quá luống cuống, thực lực của kẻ bỏ mạng khá mạnh, làm nó yên lòng.

Lúc đầu đường hầm không gian đã mở ra, chắc sẽ có càng nhiều cường giả đến, nhưng kỳ lạ là đến bây giờ đều không xảy ra chuyện gì.

Nhìn xem tin tức Tri Tri Điểu trong tay nó.

Nhóm kẻ xâm nhập an ổn.

Mặc dù tự chiếm lĩnh nhiều thế lực nhưng không hành động.

Dựa theo tình huống trước kia không nên như vậy, tất cả cường giả vực ngoại giới bị giết hết, chỉ để lại một đống dân bản xứ nhỏ yếu mới đúng, tình hình bây giờ thật bất ngờ.

- Được rồi, không nghĩ nữa, mặc kệ nó.

Thanh Oa rất bận rộn, đừng tưởng rằng nó suốt ngày ngồi ăn chờ chết, thật ra nó có cố gắng tăng cao thực lực.

Nó là con ếch có giấc mơ.

Nó muốn đi tìm kẻ đánh lén mình sau đó đập chết tươi.

Và tìm thê tử nữa, mấy vạn năm thiếu năng lượng chính đáng chỉ chờ ngày gặp mặt đều rót vào hết, tưởng tượng thôi đã kích động.

Thanh Oa cười gian:

- He he.

Lá bùa treo sau lưng Thanh Oa run run, cảm giác có biến thái.

Trong mật thất.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua nàng treo cổ tê liệt ngã xuống trên mặt đất, đi ra mật thất.

Câu chuyện mãi mãi không kể hết.

Nàng treo cổ đòi nghe kể chuyện là đang khiêu khích năng lực của hắn, nên hắn phải kể cho nàng nghe đến ngán.

Kết quả rất hoàn mỹ, nàng treo cổ nghe đến thiếp ngủ rồi.

Lữ Khải Minh xuất hiện ngay:

- Sư huynh.

- Ừm, nghỉ ngơi đủ rồi, nên ra ngoài.

Lâm Phàm muốn rời khỏi tông môn, ra ngoài tích lũy điểm, kẻ xâm nhập không tìm đến thì hắn chủ động tìm họ.

Thuận tiện đi Long Giới một chuyến, nói sao thì hắn còn có đệ tử ở chỗ đó.

Lữ Khải Minh nhìn

Đột nhiên cửa tông môn có tiếng kêu:

- Lâm phong chủ!

Tông chủ Tuyệt Thần cung đến Viêm Hoa tông nhưng bị ngăn ở bên ngoài, mặc cho y nói mỏi miệng thì đệ tử trông giữ sơn môn không vào.

Còn bảo:

Nếu ngươi muốn cứng rắn xông vào tông môn thì hãy giết chúng ta trước, nếu không thì hễ chúng ta còn ở đây tuyệt đối sẽ không để ngươi vào tông môn khi chưa được cho phép.

Tông chủ Tuyệt Thần cung rất muốn chém chết hai đệ tử trông giữ sơn môn ngốc nghếch này.

Lâm Phàm ra cửa sơn môn:

- Sao ngươi lại tới đây?

Hắn tỏ vẻ ngạc nhiên khi tông chủ Tuyệt Thần cung đến chơi, nhưng càng nhiều là muốn biết y nghiên cứu xác chết kiểu gì.

- Lâm phong chủ, ta có chuyện quan trọng, nhưng đệ tử trông giữ sơn môn của quý tông hơi chân chất nhỉ.

Tông chủ Tuyệt Thần cung cần mách một chút, lỡ lần sau gặp kẻ cứng rắn xông vào tông thì hai người rất có thể sẽ chết.

Lâm Phàm hỏi:

- Chân chất rất tốt, nên như vậy, nhưng đây không phải trọng điểm, có chuyện quan trọng gì

Tông chủ Tuyệt Thần cung nhìn Lâm Phàm, trong lòng thở dài, có phong chủ thế nào là có đệ tử thế nấy, nói quá đúng.

- Lâm phong chủ, sang một bên nói chuyện đi.

Lâm Phàm tiến về phía trước một bước:

- Nói đi, có chuyện gì?

Tông chủ Tuyệt Thần cung ngây người, không hiểu. Giỡn à? Bảo sang một bên ý là đến chỗ không có người, mắc mớ gì ngươi tiến lên một bước?

Lâm Phàm thúc giục:

- Có chuyện gì thì nói mau lên!

Hắn không thể lộ ra chuyện mình không phát hiện thứ ở trong xác chết, đầu óc hắn vận chuyển nhanh, suy nghĩ tìm cách nào moi ra nội dung mình muốn biết từ miệng của đối phương.

Đặt ở trước kia, tông chủ Tuyệt Thần cung chắc chắn sẽ giận dữ khiển trách, dùng thế lực đối phương không thể địch nổi dạy cho đối phương biết hai chữ 'tôn kính' viết như thế nào.

Nhưng tông chủ Tuyệt Thần cung đối mặt là Lâm Phàm, nên chẳng cần chữ 'tôn kính'.

Thực lực không bằng đối phương, quá càn rỡ sẽ bị hành hung.

Đây là chân lý mọi người đều biết.

Tông chủ Tuyệt Thần cung hỏi thăm:

- Lâm phong chủ, không biết ngươi có phát hiện vật kỳ lạ trong người xác chết không?

Tới đề tài chính rồi.

Lâm Phàm lên tinh thần, vật kỳ lạ? Không thấy, lột sạch đồ, cạo sạch lông nhưng không thấy cả bóng quỷ chứ đừng nói thứ khác.

Nhưng hắn không thể nói ra được, đường đường là phong chủ của Vô Địch phong, tồn tại có trí thông minh rất cao vậy mà không sánh bằng người trí thông minh thấp hơn mình, mặt mũi của hắn biết để vào đâu?

Lâm Phàm nghiêm túc nói:

- Ừm, phát hiện.

Mặt hắn bình tĩnh không biểu tình, tuyệt đối sẽ không lộ tẩy.

Tông chủ Tuyệt Thần cung nghi ngờ nhìn Lâm Phàm:

- Thật không?

Sao cảm giác không đáng tin cậy.

Lâm Phàm làm bộ mặt lộ vẻ bất mãn:

- Đương nhiên là thật, chẳng lẽ bản phong chủ lừa ngươi?

Thấy Lâm phong chủ lộ vẻ mặt không vui, tông chủ Tuyệt Thần cung vội nói:

- Đương nhiên không phải, Lâm phong chủ sẽ không lừa người.

Lâm Phàm vừa lòng gật đầu:

- Ừm!

Người cường đại như hắn sao có thể lừa ai.

Nhưng hắn chưa nghe được điều mình muốn biết nhất, phải từ từ moi tin.

Lâm Phàm hỏi:

- Các ngươi lấy từ phần nào trên người? Phát hiện bên trong có cái gì?

Tông chủ Tuyệt Thần cung hỏi ngược lại:

- Lâm phong chủ, vậy còn ngươi?

Lâm Phàm bất mãn nói:

- Bản phong chủ đang hỏi ngươi, sao hỏi ngược lại hả?

Tên này hay à, muốn nhìn bản phong chủ xấu mặt hay sao?

Nếu không phải xem ở quan hệ tạm được thì Lâm Phàm rất muốn đánh đối phương tơi bời.

Tông chủ Tuyệt Thần cung giải thích rằng:

- Không phải, Lâm phong chủ, việc này rất quan trọng nên xin Lâm phong chủ cho biết.

Lâm Phàm thì cảm thấy rõ là cố ý muốn hắn xấu mặt.

Bà nội nó!

Không khùng lên thì có kẻ muốn nhảy lên đầu mình.

Lâm Phàm giận tông chủ Tuyệt Thần cung sắp đến mức độ cực hạn:

- Bản phong chủ phát hiện từ trong mông được chưa? Ngươi mau nói bên ngươi đi!

Xảy ra chuyện làm Lâm Phàm ngạc nhiên.

Tông chủ Tuyệt Thần cung cảm thán rằng:

- Lâm phong chủ không uổng là Lâm phong chủ, quả nhiên thiên tư ngút trời, đúng là vậy, thứ này phát hiện từ trong mông của xác chết.

Tông chủ Tuyệt Thần cung cảm giác mình đã xem thường Lâm phong chủ.

Bọn họ nghiên cứu xác chết một thời gian rất lâu mới phát hiện.

Không ngờ Lâm phong chủ trong khoảng thời gian ngắn liền phát hiện vấn đề, năng lực quan sát rất lợi hại.

Lâm Phàm sợ ngây người, lòng thầm rủa:

- Mợ ơi, nói giỡn mà trúng thiệt?

Thứ đó thật sự giấu trong mông?

Còn về phần nào trong mông thì khỏi phải suy nghĩ, chỗ đó chỉ có một đóa hoa rực rỡ, không giấu ở đó chứ ở đâu?

Lâm Phàm đã bị xác chết này làm ngẩn ngơ.

Lâm Phàm cười nói, biểu tình cực kỳ bình tĩnh:

- Ha ha ha, khách khí, tuy giấu diếm rất sâu nhưng tuyệt đối không chạy thoát đôi hỏa nhãn kim tinh của bản phong chủ.

Hắn bình tĩnh không chút dao động.

Tông chủ Tuyệt Thần cung kính nể vô cùng, nhưng rất nhanh

biểu tình nghiêm túc hơn.

- Lâm phong chủ, nhìn tình huống này thì thứ đó không phải vật bình thường, bên ta xảy ra tình huống kinh người.

Tông chủ Tuyệt Thần cung nhanh chóng báo cáo vụ việc cho Lâm Phàm.

Lâm Phàm lắng nghe, rất tò mò.

Hút khô yêu thú rồi phình ra, vấn đề ẩn bên trong nghiêm trọng đây.

Tông chủ Tuyệt Thần cung nói:

- Lâm phong chủ, trước kia chưa nắm chắc tuyệt đối thì đừng nếm thử, ta cảm giác nếu liều lĩnh sẽ có tai họa ngầm vô tận.

Lâm Phàm gật gù giả bộ nghe lọt tai:

- Ừm, yên tâm đi, bản phong chủ không phải loại người thích làm thử.

Hắn sốt ruột nói:

- Được rồi, sắc trời không còn sớm, hay tông chủ hãy về trước, bản phong chủ không tiễn.

Tông chủ Tuyệt Thần cung ngây ra:

- A?

Cứ như vậy đuổi y về?

Không mời vào uống chén trà, nghỉ ngơi một lúc rồi mới tiễn đi sao?

Lâm Phàm ôm quyền nói:

- Bảo trọng, đi thong thả không tiễn.

Tông chủ Tuyệt Thần cung chớp chớp mắt, ngơ ngác gật đầu.

Mới nói vài câu đã quay về, hình như không được tốt lắm.

Chương 973: Rơi đốm đỏ không phải vật vô tình

- Đi mạnh khỏe, lần sau nhớ tới chơi.

Hắn là người rất hiền hòa thân thiện, nhiệt tình nóng bỏng với khách tới chơi.

Đưa mắt nhìn tông chủ Tuyệt Thần cung rời đi, hắn sợ mình chiêu đãi không chu đáo, khiến đối phương có điều gì bất mãn.

Nhìn bộ dạng rời đi của đối phương chắc không có gì bất mãn đâu.

Hai đệ tử trông giữ sơn môn mắt lóe tia sáng tôn sùng:

- Sư huynh!

Bọn họ ngưỡng mộ nhất là Lâm Phàm, sự tôn sùng lấp đầy đầu óc họ, làm họ điên cuồng.

Lâm Phàm không keo kiệt lời ca ngợi với hai sư đệ:

- Ừm, hai vị sư đệ rất giỏi, bình thường vất vả cho hai ngươi.

Hắn bội phục sự gan dạ của họ.

Thực lực của tông chủ Tuyệt Thần cung mạnh hơn hai người nhiều, nhưng họ ở trước mặt cường giả vẫn không hụt hơi, cản ở ngoài cửa, không cho phép ai đi vào.

Điều này cần gan dạ và thực lực lớn lao mới làm được.

Tiếc rằng bọn họ không có lòng gan dạ, cũng không có thực lực, chỉ có sự tôn sùng đối với Lâm Phàm, sự tôn sùng đó trở thành núi dựa cho họ kiên cường.

- Vô cùng cảm tạ sư huynh khen ngợi.

Hai người nhún mũi, cắn chặt môi trên, khuôn mặt đỏ bừng, quay sang ôm nhau, cảm động suýt khóc.

- Được sư huynh khen, vui vẻ quá đi!

Hai người mừng hết lớn, làm Lâm Phàm hơi nhức dầu.

Với fanboy kiểu này thì hắn tỏ vẻ quen mắt rồi, nhưng cuồng đến mức đó làm hắn phục.

- Thôi được rồi, tất cả bình tĩnh lại. Các ngươi làm rất tốt, nhưng phải nhớ kỹ, nếu Lôi Đình Quân Chủ của Thánh Đường tông đến tông môn thì kiên quyết ngăn ngoài cửa cho ta, thậm chí không cho đối phương đến gần các ngươi trong phạm vi năm thước, nghe không?

Lâm Phàm nghĩ đến Thâu Thánh Lôi Đình, tên kia quen thói ăn cắp sao chịu yên phận.

Có lẽ Thánh Đường tông còn có thứ gì gã muốn trộm nên luôn cố gắng, chờ gã trộm hết rồi thì chắc chắn sẽ vươn bàn tay tội ác về phía Viêm Hoa tông.

Nên phải dặn dò đệ tử trông coi sơn môn chú ý một chút.

Hai đệ tử đứng thẳng người, biểu tình nghiêm túc nói:

- Rõ!

- Sư huynh yên tâm, chỉ cần có chúng ta giữ sơn môn thì tuyệt đối không để người này vào tông môn!

Nhìn xem, tất cả nhìn kỹ này!

Lâm Phàm tỏ vẻ rất vui mừng khi có đệ tử như vậy.

Suốt thời gian dài vừa qua hắn cực khổ vất vả bảo vệ Viêm Hoa tông, cho mỗi một vị sư đệ khỏe mạnh trưởng thành, hắn cảm giác mình không uổng công.

Lâm Phàm vỗ vai hai người, vừa lòng gật gù:

- Ừm!

Sau đó hắn lao về phía xa, giờ hắn bận việc lớn.

Lâm Phàm rất tò mò thứ mà tông chủ Tuyệt Thần cung nói đến, dù đối phương dặn tuyệt đối không nên nếm thử, quá nguy hiểm.

Nhưng lòng tò mò hại chết mèo.

Nếu không biết rõ ràng thì trong lòng Lâm Phàm sẽ thấy khó

chịu.

- Với bản phong chủ thì không có hai chữ nguy hiểm.

Tông chủ Tuyệt Thần cung thành công gợi lên lòng tò mò trong Lâm Phàm.

Nếu không cho hắn tự mình xem thử, buổi tối đi ngủ cũng khó bình yên nhắm mắt.

- Chỗ này vậy.

Hắn đã chọn một chỗ tốt.

Nơi này rời xa tông môn, dù xảy ra chuyện gì cũng sẽ không ảnh hưởng đến tông môn.

Còn về trong xác chết ẩn chứa bí mật kinh người cỡ nào, đợi lát nữa hắn sẽ dùng bàn tay nhỏ của mình thăm dò là biết ngay.

Nhưng như thế nào khó khăn bày ra trước mặt hắn.

Đồ vật giấu trong hoa cúc của xác chết, vị trí này hơi khó khăn.

Lỡ như xác chết mới đi trút bầu tâm sự trước khi tắt thở, không lau mông sạch sẽ thì sao?

Còn có một khả năng kinh người là trong trạng thái chết một thời gian dài, thứ mềm mại tích lũy ở chỗ kia, tưởng tượng thôi đã không chịu nổi.

Nếu là ngày xưa Lâm Phàm sẽ không chớp mắt cái nào, dứt khoát lấy ra.

Nhưng hảo hán không nhắc lại oai hùng xưa kia, hiện tại người đã già, không có nhiều tinh lực, không được, không thể làm chuyện khó khăn như vậy.

Quan tài bày ra ở nơi đó.

Xác chết không mảnh vải che thân bị lôi ra khỏi quan tài.

Lâm Phàm ngẫm nghĩ, hơi nhức đầu, làm cách nào lấy ra đây?

Một nhát kiếm xẻ mông xác chết?

Thủ đoạn này có chút tàn nhẫn, hắn tạm thời không làm được.

Xung quanh rất yên tĩnh.

- Thiệt tình, hối hận muốn chết! Biết trước thế này đã kéo Lữ sư đệ đến giúp một tay.

Đáng tiếc, hiện giờ hối hận vô ích, đã đến đây rồi có nói nhiều cũng vô dụng.

Cộp cộp!

Lâm Phàm đến trước mặt xác chết, kéo hai chân ra, nhấc chân đập liên tục vào cái mông trắng.

Bùm!

Bùm!

Lâm Phàm hy vọng dùng sức đè ép làm thứ bên trong phụt ra.

Nhưng hiệu quả quá kém, không có tác dụng gì.

Lâm Phàm đứng cạnh xác chết, chìm trong suy nghĩ, hắn không ngờ trừ dùng tay còn cách nào tốt hơn.

- Loại chuyện này sao có thể làm khó ta!

Cộp!

Lâm Phàm tiến lên, tóm cổ đối phương nhấc lên, lắc lên lắc xuống.

Lắc cổ, dùng quán tính khiến thứ kia lăn ra khỏi hoa cúc.

Lâm Phàm ném xác chết sang bên, bực tức vò đầu:

- Bực quá, vẫn vô dụng!

Vốn có thể nhanh chóng thấy vấn đề mà tông chủ Tuyệt Thần cung nói, nhưng bị kẹt khúc then chốt.

Lâm Phàm tỏ vẻ rất khó chịu.

- Xem ra đành làm vậy.

Lặng im thật lâu.

Lâm Phàm không còn cách nào, cầm kiếm Thái Hoàng, nâng lên một chân xác chết, tách ra, lộ ra khe hở.

- Đành vậy, ta sẽ nhẹ một chút.

Vừa dứt lời.

Phập xoẹt!

Hoa cúc tàn, rơi rụng đầy đất, rơi đốm đỏ không phải vật vô tình, hóa thành bùn xuân bảo vệ hoa.

Ken két!

Một cục màu đỏ to cỡ móng cái kèm theo vết máu bắn ra.

Khi nó tiếp xúc với không khí thì đột nhiên có biến hóa kinh người.

- Quả nhiên, tông chủ nói đều là thật.

Lâm Phàm nhìn kỹ, khối rắn màu đỏ mềm dần, biến thành một cục thịt, có xúc tu bám vào mặt ngoài.

Giống hệt như tông chủ Tuyệt Thần cung nói.

- Đúng là thứ kỳ lạ.

Bây giờ còn chưa khuếch trương, nếu tìm một con yêu thú ném cho nó có lẽ sẽ phình to.

Có nên thử không đây?

Lâm Phàm rục rịch muốn làm thử.

Đã đến mức này rồi, đương nhiên muốn xem thử đây là cái thứ gì.

Lấy kiến thức của hắn nhưng cho đến nay chưa từng gặp thứ như vậy, thật đúng là thần kỳ.

Nhưng chỗ này không có yêu thú, Lâm Phàm tự cắt tay mình, vung vãi từng giọt máu.

Khi máu va chạm với thứ kia thì diễn ra cảnh kinh người.

Những xúc tu tham lam hút máu.

Bùm!

Bùm!

Thịt bắt đầu phình to, tốc độ không nhanh nhưng sẽ kéo dài một lúc.

Lâm Phàm tự biết máu của mình cường đại cỡ nào, ném ra vài giọt đủ cho cục thịt ăn một lúc.

Lâm Phàm nhức đầu:

- A, rốt cuộc là cái thứ gì, không rõ ràng làm.

Đến lúc này rồi mà Lâm Phàm vẫn không biết đây là cái gì, thoạt trông hơi giống đống thịt, nhưng nói là thịt thì không hợp lý.

Rất nhanh, cục thịt ngừng phình to, nhưng cũng bự hơn lúc trước gấp mấy lần, đã to cỡ trăm trượng.

Xúc tu bên trên múa may liên hồi, hình như tham lam muốn hút nhiều máu hơn.

Lâm Phàm không để bụng, máu là thứ rẻ tiền, nhưng ít nhất phải để hắn biết đây rốt cuộc là cái gì.

Hiện tại không biết nó là thứ gì, thật bực mình.

- Nếu vậy thì để ta xem hình thái cuối cùng là gì.

Lâm Phàm chuẩn bị sẵn sàng tự mình cảm nhận.

Hắn chậm rãi đến gần cục thịt, cảm giác hoan hô và sốt ruột truyền đến chỗ hắn, hình như trong cục thịt tham lam muốn hút khô hắn.

- Đừng gấp, nôn cái gì, tới rồi đây.

Lâm Phàm tỏ vẻ bất mãn với thứ sốt ruột này, cường giả là phải bình tĩnh như nước, không gợn sóng, dù xảy ra chuyện gì cũng phải bình tĩnh.

Lâm Phàm vươn tay chạm vào cục thịt.

Bộp!

Khoảnh khắc Lâm Phàm chạm vào, những xúc tu vươn tới muốn bao kín hắn.

Phập!

Kiếm Thái Hoàng quét ngang chém đứt xúc tu.

- Đừng lộn xộn, nhà ngươi trông rất ghê tởm, hút cánh tay đủ rồi.

Sao Lâm Phàm cho phép thứ này bao kín mình, hắn vươn cánh tay ra thì nó nên tự hiểu là từ từ hút cánh tay.

Tham quá thể, đúng là thứ khiến người ta ghét.

Lâm Phàm cảm giác máu trong người bị xúc tu hút với tốc độ cực nhanh.

Bản năng muốn ngăn cản, nhưng hắn kiềm nén lại.

Hắn rất tò mò, muốn nhìn xem nó hút đến cuối cùng sẽ hình thành thứ gì.

Vô Địch phong.

Thanh Oa cảm giác không thích hợp.

Có hơi thở khủng bố mà tà ác dâng lên từ phương xa, hơi thở kia rất quen thuộc, nhưng Thanh Oa một chốc không nhớ ra là ai.

Thanh Oa nhảy tới phía xa, tìm Lữ Khải Minh.

- Này, chủ nhân của ta đâu?

Nó sẽ không xưng hô kẻ bỏ mạng khi ở trước mặt Lữ Khải Minh, ai chẳng biết Lữ Khải Minh là tùy tùng số một của kẻ bỏ mạng, không bảo đảm gã có đâm thọc với hắn không.

Lữ Khải Minh đáp:

- Sư huynh đi ra ngoài.

Quả nhiên!

Thanh Oa ngồi xổm ở nơi đó, chìm trong suy tư. Dù hơi thở này rời xa tông môn, nhưng kẻ bỏ mạng rời đi vào lúc này, chắc hai chuyện có mối liên quan rất lớn.

Thanh Oa không tin hơi thở làm nó cảm thấy âm trầm lạnh lẽo chẳng liên quan gì với kẻ bỏ mạng.

Nhưng kỳ lạ, nó là Cửu Hoang Thần Sư, có chuyện gì mà nó

không biết chứ?

Với khả năng của vực ngoại giới tuyệt đối không bồi dưỡng ra tồn tại kinh khủng như vậy.

Phương xa.

Thân thể của Lâm Phàm bắt đầu khô quắt.

Cục thịt phình to đến cực hạn, mặt ngoài lấp lóe huyết quang.

- Ha ha ha ha ha ha!

Cục thịt mấp máy điên cuồng, bên trong phát ra tiếng cười âm trầm.

- Không ngờ có máu thịt cường đại như vậy, ta có hy vọng sống lại rồi!

Cơ thể của Lâm Phàm đã khô quắt queo, chẳng còn chút khí huyết, nhưng hắn nở nụ cười:

- Này, ngươi là ai?

Lâm Phàm rất tò mò, hắn biết chắc sẽ có biến đổi, giờ thật sự biến đổi thì càng phải hỏi thăm rõ ràng.

- Ha ha ha, không ngờ vực ngoại giới còn có sinh vật như vậy, năm đó trốn ở chỗ này quả nhiên là chọn đúng chỗ. Thấy ngươi sắp bị hút thành thây khô nên nói cho biết vậy, nghe kỹ đây, ta chính là vĩ đại . . .

Chương 974: Dù sao thì vẫn không hiểu thấu

- Huyết Ma Đế? Tên nghe bá khí đấy, nhưng tạm thời đừng đùa được không? Bản phong chủ muốn hỏi ngươi một ít chuyện, có lẽ là chuyện tốt đối với ngươi.

Lâm Phàm bình tĩnh vô cùng, dù toàn thân máu tươi hầu như bị hút khô, thậm chí sức sống dần tan biến nhưng hắn không hoảng chút nào.

Trước mắt hắn không phải cục thịt nữa, nó biến đổi, không ngừng áp súc, hình thành một nam nhân trung niên khoác áo đỏ máu.

Có lẽ có thể gọi là mông tinh.

Một nam nhân cao to mà đuôi mắt lại có màu đỏ, ẻo lả.

Huyết Ma Đế cười to bảo:

- Chỗ tốt? Nhà ngươi rất thú vị, nếu ở thời kỳ đỉnh cao của ta thì có lẽ sẽ thu ngươi làm nô bộc, nhưng bây giờ ngươi chỉ cần kính dâng lực lượng cuối cùng của mình là tốt rồi, trải con đường bất hủ cho Huyết Ma Đế này!

Áo đỏ máu phồng lên, khí chất trẻ trâu hoàn toàn phơi bày ra.

Mà phải công nhận rằng có hiệu quả kinh người.

Sóng gợn đỏ máu mạnh mẽ khuếch tán lan tràn bốn phía, hình thành vẫn xung lực to lớn.

Lâm Phàm hỏi:

- Ngươi nghe bản phong chủ nói đã, thân thể của ngươi chưa hoàn chỉnh đúng chứ? Chia ra mười hai phần phải không?

Nét mặt ngông cuồng của Huyết Ma Đế tan biến, thay vào đó là kinh ngạc hỏi:

- A? Có phải đều ở chỗ của ngươi?

Lâm Phàm lạnh nhạt nói:

- Đúng rồi, chỗ của bản phong chủ có mười một phần, còn một phần bị bản phong chủ tặng cho người khác rồi.

Về việc nói hết cho đối phương biết chẳng sao cả, hôm nay hắn thề với Tam Thanh rằng nếu không xử thứ này thì trong lòng sẽ rất khó chịu.

Huyết Ma Đế tức điên nói:

- Một đám thần thú đáng giận, dám chia Huyết Ma Đế vĩ đại ra nhiều phần như thế, đáng giận!

Có vẻ như Huyết Ma Đế đã nghĩ thông tất cả tình huống.

Lâm Phàm hơi bất ngờ, hình như là người quen:

- Thần thú?

- Như thế nào? Ngươi biết thần thú sao? Huyết Ma Đế vĩ đại rất tò mò bọn họ làm cách nào chia bản đế ra nhiều phần như vậy mà có thể chống cự không bị huyết ma vô biên vô tận của ta ô nhiễm. Ngươi nên biết huyết ma ô nhiễm của ta có thể ăn mòn bất cứ vật thần thánh nào trên cõi đời này.

Huyết Ma Đế vừa phục sinh, tâm tình siêu vui vẻ, thân thể bá chủ toát ra khí chất trẻ trâu cực độ.

Đối với Huyết Ma Đế thì đây là khí chất mà cường giả thật sự nên có.

Lâm Phàm cảm giác mình tạm thời chưa chết, tranh thủ thời gian hít thở lâu chút, kéo dài mạng sống:

- Thì là xác chết này, bọn chúng phong ấn ngươi ở bên trong.

Nói chuyện coi như vui vẻ.

Tuy Huyết Ma Đế trẻ trâu nhưng nói chuyện không tệ, có thể tiếp tục trao đổi sâu hơn.

- A?

Huyết Ma Đế quay đầu nhìn lại, khi thấy thân thể trong suốt lấp lánh hoàn mỹ không tỳ vết thì cười phá lên.

- Ha ha ha ha ha ha! Không ngờ chúng dùng thần thể tu luyện vô số năm mới ngưng tụ ra để phong ấn bản đế. Nhưng cũng bình

thường thôi, lấy năng lực của bọn họ, nếu không dựa vào thần thể làm đường dẫn thì đúng là không cách nào hàng phục bản đế.

Huyết Ma Đế cười lớn, mái tóc đỏ dài đung đưa theo gió. Y hít sâu, lỗ mũi phóng lớn vô hạn, có thể thấy vài cọng lông mũi bất khuất trong lỗ mũi tranh nhau chui ra khỏi lỗ để bày ra phong thái của mình.

- Không đúng!

Huyết Ma Đế bật thốt thắc mắc:

- Sao thần thể của họ phong ấn bản đế được? Dù là bản đế bị chia ra mười hai phần cũng đủ để xâm nhiễm thần thể của họ, mượn xác sống lại.

Đúng là thế, cái này hơi không hợp lý.

Lâm Phàm ngẫm nghĩ, dường như hắn đã nghĩ thông, mở miệng nói:

- Bọn họ phong ấn ngươi trong hoa cúc, xem như lấy độc trị độc, trấn áp ngươi.

Huyết Ma Đế tức giận quát:

- Nhảm nhí!

Nhưng càng nghĩ càng thấy hợp lý, chỉ có khả năng này là cao.

Huyết Ma Đế kinh ngạc kêu lên:

- Sao ngươi còn chưa chết?

Máu của đối phương đã bị y hút khô vậy mà có thể trò chuyện với y, sao có thể như vậy?

- Chờ một chút sẽ chết, ngươi đừng gấp. Bản phong chủ hỏi ngươi, ngươi có lợi hại hơn Chí Minh Thánh Viêm Đế không?

Lâm Phàm hỏi xong câu này liền hối hận, hỏi cũng như không.

Huyết Ma Đế đã hoàn toàn tức giận:

- Ai? Chí Minh Thánh Viêm Đế là tiểu nhân vật nào? Dám xưng đế trước mặt bản đế, hắn không biết sự lợi hại của Huyết Ma Đế này sao?

Khả năng mà đối phương nói là rất cao.

Thần thể không ngăn được sự ăn mòn của y thì sao phong ấn được?

Nhưng có một chỗ có thể phong ấn.

Lấy độc trị độc?

Rất có thể là vậy.

Lâm Phàm nhướng mày, sức sống đã hoàn toàn tan biến, hắn sắp chết thật.

- Này, chờ chút bản phong chủ sẽ trò chuyện với ngươi, đợi bản phong chủ . . .

Lâm Phàm nói xong nhắm mắt lại, ngã xuống đất tắt thở.

Huyết Ma Đế giang hai cánh tay cười lớn:

- Ha ha ha ha ha ha!

Uy thế khủng khiếp bùng nổ từ trong cơ thể của Huyết Ma Đế, máu đỏ thắm vô biên vô tận phủ lên thiên địa.

Những giọt máu này như có linh tính.

- Lâu, lâu lắm rồi, nên bổ sung một chút thể lực. Đi thôi, nơi này sẽ là địa bàn của Huyết Ma Đế.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cột máu phóng lên tận trời, huyết vụ bàng bạc như thủy triều.

Luyện ngục của Huyết Luyện Tôn Giả khi so Huyết Ma Đế thì như kiến kim và kiến lửa.

- A?

Huyết Ma Đế bỗng lảo đảo.

- Sao có thể như vậy?

Huyết Ma Đế cảm giác lực lượng trong người dần biến mất, y giơ tay lên, phát hiện cánh tay không ngừng tan biến.

Huyết Ma Đế rít gào, một tay khác nắm lấy cánh tay dần biến

mất:

- Không!!!

Đây là điều Huyết Ma Đế không muốn thấy.

Đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao như vậy?

Không thể nào!

- Là ngươi . . .!

Huyết Ma Đế thấy ngay người mới bị y hút sạch máu lại xuất hiện ở trước mặt.

- Ừ, là bản phong chủ, lát nữa gặp mặt.

Lâm Phàm đã thăm dò rõ ràng lai lịch của tên này, khoảnh khắc hắn sống lại thì máu và lực lượng bị Huyết Ma Đế hấp thu cũng tan biến.

Rất nhanh, Huyết Ma Đế vốn huênh hoang phách phối biến về như cũ.

- Huyết Ma Đế? Thứ tồn tại thật lâu, thần thú phong ấn, hơi thú vị.

Lâm Phàm hơi hứng thú với tên này.

Bên Tuyệt Thần cung cũng giống như vậy, dùng máu yêu thú thăm dò cho đối phương phục hồi chút lực lượng, mở linh trí rồi như vừa rồi, sau khi chiếm lấy quyền chủ động thì bị lộ bộ mặt thật.

Lâm Phàm nhìn cục thịt nhỏ vươn xúc tu:

- Ta nên làm cái gì bây giờ?

Bồi dưỡng nó? Sau đó một quyền đánh nát?

Nhưng làm vậy hơi lãng phí.

Lâm Phàm búng ngón tay một cái:

- Được rồi, tạm thời còn chưa nghĩ ra, đi vào trước đi.

Cục thịt bị nhốt vào quan tài.

Lâm Phàm đang định hành động thì từ cục thịt phát ra tiếng nói:

- Chờ một chút!

Lâm Phàm ngạc nhiên:

- A? Huyết Ma Đế, trạng thái này mà ngươi còn có thể nói chuyện?

Hắn một lần nữa thay đổi cái nhìn về đối phương, thì ra ngay từ đầu đã thức tỉnh linh trí.

Huyết Ma Đế không trả lời câu hỏi của Lâm Phàm mà dồn dập hỏi điều y muốn biết nhất:

- Ngươi rốt cuộc là ai? Sao tự nhiên sống lại được?

Rõ ràng Huyết Ma Đế đã hút máu của đối phương chiếm làm của riêng, sao tự nhiên tất cả biến mất?

Chuyện này vô lý.

Dù không ở trong vực ngoại giới mà chỗ Huyết Ma Đế sinh sống cũng chưa bao giờ gặp chuyện như vậy.

Lâm Phàm không trả lời thẳng mà bước tới trước, vươn tay chộp lấy cục thịt:

- Ngươi hỏi câu rất hay, bản phong chủ cho ngươi tự mình cảm nhận.

Huyết Ma Đế ngây người trước hành động này, y không ngờ đối phương chủ động tiến lên.

- Ngươi đã như vậy thì . . . bản đế không khách khí!

Vèo vèo!

Xúc tu đung đưa khoảnh khắc quấn quanh Lâm Phàm, điên cuồng hút máu.

- Kẻ đáng giận, dám trêu đùa bản đế? Bản đế nói cho ngươi biết, trên đời này không ai có thể trêu đùa bản đế!

Ùng ục ùng ục!

Có âm thanh trầm đục như tiếng uống máu.

- Thú vị, ngươi là người thứ hai dám hút máu của bản phong chủ. Đã vậy thì cứ hút, bản phong chủ cho ngươi hút no nê, cho ngươi phục hồi đến đỉnh cao rồi rơi từ trên cao xuống, ha ha ha ha ha ha!

Lâm Phàm giơ tay lên đâm vào lồng ngực mình trước sự ngạc nhiên của Huyết Ma Đế, moi trái tim ra giơ cao bên trên cục thịt.

Phụp!

Tâm huyết nhỏ xuống, toàn bộ tưới lên cục thịt.

Lâm Phàm cười nói:

- Cứ nhấm nháp thoải mái.

Hắn nhắm mắt lại, sự sống nhanh chóng xói mòn.

- Nhà ngươi . . .

Huyết Ma Đế sợ hãi, nhưng hơi thở trong người như bão tố thổi quét ra.

Huyết khí kinh người bộc phát ra như muốn biến một góc vực ngoại giới này thành thế giới máu.

Huyết Ma Đế cười to bảo:

- Ha ha ha, lực lượng lại trở về, tuy chưa đến đỉnh cao nhưng ta đã nhìn thấy hy vọng đó!

Cảm giác lực lượng quay lại thật là sung sướng.

Huyết Ma Đế không ngờ máu của tên này ẩn chứa lực lượng kinh khủng như vậy.

Quá mạnh.

Nhưng ra oai chưa tới mười giây.

- Không!!!

Huyết Ma Đế lộ vẻ mặt kinh hoàng, thân hình lại tan biến, lực lượng trong người biến mất như chưa từng xuất hiện.

Lâm Phàm lại xuất hiện trước mặt Huyết Ma Đế sắp tan biến:

- Thế nào? Có phải cảm giác chơi rất vui? Nếu ngươi còn muốn chơi thì bản phong chủ sẵn lòng chơi tiếp.

- Không thể nào!

Huyết Ma Đế nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm, chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể lần nữa tan biến.

Lâm Phàm sờ đầu Huyết Ma Đế:

- Ài, hài tử đáng thương.

Cuối cùng Huyết Ma Đế vẫn trở về làm cục thịt.

Lâm Phàm lại gần vuốt cục thịt:

- Thật là thú vị, sao không hút nữa?

Lâm Phàm phát hiện Huyết Ma Đế không hút hắn nữa, làm hắn thấy thú vị.

Huyết Ma Đế đã chấp nhận hiện thực:

- Bản đế hút ngươi có tác dụng gì sao?

Lâm Phàm cười nói:

- Sao không có, phải không nào?

Huyết Ma Đế bàn điều kiện với Lâm Phàm:

- Bản đế thấy ngươi không phải hạng người bình thường, cường giả thì cùng chung chí hướng, ngươi hiểu đúng không? Hay mình bàn bạc một chút, giúp bản đế phục hồi, bản đế hứa cho ngươi một kiếp huy hoàng.

Chỉ có kẻ ngu mới uy hiếp hoặc dụ dỗ cường giả, hai bên đứng ở địa vị ngang nhau mới có thể giao lưu ổn thỏa.

Lâm Phàm nói:

- Ha ha, hay là vậy đi, bản phong chủ giúp ngươi phục hồi, đổi lại hiệu trung bản phong chủ một năm chịu không?

- Tốt, bản đế đồng ý.

Huyết Ma Đế đồng ý ngay không do dự, một năm thoáng qua

trong chớp mắt.

Lâm Phàm cười, hắn biết suy nghĩ của Huyết Ma Đế, nhưng ý tưởng của y quá đẹp, đáng tiếc không hiểu con người của bản phong chủ.

Chương 975: Nói sao thì cũng cần thời kỳ giảm xóc

Huyết Ma Đế đồng ý khoản giao dịch này.

Lâm Phàm chợt nhớ một câu thế này:

'Một năm rồi lại một năm, một năm về sau lại một năm nữa, đại ca . . . sắp một trăm năm rồi.'

Có lẽ hắn là người có tấm lòng lương thiện, không muốn cho đối phương chìm vào tuyệt vọng, trao cho bọn họ hy vọng, khi cảm giác tuyệt vọng sắp đến lại cho hy vọng mới. Hắn sẽ không một hơi đánh chết, hắn luôn cho đối phương cơ hội, chỉ có người tốt mới làm được điều này.

Rất nhanh, Huyết Ma Đế thề.

Hình thành lời thề.

Có lẽ Huyết Ma Đế hơi đặc biệt, khi lập lời thề gây ra động tĩnh khá lớn.

- Giờ được chưa?

Huyết Ma Đế có tính toán của mình, thậm chí cảm giác mình lời to.

Chỉ cần một năm là y sẽ hoàn toàn lấy lại tự do, đối với tồn tại như y thì một năm ngắn ngủi nháy mắt cái là qua, khi đó y cũng phục hồi đến đỉnh cao.

Y lại là Huyết Ma Đế vĩ đại từng khiến người nghe tiếng sợ vỡ mật, chưa gặp mặt, nghe tên thôi đã tránh xa vạn dặm, không ai dám cùng tranh phong.

Huyết Ma Đế tưởng tượng rồi tự cười khờ, cảm giác ý tưởng của mình quá tuyệt vời.

Còn về cái kẻ buộc y thề.

Nếu hắn có thể trưởng thành đến ngồi ngang hàng với y . . . không, chuyện này không thể nào, hắn chỉ là Đạo cảnh, muốn trưởng

thành ngang bằng địa vị với y là nằm mơ.

Khi ấy tùy vào biểu hiện của đối phương, nếu biểu hiện tốt, quỳ liếm làm y thấy thoải mái thì sẽ thu làm nô bộc.

Bốp!

Lâm Phàm tát một cú trời giáng.

Lúc này Huyết Ma Đế đã mất đi lực lượng, vẫn là một cục thịt, bị ăn tát bừng bừng lửa giận.

Láo xược!

- Ngươi muốn làm gì? Tạo phản hả?

Khoảnh khắc lời thề hình thành thì Huyết Ma Đế liền đã không còn là mình mà thành tay sai trung thành của Lâm Phàm.

- Không có . . . không có, nào dám.

Huyết Ma Đế nhẫn nhịn, nhưng lòng điên cuồng rủa thầm.

Đúng là kẻ thực dụng, vừa hình thành lời thề liền đối xử với y như vậy.

Nhưng không sao, y đường đường là Huyết Ma Đế vĩ đại, co được dãn được, có thể cong có thể thẳng, cũng sẽ không giận dữ bởi vì những nhục nhã này, thậm chí làm ra việc gây bất lợi cho chính mình.

Một năm mà thôi, chớp mắt sẽ qua.

Đến lúc đó, hừ hừ . . .

Huyết Ma Đế hỏi:

- Lâm phong chủ, khi nào cho bản đế phục hồi xác thịt?

Huyết Ma Đế bị phong ấn quá lâu, đã quên cảm giác có thân thể là thế nào.

Bốp!

Lại một cái tát đánh tới, dùng sức hơi mạnh.

Cục thịt Huyết Ma Đế bị đập lún xuống đất, tuy không quá đau

nhưng mất hết mặt mũi.

- Chuyện gì thế này? Lâm phong chủ, hình như bản đế không chọc giận ngươi!

Huyết Ma Đế tạm thời chưa hiểu đầu cua tai nheo gì, lúc trước còn nói chuyện đàng hoàng được, sao tự nhiên thượng cẳng chân hạ cẳng tay?

Dù cho y thề hiệu trung một năm nhưng cũng cần nhân quyền cơ bản!

Lâm Phàm lật mặt, thay đổi hoàn toàn so với lúc trước trò chuyện thân thiện:

- Ngươi nhớ kỹ cho bản phong chủ, ngươi bây giờ là tiểu đệ của bản phong chủ , ở trước mặt bản phong chủ không cho phép không biết lớn nhỏ, tự xưng bản đế, hết thảy phải tự xưng là tiểu nhân, xưng hô với bản phong chủ thì gọi là chủ nhân, nếu không bản phong chủ sẽ đánh chết con gà nhà ngươi!

Đối với Huyết Ma Đế thì trở mặt quá nhanh, chưa kịp phản ứng.

Cái này khác với lúc trước!

Lâm Phàm sờ cục thịt, nói:

- Như thế nào? Ngươi bây giờ có ý kiến? Nếu ngươi có thì hãy biểu hiện ra ngoài, không sao hết, làm người quan trọng nhất là thật vui vẻ.

- Không, đâu dám có ý kiến gì.

Huyết Ma Đế không có thân thể nên tự nhiên không thể lộ vẻ gì, nhưng giọng nói phát ra từ cục thịt run run, mang theo chút bất mãn.

Nhưng rất nhanh, lời thề sẽ cho Huyết Ma Đế biết nếu bất mãn là tai nạn thế nào.

Huyết Ma Đế thầm rít gào.

Chờ, cho bản đế chờ!

Một năm thôi mà, trôi qua rất nhanh, chờ khi đó xem gió đổi chiều.

- Không có ý kiến thì tốt, đi thôi, dẫn ngươi đi phục hồi thân thể,

bản lĩnh của ngươi hiện giờ còn kém quá xa.

Lâm Phàm thu Huyết Ma Đế là có ý đồ.

Đối phương cũng coi như một nhân tài, thực lực rất không tệ.

Để Huyết Ma Đế ở trong tông môn làm kẻ giữ cửa, khi đó hắn có thể yên tâm phấn đấu ở bên ngoài, không cần lo trong thời gian hắn vắng mặt xảy ra chuyện diệt tông.

Huyết Ma Đế mừng rỡ, y muốn nghe nhất là tin sẽ phục hồi thân xác.

- Bản . . . không, tiểu nhân rất đa tạ chủ . . . nhân.

Thật khó thốt nên lời.

Đường đường là Huyết Ma Đế uy phong lẫm lẫm lại bị người yêu cầu xưng hô như vậy, y thề, chuyện này tuyệt đối không bỏ qua dễ như vậy.

Chờ đó!

Chỉ có một năm!

Chỉ cần một năm qua đi, ngươi sẽ biết tay!

Huyết Ma Đế đồng ý dứt khoát như vậy là vì thời gian, nếu đối phương yêu cầu lâu hơn thì dù y bị phong ấn thành chó cũng kiên quyết không đồng ý.

Uy nghiêm của Huyết Ma Đế không cho phép vũ nhục.

Càng sẽ không trở thành cún vẫy đuôi trong tay người khác.

Đương nhiên, nếu thời gian đủ ngắn, tạm thời trở thành chó cũng không sao.

Kinh nghiệm ngày xưa cho Huyết Ma Đế biết đừng cứng cổ, mặt mũi không đáng mấy đồng, gặp xương cứng, nên sợ thì hãy sợ.

Kiên cường mặc dù tốt nhưng ít ai vì kính nể ngươi kiên cường mà tha cho con đường sống.

Lấy chính Huyết Ma Đế làm ví dụ, không biết đã chém chết qua bao nhiêu kẻ tự nhận là người cứng rắn.

Y thấy người quỳ xuống trước mặt mình rồi nhưng vẫn cứng đầu cứng cổ thì vô cùng tức giận.

Cho nên Huyết Ma Đế nhìn thấu tình huống hiện tại rõ ràng hơn bất cứ ai, lúc nên sợ thì hãy sợ.

- Grào!

Khu rừng liên tục vang tiếng gầm rống.

Đám yêu thú trong rừng rậm cuồng bạo.

- Ha ha ha, bản đế tới đây!

Huyết Ma Đế siêu hưng phấn, có nhiều máu như vậy, y không biết sẽ tiến bộ đến trình độ gì, nhưng tuyệt đối sẽ không quá kém.

Lâm Phàm hỏi:

- Ngươi chờ một chút, ta hỏi ngươi, có thể hấp thu máu của vật đã chết không?

Lâu rồi không giết yêu thú, điểm lảng vãng trước mắt khiến hắn không nỡ bỏ qua.

Huyết Ma Đế phấn khởi nói:

- Đương nhiên được, tiểu nhân là Huyết Ma Đế, mặc kệ là sống hay chết, chỉ cần có máu là có thể hút.

Huyết Ma Đế đã không kịp chờ đợi.

Nếu không phải không thể động vào người đứng bên cạnh thì y đã sớm cho ăn tát, đừng cản trở người ta hút máu.

- Vậy là tốt rồi, đi theo sau ta.

- ???

Huyết Ma Đế xem không hiểu, muốn làm gì vậy? Chẳng phải đến đây cho bản đế hút máu phục hồi bản thể à?

Đi theo phía sau ngươi thì làm được gì?

Phải công nhận người trẻ tuổi thời nay đầu óc có vấn đề, khác hẳn thời đại của họ.

Nhưng rất nhanh Huyết Ma Đế đã hiểu, thậm chí kích động đến mức muốn chửi người khác.

Ầm!

Đám yêu thú nổ tung, mưa máu bay bay tán loạn nhuộm đỏ thiên địa.

Lấy thực lực của Lâm Phàm chỉ dựa vào khí thế là có thể nghiền tất cả yêu thú thành bọt máu.

Nhưng hắn thích lực lượng va chạm, càng thích cảm giác sung sướng đấm ra một quyền bay một con.

Lâm Phàm chỉ huy:

- Đi đi, dù máu tản ra nhưng lấy năng lực của ngươi không khó liếm sạch.

Huyết Ma Đế ngây người, đã tuyệt vọng với tên này.

Huyết Ma Đế cảm giác khoảng thời gian một năm này sẽ rất cực khổ, nhưng hết cách, muốn tự do mà không trả giá chút gì là không thể.

Cho đến nay Huyết Ma Đế chưa từng khuất nhục như vậy.

Nhưng đó là ngày xưa, hiện giờ y đã chịu đủ khuất nhục, từ thần thú, từ tay của tên này.

Tức chết người.

Tốc độ của Lâm Phàm rất nhanh, yêu thú ngày xưa làm hắn mất chút công sức giờ đều bị một đấm đánh nát.

Có khi nắm đấm chưa đụng vào, yêu thú dính chút quyền phong đã chết.

- Cái quái gì . . .!

Huyết Ma Đế muốn mắng người, nhưng cuối cùng ngoan ngoãn hút máu.

Loại cảm giác này thực sự quá khó chịu, đâu sướng bằng hút hết yêu thú thành thây khô. Hết cách, ăn nhờ ở đậu thì phải ngoan ngoãn.

- Lực lượng ẩn chứa trong máu yêu thú đúng là hơi thưa thớt, đến bây giờ còn không có ngưng luyện ra thân thể.

Lâm Phàm luôn quan sát cục thịt biến đổi.

Những con yêu thú đều là Truyền Kỳ cảnh, Đại Thánh cảnh, còn có Thần cảnh, tuy tu vi không cao nhưng số lượng nhiều.

Lâm Phàm cảm thán:

- Huyết Ma này khá nguy hiểm, may mắn gặp được mình, người bình thường rất khó nắm giữ y.

Đôi khi quá cường đại là lỗi lầm.

Tiếng cười càn rỡ của Huyết Ma Đế lại vang lên:

- Ha ha ha ha ha ha! Huyết Ma Đế vĩ đại sắp . . .!

Bùm!

Bão tố ập đến, Lâm Phàm đá một cước đạp dẹp cục thịt dính đất.

- Cô đọng thân thể thì lo cô đọng đi, đừng suốt ngày phát ra loại âm thanh khiến người khó chịu đó. Nếu về tông môn hù sợ các sư đệ, sư muội đáng yêu của ta là ta cắt vụn ngươi ra!

Cú đá mãnh liệt làm Huyết Ma Đế dính sát đất, lực lượng cường đại khuếch tán, mặt đất đột nhiên lõm xuống hình thành hố to.

Huyết Ma Đế đang cảm nhận sung sướng từ thân thể, bị đạp một cái đánh bay hết cảm xúc, y muốn chết cho rồi.

Không có nhân quyền như vậy sao?

Không còn cách nào, chỉ có thể chịu đựng, dù cho trong lòng Huyết Ma Đế hưng phấn đến cực hạn cũng không biểu hiện ra ngoài, yên lặng cảm nhận thân thể xuất hiện.

Huyết Ma Đế đuôi mắt đỏ ẻo lả lại xuất hiện, nhưng thực lực hiện giờ yếu hơn lúc hút hết máu của Lâm Phàm nhiều.

Dù đủ điều kiện ngưng tụ thân thể rồi nhưng cách đỉnh cao còn một chặng đường rất dài.

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói:

- Hơi yếu, trạng thái tu vi hiện giờ của ngươi quá yếu.

Chưa đến Thông Thiên cảnh nữa, thật đáng tiếc.

Huyết Ma Đế than thở:

- Tại không đủ máu, đành vậy.

Nếu cho y loại máu phẩm chất cao thì y sẽ đột phá tại chỗ cho xem.

Tuy Huyết Ma Đế hút máu của nhiều yêu thú nhưng chất lượng không cao, khó mà đạt tới yêu cầu.

- Cái này không thể được, ngươi quá yếu, không có ích lợi gì. Phiền chết, hôm nay cho ngươi thăng cấp vậy.

Lâm Phàm không mơ ước mấy cục thịt khác, đối với hắn thì chúng nó vô dụng, ném hết cho Huyết Ma Đế dung hợp, lo tăng cao thực lực mới thực dụng.

Chứ với tình huống này thì hoàn toàn là nuôi không đồ vô dụng.

Huyết Ma Đế rất ức chế

Y là ai?

Y là Huyết Ma Đế vĩ đại, vậy mà bị người nói là vô dụng?

Mặc dù trong trường hợp hiện giờ thì đúng là thật, nhưng y không phục.

Ai bị phong ấn mà không cần có thời kỳ giảm xóc chứ?

Sao có thể vội vã như vậy?

Chương 976: Đây là trùm trong truyền thuyết sao?

Tông môn.

Thanh Oa đau đầu

- Mợ nó, rốt cuộc là thứ gì? Tuyệt đối không thể nào là vực ngoại giới tạo ra được!

Thanh Oa đang rất thắc mắc, tạm thời không nghĩ ra.

Lúc này một Luyện Đan Đại Sư bề ngoài trẻ tuổi bước tới:

- Oa Sư, ngài làm gì vậy?

Trước kia gã là tép riu luyện đan, tay mơ trong tay mơ, sau này được Oa Sư dạy dỗ rốt cuộc lĩnh ngộ ra luyện đan là việc khiến người vui vẻ biết bao.

Gã thậm chí có đối tượng ở chung.

Nên gã vô cùng tôn kính Oa Sư, càng xem mình như học sinh hiếu thảo với Oa Sư.

- Không luyện đan, lười biếng hả? Coi chừng bản Oa Sư quất nát ngươi ra!

Oa Sư rất khó chịu với đám nhóc này.

Mợ nó.

Nó vốn có đường lùi, tìm thân thể hoàn mỹ.

Nhưng vì đám nhóc khốn này, nó không đành lòng để bọn họ chết đi, trực tiếp dung hợp thần hồn với thân thể ếch xanh, từ nay về sau không thể tách lìa.

Ngẫm lại đã thấy nóng máu, nó muốn đánh người.

Mộc Hạo sợ nhất bị Oa Sư quất thước, cảm giác siêu nhục.

Mộc Hạo nói:

- Oa Sư, tại ta thấy ngài một mình lẩm bẩm, tưởng rằng có chuyện gì.

Nếu Oa Sư mà làm hành động định quất gã là gã sẽ rút ngay.

- Không có việc gì, bản Oa Sư mà có chuyện gì được? Bản Oa Sư dạy tâm luyện đan pháp, các ngươi đã học xong chưa? Bản Oa Sư nói cho các ngươi biết, trên đời không ai biết pháp môn này, chỉ có bản Oa Sư biết thôi. Học được luyện đan pháp này rồi thì về sau các ngươi sẽ là Luyện Đan Thần Sư thật sự trong mắt người khác.

Thanh Oa thật lòng với đám nhóc này, nếu đã dạy luyện đan cho bọn họ cũng xem như thu làm đệ tử rồi.

Thanh Oa không giấu nghề luyện đan thần pháp, thứ gì dạy được đều đã dạy.

Tâm luyện đan pháp là then chốt nhất để đi lên con đường Luyện Đan Thần Sư, cũng là bước trụ cột nhất, nếu không học được là sẽ giậm chân tại chỗ, không thể bước vào cảnh giới luyện đan thật sự.

Nghe Oa Sư nói vậy, Mộc Hạo ôm đầu nhăn mặt nói:

- Thứ Oa Sư dạy quá khó khăn, cho đến bây giờ chúng ta vẫn chưa lĩnh ngộ được.

Mộc Hạo tìm đến đây thật ra là bị mọi người đề cử đi hỏi Oa Sư về luyện đan pháp này.

Quá khó.

Suy nghĩ nửa tháng, mỗi ngày luyện, mỗi ngày học, tất cả mọi người vẫn chưa lần mò được.

Mộc Hạo bị đề cử làm đại biểu đến hỏi Oa Sư có thể thay luyện đan pháp khác không, đừng khiến chúng ta khó khăn như vậy.

Oa Sư nheo con mắt cỡ hạt đâu:

- Cho nên?

Mộc Hạo rụt cổ, cảm giác sẽ có mưa to gió lớn ập đến:

- Cái đó . . . có thể đổi cách khác không?

Tâm luyện đan pháp là bí mật bất truyền, lúc nó còn ở bản thể không biết có bao nhiêu người quỳ gối bên ngoài lâu thật lâu chỉ vì

xin học pháp môn này.

Hiện tại đám tiểu tử này giỏi lắm, cho rằng quá khó, muốn đổi một cái.

Đổi cái con mắt!

Thanh Oa bừng bừng lửa giận, rút thước ra, nhún chân sau nhảy lên vỗ đầu Mộc Hạo:

- Đám khốn kiếp các ngươi đầu óc ngu còn hơn heo! Lâu rồi không đánh, các ngươi không biết uy nghiêm của bản Oa Sư nữa!

Nếu với tính tình trước kia của nó thì đã chém chết hết đám người này.

Người khác muốn học nhưng không được học, còn họ thì ghét bỏ quá khó.

Nếu không cho họ biết vì sao hoa có màu đỏ thì tất cả tạo phản hết!

Mộc Hạo ôm đầu bỏ chạy:

- Oa Sư tha mạng, không liên quan đến ta!

Gã nào dám chống đối Oa Sư, chỉ có thể né.

- Hãy xem hôm nay bản Oa Sư dạy dỗ đám các ngươi!

Thanh Oa tức đến choáng váng, đám khốn kiếp, rất đáng giận.

Giọng Lâm Phàm từ xa vọng lại:

- Làm gì vậy Thanh Oa?

Thanh Oa đột nhiên dừng lại, nó khá nhạy cảm, ngửi được mùi hương giống lúc nãy cảm nhận.

- Chủ nhân, Oa Oa không làm gì, tâm sự với họ một chút ấy mà.

Vào phút then chốt này phải biểu hiện ra vẻ đáng thương, nếu không sẽ bị kẻ bỏ mạng xử đẹp.

Thanh Oa cảm giác kẻ bỏ mạng đã bắt đầu chú ý đến nó, không thể xem nó như xì hơi cho bay theo gió luôn sao?

Thanh Oa ngước đầu lên, có một người đi theo bên cạnh kẻ bỏ mạng.

Áo đỏ như nhuộm bằng máu. Dáng người thẳng tắp, chắp tay sau lưng, có phong phạm bá chủ.

Thanh Oa ngạc nhiên:

- Chảnh chó dữ, vậy mà không bị . . .

Thanh Oa đột nhiên đã hiểu, nó suy nghĩ nhiều.

Không có bất cứ người nào có thể lên mặt khi ở trước mặt kẻ bỏ mạng.

Chỉ thấy kẻ bỏ mạng một bàn tay xẹt qua, tát Huyết Ma Đế choáng váng mặt mày, nổ đom đóm mắt.

Huyết Ma Đế thộn mặt ra hỏi:

- Sao chủ nhân đánh tiểu nhân?

Bản đế đứng yên lành, mắc mớ gì ngươi đánh người? Dù đã thề, bản đế hiện giờ đúng là người của ngươi nhưng vẫn có nhân quyền cơ bản chứ.

- Ngươi còn biết ngươi là tiểu nhân? Đứng không ra dáng đứng, cong hai tay ra sau lưng cho ai xem?

Lâm Phàm nhức đầu, cái tên mới chiêu về này hơi láo, phải răn dạy một phen mới được.

Huyết Ma Đế nhìn Lâm Phàm, không biết nên nói cái gì.

Không có nhân quyền.

Tay chắp sau lưng có lỗi gì?

Phạm pháp à?

Nhưng trong tình huống hiện giờ không thể cãi lại, đành ngoan ngoãn hạ thấp tư thái.

- Đúng, đúng, tiểu nhân đã sai, nhất định sẽ chỉnh sửa lại.

Ngẫm lại Huyết Ma Đế uy phong bá đạo đã bao giờ ra nông nỗi này.

Nhưng thôi nhịn ngươi, chờ một năm sau ngươi sẽ thế nào.

Thanh Oa rất bình tĩnh, đã sớm xem thấu tất cả.

Muốn sống sót tự do thoải mái trong tay kẻ bỏ mạng là chuyện không thể nào.

Thanh Oa cười nịnh, nhảy tới trước mặt Lâm Phàm, mắt gian xảo liếc qua Huyết Ma Đế:

- Chủ nhân, đây là tiểu đệ chủ nhân mới thu à?

Một ánh mắt nhìn qua làm nó giật mình.

Ghê gớm, tu vi hơi cao thâm.

Không nói cái khác, Thanh Oa đã là cường giả Đạo cảnh đỉnh, năng lực cảm ứng rất mạnh, thần hồn của nó cũng siêu cường đại.

Thanh Oa xem xét thoáng qua, không ngờ Huyết Ma Đế là cường giả Thế Giới cảnh, đương nhiên tu vi hơi rỗng ruột chút.

Thường thì cường giả Thế Giới cảnh dù là thế nào cũng cô đọng ra một thế giới hoàn chỉnh.

Thanh Oa nhìn thấu thế giới ở bên trong Huyết Ma Đế cũ nát không chịu nổi, thậm chí đã chia làm vô số mảnh vỡ.

Chỉ có cảnh giới nhưng không có lực lượng ngang bằng.

- Con ếch này nói chuyện kiểu gì? Ta không phải tiểu đệ, ta và chủ nhân đạt thành điều kiện công bằng mà hài hòa, ta . . .

Bốp!

Lâm Phàm ra tay ngay, tát Huyết Ma Đế túi bụi.

- Cái gì công bằng? Cái gì hài hòa? Tiểu đệ thì nhận là tiểu đệ, phải nghiêm túc nhận rõ bản thân của mình!

Huyết Ma Đế bị đánh ngu người.

Giờ y hơi hối hận, lúc trước không phải như vậy, chớp mắt trở nên khác lạ.

- Ngươi hơi quá đáng, nói sao thì ta từng là Huyết Ma Đế cao cao tại thượng, là Đại Đế tồn tại vì hưởng thụ người đời sợ hãi. Dù bây

giờ ta đã thề với ngươi nhưng ngươi không thể lấn át như vậy. Có một năm thôi, đừng quá quắt chứ.

Huyết Ma Đế không cam lòng, đây là người sao?

- Mặc dù đã thề, nhưng mọi người nên hòa bình, tôn kính, yêu quý nhau, thân thiện giao lưu. Có lẽ trong một năm này chúng ta sẽ trở thành bằng hữu thân thiết, thấy có đúng không?

Huyết Ma Đế nói tràng giang đại hải, y phải sửa đổi tình huống này, chứ cứ như vậy thì y làm sao sống qua một năm?

Sẽ rất thảm.

Thanh Oa liếc qua:

- Đồ ngu.

Tên này từ đâu chui ra, tu vi cao có ích gì, không rõ ràng cảnh ngộ của mình thế nào.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Thanh Oa, trước kia ta đã trách oan ngươi, vẫn cho rằng ngươi cứng cổ, nhưng nay xem ra ngươi không phải như vậy, ngược lại rất nghe lời, ta rất vui mừng.

Hắn hiếm khi khen Thanh Oa.

Thanh Oa hưng phấn, chân sau đứng thẳng, vỗ bồm bộp vào bộ ngực màu trắng:

- Chủ nhân, Oa Oa có thể thề với tr . . . không, có thể nói như vậy, trên thế giới này không có người nào tôn kính, yêu quý chủ nhân hơn Oa Oa! Oa Oa có thể chết, có thể bị người đánh vì chủ nhân, vì không cho chủ nhân chịu chút tổn thương nào!

Thanh Oa nói rồi co giật, chân trước lau nước mắt, ngẩng đầu chân tình nói:

- Chủ nhân, Oa Oa được câu khen này của chủ nhân là đã thỏa mãn cuộc đời này, dù bây giờ chủ nhân kêu Oa Oa đi chết thì Oa Oa tuyệt đối sẽ không cau mày chút nào!

Thanh Oa thầm uất ức, không nói cái khác, trước kia nó là Cửu Hoang Thần Sư cao cao tại thượng, chỉ có người khác nịnh hót nó, làm gì có chuyện nó tâng bốc người khác.

Thanh Oa nhìn tên ngốc áo đỏ, có cảm giác gặp đồng chí.

Lâm Phàm nói:

- Oa Oa, chủ nhân rất vui mừng, hay là ngươi chết một chút cho chủ nhân nhìn xem?

Răng rắc!

Thanh Oa giống như bị đóng băng, tứ chi cứng ngắc.

Thanh Oa ngạc nhiên nhìn Lâm Phàm không chớp mắt.

Nói gì thế?

Nghe không hiểu.

Thanh Oa bình tĩnh đổi đề tài, nghiêm túc hỏi:

- Chủ nhân, tên này là ai vậy? Oa Oa cảm giác người này có chút không hiểu kiến thức, cần được dạy dỗ đặc biệt mới được.

Hoàn mỹ đánh trống lảng.

Huyết Ma Đế nhìn chằm chằm con ếch này, chìm trong suy tư.

Hay đây là việc tiểu đệ nên làm?

Lâm Phàm nhìn Thanh Oa, Thanh Oa cố gắng trợn to con mắt cỡ hột đậu nhìn kẻ bỏ mạng, còn lặng lẽ gật đầu, như đang hỏi chủ nhân có gì sai bảo?

Lời nó nói lúc trước đã bị ném sang một bên, coi như chưa từng nói.

Lâm Phàm gật gù, một lần nữa ca ngợi phẩm cách của Thanh Oa:

- Thanh Oa, chủ nhân có hiểu biết mới về sự vô sỉ của ngươi, khá lắm, tiếp tục giữ như vậy.

Rầm bịch!

Thanh Oa không tự chủ được quỳ xuống đất, chân trước đấm đất gào khóc:

- Hu, Oa Oa có tài đức gì mà được chủ nhân ca ngợi như thế, đời này không tiếc!

Thanh Oa không tiếp tục nói câu chấp nhận đi chết vì chủ nhân, nên dùng từ hình dung là đời này không tiếc, phòng ngừa kẻ bỏ mạng lại kêu nó đi chết, khi đó không nghĩ ra cách khác đánh trống lảng.

Huyết Ma Đế trợn mắt hốc mồm.

Hèn dữ vậy?

Lâm Phàm lười nhiều lời, kêu lão tổ Thánh Tiên giáo cũng là người phụ trách Đả Thủ đường đến.

Lão tổ Thánh Tiên giáo mặt tươi rói, tuy thề hiệu trung cho Viêm Hoa tông nhưng trong thời gian này lão hòa nhập hoàn toàn vào tông môn.

Lão tổ Thánh Tiên giáo hối hận không bị Lâm phong chủ đánh sớm hơn để tham gia vào Viêm Hoa tông sớm hơn nữa.

Lão tổ Thánh Tiên giáo cung kính nói hỏi:

- Lâm phong chủ có gì sai bảo?

Lâm Phàm nói:

- Hắn, rất không thành thật, đưa đến nhà vệ sinh dạy dỗ lại, giao cho ngươi tự mình phụ trách.

Lão tổ Thánh Tiên giáo nhìn đối phương, sau đó gật đầu:

- Lâm phong chủ cứ yên tâm đi, lão phu nhất định sẽ dạy dỗ hắn thật tốt.

Thoải mái!

Tâm tình của Lâm Phàm sung sướng.

Huyết Ma Đế là Thế Giới cảnh, phục hồi cho tốt thì không tệ lắm.

Dù hắn vắng mặt trong tông môn một thời gian cũng không sợ.

Trừ cục thịt ở Tuyệt Thần cung chưa mang về ra, còn lại đều cho Huyết Ma Đế dung hợp, khoảng cách y quay về đỉnh cao không quá xa.

Chương 977: Còn quá trẻ tuổi

Huyết Ma Đế nhíu mày, bá khí tràn đầy hỏi:

- Ngươi muốn dẫn bản đế đi nơi nào?

Ở trước mặt Lâm Phàm thì Huyết Ma Đế hèn chứ trước mặt người khác là y bùng nổ khí thế bá chủ, không người nào có thể ngăn cản.

Lão tổ Thánh Tiên giáo đã sớm thăm dò rõ ràng tâm lý mấy loại xương cứng này:

- Ha ha, đến nơi sẽ biết.

Mặc kệ là rồng là cọp, đến Viêm Hoa tông đều phải ngoan ngoãn nằm sấp.

Lâm phong chủ coi trọng lão, cho lão quản lý công việc lớn nhỏ thì lão sẽ không để Lâm phong chủ thất vọng.

Cho nên, tên này khiến Lâm phong chủ không vui là đã tát mặt lão.

Tuy Huyết Ma Đế không liên quan gì với lão, nhưng tóm lại bây giờ đã dính dáng đôi chút.

Huyết Ma Đế suy nghĩ, sự việc phát triển có chút vượt qua dự đoán.

Huyết Ma Đế nhìn lão tổ Thánh Tiên giáo, nếu làm tốt mối quan hệ thì có lẽ sẽ được hiệu quả khác biệt trong thời gian một năm này.

Huyết Ma Đế nói:

- Thật ra bản đế chỉ cần hiệu trung một năm, một năm qua rất nhanh, đến lúc đó bản đế được tự do. Có một số việc nên buông thì buông, có lẽ một năm sau sẽ có thay đổi cho ngươi.

Huyết Ma Đế luôn vững tin sau một năm sẽ có cơ hội trở lại đỉnh cao.

Hiện giờ là Thế Giới cảnh có đáng gì, thực lực đỉnh thật sự của y mạnh hơn Thế Giới cảnh.

Khi Huyết Ma Đế cho rằng sự việc sẽ phát triển theo hướng mình muốn, ai dè lão tổ Thánh Tiên giáo ra tay, một cước đạp y té ngã.

Huyết Ma Đế không thể tha thứ chuyện này, né tránh ngay, không cho cơ hội đánh lén thành công.

Huyết Ma Đế chất vấn:

- Ngươi làm cái gì hả!?

Tạo phản, tên kia đánh y thì thôi đi, không ngờ lão già này cũng dám đánh y.

Tưởng Huyết Ma Đế này lăn lộn đều vứt cho chó ăn sao?

Đang khi Huyết Ma Đế nổi lòng chống đối thì hư không uấn nhưỡng trời phạt.

Huyết Ma Đế thấy lạnh lẽo từ ngoài người đến trong tinh thần:

- Bà nội nó, không thể nào, nhạy cảm như vậy?

Y đã cảm nhận được trừng phạt ẩn trong hư không, đang đợi y tiếp tục kêu gào.

Nếu Huyết Ma Đế không sợ chết xuống tay với lão già này thì rất có thể sẽ bị trời đánh.

- Quả nhiên là xương cứng, xem ra Lâm phong chủ nói rất đúng, không dạy dỗ ngươi kỹ thì không được.

Lão tổ Thánh Tiên giáo nói xong tiến lên đánh Huyết Ma Đế tơi bời.

- Càn rỡ, láo! Lão phu ở trong Viêm Hoa tông lâu như vậy chưa từng thấy cứng cổ giống như ngươi. Không dạy dỗ cho ngươi ngoan ngoãn thì lão phu khỏi phải lăn lộn giang hồ nữa!

Huyết Ma Đế chưa kịp phản ứng đã bị đánh mặt đỏ như đít khỉ.

Đường đường là Huyết Ma Đế mà bị một lão thất phu tát mặt.

Thà chết chứ không chịu nhục!

Đáng tiếc, thời gian một năm đè trên người Huyết Ma Đế, y không muốn tìm đường chết, chỉ cần vượt qua là mọi thứ sẽ tốt đẹp hơn.

Huyết Ma Đế kêu la:

- Đừng đánh nữa, vừa phải thôi!

Y không thể đánh trả, không biết lão thất phu này có lai lịch gì mà cứng rắn như vậy, lão không nhìn ra thực lực giữa hai người cách biệt lớn đến mức nào sao?

- Vừa gì mà vừa, nhớ kỹ, ngươi bây giờ hiệu trung với Viêm Hoa tông, hiệu trung cho Lâm phong chủ! Ngươi cũng như lão phu, đều là nô bộc, nhưng địa vị của lão phu cao hơn ngươi, ngươi nhất định phải tôn trọng lão phu.

Lão tổ Thánh Tiên giáo ra tay mạnh mẽ, không chút do dự.

Lâm phong chủ tin tưởng lão, giao việc quan trọng như vậy cho lão, lão sẽ không để Lâm phong chủ thất vọng.

Huyết Ma Đế có thể né, nhưng y không chống cự, bị lão tổ Thánh Tiên giáo tóm lấy đánh bầm mình.

Lửa giận đốt cháy trong lòng Huyết Ma Đế:

- Chết tiệt!!!

Nhưng y không cách nào đánh trả, ức chế, muốn ói máu.

Chốc lát sau đã đến chỗ nhà vệ sinh tông môn.

Thánh Tử của Trường Không Thánh Địa, Tư Không Trác trong khi cải tạo biểu hiện tốt nên trở thành người phụ trách nhà vệ sinh.

Khi thấy lão tổ Thánh Tiên giáo đến, Tư Không Trác nịnh nọt chạy lại hỏi:

- Đây là . . .?

Tư Không Trác thấy Huyết Ma Đế thê sờ thảm, xem ra lại có người mới tới, tu vi cao thật.

Lão tổ Thánh Tiên giáo nói:

- Đây là nô bộc mới được Lâm phong chủ thu, nhưng xương cứng, rất hống hách. Lâm phong chủ dặn dò đưa hắn tới đây tôi luyện một phen, tự tay lão phu dạy dỗ.

Tư Không Trác gật gù, hết sức đồng ý với lão tổ Thánh Tiên giáo:

- Đã hiểu, thế thì hắn đúng là đáng ăn đòn.

Kẻ ngông cuồng như vậy nếu không dạy cho bài học thì khó trị.

Huyết Ma Đế nhìn xem tình huống hiện trường, tạm thời không hiểu, bọn họ rốt cuộc là muốn làm gì?

Nơi này hình như là nhà vệ sinh.

Bộp!

Lão tổ Thánh Tiên giáo vươn tay chộp gáy cổ áo của Huyết Ma Đế:

- Giờ hãy nghe kỹ cho lão phu, mặc kệ trước kia ngươi huy hoàng cỡ nào, tu vi cường đại ra sao, đã đến đây thì phải ngoan ngoãn. Giao cho ngươi dọn dẹp sạch sẽ gian nhà vệ sinh này, mỗi góc, mỗi mặt tường đều không được dính tro bụi.

Huyết Ma Đế nghe vậy thì ngây ra:

- Cái gì? Ngươi nói cái gì? Kêu bản đế dọn nhà vệ sinh? Không thể nào, dù chết cũng tuyệt đối không làm!

Huyết Ma Đế cực kỳ kiên cường, lòng thầm tức giận, nhục nhã người khác cũng đừng như vậy chứ.

Lực lượng trời phạt bỗng tụ lại, tạo áp lực to lớn cho Huyết Ma Đế.

Tu vi hiện giờ của Huyết Ma Đế là Thế Giới cảnh, tuy tàn tạ rách nát nhưng vẫn có sức chiến đấu với đỉnh cao nhất trong vực ngoại giới. Nhưng trời phạt giáng xuống làm y không có sức chống cự.

- Được được, lau thì lau!

Huyết Ma Đế đã chịu phục, không dám khiêu chiến với trời phạt. Đúng là chó chết, dây vào thứ này.

Lão tổ Thánh Tiên giáo không đi, tám chuyện với Tư Không Trác.

Lâm phong chủ dặn dò, toàn quyền cho lão phụ trách thì lão phải làm đến cùng, tuyệt đối không rời đi, luôn ở đây giám thị đối phương.

- Nhớ kỹ cho bản đế, gió đổi chiều, ngày đó sẽ đến!

Huyết Ma Đế tức giận mụ đầu, chưa từng xảy ra chuyện như vậy.

Chợt một giọng nói vang lên bên cạnh Huyết Ma Đế:

- Này.

Huyết Ma Đế nhìn lại, chỉ thấy một người thanh niên ngồi xổm ở nơi đó, không ngẩng đầu, tỉ mỉ lau sạch nhà vệ sinh, nhưng giọng nói vừa rồi đúng là phát ra từ thanh niên này.

Huyết Ma Đế hỏi:

- Ngươi muốn nói cái gì?

Tu vi của người trẻ tuổi kia không cao nhưng thể chất không tệ, ở lại vực ngoại giới này thật đáng tiếc.

Vực ngoại giới cao nhất mới đến Đạo cảnh, không có hy vọng lên cao hơn nữa.

Nhưng bây giờ Huyết Ma Đế bị ức hiếp đến sắp khùng lên, không lẽ một con kiến nhỏ tuổi cũng dám láo trước mặt y?

Phong Thiếu Liệt của Dương Thần Điện nói:

- Ngươi rất mạnh.

Gã đã dọn nhà vệ sinh lâu rồi, Tư Không Trác vào nghề nhà vệ sinh Viêm Hoa tông cùng thời với gã vì biểu hiện tốt, lực lĩnh ngộ mạnh, trực tiếp trở thành quản sự.

Huyết Ma Đế nghe câu này thì tâm tình khá hơn một chút, cuối cùng có người thấy rõ ràng:

- Ừm, coi như ngươi có chút ánh mắt và kiến thức.

Phong Thiếu Liệt vẫn cúi đầu lau dọn, dù nói chuyện với Huyết Ma Đế thì tay vẫn không ngừng lau:

- Ngươi không phải người bình thường.

- Rất đúng, bản đế đúng là không phải người bình thường, tới đây cũng chỉ vì tình cờ.

Không hiểu sao Huyết Ma Đế xúc động muốn khóc.

Có lẽ rốt cuộc có người hiểu y, biết y nên mới cảm giác hưng phấn như vậy.

- Tiểu tử, bản đế thấy ngươi không giống như họ, xem như có chút ánh mắt. Rất tốt, ngươi yên tâm, chờ một năm về sau, bản đế phục hồi thân tự do sẽ mang ngươi rời đi, thuận tiện báo thù.

Cho tới bây giờ Huyết Ma Đế sẽ không tốt với ai, nhưng hết cách, y gặp đủ khuất nhục trong Viêm Hoa tông, sắp bùng nổ. Lúc này có người trẻ tuổi hiểu y, khiến tâm trạng của y vui vẻ hơn, đồng ý cho người trẻ tuổi kia cơ hội trở thành nô bộc của y.

Phong Thiếu Liệt bất ngờ ngẩng đầu nhìn thoáng qua Huyết Ma Đế, lại vội cúi mặt xuống, tiếp tục dọn nhà vệ sinh.

Huyết Ma Đế thấy khó chịu với ánh mắt kia, cảm giác đối phương không tin tưởng mình.

- Như thế nào? Ngươi cho rằng bản đế lừa gạt ngươi? Hoặc là không tin thực lực của bản đế?

Hiếm khi gặp một người hiểu mình, Huyết Ma Đế bắt lấy cơ hội trò chuyện, ít ra trong khoảng thời gian một năm có người cho y tám chuyện.

Phong Thiếu Liệt lắc đầu nói:

- Không phải, ta nói với ngươi nhiều như vậy là vì để ngươi biết những thứ đó không có ích gì, đừng uổng công nữa, chăm chỉ làm việc, có lẽ sẽ có cơ hội thăng chức. Khi còn trẻ ta không hiểu nhiều, vẫn luôn rất ngông cuồng, nhưng bây giờ ta đã hiểu rõ. Gặp con người của ngươi không tệ nên có ý tốt nhắc nhở một tiếng.

Phong Thiếu Liệt nói xong đứng lên, đi sang góc khác ngồi lau tiếp, gã không muốn nói nhiều với tên cứng cổ kia, lúc nên hiểu thì tự động hiểu ra.

Ai chẳng có lúc tuổi trẻ bồng bột? Tiếc rằng người này vẫn chưa hiểu thấu.

Một năm?

Mơ tưởng viễn vông.

Phong Thiếu Liệt không tin một năm sau tên này có thể rời đi, xem ra đối phương vẫn còn quá non.

Huyết Ma Đế không nghe lọt tai lời khuyên:

- Cái thứ gì.

Nói cái quái gì, không nghe hiểu.

Huyết Ma Đế lắc đầu nói:

- Cứ tưởng là một người không tệ, nào ngờ đều giống nhau. Có một năm thôi, chỉ cần bản đế kiên trì đến lúc đó, hết thảy đều sẽ không là vấn đề.

Huyết Ma Đế không để ý lời nói của Phong Thiếu Liệt, y cho rằng muốn y nhận thua là không thể nào.

Làm Huyết Ma Đế hưng phấn là cứ nghĩ tên kia sẽ giấu phần thịt còn lại, không cho y dung hợp, dù sao giữ lại các phần đó chờ đến thời hạn một năm có thể bàn điều kiện với y, dùng chúng nó uy hiếp y.

Nào ngờ tên kia không giấu nhẹm ngược lại cho y dung hợp, nếu dung hợp luôn cục thịt cuối cùng thì bản thân y hoàn chỉnh.

Vô Địch phong.

Thanh Oa bắt đầu luyện đan.

Không phải luyện cho nó, cũng không phải vì kẻ bỏ mạng mà cho Huyết Ma Đế.

Nói theo lời của kẻ bỏ mạng kia là tranh thủ thời gian làm ít đan dược để Huyết Ma Đế phục hồi lại, tu vi cỡ này như phế vật, vô dụng.

Thế giới bên trong Huyết Ma Đế vỡ vụn, tự mình chữa trị cần thời gian, dù dựa vào đan dược cũng cần không ít dược liệu quý giá.

Với tình huống của vực ngoại giới rất khó tìm được dược liệu phù hợp, may mắn có nhiều kẻ xâm nhập đến chịu chết, có thể góp nhặt một số vật liệu, phần thiếu thì với năng lực luyện đan của Cửu Hoang Thần Sư hoàn toàn không thành vấn đề.

- Giờ thì tốt rồi, có cường giả đáng tin tọa trấn, bảo đảm an toàn cho tông môn rồi.

Lâm Phàm muốn đi ra ngoài tôi luyện.

Đạo cảnh dù sao không phải vô địch, dựa vào buff cũng chán.

Dùng nắm đấm đánh chết đối phương, cảm giác kia mới thoải mái.

Chương 978: Vi sư là người rất dân chủ

Long Giới.

Lâm Phàm đã sớm rời đi Viêm Hoa tông, mục đích thứ nhất là Long Giới, hắn tới đây cũng không phải để tán dóc với Minh Hoàng lão tổ.

Hắn đến thăm đệ tử, muốn mang đệ tử của mình rời khỏi Long giới.

Kẻ xâm nhập đến, bằng vào tình trạng của Long giới khó mà ngăn cản.

- Lợi hại, xem ra Long Giới chơi thật.

Nhiều ảo ảnh rồng dài màu vàng lượn quanh ngoài Long giới, chắc đã mở ra đại trận hộ giới.

Lâm Phàm đứng ở bên ngoài hô lớn:

- Này Minh Hoàng lão tổ, Lâm Phàm tới đây, mau mở cửa nghênh bản phong chủ vào!

Với người khác thì đại trận hộ giới khá ấn tượng, nhưng với Lâm Phàm thì rất đơn giản, một đấm có thể thủng lỗ to.

Đối mặt kẻ xâm nhập thì vẫn kém một chút, chỉ có thể xem như tự lừa mình rằng nó có thể che chở họ.

Đàn rồng dạt ra chừa một con đường.

Lâm Phàm ẩn vào trong, đi vào Long Giới.

Cách đó không xa.

Huynh đệ bằng nhựa Ngao Bại Thiên mang theo thế hệ trẻ Long giới tu luyện.

Trong đó có đồ nhi của Lâm Phàm.

Ngao Bại Thiên chắp tay sau lưng hùng hổ nói:

- Dùng sức mạnh vào, chưa ăn cơm hả? Tu luyện như thế này

còn không bằng heo!

Đám người trẻ tuổi đều còn nhỏ, bị Ngao Bại Thiên tàn nhẫn phun nọc độc, không ai cãi lại được.

Bọn họ biết Ngao Bại Thiên nghiêm khắc như vậy là vì tốt cho họ, nhưng làm họ không nhịn được là đối xử ngang hàng được không?

Ngao Bại Thiên cười ruồi quan tâm chăm sóc Nhật Thiên:

- Nhật Thiên, có mệt không? Khát không? Đói bụng không? Hay là nghỉ một lúc đi? Tu luyện phải kết hợp chăm chỉ và thư giãn, không thể luôn liều mạng.

Không chăm sóc không được, Nhật Thiên là đệ tử của huynh đệ bằng nhựa kia, nếu làm gắt quá, có ngày bị huynh đệ bằng nhựa biết thì gã không biết sẽ chết như thế nào.

Đám nhóc xung quanh hâm mộ ghen tỵ nhìn.

Quá bất công.

Mọi người cùng là người của Long giới nhưng vì sao chênh lệch như vậy?

Bọn họ tu luyện, nếu lười biếng một chút liền bị tộc huynh mắng thúi mặt, còn tiểu tử này nghỉ ngơi một chút là tộc huynh sẽ nịnh nọt quan tâm hết lòng hết dạ.

- Đáng giận, nếu biết trước thì ta đã làm đệ tử của người kia thay hắn rồi.

- Đúng vậy, hối hận muốn chết, nếu bái người kia làm sư thì bây giờ chúng ta nhàn nhã rồi.

- Hối hận có ích gì, hối hận nhất là tên kia trốn trong bụng mẫu thân không đi ra, trốn qua một kiếp. Ngao Liệt phụ thân của tên kia hối hận thắt ruột.

- Tội nghiệp.

Đám thế hệ trẻ của Long giới nhỏ giọng xì xầm.

Ngao Bại Thiên làm vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói:

- Các ngươi đang tán dóc cái gì đấy? Chăm chỉ tu luyện được

không? Nếu cố gắng bằng một nửa Nhật Thiên thì lo gì Long Giới không mạnh!

Đám người trợn trắng mắt.

Tộc huynh vuốt mông ngựa làm người ta không còn lời nào để nói.

- Phụt!

Nhật Thiên đang tu luyện đột nhiên hộc máu.

Ngao Bại Thiên sợ ngây người:

- Xảy ra chuyện gì?

Đang tu luyện yên lành sao bỗng nhiên hộc máu? Có hộc máu cũng đừng vào lúc này chứ!

Nếu bị huynh đệ bằng nhựa biết đệ tử của hắn tu luyện hộc máu trong lúc gã chăm sóc thì toi đời.

Rồi một giọng nói quen thuộc làm Ngao Bại Thiên hoảng hốt truyền đến.

- Trời ơi, đúng giờ quá vậy?

Ngao Bại Thiên sợ chết khiếp, giọng nói cực kỳ quen thuộc, là giọng của huynh đệ bằng nhựa đây mà, sao hắn tới đây?

Ngao Bại Thiên vội nói:

- Nhật Thiên, ngươi không thể bị gì, ta cần ngươi làm chứng, ngươi tu luyện hộc máu không liên quan gì đến ta!

Thứ này mà không có nhân chứng thì rất khó nói rõ ràng.

Sắc mặt Nhật Thiên đột nhiên trắng bệch, tu luyện ngạnh công xảy ra sai sót, thân thể không theo kịp dẫn đến khí huyết sôi trào, làm nó không chịu nổi.

Nhật Thiên đang định nói gì thì trợn trắng mắt ngất xỉu.

- Cái này . . .

Ngao Bại Thiên đứng chết trân, không biết nên làm cái gì, sau đó phản ứng lại:

- Nhật Thiên, ngươi mau tỉnh lại, đừng hù ta, gan của ta bé lắm.

Lâm Phàm bỗng xuất hiện:

- Xảy ra chuyện gì?

Hắn đi vào Long giới liền đến xem đệ tử mình thu nhận tu luyện thế nào rồi, nhưng khi tới đây thì thấy đệ tử của mình hộc máu.

Ngao Bại Thiên vội giải thích:

- Huynh đệ, không liên quan đến ta, hắn tu luyện ra vấn đề, tự hộc máu!

Đừng hiểu lầm là gã ngược đãi, nếu không thì tình huống này hơi phức tạp.

Lâm Phàm lại gần xem xét, hơi bất đắc dĩ, đứa nhỏ này hơi sốt ruột, đâu phải ai đều có thể tu luyện ngạnh công, gấp gáp như vậy nếu không tổn thương bản thân mới lạ.

Nhưng không quan trọng, chuyện nhỏ.

Hắn có rất nhiều đan dược, lấy một viên ra nhét vào miệng Nhật Thiên, đẩy lui lực lượng xao động trong người nó.

- Ưm.

Nhật Thiên chậm rãi mở mắt ra, sắc mặt dần ửng hồng.

Trông thấy Lâm Phàm, nó vội đứng lên cung kính chào:

- Lão sư.

Lâm Phàm an ủi:

- Tiểu tử nhà ngươi hơi nóng nảy, tu luyện nên từ từ, nhất là ngạnh công, ngươi làm sao so với lão sư được, không thể so sánh. Đừng gấp, tu luyện từ từ.

Ngao Bại Thiên ở một bên nghe, chớp chớp mắt, đây mà là an ủi sao?

Thật khiến người không nghe hiểu.

Ngao Bại Thiên thì thấy đây là đả kích đệ tử.

Nhật Thiên gật đầu, nghe theo lão sư dạy bảo:

- Vâng thưa lão sư.

Ngao Bại Thiên đổi chủ đề:

- Huynh đệ, ngươi đến lúc nào? Sao không thông báo một tiếng?

Kết thúc đề tài cũ, đừng nhắc đến nữa.

Lâm Phàm đính chính:

- Mời thêm hai chữ vào phía trước, nếu không sẽ khiến bản phong chủ sinh ra hiểu lầm.

Ngao Bại Thiên muốn rủa thầm, có cần nhớ rõ ràng vậy không? Trước kia không quen thân lắm, không đúng, giờ cũng không thân bao nhiêu.

Tình huynh đệ bằng nhựa, hình dung chính xác.

Ngao Bại Thiên bất đắc dĩ nói:

- Huynh đệ bằng nhựa, được chưa?

Muốn lôi kéo quan hệ giữa hai người nhưng bị bốn chữ này ngăn cách, gã rất đau lòng.

- Nhật Thiên, phải tu luyện chăm chỉ Lang Nha Bổng bạo lực, đây là tuyệt kỹ nổi danh của vi sư.

Lang Nha Bổng đã không giúp ích gì cho Lâm Phàm, với tu vi của hắn đập một gậy là đối thủ nát bấy, lỡ dính cái gì vào Lang Nha Bổng phải mắc công tẩy rửa.

Giờ thì tốt rồi, giao cho Nhật Thiên tu luyện xem như tiếp tục truyền thừa tuyệt kỹ này, không chừng tương lai có thể phát dương quang đại.

Nhật Thiên gật mạnh đầu:

- Biết rồi lão sư.

Không tu luyện ngạnh công vĩnh viễn không biết cảm giác kia sảng khoái cỡ nào, nó đã yêu loại cảm giác này.

Nhật Thiên hy vọng sẽ trở thành cường giả giống như lão sư.

Lúc này Ngao Bại Thiên mới cẩn thận nhìn Lâm Phàm, phát hiện tên này cho người cảm giác mạnh còn hơn lần trước gặp nhau.

Tốc độ tiến bộ quá nhanh.

Rất là kinh người.

Lâm Phàm nói:

- Nhật Thiên, lần này vi sư tới vì muốn mang ngươi về tông, rời đi Long Giới. Đương nhiên vi sư là người rất dân chủ, ngươi có thể giữ ý kiến riêng.

Ngao Bại Thiên sửng sốt, huynh đệ bằng nhựa muốn dẫn tiểu tử này rời đi? Làm vậy hơi không được tốt.

Minh Hoàng lão tổ đã nói với Ngao Bại Thiên rồi, nếu giữ Nhật Thiên ở lại Long giới là tốt nhất cho Long giới, giờ nó mà đi thì không hay.

Ngao Bại Thiên căng thẳng nhìn Nhật Thiên, nhủ thầm trong bụng: Nhóc, ta đối xử với ngươi không tệ, không thể vì ôm đùi mà quên quê hương.

Nhật Thiên ngẩng đầu nói, trong mắt lóe tín niệm kiên định:

- Lão sư, ta không muốn rời đi, ta không phải kẻ yếu, ta muốn ở chỗ này chứng minh bản thân! Vì lão sư, cũng vì mẫu thân của ta!

Ngao Bại Thiên thở phào nhẹ nhõm, tiểu tử giỏi, không uổng công gã thương nó, cưng chiều nó.

Lâm Phàm nói:

- Ừm, được rồi, vi sư là rất dân chủ, tôn trọng lựa chọn của ngươi, xem ra ngươi là muốn trở thành Long Giới Chi Chủ, mục tiêu này không quá vĩ đại nhưng cũng không tính là nhỏ bé.

Ngao Bại Thiên ngây người, tiểu tử này muốn trở thành Long Giới Chi Chủ?

Không thể nào! Long giới đã lâu rồi không có chúa tể, vẫn luôn là mấy vị lão tổ quản lý.

Khiến Ngao Bại Thiên không chịu đựng được là huynh đệ bằng nhựa nói chuyện rất khó nghe.

Long Giới Chi Chủ mà không tính là vĩ đại?

Cảm thấy làm Long Giới Chi Chủ dễ lắm sao?

Mơ hơi ảo.

Nhật Thiên kiên định nói:

- Vâng, đệ tử hiểu, nhưng đệ tử nghĩ bắt đầu từ mục tiêu nhỏ, chờ thực lực tăng lên có thể theo bước lão sư thì sẽ đi theo lão sư bước lên mục tiêu cao hơn nữa.

Phụt!

Ngao Bại Thiên không chịu nổi ra vẻ hộc máu.

Giới trẻ bây giờ láo thật.

Huynh đệ bằng nhựa nói là không quá vĩ đại, chẳng ngờ đệ tử cũng cho rằng mục tiêu không to lớn, còn bảo là mục tiêu nhỏ, hách, quá hách dịch.

- Không sai, có ý tưởng, vi sư rất vui mừng. Nhưng vi sư phải nhắc nhở ngươi rằng ở lại Long Giới rất nguy hiểm, kẻ xâm nhập đến, lấy năng lực của Long giới chưa chắc giữ được, nếu ngươi không sợ chết thì vi sư không khuyên nhiều.

Lâm Phàm thích nuôi thả, hắn sâu sắc cảm giác làm lão sư thật tuyệt.

Nhật Thiên kiên quyết nói:

- Lão sư, đệ tử tuyệt đối sẽ không sợ hãi! Nếu gặp khó khăn nhỏ mà không tránh thoát được thì chỉ có thể nói số của đệ tử không tốt.

Nhật Thiên không thèm để bụng kẻ xâm nhập.

- Có gan, vi sư coi trọng ngươi! Vừa lúc truyền công pháp mạnh nhất Long giới cho ngươi, bình thường rảnh rỗi hãy luyện nó.

Lần trước Lâm Phàm đến Long giới là vì xin công pháp.

Phù Đồ Nghịch Long Pháp, công pháp mạnh nhất Long giới, cũng là nền móng của Long giới.

Với năng lực hiện giờ của đồ nhi dư sức tu luyện nó.

Ngao Bại Thiên nói:

- Huynh đệ bằng nhựa, muốn truyền dạy công pháp mạnh nhất Long giới cho người khác cần được sự đồng ý của lão tổ.

Ngao Bại Thiên hơi ghen tỵ, gã cũng không có tư cách học công pháp mạnh nhất này, giờ tiểu tử đó được học, không ghen tỵ sao được.

Lâm Phàm bất mãn nói:

- Đồng ý cái gì, bản phong chủ truyền công pháp còn cần người khác đồng ý? Đến đây, nếu ai không phục thì giơ tay lên, bước ra trước mặt bản phong chủ nói chuyện!

Láo quá, hắn truyền dạy công pháp cho đệ tử nhà mình mà cũng có người xía mỏ vào.

Ngao Bại Thiên không nói nên lời. Đùa, ai dám giơ tay? Nhưng rồi lòng gã máy động, có ý tưởng.

- Thôi thì vậy đi, có thể truyền cho ta không? Nghĩ lại quan hệ của hai ta xem, còn cần băn khoăn gì nữa.

Ngao Bại Thiên thật sự rất muốn học, lão tổ không truyền dạy cho gã, đành gửi gắm hy vọng vào Lâm Phàm.

Lâm Phàm liếc qua:

- Chúng ta rất quen sao?

Ngao Bại Thiên mặt dày nói:

- Quen chứ, sao không quen? Chúng ta là huynh đệ.

Lâm Phàm tiếc nuối nói:

- Sai rồi, chúng ta là huynh đệ bằng nhựa, chỉ có thể có nạn cùng chịu.

Hắn không ngốc giao công pháp cho tên này, tuy người của Viêm Hoa tông đều rộng rãi nhưng không ngốc.

Ngao Bại Thiên không chịu bỏ cuộc:

- Không đúng, có nạn cùng chịu, có phúc cũng có thể cùng hưởng chứ!

Muốn học công pháp mạnh nhất Long giới không biết mất bao lâu mới thực hiện được.

Lâm Phàm nói:

- Lại sai, là có phúc không thể cùng hưởng.

Chó!

Đệt!

Ngao Bại Thiên không muốn nói chuyện, còn muốn chém chết Lâm Phàm.

Nhưng gã không dám.

Chương 979: Đừng lên mặt ở trước mặt của ta

Đừng thấy Lâm Phàm thả trôi đồ nhi, thật ra hắn đặc biệt quan tâm đồ nhi.

Lâm Phàm theo kiểu nuôi thả, bồi dưỡng ra đệ tử trong môi trường hoang dại mới có thể trở thành cường giả.

Đương nhiên, nếu đệ tử trở thành kẻ yếu thì Lâm Phàm cũng không có gì bất mãn, dựa vào lão sư như hắn chẳng lẽ sẽ bị người khác ăn hiếp được sao?

Nhưng nếu đồ nhi trở thành cường giả, về sau nói ra ngoài hắn có chút mặt mũi.

Nhìn hắn xem, khiến lão sư tự hào biết bao.

Nên Lâm Phàm cũng muốn thể nghiệm một chút.

Lâm Phàm nói:

- Nhật Thiên, nếu đó là con đường ngươi chọn thì phải dựa vào sức mình đi tiếp, nếu có ngày gặp rắc rối to lớn thì lão sư đề nghị ngươi van xin tại chỗ, cố kéo dài chờ lão sư đến.

Khi nên sợ thì phải sợ, dù sao không phải ai đều bá đạo giống hắn.

Nhật Thiên cung kính gật đầu, hoàn toàn ghi nhớ lời dặn của hắn:

- Vâng, xin ghi nhớ lời dạy bảo của lão sư.

Lâm Phàm vừa lòng gật đầu, đồ nhi coi như không tệ, cũng tôn kính hắn.

Cũng tới lúc rồi, nên đi.

- Vậy thì tốt, vi sư đi trước, chăm chỉ tu luyện, ngươi giữ những đan dược này chậm rãi dùng khi tu luyện.

Lâm Phàm rộng rãi làm Ngao Bại Thiên nhìn sững sờ. Giàu chết

bỏ, Long giới cũng không cách nào bồi dưỡng tộc nhân giống như hắn.

Đám nhóc từng có duyên trở thành đệ tử của Lâm Phàm nhìn mà đỏ mắt, có đứa muốn chết cho rồi.

Là tên khốn nào đã ngăn cản con đường ôm đùi của chúng nó? Để tên kia một bước lên trời.

Tức quá!

Nhật Thiên lưu luyến không nỡ:

- Cung tiễn lão sư.

Trừ mẫu thân ra chỉ có lão sư gặp mặt vài lần này là tốt với nó nhất.

Mặc dù lão sư nói chuyện không êm tai nhưng Nhật Thiên biết lão sư rất quan tâm nó. Nhật Thiên từng nghe lén Ngao Bại Thiên khoác lác với người khác, nói lão sư của nó không biết cách ăn nói, đi ra ngoài rất dễ bị người chém chết.

Nhật Thiên thầm thề trong lòng phải chăm chỉ tu luyện, tương lai có thể bảo vệ lão sư, để lão sư không bị người chém chết.

Chỗ sâu trong Long giới, Minh Hoàng lão tổ bình tĩnh vô cùng, sớm biết Lâm phong chủ đến, lão chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón trò chuyện.

Nhưng nghe tin Lâm phong chủ sắp đi làm Minh Hoàng lão tổ ngẩn ngơ.

Chuyện gì đây?

Hắn đi vào Long giới, không nói chuyện với Minh Hoàng lão tổ đã muốn đi, hắn tới thăm ai? Chỉ thăm đồ đệ trên trời rớt xuống sao?

- Trời ạ, thật sự đi rồi? Không được, nhất định phải ngăn lại!

Minh Hoàng lão tổ cảm nhận tình huống bên ngoài, phát hiện Lâm Phàm muốn đi, nhanh chóng truyền âm:

- Lâm phong chủ, xin dừng bước!

Lâm Phàm đang định đi nơi khác dạo một vòng, hắn sắp không nhịn được, nhóm kẻ xâm nhập khiến người ta thất vọng vô cùng.

Hắn chờ đã bao lâu rồi?

Không làm nổi chút bọt nước nữa là.

Hay là muốn ép hắn tìm ra con đường đi thượng giới, chủ động giết đi vào hay sao?

Lâm Phàm không muốn làm như vậy, nhưng nếu không còn cách nào khác thì hắn không ngại làm thế.

- Minh Hoàng lão tổ, ngươi làm gì? Bản phong chủ hiện tại bề bộn nhiều việc, nếu có chuyện gì thì nói nhanh, không có gì thì bản phong chủ không rảnh tám nhảm với lão.

Trước kia Minh Hoàng lão tổ còn có chút cảm giác bí ẩn, giờ thì hết rồi.

Nói thẳng ra giống như mỹ nữ mặc đồ, dáng người rất tốt thì quyến rũ vô cùng, nhưng đột nhiên cởi hết, phát hiện không có gì mới mẻ, thậm chí hơi xệ.

Cảm giác bí ẩn biến mất, gặp ánh sáng là tan biến hết.

Minh Hoàng lão tổ cũng giống như vậy.

Nếu Minh Hoàng lão tổ biết hắn so sánh lão với mỹ nữ sau khi cởi đồ chắc sẽ liều mạng với hắn.

Người Long giới đều nghe được giọng của Lâm Phàm.

Tâm tình có chút phức tạp.

Cái đồ con rùa này không thèm nể nang Minh Hoàng lão tổ chẳng khác nào vả mặt họ.

Đám lão tổ thở dài thườn thượt, dù khó chịu nhưng không ai nhảy ra chửi.

Minh Hoàng lão tổ cũng tràn đầy bất đắc dĩ với Lâm Phàm:

- Ài, Lâm phong chủ đã đến rồi thì sao không gặp mặt một lần?

Chưa bao giờ gặp ai không nể tình như vậy, trước kia Minh Hoàng lão tổ chưa từng gặp.

Giờ xuất hiện người không nể mặt như vậy, lão không làm gì được hắn.

Ngao Bại Thiên trầm mặc không nói.

Long giới vô địch cõi đời rốt cuộc hèn.

Đây không phải Long giới mà gã biết.

Lâm Phàm dừng bước lại, không dây dưa lâu, xem như chịu đi gặp:

- Được rồi, nể ngươi, phải nhớ kỹ bản phong chủ đấy.

Sâu trong lòng đất.

Một con rồng chết không biết sâu cạn lẳng lặng nằm ở nơi đó.

Nhưng bây giờ xác rồng này không giống lần đầu tiên Lâm Phàm gặp mặt, mỗi miếng vảy sáng lấp lánh như sống lại.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện bề mặt từng miếng vảy có từng vòng hoa văn xoay tròn như luân hồi vô tận, mãi mãi không cách nào tiếp xúc đến điểm cuối cùng.

Hư không yên tĩnh có tiếng thở yếu ớt.

Rất nhanh, có gợn sóng khuếch tán.

Lâm Phàm xuất hiện, nhìn xung quanh, phát hiện cảnh sắc phi phàm.

Có một vầng mặt trời to cỡ bàn tay treo trên trời, bốn phía có nhiều thực vật mọc rậm rạp.

Lâm Phàm vừa cười vừa nói:

- Không tệ, có một đoạn thời gian không đến, ngươi đào tạo hoàn cảnh này rất thoải mái.

Lâm Phàm cảm nhận lực lượng trong đó đã vượt qua đỉnh vực ngoại giới.

Minh Hoàng lão tổ khiêm tốn nói:

- Ha ha, Lâm phong chủ nói đùa, bản tổ mới dần phục hồi lại trong thời gian gần đây, đã từng cô đọng thế giới, bây giờ cũng chỉ còn lại một góc nhỏ, chưa thể vận dụng nó, chỉ có thể nhìn rồi nhớ lại quá khứ.

Trong câu nói ẩn giấu huyền cơ, cố ý làm Lâm Phàm hỏi tiếp.

Ví dụ như nhớ lại quá khứ? Quá khứ của ngươi như thế nào? Nó là gì?

Chỉ cần Lâm Phàm hỏi thăm, Minh Hoàng lão tổ sẵn sàng lên mặt ở trước mặt hắn.

Cho người trẻ tuổi thời nay biết gừng càng già càng cay.

Không trải qua thời gian tẩy lễ sẽ không hiểu đi đến bước đầu tiên như họ không dễ dàng chút nào.

Lâm Phàm cảm thán:

- Ừ, nhớ lại cũng là cảm ngộ cho người già, quá khứ đã qua, thời đại khác biệt, đã đến lúc người thời đại mới vẫy vùng.

Không cho Minh Hoàng lão tổ lên mặt, không nối tiếp đề tài.

- Bà nội nó, kiên quyết không cho cơ hội sao?

Minh Hoàng lão tổ đã chuẩn bị sẵn lời nói hết rồi, nào ngờ Lâm Phàm không thèm chạm tới đề tài này, không cho lão cơ hội biểu hiện.

Mắt Minh Hoàng lão tổ lấp lóe tia sáng vàng, đã vậy thì đành tự lực cánh sinh.

Minh Hoàng lão tổ cảm thán rằng:

- Lâm phong chủ, hồi ức mặc dù cho một loại cảm ngộ, nhưng với ta là không cách nào quên. Lâm phong chủ nhìn những thứ này xem, chúng nó không phải là lực lượng hư cấu ra mà thật sự tồn tại. Có lẽ Lâm phong chủ không hiểu rõ, ta có thể giảng giải cho, để sau này Lâm phong chủ biết được người có thế giới của riêng mình.

Lâm Phàm xua tay:

- Khỏi, bản phong chủ hiểu hết những thứ này, ngươi không cần phải nói.

Trời ạ, hắn đã nhận ra Minh Hoàng lão tổ muốn lên mặt ở trước mặt của hắn.

Mức độ nguy hiểm rất cao, sơ sẩy một cái là bị đối phương kéo xuống hố.

May mắn hắn phản ứng cực nhanh, ngay lập tức hiểu Minh Hoàng lão tổ muốn nói cái gì.

Minh Hoàng lão tổ thộn mặt ra:

- Cái gì?

Đùa sao, ngươi biết cái gì?

Biết Thế Giới cảnh không?

Đó là cảnh giới chưa từng xuất hiện trong vực ngoại giới, dù biết chuyện gì ở vực ngoại giới cũng không thể hiểu Thế Giới cảnh đại biểu cho cái gì.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói:

- Minh Hoàng lão tổ, ngươi hơi hết thời rồi, Thế Giới cảnh chứ có gì, bản phong chủ rành lắm. Ngươi đừng nói mình là Thế Giới cảnh, bản phong chủ mới hàng phục một tên xong, giờ đang dọn nhà vệ sinh trong tông môn của bản phong chủ. Theo bản phong chủ thấy cũng chỉ có bấy nhiêu, chẳng có gì lớn lao.

Hắn hiểu rõ ẩn ý của Minh Hoàng lão tổ.

Muốn lên mặt chứ gì, kể ra một số thứ người khác không hiểu. Mặc dù chiêu này hơi ấn tượng nhưng đó là với người thường, còn với hắn thì chẳng ích gì.

- Cái gì?

Minh Hoàng lão tổ hoàn toàn ngu ngơ:

- Lâm phong chủ, không thể nói đùa. Thật sự, lão tổ cũng là người từng trải, lão tổ sớm biết về kẻ xâm nhập rồi. Đây mới chỉ là bắt đầu, cường giả Thế Giới cảnh không tầm thường, tuyệt đối không thể coi thường.

Minh Hoàng lão tổ trong lòng bất đắc dĩ, người trẻ tuổi không chịu tin lời lão nói, biết làm sao được.

Lâm Phàm nhìn Minh Hoàng lão tổ:

- Ngươi là cho rằng bản phong chủ đang nói đùa?

Hắn đã hiểu, lão già này rõ ràng không tin lời hắn nói.

- Lâm phong chủ nói hơi . . .

Minh Hoàng lão tổ muốn nói là ngươi khoác lác hơi quá.

Lại còn hàng phục một Thế Giới cảnh, sao ngươi không nói mình đã lên trời luôn đi.

Thế Giới cảnh cường đại, không dễ hiểu thấu, đó là đẳng cấp đã vượt qua lực lượng, đó là một loại cảm ngộ vạn vật, cảm ngộ sáng lập vạn vật.

Theo như Minh Hoàng lão tổ biết cường giả Thế Giới cảnh càng như tạo hóa, có thể nhờ vào lực lượng tạo vật bộc phát ra uy lực khiến người khó thể tưởng tượng.

- Ài, bất đắc dĩ, Minh Hoàng lão tổ, bản phong chủ không thể không nói, ngươi thực sự quá coi thường nhiều thứ.

Lâm Phàm không muốn nói nhiều, hắn toàn nói thật nhưng vì sao không ai chịu tin.

Minh Hoàng lão tổ nhìn Lâm Phàm, tin con mắt ngươi!

- Được rồi, chúng ta đừng bàn về chuyện này nữa. Theo bản phong chủ biết thì ngươi chung nhóm với bên Vạn Quật lão tổ, giờ mấy người Vạn Quật lão tổ đã rời núi rồi, khi nào ngươi đi?

Lâm Phàm biết Minh Hoàng lão tổ và mụ già Vạn Quật cùng một thời đại, cùng nhau trải qua sự kiện kẻ xâm nhập đến, nên hắn thông cảm vì sao họ sợ kẻ xâm nhập đến vậy.

Dù sao bản thân quá yếu, gặp được cường đại, sợ hãi cũng là chuyện đương nhiên

Minh Hoàng lão tổ cảm giác như đàn gảy tia trâu, lòng thầm nhủ chắc hắn không biết nhiều nên muốn đổi chủ đề.

Đúng, không sai, nhất định vậy rồi.

- Lâm phong chủ, ta hiện tại tạm thời không thể rời núi, thân thể chưa phục hồi hoàn toàn, nhưng xem tình hình thì cũng sắp rồi.

Minh Hoàng lão tổ lo nhất là kẻ xâm nhập, lão đã trải qua một lần, tự nhiên biết kẻ xâm nhập kinh khủng đến cỡ nào.

Minh Hoàng lão tổ không nói một điều rằng dù lão phục hồi đến trạng thái khỏe nhất cũng không đánh lại kẻ xâm nhập, trừ phi lại

buông xuống thế giới của kẻ xâm nhập, nhưng khả năng đó rất thấp.

Việc đã xảy ra một lần, đối phương tuyệt đối sẽ không tùy ý để nó xảy ra lần thứ hai.

Chương 980: Tông sư, xin đừng xúc động

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Minh Hoàng lão tổ may mắn hơn nhóm Vạn Quật, mượn cơ hội thân thể bị hủy một lần nữa sống lại.

Còn nhóm Vạn Quật thì là chân linh chuyển thế, làm lại từ đầu.

Cho nên ở trên con đường này, Minh Hoàng lão tổ chiếm ưu thế cực lớn.

Chỉ cần phục hồi lại là có thể trở về đỉnh cao ngày xưa.

Thế Giới cảnh.

Minh Hoàng lão tổ tự biết Thế Giới cảnh cường đại, nhưng cũng hiểu rằng Thế Giới cảnh chưa phải là gì, những tồn tại kinh khủng kia nếu không thấy tận mắt thì rất khó tưởng tượng.

- Minh Hoàng lão tổ còn chuyện gì nữa không? Nếu hết việc rồi thì bản phong chủ đi trước.

Hắn không có thời gian tám nhảm với Minh Hoàng lão tổ, bận tối mặt tối mày, có gì vui khi tám chuyện với lão già chứ?

Minh Hoàng lão tổ nói:

- Lâm phong chủ, lão phu nói ra một đề nghị, hy vọng bản phong chủ đừng phật lòng. Nếu Lâm phong chủ nghe vào tai, lão phu cho rằng sẽ giúp ích rất lớn với Lâm phong chủ.

Minh Hoàng lão tổ sắp không nhịn được, láo quá.

Nếu là trước kia thì hắn đã là nhân vật phản diện, bị người đánh chết rồi.

Nhưng bây giờ thời đại thay đổi.

Dù láo lếu như vậy vẫn sống vui vẻ, luôn khỏe mạnh bình an,

thời đại thay đổi thật nhiều.

Minh Hoàng lão tổ không biết Lâm Phàm chết bao nhiêu lần, nếu biết chắc sẽ không phàn nàn như trên.

Lâm Phàm bình tĩnh nói, tỏ vẻ mình là người hiểu lý lẽ:

- Ừm, ngươi nói đi, bản phong chủ là phong chủ của Viêm Hoa tông, đương nhiên hiểu lời thật mất lòng. Có gì cứ nói, không cần để ý cảm nhận của bản phong chủ.

Muốn nói gì cứ nói, giữa chúng ta không cần giấu diếm.

Minh Hoàng lão tổ vốn định nói là có thể đừng cuồng vọng như vậy không? Nhưng nghe Lâm Phàm nói câu này thì tim lão rớt cái bịch, có loại cảm giác không ổn.

Hình như nếu lão nói ra sẽ có hậu quả không mấy tốt đẹp.

Minh Hoàng lão tổ lắc đầu nói:

- Không có việc gì.

Lâm Phàm nhìn Minh Hoàng lão tổ:

- Ngươi thật là, ài, có lời gì cứ nói, úp úp mở mở không tốt chút nào. Ngươi yên tâm, bản phong chủ không phải loại người tính toán chi li, không nghe được lời khuyên trái tai, ngươi không tin bản phong chủ sao?

Lâm Phàm thiếu điều vỗ ngực bảo đảm với Minh Hoàng lão tổ.

Người thời này sao không chịu tin chính nghĩa như hắn, đây đúng là sai lầm, hay hắn làm chưa đủ tốt, không cách nào khiến tất cả mọi người tin tưởng?

Lâm Phàm cười tủm tỉm, siết năm ngón tay kêu rôm rốp, mỗi lần siết chặt cảm giác như thế giới nằm gọn trong bàn tay của hắn.

Minh Hoàng lão tổ thấy hành động đó, càng không tin hơn, lão lắc đầu.

Minh Hoàng lão tổ vừa cười vừa nói:

- Lâm phong chủ, thật sự không có gì muốn nói, Lâm phong chủ phải tin tưởng lão phu.

Nụ cười của Minh Hoàng lão tổ như đang nói không thèm mắc mưu của ngươi.

Lâm Phàm rất là bất đắc dĩ nhìn Minh Hoàng lão tổ, vốn tưởng lão có lời gì muốn nói, nào ngờ đến cuối cùng không nghe được một câu nói nhảm nữa là.

Rõ là phí thời gian.

Lâm Phàm nói xong ẩn vào hư không, rời khỏi hang ổ của Minh Hoàng lão tổ.

Minh Hoàng lão tổ lẩm bẩm:

- Mợ nó, thái độ như vậy còn dám bảo là không ghim trong lòng, nếu lão phu nói ra sẽ bị đánh chết.

Lão tuyệt đối không tin tưởng Lâm Phàm.

Minh Hoàng lão tổ luôn lo nghĩ về kẻ xâm nhập.

Toàn bộ vực ngoại giới chỉ có một mình Lâm phong chủ là làm Minh Hoàng lão tổ ngạc nhiên, cảm giác hắn là cường giả hiếm hoi của vực ngoại giới.

Nhưng quá tự đại, cuối cùng không có kết cục tốt. Chờ thân thể của lão phục hồi hoàn mỹ rồi sẽ đi hỗ trợ, chỉ dẫn Lâm phong chủ đi lên con đường chính xác.

Lâm Phàm rời đi Long Giới, nhưng không vội vã về tông môn.

Lâm Phàm muốn tìm kẻ xâm nhập, trò chuyện với họ, cũng cần họ giúp đỡ hắn kiếm điểm.

Đối với kẻ xâm nhập thượng giới thì điều động thành viên tiên phong mất mát nặng nề.

Vực ngoại giới là nơi cho họ thu gom tài nguyên quan trọng, nhưng liên tiếp nhận được tin tức thành viên tiên phong được điều xuống đều bị giết, thiệt hại nặng, không biết có bao nhiêu người chết đi.

Các thế lực lớn và chủng tộc nghe tin này đều hô to không thể nào.

Đợt thứ nhất xuống dưới đều có tu vi Đạo cảnh.

Với tu vi của dân bản xứ vực ngoại giới thì mạnh nhất chỉ tới Đạo cảnh, dù ngăn cản được nhưng phe họ tuyệt đối sẽ không chết nhiều như vậy.

Tốt.

Cứ coi như dân bản xứ vực ngoại giới hơi lợi hại, giết thành viên tiên phong tu vi Đạo cảnh.

Nhưng lần thứ hai thì sao?

Cường giả có tu vi Đế Thiên cảnh dẫn đội, những dân bản xứ vực ngoại giới lấy cái gì để ngăn cản?

Cho nên loại tình huống này thật khó hiểu, có gì đó không đúng.

Phần lớn thì có người cho rằng bị người cùng buông xuống hại nhau để cướp giật thứ gì đó.

Mấy ngày sau.

Lâm Phàm đứng trên một tảng đá lớn, trong lòng bàn tay xách một kẻ xâm nhập.

- Thả ta ra, đồ khốn!

Kẻ xâm nhập này sợ đến ướt quần.

Bọn họ đang giết dân bản xứ hăng say thì tên này đột nhiên xuất hiện trước mặt họ.

Hắn không nói nhiều, trực tiếp đánh họ.

Bọn họ nghĩ dân bản xứ Đạo cảnh thì có năng lực gì? Cùng lắm tự tìm chết.

Sau đó gã phát hiện mình đã sai, sai mười mươi.

Đây không phải dân bản xứ có thể tùy ý giết, đây là ác ma.

Một đấm một người, hơn nữa rất tàn bạo đánh thủng.

Nào là máu, nào là thịt bay tứ tung hoa cả mắt, đứng cách xa vẫn bị dính trúng.

Siêu đáng sợ.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Tu luyện quả nhiên là việc rất mệt mỏi.

Với Lâm Phàm thì tìm kẻ xâm nhập rất khó khăn, chẳng biết có phải kẻ xâm nhập nhận được tin gì không mà đa số lẩn mất tiêu.

Hắn vất vả tìm được một ổ, nên đặc biệt quý trọng.

Kẻ xâm nhập bị Lâm Phàm chộp trong tay đung đưa hai chân vùng vẫy:

- Ngươi nói cái quái gì? Thả ta ra, nếu không sẽ gặp hậu quả mà ngươi không nhận nổi!

Có lẽ bị bàn tay đối phương bóp cổ cho gã cảm giác nghẹt thở, gân xanh nổi cục dày đặc trên trán, mồ hôi túa ra. Gã chưa bao giờ cảm giác cái chết gần gũi đến vậy.

Lâm Phàm Lâm Phàm lắc đầu, rất là tiếc nuối nói:

- Quả nhiên trong kẻ xâm nhập vẫn có nhiều kẻ đần, kém xa Dạ Trủng, xa lắc.

Lâm Phàm còn tưởng đâu kẻ xâm nhập thông minh hơn chỗ họ nhiều, nhưng nay xem ra cũng chẳng khôn gì mấy.

Như tên này, sắp chết còn uy hiếp hắn.

Nếu có một nửa trí tuệ của Dạ Trủng thì sẽ không phiền phức như vậy.

Lâm Phàm nhấc kẻ xâm nhập lên cao.

Kẻ xâm nhập vùng vẫy:

- Ngươi muốn làm gì? Thả ta ra!

Gã thấy Lâm Phàm nghiêng người, siết nắm tay, gã linh cảm không may.

Lâm Phàm không nói gì, một đấm đánh vào đầu của đối phương.

Bùm!

Hoa máu bay tung tóe, hiệu quả thị giác không tệ, nhưng màu hơi sặc sỡ.

Điểm tăng lên.

- Tạm được, trong thời gian này đã tích lũy điểm đến một ức, nếu không phải kẻ xâm nhập núp quá kín thì không chỉ có bấy nhiêu.

Lâm Phàm lặng im nhìn điểm tăng lên dần, tâm tình của hắn cũng vui sướng rất nhiều.

Nội tình còn thiếu một chút, rất nhanh sẽ tăng lên.

Nếu tăng tu vi lên đến Đế Thiên cảnh thì lực lượng sẽ mạnh mẽ đến mức nào?

Lâm Phàm tu luyện công pháp đều là ngạnh công.

Hắn càng ngày càng cảm giác lực lượng của bản thân đã đến cảnh giới phi nhân loại.

Dung hợp trái tim lực lượng của hắn càng không ngừng lột xác.

Đương nhiên Lâm Phàm sẽ không để trái tim lực lượng thay thế trái tim vốn có, hắn thích hàng nguyên bộ của mình hơn, không thích bị thay đổi.

Lâm Phàm giơ tay lên, vỗ nhẹ không gian. Không gian tan vỡ hình thành hố sâu lõm xuống.

Hiện giờ lực lượng của Lâm Phàm đã mạnh mẽ đến cảnh giới nhất định.

Dù là cường giả Đạo cảnh thiên tài nhất cũng không thể làm được như Lâm Phàm.

- Nếu tăng lên tới Đế Thiên cảnh thì mạnh tới đâu nữa?

Lòng Lâm Phàm thầm chờ mong, nhưng hắn không vội vã.

Tu vi là phải từng bước một chậm rãi tiến lên, nên dù bất cứ lúc nào Lâm Phàm cũng không cảm giác thực lực của bản thân quá yếu, sốt ruột muốn đuổi bắt tu vi.

Lúc này có tín hiệu Tri Tri Điểu liên lạc.

Lâm Phàm lấy tờ giấy vàng rực ra khỏi trữ vật giới chỉ.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu bất đắc dĩ nói:

- Tông sư, cuối cùng cũng liên lạc được với tông sư.

Lâm Phàm kinh ngạc hỏi:

- Có chuyện gì?

Sao nghe giọng điệu của Tri Tri Điểu hình như đã xảy ra chuyện gì?

- Tông sư, Tri Tri Điểu chúng ta bi kịch, bị kẻ xâm nhập phát hiện, xảy ra đại chiến.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu nhớ tới tình huống kia là muốn khóc.

Họ đã trêu vào ai chứ?

Chẳng chọc ai cả.

Nhưng bi kịch xảy ra, tự mình đụng vào kẻ xâm nhập.

Lâm Phàm ngây người, không ai biết tổng bộ của Tri Tri Điểu ở đâu, tổng bộ luôn di động.

Nghe người xét duyệt Tri Tri Điểu nói lên vụ việc, Lâm Phàm cảm giác người thời này tuy thiên phú quan trọng nhưng cũng phải tin vào vận may nữa, nếu xui xẻo thì đúng là tai nạn.

Tổng bộ Tri Tri Điểu đang di chuyển thì đụng vào kẻ xâm nhập, sau đó tự nhiên đại chiến, trách ai bây giờ?

Nhưng có thể trốn thoát khỏi tay kẻ xâm nhập, phải công nhận thực lực ẩn giấu của Tri Tri Điểu vẫn rất cường đại.

Lâm Phàm nói:

- Xem tình hình hiện giờ thì Tri Tri Điểu các ngươi không quá an toàn.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu nói:

- Đúng rồi tông sư, an toàn thì cũng an toàn, nhưng chủ nhân nhà ta bị thương nặng, đang tu dưỡng. Lần này ta liên lạc tông sư vì muốn báo cho biết vực ngoại giới lại có tình huống mới. Theo như chúng ta biết có kẻ xâm nhập càng mạnh bắt đầu buông xuống.

Lâm Phàm lên tinh thần:

- Thật không?

Hắn mong mỏi nhất là có kẻ xâm nhập siêu mạnh đến, nhưng chờ mãi không thấy ai.

Giờ nghe Tri Tri Điểu cho biết làm hắn háo hức.

Lâm Phàm bỗng nhìn phía xa.

Không gian yên tĩnh chợt nổi giông bão.

Sóng xung kích cực kỳ mạnh mẽ ập đến, phá hủy mọi thứ xung quanh, trong sóng xung kích đan xen tia chớp.

- Tạm không nói chuyện, chỗ bản phong chủ có biến, tạm biệt.

Mắt Lâm Phàm sáng rực, còn đang suy nghĩ về kẻ xâm nhập không ngờ họ tự đưa lên cửa.

- Này này, tông sư, đừng xúc động! Sẽ chết người!

Nhưng lời của người xét duyệt Tri Tri Điểu phát ra từ tờ giấy ở trong trữ vật giới chỉ.

Lâm Phàm đã hóa thành luồng sáng lao vào giữa cơn lốc sấm sét.

Sóng xung kích mạnh mẽ làm Lâm Phàm bước đi khó khăn, khó đến gần, thậm chí bị đẩy lùi.

- Mở ra chiến trường viễn cổ.

Mở ra buff, vĩnh viễn không lui ra phía sau, trực tiếp tăng tốc độ lên cao nhất, xé rách xung kích lao thẳng về phía xa.

Phập!

- Lợi hại.

Lâm Phàm nhìn lại, làn da rách một đường nhỏ, là sóng xung kích tạo ra, trước giờ hắn chưa từng bị như vậy.

Lâm Phàm cười nói:

- Có vẻ mạnh thật.

Trong lòng hắn đã lâng lâng lên mây nên mong mỏi bị đánh chết.

Mục đích lần này của hắn là đi chịu chết.

Chương 981: Trời ơi, quần áo của ta đâu

Chốc lát sau Lâm Phàm đã đến chỗ nổi lên cơn lốc sấm sét.

Xung quanh như vực sâu hỗn độn, cơn lốc sấm sét đến đột ngột, bão tố mạnh mẽ lật tung mặt đất, bốn phía bụi mù mịt, tia chớp bủa giăng.

Người bình thường vào đây chỉ có đường chết.

Lâm Phàm ngước đầu lên.

Không trung có vòng xoáy đen nhánh, tốc độ xoay tròn rất nhanh, tiếng sấm nặng nề đì đùng.

- Tình cảnh này hơi đáng sợ.

Trong tầng mây đen dày nặng lấp lóe tia chớp màu tím yêu dị.

Uy áp nặng trĩu chính giữa cơn lốc nặng nề giáng xuống.

Lâm Phàm cảm nhận thân thể đang hứng chịu áp lực cực kỳ khủng bố, tốc độ máu chảy càng nhanh.

Nhưng hắn vẫn ổn, chỉ có chút cảm giác khác lạ.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Lâm Phàm chờ nóng nảy, hắn hét hướng hư không:

- Này, có xuống thì mau lên, lề mề cái quái gì!

Hắn không phải là người có kiên nhẫn, mới rồi chờ đợi chỉ vì muốn xem kẻ xâm nhập cường đại có bộ dáng thế nào.

Lâm Phàm hưng phấn đến nỗi máu trong người sôi trào.

Đánh thắng hoặc đánh thua, chỉ có hai loại kết quả.

Đương nhiên Lâm Phàm cảm giác khả năng bị đối phương chém chết khá cao, dù sao là kẻ xâm nhập cường đại hơn, chắc là Thế Giới cảnh, hắn tạm thời không đánh lại cảnh giới này.

Nhưng dù không đánh lại đối phương thì phải sảng khoái đánh

một trận rồi mới quyết định.

Hư không biến đổi.

Một luồng sáng đen từ vòng xoáy đen nhánh cùng với sấm sét đánh xuống mặt đất bốn phía.

Cuồng phong gào thét.

Nhấc lên vô số tro bụi.

Lâm Phàm lẩm bẩm, đưa mắt nhìn phía trước:

- Cảnh tượng này hơi giống phim Kẻ Hủy Diệt.

Chắc lát nữa kẻ xâm nhập sẽ xuất hiện ở chính giữa chỗ đó.

Xèo xèo!

Sấm sét rơi xuống đất liền tản ra thành một cái lưới to bao phủ mặt đất.

Cỏ cây mọc dưới đất, dù là cọng cỏ nhỏ cũng bị đánh thành tro tan biến.

- Chỉ là uy thế đã mạnh như vậy, quả nhiên rất không bình thường.

Lâm Phàm vận dụng lực lượng bảo vệ hai chân, ngăn cản lưới sấm sét xâm nhập.

- Hưm?

Hắn thấy rồi, trong chùm sáng đen kia có bóng người nửa ngồi dưới đất, thấp thoáng nhưng thật sự tồn tại, xem bộ dạng hình như không mặc quần áo.

Lúc đầu xung quanh không bộc phát ra khí thế khác lạ gì, nhưng khi bóng người này buông xuống thì uy thế nặng nề bao phủ hư không.

- Lợi hại.

Lâm Phàm thầm hưng phấn.

Thân thể của hắn đang run rẩy, đó không phải sợ hãi mà là chờ đợi cường giả mòn mỏi rốt cuộc gặp được, trong lòng hắn siêu phấn

khởi.

Bóng người cách không xa chợt lên tiếng, giọng nói hoang mang mờ mịt:

- Ta là ai? Ta ở đâu?

Đối phương vẫn giữ tư thế buông xuống, quỳ một chân trên đất, hai tay rủ xuống, nắm đấm đụng nền đất. Không thấy rõ mặt, đối phương cúi thấp đầu.

Người nhô cơ bắp cục cục, tia điện nhỏ chạy dọc thân thể. Tia chớp có sức phá hoại cực mạnh làm không khí bốc hơi, mắt thường trông thấy không gian vặn vẹo.

Lâm Phàm không nhúc nhích, không phải e ngại mà muốn chờ đối phương phản ứng lại, rồi hắn sẽ lại gần nhìn xem kẻ xâm nhập có gì khác lạ.

Bên Tri Tri Điểu truyền tin bảo kẻ xâm nhập kiểu này đã xuất hiện rất nhiều, vực ngoại giới lại rơi vào trong nước sôi lửa bỏng.

Nhưng không sao, chờ có cơ hội hắn sẽ xử đẹp từng tên.

Có điểm hỏi sao không khiến người vui vẻ?

Bên kia, kẻ xâm nhập luôn giữ một tư thế rốt cuộc đổi mới.

- Đúng rồi, ta là Liệt Thanh.

Liệt Thanh đứng dậy, mái tóc đen rũ sau lưng, dáng người cực kỳ bá đạo, hoàn mỹ mười phần, mỗi khối cơ bắp cho người rung động, cảm giác cực kỳ cường đại.

Luồng gió thổi tới xua tan tro bụi tràn ngập xung quanh, mang đến cảm giác mát cho Liệt Thanh.

- A? Quần áo của ta đâu?

Liệt Thanh phản ứng lại, cúi đầu xem xét, phát hiện quần áo trên người bỗng nhiên biến mất.

- Trời ơi, đó là bảo bối hộ thân mà ta cực khổ vất vả lắm mới tích lũy được!

Liệt Thanh lẩm bẩm một mình, nỗi lòng bi thương.

Gã bỗng hai tay che thân dưới, quay đầu nhìn quanh, sau đó thấy Lâm Phàm đứng ở phía xa.

Liệt Thanh kẹp chăn hai chân chạy chậm lại gần.

- Bằng hữu, có quần áo không? Cho mượn một bộ mặc đi.

Biểu tình của Liệt Thanh bình thản, khác hẳn những kẻ xâm nhập vừa xuống đã muốn đánh chết dân bản xứ vực ngoại giới.

Lâm Phàm nhìn chằm chằm đối phương mang đến cho hắn một cảm giác đúng là không giống, trong người gã ẩn giấu lực lượng rất khủng bố.

Mặc dù lực lượng chưa bộc phát ra nhưng Lâm Phàm bảo đảm tên này rất kinh khủng, những kẻ xâm nhập Đế Thiên cảnh không thể sánh bằng.

Lâm Phàm trả lời:

- Không có.

Hắn tạm thời không ra tay, cảm giác kẻ trước mắt này bình tĩnh đến cực hạn.

Thậm chí không hỏi thăm hắn là ai.

Từ điểm này có thể thấy dù hắn đánh chết gã thì cũng là tự gã chuốc lấy, rõ ràng là coi thường hắn.

Hắn là phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông vực ngoại giới, đứng lù lù trước mặt vậy mà gã không biết hỏi thăm một chút hắn là ai?

Cảm giác bị phớt lờ khiến người rất khó chịu.

Liệt Thanh nhướng mày nói:

- Bằng hữu, giúp giùm đi, ta từ phía trên xuống dưới cũng không dễ dàng, không nên để ta trần truồng như vậy đúng không?

- Không giúp được.

Lâm Phàm đánh giá một phen, kẻ xâm nhập này thú vị, từ phía trên đi xuống thì chắc chắn là đi đường hầm không gian.

Lâm Phàm nghe kẻ xâm nhập lúc trước nói đường hầm không

gian cực kỳ không ổn định, buông xuống có nguy hiểm.

Lâm Phàm không cho rằng người này có sở thích đặc biệt, chắc lúc xuống bằng đường hầm không gian đã làm rách quần áo, đó là vì sao đối phương trần truồng xuống dưới.

Liệt Thanh nở nụ cười:

- Thật sự không có?

Nụ cười hiền hòa, cho người cảm giác ấm áp, như đang biểu hiện mình là người tốt.

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Ừ, không có.

Hắn chờ xem đối phương muốn làm gì.

Liệt Thanh vây quanh Lâm Phàm đi một vòng:

- Ta thì thấy chưa chắc, vậy thứ mặc trên người của ngươi là gì? Cởi ra cho ta, ta có thể không giết ngươi.

Lúc ở trong đường hầm không gian rung lắc làm Liệt Thanh nhức đầu, đến vực ngoại giới làm gã một thoáng hoảng hốt, còn giờ thì đã hoàn toàn tỉnh táo, biết mình giáng lâm tới nơi nào.

Dân bản xứ mà thôi.

Gã có tu vi Thế Giới cảnh, không cần cảnh giác với dân bản xứ, cũng chẳng cần bày ra bộ mặt hung ác, nói năng nhẹ nhàng đủ tạo áp lực cho dân bản xứ rồi.

Lâm Phàm biểu lộ hơi kinh ngạc:

- Thật sao, ngươi muốn giết bản phong chủ?

Ở trong mắt Liệt Thanh thì biểu tình này khiến người khó chịu, dường như bị miệt thị.

Liệt Thanh nói:

- Cất ngay biểu cảm khiến người ghét của ngươi, ta không nói đùa.

Gió mát thổi qua thân thể làm gã cảm giác hoa cúc lạnh lẽo, nếu

biết trước đã mang theo quần áo dự phòng rồi, sơ sẩy quá.

Lâm Phàm cười, đối mặt cường giả làm hắn rục rịch, rất muốn đấu một phen với đối phương.

Xem bộ dạng của đối phương hiển nhiên đủ mạnh nên mới bình tĩnh như thế.

Nhóm kẻ xâm nhập đã quá rành về vực ngoại giới, chỉ cần một Thế Giới cảnh đủ đè đầu toàn bộ cường giả vực ngoại giới.

Liệt Thanh hơi nhức đầu, người vực ngoại giới đều là kẻ ngốc hay thô thần kinh vậy? Không thấy sự cường đại của gã sao?

Hoặc là họ quá tự tin nên mới dám láo với gã?

- Dân bản xứ, ta nói thẳng cho ngươi biết, ta từ phía trên xuống là để giết dân bản xứ các ngươi. Nhưng ngươi may mắn gặp Liệt Thanh này là người nói lý lẽ, chứ gặp mấy người kia thì ngươi nghĩ còn có thể giống như bây giờ đứng nói chuyện trước mắt ta sao?

Lâm Phàm nghe lời này thì không vui:

- Ngươi nói lý nên cho rằng bản phong chủ sẽ không nói lý sao? Cho ngươi biết, vì nói lý nên bản phong chủ mới nghe ngươi nói nhảm đến bây giờ, chứ không thì đã ra tay rồi.

Liệt Thanh buồn cười:

- Ôi chao, dân bản xứ nhà ngươi cuồng ghê.

Mợ nó, đúng là đồ ngốc, không biết gã khủng bố cỡ nào mà dám láo như vậy.

Chút nữa gã bùng nổ thực lực, dám bảo đảm dân bản xứ này sẽ sợ ướt quần.

Quả nhiên tốt với người ta quá sẽ bị đối phương được đà lấn tới, không biết cái gì là khủng bố.

- Như thế nào? Xem bộ dáng của ngươi có phải muốn đánh ta không? Ha ha, buồn cười, tự rước lấy nhục, siết nắm tay là muốn đánh người buông xuống như ta sao? Được thôi, cho ngươi đánh một quyền, có lẽ ngươi thậm chí không thể đụng vào ta.

Liệt Thanh thấy người này vừa đáng thương vừa đáng buồn. Dân bản xứ không biết vận mệnh của mình siết chặt nắm tay, chọc gã bật

cười.

Không biết sâu cạn, không biết trời cao đất rộng.

Mặc dù trần truồng nhưng Liệt Thanh không mảy may để ý, gã thả lỏng bản thân, thậm chí giang hai cánh tay khoe cơ bụng chia từng khối rõ ràng.

- Đến đây, muốn đánh phải không? Cho ngươi cơ hội, xem như quà gặp mặt đầu tiên tặng cho dân bản xứ nhà ngươi khi ta buông xuống lần đầu tiên.

Liệt Thanh búng cơ bụng, ngoắc ngón tay với Lâm Phàm, môi vẫn giữ nụ cười nhưng động tác kia tràn ngập xem thường.

- Cũng được, nên ra tay.

Lâm Phàm phát hiện mình nói nhảm thật nhiều, hắn ngày xưa không như vậy.

Có lẽ vì vô địch quá lâu nên mới thành ra như vậy.

- Đến đây, do dự sao? Sợ sao? Hay là ngươi chỉ được cái miệng? Yên tâm, ta sẽ không ra tay giết ngươi, Liệt Thanh này nói được thì làm được. Nào, cho ngươi thể nghiệm cái gì mới là khủng bố, nếu ngươi có thể dùng nắm đấm chạm vào da của ta . . . không, không có nếu.

Liệt Thanh lắc đầu, không cho rằng Lâm Phàm có thể chạm được mình, gã cảm thấy tu vi Đạo cảnh là trò hề.

Lâm Phàm nhìn đối phương:

- Hắn kêu mình đánh một đấm?

Tình huống này dường như không phải xảy ra lần đầu, chắc có buff nào đó giấu trên người hắn, sẽ ảnh hưởng người khác, khiến người ta làm ra chút gì đó nhường hắn.

Nếu được vậy cũng tốt.

Chương 982: Ta cũng có rất nhiều, nhưng không cho ngươi

Liệt Thanh tự tin dào dạt nói:

- Ha ha ha, làm sao vậy? Ngươi đang suy nghĩ đánh ra cú đấm sẽ gặp hậu quả gì đúng không? Yên tâm, chuyện rất đơn giản, lực lượng của ngươi quá nhỏ bé với ta. Đối mặt ta sẽ chỉ cho ngươi cảm giác bất lực, không làm được gì khác.

Từ đầu đến giờ Liệt Thanh không nhìn thẳng vào Lâm Phàm, gã nói nhiều là vì lần thứ nhất giáng lâm vực ngoại giới, gặp được một dân bản xứ nên có chút hứng thú.

Liệt Thanh rất muốn biết dân bản xứ vực ngoại giới có gì khác với bọn họ.

Nhưng thật đáng tiếc là không có gì khác, từ đầu đến chân đều rất bình thường, mỗi tội thực lực quá kém.

- Muốn ăn đòn đến vậy sao?

Lâm Phàm siết chặt nắm tay, lòng rạo rực, tuy sẽ thua nhưng hắn chưa bao giờ để ý điều đó, người chưa từng thua sao tính là cường giả.

Liệt Thanh hờ hững, lại ngoắc Lâm Phàm:

- Muốn ăn đòn? Không, ta nghĩ ngươi nhầm rồi, đối với ngươi là được kiến thức thực lực thật sự là gì, may mắn ba đời. Nào, đừng lãng phí thời gian, ta sắp hết hứng thú với ngươi.

Liệt Thanh nôn nóng.

Gió thổi lạnh trứng.

Nam nhân, chỉ có nam nhân dám phô bày ra bản thân mới là nam nhân thật sự.

Nhưng nếu bị người khác nhìn thấy sẽ làm tâm tình của Liệt Thanh không vui, gã định giết dân bản xứ này rồi cướp quần áo.

Tu luyện tới Thế Giới cảnh càng hiểu sâu sắc luật nhân quả.

Cho đối phương đánh một đấm, lấy đi quần áo của đối phương thì sẽ không mắc nợ.

- Được, bản phong chủ đến đây.

Lâm Phàm không do dự, bước chân nhẹ nhàng nhưng tốc độ rất nhanh, dáng vẻ thoải mái đó vẫn không khiến Liệt Thanh chú ý hơn.

Liệt Thanh giang hai cánh tay cười nói:

- Tốt, đến đây, để xem dân bản xứ nhà ngươi dùng một đấm đánh chết mình thế nào.

Lâm Phàm áp sát đối phương, lực lượng ẩn giấu như cơn lũ tuôn trào ra.

Lực lượng sắp ngưng tụ thành thực chất quấn quanh ngoài người Lâm Phàm, năm ngón siết chặt, cánh tay vung lên đấm ra.

Bốp!

Âm thanh trầm đục.

Lâm Phàm một quyền đánh vào phần bụng đầy cơ của Liệt Thanh, toàn bộ lực lượng dồn lại hình thành một mặt, hoàn toàn bùng nổ.

- A?

Mặt ngoài Liệt Thanh bình tĩnh, khi nắm đấm của đối phương đánh tới thì gã muốn phát ra tiếng cười như heo bị thọc tiết, nhưng ý tưởng này chỉ tồn tại trong chốc lát.

Sắc mặt của Liệt Thanh biến đổi lớn, da mặt hồng hào thoáng chốc xanh mét.

Bùm!

Một bóng người bay ra xa như đạn pháo, cuối cùng đụng vào một ngọn núi nhỏ hoang vắng.

Rầm!

Núi nhỏ hoang vắng bị xung lực đập vỡ vụn thành tro.

Sóng xung kích lấy Liệt Thanh làm trung tâm, từng vòng khuếch tán bốn phía, dường như mặt đất cũng bị khủng bố đánh lún sụp.

Lâm Phàm suy tư:

- Ừm, hơi thú vị, đánh một cú mà không có cảm giác xuyên thủng, đây là cách biệt về lực lượng sao?

Hắn cảm ngộ lực lượng của mình rất sâu sắc, nắm rõ cảm giác vừa rồi truyền lại.

Lâm Phàm hét hướng kẻ xâm nhập:

- Này, sao rồi? Nắm đấm thế này đủ chưa? Không làm dân bản xứ mất mặt chứ?

Bộp!

Liệt Thanh một tay chống đất, sắc mặt xanh như tàu lá chuối, trợn to mắt, dường như không tin nổi chuyện vừa xảy ra.

- Ọe!

Liệt Thanh không chịu nổi há mồm hộc máu, gã giơ tay che miệng, máu chảy qua kẽ tay nhỏ xuống đất.

Có vật cứng rơi xuống lòng bàn tay.

Liệt Thanh xòe tay xem, ba cái răng dính máu, bị đánh rụng răng.

Liệt Thanh nổi giận, ngọn lửa rực cháy trong lòng sắp phun trào:

- Bà nội nó, chuyện gì thế này? Hàm răng đẹp của ta bị phá hủy!

Nhìn ba cái răng lẳng lặng nằm trong lòng bàn tay, tim Liệt Thanh như bị xé vụn.

Cánh tay vung lên, máu nhuộm mặt đất, Liệt Thanh tức giận trừng mắt:

- Dân bản xứ, ngươi hoàn toàn chọc giận ta!

Liệt Thanh giận thật rồi, cũng không ngờ dân bản xứ này bùng nổ lực lượng vào phút cuối sẽ mạnh mẽ như vậy, lực lượng đó không thuộc về Đạo cảnh.

Liệt Thanh sâu sắc cảm nhận nắm đấm kia đánh trúng bụng truyền lại lực lượng phá vỡ hộ thể của gã, mãnh liệt đánh sâu vào.

- Ha ha ha! Thú vị, tức giận càng tốt, đến đây đánh một trận đi!

Xoẹt xoẹt!

Lâm Phàm cầm vải áo xé mạnh, vải rách toạc lộ ra thân thể vạm vỡ hoàn mỹ còn hơn Liệt Thanh.

- Ngươi hiểu biết lực lượng chưa sâu sắc, từ dáng người hơi dị dạng của ngươi là thấy được. Cũng tốt, cho gươi nhìn xem cái gì mới là lực lượng.

Dồn hết sức lực.

Cuồng Thân!

Cấm Thể!

. . .

Giờ phút này Lâm Phàm vận dụng hết công pháp, lực lượng kinh khủng từ trong người hắn bộc phát ra.

Răng rắc!

Thân thể phình to, hoa văn nổi lên, lửa nóng cháy bao bọc cơ thể, tia điện mỏng manh chạy khắp người, từng sợi tóc đều cuồng bạo.

Lâm Phàm vỗ bộ ngực phồng của mình:

- Này, thấy không? Cái này mới là dáng người hoàn mỹ nhất biết chưa? Được rồi, bản phong chủ nghiêm túc với ngươi hơn đây.

Thất Thần Thiên Pháp!

Bảy thần linh xuất hiện, bão tố không gian càng cuồng bạo, có hơi thở cực kỳ khủng bố hiện ra.

Thần linh cuối cùng ăn các thần linh khác sau đó hòa vào người Lâm Phàm.

- Mở hết công pháp ra!

Lâm Phàm tu luyện quá nhiều ngạnh công, hỗn hợp mở ra, trừ Lâm Phàm là đặc biệt ra không ai chịu nổi.

Dù sao mang đến áp lực quá lớn cho thân thể, đủ để đè sụp cơ thể của bất cứ ai.

Oong!

Xung quanh thân thể Lâm Phàm có gợn sóng khuếch tán, thân thể từ từ nhỏ dần, phục hồi kích cỡ như cũ.

Cộp!

Lâm Phàm nhấc chân lên, chậm rãi hạ xuống mặt đất phạm vi mấy ngàn thước vỡ nát, không ngừng lan tràn, Lâm Phàm nhấc chân lên, miếng đá bay lên trời.

Từ lòng đất phun lên lực lượng vô tận, nghiền tất cả miếng đá thành phấn.

Từ khi đột phá đến Đạo cảnh thì Lâm Phàm đánh nhau không phát huy lực lượng thật sự, giờ đối mặt cường giả Thế Giới cảnh, hắn nhất định phải nghiêm túc, xem thử có thể chống đỡ tới khi nào.

Liệt Thanh không tin nổi:

- Cái gì? Đạo cảnh mà có có lực lượng như vậy!?

Mắt gã phản chiếu dân bản xứ ở phía xa như ngọn lửa thiêu đốt thiên địa, làm thiên địa mất màu, bầu trời lay động.

Phương xa.

Đám yêu thú cực kỳ nhạy cảm, mặc dù cách rất xa nhưng chúng nó co giò chạy trốn ngay.

Uy thế đó đè nặng trong tim yêu thú, không dám đối mặt.

Lâm Phàm ngẩng đầu, hai nắm tay siết chặt, lực lượng thiêu đốt, từng lớp lực lượng nóng cháy bao trùm bầu trời.

- Quá sung sướng, rốt cuộc có thể bộc phát ra toàn bộ lực lượng, ha ha ha ha ha ha!

Giờ phút này, Lâm Phàm cảm giác nắm trọn thế giới trong bàn tay, tất cả là của hắn.

Nhưng loại cảm giác này có lẽ tồn tại rất ngắn ngủi.

Không chừng kẻ xâm nhập Thế Giới cảnh sẽ cho hắn biết phía sau còn đẳng cấp lực lượng cao hơn nữa.

Mặt Liệt Thanh tái xanh:

- Tên này hơi cuồng.

Đòn vừa rồi dù mạnh nhưng không tổn thương nặng Liệt Thanh, nếu gã dễ bị thương như vậy thì chết luôn cho rồi.

Mái tóc dài bay bay, Lâm Phàm mở mắt ra, trong mắt lóe tia sáng cuồng bạo, nhấc chân đạp mạnh, nháy mắt biến mất tại chỗ.

- Nào, đánh một trận!

Khoảnh khắc Lâm Phàm xuất hiện trước mặt Liệt Thanh, hại tay khép lại giơ cao đập xuống.

Lay Động Sơn Kình.

Mặc dù đây là công pháp học khi còn ở giai đoạn đầu nhưng đến đẳng cấp lực lượng cỡ này thì tùy tiện một kích sẽ có sức mạnh hủy thiên diệt địa.

Cú đấm giã xuống, không khí bị thiêu đốt cực hạn trở nên đỏ rực.

Liệt Thanh tức giận quát:

- Tự tìm cái chết!

Gã vỗ chưởng, hai bên va chạm vào nhau.

Ầm ầm!

Tiếng lực lượng va chạm rất trầm đục, khuấy động trùng kích khuếch tán, mảnh thiên địa này bị cú oanh kích đơn giản đập nát.

Lực lượng bắn ngược về phía hai người.

Mặt đất lún thành cái hố sâu hoắm.

Lâm Phàm cười hưng phấn nói:

- Lợi hại!

Hắn nhanh chóng lùi về phía sau, mũi chân vừa chạm mặt đất lại giẫm mạnh ra cái hố to, xông thẳng vào đối phương, mạnh mẽ hơn vừa rồi gấp mấy lần.

- Thủy Ma quyền!

Thủy Ma Kinh rất cường đại, là công pháp mạnh nhất của Hận Thiên Tiểu Ma Quân, trong đó tự mang chiêu thức càng có được uy

thế kinh khủng.

Liệt Thanh nổi giận:

- Quá đáng, thật sự quá đáng!

Dân bản xứ nho nhỏ cũng dám ngông cuồng như thế, còn để gã vào mắt không?

- Chậm lại!

Gã là cường giả Thế Giới cảnh, năng lực phức tạp, Đế Thiên cảnh không thể so sánh.

Lâm Phàm hơi kinh ngạc, khoảnh khắc vừa rồi hắn rõ ràng cảm nhận không gian xung quanh, mọi thứ đều chậm lại, nhưng chỉ trong chớp mắt, không ảnh hưởng gì đến hắn.

Liệt Thanh phát hiện 'chậm lại' vô dụng, không tin nổi:

- Sao có thể như vậy?

Năng lực của Liệt Thanh tuy không thể so sánh với cường giả Thế Giới cảnh lâu năm nhưng đủ cho thời không, thời gian chậm lại một lúc, từ đó khiến đối thủ vào không gian chậm chạp.

Mặc dù năng lực này vô dụng với cường giả cùng đẳng cấp, nhưng với người không phải Thế Giới cảnh thì là thần kỹ không cách nào phá giải.

Chớp mắt Lâm Phàm đã lao đến.

Liệt Thanh phản ứng cực nhanh, nháy mắt phản kích, lực lượng trong cơ thể trực tiếp dâng trào ra như cơn lũ nghiền áp Lâm Phàm.

Ầm!

Lâm Phàm đấm ra, cánh tay chấn động, cảm nhận lực lượng khiến người không cách nào ngăn cản ập đến, hắn lùi nhanh về.

Vang tiếng nổ điếc tai.

Lâm Phàm bị đập rớt xuống đất

- Mạnh vậy sao, hơi bất ngờ.

Lâm Phàm nằm trong hố sâu, không có chút cảm giác đau, nhưng

thân thể hơi khó chịu, bị thương hơi nặng.

Mặc dù chỉ là một kích nhưng hắn biết chắc dù liều mạng cũng không thắng đối phương nổi.

Tuy nhiên thích thì cứ chơi, cùng lắm chết thôi.

Khó khăn lắm gặp một người đánh đấm giỏi, không đánh đến sướng thì sao hắn chịu rời đi.

Liệt Thanh đứng yên tại chỗ:

- Dân bản xứ, cảm nhận được không? Lực lượng mỏng manh của ngươi cũng dám chống lại ta? Nhưng phải công nhận ngươi có tài, chẳng qua dừng ở đây.

Mặc dù vừa mới xảy ra vấn đề, nhưng cũng chỉ là vấn đề nhỏ, không đáng gì.

Lâm Phàm leo lên khỏi hố sâu, phủi bùn đất dính trên người rồi lấy bộ đồ mới ra khỏi trữ vật giới chỉ, mặc vào.

Liệt Thanh tức giận quát:

- Ngươi có quần áo, dám gạt ta!

Lâm Phàm liếc qua:

- Có chứ, có rất nhiều, nhưng không cho ngươi đấy, rồi sao? Đánh bản phong chủ thử coi.

Giọng nói có chút tiện.

Liệt Thanh tức giận run người:

- Được, hãy xem ta đánh chết ngươi như thế nào!

Một kích không giết được hắn là nhục nhã dành cho gã.

Chương 983: Ngươi đã là lần thứ mấy rồi

Bùm!

Hai chân Lâm Phàm ngưng tụ sức mạnh, nháy mắt bộc phát, mặt đất tan vỡ. Hắn như đạn pháo bay cái vèo về phía Liệt Thanh.

Dòng khí dọc theo thân thể Lâm Phàm bắn ngược ra phía sau.

Liệt Thanh lạnh nhạt đứng ở nơi đó, khóe môi cong lên lộ nụ cười lạnh, đạp mạnh một cái.

Oong!

Sóng lực lượng lan tràn bao trùm mặt đất.

Lâm Phàm cau mày:

- Hưm?

Hắn cảm nhận sâu trong lòng đất bị lực lượng của đối phương khống chế, hắn cũng có năng lực tương tự nhưng không thể khống chế giống như đối phương.

Động đất, bùn đất bao trùm nền đất vỡ ra, từng chùm sáng bắn lên bao trùm Lâm Phàm.

- Ha ha ha ha ha ha! Dân bản xứ nhà ngươi còn non xanh lắm, dám đấu với ta? Còn dám phá hủy hàm răng đẹp của ta, ngươi có mấy cái mạng để trả?

Liệt Thanh không cần ra tay, chỉ riêng khống chế lực lượng đủ cho dân bản xứ này chết không chỗ chôn.

Đột nhiên có bóng người lao ra từ trong luồng sáng, nhanh chóng phá vỡ chùm sáng, lao thẳng đến.

Liệt Thanh lộ vẻ ngạc nhiên:

- Cái gì?

Đạo cảnh bây giờ dữ dội thế sao?

Lâm Phàm tung cú đấm, Liệt Thanh giơ tay đơn giản ngăn cản.

Thoáng chốc vang tiếng nổ trầm đục, hai người đụng vào nhau, càng hình thành bão tố lực lượng trùng kích khuếch tán nhanh ra bốn phía.

- Nhà ngươi thật là!

Liệt Thanh đã nổi giận, chỉ là một Đạo cảnh mà khó giết như vậy, nói ra ngoài gã còn mặt mũi nào? Liệt Thanh đánh trả đấm vào đầu Lâm Phàm.

Lâm Phàm nhủ thầm:

- Chiến trường viễn cổ.

Hắn nhanh chóng mở ra buff.

Ầm!

Một đấm đánh mạnh vào mặt Lâm Phàm, lực lượng cường đại trực tiếp xuyên qua, sức mạnh xuyên thấu hóa thành cơn lũ đánh thủng mặt đất một cái hố sâu không thấy đáy.

Có tiếng xương gãy.

Lâm Phàm nghiêng đầu, nhìn Liệt Thanh chằm chằm, môi dần nhếch cao.

- Không sai, có chút cảm giác.

Liệt Thanh ngạc nhiên, gã biết rõ sức mạnh cú đấm này dữ dội cỡ nào, không thể chỉ mang lại chút hiệu quả như vậy được, lẽ ra nổ nát đầu của đối phương mới đúng.

Khoảnh khắc Liệt Thanh ngây người thì nắm đấm của Lâm Phàm đánh tới, mục tiêu vẫn như cũ là khuôn mặt đẹp trai của gã.

Đấm trúng thịt, mức độ sức mạnh bùng nổ đủ để đánh thủng một dãy núi lớn liên miên.

Vèo vèo!

Liệt Thanh há mồm, mấy cái răng dính máu bay đi xa.

- Khốn kiếp, răng đẹp của ta!

Liệt Thanh nghiêng đầu, nửa bên phải khuôn mặt bị nắm đấm của Lâm Phàm đè ép. Lửa giận đốt cháy trong lòng Liệt Thanh, ánh

mắt hung ác, xoay đầu bẻ thẳng lại, đuôi mắt rực cháy lửa.

- Nhìn gì? Ánh mắt của ngươi đang muốn đánh bản phong chủ chứ gì, nhào vô!

Lâm Phàm cảm nhận được lực lượng của đối phương, trong lòng biết rõ đấu cứng là thua chắc, không thì trúng hai cú đấm của hắn sẽ không đơn giản là rụng vài cái răng, lẽ ra nổ nát đầu rồi.

Cổ họng Liệt Thanh phát ra tiếng gầm gừ, mười ngón siết chặt kêu rôm rốp, thiên địa xung quanh bị ảnh hưởng bắt đầu rung rinh.

- Ta muốn ngươi chết!

Dứt lời, toàn thân Liệt Thanh tỏa ánh sáng chói mắt, ánh sáng ngút trời, lực lượng cuồng bạo trực tiếp lao xuống người Lâm Phàm.

Bùm!

- Mạnh dữ!

Người Lâm Phàm đập mạnh xuống đất, trùng kích mạnh mẽ khuếch tán, mặt đất như sóng nhấp nhô từng đợt, lan tràn thật xa mới dần bình ổn.

Tí tách!

Hắn nằm trong hố sâu, máu tươi chậm rãi từ thân thể chảy xuống.

Lâm Phàm thầm nghĩ, hơi thả lỏng người:

- Chênh lệch giữa Thế Giới cảnh và Đạo cảnh thật lớn, một kích đã làm người ta khó ngăn cản.

Mở ra chiến trường viễn cổ khiến Lâm Phàm sẽ không chết quá nhanh, còn có thể ổn định mọi thứ.

- Dân bản xứ, qua đây, sao? Có cảm giác mình nhỏ yếu cỡ nào chưa? Ta xin ngươi một bộ đồ, ngươi cho ta là được rồi, dám can đảm đánh bay răng đẹp của ngươi, ngươi tự tìm chết!

Lâu rồi Liệt Thanh không tức giận như vậy.

Khi gã từ thượng giới xuống, gặp một dân bản xứ đã chọc gã tức chết, công nhận đây là hắn tự làm tự chịu.

Bộp!

Lâm Phàm chậm rãi đứng lên, lau máu dính bên môi, cúi đầu nhìn lồng ngực lõm vào, khóe môi hắn cong lên, ngước đầu.

- Không biết có phải tự tìm chết không nhưng hôm nay ngươi đừng hòng đi dễ vậy.

Ầm!

Tốc độ cực nhanh, đã vượt qua tất cả, không ai có thể thấy rõ hiện trường xảy ra chuyện gì nhưng nghe âm thanh trầm đục.

- Dân bản xứ đúng là dân bản xứ, ra chiêu thức thấp kém như vậy, xem ra còn chưa được mở mang trí tuệ.

Đối mặt thế công như cơn lũ của Lâm Phàm, Liệt Thanh ngăn cản dễ như chơi, không thèm để vào mắt.

Nhưng trong lòng Liệt Thanh cực kỳ giật mình, thực lực của dân bản xứ này rất mạnh, chiêu thức mặc dù đơn giản, mỗi lần đều là từng đấm đánh tới nhưng chỉ vì cách biệt về cảnh giới, chứ trong cùng đẳng cấp thì gã khó đỡ đòn.

Nên giết, không thể giữ lại.

Liệt Thanh lùi nhanh ra sau, người phát ra hơi thở cực kỳ khủng bố, hơi thở đó ngưng tụ trên không trung.

Thế Giới Nguyên Lực, thứ cơ bản nhất tạo dựng thế giới trong người, cũng là lực lượng quan trọng nhất.

Trong phút chốc, cực độ trấn áp.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn lại, bầu trời không ngừng chìm xuống, áp lực cực lớn trực tiếp bộc phát ra.

Răng rắc!

Hai chân của hắn lún sâu vào lòng đất, trọng lực tràn ngập trong hư không đè ép phạm vi vô số dặm.

Bầu trời dần trở nên đục ngầu.

Liệt Thanh lơ lửng trên cao tựa như thần linh sáng thế, muốn gì là sáng tạo ra cái đó.

Thứ duy nhất ảnh hưởng mỹ quan là gã trần truồng lơ lửng, có thứ dài dài đung đưa.

Liệt Thanh giơ tay lên, ngón tay nhẹ nhàng đè xuống:

- Tạm biệt.

Không gian tan vỡ, lực lượng khủng bố hơn vừa rồi gấp trăm ngàn lần ập đến.

- Thật sự là lợi hại, lần đầu tiên cảm nhận được, nhưng bản phong chủ sẽ không bị đánh chết dễ vậy.

Lâm Phàm cục cựa, toàn thân bị đè xuống, không phải bị khí thế áp chế mà có lực lượng vô hình buông xuống.

Bộp!

Năm ngón siết chặt, cảm giác không phục đốt cháy ngọn lửa lòng, Lâm Phàm quát lớn, cánh tay gấp khúc đánh ra một đấm xé gió.

Liệt Thanh bật cười:

- Ngu muội.

Có chút xíu lực lượng mà muốn va chạm với Thế Giới Nguyên Lực, đúng là tự tìm đường chết.

Vừa dứt lời.

Ầm ầm!

Cơ thể Lâm Phàm bị ánh sáng chói lòa bao trùm.

Phạm vi trăm ngàn dặm rung bần bật, va chạm sinh ra sóng xung kích xé rách hết thảy, hình thành hố sau hoắm.

Phương xa, có rất nhiều yêu thú tự cho là đã chạy rất xa, sẽ không nguy hiểm, nhưng khi sóng xung kích khuếch tán ra, chúng nó muốn trốn cũng không có chỗ trốn.

Yêu thú bị sóng xung kích ập đến hóa thành hư vô, không chừa mẩu xương.

Nếu Lâm Phàm nhìn thấy sẽ rất đau lòng, số điểm nhiều như biển thoáng chốc tan biến hết, quá lãng phí.

Liệt Thanh cảm thán rằng:

- Ài, có người đến chết cũng không biết chết trong tay tồn tại kinh khủng đến mức nào.

Tay gã vuốt nhẹ lọn tóc trước trán, biểu cảm vênh váo.

Nhưng có thể khiến gã ứng đối hơi nghiêm túc cũng xem như nhân tài.

Liệt Thanh thầm nghĩ:

- Chết quá sạch sẽ, không chừa mẩu xương. Không được, phải đi tìm quần áo! Lần này có nhiều tên buông xuống, có lẽ sẽ gặp được người quen, nếu để bọn họ nhìn thấy tình trạng này thì mất hết mặt mũi.

Còn về Lâm Phàm có sống sót hay không thì hoàn toàn không thể nào.

Chết chắc, không có chút cơ hội sống sót.

Liệt Thanh đang định rời đi chợt nghe tiếng xào xạc, nhẹ như tiếng đá vụn đập xuống mặt đất.

Liệt Thanh vụt ngoái đầu lại, ánh mắt kinh ngạc nhìn hố sâu mênh mông vô tận bên dưới.

Tiếng động phát ra từ cái hố.

- Không thể nào, còn chưa chết?

Đây là ý nghĩ thoáng qua, Liệt Thanh không cho rằng đối phương sống sót dưới lực lượng vừa rồi được, trừ phi gặp quỷ.

Giọng Lâm Phàm vọng lên từ hố sâu:

- Ha ha, quả nhiên thật lợi hại, đánh bản phong chủ thảm như vậy.

Liệt Thanh vốn cười tươi bỗng chốc xoe tròn mắt như gặp quỷ.

Lâm Phàm bay lên khỏi hố sâu.

Lồng ngực thủng một lỗ máu, mắt thường nhìn xuyên qua lỗ thịt đẫm máu có thể thấy khí quan còn mấp máy ở bên trong. Toàn thân trầy trụa nhiều chỗ, máu ứa ra từ các miệng vết thương trông rất

đáng sợ.

Liệt Thanh sợ ngây người:

- Ngươi là cái thứ gì? Bị thương nặng vậy mà vẫn không chết?

Cho đến nay Liệt Thanh chưa từng gặp tình huống như vậy, bị thương ra nông nỗi này mà còn sống, hơi quá mức.

Lâm Phàm cười điên cuồng:

- Nói lời vô dụng làm gì, chiến đấu thì đừng nói nhiều, bản phong chủ chưa chết!

Tinh thần khát vọng đánh nhau làm Liệt Thanh cảm giác đang đối mặt kẻ điên.

Lâm Phàm bay lên, động tác hơi mạnh làm máu trong người tuôn ra khỏi lỗ máu.

- Ghê tởm quá, thân thể trắng nõn nà của ta mà dính phải giọt máu ghê tởm của hắn thì thật là lỗi lầm!

Suy nghĩ đầu tiên của Liệt Thanh không phải làm thịt đối phương mà tuyệt đối không để những giọt máu bẩn kia dính vào người.

Trong khi Liệt Thanh suy nghĩ giây lát thì Lâm Phàm đã áp sát trước mặt, không chút do dự vung thần quyền che kín trời, dù bị thương nặng khắp người nhưng không ảnh hưởng tốc độ và uy lực công kích.

Nhưng thế công như vậy không là cái đinh gì với Liệt Thanh.

Chênh lệch quá lớn.

Bởi vì Lâm Phàm làm động tác hơi mạnh nên máu bắn tung tóe ra ngoài lỗ máu, lỡ nhuộm đỏ lồng ngực Liệt Thanh.

- Trời ạ, nhà ngươi . . .!

Máu nóng bỏng dính vào người khiến Liệt Thanh tức điên, gã có chút bệnh thích sạch sẽ, nhất là bị dính máu của dân bản xứ càng khó chịu đựng hơn.

Thùng thùng thùng!

Lâm Phàm điên cuồng đánh ra, mỗi cú đấm ẩn chứa lực lượng

mạnh nhất của hắn. Nhưng đối mặt Liệt Thanh cho hắn cảm giác không đánh trúng người, thật khó chịu.

Phập!

Tốc độ của Liệt Thanh rất nhanh, cánh tay duỗi ra xuyên thủng trái tim của Lâm Phàm, khuôn mặt ban đầu bình tĩnh cũng trở nên đen như mực.

- Ta đã nói là đủ rồi, dân bản xứ ngu muội nhà ngươi liều mạng với ta là muốn biểu minh cái gì? Hay ngươi cho rằng có thể thắng ta?

Nói xong lời này Liệt Thanh đột nhiên ngẩng đầu, dữ tợn nhìn Lâm Phàm.

Ầm!

Khoảnh khắc Liệt Thanh ngước đầu thì nắm đấm của Lâm Phàm trúng mạnh vào nửa bên mặt của gã, lại mấy cái răng bay ra theo máu.

Lâm Phàm cười nói:

- Khi chiến đấu đừng quá chủ quan, hàm răng của ngươi lại mất rồi.

Người Liệt Thanh run rẩy, tức giận vỗ một chưởng bao phủ Lâm Phàm.

Bùm!

Máu nổ tung, chỉ còn một trái tim bị bóp nát nằm trong lòng bàn tay của Liệt Thanh.

- Đáng ghét, thật quá đáng ghét, đã là cú đấm thứ mấy rồi? A!

Lửa giận đốt cháy, dù đối phương đã chết vẫn khó dập tắt mối hận trong lòng Liệt Thanh.

Chương 984: Ta phục được chưa?

- Khốn kiếp, đúng là đồ tiện!

Liệt Thanh tức điên, mặt xanh mét, vì áp sát nên máu văng đầy, diện tích bị ô nhiễm khuếch trương.

- Phù, nhưng thôi, ta không phải người hẹp hòi, đã giết rồi coi như trút giận đôi chút.

Liệt Thanh mới từ thượng giới buông xuống đã gặp loại người này, tự nhiên thấy tủi cho mình.

Mục đích Liệt Thanh buông xuống vực ngoại giới rất đơn giản.

Đó là điều tra rõ ràng trong vực ngoại giới có ai mà giết nhiều người của họ, và tìm Không Gian Thần Trụ bị mất, hoàn thiện đường hầm không gian, để bọn họ buông xuống mà không bị tổn thương.

Liệt Thanh bay lên cao, lao phía xa.

Chuyện này chỉ đọng trong lòng Liệt Thanh một thoáng chốc, ai bóp chết một con kiến cũng sẽ quên trong vài giây.

Mười giây qua đi.

Đột nhiên!

- Ôi mợ, gì đây?

Liệt Thanh đang bay ngon lành tự nhiên bầu trời mênh mông vô bờ trước mắt xuất hiện một khuôn mặt làm gã nổi khùng lên và cũng rất ngạc nhiên.

Bốp!

Lâm Phàm lại tung cú đấm quen thuộc trúng mặt Liệt Thanh.

Răng rắc!

Hình như thêm vài cái răng đi xa.

Liệt Thanh căn bản không biết xảy ra chuyện gì, gã bản năng vỗ chưởng. Lâm Phàm đỡ đòn bằng nắm đấm, lực lượng rót vào, bỗng

thân hình bay nhanh ra sau, rớt cái bịch xuống đất.

Liệt Thanh phun thứ rơi trong miệng ra:

- Phụt!

Lại thiếu mấy cái răng trắng tinh, cứ đánh kiểu này thì gã có bao nhiêu cái răng mới đủ cho đối phương đánh?

Quan trọng nhất là tên này làm cách nào lại xuất hiện nữa? Rõ ràng gã đã giết rồi, không hiểu sao lại xuất hiện trước mặt gã, không có chút dao động lực lượng, như trống rỗng hiện ra.

Đang lúc Liệt Thanh suy nghĩ về vấn đề này thì bên dưới dâng lên mây hình nấm.

Bùm!

Lâm Phàm lại xuất hiện trước mặt Liệt Thanh:

- He he, nào, chiến đấu vừa mới bắt đầu, nhớ đừng sơ sẩy.

Lâm Phàm siết chặt hai tay, lực lượng mạnh nhất ngưng tụ. Hắn muốn đùng nắm đấm chiêu đãi cường giả, để cường giả cảm nhận sự nhiệt tình của dân bản xứ vực ngoại giới dành cho bọn họ.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Lâm Phàm liên tục đấm, nhưng cảm giác như đấm trúng thứ mềm nhũn, không cách nào hạ gục được, không thể tổn thương đối phương.

Trong khi đánh nhau Lâm Phàm càng cảm nhận sâu sắc hơn, cường giả Thế Giới cảnh không đơn giản như hắn suy nghĩ, có nhiều đặc tính mà hắn không cách nào hiểu thấu.

Hắn thậm chí cảm giác đối phương đến bây giờ vẫn chưa dốc hết sức.

Nếu là cường giả Thế Giới cảnh thì tất nhiên có thế giới của riêng mình, nhưng đến nay chưa thấy đối phương bày ra lực lượng thế giới.

Ra kết luận là đối phương còn giữ lại thủ đoạn.

Lâm Phàm thầm nghĩ:

- Bà nội nó, đánh kiểu này khiến người bất đắc dĩ. Đã hẹn là thịt cùng thịt va chạm, mồ hôi giao hòa với mồ hôi mà đến bây giờ chưa phá được phòng ngự, thật khiến người khó chịu.

Mặc dù đấm sướng tay nhưng ít ra cho hắn đánh trúng đi chứ.

Liệt Thanh bị đánh đến nóng máu:

- Dân bản xứ, ta muốn giết ngươi!

Liệt Thanh thật sự tức giận, hàm răng đẹp bị đánh rụng, tuy có thể mọc lại nhưng lúc này ảnh hưởng đến khuôn mặt tuấn tú của gã.

May mắn xung quanh không có người tôn sùng gã, lỡ bị họ thấy thì ảnh hưởng to lớn.

Hai tay Liệt Thanh đẩy ra, vỗ trúng người Lâm Phàm.

Rầm!

Lâm Phàm lại bị đánh rớt xuống đất, lún sâu trong hố, máu tuôn ào ạt rất là thê thảm.

- Thoải mái, cảm giác bị người đánh quá sướng, lâu lắm rồi không bị ăn đòn, ha ha ha ha ha ha!

Tiếng cười từ trong hố sâu truyền ra ngoài.

Liệt Thanh chửi thề:

- Mợ nó, tên này có lai lịch thế nào? Đồ khùng.

Liệt Thanh chưa từng gặp người này, hiện tại xui xẻo đụng trúng dân bản xứ như bệnh tâm thần.

Liệt Thanh giơ tay lau máu bên môi, đường đường là cường giả Thế Giới cảnh mà bị người đánh trúng mặt mấy lần, đương nhiên gã bị đối phương đánh lén, chứ không thì tuyệt đối không trúng được.

Gã tìm đại lý do dễ dàng vượt qua khúc mắt trong lòng.

Lâm Phàm ngừng cười, lại lao lên, như con gián đập mãi không chết, quyết tâm liều mạng với Liệt Thanh.

Trong chiến trường viễn cổ thì bị thương càng nặng càng bùng nổ sức chiến đấu mạnh mẽ hơn nữa.

Lâm Phàm càng đánh càng mạnh, nội tình tăng lên từ từ.

Có lẽ nếu may mắn thì hắn sẽ tích đầy nội tình trong lúc chiến đấu, do đó thăng cấp đến Đế Thiên cảnh.

Liệt Thanh rít gào:

- Bà nội nó, thôi đi được không! Lão tử liều mạng với ngươi!

Gã bất chấp tất cả, trực tiếp xông lên.

Bùm!

Liệt Thanh xuất hiện ở trước mặt Lâm Phàm, tung nắm đấm va chạm vào nhau. Làm sao Lâm Phàm đỡ nổi sức mạnh này, cánh tay gấp khúc vặn vẹo.

Nhưng với Lâm Phàm thì không thành vấn đề, hắn kéo cánh tay, bẻ gập cổ tay lộ ra khúc xương trắng hếu nhọn hoắc đâm mạnh vào Liệt Thanh.

Liệt Thanh thấy cảnh này thì ngây người:

- Đệt, ngươi liều mạng dữ vậy? Thế mà xuống tay với mình được?

Gã đã gặp người độc tới mức nào thế này? Đang đánh nhau tự nhiên bẻ gãy cổ tay mình, quá hung ác.

Dù là kẻ dữ dằn nhất cũng không làm như vậy.

Lâm Phàm không trả lời, vung tay, máu ở cổ tay như nước lũ bắn ra dính bết lên người Liệt Thanh.

- Lại nữa!

Liệt Thanh sắp điên rồi, tên này thích tát máu vậy sao?

Tâm thái bình thản giờ như thuốc nổ, gã không cách nào bình tĩnh trở lại, chỉ muốn hung hăng chơi chết đối phương.

Tạm thời Lâm Phàm chưa tìm được cách nào đối kháng lại cường giả Thế Giới cảnh như Liệt Thanh.

Nếu mở vận rủi cuồn cuộn thì gã chết chắc, nhưng làm vậy mất vui.

Chiến đấu thì nên công bằng, sao có thể âm hiểm như vậy, căn bản không phải phong cách của hắn.

Bùm!

Lâm Phàm lại nổ tung, bị đánh không chừa mẩu xương.

- Chết rồi, lần này chết thật rồi.

Liệt Thanh cảm nhận tình huống xung quanh, không có dao động gì, không có chút dấu hiệu sự sống.

Liệt Thanh trần truồng quẹt miệng, bay đi xa.

Ở lại đây không có gì hay ho, quan trọng nhất là tìm đồ mặc.

Mười giây sau.

Liệt Thanh nhìn đằng trước, thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên con ngươi của gã co rút.

Khuôn mặt đáng giận kia lại lần nữa xuất hiện ở trước mắt, hơn nữa cách rất gần.

- Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Ầm!

Khoảnh khắc Liệt Thanh suy nghĩ thì mặt lại trúng cú đấm.

Máu tuôn như suối từ khóe môi, gã thụt lùi giữ khoảng cách với Lâm Phàm, phun ra mấy cái răng, cứ tiếp tục thế này gã sẽ móm.

Liệt Thanh tức giận rít gào chất vấn Lâm Phàm:

- Rốt cuộc ngươi là cái thứ gì? Có phải bị bệnh không? Cứ đánh vào mặt của ta, hay ngươi ghen tị hàm răng đẹp của ta!?

Gã thật sự bị chọc giận, đến tận lúc này vẫn không rõ vì sao xảy ra chuyện như vậy.

Lâm Phàm cười nói:

- Chờ lát nữa vẫn sẽ đánh ngươi rụng răng!

Mười ngón siết chặt, chiến ý tràn đầy, mặc dù hắn luôn bị giết nhưng có thể chiến đấu với cường giả không ngừng, cảm giác kia

sướng lên đỉnh.

Không hiểu sao Liệt Thanh phản xạ giơ tay che mặt, hình như bị đánh đến sinh ra ám ảnh tâm lý.

Mỗi lần đều trống rỗng xuất hiện, khiến người không phản ứng lại, siêu đáng hận.

- Ngươi . . .

Vẫn muốn đánh mặt của gã? Không cho phép chuyện đó xảy ra.

Qua hồi lâu.

Lâm Phàm lại bị đánh thành tro, trước khi chết, hắn hiểu sâu sắc hơn lực lượng của cường giả Thế Giới cảnh dư sức đánh hắn ra tro.

- Bà nội nó, còn dám xuất hiện ở trước mặt ta nữa thì sẽ giết chết ngươi!

Liệt Thanh nhìn xung quanh, lại tiếp tục lao tới trước, nhưng lần này gã giơ tay che trước mặt, chống mắt xem tên kia làm sao đánh trúng gã được.

Làm Liệt Thanh ôm mối thắc mắc là rõ ràng tên kia bị gã đánh thành tro tàn mà sao vẫn không chết?

Mười giây qua đi.

Tạm thời rất an toàn, không có bất cứ động tĩnh gì, Liệt Thanh cười thầm, có lẽ lần này chết thật rồi.

Liệt Thanh chợt cảm nhận động tĩnh đến từ sau lưng, dứt khoát xoay người giết.

Phập!

Bàn tay đâm vào người Lâm Phàm.

- Ha ha ha, dân bản xứ, ta chờ xem lần này ngươi làm sao đánh trúng mặt của ta được. Nói cho ngươi biết, ngươi ở trong mắt ta. . . đệt!

Chỉ thấy Lâm Phàm năm ngón tay thành đao xẹt qua ngực cắt một lỗ hổng dài, máu như súng bắn nước phun ra.

Lượng máu rất lớn, như suối phun.

- Đồ khốn nạn!

Liệt Thanh có bệnh thích sạch sẽ, bị máu tươi đầy mình rất khó chịu, hai tay huơ bậy đón đỡ, nhưng máu có thể xuyên qua bất cứ chỗ nào, bao phủ gã.

Bốp!

Lâm Phàm thừa dịp này lại tung cú đấm trúng mặt Liệt Thanh.

- Bà nội nó!

Liệt Thanh nổi khùng lên nghiền xương Lâm Phàm thành tro.

Lại rụng mấy cái răng, Liệt Thanh đút tay vào miệng dò tìm, trụi lủi, không còn chiếc răng nào.

- Đồ khốn, hàm răng đẹp của lão tử đã chọc vào ngươi sao!?

Liệt Thanh sờ mặt, xòe tay ra, toàn là máu tươi, cả người đỏ máu.

Dân bản xứ này có lai lịch gì? Tuyệt đối không phải dân bản xứ bình thường.

Liệt Thanh không suy nghĩ sâu xa vì sao đối phương không chết, gã suy nghĩ dân bản xứ kia có năng lực quỷ dị gì.

Liệt Thanh không đi, đứng tại chỗ, cảnh giác bốn phía, hai tay nâng lên đan vào nhau để trước mặt, chờ đối phương lại xuất hiện là gã sẽ một kích đánh chết đối phương.

Rất nhanh.

Lâm Phàm xuất hiện sau lưng Liệt Thanh, yên tĩnh đứng.

Liệt Thanh đột nhiên quay đầu, nháy mắt rời xa, thở hồng hộc, tức giận hỏi:

- Nhà ngươi rốt cuộc là ai? Và đừng hòng lại đánh lén mặt của ta!

Lâm Phàm cười nói:

- Bản phong chủ hả, lai lịch trong sạch, là phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông, Lâm Phàm. Nhớ kỹ, nếu gặp đồng bạn thì tuyên truyền tên của bản phong chủ giùm, bản phong chủ cảm tạ cả

nhà của ngươi.

Giọng nói có chút ngả ngớn, như đang thương lượng.

- Ta chẳng cần biết ngươi là ai, Liệt Thanh này không chơi nữa. Ta buông xuống chỗ này không phải vì đấu với ngươi, chúng ta đi đường của mình, mặc kệ người kia, coi như không biết. Cáo từ!

Liệt Thanh thẳng thắn với người trước mắt, không chơi, cũng không muốn đánh.

Lâm Phàm không quan tâm, xông thẳng vào:

- Đừng đi, bản phong chủ còn chưa chơi chán.

Liệt Thanh trốn đi xa:

- Tổ cha nó, ngươi quá đáng! Được rồi, vậy thì ta đi!

Thế này đã là mở ra tiền lệ, cường giả Thế Giới cảnh bị tu vi Đạo cảnh buộc chạy trốn.

- Muốn đi? Không có cửa! Hữu Sắc Nhãn Tình!

Với ánh mắt hút thù hận này, Liệt Thanh đột nhiên quay đầu.

Trước khi bị giận dữ thay thế, Liệt Thanh chỉ có một ý nghĩ là:

- Bố tiên sư cha nhà mi!!!

Chương 985: Làm ơn hãy nhẹ nhàng, lần đầu tiên của ta

Liệt Thanh đã không muốn chiến đấu với Lâm Phàm nữa.

Gã phục rồi, sợ rồi được không?

Buông xuống vực ngoại giới, chưa từng nghĩ sẽ gặp phải loại người như vậy, gã quá xui xẻo, đụng vào dân bản xứ quỷ dị như thế.

Gã đi vào vực ngoại giới vì muốn tìm dân bản xứ giết đám người buông xuống bọn họ, và điều tra tung tích Không Gian Thần Trụ, sửa chữa đường hầm không gian, chứ không phải dây dưa phí thời gian với dân bản xứ này.

Càng làm Liệt Thanh đứt dây thần kinh là dân bản xứ này quá quỷ dị, quỷ dị đến mức gã không biết ứng đối thế nào.

Nên coi như Lâm Phàm dữ dằn, Liệt Thanh bỏ chạy.

- Hơi phiền phức, tên này vẫn muốn chạy, nhưng tạm thời chưa thể cho hắn chạy, phải đánh một trận nữa đã.

Lâm Phàm chỉ đành mở ra Hữu Sắc Nhãn Tình, chiến đấu thỏa thích đã.

Tuy hắn không đánh lại người ta nhưng hắn không sợ chút nào, bị đánh chết chứ có gì, đây không phải lần thứ nhất hắn bị người đánh.

Qua hồi lâu.

Liệt Thanh thở phì phò, đã quên đây là lần thứ mấy.

- Chờ một chút, rốt cuộc ngươi muốn sao? Ta không cần quần áo được chưa?

Gã phải trò chuyện đàng hoàng với dân bản xứ này, đủ chưa vậy? Đừng ăn hiếp người ta như thế chứ.

Mặc dù Liệt Thanh rất tò mò dân bản xứ này dùng cách gì né tránh sát chiêu của gã, nhưng trong tình trạng hiện nay thì gã không có hứng thú tìm hiểu.

Liệt Thanh chỉ muốn rời xa dân bản xứ này, tốt nhất là cả đời cũng đừng gặp mặt, hai bên cứ xem như không biết nhau.

Về sau dù gặp được, gã hứa sẽ đi đường vòng, lo việc của mình, không quấy rầy nhau.

Lâm Phàm hết sức bình tĩnh nói:

- Không muốn gì, chỉ muốn chiến đấu thỏa thích.

Tu vi Thế Giới cảnh đúng là rất mạnh, chênh lệch có chút lớn.

Trước kia tích lũy lòng kiêu ngạo bị đối phương đánh nát, hoàn toàn tan nát, trở lại trạng thái tích cực hướng lên trên.

Liệt Thanh không nhịn được chửi tục:

- Chiến đấu cái con mắt!

Gã sắp không nhịn được nữa.

Thật là không phải con người mà!

Chiến đấu khỉ mốc, dân bản xứ này rất yếu, giết hắn giống như giết chó, nhưng điểm then chốt ở chỗ phải giết được hắn.

- Kẻ xâm nhập nhà ngươi sao mà thô lỗ quá, bản phong chủ nói chuyện đàng hoàng với ngươi mà thái độ kiểu gì? Hôm nay ngươi không nhận sai thì bản phong chủ chống mắt xem ngươi đi thế nào!

Vừa dứt lời.

Lâm Phàm biến mất tại chỗ, sau đó xuất hiện ở trước mặt Liệt Thanh, cánh tay giơ cao, năm ngón tay thành quyền, sắc mặt kiên nghị, trên nắm tay bộc phát ra ánh sáng rực rỡ đấm thẳng vào Liệt Thanh.

Ầm ầm!

Đất rung núi chuyển, bầu trời xé rách, lực lượng cuồng bạo bộc phát ra giữa hai người.

Nhưng Lâm Phàm thật nhỏ bé trước thực lực cường đại như Liệt Thanh.

Liệt Thanh đánh lui Lâm Phàm rồi co giò chạy, gã quyết định tuyệt đối không dây dưa đánh với dân bản xứ này nữa, vừa mất thời

gian hơn nữa dân bản xứ này cứ phun máu, mỗi lần gã bị phun trúng nổi hết da gà da vịt.

- Hữu Sắc Nhãn Tình!

Chỉ cần Lâm Phàm không cho đi thì chẳng ai đi được.

Liệt Thanh đã chạy rất xa thì bỗng tim đập nhanh, mắt mờ mịt, lực lượng vô cùng khủng bố bùng nổ từ người gã.

- Ta giết ngươi!

Có Hữu Sắc Nhãn Tình hấp dẫn là Liệt Thanh sẽ vận dụng lực lượng mạnh nhất.

Chỉ khi ở trong tình huống này Lâm Phàm mới có thể cảm nhận Thế Giới cảnh mạnh đến cỡ nào.

Đúng là lực lượng không thể địch nổi.

Trời sắp tối rồi.

Lâm Phàm đã quên mình chết bao nhiêu lần, quan trọng là hắn không được chỗ tốt gì.

Đối phương bị Hữu Sắc Nhãn Tình hấp dẫn diệt gọn trong một giây, hắn không có chút cơ hội trở tay.

- Đủ rồi.

Liệt Thanh không thể nhịn được nữa, gã sắp đứt dây thần kinh. Từ ban ngày đến bây giờ không nghỉ phút nào, máu dính trên người đã kết già, cảm giác này khiến gã cực kỳ khó chịu.

- Đại ca, ta không có thù oán gì với ngươi chứ? Có cần chơi ta như vậy không? Ta hiểu, mặc dù tu vi của ngươi không cao nhưng rất lợi hại, ta không thể không phục. Ngươi xem thế này được không? Chuyện xảy ra lúc trước cứ để nó qua đi, ta vẫn câu cũ, chúng ta coi như chưa từng gặp mặt, được không nào?

Liệt Thanh không muốn dính dáng gì với dân bản xứ này, khiến người câm nín.

Rõ ràng là con kiến một chiêu có thể giết chết nhưng dai còn hơn gián.

Sống thì cứ sống đi, cho đến bây giờ gã hoang mang không biết

lãng phí nhiều thời gian như vậy cuối cùng được đến cái gì? Có tiến triển gì không?

Lâm Phàm phất tay từ chối đề nghị của đối phương:

- Không được, bản phong chủ là phong chủ có đức hạnh của Viêm Hoa tông, chưa bao giờ nói dối hay đánh lừa lòng mình. Sao có thể nói là bản phong chủ và ngươi chưa gặp bao giờ? Chứ đứng trước mặt bản phong chủ là cháu rùa nào?

Dây dưa thì cứ dây dưa, hắn không sợ.

Kẻ xâm nhập đến, sao có thể nói thả liền thả, không làm đối phương điên khùng thì tiếc.

Liệt Thanh chịu đựng lửa giận trong lòng:

- Ngươi . . .!

Siêu đáng giận, gã đã bao giờ bị dân bản xứ nhục nhã như thế này?

Nếu gã không đánh lại người ta thì còn hợp lý, nhưng là gã diệt gọn đối phương.

Thế nhưng . . . Ài.

Liệt Thanh tức giận hỏi:

- Rốt cuộc ngươi muốn sao?

Gã sắp mất hết kiên nhẫn, thôi đi được không? Trời sắp tối rồi.

Lâm Phàm nói:

- Không làm chi, muốn đánh thỏa thích với ngươi thôi.

Liệt Thanh mắng Lâm Phàm xối xả:

- Đánh khỉ khô! Ngươi đánh thắng ta được không? Cứ tiếp tục như vậy mãi, có phải ngươi bị khùng không?

Thật sự không chịu nổi, còn cho người ta con đường sống không?

- Đã đánh và không đánh thắng chẳng sao cả, bản phong chủ đánh vui vẻ là được. Sắp tối rồi, chúng ta đánh đến trời sáng rồi nói tiếp.

Lâm Phàm xông lên tấn công.

Chuyện này không liên quan đến việc có đánh thắng hay không mà vì hắn có sự kiên trì về chiến đấu mà người khác không có.

- Đệt!

Liệt Thanh thật sự không chịu nổi nữa, đối mặt Đạo cảnh mà chủ động chạy trốn, đây là một loại sỉ nhục, gã chưa từng làm điều này, nhưng giờ nó xảy ra với gã.

Nhưng thôi, gã chấp nhận, chịu phục được chưa?

Nhưng làm gã đứt dây thần kinh là điều tiếp theo.

Gã đã co chân chạy, không đánh với đối phương nữa.

Nhưng khi phản ứng lại thì gã đã giết dân bản xứ này, không biết xảy ra chuyện gì, rõ ràng gã chạy trốn mà sao đột nhiên quay đầu trở về.

Gã phản ứng lại, tiếp tục cắm đầu chạy.

Dân bản xứ này thật quá quỷ dị, mặc kệ gã chạy thế nào thì dân bản xứ vẫn cứ xuất hiện ngay trước mắt gã.

Rốt cuộc là vì sao?

Không hiểu nổi.

Thật lâu về sau.

Trời dần sáng.

Lâm Phàm chơi chán, giằng co với Liệt Thanh không có kết quả, nếu không mở ra Hữu Sắc Nhãn Tình thì còn đánh một lúc với gã được, dùng Hữu Sắc Nhãn Tình thì đối phương dồn hết sức, uy thế quá mạnh, không cách nào ngăn cản.

Hắn tạm thời không muốn dùng vận rủi cuồn cuộn.

Buff này hơi phát rồ, chẳng những chơi chết đối phương còn diệt luôn hắn, quan trọng là không được điểm.

Nên Lâm Phàm từ chối dùng vận rủi cuồn cuộn.

Liệt Thanh tỉnh táo lại:

- Đáng giận, khi nào mới chấm dứt?

Hoàn cảnh xung quanh làm gã sợ, dứt khoát bỏ chạy.

Gã thật lòng không muốn ở đây nữa, chịu hết nổi rồi, quá đau khổ.

Không qua bao lâu.

Lâm Phàm bò ra từ hố sâu, ngước đầu lên, nở nụ cười.

- Được rồi, không chơi, hơi đuối rồi.

Lâm Phàm lấy bộ đồ ra khỏi trữ vật giới chỉ, khoác lên người. Hắn thấy bốn phía hơi thảm liệt, thành phế tích.

Trong không trung, tốc độ của Liệt Thanh rất nhanh, luôn giữ cảnh giác. Theo tình huống lúc trước thì đối phương sẽ lại đột nhiên xuất hiện ở trước mặt gã, nhưng trải qua nhiều lần như vậy, gã không còn sợ hãi nữa.

Đối phương mà lộ mặt ra là gã sẽ giận dữ đập chết ngay.

- Ủa?

Liệt Thanh đứng trong không trung, đợi đã lâu nhưng không thấy dân bản xứ khiến người đứt dây thần kinh xuất hiện.

Liệt Thanh bỗng cười như người điên:

- Ha ha ha ha ha ha! Không sao rồi, hắn không xuất hiện, ta tự do!

Đoạn thời gian vừa rồi Liệt Thanh cảm giác mình không có chút tự do, không thể thoát khỏi, bị người kia ám ảnh.

- Dân bản xứ đáng ghét, lần sau lão tử nhìn thấy ngươi chắc chắn sẽ lơ ngươi luôn!

Người khác gặp được loại chuyện này tất nhiên sẽ hành chết đối phương, nhưng Liệt Thanh sẽ không làm như vậy, chịu thiệt lớn một lần rồi sẽ không ngu lặp lại lần thứ hai.

- Mợ nó, bỏ đi, cũng không phải không được lợi gì. Bị dân bản xứ kia làm bẩn ra như vậy, bệnh thích sạch sẽ mức độ nhẹ cũng bay biến luôn, tìm hồ nước nào tắm đã.

Rất nhanh, Liệt Thanh thấy một hồ nước, gã nhảy cái bùm xuống làm bọt nước bắn tung tóe.

Cục máu hòa tan nhuộm đỏ mặt hồ.

- Tên kia rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Giờ yên tĩnh lại, Liệt Thanh bắt đầu suy nghĩ về lai lịch của dân bản xứ kia. Quá quỷ dị, dù ở thượng giới cũng chưa từng gặp người giống như vậy.

Nếu như dân bản xứ đều như tên kia thì đánh cái quái gì nữa, từ đâu chui ra thì trở về chỗ cũ.

Hồ nước nhuộm màu đỏ nhạt, Liệt Thanh bước lên, toàn thân trắng nõn, lại đẹp trai như lúc đầu.

- Chết tiệt, hàm răng đẹp bị đánh rụng sạch, nếu lão tử không có tu vi cao thì không cách nào tự lành.

Đối với cường giả Thế Giới cảnh thì mọc lại răng rất dễ dàng, giây lát sau, hai hàm răng đẹp lại xuất hiện ở trước mắt.

Liệt Thanh ngồi xổm trước hồ nước, há mồm nghiến răng, mặt nước phản chiếu trắng xóa.

- Đẹp trai!

Giờ Liệt Thanh cần tìm quần áo, đường hầm không gian xảy ra vấn đề, gã biết, nhưng không suy nghĩ nhiều, nào ngờ mức độ nguy hiểm trong đường hầm không gian cao dữ vậy, dù bảo vệ được bản thân nhưng mất hết quần áo.

- Có người!

Liệt Thanh cảm giác phía không xa có luồng hơi thở, rất yếu, không quá mạnh.

Một nam nhân sau lưng cõng ba thanh trường kiếm, khuôn mặt rất trẻ trung, cằm lún phún râu đi trên đường, tâm tình ung dung nhàn nhã.

Đột nhiên một bóng người xuất hiện trước mặt nam nhân râu.

Nam nhân râu sửng sốt, đứng im không dám nhúc nhích. Tên trần truồng này là ai? Biến thái chăng?

Nam nhân râu hỏi:

- Ngươi là . . .?

Chủ yếu vì gã chưa từng gặp tình huống này, trong một chốc không biết làm sao.

- Cởi hết quần áo của ngươi ra đưa cho ta rồi đi đi.

Nam nhân râu nghe câu này thì căng cơ mông, một tay che đằng sau, mặt kinh hoàng nhìn đối phương, giọng run run:

- Ngươi . . . ngươi muốn làm gì?

Nam nhân râu đã sẵn sàng liều mạng với đối phương, có thể mất mạng nhưng tuyệt đối không để mất trinh tiết!

Liệt Thanh nổi giận, năm ngón tay siết lại bóp nát không gian:

- Ta kêu ngươi cởi đồ ra!

Nam nhân râu thấy cảnh này thì kinh hoàng, thực lực của đối phương thật mạnh, gã bỏ ngay ý nghĩ liều mạng với đối phương.

Trinh tiết nào đáng gì.

Nam nhân râu vừa nói chuyện vừa cởi đồ, chỉ để lại quần lót:

- Tốt, ta đã biết, nhưng lát nữa có thể nhẹ nhàng chút không? Lần đầu tiên của ta.

Lúc này tâm trạng của Liệt Thanh mới khá hơn một chút, thì ra không phải tất cả dân bản xứ đều ác như vậy.

Liệt Thanh chỉ vào quần lót:

- Rất tốt, thấy ngươi nghe lời, ta sẽ tha cho con đường sống, cởi luôn cái kia.

Giờ Liệt Thanh không còn bệnh thích sạch sẽ, không quan trọng, có đồ mặc là tốt rồi.

Nam nhân râu làm bộ dáng liễu yếu đào tơ, hai tay ôm vai nói:

- Ta đã mặc rồi.

- Cởi!

- Rồi rồi, ta cởi!

Nam nhân râu muốn khóc, đang đi yên lành có chọc vào ai đâu mà bất hạnh gặp phải tình huống này.

Rất nhanh, Liệt Thanh vừa lòng thỏa ý, người mặc quần áo, vui vẻ rời đi.

Nam nhân râu thộn mặt nhìn hư không, ôm đầu, lắc lư cái mông, đầu đầy dấu chấm hỏi

- Ta đã chuẩn bị hết rồi mà sao ngươi bỏ đi?

Chương 986: Liệt thí chủ, nam nhi đích thực

Lâm Phàm trải qua kẻ xâm nhập Liệt Thanh xem như hiểu rõ kẻ xâm nhập Thế Giới cảnh dường như đến mức nào, đấu cứng thì chắc chắn không đánh lại.

Xem ra phải tăng tu vi của mình lên mới làm thịt đám người kia được, thành công chuyển đổi thành điểm.

Chiến đấu với Liệt Thanh có chút thu hoạch.

Ít ra trong giai đoạn đầu nội tình tăng tốc một chút.

Nhưng làm Lâm Phàm nhức đầu ở chỗ không dễ tìm kẻ xâm nhập, vậy đành dựa vào yêu thú tích lũy điểm.

Còn về rút thưởng thì chờ lúc sau vậy.

Tạm thời hắn không rảnh lo về rút thăm trúng thưởng, hồng kim rút thưởng là hố to, không đến thời gian mà rút thăm trúng thưởng là đổ điểm vào hố, uổng phí.

- Xem ra vực ngoại giới sắp đón những ngày không yên ổn.

Lâm Phàm nghĩ vậy, khi kẻ xâm nhập có cường giả Thế Giới cảnh đến là hắn biết thượng giới mãnh liệt muốn có vực ngoại giới.

Cũng tốt, cường giả tới càng nhiều thì tâm tình của hắn càng vui vẻ.

Phương xa, lối vào rừng rậm âm u hoang vắng.

Một bóng dáng từ trong bóng tối chậm rãi đi ra.

Y đi rất chậm, hắc ám bao phủ khiến y như vị vua bóng đêm, nhìn kỹ có thể thấy áo choàng đen ngòm.

Bóng đen lộ ra dưới ánh mặt trời, không có cảm giác âm trầm trong bóng tối.

- Oa, ánh nắng thật chói mắt.

Khi cả người y lộ ra thì trông hơi mất cân đối.

- Một đám già, thấy Dạ Ma này thiên tư ngút trời, sợ ra ngoài cướp mất nổi bật của họ chứ gì. Mục tiêu của Dạ Ma này vĩ đại hơn, không biết tông chủ chết chưa, nếu không may chết rồi thì để ta nhận vị trí tông chủ quan trọng.

Bóng dáng này là người thành thật Dạ Ma.

Dạ Ma bị mấy kẻ quái dị dạy dỗ đã được một thời gian.

Hiện giờ xem như thành tựu bước đầu, Dạ Ma chuẩn bị đi ra xông xáo một phen, chủ yếu là hy vọng tìm tông chủ Phổ Đế Sa.

La Sát tông cần có người dẫn dắt.

Thuở xưa tông chủ đã hứa với Dạ Ma là nếu mình bất hạnh chết ở bên ngoài thì vị trí tông chủ quan trọng sẽ dành cho lão.

Đúng lúc này, Dạ Ma cảm giác nhiệt độ xung quanh hơi khó chịu.

Lão nhân quái dị xuất hiện, cũng là người đầu tiên gặp Dạ Ma:

- Dạ Ma, ngươi sắp đi, về sau sẽ nhớ chúng ta chứ?

Người bình thường chắc chắn sẽ nói là nhớ, dù thật hay giả đều phải nói ngọt cái đã.

Dạ Ma nhìn người tới, thẳng thắn nói:

- Nhớ các ngươi làm quái gì? Dạ Ma này là ai? Là cường giả Bán Thần của La Sát tông, a không, hiện tại xem như cường giả ngụy Đạo cảnh. Nhưng yên tâm, Dạ Ma này không phải loại người trở mặt, các ngươi đối xử với ta không tệ, tương lai ta có thành tựu gì sẽ mang các ngươi ra ngoài chơi. Đi đây.

Dạ Ma nói xong biến mất không còn bóng dáng, tu vi so với ngày xưa cách biệt một trời một vực.

- Ài.

Có mấy bóng người như hồn ma lơ lửng bốn phía.

- Các ngươi nói xem, chúng ta bồi dưỡng hắn là chuyện tốt hay xấu?

- Đương nhiên tốt rồi, năm đó chúng ta đều bị người lừa gạt ra

nông nỗi này, không còn tin tưởng vào ai. Hắn là người kỳ lạ nhất chúng ta từng gặp.

- Cũng đúng, ngay trước mặt chúng ta mà dám nói đánh chúng ta, có can đảm.

- Tạm thời không nói những thứ này, nhóm kẻ xâm nhập đến, không biết hắn sẽ ra sao. Nếu quen với Vạn Quật lão tổ e rằng cuối cùng sẽ đi đến đường cùng.

- Ài.

Rìa rừng rậm âm u, mấy bóng người nhìn chằm chằm nơi Dạ Ma đi khuất thật lâu.

Dần dần, những bóng người ẩn vào rừng rậm, biến mất như chưa từng xuất hiện.

Dạ Ma còn chưa biết chuyện xảy ra ở bên ngoài, nhưng không quan trọng, giờ lão rất kiêu hãnh.

Thật sự.

Dạ Ma cảm nhận rõ ràng lực lượng tăng vọt, tu vi càng đến trình độ siêu khủng bố.

Trước kia lão không dám tưởng tượng.

Dù không phải tự mình tu luyện ra, phần lớn đến từ những lão già kia, nhưng Dạ Ma cho rằng nếu không phải mình đẹp trai thì bọn họ làm gì giúp mình như thế.

Nên tính tới tính lui vẫn là nhờ công sức của mình, không sai được, rất bình thường, hợp lý, có lý.

Một bên khác, Liệt Thanh rời xa Lâm Phàm, lòng yên ổn.

Liệt Thanh bây giờ có cảm giác khó tả với dân bản xứ.

Lâm Phàm để lại ấn tượng quá sâu trong Liệt Thanh, làm gã không muốn liều mạng với dân bản xứ, lỡ gặp mẫu người tương tự thì biết làm sao?

Gã sẽ đi tự tử.

- Ủa?

Liệt Thanh thấy phương xa có hai bóng người đứng ở một khối đất trống, gã quen thuộc hơi thở này, không phải dân bản xứ mà là người quen cũ.

Liệt Thanh tăng tốc lao tới chỗ đó.

- Không ngờ là từ các ngươi.

Liệt Thanh nhìn thấy người quen, tâm tình không tệ, mặc dù không cùng một tông môn nhưng quan hệ giữa bọn họ tạm được.

Phía trước là một nam một nữ.

Nam mặc trường bào màu vàng, khuôn mặt tuấn tú điển trai, đẹp hơn Liệt Thanh một chút, nhưng u ám đọng giữa chân mày, dường như mang tâm sự.

Nữ cũng xinh đẹp, nhìn bộ đồ nàng mặc đã không đơn giản, dùng lông chim của loài chim quý giá thêu thành váy, mái tóc đen suôn dài xõa xuống như thác nước.

Cung Hàn Vũ.

Nghê Phượng Tuyết.

Cung Hàn Vũ nhìn thấy Liệt Thanh thì rất bất ngờ, không ngờ sẽ gặp gã ở đây:

- Liệt Thanh, sao ngươi ở chỗ này? Quần áo của ngươi sao vậy?

Liệt Thanh cười nói:

- Đúng thế, ta cũng không ngờ chạm mặt với các ngươi ở đây. Vì đường hầm không gian xảy ra vấn đề nên buông xuống vị trí này. Còn quần áo là vì đến vực ngoại giới, không thể quá mức rêu rao, thay đồ điệu thấp thì tốt hơn, quần áo ẩn chứa bí ẩn mới hay.

Liệt Thanh giải thích đơn giản rõ ràng, còn về nói thật nói dối thì không ai quan tâm.

Liệt Thanh chợt nhớ ra:

- Đúng rồi, ta nhớ các ngươi cùng cái tên Đại Thiên Vân Phật Điện buông xuống mà sao chỉ còn lại hai người?

Liệt Thanh rất khó chịu với hòa thượng kia, lôi một đống đạo lý ra nói, nhưng trong bụng thì âm hiểm xảo trá, hố người không

thương tình.

Nghê Phượng Tuyết trả lời:

- Cũng bị lạc nhau, đường hầm không gian thiếu hai cây Không Gian Thần Trụ, đã biết sẽ không ổn định nhưng không ngờ sẽ không ổn định đến mức này.

Cung Hàn Vũ hắng giọng tỏ vẻ không vui:

- Khụ khụ!

Gã che trước mặt Nghê Phượng Tuyết, nói với Liệt Thanh:

- Chúng ta không cùng đường với ngươi, ai đi đường nấy.

- Này Cung Hàn Vũ, ngươi làm vậy là không ổn, tuy trước kia ta và Tuyết muội có quan hệ rất tốt nhưng bây giờ các ngươi đã là bạn lữ, còn lo lắng cái gì? Liệt Thanh ở trong mắt ngươi là kẻ bê bối vậy sao?

Liệt Thanh quá hiểu suy nghĩ của đối phương, chán, chán chết.

Người vừa hẹp hòi vừa đa nghi, Tuyết muội theo người này xem như xứng.

Trước kia Liệt Thanh không biết, sau này phát hiện Tuyết muội không tốt lành gì, nên dứt khoát rời xa. Cung Hàn Vũ là dự bị chuyển chính thức, hoàn mỹ nhận gậy từ Liệt Thanh.

Sắc mặt Cung Hàn Vũ hơi khó coi:

- Hừ!

Gã thầm bất mãn với Liệt Thanh, nhưng không thể biểu hiện quá rõ rệt.

Liệt Thanh nhắc nhở:

- Tuyết muội, ta nói cho hai người biết, nước vực ngoại giới sâu hơn chúng ta biết nhiều, phải cẩn thận một chút.

Đến nay Liệt Thanh còn nhớ rõ tên đó, tưởng tượng thôi đã thấy sợ.

May mà gã chạy thoát, nếu không thật khó tưởng tượng hậu quả.

Cung Hàn Vũ khinh thường nói:

- Sâu? Liệt Thanh, ngươi vừa giáng lâm vực ngoại giới liền cho rằng nơi này nước sâu, ngươi sợ rồi sao?

Cung Hàn Vũ chưa bao giờ để dân bản xứ vực ngoại giới vào mắt.

Liệt Thanh liếc Cung Hàn Vũ, cười cười, không nói nhiều, trong lòng thầm nghĩ.

Đồ ngu, chưa trải qua thì biết gì, cho nếm mùi rồi ngươi sẽ khóc.

Liệt Thanh không muốn nói nhiều, không tin thì thôi, tóm lại gã tin.

Phương xa bỗng bắn một chùm sáng tận trời.

Cung Hàn Vũ reo lên:

- Rốt cuộc tìm được!

Đó là tín hiệu của cường giả Thế Giới cảnh kẻ xâm nhập, dù họ bị tách ra nhưng có thể liên lạc với nhau.

Tông môn của họ thân với Đại Thiên Vân Phật Điện nên cùng nhau buông xuống, coi như giúp đỡ cho nhau.

- Cung ca, xem ra Tịnh Thánh huynh đã tìm tới chúng ta, ca hãy đi đón huynh ấy, đông người dễ làm việc.

Cung Hàn Vũ nói:

- Ừ, ta đi ngay bây giờ.

Nhưng Cung Hàn Vũ nghĩ đến Liệt Thanh có mặt ở đây thì hơi khó chịu, tuy nhiên gã đi nhanh về nhanh, chắc sẽ không sao, thế là bước đi.

Giờ chỉ còn thần nữ và Liệt Thanh đứng đây, mặt đối mặt.

Liệt Thanh mỉm cười.

Nghê Phượng Tuyết xoay người bước hướng tảng đá, khom người định nghỉ tạm. Nàng bỗng nâng tay ôm ngực, đau nhức làm nàng khẽ rên.

Nghê Phượng Tuyết buông xuống, bị thương trong không gian nhưng không quá nặng.

Liệt Thanh đến gần sau lưng nàng, dù nàng một tay vịn tảng đá, khom người, cặp mông hoàn mỹ chĩa về phía gã nhưng không gợi lên chút hứng thú trong gã.

Liệt Thanh chỉ muốn hỏi thăm sức khỏe:

- Không sao chứ?

Nghê Phượng Tuyết lắc đầu nói:

- Không sao, bị vết thương nhỏ thôi.

Liệt Thanh chợt cảm giác là lạ, dường như trong vô hình có lực lượng quái dị bao phủ người gã.

Tách!

Cảm giác lạnh sống lưng.

Phương xa, Cung Hàn Vũ tìm được Tịnh Thánh, hai người cùng nhau về chỗ cũ tụ hợp.

Tịnh Thánh của Đại Thiên Vân Phật Điện tuấn tú điển trai, dù là nam giới nhưng rất yêu dị, cho người cảm giác không dễ chịu.

Cung Hàn Vũ nói:

- Tịnh Thánh, Liệt Thanh cũng tìm tới chúng ta, đợi lát nữa tìm cách đuổi hắn đi, không thể để hắn cùng hành động với chúng ta.

Thấy Tịnh Thánh nhìn chằm chằm đằng trước, Cung Hàn Vũ thầm thắc mắc, tò mò nhìn lại.

Nhìn một thoáng sau đó khùng lên.

Cách đó không xa, Tuyết muội khom người, vểnh mông, Liệt Thanh không mảnh vải che thân, trần truồng đứng ở phía sau, đưa mặt về phía mông của Tuyết muội.

Cung Hàn Vũ giận dữ, hai mắt đỏ máu gầm lên:

- Các ngươi đang làm gì!?

Cung Hàn Vũ cho rằng đi một chốc sẽ không sao, nào ngờ mới

giây lát đã xảy ra chuyện như vậy.

Liệt Thanh cũng hoang mang, rõ ràng mặc đồ trên người mà sao chớp mắt đã mất rồi?

Nghê Phượng Tuyết quay đầu, nhìn thấy Liệt Thanh trần truồng thì ngây ra, lòng ai oán nhỏ giọng nói:

- Liệt ca, năm đó ngươi lạnh lùng với ta, hiện tại cần gì làm vậy với ta . . .

- Ta . . .?

Liệt Thanh nhức đầu, cái quái gì, không hiểu.

Tịnh Thánh lắc đầu nói:

- A Di Đà Phật, sắc tức là không không tức là sắc, mắt thấy chưa chắc là thật.

Liệt Thanh vội nói:

- Tịnh Thánh huynh nói rất đúng, hiểu lầm thôi!

Lần đầu tiên gã phát hiện con lừa trọc này biết nói chuyện, nhưng câu tiếp theo khiến gã ngây người.

Tịnh Thánh nói:

- Nhưng xét đến quan hệ giữa Nghê thí chủ và Cung thí chủ thì còn chờ gì nữa? Ngươi có thể nuốt xuống cục tức này sao? Chấp nhận cho ánh sáng xanh phật tính bao phủ trên đầu?

- A!!!

Cung Hàn Vũ giận dữ, chìm vào điên cuồng:

- Liệt Thanh, ta lấy mạng của ngươi!

Cung Hàn Vũ nói xong lao thẳng về phía Liệt Thanh.

Tịnh Thánh chắp tay trước ngực, miệng niệm phật hiệu:

- Hồng phấn xương khô, Liệt Thanh là nam nhi đích thực.

- Nhà ngươi . . .!

Liệt Thanh nghe lời con lừa trọc nói, thầm tức điên, có biết nói

chuyện không vậy?

Phương xa xăm.

Lâm Phàm nhìn trong tay tự dưng cầm một bộ đồ, ngơ ngác:

- Quần áo ở đâu ra thế này?

Đang đi đường, quần áo từ đâu ra?

Trên trời không rớt bánh xuống mà đổi thành rớt áo?

Chương 987: Trời ơi, không thể nào

- Cái này có vấn đề.

Lâm Phàm cầm quần áo để sát vào mũi ngửi, hơi khai.

- Hưm?

Trong vô hình Lâm Phàm cảm giác có lực lượng kỳ diệu bao phủ người mình.

- A, chẳng lẽ là ảnh hưởng của có món nợ phải đền?

Lâm Phàm trực giác mình đoán đúng.

Sau khi hắn được buff này vẫn luôn không sử dụng, giờ bộ đồ đột nhiên hiện ra trong tay hắn, nếu không vì buff này thì còn vì điều gì nữa?

Có lẽ đối phương giết hắn nhiều lần như vậy sinh ra món nợ nhỏ.

Nghĩ vậy mới hợp lý.

Nhưng kỳ lạ, hắn bị giết nhiều lần mà chỉ bồi thường bộ đồ?

Mạng của hắn rẻ tiền thế sao?

Ta đường đường là phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông, mạng sống bằng bộ đồ, rõ là nhục nhã.

Được rồi, bị người nhục nhã không phải lần đầu hay lần thứ hai, thói quen là được rồi.

Tình huống này hơi lạ, nếu chỉ đưa quần áo thì quá keo kiệt.

Đột nhiên lại có một viên đan dược trống rỗng xuất hiện trong lòng bàn tay Lâm Phàm, dược lực hùng hậu, hình thành thực chất, ánh sáng bắn ra, nhìn liền biết là thần đan phi phàm.

- Cái này lại ở đâu ra?

Lâm Phàm mới suy nghĩ chuyện này thì bỗng dưng lại được một viên đan dược, đến kỳ lạ, khiến người hoang mang không biết bay từ

đâu đến.

- Lợi hại, còn tặng đồ. Không được, phải tìm hiểu rõ ràng tình huống này, cảm giác có con đường tài phú đi hướng ánh sáng đang chờ mình đào móc.

Tình huống hiện tại hơi nằm ngoài dự đoán, hắn rất muốn biết bên trong có điều gì.

Hoặc là liên quan đến mức độ đối phương tổn thương mình?

Nếu đúng vậy thì Liệt Thanh phải trả lại đến phá sản.

Tuy chưa biết nhưng hắn sẽ nghiêm túc nghiên cứu.

Tạm thời không nói nhiều, đan dược này không sai, ném vào miệng nhai rôm rốp, hương vị rất ngọt ngào.

+200000000 giá trị khổ tu.

Tạm được, tặng hai ức giá trị khổ tu, kém hơn đan dược mà lão tổ Đan giới đưa cho chút xíu, nhưng coi như không tệ.

Tâm tình rất vui sướng.

Hắn cảm giác phát hiện việc lớn ghê gớm.

- Vào lúc này phải ổn định mới được, phải đi kiếm điểm một phen, nhanh chóng tăng thực lực lên Đế Thiên cảnh, để lỡ gặp cái đám Thế Giới cảnh thì khó đánh nhau.

Lâm Phàm là người có ý tưởng, về tu vi thì hắn bình tĩnh không nôn nóng chút nào, nhưng lúc này không thể lười biếng, nhất định phải nhanh chóng tiến về phía trước một bước.

- A, lại tới nữa.

Trong tay Lâm Phàm bỗng có thêm một thứ.

Lần này không phải đan dược mà là cái gì đó hắn không rõ, giống cây thước, có đánh dấu kích thước.

- Thú vị, chẳng lẽ đúng là của kẻ xâm nhập kia?

Hắn suy nghĩ, tạm thời vẫn không thể nhìn thấu.

Hai tay gồng sức.

Cây thước dâng lên vầng sáng như đang chống cự.

- Cứng rắn vậy sao?

Hai tay Lâm Phàm nổi gân xanh, bắt đầu gồng sức, lực lượng không ngừng tăng vọt.

Rất nhanh.

Răng rắc một tiếng, cây thước bị bẻ làm đôi.

Lâm Phàm vứt bỏ, không hứng thú:

- Thứ yếu ớt, chẳng được ích gì.

Lâm Phàm cứ tưởng là đồ tốt, hiện tại xem ra chỉ có thế, bình thường, không có gì ghê gớm.

Chỉ cần độ cứng không đạt tiêu chuẩn thì đều là rác rưởi với hắn.

Phương xa xăm.

- Tên điên, căn bản không nghe ta giải thích! Còn có Tịnh Thánh khốn nạn, không giúp đỡ thì thôi đi, ngồi đó nói mát, ở một bên châm ngòi, tên khốn!

Mặt Liệt Thanh xanh mét, cạnh tay có vết thương ứa ra máu, nhưng rất nhanh miệng vết thương khép lại.

Nhìn tình trạng của mình, Liệt Thanh bất đắc dĩ.

- Chết tiệt, rốt cuộc vì sao? Rõ ràng quần áo mặc trên người khi không biến mất.

Liệt Thanh không nghĩ ra điểm này.

Quần áo đang mặc trên người mà bị ai lột sạch được sao?

Nhất định có vấn đề.

Gió lạnh thổi qua, lạnh lẽo, khiến người khó chịu.

Liệt Thanh ôm ngực:

- Hình như thiếu thứ gì.

Mới rồi rung động rất mãnh liệt, nhưng Liệt Thanh không rõ

chuyện gì xảy ra. Gã mở trữ vật giới chỉ ra, định tìm thứ gì hữu dụng.

Giây lát sau, khuôn mặt vốn xanh của Liệt Thanh càng như tàu lá chuối.

- Chuyện gì xảy ra? Lão tử khó khăn được viên hậu thiên linh đan đi đâu rồi?

Trong trữ vật giới chỉ của Liệt Thanh có một viên đan dược khá quý giá, đó là hậu thiên linh đan, gã luyến tiếc không nỡ dùng, tìm cách thăng cấp cho nó thành tiên thiên linh đan.

Nhớ rõ ràng là để ở chỗ này, sao bỗng nhiên biến mất rồi?

- Mợ nó, Huyền Vân Thước của ta đâu?

Liệt Thanh trợn to mắt, phát hiện trọng bảo của mình đã mất.

Đó là bảo bối gã cực khổ lắm mới lấy từ Nguyên Tổ Thâm Uyên, bình thường không nỡ sử dụng. Chủ yếu vì biết uy lực của Huyền Vân Thước tuy mạnh nhưng không đủ cứng, Liệt Thanh sợ đối phó với hạng trộm cướp làm sứt mẻ Huyền Vân Thước nên luôn cất giữ, tìm cách tăng mạnh độ cứng.

Nào ngờ Huyền Vân Thước tự nhiên biến mất.

- Không đúng, trữ vật giới chỉ là đồ vật tư nhân của ta, chưa từng mở ra trước mặt người khác, hay ta quên mang theo Huyền Vân Thước?

Liệt Thanh suy nghĩ, nghĩ mãi mà không rõ, gã tay chân lành lặn nhưng đồ vật trong trữ vật giới chỉ bị mất, chuyện này không thể nào.

Liệt Thanh rất khó hiểu, gã kiểm kê đồ vật trong trữ vật giới chỉ.

Việc đã xảy ra một lần thì tuyệt đối không thể để xảy ra lần thứ hai, có lẽ đúng là gã không mang theo bên người.

Trong tầm mắt của Liệt Thanh thấy một bình đan dược lơ lửng trong trữ vật giới chỉ, chưa kịp chớp mắt thì bình đan dược đã biến mất ngay.

Không có chút dao động.

Liệt Thanh ngây người, dụi mắt, nhìn kỹ lại, rõ ràng đang ở đây

mà sao mất rồi?

Liệt Thanh phản ứng lại, đứng bật dậy, mắt nhìn quét bốn phía, khuôn mặt vừa nghiêm túc vừa tức giận.

Giọng Liệt Thanh âm trầm giận dữ:

- Ai? Rốt cuộc là kẻ nào? Đi ra cho ta, dám trộm mà không dám nhận sao?

Chắc chắn có người ở gần đây thi triển năng lực kỳ lạ nào đó gã không biết, quang minh chính đại lấy đồ từ chỗ của gã.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Không khí quanh Liệt Thanh bỗng nổ tung, dòng khí mạnh mẽ tuôn ra từ người gã bao trùm không gian, không cho người trốn thoát.

Dù vậy bốn phía vẫn im ắng.

Không một chút động tĩnh.

- Sao có thể như vậy?

Liệt Thanh không tin nổi, rốt cuộc là ai mà có năng lực như vậy? Lấy đồ ngay trước mắt của gã, rõ là không để gã vào mắt.

Tuyệt đối không phải người vực ngoại giới, nếu họ có năng lực đó thì đã không bị bọn họ xâm nhập.

- Để ta xem ngươi trộm cái kiểu gì!

Liệt Thanh lấy hết đồ trong trữ vật giới chỉ chuyển vào thế giới trong người.

Đã vào thế giới trong người của gã thì đừng hòng trộm mất.

- A . . . á, mợ nó, sao làm được vậy?

Liệt Thanh ngây ra, sắp nổ tại chỗ. Rõ ràng gã bỏ đồ vào trong thế giới rồi mà sao vẫn biến mất trước mắt gã?

Rõ rành rành không thèm để gã vào mắt.

Càn rỡ.

Bá đạo.

Có chút ghê gớm.

- Rốt cuộc là ai?

Liệt Thanh không cách nào ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn đồ vật chậm rãi biến mất, lòng nhói đau.

Không chút manh mối, Liệt Thanh không biết nên đi nơi nào tìm về vật đã mất.

Lúc này, Lâm Phàm có chút không biết làm sao, đồ tự đến với mình rất dễ dàng, khiến hắn hơi khó chấp nhận.

Không lao động đã có đồ vật xuất hiện trước mặt mình, tuy có nhiều thứ không giúp được gì nhiều cho Lâm Phàm nhưng nó trống rỗng xuất hiện khiến người hơi vui.

Lâm Phàm tự hỏi:

- Đây thật sự là buff có món nợ phải đền sao?

Hắn không rõ tình huống cụ thể nên khó nói chính xác chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

Lần đầu tiên dùng buff có món nợ phải đền vào người kẻ xâm nhập, chờ xem sẽ có hiệu quả khác biệt gì.

Lâm Phàm ở lại tại chỗ, hắn lao tới trước, đã ngửi được mùi yêu thú nhè nhẹ bay tới.

Lâu rồi không tìm yêu thú tâm sự, tình cảm hơi xa lạ.

Dương Thần Điện.

Điện chủ lần trước bị phụ thân của Tần Phong là Tần Dật Thiên đánh nhừ tử thì luôn ôm nỗi bực tức.

Nhưng bởi vì thực lực bản thân quá yếu nên điện chủ không dám tranh cãi với Tần Dật Thiên, chỉ có thể nín nhịn.

Làm điện chủ tức giận hơn là thần tử của Dương Thần Điện đi Viêm Hoa tông đến nay chưa về.

Lúc này điện chủ Dương Thần Điện cung kính đứng trước cửa sơn môn, hèn mọn như con kiến.

Một đám người đứng trước mặt điện chủ.

Những người này đều là kẻ xâm nhập, đa số là Đạo cảnh, Đế Thiên cảnh. Tất cả họ đang chờ đợi một vị đại nhân vật đến.

Theo điện chủ hay tin thì vị đại nhân vật này thực lực mạnh mẽ hơn những người gã biết nhiều.

Người cường đại như thế sắp đến, hỏi sao không để bụng được.

Phương xa có ba bóng người chậm rãi đi tới.

Tịnh Thánh bình tĩnh nói:

- Cung thí chủ, việc này không thể trách Nghê thí chủ.

Ba người này là Cung Hàn Vũ, Nghê Phượng Tuyết, Tịnh Thánh ba người.

Cuộc chiến giữa Cung Hàn Vũ và Liệt Thanh đánh cho kinh thiên động địa.

Cung Hàn Vũ cảm thấy bị đội nón xanh, gã bùng nổ lực lượng chưa từng có, đánh Liệt Thanh chạy vắt giò lên cổ, nếu là trước kia gã sẽ rất thích thú.

Tiếc rằng lúc này trong lòng Cung Hàn Vũ khó chịu vô cùng.

Nghê Phượng Tuyết rất phiền, nỗi lòng không thể bình tĩnh.

Nàng không ngờ Liệt ca nhớ mãi không quên, còn muốn làm chuyện đó với nàng, nhưng không được, nàng đã có trượng phu, sao có thể làm ra chuyện như vậy. Nhưng Liệt ca có tình ý với nàng.

Phiền phức thật, xinh đẹp đều phải rối rắm như vậy sao?

Nghê Phượng Tuyết dần dần bị lạc, mỗi khi nhớ hình ảnh Liệt Thanh trần truồng là tim nàng đập nhanh.

Cung Hàn Vũ liếc qua Nghê Phượng Tuyết mặt đầy cảnh xuân là thầm táo bạo, cực kỳ bất mãn, thầm nhủ:

Hừ, nhìn bộ dạng phát tình của hai ngươi xem.

Điện chủ Dương Thần Điện lập tức tiến lên, nịnh nọt nói:

- Cung nghênh Thánh Sư cùng hai vị đại nhân.

Dương Thần điện đã sớm quy thuận kẻ xâm nhập.

Kẻ biết điều mới là trang tuấn kiệt, mọi người đều hiểu kẻ xâm nhập cường đại đến mức nào.

Điện chủ Dương Thần Điện cảm thấy quy thuận kẻ xâm nhập cường đại là lựa chọn sáng suốt nhất.

Chương 988: Đúng, đúng, lão sư oách quá

- Không tệ, không tệ.

Lâm Phàm đứng giữa đàn yêu thú, hắn giấu hơi thở siêu mạnh, quen thuộc dùng chiêu thả dây dài câu cá lớn, cho bầy yêu thú ngửi mùi ngon lành của hắn, cảm nhận hơi thở nhỏ yếu từ hắn.

Bởi vậy đàn yêu thú không thân thiện với Lâm Phàm chút nào, chúng nó chỉ có một ý nghĩ là nuốt chửng thức ăn ngon này.

- Yêu thú thực dụng ghê, lúc phát hiện mục tiêu cường đại thì chạy nhanh hơn ai hết, khi phát hiện con mồi rất yếu thì cả đám hì hục xông lên, rất dọa người.

Lâm Phàm rất thất vọng với yêu thú, chúng nó không có trái tim cường giả.

Binh!

Bốp!

Một đấm một con yêu thú, trực tiếp oanh tạc, cảnh tượng hơi máu me khủng bố.

Với thực lực hiện nay của Lâm Phàm không cần nhúc nhích, chỉ dựa vào hơi thở là có thể nghiền bầy yêu thú này thành thịt nát.

Nhưng Lâm Phàm thích dùng nắm đấm oanh kích đối phương, khoảnh khắc nắm tay tiếp xúc thân thể đối phương, cái cảm giác đó khó tả, rất sung sướng, sướng đến nỗi khiến người không nói nên lời.

Điểm liên tục tăng lên.

Yêu thú vây công không phải không có đầu óc, nhìn thấy đồng loại đều bị một đấm đánh máu thịt be bét đương nhiên sợ hãi chạy quắn đít, hối hận tới đây kiếm ăn.

Nhưng đến đây rồi mà muốn đi thì mơ hơi đẹp.

Mở ra Hữu Sắc Nhãn Tình, điên cuồng vận chuyển.

Qua hồi lâu.

Lâm Phàm đấm một cú nhưng bị hụt, xung quanh chẳng còn yêu thú, toàn bộ đều bị đánh chết, bùn đất hỗn tạp vết máu, thịt vụn.

Đàn yêu thú này không tệ, tích lũy hơn hai ngàn vạn điểm.

Không quá nhiều nhưng cũng không ít.

Từ từ rồi cuối cùng sẽ giàu lên thôi.

Giờ thì Lâm Phàm sợ thật, muốn từ Đạo cảnh đột phá đến Đế Thiên cảnh cần nhiều nội tình như vậy, nếu muốn từ Đế Thiên cảnh đến Thế Giới cảnh thì cần bao nhiêu?

Nghĩ thôi đã thấy sợ.

Hiện tại hắn có tổng cộng hơn một ức hai ngàn vạn điểm, xem thì nhiều nhưng thật ra rất ít.

Ầm!

Lâm Phàm không dừng lại, hắn rời khỏi đây, trở về tông môn nhìn xem thế nào rồi.

Ở giữa đường trong tay Lâm Phàm lại cầm một món đồ, thứ lần này gợi lên chút hứng thú trong hắn.

Một môn công pháp.

Huyền Thạch Đạo.

Từ tên công pháp thì chưa thể nhìn ra thuộc loại hình thế nào, nếu là ngạnh công thì quá tuyệt.

Lâm Phàm lật sơ, tâm tình không tệ, một môn ngạnh công tạm được, phẩm cấp rất cao, vực ngoại giới không thể có được.

- Buff này quá ghê gớm.

Lâm Phàm cảm giác tất cả là vì buff, chứ không thể bỗng nhiên rơi vào tay hắn được.

- Có món nợ phải đền?

Sau khi có buff này Lâm Phàm chủ động đánh một trận với Liệt Thanh, bị đối phương giết rất nhiều lần, có lẽ vì vậy nên bắt đầu trả nợ chăng?

Rất có thể, hợp lý.

Lâm Phàm trở lại tông môn là muốn suy nghĩ kỹ tình huống, ngẫm lại con đường tiếp theo nên làm cái gì, nếu như buff này mạnh đến thế mà xếp xó thì rất thương thiên hại lý, ông trời cũng gai mắt.

Viêm Hoa tông, cửa sơn môn.

Từ vừa mới bắt đầu đến bây giờ vẫn là hai người bọn họ bảo vệ sơn môn.

Có đệ tử muốn đổi cho bọn họ, hai người thà chết không chịu.

Đùa, sao có thể nhường chức vị thần thánh mà trang nghiêm cho đệ tử khác, phải kiên quyết từ chối.

Đứng ở cửa sơn môn, hai người cảm giác mình hóa thành vị thần bảo vệ, canh giữ an toàn và trật tự tông môn.

Hai người nghe theo lời của sư huynh, cấm không cho Lôi Đình Quân Chủ của Thánh Đường tông vào.

Lần trước Lôi Đình Quân Chủ thật sự tìm đến, lén la lén lút, nhìn liền biết không phải người tốt, còn nói muốn vào trong Viêm Hoa tông khảo sát.

Với lý do như vậy đương nhiên hai người từ chối, đuổi Lôi Đình Quân Chủ đi ngay.

Đệ tử trông coi sơn môn lẩm bẩm:

- Lần này sư huynh lại đi ra ngoài hồi lâu, không biết lúc nào trở về.

Đệ tử ở bên cạnh luôn im lặng đột nhiên lên tiếng:

- Trở về rồi, ta đã cảm nhận được.

Đệ tử kia kinh ngạc nói:

- Cái gì? Về rồi hả? Đâu?

Đệ tử giương mắt nhìn phương xa, nhưng không thấy bóng dáng sư huynh đâu.

Đệ tử kia ngẩng đầu nhắm mắt như đang cảm nhận điều gì:

- Ở phương xa, còn chưa tới, nhưng rất nhanh sẽ tới.

Đệ tử này ngây ngốc nói:

- Không thể nào, vậy mà cũng cảm nhận được?

Hai người đứng chung một chỗ trông coi sơn môn, đã trông coi lâu như vậy mà sao gã không có năng lực đó? Đồng bạn làm cách nào cảm nhận được hay vậy?

Gã đang định hỏi thăm thì thấy phía xa thật sự có tia sáng vụt qua.

Gã rất ngạc nhiên, đúng thật rồi, khủng quá.

Đệ tử trông coi sơn môn vừa cười vừa nói:

- Ta nói rồi mà, sư huynh trở về.

Đệ tử khác giật mình hỏi:

- Lợi hại, sao ngươi biết được?

Chưa thấy người đã biết người về, quá kinh khủng.

- He he, cảm nhận hơi thở ấy mà, ta đặc biệt quen thuộc hơi thở của sư huynh, cái loại cảm giác này . . . ngươi không hiểu đâu.

- Mợ nó!

Gã câm nín, ra vẻ bí ẩn, mơ hồ.

Lâm Phàm từ trên cao đáp xuống.

Hai đệ tử chạy nhanh đến:

- Sư huynh về rồi.

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Ừ, gần đây Thánh Đường tông có rục rịch gì không?

Lâm Phàm không lo ai nhưng lo nhất là Lôi Đình Quân Chủ của Thánh Đường tông, quen thói trộm thành nghiện, nếu không chú ý kỹ thì sẽ bị ăn trộm.

- Sư huynh không biết đâu, Lôi Đình Quân Chủ của Thánh Đường tông từng đến một lần, nhưng bị chúng ta ngăn cản, không để hắn đi

vào.

Lâm Phàm gật đầu, rất vừa lòng:

- Vậy là tốt rồi, cứ tiếp tục như vậy, mặc kệ ai vào đều không cho cái tên đó vào.

Hai đệ tử giữ sơn môn kiên định nói:

- Vâng!

Lâm Phàm lấy hai viên đan dược ra:

- Tặng hai viên đan dược này cho các ngươi.

Xem ra trả nợ vẫn còn tiếp tục, Lâm Phàm không biết khi nào mới trả xong, mỗi lần không cố định.

Hai người nâng đan dược, cười vui vẻ:

- Rất cảm tạ sư huynh!

Bọn họ phát hiện sư huynh quá tốt, không biết nên cảm tạ sư huynh như thế nào.

Tông môn bây giờ bầu không khí rất tốt, đệ tử giúp đỡ nhau, thân thiết hòa đồng.

Ngày xưa tranh cướp đan dược, giành giật chỗ tốt không còn diễn ra nữa.

Đưa mắt nhìn Lâm Phàm rời đi, hai người vui vẻ tiếp tục canh giữ sơn môn, thời gian này thật sự tốt đẹp.

Thiên Tu sơn phong.

- Đệ tử về rồi đây lão sư.

Lâm Phàm không về Vô Địch phong ngay mà đi thăm lão sư.

- Ủa?

Lâm Phàm dừng bước lại, phát hiện lão sư đang tu luyện, đang trong trạng thái cực kỳ bình ổn. Một cây cổ lơ lửng trên đỉnh đầu lão, xòe cành vươn rộng, mỗi miếng lá xanh tỏa hơi thở cực kỳ dịu dàng.

- Đây là loại cây gì?

Lâm Phàm rất có hứng thú với cây cổ hòa vào người lão sư.

Lâm Phàm biết đây là Thiên Thụ, nhưng trong Nguyên Tổ vực có bảo bối như vậy rất kinh người, lão sư được cơ duyên như vậy, hắn làm đồ đệ cũng mừng thay.

Không lâu sau Thiên Thụ lơ lửng trên đầu lão sư dần rút vào thân thể.

Lâm Phàm lập tức cười tiến lên, nói ngọt dỗ lão sư vui vẻ:

- Lão sư lợi hại quá!

Thiên Tu phất tay, mỉm cười bình tĩnh nói:

- Bình thường, với vi sư thì đây mới chỉ là điểm khởi đầu.

Lão không thèm để ý chuyện này.

Lâm Phàm ngồi xuống cạnh Thiên Tu, cầm đồ ăn đặt trên bàn đá nhét vào miệng:

- Đúng đúng, mới có bấy nhiêu, với thiên phú của lão sư sẽ không dừng lại ở đây. Lão sư, đồ nhi lần này ra ngoài lại có phát hiện, kẻ xâm nhập đến nữa rồi, còn là cường giả, lão sư thấy sao?

Thiên Tu cười nói:

- Đồ nhi, tới thì tới, không cần quan tâm quá nhiều. Có câu gọi là binh đến tướng ngăn, nước đến đất chặn, chỉ cần dám đến Viêm Hoa tông gây sự thì vi sư sẽ cho chúng biết cái gì gọi là hối hận.

Lâm Phàm giơ ngón tay cái lên:

- Lão sư lợi hại, đồ nhi bội phục.

Tình huống hiện giờ là lão sư đang liều mạng chạy về phía trước, nhưng chênh lệch càng kéo càng lớn, dù lão sư có chí nhưng sức không đủ.

Hắn làm đồ nhi phải cho lão sư vui vẻ, trước kia lão sư che chở hắn như vậy, giờ đến lượt hắn.

Thiên Tu cười khẽ, hiền từ nhìn đồ nhi mỗi lần gặp mặt sẽ thổi phồng lão.

Sao Thiên Tu không biết lời đồ nhi nói luôn dỗ cho lão vui, nên

lão cũng không vạch trần đồ nhi.

Thiên Tu nhắc nhở:

- Đồ nhi, đi ra ngoài phải cẩn thận, đồ nhi đã nói kẻ xâm nhập có cường giả đến thì hãy cẩn thận hơn nữa. Vực ngoại giới quá lớn, một mình đồ nhi không lo xuể được.

Lão không mong đồ nhi ở bên ngoài quá mệt nhọc, gánh vác quá nhiều thứ.

Con người đều có số, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- Lão sư yên tâm, đồ nhi lại không phải kẻ ngốc, người bên ngoài liên quan gì đồ nhi. Đồ nhi chỉ muốn Viêm Hoa tông bình an, bảo vệ lão sư, bảo vệ mỗi một sư đệ, sư muội thôi.

Đây là suy nghĩ của Lâm Phàm, cũng là mục tiêu hắn muốn trở thành người mạnh nhất.

Thiên Tu nói:

- Nghiệt đồ, vi sư lợi hại như vậy còn cần bảo vệ sao? Vi sư nói cho đồ nhi biết, khi đồ nhi gặp nguy hiểm còn cần dựa vào lão sư này.

Lâm Phàm cười nói, không cãi lại:

- Đúng, đúng, đồ nhi chắc chắn phải dựa vào lão sư bảo vệ, lão sư nói không sai.

Hắn có thể tranh cãi với bất cứ ai chứ sẽ không cãi lại lão sư.

Lâm Phàm nói:

- Lão sư, chờ giải quyết xong việc kẻ xâm nhập thì đồ nhi cũng rảnh rang, vừa lúc mang lão sư đi xem phong cảnh bên ngoài, công nhận toàn cảnh đẹp.

Từ khi vực ngoại giới chưa dung hợp thì ước mong của lão sư là đi các nơi nhìn xem phong cảnh, hưởng thụ cuộc đời.

Vốn tưởng hàng phục Nguyên Tổ vực rồi có thể đi du lịch, nào ngờ Chân Tiên giới dung hợp, về sau vực ngoại giới dung hợp, tới lượt kẻ xâm nhập đến.

Vẫn luôn bận rộn như con quay.

Thiên Tu cười nói:

- Tốt, vi sư chờ đồ nhi.

Khi lão cười thì vết chân chim nơi khóe mắt chồng lên nhau, già rồi, đã già.

Lâm Phàm xin phép:

- Lão sư, đồ nhi về Vô Địch phong trước.

Hắn còn phải trở lại bế quan tu luyện.

Thiên Tu phất tay để đồ nhi trở về:

- Đi đi.

Nhìn bóng lưng đồ nhi ngoan khuất xa, nụ cười bên môi Thiên Tu dần tắt, bất đắc dĩ buông tiếng thở dài.

- Có lẽ sẽ chờ được tới khi đó.

Chương 989: Thăng cấp hơi thú vị

Vô Địch phong.

Lữ Khải Minh dần dần nhàn nhã, không bề bộn nhiều việc nữa.

Các sư đệ khác bận rộn tu luyện, gã thì chỉ cần quản lý tốt Vô Địch phong là được.

Lữ Khải Minh từ xa thấy sư huynh đi tới, lập tức tiến lên, có chuyện muốn báo cáo.

Lữ Khải Minh nói:

- Sư huynh, có việc muốn báo cáo! Đoạn thời gian trước nàng treo cổ đã rời khỏi tông môn.

Nữ nhân này được sư huynh mang về, năng lực khá là quái dị, người bình thường không dám chọc, chỉ có sư huynh có thể đè ép được. Sau khi sư huynh rời đi không lâu thì nàng tự nhiên biến mất.

Không ai biết nàng đi đâu, càng không biết đi từ lúc nào.

- Đi rồi?

Lâm Phàm không ngờ nàng treo cổ sẽ rời đi vào lúc này.

Thoạt trông nàng treo cổ hơi thần kinh nhưng tuyệt đối không nguy hiểm, giờ nàng rời đi chắc xảy ra chuyện gì, một việc liên quan đến chính nàng.

Bên ngoài sắp có chuyện gì đó.

- Ừm, quản lý tốt sơn phong, ta cần đi bế quan.

Lâm Phàm không nhiều lời, đi tới trước mật thất, đẩy ra cửa đá bước vào.

Mật thất luôn tối đen, giơ tay không thấy năm ngón, nhưng có người bước vào sẽ sáng ngọn đèn.

- Tu luyện, cố gắng tu luyện! Nàng treo cổ không biết lễ phép, đi thì cứ đi, nhưng không nói một tiếng là không nể tình.

Lâm Phàm ngồi xếp bằng, trên mặt treo nụ cười.

Hắn nhủ thầm:

- Lĩnh ngộ!

Điểm hiện giờ tuy không đủ thăng cấp nhiều công pháp nhưng dư sức thăng cấp công pháp mới có được.

[Tiêu hao một trăm vạn điểm.

Huyền Thạch Đạo (nhất trọng)

Đặc tính: Cảm ứng dị thạch.]

Lực lượng trong người Lâm Phàm lập tức trương nở, đây là vì thăng cấp Huyền Thạch Đạo lên đệ nhất trọng mang đến lực lượng.

Rất cường đại, nhưng chưa đủ nhu cầu.

- Thăng cấp!

- Thăng cấp!

. . .

[Huyền Thạch Đạo (cửu trọng)]

Có tổng cộng cửu trọng.

[Đặc tính: Thân huyền thạch, kiểm soát dị thạch, tăng phúc vượt lực lượng, tăng phúc vượt hóa cứng, hóa đá.]

Thăng cấp công pháp này đến đỉnh tổng cộng tiêu hao bảy ngàn ba trăm vạn điểm.

Ngoài người Lâm Phàm tỏa sáng rực rỡ, từ đầu đến chân chảy xuôi vầng sáng, công pháp vực ngoại giới không thể tạo hiệu quả như vậy.

Ầm ầm!

Hắn cảm giác trong người đang uấn nhưỡng lực lượng cực kỳ cường đại, thậm chí vượt sức tưởng tượng của hắn.

- Đừng nói là nội tình đã đầy rồi?

Lâm Phàm không nghĩ tới điểm này, vốn cho rằng công pháp này

chỉ chồng nội tình lên cao chút, chẳng ngờ sẽ làm nội tình tràn đầy.

Lâm Phàm cảm nhận tỉ mỉ biến đổi trong người.

Lực lượng đang sôi trào, mỗi tế bào sinh động, điên cuồng cắn nuốt lực lượng khủng khiếp này để tăng cao nội tình cho bản thân.

Oong!

Lấy Lâm Phàm làm trung tâm, từng vòng gợn sóng màu xám bạc khuếch tán, thấm vào mặt đất. Nền đất thay đổi, như phủ lớp màng mỏng tỏa ánh sáng bạc.

Màng mỏng lan tràn, nguyên mật thất bị mảng mỏng màu bạc bao phủ, xuyên qua vách tường lan ra ngoài.

Lữ Khải Minh đứng ở bên ngoài, sư huynh tiến vào mật thất không đủ một ngày chắc sẽ không đi ra.

Lữ Khải Minh đang định rời đi thì phát hiện sau lưng có sóng chấn động.

Khi gã quay đầu nhìn thì trợn to mắt nói:

- Trời ạ, đây là cái gì?

Màng mỏng màu bạc như nước chảy từ mật thất của sư huynh tràn ra ngoài.

Bất cứ ai đều sẽ sợ những thứ không biết.

Dù là Lữ Khải Minh cũng không ngoại lệ, khi màng mỏng sắp lan đến dưới chân thì gã bay lên cao, mắt tràn ngập kinh sợ, không biết xảy ra chuyện gì.

Đang yên lành sao có những thứ này?

Sư huynh đang bế quan trong mật thất, có lẽ mấy thứ này là sư huynh tạo ra.

Nghĩ thông điểm này, Lữ Khải Minh yên tâm rơi xuống đất, hai chân giẫm trên màng mỏng màu bạc.

Rất mềm mại, giống như giẫm trên mặt nước.

Dùng tay chộp một nắm dưới đất, màng mỏng màu bạc như làn nước xuyên qua kẽ tay rơi xuống đất.

- Đây rốt cuộc là cái gì? Xem không hiểu.

Lữ Khải Minh suy nghĩ nửa ngày nhưng không nghĩ ra.

Phương xa có tiếng đệ tử kinh kêu:

- Ôi mợ, thứ gì vậy? Nó lan tới chỗ ta!

- Hay có kẻ địch xâm nhập? Mọi người mau tránh ra, cẩn thận có nguy hiểm!

Các đệ tử ở chân núi kinh hoàng, bọn họ không biết những thứ này từ đâu ra, là cái gì, còn tưởng có kẻ địch cường đại xâm lăng Viêm Hoa tông.

Nhưng khi bọn họ phát hiện màng mỏng màu bạc không gây nguy hại gì cho mình thì nổi lên nghi ngờ.

Lữ Khải Minh mặc kệ các đệ tử, gã nhìn mật thất, nhủ thầm:

- Sư huynh đang tu luyện công pháp gì?

Lâm Phàm nhắm mắt cảm ngộ lực lượng trong cơ thể, hắn phát hiện môn công pháp này rất tuyệt, vượt sức tưởng tượng.

Đệ nhất trọng cần một trăm vạn điểm.

Nhớ lúc hắn tu luyện Thủy Ma Kinh mới chỉ cần hai trăm vạn điểm.

Lâm Phàm thầm nghĩ:

- Xem ra môn công pháp này cũng không đơn giản.

Tuy cách biệt một trăm vạn điểm, nhưng công pháp lĩnh ngộ tầng thứ nhất cần một trăm vạn điểm đều không kém, hoặc nên nói là trong phạm vi công pháp đỉnh cao.

Lâm Phàm và Liệt Thanh đánh nhau, tuy đối phương rất cường đại nhưng hắn không thấy đối phương thi triển môn công pháp này.

Có lẽ vì công pháp này cao cấp, không có chút chỉ số thông minh thì không thể thành công tu luyện. Nên tóm lại hắn phải like cho trí thông minh của mình, ít ai thông minh như hắn.

- Trời ạ, thật sự sẽ đột phá.

Lâm Phàm rất nhạy cảm khống chế nội tình, nguồn nước sắp tràn ra rồi, chắc chắn sẽ đột phá đến cảnh giới cao hơn, thay chén to kinh khủng khiếp mới chứa hết được.

Nhưng không vội, lực lượng chưa hoàn toàn chuyển hóa thành nội tình, chờ một chút, để nội tình tới mãnh liệt hơn đi.

Thanh Oa trừ luyện đan ra thì lo tu luyện, con ếch Đạo cảnh đã là ếch mạnh nhất cõi đời.

Nhưng chỗ khỉ ho cò gáy này làm Thanh Oa câm nín, vực ngoại giới không đủ sức để nó đột phá đến cảnh giới cao hơn.

Nếu như đến thượng giới thì tốt rồi, nhưng quá khó khăn, hoặc nên nói là Thanh Oa không có cách nào.

Thanh Oa thấy màng mỏng xám bạc cách xa tràn đến, giật mình nhảy dựng lên:

- A, đây là? Cái thứ gì đây? Từ đâu ra?

Thanh Oa xem không hiểu, nhưng nhìn thấy có rất nhiều người chân giẫm mặt đất mà không bị gì thì yên lòng.

- Kỳ lạ, bản Oa Sư kiến thức rộng như vậy nhưng không biết đây là vật gì.

Thân thể của Thanh Oa khá nhỏ, lúc nó rơi xuống đất thì chân sau ngập trong màng mỏng.

- Thứ gì đây?

Thanh Oa nghiên cứu nửa ngày vẫn không biết rõ, không thể nói là nó thiếu kiến thức, thiệt tình chưa từng gặp qua.

Phương xa chợt hình thành cơn lốc lực lượng.

Người khác tạm thời không nhìn thấy, nhưng Thanh Oa đã cảm nhận được.

- Không thể nào, lại là kẻ bỏ mạng làm ra?

Bão lực lượng hình thành ở Vô Địch phong, mà ở ngọn núi đó trừ hắn ra còn ai có năng lực như thế?

Rất nhanh, cơn lốc cực kỳ mãnh liệt thổi tới.

Nhiều đệ tử không đứng vững.

Ầm ầm!

Trong hư không vang tiếng nổ trầm đục.

Mây đen đè ép thiên địa.

Tầng mây lăn lộn, xoay tròn, thỉnh thoảng có sấm rền nổ đì đùng bên trong.

Trong mắt Thanh Oa phản chiếu tầng mây bão tố dày nặng không ngừng khuếch trương, bao trùm bên trên tông môn.

Tông môn vốn sáng sủa dần tối tăm.

- Không thể nào, lại có tình huống gì đây?

Thanh Oa đi theo kẻ bỏ mạng đã lâu, tuy không quen thuộc nhưng cũng biết một chút.

Kẻ bỏ mạng chẳng những xấu xa còn cực kỳ lang thang, tính nết như vậy có thể sống đến bây giờ là kỳ tích.

Kỳ tích kéo dài đến nay, khiến người bó tay.

Các đệ tử tông môn ngước đầu nhìn, trên mặt mỗi người đều mang vẻ kinh sợ.

Đang yên lành sao diễn ra cảnh rầm rộ như vậy?

Có chút khủng bố, hơi làm người sợ.

Có đệ tử phát hiện một điều, hét to:

- Mọi người đừng hoảng, nó truyền đến từ Vô Địch phong, chắc sư huynh đang tu luyện rồi đột phá!

Các sư huynh đệ sợ chết khiếp, phải nhanh chóng trấn an, nếu không chắc sợ đến ướt quần.

Lữ Khải Minh đứng ở chỗ mật thất suýt lảo đảo, sư huynh phát ra uy thế thật sự là quá cường đại, không cách nào đứng vững vàng.

Lữ Khải Minh buộc phải liên tục thụt lùi, mái tóc đen dài bị bão thổi bay rối.

Lữ Khải Minh giơ tay che mắt, biểu tình ngạc nhiên và rung động:

- Cảnh giới của sư huynh đến mức nào rồi? Quá khủng bố.

Lữ Khải Minh đi theo Lâm Phàm hồi lâu, trong lòng luôn thắc mắc một điều rằng sư huynh đã đạt tới cảnh giới gì.

Cho tới nay đệ tử trong tông môn đều lưu truyền suy đoán về tu vi của sư huynh.

Nhưng đoán tới đoán lui không được gì, vì sư huynh chưa bao giờ nói.

Trong mật thất.

- Ghê gớm, tự dưng xếp đầy nội tình, công pháp này ghê thật.

Lâm Phàm cảm giác nội tình đã bị xếp đầy, lực lượng mang tính bùng nổ tràn ngập trong cơ thể.

Kinh người mà khủng bố.

- Tới lúc rồi.

Thật khó khăn mới xếp đầy nội tình, trên đường đi hắn chịu bao nhiêu cực khổ, ít ngủ bao nhiêu đêm chỉ vì trở nên mạnh mẽ hơn.

Cộp!

Lâm Phàm đứng dậy, siết chặt hai nắm tay, môi treo nụ cười.

Lực lượng sắp tràn ra, nếu không thăng cấp thì Viêm Hoa tông sẽ bị lực lượng này trướng nứt.

- Thăng cấp!

[Tiêu hao ba mươi ức giá trị khổ tu.

Tu vi: Đế Thiên cảnh.]

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Khoảnh khắc thăng cấp, phong vân thiên địa vần vũ, dị tượng kinh người sinh ra.

Lâm Phàm gầm nhẹ, khí thế ngưng tụ thành thực chất đột nhiên

phóng lên tận trời, xốc nóc mật thất, bắn thẳng lên tầng mây.

Uy thế kinh người trên trời chấn động thiên địa, áp lực vô biên bùng nổ.

Các đệ tử tông môn trán rịn mồ hôi, khí thế không bao phủ bọn họ, nhưng uy thế đó cho họ cảm giác không thể ngăn cản.

Thanh Oa ngây người, há to miệng ếch, thộn mặt ra:

- Không thể nào! Đế Thiên cảnh? Đùa sao? Vực ngoại giới cao nhất chỉ tới Đạo cảnh, đào đâu ra con đường thăng cấp?

Không thể nào.

Chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra.

Đỉnh cao nhất vực ngoại giới là Đạo cảnh, trăm ngàn vạn năm qua mãi luôn như vậy, chưa từng thay đổi.

Dù là đại năng nghịch thiên muốn đột phá Đạo cảnh đến cảnh giới cao hơn chỉ là người ngốc nằm mơ.

Nhưng tình huống trước mắt làm nó không hiểu.

Chương 990: Đừng đùa, ta chỉ làm hình thức

Mật thất bị ánh sáng bao trùm.

Lâm Phàm giang hai cánh tay, cảm nhận niềm vui khi thăng cấp.

Lâm Phàm mỉm cười nói:

- Đế Thiên cảnh, đã có thể cảm nhận sức mạnh đó.

Từ Đạo cảnh đến Đế Thiên cảnh là một sải bước dài, sau này hắn mà gặp được Thế Giới cảnh saẽ một đấm đánh cho phụ mẫu đối phương không nhận ra.

- Hưm?

Lâm Phàm cảm giác thiên địa bốn phía tối tăm.

Trời đất quay cuồng, thay đổi thiên địa.

Khi Lâm Phàm mở mắt ra, chợt phát hiện hoàn cảnh xung quanh có chút lạ lẫm.

Giống như tận thế, xung quanh đều là núi lửa sắp phun trào, trong từng miệng núi lửa bắn ra đốm lửa, mặt đất nứt cái khe, dung nham trào ra.

Không khí khá tốt, đặc hiệu cao, có thể lấy giả tráo thật.

Phía trước có sóng chấn động.

Một bóng dáng xuất hiện.

Khoác áo đen, không thấy mặt, càng không thấy thân thể.

- Trời ạ, tâm ma đi ra, lâu rồi không chạm mặt, nhớ quá. Không được, phải giả bộ không biết để chơi thật vui.

Lâm Phàm nhìn thấy người áo đen liền biết là tâm ma, chỉ có tâm ma nhàm chán làm ra nhiều chuyện như thế này.

Thì ra từ Đạo cảnh đến Đế Thiên cảnh cần trải qua kiếp nguy

hiểm tâm ma.

Bên ngoài.

Thanh Oa có thể xác định kẻ bỏ mạng đúng là chứng Đế Thiên cảnh.

Nhưng Đế Thiên cảnh không dễ đạt tới.

Bây giờ thiên địa hắc ám, rơi vào thế giới tối tăm đã nói lên kẻ bỏ mạng trải qua kiếp lớn tâm ma.

Đế Thiên cảnh là đế vương trong thiên địa, khống chế được tâm ma thì không còn ai trong thiên địa ngăn cản được.

Muốn hàng phục tâm ma thiên địa là rất khó khăn, không phải ai đều làm được.

Nếu thất bại, chết là nhẹ, nếu bị tâm ma khống chế thì tiêu.

Nếu kẻ bỏ mạng bị tâm ma khống chế, thành thức ăn của tâm ma thì trước đó mọi người ở đây đã tàn đời.

- Khốn kiếp, vì sao nguy cơ luôn xảy ra trước mặt hắn!?

Thanh Oa rất muốn khóc, cảm giác bất lực, quá đáng.

Thanh Oa này đã chọc vào ai? Ếch ngoan như thế mà bị ức hiếp, vô lý hết sức.

Trong tâm ma cảnh.

Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng, giả vờ hơi căng thẳng, hơi sợ hãi. Con người sống trên đời toàn dựa vào tài diễn kịch, nếu diễn không giỏi thì giảm bớt một nửa thú vui trên đời.

Giọng Lâm Phàm run run hỏi:

- Ngươi là ai?

Ở nơi chưa biết phải biểu hiện ra vẻ hoảng hốt, chứ chẳng lẽ kiên cường hỏi: Ngươi là cái thứ gì?

Lâm Phàm cảm giác tài diễn kịch của mình không thành vấn đề, nếu có chấm điểm thì hắn được chín mươi chín điểm, trừ bớt một điểm để mình đừng kiêu ngạo.

Nhưng diễn ra tình huống làm Lâm Phàm bất ngờ.

Tâm ma kéo xuống mũ trùm đầu lộ ra khuôn mặt giống hệt Lâm Phàm nhưng biểu cảm đầy phức tạp:

- Đừng đùa, còn hỏi ngươi là ai, tưởng lừa ta mắc câu nữa phải không? Thẳng thắn với nhau không được sao?

Lâm Phàm ngây người, lại có chiêu trò mới?

Được thôi, diễn tiếp vậy. Khó khăn lắm mới gặp được tâm ma, không thể để kết thúc mau như vậy, cho hắn bắn pháo hoa thêm lần nữa càng tuyệt.

Nhưng xem hoàn cảnh lần này không giống sẽ dùng nữ dụ dỗ hắn.

Lâm Phàm kinh ngạc nói:

- A? Gì chứ? Sao bề ngoài của ngươi giống hệt ta?

Hắn giả bộ lùi về phía sau mấy bước, lộ vẻ rất là sợ hãi và ngạc nhiên, như không ngờ có người bề ngoài giống mình như đúc.

Tâm ma thích nhất thấy cảnh này.

Các loại cảm xúc căng thẳng, sợ hãi, khủng hoảng là khoảnh khắc tốt nhất để tâm ma khống chế đối phương, xâm nhập vào.

Hắn biểu hiện đến trình độ này rồi, tâm ma chưa ra tay còn đợi đến khi nào?

Tâm ma bình tĩnh nhìn xem Lâm Phàm, không có động tác gì.

- Ca, ta gọi ngươi là ca được không? Đừng làm bộ làm tịch với ta nữa. Ta là tâm ma, thật sự, ta chưa từng gặp ai giống như ngươi, ta đã bị đồng nghiệp chế giễu, gặp chủ như vậy ngươi xem như xui xẻo tám đời. Lần này đi ra không phải vì đấu với ngươi, gặp mặt một lần cho có hình thức thôi, dù sao ta là tâm ma, không thể không xuất hiện.

Giọng nói của tâm ma hơi trầm thấp, hơi thương cảm.

Bi kịch bắt đầu là từ Thiên Cương cảnh hay Bán Thần cảnh?

Tâm ma đã quên, dù sao khi đó nó là tâm ma riêng của đối phương, muốn làm thịt đối phương, nhưng nhiều lần không thành

công ngược lại chịu thiệt lớn.

Cảm giác vinh dự khi làm tâm ma cũng bị đối phương đánh nát.

Lâm Phàm thất vọng ê chề:

- Chết tiệt!

Cứ tưởng tâm ma chơi trò mới, nào ngờ không phải, làm phí thời gian của hắn.

Lâm Phàm càu nhàu:

- Tâm ma nhà ngươi có tư tưởng chút được không? Nên có mục tiêu, mới vài lần đã bỏ cuộc rồi? Có lẽ ngày nào đó ta sẽ bị ngươi giết chết, tới đây đi, đừng sợ, nhanh chóng mở ra thế công của tâm ma nhà ngươi, ta chờ đây.

Phải cổ vũ tâm ma mới được.

- Ngươi là tâm ma, không thể tiêu cực như vậy!

Tâm ma nhìn Lâm Phàm, xua tay:

- Ca đừng đùa với ta, ta là tâm ma của ngươi, chẳng lẽ không hiểu rõ ngươi sao? Ngươi lại muốn dụ ta vào tròng chứ gì, đừng nói nhiều, về sau nên đi ra ta sẽ đi ra, nhưng ta không đấu với ngươi. Vậy thôi, ta đi đây.

Tâm ma nói xong dần tan biến, thân thể biến trong suốt.

- Này này, ngươi là tâm ma mà, đi gì mà đi, dù đi cũng nên đánh đã chứ . . . !

Lâm Phàm chưa nói hết câu thì hoàn cảnh bốn phía vỡ vụn như mặt gương, trở về thế giới hiện thực.

Ầm ầm!

Mây đen trên trời biến mất, mây đen đại biểu kiếp tâm ma hung hiểm cứ nàng như vậy.

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói:

- Tâm ma gì mà hèn.

Nhưng cũng phải, coi như lỗi của hắn, làm tâm ma sợ hãi. Lúc

trước hắn nên để tâm ma nhìn thấy một tia hy vọng sẽ không như bây giờ, tâm ma chẳng ôm hy vọng nào, không có chút xíu động lực.

Thanh Oa há hốc mồm như gặp quỷ:

- Trời ạ, hết rồi?

Sao tâm ma đi nhanh vậy được? Trong ấn tượng của nó cần một đoạn thời gian rất dài mới thoát khỏi tâm ma được.

Lúc này, Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn về phía hư không, đột phá Đế Thiên cảnh thôi mà rắc rối ghê.

Sâu trong hư không loáng thoáng có càng nhiều kiếp nạn đang đợi.

- Phiền phức.

Lâm Phàm hơi khom người, bộc phát ra lực lượng khủng bố còn hơn lúc ở Đạo cảnh. Hai chân đạp mạnh mặt đất, cả người hóa thành luồng sáng lao vào sâu trong hư không.

Không ai biết bên trong xảy ra điều gì, không biết Lâm Phàm làm gì trong đó.

Đột nhiên!

Ầm!

Trong vòng oáy đen ngòm phát ra âm thanh trầm đục, khe nứt hiện ra, mỗi khe nứt bắn ra tia sáng trắng.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vòng oáy bao phủ bên trên tông môn nổ tung, tan thành mây khói.

Một bóng dáng lơ lửng giữa trời.

Lâm Phàm cười nói:

- Khá dễ.

Hắn cảm giác lực lượng cuộn trào không ngừng nghỉ trong người, cường đại và khủng bố hơn lúc ở Đạo cảnh. Mỗi phần thân thể của hắn hiện giờ run nhẹ là có thể làm không gian vỡ vụn.

Thanh Oa ngước nhìn, trong đôi mắt to cỡ hạt đậu phản chiếu thân hình Lâm Phàm.

Người khác không nhìn thấy nhưng trong mắt Thanh Oa in lại một bóng dáng to lớn đầu đội trời chân đạp đất đứng giữa thiên địa.

Thân thể đế vương, đó là độ cao mà Đế Thiên cảnh khác không thể với tới.

Thanh Oa không hiểu nổi:

- Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Ảo ảnh chân thân là thứ không thể nhìn thấy, đặc biệt trong Đế Thiên cảnh, mặc dù rất nhiều người đều cho rằng đạt tới Đế Thiên cảnh là thành đế vương trong thiên địa.

Nhưng chỉ vài người có thể trở thành đế vương thật sự, đó là một loại ảo ảnh chân thân trong truyền thuyết, dù là kiếp trước của Thanh Oa cũng không đến trình độ đó.

Giờ kẻ bỏ mạng vừa đột phá, lực lượng còn phát tán trong không trung, với kiến thức và bản lĩnh của Thanh Oa có thể thấy rõ.

Khủng bố.

Các đệ tử tông môn hưng phấn nhìn, đó là bóng dáng sư huynh, bọn họ siêu kích động.

Tu vi của sư huynh nâng cao, đến cảnh giới càng mạnh.

Có đệ tử hò reo hô lớn:

- Sư huynh!!!

Bọn họ muốn trút ra hưng phấn trong lòng.

Tiếng hô càng lúc càng lớn, reo hò nổi lên bốn phía. Các đệ tử Viêm Hoa tông biết ai đang bảo vệ tông môn.

Nếu không nhờ sư huynh thì bọn họ đã không có ngày tháng như vậy, không chừng bị người diệt tông rồi.

Tri Tri Điểu đã rải rác khắp nơi, hầu như ai đều xem.

Bọn họ đều thấy tin tức trong bài viết, mỗi ngày hoặc là tông môn này bị diệt, không thì chỗ kia sụp đổ.

Nên bọn họ rất quý trọng ngày lành hiện giờ.

Khi Lâm Phàm từ từ đap xuống, Lữ Khải Minh xông lên, biểu tình hưng phấn hỏi:

- Sư huynh lại trở nên càng mạnh mẽ hơn rồi?

Tâm tình của Lâm Phàm khá tốt, vui vẻ đáp:

- Ừ, nói đúng rồi, lại biến mạnh.

Rốt cục bước vào đến Đế Thiên cảnh, lực lượng này tràn ngập toàn thân, cảm giác sướng lên mây.

Lâm Phàm muốn tìm ngay một cường giả Thế Giới cảnh để đánh một trận.

Lữ Khải Minh kích động mắt đỏ ngầu:

- Sư huynh vất vả.

Gã cảm giác sư huynh gánh vác quá nhiều thứ, gã là sư đệ thấy đau lòng cho sư huynh vô cùng.

Nhóm Trương Long luôn bế quan tu luyện vì muốn chia sẻ gánh nặng cho sư huynh. Nhưng dù cho bọn họ không ngừng cố gắng cỡ nào cũng không thể vượt qua sư huynh, không đủ tư cách giúp đỡ nữa là.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Ủy mị thế, không vất vả chút nào, sư đệ không hiểu cảm giác khi lực lượng quá cường đại.

Lữ Khải Minh vốn đang rất thương cảm, nhưng nghe được lời sư huynh nói đánh tan hết cảm xúc.

Nghe kỳ kỳ, như đang nói ngươi mãi mãi không biết người giàu sống như thế nào.

Thanh Oa từ xa nhảy lại gần, chân sau nhún mạnh, nước mắt bay trong không khí.

- Chủ nhân!!!

Thanh Oa rất nhanh đến trước mặt Lâm Phàm, nó bỗng ôm chân Lâm Phàm, không nỡ buông tay.

Thanh Oa sụt sịt, nước mắt chảy dài:

- Chủ nhân, Oa Oa sợ muốn chết.

Lâm Phàm bật cười:

- Ha ha ha!

Sợ khỉ mốc, ngay từ đầu Thanh Oa đã không thành thật, nhưng bị hắn kiểm soát, nó không nhảy nhót được.

Lát sau Thanh Oa không nhịn được nữa, nó muốn biết chuyện này là thế nào.

Thanh Oa ngẩng đầu, vô cùng đáng thương nhìn Lâm Phàm:

- Chủ nhân quá lợi hại, nhưng Oa Oa muốn biết chủ nhân làm cách nào đột phá đến Đế Thiên cảnh được?

Lâm Phàm cười, đã lộ bộ mặt thật rồi đây, chắc chắn Thanh Oa không nhịn được muốn biết nguyên nhân.

Lâm Phàm thấm thía nói:

- Thanh Oa này.

Thanh Oa dỏng tai lên, sợ nghe sót:

- Chủ nhân, có Oa Oa.

Lâm Phàm nói:

- Các đột phá đến Đế Thiên cảnh rất đơn giản, tu luyện, không ngừng tu luyện, tu luyện tới cực hạn nhất định thì đột phá.

- ???

Trong đầu Thanh Oa nổi lên dấu chấm hỏi, chủ nhân nói gì vậy? Không nghe hiểu.

Có thể đáng tin một chút không?

Chương 991: Nhớ kỹ thứ này có lẽ là gánh nặng cho đầu óc

Mặt ngoài Thanh Oa hơi đần nhưng lòng dạ kín kẽ, nghe câu này là biết Vô Địch phong đang lừa dối.

- Bủn xỉn, rất bủn xỉn, sợ bản Oa Sư biến quá cường đại khiến ngươi mất mặt chứ gì? Lòng dạ hẹp hòi.

Hỏi không ra cái gì, biết làm sao được? Chỉ có thể dựa vào chính mình.

Thanh Oa không tin mình là Cửu Hoang Thần Sư, kiến thức uyên bác mà không giải quyết được loại chuyện này.

Vực ngoại giới cao nhất là Đạo cảnh, không thể tiến thêm một bước, đó là thương thiên hạn chế vực ngoại giới, hê có hạn chế thì sẽ có cách giải trừ.

Nhưng cho đến nay chưan ghi ra cách gì.

Lâm Phàm nhìn Thanh Oa cúi đầu lẩm bẩm liền biết không có chuyện tốt, nhưng hắn mặc kệ nó.

- Thanh Oa, ngươi lẩm bẩm gì đó?

Tuy con ếch này không thành thật nhưng rất tốt với các Luyện Đan Đại Sư của tông môn.

Lâm Phàm thầm tiếc thương, Thanh Oa vẫn không cảm nhận được tình yêu của hắn, chứ không thì nó sẽ biết hắn yêu nó nhiều cỡ nào.

Thanh Oa kích động lại chảy nước mắt:

- Chủ nhân, Oa Oa đang nói nhỏ là chủ nhân tốt, chủ nhân trở nên cường đại, Oa Oa thật sự rất vui mừng!

Lâm Phàm liếc qua, nếu hắn tin tưởng Thanh Oa thì có thể ném bỏ bộ não rồi.

- Sư huynh, tu vi của sư huynh trở nên càng mạnh mẽ hơn, những kẻ xâm nhập kia chắc chắn không đánh lại sư huynh.

Lữ Khải Minh cũng chú ý tình hình vực ngoại giới, nói thẳng ra là trạng thái của vực ngoại giới rất tệ.

Cách biệt thực lực quá lớn.

Nhiều tông môn bất hạnh trúng độc thủ, đương nhiên có nhiều tông môn nhận hèn, thần phục dưới chân kẻ xâm nhập.

Tâm tình Lâm Phàm thoải mái nói:

- Đương nhiên rồi sư đệ, chỉ cần có kẻ xâm nhập tới, sư huynh một bàn tay đập chết hết.

Cảm giác kiêu ngạo đã bị người đánh nát một lần nữa phình to, lớn còn hơn lúc trước.

Trong tay Lâm Phàm bỗng có thêm món đồ, rất nhiều, có đan dược, có các thứ kỳ lạ.

Lâm Phàm không để bụng, ném hết cho Lữ Khải Minh.

Hiện tại toàn bộ tông môn nhắc tới tài phú thì Vô Địch phong giàu nhất, thứ gì cũng có, nhiều thứ kỳ lạ.

Với người khác thì chúng nó là bảo bối chỉ có thể gặp không thể cầu, nhưng với Lâm Phàm là vô dụng, không chịu nổi một đấm của hắn.

Các đệ tử xung quanh nghe lời sư huynh nói đều sôi trào nhiệt huyết. Sư huynh bá đạo, lợi hại như vậy đấy, khiến người ngưỡng mộ vô cùng.

Thanh Oa nhìn Lâm Phàm, kẻ bỏ mạng lại đắc ý.

Đế Thiên cảnh thôi mà, có gì ghê gớm, phía sau còn cảnh giới mạnh hơn nữa.

Nhưng chỉ có Thanh Oa biết, kẻ bỏ mạng có thể đột phá đến Đế Thiên cảnh khi ở trong vực ngoại giới, bản lĩnh này, cơ duyên này e rằng không ai sánh bằng.

Không lẽ nó phải làm ếch suốt đời sao?

Lão Hắc, ngươi đi đâu rồi, ra ngoài lâu như vậy không trở lại, đừng nói là bị người làm thành canh rắn rồi nhé.

Thanh Oa hơi nhớ Lão Hắc, mặc dù nó nhìn Lão Hắc là thấy khó

chịu, nhưng khi đó ít ra có đồng bạn, đâu như bây giờ đeo lá bùa sau lưng, toàn nói câu chói tai.

Phương xa, một bóng dáng ngồi xổm ở nhà vệ sinh, tay đeo bao tay cầm khăn lau cẩn thận lau mặt đất.

Huyết Ma Đế giơ tay lên lau mồ hôi trán, nhìn về phía phương xa.

Huyết Ma Đế cảm nhận được khí thế kia, rất mạnh, hơn xa Đế Thiên cảnh.

Y là Huyết Ma Đế, vốn nên cao cao tại thượng, không người so sánh được, nhưng bây giờ làm chuyện như vậy, y rất muốn vứt toẹt khăn lau vào thùng nước, trở mặt không làm.

Nhưng, đắng lòng.

Bốp!

Sau lưng hơi đau.

Lão tổ Thánh Tiên giáo cầm gai có roi quất lưng Huyết Ma Đế, tức giận nói:

- Nhìn gì? Làm biếng hả? Mau làm việc, ta cho ngươi biết, người vào đây chỉ có mình ngươi là không thành thật nhất. Tình trạng hiện tại của ngươi mà muốn vào Đả Thủ đường, cho ngươi biết, không đủ tư cách!

Huyết Ma Đế tức giận muốn khùng lên, nhưng bị trời phạt khiển áp chế, không dám làm càn.

Huyết Ma Đế đành phải vùi đầu tiếp tục làm việc.

Đắng, đắng lòng mề.

Vốn tưởng một năm qua trong chớp mắt, nhưng xem tình huống hiện tại chờ qua một năm không biết y sẽ thành ra thế nào.

Huyết Ma Đế cứ thấy là lạ.

Tên kia làm sao đột phá đến Đế Thiên cảnh, một năm về sau sẽ như thế nào?

Đừng nói là sẽ mạnh hơn y, cuối cùng không cho y đi.

Không thể nào, phải có danh dự chứ, sao có thể nuốt lời.

Huyết Ma Đế tự an ủi mình, làm bộ rất tin tưởng Lâm Phàm.

Phía sau núi.

Mặc Kinh Chập đã sớm bị tông chủ nhuộm mực, mỗi ngày koi làm gì, chỉ nằm ườn ra cảm nhận thứ huyền diệu khó giải thích.

Nhiều đệ tử thấy thế đều lẩm bẩm rời đi.

Bọn họ đã cảm ứng động tĩnh bên Vô Địch phong.

Mặc Kinh Chập vốn muốn nói gì nhưng thấy tông chủ bình tĩnh như nước không chút dao động thì gã bình tĩnh lại, cảm giác đạo hạnh của mình chưa đủ.

Tông chủ không chút dao động, gã thì bị hấp dẫn.

Tâm không kiên định, còn phải tiếp tục tu luyện.

Vô Địch phong.

Lâm Phàm giải tán các sư đệ, sư muội, đuổi Thanh Oa đi, một mình hắn nằm trên ghế, lấy tờ giấy vàng rực ra liên lạc với người xét duyệt Tri Tri Điểu.

Mới kết nối đã nghe giọng hoảng loạn của người xét duyệt Tri Tri Điểu:

- Tông sư, ngài rốt cuộc xuất hiện, xảy ra chuyện lớn, loạn, thật loạn!

Lâm Phàm trả lời:

- Loạn cái gì loạn, bản phong chủ vẫn khỏe đây.

Bên ngoài hỗn loạn chẳng liên quan gì Lâm Phàm, hắn chỉ cần trông chừng tông môn là được.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu nói:

- Tông sư nói đúng nhưng cũng sai, gần đây có thêm kẻ xâm nhập mới tới nghe đồn đều là Thế Giới cảnh, mấy giới vực đều tan vỡ, nhiều tông môn đầu vào kẻ xâm nhập. Theoi ta được biết thì thủ lĩnh tổ chức Hải Quân, Tần Phong cũng không sống yên.

Lâm Phàm nổi hứng thú:

- Tình huống như thế nào?

Tổe chức Hải Quân này có thể sống sót đến hiện tại phải công nhận Tần Phong là nhân tài.

Tần Phong coi như là bằng hữu, khiến Lâm Phàm quan tâm hơn hết là Hàn Bích Không Hàn sư đệ đang lăn lộn trong Hải Quân, Lâm Phàm làm sư huynh, sao có thể ngồi nhìn mặc kệ.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu hỏi:

- Tông sư, ngài còn nhớ rõ Dương Thần điện không?

Lâm Phàm mờ mịt hỏi lại:

- Dương Thần điện? Ai vậy? Không nhớ rõ.

Hắn đã ném Dương Thần Điện ra sau đầu, quên bẵng đi.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu có chút bất đắc dĩ, nói sao thì Dương Thần Điện người ta là thế lực không kém, hắn còn bắt thần tử đi dọn nhà vệ sinh, giờ bảo quên người ta, đúng là nam nhân đa số bạc tình bạc nghĩa, chơi qua đường liền quên.

Nhưng người ta thì nhớ mãi không quên.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu mệt tâm nhắc nhở:

- Tông sư, thần tử Phong Thiếu Liệt của Dương Thần Điện đang dọn nhà vệ sinh chỗ của tông sư.

Đắng lòng thanh niên.

Nếu để điện chủ Dương Thần Điện biết việc này có lẽ sẽ hộc máu.

- Phong Thiếu Liệt? Ai vậy?

Lâm Phàm thiệt tình không nhớ, hắn đâu rảnh nhớ tên ai. Toàn tông môn có nhiều sư đệ, sư muội như vậy, đến nay hắn không nhớ tên từng người, nên càng không rảnh rỗi nhớ tên người lạ.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu không muốn nói nữa, được rồi, có lẽ đối với tông sư thì nhớ tên ai là gánh nặng cho đầu óc.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu nói:

- Tông sư, vậy chúng ta không thảo luận ai là ai nữa. Phụ thân của thủ lĩnh Hải Quân Tần Phong thật lâu trước kia đi Dương Thần Điện đánh điện chủ một trận, làm điện chủ Dương Thần Điện mất hết mặt mũi, luôn ghi hận trong lòng. điện chủ Dương Thần Điện, đã nói cho họ biết về Hải Quân, làm kẻ xâm nhập chú ý, định hoàn toàn tiêu diệt Hải Quân.

Lâm Phàm nghe xong lời này thì buồn cười, sao cứ cảm giác Hàn sư đệ tham gia Hải Quân này luôn bi kịch.

Lâm Phàm đã nhớ ra rồi.

Chuyện này thật ra không 0e đến phụ thân của Tần Phong, là Lâm Phàm gắp lửa bỏ tay người, xúi cha của Tần Phong đánh đối phương một bữa.

Không ngờ điện chủ Dương Thần Điện thật đúng là lòng dạ hẹp hòi, mãi luôn ghi hận đến bây giờ.

Lâm Phàm hỏi:

- Biết vị trí không?

Hắn phải đi một chuyến, Hàn sư đệ đi theo Hải Quân, tính an toàn không quá cao.

Lâm Phàm muốn mang Hàn sư đệ về, nhưng cảm giác hơi khó.

Hàn sư đệ không phải đệ tử khác, có quyết tâm người khác không có.

Nói khó nghe chút là hơi thánh mẫu, nói dễ nghe thì là gieo rắc ánh sáng đến từng góc tối trên thế giới, để mỗi người sống trong bóng tối đều nhìn thấy tia sáng hy vọng.

Chí hướng rộng lớn, rất là không tệ.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu đáp:

- Tông sư, đã biết vị trí cụ thể. Những kẻ xâm nhập bên Dương Thần Điện tạm thời chưa biết, nhưng dựa theo tình huống trước mắt tìm một lúc rồi sẽ tìm ra chỗ của Hải Quân thôi.

- Được rồi, cho bản phong chủ biết vị trí cụ thể, chuyện còn lại để bản phong chủ giải quyết.

Lâm Phàm hơi nôn nóng, hắn đột phá Đế Thiên cảnh, máu nóng đang sôi sục, rất muốn đụng độ nhóm kẻ xâm nhập Thế Giới cảnh.

Lúc trước hắn không đánh lại là vì thực lực không bằng người ta, nhưng với tình trạng hiện giờ thì hắn có thể đánh bọn họ đến phụ mẫu không nhận ra.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu báo vị trí cho Lâm Phàm biết.

Tri Tri Điểu bọn họ quản lý tất cả tin tức trong vực ngoại giới, đã thấy bao nhiêu thiên kiêu vực ngoại giới đối kháng lại kẻ xâm nhập vì bảo vệ tôn nghiêm và tông môn của mình.

Trận chiến ấy tuy rực rỡ nhưng cũng bi thương.

Người vực ngoại giới tan tác trong tay kẻ xâm nhập, không có chút đường chống cự.

Sau cùng Tri Tri Điểu cho rằng toàn vực ngoại giới có hy vọng chống lại kẻ xâm nhập nhất chỉ có một mình phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông, Lâm Phàm, cũng là Lâm tông sư hành văn vô song, khiến người muốn chém chết giục hắn viết bài.

Cắt đứt liên lạc với người xét duyệt Tri Tri Điểu, Lâm Phàm chuẩn bị bắt đầu hành động.

Không đùa được, người có thể ăn hiếp sư đệ của hắn dù chưa sinh ra cũng sẽ rất nhanh bị đánh tới nỗi đi đầu thai.

Tông môn có Huyết Ma Đế trấn thủ, đại khái không đáng lo.

Lâm Phàm kêu Thanh Oa điên cuồng luyện đan, giúp thế giới tan vỡ của Huyết Ma Đế dần phục hồi. Tuy chưa lành hoàn toàn nhưng nhìn Huyết Ma Đế là biết thuộc loại lão bất tử, dù thế giới vỡ nát cũng dư sức đối mặt kẻ xâm nhập hiện giờ.

Tu vi thời đỉnh cao của Huyết Ma Đế không chỉ là Thế Giới cảnh, lạc đà chết vẫn to hơn ngựa, trong bụng Huyết Ma Đế có chút hậu chiêu.

Chương 992: Kẻ nào hách vậy

Lữ Khải Minh kinh ngạc hỏi:

- Sư huynh lại đi ra ngoài? Không phải đã nói sẽ ở tông môn một thời gian sao?

Gã không ngờ sư huynh nhanh vậy lại đi.

Bình thường có người đột phá tu vi chắc chắn sẽ ở trong tông môn ổn định một thời gian, nào ngờ sư huynh nói đi là đi, không chút do dự.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Đợi không được, sư đệ, bên ngoài có nhiều chuyện, tu vi của sư huynh cao như vậy, trên vai gánh trách nhiệm càng nhiều.

Hết cách rồi, hắn cường đại như vậy, không phục đều không được.

Lữ Khải Minh nghe vậy không kiềm được rơi giọt lệ thương cảm:

- Vất vả cho sư huynh.

Cực khổ cho sư huynh quá, nếu bọn họ có thể cường đại một chút thì san sẻ gánh ặng cho sư huynh được rồi.

Lâm Phàm vỗ bồm bộp vai sư đệ:

- Sư đệ, thực lực càng mạnh thì gánh nặng trên vai càng nặng hơn, vì có câu ta không cực khổ thì ai cực? Vì sáng tạo hoàn cảnh tốt hơn cho các ngươi, đây đều là việc sư huynh phải làm. Thôi, tạm thời không nói nhiều, sư huynh đi trước.

Lâm Phàm nói xong bay lên cao, hóa thành luồng sáng biến mất bên trên tông môn.

Lữ Khải Minh ngước đầu nhìn, không nhịn được móc ra cuốn sổ nhỏ mà gã yêu quý cất chứa như mạng sống của mình, trong sổ ghi lại mỗi tiếng nói cử động và sự tích của sư huynh.

Giờ Lữ Khải Minh lại không nhịn được muốn viết chút gì vào sổ.

Lữ Khải Minh là người tự hiểu mình, tu vi không được, chỉ có thể giúp sư huynh quản lý Vô Địch phong, chừa chút đồ vật cho người đời sau, truyền lưu sự tích sáng mắt của sư huynh.

Gã cầm bút lông, thè lưỡi chấm nước.

Trong khoảnh khắc này, tinh khí thần của Lữ Khải Minh lên đến đỉnh, múa bút.

Viêm Hoa tông nổi gió.

Ánh sáng mơ hồ nhấp nháy trong hư không.

Lữ Khải Minh không phát hiện mấy thứ đó, vẫn chìm đắm trong ghi chép sự tích của sư huynh.

Cách đó không xa, có đệ tử dụi mắt, cảm giác đã nhìn nhầm.

- Chuyện gì xảy ra? Sao cảm giác trên người Lữ sư huynh có gì là lạ?

Đệ tử kia nhìn kỹ, nhưng không thấy màn kinh người gì.

Rõ ràng mới rồi có gì đó.

. . .

Lâm Phàm ẩn vào hư không, hơi bất mãn lẩm bẩm:

- Trời ạ, không chịu nổi mà, cái tên Tần Phong chạy thật giỏi.

Lần này chỗ Tần Phong ở là Thượng Khung Vực xa tít mù, ở đầu bên kia Nguyên Tổ vực, xa còn hơn lần đi Tinh Hải Vực, không biết tiểu tinh quái ở trong Tinh Hải Vực sao rồi.

Nhưng tiểu tinh quái được hắn tặng nhiều hạt châu nhỏ chắc đủ sức trở thành Quỷ Nguyên Chi Chủ.

Huyền Tinh tông.

Tông môn này ở gần Thượng Khung Vực, một tông môn mạnh mẽ, hơn nữa truyền thừa đã lâu.

Nhưng hiện giờ Huyền Tinh tông đối mặt kẻ xâm nhập.

Tông môn rối loạn từ trên xuống dưới, có đệ tử lén lút chạy mất, có đệ tử sống còn với tông môn.

Các đệ tử Huyền Tinh tông căng thẳng thần kinh xem đại chiến trên trời.

Bùm!

Bùm!

Có người đánh nhau trong hư không, uy thế mạnh mẽ, không gian không ngừng nổ, sóng xung kích mạnh mẽ khuếch tán ra càn quét toàn bộ tông môn.

Cách không xa có một đám người đứng lơ lửng.

Bọn họ đều là kẻ xâm nhập, có Đạo cảnh, cũng có Đế Thiên cảnh.

Với cảnh tượng trước mắt, họ nhìn như đang xem kịch, mỗi người môi treo nụ cười.

Trong đám kẻ xâm nhập có một nam nhân tóc đỏ cười nói:

- Thương Long muốn chơi tới khi nào, nhìn chán chết.

- Đừng nóng vội, Thương Long thích nhất là cho đám dân bản xứ hy vọng, cuối cùng giết tan nát trong khi bọn họ tràn ngập hy vọng. Phải công nhận cảm giác đó rất sướng.

- Ha ha ha ha ha ha!

Nhóm kẻ xâm nhập cười, cuồng cười.

Nam nhân tóc đỏ khom lưng, cười đau sốc hông:

- Cười chết mất, suýt nghẹt thở.

Nam nhân tóc đỏ chỉ hướng đệ tử tông môn ở phía xa:

- Các ngươi nhìn xem kìa, những đệ tử kia ngẩng đầu, mắt tỏa sáng hy vọng. Có vẻ Thương Long nhẹ tay quá, cho dân bản xứ như con kiến nghĩ có hy vọng chiến thắng chúng ta.

Vừa dứt lời.

Phương xa vang tiếng nổ cực kỳ trầm đục.

Trong không trung, một nam nhân của Huyền Tinh tông hai tay xuyên qua dưới nách Thương Long, mười ngón đan nhau nhấn vào gáy kẻ xâm nhập Thương Long, rống to:

- Ra tay đi sư huynh!

Thương Long vùng vẫy, nhưng mất lóe tia nghiền ngẫm:

- Buông ra, đám dân bản xứ như con kiến các ngươi.

Chu Đề biểu tình điên cuồng nói:

- Ha ha ha! Trhả ngươi ra? Không thể nào, đám kẻ xâm nhập chết tiệt các ngươi hủy tông môn của chúng ta, dù chết cũng phải kéo ngươi chết chung!

Chu Đề nhìn bóng người đứng phía dưới:

- Sư huynh còn do dự cái gì? Mau ra tay, mặc kệ sự sống chết của ta!

Hai thánh Huyền Tinh tông.

Chu Đề, Triệu Huyền là người mạnh nhất Huyền Tinh tông, cũng là lão tổ của tông môn, tu vi đỉnh trong Đạo cảnh đỉnh.

Kẻ xâm nhập đến, nhiều cường giả Đạo cảnh của tông môn bị trấn áp, nhưng cũng khiến kẻ xâm nhập trả giá đôi chút.

Nhưng khi kẻ xâm nhập tu vi Đế Thiên cảnh xuất hiện thì cường giả Đạo cảnh của Cấm Thể không đánh lại.

Chu Đề, Triệu Huyền xuất hiện là ôm quyết tâm phải chết khi đánh với cường giả Đế Thiên cảnh.

Mắt Triệu Huyền đượm nỗi buồn:

- Sư đệ, xin lỗi!

Nhưng Triệu Huyền biết cơ hội hiếm có, bỏ qua lần này là không có lần tiếp theo.

Tông môn còn có nhiều đệ tử, nếu có thể giết kẻ xâm nhập này có lẽ sẽ có càng nhiều đệ tử chạy thoát, giữ lại hương hỏa cho tông môn.

Dù sao còn có nhiều kẻ xâm nhập đứng trên cao nhìn xem.

Triệu Huyền bay lên cao, người tỏa ánh sáng chói mắt, lực lượng kinh người quấn quanh bàn tay, gầm rống lao về phía Thương Long.

- Sư đệ!!!

Bùm!

Vang tiếng nổ điếc tai.

Triệu Huyền vỗ chưởng vào ngực Thương Long, lực lượng kinh khủng trực tiếp xuyên thấu, Chu Đề ở sau lưng kẻ xâm nhập rùng mình, sóng xung kích lực lượng xuyên qua người gã bắn lên trời.

- Ọe!

Thương Long và Chu Đề há mồm ọc bãi máu.

Tay Chu Đề ghì chặt sau gáy Thương Long dần thả lỏng, đã đến giới hạn chịu đựng.

Hai bóng dáng từ trên trời giáng xuống, chậm rãi rớt xuống đất.

- Sư đệ!!!

biểu tình của Triệu Huyền bi thương căm hờn, không ngờ sẽ có kết quả như vậy.

Trong không trung.

- Thương Long chơi quá lố đã chịu thiệt?

- Không thể nào, Đạo cảnh đỉnh mà muốn tổn thương Thương Long sở trường về phòng ngự thì đúng là nằm mơ, giỡn với họ thôi, diễn y như thật.

Nhóm kẻ xâm nhập trò chuyện với nhau, không thèm để ý chuyện này.

Chỉ có dân bản xứ mới liều mạng đổi lấy mạng, nhưng họ không biết rằng cố gắng đến mấy cũng vô ích.

Triệu Huyền thoáng chốc đến bên cạnh Chu Đề, nhìn ngực sư đệ bị lực lượng của gã xuyên thủng, vết thương rất nặng. Triệu Huyền vội móc đan dược ra cho Chu Đề ăn.

Mắt Triệu Huyền đã tan rã, hỏi:

- Sao rồi sư huynh?

Triệu Huyền nhìn thoáng qua bóng người ở cách đó không xa,

thở phào:

- Không sao rồi, hắn bị ta trọng thương.

Thật sự bó tay trước Đế Thiên cảnh, nhưng bọn họ đã liều mạng, thực lực của họ mạnh hơn ngày xưa.

Triệu Huyền nói:

- Sư đệ, đợi lát nữa ngươi cùng các đệ tử đi trước, nơi này có ta và các trưởng lão cùng nhau ngăn cản.

Sự việc còn chưa kết thúc, bị thương nặng một tên đã hết sức, nếu để tất cả kẻ xâm nhập ra tay thì chắc chắn không ngăn được.

Cộp!

Phía sau vang lên tiếng động.

Với Triệu Huyền thì âm thanh này như trong mơ.

- Hơi thú vị, thế nào? Có phải tràn ngập hy vọng, đánh ngã ta cho các ngươi cảm giác thành tựu?

Thương Long vốn nằm dưới đất hộc máu chậm rãi đứng lên, quay đầu phun búng máu, sau đó nhìn về phía Triệu Huyền, khóe miệng lộ ra nụ cười.

- Nắm đấm vừa rồi khá lắm, có chút sức mạnh, nhưng lực lượng quá nhỏ.

Thương Long búng nhẹ tro bụi trước ngực, nở nụ cười ngông cuồng:

- Như thế nào? Có cảm giác hy vọng tan biến không? Bằng vào hai Đạo cảnh đỉnh các ngươi? Lão tử một tay có thể nghiền chết các ngươi, còn tưởng liều mạng có thể tổn thương được ta? Nằm mơ. Ha ha ha ha ha!

Tiếng cười khủng bố vang xa.

Các đệ tử Huyền Tinh tông biểu tình sợ hãi, bọn họ không ngờ kết quả như thế nào, đối phương bình yên như không, tất cả đều là giả vờ, trêu đùa, đùa bỡn bọn họ.

Triệu Huyền tức giận, sau đó bất lực lắc đầu nói:

- Vô dụng, chênh lệch quá xa.

Chu Đề cúi đầu, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng:

- Không cam lòng.

Nhóm kẻ xâm nhập nói:

- Thương Long, chơi đủ rồi, không thần phục thì diệt nhanh lên, còn đi chỗ khác nữa.

- Biết.

Thương Long giang hai cánh tay, thân thể chậm rãi lơ lửng.

- Lũ kiến kia, tu vi như các ngươi mãi mãi kém xa trong mắt ta. Nghe kỹ, người buông xuống Đế Thiên cảnh Thương Long này hôm nay cho các ngươi máu nhuộm nơi đây, chuẩn bị sẵn sàng đi.

Uy thế mạnh mẽ bộc phát từ người Thương Long.

- Đứa nào láo vậy?

Một luồng sáng từ xa lao nhanh đến trước mặt Thương Long, tùy ý phất tay, trực tiếp đánh gã nát bấy, không dừng lại mà tiếp tục bay xa.

Lâm Phàm đi ngang qua nơi đây, biết phía dưới xảy ra chiến đấu, hắn không định ngừng lại, vì thời gian eo hẹp.

Nhưng hắn nghe câu nói ngông cuồng kia.

Cái này làm hắn không nhịn được, nên lao qua tiện tay đập chết.

Kẻ xâm nhập chưa phản ứng lại, thấy luồng sáng bay xa trốn mất thì tức giận quát:

- Chạy trở về nhận lấy cái chết!

Nhưng la xong nhóm kẻ xâm nhập sững sờ.

Bọn họ thấy Thương Long không còn mẩu xương, chỉ có đống thịt từ trên cao rơi xuống.

Chuyện gì đây?

Triệu Huyền cùng Chu Đề kinh ngạc xoe tròn mắt giống như gặp

quỷ, xảy ra chuyện gì?

Oong!

Luồng sáng phía chợt khựng lại, một bóng người hiện ra.

Ban đầu Lâm Phàm chỉ định tiện đường đập chết cái tên phách lối, không ngờ có người tiếp tục láo với hắn.

Câu 'Chạy trở về nhận lấy cái chết' nghe vào tai Lâm Phàm giống câu 'Có gan đừng chạy, xem ta đánh không chết ngươi'.

Hắn nên chạy tiếp không?

Chắc chắn là không, phại quay về chứ, nam nhân mà hèn thì còn là nam nhân không?

Lâm Phàm quay về, xông hướng nhóm kẻ xâm nhập.

Lâm Phàm đang bận, không muốn nói nhảm, hắn chỉ vào kẻ xâm nhập lơ lửng trên trời:

- Ai láo vậy? Kêu bản phong chủ trở về nhận cái chết? Tới đây, đứa nào nói?

Nhóm kẻ xâm nhập nhìn đống thịt ở phía xa, lại nhìn Lâm Phàm ở gần đó, không người thừa nhận.

Bên dưới vọng lên tiếngk êu ngạc nhiên:

- Tông sư . . . !

Lâm Phàm ngây người, nhìn về phía Triệu Huyền:

- Ngươi biết bản phong chủ?

Triệu Huyền kích động nói:

- Ta biết tông sư! Ta đọc Đan Giới Chi Chủ do tông sư viết hơn mười lần rồi, viết siêu hay, tiếc là chưa viết hết. Nhưng tông sư hãy cẩn thận, những người đó đều là kẻ xâm nhập, tu vi Đế Thiên cảnh, rất . . .

Ầm!

Lời còn chưa nói hết Triệu Huyền đã đứng ngay như phỗng.

Lâm Phàm nháy mắt xuất hiện trước mặt một kẻ xâm nhập, đấm ra một đấm đánh xuyên qua thân thể của đối phương.

Tu vi Đế Thiên cảnh quá yếu.

- Thời gian của bản phong chủ eo hẹp, không chơi với các ngươi, sớm đi báo danh đầu thai.

Tốc độ của Lâm Phàm siêu nhanh, lực lượng cực kỳ khủng bố, nhóm kẻ xâm nhập hoảng hốt, phản ứng lại, nhưng đã là trận đồ sát nghiêng về một phía.

Lâm Phàm đạt tới Đế Thiên cảnh, trong cảnh giới ngang nhau thì kẻ xâm nhập Đế Thiên cảnh chỉ to hơn con kiến một chút.

Bùm!

Bùm!

Chẳng mấy chốc, tất cả kẻ xâm nhập bị đập nát bấy.

Lâm Phàm vung vẩy cánh tay hất máu dính trên tay, sau đó nhìn về phía Triệu Huyền:

- Ngươi vừa mới nói rất cái gì?

Triệu Huyền trân trân nhìn Lâm Phàm, cuối cùng bảo:

- Rất yếu.

Lâm Phàm cười nói:

- Nói rất đúng, bản tông sư đang gấp, không trò chuyện, có cơ hội sẽ nói sau vậy.

Lâm Phàm nói xong không đợi đối phương đáp lời đã biến mất tại chỗ.

- Đây rốt cuộc là . . .

Triệu Huyền ngồi bệch dưới đất nhìn phía xa, kẻ xâm nhập suýt diệt tông môn của họ mà cứ như thế bị tông sư đập nát?

Thật giả, ảo thế?

Chương 993: Chúng ta nên chạy thôi

Lâm Phàm chép miệng cảm thán:

- Đám người kia muốn ăn đòn hay sao, láo như vậy là muốn khoe cho ai xem? May mắn bị ta phát hiện, không thì thế giới này lại có thêm người không hài hòa.

Hắn phát hiện trách nhiệm trên vai ngày càng nặng.

Theo đuổi thế giới hòa bình là điều khó khăn biết bao.

Trên con đường này sẽ xuất hiện rất nhiều tồn tại không hài hòa, tác dụng của hắn là đập chết những người không hài hòa.

- Nơi này gần Thượng Khung Vực, chắc rất nhanh sẽ tìm được đám người đó.

Lâm Phàm đứng trên cao, đầm ngón tay kẹp trữ vật giới chỉ, hơi gồng sức, trữ vật giới chỉ nháy mắt vỡ vụn, đồ vật bên trong toàn bộ bay ra, nổi bồng bềnh giữa không trung.

Hắn lười nhìn, trực tiếp thu vào trữ vật giới chỉ.

Mặc dù Lâm Phàm đang giàu sụ nhưng lãng phí đáng xấu hổ, phải cất hết vào túi.

- Rốt cuộc ở phương hướng nào nhỉ?

Lâm Phàm lạc đường, biết là ở Thượng Khung Vực, nhưng Tri Tri Điểu cũng không biết vị trí cụ thể, chỉ biết đại khái chỗ nào.

Cứ tìm kiếm kiểu này chưa biết tìm đến bao giờ, dù khó khăn là vậy nhưng không thể ngăn ưbcó chân của hắn gặp chuyện gì thì phải tìm cách giải quyết, hắn không để bụng.

- Xem ra đành dùng cách cũ.

Hiện nay thực lực của Lâm Phàm rất mạnh, Đế Thiên cảnh, đến đỉnh cao mà vực ngoại giới không thể đạt tới, tuy không có cách tìm được Hàn sư đệ nhưng không chừng sẽ dụ kẻ xâm nhập đến.

Lâm Phàm hít sâu, toàn bộ lực lượng uấn nhưỡng trong người, sau đó dâng lên tận cổ rồi phát ra tiếng gầm nhức óc:

- Tất cả kẻ xâm nhập ở Thượng Khung Vực nghe đây, bản phong chủ là gia gia của các ngươi, Lâm Phàm! Giờ bản phong chủ muốn đánh các ngươi xịt phân ra, không phục thì mau chịu chết tìm tới!

Sóng âm khủng bố phát ra từ miệng Lâm Phàm hình thành vằn sóng hủy thiên diệt địa khuếch tán ra.

Không gian xung quanh nổ, mặt đất tức thì bị phá hủy chia năm xẻ bảy, sau đó âm thanh lạn xa bốn phương tám hướng.

- Làm vậy chắc được rồi.

Lâm Phàm không biết nhóm kẻ xâm nhập có đến hay không, nhưng hắn chắc chắn âm thanh đã khuếch tán ra.

Đế Thiên cảnh dồn hết sức rít gào không khó lan truyền khắp Thượng Khung Vực.

Sức phá hủy của sóng âm này khủng bố biết bao, trong phạm vi ngàn dặm đã thành phế tích.

Trong một khu rừng.

Năm kẻ xâm nhập đang nghỉ ngơi tại chỗ, bọn họ đến đây không phải để giết Hải Quân mà muốn phân tích tình huống Thượng Khung Vực.

Trong khoảng thời gian này, nhóm kẻ xâm nhập đã phát hiện nhiều vùng đất mạo hiểm có bí mật kinh người, đem đến ích lợi lớn cho họ.

Khi họ buông xuống có nhận được thông báo là nếu phát hiện vùng đất mạo hiểm đặc biệt thì không được vào thám hiểm, phải ghi lại vị trí, chờ nhiều đội buông xuống rầm rộ giáng lâm.

- Nhưng dân bản xứ khốn kiếp nào trộm Không Gian Thần Trụ đi khiến đường hầm không gian không ổn định? Không thì đại bộ đội đã xuống từ lâu.

Bọn họ buông xuống đây có thể nói là liều mạng, đường hầm không gian không ổn định rất nguy hiểm, lúc gặp nguy cơ không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Năm kẻ xâm nhập bỗng đứng bật dậy, giương mắt nhìn phía xa. Chốc lakst sau, sóng âm cực mạnh ập đến thổi vạt áo họ bay phần phật.

Nam nhân vạm vỡ mặc da thú nhíu chặt chân mày:

- Có chuyện gì vậy?

Rồi bên tai nghe tiếng nói khiến họ tức giận.

Các kẻ xâm nhập khác nổi giận:

- Láo lếu!

Câu tuyên bố này là sỉ nhục với họ, không giết đối phương thì khó nguôi giận.

Nam nhân vạm vỡ mặc da thú rất giận, thấy đồng bạn cũng giận thì không nhịn được, nhưng gã cảm giác có gì đó kỳ kỳ.

Nam nhân vạm vỡ mặc da thú giơ tay lên, mắt sáng ngời lấp lóe tia sáng khác lạ:

- Các vị chờ đã!

Kẻ xâm nhập khác không nhịn được:

- Tại sao phải chờ? Nghe âm thanh truyền đến từ hướng đó, ta muốn đi xem ai có bản lĩnh dám láo như vậy!

Nam nhân vạm vỡ mặc da thú bề ngoài thô kệch nhưng thật ra tỉ mỉ:

- Vì sao không thể chờ? Các ngươi đi vào vực ngoại giới đã nghĩ mình vô địch sao? Hãy cảm nhận sóng âmn ày, nó xuyên thấu chúng ta mà lực lượng không giảm tiếp tục lan ra xa, Đạo cảnh có thể làm được sao? Hay chúng ta làm được không?

Nam nhân càng thô kệch thì càng nhạy cảm, có thể sống đến bây giờ cũng có lý do của nó.

Nam nhân vạm vỡ mặc da thú nói xong, những kẻ xâm nhập khác lặng im, cảm thấy có lý.

Một kẻ xâm nhập có mái tóc dài màu xám trông hơi trẻ trông đồng ý:

- Đúng rồi, Mãng ca nói có lý.

- Những dân bản xứ vực ngoại giới làm ra Tri Tri Điểu, các ngươi nên biết người buông xuống đã có nhiều người bị dân bản xứ giết.

Theo ghi chép thì dân bản xứ chỉ cỡ Đạo cảnh đỉnh, không thể nào đánh lại Đế Thiên cảnh. Nên ghi chép có sai lầm, khác với điều chúng ta biết. Người kia kêu gọi kiểu đó chắc muốn dụ chúng ta mắc câu, nên phải ráng nhịn, không thể khinh thường, nếu không sẽ tai họa ngầm vô cùng.

Mãng Vũ nhìn bốn đồng bạn, hy vọng họ nghe khuyên.

- Chết tiệt, đám dân bản xứ nham hiểm quá. Mãng ca phân tích rất đúng, suýt nữa bị lừa. Thật khiến người khó tin, dân bản xứ vực ngoại giới sao có Đế Thiên cảnh được? Chúng ta từ bên kia giết tới chỗ này, không biết chém giết bao nhiêu dân bản xứ, đến bây giờ mới gặp được một dân bản xứ Đạo cảnh đỉnh, còn lại đều rất rác rưởi.

Kẻ xâm nhập vẫn ôm nghi ngờ, nhưng cảm nhận lực lượng từ trong sóng âm đúng là phi phàm, dân bản xứ bình thường không thể có được.

Sóng âm không ngừng khuếch tán, như vòi rồng quét qua Thượng Khung Vực.

- Rốt cuộc có người đến hay không đây?

Lâm Phàm rống lớn khô cổ họng, có lẽ hiệu quả không tệ, sẽ hấp dẫn một số kẻ xâm nhập kéo tới.

Sẽ có người nào trong những kẻ xâm nhập thần phục Dương Thần Điện?

Lâm Phàm đang rất nhức đầu, đành trước tiên tìm kiếm.

Lâm Phàm lao đi xa, tốc độ cực nhanh, không gian nổ, tốc độ đạt tới cực hạn khiến không gian khó chịu nổi.

Chỉ có thể thử cầu may, có lẽ sẽ đụng tới thật, cái này phải chờ xem mặt.

Một chỗ nào đó trong Thượng Khung Vực.

Trong một ngọn núi to lớn có căn cứ tổng bộ của Hải Quân.

Từ khi trở về từ Hằng Thiên Vực thì Hải Quân đóng ở đây nghỉ dưỡng, lần đó nếu không nhờ Lâm huynh đến giúp thì rất thảm.

Trong phòng họp, bầu không khí hơi nặng nề, nhiều người ngẩng đầu nhìn Tần Phong ngồi xoa huyệt thái dương. Bọn họ có rất nhiều

lời muốn nói nhưng không nói nên lời.

Có người không kiềm được hỏi:

- Nguyên soái, chúng ta thật sự không chạy?

Chịu chết và liều chết là hai chuyện khác nhau, hiện tại là muốn đưa đầu người, còn tặng cho người ta chặt.

Bởi vậy không khí hiện trường hơi khác lạ.

- Không thể chạy.

Tần Phong tự phong nguyên soái, xưng hô này là Lâm huynh đệ nói cho gã biết. Ban đầu Tần Phong cũng muốn chạy, chợt nhớ Lâm huynh từng bảo có thể mất mạng nhưng tổng bộ là tượng trưng, dù chết quyết không thể vứt bỏ tổng bộ rời đi.

Cho nên Tần Phong cũng rất bất đắc dĩ, sâu trong lòng gã cũng muốn chạy.

Nhưng ngẫm lại lời Lâm huynh nói hơi có lý, nếu bỏ chạy thì coi sao được.

- Nguyên soái, không chạy không được, không chạy thì ngay cả mạng sống cũng không còn.

Có thể ngồi cạnh bàn dài mở họp đều là nhân vật quan trọng của Hải Quân, trong lòng họ rất khủng hoảng.

Tần Phong lắc đầu, vẫn nói câu cũ:

- Không thể chạy.

Dường như gã muốn đấuh tới cùng với Dương Thần Điện.

Dương Thần Điện mang kẻ xâm nhập đến ,Tri Tri Điểu đã biết việc này, nên họ sớm nhận được nhắc nhở từ Tri Tri Điểu.

Người xung quanh nóng nảy, cuối cùng nhìn về phía Hàn Bích Không:

- Hàn phó nguyên soái, ngươi nói xem không chạy có được không?

Hàn Bích Không cảm nhận đám người tràn trề hy vọng nhìn mình, rất là bất đắc dĩ.

Hàn Bích Không từng ẩn núp trong Nhật Chiếu tông, nhẫn nhịn nhiều năm, lăn lộn đến chức vị trưởng lão, quan trọng là một chữ nhịn.

Nên Hàn Bích Không rất đồng ý đề nghị chạy trốn.

- Các vị hỏi cũng như không, Hàn phó nguyên soái chắc chắn sẽ đồng ý với ta. Nơi này là đâu? Là tổng bộ của chúng ta, nếu như không đánh mà chạy, nhường ra tổng bộ thì tinh thần của chúng ta ở đâu, ý chí của chúng ta ở đâu!?

Tần Phong kích tình phấn khởi nói:

- Các vị hãy nhìn thứ treo trên tường, đều là từ khi chúng ta thành lập tới nay, những người được giúp đỡ tặng quà cho chúng ta, chúng là vinh dự, chúng ta có thể đi sao? Không thể đi, cho dù chết cũng phải liều mạng với kẻ xâm nhập, dùng tâm huyết của chúng ta làm tấm gương cho tất cả người vực ngoại giới thấy. Hàn huynh thấy sao?

Hàn Bích Không vốn muốn nói chạy cũng là một cách, nhưng nghe Tần Phong nói như thế khiến gã á khẩu.

Huynh đệ, ngươi đã nói đến mức này rồi còn cho người ta đường nào để nói?

Hàn Bích Không trầm giọng nói:

- Ừm, nói đúng, chúng ta không thể đi, tuy là kiếp nạn cho chúng ta nhưng ta tin tưởng các vị ở tại đây đều không phải người bình thường, đều là người có khí vận lớn. Chỉ khi ở trong kiếp nạn chúng ta mới có thể đột phá bản thân, đạt tới chỗ cao chưa từng có.

Hàn Bích Không thầm bất đắc dĩ, xem ra không thể tránh khỏi chịu chết.

Phụ thân của Tần Phong, Tần Dật Thiên nói:

- Nhi, phụ thân cho rằng nên tạm tránh mũi nhọn, không thể liều mạng.

Chỗ Tần Dật Thiên thanh tu bị kẻ xâm nhập phát hiện, thế là lão chạy trốn, không liều mạng với đối phương. Tần Dật Thiên biết nhi tử có tổng bộ nên đến tị nạn.

Vào phútn guy cấp này, Tần Dật Thiên cảm thấy mình nên ngăn

cản hành vi chịu chết của nhi tử.

Tần Phong phất tay nói:

- Phụ thân đừng nói nữa, phụ thân không tham gia Hải Quân, không thể can thiệp bất cứ chuyện gì trong Hải Quân.

Người dự họp thích điểmn ày nhất của Tần Phong, mọi việc làm theo quy định.

Dù Tần Dật Thiên là phụ thân của Tần Phong cũng không được đặc quyền gì, không có quyền ra lệnh bọn họ làm bất cứ chuyện gì.

Tần Dật Thiên nhìn nhi tử của mình, tiểu tử này muốn ăn đòn sao?

Đột nhiên một âm thanh xuyên qua ngọn núi chui vào tai mọi người.

Hàn Bích Không nghe xong bỗng nở nụ cười.

Không cần chết.

Vui vẻ.

Chương 994: Nguy rồi, nguy rồi

Hàn Bích Không chẳng phải loại người vứt bỏ đoàn đội, gặp trận liền chạy. Nên khi biết Dương Thần điện mang theo kẻ xâm nhập đến đây, trong lòng Hàn Bích Không lo lắng nhưng cũng rất bình tĩnh, không có chút cảm xúc hốt hoảng.

Giờ Hàn Bích Không bỗng đứng dậy, nở nụ cười hiếm hoi.

Hàn Bích Không cười nói:

- Lùi hay không đã không cần thiết.

Kẻ xâm nhập chó chết gì đó mới rồi đúng là đáng sợ, nhưng giờ ngẫm lại đúng là tự mình hù mình.

Tần Phong reo lên:

- Hình như là giọng của Lâm huynh? Không đúng, thật sự là Lâm huynh!

Khi nãy gã nói hiên ngang lẫm liệt, nhưng khi thật sự đối mặt kẻ xâm nhập, không có sức chống cự, đặt ai vào chỗ này đều không cam lòng.

Giờ thì khác rồi.

Sư huynh đến là hậu thuẫn kiên cường cho gã.

Thành viên Hải Quân trải qua trận chiến Hằng Thiên Vực đều lộ nụ cười hưng phấn, người chưa trải qua sự kiện đó thì hoang mang không hiểu đám người cười vì điều gì.

Tần Dật Thiên thắc mắc hỏi:

- Nhi tử, các ngươi cười gì vậy? Ai tới?

Vào lúc thế này cười vì một người, cứ thấy là lạ.

Tần Phong nói:

- Phụ thân, đó là Lâm phong chủ của Vô Địch phong Viêm Hoa tông, cũng là sư huynh của Hàn phó nguyên soái. Hắn đã tới Thượng Khung Vực, chúng ta an toàn!

Tần Phong rất tin tưởng thực lực của Lâm Phàm, sự cường đại đó không thể tưởng tượng, may mắn lúc trước gã thấy tận mắt, mạnh đến kinh người.

Tần Dật Thiên không tin, nói:

- Lâm phong chủ? Nhi tử nghĩ hơi đẹp, thực lực của kẻ xâm nhập quá khủng bố, ngươi cho rằng vực ngoại giới sẽ có người đánh lại họ sao?

Không ngờ nhi tử của lão dễ dàng tin tưởng một người.

Hàn Bích Không cực kỳ tin tưởng Lâm Phàm:

- Không, đó là sư huynh của ta, người khác không được không có nghĩa là sư huynh của ta không được. Ta đã thấy trận chiến đó, kẻ xâm nhập ở trong tay sư huynh của ta đều tan tác, không có chút sức chống cự, nhiều người ở đây đều thấy.

Hàn Bích Không không ngờ sư huynh sẽ đến nơi này, có lẽ Tri Tri Điểu nói cho sư huynh.

Không đợi Tần Dật Thiên nói gì thêm, Hàn Bích Không nhanh chóng bước ra ngoài. Sư huynh không biết rõ vị trí của họ, gã phải tìm cách liên lạc với sư huynh, cho sư huynh biết chỗ.

Trong phòng họp có một số người không biết chuyện thì hào hứng hỏi thăm người khác.

Bọn họ đều muốn biết lai lịch của chủ nhân âm thanh vừa rồi, thật sự ghê gớm đến thế sao?

Người trải qua sự kiện Hằng Thiên Vực thì ngẩng đầu, rất là đắc ý kể cho mọi người nghe, như thể bọn họ đã làm việc đó.

- Thật không vậy? Lợi hại như vậy?

- Trời ạ, lần đầu tiên biết sư huynh của Hàn phó nguyên soái đồ sát kẻ xâm nhập như con kiến. Nếu các ngươi không nói thì ta không dám tin tưởng.

Đám người vốn sợ chết khiếp bỗng chốc yên lòng.

Thì ra chúng ta cũng có hậu đài, vậy còn sợ cái quái gì. Núi dựa đã đến, nghĩa là Dương Thần Điện mang đám kẻ xâm nhập đến là tự tìm chết.

Chốc lát sau.

Hàn Bích Không từ bên ngoài tiến vào.

Đám người ùa lên thăm tình huống, có phải đã liên lạc được với ông trùm rồi?

Dù sao mạng nhỏ của bọn họ có thể giữ được hay không toàn trông nhờ vào ông trùm.

Vào phút nguy hiểm thế này bọn họ đồng ý bỏ chạy, vì còn sống thì muốn bao nhiêu tổng bộ có bấy nhiêu. Nhưng nguyên soái muốn đánh tới cùng ,còn lôi đạo lý lớn ra khiến người không phản bức được, không biết cãi lại thế nào.

May mắn, đang lúc bọn họ bó tay thì hy vọng rốt cuộc xuất hiện.

- Các vị yên tâm đi, ta đã liên lạc với sư huynh, chắc không có vấn đề gì. Nhưng mọi người cũng đừng chủ quan, không ai biết đám người Dương Thần Điện xuất hiện vào lúc nào, chuẩn bị sẵn sàng mới không có sơ suất.

Dường như Hàn Bích Không có điều gì giấu diếm, mặt ngoài vẫn bình tĩnh ứng đối.

Đám người nghe vậy cười toe, đều thở phào nhẹ nhõm.

- Vậy thì tốt rồi, chúng ta là thành viên Hải Quân, vì giữ gìn hòa bình thế giới, để người khác không bị ức hiếp. Dương Thần điện phản bội mọi người trong vực ngoại giới, cấuh kết với kẻ xâm nhập, chúng ta phải cho họ biết tay!

- Đúng vậy! Cho bọn họ xem sự lợi hại của chúng ta!

Thành viên Hải Quân vẻ mặt phấn khởi, dũng cảm trào dâng từ đáy lòng.

Tần Phong cảm giác Hàn Bích Không có chuyện giấu diếm, gã bước tới gần hỏi nhỏ:

- Có phải là có tình huống gì?

Hàn Bích Không nhỏ giọng đáp lại:

- Ta không biết cách liên lạc với sư huynh.

Tần Phong chớp chớp mắt, cảm giác đau trứng. Hàn Bích Không

nói không biết? Nếu không biết thì đi ra ngoài làm gì?

Nhức đầu.

Tình huống này có chút phức tạp.

Hàn Bích Không nói khẽ:

- Ngươi nói đúng, chúng ta là Hải Quân, có vinh dự, ý chí của chúng ta không cho phép chúng ta lùi bước, liều chết với kẻ xâm nhập mới là chính xác!

Hàn Bích Không nói thật lòng, nhưng cũng hơi khó chịu.

Rõ ràng hy vọng đang ở trước mắt nhưng khiến người bất lực.

. . .

Một luồng sáng vụt qua bầu trời Thượng Khung Vực, dấy lên cơn lốc mãnh liệt, mặc dù cách mặt đất rất cao nhưng xung lực mạnh mẽ vẫn cắt mặt đất vệt sâu hoắm.

Tốc độ của Lâm Phàm đã tới đỉnh, vượt qua Đế Thiên cảnh, càng vượt trên Thế Giới cảnh đỉnh.

Mắt thường chỉ thấy bầu trời bị cắt ra, không thấy bóng dáng của hắn.

- Bà nội nó, rốt cuộc nằm ở đâu?

Lâm Phàm muốn điên, không có vị trí cụ thể khiến người bất đắc dĩ.

- Bản phong chủ không tin đi một vòng Thượng Khung Vực vẫn không tìm thấy vị trí!

Lâm Phàm nói được thì làm được, tuyệt đối sẽ không lùi bước.

Lấy thực lực của hắn bây giờ đủ sức làm được chuyện này trong khoảng thời gian ngắn.

Mở cảm giác ra, phạm vi mấy vạn dặm nằm trong tầm kiểm soát.

Đế Thiên cảnh bình thường chỉ khống chế cảm giác cỡ trăm dặm, ngàn dặm là cực hạn.

Với Lâm Phàm thì dễ như trở bàn tay, mọi cử động đều nằm

trong khống chế.

. . .

Cung Hàn Vũ thấy Tịnh Thánh không ngừng bấm ngón tay như đang tính cái gì thì hỏi:

- Tịnh Thánh, ngươi làm sao vậy? Xem biểu tình của ngươi là lạ. Thủ ấn của ngươi hơi quen mắt, ngươi thuộc Đại Thiên Vân Phật Điện mà nhỉ?

Tịnh Thánh không để ý tới Cung Hàn Vũ, chân mày nhíu chặt:

- Không ổn, không ổn.

Tịnh Thánh hơi hoang mang, bấm đốt ngón tay tính toán tình huống rất tệ, cảm giác nguy hiểm khó tả.

- Tịnh Thánh, ta đang hỏi ngươi, thủ ấn đó là sao? Từ khi nào Đại Thiên Vân Phật Điện có thủ ấn này? Nhìn giống thần thông thuộc mạch di tộc của Đạo Đức Chi Chủ.

Cung Hàn Vũ thật sự xem không hiểu.

Tịnh Thánh vẫn không trả lời, đang lúc rảnh nên gã thử bói cho mình, phát hiện ra việc ghê gớm.

Đằng trước không có đường về, nguy hiểm đến mức tận cùng.

Loại tình huống này hơi không thực tế.

Nơi này có ba vị cường giả Thế Giới cảnh, bảy vị Đế Thiên cảnh, còn lại đều là Đạo cảnh.

Đây là lực lượng cực kỳ khủng bố, vực ngoại giới có ai đánh lại?

Nhưng thuật thần thông đến từ mạch di tộc của Đạo Đức Chi Chủ nhắc nhở Tịnh Thánh rằng lần này gặp nguy hiểm.

Tịnh Thánh không nghi ngờ thuật thần thông được mạch di tộc của Đạo Đức Chi Chủ tặng cho có trục trặc, nhiều lần gặp nguy hiểm toàn dựa vào thần thông này né qua.

Cung Hàn Vũ khó chịu nói:

- Tịnh Thánh, ta đang hỏi ngươi, tại sao không nói chuyện?

Gã đã hỏi mấy lần mà Tịnh Thánh không thèm trả lời câu nào, không nể mặt gì hết.

Tịnh Thánh phản ứng lại, gã không nói ra kết quả bói toán mà mỉm cười nói:

- Không có gì, bần tăng đang nghĩ vực ngoại giới có cường giả vượt trên chúng ta không.

Cung Hàn Vũ ngây người, không ngờ Tịnh Thánh nói ra lời như vậy, gã cười phá lên:

- Tịnh Thánh, ngươi suy nghĩ nhiều quá đi, vực ngoại giới? Không thể nào, mãi mãi cũng không thể nào.

Cung Hàn Vũ rất bất ngờ khi nghe Tịnh Thánh nói ra lời buồn cười đến vậy.

Không lẽ người thừa kế chân phật của Đại Thiên Vân Phật Điện đều suy nghĩ vớ vẩn thế sao?

Điện chủ Dương Thần Điện khom người, hạ thấp tư thái nhất:

- Thánh Sư, đây là chuyện không thể nào, ta hiểu rõ tình huống vực ngoại giới nhất, Đạo cảnh đã là cực hạn, làm sao xuất hiện người lợi hại hơn Thánh Sư được?

Điện chủ Dương Thần Điện không có chút tôn nghiêm khi ở trước mặt kẻ xâm nhập.

Tịnh Thánh gặn hỏi:

- Ngươi chắc chắn vậy sao?

Tịnh Thánh nhớ lại có kẻ xâm nhập Đế Thiên cảnh chết trong vực ngoại giới, gã cảm giác vực ngoại giới không đơn giản như đã biết, nhất định có vấn đề.

Nếu không thì họ đã chẳng mất bao công sức mở ra đường hầm không gian đưa người xuống.

Điện chủ Dương Thần Điện không dám lên mặt với kẻ xâm nhập, nghe hỏi thì sửng sốt, sau đó gật đầu ngay:

- Chắc chắn, khẳng định, tuyệt đối không có cường giả. Trăm ngàn năm qua vực ngoại giới luôn là Đạo cảnh đỉnh là điểm cuối cùng, đây là cân bằng không thể phá vỡ.

Điện chủ Dương Thần Điện nôn nóng muốn đi tổng bộ Hải Quân tiêu diệt đám người kia.

Nhất là Tần Dật Thiên, tên kia khinh người quá đáng, dám đánh lão bầm dập ngay trong Dương Thần Điện, hại lão mất hết mặt mũi. Lão không nhịn được, tuyệt đối không nhịn, phải đánh chết, đạnh tan nát.

Cung Hàn Vũ góp lời:

- Tịnh Thánh, đừng nghĩ nhiều như vậy, khi ở thượng giới có thấy ngươi sợ ai đâu? Sao xuống vực ngoại giới ngược lại nhát gan? Nếu ngươi thật sợ hãi thì đừng đi.

Cung Hàn Vũ hơi bất mãn với Tịnh Thánh, con lừa trọc này lúc trước chửi bới gã, vẫn ghim chuyện này trong lòng không quên.

Tịnh Thánh giơ tay tiễn đám người:

- Cũng tốt, bần tăng còn có chuyện không nghĩ thông, cần suy nghĩ tại chỗ. Các vị đi trước, bần tăng sẽ theo sau.

Tịnh Thánh không cần chứng minh bản thân với ai, chỉ muốn tìm hiểu rõ ngọn nguồn nỗi bất an này.

Cung Hàn Vũ khinh thường, mang theo đám người rời đi:

- Hừ, nhát như chuột, đi.

Nghê Phượng Tuyết hỏi:

- Cung ca, hắn có vấn đề gì không?

Nàng quay đầu nhìn lại, cảm giác không thích hợp.

Cung Hàn Vũ nói:

- Sẽ không.

Gã hơi trơ trẽn Tịnh Thánh, có vẻ như Tịnh Thánh được tuyên truyền khoa trương trên thượng giới.

Gì mà người thừa kế chânp hật mạnh nhất Đại Thiên Vân Phật Điện, nhảm nhí, đối phó dân bản xứ tầm thường mà bó tay bó chân, mất mặt ném về tận nhà.

Tịnh Thánh thầm thắc mắc:

- Rốt cuộc nguyên nhân gì khiến bất an như vậy?

Di tộc của Đạo Đức Chi Chủ đưa tặng thần thông tuyệt đối rất cường đại, hơn nữa Tịnh Thánh cũng không biết tại sao được tặng cho thần thông này, là hy vọng gã chìm đắm trong đó, rời khỏi Đại Thiên Vân Phật Điện, tham gia vào di tộc của Đạo Đức Chi Chủ sao?

Tịnh Thánh không từ chối, xem đây là tôi luyện phật tâm.

Chương 995: Tất cả là vì niềm tin

Tổng bộ Hải Quân, đã có thành viên ở bên ngoài quan sát, nếu như phát hiện có người của Dương Thần Điện đến là báo ngay cho cả nhóm.

- Cẩn thận một chút, đừng quá chủ quan, lần này có thể sẽ có kẻ xâm nhập đến.

- Biết rồi, chắc chắn không khinh thường. Nhưng sư huynh của Hàn phó nguyên soái sẽ tới, chúng ta sẽ không gặp nguy hiểm.

Hai người nhỏ giọng trò chuyện với nhau, mặc dù chưa thấy kẻ xâm nhập nhưng không dám lớn tiếng.

Ai biết kẻ xâm nhập có khi nào ở gần đó không.

Bọn họ không còn sợ sệt như lúc trước, vì Hàn Bích Không cho bọn họ hy vọng quá lớn.

Phía chân trời chợt lóe tia sáng, tuy không thấy rõ ràng nhưng hư không chỗ đó có dấu hiệu vặn vẹo.

- Đến rồi, mau đi báo cáo!

Hai người hơi kinh hoàng, tuy trong lòng có niềm tin nhưng khi chuyện xảy ra trước mắt thì họ dần hốt hoảng.

Trong phòng họp Hải Quân.

Vì Hàn Bích Không nên đám người không còn căng thẳng nữa, tuy vẫn gửi lòng cảnh giác với chuyện sắp xảy ra.

Hai người vội vàng chạy vào, hô lớn:

- Đến rồi, người Dương Thần Điện mang theo kẻ xâm nhập đến!

Xôn xao!

Tần Phong phản ứng nhanh, ra lệnh ngay:

- Tất cả mọi người chuẩn bị sẵn sàng, ẩn giấu, chờ đợi thời cơ tốt nhất!

Khuôn mặt Hàn Bích Không nghiêm túc, trong những người có mặt chỉ mình gã và Tần Phong biết thật ra chưa báo tin cho Lâm Phàm.

Những người khác chờ đợi Lâm sư huynh của gã đến cứu, nếu để họ biết sự thật chắc sẽ có người suy sụp.

Điện chủ Dương Thần Điện mặt lạnh lùng nói:

Phương xa.

- Phía trước là vị trí của Hải Quân.

Rốt cuộc chờ đến lúc này, lão không biết đã nhẫn nhịn bao lâu.

Tần Dật Thiên chết tiệt không nể mặt chút nào, nếu không phải lúc ấy Tần Dật Thiên đến Dương Thần Điện đánh lão tơi bời ngay trước mặt vô số đệ tử thì lão đã không ghim sâu trong lòng.

Tất cả là báo ứng, chờ xem ngươi có thể càn rỡ tới khi nào.

Vù vù vù vù vù!

Mấy bóng người lao đến.

Càng ngày càng tới gần, tiếng sóng âm càng trầm đục.

Đám người núp trong núi nghe tiếng nổ trầm đục, lòng nặng trĩu, chỉ nghe tiếng động đã biết toàn là cường giả đến, không yếu chút nào.

Lấy năng lực của bọn họ mà đấu cứng với đối phương e rằng sẽ bị diệt cả đám.

Cung Hàn Vũ lơ lửng trên trời nhìn ngọn núi to bên dưới, hơi khinh thường hỏi:

- Ngươi nói bọn họ ở chỗ này?

Tổ chức rác rưởi gì, trốn ở chỗ như vậy.

Thượng giới bọn họ dù là tổ chức nào đều quang minh chính đại, không phục thì đánh, chưa từng bó tay bó chân.

Điện chủ Dương Thần Điện tức giận nói:

- Đại nhân, bọn họ trốn trong chỗ này. Phải tiêu diệt tổ chức Hải

Quân, nếu không sẽ ảnh hưởng lớn đến việc khống chế vực ngoại giới của các đại nhân. Bọn họ mở rộng chính nghĩa hòa bình gì đó, ta thì thấy bọn họ là một đám ngụy quân tử, khi không để người khác mất mạng, họ thì núp ở phía sau hoạt động kiếm ích lợi.

Đây là điển hình bị tức giận làm mụ đầu.

Đến nay nhớ lại sỉ nhục đó vẫn làm lão thấy mất mặt.

Ngay trước mắt các đệ tử Dương Thần Điện dạy lão bài học nhớ đời, mặt mũi biết đút vào đâu? Về sau lão lấy gì đối mặt các đệ tử?

Giờ thì tốt rồi.

Cơ hội báo thù tới, tâm tình của lão dần vui vẻ.

Hàn Bích Không núp trong bóng tối nhìn đám người trên trời, mắt gã phản chiếu hình ảnh khí thế cực kỳ hùng hậu quấn quanh mấy người. Khí thế đó làm người ta sợ hãi, loại thực lực này thật sự là quá khủng bố, căn bản không có chỗ cho người chống cự.

Tần Phong trầm giọng nói:

- Hàn huynh, e rằng chúng ta phải đánh một trận.

Thật ra Tần Phong sợ chết khiếp, nhưng làm nguyên soái Hải Quân, thà bị người đánh chết chứ không thể gặp trận bỏ chạy.

Lúc trước nghe Lâm huynh sẽ đến khiến Tần Phong vui vẻ, nhẹ nhõm. Sau đó biết Hàn Bích Không chẳng có cáchn ào liên lạc với Lâm huynh, gã mới biết bị hố, nhưng chỉ có thể liều chết đánh một trận.

Hàn Bích Không gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Khi ấy sư huynh kêu gã về tông môn, gã từ chối, đâu ngờ sẽ xảy ra chuyện như thế.

Bi kịch, quá thảm.

Nếu có thể quay ngược thời gian, có lẽ khi sư huynh nói ‘hay về tông môn nhìn xem’, gã sẽ gật đầu đồng ý ngay, sư huynh đã mời thì gã trở về nhìn xem sao.

Đáng tiếc . . .

Thời gian không quay người.

Có người lén hỏi:

- Hàn phó nguyên soái, khi nào sư huynh của ngươi đến?

Tuy tình huống bên ngoài không rõ ràng nhưng sư huynh của Hàn phó nguyên soái đến thì không còn sợ nữa.

Kẻ địch đến thì đến, sợ gì ai.

Hàn Bích Không không biết trả lời như thế nào, cảm giác có chút xin lỗi đám người kia, nhưng vào lúc này không thể hoảng.

- Sắp rồi, đang trên đường tới.

Câu trả lời này ổn định lòng người, nhưng cũng có thể đến chết cũng chờ không được.

Trong hư không.

Nghê Phượng Tuyết chán ghét tìm kiếm dân bản xứ, bởi vì quá yếu, căn bản không đáng ra tay. Ở trong mắt nàng thì việc làm này hơi phí thời gian.

- Cung ca, đám dân bản xứ trốn ở trên núi, tìm kiếm rất lãng phí thời gian.

Nghê Phượng Tuyết nhìn điện chủ Dương Thần Điện, nàng sớm xem thấu lão muốn báo thù.

Cung Hàn Vũ giơ tay, lực lượng ngưng tụ trên năm ngón tay:

- Dễ thôi.

Gã vỗ chưởng xuống, ngưng tụ thành bàn tay lực lượng to lớn từ trên trời giáng xuống.

Cây cỏ trên núi bị lực lượng nghiền nát thành tro tàn.

Hàn Bích Không trợn mắt há hốc mồm nhìn:

- Cái gì?

Vang tiếng nổ điếc tai.

Đất rung núi chuyển, vô số đá tảng rơi xuống, bụi bay mù mịt

che khuất bầu trời, không thấy cảnh bên ngoài thế nào.

Đám người Hàn Bích Không như mất lỗ tai, màng nhĩ ù đặc.

Điện chủ Dương Thần Điện sững sờ há hốc mồm:

- Thật là khủng khiếp.

Uy lực một chưởng kinh khủng như vậy, nếu đánh trúng người thì làm sao đỡ nổi?

Sẽ thành thịt vụn ngay, hoặc không chừa mẩu thịt.

Cung Hàn Vũ phe phẩy tay gần chóp mũi:

- Tro bụi chán ghét.

Gió kéo tới thổi tan tro bụi.

Núi đá to lớn bị đập nát, san bằng.

Uy thế và sức bật này làm điện chủ Dương Thần Điện xem ngây người.

Năng lực đó quá kinh người.

Hàn Bích Không đẩy tảng đá trên đầu ra, giương mắt nhìn:

- Đây rốt cuộc là tu vi gì?

Một ngọn núi cứ thế bị san bằng, bọn họ may mắn không bị lực lượng lan đến gần, nhưng tạo thành chấn động tác động lên họ.

Tần Phong cũng rơi vào trạng thái bị sợ ngây người.

Gã từng nghĩ kẻ xâm nhập rất mạnh, nhưng không ngờ biến thái đến thế.

Khuôn mặt Tần Dật Thiên nghiêm túc, lão nhìn rõ ràng hơn bất cứ ai. Tuy chỉ phá hủy một ngọn núi, nhưng lực lượng này đẳng cấp quá cao, bọn họ không chống lại nổi.

- Nhi tử, chạy đi, các ngươi không chống lại nổi. Để ta tranh thủ chút thời gian cho các ngươi, chạy được bao nhiêu người hay bấy nhiêu!

Vào lúc này Tần Dật Thiên muốn tranh thủ thời gian cho Tần

Phong.

Sao Tần Dật Thiên không biết Hàn Bích Không vốn không liên lạc với sư huynh của gã được, những câu nói kia chỉ để yên ổn lòng người.

Tần Phong nhìn phụ thân:

- Phụ thân biết rồi?

Tần Dật Thiên lườm gã:

- Ngươi xem phụ thân như đám ngốc kia sao? Nếu không nhìn ra điều này thì sao phụ thân sống đến bây giờ?

Tần Phong lúng túng:

- Cũng đúng.

Phụ thân đúng là không phải người ngu, không qua mắt được.

Nhưng việc này không phải trọng điểm. Hàn Bích Không hỏi có ai chết không, may mắn một chưởng này không đánh trúng bọn họ mà nổ ở bên cạnh.

Nhưng có nhiều người bị tổn thương trong chấn động, may mà tạm thời chưa ai chết.

Điện chủ Dương Thần Điện tức giận quát:

- Tần Dật Thiên, đồ nhát như chuột, đi ra cho ta!

Người điện chủ Dương Thần Điện run nhẹ, rốt cuộc có thể báo thù, lão muốn giẫm đối phương ở dưới chân, hung hăng giẫm chết.

- Các đại nhân người buông xuống vĩ đại đang đợi, các ngươi còn các ngươi còn muốn trốn đến lúc nào. Một đám chuột nhắt tự xưng chính nghĩa, lại xen vào việc của người khác muốn đê tiện núp ở phía dưới giữ lại mạng sống sao? Đi ra, đều đi ra cho ta!

Lời sỉ nhục này chui vào tai từng thành viên Hải Quân.

Bực tức, hơi kop chịu nổi, rất quá đáng.

Cạch!

- Phụ thân!

Tần Phong thấy phụ thân đẩy ra tảng đá trước mặt chậm rãi bay lên thì khuôn mặt bình tĩnh gã trở nên kinh hoàng, căng thẳng.

Tần Dật Thiên lắc đầu, ra hiệu Tần Phong ở yên tại chỗ.

Tần Dật Thiên thì thầm:

- Xem có cơ hội thì đừng do dự, Hải Quân của ngươi rất tốt, vi phụ rút lại lời đã nói.

Hốc mắt Tần Phong ửng đỏ, lần đầu tiên được thừa nhận. Trước kia gã là người có thân phận, nhưng không có năng lực gì, ở trong mắt người khác thì ý tưởng của gã là ảo, vớ vẩn, phụ thân cũng nghĩ vậy.

Nhưng giờ đã thay đổi, phụ thân công nhận lý niệm của gã.

Cạch!

Lúc này một thành viên Hải Quân đẩy tảng đá to trên người ra, bay nhanh lên trời, bất mãn giận dữ hét:

- Này, các ngươi láo quá vậy? Có biết mình khinh người quá đáng không? Chúng ta không đánh lại các ngươi, nhưng có giỏi thì chờ một lát. Sư huynh của phó nguyên soái chúng ta sắp đến, chờ tới lúc đó sẽ đánh cho các ngươi kêu phụ gọi mẫu. Càn rỡ, phách lối, khinh người quá đáng!

Thành viên của Hải Quân, Tống Võ không thể nhịn được nữa, chỉ vào nhóm kẻ xâm nhập trên cao, mắng té tát.

Hàn Bích Không ngây ra:

- Trời ạ, hắn muốn làm gì?

Tống Võ đang tự sát, sư huynh đến chỉ là lời nói dối, sao lại trở thành niềm tin ccho bọn họ khiêu chiến với kẻ xâm nhập?

Tống Võ nói xong những lời này thì tay chân run rẩy, bảo gã không sợ là nói dối, nhưng thật tình không nhịn được nữa. Bị bắt nạt đến mức này mà không đánh trả thì sao được?

Đối mặt kẻ xâm nhập, Tống Võ cảm giác thân thể giống như bị gió lạnh bao phủ, toàn thân lạnh lẽo, trái tim nóng bỏng nhịp đập cũng dần lạnh băng.

Cường đại, thật sự là quá cường đại.

Có thể nói những lời đó với kẻ xâm nhập chỉ vì cảm xúc nóng giận thôi thúc Tống Võ vứt bỏ nỗi sợ rống ra.

Tần Dật Thiên ngây người một lúc, tên này cướp mất nổi bật của lão.

Tần Dật Thiên phản ứng lại, đi tới bên Tống Võ, ngước đầu, nhếch mép khinh thường nói:

- Điện chủ Dương Thần Điện, ngươi giỏi thật, bị lão phu dạy cho bài học, không báo thù được nên trở thành con chó của người khác mượn tay người ta báo thù, giỏi lắm.

Điện chủ Dương Thần Điện tức giận sắc mặt xanh mét:

- Láo lếu! Tần Dật Thiên, ngươi sắp chết đến nơi còn dám ngông cuồng như thế. Đại nhân, giết hắn, không thể giữ lại!

Bản thân điện chủ Dương Thần Điện không đánh lại Tần Dật Thiên, chỉ có thể dựa vào kẻ xâm nhập ra tay giúp đỡ.

Chương 996: Một đám đồ con rùa

Cung Hàn Vũ nhìn thoáng qua điện chủ Dương Thần Điện:

- Ngươi đang ra lệnh cho ta?

Ánh mắt này làm điện chủ Dương Thần Điện sợ muốn teo tim, như bị đẩy xuống vực sâu, nếu như không liều mạng bò lên thì cả đời đừng nghĩ đi ra được.

Điện chủ Dương Thần Điện không chút do dự quỳ gối ở trước mặt Cung Hàn Vũ, hèn mọn giống như một con chó.

- Đại nhân hiểu lầm, tiểu nhân nào dám ra lệnh đại nhân.

Điện chủ Dương Thần Điện cúi mặt sát đất, cả người ướt đẫm mồ hôi.

Lão hiểu rõ hơn ai hết sự khủng bố của kẻ xâm nhập, nhất là hai vị ở trước mắt, cường đại vượt sức tưởng tượng.

Tần Dật Thiên cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Nhìn xem bộ dáng bây giờ của ngươi, không khác gì con chó, chỉ biết vẫy đuôi mừng chủ nhân, ngươi không cảm giác thật đáng buồn sao?

Tần Dật Thiên mỉa mai xong cơ mặt cứng ngắc, trán túa ra mồ hôi, thân thể bị đánh mạnh rớt xuống đất.

Tốc độ quá nhanh, không thấy rõ đối phương ra tay thế nào.

- Dân bản xứ, ngươi nói nhảm hơi nhiều.

Cung Hàn Vũ đứng tại chỗ, lắc cổ tay, hiển nhiên vừa rồi là gã ra tay, tốc độ mau đến nỗi khiến người không nhìn kịp.

Tần Phong kinh hoàng kêu lên:

- Phụ thân!

Gã bị Hàn Bích Không giữ chặt:

- Đừng đi ra, dù ngươi ra ngoài cũng không ích gì, không thể cứu

phụ thân của ngươi.

Tần Phong không cam lòng:

- Chết tiệt!

Lỗi tại thực lực của gã quá yếu, nếu gã mạnh lên một chút thì sẽ không bất lực như bây giờ.

Tần Dật Thiên bị đánh rớt xuống đất chưa chết, ho khan hộc máu:

- Khụ khụ!

Cú đánh vừa rồi không lấy mạng của Tần Dật Thiên, nếu không phải lão chuẩn bị sẵn mười mấy loại pháp bảo hộ thể thì đã chết thật.

Hàn Bích Không khẽ nói:

- Tần Phong, đừng xúc động, phụ thân của ngươi chưa chết.

Tần Phong tỉnh táo lại, vắt óc nghĩ cách, phải làm sao giải quyết nguy hiểm trước mắt đây?

Nhưng gã nghĩ mãi không ra cách gì.

Trước thực lực tuyệt đối thì cách gì cũng vô dụng, chỉ khi cách biệt nhỏ nhoi mới dùng mưu kế được.

Mặt Tống Võ ngờ nghệch, người mới đứng bên cạnh sao chớp mắt đã bị đánh rớt xuống đất? Gã không kịp phản ứng.

Thật sự mạnh đến thế sao?

Tống Võ rất muốn hỏi phó nguyên soái, sư huynh của ngươi bao giờ mới đến? Ta sợ mình sắp không chống đỡ nổi nữa.

Khi gã lấy lại tinh thần thì thấy bóng người xuất hiện trước mắt, là kẻ xâm nhập khủng bố kia.

Cung Hàn Vũ đến gần, thì thầm bên tai đối phương:

- Hơi thú vị, khi không ai đi ra thì ngươi là người đầu tiên dám bước ra đối diện với chúng ta. Dân bản xứ nhà ngươi có chút tài, nói cho ta biết, ngươi dựa vào cái gì?

Mặc dù Cung Hàn Vũ không ra tay nhưng nghe vào tai Tống Võ thì tiếng nói kia khủng bố quấn quanh trong lòng thật lâu không tán.

Tống Võ sợ hại và căng thẳng đến nỗi lắp bắp:

- Ta . . . ta . . .

Cung Hàn Vũ cười, trêu tức nhìn dân bản xứ tội nghiệp trước mắt mình:

- Đừng căng thẳng, nói ra sự tự tin của ngươi đến từ đâu, vì sao khiến dân bản xứ thấp hèn như ngươi dám đứng ra đầu tiên, lên mặt với ta?

Tống Võ muốn chửi thề, quá đáng, ăn hiếp người, dù không đánh người nhưng giọng điệu này hù chết người.

Nhưng Tống Võ nhớ đến thân phận của mình, gã thuộc Hải Quân, là đại biểu của chính nghĩa và hòa bình.

Bây giờ người ta đều đánh tới cửa nhà, sao gã có thể e ngại. Sư huynh của phó nguyên soái ở sau lưng ủng hộ bọn họ, càng không thể sợ hãi.

Tống Võ hét lớn một tiếng:

- Được!

Giọng gã to làm Cung Hàn Vũ giật nảy mình.

- Ngươi nghe cho kỹ! Đúng là Hải Quân chúng ta không đánh lại ngươi, nhưng sư huynh của phó nguyên soái đang trên đường tới. Chờ hắn đến thì đám kẻ xâm nhập các ngươi sẽ cảm nhận được cái gì là khủng bố thật sự!

Khi Tống Võ nói ra lời nói này cũng tìm về can đảm bị hù bay mất.

Tống Võ cảm thấy kẻ xâm nhập không vô địch như đã tưởng, bên mình cũng có người đánh lại họ.

Vang tiếng cười lớn:

- Ha ha ha ha ha ha!

Điện chủ Dương Thần Điện cười sắp đau sốc hông, sau đó chỉ vào Tống Võ, mắt nhìn xuống dưới:

- Thì ra là thế, các ngươi có suy nghĩ này sao? Không lẽ xem Tri Tri Điểu, biết có người có thể giết kẻ xâm nhập nên mới tự tin như vậy?

Điện chủ Dương Thần Điện đổi sang giọng mỉa mai:

- Nói cho đám vô tri các ngươi biết, các ngươi có biết hai vị đại nhân đứng trước mắt các ngươi là ai không? Họ là cường giả Thế Giới cảnh mới buông xuống, các ngươi không hiểu Thế Giới cảnh là cường giả gì đúng không? Vậy hãy nghe cho kỹ, đó là cảnh giới mạnh còn hơn Đế Thiên cảnh.

Điện chủ Dương Thần Điện cười sắp té lăn quay, chẳng ngờ có người ôm hy vọng như vậy.

Vô tri, thật sự là quá vô tri.

- Cái gì?

Đám Hải Quân núp bên dưới nghe tin này thì xoe tròn mắt. Bọn họ tràn ngập hy vọng nhưng giờ cảm giác trước mắt một mảnh tối tăm.

Bọn họ biết phân chia thực lực của kẻ xâm nhập.

Đạo cảnh, Đế Thiên cảnh.

Là hai cảnh giới này.

Đạo cảnh không là gì, cường giả vực ngoại giới bọn họ cũng có Đạo cảnh đỉnh, có thể sánh ngang với kẻ xâm nhập.

Nhưng Đế Thiên cảnh siêu mạnh mẽ, bọn họ không cách nào đối kháng.

Xem Tri Tri Điểu mới biết có người có thể giết kẻ xâm nhập Đế Thiên cảnh, đó còn là sư huynh của phó nguyên soái, nên khi biết Dương Thần Điện dẫn kẻ xâm nhập tìm đến thì bọn họ tự tin có thể giết ngược lại.

Nhưng bây giờ tình huống không đúng, kẻ xâm nhập đến đây có hai vị là Thế Giới cảnh, cảnh giới vượt trên Đế Thiên cảnh.

Cái này thì ngăn cản kiểu gì?

Hàn Bích Không thở phào nhẹ nhõm, may mắn không liên lạc với sư huynh.

Ban đầu Hàn Bích Không cũng tràn ngập hy vọng với sư huynh, nhưng nghe đối phương nói xong, gã biết đây là tồn tại mà sư huynh không thể đối kháng.

Tống Võ trừng mắt to, không thể tin được:

- Ngươi . . .

Sao có thể như vậy?

Nói thật hay xạo vậy?

Hư không phía xa.

Tịnh Thánh ẩn trong hư không vô tận, nhíu mày nói:

- Không có cường giả, vậy tại sao bất an như thế?

Mặc dù Tịnh Thánh không đi cùng nhóm Cung Hàn Vũ nhưng âm thầm theo sau.

Không hiểu thì phải làm rõ ra.

Rốt cuộc tình huống gì mà khiến người tâm tình bất an.

Tịnh Thánh nhìn xem đến bây giờ không thấy cường giả xuất hiện, người mạnh nhất đã bị Cung Hàn Vũ đánh rớt xuống đất, mất sức chiến đấu.

Vậy rốt cuộc là . . .

- Này huynh đệ, hỏi chuyện này, có thấy một đám kẻ xâm nhập mặt mũi khả ố đi ngang qua nơi này không?

Tịnh Thánh rùng mình, trên đầu trọc phản quang chậm rãi chảy xuống giọt mồ hôi.

Chuyện gì đây?

Gã không phát hiện có người.

Người ở phía sau khoác lên vai gã là ai? Có lai lịch gì?

Trong chốc lát, vô số vấn đề dâng lên trong lòng Tịnh Thánh.

Tịnh Thánh là người đã gặp trường hợp lớn, gã ổn định nỗi lòng, chắp tay trước ngực, quay đầu, miệng niệm phật hiệu:

- A Di Đà Phật, xin hỏi thí chủ có cần gì?

Lâm Phàm nhìn đối phương từ trên xuống dưới:

- Thì ra là hòa thượng. Ủa, sao bản phong chủ cảm giác ngươi hơi giống với con lừa trọc từng bị bản phong chủ đập chết. Đừng căng thẳng, giỡn thôi, núi dựa của bản phong chủ là Tam Thanh, phật và đạo vốn là một nhà, coi như có chút quan hệ, không đập chết ngươi, đừng sợ, con người của bản phong chủ tốt tính lắm. Bản phong chủ đang tìm một đám kẻ xâm nhập khuôn mặt đáng ghét. Ngươi không biết đâu, bản phong chủ sắp điên rồi, bản phong chủ đi một vòng nguyên Thượng Khung Vực nhưng không tìm ra, chỉ còn chừa chỗ này, ngươi có thấy họ không?

Lâm Phàm không biết nên nói cái gì, lần sau phải kêu Tri Tri Điểu hỏi thăm rõ vị trí, chứ không thì chạy mệt chết.

Tịnh Thánh chớp chớp mắt, không nghe hiểu đối phương lại nói cái gì, nhưng cố gắng ra vẻ hiểu:

- Thì ra là thế, vị thí chủ này, nếu thí chủ hỏi một đám kẻ xâm nhập khuôn mặt đáng ghét thì đúng là bần tăng có thấy, ngay đằng trước không xa, thí chủ có thể đi nhìn xem.

Dứt lời, Tịnh Thánh thấy người kỳ lạ này dán sát vào mình, cánh mũi hít hà.

- Hòa thượng, mùi trên người của ngươi hơi khó chịu, rất giống hòa thượng bị bản phong chủ đập chết. Ngươi là kẻ xâm nhập đúng không?

Tịnh Thánh nghe vậy thấy lòng lạnh lẽo, rốt cuộc vẫn không thể tránh thoát sao?

Đây là kiếp nạn mà gã bấm đốt tính ra?

Không được, mệnh là của ta không do trời.

Tịnh Thánh sắc mặt bình tĩnh, nhưng giọng nói nghe như cố ý chứng minh bản thân:

- Thí chủ, người xuất gia không nói dối, bần tăng đích thật là người buông xuống, nhưng bần tăng khác với họ. Bần tăng lần này hạ giới là vì giải cứu thương sinh, để bọn họ khỏi bị cực khổ.

Lâm Phàm cười nói:

- A, có vẻ ngươi khác với kẻ xâm nhập khác.

Tịnh Thánh cười, chắp tay trước ngực:

- Thí chủ nói sai rồi, dù là thượng giới hay hạ giới đều không có gì khác nhau, chỉ khác một trái tim.

Lâm Phàm vừa lòng gật đầu:

- Ừ, tuy không biết ngươi nói cái quái gì nhưng nghe cũng hay.

Hắn vỗ vai Tịnh Thánh:

- Yên tâm, đừng sợ, bản phong chủ sẽ không đánh ngươi, nhìn hòa thượng nhà ngươi tạm được, tiếp tục như vậy đi. Đừng để bị người khác dạy hư, nếu không bản phong chủ sẽ đánh chết ngươi.

Tịnh Thánh gật đầu nói:

- Đa tạ lời thiện của thí chủ.

Lâm Phàm xông thẳng lên trước, xem ra ở ngay đằng trước, dễ tìm.

Tịnh Thánh nhìn thấy Lâm Phàm rời đi, lập tức thở phào nhẹ nhõm:

- Phù, người này là ai?

Tim Tịnh Thánh đập nhanh, người đó lặng lẽ xuất hiện sau lưng, khi chạm vào vai gã mới phát hiện đối phương, khả năng này, thực lực này hơi khủng bố.

Hay đây là kiếp nạn của gã?

Tịnh Thánh bấm đốt tay, đúng là kiếp nạn đã tan biến nhưng chưa mất hẳn.

- Không được, nhất định phải xem thử tiếp theo xảy ra chuyện gì.

Tịnh Thánh không rời đi mà chờ chuyện sắp xảy ra.

Lúc này.

Các thành viên Hải Quân đã rơi vào cảnh tuyệt vọng.

Họ vốn nghĩ sư huynh của phó nguyên soái đến thì mọi việc an

toàn, nhưng xem tình hình bây giờ dù sư huynh tới cũng vô dụng.

Điện chủ Dương Thần Điện cuồng cười:

- Ha ha ha ha ha ha! Thế nào, có cảm giác được nỗi tuyệt vọng chưa? Các ngươi thật sự cho rằng có hy vọng sao? Nói cho các ngươi biết, đã không có!

Chợt một giọng nói vang lên:

- Tổ cha nó! Đám con rùa các ngươi hại bản phong chủ tìm mệt chết. Sư đệ đâu rồi? Có nghe lời ta hét lúc trước không? Nếu có nghe sao không biết liên lạc hả?

Lâm Phàm chưa đến nhưng đã nghe tiếng mắng của hắn.

Một đám đồ con rùa.

Chương 997: Ngươi làm vậy là tặng vũ khí cho người

- Ai đó?

Xoẹt xoẹt!

Điện chủ Dương Thần Điện cùng nhóm kẻ xâm nhập chợt xoay người nhìn lại.

Có người đến.

Hơn nữa nghe giọng nói hơi hống hách.

Đồ con rùa?

Tên khốn này mắng ai là con rùa? To gan bằng trời, không biết chữ 'chết' viết như thế sao?

Hàn Bích Không kinh ngạc kêu lên:

- Sư huynh!

Gã không rõ sư huynh làm cách nào tìm tới được.

Thượng Khung Vực lớn như vậy, nếu như không biết vị trí, muốn tìm được bọn họ rất khó khăn.

Vèo!

Một bóng dáng xuất hiện, Lâm Phàm làm bộ rất mệt mỏi, ánh mắt nhìn thoáng qua, không thèm để kẻ xâm nhập lơ lửng trên cao vào mắt, hắn nhìn xuống dưới.

Nơi đó đã bị phá hoại nhưng có hơi thở của sư đệ toát ra từ bên trong.

- Sư đệ, làm gì vậy hả? Ta đã đến rồi còn không mau chạy ra đây.

Lâm Phàm muốn đánh người, nếu đây không phải là sư đệ của hắn thì đã cho ăn đấm rồi.

Lâm Phàm dám bảo đảm tiếng la lúc trước của mình chắc chắn

truyền tới nơi đây, sư đệ cũng nghe được, vậy mà lơ hắn, khiến người hơi giận.

Lạch cạch!

Hàn Bích Không không ẩn núp nữa, gã đẩy tảng đá trước mặt ra, lộ vẻ mặt vừa mừng vừa lo:

- Sư huynh.

Các thành viên Hải Quân nhìn Lâm Phàm, đó là sư huynh của phó nguyên soái, rất mạnh, rất khủng bố.

Tuy bọn họ đã biết mình đang đối mặt kẻ xâm nhập Thế Giới cảnh, nhưng không hiểu sao vẫn cảm giác sư huynh của Hàn phó nguyên soái có thể cứu mạng bọn họ.

Lâm Phàm đặt tay lên vai Hàn Bích Không, nheo mắt nói:

- Nhà ngươi thật tình, lúc trước không nghe ta kêu gọi sao? Vì sao không liên lạc? Ngươi có biết ta đến như thế nào không?

Hàn Bích Không phát hiện ánh mắt sư huynh nhìn mình hơi khó chịu, hình như muốn đánh đòn.

- Ta có nghe, cũng muốn liên lạc với sư huynh, nhưng kẻ xâm nhập đến lần này là Thế Giới cảnh, ta sợ sư huynh qua đây sẽ gặp phải nguy hiểm.

Hàn Bích Không không thể nói là vì không biết cách liên lạc, vì trả lời như vậy sẽ bị sư huynh nghi ngờ năng lực tự gánh vác của mình, nên phải giải thích theo hướng sư huynh muốn.

Quả nhiên, sư huynh nghe lời nói dối sơ hở chồng chất thì sắc mặt dịu lại.

Lâm Phàm vỗ vai Hàn Bích Không bồm bộp:

- Ài, sư đệ phải tin tưởng sư huynh, sư huynh rất mạnh, ngươi không hiểu được đâu. Ngươi chỉ cần vô điều kiện tin tưởng sư huynh là mạnh nhất.

Hắn vui mừng, rất vui, sư đệ suy nghĩ cho hắn nói lên hắn làm sư huynh chiếm địa vị rất cao trong lòng sư đệ.

- Vâng.

Hàn Bích Không không biết nên nói cái gì, sư huynh đã nói đến mức này rồi chẳng lẽ kêu gã phản bác lại?

Nhưng Hàn Bích Không vẫn thấy lo.

Sư huynh thật sự đánh lại nhóm kẻ xâm nhập này được sao?

Tần Phong đẩy tảng đá ra, đến bên cạnh Lâm Phàm, lòng yên ổn:

- Lâm huynh, ngươi rốt cuộc đến.

Vào phút nguy cơ có cường giả ở bên người, bất cứ ai cũng đều thấy yên lòng.

Lâm Phàm nhìn đối phương:

- Tần huynh, ngươi lăn lộn thảm vậy.

Hải Quân đúng là không tệ, phát triển vững mạnh, nhưng đụng phải cường giả thì sụp đổ ngay.

Tần Phong không cảm giác xấu hổ, cảm kích nói:

- Lâm huynh, rất đa tạ, vào phút nguy cơ thế này Lâm huynh tìm đến cứu chúng ta.

Lâm Phàm phất tay:

- Khách khí, nhưng đừng nghĩ quá đương nhiên, ta đến vì cứu sư đệ của ta thôi.

Xấu hổ!

Tần Phong thấy đau trứng, Lâm huynh không thể lừa dối người ta một chút được sao? Có cần nói thẳng vậy không? Làm tổn thương trái tim.

Đám người nhỏ giọng thảo luận:

- Đó là sư huynh của Hàn phó nguyên soái à, quả nhiên là tuấn tú lịch sự. Ta đứng cách xa như vậy vẫn cảm nhận được hơi thở cường giả phát ra từ người hắn.

- Thật không vậy? Ngươi cảm nhận được thứ đó?

- Đương nhiên rồi.

- Nhưng bọn họ nói thực lực của kẻ xâm nhập rất khủng bố, sư huynh của Hàn phó nguyên soái có lẽ không đánh lại.

- Vớ vẩn, ngươi nhìn kỹ xem, biểu tình hờ hững đó, cảm giác không coi đối phương ra cái đinh gì, ngươi không cảm nhận được sao?

Tống Võ lơ lửng trên cao thì kích động muốn khóc, thật là khó cho gã, rốt cuộc chống chọi chờ người đến rồi.

Gã cũng không biết sao mình có gan như vậy nữa, có lẽ vì sau lưng có chỗ dựa.

Bộp!

Cung Hàn Vũ siết chặt nắm tay, trong lòng có lửa giận thiêu đốt, thanh âm rất lạnh:

- Ngươi là ai?

Cái kẻ đột nhiên xuất hiện này hiển nhiên cũng là dân bản xứ.

Thật đúng là không biết trời cao đất rộng.

Lâm Phàm giơ tay ngăn Cung Hàn Vũ lên tiếng:

- Ngươi chờ một chút.

Hắn đang bận, có lời muốn tâm sự với sư đệ.

Cung Hàn Vũ sửng sốt, biểu tình khó xem:

- A?

Có ý gì? Rõ là coi thường gã.

Sâu trong hư không.

Tịnh Thánh vẫn luôn chờ, tuy nói người xuất gia không thể quá gấp, nhưng gã đang rất nôn nóng.

- Đánh đi chứ, lề mề đến bao giờ.

Chỉ cần ra tay là Tịnh Thánh sẽ biết đối phương rốt cuộc mạnh cỡ nào.

Đến lúc đó Tịnh Thánh cũng biết mình đã tránh thoát kiếp nạn

chưa. Nếu đối phương bị Cung Hàn Vũ đánh chết thì nói lên mục tiêu cuối cùng của kiếp nạn không phải đối phương, nó vẫn tồn tại.

Lâm Phàm hỏi:

- Sư đệ, lần này ngươi có đi theo sư huynh về không?

Hắn không có nhiều thời gian cứu hỏa, cách tốt nhất là tập thể ở trong tông môn là an toàn nhất.

Vương Phù cũng vậy, ở trong tông môn của thê tử, không biết lang thang đi đâu rồi, vẫn rất nguy hiểm.

Nên Lâm Phàm cho rằng tất cả trở về tông môn, ngoan ngoãn ở một chỗ là lựa chọn tốt nhất.

Như Vạn Trung Thiên, ở trong tông môn không tốt sao? Có ăn, có uống, rất an toàn, tốt hơn bên ngoài gấp ngàn lần, vạn lần.

Hàn Bích Không nhìn sư huynh:

- Sư huynh, không thể coi thường những kẻ xâm nhập này, Thế Giới cảnh rất cường đại.

Hàn Bích Không không biết sư huynh nghĩ sao.

Chẳng lẽ không nhìn ra tình huống hiện giờ hơi phức tạp sao?

Lâm Phàm nói:

- Sư đệ, sư huynh đang nghiêm túc nói chuyện với ngươi, mấy chuyện nhỏ nhặt này chờ chút giải quyết, không cần quá để ý.

Sư đệ không hiểu sự cường đại của hắn, hắn không trách sư đệ, dù sao mỗi người tầm mắt đều có giới hạn.

Rất khó có tồn tại mạnh như hắn.

Hàn Bích Không đầu hàng, cảm thấy nên theo mạch suy nghĩ của sư huynh, muốn rẽ sang hướng khác quá khó khăn.

- Sư huynh, sư đệ vẫn không muốn trở về, sư đệ ở đây tìm được chân lý cuộc đời, biết mình phải làm những thứ gì.

Hàn Bích Không không biết trở lại có thể làm gì?

Dưới sự bảo vệ của sư huynh làm chàng trai nhỏ sống vô âu lo

sao?

Đây không phải điều Hàn Bích Không mong muốn, gã muốn đi con đường của mình.

Lâm Phàm nhấn mạnh:

- Ài, được rồi, sư huynh tôn trọng lựa chọn của ngươi, nhưng sư huynh làm phiền ngươi lần sau nghe giọng của sư huynh thì nhớ liên lạc, chứ kiểu này rất mệt người.

Không tự mình nếm thử sẽ vĩnh viễn không biết tìm sư đệ khắp Thượng Khung Vực là nỗi khốn khổ cỡ nào.

Hàn Bích Không gật đầu nói:

- Biết rồi.

Điện chủ Dương Thần Điện không nhịn được nữa:

- Đại nhân, dân bản xứ đáng giận này hoàn toàn lờ đi đại nhân, đây là nhục nhã đại nhân!

Quá kiêu ngạo, láo lếu, hoàn toàn không thèm để kẻ xâm nhập vào mắt.

Điện chủ Dương Thần Điện không thể tin được, chỉ số thông minh cỡ nào mới khiến dân bản xứ này không thèm để kẻ xâm nhập cường đại vào mắt.

Đáng chết.

Đúng là đáng chết.

Trong bảy kẻ xâm nhập Đế Thiên cảnh đi theo sau có người không nhịn được.

Một kẻ xâm nhập tóc đen hét to một tiếng:

- Dân bản xứ càn rỡ, chịu chết!

Kẻ xâm nhập tóc đen hóa thành luồng sáng lao tới, uy thế cường đại khiến mọi người không có sức chống cự.

Kẻ xâm nhập tóc đen cầm trường đao không quá dài, nhưng đao ý rất mạnh.

Hàn Bích Không thấy cảnh đó thì hoảng hốt kêu lên:

- Sư huynh, cẩn thận!

Đầu óc không kịp nghĩ nhiều, Hàn Bích Không bản năng muốn đỡ đao cho sư huynh.

Lâm Phàm vô cùng bình tĩnh đẩy Hàn Bích Không ra.

Phập phụt!

Kẻ xâm nhập tóc đen chém vào vai Lâm Phàm.

Có tiếng keng, da thịt bị cắt ra, vết thương không sâu, máu ứa ra.

Kẻ xâm nhập tóc đen cười phá lên:

- Ha ha ha ha ha ha!

Thứ chó chết, một đao chém trúng, có bấy nhiêu thực lực . . .

Kẻ xâm nhập tóc đen định rống to thì đột nhiên sững sờ.

Bộp!

Năm ngón tay Lâm Phàm chộp lưỡi đao, trường đao trong tay đối phương bị hắn giật lấy.

Kẻ xâm nhập tóc đen không dám tin:

- Sao có thể như vậy?

Mọi thứ diễn ra đơn giản mà khiến người không thể ngăn cản.

- Đừng tùy tiện cầm đao chém người, nhìn như rất hung mãnh, rất bá khí, sơ ý một chút là cho người khác đưa đao chặt lại ngươi.

Vừa dứt lời.

Phập!

Lâm Phàm lắc nhẹ cổ tay, mũi đao đâm vào bụng kẻ xâm nhập, rạch một đường dài.

Máu phun tung tóe, nhiều khúc ruột già rơi xuống.

Nam nhân tóc đen ôm bụng, liên tục thụt lùi, khuôn mặt hồng hào dần tái nhợt, gã giơ tay chỉ vào Lâm Phàm, không tin được:

- Ngươi . . .

Lâm Phàm bỗng ném trường đao, tốc độ siêu nhanh. Con ngươi kẻ xâm nhập tóc đen co rút, mắt gã phản chiếu đòn công kích vốn dễ né tránh nhưng bỗng hóa thành ánh sáng, chớp mắt biến mất không thấy gì nữa.

Khi gã lại thấy đốm sáng thì . . .

Phập phụt!

Lưỡi đao chém vào đầu đối phương, lực lượng mạnh mẽ bộc phát ra.

Thân thể kẻ xâm nhập tóc đen bay cái vèo ra sau, đụng vào tảng đá to, khảm vào trong.

Miệng vết thương trên đầu nứt nẻ như bị xẻ thành mấy mảnh.

- Sư đệ, nhìn thấy chưa? Loại này là tự tìm cái chết.

Lâm Phàm không hiểu nổi đám kẻ xâm nhập, rõ ràng có kẻ xâm nhập rất thông minh, vì sao cũng có người vụng về như thế.

Hàn Bích Không chớp chớp mắt nhìn kẻ xâm nhập bị đóng đinh trên tảng đá ở phía xa.

Thực lực của kẻ xâm nhập này không yếu, rất mạnh, dù là Hàn Bích Không cũng không đánh lại, nhưng vào tay sư huynh thì chết quá mau.

Nói sao nhỉ, hơi khác với kẻ xâm nhập trong tưởng tượng của họ.

Đám người Cung Hàn Vũ hóa đá, hiển nhiên không ngờ kết quả sẽ như vậy.

Điện chủ Dương Thần Điện sợ ngây người:

- Đại nhân, hắn cũng dám . . .

Lão biết kẻ xâm nhập đại nhân này thực lực rất mạnh. Đế Thiên cảnh, biết không? Đó là cường giả mạnh hơn Đạo cảnh.

Vậy mà chết mau quá.

Bốp!

Cung Hàn Vũ tát bay điện chủ Dương Thần Điện.

- Ngươi câm miệng cho ta!

Điện chủ Dương Thần Điện một tay che gò má sưng, gật đầu nói:

- Vâng vâng.

Chương 998: Ngươi không phải Tuyết Nhi của ta

Các thành viên Hải Quân há hốc mồm, bọn họ hưng phấn.

- Trời ạ, mạnh quá, mạnh đến làm ta sắp ướt quần!

- Không thể tin được, kẻ xâm nhập kia chết dễ vậy, chết dưới binh khí của mình, quá mất mặt.

- Ta đã nói mà, sư huynh của Hàn phó nguyên soái chắc chắn rất mạnh, những thứ kẻ xâm nhập kia là rác rưởi! Vì sao Tống Võ có can đảm nói chuyện? Là vì biết sư huynh của Hàn phó nguyên soái chắc chắn sẽ đến.

Đám người kia cảm xúc tăng vọt, tựa như chính bọn họ đánh chết kẻ xâm nhập.

Lâm Phàm không hiểu bọn họ hưng phấn vì điều gì.

Lâm Phàm hỏi:

- Sư đệ thấy sao? Sư huynh cũng được chứ hả?

Hắn luôn cố gắng biểu hiện thật tốt trước mặt sư đệ, sư muội.

Dù sao là sư huynh, không làm tấm gương tốt sao được.

Hàn Bích Không gật đầu nói:

- Sư huynh lợi hại!

Gã không thể không phục, trong tông môn chỉ có sư huynh là mạnh nhất.

Đương nhiên, gã là người rất có chủ kiến, càng cho rằng mình không thua người khác.

Nhưng đối với Lâm Phàm thì Hàn Bích Không thật sự phục, không có lòng muốn so sánh, sâu trong lòng xem hắn như tồn tại không thể đuổi kịp.

Cả đời cũng không thể bắt kịp.

Lâm Phàm kiên nhẫn nói với sư đệ:

- Giờ sư đệ đã biết chưa, về sau đừng cứ nghĩ sư huynh không đánh lại người khác. Sư huynh không đánh lại người ta chỉ là tưởng tượng của các sư đệ, hành vi này rất không tốt.

Lâm Phàm muốn thay đổi suy nghĩ này trong đầu tất cả sư đệ.

Sao có thể áp đặt ý nghĩ với người khác lên người hắn?

Đây là không ngang nhau, không đối xứng.

Tịnh Thánh kinh ngạc đến ngây người, một chiêu liền giết đối phương, quá dễ dàng, thực lực sâu không thể đo lường. Tịnh Thánh không biết kết cục của nhóm Cung Hàn Vũ như thế nào.

Với thực lực của họ cũng có thể làm điều này, nhưng nay xem ra đối phương mạnh không thua gì họ.

Từ Thế Giới cảnh trở xuống không là cái đinh gì với đối phương.

Cung Hàn Vũ cùng Nghê Phượng Tuyết đều là Thế Giới cảnh, liên hợp lại xem như lực lượng không thể xem thường, dân bản xứ này có thể chiến thắng không?

Tịnh Thánh không dám xác định, chỉ có thể lén lút rình xem.

Hàn Bích Không chỉ vào cường giả Thế Giới cảnh trên trời:

- Sư huynh, bọn họ . . .

Hàn Bích Không muốn nói rằng hai vị này mới là bàn tay đen sau màn, nhưng gã không thể nói hết câu vì bị sư huynh ngắt ngang.

- Sư đệ cứ kệ họ, đối với sư huynh thì đều như nhau, không khác gì.

Lâm Phàm đang lâng lâng, hoàn toàn không để kẻ xâm nhập vào mắt.

Từ khi đột phá đến Đế Thiên cảnh thì trái tim kiêu ngạo của hắn mỗi ngày phình to hơn, nếu không tìm thấy ai nghiền áp hắn, sau này cách hành xử của hắn sẽ không tốt.

Hàn Bích Không cười lúng túng, sư huynh nói rất dễ hiểu, dễ đắc tội với người, gã không biết nên tiếp lời thế nào.

Giọng Cung Hàn Vũ lạnh lùng nói:

- Dân bản xứ, ngươi thật là càn rỡ.

Cung Hàn Vũ không ngờ trong vực ngoại giới còn có người kiêu ngạo như vậy.

Lâm Phàm quay đầu nhìn Cung Hàn Vũ đứng trên trời, không nể mặt nói:

- Bản phong chủ càn rỡ liên quan gì đến ngươi? Có bản lĩnh đến đánh bản phong chủ này!

Cách!

Lâm Phàm lấy Không Gian Thần Trụ ra khỏi trữ vật giới chỉ giọng xuống đất.

Ầm!

Mặt đất nứt rạn, Không Gian Thần Trụ khá nặng, đập trúng người thì không chết cũng tàn.

Nhóm kẻ xâm nhập nhìn thấy Lâm Phàm lấy đồ ra đều xoe tròn mắt kinh kêu:

- Không Gian Thần Trụ!

Từ lúc buông xuống vực ngoại giới là tất cả bọn họ nhận một mệnh lệnh.

Đó là tìm kiếm Không Gian Thần Trụ bị mất, nếu không thì đường hầm không gian rất không ổn định, không cách nào số đông buông xuống.

Cho dù đám đông buông xuống, đường hầm không gian không ổn định nếu xảy ra bạo động e rằng bị diệt toàn quân, tổn thương nặng nề, không ai chịu nổi kết quả này.

Cung Hàn Vũ kinh ngạc nói:

- Không Gian Thần Trụ ở trong tay của ngươi?

Sau đó gã cười to bảo:

- Tự động chui vào cửa, không ngờ nằm trong tay dân bản xứ nhà ngươi, ha ha ha ha ha ha!

Cung Hàn Vũ cười lớn, thật sự hưng phấn.

Đồ vật mọi người không tìm được bị gã phát hiện, siêu may mắn.

Vai Lâm Phàm vác Không Gian Thần Trụ, nhe răng cười tự cho là rất tàn nhẫn:

- Nhìn các ngươi cười vui vẻ như vậy bản phong chủ cũng vui lây. Xuống dưới, để bản phong chủ đánh chết các ngươi, yên tâm, sẽ chừa toàn thây.

Rốt cuộc có thể công bằng đấu cứng với cường giả Thế Giới cảnh, Lâm Phàm vô cùng hưng phấn.

Bằng vào cố gắng của mình rốt cuộc đi đến một bước này.

Sức chịu đựng, cố gắng như vậy nếu không thành cường giả đỉnh cao được mới vô lý.

Nghê Phượng Tuyết không muốn giết dân bản xứ, sợ dơ tay mình, nhưng dân bản xứ này thật tình quá càn rỡ, nàng không thể chịu đựng được.

- Để ta dạy hắn bài học.

Nghê Phượng Tuyết bước ra một bước, bàn tay ngọc thuôn mảnh vung lên, một vòng gợn sóng từ bàn tay khuếch tán ra đến, không gian xung quanh nhận dao động cũng rung theo.

Bùm!

Lâm Phàm bay lên cao, vung Không Gian Thần Trụ đập về phía cô nương.

Nghê Phượng Tuyết cười khinh miệt:

- Dân bản xứ, ta đã nhìn thấu ngươi, bằng vào lực lượng của ngươi không cách tổn thương đến ta.

Mới có bấy nhiêu thực lực mà muốn làm bị thương nàng, thật là lấy trứng chọi đá, không biết tự lượng sức mình.

Thân thể Lâm Phàm vạch một đường sáng trên không trung, cánh tay quay ra sau, khi Nghê Phượng Tuyết ở trong phạm vi công kích thì mắt hắn lóe tia sáng.

Dồn hết sức mạnh.

Lực lượng kinh khủng bùng nổ từ cơ thể Lâm Phàm.

Không gian chấn động.

Cung Hàn Vũ vẻ mặt ung dung bỗng kinh hoàng hét to:

- Cẩn thận!

Cung Hàn Vũ không ngờ dân bản xứ này âm hiểm như thế.

Nghê Phượng Tuyết phản ứng lại, vẻ mặt bối rối. Lực lượng của dân bản xứ này tăng vọt quá nhanh, hại nàng chủ quan.

Lâm Phàm hét to một tiếng:

- Một gậy đập chết ả đàn bà nhà ngươi!

Hắn lắc cổ tay, Không Gian Thần Trụ đập thẳng vào Nghê Phượng Tuyết.

Bùm!

Uy lực một gậy rất kinh người, không gian trực tiếp nổ.

Uy thế xung quanh Nghê Phượng Tuyết tan vỡ, Không Gian Thần Trụ ập đến, đánh trúng người nàng.

Vèo!

Nghê Phượng Tuyết hóa thành luồng sáng đập mạnh xuống đất, sức mạnh lớn đập vỡ nền đất, mặt đất rung bần bật.

Cung Hàn Vũ trợn to muốn toét mắt, hốc mắt đỏ rực:

- Tuyết Nhi!

Lâm Phàm một kích thành công, hắn không tấn công tiếp mà thắc mắc:

- A, dở chịu đòn vậy?

Thế Giới cảnh không nên yếu như thế.

Lần trước đánh với Liệt Thanh làm hắn ăn đòn không có sức đánh trả, dù hắn đã mạnh lên cũng không hung mãnh đến thế chứ.

Hay cô nương này coi thường hắn quá nên không hết sức?

À phải rồi, suýt quên, cô nương này chỉ là Thế Giới cảnh sơ kỳ, đúng là yếu thật.

- Hic hic hic!

Trong hố sâu bên dưới vang tiếng khóc thút thít.

- Mặt của ta, mặt của ta . . .

Nghê Phượng Tuyết từ trong hố sâu bò lên, bị thương hơi nặng, nàng chỉ lo ôm khuôn mặt biến hình khóc tấm tức.

Cung Hàn Vũ đáp xuống, vội chạy lại:

- Tuyết Nhi, nàng sao rồi?

Gã rất đau lòng, nhìn Tuyết Nhi cúi đầu bụm mặt mà tim gã đau nhói.

- Mau ngẩng đầu lên để ta xem nàng sao rồi.

Nghê Phượng Tuyết buông tay ôm mặt xuống, rơi lệ như mưa, nàng cảm giác mặt mình đã không có tri giác, cứ cảm thấy có chỗ nào là lạ.

Cung Hàn Vũ nhìn mặt Nghê Phượng Tuyết, hít một hơi thật sâu.

Đây còn là mặt người sao?

Cung Hàn Vũ lặng im một lúc lâu, khi Nghê Phượng Tuyết thúc giục hỏi gã mặt nàng ra sao thì gã đẩy nàng ra, không dám tin nói:

- Ngươi không phải Tuyết Nhi của ta!

Cung Hàn Vũ nhìn Lâm Phàm, tức giận quát:

- Đồ khốn, ngươi đã đánh Tuyết Nhi của ta bay đi đâu!?

Lâm Phàm nháy mắt, tình huống gì?

Tên này đã choáng váng?

Người ta ở ngay trước mặt gã mà sao không biết?

Nghê Phượng Tuyết kêu lên, chộp lấy Cung Hàn Vũ:

- Cung ca, là ta đây mà!

Nhưng là Cung Hàn Vũ lắc đầu, đẩy nàng ra:

- Không, ngươi không phải Tuyết Nhi của ta.

Cung Hàn Vũ không thể chấp nhận, người trước mắt có điểm nào giống Tuyết Nhi? Gã muốn hỏi rằng cho khuôn mặt được không? Một cục bột mì, cái thứ quái quỷ này có thể xem như người sao?

Cung Hàn Vũ tức giận quát:

- Dân bản xứ, rốt cuộc đã giấu Tuyết Nhi của ta đi đâu? Trả lại cho ta!

Cung Hàn Vũ vô tình đẩy Nghê Phượng Tuyết khuôn mặt bánh nướng ra.

Bảo gã thừa nhận đây là Tuyết Nhi là chuyện không thể nào.

Với Cung Hàn Vũ thì biến dạng đã không phải Tuyết Nhi trong lòng gã.

Cạch!

Lâm Phàm duỗi thẳng tay, đầu gậy giộng xuống đất, khóe môi cong lên, chân bước nhanh hòa thành luồng sáng.

- Đừng nói nhảm, để bản phong chủ nhìn xem Thế Giới cảnh rốt cuộc mạnh cỡ nào!

Lâm Phàm chớp mắt xuất hiện ngay trước mặt Cung Hàn Vũ, vung Không Gian Thần Trụ đập vào đối phương.

Hiện giờ lực lượng của Lâm Phàm quá mạnh, từng cử động tạo thành gánh nặng lớn cho không gian.

Cung Hàn Vũ gầm lên, hai tay đẩy tới trước:

- Vô Cực Ấn!

Một ấn ký lấp lóe tia sáng xuất hiện trước mặt gã, xoay tròn mở rộng ngăn Lâm Phàm lại, va chạm với Không Gian Thần Trụ.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ kinh thiên động địa.

Sóng xung kích mạnh mẽ khuếch tán ra.

Các thành viên Hải Quân quan sát cuộc chiến đấu này, nhưng bị sóng xung kích làm lảo đảo té xuống đất, bị thổi ra xa.

Có người bấu mặt đất, sức gió cuồng bạo thổi không mở mắt ra được, bị hất bổng lên:

- Đệt, mạnh quá vậy!

Người Cung Hàn Vũ run rẩy, Vô Cực Ấn vỡ nát trước mặt gã, không đỡ nổi lực lượng của đối phương. Thế là sao? Đối phương sao có thể mạnh đến mức này được?

Lâm Phàm hét to một tiếng:

- Xuống cho bản phong chủ!

Không Gian Thần Trụ đè xuống, đập mạnh lên người Cung Hàn Vũ.

- Gia cố, thể thế giới!

Trong khoảnh khắc người Cung Hàn Vũ trở nên rực rỡ chói mắt.

Bùm!

Cung Hàn Vũ bị đánh rớt xuống đất thủng hố sâu, vô số đá vụn bị bắn tung tóe lên trời. Đám người ở phía xa cũng bị đá vụn bắn trúng, đá bắn rất mạnh làm họ đổ máu.

Với người vây xem thì quá nguy hiểm, đứng coi thôi mà bị thương, họ đã chọc ai?

Lâm Phàm kinh ngạc nói:

- Thế Giới cảnh thật thần kỳ.

Mới rồi đánh trúng Cung Hàn Vũ, Lâm Phàm phát hiện thân thể của đối phương đột nhiên đổi màu, sáng lấp lánh, giống như thi triển bí pháp.

- Này, đã chết chưa? Không chết thì đứng dậy đánh tiếp.

Lâm Phàm không quan tâm mấy thứ khác, chỉ muốn đánh một trận đã tay với Thế Giới cảnh rồi trực tiếp đập chết.

Điện chủ Dương Thần Điện toàn thân run lên, trời ạ, có lẽ lão nên chạy thôi.

Chương 999: Ta lợi hại nhất là nắm đấm

Đây mới là chiến đấu thật sự.

Cung Hàn Vũ không để hắn thất vọng.

Tâm tình Lâm Phàm vui vẻ, mới rồi đánh qua một kích tuy bị ngăn cản nhưng tạo thành sức phá hoại cực mạnh, cười tủm tỉm không dễ chịu gì.

Hàn Bích Không nhìn về phía phương xa, thán phục thực lực của sư huynh khủng bố như thế:

- Lợi hại.

Tu vi của kẻ xâm nhập này là Thế Giới cảnh, cảnh giới như vậy mà bị sư huynh đập rớt xuống đất.

Vậy thực lực của sư huynh đến trình độ nào?

Hàn Bích Không cảm giác cho tới nay chưa hiểu thấu thực lực của sư huynh.

Với Lâm Phàm, bị các sư đệ thăm dò rõ ràng gốc gác thì sau này làm sao lăn lộn?

Tần Phong nhìn ngây người, quên luôn phụ thân bị đánh gần chết. Nếu không phải phụ thân của gã vì chứng minh mình chưa chết rên vài tiếng chắc đã bị người lãng quên.

Lâm Phàm lơ lửng trên cao:

- Này, mau bò dậy, đòn vừa rồi chưa đánh chết ngươi, đừng giả bộ chết.

Hắn thô bạo vác Không Gian Thần Trụ trên vai, từ khi tặng Lang Nha Bổng cho đồ nhi thì hắn cảm giác mình trở nên lương thiện, ít khi đập người nát bấy, bình thường chỉ đập dẹp thôi.

Đây là một loại tiến bộ, một sự thay đổi.

Trong hố sâu phía xa vọng lên tiếng tức giận:

- Chết tiệt!

Người Cung Hàn Vũ dính tro bụi, bờ vai đau nhức thấu óc. Mới rồi nếu gã không thi triển thủ đoạn thì gậy kia có thể đập chết gã rồi.

Lực lượng rất mạnh, không thể coi thường.

Cung Hàn Vũ ngẩng đầu nhìn Lâm Phàm, cái tên chết tiệt kia rốt cuộc có lai lịch gì? Trong dân bản xứ sao có tồn tại mạnh như thế?

Lâm Phàm cười hỏi:

- Này, chết rồi chưa? Còn đánh được không?

Thực lực đột phá đến Đế Thiên cảnh làm Lâm Phàm hơi nhớ Liệt Thanh, lần đầu tiên hắn đấu với Thế Giới cảnh là với tên đó.

Thực lực cường đại như hắn mà không thể phá vỡ phòng ngự của Liệt Thanh, khiến người khó chịu.

Giờ thì tốt rồi, tu vi của hắn đã đạt tới Đế Thiên cảnh, phòng ngự gì đó không còn là vấn đề.

Cung Hàn Vũ lạnh lùng nói:

- Không chết, ngươi cho rằng chỉ bằng vào lực lượng của ngươi có thể gây tổn thương cho ta sao? Nói cho ngươi biết, đó là chuyện không thể.

Nhưng gã không hỏi Tuyết Nhi đi đâu nữa.

Cô nương biến thành mặt bánh nướng đúng là Tuyết Nhi, nhưng Cung Hàn Vũ không chịu thừa nhận.

Quá thảm, không dám nhìn thẳng.

Lâm Phàm cười nói:

- He he, vậy thì tiếp tục.

Hắn vung tay lên, Không Gian Thần Trụ chấn động không gian.

Bùm!

Hắn hóa thành luồng sáng lao thẳng vào Cung Hàn Vũ.

- Lay Động Sơn Kình!

Lâm Phàm vung Không Gian Thần Trụ, không dùng chiêu thức gì,

chỉ đơn giản huơ đập, mục tiêu cuối cùng là Cung Hàn Vũ.

Môn công pháp này là loại bình thường hắn tu luyện vào thời kỳ đầu.

Với Lâm Phàm thì công pháp bình thường vẫn có thể tỏa sáng rực rỡ, không ai ngăn được lực lượng đó.

Không gian tan vỡ, xuất hiện cơn lũ đen ngòm, sinh ra lực hút lớn, muốn hút hết mọi thứ xung quanh vào.

Khuôn mặt Cung Hàn Vũ nghiêm túc nói:

- Thật mạnh.

Trán gã rịn mồ hôi, tuy chưa bị đánh trúng nhưng từ xa đã cảm giác áp lực từ Không Gian Thần Trụ nghiền ép không gian.

Cung Hàn Vũ hung hăng rống to:

- Dân bản xứ, ngươi thật sự rất mạnh, nhưng ngươi mãi mãi cũng không biết Thế Giới cảnh kinh khủng đến cỡ nào!

Gã có niềm kiêu hãnh của cường giả Thế Giới cảnh, sao chịu đựng dân bản xứ nhảy nhót trước mặt mình.

Lực lượng thế giới bộc phát ra từ người Cung Hàn Vũ, đây là lực lượng vượt qua Thế Giới cảnh, đẳng cấp cao hơn nữa. Cung Hàn Vũ đẩy mạnh tới trước va chạm với Không Gian Thần Trụ.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiếng nổ trầm đục khủng bố vang vọng thiên địa.

Hai tay Cung Hàn Vũ va chạm vào Không Gian Thần Trụ, gã bỗng biến sắc mặt nói:

- Không thể nào!

Lực lượng khủng bố như sóng triều từ xa liên tục đánh vào người Cung Hàn Vũ.

Răng rắc!

Lực lượng thế giới ngưng tụ không thể ngăn cản.

- Không thể nào . . .

Ầm!

Cung Hàn Vũ đứng không vững, hai chân lún sâu xuống đất, xới từng lớp đất lên, trượt dài ra sau.

Oong!

Hai tay Cung Hàn Vũ run rẩy, lực lượng ngưng tụ đã tan tác, cực kỳ không ổn định.

Trong giao đấu vừa rồi gã đã thua.

Cung Hàn Vũ nhìn bàn tay nứt nẻ, tức giận siết chặt mười ngón:

- Chết tiệt, tay của ta!

Cung Hàn Vũ ngước đầu nhìn Lâm Phàm:

- Nhà ngươi! Không nghiêm túc đấu với ngươi thì tưởng ta dễ ăn hiếp sao?

Lâm Phàm cười nói, bình tĩnh vung Không Gian Thần Trụ:

- Ừ đấy, bản phong chủ cho rằng ngươi dễ ăn hiếp, nếu ngươi cảm thấy mình không phải thì mời biểu diễn.

Chỉ cần dám tới là một gậy đập chết tươi.

Cảm giác vừa rồi rất tuyệt, rất thoải mái.

Thể xác và tinh thần đều chiếm được thăng hoa.

Hắn chờ mong cảm giác này lâu rồi, bây giờ rốt cuộc có thể cảm nhận được.

- Ngươi . . . !

Cung Hàn Vũ vô cùng tức giận, người này không biết cách ăn nói, khinh người quá đáng, hoàn toàn không để gã vào mắt.

Hắn nói câu nào là đáng đánh câu đó.

Lâm Phàm giơ tay ngoắc đối phương:

- Nào, đập nát bản phong chủ, hoặc để bản phong chủ đánh chết ngươi.

Luồng gió vụt qua, mái tóc đen của Lâm Phàm bay theo gió, cuốn

lấy tro bụi phất qua chân hắn.

Thế giới yên tĩnh.

Đối với Cung Hàn Vũ thì đây là một loại khiêu khích.

Lúc này, Cung Hàn Vũ cười, nụ cười có chút âm trầm, ánh mắt âm trầm lạnh lẽo:

- Ha ha ha!

Phực phực!

Ngọn lửa nóng cháy bùng lên từ người Cung Hàn Vũ, ảo ảnh thế giới nổi lên sau lưng gã.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Uy áp khủng bố càn quét, kinh khủng hơn lúc trước nhiều.

Cung Hàn Vũ lạnh lùng nói:

- Tốt, rất tốt, ngươi đã tự tìm chết thì ta chiều, cho ngươi nhìn xem Thế Giới cảnh khủng bố đến cỡ nào. Lực lượng hèn mọn của ngươi không đáng một đồng trước mặt ta, chênh lệch giữa ngươi và ta là cả cuộc đời ngươi không thể vượt qua.

Cung Hàn Vũ nhấc tay chỉ lên trời, một luồng sáng bắn lên cắt đuôi thiên địa, một tia chớp đen ngòm như mãng xà gấp khúc lao xuống quấn quanh ngón tay gã.

Oong!

Ánh sáng loá mắt, sau đó ngưng tụ thành một cây trường thương đen nhánh.

Ngọn lửa rực cháy trên trường thương, cho người cảm giác bùng nổ, uy áp không thể đối kháng.

Xoẹt!

Cung Hàn Vũ vung nhẹ, trường thương bắn ra luồng sáng đen cắt mặt đất kéo dài ra xa không ngừng.

- Vẫn mạnh như vậy.

Cung Hàn Vũ cười, tràn đầy tự tin, sau đó ngẩng đầu nhìn về

phía Lâm Phàm:

- Tốt lắm, để ta xem ngươi có bản lĩnh bao nhiêu.

Bùm!

Dứt lời, Cung Hàn Vũ biến mất tại chỗ, tốc độ rất nhanh, không nhìn thấy bóng dáng, nhưng không gian nổ liên tục, từng vòng xung kích như sóng triều khuếch tán.

Đó là vì tốc độ đạt tới cực hạn, không gian không chịu nổi lực lượng như vậy.

Lâm Phàm cười nói:

- Hơi thú vị, tốc độ rất nhanh. Đáng tiếc, chỉ có bấy nhiêu.

Hắn không thèm nhìn, vung Không Gian Thần Trụ đập vào không gian phẳng lặng.

- Cái gì?

Cung Hàn Vũ nhìn Lâm Phàm như theo dõi con mồi, nhưng đột nhiên Không Gian Thần Trụ đánh về phía gã làm gã choáng váng.

Chết tiệt, bị dân bản xứ phát hiện vị trí.

Khoảnh khắc này Cung Hàn Vũ không có đường lùi, chỉ có thể vung trường thương đấu cứng với đối phương.

Bùm!

Không Gian Thần Trụ đập vào trường thương, dao động kịch liệt khuếch tán ra.

Cung Hàn Vũ biểu tình cực kỳ khó xem, vốn định một tay cầm thương ngăn lại, nhưng gã phát hiện mình hơi coi thường, phải dùng hai tay ngăn lại.

Đôi tay gã bị chấn động làm tê dại.

Cung Hàn Vũ rống to:

- Đại Thiên Tinh Vẫn Lạc!

Khí thế ngưng tụ vào một điểm hình thành cột sáng bắn thẳng thiên địa, rạch một khe hở đen ngòm trong thiên địa.

Trong khe hở có dòng khí khủng bố lưu động, như có đôi tay khổng lồ vô hình xé khe hở.

Sâu trong khe hở đen ngòm lóe tia sáng đỏ, dần dần sáng ngời, thiên địa đều bị nhuộm đỏ.

Đám người không chịu nổi uy thế trận chiến chợt ngước đầu lên:

- Các ngươi xem kìa, đó là cái gì?

Không trung biến đổi kinh người.

Một tảng đá lớn, bề mặt rực cháy lửa đen kéo cái đuôi dài từ trên trời giáng xuống, xem tình hình thì mục tiêu của nó là chỗ bọn họ đứng.

Cung Hàn Vũ tức giận quát:

- Dân bản xứ, ngươi hoàn toàn chọc giận ta, ta muốn làm thịt tất cả người ở đây!

Gã là cường giả Thế Giới cảnh đã bị đối phương đánh nóng máu.

Tịnh Thánh ẩn trong hư không lúc này khuôn mặt yêu dị nghiêm túc.

Đây là chiêu thức tràn ngập hủy diệt và hy vọng.

Đạt đến Thế Giới cảnh đỉnh sẽ có thế giới hoàn chỉnh, tự nhiên có uy năng như vậy.

Dùng trời giáng tai nạn phá hủy hết thảy, mang đến hủy diệt cho tất cả sinh mệnh, mang hy vọng cho tương lai.

Đây là chiêu thức tinh hoa nhất cũng kinh khủng nhất của cường giả Thế Giới cảnh.

- Không ngờ dân bản xứ này mạnh đến vậy, bấm đốt tay tính thì bần tăng có tai nạn, xem ra là đúng. Nhưng nếu không thể giết Cung Hàn Vũ thì sao bần tăng có họa sát thân?

Tịnh Thánh chìm trong suy tư, sau đó đột nhiên phản ứng lại.

- Nguy rồi, dân bản xứ này chắc chắn sẽ giết Cung Hàn Vũ! Lợi hại, năng lực của bần tăng quả nhiên không phải khoác lác, sớm tránh một kiếp. Người xưa nói không thể trái ý trời, với bàn tăng thì cũng không có gì khó.

Tịnh Thánh tiếp tục quan sát tình huống hiện trường.

Gã không biết dân bản xứ giải quyết chuyện này thế nào.

Lâm Phàm ngước đầu nhìn, là thiên thạch đây mà. Uy thế rất mạnh, đúng là không phải người bình thường chống lại được.

Cung Hàn Vũ huơ ttrường thương đấu với Lâm Phàm:

- Ha ha ha, dân bản xứ, nhìn thấy chưa? Ngươi cường đại có ích gì? Ta muốn tất cả các ngươi đều biến mất không còn dấu vết!

Cung Hàn Vũ cố ý dùng trường thương hạn chế hành động của Lâm Phàm, cho hắn nhìn tận mắt cảnh thiên thạch rơi xuống, hủy diệt hết thảy.

Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- Thấy thì thấy rồi, còn về hủy diệt sạch sẽ thì bản phong chủ cảm thấy ngươi nghĩ nhiều quá.

Dù tình huống bây giờ không đúng nhưng Lâm Phàm vẫn không để bụng.

Cung Hàn Vũ quát lớn:

- Huênh hoang!

Hai tay gã cầm trường thương đâm thẳng vào Lâm Phàm.

- Vô tri.

Lâm Phàm bỏ Không Gian Thần Trụ vào trữ vật giới chỉ, siết chặt nắm tay, lực lượng khủng bố ngưng tụ trên đầu ngón tay, tung cú đấm ngay giữa trường thương.

Cung Hàn Vũ cho rằng dân bản xứ ngu xuẩn dùng nắm tay thịt va chạm với trường thương sẽ nhận kết quả thảm liệt vô cùng.

Nhưng xảy ra cảnh kinh người.

Lực lượng khủng khiếp hơn Không Gian Thần Trụ truyền đến.

Răng rắc!

Trường thương nứt rạn li ti, không cản nổi uy lực nắm đấm này.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Mợ nó, quả nhiên vẫn là nắm đấm dễ chịu hơn.

Cung Hàn Vũ kinh ngạc nói:

- Sao có thể như vậy?

Lâm Phàm mỉm cười nói:

- Thật ra bản phong chủ lợi hại nhất là nắm đấm.

Răng rắc!

Trường thương hoàn toàn vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ bay tứ phía trước mắt Cung Hàn Vũ.

Chương 1000: Không hiểu liền tự mình thực tiễn

Các thành viên Hải Quân hoảng hốt kêu gào:

- A! Chúng ta chết mất!

Bọn họ sợ hãi ngẩng đầu nhìn về phía hư không.

Thứ kéo dài đuôi lửa rất khủng bố, lửa đen nóng cháy như vực sâu nuốt mặt đất.

Càng ngày càng gần.

Bọn họ cảm giác uy áp đè xuống bao phủ lên người mình, mặt đất chìm xuống, nứt rạn li ti lan tràn bốn phương tám hướng.

- Hoảng cái gì?

Lâm Phàm không đánh với Cung Hàn Vũ nữa, hai đầu gối gấp khúc vọt lên cao, lực lượng cực mạnh, mặt đất dưới chân bị sức mạnh làm lõm hố to sâu hoắm.

Cung Hàn Vũ ngẩng đầu, không biết đối phương muốn làm gì.

Nhưng khi thấy rõ mục đích của đối phương thì gã cười phá lên:

- Ha ha ha ha ha ha! Ngu xuẩn, đúng là đồ ngu, ngươi nghĩ bằng vào thân thể có thể ngăn cản thứ đó sao? Đừng nằm mơ!

Cung Hàn Vũ không ngăn cản việc làm của Lâm Phàm.

Đây là mình tự tìm cái chết, không ai ngăn được.

Huống chi Cung Hàn Vũ muốn xem dân bản xứ này có năng lực gì chặn lại Đại Thiên Tinh Vẫn Lạc.

Nếu thành công ngăn được thì gã dám ăn phân.

Lâm Phàm ngước đầu, kẻ xâm nhập chơi chiêu này khá thú vị, dù là hắn cũng không có năng lực làm ra kỹ năng hiệu ứng phẩm chất cao như thế. Nhưng hắn không ghen tỵ, hiệu ứng thôi mà, đều là giả dối, chỉ có thể đánh lừa mắt người, tìm hiểu sâu sẽ phát hiện chẳng

có gì lạ.

- Để bản phong chủ nhìn xem thứ này mạnh đến cỡ nào!

Lâm Phàm lơ lửng, tinh khí thần lên đến đỉnh, cơ bắp thay đổi, màng mỏng màu bạc bám lên da.

Tịnh Thánh ngơ ngác nhìn:

- Hắn muốn làm gì?

Tịnh Thánh luôn ẩn trong hư không, chẳng hề muốn ra ngoài vẫy vùng.

Trốn qua một kiếp thì nên biết quý trọng, nếu tham dự vào sẽ là thật vạn kiếp bất phục.

- Không thể nào, dân bản xứ này muốn cứng rắn cản Đại Thiên Tinh Vẫn Lạc của Cung Hàn Vũ? Đó là năng lực diệt thế, ẩn chứa tinh hoa của Thế Giới cảnh, có lực lượng quy tắc không thể chống lại, sức người không vượt qua Thế Giới cảnh thì sao ngăn được?

Tịnh Thánh rất rành về năng lực của Thế Giới cảnh.

Dù là gã khi đối mặt thủ đoạn giết địch một ngàn, tự tổn hại tám trăm của Cung Hàn Vũ cũng chỉ có thể né tránh, không dám cứng rắn đỡ.

Lúc này, Lâm Phàm gầm nhẹ một tiếng, toàn bộ công pháp mở ra, hai mắt bắn ra tia sáng kinh người, đôi chân gấp khúc. Mắt hắn nhìn chằm chằm đá lửa rơi nhanh xuống đỉnh đầu, giang rộng hai tay đón.

- Dừng lại cho ta!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Khi đôi tay Lâm Phàm đụng vào đá lửa to thì vang tiếng nổ trầm đục, hắn bị ngọn lửa đen hoàn toàn phủ lên.

Răng rắc!

Mười ngón tay của Lâm Phàm bóp nát mép đá, bấm sâu vào.

- Chiến trường viễn cổ, vĩnh viễn không lui ra phía sau.

Buff mở ra.

Lồng ngực bị ngọn lửa đen đốt cháy, máu thịt bầy nhầy, đôi tay dính ngọn lửa.

Sức mạnh cực kỳ khủng bố toàn bộ ép trên người Lâm Phàm.

Lâm Phàm nghiến chặt răng gầm nhẹ, hết sức ngăn cản Đại Thiên Tinh Vẫn Lạc giáng xuống:

- Thú vị, không so đấu lực lượng với người vậy mà khiến ta cảm nhận vô cùng sung sướng. Quả nhiên chỉ có đấu cứng mới là chiến đấu thật sự.

Dòng chảy ngược cuồng bạo như lưỡi dao gió đan xen cắt không gian bốn phía.

Hai luồng lực lượng đụng vào nhau hình thành dao gió đan xen bện ra lưới to càn quét đất đai, nền đất như đậu hũ bị cắt thành từng khối bay lên.

Cảnh tượng này siêu khủng bố.

Các thành viên Hải Quân nhanh chóng lùi về phía sau.

- Đi, chạy mau!

Bọn họ đã sợ choáng váng, lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Vốn đã cách chiến trường rất xa, nhưng uy thế va chạm cực kỳ khủng bố, khuếch tán rất nhanh, nếu không chạy, lỡ bị cuốn vào thì khó tưởng tượng hậu quả.

Điện chủ Dương Thần Điện ngây người:

- Trời ạ, dân bản xứ này hung mãnh như vậy sao?

Điện chủ Dương Thần Điện tới đây trừ ra oai còn vì báo thù, nhưng tình trạng điên cuồng hơi lạ.

Cung Hàn Vũ phớt lờ trùng kích, gã ngước đầu, mắt lấp lóe tia kinh sợ.

- Sao có thể như vậy? Dân bản xứ đáng ghét này chặn lại được, nghiền chết hắn đi chứ!

Cung Hàn Vũ nóng nảy, Đại Thiên Tinh Vẫn Lạc vẫn không nhúc nhích, dân bản xứ có thể ghìm lại Đại Thiên Tinh Vẫn Lạc.

- Bà nội nó, dân bản xứ này không biết nóng là gì sao?

Không nói thứ khác, ngọn lửa đen cháy trên Đại Thiên Tinh Vẫn Lạc không phải ai cũng có thể chạm vào, đó là ngọn lửa đốt cháy tất cả.

Giờ dân bản xứ đang chịu đựng bị lửa đốt, còn có khí thế cường đại đè ép, vậy mà không nhăn mặt chút nào, vô lý.

Một tiếng rống vang bên tai tất cả mọi người:

- Thôi không chơi nữa, dừng lại cho ta!

Bùm!

Vang tiếng nổ điếc tai.

Mọi người ngước đầu lên, trợn mắt há hốc mồm như gặp quỷ, hóa đá.

Một tay Lâm Phàm nâng Đại Thiên Tinh Vẫn Lạc, vỗ ngực nói:

- Này, ngươi gọi ra quả bóng này hơi thú vị.

Ngực của hắn nát bấy, nhiều máu tuôn ra, đôi tay cũng rách nhiều đường.

Lâm Phàm phát hiện kẻ xâm nhập Thế Giới cảnh đỉnh thật khá, ví dụ như chiêu này, lực lượng rất mạnh, có thể tổn thương hắn, không thoải mái như lúc đánh Đế Thiên cảnh.

Có lẽ đây là biến hóa về chất, khác nhau rất lớn.

Nhưng không ảnh hưởng nhiều đến hắn, Thế Giới cảnh là biến hóa về chất, Đế Thiên cảnh của hắn cũng vậy, khác với Đế Thiên cảnh bình thường như ngày và đêm.

Cung Hàn Vũ không kiềm được lùi một bước, siết chặt hai nắm tay, vừa căm hờn vừa sợ hãi:

- Ngươi . . .!

Chiêu mạnh nhất, vừa diệt thế vừa sáng thế nhưng bị dân bản xứ này chặn lại.

Thứ tinh túy nhất thế giới bị người khống chế trong tay.

- Có lẽ chúng ta có thể tâm sự.

Khi mọi người cho rằng Cung Hàn Vũ sẽ liều mạng một phen với Lâm Phàm thì chẳng ngờ gã xin tâm sự.

Cung Hàn Vũ nhìn Lâm Phàm, mở miệng nói:

- Thực lực của ngươi đã được ta thừa nhận, ngươi có thể ngang hàng với ta, chỉ có cường giả mới có thể trò chuyện với cường giả, ngươi đã có tư cách này.

Lâm Phàm nheo mắt bật cười:

- Ngươi bị ngu à?

Tâm tình của Lâm Phàm đang vui, cảm giác kích tình khi chiến đấu tràn ngập trong lòng.

Cung Hàn Vũ nói chuyện, hắn không hiểu câu nào.

Cung Hàn Vũ sửng sốt, hơi tức giận:

- Ngươi nói cái gì?

Tên này láo quá, và con lừa trọc kia đi đâu rồi?

Nếu có gã ở đây thì sẽ không như vậy.

Khoan, kỳ lạ.

Cung Hàn Vũ nhớ biểu hiện lúc đó của con lừa trọc, rõ ràng giấu cái gì. Lúc ấy gã xem dân bản xứ vực ngoại giới là con kiến, không thèm để bụng, giờ ngẫm lại, mợ, bị hố.

Chắc chắn con lừa trọc biết tình huống không ổn cho nên dứt khoát tránh chiến.

Tên kia thật là nham hiểm.

Quả nhiên không thể tin tưởng người của Đại Thiên Vân Phật Điện, càng không thể làm việc chung với họ.

Trong khi Cung Hàn Vũ suy nghĩ những điều này thì phát hiện bóng đen dưới đất, dường như có thứ gì che trên đầu gã. Cung Hàn Vũ ngước đầu lên, hoàn toàn hoảng hốt.

- Nằm xuống cho ta!

Lâm Phàm cầm quả bóng bằng đá Cung Hàn Vũ triệu ra ném vào đối phương.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Quả cầu đá va chạm với mặt đất phát ra tiếng nổ lớn, vết rạn như con rồng đất lan tràn ra xa.

Cung Hàn Vũ nhanh chóng lùi về, trán rịn mồ hôi, giơ tay lên:

- Chờ chút, có gì từ từ bàn lại, đánh nhau là một loại chào hỏi, không cần như vậy.

Tuy chưa phân ra thắng thua với Lâm Phàm nhưng Cung Hàn Vũ đã thua.

- Đánh nhau là kiểu chào hỏi? Vậy được, bản phong chủ dùng kiểu chào của mình chơi với ngươi.

Năm ngón tay Lâm Phàm bấu sâu, cả cánh tay đâm vào quả cầu đá.

Hai đầu gối gấp khúc, hắn hóa thành luồng sáng xông lên, vung quả cầu đá trên cánh tay ném về phía Cung Hàn Vũ.

- Ngươi . . .

Cung Hàn Vũ muốn nói cái gì, nhưng vừa mở miệng chợt cảm giác uy áp mãnh liệt từ bên cạnh đánh tới.

Tốc độ rất nhanh, khi Cung Hàn Vũ phản ứng lại thì quả cầu đá đã bao phủ gã.

Cung Hàn Vũ chửi thầm:

- Dân bản xứ chết tiệt, ta mà còn sống thì ngươi phải chết!

Quá đáng, gã chỉ có thể bối rối giơ tay đỡ.

Bùm!

Vừa tiếp xúc, sắc mặt Cung Hàn Vũ đỏ rực, máu trong người sôi trào bạo loạn, phun bãi máu, cả người bị đánh bay.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cung Hàn Vũ té xuống phía xa, khung xương toàn thân như vỡ

ra, hai tay run bần bật.

Đại Thiên Tinh Vẫn Lạc không còn uy thế như trước nhưng với lực lượng của dân bản xứ vẫn tạo thành sức đập mạnh mẽ.

Thế giới trong người Cung Hàn Vũ dần không ổn định, có dấu hiệu tan vỡ.

Lâm Phàm cười to bảo:

- Ha ha ha, hơi thú vị, mang bóng đụng người rất sướng, tiếp tục!

Lâm Phàm nhảy lên cao, giơ cao cánh tay rồi đập mạnh xuống. Quả cầu đá phá vỡ không gian, ma sát bắn ra tia lửa nóng bỏng.

Không thể tiếp tục như vậy, nếu không sẽ chết thật.

Cung Hàn Vũ muốn né, nhưng gã không còn chỗ trốn. Dân bản xứ này là tên điên, quá điên cuồng.

Ầm!

Đột nhiên đánh xuống.

Cung Hàn Vũ bị đập lún xuống đất, mặt mũi tràn đầy máu, toàn thân sắp nát.

Tịnh Thánh nhìn không chớp mắt, tội nghiệp quá:

- A di đà phật, thật thê thảm.

Tịnh Thánh mừng thầm mình đã trốn qua một kiếp.

Nếu như lúc ấy không tách khỏi nhóm, đi chung với Cung Hàn Vũ thì người nằm dưới đất cũng có phần của Tịnh Thánh.

Vèo!

Một luồng sáng bay ra khỏi quả cầu bắn đi xa, muốn chạy trốn.

- Muốn chạy?

Lâm Phàm nghiêng ra sau rồi vung mạnh, quả cầu đá trong tay bay xé gió, tốc độ nhanh hơn Cung Hàn Vũ.

Ầm!

Quả cầu đá trực tiếp nện trên lưng Cung Hàn Vũ.

Răng rắc!

Có tiếng xương gãy.

- Phụt!

Cung Hàn Vũ không nhịn được phun ra búng máu, thân thể nghiêng về trước, ngã nhào xuống đất, thở hồng hộc.

- Mợ nó, hố!

Ầm!

Lâm Phàm từ phương xa nhảy đến, nâng quả cầu đá lên, bước tới gần Cung Hàn Vũ, giơ cao quả cầu đá chuẩn bị nện xuống.

Cung Hàn Vũ giơ tay lên, hoảng hốt nói:

- Chờ một chút, có chuyện gì từ từ nói!

Nhưng Lâm Phàm không cho cơ hội, đột nhiên đập quả cầu đá xuống.

Tiếng nổ kèm theo tiếng kêu thảm thiết, thật sự là thê thảm vô cùng.

Lâm Phàm giơ cao quả cầu đá.

Cung Hàn Vũ ở phía dưới đã thành người máu, mắt đong đầy bàng hoàng, hai tay bấu mặt đất bò tới trước.

Cung Hàn Vũ sợ chết khiếp van xin:

- Đừng giết ta, ta sai rồi, đừng giết ta.

Lâm Phàm túm Cung Hàn Vũ lên:

- Yên tâm, bản phong chủ cho ngươi một cơ hội sống sót. Bản phong chủ muốn biết là quả cầu đá cứng rắn hay ngươi cứng hơn, chỉ cần ngươi còn sống thì bản phong chủ bảo đảm sẽ thả ngươi.

Lâm Phàm nói xong không đợi Cung Hàn Vũ đáp lại, tay trái và tay phải đụng vào nhau, đập gã vào quả cầu đá.

Bùm!

Xung kích mạnh mẽ bùng nổ, thổi mạnh làm Lâm Phàm không mở mắt ra được.

Quả cầu đá vỡ thành vụn phấn bắn tung tóe.

Cung Hàn Vũ thì thành một đống thịt nát, không nhìn ra hình người.

Lâm Phàm gật gù:

- Độ cứng như nhau, xem ra gặp được điều không hiểu thì phải tự mình thực tiễn.

Tăng thêm tri thức là chuyện tốt.

Bàn tay hắn bị mảnh vỡ đâm xuyên, hắn bình tĩnh rút mảnh vỡ ra, ném xuống đất.

Thứ này vỡ thành mảnh vụn đúng là sắc bén.

Hư không phía xa.

Tịnh Thánh cúi đầu, nhìn lỗ máu trước ngực chảy máu ồ ạt:

- Bần tăng bị thương.

Mới rồi Tịnh Thánh lo xem mê mẩn nên không phản ứng lại.

Một luồng sáng bay tới đâm xuyên bộ ngực của gã.

- Kiếp nạn, đây là kiếp nạn, vì sao bần tăng phải đến đây xem làm gì, rõ ràng đã tính ra kiếp nạn còn đó. Thôi, may mắn không trí mạng.

Tịnh Thánh không tiếp tục theo dõi tình huống nữa, chạy thẳng.

Sau này gặp dân bản xứ này phải trốn.

Không thể trêu vào.

Không thể chọc.

Chương 1001: Sư đệ, đã xem pháo hoa bao giờ chưa?

Lâm Phàm nhìn hư không phương xa:

- Muốn xem thì quang minh chính đại, lén lút rất xấu xa.

Nơi đó có người nhìn lén, hắn đã sớm phát hiện, có chút quen thuộc, chắc là hòa thượng kia.

Hiếm khi gặp kẻ xâm nhập hòa bình, nên Lâm Phàm chấp nhận cho đối phương một cơ hội.

Đặc biệt là đã xem qua, sau trận chiến chính nghĩa tâm lý của hòa thượng đã thăng hoa, biết việc gì nên làm, chuyện gì không nên làm.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Ài, quả nhiên người lương thiện chính nghĩa luôn thích cho người cơ hội.

Hy vọng đối phương quý trọng cuộc sống mới không dễ có này.

Trong khi Lâm Phàm suy nghĩ mấy chuyện đó thì hiện trường xôn xao, tiếng hoan hô không ngừng.

- Thắng, quá lợi hại, sư huynh của Hàn phó nguyên soái thật sự là quá mạnh!

- Kinh khủng thật, chiến đấu bộc phát ra uy thế đủ để chúng ta không cách nào ngăn cản.

Các thành viên Hải Quân sống sót sau tai nạn, đột nhiên phát hiện đầu óc tỉnh táo, một số việc ngày xưa không thể quên giờ bình tĩnh quên hết.

Cảm giác không có gì lớn lao, ghi nhớ chi cho mệt.

Có lẽ vì đối mặt cái chết, cảm nhận sự khủng bố chết chóc, tâm linh được thanh lọc, cái nhìn về sự thật thay đổi nhiều.

Điện chủ Dương Thần Điện bàng hoàng:

- Không thể nào!

Núi dựa lớn nhất của lão cứ chết như thế sao?

Hơn nữa còn là chết không toàn thây, không có một tia hy vọng.

Sao có thể như vậy? Rõ ràng kẻ xâm nhập rất cường đại nhưng sao bị người đánh chết?

Điện chủ Dương Thần Điện muốn chạy trốn, có lẽ không ai phát hiện ra lão, họ coi lão như luồng khí, thả ra khỏi người rồi bay theo gió.

Nhưng điện chủ Dương Thần Điện dợm bước định chạy thì một giọng nói vô cùng khủng bố với lão vang bên tai:

- Nếu ngươi dám nhúc nhích sẽ đánh chết ngươi.

Điện chủ Dương Thần Điện nghe câu này thì khóc ròng, muốn chết. Lão chỉ là con kiến, không đáng để người khác chú ý.

Điện chủ Dương Thần Điện lắc đầu nói:

- Không dám nhúc nhích, không dám.

Lão ngoan ngoãn đứng im, trong lòng bồn chồn, không biết kết cục của mình sẽ thế nào.

Chết là đáng sợ nhất, lão thật sự không muốn chết.

Hơn nữa thủ đoạn của đối phương cực kỳ tàn nhẫn.

Nhìn Cung Hàn Vũ là biết, bị đập không ra hình người.

Có mấy người trong lúc chiến đấu đánh người ra nông nỗi đó? Cực kỳ tàn ác.

Điện chủ Dương Thần Điện rất sợ đối phương một đấm cho lão giống như Cung Hàn Vũ, đánh lão ngay cả người phe mình cũng không nhận ra.

Kẻ xâm nhập Đế Thiên cảnh, Đạo cảnh đi theo Cung Hàn Vũ đến đây thì run sợ.

Khoảnh khắc Cung Hàn Vũ thua là họ biết tiêu đời rồi.

E rằng lần này đá trúng miếng sắt, không có cơ hội xoay người.

Kẻ xâm nhập sống sót rối rít xua tay, cam đoan sẽ đứng im như tượng:

- Chúng ta cũng không nhúc nhích, không dám nhúc nhích!

- Chúng ta đầu hàng.

Lâm Phàm kinh ngạc, không ngờ trong kẻ xâm nhập cũng có cách nói đầu hàng.

Đáng tiếc.

- He he, dù các ngươi không nhúc nhích thì kết cục vẫn là chết.

Lâm Phàm tuyệt đối không bỏ qua mớ điểm này.

Khi đột phá đến Đế Thiên cảnh thì Lâm Phàm nghĩ rằng lên Thế Giới cảnh cũng không thành vấn đề.

Điểm là cơ sở.

Công pháp cũng là cơ sở.

Cho nên hắn sẽ không bỏ qua số điểm đáng yêu này.

Nhìn xem!

Khi bọn họ nghe nói mình chỉ có đường chết thì lộ ra biểu tình hết sức đáng yêu.

Một kẻ xâm nhập Đế Thiên cảnh cầm roi dài hét to một tiếng:

- Các vị, đối phương khinh người quá đáng, căn bản không cho chúng ta cơ hội sống sót! Liều mạng thì còn một chút hy vọng sống!

Gã muốn thôi thúc đoàn người dấy lên hy vọng liều mạng với đối phương.

- Tốt!

Đều bị buộc đến tuyệt cảnh, không chống cự là chết không có chỗ chôn, chẳng bằng liều một phen với đối phương, có lẽ sẽ có cơ hội sống sót.

- Lên!

Kẻ xâm nhập cầm đầu hô hào liều mạng bỗng quay đầu bỏ chạy,

không thèm nhìn ai.

Gã sợ nhìn một cái sẽ là vực sâu.

Nhưng trong kẻ xâm nhập cũng có người thành thật, bọn họ đôi mắt đỏ rực gầm rống, người tỏa ánh sáng xông thẳng vào Lâm Phàm.

- Đám khốn các ngươi dám lật lọng!

Đám kẻ xâm nhập xông lên chợt nhận ra sao ít người quá, ban đầu mọi người hứa với nhau cùng xông lên, nào ngờ đa số tản ra bốn phương tám hướng.

Hiển nhiên bọn họ đã sẵn sàng chạy thoát được người nào hay người đó.

Các thành viên Hải Quân ngước đầu nhìn, vừa lòng thỏa ý.

Với họ thì cũng có ngày thấy kẻ xâm nhập vô địch bỏ chạy.

Trước thực lực tuyệt đối thì dù là kẻ xâm nhập cuối cùng cũng vì giữ mạng mà vứt bỏ tất cả.

- Tiện chưa từng thấy, các ngươi yên tâm, thù này bản phong chủ sẽ báo cho các ngươi!

Lâm Phàm nói xong bay lên cao, tốc độ siêu mau. Đám người thành thật thấy dân bản xứ lao đến thì sợ teo tim, cho rằng mình sẽ chết, bên tai chợt nghe tiếng nói:

- Mấy người các ngươi thành thật quỳ, cho các ngươi cơ hội biểu hiện.

Mục tiêu của hắn là những kẻ chạy trốn.

Đám kẻ xâm nhập thành thật rùng mình, cảm giác như lướt qua cái chết, bọn họ nhanh chóng đáp xuống đất, quỳ thẳng, không có chút ý nghĩ vượt rào nào.

Ai muốn chết?

Không người nào muốn chết.

Dân bản xứ cường đại như thế đã mở miệng, nếu bọn họ còn không biết nên làm như thế nào thì ngu hết thuốc chữa.

Bọn họ ngẩng đầu, bóng dáng chạy trốn của đám người kia

không chọc giận họ.

Bọn họ đã đoán được hậu quả của đám người kia sẽ vô cùng thê thảm.

Thôi, cứ nhìn vậy, ai kêu các ngươi hố người, khi dễ người.

Chúng ta xông lên mà các ngươi thì chạy trốn, chết cũng xứng đáng.

Những kẻ xâm nhập chạy trốn cảm giác uy thế kinh khủng ập đến từ sau lưng thì sợ hãi túa mồ hôi lạnh, kinh hoàng, chỉ muốn tìm một chỗ an toàn trốn đi.

Khi có người quay đầu nhìn lại, nhìn thấy những tên kia quỳ ở nơi đó, không bị dân bản xứ chém giết thì tim họ giật thót.

Chuyện gì vậy?

Đám người kia không chết sao?

Lâm Phàm lơ lửng trên cao:

- Muốn chạy? Các ngươi chạy đi được sao?

Hắn không đuổi theo mà giơ cao tay, năm ngón chộp bầu trời.

Lực lượng ngưng tụ trên đầu ngón tay hóa thành sợi tơ khuếch tán bốn phía.

Lâm Phàm vung tay lên, lôi kéo thiên địa, hư không như tấm lưới lớn bị hắn chộp vào trong tay.

- Cái gì?

Nhóm kẻ xâm nhập chạy trốn phát hiện phía trước con đường ngăn chặn, có tấm lưới lớn vô hình ngăn cản đường đi, không thể đi tiếp.

- Đây rốt cuộc là thứ gì?

Có kẻ xâm nhập chống cự, phá hoại lưới lớn vô hình trước mặt, nhưng mặc cho lực lượng mạnh bao nhiêu vẫn vô ích.

Hàn Bích Không ngẩng đầu lên:

- Thủ đoạn của Lâm sư huynh đúng là khó thể tưởng tượng.

Đúng vậy, sự cường đại của sư huynh không thể xem thường, như chiêu này rất kinh người, tu vi hiện giờ của Hàn Bích Không không thể tưởng tượng sao sư huynh làm được.

Tâm tình của Lâm Phàm khá tốt, lực lượng cường đại là sung sướng nhất, việc trước kia không làm được hiện tại dễ như trở bàn tay.

- Đều đến đây đi.

Giống như ném lưới bắt cá, năm ngón tay siết lại, hư không tách một lớp da bị hắn rút về, nhóm kẻ xâm nhập như con cá mắc lưới không vùng thoát được, chỉ có thể không ngừng lùi lại.

Bộp!

Cuối cùng lưới lớn bị gom lại.

Người ngoài nhìn nhóm kẻ xâm nhập hành vi quái dị, phía trước không có chướng ngại vật nhưng bọn họ quơ quào tay chân như bị thứ gì chặn lại.

Điện chủ Dương Thần Điện ngã quỵ, không còn có ý tưởng gì:

- Trời ạ!

Ngoan ngoãn quỳ là hơn, nếu muốn chạy e rằng chết cũng không biết chết như thế nào.

Kẻ xâm nhập giãy dụa rống giận:

- Thả chúng ta ra!

Kẻ xâm nhập Đế Thiên cảnh thì đã suy sụp.

Dân bản xứ này rốt cuộc mạnh mẽ tới trình độ nào? Sao hắn có lực lượng mạnh đến thế?

Cái này là khống chế hư không trong lòng bàn tay, mặc kệ cách bao xa.

Bọn họ cũng có thể nắm hư không trong lòng bàn tay, nhưng không thể làm đến trình độ như đối phương.

Những kẻ xâm nhập đã quỳ dưới đất vui sướng khi người gặp họa nhìn nhóm người kia:

- Ai cho các ngươi hố người, hiện tại hối hận cũng không kịp.

Cho các ngươi vênh váo, láo toét.

Bọn họ đều là người thành thật, người khác nói cái gì là họ tin cái này.

Hứa với nhau cùng xông lên liều mạng một lần.

Nào ngờ đám người kia lật lọng, bây giờ bị bắt cũng xem như báo ứng.

Lâm Phàm bật cười:

- Ha ha ha!

Nhóm kẻ xâm nhập bị gom lại một chỗ, chút nữa đấm một phát chắc sẽ rất thoải mái.

Lâu rồi không ngắm pháo hoa nam.

Hắn có thể nói rõ với bất cứ ai là loại pháo hoa nam cũng đẹp không kém.

Lâm Phàm quay đầu lại hỏi:

- Sư đệ, ngắm pháo hoa bao giờ chưa?

Hàn Bích Không và hắn theo cùng lão sư, tuy chỉ trên danh nghĩa nhưng với Lâm Phàm thì không liên quan gì. Lúc vực ngoại giới chưa xuất hiện, Hàn Bích Không hủy bỏ tu vi vì tông môn, thậm chí hủy luôn khuôn mặt, nhẫn nhịn núp trong Nhật Chiếu tông.

Chỉ riêng hành vi này đã tính là Viêm Hoa tông nợ gã.

Hắn là phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông, càng là sư huynh của các sư đệ, sư muội, hắn có trách nhiệm che chở bọn họ.

Hàn Bích Không nhớ lại:

- Pháo hoa? Có xem, nhưng lâu rồi, khi đó còn nhỏ.

Khi còn bé gã từng ngắm pháo hoa, từ đó về sau không được dịp xem nữa.

- Vậy thì tốt, hôm nay sư huynh cho ngươi xem pháo hoa rực rỡ nhất cõi đời. Nhìn kỹ nhé, đừng chớp mắt.

Lâm Phàm vung cánh tay ném nhóm kẻ xâm nhập lên trời, nắm tay đặt bên hông, hai chân hơi cong.

Bắn pháo hoa là môn kỹ thuật, không phải bắn người nào đều được.

Hàn Bích Không rất thắc mắc, sư huynh muốn làm gì? Gã không xem hiểu.

Những kẻ xâm nhập không bị khống chế đều hoảng hốt, không rõ dân bản xứ này là muốn làm gì.

Lâm Phàm tung nắm đấm, cách không nổ, lực lượng cuồng bạo, một vòng lại một vòng đánh tới, nháy mắt bao vây nhóm kẻ xâm nhập.

- Không . . .!!!

Ầm!

Pháo hoa lộng lẫy, ánh sáng đỏ tô điểm hư không.

Trong con ngươi của Lâm Phàm phản chiếu đốm sáng màu đỏ, môi treo nụ cười:

- Hôm nay thật tốt, cố lên, thật tốt!

Nhưng không phải mọi người đều giống như Lâm Phàm có chất nghệ thuật vượt mức.

Khi bọn họ thấy cảnh này thì bị hù sợ tê liệt ngã xuống đất.

Lâm Phàm hỏi:

- Sư đệ, thế nào? Tạm được hả?

Hàn Bích Không á khẩu không trả lời được, bần thần nhìn sư huynh:

- Cái đó . . . đẹp.

Hàn Bích Không bị sư huynh làm trợn tròn mắt.

Sư huynh nói pháo hoa là cái này?

Quá kinh khủng.

Sợ ướt quần.

Chương 1002: Ta không biết gì cả

Nhìn pháo hoa xinh đẹp mắt thường trông thấy dần tan biến trước mắt, Lâm Phàm rất vừa lòng, thỏa mãn về mặt tinh thần.

Lâm Phàm phủi tay, pháo hoa đến nhanh, đi cũng nhanh, nhưng ít ra trong thời gian ngắn ngủi này để lại nét mực đậm, rực rỡ.

Về sau ai nói kẻ xâm nhập vô dụng là hắn lên tiếng phản đối ngay.

Lâm Phàm thấy sắc mặt của đám người Tần Phong khác lạ, tái nhợt và ngẩn ngơ, hắn hỏi:

- Ủa? Các ngươi bị sao vậy?

Tần Phong lắc đầu nói:

- Không . . . không có gì.

Tần Phong không thể nói mình đã bị hù dọa, một nam nhi không làm gì, chỉ xem cái gọi là pháo hoa đã bị hù sợ muốn khóc.

Nếu như Lâm huynh là kẻ thù của gã thì không dám tưởng tượng.

Có lẽ tự sát còn tốt hơn rơi vào tay Lâm huynh nhiều.

Lâm Phàm mỉm cười hỏi:

- Tần huynh thấy sao? Pháo hoa vừa rồi khá quá chứ? Ta nói cho huynh biết, đây là lần ta bắn pháo hoa rực rỡ nhất và nhiều nhất.

Đã lạc đề.

Tần Phong muốn khóc.

Giờ là giây phút đối mặt kẻ xâm nhập, chúng ta có thể đừng bàn về pháo hoa, nói chuyện khác được không?

Nhưng gã phải trả lời Lâm huynh.

Tần Phong gật đầu nói:

- Đúng là không tệ, sắc màu rất lộng lẫy.

Tuy không cách nào thưởng thức vẻ đẹp bên trong nhưng Tần Phong công nhận đúng là sắc màu lộng lẫy.

- Hu hu.

Phương xa có tiếng động.

Là Nghê Phượng Tuyết đã hoàn toàn thay đổi, nàng đang khóc, Cung ca làm tan nát trái tim của nàng.

Không còn khuôn mặt thì chẳng phải Tuyết Nhi trong lòng gã nữa.

Nghê Phượng Tuyết rất đau lòng.

Vì sao nam nhân đều nông cạn như thế? Không cảm giác tâm hồn xinh đẹp của nàng sao?

Lâm Phàm đi tới trước mặt Nghê Phượng Tuyết, hắn không để bụng kẻ xâm nhập này, đã không còn mặt nghĩa là nàng đã mất ưu điểm duy nhất, làm hắn không có hứng bắn phóa hoa, không đạt tới yêu cầu thấp nhất.

Nghê Phượng Tuyết ngước khuôn mặt hoàn toàn biến dạng lên, tức giận quát:

- Nhà ngươi! Ta . . .

Bùm!

Không đợi Nghê Phượng Tuyết nói xong, Lâm Phàm trực tiếp đá ngang trúng bụng nàng.

Răng rắc!

Bên trong vỡ nát, thân thể hóa thành luồng sáng đập vào tảng đá ở phía xa, ọc từng bãi máu, nửa bên người máu thịt bầy nhầy, xương trắng hếu thò ra, đã gặp trùng kích mạnh.

- Khủng khiếp quá.

Nhóm kẻ xâm nhập quỳ tại chỗ không dám chống đối Lâm Phàm, cảnh tượng vừa rồi hù sợ bọn họ.

Dân bản xứ này là sát thần, ác ma, giết người không nương tay.

Đối xử với nữ giới cũng không mềm tay, rất mất tính người.

Cô nương chết, điểm về tay.

Lâm Phàm nhấc ngón tay, trữ vật giới chỉ của kẻ xâm nhập bị đánh chết bay lên, rơi vào tay hắn.

Khả năng kiểm soát lực lượng của Lâm Phàm càng cường đại hơn.

Mới rồi hắn rất hưng phấn nhưng khi xuất hiện chợt nhớ trữ vật giới chỉ, nên khống chế sức mạnh, không thương tổn đến trữ vật giới chỉ, hoàn mỹ giữ lại.

Lâm Phàm đi tới trước mặt đối phương, đánh giá đối phương, mỉm cười hỏi:

- Ngươi là điện chủ Dương Thần Điện đúng không?

Hơi thú vị.

Tạm thời không giết.

Mang về tông môn cho Phong Thiếu Liệt có bạn, xem như đủ bộ.

Điện chủ Dương Thần Điện sợ gần chết, không dám to tiếng:

- Đúng vậy!

Lão chỉ muốn quỳ trước Lâm Phàm hô to gia gia tha mạng.

Nhưng lão là người có nguyên tắc, tạm thời đối phương chưa muốn lấy mạng của lão, cho nên tuyệt đối không thể hô gia gia, kêu quá sớm sẽ không có tác dụng, phải giữ lại đòn sát thủ.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua, không nói gì thêm, hắn bước tới chỗ Hàn Bích Không:

- Sư đệ có chắc không? Vẫn muốn ở lại đây?

Hàn Bích Không rất không tệ, là một sư đệ có đầu óc.

Nhưng thực lực của gã quá yếu, không theo kịp tiết tấu của hắn, nên mới bị người ức hiếp ra nông nỗi này.

- Ta chắc chắn, thưa sư huynh.

Hàn Bích Không không muốn trở về, trở về làm gì? Chẳng có việc gì để làm. Gã biết tông môn có sư huynh che chở, vẫn luôn bình yên.

Nhưng Hàn Bích Không suy nghĩ xa hơn.

Sư huynh đi trước mọi người, rất khó nói về sau sư huynh sẽ không rời đi.

Nên Hàn Bích Không muốn ở đây, trải qauh trắc trở, tăng tu vi lên.

Nếu như có một ngày sư huynh đột nhiên rời đi, ít ra tông môn còn có gã.

Lâm Phàm nói:

- Được rồi, sư đệ thấy vui là được. Có sư huynh che chở, gặp chuyện đừng sợ, nhưng nhất định phải chờ tới khi sư huynh đến.

Hàn Bích Không trong lòng ấm áp, mặc dù gã lớn tuổi hơn sư huynh nhiều nhưng từ khi trở thành sư huynh thì cảm giác được sư huynh che chở rất tuyệt, sung sướng khó tả.

Hàn Bích Không gật đầu nói:

- Vâng thưa sư huynh, sư đệ ghi nhớ trong lòng.

Tần Phong hỏi:

- Lâm huynh định đi?

Lần này gã vô cùng biết ơn Lâm Phàm, nếu không thật khó tưởng tượng hậu quả.

Lâm Phàm nói:

- Ngươi có thời gian rỗi tán dóc với ta thì sao không đi xem phụ thân của ngươi? Ta thấy vết thương của phụ thân ngươi hơi nặng.

Tần Dật Thiên rất không tệ, dễ bị đẩy ra đánh thay, trước kia bị hắn lợi dụng một lần, rất dễ dùng.

Tần Phong vô tình nói:

- Không sao, số của phụ thân ta rất cứng, không chết được.

Tần Dật Thiên nằm ở nơi đó, muốn mắng chửi người. Đồ con

rùa, nuôi cũng như không, sao hồi xưa lão không một thương đóng đinh Tần Phong vào tường cho rồi. Không nhìn xem lão bị thương ra nỗng nỗi nào, còn bảo là số cứng, không sao đâu, tức quá đi!

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Tốt lắm, phụ thân của ngươi thấy tự hào vì ngươi.

Có nhi tử như vậy cũng tốt.

Tần Phong cười nói:

- Lâm huynh nói đùa, thật ra ta luôn là niềm tự hào của phụ thân, bây giờ ta thành lập Hải Quân, cũng nhận được công nhận của phụ thân rồi. Tất cả nhờ có Lâm huynh chỉ điểm, nếu không thì ta làm sao được trình độ như hiện nay.

Lâm Phàm tỏ vẻ đồng ý điều này, nếu không có hắn chỉ điểm Tần Phong dựng lên Hải Quân thì làm gì được quy mô như hiện tại.

Lâm Phàm nhớ đến Huyết Luyện Tôn Giả Từ Hàn Minh.

Không biết tên này thế nào rồi, từ lần trước đi ngang qua gặp được một lần thì không còn nghe tin tức của Huyết Luyện Tôn Giả nữa.

Nhưng với khả năng chịu đựng của Huyết Luyện Tôn Giả rất có thể sẽ sống sót trong tay kẻ xâm nhập.

Tần Phong hỏi:

- Có phải Lâm huynh còn gì chỉ điểm cho ta không?

Tần Phong cực kỳ tin tưởng Lâm Phàm, hy vọng hắn lại cho chỉ điểm.

Lâm Phàm lắc đầu, dứt khoát phủ định:

- Không.

Chỉ điểm khỉ mốc, một Hải Quân đã gây ra chuyện thế này, nếu kể cho nghe về Thất Vũ Hải thì vực ngoại giới này có lẽ sẽ biến thành phim hoạt hình.

Về sau lỡ khi hắn đập người, người ta nói một câu ta là một trong Thất Vũ Hải, hợp tác với Hải Quân, xem như bằng hữu, người mình, xin đừng đánh.

Vậy thì hắn lỗ to.

Tần Phong hơi tiếc nuối, nhưng cũng thỏa mãn, có thể thành lập Hải Quân đã rất tuyệt, không nên tham lam.

Lâm Phàm phất tay:

- Đi đây.

Hắn nhẹ gật đầu với sư đệ, ra hiệu gã chú ý an toàn.

Lâm Phàm quay qua nhìn nhóm kẻ xâm nhập còn quỳ tại chỗ:

- Còn đứng ngây đó làm gì, đều theo bản phong chủ. Yên phận đi theo, đừng tụt lại phía sau, nếu ai muốn chạy thì tự tưởng tượng hậu quả.

Lâm Phàm không muốn nhốt nhóm kẻ xâm nhập, rắc rối.

Hơn nữa hắn có chút hối hận.

Tuy không quá ưa thích chém giết người thành thật nhưng toàn là điểm, bỏ qua như vậy làm Lâm Phàm bứt rứt.

Nhưng hắn là ai?

Phong chủ của Vô Địch phong Viêm Hoa tông.

Lời đã nói ra dù trời sập đất nứt cũng phải thực hiện.

Nhóm kẻ xâm nhập ngoan ngoãn theo sau, hoàn toàn không có ý định chạy trốn.

Bọn họ thật sợ hãi.

Cảnh tượng dữ dội kia còn rõ rành rành trước mắt, khó thể quên, máu me, khủng bố, nếu ai muốn chạy mới là đồ ngu.

Phương xa xăm.

Tịnh Thánh trốn thoát một kiếp, ngực hơi nhức, đây không phải tổn thương bình thường mà là bị mảnh vỡ thế giới của cường giả Thế Giới cảnh đâm thủng, nếu bản thân gã không mạnh thì đã chết rồi.

Đại Thiên Vân Phật Điện cái gì đều thiếu nhưng không thiếu đan dược chữa thương.

Một viên Phật đan vào người, bắt đầu trị thương.

Từng đốm sáng thế giới bay ra khỏi miệng vết thương, đó là mảnh nhỏ mang theo lực lượng thế giới, nếu không thanh lọc kịp lúc sẽ để lại bệnh ngầm.

Rất nhanh, lỗ máu trước ngực Tịnh Thánh dần khép lại.

Tịnh Thánh thở phào nhẹ nhõm:

- Thật là nguy hiểm, nếu bần tăng không đọc thuộc lòng phật kinh, trí tuệ thông thiên thì đã chết tại đây.

Tịnh Thánh đi vào vực ngoại giới cũng có mục tiêu như kẻ xâm nhập khác.

Không Gian Thần Trụ.

Giờ đã biết Không Gian Thần Trụ nằm trong tay ai, nhưng Tịnh Thánh không dám hành động.

Tịnh Thánh ngồi xếp bằng, miệng niệm kinh văn. Kinh văn rực rỡ sắc vàng bay ra khỏi người gã, hòa vào hư không, mở con đường ánh sáng vàng.

Con đường này không biết kết nối nơi nào, nhưng loáng thoáng có lực lượng mạnh hơn từ đường hầm lao đến.

Một giọng nói hùng hồn truyền đến từ đường hầm:

- Tịnh Thánh, gặp được chuyện gì?

Đường hầm không gian mặc dù không ổn định nhưng đủ sức kết nối hai giới.

Tịnh Thánh báo cáo:

- Tổ Phật, vực ngoại giới ghi chép sai lầm, có cường giả.

Gã phải báo cáo tình huống, nếu không thì sự việc không giải quyết xong lại trách tội gã.

Vực ngoại giới hiện giờ có cường giả kinh người, trách ai được?

Dù nhiệm vụ không hoàn thành cũng không thể trách gã.

Giọng nói phát ra từ đường hầm hơi không vui nói:

- Cường giả? Tịnh Thánh, người xuất gia không nói dối.

Tuy y không đến vực ngoại giới nhưng ghi chép sao có sai sót gì được?

Trừ mấy thứ có thể nhảy nhót ra thì vực ngoại giới có bao nhiêu cường giả?

Tịnh Thánh nói:

- Tổ Phật, thật sự không lừa người, đúng là có cường giả. Rõ ràng chỉ là Đế Thiên cảnh nhưng bộc phát ra lực lượng dù là đệ tử cũng không bằng. Cung Hàn Vũ đã chết trong tay dân bản xứ kia, thế giới trong người bị đánh nát, tin tức rất nhanh sẽ truyền ra trong thượng giới.

Tịnh Thánh thề tuyệt đối sẽ không chạm mặt với dân bản xứ kia, hễ thấy người này là gã sẽ chạy thật xa, không liều mạng với đối phương.

Khi Tịnh Thánh kể ra tình huống, giọng nói trong đường hầm tỏ vẻ không tin nổi:

- Không thể nào!

Không phải nghi ngờ lời của Tịnh Thánh.

Tịnh Thánh là một trong những người thừa kế Tổ Phật Đại Thiên Vân Phật Điện, có đại trí tuệ, đại cơ duyên, sẽ không nói bậy.

Tình huống này đúng là đáng để suy nghĩ ngẫm.

Tổ Phật:

- Tên của hắn là gì?

Tịnh Thánh lắc đầu nói:

- Không biết.

- Bề ngoài thế nào?

Tịnh Thánh vẫn lắc đầu:

- Không rõ.

Giọng nói trong đường hầm ngừng bặt.

Từng có mấy dân bản xứ nhờ cách đặc biệt đi vào thượng giới, tiềm tu trả thù, cuối cùng bị trấn áp, đánh vào luân hồi.

Trong đó có hai người để lại ấn tượng khắc sâu.

Một người trong đó tên là Vạn Quật lão tổ, tài phong ấn hơi khó chơi, tu vi dù không bằng bọn họ nhưng có thể gây chút bọt nước.

Còn một người nữa khiến họ nhức óc.

Khôi Lỗi lão tổ.

Không biết giới tính, không biết khuôn mặt, thậm chí chưa thấy người thật.

Nhưng gây rắc rối lớn cho thượng giới.

Nếu là cường giả thì có lẽ là một trong hai người này.

Không thể nào, vực ngoại giới mạnh nhất là Đạo cảnh, không thể ra người vượt qua tu vi Đạo cảnh được.

Chương 1003: Ta mà động não thì bọn họ hết chuyện làm

Một đám kẻ xâm nhập đi theo sau.

Bọn họ rụt cổ, không dám hó hé tiếng nào.

Tình trạng thê thảm của Cung Hàn Vũ còn ở trước mắt họ, vô cùng thê thảm.

Thực lực của họ không mạnh bằng Cung Hàn Vũ, chống cự với dân bản xứ chỉ có đường chết.

Huống chi mới rồi họ đã nhận hèn, nghe lời dân bản xứ quỳ dưới đất tránh thoát một kiếp.

Dân bản xứ này rõ ràng nói sẽ không giết bọn họ, nhưng vì sao ánh mắt nhìn họ như muốn nói rất muốn giết các ngươi, lại vì nguyên nhân nào đó mà ráng nhịn.

Điện chủ Dương Thần Điện bàng hoàng thầm nghĩ:

- Tên này nghĩ như thế nào?

Người trước mắt tuy không giết lão, nhưng cứ cảm giác cứ tiếp tục thế này sẽ không may.

Điện chủ Dương Thần Điện muốn tiến lên trao đổi đôi chút với đối phương.

Giao lưu là cách mở ra tâm linh, nhưng chết người là điện chủ Dương Thần Điện không dám giao lưu với Lâm Phàm, sợ bị đánh chết.

- He he.

Tâm tình điện chủ Dương Thần Điện phức tạp, vô tình thấy Lâm Phàm cười với mình, nụ cười hơi lạ, rất âm u, hình như muốn biểu đạt ý gì.

Điện chủ Dương Thần Điện không biết đáp trả thế nào, đành lúng túng cười lại, hy vọng có thể dùng nụ cười của mình đánh tan ý cười khủng bố của đối phương.

Điện chủ Dương Thần Điện biết ngay nụ cười của mình có hiệu quả, đối phương không dám nhìn thẳng lão nữa, quay đầu đi.

Điện chủ Dương Thần Điện thở phào nhẹ nhõm, âm thầm đắc ý.

Lâm Phàm rất phiền.

- Mang về rồi sắp xếp thế nào đây?

Lâm Phàm từng nói sẽ không xếp công tác cho người không phải vực ngoại giới, vì người vực ngoại giới còn thiếu việc nữa là, sao có thể nhường công việc khiến người hạnh phúc vui sướng cho đám người lạ?

Nhưng hết cách, là hắn đã hứa hẹn, quỳ cũng phải thực hiện.

Được rồi, mặc kệ nó, mang về tông môn rồi tính, không chừng sẽ có cách sắp xếp cho họ.

Viêm Hoa tông.

Hai đệ tử ở cửa sơn môn ngẩng đầu nhìn về phía hư không.

- A, hình như sư huynh trở về. Mà sao mang theo nhiều người thế?

- Là sư huynh, tuyệt đối không sai! Nhưng có nhiều người quá, không biết có chuyện gì không.

Lâm Phàm mang nhóm kẻ xâm nhập về, thực lực của đám người kia cỡ Đạo cảnh và Đế Thiên cảnh.

Trong lòng hắn rất muốn giết người, nhưng lời đã nói ra dù thế nào cũng phải thực hiện.

Đệ tử trông coi sơn môn hỏi:

- Sư huynh, những người này là ai?

Lần đầu tiên gã thấy sư huynh mang nhiều người như vậy trở về, hơn nữa cảm nhận kỹ thì phát hiện thực lực đều rất mạnh, gây áp lực lớn cho hai đệ tử.

Lâm Phàm nói:

- Tù binh mang về từ bên ngoài.

Từ khi mấy chỗ cải tạo lớn của Viêm Hoa tông dần đầy người thì Lâm Phàm rất ít dẫn người trở về.

Nhưng bây giờ muốn trách chỉ có thể trách hắn nhanh mồm nhanh miệng, giờ hối hận cũng muộn.

Thiên Tu từ phương xa đi tới, thấy đồ nhi về thì lão cười tươi, nhưng nhìn đồ nhi mang nhiều người về làm lão ngạc nhiên:

- Đồ nhi, chuyện gì thế này?

Đồ nhi lại ở bên ngoài làm chuyện gì?

- Lão sư, Hàn sư đệ ở bên ngoài gặp nguy hiểm, đồ nhi đi qua giải quyết. Những kẻ xâm nhập này bị đồ nhi hàng phục, vốn định làm thịt hết, nhưng đồ nhi nói quỳ xuống không chết, bọn họ lập tức quỳ, nên đành mang về.

Lâm Phàm tỏ vẻ khinh bỉ nhóm kẻ xâm nhập, hèn chưa từng thấy.

Nếu lúc ấy bọn họ không quỳ thì tốt rồi, trực tiếp đập chết hết thì không rắc rối thế này.

Tiếc ơi là tiếc.

Thiên Tu nhìn những kẻ xâm nhập, tim rớt cái bịch. Ghê gớm, bên trong có nhiều người thực lực rất mạnh, trên cơ bản đều mạnh hơn lão.

Đồ nhi của lão đã trải qua điều gì khi phiêu bạt bên ngoài? Sao gặp gỡ kẻ địch đều cường đại như vậy?

Nếu Thiên Tu biết còn có kẻ xâm nhập Thế Giới cảnh mạnh hơn nữa có lẽ lão sẽ không nói nên lời.

Thiên Tu kéo Lâm Phàm sang bên, hỏi nhỏ:

- Đồ nhi mang nhiều người về như vậy rồi định sắp xếp thế nào.

Lâm Phàm nói:

- Lão sư nói xem tông môn chúng ta đã kín mấy chỗ gánh phân, dọn nhà vệ sinh, chạy chân rồi, đồ nhi cũng chẳng biết xếp họ vào đâu.

Hắn có chút bất đắc dĩ, lỗi tại hắn, không thể trách người khác.

Nếu không phải miệng tiện thì đã không khó xử như vậy.

Thiên Tu nói:

- Để vi sư ngẫm lại giúp đồ nhi.

Lâm Phàm nói:

- Trông nhờ vào lão sư!

Hắn kêu lão tổ Thánh Tiên giáo đến.

Lão tổ Thánh Tiên giáo đi tới, thấy Lâm phong chủ mang nhiều người về thì sửng sốt, và siêu hưng phấn. Nếu đám người này đều về tay lão quản lý thì lão làm chức vị càng lúc càng cao.

Lão tổ Thánh Tiên giáo phát hiện khí thế của đám người này rất mạnh, nhất định là cường giả.

Sau khi điện chủ Dương Thần Điện tới đây thì hơi hoảng, không biết nên làm sao, phải làm gì bây giờ. Nơi này trông hơi nguy hiểm, đặc biệt lão nhân kia, nụ cười hơi rùng rợn.

Điện chủ Dương Thần Điện có linh cảm không may.

Với kẻ xâm nhập khác thì họ phát hiện đệ tử tông môn này rất yếu, một đầu ngón tay có thể nghiền chết.

Nhưng nhìn dân bản xứ cách đó không xa là họ lại hèn.

Đừng nói bọn họ có thể một đầu ngón tay nghiền chết đám dân bản xứ này, chỉ nói tên kia không cần dùng ngón tay cũng có thể diệt bọn họ.

Chênh lệch thực lực giữa hai bên quá lớn.

Lão tổ Thánh Tiên giáo mong đợi hỏi:

- Lâm phong chủ có gì sai bảo?

Đợi lát nữa sẽ mang đám người kia đi dạy dỗ?

Nếu đúng vậy thì lão phải cố gắng hết sức.

Trước kia khi chưa gặp Lâm phong chủ, lão tổ Thánh Tiên giáo cảm giác cuộc đời đến thế là cùng, từ khi gặp Lâm phong chủ thì lão nhận ra cuộc sống muôn màu muôn vẻ.

Tất cả đều là Lâm phong chủ mang tới.

Năm đó nếu có thể sớm quen người như Lâm phong chủ thì lão chẳng làm lão tổ gì, chắc chắn sẽ đi theo Lâm phong chủ lăn lộn.

Lâm Phàm nói:

- Mang người này đi nhà vệ sinh, dạy dỗ cho kỹ.

Lão tổ Thánh Tiên giáo gật đầu ngay:

- Tốt, tốt.

Sau đó chợt nhận ra không đúng, lão hỏi:

- Lâm phong chủ, những người kia thì sao?

Sao chỉ cho lão một người, chỗ này còn nhiều người như vậy, nói sao cũng nên chia vài người cho lão chứ.

- Còn chưa nghĩ ra xếp vào đâu, chờ chút đã.

Đến bây giờ Lâm Phàm vẫn không biết sắp xếp bọn họ vào đâu, tông môn có chỗ nào dành cho họ?

Điện chủ Dương Thần Điện được cứng rắn nhét vào chiếm chỗ, nếu nhét thêm người thì chen chúc chết.

Lão tổ Thánh Tiên giáo đau lòng, cho lão hy vọng lớn như vậy rồi chỉ cho một người, chênh lệch quá lớn.

Lão là tồn tại đặc biệt nhất Viêm Hoa tông.

Đúng là rất đặc biệt.

Chuyên môn phụ trách quản lý tù binh mà Lâm phong chủ mang về, dạy bọn họ một lần nữa làm người, tiếp nhận cải tạo.

Lão làm người phụ trách đương nhiên phải gánh trách nhiệm đó.

Lão tổ Thánh Tiên giáo vận động não, rất nhanh nảy ra một ý.

Lão tổ Thánh Tiên giáo nói:

- Lâm phong chủ mới nói là không biết xếp vào đâu, ta chợt nghĩ ra một cách.

Lâm Phàm lên tiếng:

- Nói nghe xem.

Hắn không thích động não, nên gặp được loại chuyện này thì hắn mong người bên cạnh động não thay.

Dù sao thực lực của hắn đã mạnh như vậy, nếu đầu óc thông minh thì người khác làm sao sống?

Lão tổ Thánh Tiên giáo nghiêm túc nói như thể đang bàn việc rất quan trọng:

- Lâm phong chủ, dựa theo quan sát của ta trong khoảng thời gian này chợt phát hiện một vấn đề lớn, cần thay đổi ngay, nếu không sẽ không tốt cho tông môn.

Mắt Lâm Phàm sáng rực hỏi:

- Sửa đổi cái gì?

Người này không tệ, nhanh vậy đã nghĩ ra cách, là nhân tài đáng được bồi dưỡng.

Lão tổ Thánh Tiên giáo ho nhẹ một tiếng, tìm từ ngữ:

- Lâm phong chủ cũng thấy, tông môn được Lâm phong chủ dẫn dắt . . .

Lâm Phàm đính chính lời nói sai lầm của lão tổ Thánh Tiên giáo:

- Chờ một chút, lời này có vấn đề, là lão sư và ta cùng nhau dẫn dắt.

Thiên Tu ở một bên bỗng tinh khí thần đột nhiên tăng vọt, rất là vui mừng nhìn đồ nhi.

Cảm động.

Lão tổ Thánh Tiên giáo đề nghị:

- Đúng, đúng, là được Thiên Tu trưởng lão và Lâm phong chủ dẫn dắt khiến tông môn phát triển bồng bột, về tài nguyên vô cùng đầy đủ, tu vi của đệ tử tăng nhanh vùn vụt. Nhưng ta phát hiện kinh nghiệm thực chiến của đệ tử tông môn quá kém cỏi, trong nhà ấm không đào tạo ra nhân tài được. Ta cho rằng có thể khiến những người này làm bao cát hoặc cọc gỗ cho các đệ tử quen thuộc công pháp. Lâm phong chủ thấy được không?

Lão tổ Thánh Tiên giáo rất hy vọng bọn họ đều vào tay lão quản lý.

Lâm Phàm hỏi ý Thiên Tu:

- Lão sư thấy sao?

Hắn không quan tâm, nên quăng chuyện này cho lão sư quyết định.

Thiên Tu nói:

- Vi sư thấy được, còn đồ nhi thì sao?

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Lão sư nói được là được, cứ quyết định vậy đi.

Lão tổ Thánh Tiên giáo nhìn Lâm phong chủ và Thiên Tu, tâm tư của lão kín đáo, nhìn thấu Lâm Phàm không sợ trời không sợ đất nhưng dành sự tôn trọng cho lão sư.

Thực lực của hắn mạnh đến mức này nhưng vẫn trưng cầu ý kiến của lão sư.

Nếu đặt ở Thánh Tiên giáo, có đệ tử thực lực lợi hại hơn lão thì lão cũng phải nhường lại vị trí lão tổ.

Quả nhiên người với người không thể so sánh.

Nhóm kẻ xâm nhập ngó nhau.

Chuyện gì vậy?

Đoạn đối thoại vừa rồi hình như quyết định tình huống sau này của họ.

- Sao ta cảm giác chúng ta sẽ trở thành bao cát?

- Không thể nào! Ta là cường giả Đế Thiên cảnh, dù có làm tù binh cũng nên nhận đãi ngộ tốt chút.

Nhóm kẻ xâm nhập không thể tin được.

Đây rốt cuộc là tông môn gì vậy?

Đệ tử toàn tông môn thực lực trung bình yếu xìu, không biết lợi

dụng bọn họ còn muốn họ làm bao cát, táng tận thiên lương!

Bốp bốp!

Lâm Phàm vỗ tay hút sự chú ý của nhóm kẻ xâm nhập.

- Tất cả nghe kỹ đây, xét thấy các ngươi là tội phạm từ thượng giới vượt biên xuống đây, vốn nên là tội không thể tha, nhưng tông ta có tôn chỉ cho người ta cơ hội hối cải làm lại con người mới, cho nên các ngươi rất may mắn gặp được tông ta, gặp được bản phong chủ. Các ngươi yên tâm, bản phong chủ là người thân thiện, tuyệt đối sẽ không lấy mạng của các ngươi. Nhưng làm sai nên bị phạt, bản phong chủ cho các ngươi một cơ hội sửa đổi làm người mới. Tất cả thề hiệu mệnh Viêm Hoa tông năm trăm năm là được, đến thời hạn cam đoan sẽ tiễn các ngươi đi.

Lâm Phàm kêu nhóm kẻ xâm nhập thề, chỉ cần hình thành lời thề là giải quyết xong xuôi.

Nhóm kẻ xâm nhập xoe tròn mắt.

Năm trăm năm?

Sao không lên trời luôn đi?

Chương 1004: Ta là điện chủ của ngươi

Thiên Tu sơn phong.

Lâm Phàm giải quyết xong việc liền lặng lẽ cùng lão sư tới đây, chuẩn bị chia sẻ một chút bí mật nhỏ.

Kẻ xâm nhập đợt này đều rất mạnh, có Thế Giới cảnh, tài phú rất kinh người,

Lâm Phàm nói:

- Lão sư, lần này đồ nhi giết hai cường giả Thế Giới cảnh, thu hoạch rất lớn.

Hắn chỉ cần công pháp, không quan tâm thứ khác.

Lâm Phàm không để bụng ai trong kẻ xâm nhập đến, từ sau khi bất tử thì hắn chưa sợ qua ai.

Đánh không lại, cùng lắm chạy trốn.

Nếu chơi ác hơn, không thể không giết, vậy hắn sẽ dùng vận rủi cuồn cuộn giết chết đối phương.

Thiên Tu hỏi:

- Thế Giới cảnh? Đó là gì?

Cảnh giới này nghe khá cao cấp, lão chưa gặp bao giờ.

Lâm Phàm kể đại khái cách phân chia cảnh giới này.

Thiên Tu hơi bất đắc dĩ, lại thêm một cảnh giới, có thể cho người chút hy vọng không?

Nhưng lão phải biểu hiện bình tĩnh khi ở trước mặt đồ nhi không thể bị cảnh giới cỡ này hù sợ.

Thiên Tu bình tĩnh nói:

- À, thì ra còn có Thế Giới cảnh, nhưng không sao, mấy thứ này với vi sư không phải cảnh giới không thể bắt kịp và vượt qua.

Lâm Phàm gật gù đồng ý.

Lão sư đã nói thì dù không thể cũng phải tin có thể.

- Sư huynh, Tiểu Phàm . . .

Đúng lúc này, phương xa đi tới bóng dáng làm người ta bất đắc dĩ.

Hỏa Dung trưởng lão cười tươi, bước chân nhanh nhẹn đến sơn phong, dường như đang mong điều gì.

Lâm Phàm kêu lão sư mau cất trữ vật giới chỉ, bên trong quý nhất là hai trữ vật giới chỉ của kẻ xâm nhập Thế Giới cảnh.

Thiên Tu tức bể phổi:

- Ài, Hỏa Dung sư đệ càng ngày càng khiến người trơ trẽn.

Đồ nhi đang chia sẻ thứ tốt với lão, không ngờ Hỏa Dung tìm đến.

Không thể nào.

Sao lão thất phu Hỏa Dung biết đồ nhi bảo bối chia đồ với lão được?

Hỏa Dung nói:

- Ta thấy rồi nhé sư huynh, đừng giấu, lấy ra cho xem đi. Sư đệ chỉ muốn mở rộng tầm mắt, không lẽ sư huynh không tin ta?

Thiên Tu đã tuyệt vọng với Hỏa Dung:

- Hỏa Dung, không phải sư huynh nói ngươi nhưng sao con mắt sắc bén vậy? Ngươi thấy lúc nào?

Hết cách, đã bị thấy rồi thì sao giấu được, đành lấy trữ vật giới chỉ ra.

Nhìn thấy nhiều trữ vật giới chỉ, mắt Hỏa Dung tỏa sáng, thầm nhủ lợi hại, giàu như thế.

Hỏa Dung nói:

- Sư huynh, không phải ta thấy gì nhưng nhìn thấy Tiểu Phàm mang theo nhiều người trở về, đoán có thu hoạch lớn nên tới xem.

Thiên Tu hít sâu một hơi, vỗ vai Hỏa Dung:

- Sư đệ giỏi lắm, thật là thông minh lanh lợi, sao trước kia sư huynh không phát hiện ngươi thông minh đến vậy.

Hỏa Dung cười đắc ý:

- Sư huynh, người càng già càng tinh, sư đệ bây giờ thông minh là vì đã già.

Nói đến đây Hỏa Dung hơi thương cảm:

- Mà thôi sư huynh, mở ra xem, ta nôn lắm rồi.

Lần này Hỏa Dung đến vì muốn xem trong trữ vật giới chỉ có cái gì, lão rất hâm mộ.

Sư huynh không đẹp trai hơn lão bao nhiêu, thực lực cũng không cao hơn là bao, tài phú không nhiều hơn bao nhiêu.

Nhưng vì sao sư huynh may mắn như vậy? Thu được đệ tử như Tiểu Phàm.

Còn nhớ năm đó sư huynh muốn thu Tiểu Phàm làm đồ đệ, lão nên liều mạng ngăn cản, nếu ngăn cản thành công thì có lẽ Tiểu Phàm đã là đồ đệ của lão.

Ngẫm lại liền có chút đáng tiếc, bất đắc dĩ.

- Sư huynh, Tiểu Phàm, các ngươi đều ở đây à.

Lúc này Cát Luyện trưởng lão từ đằng xa bước tới, khoảng cách thời gian không dài, rất ngắn ngủi, hình như cũng biết trước.

Thiên Tu nhìn Hỏa Dung sư đệ:

- Hỏa Dung, ngươi báo cho người khác biết?

Lão thất phu này khiến người quá tức giận, tự mò đến thì thôi đi, còn kéo bè kéo lũ.

Hỏa Dung vội cam đoan, nhưng giọng hơi chột dạ:

- Sư huynh, ta bảo đảm không báo cho ai biết!

Thật ra khi đến đây thì Hỏa Dung đã kêu người.

Ban đầu hẹn nhau là cách thời gian lâu chút, nhưng xem tình hình thì Cát Luyện không thèm nghe lời dặn.

- Tiểu Phàm lợi hại quá, bắt được nhiều người như vậy trở về, làm tông môn hãnh diện vô cùng. Ô, sư huynh, mấy trữ vật giới chỉ này là của đám người đó?

Cát Luyện nhìn mấy trữ vật giới chỉ, lộ vẻ mặt ngạc nhiên, mắt sáng rực.

Thiên Tu không biết nên nói cái gì:

- Các ngươi . . .

Các sư đệ đều thay đổi.

Lúc tông môn còn nghèo khó thì các sư đệ tốt biết bao, dù thường chống đối với sư huynh như lão nhưng bọn họ kiên cường, tuyệt đối không ham đồ vật của lão.

Về sau tình huống thay đổi.

Các sư đệ cũng thay đổi, trở nên thích chiếm lợi từ chỗ lão.

Mỗi lần đồ nhi mang đồ vật trở về hiếu kính lão là đám sư đệ như hồn ma từ phương xa bay tới.

Lâm Phàm lên tiếng:

- Lão sư, đồ nhi đi về trước.

Hắn nhìn ra xa, nơi đó lại có người đến.

Chắc là Khô Mộc trưởng lão.

Thật là bi thảm.

Lâm Phàm sẽ không nói gì, mấy thứ này là hắn tặng cho lão sư, cuối cùng lão sư chia cho ai cũng không liên quan đến hắn.

Không đợi lão sư trả lời, Lâm Phàm trực tiếp rời đi.

Lâm Phàm đi chưa xa chợt nghe tiếng rống giận dữ của lão sư truyền đến:

- Mấy tên khốn kiếp các ngươi còn xem ta là sư huynh không!?

Lâm Phàm biết lão sư rất đau lòng, khi không có chỗ tốt thì chẳng thấy mặt, có lợi thì không biết từ đâu kéo cả lũ đến.

- May mắn ta không cần những vật kia.

Lâm Phàm thầm may mắn, cho đến nay hắn chỉ cần công pháp, những vật khác không lọt vào mắt hắn.

Đan dược? Không cần thiết.

Bảo bối cái gì có thể chịu nổi một đấm của hắn không?

Cái gì đều là giả, chỉ có tăng lực lượng lên mới là thật.

Chỗ nhà vệ sinh.

Tâm tình của lão tổ Thánh Tiên giáo sung sướng, ý kiến của lão được tiếp nhận, những kẻ xâm nhập bị sung công làm bao cát, toàn về tay lão phụ trách.

Lão tổ Thánh Tiên giáo cảm giác trên vai mình lại nặng thêm.

Lão tổ Thánh Tiên giáo cảnh cáo điện chủ Dương Thần Điện:

- Nhớ kỹ, công việc của ngươi là dọn nhà vệ sinh, thành thật một chút, cố gắng một chút, đừng để ta xử ngươi.

Tên này yếu nhất trong đám người bị Lâm phong chủ mang về, theo tình huống hiện tại thì lão không có tư cách dọn nhà vệ sinh. Nhưng Lâm phong chủ cho lão làm công việc này thì hiển nhiên có mục đích.

Điện chủ Dương Thần Điện hỏi:

- Lão ca yên tâm, ta biết làm cái gì, nhưng ta có thể hỏi một chút không? Lão ca chẳng phải là lão tổ của Thánh Tiên giáo sao?

Lão cảm giác đối phương có chút quen thuộc nên mới hỏi một tiếng.

- Đúng rồi, trước kia ta đúng là lão tổ Thánh Tiên giáo, thế nào?

Điện chủ Dương Thần Điện cười tươi nói:

- Không có gì, lão ca xem, chúng ta đều là người một nhà, có thể nói giùm một chút thả ta, hoặc là làm chuyện khác không?

Lão là điện chủ, tuy không thể so sánh với kẻ xâm nhập nhưng cũng là người có địa vị, mặt mũi trong vực ngoại giới.

Giờ nhìn kỹ xem, kêu lão dọn nhà vệ sinh, nếu để người khác biết sẽ cười chết ngất.

Bốp!

Điện chủ Dương Thần Điện mới nói xong chợt rú lên, bị lão tổ Thánh Tiên giáo đạp một cái.

- Yên phận chút, ta cho ngươi biết, đừng láo toét khi ở trong Viêm Hoa tông.

Điện chủ Dương Thần Điện nhỏ giọng nói:

- Ngươi cũng như ta thôi.

Lão tổ Thánh Tiên giáo trừng mắt đối phương:

- Ngươi nói cái gì?

Điện chủ Dương Thần Điện lắc đầu lia:

- Không có gì!

Lòng lão thê lương, chuyện gì thế này?

Tham gia vào đội kẻ xâm nhập, cứ nghĩ sẽ lớn mạnh lên, tìm được chỗ dựa.

Nhưng thời gian thoải mái mới không bao lâu kẻ xâm nhập đã bị người diệt, lão cũng bị bắt về, không sống nổi nữa.

Đi tới nhà vệ sinh.

Điện chủ Dương Thần Điện đột nhiên sững sờ, lão thấy người quen, kêu lên:

- Phong Thiếu Liệt . . .

Phong Thiếu Liệt đang lau nhà vệ sinh nghe có người gọi mình thì ngước đầu lên. Khi thấy điện chủ, biểu cảm của Phong Thiếu Liệt thay đổi một chút rồi lại vùi đầu làm việc.

Điện chủ Dương Thần Điện thẳng sống lưng, lão phải toát ra bá khí khi ở trước mặt đệ tử:

- Ngươi tới đây cho ta!

Nhưng ra oai chỉ được ba giây, điện chủ Dương Thần Điện bị lão tổ Thánh Tiên giáo gạt chân té.

Phong Thiếu Liệt nhìn thấy tất cả, lòng tĩnh lặng.

Nếu là lúc trước có lẽ gã rất kích động, điện chủ tới cứu gã.

Còn bây giờ thì Phong Thiếu Liệt rất bình tĩnh, điện chủ không phải tới cứu gã mà bị bắt đến, cũng coi như đủ bộ.

Phong Thiếu Liệt nói:

- Điện chủ, thành thật một chút đi, đi theo ta học tẩy nhà vệ sinh.

Gã có chút không đành lòng.

Nói sao thì cũng là điện chủ cũ, người ta mới đến, còn chưa quen công việc, gã có trách nhiệm dạy một chút.

Điện chủ Dương Thần Điện nghe câu này thì hóa đá.

Nói cái quỷ gì?

Điện chủ Dương Thần Điện muốn hỏi rằng Phong Thiếu Liệt, nhà ngươi đang nói gì? Ta là điện chủ của ngươi, có hiểu tôn trọng là gì không?

Tiếc nuối rằng lão không thấy sự tôn trọng trong mắt đối phương, chỉ có ẩn ý 'ngươi cũng tới rồi, cùng nhau làm việc nào'.

Phong Thiếu Liệt nói:

- Người này là điện chủ cũ của ta, có thể để ta hướng dẫn không?

Lão tổ Thánh Tiên giáo gật đầu nói, xem như nể mặt gã:

- Ừ được rồi, Tiểu Liệt hãy dạy dỗ điện chủ của ngươi cho tốt, đến giờ hắn còn chưa hiểu rõ nhiệm vụ của mình là gì.

Phong Thiếu Liệt nói:

- Yên tâm, ta sẽ dạy cho điện chủ.

Gã quay sang nhìn điện chủ Dương Thần Điện:

- Thành thật một chút, không nên gây chuyện, Viêm Hoa tông rất thân thiện, chỉ cần điện chủ nghe lời thì không bị ai ăn hiếp.

Điện chủ Dương Thần Điện nói:

- Phong Thiếu Liệt, ta là điện chủ của ngươi!

Dù sao thì không đến lượt đệ tử cũ dạy bảo lão, đây là một loại sỉ nhục.

- Ta biết, ngươi là điện chủ, nhưng ngươi bây giờ phải nhớ kỹ, ngươi là học đồ, hiểu không? Rửa nhà vệ sinh là công việc cần kỹ thuật, không phải cầm khăn lau liền làm tốt được. Ngươi phải nghe theo ta chỉ điểm, nếu không sẽ bị người ta đạp xuống. Nếu không làm được thì ngươi chỉ có thể đi dưới núi gánh phân cày ruộng, làm công việc cực nhọc nhất.

Nếu lão không phải điện chủ thì Phong Thiếu Liệt không thèm nói nhiều vậy.

Với điện chủ Dương Thần Điện thì đả kích lớn bằng trời, chưa xoay chuyển được.

Lão tổ Thánh Tiên giáo quay người rời đi:

- Ngươi lo dạy dỗ đi, lão phu bận việc, qua một thời gian ngắn sẽ tới kiểm tra.

Sau khi lão tổ Thánh Tiên giáo đi, điện chủ Dương Thần Điện đứng lên nhìn Phong Thiếu Liệt, quát:

- Ta là điện chủ của ngươi, ngươi dám nói chuyện với ta như vậy?

Phong Thiếu Liệt quay đầu nhìn điện chủ, không biết nên nói cái gì, cái đầu to mà óc trái nho.

Tư Không Trác bỗng tung cước đá điện chủ té sấp mặt, lạnh lùng nói:

- Người mới, mau làm việc, đợi lát nữa các đệ tử Viêm Hoa tông sẽ đi vệ sinh, đừng chậm trễ thời gian. Phong Thiếu Liệt, lão ta là học đồ của ngươi, dạy dỗ cho kỹ, đừng để gây sự.

Điện chủ lấy lại tinh thần, chỉ vào Tư Không Trác, tức giận đến sắc mặt đỏ bừng:

- Ngươi . . .

Vì sao đến nơi đây không có chút nhân quyền? Mặc người đánh chửi?

Phong Thiếu Liệt nghiêm túc nói:

- Điện chủ, ta nói lần cuối cùng, mau học dọn nhà vệ sinh với ta, đừng ép ta ra tay giáo dục ngươi, nếu không sẽ càng mất mặt.

Với điện chủ Dương Thần Điện thì thế giới này điên rồi, hết thuốc chữa.

Chương 1005: Đám người này lại kiếm chuyện

Khi Lâm Phàm về Vô Địch phong, Lữ Khải Minh vội chạy đến hỏi:

- Sư huynh, những kẻ xâm nhập thật sự khủng bố như vậy sao?

Nhìn thấy sư huynh mang nhiều người trở về, Lữ Khải Minh không biết nên nói cái gì, thầm bi ai cho nhóm kẻ xâm nhập, gặp ai không tốt đi đụng phải sư huynh.

Với họ thì đây là một loại bi ai.

Lâm Phàm dừng bước lại, về câu hỏi của sư đệ, hắn có thể chắc chắn rõ ràng nói rằng:

- Sư đệ, không khủng bố chút nào, kẻ xâm nhập không mạnh như ngươi tưởng tượng.

Lâm Phàm mỉm cười nói câu đó, nhưng Lữ Khải Minh nghe vào tai có nhiều điều muốn cãi lại.

Với sư huynh thì kẻ xâm nhập đúng là chẳng ra gì, nhưng với người khác lại là ngọn núi cao không thể leo qua.

Lữ Khải Minh vẫn cãi lại:

- Đó là với sư huynh thôi.

Lữ Khải Minh nhìn thấy những kẻ xâm nhập bị mang về, cảm nhận hơi thở của họ đều vô cùng cường đại, mạnh hơn những người đã thấy rất nhiều.

Lâm Phàm đồng ý với điều sư đệ nói:

- Sư đệ nói rất đúng.

Các sư đệ sẽ cảm nhận được mình nhỏ yếu cỡ nào khi đối mặt kẻ xâm nhập.

Nhưng trong mắt Lâm Phàm thì kẻ xâm nhập xuất hiện bây giờ chỉ có vậy, chẳng khác biệt gì.

- Được rồi, sư huynh muốn đi bế quan, ngươi đi mau đi.

Thực lực cường đại là lỗi lầm, mãi mãi không thể tưởng tượng ra cường giả ở trong mắt kẻ yếu là như thế nào.

Có lẽ trong mắt các sư đệ thì có dọn nhà vệ sinh toàn là cường giả trong truyền thuyết.

Lữ Khải Minh thấy sư huynh lại đi bế quan, cũng không biết nên nói cái gì.

- Sư huynh.

Lữ Khải Minh nhẫn nhịn thật lâu, muốn hỏi một chút nếu không hỏi rõ ràng sẽ luôn lấn cấn trong đầu.

Lâm Phàm quay đầu lại hỏi:

- Như thế nào?

Hôm nay xảy ra chuyện gì? Sư đệ hỏi hơi nhiều.

Lữ Khải Minh lặng im một lúc, ngước đầu hỏi:

- Sư huynh đã mạnh như vậy rồi, không muốn hưởng thụ một đoạn thời gian sao?

Từ lúc đầu đến bây giờ tông môn đã đến trình độ tông môn khác không tới được, lẽ ra sư huynh có thể nghỉ ngơi một hồi, chuyện kế tiếp có thể để cho bọn họ tới xử lý.

Lâm Phàm nghe vậy nở nụ cười:

- Sư đệ, thời gian hưởng thụ thì các ngươi hưởng thay sư huynh đi, sư huynh lo tu luyện để còn làm hậu thuẫn cho các ngươi.

Lâm Phàm nói xong đẩy mở cửa đá mật thất, bước vào đến bên trong.

Bỏ lại Lữ Khải Minh ở bên ngoài.

Lữ Khải Minh nức nở:

- Sư huynh . . .

Gã bị lời nói của sư huynh cảm động lệ rơi đầy mặt, trong đầu tưởng tượng bóng dáng sư huynh cô đơn, tịch mịch tu luyện vì cho

bọn họ vô âu lo.

Nghĩ đến đây Lữ Khải Minh càng thấy đắng lòng.

Nơi xa, có đệ tử nhìn thấy Lữ sư huynh đau buồn dữ dội thì chạy lại, tưởng đâu xảy ra chuyện gì.

Trong mật thất.

Lâm Phàm nghe tiếng khóc bi thương của sư đệ, lòng ấm áp:

- Sư đệ thật cảm tính.

Cố gắng của hắn không uổng phí, sư đệ đều nhìn thấy hết, vì vậy cho hắn càng có động lực cố gắng tu luyện.

- Để xem nhóm kẻ xâm nhập có những công pháp gì.

Lâm Phàm ngồi xếp bằng, lấy ra công pháp thu gom được. Hắn chưa chọn lựa, bên trong lẫn lộn một số công pháp hiệu ứng.

Lâm Phàm tỏ vẻ khinh thường mấy người tu luyện công pháp hiệu ứng.

Nam nhân mà không tu luyện ngạnh công, chuyên môn tu luyện những công pháp hiệu ứng thì thật kém, có phải là phụ nữ đâu.

Hết cách, rất ít ai chịu khổ tu luyện ngạnh công như hắn.

Hắn có thể chịu đựng mọi đau khổ mà không rên một tiếng.

Nhưng người khác chắc chắn không làm được.

Lâm Phàm sửa sang lại công pháp:

- Công pháp này không được, là hiệu ứng.

Vứt bỏ.

Tìm tiếp.

- Ưm, ngạnh công này không tệ.

Vẫn có thu hoạch, tuy có công pháp không phù hợp, nhưng cũng có không ít công pháp phù hợp điều kiện.

Hắn đã tu luyện tới Đế Thiên cảnh, muốn đến Thế Giới cảnh cần nội tình hơi khủng.

Dù vậy Lâm Phàm không bỏ cuộc, áp lực mới cho hắn có nhiều động lực hơn.

Hắn cảm ngộ lực lượng Đế Thiên cảnh rất cường đại, giơ tay nhấc chân cảm giác cả thế giới là của mình.

Bà Sa Thánh Địa.

Nơi này là Thánh Địa tu luyện của nữ nhân, đặc biệt sau khi Bà Sa lão tổ mang về Thiên Dụ có Tu Di Tiên Thể khiến thế hệ trước của Thánh Địa nhìn thấy hy vọng.

Bây giờ kẻ xâm nhập hoành hành, nhưng Bà Sa Thánh Địa từ đầu đến cuối đều có thể bình yên vô sự.

Một chỗ tu luyện, Thiên Dụ đang tu luyện, thân thể của nàng như lỗ đen hấp thu năng lượng trong thiên địa không ngừng nghỉ.

Với người thường thì kiểu tu luyện này quá bá đạo, thân thể không chịu nổi.

Nhưng Thiên Dụ có Tu Di Tiên Thể thì không thành vấn đề, nói theo lời của Bà Sa lão tổ là Tu Di Tiên Thể không thuộc về vực ngoại giới mà là tiên thể trong truyền thuyết.

Thiên Dụ mở mắt ra, có ngân hà chảy xuôi trong mắt rồi tan biến.

- Có chuyện gì vậy sư muội?

Từ khi Thiên Dụ được đưa tới đây thì từng muốn về tông, nhưng sau đó ý nghĩ này dần tan biến, nàng đã thấy con đường vô hạn.

Thiên Dụ cũng cảm nhận được Thánh Đường tông không chứa nổi mình trong tương lai.

Một cô nương mái tóc dài xinh đẹp, nhan sắc trên trung bình nói:

- Sư tỷ, có người muốn gặp sư tỷ.

Thiên Dụ gật đầu:

- Ừm.

Thiên Dụ biết là ai tìm nàng.

Ngoài Thánh Địa.

Vạn Quật lão tổ cùng Đằng Đế lẳng lặng chờ đợi.

Đằng Đế nói:

- Vạn Quật, ta cảm giác nữ nhân này không đáng tin cậy.

Lần trước Thiên Dụ chạy trốn, bỏ lại hai người, bởi vậy nếu ở cùng nữ nhân này thì Đằng Đế không dám giao sau lưng cho đối phương.

Vạn Quật lão tổ nói:

- Không đâu, tình huống lần trước không thể trách nàng ta, giúp chúng ta cùng đối phó kẻ xâm nhập đã là ơn lớn rồi. Không ngờ kẻ xâm nhập kia lợi hại đến thế, không đánh lại, bảo vệ bản thân là đúng.

Vạn Quật lão tổ biết Đằng Đế còn ghim chuyện lần trước, nhưng đúng là đợt đó bọn họ xem thường kẻ xâm nhập.

Nếu như không gặp được cái kẻ đáng giận kia thì bọn họ đã chết tại chỗ rồi.

Đằng Đế nhớ đến tiểu tử đó:

- Ài, ta không muốn nói nhưng chàng trai lần trước gặp không tệ, tiếc rằng không hiểu hiện trạng, thực lực của hắn đúng là rất mạnh, nhưng kẻ lợi hại nhất trong kẻ xâm nhập còn chưa đến, hắn sẽ hối hận.

Tên kia hơi kỳ lạ, không thân thiện với người nhưng hắn cứu mạng họ. Nếu có thể kéo hắn vào chung bọn sẽ dễ giải quyết nhiều việc.

Vạn Quật lão tổ nói:

- Đừng nghĩ nhiều, hắn quá tự phụ, không biết thượng giới rốt cuộc đáng sợ cỡ nào, về sau hắn sẽ hối hận vì sự tự phụ của mình, nếu có dịp thì có thể giúp hắn một phen.

Vạn Quật lão tổ có ý nghĩ của mình, đó là chờ Lâm Phàm chịu thiệt lớn trước mặt kẻ xâm nhập, nhận hậu quả tự phụ rồi mới là phút tốt nhất kéo hắn nhập bọn.

Bây giờ thì chưa được, tự phụ chẳng những hại hắn còn hại tất cả mọi người.

Lúc này, Thiên Dụ từ phương xa đi tới.

Nàng đã biết hai người này là ai, tuy không chắc chắn lai lịch của họ là gì nhưng nàng biết tuyệt đối không tầm thường.

Có lẽ liên quan thượng giới.

Thiên Dụ hỏi:

- Vạn Quật lão tổ, Đẳng Đế, không biết các ngươi tới tìm ta có chuyện gì?

Thiên Dụ bây giờ khác hẳn với lúc ở Thánh Đường tông, thay đổi về khí chất.

Vạn Quật lão tổ cười nói:

- Còn chưa cảm tạ việc lần trước, cố ý đến cảm tạ ngươi.

Vạn Quật lão tổ suy nghĩ nên làm sao lôi kéo Thiên Dụ nhập bọn, nàng hiểu rõ nhất tác dụng của Tu Di Tiên Thể, để lại vực ngoại giới rất lãng phí, nếu như có thể đột phá đến cảnh giới cao hơn sẽ hoàn toàn khai phá Tu Di Tiên Thể, bộc phát ra uy thế siêu khủng bố.

Muốn khai tông lập phái, thành lập cơ nghiệp bất hủ trong thượng giới cũng không thành vấn đề.

Ý tưởng của Vạn Quật lão tổ rất đơn giản.

Đánh đuổi hết kẻ xâm nhập là chuyện không thể nào, sức người không làm nổi, dù cho cường đại hơn nữa cũng không cách nào khiến kẻ xâm nhập thần phục.

Vậy chỉ còn cách đứng vững gót chân ở thượng giới, thành lập Thánh Địa bất hủ, ngang hàng với đối phương, có thể đàm phán cùng kẻ xâm nhập.

Trước kia Vạn Quật lão tổ có nắm chắc thực hiện được cách này, vì có kỳ tài ngút trời như Khôi Lỗi lão tổ.

Tiếc rằng Khôi Lỗi lão tổ đột nhiên biến mất không dấu vết, tìm kiếm cỡ nào cũng không thấy, cuối cùng bọn họ thua, bị đẩy vào luân hồi.

Mãi đến bây giờ Vạn Quật lão tổ vẫn tìm Khôi Lỗi lão tổ, nhưng không ra tung tích.

Bây giờ Thiên Dụ xuất hiện cho Vạn Quật lão tổ lại thấy hy vọng.

Tu Di Tiên Thể là thể chất cực kỳ cường đại, mạnh mẽ hơn thể chất trong vực ngoại giới gấp vô số lần, hoặc nên nói là không thể so sánh.

Thiên Dụ lạnh lùng nói:

- Hai vị có việc gì cứ nói thẳng, làm gì quanh co lòng vòng.

Nàng không ngốc, sao không nhìn ra hai người tìm đến nàng là có chuyện.

Lần trước nàng đồng ý giúp đỡ là vì kẻ xâm nhập mang đến uy hiếp rất lớn.

Đằng Đế lẩm bẩm:

- Thẳng thắng ghê.

Đằng Đế vừa tỉnh lại, phát hiện người vực ngoại giới nói chuyện rất thẳng thắn, khác hẳn ngày xưa. Người thời đó nói chuyện không thẳng vào chủ đề như vậy, toàn lòng vòng.

Hiện tại tốt biết bao, có chuyện thì nói thẳng ra, không tật xấu.

Nếu như Lâm Phàm ở đây, nhìn thấy Thiên Dụ lạnh lùng cô quạnh như vậy chắc chắn sẽ không kiềm được đấm vào ngực đối phương, ném một câu:

- Chó, ngươi thay đổi.

Vạn Quật lão tổ cười nói:

- Tốt, vậy ta không vòng vèo, ta cùng Đằng Đế đến đây là hy vọng ngươi có thể tham gia vào đội của chúng ta.

Thiên Dụ cau mày lặp lại:

- Tham gia vào đội của các ngươi?

Thiên Dụ biết Vạn Quật lão tổ muốn kéo nàng vào đội nhưng không ngờ chọn lúc này.

Vạn Quật lão tổ nói:

- Đúng vậy, kẻ xâm nhập đến, vực ngoại giới không có nơi nào

an toàn. Hiện giờ có kẻ xâm nhập Thế Giới cảnh đến vực ngoại giới, nếu vẫn tiếp tục do dự thì thật sự không có chút hy vọng. Nói thật ra chúng ta đã bàn điều kiện với Ma Tổ rồi, hắn sẽ giúp chúng ta tiến vào thượng giới, nếu ngươi tham gia vào đội của chúng ta thì chúng ta sẽ mang ngươi theo cùng. Đến Thông Thiên cảnh mới đột phá bình chướng Đạo cảnh, vươn lên cảnh giới mạnh hơn được.

Nàng biết mình đang làm gì, nhưng không có cách nào, nếu như không hy sinh chút gì sẽ mất hết hy vọng.

Chương 1006: Buff này là sao vậy trời

Thiên Dụ nhìn hai người trước mắt, nàng thấy hai người này rất muốn dụ nàng nhập bọn.

Thiên Dụ hỏi:

- Các ngươi rất muốn ta đi cùng các ngươi?

Thiên Dụ hiểu biết thể chất của mình, Tu Di Tiên Thể, thể chất rất lợi hại. Bà Sa lão tổ cũng là sư phụ của nàng trợ giúp mở ra thể chất, tu vi tiến triển siêu nhanh, bởi vậy được hoan nghênh là chuyện rất bình thường.

Đẳng Đế nhỏ giọng nói:

- Vạn Quật, hay mình đi thôi, ả này hơi khó đối phó.

Hai người đến lôi kéo nhập bọn, đối phương không từ chối cũng không đồng ý, ngược lại hỏi có phải là rất muốn kéo nàng nhập bọn?

Rõ ràng muốn nói rằng ta rất được hoan nghênh đúng không? Các ngươi không thể thiếu ta chứ gì.

Đẳng Đế rất khó chịu với tình huống này.

Vạn Quật lão tổ không muốn bỏ cuộc dễ vậy:

- Không vội, chờ một chút.

Nàng thật sự rất muốn kéo Thiên Dụ vào nhóm.

Mười hai thần thú nói cho Vạn Quật lão tổ biết Ma Tổ bị trấn áp ở vực ngoại giới, lúc biết tin này thì nàng và Đẳng Đế liền tìm kiếm Ma Tổ, sau cùng bàn điều kiện.

Bọn họ thả Ma Tổ ra, Ma Tổ giúp bọn họ đi thượng giới.

Lúc đầu thả Ma Tổ ra là việc siêu khủng khiếp, nhưng hết cách, nếu như bọn họ không đi thượng giới, tăng cao tu vi thì không cách ngăn cản kẻ xâm nhập.

Nhưng bọn họ hy vọng lôi kéo Thiên Dụ nhập bọn.

Thiên Dụ có Tu Di Tiên Thể, đến Thông Thiên cảnh sẽ tỏa ánh sáng chói mắt nhất.

Bọn họ từng tu luyện trong Thông Thiên cảnh, từng chiến đấu với kẻ xâm nhập, nhưng kết quả sau cùng là bị giết trong thượng giới, dù lặp lại lần nữa cũng không thay đổi nhiều.

Nhưng nếu đưa Thiên Dụ đến thượng giới có lẽ kết quả sẽ khác xưa.

Lúc này Vạn Quật lão tổ không gấp gáp, nàng tin tưởng Thiên Dụ sẽ cùng họ đi thượng giới.

- Ngươi có thể tự suy xét, ở vực ngoại giới thì mãi mãi không thể đột phá ngưỡng cửa Đạo cảnh. Ta nói cho ngươi biết, Tu Di Tiên Thể là thể chất sẽ không xuất hiện trong vực ngoại giới, nếu bị kẻ xâm nhập biết thì kết quả của ngươi rất thảm. Thôi thì phấn đấu một phen, không chừng thành tựu sự nghiệp bất hủ.

Thiên Dụ nhìn Vạn Quật, nàng biết đối phương không hù dọa mình.

Thiên Dụ đã thể nghiệm thực lực của kẻ xâm nhập, đúng là không thể địch nổi, dù nàng có Tu Di Tiên Thể, có thể bộc phát ra lực lượng kinh người, nhưng thật nhỏ bé trước cảnh giới.

Một bóng người xuất hiện, giọng hơi khàn:

- Đi đi Thiên Dụ.

Thiên Dụ nhìn người tới, cung kính chào:

- Sư phụ.

Nàng có mọi thứ như ngày nay đều bắt đầu khi gặp Bà Sa lão tổ, nếu đối phương không mang nàng về đây thì nàng đã bị lạc đường, hoặc vẫn sống trong Thánh Đường tông, không cách nào tiếp xúc với bên ngoài rực rỡ ánh sáng.

Vạn Quật lão tổ gật đầu với người kia xem như chào hỏi.

Khuôn mặt Bà Sa lão tổ già nua nhưng tinh khí thần tràn đầy, sắc mặt hồng hào, người phát ra hơi thở thanh thản.

- Đồ nhi hãy đi cùng hai vị này, bọn họ nói rất đúng, ở lại vực ngoại giới không có hy vọng gì, sẽ phủ bụi thể chất của ngươi. Ngươi có con đường rộng lớn hơn nên đi chứ không phải ở lại đây.

Đằng Đế nghe vậy vui mừng gật gù, tiểu muội muội này là người hiểu thấu, nhìn rõ con đường phía trước.

Thiên Dụ hỏi:

- Sư phụ thật sự muốn đồ nhi rời đi?

Bà Sa lão tổ nói:

- Ừ, đi đi, đi cùng bọn họ. Thể chất của ngươi là hy vọng mới của vực ngoại giới, ngươi cũng là hy vọng của họ, dù xảy ra chuyện gì họ sẽ không để ngươi gặp bất trắc.

Bà Sa lão tổ nhìn sang Vạn Quật lão tổ:

- Ta nói đúng không?

Vạn Quật lão tổ gật đầu nói:

- Ừ, nói rất đúng. Tu Di Tiên Thể là thể chất không nên có trong vực ngoại giới, chỉ cần Thiên Dụ theo chúng ta đi thượng giới là sẽ hoàn toàn mở ra thể chất của nàng, từ đây trời cao mặc chim bay, không ai ngăn được. Nếu như cơ duyên đến, có thể khai tông lập phái trong thượng giới.

Lời này không phải dỗ người mà nói thật.

Bà Sa lão tổ gật đầu, xem như vừa lòng, ánh mắt của bà không nhìn lầm, lần đầu tiên thấy Thiên Dụ là biết nàng bất phàm, nên mới đem cô bé này về tông môn.

- Đi đi Thiên Dụ, vi sư hy vọng ngươi đi, tương lai của ngươi không thể đo lường, sau này Bà Sa Thánh Địa còn cần ngươi phát dương quang đại.

Bà Sa lão tổ biết đi thượng giới đầy rẫy nguy cơ, nhưng ở lại vực ngoại giới chỉ có đường chết, từ đây biến thành phàm nhân, không chút tiến bộ.

Thiên Dụ đáp:

- Vâng thưa sư phụ.

Nàng nghe lời sư phụ, nhập bọn, đi theo bọn họ đến thượng giới.

Vạn Quật lão tổ vui mừng cười, rốt cuộc kéo đối phương vào nhóm, bước kế tiếp là đi Long Giới, kêu Minh Hoàng lão tổ rời núi,

thời gian dài như vậy chắc đã khỏe rồi.

Vô Địch phong.

- Không sai.

Lâm Phàm vừa lòng thỏa mãn, nội tình trong người tăng lên nhiều.

Thu hoạch công pháp không tệ, nhiều ngạnh công đều rất khá.

Hai môn ngạnh công hao hết sạch điểm, rất khủng.

Lâm Phàm mới kiếm hai ngàn vạn điểm từ chỗ kẻ xâm nhập, cộng thêm tích lũy hơn bốn ngàn vạn điểm vậy mà một chốc hao hết.

Chỉ còn thừa 150315.

Rất nghèo, nghèo rớt mồng tơi.

- Ài, xem ra đến lúc xuất quan, phải đi Đan giới một lần, kiếm chút đan dược từ Cửu Sắc lão tổ mới được.

Lâm Phàm có một ý tưởng, đó là tâm sự với Cửu Sắc lão tổ về tình trạng vực ngoại giới.

Nước sôi lửa bỏng, nếu lão còn tiếc của thì khó đo lường hậu quả.

- Mười lăm vạn điểm không đủ nhét kẽ răng, rút thăm trúng thưởng, bản phong chủ ném mười vạn điểm cho ngươi vậy. Rút thưởng!

Sau đó Lâm Phàm đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi mật thất, đi ra bên ngoài xông xáo một chút.

Hồi lâu không ra ngoài tôi luyện, chắc nhiều yêu thú không biết hắn vẫn còn sống.

- Hưm?

Lâm Phàm mới đi tới cửa đột nhiên dừng bước lại, trên mặt lộ vẻ không dám tin.

- Mợ nó!

Ngạc nhiên, giật mình như gặp quỷ.

Lâm Phàm cảm giác vận may hôm nay hơi lạ.

[Rút thăm hồng kim: Chúc mừng rút trúng buff đặc biệt cá nhân, sống trong nỗi sợ Lâm Phàm.]

- Trời ạ.

Lâm Phàm không tin nổi, ném đại mười vạn điểm mà rút được đồ tốt, không thể nào.

Nằm mơ, nhất định là nằm mơ.

Leng keng!

Rút ra kiếm Thái Hoàng, chém mình một nhát đã.

Mười giây sau.

Lâm Phàm mở mắt ra, con ngươi trợn to:

- Không phải nằm mơ, thật sự có!

Hắn đã có thể chắc chắn.

Tự sát một lần, tinh khí thần đều lên đỉnh cao, đầu óc càng nhanh nhạy, tuyệt đối sẽ không sinh ra ảo giác.

- Buff đặc biệt cá nhân là thứ gì?

Lâm Phàm hơi sốt ruột.

[Sống trong nỗi sợ Lâm Phàm: Đừng giết, giết quá nhiều, đánh nát đối phương, làm cho đối phương sống trong nỗi sợ hãi ngươi, vĩnh viễn phập phồng lo sợ, có thể liên tục tăng điểm, cực hạn là gấp đôi sau khi giết.]

- Cái này . . .

Thấy ghi chú buff làm Lâm Phàm hơi bất mãn.

Cái gì gọi là đừng giết, giết quá nhiều?

Lâm Phàm này là loại người tàn bạo như thế sao?

Nhưng thưởng điểm khá quá chứ, gấp đôi khi giết.

Xem ra sau này phải sửa đổi cách tác chiến, nhưng lực lượng của mình mạnh như vậy, rất khó bảo đảm không một đấm đánh chết đối

phương, thôi tùy số phận của đối phương.

Lâm Phàm chép miệng:

- Vận may siêu đáng sợ.

Vận may là thứ rất huyền diệu, có lẽ hôm nay là ngày may mắn của hắn.

Lâm Phàm đẩy mở cửa đá.

Hắn vừa bước ra đã thấy Lữ Khải Minh chờ sẵn:

- Lần này sư huynh bế quan thật nhanh, mới một ngày.

Lâm Phàm nói:

- Không cần đột phá, tu luyện vài môn công pháp thôi mà. Ủa, hình như đệ tử Vô Địch phong ít hơn bình thường, đi đâu rồi?

Lữ Khải Minh hưng phấn nói:

- Thưa sư huynh, bọn họ đi đánh bao cát. Sư huynh mang đám người kia về mạnh thật, đánh cỡ nào cũng không bị thương. Các sư đệ cảm giác chưa quen thuộc công pháp nên đi luyện tập.

Lữ Khải Minh cảm thấy đây là một loại tiến bộ của tông môn.

Bao cát là thứ không nên tồn tại, bởi vì không bao nhiêu người có thể chịu đựng được.

Nhưng hiện tại thì khác, nhóm kẻ xâm nhập thực lực đều rất mạnh, tùy ý các sư đệ, sư muội đánh, chịu đòn không đánh trả, làm bọn họ lưu luyến ở lại tu luyện không muốn đi.

Lâm Phàm gật gù:

- Ừm!

Hắn phát hiện lão tổ Thánh Tiên giáo có chút năng lực, ý nghĩ rất tốt.

Tông môn thiếu nhân tài như vậy.

Lâm Phàm vỗ vai Lữ Khải Minh:

- Sư đệ, Vô Địch phong có ngươi, sư huynh rất yên tâm, nhưng

không nên quá mệt nhọc, thân thể mệt chết là không tốt.

Sư đệ trung thành tuyệt đối với hắn, Lâm Phàm cảm nhận được điều đó, nên vì sư đệ, sư huynh như hắn sẽ không để họ thất vọng.

Sự sống chết của người khác chẳng liên quan nhiều đến hắn, nhưng hắn sẽ không để một sư đệ nào trong tông môn bị tổn thương, nếu ai dám tổn thương một người là hắn bắt kẻ đó phải trả giá cực đắt.

Lữ Khải Minh cảm tính, nghe sư huynh nói câu đó làm gã cảm động suýt khóc.

Sư huynh tốt quá trời.

Lữ Khải Minh gật đầu, chân thành nói:

- Sư huynh yên tâm, vì sư huynh, ta sẽ giữ gìn thân thể của mình.

Lâm Phàm gật đầu, sau đó bay lên trời.

Hắn đi Đan giới ngay bây giờ, tâm sự với Cửu Sắc lão tổ, kiếm giá trị khổ tu.

Muốn từ Đế Thiên cảnh tăng lên tới Thế Giới cảnh cần con số thiên văn giá trị khổ tu.

Đan giới.

Bên ngoài vẫn giăng sương mù màu xanh đan độc.

- Ài, thứ này ở trước kia hơi khủng bố, còn bây giờ . . . vô dụng.

Thứ lỗi cho hắn nói thẳng nhưng sự thật là vậy.

Lâm Phàm không nghĩ nhiều, trực tiếp bước vào trong đó.

Khói độc bao phủ, quấn quanh trên người hắn, nhưng vô ích.

Lâm Phàm hút khói độc rồi thổi ra, từng vòng tròn trông vui mắt.

Lâm Phàm hét to:

- Cửu Sắc lão tổ ở đâu?

Hắn ngang nhiên đi vào.

Khói độc rất muốn mắng người.

Có thể cho chút mặt mũi không?

Thần nữ Đan giới Lạc Vân vẫn phong hoa tuyệt thế, áo trắng xuất trần, một nữ nhân rất xinh đẹp.

Lạc Vân thấy Lâm Phàm lâu không đến thì rất bất ngờ, chạy lại hỏi thăm:

- Lâm phong chủ?

Lâm Phàm cười nói:

- A, thì ra là Lạc Vân thần nữ, lâu không gặp xinh đẹp hơn nhiều, nhưng hơi béo nhỉ.

Lạc Vân thần nữ đang tươi cười nghe vậy không muốn nói chuyện.

Lời nói này tổn thương trái tim.

Cửu Sắc lão tổ nghe giọng của Lâm Phàm thì giật nảy mình, chân mày co giật, có linh cảm không may.

Người đến không có ý tốt.

Chương 1007: Làm ơn đừng hù người

Cửu Sắc lão tổ không phải người ngu.

Từ khi Lâm Phàm ngừng viết tự truyện Đan giới Chi Chủ của lão thì lão ôm oán niệm sâu đậm.

Cửu Sắc lão tổ không đi tìm Lâm Phàm, Lâm Phàm cũng không tìm lão.

Hai người như đôi tình nhân rơi vào trạng thái chiến tranh lạnh.

Nhưng bây giờ Lâm Phàm đột nhiên xuất hiện, cái này khiến Cửu Sắc lão tổ rất bất an.

Đột nhiên đến chơi nói lên có chuyện xảy ra.

Rất nhanh, Cửu Sắc lão tổ thấy bóng dáng Lâm phong chủ.

Lạc Vân thần nữ không vui đi phía trước dẫn đường. Nàng béo chỗ nào? Cái tên đáng giận này vừa gặp mặt đã nói nàng mập, tức chết người.

Nàng dù gì là mỹ nhân xếp hạng năm bảng Bách Hoa, về khuôn mặt, dáng người, mặt nào cũng tốt nhất, nàng không hiểu người này nghĩ gì nữa.

Lâm Phàm cười tươi:

- Cửu Sắc lão tổ, đã lâu không gặp, nhớ ghê.

Hắn nhiệt tình như bằng hữu thân thiết lâu không gặp, bây giờ gặp nhau, tâm tình siêu tốt đẹp.

Nhưng Lâm Phàm càng như vậy Cửu Sắc lão tổ càng lo.

Có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề.

Lão sợ.

Nhưng không có cách nào, lão và Lâm Phàm đúng là hơi quen thân, người ta viết tự tuyện cho lão.

Cửu Sắc lão tổ sải bước tiến lên đón:

- Lâm phong chủ đã lâu không gặp, lão phu cũng rất nhớ nhung.

Lão thầm cảnh giác, không thể để bị lừa dối dễ dàng.

Cửu Sắc lão tổ tự biết, trong Đan giới có cái gì? Đơn giản là đan dược, lão đã nhìn thấu mục đích Lâm phong chủ đến Đan giới, chắc chắn vì đan dược.

Nhìn Lạc Vân thần nữ, Cửu Sắc lão tổ cảm thán không duyên phận.

Đệ tử tốt biết bao, Cửu Sắc lão tổ vốn định ghép cặp hai người, để nàng và Lâm phong chủ thành đôi. Nào ngờ Lâm phong chủ không có ý định đó, không một chút ý tưởng.

Cửu Sắc lão tổ không còn lời nào để nói, thậm chí nghi ngờ hắn có phải là nam nhân không?

Mỹ nhân tuyệt thế khuynh thành lảng vãng ngay trước mắt mà không có chút tơ tưởng gì sao?

Lâm Phàm cười tươi, Cửu Sắc lão tổ trợ giúp hắn rất lớn, có đủ giá trị khổ tu đột phá đến Đế Thiên cảnh toàn nhờ công của lão.

Nói theo lời của Lâm Phàm là Cửu Sắc lão tổ xem như một nửa bằng hữu rồi.

Hai người ngồi ở chỗ đó, Lạc Vân thần nữ đứng một bên, châm trà đổ nước, mùi thơm trên người tỏa ra từng đợt làm Lâm Phàm rất muốn ôm nàng điên cuồng liếm.

Cửu Sắc lão tổ nâng chung trà lên.

- Lâm phong chủ nghĩ sao mà tự nhiên đến Đan giới tìm lão phu?

Lâm Phàm cười nói:

- Cửu Sắc lão tổ, quan hệ giữa chúng ta không phải người ngoài có thể so sánh, bản phong chủ đang ở trong tông môn thì chợt nhớ đến lão tổ nên tới thăm.

Cửu Sắc lão tổ nghe xong lời này lỡ run tay, nước trà sóng sánh suýt tràn khỏi ly.

Quả nhiên, người đến không có ý tốt.

Câu này không giống như nên thốt ra từ miệng đối phương, chắc

chắn có yêu cầu gì, nếu không tuyệt đối sẽ không nói ra lời khiến người run sợ như vậy.

Lâm Phàm nghi hoặc hỏi:

- Sao vậy?

Vì sao cảm giác Cửu Sắc lão tổ rất kích động? Chẳng lẽ lời hắn vừa nói khiến đối phương rất cảm động?

Rất có thể.

Cửu Sắc lão tổ lắc đầu nói:

- Không có gì.

Nhưng hai tay lão run run, giả bộ bình tĩnh nhấp ngụm trà.

Lâm Phàm buông tiếng thở dài:

- Ài.

Tiếng than thở này là cố ý, hắn hy vọng Cửu Sắc lão tổ hỏi thăm vì sao hắn thở dài.

Nhưng chờ giây lát, Lâm Phàm liếc trộm qua đuôi mắt thấy Cửu Sắc lão tổ cứ run tay uống trà, không chú ý đến hắn.

- Ài.

Lâm Phàm lại thở dài, nhấn mạnh thêm, miễn không bị điếc thì chắc chắn nghe được.

Lạc Vân thần nữ đứng một bên cảm giác tình hình hơi kỳ.

Dường như lão tổ rất căng thẳng tay bưng tách trà run cầm cập.

Lạc Vân hỏi:

- Lão tổ không sao chứ?

Cửu Sắc lão tổ lắc đầu, không nói gì, trong lòng hơi hoảng.

Bắt đầu rồi, tiếng thở dài của Lâm Phàm lộ ra tín hiệu đáng sợ, tuyệt đối không thể tiếp lời, nếu không sẽ tai họa ngầm vô cùng.

Lâm Phàm lại thở dài:

- Ài.

Hắn rủa thầm trong bụng, cái tên Cửu Sắc này bị điếc hay sao?

Hoặc là cố ý giả ngu?

Cửu Sắc lão tổ cúi đầu, lòng run sợ. Mợ nó, ám chỉ quá trực tiếp, đã thở dài ba lần rồi. Làm sao đây? Làm sao bây giờ?

Cửu Sắc lão tổ rất bối rối.

Không khí hiện trường đột nhiên nặng nề.

Không ai nói chuyện.

Lạc Vân thần nữ không hiểu hai người này, cảm giác là lạ, nhưng không rõ lạ ở chỗ nào.

Cửu Sắc lão tổ mở miệng nói:

- Lạc Vân, ngươi đi xuống trước.

Lạc Vân thần nữ gật đầu nói:

- Vâng thưa lão tổ.

Nàng dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị đi.

Cửu Sắc lão tổ đã sẵn sàng tinh thần ngồi yên đối diện Lâm phong chủ, không ai nói lời nào.

Lão tuyệt đối sẽ không chủ động hỏi thăm.

Tuy số lần giao lưu với Lâm phong chủ không nhiều nhưng đọc xong Đan giới Chi Chủ là lão biết Lâm phong chủ không dễ chọc.

Nguyên cuốn sách trừ tên là giống lão ra, những câu chuyện kia vốn không xảy ra trên người của lão.

Đọc Đan giới Chi Chủ là biết Lâm phong chủ rất lợi hại, lão không thể chủ động ra tay.

Cửu Sắc lão tổ bỗng lộ vẻ mặt kinh hoàng, xảy ra chuyện lớn.

Lạc Vân thần nữ vốn định đi những bỗng nhìn Lâm Phàm, nhiều chuyện hỏi:

- Lâm phong chủ luôn thở dài, có phải vì xảy ra chuyện gì không?

Khi Lạc Vân thần nữ thốt ra lời này thì Cửu Sắc lão tổ muốn chết, lão không ngờ nha đầu Lạc Vân không xem hiểu tình huống hiện trường.

Quả nhiên, Lâm Phàm cảm thán nói:

- Ài, Lạc Vân thần nữ, đúng là có chuyện. Kẻ xâm nhập đến vực ngoại giới, đã gây náo động lớn từ lâu, Đan giới vẫn bình yên vô sự như vậy nói lên đối phương chưa phát hiện Đan giới, lỡ bị phát hiện thì không tưởng tượng nổi hậu quả.

Lạc Vân thần nữ ngạc nhiên:

- A?

Nàng biết kẻ xâm nhập đến vực ngoại giới, nhưng Đan giới có đan độc bảo vệ, chắc không sao.

Lạc Vân thần nữ chưa gặp kẻ xâm nhập, khó thể tưởng tượng kẻ xâm nhập kinh khủng đến cỡ nào, tưởng đâu nhờ vào đan độc là có thể bảo vệ Đan giới.

Cửu Sắc lão tổ đuổi Lạc Vân đi nhanh, ở lại đây rất nguy hiểm:

- Lạc Vân, ngươi đi xuống trước.

Lạc Vân gật đầu nói:

- Vâng.

Lão tổ kêu nàng đi thì nàng nghe theo.

Lâm Phàm giữ lại, không cho Lạc Vân thần nữ rời đi:

- Đừng đi, Cửu Sắc, ai đều biết vực ngoại giới đã xảy ra chuyện, Lạc Vân thần nữ cũng có quyền biết, để thần nữ ở lại cùng nhau thảo luận đi.

Lão già Cửu Sắc quả nhiên thông minh, hắn ám thị nhiều lần vậy mà lão nhịn được. May mắn trí tuệ của Lạc Vân thần nữ không cao, chủ động tiếp lời để hắn có thể tiếp tục phát huy.

- Ài.

Cửu Sắc lão tổ trong lòng bất đắc dĩ, nghiệp chướng, nếu biết trước lão đã kêu Lạc Vân đi mau hơn. Bị Lâm phong chủ bắt được, đáng tiếc vô cùng.

Có Lạc Vân thần nữ tham gia, bắt đầu mở ra cuộc trò chuyện xã giao.

Lâm Phàm kể về đẳng cấp thực lực của kẻ xâm nhập.

Đế Thiên cảnh, Thế Giới cảnh?

Lạc Vân thần nữ nghe về hai cấp bậc tu vi mà ngây ra.

Cửu Sắc lão tổ biết Đế Thiên cảnh, nhưng không biết Thế Giới cảnh.

Dù sao cường giả Thế Giới cảnh mới đến không lâu, nhóm Cửu Sắc lão tổ chưa hiểu nhiều.

Lâm Phàm hỏi:

- Cửu Sắc lão tổ nghĩ sao?

Cửu Sắc lão tổ ngơ ngác nhìn Lâm Phàm:

- Nghĩ cái gì?

Cửu Sắc lão tổ hơi nhói tim, lão biết tiếp tục nói chuyện với Lâm Phàm sẽ bị trấn lột.

Lão lắc đầu nói:

- Tạm thời không nghĩ gì.

- Ài, vậy sao được? Có biết phòng ngừa chu đáo là gì không? Mặc dù Đan giới hiện tại rất an toàn, nhưng bản phong chủ có thể cam đoan hễ kẻ xâm nhập biết đến Đan giới thì chắc chắn sẽ bị cướp sạch không còn, khi đó chỉ có một kết quả, đó là bị diệt tông. Biết Cự Linh tộc không? Kẻ xâm nhập đợt thứ nhất chỉ là Đạo cảnh nhưng bọn họ diệt sạch Cự Linh tộc, chỉ để lại một huyết mạch duy nhất, giờ đang sống trong tông của bản phong chủ, có cuộc sống hạnh phúc.

Không thể đổ vụ này lên đầu kẻ xâm nhập, vì là cô nương Liễu Nhược Trần làm, nhưng bây giờ lôi ra vu vạ kẻ xâm nhập cũng tốt.

Lâm Phàm kể kẻ xâm nhập khủng bố, rồi nhìn sang Lạc Vân thần nữ:

- Nàng biết nếu bị kẻ xâm nhập phát hiện ra mình thì họ sẽ đối xử với nàng thế nào không?

Lạc Vân thần nữ lắc đầu, không biết mình sẽ bị đối xử thế nào.

Có lẽ kẻ xâm nhập thấy nàng là nữ, còn là mỹ nữ nên bỏ qua cho?

Cửu Sắc lão tổ không nói nên lời. Tiêu, tiêu đời, đề tài đã mở ra thì hết đường đóng lại, chỉ có thể nhìn xem Lâm phong chủ lần này rốt cuộc muốn bao nhiêu.

Lâm Phàm nghiêm túc nói:

- Bản phong chủ nói cho nàng biết, những kẻ xâm nhập cực kỳ tàn nhẫn. Nàng là tiên thiên linh đan, là vật siêu bổ với bất cứ ai. Nếu hòa hợp âm dương với nàng càng có tác dụng huyền diệu, hút nàng thành thây khô. Quan trọng nhất là không phải một người làm chuyện đó với nàng mà là tập thể, nàng hãy tưởng tượng tình huống đó đi, chịu nổi không? Hơn nữa kẻ xâm nhập trung bình thân hình to lớn, cao ít nhất hai, ba thước, nàng làm sao bây giờ?

Hắn nói chân thành, Lạc Vân thần nữ rùng mình, mặt không chút máu.

- Khụ khụ, Lâm phong chủ, đừng dọa Lạc Vân, nàng còn nhỏ.

Cửu Sắc lão tổ đổi mới cái nhìn về Lâm Phàm, rất biết hù người.

Nhìn xem hắn hù thần nữ của Đan giới sợ đến cỡ nào, khiến người không nhìn được.

Lâm Phàm nghiêm túc nói:

- Cửu Sắc, lão nghĩ bản phong chủ hù người thôi à? Nói cho lão biết, bản phong chủ không đùa bao giờ.

Hắn không biết tính tình của kẻ xâm nhập thế nào, hễ đụng phải hoặc là bị hắn đập chết hoặc quỳ xuống van xin, chưa thấy kẻ xâm nhập nào kiên cường.

Hốc mắt Lạc Vân thần nữ ngấn lệ, bị hù sợ thật:

- Lâm phong chủ, thật sự nguy hiểm như vậy?

Khuôn mặt Lâm Phàm nghiêm túc nói:

- Ừm, rất nguy hiểm, vô cùng nguy hiểm, nhất là cô nương xinh đẹp như nàng, tuy dáng người khiếm khuyết chút, hơi béo, nhưng bọn họ thích xúc cảm thịt như vậy.

Lạc Vân thần nữ rùng mình, bị Lâm Phàm hù sợ thật.

Nếu đụng phải kẻ xâm nhập thì nàng biết làm sao?

Cửu Sắc lão tổ chớp chớp mắt, rất tiện, hù sợ Lạc Vân.

Lão muốn nói rằng Lâm phong chủ, chúng ta là người sáng không nói lời mờ ám, ngươi muốn vài viên đan dược?

Chương 1008: Ngươi chỉ cần nói tình cảm của chúng ta có sâu hay không

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Cửu Sắc lão tổ nhìn sắc mặt của Lạc Vân thần nữ, lão bất đắc dĩ, được rồi, đã vậy thì nói chuyện đàng hoàng.

Lão sợ Lâm phong chủ hù Lạc Vân nữa.

Cửu Sắc lão tổ bao che nói:

- Lâm phong chủ, chúng ta nói chuyện đi. Lâm phong chủ đến, lão phu rất vui vẻ, rất hoan nghênh. Còn về kẻ xâm nhập, Lạc Vân luôn ở trong Đan giới, không ra ngoài trải qua vài thứ kia, đừng làm Lạc Vân sợ.

Lão chịu phục, Lâm phong chủ vì lấy đan dược mà hù thần nữ Đan giới sợ đến bật khóc. Có cần như vậy không? Ai mở miệng trước có gì khác nhau?

Dựa theo tình huống hiện tại, Cửu Sắc lão tổ đã đồng ý trò chuyện rồi tiếp theo nên nói về đan dược.

Nhưng Lâm Phàm hơi khó chịu, nghe ý của Cửu Sắc lão tổ không chừng cho rằng lời hắn nói toàn là lừa dối.

Cái này có chút không thể chịu đựng.

Lâm Phàm hỏi:

- Chờ đã Cửu Sắc lão tổ, lão nghĩ bản phong chủ đang lừa lão?

Cửu Sắc lão tổ nhìn Lâm Phàm, trong mắt lão đã nói rõ là hỏi cũng như không.

- Tốt lắm, bản phong chủ phải nói chuyện rõ với lão mới được. Lão nghĩ bản phong chủ lừa người?

Hắn phải nói rõ ràng với Cửu Sắc lão tổ.

Cửu Sắc lão tổ không muốn nói nhiều:

- Lâm phong chủ, chúng ta trò chuyện cái khác được không?

Lâm phong chủ vì lấy đan dược mà dùng hết thủ đoạn, lời vừa rồi hơi hù người, tiểu nha đầu Lạc Vân bị hù sợ sắp khóc.

Lâm Phàm nói:

- Không được, hôm nay bản phong chủ phải nói rõ ra, những gì bản phong chủ nói không hề khoa trương.

- Trời ơi!

Cửu Sắc lão tổ muốn chửi thề, sao Lâm phong chủ cứng đầu quá vậy, không cần thiết tiếp tục dây dưa.

Chúng ta có việc liền nói, ngươi muốn đan dược cứ xin, sao mà lì không chịu thôi hả?

Cửu Sắc lão tổ giơ tay trấn an Lâm Phàm:

- Rồi rồi, không phải khoa trương, tin, tin.

Đừng nói gì nữa, đại ca nói gì nghe nấy, không cãi, sợ rồi.

Lạc Vân đứng ở nơi đó, sửng sốt hồi lâu sau đó phản ứng lại, đến gần Lâm Phàm:

- Lâm phong chủ, vậy Đan giới sẽ không sao chứ?

Lâm Phàm nhìn cô nương trước mắt, bình tĩnh nói:

- Yên tâm, bản phong chủ lần này đến đây vì bàn bạc cách giải quyết chuyện này với lão tổ nhà nàng.

Cửu Sắc lão tổ đau lòng, giải quyết con mắt, đến hố đan dược thì có.

Từ khi bắt đầu viết Đan Giới Chi Chủ là lão biết Lâm phong chủ muốn đan dược của Đan giới, tuy rằng là hậu thiên linh đan nhưng toàn là đan dược tốt.

Dù là hậu thiên linh đan hay tiên thiên linh đan đều không phải sức người luyện chế ra mà chậm rãi hình thành trong tình huống đặc

biệt ở Đan giới.

Cho một viên là thiếu một viên.

Tuy Đan giới không thiếu những đan dược này, nhưng đều rất trân quý, lão còn không nỡ dùng chứ đừng nói cho người khác.

Cửu Sắc lão tổ hỏi:

- Lâm phong chủ muốn trò chuyện thế nào?

Cửu Sắc lão tổ biết chuyện hôm nay nếu lão không chảy chút máu thì khó giải quyết.

Kẻ xâm nhập cái quỷ gì?

Đan giới của lão không sợ, đến một tên đánh chết một tên.

Lâm Phàm hỏi:

- Cửu Sắc lão tổ nói xem quan hệ giữa hai ta có sâu hay không?

Cửu Sắc lão tổ gật đầu nói:

- Sâu.

Bảo lão trả lời thế nào? Chẳng lẽ nói tình cảm giữa chúng ta không sâu, ngươi sâu với ta là vì có mưu đồ?

Lâm Phàm chân thành nói:

- Đúng rồi, tình cảm giữa chúng ta rất sâu, nên khi gặp được loại tình huống này bản phong chủ nghĩ tới Đan giới đầu tiên, tức là ngươi, Cửu Sắc lão tổ. Lâm Phàm này không thể trơ mắt nhìn bằng hữu bị kẻ xâm nhập tổn thương. Cho nên lần này tới đây vì muốn nói một câu hãy chú ý an toàn, hy vọng ngươi giúp một tay.

Hắn nói y như có quan hệ vô cùng sâu sắc với Cửu Sắc lão tổ.

Tới, quả nhiên tới rồi.

Cửu Sắc lão tổ đã nghĩ thoáng, nếu không tránh khỏi thì bằng phẳng đón nhận, chỉ hy vọng không nên quá đáng.

Nếu hắn làm quá mức thì lão sẽ không chiều theo.

Cửu Sắc lão tổ hỏi:

- Nói đi, giúp cái gì?

Lâm Phàm trầm tư một lát, tính sơ từ Đế Thiên cảnh đến Thế Giới cảnh cần ít nhất bốn mươi đến năm mươi ức giá trị khổ tu.

Một viên hậu thiên linh đan gia tăng hai, ba ức giá trị khổ tu, tính sơ thì cơ bản cần ba mươi viên.

Lâm Phàm không nói chuyện, lắc lư ba ngón tay trước mặt Cửu Sắc lão tổ.

Cửu Sắc lão tổ nhìn ba ngón tay, lập tức trả lời:

- Được, không thành vấn đề, bằng hữu đương nhiên muốn giúp đỡ cho nhau. Ba viên hậu thiên linh đan, tuyệt đối không có vấn đề, lão phu sẽ cho luôn năm viên, dù sao ba viên quá ít.

Lâm Phàm đung đưa tay nói:

- Không phải, ngươi nhìn kỹ một chút.

Nghe ý của Lâm phong chủ làm tim Cửu Sắc lão tổ rớt cái bịch, có linh cảm không may.

Lâm Phàm hỏi:

- Xem hiểu sao?

Cửu Sắc lão tổ không dám tưởng tượng, càng không dám nói tiếp, lắc đầu:

- Nhìn không hiểu, Lâm phong chủ, thật ra thì xem hiểu hay không chẳng quan trọng, giờ ta đi lấy năm viên đan dược ngay, chờ chút.

Lâm Phàm nói:

- Đừng gấp, nhìn không hiểu thì bản phong chủ phải làm cho ngươi hiểu.

Hắn giơ thẳng ba ngón tay lên:

- Nào, đọc theo bản phong chủ.

- Mười.

Sau đó gập ngón tay thứ hai lại.

- Hai mươi.

Lâm Phàm hỏi:

- Câu hỏi tiếp theo là ngón tay thứ ba đọc là mấy?

Cửu Sắc lão tổ cảm giác môi hơi khô, tim đập rất nhanh.

Nhìn ánh mắt mong đợi của Lâm phong chủ, lão suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng mở miệng nói.

- Ba.

Lâm Phàm chép miệng:

- Sai rồi, nghĩ kỹ vào.

- Không nghĩ ra, ta không giỏi đếm số.

Cửu Sắc lão tổ không muốn nói ra con số thật, quá đau đớn, sẽ chết người.

Lâm Phàm cười hỏi:

- Không sao, biết đếm số hay không đều không ảnh hưởng, bản phong chủ lặp lại lần nữa, ngươi hãy nghe cho kỹ, ngón tay thứ nhất là mười, ngón tay thứ hai là hai mươi, ngươi nói ngón tay thứ ba là mấy?

Nụ cười kia hiền hòa, nhưng đập vào mắt Cửu Sắc lão tổ thì rất đáng sợ.

Cửu Sắc lão tổ lặp lại:

- Ba.

Lạc Vân thần nữ đứng ở một bên, cảm giác lão tổ đúng là không giỏi đếm số, nhỏ giọng nói:

- Lão tổ, không phải ba, là ba mươi.

Lâm Phàm cười nói:

- Nhìn xem, Lạc Vân thần nữ rất thông minh, nhìn thoáng qua là biết tính ba mươi.

Cửu Sắc lão tổ nhìn Lạc Vân thần nữ.

Lạc Vân thần nữ phát hiện ánh mắt của lão tổ, tưởng lão tổ nghi ngờ mình, nàng khẳng định:

- Lão tổ, là ba mươi, không sai.

Cửu Sắc lão tổ nghe câu này suýt hộc máu, tưởng lão ngu thật, không biết đây là ba mươi? Nhưng lão có thể nói sao?

Không thể nói, sẽ chết người.

Cửu Sắc lão tổ hé môi, bi thương nói:

- Lâm phong chủ, ba mươi viên sao?

Rất nhiều, ba mươi viên!

Cái giá lớn cỡ nào.

Ba mươi viên hậu thiên linh đan không phải thứ bình thường, hậu thiên linh đan có diệu dụng vô tận, nếu chăm sóc tốt sẽ thành hình.

Hiện tại Lâm phong chủ miệng rộng một hơi đòi ba mươi viên.

Cửu Sắc lão tổ rất muốn nói rằng Lâm phong chủ, giết ta cho rồi.

Lâm Phàm nói:

- Cửu Sắc, quan hệ giữa chúng ta không bằng ba mười viên đan dược sao?

Hắn thở dài thườn thượt:

- Ài, đáng tiếc, uổng bản phong chủ xem ngươi là bằng hữu tốt nhất, nhưng trước tài phú thì không đáng giá bằng ba mươi viên, bi ai.

Cửu Sắc lão tổ nói:

- Không phải, Lâm phong chủ, không thể nói như thế, quan hệ giữa chúng ta sâu đậm, không thể dùng tài phú đo lường.

Con người của Lâm phong chủ không tệ, tuy hơi tham nhưng khá thân thiện với Đan giới.

Cửu Sắc lão tổ đã quyết định hôm nay không làm việc khác, từ từ cò kè với Lâm phong chủ, giảm từ ba mươi viên xuống năm viên thì

tuyệt.

Lâm Phàm gật gù:

- Đúng rồi, tình cảm giữa chúng ta không phải tài phú có thể đo lường, lời nói này rất đúng.

Câu này là lời thật lòng, Cửu Sắc lão tổ đúng là xem hắn như bằng hữu.

Cửu Sắc lão tổ gật đầu, vừa muốn mở miệng:

- Cho nên . . .

Ầm ầm!

Đan giới chấn động.

Khói độc bao phủ bên ngoài Đan giới bị người kéo tách khỏi Đan giới.

Cửu Sắc lão tổ hoảng hốt:

- Chuyện gì xảy ra?

Lão cảm giác không thể điều khiển đan độc, dường như có lực lượng khủng bố hơn trấn áp đan độc.

Người Đan giới ngước đầu xem, bầu trời trong xanh, có mấy bóng người lơ lửng.

Một nam nhân mặc khôi giáp màu đỏ, xòe bàn tay hút hết khói độc vào, năm ngón co lại, phụp một tiếng khói độc tan biến.

Lâm Phàm giương mắt nhìn, bụng mừng thầm. Trời ạ may mắn thế.

Ban đầu hắn nghĩ sẽ phải cò kè với Cửu Sắc lão tổ lâu, nhưng xem tình huống hiện tại thì không cần rắc rối vậy.

Có người tới hỗ trợ.

Đạo cảnh, Đế Thiên cảnh.

Lâm Phàm nhìn thấu nam nhân mặc khôi giáp có tu vi Đế Thiên cảnh, sau lưng gã toàn là Đạo cảnh.

Nếu hôm nay Lâm Phàm không đến thì nguồn lực lượng này không thể địch nổi, Đan giới phải quỳ.

Lạc Vân thần nữ bay lên trời, khuôn mặt xinh đẹp lộ vẻ tức giận:

- Các ngươi là ai?

Người đến không có ý tốt, không nói một câu đã tấn công Đan giới, hủy đan độc của Đan giới.

Nam nhân mặc khôi giáp nhìn Lạc Vân, mắt sáng rực:

- A! Không tệ, nữ nhân rất xinh đẹp, mùi cũng thơm.

Mắt thường của gã thấy người nữ nhân xinh đẹp tỏa mùi thơm phức, mùi hương tự tỏa ra từ cơ thể.

Đám kẻ xâm nhập theo ở phía sau kinh kêu:

- Đại nhân, dân bản xứ chỗ các ngươi hình như đều là vật siêu bổ bẩm sinh, ở thượng giới cũng hiếm khi gặp.

Ngay từ đầu bọn họ không chú ý, còn tưởng rằng chỉ là dân bản xứ bình thường, giờ nhìn kỹ mới giật mình. Mỗi dân bản xứ ở đây hình như có thân thể thuần khiết không tạp chất, tỏa mùi thơm phức.

Nam nhân mặc khôi giáp cười nói:

- Ừm, không tệ, nữ nhân này là của ta.

Không ngờ may mắn như thế, gặp gỡ loại dân bản xứ kỳ lạ này.

Lạc Vân thần nữ nghe mấy người kia nói, người run rẩy, sắc mặt tái nhợt.

Nàng nhớ Lâm phong chủ kể về kẻ xâm nhập.

Quả nhiên không gạt người, đúng như lời kể.

Khuôn mặt Cửu Sắc lão tổ nghiêm túc, lão cảm nhận sức mạnh cực kỳ khủng bố, không thể địch lại từ người bọn họ.

Lâm Phàm hỏi:

- Thấy sao?

Cửu Sắc lão tổ không nói nên lời:

- Lâm phong chủ, cái này . . .

Lâm Phàm hỏi:

- Ngươi nói xem có phải chúng ta là bằng hữu tình cảm sâu đậm không?

Cửu Sắc lão tổ gật đầu nói:

- Đúng.

Lâm Phàm lại hỏi:

- Tình cảm của chúng ta có phải là vô giá, không thể tính toán bằng tài phú?

Cửu Sắc lão tổ lại gật đầu:

- Đúng.

Lâm Phàm vui vẻ nói:

- Câu hỏi cuối cùng, bằng vào tình cảm của chúng ta đừng nói ba mươi viên đan dược, dù lấy bốn mươi viên cũng không quá đáng đúng chứ?

- Không quá đáng.

- Tốt.

Lâm Phàm gật đầu, bước ra một bước, đi tới trước mặt Lạc Vân thần nữ, vỗ vai nàng:

- Cô nương lùi lại, phòng ngừa bị lan trúng.

Nam nhân mặc khôi giáp nhìn Lâm Phàm, hỏi:

- Ngươi là ai?

Lâm Phàm bình tĩnh nhìn kẻ xâm nhập, lạnh nhạt nói:

- Ta là gia gia của các ngươi.

Kẻ xâm nhập:

- ???

Chương 1009: Ta khống chế lực lượng

Nhóm kẻ xâm nhập cảm giác nghẹt thở.

Bọn họ đến với muôn vàn ánh sáng, tạo áp lực cho đám dân bản xứ, thậm chí là tuyệt vọng.

Giờ họ chỉ muốn hỏi rằng:

Dân bản xứ trước mắt làm sao vậy? Nói năng láo toét, không thèm để họ vào mắt.

Nam nhân mặc khôi giáp toát ra lực lượng bùng nổ, giọng âm trầm lạnh lùng, đôi mắt âm u nhìn Lâm Phàm đăm đăm:

- Ngươi nói cái gì? Có ngon thì lặp lại lần nữa?

Dân bản xứ láo hơn gã tưởng.

Nhìn thấy bọn họ đến, không ngoan ngoãn chờ bị đánh ngược lại dám buông lời ngông cuồng, nếu không dạy cho bài học nhớ đời thì đám dân bản xứ này không biết cái gì mới là khủng bố.

Lâm Phàm nói:

- Lỗ tai của các ngươi bị điếc hả? Bản phong chủ nói bản phong chủ là gia gia của các ngươi, không nghe hiểu sao?

Hắn thấy tuyệt vọng với nhóm kẻ xâm nhập này, thực lực đã yếu rồi còn lãng tai.

Cửu Sắc lão tổ thẳng sống lưng, Lâm phong chủ cứng rắn vậy đấy, đối diện với kẻ xâm nhập vẫn không chột dạ.

Lạc Vân thần nữ hỏi:

- Lão tổ, Lâm phong chủ sẽ không sao chứ?

Nàng thật sự bị hù dọa, Lâm phong chủ mới kể sự khủng bố của kẻ xâm nhập xong đã thấy kẻ xâm nhập đến. Còn đúng như hắn kể, bọn họ rất khủng bố.

Cửu Sắc lão tổ bình tĩnh nói:

- Sẽ không sao.

Nhưng nghĩ tới ba mươi viên đan dược làm lòng lão lạnh lẽo, đắng lòng.

- Tự tìm cái chết!

Người đi theo sau lưng nam nhân mặc khôi giáp không chịu nổi nhục nhã như vậy, đặc biệt khi bị dân bản xứ nhỏ yếu làm nhục.

Một kẻ xâm nhập đứng ra, khuôn mặt hơi xấu xí, ánh mắt tàn nhẫn khiến người không dám đối diện.

Gã đang rất tức giận.

- Thật là dân bản xứ láo toét, ta muốn xé các ngươi thành mảnh nhỏ vứt cho chó ăn!

Kẻ xâm nhập xấu xí bước ra một bước, xòe năm ngón tay chộp Lâm Phàm.

Tuy hai người cách rất xa nhưng với cường giả thật sự thì không có khoảng cách.

Cửu Sắc lão tổ cho rằng kẻ xâm nhập này rất mạnh, năm ngón tay xòe ra như khống chế cả thiên địa trong tay, muốn chạy trốn cũng không được.

Lâm Phàm đứng im không nhúc nhích, uy thế của đối phương hơi ấn tượng, nhưng hắn đang suy nghĩ một việc, chuyện cực kỳ quan trọng.

Hắn được buff cá nhân, muốn thử xem công hiệu thế nào.

Khỏi nói nhiều cũng biết buff này xuất hiện vì cho hắn ít giết người, nhưng hắn thân bất do kỷ.

Hắn thật sự không phải kẻ lạm sát, nhưng có một đám người cứ đút đầu tới trước mặt, hắn biết làm sao bây giờ?

Bộp!

Lâm Phàm vươn tay va chạm với năm ngón tay kia.

Không có dao động kinh người gì, không bộc phát ra uy thế khủng khiếp nào.

Chỉ có một thoáng nghẹt thở, như thời không bị cấm.

Kẻ xâm nhập xấu xí biểu lộ sững sờ, dường như không phản ứng lại hoặc không ngờ sẽ xảy ra chuyện như thế.

Cú chộp của gã không đơn giản, đó là một kích mạnh mẽ tràn ngập lực lượng kinh khủng.

Nhưng đối phương vươn tay ra dễ dàng chộp năm ngón tay của gã.

Sắc mặt kẻ xâm nhập xấu xí dần nhăn nhó vì đau, ngồi xổm xuống, trán túa ra mồ hôi lạnh, năm ngón tay bị đối phương siết biến hình.

Kẻ xâm nhập xấu xí run giọng nói:

- Đau, đau . . . buông tay!

Gã nhăn mặt đau đớn, năm ngón tay như bị cắt đứt.

Đau, rất đau.

Lâm Phàm không muốn nói nhiều, siết chặt năm ngón tay đối phương vặn vẹo:

- Ngươi nói xem có phải mình bị khùng không?

Lâm Phàm không hiểu nổi kẻ xâm nhập bây giờ, dùng nắm đấm còn hơn xòe bàn tay cho người ta bóp.

Kẻ xâm nhập ngồi xổm trên mặt đất, cảm giác đau đớn không chịu nổi, quá đau:

- Buông tay, ngươi buông ra cho ta!

Lâm Phàm hỏi:

- Đau không?

Kẻ xâm nhập điên cuồng gật đầu:

- Đau!

Đây không phải đau đớn thể xác mà càng như tra tấn tinh thần, đau đến tan vỡ thần kinh.

Bốp!

Lâm Phàm đá vào ngực đối phương, lồng ngực nổ tung, khí quan bên trong bị lực lượng đánh trúng tan nát.

Kẻ xâm nhập mặt đỏ rần, không nhịn được phun ra búng máu:

- Phụt!

Lâm Phàm cau mày:

- Hưm.

Hắn đã đá nhẹ lắm rồi, nhưng đối phương vẫn không chịu nổi.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Quả nhiên là quá yếu, rõ ràng đã nhẹ tay nhưng vẫn bị một cước đạp chết.

Hắn không kỳ thị kẻ yếu, chỉ muốn thử cảm giác thoải mái của buff cá nhân.

Nhưng hiện tại xem ra buff cá nhân cũng có vinh quang của mình, nó không hy vọng Đạo cảnh yếu nhớt bị nó bao phủ, có lẽ vì không đủ tư cách đi.

Lâm Phàm thả tay ra, ngón tay bị bóp biến hình nói lên kẻ xâm nhập xấu xí này mới chịu nỗi đau cỡ nào.

Lâm Phàm nhìn kẻ xâm nhập cách không xa, ngoắc ngón tay:

- Hắn quá yếu. Lại đây, bản phong chủ hy vọng các ngươi có chút tác dụng.

Lâm Phàm không ôm chờ mong gì với đám kẻ xâm nhập này.

Kẻ xâm nhập mặc khôi giáp biểu tình khó xem:

- Ngươi . . .!

Gã cảm nhận khiêu khích đến từ dân bản xứ.

Nhóm kẻ xâm nhập phía sau nam nhân mặc khôi giáp thì đen mặt, bọn họ cảnh giác với dân bản xứ này.

Đồng bạn bị đạp chết có tu vi Đạo cảnh, bọn họ cũng là Đạo

cảnh, hiển nhiên không đánh lại dân bản xứ này.

Cửu Sắc lão tổ thấy Lâm phong chủ dễ dàng đạp chết kẻ xâm nhập thì tim rớt cái bịch, mạnh vậy sao?

Lão một lần nữa định nghĩa lại Lâm phong chủ, thực lực đã vượt trên kẻ xâm nhập quá nhiều.

Hèn gì lúc thấy Lâm phong chủ thì tim lão đập nhanh, hóa ra là cảm giác khi kẻ yếu đứng trước mặt cường giả, không dám nhìn thẳng.

Lạc Vân thần nữ hưng phấn nhỏ giọng thầm thì:

- Thật là lợi hại.

Các sinh linh Đan giới ngẩng đầu nhìn về phía hư không.

Kẻ xâm nhập đến, uy áp không thể địch nổi tạo áp lực lớn cho bọn họ. Nhưng giờ bọn họ không có cảm giác gì, kẻ xâm nhập bị hàng phục dễ dàng.

Kẻ xâm nhập mặc giáp nghiêm túc nhìn Lâm Phàm:

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Dân bản xứ này thực lực không tầm thường, rất mạnh.

Lâm Phàm mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, nhìn đối phương bằng ánh mắt yêu thương kẻ khờ:

- Ngươi bị ngốc hả? Đã nói ngay từ đầu ta là gia gia của các ngươi, vì sao không tin? Được rồi, nói nhiều cũng là đàn gảy tai trâu, các ngươi căn bản là không cảm nhận được gia gia thích các ngươi thế nào, chỉ có thể dùng nắm đấm biểu đạt.

Dứt lời, Lâm Phàm biến mất tại chỗ. Kẻ xâm nhập thì rùng mình, cảnh giác bốn phía.

Khiến bọn họ kinh hoàng là tốc độ của dân bản xứ này quá mau, không bắt giữ được bóng dáng của đối phương.

Ầm!

Vang tiếng nổ điếc tai, nhưng bọn họ không thấy bóng dáng Lâm Phàm đâu, chỉ thấy có người như bị trọng kích, thân thể đột nhiên rơi xuống thủng cái hố sâu.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Bụi bay mù mịt che khuất thiên địa.

Những kẻ xâm nhập tu vi Đạo cảnh sợ run bắn người:

- Sao có thể như vậy?

Bọn họ căn bản không biết chuyện gì xảy ra.

Nhưng ngay sau đó, lần lượt từng người bên cạnh bị lực lượng vô hình đánh rớt xuống đất, tốc độ rất nhanh, khiến người khó mà phản ứng lại.

Khủng hoảng vô hình bao phủ trên đầu kẻ xâm nhập yếu nhớt.

Không sợ đánh không lại đối phương, chỉ sợ không nhìn thấy bóng dáng của đối phương đã bị người vô tình trấn áp.

Lúc này, Lâm Phàm không ngừng tiến bộ.

Hắn khống chế lực lượng càng sâu sắc hơn.

Lúc trước Lâm Phàm chiến đấu dù với ai đều chào hỏi bằng lực lượng mạnh nhất, nên hay có cảnh lúng túng một đấm đánh nát đối phương.

Cảnh tượng hơi máu me, các loại mảnh vụn nội tạng không biết bay tung tóe, ô nhiễm hoàn cảnh.

Ví dụ nhóm kẻ xâm nhập Đạo cảnh này, thực lực của họ không đỡ nổi một đấm mạnh nhất.

Lâm Phàm dần biết cách giảm lực lượng khi đánh vào người những kẻ xâm nhập.

Cuối cùng đánh chết kẻ xâm nhập Đạo cảnh cuối cùng, rốt cuộc Lâm Phàm kiểm soát được nên dùng bao nhiêu lực lượng đánh kẻ xâm nhập tu vi Đạo cảnh mà không đập đối phương nát bấy.

Kẻ xâm nhập mặc giáp đứng ngây người tại chỗ, gã chìm trong kinh sợ, trơ mắt nhìn từng người đi theo biến mất trước mặt mình.

- Sao có thể như vậy?

Nam nhân mặc khôi giáp siết chặt hai tay, sắc mặt kinh sợ, mắt gã nhìn dân bản xứ rất nhanh, không thể bắt giữ bóng dáng, thậm

chí không thấy tàn ảnh.

Oong!

Một luồng gió mạnh thổi qua trước mặt nam nhân mặc khôi giáp, da mặt gã hơi đau, bóng dáng Lâm Phàm xuất hiện.

Đột ngột xuất hiện, thậm chí có thể nói là xuất quỷ nhập thần, làm nam nhân mặc khôi giáp sợ hãi tim đập nhanh, không kiềm được lòng táo bạo, hét to tung cú đấm.

Gã thật sự bị hù sợ.

Bùm!

Vang tiếng nổ trầm đục.

Kẻ xâm nhập mặc khôi giáp đấm trúng mặt Lâm Phàm, lực lượng rất mạnh, khi đánh trúng hắn tạo ra vằn sóng xung kích.

Lâm Phàm không động đậy mặc cho cú đấm đánh trúng mặt, cười hỏi:

- Này này, sao? Có phải là cảm giác rất thoải mái?

Kẻ xâm nhập mặc khôi giáp hơi sợ:

- Ngươi . . .

Đấm trúng mặt đối phương như đấm vào sắt thép, không tạo ra vết trầy.

Lâm Phàm nắm lấy cổ tay của đối phương, dời tay gã ra, ánh mắt giao nhau với kẻ xâm nhập mặc khôi giáp, sau đó hắn bùng nổ, vung tay đấm mạnh vào mặt của đối phương.

Bốp!

Cảm giác va chạm chắc chắn.

Có tiếng hét thảm.

Kẻ xâm nhập mặc khôi giáp cảm giác mặt đau rát, sức mạnh cú đấm kia quá mạnh, dường như nửa bên mặt đều bị đối phương đánh nát.

Rầm!

Kẻ xâm nhập mặc khôi giáp đập mạnh xuống đất.

Lâm Phàm nổi bồng bềnh giữa không trung, rất là vừa lòng khả năng kiểm soát lực lượng, cú đấm vừa rồi đúng chừng mực.

Kẻ xâm nhập mặc khôi giáp ở trong hố sâu rên rỉ:

- Đau quá, đau quá!

Nửa bên mặt sưng phù, ho khan ọc ra một đống máu, hàm răng rơi lộp bộp.

Kẻ xâm nhập ngước đầu nhìn, sắc mặt sợ hãi, bản năng e ngại:

- Đáng ghét, ngươi rốt cuộc là ai?

Tiếc rằng câu hỏi không được trả lời.

Con ngươi kẻ xâm nhập mặc khôi giáp co rút, một bóng dáng xuất hiện ở trước mặt gã, nắm đấm phóng to dần trong mắt gã, chớp mắt đã áp sát.

Bốp!

Một đấm đánh vào mặt của đối phương, lực lượng cuồng bạo bộc phát ra. Kẻ xâm nhập mặc khôi giáp lăn lộn va chạm mặt đất, bị đánh lăn ra xa.

- Ổn định, một đấm này cũng không đánh chết đối phương.

Lâm Phàm đã kiểm soát lực lượng, cảm giác đánh người càng sướng.

Chương 1010: Ta chỉ muốn nói chuyện

- Ọe!

Kẻ xâm nhập mặc khôi giáp hai tay chống mặt đất, ọc từng ngụm máu, mặt đất bị nhuộm đỏ.

Gã tức điên, bị đánh không có sức đánh trả.

Lực lượng của đối phương thật sự rất mạnh, mỗi cú đấm vào người đều rất nặng, toàn thân như bị đánh nát thành từng mảnh.

Mắt kẻ xâm nhập mặc khôi giáp lóe tia kinh hoàng:

- Rất mạnh, thật sự là quá mạnh, không chịu nổi, ta sẽ chết.

Gã muốn chạy trốn, nhưng cảm giác không trốn thoát được.

Nhưng vì sao chứ?

Tại sao thực lực của dân bản xứ mạnh như vậy? Chuyện này vô lý.

Gã đến từ thượng giới, nhớ rõ dân bản xứ trong vực ngoại giới tu vi cao nhất mới đến Đạo cảnh đỉnh.

Cho nên gã mới trắng trợn không thèm để dân bản xứ nào vào mắt, nhưng xem tình hình hiện giờ thì hoàn toàn hố cha.

Kẻ xâm nhập mặc khôi giáp nhìn dân bản xứ đứng phía xa, gã chấp nhận trò chuyện với đối phương một bữa:

- Chờ một chút, thật ra chúng ta có thể trò chuyện chút.

Cứ tiếp tục thế này gã sẽ chết.

Nhưng khi kẻ xâm nhập mặc khôi giáp phản ứng lại thì dân bản xứ đã đến trước mắt, tung chân đá.

Bốp!

Cú đá rất nặng đánh vào lồng ngực của đối phương.

Kẻ xâm nhập mặc khôi giáp cảm giác toàn thân nát bấy, trái tim

sắp nổ tung.

Đau đến nỗi gã chỉ muốn chết.

Đường đường là cường giả tu vi Đế Thiên cảnh vì sao bị đánh ra nông nỗi này?

Gã là người có tôn nghiêm, dù không đánh lại đối phương nhưng sẽ dùng cảnh giới của mình tỏa ánh sáng rực rỡ.

Lâm Phàm thầm nghĩ:

- Thì ra đánh Đế Thiên cảnh cần lực lượng như vậy mới sẽ không đập nát đối phương.

Hắn có nắm chắc, kiểm soát lực lượng càng tinh tế hơn.

Kẻ xâm nhập mặc khôi giáp không ngờ lăn lộn dưới đất, mỗi lần lăn là người phun máu ra.

Răng rắc!

Khi kẻ xâm nhập mặc khôi giáp chật vật gượng dậy, khôi giáp mặc trên người nứt rạn, gã nhìn xuống, giáp vỡ vụn rơi đầy đất.

Kẻ xâm nhập mặc khôi giáp ôm đầu, con ngươi nở to, vẻ mặt không dám tin:

- Sao có thể như vậy?

Bộ giáp trên người gã là lúc trong Nguyên Tổ Thâm Uyên gã gặp một người bí ẩn Tượng Thần đã tự mình chế tạo cho gã.

Hiệu dụng kinh người, phòng ngự vô song, tu vi cùng đẳng cấp cũng rất khó phá vỡ phòng ngự của gã.

Nhưng bây giờ thì khôi giáp vỡ nát trong sự khó tin của gã.

Gã vươn tay chộp mảnh vỡ, siết chặt trong tay, mảnh nhọn rạch lòng bàn tay gã, máu chảy ra.

Kẻ xâm nhập xoay tròng mắt tức giận trừng Lâm Phàm, nghiến răng nghiến lợi:

- Cái tên chết tiệt nhà ngươi . . .!

Hận quá.

Hận thù bùng cháy trong lòng gã, sắp tuôn trào.

Bốp!

Kẻ xâm nhập mới biểu hiện ra thù hận thì đầu bị đá trúng, làm gã trời đất quay cuồng, nổ đom đóm mắt.

Kẻ xâm nhập vừa lăn vừa tức tối rủa thầm:

- Bà nội nó, sao tên này luôn đá mặt vậy trời!

Gã không có chút năng lực chống cự, đối phương quá mạnh, thực lực mà gã tự hào không là cái đinh gì trong mắt đối phương.

Lâm Phàm thầm nghĩ:

- A, kỳ lạ, sao chưa sinh ra buff?

Kẻ xâm nhập này bị dạy dỗ đến mức này rồi mà chưa xảy ra tình huống gì, hắn còn thấy tức giận tột độ chất chứa trong mắt đối phương.

- Không lẽ đánh còn chưa đủ?

Chỉ có giải thích này là hợp lý.

Lạc Vân thần nữ kinh thán:

- Lão tổ, Lâm phong chủ thật là lợi hại, kẻ xâm nhập kia không đánh lại Lâm phong chủ.

Mắt nàng lấp lóe tia sáng ngưỡng mộ.

Cửu Sắc lão tổ gật đầu, lão không nhìn thấu thực lực của Lâm phong chủ.

Ăn cái gì mà trở nên cường đại như thế?

Quá kinh người.

Lâm Phàm đem kẻ xâm nhập này làm vật thí nghiệm, thử xem buff cá nhân là thế nào.

Xem tình huống trước mắt thì rất có thể hắn chưa đánh đúng chỗ, cho nên còn cần tiếp tục cố gắng.

Bùm!

Hắn biến mất tại chỗ, khi xuất hiện đã ở trước mặt đối phương.

Kẻ xâm nhập ngây người, nuốt nước miếng, căng thẳng sợ hãi:

- Ngươi làm gì?

Bốp!

Lâm Phàm nhấc chân giẫm lên mặt đối phương, một cước đạp đối phương lún xuống đất.

Mặt đất quá mềm bị va chạm vỡ nát.

Vang tiếng gào rú.

Kẻ xâm nhập gặp đối xử vô nhân đạo, máu trong người sôi trào muốn phun ra khỏi miệng.

Lâm Phàm không dừng lại, dùng cả tay chân không ngừng đánh vào trên người đối phương.

Từng chút một.

Kẻ xâm nhập thê thảm gào thét, toàn thân trên dưới đều gặp trọng kích, xương cốt như bị đứt gãy.

Lâm Phàm suy tư:

- Chưa sợ sao?

Theo tình huống bình thường thì điểm chưa vào túi tức là đối phương còn chưa đủ sợ hãi.

Chẳng lẽ đúng như hắn nghĩ, đánh đối phương chưa đủ mức độ?

Đã vậy thì đánh tiếp.

Từng tiếng gào thảm thiết, các sinh linh Đan giới không đành lòng xem.

Thảm quá.

Cửu Sắc lão tổ thầm thắc mắc, lấy thực lực của Lâm phong chủ rõ ràng có thể rất đơn giản làm thịt đối phương, vì sao cứ đánh đối phương tơi tả?

Hay hắn có sở thích không ai biết, ví dụ như hành xác?

Tình huống này trông hơi giống.

Cửu Sắc lão tổ nhìn sang Lạc Vân, không hiểu sao thầm may mắn.

Nếu như Lạc Vân theo Lâm phong chủ thì không biết có bị ngược đãi không.

Lão là Đan Giới Chi Chủ, mặc dù thực lực cường đại, địa vị cao thượng nhưng không có bạn lữ, lão nghe nói nhiều cường giả có sở thích đặc biệt.

Lạc Vân thần nữ phát hiện ánh mắt của lão tổ kỳ kỳ, nghi hoặc hỏi:

- Sao vậy lão tổ?

Cửu Sắc lão tổ lắc đầu nói, không thể nói ra phỏng đoán của mình:

- Không có gì.

Lúc này tình hình hiện trường hơi thảm liệt.

Mọi người lặng yên xem, mỗi lần chấn động là tim họ rung theo.

Phương xa.

Lâm Phàm lười đứng, ngồi trên mình kẻ xâm nhập, tay trái tay phải điên cuồng vung, từng đấm đánh vào mặt đối phương.

Hắn đã kiểm soát lực lượng ổn định, không đấm ra cú đấm mạnh nhất, chứ với năng lực của người này sẽ bị một đấm đánh chết.

Lâm Phàm vừa vung nắm đấm vừa hỏi:

- Có sợ hay không?

Hắn cần biết rõ cách dùng buff cá nhân.

Mặt kẻ xâm nhập đã sưng phù, muốn nói chuyện cũng khó khăn.

Một đấm đánh tới là có máu phun ra.

Lâm Phàm hỏi lần nữa:

- Ta hỏi ngươi, có sợ hay không?

Hắn phát hiện tên này thật đúng là kiên cường, bị đánh ra nông nỗi này vẫn không trả lời.

Trầm mặc.

Chỉ có nắm đấm va chạm thịt phát ra tiếng trầm đục.

Kẻ xâm nhập rất muốn rít gào rằng làm ơn đừng đánh mặt được không?

Gã không biết mình làm gì chọc vào dân bản xứ này, tại sao cứ đánh mặt hoài vậy? Mỗi nắm đấm trúng một chỗ, hai bên gò má sưng phù.

- Ta hỏi lại ngươi, ngươi rốt cuộc có sợ hay không?

Lâm Phàm xòe năm ngón tay bao trùm mặt đối phương, nhấn mạnh xuống đất.

Ầm!

Vết rạn giống như mạng nhện rậm rạp lan xa.

Kẻ xâm nhập ú ớ, muốn chửi người.

Ngươi đánh mặt lão tử ra nông nỗi này, môi cũng bị thịt sưng che mất, không nói được, làm ơn đừng hỏi nữa.

- Rốt cuộc là tình huống như thế nào?

Lâm Phàm suy nghĩ, không xem hiểu.

Đột nhiên có tiếng chuông báo.

Là tiếng điểm về.

Trước kia phải giết đối phương mới tăng điểm, giờ có tiếng chuông.

+10000 điểm.

Rất ít, chỉ có một vạn.

Nhưng hắn phát hiện đây là không ngừng tăng lên.

Là do năng lực khiến đối phương sống trong nỗi sợ hắn?

Kẻ xâm nhập bị đánh đến không có hy vọng, chỉ muốn chết, chợt

phát hiện đối phương đứng lên khỏi thân thể mình.

Kẻ xâm nhập đã sợ hãi, không biết nên làm sao bây giờ:

- Đây là muốn làm gì?

Gã chỉ muốn rời khỏi đây.

Lâm Phàm đứng im đăm chiêu, khi đưa mắt nhìn đối phương kẻ xâm nhập cảm giác tia sáng hắc ám khủng khiếp theo dõi mình.

Tim gã thít chặt, sợ hãi khó tả. Gã co ro thân thể, run rẩy như bị người bạo lực ngược đãi.

- Quả nhiên là như vậy, hơi thú vị.

Lâm Phàm cảm thấy buff này khá tốt.

Lâm Phàm nhìn về phía kẻ xâm nhập, tươi cười nói:

- Không thể tha cho ngươi, ngươi cũng biết nơi này là Đan giới, nếu như thả ngươi đi, rồi ngươi nói cho người khác biết vị trí của Đan giới thì về sau bản phong chủ không có đan dược mà dùng.

Kẻ xâm nhập nghe câu này thì sợ hãi rối rít xua tay.

Đây là muốn giết gã.

Gã muốn sống, không muốn chết. Cổ họng kẻ xâm nhập phát ra tiếng ú ớ, liều mạng muốn nói chuyện, nhưng chỉ có nước miếng đặc kẹo phun ra ngoài.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói:

- A? Xem bộ dạng của ngươi hình như rất muốn thông báo vị trí của Đan giới cho người khác? Vậy càng không thể tha cho ngươi.

Tuyệt vọng.

Kẻ xâm nhập không muốn nói chuyện, thậm chí từ bỏ chống cự.

Gã cảm giác trái tim bị khói đen bao phủ, trái tim run rẩy trong sương đen, thậm chí nhắm mắt lại cũng có thể tưởng tượng bóng dáng khủng bố của dân bản xứ hiện ra trước mắt.

Lâm Phàm vươn tay chộp đầu kẻ xâm nhập.

Kẻ xâm nhập lui về phía sau, muốn chạy trốn khỏi bàn tay ma. Nhưng gã làm sao còn sức chống cự trước mặt Lâm Phàm? Chỉ có thể yên lặng hưởng thụ.

- Ư ư . . .

Kẻ xâm nhập muốn lắc đầu biểu thị mình tuyệt đối sẽ không nói, nhưng đầu bị tay Lâm Phàm bấu chặt không thể nhúc nhích.

Lâm Phàm cười nói:

- Giỏi à, còn chống cự.

Lâm Phàm cảm giác sức mạnh đến từ đầu của đối phương, hình như đang chống cự.

Lâm Phàm tiếc nuối, thậm chí thất vọng:

- Buff hơi bèo, không thấy có chỗ nào kinh người, nếu thật sự sống trong sợ hãi thì làm sao chống cự chứ.

Muốn trách thì trách đối phương đến nhầm chỗ.

Nếu gặp gỡ ở bên ngoài, không chừng Lâm Phàm vì điểm sẽ cho đối phương cơ hội sống.

Kẻ xâm nhập tuyệt vọng, gã chỉ muốn lắc đầu cầu xin tha thứ nhưng bị đối phương xem như ngoan cố chống cự.

Lâm Phàm tăng sức mạnh hơn nữa, đấm vào người đối phương.

Bùm!

Thân thể nổ, máu thịt văng đầy đất.

Lâm Phàm vung tay ném xác chết xuống.

Lâm Phàm quay đầu lại hỏi:

- Cửu Sắc, thấy thực lực của bản phong chủ tạm được không?

Cửu Sắc lão tổ chớp chớp mắt, muốn nói thật là lợi hại.

Chương 1011: Ta đề nghị các ngươi đi một chỗ

Cửu Sắc lão tổ xem Lâm Phàm, lòng lão bi thương nhỏ máu.

Lão có chọc ai đâu mà gặp chuyện như vậy, chuyện này đặt ở trên người của ai cũng không chịu nổi, đắng lòng.

Lâm Phàm nói:

- Yên tâm, bản phong chủ đã đập chết tên kia.

Xem tình huống trước mắt thì tình hình trở nên không trong sáng.

Kẻ xâm nhập đến vực ngoại giới phổ biến có tu vi khá mạnh.

Muốn sống chỉ có hai loại lựa chọn.

Loại thứ nhất là dựa vào vận may. Nếu may mắn thì không bị kẻ xâm nhập phát hiện, còn xui xẻo là đi bán muối.

Loại thứ hai là đi cùng Lâm Phàm, bảo đảm an toàn.

Mọi việc ổn thỏa vô cùng.

Cửu Sắc lão tổ cảm kích nói:

- Lâm phong chủ, rất cám ơn.

Lão không ngốc, biết nếu không có Lâm phong chủ thì hậu quả khó đoán.

Những kẻ xâm nhập kia rất mạnh, chỉ riêng Đạo cảnh đủ làm Cửu Sắc lão tổ chịu khổ, càng không nói tồn tại mạnh hơn Đạo cảnh.

Cửu Sắc lão tổ có ý định giữ Lâm phong chủ ở luôn trong Đan giới, thế là an toàn.

Nhưng đó chỉ là mơ, không thể áp dụng vào hiện thực, dù đối phương chịu ở lại thì Đan giới cũng không dám thu.

Ngươi nói xem há mồm đòi ba mươi viên đan dược, ai có thể

chịu được.

Then chốt là thái độ của Lâm phong chủ rất tốt, chơi chiêu tình cảm, khiến Cửu Sắc lão tổ không biết từ chối thế nào, chỉ đành bị lôi kéo, trả giá đau nát lòng.

Lâm Phàm nghiêm nghị nói:

- Không cần cám ơn, dù sao chúng ta là bằng hữu, bằng hữu gặp nạn, ngươi nói xem bản phong chủ có thể thấy chết không cứu sao?

Lâm Phàm biểu hiện ra vẻ chân thành tha thiết tràn đầy tình yêu.

Cửu Sắc lão tổ nhìn Lâm Phàm, nếu không biết rõ suy nghĩ trong bụng hắn thì lão đã bị lừa.

Nói nhiều như vậy là vì cái gì?

Không cần nghĩ cũng biết.

- Ài, Lâm phong chủ là bằng hữu mãi mãi của Đan giới chúng ta.

Đầu óc Cửu Sắc lão tổ ù đặc, không biết nên tiếp lời của hắn thế nào.

Cửu Sắc lão tổ rất sợ hãi, cảm giác tiếp tục trò chuyện sẽ là hố sâu không đáy, chắc chắn phải ói ra cả thau máu.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Cửu Sắc, nói thật ra Đan giới các ngươi không an toàn.

Xem tình hình hiện nay Đan giới cực kỳ không an toàn, bị kẻ xâm nhập phát hiện là tiêu đời.

Hắn có thể cứu một lần nhưng không thể cứu lần thứ hai, lần sau không có mặt hắn thì khó nói sẽ xảy ra chuyện gì.

Cửu Sắc lão tổ không trả lời, trong lòng cũng đang lo lắng.

Lâm Phàm nói đúng, trải qua việc lần này cho Cửu Sắc lão tổ thấy rõ Đan giới trong tình cảnh không tốt.

Đã có kẻ xâm nhập đi ngang qua Đan giới thì rồi sẽ có đợt thứ hai.

Hôm nay có mặt Lâm phong chủ giải quyết rắc rối, nhưng lần

sau phải làm sao?

Đan độc bao phủ bên ngoài Đan giới không thể ngăn cản kẻ xâm nhập xâm lấn, vậy kế tiếp nên lấy cái gì ngăn cản?

Cửu Sắc lão tổ khó xử nói:

- Phải làm sao bây giờ?

Lão cảm giác bất lực.

Đối mặt cường giả nên làm sao? Chống cự kiểu gì đều thành lập trên cơ sở có thực lực, nếu yếu thì dù muốn chống cự cũng uổng công, thậm chí là tự sát.

Lâm Phàm trầm mặc một lát, sau đó nói:

- Bản phong chủ có một ý kiến hay.

Hắn có ý kiến hay nhưng đối phương tin hay không thì tùy.

Cửu Sắc lão tổ ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Phàm.

Lão biết cái gọi là ý kiến hay chắc chắn là hố, nhưng không có cách nào, Lâm phong chủ không nói khoa trương, sự việc thật sự tồn tại.

Cửu Sắc lão tổ hỏi:

- Lâm phong chủ có đề nghị gì hay?

Tóm lại cứ nghe xem sao, nếu thực hiện được thì có thể hành động.

Lâm Phàm nói:

- Đơn giản là dọn nhà, bản phong chủ đã chọn địa điểm giúp ngươi rồi, Viêm Hoa tông thân thiện hiếu khách. Nếu dời Đan giới đến tông ta thì dù kẻ xâm nhập đến cũng an toàn tuyệt đối.

Quả nhiên!

Làm Cửu Sắc lão tổ nghe Lâm phong chủ nói câu đó thì ánh mắt ai oán.

Nói cho cùng vẫn không muốn bỏ qua Đan giới, thậm chí muốn mang nguyên Đan giới qua.

Cửu Sắc lão tổ không dám tưởng tượng thật sự đến Viêm Hoa tông thì sau này còn giữ được đan dược của Đan giới không?

Lâm Phàm thấy Cửu Sắc lão tổ trầm mặc không nói, hình như đang suy nghĩ sự việc, có vấn đề gì đáng lo sao?

Viêm Hoa tông là tông môn thân thiện chính nghĩa biết bao, sẽ vươn tay giúp với người gặp khó khăn ngay.

Lâm Phàm an ủi:

- Ngươi yên tâm, nếu dời đi qua tuyệt đối không có ai dám khi dễ các ngươi, có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục, sẽ không ngồi nhìn mặc kệ

Cửu Sắc lão tổ có chuyện muốn nói nhưng nuốt ngược vào bụng, không thốt ra.

Vấn đề không phải ai ăn hiếp ai, quan trọng là sợ ngươi nhất, Lâm phong chủ của Viêm Hoa tông.

Nếu dời Đan giới qua thì liệu có giữ được đan dược không?

Đã nói đến mức này rồi mà Cửu Sắc lão tổ chưa chịu, khiến Lâm Phàm có chút kinh ngạc, lão còn lo lắng điều gì?

Lâm Phàm nghĩ kỹ, lờ mờ đoán ra.

Lâm Phàm hỏi:

- Ngươi sợ ta mơ ước đan dược của Đan giới các ngươi?

Nghe câu hỏi, Cửu Sắc lão tổ đột nhiên ngẩng đầu, nói đến trọng điểm rồi, đúng là sợ điều này.

Lâm Phàm nhìn chằm chằm Cửu Sắc lão tổ:

- Ngươi có thể yên tâm, bản phong chủ không phải loại người như vậy, tuyệt đối sẽ không ham đan dược của Đan giới. Ngươi nghĩ bản phong chủ là loại người ham muốn như thế sao?

Ánh mắt hai người giao nhau.

Cửu Sắc lão tổ nhủ thầm, vấn đề không phải ham muốn hay không mà là mỗi lần muốn đan dược chắc chắn sẽ tìm một đống lớn lý do, nói một hồi khiến người không cách nào từ chối.

Nhưng Cửu Sắc lão tổ không thể nói như vậy, lão cười nói:

- Chắc chắn không phải, Lâm phong chủ sao có thể là loại người ham đan dược của Đan giới.

Cửu Sắc lão tổ đang suy nghĩ rốt cuộc nên làm cái gì.

Thật ra Lâm phong chủ nói đề nghị đúng là rất không tệ, khiến người động lòng.

Cùng Viêm Hoa tông chống cự kẻ xâm nhập.

Nhưng then chốt là không thể vứt bỏ Đan giới, đó là gốc rễ của họ.

Cửu sắc lắc đầu thở dài, sắc mặt cô đơn nói:

- Lâm phong chủ, không phải lão phu không muốn mà vì không thể từ bỏ Đan giới. Sinh linh nào trong Đan giới đều sẽ không từ bỏ mảnh đất dưới chân, nên rất khó xử.

Khi chưa gặp kẻ xâm nhập thì Cửu Sắc lão tổ tự tin mình có năng lực bảo vệ Đan giới, mặc kệ gặp được bất cứ phiền phức gì đều có thể giải quyết dễ như trở bàn tay.

Nhưng biết có kẻ xâm nhập mạnh hơn, lão nghi ngờ bản thân không thể che chở toàn Đan giới.

Lâm Phàm gật đầu, nhìn bốn phía:

- Hiểu mà.

Đan giới như hình tròn, tự thành một giới, có quy tắc đặc biệt. Nhiều sinh linh chậm rãi sinh ra, kết tinh từ quy tắc của Đan giới, nên khả năng kêu sinh linh Đan giới rời nơi này là rất thấp.

Hoặc nên nói dù chết bọn họ cũng không bỏ rơi nơi này.

Cửu Sắc lão tổ tiếc nuối nói:

- Bởi vậy đề nghị của Lâm phong chủ tốt nhưng Đan giới có thứ không thể từ bỏ, chỉ đành . . .

Lão đã nghĩ thoáng, nếu Đan giới thật sự gặp nạn lớn thì lão cũng đành chấp nhận.

Cửu Sắc lão tổ chưa nói hết câu đã bị lời nói của Lâm phong chủ

làm giật mình á khẩu.

- Không sao, bản phong chủ sẽ khiêng Đan giới đi.

Lâm Phàm rất tự tin vào lực lượng của bản thân, từ khi hắn đột phá đến Đế Thiên cảnh thì chưa gặp khó khăn gì.

Hắn có thể lớn tiếng nói cho bất luận kẻ nào rằng kẻ xâm nhập là rác rưởi, đều là phế vật.

Không sai, kiêu ngạo, cứng rắn như vậy đấy.

Không phục thì nhào vô đánh.

Lâm Phàm vốn định đập hết kẻ xâm nhập, đây là lựa chọn không tồi.

Nhưng vực ngoại giới quá lớn.

Nhóm kẻ xâm nhập xuất quỷ nhập thần, lang thang ở khắp nơi, muốn tìm được bọn họ rất khó khăn.

Hơn nữa Tri Tri Điểu vô dụng, thật là nhức đầu.

Cửu Sắc lão tổ kinh ngạc hỏi:

- Lâm phong chủ, ngươi nói cái gì?

Lão cảm giác mình nghe nhầm, Lâm phong chủ mới nói gì?

Lâm Phàm hắng giọng:

- Bản phong chủ nói là bản phong chủ có thể di dời nguyên Đan giới, có lẽ vậy.

Hắn tự tin vậy đấy, tuy chưa thử nhưng hắn cảm giác di dời Đan giới không thành vấn đề.

Không đột phá đến Đế Thiên cảnh thì mãi mãi không hiểu lực lượng của cảnh giới này cường đại đến mức nào.

Người khác đột phá đến cảnh giới này sẽ có các loại thần thông huyền diệu bí ẩn, nhưng hắn căn bản không cần những thứ đó.

Hắn chỉ muốn lực lượng rực rỡ nhất.

Hắn muốn làm người đầu tiên trên thế giới dù ở trong não cũng

có lực lượng.

- Lâm phong chủ, chúng ta nói chuyện khác đi, ba mươi viên đan dược thì ba mươi viên, bằng hữu nên giúp đỡ cho nhau.

Khi nói câu này tim Cửu Sắc lão tổ đau nhói, tổn thương khó tả. Lão giả bộ rất kiên cường, thật ra trong lòng đã khóc thầm.

Ba mươi viên là món tài phú không nhỏ trong Đan giới, có thể nói trăm năm qua chưa chắc dùng nhiều tài phú như vậy.

- Chuyện đan dược không gấp, lo việc di dời trước đã. Bản phong chủ ra ngoài Đan giới thử xem, chờ chút.

Lâm Phàm cũng không đợi Cửu Sắc lão tổ nhiều lời đã bay thẳng ra ngoài.

Lạc Vân thần nữ nghi ngờ hỏi:

- Lão tổ, chuyện này đáng tin không?

Nàng cảm giác họ bàn việc khúc sau như chuyện cổ tích.

Lâm Phàm muốn di chuyển Đan giới? Không thể nào, biết Đan giới nặng bao nhiêu không? Không ai biết, đến bây giờ Lạc Vân thần nữ chưa từng nghe có ai di dời Đan giới.

Cửu Sắc lão tổ cười cười:

- Chuyện đó . . .

Đáng tin hay không thì hỏi ta được ích gì, lão cũng không tin.

Ầm ầm!

Đúng lúc này, toàn bộ Đan giới rung lắc bần bật.

- Trời ạ, xảy ra chuyện gì? Hay lại có kẻ xâm nhập đến nữa?

Sinh linh Đan giới đang chìm đắm trong vui vẻ thì chợt xảy ra chấn động khiến bọn họ bối rối, không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Cửu Sắc lão tổ ngước đầu lên, biểu tình kinh sợ:

- Cái này!?

Lão thấy Lâm phong chủ lơ lửng bên ngoài Đan giới, giang hai cánh tay, vô số sợi tơ lực lượng lan tràn từ người hắn bao vây Đan giới.

- Không thể nào, thật sự có thể nâng lên?

Trong lòng Cửu Sắc lão tổ không tin, nhưng cảnh tượng trước mắt thật sự là quá kinh người.

- Quả nhiên đủ nặng, nếu không đột phá đến Đế Thiên cảnh thật đúng là không thể làm được.

Lâm Phàm đã nắm sơ lực lượng của mình, hắn cảm giác muốn bưng Đan giới lên cần sức mạnh rất lớn.

Nhưng mạnh thì mạnh, không phải việc lớn lao gì với hắn.

Chương 1012: Đừng nằm mơ, ngươi không có hy vọng

Lâm Phàm cảm giác lực lượng của mình đã đủ mạnh, từng lĩnh ngộ trái tim lực lượng vì hắn muốn khống chế lực lượng mạnh nhất, trở thành chúa tể lực lượng.

Sau này hắn chìm đắm trong biển lực lượng, dần quên ước mơ trở thành chúa tể lực lượng.

Giờ Lâm Phàm cảm nhận ích lợi khi có trái tim lực lượng, nhất là sau khi đột phá Đế Thiên cảnh, giơ tay nhấc chân dẫn dắt lực lượng thiên địa thêm vào người, hóa thành sức mạnh của bản thân bưng Đan giới lên.

Pháp tắc lực lượng có linh trí từng dung nhập vào trong cơ thể của Lâm Phàm đã biến mất, chắc hoàn toàn hóa thành một phần của lực lượng.

- Lâm phong chủ, từ từ!

Cửu Sắc lão tổ sợ ngây người, nếu như không thấy tận mắt thì lão không thể tin Đan giới thật sự bị người nâng lên.

Gặp quỷ, thật sự.

Lâm Phàm hỏi, không cho Cửu Sắc lão tổ cơ hội mở miệng:

- Như thế nào? Các ngươi đứng im, giao chuyện còn lại cho bản phong chủ là được.

Cửu Sắc lão tổ hoảng hốt nói:

- Không phải, đừng nóng vội, khoan đi đã!

Sắp xảy ra chuyện lớn rồi, nguy quá.

Lão chưa chuẩn bị tâm lý đi Viêm Hoa tông, nên cho người ta thời gian suy nghĩ chứ.

Lâm Phàm cười, trực tiếp nâng Đan giới lên đỉnh đầu, một tay nâng một giới, rất oách:

- Không sao, Cửu Sắc, chúng ta là bằng hữu, đừng ngại. Viêm Hoa tông tuyệt đối hoan nghênh các ngươi đến, đừng thấy nặng lòng.

Cửu Sắc lão tổ rất muốn một cước đạp chết Lâm Phàm:

- Trời ạ!

Ngại ngùng con mắt!

Thật sự chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Cửu Sắc lão tổ không ngờ Lâm phong chủ dữ dội như thế, có thể bê Đan giới lên, tưởng tượng thôi đã thấy khủng bố rồi.

Phải có lực lượng kinh khủng cỡ nào mới làm được điều này?

Lão nhớ trước kia hắn không khủng bố như vậy.

Lâm Phàm không cho Cửu Sắc lão tổ khoảng trống chen lời, quyết tâm giải quyết nhanh chóng:

- Được rồi, đứng vững, bản phong chủ sắp tăng tốc.

Chỉ cần đưa Đan giới đến Viêm Hoa tông là không còn đường quay đầu.

Dù Cửu Sắc lão tổ muốn trở về cũng không bê Đan giới đi nổi, không cách nào khác.

Chiến lược vật tư nhất định phải đặt ở bên người thì mới an toàn.

Hơn nữa Đan giới có ích lợi to lớn với Viêm Hoa tông.

Sinh linh trong Đan giới tự mang hơi thở đan dược, vô hình sẽ thay đổi tình trạng một chỗ, có ích lớn cho đệ tử Viêm Hoa tông.

- Sao có thể như vậy? Ít ra cho người khác nói rõ đã chứ!

Cửu Sắc lão tổ muốn khóc, lão không biết chuyện đang xảy ra là thế này.

Nhìn sinh linh trong Đan giới xem, cả đám thộn mặt ra.

Lão cũng ngu ngơ không nói nên lời.

Một góc nào đó trong vực ngoại giới.

Hai bóng dáng giống như tảng đá ngồi xếp bằng ở chỗ kia.

Hơn nữa hai người động tác y hệt nhau, đều có một cây đao màu đen lơ lửng trước mặt họ.

Hai người này là Chân Nguyệt và đồ đệ của gã, Chân Nhất.

Cậu bé vóc dáng không cao nhưng không còn biểu tình non nớt nữa, thay thế là sự cố chấp theo đuổi đao đạo như lão sư của mình.

Vù vù vù vù vù!

Bốn phía bỗng có tiếng động.

Nơi này là đất quý mà Chân Nguyệt tìm kiếm lâu rồi mới gặp.

Với người khác thì nó bình thường, hoặc nên nói chỉ là đất hoang mà thôi.

Nhưng Chân Nguyệt thăm dò ra nơi này từng xuất hiện một đao cụ bí ẩn trong truyền thuyết.

Đao khí tung hoành thiên địa, mặc dù bảo đao bí ẩn biến mất nhưng có đao ý để lại đây.

Chân Nguyệt đến chỗ này vì muốn cảm ngộ đao ý mang lực lượng vô thượng thuần khiết nhất phát ra từ bảo đao khi mới xuất thế.

Mấy luồng sáng từ mặt đất bắn lên, quấn quanh đao đen rồi dần biến mất.

- Ưm.

Chân Nhất ở một bên nghẹn sắc mặt đỏ bừng, trong khoảng thời gian này nó học được từ lão sư cách làm sao dùng tinh khí thần cảm ngộ đao trong tay.

Nhưng ở chỗ này, Chân Nhất muốn cảm nhận đao ý giống lão sư mà không cảm giác ra.

Chân Nguyệt nhắm mắt, nhẹ giọng nói:

- Chân Nhất, tâm bình khí hòa, không nên gấp.

Chân Nhất còn nhỏ, nó đã rất cố gắng rồi, Chân Nguyệt rất vui mừng.

Trên con đường theo đuổi cực hạn đao đạo rất cô đơn, nếu có người đồng ý làm bạn thì thật tốt.

Ngô đạo không cô.

Chân Nhất nghẹn khó chịu nghe lời lão sư hít sâu, chậm rãi bình ổn tâm tình, sau đó tiếp tục cảm ngộ đao ý.

Nhưng lấy thực lực và hiểu biết đao đạo của Chân Nhất rất khó cảm ngộ đao ý tồn tại trong vô hình.

Chân Nguyệt chợt mở mắt ra, đôi mắt bắn ra tia sáng:

- Không cần ta mời ngươi ra chứ?

Chân Nhất mờ mịt nhìn xem bốn phía, không biết lão sư đang cùng ai nói chuyện.

Lốp bốp!

Có tiếng vỗ tay từ phương xa truyền đến.

- Lợi hại, thật là lợi hại, ngươi người trẻ tuổi chân thành với đao đạo nhất, cũng có thiên phú tốt nhất.

Đằng Đế từ hư không bước ra, rất là yêu thích nhìn đối phương:

- Người khác chỉ biết nơi này là Thiên Đao cốc, nhưng không biết nơi đây từng xảy ra đại chiến viễn cổ, hai cường giả đao đạo chí cao đánh từ thượng giới đến vực ngoại giới, mở trận chiến sống chết tại đây. Tuy không biết kết cục, nhưng chắc có một vị cường giả chết ở đây, nếu không đã chẳng có truyền thuyết Thiên Đao cốc.

Đằng Đế biết việc viễn cổ, rất bội phục người trẻ tuổi trước mắt, vì đã hiểu biết đao đạo đến trình độ khủng bố.

Từ không sinh có, gã thật sự cảm ngộ được đao ý cực độ từ nơi này.

Chân Nguyệt lạnh lùng hỏi:

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Người Chân Nguyệt bộc phát ra đao ý dày đặc, chắn đồ nhi ra sau lưng mình, lỡ có gì không ổn thì dễ trốn.

Chân Nhất không sợ, bàn tay nhỏ nắm đao đen nhỏ, trợn mắt to

nhìn đối phương đăm đăm.

Đằng Đế cười nói:

- Đừng căng thẳng quá, xin tự giới thiệu, Đằng Đế, tu vi Đạo cảnh đỉnh. Trước kia không quen với ngươi nhưng có nghe tiếng của ngươi rồi.

Chân Nguyệt không cảm nhận lực lượng khủng bố từ người đối phương, nhưng hơi thở kia cho tín hiệu rằng đối phương rất mạnh.

Chân Nguyệt đi tới ngày nay gặp được rất nhiều cường giả, nhưng cũng cứng rắn giết ra một đường máu.

Bây giờ, người trước mắt tuy bí ẩn mà cường đại nhưng gã có tự tin liều mạng với đối phương, thắng thua khó nói.

Chân Nguyệt không tiếp lời của đối phương, giữ sức chờ đợi, đối phương rục rịch một cái là gã đánh trả ngay.

Đằng Đế hỏi:

- Được rồi, ta nói ra mục đích đến đây vậy, ta hỏi ngươi, ngươi có muốn trở nên càng mạnh mẽ hơn?

Chân Nguyệt nhìn đối phương đăm đăm:

- Trở nên càng mạnh mẽ hơn? Ta chỉ dựa vào chính mình, không cần dựa vào người khác, càng sẽ không làm việc cho ai.

Đằng Đế nói:

- Ta nghĩ ngươi hiểu lầm, ta tìm ngươi cũng không phải muốn làm chuyện gì cho ta mà là hy vọng ngươi cùng ta đi thượng giới.

Đằng Đế tới đây vì tìm kiếm người hiểu biết đao đạo sâu sắc này.

Nếu có thể khiến đối phương nhập bọn thì sẽ là đả kích lớn cho kẻ xâm nhập.

Thực lực cường đại không tính cái gì, không có nghĩa là có thể đi càng xa.

Bọn họ muốn tìm là người giống như Chân Nguyệt.

Gã theo đuổi đao đạo chân thành nhất trong những người Đằng Đế từng gặp, nhìn Chân Nguyệt cảm ngộ được đao ý vô hình trong

chỗ này là biết.

Chân Nguyệt trả lời:

- Ta không hứng thú.

- Đừng từ chối nhanh như vậy, lấy năng lực của ngươi, vốn nên có tương lai càng xa, không nên bị vực ngoại giới hạn chế.

Cho đến nay Đằng Đế vẫn không hiểu vì sao vực ngoại giới hạn chế tu vi, nếu có thể giống như thượng giới thì đã không xảy ra tình huống như vậy.

Chân Nguyệt lạnh lùng nói:

- Con đường của ta thì ta tự đi, không cần người khác dạy ta đi như thế nào.

Gã sẽ không vì đối phương nói mấy câu mà sửa đổi suy nghĩ, gã không biết người trước mắt là ai, hơn nữa lời nói của đối phương thật khó hiểu.

Đằng Đế bất đắc dĩ buông tiếng thở dài:

- Ài.

Đằng Đế cảm giác người thời đại này khác biệt rất lớn với người cùng thời đại của y.

Ở thời đại bọn họ nếu có cơ hội phá vỡ bình chướng Đạo cảnh đỉnh thì không biết có bao nhiêu người muốn cướp lấy, giờ thì hay rồi, cả đám toàn chờ người ta cầu xin.

Đằng Đế lắc đầu nói:

- Nhà ngươi thật là giống hệt Lâm Phàm của Viêm Hoa tông, không hiểu nổi.

Xem ra thất bại rồi, Đằng Đế biết nói nhiều vô ích, loại người ý chí kiên định thế này tuyệt đối sẽ không đổi ý, dù uy hiếp dụ dỗ cũng vô ích.

- Ngươi nói cái gì? Ngươi đi tìm Lâm Phàm?

Chân Nguyệt vốn không cảm thấy hứng thú, nhưng khi nghe cái tên Lâm Phàm thì mặt biến sắc.

Đằng Đế hỏi ngược lại:

- Ngươi biết hắn?

Y không ngờ người chơi đao này quen tên kia, cái tên mà y không thể hiểu thấu.

Rõ ràng đều là người vực ngoại giới nhưng sao hắn ưu tú như thế?

Kẻ xâm nhập Đế Thiên cảnh cũng không đánh lại hắn, chuyện này rốt cuộc là sao?

Đằng Đế và Vạn Quật lão tổ từng thảo luận nhưng không hiểu nổi.

Chân Nguyệt nói:

- Biết chứ, hắn là mục tiêu duy nhất ta muốn thắng.

Gã nở nụ cười tự tin:

- Có lẽ lần sau gặp mặt ta sẽ thắng.

Chân Nguyệt rất tự tin, gã hiểu biết đao đạo lợi hại hơn trước kia gấp trăm ngàn lần, đã thay đổi về chất.

Đằng Đế nói:

- Ta thì thấy ngươi không có hy vọng.

Mặt Chân Nguyệt lạnh băng:

- Ngươi nói cái gì?

Dám nói gã không có hy vọng?

Đằng Đế gật đầu nói:

- Đúng vậy! Ngươi không có chút hy vọng nào, nếu ngươi vẫn ở trong vực ngoại giới thì đừng bàn về hy vọng, giống như ngươi mãi mãi cũng sẽ không cho là con kiến dưới chân sẽ mang đến phiền phức cho ngươi. Thực lực của hắn đã rất cường đại, ngươi đi so tài với hắn, có lẽ hắn không cần nhúc nhích, một ánh mắt là khiến ngươi buông đao, từ đây biến thành phế nhân.

Chân Nguyệt biến sắc mặt nói:

- Sao lại thế?

Gã không nghi ngờ lời nói của đối phương, nhưng bị đả kích hơi lớn.

Chưa thấy mặt đối thủ đã bị người ta nói không có hy vọng, không một chút hy vọng.

- Sự thật là như vậy, chắc ngươi lâu rồi không gặp mặt hắn phải không? Thực lực của hắn đã đến đỉnh cao vực ngoại giới, vượt qua đẳng cấp kẻ xâm nhập. Nếu ngươi thật sự muốn thắng thì chỉ có một cơ hội duy nhất là tham gia vào chúng ta, cùng chúng ta đi thượng giới. Nếu không chịu thì ta khuyên ngươi từ bỏ ý nghĩ không thực tế này đi.

Đằng Đế không ngờ đối phương xem trọng Lâm Phàm như thế, vậy y không ngại lợi dụng điểm này.

Xem ra kích tướng thành công.

Chương 1013: Lão sư, ngài tin chưa

Đằng Đế nói xong không gấp gáp, bản đế không tin ngươi có thể nhịn được.

Đằng Đế vốn tưởng sẽ thất bại, nhưng không ngờ đối phương có mục tiêu đó.

Có một câu Đằng Đế chưa nói, dù đi thượng giới cũng không nắm chắc bao nhiêu, chỉ có một tia hy vọng.

Đằng Đế và Vạn Quật lão tổ đã thảo luận, không hiểu tên kia là thế nào nữa. Ở trong vực ngoại giới đã mạnh đến mức độ này, nếu đi thượng giới không chừng độ kiếp phi thăng, lên đỉnh thế giới luôn.

Vạn Quật lão tổ nhìn trúng điểm đó nên mới muốn để Lâm Phàm đi theo họ đến thượng giới.

Không ngờ tên đó không thèm nể nang, còn ra tay đánh người, buông lời nhục nhã.

Chân Nguyệt nhìn Đằng Đế không chớp mắt:

- Ngươi nói đều là thật?

Chân Nguyệt còn hơi nghi ngờ, không biết đối phương nói thật hay giả.

Trước kia chênh lệch giữa gã và Lâm Phàm không lớn như vậy, dù thời gian dài không gặp cũng không nên cách biệt xa đến thế.

Đằng Đế nói:

- Chắc chắn mười phần mười, bản đế chưa từng gạt người.

Đằng Đế không hiểu loại người này rốt cuộc nghĩ thế nào, hình như cho đến nay luôn muốn chứng minh mình mạnh hơn ai khác.

Quá mệt mỏi, quá chán.

Chân Nguyệt hỏi:

- Chân Nhất, ngươi thấy hắn nói có thật không?

Chân Nhất mờ mịt ngước đầu lên, lão sư thường xuyên hỏi nó nhưng nó không biết trả lời như thế nào.

Chân Nhất trả lời:

- Lão sư, có thể là thật, cũng có thể là giả.

Chân Nhất luôn trả lời câu như vậy, mỗi một lần đều rất thành công được lão sư khen.

Quả nhiên, đúng như nó nghĩ.

Chân Nguyệt gật gù, vui mừng vuốt đầu Chân Nhất:

- Ừm, rất tốt, đối với bất cứ chuyện gì đều phải ôm nghi vấn thật giả, dù cho rất thật cũng có thể là giả.

Chân Nhất gật mạnh đầu:

- Vâng thưa lão sư!

Chân Nhất ôm đao đen nhỏ đứng sau lưng lão sư, lặng lẽ nhìn người lạ không rõ lai lịch.

Nó và lão sư nhiều lần gặp nguy hiểm, nhiều phen gặp lừa đảo, nhờ thực lực của lão sư cường đại nên giải quyết hết, không gặp chuyện gì.

Đằng Đế không hiểu sư đồ này, y nói láo bao giờ? Nhưng Đằng Đế không nói nhiều, xem tình hình thì đối phương đã tin tưởng.

Chân Nguyệt nói:

- Ta có thể cùng các ngươi đi thượng giới, nhưng ta muốn đi Viêm Hoa tông gặp mặt hắn trước đã.

Đằng Đế hỏi:

- Ngươi cho rằng ta đang lừa người?

Tên này quá cảnh giác, tuy cảnh giác là chuyện tốt, nhưng Đằng Đế là ai? Có cần lừa gạt không?

Không thể không nói, thật rất làm cho lòng người đau nhức.

Đau đến không thể hô hấp.

Chân Nguyệt nói:

- Đi gặp qua một mặt rồi ta sẽ đi cùng các ngươi.

Sau đó gã nhìn Chân Nhất đứng một bên.

Từ khi có đệ tử, Chân Nguyệt phát hiện cuộc sống nhiều niềm vui.

Mỗi lần tu luyện kết thúc, tâm sự với Chân Nhất giúp trái tim xao động của gã dần bình ổn lại.

- Được rồi.

Đằng Đế không nói thêm, Chân Nguyệt muốn đi xem thì cứ đi.

Viêm Hoa tông.

Một quả cầu to bay tới.

- Trời ơi, đó là cái gì?

Hai đệ tử trông giữ sơn môn ngơ ngác nhìn phương xa, không biết chuyện gì xảy ra, tuy hình tròn còn xa nhưng có sức gió mãnh liệt thổi tới.

- Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Hai người giơ tay che trước mặt, gió to thổi áo phồng lên.

Đừng nói là có người muốn xâm lấn Viêm Hoa tông nhé?

Các đệ tử trong tông môn cơ mặt cứng ngắc, có người ngước lên xem, có người nhanh chóng ra khỏi phòng, cùng nhìn về một hướng, đó là chân trời xa.

Một mảnh xôn xao.

Các đệ tử đều sợ ngây người, bọn họ cho tới bây giờ đều chưa từng tưởng tượng sẽ có vật thể to như vậy lao tới.

Thánh Đường tông cách xa Thánh Chủ đã sớm chú ý tới màn này.

Khuôn mặt Thánh Chủ nghiêm túc nhìn hư không phía xa, không biết xảy ra chuyện gì.

Đán Ác Quân Chủ kinh hoàng hỏi, sợ đến trắng mặt:

- Thánh Chủ, cái này ghê gớm, có phải là gặp nguy hiểm tìm đến không?

Thánh Chủ trừng mắt Đán Ác:

- Hoảng cái gì?

Chưa rõ ràng xảy ra chuyện gì đã hốt hoảng như vậy, uy phong ngày xưa chẳng biết vứt đi đâu.

Thánh Chủ hỏi:

- Nhóm Thần Trật đâu?

Đán Ác Quân Chủ nhìn phương xa, người run nhẹ:

- Không biết bọn họ đi nơi nào.

Phương xa.

Trong lều cá cược, tiếng la rống ồn ào.

Thần Trật Quân Chủ là quân chủ được hoan nghênh nhất trong Thánh Đường tông, cũng là quân chủ tốt bằng lòng hòa bình với các đệ tử.

Trên một bàn cược lên trưng bày các loại đồ vật.

Tất cả mọi người mắt đỏ nhìn chòng chọc vào mặt bàn.

- Nhỏ, nhỏ, nhỏ!

- Lớn, lớn, lớn đi!

Hai loại thanh âm không ngừng, đều đang kêu gọi. Bọn họ đã chìm trong biển cờ bạc không thể rút ra.

Có đệ tử thấy thứ tối đen phía xa, kéo đệ tử bên cạnh, hỏi:

- Này, bên kia là cái gì?

- Mặc kệ nó, la mau lên! Lần này không thể thua nữa, nếu không sẽ thua luôn quần lót!

- Đúng rồi, kệ nó đi!

Các đệ tử hoàn toàn không để trong lòng, xảy ra chuyện gì thì có người khác lo.

- Được rồi, mở đây!

Thần Trật làm nhà cái là muốn diệt các đệ tử, giết cho bọn họ táng gia bại sản, không quan tâm chuyện xảy ra bên ngoài.

Cờ bạc so với mạng sống đương nhiên là cờ bạc quan trọng nhất.

Lâm Phàm khiêng Đan giới, cười hỏi:

- Cửu Sắc lão tổ, đến Viêm Hoa tông rồi, có thấy nhanh không nào?

Cửu Sắc lão tổ ở trong Đan giới không muốn nói chuyện.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, khiến người không phản ứng lại.

Lâm phong chủ không cho lão cơ hội nói chuyện.

Không nói hai lời đã khiêng Đan giới bỏ chạy, ít ra khiến người nói thêm mấy câu đi chứ.

Cửu Sắc lão tổ nhăn mặt như ăn phải ruồi bọ:

- Lâm phong chủ, cái này . . .

Cửu Sắc lão tổ rất khó chịu, đây không phải điều lão muốn.

Lâm Phàm cười, tâm tình rất tốt:

- Ài, đừng ngại ngùng, đã đến rồi. Yên tâm, tông ta tuyệt đối hiếu khách, đợi lát nữa ngươi thấy tông chủ nhà ta sẽ biết.

Lâm Phàm cảm giác con người của mình thật tốt bụng.

Vì không đành lòng nhìn người khác chịu khổ, xét cho cùng chuyện này liên quan gì hắn?

Không dính dáng gì.

Hắn đang làm gì? Đang làm việc chính nghĩa, theo tôn chỉ của tông môn.

Cửu Sắc lão tổ muốn chửi thề:

- Tổ cha nó!

Đây là con người sao? Đến cuối cùng ngược lại là Đan giới chiếm lợi? Đây đúng là đổi trắng thay đen, khiến người không chỗ tố khổ.

Nhưng đã đến rồi, làm sao được?

Đóng gói Đan giới đưa về chỗ cũ.

Đừng nói giỡn, đối phương có thể khiêng qua nhưng không có nghĩa là lão khiêng về được.

Lâm Phàm thấy biểu tình của Cửu Sắc lão tổ khó chịu, hình như không vui, hắn nghi hoặc hỏi:

- Sao cảm giác hình như ngươi không mấy vui vẻ?

Cửu Sắc lão tổ nhủ thầm, vui khỉ mốc.

Đi vào Viêm Hoa tông sẽ gặp hậu quả là cái gì?

Cửu Sắc lão tổ đã nghĩ thấu rồi, về sau Lâm phong chủ nếu cần đan dược, Đan giới muốn chạy cũng không thoát.

Vui sao nổi?

Đương nhiên Cửu Sắc lão tổ không thể nói thẳng ra, đành tìm đại lý do.

Cửu Sắc lão tổ nói:

- Không phải không vui, Lâm phong chủ, chẳng qua rời khỏi chỗ quen thuộc nên hơi không quen.

Lâm Phàm nói:

- Ừ, hiểu ngươi nhớ nhà, đừng quá bi thương, nơi này cũng rất tốt, bên kia là Thánh Đường tông, cũng là tông bằng hữu dựa vào tông ta, về sau nếu có cơ hội ngươi có thể đi nhìn xem.

Rất nhanh, Thiên Tu từ phương xa lao đến:

- Đồ nhi, đây là có chuyện gì?

Động tĩnh lớn như vậy, không chú ý đến mới lạ.

Lâm Phàm cười, sau đó giới thiệu:

- Lão sư đến vừa lúc, không có gì, mang hàng xóm đến cho tông môn chúng ta thôi. Vị này là Đan Giới Chi Chủ Cửu Sắc lão tổ.

Hắn nhìn sang Cửu Sắc lão tổ:

- Đây là lão sư của ta, Thiên Tu.

Thiên Tu nhìn Cửu Sắc lão tổ, phát hiện sắc mặt của đối phương có điểm gì là lạ, lão hiểu ngay sự việc.

Theo như lão hiểu biết đồ nhi thì chắc chắn bên trong có vấn đề, nếu không thì sao người ta có biểu tình như vậy?

Nhưng bị đồ nhi chủ động mang về thì chắc chắn là có tác dụng kinh người.

Người ta đã bị đồ nhi mang về, làm lão sư đương nhiên phải phối hợp đồ nhi.

Thiên Tu tiến lên vỗ vai Cửu Sắc lão tổ, tỏ ra thân thiện hiếu khách:

- Hoan nghênh, Cửu Sắc lão tổ, tông ta nhiệt liệt hoan nghênh bất cứ kẻ nào đến. Về sau chúng ta là hàng xóm, có chuyện gì liền nói, đừng khách khí với chúng ta.

- Ngươi khỏe.

Được chào đón khiến Cửu Sắc lão tổ ngượng ngùng, cảm giác đúng như Lâm phong chủ nói, tông môn này thật là hiếu khách.

- Lâm phong chủ, sự việc đã vậy rồi thì ta đi nói một tiếng với các tộc nhân.

Đã tới đây thì chắc chắn là trở về không được.

Tới đâu hay tới đó, đành vậy, chứ làm sao bây giờ?

Lâm Phàm phất tay, cho Cửu Sắc lão tổ đi tâm sự với tộc nhân:

- Nên như vậy, đi đi.

Lâm Phàm cảm giác không có vấn đề gì, làm hàng xóm với Viêm Hoa tông tốt bao nhiêu, an toàn lại đáng tin, rất hoàn mỹ.

Thấy người đi, Thiên Tu vỗ vai đồ nhi, hỏi:

- Đồ nhi xem trọng cái gì ở bọn họ?

Lâm Phàm chối:

- Lão sư, sao đồ nhi có thể nhìn trúng cái gì của họ, chủ yếu là

xem bọn họ không an toàn nên mang về.

Thiên Tu nhìn đồ nhi, như đang nói nếu không quá rành ngươi thì đã tin rồi.

- Đừng giả ngu, thành thật nói, với vi sư mà còn nói dối?

Thiên Tu bó tay với đồ nhi bảo bối, dẫn người trở về, không có chỗ tốt gì thì còn lâu hắn mới chăm chỉ như vậy, tưởng lão sư ngốc à?

Lâm Phàm nhìn bốn phía, thấy không có ai mới nhỏ giọng nói:

- Đồ nhi nói cho lão sư nghe, Đan giới rất giàu có, có rất nhiều đan dược giúp ích đồ nhi. Nhưng nói thật thì đồ nhi thấy bọn họ rất thảm, nếu như ở lại bên ngoài không chừng sẽ bị kẻ xâm nhập tiêu diệt. Lão sư tin không?

Thiên Tu cười nói:

- Tin, chắc chắn vi sư tin.

Lâm Phàm bất đắc dĩ nhìn lão sư, cảm giác lão sư không tin chút nào.

Chương 1014: Ta là trứng tốt

Đan giới đến khiến các đệ tử Viêm Hoa tông rất tò mò.

Thanh Oa tu luyện trong Vô Địch phong nhìn phương xa:

- Đan giới . . .

Nó hiểu biết về đan dược dù là Cửu Sắc lão tổ trong Đan giới cũng không cách nào so sánh.

Thanh Oa nhìn sơ liền cảm nhận then chốt sự tồn tại của Đan giới:

- Quả nhiên là vậy, các nơi trong vực ngoại giới đều có bảo bối, hạch tâm của Đan giới là chí bảo đặc biệt, không ngờ kẻ bỏ mạng có ánh mắt như vậy.

Hạch tâm Đan giới là cơ sở của nó, tiên thiên linh đan đều do Đan giới tự hình thành, có diệu dụng to lớn.

Nguyên lý hình thành rất khó hiểu, dù là Thanh Oa nếu không nghiên cứu hạch tâm của Đan giới cũng không rõ cảnh thần kỳ này.

Thanh Oa có ý tưởng, nhưng sợ bị đánh chết, cho nên phải ráng nhịn.

Cửu Sắc lão tổ trở lại Đan giới, nói với tộc nhân về sau chúng ta ở tại Viêm Hoa tông, không trở về chỗ từng ở.

Các sinh linh Đan giới sửng sốt, nhưng rất nhanh tỉnh táo lại, cả đám bình tĩnh như không.

Lạc Vân thần nữ dò hỏi:

- Lão tổ, về sau chúng ta ở chỗ này sao?

Không phải nàng không muốn đi nhưng tốc độ chạy quá mau, nàng chưa chuẩn bị tâm lý.

Cửu Sắc lão tổ đau lòng nói:

- Có vẻ sẽ ở lại đây, đã không có đường về.

Lâm phong chủ muốn dọn Đan giới tới đây, giờ muốn về thì phải bê Đan giới về, với năng lực của Cửu Sắc lão tổ không bê nổi.

Lạc Vân thần nữ không có cảm giác gì, đã như vậy thì cứ ở lại đây.

Lâm Phàm nói lấy người tới là khách, hỏi Cửu Sắc lão tổ muốn đem Đan giới đặt ở chỗ phong thủy tốt nào, cứ thoải mái chọn, muốn nơi nào cũng được.

Nhưng tốt nhất đừng quá xa, để phòng bị người tìm tới cửa diệt Đan giới mà hắn không biết thì xấu hổ.

Cửu Sắc lão tổ muốn tự tử, đất phong thủy khỉ mốc.

Nhưng hết cách, đã đến rồi, nếu không chọn chỗ tốt thì có lỗi với bản thân.

Cửu Sắc lão tổ tự biết dọn tới đây cũng có chỗ tốt, ít ra không cần quá lo lắng kẻ xâm nhập.

Sắp xếp xong mọi việc.

Cửu Sắc lão tổ nói:

- Lâm phong chủ quá khách khí, bây giờ vừa tới đây, lão phu cần nói chuyện với các tộc nhân, chờ xong xuôi hết sẽ đi bái phỏng quý tông.

Lâm Phàm gật đầu, nhưng không đi:

- Ừm!

Cửu Sắc lão tổ thấy Lâm Phàm không đi, trong lòng có chút sợ hãi, cuối cùng cười gượng nói:

- Lâm phong chủ, đã muộn rồi, ngày mai ta sẽ tìm Lâm phong chủ nói chuyện được không?

Lâm Phàm cười, vẫn không đi:

- Được chứ, hoan nghênh.

Hắn chống mắt xem Cửu Sắc lão tổ muốn giả vờ đến khi nào.

Đã dọn nhà rồi, chẳng lẽ trong lòng lão không tự biết sao?

Có chút khiến người tức giận.

Tại sao còn chưa đi?

Cửu Sắc lão tổ hơi sốt ruột, muốn tạm lờ đi. Ba mươi viên đan dược, không phải giỡn, lão không nỡ giao ra, nếu cho thật thì hộc máu.

- Lâm phong chủ còn chưa đi, có phải có chuyện gì không? Nếu Lâm phong chủ có việc thì hãy lo công việc, ta về trước.

Cửu Sắc lão tổ giả vờ bề bộn nhiều việc, Lâm phong chủ có việc thì lo đi làm việc, chúng ta lần sau gặp lại.

Lâm Phàm thở dài một tiếng:

- Ài.

Cửu Sắc lão tổ không dám nhận tiếng thở dài tội ác này, quỷ biết tiếp lời rồi sẽ nói gì tiếp theo.

Nhưng Cửu Sắc lão tổ không ngờ Lâm phong chủ chẳng đợi lão hỏi thăm đã lên tiếng.

Lâm Phàm lộ vẻ bi thương:

- Cửu Sắc, bản phong chủ hơi thất vọng với ngươi. Bản phong chủ xem ngươi như bằng hữu nhưng ngươi chưa bao giờ coi bản phong chủ là bằng hữu đúng không?

Cửu Sắc lão tổ phản bác lại:

- Lâm phong chủ nói gì kỳ, ta đã bao giờ không xem ngươi như bằng hữu?

- Đừng nói nữa, nói nhiều tâm mệt mỏi, bi thương ngược dòng thành sông. Thật lòng với ngươi nhưng ngươi lại gian manh xảo trá với bản phong chủ. Ngươi không nhớ mình đã nói gì sao? Chúng ta đều là cường giả, nói chuyện một là một, hai là hai, ngươi làm như vậy coi không được.

Lâm Phàm biết không thể lòng vòng với Cửu Sắc lão tổ, vì lão sẽ không hiểu, dù biết cũng giả ngu.

Cho nên phải trực tiếp làm rõ, lấy nhanh ba mươi viên đan dược rồi rút.

Cửu Sắc lão tổ mở to hai mắt, rối rít xua tay:

- Lâm phong chủ hiểu lầm rồi, sao ta nói chuyện không giữ lời? Nhưng ta phải thừa nhận sai lầm của mình, chủ yếu là người đã già, đầu óc không nhanh nhạy, dễ quên. Chờ chút nữa ta mang đan dược đến.

Nói tới mức này rồi thì không cách nào tránh né, chỉ có thể chủ động dâng lên.

Cửu Sắc lão tổ xoay người đi, Lâm Phàm cảm giác mình thấy giọt lệ.

Chắc nhìn lầm rồi, ba mươi viên đan dược thôi mà, vì bằng hữu, hắn không cần cả mạng sống. Cửu Sắc lão tổ đã xem hắn là bằng hữu thì bấy nhiêu đan dược là chuyện nhỏ.

Qua hồi lâu.

Cửu Sắc lão tổ bưng ba mươi viên đan dược đến, ngoài mặt không lộ vẻ gì nhưng hốc mắt ửng đỏ, không biết có phải khi lấy đan dược lão một người yên lặng ngồi xổm ở nơi hẻo lánh chảy xuống giọt lệ đau thương.

Cửu Sắc lão tổ nói:

- Lâm phong chủ, lão phu cho tới bây giờ đều là giữ lời nói, ngươi xem có đúng là ba mươi viên không.

Lâm Phàm nhìn thấy đan dược thì hai mắt tỏa sáng, giá trị khổ tu vào tay.

Trước kia Lâm Phàm cảm giác giá trị khổ tu phiền phức, nhưng càng về sau càng cần giá trị khổ tu, dù bế quan tu luyện cũng phải mất mấy chục năm mới tích lũy đầy đủ giá trị khổ tu.

Nay xem ra đều là vấn đề nhỏ, thật đơn giản.

Đan dược tới tay, hắn còn gì nữa?

Lâm Phàm vỗ vai Cửu Sắc lão tổ:

- Có vẻ bản phong chủ đã hiểu lầm ngươi.

Cửu Sắc lão tổ cười nói:

- Không sao, nói rõ ra là được rồi.

Nhưng nụ cười gượng gạo, hơi bi thương.

Lâm Phàm không ở lại, dứt khoát về tông, đan dược tới tay, rất là sung sướng.

Lâm Phàm trở lại sơn phong, định đẩy mở cửa đá đi tu luyện thì nghe giọng Hỏa Dung.

- Tiểu Phàm.

Hỏa Dung từ phương xa đi tới, vẻ mặt tươi tắn, hồng hào, xem ra lần trước được nhiều đồ tốt từ chỗ lão sư.

Lâm Phàm hỏi:

- Có chuyện gì?

- Tiểu Phàm, kia là cái gì?

Hỏa Dung đang hỏi về Đan giới, tới quá đột ngột, rất khổng lồ, hơi thú vị. Lúc đầu còn tưởng là thứ tốt Tiểu Phàm kiếm từ bên ngoài về, sau đó cảm giác không đúng.

Lâm Phàm định tìm đại lý do đuổi Hỏa Dung đi, nhưng nghĩ tới việc vui, hắn mỉm cười nói:

- Hỏa Dung trưởng lão, đừng nói ta không cho ngươi cơ hội. Đó là Đan giới, tất cả đan dược trong vực ngoại giới không bằng nó, nếu trưởng lão trở thành bằng hữu của lão tổ Đan giới có lẽ sẽ được rất nhiều chỗ tốt, nhìn thấy đan dược trong tay của ta không? Là lấy từ chỗ đó. Trưởng lão có thể đi làm quen, nhưng với điều kiện là phải trở thành bằng hữu của lão tổ kia.

Quả nhiên, Hỏa Dung trưởng lão nghe lời này thì nhướng cao chân mày, có ý tưởng.

- Thật không?

Lâm Phàm gật đầu:

- Thật chứ.

Hỏa Dung hào hứng nói:

- Được, lão phu đi ngay bây giờ.

Lão cười nói:

- Tiểu Phàm, ngươi rất tốt với ta, thật lâu trước kia ta đã nhìn ra thành tựu của ngươi chắc chắn rất không bình thường. Thôi không nói nhiều nữa, ta đi xem.

Lâm Phàm vẫy tay:

- Cố lên, xem trọng trưởng lão!

Hỏa Dung không quay đầu lại, lao thẳng tới phương xa, phất tay ra hiệu đã biết.

Lâm Phàm đẩy mở cửa đá, bước vào mật thất, khoanh chân ngồi xuống.

- Nuốt hết đan dược chắc tích lũy đủ giá trị khổ tu, chỉ cần nội tình đủ rồi thì dư sức đột phá đến Thế Giới cảnh.

Hắn hé miệng, ngửa đầu, một tay nhét hết đan dược vào.

Sau đó lẳng lặng chờ đợi giá trị khổ tu đến.

Cửa sơn môn, hai người xa lạ đến trước mặt hai đệ tử. Một người là nam nhân áo đen cõng trường đao, một người khác là đứa bé.

Thoạt trông không có cảm giác uy hiếp, nhưng trời mới biết có lai lịch gì.

Đệ tử hỏi:

- Các ngươi là ai?

Chân Nguyệt nhìn xem Viêm Hoa tông, có chút xa lạ, phát triển quá nhanh, khác hẳn trước kia.

- Tìm Lâm Phàm.

Đệ tử trông giữ sơn môn nhìn đối phương:

- Ngươi tìm sư huynh của chúng ta có chuyện gì?

Mặt Chân Nguyệt không biểu tình trả lời đơn giản:

- Nhìn xem.

Chân Nguyệt muốn xem Lâm Phàm có cường đại đúng như người ta nói không, sâu trong lòng gã không tin, thấy tận mắt mới tin, hơn

nữa gã có một chuyện cần đối phương đồng ý.

Các đệ tử trông giữ sơn môn ngây ra:

- Là sao?

Đối phương có lai lịch gì? Đến tìm sư huynh vì nhìn xem, ý là sao?

Chân Nguyệt cảm giác lâu lắc, đao ý mạnh mẽ phóng lên tận trời, đâm thủng tầng mây trên đỉnh đầu.

Chân Nguyệt hét to:

- Lâm Phàm!

Giọng nói hóa thành sóng âm vô hình lan khắp tông môn.

- Trời ạ!

Đệ tử trông giữ sơn môn bị sóng âm chấn ngã trên mặt đất, tuy không tổn thương nhưng âm thanh như gió lốc.

Với đệ tử trông giữ sơn môn thì đây là tra tấn.

Vì sao mỗi người tìm sư huynh đều dữ quá vậy?

Lâm Phàm ở trong mật thất, xem ngây người. Ít đến tội, có năm con số, giá trị khổ tu đến sáu mươi sáu ức.

Hắn đã nhìn ra, Cửu Sắc lão tổ lấy đan dược xấu ứng đối mình.

Một viên đan dược thêm hai ức giá trị khổ tu, thật sự không coi hắn là bằng hữu, trước kia đều được ba ức.

Lâm Phàm chợt nghe tiếng gọi bên ngoài.

Hắn nghe giọng nói kia thì sửng sốt:

- Chân Nguyệt?

Lâu rồi không gặp tên này, còn sống à.

Bên ngoài.

Chân Nguyệt chờ ở bên ngoài, thấy bóng người từ xa đến.

Lâm Phàm đi tới cửa sơn môn, hai đệ tử chào hỏi rồi lui sang một

bên.

Lâm Phàm cười hỏi:

- Chân Nguyệt, khoảng thời gian này không có tin tức của ngươi, đi dạo ở đâu vậy?

Dù gì là người quen, đã đánh mấy trận, tình cảm tạm được.

Có nhiều người quen đến bây giờ đều không có tung tích, cũng không tin tức, không biết sống hay chết.

Chân Nguyệt cười:

- Ngươi trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Lâm Phàm gật đầu:

- Ừ, mạnh lên, chênh lệch giữa hai ta hơi lớn, không thể chiến đấu thoải mái như lúc trước.

Chân Nguyệt thuận miệng nói vậy thôi, nhưng nghe lời của Lâm Phàm thì gã đen mặt.

Chân Nhất chu môi dỗi nói:

- Sư phụ của ta rất mạnh!

Nó không thích người khác nói sư phụ của mình yếu.

Hai tay Lâm Phàm nhéo mặt Chân Nhất, cười hỏi:

- Ôi chao, đây là đồ đệ mà ngươi thu nhận hả, lên ký rồi, mặt tròn vo, rất có tướng phụ tử với ngươi. Bé mập, chơi đao vui không? Muốn chơi nắm tay với ta không?

Chân Nhất tức giận trừng Lâm Phàm, chỉ có thể mặc cho đối phương nhéo mặt mình, không cách nào đánh trả.

- Đừng nhéo mặt của ta, đồ bại hoại!

Lâm Phàm xoa mặt Chân Nhất, cười nói:

- Bé mập, ta không phải bại hoại, ta là trứng tốt.

Chương 1015: Chơi đao đều là đầu óc không thông minh

Chân Nhất bị đùa giỡn liền trốn ra sau, nhưng mắt to tròn biểu lộ ý người trước mắt không phải người tốt.

Lâm Phàm rút tay về, hỏi:

- Chân Nguyệt, ngươi tìm đến ta có chuyện gì?

Chân Nguyệt là người sĩ diện, không có việc tuyệt đối sẽ không tìm đến mình.

Hay Chân Nguyệt muốn tái chiến với mình?

Nếu là lúc trước có lẽ Lâm Phàm sẽ có chút hứng thú, còn bây giờ thì không.

Đối phương quá yếu, hắn chán đến nỗi không muốn ra tay.

Tu vi của Chân Nguyệt vẫn chỉ là Đạo cảnh, hắn rất sợ một đấm đánh nát đối phương.

Chân Nguyệt nói:

- Có người nói thực lực của ngươi rất mạnh, ta không tin nên đến xem.

Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- Lời này nói không sai, thực lực của ta đúng là rất mạnh, ngươi nên tin tưởng.

Chân Nguyệt xem như nhân tài, người hắn quen miễn có thể sống đến bây giờ trên cơ bản tất cả đều là nhân tài.

Phương xa.

Đẳng Đế nhìn chăm chú tình hình bên Viêm Hoa tông, nếu y là Chân Nguyệt thì tuyệt đối sẽ không đến.

Bởi vì đây là tự rước lấy nhục, còn không bằng chờ sau này thực lực tăng lên rồi tìm đối phương tâm sự.

Lâm Phàm hỏi:

- À phải rồi, ngươi luyện đao đạo sao rồi? Chơi tốt chứ hả?

Chân Nguyệt có chút tức giận, cái gì gọi là chơi tốt không? Gã tu luyện đạo thành tâm thành ý.

Chân Nguyệt hỏi ngược lại:

- Tạm được, còn nắm tay của ngươi chắc chơi cũng ổn?

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Tàm tạm, khá thuận tay.

Chân Nguyệt bước ra một bước, tinh khí thần khác hẳn lúc trước, đao ý mịt mờ bao phủ toàn thân gã, không như lúc trước lộ mũi nhọn, trở nên sâu thẳm, cảm giác trở lại nguyên trạng.

- Lâm Phàm, lần này ta đến không có ý gì muốn tái chiến với ngươi. Ta có một đao, ngươi có thể đón đỡ được không?

Chân Nguyệt toát ra đao ý dạt dào, uy thế cường đại, đệ tử xung quanh sợ hãi giật mình.

Các đệ tử đứng vây xem đều lùi xa, tuy uy thế kia không tổn thương bọn họ nhưng áp lực mạnh mẽ bao phủ trong lòng họ.

Đằng Đế ở phía xa kinh thán:

- Quả nhiên là kinh tài tuyệt diễm, có thể tu luyện đao ý đến trình độ này khi ở trong vực ngoại giới, dù là tổ của Đao giới cũng không đánh lại.

Đằng Đế cảm nhận hiểu biết đao đạo trong đao ý của Chân Nguyệt.

Người khác tu luyện đều là công pháp, nhưng loại người này tu luyện là bản thân hiểu đao đạo.

Có thể đi bao xa trên con đường này phải xem ngộ tính và ý chí của bản thân.

Chân Nguyệt là người có ngộ tính đao đạo mạnh nhất trong những người Đằng Đế đã gặp.

Nếu cho Chân Nguyệt lên thượng giới thì sẽ một bước lên trời,

không ai có thể ngăn cản.

- Đừng đùa.

Lâm Phàm thật lòng không muốn đánh nhau với Chân Nguyệt, hoàn toàn là đang khi dễ người.

Thực lực cách xa quá lớn, đã không giống trước kia.

Chân Nguyệt nghiêm túc hỏi:

- Ngươi sợ?

Gã lộ mũi nhọn, đao ý mãnh liệt quấn quanh trên người hình thành gió lốc cỡ nhỏ.

Tuy uy thế không lớn nhưng lực lượng ẩn chứa trong đó rất khủng bố.

Lâm Phàm tiến lên, giơ tay vỗ vai Chân Nguyệt.

Chân Nguyệt sửng sốt, đối phương có ý gì? Vươn tay qua là vì không biết trong đao ý này thứ gì đến gần sẽ bị đao ý khủng bố cắt vụn sao?

Cảnh tượng tiếp theo khiến Chân Nguyệt ức chế, hoặc nên nói là không biết nên nói cái gì.

- Đừng đùa, ngươi lại muốn thua?

Lâm Phàm vỗ vai Chân Nguyệt, đao ý quấn quanh gã thoáng chốc tan biến như chưa từng xuất hiện.

- Không thể nào!

Chân Nguyệt hóa đá, con ngươi co rút, gã không ngờ sẽ xảy ra chuyện như thế.

Chân Nguyệt nhìn Lâm Phàm chằm chằm:

- Ngươi làm cách nào?

- Không phải làm cách nào mà vì lực lượng của ngươi quá yếu, cách biệt giữa ta và ngươi đã rất lớn, không như trước kia. Ngươi có thể tìm kiếm theo đuổi mới, đừng nhìn chằm chằm vào ta, nếu không thì ta sẽ trở thành ám ảnh trong lòng ngươi, khiến ngươi mãi mãi cũng không cách nào vượt qua

Lâm Phàm cảm giác Chân Nguyệt đã nhập ma, cứ lấy hắn làm mục tiêu, hành động này không sáng suốt chút nào.

Có lẽ Chân Nguyệt không hiểu hắn bây giờ mạnh đến mức nào.

Kẻ sĩ không gặp ba ngày đã khác xưa.

Nhưng khiến người sợ hãi là đây cũng không phải ba ngày mà cực kỳ lâu rồi.

Chân Nguyệt như trái bóng xì hơi, tinh khí thần lên đỉnh cao nhất thoáng chốc trở lại như cũ, thậm chí yếu ớt hơn lúc trước nhiều.

Khi khí thế lên đến đỉnh bị người dễ như trở bàn tay trấn áp, khiến người khó chấp nhận biết bao.

Nếu có thể chống cự chút xíu thôi cũng sẽ không tuyệt vọng như vậy.

Thật sự không có sức chống cự.

- Thì ra chênh lệch giữa chúng ta đã lớn như vậy.

Chân Nguyệt đã hiểu thấu, người kia không lừa gã, đúng là cách biệt to lớn.

Cú vỗ vai vừa rồi bộc phát ra lực lượng cực kỳ khủng bố.

Chân Nguyệt tu luyện đao đạo chí cường nháy mắt vỡ vụn, tan thành mây khói.

Lâm Phàm an ủi:

- Hơi lớn thật, ngươi cũng không cần quá bi thương, người nên biết đủ mới thấy vui. Tu vi của ngươi bây giờ dù là tổ của một số giới cũng không đánh lại ngươi.

Hắn không biết nói gì hơn, người với người không thể so sánh, nếu so sẽ chết người.

Đẳng Đế ở phía xa nhìn rõ mọi thứ.

Y rất vui mừng, xem ra Chân Nguyệt sẽ cam lòng đi thượng giới, có thêm một người là thêm một phần sức mạnh.

Không biết Vạn Quật lão tổ và Ma Tổ bàn bạc sao rồi.

Muốn Ma Tổ giúp đi thượng giới là bảo hổ lột da, rất là nguy hiểm.

Thả Ma Tổ ra không biết sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng nếu không đi thượng giới thì vực ngoại giới không có một tia hy vọng.

Hy sinh bản thân cho tập thể, cứu vớt vực ngoại giới, tất cả là đáng giá.

Các đệ tử xung quanh nghe lời sư huynh nói thì câm nín, sư huynh, an ủi người không thể nói như vậy.

Chân Nguyệt mặt không biểu tình, nhưng trong lòng điên cuồng bất đắc dĩ, hố chết người, làm người ta quá đau lòng.

Tên này quả nhiên không thay đổi, vẫn như trước kia.

Dù vậy gã sẽ không thay đổi mục tiêu.

Kiếp này Chân Nguyệt quyết đánh bại đối phương, có lẽ hy vọng duy nhất là đi thượng giới.

Chân Nguyệt nhìn về phía Chân Nhất, đây là đứa bé gã gặp lúc bị thương, chớp mắt đã qua lâu như vậy, tình cảm giữa hai người sâu đậm.

Chân Nhất nghi hoặc hỏi:

- Sao vậy lão sư?

Chân Nhất thấy ánh mắt lão sư nhìn mình hơi lạ, có lưu luyến, dứt khoát.

Chân Nguyệt sờ đầu Chân Nhất:

- Chân Nhất, có lẽ sư đồ chúng ta sẽ chia tay một thời gian, nếu như tương lai lão sư còn sống nhất định trở về tìm ngươi.

Chân Nhất nghe câu này thì không nhịn được khóc lớn lên, nắm lấy bàn tay Chân Nguyệt:

- Lão sư, đồ nhi không muốn rời xa lão sư! Đồ nhi không muốn xa lão sư!

Chân Nguyệt cũng không nỡ nhưng gã không có cách nào:

- Chân Nhất nghe lời, lão sư phải đi con đường chưa biết, không

biết nguy hiểm thế nào, ngươi theo bên người thì lão sư không bảo vệ ngươi được, lão sư không hy vọng ngươi bị tổn thương.

Chân Nhất lắc đầu, rơi lệ như mưa:

- Không, Chân Nhất không sợ nguy hiểm!

Lâm Phàm ngơ ngác, đang yên lành tự dưng xảy ra chuyện gì vậy.

Nhìn đứa bé đáng yêu này xem, chớp mắt đã khóc đến tội, khiến người ta đau lòng.

Lâm Phàm hỏi:

- Chân Nguyệt, ngươi đừng nói là bị người lừa nhé? Thời nay có nhiều kẻ lừa đảo, phải cẩn thận.

Lâm Phàm suy nghĩ ẩn ý trong lời nói của Chân Nguyệt, vực ngoại giới ở chỗ này, gã có thể đi đâu?

Nói về nguy hiểm thì chỉ có một chỗ, là thượng giới.

Chân Nguyệt lắc đầu:

- Lâm phong chủ, kính nhờ ngươi một việc, hy vọng có thể cho đồ nhi của ta ở đây, ta nhất định sẽ trở lại đón hắn.

Chân Nhất khóc nói:

- Lão sư, đồ nhi không ở đây, đồ nhi muốn đi với lão sư! Chân Nhất cho đến nay chỉ có một mình, không có phụ mẫu, không có người thân, là lão sư thu nhận Chân Nhất, cho Chân Nhất có nhà. Dù lão sư gặp nguy hiểm thì Chân Nhất thà chết bên cạnh lão sư chứ không đi đâu!

Chân Nguyệt rũ mi mắt xuống, trong đôi mắt lạnh lùng ướt lệ, nhưng rất nhanh tan biến.

Chân Nguyệt nghiêm túc nói:

- Chân Nhất, nghe lời, đừng để lão sư giận.

Chân Nguyệt muốn đi thượng giới, theo đuổi cảnh giới mạnh hơn, ở nơi đó sẽ gặp nguy hiểm cực lớn, một mình gã cũng chín chết một sống, mang theo Chân Nhất tuyệt đối sẽ xảy ra chuyện.

Con đường này không dễ đi, Chân Nguyệt thà mình gặp chuyện chết ở đó cũng không muốn Chân Nhất theo bên mình.

Ít ra gã chết rồi còn để lại ngọn lửa tại đây.

Một số đệ tử nữ ở gần thấy cảnh này thì suýt khóc, cảm động quá.

Đứa bé đáng yêu biết bao, lúc đầu không chỗ nương tựa, thật vất vả có một lão sư nhưng sắp chia ly, cảnh này khiến người khó chịu.

Lâm Phàm lên tiếng:

- Chân Nguyệt, ngươi khiến ta hơi thất vọng.

Chân Nguyệt nhìn Lâm Phàm, hoang mang:

- A? Ngươi nói cái gì?

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Ta nói ngươi khiến ta hơi thất vọng. Vốn nghĩ ngươi rất có tiềm lực, dù bây giờ không đánh lại ta nhưng tương lai có thể đấu vài chiêu, đáng tiếc ngươi làm một việc khiến ta không ôm hy vọng nào với ngươi nữa.

Chân Nguyệt khó thể chấp nhận:

- Ngươi có ý gì?

Gã làm như vậy vì cái gì? Vì muốn trở nên càng mạnh mẽ hơn, vực ngoại giới không có hy vọng, đi thượng giới tìm hy vọng chẳng lẽ là sai?

Lâm Phàm lạnh nhạt nói hỏi, dường như nhìn thấu tất cả:

- Ngươi bị một số người dụ dỗ đi thượng giới đúng không?

Chân Nguyệt ngây người, sau đó gật đầu:

- Ừ, vực ngoại giới không có hy vọng thăng cấp, phải đi thượng giới mới có thể truy tìm lực lượng cường đại hơn.

Lâm Phàm nhìn Chân Nhất khóc xé ruột xé gan, cảm giác mình cần làm chút chuyện. Bạn nhỏ đáng yêu biết bao, sao có thể rời xa lão sư.

- Chân Nguyệt, ta không muốn nói nhưng dù ngươi đi thượng giới cũng mãi mãi cũng sẽ không vượt qua ta, bởi vì từ vừa mới bắt đầu ngươi đã đi lầm đường, hoặc nên nói ngươi đi con đường đã có người đi trước. Bọn họ nằm trong lòng đất, chết rồi, cho nên kết quả của ngươi đã có thể đoán trước, đi không xa.

Lâm Phàm vận động đầu óc, vào lúc này phải khiến não nhanh nhẹn hơn mới lừa dối Chân Nguyệt được.

Đồ đệ tốt biết bao.

Giữa tu vi và đồ đệ đáng yêu, người có chút thưởng thức chắc chắn sẽ chọn đồ đệ, tu vi gì đó ném sang góc đi.

Lâm Phàm nghe nói chơi đao đều là đầu óc khác người, dễ bị dụ.

Chương 1016: Đồ nhi, vi sư khó chịu

Đằng Đế luôn ở phương xa nhìn chăm chú tình huống nơi này.

Nghe những lời này thì y tỏ ra bất mãn, tên kia nói cái quỷ gì?

Cái gì gọi là đừng bị người lừa gạt, làm như y là kẻ lừa đảo vậy.

Đây vốn là tìm con đường cho tương lai, sáng tạo cơ hội cho vực ngoại giới, nay bị người ta nhục nhã làm Đằng Đế không nhịn được.

Nhưng Đằng Đế không ra mặt, chờ xem tên này có thể nói ra đạo lý bậy bạ gì.

Chân Nguyệt nhìn Lâm Phàm:

- Ngươi nói những lời này là muốn biểu minh cái gì?

Gã có ý nghĩ khác, nhưng rất nhanh ném ra sau đầu, không thể nào, toàn là nói bậy bạ.

Lâm Phàm hỏi:

Ngươi biết tại sao ta cường đại vậy không?

Hắn là người điệu thấp, không bao giờ cố ý khoe khoang lực lượng của mình, nhưng vì khiến cừu non lạc đường tìm về đường ngay nên phải cho đối phương biết tại sao hắn mạnh như vậy.

Các đệ tử đều tò mò.

Bọn họ lần đầu tiên nghe sư huynh nói tại sao mình cường đại như thế, trong lòng bọn họ cũng rất tò mò, rất muốn biết bởi vì sao.

Đằng Đế cũng lặng lẽ nghe.

Kẻ quái dị nhất vực ngoại giới là Lâm Phàm của Viêm Hoa tông, thực lực quá mạnh, vượt giới hạn đỉnh cao vực ngoại giới, không biết hắn thăng cấp kiểu gì.

Chân Nguyệt hỏi:

- Tại sao?

Gã có chút không cam lòng.

Vốn cho rằng mình tiến bộ rất nhanh, nào ngờ Lâm Phàm lên mau còn hơn mình, không thể so sánh.

Nguyên nhân do đâu? Thật khiến người không nghĩ ra.

Lâm Phàm tự tin cười nói:

- Rất đơn giản, bởi vì ta đi con đường của mình, một con đường chưa có người đi qua.

Chân Nguyệt ngây người, nhíu mày hoang mang:

- A?

Lâm Phàm hỏi:

- Ngươi tu luyện đao đạo, nói thật ra có phải là con đường chính ngươi đi hay chỉ đi theo đường người khác trải sẵn? Nếu đúng vậy thì ngươi khó có phát triển rộng, đừng trách vực ngoại giới không cho cơ hội, chỉ có thể trách mình đi đường quá đơn giản.

Lâm Phàm nhìn hư không, sắc mặt dần biến đổi, có cảm ngộ kinh người.

Lâm Phàm nhìn Chân Nguyệt, nói:

- Ngươi nhìn bầu trời này, ai đều biết đi thế nào cũng chỉ có thể vòng quanh bốn phương hướng, nhưng chưa từng có người nghĩ lên trời, vì không có ai sáng tạo ra con đường này, bọn họ chỉ có thể bước lên con đường người ta đi trước. Nói đến đây ngươi đã hiểu chưa?

Câu nói này hoàn toàn là nhắm mắt nói bậy, tin thì cứ tin, không tin thì hắn đành chịu, chỉ có thể nói đầu óc của đối phương bình thường, biết hắn đang khoác lác.

Chân Nguyệt chìm trong suy tư, hình như hiểu điều gì.

- Đi con đường không ai đi.

Như Lâm Phàm nói, gã luôn đi con đường của người xưa, gã từng có cơ hội sáng tạo con đường mới, nhưng không biết phía trước thế nào, không có đường đi nên gã dần quên nó, đi đường cũ.

Giờ ngẫm lại hình như đã bỏ qua cái gì.

Chân Nguyệt phản ứng lại:

- Không đúng, vực ngoại giới đỉnh cao nhất chỉ có Đạo cảnh, đã không có con đường phía trước, ngươi sai rồi!

Lâm Phàm bó tay, tên này cũng không ngốc.

Nếu là người bình thường chắc chắn sẽ dao động, vì lời này có lý, sao Chân Nguyệt phản ứng lại nhanh vậy, không ngốc chút nào.

Các đệ tử Viêm Hoa tông thì như nghe thiên thư.

Phương xa.

- Nói hơi có lý.

Đằng Đế đột nhiên cảm giác tên này nói rất có lý.

Đằng Đế trầm tư:

- Đi con đường chưa ai đi, mở ra con đường mới, đánh phá bình chướng vực ngoại giới, hình như chưa ai thử qua.

Đằng Đế có kinh nghiệm phong phú hơn bất cứ ai.

Hệ thống tu luyện của vực ngoại giới hiện nay được truyền thừa từ xưa thật xưa.

Mặc kệ là kẻ mạnh cỡ nào đều dựa theo hệ thống tu vi truyền từ viễn cổ xuống, tu luyện theo bước có sẵn, không đi con đường khác người.

Có lẽ có người đi qua.

Nhưng con đường này chắc chắn khó đi, có lẽ đều ngã ở trên đường.

Nghĩ tới đây Đằng Đế hơi đờ đẫn, rơi vào vòng tuần hoàn.

Đằng Đế đang suy nghĩ lời Lâm Phàm nói rất có lý.

Lâm Phàm thấy Chân Nguyệt không bị dao động thì hơi thất vọng, nhưng hắn không bỏ cuộc.

- Chân Nguyệt, ngươi nói không thể nào vậy chứ ta thì sao? Ta đã vượt qua Đạo cảnh đỉnh, phá vỡ bình chướng vực ngoại giới. Không đùa giỡn với ngươi, ta đi một con đường khác, biết lực lượng không?

Con đường này là đường lực lượng.

Lâm Phàm không tin không lừa được đối phương.

Chân Nhất kéo tay Chân Nguyệt nói:

- Sư phụ, Lâm thúc thúc nói rất đúng, chắc vì con đường có vấn đề, chúng ta có thể đổi đường khác.

Chân Nhất thay đổi xưng hô Lâm Phàm, trước kia là bại hoại, hiện tại là thúc thúc.

Con nít luôn thực dụng.

Chân Nguyệt lắc đầu, không tin lời của Lâm Phàm:

- Không thể nào!

- Có gì không thể, nói cho ngươi biết, sự thật đang đứng trước mặt.

Lâm Phàm phải làm Chân Nguyệt thay đổi quan điểm, đừng gửi lại con nít quậy ở tông môn, hơn nữa nó yêu mến lão sư nhiều như thế.

Thấy đứa nhóc này Lâm Phàm như thấy bản thân, nếu lão sư chết thì hắn sẽ đau lòng biết bao, con người thì nên vui vẻ bên nhau, suy nghĩ nhiều làm gì.

Lâm Phàm hỏi:

- Chân Nguyệt, ngươi có biết thế gian chia ra hai loại người?

Chân Nguyệt không trả lời, đang nghe đáp án, muốn biết đối phương rốt cuộc sẽ nói cái gì.

- Một loại là nhân vật chính, còn có một loại là vai phụ, đương nhiên còn một loại người đặc biệt nữa, rõ ràng là vai phụ nhưng có trái tim làm nhân vật chính, ngươi hiểu ý của ta không?

Lâm Phàm nói lời này hơi tổn thương người.

Chân Nguyệt nhìn chằm chằm Lâm Phàm, tên này đang nói gã là vai phụ, còn là vai phụ có trái tim làm nhân vật chính?

- Ngươi đừng trầm mặc, lời này tuy có chút tổn thương người nhưng sự thật là vậy. Ta hiểu lòng muốn mạnh lên của ngươi, nhưng

muốn vượt qua ta là tuyệt đối không thể nào, hy vọng ngươi có thể buông đi. Đôi lúc người bên cạnh quan trọng hơn những thứ khác, hiểu không?

Lâm Phàm hy vọng Chân Nguyệt sẽ hiểu, đừng sống khốn khổ như vậy, vui vẻ bên đồ đệ không tốt sao?

Nên như vậy, chứ thành công tìm đường chết thì không kịp hối hận.

Các đệ tử xung quanh nghẹt thở.

- Sư huynh nói đau quá, tổn thương người nặng nề.

- Ài, nói thật thì mích lòng mà, đây cũng là đặc điểm của sư huynh chúng ta.

- May mắn chúng ta biết thân biết phận, biết mình là vai phụ, cho nên sống rất vui vẻ, hơn nữa cảm giác được người che chở rất thoải mái.

- Ừ ừ.

Các đệ tử nhỏ giọng trò chuyện với nhau.

Chân Nguyệt ráng nhịn:

- Lâm phong chủ, ngươi nói chuyện hơi quá đáng.

Quá đáng, tên này thổi mình lên cao, biếm người khác không đáng một đồng.

Lâm Phàm hỏi:

- Đây không phải quá đáng mà là lời thật. Chân Nguyệt, ngươi đã lạc lối, hỏi ngươi câu cuối. Giữa đao đạo chí cao vô thượng và đồ đệ đáng yêu của ngươi chỉ có thể chọn một thì ngươi chọn bên nào?

Câu hỏi khó, như câu mẫu thân và thê tử cùng rơi xuống sông.

Chân Nguyệt theo đuổi đao đạo đã đến mức độ kinh khủng, rất khó khuyên gã dứt bỏ.

Nghe câu hỏi, Chân Nguyệt sửng sốt, gã do dự không biết trả lời như thế nào.

Nếu là lúc trước Chân Nguyệt sẽ không chút do dự lựa chọn đao

đạo.

Nhưng bây giờ bây giờ gã không biết lựa chọn như thế nào.

Chân Nguyệt trả lời:

- Ta chọn cả hai, sẽ không xảy ra tình huống hai chọn một.

Lâm Phàm hỏi:

- Tốt lắm, câu hỏi này hơi không đúng, đổi cái khác. Nếu tương lai kẻ địch bắt đồ đệ của ngươi, buộc ngươi thề vĩnh viễn không cho phép bước vào đao đạo, nếu như ngươi không đồng ý sẽ lấy mạng đồ đệ của ngươi thì ngươi lựa chọn thế nào?

Đằng Đế ở phía xa ngây người, câu hỏi hơi lắt léo, hắn muốn làm gì?

Chân Nguyệt nhìn chằm chằm Chân Nhất, rất muốn nói: Đồ nhi, vi sư khó chịu.

Bảo gã trả lời thế nào?

Chân Nguyệt hỏi ngược lại Lâm Phàm:

- Ngươi hỏi người khác thì giỏi nhưng ta hỏi ngươi, nếu đệ tử tông môn của ngươi bị . . .

Gã chưa nói hết câu đã xoe tròn mắt.

Lâm Phàm giơ tay, giành nói trước:

- Nếu như sau này đệ tử tông ta bị người bắt, yêu cầu ta tự sát, ta thề với trời tuyệt đối sẽ không chút do dự tự sát, từ bỏ bản thân, bảo hộ các sư đệ, sư muội, nếu nói dối sẽ hóa thành tro tàn.

Chân Nguyệt thộn mặt ra, trả lời dứt khoát thế, còn thề nữa, chơi thật.

Các đệ tử Viêm Hoa tông không nhịn được khóc thành tiếng.

- Oa!

- Sư huynh tự sát vì chúng ta, quá cảm động!

- Hu hu hu.

Các đệ tử khóc kêu.

Bọn họ không ngờ mình quan trọng với sư huynh như vậy.

Lâm Phàm giơ tay đè không khí ra hiệu các đệ tử bình tĩnh lại, đừng kích động quá:

- Các sư đệ, sư muội, bình tĩnh lại, đừng kích động. Sư huynh vì các ngươi dù phải tự sát cũng tuyệt đối không chút do dự, các ngươi đều là người quan trọng nhất trong lòng sư huynh.

- Chúng ta không bình tĩnh được, sư huynh vì chúng ta mà làm đến mức đó, chúng ta quá cảm động, sống là người của sư huynh, chết là quỷ của sư huynh, đời này liền không hối hận trở thành sư đệ của sư huynh!

Các đệ tử cảm động khóc ướt mặt.

Không cảm động được sao?

Bọn họ muốn hỏi trên đời có tông môn nào có sư huynh như vậy không?

Được làm sư đệ, sư muội của sư huynh là phúc đời trước tu ra.

Lâm Phàm có chút nhức đầu, không ngờ tùy tiện hỏi một câu đã khiến các sư đệ, sư muội cảm động đến vậy, làm hắn cảm thán.

Lâm Phàm nhìn Chân Nguyệt:

- Sao? Ngươi sẽ lựa chọn thế nào?

Chân Nguyệt nhìn xem Lâm Phàm, không nói gì, trầm mặc hồi lâu, gã nhìn Chân Nhất, chậm rãi nói:

- Ta . . .

Chân Nhất giành trước la lên:

- Ta sẽ không để cho lão sư khó xử, không thể tiếp tục theo đuổi đao đạo sẽ khiến lão sư rất khó chịu, ta thà tự sát, để lão sư báo thù cho ta!

Nó nhìn Chân Nguyệt:

- Lão sư, nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy xin đừng quên đồ nhi.

Các sư muội cảm tính nghe câu này thì bật khóc:

- Hic hic . . .

Lâm Phàm bước ra một bước, giang hai tay chộp Chân Nguyệt:

- Chân Nguyệt, ngươi tìm được một đồ đệ tốt, nhưng ngươi không phải sư phụ tốt. Để ta xem ngươi theo đuổi đao đạo cuối cùng thành bộ dạng gì.

Lâm Phàm một chưởng đè Chân Nguyệt lún xuống đất, mặc niệm:

- Luân hồi.

Chương 1017: Ta không mấy hứng thú với chơi đao

Lâu rồi Lâm Phàm không sử dụng luân hồi, hơi ngượng tay.

Không khuyên được, chỉ có thể dùng luân hồi để Chân Nguyệt nhìn thấu bản chất, từ đó quay đầu là bờ.

Nhìn xem bé mập đáng yêu này hy vọng ở bên lão sư tha thiết cỡ nào, hắn sẽ giúp người hoàn thành nguyện vọng.

Lâm Phàm lơ lửng bên trên thế giới xám xịt.

Nơi này là luân hồi, còn chưa xây dựng.

Lâm Phàm suy tư nên xây dựng luân hồi thế nào mới hữu dụng với Chân Nguyệt.

Thật lâu sau, Lâm Phàm có ý tưởng.

Pháp tắc thành hình.

Hắn giơ tay, giống như Thượng Đế tạo dựng một phương thế giới.

Đây là thế giới lấy đao làm chủ, cũng là thế giới cực kỳ bệnh trạng.

Trong một tòa nhà cổ, một nam nhân trung niên cụt hai tay đôi mắt đỏ rực, lo âu chờ đợi.

- Phải là nam!

Một tiếng khóc to phá vỡ yên tĩnh:

- Oa!

Nam nhân cụt hai tay cười lớn:

- Ha ha ha ha ha ha!

Rốt cuộc có nam hài, vậy là con đường của gã đã có người nhận.

Gã nhanh chóng tiến vào phòng sinh, trên giường nằm một vị

phu nhân sắc mặt trắng bệch, nhưng trên mặt tươi cười, từ ái nhìn hài nhi bên cạnh.

Nam nhân lại gần muốn ôm hài nhi, nhưng vì cụt hai tay nên chỉ có thể ngồi cạnh giường, vươn hai chân kẹp hài nhi giơ lên cao.

- Nhi tử của ta, sau này tên của ngươi là Chân Nguyệt, kế thừa hắc đao của phụ thân vĩ đại của ngươi, trở thành Đao Thánh mạnh nhất trên thế giới đi!

- Oa!

Bởi vì thật lâu không rửa chân, hương vị hơi nặng, Chân Nguyệt mới ra đời sùi bọt mép xỉu.

Mười năm sau.

Chân Nguyệt đã trở thành tiểu đại nhân, cầm đao đen vất vả tu luyện.

Chân Nguyệt làm theo ý của phụ thân, phải trở thành Đao Thánh mạnh nhất, đứng trên đỉnh cõi đời.

Mười năm sau là đại hội chơi đao thế gian, khi đó tất cả người chơi đao sẽ xuất hiện trên sân khấu, giành được hạng nhất là sẽ trở thành người mạnh nhất.

- Ta là mạnh nhất!

Chân Nguyệt sắc mặt lạnh lùng, trong mắt lấp lóe tia sáng lạnh, móc một môn đao pháp ra khỏi ngực.

'Đao pháp mạnh nhất tuyệt tình tuyệt nghĩa chém chết tất cả mọi người'.

Tên của đao pháp này rất dài, Chân Nguyệt biết tên càng dài càng đại biểu đao pháp lợi hại. Theo như Chân Nguyệt biết thì chưa thấy đao pháp nào tên dài hơn đao pháp trong tay gã.

Môn đao pháp này là Chân Nguyệt vô tình lấy được, gã không nói cho ai, một mình tu luyện.

Phụ thân cụt tay lại gần hỏi:

- Nhi tử, tu luyện ra sao rồi?

Chân Nguyệt nhẹ gật đầu, không nói gì, giấu đao pháp đi.

Chân Nguyệt nhớ nội dung trang thứ nhất của đao pháp.

Chặt đứt tất cả liên kết với bản thân.

Nên khi Chân Nguyệt nhìn phụ thân cục tay của mình thì trong mắt đã có sát ý.

- Mạnh lên, muốn trở nên càng mạnh mẽ hơn thì phải vứt bỏ hết thảy, không người có thể ngăn cản ta!

Một tháng sau.

Trong phòng.

Máu chảy thành sông.

Xác chết khắp nơi, bộ dạng chết rất thảm, đều là một đao mất mạng.

Một thiếu niên cầm đao đen đứng trong vũng máu, máu tươi chảy dọc theo lưỡi đao nhỏ xuống đất.

Chân Nguyệt cúi đầu nói:

- Tuyệt tình tuyệt nghĩa, chặt đứt hết thảy là đao đạo mạnh nhất.

Chân Nguyệt chém chết phụ mẫu, thậm chí giết sạch người liên quan mình vì cắt đứt mọi thứ, đi lên con đường đao không ai ngăn được.

- Khụ khụ!

Cách đó không xa, có một xác chết nằm trong vũng máu, nửa người suýt đứt lìa nhưng còn một hơi thở.

Đó là phụ thân của Chân Nguyệt, đối mặt cảnh này gã không giận chút nào, ngược lại rất là vui mừng.

- Chân nhi, ngươi khiến vi phụ rất vui, rất mừng. Tiếp tục, cứ tiếp tục đi như vậy, ngươi nhất định sẽ trở thành Đao Thánh mạnh nhất thế gian, đừng đi theo con đường xưa của vi phụ.

Gã nói xong tắt thở, chết thẳng cẳng.

Lại qua mười năm.

Chân Nguyệt tập trung tinh thần, ai liên quan đến gã đều bị giết.

Chân Nguyệt chém từ phương bắc sang nam, từ nam đến tây, từ tây qua đông.

Một đường chém chết, chém kinh thiên động địa, đao đen gia truyền bị chém cong vài lần, nếu gã không gặp đại tượng sư rèn lại đao đen chắc phải đổi đao vài lần.

- Quả nhiên, đao đạo là phải tập trung không phân tâm, tuyệt tình tuyệt nghĩa, ta đi con đường này mới thật sự là đao đạo.

Những người bị chém chết trên đường đi khiến Chân Nguyệt quá thất vọng.

Người thân, người nhà khỉ gì.

Còn có người buồn cười hơn, nhìn thấy môn nhân bị Chân Nguyệt chém chết thì ném đao không đánh nữa, cam nguyện trở thành phế nhân.

Chân Nguyệt tỏ vẻ khinh thường, một nhát đao chém hết.

Trận chiến đỉnh cao.

Đao Thánh được công nhận mạnh nhất thế gian bị Chân Nguyệt chém chết dưới đao.

Chân Nguyệt đứng trên đỉnh núi, ngửa mặt lên trời cười to, siêu hưng phấn nói:

- Ha ha ha ha, ta là mạnh nhất, ta là Đao Thánh, ta đi hai mươi năm rốt cuộc đi đến bước này!

Người mạnh nhất vốn bị chém chết vẫn còn hơi thở:

- Ngươi không xứng là Đao Thánh.

Chân Nguyệt nhìn lại, cười lạnh:

- Ngươi được công nhận mạnh nhất, ta chém chết ngươi thì đương nhiên là Đao Thánh mạnh nhất, ngươi không phục cũng vô dụng.

- Mạnh nhất? Sao ta mạnh nhất được, Du Du sơn có người mạnh nhất, ngay từ đầu ngươi đã đi nhầm. Ta hiểu tại sao mười tám năm trước vị kia ở Du Du sơn nói lời như thế, trước kia không hiểu, giờ đã rõ. Điên cuồng theo đuổi đao đạo đại biểu cho si mê đao đạo, nhưng chưa chắc đao đạo thích ngươi si mê. Người trẻ tuổi, chơi đao

không phải như vậy, ha ha ha ha ha ha!

Nói xong người từng mạnh nhất thế giới tắt thở.

- Xì, ngu ngốc, Du Du sơn? Ta đi xem ai có khả năng này.

Mười năm sau.

Chân Nguyệt bỏ ra mười năm tìm kiếm Du Du sơn.

Mười năm qua Chân Nguyệt càng si mê đao đạo, thậm chí có thể từ bỏ sinh mệnh, từ bỏ hết thảy tôn nghiêm, cảm giác chính mình là đao, đao là mình.

- Du Du sơn.

Chân Nguyệt nhìn dãy núi liên miên, trăm hoa đua nở, lòng rực cháy ngọn lửa, nhấc chân bước vào trong đó.

Mục đích Chân Nguyệt đến đây rất đơn giản, chém chết cái gọi là mạnh nhất, vinh dự giành lấy danh hiệu Đao Thánh.

Một chỗ sơn cốc.

Một nam nhân trung niên mang theo con khỉ nướng đồ ăn, uống rượu, cuộc sống vui vẻ.

Nam nhân trung niên vươn tay hướng giá nướng chộp một nắm to thịt nhét vào miệng:

- Con khỉ, ngươi ăn ít một chút, ngươi ăn nhiều như vậy thì ta ăn cái gì?

- Khẹc khẹc!

Con khỉ phản đối, ôm Hầu Nhi tửu vào ngực không cho đối phương.

Rắc!

Tiếng nhánh cây bị giẫm nát.

Chân Nguyệt bước tới:

- Ngươi là Đao Thánh trốn trong Du Du Sơn? Hóa ra không có gì lạ.

Chân Nguyệt đi khắp núi chỉ thấy người này, hiển nhiên là người gã muốn tìm.

Nam nhân trung niên miệng đầy dầu mỡ, cười nhìn về phía Chân Nguyệt:

- Đúng vậy! Ta là Đao Thánh ẩn trong Du Du Sơn, đúng là không có gì đặc biệt.

Chân Nguyệt nhíu mày, rất thất vọng:

- Tốt lắm, đánh với ta, để ta chém chết ngươi.

Nam nhân trung niên cười tươi, không để bụng:

- Chờ một chút, ngươi có nhầm không? Ta không chiến đấu với người, ta không hứng thú chơi đao. Hôm nay ta phải cùng đồng bạn ăn đồ nướng, không thời gian chơi đao, hay ngươi ăn chút gì đi? Hương vị không tệ.

Chân Nguyệt lạnh lùng nói:

- Cái này không theo ý ngươi.

Gã không đợi đối phương đồng ý đã giơ đao xông lên.

Chân Nguyệt đã thấy kết quả là một người một khỉ bị gã chém ngã trong vũng máu.

Đao ý dạt dào chém về phía một người một khỉ.

- Khẹc khẹc!

Con khỉ thấy phiền, hơi ghét người này, nó cầm dao nhỏ cắt thịt kêu khẹc khẹc chém về phía Chân Nguyệt.

- A?

Chân Nguyệt không để ở trong lòng, nhưng khi va chạm với đao nhỏ thì gã mặt biến sắc.

Đao ý khủng bố ập đến, Chân Nguyệt hết hồn lùi nhanh ra sau.

Chân Nguyệt nghiêm túc nói:

- Con khỉ này có vấn đề.

Nam nhân trung niên nhìn Chân Nguyệt:

- Người trẻ tuổi, đừng nóng nảy thế. Ngươi tu luyện có vấn đề, hơn nữa ta cảm giác đao không thích ngươi, ngươi theo đuổi chỉ là mong muốn của riêng mình.

Chân Nguyệt rít gào:

- Ngươi nói nhảm!

Răng rắc!

Đao đen trong tay gã nứt rạn li ti, gã lộ vẻ mặt sợ hãi vội lùi lại, rời khỏi đây.

- Chờ đó cho ta, ta sẽ còn trở lại!

Nam nhân trung niên hét lên:

- Ngươi đừng đến, ta không hứng chơi đao, chỉ ngẫu nhiên chơi chút thôi.

Nhưng Chân Nguyệt không nghe vào trong tai.

Ba mươi năm sau.

Mỗi tháng Chân Nguyệt sẽ đến một lần, nhưng mỗi lần đều thua rất thảm.

Nam nhân trung niên không ra tay, toàn là động vật theo bên cạnh nam nhân đánh với Chân Nguyệt.

Trước kia là con khỉ, sau đó là rắn, cọp, con trăn nữa.

Kinh khủng nhất là có con rùa đen chậm chạp nhưng nó đứng lên bằng chân sau, giơ đao nhỏ khí thế hùng hổ chém tới.

Lúc đầu Chân Nguyệt tưởng sẽ dễ chém giết đối phương, đấu rồi mới phát hiện mình bị chém thương nặng.

- Tại sao? Tại sao vậy?

Chân Nguyệt nghĩ mãi mà không rõ, mình điên cuồng theo đuổi đao đạo đến trình độ khủng khiếp nhưng vì sao thua thảm vậy?

Lần này Chân Nguyệt không rút lui mà tức giận nhìn đối phương.

Chân Nguyệt quát:

- Tại sao ngươi không ra tay? Dù thua trong tay ngươi thì ta nhận thua, cho ta được thấy đao đạo mạnh nhất không được sao?

Nam nhân trung niên khó xử nói:

- Thật ra ngươi hiểu lầm, ta không hứng chơi đao, nói ra có lẽ ngươi không tin, cho tới bây giờ ta không cố gắng tu luyện đao đạo, hôm nào có cảm giác thì chơi vài đường. Ba mươi năm qua, ngươi mỗi lần tới không đúng dịp, đều là lúc ta không muốn chơi đao.

Chân Nguyệt hỏi:

- Vậy ngươi bây giờ không có hứng sao?

Nam nhân trung niên nói:

- Không có, nhưng mấy ngày trước thì có, đáng tiếc ngươi không ở.

- Ngươi . . .

Chân Nguyệt rời đi, gã sẽ không bỏ cuộc, gã mới là Đao Thánh, Đao Thánh mạnh nhất.

Lại qua hai mươi năm.

Khuôn mặt Chân Nguyệt già nua, tóc đã bạc trắng, lưng hơi còng.

Chân Nguyệt dây dưa với Du Du sơn mấy chục năm, đã già rồi, sắp không giơ đao lên nổi.

Chân Nguyệt run giọng hỏi:

- Ngươi . . . tại sao giống hệt như mấy chục năm trước.

Khuôn mặt nam nhân trung niên không thay đổi, vẫn rất trẻ trung.

- Cười một cái trẻ mười tuổi, sầu một lần trắng đầu. Mỗi ngày ta sống rất vui vẻ đương nhiên trẻ trung, ngươi bao nhiêu tuổi?

Chân Nguyệt trả lời:

- Tám mươi.

Nam nhân trung niên nói:

- A, vậy là còn trẻ lắm, ta già rồi, đã hơn một trăm bảy mươi tuổi. Này, ăn đồ nướng không? Ta làm đồ nướng hương vị rất không tệ, nhưng hôm nay ta vẫn không muốn chơi đao.

Lúc này mặt Chân Nguyệt không biểu tình đứng ngây như phỗng, dường như chìm trong suy tư.

Chân Nguyệt buông đao đen, ngửa mặt lên trời, giọt lệ rơi ra từ khóe mắt, vô cùng bi thương:

- Ha ha ha ha ha ha! Vì sao như thế này? Ta theo đuổi đao đạo cả đời, vì sao kết quả vẫn như vậy?

- Thật ra ngươi đi nhầm, đao là có linh, ngươi cứ quấn quýt lấy thì dù là ruột thịt cũng chán ghét ngươi. Ít nhất cho người ta không gian hít thở, tâm thái là quan trọng nhất. Ta vẫn giữ câu cũ, không hứng thú chơi đao.

Nam nhân trung niên nghĩ thật sự là hài tử đáng thương, tám mươi rồi mà chưa nghĩ thông, trí thông minh thấp dễ sợ.

Chân Nguyệt không nói gì thêm, quay người rời khỏi nơi này.

Một trăm năm sau.

Một chỗ trong sơn cốc.

Một người trẻ tuổi ngẫu nhiên được một đao pháp tên rất dài, cố gắng tu luyện, một đường chém người khiến mọi người nghe tin đã sợ vỡ mật.

Sau đó thanh niên đi vào sơn cốc này, muốn khiêu chiến người mạnh nhất nơi đây.

Trong sơn cốc, một nam nhân ngâm suối nước nóng, hưởng thụ cuộc sống.

Một thanh đao đen lẳng lặng đặt ở gần đó.

Người trẻ tuổi nói:

- Ta muốn chém chết ngươi.

Nam nhân đang ngâm mình nhìn đối phương:

- Người trẻ tuổi, ta đang tắm suối nước nóng, không hứng chơi đao, ngươi tìm nhầm người. Còn nữa, ta thấy đao của ngươi dường như rất mệt mỏi, hãy để nó nghỉ ngơi một chút, hưởng thụ cuộc sống.

Lâm Phàm lơ lửng trên trời chứng kiến luân hồi phát triển, ban đầu hắn còn cười nhưng sau đó hơi nghiêm túc.

- Không đúng, rõ ràng luân hồi này không có vụ Du Du sơn.

Lâm Phàm hoang mang.

Luân hồi vượt tầm kiểm soát của hắn, tự động phát triển.

Trước kia không xảy ra chuyện như vậy, sao thế này?

Chương 1018: Hay ngươi thử một lần xem

Lâm Phàm trong hư không, chìm vào suy nghĩ.

Nhưng luân hồi đã kết thúc.

Không phải Chân Nguyệt chết, khi gã nói ra lời đó thì luân hồi tự động kết thúc, một sợi ý chí chậm rãi bay ra chui vào người Chân Nguyệt.

- Xem ra năng lực nhiều quá không rảnh nghiên cứu.

Lâm Phàm cảm giác có lẽ vì vậy, chứ không thì thật vô lý.

Luân hồi kết thúc.

Đối với bên ngoài mới qua trong chớp mắt.

Lâm Phàm nhấn Chân Nguyệt xuống đất sau đó kéo lên lại, vỗ bả vai của đối phương:

- Không sao chứ? Mới nãy thấy ngươi suýt ngã nên dìu ngươi.

Chân Nhất thấy đối phương định đánh lão sư té xuống đất, đang định la đừng, nhưng nghe nói vậy thì sửng sốt.

Mới nãy lão sư không vấp té, là bị đánh ngã.

Chân Nguyệt đờ đẫn, cảm giác đầu óc có chút không đúng

Chân Nhất kéo tay Chân Nguyệt, hỏi:

- Lão sư có sao không?

Chân Nguyệt phất tay, nhíu mày, luôn cảm giác ở sâu trong lòng có thay đổi, dường như trải qua cái gì, hoặc nên nói là việc gì.

Luân hồi có uy lực rất mạnh.

Từ khi Lâm Phàm được đến luân hồi thì ít khi sử dụng, chủ yếu bởi vì không cần thiết, đối với kẻ địch toàn là một đấm đánh nát, không cần luân hồi.

Hơn nữa khi đó luân hồi cũng chưa từng xuất hiện tình huống

khác lạ.

Có lẽ vì thực lực của hắn mạnh lên, mở ra luân hồi hình thành thế giới tự phát triển, dần thành thế giới có pháp tắc hoàn chỉnh?

Nhưng phút cuối cái tên ở Du Du sơn nói chuyện với Chân Nguyệt hơi thổi phồng.

Nếu ở thế giới thật sự, loại cao nhân đó điểm cuối cùng là đi hướng con đường mạnh hơn.

Lâm Phàm làm người sở hữu luân hồi mà cũng cảm thấy phét lác.

Hoàn toàn là lừa dối người khác.

Không thích chơi đao, ngẫu nhiên chơi cái con khỉ.

Ngẫu nhiên chơi mà lợi hại dữ vậy?

Người ta khổ luyện mấy chục năm cũng không đuổi kịp ngươi tùy tiện đùa giỡn một chút, vậy người vất vả tu luyện phấn đấu biết đút mặt vào đâu?

Trước khi luân hồi tan vỡ Chân Nguyệt đã ngộ ra, giống như cái người ở Du Du sơn, gã trở nên rất mạnh nhưng sống tùy ý.

Tiết tấu có điểm gì là lạ.

Nhưng giờ nói gì đã muộn.

Linh hồn luân hồi đã khắc sâu vào linh hồn của Chân Nguyệt, sẽ từ từ dung hợp, như thật sự trải qua, sẽ không thay đổi.

Chân Nguyệt ngây người một lát.

Chân Nhất hồi hộp nhìn, khóc nói:

- Lão sư, Chân Nhất không đi theo lão sư lên thượng giới, Chân Nhất sẽ ở chỗ này chờ đợi lão sư trở lại đón Chân Nhất, xin lão sư đừng không nói tiếng nào, Chân Nhất sợ.

Chân Nguyệt cúi đầu hỏi:

- Thượng giới? Đi thượng giới làm chi?

Đang yên lành mắc gì đi thượng giới?

Chân Nhất kinh ngạc hỏi:

- Chẳng phải lão sư muốn đi thượng giới tìm đao đạo mạnh hơn sao?

Chân Nguyệt tạm thời không nói gì, trong đầu có cái gì, gã đang tiêu hóa, hơi mơ hồ.

Đây là trí nhớ của mình sao?

Dường như đã trải qua, hơi ngộ ra, cảm giác trước kia đi lầm đường.

Rất nhanh, Chân Nguyệt phản ứng lại, ý nghĩ thay đổi:

- Đi thượng giới làm gì? Không cần đi, tìm đao đạo không bắt buộc phải đi thượng giới.

Chân Nguyệt cúi đầu nhìn đao đen, vuốt ve nó, gã hỏi:

- Hắc đao theo giúp ta hồi lâu, chưa hề nghỉ ngơi, chắc nó cũng mệt mỏi, hãy để nó nghỉ khỏe. Chân Nhất, thích tắm suối nước nóng không?

- Thích!

Chân Nhất ngơ ngác nhìn lão sư, gì vậy?

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Chân Nhất nhớ lão sư luôn muốn theo đuổi đao đạo, sao tự dưng hỏi như vậy? Không hiểu, không rõ.

Lâm Phàm hỏi:

- Chân Nguyệt, ngươi còn muốn gửi đệ tử của mình ở Viêm Hoa tông không?

Lực lượng luân hồi rất khủng bố, ai trải qua luân hồi là hành vi phong cách đều sửa đổi.

Nhưng luân hồi của Chân Nguyệt hơi lệch lạc khó hiểu.

Chân Nguyệt nói:

- Không, ta đột nhiên cảm giác con đường trước kia thật sự đi nhầm, chỉ vì cái trước mắt, không nên như thế. Lâu rồi không mang

Chân Nhất đi thả lỏng.

Lâm Phàm có ý tưởng:

- Chân Nguyệt, nghe nói ngươi chơi đao hay lắm, so một trận không?

Chân Nguyệt phất tay cười nói:

- Thôi đừng, ngẫu nhiên chơi chút thôi. Hơn nữa hôm nay không muốn chơi đao, đợi lần sau đi. Nếu không có chuyện gì thì ta đi đây.

Chân Nhất ở bên cạnh ngây ra, không hiểu ý của lão sư.

Trước kia lão sư không như vậy, lão sư ở trong lòng nó thích đao như mạng, nếu không cho lão sư chơi đao chẳng khác nào đòi mạng của lão sư.

Tình huống bây giờ hơi kỳ, Chân Nhất không hiểu ra sao.

Lâm Phàm im lặng không lên tiếng, xem ra luân hồi thay đổi Chân Nguyệt hơi nhiều và rất nhanh.

Việc xảy ra trong luân hồi y như có thật, hòa vào linh hồn người trong cuộc, sẽ không quên.

Lâm Phàm không biết Chân Nguyệt có như trong luân hồi đi lên con đường khác không? Thậm chí đao đạo tiến bộ thêm.

Đây chỉ là suy đoán, còn không biết là thật hay giả.

Năm thánh giả của Thánh Đường tông luân hồi cũng không gặp chuyện như vậy.

Luân hồi của họ rất đơn giản, chỉ sửa tính cách.

Kết cục sau cùng đều là đi một con đường đến cuối, chết rồi là hết luân hồi.

Đây là có đầu có đuôi, luân hồi vô hạn.

Luân hồi của Chân Nguyệt thì khác, gã không chết mà lĩnh ngộ câu nói kia, cuối cùng gặp cừu non mới lạc đường tính là điểm cuối.

Đằng Đế từ xa đi tới:

- Chờ một chút!

Đằng Đế vắt óc suy nghĩ lời của Lâm Phàm hồi lâu, ban đầu thấy có lý, có lẽ đúng là cần mở ra con đường mới.

Nhưng về sau ngẫm lại thật vớ vẩn, toàn là lừa dối người.

Muốn trở nên càng mạnh mẽ hơn phải đi thượng giới, nếu không thì hết thảy đều là nói suông.

Lâm Phàm nhìn người tới, hơi khó chịu:

- Lại là ngươi.

Là Đằng Đế đi theo bên Vạn Quật lão tổ.

Lâm Phàm hơi chột dạ, trước kia lột sạch người ta, xem như hành xác.

Đằng Đế ôm quyền cười nói:

- Lâm phong chủ, đã lâu không gặp, vẫn như cũ nhỉ.

Người trước mắt đã ngang hàng với y, không thể vì đối phương nhỏ tuổi mà coi thường.

Lâm Phàm hỏi:

- Ngươi tới làm gì?

Hắn nhìn ra xa:

- Mụ già Vạn Quật không đi chung với ngươi?

Nữ nhân có thể sống sót trong tay hắn mà không trở thành pháo hoa rất hiếm hoi.

Không tính người chưa chọc giận hắn.

Chọc vào hắn mà không bị biến thành pháo hoa thì rất hiếm hoi.

Mụ già Vạn Quật xem như đại biểu điển hình.

Nói nguyên nhân vì hắn mê nhan sắc của Vạn Quật lão tổ thì vô lý, ngực phẳng, tắt đèn còn tưởng dưới thân là nam nhân, cho nên lý luận này không thành lập.

Còn có Thiên Dụ Quân Chủ, đương nhiên cũng không thể nào.

Ngực to nhìn ngộp thở, giống quả bóng hơi tùy thời sẽ nổ.

- Lâm phong chủ, ta tới tìm hắn.

Đằng Đế muốn dẫn Chân Nguyệt đi thượng giới, thật vất vả phát hiện một nhân tài, sao có thể buông bỏ dễ vậy.

Mới nãy Đằng Đế nghe Chân Nguyệt nói câu đó thì cảm giác kỳ lạ, hình như đối phương không định đi.

Chân Nguyệt lắc đầu nói:

- Ta không đi thượng giới.

Đằng Đế nín thở, hơi hoảng hỏi:

- Tại sao? Không phải đã nói rồi sao? Ngươi ở lại vực ngoại giới sẽ không giúp ngươi tăng tiến đao đạo, đi thượng giới thì ngươi mới có thể tiến xa hơn.

Chân Nguyệt lắc đầu:

- Không đi, đao đạo không phải tu luyện là có thể tăng lên, có người tu luyện cả đời không bằng người một thoáng ngộ ra. Đao của ta mệt mỏi, nó cần nghỉ ngơi, huống chi . . .

Chân Nguyệt nhìn Chân Nhất bên cạnh mình, mỉm cười nói:

- Dù tu luyện tới cảnh giới cao hơn thì sao? Bỏ lỡ quá nhiều, sau này khó tìm lại.

Đằng Đế muốn hộc máu:

- Cái này . . .

Chuyện gì đây? Sao đột nhiên không chịu đi? Mới rồi còn tỉnh ngộ nhanh chóng, biết Lâm phong chủ nói bậy bạ mà sao chớp mắt thay đổi hẳn?

Quá đáng.

Chân Nguyệt cười nói:

- Chân Nhất, đi thôi, vi sư dẫn ngươi đi nhìn xem phong cảnh thế giới này, hình như ngươi chưa từng xem.

Từ khi gã thu nhận Chân Nhất vẫn luôn tu luyện, không quan tâm tới sự việc khác.

Giờ Chân Nguyệt đã hiểu ra, buông bỏ thứ ngày xưa kiên trì, không theo đuổi nữa.

Vạn vật có linh.

Đao đạo cũng vậy.

Chăm chăm theo đuổi dù mình không mệt đao đạo cũng biết mệt. Nó mệt mỏi thì sẽ không đền đáp ngươi, bảo vệ ngươi.

Tôn trọng nhau mới là thật sự, sao trước kia gã không nghĩ ra.

Chân Nguyệt nắm tay Chân Nhất đi tới trước, nhìn bóng lưng rất ấm áp, tay to nắm tay nhỏ, tốt đẹp hài hòa biết bao.

Nhưng vạn ác là luôn có người muốn chia rẽ người ta, đáng ghét, quá đáng biết bao.

Nhưng bây giờ rất viên mãn, hắn thích vô tư trợ giúp người khác tìm tới hạnh phúc, tìm được tình yêu.

Chân Nguyệt bỗng dừng lại, quay đầu nhìn về phía Đằng Đế:

- Ta chợt nghĩ ra nguyên nhân ngươi đi con đường của mình nhưng không thể đánh phá bình chướng, rất có thể là vì ngươi quá bận rộn. Hãy giống như ta, quên đi tất cả, mang theo người quan trọng của mình nhìn xung quanh, đi khắp nơi, không chừng sẽ có hiệu quả khác biệt.

Chân Nguyệt nói xong cười rời đi.

Đi yên tĩnh, đi vui vẻ.

Chân Nhất lặng lẽ quay đầu, vẫy tay với Lâm Phàm, làm hình trái tim, hôn gió, như đang cảm tạ Lâm Phàm.

Nó nhảy nhót cùng lão sư rời đi.

Không xa rời nhau, thật vui.

Đằng Đế nhìn bóng dáng khuất xa, thộn mặt ra, đây không phải điều y muốn.

Lâm Phàm vỗ vai Đằng Đế, gật đầu nói:

- Hắn nói có chút đạo lý, ngươi có thể thử một chút.

Đằng Đế nhìn Lâm Phàm, lồng ngực nghẹn lại.

Y trở về biết làm sao đây? Không lẽ nói với Vạn Quật lão tổ rằng người kia vốn định đi, nhưng rồi nghĩ thông, đi hưởng thụ cuộc sống, còn xúi ta làm theo, ngươi nói xem làm sao bây giờ?

- Thôi, thôi, ai có chí nấy, không thể cưỡng cầu.

Đằng Đế lắc đầu, sau đó ôm quyền nói:

- Lâm phong chủ, cáo từ.

Dứt lời, Đằng Đế trực tiếp rời đi nơi này.

Y sợ ở lâu sẽ bị tẩy não thành công.

Chương 1019: Đưa các ngươi đi thượng giới

- Đồ nhi, bọn họ tới làm gì?

Thiên Tu từ phương xa đi tới, tông môn gần đây rất náo nhiệt, nhiều người đến, khiến người già như lão hơi không thích ứng.

Lâm Phàm trả lời:

- Không làm cái gì, bọn họ tới xem một chút.

Sau đó hắn nhìn Thiên Tu:

- Lão sư sao hôm nay có thời gian tới đây?

Thiên Tu cười nói:

- Đồ nhi, vi sư thấy động tĩnh nơi này hơi lớn nên đến xem.

Có đệ tử ở thì tông môn vô cùng an toàn, lão không cần lo lắng tông môn sẽ xảy ra tai nạn.

Ánh mắt các đệ tử nhìn Lâm Phàm đã thay đổi, vì những lời hắn vừa nói.

Các sư đệ, sư muội đều quá cảm động.

Chỉ cần hắn nói một câu là tất cả sư muội vô cùng vui vẻ hiến thân cho sư huynh.

Đương nhiên các sư đệ cũng sẽ sẵn sàng hiến đóa hoa mong manh cho sư huynh.

- Lão sư, đồ nhi đi về nghỉ trước một hồi.

Lâm Phàm vốn định ra ngoài lang thang, nhưng mới về tông môn không lâu, ở lại thêm một lúc đã, xem như hưởng thụ cuộc sống.

Ra ngoài chém giết nhiều đã mệt mỏi, thân thể hơi không chịu đựng được.

Nếu không phải vì điểm rất hấp dẫn người ta thì hắn không có

động lực.

Mấy ngày sau.

Lữ Khải Minh rất tò mò, sư huynh lần này ở lại tông môn rất lâu, theo thói quen trước kia e rằng không lâu sau sẽ rời đi.

Nhưng như vậy cũng tốt, sư huynh có thể nghỉ ngơi thư giãn trong tông môn.

Gã làm sư đệ đương nhiên phải cho sư huynh hưởng thụ thoải mái khi ở tông môn.

Lâm Phàm nhàm chán nằm một chỗ:

- Quả nhiên có chút khiến người mỏi mệt, thân thể như rỉ sét, không chút sức sống.

Chán chết, cảm giác cuộc đời không có mục tiêu.

Lâm Phàm đã hiểu bản thân không ngồi yên, phải hoạt động mới khiến máu trong người sôi trào, càng thêm có sức sống.

Trên bầu trời, Tri Tri Điểu ba đuôi màu lam trong suốt bay tới, mục tiêu là Lâm Phàm.

Lâm Phàm thầm nghĩ:

- Bên Tri Tri Điểu lại xảy ra chuyện gì hay sao?

Theo tình huống trước kia thì Tri Tri Điểu tuyệt đối sẽ không bay tới gần, bình thường sang chảnh thả tin tức rồi bay đi.

Lâm Phàm giơ tay lên, Tri Tri Điểu sà xuống đậu trên ngón tay của hắn.

Đây là lần đầu tiên hắn tiếp xúc với Tri Tri Điểu, trước kia nó trong suốt, dù lực lượng cực mạnh cũng không làm gì được nó.

Có tin mới nhất.

Lâm Phàm lấy thứ liên lạc với người xét duyệt ra khỏi trữ vật giới chỉ.

Lâm Phàm chủ động liên lạc:

- Này, có đây không?

Người xét duyệt Tri Tri Điểu nghe tiếng kêu liền hỏi ngay:

- Tông sư, ngươi rốt cuộc chủ động liên lạc với ta. Ta mới kêu Tri Tri Điểu đưa tin mới nhất cho tông sư, đã thu được chưa?

Lâm Phàm trả lời:

- Nhận được rồi, nhưng chưa nhìn, nghe giọng điệu của ngươi có phải xảy ra chuyện gì?

Lâm Phàm đã thói quen, Tri Tri Điểu trải đời nhưng thực lực quá kém cỏi, gặp được sự việc bị hoảng hốt cũng là bình thường vô cùng.

Dù sao không phải tất cả mọi người có thể bình tĩnh, cường đại giống như hắn.

Người xét duyệt ở tổng bộ Tri Tri Điểu phía xa khuôn mặt vô cùng nghiêm túc nói:

- Tông sư, vực ngoại giới xảy ra chuyện lớn.

Khi gã biết chuyện này liền báo cho tông sư ngay.

Toàn vực ngoại giới hiện giờ gã chỉ có thể tin tưởng tông sư có năng lực đối phó kẻ xâm nhập.

Người khác thì bỏ đi, đụng phải kẻ xâm nhập đều bị đánh ngu.

Lâm Phàm hỏi:

- Có chuyện gì?

Hắn rất bình tĩnh, người xét duyệt Tri Tri Điểu thực lực quá yếu, gã cho rằng chuyện rất quan trọng có lẽ chỉ là việc cỏn con với hắn.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu nói:

- Tông sư biết quỷ vực chứ? Nhóm Vạn Quật lão tổ thả Ma Tổ ra, đã đi quỷ vực, định mượn nhờ quỷ vực mở ra đường vào thượng giới.

Khi người xét duyệt Tri Tri Điểu biết chuyện này thì ngây người.

Những người này rốt cuộc nghĩ gì? Nghĩ sao mà đi thượng giới, còn thả Ma Tổ ra.

Hố người chết.

Lâm Phàm nói:

- Chuyện này ta biết, nhưng hình như không có gì lớn lao.

Nhóm Vạn Quật lão tổ muốn đi thượng giới không phải chuyện bí mật.

Hơn nữa Hận Thiên Tiểu Ma Quân không khó giải quyết, cùng lắm thì lại trấn áp. Đương nhiên Lâm Phàm hy vọng có thể đánh một trận đã tay với Hận Thiên Tiểu Ma Quân, để xem cái gọi là Ma Tổ lợi hại cỡ nào.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu nói:

- Tông sư xem tin tức đi, xem xong rồi sẽ hiểu.

Bọn họ khó khăn lắm mới lấy được những nội dung đó, nên đưa ngay cho tông sư xem, tính coi nên làm sao.

Lâm Phàm tò mò người xét duyệt Tri Tri Điểu nói về cái gì, mở tờ giấy ra.

- Ưm.

- Ủa?

- Trời!

Lâm Phàm đọc kỹ, biết ngay tại sao người xét duyệt Tri Tri Điểu sốt ruột như vậy.

Nhóm Vạn Quật lão tổ bị cửa kẹp não sao?

Ma Tổ trợ giúp bọn họ đi thượng giới, nhưng sẽ hoàn toàn mở ra con đường thượng giới.

Hai cây Không Gian Thần Trụ bị Lâm Phàm lấy đi khiến đường hầm cực kỳ không ổn định, kẻ xâm nhập đến cần trả giá đắt, gặp nguy hiểm cỡ nào thì tùy vào vận may.

Giờ thì khác.

Nhóm Vạn Quật lão tổ đi quỷ vực mở ra đường hầm, nương nhờ khí quỷ nguyên ở quỷ vực và quỷ vực ở thượng giới hình thành liên kết mở ra con đường vào thượng giới.

Nghĩa là có cơ hội liều một phen, mặc kệ hy sinh bao nhiêu đều

muốn thử một lần.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu hỏi:

- Tông sư xem xong chưa? Có phải là cảm giác rất khủng bố.

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Xem rồi, hơi thú vị.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu nói:

- Tông sư, ta báo cho ngươi biết không phải kêu ngươi đi ngăn cản, bởi vì đã không kịp, bọn họ có lẽ đang hành động.

Gã bất đắc dĩ, không biết nên làm sao, lúc nhận được tin tức thì đã muộn.

Lâm Phàm không để bụng:

- Hành động thì hành động, hết cách rồi.

Nhóm Vạn Quật lão tổ muốn gây sự thì tùy họ, hắn không thể bình thường mình quậy rồi cấm không cho người ta làm.

Cường giả kẻ xâm nhập đến càng tốt, hắn đang thấy chán, có người cùng nhau chơi sẽ rất tuyệt.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu hỏi:

- Tông sư không cảm thấy đã xảy ra vấn đề lớn sao?

Gã bần thần, tông sư biểu lộ rất lạnh nhạt, bình tĩnh đều khiến người sợ.

- Vấn đề lớn hay không đều như nhau, hiện tại các ngươi cũng không cản nổi kẻ xâm nhập, nên có thêm rắc rối cũng không quan trọng.

Lâm Phàm cảm giác mình nói không sai, kẻ xâm nhập hiện giờ mạnh nhất là Thế Giới cảnh.

Trừ người đặc biệt như hắn ra thì không ai địch lại Thế Giới cảnh được.

Dù xuất hiện người mạnh hơn Thế Giới cảnh thì sao? Y như nhau thôi.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu nghe mấy lời này thì câm nín, nghĩ kỹ thấy có lý.

Quỷ vực.

Nơi này lan tràn khí quỷ nguyên, nhiều tinh quái tinh bí ẩn khó lường giấu ở các nơi.

Một đám người ở giữa quỷ vực.

Vạn Quật lão tổ nói:

- Ma Tổ, ngươi nên thực hiện lời hứa.

Có mấy người đứng cạnh Vạn Quật lão tổ, Đằng Đế, Minh Hoàng lão tổ, Thiên Dụ.

- Yên tâm, Ma Tổ này nói chuyện giữ lời, các ngươi thả ta ra thì ta chắc chắn đưa các ngươi đi thượng giới. Nhưng ngươi phải kỹ nghĩ hậu quả, đừng nói là Ma Tổ không nói rõ ràng với các ngươi. Đường hầm không gian này không ổn định, hiển nhiên có người lấy đi Không Gian Thần Trụ, bọn họ muốn xuống dưới phải trả giá đắt. Nếu ta mở đường cho các ngươi thì không còn khó khăn cho họ nữa.

Ma Tổ không muốn mở ra, nhưng hết cách, đã thề rồi, nếu không thực hiện sẽ xui xẻo.

Để đám người kia vào vực ngoại giới không có chỗ tốt gì, chẳng bằng để gã ở đây, thành Ma Tổ khống chế toàn vực ngoại giới.

Đương nhiên chỉ là tưởng tượng, muốn một mình khống chế vực ngoại giới là nằm mơ.

Vạn Quật lão tổ trầm giọng nói:

- Dù sao còn có một tia hy vọng.

Ma Tổ là cường giả thượng giới bị trấn áp ở vực ngoại giới, là nhân vật cực kỳ nguy hiểm, nhưng gã đã thề, chỉ cần đưa bọn họ đi thượng giới là được.

Nếu không thì lịch sử tái diễn, cường giả thượng giới đến, người vực ngoại giới không có đường chống cự.

Vạn Quật lão tổ biết không nên thả Ma Tổ ra, nhưng hết cách, nếu không làm thử thì thật sự không có chút cơ hội nhỏ nhoi.

Ma Tổ không quan tâm, đưa ai đi lên đều vậy:

- Được rồi, nếu đã xác định thì ta đưa các ngươi lên.

Mấy dân bản xứ này mơ tưởng viễn vông, chỉ dựa vào mấy người mà muốn làm thành việc lớn, sao không chết luôn đi.

Nếu Lâm Phàm biết nhóm Vạn Quật lão tổ tự cho rằng mình là hy vọng duy nhất chắc sẽ một đấm đánh chết bọn họ.

Người trẻ tuổi, quá tự tin rồi.

Các ngươi có để Lâm Phàm này vào mắt không?

Ma Tổ xòe năm ngón tay:

- Chuẩn bị sẵn sàng, hiện tại đưa các ngươi đi lên.

Lực lượng cực kỳ khủng bố ngưng tụ trong lòng bàn tay gã.

Ma Tổ muốn ngưng tụ khí quỷ nguyên ở quỷ vực liên kết với quỷ vực ở thượng giới để mở ra đường hầm.

Đây là cách duy nhất trừ Không Gian Thần Trụ, hơn nữa không phải ai cũng làm được. Phải là cường giả ở hạ giới, có lực lượng cực kỳ kinh người mới làm được điều này.

Đằng Đế lẩm bẩm:

- Lại sắp đi thượng giới.

Dù sao qua đã lâu, giờ lại đến thượng giới, suy nghĩ lan man tuôn ra.

Tâm tình của Vạn Quật lão tổ cũng dao động mạnh.

Đã lâu lắm rồi, từng ở trong thượng giới chiến đấu vì vực ngoại giới, chớp mắt qua lâu như vậy, một lần nữa giáng lâm thượng giới, không biết tình huống lần này thế nào.

Nếu lại thua thì có lẽ thật sự không chút hy vọng.

Ma Tổ gầm lên:

- Mở!

Ma Tổ nứt ra cái khe, sấm sét lấp lóe trong khe hở, dòng chảy

ngược màu đen cuồng bạo chuyển động.

Hơi thở huyền diệu toát ra từ khe hở, dường như là hơi thở thượng giới.

- Đi!

Vạn Quật lão tổ bước vào khe hở trước.

Nhóm Đằng Đế theo sau.

Chương 1020: Thật nhiều người

Lúc này.

Chính giữa quỷ vực, Ma Tổ một thân một mình đứng ở nơi đó, giống như chìm trong suy tư, không nhúc nhích, như một pho tượng đá.

Bốp!

Giơ tay, vỗ tay.

Thân thể không nhúc nhích nhưng vỗ tay.

Bốp!

Bốp!

Tiếng giòn vang.

Tiểu tinh quái núp trong bóng tối khó hiểu nhìn kẻ quái dị này, không hiểu đối phương đang làm gì, vỗ tay có gì vui sao?

Ma Tổ ngẩng đầu cười lớn, lửa đen ngập trời thiêu cháy thân thể:

- Ha ha ha ha ha ha! Ta tự do, rốt cuộc tự do!

Ngẫm lại khoảng thời gian bị trấn áp ở nơi đó là một loại tra tấn, nhưng bây giờ tốt rồi, gã đi ra.

Thế gian này còn ai có thể ngăn con đường của gã?

Ma uy khủng bố khuếch tán hình thành sóng xung kích cường đại càn quét thiên địa, không ai có thể ngăn cản.

Tiểu tinh quái thấy sóng xung kích kinh khủng này thì sợ hãi núp vào bóng tối không dám ló ra.

Ma Tổ nhớ đến kẻ đáng giận kia thì tức run người:

- Đúng rồi, ta phải tìm tên kia, dám thừa dịp ta bị trấn áp lừa gạt ta, đáng ghét!

Đây là sỉ nhục với Ma Tổ, nếu không tìm ra tên kia thì gã khó vượt qua chướng ngại trong lòng.

Còn mấy người được đưa đi thượng giới hoàn toàn là tìm chết, Ma Tổ lười quan tâm, tùy bọn họ quậy.

Đến thượng giới sẽ biết khó sống cỡ nào, hoặc nên nói là thấp hèn ra sao.

Oong!

Khe hở trên đỉnh đầu Ma Tổ bỗng biến đổi kinh người.

Giọng nói trầm thấp, khàn khàn phát ra từ khe hở:

- Ma Tổ, là hơi thở của ngươi, ngươi ở vực ngoại giới.

Ma Tổ nhíu mày, ngước đầu nhìn:

- A?

Có người biết gã? Xem ra vắng mặt vạn năm vẫn nổi tiếng như cồn.

Ma Tổ bất mãn nói:

- Ta là Ma Tổ, ta ở vực ngoại giới thì liên quan gì ngươi?

Ma Tổ nói chuyện gay gắt, không cho đối phương mặt mũi. Gã có năng lực này, không thèm nể nang ai.

Giọng nói lại cất lên, vẫn trầm thấp:

- Liên quan? Ngươi đến quỷ vực, nhờ lực lượng quỷ vực mở đường đến thượng giới, ngươi nói xem có liên quan với ta không?

Ma Tổ la lối:

- Thế nào, bản Ma Tổ mượn dùng lực lượng của quỷ vực rồi ngươi làm sao? Không phục thì xuống đây luyện tay này, bản Ma Tổ tung hoành thượng giới vài vạn năm chưa từng sợ ai. Dù sao đã mở ra, ngươi cũng có thể xuống, vừa lúc luyện tập tay với bản Ma Tổ. Vạn năm qua lần thứ nhất ra tay, chọn ngươi cũng không tệ.

Gã không sợ ai, tu luyện đến trình độ như gã chiến đấu là yêu thích, càng là hằng ngày.

Mặc kệ là ai, Ma Tổ ở thượng giới chưa từng ngán người nào, không phục thì đánh một trận.

Ma Tổ kêu gào hồi lâu nhưng không thấy ai ra, không tiếng đáp lại.

- Thôi, gan bé thế mà dám chống lại ta, chết cũng không biết chết như thế nào.

Vừa dứt lời, Ma Tổ trực tiếp biến mất tại chỗ.

Gã phải đi tìm tên kia, không quan tâm chuyện khác.

Ma Tổ vốn tưởng đi ra phong ấn còn cần trải qua đấu tranh một phương, nào ngờ đơn giản như vậy.

Người vực ngoại giới chủ động thả gã ra, ngẫm lại rất buồn cười.

Thượng giới.

Quỷ vực thật sự một mảnh hỗn tạp, bên trong tồn tại thứ khủng bố sống đã lâu.

Khi Ma Tổ mượn lực lượng quỷ vực mở ra đường hầm bên này thì Quỷ tộc sớm có cảm ứng, dao động lực lượng đó khuếch tán ra.

Các tồn tại đỉnh cao của thế lực lớn đều cảm ứng được.

Cấm Thượng Thiên Đế Dục Cửu Nguyên.

Chí Minh Thánh Viêm Đế.

Vân vân và vân vân.

Nhiều cường giả đẳng cấp đại nhân vật đều cảm giác động tĩnh bên quỷ vực, cảm nhận lực lượng không gian hình như liên thông với vực ngoại giới.

Nhiều cường giả đại nhân vật hành động, cùng chạy tới quỷ vực.

Nếu đúng là đã liên thông thì toàn quân buông xuống.

Phát triển từ từ? Không thể nào, chỉ có kẻ ngu xuẩn mới chậm rãi xâm lăng, phải dùng thực lực mạnh nhất trấn áp tất cả người không phục.

Viêm Hoa tông.

Thanh Oa không tập trung tinh thần, rất bồn chồn, luôn cảm giác là lạ ở chỗ nào, hình như phương xa xăm có thứ kinh khủng buông xuống.

- Không còn kịp rồi, với thực lực của bản Oa Sư hiện giờ mà gặp những tên đó thì không bằng con kiến, cái này . . .

Thanh Oa rất bất đắc dĩ, có rất nhiều lời muốn nói nhưng không biết nên nói cái gì.

Huyết Ma Đế bị bắt dọn nhà vệ sinh, chưa chuyển chính thức, chắc vì phục vụ không tốt nên không có cơ hội thăng chức.

- Ma Tổ . . .

Tuy Huyết Ma Đế chưa tu sửa thế giới trong người nhưng cảm giác cực mạnh, thoáng chốc cảm ứng hơi thở của Ma Tổ xuất hiện trong vực ngoại giới.

- Mau thật.

Huyết Ma Đế cũng là người số khổ, thảm hơn Ma Tổ, bị cắt thành mười hai phần, chỉ muốn chết cho rồi, đến bây giờ tu vi chưa phục hồi lại.

Muốn phục hồi đến đỉnh cao ngày xưa cần có thời gian.

Mấy ngày sau.

Lâm Phàm chờ trong tông môn một thời gian thì khó chịu:

- Chán quá chán, đi ra ngoài chơi chút.

Hắn cảm giác chờ đợi tiếp sẽ nổi điên.

Bên quỷ vực xảy ra chút việc, đi xem cũng hay.

Hơn nữa nàng treo cổ rời đi đột ngột, không biết đi đâu lăn lộn nữa, chắc chắn có bí mật nhỏ.

Chu Phượng Phượng và heo mập, một người một heo chắc đang tìm báu vật, nhưng qua lâu vậy không tìm hắn, đã đi đâu?

Lữ Khải Minh thấy sư huynh nhìn phía xa liền hiểu sư huynh sắp đi:

- Sư huynh định đi ra ngoài?

Lâm Phàm nói:

- Ừm, ra ngoài đi một chút, ở trong tông môn hơi lâu, nên ra ngoài xem.

Lâm Phàm không nói nhiều, ẩn vào hư không.

Quỷ vực.

Lâm Phàm lại đến đây, hắn phát hiện khí quỷ nguyên đậm hơn trước, vẫn âm u, khủng bố.

Hắn bước vào trong, gió tà thổi qua người nổi da gà.

Lâm Phàm cười nói:

- Tiểu tinh quái, đừng núp nữa, mau ra đi.

Tiểu tinh quái này may mắn gặp được hắn, có được tinh hạch của Quỷ Nguyên Chi Chủ cũ, đã thay thế Quỷ Nguyên Chi Chủ cũ.

Tiểu tinh quái vui vẻ nói:

- Đại ca đến rồi!

Lâm Phàm hỏi:

- Có phải gần đây xảy ra nhiều chuyện?

Hắn biết nhóm Vạn Quật lão tổ nhờ tay Ma Tổ đi thượng giới nhưng không biết vị trí cụ thể.

Tiểu tinh quái không giấu diếm Lâm Phàm, nói hết việc đã thấy.

Tiểu tinh quái không biết những người kia là ai, nhưng trông rất khủng khiếp.

Trải qua tiểu tinh quái miêu tả thì chắc là Ma Tổ.

Xem ra nhóm Vạn Quật lão tổ đi thượng giới rồi, Lâm Phàm hơi hứng thú với khe hở kia, kêu tiểu tinh quái mang hắn đi xem.

Chính giữa quỷ vực.

Tiểu tinh quái giơ tay chỉ vào vết nứt trong hư không.

Lâm Phàm ngước đầu nhìn, khe hở đúng là khác biệt, bên trong có dòng chảy ngược không gian cuồn cuộn, từng làn gió mãnh liệt thổi ra.

- Ta đi xem một chút.

Hắn cảm giác Hận Thiên Tiểu Ma Quân hơi thú vị, mượn nhờ lực lượng quỷ vực mở ra con đường, rất có ý tưởng.

Lâm Phàm thò đầu vào khe hở, gió mạnh thổi vào mặt, không có cảm giác gì.

Bên trong khe hở đen thui không tia sáng, nhìn không thấy cuối. Nếu người sợ bóng tối mà thò đầu vào sẽ bị hù chết.

Lâm Phàm suy nghĩ hồi lâu, quyết định đi vào xem.

Lâm Phàm nói:

- Tiểu tinh quái, ngươi đi chơi đi, ta vào trong xem.

Hắn sẽ không đi thượng giới lăn lộn, chỉ thích ở vực ngoại giới.

Mắc gì phải đi thượng giới? Ở vực ngoại giới không tốt sao?

Tiểu tinh quái nói:

- Đại ca cẩn thận.

Lâm Phàm phất tay, ẩn vào khe hở, hắn chỉ đi xem chứ không chạy lung tung, hắn có thể làm được điều này, dù sao là người có nguyên tắc.

Thượng giới.

Quỷ vực rất náo nhiệt.

Quỷ Tộc Chúa Tể nhức đầu. Ma Tổ đánh mở khe hở, lúc ấy Quỷ Tộc Chúa Tể rất hưng phấn, cảm giác cơ hội đến, Quỷ tộc giành trước kéo toàn quân buông xuống vực ngoại giới.

Nào ngờ mấy người kia có mũi thính như chó, cách xa như vậy vẫn cảm ứng được.

Bên trên khe hở có một ngai báu xương khô, một nam nhân ngồi trên ngai, khuôn mặt rất yêu dị, đuôi mắt đỏ, làn da tái nhợt không chút máu.

Mắt của y rất dài, giờ nhìn xung quanh như đang nói các vị có thể biến đi được không?

- Các vị, Không Gian Thần Trụ có hai cây bị dân bản xứ cướp khiến đường hầm không gian cực kỳ không ổn định, thực lực cường đại buông xuống vực ngoại giới sẽ khiến không gian chấn động, nguy cơ rất lớn. Giờ thì tốt rồi, một khe hở đi thông vực ngoại giới đã xuất hiện, phải nói là tất cả giúp đỡ chúng ta.

Trong hư không chẳng những có người của Quỷ tộc còn có người khác.

Bọn họ kéo một đám người tới, uy phong lẫm lẫm bay trong hư không. Người nói chuyện là Ảnh Sơn Chúa Tể, không nhìn thấy mặt, cảm giác mơ hồ, nhưng không thể coi thường, rất cường đại, rất khủng bố.

Những người theo sau Ảnh Sơn Chúa Tể toát ra tử khí âm u, cảm giác hư vô.

- Khoan, khoan đã, nơi này là Quỷ tộc, các ngươi có thể đừng mang nhiều người như vậy đến được không?

Quỷ Tộc Chúa Tể rất tức giận, nơi này là địa bàn của y, nhưng đám người này tới rồi thì thôi đi, còn kéo theo nhiều người, chuẩn bị tùy thời buông xuống vực ngoại giới.

Có còn để y vào mắt không?

Một nữ nhân cười quyến rũ:

- Quỷ Đế, ngươi rất hẹp hòi.

Quỷ Tộc Chúa Tể lạnh lùng nói:

- Mị Bà, nếu nhiều người kéo vào địa bàn của ngươi thì ngươi nghĩ sao?

Bề ngoài Mị Bà trẻ đẹp nhưng không biết già bao nhiêu tuổi, nghe Quỷ Tộc Chúa Tể nói thì cười yêu kiều:

- Nếu chịu tới thì tất nhiên vô cùng hoan nghênh, muốn ở lâu đều được.

Mị Bà nói xong nhìn bốn phía.

Nhiều người bị nhìn tinh thần run lên.

Ai dính dáng với Mị Bà đều có hậu quả rất thảm, bị hút thành người khô.

- Quỷ Đế, Ma Tổ bị phong ấn ở vực ngoại giới, đây là việc tất cả mọi người biết. Giờ phá phong, mở ra khe hở, không lẽ ngươi muốn độc chiếm?

- Phải đi vực ngoại giới, không ai ngăn được, Quỷ Đế hãy nghĩ kỹ.

Đám người vây quanh khe hở, tán dóc tại chỗ, định giải quyết ổn thỏa sự việc.

Chợt một bóng dáng từ trong khe hở xuất hiện trước mắt đám người.

- A, tới đâu rồi?

Lâm Phàm che mắt, tia sáng có chút chói mắt, hắn không biết tới chỗ nào rồi.

Lâm Phàm nhìn bốn phía, hơi sửng sốt, giật mình kinh thán.

Nhiều điểm ghê.

Chương 1021: Các ngươi không quá thân thiện

Trước khi bước vào khe hở Lâm Phàm đã nghĩ có lẽ phía bên kia giống như vực ngoại giới, đất rộng mênh mông.

Nhưng khoan, trước mắt là sao thế này? Vì sao có nhiều người như vậy.

Với người thượng giới thì một kẻ xa lạ đột nhiên xuất hiện làm họ ngây người.

Từ đâu đến? Hình như ra từ khe hở.

Lâm Phàm ngẩng đầu, cùng đám người kia nhìn nhau, trong mắt hắn lóe tia ta đến đây với mục đích yêu quý và giữ gìn hòa bình.

Một thoáng yên lặng.

- Chào, các ngươi khỏe.

Lâm Phàm không biết bọn họ là ai, xem tình hình thì không đơn giản.

Đương nhiên hắn không thèm để họ vào mắt.

Quỷ Tộc Chúa Tể lạnh lùng hỏi, mắt lóe tia sáng âm trầm:

- Ngươi là ai?

Nơi này là địa bàn của Quỷ tộc, mỗi tấc đất thuộc về y.

Giờ Quỷ Tộc Chúa Tể hận chết tên khốn Ma Tổ, mượn dùng lực lượng của ai chẳng được, đi mượn lực lượng của Quỷ tộc bọn họ, mở khe hở ngay trong quỷ vực, dẫn đến đám chó này, thật sự là tức giận muốn mắng chửi người.

Lâm Phàm giơ tay, cố gắng nở nụ cười hài hòa:

- Đúng, đúng, tự giới thiệu một chút, tại hạ là phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông, Lâm Phàm, mới từ dưới lên xem thượng giới của các ngươi trông thế nào. Nhưng các ngươi yên tâm, bản phong chủ không phải người xấu, mang theo tình yêu và hòa bình

đến, các ngươi không cần quá sợ hãi.

Dù sao hắn từ hạ giới đi lên, không thể dùng bạo lực với đám dân bản xứ này.

Mọi thứ ưu tiên tình yêu.

Đám người thượng giới ngó nhau, nghe lời dân bản xứ này nói, không hiểu sao họ muốn cười.

Ảnh Sơn Chúa Tể đùa cợt hỏi:

- Ngươi là dân bản xứ đi lên từ vực ngoại giới?

Ảnh Sơn Chúa Tể không ngờ Ma Tổ mở ra đường hầm, không phải bọn họ xuống trước mà là dân bản xứ hạ giới không biết sống chết chủ động đi lên, rất buồn cười.

Lâm Phàm nghe lời này thì không vui, đám người này có vẻ không coi trọng vực ngoại giới.

Khỏi nghĩ cũng biết vì sao họ coi khinh, đơn giản là thực lực quá yếu, khiến bọn họ chướng mắt.

- Các ngươi nói chuyện đều không lễ phép như vậy sao?

Lâm Phàm rất thất vọng với đám người này, vốn nghĩ những người buông xuống vực ngoại giới đều là đám rác rưởi yếu nhớt nên mới ra vẻ ngông cuồng, kiêu căng để che giấu tự ti trong lòng.

Nhưng xem tình hình thì không phải vậy, những người thượng giới thật sự có tố chất kém.

Họ không hiểu tình yêu và hài hòa có sức mạnh lớn cỡ nào.

Lâm Phàm đầy bá khí nhìn quét đám người xung quanh:

- Thôi bỏ, chỉ là dân bản xứ thượng giới. Hôm nay tất cả dân bản xứ ở đây nghe kỹ cho bản phong chủ. Bản phong chủ đến từ vực ngoại giới, đám dân bản xứ chết tiệt các ngươi phái người đi vực ngoại giới làm loạn, bản phong chủ không nhìn được.

Đánh giá bước đầu thì đám người xung quanh có nhiều người thực lực rất mạnh, mạnh đến khiến người sợ.

Nhưng không quan trọng, Lâm Phàm không sợ hãi chút nào, thậm chí không thèm để bụng.

Mị Bà chậm rãi bước ra, như hồn ma bay tới bên cạnh Lâm Phàm:

- Ha ha, thú vị, dân bản xứ đến từ vực ngoại giới nhà ngươi thật thú vị.

Mị Bà đưa tay, mùi hương thơm ngát bay tới, sương mù màu hồng quấn quanh nàng.

- Tiểu huynh đệ, thiếp thân rất hứng thú với thân thể vực ngoại giới các ngươi.

Ngón tay ngọc ngà của Mị Bà điểm vào người Lâm Phàm như đang trêu ghẹo.

Người thượng giới thấy cảnh này tuy không nói gì nhưng có chung một suy nghĩ.

Đó là dân bản xứ này sắp bi kịch.

Ít ai chịu nổi Mị Bà dâm đãng.

Dù là bọn họ, nếu không biết Mị Bà khủng bố tới cỡ nào thì vẫn bị dụ dỗ.

Cảnh tượng tiếp theo khiến mọi người mặt biến sắc, như gặp quỷ.

Bốp!

Khi Mị Bà tiếp tục õng ẹo thì Lâm Phàm giơ tay, không chút do dự, trực tiếp đấm một phát.

Vang tiếng trầm đục.

Mị Bà tái mặt, phần bụng trúng nắm đấm, cảm giác lực lượng mạnh mẽ ập đến tràn ngập toàn thân.

Nếu không phải tu vi của nàng đủ cường đại thì cú đấm này đủ để xuyên thủng.

Lâm Phàm cười nói:

- Ngươi hứng thú với thân thể của bản phong chủ, bản phong chủ cũng hứng thú với thân thể của ngươi.

Nữ nhân bị một đấm đánh bay có tu vi rất mạnh, mạnh hơn Thế

Giới cảnh.

Hắn nhìn ra được, thượng giới quả nhiên rất nguy hiểm.

Mới ra khỏi khe hở đã gặp nhiều người như vậy, thực lực của họ đều rất mạnh, nhìn thoáng qua có sáu vị trên Thế Giới cảnh.

Có nhiều Đế Thiên cảnh theo sau lưng họ.

Đây là luồng lực lượng rất khủng bố, nếu buông xuống vực ngoại giới thì người khác không có đường sống.

Đương nhiên, người khác sợ hãi nhưng hắn thì không.

- Ngươi . . . !

Mị Bà có khuôn mặt quyến rũ chúng sinh, hầu như không nam nhân nào thoát khỏi tay nàng được.

Nhưng giờ mặt Mị Bà xanh mét, nhìn bốn phía thấy cả đám đang nín cười, có người xì cười.

- Ha ha ha! Cười chết mất, không ngờ Mị Bà gặp cảnh này, nếu không thấy tận mắt thì không thể tin.

- Dân bản xứ, có chút năng lực đấy, ta rất hứng thú với ngươi.

Quỷ Tộc Chúa Tể âm trầm lạnh lùng bật cười ra tiếng.

- Này, dân bản xứ các ngươi hơi thú vị, bản phong chủ từ vực ngoại giới đi lên, nói sao cũng là khách từ xa đến, dân bản xứ các ngươi không chào đón thì thôi đi, còn muốn đánh một trận với bản phong chủ? Nếu đúng vậy thì nhào vô, bản phong chủ đánh hết các ngươi, coi như chiêu đãi.

Lâm Phàm rất kiêu ngạo, ỷ vào có thân bất tử, năng lực buff nên không thèm để mắt đám người thượng giới tự nhận oai tận trời.

Mị Bà sắc mặt tái xanh, ngón tay ngọc nhỏ dài siết chặt kêu rôm rốp:

- Tự tìm cái chết.

Mất hết sĩ diện.

Chắc chắn chuyện này sẽ được miệng rộng của đám người tuyên dương ra ngoài, không lâu sau người toàn giới đều biết nàng dụ dỗ

một dân bản xứ nhưng bị đẩm lùi.

Lâm Phàm thấy hoa mắt, con ngươi phản chiếu bóng đen lao đến.

Rất nhanh, bóng đen kia là một ngón tay.

Đối phương ra tay quá ác, muốn chọt mù mắt của hắn.

Nhưng Lâm Phàm không né tránh, không cần thiết, tùy tiện đến, đối phương muốn thế nào thì cứ thế nấy, vui là được.

Người xung quanh bàn tán:

- A? Dân bản xứ yếu vậy sao? Không kịp phản ứng?

Thực lực của Mị Bà rất mạnh, nhưng chỉ này là chiêu thức tầm thường, dù là tu vi Đế Thiên cảnh cũng phản ứng kịp.

Phụp!

Vang tiếng trầm đục.

Mị Bà khóe miệng lộ ra ý cười, tuy đứng ở phương xa nhưng trên ngón tay có máu tươi chậm rãi nhỏ xuống.

Nhưng rồi Mị Bà nhíu mày, cảm giác có chút không thích hợp.

Lâm Phàm đứng ở nơi đó, nhắm chặt hai mắt, có máu tươi chậm rãi chảy xuống, không lộ vẻ đau đớn gì, ngược lại nở nụ cười:

- Tốc độ đã đủ nhưng sức lực không đúng, cứ nghĩ ngươi có thể một chỉ đâm thủng đầu của ta, không ngờ chỉ đâm thủng con mắt, có chút khiến người ta thất vọng.

Lâm Phàm nói lời này làm mọi người kinh sợ mặt biến sắc.

Bọn họ cứ nghĩ dân bản xứ sẽ gào rú thê thảm, nào ngờ hắn bình tĩnh như không.

Sự bình tĩnh của Lâm Phàm khiến đám người không biết nên nói cái gì.

Bọn họ đều là cường giả thượng giới, có tâm chí kiên định, nhưng dân bản xứ trước mắt bình tĩnh khiến họ ngây ra, hoặc nên nói là không dám tin.

Oong!

Không gian quanh Lâm Phàm nổi sóng gió, như thủy triều từng đợt xô bờ, người hắn bộc phát ra khí thế kinh khủng.

- Đã đến đây thì hãy đánh một trận, nhìn xem thực lực của các ngươi có thật sự khủng bố như thế không.

Lâm Phàm cúi đầu, siết chặt hai nắm tay, đôi mắt mở ra, trong con ngươi không có tròng, một mảnh đỏ máu.

Bùm!

Lâm Phàm biến mất tại chỗ.

- Chuyện gì vậy? Dân bản xứ này bị khùng hả?

Các cường giả thượng giới sững sờ, không phản ứng lại, không rõ dân bản xứ này nghĩ gì.

Bọn họ chưa tấn công mà đối phương không biết sống chết chủ động khiêu khích bọn họ.

Đáng chết!

Ảnh Sơn Chúa Tể âm trầm nói:

- Hừ, thứ không biết sống chết.

Y không thèm để mắt tới đối phương, với y thì dân bản xứ này chỉ to hơn con kiến một chút.

Lâm Phàm vốn định tâm sự với dân bản xứ thượng giới, tuyên truyền ý tưởng thân thiết hài hòa.

Nhưng hắn ngẫm nghĩ rồi từ bỏ, hắn cũng không biết có thể nói gì với đám dân bản xứ này, không có giao lưu, không cơ sở tình cảm.

Lâm Phàm nhận ra nói cái gì đều là vô dụng.

Chẳng bằng trực tiếp đánh, dùng nắm đấm nói chuyện sẽ tốt hơn.

Hắn biết mình chắc chắn chết.

Không cần nghĩ cũng biết kết quả.

Nhưng với hắn thì cái chết không đáng sợ như vậy, thậm chí có chút đáng yêu.

Quỷ Đế trầm ổn nói:

- Cao đẳng và cấp thấp đã thể hiện vào phút này, không biết hắn lấy cái gì để chiến đấu.

Quỷ Đế không để mắt tới dân bản xứ.

Nhưng cảnh tiếp theo khác lạ.

Bùm!

Tiếng nổ rất trầm đục, máu văng tung tóe trong không trung.

Lâm Phàm xuất hiện ở phía xa, một đấm đánh nát một cường giả tu vi Thế Giới cảnh, sau đó nhìn tất cả mọi người, bất đắc dĩ nói:

- Này này, chiến đấu thì nghiêm túc chút được không?

Lâm Phàm cảm thấy người thượng giới rất tự phụ.

Chiến đấu mà không tập trung, hết nói nổi.

- A?

Tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, đều không phản ứng lại, có lẽ không ngờ dân bản xứ dữ vậy, chẳng những ra tay còn đánh chết người.

Ảnh Sơn Chúa Tể tức giận nghiến răng:

- Muốn chết!

Người mới bị đánh chết thuộc phe của Ảnh Sơn Chúa Tể, chưa kịp nói gì đối phương đã ra tay, quá đáng.

Ảnh Sơn Chúa Tể rống to:

- Dân bản xứ, hãy trở lại nơi ngươi nên đi!

Bóng dáng biến mất tại chỗ, khi lại xuất hiện đã ở trước mặt dân bản xứ.

Ảnh Sơn Chúa Tể giơ tay, không gian xung quanh ngưng kết lại.

Lâm Phàm nghiêm túc hơn:

- Thật mạnh.

Tuy không thấy nhưng lực lượng kinh khủng của đối phương như dậy sóng ập vào mặt

Chương 1022: Ta cho ngươi mặt nạ, che mặt đi

- Mạnh kinh khủng.

Lâm Phàm mới nghĩ vậy đã bị lực lượng của đối phương nghiền thân thể, nổ thành huyết vụ, thậm chí không biết đối phương ra tay kiểu gì.

Nhưng phút sau cùng hắn cảm giác không khí xung quanh giống như bị người rút khô, có lẽ nên nói là trực tiếp bị bốc hơi, sau đó không gian nghiền ép, hắn bị giết.

- Chết tiệt, dân bản xứ đáng ghét này đúng là khùng.

Quỷ Tộc Chúa Tể không ra tay, nhìn Ảnh Sơn Chúa Tể chơi chết dân bản xứ.

Công nhận là hơi ỷ lớn hiếp nhỏ, nhưng rất thoải mái.

Phải để dân bản xứ không biết sâu cạn cảm nhận cái chết đến.

Mị Bà lạnh lùng nói, khuôn mặt quyến rũ chúng sinh hiện nét căm hận:

- Hừ, chết quá dễ dàng.

Quỷ Tộc Chúa Tể gật đầu, cười nói:

- Đúng rồi. Nếu để hắn còn sống rơi vào tay ngươi thì có thể cho đám tiểu nha đầu dưới tay ngươi từ từ dạy dỗ hắn, cũng là một việc khiến người vui vẻ.

Ảnh Sơn Chúa Tể hơi tức giận.

Dân bản xứ nhỏ yếu dám giết người của y ngay trước mặt y.

Với Ảnh Sơn Chúa Tể thì đây là sỉ nhục.

Y là ai?

Ảnh Sơn Chúa Tể, tồn tại vô địch, nói ra ngoài thì y còn mặt mũi nào?

Không khí bỗng yên tĩnh.

Đám người đang tán dóc chợt ngây ra như phỗng.

Bọn họ nhìn thấy cái gì?

Dân bản xứ lại xuất hiện, rất kinh người.

Nhưng bây giờ càng kinh người không phải dân bản xứ mà là Ảnh Sơn Chúa Tể.

- Giữa ban ngày, không dám lấy mặt gặp người thì phải tự ti đến mức nào? Để xem bộ dạng của ngươi ra sao.

Mười giây sống lại, Lâm Phàm xuất hiện sau lưng Ảnh Sơn Chúa Tể, nhanh tay hất áo Ảnh Sơn Chúa Tể lên.

- A?

Lâm Phàm xốc lên xong lùi nhanh lại, phát hiện tình huống hơi kỳ.

Vẻ mặt của mọi người rất phức tạp, giật mình, hiển nhiên đã thấy cái gì.

Lâm Phàm thắc mắc, muốn xem mặt Ảnh Sơn Chúa Tể:

- Chuyện gì vậy? Đáng sợ thế sao?

Ảnh Sơn Chúa Tể đứng im không nhúc nhích, nhưng rõ ràng có thể nhìn thấy thân thể của y đang run rẩy.

Độ run không lớn, nhưng có thể nhìn ra biên độ lớn dần.

- Sao có thể như vậy, xảy ra chuyện rồi!

Những người theo sau Ảnh Sơn Chúa Tể không thấy mặt của y nhưng tập thể lùi ra sau, dường như rất khủng hoảng, sợ hãi.

- Không thể nào! Bộ dạng của Ảnh Sơn Chúa Tể là thế này sao?

Mắt Quỷ Tộc Chúa Tể lấp lóe tia giật mình, rời khỏi ngai khô lâu. Chưa từng có ai thấy bề ngoài của Ảnh Sơn Chúa Tể.

Ảnh Sơn Chúa Tể cúi đầu, tức giận răng va vào nhau, âm trầm chưa từng có phát ra từ người y:

- Chết tiệt! A!

Ảnh Sơn Chúa Tể vụt ngoái đầu.

- Ôi mợ!

Lâm Phàm thấy mọi người đều biểu lộ như vậy thì đã chuẩn bị tâm lý, phòng ngừa bị Ảnh Sơn Chúa Tể hù sợ.

Nhưng thấy tận mắt khuôn mặt của Ảnh Sơn Chúa Tể, dù đã chuẩn bị tâm lý vẫn làm hắn giật nảy mình.

- Trời ạ, ngươi xấu quá, bản phong chủ đã hiểu tại sao các ngươi giấu mặt mình rồi, thì ra sẽ hù chết người.

Lâm Phàm không quan tâm khuôn mặt dữ tợn tột độ của Ảnh Sơn Chúa Tể, còn xát muối vào miệng vết thương.

Mặt Ảnh Sơn Chúa Tể tái nhợt, nhiều chỗ mục nát, miếng thịt cái trắng cái đen, có nhiều sâu trắng nhỏ đung đưa trong miệng vết thương.

Không phải người, tuyệt đối không phải người, giống xác chết lâu ngày bỗng sống lại hơn.

- Ọe!

Các nữ nhân sau lưng Mị Bà đều yêu kiều quyến rũ, lúc này có người nôn mửa.

- Sao ghê vậy, đừng nói là người của Ảnh Sơn đều có bề ngoài như vậy, lần trước ta và người của họ đã . . .

Nữ nhân này không tuyệt thế khuynh thành như Mị Bà nhưng cũng là kỹ nữ hạng nhất, khóe mắt ngấn lệ dịu dàng như nước. Nhưng giờ mọi mỹ cảm biến mất, thay vào đó là sợ hãi và ghê tởm.

Nữ nhân khác đều nhìn đồng bạn, tưởng tượng người Ảnh Sơn đều có bộ dạng như vậy, nữ nhân lúc trước từng có quan hệ vượt rào với họ rất muốn nôn hết đồ trong dạ dày ra.

Lâm Phàm nhìn Ảnh Sơn Chúa Tể, đối phương cũng nhìn y.

Lâm Phàm nhắc khéo:

- Huynh đệ, ngươi xấu không phải lỗi của ngươi, có người trời sinh đã như thế, muốn thay đổi cũng không được. Nhưng bản phong

chủ biết có một cách cho ngươi tìm về tôn nghiêm. Đó là hãy lấy thứ gì che khuất mặt, nó hơi . . .

Hắn không phải loại người xem mặt, nhưng khuôn mặt của Ảnh Sơn Chúa Tể rất dọa người.

Người của Ảnh Sơn run lẩy bẩy, bọn họ rất sợ.

Đây là cấm kỵ, càng là nghịch lân.

Lâm Phàm đã nói đến mức này mà đối phương không có động tĩnh gì, dường như hóa đá rồi.

Nhưng hắn biết đối phương không phải choáng váng, đang nổi lên lửa giận.

Sự việc là hắn làm ra.

Hắn cần chịu trách nhiệm.

Trong ánh mắt sợ hãi của mọi người, Lâm Phàm bước tới trước mặt Ảnh Sơn Chúa Tể.

Lâm Phàm lục tìm trữ vật giới chỉ, rất nhanh hắn mỉm cười lấy mặt nạ ra.

- Mặt nạ này là lão sư của bản phong chủ tặng cho, bản phong chủ thấy nên cho người cần nó hơn.

Tuy đây là lão sư cho hắn, nhưng nếu để lão sư biết hắn tặng cho người càng cần nó chắc sẽ rất vui mừng.

Lâm Phàm đưa mặt nạ cho Ảnh Sơn Chúa Tể:

- Cho ngươi.

Tuy hắn mới đập chết vài người của đối phương nhưng cũng vì bất đắc dĩ.

Biểu tình của Quỷ Tộc Chúa Tể khá phong phú:

- Dân bản xứ này bị khùng hả?

Quỷ Tộc Chúa Tể không ngờ đã xảy ra chuyện như vậy mà dân bản xứ dửng dưng như không có chuyện gì.

Quỷ Tộc Chúa Tể rất thắc mắc là tại sao Ảnh Sơn Chúa Tể chưa

ra tay, khiến người khó hiểu.

- A?

Lâm Phàm suy nghĩ đối phương bị sao vậy, có lẽ ngại ngùng?

Vậy thì hắn nên chủ động hơn.

Lâm Phàm tiến lên, mở ra mặt nạ, sau đó vươn tay dán lên mặt đối phương:

- Được rồi, để bản phong chủ giúp ngươi đeo vào.

Rất nhanh đã xong, Lâm Phàm vừa lòng gật gù.

- Ừm, không sai, rất hoàn mỹ, dán sát. Ngươi xem mặt mình bây giờ hoàn mỹ biết bao, người ta không biết ngươi xấu xí cỡ nào.

Lâm Phàm chỉ có thể an ủi đối phương như vậy, dù sao là bẩm sinh, về sau khó sửa đổi, hắn chỉ có thể làm được bấy nhiêu.

Từ người Ảnh Sơn Chúa Tể bộc phát ra lực lượng khủng bố.

Bùm!

Ảnh Sơn Chúa Tể đấm vào bụng Lâm Phàm.

Âm thanh trầm đục, có sóng xung kích xuyên thấu thân thể Lâm Phàm bắn ra từ phía sau.

Ảnh Sơn Chúa Tể lạnh lùng nói:

- Ngươi có biết rằng ta rất muốn từ từ hành hạ ngươi đến chết?

Lâm Phàm khom người, hé môi phun ngụm máu.

Lực lượng của đối phương rất mạnh, cảm giác chắc nịch.

Nhưng mà . . .

Bốp!

Lâm Phàm đấm vào mặt Ảnh Sơn Chúa Tể.

Lâm Phàm nói:

- Nhà ngươi đúng là thực dụng, tặng mặt nạ cho ngươi uổng công, trả lại cho bản phong chủ.

Người xung quanh xoe tròn mắt.

- Trời ạ, tình huống gì vậy?

- Dân bản xứ này từ đâu đến mà dám đánh với Ảnh Sơn Chúa Tể? Ta thấy trên trời dưới đất không còn ai cứu hắn được.

Bọn họ đều biết Ảnh Sơn Chúa Tể khủng bố cỡ nào.

Bùm!

Thoáng chốc hoa máu nổ tung.

Ảnh Sơn Chúa Tể một chiêu đánh nát Lâm Phàm, một tay giật mặt nạ xuống vứt sang một bên.

- Đồ chó chết!

Ảnh Sơn Chúa Tể tức điên, phát cuồng muốn giết mọi người ở đây. Nhưng y ngẫm lại đám người Quỷ Tộc Chúa Tể không yếu, nếu đánh thật thì không biết cuối cùng ai chơi chết ai.

Ảnh Sơn Chúa Tể thầm thắc mắc, mới rồi đã tiêu diệt dân bản xứ nhưng sao hắn lại xuất hiện nữa?

Cái này không đúng.

Có chút nghĩ mãi mà không rõ.

Khuôn mặt của Ảnh Sơn Chúa Tể bị sương mù che khuất, không thấy rõ mặt.

Mười giây sau.

Lâm Phàm xuất hiện, tinh khí thần lên đỉnh điểm.

Quỷ Tộc Chúa Tể nhìn Lâm Phàm chằm chằm, mắt lóe tia kinh sợ:

- Sao có thể như vậy?

Không thể nào, y thấy tận mắt dân bản xứ chết rồi mà sao lại xuất hiện?

Ảnh Sơn Chúa Tể bị bất ngờ:

- A?

Lâm Phàm đang suy nghĩ một việc, đó là làm cách nào đối phó đám người này.

Có mấy cường giả này ở thì hắn sẽ bị diệt gọn.

Thôi, lần này lên là muốn giao lưu với đám dân bản xứ thượng giới, cho bọn họ biết uy lực của buff khủng bố cỡ nào.

Ảnh Sơn chúa tể giết hắn mấy lần, nhưng người khác còn chưa giết hắn.

Lâm Phàm nghiêm túc nói:

- Hãy để chúng ta đánh một trận thỏa thích.

Hắn không muốn dây dưa với đám người này, trực tiếp đánh.

Hữu Sắc Nhãn Tình mở ra.

Hắn nhìn về phía mục tiêu, không phải mọi người mà chỉ chọn người mạnh hơn Thế Giới cảnh.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Hiện trường xảy ra bạo động, vẳn sóng xung kích mạnh mẽ bộc phát ra, càn quét hết thảy.

Qua hồi lâu.

Hiện trường bình tĩnh lại.

Lâm Phàm đã không ở đây nữa, hắn đột ngột biến mất trước mặt mọi người.

Quỷ Tộc Chúa Tể rất mờ mịt, nhìn hai tay dính máu:

- Cái này . . . chúng ta đang làm gì?

Một Chúa Tể hoang mang nói:

- Không biết.

Chuyện vừa xảy ra hơi lạ, gã cũng không rõ.

Đám người đi theo Chúa Tể xoe tròn mắt nhìn sáu Chúa Tể đại nhân.

Bọn họ thấy rõ chuyện vừa xảy ra.

Dân bản xứ xuất hiện nhiều lần, các Chúa Tể giết không ngừng nghỉ.

Bọn họ xem ngây người, nếu không thấy tận mắt sẽ không tin được việc huyền diệu như vậy xảy ra.

Dân bản xứ kia không chết được sao?

Oong!

Một bóng dáng rơi xuống từ cái khe vực ngoại giới.

Lâm Phàm rất là vừa lòng:

- Không tệ, trung bình bị giết ba mươi lần.

Tuy bị người ta giết rất thảm, nhưng cố gắng sẽ có đền đáp.

Lâm Phàm tin chút nữa nhận thu hoạch càng lớn.

Một góc vực ngoại giới.

Có một bóng người, rất đắng lòng, tuyệt vọng.

Liệt Thanh ngồi xổm dưới đất, tuyệt vọng, thậm chí muốn tự tử.

- Vì sao? Đồ của ta đi đâu rồi? Là đứa khốn nạn nào trộm đồ của ta?

Chương 1023: Có quỷ nè trời

Không phải Lâm Phàm không muốn tiếp tục đấu với cường giả nhưng sự thật khiến người bất đắc dĩ.

Bị giết nhiều lần như vậy, dù mười giây sau trạng thái tinh thần đạt tới đỉnh nhưng hắn không chịu được uất ức này.

Trung bình bị mấy trùm giết nhiều lần, tạm được, không cần nói nhiều.

- Dựa theo tình huống trước mắt thì kẻ xâm nhập thượng giới sẽ như ong vỡ tổ lao xuống, nếu giết trực tiếp thì không xuể.

Lâm Phàm lo lắng là đám kẻ xâm nhập thượng giới đi vào vực ngoại giới, không nói hai lời giết hết người vực ngoại giới.

Dù là Lâm Phàm cũng không lo xuể.

- Không được, không được, phải đi kiếm điểm, không thì khó lăn lộn.

Lâm Phàm không nghĩ nhiều, lao đi xa.

Vào phút then chốt này cần đám yêu thú giúp đỡ chút, hơn nữa đây là công đức lớn cho chúng nó, không chừng kiếp sau không cần làm yêu thú.

Lâm Phàm hóa thành luồng sáng bay đi xa.

Vực ngoại giới rất lớn, đến nay Lâm Phàm chưa đi hết các góc.

Khi đó dung hợp là mỗi giới vực dính vào nhau, giới vực nhiều đến không cách nào tưởng tượng.

Vèo!

Tốc độ của Lâm Phàm rất nhanh, hắn cau mày, một thoáng vừa rồi hình như thấy người quen đi ngang qua.

Không chắc chắn lắm, nhưng nhìn rất quen mắt, chắc nhận biết.

Oong!

Lâm Phàm khựng lại giữa chừng không trung, ngoái đầu nhìn.

Bóng người kia cũng ngừng lại.

Ánh mắt giao nhau, đều ánh lên tia thắc mắc.

Lâm Phàm chỉ vào đối phương, nhìn rất quen mắt, nhưng không nhớ nổi đã gặp ở đâu:

- Chúng ta có phải . . .

Bóng người phía xa tiếp lời của Lâm Phàm:

- Gặp nhau chưa?

- Đúng đúng, là gặp nhau chưa. Đã gặp ở đâu nhỉ? Sao không nhớ ra.

Lâm Phàm thề với trời chắc chắn hắn đã thấy người này rồi, còn từng xảy ra chuyện gì, nếu không thì hắn đã chẳng có cảm giác khác lạ này.

Ma Tổ cẩn thận nhìn người trước mắt làm trong lòng y rất khó chịu.

Một thoáng lướt qua, hai người chỉ liếc nhau một cái, nhưng một ánh mắt xem trúng người.

Ma Tổ chủ động dừng lại, đối phương cũng ngừng.

Từ điểm này đã nói lên trong lòng đối phương chắc chắn cũng nghĩ như vậy.

Ma Tổ thầm nghi ngờ, đầu óc vận chuyển nhanh. Ai đây? Chắc chắn quen, không thể nào là người xa lạ.

Lấy thực lực của Ma Tổ đủ để đè đối phương xuống đất đánh bầm dập, sau đó bắt đối phương tự giới thiệu. Nhưng trong tình huống này không cần làm như vậy, gã phải nghĩ ra đối phương là ai mới có cảm giác thành tựu.

Lâm Phàm đi tới trước mặt đối phương, hắn chưa biết đây là Ma Tổ quen thuộc. Nhìn kỹ thì đối phương rất bá đạo, cất giấu khí chất cao cấp hơn người khác nhiều.

Hơn nữa tuyệt đối không phải người vực ngoại giới, chắc chắn là thượng giới.

Lâm Phàm hỏi:

- Có phải ngươi đã gặp bản phong chủ?

Ma Tổ gật đầu, giọng ồm ồm:

- Chắc chắn gặp ở đâu rồi, nhưng không nghĩ ra.

Lâm Phàm nói:

- Đừng gấp gáp, bản phong chủ thích gặp người quen mắt nhưng không nhớ ra, bản phong chủ có thể giúp ngươi nhớ lại. Ngươi có thể nói người mà ngươi ghét nhất là ai không?

Hỏi lời này không một chút vấn đề, hắn chưa có quan hệ tốt nào với kẻ xâm nhập, toàn là không tốt, hoặc bị đập chết hoặc bị đánh đến sợ.

Đối phương là kẻ xâm nhập, đây tuyệt đối không sai được, có thể sống được, không có ấn tượng sâu sắc với hắn, chứng minh họ từng gặp nhau, từng tổn thương nhau, nhưng vì thời gian quá lâu nên khuôn mặt mơ hồ, không nhớ rõ là chuyện bình thường.

Quan trọng là bản thân hắn luôn mơ hồ, chỉ khi xảy ra xung đột mới quen thuộc một chút, xong việc rồi quên béng đi.

Ma Tổ nhìn đối phương, thì thầm trong lòng, tên này vừa nhìn liền biết không phải người tốt lành gì, hơn nữa còn rất tiện.

Đương nhiên y phải tìm hiểu rõ ràng đối phương rốt cuộc là ai?

Vì sao cho y cảm giác quen thuộc.

Ma Tổ theo thói quen tự xưng:

- Người bản Ma Tổ ghét nhất? Vậy tất nhiên là . . .

Nhưng Ma Tổ chưa nói xong đã bị đối phương ngắt ngang.

Lâm Phàm giật mình kêu lên:

- Bản phong chủ nhớ ra rồi, ngươi là Hận Thiên Tiểu Ma Quân!

Lâm Phàm thật sự không biết đối phương là ai, nhưng đối phương tự xưng 'bản Ma Tổ' thì nhớ ra ngay.

Ma Tổ kinh ngạc hỏi:

- A? Vậy ngươi là ai?

Ma Tổ không ngờ còn có người biết ngoại hiệu của mình, đó là ngoại hiệu bị người xem như trò cười ở thật lâu trước kia.

Lâm Phàm không giấu diếm, nói thật lòng:

- Bản phong chủ là người mà ngươi ghét nhất trong lòng. Ngươi ghét bản phong chủ nhiều vậy mà không nhớ rõ hình dạng của bản phong chủ thế nào, có chút khiến người ta thất vọng.

Bản thân Lâm Phàm cũng không thích người nói láo.

Lâm Phàm cười, không quan tâm sắc mặt của Ma Tổ khó coi cỡ nào, lẩm bẩm:

- Bản phong chủ thật sự nhớ ra. Ngươi bị phong ấn mà? Bản phong chủ còn lừa môn công pháp Thủy Ma Kinh từ tay của ngươi. Công nhận môn công pháp này không tệ. À, bản phong chủ lại nhớ ra, ngươi và đám người Vạn Quật lão tổ làm giao dịch, được thả ra nhỉ.

Lâm Phàm đã nhớ hết tất cả.

Không ngờ trong vực ngoại giới rộng lớn gặp được Ma Tổ, nếu không tự mình trải qua thì hắn không thể tin được.

Ma Tổ sắc mặt rất khó coi, có chút dữ tợn, càng nhiều là giận dữ:

- Ngươi . . .

Ma Tổ không đi qua khe hở trở lại thượng giới, trừ muốn chiếm chỗ tốt từ nơi này ra còn vì tìm kẻ đáng giận kia.

Hắn thừa dịp y bị phong ấn, hứa sẽ thả y ra nếu cho hắn một môn công pháp.

Làm Ma Tổ giận dữ là dân bản xứ này chuồn đi, thề rồi vẫn không sợ.

Lâm Phàm nhìn Ma Tổ, có chút cầu còn không được:

- Đúng, là bản phong chủ, có phải ngươi đang rất tức giận?

Mới rồi trên thượng giới bị người giết hơi nhiều, hắn trở lại vực ngoại giới, nửa đường gặp được Ma Tổ, làm sao bây giờ?

Đánh nhau là điều không thể, trừ phi dùng vận rủi cuồn cuộn.

Nhưng cái này không cần thiết, chết vô ích, nếu như không thể dùng hai tay của mình cho đối phương cảm nhận sợ hãi thì điều này tàn nhẫn, khiến người thất vọng biết bao.

Trên người Ma Tổ chắc chắn có nhiều thứ tốt, nếu lấy hết thì tuyệt.

Lâm Phàm đang thiếu ngạnh công, nếu có đầy đủ thì hắn thề sẽ không ăn không uống, quyết tâm tích lũy điểm sau đó tăng công pháp lên đến đỉnh.

Lâm Phàm không nói nhảm, đi tới trước mặt Ma Tổ, bắt lấy tay y đập vào ngực mình:

- Nào, vì cho ngươi sảng khoái, ngươi có thể đánh chết bản phong chủ. Đừng do dự, ra tay đi, dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất của ngươi, tàn nhẫn cỡ nào thì dùng cỡ đó, đừng chần chừ!

Lúc đầu Ma Tổ còn muốn hung hăng châm chọc, hoặc làm cho đối phương cảm nhận được sợ hãi, nhưng khi nghe lời này thì thộn mặt ra.

Chuyện gì đây?

Hướng đi khó hiểu quá.

Điều này khác với tưởng tượng của Ma Tổ.

Ma Tổ muốn rút tay về:

- Ngươi làm gì hả?

Nào ngờ đối phương nắm rất chặt, kéo tay y đấm vào ngực nhỏ.

Rốt cuộc muốn sao? Không chơi như vậy.

Lâm Phàm nôn nóng thúc giục:

- Không làm gì, đập chết bản phong chủ được không?

Hắn không có thời gian dây dưa với Ma Tổ, chỉ muốn nhanh chóng bị y đánh chết ba chục, năm chục lần rồi đi kiếm điểm.

Ma Tổ nhìn không hiểu tình huống hiện tại:

- Ngươi bị khùng rồi!

Nếu như đối phương kiên cường hoặc lộ vẻ mặt sợ hãi thì Ma Tổ sẽ để cho đối phương cảm nhận một chút cái gì mới là lực lượng khủng bố.

Nhưng giờ là hắn muốn tìm cái chết, khó hiểu quá.

Ma Tổ không muốn đánh người, nghiền ép người khác quan trọng là cảm giác, không cảm giác đúng chỗ thì sẽ khó chịu.

Ma Tổ là người chú trọng cảm giác.

Dù cho bị phong ấn lâu như vậy, cũng rất chán ghét tên này, nhưng Ma Tổ sẽ không bỏ qua cảm giác, đơn giản giết đối phương.

Hành động này nhìn từ mặt nào đều không xứng với thân phận và địa vị của Ma Tổ.

Lâm Phàm nhìn Ma Tổ, hỏi:

- Bản phong chủ không khùng, rốt cuộc ngươi có giết không?

Lâm Phàm thì cảm thấy Ma Tổ khùng, đã nói đến mức này rồi sao không mau ra tay đi.

Ma Tổ ngây ra, đầu óc ù đặc:

- Chờ chút, ngươi làm sao vậy? Muốn chết thế sao?

Y cần suy nghĩ kỹ càng tình huống này là sao.

Không đúng, có vấn đề.

Đừng nói là thương thiên lại muốn hố y nhé?

Bốp!

Lâm Phàm tát một cái:

- Bản phong chủ kêu ngươi đánh chết bản phong chủ, nghe không? Đánh đi chứ!

Ma Tổ ngây ra, tự nhiên đánh người vậy?

Ma Tổ lùi lại một bước, trong mắt có kinh sợ và tức giận, một tay bụm mặt, ngữ điệu uất ức:

- Ngươi làm gì thế?

Lâm Phàm tiến lên, nắm lấy tay Ma Tổ vỗ ngực mình:

- Xin ngươi đánh chết bản phong chủ.

Hắn khao khát đối phương ra tay.

Ma Tổ không dám nhúc nhích:

- Ngươi có khùng không hả? Sao ta phải đánh chết ngươi? Buông tay ra!

Ma Tổ phát hiện hình như đối phương cố ý để y ra tay, không ngừng chọc giận y.

Ma Tổ cảm giác kỳ kỳ, dường như có âm mưu gì sắp xảy ra.

Trước kia Ma Tổ sẽ không nghĩ nhiều như vậy, nhưng y cảnh giác với vực ngoại giới chết tiệt này.

Lâm Phàm lại giơ tay định tát nhưng bị Ma Tổ chặn lại.

Ma Tổ vốn định đánh trả, một chiêu giết dân bản xứ này, nhưng ngẫm lại mặt sau khó nhìn thấu thì y nhịn xuống.

Có âm mưu, chắc chắn.

Nếu không có vấn đề thì sao hắn nổi khùng như vậy?

Đã chịu thiệt một lần trong vực ngoại giới, Ma Tổ sẽ không ăn lần thứ hai.

Trong khi Ma Tổ suy nghĩ lung tung, nghi ngờ đối phương có mục đích thì bỗng phát hiện lực lượng bùng nổ trên người dân bản xứ.

- Ngươi không ra tay thì bản phong chủ làm, coi ngươi có chịu giết bản phong chủ không!

Oong!

Lực lượng của Lâm Phàm rất mạnh, dao động khuếch tán ra. Ma Tổ giật mình ngây người, càng chắc chắn có âm mưu.

Mạnh nhất vực ngoại giới là Đạo cảnh đỉnh, những người đã giao dịch với y đều là Đạo cảnh đỉnh.

Nhưng Ma Tổ cảm nhận lực lượng từ Lâm Phàm mạnh mẽ tột độ, vượt qua Đạo cảnh đỉnh.

Nếu nói có giao dịch đặc biệt với thương thiên thì đánh chết Ma Tổ cũng không tin.

Quả nhiên có âm mưu.

Ma Tổ chớp mắt rời xa Lâm Phàm, chỉ vào đối phương:

- Ngươi chờ đấy!

Ma Tổ phải tìm hiểu rõ tình huống, vừa đi ra, tuyệt đối không thể khinh thường.

Đã chịu thiệt một lần, y sẽ không chịu lần thứ hai.

Chương 1024: Đáng tiếc, chạy trốn

Lâm Phàm vô cùng thất vọng với Ma Tổ:

- Muốn chạy sao?

Đã hứa Hận Thiên Tiểu Ma Quân không e ngại ai, thích cứng rắn đấu với người khác mà sao biến thành thế này?

Khác với Thanh Oa nói, quá hèn.

Đưa tới tận miệng rồi mà không xuống tay, thật là không biết nên nói cái gì.

- Hữu Sắc Nhãn Tình.

Lâm Phàm ngẩng đầu, trong mắt hắn lấp lóe tia sáng vô hình khoảnh khắc bao phủ Hận Thiên Tiểu Ma Quân.

Đã gặp rồi, nếu không làm gì thì kỳ cục.

- A?

Ma Tổ luôn cảnh giác đối phương, muốn rời đi, chờ điều tra rõ ràng rồi mới từ từ dây dưa với đối phương.

Đối phương tiện đến mức muốn chết dưới tay y.

Ma Tổ tung hoành thượng giới vô số năm, chưa từng gặp qua loại tình huống này.

Ai mà muốn làm người ăn cua đầu tiên đúng không?

Dù sao người khác đồng ý chứ y thì không.

Nói thẳng ra là Ma Tổ bị đối phương hù sợ, không dám động đậy.

Khoảnh khắc Lâm Phàm mở ra Hữu Sắc Nhãn Tình, trong lòng Ma Tổ mờ mịt, bị giận dữ thay thế.

Cơn giận như núi lửa sắp phun trào, muốn hủy diệt tất cả.

Oong!

Bão tố quét qua.

Người Lâm Phàm lắc lư, tóc dài bay ra sau, hắn thầm nhủ lợi hại.

Lâm Phàm không ngờ thực lực của Ma Tổ mạnh như vậy, nổi giận sinh ra uy thế khủng khiếp.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiếng nổ, đây là tiếng không gian nổ. Không gian vô hình như thủy triều dạt sang hai bên.

A!

Ma Tổ chớp mắt xuất hiện trước mặt Lâm Phàm, tốc độ rất nhanh, khiến người chưa phản ứng lại, chỉ trong nháy mắt.

Lực lượng kinh khủng bộc phát ra từ đôi tay Ma Tổ, ánh sáng rực rỡ bao phủ Lâm Phàm.

Bùm!

Người Lâm Phàm run lên, lồng ngực hõm xuống, gãy xương, bị đánh rớt xuống đất.

- Thật nhanh, lực lượng cũng rất mạnh.

Đây là suy nghĩ hiện tại của hắn.

Ầm ầm!

Thân thể đập xuống đất, lực lượng mạnh mẽ xuyên qua thân thể thấm xuống đất, mặt đất bị cắt vụn, vết rạn li ti lan tràn đến phương xa tít.

- Ọe!

Khi đụng mặt đất thì thân thể bật lên lại, Lâm Phàm há mồm phun máu.

- Sảng khoái.

Lâm Phàm cười tươi, không đau đớn chút nào.

Đã nói mà, Hận Thiên Tiểu Ma Quân chắc chắn có hàng.

Cú đấm này đã nói lên tất cả.

Lực lượng nắm đấm rất mạnh, chỉ có người tu luyện ngạnh công mới có thể bộc phát ra lực lượng kinh khủng như vậy.

Lâm Phàm đứng dậy, lau máu bên môi, lộ vẻ điên cuồng tột độ:

- Ha ha ha ha, Hận Thiên Tiểu Ma Quân, rất không tệ, đến đây!

Còn bảo không giết mình, giờ đánh sướng biết bao.

Mà công nhận cảm giác bị người đánh vô cùng sảng khoái, trái tim bay lên mây bị đánh nát.

Nhưng đây chỉ là ngắn ngủi, chờ hắn đột phá đến Thế Giới cảnh thì đám người này tàn đời.

Cảnh giới cỡ này với người khác là chỉ có thể gặp, không thể cầu, nhưng với Lâm Phàm thì chỉ cần một chút xíu thời gian.

- Ta muốn đập chết ngươi luôn!

Hận Thiên Tiểu Ma Quân điên cuồng xuất hiện trước mặt Lâm Phàm, giơ hai tay lên cao, lực lượng Ma Tổ ngưng tụ trong lòng bàn tay. Y quát to, hai tay đè ép xuống người Lâm Phàm.

Ầm ầm!

Kinh thiên động địa, kinh sợ tứ phương.

Toàn bộ thiên địa giống như bị chấn nát.

Ma Tổ trúng Hữu Sắc Nhãn Tình, mỗi một chiêu đều bộc phát ra sức mạnh khủng bố nhất, không thể địch nổi, hiện giờ Lâm Phàm không nhận nổi.

Bùm!

Lâm Phàm thích đánh nát người khác, nhưng cũng thường xuyên theo thói quen bị người đập nát.

Lực lượng chảy xuôi trong người trải đều toàn thân rồi dẫn nổ, cơ thể nổ tung, máu bắn tung tóe.

Ma Tổ lấy lại tinh thần, cúi đầu nhìn xem hai tay:

- Ta đang làm gì?

Tay y dính máu, trên người bị máu văng trúng.

Ma Tổ ngây ngẩn, mới rồi còn muốn đi mà sao y vẫn đứng đây?

- Máu này là . . .

Ma Tổ cảm nhận máu trên đôi tay còn độ ấm, ướt đẫm.

Nhưng tình huống gì đây?

Ma Tổ rất mờ mịt, muốn làm rõ ràng rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, nhưng nhìn tình huống trước mắt thật khó hiểu.

Dưới đất có hố sâu to, đây là bị sức mạnh rất khủng bố chấn vỡ.

- Này.

Trong khi Ma Tổ suy nghĩ mấy chuyện này thì mười giây đã đến, Lâm Phàm xuất hiện trong không trung.

Tinh khí thần đến đỉnh.

Không nói những cái khác, cảm giác kia thật đúng là tuyệt vời, sướng chết.

Thói quen đánh nát người khác, hắn muốn thử cảm giác bị người đập là như thế nào.

Nhưng Lâm Phàm cảm thấy không cảm giác đau đớn, chết rất nhanh, trong chớp mắt ý thức tan biến, điều này thật tệ.

Ma Tổ tức giận hỏi:

- Chuyện này là sao? Ngươi làm gì ta?

Sau khi Lâm Phàm chết, hiệu quả của Hữu Sắc Nhãn Tình biến mất.

Người thường thì ý chí tinh thần không mạnh, sẽ rất mơ hồ, nhưng với người như Ma Tổ có ý chí siêu mạnh, phản ứng lại ngay.

Nhưng vẫn hơi mờ mịt.

Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- Ta ở đâu, đang làm gì?

- Không làm cái gì, mới cho ngươi đánh chết bản phong chủ thôi. Ngươi không chịu đánh, hết cách, đành buộc ngươi, tóm lại vừa bị

ngươi giết một lần.

Con người nên có lòng kính sợ sinh mạng.

Nhưng từ khi có được thân bất tử thì Lâm Phàm không có chút lòng kính sợ với sinh mạng của mình, chỉ có ngươi muốn giết cứ giết, không quan trọng, hoan nghênh vô cùng.

Ma Tổ nghe mấy lời này thì á khẩu, đầu óc rối loạn, không rõ xảy ra chuyện gì.

Lâm Phàm ngẩng đầu, khí thế cuồng bạo, nháy mắt lao về phía Ma Tổ:

- Một lần, hai lần, rất nhanh, tới đi!

- Địa Diệt Thiên Tinh!

Chiêu cũ rích nhưng rất thực dụng.

Lâm Phàm vỗ chưởng, không khí bị nghiền ép hình thành dao động vô hình đè ép Ma Tổ.

Ma Tổ không dám đánh trả:

- Chết tiệt, cái thứ gì?

Y đã bị thương thiên hố một lần, một khi bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng.

Đối mặt tình huống không hiểu thấu, không nhìn thấu thì Ma Tổ không muốn đánh trả chút nào.

Không đánh trả, Ma Tổ dùng uy thế xé rách bầu trời rời xa Lâm Phàm, xa kẻ hố chết người.

Ma Tổ hỏi:

- Nhà ngươi rốt cuộc muốn thế nào, có chuyện gì thì chúng ta từ từ nói! Ta cho ngươi biết, thương thiên không phải người tốt, nó đê tiện lắm, đừng bị nó lừa.

Lâm Phàm quát:

- Được rồi, Ma Tổ, ngươi còn là Ma Tổ ngày xưa sao? Vì sao trở nên hèn như vậy? Có thể lấy ra thực lực của ngươi đánh mạnh vào người của ta không? Giờ ta rất muốn bị ngươi đánh chết!

Lâm Phàm chịu phục, hèn quá.

Khi Ma Tổ bị phong ấn thì bá khí biết bao, khi biết bị lừa còn tuyên bố muốn chơi chết hắn.

Giờ gặp được hắn nhưng không dám biểu hiện gì, hắn hơi thất vọng.

Hết cách rồi.

- Hữu Sắc Nhãn Tình.

Không thể dựa vào Ma Tổ chủ động xuất kích, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Ma Tổ vốn định mở miệng, nhưng đột nhiên ngừng lại, y phát hiện trạng thái tinh thần kỳ kỳ, ác ý chôn giấu dưới đáy lòng dâng lên như rồng ma cuồng bạo.

Cơn giận ngập trời càn quét thiên địa, đều đã ngưng tụ thành thực chất.

Ma Tổ âm trầm nói:

- Đáng ghét, ta muốn chơi chết ngươi!

Uy Ma Tổ bao phủ thiên địa, là điểm cuối mà người khác không cách nào ngăn cản.

- Đến đây, chơi chết bản phong chủ!

Lâm Phàm háo hức.

Muốn cho Ma Tổ đền táng gia bại sản thì một cái mạng là tuyệt đối không đủ, phải nhiều cái mạng mới được.

Thời đại này mạng người không đáng giá tiền.

Đương nhiên hắn là phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông, cái mạng hơi đáng giá.

Nếu người bình thường chơi chết hắn thì đền mười đời, đền cả quần lót cũng không đền nổi.

Nhưng với cường giả như Ma Tổ thì một cái mạng không đáng gì.

Ít ra cũng phải ba, bốn mươi cái tính mạng mới được.

Ầm ầm!

Động đất.

Thực lực của Ma Tổ rất mạnh, lại đánh hết sức nên tất cả gây ra động tĩnh rất lớn.

Hiện tại nếu có người đi ngang qua nơi này sẽ bị sóng xung kích kinh khủng ảnh hưởng, làm sao có thể giữ được mạng nhỏ vừa được nhìn thực lực của đối phương hay không.

Nếu yếu chút hầu như hóa thành tro tàn.

Ma Tổ lơ lửng trên cao, không biết xảy ra chuyện gì:

- Đệt, bản Ma Tổ vừa làm gì?

Ma Tổ cảm giác lý trí của mình một thoáng biến mất, trống rỗng không có phản ứng gì.

- Không đúng, có thể ảnh hưởng đến loại tình huống này tuyệt đối là sức mạnh rất khủng, có lẽ là thương thiên đã làm.

Ma Tổ thận trọng, không dám nghĩ nhiều, y nhìn xuống dưới, hố sâu không giới hạn kia quá sâu, gần như là vực sâu.

- Đi.

Ma Tổ không chút do dự quay người chạy.

Rất dứt khoát.

Ma Tổ chỉ muốn tạm thời rời đi nơi này, chờ biết rõ ràng tình huống mới nhất rồi quay lại tìm hiểu chuyện này.

Còn bây giờ, không biết gì cả đã làm loạn thì chẳng khác nào tìm chết.

Đã mắc mưu một lần còn té hố lần thứ hai, nghĩ Ma Tổ này ngu như thế sao?

Trong hư không, Lâm Phàm lại xuất hiện:

- Tốt, lại đến!

Nhưng rất nhanh, hắn phát hiện không thích hợp.

- Người đâu?

Lâm Phàm nhìn xung quanh, không một ai, không biết Ma Tổ chạy đi đâu.

- Trời, Ma Tổ chạy nhanh vậy sao?

Hắn biết cùng thi triển Hữu Sắc Nhãn Tình và thân bất tử là có khuyết điểm.

Đối với người ý chí không kiên định thì kín không kẽ hở, nhưng với cường giả như Ma Tổ thì không cách nào không lộ khe hở.

Khi Lâm Phàm chết, Hữu Sắc Nhãn Tình đóng lại, cường giả phục hồi ý chí sẽ tỉnh táo lại ngay.

Ma Tổ vẫn luôn muốn chạy thoát, nên khi phản ứng lại sẽ rút lui ngay.

- Đáng tiếc.

Lâm Phàm lắc đầu thở dài, nhưng không quan trọng, Ma Tổ đã ở vực ngoại giới, bọn họ sẽ lại gặp nhau.

Tri Tri Điểu nhanh nhạy về tin tức, chỉ cần hỏi thăm bọn họ là xong.

Phương xa.

Hắn đã cảm nhận được máu của bầy yêu thú sôi trào, dường như không thể kiềm nén vui sướng vì có thể làm ra cống hiến cho vực ngoại giới.

Chương 1025: Có lẽ nghe lầm

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Ma Tổ xuất hiện ở phía xa:

- Tên khốn kia chắc chắn bị khùng, may mắn bản Ma Tổ chạy nhanh, nếu không thì lại mắc kẹt trong cảnh khó.

Từ khi bị thương thiên hố một lần thì Ma Tổ vẫn cẩn thận cảnh giác, tuyệt đối không làm chuyện không nắm chắc.

Cái tên khốn đáng giận kia cứ đòi y giết hắn, y không rõ, con người chỉ có một mạng sống, giết rồi là hết, tại sao đối phương làm vậy?

Nên mới nói bên trong có âm mưu, rất lớn, sơ sảy một cái là hối hận không kịp.

Nhưng tình huống vừa rồi hơi kỳ diệu, Ma Tổ không rõ lắm, nhưng cảm giác có vấn đề.

Không phải y có vấn đề mà là tên chết tiệt kia.

Ma Tổ nhìn ra xa:

- Ủa?

Y là tổ của ma đạo, nắm rõ tất cả ma uy trên thế giới như lòng bàn tay, nếu có người chơi ma uy trước mặt y thì đó là múa rìu qua mắt thợ, không biết tự lượng sức mình.

Ma Tổ phê bình:

- Không sai, ma uy rất thuần, hơi yếu một chút.

Ma Tổ giơ lên ngón tay, một sợi ma uy màu đen từ xa bay lên chậm rãi quấn quanh trên ngón tay y.

Ma Tổ đút ngón tay vào miệng, nhấm nháp tỉ mỉ.

- Ưm, tu luyện công pháp rất thuần, không tạp chất, một dân bản xứ có thể tu luyện tới trình độ này đã rất khá. Ta đi xem thử là tiểu tử nào đang tu luyện.

Ma Tổ ổn định tinh thần, chạy đi xa.

Ma Tổ không có ý kiến gì với dân bản xứ, người thượng giới hay vực ngoại giới đều yếu nhớt trong mắt y.

Đừng nói y cuồng, y chỉ nói thật.

Phương xa, một sơn mạch đen ngòm, bên trong có núi lửa màu đen sắp phun trào, sương khói mù mịt bốc ra tựa như địa ngục trần gian.

Một nam nhân mặc khôi giáp cả người quấn quanh khói đen đang đứng trên sơn mạch diễn biến minh văn ma đạo.

Những minh văn ma đạo là các con chữ, có một số hoa văn ma đạo, nhưng không hiểu sao nháy mắt tan thành mây khói.

Xích Cửu Sát sắc mặt âm trầm:

- Lại thất bại.

Xích Cửu Sát hoang mang với con đường tương lai, có chút thất vọng, vì sao mỗi lần đều thất bại.

Đột nhiên một giọng nói từ phương xa vọng lại, vang bên tai Xích Cửu Sát:

- Bạn nhỏ, ngươi hơi vì cái trước mắt, tình huống của ngươi bây giờ rất nguy hiểm.

Xích Cửu Sát giật mình kêu lên:

- Ai đó!?

Gã tu luyện ở đây, có người tới gần mà không biết. Xích Cửu Sát rùng mình, là cường giả nào? Đừng nói là kẻ xâm nhập.

Xích Cửu Sát đã tuyệt vọng với kẻ xâm nhập, mạnh khủng khiếp, không cho người có cơ hội sống sót.

Ma Tổ xuất hiện, hơi hứng thú với dân bản xứ này:

- Ta ở đây.

Mới bị tên đáng ghét kia hù làm tim y đập nhanh, cần tìm chút việc vui an ủi lòng bị tổn thương.

Gặp một người tu ma gợi lên hứng thú trong Ma Tổ, ánh mắt nhìn đối phương có hơi hướm: Tiểu tử, ngươi có thể khoe khoang tài tình, nhưng ngươi chỉ là đứa nhóc khi ở trước mặt Ma Tổ.

Xích Cửu Sát mặt biến sắc, ánh mắt đầu tiên thấy đối phương không phải bóng người mà là bản nguyên ma đạo đen ngòm tỏa ra ma uy vô tận.

Xích Cửu Sát kinh sợ:

- Không thể nào!

Gã là Ma Thần, cho tới bây giờ chưa từng thấy ai có ma uy kinh khủng như vậy, gã như đứa con nít khi ở trước mặt đối phương.

Ma Tổ cười, chắp tay sau lưng, ngẩng đầu, ma uy bá đạo bao phủ thiên địa:

- Ha ha ha! Bạn nhỏ, ngươi thật sự rơi vào hoang mang. Ngươi có năng lực gì mà đòi ngưng tụ minh văn ma đạo? Ngươi có biết minh văn ma đạo là gì không?

Câu hỏi của Ma Tổ làm Xích Cửu Sát ngây ra.

Minh văn ma đạo?

Thứ quái quỷ gì? Gã ngưng tụ minh văn ma đạo bao giờ? Không hiểu đối phương nói gì, nhưng cảm giác hơi huyền diệu.

Ma Tổ hỏi:

- A? Xem biểu tình của ngươi thì chẳng lẽ không biết minh văn ma đạo là cái gì?

Giờ đừng nói là Xích Cửu Sát ngây người, Ma Tổ cũng hoang mang. Dân bản xứ vực ngoại giới là sinh vật gì vậy? Không biết minh văn ma đạo mà đã mạnh mẽ ngưng tụ, cái này là đồ khùng!

Xích Cửu Sát cảnh giác hỏi:

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Đối phương mang đến cảm giác rất nguy hiểm, tuy cùng là người trong ma đạo nhưng cho gã cảm giác nguy cơ vô cùng tận.

Ma Tổ cười nói:

- Nghe cho kỹ, ta là tổ của ma đạo, Ma Tổ trong ma.

Xích Cửu Sát ngây ra:

- Ma Tổ?

Xưng hô hơi phách lối, nhưng thực lực của đối phương đúng là rất mạnh.

Ma Tổ bình tĩnh gật đầu:

- Không sai, đối với ngươi thì ta là người mà ngươi mãi mãi không cách nào tiếp xúc được. Nhưng ngươi rất hên, khiến ta chú ý tới ngươi, cho nên ngươi rất may mắn.

Phong phạm Ma Tổ vô hình càn quét toàn trường.

Ma Tổ cảm giác dân bản xứ này hơi thú vị.

Y có chút hảo cảm với người cùng tu ma, dù sao rất ít người có thể tu luyện tới trình độ cao cấp.

Nhiều tu ma khi tu đến cuối cùng đều thành tên điên.

Ma Tổ hỏi:

- Muốn theo ta học không? Ta dạy cho ngươi, tình huống của ngươi bây giờ rất không ổn, bản Ma Tổ là vua trong ma, nên dẫn dắt những kẻ nhỏ yếu như các ngươi.

Ma Tổ vào vực ngoại giới, chưa quen cuộc sống nơi đây, còn bị thương thiên chó chết hố.

Ma Tổ tổng kết ra một quan điểm.

Chủ yếu là lúc đụng chuyện không có ai đi ra gánh thay.

Người này không tệ, nếu bồi dưỡng đàng hoàng có lẽ sẽ trở thành một chuyên gia gánh tội hợp tư cách.

Xích Cửu Sát không chần chừ đáp:

- Tốt!

Gã đã nhìn ra thực lực của đối phương rất mạnh, ma uy mênh

mông rất kinh người.

Khi đối mặt với người này, gã như con thuyền nhỏ lênh đênh trong biển không bến bờ, vĩnh viễn không cách nào leo lên bờ, hoàn toàn bị lạc.

. . .

- Yêu thú, yêu thú, ta tới đây!

Lâm Phàm rất kích động, lâu rồi không tìm bầy yêu thú đáng yêu tâm sự, nhớ quá.

Trước kia thiếu điểm, bầy yêu thú sẽ chủ động tiến lên đưa điểm cho hắn, chỉ riêng hành vi này hỏi sao không khiến người cảm động?

Hư không chấn động, khi Lâm Phàm ngừng lại, lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra dao động.

- Là chỗ này.

Phía dưới là một chỗ bí cảnh.

Vực ngoại giới có nhiều bí cảnh, nhiều đến sợ.

Những bí cảnh này thường xuyên sẽ có rất nhiều người đến, bên trong ẩn giấu yêu thú trên cơ bản đều bị bồi dưỡng rất có hung tính, ai dám một mình đi vào, nếu thực lực không đủ mạnh thì sẽ là bữa ăn của yêu thú.

Trong lòng bàn tay hắn đột nhiên cầm mấy món đồ.

Một viên đan dược, mấy thứ bảo bối.

Lâm Phàm bỏ đan dược vào miệng, nhai rôm rốp, hương vị tạm được, chua chua ngọt ngọt.

- Xem ra Buff bắt đầu có hiệu lực, không biết lần này bồi thường bao nhiêu.

Lâm Phàm có chút chờ mong, hắn không biết thứ gì sẽ xuất hiện.

Dù sao bị sáu người kia giết hơi nhiều lần, chắc sẽ đền lâu.

Mấy món bảo bối thì Lâm Phàm không quá cần, năm ngón tay siết chặt, răng rắc, lực lượng không ngừng ngưng tụ, nếu như không đủ cứng rắn thì là rác rưởi.

Lâm Phàm thích đồ cứng.

Không Gian Thần Trụ mang theo trên người là thứ rất cứng rắn, lấy nó đập người cơ bản một phát dẹp lép, không dùng dằng, rất bạo lực.

Lâm Phàm đang định ra tay, bận rộn đánh xuyên bí cảnh thì lại có một quyển công pháp xuất hiện trong tay.

Phá Hoại.

- Công pháp này . . .

Khi Lâm Phàm chạm vào công pháp này, hắn có cảm giác đây là công pháp mà mình chờ đã lâu.

Lâm Phàm mở công pháp ra nhìn sơ.

- A?

Bẹp!

Lâm Phàm đóng công pháp lại ngay.

Khoảnh khắc mở công pháp ra, ảo ảnh hỗn loạn xuất hiện trước mắt hắn, có tinh thần lực cực kỳ quỷ dị truyền ra chui vào óc hắn.

Nếu Lâm Phàm không có miễn dịch thì đã xảy ra chuyện.

- Tốt, rất tốt.

Lâm Phàm rất vừa lòng, môn công pháp này là một quyển ngạnh công hoàn mỹ, nhưng khác với ngạnh công khác, có đủ điểm là có thể bắt đầu thăng cấp.

- Buff có món nợ phải đền hơi lợi hại.

Lâm Phàm luôn không cho rằng mình dùng bàn tay vàng, vì gian lận khiến người trơ trẽn, hắn cảm thấy mình là người không may mắn, đi tới thế giới này. Các trùm ở quê hương quá nhớ hắn nên cho chút phụ trợ đơn giản, hy vọng hắn đi xa hơn trong vực ngoại giới, bảo hộ càng nhiều người.

Hắn vận dụng đầu óc thông minh khai phá phụ trợ nhỏ, bằng vào trái tim theo đuổi lực lượng đi lên trình độ này, rất khó khăn, cũng rất không dễ dàng.

- Ài, đi đến tận đây cũng nhờ ta hơi may mắn. Công pháp không tệ, tạm giữ, chờ có điểm rồi từ từ nghiên cứu. Không biết tiếp theo sẽ đưa cái gì.

Lâm Phàm rất có lòng tin vào những đại nhân vật kia.

Dù gì đều là đại nhân vật thượng giới, giết hắn nhiều lần như vậy, chỉ cần có chút lương tâm tuyệt đối sẽ không cho hắn rác rưởi.

Đáng tiếc Hận Thiên Tiểu Ma Quân chỉ giết hắn hai lần, ít đến tội, không biết có thể bồi thường bao nhiêu.

Lâm Phàm không nghĩ nhiều, bắt đầu làm việc.

Hai tay bấu mặt đất, lực lượng từ mười ngón tay vươn ra hình thành một cái lưới lớn bao bọc toàn bộ bí cảnh, Lâm Phàm quát lớn lật tay lại.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Mặt đất tan vỡ, bí cảnh bị ném lên trời.

Đá to bay lơ lửng, trong đá to có nhiều yêu thú.

Chúng nó ở trong bí cảnh chờ đợi con mồi đến, nhưng tia nắng sáng sủa này là sao?

Chói mắt ghê.

Bầy yêu thú đạp đá không khí, muốn tìm chỗ có thể giẫm lên, chứ không thì hoảng hốt.

Lâm Phàm ngẩng đầu xem:

- Đơn giản nhiều.

Trước kia đi bí cảnh vất vả biết bao, phải đi vào từ từ giết yêu thú, giờ nhìn xem cả một bầy, vừa nhẹ nhàng vừa thoải mái, sung sướng khó tả.

- Đó là cái gì?

Trong tảng đá có một khung xương tỏa ánh sáng vàng, hai chân khoanh lại xoay tròn trên trời.

- Thôi, chắc lại là thứ đồ chơi nhỏ.

Lâm Phàm không để bụng, năm ngón siết chặt, lực lượng ngưng tụ.

Kiếm điểm cần có nghi thức, phải uấn nhưỡng.

- Chuyện gì đây?

Kim Thân lơ lửng trong tảng đá, đang yên ổn chờ người có duyên rồi sẽ thi triển đại pháp lừa dối, tìm hy vọng sống cho mình, nó đã bài bố hết rồi.

Nhưng tình huống bây giờ là thế nào? Sao ở bên ngoài?

Tên khốn phía dưới là thế nào? Hắn muốn làm gì?

Đột nhiên!

Kim Thân phát ra tiếng rít sắc nhọn tuyệt vọng:

- Không!!!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tung nắm đấm, lực lượng cuồng bạo như thủy triều bao trùm hư không, tất cả sinh vật, đồ vật hóa thành tro tàn.

Điểm không ngừng nhảy lên.

Tâm tình vô cùng thỏa mãn.

Lâm Phàm quay đầu:

- Ủa? Hình như mới có người nói chuyện?

Hắn hoang mang, có lẽ nghe lầm.

Chương 1026: Chắc chắn là các ngươi trộm

Lâm Phàm nở nụ cười sung sướng:

- Thoải mái.

Giờ tốc độ kiếm điểm mau hơn lúc trước nhiều, nên mới nói sau khi lực lượng cường đại thì cảm giác đó không cách nào tưởng tượng.

Lâm Phàm vẫn băn khoăn về âm thanh vừa rồi, là ai phát ra?

Có lẽ là Kim Thân khô lâu?

Không quan trọng, vừa nhìn liền biết không phải thứ tốt, nếu là đồ tốt thì sao bị hắn một đấm đánh nát?

Lẩn vào bí cảnh nghiên cứu khô lâu Kim Thân là lãng phí thời gian.

Một đấm đánh nát, sạch sẽ, tuyệt đối sảng khoái.

- Phải chuyển sang nơi khác.

Lâm Phàm xem điểm, thu hoạch rất không tệ, tuy số lượng hơi ít nhưng dù sao mới bắt đầu. Hơn nữa nơi này là vực ngoại giới, không phải là thượng giới, chênh lệch có chút lớn là chuyện rất bình thường.

Oong!

Trên tay hắn đột nhiên thêm món đồ.

Lâm Phàm nhìn kỹ, ngây người.

Cái thứ gì?

Lâm Phàm đang định rời đi thì một hộp gỗ nằm trong tay hắn, màu đậm, giữa mặt hộp có hoa văn hình mặt trời.

- Thứ gì đây?

Từ sau khi bị những tên kia chém giết mấy trăm lần là Lâm Phàm biết cơ hội phát tài làm giàu đã đến, nằm trong nhà cũng có tài phú

từ trên trời giáng xuống.

Nhìn từ bên ngoài thì hộp gỗ này hơi không tầm thường, hình như rất cao cấp.

Hắn là người đã thấy qua thứ tốt, đồ vật bình thường đều khó mà vừa mắt. Ví dụ mớ bảo bối mới nhận được, chẳng ra làm sao, xúc cảm không được, độ cứng cũng không đủ, Lâm Phàm không bóp nát vì để dành mang về cho các sư đệ, sư muội dùng.

Lâm Phàm đi đến bây giờ không dựa vào thứ gì, chỉ dựa vào lực lượng mạnh nhất.

Hắn mở hộp gỗ ra, nhiệt độ nóng cháy tỏa ra từ cái hộp.

- Có vẻ thứ này không đơn giản.

Hai ngón tay Lâm Phàm kẹp một viên đan dược màu đỏ, mặt ngoài rực lửa, đốt thiên địa đỏ ửng.

- Đan dược này . . . có chút không tầm thường.

Đồ các đại nhân vật thượng giới cất chứa tất nhiên vượt sức tưởng tượng, chắc chắn giàu hơn người vực ngoại giới.

Công pháp Phá Hoại không tệ, cảm giác ngang ngửa với Thủy Ma Kinh.

Viên đan dược này cũng rất ghê gớm, tuy chưa ăn vào nhưng nhìn bằng mắt thường là biết nó có thể khiến người lên trời.

Lâm Phàm há mồm trực tiếp nuốt vào, không quan tâm nhiều.

Giòn!

Có chút giòn, ăn vào thì nhiệt độ rất cao, khi cắn ra có chất lỏng đặc kẹo, có hương vị ngọt.

Ực ực!

Trái cổ lên xuống, nuốt đan dược xuống bụng.

- Không có vấn đề.

Lâm Phàm trầm tư, không có tình huống gì, toàn thân trừ nóng hừng hực ra không có tình huống đặc biệt gì.

Giá trị khổ tu không tăng lên xíu nào.

Cái này không khoa học.

Thậm chí không có lực lượng dao động, khiến người khó hiểu.

Đột nhiên một lực lượng nóng cháy dâng trào.

- Hơi nóng.

Da Lâm Phàm dần đỏ ửng, có ngọn lửa nhỏ rực cháy trên làn da.

- Hưm.

Hơi khó chịu, tuy không cảm giác đau nhưng thân thể phản hồi tin tức khó chịu, cảm giác khó chịu này không ngừng tích lũy, thân thể phồng to ra, cảm giác mỗi hạt tế bào phình nở.

- A!

Không chịu nổi.

Cơ bắp toàn thân Lâm Phàm căng cứng, hai nắm tay siết chặt, ngửa mặt lên trời thét dài. Miệng hắn phun ra cục lửa xuyên thấu thiên địa, đâm vào tầng mây.

- Đệt, cái thứ gì?

Lâm Phàm không biết tình huống hiện tại như thế nào, nuốt một viên đan dược thôi mà, không cho giá trị khổ tu thì thôi, làm rầm rộ như vậy cho ai xem?

Có ngọn lửa bắn ra từ mỗi lỗ chân lông trên làn da Lâm Phàm, bao trùm toàn bộ thiên địa.

Xèo xèo!

Ngọn lửa nóng cháy rớt xuống, mặt đất vỡ nát, bị đốt bốc khói.

Nhiệt độ này siêu khủng, mặt đất cũng bị phá hủy.

Ầm!

Ầm!

Lâm Phàm không biết tình trạng thân thể thế nào, cảm giác ăn bậy cũng không nên lớn chuyện như vậy.

Lâm Phàm thừa nhận rằng không biết đan dược này có hiệu quả gì, trông hơi bá đạo, nuốt một hơi thôi mà không ngờ gây ra một đống chuyện.

Lâm Phàm thấy trước mắt một mảnh đỏ rực, hắn vẫn bị lửa bao bọc:

- Đệt, cái thứ này khiến người không biết làm sao.

Hoặc nên nói đây không phải điều Lâm Phàm muốn thấy.

Viên đan dược này có ích lợi gì? Vẫn còn là một ẩn số.

Lâm Phàm giơ tay, hai tay đều bị ngọn lửa bao bọc. Hắn phát hiện tóc dần biến mất, tính đốt hắn thành đầu trọc sao?

- Mợ, cái thứ gì, đan dược kỳ cục. Mặc kệ ngươi có hiệu quả gì, khiến ta khó chịu như vậy thì cần ngươi làm gì!

Leng keng!

Lâm Phàm lấy kiếm Thái Hoàng ra, một kiếm giải quyết mình.

Khoảnh khắc sự sống của hắn tan biến thì ngọn lửa vụt tắt như chưa từng xảy ra.

Nhưng hoàn cảnh bốn phía bị một mảnh biển lửa hóa thành phế tích, mặt đất vỡ ra khe hở sâu hoắm, lửa cháy hừng hực tuôn ra từ vực sâu.

Mười giây sau.

- Mợ nó, sọ não đau.

Lâm Phàm mở mắt ra, xem xét tình trạng của mình. Thoải mái hơn nhiều, không có lửa cháy trên người, tất cả bình tĩnh lại.

- Vậy mới đúng, thứ vừa rồi đúng là hố người.

Lâm Phàm không biết nên nói cái gì.

Đan dược chó má, lần sau nếu có nữa dù tặng cho hắn cũng không thèm.

Chơi lửa không vui chút nào, còn đốt tóc của hắn, đây là việc con người sẽ làm sao?

Không bằng cả cầm thú.

- Hoàn cảnh này . . .

Lâm Phàm chú ý tới hoàn cảnh xung quanh, đã trở thành hỏa vực, không có sinh linh nào sống nổi trong này.

Mặt đất bị lửa lấp đầy đỏ rực.

Không ngờ nuốt một viên đan dược tạo thành tình huống như vậy, Lâm Phàm rất bất ngờ.

- Thôi, tiếp tục chạy đi.

Lâm Phàm không ở lại đây lâu, còn bận việc nữa, như tìm bí cảnh, nếu gặp kẻ xâm nhập thì tuyệt vời.

Nhưng xem tình huống hiện tại thì hơi nguy hiểm.

Khe hở quỷ vực đã mở.

Kẻ xâm nhập ở lại vực ngoại giới rất có thể sẽ kéo đến quỷ vực tụ hợp với đại bộ đội.

Thượng giới.

Quỷ Tộc Chúa Tể nhức óc.

Địa bàn này vốn là của Quỷ tộc.

Nhưng tên khốn nạn Ma Tổ mượn dùng lực lượng quỷ vực đánh thông thượng giới, khinh người quá đáng, hoàn toàn không để mắt tới Quỷ tộc bọn họ.

Vô cùng tức giận.

Nhìn tình huống hiện tại xem, quá đáng.

Chúa Tể năm thế lực lớn như con chó, nghe chút gió thổi cỏ lay liền dẫn người kéo tới, còn dựng lều trong quỷ vực, không chịu đi.

Nói theo lời của họ là cần chọn ngày tốt buông xuống vực ngoại giới.

Quỷ Tộc Chúa Tể chỉ muốn nói một câu, một đám đần ngố.

Bên ngoài bỗng có tiếng động.

Quỷ Tộc Chúa Tể sắc mặt âm trầm hỏi:

- Có chuyện gì? Xảy ra chuyện gì?

Trong địa bàn của y mà bên ngoài ồn ào là không thèm để y vào mắt.

Quá đáng, khiến người tức giận.

Rất nhanh, một đệ tử Quỷ tộc vội vàng tiến đến, sắc mặt có chút bối rối.

Gã đi vào đại điện, quỳ rạp xuống đất:

- Chúa Tể, Ảnh Sơn Chúa Tể đã điên, ở bên ngoài nổi giận lôi đình nói có người ăn cắp đồ của hắn, nếu không ai đứng ra thừa nhận thì sẽ đại khai sát giới.

Quỷ Tộc Chúa Tể nghe vậy tức giận hai mắt tóe lửa:

- Ngông cuồng!

Cái thứ gì, dám hăm dọa đại khai sát giới trong quỷ vực, không biết nơi này là địa bàn của ai sao?

Quỷ Tộc Chúa Tể nén giận hỏi:

- Nói, hắn rốt cuộc mất cái gì?

- Không biết, nhưng chắc là vật rất quan trọng. Nhóm Mị Bà đều bị Ảnh Sơn Chúa Tể ngăn lại, tình huống khó dàn xếp.

Đệ tử Quỷ tộc bồn chồn, tu vi của họ chỉ như con kiến trong mắt đám đại nhân vật bên ngoài, thổi một hơi có thể thổi chết họ.

Tình hình bây giờ là mấy đại Chúa Tể đang tức điên, ai dám đụng chạm.

Quỷ Tộc Chúa Tể đứng dậy từ ngai báu, bước ra ngoài:

- Bản đế đi xem một chút.

Quỷ Tộc Chúa Tể muốn đi xem Ảnh Sơn Chúa Tể tính làm cái gì.

Thật đúng là muốn khai chiến hay sao?

Nếu vậy thì không ai sợ ai, muốn đánh liền đánh, nhất là trong

quỷ vực này, y sợ gì?

Khi Quỷ Tộc Chúa Tể đến bên ngoài thì nghe Ảnh Sơn Chúa Tể tức giận quát:

- Khốn nạn, kẻ nào trộm đồ của ta thì đứng ra!

Ảnh Sơn Chúa Tể tức giận nhìn đám người, quanh quỷ vực bị màn sáng vô hình phong tỏa.

Hiển nhiên là Ảnh Sơn Chúa Tể phong tỏa hết thảy, không cho phép bất cứ kẻ nào ra ngoài.

Quỷ Tộc Chúa Tể tức giận quát:

- Ngươi nổi điên làm quái gì? Nơi này là quỷ vực chứ không phải Ảnh Sơn, ngươi muốn nổi điên thì về chỗ của ngươi, đừng càn quấy ở nơi của ta, nơi này không ai sợ ngươi!

Ảnh Sơn Chúa Tể tức giận nói:

- Ta mặc kệ, đồ của ta bị người ăn cắp ở đây, dù là ai đều phải giao ra cho ta!

Ngay từ đầu Ảnh Sơn Chúa Tể không biết bị trộm đồ, rảnh rỗi sinh nông nỗi tra xét thử, sau đó bi kịch. Một môn công pháp có được từ Nguyên Tổ Thâm Uyên không cánh mà bay.

Ảnh Sơn Chúa Tể rất xem trọng môn công pháp này, bình thường không dám khoe ra, luôn cất trong trữ vật giới chỉ, mang theo bên người.

Nhưng bây giờ công pháp biến mất, chỉ có một khả năng là bị người trộm mất.

Quỷ Tộc Chúa Tể tức giận nói:

- Đồ của ngươi bị người đánh cắp liên quan gì chúng ta? Tự ngươi không giữ kỹ còn trách ngược? Ảnh Sơn, ngươi đừng không nói lý.

- Đúng rồi, tự mình không giữ được đồ còn tới tìm chúng ta, thật nực cười.

Giọng của Mị Bà nhẹ nhàng, tràn ngập dụ dỗ:

- Các vị, Ảnh Sơn bị mất đồ tất nhiên lòng nóng như lửa đốt,

chúng ta hãy thông cảm. Nhưng không biết ngươi mất thứ gì, các vị ở đây quen nhau vạn năm trời, không phải hạng người trộm cắp.

Mấy Chúa Tể khác dò hỏi:

- Đúng rồi, Mị Bà nói có lý.

- Ảnh Sơn, ngươi cứ nói mình bị mất đồ nhưng mất cái gì? Ít ra nói cho chúng ta biết.

Giờ không biết thứ gì bị mất đã chụp mũ lên đầu bọn họ thì hơi quá đáng.

Ảnh Sơn Chúa Tể mắt lạnh nhìn đám người.

Y mất đồ trong chỗ này, chắc chắn là người ở đây ăn cắp. Nhưng ăn cắp ngay dưới mí mắt của y chứng minh không phải hạng người bình thường, y nghi ngờ năm Chúa Tể.

- Phá Hoại.

Chương 1027: Ta không ăn trộm

Lúc nói ra đồ bị mất, tim Ảnh Sơn Chúa Tể chảy máu.

Phá Hoại.

Đây là môn công pháp y khó khăn lắm mới có được, là thẹn chốt cho mức độ trưởng thành của y.

Năm vị Chúa Tể nghe nói Phá Hoại bị mất thì rùng mình.

Hèn gì Ảnh Sơn Chúa Tể tức điên, nếu là bọn họ cũng sẽ vô cùng tức giận, thậm chí nổi khùng là bọn họ.

Bọn họ biết Phá Hoại là một môn công pháp, hơn nữa là một môn công pháp cực kỳ cường đại.

Trong nhóm thì Ảnh Sơn Chúa Tể thực lực rất mạnh, phần lớn là nhớ vào công pháp này.

Quỷ Tộc Chúa Tể trầm giọng nói:

- Ta dám bảo đảm tuyệt đối không phải Quỷ tộc trộm đồ của ngươi.

Y phải cam đoan, tuy cũng muốn có được công pháp này nhưng vì nó mà đắc tội Chúa Tể thì hậu quả không đáng.

Ảnh Sơn Chúa Tể không nói gì, hiển nhiên không tin tưởng.

Dù sao nơi này là địa bàn của Quỷ tộc, nhưng ai to gan như vậy, dám ăn cắp đồ của y.

Quỷ Tộc Chúa Tể hỏi:

- Ngươi không tin?

Y phát hiện ánh mắt của Ảnh Sơn Chúa Tể như đang nói ta tin mới là ngốc.

Ảnh Sơn Chúa Tể nói:

- Tin thì được gì? Sự việc đã xảy ra, ai trộm đồ của ta thì tự biết.

Quỷ Tộc Chúa Tể không thích bị người khác oan uổng, nhất là trong địa bàn của mình thì càng không cho phép bị người vu oan.

Hơn nữa thứ bị mất không phải vật tầm thường, Ảnh Sơn Chúa Tể tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, nếu như không cho một lời giải thích sẽ không tốt cho bất cứ ai.

- Được rồi, Quỷ Đế xin thề với trời, nếu như ta ăn cắp công pháp Phá Hoại của Ảnh Sơn Chúa Tể sẽ chết không yên lành, hóa thành tro tàn!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cường giả trình độ này thề sẽ tạo cảnh kinh người, thiên địa cộng minh, hình thành bão tố lớn.

Ảnh Sơn Chúa Tể sửng sốt, không ngờ Quỷ Tộc Chúa Tể chịu thề. Trong lòng y thầm nghĩ có lẽ Quỷ Tộc Chúa Tể thật sự không ăn cắp đồ của mình.

Không ai có thể thề bậy, tu vi như bọn họ cũng sợ hãi trước trời phạt.

Đấu với người chứ không đấu với trời.

Kẻ đấu với trời không biết cỏ trên mộ cao bao nhiêu.

Nhóm Mị Bà nhìn Quỷ Tộc Chúa Tể, điên rồi, thề làm gì.

Ngay từ đầu bọn họ cũng nghĩ là Quỷ Tộc Chúa Tể ăn cắp, dù sao quỷ vực là địa bàn của Quỷ tộc, người khác không tiện xuống tay, Quỷ tộc làm thì dễ dàng rất nhiều.

Nhưng khiến họ khó hiểu là ai có thể ăn cắp từ tay Ảnh Sơn Chúa Tể được.

Trừ phi thực lực đạt tới một mức độ đáng sợ, nhưng có thể sao?

Chuyện đó tuyệt đối sẽ không xảy ra.

Quỷ Tộc Chúa Tể hỏi:

- Ảnh Sơn, thế này đã đủ chưa? Nếu thật sự do ta làm thì ta sẽ thừa nhận, nhưng ta không nhịn được bị ngươi vu hãm như vậy.

Quỷ Tộc Chúa Tể không phải loại người dễ thề thốt, từ mặt nào đều không thể buông sĩ diện cúa Quỷ Tộc Chúa Tể . Nhưng Ảnh Sơn

Chúa Tể là xương cứng, đấu võ mồm không quan trọng, nếu dây dưa đến mức đó thì tật không cần thiết.

- Ừm!

Ảnh Sơn Chúa Tể tin lời của Quỷ Tộc Chúa Tể, dù sao đã thề, không tin cũng không có cách nào.

Ảnh Sơn Chúa Tể quay sang nhìn bốn người khác.

Một Chúa Tể kinh ngạc hỏi:

- Ngươi nghi ngờ chúng ta?

Gã không ngờ Ảnh Sơn Chúa Tể nghi ngờ bọn họ.

Mị Bà không muốn dây dưa với Ảnh Sơn Chúa Tể:

- Ta thề, nếu như ta ăn cắp đồ của ngươi cũng không chết tử tế được.

Nàng không ăn cắp, nếu vời đến rắc rối thì khó nói lý.

Ba Chúa Tể khác sửng sốt, không ngờ Mị Bà cũng chủ động thề, nhảy ra khỏi vũng bùn.

Ảnh Sơn Chúa Tể nhìn ba người còn lại.

Y dám bảo đảm là người ở đây ăn cắp, chứ không thì ai vào đây?

Ba vị Chúa Tể còn lại đều không đơn giản, họ có tôn nghiêm, có vinh dự, sao chịu được bị người uy hiếp?

Nhưng sau khi Quỷ Tộc Chúa Tể, Mị Bà liên tiếp thề thì ba người bọn họ không muốn nói nhiều.

Nếu như không thề, Ảnh Sơn Chúa Tể tuyệt đối sẽ ghi nhớ ba người, sau này không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Một Chúa Tể thề:

- Ta thề . . .

Hai Chúa Tể khác liếc nhau, đoán chỉ còn lại hai người thì chắc chắn bên trong có một là tội phạm.

Bọn họ cảm nhận ánh mắt âm trầm của Ảnh Sơn Chúa Tể.

Một Chúa Tể nói:

- Đừng nhìn ta như vậy, không phải ta, ta không làm chuyện như vậy.

Ảnh Sơn Chúa Tể nhìn người cuối cùng, y biết là ai làm, chỉ có một trong hai người.

Chúa Tể kia rất hoảng:

- Ngươi cũng đừng nhìn ta, ta sẽ không trộm đồ của ngươi. Đừng nghi ngờ người khác, đặc biệt là nghi ngờ Chúa Tể, hậu quả sẽ không chịu nổi.

Bà mợ nó, tình huống gì đây?

Chúa Tể kia thề ngay:

- Ta thề, nếu ta trộm đồ của Ảnh Sơn Chúa Tể sẽ chết không yên lành, chết ngay lập tức!

Xoẹt xoẹt!

Ánh mắt mọi người cùng nhìn vị Chúa Tể cuối cùng.

Chúa Tể cuối cùng rùng mình, hơi tức giận, cũng hơi hoảng. Ảnh Sơn Chúa Tể biểu hiện không giống nói xạo, vậy gã sẽ thế nào đây?

Không lẽ gã vô tình ăn trộm đồ của Ảnh Sơn Chúa Tể?

Không thể nào.

Mình không phải loại người này.

Quỷ Tộc Chúa Tể nói:

- U Huyền Chúa Tể, không ngờ là ngươi ăn cắp.

Nếu không phát ra lời thề thì y đã không dễ thoát ra.

Quỷ Tộc Chúa Tể tức giận nói:

- Gắp lửa bỏ tay người, lợi hại, U Huyền ngươi quả nhiên lợi hại, hình như Quỷ tộc ta chưa từng đắc tội với ngươi!

- Chờ một chút, ta nói cho các ngươi biết, đừng tùy ý vu hãm ta, ta không làm!

U Huyền Chúa Tể cảm giác tình huống không thích hợp, gã ngẫm nghĩ, hình như mình chưa từng ăn cắp của ai.

Nhất là đồ của Ảnh Sơn Chúa Tể, gã yếu hơn người ta thì sao có thể trộm đồ ngay dưới mí mắt người ta được? Đây là chuyện không thể nào.

Bộp!

Cả người Ảnh Sơn Chúa Tể toát ra hơi thở âm u lạnh lẽo đến tột độ, có hơi hướm khai chiến:

- U Huyền, trả đồ lại cho ta, nếu không thì ta sẽ không để ngươi rời khỏi đây.

U Huyền Chúa Tể cố gắng giải thích:

- Nhưng ta không ăn trộm!

Ảnh Sơn Chúa Tể quát:

- Trả lại cho ta!

Giọng ồm ồm vang vọng thiên địa, âm thanh trầm đục làm thiên địa vỡ tan.

U Huyền Chúa Tể tức giận quát:

- Đệt, U Huyền thề với trời, nếu như ta trộm đồ của Ảnh Sơn Chúa Tể sẽ chết không toàn thây!

Ầm ầm!

Lời thề thành lập, nhưng không có gì xảy ra, chứng minh U Huyền đúng là không trộm.

Hiện trường tĩnh lặng.

Rất yên tĩnh.

Ảnh Sơn Chúa Tể đang nổi khùng bỗng chốc cơ mặt cứng ngắc, như gặp quỷ, không biết nên nói cái gì.

Vấn đề này rất phức tạp, làm sao bây giờ?

Tất cả đều thề.

Không ai làm.

Vậy đứa nào ăn cắp?

Còn có người khác là ăn trộm sao?

Không thể nào, ai có khả năng trộm đồ của họ?

Ảnh Sơn Chúa Tể nhìn đám người, không biết nên nói cái gì:

- Cái này . . .

Y lặng im một lúc sau:

- Có lẽ sai rồi, có lẽ là người khác trộm.

Khi nghĩ đến có người khác ăn trộm thì sắc mặt của Ảnh Sơn Chúa Tể càng khó xem.

Chợt một tiếng quát giận dữ vang lên:

- Chuyện gì xảy ra? Ai ăn cắp Hỗn Nguyên Viêm Linh Đan của ta?

Là giọng của Quỷ Tộc Chúa Tể.

Vì ra vụ Ảnh Sơn Chúa Tể nên Quỷ Tộc Chúa Tể xem lại đồ vật của mình, sau đó ngây người.

Hộp chưa Hỗn Nguyên Viêm Linh Đan trống rỗng.

Quỷ Tộc Chúa Tể thề với trời luôn mang theo đan dược này, thế mà bỗng nhiên biến mất.

Quỷ Tộc Chúa Tể nhìn đám người xung quanh:

- Ai, rốt cuộc là kẻ nào trộm đồ của ta?

Y chưa từng ra khỏi quỷ vực, không thể đổ thừa bị người bên ngoài cướp mất, hay người nhà ăn cắp.

Trước khi năm Chúa Tể đến thì Quỷ Tộc Chúa Tể đã xem một lần, Hỗn Nguyên Viêm Linh Đan vẫn còn đó, từ khi năm Chúa Tể đến là đan dược mất.

Điều này nói lên cái gì?

Rằng chắc chắn bị mấy người này trộm.

Quỷ tộc hơi tức giận nói:

- Quá đáng, rất quá đáng. Ảnh Sơn Chúa Tể mới mất đồ, ngươi cũng bị mất, ngươi đang nghi ngờ ai?

Nói sao thì nàng cũng là Chúa Tể, quản lý một tộc, giờ liên tiếp bị người nghi ngờ, mặt mũi để vào đâu?

- Hỗn Nguyên Viêm Linh Đan? Quỷ Đế, không ngờ ngươi có thứ tốt như vậy, đây là bảo bối trong Nguyên Tổ Thâm Uyên, xem ra ngươi muốn tiến thêm một bước, hợp nhất với quỷ thể của mình, thành tựu Hỗn Nguyên Quỷ Viêm Thể. Khi đó dù năm chúng ta liên hợp lại chưa chắc đánh thắng ngươi.

Không hiểu sao khi biết Quỷ Đế mất Hỗn Nguyên Viêm Linh Đan làm Ảnh Sơn Chúa Tể rất sung sướng, cảm giác tức giận vì bị mất Phá Hoại cũng vơi bớt.

Quỷ Tộc Chúa Tể sắc mặt âm trầm, không nói gì, không ngờ mình cũng thành nạn nhân.

Quỷ Tộc Chúa Tể nhìn chằm chằm năm Chúa Tể, mắt lấp lóe tia sáng lộ ra tín hiệu cực kỳ không tốt.

Đột nhiên lại có tình huống.

Mị Bà tức giận quát:

- Bà nội nó, đứa nào ăn cắp yếm của lão nương?

Đám người giật mình, tình huống gì?

Ảnh Sơn Chúa Tể nói:

- Mị Bà, mất cái yếm thôi mà làm quá lên.

Mị Bà giận dữ trừng đối phương:

- Một cái cái yếm? Ngươi có biết là yếm gì không?

U Huyền Chúa Tể tức giận lên tiếng:

- Im hết đi, ta cũng mất đồ, rốt cuộc là ai trộm? Trước khi đến đây ta cố ý mang theo nhưng giờ nó đã mất!

Trong phút chốc sáu Chúa Tể hỗn loạn, nghi ngờ lẫn nhau.

Dù sao ở đây chỉ có bọn họ mới có năng lực như vậy.

- Chuyện gì xảy ra?

Ảnh Sơn Chúa Tể ngây ra, không biết làm sao, không biết nên nói cái gì.

Mị Bà trừng đối phương, hỏi:

- Ảnh Sơn, có phải ngươi trộm cái yếm của ta?

Ảnh Sơn Chúa Tể nổi giận nói:

- Mị Bà, ngươi đừng ngậm máu phun người, ta trộm yếm của ngươi làm gì?

Đây là nhục nhã y.

Quỷ Tộc Chúa Tể quát:

- Đủ rồi!

Y nhìn nhóm người:

- Được rồi, cả sáu chúng ta đều bị mất đồ, để chứng minh trong sạch, cùng thề đi, từng người thề, không ai thoát được.

Mị Bà đồng ý:

- Tốt!

Ảnh Sơn Chúa Tể thầm tức giận, chuyện quái quỷ gì đây.

Từng người với trời?

Sau đó . . .

Sáu người đứng chung một chỗ, cùng giơ tay.

- Ta thề với trời, ta không trộm yếm của Mị Bà, nếu nói dối sẽ bị thiên lôi đánh xuống, vĩnh viễn không siêu sinh.

- Ta thề với trời . . .

Các đệ tử dưới tay sáu Chúa Tể ngơ ngác nhìn.

Chuyện gì vậy?

Trò này là sao?

Các Chúa Tể giao lưu với nhau đều thú vị như vậy sao?

Chương 1028: Ngươi có hiểu cái gì gọi là ma không?

Đối với các đệ tử dưới tay sáu Chúa Tể thì bọn họ nghe tiếng sấm nổ trên trời thật lâu, đì đùng như đốt pháo.

Cùng nhau thề với trời, đùa với trời như vậy có được không?

Nhất là thực lực của sáu Chúa Tể mạnh mẽ đến khủng bố, bọn họ thề với trời hình thành động tĩnh rất lớn.

Lúc trước họ cãi nhau, Chúa Tể không cho phép bị vu oan. Nhưng rồi lớn chuyện, không thề thì khó giải quyết, đành cùng nhau thề.

Một góc vực ngoại giới.

- Trời ạ, thứ gì đây?

Lâm Phàm đang tìm vùng đất mạo hiểm thì bỗng trên tay có thêm một mảnh vải hồng, nhìn liền biết là cái yếm, nhìn lần thứ hai vẫn là yếm.

Lâm Phàm đặt gần mũi hít hà:

- Ưm, mùi cũng thơm.

Mũi của hắn thính, mùi hương tạm được, chết nhiều tế bào não phỏng đoán ra chắc chắn là vật của phụ nữ.

Lâm Phàm nhớ trong các đại nhân vật giết hắn hình như chỉ có một nữ nhân, vóc dáng không tệ nhưng hình như rất già.

Lâm Phàm nhức đầu:

- Xử lý thứ này thế nào bây giờ?

Cái yếm không dùng vào việc gì được, Lâm Phàm cảm nhận một chút, bên trong tồn tại lực lượng kinh khủng.

Xé nát thì tiếc, vứt thì không nỡ, thôi để dành cho người khác.

Hắn làm sư huynh không dễ chút nào, cần lo cho gia đình, vừa

làm phụ vừa làm mẫu, ở bên ngoài gặp được đồ tốt sẽ mang về tặng cho các sư đệ, sư muội trong tông môn.

Lâm Phàm cất yếm vào trữ vật giới chỉ, sau đó lao đi xa.

Đã ra ngoài thì phải kiếm điểm thỏa thích, trở về thăng cấp công pháp để xem có thể tăng tu vi lên Thế Giới cảnh không.

Lâm Phàm tin tưởng chỉ cần tăng lên tới Thế Giới cảnh là sẽ thay đổi về chất, không thua gì những đại nhân vật khác.

Hắn có thể một người bảo vệ Viêm Hoa tông, chống lại tất cả trùm cuối.

Hắn không cần dựa vào bất cứ kẻ nào.

Ôm nhau sưởi ấm là ý nghĩ đáng thương của kẻ yếu.

Lâm Phàm muốn trở thành ngọn lửa độc nhất vô nhị, ho tất cả mọi người vây quanh hắn, sống ấm áp trong ngọn lửa nóng cháy.

Dọc đường đi Lâm Phàm lại được nhiều thứ, đều là của đám đại nhân vật kia.

Tiếc nuối là đồ vật của Ma Tổ chưa vào tay.

Lâm Phàm đang thiếu ngạnh công, nếu có đủ ngạnh công thì hắn sẽ điên cuồng tích lũy điểm, tăng toàn bộ công pháp lện đỉnh.

. . .

Ma Tổ nhìn nhà cỏ hết sức bình thường, biểu tình quái dị nhìn Xích Cửu Sát:

- Đây là chỗ tu luyện của ngươi?

- Ừ, luôn tu luyện ở đây. Ma đạo vốn không được thương thiên thích, ở đây càng cảm nhận sự yên tĩnh, khi tâm ma luân phiên càng nhanh bình tĩnh lại.

Xích Cửu Sát là Ma Thần của vực ngoại giới, tự có lý luận của mình.

Xích Cửu Sát thấy tia coi khinh trong mắt đối phương, làm gã khó chịu.

Ánh mắt gì đấy? Coi thường à?

Tuy thực lực không bằng ngươi nhưng cảm ngộ ma đạo không thua ngươi đâu.

Ma Tổ phản bác:

- Vớ vẩn.

Tiểu đệ mới nhận này tư tưởng rất có vấn đề, hèn gì không thể lĩnh ngộ ra chân lý ma đạo.

Nhìn từ chỗ ở là biết rồi, xem đi.

Một gian nhà cỏ, tổ chim đặt trên nóc nhà, thỉnh thoảng có hai, ba con chim bay tới kêu líu ríu rồi lại bay đi.

Cửa nhà cỏ là cửa gỗ cũ nát, dán hai tấm giấy ố vàng, loáng thoáng thấy vài chữ, hình như là câu đối dán hai bên cửa.

Đất bùn ngoài phòng, từ cửa phòng đến cửa là con đường nhỏ trải đá xanh, nhưng gạch xanh đều vỡ ra, rất cũ nát.

Cũ kỹ, không bắt mắt, thật khó tin đây là chỗ ở của người trong ma đạo.

Ma Tổ nhìn Xích Cửu Sát không chớp mắt:

- Ngươi biết cái gì là ma sao?

Y phải hỏi rõ câu then chốt này.

Người này tu luyện ma đạo trong vực ngoại giới mãi đến Đạo cảnh đỉnh thì chắc có chút năng lực.

Vốn tưởng gã bị vực ngoại giới áp chế nên không thể đột phá đến cảnh giới cao hơn, nhưng nhìn tình cảnh này thì rõ ràng là không phải loại người có trái tim theo đuổi.

Người không có theo đuổi thì khác gì cá mặn?

Xích Cửu Sát mở miệng nói:

- Thanh tâm quả dục, vô dục vô cầu, làm tùy tâm.

Gã xem thoáng, tuy là Ma Thần vực ngoại giới, được vô số người ma đạo tôn làm trụ cột tinh thần nhưng chưa từng hướng dẫn ai.

Ma Tổ hả họng mắng:

- Vớ vẩn!

Xích Cửu Sát lau mặt, lau nước miếng dính trên mặt, gã cảm giác nước miếng của Ma Tổ hôi rình.

- Ma Tổ, ngươi có thể nói nhỏ chút được không? Đừng kích động thế, văng nước miếng ra ngoài.

- Bản Ma Tổ có thể không kích động sao? Ngươi thật khiến ta thất vọng, ta cho ngươi biết cái gì mới là ma! Ma là vô pháp vô thiên, hoành hành không sợ, người khác liếc ta một cái là ta giận giết cả nhà kẻ đó, đây mới là ma.

Ma Tổ làm việc quái đản, đúng như y nói, ai nhìn mà làm y khó chịu là không cần đó là ia, giết trước nói sau. Nếu đụng phải xương cứng thì bỏ chạy, nên Ma Tổ ở thượng giới không có bằng hữu, có nhiều kẻ thù.

Xích Cửu Sát không đồng ý:

- Ngươi như thế không phải ma mà là cuồng ma giết người.

Ma Tổ quát lớn:

- Ngươi biết cái gì!

Ma Tổ hơi thất vọng với tiểu ma trước mắt, khác hẳn với tưởng tượng trong lòng y.

Ma Tổ đồng ý dẫn dắt tiểu bối này vì nghĩ ở vực ngoại giới mà tu luyện đến Đạo cảnh đỉnh chắc là bá chủ trong ma, đại bản doanh lộng lẫy vàng son, có vô số nô bộc, nắm sự sống chết của vô số người.

Y là Ma Tổ tất nhiên sẽ nhận được tôn trọng lớn lao, thậm chí khống chế một thế lực lớn trong vực ngoại giới.

Nhưng nhìn cảnh này khiến người tuyệt vọng.

Đệt, một gian nhà cỏ rách nát, có quỷ mới ở.

Tặng cho y còn bị y chê xấu không thèm.

Xích Cửu Sát cau mày, hơi ghét bỏ nói:

- Ma Tổ, ngươi có thể nói văn minh một chút không? Đừng luôn miệng thô tục.

Xích Cửu Sát bó tay với Ma Tổ, tu dưỡng quá kém.

Ma Tổ khinh thường nói:

- Thế nào? Người trong ma đạo thì nói chuyện phải giọng lớn, muốn nói cái gì liền nói cái đó!

Vốn nên như vậy, đâu như tên kia, vào ma đạo mà không ngộ đạo, thật tiếc nuối.

Người không lĩnh ngộ ra chân lý thì mãi mãi không thể tưởng tượng niềm vui vô pháp vô thiên.

Dân bản xứ làm y giận điên lên là ví khá tốt.

Có chút khí chất.

Nhưng đáng tiếc hắn không tu luyện ma đạo, chứ dẫn hắn vào nghề thì có lẽ tám mươi, một trăm năm về sau về sau sẽ là trùm ma đạo.

Tiếc rằng tên kia khiến người ghét, y không muốn mang hắn vào nghề, cho hắn hối hận.

Xích Cửu Sát hỏi:

- Vậy chứ Ma Tổ muốn sao?

Gã là Ma Thần vực ngoại giới, biết sự khủng bố của cường giả thượng giới. Cái tên nói chuyện to tiếng và thích văng tục này là người thượng giới.

Tuy cùng một nguồn nhưng thực lực giữa hai người cách biệt quá lớn.

Ma Tổ lắc đầu, ra vẻ chỉ tiếc sắt không thành thép bộ dáng:

- Được rồi, nói sao thì ngươi xem như tiểu bối của Ma Tổ. Dẫn ngươi đi chỗ tốt, để ngươi cảm nhận chân lý của ma là như thế nào, đây là cơ duyên lớn lao cho ngươi, có phải rất hưng phấn không?

Xích Cửu Sát nhìn đối phương, rất muốn lắc đầu, hưng phấn cái con khỉ.

Xích Cửu Sát luôn cảm giác ánh mắt đối phương nhìn mình mang khinh thường, như là nông dân kia, dẫn ngươi đi chơi, ngươi nên cảm động đến rơi nước mắt.

Xích Cửu Sát không phục, nói sao thì gã cũng là Ma Thần vực ngoại giới, tuy thực lực không bằng ngươi nhưng chưa chắc tầm mắt thấp hơn ngươi.

Hết cách, ai lợi hại thì người đó là đại ca.

Tạm thời Xích Cửu Sát không muốn liều mạng với đối phương, dù liều cũng vô dụng, không đấu lại đối phương.

Xích Cửu Sát gật đầu nói:

- Ừm, hưng phấn.

Tuy biểu hiện hơi qua loa nhưng đúng là Xích Cửu Sát muốn xem đối phương sẽ dẫn mình đi đâu.

Ma Tổ vung tay lên:

- Đi, bản Ma Tổ dẫn ngươi đi mở mắt!

Mang tiểu bối đi mở rộng tầm mắt, tâm tình của y vui vẻ hơn, cho đối phương xem Ma Tổ oách cỡ nào.

Thượng giới.

Sáu Chúa Tể không đi.

Các đệ tử cảm giác nhiệt độ không khí ngày càng lạnh, lạnh thấu xương, có thể đóng băng người.

- Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

Các Chúa Tể mặt vặn vẹo, cắn răng nghiến lợi nhìn xung quanh.

Trữ vật giới chỉ lơ lửng trước mặt họ, có đủ loại, tất cả mở ra, đồ vật bên trong chậm rãi biến mất trước mắt họ.

Quỷ Tộc Chúa Tể hai nắm chặt một đầu lâu đen thui:

- Đừng, đừng! Cái này không thể đi!

Hốc mắt Quỷ Tộc Chúa Tể chảy huyết lệ, trừng muốn toét khóe mắt.

- Cửu Chuyển Quỷ Thủ!

Các Chúa Tể khác tâm tình phức tạp, thấy thứ trong tay Quỷ Tộc

Chúa Tể thì tim họ đập nhanh.

Thứ quý giá nhất trên người Quỷ Tộc Chúa Tể có lẽ là Cửu Chuyển Quỷ Thủ, bên trong ẩn chứa chân lý căn nguyên Quỷ tộc, vô số minh văn Quỷ tộc đều ghi trong đó, giờ dần biến mất trong tay Quỷ Tộc Chúa Tể.

Lúc trước mất đan dược đã làm Quỷ Tộc Chúa Tể muốn chết, giờ nếu mất luôn Cửu Chuyển Quỷ Thủ là lấy mạng già của y.

Quỷ Tộc Chúa Tể rít gào:

- Không!!!

Sóng âm cuồng bạo khuếch tán ra, càn quét toàn bộ thiên địa. Một số đệ tử tu vi không mạnh há mồm hộc máu, tinh thần tan vỡ.

Nghiêm trọng hơn thì bỏ mạng.

Nếu đặt ở lúc trước chắc chắn các Chúa Tể sẽ không khoanh tay ngồi nhìn, càng không để Quỷ Tộc Chúa Tể tổn thương người dưới tay họ.

Nhưng lúc này mấy Chúa Tể đều mất đồ, lần lượt từng món trắng trọn biến mất trước mắt họ, nên không rảnh quan tâm những người dưới tay.

Sắc mặt Ảnh Sơn Chúa Tể âm trầm đến đáng sợ, như nhọ nồi:

- Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Là kẻ nào trộm ngay dưới mí mắt chúng ta?

Trơ mắt nhìn đồ vật quý giá nhất cúa mình biến mất ngay trước mắt, cảm giác đó nếu không tự thể nghiệm thì khó tưởng tượng ra.

Giờ bọn họ đã thể nghiệm nó, dù tu vi của họ cường đại, tâm trí kiên định, nhưng lúc này dần tan vỡ.

Oong!

Lúc này khe hở chấn động, có người xuất hiện.

Một bóng dáng run cầm cập hiện ra:

- Mợ nó, rốt cuộc trở về.

Người này là Dạ Trủng, gã tự chặt hai chân khi ở trước mặt Lâm

Phàm, tuyên bố chân đã không còn quan trọng với mình.

Là người của Chí Minh Thánh Viêm Đế, gã nhận lệnh xuống quậy vực ngoại giới, nhưng gặp tồn tại khủng bố hù sợ vỡ mật.

Dạ Trủng cảm ứng tình huống bên quỷ vực liền xuất phát, gã không muốn ở lại vực ngoại giới nữa, chỉ muốn trở về, sống thật khỏe.

Dạ Trủng xem tình huống trước mắt, sợ ngây người:

- Trời ạ, tình huống gì đây?

Hơi thở này, uy thế này.

Ghê gớm.

Ở đâu ra nhiều cường giả bá đạo dữ vậy?

Chương 1029: Trời tối quá, xoẹt xoẹt hai cái đã chết

Dạ Trủng ngây người:

- Không lẽ ngồi canh mình?

Gã nhận ra những đại nhân vật này là ai.

Sáu vị Chúa Tể, mỗi một vị đều không đắc tội nổi.

Bây giờ sáu vị Chúa Tể có mặt, Dạ Trủng rụt cổ, không dám ngông nghênh. Gã phát hiện sắc mặt của sáu vị Chúa Tể hơi kỳ, ánh mắt kia, biểu tình kia đang ở bờ vực nổi khùng.

Xoẹt!

Một loạt ánh mắt nhìn sang.

Những ánh mắt này bao gồm sáu Chúa Tể, Dạ Trủng căng cơ mông, cảm giác như sắp bị làm thịt.

Dạ Trủng vội la lên:

- Không nên ra tay, người một nhà! Ta là người của Chí Minh Thánh Viêm Đế, mới từ vực ngoại giới đi lên, đừng xúc động!

Dạ Trủng nhanh chóng cho thấy thân phận, đề phòng đối phương tưởng mình là dân bản xứ trực tiếp giết.

Tu vi Đế Thiên cảnh ở trước mặt những đại nhân vật này không là cái đinh gì, nếu không lên tiếng trước thì rất có thể bị chém chết ngay.

Dạ Trủng nói xong thở phào nhẹ nhõm:

- Phù.

Xem ra tạm thời an toàn.

Gã tuyệt đối sẽ không trở về, dù có chỗ tốt cực lớn cũng quyết không quay về nơi khiến gã sợ hãi.

Quỷ Tộc Chúa Tể nghiến răng nghiến lợi:

- Chí Minh Thánh Viêm Đế.

Quỷ Tộc Chúa Tể và Chí Minh Thánh Viêm Đế không có thù, nhưng bị mất nhiều thứ quý giá, lòng đang chảy máu, có ngụm máu nghẹn ở lồng ngực khó thể nuốt xuống, muốn phun ra ngoài.

Dạ Trủng ngậm miệng không nói, nguy hiểm quá.

Quỷ Tộc Chúa Tể nổi tiếng tàn nhẫn, hơn nữa rất quỷ dị, Dạ Trủng không dám làm càn, chỉ có thể cúi đầu xuống.

Nhưng gã tin đối phương sẽ không giết mình.

Giọng Quỷ Tộc Chúa Tể run run, nghiến răng ken két:

- Đồ vật của ta đã đi đâu?

Có lẽ y đang tức giận, đau xé lòng.

U Huyền Chúa Tể rít gào, hai tay chộp trữ vật giới chỉ:

- Không!!!

U Huyền Chúa Tể trơ mắt nhìn các bảo bối lần lượt biến mất mà mình thì bất lực.

Cảm giác này có ai hiểu thấu?

U Huyền Chúa Tể trừng Quỷ Đế:

- Quỷ Đế, ngươi rốt cuộc làm cái gì?

U Huyền Chúa Tể điên rồi. Nơi này là quỷ vực, địa bàn của Quỷ tộc, đồ vật mất trong chỗ này chắc chắn có liên quan đến họ.

Mắt Quỷ Tộc Chúa Tể đỏ như máu, tinh thần dao động mạnh, có dấu hiệu điên:

- Làm cái gì? Ngươi nói ta có thể làm cái gì?

Không chịu nổi, mất đan dược vốn đã đau muốn chết, giờ Cửu Chuyển Quỷ Thủ cũng mất, Quỷ Tộc Chúa Tể muốn giết hết mọi người.

Dạ Trủng cảm giác tình huống hiện tại có chút không ổn, gã rụt

cổ định lén chuồn đi.

Đường hầm không gian chỉ có thể tới, không thể trở về. Quỷ vực bên kia có khe hở có thể lên hoặc xuống, bắt được cơ hội đương nhiên phải trở về.

Dạ Trủng nghĩ kỹ rồi, lần này trở về gã sẽ yên phận, không dám nghênh ngang, cũng tuyệt đối không đến vực ngoại giới, gã đã nhận tổn thương trong chỗ đó rất lớn.

Dạ Trủng đang định chuồn êm thì giọng Quỷ Tộc Chúa Tể âm trầm vang lên:

- Đứng lại!

Dạ Trủng rụt cổ, sợ chết khiếp, hãi hùng nhìn người trước mắt vô cùng yêu dị và đang điên tiết:

- Chúa Tể, xin hỏi ngài có gì dặn dò?

Quỷ Tộc Chúa Tể đỏ mắt, rít qua kẽ răng:

- Vực ngoại giới, ta hận không thể bóp nát ngươi!

Dạ Trủng mờ mịt, chuyện gì vậy? Vực ngoại giới liên quan gì ta? Đi ngang qua thôi mà, mắc gì bóp nát ta?

Giọng Ảnh Sơn Chúa Tể khàn khàn hỏi:

- Quỷ Đế, ngươi biết là ai làm?

Quỷ Tộc Chúa Tể ấp úng nửa ngày thốt ra hai chữ:

- Không biết.

Y biết cái quái gì, chẳng qua trách tội vực ngoại giới, Ma Tổ, nếu không phải gã mượn quỷ vực mở ra khe hở thì đã không xảy ra việc này.

Có lẽ sẽ không bị mất đồ.

Quỷ Tộc Chúa Tể suy nghĩ đến bây giờ vẫn không hiểu năng lực thế nào mới có thể trộm đồ trong túi bọn họ?

Có lẽ trộm đã không đủ hình dung.

Mà là quang minh chính đại cướp ngay trước mắt họ, thậm chí

trên tay họ.

Dạ Trủng chuồn êm:

- Ta đi trước thì hơn.

Đột nhiên gã đứng tim, có lực lượng kinh khủng đánh tới sau lưng. Mặt Dạ Trủng không chút máu, có Chúa Tể xuống tay với mình.

Trời ạ, vô tình đi ngang qua đã bị đối xử như vậy, không cho Chí Minh Thánh Viêm Đế mặt mũi chút nào.

Khủng bố sau lưng chợt biến mất.

- Quỷ Đế, xin nương tay.

Mấy bóng dáng xuất hiện trong hư không, người dẫn đầu có mái tóc xanh, khí chất bắt mắt, môi treo nụ cười đạp bước hư không.

Mấy người theo phía sau cảnh giác nhìn bốn phía.

Bọn họ không ngờ có năm vị Chúa Tể đến quỷ vực.

Dạ Trủng thấy người tới thì mừng rỡ reo lên:

- Thanh Hồ đại nhân!

Được cứu rồi, không cần chết.

Quỷ Tộc Chúa Tể nhìn thấy Thanh Hồ thì hừ lạnh một tiếng, thu tay về nhìn hướng khác. Y và năm vị Chúa Tể khác mất mát nặng nề, không rõ vì sao như vậy.

Thanh Hồ là thuộc hạ của Chí Minh Thánh Viêm Đế, Quỷ Tộc Chúa Tể không để vào mắt.

Thanh Hồ thở phào nhẹ nhõm.

Thanh Hồ phát hiện Quỷ Tộc Chúa Tể kỳ kỳ, năm Chúa Tể khác cũng là lạ, y thầm lo lắng, nhưng thấy Quỷ Tộc Chúa Tể không nói nhiều thì cũng yên lòng.

Nếu Quỷ Tộc Chúa Tể ra tay thật, với thực lực của Thanh Hồ có thể tự bảo vệ mình nhưng tuyệt đối không đẩy lùi Chúa Tể được.

Cùng là Chúa Tể cảnh, nhưng mỗi cấp bậc trong cảnh giới này khác biệt rất lớn.

Thanh Hồ hỏi:

- Sao ngươi trở về? Những người khác đâu?

Dạ Trủng được Thanh Hồ phái đến vực ngoại giới, giờ chỉ có mình gã trở về, tình huống có chút không đúng.

- Cái này . . .

Dạ Trủng ấp úng không biết trả lời như thế nào, đầu óc vận chuyển nhanh, chợt nghĩ ra cách.

Dạ Trủng đổi sắc mặt thành uất ức, tội nghiệp:

- Đại nhân, những người khác chết rồi, đều chết trong vực ngoại giới, chỉ có mình ta trở về thông báo.

Thanh Hồ cau mày, không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Vực ngoại giới mạnh nhất chỉ có Đạo cảnh.

Dạ Trủng là Đế Thiên cảnh trung kỳ, sao có thể bị người giết chỉ còn mình gã trở về?

Thanh Hồ hỏi:

- Ai làm?

Câu hỏi này hơi phức tạp.

Dạ Trủng đã thề, dân bản xứ kia là ca của gã, không thể đại bất kính, nếu không sẽ bị sét đánh, cho nên tuyệt đối không được khai ra, nếu không thì hối hận không kịp.

Chờ chút, gã thề trong vực ngoại giới, nơi này là thượng giới, làm trái lời thề chắc không sao?

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán của gã, không biết thật giả, không dám thí nghiệm, ai biết lời thề có ứng nghiệm ở hai nơi không?

- Không biết, trời tối quá, đối phương không nói mình là ai, xoẹt xoẹt hai cái đã trấn áp chúng ta. Ban đầu ta muốn liều mạng với đối phương, nhưng nghĩ rằng mình chết rồi không ai báo cáo tình huống để càng nhiều người tiến đến thì chết vô ích, cho nên ta liều mạng trốn.

Dạ Trủng vô cùng bi thương, dường như đồng bạn chết tạo thành đả kích lớn cho gã.

Thanh Hồ không quan tâm Dạ Trủng nói thật hay giả, lòng nặng nề.

Vực ngoại giới có tình huống mới.

Thanh Hồ nói:

- Đi, mang ta đi vực ngoại giới.

Chí Minh Thánh Viêm Đế điều động y dẫn người đến vực ngoại giới, yêu cầu chỉ có một, đó là hủy diệt Viêm Hoa tông, mang tông chủ và Lâm phong chủ gì đó về.

Thanh Hồ không mong Đại Đế làm vậy, nói sao thì cũng từng một tay Chí Minh Thánh Viêm Đế sáng lập, nhưng Đại Đế đã không phải như trước kia.

Ai làm trái ý của y thì kết quả sau cùng chỉ có một con đường chết.

- A?

Dạ Trủng thầm rít gào đừng mang ta xuống dưới, tha cho ta đi.

Nhưng gã không dám nói, nếu nói ra khỏi miệng là tiêu đời.

Dạ Trủng cung kính nói:

- Vâng thưa đại nhân.

Gã chỉ muốn chết, khó khăn trở lại thượng giới giờ quay về vực ngoại giới nữa, chẳng khác nào đè gã vào miệng cọp.

Thanh Hồ ôm quyền chào mấy vị Chúa Tể rồi mang theo đám người nhanh chóng tiến vào khe hở.

Trong khe hở.

- Dạ Trủng, mấy vị Chúa Tể này làm sao vậy?

Thanh Hồ thấy sắc mặt của sáu vị Chúa Tể là lạ, lẽ thường thì không có chuyện gì khiến họ tức giận đến vậy, y ít khi thấy điều đó.

Dạ Trủng ngây thơ vô số nói:

- Không biết.

Nếu gã biết thì tốt rồi, gã chỉ đi ngang qua vậy mà muốn giết gã, có đắc tội gì với họ đâu.

Thật xấu.

Thanh Hồ không hỏi ra được gì thì cũng im lặng.

Vực ngoại giới.

Lâm Phàm liên tục đi qua mấy bí cảnh, tâm tình sảng khoái vô cùng.

Đương nhiên hắn có gặp một số người vực ngoại giới đi ra ngăn cản, nhưng khi thấy lực lượng của hắn thì đều tin phục, cả đám đắm chìm trong biển lực lượng của hắn không thể thoát ra.

- Chết tiệt, không thấy một bóng kẻ xâm nhập.

Lâm Phàm muốn gặp kẻ xâm nhập, muốn giao lưu với đối phương, truyền đạt tín hiệu hòa bình, tiếc nuối là không thấy người.

Lâm Phàm lấy tờ giấy vàng rực ra, liên lạc với người xét duyệt Tri Tri Điểu.

Lâm Phàm hỏi:

- Này, hỏi ngươi một chuyện, ngươi biết gần đây kẻ xâm nhập đi đâu hết rồi?

Lâm Phàm chịu phục, trước kia thường xuyên có thể nhìn thấy kẻ xâm nhập giờ không còn bóng dáng.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu kinh ngạc nói:

- Sao tông sư hỏi ta điều này? Chẳng phải đều vì tông sư sao?

Kẻ xâm nhập biến mất tăm mà sao tông sư không biết nguyên nhân?

Lâm Phàm ngơ ngác:

- Ta???

Ta cái con khỉ khô, hắn lâu rồi không thấy kẻ xâm nhập, chẳng lẽ đều bị hắn nuốt.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu nói:

- Đúng rồi, tông sư chém giết rất nhiều kẻ xâm nhập, có cả Thế Giới cảnh. Những kẻ xâm nhập biết tin tức này đều ẩn trốn, hình như đang chờ đợi đại bộ đội đến.

Đoạn thời gian trước có rất nhiều kẻ xâm nhập Thế Giới cảnh đến, rất là nghênh ngang. Thấy ai là làm thịt người đó, không biết có bao nhiêu tông môn bị làm chết đi sống lại, thè lưỡi như chó, yếu nhớt.

Nhưng về sau đám kẻ xâm nhập có lẽ được tiếng gió, tất cả lặn hết, không biết đi đâu.

- Thì ra là thế.

Lâm Phàm suy nghĩ, hơi tiếc nuối.

Cứ tưởng kẻ xâm nhập không phải loại hèn nhát, nhưng giờ thật thất vọng.

- Tông sư, tông sư . . .

Bên người xét duyệt Tri Tri Điểu có giọng nói dễ nghe, dịu dàng, là giọng nữ.

- Công chúa, chờ một chút . . .

- Có chuyện gì?

Đang yên lành đâu ra giọng cô nương, nghe âm thanh làm Lâm Phàm không dễ chịu, tay phải vững vàng hơi run.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu vội nói:

- Tông sư, đây là công chúa của Tri Tri Điểu, lần trước ra ngoài muốn tìm tông sư nhưng không tìm được nên trở về.

Gã bó tay với công chúa.

Tông sư rất nguy hiểm, đại công chúa làm ơn đừng đến gần, nếu không sẽ bị xui xẻo.

Giọng công chúa Tri Tri Điểu vang lên, rất hưng phấn và mong đợi:

- Tông sư, chúng ta có thể gặp mặt không?

Ở tổng bộ Tri Tri Điểu, một cô nương sức sống thanh xuân, tóc dài bay bay khuôn mặt hưng phấn.

Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- Muội tử, bản phong chủ là loại nam nhân nàng muốn gặp liền được sao? Thôi qua một bên chơi, đừng quấy rầy bản phong chủ làm việc.

Hắn kêu người xét duyệt Tri Tri Điểu giúp đỡ chú ý động tĩnh của kẻ xâm nhập, sau đó cắt đứt liên lạc.

Mắt công chúa Tri Tri Điểu sáng lấp lánh nói:

- Oa, tông sư thật có cá tính!

Trước kia nàng cũng là người lạnh lùng cao ngạo, nhưng chiến tích kinh người của tông sư đã chinh phục nàng, si mê hắn, đây mới là nam nhân thực thụ trong mắt nàng.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu nhìn công chúa nhà mình như xem kẻ thiểu năng.

Nếu để nàng biết tông sư thích bắn pháo hoa nữ thì có lẽ sẽ không mê mẩn hắn.

Lâm Phàm mới cắt đứt liên lạc với Tri Tri Điểu thì chợt có cái đầu lâu nằm trong lòng bàn tay.

Thứ gì đây?

Chương 1030: Trời ạ, nổi gió

- Đây là . . .?

Lâm Phàm đã dần thay đổi cái nhìn với những đại nhân vật, rất kỳ dị, tặng đồ càng lúc càng kỳ quặc.

Lúc trước cái yếm, không cần nói nhiều, đồ của phụ nữ, không xài được, nhưng ít nhất có thể đưa cho các sư muội.

Còn cái đầu lâu này thì sao?

Hắn không dùng được, cho sư đệ, sư muội cũng không thể dùng.

Lâm Phàm chĩa hai ngón tay từ từ đưa tới trước, đâm vào hai hốc mắt to của đầu lâu.

Hắn cảm nhận độ sâu cạn, ướt át, mềm mại.

Lâm Phàm thầm thắc mắc:

- Ừm, cứng rắn, trống rỗng, không khác gì đầu lâu bình thường.

Tạm thời hắn không nghĩ ra tại sao đầu lâu này có màu đen?

Chẳng lẽ là bị cháy nắng ?

- Này đầu lâu, ngươi được đại nhân vật cất chứa vậy chắc ngươi không phải thứ bình thường, có linh trí phải không? Hô lên cái coi, chúng ta trao đổi một chút.

Lâm Phàm không hiểu rõ tác dụng của thứ này, lực lượng tản ra chui vào đầu lâu, không cảm giác có vấn đề gì, trông như đầu lâu bình thường.

- Thật sự là đầu lâu bình thường? Không thể nào, với thực lực của đám người kia sao giữ thứ rác rưởi được.

Lâm Phàm cảm giác đầu lâu này có gì đó, ẩn giấu rất sâu.

- Rốt cuộc là thứ gì?

Lâm Phàm rất thắc mắc, mãi chưa nghĩ ra tác dụng của đầu lâu này. Hắn đã gặp nhiều thứ kỳ lạ nhưng lần đầu tiên thấy thứ như

vậy.

- Nếu ngươi đủ cứng thì là đồ tốt.

Không hiểu tác dụng thì thử xem độ cứng của đầu lâu này.

Lâm Phàm ở trước mặt, hít sâu một hơi, quát to cụng trán vào đầu lâu.

Bốp!

Tiếng nổ trầm đục, hình thành sóng xung kích như thủy triều khuếch tán bốn phương tám hướng rồi tan biến trong thiên địa.

Đúng lúc này, mặt ngoài đầu lâu lấp lóe tia sáng, lực lượng siêu khủng khiếp bắn ngược.

Bùm!

Lâm Phàm không đứng vững bay đi xa.

Ầm!

Ầm!

Lâm Phàm liên tục xuyên qua mấy tòa sơn mạch, khó khăn lắm mới ngừng lại.

Lâm Phàm trợn to mắt sờ trán:

- Trời ạ!

Trán chảy máu, lõm xuống, xương vỡ ra, thậm chí bị thương trong đầu.

Bộp!

Lâm Phàm chống người dậy, bay lên khỏi sơn mạch trũng xuống, mắt sáng rực nhìn đầu lâu trong tay, mặt mũi tràn đầy hưng phấn.

- Lợi hại, thật quá lợi hại, đầu lâu này là bảo bối, độ cứng quá cao.

Quả nhiên thứ được đại nhân vật mang theo bên người thì không đơn giản.

Lâm Phàm suy nghĩ nếu như lần sau gặp kẻ địch, thừa dịp đối

phương không chú ý lấy đầu lâu ra đập vào trán đối phương thì sức phá hoại sẽ kinh người cỡ nào.

Ngẫm lại cảm giác có chút đáng sợ.

Nếu để Quỷ Tộc Chúa Tể biết tên khốn này cầm đồ quý báu như vậy đi gõ đầu chó của người khác thì dù hộc máu cũng quyết làm thịt hắn.

- Lên đường, lên đường.

Lâm Phàm tùy ý ném đầu lâu vào trữ vật giới chỉ, vội vàng chạy đi. Thứ trống rỗng xuất hiện hơi nhiều, con đường làm giàu chính thức bắt đầu.

Hắn không cách nào tưởng tượng sự giàu có của các đại nhân vật, vì đến bây giờ số tài phú đã rất khủng.

Mấy ngày sau.

Viêm Hoa tông.

Hai đệ tử trông coi sơn môn gió mặc gió, mưa mặc mưa, mặc kệ là gió thổi trời mưa hay sét đánh đùng đùng thì họ như thần giữ cửa ngồi canh ở cửa sơn môn, bảo vệ nơi thần thánh nhất trong lòng họ.

Một đệ tử trông coi sơn môn chợt mặt biến sắc, kinh ngạc kêu lên:

- A!

Một đệ tử trông coi sơn môn khác lên tinh thần hỏi:

- Sao vậy?

Gã biết lão ca này có cảm ứng đặc biệt, sư huynh trở về chưa thấy mặt thì người này đã cảm nhận được, giờ phát ra âm thanh như thế thì ghê gớm, hay là sắp lên trời?

Đệ tử trông giữ sơn môn sắc mặt khoa trương, con ngươi đột nhiên trợn to, ngẩng đầu nhìn phương xa trời xanh mây trắng:

- Nguy cơ, ta cảm nhận được nguy hiểm khủng khiếp đang ập đến chỗ chúng ta. Ta cảm giác hít thở khó khăn, mây đen bao phủ trong lòng ta, không xua tan được.

Đệ tử trông giữ sơn môn đứng bên cạnh thộn mặt ra. Đùa hả?

Trời đất yên ả, không thấy bóng người thì đào đâu ra nguy hiểm.

Đừng nói là ở trong sơn môn lâu nên hơi bị thần kinh nhé.

Rất có thể, từ lâu rồi gã đã cảm giác đối phương có chút không bình thường.

Nếu là người bình thường thì có thể nói ra lời như vậy sao?

Gã chợt thấy kỳ:

- Này, làm gì vậy?

Sư huynh cảm nhận nguy hiểm sắp đến gần bỗng dứt khoát gõ cảnh báo tông môn.

Doong!

Doong!

Tiếng chuông nặng nề vang vọng toàn bộ tông môn.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Trong tông môn, các đệ tử ngẩng đầu nhìn về cửa phía sơn môn.

Hình như lâu rồi không gõ cảnh báo.

Lần gần nhất là trước khi vực ngoại giới dung hợp, xảy ra chiến tranh với mấy tông môn như Nhật Chiếu tông, xảy ra sự kiện lớn mới gõ chuông.

Bọn họ gần như quên có cảnh báo.

Đệ tử trông giữ sơn môn gõ mạnh, cảm giác nguy hiểm rất mãnh liệt.

Lúc trước gã không cảm giác bản thân có gì khác lạ, nhưng sau này chợt nhận ra hễ sư huynh trở về là gã cảm ứng được.

Cảm giác nguy hiểm quá mãnh liệt, gã dám chắc chắn sắp xảy ra chuyện không may, chứ không thì đã chẳng có loại cảm ứng này.

Hỏa Dung là trưởng lão quản lý công việc, khi có đệ tử gõ vang cảnh báo thì lão vội đi ra.

Gần đây sống thoải mái.

Bị lão nhõng nhẽo mài lâu, Thiên Tu sư huynh đã cho nhiều thứ tốt.

Thực lực của Hỏa Dung tăng nhanh vùn vụt, tuy chưa đến Đạo cảnh nhưng cũng được Chí Tiên cảnh. Nếu không nhìn đám người Lâm Phàm thì lão cảm thấy mình là thiên kiêu trong thiên kiêu.

Nhưng gần đây nỗi lòng của lão hơi chút loạn, luôn cảm giác có người muốn tìm đến lão.

Hơn nữa còn là người quen.

- Là ai gõ vang cảnh báo?

Hỏa Dung tinh thần tràn đầy, bá khí vô cùng, phong phạm trưởng lão từng đánh mất lại mạnh mẽ trở về vào khoảnh khắc thực lực tăng lên.

Lão chỉ muốn hỏi rằng trong cùng thế hệ, trừ Thiên Tu sư huynh ra còn kẻ nào dám tranh phong với lão?

Ngay cả tông chủ sư huynh cũng không lọt vào mắt của lão.

Khi Hỏa Dung đến cửa sơn môn, thấy là đệ tử trông giữ sơn môn đang gõ cảnh báo thì lên tiếng hỏi:

- Từ Đại Pháo, ngươi đang làm gì?

Từ Đại Pháo hét lên:

- Trưởng lão, ta cảm giác được nguy cơ, có khủng bố cực lớn đang kéo đến tông môn chúng ta!

Từ Đại Pháo liên tục gõ mạnh, tiếng chuông khiến nhiều sư huynh đệ chú ý hơn.

Hỏa Dung không tin lời của đối phương:

- Không thể nào! Có phải ngươi nhìn lầm rồi không? Ngươi nhìn xem bầu trời xanh, không khí trong lành, nói cho ta biết nguy cơ ở đâu?

Bằng vào tu vi Chí Tiên cảnh của lão mà không cảm giác được nguy cơ sao?

Nói đùa.

Tốt nhất ngăn lại đệ tử không đùa nữa, tuy tông môn dân chủ, cho chơi thoải mái, nhưng sẽ gây ảnh hưởng lớn.

Lúc này, có đệ tử giang hai cánh tay:

- Gió nổi lên.

Gió nhẹ bỗng trở nên cuồng bạo.

Vù vù vù vù vù!

Sức gió rất lớn, tới rất nhanh, khiến người suýt không đứng vững.

Hỏa Dung thắc mắc, nhìn ra xa:

- Sao có gió lớn thế?

Thoáng nhìn sau đó hết hồn.

Phía chân trời xa tầng mây lăn lộn, sóng xô đẩy về phía này.

Hỏa Dung kinh hoàng:

- Trời ạ, đúng là có.

Xem uy thế này hơi không đơn giản.

Hỏa Dung hét to:

- Các đệ tử đều lui về!

Các đệ tử tông môn xôn xao, nhưng không hoảng loạn, có trật tự tản ra.

Ngọn núi phía xa.

Thiên Tu ngồi xếp bằng, ung dung bình tĩnh, đao quang huyền diệu quấn quanh người lão. Những hơi thở này như từng con sông dài, bên trong mọc các loại cỏ cây.

Khi Thiên Tu cảm nhận uy thế từ phía xa thì chợt mở mắt ra, nở nụ cười.

- Đã đến lúc lão phu biểu hiện.

Nhưng Thiên Tu hơi nghiêm túc, tuy chưa thấy đối phương nhưng uy thế phát tán ra không đơn giản.

Không thể trấn áp đối phương, nhưng có lẽ có thể giữ vững Viêm Hoa tông.

Phương xa.

Dạ Trủng đi theo sau, gã thật tình không muốn đi.

Đó là địa bàn của đại ca, gã đi có thể làm gì?

Ra tay thì không được rồi, trời phạt không phải chuyện đùa, tùy thời có thể đánh chết người.

Dạ Trủng làm bộ hỏi thăm:

- Đại nhân, chúng ta tới nơi này làm gì?

Gã vờ như không biết nơi này là đâu.

Thanh Hồ đang suy nghĩ điều gì đó, trả lời:

- Tìm tới Viêm Hoa tông, diệt tông, mang tông chủ và phong chủ Vô Địch phong đi.

- Trời ạ!

Lòng Dạ Trủng lạnh lẽo, thật sự tới kiếm chuyện, còn đến diệt tông.

Chơi hơi lố rồi.

Gã tuyệt đối không thể ra tay, xem tình hình thì Thanh Hồ sẽ không để gã ngồi chơi xơi nước.

Tóm lại Dạ Trủng bi kịch.

Tim tan nát, gã muốn tự tát mình.

Tiện quá, đi qua khe hở về nhà làm chi, về muộn chút có phải hơn không, trực tiếp chạm mặt với Thanh Hồ làm chi, chó chết.

Thanh Hồ hỏi:

- Thế nào? Có phải là có chuyện gì ?

Dạ Trủng trong lòng hoang mang rối loạn, nhưng chỉ có thể nhắm mắt nói:

- Đại nhân, việc này không được tốt lắm. Viêm Hoa tông là thế

lực mà Đại Đế đã từng tự tay khai sáng, tuy đã phản bội Đại Đế nhưng chắc vẫn có chỗ đứng trong lòng Đại Đế. Nếu lỡ hôm nào Đại Đế hối hận thì chẳng phải đã muộn?

Thanh Hồ hơi ngạc nhiên, không ngờ tiểu tử này sẽ nói ra lời như vậy:

- A?

Cảm nhận ánh mắt sâu thẳm mà khủng bố từ đại nhân, Dạ Trủng rụt cổ tiếp tục bảo:

- Ta chỉ nói ra ý kiến thôi, nếu vẫn muốn diệt thì đó là quyết định của đại nhân.

Thanh Hồ lắc đầu tiếc nuối:

- Ừm, ngươi nói cũng có chút đạo lý, nhưng mà . . . Ài.

Đại Đế sẽ không hối hận, Thanh Hồ thấy rõ hết rồi, chỉ vì cái trước mắt, bản tâm bị ăn mòn, đã sớm không phải Đại Đế ngày xưa.

Diệt và không diệt đều trong một ý nghĩ của Đại Đế.

Y là cây đao trong tay Đại Đế, lẽ ra không nên chần chờ.

Nhưng có khi đao cũng sẽ hoen rỉ, đã bị gỉ sét thì không chém người được.

Chờ xem tình huống đã.

Chương 1031: Ngươi rất không tệ, lão tử tha thứ ngươi

Trên đỉnh núi bày hai cái ghế dài, tông chủ và Mặc Kinh Chập nằm trên ghế, bình tĩnh như người chết.

Nhưng công lực của Mặc Kinh Chập không cao như tông chủ, bị tình huống bên ngoài ảnh hưởng.

- Tông chủ, bên ngoài hình như có biến.

Tông chủ không thèm mở mắt ra, giọng nói rất bình tĩnh:

- Bình tĩnh lại. Hít sâu, bình tĩnh.

- Vâng.

Mặc Kinh Chập cố gắng bình tĩnh, tiếp tục tiến vào một loại trạng thái kỳ diệu.

Tông chủ đã nói vậy thì gã không bận tâm tình huống bên ngoài nữa.

Cửa sơn môn.

Thanh Hồ lơ lửng trên cao, Dạ Trủng khá căng thẳng, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Hỏa Dung làm trưởng lão, không thể hèn:

- Người đến là ai?

Đối phương khí thế hung dữ, không thể coi thường, huống chi Tiểu Phàm cũng không ở tông môn, đây mới là điều Hỏa Dung thấy hố cha nhất.

Nếu có mặt Tiểu Phàm thì không đến lượt lão.

Thanh Hồ mở miệng nói:

- Viêm Hoa tông phản bội Chí Minh Thánh Viêm Đế, lẽ ra nên bị diệt, kêu tông chủ và phong chủ Vô Địch phong phản tông đi ra nhận tội.

Giọng Thanh Hồ uy nghiêm bá đạo, toát ra sức mạnh không thể chống cự.

Cũng hình thành sóng âm bao phủ toàn bộ tông môn, truyền vào tai các đệ tử.

Các đệ tử ngước đầu nhìn, trong lòng sợ hãi. Tông môn chưa từng xảy ra tai nạn gì, bị người tìm tới cửa, tình huống này hơi tệ hại.

Vô Địch phong.

Thanh Oa hoảng hốt:

- Bà nội nó! Bản Oa Sư đã nói mà, dọn nhà đi không chịu nghe, giờ bị người tìm tới cửa, xong đời.

Thanh Oa rất hoảng, tuy nó là Cửu Hoang Thần Sư, tung hoành thiên địa mấy vạn năm, có ai không nể mặt nó?

Nhưng mặt mũi này là khi nó ở thời kỳ đỉnh cao người ta mới nể, ngày nay ai thèm nể nó nữa? Không có ai.

Lá bùa treo sau lưng Thanh Oa cười vui sướng khi người gặp họa:

- Ố ồ ô, súc sinh da xanh, ngươi sắp chết.

- Câm mồm, giấy nát kia, nếu bản Oa Sư chết thì ngươi cũng không sống nổi!

Thanh Oa rất muốn đánh chết cái tờ giấy đáng đánh này.

Xem tình huống trước mắt quá nguy hiểm.

Phương xa, Lữ Khải Minh nhìn về phía cửa sơn môn, biểu tình nghiêm túc, nhấc chân bước hướng sơn môn, có vẻ tráng sĩ ra đi không trở về.

Thanh Oa nhìn thấy Lữ Khải Minh tự tìm cái chết đi hướng cửa sơn môn thì kêu lên:

- Mập mạp, ngươi đi làm gì? Mau lại đây, dựa sát vào bản Oa Sư có lẽ còn một đường sống.

Lữ Khải Minh nhìn Thanh Oa, vẻ mặt thản nhiên nói:

- Không được, sư huynh không ở, ta là người phụ trách Vô Địch phong. Đối phương đến đây tìm sư huynh, ta phải ra tay.

- Trời ạ.

Thanh Oa á khẩu. Toàn bộ người Vô Địch phong đều bị kẻ bỏ mạng chết tiệt tẩy não rồi, tẩy trắng tinh luôn.

Không được, bản Oa Sư tuyệt đối không thể chết ở đây.

Tổ cha nó, sao có nhiều đệ tử như thế.

Thanh Oa nhức đầu, nếu nó chạy một mình thì không ai cản lại được, nhưng khó cái là nhiều người tôn xưng nó là Oa Sư, nó không thể đi một mình, phải bảo vệ mạng nhỏ của cả đám.

Thần hồn dung hợp với thân thể ếch, đã không cách nào bộc phát ra sức mạnh vượt trên bản thân.

Chẳng lẽ bắt nó kích phát ra của quý khó khăn lắm mới luyện chế ra?

Thanh Oa còn chút tài phú, tuy thân thể nhỏ nhưng lòng nó lớn, bình thường hay giấu ít đồ.

Nhưng xem tình huống này thì e rằng không giữ nổi của quý.

Cửa sơn môn.

Hỏa Dung sắc mặt có chút phức tạp, đối phương vừa đến đã đòi gặp tông chủ và Tiểu Phàm, hơn nữa thân phận của đối phương là người của Viêm Hoa Đại Đế.

Trong lòng Hỏa Dung có cảm giác quái dị khó tả.

Thanh Hồ lạnh lùng hỏi:

- A? Không nghe hiểu lời ta nói sao?

Thanh Hồ nhìn toàn tông môn, đây là thế lực mà Chí Minh Thánh Viêm Đế từng sáng lập.

Lâu thật lâu trước kia, khi Thanh Hồ mới quen với Chí Minh Thánh Viêm Đế từng nghe kể rằng đã dẫn dắt nhiều người trong Nguyên Tổ vực lật đổ chính sách tàn bạo. Viêm Hoa Đại Đế cảm giác đã làm xong hết thảy, chuyện còn lại giao cho người đời sau, muốn ẩn lui.

Cuối cùng cơ duyên xảo hợp đi vào thượng giới.

Sau này y nói với Chí Minh Thánh Viêm Đế rằng mỗi cách một thời gian thượng giới sẽ giáng lâm vực ngoại giới, cướp giật hết thảy, kích phát đấu chí của Đại Đế, không ngừng theo đuổi lực lượng.

Tiếc rằng Đại Đế đã bị lạc trong quá trình theo đuổi lực lượng.

Đại Đế từng muốn bảo vệ tông môn giờ một suy nghĩ thoáng qua liền muốn hủy diệt.

Hỏa Dung không e ngại bình tĩnh nói:

- Nghe hiểu được, nhưng nói phản bội thì hơi nặng. Chí Minh Thánh Viêm Đế từng nói tông môn không phải của một người mà của tất cả mọi người, nên câu này quá nặng.

Hỏa Dung rất sợ hãi, đối phương rất mạnh, khi lão nói ra lời này thì tim muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Nhưng hết cách, đệ tử đứng hơi đông, làm trưởng lão thì phải làm ra tấm gương, nếu không mất mặt chết.

Thanh Hồ cho rằng lời này thật sự là Viêm Hoa Đại Đế nên nói.

Một nam nhân đứng cạnh Thanh Hồ chợt đổi sắc mặt, uy thế nghiền áp:

- Làm càn . . . !

Với Hỏa Dung thì uy áp này nặng như núi cao.

Ầm!

Hỏa Dung không chịu nổi uy thế cỡ này đột nhiên ngã xuống đất, mặt đất nứt nẻ rồi lún sâu xuống.

Thanh Hồ quát nạt ngăn đối phương lại:

- Dừng tay! Ngươi làm gì?

Mặt Kỳ Lân lạnh như tiền, lạnh lùng nói:

- Thanh Hồ, tên này rõ ràng không để Đại Đế vào mắt, ta chỉ muốn dạy cho lão biết cách trả lời câu hỏi.

Các đệ tử xung quanh thấy trưởng lão bị bắt nạt thì không nhịn được nữa:

- Đệt, các ngươi muốn làm gì, muốn đánh nhau hả? Chúng ta không sợ chết!

- Đúng vậy! Nếu chúng ta chết thì có sư huynh báo thù cho chúng ta, các ngươi không chạy thoát được!

Đám người kia làm vậy là tát mặt họ.

Chết, đương nhiên đáng sợ.

Nhưng sợ hãi được ích gì? Chẳng bằng kiên cường một chút, chờ sư huynh báo thù.

Lữ Khải Minh vội vàng bước tới nâng Hỏa Dung dậy:

- Trưởng lão có sao không?

Hỏa Dung cảm giác bị tức ngực, khóe môi chảy máu:

- Không sao, mới nãy không đứng vững mới trúng chiêu.

Không còn sĩ diện, mất mặt chết.

Trời ạ, nói chuyện không hợp liền đánh, cho người ta chuẩn bị trước khi đánh được không?

Vèo!

Có nhiều bóng người từ nhà vệ sinh lao đến.

Người cầm đầu là Huyết Ma Đế.

Y đang dọn nhà vệ sinh thì cảm ứng có người la ó, nên ném khăn lau lao ra ngay.

Huyết Ma Đế nói:

- Bọn tiểu bối, đừng quá làm càn!

Thanh Hồ sửng sốt:

- A?

Người xuất hiện trước mắt hơi không tầm thường, mắt thường thấy đối phương là Thế Giới cảnh, nhưng hơi thở ẩn giấu cho Thanh

Hồ cảm giác nguy hiểm.

Kỳ Lân tức giận hỏi:

- Tiểu bối? Buồn cười, ngươi là thứ gì?

Từ thượng giới đến vực ngoại giới, đi vào Viêm Hoa tông phản bội Đại Đế, Kỳ Lân không ngờ gặp kẻ ngông cuồng như vậy.

Huyết Ma Đế tràn đầy bá khí nói:

- Tiểu bối vô tri, lão tử năm đó tung hoành thượng giới thì gia gia của gia gia ngươi còn chưa ra đời!

Dù dọn nhà vệ sinh nhưng Huyết Ma Đế giơ tay nhấc chân toát ra phong phạm cường giả.

Thanh Hồ kinh ngạc nói:

- Chúa Tể!

Y cảm nhận khí thế chỉ có Chúa Tể mới có từ người đối phương, nhưng thực lực chỉ là Thế Giới cảnh, còn bị tổn hại, chắc từng bị thương nặng.

Kỳ Lân kinh ngạc hỏi:

- Ngươi nói hắn là Chúa Tể?

Gã ngạc nhiên nhìn Thanh Hồ, có chút nghi ngờ, một chút tin tưởng.

Thanh Hồ không trả lời Kỳ Lân mà ôm quyền hỏi:

- Không biết tiền bối là ai?

Chúa Tể ở trong Viêm Hoa tông, vấn đề trở nên phức tạp.

Huyết Ma Đế cười, hất áo choàng đỏ máu, ngẩng cao đầu nói:

- Ha ha ha! Nghe kỹ, ta là Huyết Ma Đế, một nhân viên vệ sinh của Viêm Hoa tông. Các ngươi đến đây gây sự là không nể mặt Huyết Ma Đế này.

Thanh Hồ trầm tư, xưng hô Huyết Ma Đế hơi quen thuộc, nhưng một chốc không nhớ ra.

Rồi y đột nhiên nhớ tới.

Trong thượng giới có nhiều Chúa Tể, Thanh Hồ hầu như biết hết, y từng thấy cái tên Huyết Ma Đế trong văn hiến, là cường giả chúa tể một phương.

Biển máu ngập trời, hủy diệt vô số sinh linh, một đối thủ cực kỳ khó chơi, khó giết chết, là một trong những Chúa Tể khó giải quyết nhất.

Thanh Hồ nói:

- Không ngờ là Huyết Ma Đế tiền bối, kính đã lâu. Đã nghe uy danh của tiền bối, nhưng lần này phụng mệnh Chí Minh Thánh Viêm Đế đến Viêm Hoa tông mang tông chủ và phong chủ Vô Địch phong đi, xin tiền bối không nên nhúng tay vào.

Kỳ Lân xen lời:

- Không sai, tuy ngươi là Chúa Tể nhưng bây giờ đã bị thương nặng, thế giới không được đầy đủ, nếu như ngăn cản sẽ chẳng tốt lành gì cho ngươi. Kính ngươi thì là tiền bối, còn không kính ngươi thì chỉ là phân chó.

Thanh Hồ thộn mặt nhìn Kỳ Lân, lão ca, ngươi không nói chuyện sẽ chết sao?

- Càn rỡ!

Huyết khí ngập trời, Huyết Ma Đế giận dữ, áo choàng đỏ máu phồng lên sau lưng.

Huyết Ma Đế giận thật, trong đầu suy nghĩ nếu không vì lời thề thì ta liều mạng làm chi? Nhưng bị đối phương nhục nhã như thế thì không nhịn được.

- Gan lắm, tưởng Huyết Ma Đế này bị thương nặng, thế giới vỡ vụn thì không thể làm gì các ngươi sao? Lão tử liều mạng bỏ mình cũng có thể đưa cả đám các ngươi vào Địa Ngục Vô Gian, suốt kiếp không siêu sinh! Chúa Tể sơ kỳ, ai cho ngươi lá gan láo với Chúa Tể lâu năm bị thương? Chúa Tể trung kỳ thì sao? Năm xưa lão tử chưa vào Chúa Tể đã giết Chúa Tể dễ như chó! Quỳ xuống xin lỗi cho lão tử, nếu không sẽ lấy mạng chó của các ngươi!

Ầm ầm!

Bá đạo, tuyệt đối bá đạo.

Giọng như sấm nổ làm mọi người sợ hãi ngây ra như phỗng.

Các đệ tử Viêm Hoa tông ngơ ngác nhìn Huyết Ma Đế. Cái người dọn nhà vệ sinh này lợi hại ghê, trước kia thật đúng là không nhìn ra.

Mấy người Thanh Hồ bị lời nói của Huyết Ma Đế hù dọa, thật sự tin tưởng.

Thanh Hồ nhìn Kỳ Lân:

- Ngươi làm chuyện tốt.

Nói gì đây? Không biết cái gì không thể nói sao?

Thanh Hồ không nghi ngờ lời nói của đối phương, Chúa Tể lâu năm, dù thế nào cũng nằm ngoài sự tưởng tượng của họ.

Dù cho hiện tại tình trạng không tốt nhưng nếu liều mạng, không thể phỏng đoán uy thế bùng nổ ra.

Huyết Ma Đế là loại người xúc động, lời nói ra giống như tát nước ra ngoài, không cách nào rút về.

Thật sự sắp xảy ra đại chiến, e rằng phải lấy mạng ra chơi thật.

Trời ạ, tình huống gì đây?

Đã thề hiệu trung với Viêm Hoa tông, gặp phút nguy cấp này y không lên thì ai lên? Trừ phi y chết mới chấm dứt.

Thanh Hồ nói:

- Tiền bối, đầu óc của hắn không tốt, không biết cách nói chuyện, xin tiền bối đừng để bụng. Chúng ta nói chuyện từ từ được không?

Thanh Hồ đến đây không phải vì hủy diệt Viêm Hoa tông, bởi vì y có ý tưởng riêng, biết rõ sư huynh ngày xưa cũng là Đại Đế hiện tại xem trọng Viêm Hoa tông cỡ nào.

Huyết Ma Đế cười khẽ, sau đó ngẩng đầu:

- Tốt, người trẻ tuổi, ngươi rất không tệ, lão tử tha thứ ngươi. Vậy thì trò chuyện, dù sao bạo lực không phải cách giải quyết sự việc.

Thanh Hồ khách khí nói:

- Xin ghi nhận.

Huyết Ma Đế vui mừng gật đầu:

- Ừm, trẻ nhỏ dễ dạy.

Huyết Ma Đế thầm thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc không cần đánh nhau, hù chết người.

Thế giới vỡ vụn mà muốn đánh với cường giả Chúa Tể cảnh? Sao không lên trời luôn đi.

Chương 1032: Chỉ có thể dựa vào chính mình tranh thủ cơ hội

Thoạt trông Huyết Ma Đế hờ hững không để đối phương vào lòng nhưng thật ra rất căng thẳng.

Nếu ở thời kỳ đỉnh cao thì Huyết Ma Đế không để mắt tới mấy con tôm nhỏ này.

Nhưng bây giờ khác biệt, tu vi của Huyết Ma Đế hao tổn nặng, tuy là Thế Giới cảnh nhưng thế giới bên trong bị tổn hại, muốn trấn áp mấy Chúa Tể cảnh này khó cỡ level địa ngục.

Nhưng nhìn tình huống trước mắt thì hiển nhiên đã ổn định đối phương, tạm thời không sao.

Ài. Nghĩ đến tình huống hiện tại, Huyết Ma Đế có khổ muốn thổ lộ, ban đầu chỉ muốn yên ổn hiệu trung một năm, chờ thời hạn thề đến là đi ngay. Nào ngờ gặp phải thời buổi rối loạn này.

May mắn không phải cường giả Chúa Tể đỉnh đến, chứ không thì khó mà lừa dối.

Dù sao cường giả Chúa Tể đỉnh không thèm để Huyết Ma Đế vào mắt.

Kỳ Lân cau mày kéo Thanh Hồ sang bên, nhỏ giọng nói:

- Có phải là quá cẩn thận rồi không? Dù lúc đối phương ở đỉnh cao là Chúa Tể nhưng tình huống hiện giờ của hắn không ổn, Thế Giới cảnh cũng chưa viên mãn nữa là, chúng ta mà ra tay thì hắn lấy gì chống cự?

Thanh Hồ trả lời đơn giản dứt khoát:

- Ngươi không hiểu.

Thanh Hồ mỉm cười nhìn Huyết Ma Đế, đúng là không sợ gì lời uy hiếp, nhưng y không muốn khai chiến.

Kỳ Lân không nói nữa, còn bảo là gã không hiểu? Rồi rồi, ngươi hiểu, chỉ không nói.

Thanh Hồ nói:

- Tiền bối, có chuyện gì bàn lại được, nhưng xin mời tông chủ và phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông đi ra.

Huyết Ma Đế nhìn đối phương như xem đồ ngốc. Y là nhân viên vệ sinh của Viêm Hoa tông, bàn về địa vị thì y không bằng đệ tử bình thường nữa là, nói mấy chuyện đó với y có ích gì?

Thanh Hồ hỏi:

- Có vấn đề gì sao? Hay có chỗ nào khó xử?

Lần này đến đây nhất định phải nhìn thấy tông chủ và phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông.

Tất nhiên sẽ mang họ về thượng giới.

Hy sinh hai người giữ gìn Viêm Hoa tông, đây là sự tha thứ lớn nhất của Thanh Hồ, nếu không nghe theo mệnh lệnh của Đại Đế sẽ bị diệt tông.

Thực lực của họ dư sức làm được điều này, dù tiền bối trước mắt ra tay cũng không thể ngăn họ được.

Từ Chúa Tể cảnh rơi xuống Thế Giới cảnh không hoàn chỉnh, dù thực lực từng cường đại cũng không cách nào phát huy tác dụng quá lớn.

Lữ Khải Minh không kiêng dè đứng ra:

- Sư huynh của ta không ở, có chuyện gì cứ nói với ta.

Lữ Khải Minh nhìn mấy người trước mắt, dù thực lực cách biệt rất lớn nhưng sư huynh ra ngoài chưa về, gã là người phụ trách Vô Địch phong, người ta tìm tới cửa, gã có trách nhiệm gánh thay sư huynh.

Kỳ Lân khinh bỉ nhìn Lữ Khải Minh:

- Tiểu tử từ đâu ra mau chui về chỗ cũ, còn chưa đến Truyền Kỳ cảnh, biến đi.

Bạn nhỏ yếu đến tội, dù gặp trên đường gã cũng không muốn giết, sợ dơ tay, lãng phí thời gian.

Câu nói này làm Lữ Khải Minh rất mất mặt.

Lữ Khải Minh không sợ hãi chút nào:

- Làm người đừng quá càn rỡ, mặc kệ ta yếu cỡ nào vẫn là sư đệ của sư huynh. Sư huynh không ở, ta là người phụ trách Vô Địch phong, các ngươi muốn sinh sự với sư huynh của ta thì ta đứng đây, có gì cứ nhằm vào ta.

- Tự tìm cái chết!

Lòng Kỳ Lân rực cháy lửa giận, cái thứ còn không bằng con kiến cũng dám láo trước mặt gã, không một bàn tay đập chết thì thật có lỗi với chính gã.

Huyết Ma Đế mệt tâm, chỉ muốn chết:

- Làm gì? Có chuyện gì nói đàng hoàng, nóng tính vậy làm gì? Hòa bình chút.

Nếu có cường giả ở bên cạnh kề vai chiến đấu thì y đã kiên cường vô tận, nhưng giờ mặt ngoài cứng rắn chứ trong lòng thầm run.

Nhìn đệ tử tông môn xem, thật thảm, không ai đánh nhau được.

Huyết Ma Đế đã hiểu tại sao tiểu tử kia bắt y thề, chắc cũng biết toàn bộ tông môn không có người đánh nhau được.

Thanh Hồ nói:

- Ừm, tiền bối nói có đạo lý, vô duyên vô cớ tranh đấu không có giá trị gì. Nhưng vẫn câu cũ, kêu tông chủ và phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông đi ra, theo ta về thượng giới, tiếp nhận Chí Minh Thánh Viêm chế tài.

Chừa đường sống cho Viêm Hoa tông đã là y ban ơn lớn nhất.

Các đệ tử tông môn ngó nhau, không biết nên làm sao bây giờ.

Từ khi họ biết Chí Minh Thánh Viêm Đế còn sống thì đã cảm giác là lạ.

Đương nhiên bọn họ không sống ở niên đại đó, cho nên không có cảm quan sâu sắc với Viêm Hoa Đại Đế.

Huyết Ma Đế nói:

- Người trẻ tuổi, ngươi nên biết tình huống vụ việc, đi theo các

ngươi về thượng giới thì còn mạng sao? Ta thấy thôi thì vầy, các ngươi chờ ở đây một chút. Hiện nay có thể làm chủ Viêm Hoa tông là phong chủ Vô Địch phong, chờ hắn trở về cùng các ngươi trò chuyện được chứ?

Nếu không vì lời thề thì Huyết Ma Đế dám thề với trời sẽ bỏ chạy ngay.

Mấy người trước mắt đều là cường giả Chúa Tể cảnh, nếu đánh nhau thật thì không tưởng tượng nổi hậu quả.

Thanh Hồ trầm tư, dường như đang suy nghĩ.

Thanh Hồ nhìn sơ Viêm Hoa tông tinh thần phấn chấn rất là phi phàm, đặc biệt hơi thở bao phủ bên trên tông môn đại biểu tông môn tinh thần phấn khởi, không như chỗ Chí Minh Thánh Viêm Đế.

Kỳ Lân bất mãn nói:

- Thanh Hồ, còn chờ cái gì? Đại Đế chỉ cho chúng ta vài ngày!

Nếu để gã phụ trách chuyện này thì sẽ không nói chuyện ngọt nhạt với đối phương làm gì, sẽ diệt đối phương ngay lập tức, rồi bắt người Đại Đế muốn, trực tiếp mang đi.

Dạ Trủng chỉ muốn chết, đám người này rất quá đáng, bọn họ tới thì cứ tới, cứ phải kéo gã đi cùng, thật tệ.

Giờ đại ca không có mặt thì gã còn bình tĩnh được, nếu đại ca trở về là tiêu đời.

Phương xa.

Thiên Tu chờ đợi hồi lâu, lão đã sẵn sàng. Vào lúc tông môn gặp nguy cơ, vô số đệ tử tuyệt vọng, làm trưởng lão của tông môn, lão bá đạo ra sân, bảo vệ tông môn, để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng các đệ tử, từ đó khắc sâu ấn tượng trưởng lão mạnh nhất Viêm Hoa tông.

Nhưng đến bây giờ vẫn không cho lão cơ hội đó.

Một đám người tán gẫu đến bây giờ vẫn chưa đánh nhau, khiến người hơi bất đắc dĩ.

Lão chờ cơ hội như vậy rất lâu rồi.

Từ khi đồ nhi xuất sư, ra ngoài du lịch thì lão không có cơ hội ra

tay một lần. Ngày thường lão cố gắng tu luyện là vì cái gì?

Đương nhiên vì một lần nữa vươn lên, cho các đệ tử thấy Thiên Tu trưởng lão của tông môn vẫn như xưa, đao quý chưa già.

- Thôi, không đợi cơ hội nữa.

Thiên Tu quyết định chủ động xuất kích, không thể chờ đợi cơ hội chẳng biết có tới hay không.

Cửa sơn môn.

Huyết Ma Đế nhìn chằm chằm Thanh Hồ, trong lòng băn khoăn, nhưng khí thế tuyệt đối không thể yếu.

Thanh Hồ nói:

- Không thể chờ, đã cho nhân từ lớn nhất.

- Tốt, yên tâm, chỉ bắt tông chủ, không giết người nơi này.

Kỳ Lân đã nhịn hồi lâu, rốt cuộc có thể ra tay. Còn về Huyết Ma Đế thì gã chỉ cảnh giác, thế giới vỡ nát mà đấu cứng với Chúa Tể, đặt ai ở vị trí này đều không làm được.

Kỳ Lân nhìn phương xa:

- Ở nơi đó!

Chỗ đó là đại điện tông môn, chắc là vị trí của tông chủ.

- Già Diệu!

Áo của Kỳ Lân phồng lên, hơi thở hóa thành bàn tay to xé rách hư không vươn ra xa, hiển nhiên muốn bứng nguyên đại điện.

Huyết Ma Đế thấy cảnh này thì tinh thần chấn động, lúc trước đã nói ổn thỏa rồi mà, sao không giữ lời gì hết!

- Huyết Vực!

Ầm ầm!

Sau lưng Huyết Ma Đế dâng lên màn máu ngập trời, nuốn phủ lên bàn tay to.

- Lão già, tu vi bị tổn hại thì lo nghỉ dưỡng, đừng tự tin quá!

Phụt!

Quả nhiên Huyết Ma Đế vấp ngã, màn máu bị xé rách hóa thành luồng hơi lại hòa vào người y.

Kỳ Lân càn rỡ cười to, ánh mắt nhìn Huyết Ma Đế tràn đầy khinh thường nói:

- Ha ha ha ha, Thanh Hồ, ngươi thấy chưa? Đây là tiền bối mà ngươi kiêng kị, muốn ngăn cản thế công của ta? Tự rước lấy nhục, không biết tự lượng sức mình, đã từng là Chúa Tể thì sao? Giờ chỉ là tên già ngay cả thế giới cũng không trọn vẹn.

Huyết Ma Đế tức bể phổi:

- Bà nội nó!

Mất hết mặt mũi, không ngờ bị một đứa nhãi ranh coi khinh, đây là buộc y làm thật.

Không được, phải nhịn, không cần thiết.

- Lão già kia, đừng có ngông trước mặt ta, ngươi cần có thực lực mới được!

Kỳ Lân thủ đoạn không yếu, trực tiếp lướt qua đầu Huyết Ma Đế chộp phía xa.

Một đám kiến tầm thường mà muốn cản đường đi của gã? Đúng là tự tìm chết.

Tuy gã chỉ là Chúa Tể cảnh sơ kỳ, nhưng đám kiến này không thể đối kháng.

Huyết Ma Đế khó khăn nhẫn nhịn, không ngờ tiểu tử này lại buông lời nhục nhã, làm y mất hết mặt mũi. Nếu không ra tay thì y thật sự không còn sĩ diện.

Miệng Huyết Ma Đế phát ra tiếng rít sắc nhọn khủng bố:

- A!

Toàn thân Huyết Ma Đế tràn máu, từ miệng, mũi, mắt trào máu ồ ạt.

Huyết Ma Đế hét to một tiếng:

- Huyết Ma Nguyên Thai!

Uy thế cực kỳ âm trầm khủng bố bộc phát ra từ người Huyết Ma Đế.

Thanh Hồ cảnh giác, gã cảm nhận sức mạnh siêu khủng bố từ người Huyết Ma Đế:

- A? Kỳ Lân, cẩn thận một chút.

- Cẩn thận cái gì? Đám người này có thể làm gì ta chứ?

Kỳ Lân mới nói xong thì cảnh tượng kinh người diễn ra.

Sau gáy Huyết Ma Đế rách một đường, một đoàn huyết khí phóng lên cao, tiếng rít kỳ lạ như trẻ sơ sinh phát ra từ huyết khí.

- Đồ khốn kiếp, lão tử không muốn khi dễ con nít nhưng ngươi được nước lấn tới, bây giờ cho ngươi biết kết cục chọc giận ta!

Huyết khí lao nhanh về phía Kỳ Lân, tốc độ rất nhanh, đông thời không lại.

Thanh Hồ nhắc nhở:

- Kỳ Lân, hãy cẩn thận!

Lực lượng huyết khí này quá mạnh.

Thanh Hồ chợt nhận ra có lẽ ngay từ đầu đã nghĩ sai.

Dù tu vi của đối phương yếu đến chỉ cỡ Thế Giới cảnh, còn là không trọn vẹn, nhưng ẩn giấu thủ đoạn tuyệt đối phi phàm.

Kỳ Lân ngây người:

- Cái gì?

Nhưng rồi con ngươi gã co rút, từ khi nào đứa bé máu chảy đầm đìa há mồm đầy răng nhọn xuất hiện ở dưới chân gã.

Mắt thường thấy trong khoang miệng lởm chởm răng nhọn một mảnh tối đen không biết sâu cạn.

Phập!

Hàm răng khép lại.

Có tiếng hét thảm:

- A!

Nửa người Kỳ Lân bị nuốt, máu phun như suối.

Mặt Kỳ Lân trắng bệch:

- Cứu ta!

Thanh Hồ lập tức biến mất tại chỗ, xuất hiện ở trước mặt Kỳ Lân, chộp vai gã, giơ tay chém ngang gã, kéo đi xa.

Mắt Huyết Ma Đế đỏ máu nhìn Kỳ Lân:

- He he, bạn nhỏ, số lớn đấy.

Khóe môi Huyết Ma Đế tràn máu, mặt càng trắng, nhưng y không quan tâm. Vết thương càng nặng, thế giới trong thân thể nứt rạn, có xu hướng tan vỡ.

Thanh Hồ nói:

- Tiền bối, có chuyện gì từ từ nói.

Chương 1033: Toàn bộ tông môn đều đang giả vờ

Dù chuyện gì xảy ra y vẫn bá khí như vậy.

Nhưng bàn tay đặt sau lưng nứt một khe hở, một miếng da bay lên rồi biến mất.

Trong miếng da biến mất có vết rạn bao trùm nguyên mu bàn tay.

Không thể đánh tiếp nữa, nếu không sẽ chết.

Lực lượng của Huyết Ma Đế vô biên vô tận, Huyết Ma Nguyên Thai là căn cơ cho y trở thành Chúa Tể, nhưng vừa rồi lấy thân thể không trọn vẹn thả Huyết Ma Nguyên Thai ra là hành vi ngu xuẩn.

Hậu quả đã buông xuống rồi đây.

Huyết Ma Đế không thể tiếp tục ra tay, đây đã là một kích cuối cùng, nếu như tiếp tục thì y chỉ có đường chết.

Có lẽ một ngày nào đó trong tương lai giọt máu của y giữ lại, tích lũy đủ lực lượng lại hồi sinh, nhưng đó chỉ là có lẽ, cần chờ một quãng thời gian dài dặc.

- Đáng ghét, đáng ghét!

Kỳ Lân đã mất nửa người dưới, máu me bầy nhầy, nếu nhìn kỹ sẽ thấy khí quan máu chảy đầm đìa.

Mới rồi là sao?

Đứa bé mập mạp bị máu phủ lên, không, đó không phải trẻ sơ sinh mà là ma thai cực kỳ khủng bố.

- Thanh Hồ, nó đang hạn chế ta mọc lại!

Kỳ Lân là cường giả Chúa Tể, có thể làm vết thương chớp mắt khép lại. Nhưng lực lượng quỷ dị bao trùm lên vết thương ngăn cản thịt của gã mọc lại.

Kỳ Lân hoảng hốt, thậm chí không thể tin được, một lão già thế

giới đã vỡ nát vậy mà thật sự tổn thương được y.

Điều này sao có thể xảy ra?

Dù nằm mơ cũng không thể phát triển ra thế này.

Đẳng cấp càng về sau thì chênh lệch mỗi giai đoạn càng lớn.

Dù đối phương đã từng là Chúa Tể cường giả nhưng tụt dốc đến mức này rồi, không nên khủng bố như vậy.

- Để ta thử lại.

Thanh Hồ bỗng chộp miệng vết thương của Kỳ Lân, cau mày, lực lượng quỷ dị này rất khó đối phó, như giòi trong xương, cực kỳ khó chơi.

Thanh Hồ giơ tay lên, tăng mạnh lực lượng. Với Kỳ Lân thì cảm giác đau đớn xộc thẳng vào óc.

Kỳ Lân thê thảm gào thét:

- A! Đau, đau, đau chết mất!

Vì quá đau nên mặt Kỳ Lân không chút máu, trán túa mồ hôi như tắm.

Thanh Hồ không dừng tay mà tiếp tục siết chặt, tin tưởng Kỳ Lân ráng chịu đựng chút là khỏe.

Kỳ Lân thê thảm quát:

- Bà nội nó, ngươi dừng tay cho ta, đau chết mất! Ngươi muốn lấy mạng của ta hả!?

Gã đã đau đến mức này rồi mà Thanh Hồ không chịu nhẹ tay, rõ là muốn gã chết.

Thanh Hồ gầm nhẹ, vung cánh tay, một đoàn huyết vụ màu đỏ bị xé khỏi miếng thịt.

- Được rồi.

Thanh Hồ thở phào nhẹ nhõm, đúng là thứ khó giải quyết. Nếu không phải thực lực của đối phương yếu đến mức chỉ còn là Thế Giới cảnh thì y rất khó giải quyết.

Thanh Hồ nói:

- Tiền bối xuống tay hơi ác đấy.

Thanh Hồ thầm xem trọng Huyết Ma Đế, quả nhiên người có thể trở thành cường giả đỉnh cao thì không dễ chọc.

Kỳ Lân tự cho rằng mình là Chúa Tể cảnh, không thèm để mắt tới Huyết Ma Đế đã xuống dốc, sau cùng chịu thiệt lớn.

Huyết Ma Đế không yếu khí thế đáp trả:

- Không ác không được, người trẻ tuổi quá kiêu ngạo, thà chịu thiệt trong tay lão tử còn hơn ở bên ngoài bị người đánh chết.

Tất cả đều là giả vờ, y phải cứng rắn, lúc này mà khí thế yếu là sẽ bị xem thường.

Tóm lại phải chống dậy khí thế, chứ không thì đòn liều mạng vừa rồi sẽ uổng phí.

Thanh Hồ nhìn Huyết Ma Đế, hơi khó hiểu. Y thấy rõ tình trạng của tiền bối này, Thế Giới cảnh vỡ nát, nhưng mặt ngoài Thanh Hồ vẫn cho sự tôn trọng, nào ngờ người ta vẫn còn mạnh lắm.

Kỳ Lân chịu thiệt lớn, rất có thể nguy hiểm mạng sống.

Thịt mấp máy trên nửa khúc mình của Kỳ Lân, chậm rãi mọc ra.

Kỳ Lân tức giận trừng Huyết Ma Đế:

- Chết tiệt!

Gã hận không thể giết đối phương, nhưng ở sâu trong lòng khủng hoảng.

Mới rồi gã cách thần chết rất gần, cảm giác cả người lún trong cơn lũ vòng xoáy không thể thoát ra.

Lúc này, Thiên Tu chắp hai tay sau lưng, ung dung từ xa bước tới:

- Này, các ngươi đang làm gì thế?

Khi lão thấy bộ dáng sống dở chết dở của Hỏa Dung thì kinh ngạc hỏi:

- Sư đệ làm sao vậy? Ai ăn hiếp ngươi?

Hỏa Dung thấy sư huynh thì tố khổ:

- Sư huynh! Bọn họ khinh người quá đáng!

Thiên Tu vỗ vai Hỏa Dung, không chút hụt hơi nói:

- Sư đệ đừng gấp, nói từ từ, sư huynh ở đây này, chẳng lẽ sẽ để ngươi chịu thiệt?

Thiên Tu liếc trộm đám người kia.

Rất mạnh, mạnh đến khiến người sợ hãi.

Hỏa Dung khẽ thở dài:

- Sư huynh không đánh lại họ đâu.

Thực lực của đối phương đã vượt qua tất cả, dù là sư huynh cũng không đánh lại.

Hỏa Dung nói lời này làm Thiên Tu hơi bất mãn, không tin người ta vậy sao?

Thiên Tu không muốn nói chuyện với Hỏa Dung nữa, lão đi tới bên cạnh Huyết Ma Đế run khẽ, nói:

- Ngươi không được thì tránh ra, nhìn ngươi run như cái gì vậy.

Huyết Ma Đế nhìn đối phương, tên này cũng không nể mặt y, không cho người ta run sao?

Hơn nữa không biết lý do y run à?

Nhưng hết cách, người này là lão sư của tên đó, là trùm, không đắc tội nổi.

Thiên Tu nghiêm túc nhìn đám người Thanh Hồ:

- Này, các ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Đến Viêm Hoa tông ức hiếp sư đệ của ta, láo thế?

Loại người càn rỡ.

Nếu bị đồ nhi thấy thì không biết mấy tên này còn sống trở về được không.

Nhưng bọn họ đã may lắm rồi, đồ nhi không ở, bọn họ còn cơ may sống sót.

Thanh Hồ nhíu mày, cảm giác người Viêm Hoa tông hơi kỳ kỳ.

Tu vi yếu nhưng rất cứng cổ, không thèm để họ vào mắt.

Xem ra không ra tay thì không được.

Nói chuyện đàng hoàng sẽ chỉ khiến đối phương bị lạc, không thấy rõ hiện trạng trước mắt là thế nào.

Thanh Hồ đi vào Viêm Hoa tông, đã có lòng từ bi không diệt tông môn, chỉ muốn mang tông chủ và phong chủ Vô Địch phong đi. Nhưng người liên tiếp xuất hiện không thèm để họ vào mắt, vậy nên cần bày ra thực lực để họ sáng mắt ra.

Thanh Hồ mở miệng nói:

- Có lẽ các ngươi suy nghĩ nhiều, tình huống hiện giờ không đơn giản như các ngươi tưởng tượng.

Lữ Khải Minh kể cho Thiên Tu nghe:

- Thiên Tu trưởng lão, bọn họ muốn đưa tông chủ và Lâm sư huynh đi thượng giới.

Thiên Tu hỏi:

- A? Là Viêm Hoa Đại Đế phái người đến?

Lữ Khải Minh gật đầu nói:

- Vâng, là Viêm Hoa Đại Đế, nhưng là Chí Minh Thánh Viêm Đế của họ.

Hai người trò chuyện với nhau, không để mắt tới Thanh Hồ.

Thanh Hồ nói rất nghiêm túc, nhưng nhìn hai người không thèm nghe vào tai thì hơi tức giận.

- Các ngươi rốt cuộc có nghe ta nói không? Ta đã đủ nhân từ với các ngươi, vì các ngươi là thế lực mà Đại Đế từng sáng lập. Chỉ cần tông chủ và phong chủ Vô Địch phong theo ta trở về là các ngươi sẽ có cơ hội sống sót, nếu không . . .

Thanh Hồ chưa nói hết câu thì cảnh tượng trước mắt thay đổi.

Thiên Tu vươn tay ra, ảo ảnh cây cổ hiện ra sau lưng lão, che kín trời. Nhánh cây đâm vào hư không như chống dậy cả thiên địa.

Thiên Tu mở miệng nói:

- Vạn cổ!

Âm thanh khác với bình thường, như từ viễn cổ vọng lại, chấn động bên tai mọi người.

Thanh Hồ ngây ra, lòng dâng trào linh cảm không may:

- A?

- Trời ơi!

Các đệ tử ngước đầu lên, ánh mắt nhìn Thiên Tu trưởng lão trở nên kinh sợ, không tin được.

Thiên Tu vươn tay:

- Đến đây!

Một mảnh lá cây màu xanh đầy hoa văn chậm rãi bay tới, bị Thiên Tu kẹp bằng hai tay.

Hỏa Dung ngây ngốc:

- Đây là cái gì?

Sư huynh lâu rồi không ra tay, cũng bắt đầu theo tuyến đường bí ẩn sao?

- Nhất Diệp Chướng Mục!

Thiên Tu ném lá cây lên trời, không có chuyện gì đặc biệt xảy ra, cũng không có lực lượng kinh người.

Nhưng với đám người Thanh Hồ thì cảnh tượng trước mắt biến đổi kinh người.

Hư không xung quanh vỡ vụn, thế giới trong mắt họ khác với lúc trước.

Khi Thanh Hồ lại mở mắt ra thì phát hiện bọn họ xuất hiện trong một khe hở chật hẹp, ngẩng đầu nhìn, phía trên có ánh sáng.

Kỳ Lân nghi hoặc hỏi:

- Đây là nơi nào?

Thanh Hồ nói:

- Đi, lên trên.

Thanh Hồ bay lên cao, tìm tới luồng sáng bên trên.

Tốc độ của đám người rất nhanh, không ngừng xuyên qua, nhưng phát hiện mỗi khi xuyên qua luồng sáng thì cảnh tượng xung quanh giống hệt vừa rồi, trên đỉnh đầu vẫn là một luồng sáng.

Thanh Hồ suy tư:

- Mới rồi là một mảnh lá cây, vậy cái này là trong khe hở lá cây?

Thanh Hồ cảm nhận hơi thở xung quanh, hiển nhiên đã tiến vào thần thông của đối phương.

Thanh Hồ khẽ quát:

- Phá!

Y vung cánh tay, lực lượng khủng bố bộc phát ra đánh mạnh vào xung quanh.

Răng rắc!

Bùm!

Tất cả vỡ nát.

Ngoại giới.

Thiên Tu sắc mặt hơi tái nhưng ráng chống chọi.

Đúng là tu vi của lão không mạnh, nhưng từ khi dung hợp Thiên Thụ thì Thiên Tu biết mình mạnh nhất không phải lực lượng mà là nhờ vào Thiên Thụ vây khốn người khác, hoặc bảo vệ tất cả.

Nhưng dù sao tu vi của lão quá yếu.

Thanh Hồ ở bên trong dùng lực lượng phá hoại hết thảy, dù trải qua Thiên Thụ giảm xóc thì truyền đến chỗ Thiên Tu vẫn khiến lão bị thương nặng.

Xung quanh có nhiều đệ tử đang nhìn, làm trưởng lão, Thiên Tu không thể để mất mặt mũi được.

Hỏa Dung kinh thán, không ngờ sư huynh mạnh như vậy:

- Sư huynh lợi hại!

Thiên Tu cười nói, biểu hiện như bình thường:

- Ha ha, bình tĩnh.

Nhưng chỉ có Thiên Tu biết mình bị hố, lực lượng của đám người kia quá mạnh, tự cảm nhận mới hiểu đối phương kinh khủng đến cỡ nào.

Huyết Ma Đế kinh ngạc nhìn Thiên Tu, y không ngờ dân bản xứ vực ngoại giới có năng lực vây khốn Chúa Tể.

Chuyện này vốn không thể nào, thực lực yếu gió thế mà sao làm được hay vậy?

Đám người Thanh Hồ phá vỡ không gian xung quanh, phát hiện đứng trên một mảnh trên lá cây, nhiều lá cây lơ lửng bên cạnh họ.

Thanh Hồ nghiêm túc hơn:

- Lợi hại, có chút tài.

Có thể vây khốn bọn họ thì năng lực này không đơn giản.

Chương 1034: Hài tử, ngươi đã nhập môn

- Đây rốt cuộc là cái gì?

Kỳ Lân bị thương hơi nặng, đối mặt cảnh tượng quỷ dị này làm lòng gã dao động mạnh.

Đến vực ngoại giới gây hấn với mấy dân bản xứ thôi mà sao xui gặp chuyện như vậy?

Trước khi đi nếu ai nói cho Kỳ Lân biết sau khi ngươi đi sẽ suýt mất mạng, dù đánh chết gã cũng tuyệt đối không tin.

Tiếc rằng sự thật là vậy, không tin cũng không được.

Thanh Hồ thấy quen thuộc với màn thần kỳ này, hình như gặp ở đâu rồi, nhưng trong một chốc không nhớ ra:

- Hơi quen thuộc, hình như thấy ở đâu rồi, nhưng tạm thời không nhớ ra.

Phải nói là rất kỳ diệu.

Dạ Trủng ngậm miệng không nói, việc này chẳng liên quan đến gã, gã chỉ là người qua đường, nhưng giờ cũng bị lún sâu vào.

Nếu ông trời thật sự có mắt thì mau thả gã ra cho rồi.

Thanh Hồ bước ra một bước, sức mạnh khuếch tán từ bàn chân:

- Được rồi, suy nghĩ nhiều cuối cùng vô dụng, lo phá vỡ không gian hư ảo này đã.

Xèo xèo!

Vô số vết rạn lan tràn từ lòng bàn chân Thanh Hồ, hình thành vằn sóng xung kích cực kỳ cường đại.

- A!

Thanh Hồ gầm nhẹ, người ngưng tụ uy thế khủng bố.

Lực lượng Chúa Tể nằm ngoài sức tưởng tượng, giơ tay nhấc chân có thể bóp nát lực lượng của Thế Giới cảnh.

Bên ngoài.

Vẻ mặt Thiên Tu bình thàn, nhưng trong lòng cực kỳ không bình tĩnh.

Xảy ra chuyện.

Lão đã cảm nhận trong Thiên Thụ nổi lên lực lượng khủng bố, nếu bị đánh trúng thì không chịu nổi.

Hỏa Dung hỏi:

- Tình hình sao rồi sư huynh?

Cuối cùng lão cũng có cảm giác ích lợi khi có sư huynh.

Mới rồi lão bị người khi dễ đáng thương biết bao, người ta không ra tay, chỉ một uy thế đã trấn áp lão, khiến lão mất hết mặt mũi trước mặt đệ tử, rất quá đáng.

Giờ sư huynh ra tay trấn áp đối phương, cảm giác kia vô cùng thoải mái, tuy không phải Hỏa Dung tự mình đánh nhưng sư huynh làm cũng như lão tự ra tay vậy.

Thiên Tu giả vờ hết sức bình tĩnh, mỉm cười nói:

- Ừm, rất tốt, không có vấn đề gì, bọn họ đã bị sư huynh giam ở bên trong.

Hỏa Dung càng đắc ý hơn, lão cảm giác thực lực của sư huynh mạnh đến khủng bố.

Cùng ở trong tông môn, không gặp tình huống đặc biệt gì mà sao sư huynh bá đạo dữ vậy? Hay đúng như sư huynh từng nói, ngộ tính cũng chia đẳng cấp?

Hỏa Dung hưng phấn nói:

- Vậy là tốt rồi, sư huynh, đám người kia rất phách lối, không thể bỏ qua cho họ dễ vậy được! Sư đệ cho rằng nên cho họ một đòn nhớ đời, để bọn họ biết sự lợi hại của chúng ta.

Một đám người lúc trước kiêu ngạo cho lắm vào, giờ vào tay sư huynh xoẹt xoẹt vài cái liền quỳ, cảm giác kia thật đúng là sảng khoái.

Nhưng rất nhanh, Thiên Tu phát hiện tình huống bên trong hơi

lạ.

Đối phương sắp chơi chiêu lớn.

Thiên Tu cảm thán rằng:

- Ài, tông mình theo tôn chỉ thân thiện, chính nghĩa, tùy ý giết chóc rất không tốt. Lão phu không đành lòng để đám người kia chết ở bên trong, cho bọn họ một bài học là đủ rồi. Giờ lão phu thả họ ra, có gì từ từ nói, không cần chém giết nhau làm chi.

Thiên Tu vung cánh tay, mọi thứ trước mắt tan biến trong thiên địa.

Đám người Thanh Hồ xuất hiện trong không trung. Nhất là Thanh Hồ, thực lực đã đến đỉnh cao, sóng khí trùng kích khủng bố không ngừng khuếch tán ra, chuẩn bị cho không gian hư ảo một kích cuối cùng, đánh nát nó.

Thanh Hồ sửng sốt:

- A?

Không ngờ đối phương chịu thả y ra.

Thanh Hồ nhìn Thiên Tu, đánh giá kỹ, khen ngợi:

- Lợi hại, có bản lĩnh.

Thiên Tu cười nói:

- Không đáng giá nhắc tới, các vị đến Viêm Hoa tông, nếu như là khách thì vô cùng hoan nghênh. Còn nếu đến gây sự sẽ chiều các vị tới cùng, nhưng bất cứ chuyện gì trên đời đều có cách giải quyết, không cần thiết tạo thành giết chóc, các vị nói có đúng không?

Thanh Hồ cười nói:

- Ha ha ha, nói có đạo lý.

Đôi mắt của Thanh Hồ nhìn thấu mọi hư ảo, hiểu đại khái ý của đối phương.

Hỏa Dung không sợ nói:

- Tất nhiên có đạo lý, đám người các ngươi rất càn rỡ, không đi ra hỏi thăm xem Viêm Hoa tông là tông môn tốt cỡ nào, vậy mà vẫn

bị các ngươi tới cửa khiêu khích, rất quá đáng.

Sư huynh mạnh như vậy thì sợi cái quái gì.

- Đệt!

Thiên Tu nhìn Hỏa Dung chằm chằm, rất muốn hỏi một câu: Sư đệ đầu óc của ngươi đâu?

Không giúp được gì thì thôi đi, có cần khiêu khích người ta như vậy không?

Thiên Tu rất muốn đập chết sư đệ.

- Ài.

Thanh Hồ thầm thở dài, tông môn như vậy làm cách nào sống sót được nhỉ?

Thanh Hồ tin được Đại Đế chưa bị lạc tâm trí dẫn dắt thì thế lực hoặc tông môn nào đều đi hướng chiến thắng.

Nhưng bây giờ Đại Đế đã không có mặt, trong tông môn này ngay cả trưởng lão cũng không thông minh, nó làm cách nào sống sót trong vực ngoại giới?

Thanh Hồ tỏ vẻ nghi ngờ.

Du Long luôn đứng im bên cạnh Thanh Hồ chợt lên tiếng:

- Thanh Hồ, nói nhiều vô ích, ra tay đi.

Vóc dáng của Du Long không cao, hơi mập, toát ra vẻ ẻo lả.

Người có tu vi Chúa Tể ít ai có bộ dáng như vậy.

Thanh Hồ nói:

- Ừ, đành vậy. Ta giữ chân bọn họ, ngươi đi chỗ đại điện mang tông chủ Viêm Hoa tông đi.

Du Long nói:

- Được!

Du Long biến mất tại chỗ, xé mở đòng sông thời gian, biến mất không còn bóng dáng.

Thiên Tu vốn định ngăn cản, nhưng lão phát hiện đối phương biến mất rất kỳ dị, không dò xét ra. Thiên Tu thậm chí cảm ứng dòng sông thời không dao động.

Đối phương không đi trong hư không mà chân đạp dòng sông thời không lướt đi.

Thiên Tu giật mình kêu lên:

- Đi bảo vệ tông chủ!

Huyết Ma Đế đi ngay, y đã thề hiệu trung với Viêm Hoa tông, gặp được loại tình huống này, không cần người khác ra lệnh thì y đã bản năng hành động.

Bùm!

Huyết Ma Đế va chạm đánh mạnh vào, nhưng bị ngăn lại không thể đi tiếp.

Huyết Ma Đế không cam lòng, rất khuất nhục:

- Bà nội nó, nếu thế giới trọn vẹn thì sợ gì ngươi!

Đường đường là cường giả Chúa Tể đỉnh từ vạn cổ vậy mà bị một Chúa Tể trung kỳ ngăn cản, mất hết mặt mũi.

Dạ Trủng tự an ủi mình, không sao hết, chắc chắn không sao. Thanh Hồ đại nhân mang tông chủ đi, không liên quan đến gã, chắc không trái với lời thề đâu.

Kỳ Lân cười lạnh, chơi đùa lâu như vậy cũng tới lúc rồi.

Thanh Hồ nghiêm túc ra tay thì bọn họ hết chuyện để làm.

Qua hồi lâu.

Thanh Hồ thắc mắc:

- Chuyện gì xảy ra? Sao Du Long đi lâu như vậy còn chưa trở về?

Y có cảm giác kỳ kỳ, hình như xảy ra chuyện gì.

Thực lực của Du Long giống như Thanh Hồ, đều là Chúa Tể cảnh sơ kỳ, vô địch trong vực ngoại giới.

Có lẽ tông chủ kia giỏi ẩn núp, chơi trò bịt mắt bắt dê với Du

Long?

Du Long rất nghĩa khí, nếu đối phương quỳ xuống xin tha, cầu cho một cơ hội thì Du Long sẽ rất khó xử.

Thanh Hồ lắc đầu nguầy nguậy:

- Không đúng, tuyệt đối không đúng!

Chắc chắn xảy ra chuyện gì.

Nhóm Thiên Tu ngây ra, không biết chỗ đại điện tông môn xảy ra chuyện gì.

Thiên Tu rất lo cho tông chủ sư huynh, thực lực của đối phương rất mạnh, đã vượt qua từ xưa đến nay, cường giả mạnh nhất từng gặp.

Thiên Tu có một thắc mắc là tông chủ sư huynh hơi kỳ so với ngày xưa.

Trước kia bình thường, nhưng từ khi vực ngoại giới dung hợp thì tông chủ buông xuống mọi thứ, dần trở nên kỳ lạ.

Dù là Thiên Tu cũng ít khi gặp tông chủ sư huynh, dù gặp cũng chỉ thấy sư huynh khác lạ nhưng không nói nên lời.

Thanh Hồ hét bể giọng:

- Du Long, nghe được trả lời một tiếng!

Âm thanh hóa thành sợi tơ lực lượng truyền đi xa.

Đại điện tông môn, đằng sau có một chỗ nghỉ ngơi.

Một bóng dáng ngồi xổm ở nơi đó, lặng im không nhúc nhích.

Bên cạnh có hai bóng dáng khác cũng ngồi chồm hổm.

Ba người xếp thành một hàng, an nhàn, tường hòa, không cảm giác đột ngột.

Giọng Du Long vang lên:

- Cái . . . này . . . làm sao bây giờ?

Khi Du Long ngồi chồm hổm có vẻ cặp mông vừa to vừa tròn,

làm nam nhân, gã nên thấy hạnh phúc.

Cảnh tượng trước mắt quá thần kỳ.

Hoa Không Rễ, thật sự là Hoa Không Rễ, nó đang nở rộ, rất kiều diễm, rất thần kỳ.

Nhưng kỳ lạ, chỉ có ba mảnh cánh hoa, hai cánh trắng muốt không dính hạt bụi, mảnh cuối cùng có hoa văn màu đen, có dấu hiệu héo úa.

Tông chủ bình tĩnh nói:

- Tập trung cẩn thận vào là có thể làm được. Ngươi nhìn xem, đây là đóa hoa tâm linh, nếu như ngươi không đến sẽ chỉ có hai cánh hoa, vì ngươi đến, tham gia vào chúng ta nên có cánh hoa thứ ba.

Du Long nhìn trân trân, mắt sáng lấp lánh:

- Vậy tại sao cánh hoa của ta khác với ngươi?

Mặc Kinh Chập nói:

- Ngươi không hiểu.

Du Long ngồi chồm hổm nhìn không rời mắt cánh hoa đại biểu chính mình:

- Ừm, ta không hiểu nhiều lắm, rốt cuộc là nguyên nhân gì?

Du Long thật sự không ngờ vào đại điện tông môn sẽ gặp phải chuyện như vậy.

Lúc gã đi vào nhìn thấy hai người ngồi xổm ở nơi đó, đương nhiên gã không nhịn được quát nạt bọn họ đi theo mình.

Hai người đột nhiên quay đầu, mặt lộ nụ cười, một tiếng 'Cùng nhìn xem' làm gã bị rù quến theo.

Mặc Kinh Chập nói:

- Tâm của ngươi không đủ bình yên.

Du Long nghi hoặc hỏi:

- Bình yên?

Tu vi của gã là Chúa Tể, sao có thể không bình yên được?

- Đúng rồi, là bình yên, cảm nhận bình yên sẽ cho ngươi có cảm giác không gì sánh bằng. Ngươi nhìn xem, Hoa Không Rễ là không tồn tại, nó chỉ có trong lòng của ngươi, nơi khó phát hiện nhất. Nhưng nếu ngươi có thể bình yên cảm nhận tín hiệu mà thiên địa này truyền cho ngươi thì ngươi sẽ khiến Hoa Không Rễ mọc ra.

Mặc Kinh Chập đi theo tông chủ đã đến một cảnh giới diệu kỳ.

Tuy gã còn non nhưng nói theo lời của tông chủ là:

Hài tử, ngươi đã nhập môn.

Chương 1035: Sư huynh của ngươi mãi mãi cũng là sư huynh của ngươi

Du Long không hiểu, rất thắc mắc, đối phương nói thế là sao? Vì sao cảm giác rất cao cấp?

Tu vi của gã là Chúa Tể cảnh, đã trải qua Thế Giới cảnh, khi sáng tạo thế giới đã thể nghiệm cảm ngộ thiên địa, cảm ngộ căn nguyên vạn vật, hình thành thế giới hoàn chỉnh.

Dù vậy Du Long vẫn không hiểu đối phương nói rốt cuộc là ý gì.

Nhưng chẳng biết tại sao nghe hơi có lý.

Du Long phản ứng lại:

- Không đúng!

Gã đến đây để làm gì? Không phải để cảm nhận bình yên gì đó mà là mang tông chủ Viêm Hoa tông đi thượng giới.

Du Long hỏi:

- Ngươi có phải là tông chủ của Viêm Hoa tông?

Tông chủ gật đầu nói:

- Đúng.

Tông chủ vốn định thêm một câu: Tuy ta là tông chủ nhưng làm phủi chưởng quầy, nếu có việc gì thì đi tìm phong chủ Vô Địch phong Lâm Phàm.

Nhưng tông chủ ngẫm nghĩ, cuối cùng không nói gì.

Du Long nói:

- Vậy thì tốt, đi theo ta. Viêm Hoa tông các ngươi phản bội Viêm Hoa Đại Đế, cần chịu trừng phạt.

Gã đến bắt người chứ không phải tới nghe người ta nói bình yên gì đó.

Hoàn toàn không biết nói về cái gì.

Tông chủ bình tĩnh nói:

- Tâm của ngươi rất loạn, tâm loạn như ma.

Giọng của tông chủ dịu nhẹ như vươn tay chậm rãi vuốt phẳng tờ giấy nhăn.

Du Long nhìn đối phương, câm nín, lòng thầm rít gào không phải như vậy! Vì sao nghe lời đối phương nói khiến gã không xuống tay được?

Tông chủ an ủi:

- Cảm nhận yên tĩnh, tâm của ngươi thật sự là quá không bình tĩnh. Hoa Không Rễ đại biểu cho ngươi, ngươi không cam lòng, ngươi có bất khuất, tâm tưởng của ngươi giãy dụa, nhưng ngươi không có đường để đi. Hài tử, đừng giãy dụa, cùng ta cảm nhận bình yên rồi ngươi sẽ rất vui vẻ.

Giọng mềm nhẹ vang bên tai Du Long cho cảm giác khác biệt.

Du Long trầm mặc, trong lòng rất loạn.

Tông chủ nhẹ giọng nói:

- Nào, học theo ta, nhắm mắt lại, hít sâu, chậm rãi thở ra, cảm nhận mảnh thiên địa này, cảm nhận được sâu trong trong lòng hướng về yên tĩnh, có cảm nhận được cảm xúc khác lan tràn trong lòng ngươi không?

Mặc Kinh Chập ở một bên làm mẫu bày ra bộ động tác nối liền này.

Du Long rất rối rắm, gã không biết nên làm sao bây giờ, thôi thì thử một lần xem sao?

Dù sao thử một lần cũng sẽ không mất mát gì.

Sau đó Du Long làm theo lời tông chủ nói, hít sâu, từ từ thở ra, nhắm mắt lại, cảm nhận mảnh thiên địa này.

Du Long cảm giác đầu óc trống rỗng như thả không não, có giọng nói nhỏ thì thầm bên tai.

Qua hồi lâu.

Du Long reo lên:

- Đúng thật, hay à!

Tông chủ giơ tay, một chiếc ghế dài hiện ra:

- Nào, nằm xuống, tham gia vào chúng ta, thả lỏng tâm của ngươi cảm nhận bình yên, ngươi sẽ có càng nhiều thu hoạch.

Du Long nằm xuống, học theo Mặc Kinh Chập nhắm mắt lại, lẳng lặng cảm nhận.

Hoa Không Rễ xoay tròn.

Đóa hoa đại biểu cho Du Long thay đổi kinh người, lốm đốm đen dần tan biến, chỗ hư thối cũng dần mất.

Một tiếng kêu truyền đến:

- Du Long . . .

Du Long tham gia vào phái bình yên của tông chủ nghe giọng này thì hơi bất đắc dĩ mở mắt ra, bất mãn nói:

- Mặc kệ hắn, mới nãy hình như ta bắt được chút gì nhưng bị âm thanh này ngắt ngang.

Tông chủ hỏi:

- Không sao, cùng nhau cảm nhận nào. Ngươi có cảm thấy cuộc sống bực bội trước kia là một loại tra tấn?

Du Long gật đầu:

- Có chút cái loại cảm giác này, không ngờ sau khi bình yên thì thật dễ chịu.

Tông chủ hỏi:

- Ừm, ngộ tính của ngươi cao hơn hắn nhiều, hắn lĩnh ngộ hồi lâu mới cảm ứng được bình yên. Nói cho ta biết ngươi đang nhìn thấy gì?

Mặc Kinh Chập đứng ở trước mặt Du Long, đội ngũ lớn mạnh làm tâm tình của gã rất tốt. Trước giờ toàn là gã và tông chủ cùng nhau cảm nhận bình yên, cảm ngộ thiên địa tự nhiên. Đệ tử đi ngang qua không nói cái gì nhưng Mặc Kinh Chập biết chắc bọn họ xem hai

người là bệnh tâm thần.

Nhưng bây giờ lại có người tham gia vào, phải công nhận người có cơ duyên này không nhiều.

Tông chủ nói vậy là sao? Mặc Kinh Chập này có thể là thiên tài, sao thua người đến sau được.

Du Long bình tĩnh nói:

- Không thấy gì cả, tập trung, tất cả nằm trong bàn tay. Hoa Không Rễ mắt thường không thấy được, ta có thể nhìn thấy vì có cơ duyên này.

Du Long cảm ngộ thời gian rất ngắn nhưng có thiên phú hơn Mặc Kinh Chập, khoảnh khắc ngắn ngủi đã lên đến mức độ này, đúng là phi phàm.

Mặc Kinh Chập vốn bình tĩnh như nước lặng nghe câu này chợt nhìn sang Du Long, lòng dậy sóng dữ.

Trời ạ, thật hay giả?

Gã theo tông chủ tu luyện lâu như vậy chỉ mới có chút xíu cảm giác. Còn tên này thì . . . hơi quá khoa trương.

Mới đến bao lâu?

Dù giả bộ cũng đừng lố vậy chứ.

Mặc Kinh Chập ném cho Du Long ánh mắt còn lâu mới tin ngươi.

Du Long phát hiện ánh mắt vừa ghen tỵ vừa hâm mộ của Mặc Kinh Chập, bình tĩnh nói:

- Lòng ngươi loạn.

Mặc Kinh Chập ngây ra, bị nghẹn lồng ngực, quá đáng.

Tính bối phận thì gã là sư huynh của đối phương, dám nói lòng gã rối loạn, đây là nhục nhã người.

Tông chủ đứng lên bước đi xa:

- Đi thôi, nếu tìm đến lão phu thì lão phu không thể không đi.

Mặc Kinh Chập theo sau, lòng không chút dao động, đã sớm

không quan tâm việc bên ngoài.

Cửa sơn môn.

Thanh Hồ nghiêm túc, Du Long đi lâu như vậy đến bây giờ còn không trở về, chắc xảy ra chuyện gì rồi.

Không thể nào, với tu vi của Du Long nếu thật sự gặp đối thủ thì tuyệt đối không thể không có chút dao động nào dù chỉ là dao động lực lượng.

Thiên Tu thầm lo, lão biết rõ thực lực của sư huynh, yếu nhớt. Tu vi của đối phương bóp chết tông chủ sư huynh dễ như nghiền con kiến.

Phương xa có tiếng hô:

- Tông chủ!!!

Các đệ tử vây xem nhìn thấy tông chủ đi ra, biểu hiện rất cung kính. Có đệ tử lâu rồi không gặp tông chủ.

Thiên Tu bước lại gần:

- Sư huynh.

Nhưng khi Thiên Tu đến trước mặt tông chủ sư huynh thì bị lơ đẹp.

Nguy rồi, sư huynh tính chơi trò lên mặt.

Thiên Tu chỉ nghĩ ra được khả năng này. Vì lúc đồ nhi bảo bối của lão ở, người trong tông môn hay lên mặt, dù sao có người lau mông cho.

Nhưng bây giờ đồ nhi bảo bối chưa về, không chơi trò đó được, đối phương cũng không ngốc, sẽ không mắc lừa.

Hỏa Dung thì thầm vào tai tông chủ:

- Sư huynh, đừng xúc động, Tiểu Phàm chưa về.

Nếu Tiểu Phàm trở về thì lão đã chẳng điệu thấp như vậy, sớm quậy bung nóc.

Vẻ mặt tông chủ lạnh nhạt, ánh mắt nhìn đối phương không chút dao động.

Tông chủ hỏi:

- Các ngươi tìm ta?

Thanh Hồ nhìn thoáng qua tông chủ Viêm Hoa tông, không nói thêm gì:

- Du Long, mang theo hắn, chúng ta rời đi.

Thanh Hồ nói xong quay người, chuẩn bị rời đi.

Nhưng xảy ra chuyện kỳ lạ.

Du Long đứng bên cạnh đối phương, không nhúc nhích, không hề có ý làm theo.

Thanh Hồ nghiêm túc hỏi:

- Du Long, ngươi sao vậy? Ta kêu ngươi mang theo hắn rời đi, không nghe thấy?

Thanh Hồ phát hiện Du Long hơi lạ, đứng cạnh đối phương nhưng không nhúc nhích, gã như đã thành người khác.

Du Long trả lời:

- Nghe được.

Thanh Hồ có dấu hiệu tức giận:

- Nghe rồi sao không mau làm?

Du Long bị sao vậy chứ? Từ khi đi chỗ đối phương thì trở nên là lạ.

- Thanh Hồ, ta không làm được, ta đột nhiên cảm giác tìm được chân lý cuộc đời, cảm ngộ tự nhiên trên đời. Trước kia không có chuyện gì làm ta sẽ lẳng lặng ở yên, nhớ lại cảm giác tội ác tràn đầy. Nhưng hôm nay, tức là vừa rồi, lòng ta đột nhiên yên tĩnh lại, bao phủ ta không phải tội ác mà là thế giới này.

Du Long có cảm ngộ, nói lời không ai hiểu.

Thanh Hồ lộ biểu cảm kinh sợ, không hiểu Du Long muốn nói cái gì:

- Ngươi đang nói cái gì vậy!?

Gã đang nói cái quái gì?

Điên hả?

Du Long lắc đầu nói:

- Ài, thôi, không nghe hiểu cũng là bình thường, thực lực của ngươi tuy mạnh hơn ta nhưng không có cơ duyên như ta.

Có thứ không phải thực lực mạnh thì sẽ hiểu, vì cái này không dính dáng gì đến mạnh hay yếu.

Sắc mặt Kỳ Lân dần hồng hào, không quá khó coi nhưng cũng không đẹp mặt hơn:

- Du Long, ngươi bị điên à? Có biết ngươi đang làm gì không?

Tiếc rằng Du Long không quan tâm Kỳ Lân, xem gã như không khí.

Tông chủ đứng ra:

- Về hết đi, nói cho Viêm hoa Đại Đế rằng Viêm Hoa tông hiện tại rất tốt, không cần nhớ. Còn vị này chắc tạm thời không quay về, muốn ở đây cùng ta bồi dưỡng, cảm ngộ bình yên.

Hỏa Dung xem ngây người.

Tông chủ quá dữ, lúc này rồi còn ra oai lên mặt, dữ dội đến khiến người ngạc nhiên không nói nên lời.

Thanh Hồ thộn mặt ra:

- Cho ngươi một cơ hội cuối cùng, ngươi nói đều là thật?

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Đang yên lành, trong thời gian ngắn ngủi đã bị người tẩy não sao?

Du Long nói:

- Đều là thật, không trở về.

Thanh Hồ rít qua kẽ răng:

- Ngươi muốn phản bội Đại Đế?

Thanh Hồ đã tức giận, y có thể tha thứ người khác, nhưng tuyệt

đối không cho phép người bên cạnh phản bội.

Đây là ranh giới cuối cùng của Thanh Hồ, ranh giới không thể đụng vào.

Thanh Hồ ghét phản bội nhất.

Y thấy Viêm Hoa tông không phải phản bội Đại Đế, chẳng qua Đại Đế thay đổi rồi. Bởi vậy y mới tha thứ Viêm Hoa tông cho đến bây giờ, nhưng Du Long thì khác.

Du Long nói:

- Các ngươi trở về đi, đừng tới nơi này quấy rầy ta, có lẽ có một ngày ta sẽ trở về.

Kỳ Lân nổi giận:

- Đúng là tự tìm chết! Thanh Hồ, còn chờ cái gì? Du Long đã điên, giữ lại đám dân bản xứ này làm gì? Nghe theo Đại Đế trực tiếp diệt chúng, với tu vi của chúng thì diệt dễ còn hơn nghiền chết con kiến.

Khí thế kinh khủng bao phủ thiên địa.

Không ai ngăn được uy thế của Chúa Tể cảnh.

Các đệ tử bị uy thế khủng bố này làm khủng hoảng, rất khủng khiếp.

Tông chủ thở dài một tiếng:

- Tu vi không phải quan trọng nhất, cảnh giới không phải tu được mà là cảm ngộ. Tuy thực lực của các ngươi lợi hại nhưng cuối cùng không cảm nhận được chân lý. Trở về đi, đừng đến nữa. Nói với Viêm Hoa Đại Đế rằng chúng ta sống rất tốt, không cần lo cho chúng ta.

Dứt lời tông chủ vung tay lên.

Hư không biến đổi.

- Có chuyện gì?

Thanh Hồ cảm giác quanh người bị sức mạnh huyền diệu bao bọc không thể nhúc nhích, bị kéo lên trời.

Hư không tĩnh lặng đột nhiên nứt ra khe hở.

Thanh Hồ xoe tròn mắt, sau đó nhìn xuống dưới:

- Cái này . . .

Một kẻ bình thường không chút bắt mắt vậy mà có năng lực như vậy?

- Đi thôi, đừng đến.

Ầm ầm!

Thân thể của bọn họ nháy mắt bị hút vào khe hở vòng xoáy, bùm một tiếng biến mất.

Thiên Tu nhìn tông chủ sư huynh:

- Trời ạ!

Đây có phải là sư huynh mà lão quen không?

Lúc trước sư huynh nhỏ yếu, không có chủ kiến, ham quyền lợi đã đi đâu rồi?

Đừng nói là bị đoạt xá.

Tông chủ nhìn Thiên Tu, mỉm cười nói:

- Sư đệ, sư huynh của ngươi vĩnh viễn là sư huynh của ngươi.

Nghe câu này Thiên Tu cũng không biết nên nói cái gì, không thể nào, tại sao như vậy?

Tông chủ nói:

- Nhìn thấy không? Cảm nhận bình yên, hòa vào thiên địa, vào tự nhiên, lực lượng thế gian. Phải cảm nhận thật kỹ.

Tông chủ bước hướng đại điện tông môn, y muốn tiếp tục cảm ngộ bình yên, cảm ngộ càng nhiều thứ.

Huyết Ma Đế nhìn bóng lưng kia rời đi, trán ướt mồ hôi:

- Không thể nào! Tông môn rách nát này sao có kẻ khủng bố như vậy? Ẩn giấu quá sâu.

Chương 1036: Sư huynh, vậy thì cho ngươi một cơ hội

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Mặc Kinh Chập xoe tròn mắt nhìn.

Lần đầu tiên Mặc Kinh Chập thấy tông chủ đại phát thần uy, tuy không đánh đối phương chạy trối chết nhưng năng lực nói biến liền biến mất rất khủng khiếp.

Mặc Kinh Chập từng nghi ngờ khi cảm nhận bình yên, thật sự sẽ có tiền đồ sao?

Nhưng bây giờ Mặc Kinh Chập nhìn thấy cảm nhận bình yên có tiền đồ thật.

Mặc Kinh Chập chạy theo, hưng phấn nói:

- Tông chủ chờ ta với, cùng nhau cảm ngộ bình yên!

Du Long cười tươi, gã đã tìm được bến đỗ cho mình.

Rất nhanh, ba người phái bình yên biến mất trước mắt mọi người.

Tông môn rơi vào một thoáng tĩnh lặng.

Rồi toàn trường bùng nổ.

- Oa!

Các đệ tử hoan hô, mỗi người đều lộ ra điên cuồng.

Bọn họ thấy gì? Tông chủ không chút cảm giác tồn tại đã ra tay, khi tất cả mọi người cho rằng đây là tự tìm đường chết thì tông chủ vung tay một cái, đuổi hết những tồn tại khủng bố biến mất.

Xin tha thứ thực lực bọn họ quá yếu, tầm mắt quá nhỏ, căn bản

không biết chuyện xảy ra như thế nào.

Quá mức thần kỳ huyền diệu, nếu như không thấy tận mắt thì không tin được.

Nỗi lòng Hỏa Dung rối bời:

- Sư huynh nói xem tông chủ sư huynh làm sao vậy? Ta cảm giác kỳ kỳ.

Tông chủ sư huynh biến đổi hơi lớn, lão sắp không chịu nổi.

Hỏa Dung vốn nghĩ mình là trưởng lão hạng hai dưới tay Thiên Tu sư huynh, nhưng giờ đây thứ tự lại rớt xuống.

Hỏa Dung không ngờ tông chủ sư huynh ra mặt sẽ có uy thế này.

Thiên Tu nhìn Hỏa Dung:

- Ngươi hỏi ta thì ta biết hỏi ai?

Hỏi vấn đề này có ích gì?

Vô ích.

- Ài, lần trước ta tìm tông chủ sư huynh thì hắn nằm trên ghế, cảm nhận bình yên quái quỷ gì đó, không lẽ hữu dụng thật? Không được, ta phải đi thỉnh kinh, nếu như có thể học được bình yên của sư huynh thì vị trí hạng hai vẫn là của ta!

Hỏa Dung nói xong lật đật chạy theo, lão muốn học bình yên của sư huynh.

Có thể dạy cho người ngoài, chẳng lẽ sẽ giấu nghề với sư đệ ruột sao?

Huyết Ma Đế không nói gì nhưng luôn nghe lén:

- Bình yên?

Y đã nghe được, tông chủ trở nên lợi hại như vậy là nhờ bình yên.

Huyết Ma Đế bắt đầu nghi ngờ, có loại lực lượng tên là bình yên sao?

- Ngẫm lại Huyết Ma Đế này tung hoành thế gian vô số năm

nhưng chưa từng gặp tình huống như vậy. Có lẽ đây là cơ duyên cho ta, không thể bỏ qua, tuyệt đối không thể bỏ qua.

Huyết Ma Đế có ý tưởng tìm tòi ngọn nguồn bình yên.

Thượng giới.

Oong!

Hư không chấn động.

Mặt Thanh Hồ tràn đầy kinh sợ như gặp quỷ:

- Tại sao như vậy?

Cảnh cuối cùng siêu khủng bố, làm thân thể của y mất kiểm soát, rất đáng sợ.

Rốt cuộc là loại lực lượng gì mới tạo thành loại tình huống này?

Dù đối mặt Đại Đế, y không đánh lại cũng không có dấu hiệu cả người không thể nhúc nhích.

Kỳ Lân bần thần hỏi, đến giờ vẫn chưa phản ứng lại:

- Thanh Hồ, tên kia là ai? Sao có lực lượng như vậy? Bây giờ chúng ta đang ở thượng giới!

Tay chân gã lạnh lẽo.

Lúc trước không biết không cảm giác đáng sợ, nhưng trải qua thủ đoạn của đối phương thì gã hoàn toàn hiểu ra lực lượng của đối phương quỷ dị cỡ nào.

Dạ Trủng thở phào nhẹ nhõm, còn sống thật tuyệt.

Thanh Hồ mở miệng nói:

- Dạ Trủng.

Dạ Trủng rụt cổ, cố gắng biểu hiện ra thấp hèn:

- Thưa đại nhân, ta ở, có chuyện gì ạ?

Dạ Trủng thầm hoảng, đừng nói là thất bại nên ôm cục tức, muốn trút lên người gã nhé.

Thanh Hồ cảm thán rằng:

- Giờ ta đã hiểu tại sao các ngươi thất bại ở vực ngoại giới, quả nhiên nước rất sâu, chúng ta suy nghĩ quá đương nhiên.

Du Long ở lại chỗ của đối phương, Thanh Hồ không cách nào tưởng tượng ra.

Không biết đối phương chuốc thuốc mê gì cho Du Long khiến gã phản bội Đại Đế.

Dạ Trủng yên lòng:

- Đúng rồi.

Nước sâu thật tốt, nói lên không phải lỗi tại gã, muốn trách thì trách nước vực ngoại giới sâu thẳm, đạp một chân vào có thể chết đuối người.

Kỳ Lân không cam lòng nói:

- Thanh Hồ, sâu gì mà sâu, ta thì thấy lão già kia chỉ hù người, nương nhờ bảo bối gì đó làm thời không di chuyển. Chúng ta tiếp tục giết trở về, không cần nói nhảm với đối phương, trực tiếp mở giết, tuyệt đối thành công!

Kẻ xâm nhập vực ngoại giới chỉ có gã là thê thảm nhất.

Một lão già thế giới không trọn vẹn mà nuốt một nửa người của gã, nói ra ngại mất mặt.

Thanh Hồ lườm đối phương:

- Trở về, không cần sinh sự! Ta chưa nhìn thấu năng lực quỷ dị của tông chủ Viêm Hoa tông, ngươi nghĩ mình có thể làm được không?

Thanh Hồ thầm may mắn chỉ di chuyển không gian đưa họ về, chứ nếu đối phương muốn giữ họ lại thì không ai ở đây chạy trốn được.

Kỳ Lân siết chặt nắm tay, khớp xương trắng bệch, cực kỳ không cam lòng:

- Tổ cha nó!

Viêm Hoa tông.

Cửa sơn môn tụ tập đông người không đi, bọn họ xì xào bàn tán

thảo luận.

Tông chủ không có chút cảm giác tồn tại bộc phát ra lực lượng kinh người, làm họ thay đổi hẳn ấn tượng với tông chủ.

Vèo!

Có tiếng xé gió.

Phương xa có người bay tới, tốc độ rất nhanh, trực tiếp rẽ hư không để lại dòng khí trắng như cắt đôi thiên địa.

- Tất cả đừng sợ, ta trở về đây!

Tốc độ của Lâm Phàm rất nhanh, hắn được Tri Tri Điểu cho biết có kẻ xâm nhập đi hướng Viêm Hoa tông, làm hắn hoảng.

Có thể chống đỡ được không?

Lâm Phàm cảm thấy chắc được.

Huyết Ma Đế đã thề hiệu trung với Viêm Hoa tông, tu vi từng là Chúa Tể đỉnh, dù bây giờ là Thế Giới cảnh không trọn vẹn nhưng nếu liều cả mạng sống thì đủ sức đánh lui đối phương.

Các đệ tử bàn tán xôn xao nghe tiếng nói thì kêu lên:

- Sư huynh về rồi!!!

Lâm Phàm nghe tiếng hò reo thì lòng bình ổn lại, yên lòng, xem ra không có chuyện gì, hắn đã về kịp.

Lâm Phàm chớp mắt đến cửa sơn môn, bá khí quát:

- Đứa khốn nạn nào mắt mù dám đến địa bàn của ta làm càn, đi ra cho ta!

Những lời này vốn nên khiến các đệ tử phấn chấn, trụ cột tinh thần đã trở về.

Nhưng tình huống hiện trường hơi lúng túng.

Không khí không đúng như Lâm Phàm đoán.

Tuy các sư đệ rất hưng phấn nhưng không khí chưa đúng mức độ hắn muốn.

Lữ Khải Minh đến bên cạnh Lâm Phàm, nhỏ giọng nói:

- Sư huynh, không sao rồi, đều bị đánh chạy.

Nếu không phải vắng mặt sư huynh thì Lữ Khải Minh không ngờ tông môn lợi hại như vậy, chói mù mắt.

- Ồ.

Lâm Phàm nhẹ lòng sau đó phản ứng lại:

- Cái gì? Ngươi nói cái gì?

Lâm Phàm ngây ra:

- Nói gì vậy?

Ai bị đánh chạy?

Đừng nói cho hắn là kẻ xâm nhập bị đánh chạy.

Tri Tri Điểu đã báo rằng kẻ xâm nhập đi hướng Viêm Hoa tông toàn vượt qua Thế Giới cảnh.

Lúc Lâm Phàm biết tin thì sợ đến 'chào cờ'.

Ôi mợ, ra ngoài bung lụa xíu thôi mà, trước kia vẫn bình yên, sao hôm nay xảy ra việc đáng sợ vậy.

Lữ Khải Minh giải thích:

- Sư huynh, những người kia tới sau đó bị đánh chạy hết.

Nếu không tự mình trải qua thì Lữ Khải Minh chẳng tin vắng mặt sư huynh mà tông môn nhà mình có thể đánh đuổi kẻ xâm nhập.

Lâm Phàm không tin, nghi ngờ nhìn Lữ Khải Minh:

- Đánh chạy? Sư đệ, không phải sư huynh xem thường các ngươi nhưng các ngươi thực lực đó sao? Nó hơi . . .

Lâm Phàm không nói thẳng ra, vì hơi tổn thương người.

Lữ Khải Minh nói:

- Ta cũng không biết nói sao, tóm lại tông chủ ra tay.

Càng nói càng thái quá.

Nếu nói là lão sư liều chết hoặc là Huyết Ma Đế liều chết đánh đuổi đối phương thì Lâm Phàm còn tin chút xíu, nhưng bảo tông chủ cá mặn đánh chạy đối phương thì hắn không tin.

- Được rồi, để ta đi hỏi lão sư.

Lâm Phàm rời đi, tìm lão sư. Việc này hơi phức tạp, tuy sư đệ sẽ không lừa hắn nhưng vẫn cần biết rõ ràng.

Khoa trương, rất vượt sức tưởng tượng.

Khi Lâm Phàm gặp mặt lão sư, biết được tình huống thì sững sờ thật lâu.

- Cái gì?

Tông chủ luôn cảm ngộ bình yên, cơ bản làm tượng trưng chơi mà lợi hại vậy sao?

Không phải hắn xem thường tông chủ mà vì cho tới nay tông chủ biểu hiện ra khiến người không thể tin.

Bình thường nếu tu luyện một hồi thì còn khả năng đó, nhưng cho đến nay tông chủ toàn nằm trên ghế làm cá mặn.

Giờ nói cá mặn bộc phát ra uy thế kinh người làm đám kẻ xâm nhập cuốn xéo, ảo quá.

Lâm Phàm lại được Huyết Ma Đế cho biết người tới đều là Chúa Tể cảnh.

Vượt qua Thế Giới cảnh.

Càng nghe càng giật mình, càng không dám tin.

- Xem ra không đi theo tông chủ trao đổi chút tâm đắc thì không thể biết sự thật.

Lâm Phàm cảm giác mình phát hiện bí mật lớn.

Cho đến nay tông môn mà hắn nghĩ là rất yếu, cần bảo vệ chẳng ngờ dữ dội đến thế.

Đại điện tông chủ.

Khi Lâm Phàm đặt chân lên mảnh đất này, hắn cảm giác hơi thở bao phủ xung quanh hơi thay đổi.

Có hơi thở huyền diệu từ phương xa bay tới.

Nhiều đệ tử muốn đi qua nhưng không dám, chỉ có thể đứng nhìn từ xa.

- Lần này đẩy Mặc Kinh Chập đi làm bạn với tông chủ, không biết sao rồi.

Lâm Phàm cảm giác đầu tiên là tông môn xảy ra việc mà hắn không hiểu.

Rất nhanh, Lâm Phàm nghe giọng già nua của Hỏa Dung.

- Sư huynh, xin sư huynh đấy, sư huynh nói bình yên là thứ gì? Sư huynh thấy ta thế nào? Có tiềm lực cảm ngộ bình yên không?

Từ xa nhìn lại, chỉ thấy Hỏa Dung trưởng lão nửa ngồi cạnh ghế dài, khom người lải nhải bên tai tông chủ.

Tông chủ bình tĩnh nói:

- Sư đệ, tâm của ngươi quá loạn, không có tiềm lực này.

Hỏa Dung không cam lòng:

- Loạn gì đâu sư huynh, tâm của sư đệ rất bình tĩnh, sư huynh nhìn kỹ đi, sư đệ tuyệt đối không có vấn đề.

Thấy hành vi bá đạo của sư huynh khiến Hỏa Dung nổi hứng thú, lão muốn thành người giống như sư huynh, dù không bằng tông chủ sư huynh cũng được nhưng ít ra phải hơn Thiên Tu sư huynh.

Bị chèn ép cả đời, nên đến lượt lão phát huy.

Tông chủ nói:

- Ài, tâm loạn. Sư đệ, đừng nói sư huynh không cho ngươi cơ hội, ngươi đưa hết bảo bối mang trên người cho ta, không bị vật ngoài thân quấn lấy thì tâm của ngươi tự nhiên cũng sẽ yên tĩnh lại.

Hỏa Dung quấn quýt tông chủ nghe câu này thì sợ ngây người, mặt biến sắc ngay:

- Sư huynh quá đáng!

Chương 1037: Chỉ có cường giả mới có can đảm thám hiểm (1)

Tông chủ tiếc nuối nói:

- Ài, không bỏ xuống được thì nói gì đến nhập môn? Sư đệ quay về đi.

Hỏa Dung thộn mặt ra, luôn cảm giác nơi nào có chút không thích hợp.

- Tình cảnh này . . .

Lâm Phàm có chuyện muốn nói nhưng không biết nên nói cái gì.

- Bình yên?

Lâm Phàm suy nghĩ 'bình yên' rất được ưa chuộng trong tông môn, vậy 'bình yên' là ai?

Lâm Phàm có ham muốn thăm dò điều chưa biết, hắn muốn tìm hiểu rõ ràng.

Bí ẩn quá sẽ khiến người lo lắng.

Lâm Phàm hắng giọng:

- Khụ khụ!

Hỏa Dung đang nịnh tông chủ nghe tiếng ho thì ngước đầu lên:

- A, Tiểu Phàm, ngươi về khi nào thế?

Hỏa Dung vốn định tiếp tục nịnh nọt nhưng thấy Lâm Phàm trở về liền biến sắc mặt, biểu hiện đứng đắn hơn.

Làm trưởng lão Viêm Hoa tông phải giữ phong cách.

Lâm Phàm bước lại gần, nhìn Du Long chằm chằm:

- Mới về, đang làm gì vậy?

Người này lạ mặt, nhưng trên người đối phương phát ra khí thế rất mạnh.

Lâm Phàm hỏi:

- Hắn là ai?

Hỏa Dung bình ổn tâm thái, cười nói:

- Đến tông mình quấy rối, được Viêm Hoa Đại Đế phái đến, giờ ở tông mình, theo tông chủ sư huynh tu hành, một người không tệ lắm.

Lâm Phàm nhìn đối phương, Viêm Hoa Đại Đế, không ngờ đến thật.

Hắn đoán lần sau Viêm Hoa Đại Đế sẽ tự mình đến, vì tay sai đã đến, chịu thiệt lớn như vậy thì y sẽ không ngốc đến nỗi tiếp tục phái người tới.

Lâm Phàm không nhìn thấu hành vi của tông chủ, thiệt tình xem không hiểu.

Mặc Kinh Chập đứng lên khỏi ghế dài, cười chào:

- Huynh đệ, ngươi trở về rồi.

Mặc Kinh Chập cảm giác Lâm Phàm đúng là xem gã là huynh đệ tốt, chứ không thì sao đề cử chỗ tốt vậy cho gã?

Đi theo tông chủ cảm ngộ bình yên, thu hoạch tràn đầy.

Lâm Phàm nói:

- Ừ, xem tình hình thì ngươi sống ổn nhỉ?

Mặc Kinh Chập khiêm tốn nói:

- Tạm được, đi theo tông chủ cảm nhận bình yên, hơi ngu dốt nên tiến bộ chậm.

Mặc Kinh Chập đã thấy sau khi tông chủ cảm ngộ bình yên bộc phát ra lực lượng cường đại cỡ nào, nên gã tin với sự thông minh trí tuệ của mình và ngộ tính kinh người tuyệt đối không yếu hơn người khác.

- Tiểu Phàm, ngươi tâm sự với tông chủ đi, ta về trước.

Hỏa Dung thấy ở lại không được gì, chẳng bằng rời đi. Huống chi có mặt Tiểu Phàm thì lão khó mở miệng xin tông chủ sư huynh dẫn mình nhập môn.

Còn về sư huynh nói không có cơ duyên thì chắc lừa người thôi, với năng lực của lão sao có thể không lĩnh ngộ được.

Lâm Phàm xem Hỏa Dung trưởng lão, sau đó nhìn về phía tông chủ vẫn nằm tại chỗ.

Trong lòng Lâm Phàm tràn đầy nghi ngờ và thắc mắc.

Lâm Phàm hỏi:

- Tông chủ đã đuổi chạy bọn họ?

Tông chủ nằm yên, mở mắt ra cười khẽ:

- Không phải bắt buộc rời đi, chẳng qua bình yên không cần bọn họ.

Trong đầu Lâm Phàm đầy dấu chấm hỏi, nói cái gì thế?

Hoàn toàn không nghe hiểu.

Lâm Phàm tiến lại gần kéo tông chủ dậy:

- Đừng đùa, nói thật đi, rốt cuộc sao làm được điều đó?

Tông chủ tùy ý Lâm Phàm kéo mình dậy, sau đó quay đầu nhìn hắn:

- Tiểu Phàm, ngươi là người có ngộ tính.

Lâm Phàm nhìn tông chủ:

- Ừm, có ngộ tính, sau đó thì sao?

Thú vị đây, hắn chờ xem tông chủ sẽ nói thứ gì.

- Cùng ta cảm nhận bình yên, chỉ cần ngươi chịu học thì ta sẽ mang ngươi nhập môn, từ nay về sau trời cao mặc cho ngươi bay. Nhớ kỹ lời ta nói, tu vi mãi mãi cũng không phải tu luyện ra mà là cảm ngộ được. Ngươi nhìn xem, đây là Hoa Không Rễ của ngươi.

Dứt lời, tông chủ giơ tay lên, một đóa hoa không cắm rễ nổi lơ lửng.

Có bốn cánh, ba cánh trắng tinh, một cánh hoa khác đỏ sậm màu thành đen.

- Tiểu Phàm, ngươi nhìn . . . a.

Tông chủ hé môi rồi chợt ngừng lại, khi y nhìn cánh hoa đỏ sậm thành đen thì lộ biểu tình phức tạp.

Mặc Kinh Chập nói:

- Tông chủ, cánh hoa này đại biểu huynh đệ của ta, nhưng sao có màu này? Ta nhớ của tên kia chỉ lốm đốm đen, sao của huynh đệ của ta thì đen thui.

Tông chủ trầm tư một lát, sau đó ho nhẹ một tiếng:

- Tiểu Phàm, nhìn thấy không? Cái này đại biểu cho ngươi, nhìn nó có thể thấy tâm của ngươi rất loạn, rất loạn.

- Ừm!

Lâm Phàm gật đầu, ra vẻ mời ngươi tiếp tục biểu diễn, ta chỉ nhìn xem.

Lâm Phàm ôm lòng tò mò rất lớn với tông chủ, rất muốn nhìn xem y nói ra được nguyên nhân gì.

- Ngươi rất có ngộ tính, hãy cùng ta cảm ngộ bình yên. Nào, nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra, ngươi sẽ phát hiện thế giới trở nên tĩnh lặng, yên tĩnh, yên ả, không gì không làm được.

Tông chủ giang hai cánh tay, dường như có bóng người mờ ảo ở trong vòng tay của y, hai người ôm nhau.

Lâm Phàm suy nghĩ nửa ngày cũng không rõ tông chủ bị thần kinh kiểu gì.

- Tông chủ đừng đùa nữa, nhắm mắt lại? Mấy thứ này vô dụng với ta, tu vi của tông chủ không quá mạnh, chuyện này là thế nào?

Lâm Phàm nhìn tông chủ, sớm nhìn thấu tông chủ tu vi không mạnh, rất yếu, nhưng có thể đuổi kẻ xâm nhập đi.

Nếu nói bên trong không có giao dịch vượt qua tình bằng hữu thì hắn không tin. Có lẽ gừng càng già càng cay, có người khoái hình mẫu này?

- Ài, ngươi vẫn không hiểu, tu vi không phải cố gắng là được, phải cảm ngộ. Khi ngươi cảm ứng vạn vật trên đời sẽ phát hiện hết thảy không tồn tại, lực lượng của mọi người là thiên địa, thiên địa

ban cho, cảm ngộ bình yên là trò chuyện với thiên địa, có thể tùy ý thi triển lực lượng thiên địa . . .

Tông chủ có rất nhiều lời muốn nói, nhưng đến phần này thì cạn lời.

Không lĩnh ngộ, nói nhiều cũng vô ích.

- Tông chủ ghê gớm thật, ta đã hiểu rồi. Tông chủ có thể lừa được hai người này xem như bản lĩnh người khác không có.

Lâm Phàm xem như chịu phục.

Đầu óc choáng váng, nói gì không hiểu. Hắn vốn không thích vận động đầu óc, tông chủ còn nói linh tinh.

Mặc Kinh Chập nói:

- Không, huynh đệ, tông chủ không gạt người, bình yên thật sự tồn tại.

Lâm Phàm hỏi:

- Bình yên là nam hay nữ?

Mặc Kinh Chập thản nhiên nói:

- Huynh đệ, nó có thể là nữ, cũng có thể là nam, thật ra nó không tồn tại nhưng lại tồn tại, là giao lưu từ mắt thường và tâm linh. Ngươi không cảm nhận bình yên thì không cách nào hiểu được cảm giác này. Nhưng ngươi xem cánh hoa đỏ sậm thành đen trên Hoa Không Rễ này đi, nó đại biểu cho ngươi, của chúng ta trắng tinh, của ngươi là màu đen, nói rõ tâm của ngươi rất loạn, cần bình ổn lại.

Mặc Kinh Chập rất đồng ý với điều tông chủ nói, đây mới là thứ gã theo đuổi, vừa gặp tông chủ là cả đời sáng mắt ra.

Tông chủ lên tiếng:

- Nó không chỉ đại biểu cho tâm của ngươi rất loạn, còn có sát nghiệt của ngươi quá nặng. Vạn vật trên đời nhớ kỹ ngươi, không ôm ngươi. Nghe lời ta, để ta mang ngươi nhập môn, cho ngươi cảm nhận thế giới khác biệt.

Lâm Phàm quái dị nhìn nhóm người tông chủ, trầm ngâm nói:

- Không, sao ta cảm giác các ngươi đang cố gắng lừa dối ta? Thôi

đừng đùa nữa tông chủ, ngươi thật sự mạnh vậy sao?

Tông chủ đáp:

- Không, ta cũng không mạnh, mạnh là mảnh thiên địa này, chúng vô cùng vô tận, ẩn chứa lực lượng bí ẩn, ta chỉ mượn lực lượng của chúng.

Lâm Phàm không muốn nghe tông chủ nói chuyện, nhức óc quá.

Hắn đến đây vì muốn xác định một việc là tông chủ có thật sự siêu lợi hại không, nhìn Du Long thì hắn chắc chắn mặc kệ tình huống thế nào, tông chủ thật sự có năng lực.

Chúa Tể cảnh cao hơn Thế Giới cảnh mà còn bị lừa dối cùng nhau cảm ngộ bình yên, đây là bản lĩnh.

Kêu hắn nhập bọn thì hắn bó tay

Trừ phi gặp người đầu óc không tỉnh táo như Huyết Luyện Tôn Giả thì có lẽ còn dễ bị dụ.

Lâm Phàm phất tay:

- Không nói nữa, tông chủ, các ngươi tiếp tục cảm ngộ đi. Nếu có ngày nào bình yên xuất hiện thì nhớ báo một tiếng, ta đến chào hỏi.

Hắn không muốn nói gì nữa, kết thúc vụ việc, ai làm việc nấy, không quấy rầy nhau.

Chương 1038: Chỉ có cường giả mới có can đảm thám hiểm (2)

Mặc Kinh Chập nói:

- Tông chủ, hình như hắn không có cơ duyên này.

Tông chủ nhìn âm thanh xa dần, tặc lưỡi cảm thán:

- Ài, đôi lúc cơ duyên bày ra trước mắt nhưng không biết quý trọng, có duyên không phận.

Mặc Kinh Chập vỗ ngực nói:

- Tông chủ, huynh đệ của ta không có duyên phận nhưng ta có.

Sau đó, ba người tiếp tục nằm trên ghế dài, mỗi giây mỗi phút cảm ngộ bình yên.

Chỉ có đắm chìm vào trong mới cảm nhận được cảm giác này.

Vô Địch phong.

Lữ Khải Minh tò mò hỏi:

- Sư huynh, tông chủ thật sự rất lợi hại, sao làm được hay vậy?

- Sư đệ, cẩn thận một chút, rời xa tông chủ, yêu quý sinh hoạt, sư huynh chỉ có thể nói với ngươi như vậy.

Trên đường trở về Lâm Phàm đã nghĩ tình huống này là sao, không có việc tự dưng mạnh lên, ví dụ như hắn cũng từng bước từng dấu chân, dùng nắm đấm đánh ra tới.

Bình yên gì đó càng vớ vẩn, nếu không phải hắn không hiểu thấu nguyên lý trong đó thì đã sớm vạch trần bộ mặt thật của bình yên.

Lữ Khải Minh gật đầu nói:

- Vâng, sư huynh yên tâm, ta biết rồi.

Gã nghe lọt tai lời của sư huynh, nhưng vẫn tò mò tông chủ làm sao mạnh lên được, không xem hiểu.

Lâm Phàm một mình leo lên đỉnh Vô Địch phong, mây trắng bay tới bao phủ thân thể.

- Nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, từ từ thở ra, nguy hiểm dữ vậy sao?

Lâm Phàm hơi tò mò.

Xác định xung quanh không có người, hắn quyết định thử một lần.

Nếu đúng là tà môn như vậy thì có lẽ hắn sẽ nghiên cứu một chút.

Nhắm mắt lại!

Hít sâu!

Chậm rãi thở ra!

Lâm Phàm làm theo lời dạy của tông chủ, buông lỏng tâm tính, cảm nhận bình yên.

Lâm Phàm mở mắt ra, không muốn nói gì nữa:

- Phi! Lừa đảo, siêu lừa, bình yên ở chỗ nào!

Hắn làm theo lời của tông chủ nhưng không chút cảm giác, cho dù có thứ gì dính dáng với 'bình yên' đi ra cũng xem như thành công, nhưng không có.

Lâm Phàm không nghĩ nhiều về tông chủ nữa, vội vàng trở về, hắn còn chưa sử dụng điểm, thôi đi bế quan.

Lâm Phàm đẩy mở cửa đá, bước vào trong bóng tối.

Hắn không thích mật thất quá sáng sủa, sẽ không có cảm giác bí ẩn khi thăng cấp cảnh giới.

Ra ngoài thu hoạch một đợt điểm, thành quả không tồi.

Khi kiếm điểm còn có đám đại nhân vật tranh nhau tặng đồ, sướng chết được.

Ngồi trong nhà, bảo bối từ trên trời rớt xuống, ai từng hưởng thụ cảm giác này?

Lâm Phàm xem điểm.

Điểm: 214850015

Hơn hai ức điểm, tất cả là do hắn trong khoảng thời gian này vất vả khổ cực kiếm về.

Không tự mình cảm nhận cảnh phấn đấu đó thì vĩnh viễn không rõ muốn trở thành cường giả cần cố gắng trả giá nhiều cỡ nào, sẽ không biết phải đổ bao nhiêu mồ hôi.

Bởi vậy con đường cường giả không phải cảm ngộ mà là dựa vào phấn đấu.

Lâm Phàm mặc niệm:

- Thăng cấp.

Nhẹ nhàng vô cùng.

[Tiêu hao một trăm năm mươi vạn điểm.

Phá Hoại (đệ nhất trọng)

Đặc tính: Hư thể, điên, cuồng si, tuyệt vọng.]

Khi lên đến đệ nhất trọng, Lâm Phàm phát hiện trong người có lực lượng bí ẩn bộc phát ra.

- Lợi hại, môn công pháp này cùng đẳng cấp với Thủy Ma Kinh.

Tiêu hao một trăm năm mươi vạn điểm, giống hệt lúc lĩnh ngộ Thủy Ma Kinh.

- Hưm!

Lâm Phàm bỗng phát hiện thân thể kỳ kỳ, trên da bao trùm một lớp giáp xương trắng, mỏng nhưng rất cứng rắn.

- Cảm xúc tiêu cực bao phủ trong lòng ta.

Lâm Phàm cảm nhận cảm xúc tiêu cực như núi lửa tuôn trào tràn ngập trong lòng.

Nếu hắn không có năng lực phủ định tất cả cảm xúc tiêu cực thì khi lĩnh ngộ đệ nhất trọng đã điên rồi.

Môn công pháp này là của Ảnh Sơn Chúa Tể, y lấy từ Nguyên Tổ Thâm Uyên, là căn cơ của y.

- Thăng cấp!

[Tiêu hao ba trăm vạn điểm.

Phá Hoại (đệ nhị trọng)]

Về đặc tính không đổi khác, nhưng lực lượng trong cơ thể tăng gấp đôi, đến tình trạng cực kỳ kinh người, có thể hình dung bằng từ khủng bố.

Tế bào trong người điên cuồng nuốt lực lượng này hóa thành nội tình thuần khiết nhất.

Từ khi Lâm Phàm bắt đầu tu luyện đến bây giờ vẫn luôn chất đầy nội tình.

Khi tu vi còn nhỏ yếu, hắn không biết về nội tình, nhưng may mắn mỗi lần tăng tu vi khi nội tình đã tràn đầy.

Nếu lúc trước ở mức cảnh giới nào đó không chất đầy nội tình đã tiêu hao giá trị khổ tu thăng cấp thì chắc chắn để lại tai họa ngầm. Tương lai nếu Lâm Phàm đi lên đỉnh cao, khi đó sẽ phát hiện bản thân thiếu hụt dẫn đến căn cơ xảy ra vấn đề.

- Trùm Tam Thanh bao phủ ta!

- Thăng cấp!

- Thăng cấp!

. . .

[Phá Hoại (viên mãn)

[Đặc tính: Phá hoại, diệt thần, xé rách, thất tình lục dục, khống chế.]

Khi lên đến cấp viên mãn thì Lâm Phàm cảm nhận lực lượng hơi mất kiểm soát, lại bị công pháp này chi phối, ném hết một ức năm ngàn vạn điểm vào.

Công pháp này khủng hoảng với điểm ghê, hao phí còn nhiều hơn khi thăng cấp Thủy Ma Kinh.

Lâm Phàm ngây ra, Thủy Ma Kinh là công pháp Hận Thiên Tiểu Ma Quân mang theo bên người, tu luyện đến trình độ đó thì tất nhiên không kém.

Nhưng giờ không phải lúc nghĩ mấy việc này.

Lực lượng trong cơ thể bắt đầu xao động.

Răng rắc!

Lâm Phàm đứng dậy, toàn thân, mỗi tấc da đều bị giáp xương trắng bao trùm. Nhưng vang tiếng rắc, giáp bằng xương vỡ vụn, hóa thành tro tàn nhỏ.

Những tro tàn này như có sinh mệnh tự bay lên, ngưng tụ lại bám vào cổ Lâm Phàm, từ từ phủ lên.

- Trời ạ, tình huống gì đây? Bản phong chủ không muốn biến thành quái vật.

Lâm Phàm siết chặt hai nắm tay, gầm nhẹ, mặc cho lực lượng lan tràn.

Tế bào bắt đầu cắn nuốt lực lượng cường đại này.

Lợi hại, thật sự là lợi hại.

Hắn không ngờ môn công pháp này đem đến bất ngờ lớn như vậy cho hắn.

Làn da trên mặt Lâm Phàm hơi ngứa, mặt nạ xương trắng vỡ vụn phủ nửa bên mặt.

Lâm Phàm lấy tấm gương ra khỏi trữ vật giới chỉ soi thử, hắn ngây ngẩn.

Cái này rất giống nhân vật nào đó trong phim hoạt hình kiếp trước hắn xem.

- Dẹp, mặt của bản phong chủ không cho phép những thứ này tồn tại.

Bộp!

Lâm Phàm giơ tay bấu mặt nạ xương trắng nửa bên mặt xé mạnh.

Thịt trên nửa bên mặt bị xé rách, máu tuôn như thác đổ.

Một con mắt từ tròng màu đen đổi thành đỏ.

Thân bất tử không có cảm giác đau nên Lâm Phàm không chút e dè tàn phá thân thể của mình, chứ không thì sao chịu nổi đau đớn.

- Xuống cho ta!

Bựt một tiếng, nửa bên mặt nạ bị xé xuống, nửa bên mặt Lâm Phàm máu thịt bầy nhầy, thần kinh đứt đoạn, mấy cục thịt đẫm máu dính vào mặt sau lớp mặt nạ.

Lâm Phàm nở nụ cười:

- Hoàn mỹ, thoải mái.

Cơ mặt mấp máy khiến máu chảy càng nhanh hơn.

Nếu Hận Thiên Tiểu Ma Quân trông thấy cảnh này chắc chắn sẽ chửi thề.

Đệt, đúng là đồ biến thái, mắc gì đối kháng hình thái công pháp?

Thủy Ma Kinh cũng vậy.

Rõ ràng có Ma Thai nhưng hắn chướng mắt nó, đánh nát thành lực lượng thuần khiết nhất, làm uy năng của Thủy Ma Kinh giảm xuống nhiều, giờ hắn làm lại trò cũ.

May mắn Ảnh Sơn Chi Chủ không có ở đây, chứ không thì sẽ bị hù chết.

Chưa từng có ai làm việc này, thăm dò câu chuyện đằng sau mặt nạ xương trắng, chỉ có cường giả không quan tâm mạng sống mới có can đảm như thế.

Lâm Phàm cười nói:

- Phù, ném mặt nạ đi đúng là dễ chịu ghê.

Hắn siết chặt năm ngón tay, cảm nhận lực lượng.

Vốn tưởng làm như vậy sẽ khiến bao phủ của công pháp Phá Hoại giảm xuống rất nhiều, nhưng nhìn tình hình thì không có biến đổi nào.

Rất nhanh.

Tế bào khống chế trong người điên cuồng cắn nuốt hết lực lượng này.

Nội tình không ngừng tăng lên, đây là biến đổi từ khi gặp đại nhân vật.

Công pháp thì phải tu luyện loại mạnh nhất mới có thể trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Nhưng Lâm Phàm không muốn đi thượng giới, thật vô nghĩa, ngồi yên chờ cường giả thượng giới đến vực ngoại giới là được.

Còn dư hơn sáu ngàn vạn điểm, nhìn như rất nhiều nhưng kém xa nhiều.

Mấy ngày sau.

Két két!

Lâm Phàm đẩy cửa đá ra, bẻ cổ, khoảng thời gian này đúng là hành người.

Hao hết sạch hơn sáu ngàn vạn điểm, buff có món nợ phải đền không chỉ mang đến một môn công pháp cho hắn, nhưng so với Phá Hoại thì cách biệt quá lớn.

Đột nhiên có tiếng hét thê lương vang lên:

- Đại ca!!!

- Các ngươi tránh ra, mau tránh ra!

Phương xa, một bóng dáng khiêng một con lợn hoảng hốt chạy tới, mỗi lần xóc nảy là heo mập sẽ phun búng máu, sau đó phát ra tiếng hét giết heo bị thọc tiết.

- Chu Phượng Phượng, làm gì thế?

Mới xuất quan đã thấy người đi thăm dò vùng đất mạo hiểm lâu không gặp, chắc lại có thứ gì vui đây.

Nhưng khi tới gần thì Lâm Phàm phát hiện tình huống hơi lạ.

Chương 1039: Tạo hình của cái này hơi giống hoa cúc

Chu Phượng Phượng rất là hoảng hốt.

Lão không biết nên làm sao bây giờ, cuối cùng chạy tới đây, có lẽ chỉ có nơi này mới có thể cứu sống Dương Dương.

- Lão ca cứu mạng! Ui da!

Chu Phượng Phượng chạy gấp gáp bị cục đá sẫy chân lăn lông lốc dưới đất, heo mập trên vai lão cũng bị văng ra ngoài lăn mấy vòng.

Heo mập lăn đến trước mặt Lâm Phàm.

- Ọe!

Nó hộc máu, lại rớt HP.

Lâm Phàm kinh ngạc hỏi:

- Chuyện gì xảy ra? Sao bộ dạng thảm vậy?

Hắn không biết Chu Phượng Phượng và heo mập đã trải qua điều gì, xem tình trạng thì rất không ổn, hiển nhiên xảy ra chuyện lớn.

Hơi thở của heo mập yếu ớt, nhưng bề ngoài không có vết thương, không biết bị thương ở chỗ nào.

Chu Phượng Phượng đứng dậy, bổ nhào vào trước mũi chân Lâm Phàm, khóc nức nở:

- Lão ca cứu mạng! Mau cứu Dương Dương, nó sắp không sống nổi!

Lâm Phàm đá Chu Phượng Phượng sang một bên:

- Đợi chút.

Hắn ngồi xổm xuống xem xét heo mập, nhưng hắn không biết coi vết thương, đâu biết tình trạng của heo mập thế nào.

Lâm Phàm hét lên:

- Thanh Oa, nhanh chóng tới đây cho ta!

Lúc này chỉ có thể dựa vào Thanh Oa, dù sao nó có chút tài luyện đan.

Lâm Phàm không nhìn ra heo mập thế nào, nhưng hắn cảm nhận được nó bị thương rất lạ, có thể mất mạng.

Chu Phượng Phượng ngồi xổm ở một bên, vỗ đầu Dương Dương:

- Heo mập, ngươi phải cố lên.

Chu Phượng Phượng nói xong lại rơi lệ, không phải giả bộ, là đau lòng thật sự.

Lão và Dương Dương sống nương tựa lẫn nhau, không biết trải qua bao nhiêu hiểm cảnh, đã sớm có tình cảm sâu đậm, thậm chí vượt qua tình bạn bình thường.

Phương xa, một con ếch xanh nhún chân sau nhảy tới trước mặt Lâm Phàm.

Kẻ bỏ mạng kêu gọi làm Thanh Oa rất căng thẳng, tưởng lại có vụ hố cha nào nữa.

Lâm Phàm nói:

- Nhìn xem tình huống của con heo mập này thế nào, phải dùng đan dược gì mới cứu sống được.

Kêu hắn đập nát người ta thì hắn giỏi nhất, nhưng bảo hắn chữa thương gì đó thì như đùa.

Thanh Oa nhún chân sau đến gần đầu to của heo mập, vạch mí mắt ra xem, sờ soạng người heo mập.

Chu Phượng Phượng căng thẳng hỏi:

- Như thế nào?

Thanh Oa lườm Chu Phượng Phượng:

- Đừng hối được không? Bản Oa Sư cũng cần thời gian!

Miễn không phải kẻ bỏ mạng nói chuyện thì Thanh Oa không nể

mặt hắn.

Bộp!

Lâm Phàm vỗ đầu Thanh Oa:

- Khách khí một chút, đó là bằng hữu của chủ nhân nhà ngươi.

Thanh Oa ôm đầu, ra hiệu biết rồi, nhưng trong lòng điên cuồng rủa.

Đệt, là bằng hữu thì cứ nói, mắc gì đánh đầu của bản Oa Sư, lỡ bị đánh ngu thì ai đền?

Thanh Oa nghiêm túc tra xét, ánh mắt đầu tiên nhìn ra con heo mập này có chút vấn đề, hình như rất nghiêm trọng.

- Ủa?

- Ừm!

Một bàn tay Thanh Oa đặt trên đầu heo mập, thỉnh thoảng à ồ.

Lâm Phàm muốn đá bay Thanh Oa, xem thì cứ xem, phát ra tiếng quái dị thế làm gì? Muốn ăn đòn? Hay chịu đòn chưa đủ phê?

Biểu tình của Chu Phượng Phượng rối rắm, mỗi lần Thanh Oa phát ra tiếng kỳ dị sẽ làm lão căng thẳng, giống như thật sự nghiêm trọng.

Không lâu sau Thanh Oa thả tay xuống, nói:

- Chủ nhân, không cứu nổi, chôn đi.

Chu Phượng Phượng nghe tin này thì òa khóc, nhào lên người heo mập, hét to:

- Hu! Dương Dương ơi, ngươi không thể chết!

Lâm Phàm nhìn Thanh Oa:

- Thật sự không cứu được?

Nói sao thì con heo mập này bị hắn cưỡi nhiều lần, không nói tình cảm thâm sâu bao nhiêu ít ra có chút quan hệ, để nó chết trước mặt thế này thì hơi kỳ.

Thanh Oa nói:

- Chủ nhân, Oa Oa lừa ngài làm gì? Thật sự không cứu được. Thần hồn của con heo mập sắp mất, có một thứ kỳ lạ ký túc trong người nó, cắn nuốt sự sống còn sót lại, thật sự không cứu được.

Nếu ở thời kỷ đỉnh cao thì tất nhiên Thanh Oa có năng lực cứu, còn tình huống hiện giờ thì nó rất rõ ràng.

Không cách nào.

Chờ chết đi.

Lâm Phàm hỏi:

- Các ngươi rốt cuộc đi đâu? Sao xảy ra chuyện như vậy?

Không nói thứ khác, với tốc độ và năng lực ủi của heo mập thì ít có thứ gì ngăn họ được.

Chu Phượng Phượng khóc sướt mướt, đau lòng muốn chết nhớ lại:

- Lão ca, nói rất dài dòng, thật ra ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra nữa. Khi ta và Dương Dương rời khỏi đây thì đi khắp nơi nhìn xem. Đoạn thời gian trước ta phát hiện một thứ kỳ lạ, một vòng xoáy màu đen xuất hiện dưới đất, ta và Dương Dương tò mò đi xuống xem, phát hiện một chỗ vùng đất mạo hiểm. Ta nhớ lão ca ngay, nhưng không kiềm được muốn dò tìm sâu hơn. Ta đang đi bình thường thì Dương Dương bỗng ủi ta lên lưng nó, co giò chạy ra ngoài. Khi sắp đến cửa ra thì một thứ đen thui xuất hiện muốn cuốn ta và Dương Dương, ta bị Dương Dương ném ra, Dương Dương bị thứ đó quấn lấy sau cùng Dương Dương đi ra, nhưng đã biến thành như vậy.

Chu Phượng Phượng rất nhức đầu, thật sự không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Đang đi bình thường thì Dương Dương mang lão chạy trốn, hiển nhiên cảm ứng được nguy cơ, nhưng ai ngờ cuối cùng thành ra như vậy.

Nếu ông trời cho lão một cơ hội thì lão tuyệt đối sẽ không cùng Dương Dương đi vào trong.

Lâm Phàm nổi lên hứng thú:

- Nói vậy là bên trong có cái gì.

Vực ngoại giới to như thế đương nhiên có nhiều vùng đất mạo hiểm.

Thanh Oa nói:

- Chủ nhân, ta nhớ ra rồi, có lẽ sẽ có một cơ hội duy nhất!

Lâm Phàm hứng thú nhìn Thanh Oa, không ngờ có đường cứu chữa.

Chu Phượng Phượng chộp Thanh Oa vào tay, hai tay bóp cổ nó lắc qua lắc lại, suýt bóp chết nó:

- Nói mau, có cách gì!?

Thanh Oa trợn trắng mắt duỗi chân:

- Khụ khụ, buông tay! Trời ạ, sắp bị ngươi bóp chết!

Chu Phượng Phượng vội thả Thanh Oa ra, sốt ruột suýt nhảy cẫng lên:

- Ngại quá, ta bị kích động. Rốt cuộc có cách nào làm ơn nói nhanh lên, ta cảm tạ cả nhà của ngươi!

Thanh Oa ho khan, sau đó nói:

- Cách đó là mang theo heo mập trở lại chỗ đó, vào vùng đất mạo hiểm, giết thứ kia, tìm lại thần hồn bị mất trong người thứ đó, và bài trừ lực lượng trong người heo mập thì cơ bản không sao. Theo lý thuyết nếu thần hồn bị mất đã tan biến thì heo mập tuyệt đối không gắng gượng đến chỗ này được, nên chỉ có một kết quả là thần hồn của heo mập vẫn còn.

Thanh Oa hơi nghiêm túc trong trường hợp này, rất hứng thú với sinh vật của vực ngoại giới.

Rất kỳ diệu, thần hồn của heo mập này có điểm gì đặc biệt mà đến bây giờ còn không bị đánh tan?

Bên trong có bí ẩn.

Chu Phượng Phượng nhìn Lâm Phàm, ánh mắt cún con tội nghiệp:

- Lão ca . . .

Với thực lực của Chu Phượng Phượng mà đi là tự tìm chết, nên lão rất muốn mời lão ca hỗ trợ.

Nhưng nơi nguy hiểm như vậy ai đi đều gặp chuyện không may.

Lâm Phàm vỗ vai Chu Phượng Phượng, ánh mắt chân thành tha thiết:

- Nói gì nữa, quan hệ giữa chúng ta là gì? Là bằng hữu tốt. Heo mập rất đáng yêu, đều đã bị ta cưỡi hai lần, cho nên ta bảo đảm mạng của nó, không ai lấy đi được.

- Oa!~

Chu Phượng Phượng bị cảm động khóc mếu máo, ôm Lâm Phàm òa khóc.

- Lão ca, ta yêu lão ca nhất!

- Thôi đừng nói nữa, chúng ta nhanh chóng xuất phát, đi trễ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Lâm Phàm có cảm giác theo đuổi đặc biệt đối với vùng đất mạo hiểm, đương nhiên lần này hắn tích cực như vậy không chỉ vì có vùng đất mạo hiểm, quan trọng nhất là hắn rất có hảo cảm với heo mập.

Nếu hắn nói láo thì cho thiên lôi đánh xuống.

Ầm ầm!

Trong hư không bỗng vang tiếng sấm rền.

Chu Phượng Phượng hoảng hốt hỏi:

- Lão ca, sao tự nhiên có sét đánh?

Nhưng có lão ca dẫn đội làm lão yên lòng nhiều.

- Mặc kệ nó, chúng ta xuất phát, ngươi chỉ đường!

Lâm Phàm túm lấy Chu Phượng Phượng và heo mập ẩn vào hư không, biến mất tăm.

Với thực lực hiện giờ của hắn, tốc độ chỉ trong một ý nghĩ.

Thanh Oa đứng thẳng người, vẫy tay với phía xa:

- Đi thong thả.

Sau đó vỗ mông nhảy đi xa.

Dạo này tâm tình của nó hơi kỳ kỳ.

Thanh Oa nhủ thầm:

- Tức phụ nhi, chờ ta, rất nhanh.

Thanh Oa nhớ thê tử của mình muốn điên, lâu rồi không gặp, không biết gặp mặt ngày đầu tiên thì nên dùng tư thế gì. Tuy nó trong thân thể ếch, ngắn nhỏ mảnh mai nhưng thích hợp mới là quan trọng nhất.

. . .

Chu Phượng Phượng chỉ đường:

- Lão ca, đi nơi này!

Lão ca bay quá nhanh, mau còn hơn lúc lão đi, chắc có hy vọng.

Lão ca mà ra tay thì gạo xay ra cám.

Dương Dương được cứu rồi.

- Được rồi, yên tâm, đừng quá căng thẳng. Heo mập, ngươi cũng giữ vững tinh thần cho ta, cố lên!

Lâm Phàm rất hứng thú với vùng đất mạo hiểm.

Đôi khi đầu óc của hắn sẽ sáng lên, chợt nghĩ người thượng giới cứ mải mê buông xuống vì điều gì?

Có lẽ vì vực ngoại giới có người ưu tú như hắn hấp dẫn đám người kia đến, nhưng tình huống này thuộc số ít.

Cho nên chắc chắn có cái gì khiến người thượng giới bắt buộc muốn lấy.

Lâm Phàm không hứng thú mấy chuyện đó, những bảo bối các đại nhân vật đưa đến đều bị hắn tặng cho lão sư, giữ bên người chỉ tổ vướng víu và chiếm chỗ.

Mỗi lần Lâm Phàm mở trữ vật giới chỉ ra nhìn thấy ghế đá thì lại ngại đối mặt với nó.

Đã hứa mang người ta đập chết nhiều Chân Tiên, nhưng giờ Chân Tiên toàn là rác rưởi, đập chán chết, nên đành xếp xó ghế đá, cho nó ở yên trong trữ vật giới chỉ hưởng thụ ngày tháng nhàn nhã vậy.

Qua hồi lâu.

Oong!

Lâm Phàm ngừng lại giữa không trung, dòng khí mạnh mẽ bỗng ùa về phía trước rồi nổ tung.

Tốc độ quá nhanh, uy thế tự nhiên phi phàm.

Chu Phượng Phượng chỉ dẫn:

- Lão ca, đến rồi! Là vòng xoáy màu đen bên dưới!

Lâm Phàm nhìn xuống. Trên mặt đất có vòng xoáy màu đen xoay tít, không nhìn thấy bên trong có đồ vật gì.

Vòng xoáy này càng giống cục thịt màu đen, như vật sống.

- Tạo hình hơi giống hoa cúc.

Có lẽ đây là ảo giác, chắc không phải đâu.

Chương 1040: Trước khi đi vào phải tìm hiểu rõ ràng

Nhìn vòng xoáy đen xoay tròn dưới đất, Chu Phượng Phượng đau buồn. Đây là nơi làm Dương Dương bị thương, lão thầm rít gào: Tại sao phải tổn thương Dương Dương? Sao không tổn thương người khác?

Một người một heo tung hoành thiên địa là việc khó khăn cỡ nào, chỉ vì theo đuổi di tích bị mất, cho chúng nó lại thấy ánh mặt trời.

Đây là lý tưởng và mục tiêu vĩ đại biết bao, thế nhưng một người một heo bị người khác tổn thương, thật khó hiểu.

Lâm Phàm đứng cạnh hoa cúc, xem xét thứ trước mắt:

- Kỳ lạ.

Lên trời xuống đất bơi trong biển, có loại nào mà hắn không trải qua, dù là chui ra từ chỗ đó thì hắn cũng có kinh nghiệm rồi.

Chu Phượng Phượng căng thẳng hỏi:

- Lão ca, cái gì không đúng? Hay có gì không ổn?

Heo mập có thể sống hay không chỉ có thể dựa vào lão ca, nếu như lão ca đều cảm giác không thích hợp thì đành chịu.

Lâm Phàm nói:

- Đừng gấp, đợi ta dò xét cái ngọn nguồn đã. Ngươi yên tâm, ta ra tay thì heo mập tuyệt đối không chết, dù sao ta không thích ăn thịt heo.

Heo mập nửa chết nửa sống từ từ ói máu, nhưng nghe mấy câu đó của Lâm Phàm thì cố gắng ngẩng đầu lên, thê thảm mà bi thương hừ hừ vài tiếng, như đang nói: Ta là heo bệnh, ăn thịt của ta sẽ nhiễm bệnh.

Leng keng!

Lâm Phàm lấy Không Gian Thần Trụ ra, lẻn vào trong không khó, nhưng trước đó hắn phải hiểu rõ có phải cái kia đúng như hắn nghĩ

không.

Ta làm cường giả, dù ở chỗ nào đều không do dự bước vào. Dù trước mặt là một đống phân thì cường giả sẽ lạnh nhạt đối mặt, sẵn sàng chui vào.

Chỉ có kẻ yếu mới nhăn nhó hô to không muốn, mất mặt này kia.

Nhưng biết trước thì có thể chuẩn bị sẵn sàng, để phòng đụng phải sóng phân.

- Ta đâm!

Lâm Phàm giơ cao Không Gian Thần Trụ đâm thẳng vào vòng xoáy màu đen.

- Ưm, có cảm giác co rút, không gian bên trong rất lớn, không biết sâu cạn.

Lấy kinh nghiệm của hắn có thể trong phút chốc cảm giác tình huống bên trong, dù vậy tạm thời chưa thể chắc chắn không phải hoa cúc, cần tiếp tục luận chứng.

Chu Phượng Phượng nghệch mặt nhìn lão ca, không hiểu hắn đang làm gì.

Vào vùng đất mạo hiểm cần kiểm tra thứ gì hay sao?

Lão và Dương Dương xảy ra chuyện gì như vậy là vì không làm đủ nghi thức nên mới gặp chuyện lớn?

Lâm Phàm cầm Không Gian Thần Trụ, vẻ mặt nghiêm túc, tiếp theo mới là bước quan trọng nhất, theo kinh nghiệm ngày xưa thì nếu khuấy nhanh Không Gian Thần Trụ sẽ sinh ra cảm giác sung sướng đặc biệt.

Nếu vòng xoáy màu đen thật sự là hoa cúc thì chắc chắn sẽ có dấu hiệu co rút.

Không hiểu sao Chu Phượng Phượng có cảm giác xấu hổ:

- Trời ạ, lão ca đang làm gì vậy?

Tư thế hơi bất nhã, dễ khiến người suy nghĩ lung tung.

- Chờ chút nữa.

Cánh tay Lâm Phàm thọc lên thọc xuống, tốc độ cực nhanh, không thấy rõ cánh tay.

Rất nhanh.

Hắn ngừng lại, nhìn kỹ bên dưới vòng xoáy màu đen.

Không có gì lạ, không ẩm ướt, không có cảm giác co rút.

- Tốt, đi theo ta, chúng ta đi vào, đừng chạy lung tung.

Lâm Phàm nói xong nhảy xuống vòng xoáy màu đen.

Chu Phượng Phượng khiêng heo mập theo sau, hoang mang với hàng loạt động tác của Lâm Phàm.

Chu Phượng Phượng hỏi:

- Lão ca, vừa rồi làm sao vậy? Đi vào vùng đất mạo hiểm cần làm nghi thức như thế sao?

Lâu nay lão cùng heo mập lẻn vào vùng đất mạo hiểm chưa từng biết có kiểu làm như vậy, vâng theo tinh thần sống đến già học đến già, lão quan sát kỹ, ghi nhớ trong lòng.

Miễn Dương Dương còn sống, sau này vào vùng đất mạo hiểm phải bắt chước làm giống như lão ca.

Lâm Phàm nói:

- Sau này ngươi nhớ kỹ, gặp lối vào giống thế này thì phải dùng cách như thế thực nghiệm, tóm lại phải biết nên vào từ chỗ nào.

Chu Phượng Phượng gật đầu, ghi nhớ trong lòng, tuy không hiểu ý nghĩa lắm nhưng tóm lại lão ca kinh nghiệm đầy mình, chắc chắn có đạo lý của hắn, nghe theo không có hại gì.

Xung quanh rất đen, đưa tay không thấy năm ngón, thân thể còn đang không ngừng rơi xuống dưới.

Không biết sâu cạn.

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói:

- Chu Phượng Phượng, ta không muốn nói nhưng ngươi rất to gan, vùng đất mạo hiểm thế này nhìn liền biết không tầm thường, ngươi và heo mập dám xông vào cũng hay.

Chiều sâu rất dài, bình thường gặp vùng đất mạo hiểm toàn là thứ thường, dùng để tôi luyện. Nhưng có vùng đất mạo hiểm căn bản không phải cho người ta thám hiểm, nó là đất chết niêm phong vĩnh viễn.

Có lẽ vì thiên địa biến hóa, nguyên nhân nào đó khiến con đường mở ra, sau đó bị người phát hiện, nhưng người tiến vào có lẽ đều chết ở bên trong.

Chu Phượng Phượng hối hận thắt ruột:

- Lão ca, ta cũng không nghĩ nhiều như vậy, chỉ muốn vào xem sao, không định tiến sâu, nào ngờ cuối cùng xảy ra chuyện như vậy.

Nếu biết trước thì dù chết lão cũng sẽ không theo heo mập đi vào mà chạy đi tìm lão ca ngay, hai người một heo lại vào vùng đất mạo hiểm.

Lâm Phàm cần dặn dò kỹ Chu Phượng Phượng:

- Đừng suy nghĩ quá nhiều, sau này phải tự biết lượng sức, không phải ai đều như lão ca của ngươi. Vì mạng nhỏ, về sau phát hiện vùng đất mạo hiểm khác lạ thì báo cho ta biết ngay.

Năng lực có bấy nhiêu mà chui vào vùng đất mạo hiểm độ nguy hiểm siêu cao thì chẳng khác nào tự tìm chết.

Cạch!

Lát sau họ rơi xuống đất, không gian sáng sủa hơn, tuy không thể nhìn quá xa nhưng ít ra có thể thấy rõ vài thước trước mặt.

Nơi này khá là quái dị.

Năng lực hiện giờ của hắn mà bị bóng tối che tầm mắt thì đây không phải tối bình thường.

Chu Phượng Phượng chạy tới trước:

- Lão ca đợt chút, nơi này có cơ quan, sẽ chiếu sáng xung quanh.

Lão giẫm lên một hòn đá nhô ra trên mặt đất.

Răng rắc!

Hòn đá nhô lên chậm rãi chìm xuống.

Tách!

Có minh hỏa treo trên vách tường xua tan bóng tối bốn phía, nhưng màu minh hỏa là sắc tím yêu dị.

Chu Phượng Phượng căng thẳng nói:

- Lão ca, ta và Dương Dương bắt đầu từ nơi này đi khoảng năm trăm thước sau đó chạy ra.

Heo mập giãy dụa sắp chết khi đến đây thì run cầm cập, dường như trải qua việc cực kỳ khủng bố.

Lâm Phàm nói:

- Đi theo sau, đừng chạy lung tung, hôm nay ta mang các ngươi thám hiểm nơi này, nhìn xem có khả năng gì.

Vùng đất mạo hiểm?

Trong mắt hắn chỉ như trò cười.

Mặc kệ là tồn tại mạnh đến mức nào thì hắn sẽ mài chết đối phương.

Hai người một heo đi vào trong.

Hoàn cảnh xung quanh có gì đó là lạ, âm trầm, không sức sống, chỉ có tiếng gió rít gào, phía xa nghe như tiếng thú hoang gầm rống.

Chu Phượng Phượng sợ hãi run bắn người:

- Bà nội nó, lần thứ hai tiến vào vẫn cảm giác cực kỳ khủng bố.

Không hiểu sao lúc ấy lão có can đảm cùng heo mập đi vào, giờ ngẫm lại lúc ấy lão và heo mập thật khờ, nơi nguy hiểm như vậy sao có thể tùy tiện bước vào.

Chu Phượng Phượng nhắc nhở, lùi lại mấy bước:

- Lão ca cẩn thận, đằng trước là chỗ ta và Dương Dương xảy ra chuyện.

Nếu có chuyện gì thì lão phải mang Dương Dương chạy đi ngay.

Nếu không có Dương Dương liều mạng cứu thì giờ người chết là lão rồi, vì tốc độ chạy trốn của Dương Dương rất nhanh, không thể

nào bị đuổi kịp.

- Đừng quá căng thẳng.

Lâm Phàm nghênh ngang đi tới, sau đó hét hướng phía trước:

- Này, đừng trốn nữa, ta đã phát hiện ngươi, mau chạy ra đây! Đừng hù người, ta nhát gan!

Giọng rất lớn văng vẳng trong vùng đất mạo hiểm.

Chu Phượng Phượng thở dài, kẻ tài cao gan cũng lớn, lão ca không uổng là lão ca, bá đạo uy vũ.

Chu Phượng Phượng cảm giác phía trước có thứ gì, nhưng quá tối, không thấy gì.

Chu Phượng Phượng luôn tính toán khoảng cách.

Khi đó lão và heo mập gặp phải nguy hiểm ngay vị trí năm trăm thước, nếu Dương Dương không phản ứng nhanh thì đã đi bán muối hết rồi.

Chu Phượng Phượng nhắc nhở:

- Lão ca, là vị trí này, ngươi phải cẩn thận!

Lâm Phàm quay đầu cười nói:

- Yên tâm, xảy ra chuyện gì được.

Bên tai chợt vang tiếng xé gió.

Rất nhanh, đã nhanh đến khiến người phản ứng không kịp.

Lâm Phàm không thèm quay đầu, giơ tay lên:

- Cái thứ gì.

Bộp!

Thứ kia bị hắn chộp trong tay, hơi dính, rất trơn.

Thứ bị hắn nắm trong tay muốn vùng thoát.

Lâm Phàm cười nói:

- Ha ha, muốn đi? Đã hỏi ý của ta chưa?

Năm ngón siết chặt, bóp mạnh không cho thứ kia vùng vẫy.

Hí!

Khi năm ngón tay của Lâm Phàm bấu sâu vào thì trong bóng tối vang tiếng trầm đục, nghe hơi đau đớn.

Phựt!

Có ánh lửa sáng lên, bóng tối phía trước bị xua tan.

Một đôi mắt hung tợn phát sáng lấp lóe trong bóng tối sắp bị xua tan.

Khi hắc ám hoàn toàn biến mất, Chu Phượng Phượng cảnh giác bốn phía nhìn thấy quái vật khổng lồ ẩn trong tối thì xoe tròn mắt:

- Đây là . . . yêu thú gì?

Chu Phượng Phượng thề với trời là đó giờ chưa từng gặp loại yêu thú này, dù đã đi nhiều vùng đất mạo hiểm nhưng chưa gặp bao giờ.

Lâm Phàm ngước đầu nhìn:

- A? Bạch tuộc?

Đằng trước có yêu thú mập mạp xoay quanh, bốn phía có nhiều xúc tu thô to kèm giác hút vung vẫy.

Thứ bị Lâm Phàm chộp trong tay là đầu một xúc tu.

Yêu thú bạch tuộc bỗng nhúc nhích, trùng kích cực kỳ khủng bố từ xa ập đến.

- Lợi hại.

Sóng xung kích ập đến thổi quét người, Lâm Phàm không có cảm giác gì, nhưng bên trong ẩn chứa lực lượng kinh người, không bao nhiêu cảm giác, nhưng trong đó ẩn chứa lực lượng không phải bình thường, rất khủng bố.

Yêu thú bạch tuộc rất tức giận, nó giấu mình trong bóng tối bắt giữ tất cả sinh vật, không ngờ bị sinh vật này chống cự.

Lâm Phàm hỏi:

- Có phải các ngươi gặp yêu thú này không?

Chu Phượng Phượng chần chừ:

- Chắc vậy?

Dù sao lão chưa thấy bộ dạng yêu thú như thế nào, chỉ biết rằng siêu khủng bố.

Vù vù vù vù vù!

Xúc tu ngọ nguậy lung tung chợt quất tới nhanh như tia chớp.

Xem ra đúng là thứ mà nhóm Chu Phượng Phượng đã gặp.

Heo mập phản ứng lại, hiển nhiên cũng cảm ứng uy thế kinh khủng kia.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Quả nhiên vẫn là do các ngươi quá yếu.

Bị con yêu thú này hành thảm như vậy là vì thực lực của Chu Phượng Phượng và heo mập quá yếu, chứ không thì nên trực tiếp chém giết.

Lâm Phàm giơ một ngón tay lên điểm phía trước.

Bùm!

Ầm!

Vang tiếng nổ trầm đục.

Lâm Phàm chỉ dựa vào một ngón tay đã ngăn chặn mọi thế công của xúc tu.

Chương 1041: Cái này hơi giống vụ nổ big bang

- Lão ca bá đạo, lão ca uy vũ!

Khí kình mạnh mẽ đánh tới, Chu Phượng Phượng rất khó khăn để đứng vững tại chỗ.

Giờ Chu Phượng Phượng hiểu rằng thứ đánh lén lão và Dương Dương khủng bố cỡ nào, chỉ riêng xung lực hình thành đã khiến người khó thể ngăn cản.

Nếu đánh liều cả mạng sống thì có mấy cái mạng cho đối phương đánh mới đủ đây?

Lâm Phàm không thèm để đối thủ vào mắt, hắn quay đầu mỉm cười nói:

- Bình tĩnh.

Chu Phượng Phượng hoảng hốt hô lên:

- Lão ca, cẩn thận! Nó lại đến!

Chu Phượng Phượng nhủ thầm: Lão ca, hứa với nhau là đừng làm người ta ú tim vậy được không? Đánh nhau thì lo đánh đi, quay đầu làm người ta sợ hết hồn.

Yêu thú bạch tuộc là tồn tại không thể vượt qua đối với Chu Phượng Phượng, nhưng với Lâm Phàm thì thấy tàm tạm.

Lâm Phàm đã nhìn ra, chỗ này đúng là rất nguy hiểm, vũng nước vực ngoại giới bắt đầu sâu hơn.

Một con yêu thú Đế Thiên cảnh sắp đến Thế Giới cảnh.

Hắn rất muốn hỏi tất cả mọi người rằng vực ngoại giới có khả năng ra con yêu thú thế này không?

Không bắt được sinh vật trước mắt chọc giận yêu thú bạch tuộc, âm thanh trầm đục chấn động trong người nó, làn da dần dần biến trong suốt.

Đúng lúc này, một con heo mập màu vàng nhỏ xíu tỏa ánh sáng vàng chói mắt trong người yêu thú bạch tuộc.

Chu Phượng Phượng hoảng sợ nói:

- Lão ca, đó là thần hồn của Dương Dương!

Lâm Phàm cũng nhìn thấy heo mập màu vàng, cảm giác heo mập có chút kỳ lạ, thần hồn màu vàng, chống cự được lâu như vậy trong người đối phương mà không tan biến nói lên lai lịch của heo mập không tầm thường.

Đương nhiên, Chu Phượng Phượng đã từng nói heo mập là thần vật trong tộc của họ, nhưng bị lão mang ra chơi.

Xoẹt xoẹt!

Yêu thú bạch tuộc đánh lâu như vậy không giết được con mồi đã hoàn toàn nổi khùng, vô số xúc tu huơ lung tung trong không trung, uy thế kinh người, hư không đều bị đập nát.

Lâm Phàm siết nắm tay, lực lượng ngưng tụ trên đầu ngón tay, lực lượng kinh khủng bộc phát ra:

- Biết rồi, sẽ giải quyết nhanh.

Lâm Phàm không đánh vào người yêu thú bạch tuộc, vì sợ một đấm này chẳng những đánh chết bạch tuộc cũng đánh tan thần hồn heo mập, nếu vậy thì buồn cười.

Bùm!

Xúc tu bắn tới kéo theo uy thế mạnh mẽ va chạm với nắm tay của Lâm Phàm.

Vang tiếng nổ điếc tai.

Xen lẫn tiếng hú vô cùng thê lương.

Lâm Phàm tiếc thương nói:

- Cái con tội nghiệp, nghĩ sao mà muốn đấu cứng với ta.

Trí thông minh của yêu thú trung bình không quá cao, Lâm Phàm đã nhìn ra điều này.

Chu Phượng Phượng sợ hãi thán phục, đầu óc bần thần:

- Lợi hại!

Mạnh quá, thật sự rất mạnh.

Cái con khủng bố làm lão và Dương Dương suýt gục ngã nhưng là bia ngắm trong tay lão ca.

Yêu thú bạch tuộc đung đưa, tuy nó không có mặt nhưng biên độ đung đưa như đang nói đau chết mất, thật sự đau điếng.

Thịt bắn tung không ngừng mấp máy lại mọc ra.

Xúc tu mọc ra hết.

Lâm Phàm vung cánh tay:

- Ài, phiền phức, xem ra cần phải tìm một chỗ đánh chết hoàn toàn mới được.

Yêu thú đến trình độ này tự mọc lại thịt là chuyện rất bình thường.

Nếu như tiếp tục dây dưa thì không biết sẽ kéo dài đến bao giờ.

Lâm Phàm bước ra một bước, đi tới trước mặt yêu thú bạch tuộc:

- Nào, tiếp theo sẽ đánh chết ngươi.

Diễn ra cảnh làm Lâm Phàm hoang mang.

Xúc tu bạch tuộc vung vẩy, nhưng không phải quất Lâm Phàm mà từng cây xúc tu ôm đầu, người nó phát ra tiếng u u.

Lâm Phàm thầm nghĩ:

- Ủa? Chuyện gì đây?

Xem không hiểu, đừng nói là hèn nhé? Đừng mà, nói sao cũng là yêu thú, nên bá đạo chút chứ, hèn vậy sao được, còn chưa chính thức đánh đấm gì mà. Mau, quá mau.

Chu Phượng Phượng nói:

- Lão ca, chắc nó sợ, xin tha đấy.

Người so với người làm người ta tức chết.

Lão và Dương Dương thê thảm vô cùng, nhưng lão ca rời núi, yêu

thú chủ động nhận sợ, tốc độ quá nhanh, không cách nào so sánh được.

Lâm Phàm nhíu mày nói:

- Đáng tiếc.

Hắn đối với bất cứ ai, dù không phải con người cũng rất nhân từ, nếu như đầu hàng, lúc tâm trạng của hắn tốt thì sẽ tha cho một mạng.

Nhìn lại con bạch tuộc, hình thể to lớn, lúc xin tha trông hơi đáng yêu.

Lâm Phàm nói với yêu thú bạch tuộc:

- Giao thần hồn của heo mập này ra.

Thôi được, vì nó hơi bị cưng, còn dám lấy tu vi Đế Thiên cảnh đánh với hắn, đủ thấy lòng can đảm đáng khen.

Yêu thú bạch tuộc nhìn Lâm Phàm lại ngó heo mập nằm dưới đất, kêu u u, huơ xúc tu như đang nói đồng ý.

. . .

Chu Phượng Phượng cầm một khúc xúc tu bạch tuộc vàng óng rắc gia vị, vừa ăn miệng lem dầu mỡ vừa nói:

- Lão ca, mùi vị ngon thật!

Lâm Phàm nói:

- Đương nhiên rồi, không xem là ai nấu ăn? Ta lâu rồi không ăn cái thứ này, nếu có mù tạc thì có thể trực tiếp ăn sống.

Heo mập đã khỏe lại, mắt long lanh nhìn hai người, chảy nước miếng ròng ròng, bất mãn kêu:

- Éc éc!

Cực kỳ tàn ác, không cho nó ăn!

Chu Phượng Phượng sờ đầu heo của Dương Dương:

- Dương Dương, ngươi mới khỏe lại, thân thể còn yếu, không thể ăn thức ăn dầu mỡ.

Lão biết Dương Dương rất thèm nhưng hết cách, không thể ăn bậy, nếu không sẽ không tốt cho sức khỏe.

Heo mập nghe vậy rất muốn giơ móng heo đạp chết Chu Phượng Phượng.

Tu vi như nó có thể ăn hỏng bụng được sao?

Phương xa.

Yêu thú bạch tuộc chảy xuống giọt nước mắt hối hận.

Súc sinh!

Chẳng những đánh nó nhừ tử còn chặt hai khúc xúc tu, nhóm lửa nướng chín ngay trước mặt nó.

Quá khủng bố.

Đồ ác ma!

Nó thề đời này không ăn hiếp người nữa, cái giá quá đau đớn.

Chu Phượng Phượng có chút sợ hãi nói:

- Lão ca, ta nghĩ hay là chúng ta trở về đi, Dương Dương đã ổn rồi, chắc không cần vào sâu bên trong nữa đâu, không biết bên trong sẽ có thứ khủng bố gì.

Phát hiện nơi chưa biết sẽ làm lão rất sướng.

Nhưng thăm dò chốn lạ sẽ bị thứ bí ẩn ở trong đó hù sợ.

Lâm Phàm nói:

- Gấp gì, không cần kho báu nữa à? Không muốn phát tài? Có ta ở đây, ngươi và heo mập cứ yên tâm, tuyệt đối sẽ không sao.

Đến đây rồi đâu đi dễ vậy được.

Nếu để Lâm Phàm tìm kiếm vùng đất mạo hiểm kiểu này thì hầu như không thể nào phát hiện ra, chỉ có Chu Phượng Phượng và heo mập đi dạo từ từ là phát hiện được vùng đất mạo hiểm mà mọi người chưa từng đến.

Chu Phượng Phượng ngẫm nghĩ, bất đắc dĩ:

- Đương nhiên muốn, nhưng cảm giác có chút nguy hiểm.

Làm sao bây giờ, lão ca đã quyết định thì chắc chắn không sửa đổi.

Thôi, mặc kệ bên trong có cái gì lão đều đi theo lão ca.

Lâm Phàm chú ý tình huống xung quanh, hơi nghiêm túc, đúng là chưa có ai đặt chân vào chỗ này, dọc đường đi không thấy xác chết nào.

Yêu thú bạch tuộc kia có tu vi Đế Thiên cảnh, vốn không nên xuất hiện trong vực ngoại giới.

Nơi này rốt cuộc có cái gì?

Trên vách đá hai bên có đồ án, tiếc rằng không xem hiểu, không biết miêu tả cái gì.

Chu Phượng Phượng xem xét kỹ rồi bảo:

- Lão ca nhìn những đồ án này xem, cảm giác rất giống lịch sử hình thành vực ngoại giới chúng ta.

- A?

Lâm Phàm bất ngờ, hơi thú vị, vậy mà cũng nhìn ra được?

Lâm Phàm hỏi:

- Này, sao ngươi nhỉn ra?

Hắn nhìn hồi lâu nhưng không thấy ra hoa hòe gì, Chu Phượng Phượng nhìn thoáng qua đã nói thứ này là cái gì, hơi thần kỳ.

Chu Phượng Phượng nói:

- Lão ca nhìn chỗ này xem, có phải có một chấm không?

Lâm Phàm gật đầu:

- Ừ.

Đồ án trên vách đá đúng là có một chấm.

Chu Phượng Phượng chỉ vào đồ án trên vách tường:

- Lão ca nhìn những đồ án khác, một đốm như nổ rồi phát tán ra

nhiều mảnh vụn, những mảnh vụn tồn tại rơi rớt không quy luật, có lớn có nhỏ. Lão ca xem nhưng thứ này có giống vực ngoại giới không? Có lẽ nơi này tồn tại thứ chúng ta không cách nào tưởng tượng.

Nghe Chu Phượng Phượng nói lời này, Lâm Phàm chìm trong suy nghĩ.

Tuy bình thường không vận động đầu óc nhưng trước khi trọng sinh hắn có học thức.

Trải qua Chu Phượng Phượng giảng giải khiến Lâm Phàm nghĩ đến vụ nổ big bang hình thành vũ trụ.

Mỗi vực ngoại giới như tinh hệ, Nguyên Tổ vực là một tinh hệ, giới vực khác là những tinh hệ khác. Bây giờ tất cả tinh hệ tụ lại với nhau hình thành vực ngoại giới hiện giờ.

Lâm Phàm hỏi:

- Vậy ngươi nói xem đồ án bên dưới nói lên cái gì?

Chu Phượng Phượng ngơ ngác lắc đầu, tỏ vẻ không biết:

- Xem không hiểu.

Lâm Phàm cũng không hỏi nhiều, mang theo Chu Phượng Phượng và heo mập đi vào sâu hơn.

Tình huống nơi này có chút kỳ quái, không có yêu thú như trong tưởng tượng, càng không có cái gọi là tài phú.

Hắn không cho rằng có thể đi qua dễ vậy, chắc chắn có thứ bí ẩn hơn đang chờ ở đoạn đường sau.

Chu Phượng Phượng bỗng che ngực, nhăn mặt:

- Lão ca, ta khó chịu.

Khi vào sâu bên trong, Chu Phượng Phượng cảm giác ngực đau nhói, dường như có lực lượng nào đó truyền đến bao phủ trái tim lão.

Heo mập dừng bước lại, cảnh giác bên trong.

Lâm Phàm kinh ngạc nói:

- Khó chịu gì đây? Ngươi bị gì vậy?

Hắn không có cảm giác gì, không biết tại sao Chu Phượng Phượng có cảm giác đó.

Không lẽ bên trong thật sự có thứ gì?

Khi nói chguyện sắc mặt của Chu Phượng Phượng càng tái nhợt:

- Lão ca, thật sự rất khó chịu, giống như có một loại uy thế vô hình đè trên người, siêu khó chịu.

Chu Phượng Phượng phải lùi lại mấy bước mới thoải mái hơn.

Lâm Phàm kinh ngạc nhìn Chu Phượng Phượng:

- Lợi hại như vậy sao?

Chưa thấy vật thực đã bị uy thế đè ép thê thảm như thế, khủng bố quá.

Chu Phượng Phượng kinh ngạc hỏi:

- Lão ca không có chút cảm giác nào sao?

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói:

- Cái đó . . . đúng là không chút cảm giác, hay các ngươi chờ ở bên ngoài, có thứ gì ta sẽ mang ra cho.

Tình huống hiện giờ là Chu Phượng Phượng và heo mập không vào trong được.

Lâm Phàm càng tò mò hơn, thứ gì mà tạo thành uy thế như vậy?

Chương 1042: Thì ra ngươi là kẻ yếu

- Toàn thân thoải mái.

Không có hai cục nợ vướng víu làm Lâm Phàm nhẹ nhõm, không quan tâm có nguy hiểm gì, cứ xông thẳng tới trước là được.

Con đường phía trước nhấp nhô, có rất nhiều chỗ nước đọng.

Lâm Phàm rất háo hứng, đi ra chơi thì phải chơi cho vui, theo ý mình thích.

Hai chân khép lại hơi cong sau đó nhảy vào hố nước, hai chân đạp xuống, nước bắn tung tóe.

Lâm Phàm cười nói:

- He he, thú vị.

Hắn chơi không biết mệt, khi còn bé hắn thích nhất là trò chơi nhỏ này.

Lâm Phàm tiếp tục giẫm lên vũng nước đọng.

Hai chân đạp xuống, bọt nước tung tóe.

Nếu Chu Phượng Phượng nhìn thấy chắc sẽ đần mặt ra. Lão ca, chúng ta đến thám hiểm, trò kém trí này chơi một lần đủ rồi.

- Thú vị thật.

Lâm Phàm vừa nhảy vừa nhìn phía trước. Con đường đằng trước đen ngòm như vực sâu khủng bố.

Không lâu sau.

- Ôi mợ!

Khi hai chân Lâm Phàm giẫm xuống nhưng không có cảm giác đạp đất, hình như đạp hụt, hắn rơi xuống.

Trong vũng nước có đôi mắt đỏ ngầu của yêu thú loài rắn đang nhìn chằm chằm đôi chân trên đỉnh đầu, nó há mồm máu nuốt trọn.

Ùng ục ục!

Vũng nước đọng phẳng lặng chợt nổi mấy cái bong bóng, một bãi máu đỏ tươi tràn ra bốn phía.

Lát sau.

- Trời ạ, sợ nhất là cái thứ này.

Một đôi tay bấu mặt đất, cả người Lâm Phàm ướt đẫm bò lên từ hố nước đọng.

Đang chơi vui tự nhiên đạp trúng hố không đáy, rồi mò lên xác con yêu thú, một yêu thú giống loài rắn, hình thể vừa thô vừa dài.

Nếu người bình thường rơi vào thì đã vẫy tay vĩnh biệt với thế giới này.

Lâm Phàm làm sạch quần áo trên người, không suy nghĩ nhiều, tiếp tục đi sâu vào trong. Không biết vùng đất mạo hiểm này có điểm đặc biệt gì, nếu có một bầy yêu thú cũng đỡ, còn chút hy vọng.

Nhưng bây giờ thật là khiến người ta tuyệt vọng, yêu thú ít đến tội, con nào cũng nham hiểm vô cùng.

Mới rồi hắn mà không nhảy vũng nước thì đã không phát hiện nơi này ẩn giấu yêu thú.

. . .

Chu Phượng Phượng lo âu đứng chờ ở bên ngoài:

- Dương Dương, ngươi nói xem lão ca sẽ ổn chứ?

Chu Phượng Phượng không biết lão ca thế nào rồi, ở bên trong có gặp được nguy hiểm gì không.

Tiếc rằng bọn họ không thể đi vào, nếu không sẽ rất khó chịu, uy thế như vậy tràn ngập trong không gian, hình thành uy áp cực kỳ khủng bố ngăn chặn bất cứ ai vào.

- Ụt ụt!

Heo mập ghi hận không cho nó ăn nên làm lơ Chu Phượng Phượng.

Chu Phượng Phượng nói:

- Này, quá đáng thế, ta đã liều mạng cứu ngươi!

Nói xong lão bị heo mập quăng cho ánh mắt khinh bỉ, như đang nói: Cứu khỉ mốc, là bản heo mập cứu mạng của ngươi.

Đột nhiên có luồng gió mạnh từ phía trước thổi tới, vách tường rung mạnh. Vách tường gồ ghề bị gió to thổi san bằng.

- Trời ạ!

Chu Phượng Phượng dắt Dương Dương núp ngay, mắt lão lấp lóe tia khủng hoảng. Đã xảy ra chuyện gì? Sao có lực lượng khủng bố như vậy?

Nơi cuối đường.

Lâm Phàm bị một cánh cửa đồng nát ngăn cản. Hai tay hắn đặt trên cửa đá, gồng hết sức đẩy cửa.

Nhưng mỗi lần Lâm Phàm gồng sức là từ trong cửa đá sẽ thổi luồng gió mạnh, gió như lưỡi dao bén cắt làn da rách những đường ứa máu.

Lâm Phàm phớt lờ vết thương:

- Ta không tin!

Vết thương nhỏ thôi mà, chẳng phải chuyện lớn lao gì. Giờ mục tiêu của Lâm Phàm là đẩy mở cửa đá, xem như quyết tâm chơi tới bến.

Két két!

Cửa đá rung rinh hé ra khe hở, ánh sáng kỳ lạ xuyên thấu qua khe hở chiếu lên người Lâm Phàm.

- Mở cho ta!

Lâm Phàm cúi đầu, hai chân giẫm lún đất, cơ tay phình to, ầm một tiếng rốt cuộc đẩy mở cửa đá.

- Đây là . . .?

Lâm Phàm đứng ngoài cửa nhìn vào trong, không còn đường, không gian bên trong tràn ngập sương đủ màu xoay tròn.

Lâm Phàm đi vào trong, ngửa đầu nhìn lên.

Không có điểm kỳ lạ nào, nhưng sương mù sặc sỡ sắc màu như có sự sống quay quanh hắn.

Trên vách tường có rất nhiều đồ án, khá giống đồ án trên hành lang bên ngoài nhưng càng thêm phức tạp, hoặc nên nói là đầy đủ hơn.

Đang lúc Lâm Phàm thắc mắc thì một giọng già nua cất lên từ bốn phương tám hướng:

- Hài tử, ngươi đã đến.

Lâm Phàm bất mãn nói:

- Mời ngươi tôn trọng bản phong chủ một chút, sao có thể xưng hô bản phong chủ là hài tử? Hãy gọi bản phong chủ là Lâm phong chủ, hiểu chưa?

Người thời nay toàn tự cho là đúng.

Sống lâu không có nghĩa là có thể lên mặt, chưa tìm hiểu rõ đã lên tiếng gọi hắn là hài tử, chẳng những nhục nhã hắn còn làm nhục các sư đệ, sư muội toàn Viêm Hoa tông.

Hắn là hài tử thì các sư đệ, sư muội là tôn tử rồi.

Âm thanh im bặt, không nói tiếp, có lẽ vì cảm thấy người đi vào hơi kỳ kỳ.

Lâm Phàm quan sát bốn phía:

- Nghe giọng của ngươi chắc là lão già? Lão già kia, bản phong chủ hỏi ngươi, đây là đâu?

Đồ án trên vách tường quá thâm sâu, hắn không muốn dùng đầu óc suy nghĩ.

Nhìn hình giải đáp là thế yếu của hắn.

Vẽ một đáo hoa cúc trên miếng đá, kêu người ta đoán đây là cái gì?

Hắn đoán là ‘hoa cúc tàn’.

Thôi không tự nói đáp án, miễn tự chuốc nhục.

Giọng nói già nua lại cất lên:

- Hài . . . Lâm phong chủ, nơi này là chỗ khởi nguồn của vực ngoại giới, khi ngươi có thể xem hiểu hình thần trên vách tường là sẽ biết tất cả.

Lâm Phàm nhức đầu, hắn ghét nhất xem hình, quan trọng là xem không hiểu.

Lâm Phàm nói:

- Xem không hiểu, hay ngươi nói cho bản phong chủ đi.

Giọng già nua bất đắc dĩ nói, ngữ điệu hơi là lạ:

- Đây là thử thách dành cho ngươi, ta không thể trợ giúp ngươi. Ngươi phải tự hiểu ra mới biết tất cả.

Lâm Phàm phát hiện trên vách tường có đốm sáng nhấp nháy, hắn lại gần thấy thứ phát sáng là một miếng thủy tinh màu tím.

Lâm Phàm tò mò hỏi:

- Đây là vật gì?

Tư duy nhảy hơi xa, giọng già nua sửng sốt. Đang thảo luận về đồ án mà sao tự dưng đổi sang thủy tinh màu tím?

Răng rắc!

Lâm Phàm trực tiếp moi thủy tinh màu tím xuống.

- A?

Lâm Phàm phát hiện thủy tinh màu tím to cỡ bàn tay, tính sơ nặng cỡ mấy ngàn cân.

Hắn đặt bên môi cắn thử, không bể, không để lại dấu răng nào trên thủy tinh màu tím.

- Thứ tốt.

Độ cứng thật cao, nhìn liền biết là bảo bối.

- Ngươi chờ chút, ta hết bận rồi sẽ nói chuyện sau.

Lâm Phàm bắt đầu hành động, gỡ hết thủy tinh màu tím khảm trên tường xuống, để chúng ở lại đây thật lãng phí. Hơn nữa hắn đã tới đây rồi, nếu như không mang đi một vài thứ thì uổng công.

Vùng đất mạo hiểm này không có nhiều thứ hay ho.

Không có yêu thú, chẳng có tài phú chói mắt, chỉ có chút ít thủy tinh màu tím xem như đền bù lòng hụt hẫng.

Tồn tại tràn ngập trong không gian khó hiểu với tình huống trước mắt:

- Tên này rốt cuộc là loại người gì?

Lâu lắm rồi mới có người vào, nhưng không ngờ là kẻ như vậy, khác hẳn với suy nghĩ của lão.

Theo tình huống bình thường thì có người đi vào, lão kêu 'Hài tử' rút ngắn quan hệ, sau đó kêu đối phương cảm ngộ đồ án trên vách tường, hiểu rõ lai lịch vực ngoại giới, cuối cùng trao thân phận chúa cứu thế cho người đó.

Với người có thể đi vào thì đây là cơ duyên to lớn, hơn nữa đi vào đều là người hoàn mỹ hợp cách.

Không có lòng tham, không ham giết chóc, một lòng công chính, vì sinh linh toàn vực ngoại giới.

Nhưng tình huống hiện giờ hơi kỳ.

Người trước mắt thật sự không có ham muốn sao?

Chốc lát sau Lâm Phàm đã gom hết thủy tinh màu tím trên vách tường.

Với phương châm không lãng phí, Lâm Phàm cố ý kiểm tra lại lần nữa, đã đến thì không thể trở về tay không.

Lâm Phàm hỏi:

- Lão già, còn đồ vật khác không? Đừng kêu xem đồ án, xem không hiểu, phí não.

Hắn chịu phục, người thời nay bị sao thế này, thích chơi trò bí ẩn vậy sao?

Có chuyện gì thì nói thẳng ra, quanh co lòng vòng mệt óc, còn dễ dàng khiến người sụp đổ.

Tồn tại trong chỗ này câm nín, không nói nên lời.

Lâm Phàm cười nói:

- Lại còn làm lơ người ta.

Mới rồi nói chuyện với hắn giờ im lặng, hết cách, người thời nay, đành dựa vào bản thân vậy.

Lâm Phàm lùng sục kiểu trải thảm hốt hết mọi thứ trong này.

Nếu chỗ này trống rỗng chỉ có mấy thứ đó thì thật khiến người ta thất vọng.

Hắn không bỏ qua một tấc nào.

Nhưng không gian nơi này nhìn sơ là thấy hết, không có vật gì đặc biệt.

Giọng già nua lại cất lên:

- Ngươi biết vực ngoại giới sắp gặp phải cái gì không?

Lâm Phàm lạnh nhạt nói:

- Biết, thượng giới đến chứ gì.

Chuyện này chẳng có gì ghê gớm.

- Ừm, không sai, hài . . . Lâm phong chủ, đây là nguy cơ của vực ngoại giới, cánh cửa tội ác đã mở ra. Ngươi đến đây thì chính là chúa cứu thế.

Lâm Phàm cười nói:

- Lão già, những gì lão nói bản phong chủ đều biết, cường giả thượng giới chứ có gì mà sợ.

Một tiếng gầm trầm đục vang lên:

- Tự đại!

Giọng già nua tức giận mắng một tràng:

- Cuồng vọng, thật sự là quá cuồng! Ngươi có biết thượng giới là tồn tại thế nào với vực ngoại giới không? Sao ngươi dám coi thường bọn họ như vậy!?

Lâm Phàm hơi thất vọng với đối phương, cảm thán rằng:

- Quả nhiên, ngươi cũng là kẻ yếu.

- Ý ngươi là sao?

Lão thề với trời mình tồn tại đến bây giờ chưa từng gặp ai ngông cuồng như vậy, hoặc có lẽ từng có nhưng quá lâu, ký ức mơ hồ.

Lão lờ mờ nhớ xưa thật xưa từng có người quỳ dưới sự dạy bảo của lão, lắng nghe chân lý thế giới, nhờ đó cứu vực ngoại giới sắp bị hủy diệt.

- Chỉ có kẻ yếu mới sinh ra khủng hoảng với cường giả chưa biết. Cường giả thì đối mặt bất cứ kẻ nào cũng sẽ không có chút cảm giác e dè. Thôi không nói nữa, đã thất vọng với ngươi. Cứ tưởng ngươi là vương giả, thì ra đến bây giờ ngươi chỉ là kẻ yếu hạng thanh đồng, thậm chí còn yếu hơn nữa. Vì bọn họ yếu nhưng có can đảm liều đấu với đại nhân vật, dù không đánh lại nhưng tự bồi dưỡng mình thành vương giả cứng miệng.

Tồn tại ẩn núp trong chỗ này á khẩu không trả lời được, có lẽ người tiến vào đây bị bệnh thần kinh.

Chương 1043: Liều một phen, xe đạp thay đổi thành mô tô

Tồn tại núp trong chỗ này buông tiếng thở dài tiếc nuối và thất vọng:

- Ài.

Lão quá thất vọng với Lâm Phàm, người đến đây không giống như lão muốn, lão đã hy vọng quá nhiều.

Lâm Phàm cũng thở dài một tiếng:

- Ài.

Hắn tỏ vẻ tiếc nuối với tồn tại ở đây, không phải người hắn muốn, nói một hồi hóa ra là kẻ yếu nhát cáy.

Lão nhân hỏi:

- Ngươi thở dài cái gì?

Vực ngoại giới bây giờ làm sao thế này? Người thời nay đều như vậy sao?

Dù lão lâu rồi chưa xuất hiện trong vực ngoại giới nhưng không thể nào đụng phải kẻ quái thai như vậy.

Lâm Phàm nói:

- Không có gì, đang tiếc ngươi quá yếu.

Lão nhân nói:

- Yếu? Ngươi căn bản không rõ thượng giới thế nào, có lẽ ngươi mới thấy một góc núi băng.

Lão nhân không có hình thể, nghe giọng thì biết là người già.

- Ừ, bản phong chủ thật sự không hiểu nỗi đau của kẻ yếu, rất khó hiểu. Hết chuyện rồi thì bản phong chủ đi đây.

Nơi này không còn gì vui, lão nhân này quá nhát gan, yếu gió

như thế thì cất chứa được thứ gì hay ho chứ?

Vùng đất mạo hiểm này đúng là khiến người có chút thất vọng, kém quá nhiều.

Giọng già nua vang bên tai Lâm Phàm:

- Người trẻ tuổi, ngươi không nên tự đại như vậy, ngươi sẽ phải trả giá mạng sống vì sự tự đại của mình.

- Xì.

Lâm Phàm không quay đầu lại bước đi.

Vô cùng thất vọng, đồ án trên vách tường chẳng có gì hay ho.

Bên ngoài.

Chu Phượng Phượng hỏi:

- Lão ca, tình huống thế nào, có thu hoạch gì không?

Lâm Phàm xòe tay:

- Ngươi nhìn ta có thấy giống người được bội thu không?

Chu Phượng Phượng vừa tiếc vừa bất đắc dĩ nói:

- Không thể nào! Bí cảnh này nguy hiểm vậy mà không có thu hoạch gì, nghèo mạt rệp, biết trước đã không vào.

Vốn tưởng vùng đất mạo hiểm này là chỗ làm giàu của họ, nay xem ra đúng là hố cha.

Lâm Phàm lấy thủy tinh màu tím ra:

- À phải rồi, kiếm được chút thủy tinh màu tím, không biết có chỗ lợi gì, nhưng độ cứng không tệ, ngươi coi thử có ưng không?

Tạm thời Lâm Phàm không biết tác dụng của thủy tinh màu tím nhưng độ cứng rất cao, nếu khi đánh nhau với người cầm thủy tinh màu tím đập một phát chắc hiệu quả không tệ, ít nhất làm người ta đầu rơi máu chảy.

Chu Phượng Phượng nghe có thứ mang về thì mừng rỡ, mong chờ, nhưng khi nhìn thủy tinh màu tím thì hết hứng.

Chu Phượng Phượng thất vọng nói:

- Thôi lão ca giữ đi, cảm giác mấy thứ này vô dụng.

Cứ tưởng tìm được vùng đất mạo hiểm tốt, nay xem ra khiến người thất vọng.

- Tiếp theo ngươi định đi đâu?

Tạm thời Lâm Phàm không về tông, hắn định kiếm điểm và công pháp.

Trước kia hắn không dám rời khỏi tông môn quá lâu.

Nhưng bây giờ tông chủ có chút lợi hại, để tông chủ ở nhà trông coi là hoàn mỹ.

Chu Phượng Phượng đáp:

- Không biết, có lẽ ta và Dương Dương đi dạo thử cầu may xem, có lẽ lần sau sẽ gặp được vùng đất mạo hiểm tốt.

- Vậy được rồi, đi ra ngoài trước rồi nói tiếp. Tuy nơi này không có tài phú nhưng hơi kỳ cục.

Lâm Phàm nghĩ đến tình huống bên trong, đúng là rất kỳ cục, nếu thực lực của hắn không mạnh thì có lẽ sẽ cố gắng nghiên cứu đồ án. Nhưng hắn đã mạnh vậy rồi, không cần thiết nghiên cứu những vật này, chỉ tổ lãng phí thời gian, mất nhiều hơn được.

Mấy thứ này để lại cho kẻ yếu sau này tới thám hiểm.

Chu Phượng Phượng vẫn hơi không cam lòng nói:

- Tóm lại đợt hành động này không có chút thu hoạch.

Vì sao sẽ như vậy? Cực khổ vất vả phát hiện vùng đất mạo hiểm, đến cuối cùng không phát hiện được một cọng lông, nghèo hết chỗ nói.

Lâm Phàm nhìn Chu Phượng Phượng:

- Ta cũng muốn hỏi ngươi tới nơi này làm chi? Đương nhiên để cứu heo mập, giờ ngươi chỉ chăm chăm vào thu hoạch, xem ra heo mập có địa vị không được cao trong lòng của ngươi.

Hắn nhìn heo mập:

- Sau này ngươi chú ý chút, hắn không thật sự thích ngươi.

Chu Phượng Phượng đần mặt ra, lão ca nói gì vậy?

Chu Phượng Phượng thấy biểu tình của Dương Dương khác lạ, vội nói:

- Dương Dương, ngươi đừng nghi ngờ! Ta thật lòng với ngươi!

Heo mập ngước đầu leo lên, miệt thị nhìn thoáng qua, sau đó cúi đầu hừ vài tiếng.

Lâm Phàm cười bước ra ngoài:

- Đi!

Trong lòng Lâm Phàm luôn suy nghĩ nơi này rốt cuộc là sao?

Không lẽ để lại cho người có duyên trong truyền thuyết?

Hắn không phải người có duyên, chỉ bằng vào miễn dịch uy áp tinh thần một đường đi đến cuối cùng.

Ngẫm lại có lẽ đúng thật.

Thôi, chỗ nghèo nàn như vậy ai mà thèm.

Thượng giới.

- Đại Đế, sự việc là như vậy.

Thanh Hồ mang theo nhóm Kỳ Lân trở về, lúc này đang báo cáo trước mặt Đại Đế.

Sự thất bại của họ không được tha thứ, nhìn sắc mặt của Đại Đế là biết.

Chí Minh Thánh Viêm Đế không chịu tin lý do của Thanh Hồ:

- Thanh Hồ, ngươi theo ta cũng đã rất lâu, ngươi nói xem có qua mắt ta được không?

Vớ vẩn.

Tông chủ Viêm Hoa tông phất tay một cái đưa họ về thượng giới, thậm chí không đi qua đường hầm, vậy chẳng phải là bằng vào sức người có thể mở đường hầm không gian, ai mà tin?

Thanh Hồ khẳng định:

- Sẽ không lừa Đại Đế, nhưng sự thật là vậy.

Thanh Hồ biết Đại Đế nghi ngờ mình, nhưng đây là sự thật, không tin thì đành chịu.

Kỳ Lân không cam lòng nói:

- Đại Đế, Thanh Hồ không nói sai, tông chủ của Viêm Hoa tông rất quỷ dị. Nhưng ta nghĩ chỉ cần tập hợp người là có thể trực tiếp hủy diệt Viêm Hoa tông.

Kỳ Lân muốn báo thù, gã không quên mối thù bị nuốt nửa người, luôn ghim trong lòng.

Lão già chết tiệt, từ Chúa Tể cảnh cao cao tại thượng rớt xuống thành thế giới không trọn vẹn thì nên sống trong hèn mọn, dám khiêu khích gã, không thể tha thứ.

Đầu ngón tay của Chí Minh Thánh Viêm Đế gõ rìa ngai báu, tiếng lóc cóc truyền vào lòng mọi người, tăng áp lực.

Chí Minh Thánh Viêm Đế chợt cười phá lên, lộ biểu tình dữ dằn:

- Ha ha ha ha ha ha! Có lẽ ta nên tự mình đi một chuyến, Viêm Hoa tông, bản đế sáng lập ra nó, tự tay bản đế chấm dứt nó xem như kết cục hoàn mỹ.

Thanh Hồ cúi đầu, trong lòng có vô vàn suy nghĩ:

- Đại Đế, việc này không thể gấp gáp. Vực ngoại giới nước rất sâu, không đơn giản như đã tưởng, có lẽ vực ngoại giới đã lột xác.

Chí Minh Thánh Viêm Đế nhìn Thanh Hồ chằm chằm, mắt lóe tia tàn khốc:

- Lột xác? Ngươi đang đùa với ta sao? Nhớ năm đó ngươi nói với bản đế rằng ở trong mắt thượng giới thì vực ngoại giới là nơi tiện tay có thể bóp chết, thế nào? Thay đổi?

Dù là Thanh Hồ cũng sợ hãi uy nghiêm và khủng bố của Chí Minh Thánh Viêm Đế.

Càng đừng nói đến người khác.

Thanh Hồ nói:

- Đại Đế, hãy nghĩ xem, năm xưa Đại Đế đến thượng giới vốn là chuyện không thể nào, nhưng nó có thật. Mấy năm gần đây thuộc hạ nghĩ kỹ, có lẽ đây là vì vực ngoại giới lột xác.

Thanh Hồ có một ý tưởng, thượng giới hay vực ngoại giới đều có khả năng ẩn chứa hy vọng.

Mấy năm qua bị chèn ép khiến vực ngoại giới lột xác cũng chẳng có gì lạ.

Thanh Hồ phát hiện dân bản xứ vực ngoại giới dường như được trời thương.

Ví dụ như Chí Minh Thánh Viêm Đế, đi vào thượng giới mới bao nhiêu năm? Tuy y vì tăng thực lực mà không từ thủ đoạn, nhưng ngắn ngủi mấy chục năm đã đến trình độ này, đạp lên đỉnh cao nhất, dù là người thượng giới không thể nào làm được.

Vậy chỉ có thể nói lên là vực ngoại giới đưa cho hy vọng.

Chí Minh Thánh Viêm Đế là một trong những hy vọng của vực ngoại giới.

- Ha ha ha ha ha ha!

Chí Minh Thánh Viêm Đế đứng lên từ ngai báu, thân hình cao lớn cho người ta áp lực rất lớn, biểu lộ điên cuồng:

- Hy vọng? Người phản bội ta thì sao có thể là hy vọng cho họ, nên là tuyệt vọng mới đúng. Thanh Hồ, ta lệnh cho ngươi . . .

Oong!

Phía chân trời xa bỗng có hơi thở tia sáng bắn lên trời, tuy cách rất xa nhưng từ nơi này có thể trông thấy phương xa xăm bị ánh sáng rực rỡ bao phủ.

Chí Minh Thánh Viêm Đế suy tư:

- Nơi đó là . . .

Sau đó y kinh ngạc bật thốt:

- Nguyên Tổ Thâm Uyên, bùng nổ, Nguyên Tổ Thâm Uyên bùng nổ!

Chí Minh Thánh Viêm Đế không ngờ Nguyên Tổ Thâm Uyên sẽ

bùng nổ vào lúc này.

Chí Minh Thánh Viêm Đế biến mất tại chỗ.

Thanh Hồ thở phào một hơi:

- Phù.

Xem ra tạm thời giữ được Viêm Hoa tông, nếu vừa rồi Đại Đế sai Thanh Hồ dẫn người đi diệt tông thì có lẽ sẽ xảy ra một trận đại chiến.

Tuy nhiên, Thanh Hồ nhìn vẻ mặt nghiêm túc.

Nguyên Tổ Thâm Uyên bộc phát thần quang, nghĩa là sắp có rung chuyển.

Có lẽ sẽ có vô số bảo bối phun ra từ Nguyên Tổ Thâm Uyên, cũng đại biểu sắp xảy ra huyết chiến.

Cách đã lâu kể từ lần trước Nguyên Tổ Thâm Uyên phun trào thần vật, lần ấy nhiều người chết, dù là cường giả Chúa Tể đỉnh cũng có một vị chết đi.

Lúc này không gian chấn động, một luồng khí thế cực kỳ khủng bố từ phương xa đánh tới.

Một bóng dáng lơ lửng trên cao nhìn Thanh Hồ chằm chằm:

- Đại Đế của các ngươi đâu?

Thanh Hồ nhìn người tới, nhận ra ngay là Cấm Thượng Thiên Đế Dục Cửu Nguyên.

Thanh Hồ trả lời:

- Đã đi.

- Hừ, lại không đợi ta.

Dục Cửu Nguyên nói xong cũng biến mất tại chỗ.

Nguyên Tổ Thâm Uyên phun trào thần vật sẽ hấp dẫn rất nhiều cường giả Chúa Tể, nếu không kết minh thì rất khó an toàn rời đi.

Vì bảo bối trong Nguyên Tổ Thâm Uyên, sẵn sàng liều mạng.

Dù sao nếu có được thứ quý giá nhất trong Nguyên Tổ Thâm Uyên thì người đó sẽ là bá chủ mạnh nhất thượng giới.

- Thanh Hồ, ngươi nói chúng ta bây giờ nên làm cái gì?

Họ đã thành rắn mất đầu, Đại Đế đi cướp bảo bối, tạm thời không rảnh quan tâm vực ngoại giới.

Thanh Hồ nghiêm khắc nói:

- Kỳ Lân, về sau ngươi làm ơn cẩn thận chút, đừng nói lung tung. Nếu ngươi hại Đại Đế thì ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua ngươi!

Vực ngoại giới nước sâu, thượng giới nước càng sâu.

Nếu như Đại Đế xảy ra chuyện gì thì bá chủ Chúa Tể còn lại sẽ không bỏ qua cho họ.

Một góc nào đó trong thượng giới:

Đằng Đế hỏi:

- Vạn Quật, đây là Nguyên Tổ Thâm Uyên phun trào thần vật, chúng ta làm sao bây giờ?

Bọn họ đã tới thượng giới hồi lâu, tu vi một ngày tiến bộ ngàn dặm, đã đánh vỡ Đạo cảnh đỉnh, lên tới Đế Thiên cảnh rồi.

Nhất là Thiên Dụ, bởi vì Tu Di Tiên Thể nên tiến bộ càng nhiều, lợi hại hơn họ nhiều.

Minh Hoàng lão tổ nói:

- Còn phải hỏi, cơ hội này rất hiếm có, bỏ qua là mất. Ta đề nghị chúng ta đi liều một phen, lấy được một món thôi đã vượt sức tưởng tượng.

Minh Hoàng lão tổ từ vực ngoại giới đi lên, đã sẵn sàng liều mạng tăng cao tu vi.

Hiện tại cơ hội tới.

Tuy là cướp thức ăn từ miệng cọp nhưng nếu làm ổn thỏa thì rất có khả năng.

Vạn Quật lão tổ vẻ mặt nghiêm túc, do dự.

Dù sao bọn họ chỉ như con kiến trước mặt Chúa Tể.

- Đi, liều một phen!

Nếu Lâm Phàm có mặt ở đây sẽ cười phá lên. Liều một phen, xe đạp thay đổi mô tô.

Chương 1044: Giao cho trời

Lâm Phàm thầm thắc mắc:

- Sao nói cường giả thượng giới đến, nhóm kẻ xâm nhập sẽ nhảy ra mà tới bây giờ không thấy cái bóng quỷ nào?

Hắn một đường xuyên qua, đi ngang qua rất nhiều nơi. Làm Lâm Phàm tiếc nuối là không thấy ai, hắn cảm giác điều này hơi lạ.

- Chết tiệt, núp quá kín.

Lâm Phàm lấy tờ giấy vàng rực ra liên lạc với người xét duyệt Tri Tri Điểu.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu hỏi:

- Tông sư, có dặn dò gì à?

Hiện giờ gã là người liên lạc hàng đầu của tông sư.

Tình huống vực ngoại giới hơi phức tạp, sóng ngầm dâng lên, nhiều tông môn thế lực vực ngoại giới đã đầu phục kẻ xâm nhập.

Tuy không truyền bá ra ngoài nhưng việc này không giấu năng lực tình báo của Tri Tri Điểu được.

Lâm Phàm hỏi:

- Kẻ xâm nhập đang làm gì mà lâu rồi không thấy bọn họ gây sóng gió?

Lâm Phàm muốn biết nhóm kẻ xâm nhập đang làm gì, suốt ngày không có tình báo khiến người bất đắc dĩ, dường như có việc gì bị làm rối loạn tiết tấu.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu phục Lâm Phàm sát đất, người ta thấy kẻ xâm nhập toàn chạy vắt giò lên cổ, tông sư thì ngược lại, chủ động tìm kiếm, hận không thể giao lưu mặt đối mặt với kẻ xâm nhập.

Quả nhiên, người so với người tức chết người.

Người khác đều sợ hãi đến run như cầy sấy, tông sư thì hăm hở

nghe ngóng vị trí của kẻ xâm nhập.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu nói:

- Tông sư, ta cũng không rõ lắm, kẻ xâm nhập lâu rồi không xuất hiện, nhưng gần đây ta phát hiện một việc khá lạ.

Lâm Phàm nghi hoặc hỏi:

- Lạ chỗ nào? Nói nghe xem.

Xem tình hình kẻ xâm nhập không thể nào nhát gan rút tay về, không lẽ chờ cường giả đến? Thế thì hèn quá.

Không nói cái khác, trong vực ngoại giới ít ai hạ gục kẻ xâm nhập được.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu kể ra việc kỳ lạ:

- Tuy không tra được tung tích của kẻ xâm nhập nhưng ta phát hiện có thật nhiều thế lực tông môn liên lạc với nhau, tông môn có thù sâu như biển cũng liên lạc qua lại.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu thấy kỳ lạ.

Tông môn vực ngoại giới có một số quan hệ tốt, nhưng mang thù sâu không đội trời chung mà buông xuống can qua liên lạc với nhau, nói chuyện này là bình thường thì rất giả tạo.

Lâm Phàm nói:

- À, xem ra kẻ xâm nhập dù ẩn núp nhưng vẫn đang hành động, đã thu thế lực tông môn vực ngoại giới dưới trướng, hình thành thế lực. Hoặc nên nói là chúng muốn cho những thế lực tông môn vực ngoại giới mở đường thay mình.

Nói theo lời của Lâm Phàm là Hán gian.

Trước thực lực tuyệt đối của kẻ xâm nhập, một số thế lực tông môn vực ngoại giới sợ hãi, không dám chống cự, hoặc muốn ôm chân thượng giới để lên như diều gặp gió.

Có khả năng rất lớn.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu đồng ý với giả thiết này:

- Tông sư nói rất đúng.

- Tạm vậy đi, ngươi đi làm việc đi.

Lâm Phàm cắt đứt liên lạc, suy nghĩ tiếp theo nên hành động thế nào.

Hắn đang thiếu điểm, chưa bao giờ cảm thấy mình sẽ có lúc thiếu điểm như vậy, có

mấy môn công pháp không lĩnh ngộ.

Nghèo quá.

Nghèo khiến người muốn chết cho rồi.

Trong đầu Lâm Phàm có một ý nghĩ là đi khe hở kết nối thượng giới nhìn xem, có lẽ sẽ có thu hoạch khác.

Đương nhiên, hắn tạm thời không đánh lại mấy cường giả Chúa Tể kia, bọn họ cũng bị buff của hắn hành thảm, không biết đã táng gia bại sản chưa.

Mà chắc không đâu, tuy hắn bị từng người giết rất nhiều lần, nhưng với cường giả đẳng cấp này chắc chắn sở hữu tài phú rất kinh người, có lẽ còn sót lại.

Khe hở liên kết thượng giới.

Lâm Phàm ngước đầu nhìn, không một ai, không có người nào canh chừng.

Theo tình huống bình thường thì chốn quan trọng như vậy chắc chắn sẽ được các cường giả phái người trông coi, nhưng nhìn tình hình hiện tại thì không thấy bóng người nào.

- Mợ nó, kẻ xâm nhập vô tư vậy sao? Nơi quan trọng thế mà không có canh giữ, hay không thèm để chúng ta vào mắt?

Khi Lâm Phàm đoán bị người coi khinh thì tâm tình của hắn thật không tốt.

Giống như đứa trẻ nhà quê mới lên bị người khi dễ, muốn chứng minh bản thân, để người thượng giới hiểu rằng các ngươi đang đối mặt với cái gì.

Bỏ lơ người ta như vậy thật sự tốt sao?

Tiểu tinh quái hỏi:

- Đại ca thật sự muốn đi lên?

Hình thể của tiểu tinh quái vẫn không thay đổi, nhưng hơi thở quỷ nguyên trong người ngày càng hùng hậu.

Hiển nhiên trong đoạn thời gian này thực lực của tiểu tinh quái đã tăng lên đến trình độ nhất định.

- Đương nhiên đi lên, không lên sao được? Yêu thú vực ngoại giới quá yếu, dù tốc độ tiêu diệt nhanh nhưng không bằng thượng giới. Hãy trợn to mắt nhìn cho kỹ, có lẽ đại ca của ngươi có thể đưa ngươi đi quỷ vực thượng giới.

Lâm Phàm bắt đầu sôi sục máu nóng, lại sắp đi đấu cứng với người ta, tưởng tượng thôi đã kích động rồi.

Lâm Phàm luôn cho rằng mình là người lương thiện, không bao giờ tùy tiện ức hiếp ai. Nhưng người thượng giới hơi quá đáng, chủ động tìm tới, không thích hòa bình, chủ động khiêu khích chiến tranh thì trách được ai?

Tiểu tinh quái nói:

- Đại ca, chú ý an toàn.

- Đương nhiên.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn khe hở trong không trung, nhún hai đầu gối, rầm một tiếng mặt đất nứt rạn, cả người hóa thành luồng sáng bay lên cao, chui vào khe hở.

Trong khe hở có dòng chảy ngược hư không, rất bình ổn, không có sức sát thương gì.

Hận Thiên Tiểu Ma Quân có chút năng lực, mở ra đường hầm không gian rất an toàn, không có nguy hiểm gì.

- Đến rồi.

Lần trước đến vội vàng không quan sát kỹ, lần này Lâm Phàm không vội thò đầu ra mà cảm nhận kỹ hơn.

- Quả nhiên, mụ già Vạn Quật ham lên thượng giới là phải, dao động lực lượng ở đây mạnh hơn vực ngoại giới rất nhiều.

Lâm Phàm không để bụng lực lượng tràn ngập trong hư không. Bình thường hắn không tu luyện đàng hoàng, luôn dùng điểm thăng

cấp công pháp, hơn nữa ở đâu đều giống nhau.

Lâm Phàm kinh ngạc nói:

- Ồ, hơi thở cường giả ít nhiều.

Lâm Phàm phát hiện cường giả lần trước chơi chết hắn đều vắng mặt. Xung quanh vẫn còn hơi thở của nhiều kẻ lợi hại, nhưng so với đám đại nhân vật thì cách biệt hơi lớn.

- Đáng tiếc, nhưng không sao, có còn hơn không.

Lâm Phàm suy nghĩ nên dùng bộ mặt nào đối mặt những cường giả thượng giới này.

Bộp!

Lâm Phàm ra khỏi khe hở, nhìn bốn phía, không có ai, nhưng phương xa có tiếng ồn ào.

Nhóm Quỷ Tộc Chúa Tể đi ngay khi Nguyên Tổ Thâm Uyên phun trào thần vật, so với vực ngoại giới thì bọn họ quan tâm Nguyên Tổ Thâm Uyên hơn, nếu lấy được bảo bối trong đó thì hoàn toàn bù đắp lại mất mát kia.

- Nguyên Tổ Thâm Uyên lại có thần vật hiện thế, chúng ta chỉ có thể chờ ở đây, không biết khi nào mới có thể đến trình độ như Chúa Tể.

Một đám người tụ lại, thổ lộ sự ghen tị.

Chúa Tể tung hoành thiên địa, không ai dám trêu chọc, trong lúc giơ tay nhấc chân tự toát ra uy thế khủng bố, hỏi sao không khiến người ghen tị?

- Ha ha, kiếp sau có lẽ sẽ làm được đấy.

Một nam nhân mắt lóe tia sáng liếm môi nói:

- Này, các ngươi nhìn bên kia kìa, Mị Bà vắng mặt, hay chúng ta chơi đùa với đám nữ nhân kia?

- Ngươi không muốn sống nữa hả? Dám đụng vào đám nữ nhân kia? Ngươi có biết đã bao nhiêu nam nhân chết trong lỗ của họ không? Bị hút thành thây khô.

Mị Bà quản lý thế lực rất là khủng bố, biệt danh 'khắc tinh của

nam nhân'.

Từng có nhiều người tự nhận là tu vi cao, đủ sức phong tỏa tinh nguyên, sẽ không bị đối phương hấp thu.

Tiếc rằng khi đến khoảnh khắc đó thì hối hận cũng không kịp.

Đám người đang tán dóc chợt thấy một bóng người từ xa đi tới, trông hơi lạ mặt, có chút cuồng vọng.

Tuyệt đối không phải người của họ.

Một nam nhân vạm vỡ đứng dậy, trừng mắt Lâm Phàm:

- Ai đó? Dừng lại!

Nơi này là khe hở không gian, có thể đi vực ngoại giới. Bọn họ ở đây vốn định buông xuống vực ngoại giới, nào ngờ Nguyên Tổ Thâm Uyên bùng nổ khiến các Chúa Tể đi giành giật bảo bối bí ẩn, để họ lại đây.

Lâm Phàm ngước đầu lên, mỉm cười nói:

- Quả nhiên còn sót lại nhiều cặn bã, chủ nhân nhà các ngươi đâu?

'Cặn bã '

Hai chữ này châm lửa giận trong họ.

- Dân bản xứ này có chút càn rỡ, ngươi đi dạy cho hắn bài học. Một dân bản xứ cũng dám láo lếu, không biết sống chết!

- Được!

Một nam nhân vạm vỡ đứng lên, siết tay kêu răng rắc, cơ bắp căng phồng, mỗi khối cơ bắp dường như ẩn chứa lực lượng khủng bố.

Nam nhân nhe răng cười, từng bước đến gần Lâm Phàm:

- Tiểu tử, không ở yên trong vực ngoại giới, dám chủ động tới, đợi lát nữa ta sẽ đập nát từng khúc xương của ngươi.

Uy thế nghiền ép bộc phát từ người gã, trong thượng giới có lẽ gã không là cái đinh gì, nhưng ở vực ngoại giới thì tuyệt đối là vô địch.

Lâm Phàm thầm nghĩ:

- Có nên giết hay không?

Lâm Phàm được buff khiến đối phương chìm đắm trong nỗi sợ hãi, điểm tăng gấp đôi, nghe như lựa chọn không tồi. Nhưng với Lâm Phàm thì rất đau khổ, kiểm soát sức mạnh đánh nhau thì không đã ghiền.

Nam nhân vạm vỡ cười nói, đôi mắt âm trầm lạnh lùng lóe tia điên cuồng:

- Kẻ đáng thương, ngươi đang nghĩ gì? Có phải đang tưởng tượng việc sắp xảy ra? Ta nói cho ngươi biết, tiếp theo ngươi sẽ cảm nhận sự tàn nhẫn mà ta dành cho ngươi kinh khủng đến cỡ nào.

Gã áp sát Lâm Phàm, siết chặt nắm tay, lực lượng cuồng bạo đấm thẳng vào hắn.

Không gian nổ.

Khi tung cú đấm có khe hở nứt ra đủ thấy lực lượng kinh khủng cỡ nào.

- Thôi, nghe theo số trời vậy.

Lâm Phàm đã nghĩ thông, dẹp buff sang bên, chiến đấu thì phải sảng khoái chút, suy nghĩ quá nhiều là một loại hành hạ bản thân.

Đối phương chết hay không thì tùy hên xui, trời muốn lấy mạng ngươi, không ai ngăn được.

Chương 1045: Phát tận tình yêu và hòa bình

Nguyên Tổ Thâm Uyên.

Nơi này đã sớm bị bóng tối hỗn độn bao trùm.

Dù là cường giả Chúa Tể cũng không dám đi lung tung trong Nguyên Tổ Thâm Uyên. s://truyenyy.remium/

Từng có cường giả Chúa Tể đỉnh lòng tham không đáy, muốn bằng vào lực lượng của mình phá mở bình chướng Nguyên Tổ Thâm Uyên, nhưng cuối cùng chết trong tích tắc, không có đường chống cự.

Nhiều thần huy tuôn trào từ Nguyên Tổ Thâm Uyên, tất cả Chúa Tể ẩn trong thiên địa, bọn họ đang lẳng lặng chờ đợi.

Chực chờ thần vật xuất thế là họ ra tay ngay.

Chúa Tể có thể sống sót mang theo thần vật rời đi hay không tùy vào vận may.

Ảnh Sơn Chúa Tể thấy sắc mặt của Quỷ Đế hơi lạ, lòng thầm giật mình:

- Sao vậy Quỷ Đế?

Không lẽ xảy ra chuyện gì?

Quỷ Tộc Chúa Tể trầm ngâm nói:

- Khó nói, luôn cảm giác có chuyện gì đó không hay sắp xảy ra.

Mị Bà nói:

- Ha ha, có lẽ ngươi căng thẳng quá mức, nói trước nhé, chúng ta liên minh, ai có được thần vật đều không cho phép phía sau gây rối.

U Huyền Chúa Tể nói:

- Quỷ Đế, ngươi cũng có loại cảm giác này? Ta cũng vậy, cứ cảm thấy là lạ.

Trong lòng U Huyền Chúa Tể hơi bối rối, hình như chỗ nào đó xảy ra chuyện gì, nhưng nghĩ nửa ngày vẫn không rõ nơi nào xảy ra vấn đề.

Ảnh Sơn Chúa Tể khinh thường nói:

- Thôi đừng nghĩ nữa, tình hình hiện giờ là Nguyên Tổ Thâm Uyên tùy thời phun trào thần vật, chuẩn bị sẵn sàng. Ta đoán Chúa Tể đến đây ít nhất cỡ ba đơn vị số, có mấy kẻ khó chơi. Đừng để một số phế vật nhặt của rơi, tình huống này rất dễ thấy.

Ảnh Sơn Chúa Tể ghét nhất mấy kẻ nhặt của rơi, một đám phế vật núp trong bóng tối làm việc bắt gà trộm chó.

Thần vật trong Nguyên Tổ Thâm Uyên đủ để thay đổi bọn họ từ cặn bã thấp hèn nhất trở thành ngang hàng với họ.

Không có Chúa Tể nào cam lòng như vậy, thậm chí không phục.

Nơi thật xa.

Minh Hoàng lão tổ rụt người để chỗ trống không gian ẩn giấu càng lớn hơn:

- Chúng ta đang mạo hiểm.

Tuy lão là Minh Hoàng lão tổ nhưng chẳng là cái đinh gì trong thượng giới, đối mặt chỗ kinh người như Nguyên Tổ Thâm Uyên thì bọn họ chỉ có thể che giấu mình, nếu như ra mặt cướp giật thần vật có lẽ sẽ bị cường giả một ánh mắt trừng chết. Khi chết sẽ bình yên nhưng chắc chắn cơ thể nổ tung.

Thiên Dụ kinh ngạc nhỏ giọng hỏi:

- Nguy hiểm lắm sao?

Minh Hoàng lão tổ trầm giọng nói:

- Ừm, rất nguy hiểm, chúng ta là người đi trong lửa, sơ sẩy một cái là tan xương nát thịt, hóa thành tro tàn. Bốn phía đã ẩn giấu vô số cường giả Chúa Tể, nếu chúng ta may mắn có lẽ sẽ lấy được thần vật thật.

Từng có ảo tưởng, nhưng cuối cùng chỉ là ảo tưởng.

Trước đây thật lâu, bọn họ đi vào thượng giới, Nguyên Tổ Thâm Uyên bộc phát, họ cũng tới đây ngồi chờ.

Nhưng thật đáng tiếc rằng họ thất bại.

Bọn họ như con thuyền lênh đênh trốn trên mặt biển gió êm sóng lặng, nhìn xung quanh là thủy triều mãnh liệt ẩn giấu vô số tài phú mà không dám rục rịch.

Lần này Minh Hoàng lão tổ muốn dốc hết sức ra, nếu được một món thần vật là bọn họ sẽ đi lên đỉnh điểm cuộc đời.

Đằng Đế sắc mặt nghiêm túc nói:

- Yên tâm đi, ta đã mở ra một đường hầm, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, làm đúng mức thì chúng ta có thể trốn thoát từ tay đám Chúa Tể này.

Tuy đã chuẩn bị đầy đủ nhưng nói lúc này không thấy căng thẳng gì thì là lừa người.

Lãnh địa Quỷ tộc.

Bùm!

Một bóng người bay vút qua bầu trời rớt xuống phía sau, máu tươi không gian đều nhuộm đỏ bầu trời.

- Nỗi buồn của kẻ yếu, mãi mãi không thấy rõ người trước mắt rốt cuộc mạnh cỡ nào, ngươi nói xem có phải đang rất hối hận?

Lâm Phàm tùy tiện tung cú đấm, sức mạnh bùng lên, cái tên kia sao chống cự nổi.

Lâm Phàm không cho rằng một đấm có thể đánh chết đối phương, nhưng không quan trọng, giao cho trời, đối phương chết hay không tùy vào bản lĩnh của gã.

Nam nhân rớt cái bịch xuống đất, va đập mạnh làm gã không kiềm được ói búng máu:

- Phụt!

Kèm theo là tiếng la thảm.

- Cái gì?

Người của Quỷ Tộc Chúa Tể và Chúa Tể khác đứng bật dậy, nét mặt của bọn họ rất kinh ngạc, bắt đầu coi trọng Lâm Phàm.

Bọn họ không để Lâm Phàm vào mắt, cho rằng chỉ là một dân bản xứ thì mạnh được bao nhiêu.

Nhưng cảnh tượng diễn ra bây giờ hơi bị kinh người.

Một mảnh xôn xao.

Cường giả của các thế lực kinh ngạc hỏi:

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Trong đó có cường giả tu vi Chúa Tể, đương nhiên tu vi của họ chưa đến đỉnh, mới được sơ kỳ hoặc là trung kỳ.

- Nói nhảm nhiều làm gì, xem tình hình thì trùm của các ngươi đi vắng nhỉ, vậy đành chơi với các ngươi.

Dồn hết sức.

Răng rắc!

Vận chuyển tất cả công pháp, lực lượng trong cơ thể bắt đầu va chạm, dáng người tiêu chuẩn không ngừng phình to.

Đông người như vậy thì nên bùng nổ Cuồng Thân, mở ra Phá Hoại đẳng cấp viên mãn.

Sức mạnh cực kỳ khủng bố hoàn toàn bộc phát ra, khí thế cực kỳ nặng nề bao phủ trong lòng mọi người.

Các cường giả thượng giới giật nảy mình:

- Mạnh quá!

Lúc trước bọn họ không cảm giác ra, nhưng giờ phút này hoàn toàn cảm nhận được đối phương phát ra khí thế cường đại đến mức nào.

- He he.

Lâm Phàm khom người, cơ bắp nở to đến tột độ, chiều cao lên ba thước. Nửa bên mặt hiện ra mặt nạ bằng xương, đây là đặc tính của công pháp Phá Hoại, nhưng hắn không quan tâm, trực tiếp xé rách.

Máu chảy ròng ròng.

Chưa chiến đấu mà máu của hắn đã bắt đầu sôi trào.

Lâm Phàm đứng thẳng người, hai khuỷu tay gấp khúc, hai nắm tay siết chặt:

- Ha ha ha ha, thoải mái, thật sảng khoái! Các ngươi có cảm nhận được không? Đây là lực lượng mới nhất của bản phong chủ, quả nhiên rất cường đại.

Lâm Phàm cảm nhận lực lượng chảy xuôi trong người, cảm giác này khiến người yên lòng.

Hắn luôn theo đuổi chân lý lực lượng, muốn trở nên càng mạnh mẽ hơn, cường đại đến có thể khống chế lực lượng trên cõi đời, trở về Chúa Tể lực lượng thật sự.

Nói theo truyền thuyết kiếp trước lấy lực chứng đạo, dùng sức mạnh đánh vỡ hết thảy, cho dù là hư ảo cũng sẽ bị lực lượng bao phủ biến thành chân thật.

- A?

Các cường giả thượng giới nhìn bóng dáng đơn độc nhưng toát ra hơi thở khủng bố.

- Thật ra chúng ta không cần sợ hãi, bên mình đông người hơn mà.

Đúng thật, mấy Chúa Tể đi Nguyên Tổ Thâm Uyên tranh cướp thần vật nên bỏ lại thuộc hạ ở đây, miễn không phải cường giả Chúa Tể đỉnh đến thì lực lượng này đủ kinh người.

Lâm Phàm lắc cổ, cánh tay vung vẫy, thổi phù một cái, kình lực mạnh mẽ xuyên thấu mặt đất.

- Khá lắm, không ngờ sau khi lĩnh ngộ Phá Hoại thì lực lượng tăng lên đến trình độ này.

Lâm Phàm đã cảm nhận được, tuy cảnh giới không đột phá nhưng lực lượng trong cơ thể mạnh mẽ hơn lúc trước nhiều.

Hắn nhìn mớ điểm đáng yêu ở phía xa, tuy bọn họ trong hình người nhưng điểm đang vẫy gọi hắn.

- Các vị, sống chết có số, có thể sống hay không thì tùy vào các ngươi.

Dứt lời, đôi chân đầy cơ bắp của Lâm Phàm chợt gấp khúc, sau đó bộc phát ra lực lượng kinh người, kéo ảo ảnh dài, biến mất tại

chỗ.

Không Gian Thần Trụ là bảo bối không tệ chút nào, với trạng thái hiện giờ của hắn cầm trong tay có cảm giác rất tuyệt.

Bùm!

Vang tiếng nổ điếc tai.

Khi Lâm Phàm xuất hiện, tay huơ Không Gian Thần Trụ kéo theo gió lốc đánh thẳng vào đám người.

Bốp!

Máu thịt văng tung tóe, một gậy đập chết một đám.

Tiếng kêu rên không ngừng, vang vọng đất trời.

Những cường giả kia vốn không để bụng, nhưng thấy tình huống này thì sợ ngây người.

- Sao thế? Mau đến đây, chiến đấu là phải đánh hết sức, bản phong chủ cho các ngươi cơ hội đánh hội đồng, đừng không biết quý trọng.

Lâm Phàm vung Không Gian Thần Trụ, một đống máu văng ra.

Cảm giác đập một gậy vô cùng thoải mái.

Lâm Phàm cũng thấy có người còn sống sót, trông khá thảm, sức đập mạnh vào người họ làm cơ thể nát bát, máu me bê bết cực kỳ thê thảm.

Số phận là vậy, có thể sống trong tay hắn đã nói lên thực lực của người đó rất mạnh, đáng được khen ngợi.

Lúc này, Lâm Phàm đứng trong đám người, bị vây kín nhiều vòng.

Đế Thiên cảnh, Thế Giới cảnh, Chúa Tể cảnh sơ kỳ các loại, rác rưởi nhất cũng cỡ Đạo cảnh, Lâm Phàm không chú ý tép riu đó.

- Đến đây, nếu các ngươi không ra tay thì bản phong chủ sẽ làm!

Lâm Phàm nghĩ lần này chắc chắn sẽ rất thoải mái, cảm giác lực lượng va chạm siêu sung sướng.

Lâm Phàm chợt cảm giác phần đùi hơi lạnh.

- Đại nhân, sao ngài có thể thô bạo như vậy? Nhưng ta thích đại nhân thô bạo.

Một nữ nhân xinh đẹp mặc hở hang ôm chân Lâm Phàm, ngón tay mát lạnh vuốt đùi của hắn, không ngừng sờ lên trên, mục tiêu là chỗ bí ẩn tỏa ra hơi thở giống đực.

Vì Lâm Phàm cao ba thước nên nữ nhân phải giơ cao tay.

Lâm Phàm cúi đầu, lộ ra nụ cười:

- Ngươi rất xinh đẹp.

Nữ nhân ngại ngùng nói:

- Đa tạ đại nhân ca ngợi.

Có ngọn lửa đốt cháy trong lòng nàng, nam nhân này thật vạm vỡ, nếu có thể ngủ với hắn thì có lẽ sẽ được thu hoạch lớn.

Lâm Phàm nhìn nữ nhân, ban đầu mắt hắn lóe tia mong chờ nhưng giờ tràn ngập thất vọng:

- Nhưng ta ngửi được một mùi mục nát tanh hôi.

Loại pháo hoa này không đẹp, sẽ ô nhiễm không khí.

- Ối!

Nữ nhân đột nhiên ngã xuống đất, bộ ngực sữa nửa lộ, trắng bóng, vẻ mặt yếu ớt, mắt ướt nước, nàng nâng cánh tay mảnh khảnh lên, thỏ thẻ:

- Đại nhân dìu ta.

Lâm Phàm cau mày:

- Cái thứ gì.

Trong ánh mắt sợ hãi của nữ nhân thấy chân đạp lên đầu mình.

Bẹp!

Máu bắn ra từ lòng bàn chân của Lâm Phàm, nữ nhân xinh đẹp hoàn toàn biến hình.

Keng!

Lâm Phàm cắm Không Gian Thần Trụ xuống đất, quát hướng bốn phía:

- Nào, rốt cuộc các ngươi có đến không? Nếu không tới thì bản phong chủ lên. Cường giả thượng giới chó chết gì, đụng dân bản xứ như ta mà sợ quắn mông thế à? Lấy hết sức của các ngươi ra để chúng ta đánh một trận nào!

Máu của hắn bắt đầu sôi trào.

Chỉ có chiến đấu mới trút hết chiến ý trong lòng ra được.

Hơn nữa đại nhân vật đi vắng, coi như các ngươi xui xẻo.

Trong vực ngoại giới chẳng còn ai để ăn hiếp.

A không, với sự cố gắng của hắn rốt cuộc mang đến hòa bình cho vực ngoại giới.

Thượng giới thì quá nguy hiểm, ít có người thích hòa bình, tuy hắn không phải người địa phương nhưng cũng nên phát tán tình yêu và hòa bình.

Chương 1046: Trong các ngươi không có ai mạnh hơn sao?

Đám nam nhân sợ hãi, như gặp quỷ:

- Đệt, tên này quá tàn nhẫn!

Nữ nhân xinh đẹp vậy mà hắn dứt khoát giẫm chết, còn dùng kiểu tàn bạo như thế, không phải con người mà.

Người phe Mị Bà sợ choáng váng.

Các nàng có sức hấp dẫn mà nữ nhân bình thường không có, cũng là cần câu cơm của các nàng.

Dù gặp kẻ địch, chỉ cần đối phương là nam nhân thì các nàng có xác suất rất cao thoát khỏi tay đối phương, hoặc làm đối phương tha mạng cho.

Nhưng bây giờ tình huống này không được bình thường.

Một chân giẫm chết, không chút do dự.

Rất khủng bố.

Các cường giả xung quanh đã bao vây.

- Dân bản xứ, ngươi đừng quá càn rỡ! Ngươi nỡ lòng nào tàn nhẫn giết hại nữ nhân xinh đẹp như vậy, còn là con người không?

Bọn họ đau lòng.

Tuy không dám đè nữ nhân nhìn ngắm mát mắt, nào ngờ dân bản xứ này biến thái đến thế, không quan tâm nữ nhân xinh đẹp cỡ nào đã giẫm chết.

Mất trí phát cuồng.

- Nói nhảm nhiều quá, các ngươi không đến thì để bản phong chủ. Yên tâm, con người của bản phong chủ yêu thích hòa bình, bao giết bao chôn, bảo đảm sẽ không để cho các ngươi phơi thây hoang dã.

Dứt lời, Lâm Phàm giơ Không Gian Thần Trụ đập về phía bọn họ.

Tốc độ rất nhanh, không khí nổ tung.

Lâu rồi hắn không bắn pháo hoa, không phải không có mà vì cấp bậc quá thấp, hắn không hứng bắn pháo hoa.

Nữ nhân mới bị giẫm chết nhan sắc không tệ nhưng bên trong đã dơ bẩn, nếu bắn pháo hoa sẽ phun phân dính lên người, làm dơ chính mình.

- Nào, đừng trốn!

Lâm Phàm nhảy lên thật cao, sau đó giơ Không Gian Thần Trụ đập thẳng vào đám người.

- Mợ ơi!

Cường giả thượng giới cảm giác như gặp quỷ.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Mặt đất nổ tung, trực tiếp hình thành hố sâu.

Điểm bắt đầu tăng vọt.

Lâm Phàm thích chiến đấu với cường giả, một là vì đối phương rất mạnh, cảm giác từng đấm trúng thịt khiến người sướng bay lên mây.

Đương nhiên hiện tại tình cảnh này tuy không phải từng đấm trúng thịt, chính xác là cầm gậy đập người ta máu thịt be bét, nhưng huơ gậy đập cũng sướng.

Bây giờ hiện trường hỗn loạn tưng bừng.

Tất cả mọi người muốn ra tay, nhưng đông người tụ lại một chỗ sẽ có trường hợp ngộ thương.

Binh!

Bốp!

Tiếng nổ ầm ầm.

Lâm Phàm đã bị nhuộm đỏ toàn thân, Không Gian Thần Trụ đỏ thẫm dính chút thịt.

- Sướng quá đi!

Lâm Phàm đánh thỏa thích, chiến đấu là phải giải phóng bản thân, phòng thủ gì đó không nằm trong từ điển của hắn.

Mở ra chiến trường viễn cổ, trừ phi Lâm Phàm bị người đánh nát vụn chứ không thì khó mà hạ gục hắn.

Đám cường giả thượng giới vây đánh Lâm Phàm đều hóa đá:

- Trời ơi, tên này rốt cuộc là người hay dã thú? Vì sao vẫn chưa ngã xuống?

Bọn họ nghĩ mình thấy quỷ.

Đối phương bị thương rất nặng, không ngừng chảy máu, trên lưng còn cắm một cây búa, không biết ai chém.

Không biết qua bao lâu.

Xung quanh Lâm Phàm đã là biển xác, không biết có bao nhiêu cường giả thượng giới bị đập chết tại đây.

Xác chết chồng chất bốn phía.

Lâm Phàm vung Không Gian Thần Trụ theo thói quen nhưng xung quanh trống rỗng, không ai tới gần.

Các cường giả thượng giới sợ hãi rít gào:

- Quái vật, đây là quái vật!

- Chạy mau, chúng ta không đánh lại quái vật này! Rời khỏi đây, chứ không thì chết chắc!

Bọn họ sợ thật.

Lâm Phàm cảm giác lạnh lẽo ập đến từ sau lưng, uy thế rất kinh người ngưng tụ hóa thành một vệt sáng bắn tới.

- Ta không biết ngươi là ai, nhưng ngươi phải chết tại đây!

Cường giả Chúa Tể cảnh sơ kỳ thấy rõ đã giết đối phương ít nhất hai lần, hai lần đều đánh trúng chỗ hiểm nhưng không lâu sau đối phương lại xuất hiện, khỏe như vâm.

- Ài người không yêu hòa bình vĩnh viễn không hiểu cuộc sống

hòa bình hiếm có biết bao.

Lâm Phàm quay đầu, vung lên Không Gian Thần Trụ đánh vào đối phương.

Hắn chết mấy lần, đều do cường giả Chúa Tể cảnh đánh.

Nhưng Lâm Phàm phát hiện một tình huống là có thể chiến đấu với Chúa Tể cảnh sơ kỳ hoặc là trung kỳ, trong số họ có khác biệt về thực lực mạnh yếu.

Bùm!

Không Gian Thần Trụ đập trúng đối phương, lấy hai người làm trung tâm, sóng xung kích mãnh liệt khuếch tán ra, càn quét toàn bộ thiên địa.

- Tên này thật khó chơi.

Va chạm một đợt cho gã thăm dò ra năng lực của dân bản xứ này, cảnh giới không cao, nhưng lực lượng mạnh lợi hại, có thể đánh ngang tay với gã.

Trong khi gã ngây người thì một bóng dáng cao lớn xuất hiện ở trước mặt.

Lâm Phàm lộ vẻ mặt điên cuồng nói:

- Ha ha ha! Đến đây, việc có thể giải quyết bằng hai tay thì bản phong chủ sẽ không dùng Không Gian Thần Trụ!

Cơ bắp toàn thân Lâm Phàm như được rót sắt thép vào, tia sáng phản chiếu ra ánh sáng chói mắt.

Lâm Phàm siết nắm tay đánh gần thân với đối phương.

Trên nắm tay ẩn chứa lực lượng cường giả, mỗi lần vung nắm đấm là gợi lên dòng khí gió lốc mãnh liệt.

Bùm!

Chu Quân Vương và Lâm Phàm va chạm một đấm, người lùi ra sau, bàn tay đó run nhẹ, không phải gã không đánh lại mà vì gã không thích đánh gần thân.

Đánh gần thân rất lỗ mãng.

Khiến Chu Quân Vương tức giận là đối phương không cho gã cơ hội, luôn đánh xáp lá cà. Hai người va chạm, lực lượng bắt đầu chấn động hình thành lĩnh vực lực lượng khủng bố.

Phương xa.

Đã có nhiều người muốn chạy trốn.

Bọn họ đã bị đánh sợ, có thể còn sống đều là một loại cơ duyên, là việc may mắn nhất.

Bên kia có xác chết chồng chất như ngọn núi nhỏ, máu thịt bầy nhầy, không mẩu xương còn nguyên.

Không biết tên kia là loại người gì, giống thú hoang khát máu điên cuồng.

Lâm Phàm đã chú ý bên nhóm người kia, vốn tưởng họ sẽ bất chấp tất cả chơi chết hắn, nhưng tình huống hiện giờ khiến người ta thất vọng vô cùng.

Cả đám dắt nhau bỏ chạy, vậy hắn đến thượng giới uổng công rồi.

Lâm Phàm ngẩng đầu, gầm nhẹ một tiếng:

- Khống chế!

Đây là đặc tính sau khi tăng Phá Hoại lên đến viên mãn.

Mặt đất rung rinh như có rồng đất duỗi người trong lòng đất sâu, đảo điên thiên địa, mặt đất bao bọc bốn phía chặn đường đi của mọi người.

Lâm Phàm cười nói:

- Hôm nay đừng hòng có ai đi được, có thể sống hay không tùy vào vận may của các ngươi.

Hắn nhìn đám người bị những bức tường đất chặn đường, nhe răng cười.

Năng lực khống chế đúng là mạnh, đảo điên thiên địa, lấy mặt đất làm lồng giam nhốt tất cả, muốn thoát ra hoàn toàn là nằm mơ.

Ầm ầm!

Có người điên cuồng oanh kích tường đất. Bọn họ nghĩ mình không đánh lại quái vật này nhưng chẳng lẽ không thể phá nổi tường đất?

Bọn họ không biết rằng đây là đất đai, độ dày vô tận, muốn đánh thủng là nằm mơ giữa ban ngày.

Chu Quân Vương tức giận quát:

- Cái tên chết tiệt!

Trong thời gian ngắn không thể hạ gục đối phương, Chu Quân Vương nhìn tình hình bây giờ là đối phương đã rơi vào trạng thái điên, muốn tất cả bọn họ ở lại.

- Tạm không chơi với ngươi, đợi lát nữa xử ngươi sau.

Tạm thời Lâm Phàm không hạ được Chu Quân Vương, quyết định không lãng phí thời gian, trực tiếp đi xử đám người muốn chạy trốn.

Không có nhiều Chúa Tể cảnh, chỉ vài người.

Các cường giả liên tục đánh vào tường đất thấy quái vật kia lao về phía mình thì sợ đến rớt trym:

- Mợ ơi, quái vật kia đến rồi!

Một nam nhân điên cuồng đấm vào tường đất, lực lượng bộc phát từ nắm tay để lại hố sâu hoắm trên tường. Nhưng làm gã ngẩn ngơ là tường đất này dường như vĩnh viễn không thể đánh thủng.

Chợt một tiếng cười rùng rợn vang lên sau lưng:

- He he.

Nam nhân đấm trường đất toàn thân dựng đứng lông tơ, sợ chết khiếp, trán rịn mồ hôi.

Nam nhân quay đầu lại, giọng run run:

- Ôi mợ! Ngươi . . .

Gã đã thấy đối phương khủng bố cỡ nào rồi, một đám người bị nện thành thịt nát.

Siêu khủng bố.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Người không yêu hòa bình cuối cùng sẽ chết.

Con ngươi đối phương co rút, Lâm Phàm vươn tay bấu đầu đối phương giộng vào trường đất.

Binh!

Đầu nát như dưa hấu.

Lâm Phàm không ở lại chỗ cũ, nháy mắt biến mất, bắt đầu giết chóc.

Lâm Phàm rất cuồng bạo, cũng rất ngông cuồng:

- Yếu, thật sự là quá yếu, cái đám cường giả thượng giới các ngươi tại sao nhỏ yếu như vậy? Không ai đánh giỏi sao?

Phía xa, cường giả Chúa Tể quát lớn:

- Nào, đánh với ta!

Lâm Phàm phớt lờ chủ nhân giọng nói kia.

Nói cái quái gì, nghe không hiểu gì hết.

Đấu cứng với đám Chúa Tể cuối cùng không kiếm được một điểm nào mới là lỗ vốn.

Huống chi không ai biết đám đại nhân vật khi nào trở về, phải để lại chút gì kỷ niệm cho họ.

Lâm Phàm thầm tò mò các đại nhân vật đã đi đâu?

Hoặc là họ bị buff có món nợ phải đền làm sụp đổ, về nhà bổ sung tài phú tài nguyên rồi?

Thôi không nghĩ nhiều, trực tiếp đánh.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lâm Phàm lao vào đám đông, bắt được người liền đánh. Không Gian Thần Trụ trong tay hắn là vũ khí gặt, mặc kệ bao nhiêu người, một gậy đập xuống là xong.

- Cứu mạng, ai tới cứu ta với!

- Đại ca, đừng giết ta, ta sai rồi, về sau không dám lên mặt với ngươi nữa!

Các cường giả thượng giới bị giết sợ, chỉ muốn chạy chứ không muốn đánh.

Nguyên Tổ Thâm Uyên còn chưa bộc phát.

Quỷ Tộc Chúa Tể ôm ngực:

- Không đúng, tim đập nhanh quá, sao thế này?

Cảm giác hoảng hốt quanh quẩn trong lòng không thể xua tan.

Mị Bà cũng thấy khó chịu, nhưng không biết xảy ra chuyện gì:

- Hình như đúng là xảy ra chuyện rồi.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Nhưng vào lúc này, một tiếng nổ lớn vang lên, Nguyên Tổ Thâm Uyên mở ra một khe hở sâu thẳm, có thần quang từ bên trong bắn ra.

U Huyền Chúa Tể kêu lên:

- Có thứ gì ra rồi, chuẩn bị tranh cướp!

Khoảnh khắc này mảnh trời kia xao động, vô số hơi thở Chúa Tể đỉnh bùng nổ, biến khu vực này thành góc trời khủng bố.

Chương 1047: Cái này thật quá kinh khủng

Qua hồi lâu.

Lâm Phàm không biết mình chiến đấu bao lâu trong chỗ này, hắn suýt nuôi thành thói quen vung Không Gian Thần Trụ, nếu không hươ gậy sẽ cảm thấy khó chịu.

Lâm Phàm lơ lửng trên không trung, giang hai cánh tay như ôm toàn bộ thế giới:

- Cứ kết thúc vậy sao?

Cánh mũi hít hà, mùi máu nồng nặc trong không khí, hơi sặc mũi.

- Cảm giác rất không tệ.

Phía dưới đã trở thành biển máu, nhìn thoáng qua toàn là xác chết.

Cường giả thượng giới không được may mắn, tạm thời chưa có ai sống sót trong tay Lâm Phàm.

Trong uy thế khủng bố đó, hắn chưa dùng buff. Tuy số điểm gấp đôi khiến người rất mong chờ, nhưng đấm ra một đấm khó kiểm soát sức mạnh, đánh chết người là việc thường ngày.

Chu Quân Vương rít gào, hốc mắt đỏ hoe:

- Tên điên, ngươi là đồ điên!

Hoàn cảnh xung quanh khiến Chu Quân Vương sợ ngây người.

Đều chết hết.

Tất cả bị tên điên này đánh chết.

Đây là trận chiến thảm liệt nhất mà Chu Quân Vương từng trải qua.

Đối phương là quái vật, phải đập thành mảnh vụn mới biến mất giây lát, sau đó lại xuất hiện trước mắt, chiến đấu không ngừng nghỉ với họ.

- Thú vị, dân bản xứ thượng giới các ngươi quá yếu. Bản phong chủ đến từ vực ngoại giới, thật ra đến đây truyền bá yêu và hòa bình, đáng tiếc các ngươi không hiểu, đành để các ngươi đi đầu thai, mười tám năm về sau lại làm người yêu thích hòa bình.

Lâm Phàm cảm thấy mình nói không có gì sai, cho đến nay đều bị thượng giới gọi là dân bản xứ, người ta chủ động xâm lăng vực ngoại giới, bị gọi như vậy cũng bình thường.

Nhưng bây giờ tình huống khác rồi.

Lâm Phàm từ vực ngoại giới đi vào thượng giới, nên hắn cũng có thể gọi bọn họ là dân bản xứ.

Chu Quân Vương tức giận đến tóc dựng đứng:

- Khốn kiếp, Chúa Tể sẽ không tha cho người!

Nhiều người chết như vậy, nếu bị Chúa Tể biết thì lật trời.

Tuy dưới Chúa Tể đều là con kiến, nhưng nhiều con kiến sẽ thành lực lượng kinh khủng.

- Ha ha ha! Không tha cho bản phong chủ? Lần này bản phong chủ đến là muốn khuyên bọn họ quay đầu là bờ, không cần chấp mê bất ngộ, nếu không sắp chết đến nơi sẽ không kịp hối hận. Các ngươi đến đây, bản phong chủ giết đủ rồi.

Lâm Phàm không biết mình đã giết bao nhiêu người, mặt đất bị biển máu bao trùm, toàn là mảnh vụn xác chết, nhìn thoáng qua vô cùng thê thảm, khiến người dâng lên lòng kính sợ với sinh mệnh.

- Chu Quân Vương, bắt hắn lại! Chờ Chúa Tể trở về sẽ giao cho Chúa Tể xử lý.

Người nói chuyện có tu vi Chúa Tể cảnh sơ kỳ, sắc mặt biểu tình cực kỳ khó xem.

Nếu không thấy tận mắt sẽ không tin nổi cảnh đã thấy.

- Lên!

Nhóm Chu Quân Vương lao về phía Lâm Phàm, họ muốn giết cái tên chết tiệt này tại đây, dù không giết chết được cũng phải trấn áp hắn.

Lâm Phàm giết người đến chết lặng, cảm giác lần này chơi lớn.

Chết quá nhiều người.

Đối mặt mấy vị cường giả Chúa Tể, Lâm Phàm sẵn lòng cho đối phương cảm nhận lực lượng vô cùng huyền diệu, không phải ai cũng có thể cảm nhận lực lượng này.

Lâu rồi Lâm Phàm không thử dùng buff đó, chủ yếu vì nó quá biến thái, nhưng nếu không giải quyết mấy người này thì hơi khó gặt chiến lợi phẩm.

- Vận rủi cuồn cuộn, mở ra.

Hắn giang hai cánh tay, ngạo nghễ lơ lửng trên cao chờ đối phương xông lên.

Lát nữa sẽ xảy ra chuyện cực kỳ khủng bố, có lẽ là tai nạn, có lẽ là hành vi kỳ dị khiến người khó hiểu.

Đám người Chu Quân Vương cảnh giác nhìn Lâm Phàm:

- Hắn đang làm gì vậy?

Tại sao giang hai cánh tay, cảm giác như không muốn chống cự?

- Cẩn thận một chút, đừng để bị lừa!

Đám người gật đầu, tu vi đạt tới Chúa Tể cảnh thì ít có âm mưu quỷ kế nào tổn thương được.

Lâm Phàm thầm hoảng.

Vận rủi cuồn cuộn rất khủng bố, dù là hắn cũng không biết cuối cùng sẽ chết như thế nào.

Đứng một chỗ cũng sẽ có vận rủi buông xuống.

Bọn họ đã bước vào phạm vi vận rủi cuồn cuộn.

Lâm Phàm xoay tròng mắt cẩn thận quan sát tình huống xung quanh, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Chu Quân Vương rất thắc mắc.

Tên này rốt cuộc muốn làm cái quỷ gì?

Tổ cha nó!

Thôi kệ, sự việc đã đến mức này rồi, nếu không hành động sẽ có kết cục rất thảm.

Chúa Tể đại nhân trở về, tuyệt đối sẽ không bỏ qua bọn họ.

- Đến đây, bước vào lĩnh vực vận rủi thì không có đường rút lui, ta đã chuẩn bị sẵn sàng.

Lâm Phàm buông bỏ chống cự, không nghĩ gì, mặc cho vận rủi kéo đến.

Cái chết là không thể nắm lấy, chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi.

Một Chúa Tể đầu trọc cách Lâm Phàm rất gần, sau đó giang hai cánh tay đập vào nhau, quát to, lực lượng khủng bố ngưng tụ giữa hai tay, hư không bốn phía rung rinh.

Lực lượng hủy diệt bao phủ lòng bàn tay, không ngừng ngưng tụ.

Chúa Tể đầu trọc hét to:

- Ngục Hống!

Một đoàn sức mạnh mang tính hủy diệt bùng nổ.

Đầu trọc chợt có cảm giác kỳ kỳ, lực lượng trong bàn tay bắt đầu bạo động, đây là việc chưa từng xảy ra.

Đầu trọc biến sắc mặt nói:

- Nguy rồi!

Bùm!

Lực lượng trong lòng bàn tay nổ tung, đánh nát hư không, hình thành vực sâu đen ngòm toát ra lực hút cực mạnh kéo đầu trọc bị nổ đổ máu toàn thân.

- Cứu ta!

Tu vi của đầu trọc đến Chúa Tể cảnh sơ kỳ, sẽ không bị cái gọi là vực sâu lôi kéo đi vào.

Nhưng vực sâu màu đen này hơi lạ.

Đầu trọc hét to:

- Sao có thể như vậy?

Ngục Hống chưa từng thất bại vậy mà bây giờ bị thất bại, còn nổ.

Nổ thì thôi đi, vì sao nổ ra vòng xoáy màu đen.

Nổ ra vòng xoáy màu đen cũng hợp lý, nhưng lực hút mà Chúa Tể cũng không thể cưỡng lại rốt cuộc đến từ đâu?

Chu Quân Vương bất mãn nhìn đầu trọc:

- Đừng đùa, làm việc đàng hoàng.

Làm gì thế, tu vi đã đến trình độ này rồi còn giả bộ cái quái gì. Dù góc trời này có bị đánh nát thì bọn họ vẫn sống sót, càng không bàn tới vòng xoáy màu đen trông không có chút uy lực.

Lâm Phàm đã nghe được tiếng động bốn phía, hắn tạm thời còn không dám nhúc nhích, trời biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Đầu trọc bị vòng xoáy màu đen cuốn lấy chắc đã rời khỏi cuộc chơi.

Uy lực của vận rủi cuồn cuộn thật sự khủng bố.

Đầu trọc tuyệt vọng gào thét:

- Không!!!

Lực hút bùng nổ kéo đầu trọc vào trong, bụp một tiếng, vòng xoáy màu đen đè ép, máu bắn ra.

Chu Quân Vương kinh ngạc kêu lên, mắt lóe tia khó tin:

- Cái gì?

Mới rồi xảy ra chuyện gì?

Không phải đùa sao?

Bụp!

Vòng xoáy màu đen biến mất không dấu vết như chưa từng xuất hiện.

Lát sau Chu Quân Vương nhìn Lâm Phàm:

- Ngươi rốt cuộc đã làm gì?

Lâm Phàm không nhúc nhích, không muốn nhấc chân lên:

- Đừng nói chuyện, có nguy hiểm.

Có chút nguy hiểm.

Quả nhiên vận rủi cuồn cuộn cực kỳ bá đạo. đã có người hy sinh đầu tiên.

Lâm Phàm rất muốn biết tiếp theo sẽ xui rủi thế nào, theo kinh nghiệm ngày xưa thì rất có thể họa trời giáng.

Lâm Phàm ngước đầu nhìn không trung, có một đốm đen nhấp nháy hơi nhanh, hơi bá đạo.

- Đến rồi.

Lâm Phàm cúi đầu, không muốn xem việc sắp xảy ra, hắn không biết thứ gì bay tới.

Vù vù vù vù vù!

Tiếng gió điếc tai đến từ hư không.

Chu Quân Vương ngước đầu nhìn, mặt lộ vẻ kinh sợ, lại là cái thứ gì?

Chu Quân Vương nhắc nhở:

- Diệp Long, ngươi cẩn thận, nó bay về phía ngươi!

Diệp Long bị vật thể trên trời xem như mục tiêu có tu vi Chúa Tể cảnh sơ kỳ, mạnh hơn đầu trọc nhiều. Diệp Long ngước đầu lên, khi thấy có thứ bay về phía mình thì lộ ra vẻ coi rẻ.

Diệp Long không thèm để vào mắt:

- Ha ha, thứ nho nhỏ chứ có gì.

Diệp Long giơ tay, hư không chấn động, lực lượng vô hình bắn ra.

Bùm!

Thiên địa chấn động.

Làm Diệp Long giật nảy mình là bị gã đánh một kích nhưng thứ kia không vỡ nát, tốc độ càng lúc càng nhanh, chớp mắt đã biến mất trong tầm mắt, không phải vì nó đã mất đi mà do tốc độ quá nhanh, vào lĩnh vực không thể cảm nhận được.

Chốc lát sau, vật biến mất lại xuất hiện.

- Nguy rồi!

Diệp Long cảm nhận áp lực kinh khủng, biết không thể đánh lại, gã chạy sang một bên né tránh.

Vật rơi xuống dường như bị lực cản gì đó nên đổi hướng bay về phía Diệp Long.

Diệp Long:

- Trời ạ!

Không kịp chạy nữa, Diệp Long giơ hai tay đỡ, chỉ chốc lát lực lượng mang tính hủy diệt thổi quét toàn thân gã.

Rào rào!

Cơ thể không ngăn nổi trọng lực khoảnh khắc bị phân giải.

Diệp Long không kịp hét thảm đã biến mất không còn dấu vết.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Tội nghiệp, trời đã định sẵn.

Lâm Phàm vẫn luôn không rõ nguyên lý của vận rủi cuồn cuộn là gì, khó hiểu thấu, chuyện không thể xảy ra nhưng bị vận rủi cuồn cuộn lôi kéo thành có thể.

Nhưng Lâm Phàm khá may mắn, đến bây giờ chưa đến lượt hắn chết.

- Đây rốt cuộc là . . .?

Chu Quân Vương không tin nổi, không hiểu thấu rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Chu Quân Vương tức giận quát:

- Ngươi rốt cuộc làm cái gì?

Kỳ dị nhất mới là kinh khủng nhất.

- Ngươi mắt mù hả? Bản phong chủ không nhúc nhích thì bảo bản phong chủ làm được gì? Khoan, đừng nói chuyện, lại tới nữa!

Lâm Phàm đang định giao lưu với đối phương thì tình huống trên trời lại không bình thường.

Vang tiếng sấm trầm, mây sét kéo tới hình thành uy áp khủng bố bao trùm.

Chu Quân Vương cảm giác được ngay không thích hợp, quát với mấy người còn sống:

- Trời phạt, đây là trời phạt! Ai đã thề?

Một người giơ tay lên:

- Ta, hình như là ta.

Chu Quân Vương hỏi:

- Ngươi đã thề cái gì?

Người kia hoang mang nói:

- Ta cũng không biết, ta chỉ nói nếu có thể sống sót thì sẽ giết tên khốn này, hình như đâu có gì lạ?

Gã hoàn toàn không hiểu câu này có vấn đề gì.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Trời phạt giáng xuống.

Lâm Phàm không đành lòng nhìn, thật sự khủng bố.

Chương 1048: Nhất định phải để bọn họ biết là ai làm

Hiện trường bị im lặng bao phủ.

Chu Quân Vương sắp đứt dây thần kinh, không biết chuyện gì xảy ra nữa, mọi thứ đến quá đột ngột.

Chu Quân Vương rít gào, đôi mắt đỏ ngầu nhìn Lâm Phàm chằm chằm:

- Ngươi rốt cuộc làm cái gì!?

Chắc chắn là đối phương giở trò, nếu không tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Lâm Phàm bất đắc dĩ xòe tay:

- Ta thật sự không . . .

Răng rắc!

Có tiếng giòn vang.

Lâm Phàm chỉ muốn làm động tác buông tay thôi, đâu ngờ cánh tay đột nhiên gãy xương.

Cảnh tượng kinh người này làm Lâm Phàm bần thần.

Hắn không trêu chọc ai mà sao nói gãy xương liền gãy xương?

- Quả nhiên lợi hại vô cùng, vận rủi cuồn cuộn này thật sự khó giải vậy sao?

Lâm Phàm luôn nghiên cứu chuyện này, rất muốn biết rõ nguyên lý của vận rủi cuồn cuộn là gì.

Nhưng cho đến bây giờ Lâm Phàm vẫn không hiểu rõ, không biết vận rủi cuồn cuộn vận hành kiểu gì. Hoặc là quy tắc trong khu vực này đã hoàn toàn thay đổi? Trời phạt thượng giới cũng bị khống chế, muốn đánh vào ai thì đánh?

Lâm Phàm hỏi:

- Ngươi muốn chết như thế nào?

Tạm thời Lâm Phàm không muốn nhúc nhích, giờ chỉ còn lại hắn và Chu Quân Vương, chưa biết người nào sẽ nằm xuống nhưng chắc chắn xảy ra chuyện.

Đừng nhìn hiện tại thiên địa bình tĩnh, trời mới biết sẽ có chuyện gì.

Chu Quân Vương cảnh giác nhìn Lâm Phàm, trong lòng dậy sóng dữ.

Có vấn đề.

Có quỷ.

Chu Quân Vương không tin chuyện này đột nhiên xảy ra, chắc chắn là kẻ trước mắt tạo thành.

Địch không động, ta không động.

Chu Quân Vương nhìn thấu rồi, từ khi có người chết đột ngột, gã phát hiện tên kia không nhúc nhích chút nào, tức là kẻ nào động đậy là kẻ đó chết.

Lâm Phàm xúi giục:

- Này, ngươi nhúc nhích đi, có thể tới giết bản phong chủ, bảo đảm không đánh trả.

Chu Quân Vương cười khẩy nói:

- Vậy sao ngươi không nhúc nhích? Ta ở ngay đây, ngươi tới đi.

Trời ạ, Lâm Phàm cảm giác tên này hình như có suy nghĩ sai lầm gì rồi, gã nghĩ trong vận rủi cuồn cuộn nếu ai không nhúc nhích thì người đó an toàn nhất sao?

Nếu vậy thì gã đã nghĩ nhiều, người trẻ tuổi còn non xanh lắm. Vận rủi cuồn cuộn dễ tránh thoát vậy sao?

Hai người cứ như vậy nhìn nhau, ai cũng không nhúc nhích.

Lâm Phàm chủ động khiêu khích:

- Ngươi đến đây, ngươi là dân bản xứ thượng giới, sao có thể hèn vậy hả? Lấy ra khí phách của ngươi, bản phong chủ khó khăn

đến một lần, không thể bá đạo một chút sao?

Chết tiệt, tuy hắn có thân bất tử nhưng đột ngột chết trong vận rủi cuồn cuộn thì hơi mất mặt.

Chu Quân Vương đã bị hù sợ, còn lâu mới nghe lời Lâm Phàm xúi.

Các bạn khác đều chết thảm rồi.

- Ha ha ha! Đồ ngu, ngươi nghĩ ta sẽ mắc mưu sao? Ngươi có gan thì tới đây.

Chu Quân Vương không có chút sĩ diện, dù cho bị đối phương trào phúng cũng tuyệt đối sẽ không động đậy.

Chu Quân Vương vững tin địch không động, ta không động, nhất là trong nguy hiểm không biết này, tùy tiện động đậy sẽ chết.

Lúc trước những người kia tự nhiên chết, có lẽ chính nạn nhân cũng không hiểu mình chết như thế nào.

Bùng nổ lực lượng chuẩn bị oanh tạc đối phương, ai ngờ tự bạo, đường đường là cường giả Chúa Tể cảnh sao có thể trượt tay? Chuyện này không thể nào.

Còn có tảng đá từ trên trời rớt xuống, không hiểu đá từ đâu tới, loại đá gì mà có thể đập chết Chúa Tể?

Ha ha!

Hết thảy đều huyền diệu như vậy đấy, khiến người khó tin.

Lâm Phàm cười nói:

- Được rồi, vậy xem ai chết trước.

Hắn chịu phục, đã vậy thì chờ xem, dù sao không có chuyện gì gấp gáp.

Lâm Phàm biết vận rủi cuồn cuộn không phải ngươi ở yên là sẽ không sinh ra tai nạn. Đó là thứ không ai tránh khỏi được, dù là Lâm Phàm cũng bị vận rủi cuồn cuộn bao phủ.

Tí tách!

Trên mặt có chút ẩm ướt.

Hắn ngước đầu nhìn.

Mây đen bao phủ, bắt đầu trời mưa.

Chu Quân Vương cảnh giác:

- Kỳ vậy? Quỷ vực chưa bao giờ có mưa rơi.

Rất quái dị, tuy Chu Quân Vương ở trong quỷ vực không lâu nhưng gã biết quỷ vực tuyệt đối không đổ mưa.

Nước mưa từ trên mặt hai người từ từ chảy xuống rồi nhỏ giọt xuống đất.

Chu Quân Vương mở miệng nói:

- Bằng hữu, kết thúc vậy đi, xem như chúng ta chưa từng gặp qua, ngươi thấy được không?

Chu Quân Vương nhận hèn, chủ động cầu hoà.

Cho tới bây giờ quỷ vực chưa từng có mưa nhưng giờ đổ mưa, khiến người cảm thấy quái dị và khủng hoảng.

Lâm Phàm nói:

- Được chứ, vậy ngươi đi đi.

Chu Quân Vương nhìn đối phương, do dự nói:

- Ngươi đi trước rồi ta đi sau.

Lâm Phàm lắc đầu từ chối:

- Vậy không được, ngươi không đi thì bản phong chủ cũng không đi.

Quả nhiên.

Chu Quân Vương có thể xác định mọi chuyện xảy ra đều là đối phương làm ra.

Chu Quân Vương không biết đối phương có lai lịch gì.

Dân bản xứ vực ngoại giới.

Nhưng dù đúng là vậy thì dân bản xứ vực ngoại giới lẽ ra không nên cường đại như vậy, hạ gục hết thuộc hạ của mấy Chúa Tể, nếu

Chúa Tể trở về nhìn thấy tuyệt đối sẽ tức điên.

Xèo xèo!

Đột nhiên xảy ra tình huống khác lạ.

Nước mưa ăn mòn, làn da dần mục rữa, phát ra tiếng xèo xèo, sương mù màu đen bốc lên.

Lâm Phàm kinh ngạc nói:

- Đây là . . .?

Tuy vận rủi cuồn cuộn hoạt động khiến những thứ kỳ lạ ập đến, nhưng nước mưa này quá lợi hại, tu vi và thân thể của hắn mà cũng bắt đầu bị ăn mòn.

Chu Quân Vương giật mình kêu lên:

- Không thể nào, sao có thể như vậy? Vì sao nước thánh của Quỷ tộc xuất hiện vào lúc này?

Chu Quân Vương biết thứ này.

Nước thánh của Quỷ tộc.

Là thứ đính kèm của Quỷ tộc, Quỷ Tộc Chúa Tể cũng cần tẩy luyện thân thể trong nước thánh này.

Với người của Quỷ tộc thì đây là thần vật, là nguồn gốc của họ, nhưng với người khác thì là thứ chết người.

Chu Quân Vương có tu vi Chúa Tể cũng không cách nào ngăn cản những thứ này.

Nên khi nước mưa nhỏ giọt trên người thì Chu Quân Vương biết ngay không ổn.

Chu Quân Vương hét thảm:

- A!

Làn da bắt đầu thối rữa rơi xuống từng mảng, thê thảm vô cùng, thậm chí thấy xương trắng giấu trong miếng thịt mục rữa rơi rớt.

Chu Quân Vương rít gào:

- Không, phải đi thôi, nếu không sẽ chết!

Những thứ này đến từ đâu? Nước thánh của Quỷ tộc sao có thể rơi như nước mưa? Thứ bảo bối này dùng một chút là ít một chút, Chu Quân Vương không tin Quỷ tộc sẽ dùng thứ này đấu với địch.

Da đầu Chu Quân Vương lột ra, lột từng lớp từ xương sọ, có thể thấy tổ chức trong não, một con mắt cũng bị ăn mòn mục nát.

Cường giả Chúa Tể cảnh cũng không cách nào ngăn cản nước mưa ăn mòn, đủ để chứng minh nước thánh của Quỷ tộc khủng bố cỡ nào.

- Tại sao ngươi . . .

Chu Quân Vương chưa nói hết câu thì nửa bên mặt rớt xuống như bùn nhão, gã hết muốn hỏi đối phương rốt cuộc muốn sao.

Chu Quân Vương liều mạng chạy trốn, thoát khỏi đây trước khi bị ăn mòn hoàn toàn.

- Ta đề nghị ngươi đừng nhúc nhích.

Tình trạng của Lâm Phàm không khá hơn đối phương là bao, trên người thủng chỗ này lõm chỗ kia, không biết lúc nào sẽ tan ra thành từng mảnh.

Thượng giới nước đúng là sâu, có thứ nguy hiểm như vậy.

Chu Quân Vương đâu nghe lọt tai lời khuyên của Lâm Phàm? Co giò bỏ chạy, dù một chân đã bị ăn mòn chỉ còn lại xương trắng cũng liều mạng chạy.

Xoẹt!

Đột nhiên có tiếng động lạ, Chu Quân Vương đổ mồ hôi lạnh, gã không dám ngẩng đầu, sợ là chuyện kinh khủng.

Hư không nứt ra khe hở đen, nước thánh Quỷ tộc đổ ào ào xuống cả người Chu Quân Vương.

Không có tiếng hét thảm cuối cùng, Chu Quân Vương đã biến mất, không chừa mẩu thịt.

Sau khi Chu Quân Vương chết Lâm Phàm vội đóng vận rủi cuồn cuộn lại:

- Trời ạ, đóng lại, đóng lại!

Khủng bố quá.

Khoảnh khắc vận rủi cuồn cuộn đóng lại, trên đỉnh đầu của hắn cũng nứt ra cái khe, nước thánh đổ ào ào xuống người Lâm Phàm.

- Ha ha, xã hội.

Mới nói xong nước thánh Quỷ tộc đã tưới xuống, ăn mòn Lâm Phàm không chừa một giọt máu.

Mười giây sau.

Lâm Phàm hoàn mỹ đỉnh cao nhất xuất hiện, hắn nhìn hoàn cảnh xung quanh, thật sự là quá khốc liệt:

- Lợi hại.

Hơi tiếc một số xác chết bị ngâm trong nước thánh Quỷ tộc đã không còn lại gì.

Lâm Phàm nhất ngón tay, xác chết còn lại rung rung, từng chiếc trữ vật giới chỉ bay lên, còn có quần áo trên người họ.

Vực ngoại giới không thể so sánh với người của thượng giới, có lẽ quần áo họ mặc cũng là bảo bối.

Đương nhiên rất hiếm có bộ đồ nguyên vẹn, cơ bản đều bị Không Gian Thần Trụ đập nát bấy.

Lâm Phàm nhìn trữ vật giới chỉ lơ lửng trong không trung, hắn nở nụ cười, chuyến này không lỗ, lời to.

Lâm Phàm cất hết chiến lợi phẩm vào trữ vật giới chỉ, trực tiếp rời đi nơi này.

Chuyện sau đó không liên quan gì hắn, đã giết hết rồi, mau về nhà thôi.

Đi tới miệng khe hở, Lâm Phàm vốn định trực tiếp rời đi.

Nhưng Lâm Phàm chợt nghĩ ra một chuyện, hắn cảm giác người thượng giới không đủ tôn trọng vực ngoại giới, loại cảm giác này khiến người không dễ chịu.

Làm một thành viên vực ngoại giới, khi bị người khác xem nhẹ

thì phải làm chút gì, để người thượng giới biết vực ngoại giới cũng không phải dễ trêu vào.

Năm ngón tay chộp, một tảng đá lớn lơ lửng, đầu ngón tay điểm một cái để lại mấy chữ.

[Cửa vào vực ngoại giới, Lâm Phàm để lại nhắn nhủ.]

Sau đó hắn dựng tảng đá ở lối vào, cho đám người kia hiểu rằng không cần tùy tiện tiến đến, sẽ vứt bỏ mạng nhỏ.

Lâm Phàm cười nói:

- Giải quyết, rất hoàn mỹ.

Hắn nhìn thoáng qua quỷ vực hỗn độn, mặc kệ nó, trực tiếp rút lui.

Lâm Phàm nhảy lên, rơi vào khe hở đường hầm.

Giờ hắn cần về tông môn ngay, chia tài phú rồi còn thăng cấp công pháp.

Chuyến đi này hơi khủng, tăng điểm rất khủng bố.

- Quên nữa! Mà thôi.

Vào một nửa thì Lâm Phàm chợt nhớ ra mình chỉ bao giết không bao chôn, hơi kỳ cục.

Bỏ đi, lần sau bổ sung vậy.

Đã đến mức này rồi quay trở lại hơi phí thời gian.

Thượng giới, Nguyên Tổ Thâm Uyên.

Thần vật bắt đầu phun trào, vô số ánh sáng bắn ra từ vực sâu bao phủ thiên địa.

Thần vật cùng với luồng sáng bay tứ tán.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Trong hư không vô tận, các Chúa Tể không nhịn được rốt cuộc ra tay.

Chương 1049: Đây là giác quan thứ sáu của nam nhân

Đằng Đế núp trong một góc cảm nhận dao động lực lượng truyền đến từ hư không, tinh thần rung lên:

- Lực lượng của các Chúa Tể trở nên càng đáng sợ, không hiểu khi ấy Khôi Lỗi lão tổ làm cách nào đối kháng với các Chúa Tể.

Thật sự rất khủng bố.

Đã núp trong bóng tối rồi, chứ nếu ở ngay chính giữa dao động lực lượng thì chắc Đằng Đế bị tan rã thành từng mảnh.

Minh Hoàng lão tổ nói:

- Tình hình hiện giờ hình như chúng ta khó lấy thần vật, ra ngoài là sẽ bị các Chúa Tể phát hiện, một luồng lực lượng của họ thôi đã khiến chúng ta không đỡ nổi.

Cảnh này rất lúng túng.

Khi bọn họ ở vực ngoại giới đúng là rất mạnh, nhưng sau khi đến thượng giới thì chẳng là cái đinh gì.

Nhất là cảnh hiện giờ, Chúa Tể đều ngồi chờ thần vật.

Nhóm bọn họ có vài người, không là cái thá gì.

Vạn Quật lão tổ nói:

- Đừng gấp gáp, chờ.

Nàng nhìn về phía hư không, chờ đợi cơ hội.

Ngang nhiên đi ra cướp giật là chuyện không thể nào, muốn cướp thần vật ngay trước mắt đám Chúa Tể trừ phi tập thể bị mù.

Đằng Đế thấy Vạn Quật lão tổ bình tĩnh không hoảng hốt, hình như quyết lấy thần vật bằng được:

- Vạn Quật, có phải ngươi giấu chúng ta điều gì?

Đằng Đế nghi ngờ phải chăng Vạn Quật lão tổ giấu hậu chiêu gì?

Trong nhóm thì người bí ẩn nhất là Vạn Quật, tuy mọi người đều là đồng đội nhưng giấu nghề cũng là lẽ thường. Quan trọng nhất là Vạn Quật lão tổ và Khôi Lỗi lão tổ từng rất thân thiết với nhau.

Nếu Khôi Lỗi lão tổ cho Vạn Quật một chút vật nhỏ thì nàng có ưu thế trước mặt Chúa Tể rồi.

Vạn Quật lão tổ nghiêm túc nói:

- Đừng nói chuyện, yên tĩnh chờ đợi.

Vào lúc thế này thì nàng cũng không thả lỏng nổi.

Thiên địa xung quanh toàn là Chúa Tể giành giật thần vật, bọn họ chỉ có thể tìm một cơ hội, một kích thành công lập tức rút lui, chứ không phải tiếp tục tranh giành cùng đám Chúa Tể, không thì khó giữ mạng.

Trên bầu trời có máu rơi xuống, giọt máu sắc màu rực rỡ khi rớt xuống đất thì biến mất, bị mặt đất hấp thu.

Máu của Chúa Tể rất quý giá, ẩn chứa lực lượng Chúa Tể, bình thường mất một chút đã đau lòng thắt ruột, nhưng lúc này tất cả Chúa Tể đều điên cuồng.

Bọn họ cần thần vật, dù cho bị người đánh cho tàn phế cũng không tiếc, chỉ cần được một thần vật.

Phương xa.

Có cường giả Thế Giới cảnh muốn thuận tay lấy một món thần vật, muốn giật thức ăn trong tay đám Chúa Tể. Nhưng tích tắc ngắn ngủi đã bị Chúa Tể phát hiện, sau đó cường giả Thế Giới cảnh bị bóp nát.

Thần vật có hạn, Chúa Tể quá nhiều, không đủ chia nên họ cướp giật với nhau.

Thiên Dụ thầm thắc mắc:

- Kỳ lạ, Nguyên Tổ Thâm Uyên này là nơi nào? Vì sao có nhiều thần vật như vậy? Cảm giác như đang tiêu hao Chúa Tể.

Người sở hữu thần vật tất nhiên là Chúa Tể, Chúa Tể có được thần vật sẽ trở nên càng mạnh mẽ hơn. Nhiều Chúa Tể bị đánh nát

bấy trong cuộc tranh cướp, thần hồn đều diệt, không có cơ hội chuyển kiếp.

Đột nhiên có luồng sáng vàng bắn ra từ Nguyên Tổ Thâm Uyên, tốc độ rất nhanh, cách bên Vạn Quật lão tổ rất gần.

- Cơ hội tới!

Vạn Quật lão tổ nhìn chằm chằm luồng sáng vàng kia, tuy không biết là cái gì nhưng thần vật bắn ra từ Nguyên Tổ Thâm Uyên thì tất nhiên không phải vật bình thường.

Luồng sáng vàng này cũng khiến Chúa Tể khác chú ý.

Các Chúa Tể đều ra tay, lao thẳng tới luồng sáng vàng.

- Các vị, thần vật này thuộc về ta, sau này sẽ cảm tạ nặng!

- Xéo!

- Ngươi tránh ra rồi sau này ta sẽ cảm tạ ngươi thật nặng!

Một món thần vật mà có đến bảy Chúa Tể ra tay cướp giật, mấy lực lượng mạnh mẽ ập đến, hư không bị chấn nát.

Người bình thường nếu đến gần, e rằng chưa đến vòng xoáy trung tâm lực lượng đã bị nghiền ép chết.

Lúc này, Vạn Quật lão tổ cầm một con rối hình người, thì thầm vài tiếng. Con rối chợt biến mất trong tay nàng, ở phương xa, con rối hóa thành hình dạng Vạn Quật lão tổ, huơ tay to chộp lấy thần vật, nuốt cái ực vào miệng.

- Tự tìm cái chết!

Các Chúa Tể nhìn thấy có người thừa dịp cướp giật thì tức điên, đánh ra lực lượng cuồng bạo.

Bùm!

Hóa thân con rối nổ tung, nhưng thần vật cũng biến mất trước mắt các Chúa Tể.

Chỗ tối.

Vạn Quật lão tổ cầm thần vật đột nhiên xuất hiện, nở nụ cười.

Đằng Đế hưng phấn nói:

- Thành công, không ngờ thật sự có hậu chiêu! Con rối vừa rồi là của Khôi Lỗi lão tổ, chỉ có Khôi Lỗi lão tổ mới có năng lực này, thậm chí đùa bỡn các Chúa Tể trong lòng bàn tay.

Vạn Quật lão tổ bỗng biến sắc mặt nói:

- Đi, chúng ta bị phát hiện!

Các Chúa Tể lần theo hơi thở thần vật tỏa ra trong hư không tìm được nhóm Vạn Quật lão tổ ngay.

Chúa Tể tức giận, hư không quanh thân chấn động mãnh liệt:

- Khốn kiếp, một bầy kiến hôi cũng dám cướp giật đồ vật trong tay chúng ta! Đúng là tự tìm chết!

Đằng Đế bần thần hỏi:

- Vạn Quật, chúng ta chạy thế nào đây? Rất khó chạy thoát trước mắt Chúa Tể.

Vạn Quật lão tổ ném mấy con rối lên trời:

- Thiên Dụ, nhờ vào ngươi!

- Được!

Thiên Dụ biết không thể dừng lại, lập tức mở ra khe hở, thu nhỏ còn cỡ chấm tròn, nhưng vẫn bị lực lượng Chúa Tể quét trúng.

Ầm!

Ầm!

Mấy con rối lơ lửng trên trời chợt nổ tung, phát ra ánh sáng rực rỡ.

- Đây là . . . ?

Các Chúa Tể ngạc nhiên, xuất hiện thứ giống hệt bọn họ, hơi thở cũng giống như đúc.

- Chết tiệt, sao thứ này trông quen mắt quá.

- Nguy rồi!

Những con rối Chúa Tể điều động lực lượng toàn thân, có dấu hiệu tự bạo.

Phát hiện tình huống đó làm các Chúa Tể ngây ra, lùi lại ngay. Hơi thở mạnh giống như họ, nếu nó tự bạo thì uy thế bùng nổ không đùa được, chính họ cũng sẽ bị văng miểng.

Khi bọn họ cho rằng sẽ xảy ra biến đổi kinh thiên động địa thì những con rối tự bạo tựa pháo hoa hóa thành từng làn khói biến mất.

Các Chúa Tể sợ ngây người, như thấy quỷ.

Tiếng gầm rống vang vọng:

- A!

- Bị lừa, chúng ta bị lừa!

Tức giận, hung ý khủng bố bao phủ hư không, chẳng ngờ bị thứ nhỏ yếu lừa gạt.

Nhưng lúc này không thể suy nghĩ nhiều, trong hư không còn nhiều thần vật, bọn họ phải tranh giành tiếp.

Nơi xa xăm.

Roẹt roẹt!

Hư không vỡ ra, đi ra không phải con người mà là một giọt máu đỏ thắm.

Thiên Dụ sắc mặt trắng bệch không chút máu, khoảnh khắc rời đi là lúc lực lượng Chúa Tể nghiền ép, suýt chết, nếu chậm một chút thì có lẽ thật sự không có hy vọng.

- Đừng nói chuyện, nuốt đan dược này vào!

Vạn Quật lão tổ lấy một viên đan dược ra khỏi trữ vật giới chỉ, đưa cho Thiên Dụ.

Sau khi nuốt đan dược vào sắc mặt Thiên Dụ khá hơn chút, nhưng vẫn bị thương rất nặng.

Thiên Dụ còn trong bàng hoàng:

- Mạnh quá, không có chút sức mạnh ngăn cản.

Mới rồi đã đi một vòng bên bờ vực chết chóc, quá kinh khủng.

Vạn Quật lão tổ nói:

- Làm khó ngươi rồi, có thể mang chúng ta rời đi ngay trước mặt Chúa Tể, khó khăn cho ngươi.

Nếu không liều một phen thì không có hy vọng, đồ vật trong Nguyên Tổ Thâm Uyên là đường tắt nhanh nhất để thăng cấp.

Đằng Đế hào hứng nói:

- Hù chết người, không ngờ ngươi còn có đồ vật của Khôi Lỗi lão tổ. Đồ của tên kia vô cùng quỷ dị, Chúa Tể cũng bị lừa.

Đằng Đế thấy tiếc thương, nếu Khôi Lỗi lão tổ vẫn tồn tại thì hành trình kháng chiến đã không khó khăn đến thế.

Nhưng Đằng Đế vững tin Khôi Lỗi lão tổ chắc chắn còn sống. Cả đám bọn họ sống nhăn răng, có thể chuyển kiếp sống lại, Khôi Lỗi lão tổ lợi hại như thế đương nhiên sẽ không sao.

Vạn Quật lão tổ nói:

- Sử dụng hết rồi, thứ này là Khôi Lỗi lão tổ đưa cho ta vào trận chiến cuối cùng, hình như biết chúng ta sẽ ngóc đầu trở lại.

Năm đó bọn họ từ vực ngoại giới đi vào thượng giới, quen biết nhau tại đó, trải qua rất nhiều chuyện.

Cũng như bây giờ, tìm cách tăng lên thực lực rồi đánh trận chiến cuối cùng với Chúa Tể thượng giới.

Nếu không có Khôi Lỗi lão tổ thì họ đã bị cường giả thượng giới giết trên con đường biến mạnh.

Vạn Quật lão tổ không biết tên hay hình dạng của Khôi Lỗi lão tổ thế nào, cho tới nay Khôi Lỗi lão tổ luôn đeo mặt nạ ngọn lửa, ít nói, nhưng mỗi lời nói với họ đều vô cùng quan trọng.

Minh Hoàng lão tổ thúc giục:

- Mau nhìn xem thứ đến từ Nguyên Tổ Thâm Uyên này là cái gì!

Vạn Quật lão tổ nói:

- Đừng nóng vội, chúng ta rời khỏi nơi này trước, tìm chỗ an toàn

cho Thiên Dụ dưỡng thương rồi cùng nhau lĩnh ngộ thần vật này. Nếu có thu hoạch thì có lẽ chúng ta sẽ trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Vạn Quật lão tổ cảnh giác xung quanh, xác định không có người mới rời đi.

Vực ngoại giới.

Lâm Phàm trở lại tông môn, lên sơn phong của lão sư.

Thiên Tu nhìn đồ nhi bảo bối nhà mình:

- Đồ nhi, mùi máu trên người của đồ nhi hơi nồng.

Lại đi ra ngoài bung lụa, còn giết nhiều người, chứ không thì mùi máu đã chẳng nồng như vậy.

Lâm Phàm cười nói:

- Ánh mắt của lão sư thần ghê, mới đi dạo ở thượng giới, gặp một đám người quá thân thiện nên đồ nhi dạy cho họ thế nào là thân thiện, làm lỡ chút thời gian.

Lâm Phàm lấy ra tất cả thứ kiếm được.

Thiên Tu nhìn sửng sốt.

Giết bao nhiêu người mới hốt được nhiều vậy?

Lâm Phàm bóp nát tất cả trữ vật giới chỉ, hắn không cần thứ khác, chỉ cần công pháp, nếu có ngạnh công thì càng hoàn mỹ.

Tất cả mọi thứ đã được phân loại, có nhiều công pháp hắn cần.

- Còn lại giao cho lão sư giải quyết, đừng nói cho người khác, nếu bị nhóm trưởng lão Hỏa Dung biết chắc chắn sẽ lại đến trấn lột.

Lâm Phàm đã tuyệt vọng với nhóm Hỏa Dung trưởng lão, trước kia không phải loại người như thế.

Không biết đã trải qua chuyện gì khiến trưởng lão từng chính nghĩa, một lòng vì tông môn trở nên ham mê tài phú, sự thay đổi khiến người khó chấp nhận.

Phương xa.

Hỏa Dung mở mắt ra, liếm môi:

- Ồ! Lão phu ngửi được mùi Tiểu Phàm trở về, ưm, đi bên sư huynh xem thử.

Đây là giác quan thứ sáu của nam nhân, bình thường rất chính xác.

Có lẽ sẽ có thu hoạch.

Chương 1050: Cái này nổ thật

Lâm Phàm trở lại Vô Địch phong, ngẩng đầu nhìn về phía ngọn núi của lão sư, buông tiếng thở dài.

- Ài, người gì mà thế này cũng phát hiện được.

Chắc Hỏa Dung trưởng lão đã bắt đầu cãi cọ với lão sư, hắn không giúp gì được trong chuyện này, đành để lão sư tự giải quyết.

Lâm Phàm khá vừa lòng với bây giờ, tông môn hiện nay tốt biết bao, phấn chấn bồng bột, các sư đệ, sư muội tương thân tương ái, hài hòa, tình yêu biết bao.

Là tông môn truyền bá chân thiện mỹ, có thể làm được điểm này rất không dễ dàng.

Còn có cái gì không vừa lòng?

- Sư huynh.

Lữ Khải Minh thấy sư huynh đứng trên đỉnh núi ngóng nhìn phương xa, phát hiện tấm lưng kia có chút cao lớn, tinh khí thần trở nên khác biệt.

Lữ Khải Minh đứng cạnh sư huynh, cũng nhìn ra xa.

Tuy gã yếu nhớt, tu vi cách biệt đến sợ, nhưng gã có tấm lòng tự tin không ai ngăn được.

Lâm Phàm cảm thán vô cùng:

- Sư đệ nhìn xem tông môn của chúng ta bây giờ có phải là rất tuyệt?

Lữ Khải Minh thắc mắc vì sao sư huynh cảm thán như vậy, gã thông cảm, nam nhân mỗi tháng luôn sẽ ‘đến ngày’, bản thân gã bình thường cũng tự nhiên cảm thán, coi như giải phóng xao động trong lòng.

Lữ Khải Minh nói:

- Đương nhiên rồi, có sư huynh ở, tông môn chúng ta sẽ luôn tốt đẹp như vậy.

Lâm Phàm tiếc nuối nói:

- Ài, tuy nói vậy nhưng sư huynh vẫn muốn truyền bá hòa bình đến mỗi ngóc ngách trên thế giới. Tiếc rằng có người không hiểu hành vi của sư huynh.

Thật khó hiểu, hắn là người tốt biết bao, luôn cố gắng truyền bá tình yêu.

Lữ Khải Minh gật gù hiểu nỗi bất đắc dĩ của sư huynh, gã đầy ẩn ý nhìn phương xa, cảm thán rằng:

- Sư huynh nói đúng, sư đệ hiểu nỗi khó xử của sư huynh. Với những người không cách nào cảm nhận được hòa bình tốt đẹp biết bao thì nên quét dọn sạch.

Nghe lời sư huynh nói, Lâm Phàm nhìn về phía Lữ Khải Minh.

Lữ Khải Minh cũng nhìn Lâm Phàm.

Ánh mắt hai người nhìn nhau, tư tưởng bắt đầu va chạm.

Lâm Phàm vỗ vai Lữ Khải Minh, vui mừng nói:

- Không uổng là sư đệ của ta

Được sư huynh khen làm Lữ Khải Minh hưng phấn, sức mạnh tràn trề, cảm giác mình còn cần tiếp tục cố gắng.

Lữ Khải Minh kiên định nói:

- Sư huynh, chúng ta cùng cùng nhau cố gắng. Sư huynh vì ước mơ của mình, ta sẽ quản lý tốt Vô Địch phong cho sư huynh.

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Ừm, cố lên.

Giờ phút này hắn mới biết được con đường của mình chưa đi đến cuối, người thượng giới còn sinh hoạt trong nước sôi lửa bỏng, tuy hắn không phải dân bản xứ thượng giới nhưng là người bác ái, hắn cần mang bọn họ đi lên đỉnh điểm đời người, cứu bọn họ khỏi thế giới nước sôi lửa bỏng.

Lâm Phàm đi tới mật thất, đẩy ra cửa đá, đi vào.

Kiếm điểm trong thượng giới siêu khổng lồ.

Lâm Phàm không biết mình đã đưa bao nhiêu người không yêu thích hòa bình vào thế giới mới, nhưng khi xem điểm thì nét mặt của hắn thay đổi hẳn, con số thiên văn làm trái tim hắn rạo rực.

- Ha ha ha ha ha ha!

Trong mật thất tối tăm vang vọng tiếng cười gần như điên cuồng của Lâm Phàm.

Điểm: 857450015.

Hơn tám ức điểm.

Hơi bị khủng.

Nhưng rất bình thường, tiểu đệ của mấy Chúa Tể đều bị hắn đồ sạch, tăng nhiều điểm như thế cũng dễ hiểu.

- Đã có nhiều điểm rồi, giờ phải xem công pháp có đủ sức hoàn thành phần còn lại không.

Lâm Phàm phát hiện nhiều công pháp ngạnh công, trong trữ vật giới chỉ đã kiếm được, tiếc rằng còn hơi ít.

- Mà ngạnh công nằm ở vị trí nào? Vì sao cảm giác nó rất không được hoan nghênh?

Lâm Phàm có loại cảm giác này.

Từ khi hắn bước lên con đường ngạnh công là một đi không trở lại.

Khi tu vi của hắn thấp thì có nhiều ngạnh công bình thường, nhưng sau khi tu vi cường đại rồi cần công pháp cấp độ khác, công pháp bình thường không thể thay thế. Khi đó Lâm Phàm phát hiện tìm một môn công pháp khó còn hơn lên trời.

Không biết đi bao nhiêu giới vực mới tìm được một chút ngạnh công thích hợp, khó chết bỏ.

Với ai khác thì ngạnh công là công pháp rất khó tu luyện, không đến lúc bất đắc dĩ hoặc phẩm cấp của ngạnh công quá cao thì ai chịu luyện.

Nếu không vì hai nguyên nhân này thì không ai chủ động tu luyện ngạnh công.

Lâm Phàm bày từng môn công pháp ở trước mặt, tất cả đều bị hắn cướp về, tuy phẩm cấp không quá cao nhưng đặt ở vực ngoại giới vẫn tính là cấp bậc cao nhất.

Lâm Phàm nhìn từng quyển ngạnh công trước mắt, tâm tình của hắn rất thoải mái.

Không biết thăng cấp tất cả công pháp này đến viên mãn thì nội tình sẽ tăng thêm bao nhiêu.

Hắn hiện tại có chút tuyệt vọng, muốn đột phá đến Thế Giới cảnh cần nội tình siêu khủng, muốn tới Chúa Tể cảnh thì càng kinh khủng đến đâu? Đời này hắn có hy vọng tích lũy đầy đủ sao?

Thôi, tạm thời không suy nghĩ, thăng cấp hết mớ công pháp này đã.

- Thăng cấp!

. . .

Mấy ngày sau, một ngày nào đó.

Nguyên Tổ Thâm Uyên dần bình ổn lại, thần vật bắn ra thì mau nhưng cuộc chiến giữa các Chúa Tể kéo dài rất nhiều ngày.

Chúa Tể không chiếm được thần vật chỉ muốn liều mạng giết.

Chúa Tể có được thần vật thì lo chạy trốn.

Dù một trong hai bên không muốn chiến đấu vẫn bị níu chân, đại chiến mấy ngày mấy đêm.

Mảnh thiên địa Nguyên Tổ Thâm Uyên có năng lực kỳ diệu, dù bị Chúa Tể đánh nát cũng có thể phục hồi lại, không gian sau khi phục hồi cứng rắn hơn cái cũ.

Máu của các Chúa Tể tưới ướt mảnh thiên địa này.

Nguyên Tổ Thâm Uyên đang bình tĩnh, không có dao động, bên trên lơ lửng một giọt máu vàng tinh khiết.

Xèo xèo!

Khe nứt lan tràn dưới đất bỗng phun máu lên, màu tím, màu đỏ, màu trắng, màu xanh, máu đủ màu ẩn chứa khủng bố bị giọt máu vàng dẫn dắt không ngừng từ lòng đất tuôn trào lên, vèo một tiếng

bay lên quấn quanh giọt máu vàng, xoay tít càng lúc càng nhanh.

Giọt máu màu vàng dần biến lớn như kén tằm, sau cùng rơi xuống, chui vào trong Nguyên Tổ Thâm Uyên.

Một tiếng động kỳ dị phát ra từ Nguyên Tổ Thâm Uyên, dường như đang hưởng thụ hoặc là rất dễ chịu.

Lãnh địa Quỷ tộc.

Đám người Quỷ Tộc Chúa Tể sắc mặt âm trầm đáng sợ.

Cánh tay phải của U Huyền Chúa Tể bị chém đứt lúc đánh nhau với Chúa Tể, y không làm cánh tay mọc lại mà nhìn chằm chằm vào nó, dường như đang khắc ghi thù hận này.

- Mị Bà, ngươi may mắn lắm, được một món thần vật, chúng ta không được cái quái gì.

Ảnh Sơn Chúa Tể tức muốn khùng lên, xúc động muốn chém chết Mị Bà.

Nhưng việc đã thỏa thuận từ trước, không thể hối hận.

Ảnh Sơn Chúa Tể không ngờ Nguyên Tổ Thâm Uyên phun trào thần vật hấp dẫn nhiều Chúa Tể tìm tới như vậy.

Chúa Tể tranh cướp thần vật với bọn họ đều vô cùng cường đại, không phải Chúa Tể mới thăng cấp.

Mị Bà cười, bởi vì tâm tình quá tốt nên khuôn mặt giữ nét quyến rũ lâu hơn.

Chúa Tể có sức chịu đựng rất mạnh, không bị Mị Bà dụ dỗ, nếu là người bình thường thì khó cưỡng lại được.

Quỷ Tộc Chúa Tể âm u nói:

- Thật đáng ghét, lần này phun trào mười tám món thần vật đều bị chia cắt, bên chúng ta chỉ có Mị Bà lấy được. E rằng không lâu sau đám người kia sẽ trở nên càng mạnh mẽ hơn

Quỷ Tộc Chúa Tể cực kỳ không cam lòng.

Bọn họ không ngờ Mị Bà lấy được thần vật, ai mà ngờ nàng chẳng tốn công sức, nhẹ nhàng mà đơn giản chiếm được thần vật.

Mị Bà nói:

- Trong cuộc tranh cướp lần này có hai mươi Chúa Tể chết, thật sự là quá khốc liệt.

Chúa Tể là tồn tại mạnh nhất ở thượng giới, sinh mệnh lâu dài đến không giới hạn.

Nào ngờ tranh cướp thần vật làm hai mươi Chúa Tể chết, không còn thần hồn, muốn đầu thai cũng không thể.

Điều này đủ để chứng minh chiến đấu kịch liệt dường nào.

Sắc mặt của U Huyền Chúa Tể chợt biến đổi:

- Chờ một chút, các ngươi có cảm giác không thích hợp?

Trong không khí có mùi máu tanh nồng và hơi hôi.

Quỷ Tộc Chúa Tể nhìn về phía phương xa, sau đó lớn chuyện.

Mây đen bao phủ phương xa, đó là oán khí ngưng tụ đến phá tan thiên địa.

- Nguy rồi!

Quỷ Tộc Chúa Tể nói xong biến mất tại chỗ, lao đi xa.

Y cảm giác lãnh địa Quỷ tộc xảy ra chuyện gì rồi.

U Huyền Chúa Tể nói:

- Đi, đi xem một chút.

Khi mọi người đến hiện trường, dù bọn họ là Chúa Tể cũng bị cảnh tượng trước mắt làm ngây người, có thể nói là không dám tin.

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Mị Bà là nữ giới, nhìn mảnh vụn xác chết đầy đất thì mình tái nhợt.

Đám người không nói gì, đã hóa đá.

Đột nhiên, Quỷ Tộc Chúa Tể tức giận gầm rống kinh thiên động địa:

- A! Khốn kiếp! Ai làm, rốt cuộc là ai!?

Quỷ Tộc Chúa Tể giận điên lên.

Đệ tử Quỷ tộc canh giữ khe hở không gian đã chết hết, Quỷ Tộc Chúa Tể còn ngửi được mùi nước thánh của Quỷ tộc, không thể nào, đây rốt cuộc là ai làm?

Ai có năng lực này?

Không lẽ là Chúa Tể?

Nhưng cũng không thể, Nguyên Tổ Thâm Uyên phun trào thần vật, hầu hết Chúa Tể thượng giới đều đi cướp giật thần vật, sao có thể đến Quỷ tộc giết người của y?

Mị Bà nhìn xác chết chất thành đống phía xa:

- Người của ta chết rồi.

Đó là người của nàng, người của nàng!

- Người của ta cũng chết.

Đám người U Huyền Chúa Tể ngạc nhiên, lâu rồi chưa từng xảy ra việc khiến bọn họ không dám tin như vậy.

Có kẻ tru diệt người của bọn họ, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn.

Toàn bộ bị lột sạch quần áo, ngay cả trữ vật giới chỉ cũng không chừa lại.

Xác chết bị đập nát bấy, chia năm xẻ bảy, thủ đoạn quá tàn nhẫn, tàn nhẫn còn hơn bọn họ.

Một Chúa Tể nhìn quanh, khi thấy tảng đá cắm ở khe hở không gian thì hét to:

- Tất cả đến đây, có biến!

Quỷ Tộc Chúa Tể đang ở bờ vực bùng nổ, nghe tiếng kêu liền lao đến.

Khi Mị Bà thấy chữ trên tảng đá thì mặt đen như nhọ nồi:

- Đây là . . .?

Mị Bà nổi giận:

- Dân bản xứ vực ngoại giới! Chó chết, chó! Lão nương muốn giết hết chúng!

Thiên địa xung quanh trở nên nặng nề.

Chúa Tể nổi giận, rất là khủng bố.

Chương 1051: Cuối cùng vẫn phải chết chút người

Trong mật thất.

- Hưm, hình như có người muốn chơi chết ta đây, cảm giác này không thích hợp. Kỳ lạ, có đắc tội ai đâu.

Lâm Phàm đã tăng hết công pháp mình biết đến đẳng cấp viên mãn.

Tuy những công pháp này không cách nào so sánh với Thủy Ma Kinh, Phá Hoại nhưng ưu điểm là nhiều, trợ giúp lớn cho nội tình của Lâm Phàm.

- Tiêu hao nhiều điểm nhưng cũng có thu hoạch.

Hao bốn ức điểm tăng hết công pháp đã cướp về lên viên mãn, cấp bậc lực lượng tăng lên nhiều.

Ngạnh công chỉ có hai tác dụng, hoặc là tăng cường thân thể hoặc tăng mạnh lực lượng.

Về khống chế lực lượng thì toàn bộ vực ngoại giới hay thượng giới ít ai bằng hắn.

Nếu thượng giới cũng có Chúa Tể tu luyện ngạnh công thì siêu đáng sợ.

Cơ bắp phồng lên, trong mỗi khối cơ bắp ẩn chứa sức mạnh cực kỳ khủng bố, tuy hỗn tạp nhưng không sao, biến tất cả thành nội tình, chẳng dính dáng nhiều đến bản thân.

Năm ngón tay bấu mặt đất, nhấn nhẹ không gồng sức.

Răng rắc!

Mặt đất rạn nứt, nếu Lâm Phàm không rút tay về kịp thì Vô Địch phong đã thành hố sâu.

Đây là mật thất do lão sư chế tạo, độ cứng rất cao, Lâm Phàm từng muốn phá hoại nhưng rất khó khăn, giờ cuối cùng đã làm được.

Lâm Phàm cười nói:

- Pháp tắc lực lượng, nếu ngươi không chủ động dung nhập vào lực lượng của ta mà giữ lại thần trí thì có lẽ đã sợ đến nổ rồi.

Lâm Phàm từng lĩnh ngộ pháp tắc lực lượng, dựa vào nó lĩnh ngộ trái tim lực lượng ngưng tụ trong người, đến nay trái tim lực lượng đã bị Lâm Phàm luyện hóa, tất cả trở thành lực lượng trong cơ thể.

Đột phá đến Thế Giới cảnh cũng là thế giới mạnh nhất, lấy lực mở ra thế giới thì mạnh hơn người khác gấp vô số lần.

- Rút thăm trúng thưởng . . .

Còn dư gần năm ức điểm, Lâm Phàm muốn rút thăm trúng thưởng, nhưng rất nhanh từ bỏ ý định này.

Rút thưởng là một con đường không lối về, sau khi chìm đắm vào sẽ chết không chỗ chôn.

Không dễ kiếm điểm, càng không dễ kiếm công pháp, tiết kiệm tăng tu vi lên Thế Giới cảnh là tốt nhất.

Theo tình huống lúc trước, nếu Lâm Phàm lên Thế Giới cảnh có lẽ sẽ xuất hiện rút thưởng mới, khi đó có thể rút đã tay.

Có khi xuất hiện buff càng mạnh thì sao?

Ý nghĩ rất tốt đẹp, không biết hiện thực sẽ như thế nào.

Lâm Phàm suy tư:

- Gần năm ức điểm . . .

Hay liên tục rút một trăm lần xem sao? Có một ngàn vạn điểm thôi, nếu rút được thứ tốt thì không chừng sẽ được niềm vui bất ngờ.

Rút thưởng dễ nghiện, vẫn cứ khiến người ta cảm thấy mình là thần may mắn, rút phát nào trúng phát đó.

Lâm Phàm quyết định làm thử:

- Mợ nó, cứ rút một trăm lần liên tục, nếu không được thứ gì thì chặt tay!

- Rút thăm trúng thưởng!

[Tiêu hao một ngàn vạn điểm.

Rút trúng hồng kim rút thăm trúng thưởng: . . .]

Số liệu không ngừng lấp lóe.

Vật phẩm rút thưởng có đủ màu đủ hình dạng.

Nhưng đều rất rác rưởi, nhiều lần không rút trúng, tay đen kinh.

Lâm Phàm tuyệt vọng:

- Trời ạ, một ngàn vạn điểm đổ xuống sông xuống biển, không nổi lên bong bóng nữa là.

Hắn biết rút thưởng rất khó, dựa vào vận may, nhưng đen gì đen dữ.

- Chết tiệt!

Lâm Phàm giộng tay xuống đất trút ra lòng bực tức, thật khiến người khó chịu.

Thế này là sao?

Không có một món đồ dùng được, toàn rút trúng rác rưởi, đặt ở tông môn cũng không tính là đồ tốt.

Lâm Phàm nhủ thầm:

- Hay lại rút thêm một lần?

Hắn tạm thời nảy ra ý đó.

Keng!

Kiếm Thái Hoàng ra khỏi vỏ chặt tay phải.

Xoẹt!

Tay phải bị cắt đứt.

- Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, thời cơ còn chưa tới, lại rút thăm nữa là chặt tay!

Lâm Phàm có chút tâm đắc, rút thưởng không thể ỷ vào có nhiều điểm thì tùy ý làm càn.

Nếu không sẽ được rút thưởng dạy mình như thế nào làm người.

Gần năm ức điểm dù nhiều nhưng chỉ được năm ngàn lần liên tục rút, tiêu hao rất nhanh, trong chớp mắt là biến mất hết.

Hắn không phải dân cờ bạc, nếu là dân cờ bạc sẽ không nói nhiều, chắc chắn dùng gần năm ức điểm vào việc rút thăm trúng thưởng.

Không trúng cái gì thì ra ngoài kiếm điểm tiếp.

Nhưng Thế Giới cảnh còn đang chờ đợi, Lâm Phàm không muốn lãng phí dễ dàng như vậy.

Một kiếm cắt chết mình.

Mười giây sau.

Tinh khí thần đến dỉnh, hoàn mỹ phục hồi lại.

- Chó chết, bị lừa một ngàn vạn điểm, nếu giữ lại thì có thể tăng một môn công pháp bình thường lên viên mãn rồi, lãng phí, phá sản!

Lâm Phàm hối hận vô cùng, nói sao thì hắn cũng là trùm của thời đại mới, dù rút thăm trúng thưởng hố cũng không thể hố như vậy.

Nếu giống lần đầu tiên rút thăm trúng thưởng thì tuyệt biết bao, mới vô đã được buff vĩnh hằng thân bất tử. Giờ thì hay rồi, dụ người ta nghiện, chơi ác không hố chết người không đền mạng.

Thanh đồng rút thăm trúng thưởng có thể ra buff cấp vĩnh hằng, hoàn toàn là gạt người.

Trước kia khác, bây giờ khác.

Lâm Phàm đã hiểu thấu, hố rất sâu, không sợ ngươi có nhiều điểm, chỉ cần ngươi thiếu não đổ hết vào là ăn ngươi không nhả.

Lâm Phàm đẩy mở cửa đá mật thất, hít sâu không khí mới mẻ bên ngoài, cảm giác thoải mái rất nhiều.

- Nội tình lại tăng mạnh nhiều, khoảng cách Thế Giới cảnh cũng không xa.

Lâm Phàm có lòng tin trong khoảng thời gian ngắn tăng tu vi lên đến Thế Giới cảnh.

Bây giờ đã biết cường giả thượng giới mạnh nhất là Chúa Tể cảnh.

Hắn cùng Chúa Tể cảnh chênh lệch hơi lớn.

Đối mặt loại cường giả này thì Lâm Phàm còn rất nhỏ bé, chờ hắn tăng lên tới Thế Giới cảnh, dù là cường giả Chúa Tể cảnh cũng không lọt vào mắt của hắn.

Chênh lệch giữa Thế Giới cảnh và Chúa Tể cảnh rất khủng bố, nhưng hắn tin tưởng con đường của mình, lực lượng là điểm cuối của tất cả, tăng lên cấp bậc nhất định sẽ bộc phát ra uy thế kinh khủng khiếp.

Trong trữ vật giới chỉ có động tĩnh.

Lâm Phàm lấy tờ giấy vàng ra, liên lạc với người xét duyệt Tri Tri Điểu, xem tình hình thì đối phương hơi nóng nảy.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu hoảng hốt nói, dường như trải qua việc đáng sợ nào đó:

- Tông sư, xảy ra chuyện!

- Như thế nào?

Lâm Phàm thắc mắc, sau đó hỏi:

- Ngươi đừng nói với bản phong chủ là các Chúa Tể thượng giới đến vực ngoại giới.

Nếu đúng vậy thì chơi lớn.

Nhưng không thể nào, theo tình huống bình thường thì trùm luôn ra sân vào phút cuối, trước đó điều động các tiểu đệ đến phá, tiểu đệ bị đánh chết thì có tiểu đệ bậc trung đến nhận gậy, cho đến cuối cùng hết cách rồi trùm mới bá khí ra sân.

Không lẽ thay đổi tiết tấu? Tình huống khác với điều hắn biết?

Người xét duyệt Tri Tri Điểu bàng hoàng nói:

- Đúng rồi đấy tông sư, chuyện là như vầy, có rất nhiều cường giả từ thượng giới đến, bọn họ gọi những người này là Chúa Tể. Thật sự rất khủng bố, phất tay là biến tông môn không phục thành tro tàn, không chừa cặn, không có chút sức chống cự. Còn có mấy Chúa Tể cứ tìm tông sư, đã diệt không ít tông môn.

Siêu khủng bố.

Nếu không thấy tận mắt thì không tin được sẽ có người cường đại như thế.

- Tìm bản phong chủ?

Lâm Phàm suy nghĩ, ai tìm hắn? Dạo này hắn có kiếm chuyện gì đâu.

À phải rồi, đoạn thời gian trước diệt ít người ở trước miệng khe hở thôi mà, không đến mức đó chứ?

Với Chúa Tể chắc chắn là việc nhỏ, sao có thể nói đến là đến, địa vị cao như vậy không thể để ý chuyện nhỏ nhặt thế.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu nói:

- Đúng là đến tìm tông sư, trong đó có một người tự xưng là Quỷ Tộc Chúa Tể, nói muốn chém tông sư ra muôn mảnh, nghiền xương thành tro.

Tri Tri Điểu bọn họ đang định ẩn thế không ra, không hỏi mấy chuyện này nữa, rất nguy hiểm.

Vực ngoại giới dung hợp, Tri Tri Điểu đã tích lũy tài phú, chưa từng tranh bá, cho nên cho tới nay đều bình an vô sự.

Nhưng tình huống lúc này thì khác.

Quá nhiều Chúa Tể buông xuống, lực lượng khủng bố đến cực hạn, có xu hướng khống chế vực ngoại giới.

Nếu bị Chúa Tể phát hiện Tri Tri Điểu tồn tại thì khó đoán hậu quả.

Lâm Phàm sợ ngây người:

- Cuồng vậy sao?

Người gì cuồng quá, nói muốn nghiền xương hắn thành tro, nếu dám thề kiểu đó trước mặt hắn thì mới thật sự cuồng chứ không phải nói ngoài miệng.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu hỏi:

- Ừ, đúng là cuồng vậy đấy, tông sư nói xem nên làm gì trong

tình huống hiện giờ?

Lâm Phàm trầm ngâm nói:

- À, thôi, ngươi thông báo với họ thay bản phong chủ, bản phong chủ ở ngay đây, kêu bọn họ cứ tìm tới. Họ đã đến, nếu không gặp một lần thì không hay. Bản phong chủ cũng rất muốn biết bọn họ cuồng vọng cỡ nào.

Tuy thực lực còn chưa tới Thế Giới cảnh nhưng hắn không sợ chút nào.

Lâm Phàm có thể lớn tiếng hét trước mặt đám Chúa Tể rằng: Bản phong chủ không sợ!

Người xét duyệt Tri Tri Điểu nghi ngờ hỏi:

- Tông sư có chắc không?

Không đùa chứ?

Tuy tông sư rất mạnh nhưng so với Chúa Tể thì còn kém một chút.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói:

- Ngươi thấy bản phong chủ giống nói giỡn không? À phải rồi, hãy tuyên truyền cho bản phong chủ, nói là bản phong chủ làm thịt người dưới tay nhóm Quỷ Tộc Chúa Tể, bọn họ muốn tới báo thù thì đưa địa chỉ tông môn cho họ.

Lâm Phàm quyết định rồi.

Cuối cùng sẽ phải chết ít người, không lấy được điểm cũng không sao.

Các Chúa Tể đã đến vực ngoại giới, không thể làm từ từ nữa, phải bước đầu tiên trấn hết Chúa Tể, truyền bá uy danh của mình ra ngoài.

Chứ không thì ai đều đến Viêm Hoa tông làm càn, rất phiền phức.

Nếu thành công thì xem như giả làm núi dựa cho vực ngoại giới, dù đám Chúa Tể có ý tưởng cũng không dám làm quá mức.

Bởi vì hắn có vận rủi cuồn cuộn, đủ để diệt Chúa Tể.

Tiếc rằng chết vài Chúa Tể mà không nhổ được cọng lông nào, không cảm nhận niềm vui sướng khi chiến đấu, loại cảm giác này hơi khó chịu.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu khó tin hỏi:

- Tông sư không bị điên chứ?

Gã nghĩ rất nhiều khả năng nhưng không ngờ tông sư chủ động lộ ra địa chỉ, có khác nào dẫn sói vào nhà.

Lâm Phàm nói:

- Điên gì, cứ làm theo lời của bản phong chủ.

Ban đầu Lâm Phàm định từ từ chơi với các Chúa Tể, nhưng bọn họ không phối hợp, không làm theo kịch bản, không điều động tiểu đệ đến ngược lại tự mình buông xuống, căn bản không cho người ta đường sống.

Nếu không dùng vận rủi cuồn cuộn thì không còn cách nào.

Chương 1052: Ngày khiến người tuyệt vọng

Với người xét duyệt Tri Tri Điểu, nếu để gã ở trước mặt tông sư thì chắc chắn đã xẻ đầu tông sư ra nhìn bên trong rốt cuộc có thứ gì rồi.

Có thể đừng bá đạo như vậy được không?

Hù người ta sợ chết khiếp.

Hết cách, tông sư đã nói như vậy thì biết làm sao hơn?

Người xét duyệt Tri Tri Điểu gặn hỏi nhiều lần:

- Tông sư có chắc không?

Đừng để tông sư nói chơi mà gã tin thật.

- Xác định, ngươi làm đúng theo lời bản phong chủ nói là được.

Lâm Phàm đã nghĩ kỹ, chỉ có làm như vậy, một gậy đập tan nát Chúa Tể mới đẹp.

Tổng bộ Tri Tri Điểu.

Công chúa Tri Tri Điểu hỏi thăm:

- Tông sư nói thế nào?

Nàng vẫn muốn đi ra ngoài tìm tông sư, muốn nhìn thần tượng của mình, nhưng hiện nay bên ngoài quá nguy hiểm.

Không đơn giản là cần đối mặt kẻ xâm nhập, còn phải cẩn thận thế lực tông môn đầu vào kẻ xâm nhập.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu nhức đầu nói:

- Không biết tông sư nghĩ sao nữa, hình như muốn đấu cứng với Chúa Tể thượng giới, đành làm theo yêu cầu của tông sư.

Tông sư đã ngừng đăng Đan Giới Chi Chủ, ngẫu nhiên có người giục bài, nhưng đa số người vắt óc nghĩ cách sống sót trong nguy cơ lần này.

Vẻ mặt công chúa Tri Tri Điểu ngạc nhiên, không tin được, nàng cũng không biết tại sao tông sư phải làm như thế.

Công chúa Tri Tri Điểu lo lắng hỏi:

- Tông sư sẽ không chết chứ?

Nàng không hy vọng tông sư chết trong tay kẻ xâm nhập.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu trầm giọng nói:

- Không biết, nhưng ta đoán chừng chín chết một sống.

Mỗi tội thực lực của gã không cao, không giúp được gì, chỉ có thể làm theo lời dặn của tông sư là bắt đầu truyền bá tin tức.

Vô Địch phong.

Người theo Thanh Oa học tập thuật luyện đan phát hiện sắc mặt của Oa Sư hơi lạ, lo lắng hỏi:

- Oa Sư làm sao vậy?

Thanh Oa cầm cây thước dạy đám người luyện đan, đột nhiên tay ếch thả lỏng, cây thước rớt xuống đất.

Thanh Oa bần thần lẩm bẩm:

- Không thể nào! Hơi thở này rất quen thuộc, nhiều hơi thở quen lắm, tới hết rồi. Sao gấp thế, không thể nào tập thể buông xuống nhanh vậy được!

Thanh Oa không dám tin.

Vực ngoại giới dung hợp, đường hầm thượng giới mở ra, cho đến nay không thể nào có Chúa Tể giáng xuống, bởi vì không cần thiết. Chờ đến phút cuối thì các Chúa Tể mới tỏa ánh sáng thần thánh bao phủ toàn bộ vực ngoại giới.

- Đừng nói là kẻ bỏ mạng lại vời rắc rối to.

Thanh Oa rất nghi ngờ, trừ kẻ bỏ mạng ra trong vực ngoại giới còn ai có bản lĩnh lớn như vậy?

Nó không thể lộ ra bản thân, vì có Chúa Tể quen thuộc, nếu bị họ biết bộ dạng hiện tại của nó, bị cười là chuyện nhỏ, chỉ sợ họ bắt trói nó, càng tàn nhẫn hơn thì rút thần hồn của nó ra, thực nghiệm

biến thái.

Chợt có giọng nói vang lên:

- Các vị sư đệ, sư muội trong thời gian này đừng ra ngoài, sẽ có cường giả đến Viêm Hoa tông chúng ta. Nhưng đừng lo, miễn các ngươi đừng ra ngoài, hoạt động như bình thường là được.

Giọng của Lâm Phàm vang khắp Viêm Hoa tông, chui vào tai mỗi đệ tử.

- Quả nhiên.

Thanh Oa biết ngay là kẻ bỏ mạng gây họa, chứ không thì tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Các Luyện Đan Đại Sư xúm lại hỏi:

- Oa Sư, quả nhiên cái gì? Có phải là chúng ta lại sắp xảy ra chuyện rồi?

Bọn họ chìm đắm trong đan dược, ít khi hỏi việc tông môn, nhưng thấy Thanh Oa lo lắng làm họ tưởng rằng xảy ra chuyện gì ghê gớm.

Thanh Oa bi thương tuyệt vọng nói:

- Xảy ra chuyện hay không chẳng lẽ các ngươi không nghe thấy sao? Có cường giả tới, xong đời.

Nó cảm thấy đã khốn khổ lắm rồi, vì sao còn đối xử với nó như vậy?

Dù trở thành thú nuôi của người khác cũng nên bảo đảm hòa bình cho nó chứ, cho nó thời gian từ từ phát triển.

Nhưng hôm nay thì sao, hòa bình ở đâu?

Suốt ngày phập phồng lo sợ, sợ nơi này bị người diệt tông, nó từng là Cửu Hoang Thần Sư, tung hoành thiên địa, sao có thể đột ngột chết uổng tại đây?

- Ài.

Thanh Oa không muốn nhiều lời.

Hết thảy đều là số phận.

Nếu năm xưa nó yên ổn trong Vạn Quật Thâm Uyên, không bị kẻ bỏ mạng phát hiện thì có lẽ tình cảnh đã khác.

Nhưng mà . . . thôi, không nói nữa, đã đến mức này rồi.

- Oa Sư, không cần quá lo lắng, chỉ cần có Lâm phong chủ ở thì tuyệt đối không có vấn đề.

Đám Luyện Đan Đại Sư rất tin tưởng Lâm Phàm nên không sợ hãi chút nào.

Thanh Oa nhìn đám nhóc tội nghiệp, câm nín.

Một đám tội nghiệp không hiểu về Chúa Tể, có lẽ đợi khi Chúa Tể buông xuống họ mới hiểu sự đáng sợ của Chúa Tể.

Tri Tri Điểu rải rác đến các ngóc ngách vực ngoại giới.

Nhiều tông môn trở thành thế lực phụ thuộc của Chúa Tể, trong thế lực giống nhau thì vực ngoại giới thuộc cấp thấp nhất, không có tôn nghiêm nhất.

Nhưng thế lực vực ngoại giới xem đây là vinh dự, với họ thì được trở thành thế lực phụ thuộc của Chúa Tể là sự tiến bộ.

Một bóng dáng to lớn đứng trong tông môn đã trở thành phế tích.

Tri Tri Điểu bay tới, thả tin tức quắp trong móng vuốt xuống.

Chúa Tể này hơi thắc mắc nhìn Tri Tri Điểu bay xa:

- Đây là vật gì?

Nó tới gần gã, không bị uy thế của gã nghiền ép, hơi thú vị.

Năm ngón tay bóp.

Bùm!

Hư không vị trí Tri Tri Điểu bay đi chợt nổ, nhưng chốc lát sau Tri Tri Điểu lành lặn bay lượn, làm Chúa Tể rất ngạc nhiên.

Chúa Tể nở nụ cười:

- Hơi thú vị.

Tuy vực ngoại giới hơi yếu nhưng có thứ mà thượng giới bọn họ

không có, như con chim nhỏ kỳ lạ vừa rồi, rất lạ.

Chúa Tể mở trang giấy ra, xem nội dung làm gã biến sắc mặt nói:

- Can đảm lắm, rất có gan, dám giết thuộc hạ của Quỷ Tộc Chúa Tể, U Huyền Chúa Tể và mấy vị Chúa Tể, còn lên tiếng nữa, dân bản xứ này thật ghê gớm.

Gã buông xuống vực ngoại giới, hủy diệt rất nhiều tông môn, dù dân bản xứ muốn thần phục cũng bị gã bỏ qua. Chẳng qua là con kiến, tụ tập thành đàn vẫn chỉ là kiến, không có gì khác nhau.

- Đi xem thử dân bản xứ này có bản lĩnh gì ngăn cản mấy vị Chúa Tể.

Dứt lời, Chúa Tể lao đi xa, tìm theo địa chỉ trên tờ giấy, xem thử dân bản xứ kia có bản lĩnh gì.

Nhóm người Quỷ Tộc Chúa Tể từ khe hở buông xuống.

Khi đến vực ngoại giới, Quỷ Tộc Chúa Tể lộ vẻ mặt khinh thường.

Vực ngoại giới đáng thương, đẳng cấp lực lượng quá thấp.

Nhưng bọn họ vĩnh viễn không bao giờ quên kẻ đáng giận kia.

Lâm Phàm của Viêm Hoa tông, dù chết cũng quyết tìm ra tên này, sau đó chặt ra từng khúc.

Tri Tri Điểu bay lượn, bay tới trên đầu các Chúa Tể, thả trang giấy xuống.

Bộp!

Tờ giấy nặng nề rớt xuống đất, Ảnh Sơn Chúa Tể hút vào tay, lật sơ qua, biểu tình dần cực kỳ khó xem, bàn tay siết chặt tờ giấy, lửa giận sắp xuyên thấu thân thể đốt cháy bầu trời.

Mị Bà hỏi:

- Có chuyện gì?

Các cô nương trong tay nàng bị người tàn nhẫn đánh chết, trong lòng nàng rất tức giận. Bọn họ đều là tài nguyên của nàng, chết một người đã tiếc đứt ruột, tập thể chết trong lãnh địa Quỷ tộc hỏi sao nàng nhịn được?

Ảnh Sơn Chúa Tể ném tờ giấy cho bọn họ:

- Tự các ngươi xem đi.

Mỗi Chúa Tể xem qua đều rực cháy lửa giận không nhỏ hơn Ảnh Sơn Chúa Tể.

Lửa giận của Quỷ Tộc Chúa Tể bốc cháy dữ dội hơn mọi người.

Quỷ Tộc Chúa Tể mất mát nặng nhất, chết thuộc hạ thì thôi đi, còn tiêu hao nước thánh Quỷ tộc, không biết lý do vì đâu. Ngẫm lại không hốt được cái gì trong Nguyên Tổ Thâm Uyên là Quỷ Tộc Chúa Tể càng tức chết.

Quỷ Tộc Chúa Tể rít qua kẽ răng:

- Đi, ta muốn nghiền xương của hắn thành tro!

Vô Địch phong.

Lâm Phàm nằm trên ghế dài chờ đợi các Chúa Tể đến.

Thời gian chờ đợi thật chán.

- Hít sâu . . .

Lâm Phàm nhớ bài học tông chủ dạy, cảm ngộ bình yên, lần trước hắn thử cảm nhận nhưng không cảm giác được gì, hắn hơi không phục.

Lữ Khải Minh nói với hắn rằng tông chủ rất lợi hại, chỉ vung tay một cái là nhóm kẻ xâm nhập biến mất liền.

Lâm Phàm suy nghĩ tông chủ ghê gớm vậy sao? Hắn luôn nghi ngờ.

Nhưng sư đệ không thể nào lừa gạt hắn, vậy tức là chuyện này có thật.

Nhưng khỏi nhìn cũng biết thực lực của tông chủ yếu xìu, nếu không phải là tông chủ nhà mình thì Lâm Phàm rất muốn nói sao cho kẻ yếu vậy lên làm tông chủ?

Nhưng người yếu nhớt đó có thực lực đánh đuổi kẻ xâm nhập, chắc chắn liên quan cái gọi là 'bình yên'.

Nên trong thời gian rảnh Lâm Phàm lại thí nghiệm, tiếc rằng vô

ích.

Lâm Phàm thầm nghĩ:

- Rốt cuộc là tông chủ nói là thật hay ta thật sự là đồ ngốc, thật sự tin tưởng vào cách nói này?

Lâm Phàm không rõ đây là sao nữa.

- Thôi, tiếp tục thí nghiệm thử xem, có lẽ mới rồi hít sâu chưa đủ.

Dù sao dư dả thời gian, cảm nhận bình yên mà tông chủ nói cũng không mất mát gì.

Thánh Đường tông.

Đán Ác Quân Chủ xem nội dung Tri Tri Điểu, hoảng sợ nói:

- Trời ơi, trời ạ, Thánh Chủ, tiểu tử Viêm Hoa tông bị điên rồi! Chúng ta mau rút thôi, ở lại đây sẽ chết mất!

Lúc đầu đối với Thánh Đường tông thì dựa vào Viêm Hoa tông, có đại nhân vật che chở thì có thể yên tâm phát triển.

Nhưng càng về sau bọn họ mới phát hiện phát triển cái quái gì, đệ tử nữ trong tông môn sắp bị đám đệ tử Viêm Hoa tông hốt về nhà hết, để lại một đám độc thân.

Đổ Thánh Thần Trật dẫn dắt các đệ tử đi hướng vực sâu đánh bạc tội ác, đã hoàn toàn chìm đắm, không cá cược là chán đời.

Thần Phạt Quân Chủ nhìn Đán Ác Quân Chủ, bất mãn nói:

- Bình tĩnh!

Làm quân chủ của Thánh Đường tông nhưng hoảng hốt như vậy đúng là sỉ nhục.

Thánh Chủ sắc mặt âm trầm nói:

- Thần Trật, Lôi Đình, Chế Tài đã đi đâu?

Đán Ác Quân Chủ bi thương nói:

- Thưa Thánh Chủ, Thần Trật ở địa bàn của mình mang theo các đệ tử đánh cược. Lôi Đình thì không biết đi đâu. Chế Tài đang răn

dạy đệ tử, không phải ta đại nghịch bất đạo mà vì ta cảm giác Thánh Đường tông chúng ta đã hoàn toàn xuống dốc.

Đán Ác Quân Chủ từng vuốt mông ngựa Thánh Chủ vì chờ có ngày Thánh Chủ thoái vị, cho y lên ngôi.

Nhưng tình huống bây giờ đừng nói lên ngôi, ở lại Thánh Đường tông là đối mặt nguy cơ to lớn.

Cái tên trong Viêm Hoa tông rất biết gây chuyện, lần này chọc vào việc kinh người.

Thánh Chủ bi thương, hốc mắt ướt át:

- Ài, tông môn bất hạnh.

Thánh Đường tông từng cường đại biết bao, ai ngờ phát triển thành tình trạng khiến người tuyệt vọng dường nào.

Chương 1053: Nể mặt Huyết Ma Đế này

Đán Ác Quân Chủ nói nghiêm trọng như vậy thì Thánh Chủ còn biết làm gì hơn.

Mục đích của cường giả là Viêm Hoa tông, nếu đi ngang qua Thánh Đường tông, nhìn bọn họ không vừa mắt rồi tiện tay giải quyết thì chẳng phải là bi kịch?

Thần Phạt Quân Chủ nói:

- Thánh Chủ, tránh qua hôm nay không tránh khỏi ngày mai. Tình huống của vực ngoại giới thế nào thì đã phô bày cả rồi, chúng ta trừ ở đây ra còn có thể đi đâu? Nếu Viêm Hoa tông bị diệt thì chúng ta cũng tuyệt đối sống không được. Còn về từ bỏ tông môn chạy trốn tới chỗ khác thì thành chó nhà có tang, ta không làm được, dù chết cũng phải chết trong tông môn!

Thánh Chủ gật gù đồng ý, đúng là vậy, có thể chạy đi đâu chứ?

Đán Ác Quân Chủ nói:

- Thần Phạt, ngươi nói gì thế? Làm vậy có khác nào chờ chết? Ta thì thấy mau tập hợp đệ tử chạy trốn, nếu Viêm Hoa tông né qua kiếp này thì chúng ta trở về, có khác gì đâu?

Đán Ác Quân Chủ cảm thấy nói chuyện với người thật mệt, bọn họ nghe không hiểu hay sao thế này.

Có chút ánh mắt kiến thức đều hiểu tình hình bây giờ là nguy hiểm đã đến, nếu bị phát hiện chỉ có đường chết.

Thánh Chủ nói:

- Thần Phạt nói rất đúng, là ta làm Thánh Chủ mà bất lực, khiến Thánh Đường tông cho tới nay luôn tránh né. Lần này không tránh được, tông môn phát triển đến bây giờ, trách nhiệm của ta lớn nhất. Trong các ngươi nếu có ai muốn đi thì cứ đi, ta đã chuẩn bị sẵn sàng cùng tông môn sống còn!

Đán Ác Quân Chủ nhức đầu, tình hình này hơi khó giải quyết.

Đán Ác Quân Chủ phát hiện mọi người cùng nhìn mình, y xua

tay:

- Nhìn ta làm gì? Ta nói những điều đó vì không muốn các ngươi chết, các ngươi cho rằng Đán Ác này là hạng người ham sống sợ chết hay sao? Ta nói cho các ngươi biết, ta chắc chắn không đi, các ngươi có ai muốn đi thì đi trước, đừng nói ta không nhắc nhở các ngươi, sẽ chết người.

Thánh Chủ vui mừng mỉm cười.

Thần Phạt cũng cười:

- Đán Ác, nhiều năm qua đây là lần duy nhất ngươi nói tiếng người.

Đán Ác Quân Chủ bất mãn càu nhàu:

- Ăn nói kiểu gì thế hả Thần Phạt? Ta làm gì đắc tội ngươi mà mắng người?

Thánh Chủ vốn không nhìn thấy bất cứ hy vọng nào, nhưng khoảnh khắc này y phát hiện hy vọng luôn tồn tại, có lẽ tông môn còn cơ may cứu về.

Thần Phạt Quân Chủ nói:

- Không mắng ngươi.

Trước kia Thần Phạt Quân Chủ thấy Đán Ác Quân Chủ gai mắt, nhưng vừa rồi bỗng thấy y thuận mắt rất nhiều.

Phương xa.

Thần Trật cá cược, cảnh tượng rất đồ sộ, nhiều đệ tử tham gia vào, mình trần vung tay la hét. Thần Trật không quan tâm chuyện bên ngoài, nói theo lời của gã thì dù chết cũng phải chết trên chiếu bạc.

Chế Tài đứng gần đó chửi xối xả một đám đệ tử, không có đạo lý lớn gì, chẳng mang chút thành phần thuyết giáo, chỉ có một chữ:

Chửi!

Đám đệ tử bị rủa xả tức run người, nhưng không dám cãi lại, người trước mắt là quân chủ, nếu chống cự thì không biết sẽ chết như thế nào.

Cho nên chỉ có thể chịu đựng, nghe tai trái, ra tai phải, còn phải nhẫn nhịn Chế Tài Quân Chủ nói tràng giang đại hải phun nước miếng.

Mấy ngày sau.

Lâm Phàm trầm ngâm nói:

- Còn chưa tới sao?

Theo tình huống bình thường thì các Chúa Tể nên đến trong mấy ngày nay, nhưng nhìn tình hình thì không có động tĩnh gì.

- Lâm phong chủ, nói thật thì nắm chắc không lớn.

Cửu Sắc lão tổ ở bên cạnh giả bộ bình tĩnh nhưng thật ra trong lòng hoảng muốn chết.

Lúc Cửu Sắc lão tổ đọc bản tin Tri Tri Điểu thì sợ ngây người.

Lâm phong chủ rốt cuộc làm cái gì? Tại sao lộ ra địa chỉ tông môn, kêu đối phương đến?

Bọn họ đều là Chúa Tể!

Lâm Phàm nói:

- Cái đó khó nói, nhưng Cửu Sắc lão tổ nói cho bản phong chủ biết, ngươi muốn sống hay chết?

Cửu Sắc lão tổ rít gào:

- Còn phải hỏi? Lão phu chưa sống đủ!

Nếu người bình thường hỏi lão câu đó đã bị đấm chết tươi, nhưng người trước mắt là Lâm phong chủ, lão không có can đảm.

Lâm Phàm cười nói:

- Vậy thì tốt, cho bản phong chủ hai mươi viên đan dược, bản phong chủ bảo đảm lão tổ còn sống.

Các Chúa Tể chưa tới, kiếm điểm từ Cửu Sắc lão tổ vậy.

Cửu Sắc lão tổ không còn niềm vui muốn sống:

- Thôi để lão phu chết cho rồi.

Còn lâu lão mới mắc mưu của tiểu tử này.

Trong lòng Cửu Sắc lão tổ yên ổn hơn nhiều, xem ra nắm chắc rất lớn.

Cũng đúng, sao Lâm phong chủ có thể làm việc không nắm chắc chứ, dù gì là tông môn của hắn, không lẽ hắn hại tông môn nhà mình?

Thiên địa phía xa chấn động, dần dần có uy thế kinh khủng giống như thủy triều đổ xô từng đợt.

Lâm Phàm đứng dậy:

- Đến rồi.

Cảm ngộ bình yên mấy ngày mà không mò được gì.

Cửu Sắc lão tổ giật mình kêu lên:

- Tới rồi?

Nỗi sợ Chúa Tể của lão tồn tại trong tưởng tượng, lão biết người tới tuyệt đối là cường giả trong cường giả, những kẻ từng đụng độ không cách nào so sánh được.

Đế Thiên cảnh đã đánh cho lão kêu phụ gọi mẫu, Chúa Tể cảnh cường đại hơn Đế Thiên cảnh càng miễn bàn, có lẽ khủng bố đến không thể hình dung.

Tình cảnh của Thánh Đường tông không được tốt lắm.

Các Chúa Tể uy thế rất khủng bố, khí thế rất kinh người, dù chỉ đi ngang qua làm đám người Thánh Đường tông không ngóc đầu lên được.

Nhưng may mắn là các Chúa Tể căn bản không để mắt tới Thánh Đường tông, trong mắt đám người Quỷ Tộc Chúa Tể chỉ có Lâm Phàm của Viêm Hoa tông, để họ gặp hắn là sẽ hành chết luôn.

Trán Thánh Chủ chảy mồ hôi lạnh:

- Quá kinh khủng!

Tự mình trải qua mới hiểu loại cảm giác này đáng sợ cỡ nào.

Viêm Hoa tông.

Huyết Ma Đế ngẩng đầu, chân mày nhíu chặt, y cảm nhận hơi thở quen thuộc.

Quỷ Tộc Chúa Tể!

U Huyền Chúa Tể!

Mị Bà!

. . .

Rất nhiều.

Trong đó có năm Chúa Tể tụ thành nhóm lao tới gần, bốn phía đều có Chúa Tể đến.

Huyết Ma Đế kinh ngạc kêu lên:

- Trời, sao tất cả đều đến?

Trong các Chúa Tể kéo tới có nhiều người quen, cùng thời đại với y. Cũng có nhiều Chúa Tể xa lạ, đều là mới thăng cấp trong vạn năm qua, tuy thực lực hơi yếu nhưng là luồng lực lượng không thể coi thường.

- Chơi lớn rồi.

Đây là suy nghĩ duy nhất của Huyết Ma Đế.

Chưa thấy mặt Lâm Phàm nhưng đã nghe tiếng của hắn:

- Này, mấy vị Chúa Tể đến chậm quá, bản phong chủ ngồi chờ các ngươi dài cổ.

Người khác sợ hãi Chúa Tể, nhưng hắn không sợ chút nào.

Lâm Phàm bay lên, lao thẳng tới phương xa.

Giọng Quỷ Tộc Chúa Tể như chuông vang dội kinh thiên động địa:

- Lâm Phàm, ra đây chịu chết cho ta!

Sóng âm cuồng bạo đột nhiên khuếch tán, mặt đất không chịu nổi đã vỡ vụn.

Nhưng sóng âm truyền đến bên trên Viêm Hoa tông thì vô hình

tan biến.

Từ đại điện tông chủ truyền ra giọng của tông chủ:

- Bình tĩnh.

Ba bóng dáng xuất hiện.

Tông chủ, Du Long, Mặc Kinh Chập.

Mặc Kinh Chập tiếc nuối nói:

- Tông chủ, ta mới cảm nhận được bình yên nhưng bị ngắt ngang.

Gã rất cần được tông chủ khen ngợi.

Từ khi Du Long tham gia vào đội cảm ngộ bình yên thì tình hình trở nên khác lạ, tông chủ luôn khen Du Long có thiên phú.

Mặc Kinh Chập tự nhận là thiên tài cực kỳ không phục.

Chết tiệt, Mặc Kinh Chập này kinh thiên động địa, đã từng có thể bỏ ra thời gian lâu đổi một môn công pháp trở nên mạnh hơn, sao có thể không bằng người khác.

Tông chủ lắc đầu tiếc nuối:

- Đừng hoảng, có cường giả đến đây, không thể bỏ mặc. Bọn họ quá táo bạo, bình yên không có duyên với bọn họ.

Lâm Phàm biết tình huống của tông môn, hơi tò mò về tông chủ.

Không lẽ đúng là không có thực lực nhưng thủ đoạn lợi hại?

Lâm Phàm không thèm để mắt tới năm vị Chúa Tể:

- Bản phong chủ ra rồi đây, năm ngươi mau lại đây.

Quỷ Tộc Chúa Tể tức giận đến mức sắc mặt biến thành màu đen. Bọn họ kéo nhau đến mà tên này còn dám láo toét như thế.

- Lợi hại, dân bản xứ vực ngoại giới này kiêu ngạo ghê. Năm người nhóm Quỷ Đế đều đến mà hắn bình tĩnh như vậy, không biết có phải bị khùng không.

- Có chuyện gì? Dân bản xứ đã làm gì nhóm Quỷ Đế?

Một đám Chúa Tể đang xem kịch.

Chuyện không lợi, bọn họ tuyệt đối sẽ không ra tay.

Trong thời gian đi vào vực ngoại giới bọn họ đã được thấy dân bản xứ yếu cỡ nào, khiến người lười ra tay, thậm chí chán không muốn nô dịch.

Bọn họ không diệt sạch, đề phòng khiến thương thiên vực ngoại giới nổi giận đánh trả họ, chỉ cần lấy được thứ mình muốn là đủ rồi.

Oong!

Khi năm Chúa Tể lơ lửng trên trời, người họ tỏa ra uy thế làm hư không chịu không nổi đã vỡ vụn.

Năm người nhìn thấy Lâm Phàm liền nhận ra ngay:

- Là ngươi!

Đó là kẻ đi vào thượng giới liều mạng đổ máu với họ.

Lâm Phàm cười toe:

- Ừ, là bản phong chủ, lần thứ hai gặp mặt, sao? Có ý kiến gì?

Quỷ Tộc Chúa Tể tức giận hỏi:

- Ngươi giết người của ta?

Quỷ Tộc Chúa Tể không ngờ tên này thừa dịp bọn họ vắng mặt tru diệt người của mình, tội đáng chết vạn lần.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói:

- Chờ một chút, lời này nói có vấn đề! Chữ giết dùng không đúng, bản phong chủ từ vực ngoại giới đi vào thượng giới, nhìn thấy đám dân bản xứ, nhưng bản phong chủ không ra tay mà muốn giao lưu một phen, nào ngờ họ không thân thiện, tấn công trước, thật quá đáng, nên đành đưa bọn họ đi cải tạo, hy vọng biết hối cải.

Các Chúa Tể vây xem đã hiểu.

Người này rất càn rỡ.

Quỷ Đế không thể nhịn được nữa, lực lượng hùng hồn bộc phát từ thân thể:

- Chó chết, ta muốn ngươi chết!

Lâm Phàm thở dài, quả nhiên quá thô bạo, hết thuốc chữa.

Giọng Huyết Ma Đế chợt vang lên:

- Quỷ Đế, nể mặt ta, đừng gây chuyện ở đây.

Huyết Ma Đế không thể khoanh tay ngồi nhìn, đối mặt cường giả thế này chỉ có cường giả cũ như y ra mặt mới giải quyết được.

Quỷ Đế vốn định giận dữ mắng mỏ, không nể mặt ai hết. Nhưng khi thấy Huyết Ma Đế thì Quỷ Đế chợt nhận ra đối phương là ai.

Quỷ Đế kinh ngạc kêu lên:

- Ngươi là Huyết Ma Đế . . . ?

Các Chúa Tể đều ngạc nhiên, không ngờ là Huyết Ma Đế.

Cái tên tiếng tăm lừng lẫy.

Nhưng đã biến mất rất lâu, sao có thể xuất hiện ở vực ngoại giới?

Chờ chút!

Tình huống không đúng.

Quỷ Đế phát hiện vấn đề:

- Huyết Ma Đế, thực lực của ngươi . . .

Huyết Ma Đế nói:

- Không sai, như ngươi thấy, bản thân bị trọng thương, thực lực rút lui, nhưng đau đỉnh không thành vấn đề. Quỷ Đế, nể mặt ta rời đi được không?

Biết tu vi của Huyết Ma Đế yếu nhớt thì còn lâu Quỷ Đế mới nể nang:

- Xéo, mặt mũi của ngươi giá trị vài đồng tiền? Hôm nay chúng ta đồ diệt chỗ này rồi, dù là ngươi cũng không thể may mắn thoát khỏi!

Lâm Phàm phẩy tay:

- Huyết Ma Đế, sang góc chơi, đừng vướng víu.

Huyết Ma Đế rất đau đớn, mặt mũi không còn gì.

Người thời nay rất thực dụng, lúc y còn ở đỉnh cao thì ai cũng nể tình, hiện tại tu vi tuột xuống thì mặt mũi cũng bị mất.

Chương 1054: Bắt đầu đi, trò quen thuộc của ta

Huyết Ma Đế đứng lặng, bất đắc dĩ.

Đã từng tung hoành thiên địa, ai dám không nể mặt y? Nhưng hôm nay mặt xám mày tro.

Các Chúa Tể vây xem cảm thán rất thực dụng.

Có Chúa Tể cùng thời đại với Huyết Ma Đế, trải qua vô số sự kiện lớn, biết uy nghiêm của Huyết Ma Đế đáng sợ đến mức nào, dù là bọn họ cũng không muốn chọc vào.

Nhưng bây giờ tình huống khác rồi, Huyết Ma Đế đã tan vỡ, nhìn sơ liền thấy thế giới không trọn vẹn, đáng buồn biết bao.

Dù từng có hung uy ngập trời cũng vô ích.

Bọn họ rất muốn xem từng là cường giả Chúa Tể cảnh bị người không nể mặt như vậy sẽ có hành động gì.

Bọn họ không ngờ dân bản xứ kia kêu Huyết Ma Đế tránh ra thì y tránh đi thật, bọn họ nghĩ vấn đề trong này có chút phức tạp, hơi thú vị.

Lâm Phàm tiếc nuối nói:

- Được rồi, yên tâm đi, sẽ không có người nhúng tay, đây là chuyện của chúng ta. Bản phong chủ thật sự chờ các ngươi lâu rồi, tốc độ của các ngươi quá chậm.

Lâm Phàm tỏ vẻ rất thất vọng với đám Chúa Tể này.

Ảnh Sơn Chúa Tể gầm nhẹ:

- Ta muốn giết hắn!

Y chưa từng tức giận một con kiến đến như vậy.

Đối mặt năm Chúa Tể, Lâm Phàm hết sức bình tĩnh nói:

- Muốn bản phong chủ chết? Chẳng phải đã giết nhiều lần rồi

sao? Hay giết đến nghiện? Yên tâm, đợi lát nữa cho ngươi cơ hội này, để ngươi tiếp tục biểu hiện.

Lâm Phàm nhìn hư không:

- Các Chúa Tể đến vây xem đều ra đi, đừng núp, các ngươi tới đây đỡ cho bản phong chủ khỏi phải nhờ người khác thông báo với các ngươi.

Oong!

Hư không chấn động.

Đám Chúa Tể vây xem đều hiện hình.

Bọn họ thắc mắc, không biết dân bản xứ vực ngoại giới muốn làm gì.

Phương xa, một Chúa Tể mở miệng nói:

- Ha ha ha! Dân bản xứ nhà ngươi thật thú vị, gọi chúng ta đến là để chứng kiến ngươi chiến đấu với nhóm Quỷ Đế? Hay ngươi muốn hốt trọn ổ, diệt hết chúng ta tại đây?

Chúa Tể này mới thăng cấp, tâm cao khí ngạo, không thèm để ai vào mắt.

Tồn tại từng là cường giả trong mắt gã thì bây giờ chỉ là một hạt bụi trên cõi đời, món đồ chơi trở tay có thể đập tan.

Chúa Tể khác cũng vậy, trêu cợt nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm cười, hắn không chột dạ khi đối mặt các Chúa Tể, không thèm để họ trong lòng.

- Đương nhiên không phải, các ngươi đến vực ngoại giới là tự do của các ngươi, nhưng bản phong chủ nghe nói có nhiều Chúa Tể mang ý kiến lớn với vực ngoại giới chúng ta, bản phong chủ hơi không vui.

Các Chúa Tể nghe lời này đều cười ra tiếng.

Hơi không vui?

Dân bản xứ nho nhỏ, ai thèm quan tâm hắn có vui hay không?

Có Chúa Tể cười to bảo:

- Ha ha, dân bản xứ này hài thật, giống như người bị thiểu năng.

Hoàn toàn xem Lâm Phàm như bệnh tâm thần.

Ít ai dám nói chuyện như vậy với họ.

Một nha đầu thắt hai bím rất đáng yêu kéo lão nhân bên cạnh mình, hỏi:

- Sư phụ, đây là dân bản xứ vực ngoại giới mà đồ nhi nhìn thấy trong sách vở? Bọn họ thật sự rất ngu dốt ạ?

Lão nhân cười hỏi:

- Vậy ngươi thấy bọn họ ngốc hay không?

Tiểu nha đầu nói:

- Không biết, nhưng cảm giác người này rất ngốc.

Lão giả cười không nói, sờ đầu tiểu cô nương. Lão là Chúa Tể lâu năm, có thể sửa đổi khuôn mặt, nhưng vì đã có đồ nhi nên càng thích giữ bộ mặt già cả gặp người, vô tình cho người cảm giác già nua.

Lâm Phàm xúc động muốn đánh chết bọn họ, không biết cách trò chuyện đàng hoàng nữa là, thật sự khiến người tuyệt vọng.

Nhưng thôi, vận rủi cuồn cuộn gặt không hoàn mỹ, cho nên giết gà dọa khỉ, uy hiếp một chút là được.

Mặc Kinh Chập hỏi nhỏ, lòng hơi hoảng:

- Tông chủ, bình yên có thể khiến đám người này bình yên được không?

Người tới thật là lợi hại, hình như rất khủng bố, không đánh lại người ta.

Tông chủ lắc đầu:

- Bọn họ không có duyên phận với bình yên.

Tông chủ bình tĩnh như thể mọi việc xảy ra xung quanh không liên quan đến mình.

Mặc Kinh Chập lại hỏi:

- Vậy bình yên của chúng ta đánh thắng được đối phương không?

Lát nữa thật sự xảy ra chiến đấu chắc chắn gã không đánh lại đối phương, siêu khủng bố.

Tông chủ nhìn về phía Mặc Kinh Chập, lắc đầu:

- Sao có thể dùng bình yên vào việc đánh nhau, đó là dùng để cảm ngộ tâm linh, ngươi vẫn không lĩnh ngộ được chân lý bình yên.

Mặc Kinh Chập chớp chớp mắt, tông chủ nói lời này là muốn biểu đạt cái gì?

Hoặc là tông chủ cũng hơi nhát? Biết bình yên không chơi lại đám người này?

Quỷ Tộc Chúa Tể quát, mắt tóe lửa, lửa giận cuồn cuộn không thứ gì dập tắt được:

- Tất cả câm miệng, đây là việc riêng của chúng ta với dân bản xứ này!

Hôm nay là giờ chết của tên này.

Các Chúa Tể xung quanh rất bất mãn với lời nói của Quỷ Tộc Chúa Tể, hơi kiêu căng, hình như đang đe dọa bọn họ.

Nhưng nhìn sắc mặt của đám người Quỷ Tộc Chúa Tể thì chắc xảy ra chuyện lớn gì, lửa giận đã không thể dập tắt.

Khi không thu được lợi gì thì đa số Chúa Tể sẽ không hành động.

Sắc mặt của Mị Bà âm trầm đến đáng sợ hỏi:

- Ta hỏi ngươi, vì sao muốn giết người của ta? Các nàng đều là cô nương xinh đẹp!

Lâm Phàm xòe tay:

- Xinh đẹp hay không xinh đều không có gì khác nhau. Các nàng rất không yêu thích hòa bình, vừa gặp mặt liền muốn đánh người, ngươi nói xem đẹp cỡ nào có ích gì?

Hắn làm bộ dáng đã giết rồi, làm gì được.

Khuôn mặt đẹp tuyệt trần của Mị Bà dần trở nên dữ tợn:

- Khốn kiếp, ta muốn bầm thây ngươi ra vạn mảnh!

Sau khi được đến thần vật thì tâm trạng của Mị Bà rất tốt đẹp, nhưng thấy nhiều người phe mình chết, tâm trạng tốt đến đâu cũng khó mà không nổi giận.

Lâm Phàm khẽ thở dài:

- Ài.

Hắn chậm rãi đến gần năm Chúa Tể, lắc đầu nói:

- Các ngươi thật sự rất quá đáng.

Lâm Phàm nhìn hư không, lớn tiếng nói:

- Đã đến đây hết thì tự giới thiệu một chút. Viêm Hoa tông ta chính nghĩa, thân thiện, yêu thích hòa bình, chưa từng chủ động đánh bị thương người. Các ngươi từ thượng giới đi vào vực ngoại giới xem như một nửa khách nhân, nhưng các ngươi luôn xưng hô người vực ngoại giới là dân bản xứ, cái này rất không thân thiện.

Các Chúa Tể xung quanh không nghe lời Lâm Phàm nói vào tai.

Kẻ yếu không chiếm được sự tôn trọng nên có, chỉ có thể kéo dài hơi tàn, khúm núm dưới uy nghiêm của cường giả.

Ánh mắt Huyết Ma Đế quái dị nhìn người đứng trên trời.

Vớ vẩn.

Lại còn chính nghĩa, thân thiện, hòa bình?

Tin ngươi mới sợ.

Huyết Ma Đế đang lo lắng chuyện kế tiếp, có lẽ phải chết ở chỗ này thật.

Phương xa, Thanh Oa trốn đi không dám lộ mặt, che giấu hơi thở.

Nó sợ hãi bị người phát hiện.

Thanh Oa rất tức giận:

- Bà nội nó, bản Oa Sư đường đường là Cửu Hoang Thần Sư mà có ngày thế này!

Tất cả đều tại bàn tay đen sau màn đánh lén nó, nếu không đã chẳng xảy ra chuyện như vậy.

Cũng không biết lần này có thể còn sống không, nó không thể cứu các đệ tử luyện đan được nữa, đành nghe theo số trời.

Lâm Phàm tới gần năm vị Chúa Tể, mở miệng hỏi:

- Các ngươi đến Viêm Hoa tông có phải là muốn diệt tông của ta?

Quỷ Tộc Chúa Tể nghiến răng nghiến lợi, âm trầm nói:

- Hừ! Diệt tông là nhẹ, bản đế muốn bắt tất cả người liên quan với ngươi rồi từ từ tra tấn, để chúng chết trong đau đớn, sám hối sai lầm trong đau khổ.

Lâm Phàm giang hai cánh tay, mở ra chiến trường viễn cổ:

- Ài, thôi, luôn có người không thân thiện, điều duy nhất bản phong chủ có thể làm là cho các ngươi cơ hội đầu thai.

Buff này rất kinh người, có thể tăng lên sức sống cực lớn.

Các Chúa Tể xung quanh ngây người. Không thể nào, có kẻ ngu đến mức đó sao? Muốn một người trấn áp năm vị Chúa Tể?

Mơ mộng viễn vông.

Cho dù nằm mơ cũng không thể nào xảy ra chuyện như vậy.

- Tới đi, bản phong chủ đợi lửa giận của các ngươi. A quên, cho các ngươi xem thứ này, có lẽ là vật đã mất của ai đó trong các ngươi.

Lâm Phàm lấy đầu lâu ra.

Quỷ Tộc Chúa Tể thấy thứ đó thì giật nảy mình:

- Cửu Chuyển Quỷ Thủ!

Mị Bà thấy cái yếm thì tức điên:

- Đồ khốn kiếp, ngươi dám trộm yếm của lão nương!

- Mở ra vận rủi cuồn cuộn.

Lâm Phàm bỏ đồ vào trữ vật giới chỉ, giang hai cánh tay, sau đó nhìn năm Chúa Tể:

- Nào, tiễn các ngươi lên đường.

Lâm Phàm dứt lời, giữa hư không ngưng tụ thiên uy huy hoàng.

- Chuyện gì xảy ra?

Đám người ngẩng đầu nhìn về phía hư không, xem không hiểu chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

Ảnh Sơn Chúa Tể sợ hãi, đây là thiên uy, trời phạt.

Tuy Chúa Tể mạnh nhưng không thể đối kháng với trời phạt.

Trời phạt ngưng tụ lực lượng trừng phạt của cả thế gian, ẩn chứa pháp tắc mà người bên ngoài không cách nào khống chế.

Khiến Ảnh Sơn Chúa Tể phập phồng lo sợ là hình như mục tiêu trời phạt là y, vì mới rồi y thầm thề trong lòng.

Lâm Phàm rất quen thuộc với trời phạt, xem như bạn cũ, nhiều lần tiếp xúc gần gũi với nó, hiểu rõ tật nhỏ của trời phạt.

Hắn nhìn xung quanh, cuối cùng nhìn về phía Ảnh Sơn Chúa Tể thấp thỏm lo âu, khóe môi hắn cong lên, xem ra là y thề.

Bị vận rủi cuồn cuộn bao phủ thì dù là nhân vật có thiên vận siêu may mắn cũng trở thành sao chổi xui xẻo.

Người có thể trở thành Chúa Tể thì sao kém may mắn được, toàn thịnh vượng như mặt trời ban trưa, rất khó chôn vùi.

- Giết ngươi đầu tiên vậy, chết cho bản phong chủ!

Dứt lời, một luồng trời phạt tím đen từ trên trời giáng xuống trúng ngay Ảnh Sơn Chúa Tể.

Lần đầu tiên Lâm Phàm thấy trời phạt có màu này:

- Cái này không giống thứ ta từng thấy.

Ảnh Sơn Chúa Tể bị trời phạt bao bọc, rống to:

- Không! Sao có thể như vậy?

Nhưng rất nhanh tiếng hét biến mất, thân thể cũng bị tiêu diệt chẳng còn hạt bụi.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Đáng tiếc.

Điểm của Chúa Tể rất nhiều, bây giờ bị trời phạt tiêu diệt, chẳng hốt được gì.

- Không thể nào!

Đám người Quỷ Tộc Chúa Tể xoe tròn mắt, chuyện này là sao? Đang yên lành sao Ảnh Sơn Chúa Tể chết rồi?

Đám Chúa Tể vây xem trợn mắt há hốc mồm trước cảnh này.

Xem không hiểu.

Hoàn toàn không hiểu.

Hơi thở của Ảnh Sơn Chúa Tể biến mất, chết thật, không phải giả bộ.

- Các ngươi rất quá đáng, bản phong chủ hy vọng các vị Chúa Tể vây xem đặt đúng tư thái của mình, đừng quá càn rỡ, nếu không tiếp theo sẽ là các ngươi. Đừng nghi ngờ lời nói của bản phong chủ, vì bản phong chủ chưa bao giờ nói đùa.

Lâm Phàm nói xong thầm thề:

- Bản phong chủ là người đẹp trai nhất trần đời, nếu nói khoác thì cho thiên lôi đánh xuống thành tro.

Quả nhiên, Lâm Phàm mới thề xong chữ cuối thì trời phạt không chờ kịp.

Có lẽ nó đợi lâu rồi, muốn chơi chết hắn.

Chương 1055: Đám người bảo vệ hòa bình giao cho ngươi

Các Chúa Tể vây xem đã nghĩ từ lâu rằng kết cục của đám dân bản xứ là bị bọn họ chém giết, tuyệt đối không có khả năng còn sống.

Nhưng tình huống có điểm gì là lạ.

Ảnh Sơn Chúa Tể bị đánh không còn mẩu xương, hoàn toàn ngoài dự đoán của mọi người.

Ác ý tràn đầy trong hư không.

- Dân bản xứ kia mới nói cái gì? Ảnh Sơn Chúa Tể chết rồi?

- Là trời phạt, mới rồi là trời phạt, dân bản xứ này khống chế trời phạt? Không thể nào, tuyệt đối là huyễn cảnh!

Các Chúa Tể vây xem giật nảy mình, không ngờ xảy ra biến cố như vậy.

Trong hư không lại xảy ra tình huống khác.

Thiên uy huy hoàng bao phủ hư không, mây đen dày nặng kéo đến chồng chất đè ép bên dưới.

- Trời ạ, hình như lại có trời phạt!

- Tên này rốt cuộc muốn làm gì? Hắn thật sự có thể điều khiển trời phạt!

Tuy bọn họ đều là cường giả Chúa Tể cảnh, nhưng có thứ dù là họ gặp phải cũng tránh không kịp, ước gì trốn thật xa.

Một trong số đó là trời phạt.

Bọn họ sinh ra trong mảnh trời này, không ai có thể khiêu chiến uy năng thiên địa.

Các đệ tử Viêm Hoa tông ngẩng đầu xem.

Quá rực rỡ và bá đạo.

Sư huynh siêu lợi hại.

Nhưng cái này hơi khác với trước kia sư huynh đụng chuyện, lúc trước sư huynh toàn là không nói không rằng vung nắm đấm đánh tơi bời, sao hôm nay kỳ kỳ.

Sư huynh chỉ giang hai cánh tay, không vung nắm đấm đánh người, dùng chiêu thức bọn họ không hiểu khiến người ta mất mạng.

Nhưng tóm lại sư huynh mãi mãi là sư huynh, vẫn oách như vậy.

Thiên Tu sắc mặt có chút hoảng hốt:

- Đồ nhi!

Lão cảm nhận uy thế cực kỳ khủng bố từ trong hư không đã khóa chặt đồ nhi của mình, đừng nói là đồ nhi bảo bối gặp nguy hiểm nhé?

U Huyền Chúa Tể nhỏ giọng nói:

- Ta có cảm giác không ổn.

Đến trình độ như họ trực giác nguy cơ cực kỳ chính xác, nếu không cần thiết mạo hiểm thì họ sẽ rút ngay.

- Ta cũng thế.

Mị Bà là người thứ nhất không muốn chết, vừa chiếm được thần vật, có tiềm lực vô hạn, nếu chết ở chỗ này thì lỗ to.

Nếu lúc trước có người nói Chúa Tể sẽ chết chắc chắn bị Mị Bà tát tai, nói vớ vẩn.

Nhưng cái chết của Ảnh Sơn Chúa Tể đánh mạnh vào trái tim, cho Mị Bà biết Chúa Tể cũng sẽ chết, hơn nữa chết không rõ ràng.

Cơn giận làm mụ đầu, trút giận chốc lát rồi đầu óc tỉnh táo lại.

Uy thế không ngừng ngưng tụ trong không trung, hơi thở hủy diệt tất cả phát tán.

Lâm Phàm cười phá lên:

- Ha ha ha ha ha ha!

Hắn nhìn bốn Chúa Tể còn sống:

- Bản phong chủ tiễn các ngươi lên đường!

Ngay khi Lâm Phàm mở ra Hữu Sắc Nhãn Tình thì Mụ Bà rút ngay, biến mất không dấu vết.

Khi Quỷ Tộc Chúa Tể phát hiện Mị Bà chạy trốn thì tức giận muốn chửi thề, nhưng chợt phát hiện tình huống kỳ kỳ, lửa giận vô tận bùng nổ sâu trong lòng y.

Ầm ầm!

Trong hư không, một luồng trời phạt rạch phá không gian chém xuống.

- Trời, không thể nào, nhanh dữ?

Nắm tiết tấu không tốt, Lâm Phàm không ngờ trời phạt đến mau như thế. Hắn đã chuẩn bị khi Chúa Tể đến gần sẽ phối hợp với trời phạt trực tiếp đánh chết đám khốn kiếp này.

Nhưng nhìn tình hình hiện tại thì hơi bị trục trặc.

Khi Lâm Phàm nghĩ rằng chờ sau mười giây lại chơi chết đám người kia thì tình huống khác lạ xảy ra.

Trời phạt có tia chớp nhỏ dày đặc hư không.

Răng rắc một tiếng.

Hư không vỡ ra một cái khe đen ngòm thật to, trong khe hở lấp lóe tia sáng.

Khe hở đột nhiên xuất hiện sau lưng hù Quỷ Tộc Chúa Tể sợ ngây người, nhưng không thấy chuyện gì xảy ra thì yên lòng.

- Làm ta hết hồn.

Quỷ Tộc Chúa Tể mới nói xong.

Vèo vèo!

Ánh sáng nhấp nháy trong khe hở, Quỷ Tộc Chúa Tể chưa phản ứng lại thì một tảng đá rực lửa kéo cái đuôi dài bay ra khỏi khe hở.

Tốc độ của tảng đá rất nhanh, nháy mắt bao trùm Quỷ Tộc Chúa Tể.

Quỷ Tộc Chúa Tể bị trúng Hữu Sắc Nhãn Tình, chỉ muốn giết Lâm Phàm ngay, nhưng giờ y bị thiên thạch rực cháy lửa kéo cái đuôi dài đánh trúng người.

Quỷ Tộc Chúa Tể muốn chống cự nhưng thiên thạch vươn vô số bàn tay lửa đen túm lấy Quỷ Tộc Chúa Tể, lôi kéo, đốt cháy y.

Tiếng hét thảm thiết của Quỷ Tộc Chúa Tể vang vọng:

- A!

Ầm ầm!

Thiên thạch rơi xuống đất, nháy mắt nổ tung, sóng xung kích mãnh liệt khuếch tán bốc lên sương mù mịt bao phủ bốn phía.

Vù vù vù vù vù!

Sau khi thiên thạch nổ có vô số mảnh vỡ bắn tung tóe ra ngoài.

Phập!

Mảnh vỡ đâm xuyên qua người U Huyền Chúa Tể.

Vết thương kiểu này rất nhẹ với Chúa Tể, chỉ có thể coi là bị thương ngoài da. Nhưng miệng vết thương đâm thủng U Huyền Chúa Tể chợt rực cháy lửa màu đen rồi bao trùm nguyên người của y.

U Huyền Chúa Tể đau đớn hét lên:

- A!

Thân thể của U Huyền Chúa Tể dần không đứng vững bay về phía Lâm Phàm.

Chúa Tể cuối cùng tức giận xông tới trước mặt Lâm Phàm.

Trời phạt đúng giờ từ trên trời giáng xuống.

Đùng đùng!

Tất cả diễn ra trong chớp mắt.

Trời phạt rơi xuống, mảnh đất trống chẳng còn ai.

Thế gian yên tĩnh.

Các Chúa Tể vây xem chuyện này hai mặt nhìn nhau, trán rịn mồ

hôi lạnh.

Xảy ra chuyện gì?

Chuyện gì xảy ra?

Đây là cái gì?

Ba thắc mắc mãi mãi không có lời giải đáp quấn quanh trong lòng mọi người.

Thiên Tu có linh cảm không may, mặt tái nhợt:

- Đồ nhi . . .

Hơi thở của đồ nhi biến mất rồi, không lẽ đã chết?

Không thể nào, đây là chuyện tuyệt đối không thể nào!

Người chứng kiến trận chiến này đều ngẩn ngơ.

Vì khác với chiến đấu mà họ biết, hết thảy đều rất huyền diệu, nếu không thấy tận mắt thì không tin được điều xảy ra.

Tiểu nha đầu thắt hai bím nghi hoặc hỏi:

- Sư phụ, dân bản xứ kia đã chết rồi ạ? Những Chúa Tể cũng chết rồi?

Lão nhân không bình tĩnh, trả lời ậm ừ:

- Chắc vậy.

Rất nhanh, mười giây trôi qua.

Một giọng nói vang vọng hư không:

- Đáng tiếc, để chạy một người.

Tất cả Chúa Tể giật nảy mình ngó sang.

Bọn họ nhìn thấy cái gì? Có một người từ hư không bước tới, là dân bản xứ mới nãy.

Không chết, vậy mà không chết?

Mới rồi xảy ra chuyện gì? Dù bọn họ là Chúa Tể cũng không xem hiểu.

Lâm Phàm rất bi thương, mới rồi định xuất hiện bằng tư thế bá đạo nhưng bị đánh không còn mẩu xương, chẳng lẽ trần truồng đi ra?

Hắn sống lại ở chỗ khác rồi mặc xong quần áo đi ra, hiệu quả như nhau.

Thiên Tu lo lắng hỏi:

- Đồ nhi, có sao không?

Lâm Phàm mỉm cười nói:

- Lão sư hãy tin tưởng đồ nhi.

Bình tĩnh, không thể quá hoảng hốt, nhìn bộ dạng của lão sư hơi lo sợ, chuyện thường thôi mà.

Tông chủ nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm:

- Ủa? Kỳ lạ.

Mới rồi không phải như vậy, vì sao hắn xuất hiện?

Tông chủ cảm ngộ bình yên, cảm ngộ thiên địa, hết thảy đều nằm trong cảm giác của y.

Rõ ràng Tiểu Phàm biến mất không dấu vết, không tồn tại, cũng không có hình thể.

Nhưng bây giờ hắn xuất hiện thì hơi không bình thường.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn về phía hư không:

- Các vị Chúa Tể nhìn đủ chưa? Bản phong chủ tại đây xin nói một lời, hoan nghênh đi vào vực ngoại giới, nhưng đừng làm loạn.

Có quá nhiều Chúa Tể, dù đánh hội đồng hay đấu đơn thì hắn không đánh lại.

Mở ra vận rủi cuồn cuộn?

Đừng đùa.

Cuộc đời không có chút nguy cơ tạo niềm vui thì chán chết.

Huống chi Lâm Phàm có thân bất tử, nếu mở ra vận rủi cuồn

cuộn thì rất không công bằng, dù ông trời không đánh chết hắn thì hắn cũng sẽ áy náy mà chết.

Lúc trước Lâm Phàm nói như vậy nghe vào tai Chúa Tể là dân bản xứ ngu xuẩn nói nhảm nhí.

Nhưng bây giờ trò cười thành sự thật.

Chớp mắt năm vị Chúa Tể có một người trốn thoát, bốn người khác bị giết, cái chết quỷ dị khó hiểu.

Không biết mới là đáng sợ nhất, đối với ai, dù là Chúa Tể thì không biết mãi mãi là khủng khiếp nhất.

Không khí hiện trường vẫn tĩnh lặng, không có Chúa Tể lên tiếng.

Cho đến nay bọn họ còn chìm đắm vào việc vừa rồi.

Dù cho suy nghĩ nát óc cũng không rõ tất cả diễn ra như thế nào.

Lâm Phàm quát nạt đám Chúa Tể:

- Các ngươi đều là câm điếc sao? Không ai biết nói chuyện? Lão tử đã nói đến mức này rồi mà các ngươi không hó hé tiếng nào là sao? Biết hoặc đã hiểu chưa? Nhìn bộ dạng ngố đần của các ngươi đi, xem náo nhiệt thì hăng lắm, kêu nói thì câm như hến. Chúa Tể? Ha ha, trò cười.

Hư không dao động liên tục.

Câu này khiến nhiều Chúa Tể lên cơn giận dữ, cảm xúc dao động hơi mạnh.

Lâm Phàm cau mày cảm nhận dao động hư không, bật cười hỏi:

- Như thế nào? Đều không phục? Vậy thì cùng lên, bản phong chủ tiễn các ngươi đầu thai, giống như bọn họ vậy.

Có Chúa Tể chửi thề, bà nội nó, quá đáng, khinh người hết sức.

Rất muốn ra tay dạy cho dân bản xứ này bài học, nhưng ngẫm lại không đúng, người ta không rục rịch thì mắc gì mình làm đầu tàu?

Để cái đám đứng sau nhặt của rơi sao?

Ai nấy đều nhẫn nhịn chờ người ra tay đầu tiên, nhưng đợi mãi

không thấy ai.

- Oách!

Huyết Ma Đế nhìn Lâm Phàm chửi thúi mặt các Chúa Tể, phục sát đất, tài năng.

Qua trăm ngàn năm sau, Huyết Ma Đế cải tạo xong ra tù, đầu quân vào sự nghiệp giáo dục thường hào hứng kể lại cảnh này cho người khác nghe.

Lúc này không phải các Chúa Tể sợ mà vì không nắm chắc.

Thực lực của đối phương chỉ có Đế Thiên cảnh.

Đó là phế vật trong mắt họ, hoặc có lẽ không bằng cả phế vật, vì phế vật đối với họ phải cỡ Thế Giới cảnh.

Nhưng năm vị Chúa Tể có bốn người đi bán muối, một người chạy trốn, quá quỷ dị, suy nghĩ không thấu.

Lão nhân thấy đồ nhi của mình bước lên thì sốt ruột nói:

- Đồ nhi, trở về.

Tiểu nha đầu thắt hai bím tóc đi tới trước mặt Lâm Phàm, tò mò đánh giá hắn:

- Ngươi không giống như dân bản xứ mà ta đã gặp.

Lâm Phàm nói:

- Tiểu nha đầu, dùng từ dân bản xứ không hay, ngươi yêu thích hòa bình không?

Tiểu nha đầu đáp:

- Thích chứ.

Lâm Phàm cười nói:

- Vậy là tốt rồi, người yêu thích hòa bình là chung chí hướng rồi. Ta thấy cốt cách của ngươi kinh kỳ, một luồng linh quang từ trên đỉnh đầu của ngươi bắn thẳng lên trời, không giống đám người kia. Sau khi trách nhiệm gìn giữ hòa bình thượng giới giao cho ngươi, có đồng ý nhận trách nhiệm nặng nề này không?

Tiểu nha đầu nghe Lâm Phàm nói lời này thì con mắt càng ngày càng sáng.

Cốt cách kinh kỳ?

Linh quang bắn thẳng tận trời?

Trách nhiệm nặng nề gìn giữ hòa bình thế giới?

Trong khi tiểu nha đầu ảo tưởng thì sư phụ của nàng lập tức đi tới kéo nàng ra sau lưng, lùi lại:

- Ngại quá, nàng còn nhỏ, quấy rầy, yên tâm, ta từ thượng giới đi vào vực ngoại không phải để phá hoại mà muốn học tập, cáo từ!

Lão nhân nói xong lôi tiểu nha đầu đi.

Loáng thoáng nghe tiếng tiểu nha đầu líu ríu từ phía xa:

- Sư phụ, đồ nhi muốn gìn giữ hòa bình thượng giới . . .

Bộp!

- Đừng nằm mơ, ngươi muốn vi sư chết sao!

Âm thanh xa dần.

Có Chúa Tể rời đi.

Chúa Tể vây xem trên trời dần giải tán.

Bọn họ không nói gì nhưng trong lòng hiểu rằng vực ngoại giới biến đổi, khác với trước kia.

Chương 1056: Các ngươi đều đang nói cái gì?

- Thoải mái.

Tâm tình của Lâm Phàm rất tốt, lại biểu hiện một chút trước mặt sư đệ, sư muội.

Các Chúa Tể thực lực rất mạnh, thật sự. Đừng thấy bọn họ chết uất ức, đó là vì trúng buff, phải chết uất ức mới xứng đáng với buff.

Chúa Tể kéo đến vây xem có mạnh có yếu, nhưng họ vẫn là Chúa Tể, dù thuộc loại yếu nhớt thì vẫn là đỉnh cao.

Bọn họ đại biểu cho đại thế thượng giới.

Bọn họ thấy tận mắt cuộc chiến này, sau khi trở về sẽ suy nghĩ tỉ mỉ còn dám gây sự với Viêm Hoa tông khi ở vực ngoại giới nữa không.

Đương nhiên Lâm Phàm biết có Chúa Tể chắc chắn không tin, không tự mình trải qua thì luôn cho rằng là giả.

Nhưng không quan trọng.

Hắn chỉ cần một chút xíu thời gian phát triển là tốt rồi, chờ khi hắn đột phá đến Thế Giới cảnh thì mọi chuyện không thành vấn đề.

Lâm Phàm hét hướng hư không:

- Ủa? Các vị Chúa Tể chưa đi còn ở lại đây là muốn gì sao? Hay là muốn vào tông ta ngồi chơi? Tâm sự cuộc đời, cảm tưởng?

Nhiều Chúa Tể rời đi nhưng còn có một số Chúa Tể ở lại.

Bọn họ không phải loại cuồng chiến tranh, tới chỗ nào là khai chiến nơi ấy. Bất cứ xung đột nào đều xây dựng trên lợi ích, nhưng không có bỗng nhiên khai chiến, trừ phi não bị hỏng, giống như Lâm Phàm đôi khi vì thể nghiệm khoái cảm chiến đấu nên thích chủ động khiêu khích người khác.

- Thật lâu trước kia chúng ta luôn cho rằng vực ngoại giới là yếu, ngu muội, nhưng không ngờ có tông môn như vậy, nhân vật như vậy.

Tốt lắm, có tư cách ngang hàng với chúng ta.

Một nam nhân từ hư không đi tới, quanh thân tỏa sáng, khuôn mặt cực kỳ điển trai, đôi mắt trắng đen rõ ràng, sáng ngời tỏa thần quang, đầu đội quan ngọc, mặc áo gấm đai ngọc.

Nam nhân phong độ nhẹ nhàng như quý công tử thời xưa.

Các Chúa Tể xung quanh thấy người nọ đều khách khí ôm quyền:

- Đông Dương Đế!

Lâm Phàm nhìn đối phương, hỏi:

- Ngươi là ai?

Đây là lần đầu tiên hắn giao lưu với Chúa Tể, khí thế toàn thân đối phương ẩn giấu, Lâm Phàm nhìn thoáng qua thấy thân hình đối phương hơi chói mắt, nếu người thường nhìn chằm chằm chắc đã bị mù mắt.

Đông Dương Đế ôm quyền nói:

- Tại hạ là Đông Dương Đế của Phượng Hoàng đảo.

Nếu là lúc trước thì Đông Dương Đế lười nói chuyện với con kiến, nhưng đối phương biểu hiện ra năng lực bí ẩn khó dò khiến gã xem trọng, đã có năng lực giao lưu với họ.

Lâm Phàm nói:

- A, Đông Dương Đế, tại hạ là Lâm Phàm, phong chủ của Vô Địch phong Viêm Hoa tông. Nếu đã ở lại đây thì mời vào.

Tuy Lâm Phàm rất muốn đập chết hết Chúa Tể ở đây, nhưng tán dóc lôi kéo quan hệ cũng được.

Dĩ nhiên nếu tính cách của đối phương không hợp với hắn thì đành nói tiếng xin lỗi, chờ thực lực cường đại hắn sẽ lại đến đập nát đối phương.

Các Chúa Tể nhìn nhau, yên lặng gật đầu. Bọn họ không nhìn thấu năng lực của đối phương, nếu tiếp xúc kỹ hơn có lẽ sẽ có thu hoạch.

Đông Dương Đế cười nói:

- Tốt, vậy xin quấy rầy.

Lâm Phàm giơ tay hoan nghênh các Chúa Tể tiến vào:

- Mời!

Tiếp theo là tám chuyện, khoe khoang, không có gì đặc biệt.

. . .

Hư không phía xa chấn động.

Mị Bà trốn thoát.

- Vì sao sẽ có cảm giác này?

Mị Bà thở hổn hển, rất hoảng hốt, mới rồi trong lòng đột nhiên có linh cảm ở lại sẽ chết người. Nên Mị Bà rút lui ngay, bỏ lại nhóm Ảnh Sơn Chúa Tể, hoàn toàn không quan tâm.

- A, là chuyện như vậy?

Mị Bà cầm thần vật đã cướp được, một cuốn sách cũ xưa.

Kim Triện Ngọc Hàm.

Bốn chư to dát vàng, quanh co khúc khuỷu, nếu không phải nàng hiểu chút xíu chữ Nguyên Tổ Thâm Uyên thì không hiểu nó viết gì.

- Cảm giác nguy hiểm kia là quyển sách này nhắc nhở mình?

Mị Bà thắc mắc, cảm giác vừa rồi tuyệt đối không nhầm được.

Thần vật bắn ra từ Nguyên Tổ Thâm Uyên chắc chắn là thứ tốt, nguyên thượng giới đều đồng ý điều đó.

Mị Bà nhìn sách cổ trong tay, bỗng cười phá lên:

- Ha ha ha ha ha ha!

Mị Bà biết mình chiếm được bảo bối.

Nếu Lâm Phàm thấy thứ này sẽ nhớ ra hình như là thứ Hoàng Đế truyền lại, gọi chung là ngũ thuật huyền học.

Viêm Hoa tông.

- Nào nào, mời uống trà.

Lâm Phàm ở Vô Địch phong chiêu đãi những Chúa Tể, uống trà bình thường, hương vị hơi tạp.

Các Chúa Tể gai mắt loại trà này, cảm giác như nước cống.

Bọn họ là Chúa Tể, bình thường uống nước trà đều là quỳnh tương ngọc lộ, thứ vô cùng quý giá với người khác, nhưng là thứ họ thường uống mỗi ngày.

- Tốt.

Đám người Đông Dương Đế cười cười, nhưng không ai nâng tách trà lên.

Đông Dương Đế hỏi:

- Lâm phong chủ, không biết tông chủ của quý tông là ai?

Đông Dương Đế xem một vòng, thực lực mạnh nhất tông chắc là Lâm phong chủ ở trước mặt, những người khác không có gì xuất sắc.

Lâm Phàm nói:

- Ngươi đã gặp rồi, lão già mới nãy đi cạnh bản phong chủ.

Đông Dương Đế ngây người, gã có thấy lão già mới rồi, rất yếu, còn thua thuộc hạ của gã.

Lâm Phàm nâng tách trà lên, uống cái ực:

- Không nói những thứ này, các vị sao không uống trà đi? Có phải vì nước trà quá ngon nên muốn mang một ít về? Yên tâm, đợi lát nữa các vị đi bản phong chủ sẽ kêu người tặng cho một ít.

Các Chúa Tể ngồi xung quanh lộ biểu tình quái dị.

Tên này ngu thật hay giả vờ?

Có người uống nổi loại nước trà này sao?

Dở ẹc.

Nhưng bọn họ cảnh giác Lâm Phàm, cũng không muốn trở mặt, đành nhắm mắt nhắm mũi nhấp một ngụm.

Đông Dương Đế nhấp một miếng rồi đặt tách trà xuống, dò hỏi:

- Lâm phong chủ, không biết vừa rồi ngươi làm cách nào giết bốn vị Chúa Tể?

Lâm Phàm cười, rốt cuộc không nhịn được muốn hỏi thăm?

- Ha ha ha! Giết bằng cách nào? Cũng không khó gì, bản phong chủ muốn họ chết thế là họ chết, đơn giản vậy thôi.

Đám Chúa Tể đều lắng tai nghe, bọn họ cũng rất muốn biết rốt cuộc có nguyên nhân gì, nhưng nghe Lâm Phàm nói câu này làm tập thể ngây người.

Cái này có khác gì với không nói?

Choáng.

Đông Dương Đế cười nói:

- Ha ha ha! Lâm phong chủ lợi hại, câu trả lời này thật sự là làm người bội phục vô cùng, bốn vị Chúa Tể nói giết liền giết, cho dù là ta cũng không có năng lực này.

Đúng là như thế.

Quỷ Tộc Chúa Tể cùng Ảnh Sơn Chúa Tể rất mạnh, dù yếu hơn Đông Dương Đế chút xíu nhưng cách biệt đó không tạo nên ảnh hưởng gì.

Chúa Tể đều là người có khí vận lớn, dù không đánh lại nhưng khó bị người ta giết, càng đừng nói hiện giờ một hơi chết bốn vị.

Nếu không phải Mị Bà chạy nhanh thì chắc đã thêm một người.

Lâm Phàm khiêm tốn phất tay:

- Bình tĩnh, không cần giật mình như thế.

Việc nhỏ thôi mà.

Lâm Phàm hỏi:

- À phải rồi, không biết các vị Chúa Tể xâm lấn vực ngoại giới là muốn mưu đồ cái gì?

Lâm Phàm muốn biết các Chúa Tể thượng giới cứ mãi xâm lăng vực ngoại giới không biết chán là vì sao?

Bảo là cướp bóc tài phú hay mỹ nhân thì không thể nào, muốn lên mặt ra oai thì còn hợp lý. Nhưng xem bộ dạng của họ có lẽ không biết lên mặt ra oai là cái chi.

Đông Dương Đế cười cười, không trả lời vấn đề này mà là tùy ý nói:

- Lâm phong chủ, đây là hiểu lầm, chúng ta không phải đến xâm lấn vực ngoại giới, chỉ tới xem. Nghe đồn vực ngoại giới là mẫu thân của thượng giới, là ngọn nguồn, cho nên mỗi một lần dung hợp chúng ta đều sẽ trở lại thăm một chút, giúp đỡ người ở đây đôi chút.

Lời này nếu có người tin tưởng thì đúng là ngu hết thuốc chữa.

Lâm Phàm cười nhìn Đông Dương Đế như đang nói: Tin ngươi mới lạ, nói dối không đỏ mặt.

Không phải tất cả Chúa Tể đều biết nguyên nhân đến vực ngoại giới. Nhưng bọn họ cảm giác thật nhiều Chúa Tể đến đây thì chắc chắn có bí mật lớn, nên dù không hiểu rõ rốt cuộc vì sao cũng muốn bon chen đến xem, không chừng có thu hoạch.

Đông Dương Đế không nói thật, không thể nào nói cho Chúa Tể khác, càng sẽ không nói cho người vực ngoại giới.

Dù sao thượng giới liên thông vực ngoại giới không phải lần đầu tiên hay lần thứ hai, đã xảy ra rất nhiều lần, nhưng mỗi lần đều không tìm kiếm được mục tiêu cuối cùng.

Nếu để người vực ngoại giới biết bí mật này thì trong thời gian dài như vậy có lẽ tự bọn họ sẽ tìm được.

- Thật sao? Xem ra Đông Dương Đế cũng là người có tình yêu.

Lâm Phàm cảm thán, sau đó vỗ ngực nói:

- Không nói cái khác, con người của bản phong chủ cũng vậy, tràn đầy tình yêu, và yêu thích hòa bình, xem ra chúng ta có thể giao lưu sâu hơn.

Đông Dương Đế cười to bảo:

- Ha ha ha, đây là tự nhiên, lần đầu tiên nhìn thấy Lâm phong chủ đã biết Lâm phong chủ tuyệt đối là người có tình yêu rồi.

Trong lòng Đông Dương Đế rủa thầm, có tình yêu?

Lời này là nói cho đồ đần nghe.

Khi hắn giết Chúa Tể khác có nương tay không? Nghe nhóm Quỷ Tộc Chúa Tể nói hình như hắn giết thuộc hạ của họ, khá nhiều người, nếu không đã chẳng chọc điên nhóm Quỷ Tộc Chúa Tể đến mất lý trí.

Các Chúa Tể khác nhìn hai người này, trong lòng chỉ có một suy nghĩ.

Đúng là vô sỉ.

Đông Dương Đế là ai? Đám người ở đây đều biết, một kẻ ngoài cười mà trong bụng một bồ dao găm, đừng tưởng ăn mặc giống người thì thật sự là con người.

Thật ra Đông Dương Đế không phải người mà là con phượng hoàng.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Ài, thật phục ngươi có ánh mắt tốt, bản phong chủ giấu sâu như vậy mà vẫn bị nhìn thấu, bội phục quá.

Ưu điểm của mình bị người xem thấu, Lâm Phàm cảm giác đã gặp tri kỷ.

Đông Dương Đế nghệch mặt ra, phát hiện tên này da mặt hơi dày.

Gã không vạch trần điều đó, cười nói:

- Đâu có, ưu điểm này của Lâm phong chủ rất chói mắt, dù ẩn giấu sâu cũng không thể qua mắt mọi người.

Lâm Phàm nói:

- Ha ha ha, thật đúng là biết nói chuyện. Với vẻ ngoài và tài ăn nói của Đông Dương Đế thì e rằng không bao nhiêu nữ nhân cưỡng lại được.

Đông Dương Đế mỉm cười nói:

- Lâm phong chủ cũng có hỏa nhãn kim tinh, nhìn một cái đã xem thấu bản đế, không nhiều, mới có ba vạn ba ngàn bạn lữ.

- Phụt!

Lâm Phàm phun nước trà văng trúng mặt Đông Dương Đế:

- Ngươi nói cái gì? Ba vạn ba ngàn? Thận của ngươi làm bằng sắt hả?

Đông Dương Đế lau mặt, trong lòng có chút không vui nhưng vẫn cười.

- Tàm tạm.

Các Chúa Tể ngơ ngác nhìn hai người.

Mợ nó, hai ngươi đang nói gì vậy?

Chương 1057: Ngươi có xem ta là huynh đệ không? (1)

Đám Chúa Tể không có ý gì sâu xa, chỉ có một mục đích là thăm dò rõ ràng về dân bản xứ này.

Nhưng đến bây giờ đừng nói lai lịch, không tìm hiểu được tin tức hữu dụng gì.

Các đệ tử nữ Viêm Hoa tông đứng sau lưng Lâm sư huynh, nghe đối phương nói có ba vạn ba ngàn bạn lữ thì đều lộ ra ánh mắt khinh bỉ.

Dán cho Đông Dương Đế cái nhãn:

- Nam nhân cặn bã!

Đông Dương Đế cười cợt, ngữ điệu quái dị như đang tạo áp lực cho Lâm Phàm:

- A, Lâm phong chủ, ánh mắt các sư muội của ngươi nhìn ta hình như mang hơi hướm xem thường?

Ngươi có thể không tôn kính ra nhưng các sư muội của ngươi không được phép làm điều đó.

Lâm Phàm rất đồng ý với lời của các sư muội:

- Đừng nói các nàng, thật ra bản phong chủ cũng cảm thấy ngươi hơi giống.

Đông Dương Đế biểu lộ sửng sốt, xúc động muốn lật bàn. Muốn làm gã bẽ mặt?

Không khí hiện trường hơi nặng nề.

Các Chúa Tể rung đùi xem kịch, không tham dự tranh chấp.

Nếu Đông Dương Đế và dân bản xứ này đánh nhau thì bọn họ sẽ được hiểu rõ thực lực của đối phương hơn.

Một sư muội tiến về phía trước một bước, muốn xin lỗi Đông Dương Đế.

Nàng cảm giác bầu không khí có chút không đúng, đúng là tại các nàng lộ vẻ mặt khinh bỉ. Với cường giả đẳng cấp cỡ này thì mặt mũi là quan trọng nhất, nếu vì vậy khiến tông môn bị cường giả ghi nhớ thì đó là lỗi của các nàng.

Nàng đang định mở miệng thì bị sư huynh ngăn lại, nhẹ nhàng đẩy ra sau.

Lâm Phàm mỉm cười ra hiệu sư muội không cần ra mặt, sau đó nghiêng người, dán sát mặt vào Đông Dương Đế, nghiền ngẫm hỏi:

- Thế nào, tức giận?

Đông Dương Đế lạnh băng nhìn Lâm Phàm, hai người đối diện một lúc, gã chợt cười nói:

- Không thể nào, nếu Lâm phong chủ nói thì ta sẽ không tức giận. Nhưng các sư muội của Lâm phong chủ đi ra ngoài cần chú ý chút, dù sao không phải mỗi vị Chúa Tể đều rộng lượng giống như ta.

Lời này bao gồm cảnh cáo và uy hiếp, nhất là thốt ra từ miệng Chúa Tể, từng tia lạnh lẽo làm các sư muội đứng sau lưng Lâm Phàm run cầm cập.

Dù sao thực lực của các nàng rất yếu, như con kiến biết đi trong mắt Chúa Tể.

Lâm Phàm cười nói:

- Ha ha ha! Vậy sao? Nhưng chẳng sao, trước khi những Chúa Tể này giết sư muội của bản phong chủ phải suy nghĩ cho kỹ, lỡ cả nhà đều mất thì không đáng.

Đông Dương Đế ngây người.

Các Chúa Tể khác nghệch mặt ra.

Người gì dữ dằn.

Ý là kẻ nào dám đụng vào sư muội của hắn là hắn giết cả nhà người ta?

Tuy gặp gỡ không lâu nhưng những người ở đây đều kết luận Lâm Phàm là: Một tên điên.

- Đồ nhi, hở chút chém giết không tốt, tông môn chúng ta là tông môn thân thiện.

Đối diện mấy Chúa Tể làm Thiên Tu hơi hoảng, nhưng đồ nhi vững vàng như thế thì lão cũng phải giữ bình tĩnh, lúc nói chuyện giọng phải không cao không thấp, ung dung bình tĩnh như đối mặt người bình thường.

Lâm Phàm cười nói:

- Ha ha ha! Đùa thôi, Đông Dương Đế đừng để bụng, như lão sư của bản phong chủ nói, bản phong chủ sao có thể là loại người giết cả nhà người ta được.

Đối thoại hung hiểm bỗng chốc tan thành mây khói.

Đông Dương Đế cười gượng:

- Ha ha ha!

Gã không nói tiếp, dường như đang suy nghĩ việc gì.

Mặt ngoài tu vi của đối phương là Đế Thiên cảnh, nhưng có thể giết Chúa Tể cảnh, hơn nữa rất dễ dàng.

Đông Dương Đế nghĩ mãi không ra. Gã không có thù hận sâu với đối phương cho nên sẽ không chủ động ra tay, dù hai người nói chuyện chặt chém không đổ máu, mặt ngoài giả bộ thân thiện.

Hiện trường rất yên tĩnh.

Bầu không khí đột nhiên trở nên có chút xấu hổ.

Các Chúa Tể có người sờ râu, có người nhìn quanh, bọn họ không nói chuyện, đều đang chờ đợi.

Bọn họ ở lại đây vì muốn hiểu rõ tình huống, chuyện còn lại chẳng liên quan gì tới họ.

Đông Dương Đế nhìn Lâm Phàm, mắt lấp lóe như đang ám chỉ 'có gì thì nói ra đi'.

Lâm Phàm ra hiệu, sau đó nâng tách trà lên:

- Uống trà.

Đông Dương Đế bất đắc dĩ, muốn phủi mông bước đi, nhưng chưa tìm hiểu rõ ràng thì lại không cam lòng.

Đông Dương Đế dò hỏi:

- Lâm phong chủ, sao Huyết Ma Đế ở trong quý tông vậy?

Huyết Ma Đế là Chúa Tể lâu năm, thực lực mạnh mẽ, năng lực đấu đơn hay hội đồng đều rất mạnh, Chúa Tể không đánh lại y.

Lâm Phàm cười nói:

- Huyết Ma Đế hả, bị bản phong chủ đánh một trận nên ở lại tông môn dọn nhà vệ sinh.

Đông Dương Đế vốn định mở miệng nhưng rồi á khẩu.

Huyết Ma Đế dọn nhà vệ sinh?

Đường đường là Chúa Tể đỉnh, dù thực lực yếu bớt nhưng tôn nghiêm vẫn còn, sao có thể bị làm nhục như vậy? Đông Dương Đế thấy uất ức thay Huyết Ma Đế.

Đông Dương Đế chuẩn bị rời đi:

- Lâm phong chủ, chúng ta đã nói chuyện rất vui vẻ, hiện tại không có chuyện gì, chúng ta xin phép cáo từ. Còn nhiều thời gian, có cơ hội sẽ trò chuyện tiếp.

Đông Dương Đế biết ở lại đây cũng không hỏi ra cái gì.

Lâm Phàm không định giữ Đông Dương Đế lại:

- Tốt.

Sự việc lần này đã kết thúc hoàn mỹ.

Chỉ cần đầu óc bình thường sẽ hiểu rằng không nên tùy tiện chọc vào Viêm Hoa tông.

Ngay khi Đông Dương Đế đứng lên thì sinh ra biến cố.

Hư không chấn động.

Tầng mây lăn lộn rất là kịch liệt.

Lâm Phàm ngây người, bởi vì trong tay hắn có thêm một thứ.

Một khối không khí màu bạc to cỡ nắm đấm, không thấy tình huống bên trong, nhưng khối không khí màu bạc này tự xoay tròn như mây sao, toát ra từng đợt sương mù.

- Cái này . . .

Đám người Đông Dương Đế thấy khối không khí màu bạc thì biểu tình cực kỳ giật mình, tròng mắt suýt lồi ra ngoài.

- Thương thiên khí vận!

Tất cả mọi người đã hóa đã, nhìn chằm chằm vào khối không khí màu bạc trong tay Lâm Phàm.

Bọn họ là Chúa Tể, biết một số thứ hiếm ai biết, trong đó có về thương thiên khí vận.

Theo ghi chép cổ xưa thì thương thiên khí vận không tồn tại, là thứ bí ẩn nhất. Nhưng từ cái tên 'khí vận' là biết công dụng của nó thế nào.

Thiên mệnh chi tử là được thương thiên khí vận thêm vào nên mọi việc đều thuận lợi, thậm chí tốt đến biến thái.

Nhưng đây chỉ là truyền thuyết mà thôi, chưa ai được thấy.

Nhìn khối không khí màu bạc này là các Chúa Tể biết ngay nó là gì.

Lâm Phàm kinh ngạc nói:

- Thương thiên khí vận?

Để hắn bình tĩnh chải vuốt lại đã, thứ này từ đâu ra? Gần đây hình như hắn không đắc tội với ai, cũng chẳng ai chọc vào hắn, vì sao xuất hiện thứ đột ngột này?

- Ưm, từ đâu ra?

Lâm Phàm chợt nghĩ ra, thương thiên khí vận thì tức là thương thiên rồi?

Trời phạt!

Hắn cảm giác như phát hiện đại lục mới.

Chương 1058: Ngươi có xem ta là huynh đệ không (2)

Lâm Phàm thề, bị trời phạt đánh chết, không lẽ cũng nằm trong buff?

Nếu đúng vậy thì vui đây.

Lâm Phàm cười hỏi:

- Như thế nào? Các vị chưa thấy nó bao giờ sao?

Đông Dương Đế đang muốn đi nhưng giờ không chịu đi nữa.

Thương thiên khí vận hấp dẫn gã.

Đông Dương Đế dồn dập hỏi:

- Lâm phong chủ lấy cái này ở đâu thế?

Các Chúa Tể khác cũng rạo rực, có xúc động muốn cướp giật.

Lâm Phàm mỉm cười nói:

- Người khác tặng.

Mắt Đông Dương Đế sắp tóe lửa, ghen tỵ đỏ mắt:

- Ai tặng?

Chúa Tể bọn họ có khí vận mãnh liệt, nhưng so với thương thiên khí vận thì cách biệt rất lớn.

Vì được thương thiên phù hộ là có thể đi ngang rồi, đương nhiên có chút xíu thương thiên khí vận không đủ để gây sóng to gió lớn gì, nhưng có còn hơn không.

Lâm Phàm chỉ lên trời:

- Nó tặng.

Đông Dương Đế ngước đầu nhìn, lập tức hiểu Lâm Phàm đang nói là thương thiên. Nhưng không thể nào, lừa người cũng đừng lấy cớ vậy chứ.

Thương thiên sao có thể tặng đồ cho, còn là loại thương thiên khí vận.

Lâm Phàm cảm nhận thương thiên khí vận hình như có linh tính, luôn ra hiệu hắn hấp thu.

Nhưng hắn không cần cái thứ này.

Khí vận có ích gì?

Kiếp trước Lâm Phàm đã thấy nhiều rồi, tác dụng lớn nhất của khí vận là cam đoan nhân vật chính gặp tình huống nào cũng sẽ không chết.

Nhưng ưu điểm không chết trong bất cứ tình huống nào là vô dụng với hắn.

Giờ đây một ngày không chết một, hai lần sẽ làm Lâm Phàm cảm thấy cuộc đời trống rỗng, cô đơn.

Còn về vận may thì được ích gì?

Mở ra vận rủi cuồn cuộn thì thương thiên cũng sẽ bị vận rủi quấn quanh.

Lâm Phàm siết chặt nắm tay.

Bùm!

- Đi thôi, phân tán cho sư đệ, sư muội, tất cả người tông môn của ta.

Không khí màu bạc nổ thành vô số đốm sáng bay trong không khí, người ở gần Lâm Phàm được nhiều đốm sáng hòa vào, thân thể không có cảm giác gì nhưng không hiểu sao tâm hồn nhẹ nhàng, dường như có cái gì bảo vệ họ.

Đông Dương Đế giật mình kêu lên:

- Trời ơi! Lâm phong chủ, ngươi làm cái gì vậy?

Dù gã là Chúa Tể, quen mắt mấy cảnh tượng hoành tráng nhưng cũng bị cảnh này làm giật mình.

Các Chúa Tể trợn to mắt như thấy quỷ.

Lâm Phàm nói:

- Còn hỏi nữa? Thứ này vô dụng với bản phong chủ, chia cho người của tông ta là bình thường. Dù sao bản phong chủ nổi tiếng là bao che khuyết điểm, là sư huynh tốt quan tâm đệ tử tông môn.Thế nào, ngươi cũng muốn? Nhưng đáng tiếc, ngươi không phải người của tông môn ta, hay ngươi tham gia vào tông môn? Lần sau lại có nó sẽ chia cho ngươi một ít.

Đông Dương Đế trong lòng đang rỉ máu, tuy chỉ có một cục nhưng nếu bị một người hấp thu, dù không thể thành thiên mệnh chi tử nhưng cũng có được ích lợi vô cùng lớn lao.

Có từng nếm trải cảm giác đi ra ngoài nhặt được bảo bối, gặp khó khăn thì đột phá không?

Đông Dương Đế nhìn Lâm Phàm không chớp mắt:

- Lâm phong chủ, đừng nói gì nữa, từ nay về sau ngươi là huynh đệ tốt của Đông Dương Đế này. Ta hỏi ngươi có chịu nhận huynh đệ này không?

Đông Dương Đế không biết Lâm Phàm có quan hệ thế nào với thương thiên, nhưng có thể được thương thiên khí vận thì chắc chắn hẳn có cách riêng, nên gã khao khát muốn gìn giữ mối quan hệ này.

Lúc trước không nhìn thấu đối phương sâu cạn nên Đông Dương Đế mới nói chuyện đàng hoàng, còn bây giờ miễn bàn sâu cạn, chỉ bàn về thương thiên khí vận.

Lâm Phàm hỏi:

- Ngươi bao nhiêu tuổi?

Đông Dương Đế biến sắc mặt nói:

- Đông Dương Đế này tung hoành thế gian vạn năm, đến hôm nay đã được hai vạn ba ngàn sáu trăm ba mươi hai tuổi.

Lâm Phàm làm bộ rất bình tĩnh, nhưng trong lòng cười thầm:

- À, vậy là còn nhỏ. Đông đệ, ca ca lớn tuổi hơn ngươi một chút, đã hai vạn ba ngàn sáu trăm ba mươi ba tuổi.

Đông Dương Đế không chút do dự, tràn đầy tình cảm kêu lên:

- Ca!

- Ừm, đệ.

- Ca!!!

Đúng lúc này, đệ đệ ngốc Tần Sơn từ phương xa chạy tới, trong tay cầm bùn đất, vừa chạy vừa làm rơi bùn.

Lâm Phàm nhìn thấy Tần Sơn tới, cười sờ đầu của gã:

- Nào, hai ngươi làm quen đi. Đây là đệ của bản phong chủ, Tần Sơn, sinh ra muộn hơn bản phong chủ một ngày, nên lớn tuổi hơn ngươi. Tần Sơn, đây là đệ đệ mà ca của ngươi vừa thu, cũng là đệ đệ của ngươi.

Tần Sơn ngây ngốc nhìn Đông Dương Đế, mặt ngờ nghệch như đang nói với mọi người rằng ta không phải người bình thường, thật sự có bệnh tâm thần.

Đông Dương Đế nhìn đối phương, liếc tay Tần Sơn đầy bùn, dính lên quần áo, không một chỗ sạch sẽ, như mới chui ra từ đống bùn:

- Cái này . . .

Gọi Tần Sơn là ca?

Vậy mặt mũi làm sao bây giờ?

Trong tay Lâm Phàm bỗng có thêm một thứ, khối không khí màu vàng.

Đông Dương Đế suýt rớt tròng mắt:

- Cái gì? thương thiên công đức?

Các Chúa Tể nhìn Lâm Phàm trân trân.

Dân bản xứ này có lai lịch ra sao?

Lâm Phàm bóp nát, khối không khí màu vàng lại hóa thành đốm sáng tan biến trong thiên địa.

Đông Dương Đế dứt khoát gọi Tần Sơn:

- Ca!

Tần Sơn bước tới, tay đầy bùn nhéo khuôn mặt tuấn tú của Đông Dương Đế:

- Đệ đệ, ta có đệ đệ! Đệ đệ . . .

Nếu là người khác thì Đông Dương Đế đã đập bẹp, nhưng bây giờ chỉ có thể miễn cưỡng lộ ra nụ cười.

Lâm Phàm cố nén cười nói:

- Đệ đệ ngốc, đi chơi đi, ca còn bận việc.

Tần Sơn rất nghe lời, quay đầu đáp:

- A.

Sau đó Tần Sơn ngồi xổm xuống trước mặt Đông Dương Đế.

Trên mặt Đông Dương Đế tràn đầy thắc mắc, đây là muốn làm gì?

Bụp!

Thế giới yên tĩnh.

Ngón tay của Tần Sơn búng đũng quần của Đông Dương Đế:

- A, ta có đệ đệ . . .

Sau đó Tần Sơn vui vẻ nhảy nhót đi xa.

Người Đông Dương Đế run run, tức điên.

Lâm Phàm thấy Đông Dương Đế nghẹn khó chịu, hắn cũng không ngờ Tần Sơn làm chuyện như vậy, hắn phục sát đất.

Cần trấn an.

Một số đốm sáng hòa vào người Đông Dương Đế.

Đông Dương Đế hít sâu một hơi, ngưng tụ công đức thương thiên lại, tuy ít ỏi nhưng chưa bao giờ có.

Đông Dương Đế nói:

- Ài, ca thật là nghịch ngợm quá.

Các Chúa Tể đã nhìn ngây người, sự việc phát triển thật khó hiểu.

Đông Dương Đế có thể chịu đựng đến mức này, nhưng cũng đúng, vì đó là thứ ai đều muốn nhưng không có được.

Thiên Tu cảm thán.

Lòng tham quả nhiên là đáng sợ nhất, dù là cường giả Chúa Tể cũng không thể vùng thoát khỏi lòng tham khống chế.

Các Chúa Tể chờ xem hai người xích mích, nào ngờ hai người xưng huynh gọi đệ, biến đổi đột ngột, thật khó chấp nhận.

Có Chúa Tể rất hối hận, đã bỏ lỡ cơ hội.

Lâm Phàm nói:

- Đông đệ, ca thấy thời gian không còn sớm, ngươi về đi.

Hắn còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Đông Dương Đế gật đầu nói:

- À vâng, ca, vậy đệ đi trước.

Từ từ, không gấp, tình cảm cần được bồi dưỡng, làm tốt quan hệ là khởi đầu tốt đẹp.

Đông Dương Đế nhìn Chúa Tể xung quanh, tự xem đây là nhà của mình:

- Các vị còn muốn ở lại chỗ của ca ta? Nhưng ta nói trước, các vị tốt nhất đừng có ý tưởng khác. Viêm Hoa tông là tông môn của ca ta, cũng là tông môn của ta, không chấp nhận người khác ức hiếp.

Các Chúa Tể khinh bỉ.

Đúng là cái thứ mặt dày.

Bọn họ đã nhìn thấu, Chúa Tể mà vứt mặt thì người khác không theo kịp.

Chương 1059: Trời hỡi

Đông Dương Đế rời đi.

Đi trong bâng khuâng, lưu luyến không rời, từng bước vấn vương, mắt tràn ngập nhớ nhung.

Lâm Phàm vẫy tay ra hiệu đối phương cứ yên tâm đi đi, đừng nhớ nhung.

Tuy quen nhau không lâu nhưng Đông Dương Đế lưu luyến da diết nói lên Lâm Phàm đã làm tròn nhiệm vụ của mình, khiến đối phương yêu nơi này.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Ài, đây là hòa bình. Mọi người đều theo đuổi hòa bình, dù là Chúa Tể thì sao, cũng vẫn tìm kiếm hòa bình.

Các đệ tử ngơ ngác, nghe hiểu mà như không hiểu.

Thiên Tu nói:

- Đồ nhi, đối phương bị đồ nhi lừa nặng.

Lão phục đồ nhi bảo bối, thật giỏi, đối phương bị dao động đến mờ mặt.

Đối phương nói những thứ kia là gì?

Lâm Phàm nói:

- Lão sư, đồ nhi không lừa đối phương mà cho người ta tìm kiếm mục tiêu hòa bình, càng vì sức hấp dẫn nhân cách cá nhân cao thượng làm đối phương tin phục, nhận đồ nhi làm ca, nên tính ra đối phương không quá xấu.

Thiên Tu sắc mặt quái dị nhìn đồ nhi, thở dài một tiếng, đồ nhi đi càng ngày càng xa.

Ngày xưa da mặt của hai người ngang nhau, nhưng hôm nay lão làm lão sư mà da mặt kém xa đồ nhi, cách biệt quá lớn.

- Ừm, đồ nhi nói có lý.

Đã như vậy rồi còn nói gì được? Chỉ có thể thừa nhận đồ nhi nói có lý.

Lâm Phàm suy nghĩ, nhủ thầm Chúa Tể thượng giới thật đông, cứ tưởng Chúa Tể là hàng hiếm nhưng xem ra không phải vậy.

Không được, phải nhanh chóng tăng lên tới Thế Giới cảnh mới được.

Chỉ cần đến cảnh giới cỡ này thì chẳng ngán ai.

Phương xa.

Đông Dương Đế cười tươi đi ra Chúa Tể, sắc mặt dần bình thường lại, lần nữa đeo lên vẻ lạnh lùng bất cần đời của Chúa Tể.

Các Chúa Tể đi ra theo nhìn Đông Dương Đế, cố nín cười, giả bộ nghiêm túc hỏi:

- Đông Dương Đế, chúng ta nhìn không hiểu gì hết.

Đông Dương Đế lạnh nhạt nói:

- Hừ, đương nhiên các ngươi không hiểu, gặp nhau là duyên phận, một chút hợp ý trở thành huynh đệ, có vấn đề gì? Nhưng ta khuyên các ngươi đừng có ý tưởng gì, đó là tông môn của huynh đệ của ta, nếu ai dám táy máy thì đừng trách ta không nhắc nhở các ngươi.

Đám Chúa Tể cười cười, trong lòng thì thầm nghĩ:

Bà nội nó, nhanh tay lanh mồm nhận người thân trước mặt mọi người chứ có gì hay mà lên mặt.

Nhưng ngẫm lại thật đúng là đáng giá.

Thương thiên khí vận!

Thương thiên công đức!

Hai thứ này đâu phải muốn là có được, nó là vật của thương thiên, là đồ của thiên mệnh chi tử trong truyền thuyết.

Nhưng vẫn luôn là truyền thuyết, sách xưa có ghi chép nhưng không người gặp qua.

Đông Dương Đế làm thân với đối phương vì muốn lấy được thứ

này, nhưng chưa chắc gã sẽ có được. Tuy tiếp xúc không lâu nhưng bọn họ nhìn ra đầu óc của dân bản xứ kia không ngốc, muốn lấy đồ của hắn hơi khó.

Các Chúa Tể châm chọc:

- Đương nhiên rồi, dù không phải huynh đệ của ngươi thì chúng ta cũng không dám chọc.

Bọn họ nói thật.

Bốn vị Chúa Tể đều bị chém giết.

Không biết quan hệ của đối phương với thương thiên là thật hay giả, nhưng tóm lại đối phương là tồn tại thần kỳ nhất. Trước khi chưa tìm hiểu rõ đối phương thì họ tuyệt đối không rục rịch.

Đông Dương Đế lạnh lùng nói, bước đi xa:

- Biết thì tốt rồi.

Đông Dương Đế về Phượng Hoàng đảo, chuẩn bị cẩn thận, quan hệ là liên lạc, từ từ quen thuộc nhau, chứ không phải ánh mắt đầu tiên đã thân thiết ngay được.

Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm đuổi người rời đi, sau đó cũng rời khỏi tông môn, bước đi xa.

Giờ hắn bận công chuyện.

Rất gấp.

Nếu thành công thì giàu to.

Đương nhiên không phải hắn phát tài mà là kéo các sư đệ, sư muội trong tông môn giàu lên.

Tông môn là nơi trở về của hắn, cũng là nơi gửi gắm tâm linh. Dù là ai, dám phá hoại chốn về tâm hồn của hắn thì hắn sẽ lấy mạng già của đối phương.

Một chỗ hoang vắng cách xa Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm xác định bốn phía không có ai, hắn có thể thoải mái thi triển.

Hư không bình tĩnh, trời xanh thăm thẳm, không khí rất mới mẻ.

Lâm Phàm cảm thán:

- Hôm nay là ngày tháng tốt.

Hai giang đôi tay, ngửa đầu hét hướng hư không:

- Ta thề với trời, từ giờ trở đi nếu ta nói láo câu nào sẽ bị thiên lôi đánh xuống, hóa thành tro tàn!

Lâm Phàm nói xong sờ mặt mình, cười bảo:

- Ta thật là đẹp trai.

Bầu trời xanh trong bỗng bị mây đen bao trùm, sau đó hình thành vòng xoáy, bên trong ẩn giấu nguy cơ siêu khủng bố.

Đùng đùng!

Sấm chớp lượn lờ, vòng xoáy dày đặc hòa cùng mây đen.

Đùng!

Trời phạt giáng xuống, sấm chớp hủy diệt đánh thẳng xuống.

Cho đến nay Lâm Phàm luôn bị trời phạt đánh ra bã, chưa từng chống cự.

Lâm Phàm hét to một tiếng:

- Mạng của ta không do trời!

Năm ngón tay siết chặt đấm vào hư không, hắn muốn bảo vệ sinh mệnh của mình, nắm giữ trong lòng bàn tay.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Suy nghĩ cuối cùng trước khi tan biến của hắn là:

- Rồi rồi, là của ngươi, của ngươi hết, ta nói chơi thôi mà.

Sau đó tan thành mây khói.

Mười giây sau.

Lâm Phàm tinh khí thần đến đỉnh, tâm tình siêu tốt đẹp.

- Không sai, đã chết một lần. Không ngờ trời phạt cũng bị buff lôi kéo, ghê gớm, không biết buff này hình thành từ đâu mà ghê gớm vậy.

Lâm Phàm biết buff vận hành cần thời gian, thương thiên đền bù cần chút thời gian.

Trong đoạn thời gian này hắn có thể chết thêm mấy lần.

Những Chúa Tể kia so với thương thiên thì chỉ như chuột nhắt, không thể so sánh.

Giết giàu không giết nghèo.

- Ta thề với trời, Lâm Phàm này là người đường đường chính chính, thân thiết, chính nghĩa, hòa bình, đối với ai đều công bằng, nếu nói dối nửa lời thì thiên lôi đánh xuống . . .

Lâm Phàm thề xong giang hai cánh tay, lẳng lặng chờ đợi.

Đợi một hồi.

- A?

Lâm Phàm ngước đầu nhìn, hư không chẳng chút dao động, trời phạt không buông xuống như trong tưởng tượng.

Lâm Phàm ngơ ngác:

- Chuyện gì đây?

Vì sao trời phạt không đến?

Lâm Phàm chợt nghĩ đến một khả năng, đó là lời hắn nói là sự thật.

- Trời hỡi!

Lâm Phàm thấy xấu hổ, không ngờ bản thân không hiểu rõ mình là ai, sau khi thề được ông trời chứng minh giúp.

Lời thề vừa rồi vô dụng thì nhanh chóng đổi cái khác.

- Ta thề với trời, Lâm Phàm này là một người ai gặp cũng thích, nếu nói láo nửa câu sẽ bị thiên lôi đánh xuống!

Khi lời thề hình thành thì trời trong xanh lại chấn động, mây đen

nặng nề bao phủ hư không, sấm sét đan vào nhau chuẩn bị chơi chiêu lớn đánh chết kẻ vô sỉ này.

Lâm Phàm giang hai cánh tay chờ đợi, mặt lộ vẻ hưởng thụ.

Hắn đã sẵn sàng.

Ầm ầm!

Trời phạt giáng lâm, mảnh thiên địa này che kín hơi thở hủy diệt.

Lâm Phàm đứng yên bày ra dáng người anh tuấn đã biến mất, không thừa mẩu cặn nào.

Yêu thú ở gần khu vực này đều co cẳng chạy.

Chuyện gì vậy?

Tên khùng nào nhiều lần bị trời phạt đánh trúng? Uy thế quá khủng bố.

Qua hồi lâu.

Lâm Phàm không mảnh vải che thân xuất hiện, hắn bị trời phạt đánh cho có chút chết lặng.

Lần đầu tiên thường xuyên khiêu khích trời phạt, cảm giác thật sướng.

Có lẽ trên đời này chỉ có một mình hắn dám làm như vậy.

Nếu có danh hiệu thì Lâm Phàm rất vinh hạnh được danh hiệu ‘nam nhân khiến trời phạt không chiếm được’.

Lâm Phàm đếm số:

- Hình như chết tám lần rồi.

Trời phạt thật tốt, giết người không cảm giác đau đớn chút nào, khoảnh khắc thành tro tàn.

Uy thế trời phạt dù là Chúa Tể cũng không dám hó hé tiếng nào, nháy mắt hóa thành tro tàn, khiến người rất thất vọng.

Nam nhi đích thực là phải dám cứng rắn gánh tất cả, hắn làm được điều đó.

Lúc này có thứ hiện ra trong lòng bàn tay của Lâm Phàm, hắn nhìn thứ thú vị trong tay:

- Khối không khí màu bạc, là thương thiên khí vận mà Đông Dương Đế nói đến?

Với người khác là bảo bối vô giá, nhưng lại là thứ rác rưởi với Lâm Phàm.

Đông Dương Đế nói thiên mệnh chi tử không có phụ mẫu, nhưng nói chính xác ra thì thương thiên là phụ mẫu, dùng khí vận và thương thiên công đức ngưng tụ thành người.

Xét cho cùng thiên mệnh chi tử không tính là con người.

Với Lâm Phàm thì mọi thứ chẳng đáng gì, nếu thật sự có thiên mệnh chi tử xuất hiện ở trước mặt hắn thì hắn sẽ cho đối phương biết dựa vào những thứ này là vô dụng.

Có thể lọt vào mắt Lâm Phàm chỉ có công pháp và sức mạnh, cái khác đều là rác rưởi, nếu không phải sau lưng có tông môn cần chăm sóc thì hắn lười nhặt mấy thứ này.

Ngay sau đó lại xuất hiện cái khác, công đức thương thiên to bằng nắm tay.

Lâm Phàm lẩm bẩm:

- Chỉ có mấy cái này sao?

Những thứ này vô dụng với Lâm Phàm, nhưng là thứ tốt cho Đông Dương Đế. Tản ra cho các sư đệ, sư muội trong tông môn vậy, đương nhiên cho lão sư phần lớn nhất, còn lại chia đều.

Rất nhanh, buff có món nợ phải đền bắt đầu điên cuồng có hiệu lực.

Công đức, thương thiên khí vận từng cái rơi xuống.

Khiến Lâm Phàm thấy lạ là có khối không khí màu hồng.

- Thương thiên hấp dẫn?

Lâm Phàm vừa chạm đến liền biết tác dụng của thứ này.

Thiên mệnh chi tử thật lợi hại, có phụ mẫu tốt như thương thiên thì cuộc đời trọn vẹn rồi.

Thương thiên hấp dẫn hay còn gọi là khí vương bát, nữ dâng hiến, nam hung mãnh xin làm tiểu đệ.

- Lợi hại.

Để lại thứ này cho lão sư, tuy nó hơi bá đạo nhưng vô dụng với Lâm Phàm.

Sức hấp dẫn là cái gì?

Sức hấp dẫn là lực lượng.

Lực lượng mạnh thì sức hấp dẫn mãnh liệt, Lâm Phàm trải qua thời gian dài tổng kết ra điều này.

Lục tục có thêm bồi thường, tổng cộng bốn loại khối không khí.

Thương thiên khí vận!

Thương thiên công đức!

Thương thiên mị lực!

Thương thiên chúc phúc!

- Tiếp tục thề, nếu có thể kiếm dư dả bốn loại khối không khí thì còn ai dám gây với Viêm Hoa tông? Tất cả đều là thiên mệnh chi tử.

Tâm trạng của Lâm Phàm siêu tốt đẹp, có cách phát tài tốt như vậy đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Thề, tiếp tục thề.

Nhưng sinh ra biến cố.

Không có trời phạt giáng lâm.

Ngay từ đầu Lâm Phàm nghĩ là vì mình nói thật nên mới có vấn đề, sau đó hắn nói mình là phụ thân của thế giới thương thiên, vậy mà vẫn không giáng trời phạt, kỳ lạ.

Lâm Phàm suy nghĩ, không hiểu tình huống này:

- Không thể nào!

Hay bị đánh nhiều quá, trời phạt phát hiện bị thiếu đồ?

Hư không đột nhiên chấn động mạnh.

Lâm Phàm phấn khởi.

Tới rồi!

Chương 1060: Ta ngồi ở trên người nàng vì sợ nàng chạy mất

Nhưng tình huống hơi kỳ, cái này không giống dấu hiệu trời phạt giáng xuống.

Tầng mây lăn lộn như nước đun sôi.

Tất cả tầng mây ngưng tụ rồi từng mảng lớn rơi xuống như trời đè.

Lâm Phàm cau mày:

- A?

Kỳ lạ, thương thiên hẹp hòi muốn làm thịt mình sao?

Vậy thì càng cầu mà không được!

Tầng mây dần lồi lõm rồi hình thành khuôn mặt người lớn.

Lâm Phàm nhìn mặt mây:

- Ngươi làm gì?

Mặt mây không có biểu tình nhưng trông hơi rùng rợn.

Lâm Phàm rít gào:

- Có phải ngươi muốn đánh chết ta? Đến đây, thích đánh sao thì tùy!

Hắn không sợ chút nào, thậm chí có chút chờ mong.

Lâm Phàm không ngờ thương thiên chủ động xuất hiện, tuy không phải con người nhưng ít ra có khuôn mặt.

Mặt to như cái bánh, hơi rùng gợn.

Giọng của thương thiên không mang theo tình cảm, không phân biệt được giới tính, băng giá, vạn vật ở trong mắt nó đều là cố định, không có gì khác nhau:

- Sinh linh, ngươi . . .

Nhưng chưa nói hết đã bị Lâm Phàm cắt đứt.

- Xin gọi ta là Lâm Phàm, mặc kệ ngươi có phải người hay không đều cần biết quan trọng nhất là tôn trọng nhau. Hơn nữa ngươi đừng nói chuyện, ta biết mục đích của ngươi tìm tới là gì. Sẽ không trả đồ vật lại cho ngươi, hoặc là đánh chết ta, dù ngươi đánh chết ta cũng không trả đồ lại, nên nếu ngươi không có chuyện gì thì mau về đi, chờ lát nữa ta thề tiếp, ngươi tiếp tục chém ta là được

Lâm Phàm không nói nhảm nhiều với thương thiên, mục đích của hắn rất đơn giản, càng bị đánh càng khỏe khoắn.

Vang tiếng trầm đục.

Mặt mây lơ lửng trên cao vẫn không có biểu tình, mắt trống rỗng nhìn Lâm Phàm chằm chằm.

Vài giây sau mặt mây bụp một tiếng tan biến thành hư vô.

Vô số sinh linh xung quanh nằm sấp dưới đất, nỗi sợ đến từ tâm linh không thể xóa nhòa, như cái chết bao phủ trong lòng.

Mãi khi mặt mây biến mất thì uy thế bình tĩnh mà khủng bố đến cực hạn mới tan biến.

Lâm Phàm thầm nghĩ:

- Xem ra thương thiên không có thất tình lục dục.

Lúc nãy tiếp xúc ngắn ngủi Lâm Phàm đã phát hiện.

Nếu thương thiên có được thất tình lục dục thì đã không bỏ mặc như vậy, nên nổi giận, điên tiết.

Khi mặt mây xuất hiện không có biểu tình gì, như dùng ngôn ngữ được lập trình sẵn ứng đối.

Có lẽ thương thiên đã suy xét lời Lâm Phàm nói, xác định không làm gì được hắn nên rời đi.

Hư không bình tĩnh, trời vẫn xanh.

Lâm Phàm lẩm bẩm:

- Không thể nào, nếu ghi tên mình vào sổ đen, thề cũng không được gì thì là chơi xấu rồi.

Lâm Phàm thử thề:

- Thương thiên, ta một đấm có thể đánh ngươi thành phế vật, nếu không làm được sẽ bị sét đánh chết!

Dứt lời.

Rất xấu hổ.

Không một chút động tĩnh, không đáp lại.

- Không thể nào.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn về phía hư không, trời phạt không tới.

- Làm việc phải ác vậy sao?

Hắn rất thất vọng, tiếc nuối.

Lâm Phàm chép miệng cảm thán:

- Ài, đã xem trọng ngươi, vốn tưởng ngươi có tôn nghiêm nhưng không ngờ tôn nghiêm của ngươi chẳng đáng vài đồng.

Lâm Phàm câm nín trước cảnh này, hắn chỉ lên trời, mắng chửi:

- Nói thật ra lúc trước ta đã xem trọng ngươi, còn bây giờ ngươi là rác rưởi. Biết rõ không đánh chết ta vẫn đánh mãi không biết mệt, vậy mới có huyết khí, có gan dạ nhưng nhìn bây giờ xem, ngươi có chút huyết khí không? Ta chửi tới cỡ đó mà ngươi vẫn không chém, rất mất mặt!

Thực tình bất đắc dĩ, khiến người vô cùng thất vọng.

Chợt vang tiếng trầm đục, âm thanh hơi kinh người, hình như trời phạt đang tức giận.

- Đúng rồi, phải vậy chứ! Giận đi, vậy mới giống tính tình của thương thiên, nhưng như thế vẫn chưa đủ, ngươi có thể chém ta! Ta hỏi ngươi có dám làm không?

Tuy không biết thương thiên có giận thật không nhưng hắn vẫn mắng.

Lâm Phàm biết thương thiên không có thất tình lục dục, chắc trong lòng không có cảm xúc tức giận, sẽ không bị dao động.

Tiếng trầm đục kéo dài không ngớt, như tiếng sấm rền phát ra từ tầng mây.

Lâm Phàm thất vọng lắc đầu nói:

- Xem ra là không thể nào.

Thương thiên đúng là không có cảm xúc tức giận, hắn chửi đến khô cổ mà không dao động chút nào.

- Được rồi.

Lâm Phàm lắc đầu, không muốn nói nhiều, không chém thì dẹp đi.

Tuy không hố thương thiên nhiều lần nhưng thu hoạch vẫn rất phong phú. Dù khối không khí nhỏ xíu nhưng bao gồm lực lượng không thể coi thường, nếu tập hợp trên thân thể một người thì sẽ đào tạo ra một kẻ siêu mạnh, mặt nào cũng hơn người thường gấp vô số lần.

Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm lơ lửng bên trên tông môn, lấy khối không khí ra cho nó lơ lửng bên người rồi dùng lực lượng nghiền nó.

Bùm!

Khối không khí thương thiên nổ tung hóa thành các đốm sáng rơi xuống tông môn.

Không tính nhân viên dọn nhà vệ sinh, hễ là đệ tử Viêm Hoa tông đều được đốm sáng bao trùm.

Có đốm sáng to cỡ móng tay bay tới chỗ Thiên Tu, hòa vào người lão.

- Rất hoàn mỹ.

Lâm Phàm làm xong những điều này thì rất thỏa mãn, thứ vô dụng với hắn nhưng có ích lớn cho các sư đệ, sư muội.

Chỗ tu luyện của đệ tử tông môn, nhiều người tạm ngừng.

Tông môn đã khác xưa, công pháp rất cao cấp, Bán Thần cảnh, Thần cảnh không còn là giấc mơ, Đạo cảnh không phải đẳng cấp vượt tầm tay.

Tiếc rằng Đạo cảnh là đỉnh rồi, không thể vượt qua.

Lâm Phàm không biết tại sao vực ngoại giới kẹt lại ở Đạo cảnh, không cho người ta đột phá đến Đế Thiên cảnh.

Trong một căn phòng, một đệ tử mặt đỏ rần:

- Khó quá đi!

Gã đột phá Thần cảnh, nhưng không cách nào bước qua ải cuối cùng, nóng vội sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Làn da càng ngày càng đỏ, dường như gã đi lầm đường.

Đệ tử đột nhiên ngừng lại, đốm sáng hòa vào người gã.

Rất kỳ lạ, dường như trong vô hình có người lôi kéo, hoặc nên nói đầu óc bỗng sáng ra, một số thứ không hiểu đột nhiên hiểu rõ hơn.

Ầm ầm!

Một vệt sáng đột ngột từ mặt đất bắn lên tận trời xanh.

Lâm Phàm phát tán khối không khí thương thiên, đang định trở về thì phát hiện từng chùm sáng đột phá lực lượng bắn lên tận trời, không phải một mà nhiều chùm sáng.

Lâm Phàm cười lớn:

- Ha ha ha ha ha ha!

Hắn không ngờ năng lực của thứ này ghê gớm như vậy, mới hòa vào người các sư đệ, sư muội đã xảy ra tình huống như thế.

- Lợi hại, đáng tiếc, nếu thương thiên cho mình cơ hội thì đã hốt hết rồi cho chúng nó hòa vào người các sư đệ, sư muội.

Tiếc rằng vô ích, cơ hội chỉ có một lần, được chút ngon ngọt nên biết thỏa mãn.

- Hùng vĩ.

Lâm Phàm nổi bồng bềnh giữa không trung, nhìn những cột sáng đâm trời, lòng thoả mãn.

Viêm Hoa tông từng yếu xìu, hay bị người khi dễ.

Nhưng bây giờ nó rất cường đại, đã khác xưa.

Lâm Phàm bay đi, chuẩn bị trở về liên lạc với người xét duyệt Tri Tri Điểu, tìm hiểu tình hình gần đây.

Lâm Phàm chợt cảm giác có hơi thở đến từ sau lưng, không quá cường đại nhưng kỳ dị.

Hắn quay đầu nhìn lại, phát hiện một bóng dáng lơ lửng phía chân trời.

Dù cách xa vẫn thấy rõ ràng.

Mặc trường bào hoa văn lửa đỏ, đeo mặt nạ, chỉ lộ ra đôi mắt.

Lâm Phàm hỏi:

- Ngươi là ai?

Hắn không cảm nhận sát ý từ người đối phương thì chắc không phải tới kiếm chuyện.

Lâm Phàm vận động não, gần đây không có kẻ thù nào sống sót rời đi, nên hơi khó đoán.

Đối phương không nói gì, ánh mắt cứ nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm.

Lâm Phàm suy tư:

- Ai vậy?

Không nhớ ra, cảm giác không phải người quen.

Lâm Phàm biến mất tại chỗ, xuất hiện ở trước mặt đối phương, khoảng cách rất gần.

Hắn nhìn thẳng đối phương:

- Ngươi là ai? Đến Viêm Hoa tông làm gì?

Vẫn không nói chuyện.

Đối phương hơi hống hách, lạnh lùng lên mặt, làm như không nghe Lâm Phàm nói gì.

Lâm Phàm cười khẽ:

- Ha ha ha!

Hắn giơ tay, năm ngón chộp tới gần, muốn tháo mặt nạ của đối phương xuống:

- Ra vẻ bí ẩn, để bản phong chủ nhìn xem ngươi là ai!

Người đeo mặt nạ áo đỏ nhúc nhích muốn né tránh.

Lâm Phàm cười nói:

- Nằm mơ.

Hữu Sắc Nhãn Tình mở ra, cảm xúc của đối phương lập tức dao động mãnh liệt.

Trong miệng đối phương phát ra tiếng giãy dụa:

- A!

Đối phương hai tay ôm đầu như đang cố chống cự.

Lâm Phàm ngạc nhiên ngây người, vì Chúa Tể cũng không thể cưỡng lại sức mạnh của Hữu Sắc Nhãn Tình, lẽ ra đối phương phải ra tay ngay, vậy mà ôm đầu chống cự, làm hắn bất ngờ, nghe giọng nói thì là nữ.

Lâm Phàm cười nói:

- Hơi thú vị.

Cuối cùng nữ nhân đeo mặt nạ áo đỏ vẫn ra tay, bị Hữu Sắc Nhãn Tình khống chế thì giãy dụa chỉ uổng công.

Nữ nhân đeo mặt nạ áo đỏ nhào về phía Lâm Phàm.

Khi nàng đến gần, Lâm Phàm đóng Hữu Sắc Nhãn Tình lại, đối phương ngây người giây lát.

Lâm Phàm chộp hai tay của đối phương kéo mạnh xuống.

Rầm!

Đối phương đập mạnh xuống đất.

Mặt đất bị xung lực đập vỡ, nứt rạn như mạng nhện lan xa.

- Cho bản phong chủ xem ngươi rốt cuộc là ai?

Tốc độ của Lâm Phàm rất nhanh, co ngón tay giật mặt nạ của đối phương xuống.

- A?

Lâm Phàm ngây người, không phải vì người quen mà vì khuôn mặt hơi bị đẹp.

Đương nhiên Lâm Phàm không bị sắc đẹp hút hồn, có đẹp hơn nữa cũng không hợp nhau, đơn giản là pháo hoa mà thôi.

Nhưng nữ nhân này thật sự xinh đẹp, đẹp hơn Vạn Quật và Thiên Dụ, mang theo nét kiên cường.

Lâm Phàm dang chân ngồi trên người đối phương, hỏi:

- Mụ kia, ngươi rốt cuộc là ai? Đến Viêm Hoa tông làm gì?

Không phải hắn sàm sỡ, chủ yếu là sợ đối phương chạy trốn.

Bị Lâm Phàm ngồi trên người, mặt nữ nhân ửng đỏ.

Nữ tử cắn môi, vẫn nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm thắc mắc:

- Đầu óc có chút không bình thường à?

Đến lúc này rồi không trả lời tiếng nào.

Nữ nhân chợt mở miệng nói:

- Sư huynh.

- A?

Lâm Phàm đứng lên khỏi người đối phương, suy nghĩ mới rồi có nghe lầm không, đối phương gọi hắn là sư huynh? Vậy nghĩa là người của tông môn?

Nhưng theo hắn biết thì trong tông môn không có người như vậy.

Chương 1061: Yêu đơn phương là nỗi bi ai

Lâm Phàm phê bình, còn rất thắc mắc nhìn đối phương:

- Hơi thú vị, ngươi kêu ta là sư huynh, chắp nối quan hệ kiểu này hơi khiến người khó xử, rất sơ sài, không đủ chi tiết.

Không quen, không chút ấn tượng.

Lâm Phàm hỏi:

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Tuy hắn thích bắn pháo hoa nhưng người ta không trêu chọc mình, cho nên tạm gác lại pháo hoa này.

Hắn không phải kẻ cuồng bắn pháo hoa.

Đánh chết cô nương là hành động của kẻ thô lỗ, không hiểu thương hương tiếc ngọc.

Hắn thì khác, rất hiểu thương hương tiếc ngọc. Hắn sẽ không tàn bạo đập nát người, dù có thù sâu cũng sẽ cho đối phương bày ra mặt đẹp nhất khi sắp chết.

- Sư huynh, có thể nhìn thấy ngươi là ta đã rất thỏa mãn, ta đi . . .

Nói xong thân thể nữ nhân mờ dần, bùm một tiếng hóa thành vô số mảnh vỡ tan biến trong thiên địa.

Lâm Phàm nghệch mặt ra.

Làm gì vậy? Thấy mặt ta là đã thỏa mãn?

Lâm Phàm sờ mặt mình, lẩm bẩm:

- Mình không dung hợp thương thiên hấp dẫn mà vẫn có sức hấp dẫn vậy sao? Có lẽ đây là trời sinh.

Hắn không thi triển Hữu Sắc Nhãn Tình giữ đối phương lại, bị đối phương nịnh hót bay lên chín tầng mây.

Nam nhân luôn thích được tâng bốc, nhất là cô nương khen.

- Thật biết nói chuyện, được rồi, tha cho ngươi một cái mạng.

Đến lúc này Lâm Phàm vẫn không nhớ ra đối phương là ai, đúng là đáng buồn, bất hạnh cho cô nương.

Lúc này, Thiên Tu từ phương xa đi tới, dò hỏi:

- Ai vậy đồ nhi?

Khi đồ nhi bảo bối cưỡi lên người của cô nương thì lão làm lão sư của hắn siêu hưng phấn. Đồ nhi rốt cuộc thông não, sắp cởi quần lên ngựa?

Nhưng nào ngờ hắn không làm gì cả, chưa giơ thương ra đã đứng lên rồi, tốc độ quá nhanh, thật khó hiểu.

Lâm Phàm đáp:

- Không biết.

Thiên Tu nhìn Lâm Phàm chăm chú:

- Đồ nhi, đừng nói láo với lão sư. Tuy cách xa nhưng vẻ mặt của nữ nhân kia không phải đồ nhi nói một câu không biết là có thể phủ nhận.

Lâm Phàm rối rít phân bua:

- Lão sư, đồ nhi thật sự không biết!

Hắn không phải loại người già mồm, người quen thì hắn nhận là quen, không biết thì nói là không biết, huống chi hắn thật sự chưa gặp đối phương bao giờ.

Thiên Tu im lặng, bình tĩnh nói:

- Mới rồi vi sư cảm thấy rất quen mắt, nhưng tạm thời không nhớ ra là ai.

Lâm Phàm kinh ngạc hỏi:

- Lão sư đã gặp qua?

Thiên Tu nói:

- Hơi quen mắt, chắc gặp rồi.

Lâm Phàm cho rằng lão sư đang khoác lác:

- Không thể nào! Lão sư, năm xưa một Liễu Nhược Trần đã làm đệ tử tông môn mê mẩn không biết lối về, nếu là người vừa rồi sao có thể chẳng có tiếng tăm gì?

Nhắc đến Liễu Nhược Trần làm Lâm Phàm hơi nhớ nàng, nếu bây giờ gặp lại thì tốt bao nhiêu.

Thánh Đường tông ngay kế bên, tùy thời có thể làm thịt. Tiếc rằng Lâm Phàm không nhịn được đã giẫm chết từ lâu, biết trước đã nuôi thả nàng ta, có lẽ chờ đến hôm nay được thu hoạch không tệ.

Thiên Tu hiền từ nhìn đồ nhi, lắc đầu cười nói:

- Đồ nhi, đôi lúc nhìn người không thể xem mặt mà là cảm giác.

Lâm Phàm gật đầu nhưng vẫn mờ mịt:

- A?

Con đường phát triển của tông môn hơi kỳ kỳ, hình như trở nên mơ hồ, vì bị tông chủ dẫn dắt chệch hướng rồi sao?

Phương xa.

Một bóng dáng xuất hiện, là nữ nhân mới rồi bị Lâm Phàm đè lên. Mắt nàng đỏ hoe, ngấn lệ.

Nàng chịu đựng không được, nhủ thầm:

- Ta muốn khóc.

Trong cơ thể của nàng phát ra giọng nói lạnh băng:

- Không được, nước mắt là đại biểu cho kẻ yếu, tuy ngươi rất yếu nhưng cuối cùng ngươi vẫn còn ta, ta sẽ không cho phép!

Giọng nói phát ra từ cơ thể uy nghiêm không cho phép cãi lại, sau đó dịu giọng an ủi:

- Cần gì như vậy? Ngươi đã gặp hắn nhưng hắn không nhận ra ngươi là ai, ngươi ở trong lòng của hắn, không, có lẽ không nằm trong lòng, chỉ là một trong vô số khách qua đường, không có địa vị, không chút cảm giác tồn tại. Tất cả đều là mong muốn đơn phương của ngươi. Bây giờ ta đã tỉnh lại, ngươi là chân linh thứ hai của thân thể ta, ta không diệt ngươi, yên lặng chờ đi, về sau có cơ hội ta sẽ

cho ngươi rời đi.

Tồn tại trong cơ thể nàng nói chuyện hơi ngay thẳng, thoạt trông như đang an ủi nhưng thật ra đâm dao vào tim.

Mộ Linh chịu đựng bi thương, muốn khóc nhưng không khóc được:

- Ta có thể hỏi ngươi một vấn đề cuối cùng không?

- Được.

Mộ Linh hỏi:

- Tại sao khuôn mặt của ta như thế này? Nếu lúc trước không thành ra thế này thì có lẽ sư huynh sẽ không như thế.

Mộ Linh chỉ muốn tìm thứ mình muốn, nhưng tất cả bị gương mặt kia ngăn cản.

Người gặp người sợ.

- Bởi vì ngươi không bảo vệ được thân thể của ta.

Mộ Linh không biết nên nói cái gì trước câu trả lời này.

Giọng Mộ Linh nhẹ hẫng, dường như đã buông bỏ:

- Ta hiểu rồi.

Một luồng sáng mờ bắn ra từ người Mộ Linh.

Nàng giơ tay, mặt nạ trong tay tỏa ánh sáng kỳ dị chậm rãi bay lên, từ từ dán lên mặt nàng.

- Khoảnh khắc đeo mặt nạ lên thì ngươi không phải là ngươi, yếu đuối, sợ hãi, tuyệt vọng, tất cả tình cảm đều rời khỏi ngươi, cuộc đời của ngươi từ nay chấm dứt.

Mộ Linh nhìn mặt nạ từ từ đến gần, nước mắt vốn không tồn tại chợt lăn dài.

Mộ Linh biết khoảnh khắc đeo mặt nạ là nàng sẽ hoàn toàn bị giam trong bóng đêm.

Cuộc đời Mộ Linh bất hạnh, lớn lên trong ánh mắt kỳ thị, không có bằng hữu, người thân, càng không có ai quan tâm nàng.

Có bão tố lực lượng quấn quanh người Mộ Linh, ảnh hưởng vùng hư không này, mảnh thiên địa này.

Bộp!

Mặt nạ và khuôn mặt khớp với nhau.

Lực lượng khủng bố mà quỷ dị, lực lượng chưa từng xuất hiện bùng nổ.

Đôi mắt lộ ra từ mặt nạ bắn tia sáng đỏ yêu dị, giọng nói trầm thấp phát ra từ mặt nạ:

- Ta, Khôi Lỗi Chi Chủ trở lại.

- Sư huynh, ta sẽ không . . . quên ngươi . . .

Chân linh Mộ Linh dần bị bóng tối bao trùm, trí nhớ của nàng giống như thủy triều tuôn ra, từng hình ảnh hiện ra trong đầu.

Khóe môi cong lên lộ hàm răng trắng như tuyết:

- Sư muội có thể đứng lên được không?

Sư huynh xuất hiện ở trước mặt nàng, nghiêng người vươn tay, đó là hình ảnh Mộ Linh không muốn quên nhất, cũng là lần đầu tiên nhận sự quan tâm của người khác.

- Sư muội hãy chăm chỉ tu luyện, vẻ đẹp nội tâm mới là đẹp nhất trần đời, đừng thấy tự ti vì nhan sắc của mình.

Từng hình ảnh hiện ra.

- Sư . . . huynh.

Chôn vùi.

Hết thảy ảo tưởng đều biến mất.

Khôi Lỗi Chi Chủ siết tay thành nắm đấm:

- Cảm xúc ngu xuẩn.

Bao tay đen nhánh trùm lên đôi tay, mặt sau găng tay khảm một kết tinh hình thoi, bên trong như có mây sao chuyển động.

Khôi Lỗi Chi Chủ lắc cổ tay, kết tinh hình thoi lóe sáng, các con

rối sống động như thật hiện ra trước mắt.

- Chưa ngượng tay.

. . .

Vô Địch phong.

- Luôn cảm giác kỳ kỳ.

Lâm Phàm suy tư, hắn không rõ ràng, vắt óc nhớ lại lời nói của lão sư.

Quen thuộc?

Chắc chắn không quen, nếu quen thì sao hắn không nhận ra chứ.

Thôi, việc không hiểu tốt nhất đừng nghĩ nữa.

Còn dư hơn bốn ức điểm.

Công pháp không được đầy đủ.

Nếu có đủ công pháp, nội tình tràn đầy rồi trực tiếp bước vào Thế Giới cảnh, đến lúc đó Chúa Tể gì đó mà dám láo là hắn sẽ dạy cho bài học nhớ đời.

Mấy ngày sau.

Thượng giới xao động.

Nhóm Quỷ Tộc Chúa Tể bị dân bản xứ giết không còn là chuyện bí mật, đồn khắp thượng giới.

Nhiều Chúa Tể khi biết tin này đều ngạc nhiên sau đó chửi thề.

Yếu nhớt, bị dân bản xứ chém giết, làm họ mất mặt!

Đông Dương Đế thân thiết với dân bản xứ, nhận người ta làm ca ca bị các Chúa Tể đồn ra ngoài, gây nên trò cười.

Phượng Hoàng đảo.

Tuy là đảo nhưng diện tích rộng lớn vô hạn.

Vòng ngoài đầy núi lửa bất tử, ngẫu nhiên có tinh linh lửa nhảy ra ngoài, vui vẻ bay lượn trên trời.

Một nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần chậm rãi đi tới, sắc mặt hơi giật mình:

- Phu quân, bên ngoài đồn rằng . . .

Nàng đã biết tin đồn ở thượng giới.

Phu quân kết huynh đệ với dân bản xứ vực ngoại giới, nàng không hiểu, muội muội khác cũng không tin, thậm chí tức giận.

Dân bản xứ tầm thường mà có thể làm huynh đệ với phu quân?

Trừ phi trời sập.

Đông Dương Đế không quan tâm tin đồn bên ngoài, một đám ngu ngốc thì hiểu cái gì.

Gã ôm nữ nhân vào ngực, cười tủm tỉm nói:

- Bọn họ nói đúng hết, phu quân thật sự làm huynh đệ với dân bản xứ.

Nữ nhân hé môi anh đào ngạc nhiên:

- A?

Đông Dương Đế không giấu diếm:

- A cái gì, một đám ngốc thì biết gì. Có việc không đơn giản như mặt ngoài, ta kể cho nàng nghe, chuyện là vầy.

Đây là nữ nhân của gã, còn có chuyện gì không thể nói?

Nữ nhân vừa nghe vừa gật gù, biểu tình rất phong phú, nghe kể xong nàng kinh ngạc nói:

- Nếu đúng như lời phu quân nói thì dân bản xứ này chẳng phải là có quan hệ lớn với thương thiên?

Đông Dương Đế hăng hái nói:

- Đúng rồi, là vậy đấy. Nàng nói xem đám Chúa Tể kia tu luyện đến mụ đầu thì biết gì? Bọn họ thật sự không để vực ngoại giới vào mắt, ở trong lòng họ thì vực ngoại giới là nơi một đám dân bản xứ ở. Bọn họ đâu biết đồn rằng vực ngoại giới là mẫu giới của thượng giới, nên tình huống trong chỗ đó phức tạp cực kỳ. Mắt chó coi thường người khác, cuối cùng sẽ mù mắt.

Gã cảm giác mình rất tinh mắt.

Nữ nhân ôm mặt Đông Dương Đế, vui vẻ hôn cái chụt:

- Nhưng chẳng phải trước kia phu quân cũng nghĩ như vậy sao?

Đông Dương Đế bất đắc dĩ nói:

- Phu quân của nàng sao có thể thiển cận như vậy, giả vờ cho đám người kia tin tưởng thôi. Mà đừng nói nữa, dọn dẹp đồ đạc đi vực ngoại giới với ta.

- Kêu lão nhị, lão tam, lão tứ . . . lão một trăm thu dọn đồ đạc, dặn các nàng ấy kiềm nén tính tình lại, đừng có kiêu căng, chọc giận huynh đệ của ta là coi chừng ăn gia pháp!

Đông Dương Đế kêu một hơi đến số một trăm, xem như mang theo gia đình đi giao lưu với đối phương, liên lạc tình cảm.

Chương 1062: Cái này giống như đã từng quen biết

Vô Địch phong.

Lữ Khải Minh cảm thán rằng:

- Sư huynh quả nhiên thay đổi, đã ở trong tông môn nhiều ngày.

Hiện giờ sư huynh ở trong tông môn càng lúc càng lâu.

Lữ Khải Minh có một ước mơ, hy vọng thế giới hòa bình để sư huynh mỗi ngày ở trong tông môn, không ra xa nhà, có thể mỗi ngày nhìn thấy sư huynh.

Lữ Khải Minh cảm giác cách ước mơ này ngày càng gần, chắc rất nhanh sẽ thực hiện được.

Trong thời gian ở tông môn, Lâm Phàm suy nghĩ một việc.

Tiếp theo nên làm gì?

Thượng giới xuất hiện, Lâm Phàm sẽ không tổn thương sinh linh vực ngoại giới, hắn là người rất có nguyên tắc.

Lữ Khải Minh lên đỉnh núi, thấy sư huynh chắp tay sau lưng đứng đó thì lại gần tò mò hỏi:

- Sư huynh đang nghĩ gì vậy?

- Không nghĩ cái gì, đột nhiên không vui, không hiểu sao nữa.

Lâm Phàm suy nghĩ, nghĩ mãi mà không rõ, rốt cuộc là tâm tình gì chi phối hắn?

Không thể nào, mỗi ngày hắn sống tốt, rất vui vẻ mà, sao thấy bực được?

Đúng là gặp quỷ.

Lữ Khải Minh nhìn sư huynh, đây là lần đầu tiên gã thấy sư huynh như vậy.

Bình thường sư huynh ngẫu nhiên có cảm xúc tương tự nhưng sẽ không ủ rũ như vậy, chắc có chuyện gì làm sư huynh phiền thật.

Lâm Phàm nói:

- Sư đệ đi làm việc của mình đi, để ta tự suy nghĩ.

Lữ Khải Minh vốn định làm bạn bên cạnh sư huynh, nhưng thấy sư huynh như vậy thì không biết nên nói cái gì, đành rời đi. Khi Lữ Khải Minh đi nhiều lần quay đầu, có chút lo lắng.

Lâm Phàm lẩm bẩm:

- Đây là tâm ma quấy phá sao?

Nếu tâm ma có thể xuất hiện chắc chắn sẽ rống to ngươi đừng vu oan, lão tử không làm chuyện như vậy!

Qua hồi lâu.

Trời trăng đảo điên.

Lâm Phàm đứng trên đỉnh núi lẳng lặng nhìn hư không phương xa.

Một ngày nào đó.

Sáng sớm.

Lâm Phàm vẫn đứng ở chỗ cũ, hắn chưa nghĩ rõ ràng vì sao có tâm tình như vậy.

Hắn có thể tự chém mình, mười giây sau mọi thứ phục hồi đến đỉnh, sẽ không có cảm xúc này nữa.

Nhưng Lâm Phàm rất tò mò nên muốn cảm nhận từ từ, tiếc rằng hắn vẫn không hiểu ngọn nguồn.

Lâm Phàm bỏ cuộc:

- Thôi không nghĩ nữa.

Có lẽ đầu óc của hắn hơi mít đặc, nghĩ mãi mà không rõ chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

Lâm Phàm bước đi xa, nhưng khi nhấc chân đạp xuống thì như giẫm trên mặt nước, sóng gợn khuếch tán.

Âm thanh bốn phía chợt biến mất, hết thảy đều biến yên tĩnh.

Vùng hư không này giả dối, như mặt hồ dao động.

Lâm Phàm tiếc nuối nói:

- Tâm ma, ngươi không tiến bộ chút nào, ảo cảnh tâm ma làm thô ráp như vậy, nhìn liền biết là giả.

Tâm ma từng mang đến nhiều vui thú cho hắn giờ ngày càng tùy tiện.

Đây còn là ảo cảnh tâm ma sao?

Hoàn cảnh xung quanh đột nhiên biến đổi.

Kiến trúc xuất hiện phía sau Lâm Phàm, đây là Viêm Hoa tông, giống như đúc, không có gì khác nhau.

Phía trước là chiến trường hỗn loạn.

Lâm Phàm thắc mắc:

- Định làm gì đây?

Lâm Phàm không hiểu ảo cảnh tâm ma đột nhiên ập đến này.

Trong chiến trường hỗn loạn vang tiếng quát kinh người.

Một bóng dáng chân đạp biển máu vô biên đi tới:

- Lâm Phàm, giao đệ tử của tông ngươi ra, nếu không tất cả sinh linh vực ngoại giới đều chôn cùng ngươi!

Sau lưng Lâm Phàm là các sư đệ, sư muội Viêm Hoa tông.

- Cứu mạng, ta không muốn chết!

- Cứu mạng!

Trong biển máu không giới hạn đầy ắp người không đếm xuể, đều là người vực ngoại giới.

Bọn họ thê thảm gào thét, trên mặt chất đầy sợ hãi, dục vọng muốn sống.

Lâm Phàm không do dự, rất là dứt khoát trả lời:

- Không giao.

Bùm!

Hình ảnh vỡ vụn như mặt kính, hóa thành từng mảnh vỡ lơ lửng rồi hòa vào hư không, biến mất.

- Chuyện gì đây?

Lâm Phàm thấy kỳ lạ, tâm ma ăn no rửng mỡ kiếm chuyện à?

Lại xảy ra tình huống khác.

Bên cạnh Lâm Phàm là lão sư, đứng trước mặt hắn là một nữ nhân, khuôn mặt rất mơ hồ, thấy không rõ, nhưng có cảm giác quen thuộc.

Hư không vang vọng giọng nói âm trầm:

- Lâm Phàm, giết lão sư của ngươi, nếu không sẽ giết nữ nhân mà ngươi yêu.

Vẻ mặt Lâm Phàm ngạc nhiên, hình như rất giật mình.

- Vậy được rồi, ngươi giết đi.

Hắn không muốn nói nhiều, thậm chí lười dây dưa với tâm ma.

Ai chẳng biết Lâm Phàm cô đơn một mình, còn chưa 419 lần nào, càng sẽ không yêu ai.

Con đường thành cường giả là cô đơn.

Không cần nữ nhân làm bạn.

Lực lượng là người yêu của hắn, trên con đường theo đuổi lực lượng không có nữ nhân nào thay thế được.

Lâm Phàm mở miệng mắng:

- Đủ rồi nhé tâm ma, nếu không xuất hiện thì bớt tạo ảo cảnh thiểu năng đi, về nhà tắm rồi ngủ đi!

Răng rắc!

Ảo cảnh tâm ma vỡ vụn.

Trong không gian xám xịt.

Tâm ma của riêng Lâm Phàm bất đắc dĩ nhìn tâm ma hình dạng kỳ dị bên cạnh mình:

- Ta đã bảo vô dụng mà, hắn miễn dịch với tất cả ảo cảnh tâm ma.

Tâm ma cố mê hoặc Lâm Phàm không có khuôn mặt, hoàn toàn mơ hồ:

- Sao có thể như vậy? Tâm linh không bị mê hoặc, ảo cảnh tâm ma là giả dối với hắn.

Năng lực mạnh nhất của tâm ma là sáng tạo ảo cảnh tâm ma, khiến đối phương cho rằng mọi thứ diễn ra là thật.

Tâm ma cấp thấp nhất sẽ sáng tạo ảo cảnh trong giấc ngủ của người, chân thật đến mức không phân rõ thật giả, thậm chí tin cảnh trong mơ là sự thật.

Tâm ma cao cấp như nó sáng tạo ra ảo cảnh tâm ma chân thật đến cực độ, không thể nào nghi ngờ ảo cảnh tâm ma là giả.

Nếu biết là giả thì mọi thứ đều vô dụng, giả dối sẽ không làm người ta thấy sợ.

Tâm ma của riêng Lâm Phàm bất đắc dĩ nói:

- Từ bỏ đi, đừng suy nghĩ, hắn rất khủng bố. Ta là tâm ma mà sắp bị hắn ám ảnh ra tâm ma. Gần đây ta rảnh rỗi, ngươi đến rồi thì ở lâu chút.

Tâm ma là sinh linh, nhưng là tồn tại đặc biệt. Tâm ma cũng có vòng tròn bạn bè của mình, cách sống của mình. Khi không bận mê hoặc ai thì tâm ma rất bình thường.

Cảnh tượng trước mắt phục hồi.

Lâm Phàm tỏ vẻ tiếc nuối, trước kia còn muốn dựa vào tâm ma nếm thử việc vui, nhưng nay xem ra tâm ma đã không được.

Ngẫu nhiên thừa dịp mình không chú ý tâm ma sẽ đi ra chơi, bình thường không thấy tăm hơi.

Cửa sơn môn Viêm Hoa tông.

Một đoàn bóng dáng xuất hiện.

- Các vị phu nhân, đây là Viêm Hoa tông

Đông Dương Đế lơ lửng trên trời, hét to:

- Ca, ta đến đây!

Lâm Phàm định tìm lão sư tâm sự, tiếng kêu từ cửa sơn môn ngắt ngang ý nghĩ của hắn.

Sắc mặt Lâm Phàm hơi thay đổi, chủ nhân tiếng nói này khá quen tai, đoạn thời gian trước vừa trao đổi xong, sao đến mau vậy?

Từ Đại Pháo là đệ tử trông giữ sơn môn, lúc này xoe tròn mắt.

Trời ơi, sao có nhiều tiên nữ xinh đẹp không giống người phàm xuất hiện? Nam nhân đứng đằng trước nhất khiến người ghen tị phát ghét.

Lâm Phàm đến cửa sơn môn, thấy ngay Đông Dương Đế:

- Đông đệ, sao ngươi lại đến nữa?

Mới đuổi đi xong, lại còn mang theo nhiều người đến.

Đều là nữ nhân, rất xinh đẹp, hơi thở cực mạnh.

Thế Giới cảnh, thậm chí còn có Chúa Tể cảnh.

Không lẽ Đông Dương Đế phát hiện không thích hợp nên muốn dùng bạo lực? Nếu đúng vậy thì cầu còn không được. Chơi chết Đông Dương Đế sau đó từ từ bắn pháo hoa.

Gần đây tông môn hơi hiu quạnh, có pháo hoa trợ hứng cho các sư đệ, sư muội vui vẻ một chút.

Đông Dương Đế cảm thán nói giống như thật:

- Đại ca, sau khi đệ trở về càng nghĩ càng không ngủ yên, cuối cùng hiểu ra đó là vì nhớ đại ca, nên mang theo các thê tử đến thăm đại ca. Các nàng còn đứng đó làm gì? Mau bái kiến đại ca!

Đông Dương Đế có thể lăn lộn tiếng tăm trong Chúa Tể cũng có lý do của gã, nhìn xem, mới chắp nối chút quan hệ liền leo lên.

Dù Lâm Phàm muốn đánh chết đối phương cũng không xuống tay được, hắn quá lương thiện.

Các thê tử của Đông Dương Đế lên tiếng chào:

- Đại ca khỏe!

Vùng trời này tràn ngập giọng nữ, âm thanh thánh thót.

Các đệ tử nam xung quanh nhũn cả người, quá hâm mộ nam nhân kia.

Lâm Phàm ngây người giây lát sau đó phản ứng lại:

- Ừm, các đệ muội khỏe.

Hắn biết nói gì đây?

Lâm Phàm nói:

- Đã đến rồi thì tất cả vào đi.

Đông Dương Đế tới gần Lâm Phàm, cười cười đi vào trong.

Các thê tử của Đông Dương Đế tò mò nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm, trong lòng có suy nghĩ riêng.

Khi chưa trở thành thê tử của Đông Dương Đế thì các nàng là nữ nhân thiên kiêu của các thế lực lớn hoặc vốn là kỳ nữ, họ thông minh, tỉ mỉ nhạy bén.

Các nàng đang truyền âm:

- Đây là dân bản xứ vực ngoại giới mà phu quân quen? Trông chẳng ra sao cả.

- Muội muội, không thể nhìn người qua vẻ ngoài, phu quân buông tư thái nhận dân bản xứ này làm đại ca đương nhiên có đạo lý.

- Đại tỷ không nói gì, chắc được phu quân cho biết rồi.

Đông Dương Đế mang đến một trăm thê tử chia ra mấy phe phái, mỗi phái hệ nhỏ là một đoàn thể, đều đang giao lưu với nhau.

Các nàng không dám giao lưu bằng thần thức mà dùng cách trao đổi đặc biệt, bảo đảm không bị người nghe lén.

Đông Dương Đế ra vẻ quen thuộc như thân với Lâm Phàm từ lâu:

- Đại ca thấy ta đến chắc rất kích động nhỉ?

Lâm Phàm muốn một cước đạp chết Đông Dương Đế.

Nói cái quái gì!

Ai thèm nhớ ngươi!

Một đệ tử từ xa chạy lại, một viên đan dược lăn dưới đất mãi đến trước mặt Lâm Phàm.

Lâm Phàm định nhặt lên nhưng Đông Dương Đế đã giành nhặt đan dược trước, định thân thiện trả lại cho đệ tử chạy theo đan dược.

Dù sao là tông môn của đại ca, phải tỏ ra thân thiện.

Nhưng khi nhìn đan dược này thì mắt Đông Dương Đế lóe tia kinh ngạc:

- Nghiệt Vận Đan!

Đông Dương Đế hỏi:

- Đại ca, ai luyện chế đan dược này?

Lâm Phàm không nghĩ nhiều, trả lời:

- Luyện Đan Sư của tông ta luyện chế, sao? Có vấn đề?

Đông Dương Đế trầm tư một lát, sau đó lắc đầu:

- Không có gì, thấy quen thôi. Loại đan dược này là độc quyền của một bằng hữu cũ, lâu rồi không thấy nó, không ngờ sẽ thấy trong chỗ này.

Lâm Phàm cười nói:

- Thật hả? Ta mang đan phương về, có lẽ đan phương đó là của bằng hữu cũ của Đông đệ.

Đệ tử chạy theo đan dược tới trước mặt Lâm Phàm, cung kính chào:

- Sư huynh khỏe.

Lâm Phàm gật đầu, lấy đan dược từ tay Đông Dương Đế đưa cho

sư đệ:

- Ừm! Về sau không nên quá gấp, đi thôi.

Đệ tử nhận đan dược, nhanh chóng rời đi:

- Vâng thưa sư huynh.

Đông Dương Đế đăm chiêu nhìn bóng dáng đi xa.

Lâm Phàm cười hỏi:

- Sao vậy Đông đệ?

Đông Dương Đế cười nói:

- Không có gì.

Trong nụ cười chất chứa thắc mắc, giật mình.

Đông Dương Đế rất muốn nói rằng:

Vị bằng hữu cũ giả kia chưa bao giờ để lại đan phương.

Chương 1063: Ta đã từng học lớp của ngươi

Trong đại điện.

Lâm Phàm và Đông Dương Đế ngồi xuống ghế, các nữ nhân đi theo thì tản ra ngồi hai bên.

Khi ngồi có một chi tiết nhỏ.

Các thê tử của Đông Dương Đế khi thấy ghế bình thường thì cau mày lộ vẻ ghét bỏ, còn dùng khăn lụa lau sạch mặt ghế.

Các nàng đi theo Đông Dương Đế, quen sống xa xỉ rồi, Viêm Hoa tông ở trong mắt họ như ổ ăn mày, không thể so sánh với Phượng Hoàng đảo.

- Ghế này cứng quá, ngồi đau mông.

Đông Dương Đế mang một trăm thê tử đến, khi vào đại điện làm không gian tràn ngập mùi hương, khi chia ghế ngồi thì ríu ra ríu rít.

Đông Dương Đế vốn tươi cười nhưng nghe các nàng bình luận thì hơi xấu hổ.

- Khụ khụ!

Đông Dương Đế hắng giọng ra hiệu đủ rồi, đừng làm quá mức.

Nhưng tiếng ho quá nhỏ trong tiếng lao nhao của đám nữ nhân, chẳng có tác dụng gì.

Đông Dương Đế quay đầu nhìn về phía Lâm Phàm:

- Ngại quá đại ca, gia đình dạy không nghiêm, chiều hư họ.

Lâm Phàm đáp:

- Hiểu mà, gia đình là ngọn nguồn trói buộc tự do.

Mắt Đông Dương Đế lộ tia khiển trách:

- Tất cả yên lặng cho ta, ngồi yên!

Đám nữ nhân này không nghe lời, làm gã bực tức.

Ra khỏi nhà không thể có chút ánh mắt, kiến thức sao?

Trước khi đi đã dặn rồi, không ngờ các nàng ra ngoài, lắc mông một cái quên sạch.

Đám thê tử của Đông Dương Đế không dám lên tiếng, nhỏ giọng lại như muỗi kêu.

Cuối cùng các nàng đã chịu ngồi yên.

Đông Dương Đế nói:

- Đã để đại ca chê cười.

Lâm Phàm cười nói:

- Không sao.

Hắn nhìn đám thê tử của Đông Dương Đế, đúng là nam nhân bá đạo, có nhiều thê tử như vậy.

Lâm Phàm tin đối phương có ba vạn ba ngàn bạn lữ, mới một trăm người đã kinh người thế này.

Đông Dương Đế cảm thán rằng:

- Đại ca, ta thật sự rất nhớ đại ca.

Năng lực thắt chặt quan hệ của gã rất mạnh, người bình thường không sánh bằng.

Lời này tràn đầy tình cảm, nhưng nghe vào tai Lâm Phàm thì hơi chói tai.

Lâm Phàm nói:

- Nhớ ta à, tốt lắm. Nhưng Đông đệ, ngươi thế này khiến đại ca không biết nên nói sao.

Đông Dương Đế cười ruồi, phất tay:

- Đại ca không cần nói gì cả, chỉ cần biết ta nhớ đại ca là được rồi.

Đám thê tử của Đông Dương Đế không biết chuyện này là sao.

Các nàng chưa từng thấy phu quân nói chuyện kiểu đó với một người, nếu không ngồi đây nghe thì họ không tin.

Không khí hiện trường hơi yên lặng.

Lâm Phàm không biết nên nói cái gì với Đông Dương Đế.

Nói thật ra tình cảm của hai ta chưa tốt đến mức đó.

Nhưng Đông Dương Đế rất tự nhiên, choàng vai bá cổ tán dóc đủ thứ với Lâm Phàm, còn than khổ.

Đông Dương Đế cảm thán:

- Đại ca không biết đâu, đệ đệ ở thượng giới cũng khó sống lắm, cần lo sự nghiệp gia đình, lo lắng hãi hùng từng giây từng phút.

Đông Dương Đế là người nhanh nhạy, gã nhận dân bản xứ vực ngoại giới làm đại ca, cố gắng làm tốt quan hệ để kiếm lợi lớn cho mình.

Lâm Phàm hỏi:

- A? Ngươi sống không tốt ở thượng giới? Không thể nào, tu vi của Đông đệ là Chúa Tể đỉnh, chắc chắn đi ngang trong thượng giới, ai có thể làm Đông đệ chịu thiệt?

Lâm Phàm không còn lời nào để nói với Đông Dương Đế, chỉ có thể vơ đại câu chuyện, tán dóc.

Thượng giới cho Lâm Phàm cảm giác rất hỗn loạn, rời rạc.

Đông Dương Đế thở dài một tiếng:

- Đại ca có điều không biết, nhìn ta phong quang vậy chứ thật ra rất khác, ta chỉ xem như tán tu nho nhỏ.

Nói đến đây Đông Dương Đế mặt ủ mày chau, biểu hiện tội nghiệp.

Lâm Phàm hỏi:

- Tán kiểu gì?

Biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Tuy Lâm Phàm không quan tâm nhiều đến thượng giới, nhưng nếu biết rõ tình huống cũ hay.

Lâm Phàm như hắn đây tung hoành vực ngoại giới, gieo tình yêu và hòa bình đến các góc.

Thượng giới xuất hiện, cho hắn biết con đường còn chưa tới cuối cùng, vẫn có thể tiếp tục tiến lên.

- Đại ca, thượng giới có bốn phương thế lực lớn quản lý thiên địa. Phương đông Thần Đình, phương nam Thánh Đế Sơn, phương tây Phật Ma Tháp, phương bắc Thanh Sơn Khâu. Bốn phương thế lực lớn này mạnh nhất thượng giới, quản lý mọi thứ ở thượng giới, dù là ta cũng không cách nào so sánh với họ.

Đông Dương Đế nói ra lời này vì muốn tỏ vẻ mình yếu một chút, cho đại ca biết thật ra ta cũng rất thảm, không cần quá cảnh giác, kẻ nguy hiểm không phải ta mà là bốn phương cự vô bá.

- Phức tạp như vậy sao?

Lâm Phàm cảm thấy được tăng kiến thức, không ngờ thượng giới cũng rất phức tạp.

Lâm Phàm hỏi:

- Vậy ta hỏi ngươi, Chí Minh Thánh Viêm Đế thì thế nào?

Đây là kẻ đầu têu muốn hủy diệt Viêm Hoa tông, không biết Chí Minh Thánh Viêm Đế thuộc loại nào?

Đông Dương Đế kinh ngạc nói:

- Hắn? Chẳng là gì cả. Đại ca, Chí Minh Thánh Viêm Đế rất bình thường, nhưng hình như có chút quan hệ với bên Phật Ma Tháp, nhưng chắc chắn không quá thân.

Ở thượng giới thì Chúa Tể cảnh là đỉnh cao, mọi người đều biết điều đó. Nhưng trong Chúa Tể phân chia mạnh yếu có chút phức tạp. Sau lưng mỗi vị Chúa Tể hoặc ít hoặc nhiều có bóng dáng bốn phương thế lực lớn. Không phải nô lệ hay thuộc hạ, quản lý đất đai thay bốn phương thế lực lớn.

Ngoài đại điện bỗng vọng vào giọng nói:

- Thanh Sơn Khâu.

Một con ếch nhỏ ngồi xổm ở nơi đó, giọng nói phát ra từ con ếch.

Đông Dương Đế thấy con ếch xanh thì đứng bật dậy, mặt kinh ngạc nói:

- A? Cho cảm giác rất quen thuộc.

Thanh Oa đạp chân sau nhảy lên trên đầu Đông Dương Đế:

- Lúc nãy ngươi nói gì?

Đông Dương Đế hơi không vui hỏi:

- Ngươi có thể nhảy xuống đầu của ta không?

Con ếch màu xanh nhảy lên đầu làm Đông Dương Đế hơi khó chịu, giống như đầu một màu xanh.

Chân trước của Thanh Oa túm chặt tóc Đông Dương Đế, mắt to cỡ hạt đậu lóe tia sáng chưa từng có:

- Thanh Sơn Khâu, nói cho ta biết đây là thứ gì?

Đông Dương Đế hơi giận, thái độ kiểu gì? Đại ca lên mặt thì thôi đi, một con súc sinh màu xanh cũng dám láo vậy sao?

Đông Dương Đế đang định ra tay thì nghe giọng của đại ca, gã đổi thái độ ngay.

Đông Dương Đế nói:

- Huynh đệ, có chuyện gì từ từ nói, đừng kích động được không? Ngươi hãy rời khỏi đầu của ta trước, hơi thở của ngươi khiến ta thấy rất quen, chắc chắn chúng ta từng gặp nhau.

- Thanh Oa, làm gì vậy? Kích động như thế có phải nhìn thấy người quen?

Lâm Phàm vốn muốn giấu Thanh Oa, tuy con này không thành thật nhưng dù gì là người của hắn.

Đông Dương Đế đến từ thượng giới, hắn không muốn lộ ra Thanh Oa.

Nhưng Thanh Oa chủ động chạy tới, việc này hơi phức tạp.

Thanh Oa nhảy xuống đầu Đông Dương Đế, dồn dập hỏi:

- Nói cho ta biết Thanh Sơn Khâu là thế nào?

Thanh Oa chưa bao giờ nói với Lâm Phàm về quá khứ của nó, Thanh Sơn Khâu từng là địa bàn của nó.

Thanh Oa biết đôi chút về thế lực thượng giới.

Thần Đình độc tài, tuyệt đối không có ba thế lực lớn khác, chắc vạn năm qua đã thay đổi lớn.

Đông Dương Đế nói:

- Thanh Sơn Khâu, Thiên Đình phương bắc, do Thanh Sơn Nữ Đế quản lý.

Khi nhắc đến Thanh Sơn Nữ Đế thì Đông Dương Đế lộ nét mặt sợ hãi.

Nữ nhân hung ác, rất bá đạo.

Dù là Đông Dương Đế cũng chưa gặp vài lần, chỉ nghe lời đồn.

Thanh Oa cường đại

- Thanh Sơn Nữ Đế? Vớ vẩn, làm gì có Thanh Sơn Nữ Đế? Đó từng là quê nhà của ta, sao có Nữ Đế được? Cho ta biết, có phải Thanh Sơn Nữ Đế là Vu Yên Tiên Tử? Có phải không!?

Tuy Thanh Oa nhỏ người nhưng giọng rất lớn.

Khi nhắc đến Vu Yên Tiên Tử thì mắt Thanh Oa sáng lấp lánh, nếu đó là thê tử của nó thì chắc chắn nó sẽ đi tìm nàng, bằng vào tình cảm ngày xưa, chắc thê tử cũng rất nhớ nó.

Càng nghĩ Thanh Oa càng lâng lâng, chìm trong sức tưởng tượng đến bị lạc.

Đông Dương Đế không trả lời Thanh Oa, hoảng sợ kêu lên:

- Ngươi là Cửu Hoang Thần Sư của Thanh Sơn Khâu! Ta nhớ ngươi!

- A?

Thanh Oa sửng sốt, nó không ngờ đối phương biết mình. Nó nhanh chóng phản ứng lại, vào lúc như thế này tuyệt đối không thể lộ ra bản thân.

- Ngươi nhận lầm người.

Đông Dương Đế hăng máu, không chịu tin tưởng Thanh Oa:

- Không thể nào! Ta tuyệt đối sẽ không nhận lầm, ngươi là Cửu Hoang Thần Sư, Luyện Đan Thần Sư vĩ đại nhất thượng giới! Năm xưa ngài dạy học, ta là học sinh đợt thứ một trăm ba mươi sáu.

Đông Dương Đế chìm trong nhớ lại:

- Nhớ năm xưa ta là tiểu tử không tên bị kẹt ở Thế Giới cảnh đỉnh, ngài bắt đầu mở chương trình học đợt thứ một trăm ba mươi sáu, học phí là một khối Bổ Thiên thạch, tuy rất đắt đỏ, rất hiếm có nhưng ta vẫn lấy được, đi nghe ngài dạy học. Từ đó ta một bước lên trời, đánh vỡ bình chướng Thế Giới cảnh, trở thành cường giả Chúa Tể. Cả đời ta không quên uy nghiêm và hơi thở của thần sư trong khóa học nửa tháng đó.

Thanh Oa thấy đối phương nói rất chân thành, dần dần cao ngạo ngửa đầu ếch, rất là đắc ý.

- Thì ra ngươi từng là học sinh của ta, khá lắm, vài vạn năm không gặp đã đến Chúa Tể đỉnh, bản Oa Sư, không, bản thần sư rất là vui mừng.

Lâm Phàm sửng sốt nhìn hai tên này, nhất là biểu tình của Thanh Oa hơi đáng đánh.

Lúc này Đông Dương Đế hứng thú với Thanh Oa hơn Lâm Phàm:

- Sao thần sư biến thành bộ dáng như vậy? Nghe đồn ngài rơi vào địa ngục đạo vô biên, uy hiếp nặng đến an toàn của thượng giới, cuối cùng bị các phương cường giả chém giết.

Đông Dương Đế tò mò và nghi ngờ.

Các thê tử của gã cũng giật nảy mình.

Tuy Cửu Hoang Thần Sư không còn nhưng trong thượng giới luôn truyền lưu về truyền thuyết của Cửu Hoang Thần Sư.

Thanh Oa rít gào văng nước miếng:

- Vớ vẩn! Chỉ có đồ ngu mới tin!

Đông Dương Đế có chút xấu hổ.

Thật ra gã tin vào tin đồn, nên cũng là đồ ngu trong miệng thần sư.

Đông Dương Đế nói:

- Thần sư, nói thật thì ta không biết Vu Yên Tiên Tử là ai, cũng không thấy mặt Thanh Sơn Nữ Đế vài lần, dù gặp cũng không xem rõ khuôn mặt.

Thanh Oa chìm đắm trong suy nghĩ, nó tin tưởng Thanh Sơn Nữ Đế chắc chắn là thê tử của mình, không lầm được.

Chương 1064: Cõng cái nồi này hơi khó chịu

Thanh Oa lẩm bẩm, vô cùng đau lòng:

- Thê tử của ta.

Nó là nam nhân, là phu quân của một nữ nhân nhưng không làm tròn trách nhiệm, rời đi lâu như vậy mà không gửi niềm quan tâm lo lắng cho thê tử.

Cảnh này, việc này, nó chỉ muốn ngâm một câu thơ.

Đáng tiếc không đủ tài văn học, chỉ có thể nói:

Thê tử, ta có lỗi với nàng.

Lâm Phàm nhìn không được, tình huống có điểm gì là lạ:

- Chờ đã, hai ngươi biết nhau?

Đông Dương Đế kích động nói:

- Ta biết Cửu Hoang thần sư! Gặp thần sư làm ta quá kích động, bao nhiêu vạn năm rồi, phấn khởi quá!

Nói đến chỗ kích động, mặt Đông Dương Đế đỏ rần.

Thanh Oa nói thẳng:

- Ta không quen hắn.

Đông Dương Đế kích động nói:

- Thần sư sao có thể không biết ta? Ta là học sinh khóa học thứ một trăm ba mươi sáu! Khi đó ngài còn khen ta có thiên phú, nói bỏ ra một viên Bổ Thiên thạch là ta đã lời to.

Dù Đông Dương Đế đã là cường giả Chúa Tể, thậm chí có ba vạn ba ngàn thê tử, nhưng gặp thần tượng cũ làm gã siêu kích động.

Thanh Oa ho nhẹ một tiếng, hơi xấu hổ.

Nó đã quên mình từng nói lời này, nhưng thốt ra từ miệng của

nó thì chắc không chỉ nói với một người.

Thanh Oa khen:

- Giỏi lắm, xem tình hình của ngươi bây giờ là biết ngươi rất giỏi, Chúa Tể đỉnh coi như lên đỉnh điểm cuộc đời rồi.

Sơ sẩy quá, lúc nghe Thanh Sơn Khâu khiến không kiềm được, chưa nghĩ kỹ tình huống của mình đã nhảy ra, giờ bị lộ thân phận rồi.

Mà tên này hơi ngốc, chắc dễ lừa, sẽ không khai nó ra đâu.

Đông Dương Đế tâng bốc Thanh Oa, giả bộ là đồ ngốc, nhưng trong lòng sáng trưng.

Con ếch xanh nho nhỏ trước mắt chắc chắn là Cửu Hoang Thần Sư, không nhầm được, gã khắc ghi hơi thở kia.

Vì Cửu Hoang Thần Sư không ở thượng giới, nhưng có người trong thượng giới tìm kiếm với phần thưởng phong phú. Không biết ai đang tìm nhưng chắc chắn là bốn thế lực lớn.

Đông Dương Đế khiêm tốn nói:

- Đâu, được chút thành tựu thôi, so với thần sư thì không đáng giá nhắc tới.

Thanh Oa trầm giọng nói:

- Người trẻ tuổi, không cần tự coi nhẹ mình, ngươi rất giỏi.

Nó như trở về thời đại làm Cửu Hoang Thần Sư, đối xử với Đông Dương Đế như với đứa con nít.

Đông Dương Đế nói:

- Đại ca, gặp thần sư ở đây thật là vui quá, nhưng ta chợt nhớ bận chút việc, xin phép về trước.

Lâm Phàm cười tiến lên vỗ vai Đông Dương Đế:

- Đừng gấp, mới đến đã đi vội sao mà được.

Đông Dương Đế sửng sốt nhìn bàn tay đặt trên vai mình, cảm giác đã bị xem thấu.

Lâm Phàm nheo mắt hỏi:

- Thanh Oa, ngươi đang suy nghĩ gì đấy?

Thanh Oa rùng mình, đột nhiên phản ứng lại, kẻ bỏ mạng đang cảnh cáo nó có muốn chết không.

Ngày xưa nó là Cửu Hoang Thần Sư, nhưng đã là chuyện quá khứ rồi.

Bây giờ thì khác.

Nó là con ếch, một con ếch nhỏ yếu, lộ ra bản thân ở trước mặt Chúa Tể, trời mới biết đối phương nghĩ sao.

Thanh Oa nhìn Lâm Phàm chằm chằm thật lâu:

- Chủ nhân, ta không nghĩ gì.

Thanh Oa đang suy nghĩ một việc, muốn kiên cường một phen, bảo vệ uy nghiêm của Cửu Hoang Thần Sư, nhưng ngẫm nghĩ lại thôi.

Ếch không đấu với người, từ hình thể đã không sánh bằng, điệu thấp thì tốt hơn.

Đông Dương Đế lộ vẻ mặt khen ngợi lắc đầu, gã không nghe nhầm chứ? Cửu Hoang Thần Sư gọi dân bản xứ này là gì?

Chủ nhân?

Cái này hơi bị kỳ.

Đông Dương Đế ngây người nhìn Lâm Phàm, không tin được, muốn xác định.

Lâm Phàm nhìn thấu thắc mắc của Đông Dương Đế, bình tĩnh nói:

- Nó thật sự gọi ta là chủ nhân, ngươi biết tại sao không?

Đông Dương Đế lắc đầu, nếu biết thì còn hỏi cái gì? Vì không rõ nên mới muốn hỏi!

Thanh Oa nhìn Lâm Phàm, rất muốn rít gào rằng: Tại yếu chứ gì, bị kẻ bỏ mạng nhà ngươi bắt lại, không phục tùng sẽ bị nấu, chỉ có thể chịu nhục.

Lâm Phàm mỉm cười nói:

- Vì ta thân với thương thiên.

Trời ạ!

Thanh Oa trợn tròn mắt, khoác lác cũng không nên nổ như vậy chứ, còn bảo là thân với thương thiên, sao không đập đầu vô tường chết luôn đi.

Đông Dương Đế gật gù tin tưởng:

- Ừm, ta biết.

Chắc chắn rất quen, nếu không quen thì hắn lấy đâu ra thương thiên khí vận?

Lâm Phàm cười tủm tỉm hỏi:

- Có cảm giác tông môn của ta biến đổi không?

Hắn không gấp gáp, tiến dần từng bước, hắn làm vậy vì bảo vệ Thanh Oa.

Đông Dương Đế là kẻ ngu sao?

Không phải.

Đông Dương Đế chẳng những không ngu ngược lại rất thông minh.

Nhìn thấy Thanh Oa, biết nó là Cửu Hoang Thần Sư thì gã xin đi gấp, rõ ràng là có vấn đề.

Nên Lâm Phàm phải giữ Đông Dương Đế lại, thậm chí cột gã trên con thuyền lớn quang minh này.

Đông Dương Đế nhìn ra ngoài, cảm nhận cẩn thận, hơi nghi hoặc, rồi đột nhiên mọi thắc mắc tan biến, thay thế là giật mình.

Trong không khí mắt thường không thấy tràn ngập khí vận.

Đông Dương Đế không dám tin, tiếc của:

- Cái này . . .

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Đúng rồi, như Đông đệ nghĩ, tiếc rằng Đông đệ đến quá muộn, chứ tới sớm vài ngày có lẽ sẽ được chia chút ít.

Bốp!

Đông Dương Đế tự vả mặt, biểu tình tràn đầy hối hận, chỉ muốn đập đầu vào cây cột.

Đông Dương Đế phát hiện tông môn này trở nên khác biệt, mỗi đệ tử đều được khí vận mạnh mẽ bao trùm. Nếu gã đến sớm một chút thì có lẽ sẽ được chia chút ít.

Đông Dương Đế đáng thương nhìn về phía Lâm Phàm:

- Đại ca . . .

Những thứ này quá hấp dẫn người, gã rất muốn có chúng.

Lâm Phàm vỗ vai Đông Dương Đế:

- Đông đệ đừng gấp, gần đây thì không có, lần sau sẽ để lại cho ngươi. Đông đệ chỉ cần ghi nhớ một việc, ta rất thân với thương thiên, có tin không?

Đông Dương Đế không chút do dự gật đầu:

- Ta tin!

Thanh Oa nghệch mặt ra, kẻ bỏ mạng đang lừa người, hắn mà quen gì với thương thiên?

Thanh Oa không ngờ Đông Dương Đế tin thật, gã là Chúa Tể mà chẳng lẽ ngu vậy sao?

Lâm Phàm hỏi:

- Vậy là tốt rồi, có phải thật sự xem ta là đại ca?

Đông Dương Đế thề thốt y như thật:

- Đại ca còn phải hỏi? Ta chắc chắn xem ngươi là đại ca.

Lâm Phàm vui mừng gật đầu:

- Đừng trách ca không tin ngươi, nhưng tình thế vô thường, Thanh Oa cũng là thú cưng của ta, nó nói không tin con người của ngươi, nhưng ta thì rất tin. Nói sao thì cũng nên tin lẫn nhau, nên

ngươi hãy thề đi, nếu phản bội tình nghĩa huynh đệ sẽ bị thiên lôi đánh xuống, đơn giản vậy thôi.

Đông Dương Đế trợn mắt hốc mồm, cái này còn bảo là đơn giản vậy thôi?

Chúa Tể sợ nhất là thề.

Trời phạt là thứ không thể gỡ bỏ, mạnh đến đâu bị trúng một phát về chầu trời.

Lâm Phàm thấy Đông Dương Đế khó xử thì giả vờ hỏi:

- Thế nào? Có vấn đề gì? Hay ngươi không hề nghiêm túc?

Sao nghiêm túc được?

Đông Dương Đế rất muốn rít gào rằng nghiêm túc khỉ mốc, đi ra phiêu bạc nói chơi thôi, ngươi quen thân với thương thiên nên ta muốn kiếm chút lợi lộc.

Tin tức về Cửu Hoang Thần Sư không phải trò đùa, có thế lực lớn bí ẩn treo điều kiện phong phú tìm kiếm Cửu Hoang Thần Sư.

Đợi gã trở về đưa tin tức ra ngoài, kiếm được lợi lộc là chuyện dễ như trở bàn tay.

Đông Dương Đế cười gượng:

- Không thể nào, đại ca.

Tuy đây là sự thật nhưng gã sẽ không thừa nhận.

Bị buộc đến nơi đầu sóng ngọn gió, hoặc tiến lên hoặc lùi lại.

Hậu cung nương nương Phượng Hoàng đảo lên tiếng giải vây:

- Đại ca, phu quân của ta không phải loại người như vậy.

Lâm Phàm quay đầu mắng:

- Câm mồm, đại ca đang nói chuyện với Đông đệ, các ngươi xen mồm làm gì? Sang góc ngồi đi!

Hậu cung nương nương Phượng Hoàng đảo ngây ra, lửa giận bùng cháy, nhưng nàng nghĩ đến điều gì, cố dập tắt lửa giận.

Lâm Phàm nói:

- Thề đi Đông đệ, cũng làm cho Thanh Oa yên tâm, nó từng bị tổn thương nên nhát gan. Đương nhiên miễn là Đông đệ thật lòng, sau này đại ca có chỗ tốt gì chắc chắn giữ lại cho ngươi.

Thanh Oa chỉ muốn chết cho rồi.

Ai từng bị tổn thương? Nhát gan hồi nào? Là ngươi không tin người nhà, muốn kéo người ta té hố nên mới nói như vậy!

Đông Dương Đế thầm do dự, suy nghĩ rối loạn.

Gã vừa muốn lấy lợi từ thương thiên trong tay đối phương vừa muốn bán tin tức về Cửu Hoang Thần Sư.

So sánh hai bên, cuối cùng Đông Dương Đế cắn răng, có con đường phải lựa chọn, nếu chọn đúng thì về sau đi nhẹ nhàng. Nếu chọn sai thì kết quả là không được gì.

Lâm Phàm giả vờ khó hiểu hỏi:

- Sao vậy Đông đệ?

Hắn đã nhìn thấu Đông Dương Đế, hắn đã gặp huynh đệ bằng nhựa rồi, đâu dễ bị vài câu ngọt mật qua mắt.

Dường như Đông Dương Đế ra quyết định lớn:

- Không có gì đâu đại ca, mới rồi hơi kích động. Bị thần sư nghi ngờ làm ta muốn chết, từng học tập trong tay thần sư, đã đặt thần sư ở vị trí cao nhất, dù chết ta cũng không thể hại thần sư.

Lâm Phàm an ủi:

- Không sao, thông cảm là được rồi. Từ khi hắn biến thành bộ dạng này thì hơi lòng dạ hẹp hòi, không tin tưởng ai. Mau thề đi, về sau chúng ta là người một nhà.

Thanh Oa muốn đạp chết Lâm Phàm.

Bà nội nó!

Tìm người cõng nồi cũng không nên cõng kiểu này chứ, rất quá đáng.

Nhưng thôi, nó không ngốc, kẻ bỏ mạng đang cố bảo vệ nó.

Qua lâu như vậy chỉ có lần này là nhìn hắn thuận mắt, mỗi tội cách làm khiến người xem không hiểu. Bản Oa Sư không nói tiếng nào đã đổ hết chuyện lên đầu bản Oa Sư, làm vậy có được không?

- Hưm?

Thanh Oa phối hợp kẻ bỏ mạng giương con mắt cỡ hạt đậu nhìn Đông Dương Đế chằm chằm, biểu đạt ý rất rõ ràng: Ta nghi ngờ ngươi, nếu ngươi không thề thì chúng ta không cách nào tiếp tục trao đổi.

Đông Dương Đế đã nghĩ thông, thương thiên so với thần sư thì đương nhiên thương thiên quan trọng hơn.

Trí thông minh của Đông Dương Đế có lẽ không quá cao, cho đến nay gã chỉ thấy thương thiên khí vận chứ không thấy Lâm Phàm có quan hệ sâu sắc với thương thiên thế nào, không thấy một cọng lông nữa là.

Nhưng Đông Dương Đế bị ấn tượng ban đầu, tin sái cổ.

Đông Dương Đế phất tay nói:

- Đừng nói gì nữa, vì đại ca, vì thần sư, đương nhiên phải thề.

Gã đã lựa chọn, cứ quyết định như vậy đi.

Chương 1065: Đại Đế đến, sát khí hơi nặng

Đông Dương Đế nói hùng hồn không lùi bước, bản thân gã cũng bị lời nói khơi dậy máu nóng.

Khi Đông Dương Đế quay đầu nhìn về phía Lâm Phàm và thần sư, gã phát hiện một người một ếch mặt không biểu tình nhìn gã chằm chằm, dường như đang đợi cái gì.

- Đại ca, thần sư, làm sao vậy?

Thề không phải chuyện nhỏ, phải chuẩn bị kỹ.

Đông Dương Đế nhận ra tên này và thần sư nhìn gã không chớp mắt vì đang đợi gã thề.

Đông Dương Đế nói:

- Ta cho rằng thề không phải chuyện nhỏ, nên chuẩn bị gà quay nguyên bảo, ngọn nến gì đó để tế trời.

Lâm Phàm nheo mắt nói:

- Đừng nói là ngươi đụng chuyện lùi bước nhé? Hay những gì ngươi đã nói đều là lừa dối, tình nghĩa giữa chúng ta làm bằng nhựa?

Đông Dương Đế xua tay:

- Đừng, đại ca đừng nói như vậy! Ta làm thế này vì muốn long trọng hơn thôi.

Đông Dương Đế cảm giác không xuống con thuyền này được rồi.

Lâm Phàm nói:

- Làm mọi thứ đơn giản thôi.

Đông Dương Đế chớp chớp mắt, cảm giác có chút không đúng nhưng không còn cách nào. Gã cắn môi, được rồi, một đường đi đến cuối không quay đầu, miễn có được chút gì thì không lỗ vốn.

Hư không chấn động, Chúa Tể thề chắc chắn không đơn giản, lời thề hình thành mang theo uy thế rất mãnh liệt.

Lâm Phàm và Thanh Oa đều giữ bộ mặt âm trầm, mãi khi đối phương thề mới cười tươi như hoa.

Lâm Phàm vỗ vai Đông Dương Đế:

- Tốt, sau này sẽ là người mình.

Lại lừa thêm một người, thành quả rất tốt.

Thượng giới có nhiều Chúa Tể, giết không hết, gặp được kẻ hơi thú vị thì Lâm Phàm sẵn lòng kéo đối phương lên thuyền giặc.

Đông Dương Đế cười, một nụ cười gượng gạo:

- Đúng rồi, người một nhà, đều là người một nhà.

Chưa suy nghĩ kỹ đã bị các ngươi thúc giục thề.

Thanh Oa thở phào nhẹ nhõm.

Lúc lộ ra bản thân nó cũng chột dạ, không nói cái khác, nó biết chắc ở thượng giới có người tìm nó.

Danh hiệu Cửu Hoang Thần Sư không phải trưng cho đẹp, dù biến mất hồi lâu thì những tồn tại đỉnh cao vẫn còn nhớ nó, sẽ không bỏ mặc nó chìm vào lãng quên.

Nếu Thanh Oa có gan đi thượng giới hét lớn một tiếng: Gia gia là Cửu Hoang thần sư.

Cũng không cần lâu, giây lát sẽ bị đánh tơi bời, thuận tiện hỏi một câu: Tiểu lão đệ, ngươi làm sao vậy?

Lâm Phàm nói:

- Đông đệ, ngươi bây giờ cũng là người một nhà, có thể khiến người yên tâm. Chắc Đông đệ không biết, hắn bị người hãm hại, đánh lén thành bộ dáng này.

Đông Dương Đế gật đầu nói:

- Đương nhiên rồi, thần sư là tồn tại như thế nào? Sao có thể làm những chuyện kia? Dù bên ngoài đồn thần sư tu luyện ma công, đè xong giết vô số nữ nhân thì ta cũng không tin tưởng, lời nói vô căn cứ, không thể nào.

Thanh Oa rất vui vẻ, kẻ bỏ mạng không đủ tôn trọng với nó,

nhưng vẫn có người tôn trọng nó.

Nửa câu đầu không có vấn đề, nhưng nửa câu sau hơi kỳ.

Cái gì gọi là đè xong giết vô số nữ nhân? Tổ cha nó, bản Oa Sư là loại người này sao?

Đông Dương Đế thấy ánh mắt thần sư nhìn mình hơi khác, nhưng gã không để bụng:

- Thần sư yên tâm, ta tuyệt đối tin tưởng ngài!

Thanh Oa nhếch mép, còn chẳng bằng không tin tưởng nó.

Lâm Phàm hỏi:

- Đông đệ, nó có một thê tử, ta nghĩ thê tử của nó có lẽ đã phản bội nó. Đông đệ ở thượng giới có nghe đến tin đồn gì không?

Thanh Oa không vui, nói cái quái gì? Ai phản bội nó chứ thê tử tuyệt đối sẽ không.

Nếu không phải không đánh lại kẻ bỏ mạng thì nó đã liều mạng với đối phương.

Nhục nhã ta thì được chứ không thể nhục nhã thê tử của ta!

Thanh Oa giận dỗi quay đầu đi, không muốn để ý tới Lâm Phàm, lườm hắn một cái.

Đông Dương Đế trầm ngâm nói:

- Không giấu gì đại ca, ta không biết thê tử của thần sư, nhưng nếu nói Thanh Sơn Nữ Đế là thê tử của thần sư thì có lẽ thật sự xảy ra chuyện gì.

Lâm Phàm hỏi:

- Sao nói vậy?

Thanh Oa không muốn nghe, nhưng nó không đi, vãnh tai nghe lén.

Thanh Oa không biết Thanh Sơn Nữ Đế có phải thê tử của nó không, nhưng trong lòng rất chờ mong, rất muốn đi gặp Thanh Sơn Nữ Đế, chứng minh tất cả.

Nhưng có giọng nói trong lòng dặn nó đừng xúc động.

Đông Dương Đế nói nhỏ như sợ bị ai nghe được:

- Theo ta được biết thì trước kia Thanh Sơn Khâu được gọi là thánh địa luyện đan, Cửu Hoang Thanh Sơn Khâu, về sau đổi thành Thanh Sơn Khâu. Nghe đồn Thanh Sơn Nữ Đế và Phó Thần Chủ phương đông Thần Đình có quan hệ rất tốt. Ta lén nói cho các ngươi biết, từng có người thấy Phó Thần Chủ ở qua đêm chỗ của Thanh Sơn Nữ Đế.

Tám chuyện phải nói nhỏ, lớn tiếng dễ bị người nghe thấy.

Sắc mặt của Thanh Oa không thay đổi, xanh lè, không đoán ra nó có biểu cảm nào khác, nhưng chắc chắn rất không vui.

Thanh Oa mở miệng hỏi:

- Phó Thần Chủ Thần Đình tên gì?

Thanh Oa không muốn hỏi thứ khác, chỉ muốn biết Phó Thần Chủ rốt cuộc là ai, hơi xa lạ.

Đông Dương Đế lắc đầu nói:

- Không biết, chưa thấy qua.

Đông Dương Đế thật sự chưa từng gặp qua.

Trong Thần Đình, Phó Thần Chủ rất bí ẩn, ít ai gặp mặt.

Không hiểu sao Thanh Oa thở phào.

Nó từng mở khóa học, nhận biết rất nhiều Chúa Tể mới xuất hiện, quen thuộc hơi thở của họ, nó cũng quen Chúa Tể cũ, đối phương cũng biết nó.

Chúa Tể vô dụng qua lâu như vậy vẫn vô dụng.

Sau khi Thanh Oa biến mất, địa bàn cũ của nó đã thay đổi hình dạng, bỏ tên ‘Cửu Hoang’, đây là muốn biểu đạt cái gì?

Lâm Phàm nói:

- Thanh Oa, phải nghĩ thoáng một chút, đừng luôn nhớ chuyện không vui trong lòng, phải hiểu được buông tay.

Thanh Oa nhìn Lâm Phàm, có chút cảm động, nhưng đột nhiên cảm giác lời này mang ý nghĩ hơi lạ.

Thanh Oa phản bác, nhưng hơi hụt hơi, dường như rít gào trong câm lặng:

- Chủ nhân, thê tử không phản bội thì ta buông cái gì chứ? Đúng không?

Lâm Phàm không nói gì thêm.

Việc này chắc chắn có vấn đề, nhưng còn có thể nói cái gì?

Lâm Phàm nhìn ra tuy Thanh Oa hơi ngốc nhưng rất nghiêm túc với thê tử của nó, ghẹo tiếp sẽ làm nó tổn thương.

Làm chủ nhân của nó, bình thường hắn hơi hành một chút nhưng đây là nhân danh tình yêu.

Về sau có cơ hội nhìn thấy thê tử của Thanh Oa, nếu không có vụ phản bối thì hắn sẽ cho nó đoàn tụ với thê tử, rồi tiếp tục trở về làm ếch tiếp.

Dù sao người và thú không thể bên nhau, đây là không hợp tình lý.

Nếu thê tử của Thanh Oa thật sự phản bội thì hắn sẽ một đấm đánh nát, coi như chưa từng xảy ra, để Thanh Oa giữ lại kỷ niệm đẹp cũng hay.

Suy nghĩ giây lát mà nghĩ ra nhiều điều vậy, Lâm Phàm tự phục mình.

Lâm Phàm gật đầu, nói cho Thanh Oa tự tin hơn:

- Đúng, ngươi nói đều đúng, Thanh Oa, chủ nhân cũng tin tưởng thê tử của ngươi không phản bội ngươi.

Đông Dương Đế nhìn Thanh Oa, thần sư có chút lừa mình dối người.

Tuy không biết tình huống cụ thể như thế nào nhưng Đông Dương Đế thấy việc này có vấn đề, nữ nhân kia chắc chắn cho thần sư đội cái nón xanh mơn mởn thật cao.

Đám thê tử của Đông Dương Đế thấy hai người một con ếch tán gẫu, các nàng chen miệng không lọt, hơi gai mắt hoàn cảnh nơi này.

Quá cũ nát.

Các nàng chỉ muốn nhanh chóng quay về, về Phượng Hoàng đảo xinh đẹp chứ không phải ngồi trong nơi cũ nát này.

Oong!

Trong hư không chợt truyền đến dao động nhỏ.

Lâm Phàm nhìn về phía phương xa, có chút thắc mắc:

- A? Có cường giả đến?

- Ta phải tránh mặt.

Thanh Oa hơi sợ, bị Đông Dương Đế biết thân phận là vì hết cách, gã gợi lên chuyện quá khứ trong lòng, nó phải tìm hiểu rõ ràng.

Thanh Oa đã hiểu rằng kẻ bỏ mạng bắt đầu câu kết với thượng giới, nó sẽ rất nguy hiểm, trời biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Lâm Phàm nói:

- Đi đi, ngươi nên tránh mặt, trời biết trước kia ngươi có bao nhiêu kẻ thù.

Thanh Oa không vui, chân không bước tiếp:

- Chủ nhân nói vậy là không đúng, chủ nhân hỏi hắn xem ở thượng giới ta từng là thầy dạy cuộc sống cho vô số ngôi sao mới, sao có kẻ thù được.

Đông Dương Đế có chút do dự, sau đó nhỏ giọng nói:

- Thần sư, đây là trước kia, nhưng bây giờ đồn ngài là kẻ ác ôn không thể tha cho, nên có nhiều kẻ thù. Theo ta được biết thì nhiều việc đều đẩy cho ngài.

Thanh Oa ngây ra, sau đó mắng mỏ:

- A? Đệt! Tên nào táng tận thiên lương vậy, bản Oa Sư đào mồ tổ tiên của nó lên!

Trong mắt người ngoài thì nó đã chết, nhưng vẫn không tha cho nó, tạt nước bẩn lên người của nó, rất đáng giận.

Lâm Phàm nói:

- Đừng nói mấy vụ này nữa, đi ra xem sao.

Thanh Oa núp đi, không nói tiếp, tạm thời không tham gia vào chuyện này thì tốt hơn.

Bên ngoài.

Trên tông môn, ánh nắng phản chiếu trên giáp vàng lóe ra ánh sáng chói mắt.

Mấy hàng người mặc giáp vàng lơ lửng ngay ngắn, một bóng người dẫn đầu phía trước.

Các đệ tử Viêm Hoa tông chưa gặp người này bao giờ nhưng biết đó là người khai sáng Viêm Hoa tông, Viêm Hoa Đại Đế, cũng là Chí Minh Thánh Viêm Đế hiện nay.

Thanh Hồ làm bạn ở một bên, sắc mặt phức tạp.

Y không ngờ Đại Đế tự mình đến, còn dẫn theo Kim Giáp Thần Quân, hiển nhiên là muốn tiêu diệt Viêm Hoa tông.

Sát ý quá lớn.

Sắc mặt của Kỳ Lân âm trầm đến đáng sợ:

- Đại Đế, đây là Viêm Hoa tông, rác rưởi đã phản bội Đại Đế!

Kỳ Lân không quên đã gặp chuyện gì khi tới đây, sau khi trở về gã thề không báo thù này thề không làm người.

Hiện tại cơ hội tới.

Đại Đế tự mình dẫn Kim Giáp Thần Quân vô địch đến, Viêm Hoa tông cỏn con lấy cái gì ngăn cản?

Lâm Phàm bước ra từ đại điện, thấy khuôn mặt người dẫn đầu thì bật cười:

- Ôi chà, bản phong chủ còn tưởng là ai chứ, thì ra là Chí Minh Thánh Viêm Đế.

Lần trước đã gặp, tiếc rằng không phải người thật.

Chí Minh Thánh Viêm Đế hừ lạnh một tiếng, giống như tiếng sét đánh ầm ầm:

- Hừ!

Chân thân giáng lâm nhưng thế lực do y sáng lập không đi ra nghênh tiếp, xem ra thật sự muốn tạo phản.

Tông Chủ sơn phong.

Tông chủ mở mắt ra, mặt không biểu tình:

- Phải đi một chuyến.

Tông chủ không thể không đi, dù cảm ngộ bình yên khiến y trở nên bình yên, nhưng chân thân Đại Đế đến, dù thế nào thì y là tông chủ của Viêm Hoa tông, phải đi nghênh đón.

Dù Đại Đế muốn tiêu diệt Viêm Hoa tông thì tông chủ vẫn phải đi.

Chẳng những tông chủ đi ra, các trưởng lão tông môn khuôn mặt nặng nề.

Đó là truyền kỳ trong thế hệ của họ, là thần tượng trong lòng mọi người.

Thật xấu hổ, phát triển đến tình trạng này rồi, nên đối mặt thế nào đây?

Chương 1066: Ngươi nói xem tình hình bây giờ có nên đánh không

- Đại Đế, thôi, ngươi đi đi. Không được, nói vậy hơi thẳng, mặt mũi của mình cũng không lớn như vậy.

Tông chủ suy nghĩ nên nói với Đại Đế thế nào, phải cho mặt mũi, mặc kệ đối phương muốn làm gì, ít ra đã tạo nên công tích không thể thay thế, thật sự dẫn dắt vô số người đi hướng cuộc sống hạnh phúc.

Trong lòng của tông chủ nghi hoặc Đại Đế đã xảy ra chuyện gì? Y biết tính cách của Đại Đế tuyệt đối không làm ra chuyện như vậy.

Nhóm tông chủ và Thiên Tu chạm mặt, liếc nhau, thầm cười khổ.

Thiên Tu hỏi:

- Làm sao bây giờ?

Khuôn mặt bình tĩnh của tông chủ hiếm khi lộ ra một chút bất đắc dĩ:

- Chờ xem đã.

Việc này vốn khó xử.

Nếu trở về với vẻ thân thiện thì không sao, thờ Đại Đế như lão tổ tông đều được, không chút vấn đề.

Nhưng chuyện bây giờ là sao?

Đại Đế giết về, muốn diệt tông, cái này khiến bọn họ rất bất đắc dĩ. Nếu muốn diệt thì lúc trước sáng lập làm gì? Khiến người khó xử.

Hỏa Dung nói:

- Mau đi xem, Tiểu Phàm tiếp đãi Đại Đế, chắc đã mắng chửi nhau rồi.

Các đệ tử tông môn tụ tập lại nhìn đám người trên trời

Có đệ tử trao đổi với đồng bạn:

- Đó là Viêm Hoa Đại Đế, người khai sáng Viêm Hoa tông, xem tình hình hiện giờ thì có phải chúng ta sẽ đánh với Đại Đế không?

Đệ tử không quan tâm có thật sự đánh với Đại Đế không, đã nghe nói về Đại Đế nhưng chưa gặp người thật, tình cảm không quá sâu, nếu thật sự đánh với đối phương thì cũng được. Đệ tử chỉ lo thực lực của mình hơi thấp, không giúp được gì.

Chí Minh Thánh Viêm Đế lơ lửng trên trời, không nói gì, ánh mắt nhìn chằm chằm phía dưới.

Y có chút hồi ức với Viêm Hoa tông, nhưng giờ chỉ muốn diệt tông.

Thanh Hồ không muốn nhìn thấy màn này.

Diệt tông không phải ý muốn thật sự của Đại Đế, đáng tiếc vô dụng, Thanh Hồ không tự quyết định được, càng không cách nào làm trái ý của Đại Đế.

Lâm Phàm mở miệng hỏi:

- Ngươi tới là muốn làm gì? Diệt tông hay làm gì khác?

Hỏi cũng như không, Chí Minh Thánh Viêm Đế lại đến đây hiển nhiên là để diệt tông, chứ không lẽ nhớ quê nên về thăm?

Chí Minh Thánh Viêm Đế lên tiếng:

- Rất không tệ, phát triển đến mức độ này, vượt qua ngày xưa, xem ra đây là niềm tự hào của các ngươi?

Giọng của Chí Minh Thánh Viêm Đế rất bình tĩnh, nhưng trong bình tĩnh tràn ngập lửa giận vô biên.

- Ừ, đúng là lấy làm tự hào, đây là sự cố gắng của tất cả các sư đệ, sư muội. Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, ngươi muốn ra tay thì mau lên, đừng nói nhảm, đấu với ngươi đến cùng đều được.

Lâm Phàm không muốn nói nhảm:

- Đông đệ, đợi lát nữa giao hắn cho ngươi, ta đi xử tên khác.

Đông Dương Đế nhìn Lâm Phàm, luôn cảm giác có gì là lạ, nhưng nghĩ mãi không rõ vấn đề nằm ở đây.

- Đại ca yên tâm, tuyệt đối sẽ không để hắn lên mặt!

Đông Dương Đế nhìn thấu Chí Minh Thánh Viêm Đế, đúng là rất mạnh, nhưng không cường đại đến mức khiến người sợ hãi.

Lúc này, Chí Minh Thánh Viêm Đế cũng phát hiện Đông Dương Đế, hơi bất ngờ cau mày:

- Đông Dương Đế, ngươi không ở Phượng Hoàng đảo của mình mà tới đây làm gì?

Đông Dương Đế không vui lòng, trả lời thẳng:

- Ta đi đâu iên quan gì đến ngươi? Đây là đại ca của ta, mời ngươi nói chuyện tôn trọng một chút, nếu không sẽ xử đẹp ngươi!

- Hừ, ngươi muốn gây chiến tranh sao?

Chí Minh Thánh Viêm Đế không sợ Đông Dương Đế, một đám phụ nữ, có gì đáng sợ.

Đông Dương Đế đầy bá khí nói:

- Sợ ngươi chắc? Không gây chiến tranh thì ngươi là tôn tử của ta!

Uy của Chúa Tể không phải trò đùa

Đông Dương Đế bị cốc trán, gã ôm đầu, ngây thơ vô số tội hỏi:

- Đại ca, ngươi đánh ta làm gì?

Lâm Phàm nhìn Đông Dương Đế:

- Ngươi nói cái gì không nhớ sao? Tông môn này do hắn sáng lập, hắn là tôn tử của ngươi thì chúng ta là cái gì?

Chắc chắn tên này cố ý, chiếm lợi ngoài miệng, quá đáng hết sức.

Đông Dương Đế bất đắc dĩ nói:

- Nhỡ mồm thôi.

Bị người ta đánh tới tận cửa nhà thì dù là phụ thân ruột thịt cũng phải mắng lại, nhưng thôi, đại ca đã nói vậy rồi biết làm sao hơn.

Đây là việc nhỏ, Lâm Phàm không nhiều lời. Hắn nghiền ngẫm

nhìn Đại Đế, cảm giác Đại Đế có chút hẹp hòi, vì mâu thuẫn gì mà để xảy ra xung đột thế này?

Quên đi, việc quá xa, khó nhớ kỹ.

- Khụ khụ!

Nhóm tông chủ từ phương xa đi tới, Thiên Tu sắc mặt bất đắc dĩ nhìn Đại Đế.

Trở về làm gì.

Dù không quen, ngày nào đó chợt nhớ ra, trở về thăm cũng tốt. Bây giờ trở về còn muốn tiêu diệt Viêm Hoa tông, việc này miễn bàn.

Mặc kệ người khác thấy thế nào, lão chắc chắn đứng về phía đồ nhi, muốn diệt thì diệt hết đi.

Tông chủ ôm quyền, tôn kính chào:

- Đại Đế.

Chí Minh Thánh Viêm Đế không cho tông chủ mặt mũi, trực tiếp mở lời răn dạy, đối phương có biết tội không:

- Hừ, ngươi có biết tội của ngươi không?

Tông chủ cảm ngộ bình yên, tâm tính bình hòa nhiều, không nóng nảy, ngây thơ hỏi:

- Tội gì?

Tâm thái tốt đến đâu thì lúc trước tông chủ hơi khó chịu, rất quá đáng.

Ta tôn kính ngươi vì những gì ngươi đã làm, nhưng ngươi không nói tiếng nào đã hỏi biết tội không. Nếu có thể chửi thề thì tông chủ rất muốn mắng: Biết cái đầu ngươi!

Chí Minh Thánh Viêm Đế lạnh lùng nói:

- Hãy suy nghĩ kỹ.

Kim Giáp Thần Quân sau lưng Chí Minh Thánh Viêm Đế toát ra sát ý khủng bố.

Tông chủ nhức đầu, đã đến tuổi này rồi, đầu óc chậm chạp còn

bị bắt nghĩ mấy thứ linh tinh, y thật sự không nghĩ ra.

- Không nghĩ ra được.

Chí Minh Thánh Viêm Đế nổi giận.

Lâm Phàm nói:

- Tông chủ, hắn muốn tông chủ suy nghĩ xem tại sao phản bội hắn.

Tông chủ nghi hoặc hỏi:

- Ta đã bao giờ tiếp xúc với Đại Đế đâu? Ta chỉ lăn lộn với tông môn, phản bội khi nào?

Kỳ Lân ở một bên bực tức nói:

- Đại Đế, còn nói gì với chúng nữa, trực tiếp ra tay diệt cho rồi!

Chí Minh Thánh Viêm Đế hít sâu một hơi, đám người này khiến y chán ghét, không kiềm được sát ý.

Thấy Đại Đế lơ mình, Kỳ Lân hơi xấu hổ, gã thấy Du Long đứng trong đám người thì chợt nảy ý.

Kỳ Lân lạnh lùng nói:

- Du Long, ngươi phản bội Đại Đế, không mau đến đây xin tội với Đại Đế!

Chí Minh Thánh Viêm Đế đang tức xì khói, nghe cái tên Du Long thì lửa giận cháy hừng hực, y nhớ ra Du Long đã phản bội và tham gia vào Viêm Hoa tông.

Rõ là tát mặt y.

Du Long bình tĩnh nói:

- Đại Đế, ta tìm kiếm được con đường của mình, tâm linh đã thăng hoa, ta ngày xưa không phải là ta, ta lúc trước rất xa lạ với Đại Đế.

Kỳ Lân tức giận nói:

- Cái gì gọi là không phải ngươi? Sống là người của Đại Đế, dù chết cũng là người của Đại Đế. Ngươi dám nói chuyện với Đại Đế

như vậy đúng là tự tìm chết!

Thanh Hồ bất mãn nhìn về phía Kỳ Lân:

- Ngậm miệng, Đại Đế tự có quyết định, không đến lượt ngươi nói thay Đại Đế!

Thanh Hồ miễn bình luận con đường mà Du Long lựa chọn, không muốn hỏi nhiều.

Kỳ Lân không cam lòng, rất bất mãn với Thanh Hồ, nhưng cuối cùng không nói nhiều. Kỳ Lân biết mình hơi vượt giới hạn, chỉ điểm Đại Đế làm việc như thế nào là tự tìm chết.

Đặc biệt là Đại Đế buồn vui thất thường này.

Chí Minh Thánh Viêm Đế tức giận bùng nổ khí lạnh, nhiệt độ xung quanh đột nhiên giảm xuống. Nhiều đệ tử run cầm cập, bọn họ không có chút sức chống cự trước uy thế của cường giả.

- Người phản bội ta chỉ có một con đường chết!

Đại Đế không muốn nhiều lời, Viêm Hoa tông cuối cùng phải bị diệt, kết cục của kẻ phản bội Du Long chỉ có đường chết, không có gì thay đổi được.

Thiên Tu lên tiếng:

- Đại Đế, cần gì như vậy. Viêm Hoa tông không phản bội Đại Đế, dùng từ phản bội là sai, nếu muốn nói thì Đại Đế mới là người phản bội Viêm Hoa tông.

Thiên Tu nhìn Chí Minh Thánh Viêm Đế, nói:

- Viêm Hoa tông thành lập không phải dựa vào Đại Đế mà là từng đệ tử, có bọn họ chèo chống mới được thành tựu như bây giờ. Có mắt đều thấy công tích của Đại Đế, tất cả mọi người ghi nhớ trong lòng, nhưng nói Viêm Hoa tông là phản đồ chẳng khác nào vũ nhục mọi người.

Thiên Tu bất đắc dĩ, nếu là người bình thường thì đã không phiền phức đến vậy, mỗi tội thân phận của Đại Đế hơi mẫn cảm, trực tiếp ra tay hay chửi lại thì không hay.

Chí Minh Thánh Viêm Đế nở nụ cười, cười khinh miệt:

- Ha ha ha ha ha ha! Có mắt đều thấy, hay cho câu có mắt đều

thấy. Vậy ta hỏi ngươi, pho tượng của bản đế từng dựng ở đây đâu?

Mọi người ngây ra.

Thiên Tu cũng á khẩu, lão cứ nghĩ Đại Đế sẽ nói gì, xấu hổ là y nhắc đến pho tượng, thứ này đã bị đánh nát rồi.

Thiên Tu hỏi:

- Nói thật đi Đại Đế, rốt cuộc muốn sao?

Có việc không nói hiểu thấu được thì đành vậy, hết sức rồi.

Chí Minh Thánh Viêm Đế tức giận nói:

- Tất nhiên là cho đám phản đồ các ngươi xuống dưới sám hối!

Thiên Tu nhìn về phía Lâm Phàm, bất đắc dĩ nói:

- Đồ nhi, không đàm phán thành công, không cách nào tiếp tục nói chuyện.

Lâm Phàm đã rất háo hức:

- Không bàn được thì đánh thôi lão sư, nể mặt làm quái gì, quá khứ không thể no bụng. Nếu biết thân biết phận thì có thể thờ như lão tổ tông, nhưng vừa đến đã muốn diệt tông, không chơi thật thì tưởng đâu chúng ta dễ ăn hiếp!

Đương nhiên Lâm Phàm sẽ không đánh với đối phương mà giao cho Đông Dương Đế:

- Đông đệ, chuẩn bị đánh.

Đông Dương Đế ôm đầu, chuyện gì đây? Vừa tới đã đánh nhau, hơn nữa việc không liên quan đến gã.

Nhưng đại ca đã mở miệng, không muốn cũng phải làm.

Chí Minh Thánh Viêm Đế nhìn chằm chằm vào Đông Dương Đế, không ngờ người này có mặt:

- Đông Dương Đế, ngươi muốn ra tay với ta?

Đông Dương Đế tồn tại lâu hơn y nhiều, thực lực sâu không lường được, nếu đánh nhau chưa chắc y chiếm lợi.

Đông Dương Đế đã cầm sẵn binh khí, một vòng sắt trăng khuyết, mặt ngoài đỏ rực khắc hoa văn phức tạp:

- Đã lấy binh khí ra rồi, ngươi nói xem có đánh không?

Thanh Hồ rất tỉnh táo, y đến gần Đại Đế, nhỏ giọng nói:

- Đại Đế, xin hãy nghĩ lại, chúng ta không chiếm được lợi lộc gì. Tiểu tử kia rất lợi hại, thượng giới đồn nhóm người Quỷ Tộc Chúa Tể đều chết trong tay hắn, Mị Bà đụng trận chạy trốn, giờ có mặt Đông Dương Đế nữa, e rằng chúng ta không chiếm lợi gì.

Thanh Hồ cố gắng khuyên Đại Đế, nếu được thì đừng ra tay, không đáng.

Bản thân Chúa Tể hỗn loạn, lún sâu trong ma chướng, nếu ngày nào đó y chiến thắng ma chướng tỉnh táo lại thì sẽ hối hận thắt ruột.

Thanh Hồ biết lời mình nói không khiến Đại Đế thích, nhưng có việc phải nói ra, dù bị ghét, chứ không thì muốn hối hận cũng không kịp.

Nếu tin tưởng Kỳ Lân sẽ có tai họa ngầm vô cùng tận.

Chương 1067: Đánh chết y

Chí Minh Thánh Viêm Đế trầm mặc, không nói gì, dường như đang suy nghĩ tình huống bây giờ.

Lâm Phàm cùng lão sư châu đầu ghé tai, nhỏ giọng trò chuyện với nhau, thỉnh thoảng nhìn về phía Đại Đế.

Thiên Tu do dự:

- Đồ nhi, làm vậy thật sự?

Nói là một nhẽ, ra tay thật lại là chuyện khác.

Lâm Phàm biết lão sư đang suy nghĩ, dù sao tên này thuộc thế hệ trước của họ, lúc trẻ khiến người kính ngưỡng.

Lâm Phàm nói:

- Đồ nhi biết lão sư đang lo lắng cái gì, nhưng sự việc đã phát triển đến mức này, không còn đường quay đầu, hoặc là chúng ta chơi chết hắn hoặc bị hắn chơi chết, không có lựa chọn thứ ba.

Thiên Tu vẻ mặt nghiêm túc, bất đắc dĩ gật đầu:

- Đành vậy, nhưng đồ nhi đánh thắng được không?

Then chốt là điểm này.

Lần trước đồ nhi thật sự chơi chết bốn vị Chúa Tể, nhưng tình huống kia hơi lạ.

Hơn nữa, lần này Đại Đế mang đến không ít người, uy thế hung mãnh, hiển nhiên không dễ giải quyết.

Lâm Phàm tràn đầy tự tin:

- Không nói khoác với lão sư chứ cứ để đồ nhi lo đám người kia.

Thiên Tu thấy đồ nhi tự tin như vậy thì yên lòng, đừng để cuối cùng bị đối phương một chiêu trấn áp thì xấu hổ.

Lâm Phàm ngẩng đầu, nhìn về phía Chí Minh Thánh Viêm Đế:

- Này, cho ngươi một cơ hội cuối cùng, hiện tại rời đi, coi như không có chuyện gì xảy ra, nếu không thì giây tiếp theo đánh thật. Đừng nghĩ bản phong chủ nói giỡn, rất nghiêm túc nhé.

Lâm Phàm biết giờ phút này không thể lùi lại, cứng rắn đấu mới là lựa chọn tốt nhất.

Chí Minh Thánh Viêm Đế nghiến răng nghiến lợi, con mắt đỏ bừng như tóe lửa:

- Một đám rác rưởi, tạp chủng!

Ánh mắt tông chủ đau thương, nói:

- Đại Đế, lời này thốt ra từ miệng của Đại Đế làm lòng người rét lạnh. Là đám rác rưởi, tạp chủng chúng ta thành tựu vị trí Đại Đế của ngươi, giờ có địa vị rồi thì coi chúng ta là rác rưởi, phải thần phục uy thế của ngươi mới là tự do tốt đẹp mà ngươi từng nói sao?

Không hiểu y trải qua việc gì mà từ Đại Đế anh hùng trong lòng mọi người thành bộ dạng như vậy.

Tim tông chủ đau nhói, giống hài tử nhà mình không ngoan.

Xin tha thứ cho tông chủ hình dung như vậy, đọc sách ít, không biết miêu tả nỗi lòng bi thương bực tức và thất vọng thế nào.

Chí Minh Thánh Viêm Đế phát hiện ánh mắt của tông chủ như đang nhìn đứa trẻ lạc đường.

Giận, giận lắm.

- Tạp chủng, chết cho ta!

Lực lượng cuồng bạo chấn động trước ngực Đại Đế, hư không trước mặt y sụp đổ, sóng gợn mắt thường thấy được khuếch tán một cột sáng lực lượng mạnh mẽ xé rách hư không bắn về phía tông chủ.

- Tông chủ, cẩn thận!

Quả nhiên trong Chúa Tể có khác nhau rất lớn, khoảnh khắc Chí Minh Thánh Viêm Đế ra tay Lâm Phàm mới phản ứng lại.

Chờ chuyện này qua đi hắn phải tìm cách kiếm thêm công pháp, tăng nội tình lên, chứ cảm giác này rất khó chịu.

- Trong bình yên, tất cả quay về cân bằng.

Khi ánh sáng lực lượng bắn tới trước mặt tông chủ, khiến người bất ngờ là hư không phía trước như bị đôi tay vô hình xé rách, nuốt trọn lực lượng của Chí Minh Thánh Viêm Đế.

Quay về yên tĩnh.

Chí Minh Thánh Viêm Đế giật nảy mình:

- A?

Một kích chất chứa tức giận bị chặn lại, không thể nào!

Tông chủ lạnh nhạt, không chút dao động, giống như hết thảy không đáng chú ý, nhẹ hẫng.

Lâm Phàm không xem thấu tông chủ:

- Lợi hại.

Cảm ngộ bình yên thật sự có thể biến bản thân mạnh hơn sao?

Có gì đó kỳ lạ.

Thanh Hồ ngây người, dự cảm càng ngày càng mãnh liệt. Viêm Hoa tông trước mắt y không phải thứ có thể tùy ý diệt vong.

Đại Đế bị cơn giận làm mụ đầu, không suy nghĩ nhiều.

Tông chủ không mạnh, cũng không lợi hại, không giết Chúa Tể được. Nhưng sau khi cảm ngộ bình yên thì tông chủ có thể nhờ nó trợ giúp, bảo đảm an toàn của mình.

Có thể nói như vậy, tông chủ giữ mình ở thế không thua, nhưng không cách nào giết Chúa Tể.

Thấy Chí Minh Thánh Viêm Đế ra tay, Lâm Phàm trực tiếp hô to:

- Đông đệ, còn nhìn làm gì? Ra tay đi, lên!

Bùm!

Lâm Phàm gầm lên, khí thế như bão tố thổi quét, xông về phía Kim Giáp Thần Quân.

Hắn không có tâm tình đánh với Chúa Tể, chẳng có ý nghĩa, giải quyết đám đông, kiếm điểm mới là lựa chọn tốt nhất.

Phần khó chơi thì nhường cho Đông Dương Đế.

- Được rồi đại ca!

Đông Dương Đế đắng lòng, thậm chí không hiểu gì.

Gã và Chí Minh Thánh Viêm Đế không có thù, tự nhiên lao vào đánh chẳng được lợi gì.

Nhưng gã đã bị đẩy lên trước, không thể lùi lại, vì không chỉ bị mất mặt trước đại ca, còn mất mặt với thần sư.

Nên Đông Dương Đế suy đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định đánh, không còn lựa chọn khác.

Chí Minh Thánh Viêm Đế rít qua kẽ răng, muốn nuốt sống đối phương:

- Đông Dương Đế, ngươi thật sự muốn đối đầu với ta?

Cùng là Chúa Tể nhưng trợ giúp tông môn mà y muốn diệt thì rõ là chống đối lại y.

Đông Dương Đế vung cánh tay, vòng trăng khuyết đỏ xoay tít cắt rách hư không chém vào trán Chí Minh Thánh Viêm Đế.

Đây là thần vật Chúa Tể của Đông Dương Đế, có thần uy không gì sánh bằng, ngọn lửa nóng cháy bám ở mặt trên có thể đốt cháy vạn vật, lộ mũi nhọn lóe sáng có thể chặt đứt hết thảy.

Chí Minh Thánh Viêm Đế tức giận, giơ tay co năm ngón kéo mạnh, trời long đất lở, va chạm với vòng trăng khuyết đỏ.

Ầm!

Uy thế hai loại lực lượng va chạm hóa thành sóng xung kích mắt thường thấy được càn quét toàn bộ thiên địa.

Chúa Tể đọ sức với nhau rất khủng bố, hình thành sóng xung kích đủ để giết người.

Đông Dương Đế cười to bảo:

- Giờ đã biết ta có dám đối đầu với ngươi chưa? Đừng nói nhảm, đánh một trận đi. Vừa lúc nhìn xem nhân tài mới nổi các ngươi rốt cuộc có năng lực gì, lão tử không phục!

Mặt Chí Minh Thánh Viêm Đế không biểu tình, hì hục đánh trả.

Thanh Hồ tuyệt vọng, không ngăn cản được.

Tông chủ lạnh nhạt, trong lòng dao động cực lớn, lợi hại kinh.

Cảm ngộ bình yên hơi bị oách, nhưng không có gì ghê gớm, chẳng được ích chi.

Tông chủ giơ tay, lực lượng huyền diệu lấy thiên địa hư không làm cơ sở ngưng tụ lại, ngăn cách lực lượng trùng kích của Chúa Tể.

Du Long mở miệng nói:

- Tông chủ, ta đi ngăn Thanh Hồ.

Du Long bay lên cao, nên kết thúc.

Gã đã tìm được con đường cuối cùng, thoát khỏi khống chế của Đại Đế.

Gã không cách nào giải thích với Đại Đế, vì giải thích là chết, gã càng muốn đối mặt với Thanh Hồ hơn.

Còn về Kỳ Lân thì có đoàn hậu cung của Đông Dương Đế đối phó rồi.

Bùm!

- Ha ha ha ha ha ha!

Mục tiêu của Lâm Phàm là Kim Giáp Thần Quân, số lượng rất nhiều. Hắn lao vào liền vận dụng tất cả công pháp, bắt đầu chém giết.

Đại khai đại hợp, mỗi một đấm đều ẩn chứa lực lượng kinh khủng, khi đánh trúng người đối phương thì lực lượng tản ra từng bộ phận rồi nổ.

Cảnh tượng hơi thảm liệt và máu me.

Kim Giáp Thần Quân là quân đội ưu tú nhất của Chí Minh Thánh Viêm Đế, tu vi trung bình là Thế Giới cảnh, có nhiều cường giả Chúa Tể cảnh dẫn đầu.

Nếu Lâm Phàm không mở ra chiến trường viễn cổ, đặc biệt chọn kẻ yếu mà đánh thì cũng khó thoải mái giải quyết.

Thanh Hồ đụng độ Du Long:

- Du Long, ngươi không nên phản bội Đại Đế.

Y phát hiện khí chất của Du Long thay đổi, dường như càng nhẹ nhàng, bình tĩnh hơn.

Du Long lắc đầu nói:

- Thật ra ta không phản bội Đại Đế, đây là cuộc đời tự do, ta tìm được con đường của mình, cố gắng theo đuổi nó là sự tự do của ta. Thanh Hồ, ngươi cũng nên suy nghĩ cho con đường của mình. Ta phát hiện ngươi hơi lạc lối, nếu ngươi muốn thì ta có thể giới thiệu tông chủ cho ngươi, cùng ta cảm ngộ bình yên sẽ được thu hoạch khác biệt.

Du Long trước kia sẽ nói ra lời như vậy sao?

Thanh Hồ rất kinh ngạc, không biết Du Long nhắc đến tông chủ đã rót thuốc mê gì cho gã, khiến gã bất chấp tất cả phản bội Chí Minh Thánh Viêm Đế.

Thanh Hồ lười nói chuyện:

- Thôi, xem ra ngươi chấp mê bất ngộ, chỉ có thể bắt giữ ngươi. Yên tâm, ta sẽ cầu tình với Đại Đế tha mạng của ngươi.

Chiến trường thay đổi trong nháy mắt, Đại Đế bị Đông Dương Đế cuốn lấy.

Kỳ Lân bị đám nữ nhân đánh uất nghẹn, không có sức đánh trả.

Trận chiến này không dễ thắng, sẽ làm Chí Minh Thánh Viêm Đế mất mát nhiều.

Du Long cười, chắp tay sau lưng. Tuy cảm ngộ bình yên với tông chủ không lâu nhưng thực lực của gã tăng tiến, bình yên không phải khiến thực lực của người tiến bộ mà khiến bản thân được thăng hoa.

Hỏa Dung trưởng lão hăng hái xem:

- Lợi hại, thật lợi hại, nhưng cảm giác hơi khó chịu.

Cường giả đánh nhau xem hoa cả mắt, lực lượng va chạm, không cần miêu tả nhiều, đứng xem thôi đã sôi trào máu nóng.

Thiên Tu lườm qua, móc mỉa:

- Bởi vì quá yếu, không cách nào tham gia trong đó.

Hỏa Dung tỏ vẻ phản đối:

- Sư huynh, đừng như vậy, sẽ tổn thương người.

Mỗi lần đều nói móc lão, khi sư huynh có đồ tốt thì lão xin xỏ chút xíu thôi mà, cần gì ghim trong lòng mãi.

Chợt có tiếng hét thảm.

Kỳ Lân bị thê tử của Đông Dương Đế đánh nổ nửa người, máu chảy ròng ròng. Gã liên tục thụt lùi, mặt mũi tràn đầy vẻ sợ hãi.

Thanh Hồ giật mình kêu lên:

- Đại Đế, tình huống không ổn!

Thực lực của Du Long vượt sức tưởng tượng, ngang ngửa với y, thậm chí không thể lấn lướt được gã.

Nếu là trước kia thì không thể nào có chuyện như vậy.

Chí Minh Thánh Viêm Đế và Đông Dương Đế đánh túi bụi, mặt đất đã bị hai lực lượng đánh vỡ vụn thành vực sâu hun hút.

Đông Dương Đế hét to một tiếng:

- Bà nội nó, lão tử đánh chết ngươi!

Vòng trăng khuyết đỏ trong tay gã bắn ra ánh sáng đỏ chói mắt từ trên cao bay về phía Chí Minh Thánh Viêm Đế.

Chiến đấu đến mức độ này Đông Dương Đế cũng nổi máu nóng.

Đường đường là Chúa Tể lâu năm mà không đánh gục được một nhân tài mới nổi, mất mặt không?

Hơn nữa thần sư ở một bên nhìn, chắc đang nghĩ gã yếu nhớt.

Chí Minh Thánh Viêm Đế khẽ quát, ánh sáng vạn trượng bắn ra từ sau lưng va chạm với vòng trăng khuyết đỏ, giương mắt nhìn ra xa, sau đó tức giận run người.

Kim Giáp Thần Quân tổn thất nặng nề, vô số mảnh vụn lơ lửng, có nhiều xác chết không trọn vẹn.

Tốc độ của Lâm Phàm rất nhanh, xuất hiện trước mặt một Kim Giáp Thần Quân, đấm một cú đánh thủng người đối phương, sau đó vang tiếng nổ.

Lực lượng cú đấm quá khủng bố, thế giới trong người Kim Giáp Thần Quân bị đánh thủng.

Lâm Phàm đánh nát hai tên Kim Giáp Thần Quân, quay đầu nhìn về phía Đông Dương Đế:

- Nhìn gì vậy Đông đệ? Đánh chết hắn đi chứ!

Lâm Phàm thấy Đông Dương Đế đánh một kích rồi nghỉ xả hơi, hắn bất mãn.

Đông Dương Đế nghe vậy vung đồ vật lên, bất chấp tất cả hì hục đánh.

Chương 1068: Kiên cường một phen

Người dẫn đầu Kim Giáp Thần Quân không thể tiếp tục xem cảnh dân bản xứ giết thuộc hạ của mình:

- Tản ra, các ngươi đều tản ra cho ta!

Tu vi của gã đến Chúa Tể cảnh, rất mạnh, luôn muốn giết Lâm Phàm.

Nhưng đối phương quá âm hiểm, không chịu đấu với gã, điên cuồng đồ sát thuộc hạ của gã.

Lâm Phàm cười:

- He he.

Thoải mái quá đi, tay phải của hắn xách xác chết quét ngang bốn phía.

Xôn xao!

Kim Giáp Thần Quân còn sống ánh mắt sợ hãi nhìn Lâm Phàm, tản ra bốn phía.

Lòng của bọn họ nhỏ máu, quá đáng.

Không có đường chống cự, thậm chí không biết nên chống lại đối phương như thế nào.

Thế Giới cảnh rất mạnh, nhưng vào tay Lâm Phàm thì chỉ có đường bị đập, chẳng có chút cơ hội sống sót.

Lâm Phàm bẻ cổ, thoải mái hơn nhiều:

- Chạy cái gì, chiến đấu vừa mới bắt đầu, bản phong chủ còn chưa đánh đã.

Đám Kim Giáp Thần Quân này nhìn vàng vàng có vẻ hung mãnh, nhưng thật ra không dữ chút nào, ngược lại rất dịu ngoan.

Bà nội nó!

Kim Giáp Thần Quân sợ hãi, tên này là ác ma, thủ đoạn giết

người quá táo bạo.

Người dẫn đầu chợt quát một tiếng, nháy mắt ra tay:

- Các ngươi lùi lại!

Nhưng không dám làm ra dao động mạnh, xung quanh toàn là người nhà.

Hữu Sắc Nhãn Tình mở ra.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn người xung quanh.

Thủ lĩnh Kim Giáp Thần Quân kêu lên:

- Chuyện gì vậy?

Đám người kia bị khùng sao? Đã bảo lùi lại mà còn thi nhau xông lên.

- Can đảm lắm.

Tuy bất đắc dĩ nhưng Kim Giáp Thần Quân không phải hạng người nhát gan, dù không đánh lại vẫn chiến vì Chí Minh Thánh Viêm Đế.

Lâm Phàm biến mất tại chỗ, đóng lại Hữu Sắc Nhãn Tình.

Đám Kim Giáp Thần Quân đến gần Lâm Phàm khi thấy ác ma ở ngay trước mặt thì sợ hãi đến sắc mặt trắng bệch.

- Sao lại thế . . .

Bùm!

Đám Kim Giáp Thần Quân hoảng hốt. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Sao họ lao vào đối phương? Đám người giống loại người tự tìm chết sao?

Tiếc rằng chưa nói hết câu đã bị một đấm chết tươi.

Thanh Hồ không nhìn được nữa, buộc Du Long lùi lại rồi hét to:

- Đại Đế, thật sự không thể tiếp tục nữa, nếu không tất cả sẽ chết hết!

Thanh Hồ nhìn sang Kỳ Lân.

Tên kia rất thảm, suýt chút bị đánh chết, nhưng cũng cách cái chết không xa. Nếu không chấm dứt thì Kỳ Lân tuyệt đối sẽ bị đánh chết.

Đại Đế sắc mặt âm trầm đáng sợ, Đông Dương Đế ngang ngửa với y, làm y khó phân tâm.

Đông Dương Đế đã vào trạng thái, điên cuồng đánh, ỷ vào thiên phú chủng tộc nên chẳng ngán đối phương:

- Nào nào, đánh tiếp, nhân tài mới nổi nhà ngươi thấy tiền bối mà không biết tôn trọng, đánh ngươi là đúng!

Lâm Phàm cổ vũ:

- Đông đệ, tiếp tục đánh một hồi, để ta xử hết đám người này!

Xem ra thương thiên khí vận đã phát huy tác dụng.

Tách đồ thương thiên tặng chia cho các sư đệ, sư muội, tuy không nhiều nhưng tác dụng tuyệt đối kinh người.

Nhiều người như vậy tụ tập lại đây thì chắc chắn phi phàm.

Cho nên Đông Dương Đế mới tìm đến, còn mang theo đám thê tử.

Chí Minh Thánh Viêm Đế đến đúng dịp Đông Dương Đế có mặt, nên bị ngăn cản hoàn toàn.

Phải công nhận khí vận là thứ khó hiểu thấu.

Đông Dương Đế vừa đánh vừa trả lời:

- Đại ca yên tâm, hôm nay ta không chém mông tên này làm hai mảnh thì sẽ không dừng tay!

Dục vọng chiến đấu đốt cháy trong lòng Đông Dương Đế.

Lữ Khải Minh rất hâm mộ, cũng muốn chiến đấu với sư huynh như những người kia, đáng tiếc thực lực quá yếu, gã chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Làm Lữ Khải Minh lo là cảnh chiến đấu quá kinh người, mặt đất bị đánh nát rồi, sau trận chiến làm sao san bằng đây.

- A!

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng.

Đám Kim Giáp Thần Quân bị Lâm Phàm giết đến không có sức chống cự.

Dù là cường giả Chúa Tể thì sao? Lâm Phàm không quan tâm tới gã.

Có Kim Giáp Thần Quân rên rỉ van xin, muốn chạy trốn thật xa:

- Đừng giết ta!

Không lâu sau Kim Giáp Thần Quân này tức giận quát:

- Ta muốn giết ngươi!

Sau đó quay về đường cũ, đánh dữ dội.

Thủ lĩnh Kim Giáp Thần Quân nghệch mặt ra.

Làm gì thế?

Dù giở chiêu đánh lừa đối phương cũng không nên làm như vậy, hoàn toàn coi đối phương là đồ ngốc.

Gã không thể nhìn thuộc hạ chết uổng.

Thủ lĩnh Kim Giáp Thần Quân tức giận rít gào, sắp bùng nổ:

- Chó chết, có ngon thì đấu một mình với ta!

Cho tới bây giờ gã chưa từng thấy ai mặt dày vô sỉ đến thế, một mặt né qua gã một mặt giết người của gã.

Hư không bị đè ép, bão tố hình thành, thủ lĩnh giơ tay ngăn cản, vang tiếng trầm đục, Không Gian Thần Trụ đập mạnh vào cổ tay của thủ lĩnh Kim Giáp Thần Quân.

Thủ lĩnh Kim Giáp Thần Quân nổi giận, phát ra tiếng gầm như dã thú, ra tay định chộp Không Gian Thần Trụ, nhưng bắt hụt.

Lâm Phàm vung Không Gian Thần Trụ đánh vào đám người xung quanh.

Bùm!

Hư không liên tục nổ, máu thịt văng tung tóe.

- Đồ tạp chủng, ta muốn nghiền xương ngươi thành tro!

Cảnh giới chọc giận cao nhất là khiến người ta nổi khùng lên nhưng không trút ra được, cuối cùng ôm cục nghẹn lên máu não, chưa bị đánh trúng mà đã tràn máu.

Tông chủ lên tiếng:

- Được rồi Tiểu Phàm, các ngươi dừng tay

Lâm Phàm muốn tiếp tục đánh nát đám người kia, nhưng tông chủ đã lên tiếng thì phải nể mặt.

Lâm Phàm biết từ lâu, đám già kia vẫn không bước qua cửa ải này được.

Lâm Phàm nhắc nhở:

- Tông chủ, phải nghĩ rõ ràng, nhổ cỏ không tận gốc sẽ phiền phức.

Tông chủ nói:

- Tiểu Phàm, nể mặt tông chủ được không?

Lâm Phàm kêu Đông Dương Đế dừng tay:

- Được được, người là tông chủ, người quyết định.

Lâm Phàm không quan tâm, thích bàn thế nào thì tùy, xem tình hình thì sau này vẫn sẽ phải đánh một trận nữa, khi đó sẽ không như bây giờ.

Còn về hắn không ở trong Viêm Hoa tông liệu tông môn có bị nguy hiểm hay không, với tình trạng của tông chủ thì khả năng đó rất thấp.

Bình yên là thứ khó hiểu, hắn không hiểu nổi.

Tông chủ có thể bảo vệ tông môn không bị sóng xung kích tàn phá đã nói lên tông chủ là người có năng lực, chẳng qua ẩn giấu sâu, thời gian gần đây mới dần lộ ra.

Đông Dương Đế xuất hiện bên cạnh Lâm Phàm, xem bộ dạng như vừa vận động làm nóng người, định chơi thật:

- Đại ca, có đánh hắn không?

Lâm Phàm nhìn thoáng qua tông chủ:

- Không cần đánh, tông chủ lên tiếng rồi, chờ xem sao.

Không trung.

Kỳ Lân rất đau khổ, nửa thân thể bị đánh nát, thịt mấp máy mọc ra, mỗi giây là tra tấn.

- Đại Đế, hãy báo thù cho ta!

Kỳ Lân oán hận nhìn chằm chằm vào đám người Viêm Hoa tông.

Gã bị một nữ tử đập nát, mất hết mặt mũi.

Chí Minh Thánh Viêm Đế tức giận nói:

- Biến sang một bên đi, thứ vô dụng không làm được gì!

Thanh Hồ im lặng đứng một bên, thật khó giải quyết, tông môn vực ngoại giới này rất khó chơi, Đại Đế chịu thiệt lớn.

Tông chủ nhức đầu, việc đơn giản bị Đại Đế làm cực kỳ phức tạp, thời đại khác biệt, già rồi thì nên ẩn lui, không hỏi sự đời.

- Đại Đế hãy đi đi, đừng tới nữa, Viêm Hoa tông và ngài kết thúc duyên phận tại đây. Cảm tạ tất cả những gì Đại Đế ngày xưa đã làm, quãng lịch sử này sẽ không bị xóa bỏ mà sẽ tiếp tục truyền lưu. Còn việc lần này ta sẽ xem như chưa từng xảy ra, sẽ không ghi lại, với người đời sau thì ngài vẫn là Đại Đế.

Tông chủ nói vậy là đã trải qua suy nghĩ rồi.

Viêm Hoa tông chắc chắn sẽ càng ngày càng cường đại, sau sức mạnh cần nội tình lịch sử đặc biệt.

Từ sáng lập đến cường thịnh, mỗi một đoạn thời gian đều có nhân vật đại biểu.

Không thể để người đời sau biết Đại Đế sáng lập Viêm Hoa tông qua trăm năm trở về, chuẩn bị diệt tông, nếu chuyện này truyền lưu sẽ là vết nhơ cho Viêm Hoa tông, mãi mãi không thể xóa bỏ.

Lâm Phàm không lên tiếng, tuy tông chủ yếu xìu nhưng hắn tôn kính bất cứ người cao tầng nào của tông môn.

Lúc còn nhỏ yếu hắn đã tôn trọng, khi mạnh lên vẫn giữ sự tôn

trọng, nếu không sẽ biến thành loại người đáng ghét.

Đại Đế tức giận nói, trong mắt đã phun lửa:

- Hừ, ngươi cho rằng nói mấy câu này là ta sẽ rời đi sao?

Sỉ nhục in trên người không thể xóa nhòa, phải diệt Viêm Hoa tông mới xóa bỏ sỉ nhục được.

Người Chí Minh Thánh Viêm Đế run run, không phải vì e ngại mà là giận dữ:

- Đám tạp chủng, rác rưởi, bản đế không giết các ngươi thề không làm người!

Làm Chúa Tể mà mất hết mặt mũi trước tông môn cũ, sao có thể dừng tay như vậy được? Tiêu diệt đối phương cũng không thể dập tắt lửa giận trong lòng.

Các đệ tử vây xem lộ vẻ nặng nề mà phức tạp nhìn chăm chú lên hư không.

Bọn họ chưa từng gặp qua Đại Đế, nhưng nghe qua kể chuyện của Đại Đế rồi, tiếc rằng bây giờ họ nghĩ tất cả là lừa người.

- Đại Đế cái kiểu gì, khiến người chán ghét.

- Lúc phụ thân đưa ta đến tông môn đã dặn ta phải trở thành anh hùng như Đại Đế. Nhưng nếu ta trở thành người như hắn thì mới đáng ghét nhất!

Các đệ tử trò chuyện với nhau, nhân vật trong lòng đã vỡ nát, hoàn toàn biến mất khỏi trái tim.

Tông chủ nhìn về phía Đại Đế, đột nhiên bộc phát ra khí thế bất khuất, tiến từng bước lên trước:

- Đại Đế, tất cả người Viêm Hoa tông kính ngài là vì ngài sáng lập Viêm Hoa tông, nhưng bây giờ ta làm tông chủ Viêm Hoa tông, phải bảo vệ vinh dự và tôn nghiêm của tông môn. Ngài vũ nhục tông của ta là không thể tha thứ, không cho phép! Nể tình ngài làm ra cống hiến quan trọng cho Viêm Hoa tông, hôm nay không giết ngài, nếu còn chấp mê bất ngộ, dù phải diệt tông cũng quyết giết hết các ngươi tại đây, bảo vệ tôn nghiêm của tông môn!

Mặc Kinh Chập lắc đầu, lại gần tông chủ:

- Tông chủ, bình yên, bình tĩnh, không thể nổi giận.

Bốp!

Tông chủ tát Mặc Kinh Chập lệch sang một bên:

- Câm mồm, bình yên gì!

Mặc Kinh Chập bị oan, rõ ràng ngươi nói không sợ mọi việc, bình yên lạnh nhạt, vì sao trở mặt rồi?

Chí Minh Thánh Viêm Đế rít qua kẽ răng:

- Chết tiệt!

Y dữ tợn nhìn tất cả mọi người, không thể tha thứ.

Thanh Hồ tiếc nuối, sự việc không nên như vậy. Lúc mới quen Đại Đế thì y không phải loại người như vậy, lý do y mạnh lên là vì phát hiện thượng giới, muốn mạnh hơn nữa để tương lai có thể bảo vệ Viêm Hoa tông.

Tại sao Đại Đế rơi vào ma chướng rồi ra nông nỗi này.

- Đại Đế, đừng bị cơn giận làm mụ đầu, dù muốn diệt cũng phải chờ cơ hội.

Thanh Hồ biết mình nói những lời này sẽ khơi gợi lửa giận của Đại Đế, nhưng không thể không nói:

Tuy đối phương chưa chắc có năng lực giữ lại Đại Đế, nhưng cũng sẽ làm Đại Đế không dễ chịu.

Chí Minh Thánh Viêm Đế không ngốc, thậm chí hơi thông minh.

- Chờ đó cho ta, ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi!

Chí Minh Thánh Viêm Đế nói xong vung tay lên, mang theo đám người rời đi nơi này.

Lâm Phàm lên tiếng:

- Tông chủ, ta ra ngoài đi dạo một vòng.

Hắn nháy mắt với Đông Dương Đế, trao đổi trong vô hình.

Tông chủ ngăn lại, ngữ điệu kiên định:

- Tiểu Phàm, đừng đi, trải qua lần này thì tông mình đã không liên quan gì với đối phương, lần sau gặp mặt sẽ là ngươi chết ta sống.

Lâm Phàm thở dài.

Thôi vậy, lần sau sẽ giết.

Nên tôn trọng sự lựa chọn của tông chủ.

Chương 1069: Không thể dạy, không dạy được

- Phù.

Đông Dương Đế thở phào, rốt cuộc không cần đánh.

Mới rồi hỏi đùa thôi, thực lực của Chí Minh Thánh Viêm Đế rất mạnh, dù là nhân tài mới nổi cũng không thể coi thường. Nếu dây dưa tiếp thì khó nói kết quả sẽ ra sao.

Nếu đối phương liều mạng thì gã sẽ chịu thiệt lớn. Người ta đến để diệt tông, có mục đích rõ ràng, vì mục đích này mà bỏ cả mạng sống.

Đông Dương Đế thì không có mục đích gì, bị đại ca xúi đánh với người ta.

Đánh nhau thì không sao, nhưng bỏ mạng ra đánh với người thì kỳ cục, không được ích lợi gì ngược lại đặt cược mạng sống, dù kết bái làm huynh đệ cũng không nên chơi kiểu này.

Giờ thì tốt rồi, hết chuyện, lộ mặt đánh vài chịu, chống dậy mặt mũi rồi kết thúc.

Lâm Phàm phát hiện bên ngoài tông môn hoang tàn, mặt đất bị đấm thủng thành vực sâu, hắn không biết nên nói sao, chỉ muốn chửi thề.

Nếu thêm vài lần như vậy thì vị trí địa lý này hơi tệ.

Lâm Phàm nói:

- Đông đệ, ngươi phải chịu trách nhiệm.

Đông Dương Đế muốn nghỉ ngơi, nhưng nghe đại ca nói lời này thì kinh ngạc hỏi lại:

- Đại ca, ta phụ trách cái gì?

Đông Dương Đế mờ mịt, gã có làm gì khác ngoài đánh với Chí Minh Thánh Viêm Đế sao? Cớ gì bắt gã chịu trách nhiệm?

Đây là cái quỷ gì, vô lý.

Lâm Phàm chỉ vào đất trống vực sâu:

- Đông đệ tự nhìn đi, ta kêu ngươi đánh một trận mà đánh ra thế này, mặt đất thành vực sâu, lỡ ngày nào các sư đệ, sư muội tông ta uống rượu say sẫy chân rớt xuống rồi mất mạng thì làm sao?

Đông Dương Đế cố phân bua:

- Sao có thể trách ta? Chiến đấu hình thành xung kích là không thể tránh cho, không thể trách ta.

Lâm Phàm nói:

- Đừng trốn tránh trách nhiệm, các sư đệ, sư muội của ta xem như đệ đệ, muội muội của ngươi, ngươi có thể trơ mắt nhìn nguy hiểm tồn tại sao? Phải bóp chết nguy hiểm từ trong trứng nước.

Hậu cung nương nương nhíu mày, nhỏ giọng thầm thì:

- Phu quân sắp bị đẩy xuống hố.

Một nữ nhân xinh đẹp hỏi:

- Tỷ tỷ, phu quân bị sao?

Hậu cung nương nương không nhiều lời, thở dài một tiếng. Trí tuệ của phu quân rõ rành rành, các tỷ muội đều biết, cho nên nàng không cảm thấy kinh ngạc.

Đông Dương Đế gật đầu nói:

- Đại ca nói có lý.

Gã cảm giác là lạ ở chỗ nào, nhưng thôi kệ, có cố gắng sẽ có thu hoạch.

Đã lên chiếc thuyền này, không lấy được lợi gì, không lẽ cố gắng nhiều vậy mà vội vã xuống thuyền?

Bầu không khí trong tông môn hơi nặng nề.

Cũng phải, nói sao thì Chí Minh Thánh Viêm Đế là Viêm Hoa Đại Đế trong lòng họ.

Vốn là thần tượng cao nhất nhưng giờ thành ra thế này, như búa

tạ đánh vào ngực.

Lâm Phàm thấy bầu không khí hơi khó chịu, hắn vỗ tay, hô to:

- Tất cả làm sao vậy? Âm u âm trầm. Các sư đệ, sư muội, nên vui lên đi, mới rồi chúng ta đã thắng lợi!

Các đệ tử tông môn nhìn sư huynh, miễn cưỡng lộ ra nụ cười.

Có đệ tử nói:

- Sư huynh, cười không nổi.

Không hiểu vì sao, có lẽ vì thấy Đại Đế thật sự khác với tưởng tượng trong tim.

Lâm Phàm thấy thế không nói nữa, các sư đệ, sư muội không vui chắc vì nhớ ai.

Hư không chấn động.

Lâm Phàm quay đầu nhìn lại, cau chân mày, hơi thú vị, còn có người trở về.

Đông Dương Đế liếc mắt nhìn, bật cười nói:

- Tiểu tử nhà ngươi dám trở về? Đại Đế nhà các ngươi bị ta đánh chạy, ngươi trở về chịu chết sao?

Người đến là Thanh Hồ.

Sắc mặt của Thanh Hồ bình tĩnh, khí thế không hung ác, nhìn Lâm Phàm và nhóm tông chủ, ôm quyền nói:

- Các vị, ta có việc muốn nói với các ngươi.

Đông Dương Đế móc mỉa:

- Có gì hay mà nói, biến mau lên, nếu không sẽ đánh chết ngươi!

Mục đích Thanh Hồ tới nơi này rất đơn giản, không muốn cảnh này lại xảy ra. Y biết có việc không phải Đại Đế muốn làm.

Tông chủ mở miệng ngăn lại:

- Được rồi.

Tông chủ nhìn Thanh Hồ:

- Ngươi có chuyện gì thì nói đi.

Lâm Phàm đáp xuống, bước tới gần tông chủ. Lâm Phàm đứng bên cạnh, đám người Thiên Tu lại gần, muốn nghe xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Các đệ tử tò mò, bọn họ nhớ kỹ người này, là kẻ theo bên Đại Đế, xuống tay với họ.

- Các vị, Đại Đế là người sáng lập Viêm Hoa tông, chắc các vị rõ ràng tính cách ngày xưa của Đại Đế hơn ta. Bây giờ Đại Đế thành bộ dạng như vậy vì bị ma chướng cắm rễ trong lòng, khiến Đại Đế lạc mất bản thân. Năm xưa Đại Đế xuất hiện ở thượng giới, thực lực mới chỉ đến Đạo cảnh, ta quen biết Đại Đế thuở đó, biết con người của Đại Đế thế nào. Ta lén trở về vì muốn nói cho các ngươi biết việc có nguyên nhân, đừng trách Đại Đế, cũng xin các vị giúp ta kéo Đại Đế ra khỏi ma chướng.

Thanh Hồ không tìm thấy ai giúp được, gặp Viêm Hoa tông, y nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng nói rõ sự thật cho họ biết.

Nếu ngay cả Viêm Hoa tông cũng không muốn giúp Đại Đế thì không còn ai chịu giúp.

Du Long đứng cạnh tông chủ mở miệng nói:

- Thanh Hồ nói thật, đúng là như vậy.

Tông chủ trầm giọng nói:

- Hóa ra là thế, lúc gặp Đại Đế là ta đã cảm giác trong lòng Đại Đế như mặt nước dậy sóng đang trào mãnh liệt. Nhưng ma chướng là kiếp nạn phải tự mình chiến thắng, người ngoài khó thể giúp được gì.

Không hiểu sao tâm tình của tông chủ khá hơn, biết Đại Đế vẫn như xưa, mỗi tội bị ma chướng trong lòng khống chế.

Nếu có thể vượt qua ma chướng thì có thể quay đầu.

Du Long trầm mặc một lát, sau đó nói:

- Thật ra ta luôn nghi ngờ một điều.

Thanh Hồ kinh ngạc hỏi:

- Điều gì?

Mắt Du Long lộ tia suy tư:

- Ngươi nhớ thật lâu trước kia không? Đại Đế được đồ vật trong Nguyên Tổ Thâm Uyên không lâu sau một vị Đại Tôn của Phật Ma Tháp từng đến, trò chuyện ba ngày ba đêm với Đại Đế rồi mới đi, từ đó Đại Đế dần thay đổi. Chúng ta đều cho rằng là vì Đại Đế tu luyện quá gấp gáp, bị bảo bối ảnh hưởng, nhưng không phải vậy, ngươi nghĩ sao?

Nghe nhắc Thanh Hồ chợt nhớ đúng là có loại tình huống này.

Lâm Phàm ngẫm nghĩ, nhưng không nghĩ ra:

- Được rồi, nếu là vậy thì có thể thông cảm một chút. Nói thẳng đi, nên làm sao mới có thể đánh vỡ ma chướng của hắn?

Thanh Hồ lắc đầu nói:

- Không biết.

Lâm Phàm chép miệng, hỏi cũng như không.

Thanh Hồ ôm quyền, quay người rời đi:

- Muộn rồi, ta cần phải trở về, nếu không sẽ bị Đại Đế nghi ngờ. Xin các vị thông cảm, không phải Đại Đế thay đổi mà vì không có cách nào, nhưng ta tin tưởng cuối cùng sẽ có ngày Đại Đế phục hồi lại.

Du Long nhắc nhở:

- Thanh Hồ, cẩn thận Kỳ Lân, ta nghi ngờ hắn.

Đã rời khỏi Đại Đế nên Du Long thẳng thắn nói ra nghi ngờ trong lòng.

Bóng dáng Thanh Hồ dần biến mất trong hư không.

Ở đây lâu sẽ có vấn đề.

Tông chủ nhìn bóng dáng khuất xa, ra quyết định:

- Tiểu Phàm, chúng ta phải cứu về Đại Đế!

Lâm Phàm nghi hoặc hỏi:

- Tông chủ, cứu vớt hay không thì không nên từ chúng ta quyết

định, cái này tùy người, có lẽ chính hắn không muốn trở về, cho rằng hiện tại rất tốt thì sao?

Tông chủ cảm thán nói:

- Tuy vậy nhưng không thể mặc kệ, Đại Đế dù sao là Đại Đế của Viêm Hoa tông, đây là sự thật không thể sửa đổi.

Không ai muốn chống lại Đại Đế, nhất là thế hệ trước như họ càng không muốn đối đầu với Đại Đế, vì lòng còn nhớ nhung.

Đông Dương Đế không quan tâm mấy chuyện đó, chẳng liên quan gì tới gã.

Đông Dương Đế bận suy nghĩ làm sao san bằng những vực sâu hun hút, nếu biết trước thì khi đánh đã cẩn thận hơn, đỡ khỏi phải nhức đầu như bây giờ.

Mấy ngày sau.

Đông Dương Đế chuyển nước Cửu Hà rót đầy vực sâu vô hạn.

Viêm Hoa tông thành tông môn có nước sông vòng quanh, có ba cây cầu đá bắc ngang sông. Làm xong cảm giác khá tốt, đẹp mắt hẳn ra.

Đông Dương Đế mang theo gia quyến từ biệt Lâm Phàm:

- Đại ca, thời gian đã lâu, ta cũng nên đi.

Không đi không được.

Trong đoạn thời gian này, Đông Dương Đế cảm giác mình như làm khổ sai không công, quần quật làm việc cho Viêm Hoa tông.

Nếu tâm cảnh của gã không tốt, cho rằng cố gắng sẽ được đền đáp thì khó mà kiên trì.

Các thê tử cứ giục mãi, cho rằng nơi này không phải nơi con người ở, rất xập xệ. Thức ăn khó nuốt, nước tắm toàn là nước bình thường, không có chút linh khí, không làm trắng da gì hết.

Tóm lại nơi này cho người rừng ở.

Một thê tử thúc giục còn có thể chống đỡ được, nhưng một trăm thê tử đều la hét muốn về nhà, khiến Đông Dương Đế không biết làm sao, đành rút đi.

Không lấy được thương thiên khí vận thì đành chịu, sau này có rất nhiều cơ hội.

Lên chiếc thuyền này rồi gã không muốn xuống nữa.

Lâm Phàm hơi lưu luyến, một vị Chúa Tể mạnh mẽ nếu tọa trấn tông môn thì tốt quá, rời đi khiến người luyến tiếc.

Lâm Phàm hỏi:

- Đông đệ thật sự muốn đi? Ta có linh cảm thương thiên sắp đến.

Đông Dương Đế nghe vậy thì phấn khởi, không muốn đi nữa. Nhưng gã vừa nảy ý đã cảm giác thịt bên hông hơi nhói.

Hậu cung nương nương trừng mắt như đang nói: Nếu ngươi không đi thì chúng ta tự đi, nếu nửa đường cho ngươi đeo nón xanh cũng đừng kêu oan.

Giao lưu trong im lặng, ánh mắt làm Đông Dương Đế rụt vòi.

Đông Dương Đế thở dài một tiếng:

- Ài, thôi bỏ đi đại ca, để lần sau. Đi ra lâu rồi, ta cũng nên trở về nhìn xem, nếu có cơ hội xin hãy đến Phượng Hoàng đảo tìm ta.

Lâm Phàm thấy Đông Dương Đế chìm trong sự uy hiếp của thê tử thì biết nói gì hơn.

Hắn tổng kết ra một điều, nữ nhân không phải thứ tốt.

Hạn chế tự do, càng hạn chế giấc mơ.

Lâm Phàm không biết nên nói cái gì, thương thiên cũng không thể dụ dỗ được Đông Dương Đế đã chứng minh quyết tâm của đối phương.

Đông Dương Đế cảm giác ánh mắt của Lâm Phàm, hơi xấu hổ, cảm giác làm mất mặt nam nhân, cúi đầu trước nữ nhân.

Nhưng không có cách nào, gã ôm hậu cung to như vậy cũng có lý do của nó.

Tôn trọng là dành cho nhau, Đông Dương Đế rất muốn nói đạo lý đó cho đại ca nghe, để hắn hiểu được.

Đáng tiếc, thực lực của đại ca mạnh nhưng không có một nữ

nhân, nói lên một vấn đề:

Không thể dạy.

Không dạy được.

Chương 1070: Chắc đến thăm ta, dù gì là tình nghĩa huynh đệ

Thượng giới.

Chí Minh Thánh Viêm Đế trải qua trận chiến với Viêm Hoa tông, Kim Giáp Thần Quân trong tay mất mát nặng, thủ lĩnh bị Đại Đế nổi giận tát dính vách.

Tu vi của thủ lĩnh là Chúa Tể sơ kỳ, rất mạnh, càng là trụ cột vững vàng.

Nhưng Chí Minh Thánh Viêm Đế quá tức giận, trút hết lên người đối phương mới nguôi ngoai.

Thủ lĩnh Kim Giáp Thần Quân bị tai bay vạ gió.

- Thanh Hồ, ngươi nói xem có phải Đại Đế còn nổi giận ở bên trong không?

Kỳ Lân tàn phế, thân thể liên tục bị đánh nát hai lần.

Tuy đã phục hồi lại nhưng gã bị sỉ nhục hai đợt.

Thanh Hồ đã bắt đầu nghi kỵ Kỳ Lân, nhưng không lộ ra ngoài:

- Ngươi vào xem liền biết.

Kỳ Lân rối rít xua tay:

- Không đi, không đi, Đại Đế chắc chắn còn đang tức giận, ta đi vào sẽ bị trút giận lên.

Kỳ Lân rất sợ, nghĩ mãi chẳng ra tại sao một tông môn dân bản xứ vực ngoại giới mà không hạ được

Mất mặt vô cùng.

Lúc này, Thanh Hồ ngẩng đầu nhìn phương xa, nơi đó có hơi thở khiến y ghét truyền đến.

Từ tầng mây bắn ra ánh sáng vàng, Phạn âm vờn quanh, bao phủ thiên địa.

Một bóng dáng đứng trong hư không, trường bào màu vàng tỏa sáng như vầng mặt trời.

Từng bước sinh sen.

Bóng dáng từ xa đi tới, mỗi bước là dưới chân nở rộ một đóa sen vàng.

Thanh Hồ cau mày khẽ thì thầm:

- Đại Tôn.

Sao Đại Tôn của Phật Ma Tháp đến đây? Có mục đích gì?

- Thanh Hồ thí chủ, từ biệt sáu mươi năm vẫn khỏe chứ?

Hòa thượng trước mắt mặc cực kỳ hoa lệ, bộ mặt hiền lành, hai đầu chân mày dài nhỏ màu trắng rũ xuống, mi mắt nhắm, nhưng với Thanh Hồ thì như có đôi mắt quỷ dị nhìn mình chằm chằm. Dù nói chuyện hay không thì môi luôn treo nụ cười.

Thanh Hồ dò hỏi:

- Rất tốt, không biết Đại Tôn đến đây có chuyện gì?

Người trước mắt là một trong chín Đại Tôn của Phật Ma Tháp, thực lực sâu không thể đo lường, Thanh Hồ chưa từng có cảm giác này từ người Đạo Thiên Vương.

Năm xưa đối phương tìm đến Đại Đế.

Nhớ lời Du Long nói, Thanh Hồ nghi ngờ có lẽ sự thay đổi của Đại Đế phần lớn do Đại Tôn này làm.

Được người gọi là Yên Ma Đại Tôn.

Yên Ma Đại Tôn mở miệng nói:

- Từ biệt Đại Đế sáu mươi năm, đến đây xem Đại Đế ra sao rồi.

Thanh Hồ không muốn Đại Đế và đối phương chạm mặt, y lừa gạt:

- Đại Đế đang bế quan, Đại Tôn tới thật không khéo.

Yên Ma Đại Tôn cười không nói, nụ cười kia làm Thanh Hồ thấy lòng lạnh lẽo. Chớp mắt không thấy Yên Ma Đại Tôn đâu, Thanh Hồ

vụt ngoái đầu, chỉ thấy Đại Tôn đã xuất hiện ở cửa.

Yên Ma Đại Tôn không mở cửa, thân thể xuyên thấu vào.

Bên tai Thanh Hồ nghe giọng của Yên Ma Đại Tôn:

- Thanh Hồ thí chủ, gạt người sẽ bị dính nhân quả.

Kỳ Lân cúi đầu, khóe miệng cong lên giây lát rồi tan biến:

- Ngươi nói xem Đại Tôn tìm Đại Đế có chuyện gì?

- Không biết.

Thanh Hồ bước đi, lòng thầm thắc mắc. Yên Ma Đại Tôn quyền cao chức nặng, là một trong chín Đại Tôn của Phật Ma Tháp, toàn là Chúa Tể quay quanh y, vì sao tìm đến Đại Đế?

Điểm này khiến người thắc mắc.

Kỳ Lân thấy Thanh Hồ rời đi, trề môi:

- Hừ! Lên mặt cái gì!

Trong đại điện.

Chí Minh Thánh Viêm Đế còn chưa tỉnh táo lại từ cơn giận, càng bực thì ngọn lửa trong lòng càng rực cháy.

Yên Ma Đại Tôn từ trong bóng tối đi tới, xua tan bóng tối xung quanh:

- Đại Đế, chuyện gì để ngươi tức giận như thế?

Yên Ma Đại Tôn ngước lên nhìn trên đầu Đại Đế, nơi đó tràn ngập khói đen, nhiều vật dữ tợn khủng bố đang rít gào.

Nghe giọng nói này Chí Minh Thánh Viêm Đế ngẩng đầu nhìn sang.

Giọng Chí Minh Thánh Viêm Đế khàn khàn:

- Yên Ma Đại Tôn, sao ngươi đến đây?

Chí Minh Thánh Viêm Đế sẽ không quên đối phương, chuyện sáu mươi năm trước như mới xảy ra trước mắt.

Yên Ma Đại Tôn cười hỏi:

- Tới thăm ngươi một chút, có chuyện gì khiến tâm thần của ngươi bất ổn vậy? Chẳng lẽ gặp Chúa Tể khác?

Chí Minh Thánh Viêm Đế từ chối nói:

- Không liên quan tới ngươi.

Y ngồi xuống ngai báu:

- Nói đi, có chuyện gì? Ngươi đường đường là Đại Tôn của Phật Ma Tháp mà đến nơi nhỏ của ta chắc không đơn giản để thăm ta.

Yên Ma Đại Tôn mỉm cười nói:

- Được rồi, lần này đến đây chỉ có một việc. Phật Ma Tháp chuẩn bị đi vực ngoại giới chiêu nạp đệ tử, theo ta được biết thì ngươi đến từ vực ngoại giới, chắc rất quen thuộc về nó, nên để ngươi dẫn đầu.

Chí Minh Thánh Viêm Đế kinh ngạc hỏi:

- Cái gì? Các ngươi muốn tuyển nhận người vực ngoại giới làm đệ tử?

Yên Ma Đại Tôn nói:

- Đúng rồi, không biết Đại Đế có đồng ý giúp việc này không?

Nhắc tới vực ngoại giới làm Chí Minh Thánh Viêm Đế nghĩ đến Viêm Hoa tông, nhớ Viêm Hoa tông là y tức điên.

Nhưng Phật Ma Tháp yêu cầu thì y không thể từ chối.

- Được.

Yên Ma Đại Tôn nhận đáp án mong muốn, bóng dáng dần dần biến mất.

Yên Ma Đại Tôn tới đây không phải vì cho Chí Minh Thánh Viêm Đế đại biểu Phật Ma Tháp đi chiêu nhận đệ tử, mà muốn thấy tận mắt hạt giống gieo từ sáu mươi năm trước đã nảy mầm chưa.

Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm ở trong tông môn lâu, chém giết Kim Giáp Thần Quân, soát xác chết của họ không được gì. Một số bảo bối như đan dược thì có nhiều, nhưng cần ngạnh công.

Kẹt ở Đế Thiên cảnh đã lâu, hắn phải tìm cách đột phá đến Thế Giới cảnh mới được.

Chờ lên Thế Giới cảnh thì tất cả dễ nói, dù là Chúa Tể đều phải quỳ trước mặt hắn.

- Đi Phượng Hoàng đảo tìm Đông Dương Đế vậy.

Lâm Phàm muốn tự đập mình, ngu thấy sợ, sao không nhớ ra hỏi xin Đông Dương Đế? Nếu gã không có thì cũng có thể đề cử mấy nơi.

Đương nhiên, hiện tại nhớ tới cũng không tính quá trễ.

Lâm Phàm không báo cho ai biết, lặng lẽ biến mất.

Mấy ngày sau.

Phượng Hoàng đảo.

Đông Dương Đế trải qua thời gian sống mơ màng, trái ôm phải ấp, sung sướng như thần tiên.

Trở về từ Viêm Hoa tông, cảm giác ở trong nhà mình tuyệt không thể tả.

Một nhà tranh và một căn nhà khảm đầy đá quý, hai bên cách biệt không thể miêu tả.

Các thê tử theo Đông Dương Đế đến Viêm Hoa tông đều quyết định lần sau sẽ không đi nữa, đi là chịu khổ.

Bên ngoài Phượng Hoàng đảo truyền vào tiếng kêu của Lâm Phàm:

- Đông đệ, Đông đệ!

Đông Dương Đế nghe giọng đó thì rùng mình, chuyện gì đây? Nghe giọng hơi quen. Gã ngẫm nghĩ, nhớ ra rồi.

Là dân bản xứ vực ngoại giới đến, a không, là đại ca.

Lâm Phàm đứng bên ngoài Phượng Hoàng đảo, nhìn vào trong không thấy Phượng Hoàng đảo đẹp cỡ nào, một đống núi lửa nhìn đáng sợ, có ánh lửa bắn ra, trời mới biết lúc nào sẽ phun trào.

Rất nhanh, Đông Dương Đế chạy ra, thấy bóng người kia liền nhận ra ngay, gã thầm thắc mắc mới chia tay không lâu mà sao hắn

lại tới.

Đương nhiên Đông Dương Đế chôn giấu thắc mắc trong lòng.

Đông Dương Đế hỏi:

- Sao đại ca đến đây?

Lâm Phàm thản nhiên mà đầy tình cảm nói:

- Nhớ ngươi.

Tim Đông Dương Đế rớt cái bịch, không ổn, có gì kỳ kỳ.

- Đại ca, ta cũng vậy, vô cùng nhớ đại ca. Đừng đứng đây nữa, cùng ta đi vào nào.

Tiến vào Phượng Hoàng đảo Lâm Phàm mới hiểu được không thể nhìn bề ngoài, mớ núi lửa bên ngoài hù chết người, nhưng cảnh vật bên trong rất đẹp.

Có núi có nước, nhiều yêu thú xinh đẹp.

Đông Dương Đế rất tự hào với Phượng Hoàng đảo của mình:

- Đại ca, ta bỏ ra hơn mấy trăm năm chậm rãi tạo nên Phượng Hoàng đảo như bây giờ, đại ca thấy sao? Khá quá chứ?

Lâm Phàm gật gù:

- Ừm, khá lắm.

Đúng là không tệ, làm hắn muốn dời về tông môn cho các sư đệ, sư muội hưởng thụ một chút.

Đông Dương Đế quay đầu hỏi:

- Sao vậy đại ca?

Ánh mắt lặng lẽ của đại ca làm Đông Dương Đế hơi sợ, toàn thân dựng đứng lông tơ.

- Không có gì.

Lâm Phàm sẽ không nói: Đông đệ, ta muốn dời đi Phượng Hoàng đảo của ngươi.

Nếu nói ra chắc Đông đệ sẽ liều mạng với hắn.

Vào sâu bên trong, cảnh tượng lại khác với bên ngoài.

Không khí trong này đậm đặc linh khí, hít sâu một cái, cảm giác phi phàm.

Lâm Phàm đã được mở rộng tầm mắt, đoàn hậu cung khổng lồ của Đông Dương Đế đúng là có đến mấy vạn người.

Hắn rất muốn hỏi: Nhiều người như vậy có thể ôm hết sao?

Lâm Phàm lại được nghe Đông Dương Đế cho biết chiêu mới:

Tâm linh giao hòa.

Phát tán tâm linh có thể giao hòa với toàn bộ đoàn hậu cung, trợ giúp hai người lên đỉnh cao.

Lợi hại, rất biết chơi.

Lâm Phàm và Đông Dương Đế trò chuyện nửa ngày rồi nói thẳng:

- Đông đệ, ta tới đây vì muốn hỏi xem Đông đệ có ngạnh công không?

Đông Dương Đế sửng sốt rồi bảo:

- Ngạnh công? Không, ngạnh công là công pháp thô tục, không thích.

Nhưng Đông Dương Đế chợt nhớ đại ca cũng tu luyện ngạnh công, gã sửa lời ngay:

- A không, ngạnh công là công pháp cho nam nhi thực thụ, ta chưa tiếp xúc đến.

Lâm Phàm đã chuẩn bị tâm lý, sẽ không thấy thất vọng với câu trả lời của Đông Dương Đế. Thượng giới lớn như vậy, sẽ không thiếu người tu luyện ngạnh công.

- Vậy ngươi biết nơi nào có ngạnh công không?

Đông Dương Đế suy nghĩ:

- Đại ca, cái này hơi khó nói. Ước chừng mỗi thế lực lớn đều có ngạnh công, không biết đại ca cần loại ngạnh công gì?

Lâm Phàm trả lời:

- Mạnh nhất.

Đông Dương Đế nhớ ra:

- Mạnh nhất? Muốn nói ngạnh công mạnh nhất thì đó là phương nam Thánh Địa Sơn. Theo ta được biết thì nơi đó có rất nhiều người đều tu luyện là ngạnh công, hơn nữa còn rất nổi tiếng. Nhưng ta đề nghị đại ca đừng đi nơi đó, quá nguy hiểm.

Nguy hiểm?

Lâm Phàm không vui khi nghe từ này, Đông đệ không hiểu hắn.

Lâm Phàm nói:

- Cho bản đồ đi.

Đông Dương Đế nhìn Lâm Phàm:

- Đại ca, ta nói chơi mà đi thật hả? Nói cho đại ca biết, nơi đó thật sự rất nguy hiểm, hay đổi nơi khác đi. Ta đi với đại ca, bằng vào mặt mũi của ta không khó lấy vài quyển ngạnh công.

Lâm Phàm thúc giục:

- Đừng nói nhảm, mau lên, nói cho ta biết địa chỉ của Thánh Địa Sơn.

- Đi thật hả?

- Có tin ta đánh ngươi không?

- Xác định?

- Đánh thật nhé!

Ngay khi Lâm Phàm định đánh Đông Dương Đế bờm đầu thì bản đồ vào tay, có ghi lại vị trí của Thánh Địa Sơn.

Hắn đến thượng giới một chuyến dễ dàng sao?

Không dễ chút nào, rất mệt người.

Chưa quen cuộc sống nơi đây, mới đến, ngơ ngác nai tơ, may mắn quen một tiểu lão đệ có thể sai khiến.

Thánh Địa Sơn, ngạnh công mạnh nhất, không đi không được.

Lấy được bản đồ rồi Lâm Phàm phủi mông rời đi:

- Đi, lần sau trò chuyện tiếp.

Đông Dương Đế mờ mịt, rốt cuộc tới thăm gã hay muốn kiếm công pháp?

Nhưng gã tự an ủi mình rằng chắc tới thăm gã, dù gì là tình nghĩa huynh đệ.

Chương 1071: Hắn muốn rù quến ta

- Hơi xa.

Lâm Phàm một đường bay hướng nam, tốc độ rất nhanh, với tốc độ của hắn lẽ ra rất nhanh sẽ đến nơi.

Nhưng hiện thực làm cho người có chút bất đắc dĩ.

Lâm Phàm hơi kích động lẩm bẩm:

- Thánh Địa Sơn, hy vọng đừng để ta quá thất vọng, dù sao bay thật xa tìm tới mà không được gì thì lỗ to.

Có lẽ con đường phát tài làm giàu đang ở trước mắt, sẽ thành công.

Lâm Phàm nghĩ đến thương thiên khí vận.

Sớm biết hiện tại phải vào sâu nơi nguy hiểm lấy trộm công pháp của người ta thì Lâm Phàm đã kiếm chút thương thiên khí vận thêm vào người.

Tát mặt thật đau, dù thương thiên khí vận không có nhiều tác dụng nhưng có thể tăng lên chút niềm tin.

Lúc này.

Đường phía trước hơi kỳ lạ, hình như bị một khối không khí to lớn bao phủ, sặc sỡ nhiều màu, có dòng khí bảy sắc ngưng tụ thành thực thể chuyển động.

Lâm Phàm không hiểu nhiều lắm:

- Thứ đồ gì?

Hắn chưa từng thấy thứ cao cấp như vậy.

Theo tình huống bình thường khi gặp thứ bí ẩn này và không rõ sâu cạn thì nên dừng lại điều tra kỹ, nhưng đó là với người bình thường.

Với Lâm Phàm thì có thể tùy tiện ra vào nơi như vậy, gặp nguy hiểm không có gì đáng lo.

Khi Lâm Phàm vào trong khối không khí mới phát hiện có vẻ đã vào nơi ghê gớm.

Bên trong đen nhánh, giơ tay không thấy được năm ngón, lúc tia chớp xẹt qua mới thấy chút tia sáng ở phía trước.

Ầm ầm!

Một tia chớp vạch phá không trung.

Ánh sáng xua tan chút tối tăm.

Hắn nhìn thấy trong hư không này nổi lơ lửng rất nhiều mảnh vỡ, có linh kiện thân tàu, có mảnh vỡ bảo bối.

- Nhìn đến đây liền biết là chốn nguy hiểm cỡ nào, tiếc rằng ngươi gặp ta.

Dứt lời.

Ầm ầm!

Một tia chớp rạch nát hư không đánh vào người Lâm Phàm, hắn tan thành mây khói, chưa kịp làm gì đã hóa hư vô.

Không biết qua bao lâu.

Phía bên kia khối không khí, màn sáng bảy sắc dao động chợt rung rung, màn sáng vỡ ra một cái khe, một bóng dáng từ bên trong bò ra.

Đúng vậy, là bò, không phải đi.

Lâm Phàm sợ hãi vỗ ngực:

- Trời ạ, hơi bị khủng bố.

Bên trong không phải nơi cho người ở, Lâm Phàm như cột thu lôi, từng tia chớp giáng xuống, giống như nghiện, sét đánh liên tục.

Uy thế của mỗi tia chớp siêu khủng bố, có lực lượng của Chúa Tể.

Lâm Phàm thầm thắc mắc đây là nơi nào? Vì sao kinh khủng như thế? Hèn gì có nhiều mảnh vỡ trôi nổi trong không trung, ai vào gặp tia chớp dày đặc như thế đều phải chết.

Gió lạnh thổi qua, rét căm căm.

Hắn đột nhiên phản ứng lại, ở bên trong không biết bị đánh chết bao nhiêu lần, người trần truồng, khó khăn lắm mới leo ra.

- Nơi này hơi thú vị, xem ra chờ thực lực hơi mạnh một chút rồi hãy vào lại.

Lâm Phàm nhớ kỹ chỗ này.

Phương nam Thánh Địa Sơn, có vài nơi nguy hiểm là đương nhiên.

Đoàn không khí này không ngăn cách toàn bộ phương nam, Lâm Phàm cảm thấy nơi này càng giống như là một chỗ vùng đất mạo hiểm.

Có tiếng hét vang lên:

- A!

Lâm Phàm nhìn lại, chỉ thấy một nữ nhân, chờ một chút, đây rốt cuộc là nam hay nữ? Nhưng nhìn mặt chắc là nữ nhân.

Nàng nhìn thấy Lâm Phàm trần truồng thì hoảng sợ hét lên, nhưng vừa la vừa nhìn, còn nhìn say sưa ngon lành, nhìn hào hứng.

- Ánh mắt này có chút xuyên thấu.

Lâm Phàm cảm giác ánh mắt của đối phương rất có tính xâm lược.

Cách đó không xa có tiếng hỏi:

- Sao thế Phỉ Phỉ?

Nghe tiếng bước chân hơi hỗn tạp, chắc có vài người.

Nữ nhân được gọi là Phỉ Phỉ nhìn chòng chọc vào Lâm Phàm, không quay đầu lại hô lên:

- Có người không mặc quần áo xuất hiện ở trước mặt ta, muốn rù quến ta!

Cơ thể của Phỉ Phỉ rất vạm vỡ, tuy mặc quần áo nhưng không giấu được cơ bắp cuồn cuộn, hơn nữa thân thể rất cao, cao hơn Lâm Phàm lúc bình thường, đùi thô căng vải quần.

Lâm Phàm thộn mặt ra.

Rù quến nàng?

Đây là vủ nhục người!

Dù biết đối phương là nữ nhân thì Lâm Phàm lười bắn pháo hoa, thật sự không xuống tay được, hình tượng không phù hợp thẩm mỹ của hắn.

Rất nhanh, có bốn nam nhân đi tới, dẫn đầu là một nam nhân huyết khí rất sung túc, mắt sáng ngời, hiển nhiên đã tu luyện ngạnh công đến trình độ rất cao.

Nam nhân ung dung, nói có người không mặc quần áo thì gã tin, còn rù quến Phỉ Phỉ thì là chuyện không thể nào.

Một thiếu nữ tu luyện ngạnh công là việc hiếm hoi.

Tu luyện ngạnh công khó khăn, khởi đầu khó khăn, khó tiến bộ, khó đột phá, mỗi một bước đều rất khó, hơn nữa thay đổi thân thể.

Đến nay cả đám bọn họ chỉ gặp một nữ nhân tu luyện ngạnh công là Phỉ Phỉ.

Lâm Phàm trần truồng nhưng vẫn bình tĩnh, chỉ là túi da, muốn nhìn cứ nhìn, là nam nhân thì không nên sợ.

Làm cường giả, càng là người mạnh nhất tương lai, nếu không dám để mình trần chạy một vòng bên ngoài thì không dám nói mình là cường giả.

Lúc Cao Võ Thắng nhìn thấy Lâm Phàm thì biểu tình ngạc nhiên, nhìn màn sáng sau lưng hắn, gã đã hiểu:

- Huynh đài, có thể mặc đồ vào không?

Lâm Phàm lấy bộ đồ ra khỏi trữ vật giới chỉ, vừa mặc vào vừa hỏi:

- Các ngươi là ai?

Tuy bọn họ đều là người thượng giới nhưng Lâm Phàm không định giết đối phương. Hắn mới tới, quen vài người thượng giới cũng hay.

Cao Võ Thắng cảnh giác, nhưng không làm hành động gì:

- Huynh đài, ta gọi là Cao Võ Thắng, chúng ta chuẩn bị đi Thánh Địa Sơn tìm chân lý ngạnh công. Xem bộ dạng của huynh đài chẳng lẽ đi ra từ Âm Lôi Luyện Ngục?

- Âm Lôi Luyện Ngục?

Đến lúc này Lâm Phàm mới biết thứ đánh hắn thành thiểu năng tên là Âm Lôi Luyện Ngục.

Lâm Phàm trả lời:

- Đúng vậy!

Đúng là hắn ra từ trong đó, hơi thảm, lần sau chắc chắn sẽ không vào.

Cao Võ Thắng kinh thán, và hơi phục. Có thể đi ra từ Âm Lôi Luyện Ngục thì bản lĩnh rất lớn, nhưng chắc chắn tổn thất nghiêm trọng.

Âm Lôi Luyện Ngục là Thánh Địa Sơn để cho đệ tử Chúa Tể tu luyện thân thể, người bình thường đi vào chỉ có đường chết.

Dù là cường giả Chúa Tể sơ kỳ đi vào cũng phải hết sức cẩn thận, không dám vào sâu.

Chính giữa Âm Lôi Luyện Ngục dành cho cường giả Chúa Tể đỉnh.

Cao Võ Thắng hỏi:

- Huynh đài cũng đi Thánh Địa Sơn tu luyện ngạnh công sao?

Lâm Phàm suy nghĩ, hắn không phải đi tu luyện ngạnh công mà chuẩn bị kiếm chút công pháp rời đi, nhưng thấy đối phương có vẻ quen thuộc Thánh Địa Sơn, nếu có thể đi chung sẽ bớt nhiều rắc rối.

- Đúng rồi, các loại công pháp đều đã tu luyện tới viên mãn, đang thiếu ngạnh công. Xem bộ dạng của các người chắc cũng tu luyện ngạnh công, có bán ngạnh công của các ngươi không?

Cao Võ Thắng đã là cường giả Thế Giới cảnh, dù còn chưa đạt tới đỉnh nhưng cách biệt không xa.

Nhất là tu luyện ngạnh công, khí huyết càng hùng hậu.

Không dễ dàng.

Đi đường ngạnh công có thể tu luyện tới cấp độ này rất là hiếm có.

Cao Võ Thắng lặng im, không biết nên nói cái gì.

Mới gặp lần đầu, còn là trần truồng, đã hỏi gã có bán công pháp không, hỏi quá thẳng.

Cao Võ Thắng không tiếp lời, mỉm cười mời:

- Vậy chúng ta cùng đi Thánh Địa Sơn, dọc đường có thể giúp đỡ nhau.

Lâm Phàm vào đội của Cao Võ Thắng, xuất phát đi Thánh Địa Sơn.

Trên đường đi Lâm Phàm hỏi thăm đối phương, biết chút tin tức hữu dụng.

Những người này không đến từ cùng một chỗ, họ kết bạn giữa đường, quen biết cỡ vài tháng, từ bốn bể tụ về muốn đi hành hương.

Thánh Địa Sơn là nơi người tu luyện ngạnh công khao khát mơ ước.

Hơn nữa, Thánh Địa Sơn mời chào môn đồ, dạy hết không kén chọn. Miễn vào Thánh Địa Sơn, muốn theo đuổi ngạnh công, thi đậu là thành đệ tử của Thánh Địa Sơn.

Bạch Phi Phi là nữ nhân cơ bắp, rất to con, trên đường đi đều nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm, chờ có cơ hội liền hỏi:

- Tại sao ngươi không mặc đồ rù quến ta? Có phải thích ta rồi không?

Lâm Phàm nhìn đối phương, có chuyện muốn nói, nhưng ngẫm lại nói ra sẽ tổn thương người ta.

Lâm Phàm phủ nhận ngay:

- Không phải.

Người trẻ tuổi không nên nghĩ quá nhiều.

Bạch Phỉ Phỉ không tin, ai oán khẽ thở dài:

- Ta biết ngươi không dám thừa nhận, nhưng chúng ta tu luyện

ngạnh công thì nên dám nghĩ dám làm, ngươi dám không mặc quần áo xuất hiện ở trước mặt ta thì tại sao không chịu thừa nhận?

Nghe lời này Lâm Phàm siết chặt nắm tay rồi thả lỏng, hắn bỗng xúc động muốn đấm chết đối phương.

Là ai xuất hiện ở trước mặt ai? Phải nói cho rõ.

Cao Võ Thắng nhìn hai người, lắc đầu, bất đắc dĩ với Bạch Phỉ Phỉ. Bọn họ đã trải qua tình huống này rồi, sau này dần quen.

Hễ gặp người lạ là Bạch Phỉ Phỉ vội vã tự đưa lên.

Có cần khao khát vậy không?

Lâm Phàm đổi chủ đề:

- Thánh Địa Sơn có nhiều cường giả không?

Lâm Phàm lạ lẫm với thượng giới, lần này đi Thánh Địa Sơn là muốn lấy đồ, có việc phải biết rõ ràng.

Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, ra tay thì không được thất bại.

Cao Võ Thắng khao khát nói:

- Chắc chắn rất mạnh, Thánh Địa Sơn có thể cùng tồn tại song song với ba thế lực lớn khác, dù là Chúa Tể đỉnh cũng sẽ đi Thánh Địa Sơn cầu học, ngươi nói xem có mạnh không?

Lâm Phàm hỏi nhiều điều, đại khái đã hiểu.

Bốn thế lực lớn đông nam tây bắc mạnh nhất thượng giới, cũng là tổ chức khổng lồ nhất.

Cường giả Chúa Tể đỉnh rải rác các nơi đều tự làm chủ địa bàn của mình, nhưng đằng sau hoặc ít hoặc nhiều có bóng dáng của bốn thế lực lớn.

Lâm Phàm gặp qua Chúa Tể không nhiều nhưng cũng không ít.

Hỏi thăm bọn họ có biết tên Chí Minh Thánh Viêm Đế không thì toàn nhận được trả lời không biết.

Hiển nhiên Chúa Tể tán du dù mạnh nhưng thượng giới có đông đúc Chúa Tể, càng có nhiều người lợi hại, không biết cũng bình

thường. Hơn nữa thực lực của tán tu không có tư cách vào trong vòng tròn này.

Cơ duyên tình cờ gặp một số cường giả Chúa Tể đỉnh, nhưng chưa gặp mặt thì đúng là không biết ai là ai.

Lâm Phàm hỏi thăm về thượng giới, đám người kia không nghi ngờ, với họ thì vực ngoại giới càng giống như vùng đất mạo hiểm.

Tựa như Lâm Phàm đi vùng đất mạo hiểm, hắn thấy yêu thú là điểm, yêu thú nhìn hắn là đồ ăn.

Vực ngoại giới đã bị Chúa Tể bao trọn ổ, dù bọn họ muốn đi cũng không có lá gan đó.

Lâm Phàm đã hiểu nhiều điều.

Cao Võ Thắng thổi phồng Thánh Địa Sơn hơi quá mức, làm Lâm Phàm càng ngày càng chờ mong.

Chương 1072: Ta leo bậc thang hơi bị giỏi

Ba ngày sau.

Phương xa không còn là đất hoang vắng mênh mông vô bờ mà là dãy núi đâm trời. Mỗi ngọn núi không to nhưng siêu cao, như từng cây trường mâu đâm vào thiên địa.

Khí huyết hùng hậu bao phủ trong dãy núi hình thành biển khí huyết màu đỏ.

- Quả nhiên là thánh địa tu luyện ngạnh công.

Cảnh tượng khí huyết hùng hậu này không phải ai đều có thể làm được, dù là Chúa Tể cũng không thể.

Có thể đến đây sớm hơn, nhưng Cao Võ Thắng nói đến hành hương thì không thể bay, nếu không sẽ là không tôn kính với Thánh Địa Sơn.

Lâm Phàm tỏ vẻ khinh thường ý tưởng này.

Nhưng hết cách, còn cần người ta dẫn đường, thuận tiện nghe ngóng tin tức, chỉ đành cùng nhau đi tới.

Trên đường gặp chút rắc rối cản đường, toàn là yêu thú, có mạnh có yếu, nhưng không gặp yêu thú Chúa Tể cảnh.

Ngẫm lại cũng đúng, sao có thể gặp yêu thú Chúa Tể cảnh ở nơi đồng không mông quạnh này.

Yêu thú từ Thế Giới cảnh trở lên đều đã là đại yêu hoặc là chí tôn trong yêu thú, có địa bàn riêng và trí tuệ.

Lâm Phàm gặp bốn nam một nữ này thực lực cũng không tệ, tu luyện ngạnh công rất đúng chỗ.

Đương nhiên đó là với tiêu chuẩn ngạnh công, chứ đánh thật thì hắn diệt gọn cả nhóm.

- Huynh đài, chúng ta đã đến Thánh Địa Sơn, nhớ nhìn nhiều ít nói chuyện, không thể đắc tội với người.

Đi vào Thánh Địa Sơn, vùng đất hành hương trong lòng khiến cả

nhóm căng thẳng.

Lần đầu tiên tới, không hiểu nhiều điều. Khi có người đi ngang qua nhóm Cao Võ Thắng sẽ đứng lại, tránh sang một bên, đưa mắt nhìn đối phương rời đi, thói quen cẩn thận không dám đắc tội bất cứ người nào.

Lâm Phàm tiếc nuối, đã tu luyện ngạnh công mà sao nhát gan dữ.

Quả nhiên không phải ai đều dữ dằn như hắn.

Ngạnh công bị họ tu luyện đang khóc.

Dần dà đông người hơn, đa số đều đến Thánh Địa Sơn học tập.

Trong đó thật sự có Chúa Tể.

Lâm Phàm đã gặp nhiều Chúa Tể, nhưng với nhóm người hiếm khi thấy Chúa Tể thì rất khó được gặp gỡ, nên Chúa Tể này được đám người vây quanh, lộ vẻ mặt đắc ý.

Cao Võ Thắng nói:

- Huynh đài, chúng ta chia tay nhau tại đây. Thực lực của ngươi chỉ được Đế Thiên cảnh, phải đi chỗ kia thi kiểm tra, chúng ta đều là Thế Giới cảnh, cần đi nhận kiểm tra ở khu vực khác.

Trong Thánh Địa Sơn thực lực khác nhau sẽ thi kiểm tra ở chỗ khác nhau.

Kiểm tra rất đơn giản, kiểm tra có tu luyện ngạnh công đến cảnh giới nhất định không.

Lâm Phàm nói:

- Được rồi, đa tạ, nếu có chuyện gì không giải quyết được cứ đến tìm ta.

Mấy người này tuy nhát gan nhưng tính cách không tệ.

Cao Võ Thắng cười, không để bụng lời nói của Lâm Phàm.

Bọn họ đều là Thế Giới cảnh, Lâm Phàm chỉ là Đế Thiên cảnh thì giúp được gì cho họ? Có lẽ ngày nào đó là bọn họ trợ giúp đối phương.

Bạch Phỉ Phỉ có chút lưu luyến không rời:

- Về sau ngươi không thể trần truồng rù quến người như vậy, dù sao thân thể của ngươi không có nhiều sức hấp dẫn, cần luyện tập nhiều hơn. Cơ bắp vạm vỡ mới là căn bản nhất, ta cũng không dám đụng chạm vào cánh tay nhỏ của ngươi, sợ đụng gãy.

Hơi thú vị.

Lâm Phàm nhìn đối phương, khen rằng:

- Đúng rồi, nàng nói đều đúng. Nàng cũng phải cố gắng hơn, luyện thân thể khá lắm nhưng mặt hơi nhỏ, nếu to chút sẽ có sức uy hiếp càng mạnh.

Bạch Phỉ Phỉ tiếc nuối bảo:

- Ta cũng phát hiện điểm này, nên mới đến Thánh Địa Sơn, muốn tìm công pháp thay đổi bản thân.

Lâm Phàm không còn lời nào để nói, chỉ có thể gật đầu:

- Ừm, ta tin tưởng nàng nhất định có thể tìm được.

Người này đã hết thuốc chữa, là cô nương nhưng không trang điểm lộng lẫy, tu luyện công pháp làm gì!

Nếu mỗi cô nương đều giống nàng này thì hết bắn pháo hoa.

- Cáo từ!

Cao Võ Thắng ôm quyền, sau đó mang theo đám người đi lối khác.

Nơi này có rất nhiều lối đi đối ứng với thực lực khác nhau.

Rất nhanh, một nam nhân gầy yếu xuất hiện, môi trên có hai ria mép gấp khúc, mắt hí, nhưng từ khe hở bắn ra tia sáng rất khiếp người.

- Ta là người dẫn đường của các ngươi, đi theo ta.

Nam nhân nói xong chắp tay sau lưng đi tới trước, giữ khoảng cách giống nhau với người phía sau.

Người đến Thánh Địa Sơn học tập đều thích biểu hiện bản thân, muốn vượt mặt đối phương, nhưng mặc cho họ cố gắng cỡ nào thì vẫn luôn giữ khoảng cách như cũ.

Rất nhanh.

Một thềm đá xuất hiện, nhìn không thấy cuối, lan tràn đến hư không.

- Thềm đá này hơi thú vị.

Lâm Phàm nghĩ đến thềm đá Vô Địch phong của tông môn mình, cho các sư đệ, sư muội tu luyện, thềm đá nơi này chắc cũng như Vô Địch phong.

Lâm Phàm bước lên.

Không có cảm giác gì, chắc đã suy nghĩ nhiều.

Bịch!

Một nam nhân bên cạnh Lâm Phàm bỗng ngồi xổm xuống, hai tay chống mặt đất.

Nam nhân sắc mặt có chút xấu hổ:

- Sơ sẩy, sơ sẩy, tưởng là thềm đá bình thường.

Mất hết mặt mũi.

Lâm Phàm suy tư, có gì đâu? Thềm đá này thật sự có vấn đề?

Đi đường cũng không vững, người kỳ cục.

Qua một đoạn thời gian.

Người dẫn đường vẫn đi ở đằng trước, ngẫu nhiên quay đầu nhìn lại, tuy mặt không biểu tình nhưng trong bụng khá vừa lòng.

Nhóm người này đều có tu vi Đế Thiên cảnh, thành tích như vậy đã giỏi rồi.

Nhưng mới chỉ bắt đầu, quan trọng còn ở đằng sau.

Thật lâu sau.

Người ban đầu hăng hái leo cầu thang giờ đều thở hồng hộc.

Tí tách!

Mồ hôi rơi xuống thấm ướt bậc thang.

Có người ngồi bệch xuống thềm đá:

- Bà nội nó, đi không nổi, thật sự không nổi nữa.

Không đi, lê chân không nổi, mệt chết.

Tu vi của bọn họ đều đạt đến Đế Thiên cảnh, đi thềm đá sao có thể khốn khổ như vậy? Hiển nhiên có uy áp bao phủ trên thềm đá áp chế bọn họ.

Bịch!

Rầm!

Đa số người không chống chọi nổi, đều ngồi chồm hổm tại chỗ thở hồng hộc.

Người dẫn đường quay đầu nhìn đám người không lê chân đi tiếp được, khinh thường nói:

- Leo cầu thang đã mệt như vậy mà muốn tiến vào Thánh Địa Sơn học tập, mơ tưởng viễn vông, phế vật!

- Trời ạ, nói quá đáng!

Người muốn đến Thánh Địa Sơn học tập tức giận chỉ muốn đập tên này.

Gã không biết họ mệt cỡ nào sao?

Nhưng vẫn có người cắn chặt hàm răng nhấc chân leo lên.

Có người biết đây không phải thử thách về thực lực mà là ý chí.

Lâm Phàm ngắm cảnh, càng lên cao phong cảnh càng tốt, hắn cũng thấy đệ tử Thánh Địa Sơn đều rất mạnh, có người tu luyện ở phía xa.

Không có hiệu ứng kỳ lạ gì, lúc tu luyện khí huyết trong người hóa thành huyết long quấn quanh ở bên người, ánh sáng chiếu rọi, thân thể như phát sáng.

Nhìn mà thèm, hắn rất muốn một gậy đập xỉu đối phương rồi cướp đi công pháp.

Lại qua hồi lâu.

Ầm!

Ầm!

Đa số người té dập mặt, đi không nổi nữa, đôi chân như gắn vào thềm đá, nhấc lên rất mất sức.

Có người la lên:

- Không đi, đi nữa sẽ chết!

Chẳng còn phong phạm Đế Thiên cảnh, kiên quyết không đi tiếp.

Người dẫn đường Thánh Địa Sơn muốn tạm dừng, đến đây đã đủ rồi, với bọn họ là cực hạn.

Mới đi hơn một ngàn bậc thang.

Theo gã biết thì Đế Thiên cảnh sáng tạo kỷ lục là một ngàn chín trăm chín mươi chín bậc thang.

Có thể đi đến bước đó đều là hạt giống tốt.

- Này, còn đi nữa không? Phong cảnh đẹp đấy, ta muốn đi lên cao hơn để xem còn cảnh đẹp nào không.

Lâm Phàm đi dễ dàng, không chảy một giọt mồ hôi. Lấy thân phận dân bản xứ vực ngoại giới đi vào Thánh Địa Sơn, một trong bốn thế lực lớn của thượng giới làm hắn cảm giác sung sướng vô cùng.

Lát nữa sẽ làm chuyện xấu ngay dưới mí mắt của người ta, chỉ nghĩ thôi đã làm hắn siêu kích động.

Người ngồi liệt dưới đất nghe câu này đều phục.

Oách!

Rất dữ dội, còn muốn đi nữa? Có đi nổi không?

Người dẫn đường Thánh Địa Sơn kinh ngạc nhìn Lâm Phàm:

- Ngươi . . .

Gã rất muốn nói rằng hơi bị ghê gớm, dừng ở đây được rồi.

Nhưng thấy đối phương ngông cuồng như thế, không thèm để thử thách vào mắt làm người dẫn đường Thánh Địa Sơn rất khó chịu.

Cũng được, dập tắt khí diễm kiêu ngạo của tiểu tử này.

- Được, đi.

Người dẫn đường Thánh Địa Sơn nói xong tiếp tục bước lên thềm đá.

Lâm Phàm đi theo bên cạnh, quan sát bốn phía.

Lâm Phàm hỏi:

- Khi nào mới được học tập ngạnh công?

Người dẫn đường ít gặp ai kiêu ngạo như vậy:

- Qua được xét duyệt là có thể học tập, không đậu thì biến.

Lâm Phàm tăng tốc độ, một hơi lên ba, bốn bậc thang:

- Phải không? Thế thì ghê gớm. Đi mau chút, tốc độ này quá chậm.

Người dẫn đường thấy mất mặt, cũng tăng tốc:

- Tiểu tử thối!

Rất nhanh, bóng dáng của hai người biến mất.

Những người ngồi bệch dưới đất không biết xảy ra chuyện gì, tán gẫu với nhau.

- Ghê gớm, tên kia có lai lịch gì?

Nhưng hỏi thăm một vòng, không ai biết người kia là ai.

Một ngàn ba trăm bậc thang.

Lâm Phàm vẫn bình tĩnh, sắc mặt không thay đổi.

Lâm Phàm xem trọng những thềm đá này, tiếc rằng không mang đi được, nếu có thể mang về tông môn thì tuyệt.

Trên đường đi Lâm Phàm hỏi thăm được tên của người dẫn đường.

Chu Côn Vương.

Đệ tử Thánh Địa Sơn, tu vi đến Thế Giới cảnh.

Lâm Phàm quay đầu lại:

- Ngươi được không? Thấy trán rịn mồ hôi rồi.

Chu Côn Vương siêu bất mãn nói:

- Cuồng vọng, đi!

- Tiếp tục.

Lâm Phàm không để bụng, leo cao bao nhiêu đều vậy thôi.

Chớp mắt đến hai ngàn chín trăm bậc.

Sắc mặt của Chu Côn Vương hơi lạ, có chút tái, trán ướt mồ hôi, nhỏ giọt như trời mưa.

Thử thách cảnh giới khác của Thánh Địa Sơn đã kết thúc, phù hợp thử thách đều được nhận, không phù hợp đã rời đi.

- Chu Côn Vương phụ trách thử thách Đế Thiên cảnh mà sao bây giờ chưa mang người đến?

Người nói chuyện là một nam nhân trung niên, là tổng phụ trách tuyển nhận người lần này, tu vi Chúa Tể cảnh đỉnh.

Giây lát có người đến nói nhỏ vào tai nam nhân trung niên.

Nam nhân trung niên kinh ngạc kêu lên:

- A? Đi, đi xem một chút.

Chỗ thềm đá.

Lâm Phàm dừng bước lại, nhìn về phía Chu Côn Vương hai tay chống lấy đầu gối, há mồm thở dốc.

Hắn hé môi nhưng bị đối phương cướp lời:

- Có thể, tiếp tục!

Chu Côn Vương bướng bỉnh, đùa à, đối phương chỉ là Đế Thiên cảnh, gã không thắng được thì mất mặt chết.

Lâm Phàm nói:

- Đừng quá miễn cưỡng, ta giỏi leo thang.

- Đừng nói nhảm, đi.

Rất nhanh.

Nhiều người đứng trên cao vây xem.

- Đã tới ba ngàn hai trăm bậc, sắp đến cực hạn của Chu Côn Vương. Tên kia có lai lịch gì? Rõ ràng chỉ là Đế Thiên cảnh.

- Xương cứng đây, chưa vào Thánh Địa Sơn đã muốn đá người chỉ dẫn xuống, nhưng có chút năng lực.

Ba ngàn ba trăm bậc.

Lâm Phàm vẫn bình thường, Chu Côn Vương thì nhấc chân khó khăn, mỗi bậc thang mất thời gian rất lâu.

Lâm Phàm nói:

- Nếu không được thì chúng ta bỏ đi.

Chu Côn Vương đã đổ mồ hôi như tắm, gã cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì.

Lâm Phàm hỏi:

- Tại sao không nói chuyện?

Chu Côn Vương rất muốn đập chết Lâm Phàm.

Không phải gã không muốn nói chuyện mà không nói nên lời, đến tận đây thì gã dùng ý chí chèo chống.

Ý chí sụp đổ cũng là lúc gã ngã xuống.

Ngay khi Chu Côn Vương tuyệt vọng, có người vỗ bờ vai của gã.

Nam nhân trung niên mỉm cười nói:

- Ngươi đi xuống đi, tiểu huynh đệ này giao cho ta.

Nam nhân trung niên lắc cổ tay đẩy Chu Côn Vương ra sau.

- Ta đi cùng ngươi được chứ?

Nam nhân trung niên nhìn Lâm Phàm, người trẻ tuổi khá thú vị.

Lâm Phàm đáp:

- Được chứ, nếu không muốn đi thì nói một tiếng, ta không có vấn đề gì.

Nam nhân trung niên nghiền ngẫm cười:

- Không sao, leo thang rất thú vị, bao nhiêu năm rồi ta không đi, cùng ngươi cũng hay.

- Mời!

- Mời!

Chương 1073: Lão tử nhận thua, chết tiệt

Trong tình huống bình thường thì vào lúc này rõ ràng là tới nhà người ta lấy đồ thì nên điệu thấp chút, tốt nhất đừng gây chú ý.

Tiếc rằng Lâm Phàm không hợp làm loại người lén lút.

Leo bậc thang là việc rất đơn giản, nhất là đối phương cao điệu đã gợi lên đấu chí trong Lâm Phàm, đã thích leo thang thì chơi tới bến.

Nhưng đã chơi hơi lớn, thành công gây chú ý.

Thôi kệ, đi ra chơi gặp trắc trở là điều không thể tránh né, chỉ cần mục tiêu không thay đổi là được.

Chu Côn Vương đi đến tận đây thì buộc lòng phải lùi xuống, muốn nói chuyện cũng khó khăn.

Nam nhân trung niên tới sau thì vẫn ung dung như thường.

Cường giả Chúa Tể đỉnh.

Quả nhiên, đi vào thế giới càng lớn càng thấy được đồ vật khác biệt.

Lâm Phàm phát hiện nam nhân này nhìn hắn chằm chằm, làm hắn thấy gai người, khủng hoảng như bị biến thái theo dõi.

Lâm Phàm hỏi:

- Ngươi nhìn ta chằm chằm làm gì?

Hai người vừa đi vừa trò chuyện.

Dù đối phương là cường giả Chúa Tể đỉnh thì Lâm Phàm không ngán chút nào, miễn có thể trò chuyện thì còn chơi tiếp được.

Nam nhân trung niên mỉm cười, mắt sáng ngời như nhìn thấu tất cả:

- Ngươi không phải người của thượng giới đúng chứ?

Khi nói lời này thì gã vẫn cười, đang chờ đợi đối phương lừa gạt

mình.

Gã thích bị người ta lừa, sau đó dùng kinh nghiệm phong phú thành công vạch trần lời nói dối của đối phương.

Nhất là người trẻ tuổi thời nay khiến người ta thất vọng.

Lâm Phàm vẫn chưa trả lời, nam nhân trung niên đã nghĩ hết mọi nước đi, chỉ chờ hắn mắc câu.

Lâm Phàm trả lời dứt khoát:

- Đúng vậy! Ngươi tinh mắt lắm, đúng là ta không phải người thượng giới, ta đến từ vực ngoại giới.

Nam nhân trung niên khựng lại, người run nhẹ, không ngờ đối phương trả lời thành thật như vậy.

Nam nhân trung niên bật cười, giọng trầm thấp:

- Ha ha ha, ngươi rất thành thật, ngươi không biết người thượng giới đều muốn đi chiếm lĩnh vực ngoại giới sao? Ngươi còn dám đi lên, dám đến Thánh Địa Sơn, đây là đang coi thường ai?

Gã phải chơi cho sướng, chờ xem tiểu tử này sẽ làm sao. Gã bội phục hắn quá to gan, đến thượng giới không có gì, khá nhiều người lén lên rồi, nhưng dám đi vào Thánh Địa Sơn thì chưa từng thấy.

Lâm Phàm nói:

- Không xem thường ai, coi ai xem thường ta thì ta coi thường lại thôi, đúng không?

Nam nhân trung niên gật đầu nói:

- Đúng, không có gì lạ. Nhưng ngươi có tin là ta hô lên một tiếng ngươi đến từ vực ngoại giới thì không thể rời khỏi đây không?

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Không tin, ngươi hô lên đi.

Nam nhân trung niên á khẩu, đang định nói tiếp nhưng bị lời nói của đối phương chặn họng.

Nam nhân trung niên cười gượng làm dịu sự xấu hổ.

Quá dữ dội, muốn chơi tới bến sao?

Nam nhân trung niên nói:

- Yên tâm, ta sẽ không kêu, ngươi cũng không cần căng thẳng, đi vào Thánh Địa Sơn đã nói lên ngươi theo đuổi ngạnh công. Tôn chỉ của Thánh Địa Sơn chúng ta là dạy tất cả, không phân biệt đối xử.

Lâm Phàm nhìn đối phương, căng thẳng cái

- Dạy cho tất cả, vạn tiên đến chầu.

Lâm Phàm nhớ đến Tiệt giáo trong Phong Thần Diễn Nghĩa có câu này.

Nam nhân trung niên sững sờ, kinh ngạc nhìn Lâm Phàm:

- Sao ngươi biết nửa câu sau?

Lần này đến lượt Lâm Phàm kinh ngạc, cái này có gì lạ? Coi thường hắn chưa xem Phong Thần Diễn Nghĩa sao? Hay không biết Tiệt giáo là gì?

Lâm Phàm hỏi ngược lại:

- Biết thì sao? Có vấn đề gì?

Nam nhân trung niên không lên tiếng, suy nghĩ phải chăng hắn đoán mò?

Có lẽ vậy, chứ không thì người lạ sao biết nửa câu sau?

Lão tổ tông Thánh Địa Sơn lấy được thần vật trong Nguyên Tổ Thâm Uyên có ghi tám chữ này. Lão tổ tông mừng rỡ, từ đó làm theo tám chữ này.

- A?

Nam nhân trung niên đang trầm tư đột nhiên cảm giác không đúng, bởi vì có từng tia áp lực truyền đến, khiến gã khó chịu.

- Chúng ta đi bao nhiêu bậc rồi?

Mãi mê tán dóc làm gã không chú ý thềm đá.

Gã cảm thấy hơi áp lực, tức là đã đi rất xa.

Lâm Phàm đáp:

- Hơn sáu ngàn thì phải, tạm được, đi tiếp.

Nam nhân trung niên ngạc nhiên, hơi hãi hùng. Mới chớp mắt đã đi hơn sáu ngàn bậc? Tiểu tử này làm sao vậy? Sao hắn có thể đi tiếp?

Đừng nói nam nhân trung niên xoe tròn mắt, đệ tử Thánh Địa Sơn vây xem việc này cũng bất ngờ.

Tu vi của họ không yếu, khi thấy hai người cứ leo lên thì đoán họ có thể đi bao nhiêu?

Bốn ngàn?

Hay năm ngàn?

Không ngờ một hơi đi đến sáu ngàn bốn trăm bậc.

Đây là phạm vi Chúa Tể chịu đựng.

- Ngươi nói xem tên này sẽ đi được bao xa?

- Không biết, cảm giác có chút khủng bố. Đế Thiên cảnh nhận áp lực lớn như vậy mà dửng dưng như không, hay có vấn đề? Hoặc tên đó có bảo bối gì chống cự uy áp?

- Không thể nào, bảo bối gì cũng không chống cự nổi uy áp này, nếu có bảo bối thì đã bị phát hiện từ lâu.

Bọn họ rất khiếp sợ, nếu không thấy tận mắt thì không tin được.

Chu Côn Vương không lời nào để nói, rất muốn tự vả mình.

Vì sao gặp được người này? Còn chủ động muốn dạy dỗ đối phương, may mắn có người nhận gậy thay, gã né qua một kiếp, chứ xỉu trên thềm đá thì mất mặt.

Nam nhân trung niên chống cự uy áp, hỏi:

- Ngươi đến Thánh Địa Sơn rốt cuộc muốn làm gì?

Lâm Phàm trả lời rất dứt khoát:

- Học tập ngạnh công, ngạnh công mạnh nhất.

Nam nhân trung niên nói:

- Không thể nào! Ngươi không phải người thượng giới, cũng không là đệ tử của Thánh Địa Sơn, dù ngươi là đệ tử Thánh Địa Sơn thì không đến lượt ngươi học ngạnh công mạnh nhất. Ta nghĩ hay là bỏ đi, ngươi trở về, coi như chưa từng gặp qua ngươi.

Nam nhân trung niên không muốn đi tới đích, gã không thấy đối phương có gì khác lạ, không biết cực hạn của đối phương nằm ở đâu.

Tới bậc thang này đã có uy áp Chúa Tể chịu đựng, đi tiếp thì nam nhân trung niên không chắc mình có ngã xuống không.

Lâm Phàm hỏi:

- Đừng nói là ngươi đi hết nổi rồi? Nhìn trán ngươi đã có một giọt mồ hôi.

Nam nhân trung niên rất tức giận:

- Đi, đi nhanh lên, ai không đi là tôn tử!

Tiểu tử quá kiêu căng.

Đường đường là Chúa Tể cảnh đỉnh, mới hơn sáu ngàn thềm đá đã bảo là không đi được?

Người trẻ tuổi, ngươi đang nói giỡn với ta sao?

Những người vượt qua thử thách của Thánh Địa Sơn đều đang chờ, nhưng đợi mãi mà đại nhân vật vừa rời đi vẫn chưa về, làm bọn họ sốt ruột tưởng mình bị từ bỏ.

Rất nhanh.

Tin có người leo thang, đã leo hơn sáu ngàn bậc lan khắp Thánh Địa Sơn.

Một số người không để bụng.

Dù sao hơn sáu ngàn bậc không có gì đặc biệt, tới Chúa Tể cảnh là đi được.

Nhưng nghe nói đối phương là kẻ yếu tu vi Đế Thiên cảnh thì cả đám đều sợ ngây người.

Hơn nữa leo lên cùng Thần Vũ Đế của Thánh Địa Sơn thì càng thú vị hơn.

Theo bọn họ biết thì cực hạn của Thần Vũ Đế là chín ngàn bậc, đương nhiên đó là thử thách thật lâu trước kia, hiện tại thì không biết thế nào.

Bảy ngàn bậc.

Tám ngàn bậc.

Thần Vũ Đế nhìn Lâm Phàm, nhướng cao chân mày. Tiểu tử này có chút năng lực, đi đến tám ngàn bậc không chảy mồ hôi, không thở dốc, đây đã là vượt trên kỳ tích.

Đừng nói là ý chí gì đó, mợ nó!

Ngươi cho Đế Thiên cảnh sức ý chí mạnh nhất leo tám ngàn bậc thử xem, nếu không chết thì gã xin làm tôn tử.

Thần Vũ Đế không tin, chắc chắn có đồ vật hỗ trợ:

- Tiểu tử, có phải ngươi giấu bảo bối chống cự uy áp nào không?

Lâm Phàm thề ngay:

- Ta thề với trời, nếu ta mượn nhờ bảo bối chống cự uy áp sẽ bị thiên lôi đánh xuống.

Lâm Phàm nhìn Thần Vũ Đế như đang nói thề rồi đấy, tin chưa?

Thần Vũ Đế á khẩu không trả lời được, lồng ngực nghẹn lại.

Mợ nó, hoàn toàn ngăn chặn mọi khả năng, quá dữ.

Đúng là thứ gân gà, gã phải chơi thật thôi.

Đã tới tám ngàn bậc, Thần Vũ Đế cảm nhận áp lực, đương nhiên muốn đè sụp gã tại đây là chuyện không thể nào.

Lâm Phàm ung dung thoải mái nhìn quanh, còn ngâm nga:

- Thánh Địa Sơn đúng là tuyệt, đi càng cao phong cảnh càng tốt, nhưng hơi tiếc. Đã nói sẽ dạy cho tất cả nhưng vì sao gặp ta là người vực ngoại giới thì từ chối? Nghe nói ngạnh công chỗ các ngươi siêu lợi hại, ta rất muốn thử một lần. Ta đã tu luyện mấy trăm môn ngạnh công, đều đến cấp bậc viên mãn, nên muốn xem cái mới.

Lần trước vì tăng nội tình nên Lâm Phàm tu luyện một đống ngạnh công phẩm cấp khá thấp, đều đến cấp bậc viên mãn. Nhưng so với ngạnh công cường đại thì kém quá nhiều.

Thánh Địa Sơn cho hắn hy vọng.

Chỉ cần tìm được ngạnh công mạnh nhất là cuộc đời hoàn mỹ.

Thần Vũ Đế không phản bác được, gã đã nhìn thấu, trình độ ngạnh công của tiểu tử này rất cao, khí huyết rất hùng hậu.

Nhưng Thần Vũ Đế không vui chút nào.

Tiểu tử có chút cuồng, phải chèn ép mới được.

Người vây xem sợ hãi thán phục.

- Tám ngàn bảy trăm bậc.

- Mợ, bát ngàn tám trăm bậc!

- Bọn họ vẫn còn tiếp tục, rốt cuộc muốn đi đến bao nhiêu bậc?

Thềm đá là thần vật, là nơi rèn luyện bản thân và ý chí tốt nhất.

Bọn họ ít khi thấy có người đi trên tám ngàn bảy trăm bậc.

Thế này đã là quái vật.

- Chín ngàn bậc.

Khi đến bậc này thì Thần Vũ Đế không còn nhẹ nhõm, hai chân hơi run, trán rịn mồ hôi nhưng rất nhanh bốc hơi. Hiển nhiên Thần Vũ Đế không muốn để cho người khác nhìn thấy bộ dạng vất vả của mình.

Thần Vũ Đế nhìn Lâm Phàm, chửi thầm trong bụng.

Bà nội nó, cực hạn rốt cuộc ở nơi nào?

Nếu trong vòng năm trăm bậc mà không hạ được đối phương thì gã sẽ là người quỳ.

Lâm Phàm cười hỏi:

- Sao chân của ngươi run vậy?

Thần Vũ Đế khó khăn rít từng chữ qua kẽ răng:

- Ngươi hoa mắt.

Khi đến chín ngàn bốn trăm bậc thì người Thần Vũ Đế hơi còng, mồ hôi chảy xuống nhanh giữa các kẽ tay, gân xanh nổi trên cánh tay.

Sắp đến cực hạn.

Nhưng thân là Chúa Tể đỉnh không thể thua.

Nhất là xung quanh có nhiều người nhìn.

Lâm Phàm nói chuyện với Thần Vũ Đế nhưng không nhận được đáp lại, không phải gã không muốn nói chuyện mà vì cố giữ một hơi trong người.

Biến thái, đồ khốn, hố chết người.

Thần Vũ Đế rủa thầm.

Sao xui gặp được cái thứ này!

Người đứng trên trời đã hóa đá, ngậm miệng lại.

Khủng bố quá.

Phong cảnh từ chín ngàn bậc trở lên trông như thế nào?

Bọn họ chưa từng thể nghiệm.

Chín ngàn bốn trăm chín mươi chín bậc.

Bậc cuối cùng là cực hạn của Thần Vũ Đế.

Lâm Phàm vẫn như cũ, mặt cười cợt vô tâm:

- Ta thấy ngươi thật sự không được, thân thể run hơi nhiều, hay là vậy đi, bước qua nấc này coi như ta thua được không?

Thần Vũ Đế không nhúc nhích, bước qua cái đầu ngươi!

Bước lên nấc này thì chắc chắn sẽ gục ngay.

Lâm Phàm thúc giục:

- Nói một câu đi, ít nhất đáp lại một tiếng chứ. Chín ngàn năm trăm bậc, cùng lên nào!

Thần Vũ Đế sắc mặt đỏ bừng, bờ môi rướm máu, mắt đỏ ngầu sợi đỏ, rất khủng bố.

- Ta biết ý nghĩ trong lòng ngươi, xung quanh có rất nhiều người, ngươi cũng không muốn mất mặt đúng chứ? Thôi thì ngươi cho ta tu luyện ngạnh công của Thánh Địa Sơn, chúng ta chấm dứt tại đây. Ta biết ngươi không thể nói chuyện, chớp mắt coi như đồng ý, nếu không thì ta đi tiếp, không đợi ngươi nữa. Có nhiều người đang xem, ngươi là Chúa Tể mà thua ta thì không hay.

Thần Vũ Đế muốn chửi chết mình, ngu quá đi nhận gậy thay Chu Côn Vương, hố mình quá đau.

Chó chết.

Làm sao bây giờ?

Đương nhiên chớp mắt.

Thần Vũ Đế chớp chớp mắt, sợ Lâm Phàm không thấy nên nháy nhiều lần.

Lão tử nhận thua.

Chết tiệt!

Chương 1074: Bà nội nó, đồ khốn ở đâu ra

Đám người ở trên trời vui vẻ xem kịch.

- Ôi chao, sao không đi nữa? Tiếp tục đi chứ.

- Đúng rồi, sắp lên chín ngàn năm trăm bậc, có thể theo Thần Vũ Đế đến bước này.

Không đi thềm đá thì không biết chữ khổ viết như thế nào.

Bọn họ không thấy biểu cảm cật lực của Thần Vũ Đế, tưởng đâu gã không tốn sức, rất lợi hại, lòng tự hào.

Chỉ có Thần Vũ Đế nếm vị đắng của riêng mình, đây không phải việc con người làm.

Lâm Phàm hỏi:

- Ngươi chớp mắt rồi?

Thần Vũ Đế nháy mắt lia lịa, chửi thầm trong bụng: Mắt mù hả? Chớp mắt cỡ này rồi không rõ sao? Muốn người ta chớp đến đui mắt mới thấy sao?

Lâm Phàm khoác vai Thần Vũ Đế như huynh đệ thân thiết, quay về đường cũ:

- Thấy rồi, đừng nháy nữa. Thế thì chúng ta cứ làm như đã nói, đi, trở về.

Thần Vũ Đế không chống cự, mặc cho đối phương kéo mình đi.

Không phải Thần Vũ Đế muốn rời đi mà vì leo lên cao nữa sẽ mất mặt, mất hoàn toàn.

Đạp thêm một bước là gã xỉu ngay trên nấc thang.

Người vây xem kêu lên:

- Sao quay về rồi?

- Chuyện gì đây?

Bọn họ không hiểu, đang đi yên lành sao lại trở về đường cũ? Họ còn muốn nhìn xem tiểu tử kiêu căng này bị Thần Vũ Đế làm xỉu trên thềm đá.

Tiếc rằng không được thấy cảnh này.

Lâm Phàm nói:

- Đã hứa rồi, phải cho ta học ngạnh công của Thánh Địa Sơn.

Thần Vũ Đế dần khỏe lại, áp lực biến mất, gã trở về vẻ lạnh lẽo.

Ánh mắt Thần Vũ Đế quái dị nhìn Lâm Phàm đăm đăm:

- Nhà ngươi thật là to gan làm loạn.

Thần Vũ Đế uất nghẹn, bị một dân bản xứ vực ngoại giới đào hố, thật sự không bằng người ta, nói ra khiến người không tin.

Lâm Phàm cười nói:

- Lá gan của ta tạm được. Ta thấy con người của ngươi không tệ lắm, không giống Chúa Tể khác, thấy ta liền muốn chém giết, sau cùng bị ta chơi chết. Ta nghĩ về sau hai ta có thể giao lưu nhiều hơn.

Thần Vũ Đế cười khẩy nói:

- Ngươi mà có thể sống sót trong tay Chúa Tể? Người trẻ tuổi, muốn khoác lác cũng đừng mạnh miệng vậy, sẽ phải trả giá đắt.

Lâm Phàm khó chịu nói:

- Được thôi, ta không học, chúng ta tiếp tục leo lên, dù ai đến cũng chơi tới cùng.

Leo lên cái đầu ngươi!

Thần Vũ Đế phớt lờ yêu cầu này. Leo nữa? Muốn ai chết hả?

Thánh Địa Sơn có câu nói rằng: Tranh tài leo thềm đá.

Đánh nhau thì không tốt, là nam nhân nên leo bậc thang.

Tiểu tử này nếu còn muốn khiêu chiến với gã thì không chừng sẽ làm gã nằm sải lai trên đó.

Thần Vũ Đế không muốn nói nhảm:

- Được rồi, Thần Vũ Đế này nói chuyện giữ lời, sẽ không vì việc nhỏ mà lừa ngươi. Ngươi có thể tu luyện ngạnh công, là người đi chung đường với nhau, đường này không được yêu thích, nếu thật sự có người đại thành ngạnh công cũng coi như mở ra con đường mới cho ngạnh công. Ta dẫn tiến cho ngươi. Nhưng ngươi có được thừa nhận hay không là việc của ngươi.

Lâm Phàm ôm quyền, nói:

- Đa tạ, ta nhớ ân tình này, về sau có cơ hội sẽ đền đáp.

Thần Vũ Đế liếc Lâm Phàm một cái, ai thèm ngươi báo đáp, tốt nhất đừng gặp lại.

Ngạnh công của Thánh Địa Sơn tuy công khai cho tất cả người qua cuộc thi, nhưng có công pháp không phải muốn xem là được xem.

- Ta cảm giác hình như ngươi bất mãn với ta? Thật ra con người của ta rất dễ ở chung, ngươi có thể thử ở cùng ta lâu chút, không chừng sẽ có thu hoạch.

Gặp được người tu luyện ngạnh công, tu đến Chúa Tể làm Lâm Phàm có cảm giác cùng chung chí hướng.

Với tình huống trước mắt, thượng giới không có cảm quan tốt với vực ngoại giới, hắn cần thay đổi cục diện này.

Xét cho cùng là vì vực ngoại giới quá yếu.

Kẻ yếu sẽ không đạt được coi trọng, sẽ chỉ dẫn tới họa loạn.

Nếu vực ngoại giới đủ mạnh thì thượng giới liên thông với vực ngoại giới không phải đến xâm lược mà mang theo quà hậu hĩnh lôi kéo quan hệ.

Thần Vũ Đế cười lạnh, quay đầu đi:

- Ở chung? Chờ khi ngươi đến Chúa Tể rồi hãy ở chung với ta, thực lực của ngươi bây giờ còn chưa đủ tư cách.

Thần Vũ Đế nói xong tỏ ra cao ngạo, cảm giác huề một ván, tâm tình thoải mái rất nhiều.

Đường đường là Chúa Tể mà ngầm chịu thiệt trong tay tiểu tử vực ngoại giới này, gã không phục.

Lâm Phàm tiếc nuối nói:

- Nông cạn.

Người này không biết nhìn người.

Lúc hắn chưa làm nên trò trống gì, có thể không bỏ ra chút gì đã được kết bạn với người tương lai ghê gớm, tiếc rằng gã không biết quý trọng cơ hội này. Chờ về sau hắn trở thành cường giả mạnh nhất ở đỉnh cao nhất thì muốn làm quen cũng khó khăn.

Thần Vũ Đế phát hiện bực tức trong nhiều năm bị tiểu tử này khơi lên hết trong hôm nay.

Tiếc rằng có nhiều người nhìn, gã phải nhịn xuống.

Thần Vũ Đế không cam lòng, thuận miệng nói:

- Nhà ngươi đến Thánh Địa Sơn hiển nhiên không phải muốn bái sơn môn, đến học trộm ngạnh công phải không?

Lâm Phàm thẳng thắn đáp:

- Đúng rồi, ta đã có sư môn, tự nhiên sẽ không tham gia thế lực khác.

Cổ họng Thần Vũ Đế như bị nghẹn lại, tên này nói chuyện thật đúng là không biết trời cao đất rộng.

Đủ ngay thẳng.

Thánh Địa Sơn thành lập tới nay e rằng chưa từng gặp loại người như vậy.

Hai người rời khỏi thềm đá, người vây xem thấy hết chuyện thì giải tán.

Bọn họ tiếc vì ban đầu hấp dẫn như thế, nhưng hai người không leo tiếp, đành chịu.

Thần Vũ Đế dẫn đường, Lâm Phàm phát hiện Thánh Địa Sơn đúng là không phải tầm thường. Hắn cũng hiểu bốn thế lực lớn của thượng giới thật sự không đơn giản.

Thần Vũ Đế luôn chú ý sắc mặt của Lâm Phàm, thấy đối phương cẩn thận quan sát Thánh Địa Sơn thì biết đã bị chấn động:

- Như thế nào? Có phải cảm giác Thánh Địa Sơn rất lợi hại, muốn rời khỏi sư môn tham gia vào Thánh Địa Sơn không?

Thần Vũ Đế có chút đắc ý.

Lâm Phàm cười:

- Đúng là lợi hại, nhưng ta chưa từng nghĩ sẽ tham gia vào Thánh Địa Sơn. Thật ra ta cho rằng chúng ta có thể hợp tác, Thánh Địa Sơn và tông ta thân thiện trao đổi, cho hai bên đều tiến bộ.

Ha ha!

Thần Vũ Đế ném cho hai chữ:

- Nằm mơ!

Lâm Phàm cười cười, thuận miệng nói vậy thôi.

Hắn thấy tiếc, ít khi nào hắn muốn mang người cùng bay, vậy mà giờ chủ động yêu cầu dẫn người bay lại bị phớt lờ.

Không có ánh mắt nhìn xa gì hết.

Tuy Thần Vũ Đế là cường giả Chúa Tể đỉnh, nhưng gã không thể ra quyết sách quan trọng trong Thánh Địa Sơn.

Rất nhanh.

Thần Vũ Đế mang theo Lâm Phàm đi tới trước một ngọn núi.

Núi rất cao, mặt ngoài có đá nhọn nhô ra, tám sợi xích sắt màu đen từ trên cao phủ lên ngọn núi.

Núi phát ra hơi thở hùng hậu, nói theo lời của Lâm Phàm là ngửi được mùi sách.

Thần Vũ Đế dặn:

- Ngươi chờ ta ở đây, đừng chạy lung tung.

Thần Vũ Đế bước hướng ngọn núi, không có cửa, nhưng thân thể của gã dần ẩn vào cho đến biến mất.

Tâm tình của Lâm Phàm khá tốt, lại tiến một bước đến gần thành công.

Hắn không ngờ sẽ thuận lợi như thế.

Vốn cho rằng sẽ xảy ra đại chiến kích tình, nào ngờ gặp Thần Vũ Đế, mọi thứ suôn sẻ.

Ai nói tu luyện ngạnh công đều là nam nhân thô lỗ chỉ biết chém giết?

Nếu để hắn gặp người nói câu đó chắc chắn đánh nát đầu chó của đối phương.

Thần Vũ Đế vào trong ngọn núi, bên trong có vùng trời khác. To lớn như ngân hà, sao sáng dày đặc, kéo cái đuôi ánh sáng dài vạch phá ngân hà bay đi xa. Nếu nhìn gần sẽ phát hiện đó là một quyển sách.

Ẩn chứa lực lượng kinh khủng, phá vỡ hết thảy.

Trong ngân hà phát ra tiếng nói:

- Thần Vũ Đế, sao ngươi lại tới đây?

Vẻ mặt Thần Vũ Đế lạnh nhạt nói:

- Lát nữa ta sẽ đưa một người vào, cho hắn tham ngộ ngạnh công. Báo trước cho ngươi biết, phòng ngừa ngươi tưởng đối phương là kẻ trộm rồi lỡ tay giết người.

Giọng nói vang vọng từ bốn phương tám hướng, chất chứa khó tin và tò mò:

- Ha ha ha! Kỳ lạ, đúng là chuyện lạ, Thần Vũ Đế nhà ngươi mà dẫn người vào?

Không biết là ai mà khiến Thần Vũ Đế tự mình ra mặt, mất một lần xem sách.

Thần Vũ Đế cáu:

- Có gì mà kỳ? Ta dẫn người vào có gì lạ?

Các lão trông coi nơi này hơi hống hách, Thần Vũ Đế cứ thấy người này nói chuyện gai góc, làm người ta khó chịu.

Ngân hà rung rinh, một bóng người xoay quanh trong ngân hà, làn da khô có màu vàng sậm, vật chất quái dị quấn quanh người.

Bóng dáng kia mở miệng nói:

- Ngươi nên biết đây là đâu, đối phương không phải người của Thánh Địa Sơn đã là trái với quy tắc, trong vòng trăm năm ngươi sẽ không được đi vào!

Thần Vũ Đế không kiên nhẫn bảo:

- Nói nhiều quá, ta dẫn hắn tới đây, không cần ngươi nhắc nhở ta sẽ mất đi cái gì.

Bóng dáng bên trong ngân hà nói:

- Ha ha ha, xem ra người trẻ tuổi kia rất được ngươi xem trọng, hoặc nên nói hắn theo ngươi đi đến chín ngàn bốn trăm chín mươi chín bậc thì hòa đàm với ngươi, khiến ngươi đáp ứng điều kiện của hắn. Ngươi không chịu mất mặt nên đành mang người tới, nếu đúng vậy thì ta có thể giúp ngươi.

Người trông coi nơi này đều là quái vật, nắm rõ tình hình bên ngoài.

Nhất là người trẻ tuổi không rõ lai lịch đi theo Thần Vũ Đế leo bậc thang, dù không chú ý cũng phải chú ý tới.

- Hán Tôn, ngươi ở chỗ này cô đơn quá nên cần có người trò chuyện? Ta đến chỉ muốn nói một tiếng với ngươi, Thần Vũ Đế này có chơi có chịu, tiểu tử này giữ mặt mũi cho ta, ta đồng ý yêu cầu của hắn. Trăm năm không được vào thì không vào thôi, chớp mắt bể đời hóa ruộng dâu, sau trăm năm ta lại vào cũng không khác gì.

Thần Vũ Đế không muốn nhiều lời, không thích chém gió với đối phương nữa, gã đi thẳng.

Hán Tôn ở trong hư không ngân hà xoay tròn nở nụ cười.

Hán Tôn cảm thán:

- Làm nền cho tương lai con đường ngạnh công, ý nghĩ rất tốt đẹp, nhưng hiện thực rất tàn khốc, rồi sẽ chôn vùi sự sống mới.

Con đường ngạnh công không dễ đi, hoặc nên nói là đã không còn đường.

Tu luyện ngạnh công tiêu hao khí huyết, người không tu luyện ngạnh công có khí huyết tinh thuần khiến bản thân càng mạnh.

Đến trình độ như bọn họ thì khí huyết dần xói mòn, từng nhờ vào ngạnh công kiếm được lực lượng mạnh nhất bắt đầu bị báo ứng.

Bên ngoài.

Lâm Phàm đợi lâu đến phát chán, đi vào lâu vậy sao mãi chưa ra.

Bên ngoài ngọn núi dao động làn nước, Thần Vũ Đế đi ra.

Lâm Phàm nói:

- Ta còn tưởng ngươi chạy trốn chứ.

Thần Vũ Đế không nhịn được nữa, rít gào:

- Ngươi mới chạy trốn! Có chút chuyện nhỏ sao phải chạy trốn? Mau vào đi, chỉ có thời gian một ngày, đừng để bị ngươi lãng phí.

Lâm Phàm chép miệng:

- Ài, keo kiệt, chỉ có một ngày.

Câu này làm Thần Vũ Đế suýt tức chết.

Bà nội nó, đồ khốn từ đâu ra, mau xéo cho rồi.

Chương 1075: Hán Tôn thích rình coi

Không phải Lâm Phàm thích nghi kỵ mà vì đi vào Thánh Địa Sơn, trời mới biết người nơi đây là loại người gì.

Lâm Phàm thật sự phỏng đoán Thần Vũ Đế chạy trốn, đang đại chiến với người ở đây.

Tuy sẽ chết, nhưng Lâm Phàm là loại người không sợ chết nhất.

Ai không phục thì cùng nhau thề!

Thần Vũ Đế thúc giục, phất tay ra vẻ không chào đón Lâm Phàm:

- Vào mau lên, đừng lãng phí thời gian, hết giờ thì ra nhanh, ta coi như không biết gì, trong Thánh Địa Sơn cũng không có ai biết dân bản xứ vực ngoại giới nhà ngươi bình yên đi vào đây.

Thần Vũ Đế hẹp hòi còn nhớ chuyện vừa rồi.

Lâm Phàm vui vẻ đi hướng ngọn núi, ngoái đầu bảo:

- Con người của ngươi khá lắm, giữ uy tín, đáng được khen.

Hắn nói xong bước vào trong, vách đá núi không ngăn hắn, như mặt nước bị hắn xuyên qua.

Thần Vũ Đế tức xì khói:

- Láo quá!

Đã bao nhiêu năm Thần Vũ Đế chưa từng gặp ai như vậy, không biết gã nghĩ gì chợt bật cười, có lẽ cảm giác buồn cười.

Đường đường là cường giả Chúa Tể đỉnh mà bị một Đế Thiên cảnh chọc tức như thế này.

Cường giả tu luyện ngạnh công thì cần chi tâm cảnh hoặc độ lượng, thường thì càng tức giận càng tốt. Vì sẽ khiến khí huyết sôi trào, có thể bộc phát ra lực lượng mạnh hơn.

Người tu luyện ngạnh công bây giờ sau khi vượt qua sơ kỳ thì không xem trọng huyết khí nữa, cho rằng lĩnh ngộ pháp tắc lực lượng là có thể ném đi khí huyết.

Nhưng đến ngạnh công hậu kỳ thì mới hiểu từ đầu đến cuối khí huyết quan trọng nhất.

Pháp tắc lực lượng là vật ngoài thân, huyết khí đi theo bản thân trưởng thành mới thật sự là thứ thuộc về chính mình.

Khi khí huyết sôi trào đến cực hạn sẽ bộc phát ra lực lượng kinh khủng tột độ.

Thánh Địa Sơn trải qua mấy đời phát hiện ra điều đó.

Nhưng cái này có một khuyết điểm.

Khí huyết là thứ quan trọng nhất trong thân thể con người, không phải thứ vô cùng vô tận, có thời kỳ già yếu, khi lên đến đỉnh thì khí huyết dần tụt xuống, khiến thực lực rơi xuống theo.

Bởi vậy con đường ngạnh công không dễ đi.

Cảnh tượng trước mắt Lâm Phàm biến đổi.

- Cứ tưởng là lỗ hổng núi nhưng hóa ra có vùng trời khác.

Lâm Phàm phát hiện cảnh tượng trước mắt rất kinh người, như ngân hà vũ trụ, có thiên thạch bay.

Thánh Địa Sơn không uổng là thế lực lợi hại, Viêm Hoa tông không làm được chiêu này. Dù trở thành cường giả Thế Giới cảnh, trong người có thế giới cũng tuyệt đối không làm được điều này.

- Ngạnh công, ngạnh công rốt cuộc ở nơi nào?

Lâm Phàm lấy lại tinh thần, hắn đến tìm ngạnh công chứ không phải xem thiên thạch, nhưng kiếm nửa ngày mà không phát hiện một môn ngạnh công.

Trời ạ, chẳng lẽ bị Thần Vũ Đế lừa?

Vèo!

Phương xa có một thiên thạch kéo cái đuôi ánh sáng trắng dài bay nhanh tới, hình thành trùng kích mạnh, mắt thường nhìn đã thấy mạnh.

Lâm Phàm định né tránh nhưng chợt nhìn trân trân, hắn thấy thứ được ánh sáng trắng bao bọc, không phải thiên thạch mà càng giống quyển sách.

Lâm Phàm giang rộng tay nhào lên.

Xung lực mãnh liệt đánh tới, từ bàn tay truyền khắp người.

- Lợi hại, tu vi không đủ sẽ bị lực trùng kích đụng thành tro tàn.

Hắn đã nghĩ quá đơn giản.

Nơi Thánh Địa Sơn cất giữ công pháp có lẽ không sợ người khác lẻn vào ăn cắp, tu vi yếu thì dù đi vào ăn trộm cũng không được, có lẽ không cần người khác ra tay, tên trộm đã bị những công pháp này đụng chết.

Chúa Tể ăn trộm thì lại là việc khác.

Lâm Phàm biết Thánh Địa Sơn chắc chắn có cách trông giữ của mình.

Bàn tay va chạm với công pháp, khói nóng toát ra từ bàn tay, xung lực dần tan biến, một quyển công pháp cổ xưa xuất hiện trong lòng bàn tay Lâm Phàm.

Lâm Phàm cười nói:

- Hơi thú vị.

Công pháp không có tên, nhưng tiếng thăng cấp vang lên.

- Thăng cấp!

[Tiêu hao tám mươi vạn điểm.

Hoang Vu Quyết (nhất trọng)]

Đệ nhất trọng đã tiêu hao tám mươi vạn điểm, phẩm cấp tạm được, nhưng không cách nào so sánh với mấy công pháp Thủy Ma Kinh, cách công pháp đỉnh cao còn một khoảng rộng.

Nhưng tốt hơn là không có cái nào, hơn nữa môn công pháp này có lẽ là công pháp phẩm cấp cao trong Thánh Địa Sơn.

- Thăng cấp!

Lâm Phàm không chút do dự, có hơn bốn ức điểm, lo thăng cấp trước đã. Đương nhiên hắn càng hy vọng gặp được công pháp ghê gớm hơn.

[Hoang Vu Quyết (viên mãn)]

Thăng chín tầng, đến đẳng cấp viên mãn, hao hết năm ngàn ba trăm sáu mươi vạn điểm.

Một trị số khủng bố.

Với số điểm hiện có mà gặp công pháp đẳng cấp cỡ này thì chỉ đủ để học bảy, tám môn.

Lâm Phàm thầm hoảng, hơn bốn ức điểm trông thì nhiều nhưng so với tình hình hiện giờ thì ít đến tội.

Khi tăng lên đến viên mãn, trong cơ thể Lâm Phàm tràn ngập lực lượng kinh người.

Môn công pháp này phẩm giai không bằng Thủy Ma Kinh nhưng cũng không thấp, đặt ở thượng giới có lẽ là công pháp phẩm cấp cao.

[Đặc tính: Hoang vu chủng, lực lượng vu thần, pháp tướng thiên địa, vĩnh viễn cố hóa.]

Môn công pháp này hơi thú vị, đặc tính khá hay ho.

Vĩnh viễn cố hóa, về mặt chữ là vĩnh cửu cố định hóa.

Khí quan trong người thay đổi, lực lượng Hoang Vu Quyết bám vào khí quan, khiến khí quang trở nên khó bị phá hủy.

Hắn tu luyện nhiều ngạnh công, có đủ loại đặc tính, nhưng hắn chưa từng phân tích tỉ mỉ. Lâm Phàm chỉ cần lực lượng đủ cường đại, những thứ khác không thành vấn đề.

Tế bào bắt đầu cắn nuốt lực lượng này, hóa thành nội tình, đúc thành nền móng mạnh nhất.

Với nội tình hiện giờ của Lâm Phàm, nút + điểm, tiêu hao giá trị khổ tu dư sức lên đến Thế Giới cảnh, hơn nữa lực lượng sẽ còn tăng vọt. Nhưng còn một khoảng cách xa mới đủ nội tình lên đỉnh viên mãn.

- A?

Trong hư không ngân hà có người chú ý Lâm Phàm, khi cảm giác biến đổi trong người của hắn làm người đó giật nảy mình.

- Chuyện gì đây? Lựa chọn công pháp Hoang Vu Quyết yêu cầu

lực lượng rất cao đã là mạo hiểm, sao phát ra hơi thở hình như đã lĩnh ngộ được Hoang Vu Quyết?

Hán Tôn trông coi nơi này.

Cho tới nay Hán Tôn đã thấy nhiều thiên tài ngạnh công của Thánh Địa Sơn.

Có kỳ tài chợt ngộ ra tại đây, lĩnh ngộ công pháp, mượn nhờ công pháp thay đổi công pháp của mình.

Nhưng tình huống bây giờ khiến người không nhìn thấu.

Đối phương phát ra hơi thở giống như đã tu luyện Hoang Vu Quyết đến cấp bậc viên mãn.

Hán Tôn không tin điều đó.

Trên đời không có kỳ tài như vậy, sẽ không tồn tại loại người này, trái ngược với lẽ thường.

Hán Tôn núp trong ngân hà, tiếp tục quan sát.

Lâm Phàm tăng công pháp này lên đến cấp bậc viên mãn, tâm tình khá tốt.

Lâm Phàm chợt có ý nghĩ tìm kiếm công pháp mạnh nhất nơi đây.

Không cầu tìm được ngang ngửa Thủy Ma Kinh nhưng ít nhất đừng kém quá xa.

Hận Thiên Tiểu Ma Quân không yếu, tu luyện Thủy Ma Kinh làm Lâm Phàm mất nhiều điểm nhất trong các ngạnh công.

Với tình huống này thì Hận Thiên Tiểu Ma Quân là Chúa Tể cảnh, không yếu hơn Chúa Tể của những thế lực lớn, thậm chí mạnh hơn một chút.

Lâm Phàm ngẩng đầu, trong bóng tối ngân hà luôn nhấp nháy tia sáng.

Có sáng tỏ, có mờ tối.

Những cuốn sách bay thẳng đến, có tạo thành khí thế rất mạnh, có cái rất yếu.

- Nhìn những thứ này thì chắc có thể phân chia mạnh yếu.

Lâm Phàm không chắc chắn lắm, nhưng hắn tin tưởng mình đoán đúng.

. . .

- Ha ha, tiểu tử này cũng thông minh đấy, biết ánh sáng càng chói mắt, luồng sáng uy thế càng mạnh là công pháp càng lợi hại. Nhưng bắt được mới giỏi.

Hán Tôn luôn nhìn lén, làm cường giả Chúa Tể đỉnh không biết sống bao nhiêu năm, trong thời gian dài dằng dặc tạo thành các thói quen quái dị. Hán Tôn siêu mạnh có sở thích nhìn lén người khác, trong thời gian dài dằng dặc này thì ước muốn nhìn lén càng mãnh liệt.

Hễ có ai đi vào là Hán Tôn sẽ núp trong bóng tối nhìn trộm, dùng tri thức mênh mông như biển, không thể đo lường phê bình đối phương tu luyện ngạnh công như thế nào.

Hán Tôn thích xem người vào đây tu luyện ngạnh công bị tẩu hỏa nhập ma, hoặc khí huyết xao động tự hại mình.

Gặp được loại tình huống này, nhìn đối phương thuận mắt có lẽ Hán Tôn sẽ cứu, còn gai mắt thì lơ luôn.

Lâm Phàm chờ hồi lâu, đột nhiên mắt hắn sáng rực, nở nụ cười.

Hắn thấy được.

Phía xa ngân hà có một thiên thạch óng ánh kéo cái đuôi lửa sắc màu lộng lẫy thật dài.

Sức trùng kích rất mạnh, dòng khí phần mũi xoay tít như mũi khoan, dường như ai dám đụng vào sẽ bị xuyên thủng ngay.

Mắt Lâm Phàm sáng rực:

- Là nó!

Nếu hắn không đoán sai thì đây là ngạnh công rất mạnh.

Thật sự là một nơi tốt.

Đáng tiếc hắn mang điểm quá ít, nếu biết trước thế này thì dù liều mạng cũng quyết mang theo nhiều điểm tới.

Hán Tôn lẩm bẩm:

- Ha ha, người trẻ tuổi lòng tham không đủ, dù là tiểu tử Chúa Tể cũng không dám chặn lại công pháp như Chân Tiệt Vô Tướng Thiên.

Có lẽ y quá nhàm chán.

Đột nhiên!

- Cái gì?

Khuôn mặt vạn cổ không thay đổi của Hán Tôn đột nhiên lộ biểu cảm cực kỳ phong phú, ánh mắt tang thương chợt tỏa sáng.

Trong tầm mắt Hán Tôn nhìn thấy bạn nhỏ mà Thần Vũ Đế đề cử vào xảy ra biến đổi đáng sợ.

Thân hình phình to kèm theo biến đổi lớn.

Hán Tôn thì thào:

- Lợi hại, tiểu tử này tu luyện ngạnh công rất cao sâu, suýt nhìn nhầm. Có nhiều ngạnh công thay đổi hình thể, không đáng giá nhắc tới, nhưng hoa văn trên người thì ghê gớm. Đây là thể hiện đã tu luyện ngạnh công đến cấp bậc viên mãn, thân thể nhỏ bé đó làm bằng cách nào?

Hán Tôn rất ngạc nhiên, làn da khô rung nhẹ.

Bạn nhỏ này là kỳ tài nhất trong những người tu luyện ngạnh công mà y từng gặp.

Hán Tôn thầm nhủ:

- Hèn gì Thần Vũ Đế tặng cơ hội trăm năm một lần cho hắn, hóa ra thật sự có ý tưởng này.

Nhưng Hán Tôn nghĩ hơi nhiều, dù là y cũng không nhận ra ngay từ lúc đầu thì sao Thần Vũ Đế nhìn ra?

Nếu Thần Vũ Đế biết chắc chắn sẽ rít gào: Nhìn ra cái con mắt! Lão tử bị thua cá cược, có chơi có chịu, đã nói với ngươi rồi mà sao không chịu tin? Chẳng lẽ ta khùng nhường cơ hội trăm năm một lần cho người lạ? Tổ cha nó!

Chương 1076: Hắn vẫn còn là con nít

Dốc hết sức mạnh.

Lực lượng trong cơ thể đang thiêu đốt.

Lâm Phàm gầm nhẹ:

- Rốt cuộc có bao nhiêu hung ác, để ta xem thử!

Mái tóc dài màu đỏ như rồng gào thét sau gáy, hắn hóa thành luồng sáng xông lên.

Chưa lao tới gần Lâm Phàm đã cảm nhận dao động trùng kích kia kinh khủng đến cỡ nào.

Giống như lưỡi đao cắt qua thân thể.

- Quả nhiên rất lợi hại.

Lâm Phàm chưa bao giờ nghĩ rằng lấy công pháp sẽ khó khăn đến vậy.

Từng môn công pháp đều thành tinh.

- Tiểu tử, cho ta xem cực hạn của ngươi nằm ở đâu, muốn bắt lấy môn công pháp này không dễ dàng. Là bị đâm thủng hay bộc phát ra lực lượng mà ta cũng không nhìn thấu được? Ta rất chờ mong.

Hán Tôn đột nhiên phát hiện người đến đây hôm nay khá thú vị.

Bùm!

Hai tay của Lâm Phàm đè lại công pháp bắn tới, lực lượng siêu mạnh đè xuống, hai tay hơi cong, thoáng chốc túa mồ hôi như tắm.

Đây là lực lượng của Chúa Tể, rất khó khăn.

Lâm Phàm gầm lên:

- Lão tử không tin một quyển công pháp mà kiêu ngạo như vậy!

Lửa rực cháy trên người Lâm Phàm đối kháng lại công pháp này.

Chân hắn lùi lại, hơi khó chống đỡ.

'Chiến trường viễn cổ!'

Giờ phút này, hắn mở ra buff, không vì cái gì khác, đối mặt một quyển công pháp mà lùi bước thì biết đút mặt vào đâu? Nói ra sẽ cười chết người.

- Đánh giá thấp nơi này rồi, nơi Thánh Địa Sơn giấu công pháp quả nhiên đặc biệt.

Lâm Phàm không biết người tham gia vào Thánh Địa Sơn sẽ lựa chọn công pháp thế nào, xem tình hình này thì sơ sẩy một cái sẽ bị đâm chết.

Răng rắc!

Là tiếng xương gãy.

Cánh tay Lâm Phàm gãy, xương trắng đâm ra, máu chảy ròng ròng.

Hán Tôn trợn to mắt nói:

- Tiểu tử này . . .

Hán Tôn chưa từng gặp người nào thú vị như vậy, cứng rắn ngăn chặn, xương lòi ra nhưng không cau mày chút nào, rất kinh người.

Năm ngón tay bấu công pháp bị trùng kích mạnh có dấu hiệu nứt nẻ, những ngón tay phải hứng chịu sức mạnh cực kỳ khủng bố.

Nhưng với Lâm Phàm mới bấy nhiêu đây mà không chịu được thì làm nên chuyện gì? Phải cứng rắn ngăn lại bằng được.

Hắn không tin mình không thể giải quyết một môn công pháp.

Hán Tôn thấy Lâm Phàm lấy ra ba thanh kiếm thì hơi tò mò:

- Tiểu tử này muốn làm gì?

Hán Tôn tưởng hắn bí quá làm liều đập phá, nhưng cảnh tiếp theo khiến y trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy ba thanh kiếm xoay tròn một vòng, hai thanh kiếm đâm vào đôi tay, một thanh kiếm xuyên thủng cả hai tay.

Hán Tôn ngạc nhiên, chưa thấy kiểu chơi này bao giờ:

- Trời ạ, thế là sao? Đang yên lành bỗng dưng tự mình hại mình?

Lâm Phàm cảm giác hai tay không lắc lư nữa:

- Quả nhiên không gạt ta, hình tam giác là vững chắc nhất!

Vào giờ phút như thế này, hắn chỉ có thể phát huy toán học từng được giáo viên thể dục dạy cho, dù ở nơi nào thì có thứ luôn đúng.

Hai tay đẫm máu, máu chảy ồ ạt nhuộm đỏ ngân hà.

Người bình thường nhìn thấy sẽ sợ trắng mặt.

Dù là người tu luyện ngạnh công, ác với bản thân nhưng thấy cảnh này sẽ hết hồn.

Hán Tôn phát hiện tiểu tử này ghê gớm, bị ba thanh kiếm đâm xuyên hình như khá hơn nhiều.

Lâm Phàm mừng rỡ:

- Rất tốt, lực lượng yếu bớt rồi.

Lâm Phàm cảm nhận lực lượng công pháp giảm bớt dần, hắn thừa thắng xông lên làm một hơi.

Lâm Phàm gầm lên:

- Dừng lại cho ta!

Dồn hết lực lượng ra ngoài, lực lượng kinh người như thú to dữ tợn nuốt trọn mảnh thiên địa này.

Hư không ngân hà rung rinh rồi vỡ vụn, hình thành khe hở sâu thẳm.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ điếc tai.

Dòng không khí hỗn loạn bắn tung tóe, một số công pháp yếu kém bị dòng khí trùng kích tan vỡ.

Hán Tôn vội vã bù đắp, y không ngờ lực lượng của tiểu tử này mạnh như vậy.

Chuyện không thể xảy ra nhưng bây giờ diễn ra thật.

Hai loại lực lượng cực độ đụng vào nhau hình thành xung kích rất khủng bố.

- Ngừng!

Lực lượng trùng kích của công pháp yếu dần rồi yên lặng.

Lâm Phàm thở phào nhẹ nhõm:

- Lợi hại thật.

Hắn chộp môn công pháp, rút ba thanh kiếm ra bỏ vào trữ vật giới chỉ.

- Chỉ có trong cảnh khốn khó mới phát hiện thứ mang bên người còn có tác dụng khác.

Lại hiểu thêm một điều.

Hán Tôn nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm, khóe miệng co giật, không phải vì đối phương lấy được công pháp, làm y giật mình là quá trình rút kiếm làm y đau giùm.

- Không đau sao?

Lâm Phàm lấy được môn công pháp này, tâm tình siêu tốt đẹp, để xem nhập môn cần bao nhiêu điểm.

- Thăng cấp!

[Tiêu hao một trăm tám mươi vạn điểm.

Chân Tiệt Vô Tướng Thiên (nhất trọng)]

Số điểm cho đệ nhất trọng khiến người vui vẻ, nhưng Lâm Phàm hơi tiếc vì nó ít hơn Thủy Ma Kinh hai mươi vạn điểm.

Lúc Lâm Phàm thăng cấp Thủy Ma Kinh cần hai trăm vạn điểm.

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, công pháp phẩm cấp như thế không phải rau cải trắng có thể tìm thấy ở bất cứ đâu.

Nếu dễ tìm như vậy thì Hận Thiên Tiểu Ma Quân đã không thể tiếu ngạo đến niên đại này mà bị giết lâu rồi.

Mặc kệ mất bao nhiêu điểm, trực tiếp thăng cấp, cơ hội hiếm có, hắn không muốn từ bỏ.

[Chân Tiệt Vô Tướng Thiên (viên mãn)

Đặc tính: Đoạn Thần Thủ, vô tướng vô thiên, quy nhất, vô tướng vận thể.]

Không nhiều đặc tính nhưng lực lượng tăng vọt rất khủng.

Mất một ức tám ngàn vạn điểm rất đáng giá.

Hán Tôn trợn tròn mắt, hóa đá.

Hình như tiểu tử này tu luyện Chân Tiệt Vô Tướng Thiên và đã thành công, sao có thể?

Hán Tôn chưa bao giờ gặp loại người như vậy.

Từng có người tu luyện môn công pháp này, nhưng lĩnh ngộ đệ nhất trọng đã phải tĩnh tọa mấy chục ngày, cuối cùng mới lĩnh ngộ ra, đây đã xem như nhanh rồi.

Làm gì có ai chớp mắt tu luyện thành công?

Lâm Phàm bắt đầu cắn nuốt lực lượng trong cơ thể, chuyển hóa thành nội tình. Hắn không suy nghĩ nhiều, vẫn còn điểm, tiếp tục tìm kiếm công pháp.

Nếu không tìm thấy ngang ngửa Thủy Ma Kinh thì chọn cái kém hơn chút cũng được.

Hắn đã cảm nhận được, nội tình đang điên cuồng tăng vọt, Thế Giới cảnh không còn xa, nếu hắn may mắn thì sẽ thành công, bước vào Thế Giới cảnh ngay trong hôm nay.

Khi Lâm Phàm tiếp tục tìm kiếm công pháp thì Hán Tôn không kiềm được tò mò, mở miệng hỏi:

- Ngươi rốt cuộc có phải là con người không?

- Ai?

Lâm Phàm biết nơi này có người nhưng không ngờ ẩn giấu sâu như vậy, dù là hắn cũng không phát hiện.

Hán Tôn nói:

- Đừng tìm, ngươi hãy nhìn lên trên.

Hán Tôn ngồi xếp bằng trong hư không ngân hà, cơ thể vẫn gầy đét, biểu cảm kinh ngạc nhìn Lâm Phàm.

Lâm Phàm nghi hoặc hỏi:

- Ngươi là ai?

Hắn đánh giá người này, cảm giác đầu tiên là rất mạnh, tuy không có dao động hơi thở nhưng cho người cảm giác rất khủng bố.

Thánh Địa Sơn quả nhiên rất coi trọng nơi này.

Công pháp tự va chạm người, còn có cường giả trông coi, ai có thể trộm công pháp khỏi Thánh Địa Sơn xem như giỏi.

Lâm Phàm khá may mắn, may mắn vì hắn quang minh chính đại đi vào, chứ lén lút lẻn vào thì khó nói kết quả ra sao.

- Ta là người trông coi nơi này, ngươi có thể xưng hô ta là Hán Tôn.

Dứt lời, Hán Tôn xuất hiện ở trước mặt Lâm Phàm, đảo tròng mắt nhìn hắn từ đầu đến chân, xem kỹ như chọn cô nương, còn tặc lưỡi.

Lâm Phàm nói:

- Ánh mắt của ngươi rất có tính xâm lược.

Hán Tôn không trả lời, ngạc nhiên sờ cánh tay của Lâm Phàm, rồi ngồi xổm xuống xem chân, gõ cốc cốc.

Hán Tôn kinh thán:

- Chân kim cương, cơ bắp trải đều rất hoàn mỹ. Tiểu tử, ngươi đặt nền móng quá tốt, chưa thấy ai sánh bằng ngươi.

Tu luyện ngạnh công chú trọng là cơ sở.

Lâm Phàm không khiêm tốn:

- Tạm được, đúng là không gặp được ai dữ dội hơn ta.

Hán Tôn nhìn đối phương, thật đúng là tiểu tử không biết khiêm tốn là gì. Y đảo tròng mắt, nghĩ mình cần cho hắn bài học xã hội.

Hán Tôn nhìn một hồi rồi lắc đầu, dường như phát hiện điều không tốt:

- Tiếc, tiếc quá là tiếc.

Hán Tôn trầm giọng nói:

- Tiểu tử, ngươi biết không? Tuy cơ sở của ngươi tốt nhưng ngươi chưa hiểu rõ về ngạnh công.

Y nói giống như thật, hù sợ người.

Lâm Phàm có ý tưởng, hắn mỉm cười hỏi:

- Không hiểu rõ cái gì?

Hán Tôn nghiêm túc nói:

- Lực lượng của ngươi rất mạnh, nhưng ngạnh công không chỉ cần có lực lượng còn cần kỹ xảo. Ta thấy ngươi có thiên phú, có tiềm lực, không muốn ngươi đi lầm được, cố ý đi ra chỉ điểm cho ngươi.

Lâm Phàm chỉ muốn nói với Hán Tôn rằng: Cứ tiếp tục phét lác.

Dám nói hắn không hiểu rõ ngạnh công.

Nếu Đông Dương Đế nói với hắn rằng ngươi không hiểu cách cua gái gì cả, chắc chắn hắn sẽ giơ hai tay đồng ý, còn về ngạnh công? Đùa, lừa người cũng đừng chọn câu này.

Hán Tôn thấy mắt Lâm Phàm lóe tia không tin, cảm giác chuyên nghiệp của mình bị nghi ngờ:

- Ngươi không tin?

Hán Tôn trầm giọng nói:

- Được rồi, vậy chúng ta chơi một trò. Tu vi của ngươi đến Đế Thiên cảnh, ta sẽ áp chế tu vi xuống Đế Thiên cảnh, so tài với ngươi một chút. Tuy lực lượng của ngươi trong Đế Thiên cảnh rất mạnh, nhưng kỹ xảo có thể bù đắp thiếu sót.

Hán Tôn áp chế tu vi, phát ra uy thế của Đế Thiên cảnh.

Lâm Phàm nhíu mày hỏi:

- Ngươi muốn làm gì? Ta còn bận lựa công pháp, có thể không

đùa với ta được chứ?

Hán Tôn ngoắc ngón tay:

- Nào, so tài xong sẽ cho ngươi chọn từ từ, rồi ngươi sẽ phát hiện thiếu sót của mình.

Hán Tôn hét to:

- Đến đây!

Lâm Phàm lắc đầu, sau đó nét mặt nghiêm nghị, bùm một tiếng, nháy mắt biến mất tại chỗ.

Hán Tôn ung dung bình tĩnh. Người trẻ tuổi còn non xanh lắm, y rảnh rỗi sinh nông nỗi nên muốn dạy bảo người trẻ tuổi.

- Người trẻ tuổi, khí thế của ngươi hơi kém . . .

Bốp!

Lâm Phàm tung cú đấm không thể ngăn cản. Hán Tôn như con quay xoay tít, phun bãi máu, trong máu đi kèm răng cửa.

Bộp!

Hán Tôn đưa lưng về phía Lâm Phàm, co người lại nằm trong hư không ngân hà.

Hán Tôn nghệch mặt ra.

Ta là ai?

Ta đang làm gì?

Xảy ra chuyện gì?

Hán Tôn nằm yên không nhúc nhích, mặt mũi tràn đầy dấu chấm hỏi.

Lâm Phàm cảm giác người này hơi bị thiểu năng, tuy hắn là Đế Thiên cảnh thì vẫn có thể diệt gọn Thế Giới cảnh.

Còn người này chơi ngu áp chế tu vi xuống Đế Thiên cảnh, có khác gì tự sát?

Lâm Phàm hỏi:

- Này, sao rồi? Ổn không vậy?

Hán Tôn không muốn nói chuyện, cảm giác không cách nào đối mặt người trẻ tuổi, quá mất mặt.

Y mới nói gì?

Người trẻ tuổi, kỹ xảo quan trọng hơn lực lượng.

Hán Tôn vốn muốn cho tiểu tử này biết tầm quan trọng của kỹ xảo, nhưng bây giờ bị đánh mặt đau điếng, y không muốn đối mặt với người khác.

Hán Tôn lén giơ tay vạch một cái.

Một khe hở xuất hiện sau lưng Lâm Phàm, đưa hắn rời khỏi đây.

- Ta . . .!

Lâm Phàm chưa kịp nói gì đã bị Hán Tôn đưa ra ngoài.

Bên ngoài.

Thần Vũ Đế đang đợi, chỉ có thể ở bên trong một ngày, không biết tiểu tử kia thế nào rồi.

Vách đá núi dao động.

Thần Vũ Đế nhìn thấy Lâm Phàm đi ra thì nghệch mặt ra:

- Trở ra làm gì? Còn chưa đến giờ mà?

Nhanh dữ vậy, hoàn toàn lãng phí cơ hội lần này.

Lâm Phàm cũng ngơ ngác nhìn cảnh sắc xung quanh, sao đi ra rồi?

Thần Vũ Đế lắc mạnh Lâm Phàm, biểu tình sốt ruột hỏi:

- Đang hỏi ngươi đấy, ở trong đó một ngày mà sao mới hai canh giờ đã ra rồi?

Lâm Phàm phản ứng lại, không biết nên nói cái gì:

- Ai muốn ra, bị cái tên bên trong đưa ra!

Chuyện gì đây?

Biết giữ nguyên tắc không vậy?

Thần Vũ Đế nổi giận:

- Hán Tôn đưa ngươi ra? Chết tiệt, tên này nói chuyện không giữ lời, ta tìm hắn tính sổ!

Đã nói trước rồi sao bây giờ đổi ý?

Thần Vũ Đế hùng hổ định đi vào, rồi chợt quay đầu hỏi:

- Ngươi nói cho ta biết ở bên trong xảy ra chuyện gì?

Lâm Phàm nhức trứng, đau thật sự, hắn kể lại mọi việc không bỏ sót.

Biểu tình của Thần Vũ Đế rất phức tạp, nhất là nghe Hán Tôn áp chế tu vi, bị tiểu tử này đấm co ro như con tôm dưới đất thì biểu cảm của gã càng quái dị hơn.

Thần Vũ Đế vỗ đầu, bất đắc dĩ nói:

- Trời ạ, ngươi đánh hắn làm gì?

Lâm Phàm đáp:

- Hắn kêu ta đánh, chẳng lẽ ta hèn không dám đánh?

Thần Vũ Đế không biết nên nói cái gì:

- Ài, đánh hắn làm gì, hắn chỉ là đứa bé, thấy tức giận, mất mặt nên đưa ngươi ra, đời này đừng mong vào lại.

Lâm Phàm cảm giác định nghĩa 'con nít' hơi bị rộng:

- Trẻ con? Gầy như lão già mà ngươi bảo với ta là đứa bé? Tưởng ta bị mù à?

Thần Vũ Đế thở dài một tiếng:

- Hắn không phải người, ngạnh công bên trong có linh, dung hợp thành Hán Tôn, tuy sống thật lâu nhưng chưa từng đi ra ngoài. Tâm linh như con nít, thích giả làm già dặn, nói chuyện không đáng tin, còn sĩ diện chết. Ngươi đánh hắn một trận, tâm linh nhỏ yếu của hắn sao chịu nổi?

Trong đầu Lâm Phàm tràn đầy dấu chấm hỏi.

Nói gì thế?

Ý là hắn phải đội cái mũ tội này?

Trong ngọn núi.

Hán Tôn ngồi thù lù trong góc tối ngân hà, ngón tay vẽ trong hư không, biểu tình uất ức cắn môi lẩm bẩm:

- Bị đánh.

- Thật mất mặt.

- Buồn quá đi.

- Hu hu hu . . .

. . .

Lâm Phàm cảm giác người kia thật quái dị:

- Vậy ngươi nói làm sao bây giờ? Đã hứa cho ngạnh công chẳng lẽ không được gì?

Thần Vũ Đế mệt tâm, không biết giải quyết như thế nào:

- Việc này có chút phức tạp, khó khăn. Hán Tôn không dễ dỗ dành, chắc đã ghi hận ta, trăm năm về sau cũng không cho ta đi vào, biết trước đã sớm nói rõ với ngươi rồi.

Xảy ra việc này làm Thần Vũ Đế hối hận, nếu không phải lo bị người ngoài biết Hán Tôn là đứa bé sẽ ảnh hưởng uy danh của Thánh Địa Sơn thì gã đã nói từ lâu, sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Thần Vũ Đế nói:

- Thôi, ta đi vào nói chuyện, xem có đường gỡ không, ngươi chờ ta ở đây.

Lâm Phàm thúc giục:

- Đi lẹ lên, nói với hắn là ta hứa tuyệt đối không đánh hắn.

Lâm Phàm chưa bao giờ khom lưng nay vì ngạnh công mà hơi còng xuống.

Chương 1077: A! Đau quá, chân của ta gãy rồi

Lâm Phàm đợi đã lâu, hắn bất đắc dĩ.

Người gì kỳ cục.

Kêu hắn đánh, giờ đánh thì bực tức đưa hắn ra, không có chút khả năng chịu đau gì hết.

Có lẽ thượng giới hay vực ngoại giới thì năng lực chịu đựng đều giống nhau.

Lúc này, Thần Vũ Đế từ bên trong đi ra, gương mặt nghiêm túc.

Thần Vũ Đế đứng trước mặt Lâm Phàm, mở miệng nói:

- Bàn điều kiện xong rồi, ngươi vào đi.

Lâm Phàm ngửi được mùi khó xử, hỏi:

- Nói thế nào?

Thần Vũ Đế vỗ nhẹ vai Lâm Phàm:

- Cơ hội là cố gắng tranh thủ, không dễ dàng, ngươi khiến hắn mất mặt, đã thỏa thuận là đi vào cho hắn đánh một trận thì sẽ xóa bỏ. Thông cảm chút, nhớ kỹ hắn còn là con nít.

Thần Vũ Đế bó tay với Hán Tôn, vậy mà cũng bị người ta đánh được, tu vi là giả sao?

Lâm Phàm muốn đạp chết tên kia:

- Ngươi không cảm giác thế này hơi quá đáng sao? Là hắn kêu ta đánh, giờ keo kiệt ghi hận vẫn là hắn, nhiều chuyện quá.

Nhưng vì ngạnh công, hắn phải ráng nhịn, cơ hội hiếm có, mất rồi là hết.

Thần Vũ Đế bất đắc dĩ nói:

- Hết cách, chỉ có hai kết quả, hoặc rời đi hoặc đi vào bị đánh

một trận, để hắn bớt giận. Con nít mà, xả giận là xong hết.

Con nít?

Tin ngươi mới lạ.

Lâm Phàm suy nghĩ một hồi, buông xuôi như vậy thì không cam lòng, hắn vận chuyển đầu óc thông minh mong tìm ra cách gì.

- Ta đi vào trước.

Đứng bên ngoài nói chuyện không nghĩ ra thứ gì, đi vào mới biết tên kia muốn làm gì.

Thần Vũ Đế lo lắng Lâm Phàm lại đánh tơi bời Hán Tôn, nhắc nhở:

- Nhớ kỹ, hắn vẫn còn là con nít.

Lâm Phàm không kiên nhẫn nói:

- Biết rồi!

Con nít cái quái gì, tin mới là đồ ngu.

Thần Vũ Đế lẩm bẩm:

- Hy vọng hắn biết thật, đừng đánh người nữa.

Nếu bị Hán Tôn ghi hận thì gã không được vào nữa, về sau không thể mang người vào.

Thần Vũ Đế không ghi hận dân bản xứ vực ngoại giới, không có gì bất mãn, thậm chí sẵn lòng trợ giúp dân bản xứ.

Vì bản thân đấu tranh với cường giả, hồi gã còn trẻ cũng phải đối mặt cảnh khó như vậy.

Trong ngọn núi.

Trong hư không ngân hà, công pháp dấy lên gió lốc lửa vạch phá ngân hà bay xa.

- Cảnh thật đẹp, nhưng . . .

Lâm Phàm nhìn phương xa, Hán Tôn ngồi xổm đưa lưng về phía hắn, không nhúc nhích chút nào, hình như bị thương không nhẹ.

Hán Tôn không quay đầu lại, giọng chất chứa uất ức:

- Ngươi có biết là ngươi rất quá đáng không?

Mất hết mặt mũi.

Vốn định dạy bảo đối phương lực lượng không phải duy nhất, kỹ xảo quan trọng hơn, nhưng Hán Tôn bị một đấm thẳng vào mặt, đánh rụng răng cửa, đáng giận, rất tổn thương người.

Lâm Phàm cãi lại:

- Tự ngươi kêu ta đánh, sao giờ trách ta quá đáng? Làm người phải nói lý.

Cảm xúc của Hán Tôn hơi kích động nói:

- Tại sao không trách ngươi? Có phải ngươi đánh ta không?

Lâm Phàm cảm giác giao lưu thật là khó khăn, chỉ có thể gật đầu:

- Đánh.

Hán Tôn quay đầu nói:

- Thì đó, ngươi đánh ta là ngươi quá đáng, không cần lý do gì khác!

Y chẳng còn phong phạm cao nhân không thể nhìn thấu, đã đổi khác.

Lâm Phàm ức chế:

- Nhà ngươi có thể nói lý không?

Những lời Thần Vũ Đế dặn dò đã bị Lâm Phàm ném sang góc, không để bụng.

Hán Tôn như bị đánh vỡ mặt nạ, lộ ra bộ mặt thật, hét lên:

- Ta mặc kệ, ta không nói lý rồi sao!

Lâm Phàm câm nín:

- Rồi rồi, không nói lý thì thôi. Chuyện đã xảy ra, cứ vậy đi, ta tìm công pháp, ngươi ở một bên nhìn được chưa?

Hán Tôn la lên, suýt rướm nước mắt:

- Không được, ta bị ngươi đánh, không thể bỏ qua như vậy!

Hán Tôn ráng nhịn xuống, y chưa bao giờ chịu thiệt thòi lớn như vậy, nên tuyệt đối không bỏ qua dễ vậy, phải lấy lại mặt mũi.

Lâm Phàm thở dài, cần gì chứ, hắn hỏi:

- Vậy ngươi rốt cuộc muốn thế nào?

Hán Tôn nhìn Lâm Phàm, rất nhanh có ý tưởng:

- Đơn giản, lúc trước không tính, ta vẫn áp chế xuống Đế Thiên cảnh, ngươi đứng yên cho ta đánh một trận, để ta nguôi giận thì bỏ qua chuyện này.

Lâm Phàm nghe thế hơi sững sờ.

Đứng yên cho tên này đánh một trận?

Không thể nào, hắn không có ham mê chịu ngược đãi, còn lâu mới mặc cho người ta đánh.

Huống chi chiến đấu là phải dốc hết sức ra, dù bị đánh thì đó là không đánh lại, cam nguyện bị đập.

Lâm Phàm nói:

- Ngươi hãy dùng hết thực lực đi.

Hán Tôn lắc đầu nói:

- Không được, phải là Đế Thiên cảnh! Ta nói một là một, không đổi ý. Ngươi đứng yên đừng nhúc nhích, để ta đánh ngươi!

Lâm Phàm lắc đầu, dứt khoát từ chối yêu cầu của đối phương:

- Không cho ngươi đánh.

Để đối phương đánh thì rất dễ, nhắm mắt lại, không có cảm giác đau, thoáng chốc trôi qua.

Nhưng bị kẻ yếu đánh là sỉ nhục đối với hắn.

Hán Tôn sốt ruột hét lên:

- Cho ta đánh!

Hán Tôn muốn lấy lại mặt mũi, chứng minh mình không mất

mặt.

- Không cho.

- Cho ta đánh!

- Không cho.

- Cho ta đánh!

. . .

Cãi cọ một hồi Hán Tôn mếu máo.

Sao thế này?

Sự việc không nên là như vậy.

Nếu Thần Vũ Đế biết Lâm Phàm và Hán Tôn cãi cọ, buộc y mếu máo chắc gã sẽ xỉu.

Hán Tôn hít sâu một hơi khiến mình tỉnh táo lại:

- Ngươi muốn sao mới bằng lòng cho ta đánh ngươi?

Lâm Phàm định bác bỏ rằng bố ông trời tới cũng vô dụng.

Nhưng sâu trong ngân hà, những công pháp vụt qua vụt lại làm tim hắn đập nhanh, không đành lòng, công pháp đang ở trước mắt mà bỏ lỡ sẽ là hối hận lớn nhất đời người.

Hắn cùng Thánh Địa Sơn không quen.

Lần này may mắn gặp người như Thần Vũ Đế, lần sau đến gặp phải người khác có lẽ không dễ nói chuyện như vậy, thậm chí sinh ra đại chiến.

Không phải mọi người đều dễ nói chuyện.

Vực ngoại giới vẫn hơi nhỏ bé khi so với thượng giới, thực lực của Lâm Phàm chưa đến Chúa Tể đỉnh hoặc có thể giết Chúa Tể.

Nhưng hắn tin tưởng chỉ cần đạt tới Thế Giới cảnh thì dù là Chúa Tể cũng không lọt vào mắt hắn.

Lâm Phàm cười, chậm rãi hướng dẫn:

- Thật ra cũng không phải không thể, có lẽ chúng ta từ từ bàn

bạc lại.

Thần Vũ Đế lộ ra rất nhiều tin tức, đối phương là con nít, vậy hắn cứ tạm tin. Con nít thì bướng bỉnh háo thắng, vì thắng lợi đôi khi dễ bị dụ.

Người bình thường sẽ không làm hành động giật kẹo của con nít, nhưng nếu giật kẹo từ tay người già thì không thành vấn đề.

Hán Tôn đang nóng nảy, nghe lời này thì vẻ mặt hưng phấn hỏi:

- Bàn thế nào?

Lâm Phàm chỉ vào sâu trong ngân hà:

- Đóng gói tất cả công pháp ở đây cho ta, sau đó ta tùy ý ngươi đánh, muốn đánh thế nào đều được, chịu không?

Hán Tôn lắc đầu từ chối ngay, không thể làm theo:

- Không được, công pháp trong này không thể truyền ra ngoài.

Lâm Phàm cười nói:

- Nói gì kỳ, sao có thể gọi là truyền ra ngoài? Chúng ta có thể xưng huynh gọi đệ, sau này sẽ là huynh đệ, ngươi cho ta công pháp, ta bị ngươi đánh một trận, sau đó quan hệ vỡ tan. Nhưng trước đó ngươi đã cho ta công pháp thì không tính là truyền ra ngoài, thấy đúng không?

Hán Tôn trầm ngâm nói:

- Nghe không hiểu lắm.

Nghe mà loạn não.

Lâm Phàm hỏi:

- Thần Vũ Đế là huynh đệ của ta, quan hệ này đã không cần khách khí. Ngươi nói thật đi, có muốn đánh ta không?

Hán Tôn háo hức nói:

- Muốn, muốn chứ!

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Thế thì được rồi, muốn đánh ta rất đơn giản, đóng gói một phần công pháp cho ta, lấy năng lực của ngươi chắc chắn không thành vấn đề.

- Cái này . . . cho ta suy nghĩ đã.

Hán Tôn lại trầm tư, sự việc hơi phức tạp.

Không phải y không thể tự quyết định mà vì đã hứa với người khác sẽ không lộ công pháp này ra ngoài.

Nhưng Hán Tôn rất muốn đánh tên này.

Dù y áp chế xuống Đế Thiên cảnh thì thực lực vẫn rất lợi hại, kỹ xảo càng không cần phải nói, không đùa được.

Chắc chắn mới rồi chủ quan thôi.

Đúng, là thế đấy.

Nên y cần phát huy lại lần nữa, làm cho đối phương biết kỹ xảo, đủ để đền bù thiếu sót lực lượng.

Lâm Phàm thấy có cơ may thì thừa thắng xông lên:

- Còn đắn đo gì nữa? Nếu ngươi không đồng ý thì bỏ đi, thật ra ta cũng muốn bị ngươi đánh nên mới cho cơ hội này, bỏ lỡ là hết. Lát nữa ta sẽ đi, sau này không đến nữa.

Hán Tôn nôn nóng muốn khóc.

Y thật sự rất muốn đánh đối phương, nếu biết trước thì đã nghiêm túc hơn.

Trải qua nhiều lần trong lòng ám chỉ khiến Hán Tôn tin tưởng chắc do mình không nghiêm túc mới có thể bị đối phương một đấm đánh ngã xuống đất.

Vì chứng minh bản thân, Hán Tôn nói:

- Được, ta đồng ý với ngươi, nhưng ngươi phải bị ta đánh một trận! Ta phải làm cho ngươi biết kỹ xảo quan trọng đến cỡ nào!

Lâm Phàm mừng thầm trong lòng, rất phấn khởi, hắn không ngờ đối phương thật sự đồng ý.

Nhớ Thần Vũ Đế có nói Hán Tôn không tiếp xúc thế giới bên

ngoài, tâm tính giống như nhi đồng, để chứng minh mình lợi hại, có thứ trở nên không quan trọng khi so với khát khao cháy bỏng.

Đương nhiên vì Hán Tôn là sản phẩm dung hợp từ ngạnh công linh, công pháp ở đây không có ích gì với y, nhưng là tài phú không thể đo lường với người bên ngoài.

Lâm Phàm thúc giục:

- Tốt, không thành vấn đề, ngươi nói đều đúng, kỹ xảo quan trọng. Mau lên, ta chờ không kịp.

Hán Tôn giơ ngón tay lên chỉ lên trời, mây sao xoay tròn hình thành vòng xoáy, những công pháp bay vụt qua bị kéo tụ lại.

- Hợp!

Người khác lấy một môn ngạnh công mất rất nhiều sức lực, nhưng Hán Tôn khống chế tất cả ngạnh công ở đây.

Chớp mắt có một mảnh ngọc mỏng manh rơi xuống, bị Lâm Phàm chộp trong tay.

Hán Tôn nhe răng cười, siết chặt hai nắm tay, đã sẵn sàng:

- Bên trong ẩn chứa tất cả ngạnh công nơi này, tiếp theo đến lượt ta đánh ngươi!

- A, tới đi.

Lâm Phàm không quan tâm, bị mảnh ngọc hấp dẫn tất cả sự chú ý.

Hắn mừng thầm trong bụng, trước kia vừa thiếu công pháp vừa thiếu điểm, bây giờ là sự tiến bộ lớn, sau này hắn không thiếu công pháp nữa, chỉ thiếu điểm.

Không ngờ thuận lợi như vậy, nếu ai cũng đáng yêu như Hán Tôn thì thế giới này chắc chắn sẽ trở nên rất hài hòa.

Lúc này.

Hán Tôn hét lớn một tiếng, năm ngón tay thành chưởng vỗ vào Lâm Phàm:

- Nhìn kỹ này tiểu tử, đây là vận dụng kỹ xảo, chồng chất lực lượng Đế Thiên cảnh đến trình độ mạnh nhất!

Ầm!

Một chưởng đánh vào bụng của Lâm Phàm.

Hán Tôn cười toe, biết lợi hại chưa?

Lâm Phàm sửng sốt một chút, sau đó nhìn về phía Hán Tôn:

- Xong rồi hả?

Hán Tôn cười tươi nghe nụ cười này thì héo, giọng khàn khàn không cam lòng:

- Ngươi không bị thương sao?

Lâm Phàm trầm mặc mấy giây, cảm giác nếu ra vẻ khỏe khoắn thì hơi quá đáng, bạn nhỏ thật ngoan, là người tốt, thôi thì cho chút mặt mũi.

Giây lát.

- A! Đau quá, đau chết mất, đánh đau quá! Sao ngươi có thể xuống tay nặng như vậy? Oa, kỹ xảo, đây là kỹ xảo sao? Phát huy lực lượng của Đế Thiên cảnh đến trình độ này, thật là khủng khiếp, quá kinh người! Trên đời sao có kỹ xảo kinh khủng như thế!

Lâm Phàm ôm bụng nhảy lưng tưng, làm bộ mình bị thương rất nặng.

Hắn liếc trộm Hán Tôn, phát hiện biểu tình của đối phương hơi kỳ.

Hán Tôn cắn môi dưới, cúi đầu, bả vai run rẩy, co rụt lại, nét mặt uất ức.

- Quá đáng, rất quá đáng. Thật sự có kỹ xảo, rất lợi hại, nhưng vì sao ngươi không đau nhức chút nào? Rõ ràng ngươi đang lừa ta.

Hán Tôn nói xong chảy xuống hai giọt nước mắt uất ức.

Lâm Phàm bất đắc dĩ:

- Đừng kích động, đau, thật sự. Thần kinh đau của ta nằm ở đùi, ngươi đánh vào bụng nên cần thời gian truyền xuống đùi, rồi từ đùi lên não, vòng tới vòng lui mất chút thời gian.

Hán Tôn nửa tin nửa ngờ:

- Vậy ta đánh chân của ngươi được không?

Lâm Phàm khẽ thở dài:

- Được, ngươi tới đi.

Thôi, cho người trẻ tuổi một cơ hội.

Hán Tôn hít sâu một hơi, cơ bắp mấp máy trong người dồn xuống chân, y muốn một cước đạp đối phương co ro dưới đất.

Hán Tôn quát:

- Ta đến đây!

Chân kim cương bánh xe lửa đá nhanh vào bắp chân của Lâm Phàm.

Bốp!

Răng rắc!

- A! Đau quá!

Hán Tôn ôm chân lăn lộn đầy đất, nước mắt nước mũi chảy ướt mặt.

Lâm Phàm giật nảy mình:

- Nguy rồi!

Đã chủ quan.

Đối phương áp chế tu vi xuống Đế Thiên cảnh, không chỉ có tu vi, ngay cả tinh khí thần, thân thể cũng bị áp chế.

Lúc trước nắm đấm đánh vào bụng của Lâm Phàm với mục tiêu chỉ cần đánh trúng, còn cú đá này là muốn đạp ngã hắn.

Nên Hán Tôn bị gãy chân là bình thường, Lâm Phàm mà gồng sức một chút là có thể bóp chết cường giả Đế Thiên cảnh.

Lâm Phàm hỏi:

- Không sao chứ?

Hán Tôn tiếp tục ôm chân lăn lộn, như đứa trẻ ăn vạ trong đống bùn.

Hán Tôn òa khóc, ném hết hình tượng thâm trầm:

- Ngươi đi, ngươi đi, ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa! Đồ lừa đảo, lừa luôn ta, quá đáng! Rất quá đáng!

Hán Tôn rất uất ức, trong lòng tràn đầy uất ức.

Vèo!

Cảnh tượng trước mắt Lâm Phàm thay đổi.

Thần Vũ Đế thấy Lâm Phàm đi ra, vội vàng hỏi:

- Thế nào rồi? Hán Tôn có vui vẻ không?

Lâm Phàm biết đã đi ra, không trả lời câu hỏi của Thần Vũ Đế được, đành dùng lời nói dối lương thiện lừa gạt đối phương:

- Ừm, tốt, vừa mới bị đánh một đấm, lại bị đá một cước, Hán Tôn rất vui vẻ, vui đến phát khóc. Cũng muộn rồi, ta về đây, sẽ nhớ kỹ ân tình này.

Lâm Phàm nói xong không đợi Thần Vũ Đế giữ lại, co cẳng bỏ chạy.

Nếu không chuồn đi thì rắc rối, muốn đi cũng khó khăn.

Thần Vũ Đế không phản ứng lại, chìm đắm trong tin tức Hán Tôn vui vẻ.

Chốc lát sau, Thần Vũ Đế cảm giác có gì đó là lạ, gã đi vào ngọn núi.

Một lát sau.

Thần Vũ Đế ra khỏi núi, rít gào:

- Khốn nạn, ngươi lừa ta! Ngươi trở lại cho ta, ta muốn băm ngươi thành bánh nhân thịt!

Tiếng rống quanh quẩn trong Thánh Địa Sơn, nhưng Lâm Phàm đã biến mất không còn tăm hơi.

Cao tầng Thánh Địa Sơn biết tin Hán Tôn sao chép tất cả công pháp ở bên trong đưa cho người ngoài thì tức giận đến muốn chặt Thần Vũ Đế thành tám khúc.

Điều tra, tất cả tản ra điều tra, tìm về công pháp.

Nhưng hỏi thăm Thần Vũ Đế cho biết đối phương là ai thì gã không biết.

Tìm người nơi nào?

Mò kim đáy biển còn dễ hơn.

Chương 1078: Hắn ở trước mặt ta, chạy không thoát (1)

Lâm Phàm rời đi Thánh Địa Sơn, tâm tình siêu tốt đẹp.

Lâm Phàm lẩm bẩm:

- Không thể trách ta, thật sự cho hắn đánh, chẳng qua bị sự cố đôi chút.

Không thể trách hắn làm Hán Tôn buồn lòng như vậy.

Hắn đã hết sức phối hợp, đáng tiếc có việc không phải phối hợp là giải quyết được, chỉ có thể trách trời không cho cơ hội.

Lần này lời to, kiếm công pháp quá dễ.

Ngước mặt nhìn phía trước, con đường tươi sáng xuất hiện trước mắt.

Thế Giới cảnh không là vấn đề, Chúa Tể cảnh cũng không phải giấc mơ.

Thế giới sắp biến đổi.

Nói đi phải nói lại, hắn cần trốn nhanh.

Xem tình hình thì có lẽ Thần Vũ Đế sẽ không truy tìm, nhưng những người khác trong Thánh Địa Sơn chắc chắn sẽ tìm đến hắn.

Hắn cần chạy càng xa càng tốt, dù sao ưu tiên hàng đầu là an toàn.

Trở về tông môn là an toàn nhất, thuận tiện chia sẽ chỗ tốt ngạnh công cho các sư đệ, sư muội.

Hán Tôn nói kỹ xảo, đến bây giờ Lâm Phàm cũng không biết đó là thứ gì, nó vô dụng với hắn.

Thật lâu sau.

Lâm Phàm rất sốt ruột, thấy có một khu rừng, có lẽ rất an toàn, hắn đáp xuống cạnh một cây cổ.

Hao phí nhiều điểm, cần tra xét thử.

Điểm: 213850015.

Còn thừa hơn hai ức điểm, mới rồi tu luyện công pháp mất hai ức ba ngàn mấy vạn.

Lâm Phàm sợ hãi:

- Khả năng tiêu hao đáng sợ, công pháp thời nay hở chút là mấy ngàn vạn, hàng ức, không có tám mươi, trăm ức điểm thì không dám nói mình có thể tăng lên tới Chúa Tể cảnh.

Siêu khủng bố, rất hù người.

Nếu để người khác biết tên khốn này dùng điểm có thể thăng cấp công pháp mà còn thấy kinh thì hắn sẽ bị người chém chết.

Lâm Phàm đặt tay xuống đất, dao động vô hình dọc theo mặt đất lan tràn bốn phương tám hướng.

Hắn cảm ứng tình huống xung quanh, để bảo đảm an toàn.

- An toàn, yêu thú không đáng lo, hầu như không uy hiếp. Chờ chút nữa hao hết điểm sẽ rất đói bụng, làm chút đồ ngon cũng hay, chưa nếm thử yêu thú thượng giới.

Nghĩ đến ăn làm miệng hắn tự động tiết nước miếng.

Muốn ăn.

Lâm Phàm xua tan ý nghĩ ăn hàng, lo tập trung tăng công pháp.

Hắn lấy miếng ngọc ra, bên trong có nhiều công pháp, đều là ngạnh công.

Với người khác thì đây là bảo bối vô giá, với Lâm Phàm là mạng sống. Không đúng, mạng sống chẳng quan trọng với hắn, nên dùng lão sư so sánh.

Thứ quan trọng hàng đầu trong sinh mệnh của Lâm Phàm là lão sư làm bạn hắn đến bây giờ.

- Thăng cấp!

[Tiêu hao chín mươi vạn điểm.

Quy Khư Bí Lục (nhất trọng)]

Lâm Phàm ngồi xếp bằng, bắt đầu thăng cấp.

Miễn là ngạnh công, mặc kệ có di chứng gì hắn đều không quan tâm, không để bụng.

Im ắng.

Trong khi Lâm Phàm thăng cấp công pháp ngẫu nhiên có yêu thú đi ngang qua.

Khi phát hiện có con mồi, lưỡi của yêu thú đảo tròn như bánh xe nước, nhưng ngay sau đó nó bị khí thế mạnh mẽ phát ra từ con mồi làm sợ chết khiếp, bỏ chạy ngay.

Chạy được bao xa hay bấy nhiêu, quá khủng bố, rất dọa người.

- Tiện nhân, rù quến ta! May mắn bản yêu thú đủ thông minh.

Yêu thú chạy trốn thầm đắc ý, sau đó gầm rống báo cho đồng loại nhanh chóng chạy, có kẻ giả heo ăn cọp, đừng để bị lừa.

Lâm Phàm hoàn toàn đắm chìm trong cảm giác thoải mái thăng cấp công pháp.

Lực lượng tăng vọt khiến hắn rất là vui vẻ.

Chuyến đi Thánh Địa Sơn không tệ, lời to, con đường đi lên đỉnh không quá xa.

Dù bị nhiều người ghi hận thì Lâm Phàm không hối hận, có việc nên có người đứng ra làm, hắn là người như vậy.

Có lẽ tương lai bọn họ sẽ biết nỗi khổ tâm của hắn.

- Không đủ điểm.

Lâm Phàm định tiếp tục thăng cấp công pháp nhưng có tiếng chuông báo thiếu điểm.

- Tăng lên bốn môn công pháp, hao hết sạch điểm, nhanh thật.

Lâm Phàm mở mắt ra, lực lượng của hắn lại mạnh lên, xem nội tình có cơ may chất đầy.

Lâm Phàm ở lại Đế Thiên cảnh vì muốn chất đầy nội tình, viên

mãn đột phá đến Thế Giới cảnh, khi đó dù là Chúa Tể cũng phải kêu một tiếng: Đại ca tha cho ta.

- Ha ha ha ha ha ha!

Nghĩ đến tương lai tốt đẹp, hắn ngửa mặt lên trời cười lớn.

Âm thanh rùng rợn khuếch tán, những yêu thú không tin lời của đồng bạn đều co cẳng chạy.

Âm thanh thật khủng bố.

Lâm Phàm nhìn chằm chằm vào điểm, số đuôi mười lăm nhìn gai mắt, tiếc rằng không còn cách nào, rất khó dùng hết con số này.

- Hơi đói.

Lâm Phàm biến mất tại chỗ.

Qua thật lâu, Lâm Phàm lôi kéo một con mãng xà dài cỡ trăm thước.

- Yêu thú đều đi nơi nào?

Mới nãy Lâm Phàm cảm ứng được rất nhiều yêu thú, không ngờ tu luyện xong không thấy bóng dáng con yêu thú nào.

Lâm Phàm đoán bầy yêu thú bị khí thế của hắn hù bỏ chạy, hoặc không cách nào đối mặt nam nhân ưu tú như vậy, sống trong vòng tròn với người ưu tú như hắn sẽ tự ti mặc cảm, chỉ có thể rời đi.

Thôi, không biết chúng nó đi đâu hết thì nướng thịt rắn, nấu canh rắn cũng ngon.

Con mãng xà này lè lưỡi, đến chết cũng không biết chuyện gì xảy ra.

- Nghe nói thịt mãng xà không ngon, vừa dai vừa chát, không biết có thật không.

Động tác tay của Lâm Phàm rất quen thuộc, làm thành viên ăn hàng của Viêm Hoa tông, khi đi ra ngoài mà không mang trọn bộ công cụ thì không dám ra ngoài xông pha.

Dao nhỏ sắc bén bắt đầu cắt.

Hai ngón tay Lâm Phàm đè xuống, lẩm bẩm:

- Ừm, không tệ, chất thịt sáng bóng, độ mềm vừa phải.

Lâm Phàm lấy Thiên Hà Vương Đỉnh, nồi ra, búng ngón tay, ngọn lửa bốc cháy lên.

Đổ tỏi, hành, gừng vào Thiên Hà Vương Đỉnh, nếm gia vị, rồi đổ thịt rắn vào trong.

- Với mức lửa hiện nay thì nấu ba mươi phút là ngon.

Tay nghề của Lâm Phàm rất giỏi, người bình thường không thể so sánh.

Hắn cầm chảo, đổ lớp dầu lên bề mặt, bỏ hành tây vào, tiếng xào xạo, mùi hành thơm bay ra.

Cắn thịt rắn thành lớp mỏng, đặt từng mảnh vào chảo.

Xèo xèo!

Dầu sôi, thịt rắn màu trắng dần ngả màu hoàng kim, mùi thơm đặc biệt tỏa ra.

Ở bên ngoài toàn dựa vào bản thân.

Với tu vi hiện tại Lâm Phàm có thể không ăn không uống, nhưng thói quen sống thúc đẩy hắn, cuối cùng không nên lãng phí.

Lâm Phàm ung dung, lòng dần bình thản, không dao động.

Việc Thánh Địa Sơn dần nhạt nhòa trước món ăn ngon, Lâm Phàm không còn để bụng.

Cơm nước no nê, hắn ợ một cái.

Mãng xà dài trăm thước suýt bị ăn sạch, chỉ còn ít thịt vụt.

- Hưm?

Lâm Phàm ngước đầu nhìn, phương xa xảy ra chuyện gì đó.

- Mình nên về tông, tìm cách kiếm điểm mới là an toàn nhất. Chưa quen cuộc sống nơi đây, bung lụa ở thượng giới dễ chịu thiệt lớn.

Lâm Phàm định đi xem tình hình thế nào nhưng nổi lòng cảnh giác, hắn hiểu rằng đôi khi không thể quá càn rỡ.

- Nhưng đi xem một chút chắc không sao, dù gì cũng định về.

Lâm Phàm nghĩ tới nghĩ lui vẫn quyết định đi xem thử.

Lâm Phàm nhai miếng thịt rắn chiên cuối cùng, bay về phía phát ra dao động phía xa.

Chỗ tối.

Lâm Phàm núp trong góc khuất xem xét.

- Thiên Đế, chuyện ngươi đã hứa với ta chắc sẽ không lừa ta chứ?

Có hai bóng người lơ lửng trong hư không.

Một bóng dáng tuy có hình người nhưng đã hoàn toàn biến dạng, giống yêu thú ghép lại với nhau, bộ mặt dữ tợn khủng bố.

Đầu, cánh tay, hai chân, tất cả không phải hình người mà giống từng phần của yêu thú.

Lâm Phàm nhìn lén:

- Ủa? Bóng người còn lại hơi quen.

Hắn hoang mang, tạm thời không nhớ ra người kia là ai.

Người toát ra uy thế kinh người lên tiếng:

- Hừ! Dục Cửu Nguyên này sẽ lừa ngươi sao?

Lâm Phàm nghe cái tên này chợt nhớ ra.

Cấm Thượng Thiên Đế Dục Cửu Nguyên.

Từng cùng Liễu Nhược Trần có một đứa con khủng bố cường đại, nó là kiệt tác của tên này.

Lâm Phàm đã nhớ ra, không ngờ sẽ gặp lại ở đây, hai người có thù.

Đương nhiên hắn không có thù hận quá lớn với tên kia, nhưng người ta rất hận hắn.

Lâm Phàm vãnh tai nghe lén:

- Tuy không biết tên còn lại là ai, nhưng tuyệt đối không phải

người tốt. Hai người xấu tụ tập lại với nhau chắc chắn muốn làm chuyện xấu.

Không hiểu sao Lâm Phàm có chút cảm giác tội ác, như đang nghe lén chuyện của người ta. Nên tả cảm giác này thế nào nhỉ, vừa kỳ kỳ vừa khiến người hơi hưng phấn.

- Mợ nó, đừng nói là ta có sở thích rình coi nhé?

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Dục Cửu Nguyên từ đầu tới đuôi vẫn bình tĩnh, nhưng cái tên người không ra người, thú không ra thú thì xúc động mạnh, lúc cao lúc thấp, khi thì bình tĩnh, khi thì táo bạo.

- Chín thú? Hiến tế dung hợp?

Lâm Phàm nghe đứt quãng, có âm thanh không rõ ràng lắm, nhưng cũng có đoạn nghe rõ.

Lâm Phàm nghiêng mặt, lắng tai nghe.

- Cơ Uyên, thứ này là Cơ Uyên?

Lâm Phàm nghe được tin tức hữu dụng, kẻ người không ra người, quỷ không ra quỷ là Cơ Uyên của Nhật Chiếu tông.

Vì sao Cơ Uyên đi cùng Dục Cửu Nguyên?

Lâm Phàm không quen thuộc Dục Cửu Nguyên nhưng biết tên này không phải người tốt.

- Sao ra nông nỗi này?

Lâm Phàm không nghĩ ra, Cơ Uyên đã trải qua điều dữ dội gì mới biến thành như vậy?

Lâm Phàm thề với trời chuyện này không thể trách hắn, Cơ Uyên biến thành như vậy chẳng liên quan quái gì đến hắn.

Chương 1079: Hắn ở trước mặt ta, chạy không thoát (2)

Loại cảm giác này tựa như mắng người ta, cuối cùng người ta không chịu nổi cơn tức muốn đi nhảy lầu.

- Tiếp tục nghe xem sao.

Lâm Phàm dựng thẳng lỗ tai nghe lén.

Đường hầm đã mở ra.

Dục Cửu Nguyên là cường giả Chúa Tể, nếu muốn tìm hắn báo thù thì cứ tới Viêm Hoa tông, tại sao phải đi chung với Cơ Uyên?

Hiển nhiên có mục đích, hơn nữa mục tiêu chưa chắc là Lâm Phàm.

Dù vực ngoại giới dung hợp, đa số tông môn Nguyên Tổ vực đoàn kết với nhau thì Nhật Chiếu tông vẫn không bỏ tham vọng, còn muốn tro tàn lại cháy.

- Ủa? Sao tiếng nói càng rõ ràng hơn?

Lâm Phàm nghiêng mặt, dựng thẳng lỗ tai, phát hiện âm thanh càng ngày càng rõ ràng, như vang bên tai.

Lâm Phàm quay đầu lại, nhìn bằng đuôi mắt thấy hai bóng dáng đứng ở trước mặt.

Biểu tình của Lâm Phàm cực kỳ phong phú, còn có chút xấu hổ.

Hắn vỗ ngực, suýt bị hù mắc chứng tự bế rồi:

- Ui chao, làm ta hết hồn, phát hiện thì hô lên một tiếng chứ, âm thầm là muốn hù ai? Và ta không nghe lén các ngươi nói chuyện, ta chỉ đi ngang qua, ta căn bản không biết các ngươi muốn hiến tế cái gì.

Bầu không khí hơi nặng nề.

Lâm Phàm chủ động vẫy tay:

- Chào, lâu không gặp hai vị.

Dục Cửu Nguyên nhíu mày, hoàn toàn quên đối phương là ai:

- Ta đã gặp ngươi?

Lâm Phàm chớp chớp mắt, câu này hơi đau lòng người, hình như hắn đã bị người ta quên hoàn toàn.

Giọng nói trầm thấp tàn nhẫn vang lên:

- Là ngươi?

Đầu của Cơ Uyên như đầu chó, miệng nhô ra, hai hàng răng nhọn giao nhau chĩa ra ngoài, toát ra mũi nhọn lạnh lẽo.

Cơ Uyên sẽ không quên Lâm Phàm, tên này mang đến nhục nhã không thể xóa nhòa cho Nhật Chiếu tông.

Lâm Phàm tạm thời không muốn nói chuyện với Cơ Uyên, hắn nhìn Dục Cửu Nguyên:

- Ngươi thật sự không nhớ ta? Hay vì ngươi giận nên không muốn nhận nhau với ta?

- A?

Dục Cửu Nguyên cau mày, suy nghĩ lung tung, y thật sự không nhớ ra người này là ai.

Dò xét một phen, tu vi của người này chỉ có Đế Thiên cảnh.

Kẻ yếu.

Dục Cửu Nguyên chưa bao giờ nhớ kỹ kẻ yếu, nên dù trước kia có thù thì y chỉ buông vài lời hăm dọa, nói xong phủi mông, lãng quên kẻ yếu như con kiến.

Dù có người nhớ lại, Dục Cửu Nguyên sẽ nói rằng:

Ai vậy? Ta có khi nào mang thù với kẻ yếu sao?

Lâm Phàm thở dài, xem ra thật sự không nhớ hắn, vậy không được, hắn ghét nhất bị người quên.

Lâm Phàm giúp đối phương nhớ lại chuyện cũ, nói rất đầy đủ, không bỏ sót:

- Đừng gấp, ta gợi lên cho ngươi nhớ. Ngươi có nhớ một nữ nhân, nàng gọi Liễu Nhược Trần, dáng dấp tạm được. Sau này ngươi cho nàng một đứa bé, rất mạnh, rất tà ác, làm nhiều chuyện xấu trong Nguyên Tổ vực. Sau đó đứa trẻ của ngươi bị một nam nhân tuấn tú điển trai, tràn ngập chính nghĩa và tình yêu giết chết, ngay cả Liễu Nhược Trần cũng bị đối phương giẫm chết. Khi đó ngươi xuất hiện, chắc là một thần niệm, ngươi nói sẽ không bỏ qua nam nhân kia, ngươi có nhớ không?

Lâm Phàm nói xong lẳng lặng chờ đợi.

Dục Cửu Nguyên nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm, ánh mắt rất có tính xuyên thấu, uy nghiêm.

Sắc mặt của Dục Cửu Nguyên dần thay đổi, bỗng trầm giọng nói:

- Thì ra là ngươi.

Lâm Phàm mừng rỡ vỗ ngực:

- Đúng, đúng, là ta, rốt cuộc nhớ ra rồi hả! Sao? Có phải muốn giết ta không, ta tin tưởng ngươi có thể làm được!

Dục Cửu Nguyên nổi giận, cảm giác mình bị nhục nhã.

Kẻ yếu đi tới trước mặt y, giúp y gợi lên ký ức để y nhớ kỹ, không có tâm lý sợ hãi khi trông thấy y, điều này làm y không vui.

Dục Cửu Nguyên nói:

- Xem ra ngươi rất muốn chết.

Lâm Phàm lắc đầu:

- Chết cũng không sợ, thật ra đáng sợ nhất là ngươi không nhớ rõ kẻ thù như ta. Giờ ta giúp ngươi nhớ lại đã đủ làm ta thỏa mãn.

Ngữ điệu của Lâm Phàm trở nên giật mình, hắn chỉ ra xa:

- Nhìn kìa, có mỹ nữ không mặc quần áo!

Vèo!

Cơ Uyên và Dục Cửu Nguyên vụt ngoái đầu.

Bùm!

Lâm Phàm bay lên, lao đi xa.

Dục Cửu Nguyên hừ lạnh một tiếng, không thèm để Lâm Phàm vào mắt:

- Hừ, tự tìm cái chết!

Y nhìn sang Cơ Uyên:

- Ngươi về trước đi, cứ làm theo ta nói, bảo đảm ngươi sẽ hợp nhất thú linh.

Cơ Uyên gật đầu, nhưng ánh mắt tràn ngập tức giận nhìn ra xa.

Dục Cửu Nguyên nói:

- Hắn chạy không thoát, đi thôi.

Với Cơ Uyên thì mục đích hiện giờ của gã không phải báo thù mà để hợp nhất thú linh.

Cơ Uyên rời khỏi Nhật Chiếu tông, từ khe hở quỷ vực đi vào thượng giới, gã biết cơ duyên của mình đến.

Ở thượng giới, thú linh của gã rít gào.

Dục Cửu Nguyên là cường giả Chúa Tể đỉnh, muốn đuổi kịp kẻ yếu chỉ là Đế Thiên cảnh không khó khăn, chỉ cần một cái chớp mắt.

Nhưng tình huống dần khác lạ.

Dục Cửu Nguyên bay hồi lâu, cảm ứng thật lâu mà không nghe được gì:

- Bà nội nó, người đâu?

Dục Cửu Nguyên nói với Cơ Uyên rằng người ta là kẻ yếu, chạy không thoát, nhưng bây giờ người ta đúng là chạy thoát.

Không tìm được.

Dục Cửu Nguyên hung tợn nói:

- Khốn kiếp, chạy thật nhanh, may mắn không ai nhìn thấy, nếu không đành phải giết người diệt khẩu!

Dục Cửu Nguyên ghi nhớ Lâm Phàm trong lòng, làm kẻ thù lớn

nhất.

Dù sao trong thượng giới Dục Cửu Nguyên có nhiều kẻ thù, cơ bản đều là cường giả, kẻ yếu hoặc là đã chết hoặc ẩn núp.

Lần đầu tiên có kẻ nhảy ra trước mặt y, nhắc nhở thù hận giùm y.

Đương nhiên kẻ địch số một của Dục Cửu Nguyên là Đông Dương Đế, đồ khốn đã cướp nữ nhân của y.

Vực ngoại giới.

Viêm Hoa tông.

Từ Đại Pháo lại cảm nhận được hơi thở của sư huynh, gã vẫy tay với hư không, hoan nghênh sư huynh trở về.

Mắt Từ Đại Pháo phản chiếu vật gì đang rơi, gã giơ tay đón lấy, phát hiện là một môn công pháp.

Bá Thần Đao.

Từ Đại Pháo biết đây là sư huynh cho mình, tâm tình phấn khởi, vì sư huynh tặng cho gã.

Nhưng đọc xong Từ Đại Pháo rất hoang mang:

- Cái thứ gì? Cao sâu quá, đọc không hiểu.

Thiên Tu sơn phong.

- Lão sư, đồ nhi về rồi.

Lâm Phàm vội vàng trở về, lần này thu hoạch không nhỏ, sao chép lại công pháp đặt trong tông môn, để các sư đệ, sư muội tùy tiện tu luyện.

Dù sao những công pháp này cao thâm, có lĩnh ngộ được hay không là tùy người.

Thiên Tu thấy đồ nhi trở về thì thu Thiên Thụ bao phủ sau lưng vào trong thân thể, nâng tách trà lên, nhàn nhã uống trà.

Lão không thể để đồ nhi nhìn thấy mình liều mạng tu luyện, phải tạo hình ảnh giả là sư phụ của ngươi đang rất rảnh rỗi, nếu không sẽ bị đồ nhi cho rằng thực lực của mình hơi yếu.

Thiên Tu ra vẻ kiên cường khi nói lời này:

- Đồ nhi trở về là tốt rồi, bình thường không cần bận quá, tông môn có vi sư bảo vệ, sẽ không sao.

Nếu là trai trẻ bình thường sẽ tin tưởng.

Lâm Phàm chu mông ngồi xuống, chất đống công pháp sao chép.

- Lão sư nhìn này, thu hoạch tràn đầy, đều là công pháp phẩm cấp cao, rảnh rỗi xem thử, không chừng có thu hoạch.

Nói xong lời này Lâm Phàm nhàn nhã hớp trà.

- Ừm, khá lắm, phẩm vị của lão sư đặc biệt, trong đắng có chát, trong chát có chua.

Thiên Tu thấy nhiều công pháp như vậy thì ngây người, không còn nghe đồ nhi nịnh mình.

Thiên Tu giật mình nhìn Lâm Phàm:

- Đồ nhi bảo bối của ta, ngươi ở bên ngoài làm việc gì rồi? Đừng nói là lấy hết công pháp của người ta nhé?

Lâm Phàm chép miệng:

- Lão sư, lần này thật sự không phải cướp mà được người ta tặng, thật đấy, không lừa lão sư.

Từ miệng lão sư thì chữ 'lấy' đồng nghĩa với 'trộm'.

Thiên Tu nhìn Lâm Phàm, lão bó tay với đồ nhi bảo bối.

Có việc muốn làm thì cứ làm.

Nhưng có chuyện làm rồi sẽ xảy ra chuyện.

Thiên Tu hỏi:

- Đồ nhi, nói thật cho vi sư biết, người ta biết đồ nhi là ai không?

Lâm Phàm lắc đầu:

- Không biết.

Thiên Tu thở phào:

- Vậy là tốt rồi, không biết thì tốt rồi. Tông môn chúng ta có tôn chỉ làm việc tốt không để lại tên, đừng ở bên ngoài tuyên truyền thanh danh của mình.

Lâm Phàm nghiêm túc gật đầu nói, lắng nghe lời dặn của lão sư:

- Ừm, lão sư yên tâm, đồ nhi ghi nhớ trong lòng.

Lâm Phàm chợt nhớ đến Cơ Uyên:

- Lão sư biết đồ nhi gặp ai ở bên ngoài không? Là Cơ Uyên, trưởng lão của Nhật Chiếu tông. Hắn lăn lộn với cường giả thượng giới, trở nên người không ra người quỷ không ra quỷ, giống như hợp thể yêu thú. Đồ nhi còn nghe lén tên này có kế hoạch gì đó.

Lâm Phàm kể ra tình huống.

Thiên Tu trầm tư, sau đó mở miệng hỏi:

- Thấy sao?

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Không biết nữa.

Thiên Tu nói:

- Xem ra việc này có chút phức tạp, cần cẩn thận nhiều hơn.

Về việc Cơ Uyên mưu đồ bí mật chuyện gì, Lâm Phàm và lão sư suy nghĩ nửa ngày nhưng không nghĩ ra.

Bọn họ không phải con giun trong bụng Cơ Uyên, đâu biết đối phương muốn sao.

Vô Địch phong.

Lâm Phàm liên lạc với Tri Tri Điểu, nhờ người xét duyệt phái Tri Tri Điểu đi canh Nhật Chiếu tông, không chờ tới khi Cơ Uyên ló mặt ra thì không được rời khỏi.

Phải bám theo, theo sát, bám sát không rời.

Dù lúc Cơ Uyên đi vệ sinh cũng phải có con chim ở bên cạnh quan sát. Đương nhiên không phải chim của Cơ Uyên mà là chim của Tri Tri Điểu.

Người xét duyệt tuyệt đối không từ chối yêu cầu của tông sư, người khác không biết chứ Tri Tri Điểu quá rõ rành.

Vực ngoại giới chỉ có tông sư mới đấu lại cường giả thượng giới nổi, và bảo đảm bản thân sống nhăn răng.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu kiên định nói:

- Tông sư yên tâm giao cho ta, hễ có gió thổi cỏ lay sẽ báo cho tông sư ngay.

Người xét duyệt đã nhận được mệnh lệnh của chủ nhân phải hết sức phối hợp với tông sư.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu không ngốc, biết tương lai nếu xảy ra chuyện gì, với tình cảm Tri Tri Điểu trợ giúp tông sư thì tông sư sẽ ra tay hỗ trợ.

Lâm Phàm tin tưởng năng lực của Tri Tri Điểu, đủ sức giám thị Cơ Uyên.

Lâm Phàm trở lại tông môn không có việc gì khác, chỉ muốn tạm lánh nạn.

Lúc này, Thanh Oa từ phương xa nhảy đến:

- Chủ nhân!

Nhìn thấy Thanh Oa tới, Lâm Phàm tỏ vẻ mặc niệm. Thanh Oa tội nghiệp, bị hiện thực che đậy, có lẽ không muốn đối mặt hiện thực.

Lâm Phàm hỏi:

- Có chuyện gì không Thanh Oa?

Hắn và Thanh Oa quen biết do tình cờ, nhưng nó thật sự lợi hại, bị mang về tông môn, cống hiến rất lớn cho sự nghiệp luyện đan của tông môn.

Trong thời gian này Thanh Oa sống không tốt, không phải bị ai ngược đãi mà vì trái tim luôn bị giày vò.

Thanh Oa mở miệng nói:

- Ta muốn rời khỏi nơi này.

Nó nhút nhát nhìn Lâm Phàm, thật sự sợ kẻ bỏ mạng này.

Nhưng Thanh Oa muốn đi, bất chấp tất cả.

Lâm Phàm đề nghị:

- Ngươi chắc không? Thực lực của ngươi và hình thể như vầy, nếu rời khỏi đây có lẽ sẽ bị người nuốt trọn. Nghe lời ta, ở lại đây tốt hơn.

Thanh Oa nhủ thầm: Ngươi mới bị người nuốt trọn!

Suốt ngày đe dọa nó, nhưng lần này nó nghiêm túc.

Thanh Oa nghĩ tới nghĩ lui, không đi thấy tận mắt thì khó bình ổn nỗi lòng.

Thanh Oa nói:

- Chủ nhân, ta muốn đi Thanh Sơn Khâu nhìn xem, không đi xem thì ta không chết tâm.

Lâm Phàm thở dài:

- Oa Oa, không phải chủ nhân không cho ngươi đi xem. Ngươi phải hiểu rằng đôi khi ảo tưởng tốt hơn hiện thực nhiều, ta sợ ngươi không chịu nổi.

Thanh Oa ngây người, lời này có vấn đề, mang ẩn ý gì đó.

Tiết lộ điều gì đấy.

Lâm Phàm đã không phải một lần hay hai lần, hoặc ở trước mặt người khác lộ ra với Thanh Oa khả năng thê tử của ngươi cho ngươi đội nón xanh.

Nhưng Thanh Oa thuần khiết, đơn giản, đầu óc nhỏ, không đủ dung lượng, luôn không nghĩ rõ ràng những chuyện này.

Thanh Oa thậm chí đắc ý nói không thể nào, thê tử của ta tuyệt đối không phải là người như thế.

Có lẽ với Thanh Oa khuyết điểm đầy mình thì nó chỉ có một ưu điểm là tin tưởng thê tử của mình.

Chương 1080: Thanh Oa, trong đầu của ngươi có chút đồ vật

Thanh Oa lặng im, sau đó ngước đầu ếch lên:

- Chủ nhân, có việc ảo tưởng là ảo tưởng, có sự thật mà ảo tưởng không thể thay thế.

Khóe môi Thanh Oa đắng chát, lắc đầu nói:

- Là ta quá coi thường thân thể này, vốn tưởng bằng vào bản lĩnh của ta dù là con heo cũng có thể bồi dưỡng thành heo thần biết bay. Nhưng Oa Oa đã xem thường kẻ đánh lén, thân thể như vậy không bằng cả heo!

Nói đến chỗ đau lòng Thanh Oa rất muốn khóc.

Ác, rất ác.

Dù nó là Cửu Hoang Thần Sư thì sao? Có thể biến thứ không bằng cả bùn nhão thành vàng ròng bạc trắng sao?

Hình thức hiện giờ khó hiểu, Thanh Oa không biết khi nào vực ngoại giới sẽ bị càn quét sạch.

Thanh Oa muốn thừa dịp này tìm cách trở về một chuyến, xác định sự thật, hoặc được xem thê tử một chút cũng đã thỏa mãn.

Lâm Phàm thở dài, vuốt cái đầu xanh của Thanh Oa:

- Oa Oa, đừng quá tinh thần sa sút, có sự việc không thể miễn cưỡng thì đừng cố chấp. Ngươi muốn đi thật sự?

Thanh Oa gật đầu nói:

- Ta nghiêm túc, thưa chủ nhân, dù chết cũng cho ta chết sáng mắt!

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói:

- Ài, để ngươi ra ngoài khiến người không yên lòng, Lão Hắc ra ngoài lâu như vậy, đến bây giờ cũng chưa trở lại, ta biết hắn không chết, có lẽ đang tu luyện ở đâu. Nhưng ngươi làm ta cảm giác sẽ gặp

nguy hiểm.

Thanh Oa không phục nói:

- Chủ nhân không thể xem thường ta, Oa Oa dù gì còn thân phận cũ. Lão Hắc xét cho cùng là một con mãng xà đen, có lẽ đã bị người cho vào nồi rồi!

Nghe ý của kẻ bỏ mạng thì hình như coi khinh nó?

Lâm Phàm biết với tình huống của Thanh Oa mà đi thượng giới thì khó bảo đảm an toàn.

Nếu Thanh Oa may mắn thật sự đến Thanh Sơn Khâu chắc chắn sẽ kinh động người khác, dẫn tới phiền phức, thực lực của nó dù không chết cũng bị người khống chế.

Hắn có thể xác định trăm phần trăm thê tử của Thanh Oa đã phản bội, không cần đoán tới đoán lui.

Giấy vàng sau lưng Thanh Oa lên tiếng:

- Này, có thể nghe ta nói một câu không? Thanh Oa muốn đi thì cứ đi, nhưng có thể cởi ta xuống không? Ta ở lại đây tốt hơn.

Giấy vàng không ngốc.

Tuy nó không phải con người nhưng biết rõ Thanh Oa chắc chắn muốn đi chịu chết.

Cái tên vô tâm vô phế, cả ngày mắng chửi kẻ bỏ mạng mà nói ra lời này không thấy kỳ lạ sao?

Thanh Oa dứt khoát từ chối:

- Không được, ngươi phải theo ta! Không có ngươi thì ta không vui, cho dù chết ta cũng sẽ cho ngươi an toàn.

Giấy vàng muốn mắng người.

An toàn con mắt!

Nếu ngươi chết thì lão tử thật sự thành giấy vàng đệm lưng.

Lâm Phàm suy nghĩ một việc.

Hắn muốn đi thượng giới đánh với các đại nhân vật, nhưng

không có lý do.

Trải qua hòa bình tẩy lễ, hắn sẽ không chủ động xuất kích, trêu chọc người ta là hành động không phù hợp với tôn chỉ của Viêm Hoa tông.

Cơ hội tới, Thanh Oa muốn đi bắc phương Thanh Sơn khâu, với suy đoán của hắn chắc chắn xảy ra chuyện.

Lấy Thanh Oa làm điểm đột phá trực tiếp xung đột với cường giả thượng giới, cuối cùng hắn có thể danh chính ngôn thuận nói: Bản phong chủ chiến vì Thanh Oa chứ không phải chủ động khiêu khích.

Có lý.

Lý do này quá tuyệt vời.

Lâm Phàm nói:

- Thanh Oa, đừng nói nữa, chủ nhân sẽ đi với ngươi. Muốn chết thì có chủ nhân cùng ngươi, tuyệt đối không cô đơn.

Thanh Oa nghe câu này thì thộn mặt ra, kinh ngạc nhìn kẻ bỏ mạng.

Đây là kẻ bỏ mạng mà nó quen sao? Tại sao nói chuyện cảm động thế?

Không đúng.

Có vấn đề.

Thanh Oa hiểu rõ kẻ bỏ mạng, lời cảm động lòng người như vậy có thể thốt ra từ miệng tên này sao?

Nếu nó tin thì Cửu Hoang Thần Sư hoàn toàn là tiếng ảo.

Thanh Oa ngơ ngác nói:

- Chủ nhân, ta đi một mình được rồi.

Nó không muốn ở cùng kẻ bỏ mạng.

Lâm Phàm cười, vuốt nhẹ đầu Thanh Oa:

- Không sao, khoảnh khắc ngươi nhận ta làm chủ nhân thì chuyện của ngươi cũng là chuyện của ta, không cần nhiều lời, cứ vui

vẻ quyết định vậy đi.

Lâm Phàm rất muốn xem thê tử của Thanh Oa có vẻ ngoài thế nào.

Nhưng hắn không quá tò mò, vì ánh mắt của Thanh Oa không được tốt lắm.

Mấy ngày sau.

Nhật Chiếu tông nặng nề lâu ngày, các đệ tử bị không khí ngột ngạt đè nặng.

Tiếng cười biến mất thật lâu, giống như tông môn này chưa từng có ai đã cười.

Chỗ sâu trong Nhật Chiếu tông, một cánh cửa đen bị người mở ra, đường hầm âm u hiện ra.

Cơ Uyên đứng ở cửa nhìn hư không, nơi đó có Tri Tri Điểu giám thị gã.

- Rất muốn nuốt trọn các ngươi.

Cơ Uyên bước vào hành lang hắc ám, có tiếng động quỷ dị từ phương xa truyền tới.

Trong hành lang tràn ngập mùi mục nát gay mũi.

Các đệ tử ở bên trên đều biết tông môn đang làm gì.

Trong lòng bọn họ điên cuồng ủng hộ hạng mục vĩ đại có thể cho Nhật Chiếu tông lấy lại huy hoàng.

Cơ thể của Cơ Uyên dữ tợn khủng bố dung nhập vào trong bóng tối, là tồn tại khủng bố nhất.

Phía cuối có ánh sáng nhạt bắn tới, cùng với tiếng trầm đục.

Phía cuối có một khoảnh đất trống to lớn, trong này chất đầy

các loại xác chết.

Chính giữa đặt một bàn làm việc kim loại to lớn, nhiều xúc tu kim loại ngo ngoe, một nam nhân xấu ma chê quỷ hờn đứng bên cạnh.

Mắt lão lóe tia điên cuồng, tay cầm đao không ngừng cắt khối thịt, sau đó đặt từng miếng thịt vào vị trí riêng.

- Đại Yêu Sư, tiến triển như thế nào?

Giọng của Cơ Uyên không giống như tiếng người, nghe vào trong lòng khiến người ớn lạnh.

Đại Yêu Sư hoàn toàn đắm chìm trong thí nghiệm, không ngẩng đầu lên đáp:

- He he, tiến triển khá tốt. Nhưng con yêu thú này quá yếu, huyết mạch quá mỏng manh, không rút ra bao nhiêu máu phản tổ.

Cơ Uyên không nói gì, con yêu thú này không yếu, là yêu thú Thế Giới cảnh bị Dục Cửu Nguyên bắt về, mạnh hơn gã nhiều.

Khi đến gần yêu thú này, Cơ Uyên bị hơi thở yêu thú làm rùng mình, cảm giác đôi chân lún trong bùn nhão, nửa bước khó đi.

Nhưng Đại Yêu Sư nhìn thấy con yêu thú thì hai mắt phát sáng như thấy được chí bảo.

Đại Yêu Sư cầm đao, xoẹt xoẹt vài cái đã giải phẫu tách lìa yêu thú.

Cơ Uyên khẽ ừ:

- Ta sẽ hết sức phối hợp ngươi, nhưng phải cho ta thứ ta muốn, nếu không thì ngươi tự biết hậu quả.

Đại Yêu Sư phát ra tiếng cười âm trầm:

- Chỉ cần cho ta yêu thú đủ cường đại thì ta có thể rút ra máu phản tổ. Nếu trợ thủ của ta có mặt thì làm việc dễ hơn nữa, đáng tiếc ta không biết nàng ở đâu.

Đại Yêu Sư hưng phấn nói:

- Nàng là yêu sư có thiên phú nhất mà ta từng gặp, nếu tiếp tục nghiên cứu thì có thể bằng vào yêu thú mở ra một con đường mới chưa ai từng đi.

Đại Yêu Sư nhìn Cơ Uyên bằng đuôi mắt, lấp lóe tia sáng quỷ dị.

Chủ nhân, dù ngươi không ở thì ta vẫn đang giám thị dân bản xứ cho chủ nhân.

Lúc Đại Yêu Sư đi vào Nhật Chiếu tông, Cơ Uyên hóa thành đá trấn thủ tông môn.

Bằng vào cảm ứng chuyên nghiệp, Đại Yêu Sư phát hiện trong người Cơ Uyên có biến đổi kinh khủng, đó là 88 nhân loại và thú linh sinh ra dung hợp khó nắm lấy.

Nên Đại Yêu Sư cho Cơ Uyên tạm lấy lại lý trí rồi nghiên cứu.

Máu, thịt của Cơ Uyên, còn có các loại yêu thú cường đại, đều là phương hướng nghiên cứu của Đại Yêu Sư.

Đại Yêu Sư đã có chút manh mối, nhưng sẽ không nói ra, bởi vì gã có mục đích của mình.

Đại Yêu Sư thầm rít gào:

- Vọng Hi, trợ lý của ta, nếu có ngươi ở bên cạnh chắc sẽ giật mình vì thành quả của ta, con đường này không sai, có thể tiếp tục đi thẳng xuống!

Cơ Uyên tuần sát một vòng, sau đó ẩn vào trong bóng tối, biến mất không dấu vết.

Vực ngoại giới, quỷ vực.

Lâm Phàm lơ lửng giữa trời, Thanh Oa đứng trên vai của hắn, trái tim nhỏ đập nhanh.

Lâu rồi Thanh Oa không trở lại thượng giới, giờ lòng nó hơi bối rối, không biết đến thượng giới rồi đi về đâu, nên làm sao.

Lâm Phàm nói:

- Thanh Oa, qua khe hở này là chúng ta đến thượng giới, nơi ngươi quen thuộc.

Thanh Oa gật đầu nói:

- Ừ, ta đã chuẩn bị sẵn sàng rồi chủ nhân, bắc phương Thanh Sơn Khâu là chỗ của ta, ta muốn đi xem.

Thanh Oa đã chuẩn bị bất chấp.

Thân thể con ếch không có tương lai, không làm được gì. Ngay từ đầu Thanh Oa hơi không cam lòng, cho rằng là vì không tìm được cách.

Nhưng trong thời gian ở Viêm Hoa tông thì Thanh Oa không làm chuyện gì khác, luôn nghĩ cách.

Luyện đan, bí pháp sửa đổi huyết mạch, nó thử hết mọi cách có thể.

Nhưng thân thể Thanh Oa như bức tường vô hình cản trở hết thảy.

Thanh Oa đã tính rồi, dù liều mạng thăng cấp thì cuối cùng chỉ có thể đến Thế Giới cảnh, đó là nó hao hết mọi thứ, cần rất nhiều thiên tài địa bảo mới vun đắp được như thế.

Giữa các giống loài có lạch trời, không phải muốn đột phá là có thể đột phá.

Lâm Phàm nhìn Thanh Oa chằm chằm, thấy nó thẫn thờ thì mở miệng hỏi thăm, hắn không suy nghĩ sâu xa:

- Thanh Oa, nét mặt của ngươi mang ý nghĩa gì đó. Đang suy nghĩ cái gì?

Thanh Oa sẽ không khai thật ra:

- Chủ nhân, Oa Oa đang suy nghĩ một việc.

Lâm Phàm hỏi:

- Có chuyện gì?

Thanh Oa chỉ thuận miệng đổi chủ đề, không ngờ kẻ bỏ mạng hỏi tiếp, làm nó hơi khó xử.

Con mắt nhỏ đảo tròn, nó chợt nảy ý:

- Đang suy nghĩ một việc phát tài thưa chủ nhân.

- Nói nghe xem.

Thanh Oa nhức óc, nó làm gì có kế hoạch phát tài nào.

Thanh Oa lôi chuyện không thể thực hành ra:

- Chủ nhân nhìn xem, người thượng giới đều muốn đến vực ngoại giới, nhưng chỉ có một đường hầm. Nếu chủ nhân chặn lại bọn họ ngay trước cửa rồi thu phí qua đường thì chẳng phải là phát tài rồi?

Thanh Oa chưa nói câu sau, với điều kiện là đừng bị người ta đánh chết.

Thanh Oa không ngờ kẻ bỏ mạng thật sự suy nghĩ nghiêm túc.

Lâm Phàm nổi hứng:

- Thanh Oa, ngươi nói có chút đạo lý, sao ta không nghĩ ra nhỉ.

Với tình hình hiện tại thì người thượng giới đúng là rất thích đi vực ngoại giới, nếu chặn ngay trước cửa đường hầm thì kiếm lời không lỗ vốn.

Thu phí hai đầu, chặn đường ở thượng giới, thu phí vào đường hầm, sau đó chặn đường ở vực ngoại giới, thu phí ra đường hầm.

Đi rồi về sẽ thu phí bốn lần.

Nếu người thượng giới càn quấy trong vực ngoại giới sẽ bị đánh chết, càng lời to, không lỗ vốn.

Thanh Oa á khẩu, không muốn nói chuyện:

- Chủ nhân, chúng ta mau lên thượng giới thôi.

Lần này đi Thanh Sơn Khâu chưa biết sống hay chết, suy nghĩ vụ kiếm tiền hơi xa.

Lâm Phàm vỗ đầu Thanh Oa, cảm giác trong cái đầu nhỏ này có chút đồ vật.

- Đi, theo ngươi đi Thanh Sơn Khâu một chuyến sau đó suy nghĩ kỹ về chuyện này.

Nháy mắt, một người một con ếch tiến vào khe hở, biến mất không bóng dáng.

Chương 1081: Đại Vương Bát, ngươi là Đại Vương Bát (1)

Phương bắc, Thanh Sơn Khâu.

Một trong các thế lực lớn của thượng giới, từng là quê hương của Thanh Oa, nhưng bây giờ là địa bàn của người khác.

- Chủ nhân, ngừng ở đây, để ta ngắm nơi này một chút.

Còn chưa tới Thanh Sơn Khâu, chỉ mới đến ngoài rìa.

Lâu rồi Thanh Oa chưa trở lại, đã qua vạn năm, đã sớm cảnh còn người mất, nhưng cảnh tượng chỗ này không thay đổi nhiều.

Lâm Phàm thấy Thanh Oa trầm mặc, lộ ra biểu tình chưa từng có.

Hồi lâu, Thanh Oa thở dài một tiếng, thu về tầm mắt:

- Ài, lâu không trở về, đã có chút xa lạ.

Thanh Oa nhảy xuống vai Lâm Phàm, chân trước nắm lên một nắm bùn đất, ngửi ngửi, nét mặt vừa nhớ nhung vừa cô đơn, lẩm bẩm nói:

- Ta ngửi được mùi từng để lại, vừa quen vừa xa lạ.

Bốp!

Lâm Phàm đá lăn Thanh Oa:

- Được rồi, diễn nghiện hả? Vạn năm không trở về, ngươi là chó hay sao mà mũi thính thế?

Thanh Oa không phục, phản đối:

- Chủ nhân, ta mới dựng dục ra tình cảm đã bay biến hết!

Ngẫu nhiên thơ thẩn chút đã bị vạch mặt, những lời cảm động mà hắn đã nói đều lừa người.

Giấy vàng cười gian, nó không có ích gì, lực lượng không mạnh,

thấy Thanh Oa bị ăn hiếp thì nó vui vẻ muốn nhảy dựng lên.

Lâm Phàm nói:

- Đừng tình cảm nữa, đến địa bàn của ngươi rồi, không gọi người quen đi ra dẫn đường?

Lâm Phàm tuyệt vọng với Thanh Oa.

Cửu Hoang Thần Sư là ai? Hắn không biết, chưa tiếp xúc, nhưng thấy nhiều người biết đến thì chắc rất ngầu.

Nhưng có ai ngầu mà giống như Thanh Oa không? Sống thảm đến không đành lòng nhìn.

Thanh Oa xoay người, cố giải thích:

- Đương nhiên có, nhưng Oa Oa rời đi lâu như vậy, không biết bọn họ đi nơi nào, huống chi hiện tại lòng người hiểm ác, không thể dễ dàng tin tưởng ai. Chủ nhân, Oa Oa cho rằng chúng ta nên thận trọng một chút.

Lâm Phàm nhíu mày nói:

- Không đúng, ngươi nói đến gặp một lần mà? Đã chuẩn bị phải chết thì sao bây giờ sợ rồi?

Vốn tưởng Thanh Oa bắt đầu kiên cường, định xem trọng nó một chút, nào ngờ không phải như vậy.

Thanh Oa xấu hổ, giống như bị nhìn thấu, nó nhỏ giọng nói:

- Ta nói chơi thôi mà.

Thật sự chỉ nói chơi, Thanh Oa vốn muốn nói nghiêm trọng một chút để kẻ bỏ mạng không dám theo mình, cho hắn biết bản Oa đi tìm cái chết, sau đó có cơ hội một mình rút lui. Nó đâu ngờ kẻ bỏ mạng thật sự đi theo.

Làm sao bây giờ?

Chịu trận chứ sao.

Thanh Oa không ngốc, trước khi chưa hiểu rõ tình huống thì sẽ không lộ thân phận.

Lâm Phàm hỏi:

- Nói gì? Cứ mắng một tràng cho người ta đi ra cãi lại với ngươi, hay muốn sao?

Thanh Oa nghe vậy vụt ngoái đầu, nghệch mặt nhìn kẻ bỏ mạng:

- Cái này không được đâu, sẽ chết người đấy!

Lâm Phàm suy tư:

- Ý của ngươi là trong lòng ngươi cũng biết thê tử phản bội ngươi?

Thanh Oa nóng nảy nhảy cẫng lên:

- Ta không nói như vậy! Nhưng ta rời đi đã lâu, đâu biết tình huống như thế nào, có lẽ bị người khác chiếm lĩnh rồi. Nếu chúng ta lớn tiếng kêu người thì không chừng là dê vào miệng cọp.

Thanh Oa hơi hoảng, biết ngay không nên mang kẻ bỏ mạng tới, đưa ra ý kiến gì đâu không.

Quá nguy hiểm.

Thanh Oa đổi chủ đề, không thảo luận chuyện vừa rồi:

- Chủ nhân, không gấp gáp, chúng ta đi tới trước nhìn xem, ta quen thuộc chỗ này.

Mức độ nguy hiểm quá cao.

Lâm Phàm chưa từng tới Thanh Sơn Khâu, nhưng đã đi Thánh Địa Sơn, hiểu sơ thế lực lớn ở thượng giới.

Rất mạnh, không thể địch nổi.

Thanh Sơn Khâu có thể trở thành thế lực lớn phương bắc thì tất nhiên không kém hơn.

Bọn họ vào sâu hơn.

Thanh Oa chỉ vào phương xa, nói:

- Chủ nhân nhìn hàng sơn mạch bắn hỏa hoa kia kìa, đúng rồi, là chỗ đó đấy.

Lâm Phàm nhìn qua. Chỗ đó có màu đỏ, có ánh lửa bắn tung tóe, nhiệt độ cực cao, không gian xung quanh bị lửa nóng đốt vặn vẹo.

Thanh Oa đắc ý ngẩng đầu, nhớ lại:

- Đó từng là nơi ta luyện đan, không ngờ lâu như vậy vẫn không thay đổi, là vùng đất báu.

Thanh Oa nói một tràng, hưng phấn như đã về nhà:

- Ta từng có nhiều nô bộc, xếp hàng phải xếp thật xa, cũng không biết những tên kia sống hay chết. Trong đó có vài người không tệ, rất có thiên phú luyện đan, ta từng dạy họ, nếu còn sống có lẽ đã là Luyện Đan Đại Sư nổi tiếng.

Nói đến đây thì Thanh Oa hếch cằm, đặc biệt tự hào:

- Nói ra thì bản thần sư cũng không tính là một thân một mình, để lại mồi lửa trong thượng giới.

Lâm Phàm lẳng lặng nhìn Thanh Oa nói khoác, không vạch trần nó.

Như người già chỉ có thể khoác lác về quá khứ, nên giữ lại chút quyền lợi này, không thể cướp mất quyền lợi đó của họ.

Phương xa.

Có đoàn người đi tới, có nam có nữ, hơi thở đều rất cường đại. Bọn họ cười tươi, dường như gặp được chuyện gì vui.

Một nam nhân trung niên bộ dạng thô kệch xấu xí, tay cầm đầu lâu.

Cái đầu miệng mũi rõ ràng, mở to mắt, chết không nhắm mắt.

Nam nhân thô kệch to giọng nói:

- Tên này đúng là tự tìm chết, Nữ Đế kêu hắn luyện chế một viên Dưỡng Nhan Đan vậy mà từ chối, cho hắn một nhát yên nghỉ luôn.

Nam nhân bên cạnh nói tiếp:

- Mấy tên khác chạy nhanh thật, không biết kẻ nào lén báo tin để họ trốn từ lâu. Nếu không phải kẻ này luyến tiếc mấy thứ kia nên làm lỡ thời gian thì chúng ta đã bắt hụt.

- Ngươi nói Thanh Sơn Khâu chúng ta có nội gian?

- Có khả năng này.

Một nữ nhân nghi ngờ nói:

- Ta nghe nói đám người này sống lâu rồi, lâu còn hơn tổ tông của chúng ta mà sao thực lực yếu vậy? Chỉ có Đế Thiên cảnh. Dù là con chó, tự biết luyện đan thì không thể chỉ là Đế Thiên cảnh, sống lâu thế nên dễ lên Chúa Tể cảnh.

Nữ nhân này khó chịu với cái đám người kia, dám làm trái ý của Nữ Đế là tự tìm chết.

Luyện đan cho Nữ Đế là phúc lớn.

Có người nói:

- Ta nghe đồn bọn họ là dư nghiệt, không có căn cơ, đời này không thể tu luyện, là phế vật. Không biết vì lý do gì mà sau đó bọn họ có thể tu luyện, nhưng tốc độ cực kỳ chậm chạp, xem như đã đánh vỡ chuyện không thể xảy ra.

- Thế hả? Vậy khá lợi hại, nhưng lợi hại cũng vô dụng, đầu óc không sáng suốt thì là đồ ngu, ngu xuẩn không có tư cách còn sống.

Bọn họ nhìn thấy phía trước có người.

Trương Vân Sư mở miệng hỏi:

- Dừng lại, ngươi là ai?

Nơi này là Thanh Sơn Khâu, là thánh địa, có người ngoài tiến vào phải bị kiểm tra.

Thanh Oa đang hào hứng khoác lác với Lâm Phàm, định tiếp tục thì nghe phía sau có tiếng nói, sợ đến rớt tim.

Bà nội nó, xui quá, bị người đụng phải.

- Chủ nhân, cẩn thận một chút, chắc là người của Thanh Sơn Khâu.

Nó phải nhắc nhở, đề phòng kẻ bỏ mạng đấu cứng với người ta, đang trong địa bàn của người khác.

Không đúng.

Thanh Oa ức chế, nói thẳng ra đây là địa bàn của nó.

Nó, Cửu Hoang Thần Sư trở về.

Nhưng không có người nghênh đón, giờ lén lút như sợ bị ai phát hiện.

Lâm Phàm quay đầu lại, thấy năm người đi tới, bốn nam một nữ, sát ý trên người rất nặng.

Nhất là nam nhân tay cầm đầu lâu, con mắt như dã thú, xem ai đều như nhìn con mồi.

Lâm Phàm mỉm cười nói:

- Đừng căng thẳng, ta vào xem Thanh Sơn Khâu trong truyền thuyết, thuận tiện xem thử Cửu Hoang Thần Sư rốt cuộc là hạng người gì.

Năm cường giả Thế Giới cảnh, ba người đỉnh, hai người trung kỳ.

Hơi thú vị.

Thượng giới quả nhiên có nhiều cường giả, toàn đụng phải Thế Giới cảnh.

Trương Vân Sư cảnh giác nói:

- Cửu Hoang, Bát Hoang Thần Sư cái quái gì? Ngươi rốt cuộc là ai? Đến Thanh Sơn Khâu có mục đích gì.

Thanh Oa sợ ngây người.

Khi kẻ bỏ mạng nói lên danh hiệu của nó thì nó giật bắn người.

Muốn chơi cũng không chơi như vậy, sẽ hù người ta sợ chết khiếp.

Nhưng ngay sau đó đối phương nói Cửu Hoang Thần Sư là cái quái gì?

Thanh Oa rất khó chịu, cảm giác bị vũ nhục.

Người tuổi trẻ bây giờ đều ngông cuồng như thế sao? Không biết danh hiệu Cửu Hoang Thần Sư của nó?

Thật là không biết trời cao đất rộng.

Lâm Phàm bình tĩnh trả lời:

- Không có mục đích gì, ngắm cảnh thôi.

Bộ dạng của hắn như lợn chết không sợ nước sôi, người ta hỏi gì đều trả lời hờ hững.

Loại thái độ này khiến bọn họ rất là khó chịu.

Thanh Oa thì bị bọn họ phớt lờ, một yêu thú Đạo cảnh chẳng lẽ có thể lên trời?

Mặc kệ ở nơi nào, kẻ yếu đều là không cách nào được coi trọng, có bị ức hiếp hay không thì hên xui.

Năm người tức giận, nhỏ giọng trò chuyện.

- Người này có chút càn rỡ.

- Ừ, hơi cuồng vọng thật, không thèm để chúng ta vào mắt.

- Dạy cho bài học để hắn biết tình cảnh của mình, rồi chúng ta còn phải về báo cáo công việc.

Nam nhân thô kệch huơ cái đầu trong tay, hơi chờ mong, không biết mình sẽ được khen ngợi thế nào.

- Ủa?

Thanh Oa nhìn cái đầu khá quen mắt, nhưng đối phương đung đưa làm nó khó thấy rõ:

- Đừng lắc, để ta xem kỹ đây là ai.

Nam nhân thô kệch nghe vậy cau mày, hơi ngạc nhiên, không lắc cổ tay nữa, đầu giữ yên.

Chương 1082: Đại Vương Bát, ngươi là Đại Vương Bát (2)

Thanh Oa cẩn thận nhìn, khuôn mặt đầu lâu hơi quen thuộc, nhưng lâu quá nên chưa nhớ ra ngay.

Con mắt nhỏ của Thanh Oa chợt trợn to, kinh ngạc kêu lên:

- Đại Vương Bát!

Thanh Oa nhận ra đây là Đại Vương Bát, từng là một trong những nô bộc được nó xem trọng, không có năng lực tu luyện nhưng ngộ tính luyện đan rất cao. Lúc trước còn được nó nâng lên làm nô bộc sao chớp mắt bị người chặt đầu rồi?

Nam nhân thô kệch tức giận:

- Ngươi dám mắng ta!?

Gã không biết cái đầu cầm trong tay tên là Đại Vương Bát, còn tưởng rằng Thanh Oa đang nhục nhã mình. Nam nhân thô kệch nóng tính tự nhiên không thể nhịn được nữa, một đấm mạnh mẽ đâm tới.

Cú đấm này tự nhiên không đơn giản, cường giả Thế Giới cảnh, uy lực một đấm ẩn chứa lực lượng thế giới, người thường khó thể đỡ.

Nhưng mà . . .

Ầm!

Lâm Phàm đơn giản đấm thủng thân thể của đối phương.

Bộp!

Cái đầu rơi xuống đất.

Nam nhân thô kệch sắc mặt không dám tin, có vẻ sợ hãi, hai đầu gối gấp khúc quỳ dưới đất.

Lâm Phàm nhìn bốn người còn lại:

- Ta chỉ muốn hỏi là có thể nói chuyện đàng hoàng không? Các

ngươi nói cho ta biết có thể không?

Chuyện gì đây?

Quá đáng.

Một lời không hợp liền ra tay, không nên quá đáng như vậy.

Người thượng giới đều tàn nhẫn thô bạo như thế sao?

Thanh Oa chửi thầm trong bụng, bản Oa có bảo ngươi là con rùa đâu, kích động như vậy làm gì.

Giờ thì tốt rồi, đã chết uổng.

Đám người Trương Vân Sư ngạc nhiên, cảm thấy như bị hoa mắt.

Một đấm liền bị đánh chết.

Sao có thể như vậy?

Lâm Phàm nhíu mày, mấy tên này không có chút ánh mắt, kiến thức gì cả:

- Sững sờ làm gì? Nói cho ta biết có thể nói chuyện đàng hoàng không?

Đám người Trương Vân Sư phản ứng lại, lập tức gật đầu:

- Có thể, có thể!

Nam nhân thô kệch đã chết.

Bọn họ phản ứng đầu tiên không phải báo thù mà là đánh không lại, không muốn chết.

Lâm Phàm hỏi:

- Các ngươi biết Cửu Hoang Thần Sư không?

Đám người Trương Vân Sư nhìn nhau, sau đó lắc đầu.

Ai vậy?

Không biết.

Lâm Phàm hỏi tiếp:

- Nữ Đế của các ngươi có tình nhân không?

Thanh Oa nghe câu hỏi thì muốn nhảy dựng lên đấm gục Lâm Phàm. Nói cái quái gì vậy hả? Có thể nghĩ đến ta còn ở đây không?

Đám người Trương Vân Sư thầm tức giận, rõ là nhục nhã Nữ Đế của họ, nhưng e ngại thực lực của đối phương, giận không dám nói:

- Không.

Thanh Oa thở phào nhẹ nhõm, xem ra nó nghĩ đúng.

Nó không chắc chắn Thanh Sơn Nữ Đế là thê tử của mình nhưng có chút xác suất, cho nên không hy vọng nghe được tin tức khiến người tuyệt vọng.

Nhưng Thanh Oa nhìn đầu người rơi dưới đất:

- Đại Vương Bát, tại sao ngươi bị người chặt đầu.

Đây từng là nô bộc của nó nên cảm xúc hơi dao động.

Cái đầu người chết đột nhiên mở miệng, giọng nói rất là giật mình:

- Thần sư, ngài là thần sư!

Thanh Oa thương cảm:

- Đại Vương Bát, hãy yên nghĩ, đừng nhớ nhung, ta sẽ báo thù cho ngươi.

Cái đầu mở miệng nói:

- Thần sư, ta không chết.

Thanh Oa cảm thán:

- Đừng như vậy, ngươi đã chết, đi thôi. Ài, từ biệt lâu như vậy, gặp lại nhau là lúc thấy ngươi bị người chém giết, đau lòng.

Lâm Phàm đạp lên người Thanh Oa:

- Người ta không chết, ngươi nói người ta chết làm gì?

Cái đầu trừng mắt Lâm Phàm, rống to:

- Càn rỡ! Ai cho phép ngươi nhục nhã thần sư!

Bốp!

Lâm Phàm đá bay cái đầu.

Cái thứ gì, bênh nó mà còn bị nó mắng ngược lại, quá đáng.

Thanh Oa tức giận nói:

- Quá đáng, ngươi dám mắng chủ nhân của bản Oa Sư, muốn chết hả?

Đại Vương Bát này thật quá đáng.

Thanh Oa nhảy tới bên cạnh Lâm Phàm, nịnh nọt:

- Chủ nhân, đừng chấp nhặt với hắn, hắn là đồ đần.

Trương Vân Sư bị Lâm Phàm làm giật mình nhưng không hoàn toàn sợ, nghe rõ ràng từng câu đối thoại.

- Cửu Hoang Thần Sư?

- Nghe ngóng tin tức của Nữ Đế?

Xem ra tên này đến đây có mục đích, nếu có cơ hội báo cho Nữ Đế biết thì sự thật sẽ rõ ràng.

Lâm Phàm nói:

- Thanh Oa, bọn họ biết ngươi là ai, vì an toàn nên diệt khẩu.

Thanh Oa không muốn:

- Chủ nhân, đều là người quen, chắc không sao.

Lâm Phàm hỏi:

- Sao ngươi biết là người quen? Dù sao đã giết một người, giết thêm bốn người cũng tốt. Dù cuối cùng là hiểu lầm thì chúng ta cứ coi như chưa gặp qua, thế là xong.

Thanh Oa trầm ngâm nói:

- Lời này có lý, tuyệt đối không thể để sai sót, chủ nhân tài quá.

Đám người Trương Vân Sư rùng mình, đối phương muốn giết bọn họ diệt khẩu.

Thực lực của đối phương mạnh hơn bọn họ, căn bản không phải đối thủ, dù bó tay chịu trói cũng tuyệt đối không được.

Có lẽ chỉ có thể liều mạng một lần.

Bốn người trao đổi ánh mắt, yên lặng gật đầu.

Chỉ đành liều mạng.

Huống chi nơi này nằm trong phạm vi Thanh Sơn Khâu, bọn họ có thể chống chọi chờ cứu viện đến.

Khi bọn họ chuẩn bị đụng độ thì tình huống thay đổi.

Phương xa có bóng người đi tới, nhấc chân đạp xuống đã xuất hiện trước mặt nhóm Lâm Phàm.

Là một nữ nhân, tuy không quá xinh đẹp nhưng tràn đầy anh khí, gọn gàng sạch sẽ.

Nữ nhân mở miệng nói:

- Vị khách nhân tôn kính này, Nữ Đế biết ngài đến, mời vào gặp mặt.

Dường như nàng ít khi cười nên bây giờ cười hơi xấu, chẳng bằng không cười.

Nhóm Trương Vân Sư thấy người tới thì cung kính chào:

- Thần quan đại nhân.

Bọn họ thở phào, xem ra không cần chết.

Nữ thần quan đến thì bọn họ an toàn.

Khi nhóm Trương Vân Sư định nói ra tội ác của đối phương nhưng chợt nhớ Nữ Đế mời đối phương, nếu nói ra tại đây sẽ khiến nữ thần quan không vui, sau đó giết bọn họ.

Nên họ chỉ có thể nuốt trái đắng, nhìn xác chết bị xuyên thủng, thì thào

Lên đường bình an, chết không đáng.

Lâm Phàm cùng Thanh Oa nhỏ giọng trao đổi:

- Xem ra muốn mời chúng ta đi qua, trực tiếp lừa giết.

Thanh Oa không dám tin:

- Không thể nào, chắc chắn sẽ không như vậy. Chủ nhân đừng nên suy nghĩ nhiều, tuyệt đối không có chuyện đó!

- Tình huống của ngươi như thế nào chẳng lẽ ta không có đầu óc, ngươi cũng không có? Ta đến từ vực ngoại giới, đối phương biết gì về ta? Phái người tới, mở miệng liền nói là khách quý, quý khỉ mốc. Thật sự tin mặt mũi của mình lớn lắm sao? Hiển nhiên là muốn lừa giết, hơn nữa còn muốn làm đến tuyệt đối không thể sai sót nhầm lẫn. Tin hay không tùy ngươi, dù sao ta đã chuẩn bị sẵn sàng, đi xem một chút cũng tốt.

Lâm Phàm không sợ, muốn lừa giết cứ lừa, chẳng sao cả. Đi ra lăn lộn hoặc là ngươi giết ta, hoặc là ta giết ngươi.

Hắn bị người giết nhiều lần rồi, không sợ hãi chút nào, dữ dằn vậy đấy.

Thanh Oa im lặng, nó vẫn không thể tin được, ôm lấy hy vọng duy nhất.

Con mắt to cỡ hạt đậu nhìn chằm chằm vào nữ thần quan, nhưng Thanh Oa xem thật lâu không nhìn thấy một chút sát ý.

Là chủ nhân bị ảo giác hay do nó quá tin tưởng thê tử?

Thanh Oa hơi sợ, muốn chạy trốn:

- Chủ nhân, hay là chúng ta đừng đi, quay về thôi.

Không hiểu sao Thanh Oa linh cảm đi vào sẽ rất nguy hiểm.

Lâm Phàm không sợ hãi, vì tìm kiếm chân lý thậm chí có thể vứt bỏ mạng sống.

- Ngươi phải dũng cảm đối mặt hiện thực, trốn tránh nó rồi sẽ như ác mộng quấn quanh trong tâm linh của ngươi, đã vậy rồi thì nên đối mặt ống kính hiện thực, thấy rõ khuôn mặt giả dối, thả ra hy vọng duy nhất trong lòng mình, lại bước trên con đường mới.

Thanh Oa ngây ra, nói cái quỷ gì? Hoàn toàn không nghe hiểu, có thể nói tiếng người không?

Tuy không nghe hiểu Lâm Phàm nói gì nhưng Thanh Oa hiểu đại

khái là đừng chạy, phải nhìn thẳng đối phương.

Chết chắc.

Lâm Phàm mỉm cười nói:

- Mời.

Nữ thần quan gật đầu, đi ở phía trước dẫn đường.

Lâm Phàm nhỏ giọng nói:

- Thanh Oa, nếu đến chỗ đó liền bị giết đã nói lên thê tử của ngươi thật sự cho ngươi đội nón xanh, đừng không dám đối mặt sự thật, biết sớm chút cũng sớm giải thoát.

Thanh Oa mặt ủ mày chau, trong lòng dao động, không cách nào bình ổn.

Quá trình ở trong bóng tối chạy theo ánh nắng rất hành hạ người.

Nhóm Trương Vân Sư theo ở đằng sau, hình thành thế tam giác, luôn đề phòng Lâm Phàm.

Lâm Phàm bỏ đầu người quen của Thanh Oa vào trữ vật giới chỉ, cũng chộp nó trong tay.

Lát nữa trăm phần trăm sẽ xảy ra cuộc đồ sát một phía, nghiền ép khiến người mong đợi biết bao.

Nó sắp xảy ra.

Nơi này là địa bàn của Thanh Oa, nhưng hôm nay đến khiến nó thấy lạ lẫm, mọi thứ thay đổi, không còn địa bàn quen thuộc ngày xưa.

Thanh Oa rũ bốn chân xuống, mắt nhỏ cỡ hạt đậu đảo lia bốn phía.

Xung quanh có người đi ngang qua đều tránh thật xa, nữ thần quan xuất hiện, bọn họ không dám làm càn, vừa tò mò nhìn Lâm Phàm.

Bọn họ đoán người này là ai? Tại sao được nữ thần quan dẫn đường.

Lâm Phàm cười đi gần một bên người nữ thần quan, hỏi:

- Đại muội tử, thân hình của Nữ Đế các ngươi xinh không?

Nữ thần quan lạnh lùng không cảm xúc, nghe câu hỏi nhàm chán thì không thèm chớp mí mắt cái nào.

Lâm Phàm cười hỏi:

- Đại muội tử, lạnh lùng vậy làm gì? Thật ra vóc dáng xấu cũng có lý do, vì ít cười. Nghe nói Nữ Đế của các ngươi từng có một nam nhân tên là Cửu Hoang Thần Sư, cũng là chủ nhân ban đầu của nơi này, sau đó bị Nữ Đế của các ngươi cùng gian phu hãm hại, chuyện này có thật không?

Chương 1083: Các ngươi đều biết, chỉ có ta không biết?

Lâm Phàm nói với ngữ điệu như đang tán dóc.

Biểu tình của nữ thần quan dần thay đổi, ánh mắt băng lãnh:

- Đừng nói bậy bạ, để tránh họa từ miệng mà ra.

Lâm Phàm cười:

- Nói một chút mà thôi, không cần nghiêm túc như vậy.

Thanh Oa đã tuyệt vọng, nói giỡn cũng đừng giỡn kiểu này chứ.

Nó sắp bị kẻ bỏ mạng thuyết phục, hình như đều nói trúng, thê tử thật sự phản bội nó.

Không lâu sau, từng cung điện rộng lớn lơ lửng trên cao như tòa thành nổi, làm người kinh sợ.

Thần quang bao phủ cung điện, thần thánh mà trang nghiêm.

Có rất nhiều người ra vào, nhưng đều giữ yên lặng.

Thanh Oa trợn to mắt nói:

- Không thể nào! Địa bàn của ta khi nào trhì có những kiến trúc này? Chân thân thiên thạch của ta đâu?

Thanh Oa không thể tin được, trước kia nó tự tạo một chân thân thiên thạch cao tới ngàn trượng, uy vũ bá khí, càng là biểu tượng của sự tôn quý.

Giờ đâu mất rồi?

Không đúng.

Những kiến trúc nổi có hơi thở của thiên thạch.

Trời ạ, là tên khốn nào đánh nát chân thân của nó luyện thành đống kiến trúc mục nát này?

Đây là nhục nhã, càng là không tôn trọng nó.

Lâm Phàm cảm giác biểu tình của Thanh Oa hơi khó chịu, chắc đang nhớ lại thời gian huy hoàng.

Lâm Phàm lặng lẽ lấy ra máy phát thanh từng rút thưởng được, tặng cho Thanh Oa một bài hát: Làm lại từ đầu.

Ca từ như sau: Tất cả vinh dự ngày hôm qua đều thành hồi ức xa xôi, cần lao chịu khổ chịu khó qua nửa đời, cuối cùng lại đi vào mưa gió.

Rất chính xác.

Âm nhạc vang lên.

Thanh Sơn Khâu yên tĩnh bỗng có tiếng hát.

Thanh Oa chìm trong hồi ức nghe âm nhạc buồn thì ngây ra.

Sắc mặt nữ thần quan thay đổi, nhìn sang Lâm Phàm.

Âm thanh quái dị này phát ra từ chỗ đối phương.

Lâm Phàm vỗ đầu Thanh Oa:

- Đưa cho ngươi một ca khúc, chậm rãi hồi ức đi.

Thanh Oa muốn khóc, bị khơi gợi hồi ức trong lòng.

Trước kia nó làm Cửu Hoang Thần Sư phong quang biết bao, không ai bì nổi.

Vô số Chúa Tể tung hoành thiên địa đến chỗ nó xin đan dược, phải xem sắc mặt của nó.

Nhưng chờ chút.

Làm lại từ đầu là cái quỷ gì?

Bộ dạng của nó mà làm lại từ đầu chắc sẽ bị người nhà đánh thành thịt băm.

Thanh Oa nhìn kẻ bỏ mạng, rất muốn cho một câu:

Ngươi thật xấu xa, tin ngươi mới là lạ.

Nhạc ngừng, xung quanh trở lại trạng thái yên tĩnh.

Nhưng Thanh Oa nghe bài hát này thật sự có xúc động ta muốn

làm lại từ đầu.

Tiếc rằng giây sau nó tự cắt đứt ý nghĩ không thực tế này.

Muốn làm lại từ đầu thì ít ra cho thân thể đáng tin đã.

Không cho bản thể cũng được, ít ra cũng phải có tay để ăn cơm chứ, giờ không ăn uống đàng hoàng, nó toàn dùng lưỡi.

Lâm Phàm hỏi:

- Sao rồi Thanh Oa? Có cảm giác kích tình trào dâng, xúc động muốn cướp về mọi thứ không?

Thanh Oa nhìn Lâm Phàm, thở dài, bỏ qua cho ta đi.

Đừng đùa.

Lâm Phàm nhìn quanh:

- A!

- Ta cảm giác có rất nhiều ánh mắt đang nhìn chúng ta.

Nữ thần quan mặt biến sắc, không ngờ cảm giác của người này nhạy như thế.

Nhưng đã đến nơi.

- Nữ Đế chờ ngươi ở bên trong, mời.

Đi tới cửa đá điêu khắc thiên nữ giáng trần, nữ thần quan đứng ở một bên mời Lâm Phàm đi vào.

Lâm Phàm đứng trước cửa đá.

Hắn biết khi bước vào thì trăm phần trăm sẽ bị làm thịt, nhưng hắn không quan tâm, dửng dưng.

Thanh Oa có chút căng thẳng:

- Thật sự đi vào hả chủ nhân?

Câu hỏi này là truyền âm, từ khi Thanh Oa trở thành thú cưng của Lâm Phàm thì có năng lực đó, mặc kệ thực lực của người khác mạnh bao nhiêu đều không thể nghe đối thoại.

- Tại sao không đi vào? Mục đích ngươi đến đây vì muốn chứng

thực thê tử của ngươi có lừa ngươi hay không. Nói thẳng cho ngươi biết, đi vào là chúng ta sẽ gặp nguy hiểm, điều đó nói lên thê tử của ngươi muốn lấy mạng ngươi. Khi chúng ta vào Thanh Sơn Khâu thì thê tử của ngươi liền biết ngươi trở về.

Lâm Phàm lắc đầu, Thanh Oa thật đáng buồn, vì sao không dám đối mặt hiện thực?

Người biến nó thành ếch chắc có ác thú vị, biến thành con ếch xanh mang ý nghĩa là ngươi đã bị ngoại tình.

Nó không tự hiểu sao?

Có lẽ Thanh Oa không tự hiểu thật.

Lâm Phàm đẩy mở cửa đá, bên trong rất đen, không nhìn thấy cuối.

Nữ thần quan mở miệng nói:

- Mời.

Lâm Phàm mỉm cười hỏi:

- Ngươi không đi vào sao?

Nữ thần quan đáp:

- Khách quý được Nữ Đế mời, chúng ta chỉ có thể chờ ở bên ngoài.

Lâm Phàm không nói nhiều, nhấc chân bước vào trong. Bốn phía hơi tối, không thấy rõ tình huống xung quanh.

- Chủ nhân, cẩn thận, Oa Oa cảm giác có chút không ổn!

Rầm!

Nữ thần quan ở bên ngoài đóng cửa đá lại, nhếch mép cười lạnh.

Lâm Phàm quay đầu nhìn thoáng qua, sau đó hô lớn:

- Thê tử của Thanh Oa mau ra đây! A không, thê tử của Cửu Hoang Thần Sư, ngươi mau chạy ra đây! Cái đồ cho Thanh Oa đội nón xanh, hèn hạ, đáng ghét, lão tử không hứng thú bắn pháo hoa với ngươi.

- Chủ nhân, đừng như vậy, có lẽ là hiểu lầm thì sao?

Thanh Oa muốn chết, hắn nói như vậy lỡ chuyện này là hiểu lầm, chọc thê tử tức giận thì làm sao?

Tuy nó ở trong thân thể ếch nhưng chân tình dành cho thê tử mãi mãi không thay đổi.

Dứt lời, tình huống xung quanh chợt biến đổi.

Cảnh tối tăm dần sáng sủa.

Ngay sau đó, hư không bốn phía chấn động, mấy luồng lực lượng kinh khủng chợt bộc phát ra, hơn nữa mục tiêu nhằm vào Lâm Phàm.

Lâm Phàm ném Thanh Oa vào trữ vật giới chỉ:

- Tiện nhân!

Ầm ầm!

Tốc độ cực nhanh.

Kẻ tấn công là cường giả Chúa Tể cảnh, không nương tay, trong chớp mắt có mấy luồng lực lượng đánh vào người Lâm Phàm, đánh nát hắn.

Rào rào!

Máu rơi đầy đất.

Bốn bóng người hiện ra, chắp tay sau lưng, mắt lạnh nhìn bãi máu, không thèm để bụng.

Một người đeo mặt nạ màu đen che từ phần mũi trở lên, mái tóc dài màu xanh thả sau lưng, gã nói với tận cùng phía xa:

- Cái thứ này mà cần bốn chúng ta cùng ra tay sao?

Lâm Phàm không lọt vào mắt Chúa Tể, quá yếu.

Phía cuối đường truyền đến tiếng hừ khẽ xem như trả lời.

Giới vực ngoài Thanh Sơn Khâu.

Mười giây sau.

Một bóng dáng xuất hiện.

Lâm Phàm hùng hổ càu nhàu:

- Bà nội nó, biết ngay không có lòng tốt, chẳng ngờ đến bốn Chúa Tể đỉnh ra tay, đám chó!

Mặc đồ xong Lâm Phàm thả Thanh Oa ra khỏi trữ vật giới chỉ.

Thanh Oa đã mất hồn:

- Không thể nào . . . sao có thể như vậy?

Tình huống diễn ra vừa rồi kích thích mạnh đến Thanh Oa, tới bây giờ nó vẫn không tin tưởng điều đã trải qua là thật.

Thanh Oa cố gắng lôi kéo người đồng ý suy đoán của mình:

- Phải rồi, chắc chắn nàng không biết ta trở về, tưởng rằng ai giả mạo ta, đúng là thế, không sai được. Chủ nhân thấy đúng không?

Lâm Phàm vỗ đầu Thanh Oa:

- Oa Oa, có việc đã xảy ra thì không thể thay đổi, ngươi cứ sống trong mơ chỉ làm ngươi khốn khổ.

Thanh Oa rít gào, lần đầu cương cường với kẻ bỏ mạng:

- Không thể nào! Sao có thể chứ? Nàng trước kia chẳng là cái gì, là ta mang theo nàng, che chở nàng, có thứ tốt đều cho nàng, cho hết tất cả, sao nàng phản bội ta được?

Vào trong cung điện liền bị giết, Thanh Oa biết mọi thứ thay đổi.

Thanh Oa tức giận quát:

- Chắc chắn là tên khốn nào dụ dỗ nàng, khiến nàng tạm bị lạc hướng, ta phải túm đồ khốn đó ra!

Lửa giận của Cửu Hoang Thần Sư không thể dập tắt.

Nếu bản thể lên cơn giận thì có thể khiến người ta sợ hãi. Nhưng bây giờ nó trở thành con ếch xanh biếc nhỏ bé, là tên hề trong mắt người hắn, một con kiến giơ chân kháng nghị bất công.

Lâm Phàm lấy cái đầu ra:

- Có lẽ hắn biết một ít chuyện.

Lâm Phàm tội nghiệp cho Thanh Oa, không phải tội vì nó bị ngoại tình, hắn cho rằng như vậy cũng tốt, có thể tập trung làm việc mình muốn làm.

Nhớ năm xưa hắn mới tới đây, luôn muốn rời khỏi Viêm Hoa tông. Nếu khi đó hắn đi thật thì sẽ không sinh ra tình cảm với lão sư, có lẽ bây giờ hắn một mình bung lụa không biết lối về.

Hiện nay hắn làm việc trầm ổn.

Cái đầu nói:

- Thần sư, ngươi không nên tin nàng.

Thanh Oa nhìn đối phương:

- Đại Vương Bát, ngươi nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì? Nếu ngươi dám lừa ta thì ta sẽ đập chết ngươi!

Cái đầu thở dài:

- Ta không rõ cụ thể thưa thần sư. Năm xưa sau khi ngài biến mất, Cửu Hoang Sơn hỗn loạn lớn, mọi người đều tìm kiếm ngài. Vu Yên tẩy chay kẻ phản đối, khống chế Cửu Hoang Sơn trong tay. Những nô bộc đi theo ngài hầu như chết hết, nếu không nhờ Khương Sinh Đại Đế lén báo tin, hộ tống chúng ta rời đi thì e rằng chúng ta cũng bị hại.

Lâm Phàm lắng nghe ân oán tình thù, phức tạp, thật sự là phức tạp. Hắn cảm thấy chuyện phức tạp này làm nhức đầu, đập chết hết là khỏe.

Thanh Oa không tin:

- Khương Sinh? Tên kia mà cứu các ngươi? Không thể nào, hắn luôn mơ ước thê tử của ta, nếu không phải hai chúng ta quen biết nhiều năm thì ta đã không tha cho hắn!

Đại Vương Bát bất đắc dĩ nói:

- Thần sư, thật ra ngài trách oan Khương Sinh Đại Đế. Có chuyện này ngài vẫn luôn không biết, tình cảm Khương Sinh Đại Đế dành cho ngài vượt qua phân biệt giới tính. Chúng ta biết lý do năm xưa Khương Sinh Đại Đế nhằm vào Vu Yên, đơn giản là muốn đuổi nàng đi, chỉ có ngài không biết.

Mùi cơ tình đập vào mặt Lâm Phàm, hơi thú vị.

Chương 1084: Cái này không tốt lắm đâu, quá càn rỡ (1)

Qua hồi lâu.

Thanh Oa tỉnh táo lại, trong lòng không xao động, nhưng chưa thoát ra bầu không khí bi thương. Tim Thanh Oa đau nhói, rất đau, giống như bị từng nhát dao chém vào tim.

Biệt hiệu của cái đầu là Đại Vương Bát, tên thật là Lô Cương.

Có lẽ vì mặt mũi hơi giống con rùa nên bị Thanh Oa xưng hô như vậy.

Nhưng rùa và ếch cũng xứng.

Lô Cương mở miệng nói:

- Oa Sư, quân tử báo thù mười năm không muộn, hiện tại báo thù là chịu chết, rời đi nơi này, tìm cơ hội mới là cách hay.

Lô Cương đổi xưng hô gọi Oa Sư.

Thanh Oa nói danh hào thần sư quá cao điệu, đề phòng bị người phát hiện, gọi Oa Sư tốt hơn.

Thanh Oa cười tự giễu:

- Mười năm? Mấy vạn năm đã trôi qua, mười năm thì được bao lâu? Không chất vấn thẳng mặt thì ta tuyệt đối sẽ không hết hy vọng.

Lô Cương khẽ thở dài:

- Ài, ta biết Oa Sư rất đau khổ, rất khó tin, tất cả mọi chuyện chỉ hướng ả.

Lô Cương nhìn thần sư ngày xưa tuấn tú tiêu sái, thần uy vô địch bây giờ biến thành bộ dáng như vậy làm tim gã đau nhói.

Nói sao thì thần sư mãi là thần sư, sẽ không thay đổi.

Thanh Oa lặng im, đau lòng không muốn nói nhiều.

Lâm Phàm suy nghĩ một việc, tới rồi không thể về tay trắng, không làm gì đã cụp đuôi trở về không phải phong cách của hắn.

Bốn Chúa Tể ngốc giết hắn một lần, cho dù có buff thì không đủ đền thứ tốt, thật tiếc.

Tiếp tục đi chịu chết?

Đây là phong cách của hắn, nhưng hắn thích đơn độc đi một mình.

Thanh Oa mở miệng hỏi thăm:

- Đại Vương Bát, những người còn lại đâu?

Lô Cương bất đắc dĩ nói:

- Ta cũng không biết những người còn lại ở đâu. Nhận được tin của Khương Sinh Đại Đế kêu chúng ta rời đi, nhưng ta vì muốn gói ghém đồ đạc nên muộn một bước, bị bắt tại chỗ, những người khác chắc chạy hết rồi.

Nếu biết trước đã không thu gom đồ làm gì, nhưng Lô Cương lại thấy may mắn, nếu không bị bắt thì có lẽ đã không gặp thần sư.

Lâm Phàm an ủi:

- Đi thôi Oa Oa, có việc nếu biết rồi cũng đừng vấn vương, là nam nhân không lẽ sợ đội mũ?

Thanh Oa bị thương rất nặng, nghe được nói lời này thì càng tổn thương, đắng lòng.

Muốn an ủi người cũng đừng dùng kiểu này chứ.

Ai không sợ đội mũ!?

Thanh Oa hỏi:

- Khương Sinh vẫn khỏe chứ?

Nơi này vốn là địa bàn của nó, đáng tiếc đã trở thành chỗ nguy hiểm nhất.

Lô Cương tiếc nuối nói:

- Không tốt, theo ta được biết thì Khương Sinh Đại Đế đã bị đánh

gãy kinh mạch toàn thân, giam giữ sâu dưới lòng đất, suốt kiếp không thể đi ra. Khương Sinh Đại Đế có thể thông báo cho chúng ta là nhờ mệnh cổ của hắn lén chạy đến, nhưng mỗi lần đi ra sẽ suy yếu một chút.

Thanh Oa không cam lòng nói:

- Chết tiệt, rốt cuộc là ai hại ta, nếu không phải bị hại thành bộ dáng như vậy thì ta đã không chịu bó tay!

Dù muốn báo thù cũng phải có thực lực, càng lúng túng là không biết kẻ thù là ai.

Ai hiểu thấu nỗi đau trong lòng nó?

Lâm Phàm thúc giục:

- Được rồi, đừng tức giận, đi nhanh lên, ở đây chỉ lãng phí thời gian.

Tình huống trước mắt không tốt cho Thanh Oa, lát nữa đưa bọn họ về rồi hắn sẽ trở lại thượng giới kiếm điểm.

Lô Cương ngại ngùng hỏi:

- Thần sư, có thể bàn một việc không? Ta không có thân thể, chỉ còn lại cái đầu, không cách nào tiếp tục chống chọi, cho ta ở trong cơ thể của thần sư một thời gian ngắn được không?

Lô Cương bị đối phương chém đứt đầu, vết thương rất nặng, vì gã dùng đan dược đặc biệt nên có thể giữ lại thần thức trong óc.

Nhưng tình huống không ổn, gã không chống chọi được lâu.

Thanh Oa gào thét, dứt khoát từ chối:

- Biến! Thân thể của bản Oa Sư nhỏ như vậy, ngươi muốn vào chỗ nào?

Đùa gì vậy, cho nô bộc vào thân thể con ếch thì sau này nó còn bí mật gì nữa?

Giấy vàng ở phía sau Thanh Oa cười nói:

- Ôi chao, con ếch xanh trùm sò, thuộc hạ đã thảm như vậy mà không chịu giúp đỡ, ài.

Giấy vàng mở miệng khiến Thanh Oa nghĩ ngay một cách, nó và Lô Cương liếc nhau.

Chốc lát sau.

Giấy vàng gầm rú:

- Súc sinh, một đám súc sinh! Ta chỉ là tờ giấy mà cũng không buông tha, cầm thú!

Nếu biết trước thì nó đã không đi ra.

Trong giấy vàng phát ra giọng của Lô Cương:

- Oa Sư, tờ giấy này tuyệt quá, có không gian ở bên trong, ta còn thấy thần thức bản mệnh của hắn.

Tìm được chỗ ở mới khiến tâm tình của Lô Cương lâng lâng.

Thanh Oa giật mình kêu lên:

- Nhìn thấy thần trí của nó?

- Thấy, giống như bản thể, cũng là một tờ giấy vàng.

Thanh Oa hét lên:

- Đánh nó cho ta, đánh đến phụ mẫu cũng không nhận ra nó mới được ngừng tay!

Không ngờ có chỗ tốt này, về sau giấy vàng còn dám láo toét là nó kêu tiểu đệ đánh giấy vàng.

- Đi, về nhà.

Lâm Phàm nhớ kỹ vị trí, lần sau sẽ đến nữa.

Bốn Chúa Tể bồi thường đúng như Lâm Phàm nghĩ, không phải thứ tốt gì, một cái mạng của hắn không đáng giá tiền, nhận bồi thường không bao nhiêu.

Nếu để cho bọn họ giết nhiều lần thì đã thu hoạch khá khẩm, chờ lần sau vậy.

Vực ngoại giới.

Nhật Chiếu tông.

Cơ Uyên đi tới chỗ nào là Tri Tri Điểu bay theo tới chỗ đó, chọc giận gã, thậm chí ra tay.

Lực lượng bộc phát từ người Cơ Uyên đánh vào Tri Tri Điểu.

Tiếc rằng Tri Tri Điểu không hình không xác, lực lượng đánh xuyên qua hư không.

Cơ Uyên chịu đựng lửa giận, quát lớn:

- Tri Tri Điểu, các ngươi đừng khinh người quá đáng!

Đáng ghét hết sức, đã ảnh hưởng hoạt động của gã.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu nằm gác chân, nhìn Cơ Uyên trong hình ảnh, chép miệng. Hành bản thân đến mức này thì Cơ Uyên cũng tàn nhẫn với mình ghê, nếu là người bình thường đã tự sát.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu ung dung lẩm bẩm:

- La đi, cứ la tiếp, có la rách cổ họng cũng vô dụng.

Trợ giúp tông sư giám thị Cơ Uyên là công tác của gã.

Vực ngoại giới bây giờ thoạt trông gió êm sóng lặng.

Thật ra trải qua Tri Tri Điểu điều tra thì không yên ổn chút nào.

Thế lực thượng giới thẩm thấu dữ dội, một số tông môn vực ngoại giới bị cường giả uy hiếp chèn ép không có chút sức chống cự, trực tiếp đầu vào, ôm chân với hy vọng được theo đến thượng giới có cuộc sống tốt hơn.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu biết có bí ẩn gì đó, nếu chỉ vì khống chế vực ngoại giới thì chẳng cần rắc rối như vậy.

Chắc chắn có âm mưu không muốn người biết đang lặng lẽ hình thành.

Cơ Uyên tức giận nói:

- Để xem ngươi có thể theo tới đâu!

Cứ tiếp tục như vậy thì gã làm gì đều bị rình trộm.

Cơ Uyên bay lên, lao về phía xa.

Tri Tri Điểu vỗ cánh bay theo sau không bỏ.

Thật lâu sau.

Cơ Uyên khựng lại giữa không trung, tức đến chửi thề:

- Tổ cha nó!

Không thể chịu đựng nữa, quá đáng hết sức.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu cười hể hả:

- Chạy, chạy tiếp đi, rượt theo ngươi đến khi liệt luôn!

Người xét duyệt Tri Tri Điểu giật nảy mình trợn to mắt ốc bươu:

- Cái gì!?

Cơ Uyên phá vỡ hư không, hình thành dòng chảy ngược. Tri Tri Điểu không hình không xác bị khe hở dòng chảy ngược cuốn vào biến mất.

- Cái này . . . ghê gớm.

Người xét duyệt biết Tri Tri Điểu không vô địch, nhưng không ngờ Cơ Uyên may mắn đụng phải cách phá giải này, phá vỡ hư không, dòng chảy ngược nuốt trọn Tri Tri Điểu.

- Ha ha ha ha ha ha!

Cơ Uyên cười lớn, sắc mặt khinh thường, sau đó bay đi xa.

Một con Tri Tri Điểu màu lam trong suốt bí ẩn theo sau.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu lắc đầu nói:

- Cười gì, dương đông kích tây, tê liệt thần kinh của ngươi.

Làm người xét duyệt của tổ chức chuyên môn tìm kiếm tin tức, nếu không có chút năng lực này thì gã đã sớm nghỉ việc.

Lâm Phàm mang theo Thanh Oa trở lại tông môn.

Thanh Oa vẫn than ngắn thở dài.

Lạnh lẽo từ lòng bàn chân mãi cho đến đỉnh đầu, khoảng cách rất gần, cho nên thương cảm rất nhanh.

Lâm Phàm không có thời gian an ủi Thanh Oa, hơn nữa hắn không biết cách an ủi. Nếu thực lực đủ mạnh thì hắn đã một đấm đánh nát Thanh Sơn Khâu.

Thương cảm có ích lợi gì, không thể no bụng.

Tông chủ sơn phong.

Nơi này đã bị bình yên bao vây.

Ba người chìm đắm trong bình yên, Mặc Kinh Chập cùng Du Long hoàn toàn tin tưởng tông chủ. Hai người cảm nhận ích lợi lớn trong biển bình yên.

Lâm Phàm đứng nhìn ba người nằm im trên ghế, bất đắc dĩ lắc đầu.

Lâm Phàm hỏi:

- Sao rồi tông chủ? Gần đây bình yên có nói gì với tông chủ không?

Chương 1085: Cái này không tốt lắm đâu, quá càn rỡ (2)

Mặc Kinh Chập và Du Long không đủ công lực, họ cảm ngộ bình yên, không muốn bị bên ngoài quấy rầy.

Tông chủ mở mắt ra, lắc đầu:

- Ài, bình yên tức giận, ta đang an ủi.

Lâm Phàm cười nói:

- Giận dỗi? Dỗ dành là được.

Hắn kéo tông chủ sang một bên, hỏi nhỏ:

- Cho một lời bảo đảm đi, không nói khoác, cường giả Chúa Tể đến tông môn thì có thể ngăn cản được không?

Tông chủ lắc đầu nói:

- Câu hỏi này kỳ, bình yên không đánh nhau.

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói:

- Tông chủ, đừng như vậy, còn trả giá với ta?

Tông chủ nhìn quanh, thấy không ai chú ý mới nói:

- Tiểu Phàm, nói thật với ngươi, bình yên là thứ tốt, tuy không có bao nhiêu sức sát thương nhưng đủ để giữ Viêm Hoa tông. Lần trước ta kêu ngươi cùng ta cảm ngộ bình yên vì muốn dẫn ngươi vào đường này. Ta đang suy nghĩ về bình yên, nó là thứ gì? Trong vô hình đã có chút manh mối, nhưng ta không dám khẳng định.

Lâm Phàm đã coi thường tông chủ, tưởng sau khi cảm ngộ bình yên thì đổi tính, hóa ra là giả bộ.

Lâm Phàm hỏi:

- Vậy tình huống của hai người kia là sao?

Tông chủ lại nhìn bốn phía, nhất là hai người kia, sau đó nhỏ

giọng nói:

- Phát triển bình yên không phải một chủ thể mà là mảnh trời này phát triển nhánh nhỏ.

Sao cảm giác như bán hàng đa cấp?

Không nghĩ thấu, rất khó hiểu.

Lâm Phàm nghiêm túc hỏi:

- Tông chủ, người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, có chắc không?

Hắn muốn rời khỏi tông môn một đoạn thời gian, khi tu vi chưa đến Thế Giới cảnh hắn sẽ không trở về.

Tông chủ nói:

- Xác định, nhưng ngươi cũng đừng nói ra ngoài. Đệ tử tông môn cảm ngộ bình yên quá thấp, ở bên ngoài gặp được hạt giống tốt nhớ dẫn một ít về cho tông chủ.

Tông chủ ở trước mặt người khác thì bình yên, nhưng với Lâm Phàm thì ném hết bình yên sang bên, việc chính đáng quan trọng hơn.

- Được rồi, không thành vấn đề, tiếp tục lĩnh ngộ, đừng có ngừng.

Lâm Phàm trực tiếp rời khỏi tông môn.

Có tông chủ bảo đảm đã đủ.

Bên Chí Minh Thánh Viêm Đế hơi phiền.

Trưởng lão tông môn hy vọng hắn giúp đỡ kéo Đại Đế về lại nhưng kéo kiểu gì thì hắn chưa biết, nhức óc.

Lâm Phàm ra khỏi tông môn.

Trong hư không, một bóng người cản đường Lâm Phàm.

- Ngươi muốn làm gì?

Lâm Phàm không ngờ Thanh Hồ theo bên Chí Minh Thánh Viêm Đế sẽ xuất hiện ở đây, tuy quan hệ đã hơi dịu lại nhưng họ không

quen thân.

Chẳng lẽ muốn đánh nhau?

Thanh Hồ nói:

- Lâm phong chủ, xin đừng ôm địch ý quá lớn với ta, chúng ta không phải kẻ thù.

Lâm Phàm cười nói:

- Không phải kẻ thù nhưng cũng không phải bằng hữu, nửa chín nửa sống thôi. Có chuyện gì?

Trong thời gian này Thanh Hồ không làm việc khác, chỉ nhớ lại chuyện quá khứ.

Nhớ lại Đại Đế từ khi nào thay đổi tính cách?

Thanh Hồ suy nghĩ mấy ngày mấy đêm.

Đến cảnh giới như y ghi nhớ mọi việc xảy ra trong não, việc không quan trọng thì bị đóng kín ở một góc bí mật.

Cẩn thận thăm dò.

Cẩn thận phân tích.

Cuối cùng xác định liên quan lớn đến một trong chín Đại Tôn của Phật Ma Tháp, Yên Ma Đại Tôn.

Có lẽ Đại Đế thay đổi liên quan lớn với đối phương.

Lâm Phàm nghe Thanh Hồ nói hết thảy, có chút phiền.

Lâm Phàm hỏi:

- Ngươi đang nói là hắn bị Đại Tôn Phật Ma Tháp làm hại?

Từng cơn sóng dồn dập ập đến.

Việc Thánh Địa Sơn, Thanh Sơn Khâu chưa giải quyết xong giờ đến Phật Ma Tháp.

Yên Ma Đại Tôn.

Nghe liền biết tên này tuyệt đối không dễ dàng đối phó.

Thanh Hồ khẳng định:

- Đúng rồi, nếu lúc trước chỉ nghi ngờ thì bây giờ chắc chắn. Năng lực của Yên Ma Đại Tôn quỷ dị, giỏi về mê hoặc, Đại Đế chắc chắn đã bị hắn mê hoặc!

Thanh Hồ vốn khinh thường đám người Phật Ma Tháp, hơn nữa Phật Ma Tháp vươn lên với thế rất khoa trương.

Lúc Thanh Hồ mới sinh ra thì Phật Ma Tháp đã nằm trong thế lực lớn, nghe đồn lấy được bảo bối siêu khủng bố trong Nguyên Tổ Thâm Uyên, chẳng làm gì vẫn liên tục lớn mạnh.

Khủng bố hơn là không hiểu sao một số cường giả Chúa Tể tham gia vào Phật Ma Tháp, cam lòng dâng hiến cất chứa quý giá lên, khiến người ngạc nhiên rớt tròng mắt, không tin được.

Trong bốn thế lực lớn chỉ có phương đông Thần Đình đối kháng với Phật Ma Tháp, hai thế lực khác nhỏ yếu hơn nhiều.

Lâm Phàm hỏi:

- Sao ngươi không đi tìm Phật Ma Tháp hỏi thăm rõ ràng?

Thanh Hồ nghệch mặt ra, muốn hỏi một câu, nói gì thế? Nghe không hiểu.

Nếu đi được thì y đã đi từ lâu.

- Không dám giấu gì Lâm phong chủ, nếu ta đi sẽ bị bại lộ, Đại Đế sẽ không lại tin tưởng ta. Nếu ta không ở bên cạnh Đại Đế thì rất khó biết tình huống mới nhất của Đại Đế. Kỳ Lân quá âm hiểm, để hắn ở bên Đại Đế thì không bảo đảm sẽ xảy ra chuyện gì, nên lúc này đành kính nhờ Lâm phong chủ.

Thanh Hồ ôm quyền cầu xin Lâm Phàm.

Hắn không biết nên nói cái gì:

- Ta giỏi lắm sao? Ngươi xem tu vi của ta có thể làm được gì?

Thanh Hồ nói:

- Lâm phong chủ, ta đến đây không phải muốn làm gì, chỉ báo tình huống vậy thôi, sau này nếu Lâm phong chủ gặp phải có thể chú ý hơn. Cáo từ.

Thanh Hồ nói xong đến vội đi càng vội vàng.

Lâm Phàm suy nghĩ:

- Tin tức lộ ra hơi phức tạp. Ta chỉ là người ngoài, mới đến thượng giới không bao lâu đã nổi lên mâu thuẫn với bốn thế lực lớn, thế thì không tốt lắm, quá càn rỡ.

Vực ngoại giới, đường hầm ở quỷ vực.

Tiểu tinh quái theo bên cạnh, hỏi:

- Đại ca, ngươi ở đây nhìn rất lâu rồi, có chỗ nào đáng chú ý sao?

Tiểu tinh quái ngồi xổm trên trời nhìn khe hở bên trên, không thấy có gì lạ.

- Ngươi không hiểu.

Nơi nào đều cần khảo sát, Lâm Phàm định dựng trạm thu phí ở đây nên đương nhiên phải quan sát kỹ.

Trong thượng giới có người yêu hòa bình, cũng có kẻ không thích hòa bình.

Làm phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông, gánh nặng trên người hắn nặng trĩu, phải bảo vệ địa bàn Viêm Hoa tông.

Ở trong mắt Lâm Phàm thì vực ngoại giới đều là địa bàn của hắn, cho nên bảo vệ địa bàn là điều cần thiết.

Người thượng giới đến vực ngoại giới quá càn rỡ, tới dứt khoát, đi cũng dứt khoát, nếu không làm họ để lại chút gì thì không hay.

Lâm Phàm lẩm bẩm:

- Nếu ta dựng trạm thu phí ở đây sợ rằng sẽ dẫn tới phiền phức.

Lấy thực lực của hắn bây giờ chẳng là cái đinh gì, Chúa Tể đến có thể dập nát trạm thu phí của hắn.

Kéo người nhập bọn, ý này hay.

Nhưng kéo ai vào?

Thực lực quá yếu chắc chắn không được, nhất định phải có chút năng lực trong thượng giới.

Cần suy nghĩ kỹ khi tìm đồng bạn hợp tác, ăn mảnh một mình thì hơi khó. Lâm Phàm không thể suốt ngày ngồi canh tại chỗ này, cho nên phải kéo người nhập bọn.

Đây là cơ hội cho Viêm Hoa tông hoàn toàn vươn lên.

Lâm Phàm nói:

- Tiểu tinh quái, ngươi đừng đi lãnh địa Quỷ tộc ở thượng giới, yên ổn ở đây đi. Nơi này đã là chỗ quan trọng kết nối vực ngoại giới với thượng giới, sẽ có cường giả thường xuyên buông xuống, ngươi hãy cẩn thận.

Tiểu tinh quái gật đầu nói:

- Biết rồi đại ca, ta sẽ cẩn thận trốn ở chỗ này.

Trong thời gian này tiểu tinh quái thấy rất nhiều cường giả từ thượng giới giáng lâm, cũng nhìn thấy rất nhiều kẻ yếu từ vực ngoại giới tiến vào thượng giới.

Tiểu tinh quái quan sát hồi lâu, không dám lên tiếng, sợ bị người phát hiện.

Chợt vang lên tiếng cười âm trầm:

- Ha ha ha ha ha ha! Núi sông cách trở lại gặp nhau, tiểu tử, chúng ta lần nữa gặp mặt rồi. Có câu thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi cứ vào, hôm nay cho ngươi bài học nhớ đời.

Lâm Phàm định vào đường hầm thì nghe phương xa có tiếng nói, quay đầu nhìn lại, rất bất ngờ khi người đến là Hận Thiên Tiểu Ma Quân.

Bên cạnh Hận Thiên Tiểu Ma Quân là Ma Thần Xích Cửu Sát lâu không gặp mặt.

Ma Tổ Hận Thiên Tiểu Ma Quân ở trong vực ngoại giới lâu rồi, luôn cãi cọ với Xích Cửu Sát, hai người đều tu luyện ma công nhưng mạch suy nghĩ không chung đường, lý niệm khác nhau.

Gã là Ma Tổ, tổ của ma đạo, sao có thể để hậu bối đi mãi trên con đường sai lầm?

Nên Ma Tổ muốn giữ đối phương ở bên cạnh mình, dùng ma uy lây nhiễm đối phương, uốn nắn con đường sai trái, trở về đường ma

đạo nên đi.

Lâm Phàm nhìn thấy Hận Thiên Tiểu Ma Quân thì chợt nảy ý, nhân tuyển ở ngay trước mặt hắn.

- Thật là đúng dịp, không ngờ gặp được hai người các ngươi.

Chương 1086: Ngươi thậm chí không đánh lại chó giữ cửa

Nói thật ra Lâm Phàm luôn nghi ngờ trong thời gian Hận Thiên Tiểu Ma Quân bị trấn áp đã hỏng não.

Làm Ma Tổ, sống ở vực ngoại giới vậy mà không nhấc lên gió tanh mưa máu, ngược lại dây dưa với Xích Cửu Sát, thú vị.

Ma Tổ nhìn Lâm Phàm, ánh mắt kia như muốn nuốt chửng hắn:

- Ha ha, đúng là rất khéo, không ngờ chúng ta lại gặp mặt ở đây đúng chứ? Lúc trước ngươi lừa ta thì cuồng lắm mà, lão tổ này vẫn luôn nhớ kỹ.

Lâm Phàm bất đắc dĩ, đột nhiên phát hiện Xích Cửu Sát mặc đồ hơi lạ, khác với trước kia:

- Bộ đồ của ngươi ấn tượng đấy.

Xích Cửu Sát khuôn mặt lạnh lùng, nghe câu này thì hơi xấu hổ.

Xích Cửu Sát không muốn mặc bộ này nhưng bị Ma Tổ ép mặc.

Hết cách, thực lực yếu hơn, không chống lại đối phương được, đành nghe theo.

Ma Tổ thấy Xích Cửu Sát xấu hổ thì lộ vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, rít gào:

- Ấn tượng cái quái gì? Đây là quần áo đặc biệt của ma đạo, vai trái ma nha, vai phải ma lô, một ma ấn trước ngực đại biểu chính tông ma đạo! Tiểu tử, xem bộ dạng của ngươi hình như muốn đi thượng giới? Sao, biết thượng giới tốt nên muốn đi cầu may hả?

Ma Tổ không có chút hảo cảm với tiểu tử này.

Lúc gã bị phong ấn thì tiểu tử này hố gã rất đau. Hắn lấy được Thủy Ma Kinh, còn tu luyện thành công, đáng ghét hơn là hắn phá hủy Ma Thai, không thành công khống chế được hắn.

Tiểu tử này là người có năng lực, nhưng vẫn khiến người ghét.

Lâm Phàm cười nói:

- Cầu may làm chi, bản phong chủ đi thượng giới là tính sổ với người ta, ngươi nghĩ thượng giới hay ho lắm sao?

- Ha ha, mạnh miệng.

Ma Tổ không tin, Xích Cửu Sát đứng bên cạnh gã cũng biết chỗ tốt của thượng giới.

- Nhìn thấy không? Ta dẫn hắn đi thượng giới đi một vòng, đã đột phá đến Đế Thiên cảnh, ngang bằng ngươi. Nếu ngươi lễ độ với ta thì có lẽ ta sẽ dẫn ngươi đi kiến thức một chút.

Lâm Phàm trả lời:

- Đế Thiên cảnh ở trong mắt bản phong chủ không khác gì người không tu luyện.

Xích Cửu Sát không vui.

Lão tử đã nói gì chưa mà coi khinh lão tử hả?

Ma Tổ hỏi:

- Láo thật, ngươi không tu ma đạo rất đáng tiếc, chuẩn bị đi chỗ nào trong thượng giới?

Tuy bị phong ấn lâu năm nhưng Ma Tổ rất quen thuộc thượng giới, có thêm nhiều thế lực không biết tên, còn lại không thay đổi nhiều.

Ma Tổ thấy người trước mắt và kẻ đứng cạnh mình đều là ếch ngồi đáy giếng, không hiểu sự đáng sợ của cường giả Chúa Tể đỉnh thượng giới.

Lâm Phàm cố ý lôi Phật Ma Tháp ra:

- Đi Phật Ma Tháp gây sự.

Phật Ma Tháp thuộc bốn thế lực lớn thượng giới, ít ai dám đi gây sự.

Ma Tổ hai mắt tỏa sáng, trên mặt lộ vẻ tức giận:

- Phật Ma Tháp? Tốt, cùng đi nào, vừa lúc bản Ma Tổ có thù với chúng.

Xích Cửu Sát không hiểu hai người kia nói cái gì.

Xích Cửu Sát hỏi:

- Ma Tổ, Phật Ma Tháp là thứ gì? Sao chưa từng nghe ngươi nói?

Xích Cửu Sát không tán đồng lời nói của Ma Tổ, nhưng đi thượng giới mở rộng tầm mắt, biết ngoài người có người, ngoài trời có trời. Điều này chẳng những không làm Xích Cửu Sát e ngại ngược lại khiến gã hưng phấn.

Con đường gã đi chưa tới cuối, có thể bước tiếp.

Ma Tổ nói chuyện khá ngay thẳng:

- Thực lực ngươi quá yếu, chưa tới trình độ biết mấy thứ này.

Xích Cửu Sát biểu tình lạnh nhạt, nhưng trong lòng rất đau đớn.

Trải qua khoảng thời gian này ở chung, Xích Cửu Sát phát hiện Ma Tổ đối xử với đồng loại không tệ, mỗi tội nói chuyện quá ngay thẳng, thật là khiến người ta chán ghét.

Lâm Phàm hỏi, hơi chờ mong:

- Ngươi cũng đi?

Nếu Ma Tổ cũng đi thì hắn có thể đi quậy Phật Ma Tháp.

Giống lúc đi Nhật Chiếu tông, lão sư dẫn cường giả đến, hắn đi bảo khố thu gom, sau khi thành công liền rút lui, tính an toàn rất cao.

Nhưng hắn không thể biểu hiện rất chờ mong, nếu không thì với trí tuệ của Ma Tổ chắc chắn sẽ phát hiện không ổn.

Lâm Phàm nói tiếp:

- Bản phong chủ khuyên ngươi đừng đi, chín Đại Tôn của Phật Ma Tháp có thực lực khủng bố. Bản phong chủ đi lần này là muốn hành động âm thầm, nếu ngươi bị bất trắc gì đừng mơ bản phong chủ sẽ cứu ngươi.

Ma Tổ cười phá lên như nghe chuyện cười hài nhất thế giới:

- Tiểu tử, ngươi không càn rỡ sẽ chết à? Cứu ta? Đừng để đến lúc đó là ta tới cứu ngươi, bản Ma Tổ nói cho ngươi biết, đám người kia rất giỏi độ người, cẩn thận đừng để bị độ.

- Không nói nhảm nữa, ta đi trước, muốn đi thì theo, không dám đi thì đừng gây chuyện.

Lâm Phàm nói xong ẩn vào khe hở.

Ma Tổ ở phía sau quát, tốc độ nhanh chóng đuổi theo:

- Bà nội nó, láo thật, không lăn lộn trong ma đạo đúng là phí của trời. Nếu ngươi chịu lăn lộn ma đạo thì bản Ma Tổ thu ngươi làm hộ pháp, mang ngươi tung hoành.

Xích Cửu Sát cũng muốn đi tăng kiến thức:

- Chờ ta với!

Giọng Ma Tổ vọng lại:

- Ngươi chờ ở đây, đợi ta về.

Ngay sau đó bổ sung thêm một câu:

- Đừng nghĩ tới chuyện lén theo sau, thực lực của ngươi không đủ, chó giữ cửa của Phật Ma Tháp có thể đập nát ngươi.

Xích Cửu Sát vốn rục rịch nghe vậy hóa đá tại chỗ, nghe như có tiếng trái tim vỡ vụn.

- Quá đáng!

Xích Cửu Sát chưa từng bị nhục nhã như vậy, gã từng là cường giả đỉnh cao nhất vực ngoại giới, giờ bị người ta nói bị chó trông cửa đập dẹp thì sao nhịn được?

Phật Ma Tháp.

Hai bóng dáng xuất hiện ở ngoài rìa, đằng trước là địa bàn của Phật Ma Tháp.

Phương xa, ánh sáng màu vàng và luồng sáng đen đục ngầu hòa vào nhau, cho dấu hiệu thần thánh mà yên ả.

Một Phật tháp to lớn sừng sững trong thiên địa, từ xa nghe tiếng phạn âm vọng vào tai.

Ma Tổ dặn dò:

- Cẩn thận một chút, đây là tiếng Phật Ma, người tâm trí không

kiên định sẽ bị độ hóa

Lâm Phàm mặt không biểu tình:

- Phật cái quái gì, ngươi thấy bản phong chủ có bị ảnh hưởng sao?

Ma Tổ không muốn nói chuyện, đúng là hắn dửng dưng như không, gã chỉ muốn nhắc nhở vậy thôi, mắc gì ăn nói cộc cằn thế.

Nhưng công nhận đây là lần đầu tiên Ma Tổ đến Phật Ma Tháp, sững sờ trước cảnh tượng trước mắt.

Phật Ma dung hòa, một bên là phật quang màu vàng xuyên thấu hư không che kín trời, bên kia là hắc ám đục ngầu không giới hạn, chiếm cứ nửa giang sơn.

Lần đầu tiên nhìn thấy Phật Ma Tháp đã cho người cảm giác cực kỳ nặng nề, như có hung thú viễn cổ đang ngủ say, nó mở mắt ra sẽ cắn nuốt toàn bộ thiên địa.

Lâm Phàm khó khăn lẩm bẩm:

- Khó xuống tay thật.

Phật Ma Tháp không có kiến trúc khác, chỉ có một tòa tháp sừng sững trong thiên địa. Muốn lấy đồ thì phải xông vào.

Cái này khó khăn, xông vào chắc chắn phải làm một vố lớn, thực lực hiện giờ của Lâm Phàm không chơi lại người ta.

Ma Tổ quan sát kỹ, giấu ma uy vô biên trên người:

- Đương nhiên khó xuống tay, Phật Ma Tháp khó xâm lấn nhất thượng giới, chỉ có một tòa tháp, đi vào là sẽ phải đối mặt tất cả. Nhưng có cách.

Lâm Phàm đang vắt óc nên làm sao, nghe Ma Tổ nói có cách thì nổi hứng hỏi:

- Cách gì?

Có cách thì tốt, chỉ sợ không có cách nào, đi một chuyến uổng công.

Đương nhiên, hắn đã chuẩn bị tâm lý rồi, dù không kiếm được lợi lộc gì cũng phải xông vào cho đám người kia giết tơi bời, sau đó

khiến bọn họ trả nợ từ từ.

Nói thật ra buff này đúng là vô lại, nhưng hắn thích.

Đối phương có thế lực cả đời thì sao? Rinh hết tài phú của các ngươi đi, cho các ngươi khóc.

Ma Tổ chỉ phía xa:

- Thấy phật ấn lơ lửng trên cao không? Đó là nơi Phật Ma Tháp nhốt người, nếu thả người bị nhốt ở bên trong ra thì vui đây, he he.

Ma Tổ tưởng tượng giải cứu tù nhân thành công sau đó sẽ xảy ra chuyện gì tiếp theo thì không kiềm được cười gian.

Lâm Phàm hỏi:

- Ngươi tới nơi này rốt cuộc là muốn làm gì?

Ma Tổ âm trầm cười:

- Ta muốn Phật Ma Tháp đại loạn.

Chương 1087: Các huynh đệ, cùng ta xông lên

- Loạn hả? Cái này hay.

Lâm Phàm đồng ý với ý tưởng của Ma Tổ, rất tuyệt, hỗn loạn càng tốt, khi rối ren mới dễ xuống tay.

Lâm Phàm tò mò hỏi:

- Ma Tổ, ngươi có thù hận gì với Phật Ma Tháp?

Nói sao thì thực lực của Ma Tổ rất mạnh, hắn đã tự mình cảm nhận Thủy Ma Kinh. Ma Tổ tu luyện Thủy Ma Kinh lâu như vậy, khó đoán thực lực đã thâm sâu đến mức nào.

Ma Tổ nạt lại:

- Liên quan gì đến ngươi?

Thấy tiểu tử này là gã khó chịu, giờ còn chủ động hỏi chuyện, rõ là muốn ăn mắng.

Ma Tổ nạt nộ xong tâm trạng vui vẻ hơn, tiếp tục quan sát Phật Ma Tháp. Đã lâu không thấy, Ma Tổ phát hiện khí vận của Phật Ma Tháp càng cường đại hơn, biến đổi kinh người so với lúc trước.

Không có ai dậm chân tại chỗ, đều luôn tiến bộ.

Bốp!

Lâm Phàm tát vào gáy Ma Tổ, gã bị đánh ngây người.

Lâm Phàm không sợ hãi chút nào, dám nghĩ dám làm, nói nghe chói tai là sẽ cho ăn đòn:

- Nói chuyện với bản phong chủ bằng thái độ như thế hả? Giữ cho đúng thái độ, đừng có láo, hỏi ngươi một câu đã lên mặt.

Tâm tình của Lâm Phàm tốt hơn nhiều.

Ma Tổ trừng mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm như rơi vào ma chướng, gã không ngờ đối phương dám đánh mình.

- Ngươi . . . Ngươi . . .!

Lâm Phàm phủi tay Ma Tổ:

- Ngươi gì mà ngươi, còn đứng ngây đó làm gì? Không nhìn xem tình huống hiện tại thế nào? Nơi này là Phật Ma Tháp, độ nguy hiểm rất cao, ngươi muốn làm gì? Chưa vào đã hấp dẫn người ta tới sao? Uổng cho ngươi sống lâu vậy mà không có chút sự kiên nhẫn, quá thất vọng với ngươi.

Ngực Ma Tổ phập phồng uất nghẹn:

- Ngươi . . . ! Tốt, chờ về sau ta sẽ tính sổ với ngươi, nói cho ngươi biết, bị người ma đạo để mắt tới thì đời này đừng mơ được bình yên.

Lâm Phàm liếc gã, lười biếng nói:

- Bằng vào ngươi? Đừng ngông, bị ngươi để mắt tới là không bình yên, bị ta chú ý là chết chắc. Đừng nói nhảm nữa, muốn đi thì mau lên, ngươi đi trước, bản phong chủ lót sau.

Vẻ mặt Ma Tổ khó chịu hỏi:

- Sao ngươi không lên trước để ta lót sau?

Lâm Phàm quay đầu định đi:

- Không chịu? Vậy thì về, không chơi nữa.

Cái tên này đến bây giờ vẫn chưa rõ lập trường của bản thân, là ai mang ai chơi?

Đã đến đây rồi tất nhiên Ma Tổ không muốn về. Sau khi được giải phóng gã luôn tu dưỡng, giờ khỏe rồi, đã tới lúc bùng nổ, cho thượng giới biết Ma Tổ tung hoành thiên địa giờ mạnh mẽ trở về.

Ma Tổ chọn Phật Ma Tháp làm trận chiến đầu tiên khi trở về, nếu tiểu tử này mà đi thì tiêu.

Một mình Ma Tổ cùng lắm đánh với chín Đại Tôn của Phật Ma Tháp, và không chiếm lợi được gì. Nếu để tiểu tử này mở ra địa lao, thả người ở bên trong ra, tưởng tượng hiệu quả đã khiến người ta hưng phấn.

Ma Tổ nhìn Lâm Phàm, không nói gì thêm:

- Thôi được, ta sai được chứ? Ta lên trước, ngươi lót sau, nhất định phải mở địa lao ra, đừng quên.

Lâm Phàm vui vẻ nói:

- Yên tâm, Lâm Phàm này làm việc đã bao giờ có sai lầm? Mà không ngờ Hận Thiên Tiểu Ma Quân nhà ngươi chịu nhận lỗi, tốt lắm, tốt lắm.

Ma Tổ vỗ ngực tự khen:

- Bà nội nó, ai đồn ngoại hiệu này cho bản Ma Tổ? Thật đáng ghét. Và bản Ma Tổ dám làm dám chịu, không phải hạng người lén lút!

Khí thế kia, gương mặt kia tựa như đang nói ma rất đáng tin cậy.

Lâm Phàm không kiên nhẫn giục:

- Đừng nói vớ vẩn nữa, lên thôi, lề mề không làm nổi việc lớn.

Ma Tổ bật cười nói:

- Ha ha ha! Tiểu tử, hãy nhìn kỹ uy lực thật sự của Thủy Ma Kinh khủng bố cỡ nào!

Ma Tổ nói xong biến mất tại chỗ, hư không trong ánh sáng yên bình dần rung rung, ma uy vô biên kéo đến che đậy nửa bầu trời, chống lại Phật Ma Tháp.

Ma khí cuồn cuộn giống như sóng lớn xô bờ cát, một đốm ma quang ngưng tụ, một bàn tay ma đầy khoang miệng sắc nhọn vươn tới gần Phật Ma Tháp.

Lâm Phàm ngạc nhiên nhìn bàn tay ma che kín trời, Ma Tổ thi triển chiêu thức này có trong đặc tính Thủy Ma Kinh, nhưng không có hiệu ứng rầm rộ như vậy.

Cũng đúng, Ma Thai bị hắn bóp nát, uy lực trong chiêu thức của Thủy Ma Kinh giảm nhiều, không rung động giống như vậy cũng bình thường.

Răng rắc!

Ma uy kinh khủng đè xuống, mặt đất Phật Ma Tháp bắt đầu vỡ ra, bụi bay mù mịt.

Một giọng nói ồm ồm vang vọng:

- Ma Tổ, ngươi dám đến nơi này làm càn!

Trong Phật Ma Tháp bắn ra tia sáng vàng.

Ma Tổ rống to:

- Trò vặt vãnh, nuốt cho ta!

Khoang miệng trên tay ma nuốt trọn những luồng sáng vàng, tay ma dường như được tăng thêm sức mạnh, càng lớn mạnh.

Oong!

Thiên địa dao động.

Một phật ấn bằng vàng xoay tít bay ra từ Phật Ma Tháp va chạm với tay ma.

Bùm!

Hai lực lượng cực hạn đụng vào nhau dấy lên dao động kinh người.

- Lợi hại.

Lâm Phàm trốn ở chỗ tối, tạm thời không hành động, còn chưa tới thời điểm, hắn đang chờ đợi.

Lâm Phàm đã nhìn ra, thực lực của Ma Tổ đúng là rất kinh người, mạnh hơn đám người Chí Minh Thánh Viêm Đế, Đông Dương Đế rất nhiều, hoặc nên nói là không cùng đẳng cấp.

Lâm Phàm đang suy nghĩ những chuyện này thì hư không lại biến đổi.

Ma Tổ sắp thả chiêu lớn đây.

Ma Tổ rống to:

- Thủy Ma Chi Môn, vạn vực ma đi ra cho ta!

Từng đợt ma khí bắn ra từ người Ma Tổ đánh xuyên hư không.

Trong hư không, từng cánh cửa đen ngòm hiện ra, trong mỗi cánh cửa là dòng lũ hình thành vòng xoáy, tỏa ra ma khí cực kỳ tà ác

và thuần khiết.

- Grào!

Những tiếng gầm khủng bố phát ra từ Thủy Ma Chi Môn.

Trong một Thủy Ma Chi Môn có con ma thò đầu ra, trên đầu nó đầy con mắt, nhiều cỡ mấy trăm, mấy ngàn con, rất rùng rợn. Đôi tay đầy vảy thò ra, sau đó là thân thể.

Lâm Phàm ngẩng đầu lên:

- Lợi hại, lợi hại, đây là Thủy Ma Chi Môn sao?

Thủy Ma Kinh quả thật là thật lợi hại.

Ma Tổ lĩnh ngộ Thủy Ma Kinh rất kinh người, hình thành nhiều Thủy Ma Chi Môn như thế.

Lâm Phàm cảm giác được mỗi Thủy Ma Chi Môn cần lực lượng mạnh mẽ chống dậy, vô số ma đầu bước ra từ cánh cửa, dữ tợn rít gào rồi từ trên cao lao về phía Phật Ma Tháp.

- Nghiệt chướng, Ma Tổ, ngươi dám triệu hoán Thủy Ma Chi Môn ngay tại đây, hôm nay sẽ độ hóa ngươi!

Ma Tổ cười phá lên, ma khí vô biên quấn quanh thân thể:

- Tới đây, xem các ngươi lợi hại hay ta lợi hại hơn. Đừng giấu mặt, lấy ra tất cả thực lực của các ngươi, để bản Ma Tổ nhìn xem các ngươi lợi hại cỡ nào! Chúng tiểu nhân, nuốt cho ta! Nuốt, nuốt hết bọn chúng!

Có đệ tử Phật Ma Tháp hét thảm hiển nhiên bị thương nặng.

Phật Ma Tháp rung rinh, chín Đại Tôn hiện ra. Bốn người phía bên trái xếp bằng trong hư không, dưới thân là Kim Liên màu vàng. Bốn người bên phải cũng vậy, nhưng ngồi trên Hắc Liên màu đen.

Một người ngồi khoanh chân ở giữa, không nhúc nhích tí nào, nhắm mắt, cho người cảm giác rất quái dị. Phật quang màu vàng và ma quang màu đen giao hòa, đài sen dưới thân y kỳ dị trộn lẫn hai màu vàng đen như đang giành giật quyền chủ đạo.

Phật Ma, người mạnh nhất Phật Ma Tháp.

Phật Ma mở miệng, giọng hùng hồn khuếch tán:

- Ma Tổ, ngươi nghiệp chướng nặng nề, nghĩ tình ngươi tu . . .

Nhưng chưa nói hết câu đã bị Ma Tổ ngắt lời:

- Tu cái đầu của ngươi!

Ma khí bộc phát, Thủy Ma chân thân giáng lâm, thân hình cao mấy chục vạn trượng uy hiếp thiên địa, toàn thân in đầy hoa văn dường như đại biểu căn nguyên của ma. Thủy Ma chân thân vỗ chưởng muốn đập nát Phật Ma Tháp.

- Cơ hội đến rồi!

Lâm Phàm nhìn hồi lâu, Ma Tổ rốt cuộc dụ chín Đại Tôn của Phật Ma Tháp ra, tiếp theo đến lượt hắn biểu diễn.

- Nhất định phải nhanh chóng tiến vào Thế Giới cảnh, nếu không sẽ chẳng thể nhúng tay vào đẳng cấp chiến đấu cỡ này. Nhưng đây có đúng là lực lượng mà Chúa Tể có thể bộc phát ra không?

Lâm Phàm thầm nghi ngờ.

Mọi người đều nói cảnh giới cao nhất của thượng giới là Chúa Tể, nhưng khác biệt thật lớn.

Lâm Phàm lao nhanh về phía địa lao, phật ấn xoay tròn quá chói mắt, luôn tỏa sáng bao trùm địa lao.

Lâm Phàm không biết ai bị nhốt ở bên trong, nhưng Hận Thiên Tiểu Ma Quân nói thả người ra sẽ có chuyện vui thì chắc chắn là người lợi hại lắm.

Ma Tổ thật ghê gớm, dọc đường Lâm Phàm đi không đụng phải người của Phật Ma Tháp, chắc Thủy Ma Chi Môn phát uy, khiến đám ma bám giữ đệ tử Phật Ma Tháp.

Một người chặn nguyên một thế lực, Ma Tổ có khả năng này. Những ma đi ra từ Thủy Ma Chi Môn rất mạnh, hơn nữa đều rất điên cuồng, đánh nhau không cần mạng sống.

Chốc lát sau đã đến địa lao.

- Dừng lại!

Có hai đệ tử Phật Ma Tháp trông coi lối vào địa lao, thực lực Thế Giới cảnh, không kém.

Có lẽ với Phật Ma Tháp, người có thể mở ra địa lao ngay dưới mí mắt của họ thì xếp nhiều người canh chừng chỉ vô dụng, xếp hai người tuần tra đã đủ.

Bốp!

Lâm Phàm lười nói nhiều với đối phương, trực tiếp đánh nát đầu của hai người, hai bãi máu rơi xuống, thịt trải đầy.

Địa lao không có gì đặc sắc, không có cửa vào, phật ấn bao phủ mặt đất khắc nhiều phạn văn, chúng nó tỏa thần quang màu vàng nhờ vào phật ấn tăng sức mạnh.

Lâm Phàm giơ tay, phật quang chiếu lên mu bàn tay, ăn mòn tay hắn.

- Bà nội nó, ta không phải ma đầu, ăn mòn ta làm gì?

Lâm Phàm bất chấp tất cả, quyết định đánh sập địa lao.

Mười ngón bấu mặt đất, lực lượng khuếch tán muốn xới tung địa lao, nhưng địa lao không nhúc nhích, không nhấc lên được. Lần đầu tiên Lâm Phàm gặp tình huống như vậy.

Lâm Phàm suy nghĩ:

- Làm sao bây giờ?

Hắn lấy kiếm Địa Hoàng ra, ngắm nghía một vòng rồi chém vào phật ấn.

Ầm!

Phật ấn vỡ vụn thành mảnh nhỏ.

Lâm Phàm mừng rỡ:

- Lợi hại, ta biết ngay là không tầm thường!

Nhờ tìm được đá quý khảm trên kiếm Địa Hoàng, xem tình hình này thì nếu có dịp nào hắn sẽ tìm đá quý cho hai thanh kiếm khác. Khi đó ba kiếm hợp thành một thì còn thứ gì không thể chém?

Thanh Oa không nói khoác, ba kiếm hợp thành một từng là thần binh của đại nhân vật, vô cùng phi phàm.

Phật ấn biến mất, địa lao không còn bị áp chế.

Mặt đất yên tĩnh chợt rung rinh, âm thanh kỳ dị vọng lên từ lòng đất.

- Lại thấy ánh mặt trời!

- Chúng ta sắp thấy ánh mặt trời!

- Con lừa trọc, đáng chết!

Ầm!

Mặt đất vỡ tan, một khe sâu không thấy đáy nứt ra.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một cột sáng từ lòng đất khe sâu bắn lên trời, vô số xúc tu vươn lên, ngoe nguẩy vui vẻ vì lại được thấy mặt trời.

Trong khoảnh khắc xuất hiện từng bóng người.

Có người mờ mịt, có người không dám tin, có người còn trong hoang mang.

Dường như không ngờ còn có cơ hội đi ra.

Lâm Phàm nói với tông giọng trầm khàn:

- Các vị, các ngươi tự do!

Người được thả ra đều nhìn Lâm Phàm, rất thắc mắc.

Một nam nhân trán mọc sừng dài hỏi:

- Ngươi là . . .?

Lâm Phàm trả lời:

- Người thả các ngươi ra.

Xôn xao!

Đám người giật mình.

Nam nhân sừng dài ôm quyền, cảm kích nói:

- Huynh đệ, đa tạ ân cứu mạng, nhưng chúng ta không có ân tình gì với ngươi, vì sao muốn cứu chúng ta?

Lâm Phàm phất tay:

- Các vị đừng nói nhiều, chúng ta sinh ra là người tự do, không ai có thể hạn chế tự do của chúng ta. Ta và tiểu đệ của ta biết các ngươi gặp nạn ở đây nên tới cứu viện. Tiếp theo có thù báo thù, có oán báo oán, theo sát bước chân của ta, chúng ta công phá Phật Ma Tháp!

Lâm Phàm vung tay hô to:

- Xông lên!

Hình như Ma Tổ sắp không chống chọi được nữa, phải hành động nhanh chóng.

Người được thả ra ngẩn ngơ một thoáng rồi tỉnh táo lại.

- Khốn kiếp, lão tử mắng một câu con lừa trọc mà bị nhốt mấy ngàn năm, liều mạng với các ngươi!

- Đi, chúng ta đuổi theo bước chân của ân nhân, xông lên!

- Ha ha ha! Tốt, ta thích, ta muốn nghiền xương từng tên ra tro!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Từ địa lao bắn uy thế không thể địch nổi lên trời.

Chín Đại Tôn chiến đấu với Ma Tổ giật nảy mình.

- Nguy rồi, địa lao bị phá!

- Điệu hổ ly sơn, Ma Tổ, tên nghiệt chướng!

Ma Tổ cười to bảo:

- Ha ha ha! Cho các ngươi nếm mùi đau khổ!

Người Ma Tổ đẫm máu, một người kiềm chế chín Đại Tôn rất khó khăn, nhưng đáng giá.

Tiểu tử này quả nhiên không để gã thất vọng.

Chương 1088: Tiểu tử, giỏi lắm (1)

Một trong chín Đại Tôn của Phật Ma Tháp, Vĩnh Hằng Đại Tôn rời khỏi chiến trường:

- Ta đi cản bọn họ lại!

Vĩnh Hằng Đại Tôn tràn ngập tức giận trừng Ma Tổ:

- Ma Tổ, ngươi sẽ trả giá cực kỳ đau đớn thê thảm vì điều này!

Ma Tổ nghe vậy cười to bảo:

- Trả giá cực kỳ đau đớn thê thảm? Lo nghĩ cách đối mặt người bị các ngươi giam giữ trước đi.

Lâm Phàm xông vào phía trước, vung tay hô to:

- Các huynh đệ, xông lên!

Hắn muốn đánh nhau, gặp đệ tử Phật Ma Tháp mà không đánh lại người ta là hắn giao cho người theo sau. Còn thực lực yếu hơn hắn là chắc chắn sẽ bị hắn lấy đầu.

Người bị trấn áp ở địa lao lâu rồi không giải phóng bản thân, ôm một bụng lửa giận.

Nên họ xuống tay dứt khoát, dù tu vi chưa phục hồi về đỉnh cao nhưng biểu cảm điên cuồng khiến đệ tử Phật Ma Tháp run sợ.

Ma ra từ Thủy Ma Chi Môn hoành hành không sợ, đánh với cường giả Phật Ma Tháp.

Lửa ma ngập trời đốt cháy vạn dặm.

Các cường giả Chúa Tể trong Phật Ma Tháp tức giận nhìn cảnh này, hung ác xuống tay chém giết những ma kia.

Một nam nhân đi theo sau Lâm Phàm đã bị Phật Ma Tháp giam giữ hơn sáu ngàn năm, được thấy ánh mặt trời khiến tâm tình của gã vô cùng phấn khởi, cầm nanh xương nhọn chém mạnh vào người của Phật Ma Tháp.

Nam nhân kinh thán nói:

- Huynh đệ, thủ đoạn của ngươi thật lợi hại.

Người cứu bọn họ ra thoạt trông không tệ, xem mát mắt.

Lâm Phàm cười nói:

- Tàm tạm.

Ngay lúc này một đệ tử Phật Ma Tháp xông lên, người tỏa ánh sáng tối tăm, khuôn mặt nanh ác, chuỗi hạt khô lâu đeo trên cổ tay lóe tia sáng âm u.

Lâm Phàm sẽ không bỏ qua điểm.

Nam nhân cầm cốt đao, chuẩn bị xông lên giết đối phương:

- Huynh đệ, hãy giao người này cho ta!

Lâm Phàm đẩy đối phương ra, lao lên đánh tới tấp:

- Biến sang một bên!

Từng đấm giã thịt, cú đấm cuối cùng đập nát người đối phương, dòng máu vàng chảy đầy đất, rất là thê thảm.

Nam nhân nổi giận, người gì kỳ cục, nhưng khi thấy cảnh này thì kinh thán:

- Lợi hại, tàn bạo vô cùng, huynh đệ, ngươi có thù hận gì với Phật Ma Tháp mà xuống tay ác thế?

Lâm Phàm cũng không quay đầu lại đáp:

- Mau lên, cửa vào Phật Ma Tháp ở ngay phía trước, xông vào khuấy động trời long đất lở, lấy thứ muốn lấy, cướp thứ muốn cướp, coi như Phật Ma Tháp bồi thường các ngươi chịu khổ nhiều năm.

Người bị Phật Ma Tháp giam giữ ở đây đâu phải hạng lương thiện gì.

Đều là Chúa Tể đỉnh.

Tu vi yếu không có tư cách bị giam ở bên trong, đã bị độ hóa từ lâu.

Bọn họ bị giam trong địa lao không bị tra tấn da thịt, nhưng họ càng ước gì bị hành hạ còn hơn là suốt ngày nghe phạn âm rì rầm,

phiền chết người.

Nếu không có Thủy Ma Chi Môn ngăn chặn thì đám người Lâm Phàm đã đối mặt các đệ tử của Phật Ma Tháp, còn bây giờ thì không nhiều người có thể chặn đường bọn họ.

Dù đụng phải cũng chỉ có hai, ba người, không đáng gì.

Phật Ma Tháp càng ngày càng gần.

Cửa vào có hình chữ Vạn, từ bên trong bắn ra ánh sáng vàng sậm.

- Mau lên, cửa vào ngay trước mặt, đừng sợ, để ta dẫn đường!

Tu vi của Lâm Phàm không cao, Đế Thiên cảnh, họ đều thấy, nhưng hắn làm chim đầu đàn hấp dẫn ánh mắt.

Người bị nhốt trong địa lao thầm cảm thán đúng là kẻ dữ dội.

Phật Ma Tháp là nơi nào? Có chút trí tuệ đều hiểu.

Nhưng tên này không sợ chút nào, rất kinh người.

Từ ngữ to gan làm loạn không đủ để hình dung, gan to bằng trời thì đúng hơn.

Khi Lâm Phàm mang theo đám người bị bỏ đói thật lâu chuẩn bị xông vào Phật Ma Tháp thì một giọng nói ồm ồm chấn động không trung.

- Nghiệt chướng, còn không bó tay chịu trói!

Một luồng sáng vàng bắn tới.

Lâm Phàm không cản nổi luồng sáng vàng này, đành chết một lần:

- Bà nội nó, chưa thấy mặt đã ra tay, quá đáng!

Giờ Lâm Phàm không còn sợ bị lộ thân bất tử, đương nhiên không bị lộ là tốt nhất.

Luồng sáng vàng bay tới trước mặt Lâm Phàm thì đột nhiên bị một đao chặt đứt.

Nam nhân cầm cốt đao đứng che trước mặt Lâm Phàm:

- Huynh đệ, đa tạ ơn giải phóng, đường đao này trả lại cho ngươi.

Lâm Phàm khen:

- Được đấy.

Rất được.

Lâm Phàm chợt nhớ đám người ở phía sau mình đều là nhân vật lợi hại, dù bị trấn áp lâu như vậy thì thực lực không thể coi thường.

Lúc thấy đông đúc cường giả như thế khiến Lâm Phàm kinh thán.

Đây mới là thời đại phong vân, cường giả như mây, giây phút kích tình xưng bá thiên hạ.

Vĩnh Hằng Đại Tôn xuất hiện ở cửa vào, thân thể không cao lớn nhưng phía sau bắn muôn vàn tia sáng:

- Cốt Vương, ngươi muốn làm gì?

Trong mắt tất cả mọi người thì thân hình không cao đó ngang hàng với trời, ngăn chặn cửa vào.

Nam nhân cầm cốt đao hùng hổ chửi:

- Tổ cha nó, đám khốn nạn các ngươi! Muốn giết cứ giết, bắt chúng ta nghe phạn âm lâu như vậy, như ruồi muỗi vo ve muốn nổ óc. Nếu không nhờ tiểu huynh đệ này cứu chúng ta thì không biết bị các ngươi tra tấn tới khi nào. Không phải ta xem thường các ngươi, Phật Ma Tháp có được thực lực như hôm nay nhưng không bao nhiêu người là cam lòng.

Bọn họ biết rõ thủ đoạn của Phật Ma Tháp, rất là khinh thường.

Vĩnh Hằng Đại Tôn trầm giọng nói:

- A Di Đà Phật, bỏ xuống ác trong lòng, quy y.

Cốt Vương khinh thường:

- Phi! Các ngươi cũng đừng làm bộ, ai không biết lai lịch của Phật Ma? Từng bị người đuổi giết như chó nhà có tang, không biết gặp may thế nào mà được một quyển kinh văn trong Nguyên Tổ Thâm Uyên nên được uy thế như hiện giờ, lại còn giả vờ giả vịt, chẳng biết xấu hổ.

- Các vị, cơ hội có thù báo thù đã đến! Tuy bị giam giữ lâu như vậy, thực lực không phát huy ra bao nhiêu, nhưng chúng ta đông người thì sợ gì một mình hắn!

Lâm Phàm rất vui mừng, nhìn trận thế trước mắt thì rõ ràng sắp đấu cứng.

Hắn rất thích điểm này, người trẻ tuổi phải bồng bột, dữ dội vào.

Có một giọng nói bí ẩn từ hư không dọc theo tuyến đường kỳ dị chui vào tai Lâm Phàm.

- Đi, không chịu nổi nữa, chín Đại Tôn hợp sức rất vất vả, sắp gục rồi, nếu ngươi không đi thì sẽ gục tại đây.

Chủ nhân của giọng nói là Ma Tổ.

Gã thật sự sắp đến cực hạn, không phải gã sơ sẩy, chơi với chín Đại Tôn thì được chứ liều mạng thì gã chỉ có nước bị giết.

Tám Đại Tôn khác không đáng lọt vào mắt, nhưng Phật Ma thực lực quá mạnh, bẩm sinh khắc chế Ma Tổ, gã không ở lâu được.

Địa lao sập, người ở bên trong đều đi ra, mục đích thành công rồi.

Đám người này đều là dân dữ dằn, có người thực lực không thua gì Ma Tổ, để họ tu dưỡng một thời gian lấy sức thì sẽ gây rắc rối cho Phật Ma Tháp. Nhưng bây giờ họ chưa đủ tư cách, bị giam giữ lâu như vậy tất nhiên thực lực bị suy yếu rất nhiều.

Ầm!

Ầm!

Nhưng vào lúc này, Thủy Ma Chi Môn dày đặc trên trời có cái nổ tung. Một phật ảnh màu vàng to vạn trượng cầm gậy dài màu vàng quét ngang tất cả, Thủy Ma Chi Môn không ngăn được.

Đây không phải lực lượng cá nhân mà là một số đệ tử Phật Ma Tháp ngưng tụ lại.

Lấy lực lượng Chúa Tể cộng thêm tín ngưỡng của Chúa Tể ngưng tụ ra hình tượng trong lòng.

Sau một thoáng xao động thì Phật Ma Tháp phản ứng lại, bắt đầu phản kích.

Quả nhiên không thể coi thường.

Dù Ma Tổ khiến Phật Ma Tháp không kịp trở tay nhưng chốc lát đã đánh trả lại.

Oong!

Đám đệ tử Phật Ma Tháp tụ tập ở phía xa, miệng niệm phạn văn, sức mạnh huyền diệu phát ra từ trong cơ thể của bọn họ ngưng tụ trên trời.

Thiên địa rúng động.

Tựa như có màn sáng vàng rực bao trùm.

Bùm!

Các phật nhãn dày đặc hư không, hàng ngàn hàng vạn rậm rạp, các phật nhãn đều có dấu 'vạn', phật nhãn bắn ra tia sáng vàng xuyên thủng ma hoành hành Phật Ma Tháp, khiến ma hóa thành sương mù màu đen.

- Chết tiệt, tan tác mau vậy!

Lâm Phàm có chút không cam tâm, đang chuẩn bị mang theo một đám tiểu tử xông vào tận trung tâm Phật Ma Tháp, chẳng ngờ tan tác nhanh như thế.

Hèn gì một mình Ma Tổ sao đấu lại Phật Ma Tháp nổi, chỉ có thể hoành hành một lúc.

Lâm Phàm hét lên:

- Ma Tổ, ngươi có thể kiên cường thêm một chút, chúng ta chơi tới bến!

Hắn cực kỳ không cam lòng, không được gì mà cứ rút lui thế này thì uổng công.

Ma Tổ đang cống lại tám Đại Tôn nghe vậy suýt hộc máu.

Kiên cường?

Lão tử hiện tại còn chưa đủ kiên cường à?

Chống lại tám Đại Tôn đã là việc ghê gớm rồi, lúc trước gã một mình đấu với chín Đại Tôn.

Nhưng không có gì khác nhau.

Có Phật Ma ở, Ma Tổ cảm giác rất khó giải quyết.

Hiện giờ Ma Tổ bị phạn âm của tám Đại Tôn bao vây, thế giới xung quanh thay đổi, mọi thứ biến thành thế giới Phật Ma Tháp.

Ma Tổ như một giọt nước trong đống lửa, không có đường để đi, sắp muốn bị đồng hóa.

Lâm Phàm suy nghĩ, chuẩn bị liều một phen, chứ không thì trong lòng khó chịu:

- Ma Tổ, để ta dẫn bọn họ đi, ngươi lo di chuyển Phật Ma Tháp.

Chương 1089: Tiểu tử, giỏi lắm (2)

Hắn lại nhìn đám tiểu đệ sau lưng:

- Nếu các ngươi muốn phát tài thì chút nữa đi theo Ma Tổ.

Ma Tổ nghệch mặt ra, không nghe hiểu ý của tiểu tử này.

Nói gì thế?

Ngươi dẫn đi?

Sao không lên trời luôn?

Bảo di chuyển Phật Ma Tháp là sao?

Kiên cường thế sao?

Tình huống bỗng biến đổi.

Ma Tổ phát hiện tám Đại Tôn vây công mình chợt từ bỏ gã, tất cả lao về phía tiểu tử kia.

Ma Tổ thầm ngạc nhiên như thấy điều gì khó tin:

- Chuyện này là sao?

Phật Ma cũng bất ngờ, bên trong xảy ra bí ẩn gì?

Ma Tổ biết rằng cơ hội đã đến, có lẽ sẽ thực hiện được.

Đám người theo sau Lâm Phàm trông thấy chín Đại Tôn xông tới gần thì sợ đến mặt không chút máu, vội thụt lùi.

Cốt Vương không làm bộ làm tịch, không giải quyết được thì lo chạy trốn:

- Huynh đệ, hãy cẩn thận!

Ma Tổ lao về phía Phật Ma Tháp, sau lưng mở ra một ma môn:

- Tất cả vào đây, ta đưa các ngươi đi!

Đám người này đều là hạng dữ dằn có thù với Phật Ma Tháp, cho

bọn họ thời gian lấy sức thì tương lai sẽ làm Phật Ma Tháp đau đầu.

Chín Đại Tôn xông lên chém giết Lâm Phàm.

Người chưa đến nơi Lâm Phàm đã cảm giác uy áp không thể cưỡng lại của chín Đại Tôn ập đến, nếu hắn không có khả năng miễn dịch uy áp thì đã thành đống bùn nhão.

Có đệ tử Chúa Tể của Phật Ma Tháp chặn đường đi của Ma Tổ, người phát ra ánh sáng vàng chói mắt, hét to một tiếng:

- Muốn ra tay với Phật Ma Tháp thì hãy bước qua người của ta đã! Bất Diệt Kim Thân!

Ma Tổ giơ tay vỗ, không thèm nhìn:

- Biến sang góc!

Bất Diệt Kim Thân của đối phương vỡ nát, rớt cái bịch xuống đất, không biết còn sống không.

Vèo!

Trong hư không, một giọt máu tươi theo đám người vào Ma Môn, không ai chú ý đến.

Lâm Phàm dốc hết sức mở ra buff chiến trường viễn cổ, ít nhất sẽ chống chọi được một lúc.

- Lên cho ta!

Thủy Ma chân thân của Ma Tổ rung động thiên địa, tay ma vươn ra chộp Phật Ma Tháp, vang tiếng nổ điếc tai khắp thiên địa.

Ma Tổ rất phấn khởi, trước giờ gã chưa từng làm việc này, chưa bao giờ tưởng tượng sẽ có ngày mình được cơ hội di chuyển Phật Ma Tháp.

- Tiểu tử giỏi, bản Ma Tổ nhận đại nghĩa của ngươi! Thật tiếc vì ngươi không lăn lộn trong ma đạo!

Ma Tổ biết tiểu tử này không sống được.

Tu vi quá yếu, lại còn đối mặt chín Đại Tôn thì làm gì có cơ hội sống sót.

Đột nhiên!

- Chuyện gì vậy?

Khi Ma Tổ định cứng rắn di dời căn cơ Phật Ma Tháp thì xảy ra cảnh kinh người.

Mặt đất Phật Ma Tháp bỗng bắn lên ánh sáng hai màu vàng và đen lên tận trời. Hình chữ vạn màu vàng và hình chữ vạn màu đen chui lên mặt đất, lơ lửng giữa không trung, rậm rạp chiếm cứ không gian.

Ma Tổ giật nảy mình, không dám khinh thường:

- Còn giữ lại thủ đoạn!

Đây là vô số đệ tử Phật Ma Tháp, thậm chí Phật Ma lúc tu luyện để lại lực lượng tinh thuần, Ma Tổ đối mặt không phải một, hai người mà là toàn bộ người Phật Ma Tháp.

Bên trong có mùi phong ấn, nếu sơ sẩy thì sẽ bị phong ấn.

Nhưng đã đến mức này rồi, nếu không mang đi ít đồ thì có lỗi với người khác.

Bùm!

Ma Tổ dứt khoát ngưng tụ ma khí thành cây đao đen chém đứt đỉnh Phật Ma Tháp, chộp lấy đỉnh tháp, gã nhìn thoáng qua bên Lâm Phàm.

Không cứu được, đã chấm dứt.

- Tiểu tử, ngươi giỏi lắm!

Ma Tổ cực kỳ bội phục, gã không ngờ tiểu tử này dám làm như thế.

Một người dụ chín Đại Tôn qua, dù là cường giả Chúa Tể nổi tiếng lâu năm cũng không có can đảm đó.

Ánh sáng bên dưới càng lúc càng chói mắt, Ma Tổ trực tiếp trốn vào Ma Môn.

Ầm!

Ma Môn khép lại, biến mất trong thiên địa.

Bên Lâm Phàm càng khỏi phải nói, đã bị chín Đại Tôn đánh nát

bấy, xung lực đánh vỡ mặt đất nửa bên Phật Ma Tháp.

Chín Đại Tôn tỉnh táo lại. Phật Ma sắc mặt âm trầm, mặt phật vạn năm không thay đổi giờ đã đổi khác.

- Khoảnh khắc vừa rồi dao động tim Phật Ma.

Phật Ma rất giật mình, có thể dao động tim Phật Ma của y thì khủng bố biết bao, từ xưa đến nay chưa từng gặp chuyện như vậy.

Đám người Phật Ma Tháp thấy đỉnh tháp bị người chặt đứt thì biểu tình cực kỳ khó xem, cũng bị thương, chết vô số người. Địa lao bị người mở ra, người ở bên trong đều chạy thoát.

Phật Ma Tháp tích lũy từ từ suốt mấy vạn năm, giờ thả đám người kia ra hết thì siêu khủng bố.

Vĩnh Hằng Đại Tôn rất nhức đầu, tình hình tiếp theo rất tồi tệ.

Vĩnh Hằng Đại Tôn dò hỏi:

- Phật Ma, hiện tại nên làm sao?

Phật Ma ngậm miệng không nói, ánh sáng vạn trượng phủ lên bốn phía tan hoang, mọi thứ phục hồi như cũ.

- Liên lạc với Thần Đình.

Việc này quan trọng, là tai họa ngầm cho Phật Ma Tháp.

Giờ việc Phật Ma muốn làm nhất là hợp tác với Thần Đình trấn áp Ma Tổ.

Chấm dứt tai họa ngầm.

Thượng giới, lãnh địa Quỷ tộc, miệng đường hầm.

Ma Tổ thở dài, không ngờ thật sự xảy ra chuyện:

- Ai, tiểu tử, ngươi chết thảm quá, chắc không còn lại mẩu xương.

Nếu chín Đại Tôn không lao về phía Lâm Phàm thì nhóm Ma Tổ phải trả giá đắt mới đi được.

Chín Đại Tôn không phải người ngu, sao có thể nhìn bọn họ rời đi.

Giờ thì tốt rồi, tiểu tử kia dẫn chín Đại Tôn đi, để bọn họ có cơ hội rời đi, đến bây giờ vẫn không hiểu chuyện này xảy ra thế nào.

Ma Tổ có thù sâu với Phật Ma Tháp, nhưng thù hận lớn đến đâu cũng không tới mức cá chết lưới rách, tiểu tử đó có thù lớn cỡ nào với Phật Ma Tháp?

- Hơn tám ngàn năm đi qua, hậu đại tử tôn của ta có lẽ đã bị đuổi tận giết tuyệt.

- Ngươi mới tám ngàn năm, đừng nói chuyện, lão phu bị hố một vạn hai ngàn năm đây, đúng là cầm thú!

Những người này đều là cường giả Chúa Tể, dù bây giờ nghèo túng vô cùng nhưng toát ra uy thế Chúa Tể không thể xem thường.

Cốt Vương nhìn đám người, nói:

- Các vị, chúng ta nên tưởng niệm tiểu huynh đệ đã hy sinh. Không nhờ hắn hấp dẫn chín Đại Tôn thì các ngươi nghĩ chúng ta có thể bình yên đi ra?

Đám người gật gù đồng ý:

- Đúng, đúng, nên tưởng nhớ.

- Tiểu huynh đệ kiên cường vô cùng, đáng giá bội phục.

- Không sai, chờ có cơ hội phải báo thù rửa hận cho tiểu huynh đệ.

Cốt Vương đi tới trước mặt Ma Tổ:

- Ngươi là tiểu đệ của tiểu huynh đệ đúng không? Ban đầu ta không tin, dù sao tiểu huynh đệ chỉ là Đế Thiên cảnh mà thôi, nhưng trải qua chuyện này làm ta tin rồi. Hắn có được lòng dũng cảm nhiệt huyết như vậy đáng khiến người bội phục. Thực lực không phải cách duy nhất khiến người tin phục, thường là tinh thần ẩn giấu mới càng làm người tin phục.

Khi nói lời này Cốt Vương đã cảm ngộ.

Ma Tổ đang bận suy nghĩ, nghe câu này thì kinh ngạc đến ngây người.

Nói cái gì đó?

Tiểu đệ?

Gã là tiểu đệ của tên kia? Ai nói? Đứng ra, sẽ đập chết tươi!

Mà thôi, người đã chết rồi, cứ để tiểu tử này ăn bớt đi.

Ma Tổ không trả lời đối phương, xem như ngầm thừa nhận.

Cốt Vương không nhận ra Ma Tổ, gã sống không quá lâu, lúc Ma Tổ bị phong ấn thì gã còn chưa ra đời.

Ma Tổ lấy ra đỉnh tháp bị chém xuống, hình dạng vốn có rất lớn nhưng giờ thu nhỏ nằm gọn trong lòng bàn tay của gã.

Đám người xúm lại.

- Lợi hại, đây là đỉnh của Phật Ma Tháp.

- Ha ha, chắc Phật Ma Tháp tức chết, bị chém đỉnh tháp, mất hết mặt mũi, rất mất mặt.

- Dù chỉ có đỉnh tháp thì chắc bên trong chứa báu vật quý giá của Phật Ma Tháp.

Bọn họ đều là người có tầm mắt cao nên biết thứ này không dùng được vào việc gì nhưng bên trong chắc chắn có bảo bối.

Ma Tổ tiếc nuối nói:

- Ài, quý giá thì sao, mấy thứ này không lọt vào mắt của bản tổ được. Đi Phật Ma Tháp chỉ vì trút cơn tức, nếu hắn còn sống thì bản tổ sẽ tặng thứ này cho hắn, nhưng đáng tiếc . . .

Ma Tổ định cất đỉnh tháp vào.

Kiếm lời to.

Với tiểu tử kia thì gã chỉ có thể nói ba chữ đã hết sức, đó là con đường hắn chọn, gã không cách nào ngăn cản.

Chợt một giọng nói vang lên từ đằng sau:

- Thật không?

Lâm Phàm sửa sang quần áo, mới sống lại mà trần truồng thì không tốt, nghe lời Ma Tổ nói làm lòng hắn tràn ngập vui sướng.

Không uổng công, cố gắng được đền đáp.

Ma Tổ nghe giọng nói đó thì tim rớt cái bịch, nhìn khuôn mặt quen thuộc làm gã sững sờ:

- Chuyện gì đây?

Gặp quỷ!

Tiểu tử này sao còn sống nhăn răng vậy?

Lâm Phàm cười toe bước tới trước mặt Ma Tổ, xèo tay:

- Ngươi tốt thật, không uổng công ta giúp các ngươi rời đi.

Hai tay Ma Tổ cứng ngắc suýt không cầm vững đỉnh tháp.

Ma Tổ hỏi:

- Ngươi làm sao thế? Vậy mà sống được?

Ma Tổ không tin nổi, gã rõ ràng thấy chín Đại Tôn ra tay, uy thế đó không đùa được.

Bản thân Ma Tổ còn thấy áp lực, huống chi tiểu tử này chỉ có tu vi Đế Thiên cảnh, là con kiến trong mắt chín Đại Tôn, không đáng giá nhắc tới.

Lâm Phàm mỉm cười hỏi:

- Sao vậy? Bất ngờ vì ta còn sống? Hay là không muốn ta sống? Mau lên, lấy đồ vật ra cho ta.

Ma Tổ ngây người, á khẩu không trả lời được, thật sự không biết nên nói cái gì.

Gã thấy quỷ, gặp quỷ, đáng sợ kinh.

Ma Tổ lắc đầu, nhìn chằm chằm đỉnh tháp trong tay, lưu luyến không nỡ. Nhưng xung quanh có nhiều người nhìn, lời vừa nói ra không lẽ quên?

Chương 1090: Quá đen tối

Nếu gã không tên không họ thì có thể không cần mặt mũi này.

Nhưng gã có danh tiếng, uy danh Ma Tổ không phải đùa, dính chút xíu vết đen là gã đã không chịu nổi.

Ma Tổ đặt đỉnh tháp trong tay Lâm Phàm, ánh mắt không kiềm được nhìn thoáng qua:

- Cho ngươi, bản Ma Tổ tự nhiên sẽ không coi trọng thứ này.

Đỉnh tháp khảm một viên minh châu, rất lớn, rất sáng, to cỡ một ngón tay. Có ánh sáng mờ quấn quanh bên ngoài, vừa nhìn liền biết không phải vật phàm.

Lâm Phàm thỏa mãn cất đỉnh tháp vào trữ vật giới chỉ.

Cái thứ này cần nghiên cứu từ từ.

Bên trong rốt cuộc có thứ gì? Rất khó nói, dù sao vô dụng với hắn thì cũng có ích cho tông môn.

Cốt Vương nói:

- Tiểu huynh đệ, ngươi không sao thì tốt quá rồi!

Lâm Phàm cười nói:

- Mấy tên đó sao có thể làm gì ta được.

Cốt Vương nhắc nhở:

- Cũng không thể chủ quan, rất khó chơi, không phải đối thủ bình thường, dù thế nào cũng hãy cẩn thận cảnh giác.

Ma Tổ nhàn nhã, thỏa mãn, thành công đi Phật Ma Tháp báo thù khiến tâm tình của gã rất tốt.

- Dù sao mọi việc ổn cả, giải tán đi.

Gã không hứng thú ở chung với đám tiểu tử này lâu hơn.

Đường đường là Ma Tổ mà chơi chung với các bạn nhỏ thì không

hay lắm.

Lý do Ma Tổ ở lại vực ngoại giới rất đơn giản, vì muốn tạo ra một Ma Vực không gì địch nổi, thuộc hạ thành đàn, hô lên một tiếng trăm người hùa theo.

Ma Tổ nhìn trúng Xích Cửu Sát vì muốn mượn thế lực của đối phương, nhưng không ngờ ma đầu kia khiến người ta thất vọng, lẻ loi một mình, quá mất mặt.

Thất vọng ê chề.

Lâm Phàm hô to một tiếng:

- Các vị đợi đã, có một kế hoạch phát tài đang tìm người tham gia liên minh, không biết các vị có hứng thú?

Trạm thu phí không phải một người là tạo dựng được, dù thực lực cá nhân mạnh cũng không thể. Trừ phi có một đám cường giả hỗ trợ trông coi thì còn cơ may, lỡ hắn không có mặt ở đây, gặp người cứng rắn xông vào cũng bó tay.

Ma Tổ nhìn Lâm Phàm:

- Ngươi lại muốn làm cái gì? Luôn cảm giác có chút không ổn.

Lâm Phàm không để ý Ma Tổ, nói tiếp:

- Các vị, ta sắp nói một việc là cơ hội thay đổi cuộc đời cho các vị vừa đi ra, đương nhiên nếu bận chuyện khác thì có thể rời đi.

Người được thả ra từ địa lao có kẻ kiêu căng khó thuần, có kẻ không chịu trói buộc, giữ lại loại người này thì rắc rối, chẳng bằng để bọn họ rời đi. Người không có tính tổ chức hoặc nguyên tắc thì không nhận vào được.

- Tiểu huynh đệ, đa tạ ân cứu mạng, lão thất phu thích đánh một mình, xin cáo từ trước, sau này nếu có chuyện gì hãy trực tiếp tìm ta, mặc kệ là lên núi đao xuống biển lửa, muôn lần chết không chối từ, sẽ báo ơn lớn!

Nói xong một lão nhân biến mất tại chỗ.

Lâm Phàm rủa thầm, muốn báo ơn thì ít ra để lại liên lạc chứ, nếu không thì biết tìm nơi đâu?

Hố cha.

Lại một nhân vật chiêu trò.

Ngay sau đó, lại có người lần lượt rời đi.

Bọn họ không phải không tin Lâm Phàm, nhưng đều là cường giả Chúa Tể, có cuộc đời và con đường của riêng mình. Tuy bị Phật Ma Tháp hố nhưng thế lực vẫn còn, chắc chắn phải trở về hàng phục.

Lâm Phàm không nóng nảy, tóm lại sẽ có người ở lại, xem tình hình trước mắt thì miễn hắn không giao ra Không Gian Thần Trụ thì phải đi qua con đường Quỷ tộc.

Ma Tổ có chút không kiên nhẫn:

- Rốt cuộc có chuyện gì? Nói rõ ra xem.

Ma Tổ muốn bỏ đi, nhưng bị lời nói của Lâm Phàm hấp dẫn, rất muốn biết sẽ có chuyện gì.

Lâm Phàm nói không chút tôn trọng Ma Tổ:

- Gấp cái gì, chờ đi.

Ma Tổ nghẹn lời, tiểu tử này thật đúng là không sợ chết.

Nếu người khác nói câu đó đã bị gã đánh thành thịt băm.

Không thấy hành vi bá đạo vừa rồi của gã sao?

Đánh với chín Đại Tôn của Phật Ma Tháp, ai có uy thế cỡ đó?

Rất nhanh, một số đông người đi mất, nói một câu đã muốn giữ họ lại chỉ là nằm mơ.

Cốt Vương mở miệng hỏi:

- Tiểu huynh đệ, người còn ở lại hầu như một thân một mình, rất có hứng thú với kế hoạch phát tài của ngươi.

Cốt Vương đầy hứng thú với kế hoạch này, hơn nữa gã có một mình, không người quen thuộc.

- Được, các vị đều bị Phật Ma Tháp nhốt hồi lâu, chắc gia sản trên người đều bị Phật Ma Tháp lấy mất. Muốn phát tài làm giàu thì, cướp bóc là nhanh nhất, nhưng cũng nguy hiểm nhất. Tuy nhiên đang có một kế hoạch không cần mạo hiểm.

Lâm Phàm đếm kỹ một chút, trừ bỏ chính hắn và Ma Tổ thì có ba mươi người ở lại.

Những người khác đã đi.

Mới rồi có cỡ mấy trăm người, giờ chỉ còn ba mươi người, công nhận ít ai có ánh mắt.

Ma Tổ hỏi:

- Đừng thừa nước đục thả câu được không? Có chuyện gì thì nói nhanh lên!

Gã không chịu nổi tiểu tử này, một câu thôi mà dằng dai mãi chưa nói xong, ghét thật.

Lâm Phàm trừng Ma Tổ, cái tên nít già này phiền quá.

Lâm Phàm hỏi:

- Các vị biết nơi này là đâu không?

Ở đây trừ Ma Tổ ra không ai biết.

Bọn họ mới được thả ra, như dân bản xứ ngu ngơ, hỏi gì cũng không biết.

Cốt Vương suy nghĩ:

- Nơi này có dao động không gian rất mạnh, chắc giống đường hầm hai giới.

Lâm Phàm xem trọng Cốt Vương một chút, rất tinh mắt.

Ma Tổ muốn một đấm đánh chết Lâm Phàm, mợ nó, từ đầu tới đuôi không nói vào chủ đề chính! Nói hết một hơi khó khăn vậy sao?

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Không sai, đây là đường hầm thông hướng vực ngoại giới, kế hoạch phát tài của chúng ta là đây. Đặt trạm thu phí ngay lối vào thượng giới, dù là ai, hễ vào là phải nộp tài phú, cũng thiết lập một trạm thu phí ở vực ngoại giới, khi đi ra phải giao tiền. Nói một câu dễ hiểu thì miễn là người phải giao bốn lần phí qua đường, hiểu ý của ta không?

Hiện trường có chút yên tĩnh.

Đột nhiên, một cường giả hoảng sợ nói:

- Trời ạ, đen thế? Ta làm Kiếp Thần cũng không cướp kiểu này.

Rất đen.

Ma Tổ nêu ý kiến:

- Tại sao không dựng thêm một cái ở giữa đường hầm để thu lệ phí? Vậy thì phải giao sáu lần rồi. Hơn nữa vào rồi thì đừng mơ trở ra.

Lâm Phàm hút một ngụm không khí, đen còn hơn mình.

- Ý kiến hay.

Ma Tổ cảm nhận được ánh mắt kính nể của đám người, hơi đắc ý.

Đại gia của các ngươi thì mãi mãi là đại gia của các ngươi.

Trò vặt của đám sâu kiến này thì gã vẽ ra dễ như chơi.

Khuôn mặt Ma Tổ lạnh nhạt, nhưng trong bụng đắc ý:

- Như thế nào? Cách này có phải tốt lắm không?

- Lợi hại!

Cốt Vương bội phục, quá đen, gã chợt nảy ý:

- Thật ra chúng ta có thể đen hơn nữa, lập thêm mấy trạm thu phí ở giữa đoạn đường.

Xoẹt xoẹt!

Ánh mắt mọi người nhìn chăm chú vào Cốt Vương.

Nhưng không phải ánh mắt bội phục mà như nhìn thiểu năng.

Cốt Vương bị xem gai người:

- Thế nào? Có vấn đề gì hay sao?

Ma Tổ liếc qua, như đang nói không phải mọi người đều có thể nghĩ ra cách tốt, còn cách như ngươi chỉ có óc heo mới nghĩ ra được.

Không phải đen mà là não rỗng.

Ma Tổ mở miệng nói:

- Ngươi chưa nghĩ đến khả năng người khác sẽ chống cự sao? Ngươi cho rằng người ta đều là đồ đần, óc heo, thích bị ngược đãi à? Nằm im cho ngươi đẩy vào hố mà không biết chống cự?

Cốt Vương không vui nói:

- Không thể nói vậy, người thích mắc câu, chắc chắn có người muốn đi, dù sao thu sáu lần cũng là thu, chẳng bằng thu nhiều hơn chút.

Người ở lại đều muốn phát tài, tuy ý nghĩ hố chết một lần duy nhất của Cốt Vương rất tốt, nhưng bọn họ càng quan tâm là kéo dài.

Một gậy đập chết không tốt.

Lâm Phàm cảm giác cần lên tiếng, tuy hắn cảm thấy cách của Cốt Vương tốt hơn, nhưng từ phát triển lâu dài thì cách này như mổ gà lấy trứng, không quá cao cấp.

- Cốt Vương, thật ra cách của ngươi cũng rất tốt, diệt gọn một lần, trừ tai họa ngầm vĩnh viễn. Nhưng ta cho rằng cách cắt rau hẹ tốt hơn.

Cốt Vương kinh ngạc hỏi:

- Rau hẹ là gì?

Lâm Phàm chợt nhớ nơi này không có rau hẹ, hắn giải thích:

- Rau hẹ là một loại rau quả, cắt hết một lần, trong thời gian ngắn nó lại mọc ra, có thể cắt từ từ khoảng thời gian dài. Nhưng nếu nhổ tận gốc thì chỉ có thể cắt được một lần.

Cốt Vương đã hiểu:

- Rõ rồi.

Nói có lý, nói rất đúng, rất có đạo lý.

Lâm Phàm phải vẽ cái bánh nướng cho họ.

Đừng tưởng rằng đoàn người đều là cường giả Chúa Tể thì đã khám phá hồng trần, ngược lại tu vi càng cao, biết càng nhiều thì càng coi trọng hết thảy.

Chúa Tể đến cuối cùng chỉ muốn sĩ diện và tài phú vô tận. Nếu có thể nổi tiếng vạn cổ thì càng là chuyện cầu cũng không được.

- Mọi người ở lại đây đã nói lên các vị đều có ý tưởng về tài phú, đây chỉ là điểm xuất phát của chúng ta, điểm cuối không chỉ có bấy nhiêu.

Đầu óc Lâm Phàm vận chuyển, muốn cho đám Chúa Tể này nhiệt tình thì phải vẽ bánh nướng cho họ, bánh vừa lớn vừa thơm nức, thêm nhiều gia vị chân thành.

Chương 1091: Tự đề cử mình, ta làm nhân viên quản lý

Chúa Tể có mặt ở đây ít ai ngốc, không thể cắt cổ dê béo, dễ vuột mất nhân viên. Khi thích hợp nên cho phương án công bằng, đây là trấn an lòng người, để đoàn đội nhỏ của họ càng hài hòa hơn.

Có Chúa Tể hỏi:

- Tiểu huynh đệ nói không chỉ có bấy nhiêu là sao?

Gã là Chúa Tể giỏi về phát hiện, thích điềm tĩnh nghe người ta kể ra xác suất sự việc. Gã không có tâm lý xem thường tu vi yếu, đôi khi việc có lợi thường đến từ miệng người tu vi nhỏ yếu.

Bởi vì bọn họ yếu nên sẽ không ngừng tìm kiếm cách trở nên mạnh lên.

Lâm Phàm cười, cười thật tươi. Các Chúa Tể nghệch mặt ra, hoàn toàn không hiểu có gì hay mà cười.

Lâm Phàm ngoắc ngón tay, ra vẻ bí ẩn:

- Tất cả đến đây, chuyện kế tiếp chạm đến hạch tâm phát triển về sau của chúng ta.

Các Chúa Tể bỗng thấy ớn lạnh, cảm giác việc sắp bàn rất bí ẩn.

Đám người vây quanh thành một vòng tròn.

Ma Tổ ngồi xổm ở nơi đó, có chút không được tự nhiên:

- Tiểu tử, ngươi có việc thì nói nhanh lên, có thể đừng như vậy không?

Gã chịu phục, nói chuyện thôi mà nhây đến bây giờ.

Cốt Vương nhíu mày, người này sao mà hấp tấp:

- Gấp cái gì, cứ để tiểu huynh đệ từ từ nói, nóng vội không ăn được đậu hũ nóng.

Người nóng nảy không phải loại người làm được việc lớn.

Lâm Phàm mặc kệ bọn họ, hắn hào hứng nói:

- Các vị, nơi này là điểm xuất phát của chúng ta, cũng là điểm khởi đầu không thể thiếu, trước tiên các người phải hiểu được tầm quan trọng của nó.

Có người xen vào:

- Tầm quan trọng gì đâu? Một không gian đường hầm nối với vực ngoại giới chứ có gì.

Lâm Phàm nhíu mày, cảnh giới tư tưởng tổng thể của đám người này không quá cao, với hướng đi tương lai và nắm chắc thì họ mù quáng, vô tri.

Trách nhiệm trên người hắn rất nặng.

Thực lực cường đại thì sao? Không có tư tưởng, phương hướng thì đó là đánh bậy, dùng sức uổng công.

Cốt Vương khó chịu nói:

- Có thể đừng nói nữa được không? Các ngươi đều bị giam đến choáng váng hay sao? Tiểu huynh đệ có đường phát tài mang bọn ta đi, các ngươi cứ phải tranh cãi mới vui vẻ?

Đám người này làm sao vậy? Tiểu huynh đệ là người tốt biết bao, rất đáng tin cậy. Tiểu huynh đệ có kế hoạch phát tài mà bọn họ còn lải nhải, nếu là gã thì đã đuổi thẳng cổ cả đám.

- Cốt Vương, ngươi có ý gì hả? Vẫn chưa xác định mà ngươi đã tự xem như thủ lĩnh chỉ huy chúng ta, không coi chúng ta vào mắt chứ gì? Hay tình cảm bị nhốt chung một chỗ mấy ngàn năm nay của chúng ta không đáng nhắc đến?

Đang yên lành bỗng cãi lộn rùm beng.

Chúa Tể không ai phục ai.

Ma Tổ quắc mắt nạt:

- Ngậm miệng!

Đám người này muốn nghịch thiên à?

Có Chúa Tể không phục, đáp trả Ma Tổ:

- Liên quan gì đến ngươi!?

Ma Tổ tức giận giơ tay vỗ vào đầu đối phương.

Chúa Tể nổi giận gầm lên một tiếng:

- Sợ ngươi chắc?

Bịch!

Chúa Tể kia bị đập lún đất không nhổ lên được.

Ma Tổ tức xì khói:

- Tiểu tử khốn kiếp, không nhìn xem là ai? Dám cãi với bản Ma Tổ hả? Còn lải nhải nữa sẽ làm thịt ngươi!

Hồi lâu không tung hoành thượng giới nên có kẻ dám lớn tiếng với gã, không lấy ra chút thủ đoạn thì tưởng gã dễ ăn hiếp hả?

Quả nhiên, gã bá đạo ra tay làm mọi người kinh phục.

Lâm Phàm ra mặt ngăn lại:

- Được rồi, các ngươi còn muốn phát tài không? Không muốn phát tài thì rẽ phải rời đi, chúng ta tự làm.

- Muốn, muốn chứ!

- Đúng rồi, im hết đi, nghe tiểu huynh đệ nói, ai dám nói thêm câu nào là đập nát đầu chó của ngươi!

Cốt Vương vô cùng tức giận, quá ngông cuồng, không chịu nghe tiểu huynh đệ nói hết câu sao?

Lâm Phàm nhẹ giọng nói:

- Đường hầm không gian này cứ phát triển như hiện giờ thì tương lai sẽ là vùng đất binh gia tranh giành. Vực ngoại giới rất có sức hấp dẫn với người thượng giới, miễn chúng ta khống chế chặt chẽ con đường này thì các vị đang ngồi ở đây tương lai sẽ có tiền đồ không thể đo lường. Lấy đường hầm làm trung tâm thiết lập trạm thu phí, kiến thiết thành thị ở xung quanh, bằng vào ba mươi hai người chúng ta xây dựng thành thị đẹp, hấp dẫn càng nhiều người mới vào ở . . .

Lâm Phàm nói một tràng, cái này mới gọi là nói dai.

Ma Tổ cùng các Chúa Tể ngay từ đầu còn nghe hiểu ý, nhưng đến đoạn sau thì như vịt nghe sấm.

Trọng điểm bảo vệ nguyên sinh thái?

Khu du lịch đặc sắc cấp năm A?

Du lịch các khu vực vực ngoại giới ba ngày hai đêm?

Cái quái gì? Nói gì thế?

Một đám đại nhân vật không nghe hiểu gì hết, không hiểu nổi Lâm Phàm đang nói gì.

Cốt Vương tập trung tinh thần, biểu tình nghiêm túc.

Các Chúa Tể xung quanh thấy biểu tình của Cốt Vương như thế thì kinh ngạc hỏi:

- Ngươi nghe hiểu?

Cốt Vương không để ý tới đối phương, nghe ngon lành.

Cốt Vương không nghe hiểu, nhưng không hiểu sao cảm thấy rất lợi hại.

Lâm Phàm nói miệng đắng lưỡi khô:

- Như thế nào? Thấy được không? Miễn sự việc thành công thì các vị, không, đã không phải là các vị, mà là người giàu thật sự trong thượng giới, sau này có thể nổi tiếng vạn cổ.

Cốt Vương là người gật đầu trước hết, không chút do dự:

- Có, có!

- Cốt Vương, ngươi nghe hiểu được?

- Nghe hiểu, ngươi không nghe hiểu sao?

Bị hỏi lại làm Chúa Tể lên tiếng hỏi thăm thấy chột dạ, giả vờ bảo:

- Hiểu chứ, sao có thể không hiểu, chẳng qua thấy ngươi hơi hoang mang nên tưởng ngươi không hiểu.

Lâm Phàm nói:

- Các ngươi đều hiểu? Không hiểu cũng không sao, ta có thể nói lại lần nữa, chuyện này nếu thành công thì các vị sẽ được chỗ tốt lớn đến không thể tưởng tượng, cũng là bước dài đi hướng lịch sử.

- Hiểu, chúng ta đều hiểu.

Các Chúa Tể nói, không ai thừa nhận mình nghe không hiểu.

Lâm Phàm tin họ mới lạ, hiểu cái quái gì, nếu hiểu thật thì sao không đặt câu hỏi?

Ra vẻ hiểu biết mới là đáng xấu hổ.

Nhưng các Chúa Tể thì thấy ra vẻ hiểu biết là một loại vinh quang.

Lâm Phàm hỏi:

- Ma Tổ, ngươi hiểu không?

Thật ra trùm ở chỗ này là Ma Tổ, thực lực mạnh mẽ, giữ chân đối phương là mọi việc suôn sẻ.

Ma Tổ nhìn đám người, sau đó nhìn về phía Lâm Phàm, gã không tin đám người kia hiểu hết, gã nghe cả buổi mà hiểu gì đâu.

Đám người này nghe hiểu thì trừ phi trời sập.

Lâm Phàm vừa lòng gật đầu:

- Rất tốt, đều nghe hiểu đã nói lên các vị lĩnh ngộ đều rất mạnh, hiếm có trên đời.

Nghe khen, các Chúa Tể không dao động, nhưng mặt cười tươi.

Nói đùa.

Bọn họ đều là Chúa Tể, năng lực lĩnh ngộ sao mà kém được.

Ma Tổ không hiểu Lâm Phàm nói gì nhưng phải hỏi rõ điểm then chốt nhất:

- Vậy lấy được đồ thì chia thế nào?

Bàn đến quan hệ ích lợi là biểu tình của tất cả mọi người đều rất nghiêm túc.

Bọn họ mong đợi, sẽ không chịu thiệt. Dù đối phương thả họ ra nhưng họ sẽ không lùi bước vì ân tình này. Chuyện nào ra chuyện đó, huynh đệ ruột cũng phải tính rõ ràng.

Lâm Phàm liếc Ma Tổ, tên nít già này hơi bị khôn, nghĩ đến điểm then chốt này.

Lâm Phàm nói một tràng:

- Ừm, ta nghĩ rõ rồi, ở đây có ba mươi hai người, chia đều là không thực tế, cho nên ta đề nghị chế độ tập trung tài phú. Ta tự đề cử mình đảm nhiệm nhân viên quản lý, ta tin tưởng mình sẽ dẫn dắt mọi người đi lên đỉnh cuộc đời theo cách khác.

Các Chúa Tể nghệch mặt ra.

Nhưng bọn họ không ngốc, liên quan đến ích lợi của bản thân thì không thể qua loa kết thúc được.

Ma Tổ nghe cẩn thận, thường xuyên nhíu mày.

Gã cảm thấy cách này hơi kỳ kỳ, nói tốt thì cũng tốt, nói không tốt cũng không tốt, nhưng nghe hơi có lý.

Ma Tổ mở miệng nói:

- Thật ra, bản Ma Tổ cũng có thể tự tiến cử, ta cũng có thể đảm nhiệm nhân viên quản lý.

Đây là muốn cướp quyền.

Lâm Phàm nói:

- Được, có thể, vậy cho ngươi làm. Phương án và hành động đều do ngươi phụ trách, dù sao ngươi cũng nghe hiểu.

Ma Tổ suýt hộc máu, hắn cố ý, gã mà nghe hiểu gì?

Ma Tổ cười nói:

- Đùa thôi, ý của ta là ai đều có thể làm nhân viên quản lý, đây là công bằng, nhưng Lâm phong chủ làm người hiệu triệu thì nên làm nhân viên quản lý đợt đầu tiên, các ngươi thấy đúng không?

Các Chúa Tể gật đầu nói:

- Đúng, đúng, đồng ý!

Tuy họ không hiểu rõ nhưng cảm giác rất cao cấp, không tệ.

Lâm Phàm vỗ tay:

- Tốt lắm, tiếp theo tất cả cùng nhau thề. Dù sao chúng ta đã là đoàn thể chứ không phải một người, nếu lòng người không thấy đủ hoặc phản bội thì không tốt cho các ngươi, đúng chứ?

Các Chúa Tể nghe xong vui vẻ nói:

- Đúng rồi, phải thề.

Nói những cái kia nghe không hiểu, nhưng thề là chuyện khác.

Có bảo đảm thì họ có thể an tâm.

Chương 1092: Sợ cái phân, đánh không lại liền chạy

Ba mươi hai người thề.

Ba mươi mốt vị Chúa Tể, trận thế kinh người, nếu bị người nhìn thấy sẽ hét lên: Trời ạ, chưa từng thấy cảnh nào bá đạo như vậy.

Thiên địa rúng động, như bị gậy khuấy động.

- Lợi hại.

Lâm Phàm thở phào, con đường tương lai sáng sủa.

Kéo một nhóm người ngồi canh ở đường hầm là cử chỉ sáng suốt.

Không biết vì sao, Ma Tổ bần thần, gã không rõ tại sao nổi điên với tiểu tử này, chơi với hắn rất khó chiếm lợi.

Suy nghĩ một lát, Ma Tổ mở miệng nói:

- Ngươi chưa nghĩ đến việc chúng ta chặn đường hầm sẽ dẫn đến rắc rối rất lớn sao?

Đúng vậy, đường hầm thuộc về nguyên thượng giới, gã chỉ có ba mươi hai người rất khó giữ.

Bốn thế lực lớn sẽ không ngồi nhìn mặc kệ.

Có lẽ Phật Ma Tháp sẽ phản đối đầu tiên, đã có thù lớn như vậy chắc chắn Phật Ma Tháp sẽ ra tay độc ác.

Thanh Sơn Khâu và Thanh Oa có thù, một chút thù hận với Lâm Phàm, nếu biết là hắn chặn đường hầm thì chắc chắn liều mạng tìm tới xử hắn.

Thánh Địa Sơn, Thần Đình còn khó nói.

Lâm Phàm nhìn về phía Ma Tổ:

- Nếu giao cho ngươi thì có thể đối phó mấy tên?

- Ngươi nhìn cao bản Ma Tổ quá, có thể đối phó mấy tên? Nếu

chỉ lo tấn công chứ không phòng thủ thì chín Đại Tôn của Phật Ma Tháp có năng lực trấn áp ta, càng đừng nói có thế lực khác tham gia. Thu phí đường hầm là việc mạo hiểm, thu phí tán tu thì còn được, nhưng muốn thu phí của bốn thế lực lớn, ngươi nghĩ mình có thể khỏe mạnh lành lặn sao?

Ma Tổ lấy lại tinh thần, phát hiện hết thảy là một cái hố.

Mức độ nguy hiểm rất cao, hoàn toàn là lấy mạng sống ra chơi.

Lâm Phàm có chút không cam lòng. Bà nội nó, vẫn là vì thực lực. Nhưng không sao, rất nhanh hắn sẽ đến Thế Giới cảnh, chờ giải quyết xong chuyện này hắn sẽ đi kiếm điểm.

Hiện tại Lâm Phàm thấy uất nghẹn, rất là khó chịu.

Lâm Phàm hỏi:

- Ý của ngươi là chúng ta thật vất vả thành lập tổ chức nhưng giờ giải tán?

Ma Tổ nhìn Lâm Phàm:

- Ngươi sợ?

Lâm Phàm không phục la lên!

- Ta sợi cái quái gì, ta thấy các ngươi sợ nên tưởng cả đám muốn rời đi.

Ma Tổ lạnh nhạt liếc đám Chúa Tể khuôn mặt nghiêm túc:

- Vậy là tốt rồi. Chọc tới họ thì sao? Bản Ma Tổ chẳng những không ẩn núp còn nói cho họ biết muốn ăn cướp trắng trợn, không phục liền đánh, không đánh lại thì bỏ chạy, về sau chuyên chọn giết đệ tử của bọn họ, coi ai hơn ai.

Lâm Phàm quát lớn:

- Hay! Nói tốt lắm, tất cả vỗ tay! Nhìn Ma Tổ xem, đây là người có tư tưởng, các ngươi phải học Ma Tổ, đánh thắng được thì đánh, không đánh lại thì bỏ chạy.

Lốp bốp!

Vang tiếng vỗ tay.

Cốt Vương bội phục nói:

- Được mở rộng tầm mắt rồi, ai đều thấy sự bá đạo của Ma ca, bá khí đầy mình, bội phục.

Ma Tổ lườm Cốt Vương:

- A? Tuổi của ta có thể làm gia gia gia gia . . . của ngươi, chú ý xưng hô, kêu Ma gia.

Cốt Vương ngoan ngoãn kêu, người gì quá bá khí:

- Ma gia, chịu phục rồi.

- Phong vân biến ảo, không ngờ sau khi ra ngoài được quen nhân vật như tiểu huynh đệ và Ma gia, thời gian bị Phật Ma Tháp giam giữ rất đáng giá.

Cốt Vương cực kỳ kính nể, chưa từng nghi ngờ, nếu hai người không bá khí thì sao có thể đến Phật Ma Tháp gây sự?

Nghe Ma gia nói lời này thì Cốt Vương tin tưởng trăm phần trăm.

Ma Tổ gật đầu tỏ ý vui mừng:

- Các ngươi đều là cường giả Chúa Tể đỉnh, nhưng bị Phật Ma Tháp nhốt lâu, ăn mòn nhiều. Các ngươi tự dựa vào mình sẽ mất ít nhất trăm năm, nhưng các ngươi may mắn vì đã gặp Ma gia. Lát nữa ta sẽ giúp các ngươi rút ra lực lượng Phật Ma áp chế, an dưỡng vài ngày thì có hy vọng về tới đỉnh.

Các Chúa Tể nghe câu đó thì rất kích động, không ngờ được cơ duyên như vậy.

Lời rồi, đây mới là kiếm lời.

Cốt Vương ôm quyền, dáng vẻ nghĩa khí giang hồ:

- Đa tạ Ma gia trượng nghĩa ra tay!

Ma Tổ phất tay:

- Tất cả đã thề thì là người một nhà, các ngươi không phục hồi lại, bị Phật Ma Tháp tìm tới cửa, muốn tự vệ cũng khó. Nhưng nếu phục hồi lại, dù là chín Đại Tôn của Phật Ma Tháp cũng phải suy nghĩ kỹ có chọc vào chúng ta nổi không.

Ma Tổ muốn tái tạo ma uy, hô một tiếng trăm người ứng, đi ra ngoài bên ngoài tiểu đệ thành đàn, không khí đó, cảnh tượng đó, ngẫm lại đều khiến người rất kích động.

Lâm Phàm nhìn Ma Tổ, tên già này hơi lợi hại, dám cướp nổi bật của hắn.

Nhưng thôi, tha thứ cho ngươi một lần, lần sau không được làm như vậy nữa.

Còn dám làm bộ làm tịch là sẽ ăn đòn.

Chúa Tể khác đều đồng ý câu nói này của Ma Tổ, nhiều người thì lực lượng lớn, bọn họ vốn cũng không yếu, là đỉnh cao trong Chúa Tể. Lúc một mình thì họ không là cái đinh gì nhưng đoàn kết với nhau là sức mạnh không thể coi thường.

Cốt Vương cười to bảo:

- Ha ha ha, trước kia các Chúa Tể cảnh giác, nghi ngờ lẫn nhau, nhưng hôm nay cùng chung ích lợi, ba mươi hai người chúng ta thề cùng tiến lùi, lực lượng tụ lại không phải người bình thường có thể chống lại. Chờ khi chúng ta phục hồi về thời kỳ đỉnh, Phật Ma Tháp dám chọc chúng ta thì chúng ta dám huyết tẩy Phật Ma Tháp!

Ma Tổ không nhiều lời, tiểu tử này có giấc mơ cao xa, dù họ trở lại đỉnh cao cũng không dễ huyết tẩy Phật Ma Tháp.

Người ngoài làm sao biết nội tình của Phật Ma Tháp dày cỡ nào?

Ma Tổ biết đôi chút.

Chuyện tiếp theo đơn giản hơn nhiều, nói cho đám người biết hình dạng trạm thu phí, phái người trấn thủ trong đường hầm.

Sáu lần thu phí, bận đi bận về cũng phải đăng ký. Đương nhiên vấn đề đăng ký giao cho người khác.

Lâm Phàm liên lạc với Tri Tri Điểu.

Khi người xét duyệt Tri Tri Điểu biết tông sư bàn việc lớn như vậy với mình thì gã ngây người.

Tông sư chỉ nói một câu:

- Có muốn mở chi nhánh Tri Tri Điểu trên thượng giới không?

Một câu gọn lỏn làm người xét duyệt hóa đá thật lâu.

Sau đó nhấc chân đi thông báo cho chủ nhân.

Đây là việc lớn, người xét duyệt như gã không thể quyết định.

Rất nhanh, sự việc giải quyết tốt đẹp.

Chủ nhân Tri Tri Điểu siêu phấn khởi, không ngờ có ngày mở Tri Tri Điểu ở thượng giới, tuy bây giờ còn không thực hiện nhưng đã có nắm chắc.

Lâm Phàm có ý tưởng mới.

Muốn đi vực ngoại giới phải làm giấy thông hành ở thượng giới.

Thăm người thân, du lịch, làm việc, phân loại phong phú, giấy chứng nhận đầy đủ, phổ biến là bảy ngày.

Phương đông Thần Đình.

Kiến trúc lơ lửng giữa không trung, vàng son lộng lẫy, uy vũ bất phàm, người bình thường gặp chắc chắn sẽ kinh hô đây là chỗ ở của người trời.

Thật sự có thần.

Thần Đình có Thiên môn, bốn người khổng lồ cao trăm trượng mặc áo giáp màu vàng trấn thủ.

Trấn thủ cửa là cường giả Chúa Tể sơ kỳ, đủ để chứng minh lực lượng của Thần Đình không thể coi thường.

Bốn thế lực lớn rất ít ra mặt.

Nhưng một số tán tu hoặc cường giả Chúa Tể đỉnh đều có liên quan với bốn thế lực lớn, nếu không thì khó yên ổn đặt gót chân.

Đại điện Thần Đình, một nam nhân uy vũ bá khí ngồi trên ngai vàng Thần Chủ.

Nam nhân mở miệng hỏi:

- Phật Ma, ngươi tới nơi này làm gì?

Gã hơi tò mò, Phật Ma Tháp và Thần Đình mặt ngoài hòa bình nhưng âm thầm đấu tranh với nhau.

Nếu không phải Phật Ma Tháp có chút khó giải quyết thì Thần Đình đã ra tay trấn áp Phật Ma Tháp.

Một luồng thần niệm của Phật Ma xuyên qua hư không giáng lâm chỗ này, bản thể phải trấn áp Phật Ma Tháp, phòng ngừa có người đánh lén:

- Phó Thần Chủ, từ khi chia tay đến giờ vẫn khỏe chứ?

Luồng thần niệm này có năm phần tu vi của Phật Ma, Chúa Tể đỉnh bình thường không đánh lại.

Khuôn mặt uy nghiêm, không giận tự uy, dù trông hơi yếu đuối nhưng sẽ không khiến người ta cảm thấy dễ ăn hiếp.

Phó Thần Chủ không nể mặt Phật Ma, thúc giục:

- Đừng giở giọng nói ra, ngươi đến Thần Đình là có chuyện phải không? Đừng giấu diếm, cứ nói thẳng ra.

Phật Ma đi vào Thần Đình tuyệt đối không có việc tốt xảy ra.

Thần niệm Phật Ma đứng lơ lửng trong đại điện, ánh sáng bình yên và hắc ám đan xen:

- Ma Tổ trở về.

Phó Thần Chủ nhíu mày rồi giãn ra:

- Trở về thì trở về, liên quan gì với ta? Hắn đi tìm Phật Ma Tháp là việc của các ngươi, muốn Thần Đình chúng ta hỗ trợ sao? Đừng mơ.

Phật Ma nghe câu đó không hốt hoảng, vẫn giữ vẻ hiền lành, nhưng câu tiếp theo đã đổi giọng.

- Không thể nói vậy được, vì sao Ma Tổ đi vực ngoại giới bị thương thiên trấn áp? Nếu không có hai chúng ta ra sức thì hắn dễ ngã vậy sao? Chưa trừ Ma Tổ thì sẽ là rắc rối cho Phật Ma Tháp hoặc Thần Đình.

Phó Thần Chủ nheo mắt nhìn Phật Ma chằm chằm, gã không ngờ Phật Ma biết.

Phật Ma cười cười, ý đồ rất rõ ràng. Năm xưa Phật Ma hàng phục Ma Tổ, khiến thương thiên của vực ngoại giới trấn áp Ma Tổ, tuy có nắm chắc thành công nhưng rất có thể sẽ để cho Ma Tổ chạy

thoát

Lúc ấy trong vô hình có người ra sức, người này là Phó Thần Chủ.

- Còn có một tin vỉa hè, không biết là thật hay giả. Cửu Hoang Thần Sư ngày xưa cũng quay về rồi.

Bộp!

Hơi thở của Phó Thần Chủ dao động mạnh, hư không xung quanh vỡ tan, lực lượng mạnh mẽ trùng kích thần niệm Phật Ma.

Thần niệm Phật Ma không ngừng đung đưa như tùy thời tan thành mây khói.

Phó Thần Chủ âm trầm hỏi:

- Ngươi muốn nói cái gì?

Phật Ma đáp:

- Diệt trừ Ma Tổ.

Phó Thần Chủ nhìn chằm chằm vào Phật Ma:

- Gặp được Ma Tổ thì báo một tiếng.

Phật Ma cười, sau đó thần niệm tan biến, độn về Phật Ma Tháp.

Đối với cường giả đẳng cấp cỡ này thì một ý niệm có thể giáng lâm.

Phó Thần Chủ sắc mặt âm trầm ngồi một chỗ, biểu tình cực kỳ khó xem:

- Con lừa trọc đáng ghét.

Bị Phật Ma chơi một vố, rõ là muốn kéo Thần Đình xuống nước.

Nếu Ma Tổ dễ bị giết thì đã chết không biết bao nhiêu lần.

Huống chi tu vi của Phó Thần Chủ yếu hơn Phật Ma, tuy cùng là cường giả Chúa Tể đỉnh nhưng gã đã rõ ràng cách biệt giữa hai người.

Có một lạch trời, người vượt qua là Phật Ma, Ma Tổ, và Thần

Đình Chi Chủ.

Vị kia của Thanh Sơn Khâu cũng đã vượt qua lạch trời này, nhưng nghe đồn khí huyết suy bại, bắt đầu suy yếu, không rõ tình huống cụ thể vì vị kia luôn bế quan.

Phó Thần Chủ nói với hư không:

- Mời Thiên Đao Lão Nhân, Thiên Kiếm Lão Nhân, Thiên Cầm Lão Nhân đến.

Oong!

Hư không dao động, có người rời đi.

Chương 1093: Bạn nhỏ, ngươi là muốn đi vực ngoại giới sao?

Phó Thần Chủ không ngốc, ngược lại rất thông minh.

Phật Ma nhờ gã hỗ trợ thì chắc chắn có vấn đề.

Lấy thực lực của gã tuy không yếu, nhưng nếu Phật Ma thật sự muốn trấn áp Ma Tổ tự nhiên có thể mời được người khác.

Nhưng cuối cùng tại sao Phật Ma đến Thần Đình mời gã? Vấn đề này đáng để suy ngẫm.

- Phật Ma, ngươi cũng đừng tự tìm cái chết.

Tia sáng trong đại điện mờ dần, Phó Thần Chủ hòa vào bóng tối.

Mấy ngày sau.

Cửa đường hầm lãnh địa Quỷ tộc thượng giới.

Nhưng Quỷ Tộc Chúa Tể đã bị làm thịt, Quỷ tộc như rắn mất đầu chạy trốn không còn bóng dáng.

Huyết Nha Chúa Tể hỏi:

- Ngươi nói xem chúng ta có làm được không?

Huyết Nha Chúa Tể và Cốt Vương chung đội, bên cạnh còn có một người, nghe nói là tiểu đệ của Ma gia, tu vi chỉ có Đế Thiên cảnh, nhỏ yếu vô cùng.

Huyết Nha Chúa Tể không dám đụng vào đối phương, sợ lỡ tay bóp chết.

Mặt Cốt Vương không biểu tình:

- Sao không được? Có chúng ta ở đây, ngươi cho rằng còn có việc gì khó?

Theo yêu cầu của Lâm Phàm đã nhanh chóng dựng xong trạm thu phí.

Rất hoàn mỹ.

Bọn họ bị Phật Ma Tháp trấn áp quá lâu, đã bị người quên lãng, người quen thuộc đều tan thành mây khói, không biết tung tích, có lẽ chết rồi hoặc quy ẩn vào núi rừng.

Nhưng bọn họ còn sống thì phải nhìn phía trước.

Xích Cửu Sát mờ mịt, không biết muốn làm gì, đang yên lành không làm chuyện khác đi làm mấy chuyện vớ vẩn này, nhức đầu.

Phương xa.

Một đám người đi qua rừng rậm.

Bọn họ mặc đồ thống nhất, hiển nhiên đến từ thế lực nào đó. Nam nhân dẫn đầu mặc trường bào màu vàng óng, xem bộ dáng là thủ lĩnh của đám người này.

Một đệ tử trẻ tuổi đi theo phía sau nam nhân khinh miệt hỏi:

- Sư huynh, vực ngoại giới rốt cuộc có đồ vật gì? Tại sao kêu chúng ta đến? Chỉ là một đám dân bản xứ, chẳng lẽ có thể nghịch thiên?

Rất non nớt, tu vi Thế Giới cảnh, có lẽ vì gã cắm đầu tu luyện nên hơi ngốc, dễ bị lừa.

Dọc đường đi Chu Tứ không nói nhiều:

- Đều cẩn thận một chút, theo tin tức đáng tin cậy thì Tịnh Thánh của Đại Thiên Vân Phật Điện chịu thiệt lớn ở vực ngoại giới, e rằng vực ngoại giới không dễ dàng như tưởng tượng. Lát nữa đến đường hầm phía trước hãy cẩn thận.

Chu Tứ rất bất đắc dĩ với các sư đệ, sư muội, còn non xanh lắm.

Có đầy đủ tài phú, luôn vùi đầu tu luyện, nếu không đi ra ngoài tôi luyện thì họ sẽ không biết bên ngoài nguy hiểm nhiều cỡ nào.

Phương Mặc cười nói:

- Sư huynh đừng căng thẳng như vậy, ta biết Tịnh Thánh, nghe nói rất có thiên phú, nhưng cũng chỉ là Thế Giới cảnh, sư huynh là Chúa Tể cảnh sơ kỳ. Hắn gặp rắc rối ở vực ngoại giới thì chắc vì tu vi không đủ mạnh, sao có thể so sánh với sư huynh?

Phương Mặc nhìn sang nam nhân bên cạnh:

- Trương Thánh, ta đã hiểu tại sao ngươi phải đi theo chúng ta tới vực ngoại giới, xem ra cũng biết Chu sư huynh dẫn đội nên muốn chiếm chút lợi chứ gì?

Giọng nói của Phương Mặc bình thản nhưng chất chứa miệt thị.

Nam nhân được gọi là Trương Thánh có khuôn mặt thanh tú, nhưng mắt sáng ngời, tu vi chỉ là Thế Giới cảnh sơ kỳ.

Trương Thánh không có địa vị cao trong Trường Sinh Địa, cũng không có chỗ dựa, toàn nhờ vào cẩn trọng đi đến hôm nay.

Làm nhiều việc lén lút, lén hại người, không biết có bao nhiêu người chết trong tay Trương Thánh.

Trương Thánh cảm giác Phương Mặc là loại người thiếu não, nếu gã không có chỗ dựa, được cung ứng tài nguyên không giới hạn thì làm gì được thực lực như vậy?

Nếu cho Trương Thánh tất cả tài nguyên này thì gã sẽ không chỉ là Thế Giới trung kỳ mà đã là Thế Giới cảnh đỉnh, thậm chí đột phá đến Chúa Tể cảnh sơ kỳ, sóng vai với Chu Tứ cũng không khó.

- A!

Chu Tứ dừng bước lại, sắc mặt nghiêm túc nhìn về phía trước.

Phương Mặc hỏi:

- Sao thế sư huynh?

Chu Tứ cảnh giác nói:

- Phía trước có động tĩnh, không biết là người của thế lực nào.

Thượng giới rất nguy hiểm, Chúa Tể cảnh sơ kỳ tuy rất mạnh nhưng không có chỗ đứng trong thượng giới.

Phương Mặc trầm tư một lát:

- Sư huynh, nếu bọn họ biết chúng ta là người của Trường Sinh Địa thì chắc không làm gì đâu. Hơn nữa các thế lực lớn thông báo cho nhau không được đánh nhau ở lối vào, nếu làm trái sẽ bị các thế lực lớn vây công, nên không sao đâu.

Chu Tứ rất muốn nói một câu, nghĩ quá đơn giản, thật sự là ngây thơ.

Nhưng ngẫm nghĩ kỹ lại hơi có lý.

Phương Mặc thấy sư huynh còn cảnh giác do dự thì chợt nảy ý:

- Trương Thánh, ngươi đi xem tình huống thế nào

Trương Thánh lặng lẽ theo một bên nghe vậy hằn học nhìn Phương Mặc, gã không ngờ vào phút này đối phương muốn hại mình.

Nếu có biến cố, với thực lực của gã e rằng khó chạy trốn.

Nơi này là đường hầm đi thông hướng vực ngoại giới, chắc chắn sẽ có cường giả. Gã là Thế Giới cảnh sơ kỳ, căn bản không đủ tư cách.

Phương Mặc nói:

- Ngươi nhìn cái gì? Còn không mau lên? Ngươi không đi chẳng lẽ muốn ta đi? Yên tâm, có sư huynh ở, lúc gặp nguy hiểm thì sư huynh sẽ cứu ngươi.

Chu Tứ luôn giữ im lặng cũng lên tiếng:

- Trương Thánh, ngươi đi qua xem, ta sẽ che chở ngươi.

Che chở cái con mắt!

Trương Thánh chửi thầm trong bụng, đây là muốn cho gã chết.

Đệ tử khác đều cúi đầu, bọn họ biết Phương Mặc đang hố Trương Thánh. Trong Trường Sinh Địa, Phương Mặc luôn gai mắt Trương Thánh, lần này đi ra coi như công báo thù riêng.

Trương Thánh hết cách, cực kỳ không tình nguyện, dâng lên lòng cảnh giác cao nhất lao tới trước.

Phương Mặc nhìn bóng lưng Trương Thánh, nhếch mép cười lạnh. Gã hy vọng bên kia có rắc rối, nếu có thể chơi chết Trương Thánh thì không còn gì tốt hơn.

Cửa vào yên tĩnh, không có dấu hiệu đánh nhau, không có dòng lũ dao động.

Trương Thánh cẩn trọng, hễ có rục rịch gì là gã sẽ rút lui ngay.

Cốt Vương cảm nhận lực lượng dao động mỏng manh:

- A, có người đến! Đi ra, đừng ẩn giấu, đã phát hiện ngươi rồi. Nếu muốn đi vực ngoại giới thì bước ra, không ai hại ngươi.

Nếu là lúc trước Cốt Vương sẽ túm đối phương ra, nhưng bây giờ đã khác, nói theo lời của tiểu huynh đệ là chúng ta bây giờ xem như ngành dịch vụ, đối mặt với ai đều phải có tính nhẫn nại, giao lưu hài hòa.

Tinh thần Trương Thánh rung lên, đã bị phát hiện.

- Không thể nào!

Gã là người có cơ duyên, từng trải qua tôi luyện, phát hiện một tờ tàn pháp trong bụng xác chết.

Ẩn Tự Quyết.

Có thể hoàn mỹ che giấu hơi thở của mình, dù tu vi cao hơn gã, dù là cường giả Chúa Tể cảnh đều khó mà phát hiện.

Nhiều lần trong nguy hiểm Trương Thánh toàn nhờ vào thứ này mà đường cùng giết ngược trở về.

Bây giờ còn cách xa đường hầm đã bị đối phương phát hiện, thế thì thực lực của đối phương khủng bố đến trình độ nào?

- Chạy!

Trong khoảnh khắc Trương Thánh chỉ có một suy nghĩ là chạy nhanh, chạy được bao xa hay bấy nhiêu.

Nhưng ngay sau đó, Trương Thánh cảm giác thân thể bị hơi thở của đối phương khóa chặt.

Cường giả.

Đây là cường giả tuyệt đối.

Nếu chạy trốn, rất có thể trong chớp mắt bị đối phương chém giết.

Cốt Vương bất mãn lườm Huyết Nha:

- Huyết Nha, ngươi hù sợ người ta!

Làm vậy sao người ta dám tới?

Tuy khóa hơi thở làm lòng người yên tâm nhưng sẽ không dám tới gần.

Cốt Vương lắc đầu nói:

- Xem ta.

Cốt Vương nhìn phương xa, con ngươi co rút, mở miệng nói:

- Đến đây!

Oong!

Hư không dao động.

Xoẹt!

Dịch chuyển không gian.

Trương Thánh đang ở xa lập tức xuất hiện trước mặt Cốt Vương.

Tim Trương Thánh muốn rớt khỏi lồng ngực.

Sao thế này?

Dịch chuyển không gian, khống chế pháp tắc trong lòng bàn tay, sửa đổi thời không, dù là trùm Chúa Tể đỉnh của Trường Sinh Địa cũng không làm được.

Đối phương rốt cuộc là ai?

Tại sao mạnh như thế?

Huyết Nha chửi thầm: Tiện nhân.

Còn bảo cách của gã không đúng? Chứ cách của ngươi thì đúng lắm sao? Đều là không được đến người khác cho phép đã dịch chuyển người ta, đúng là cầm thú.

Huyết Nha đã nhìn ra, thực lực của Cốt Vương mạnh hơn mình, tuy gã có thể dịch chuyển không gian cự ly ngắn nhưng không cách nào di chuyển người ở xa như vậy đến trước mặt. Bên trong liên quan tới pháp tắc, không còn trong phạm vi không gian mà là nghịch

chuyển mảnh thời không này, thời gian cũng bị âm thầm thay đổi.

Cốt Vương dò xét đối phương, tiểu tử Thế Giới cảnh sơ kỳ.

Cốt Vương mở miệng nói:

Bạn nhỏ, đừng sợ, chúng ta không phải người xấu, ngươi muốn đi vực ngoại giới?

Trương Thánh biết chống cự trước mặt loại cường giả này chỉ có đường chết.

Đối phương quá mạnh.

Trương Thánh gật đầu nói:

- Đúng vậy, đi vực ngoại giới.

Cốt Vương cười, mấy ngày rồi, rốt cuộc có người đến:

- A, muốn đi vực ngoại giới thì đi, lấp ló làm gì. Mấy người trốn ở phía xa thật cảnh giác, để ngươi dò đường, ngươi yên tâm, không có chuyện gì, kêu bọn họ cứ tới đây, chút nữa đăng ký là có thể vào.

Trương Thánh nghệch mặt ra.

Hai người trước mắt thực lực rất mạnh, nhưng rất quái dị, khác với cường giả đỉnh cao nhất mà Trương Thánh từng thấy.

Trương Thánh vốn đã cẩn thận giờ phút này cảm thấy cẩn thận hơn nữa cũng vô dụng, bởi vì đã rơi vào tay người ta, âm mưu quỷ kế gì đều uổng công.

Trương Thánh hạ thấp tư thái nói:

- Tiền bối, nếu có chỗ nào quấy rầy thì tiểu tử xin phép đi ngay.

Cốt Vương phất tay:

- Không quấy rầy, cái này có gì quấy rầy, chúng ta ở đâykhông phải ngăn cản người khác. Lối đi này là vùng đất quan trọng của thượng giới, phải có người trông coi, để phòng xảy ra chuyện, chúng ta không như ngươi tưởng tượng.

Trương Thánh tin, bởi vì đối phương không cần lừa gạt kẻ yếu như gã.

Nhưng Trương Thánh không cam lòng, gã không thể tự quyết định khi ở trước mặt cường giả, cảm giác này rất uất ức.

Trương Thánh thở phào nhẹ nhõm, xem ra an toàn:

- Tiền bối, ta thông báo các sư huynh đệ đến ngay đây.

Gã truyền âm ra xa kêu đồng bạn đến.

Phương Mặc hơi thất vọng, không cam lòng hỏi:

- Sư huynh, hay là hắn muốn bán chúng ta?

Chu Tứ hỏi lại:

- Ngươi nói xem hắn dám sao?

Rất nhanh, đám người trốn ở phương xa đi tới cửa vào đường hầm.

Cốt Vương lặng im đếm kỹ, không sai, có khoảng mười mấy người, kiếm một mớ đây.

Cốt Vương mở miệng nói:

- Các ngươi đều muốn đi vực ngoại giới thì hãy đăng ký ở chỗ ta rồi được đi. Huyết Nha, mang họ đi.

Huyết Nha Chúa Tể khoác áo lông vũ màu đen như hòa thành một với làn da:

- Các vị, mời đi theo ta.

Qua hồi lâu.

Trương Thánh ngơ ngác nhìn tờ đơn trước mặt:

- Tiền bối, xin hỏi đây là . . .?

Trương Thánh xem không hiểu là cái thứ gì.

Huyết Nha hắng giọng, chuẩn bị giải thích cho bọn họ.

Chương 1094: Nói rất có lý, không vấn đề

Không phải đám người Trương Thánh mà vì nội dung kỳ lạ.

Tên họ, giới tính, cảnh giới, thuộc thế lực nào, nhiều nội dung chưa từng thấy đập vào mắt.

Phải kiên nhẫn với người đầu tiên đến.

Huyết Nha mỉm cười nói:

- Cứ điền theo tờ giấy là được.

Có thể khiến Huyết Nha Chúa Tể từng cực kỳ quỷ dị nay cười tươi nói chuyện với một đám kẻ yếu là phúc lớn với bọn họ.

Phương Mặc hơi bất mãn, nhưng không dám láo, nói thầm trong bụng: Cái quỷ gì vậy trời.

Chu Tứ nhìn bảng biểu, cảnh giác với ba người này.

Hai người trong đó hơi thở mơ hồ, không thể đo lường. Người thứ ba tu vi yếu xìu không là cái đinh gì, tùy tay có thể trấn áp.

Chu Tứ viết đại khái bảng biểu sau đó nhìn về phía Cốt Vương:

- Không biết mấy vị thuộc thế lực nào? Tại hạ là Chu Tứ, thủ tịch của Trường Sinh Địa.

Không khí hiện trường hơi nặng nề.

Cốt Vương cười tủm tỉm nói:

- Bây giờ đã là hạng người vô danh, không đáng giá nhắc tới, các vị điền xong rồi có thể đi vào.

Không hỏi ra cái gì, tuy có chút không cam tâm, nhưng nghe đối phương nói là hạng người vô danh thì Chu Tứ hơi nghi ngờ.

Giữ lòng nghi ngờ với người khác là có trách nhiệm với bản thân, người thời nay rất xấu, không cẩn thận không được.

Ngón tay Trương Thánh run run, gã tự mình cảm nhận năng lực của đối phương rồi, rất mạnh, gã như con kiến ở trước mặt đối

phương, không ngóc đầu lên được, thậm chí không có chút đường chống cự.

'Bây giờ'.

Trương Thánh nghe rõ hai chữ này, đối phương không nói nhiều nhưng đã tiết lộ quá khứ từng là nhân vật không tầm thường.

Người này tuyệt đối mạnh hơn Trường Sinh Đại Đế của Trường Sinh Địa.

Phương Mặc kêu lên:

- Cái gì? Hạn chế bảy ngày? Chúng ta chỉ có thể đi vực ngoại giới bảy ngày thì làm được gì?

Chu Tứ nhíu mày, Phương sư đệ có chút lỗ mãng, chẳng lẽ không rõ tình huống hiện giờ thế nào sao?

Chu Tứ đã tự giới thiệu, đối phương sẽ kiêng dè một chút, nhưng gã biết hai người này tuyệt đối là cường giả Chúa Tể đỉnh, nếu chọc giận thật thì dù lôi Trường Sinh Địa ra cũng không cách nào áp chế đối phương.

Cốt Vương lên tiếng:

- Vậy ngươi muốn làm cái gì? Có thể nói ra, mọi chuyện đều có thể bàn bạc.

Phương Mặc rùng mình, nhưng vẫn nói:

- Chúng ta đi vực ngoại giới vì muốn làm việc lớn, bảy ngày không đủ.

Chu Tứ nạt:

- Phương sư đệ, bảy ngày đã đủ!

Chỗ này có gì đó là lạ, vì không dính líu rắc rối, nên sớm rời đi.

Bây giờ đi vực ngoại giới chỉ có thể đi qua đường hầm này.

Không Gian Thần Trụ mở ra đường hầm cực kỳ không ổn định, tu vi càng cao thì áp chế đường hầm càng lớn, lỡ làm sập đường hầm thì đừng mơ đi ra.

Ma Tổ có thể mở ra đường hầm đến chỗ này không phải vì tu vi

đã nghịch thiên mà do đặc tính của đất Quỷ tộc, hai quỷ vực liên thông nhau nên có thể mở đường.

Phương Mặc còn muốn nói điều gì, nhưng chú ý ánh mắt của sư huynh nên đành nhịn xuống.

Du lịch.

Mọi người điền loại du lịch theo ý của Chu Tứ.

Đường hầm chỗ này có gì đó kỳ kỳ.

Cốt Vương đứng ngoài đường hầm phất tay với đám người đi vào trong:

- Đi thôi, chú ý an toàn.

Nụ cười kia khiến người không rét mà run.

Trong đường hầm.

Phương Mặc không nhịn được dò hỏi:

- Sư huynh, bọn họ rốt cuộc là ai? Chưa từng nghe có người trông coi đường hầm.

Chu Tứ nổi giận nói:

- Phương sư đệ, ngươi có biết mới rồi mình rất làm càn không? Trong ba người trừ một người khác rất yếu, hai vị kia cực mạnh, chắc chắn là đỉnh nhất trong cường giả Chúa Tể cảnh, ngươi cho rằng chiêu bài Trường Sinh Địa rất vang dội, tất cả cường giả đỉnh cao nhất đều nể mặt sao?

Phương Mặc cúi đầu, bị sư huynh răn dạy không dám ngẩng đầu.

Trương Thánh trầm tư một lát, nói:

- Sư huynh, ba người này rất kỳ lạ, ta nghĩ nên cẩn thận một chút.

Phương Mặc bị sư huynh nạt thì không dám cãi, trút hết lửa giận lên người Trương Thánh:

- Cái này còn cần ngươi nói!

Trương Thánh cười tươi nhưng trong bụng thầm giận. Chó, có cơ

hội phải làm thịt ngươi.

- Cái gì vậy?

Khi bọn họ định vào sâu hơn thì có thứ chặn con đường phía trước.

Một cái phòng bằng sắt lơ lửng trong đường hầm, đột nhiên một khuôn mặt từ bên trong thò ra.

Tam Thế Hồn Ma máy móc lên tiếng, cơ mặt như nước trong hồ dao động, như tùy thời biến thành một người khác:

- Các ngươi khỏe, rất vinh hạnh phục vụ các ngươi. Nơi này là trạm thu phí thượng giới, cần nộp phí đi qua.

Đám người ngây ra:

- A?

Là sao?

Nộp phí?

Chưa từng nghe kiểu nói này.

Phương Mặc tức giận hỏi, trong lòng rực cháy lửa giận:

- Ngươi là ai? Chuyện gì thế này? Đây là đường hầm, từ khi nào phải nộp phí mới được qua?

Quả nhiên!

Trương Thánh hiểu ra.

Trương Thánh hỏi:

- Vị tiền bối này, không biết nộp phí kiểu gì? Nộp bao nhiêu?

Trương Thánh rất bất đắc dĩ với Phương Mặc, đi cùng tên này ra ngoài thì xác suất chết quá cao, không thấy sắc mặt của Chu Tứ đen cỡ nào à?

Tam Thế Hồn Ma mở miệng nói:

- Một phần ba trong trữ vật giới chỉ.

Một câu gây xôn xao.

Đám người Chu Tứ trợn mắt há hốc mồm như không nghe hiểu.

Nói cái gì?

Một phần ba?

Chu Tứ bị yêu cầu này chọc tức xì khói, không kiềm được hét to:

- Sao ngươi không đi ăn cướp?

Chu Tứ nói xong hối hận thắt ruột, nhưng vẫn không cách nào bình ổn lửa giận trong lòng.

Quá đáng.

Tam Thế Hồn Ma không mừng không giận, ánh mắt lạnh như băng quét mắt một chút:

- Cướp là việc kẻ ác làm, chúng ta thu phí chính quy, thông cảm cho.

Chu Tứ sẽ không đồng ý yêu cầu của đối phương.

- Đi, chúng ta trở về.

Chu Tứ muốn báo tình huống nơi này cho Trường Sinh Đại Đế.

Đường hầm bị người chiếm cứ, còn thu phí.

Tam Thế Hồn Ma nhìn đám người rời đi, nhấn nút bấm thủy tinh, nhắm mắt chờ người khác giải quyết chuyện tiếp theo.

Chu Tứ không kiềm được bực tức:

- Đáng ghét, thật quá đáng ghét, đám người kia mê tiền đến điên rồi, có bản lãnh này tại sao không đi cướp luôn?

Cố tình gây sự.

Dù đối phương là cường giả Chúa Tể đỉnh cũng không thể vô sỉ như vậy?

Lúc này, một bóng dáng to lớn xuất hiện:

- Các bạn nhỏ muốn đi đâu?

Người này mọc bốn cái đầu, mỗi cái đầu khuôn mặt khác nhau.

Vui.

Giận.

Buồn.

Sướng.

Tứ Dục Chi Chủ xuất hiện làm cả đám hết hồn.

Ánh mắt Chu Tứ hơi nhút nhát:

- Chúng ta muốn rời khỏi nơi này, không đi vực ngoại giới.

Tứ Dục Chi Chủ cầm một cái đầu, khó xử nói:

- Cái này không thể được. Các ngươi làm vậy là trái luật, đường hầm này chỉ có thể đi về phía trước, không thể quay lại, lỡ xảy ra sự kiện va chạm, là người giữ gìn đường hầm, ta không thể trơ mắt nhìn chuyện đó xảy ra.

Trương Thánh khẽ nói:

- Sư huynh, để ta nói chuyện.

Sư huynh đã bị hành vi của đối phương chọc giận, khó tránh khỏi phạm sai lầm, nên giao cho gã giải quyết hòa bình.

- Vị tiền bối này, chúng ta vốn muốn đi vực ngoại giới, nhưng chợt nhớ có việc chưa làm xong, cần trở về một chuyến, đợi xong việc rồi sẽ đến nữa, thông cảm cho.

- A?

Tứ Dục Chi Chủ nghe Trương Thánh nói, cái đầu đại biểu giận vươn dài cổ gần sát mặt Trương Thánh:

- Có phải ngươi xem ta là đồ ngốc không?

Âm thanh kinh người hình thành xung kích chấn đám người Trương Thánh khí huyết sôi trào, không kiềm được muốn hộc máu.

Trương Thánh không ngờ đối phương tâm tình dao động kịch liệt như thế, vội vàng mở miệng:

- Tiền bối hiểu lầm, hiểu lầm!

Gã không thể chết ở đây, rất không đáng giá.

Tam Thế Hồn Ma thò đầu ra:

- Tứ Dục, nói nhảm làm gì, trái với quy tắc đường hầm thì 'nói rõ' cho họ biết.

Tứ Dục Chi Chủ đáp lại:

- Biết rồi!

Tứ Dục Chi Chủ nhìn chằm chằm đám người kia, siết chặt nắm đấm:

- He he, 'nói rõ' cho các ngươi biết là sẽ hiểu không thể làm trái quy tắc.

Tứ Dục Chi Chủ nói xong bước tới gần đối phương.

Rất nhanh vang lên hét:

- A!

Qua hồi lâu.

Trong đường hầm, cửa ra trạm thứ nhất thu phí.

Tam Thế Hồn Ma máy móc điều khiển:

- Làm gì chịu khổ vậy, đi đi.

Đám người Chu Tứ mặt mũi bầm dập, đối phương không muốn lấy mạng của họ, nhưng họ đã ở gần cái chết.

Trương Thánh siết chặt nắm tay, không phải tức giận mà là sợ hãi.

Người vừa rồi siêu khủng bố, tổn thương thể xác không đáng sợ, nhưng tổn thương trên tinh thần là một loại tra tấn.

Tập đoàn ba mươi hai người làm giàu.

Lâm Phàm và Chúa Tể khác nhìn cảnh tượng diễn ra trong hư không trước mắt.

Có Chúa Tể mở miệng nói:

- Hơi ác.

Người bị Phật Ma Tháp trấn áp không phải đều xấu xa, có người thích công bằng chút.

Lâm Phàm nghi hoặc hỏi:

- Ác? Các ngươi nói thế này là ác sao?

Ma Tổ cười nói:

- Ác gì, đã rất tốt rồi.

Một Chúa Tể đỉnh khác nói:

- Ài, làm gì rắc rối vậy, theo ta nghĩ không bằng trực tiếp lột sạch, cướp sạch, thứ gì đều là của chúng ta, chẳng cần rắc rối như vậy.

Lâm Phàm ngắt lời:

- Ngươi nói vậy là không đúng, chúng ta làm vậy là quang minh chính đại, hiểu không? Dùng thủ đoạn hợp pháp, thu phí hợp pháp, người ngoài biết chuyện thì tình huống là một người muốn đánh, một người muốn bị đánh, người khác không nói được gì. Nếu ngươi đi cướp đồ của người khác thì có thể thoải mái lấy ra không? Đúng không nào? Đừng nghĩ chúng ta rất nhẹ nhàng, chúng ta cần ra sức người. Đường hầm không ổn định, chúng ta phải giữ gìn, có người đến gây sự thì phải đi ngăn cản họ, nên đây là lao động kiếm được.

Lâm Phàm nói như thế, các Chúa Tể đều vui vẻ nhận, rất có đạo lý.

Những Chúa Tể nói nên công bằng cũng gật đầu liên tục.

Lý do này đã thành công làm họ tin phục, nói hoàn toàn hợp lý, rất chính đáng.

Có Chúa Tể hỏi:

- Nhưng có một vấn đề, đối phương bị chúng ta thu đồ rồi, lỡ sau này bị người biết, không ai chịu đến thì làm sao?

Lâm Phàm cười nói:

- Ta đã nghĩ đến vấn đề này rồi. Chúng ta đang trong thử nghiệm, chắc chắn sẽ có rất nhiều vấn đề, về giá tiền thì chờ xem tình huống bên ngoài, nếu có người phản đối sẽ giảm giá trấn an lòng người. Cái này nói lên chúng ta không chỉ ham tài phú mà qua ý dân, biết trấn

an lòng người, để bọn họ biết chúng ta đứng cùng chỗ với họ, rồi họ sẽ ủng hộ và thừa nhận lao động của chúng ta. Thấy có lý không?

Ma Tổ nhìn Lâm Phàm, nói cái quái gì? Chẳng nghe hiểu gì cả.

Cường giả Chúa Tể khác cũng không hiểu.

- Có.

- Đúng, đúng, rất có đạo lý!

- Nói không có vấn đề, ta đồng ý.

Các Chúa Tể cười toe.

Tuy không biết tiểu huynh đệ nói cái gì, nhưng cảm giác chơi rất vui, rất thú vị.

Chương 1095: Sống hay chết đành xem số trời

Cách thu phí của trạm thu phí được định ra sau khi đã tính kỹ càng.

Một phần ba.

Ba trạm thu phí bảo đảm lấy hết tài phú trên người đối phương, tuyệt đối không chừa chút gì.

Ban đầu có Chúa Tể cho rằng như vậy không được tốt, sẽ dẫn tới đối phương chống cự, nhưng hiện tại xem ra không thành vấn đề.

Tứ Dục Chi Chủ đã khiến bọn họ hiểu rõ hơn, gặp hai trạm thu phí tiếp theo mà không nộp phí thì nghênh đón bọn họ là khâu 'thông não'.

Ý tưởng của Lâm Phàm là khiến đám người rỗng túi đi ra đường hầm. Còn về phí tổn lúc về thì hắn không tin đám người kia sẽ không tìm được tài phú ở góc nào đó trong vực ngoại giới.

Tất cả đã được sắp xếp ổn thỏa, rõ ràng, tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì.

Khi đám người Chu Tứ gặp trạm thu phí thứ hai thì mặt xám tro.

Phương Mặc tức giận răng va lách cách, tuyên bố chờ bọn họ trở lại Trường Sinh Địa sẽ cho đối phương biết tay.

Trương Thánh hối hận không kịp, đây rõ ràng là lọt vào ổ trộm cướp.

Không.

Không phải trộm cướp, là kẻ cướp hung ác hơn.

Không cam lòng thì sao? Thực lực bày ra đó, cảm giác nhỏ yếu không năng lực chiếm trọn tâm hồn.

Bọn họ cũng không biết mình làm cách nào chống chọi đi tiếp.

- Sư huynh, mất hết rồi.

Mặt Phương Mặc sưng phù, đây là bị cú đấm tình yêu của cường giả Chúa Tể để lại.

Vì Phương Mặc không chịu đựng được hành vi tàn nhẫn hơn cướp giật này nên gã phản đối, sau đó ăn đòn.

May mắn đối phương không lấy mạng của gã, xem như điểm đáng mừng duy nhất.

Mặt Chu Tứ lạnh băng không nói lời nào, sau đó tức giận nhìn về phía Trương Thánh:

- Đây là an toàn mà ngươi nói?

Trương Thánh xanh mặt nói:

- Sư huynh, cái này . . .

Cái này không thể trách gã, gã cũng rất thảm, trong trữ vật giới chỉ chứa nhiều thứ mà gã liều mạng kiếm về đã bị đối phương cướp sạch, gã biết đi đâu trút mật đắng?

Nếu không phải thực lực của Chu Tứ mạnh hơn thì Trương Thánh đã trở mặt giết đối phương rồi.

Phương Mặc táo bạo, cái tên Trương Thánh như ngòi nổ châm gã nổ tung:

- Đúng vậy! Tại ngươi! Nếu không tại ngươi thì chúng ta đã không gặp chuyện như vậy, tóm lại ngươi phải chịu trách nhiệm!

Trương Thánh sắc mặt càng ngày càng khó coi, tức giận tràn đầy trong lòng.

Lúc này còn đổ trách nhiệm lên người của gã, thật sự là khinh người quá đáng.

Tri Tri Điểu ẩn trong hư không, từ lúc đám người đi ra đường hầm là nó đã chờ sẵn.

Mặc kệ bọn họ đi nơi nào đều bị Tri Tri Điểu theo dõi.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu bắt đầu liều mạng, vì có thể phát triển Tri Tri Điểu đến thượng giới, nếu không làm được chút chuyện nhỏ này thì mất mặt.

Thượng giới.

Lâm Phàm đã nói tu vi không đến Thế Giới cảnh thì tuyệt đối sẽ không về tông môn.

Cho nên đến bây giờ hắn vẫn chưa trở về, vì tu vi không chạm đến tiêu chuẩn như đã hứa.

Lâm Phàm cười nói:

- Như thế nào? Thu hoạch không tệ đúng chứ? Huống chi mới chỉ là đợt thứ nhất, về sau sẽ kiếm được càng nhiều.

Tập đoàn ba mươi hai người thu phí đã có chút quy mô.

Còn về phát triển tiếp theo như thế nào thì chưa cần lo.

Sự việc không giấu diếm được, phải hốt mẻ lớn trước khi bốn thế lực lớn hành động.

Nếu chống cự được bốn thế lực lớn nghiền ép thì có thể áp dụng trạm thu phí, về sau không ngừng mở rộng.

Ngẫm kỹ lại cảm giác cực ổn.

Ma Tổ gật đầu:

- Đúng là rất không tệ, với tình huống trước mắt thì thượng giới chắc chắn tranh giành vực ngoại giới, nhưng chúng ta cũng ở trong vòng xoáy, sơ sẩy một cái là dính rắc rối.

Các cường giả khác bị Phật Ma Tháp giam cầm đã lâu nhưng họ không ngốc, hiểu ý của Ma Tổ.

Vùng giao tranh chắc chắn sẽ dẫn tới phiền phức.

Một, hai người mà muốn chiếm cứ nơi này thì hoàn toàn nằm mơ.

Nhưng bọn họ có ba mươi hai người, không đúng, nên tính là ba mươi mốt người, tiểu huynh đệ tu vi quá yếu, không giúp được gì.

Bọn họ đều là cường giả Chúa Tể đỉnh, dù là người đỉnh cao bình thường cũng không đánh lại họ.

Bọn họ liên hợp lại hình thành lực lượng đã rất khủng bố, đối mặt bốn thế lực lớn cũng có sức liều mạng.

Tạm thời Lâm Phàm không suy nghĩ nhiều chuyện về sau, hắn

cần đi dạo từng góc thượng giới, kiếm điểm.

Lâm Phàm tạm biệt nhóm người Ma Tổ, rời khỏi đường hầm.

Có Ma Tổ trấn thủ, dù trùm cuối đến cũng không đáng sợ, đấu trực diện cũng không sao.

Lâm Phàm nhớ đến Huyết Ma Đế, tên kia cũng xem như Chúa Tể lâu năm, yếu hơn Ma Tổ nhưng đủ sức ngang ngửa với Chúa Tể đỉnh khác.

Đáng tiếc . . .

Huyết Ma Đế bị thương hơi nặng, đã bị phế một nửa, không biết khi nào mới khỏe lại được.

Mấy ngày sau.

Thượng giới, nơi nào đó tràn ngập mùi máu tươi cực kỳ nồng.

Một con Dạ Xoa sáu cánh bay cực nhanh, tay cầm lưỡi nhọn máu lóe màu đỏ nồng đậm chém xuống bóng dáng phía dưới.

Bùm!

Nắm đấm mang theo sức mạnh khủng bố đấm tới, Dạ Xoa sáu cánh kêu thảm một tiếng, nháy mắt bị đánh nát.

Máu đen rơi đầy đất.

Điểm tăng lên.

Lâm Phàm vung cánh tay, tâm tình vui sướng:

- Nơi tốt, không ngờ còn có chỗ tốt như vậy.

Mấy hôm trước Lâm Phàm rời khỏi đường hầm tìm chỗ kiếm điểm, cuối cùng tìm tới một chỗ yêu thú tung hoành.

Lúc phát hiện nơi này, tâm tình của Lâm Phàm rất vui sướng, không nghĩ gì nhiều, trực tiếp lao vào.

Yêu thú vực ngoại giới bị Lâm Phàm tai họa nặng, hắn là người có lương tâm, biết mình không thể tiếp tục như vậy, hơi quá đáng.

Khi Lâm Phàm sắp giết một con yêu thú Thế Giới cảnh đỉnh thì nó mở miệng hỏi tại sao hắn giết nó.

Câu hỏi này làm Lâm Phàm khó trả lời.

Chẳng lẽ hắn nói chém các ngươi vì kiếm điểm?

Lâm Phàm đành bảo đơn giản là muốn giết các ngươi.

Yêu thú rất tức giận, tuyên bố đằng trước là đất của Dạ Xoa tộc, ngươi giỏi thì đi giết họ.

Lâm Phàm nghe vậy vui sướng, không ngờ có chuyện tốt như vậy.

Hắn bỏ qua nơi này, đi tìm Dạ Xoa tộc mà yêu thú nói.

Quả nhiên, yêu thú không nói sai.

Dạ Xoa tộc thật sự tồn tại, cách thật xa đã nghe mùi âm ưu mà máu tanh.

- Nếu hủy diệt toàn bộ Dạ Xoa tộc chắc sẽ lên trời luôn.

Lâm Phàm đang giết chóc ở ngoài rìa Dạ Xoa tộc, chưa vào sâu bên trong.

Bốn phía có đống xương người chất thành núi nhỏ, phía trên cắm bó đuốc chiếu sáng xung quanh, một mảnh hoang vu.

Đang lúc hắn suy nghĩ những thứ này thì hư không bên người dao động.

Một con Dạ Xoa bộ mặt dữ tợn khủng bố hung ác vọt tới.

Lâm Phàm không thèm nhìn, vỗ một chưởng tát đối phương bay xa.

Dạ Xoa lăn lông lốc dưới đất, ọc từng búng máu nhuộm đen mặt đất.

- Thành công!

Lâm Phàm tâm tình thoải mái, hắn khống chế sức mạnh, không một chưởng đập nát đối phương.

Dù sao hắn có buff sống trong sự sợ hãi của hắn, điểm sẽ tăng gấp đôi.

Lâm Phàm mở miệng nói:

- Này, mạng ngươi lớn lắm.

Dạ Xoa sợ hãi nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm, không biết tại sao Dạ Xoa cực kỳ hung ác, liều mạng cũng phải chiến đấu nhưng khi nhìn Lâm Phàm thì có nỗi sợ hãi từ trong lòng tràn ra ngoài.

Tăng điểm, được gấp đôi.

Lâm Phàm nhủ thầm:

- Không tệ, khá lắm, phải khống chế tốt lực lượng, hiện tại đến xin điểm chứ không phải đến giết người.

Hắn kẹt ở Đế Thiên cảnh quá lâu, không đột phá đến Thế Giới cảnh thì có lỗi với bản thân.

Thấy Dạ Xoa sợ hãi, Lâm Phàm chợt nảy ý.

Nhờ buff khiến điểm tăng gấp đôi, nếu giết lần thứ hai thì có thêm điểm không nhỉ?

Lâm Phàm ôm thắc mắc bắt đầu hành động thực tiễn.

Bùm!

Lâm Phàm nhấc chân đạp một cái.

Điểm không tăng lên.

Lâm Phàm đã biết sẽ không có chuyện tốt như vậy:

- Xem ra là vô dụng, nếu có thêm điểm thì là được gấp ba lần rồi.

Phía sau tảng đá màu đen ở phía xa chợt có tiếng rít sắc nhọn phát ra từ Dạ Xoa toàn thân đều là xương, tiếng rít chói tai khuếch tán bốn phía.

Xung quanh rộ lên tiếng hú đáp lại.

Con Dạ Xoa thấy tận mắt hiện trường hung ác, cùng tộc bị người đánh chết.

Hành vi này là nhục nhã trong mắt Dạ Xoa.

Phành phạch!

Phành phạch!

Âm thanh trầm đục, là tiếng vỗ cánh.

Lâm Phàm ngước đầu nhìn, nửa bầu trời đều bị Dạ Xoa bao trùm.

Bắt đầu từ bốn cánh cho đến sáu cánh, Dạ Xoa đều vỗ cánh, cầm xiên cá màu đen từ phương xa bay tới.

Rậm rạp nhiều vô số kể, ít nhất cỡ ngàn vạn.

Lâm Phàm thầm nghĩ:

- Mợ nó, nhiều Dạ Xoa Đế Thiên cảnh và Thế Giới cảnh như vậy, thực lực của thế lực lớn có lẽ chỉ là một góc của núi băng.

Hắn cảm giác khả năng này rất có thể xảy ra.

Không đúng.

Không thể coi thường bốn thế lực lớn.

Phật Ma Tháp có được chín Đại Tôn, chín Đại Tôn này không phải Chúa Tể cảnh đỉnh bình thường. Nếu không thì trong thượng giới Chúa Tể rẻ như cho này làm sao vinh đăng làm bốn thế lực lớn?

Lâm Phàm lẩm bẩm:

- Thôi tạm không nghĩ nhiều, đập nát đám Dạ Xoa này chắc cũng đủ điểm.

Kiếm điểm là việc dễ dàng, chỉ cần tìm đúng chỗ thì không còn gì khó khăn.

Một con Dạ Xoa sáu cánh bay ra, trên trán có cọng lông dài màu đỏ, trang bị mang trên người tạo thành so sánh mãnh liệt với những Dạ Xoa xung quanh, sự khác nhau giữa giàu và nghèo.

Tướng lĩnh Dạ Xoa giận dữ, hai mắt đỏ ngầu lóe tia hung ác:

- Nhân loại, ngươi dám can đảm đến nơi này làm càn!?

Bùm!

Lâm Phàm nháy mắt biến mất tại chỗ, khi lại xuất hiện thì một tay chộp đầu tướng lĩnh Dạ Xoa, đánh ra cú đấm.

- Đừng nói nhảm, chiến đi!

Bùm!

Tướng lĩnh Dạ Xoa ăn đấm, thân thể mất kiểm soát lăn lộn, làn da mặt ngoài khô nứt nhiều vết rạn màu đỏ.

Lâm Phàm mừng rỡ:

- Không tệ, chắc chưa giết chết.

Xem ra đã có chút tiến bộ về kiểm soát lực lượng.

Tướng lĩnh Dạ Xoa bị đấm té xuống đất chưa bị buff bao phủ, rõ ràng đánh chưa đủ mạnh:

- Láo, lên cho ta!

Cường giả đỉnh nhất trong Thế Giới cảnh, cực mạnh trong cùng đẳng cấp, quả nhiên có chút cứng rắn.

Lâm Phàm không nói nhảm, đánh trước nói sau.

Bây giờ có nhiều Dạ Xoa, từ từ kiểm soát sức mạnh là hành động không thực tế.

Sống hay chết tùy số trời.

Chương 1096: Thăng cấp tại chỗ

Qua hồi lâu.

- Nếu đây là thực lực của các ngươi thì các ngươi chẳng là gì.

Lâm Phàm đạp lên một tảng đá màu đen, chắp tay sau lưng nhìn cảnh tượng thê thảm bốn phía.

- A!

- Đau quá!

Có Dạ Xoa xui xẻo đã chết.

Cũng có Dạ Xoa may mắn bị đánh đến tê liệt nhưng còn một hơi thở.

Có Dạ Xoa chật vật đứng dậy, ánh mắt tràn đầy sợ hãi nhìn Lâm Phàm, nỗi sợ ám ảnh tâm linh.

E ngại, sợ hãi bao phủ bọn chúng, đời này đều không thể quên.

Tâm tình của Lâm Phàm vui sướng, cảm giác thật tuyệt:

- Cảm giác không sai, điểm tăng gấp đôi, sắp đến Thế Giới cảnh.

Nhưng Lâm Phàm biết tiếp theo sẽ không được tốt.

Dạ Xoa tộc không yếu như vậy, tất nhiên có cường giả Chúa Tể. Nếu không thì bọn họ đã sớm bị người đè đầu đánh, không thể nào sống sót đến bây giờ.

Lâm Phàm vừa cảm thán vừa đi vào sâu hơn:

- Với các ngươi thì cảm giác sống là tốt nhất, phải biết quý trọng.

Dám gây rối lớn như vậy trong Dạ Xoa tộc thì chỉ có một mình Lâm Phàm.

Những người khác nếu tới đất của Dạ Xoa tộc tuyệt đối không dám làm ầm xi như vậy.

Người không biết không sợ.

Then chốt là chết cũng có thể sống lại, hắn rất bất đắc dĩ.

Khi Lâm Phàm đi ngang qua, đám Dạ Xoa sợ hãi vừa bò vừa lăn trốn sang một bên, ánh mắt chẳng còn hung hãn mà tràn đầy sợ hãi.

Cảm giác như kẻ dữ nhất trần đời cũng bị đánh sợ.

Lâm Phàm cười, buff quả nhiên rất là cường đại, có lẽ hắn nên kiểm soát sức mạnh, sẽ giúp ích lớn cho bản thân hay cân bằng sinh thái.

Giết người nhiều quá không hay, xác chết sẽ mục rữa để lại mùi hôi ô nhiễm không khí, khiến người rất khó chịu, nếu hít mùi hôi vào thì không hay.

Lâm Phàm nhủ thầm:

- Lâm Phàm này thề với trời tuyệt đối sẽ không giết người nữa, chỉ đánh tơi bời bọn họ!

Đùng!

Thiên địa rúng động.

Có uy thế trời phạt ngưng tụ.

- A?

Lâm Phàm ngạc nhiên, không phải vì không tin lời hắn nói mà là không ngờ trời phạt lại đến.

- Chuyện gì vậy? Chẳng lẽ . . . À hiểu rồi, thương thiên nơi này và vực ngoại giới có lẽ không phải một chỉnh thể, vốn không liên quan gì. Vậy chẳng phải là sướng rồi đây, lại có được đồ vật!

Lâm Phàm không chút do dự, giang hai cánh tay ra vẻ cứ tới đây, đè ta nào.

Ngay khi Lâm Phàm chờ đợi thì hư không đột nhiên tịt ngòi, động tĩnh tan biến.

Lâm Phàm ngây người, không ngờ sẽ như vậy:

- Mợ nó, chuyện gì đây? Tiếng sấm lớn, hạt mưa nhỏ, không có nữa?

Hay thương thiên liên lạc với nhau? Mới nãy muốn đánh hắn vì

không biết tình hình thực tế, vừa rồi nhận được tin tức mới nhất nên lặng lẽ rút lui?

Nếu đúng vậy thì thật khiến người tuyệt vọng.

Lâm Phàm lắc đầu, thất vọng, hắn không ôm chút hy vọng với thương thiên nhát như chuột.

Lâm Phàm đi sâu vào trong.

Hôm nay hắn có tiến bộ mới nhất về khống chế sức mạnh, Dạ Xoa tộc không máu chảy thành sông mà tràn ngập tiếng rên, sợ hãi bao phủ trên trời.

- Chạy mau, chạy mau!

- Khủng bố quá, đây rốt cuộc là ai, tại sao kinh khủng như vậy?

Đám Dạ Xoa bị đánh tè ra quần, vốn cho rằng có người xâm nhập đến lãnh địa, cuối cùng sẽ chỉ trở thành thức ăn trong bụng của chúng. Nào ngờ là chúng bị đối phương đánh ngay cả phụ thân ruột cũng không nhận ra.

Hồi lâu.

Lâm Phàm túm một con Dạ Xoa như xách gà con lên:

- Ngươi có sợ bản phong chủ không?

Thế Giới cảnh đỉnh.

Rất hung hãn, cũng rất hung mãnh, lúc đến thì Dạ Xoa khí thế hùng hổ, nhưng rất nhanh xẹp hơi, bị đánh mặt mũi bầm dập.

Dạ Xoa rất sợ hãi, sợ chết khiếp:

- Sợ, ta sợ!

Không hiểu sao khi đến gần đối phương là có uy thế đáng sợ bao phủ trong lòng nó, làm Dạ Xoa sợ hãi run cầm cập, rất e sợ.

Dạ Xoa tộc rất hung hãn, thề sống chết bất khuất, mặc kệ đối phương mạnh bao nhiêu thì chúng dám nhe nanh hung hăng cắn xé đối phương.

Lâm Phàm mỉm cười nói:

- Sợ bản phong chủ mà sao ngươi không chạy?

Dạ Xoa rất muốn nói ngươi xách ta thì chạy kiểu nào?

Dạ Xoa phát hiện đối phương thả tay ra, nó không dám ở lại, chạy vắt giò lên cổ, sợ chạy chậm sẽ bị đánh chết.

Dạ Xoa không hiểu vì sao mình là thành viên của Dạ Xoa tộc dũng mãnh thiện chiến, không e ngại cái chết vậy mà thấy sợ.

Lâm Phàm muốn kiểm tra điểm, hắn biết thu hoạch tuyệt đối rất phong phú, thậm chí kinh khủng khiếp.

Quả nhiên.

Thực lực cường đại, buông tay buông chân ra làm sẽ được thu hoạch tràn đầy. Giống như làm ăn, lập nghiệp mấy ngàn có lẽ chỉ kiếm được mối làm ăn mấy ngàn, mấy chục khối. Nhưng nếu lập nghiệp ức vạn thì tài phú rất khủng.

- Tự tìm cái chết!

Đột nhiên phía chân trời đỏ máu, mơ hồ có bóng ma ẩn hiện.

Tiếng quát lớn làm nổ hư không.

- Nhân loại, ngươi dám can đảm giết tộc nhân của ta, ngươi muốn chết như thế nào!?

Đối phương là người nói nhiều cũng rất dữ dằn, chưa xuất hiện đã trực tiếp tấn công.

Một ảo cảnh Dạ Xoa cao ngàn trượng phá không chém tới.

- Hưm, đã hấp dẫn cường giả Chúa Tể đến.

Lâm Phàm không hoảng, ngước đầu nhìn, năm ngón siết chặt, ngưng tụ lực lượng, sau đó cánh tay vung lên, phá không đánh tới.

Bùm!

Nắm đấm ngưng tụ tất cả lực lượng va chạm với ảo ảnh cao ngàn trượng, hình thành chấn động mãnh liệt.

Nhưng lực lượng của Lâm Phàm chưa đủ để khiêu chiến với Chúa Tể, nắm đấm này vẫn còn yếu nhiều.

Ảo ảnh Dạ Xoa xuất hiện ở trước mặt Lâm Phàm, tay cầm xiên cá màu vàng đâm tới trước, khoảnh khắc áp sát, loại lực lượng này không cách nào ngăn cản.

Phập!

Lâm Phàm bị đâm thủng, rùng mình hóa thành mưa máu.

Tu vi của Lâm Phàm kẹt ở Đế Thiên cảnh, không thể sống sót trong tay Chúa Tể cảnh đỉnh.

Dạ Xoa này khá yếu trong Chúa Tể cảnh đỉnh nhưng Lâm Phàm bây giờ không thể chống lại, cách biệt cảnh giới hơi lớn.

Dạ Xoa Vương tức giận nhìn bốn phía:

- Khốn kiếp!

Dạ Xoa Vương thấy chỉ có một nhóm nhỏ chết, còn nhiều Dạ Xoa sống sót thì thầm thở phào.

Tộc nhân của nó sao có thể bị người giết được.

Dạ Xoa sống sót thấy vương xuất hiện thì đều cúi đầu, cung kính nghênh đón:

- Vương!

Nhớ đến kẻ vừa rồi làm chúng nó sợ hãi.

Khủng bố dễ sợ, không phải con người.

Mười giây sau.

Dạ Xoa Vương chuẩn bị đi trở về tiếp tục tu luyện.

Nó đã là cường giả Chúa Tể đỉnh, nhưng trong thượng giới vẫn không thể so sánh với những cường giả Chúa Tể lâu năm, cách biệt rất lớn.

Chúa Tể thật sự là đỉnh cao, nhưng theo Dạ Xoa Vương biết thì những Chúa Tể thật sự, ví dụ cường giả Chúa Tể của bốn thế lực lớn đều đang tu luyện, ngưng tụ lực lượng của bản thân đến một điểm giới hạn, tăng lực lượng lên đẳng cấp cao hơn.

Chúa Tể nhất thế.

Dạ Xoa Vương từng nghe người ta nhắc đến xưng hô này.

Tuổi thọ của Chúa Tể dài dằng dặc, trừ phi chết trận chứ không thì chẳng biết sẽ sống đến bao lâu.

Chúa Tể nhất thế đại biểu lực lượng viên mãn, đạt tới đỉnh một thế. Đây không phải phân chia cảnh giới mà là chia mạnh yếu trong lực lượng Chúa Tể đỉnh.

Oong!

Phương xa dâng lên lực lượng xa lạ.

Dạ Xoa Vương vụt ngoái đầu.

Cái kẻ mới bị Dạ Xoa Vương làm thịt lại xuất hiện.

Dạ Xoa Vương không tin được:

- Sao có thể như vậy?

Nó thấy tận mắt đối phương chết rồi mà sao lại xuất hiện lần nữa.

Lâm Phàm mặc niệm:

- Thăng cấp!

Điểm: 1847400015.

Mười tám ức điểm, là chỗ tốt mà Dạ Xoa tộc mang đến cho hắn.

Giờ đã như vậy rồi, còn chơi với đối phương làm chi, thăng cấp tại chỗ luôn, đến Thế Giới cảnh rồi nghiền ép, xem như bắt đầu cuộc chiến trấn áp một tộc đầu tiên từ khi lên thượng giới.

Tiêu hao điểm, từng môn công pháp tăng lên đến viên mãn.

Công pháp của Thánh Địa Sơn rất tuyệt, phẩm cấp thấp nhất cũng tiêu hao hơn năm ngàn vạn. Nếu Lâm Phàm không kiếm được mười tám ức thì hắn không có lá gan chơi kiểu này.

Dạ Xoa Vương tức giận quát:

- Ngươi không chết?

Dạ Xoa Vương phát hiện lực lượng của đối phương đang không

ngừng tăng lên, rất là quái dị.

Lâm Phàm mở miệng nói:

- Đừng nóng vội, cho bản phong chủ một chút thời gian.

Dạ Xoa Vương rít gào, sai khiến đám tiểu nhân giết đối phương:

- Giết nhân loại này cho ta!

Nhưng đám Dạ Xoa đã bị đánh sợ, đâu dám chống cự, sợ đến hồn vía lên mây. Chúng nó co giò bỏ chạy, chạy được nhanh bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Dạ Xoa Vương ngây người, có chút không dám tin:

- Mợ nó!

Đám tộc nhân của nó làm sao vậy? Vì sao chạy nhanh thế?

Lâm Phàm không nói nhảm nhiều với đối phương, luôn tăng công pháp lên.

Có nhiều điểm thì người cũng lâng lâng, trực tiếp thăng cấp, không thèm xem tiêu hao bao nhiêu điểm.

Công pháp còn nhiều, chỉ sợ không đủ điểm.

Phương xa.

Có một đám người ẩn núp.

Có nam có nữ, tu vi không kém.

Bọn họ đến Dạ Xoa tộc tôi luyện, giết Dạ Xoa Thế Giới cảnh để luyện chế một vài thứ.

Tuy nguy hiểm rất lớn nhưng thu hoạch cũng lớn lao.

Mới rồi bọn họ vây công một Dạ Xoa Thế Giới cảnh, có thành viên bị vết thương nhỏ, bù lại thu hoạch rất là phong phú.

Khi bọn họ nghỉ ngơi thì phương xa có tiếng động như động đất.

Phan Trường Long đột nhiên đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc:

- Không thích hợp!

Đệ tử núp sau tảng đá to quan sát tình huống khẽ kêu, trợn to mắt như sợ nhìn lầm:

- Sư huynh mau đến xem, dòng lũ Dạ Xoa!

Đám người nhanh chóng nằm sấp cùng một chỗ.

Có người sợ hãi nói:

- Chuyện gì xảy ra? Tại sao có nhiều Dạ Xoa hành động vậy? Đừng nói là đã phát hiện ra chúng ta!

Phan Trường Long nghiêm túc nói:

- Không đúng, hướng Dạ Xoa chạy không phải chỗ chúng ta, hơn nữa những Dạ Xoa đều mang vết thương, chắc chắn phía trước xảy ra chuyện gì. Đi, chúng ta đi xem!

Bọn họ được tông môn cho thứ có thể giấu hơi thở vừa tỏa mùi Dạ Xoa, đủ để tránh né Dạ Xoa tra xét. Nên nếu có chiến đấu trong Dạ Xoa thì bọn họ tuyệt đối sẽ không bị phát hiện ra.

Rất nhanh, đám người đến nơi họ muốn tới, nhưng không dám đến gần mà núp trong bóng tối nhìn.

- Hình như chỗ đó có người.

- Ủa? Có Dạ Xoa màu vàng, đó là Dạ Xoa gì? Sao đó giờ chưa từng thấy?

Phan Trường Long sợ hãi nói:

- Dạ Xoa Vương, không ngờ là Dạ Xoa Vương? Nam nhân đối mặt với Dạ Xoa Vương là ai? Hắn dám chiến đấu với Dạ Xoa Vương, không thể nào! Không lẽ đối phương gây ra dòng lũ Dạ Xoa?

Đám người nghe vậy thì giật nảy mình.

Không ngờ có người đơn độc đi vào vùng đất của Dạ Xoa tộc, khiêu khích Dạ Xoa Vương, quá càn rỡ.

Chương 1097: Ta tin tưởng các ngươi là không có gì không thể làm được

Mục đích Lâm Phàm đến Dạ Xoa tộc rất đơn giản, vì kiếm điểm, có thể không giết thì hắn không xuống tay.

Đánh một trận tơi bời rồi lấy điểm gấp đôi, cuộc sống vui vẻ. Còn về hắn lỡ tay đập chết thì đành nói tiếng xin lỗi.

Nhưng không ngờ Dạ Xoa Vương của Dạ Xoa tộc xuất hiện, không nói hai lời xông lên đánh hắn.

Khinh người quá đáng.

Lâm Phàm cảm thấy quá đáng, nên quyết khiến đối phương trả giá đắt.

Lâm Phàm một hơi thăng cấp đến Thế Giới cảnh, cho đối phương biết rằng ngươi làm như vậy là cực kỳ nguy hiểm.

Đám người vây xem ở phía xa đều căng thẳng thần kinh.

Có đệ tử sợ hãi nói:

- Sư huynh, hay là chúng ta đi thôi, nếu bị phát hiện thì muốn đi cũng không được.

Đây là chỗ cường giả chiến đấu, dù bọn họ cách rất xa nhưng cường giả dư sức phát hiện ra họ.

Phan Trường Long vẻ mặt nghiêm túc:

- Đừng nóng vội, hiện tại đi mới hết sức nguy hiểm. Hơn nữa không biết đối phương rốt cuộc là ai, chỉ cần không phải chung phe với Dạ Xoa Vương thì chúng ta an toàn. Tuy Dạ Xoa Vương không mạnh nhất trong Chúa Tể đỉnh nhưng không dễ trêu chọc, rất nhiều cường giả đều không muốn gây sự với Dạ Xoa tộc.

Tu vi của Phan Trường Long không mạnh nhưng hiểu rõ các thế lực lớn.

Các đệ tử nhìn Phan Trường Long đăm đăm, rất muốn hiểu rõ vụ việc:

- Sư huynh, vì sao sẽ như vậy?

Phan Trường Long mắt không chớp nhìn chằm chằm phía trước, giọng nói bình thản:

- Bởi vì Dạ Xoa tộc không sợ chết nhất, không có Chúa Tể nào muốn gây sự với Dạ Xoa Vương tộc không sợ chết.

Lâm Phàm nhắm mắt, không chú ý nhiều, bắt đầu thăng cấp công pháp.

Tình hình bây giờ là hắn rất kiêu ngạo, muốn ném một câu nhiều điểm khiến người lâng lâng, kiêu ngạo.

Trước kia thăng cấp công pháp phải tính toán kỹ, còn bây giờ chẳng cần lựa chọn, công pháp lấy từ Thanh Sơn Khâu chẳng cần xem cấp bậc, cứ cho lên viên mãn.

Sáu ngàn vạn không đủ thì cho một ức.

Rất nhanh hao hết một nửa mười tám ức điểm, tất cả đầu tư vào công pháp.

Oong!

Hư không dao động.

Lực lượng hoàn toàn bộc phát từ người Lâm Phàm, tế bào trong người điên cuồng cắn nuốt lực lượng, hóa thành nội tình thuần khiết nhất.

Dạ Xoa Vương kinh sợ:

- Chuyện gì vậy?

Dạ Xoa Vương phát hiện nhân loại này biến đổi rất lớn, chớp mắt có lực lượng kinh khủng phát ra từ người đối phương.

Dạ Xoa Vương cảm thấy hơi bị kinh người.

- Giết hắn!

Sắc mặt Dạ Xoa Vương âm trầm lạnh lùng ra tay, nó không biết chuyện gì xảy ra nhưng chỉ cần giết đối phương là mọi thứ không thành vấn đề.

Lâm Phàm vừa thăng cấp công pháp vừa kêu Dạ Xoa Vương đánh

từ từ:

- Đừng nóng vội, gấp cái gì, chờ bản phong chủ làm xong được chứ? Ngươi có thể trước tiên buông vài lời hăm dọa.

Nhưng lời khuyên của Lâm Phàm không có tác dụng gì.

Dạ Xoa Vương đã ở bờ vực nổi khùng, ra tay không nương tình, một chiêu chém tới.

Lâm Phàm mở buff chiến trường viễn cổ, hắn muốn ngăn cản một lúc. Nhưng hắn nghĩ quá đương nhiên, một kích của Dạ Xoa Vương nếu không chém nát đối phương thì quyết không từ bỏ ý đồ.

Phập!

Lâm Phàm bị chém đứt nửa người, máu tuôn như suối, thấy rõ nội tạng, rất dữ dội.

- Mợ nó, lát nữa phải đánh ngươi thành đầu heo!

Lâm Phàm rất tức giận, đã bảo chờ chút, có thể nói lời hăm dọa trước, một lời không hợp liền ra tay, không có nhân tính.

Đám người Phan Trường Long thộn mặt ra, hoàn toàn không xem hiểu đang làm cái gì.

Đã hứa đại chiến với cường giả Chúa Tể đỉnh đâu? Sao chớp mắt đã bị chém ra nông nỗi này?

Quá thảm.

Bọn họ cho rằng người có thể đối chiến với Dạ Xoa Vương thì chắc chắn rất lợi hại, nhưng xem tình huống trước mắt thì khiến người hơi thất vọng.

- Hắn chịu nổi không sư huynh? Sao cảm giác chờ chút sẽ bị Dạ Xoa Vương giết?

Phan Trường Long không nói gì, ngươi hỏi ta thì ta biết hỏi ai? Cái này khác với tưởng tượng.

Mới rồi gã còn nói với các sư đệ, sư muội đây là cuộc chiến của cường giả.

Cường giả mà bị Dạ Xoa Vương một nhát chém nửa người, không có chút phản ứng lại?

Mà công nhận năng lực sống sót của đối phương thật mạnh, nếu người bình thường bị thương nặng như vậy đã thê thảm hét lên rồi.

Bùm!

Bùm!

Trong người Lâm Phàm chợt biến đổi, có chấn động ầm ầm, làn da nứt ra, tia sáng vàng bắn ra từ vết nứt.

- Nội tình của ta đã đến đỉnh, sắp bộc phát ra.

Bộp!

Lâm Phàm siết chặt hai nắm tay, lực lượng xao động trong thân thể, mặt của hắn đỏ rực.

- Không chịu nổi!

Lâm Phàm cảm giác mình sắp nổ tung, lực lượng đã đạt tới đỉnh, nội tình dung lượng của Đế Thiên cảnh quá lớn, từ vừa mới bắt đầu đến bây giờ không biết tiêu hao bao nhiêu điểm tăng lên công pháp, giờ thì đã đến lúc tu thành chính quả.

Dạ Xoa Vương rống to:

- Chết đi, nhân loại ngu xuẩn nhà ngươi!

Dạ Xoa Vương đánh ra trọng kích, lực lượng hùng hồn bộc phát ra, hư không sụp đổ nghiền ép Lâm Phàm.

- Thăng cấp!

Vào phút quan trọng này, Lâm Phàm nhấn nút + điểm tăng cao tu vi.

[Tiêu hao năm ức giá trị khổ tu.

Tu vi: Thế Giới cảnh.

Mở ra: Rút thăm trúng thưởng cấp hắc kim.]

Oong!

Một cột sáng lực lượng đủ để hủy diệt hết thảy bắn ra từ người Lâm Phàm lên tận trời, đánh vào hư không vực sâu vô tận.

Dạ Xoa Vương giật mình kêu lên:

- Cái gì?

Uy thế đánh tới đẩy lùi Dạ Xoa Vương, nó không tin được vào lúc này đối phương có thể bộc phát ra lực lượng như vậy.

Chuyện gì đây?

Quá khó tin.

Chấn động.

Toàn bộ thiên địa đều chấn động mạnh.

Hư không u ám âm trầm, vô số pháp tắc điên cuồng tuôn ra từ sâu trong hư không đổ về phía Lâm Phàm.

Dạ Xoa Vương sắc mặt nghiêm túc:

- Đây là đang tạo dựng thế giới trong người khi đột phá tới Thế Giới cảnh? Không thể nào, dù đột phá Thế Giới cảnh cũng không thể có uy thế như vậy. Tên này rốt cuộc là quái vật gì?

Ầm!

Ầm!

Mấy bóng dáng từ phương xa lao đến.

Màu tím, màu đỏ.

Đều là Dạ Xoa Vương ẩn giấu trong Dạ Xoa tộc.

Bọn chúng đến gần Dạ Xoa Vương màu vàng, hỏi:

- Chuyện gì xảy ra? Sao có động tĩnh lớn như vậy?

- A? Có nhân loại dám đột phá cảnh giới trong chỗ này? Thế Giới cảnh? Không thể nào, đột phá đến Thế Giới cảnh sao có uy thế khủng bố vậy được?

Dạ Xoa Vương màu vàng rất giật mình nói:

- Các ngươi đến cũng tốt, cùng nhau giết tiểu tử này ngay đi!

Dạ Xoa tộc không chỉ một vị Dạ Xoa Vương, nếu không thì dù chúng không sợ chết cũng sẽ bị cường giả khác diệt.

Một số Dạ Xoa Vương khác lục tục đến.

Hình thể của chúng khác nhau, có rất cao lớn, rất dữ tợn, như ma quỷ bò ra từ vực sâu khủng bố.

Sau khi biết tình huống thì đám Dạ Xoa Vương hiểu rằng không thể tha cho kẻ này, nếu không sẽ là tai họa.

- Ra tay!

Trong chốc lát, bảy vị Dạ Xoa Vương trực tiếp tấn công. Lực lượng của bọn họ rất khủng bố, nhất là bảy người hợp sức thì cường giả Chúa Tể đỉnh đều phải né tránh.

Ầm ầm!

Lực lượng của họ đánh vào mặt ngoài cột sáng, bị cột sáng nuốt mất, không có phản ứng gì.

Dạ Xoa Vương màu vàng biến sắc mặt nói:

- Làm lại!

Bảy Dạ Xoa Vương cùng ra tay mà sao không thể đánh vỡ thế giới sắp hình thành? Không thể nào.

Nếu là cường giả Thế Giới cảnh khác thì thế giới trong người đã nổ tung.

Các Dạ Xoa Vương lại tấn công, không có phản ứng gì, biến mất chẳng còn dấu vết, không mang chút dao động.

Lâm Phàm cảm giác mình là chúa sáng tạo, đang tạo dựng thế giới tràn ngập lực lượng thần kỳ. Tất cả pháp tắc đều tràn vào, muốn góp phần sức xây dựng thế giới.

- Hỗn độn quá, thật hỗn độn.

Lâm Phàm thấy thế giới của mình hình thành, quá nhiều pháp tắc tràn vào trong đó.

Hắn chỉ muốn nói một câu, rất hỗn độn, đây không phải thế giới mà hắn muốn.

Lâm Phàm vươn tay ra, năm ngón co lại.

Bùm!

Thế giới mới hình thành nổ tung, vô số pháp tắc dường như rên rỉ rồi biến mất.

Ngay sau đó.

Lại có vô số pháp tắc vọt tới, chúng nó như phát hiện thứ tốt, tranh giành với nhau.

Lâm Phàm hơi tức giận:

- Mợ nó!

Hắn không muốn tạo ra thế giới giống người khác, đây không phải điều hắn theo đuổi, càng không phải điều hắn muốn.

Lâm Phàm rống to:

- Biến hết cho ta! Pháp tắc lực lượng đến đây!

Âm thanh mang theo ý chí của chúa sáng tạo đẩy lùi tất cả pháp tắc tạp nham.

Bên ngoài.

Đám Dạ Xoa Vương khuôn mặt nghiêm túc.

- Có chút không đúng, hình như đối phương bóp nát thế giới.

- Nhìn kìa, tất cả pháp tắc rời đi, chỉ có pháp tắc lực lượng tràn vào trong đó, đây rốt cuộc là sao?

- Bất cứ kẻ nào hình thành thế giới đều cấu thành từ các loại pháp tắc, thiếu pháp tắc thì thế giới không hoàn chỉnh.

- Quang minh pháp tắc, hắc ám pháp tắc, phong pháp tắc, vũ pháp tắc, sinh mệnh pháp tắc, thời gian pháp tắc, ba ngàn pháp tắc tạo dựng thành thế giới, tuy chỉ là hình thành bước đầu nhưng đặt nền móng tốt để về sau tiếp tục phát triển.

- Tên này chỉ cần pháp tắc lực lượng, vứt bỏ tất cả pháp tắc khác thì thế giới này làm sao hình thành?

- Ha ha ha, ngu xuẩn, quả nhiên là đồ ngu. Có lẽ hắn không biết cấu tạo thế giới, hoặc không rõ thế giới cần có pháp tắc gì.

Dạ Xoa Vương không sốt ruột, cảm giác Lâm Phàm đang tìm cái chết.

Có lẽ không cần bọn chúng ra tay thì đối phương đã tự chơi chết mình.

Lâm Phàm đang rất vừa lòng tình huống hiện tại, tổng thể không tệ.

Bị Lâm Phàm đe dọa, pháp tắc linh tinh đều rời đi, chỉ có pháp tắc lực lượng vọt tới.

- Lực lượng là mạnh nhất, không có gì là không thể, dù tạo dựng thế gian cũng phải xây dựng thế giới lực lượng.

Tấm lòng son của Lâm Phàm không thay đổi, dù đi đến một bước này thì hắn vẫn luôn theo đuổi lực lượng, sẽ không bị sức mạnh khác hấp dẫn.

Đi từ đầu đến cuối, dù đụng phải ngõ cụt cũng quyết đi tiếp.

Pháp tắc lực lượng đã hòa làm một thể với Lâm Phàm chợt xuất hiện:

- Lâm Phàm, ngươi làm vậy là không đúng, đang đi hướng diệt vong.

Lâm Phàm nói:

- Diệt vong cái con mắt, đây mới là con đường chính xác!

Pháp tắc từng dạy hắn lĩnh ngộ trái tim lực lượng xuất hiện, đây là tồn tại đặc biệt, nó đặt cược đúng, đối phương thật sự đi tới bước này.

Pháp tắc lực lượng nói:

- Không đúng, thế giới không thể thiếu lực lượng nhưng lực lượng không phải không có gì không thể làm được, tạo dựng thế giới cần có pháp tắc khác mới khiến thế giới đi hướng thời đại hoàn mỹ, nếu không thì mãi mãi không trọn vẹn. Ngươi nhìn xem, lực lượng tạo dựng thế giới đã xảy ra vấn đề, chúng không thể làm được thứ mà pháp tắc có thể.

Lâm Phàm nhìn lại, thế giới hình thành bước đầu đã có dàn khung, nhưng có thứ mãi chưa thể hình thành. Mỗi khi pháp tắc lực lượng hòa vào trong là chúng vỡ vụn, không thể hoàn mỹ.

- Xem ra đành vậy.

Lâm Phàm bướng bỉnh mãi không chịu quay đầu, hắn xòe tay ra đè tất cả pháp tắc lực lượng dưới đầu ngón tay.

- Ta tin tưởng các ngươi là không có gì không thể làm được, chẳng qua các ngươi chưa cảm nhận được tiềm lực của mình, giờ để ta khai phá ra cho. Luân hồi!

Chương 1098: Tên của y gọi là bạn học lực lượng (1)

- Cái gì?

Pháp tắc lực lượng hy vọng thành thần ngây ra, hoàn toàn không rõ Lâm Phàm đang làm gì.

Luân hồi?

Cho ai?

Trong mắt người ngoài thì sự việc diễn ra trong tích tắc, nhưng trong thế giới luân hồi đã biến đổi trời long đất lở.

Trong hư không luân hồi, Lâm Phàm là thần linh sáng thế, hắn nhìn xuống thế giới luân hồi.

- Đây là kiểu thử nghiệm mới, cần trả giá tâm huyết rất lớn.

Làm pháp tắc lực lượng luân hồi chứ không phải cho người luân hồi, mức độ khó còn cao hơn sinh linh luân hồi.

Mục tiêu rất đơn giản, để pháp tắc lực lượng tin tưởng chính mình, rằng các ngươi có thể, các ngươi là không có gì không thể làm được, dùng lực lượng của các ngươi xây dựng thế giới mạnh nhất.

Vô số sợi tơ vươn ra từ ngón tay Lâm Phàm tạo dựng ra thế giới luân hồi.

- Ngưng tụ lại cùng nhau, cùng cảm nhận lực lượng luân hồi nào!

Lâm Phàm siết chặt tay, vô số pháp tắc lực lượng ngưng tụ một chỗ, hóa thành quả cầu ánh sáng rót vào thế giới luân hồi.

Thế giới luân hồi, trong bệnh viện nào đó, khu chờ phòng sinh.

Một cô nương hút thuốc, hút thuốc phiện, uống rượu, chơi bời, xăm mình nhưng là cô nương tốt đã thành công mang thai đứa bé không biết phụ thân là ai.

- Tổ cha bác sĩ! Lão nương sắp sinh rồi, mau đưa ta vào!

Cô nương bị đẩy vào phòng sinh.

Qua hồi lâu.

Trong tiếng gào khóc thảm thiết, tiếng bé trai sơ sinh khóc oe oe vang vọng toàn bộ bệnh viện, âm thanh rất lớn, bác sĩ đỡ đẻ ngồi giữa hai chân sản phụ bị chấn miệng mũi chảy máu đã xỉu.

Nữ nhân nằm trên giường dành cho sản phụ, bâng quơ nói:

- Nhi tử của ta thật lợi hại, sau này sẽ gọi ngươi là Lực Lượng, lão nương hãnh diện vì ngươi!

Thân thể yếu ớt sau khi rút một điếu thuốc dường như tràn trề sức mạnh.

Mười mấy năm sau.

Một trường trung học nào đó, lớp chín.

- Lực Lượng, đồ phế thải! Trừ văn ra đều điểm không, ngươi thành công phá kỷ lục của trường ta. Sáu mươi năm xây trường, ngươi được số thấp nhất.

- Ta cũng nghi ngờ IQ của ngươi, ngữ văn mà ngươi viết bằng tiếng Anh, giờ toán thì viết văn, tiết Anh văn thì ngươi viết toán, ngươi đúng là thứ rác rưởi nhất trong sáu mươi năm thành lập trường!

- Ta rất nghi ngờ IQ của ngươi!

Hàng cuối cùng.

Một thiếu niên đứng ở nơi đó, bộ dạng cao to thô kệch nhưng không có khí thế hung hãn, ngược lại lộ vẻ rất yếu đuối, bị mắng thúi đầu thì hốc mắt đỏ hoe mếu máo.

Y nhìn xung quanh, mọi người đều đang nhìn y, không phải đồng tình mà cười nhạo y.

Lực Lượng thì thào

- Ta không phải phế vật.

Nhưng trong tiếng cười nhạo thì lời thì thầm đó bất lực nhỏ bé biết bao.

Chung cư cũ nát.

Lực Lượng cầm bài thi trở về, xa xa thấy mẫu thân đứng hút thuốc ở cổng đang chờ y.

Năm tháng để lại dấu vết trên mặt mẫu thân.

Lực Lượng sợ hãi, xấu hổ, tuyệt vọng trở về, đứng trước mặt nữ nhân.

Lực Lượng cúi đầu, buồn bã hỏi:

- Mẫu thân, có phải nhi là phế vật không? Nhi đã liên tục phá kỷ lục cao nhất của trường học trong sáu mươi năm qua, giữ vững ba năm luôn được không điểm, cho đến nay không được thêm điểm nào.

Nữ nhân vươn cánh tay đầy hình xăm đặt nhẹ trên đầu Lực Lượng, mỉm cười nói:

- Lực Lượng, lão nương tin tưởng ngươi là không có gì không thể làm được, chẳng qua ngươi chưa tìm ra cách thật sự.

Lực Lượng vụt ngẩng đầu hỏi:

- Thật không?

Loa trong khu chung cư cũ nát phát ra tiếng:

- Lực lượng là sắt, lực lượng là thép, lực lượng là tuyết, lực lượng là nước . . .

- Cứng rắn hơn sắt, mạnh hơn thép, mềm hơn tuyết, dịu hơn nước, lạnh hơn băng . . .

Nữ nhân xoa đầu Lực Lượng:

- Nghe thấy chưa? Bài hát này nói về ngươi. Lực Lượng, ngươi là không có gì không thể làm được, ngươi phải tin tưởng vào chính mình, ngươi nhất định có thể được điểm tối đa, hãy tin bản thân.

Lực Lượng nghe bài hát lạ lùng, chìm trong suy tư.

Lực Lượng bám vào lan can, hai tay siết chặt làm méo lan can, để lại dấu hằn sâu.

Lực Lượng lẩm bẩm:

- Ta là Lực Lượng, không có thứ gì mà ta không thể làm được!

Bên tai nghe khúc nhạc, Lực Lượng như bị thôi miên.

Ngày qua ngày, từ khi đánh vỡ kỷ lục tròn sáu mươi năm của nhà trường thì Lực Lượng vẫn đi học đúng giờ mỗi ngày, liều mạng học tập môn khác trừ văn, chứng minh mình không có gì không thể làm được.

Cuối kỳ thi lớp chín.

Lực Lượng đi vào trường thi trong tiếng cười trào phúng của vô số người.

Lực Lượng tìm chỗ ngồi của mình, đặt hộp bút, bình nước lên bàn thi ngay ngắn, nhắm mắt lại, chờ bắt đầu thi.

Đợt đầu là ngữ văn.

Đợt thứ hai là toán học.

Buổi chiều đợt đầu là tiếng Anh.

Lực Lượng đi ra trường thi, mặt mũi tràn đầy tự tin, y đã viết đầy bài thi, quá đơn giản.

Lúc này y phải chứng minh mình làm được, y là mạnh nhất.

Trường học nghỉ, trong góc nào đó, lão sư chấm bài thi.

- Ha ha ha! Nhìn bài thi này là biết Lực Lượng của trường trung học ta, đánh vỡ kỷ lục sáu mươi năm của trường.

- Lại dùng tiếng Anh viết văn?

- Đúng rồi, không biết viết cái gì nữa, toàn là abcd, hắn tưởng đang làm bài thi lựa chọn sao?

- Phế thải, phế hết thuốc chữa.

Các lão sư chấm bài thi cười phá lên, xem bài thi của Lực Lượng là trò mua vui.

Bộp!

Chợt vang tiếng nổ, một nắm đấm đánh thủng cửa sắt phòng chấm thi, tay thò vào trong mở cửa, đẩy cửa ra, một bóng dáng cao

lớn đứng ở nơi đó.

- Các vị lão sư khỏe, ta là Lực Lượng, học sinh lớp chín của trường trung học Trí Lực. Các vị lão sư vất vả, ta mang theo ít canh bồi bổ các lão sư.

Lực Lượng mang theo hộp cơm, có chút thẹn thùng đứng ở cổng.

- Không biết ta thi thế nào? Ta đáp rất chân thành, chắc sẽ được điểm tối đa chứ?

Các lão sư chấm bài thi kinh ngạc nhìn Lực Lượng đứng ở cổng, bọn họ như đang nằm mơ.

Một lúc lâu sau.

Lực Lượng mang theo hộp rỗng đi ra phòng chấm thi, cười toe.

Lực Lượng quay đầu cúi mình vái chào tòa nhà giáo dục:

- Ta biết ngay sẽ được điểm tối đa mà, mẫu thân nói đúng, ta là không có gì không thể làm được, chỉ cần ta nghiêm túc, ta muốn thì chắc chắn có thể làm thành công tất cả mọi chuyện. Tạ ơn các vị lão sư cho ta cơ hội chứng minh bản thân.

Vách tường lầu ba tòa nhà vỡ ra cái hốc, xi măng cốt thép lòi ra ngoài, nhìn từ bên ngoài có thể thấy các lão sư nằm ngang dọc ở bên trong.

Ngày tra số điểm.

Lực Lượng reo vui:

- Mẫu thân, nhi thi được điểm tối đa, thành người duy nhất được điểm tối đa trong huyện!

Lực Lượng rất vui vẻ, đoạn thời gian cố gắng kia cuối cùng không uổng phí.

Y không phải phế vật.

Chỉ cần cố gắng thì nhất định sẽ thành công.

Trường cấp ba.

Lực Lượng không mất mặt, thành tích học tập đứng đầu mọi người, trở thành nhân vật phong vân trong trường học.

Lớp mười nhập học không bao lâu Lực Lượng trở thành chủ tịch hội học sinh.

Được hiệu trưởng nhiệt tình mời, trở thành người kéo cờ quang vinh.

Trong đoạn thời gian này, hiệu trưởng nhiều lần nhập viện, bị người hỏi thì hiệu trưởng vẻ mặt sợ hãi nói:

- Bạn học Lực Lượng vào trường học của chúng ta làm ta rất vui vẻ, vết thương của ta toàn là lúc ngủ mà cười đến tỉnh rồi từ trên giường rơi xuống đất, tuyệt đối không liên quan đến bạn học Lực Lượng!

Hiệu trưởng được bầu làm hiệu trưởng tốt nhất trong bảy mươi năm xây trường.

Trong lúc đó, xảy ra sự kiện mấy trăm lão sư từ chức. Bởi vì bạn học Lực Lượng quá thông minh, bọn họ không muốn chậm trễ bạn học Lực Lượng, hy vọng nhường ra vị trí cho người tài hoa hơn dạy bảo bạn học Lực Lượng.

Ngày kết thúc thi đại học.

Lực Lượng rất tự tin.

Bởi vì y lại lấp kín tất cả bài thi, trước ngày thi y đã cố gắng học tập hai mươi bốn tiếng.

Lực Lượng đã hiểu ra rằng cố gắng là hữu dụng.

Hôm đó y mượn một vạn khối từ Tiểu Minh mua vé xe đi trong tỉnh.

Lực Lượng đến thành phố tỉnh, chặn lại một chiếc xe taxi:

- Bác tài, làm phiền đi cục giáo dục tỉnh.

Bác tài tò mò hỏi:

- Bạn nhỏ, đi nơi đó làm gì?

Lực Lượng mang theo mấy túi đặc sản vùng quê, cười thẹn thùng:

- Mới thi đại học xong, ta muốn đi nơi đó cảm tạ các vị lãnh đạo tài bồi, phải gặp ngay mặt mới có thể biểu đạt cám ơn.

Bác tài xế cười đạp chân ghế:

- Thật là hài tử tốt, ngươi sẽ có tiền đồ.

Lực Lượng vẫn trả lời thẹn thùng nhưng chất chứa tự tin:

- Ừm, ta cũng tin tưởng mình sẽ có tiền đồ, ta là không có gì không thể làm được.

Bạn học Lực Lượng mang theo kính ý cùng lòng biết ơn đánh từ lầu một lên tầng cao nhất.

Không đúng, là mang theo đặc sản vùng quê từ lầu một bái phỏng đến tầng cao nhất.

Từ bảo an đến lãnh đạo tối cao nhất đều không bỏ sót, y đều biểu đạt cám ơn.

Qua hồi lâu.

Lực Lượng đi ra tòa nhà, cười toe toét.

Lực Lượng thích người nơi này:

- Thật tốt, mỗi người đều tốt với mình, có thật nhiều người tốt.

Chương 1099: Tên của y gọi là bạn học lực lượng (2)

Lực Lượng muốn đi xa hơn trên con đường học tập, tỏa sáng và sức nóng tạo phúc cho tất cả mọi người.

Lực Lượng đi không lâu sau.

Mười mấy chiếc xe cứu hỏa mang theo tiếng còi đặc biệt chạy tới.

Cục trưởng cục giáo dục tỉnh máu me đầy mặt đi ra báo cáo tình huống:

- Đa tạ các vị đồng chí cứu viện, sự kiện lần này chỉ là ngoài ý muốn. Đồng chí chúng ta đang xét duyệt thành tích thì phát hiện một bạn học tên Lực Lượng đạt được thành tích hạng nhất toàn tỉnh thậm chí là nhất cả nước với số điểm tuyệt đối, chúng ta kích động quá nên làm rớt tàn thuốc xuống màn cửa dẫn đến hỏa hoạn. Đây chỉ là hiểu lầm mà thôi.

Về sau.

Bạn học Lực Lượng thành niềm tự hào ở nơi đó, được vô số thầy trò hộ tống rời khỏi địa phương, đi học ở đại học thành phố lớn bên ngoài.

Ngày Lực Lượng rời đi, hiệu trưởng khóc rớt mặt, nốc ba chai rượu đế trong nhà ăn, say như chết. Về sau hiệu trưởng giải thích là vì lưu luyến bạn học Lực Lượng rời đi nên buồn.

Sau này Lực Lượng biết chuyện đó, nói với hiệu trưởng là khi nào rảnh sẽ về thăm, hiệu trưởng vui quá xỉu tại chỗ, sau khi tỉnh lại kích động khóc ròng ròng.

Việc này còn trở thành sự kiện được ca tụng trong chỗ đó, lên báo chí, lên TV, nhiệt liệt khen ngợi vị hiệu trưởng yêu mến học sinh này.

Cuộc sống trong đại học rất tốt đẹp với Lực Lượng, mỗi ngày sống phong phú.

Lực Lượng với thân phận sinh viên năm nhất đại học trở thành

chủ tịch hội sinh viên, thành bộ trưởng các bộ ngành lớn, đại biểu trường học tham gia tranh tài quốc tế.

Diễn thuyết, áo số, phát minh, toàn bộ đều thu hoạch được giải đặc biệt, huy chương vàng, giành nhiều vinh dự cho trường học.

Nhiều đại học nổi tiếng của nhiều nước liên hợp mời bạn học Lực Lượng qua bên kia đi học, chẳng những được học bổng còn trừ hết mọi chi phí.

Lực Lượng đi một tháng, xem như giao lưu học tập.

Khi Lực Lượng qua các đại học bên kia, những người từng tranh tài thi đua với y đều nghỉ học.

Khi người khác hỏi thì tất cả nói bạn học Lực Lượng quá chói mắt, chúng ta không cách nào nhìn thẳng người như thế, vì không để cho mình tự ti đành tạm thời nghỉ học, tránh đi mũi nhọn.

Bốn năm đại học trôi qua rất nhanh.

Lực Lượng bước vào xã hội.

Lực Lượng vào một xí nghiệp, bắt đầu từ cơ sở, cố gắng mà có nhiệt tình chạy đến các tiểu khu chào hàng sản phẩm.

Tháng thứ nhất Lực Lượng đã sáng tạo lợi nhuận cả năm cho công ty, ngay hôm đó được đề bạt làm cao tầng.

Từ đó về sau bạn học Lực Lượng thăng tiến không gì cản nổi, trong vòng ba tháng được tất cả cổ đông đồng ý thành người thi hành cao nhất công ty. Cũng trong ngày đó tổ chức đại hội chuyển giao chức quyền, các cổ đông bị bác sĩ đẩy xe lăn tham gia đại hội.

Cảnh này bị tin tức đăng lên, nhận bình luận, người chấp hành được các cổ đông xem trọng.

Sau đó bạn học Lực Lượng mang theo sự mong đợi của mọi người đi ra biên giới, đi hướng toàn thế giới.

Lực Lượng mở rộng sản nghiệp công ty đến từng quốc gia.

Tổng thống của nước bá chủ công khai nói thẳng, chúng ta hoan nghênh bạn học Lực Lượng mang theo xí nghiệp đến đây, miễn thu thuế.

Nhưng hôm đó tổng thống bá chủ quấn băng gạc ở khu xa xôi,

đạn hạt nhân ngoài ý muốn tự nổ, trong tình huống khẩn cấp vậy còn không quên hoan nghênh bạn học Lực Lượng đã nói lên y được hoan nghênh cỡ nào.

Khi bạn học Lực Lượng đưa xí nghiệp đến quốc gia xảy ra chiến loạn thì mấy phe thế lực đều ngừng bắn, công khai tuyên bố bạn học Lực Lượng làm chúng ta rất vinh hạnh, nơi nào có bạn học Lực Lượng là chúng ta sẽ ngưng chiến vô thời hạn.

Người tuyên bố điều này không phải thủ lĩnh thế lực mà là nhi tử, hôm sau thành công lên ngôi thành thủ lĩnh của thế lực.

Năm mươi năm sau.

Thị trấn nào đó, trong một tòa nhà xập xệ.

Nơi này vốn không có ai đến nhưng đường phố bên ngoài đã chật ních người.

Toàn là nhân vật quan trọng của các nước, lúc này bọn họ như tiểu đệ đứng đó chờ đợi, không hề nôn nóng ngược lại hơi run.

Dường như vì người nào đó ở bên trong sắp ra đi, đau lòng quá nên run người.

- Mẫu thân, nhi đã làm được. Mẫu thân nói đúng, nhi là không có gì không thể làm được, nhi thật sự làm được. Mẫu thân nhìn xem, đây là giải thưởng hòa bình duy nhất toàn cầu, còn đây nữa, giải thưởng từ thiện duy nhất toàn cầu. Mẫu thân xem, đây là giải thưởng người thứ nhất cống hiến toàn cầu. Nhi thử tất cả ngành nghề, mỗi ngành nghề đều có dấu chân của nhi, không ai vượt qua được. Mẫu thân, nhi làm được rồi, mẫu thân nói đúng, lực lượng là không có gì không thể làm được.

Mẫu thân nhìn Lực Lượng, bà quá yếu ớt, giơ tay lên cũng khó khăn:

- Lực Lượng, đôi lúc không phải thứ gì cũng làm được, ít ra sinh mệnh chấm dứt, đây là điều không thể làm trái. Sau này ngươi phải sống thật tốt, mẫu thân tin tưởng vào ngươi, mẫu thân mệt mỏi quá, muốn ngủ, đi đi.

Lực Lượng đau lòng, đột nhiên giơ tay vỗ bàn:

- Ngủ cái quái gì! Đứng lên cho ta! Nếu không đánh chết ngươi . . .!

Mẫu thân đang định yên giấc ngàn thu chợt hấp hối ngồi bật dậy tát cho một cái:

- Đánh ai hả?

Lực Lượng gào khóc ôm chặt mẫu thân

- Mẫu thân! Lực lượng là không có gì không thể làm được!

- Đúng rồi, Lực Lượng nói rất đúng, thật sự là không có gì không thể làm được, mẫu thân còn có thể thức đêm ca hát.

Cảnh tượng khiến người cảm thán này bị thợ quay phim giỏi nhất toàn cầu quay lại.

Sau khi đăng ra ngoài thì lấy được giải thưởng cảm động nhất quốc tế trăm năm.

Răng rắc!

Thế giới luân hồi bắt đầu vỡ vụn.

Lực Lượng hóa thành đốm sáng dung hợp thành hình tròn bay lên hư không.

Lâm Phàm phục sát đất:

- Lợi hại.

Thế giới luân hồi này chỉ có khúc đầu là Lâm Phàm dẫn dắt, sau đó toàn là nó tự phát triển câu chuyện.

- Ta đã nói rồi, lực lượng là không có gì không thể làm được, dù đảo ngược sống chết cũng không thành vấn đề.

Lâm Phàm mừng rỡ, tiếp theo là lực lượng dựng thế giới, hoàn toàn trở thành cường giả Thế Giới cảnh.

Hơn nữa hắn muốn là người trước không ai, sau không có người nào, là người duy nhất dùng pháp tắc lực lượng tạo dựng thế giới.

Luân hồi rất vô địch.

Nó có thể làm bất cứ tồn tại ý chí kiên định nào dựa theo ý nghĩa của nó hình thành tính cách riêng.

Pháp tắc lực lượng có tính cách, nhưng người bình thường không

cách nào cảm nhận được.

Tông chủ đang cảm ngộ bình yên, không ai biết cảm ngộ được bình yên gì đó, nhưng thật sự có vài thứ tồn tại, đây là sự thật không thể phủ nhận.

Còn về tính cách thì tông chủ đã hơi thay đổi, có lẽ sự sửa đổi này chưa rõ ràng nhiều, giả vờ sâu trầm trước mặt người khác, nhưng Lâm Phàm cảm nhận được sự biến đổi trong vô hình.

- So với luân hồi thì bình yên kém xa.

- Dung hợp cho ta!

Dấu ấn luân hồi hòa vào tất cả pháp tắc lực lượng, với người bên ngoài thì chỉ trong chớp mắt.

- Cảm giác không đúng.

Pháp tắc lực lượng luôn muốn thành thần bỗng thấy vô cùng ngạc nhiên, nó cảm giác những pháp tắc lực lượng có biến đổi. Nó cũng là pháp tắc lực lượng nên rất nhạy cảm với sự thay đổi của đồng loại, nó cảm nhận rõ ràng.

Bên ngoài.

Mấy vị Dạ Xoa Vương vẻ mặt nghiêm túc, cực kỳ nghiêm túc, thấy rõ vẻ kinh sợ trong ánh mắt của chúng.

- Tên này làm sao vậy? Không hấp thu pháp tắc khác xây dựng thế giới thì lẽ ra thế giới nổ rồi chứ, tại sao đến bây giờ vẫn không bị gì?

- Và bão lực lượng bao phủ bên ngoài là thứ gì? Năm xưa chúng ta đột phá đến Thế Giới cảnh có cái thứ này sao?

Đám Dạ Xoa Vương hoang mang.

Đây là tình huống Thế Giới cảnh đã từng quen thuộc sao?

Lâm Phàm đã đợi không kịp.

Hắn rất muốn nhìn xem lực lượng tạo dựng thế giới rốt cuộc phấn khích và cường đại cỡ nào.

Lâm Phàm rống to, giang hai cánh tay:

- Pháp tắc lực lượng đến cho ta! Tạo dựng thế giới chỉ có lực lượng của chúng ta, cho bọn họ biết lực lượng là không có gì không thể làm được, tạo dựng đi, thế giới duy nhất!

Pháp tắc lực lượng đã qua luân hồi tràn vào xây dựng thế giới lực lượng không thể nào tồn tại.

Pháp tắc lực lượng muốn thành thần sợ hết hồn:

- Điên rồi, ngươi điên thật rồi, không thể nào thành công!

Thật sự chơi bậy, dễ chơi luôn mạng nhỏ.

Pháp tắc lực lượng ùa vào xây dựng thế giới, sâu trong hư không xoay xoay quanh rất nhiều các loại pháp tắc.

Chúng nó chờ đợi, kêu gào, thậm chí giao lưu.

- Không có chúng ta tham gia thì thế giới không hoàn mỹ.

- Đúng rồi, hắn đang tự tìm đường chết.

Các pháp tắc rất khó chịu.

Dù là ai thăng cấp thế giới đều cần sự trợ giúp của bọn nó, nhưng bây giờ lại bị kỳ thị, làm các pháp tắc rất khó chịu. Lẽ nào chúng nó không được hoan nghênh bằng tên ngốc pháp tắc lực lượng sao?

Thế giới hình thành bước đầu, phức tạp nhất là vận chuyển cơ sở ở bên trong.

Thế giới thật sự là phải có sinh linh, nếu không có tuần hoàn hệ thống thì sẽ tan vỡ.

Pháp tắc lực lượng muốn thành thần xem không hiểu, tiếp theo nên làm sao?

Pháp tắc lực lượng đã bị luân hồi thì tự tin mình không có gì không thể làm được.

Chương 1100: Chân thành đề nghị các ngươi đánh hội đồng

Một số pháp tắc lực lượng đang bị sửa đổi thầm nghi ngờ vấn đề sắp đối mặt, chúng nó có thể làm được những điều này sao?

- Không, chúng ta là pháp tắc lực lượng, chúng ta là không có gì không thể làm được, chúng ta có thể làm được!

Công hiệu của luân hồi bùng nổ, hoàn toàn thay đổi ý nghĩ của đám pháp tắc lực lượng.

- Sáng tạo.

Chỉ cần bước vào Thế Giới cảnh là sẽ cô đọng thế giới, dính dáng đến nhiều pháp tắc.

Không gian pháp tắc.

Thời gian pháp tắc.

Sinh mệnh pháp tắc.

Các loại, nhiều vô số kể, thiếu một thứ cũng không được.

Từ xưa đến nay không ai có thể dùng một pháp tắc tạo dựng thế giới, dù tên điên, bệnh thần kinh, bị khùng cũng biết một pháp tắc duy nhất là không thực tế.

Cơn mưa đầu tiên của thế giới trong người.

Hạt mưa rơi xuống đánh vào mặt đất, mỗi một giọt đâm thủng hố to không biết bao sâu.

Không có mưa mềm nhẹ, đây là pháp tắc lực lượng biến hóa ra mưa, có sức mạnh tuyệt đối, đủ để hủy diệt hết thảy.

Gió tới.

Thổi tận gốc mặt đất của thế giới trong người, hư không đều bị đánh nát.

Lửa tới, đốt cháy vạn vật. Vì là ngọn lửa biến ra từ pháp tắc lực

lượng nên nghiền ép hết thảy, khủng bố đến cực hạn.

Cuối cùng, gió, lửa, nước các loại dung hợp với nhau hình thành vụ nổ lớn, hóa thành linh khí mang tính hủy diệt tràn ngập thế giới trong cơ thể.

- Thành công, thế giới của ta rốt cuộc xong rồi!

Khoảnh khắc thế giới hình thành, lực lượng quét ngang tất cả bộc phát từ trong thân thể Lâm Phàm.

Một tiếng rống vang vọng thiên địa:

- Ta thành công, ai nói không làm được!?

Bão tố quấn quanh người Lâm Phàm càng cuồng bạo hơn, rồi như vòi rồng xoay tít, phá hủy mọi người xung quanh.

Dạ Xoa Vương màu vàng khuôn mặt nghiêm túc, cảm giác có gì kỳ kỳ:

- Lực lượng này . . .

Xoẹt đùng!

Lâm Phàm lơ lửng trên trời, sấm sét quấn quanh người ngưng tụ thành ảo ảnh thế giới ấn tượng sau lưng.

Thế giới này khác với thế giới của người ta.

Nó gồ ghề, có vòng xoáy hủy diệt bao phủ bên trên, như hành tinh chết, sinh vật đến gần là bị cắt nát.

Lâm Phàm cười giơ tay, nhìn bàn tay tràn ngập lực lượng, trong lòng cực kỳ phấn chấn:

- Ha ha ha! Đây là lực lượng.

Năm ngón tay co lại siết thành nắm dấm.

Bùm!

Vẫn sóng lực lượng bắn ra từ lòng bàn tay hóa thành sóng gợn mắt thịt có thể thấy khuếch tán bốn phía.

Bảy vị vương giả Chúa Tể của đất Dạ Xoa tộc không biết nên nói cái gì:

- Cái . . . này . . .

Đối phương thật sự thành công, đúng là dùng một pháp tắc hình thành thế giới.

Dạ Xoa Vương màu vàng trầm giọng nói:

- Bình tĩnh, đừng sợ, hắn vẫn chỉ là Thế Giới cảnh, một pháp tắc tạo dựng thế giới sẽ không cường đại, giết hắn!

Bọn chúng bị giật mình nhưng không có nghĩa là e ngại.

Ở đây đều là cường giả Chúa Tể đỉnh, chẳng lẽ sợ một Thế Giới cảnh nho nhỏ?

Các đệ tử trốn ở phía xa quan sát thì xoe tròn mắt.

- Sư huynh, người này có phải đã đột phá đến Thế Giới cảnh rồi không? Nhưng động tĩnh quá lớn, thế giới của hắn là thế giới gì? Sao cảm giác hơi thở hủy diệt nặng dữ vậy? Có thể sinh ra sinh linh bản xứ không?

Với các câu hỏi của đám sư đệ làm Phan Trường Long nghẹn lời.

Trả lời được gì?

Bản thân gã cũng xem không hiểu.

Cường giả Thế Giới cảnh tạo dựng thế giới, bên trong sẽ có sinh linh, đó là tiên linh sinh linh của thế giới trong cơ thể, ít có hình người, cơ bản đều là không quy luật, tùy lúc tạo dựng thế giới loại pháp tắc nào mạnh hơn. Sau đó phát triển từ từ mới xuất hiện sinh linh bản xứ.

Phan Trường Long có sinh linh bản xứ rồi, không phải nhân loại mà bề ngoài giống chó săn, có thể đứng thẳng đi đường, số lượng không nhiều, chỉ có hơn một trăm, khó khăn hình thành một bộ lạc.

Phan Trường Long nói:

- Nhưng dù hắn đột phá đến Thế Giới cảnh cũng không đánh lại đám Dạ Xoa Vương, vẫn chết chắc.

Khác biệt cảnh giới đâu dễ vượt qua vậy.

Đối phương có khoảng bảy vị cường giả Chúa Tể đỉnh.

Có thể còn sống sót đã là rất giỏi.

- Sư huynh nói rất đúng, đột phá cũng không có cách nào, dù sao đây là bảy vị cường giả Chúa Tể đỉnh của Dạ Xoa tộc.

Bọn họ giật mình Lâm Phàm bước vào Thế Giới cảnh tạo thành cảnh tượng, tiếc rằng đối phương mới vừa vào Thế Giới cảnh sẽ chết ở đây.

Bi ai.

Bọn họ cho rằng đây là Thế Giới cảnh sống ngắn ngủi nhất trong lịch sử.

Tâm tình Lâm Phàm vui vẻ hỏi:

- Thế nào, có phải cảm giác rất bá đạo? Duy nhất trên cõi đời, pháp tắc lực lượng tạo ra thế giới trong người, cảm giác rất thoải mái. Người khác bước vào Thế Giới cảnh đều được tông môn mở tiệc chiêu đãi khách khứa tới chúc mừng, nhưng con người của bản phong chủ không thích những thứ này, để bản phong chủ trấn áp một tộc tự chúc mừng mình.

Lâm Phàm đã lâng lâng, hắn cảm giác bay lên tận chín tầng mây.

- Không biết đến khi nào mới đánh tan cảm giác lâng lâng này, có lẽ cần rất lâu.

Lâm Phàm đã hiểu hiện nay ít ai có thể đánh hắn đứng im chịu trận, cảm giác này khiến người rất khó chịu.

Dạ Xoa Vương màu vàng tức giận quát:

- Láo toét!

Trấn áp cả tộc của chúng để chúc mừng mình bước vào Thế Giới cảnh?

- Ngươi rốt cuộc tự đại đến cỡ nào mới cho rằng Dạ Xoa tộc là vật trong lòng bàn tay của ngươi? Là vì đột phá Thế Giới cảnh rồi nên tưởng mình vô địch thiên hạ? Đồ ngu thì mãi mãi ngu xuẩn, vĩnh viễn không rõ chênh lệch giữa Chúa Tể và Thế Giới cảnh nằm ở đâu, hãy để ta dạy cho ngươi biết!

Dạ Xoa Vương màu vàng giận dữ, phản ứng lại khỏi cơn giật mình lúc trước.

Dạ Xoa Vương màu vàng thừa nhận đối phương đột phá đến Thế Giới cảnh hơi rầm rộ, nhưng nó không tin, dù đột phá tới Thế Giới cảnh thì chẳng lẽ đánh lại Chúa Tể cảnh như nó sao?

Dạ Xoa Vương màu vàng biến mất tại chỗ.

Thiên địa xung quanh rúng động, lực lượng Dạ Xoa vô tận sôi trào.

- Phạn Thiên Tranh Vương Quyền!

Lực lượng kinh khủng ngưng tụ hình thành một con thú to đầy vảy giáp màu vàng phá không lao đến, muốn đập chết Lâm Phàm.

Lâm Phàm cười nói:

- Lợi hại.

Mặt hắn nghiêm túc, siết nắm tay vung nắm đấm.

Hiện giờ lực lượng quá lớn, Lâm Phàm thích cảm giác đấm vào thịt.

Phát ra âm thanh trầm đục.

Lâm Phàm không như lúc trước bị diệt gọn trong tích tắc.

Vẫn sóng lực lượng đột nhiên khuếch tán ra, mặt đất đen ngòm của Dạ Xoa tộc vỡ vụn, không chịu nổi xung lực ẩn chứa lực lượng khủng bố này.

Dạ Xoa Vương màu vàng tái mặt, khi lực lượng của đối phương ập đến, nó cảm giác cánh tay như bị chấn gãy.

Không đúng, bị gãy thật.

Lâm Phàm bình tĩnh đứng đó:

- Thoải mái.

Cú đấm thứ nhất sau khi bước vào Thế Giới cảnh cứ thế đánh ra, máu nóng sôi trào trong người, siêu thoải mái.

Hắn bước ra một bước, lòng bàn chân đạp hư không, lực lượng xuyên ra ngoài, chấn hư không trực tiếp vỡ tan.

- Nào, nhào vô đánh, hội đồng hay đấu đơn tùy chọn, nhưng ta

đề nghị các ngươi nên đánh hội đồng.

Rất kiêu ngạo.

Đám Dạ Xoa Vương bị chọc giận, biểu tình cực kỳ khó xem.

Dạ Xoa Vương màu vàng đã liệt một cánh tay, có gì đó kỳ ky, lực lượng của đối phương rất mạnh, khác với lúc trước.

Dạ Xoa Vương màu vàng mở miệng nói:

- Có lẽ chúng ta có thể bàn bạc lại, đấu tranh vô dụng sẽ chỉ lưỡng bại câu thương.

Các Dạ Xoa Vương xung quanh trố mắt ra.

Nói gì thế?

Nghe không hiểu.

- Bàn bạc cái con mắt, đánh trước nói sao!

Lâm Phàm đã không kiềm nén được xao động, dứt lời, hắn biến mất tại chỗ.

- Nào, đừng ba hoa nữa, đánh gần thân nào!

Lâm Phàm xuất hiện trước mặt Dạ Xoa Vương màu vàng, nó tái mặt, con ngươi co rút, giây lát giơ tay đỡ thế công của đối phương.

Lâm Phàm vung tay:

- Ăn một đấm của bản phong chủ!

Nắm đấm cuồng bạo đánh vào phần hai tay giao nhau của Dạ Xoa Vương màu vàng.

Bùm!

Lực lượng bộc phát.

Dạ Xoa Vương màu vàng không chịu nổi rớt xuống dưới.

Các Dạ Xoa Vương thộn mặt ra:

- Cái gì?

Xảy ra chuyện gì?

Lâm Phàm không nói nhảm, biến mất tại chỗ, mặt kề mặt với Dạ Xoa Vương màu vàng, hươ hai tay, lực lượng khuếch tán khuấy động hư không xung quanh.

Hai đấm đánh xuống như hạt mưa gãi người Dạ Xoa Vương màu vàng.

Dạ Xoa Vương màu vàng liên tục rơi, muốn đỡ đòn nhưng rồi đôi tay tê liệt, nó không kịp phản ứng ngăn lại.

Bùm!

Rầm!

Mặt đất rung rinh, Lâm Phàm đánh Dạ Xoa Vương màu vàng rớt xuống đất, mặt đất vỡ ra, vô số đá vụn trôi nổi bị nghiền nát thành tro bụi.

Lâm Phàm xòe năm ngón tay chộp mặt Dạ Xoa Vương màu vàng đẩy tới trước, ót nó đập vào nham thạch lòng đất, kéo lạch trời ra thật xa.

Im lặng.

Chỉ có đám Dạ Xoa Vương đứng đực mặt ra.

Qua hồi lâu.

Lâm Phàm bước ra từ tro bụi, tay xách Dạ Xoa Vương màu vàng:

- Thoải mái ghê, nhưng bản phong chủ thật lòng đề nghị các ngươi đánh hội đồng.

Hắn tùy tay ném Dạ Xoa Vương sang một bên.

Dạ Xoa Vương màu vàng như chó chết nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích, con mắt trắng dã, đã hoàn toàn mất thần trí.

Chương 1101: Đây là thời đại quét ngang tất cả thuộc về Lâm Phàm này

Đánh rất thuận tay.

Lực lượng mạnh lên làm hắn hơi khó kiểm soát, may mà cường giả Chúa Tể đỉnh chịu đòn giỏi.

Lâm Phàm kiêu ngạo nói:

- Này, còn đứng ngây đó làm gì? Cùng tiến lên đi chứ, nếu không thì đừng trách bản phong chủ lấy lớn hiếp nhỏ, không cho các ngươi cơ hội.

Sau khi bước vào Thế Giới cảnh, Lâm Phàm phát hiện Chúa Tể đến thế là cùng, cũng chẳng mạnh gì, có chút năng lực tạm được.

Phan Trường Long núp kỹ, trố mắt ra:

- Mợ nó, kinh khủng quá, Thế Giới cảnh cũng chia cấp độ sao?

Gã nhìn mà muốn tự sát.

- Sư huynh, tên này quá khủng bố, có phải ta bị hoa mắt không? Sao cảm giác hình như Dạ Xoa Vương bị trấn áp?

- Không phải hình như mà đúng là vậy.

Bọn họ đều có chút không thể tin được.

Có nhiều Thế Giới cảnh, nhưng chưa thấy ai hung mãnh như đối phương, quá khủng bố.

Đúng là khiến người sợ hãi.

Dạ Xoa Vương còn sót lại nhìn Dạ Xoa Vương màu vàng nằm ngay đơ dưới đất, tập thể chìm trong suy nghĩ.

Làm sao bây giờ?

Có gì đó kỳ kỳ.

Tập thể cùng nhìn Lâm Phàm.

Một Dạ Xoa Vương toàn thân màu tím mở miệng hỏi:

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Binh!

Dạ Xoa Vương màu tím mới nói xong đã bị đánh vào mặt, tốc độ quá nhanh, khiến người không phản ứng lại.

Rầm!

Dạ Xoa Vương màu tím đập xuống đất, bụi bay mù mịt.

Dạ Xoa Vương màu tím đứng dậy, phun ra búng máu, tức giận nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm:

- Ngươi rốt cuộc muốn làm gì, ta hỏi ngươi tại sao ra tay? Không lẽ tưởng Dạ Xoa tộc chúng ta sợ ngươi?

Trong lòng Dạ Xoa Vương màu tím thầm kinh, tự mình cảm nhận mới phát hiện lực lượng của đối phương mạnh cỡ nào. Như cú đấm vừa rồi đánh cho lực lượng trong người nó chấn động có xu hướng tan vỡ.

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào.

Đối phương chỉ có tu vi Thế Giới cảnh mà sao mạnh dữ vậy.

Lâm Phàm nửa ngồi, một tay chống đất:

- Không nghe lời khuyên của bản phong chủ, tiếc thật.

Dứt lời, mắt Lâm Phàm bắn ra hai tia sáng, sau đó biến mất tại chỗ, khi xuất hiện hắn siết chặt nắm tay đánh vào bụng Dạ Xoa Vương màu tím.

Sau khi bước vào Thế Giới cảnh thì thủ đoạn công kích trở nên nhiều hơn.

Nhưng hắn càng thích vật lộn gần thân, dùng nắm đấm liều mạng với đối phương, cảm giác đánh kịch liệt ra máu khiến người rất sướng.

Dạ Xoa Vương màu tím gặp trọng kích, thân thể hơi cong, con mắt lồi ra, không kiềm được há mồm phun vòi máu, trong đầu chỉ có một ý nghĩ.

Khốn nạn, làm gì dữ dằn vậy! Bộ giết cả nhà của ngươi hay sao mà liều mạng ghê thế?

Vèo!

Lực lượng xuyên thấu qua, hóa thành cột sáng xung kích màu trắng tạc nổ một tòa sơn mạch ở phía xa.

Dạ Xoa Vương màu tím văng ra ngoài, bộ mặt dữ tợn khủng bố, rít gào:

- Đáng ghét, đáng ghét, ta muốn ngươi chết!

Nhưng đột nhiên một bóng dáng xuất hiện trong tầm mắt của Dạ Xoa Vương màu tím.

- Nhìn gì hả?

Mười ngón tay Lâm Phàm đan vào nhau tạo hình pháo hạng nặng giã mạnh xuống.

Rầm!

Dạ Xoa Vương màu tím đang trên đà bay ra sau đột nhiên bị đập lún xuống đất, mặt đất cứng rắn hoàn toàn vỡ thành mấy mảnh, thủy triều xung kích hủy diệt tất cả càn quét qua.

- Khủng bố quá, cách xa như vậy mà vẫn bị lan gần, đây là lực lượng của hắn sao?

Hai chân Phan Trường Long kéo vệt dài dưới đất, không ngăn cản nổi, sóng xung kích ập vào đến như dao cắt vào mặt.

Đau ơi là đau.

Sư đệ tu vi Đế Thiên cảnh lỗ mũi chảy máu, không chịu nổi:

- Sư huynh, ta không được!

- Rút lui, tránh xa một chút!

Đã chủ quan, hoặc nên nói là xem thường lực lượng của đối phương. Cứ nghĩ cách xa như vậy sẽ không sao, nào ngờ đây chỉ là lừa mình dối người.

Lâm Phàm không chút kiêng kỵ bộc phát sức mạnh của bản thân:

- Thoải mái ghê, nào, cường giả Chúa Tể đỉnh các ngươi không nên yếu như vậy, không biết đánh trả sao?

Lâm Phàm không muốn trận chiến Thế Giới cảnh đầu tiên chấm dứt qua loa như vậy.

Các Dạ Xoa Vương còn lại không nhịn được nữa.

Bị đánh tới trên đầu rồi, nói nhảm vô dụng.

Bùm!

Rầm!

Lực lượng của các Chúa Tể ập đến, thiên địa này không chịu nổi bắn ra ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Một Dạ Xoa Vương màu đen dữ tợn rống to:

- Ta muốn nuốt ngươi! Cắn nuốt!

Dạ Xoa Vương màu đen há mồm, cái miệng không quá lớn nhưng như lỗ đen khuếch trương vô hạn, bên trong đen ngòm, mơ hồ thấy vòng xoáy xoay tròn.

Sức hút mạnh mẽ lan ra, mọi thứ xung quanh bị nhổ tận gốc bay vào lỗ đen, bùm một tiếng bị nghiền không còn cặn.

Máu của Lâm Phàm sôi trào, cười to bảo:

- Lợi hại! Đây là lỗ đen sao? Bí ẩn mà khủng bố, để bản phong chủ tìm tòi rõ ràng nào!

Lâm Phàm lao thẳng đến, đánh ra cú đấm đơn giản mà thô bạo, cách chiến đấu của hắn đơn giản vậy đấy.

Lúc trước Lâm Phàm cầm Lang Nha Bổng nện người, hoặc cầm cánh cửa đập người.

Hiện tại đơn giản nhất là dùng nắm đấm đánh chết đối phương.

Bùm!

Lực lượng khủng bố chui vào lỗ đen, lỗ đen xoẹt xoẹt vỡ ra.

Phụt!

Dòng lũ lực lượng xuyên qua khoang miệng của Dạ Xoa Vương màu đen, đánh nát sau gáy, máu chảy đầm đìa.

Vang tiếng hét thảm:

- A!!!!

Dạ Xoa Vương màu đen hiện ra chân thân, trong miệng không ngừng chảy máu. Dạ Xoa Vương màu đen không ngờ bị một đấm phá đòn cắn nuốt của mình, còn tổn thương nó.

- Khốn kiếp!

- Khốn nạn!

Bảy vị Dạ Xoa Vương của Dạ Xoa tộc tức điên, chúng nó mất hết mặt mũi, bó tay.

- Đừng gấp, bản phong chủ đến đây!

Lâm Phàm nháy mắt xuất hiện trước mặt Dạ Xoa Vương màu đen, kiềm chặt hai tay của đối phương rồi dùng đầu đập vào trán nó.

Ầm!

Âm thanh trầm đục vang lên không ngừng.

- Kiểu chiến đấu gì vậy trời, dù là Thánh Địa Sơn cũng không chơi như vậy!

Đối phương đã nhìn ra đối phương tu luyện ngạnh công, nhưng kiểu chiến đấu này chưa từng thấy qua. Dù là Thánh Địa Sơn nổi tiếng với ngạnh công cũng không chiến đấu như thế.

Dạ Xoa Vương màu đen bị đụng mắt nổi đom đóm, trán nát bét máu thịt.

Lâm Phàm đan mười ngón tay chộp gáy Dạ Xoa Vương màu đen, gấp khúc hai chân, đầu gối đè lên đầu của đối phương.

- Nổ đầu!

Ầm!

Dưa hấu nổ, nước trái cây rơi đầy.

Dạ Xoa Vương màu đen mềm nhũn rớt xuống đất, thịt trên cổ

mấp máy mọc ra cái đầu mới.

Dạ Xoa Vương màu đen bấu mặt đất, tức xì khói:

- Tổ cha nó!

Dạ Xoa Vương màu đen ngẩng đầu lên:

- Ngươi . . . !

Ầm!

Lâm Phàm từ trên trời giáng xuống, nâng lên chân phải đá mạnh vào đầu Dạ Xoa Vương màu đen, lực lượng không thể địch nổi đá bay nó, xoay tròn như bánh xe lửa ra xa, đập tảng đá:

Lâm Phàm hít sâu một hơi, bày ra chiêu mở đầu trong đòn đánh nhau:

- Đến đây, bản phong chủ muốn đánh mười tên!

Bùm!

Dạ Xoa Vương màu đỏ một đấm đánh vào mặt Lâm Phàm:

- Đồ ngu, ngươi thích đánh nhau phải không, nào, đánh với ta!

Lâm Phàm nghiêng cổ, khóe môi chảy vệt máu, lộ ra vẻ điên cuồng:

- Tốt, tiểu lão đệ, ngươi có gan, tới đây nào!

Binh!

Bốp!

Hai nắm đấm của Lâm Phàm liên tục đánh vào mặt Dạ Xoa Vương màu đỏ, tốc độ cực nhanh, đã không nhìn thấy quyền ảnh.

Dạ Xoa Vương màu đỏ như gặp trọng kích, thân thể đung đưa hai bên, liên tục lùi ra sau.

Tư thế thụt lùi của Dạ Xoa Vương màu đỏ là bộ pháp Chúa Tể mới nhất của thượng giới.

Không có kiểu chiến đấu như vậy, xưa nay chưa từng có.

Các Chúa Tể đều chú ý uy thế của mình, khi ra tay đều là trời

sụp đất nứt, nước lũ đảo ngược tạo thành uy thế, đều cực kỳ khủng bố, khiến người nhìn thấy liền biết đây là Chúa Tể ra tay.

Nhưng bây giờ thì sao?

Đây là cảnh đánh nhau của Chúa Tể sao?

Dạ Xoa Vương màu đỏ tức giận gầm lên, tích súc thế công đấm hết sức vào mặt Lâm Phàm:

- Ngươi xem Chúa Tể chúng ta là cái gì? Chúng ta là Chúa Tể!!!

Bùm!

Thế công của Lâm Phàm dừng lại, Dạ Xoa Vương màu đỏ giật mình, tưởng nắm đấm này đã đánh bại đối phương.

Cú đấm của Dạ Xoa Vương màu đỏ đã lún sâu vào mặt Lâm Phàm.

- Tiểu lão đệ, khí thế không sai, bản phong chủ thích.

Bộp!

Lâm Phàm chộp cổ tay Dạ Xoa Vương màu đỏ, nhấc chân đạp vào bụng đối phương.

Bốp!

Vang tiếng trầm đục, xung lực làm mặt đất trong phạm vi trăm dặm lún sâu xuống.

Lâm Phàm theo sát Dạ Xoa Vương màu đỏ văng ra ngoài, giơ chân cao qua khỏi đầu rồi chợt đạp xuống:

- Bản phong chủ không coi các ngươi thành cái gì, chỉ muốn cho các ngươi biết cách chiến đấu của ngạnh công khiến người nghiện.

Uy lực cú đá này rất khủng bố, mặt đất như bị lưỡi dao cắt trực tiếp bốc hơi.

- Bình tĩnh, bản phong chủ chưa dùng hết một bộ chiêu hàng loạt.

Lâm Phàm nói xong chộp đầu Dạ Xoa Vương màu đỏ rồi nhét xuống đất.

Không lâu sau.

Lâm Phàm sung sướng, tinh khí thần lên đỉnh:

- Sảng khoái, cho tới bây giờ chưa gặp ai chịu đòn giỏi vậy.

Cách đó không xa.

Dạ Xoa Vương màu đỏ nằm liệt dưới đất, ngay sau đó đứng bật dậy, thế giới sôi trào. Bị đánh tơi bời, Dạ Xoa Vương màu đỏ dựa vào ý chí mạnh mẽ lại đứng lên, bắt đầu khiêu chiến mới với quyền uy.

Cả người Dạ Xoa Vương màu đỏ đẫm máu không đứng vững, hé môi:

- Ngươi . . .!

Nhưng Dạ Xoa Vương màu đỏ mới nói ra một chữ thì không chịu nổi, hai chân gấp khúc quỳ xuống đất, đầu đập mạnh xuống đất, ngất xỉu.

Trong đầu Dạ Xoa Vương màu đỏ chỉ có một ý nghĩ.

Không cam lòng, thật sự rất không cam lòng.

Hồi lâu sau.

Thế giới yên tĩnh.

Lâm Phàm đứng ở nơi đó, yên lặng chiêm nghiệm lại cảm giác thoải mái vừa rồi.

- Có lẽ các ngươi nên cảm nhận ngạnh công đem đến thoải mái cỡ nào, hy vọng các ngươi có thể coi trọng. Chỉ đáng tiếc . . . phát hiện quá muộn.

Quét ngang Dạ Xoa tộc.

Một chữ.

Đánh.

Trận chiến đầu tiên Thế Giới cảnh rất thành công, quả nhiên bắt đầu đẩy ngã trùm Chúa Tể.

Không đúng, lúc trước hắn yếu hơn họ, gọi trùm là đúng, bây giờ phải sửa lại gọi là tiểu lão đệ.

Phương xa.

Đám người Phan Trường Long thấy tận mắt toàn quá trình, trong đầu đầy dấu chấm hỏi.

Ta ở đâu?

Ta là ai?

Xảy ra chuyện gì?

Cùng là Thế Giới cảnh vì sao chênh lệch lớn như thế, đối phương ưu tú đến không tin nổi.

Lâm Phàm đi hướng bảy vị Chúa Tể, bắt đầu cướp chiến lợi phẩm.

Đã sống trong bóng ma của hắn thì trữ vật giới chỉ đã mất giá trị với bọn chúng.

Thời đại mới mở ra, đây là thời đại quét ngang tất cả thuộc về Lâm Phàm này.

Chương 1102: Chơi với mấy bạn nhỏ này không vui

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Mấy vị bạn nhỏ ở phương xa nhìn trộm.

Lâm Phàm không lôi họ ra, thỏa mãn ham muốn nhìn lén cực kỳ biến thái của đối phương.

Hắn từng có cảm giác này, nếu ham muốn nhìn lén không được thỏa mãn sẽ ảnh hưởng lớn đến bản thân, nên hắn sẵn lòng trợ giúp đối phương thỏa mãn dục vọng rình trộm.

Bước vào Thế Giới cảnh.

Hắn cảm giác lực lượng của mình vô cùng vô tận, ngưng tụ thành thế giới trong người càng bùng nổ, dường như đang cố chịu đựng như thú hoang trong cũi, muốn trút cơn giận bị giam giữ.

Qua hồi lâu.

Dạ Xoa Vương màu vàng khẽ rên, từ trong hôn mê chậm rãi tỉnh lại, đầu óc của nó đau nhức, xương toàn thân như đã gãy.

Nếu không phải tu vi cường đại, đạt tới Chúa Tể cảnh thì Dạ Xoa Vương màu vàng không tỉnh mau vậy.

Dạ Xoa Vương màu vàng từ từ mở mắt, trong tầm mắt có một bóng dáng mờ ảo xuất hiện:

- Ta đang ở đâu?

Bóng dáng mơ hồ không thấy rõ.

- Ai vậy?

Ánh mắt dần dần rõ ràng, hình ảnh mơ hồ ngày càng rõ nét.

- A!

Dạ Xoa Vương màu vàng thấy rõ đối phương, nỗi sợ sâu trong lòng dâng trào, vừa bò vừa lăn ra xa, vẻ mặt sợ hãi nhìn Lâm Phàm, dường như rất sợ hắn.

Lâm Phàm cười hỏi:

- Tỉnh rồi?

Tâm tình của đối phương dao động hơi mạnh, bị hù sợ, khi thấy hắn thì sợ chết khiếp.

Dạ Xoa Vương màu vàng hít thở dồn dập, trong lòng bị sợ hãi bao phủ, lúc nhìn thấy đối phương thì không có chút ý nghĩ chống cự.

Lâm Phàm thầm nghĩ:

- Buff này hơi ghê gớm.

Hắn đã hiểu, uy thế khủng bố của hắn bao trùm làm Dạ Xoa Vương màu vàng từ bỏ chống cự.

Qua hồi lâu.

Bảy vị Dạ Xoa Vương trên cổ chồng sợi xích sắt, Lâm Phàm đi phía sau cầm đầu xích, quát lớn:

- Mau, xem Dạ Xoa tộc các ngươi có thứ gì tốt không, lấy xong bản phong chủ đi ngay, sau đó các ngươi được tự do.

Đánh nhau ẩu đả là cách sống của kẻ dã man, đánh nhau xong gom đồ mới là việc làm của người thông minh.

Trông Dạ Xoa tộc hơi hoang vu nhưng tộc có nhiều Chúa Tể đỉnh như vậy mà không có thứ tốt gì thì vô lý.

Một ao máu hấp dẫn ánh mắt của Lâm Phàm.

Ao máu nằm trong đất Dạ Xoa tộc, huyết khí nồng nặc bốc lên hình thành kết tinh màu đỏ trên trời.

- Không tệ, bản phong chủ lấy thứ này.

Lâm Phàm xòe bàn tay bứng ao máu lên bỏ vào trữ vật giới chỉ.

Ao máu là căn cơ của Dạ Xoa tộc, nếu là người khác thì dù phải liều mạng sống hoặc chết bọn chúng cũng tuyệt đối không cho người ta lấy mất.

Nhưng Lâm Phàm lấy ao máu, đám Dạ Xoa Vương không dám hó hé tiếng nào, ôm nỗi sợ.

Dọc đường đi hễ Lâm Phàm vừa mắt thứ gì là lấy hết. Băng cướp vào thành hốt đồ cũng sẽ bị chống cự, nhưng bây giờ là Dạ Xoa Vương dẫn đội, những nơi đi qua không có một ngọn cỏ.

Một số Dạ Xoa thấy đồ vật của tộc mình bị người này lấy dễ dàng thì không nhịn được.

Nhưng không có cách nào, Dạ Xoa Vương dẫn đường cho người ta thì bọn chúng có năng lực gì ngăn cản?

Một lúc lâu sau.

Lâm Phàm dừng bước, nhìn chằm chằm tượng đá:

- Tượng đá này hơi thú vị, cao lớn uy mãnh, chất liệu phi phàm, là thứ đồ gì?

Tượng đá chắc tạc theo hình tượng Dạ Xoa, nhưng không giống với các Dạ Xoa khác, rất khác.

Dạ Xoa Vương màu vàng lắp bắp nói:

- Đây là tổ địa.

Nó rất sợ, ngửi mùi của đối phương thôi đã run bắn người, nó muốn chạy trốn, không dám láo trước mặt đối phương.

Lâm Phàm suy nghĩ:

- Tổ địa? Dở vậy, các ngươi đều gặp cảnh ngộ như thế mà không đến cứu, tức là tổ tông của các ngươi không linh nghiệm. Để bản phong chủ mang về nghiên cứu xem sao, có phải bên trong xảy ra sai sót gì.

Lực lượng dao động, hư không hình thành bàn tay lực lượng to chộp tượng đá Dạ Xoa cao lớn ngàn trượng.

Bảy vị Dạ Xoa Vương không dao động.

Chúng nó sợ thật, mặc kệ đối phương muốn làm gì đều sẽ không

phản đối.

Nhưng Dạ Xoa khác thì kêu lên:

- Không thể! Đó là tổ địa, không thể nhúc nhích!

Bộp!

Tay to lực lượng chộp tượng đá muốn nhấc lên, nhưng tượng đá bỗng rung rinh, sức mạnh huyền diệu đột nhiên bắn ra, chui vào óc Lâm Phàm.

Giọng nói xa lạ như sấm sét nổ vang:

- Biến!

Đám Dạ Xoa Vương Chúa Tể đỉnh cũng khó mà chống cự được.

Lạnh lùng mà phách lối.

Một 'biến' bày rõ khí thế bá đạo của đối phương.

- Lên!

Lâm Phàm không chút nào dao động, như không rõ tình trạng thế nào, trực tiếp nhấc tượng đá lên.

Chủ nhân của giọng nói giật nảy mình, không ngờ đối phương bị hăm dọa mà vẫn không e ngại:

- Cái gì?

Lâm Phàm nói:

- Mới định di chuyển tượng đá tổ linh của các ngươi thì có giọng nói rồi, giọng rất lớn, xem ra thật đúng là có linh, nhưng tiếp theo không có biểu thị gì.

Dạ Xoa tộc cũng coi là tộc lớn, tất nhiên có chỗ bí ẩn, như mới rồi.

Nhưng không liên quan tới hắn, nếu đi ra thì hắn còn nhìn cao chút, chứ ru rú trong tượng đá khiến người khó xử.

Bảy vị Dạ Xoa Vương run cầm cập trong gió, sự việc này liên quan rất lớn với chúng nhưng trong đầu tràn ngập nỗi sợ, mặc kệ xảy ra chuyện gì đều không dính dáng gì tới chúng.

Đám Dạ Xoa Vương dẫn đường, Lâm Phàm nhìn xung quanh, hắn không phải ăn cướp, mang theo trái tim thích chưng diện khi thấy đồ tốt đẹp thì không nỡ bỏ qua. Cuối cùng hắn bàn điều kiện với Dạ Xoa Vương, mỹ mãn mang hết đồ tốt đẹp đi.

Đám Phan Trường Long chứng kiến cuộc chiến vượt sức tưởng tượng, không rõ vì sao cùng là Thế Giới cảnh mà đối phương ưu tú như thế.

Bọn họ rời đi, không đi theo sau.

Sợ, họ sợ thật, nếu bị đối phương phát hiện thì không còn mạng sống.

Nhưng bọn họ suy nghĩ nhiều.

Lâm Phàm đã sớm phát hiện các bạn nhỏ, chẳng qua cảm giác bọn họ quá nhỏ, chơi không vui nên tha cho.

Đất Quỷ tộc, cửa đường hầm.

Cốt Vương cõng song đao đứng ở lối vào, mỗi khi có người đến là sẽ cười tươi nghênh đón.

Xích Cửu Sát cảm giác đã vào nơi vô cùng ghê gớm, nhưng cứ thấy kỳ kỳ, hình như đang làm một chuyện rất nguy hiểm.

- Cốt Vương, khoảng thời gian này chúng ta thu hoạch rất tốt. Lâm phong chủ nói đúng, đây là việc tốt.

Huyết Nha cười, nhưng phối hợp khuôn mặt âm trầm cho người cảm giác khó tả.

Bọn họ đều là cường giả Chúa Tể đỉnh, rất mạnh. Họ thoát khỏi Phật Ma Tháp, muốn tung hoành thiên địa dễ như chơi.

Nhưng với tài trí của họ muốn phát tài làm giàu mà không giết người phóng hỏa thì khó khăn.

Nhìn xem bây giờ tốt biết bao? Mỗi ngày ngồi chờ ở đây, tài phú tự chui vào túi tiền, cảm giác khiến người sảng khoái vô cùng.

Cốt Vương cười:

- Tất nhiên rồi, quá nhiều người vào vực ngoại giới, chỉ cần bước vào đường hầm này thì đừng mơ quay về được, không có đường chọn lựa. Mà cũng lạ, sao trong đám người kia không có ai quay ra

nhỉ?

Huyết Nha trầm tư, đúng là như thế.

Đám người vào vực ngoại giới đã mấy ngày mà chưa trở lại nộp phí chuyến về.

Nhưng không vội, thời gian bảy ngày mà đến thì không đi cũng phải đi.

Lúc này, Cốt Vương thấy Ma Tổ đi ra, vội vàng tiến lên:

- Ma gia, ngươi nói xem nghề nghiệp này của chúng ta có thể kéo dài bao lâu?

Cốt Vương không ngốc, miễn có người trở về đồn ra ngoài thì cả thượng giới đều biết, khi đó sẽ không dễ dàng.

Ma Tổ rất nhàm chán, rảnh rang:

- Khó nói, phải xem chúng ta nữa. Sao rồi? Không nỡ bỏ việc?

Cốt Vương cười nói:

- Đương nhiên rồi, trong thời gian này chúng ta thu hoạch rất lớn, hôm qua lại có ba tên Chúa Tể muốn đi vực ngoại giới, sau khi đưa vào thì bị hố cởi truồng rời đi. Tài phú trên người bọn họ không quá kinh người nhưng có vài thứ là đồ tốt cho chúng ta.

Chúa Tể đến cũng không làm nên chuyện gì, dù là đỉnh cao cũng vô dụng. Trừ phi ba, bốn chục Chúa Tể kéo đến thì còn khó chơi một chút. Đương nhiên với điều kiện ba, bốn mươi cường giả Chúa Tể đỉnh phải mạnh như bọn họ, nếu không thì cũng vô ích.

Ma Tổ lạnh nhạt nói:

- Hiện tại đừng nghĩ nhiều như vậy, Phật Ma Tháp tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho chúng ta, có lẽ hiện tại đã liên lạc với người nào đó tới tìm ta báo thù. Dù sao phong cách của bọn họ là có thù sẽ trả, không biết bọn họ mời được ai rồi.

Cốt Vương nghe đến Phật Ma Tháp là ngứa răng:

- Cái đám đó!

Nếu không phải thế đơn sức mỏng thì Cốt Vương liều mạng với Phật Ma Tháp rồi.

Còn bây giờ thì không cần thiết, phát tài làm giàu mới là lựa chọn duy nhất.

Thượng giới có nhiều đồ tốt.

Nhưng họ cần tài phú quá to lớn, không có chút bản lĩnh thì không làm được.

Ma Tổ nói:

- Được rồi, đừng suy nghĩ quá nhiều, nên tới vẫn phải tới. Tụ tập cùng một chỗ cũng tốt cho các ngươi, nếu bị đánh lẻ từng người, với thực lực của các ngươi rất khó ngăn cản.

Cốt Vương đồng ý:

- Ma gia nói rất đúng.

Đúng thế, khi họ còn ở đỉnh cao đã bị Phật Ma Tháp trấn áp, giờ trốn ra làm được cái đinh gì? Nếu bị Phật Ma Tháp tìm tới thì kết quả vẫn là bị trấn áp, không có gì khác nhau.

- Này, ta đã trở về, thu hoạch thế nào?

Phương xa, Lâm Phàm nghênh ngang trở về, tâm tình rất không tệ, rất vui thích.

Giá trị khổ tu tiêu hao nhiều, năm mươi ức giá trị khổ tu tăng lên tới Thế Giới cảnh, đắt cắt cổ.

Bên rút thăm trúng thưởng rõ là dụ dỗ hắn.

Rút thưởng cấp hắc kim, đúng là cái hố không đáy. Một trăm vạn điểm rút một lần, có cần cắt cổ vậy không? Làm người ta sợ đến không dám rút.

Ma Tổ nhìn thoáng qua, chưa nhận ra điều gì:

- A?

Nhưng khi gã xem kỹ thì kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm.

Trong mắt Ma Tổ phản chiếu sức mạnh mang tính hủy diệt chuyển động ngoài người tiểu tử này, trong cơ thể hắn dựng dục lực lượng khiến người sợ.

Ma Tổ hỏi:

- Ngươi đột phá?

Chỉ là Thế Giới cảnh thì không thể làm trùm như Ma Tổ giật mình, quan trọng là Thế Giới cảnh này hơi bị kỳ.

Lâm Phàm cười nói:

- Đúng rồi, ra ngoài đi dạo một chuyến tự dưng đột phá, nhưng không sao, Thế Giới cảnh thôi mà, chẳng đáng gì.

Ma Tổ có rất nhiều lời muốn hỏi, cuối cùng nuốt xuống.

Tuyệt đối có vấn đề.

Chương 1103: Chúng ta đến du lịch

Phòng trong đường hầm.

Cốt Vương cười tươi nói:

- Lâm phong chủ, ngươi nhìn xem những người này tốt biết bao. Họ biết chúng ta thu phí nên đều thành thật nộp phí, thu phí có lương tâm như chúng ta đúng là hiếm có.

Mỗi khi có người đến là tâm tình của Cốt Vương rất vui vẻ.

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Đúng thật, thái độ phục vụ chất lượng tốt sẽ khiến trong lòng hộ khách càng ủng hộ chúng ta, cũng rất vừa lòng với khoản thu phí. Ngươi xem, Tứ Dục Chi Chủ làm rất tốt, hộ khách ngại đi mệt mỏi thì hắn giơ tay một cái đưa khách hàng đi qua, đây là phương tiện di chuyển hình người, phục vụ chất lượng tốt đáng giá khen ngợi.

Các Chúa Tể rất vui khi được nghe khen.

Cốt Vương thở dài một tiếng:

- Lâm phong chủ, chúng ta gặp nhau quá muộn, nếu quen từ mấy ngàn năm trước thì có lẽ đã không xảy ra chuyện như vậy.

Lâm Phàm cười nói:

- Không sao, quen bây giờ không muộn, mình tốt không bằng người người tốt.

Ma Tổ câm nín, tiểu tử này cùng đám người kia rất hợp nhau.

Cốt Vương bội phục, vỗ tay khen:

- Nói rất hay.

Cách đường hầm không xa.

Ba bóng dáng trống rỗng xuất hiện, khí thế phi phàm, vừa nhìn liền biết ba người này tuyệt đối là cao nhân thế ngoại.

Khí chất bí ẩn mà hờ hững lộ rõ bằng mắt thường.

Một lão nhân cõng thanh đao nói:

- Ma Tổ ở chỗ này, nhiệm vụ của chúng ta rất đơn giản, hấp dẫn Ma Tổ đến, chuyện còn lại không liên quan chúng ta.

Thiên Đao Lão Nhân, một trong các cường giả ẩn sĩ của thượng giới.

Thời trẻ khi lão chưa vào Chúa Tể cảnh chuyên nhận giết người giúp người ta, bởi vì cái gọi là lấy người tiền tài trừ tai họa cho người.

Về sau Thiên Đao Lão Nhân đắc tội nhiều người, bị người ta vây công, cuối cùng được Phó Thần Chủ cứu, che giấu. Lão luôn khổ tu đến Chúa Tể đỉnh, trở thành cường giả một phương ở thượng giới, chơi đao kinh thiên động địa, ít có người sánh bằng.

Thiên Đao Lão Nhân nói:

- Nợ ân tình của Phó Thần Chủ, đành vậy. Gần đây lão phu cảm giác hơi lạ, hình như có người tranh cướp đao ý mạnh nhất thiên địa với lão phu.

Thiên Kiếm Lão Nhân kinh ngạc:

- Cái gì? Không thể nào, đao ý bất diệt vô hạn của ngươi đã đến cực hạn đỉnh, không ai sánh bằng, thương thiên công nhận đệ nhất đao mà sao bị ai đuổi kịp được?

Thiên Đao Lão Nhân sôi sục sát khí nhưng rất nhanh đè xuống:

- Thế gian nhân tài xuất hiện lớp lớp, lão phu chịu phục, nhưng đến nay chưa ai vượt qua lão phu về đao ý. Rốt cuộc là ai? Lĩnh ngộ đao ý gì mà khiến lão phu có cảm giác này? Chờ làm xong việc này lão phu phải đi tìm người đó, giết chết, bảo vệ danh hiệu đệ nhất đao thương thiên.

Thiên Cầm Lão Nhân lặng im:

- Gần đây ta lĩnh ngộ bài nhạc, chỉ có ở trên trời, trần gian hiếm có. Làm xong việc này mời hai vị ca ca nghe một lúc.

- Được.

Ba lão nhân người mang tuyệt kỹ đi hướng đường hầm.

Tuy bọn họ không đánh lại Ma Tổ nhưng dư sức chạy trốn, dụ

Ma Tổ tới địa điểm mà Phó Thần Chủ, Phật Ma chỉ định là xong, rất đơn giản.

Cát vàng thổi qua.

Ba bóng dáng đứng cách đường hầm không xa.

- Tại sao Ma Tổ trốn ở nơi này?

- Hừ, có lẽ là muốn trốn đến vực ngoại giới. Bị Phật Ma và Phó Thần Chủ bắt lấy thì dù là Ma Tổ cũng chẳng là gì. Ma Tổ từng bị Phật Ma hố chết trong vực ngoại giới thì bây giờ cũng chẳng làm nên trò trống gì.

- Đi nào, nhìn xem uy của Ma Tổ có khác với năm xưa không.

Ba người cười nói thoải mái.

Người khác mà biết phải đối mặt Ma Tổ thì đã sợ hãi đến hồn phi phách tán, nhưng ba người này ngược lại chẳng thèm để bụng, công nhận kẻ tài cao gan cũng lớn.

Rất nhanh.

Khi ba người đến nơi thì thấy một tiểu tử đi ra khỏi đường hầm.

Lâm Phàm mỉm cười hỏi:

- Ba vị đi vực ngoại giới hả?

Làm người phụ trách trạm thu phí, hắn phải lấy mình làm gương thử nghiệm những người đi vào đường hầm với tâm trạng thế nào.

Chỉ có biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng.

Ba lão nhân liếc nhau, họ nhìn ra người trẻ tuổi chỉ có tu vi Thế Giới cảnh.

Yếu, không phải thiếu niên thiên tài gì. Dù thật sự là thiếu niên thiên tài thì không lọt vào mắt họ, còn chưa trưởng thành thì đều là loại một đao chém chết.

- Tiểu tử này là ai?

- Không biết, có lẽ là tùy tùng của Ma Tổ.

- Ừm, có lý. Đừng đánh cỏ động rắn, thuận theo tiểu tử này đi

vào trong xem sao, hấp dẫn Ma Tổ đi ra là được.

- Tốt.

Ba lão nhân giao lưu thần niệm, người ngoài không biết.

Bọn họ tràn đầy tự tin đi đến nên nghĩ đến khả năng sẽ gục ngã.

Nếu trước khi đến có người nói với bọn họ rằng các ngươi sẽ sẫy chân tại đây, bọn họ sẽ vuốt râu trắng cười to bảo:

- Tiểu nhi vô tri, ngươi có biết chúng ta là ai không?

Nên ba lão nhân tràn đầy tự tin.

Họ viết vào bảng đơn, sắc mặt như thường, nhưng trong lòng ngây ra.

Cái thứ gì vậy?

Hoàn toàn xem không hiểu là cái gì.

Nhưng mục đích của họ là hấp dẫn Ma Tổ, sự việc khác không quan trọng.

Thiên Đao Lão Nhân hỏi:

- Lão Kiếm, mục này điền cái gì? Chúng ta đi du lịch hay thăm người thân?

- Tùy tiện, chọn du lịch đi.

Rất nhanh viết xong đơn, mang ba người vào đường hầm.

Sau khi vào đường hầm.

Thiên Cầm Lão Nhân hỏi:

- Tiểu huynh đệ, Ma Tổ có ở đây không?

Hai người khác vãnh tai lắng nghe.

Lâm Phàm nói:

- Các ngươi tìm Ma Tổ hả? Có chứ.

Quả nhiên!

Ba lão nhân mừng rỡ, xem ra chuyến này không uổng công, quả nhiên Ma Tổ ở chỗ này. Bọn họ lên tinh thần, dù sao họ biết thực lực của Ma Tổ.

Dù ba người xông lên cũng không đánh lại Ma Tổ, nhưng Ma Tổ muốn giết ba người sẽ phải tốn chút công sức. Đây không phải cuộc chiến sống chết, chỉ cần dụ Ma Tổ đi là được, sẽ không cho gã có cơ hội giết họ.

Thiên Đao Lão Nhân không nhịn được cười âm hiểm:

- He he.

Thiên Kiếm Lão Nhân cũng vậy, cười nhìn nhau.

Thiên Cầm Lão Nhân thì rất bình tĩnh, giữ phong phạm cao nhân ẩn sĩ.

Thiên Đao không thể nhịn được nữa, rít gào một tiếng:

- Ma Tổ, đi ra!

Sóng âm chấn động, đường hầm nổi lên sóng gió, đao ý không thể địch nổi hình thành dao động vách tường dập dờn như sóng biển.

Khóe môi Lâm Phàm co giật, to tiếng thật, hơi chói tai.

Ba lão nhân đã sẵn sàng, hễ Ma Tổ đi ra là họ ra tay ngay, đánh một lúc rồi rút lui, buông lời hăm dọa kêu Ma Tổ đi theo họ.

Khi đó Phật Ma cùng Phó Thần Chủ phối hợp bắt giữ Ma Tổ dễ dàng hơn.

Giọng của Ma Tổ vang lên từ phía sau:

- Ai kêu ta đó?

Thiên Đao Lão Nhân không chột dạ chút nào, vụt ngoái đầu:

- Lão phu, gọi . . .

Thiên Đao Lão Nhân chưa nói hết câu đã á khẩu, sau đó hoàn toàn không nói nên lời, như bị thứ gì chặn họng.

Ma Tổ đứng ở lối vào đường hầm, một đám Chúa Tể đứng cạnh gã.

Đám người Cốt Vương thắc mắc nhìn ba lão nhân:

- Ủa? Tên của ba lão già này hơi quen tai, nhưng một chốc không nghĩ ra. Ma gia, bọn họ đến tìm ngươi, biết là ai không?

Ma Tổ trầm ngâm nói:

- Hơi quen quen.

Gã vắt óc suy nghĩ ba người này rốt cuộc là ai.

Nhưng rời đi thượng giới quá lâu, Ma Tổ không nghĩ ra, có lẽ đã gặp hoặc chưa từng gặp.

Biểu tình của ba lão nhân hơi phức tạp.

Thiên Đao Lão Nhân vốn định khiêu chiến với Ma Tổ, ba người lão phu xử ngươi, có ngon thì nhào vô.

Nhưng xem tình hình hiện tại thì đánh cái khỉ gì, tự sát thì đúng hơn.

Ba lão nhân truyền âm:

- Mợ nó, bị hố rồi, sao có nhiều Chúa Tể đỉnh vậy?

- Chẳng phải nói chỉ có một mình Ma Tổ sao? Đông người như thế thì ba chúng ta đánh kiểu gì?

- Quên hỏi, sớm biết có nhiều Chúa Tể thì đã không đến.

Ba người hơi hoảng, nhưng vì tố chất nghề nghiệp nên bọn họ vẫn rất bình tĩnh, tuy gượng gạo nhưng còn hơn hốt hoảng.

Huống chi sự việc còn không phát triển đến mức này, vẫn có đường vớt vát.

Thiên Đao Lão Nhân cũng may mắn mình có đủ ổn trọng, chưa rống lên: Ma Tổ đi ra nhận lấy cái chết.

Nếu không thì toi đời thật.

Lâm Phàm mở miệng:

- Ma Tổ, ba người bọn họ tìm ngươi, là người quen của ngươi hả?

Ma Tổ nhìn một hồi, lắc đầu:

- Không biết.

Lâm Phàm nhìn ba người, nghi ngờ hỏi:

- Vậy các ngươi là . . . ?

Thiên Đao Lão Nhân phản ứng rất nhanh:

- A, Ma Tổ tự nhiên không biết chúng ta, nhưng chúng ta biết uy danh của Ma Tổ, nên cả gan muốn ngắm Ma Tổ một chút, xem như hoàn thành tâm nguyện.

Ma Tổ mỉm cười, vuốt mông ngựa khá đấy, có chút trình độ kỹ thuật.

Nhưng chuyện nào ra chuyện đó, vẫn phải biết rõ ràng:

- Vậy các ngươi định đi đâu?

Lâm Phàm nói:

- Mới nãy ba người họ điền bảng là muốn đi vực ngoại giới du lịch, có lẽ biết ngươi ở đây, tiện đường thăm ngươi luôn.

Ma Tổ gật gù, nở nụ cười hiếm hoi:

- Thì ra là thế. Nơi đây an toàn, đi thôi.

Cốt Vương tiếc nuối:

- Ài, bất đắc dĩ, còn tưởng rằng có đánh nhau. Cũng đúng, chúng ta có ba mươi hai người, ai dám đánh với chúng ta?

Tứ Dục Chi Chủ vỗ bộ ngực:

- Đánh nhau, đánh nhau!

Ba lão nhân nhìn đám Chúa Tể, đều rất mạnh, không yếu hơn họ, nếu đánh thật thì ba người sẽ bị chà chùi như nùi giẻ.

- Lão Đao, chúng ta như thế này có phải là hơi mất mặt? Hay là đánh đi, có ba mươi hai người thôi mà.

- Khỉ khô! Ngươi nói ba mươi hai người dễ chơi vậy sao? Ngươi muốn chết hả? Hay chơi kiếm đến điên rồi? Bọn họ không yếu hơn

chúng ta, nhất là Ma Tổ mạnh hơn chúng ta, ngươi nghĩ sống được sao?

- Ừ, ta đồng ý với lão Đao, có sự việc không thể cưỡng cầu, còn sống tốt hơn bất cứ thứ gì.

Ba người giao lưu thần niệm, cuối cùng có chung ý tưởng.

Bình yên rời khỏi đây là tốt rồi.

Ma Tổ nói, sau đó mang người rời đi:

- Đã gặp người rồi thì các ngươi đi thôi, hy vọng chơi vui vẻ trong vực ngoại giới.

Ba lão nhân muốn đánh trống rút lui, nhưng nhìn tình huống này có vẻ không đi được.

Thôi, du lịch thì du lịch, đi vực ngoại giới một chuyến, chờ một lúc rồi trở về vậy.

Ba lão nhân đến bây giờ vẫn không hiểu chờ đợi bọn họ là cái gì.

Phương xa.

Có năng lượng mông lung mà kỳ lạ vận chuyển trên mảnh đất trống.

Phật Ma quy nhất hư không, chờ đợi Ma Tổ đến:

- Phó Thần Chủ, ngươi xác định bọn họ có thể dụ Ma Tổ đến?

Lần này bày ra thiên la địa võng, đến rồi thì đừng hòng đi.

Phó Thần Chủ nói:

- Đương nhiên, chờ chút là được.

Im ắng.

Mảnh thiên địa này lại tĩnh lặng.

Hai vị trùm cuối ngồi chờ ba lão nhân dụ Ma Tổ đến.

Lúc này, trong đường hầm.

- Đen quá là đen.

Thiên Đao Lão Nhân muốn hộc máu, nhưng bị các trùm cuối vây xem, lão đành giao bảo đao ra.

Lúc này Thiên Đao Lão Nhân muốn liều mạng, nhưng bị Thiên Cầm Lão Nhân ngăn lại. Núi xanh còn đó lo gì không có củi đốt, bình tĩnh, đừng xúc động.

Gặp cửa thu phí cuối cùng.

Chúa Tể đứng trong trạm thu phí vẫy tay:

- Ba vị đi thong thả, chơi vui vẻ.

Đợt này kiếm lời to.

Quá ác, đi vào rồi là không có đường trở ra.

Ba lão nhân muốn tự tử.

Chương 1104: Phó Thần Chủ sẽ tin tưởng nhân cách của ta

Cửa đường hầm vực ngoại giới.

Ba lão nhân đứng đó, bóng dáng ưu thương đầy vẻ có chuyện xưa.

Thiên Đao Lão Nhân cực kỳ bi thương:

- Trời sao mà bất công, vì sao để lão phu tuổi già gặp bi kịch như vậy?

Đao làm bạn cả đời bay vào vòng tay của người khác, lão thì hai bàn tay trắng, chỉ để lại vết chai đầy tay vì chơi đao.

Thiên Đao Lão Nhân không có đao thì sao gọi là Thiên Đao?

Thiên Kiếm Lão Nhân cũng như thế, một thanh thần kiếm bị người trấn lột tại chỗ, không có can đảm chống cự, chỉ có thể trơ mắt nhìn bạn già bị kẻ ác cướp đi. Lão như nghe thấy bạn già khóc thương lưu luyến và đau khổ vì rời xa lão.

Trái tim của Thiên Kiếm Lão Nhân rỉ máu.

Thiên Cầm Lão Nhân chảy hai dòng lệ:

- Đàn của lão phu.

Đó là tín vật đính ước thời trẻ của lão, là thứ quan trọng nhất, nhưng hôm nay rời bỏ lão. Trong một thoáng Thiên Cầm Lão Nhân nghĩ quẩn, mặt đỏ rực lên máu não, muốn đứt mạch máu chết.

Thiên Đao, Thiên Kiếm thấy Lão Đàn hơi lạ, vội chạy lại, một người đỡ lấy một bên, vuốt ngực đối phương:

- Bình tĩnh nào Lão Đàn, đừng xúc động, mọi việc đều có đường lui, đồ vật của chúng ta chỉ tạm đặt ở chỗ đối phương, đừng nghĩ quẩn.

- Lão phu đau lòng.

Thiên Cầm Lão Nhân ngửa người ra sau như tùy thời ngã xuống.

Thiên Đao Lão Nhân tự trách:

- Ài, chúng ta cũng đau lòng vậy, việc đã xảy ra, có đau lòng cũng vô dụng. Lỗi tại lão phu quá sốt ruột muốn trả lại ân tình của đối phương mà không tìm hiểu rõ ràng tình huống, để hai vị đệ đệ gặp nạn theo lão phu.

Muốn nói không đau lòng là nói xạo, nhưng hết cách, lão là đại ca, phải làm gương mẫu, không thể để cho hai vị lão đệ chìm trong bi thương mãi.

Lão Kiếm hỏi:

- Lão Đao, ngươi nói xem chúng ta bây giờ nên làm gì?

Đã như thế này rồi, dù hối hận đến chết cũng không ích chi.

Lão Kiếm và Lão Đao còn đỡ, không có thần binh thì có thể lấy trời làm đao, lấy đất làm kiếm chơi tiếp, vẫn hùng hổ như thường. Tội cho Lão Đàn, không còn Thần Đàn chỉ có thể giả vờ như trong tay không đàn mà trong lòng có đàn, cảnh tượng kia hơi xấu hổ.

Thiên Đao Lão Nhân trầm tư một lát:

- Đến đâu hay đến đó vậy, với ba chúng ta thì ở đâu chẳng giống nhau.

Trong lòng Thiên Đao Lão Nhân muốn tìm người uy hiếp đao đạo mạnh nhất của lão, đánh một trận với đối phương để xem ai là người số một đao đạo thương thiên.

Thiên Kiếm Lão Nhân nói:

- Bây giờ nhiệm vụ thất bại, nên làm sao nói với Phó Thần Chủ? Ít ra thông báo một chút, chứ để Phó Thần Chủ chờ không như vậy cũng kỳ.

Đúng là vậy, Phó Thần Chủ lòng dạ hẹp hòi, nếu để gã chờ uổng công thì sẽ tưởng là bọn họ trêu đùa mình, chắc chắn kết thù.

Thiên Đao Lão Nhân tự tin cười nói:

- Yên tâm, lão phu có chút sức nặng trong lòng Phó Thần Chủ, hắn sẽ thông cảm thôi. Nếu lão phu không đến chỗ hẹn thì biết chắc xảy ra chuyện rồi, sẽ không tưởng rằng lão phu giỡn mặt với hắn, yên tâm.

Tràn đầy tự tin, đây là Thiên Đao Lão Nhân, có địa vị và sức nặng trong lòng Phó Thần Chủ, sẽ không bị việc nhỏ làm hỏng danh tiếng.

Thiên Kiếm Lão Nhân cùng Thiên Cầm Lão Nhân yên lặng gật đầu, đại ca luôn đúng.

Hôm sau.

Phía xa đường hầm thượng giới.

Sắc mặt Phật Ma bình thản nhưng cổ nổi gân xanh cho thấy đang tức giận, châm chọc nói:

- Phó Thần Chủ, đây là ba lão có thể dụ Ma Tổ đến mà ngươi đã nói sao?

Phó Thần Chủ đen mặt, chết tiệt, chuyện gì đây?

Phật Ma nói:

- Khỏi đoán cũng biết họ đùa giỡn với Phó Thần Chủ Thần Đình nhà ngươi rồi.

Phó Thần Chủ lắc đầu nói:

- Không thể nào! Thiên Đao Lão Nhân tuyệt đối sẽ không giỡn mặt với ta. Ta có ơn lớn với lão, hơn nữa tính cách của lão không phải loại người nói không giữ lời, đã hứa với ta thì sẽ không nuốt lời.

Phật Ma cười phá lên như không ngờ Phó Thần Chủ ngây thơ đến thế:

- Ha ha ha ha ha ha! Ơn lớn? Thứ ngây thơ này mà Phó Thần Chủ cũng tin? Đối mặt Ma Tổ, thực lực mạnh mẽ biết bao, người thường làm gì có ai dám đối mặt? Chắc hôm đó Đao Lão muốn tạm ổn định ngươi, rồi rời khỏi đây, trốn thật xa.

Phó Thần Chủ mặt âm trầm, mất mặt chết, có lẽ đúng như Phật Ma nói, ba lão nhân hố chết gã.

- Chết tiệt, dám lừa ta!

Phó Thần Chủ ghi hận trong lòng, lần sau gặp ba lão nhân phải cho họ biết tay.

Phật Ma trầm ngâm nói:

- Đã thế này rồi thì không thể quay đầu, bày xong đại trận chỉ chờ Ma Tổ đi vào. Nhờ Phó Thần Chủ đi một chuyến mời Ma Tổ đến.

Mặt Phó Thần Chủ lạnh lùng hỏi:

- Ta đi?

Phật Ma kêu gã đi chẳng khác nào bảo gã chịu chết?

Phật Ma nói:

- Đương nhiên, chứ không lẽ để ta đi?

Phó Thần Chủ phất tay:

- Không được, việc này miễn bàn, bản thần chủ tuyệt đối sẽ không đi.

Phó Thần Chủ biết ý đồ của Phật Ma, một hòn đá ném hai chim. Khi gã dụ Ma Tổ vào trung tâm đại trận, có lẽ Phật Ma không cần sự sống chết của gã, trực tiếp trấn áp gã và Ma Tổ.

Phó Thần Chủ không cho rằng Phật Ma sẽ giữ chữ tín.

Phật Ma khẽ thở dài:

- Vậy ta đành thông báo thiên hạ về việc Phó Thần Chủ đã làm.

Phật Ma tỏ vẻ tiếc nuối, như thể nói ra việc khiến người đau lòng.

Phó Thần Chủ cười lạnh nói:

- Phật Ma, ngươi cũng đừng uy hiếp ta, chuyện này dù nói ra sẽ không ảnh hưởng lớn bao nhiêu cho ta. Và ngươi đừng quên chúng ta tìm kiếm cái gì trong vực ngoại giới, nếu ngươi quyết chọc vào ta thì cùng lắm ta lan truyền chuyện này ra ngoài, khi đó tất cả Chúa Tể thượng giới đều tìm kiếm. Ngươi nghĩ mình có thể chiếm trọn sao?

Quả nhiên, nghe Phó Thần Chủ nói câu này thì Phật Ma mặt biến sắc.

Việc này quan trọng, rất ít người biết, chỉ có người của bốn thế lực lớn biết, một số Chúa Tể ẩn thế biết chút ít, các Chúa Tể khác không rõ ràng.

Nếu lan rộng chuyện này ra ngoài thì Chúa Tể thượng giới tuyệt

đối sẽ không ngồi im, tài phú kinh người ngay trước mặt, bọn họ bất chấp tất cả.

Phó Thần Chủ và Phật Ma đều có tính toán riêng.

Phật Ma không ngờ đối phương muốn nói ra điều này, lòng nổi lên sát ý.

Phó Thần Chủ biết ý nghĩ của Phật Ma, mợ nó, muốn hố ta thì cùng nhau té hố, xem ai té đau hơn.

Phật Ma không muốn nhiều lời, mắt lạnh nhìn Phó Thần Chủ:

- Thôi, bỏ qua việc này. Phó Thần Chủ, ngươi tự giải quyết cho tốt.

Bóng dáng Phật Ma mờ dần, rời khỏi đây.

Đại trận dã bày ra hóa thành vệt sáng vàng bay theo Phật Ma, chỗ kia vụt tắt ánh sáng, trở về bình thường.

Phó Thần Chủ siết chặt hai tay, sắc mặt âm trầm nói:

- Đáng hận!

Ba lão nhân phản bội chọc tức Phó Thần Chủ.

Còn về ngoài ý muốn?

Sao có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn được, dù họ bị Ma Tổ phát hiện thì chắc chắn xảy ra đại chiến chứ không im ắng như vậy.

Cho nên chỉ có một nguyên nhân.

Ba lão nhân phản bội gã.

Phó Thần Chủ không hiểu sao Ma Tổ ở trong đường hầm làm gì? Không điều tra được nguyên nhân, chỉ biết Ma Tổ ra vào đường hầm.

Nếu để Thiên Đao Lão Nhân biết Phó Thần Chủ nghĩ vậy chắc sẽ hộc máu cho đối phương xem.

Vu oan, rõ rành rành!

Ba lão bị người hố táng gia bại sản không có chỗ khóc, lại bị vu oan là không giữ lời hứa, bội bạc, kể ra ngoài oan còn hơn Đậu Nga.

Chỗ làm việc trong đường hầm.

Không gian mà Ma Tổ mở ra.

Trên một chiếc bàn đá bày đầy đồ vật, đều là phí qua đường thu được trong thời gian này.

Lâm Phàm cầm thần binh của Thiên Đao Lão Nhân, vừa lòng gật gù:

- Đao tốt, đúng là đao tốt.

Cốt Vương lại gần, vẻ mặt khát vọng:

- Lâm phong chủ, thứ này hơi thú vị, bên trên ẩn chứa đao ý cực mạnh, nếu dung hợp với cốt đao của ta chắc chắn có uy lực không đơn giản.

Lâm Phàm ném đao cho Cốt Vương:

- Cho ngươi.

Cốt Vương ngây người, rất bất ngờ.

Lâm Phàm cầm thần kiếm của Thiên Kiếm Lão Nhân:

- Thẫn thờ làm gì, không hiểu chế độ tập trung tài phú à? Có cần thì trực tiếp lấy, đều là đồ vật của nhóm chúng ta.

Cốt Vương cười tươi, cảm giác nếm mùi ngon ngọt thật tuyệt:

- Ha ha ha!

Thực lực của Cốt Vương mạnh hơn ba lão nhân một xíu, đối phương có nhiều đồ vật mà Cốt Vương cần có.

Lâm Phàm nhận ra ngay thứ này là gì:

- Bảo thạch này là đồ tốt.

Kiếm Nhân Hoàng rung rung, khao khát khối đá quý này.

- Thanh Oa nói rất đúng, ba thanh kiếm quả nhiên thiếu bảo thạch.

Khi Thiên Kiếm Lão Nhân đến gần đường hầm, kiếm Nhân Hoàng ngủ đông trong trữ vật giới chỉ chợt rung rung. Nên Lâm Phàm tự

mình ra mặt dụ ba lão nhân vào, giữ lại đá quý trên thần kiếm của Thiên Kiếm Lão Nhân.

Ma Tổ nhìn viên đá quý, đăm chiêu hỏi:

- Tiểu tử, đây là vật gì?

Lâm Phàm rất hưng phấn:

- Thứ tốt.

Ma Tổ muốn mắng người, lão tử biết là đồ tốt, nhưng nó là cái quái gì?

Gã nhìn mãi không nhận ra nó.

Lâm Phàm lấy kiếm Nhân Hoàng ra, gắn đá quý vào, giơ cao thanh kiếm:

- Ha ha ha ha ha ha!

Kiếm Nhân Hoàng tỏa sáng, kiếm ý như sương mù mây sao lượn lờ trong phòng.

Cốt Vương giơ hai tay che mắt, cực kỳ khoa trương hét to:

- Oa, chói mắt quá, sắp chói mù mắt!

Huyết Nha thộn mặt ra, chuyện gì vậy? Đang yên lành sao biến thành thế này?

Khoan.

Đao và kiếm đã bị mò ra, Huyết Nha lại gần lấy cây đàn ra, nhưng nhìn mãi không thấy thứ gì.

Ánh sáng tan biến.

Kiếm ý bén nhọn vờn quanh.

Ma Tổ không kiềm được, bước tới muốn cầm lấy thanh kiếm nghiên cứu, nhưng chộp hụt.

- Ngươi làm gì?

Lâm Phàm ném kiếm Nhân hoàng vào trữ vật giới chỉ, thứ này rất tốt, gặp chướng ngại vật thì rút khỏi vỏ, xoẹt xoẹt vài cái là chém

đứt hết.

Ma Tổ nói:

- Cho ta xem một chút, chưa từng thấy thứ này.

Lâm Phàm dứt khoát từ chối, không nể mặt chút nào:

- Không cho, đây là của ta, không cho người khác nhìn.

Chỉ còn một viên đá quý cuối cùng, tìm được nó, hợp nhất ba thanh kiếm rồi thi triển Hóa Thần kiếm trận thì không biết sẽ là cảnh tượng thế nào.

Ma Tổ lắc đầu nói:

- Ài, chưa từng thấy ai keo kiệt như ngươi.

Lâm Phàm quay đầu lại hỏi:

- Cốt Vương, ta có keo kiệt không?

Cốt Vương cầm thần đao, sung sướng nói:

- Keo gì mà keo, không keo kiệt chút nào.

Lâm Phàm nháy mắt với Ma Tổ, nghe thấy chưa?

Không keo kiệt.

Chương 1105: Bình tĩnh, có gì từ từ nói (1)

Đường hầm trong lãnh địa Quỷ tộc nằm ở thượng giới.

Đặc biệt là sau khi Quỷ Tộc Chúa Tể chết, chỗ kia thành nơi không chủ, cho mọi người hạ giới.

Nhiều thế lực sắp xếp đệ tử đi vực ngoại giới.

Khiến bọn họ hoang mang là không biết vực ngoại giới có cái gì, tại sao phải đến đó?

Bọn họ thấy rất nhiều người đi nên hùa theo, mọi người đều đi thì chúng ta cũng đi, chắc chắn có đồ tốt, nếu không thì tại sao nhiều người xuống dưới?

Nhưng đi lâu như vậy mà không thấy ai trở về báo tin, khiến nhiều thế lực nóng nảy, lại xếp đệ tử đi vực ngoại giới xem tình hình thế nào.

Chỗ đường hầm.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu nói:

- Tông sư, có tin tức! Trưởng lão của Nhật Chiếu tông bắt nhiều sinh linh nhốt chung một chỗ, xem tình hình thì muốn làm chuyện xấu.

Phải làm được chuyện tông sư giao cho, vì khuếch trương sự nghiệp Tri Tri Điểu đến thượng giới, chút chuyện nhỏ này mà không làm xong thì mất mặt.

Lâm Phàm suy tư:

- Đúng y như bản phong chủ nghĩ.

Hắn đã nói mà, ngày đó chắc chắn không nghe lầm, Cơ Uyên và Cấm Thượng Thiên Đế Dục Cửu Nguyên đang bàn việc xấu.

- Rồi, bản phong chủ đã biết, tiếp tục giám thị, đưa địa chỉ cho bản phong chủ.

Lâm Phàm cắt đứt liên lạc với Tri Tri Điểu, hắn chuẩn bị đi nhìn xem.

Đám người này thật phiền phức, gọi là gì nhỉ, là kiếm chuyện.

Những người này một ngày không gây sự là cả người ngứa ngáy.

Khó khăn quên mất Nhật Chiếu tông, bởi vì bọn họ quá yếu, không đáng lọt vào mắt. Nhưng giờ vì Cơ Uyên nên lại lọt vào mắt của hắn.

- Ma Tổ, chuyện bên này giao cho ngươi, ta phải trở về một chuyến.

Lâm Phàm đi ra vì tăng cao tu vi, nói không lên đến Thế Giới cảnh thì tuyệt đối không quay về.

Hiện tại cảnh giới đã đến, đương nhiên hắn sẽ nghênh ngang trở về.

Hoàng Đạo Chúa Tể ngồi canh ở cửa thu phí số một truyền âm đến:

- Này này, bên này có người muốn đi thượng giới, rất phiền phức, giết được không?

Hoàng Đạo Chúa Tể hơi không kiên nhẫn, nếu không phải đã quy định trạm thu phí là nghề nghiệp phục vụ tốt thì gã đã đập chết tên khốn này.

Cửa thu phí số một, cũng là cửa thu phí đầu tiên từ vực ngoại giới đến thượng giới.

Hoàng Đạo Chúa Tể nhìn người trước mắt:

- Giờ ngươi đã hiểu chưa?

Rất nhỏ yếu nhưng kiêu ngạo, dù bị đánh mặt mũi bầm dập vẫn không chịu thua.

Dạ Ma Bán Thần gật đầu lia, tỏ vẻ e ngại, sợ hãi, nhưng miệng vẫn tiện:

- Mợ nó, đúng là tiện nhân, quá đen, súc sinh! Nếu không phải chơi không lại ngươi thì ngươi nghĩ ta sợ ngươi sao? Giờ ta sẽ giả bộ giao phí qua đường, nhưng ta đã nhớ kỹ vẻ ngoài của ngươi, chờ ta đi thượng giới tăng tu vi lên rồi sẽ đập nát đầu chó của ngươi!

Dạ Ma không chịu được uất ức này, bị uy hiếp làm lão sợ thật, nhưng nên nói vẫn sẽ nói.

Hoàng Đạo Chúa Tể bị chọc tức, lần đầu tiên gặp loại người này.

Rõ ràng bị đánh tơi tả còn nói kiểu như đám cặn các ngươi chờ đó, hôm nay ta không chết thì ngày sau sẽ đập bể đầu chó của các ngươi.

Hoàng Đạo Chúa Tể bị chọc giận bật cười:

- Mợ nó!

Người thành thật Dạ Ma khinh bỉ nhìn Hoàng Đạo Chúa Tể:

- Cười cái gì, có gì đáng cười? Tu vi cao hơn ta chứ có gì. Ta cho ngươi biết, nếu tu vi của ngươi bằng ta thì đã đánh cho phụ mẫu của ngươi không nhận ra!

Hoàng Đạo Chúa Tể tức giận nạt Dạ Ma:

- Ngươi không sợ sao!?

Cho đến giờ Hoàng Đạo Chúa Tể chưa từng gặp kiểu người như vậy.

Dạ Ma gật đầu nói:

- Sợ, đương nhiên sợ, ta giả bộ đồng ý với ngươi, lừa ngươi rồi tính tiếp.

Hoàng Đạo Chúa Tể bị tức cười:

- Tổ cha nó!

Nhân tài, rõ là nhân tài.

Lúc này, một đám người đi tới.

Lâm Phàm thấy phiền, chuyện quái quỷ gì đây!

Có người dữ dằn vậy sao, không xem hiểu tình thế hiện tại hay bị khùng?

Lâm Phàm thấy người đứng bên kia:

- Ủa? Dạ Ma, ngươi còn sống?

Dù bị đánh mặt mũi bầm dập nhưng không thể che giấu khí chất ngời ngời của Dạ Ma, như đom đóm trong đêm tối vẫn sáng chói mắt.

Dạ Ma bất mãn, tên nào mà nói chuyện chói tai vậy?

Dạ Ma ngoái đầu nhìn lại, reo vui:

- A, Lâm phong chủ, ngươi cũng còn sống hả? Ta còn tưởng với tính cách của ngươi đã bị người đánh chết lâu rồi chứ.

Lâm Phàm cười phá lên:

- Ha ha ha! Lâu không gặp mà ngươi vẫn nói chuyện ngay thẳng như vậy, chưa bị người đánh chết cũng rất kỳ diệu.

Dạ Ma Bán Thần bị hắn cho luân hồi một đợt, trở nên nói chuyện trung thực, sống đến bây giờ thật không dễ dàng.

Không đúng.

Không thể gọi là Bán Thần, phải gọi là cường giả Đạo cảnh.

Kỳ lạ, tên này vậy mà lên Đạo cảnh được, khiến người khó hiểu, chắc đã gặp được cơ duyên.

Người thành thật Dạ Ma phàn nàn:

- Ài, nói đến thì không ai muốn đánh chết ta, vận may tạm được, gặp một số lão già ngốc cứ bắt ta tu luyện với họ, lúc sắp đi còn truyền thực lực cho ta. Đang định đi thượng giới tăng tu vi lên, ai ngờ gặp đám người xấu xa này, nếu không phải thực lực không bằng thì đập họ lâu rồi.

Người thành thật đúng là thẳng ruột ngựa, chuyện gì cũng không giấu được, không nhịn được nói ra cơ duyên mình gặp được.

Xã hội, đúng là xã hội.

Lâm Phàm cười hỏi:

- La Sát tông thế nào rồi? Không bị diệt tông?

Dạ Ma không vui đáp:

- Lâm phong chủ, có biết nói chuyện không vậy? Sao nói khó nghe thế, cái gì gọi là diệt tông? La Sát tông rất tốt, chờ ta trở về kế thừa vị trí lớn tông chủ đây. Ta đã nói chuyện với tông chủ rồi, chờ hắn chết thì vị trí tông chủ là của ta, ta vẫn luôn chờ.

Tông chủ của La Sát tông, Phổ Đế Sa, không biết ra sao rồi, chẳng

rõ tung tích.

Có lẽ đã chết, hoặc còn sống, nhưng xác suất hơi thấp, dù sao vực ngoại giới rất nguy hiểm, thượng giới càng nguy hiểm.

Lúc này, Dạ Ma đi tới gần Lâm Phàm, nhỏ giọng nói:

- Lâm phong chủ, xem tình hình thì ngươi quen mấy người này? Bọn họ quá đen, muốn thu phí qua đường, ngươi nói xem ta lẫn vào dễ dàng lắm sao? Không dễ chút nào, thôi thì nới lỏng chút, năn nỉ giùm ta được không?

- Cái này . . .

Lâm Phàm suy nghĩ, xem như hắn một tay tạo nên nhân tài Dạ Ma, còn là người quen.

Lâm Phàm cười nói:

- Ha ha ha, tốt, quan hệ của chúng ta là gì chứ? Không thu phí của ngươi, nhưng lúc về phải thu.

Dạ Ma mừng rỡ nói:

- Chúng ta không có quan hệ gì, ta không quá thích ngươi, rất tiện, nhưng vẫn phải cảm tạ ngươi, người tốt.

Đám người Ma Tổ đi theo Lâm Phàm đến đây quái dị nhìn hắn.

Chuyện gì đây?

Đối phương không nể mặt vậy mà hắn còn cười được?

Lâm Phàm nói:

- Đi đi, đã nói sẽ không thu phí qua đường của ngươi, nhưng lần sau không thể làm vậy nữa.

Dạ Ma gật đầu nói:

- Hiểu mà, ta tự biết, thu đen như vậy chắc chắn phải bị người đập tan, chờ khi nào không thu phí rồi ta trở về. Hẹn gặp lại.

Dạ Ma ngẩng cao khuôn mặt sưng, đắc ý rời đi.

Lúc sắp đi, Dạ Ma liếc qua Hoàng Đạo Chúa Tể như đang nói:

Thấy không? Muốn thu phí qua đường của ta? Nằm mơ.

Ma Tổ nói:

- Tiểu tử, thế này không giống phong cách của ngươi.

Lâm Phàm cười nhìn bóng dáng đi xa:

- Ngẫu nhiên đổi phong cách. Ta biết hắn, xem như người quen, nói chuyện cứ như vậy, thẳng ruột ngựa. Ta chờ xem hắn có thể xông xáo ra cái gì.

Lâm Phàm rất tò mò.

Có mấy người đã luân hồi.

Đổ Thánh, Phún Thánh, Thâu Thánh, Phiêu Thánh thì miễn bàn, hoàn toàn trong trạng thái nửa về hưu.

Chân Nguyệt tuy giờ thành cá mặn nhưng chắc cũng đang tiến bộ.

Còn có Lỗ Thánh, Phật Thánh thì hoàn toàn biến mất, không động tĩnh, có lẽ đã say mê ở nơi nào rồi.

Chỉ có người thành thật Dạ Ma là lăn lộn ra trò, đã đến Đạo cảnh đỉnh, xem tình huống thì cách Đế Thiên cảnh không xa.

Có lẽ Dạ Ma đến thượng giới sẽ đột phá, tiểu tử, rất lợi hại.

Đương nhiên có một số cường giả Đạo cảnh đỉnh cao nhất vực ngoại giới cũng sẽ đi thượng giới, chẳng qua Lâm Phàm không biết.

Cường giả vì mạnh lên có thể làm bất cứ chuyện gì.

- Đi.

Lâm Phàm rời khỏi đường hầm, đi chỗ Cơ Uyên nhìn xem.

Tên kia biến bản thân thành người không ra người, quỷ không ra quỷ có một phần lỗi tại hắn.

Giờ tu vi của Lâm Phàm đến Thế Giới cảnh, hắn cần thay đổi vị trí của tông môn, cứ trốn trong góc trường mãi thật không tốt.

Chương 1106: Bình tĩnh, có gì từ từ nói (2)

Ba mươi mốt vị cường giả Chúa Tể đỉnh tọa trấn thì sợ gì ai?

Ma Tổ chắc không ở lâu, những người khác mới ra khỏi Phật Ma Tháp, đang tay trắng, chắc chắn sẽ cố gắng làm tiếp, tích lũy một đợt tài phú.

Sau khi Lâm Phàm đi, một nhóm khách đến đường hầm, là người từ thượng giới đi vực ngoại giới, bọn họ lang thang trong vực ngoại giới vài ngày, tìm được mấy chỗ bí cảnh, tích lũy một chút tài phú.

Trương Thánh tuyệt vọng, gã biết muốn từ vực ngoại giới trở lại thượng giới thì chắc chắn sẽ giống đợt đi, bị tịch thu sạch gia sản.

Giấu đồ?

Đừng mơ, giấu đồ trước mặt Chúa Tể đỉnh cần có tài năng cỡ nào mới làm được?

Trương Thánh hết chịu nổi Phương Mặc rồi, gã thầm thì trở về sẽ tìm cách chơi chết tên này.

Phương Mặc ở vực ngoại giới ỷ vào có Chu Tứ nên châm chọc khiêu khích Trương Thánh, hoàn toàn không để gã vào mắt.

Một lúc sau.

Hoàng Đạo Chúa Tể nói:

- Lộ phí giữ gốc của ngươi không đủ.

Đám người Trương Thánh nghe vậy tái mặt.

Không đủ?

Vậy muốn bao nhiêu mới đủ?

Hoàng Đạo Chúa Tể nói:

- Tài phú của cả nhóm các ngươi chỉ đủ giao phí qua đường của một người. Đừng nhìn ta kiểu đó, hy vọng các ngươi hiểu cho, đường hầm mở ra không phải miễn phí, chúng ta cũng cần gìn giữ nó, bỏ ra chi phí không nhỏ. Quay về lấy thêm rồi hãy trở lại.

Trương Thánh tiến lên:

- Xin tiền bối thông cảm cho, chúng ta thật sự chỉ có bấy nhiêu, cho chúng ta đi qua rồi lần sau bù vào không?

Hoàng Đạo Chúa Tể không vui nói:

- Đừng lãng phí thời gian, không có tiền thì đừng qua đường hầm, trở về.

Chu Tứ luôn giữ im lặng bỗng lên tiếng:

- Lấy hết tài phú của các ngươi ra, ta về trước đi, các ngươi chờ ta.

Chu sư huynh mở miệng, đám người không dám không nghe theo.

Trương Thánh đột nhiên mừng thầm. Chu Tứ rời đi thì chỉ còn lại bọn họ, nếu dụ Phương Mặc đi bí cảnh thì không chừng hố chết gã ở bên trong.

Lâm Phàm rời khỏi đường hầm đi tới chỗ Cơ Uyên ở.

- Nơi này khỉ ho cò gáy, rốt cuộc Cơ Uyên muốn hiến tế ai?

Chốn này hoang vu không một cọng cỏ, nhưng Lâm Phàm biết Cơ Uyên sẽ không làm chuyện tốt.

Rất xấu.

Rất nhanh, Lâm Phàm thấy phương xa có một tòa tế đàn đứng sừng sững.

Xung quanh không có người, nhưng trong tế đàn có sinh mệnh dao động.

Lâm Phàm hét to:

- Cơ Uyên, ngươi có đây không? Mau trả lời, bản phong chủ tới thăm ngươi!

Bùm!

Trong tế đàn rung rinh, một bóng dáng xuất hiện.

Cơ Uyên xuất hiện, thấy Lâm Phàm thì mặt trở nên dữ tợn tức

giận quát:

- Là ngươi!

Lâm Phàm nghênh ngang đi tới:

- Là bản phong chủ.

Cơ Uyên hùng hổ giận dữ:

- Ta muốn ngươi chết!

Cơ Uyên hóa thành luồng sáng bắn về phía Lâm Phàm, móng vuốt không còn hình người giơ cao, muốn xé rách Lâm Phàm.

Lâm Phàm giơ tay lên:

- Đừng đùa.

Hắn không thèm nhìn, tát Cơ Uyên bay ngược về.

Ầm!

Tế đàn vỡ thành mảnh nhỏ.

Cơ Uyên thở hổn hển bò dậy từ đống đá vụn, ngoái đầu nhìn, tức giận quát:

- A! Tế đàn của ta! Đồ khốn, tại sao phải ép ta đến mức này!

Tế đàn này không phải loại bình thường, bên trên có hoa văn hiến tế mà Cấm Thượng Thiên Đế Dục Cửu Nguyên đưa cho, Cơ Uyên mất công vẽ thật lâu mới xong, giờ thất bại trong gang tấc.

Lâm Phàm nhíu mày:

- Bản phong chủ ép ngươi khi nào? Trong thời gian này bản phong chủ có đi Nhật Chiếu tông tìm ngươi sao? Đừng nói là ngươi có bệnh vọng tưởng bị hại nhé?

Lâm Phàm đi tới trước mặt Cơ Uyên, nhìn ra sau, phát hiện bên dưới tế đàn có hố sâu, bên trong nhốt nhiều yêu thú.

Lâm Phàm hỏi:

- Ngươi bắt nhiều yêu thú vậy làm gì?

Cơ Uyên tức giận nhìn Lâm Phàm:

- Rốt cuộc ngươi muốn sao? Ta đã bị ngươi ép đến mức này rồi còn muốn sao nữa? Giết ta đi, có gan thì giết ta!

Lâm Phàm nói:

- Bản phong chủ thật sự không ép ngươi.

Cảm xúc của Cơ Uyên dao động hơi mạnh, rất điên cuồng:

- Là ngươi ép, nếu không phải ngươi thì đã không ra nông nỗi này, còn bảo là không phải ngươi ép? Nhìn ta đi, người không ra người quỷ không ra quỷ, vì cái gì? Rốt cuộc là vì cái gì? Vì tông môn? Ha ha ha, bọn họ bây giờ thấy ta liền sợ hãi, ước gì cách xa ta. Nhưng Cơ Uyên này dù đi hướng vực sâu cũng phải chứng minh một mình ta cũng có thể cho Nhật Chiếu tông trở về đỉnh cao, lấy lại vinh quang ngày xưa!

Lâm Phàm giơ tay:

- Ngươi đừng kích động, bình tĩnh. Nhật Chiếu tông các ngươi từng ở đỉnh cao sao? Hình như đâu có?

Cơ Uyên nổi giận:

- Khốn kiếp!

Cơ Uyên lại đánh về phía Lâm Phàm.

- Đã bị ngươi phát hiện ra, ngươi không chết thì ta mất, ta hết chịu nổi tất cả rồi! Đều do ngươi ban tặng, và cả sư phụ chết tiệt của ngươi!

Rầm!

Một tay Lâm Phàm ấn đầu Cơ Uyên đè xuống đất:

- Bình tĩnh, đừng xúc động, có chuyện gì từ từ nói.

Mắt thú đỏ ngầu, Cơ Uyên tức điên cuồng:

- Ta muốn giết ngươi!

Lâm Phàm có chút không kiên nhẫn:

- Ngươi còn như vậy thì bản phong chủ một bàn tay đập chết ngươi bây giờ.

Cơ Uyên quát:

- Đập đi!

Bùm!

Đầu Cơ Uyên nổ tung.

Lâm Phàm khẽ thở dài:

- Ài, đã bảo với ngươi là có gì từ từ nói, không biết quý trọng cơ hội này.

Hết cách, người gì thô bạo.

A, hắn phát hiện không có tin báo điểm, vậy là Cơ Uyên còn chưa có chết.

Lâm Phàm nói:

- Mau chạy ra đây, đừng giả bộ chết, bản phong chủ biết ngươi không chết.

Những mảnh vụn đầu Cơ Uyên mấp máy rồi gắn kết với nhau thành hình cái đầu.

Lâm Phàm lại ấn xuống.

Cơ Uyên đổi giọng, dường như đã bình tĩnh lại:

- Đừng, Lâm phong chủ, chúng ta có chuyện gì thì từ từ nói, từ từ nói!

Lâm Phàm lắc đầu nói, thả tay ra:

- Đã sớm nói với ngươi nhưng cứ không tin, giờ biết mùi chưa.

Hắn không sợ Cơ Uyên chống cự, chủ vì gã quá yếu.

Cơ Uyên thở dài, sau đó cười đau thương:

- Không có hy vọng, cách biệt giữa ta và Lâm phong chủ càng lúc càng lớn, hết thảy đều là lừa mình dối người.

Lâm Phàm thấy Cơ Uyên cũng tội:

- Ngươi sống thật mệt mỏi, nhìn xem bây giờ sống người không ra người quỷ không ra quỷ, trước kia ngươi cũng xấu nhưng đẹp trai

hơn hiện tại. Nói rõ ràng với bản phong chủ xem, ngươi và Dục Cửu Nguyên làm chuyện quái quỷ gì?

Lâm Phàm không để Cơ Uyên vào mắt, nhưng Dục Cửu Nguyên hơi có vấn đề.

Tên kia là cường giả Chúa Tể đỉnh, thủ đoạn có chút lợi hại.

Người ta xem thường người vực ngoại giới, nhưng Dục Cửu Nguyên thì luôn nhằm vào người vực ngoại giới, nói lên người này có vấn đề.

Rất xấu xa.

Tâm tình của Cơ Uyên rất tệ.

Đối phương không ngừng nhục nhã gã, tuy không gây ảnh hưởng gì nhưng gã bị nhục mặt.

Cơ Uyên trầm ngâm nói:

- Thật ra chúng ta cũng không làm gì.

Có việc không bắt buộc phải nói thì tốt nhất đừng khai.

Bộp!

Cơ Uyên rùng mình, khí lạnh bắn thẳng vào trán, tay của đối phương đè trên đầu gã như muốn làm chuyện gì không được tốt lắm.

Lâm Phàm khẽ thở dài:

- Cơ Uyên ơi là Cơ Uyên, mâu thuẫn giữa bản phong chủ và ngươi luôn tồn tại, nhưng trước cách biệt thực lực quá xa thì mâu thuẫn đã phát triển thành chuyện nhỏ. Ngươi cũng không nên giở trò khôn vặt ra, nếu không thì người chịu khổ vẫn là ngươi.

Cơ Uyên nuốt nước miếng, có chút căng thẳng. Gã đã lĩnh giáo sự bá đạo của đối phương rồi, dù gã dung hợp thú linh tăng phúc cho thực lực siêu khủng thì vẫn yếu xìu khi so với người này.

Cơ Uyên nói:

- Thật ra ta không rõ ràng tình huống cụ thể, hắn tìm tới ta, cung cấp cách hợp nhất thú linh.

Thấy Lâm Phàm lộ vẻ mặt thắc mắc, Cơ Uyên bổ sung thêm:

- Nếu ta lừa dối ngươi sẽ bị trời giáng sét đánh.

Cơ Uyên rất hận Lâm Phàm, nhưng nếu nhờ vào hận mà có thể chơi chết đối phương thì kẻ thù của gã chết lâu rồi.

Không đánh lại người ta thì làm gì được?

Lâm Phàm nhìn chằm chằm vào Cơ Uyên:

- Không lừa bản phong chủ?

Tên này hơi gian, xấu xa.

Cơ Uyên gật đầu cái rụp:

- Thật sự không lừa ngươi. Thực lực của Dục Cửu Nguyên rất mạnh, ta hợp tác với hắn vốn không có quyền nói chuyện.

Lâm Phàm trầm tư một lát:

- Nói có lý, lấy thực lực của ngươi đúng là không nói được gì trước mặt Dục Cửu Nguyên, hiển nhiên cũng bị lợi dụng.

Câu này hơi tổn thương lòng người.

Ngẫm lại Cơ Uyên cực khổ vất vả đến bây giờ, thận trọng từng bước, cẩn thận từng li từng tí mới đánh vỡ bình chướng vực ngoại giới lên đến Thế Giới cảnh.

Nhưng dù tới Thế Giới cảnh thì sao? Vẫn yếu nhớt, mặc cho người chém giết.

Cùng là xuất thân từ Nguyên Tổ vực, nhưng Lâm Phàm đi đến vị trí cao hơn, dù cách biệt lớn cũng không chơi như vậy chứ.

Lâm Phàm đang suy nghĩ Dục Cửu Nguyên có âm mưu quỷ kế gì, tại sao tìm Cơ Uyên.

Chương 1107: Mợ nó, chuyện gì đây?

Chắc không phải âm mưu lớn gì, vì nếu là âm mưu lớn thì phải tìm nhân tài mạnh nhất vực ngoại giới, khỏi phải bàn cãi, cường đại nhất nơi này là hắn.

Cơ Uyên dè dặt hỏi:

- Lâm phong chủ, ta có thể đi được chưa?

Lâm Phàm rất muốn biết Cơ Uyên rốt cuộc muốn làm gì:

- Đừng nóng vội, ngươi thật vất vả bắt nhiều yêu thú về, bỏ đi như vậy thì không hay. Muốn làm gì cứ làm tiếp, bản phong chủ đứng bên cạnh nhìn, yên tâm, hứa không nói tiếng nào!

Cơ Uyên ức chế, muốn nhìn gã hiến tế?

Có vấn đề.

Tuyệt đối có vấn đề.

Cơ Uyên nói:

- Hay là bỏ đi Lâm phong chủ, lão phu nghĩ thoáng rồi, theo đuổi nhiều như vậy kết quả có lẽ chỉ là công dã tràng. Lão phu muốn tìm một chỗ nghỉ lại, sống hết quãng đời còn lại.

Cơ Uyên tuyệt đối sẽ không hiến tế trước mặt tên này, trời biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Nguy cơ tứ phía.

Nếu đối phương ra tay đánh gã tơi bời thì gã sẽ yên lòng một chút, ít ra hành động trắng trợn.

Còn bây giờ thế này hơi đáng sợ.

Lâm Phàm ngồi xổm ở một bên, nhìn kỹ yêu thú trong hố sâu:

- Không sao, không sao, ngươi cứ như lúc trước là được, đừng để ý tới bản phong chủ. Ngươi yên tâm, nhân phẩm của bản phong chủ được bảo đảm, tuyệt đối sẽ không hố ngươi. Tin tưởng bản phong chủ.

Biểu tình của Lâm Phàm nghiêm túc y như thật.

Cơ Uyên nhìn Lâm Phàm, có cảm giác bất an luôn nhộn nhạo trong lòng.

Tin tưởng đối phương là hố chết.

Nhưng xem, tình hình trước mắt nếu không đồng ý thì không thể đi.

Cơ Uyên vắt óc suy nghĩ, bị dồn ép:

- Ta có thể tin tưởng ngươi thật không?

Ức chế quá, đắng lòng thanh niên.

Lâm Phàm cười nói:

- Được chứ, tin bản phong chủ đi, bản phong chủ sẽ không hại ngươi, nói sao thì bản phong chủ nhìn ngươi từ kẻ yếu lớn lên.

Câu này nghe kỳ kỳ.

Cơ Uyên rất giận, nhưng không có cách nào, người nhỏ yếu thì bị vũ nhục là nhẹ, nếu nặng thì rất có thể bị đánh.

- Có lẽ đây là một cơ hội.

Cơ Uyên hiểu rằng đối phương ở lại là muốn xem tình huống sau khi hiến tế, nhưng nếu Dục Cửu Nguyên hố gã thì không chừng người này sẽ giúp đỡ được.

Ôi chao!

Cơ Uyên cảm giác đầu óc của mình thật khờ, vậy mà không nghĩ ra, cơ hội tốt bao nhiêu. Nếu xảy ra chuyện chắc chắn Lâm phong chủ sẽ không ngồi nhìn mặc kệ, tuy không biết vì sao gã tự tin như vậy, nhưng có lẽ đây là ngây thơ.

Cơ Uyên không nhiều lời, đi vào hố sâu, yêu thú trong hố là gã vất vả bắt về trong khoảng thời gian này.

Trải qua Cơ Uyên chọn lựa, các yêu thú tu vi giống nhau, mùi cũng gần giống.

Muốn tìm những yêu thú giống nhau không dễ dàng.

Đương nhiên đây là cách Dục Cửu Nguyên giao cho Cơ Uyên, hợp nhất thú linh, lên đến đỉnh, tinh khí thần hay thân thể đều dung hợp hoàn mỹ với thú linh, có nhiều diệu dụng.

Nhưng Cơ Uyên luôn nghi ngờ vì sao Dục Cửu Nguyên làm như vậy?

Toàn là có lợi cho Cơ Uyên, không chỗ xấu nào, cái này rõ ràng có vấn đề.

Hiện tại Cơ Uyên đã bất chấp, đi đến bước này rồi thì không thể quay đầu.

Lâm Phàm thấy Cơ Uyên đứng ở chỗ vực sâu, môi mấp máy như đang đọc chú ngữ.

Chú ngữ rất dài, tạm thời chưa xuất hiện dao động khác lạ nào.

Lâm Phàm thầm nghĩ:

- Tên này rốt cuộc làm cái quỷ gì?

Không hiểu gì cả.

Chúa Tể đỉnh có nhiều thủ đoạn, dù bây giờ Lâm Phàm có thể chống lại Chúa Tể, thậm chí đánh tơi bời đối phương, nhưng về một số năng lực thì hắn không mạnh bằng.

Gió bỗng nổi lên.

Gió thổi nhẹ, nhưng rồi gió thổi mây phun.

Tầng mây lăn lộn trên trời, đám yêu thú rít gào trong vực sâu, một cột sáng màu đỏ bao trùm vực sâu bắn lên trời, đâm vào tầng mây cuồn cuộn.

Cột sáng màu đỏ bắn lên trời dần khuếch tán, bao trùm bầu trời thành thế giới màu đỏ.

- Lợi hại.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn lên hư không, mùi máu nồng nặc tràn ngập trong không khí, hắn hít sâu một hơi, mùi tanh chui vào phổi.

Cơ Uyên ngẩng đầu, hung hăng rống to, hơi thở toàn thân cực kỳ không bình tĩnh, hoàn toàn hỗn loạn:

- A!

Có tiếng thú dữ gầm rống:

- Grào!

Sau lưng Cơ Uyên hiển hiện tám con yêu thú, hình tượng khác nhau nhưng đều dữ tợn vô cùng, hiển nhiên là vua trong yêu thú.

- Quả nhiên, đây là tám con thú linh phía sau chín cánh cửa của Nhật Chiếu tông, có một con thú linh bị ta nuốt.

Lâm Phàm nhớ lại thú linh kia rất bá đạo, hắn liếm mấy cái mà toàn thân đã biến dị, nếu không một kiếm tự xử thì rắc rối to.

Cơ Uyên điên rồi, trực tiếp dung hợp tám con thú linh, biến thành bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ này.

Cơ Uyên rống to:

- Hợp nhất thú linh!

Tám con thú linh xoay tròn hình thành vòng xoáy, muốn dung hợp thành giống loài mới.

Lâm Phàm thấy Cơ Uyên ai oán liếc mình một cái, như đang nói có con thú linh bị ngươi trộm.

- Lợi hại.

Lâm Phàm phớt lờ ánh mắt đó, hắn nhìn chằm chằm vào Cơ Uyên, tên này có chút năng lực, đáng tiếc ở chung thời đại với hắn.

- Khi nào Dục Cửu Nguyên đến?

Lâm Phàm đang đợi, chắc chắn còn có diễn biến tiếp theo, Dục Cửu Nguyên tuyệt đối sẽ không tốt bụng chỉ con đường sáng cho Cơ Uyên.

Không chỉ riêng Lâm Phàm suy nghĩ chuyện này, Cơ Uyên cũng đang cảnh giác.

Cơ Uyên sẽ không tin tưởng Dục Cửu Nguyên nhiệt tình giúp mình, nên gã đang chờ đợi, nhưng lâu rồi vẫn không phát hiện có vấn đề.

Thượng giới, lãnh địa Quỷ tộc.

Cấm Thượng Thiên Đế Dục Cửu Nguyên cảm ứng được Cơ Uyên bắt đầu dung hợp thú linh thì y điên cuồng biến mất tại chỗ, lao tới đường hầm.

Dục Cửu Nguyên muốn đến bên cạnh Cơ Uyên trong thời gian ngắn nhất, bỏ vào thú linh cuối cùng, chín thú hợp nhất, bá đạo biết bao.

Lần đầu tiên nhìn thấy Cơ Uyên là Dục Cửu Nguyên biết tên này có chút lợi hại.

Đương nhiên không phải về tu vi mà là những thú linh ký túc trong người Cơ Uyên, tuyệt đối không thuộc về vực ngoại giới mà từng có người để lại ở chỗ đó.

Dung hợp thú linh vốn là chuyện nguy hiểm.

Dung hợp một con thì còn dễ, dung hợp hai con sẽ gặp nguy hiểm.

Dung hợp tám con mà vẫn sống sót thì trong ức vạn người không có một.

Nếu Cơ Uyên có thể hoàn mỹ dung hợp chín thú linh thì ghê gớm, tiếc rằng không được hoàn mỹ, chỉ có tám con. Dục Cửu Nguyên biết chuyện đã tìm thú linh thích hợp cho Cơ Uyên, tuy phẩm chất kém một chút nhưng có thể miễn cưỡng sử dụng.

- Không ngờ ở nơi ngu muội như vực ngoại giới mà có người vì theo đuổi thực lực làm ra chuyện lớn như vậy, ha ha ha ha ha ha!

Dục Cửu Nguyên rất kích động.

Hiếm có người thành công dung hợp thú linh, hoặc nên nói là chưa từng có ai.

- Dừng lại!

Dục Cửu Nguyên đang định vào đường hầm thì đột nhiên bị người chặn lại.

Dục Cửu Nguyên cau mày:

- A?

Tên khốn nào dám cản đường của y?

Nhưng khi Dục Cửu Nguyên thấy rõ người cản đường mình thì trở nên nghiêm túc, y ngửi được mùi của đồng loại.

Cốt Vương cõng hai thanh cốt đao, rất là bất mãn nhìn Dục Cửu Nguyên:

- Ngươi làm gì vậy hả? Không biết nơi này là đường hầm sao? Muốn xuống dưới phải đăng ký và nộp phí.

Dục Cửu Nguyên bất ngờ:

- Cái gì?

Nói cái quái gì thế?

Tên này đang nói cái gì?

Nộp phí?

Cốt Vương cười tươi, giọng tràn đầy thân thiện:

- Mời nộp phí.

Đây là dê béo, cường giả Chúa Tể đỉnh, thực lực ngang ngửa với gã, không chừng lợi hại hơn một chút. Cường giả như vậy miễn chưa bị người trấn áp thì tài phú sẽ rất kinh người.

Cho nên cơ hội phát tài đến rồi.

Một ngàn, một vạn cường giả Thế Giới cảnh không bằng tài phú của một cường giả Chúa Tể đỉnh.

Dục Cửu Nguyên lạnh lẽo nhìn Cốt Vương:

- Xéo ngay!

Dục Cửu Nguyên nói xong xông lên đánh.

Cốt Vương tức giận:

- Mợ nó, muốn đấu cứng hả? Vậy để ta xem ngươi có bản lĩnh bao lớn!

Đúng như Lâm phong chủ nói, có xương cứng chắc chắn không phục, muốn mạnh mẽ vượt qua cửa.

Cái này chẳng những vũ nhục chúng ta, còn phủ định sự vất vả

mà chúng ta đã bỏ ra. Gặp được loại tình huống này thì đừng nương tay, tốt nhất chém chết đối phương.

Keng!

Cốt Vương rút ra hai thanh cốt đao, chém liên hồi vào Dục Cửu Nguyên, hét to:

- Người đâu, có kẻ cứng rắn xông vào này!

Xoẹt xoẹt!

Đao khí tung hoành, đường hầm chấn động mãnh liệt.

Dục Cửu Nguyên nóng nảy muốn nhanh chóng tới chỗ Cơ Uyên, nhưng không ngờ đường hầm có người mai phục.

Chương 1108: Lâm phong chủ, ngươi cảm nhận được sự cường đại của ta không? (1)

Giao đấu ngắn ngủi nhưng hình thành dao động cực lớn.

Hai cường giả Chúa Tể đỉnh so chiêu hình thành uy thế thật sự là quá khủng bố.

Đường hầm này do Ma Tổ mở ra, không quá vững chắc, gặp lực lượng xung kích bắt đầu rung lắc bần bật, nếu đấu tiếp thì có lẽ sẽ sụp đổ.

Dục Cửu Nguyên nổi giận nói:

- Tránh ra!

Dục Cửu Nguyên biết thực lực của đối phương không kém gì mình, rất mạnh. Y không ngờ bên đường hầm có cường giả như vậy.

Dục Cửu Nguyên tức giận quát:

- Ngươi là cường giả Chúa Tể đỉnh mà cản đường cướp bóc, ngươi còn muốn mặt không?

Chúa Tể muốn mặt mũi, nhưng kẻ trước mặt thì hoàn toàn vứt bỏ mặt.

Cốt Vương đang hào hứng, cảm giác đánh nhau thật tuyệt:

- Vớ vẩn, cản đường cướp bóc? Ngươi bị mù à? Chúng ta làm ăn chính quy, qua đường phải đưa tiền, ra giá công khai.

Dục Cửu Nguyên không muốn cùng đối phương dây dưa tiếp.

Y còn phải đi vực ngoại giới, xuất hiện bên cạnh Cơ Uyên, bắt giữ gã. Kéo dài bên này quá lâu sẽ bỏ lỡ thời kỳ tốt nhất thì về sau không cơ hội.

Mắt Dục Cửu Nguyên tóe lửa, ước gì đánh chết đối phương:

- Tránh ra cho ta!

Nhưng thực lực của đối phương ngang ngửa với y, đánh rất khó

phân thắng thua, dù hạ được đối phương thì kết quả giống nhau, và sẽ bỏ lỡ thời cơ tốt nhất.

Keng!

Đúng lúc này, Cốt Vương đặt cốt đao ra sau.

Dục Cửu Nguyên mừng rỡ, tưởng đối phương đã hiểu, biết tránh đường cho y, nhưng câu tiếp theo làm y hết hồn.

Cốt Vương chỉ hướng đối phương:

- Ngươi quay lại xem đằng sau mình.

- Cái gì?

Dục Cửu Nguyên ngây người, không biết xảy ra chuyện gì, y quay đầu lại, sau đó mất bình tĩnh.

Sau lưng Dục Cửu Nguyên đứng đầy người, đều là cường giả Chúa Tể.

Cốt Vương cười:

- Ma gia, tên này không hiểu chuyện, đến đây mà không chịu đưa tiền, còn đánh nhau với ta.

Ma Tổ nhìn chằm chằm vào Dục Cửu Nguyên:

- Mùi rất quen, để ta nhớ lại xem là ai.

Dục Cửu Nguyên biến sắc mặt, y nhận ra đối phương là ai:

- Ngươi là Ma Tổ . . . !

Ma Tổ bật cười:

- Ha ha ha! Không ngờ bị tiểu tử nhà ngươi nhận ra trước. Mà không quan trọng, đường hầm này là bản Ma Tổ mở ra, thu phí thì sao? Ngươi có ý kiến?

Dục Cửu Nguyên sắc mặt rất khó coi, bị người hỏi á khẩu, nếu không phải kiêng dè thân phận của đối phương thì y sợ gì?

- Ma Tổ, ta cùng ngươi từng có sâu xa, bây giờ ta có chuyện quan trọng muốn đi vực ngoại giới, xin cho qua.

Ma Tổ cười:

- Đúng là có sâu xa, nhưng bản Ma Tổ nhớ trong lúc bị trấn áp có nhiều người nhằm vào ta, không biết có phần của ngươi không? Còn về cho qua thì được thôi, chỉ cần nộp phí là chuyện gì cũng dễ nói, dù ngươi nộp phí xong không thích vào cũng chẳng ai ngăn cản ngươi.

Cốt Vương vỗ tay bảo hay, ca ngợi trí tuệ của Ma gia:

- Ma gia nói hay lắm, nói ra tinh túy của trạm thu phí chúng ta!

Huyết Nha lắc đầu, nhủ thầm: Không ngờ Cốt Vương bợ đít Ma Tổ dữ vậy.

Đương nhiên Huyết Nha sẽ không nói điều này ra, nếu không sẽ bị Cốt Vương tính sổ.

Dục Cửu Nguyên nhíu mày:

- Ma Tổ nói đùa, sao ta có thể làm ra chuyện như vậy. Nếu đây là quy củ do Ma Tổ đặt ra thì tất nhiên ta phải tuân theo. Không biết cần nộp bao nhiêu chi phí?

Không thể đánh nhau, đó là tự chuốc khổ, nếu bỏ ra chút gì đổi lại đường đi tiếp thì xem như kiếm lời.

Dung hợp thú linh là thứ tốt, bồi dưỡng kỹ có lẽ sẽ tạo ra thứ ghê gớm.

Cho nên Dục Cửu Nguyên nhận thua, nể mặt Ma Tổ.

Của đi thay người.

Dục Cửu Nguyên chỉ hy vọng làm nhanh, sớm cho y đi qua, hy vọng đến kịp.

Ma Tổ bình tĩnh nói:

- Không nhiều, khoảng một phần ba tài phú trên người của ngươi.

Ma Tổ ngồi canh ở đây đã lâu, vì chờ Phật Ma.

Ba lão nhân lúc trước không bình thường, nhưng Ma Tổ không vạch trần.

Đi vào đường hầm, chưa thấy mặt gã đã muốn tìm gã, có chút trí khôn đều hiểu là ai nói cho bọn họ.

Không nhiều người biết tin Ma Tổ xuất hiện, trừ Phật Ma ra còn ai nữa?

Còn về Phật Ma Tháp bị chém lìa đỉnh tháp bưng đi chắc bị Phật Ma giấu nhẹm không cho người ngoài biết. Dù sao là việc mất mặt, tuyên truyền ra ngoài không dễ nghe.

Dục Cửu Nguyên đang định lấy đồ trong trữ vật giới chỉ ra nhưng bỗng chững lại, cảm giác nghe nhầm:

- Ngươi nói cái gì? Bao nhiêu?

Nghe lầm, chắc chắn là nghe lầm.

Dù là y cũng không bụng đen vô sỉ như vậy.

Cốt Vương ngẩng đầu nói:

- Ma gia của chúng ta đã nói là một phần ba tài phú, giao ra sẽ cho đi ngay.

Dục Cửu Nguyên đã nghe rõ, rít gào:

- Sao các ngươi không ăn cướp luôn đi!?

Mặt Dục Cửu Nguyên xanh mét.

Ác còn hơn cướp.

Cốt Vương nói:

- Ha ha, ngươi thật vô lý, cướp cái gì? Chúng ta thu phí chính quy. Nói cho ngươi biết, một phần ba là một phần ba, nếu là cướp thì bằng vào thái độ của ngươi nếu không giao một nửa sẽ không cho đi qua. Vì chúng ta thu phí chính quy, dù ngươi nhục nhã chúng ta thì vẫn không đổi giá.

Ma Tổ gật gù, tiểu tử Cốt Vương biết cách nói chuyện, đáng giá khen ngợi.

Dục Cửu Nguyên bị chọc tức xì khói, từ đó đến giờ y chưa từng gặp chuyện như vậy.

Dục Cửu Nguyên liên tục nói ba chữ:

- Tốt, tốt, tốt. Hôm nay bản đế nhận thua, không đi đường hầm của các ngươi nữa.

Dục Cửu Nguyên nói xong bỏ đi.

Nhưng Tứ Dục Chi Chủ ngăn ở trước mặt Dục Cửu Nguyên.

Dục Cửu Nguyên nhìn về phía Ma Tổ:

- Thế này là sao? Không cho đi?

Ma Tổ gật đầu nói:

- Đúng rồi, đã đến thì không thể quay đầu, đây là quy củ của đường hầm chúng ta, phải tuân theo.

Dục Cửu Nguyên nổi điên:

- Các ngươi cướp đến nghiện rồi phải không? Nếu không giao thứ gì ra thì không chịu bỏ qua phải không?

Nếu không phải nể đối phương là Ma Tổ thì y đã sớm ra tay.

Nhưng bây giờ đối phương được một tấc lại muốn tiến một thước.

Y không đi đường hầm được chưa?

Chẳng ngờ thật sự không được.

Cốt Vương nói:

- Đúng vậy! Xin thứ lỗi, đây là quy củ, không thể thay đổi, nếu không sẽ rối loạn. Ngươi là Chúa Tể nên hiểu cho.

Dục Cửu Nguyên cười gằn:

- Ha ha ha!

Mắt Dục Cửu Nguyên bắn ra tia sáng lạnh, biến mất tại chỗ:

- Ta không tin Dục Cửu Nguyên này muốn đi mà ai ngăn được. Kính ngươi một tiếng là Ma Tổ, không kính thì ngươi chỉ là con chó bị người trấn áp!

Ma Tổ nổi giận, đúng là muốn chết:

- To gan quá!

Cốt Vương kinh sợ:

- Ma gia hãy giao tên này cho chúng ta, dám can đảm nhục mạ Ma gia là nhục chúng ta, chém hắn!

Các Chúa Tể trấn thủ đường hầm tấn công ngay.

Ba mươi vị Chúa Tể nháy mắt ra tay, cảnh tượng đó đùa được sao?

Dục Cửu Nguyên không dám đỡ đòn, sẽ bị đánh nát bấy. Y đang liều mạng chạy trốn, thoát khỏi nơi này.

Nhưng bị nhiều Chúa Tể bám giữ, muốn chạy trốn cũng khó khăn, Dục Cửu Nguyên chỉ có thể điên cuồng thi

Cốt Vương hét to một tiếng, giơ cốt đao chém tới tấp về phía Dục Cửu Nguyên:

- Chó chết, có gan thì đừng né, hãy xem ta đánh chết ngươi thế nào!

Chốc lát sau.

- A!

Dục Cửu Nguyên kêu thảm, máu me khắp người, thân thể bị đánh thủng mấy cái lỗ, máu tuôn ồ ạt, loáng thoáng thấy nội tạng ở bên trong.

Ma Tổ mắt lóe tia sáng lạnh vươn tay ma chộp vào hư không:

- Muốn chạy? Ở lại cho ta!

Bùm!

Bùm!

Nửa người của Dục Cửu Nguyên bị xé xuống, máu màu vàng tươi đầy đường hầm.

- Ma Tổ, ngươi chờ đó cho ta, thù này không báo thề không làm người!

- Huyết Thánh Vô Tung!

Nhiều máu tươi bắn tung tóe hư không, vụ nổ đột ngột, Dục Cửu

Nguyên biến mất không còn bóng dáng.

Ma Tổ thu tay lại, mang về một nửa thân thể của Dục Cửu Nguyên còn chảy máu vàng róc rách.

Cốt Vương đến gần Ma Tổ, càu nhàu:

- Mợ nó, để hắn trốn thoát.

Gã ước gì giết chết đối phương.

Ma Tổ cười nói:

- Có chút năng lực, thần thông bí thuật chạy trốn này hơi thú vị.

Gã nhìn nửa thân thể, nói:

- Đã đưa phí dụng rồi, không cần đuổi theo. Nửa thân thể này đủ cho hắn chịu thiệt lớn, bên trong có máu vàng của Chúa Tể, xem như có chút tác dụng.

Chương 1109: Lâm phong chủ, ngươi cảm nhận được sự cường đại của ta không? (2)

Dục Cửu Nguyên thật uất ức, gã rất mạnh, đây là điều hiển nhiên, dù đấu một mình với Chúa Tể ở đây cũng sẽ không bị yếu thế. Nhưng cái đám chết tiệt này biết tập hợp thành đoàn thể, một đám cùng nhau đánh thì tình huống khác đi.

Ma Tổ đánh chiêu cuối cùng phong tỏa thiên địa, thậm chí giam cầm thời gian xung quanh quanh Dục Cửu Nguyên, nếu không phải y phản ứng nhanh, thi triển thần thông bí thuật thì đã gục ngã tại chỗ.

Ma Tổ cầm nửa người, hé môi phun ra ma khí bao trùm nó.

- Ma Vệ.

Xoẹt đùng!

Nửa thân thể nổ tung, thịt mấp máy rồi dần thành hình, hai bóng dáng nổi bồng bềnh giữa không trung.

Ma Tổ vừa lòng gật đầu:

- Ừm, không sai.

Cốt Vương sợ hãi thán phục, máu nịnh sôi sục:

- Ma gia, chiêu này lợi hại quá, ta nhìn mà cảm thấy không bằng. Lấy thịt của Chúa Tể thi triển vô thượng ma công, tạo ra Ma Vệ, còn là Chúa Tể đỉnh. Nếu để ai biết chắc vượt sức tưởng tượng.

Ma Tổ cười nói:

- Tài mọn, đó là vì thực lực của Dục Cửu Nguyên hùng hậu, cảnh giới cao sâu, nửa phần thân xác bị ta giữ lại này ẩn chứa bản nguyên Chúa Tể của hắn.

Cốt Vương bội phục:

- Tóm lại chiêu này của Ma gia khiến người nhìn mà than thở, bội phục, bội phục.

Ma Tổ cười nói:

- Cốt Vương, đừng tâng bốc quá lố, ngươi dù gì là cường giả Chúa Tể đỉnh.

Cốt Vương có chút ngượng ngùng:

- Ma gia, trước kia nhỏ yếu quen tật nịnh hót, quên mất mình là Chúa Tể.

Ma Tổ cười phá lên:

- Ha ha ha!

Cốt Vương nói tiếp:

- Tiếng cười của Ma gia thật sự là tràn ngập uy nghiêm, khiến người sợ hãi.

Ma Tổ:

- . . .

Huyết Nha nhìn Cốt Vương, bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn đau cả mắt. Cường giả Chúa Tể mà nịnh hót, thấy nhột nhạt thật, lại ngó biểu tình hưởng thụ của Ma Tổ.

Phương xa.

Dục Cửu Nguyên bị thương nặng, nửa thân thể bị xé rách, thịt mấp máy dần mọc lại, nhưng khuôn mặt vốn trắng bệch trải qua giày vò thì càng trắng hơn.

- Ma Tổ, đồ khốn nạn, ta sẽ không bỏ qua ngươi!

Lần này bị thiệt lớn.

Vô cùng thê thảm.

Y đã chủ quan, sắp xếp hết mọi thứ nhưng không ngờ gặp tình huống như vậy.

Hướng Dục Cửu Nguyên đang đi không phải địa bàn của y mà là Phật Ma Tháp.

Dục Cửu Nguyên nhận ra mấy người trong đám Chúa Tể kia, từng là cường giả sinh động trong mảnh thiên địa này, nhưng bị Phật Ma Tháp trấn áp, nhốt trong lòng đất sâu thẳm dưới Phật Ma Tháp, giờ họ lại xuất hiện.

Điều này nói lên cả đám trốn ra từ Phật Ma Tháp, báo cho Phật Ma Tháp biết thì sẽ có người đi xử cái đám đó.

Vực ngoại giới.

Khí thế của Cơ Uyên vọt lên đỉnh. Dục Cửu Nguyên không lừa gã, cách dung hợp thú linh thật sự có hiệu quả.

Cơ Uyên gầm rống:

- A!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lấy Cơ Uyên làm trung tâm, năng lượng trùng kích mạnh mẽ khuếch tán.

Bề ngoài không thay đổi nhiều nhưng Cơ Uyên cảm nhận tâm trí càng thêm ổn định. Lực lượng càng cường đại, hơi thở hỗn độn giờ hòa hợp thành một.

Lâm Phàm nhìn chằm chằm vào Cơ Uyên:

- Hơi thú vị.

Cơ Uyên biến đổi hơi lớn, rất không tệ.

Bộp!

Cơ Uyên nở nụ cười ngông cuồng, năm ngón tay siết chặt rồi thả lỏng, từng bước tới gần Lâm Phàm:

- Lâm phong chủ có cảm nhận được không? Lực lượng của ta trở nên càng mạnh mẽ hơn, loại lực lượng cường đại này khiến ta cảm thấy e ngại, cảm thấy kinh hoảng.

Cơ Uyên từng bước đến gần Lâm Phàm vì muốn cho hắn xem mình bây giờ.

- Có lẽ dù là Lâm phong chủ hiện tại muốn . . .

Bốp!

Lâm Phàm tát một cái đập Cơ Uyên bẹp dí dưới đất, hắn hỏi:

- Bản phong chủ muốn làm gì ngươi? Nói rõ ra xem.

Cơ Uyên ngây người, chuyện gì đây? Vì sao mình không kịp phản ứng? Mình đã mạnh vậy rồi, không thể nào.

Cơ Uyên lắp bắp nói:

- Không . . . không có gì.

Lâm Phàm gật đầu:

- Ừ, không có gì thì tốt. Tình trạng của ngươi tạm được, nhưng còn yếu lắm. Ngươi lâu rồi không nhảy nhót, thôi bản phong chủ không đánh ngươi làm gì, thành thật chút, đừng suốt ngày mơ hợp tác với người thượng giới. Trí tuệ như ngươi rất khó chiếm lợi từ chỗ bọn họ, có biết không?

Cơ Uyên lấy lại bình tĩnh từ niềm vui sướng to lớn vì tăng thực lực, lặng lẽ gật đầu nói:

- Hiểu.

Lâm Phàm vui mừng nói:

- Hiểu thì tốt.

Quả nhiên, lực lượng là không có gì không thể làm được.

Có thể lấy đức phục người, làm cho đối phương nghe lời.

Trước kia vì giảm bớt phiền phức, Lâm Phàm định đập chết Cơ Uyên là xong hết mọi chuyện.

Nhưng sau khi gặp Cơ Uyên thì Lâm Phàm đổi ý.

Đứa trẻ tội nghiệp, thực lực yếu còn không cam lòng, bị cường giả thượng giới dắt mũi xoay vòng.

Đương nhiên Lâm Phàm sẽ không tin tưởng Dục Cửu Nguyên tốt bụng cho Cơ Uyên lên đến đỉnh, chắc chắn y gặp việc gì đó bị chậm trễ.

Nhưng sẽ là chuyện gì?

A, phải rồi!

Đường hầm.

Có thể ngăn cản Dục Cửu Nguyên tới đây thì chỉ có đường hầm.

Nơi đó có ba mươi mốt vị cường giả Chúa Tể trấn thủ, Dục Cửu Nguyên có năng lực bao lớn mà muốn chiếm lợi trong tay nhiều Chúa Tể như vậy? Trừ phi trời sập xuống.

Lâm Phàm rời đi.

Cơ Uyên gặp áp lực lớn, gã bò dậy, tia sáng trong mắt không giảm bớt, ngược lại càng ngày càng tràn đầy.

- Xem ra phải sửa đổi sách lược, thực lực của người này quá mạnh, chỉ có thể vững vàng từng bước, mưu cầu phát triển. Dục Cửu Nguyên tuyệt đối sẽ không miễn phí cho mình chỗ tốt, e rằng bận việc nên không rảnh đến hố mình.

Cơ Uyên không ngốc, nhìn thấu hết.

Trên trời không có vàng tự rơi xuống, nhất là Cơ Uyên và Dục Cửu Nguyên không thân chẳng quen, tự dưng đem lợi lớn như vậy cho gã?

Cơ Uyên nhe răng cười:

- He he, không ngờ may mắn vậy, nhặt được của hời.

Tâm tình Cơ Uyên vui sướng, tuy bị Lâm Phàm trấn áp hai lần, nhưng thực lực tăng lên, sự thật trăm phần trăm.

- Sư huynh, ngươi chờ đấy, ta nhất định sẽ cho Nhật Chiếu tông huy hoàng!

Dù bị áp chế thê thảm thì trong lòng Cơ Uyên còn mãi một mục tiêu không thay đổi.

Những lời Cơ Uyên đã nói đều là lừa người, đúng là người tông môn né tránh gã nhưng không phải vì sợ mà là áy náy. Nên dù thế nào Cơ Uyên cũng sẽ không từ bỏ, không làm Nhật Chiếu tông phát dương quang đại thì gã có chết cũng chết không nhắm mắt.

Viêm Hoa tông.

Từ Đại Pháo cảm ứng rất mạnh, đoạn thời gian trước nhận được một môn đao pháp mà sư huynh tặng cho, tiếc rằng gã xem không hiểu, nhưng bình thường sẽ lấy ra múa vài đường đao theo hình vẽ.

Từ Đại Pháo nhìn ra xa, reo vui:

- Sư huynh trở về!

Đệ tử canh giữ đứng bên cạnh quái dị nhìn Từ Đại Pháo, nói cái quái gì? Nếu Từ Đại Pháo nói đúng thì gã thề sẽ ăn thềm đá trước cửa tông môn!

Vèo!

Phương xa có một bóng dáng lao đến.

Đệ tử canh giữ nghệch mặt ra, Từ Đại Pháo một lần nữa nói đúng, sư huynh thật sự trở về.

Từ Đại Pháo ngoắc tay, rất nhiệt tình, hưng phấn kêu lên:

- Sư huynh!!!

Thiên Tu sơn phong.

- Đồ nhi về rồi đây lão sư!

Lâm Phàm nghênh ngang đi tới, tâm tình vui vẻ vô cùng, cảm giác bước vào Thế Giới cảnh siêu thoải mái.

Lúc trước hắn đã nói không đến Thế Giới cảnh tuyệt đối sẽ không trở về, nhưng bây giờ hoàn mỹ thăng cấp, lẽ tất nhiên nên quay về báo tin vui.

Dạo này Thiên Tu gặp được bình cảnh, lão đi đường tu luyện không giống nhóm đồ nhi, lão từng bước sờ tảng đá qua sông, không ai biết phía trước có nguy hiểm đang chờ lão.

Nghe giọng của đồ nhi, Thiên Tu vốn mặt ủ mày chau bỗng chốc thay đổi biểu tình, thản nhiên nói:

- Đồ nhi về rồi à, trong thời gian ở bên ngoài chắc có thu hoạch không nhỏ?

Lâm Phàm kéo ghế đá qua, ngồi xuống, cười nói:

- Lão sư nhìn kỹ xem đồ nhi có gì khác không?

Chương 1110: Mặt của Lâm Phàm này là đỏ

Thiên Tu nhìn từ đầu đến chân, gật gù:

- Đồ nhi lại đột phá tu vi?

- Ôi chao, lão sư đúng là hỏa nhãn kim tinh, liếc mắt một cái thấy ngay. Đúng rồi, đồ nhi đột phá đến Thế Giới cảnh, hiện tại có thể đối đầu Chúa Tể cảnh, về sau ai dám đến gây sự với tông môn chúng ta thì chẳng cần người khác hỗ trợ, một mình đồ nhi có thể giải quyết!

Lâm Phàm nói xong còn xoay cánh tay mấy vòng:

- Giống vậy này

- Tựa như dạng này, mấy chiêu đánh chết.

Thiên Tu cười:

- Khá lắm, không uổng là đồ nhi ngoan của vi sư.

Lâm Phàm thuận cột leo lên:

- Đương nhiên rồi, không nhìn xem lão sư của đồ nhi là ai? Sao kém được.

Thiên Tu cũng không khiêm tốn, gật đầu nhận đồ nhi thổi phồng:

- Ừ, nói đúng lắm.

Lâm Phàm hỏi:

- Lão sư, đồ nhi chuẩn bị di dời tông môn. Gần đây đồ nhi ở thượng giới quen biết một số người, xây dựng chút sản nghiệp, thu hoạch cũng không tệ lắm, lai lịch quang minh chính đại. Đồ nhi định dẫn dắt các đệ tử phát triển sản nghiệp ở thượng giới, xem như cho tông mình chính thức tiến quân thượng giới, lão sư thấy sao?

Việc này thật ra không cần bất cứ kẻ nào đồng ý, với thực lực và địa vị hiện giờ của Lâm Phàm sẽ không một ai trong Viêm Hoa tông ngăn cản, dù có người phản đối cũng vô ích.

Nhưng hắn kính trọng lão sư, dù hắn trở nên mạnh đến mức nào thì mãi mãi như vậy.

Thiên Tu không để bụng mấy chuyện này, nhưng trong lòng rất vui mừng, ít ra từ vừa mới bắt đầu đến bây giờ thái độ của đồ nhi đối với lão chưa từng đổi khác.

Thiên Tu đã thấy nhiều trường hợp lúc yếu thì tôn sư trọng đạo, khi nào cường đại, vượt mặt lão sư là đổi thái độ ngay.

Vì đã thấy nhiều nên trước khi Thiên Tu gặp Lâm Phàm chỉ có đệ tử ký danh, không chính thức thu ai làm đệ tử thân truyền.

Thiên Tu nói:

- Việc này đồ nhi thấy làm sao tốt thì cứ làm, vi sư tin tưởng vào đồ nhi.

Lâm Phàm rời khỏi chỗ của lão sư, trở lại Vô Địch phong.

Lữ Khải Minh thấy sư huynh trở về thì lập tức tiến lên, đi theo làm tùy tùng:

- Sư huynh về rồi.

- Sư đệ hãy đi thông báo, qua một thời gian ngắn chúng ta sẽ di chuyển.

Lâm Phàm nói xong đi hướng mật thất, nói sao thì cũng nên thử nghiệm rút thăm trúng thưởng mới.

Lữ Khải Minh lộ biểu tình ngạc nhiên, không ngờ lại sắp dọn đi. Gã không có ý tưởng đặc biệt gì, rất tin tưởng sư huynh khiến gã xưa nay không suy nghĩ nhiều, làm tốt tất cả mọi thứ ở hiện tại là được.

Quản lý tốt Vô Địch phong thay cho sư huynh là trợ giúp lớn nhất với sư huynh.

Lâm Phàm vào mật thất.

- Lại sắp đối mặt rút thăm trúng thưởng như sói như cọp muốn dụ dỗ ta vào hố.

Lâm Phàm vung tay lên, mật thất sáng ngọn đuốc, soi sáng các góc.

Tu vi đến Thế Giới cảnh, rút thăm trúng thưởng ra cấp hắc kim. Nó không dùng chiêu giả tạo nữa, nói rõ là muốn hố người rút.

Lần trước còn có tên hồng kim, đỏ may mắn, đúng là rút được

vài thứ tốt.

Hiện giờ một trăm vạn điểm rút một lần thật sự khủng bố.

Nếu là trước kia thì không dám tưởng tượng.

Lâm Phàm bấm ngón tay tính sơ, một trăm vạn điểm bằng với việc phải giết một nửa cường giả Chúa Tể đỉnh mới kiếm về được.

Rút thưởng hắc kim nằm yên ở đó, rút hay không tùy vào hắn.

Lâm Phàm thuận tiện xem điểm.

Điểm: 243420015

Lúc trước kiếm mười mấy ức điểm đều dùng cho việc tăng công pháp, đến nay chỉ còn lại hơn hai tỷ, thật thảm.

- Chơi luôn, mặc kệ nó, chẳng lẽ có thể hố chết ta?

Xuất hiện rút thăm trúng thưởng mới nhất, không phục thì rút, điểm chứ có gì, cùng lắm lại làm kẻ nghèo, không phải lần đầu tiên nghèo rớt mồng tơi. Niềm vui cuộc đời chỉ có rút thăm trúng thưởng đem lại cho mình.

- Liên tục rút một trăm.

Rút vài cái, mấy chục cái không thể tôn lên thân phận địa vị hiện giờ của hắn, liên tục rút một trăm cũng chỉ tính là tạm được.

[Tiêu hao một ức điểm.]

Tim Lâm Phàm nhỏ máu, hắn không có sức chống cự rút thăm trúng thưởng, nhất là với rút thưởng hắc kim, hắn mơ sẽ được đến thứ tốt.

[Rút thăm hắc kim: Đa tạ chiếu cố, không ngừng cố gắng.]

Rất bình thường, giai đoạn đầu phiếu trống là bình thường khi rút thưởng, chuyện nhỏ.

Nhiều người dựa vào rút thưởng phát tài làm giàu, đương nhiên cũng có một đám người mê mẩn rút thưởng đến cửa nát nhà tan.

Cái này chơi vận may, để xem ai tán gia bại sản trước.

Tiếp tục rút thăm trúng thưởng, có nhiều phiếu trống.

Có một số đan dược cực kỳ quý giá với người khác nhưng là rác rưởi với Lâm Phàm.

- Không được!

Lâm Phàm bỗng vỗ trán cái bốp, quên mất, trước khi rút thưởng không tế bái Tam Thanh, xin trùm phù hộ. Trời ạ, hố quá.

Lâm Phàm muốn khóc, không biết nên nói cái gì.

Ngày xưa trước khi rút thăm trúng thưởng hắn sẽ tế bái, không ngờ lần này quên mất.

Lâm Phàm tiếc nuối nói:

- Quả nhiên ta đã quá kiêu ngạo, lâng lâng đến quên mất trùm Tam Thanh.

Lâm Phàm không ôm hy vọng sẽ rút thưởng được thứ gì.

[Rút thăm hắc kim: Chúc mừng rút trúng hướng dẫn sáng tạo công pháp cấp Thế Giới.]

- A! Đồ tốt!

Mới rồi Lâm Phàm không ôm hy vọng, khi nghe tiếng báo này thì nhếch môi cười.

Từ lần trước sáng tạo ra môn công pháp Nghịch Loạn thì Lâm Phàm không còn rút trúng hướng dẫn sáng tạo công pháp nữa.

Xem tình hình thì hướng dẫn công pháp này vượt qua mấy cảnh giới.

- Không tệ, không tệ, thêm vài thứ tốt nữa ít ra không bị lỗ.

Tiếng báo rút thưởng vang liên tục.

Có nhiều phiếu trống, nhưng Lâm Phàm không hoảng chút nào, đã được thứ tốt khiến hắn yên lòng.

Nếu có thể ra buff cấp vĩnh hằng thì rất tuyệt.

[Rút thăm hắc kim: Chúc mừng rút trúng thẻ cấp max ngạnh công, có thể tùy ý chọn một môn ngạnh công.]

- Tuyệt!

Lâm Phàm hưng phấn, lúc trước hắn rút thăm trúng thưởng đẳng cấp khác cũng ra thẻ cấp max, nhưng bị giới hạn phẩm cấp công pháp.

Rút thăm trúng thưởng hắc kim thật tuyệt, thẻ cấp max không giới hạn phẩm giai cấp, kiếm lời rồi. Chỉ riêng thứ này đủ bù lại một ức điểm.

Tăng một môn công pháp phẩm cấp cao ít nhất cần một ức năm ngàn vạn điểm trở lên, rất có thể càng nhiều nữa.

Nên mới nói kiếm lời không lỗ.

Mắt thấy chỉ còn lại mười lần rút thăm trúng thưởng, Lâm Phàm hơi dao động.

Thêm một món đi, không cần nhiều, được buff cấp vĩnh hằng là đủ rồi.

Rất nhanh kết thúc rút thăm trúng thưởng, liên tục mười phiếu trống.

Lâm Phàm cười tủm tỉm:

- Ui chà, lại còn yếu ớt, không được cái nào, nuốt trọn một ngàn vạn điểm của ta, rất xấu xa.

Lâm Phàm không buồn chút nào, dù sao đã bù lỗ, hắn không hụt hơi.

- Tốt, rất tốt, xem ra rút được thứ tốt không liên quan nhiều với Tam Thanh, chủ yếu là xem mặt của mình, có lẽ hôm nay mình có mặt mũi.

Tâm tình của Lâm Phàm siêu tốt, hắn đang nghĩ có nên rút thêm lần nữa? Có lẽ hắn đang may mắn, sẽ kiếm lời.

Mới rồi liên tục rút một trăm lần ít nhất lời một ức, nếu đụng phải một môn công pháp phẩm cấp siêu cao thì càng lời.

Lâm Phàm nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định cược một phen, có lẽ con đường làm giàu phát tài dựa vào rút thăm trúng thưởng cấp hắc kim.

- Tới đây, ai sợ ai? Liên tục rút một trăm! Khoan, gạch bỏ số đuôi, liên tục rút một trăm bốn mươi ba lần, chơi nào!

Đợt này hắn cược hết tài sản, tự tin vậy đấy.

Một lúc lâu sau.

Lữ Khải Minh làm xong chuyện sư huynh dặn, thông báo cho mọi người rồi về Vô Địch phong, thấy sư huynh đứng trên đỉnh núi.

- Sao vậy sư huynh?

Lữ Khải Minh hơi tò mò, không biết sư huynh bị gì.

Lâm Phàm quay đầu nhìn thoáng qua Lữ Khải Minh, không còn muốn sống, cười tuyệt vọng ngửa người ra sau rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Lữ Khải Minh đần mặt ra.

Sư huynh làm gì vậy?

Kiểu rèn luyện mới?

Mấy ngày sau.

Ngày ấy trán của Lâm Phàm đập mạnh vào hòn đá dưới vực sâu vạn trượng nhưng hắn vẫn khỏe như vâm, không có chút xíu chấn động não nào.

Chỉ có mặt đất dưới vực là chịu khổ, vỡ tan rất nghiêm trọng.

Nhưng tâm tình tuyệt vọng bao phủ trong lòng Lâm Phàm.

Bị lừa.

Lừa mất luôn quần lót.

Chỉ còn bốn mươi hai vạn điểm, cộng thêm mười lăm điểm lẻ. Trước kia chỉ có năm điểm, không biết mười điểm này lấy đâu ra.

Tóm lại hắn tuyệt vọng.

Lâm Phàm nằm phơi thây dưới vực mấy ngày, nhìn lên bầu trời, nhớ lại mình lúc ấy hào khí ngất trời, cho rằng mặt mình to nhất, không cần dựa vào Tam Thanh, nhưng rồi bị sự thật vả sưng mặt.

Lữ Khải Minh thấy sư huynh rơi xuống núi rốt cuộc leo lên, thắc mắc hỏi:

- Sao sư huynh ở bên dưới nhiều ngày vậy?

Lâm Phàm thở dài một tiếng, vỗ nhẹ vai Lữ Khải Minh:

- Sư đệ, sư huynh nói cho ngươi biết, làm người không thể quá tự tin

Lữ Khải Minh nghe lời này lộ vẻ mặt rung động.

Bắt đầu rồi, sư huynh lại sắp nói lời vàng thước ngọc, gã phải nhớ kỹ trong lòng.

Lữ Khải Minh trịnh trọng gật đầu:

- Ừm, sư huynh nói rất đúng, đúng là không thể quá tự tin.

Gã sẽ không bỏ qua một chữ, dù sư huynh tạm dừng một giây thì gã cũng không bỏ sót.

Nhiệm vụ của gã là quản lý tốt Vô Địch phong, và ghi chép lời sư huynh nói, tương lai để lại cuốn sách nhỏ quý giá nhất truyền lưu đời sau, để vô số hậu bối được nghe sư huynh dạy bảo.

Lâm Phàm lại thở dài, lắc đầu nguầy nguậy:

- Ài, sư đệ, làm người thì nên biết đủ, thỏa mãn là phúc, lòng tham không đáy sẽ gặp kết cục cực kỳ thê thảm, hối hận cũng không kịp. Sư huynh thể nghiệm sâu sắc điều này rồi.

Hắn thật sự hối hận.

Đang yên lành cúng một ức bốn ngàn ba trăm vạn điểm cho ngọn nguồn tội ác, rõ ràng đã rút được thứ tốt rồi, bình thường nên rút tay về, không thể tiếp tục tham lam.

Tại hắn quá tin tưởng vào mình vừa tham nhiều nên mất hết điểm.

Chương 1111: Chúng ta muốn thành lập đại hội Trừ Ma

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Cảm giác đau lòng như miếng thủy tinh nứt, trái tim vỡ vụn.

Lữ Khải Minh gật đầu:

- Đúng, sư huynh nói rất đúng, sư đệ đều ghi khắc trong lòng.

Lâm Phàm nghĩ rằng mình tự phụ không thèm tế bái Tam Thanh, tùy tiện rút thưởng, không có chút lòng kính sợ nên mới bị báo ứng.

- Còn nữa . . .

Lữ Khải Minh kinh ngạc, cảm giác lần này kiếm lời, không ngờ sư huynh muốn nói nhiều danh ngôn khuôn vàng thước ngọc như vậy. Tuyệt, tuyệt vời, trong thời gian này lại có việc làm rồi, gã sẽ cảm ngộ kỹ chân lý trong lời nói của sư huynh.

Lữ Khải Minh không dám quấy nhiễu, lắng nghe sư huynh nói tiếp.

- Phải có lòng kính sợ, không thể bởi vì thực lực cường đại thì không mang lòng kính sợ tồn tại phù hộ mình từ nơi xa xăm, nếu không sẽ gặp báo ứng.

Lâm Phàm lắc đầu thở dài, mợ nó, thiệt thòi lớn.

Đợt này lãng phí điểm có thể tăng lên một môn công pháp ngang ngửa Thủy Ma Kinh.

Chớp mắt một cái, mới một phút thôi một ức bốn ngàn ba trăm vạn điểm đã bốc hơi.

Hắn phải chém giết bao nhiêu yêu thú, đổ mồ hôi và máu cực khổ đổi lấy điểm.

Lữ Khải Minh cái hiểu cái không gật đầu, lòng kính sợ?

Kính sợ ai?

Ý nghĩa mơ hồ, nhưng nếu dễ nghe hiểu thì không phải là lời nói của sư huynh rồi.

Cần cảm ngộ bằng tâm.

Lâm Phàm phất tay, sau đó đi hướng mật thất:

- Sư đệ đi đi, ta muốn yên tĩnh một mình.

Lo sáng tạo công pháp vậy, đau khổ sẽ làm vơi bớt bi thương.

Lữ Khải Minh nhìn sư huynh tiến vào mật thất, gã nhanh tay lấy cuốn sổ nhỏ ra, bút lông chấm đầu lưỡi thấm ướt nước miếng, ghi lại tất cả lời sư huynh vừa nói.

Lữ Khải Minh viết xong cẩn thận khép lại, nhét vào ngực áo, mang theo bên người. Đây là thứ quý giá nhất của gã.

Khuôn mặt mật mạp của Lữ Khải Minh lộ vẻ hạnh phúc:

- He he.

Bây giờ gã rất thỏa mãn.

Phật Ma Tháp.

Dục Cửu Nguyên đã ổn định vết thương, nhưng khi y đến Phật Ma Tháp thì không được gặp Phật Ma, y chờ một ngày tại đây.

Dục Cửu Nguyên đi dạo trong Phật Ma Tháp, nhìn chằm chằm đỉnh Phật Ma Tháp:

- A, sao cảm giác đỉnh tháp hơi kỳ.

Nghe đồn viên đá quý khảm trên đỉnh là phật cốt xá lợi, một Đại Tôn siêu mạnh tọa hóa, tinh khí thần toàn thân ngưng tụ thành xá lợi.

- Cảm giác không đúng.

Trên đỉnh tháp vẫn khảm xá lợi nhưng ánh sáng và hơi thở yếu rất nhiều.

Có lẽ đây là ảo giác.

Có lẽ y lâu rồi không đến Phật Ma Tháp nên nhớ lầm.

Một đệ tử Phật Ma Tháp bước tới, cung kính mời Dục Cửu Nguyên:

- Thiên Đế, Phật Ma đã xuất quan, mời Thiên Đế đi qua.

Dục Cửu Nguyên khách khí nói:

- Làm phiền dẫn đường.

Nơi này là Phật Ma Tháp, dù là cường giả Chúa Tể đỉnh cũng phải xem kỹ tình huống, hơn nữa Dục Cửu Nguyên đến đây là có điều cần nhờ vả nên thái độ khách khí.

Bên trong Phật Ma Tháp.

Dục Cửu Nguyên nhìn thấy Phật Ma, chắp tay trước ngực:

- Phật Ma Đại Tôn, đã lâu không gặp, xin đừng trách ta quấy rầy.

Phật Ma cười:

- Thiên Đế khách khí, không biết Thiên Đế đến Phật Ma Tháp có chuyện gì?

Từ sau khi bị Phó Thần Chủ Thần Đình hố, tâm trạng của Phật Ma khá tệ.

Để Ma Tổ tự do bên ngoài là tai họa, tuy Ma Tổ không hành động gì, nhưng ai dám bảo đảm gã sẽ mãi không ra tay với Phật Ma Tháp?

Dục Cửu Nguyên nói:

- Phật Ma Đại Tôn, lần này đến đây là muốn báo một việc, đường hầm buông xuống vực ngoại giới bị Ma Tổ chiếm lĩnh.

Bốn thế lực lớn thượng giới mãi mãi không thay đổi, thực lực của Phật Ma Tháp mạnh mẽ, theo như Dục Cửu Nguyên biết thì quan hệ giữa Phật Ma Tháp và Ma Tổ không được tốt.

Đường hầm ở lãnh địa Quỷ tộc là nơi cần đi qua nếu muốn buông xuống vực ngoại giới, tuyệt đối không thể bị ai khống chế.

Phật Ma ngạc nhiên nhưng không quá bất ngờ, y đã biết từ lâu,

chỉ không ngờ Ma Tổ đi tới chỗ đường hầm và kiểm soát nó. Y cứ tưởng Ma Tổ chỉ nghỉ lấy sức, không ngờ gã chiếm cứ đường hầm.

Phật Ma không hiểu tại sao.

Phật Ma giật mình thầm nghĩ:

- Ma Tổ chiếm cứ đường hầm là muốn ngăn cản chúng ta đi vực ngoại giới sao? Hắn đã biết bí mật của vực ngoại giới?

Nhưng không thể nào, việc này ít ai biết, tuy thực lực của Ma Tổ mạnh nhưng có việc không phải mạnh là biết.

Dục Cửu Nguyên tức giận nói:

- Đại Tôn có điều không biết, Ma Tổ chẳng những chiếm cứ đường hầm còn liên kết với ba mươi vị cường giả Chúa Tể đỉnh tạo thành sức mạnh cực kỳ khủng bố, ta e rằng hắn có tính toán khác.

Phật Ma ngạc nhiên biến sắc mặt:

- A?

Ba mươi vị cường giả Chúa Tể đỉnh?

Phật Ma bỗng nhớ đám Chúa Tể bị nhốt trong nhà tù ngầm, vốn muốn độ hóa bọn họ nhưng đều bị người thả ra.

Ma Tổ cứu bọn họ ra khiến kế lớn bắt cường giả vô số năm qua của Phật Ma Tháp thất bại. Song song đó, Phật Ma thầm thở phào, chỉ có ba mươi người. Nếu tập thể ở chung với Ma Tổ thì mức độ nguy hiểm rất cao.

Phật Ma sẽ không nói cho Dục Cửu Nguyên rằng cường giả trong nhà tù ngầm ở Phật Ma Tháp đã được người cứu đi ra.

Phật Ma nói:

- Ma Tổ cùng hung cực ác, xem ra sắp nổi lên bão tố. Thiên Đế, việc này quan trọng, bản tôn nhờ ngươi một việc.

Dục Cửu Nguyên khách khí nói:

- Mời Phật Ma nói, miễn ta làm được thì chắc chắn sẽ làm hết sức.

Phật Ma trầm tư một lát:

- Đường hầm mở ra, nó là đường hầm của mọi người thượng giới chứ không phải một người chiếm hữu. Hy vọng Thiên Đế đi Thần Đình, Thánh Địa Sơn, Thanh Sơn Khâu báo cáo một tiếng, nói rõ tình huống. Chúng ta đối mặt tà ma này nên tiêu diệt, chấm dứt tai họa ngầm, sức mạnh của chúng ta không đủ, còn cần liên lạc càng nhiều người.

Dục Cửu Nguyên nói:

- Đại Tôn, ta cũng đang có ý này!

Hiện giờ trong lòng Dục Cửu Nguyên chỉ có một ý nghĩ là tiêu diệt đám người Ma Tổ. Nay Phật Ma Tháp muốn trừ ma, kêu gã làm việc mời chào thêm người giúp đỡ chỉ là chuyện nhỏ.

Phật Ma gật đầu:

- Tốt, vậy xin đợi tin lành của Thiên Đế, sau khi chuyện thành công, thành lập đại hội Trừ Ma sẽ thanh trừ một đám thế lực ác lấy Ma Tổ cầm đầu.

Rất nhanh, Dục Cửu Nguyên rời đi Phật Ma Tháp.

- Mợ nó, để ta chạy chân, rõ là muốn kéo người nhập bọn.

Dục Cửu Nguyên biết đây là kế sách của Phật Ma.

Nếu chỉ có Phật Ma Tháp hàng phục Ma Tổ, đối mặt nhiều cường giả Chúa Tể chắc chắn sẽ làm Phật Ma Tháp mất mát nặng nề, vì tránh những mất mát đó, lôi kéo người nhập bọn là cách hay.

Điều khiến Dục Cửu Nguyên băn khoăn là không biết có thành công hay không.

Trong Phật Ma Tháp.

Yên Ma Đại Tôn ngồi ngay ngắn trên hắc liên đột ngột xuất hiện:

- Đại Tôn, Ma Tổ tụ tập đám người kia tọa trấn đường hầm có khi nào vì muốn lớn mạnh để đấu với chúng ta không?

Phật Ma cười nói:

- Ma Tổ không thông minh như thế. Hắn tự cao tự đại, chưa từng kết bạn với ai. Nếu Ma Tổ biết phát triển thế lực thì năm xưa đã không dễ dàng hố hắn trong vực ngoại giới, bị thương thiên trấn áp. Theo ta thấy là vì Ma Tổ cứu bọn họ, khiến những người kia muốn đi

theo Ma Tổ. Nhưng yên tâm, bọn họ đều không phải đèn đã cạn dầu, không thích ăn nhờ ở đậu. Cái gọi là họa tới nơi mỗi người tự bay, chỉ cần ba thế lực lớn khác đồng ý hàng phục Ma Tổ thì đám người đó tự động giải tán, không đáng lo.

Yên Ma Đại Tôn đồng ý với Phật Ma, nhưng vẫn thắc mắc:

- Nhưng bọn họ sẽ đồng ý chứ?

Phật Ma cười nói:

- Sao không đồng ý? Chúng ta tìm vật trong vực ngoại giới bao nhiêu vạn năm, mấy lần giáng lâm đều tay không mà về, nhưng đã biết vật kia là cái gì. Thần Chủ Thần Đình sẽ không ngồi nhìn mặc kệ, Nữ Đế Thanh Sơn Nữ Đế và Phó Thần Chủ một lòng, tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Muốn nói đến nhân tố không xác định thì chỉ có lão già Thánh Địa Sơn, nghe nói tu luyện ngạnh công đến cực hạn, đạt tới Chúa Tể nhất thế thì khí huyết dần héo rút, thực lực yếu rất nhiều, có lẽ sẽ không đến. Nhưng không sao, chờ Dục Cửu Nguyên báo về đã, nếu không thuyết phục được thì ta sẽ tự mình ra mặt nói một tiếng với lão già kia, lão ta sẽ đồng ý.

Phật Ma có tính toán của mình.

Ma Tổ không dễ chọc, cộng thêm ba mươi cường giả Chúa Tể đỉnh, nếu là Phật Ma Tháp nếu đấu cứng với họ chắc chắn sẽ mất mát nặng nề.

Nên phải lôi kéo ba thế lực lớn khác.

Bọn họ biết bí mật trong vực ngoại giới rồi thì khó ngồi yên, ai đều sợ bị người nhanh chân đến trước.

Nhất là nhân vật nguy hiểm như Ma Tổ.

Chợt có luồng sáng vàng từ bên ngoài bắn vào.

Vĩnh Hằng Đại Tôn vẻ mặt nghiêm túc:

- Phật Ma, việc lớn không tốt!

Phật Ma thấy Vĩnh Hằng Đại Tôn hoảng hốt, nghi ngờ hỏi:

- Có chuyện gì mà khiến người hốt hoảng vậy?

Biểu tình của Vĩnh Hằng Đại Tôn kinh hoàng, dường như không ngờ:

- Khôi Lỗi lão tổ xuất hiện, đã tiêu diệt Vạn Phật tông ở phương tây.

Phật Ma bật dậy, đứng trên đài hoa sen, nghiêm túc hỏi:

- Có chắc không?

Vĩnh Hằng Đại Tôn nói:

- Chắc chắn mười phần mười, lúc nhận tin tức ta liền lên đường đến Vạn Phật Tông, sau đó bị đánh lén, bọn họ đều là đệ tử của Vạn Phật Tông, bị luyện chế thành con rối.

Mặt Phật Ma đen như nhọ nồi:

- Rắc rối đây, sao Khôi Lỗi lão tổ còn sống được?

Khôi Lỗi lão tổ là đối thủ khó chơi nhất mà Phật Ma từng gặp, rất khó giết. Nhưng rõ ràng vạn năm trước đã giết Khôi Lỗi lão tổ rồi, sao vẫn còn sống?

Chương 1112: Trời ạ, ta muốn trở về (1)

Chu Tứ trở lại Trường Sinh Địa, khóc chảy nước mắt nước mũi kể lại điều đã gặp được trong đường hầm.

Chuyện này kinh động cao tầng Trường Sinh Địa.

Ý nghĩ đầu tiên là tự tìm cái chết.

Dám ngông cuồng như thế!

Dám hố người của Trường Sinh Địa, còn cắn sâu như vậy.

Đường hầm Không Gian Thần Trụ không ổn định, người buông xuống rất có thể gặp nguy hiểm khi còn trong đường hầm. Nên đường hầm bên lãnh địa Quỷ tộc là nơi tất cả người muốn đi vực ngoại giới sẽ chọn.

Cao tầng Trường Sinh Địa điều động cường giả Chúa Tể dẫn đội, ra lệnh cho bọn họ đi lãnh địa Quỷ tộc giết hết đám người chiếm cứ đường hầm để răn đe.

Trường Sinh Địa bá đạo như vậy đấy.

Trạm thứ nhất của Dục Cửu Nguyên là Thần Đình.

Thần Chủ Thần Đình bế quan không ra, công việc bên trong đều từ Phó Thần Chủ phụ trách.

Tuy Thần Đình chỉ có một vị Phó Thần Chủ nhưng bên dưới có tám Đại Vương quản lý các việc lớn nhỏ trong Thần Đình.

Thực lực của Dục Cửu Nguyên mạnh nhưng không hiếm hoi trong thế lực khổng lồ như Thần Đình, y được dẫn tiến gặp Phó Thần Chủ Thần Đình.

Phó Thần Chủ nghe nói Dục Cửu Nguyên được Phật Ma phái tới thì ấn tượng đầu tiên khá tệ.

Lại muốn làm việc gì nữa đây?

Phó Thần Chủ bây giờ ghét cái tên bên Phật Ma Tháp rồi, trước kia đã ghét, trải qua chuyện kia làm giảm mạnh ấn tượng với Phật Ma xuống mức chán ghét.

Nhưng khi biết Ma Tổ cùng một đám cường giả Chúa Tể đỉnh chiếm cứ đường hầm thì Phó Thần Chủ mặt biến sắc.

Việc này để lộ ra tín hiệu hơi lạ.

Chẳng lẽ Ma Tổ biết bí mật của vực ngoại giới?

Không thể nào.

Phó Thần Chủ sắc mặt biến đổi nhiều lần, Dục Cửu Nguyên quan sát kỹ, trong lòng có tính toán riêng.

Dục Cửu Nguyên xem bộ dạng của Phó Thần Chủ rõ là có bí mật. Y biết vực ngoại giới có vấn đề, nếu không thì tại sao nhiều Chúa Tể đều buông xuống?

Phật Ma rất xem trọng đường hầm, Dục Cửu Nguyên đã xem thấu, dù Phật Ma không chào đón Ma Tổ cũng không đến mức tổ chức trận thế lớn như vậy.

Còn về bảo là một mình Ma Tổ chống lại Phật Ma Tháp thì càng vô lý.

Cho nên thứ Phật Ma để ý không phải Ma Tổ mà là đường hầm, bọn họ muốn đi vực ngoại giới, tuyệt đối không thể ngồi xem đường hầm bị người khác chiếm cứ.

Dục Cửu Nguyên giữ vẻ mặt bình tĩnh, tâm tư của y kín đáo, muốn biết việc mà các trùm đều biết.

- Đám người này đang mưu cầu điều gì?

Nhưng Dục Cửu Nguyên hiểu rằng rất khó, muốn biết sự thật từ miệng bọn họ là chuyện không thể nào.

Dục Cửu Nguyên quan sát biểu tình của Phó Thần Chủ, hy vọng tìm được tin tức hữu dụng:

- Ý của Phật Ma là liên hợp bốn thế lực lớn trấn áp đám Ma Tổ chiếm cứ đường hầm.

Phó Thần Chủ hỏi:

- Bốn thế lực lớn? Đã bàn bạc ổn thỏa với Thánh Địa Sơn và Thanh Sơn Khâu rồi?

Dục Cửu Nguyên đáp:

- Chưa đi Thánh Địa Sơn, nhưng Nữ Đế Thanh Sơn Khâu và Phó Thần Chủ có quan hệ không tầm thường, nếu Phó Thần Chủ đồng ý thì Thanh Sơn Khâu sẽ không từ chối.

Phó Thần Chủ nhíu mày, tức giận hỏi:

- A? Ngươi nói vậy là sao? Ta và Nữ Đế Thanh Sơn Khâu từ khi nào có quan hệ không tầm thường? Dục Cửu Nguyên, có lúc nên suy nghĩ cho kỹ rồi hãy nói.

Dục Cửu Nguyên gật đầu nói:

- Đúng, đúng, Phó Thần Chủ nói đúng lắm.

Trong bụng y chửi thầm: Mợ nó, tưởng người khác không biết chuyện mình làm sao? Giả vờ giả vịt.

Phó Thần Chủ không để ý Dục Cửu Nguyên:

- Ta đã biết sự việc, để ta suy nghĩ đã.

Dục Cửu Nguyên chỉ có nhiệm vụ truyền lời, còn về Phó Thần Chủ xin cho thời gian suy nghĩ chẳng qua là nói khách sáo, tùy gã.

Dục Cửu Nguyên chợt phát hiện có sự việc không phải y sốt ruột mà là người khác nóng nảy.

Phật Ma nghe tin Ma Tổ và đám Chúa Tể chiếm cứ đường hầm thì nôn nóng, tuy y giấu sâu nhưng vẫn bị Dục Cửu Nguyên nhìn thấu.

Trong này chắc chắn có vấn đề.

Phó Thần Chủ nữa, tuy không biểu hiện ra nhưng Dục Cửu Nguyên phát hiện sắc mặt của y hơi lạ, dường như đang lo lắng việc gì.

Tốt lắm, xem ra chỉ cần thận trọng chờ đợi thì rồi sẽ biết chút chuyện.

Khi Dục Cửu Nguyên đi Thánh Địa Sơn thì bị ngăn ngoài cửa, bị người ta lờ đi.

Có nên tức giận không? Thôi bỏ đi.

Đám người Thánh Địa Sơn đều là tu luyện ngạnh công, dễ giận, với bản lĩnh của Dục Cửu Nguyên muốn nổi cáu trong Thánh Địa Sơn

thì còn chưa đủ tư cách.

Y lo truyền lời là được, Thánh Địa Sơn có đồng ý hay không là việc của Phật Ma lo.

Phật Ma đã nói nếu Thanh Sơn Khâu không đồng ý thì y sẽ đi nói.

Dục Cửu Nguyên không đi Thanh Sơn Khâu, Nữ Đế Thanh Sơn Khâu và Phó Thần Chủ gian díu với nhau, chắc đã biết chuyện rồi, nếu Phó Thần Chủ muốn đi thì Nữ Đế tự nhiên sẽ đi.

Nếu Phó Thần Chủ không đồng ý thì hết chơi.

Viêm Hoa tông, Vô Địch phong, mật thất.

Xoẹt!

Đao quang kiếm ảnh, đầu người lăn.

- Đáng sợ, sáng tạo công pháp khó như vậy sao?

Lâm Phàm ngồi xếp bằng trong mật thất, cố gắng sáng tạo công pháp, nhưng cố gắng lâu như vậy mà không có chút hy vọng.

Không biết hắn đã chết bao nhiêu lần, hắn đã tê dại.

Lâm Phàm đẩy mở cửa đá mật thất, đi ra ngoài, tâm rất mệt mỏi:

- Có lẽ vì tâm tính không tốt, ra ngoài hít thở không khí mới mẻ có lẽ sẽ tốt hơn một chút.

Sáng tạo công pháp cấp Thế Giới thật sự quá khó khăn.

Bên ngoài.

Thanh Oa ngồi chờ ở nơi đó, hình như đang ngẩn người.

Lâm Phàm hỏi:

- Làm gì đó Thanh Oa?

Thanh Oa đang ngẩn người lập tức tỉnh táo lại, nhảy tới trước mặt Lâm Phàm, ôm chân hắn:

- Chủ nhân rốt cuộc xuất quan, Oa Oa nhớ chủ nhân muốn chết.

Giấy vàng treo sau lưng Thanh Oa la lên:

- Cái tên lông tạp đầu xanh này không hề nhớ ngươi, trong thời gian này hắn nói xấu ngươi nhiều lắm.

Bộp!

Thanh Oa ngã ngửa ra sau, phần lưng đè ép mặt đất, vặn người chà chùi:

- Nói nhăng nhít cái gì, suốt ngày chỉ biết châm ngòi ly gián, đáng hận!

Giấy vàng đã bàn với Đại Vương Bát, một người được quyền khống chế một ngày.

Trong khoảng thời gian này giấy vàng chịu đủ tra tấn, có chút sợ hãi, nó rất muốn đuổi tên kia ra khỏi người nhưng không có cách nào, không làm được.

Lâm Phàm híp mắt:

- Thanh Oa, có chuyện gì thì nói mau, biểu hiện của ngươi khiến người cảm giác ngươi có mục đích riêng.

Thanh Oa đứng dậy, xua hai tay:

- Không, tuyệt đối không có việc gì. Chủ nhân, ta tuyệt đối trung thành với ngài, sao mà có mục đích gì được.

Sau đó Thanh Oa đổi giọng:

- Thật ra cũng không có chuyện gì, ta muốn đi thượng giới, có chút chuyện Oa Oa muốn giải quyết rõ ràng.

Thanh Oa và Lô Cương đã trò chuyện rất nhiều, biết rất nhiều chuyện. Việc nó tin tưởng trăm phần trăm bắt đầu lung lay, thật ra ngay từ đầu đã hơi dao động, chẳng qua nó không muốn tin tưởng.

Lâm Phàm nhìn Thanh Oa, bất đắc dĩ nói:

- Thanh Oa, ta phát hiện đầu óc của ngươi cứng ngắc, đã là sự thật mà sao cứ ôm hy vọng? Nói cho ngươi biết, thật sự không có hy vọng. Ngươi thấy đúng không Lô Cương?

Giấy vàng bám sau lưng Thanh Oa lên tiếng:

- Tuy không muốn tin tưởng nhưng sự thật đúng là vậy.

Giấy vàng phản đối:

- Này này, cái tên chơi xấu kia, đã nói một người một ngày, hôm nay là của ta, ngươi lên tiếng làm gì?

Thân thể của nó bị người chiếm cứ, còn chưa tìm người tố khổ, giờ bị người được nước ăn hiếp, ai nhịn nổi?

Thanh Oa hét lên:

- Đại Vương Bát, ngươi câm miệng cho ta, ngươi đã thấy tận mắt sao?

Đây là người hầu của nó vậy mà không bênh nó.

Lô Cương thở dài, thần sư vẫn quá thuần khiết, hèn gì lúc trước bị nữ nhân kia dụ dỗ mất hồn, không oan, bị hố đến nông nỗi này không oan chút nào.

Lâm Phàm suy nghĩ một hồi:

- Cũng tốt, gần đây ta có làm vài hạng mục ở thượng giới, đang thiếu người, ngươi có thể đi xem thử.

Thanh Oa nghe xong giật mình kêu lên:

- Hạng mục? Ở thượng giới?

Lâm Phàm nói:

- Ừ, hạng mục rất tốt, có ba mươi mốt vị Chúa Tể đỉnh trấn thủ mọi thứ bên kia. Có một người mà ngươi quen thuộc, là Hận Thiên Tiểu Ma Quân mà ngươi nói, hắn cũng ở đó.

Thanh Oa giật mình:

- Lợi hại, ba mươi mốt vị Chúa Tể đỉnh, Hận Thiên Tiểu Ma Quân cũng có mặt, vậy thì thật khó lường. Tuy Hận Thiên Tiểu Ma Quân hơi hố nhưng thực lực tạm ổn, hạng mục kia an toàn, dù ở thượng giới cũng không có ai dám chọc vào. Chủ nhân ghê gớm thật, Oa Oa tự hào vì chủ nhân!

Chương 1113: Trời ạ, ta muốn trở về (2)

Thanh Oa có chút ý tưởng.

Có nhiều Chúa Tể vậy thì nơi đó rất an toàn.

Thanh Oa cười nịnh, mặt ếch dán ống quần của Lâm Phàm, rất tiện nói:

- Chủ nhân cũng thấy Oa Oa trung thành với chủ nhân như vậy, chủ nhân có thể đưa Oa Oa qua không? Chủ nhân yên tâm, Oa Oa đến đó không vì cái gì khác, chỉ vì muốn giám thị bọn họ thay chủ nhân, hễ có gió thổi cỏ lay là báo cáo với chủ nhân ngay.

Thanh Oa thật sự muốn đi.

Nơi đó có nhiều cường giả như vậy, với tình huống hiện giờ của nó sẽ được an toàn. Nếu trong đó có người từng là người hâm mộ của nó thì càng lời to.

Thanh Oa suy nghĩ những chuyện này, trải đường cho mình.

Nó là Cửu Hoang Thần Sư, nếu không có chút ý tưởng gì thì sao được?

Lâm Phàm nhìn thấu ý nghĩ của Thanh Oa, nhưng cũng tốt, nó dù gì là đại nhân vật thượng giới, tuy bây giờ biến thành bộ dạng này nhưng danh vọng còn đó, có lẽ sẽ giúp ích đôi chút.

Lâm Phàm vỗ đầu Thanh Oa:

- Được, không thành vấn đề, ai kêu chủ nhân yêu Oa Oa của chúng ta nhất.

Thanh Oa cảm động khóc:

- Hu! Oa Oa được đi theo chủ nhân như ngài là điều vô cùng hạnh phúc.

Lô Cương ở trong giấy vàng nghe buồn nôn.

Thần sư thay đổi rồi, kỹ năng vỗ mông ngựa cao siêu hơn mọi người.

Có lẽ vì ngày xưa bọn họ luôn nịnh hót thần sư nên thần sư học được từ họ, giờ thực hành luôn, lô hỏa thuần thanh, cao hơn một bậc.

Thượng giới, đường hầm.

Đám người Ma Tổ rảnh rang.

Cốt Vương trấn thủ ở cửa vào, nghênh đón người đi ngang qua, thái độ vô cùng tốt, tóm lại tốt nhất là dụ người vào trong đã.

Huyết Nha hỏi:

- Cốt Vương, ngươi nói xem chúng ta có thể làm việc này bao lâu?

Huyết Nha luôn cảm giác sẽ có nguy hiểm đến, nhất là đoạn thời gian trước Dục Cửu Nguyên trốn thoát, chắc chắn y sẽ không từ bỏ ý đồ.

Cốt Vương nói:

- Đương nhiên cả đời, ai dám đến ngăn cản chúng ta phát tài thì ta một đao chém chết hắn.

Sau đó gã cười nói:

- Tiểu huynh đệ kia thật là có bản lĩnh, có dáng rồng trong cõi người, đầu óc thông minh. Nếu kêu ta làm thì ta sẽ không nghĩ ra có cách như vậy, chẳng cần làm gì, đứng yên là có tài phú đến.

Huyết Nha vỗ vai Cốt Vương:

- Được rồi, người ta không có ở đây, đừng nịnh bợ.

Cốt Vương nhìn Huyết Nha, nói:

- Ta nịnh chỗ nào? Toàn nói thật.

Lúc này.

Hai bóng dáng xuất hiện ở cửa đường hầm.

Là Lâm Phàm cùng Thanh Oa.

- Chủ nhân, hạng mục của chúng ta ở nơi nào?

Thanh Oa rất kích động, không ngờ kẻ bỏ mạng lợi hại thật, có thể phát triển sản nghiệp ở thượng giới, ghê gớm.

Lâm Phàm mỉm cười nói:

- Ở chỗ này.

Thanh Oa ngây ra, lắc lư cái đầu hoang mang hỏi:

- A? Chủ nhân đang nói chỗ nào?

Lâm Phàm chỉ vào đường hầm:

- Là chỗ này, đám người chúng ta chiếm lối đi này, người đi vào phải nộp phí mới được đi qua, sao? Khá lắm đúng không? Đây là cuộc mua bán chỉ lời không lỗ.

Thanh Oa xoe tròn mắt:

- Trời ạ!

Thanh Oa cảm thấy thế này có khác gì tự tìm chết?

Đường hầm kết nối vực ngoại giới với thượng giới là vùng đất quan trọng, đám người thượng giới sẽ không để người khác chiếm cứ đường hầm, chắc chắn sẽ đánh một trận.

Nghĩ đến khả năng này làm mặt Thanh Oa càng xanh xao hơn.

Thanh Oa mếu máo nói:

- Chủ nhân, Oa Oa đột nhiên phát hiện ở trong tông môn tốt hơn, Oa Oa không nỡ xa đám đệ tử kia.

Lâm Phàm cười nói:

- Không sao, đã đến rồi thì ở lại đây một lúc cũng hay, ta dẫn ngươi đi làm quen với họ.

Thanh Oa rất muốn vả mặt mình mấy cái.

Mợ nó, ngu quá là ngu!

Kẻ bỏ mạng làm gì có sản nghiệp, dù có thì chắc chắn cũng là liều mạng.

Rất nhanh, Lâm Phàm mang theo Thanh Oa gặp mặt đám người

Ma Tổ.

Cốt Vương nhìn thấy Lâm Phàm liền cười tươi như hoa:

- Tiểu huynh đệ đến rồi.

Cốt Vương phục Lâm Phàm sát đất, nhìn xem, hạng mục tốt biết bao, nằm thôi đã có tiền. Hơn nữa đoàn người cùng nhau thề, tính an toàn vững chắc, tuyệt đối không xảy ra sự kiện phản bội.

Cốt Vương thích như vậy, không có thành phần giả tạo.

Lâm Phàm cười:

- Thế nào, gần đây thu hoạch tạm ổn chứ?

Cốt Vương tiếc nuối nói:

- Đương nhiên ổn, tiếc rằng có lần một Chúa Tể đỉnh đi ngang qua, vốn cho rằng có thể kiếm một mớ, cuối cùng không ngờ bị hắn trốn thoát. Ài, nếu biết trước thì ta đã ngồi canh ở cửa ra.

Thịt mỡ bay đi ngay trước mắt, trong lòng vô cùng đau khổ.

Lâm Phàm thuận miệng hỏi:

- Người đó tên Dục Cửu Nguyên hả?

Cốt Vương giật mình, thốt ra:

- Thần, tiểu huynh đệ thật sự là quá thần, đoán một phát trúng ngay. Đúng là hắn tên Dục Cửu Nguyên, đã xem thường hắn, để hắn chạy mất.

Lâm Phàm hiểu ra, quả nhiên là vì vậy.

Hắn đã nói mà, Dục Cửu Nguyên làm gì tốt bụng cho Cơ Uyên thuận buồm xuôi gió, bình yên như không.

Không phải Dục Cửu Nguyên không muốn làm gì mà vì trên đường đi bị chặn lại.

Không trả tiền không cho xuống dưới.

Với tính tình của Dục Cửu Nguyên chắc chắn sẽ chịu nhục, đến vực ngoại giới bắt Cơ Uyên. Có lẽ vì giá quá cắt cổ, Dục Cửu Nguyên không chịu nên đánh túi bụi, sau cùng thua bỏ chạy.

Đáng tiếc.

Nếu Dục Cửu Nguyên đi vào vực ngoại giới thì có lẽ hắn sẽ kiếm được một mớ điểm, chắc sẽ thích lắm.

Nhất là bây giờ hắn nghèo mạt rệp.

Lúc này, Cốt Vương nhìn thấy Thanh Oa:

- Ủa? Tiểu huynh đệ bắt con ếch ở đâu ra? Bỏ vào nồi nấu chắc ngon lắm.

Thanh Oa đang phân biệt đám người này là ai, nhưng nghe lời Cốt Vương nói thì tức giận quát:

- Nhà ngươi đang nói gì hả? Có tin ta đánh chết ngươi không?

Cốt Vương nổi hứng chộp đầu Thanh Oa xách tới trước mắt:

- Còn biết nói chuyện? Kỳ lạ, nói ngươi là yêu thú thì không giống, sao biết nói chuyện?

Cốt Vương suy nghĩ, xem không hiểu.

Lâm Phàm nhắc nhở:

- Đủ rồi, đây là Luyện Đan Đại Sư của tông môn ta, đừng chơi bậy.

Nói sao thì Thanh Oa là người của hắn, nó có thể bị hắn trêu chọc nhưng không thể để người khác ức hiếp.

Cốt Vương gật gù:

- Ta đã nói mà, con ếch xuất sắc như vậy sao có thể là sinh vật bình thường được, thì ra là Luyện Đan Đại Sư, thất kính thất kính.

Thanh Oa trừng mắt Cốt Vương:

- Coi như ngươi biết điều.

Trong thời gian này Thanh Oa nhận ra một số người.

Tứ Dục Chi Chủ.

Tam Thế Hồn Ma.

Đều là Chúa Tể khó chơi, khi Thanh Oa còn là Cửu Hoang Thần

Sư sẽ không để họ vào mắt, nhưng nó biết bọn họ đều rất lợi hại, thủ đoạn khá quỷ dị, khác với các Chúa Tể khác.

Nghe đồn bọn họ khống chế pháp tắc loại hiếm ai điều khiển được, rất thưa thớt, cũng rất quỷ dị.

Ma Tổ nhìn chằm chằm vào Thanh Oa:

- Sao ta cảm giác hơi thở của ngươi có chút quen thuộc?

Thanh Oa cứng người lại, mợ nó, không lẽ bị nhận ra?

Nó không muốn bị lộ thân phận vào lúc này.

Đường đường là Cửu Hoang Thần Sư nhưng biến thành con ếch, thực lực yếu xìu, nói ra rất mất mặt.

Lúc này giấy vàng im lặng được mới lạ, vạch áo Thanh Oa cho người xem lưng ngay:

- Chắc chắn quen thuộc, hắn là Cửu Hoang thần sư, trước kia rất vênh váo, bây giờ gặp rủi ro.

Xôn xao!

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm vào Thanh Oa.

Ma Tổ khó giữ bình tĩnh tiến lên chộp lấy Thanh Oa:

- Không thể nào! Ngươi là lão già Cửu Hoang?

Ma Tổ xoe tròn mắt ốc bươu, không tin nổi.

Thanh Oa mếu máo:

- Không phải, hắn nói dóc!

Sắp không giữ được tôn nghiêm cuối cùng sao?

Trí nhớ của Ma Tổ còn mới tinh, nhớ kỹ từng chi tiết:

- Hay lắm, năm đó ta đi cầu ngươi luyện một viên đan dược, ngươi quyết không cho làm hại ta đi bao nhiêu đường vòng.

Năm xưa Ma Tổ tu luyện ma công, cần gấp một viên đan dược. Thế là gã tìm đến Cửu Hoang Thần Sư nổi tiếng thế gian thượng giới, không ngờ Cửu Hoang Thần Sư kiêu căng phớt lờ gã.

Thanh Oa ấp úng:

- Ta . . . ta . . . sao có thể trách ta, năm đó ngươi làm nhiều việc ác, người thần đều giận, sao ta có thể giúp ngươi?

Đau nhức làm nó muốn chết.

Giấy vàng bị Lô Cương đè đầu đánh trong thế giới trang giấy, hét thảm liên hồi.

Ma Tổ cười khẩy nói:

- Ta làm nhiều việc ác? Người thần đều giận? Ngươi làm sao xứng với cái miệng này?

Cốt Vương giật mình kêu lên:

- Ồ, Cửu Hoang Thần Sư? Ta có nghe tiếng, lúc ta còn nhỏ yếu thì người này là thần tượng trong lòng của ta. Ngưỡng mộ danh tiếng của thần sư đã lâu.

Dối trá!

Thanh Oa lườm Cốt Vương, đồ giả tạo.

Bộ dạng của nó bây giờ mà danh bất hư truyền cái gì, sao xứng với cái miệng này.

Các Chúa Tể khác xì xầm thảo luận.

Dù sao Cửu Hoang Thần Sư rất nổi tiếng.

Luyện Đan Thần Sư số một thượng giới, từng được vô số cường giả muốn nịnh bợ, tiếc rằng cuối cùng bất hạnh gặp nạn, từ đây xuống dốc.

Bọn họ không ngốc, bên ngoài đồn Cửu Hoang Thần Sư làm việc khiến người người oán trách nhưng bọn họ không tin.

Thanh Oa hận chết giấy vàng, vào phút then chốt bị nó đâm cho một nhát.

Lâm Phàm nói:

- Được rồi, tất cả đừng nói nữa, Thanh Oa là người của ta. Còn về Cửu Hoang Thần Sư chỉ là thân phận cũ, bây giờ bị người hãm hại, rơi xuống tình cảnh này đủ thảm rồi.

Thanh Oa cảm động.

Kẻ bỏ mạng bênh vực nó, thật hiếm hoi.

Chương 1114: Hình như hơi kỳ kỳ

Thanh Oa cứ nghĩ kẻ bỏ mạng sẽ châm biếm nó vài câu, xem ra nó đã hiểu lầm.

Cốt Vương vỗ bộ ngực nói:

- Cái gì? Cửu Hoang Thần Sư bị người hãm hại rơi xuống cảnh này? Quá đáng, thần sư yên tâm, cứ nói cho ta biết là ai, ta cầm đao chém chết hắn!

Nói đùa.

Thần sư là tồn tại gì? Nếu giữ gìn quan hệ tốt, thần sư làm cho ít đan dược thì cũng giúp ích lớn cho cường giả Chúa Tể đỉnh như gã.

Các Chúa Tể khác lên tiếng:

- Đúng vậy! Tuyệt đối không thể nhịn, phải báo thù cho thần sư!

Bọn họ đều xem trọng danh hiệu Cửu Hoang Thần Sư và trình độ luyện đan.

Ai nói Chúa Tể đỉnh không cần dùng đan dược?

Chẳng qua đan dược bình thường không đem đến nhiều tác dụng cho họ.

Nhưng Cửu Hoang Thần Sư thì khác, làm ra đan dược dù là Chúa Tể trông thấy cũng sẽ đỏ mắt.

Được người tâng bốc làm Thanh Oa hơi vênh váo, cảm giác danh tiếng của mình còn đó, phong độ không giảm.

Thanh Oa bình tĩnh nói:

- Được rồi, các vị khách khí, việc này bản thần sư tự mình giải quyết là được, đa tạ ý tốt.

Nếu trước kia có người nói câu trên với nó thì nó sẽ cao ngạo ném cho một câu: Liên quan quái gì với các ngươi?

Ma Tổ lắc đầu, thở dài một tiếng:

- Tất cả đều như mây khói thoáng qua, từng tung hoành thiên địa thì sao? Kết quả ra nông nỗi này, ài, thật đáng buồn.

Những người có mặt ở đây có lẽ có người không biết sự lợi hại của Cửu Hoang Thần Sư, vì đó là chuyện vạn năm trước, dù khi đó họ đã sinh ra thì tu vi không cao. Dù nghe danh hiệu Cửu Hoang Thần Sư nhưng họ khó hiểu rõ sức nặng của danh hiệu đó.

Ma Tổ thì biết rõ ràng.

Nói trên đời không có ai giống như Cửu Hoang Thần Sư cũng không khoa trương, vô cùng phong quang, dù là cường giả Chúa Tể đỉnh cũng phải khách khí.

Đến Chúa Tể nhất thế mới được ngang hàng với Cửu Hoang Thần Sư, đôi khi còn bị không nể mặt.

Bởi vậy Cửu Hoang Thần Sư rơi xuống tình cảnh như vậy không xem như ngoài ý muốn.

Hống hách lâu quá cuối cùng phải trả giá.

Bên ngoài chợt có tiếng quát:

- Người ở bên trong lập tức lăn ra đây! Dám chặn đường cướp tiền tại đây, đúng là tự tìm cái chết!

Tiếng quát như sấm đột nhiên nổ vang, trong đường hầm dao động, vách tường không gian trơn nhẵn chợt nổi sóng.

Có thể tạo thành loại uy thế này đương nhiên là cường giả Chúa Tể cảnh, thực lực không thấp, chắc chắn là đỉnh.

Mặt Thanh Oa trắng bệch. Nó sợ nhất là người khác tìm tới cửa.

Dù sao chiếm đường hầm làm của riêng tức là chống đối với tất cả mọi người.

Bây giờ người ta tìm tới cửa, hiển nhiên muốn diệt kẻ cầm đầu chiếm cứ đường hầm.

Sẽ không xui xẻo vậy chứ?

Ma Tổ hơi bất ngờ:

- Đến rồi? Tốc độ nhanh thật, bốn thế lực lớn đồng ý dễ dàng vậy sao?

Không phải Ma Tổ sợ, chẳng qua khác với trong tưởng tượng của gã.

Cốt Vương rùng mình:

- Ma gia nói xem có phải bốn thế lực lớn muốn bắt chúng ta khai đao?

Khóe môi Ma Tổ cong lên:

- Đương nhiên rồi, chứ ngươi nghĩ biết ta ở đây thì còn ai dám đến?

Gã nhìn Cốt Vương, hỏi:

- Như thế nào? Ngươi sợ?

Cốt Vương cố gắng bình tĩnh nói:

- Sợ cái gì, đánh nhau thôi mà, cùng lắm liều mạng với bọn họ.

Đã là cường giả Chúa Tể đỉnh tất nhiên thực lực vô cùng cường đại, nhưng đối mặt bốn thế lực lớn khiến người hơi sợ.

Không đùa, Cốt Vương bị Phật Ma ám ảnh tâm lý.

Năm xưa là Phật Ma bắt Cốt Vương, không chống cự qua hai mươi chiêu đã thua, đây là cách biệt về thực lực.

Lâm Phàm nói:

- Đi, đi ra xem một chút, nên tới đã tới, đánh chạy bọn họ là đường hầm này hoàn toàn thuộc về chúng ta.

Lâm Phàm hơi kích động, sau khi bước vào Thế Giới cảnh thì chưa đánh với vài cường giả Chúa Tể cảnh. Bây giờ một đám kéo tới, vừa lúc cho hắn đánh thỏa thích, không biết thực lực của hắn hiện giờ chênh lệch bao xa với Phật Ma, có lẽ đã rút ngắn không còn khoảng cách.

Bên ngoài.

Đám người Trường Sinh Địa lơ lửng giữa hư không, hai người dẫn đầu khí thế hùng hậu, phất tay kéo theo uy năng lớn lao.

Giống như hai người này là mảnh trời này, mảnh đất này.

Cường giả Chúa Tể đỉnh.

Đám người theo phía sau cũng không yếu, vài vị Chúa Tể trung kỳ, nhiều Thế Giới cảnh.

Chu Tứ nói người nơi này đều rất mạnh, nhưng dù mạnh đến đâu chẳng lẽ mạnh hơn bọn họ?

Có người hỏi:

- Trưởng lão, chúng ta trực tiếp đánh vào đi, giết bọn họ không kịp trở tay là xong.

Một trưởng lão mở miệng nói:

- Không gấp, chờ bọn họ đi ra, để bọn họ chết sáng mặt.

Người xung quanh đều cười lạnh.

Dám đụng vào Trường Sinh Địa là tự tìm chết.

Thoáng chốc lối vào đường hầm có bóng dáng xuất hiện.

- Đánh nhau, rốt cuộc có thể đánh nhau! Tốc độ của bốn thế lực lớn thật nhanh.

Lâm Phàm hưng phấn, cảm giác máu đang sôi trào trong người.

Nhưng khi thấy tình huống bên ngoài thì hắn thộn mặt ra:

- Chuyện gì đây?

Ma Tổ cũng sững sờ, cái này khác với suy nghĩ của gã. Đã hứa là bốn thế lực lớn đến mà sao trước mắt là mấy tên cặn bã?

Đừng nói bên nhóm Lâm Phàm ngây người.

Đám người Trường Sinh Địa cũng ngẩn ngơ.

Hai vị trưởng lão nhìn chằm chằm vào phía trước. Bọn họ đều có tu vi Chúa Tể đỉnh nên càng xem rõ ràng hơn.

Đám người này đi ra, bên trên cửa vào đường hầm bao phủ hơi thở hùng hậu đè người ngộp thở.

Một đám người cùng đi ra.

Hai trưởng lão dẫn đầu rùng mình, mặt trắng bệch.

Hình như kỳ kỳ.

Lâm Phàm nhìn về phía Ma Tổ, hơi thất vọng:

- Ngươi nói bốn thế lực lớn tới, vậy bây giờ đây là cái quỷ gì?

Ma Tổ cũng nghệch mặt ra, không rõ ràng:

- Không biết, theo lý thuyết nên là người của bốn thế lực lớn đến, nhưng sao là đám tôm tép này đến? Không lẽ là vật hy sinh? Nhưng không thể nào, biết Ma Tổ này ở đây, trừ phi nhóm Phật Ma đến, chứ ai khác tới đều vô dụng.

Lâm Phàm rất thất vọng hỏi:

- Vậy tình huống bây giờ là sao?

Vốn tưởng là người của bốn thế lực lớn đến nên hắn mới hào hứng, máu nóng sôi trào đi ra đường hầm, chuẩn bị buông tay buông chân làm một vố lớn.

Nhưng nhìn tình cảnh hiện tại khiến người có chút tuyệt vọng.

Vố lớn khỉ mốc, chút xíu tôm tép không đủ nhét kẽ răng.

Đau đầu, đầu đau như búa bổ, tâm tình tốt bị đám người kia làm buồn phiền.

Lúc này đừng nói đám người Lâm Phàm buồn phiền, hai vị trưởng lão của Trường Sinh Địa đã bối rối, kinh hoàng.

Hai người nhỏ giọng thầm thì, mắt tròn mắt dẹt:

- Tình huống không ổn, hình như chọc phải tồn tại ghê gớm.

- Sao có nhiều cường giả Chúa Tể đỉnh vậy? Xảy ra chuyện lớn.

Lúc này một đệ tử của Trường Sinh Địa ngẩng cao đầu bước ra.

Trưởng lão không tiện lên tiếng, giao cho đám nhân vật nhỏ bọn họ làm việc này mới được. Còn về đối phương là ai thì liên quan quái gì đến hắn? Dù sao không biết mặt, chắc toàn là nhãi nhép.

- Đám giặc chiếm lĩnh đường hầm nghe kỹ đây, chúng ta là đệ tử của Trường Sinh Địa, hai vị trưởng lão Chúa Tể đỉnh dẫn đầu đến đây tiêu diệt các ngươi, nếu không muốn chết thì nhanh chóng buông vũ khí đầu hàng, nếu không . . .

- Giết!

Khi thốt ra chữ cuối, đệ tử bộc phát ra hơi thở hung hãn rất ghê gớm.

Hai trưởng lão đang trò chuyện cảm giác trái tim ngừng đập:

- Nguy rồi!

Tự tìm cái chết.

Nói cái quỷ gì?

Các ngươi không nhìn thấu thực lực của đối phương sao?

Đúng là bọn họ không nhìn thấu, nếu xem thấu thì đã không phải chỉ là đệ tử.

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói:

- Chuyện gì đây? Người đến dữ dằn vậy sao? Muốn chúng ta buông vũ khí đầu hàng? Các ngươi thấy sao?

- Hay để ta đi chém chết bọn họ?

Lúc nãy Cốt Vương thật sự bị hù dọa, thật đáng sợ, cứ tưởng bốn thế lực lớn tới, không ngờ chỉ là đám tôm tép.

Đừng thấy bên đối phương có hai cường giả Chúa Tể đỉnh, đừng đùa, Cốt Vương một đao có thể chém chết một tên rưỡi, không mang theo chút do dự.

Lâm Phàm từ chối:

- Không được.

Đùa à, ngươi chém chết thì lấy ai cho điểm?

Lâm Phàm nói tiếp:

- Để ta lo, vừa lúc cho các ngươi xem thực lực của ta.

Ma Tổ nhìn Lâm Phàm một cái, không phải gã không tin hắn mà là ngay từ đầu đã không tin.

Ma Tổ nhắc nhở:

- Tiểu tử, ngươi cũng đừng chủ quan, đối phương có hai vị Chúa

Tể đỉnh, một đám Chúa Tể cùng Thế Giới cảnh. Thực lực của ngươi còn kém một chút.

Chương 1115: Bị rối kiểu tóc

Lâm Phàm bật cười:

- Ha ha ha! Đừng xem thường người, chỉ bằng ánh mắt của ngươi sẽ không hiểu Thế Giới cảnh của ta mạnh cỡ nào. Cá không?

Ma Tổ không thèm tin, mạnh cỡ nào? Sao hắn không lên trời luôn.

Tưởng Chúa Tể đỉnh là nói đùa à? Đừng nói chênh lệch một đại cảnh giới, có biết tính không? Cách biệt đến vài tiểu cảnh giới.

Ma Tổ nổi hứng hỏi:

- Đánh cược như thế nào?

Tiểu tử này tưởng mình là cường giả đánh bại thiên hạ không địch thủ sao?

Lâm Phàm ngẫm nghĩ:

- Đơn giản lắm, nếu ta thắng thì đưa trữ vật giới chỉ của ngươi cho ta, chịu không?

Ma Tổ hỏi:

- Ha ha, thật tham lam, còn nếu ngươi thua?

Lâm Phàm mỉm cười nói:

- Nếu ta thua sẽ cho ngươi mạng sống quý giá nhất của ta, thế nào, có phải cảm giác kiếm lời lớn không?

Ma Tổ trợn trắng mắt:

- Ta lấy mạng của ngươi làm gì? Còn bảo kiếm lời lớn, có thể đáng vài đồng tiền?

Ma Tổ lắc đầu nói:

- Không đánh cược với ngươi, không có chút thành ý. Ta khuyên ngươi đừng khinh thường, đám người này tuy không mạnh nhưng đó là với bản Ma Tổ, còn với ngươi thì mạnh vượt sức tưởng tượng.

Tiểu tử này cho đến bây giờ không có ý tốt, kêu đánh cược?

Cược cái đầu ngươi.

Không biết tính chơi trò gì.

Hai vị trưởng lão Trường Sinh Địa phản ứng lại, muốn chuồn đi ngay:

- Đi, đi nhanh lên!

Bọn họ phát hiện thực lực của đối phương rất mạnh.

Các đệ tử Trường Sinh Địa ngây ra, sao vậy?

Không rõ, sao mới đến đã vội đi?

Chẳng phải họ tới đây hàng phục những kẻ cùng hung cực ác, chiếm cứ đường hầm sao? Chưa đánh đã đi thì không hay.

Ma Tổ thấy đám người kia định chuồn đi, gã không cho phép, đã đến rồi thì không được đi.

- A?

Ma Tổ vung cánh tay, giải quyết mọi thứ dễ dàng.

Hai vị trưởng lão Trường Sinh Địa mặt trắng bệch.

Bọn họ cảm giác không gian xung quanh bị phong tỏa, hoàn toàn đông lại.

Lâm Phàm mở miệng hỏi:

- Này, các ngươi là ai?

Lão già Ma Tổ không chịu cá cược với hắn, hơi tiếc. Đã bảo sẽ tặng cho mạng sống quý giá nhất của hắn vậy mà vẫn không chịu, phải nói đây là sự nhục nhã với hắn.

Nhưng thôi, Lâm Phàm này là người rộng rãi, không phải hạng người lòng dạ hẹp hòi, sẽ nhanh chóng quên chuyện này.

Lâm Phàm hỏi nhưng không ai trả lời, hình như bận tìm kiếm không gian xung quanh.

Lâm Phàm hơi bực:

- Ta đang hỏi các ngươi, rốt cuộc có lai lịch gì!?

Người thượng giới đều không cho mặt mũi như vậy sao?

Xem ra phải dạy cho bài học, để bọn họ hiểu tôn trọng người khác là việc quan trọng cỡ nào.

Ma Tổ nhỏ giọng nói:

- Người ta nói rồi mà, là Trường Sinh Địa.

Cốt Vương sờ tóc, thắc mắc hỏi:

- Trường Sinh Địa là thế lực nào? Sao không nhớ có thế lực này?

Huyết Nha nói:

- Sao ngươi biết được, chúng ta bị giam giữ lâu như vậy, mấy ngàn năm nay đã sớm cảnh còn người mất. Trừ ít ỏi mấy thế lực lớn kéo dài truyền thừa thì còn lại bao nhiêu thế lực? Chắc Trường Sinh Địa là thế lực mới xuất thân, không biết là đứa nhóc nào năm xưa gặp vận may, có chút thực lực khai sáng thế lực.

Cốt Vương gật đầu nói:

- Có đạo lý.

Gã cảm giác Huyết Nha nói rất đúng, có lẽ là vậy.

Hai vị trưởng lão của Trường Sinh Địa tên Chu Khắc Bân, Chu Khắc Long.

Đây là hai huynh đệ, có địa vị rất cao trong Trường Sinh Địa.

Hai người ra tông, dẫn đầu đệ tử đến đây, đủ để chứng minh Trường Sinh Địa xem trọng chuyện này cỡ nào.

Nhưng tình huống bây giờ hơi lạ.

Chu Khắc Long cay đắng nói:

- Ca, đi không được.

Vốn tưởng sự việc đơn giản, nhưng giờ mới thấy chỗ này đơn giản khỉ mốc, sắp mất mạng.

Chu Khắc Bân ổn trọng, vắt óc suy nghĩ:

- Đừng gấp, sự việc còn chưa tới mức đó, có lẽ còn đường bàn bạc.

Mợ nó!

Hai người rất muốn trở về đánh Chu Tứ tiêu tiểu tại chỗ.

Đúng là hố người.

Chu Tứ nói đường hầm có người cản đường cướp bóc, không hề nể mặt Trường Sinh Địa.

Hỏi gã có mấy người.

Gã đáp có bốn người.

Thực lực như thế nào?

Không nhìn ra, phỏng chừng là Thế Giới cảnh đỉnh, có lẽ sẽ có một tên là cường giả Chúa Tể cảnh.

Giỏi lắm, gã nói như thế thì Trường Sinh Địa sao chịu bỏ qua đám người này?

Chắc chắn phải tụ tập người đi xử đối phương.

Lâm Phàm bước ra một bước, biểu tình có chút nghiêm túc:

- Các ngươi làm sao vậy? Ta đang hỏi các ngươi đấy, đến từ đâu?

Quá đáng hết sức, hắn hỏi đối phương ba lần mà bị lơ đẹp, đây là nhục nhã hắn. Lát nữa không đánh bọn họ kêu phụ gọi mẫu thì hắn không bỏ qua.

Chu Khắc Bân phản ứng lại, giọng nói hiền lành, không còn xúc động như lúc trước:

- Chúng ta đến từ Trường Sinh Địa, vừa rồi có chút hiểu lầm. Vốn tưởng có tên trộm cướp nào trốn ở đây, giờ mới biết không có. Các vị đều là rồng trong cõi người, khuôn mặt hiền lành, toàn thân tỏa ra quý khí, hiển nhiên không phải trộm cướp. Hiểu lầm, đều là hiểu lầm.

Chu Khắc Bân nói xong mỉm cười với Lâm Phàm, nụ cười kia tuy chân thành nhưng ẩn giấu dối trá.

Lâm Phàm thầm khinh thường, người bây giờ đều nhát vậy sao?

Bên bọn họ đông người chút thôi đã làm Chu Khắc Bân sợ như vậy?

Nếu là hắn thì chẳng cần quan tâm, đánh một trận trước đã, đánh không lại thì tính cách khác, không thể mất mặt mũi.

Lâm Phàm siết quả đấm:

- Hiểu lầm cái đầu của ngươi, đã tới rồi thì đừng mong rời đi bình yên, hãy để bản phong chủ xử các ngươi một phen.

Gặp được điểm làm nắm đấm của hắn ngứa ngáy.

Chu Khắc Long nhỏ giọng nói:

- Ca, tiểu tử này hình như chỉ có Thế Giới cảnh, hắn muốn đánh chúng ta thì chẳng phải là tự rước lấy nhục sao?

- A?

Chu Khắc Bân tỉnh táo lại khỏi hoảng hốt, nhìn Lâm Phàm thật lâu sau gã mừng thầm nói:

- Đúng là vậy, có cách rồi, chờ tiểu tử này đến gần thì bắt hắn lại, uy hiếp những người này thả chúng ta rời đi, chỉ cần rời đi nơi này là hoàn toàn an toàn.

Chu Khắc Bân biến sắc mặt nói:

- Vị tiểu huynh đệ này, hết thảy đều là hiểu lầm mà thôi, nếu có chỗ quấy rầy thì xin đừng để bụng. Nếu muốn đánh chúng ta thì chúng ta sẽ không đánh lại, mặc cho tiểu huynh đệ đánh để vơi bớt lửa giận trong lòng.

Nói nghe bùi tai.

Ngươi đến đây đánh chúng ta đi, chúng ta bảo đảm không ra tay.

Cốt Vương suy nghĩ, sau đó nhỏ giọng nói:

- Ma gia, tiểu huynh đệ chịu đựng được không? Thực lực của đối phương không kém.

Ma Tổ xì cười:

- Chống cự? Đừng nói chống cự, không có một chút hy vọng.

Cốt Vương nói:

- Nếu vậy thì lát nữa ta sẽ để ý kỹ, gặp tình huống không đúng là ta ra tay ngay, cứu tiểu huynh đệ ra.

Ma Tổ không nói gì, liếc xéo Cốt Vương, cái này còn cần ngươi ra tay?

Tất cả ở trong lĩnh vực của gã, cứu người chỉ cần một ý niệm trong đầu gã.

Lâm Phàm nháy mắt biến mất tại chỗ, lao về phía hai người:

- Nói nhảm nhiều quá.

Hai con dê béo, đập cho tàn tạ kiếm điểm gấp đôi.

Còn về đám tiểu Chúa Tể và Thế Giới cảnh ở phía sau thì chờ hắn từ từ giải quyết.

Mắt Chu Khắc Long bắn ra tia sáng:

- Ca, để ta.

Cơ hội đến rồi.

Tiểu tử không biết trời cao đất rộng, là tự tìm cái chết.

Gã có thể khoảnh khắc bắt giữ tiểu tử này.

Thật tốt, đến đây, gần sát rồi thì đừng mơ chạy.

Chu Khắc Bân nhỏ giọng nói:

- Cẩn thận một chút, đừng để xảy ra vấn đề. Kẻ đứng sau tiểu tử này không đơn giản, có lẽ hắn cho rằng có chỗ dựa nên không thèm để chúng ta vào mắt, nhưng hắn đã quên rằng chúng ta không dễ chọc.

Chu Khắc Long mừng rỡ nói:

- Tiểu tử, đến đây!

Gã là đỉnh cao nhất trong Chúa Tể cảnh, ra tay liền vô cùng phi phàm, chộp thẳng vào Lâm Phàm.

Nhưng nét mặt của Chu Khắc Long bỗng thay đổi kinh người:

- Cái gì?

Lâm Phàm không né cú chộp của đối phương mà kẹp tay gã ở nách, năm ngón tay phải siết chặt đấm vào đầu đối phương.

Binh!

Bốp!

Đầu của Chu Khắc Long chấn động mạnh, không khí xung quanh dao động hình thành sóng khí màu trắng khuếch tán bốn phía.

Trong khoảnh khắc đó ngay cả thời gian cũng chững lại.

- Sảng khoái!

Bứt rứt trong lòng Lâm Phàm tan biến, thông suốt. Nhưng chưa xong, hắn kẹp chặt cánh tay đối phương, tay phải lặp lại một động tác liên tục đánh vào mặt Chu Khắc Long.

Miệng Chu Khắc Long ọc ra từng ngụm máu kèm theo mấy cái răng cửa.

- Cái gì?

Ban đầu Ma Tổ không quan tâm nhưng rồi gã xoe tròn mắt, khó tin như gặp quỷ.

Hiện tại là ai đánh ai?

Rất nhanh.

Lâm Phàm một tay túm đối phương tùy ý ném đi.

Xác chết từ trên cao rơi xuống.

Lâm Phàm giơ tay vuốt tóc:

- Rối kiểu tóc, yếu quá.

Chương 1116: Ma gia, ta đứng về phía lẽ phải

Lâm Phàm đứng tại chỗ sửa kiểu tóc, động tác này khiến người ngứa tay muốn đánh.

Ma Tổ nhìn Lâm Phàm đăm đăm:

- Tiểu tử này vẫn luôn giả heo ăn cọp.

Gã muốn nhìn thấu đối phương xem hắn dựa vào cái gì mà Thế Giới cảnh mà có thể trấn áp cường giả đỉnh nhất trong Chúa Tể cảnh.

Điều này vốn không thể nào.

Nếu là chiến đấu một lúc rồi trốn từ tay cường giả Chúa Tể đỉnh thì từng có nhiều ví dụ, nhưng chưa thấy ai trấn áp Chúa Tể bao giờ.

Đây là vượt qua một đại cảnh giới.

Ma Tổ bỗng thấy sợ, may mắn không cá với tiểu tử này chứ nếu không đã thua luôn quần lót.

Quả nhiên không có lòng tốt, luôn đào hố kéo người té xuống, nham hiểm đáng sợ.

Ma Tổ thay đổi lớn về đánh giá Lâm Phàm, tóm lại sau này gã sẽ hết sức cẩn thận.

Nhưng Ma Tổ càng muốn biết tiểu tử này làm cách nào hay vậy.

Chỉ là Thế Giới cảnh mà có thể trấn áp cường giả đỉnh nhất trong Chúa Tể cảnh, nếu hắn đột phá đến Chúa Tể cảnh thì chắc lên trời.

Chu Khắc Bân không tin nổi, giọng khàn khàn:

- Khắc Long . . .

Mới chỉ trong khoảnh khắc.

Vốn tưởng sẽ là tiểu tử này bị hàng phục, nhưng nào ngờ sự việc biến thành như vậy.

Chu Khắc Bân vụt ngẩng đầu, trừng Lâm Phàm muốn rách khóe mắt:

- Ngươi đã làm gì hắn?

Chu Khắc Bân không tin.

Tiểu tử này chỉ là Thế Giới cảnh, còn Khắc Long là cường giả đỉnh nhất trong Chúa Tể cảnh, sao bị trấn áp dễ vậy được?

Không thể nào.

Tuyệt đối không thể nào.

Đúng rồi, chắc chắn là như thế này.

Mới nãy gã thấy Khắc Long tùy tiện chộp đối phương, chưa bộc phát ra lực lượng của riêng Chúa Tể, có lẽ vì quan tâm sự sống chết của tiểu tử này, không muốn ra tay chơi chết hắn vì sẽ không còn con tin.

Chu Khắc Bân tự tưởng tượng rồi tự thuyết phục mình, tin điều này trăm phần trăm.

Lâm Phàm siết quả đấm:

- Không làm cái gì, rất đơn giản, hắn vỗ một chưởng, bản phong chủ kẹp cánh tay hắn bằng nách, kế tiếp càng dễ hiểu, cánh tay Kỳ Lân của bản phong chủ hơi đau, không kiềm được đánh ra, sau đó thấy dễ chịu hơn nên đánh thêm vài lần. Mặt của hắn cung cấp độ dễ chịu rất cao, làm bản phong chủ yêu thích không nỡ ngừng, nhưng lần đầu tiên gặp mặt, không quen thuộc nên bản phong chủ khách khí một chút. Sự việc là vậy đấy.

Lâm Phàm giải thích rất rõ ràng.

Cốt Vương vỗ tay khen hay:

- Giải thích quá tốt, nói rõ ràng đầu đuôi sự việc. Tiểu huynh đệ có khác, chỉ riệng tài năng này đủ để tung hoành.

Chu Khắc Bân thì bùng cháy lửa giận.

Ma Tổ mở miệng nói:

- Nếu ngươi trấn áp được hắn thì bản Ma Tổ sẽ thả các ngươi rời đi.

Chu Khắc Bân đang nổi giận lập tức ra tay không chút do dự. Khắc Long chủ quan nên mới bị đối phương đánh tơi bời, gã làm ca ca tuyệt đối sẽ không khinh địch như vậy.

Chúa Tể lực lượng phóng lên tận trời, sức mạnh huyền diệu bùng nổ.

Ma Tổ gật gù bình luận:

- Không tệ, thực lực của tên này thuộc loại từ giữa trở xuống trong Chúa Tể đỉnh.

Còn tên mới chết thì chỉ là cấp thấp, không đáng gì, Ma Tổ có thể đánh mấy chục tên giống như vậy mà không thở dốc.

Ma Tổ nói lời này là muốn xem thực lực của tiểu tử kia đến trình độ nào, mới nãy gã không chú ý, không rõ lắm, hiện tại chỉ muốn xem kỹ.

Cốt Vương nói:

- Ma gia, thế này không tốt lắm.

Ma Tổ cười nói:

- Có gì không tốt? Vừa lúc nhìn kỹ năng lực của tiểu tử này này. Thế Giới cảnh mà có thể đập dẹp Chúa Tể cảnh đỉnh, ngươi không thấy đây là việc khiến người rất ngạc nhiên sao?

Trong khi hai người nói chuyện thì tình hình trong không trung thay đổi.

Chu Khắc Bân dốc hết sức ra, đánh ra thần thông Chúa Tể rất kinh người. Nhưng khiến người bất ngờ là thần thông khiến người khó khăn đón đỡ vậy mà tích tắc đã bị xé toạc.

Cuồng bạo, vô tình, không cho có chỗ trống thở dốc.

Chu Khắc Bân không dám tin:

- Sao có thể như vậy?

Con ngươi Chu Khắc Bân bỗng co rút, trước mắt xuất hiện một bóng dáng, là người đã đánh đệ đệ của gã.

Chu Khắc Bân hết hồn:

- Chém!

Hư không trước mặt gã chấn động, lực lượng ngưng tụ, chuẩn bị đánh trả.

Bùm!

Nhưng lực lượng hơi ngưng tụ đột nhiên tan biến trước mắt gã.

- Ọe!

Chu Khắc Bân ôm bụng, mặt đỏ rực, suýt lồi tròng mắt, nước đắng chảy qua kẽ tay rơi xuống.

Lâm Phàm huơ nắm đấm:

- Mới rồi hắn bị bản phong chủ đánh giống y vậy, ngươi cảm giác thế nào?

Chu Khắc Bân gầm nhẹ, muốn ngẩng đầu trừng Lâm Phàm:

- Ngươi . . . !

Nhưng Chu Khắc Bân vừa ngước lên thì nhìn qua đuôi mắt thấy một bóng đen lao đến.

Bùm!

Khuôn mặt gã như bị tạc nổ, cả người bay đi xa.

Cốt Vương ngạc nhiên nhìn:

- Ma gia có nhìn ra không? Sao ta xem không hiểu gì hết?

Thật sự xem không hiểu.

Cường giả Chúa Tể đánh nhau không phải như vậy, vì sao có cái kiểu này?

Ma Tổ nghiêm túc, gã cũng rất giật mình. Kiểu chiến đấu này rất bình thường, nhưng trong bình thường lộ ra uy thế cực kỳ khủng bố.

Tiểu tử này tu luyện ngạnh công đến cực hạn.

Ma Tổ phát hiện tài năng ngạnh công của tên này rất cao, cách chiến đấu càng lạ lùng vô cùng.

Thoạt trông là một đấm bình thường nhưng ẩn chứa lực lượng

siêu khủng bố, đủ để đánh nát thế giới trong người cường giả Thế Giới cảnh.

Thanh Oa xoe tròn mắt nhìn:

- Ôi chao, kẻ bỏ mạng mạnh như vậy sao?

Nó hiểu biết kẻ bỏ mạng chưa đủ sâu, không ngờ hắn trở nên mạnh mẽ như thế.

Cường giả Chúa Tể đỉnh bình thường không phải đối thủ của hắn, không đúng, chưa đủ tư cách làm đối thủ, bị hắn treo lên đánh.

Chu Khắc Bân nổi giận, ổn định thân thể, trên mặt đều là máu:

- Khốn nạn!

Máu của Chúa Tể, bao nhiêu năm qua gã chảy máu không nhiều bằng hôm nay.

- Ta liều mạng với ngươi!

Ầm ầm!

Hư không chấn động hình thành một cơn lốc xoáy, luồng lực lượng tinh thuần bộc phát ra từ người Chu Khắc Bân lan tràn trong hư không.

Xoẹt!

Từ vòng xoáy bắn ra muôn vàng tia sáng vàng chiếu xuống đất, cũng chiếu lên người Lâm Phàm.

Lực lượng nặng nề bao trùm.

Ma Tổ gật gù:

- Năng lực của tên này tạm ổn, tuy lớp giữa dưới nhưng hiểu rõ về Chúa Tể, lấy thế giới trong người làm cơ sở, ngưng tụ Chúa Tể chân thân, không tệ, không tệ.

Cốt Vương gật đầu:

- Ừ, đúng là vậy, nhưng so với chúng ta thì còn kém xa.

Trong khi hai người trò chuyện thì một bóng dáng to lớn từ trong ánh sáng vàng rơi xuống.

Toàn thân lấp lánh ánh sáng vàng, mỗi tấc da như được tạo bằng hoàng kim, tuy trong hình người nhưng có sáu tay. Dây leo lớn quấn quanh cánh tay, hư không bốn phía bị đè ép khuếch tán ra ngoài. Cao mấy vạn trượng che khuất bầu trời, mặt đất bị che rợp bóng.

Chu Khắc Bân gầm lên:

- Ha ha ha ha, tiểu tử, ngươi nhất định phải chết, cướp tuổi thọ của ngươi!

Giữa trán Chúa Tể chân thân bắn ra chùm sáng bao phủ Lâm Phàm.

Ma Tổ lạnh nhạt hỏi:

- Cảm giác được gì không?

Cốt Vương tập trung tinh thần:

- Có, trong này có hơi thở pháp tắc sinh mệnh, xem như không tệ trong các pháp tắc. Nếu có thể lĩnh ngộ pháp tắc sinh tử thì càng lợi hại, dù là ta cũng phải tốt chút sức.

Ma Tổ nói:

- Không sai, có chút ánh mắt, đáng tiếc bằng thực lực và ngộ tính của hắn mà muốn lĩnh ngộ pháp tắc sinh tử thì còn quá sớm.

Cốt Vương vuốt đuôi:

- Đương nhiên rồi, cỡ như hắn sao có thể lĩnh ngộ pháp tắc sinh tử, muốn lĩnh ngộ thì phải là bá chủ cỡ như Ma gia kìa.

Ma Tổ hắng giọng:

- Khụ khụ, Cốt Vương, đủ rồi, nịnh quá đà.

Ma Tổ không chịu được nữa. Cốt Vương khá mạnh trong Chúa Tể đỉnh, nhưng không ngờ gã nịnh hót chuyên nghiệp đến vậy.

Chương 1117: Ma gia, ta đứng về phía lẽ phải (2)

Cốt Vương nói:

- Tốt, vậy chúng ta tiếp tục xem, không biết tiểu huynh đệ làm sao ngăn cản. Nói thật thì cả người tiểu huynh đệ hình như chỉ lĩnh ngộ pháp tắc lực lượng, được không đây? Theo ta được biết, pháp tắc lực lượng trước kia đúng là có chút lợi hại, nhưng về sau không có gì đặc biệt.

Ma Tổ nói:

- Biết cũng nhiều đấy, theo ghi chép cổ xưa thì pháp tắc lực lượng từng có một giai đoạn thời đại, sau này xuống dốc. Pháp tắc nào đều từng có thời đại huy hoàng, tiếc rằng mỗi thời đại mỗi biến đổi. Thời đại bây giờ không phải thời của pháp tắc lực lượng nữa, dù là đám người ở Thánh Địa Sơn cũng lĩnh ngộ nhiều loại pháp tắc.

Cốt Vương khiêm tốn:

- Đâu biết gì nhiều, không thể so sánh với Ma gia, vì Ma gia là . . .

Lúc này Lâm Phàm bị ánh sáng quỷ dị bao phủ.

Chu Khắc Bân càn rỡ rít gào:

- Cảm nhận được chưa? Sinh mệnh của ngươi đang trôi qua, cơ năng đang già yếu, mọi thứ của ngươi đang biến đổi. Có lẽ không lâu sau ngươi muốn nói chuyện cũng khó khăn!

Chu Khắc Bân cứ nghĩ đối phương sẽ né tránh, ai ngờ khờ khạo đứng im tại chỗ, khiến người cười chết.

Nhưng rồi Chu Khắc Bân hoảng hốt:

- Cái gì?

Bốp!

Cơ mặt móp méo, Chu Khắc Bân lại bị đánh.

Đến bây giờ gã vẫn không biết xảy ra chuyện gì.

Vì sao lại bị đánh?

Đối phương rõ ràng bị bao phủ, sinh mệnh trôi qua, biến thành phế nhân rồi mà?

Ma Tổ suy tư:

- Đây là . . . không bị ảnh hưởng?

Gã không nhìn thấu Lâm Phàm.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Bị sinh mệnh pháp tắc bao phủ nhưng sao trông như không bị gì?

Dù là Ma Tổ cũng phải chống cự đôi chút.

Cốt Vương kinh thán:

- Tiểu huynh đệ không uổng là rồng trong cõi người, lợi hại, bội phục. Với thực lực thế này thì qua một thời gian hắn sẽ nghịch thiên.

Lâm Phàm bước tới trước mặt Chúa Tể chân thân, to lớn đến không thấy giới hạn.

Lâm Phàm siết chặt nắm tay, biểu tình lạnh nhạt đấm ra một đấm.

Ầm!

Nắm đấm va chạm với Chúa Tể chân thân.

Răng rắc!

Chúa Tể chân thân rung rinh rồi nứt nẻ, có ánh sáng từ bên trong tràn ra ngoài.

- Không . . .! Phụt!

Chu Khắc Bân bị phản phệ phun tinh huyết, mặt trắng như tờ giấy.

Chu Khắc Bân điên cuồng, mắt đỏ ngầu xông lên:

- Ta muốn ngươi chết!

Nhưng khi Chu Khắc Bân nhào lên thì phát hiện đối phương siết chặt nắm tay, cánh tay duỗi thẳng, thân thể hơi ngửa ra sau dường

như chờ gã đến liền tung nắm đấm.

Bởi vậy Chu Khắc Bân thắng gấp.

Lâm Phàm đợi một hồi, chuẩn bị một đấm đánh nát bấy đối phương, nhưng phát hiện đối phương đứng im không nhúc nhích.

- Ngươi qua đây.

Chơi gì kỳ, mới rồi còn tính xông lên liều mạng mà sao bỗng tạm dừng nửa đường.

Lâm Phàm nhấc chân.

Chu Khắc Bân lui về phía sau, ánh mắt cảnh giác nhìn chằm chằm vào nắm tay của Lâm Phàm.

Lâm Phàm hơi không kiên nhẫn thúc giục:

- Ngươi lùi làm gì, mau lại đây.

Gồng sức lâu làm mệt người.

Chu Khắc Bân tỉnh táo hỏi:

- Rốt cuộc ngươi muốn sao?

Lâm Phàm tiến lên vài bước:

- Ngươi qua đây.

Chu Khắc Bân lùi lại mấy bước:

- Thật ra đây đều là hiểu lầm, chúng ta không oán không thù, cần gì như vậy, bởi vì cái gọi là . . .

Lâm Phàm xông lên:

- Tổ cha nó!

- Cứu mạng!

Chu Khắc Bân co cẳng chạy, la toáng lên.

Bốp!

- A!

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng.

Cốt Vương sờ đầu to, nghệch mặt hỏi:

- Đây là Chúa Tể sao?

Ma Tổ nhíu mày, mất mặt.

Rất mất mặt Chúa Tể.

Lát sau, Lâm Phàm vuốt tóc:

- May mà không rối kiểu tóc.

Chu Khắc Bân nằm cạnh đệ đệ của mình, các đệ tử đi theo đến đây đều bị đánh nằm la liệt, một tông môn thì phải chỉnh tề, không phân chia cao thấp.

Ma Tổ thấy Lâm Phàm ngồi xổm ở nơi đó nửa ngày, gã hơi biến sắc mặt bước nhanh lên:

- Tiểu tử, đừng quá đáng, mấy thứ này không phải của cá nhân!

Ma Tổ thấy Lâm Phàm đang lục tìm đồ vật thì lên tiếng nhắc nhở.

Lâm Phàm không quay đầu lại, mải mê soát đồ:

- Cái gì không phải của cá nhân? Bọn họ không đi đường hầm, đây là chiến lợi phẩm của ta thì sao không thể thuộc về ta? Đừng hòng trấn lột đồ của ta, ngươi nghĩ ta dễ ăn hiếp sao?

Ma Tổ tức giận sắc mặt xanh xám, mợ nó, nói chuyện không giữ lời!

Cốt Vương nịnh hót:

- Ma gia, tiểu huynh đệ nói đúng, bọn họ không vào đường hầm, đều là tiểu huynh đệ tự kiếm được thì đương nhiên sở hữu đồ vật.

Ma Tổ trừng mắt Cốt Vương:

- Ngươi đứng ở bên nào?

Cốt Vương bất khuất:

- Ma gia, ta đứng về phía lẽ phải, tin tưởng ta, tuyệt đối sẽ không

sai lầm!

Lâm Phàm thu gom xong, điểm gấp đôi vào tay.

- Bọn họ nằm ở đây hơi ảnh hưởng hình tượng đường hầm, phiền phức.

Lâm Phàm túm Chu Khắc Bân lên rồi ném đi xa như vứt rác, khoảnh khắc bóng người bị ném đi hóa thành đốm sáng nhỏ biến mất tăm.

Ngay sau đó là từng xác chết bị lột sạch ném về phía chân trời, còn về rớt xuống chỗ nào thì không phải chuyện của hắn.

Chờ bọn họ tỉnh lại có lẽ sẽ may mắn mình chưa chết.

Cốt Vương lại gần cố gắng tâng bốc Lâm Phàm, biểu tình và cử chỉ rất chuyên nghiệp:

- Tiểu huynh đệ, ngươi mạnh thật, mạnh đến nỗi không lời nào tả được, sáng đến mù mắt. Theo ta thấy không lâu sau ta sẽ không bằng tiểu huynh đệ, không đúng, hiện tại ta đã không bằng rồi. Thực lực này ghê gớm quá.

Gã bá đạo như vậy đấy.

Huyết Nha đứng gần đó quái dị nhìn chằm chằm vào Cốt Vương, tên này hoàn toàn khác với lúc trong nhà tù ngầm ở Phật Ma Tháp.

Lúc ấy mọi người đều bị giam giữ ở bên trong, không thấy Cốt Vương nịnh nọt ai, sao đi ra ngoài thấy ai là nịnh kẻ đó?

Có lẽ Cốt Vương cho rằng người bị nhốt trong nhà tù ngầm Phật Ma Tháp đều là phế vật, không có giá trị nịnh nọt.

Nếu đúng vậy thì Cốt Vương rất thực dụng.

Nghe Cốt Vương tâng bốc làm tâm tình của Lâm Phàm càng thoải mái:

- Cốt Vương, ngươi rất biết cách nói chuyện, không giống kẻ lỗ mãng, chắc trước kia từng đọc sách?

Cốt Vương tự hào nói:

- Không giấu gì tiểu huynh đệ, trước kia ta cũng là thần thông trong thôn, Trạng Nguyên bảng vàng của Hắc Thủy vương triều, có

chút học thức, là người hiểu chuyện.

Lâm Phàm bội phục:

- Lợi hại, quả nhiên lợi hại, ta thích nhất là trò chuyện với người có học vấn.

Huyết Nha nhìn hai tên kẻ tung người hứng, cũng bội phục họ.

Huyết Nha có biết Hắc Thủy vương triều mà Cốt Vương đã nói, sớm bị diệt triều.

Cốt Vương vừa trúng Trạng Nguyên bảng vàng, che được bao lâu thì vương triều đã bị diệt, về sau bỏ văn theo võ, muốn phục triều. Cuối cùng Cốt Vương không phục triều được ngược lại leo lên làm cường giả Chúa Tể.

Cốt Vương nịnh nọt bảo:

- Ôi dào, tiểu huynh đệ thích người có học thức, ta cũng thích người gan dạ như tiểu huynh đệ, sau này hai ta hãy liên lạc nhiều hơn, bồi dưỡng tình cảm. Ta đi theo tiểu huynh đệ làm việc chắc chắn sẽ thuận buồm xuôi gió.

Bộ dạng này, vẻ mặt này là thứ cường giả Chúa Tể đỉnh nên biểu hiện ra sao?

Có người quen thói nịnh hót, trong một chốc khó sửa đổi.

Bọn họ không biết lịch sử phát triển của Cốt Vương, nếu biết chắc sẽ hiểu rằng Cốt Vương bỏ văn theo võ, nịnh nọt mãi khi lên đỉnh.

Mạnh mẽ hơn Cốt Vương đều đã chết, gã còn sống xem như một loại tài năng.

Ma Tổ thấy hai người cười nói thì không quá vui.

Cốt Vương thường xuyên nịnh gã, tuy gã không chào đón nhưng ít ra nghe bùi tai. Nào ngờ vừa quay đầu, Cốt Vương chuyển sang nịnh hót tiểu tử này ngay trước mặt gã, rõ là coi khinh người.

Ma Tổ nói:

- Hai ngươi đủ chưa, đứng đây tám nhảm làm gì. Xem ra đường hầm của chúng ta đã bị người ngoài biết.

Phật Ma biết không có gì lạ, nhưng Trường Sinh Địa không biết từ đâu ra cũng biết chỗ này thì nói lên toàn thượng giới đều biết.

Sự việc trở nên phức tạp.

Đối địch với cả giới, dù Ma Tổ ghê gớm đến đâu cũng không trâu bò như thế.

Lâm Phàm không để bụng:

- Biết thì biết, ai đến đều như nhau, chỉ một chữ, đập.

Ma Tổ lườm Lâm Phàm:

- Đầu óc tiểu tử nhà ngươi nghĩ gì vậy? Cho dù ngươi với tu vi Thế Giới cảnh có thể phân cao thấp với Chúa Tể nhưng ngươi có thể đấu với vài tên? Sơ sẩy một cái chọc nhiều người tức giận thì đành từ bỏ đường hầm.

Chương 1118: Mông hơi đau

Lâm Phàm phẩy tay:

- Không thể nào! Có thể mất mạng nhưng không thể đánh mất đường hầm, nơi này là chỗ lập nghiệp của chúng ta, chẳng lẽ sợ người khác?

Ma Tổ rất muốn một bàn tay đập chết Lâm Phàm:

- Ngươi thì biết gì? Ngươi có biết bốn thế lực lớn liên lạc hợp đủ cho chúng ta ăn quả đắng không? Nếu có thế lực khác tham gia thì vài người chúng ta làm sao đối kháng lại?

Đầu óc của hắn làm bằng thứ gì mà sao nghĩ mãi không rõ?

Dù không sợ chết cũng không nên cương cường theo kiểu này.

Lâm Phàm liếc Ma Tổ, phủi mông rời đi:

- Nhát gan. Ta vào trong nghỉ một lát đây, không hiểu ngươi đang sợ cái gì.

Cốt Vương gật đầu:

- Ma gia, tiểu huynh đệ nói rất đúng, chúng ta không cần sợ ai. Nơi quan trọng như đường hầm sao có thể nói nhường liền nhường? Cùng lắm đánh thôi, chưa biết ai chết vào tay ai.

Ma Tổ không kiên nhẫn nạt:

- Ngươi biến khỏi mắt ta!

Cốt Vương lắc đầu, không tức giận:

- Ma gia, đừng nóng giận, nóng nảy không tốt cho thân thể.

Ma Tổ gằn một chữ:

- Xéo!

Cốt Vương chạy nhanh đuổi theo bước chân của Lâm Phàm:

- Rồi rồi, biến đây.

Ma Tổ lắc đầu, đám người này làm sao vậy? Thật sự không sợ hay chỉ giả vờ?

Phương xa.

Trong một khu rừng rậm cây xanh râm mát.

Thật nhiều xác chết ngổn ngang lộn xộn nằm trên mặt đất, bọn họ quần áo xộc xệch, không đúng, là không mặc quần áo, trần trụi nằm ở nơi đó.

Bọn họ tạo thành hình ảnh xấu với môi trường xung quanh.

Gió đang thổi, đang rít gào, có đám biến thái vào mắt gió.

Bộp!

Cách đó không xa, có một yêu thú loài sói đạp bước từ từ lại gần.

Chấn động bên này làm bụi mù bốc lên, đàn yêu thú sợ hãi chạy tứ tán, không yêu thú nào dám đến nơi này.

Nhưng con yêu thú này không giống bình thường, hình thể không lớn mà lá gan to đùng. Toàn thân lông trắng rậm rạp, mắt thú tròn trịa bị lông tơ bao trùm.

Nó không được khu rừng này hoan nghênh, thậm chí có nhiều kẻ thù.

Vì khi ở trước mặt khác phái là nó sẽ không kiềm được bộc lộ bản tính, sai rồi, không chỉ có khác phái, bất cứ cái gì đập vào mắt nó đều mang theo mùi dụ dỗ nó bộc lộ bản tính.

Nó đứng ở bên ngoài lặng lẽ quan sát hồi lâu, bỗng có một hình ảnh trắng bóng hấp dẫn nó.

Thứ tròn tròn ở hai bên là vật gì? Tại sao hấp dẫn quá vậy? Nhất là thứ nằm ở chính giữa quá quyến rũ.

Nó gầm lên, nhấc chân ngắn chạy lại, giơ chân trước lên nằm sấp trên hai thứ tròn tròn màu hồng, thân thể làm động tác 'hít đất'.

Một lúc lâu sau.

- Đau quá.

Chu Khắc Long mở mắt ra, trước mắt một mảnh đen nhánh, hình

như đầu chôn sâu trong bùn đất. nhưng đây không phải trọng điểm, gã cảm giác mông hơi đau, hình như có thứ gì đè bên trên.

Có tiếng động.

- Grào!

Yêu thú nhỏ co chân chạy, chớp mắt biến mất.

- Chuyện gì xảy ra?

Chu Khắc Long rút đầu ra khỏi bùn đất, phủi bùn dính trên người. Toàn thân gã đau đớn, xương cốt như đã gãy.

Chu Khắc Long cảm giác người lạnh lẽo, gã cúi đầu xem xét, sau đó lộ vẻ mặt tức giận:

- Đau quá!

Phần mông đau nhói, Chu Khắc Long không biết vì sao sẽ bị đau mông.

Chu Khắc Long thấy Chu Khắc Bân nằm gần đó, gã lại gần xem xét.

- Hưm?

Chu Khắc Bân tỉnh lại, nhíu mày, người rã rời đau nhức khó tả.

- Đây là nơi nào?

Đầu óc Chu Khắc Bân ù đặc như nhào bột.

Chu Khắc Bân cúi đầu nhìn sau đó nổi giận đùng đùng:

- Quần áo đâu?

Gã là cường giả Chúa Tể đỉnh, sao chịu được sỉ nhục như vậy?

- Ca, đều tại . . .

Chu Khắc Long muốn nói Lâm Phàm là đồ khốn, nhưng không hiểu sao khi nhớ đến khuôn mặt kia thì khủng bố vô biên bao trùm trong lòng, gã sợ hãi trắng mặt, ánh mắt kinh sợ không dám nói nhiều.

Buff sống trong uy thế khủng bố của Lâm Phàm hơi biến thái.

Bình thường cuộc sống của họ không có nhiều thay đổi, nhưng dính dáng đến Lâm Phàm là bóng ma nỗi sợ sẽ khiến họ run sợ.

Chu Khắc Bân cũng vậy, sợ hãi tột độ.

Gã nghi hoặc hỏi:

- Sao trên mông của ngươi dính máu?

Chu Khắc Long hoang mang nói:

- Ta cũng không biết nữa ca, tóm lại rất đau.

Nếu Chu Khắc Long biết xảy ra chuyện gì thì tốt rồi, vì không biết nên mới mơ hồ.

Bọn họ đến đường hầm, vốn muốn hàng phục đám giặc chiếm lĩnh đường hầm, ai ngờ bị người ta đánh tơi bời.

Đúng là không phải con người.

Thánh Địa Sơn.

Thần Vũ Đế đưa người ngoài đến chỗ Hán Tôn hại Hán Tôn bị người ăn hiếp, thế là bị người ta mắng thúi đầu.

Thần Vũ Đế vô cùng tức giận mắng:

- Mợ nó, đừng để ta gặp lại tiểu tử này, nếu không sẽ cho ngươi biết tay!

Đúng là không phải con người.

Tốt bụng giúp hắn, đã dặn là để Hán Tôn đánh một trận là xong, thế mà hắn đi vào chọc khóc Hán Tôn, còn lừa hết công pháp từ tay Hán Tôn.

Hắn không bị Thánh Địa Sơn đánh chết đã là may.

Trong đại điện.

Cường giả Thánh Địa Sơn đều tụ tập lại.

Bọn họ là cường giả tu luyện ngạnh công, thực lực rất mạnh.

Một lão nhân mở miệng nói:

- Mới nhận được tin tức, đường hầm bị đám người Ma Tổ chiếm

lĩnh, Phật Ma Tháp hy vọng chúng ta tham gia vào đội thảo phạt Ma Tổ, các ngươi thấy sao?

Lão nhân rất gầy yếu, nhưng người phát ra hơi thở cực mạnh, rồng giấu trong người, huyết khí dạt dào như mặt trời ban trưa chiếu rọi tứ phương.

Một cường giả khác nói:

- Ta cho rằng trong này có vấn đề, Phật Ma là ai? Các vị ngồi ở đây chắc đều biết, nếu có chỗ tốt tuyệt đối không tới lượt chúng ta, nhưng nếu có chuyện xấu thì họ ước gì kéo người xuống nước.

- Bây giờ Vũ Tổ bế quan không ra, Thánh Địa Sơn đã yếu ớt, thực lực của Ma Tổ càng không thể coi thường, đừng để làm chuyện không công cho Phật Ma.

Thần Vũ Đế lên tiếng:

- Nói đúng lắm. Phật Ma du thuyết chúng ta vì hắn sốt ruột muốn đi vực ngoại giới, theo ta được biết thì những Chúa Tể bị trấn áp trong địa lao Phật Ma Tháp đều bị Ma Tổ thả ra. Với Phật Ma thì bây giờ không chỉ đối mặt với Ma Tổ mà còn có những Chúa Tể bị hắn trấn áp.

Không khí yên tĩnh.

Thần Vũ Đế nói rất đúng.

Bây giờ căng thẳng nhất tự nhiên là Phật Ma Tháp.

Lão nhân lúc trước mở miệng hỏi:

- Theo ý của ngươi là chúng ta từ chối Phật Ma?

Vũ Tổ bế quan, lão là người phụ trách của Thánh Địa Sơn, tu vi cực kỳ cường đại, chỉ kém hơn Vũ Tổ một chút.

Thần Vũ Đế đang định trả lời thì một giọng nói từ bên ngoài vọng vào:

- Làm gì từ chối nhanh như vậy.

Phật Ma từ trên trời giáng xuống Thánh Địa Sơn, ánh sáng vàng chiếu rọi đường Phật lan tràn từ dưới chân y nối thẳng vào đại điện.

- Phật Ma, sao ngươi tới đây?

Đám người mặt biến sắc, không ngờ Phật Ma tự mình đến.

Nói chính xác hơn là không phải bản thể đến.

Phật Ma xuất hiện trong đại điện, nói:

- Ta đến làm giao dịch với các vị. Không phải Phật Ma Tháp e ngại Ma Tổ nên cần người khác hỗ trợ, Phật Ma Tháp hy vọng các vị đều góp sức, theo như nhu cầu. Huyết khí của Vũ Tổ suy yếu là bí mật của Thánh Địa Sơn, nhưng không là bí mật với ta. Nếu nói bí mật của vực ngoại giới có thể giải quyết suy yếu khí huyết thì chắc các người sẽ có hứng thú.

Quả nhiên, khi Phật Ma nói ra lời này thì người trong đại điện đều sửng sốt.

Có thể giải quyết suy yếu huyết khí, vậy thì Vũ Tổ có thể ổn định ở đỉnh cao.

Với bọn họ hay với Thánh Địa Sơn thì khi đến cảnh giới nhất định sẽ không cách nào tránh khỏi suy yếu huyết khí, bọn họ luôn muốn giải quyết việc này.

Thần Vũ Đế nhíu mày hỏi:

- Có cách nào khiến chúng ta tin những lời ngươi nói đều là thật?

Thần Vũ Đế không tin Phật Ma sẽ tốt bụng như vậy.

Nhất là trải qua chuyện Lâm Phàm khiến gã càng thận trọng hơn.

Mợ nó, không thể lại bị người hố!

Phật Ma và Thánh Địa Sơn giao dịch, Thần Vũ Đế không muốn bị hố nên phải cẩn thận từng li từng tí.

Nhưng Phật Ma nói chỗ tốt khiến người Thánh Địa Sơn động lòng.

Nếu có thể giải quyết vấn đề khí huyết suy yếu thì Phật Ma Tháp chẳng là cái đinh gì.

Nhưng trong lòng bọn họ nghi ngờ, sẽ không tin tưởng đối phương dễ vậy, sẽ mất một thời gian giằng co bàn bạc.

Mấy ngày sau.

Chỗ đường hầm.

Lâm Phàm thầm nghĩ:

- Chuyện gì đây? Khách đến ít quá.

Lâm Phàm tạm thời không nghĩ ra, một ngày chỉ có mười mấy người muốn đi vào vực ngoại giới, ít hơn trước kia nhiều.

Khi đó không có đường hầm Quỷ tộc, chỉ có Không Gian Thần Trụ, đường hầm tràn đầy nguy hiểm, tuy chết người nhưng vẫn có nhiều người mạo hiểm đến vực ngoại giới.

Bây giờ có đường hầm an toàn vậy mà ít người đi, thật kỳ l;ạ.

Chương 1119: Kiếm tiền không dễ dàng

Cốt Vương gật đầu lia, sốt ruột nói:

- Đúng rồi, mới không bao lâu mà số người đến đường hầm rất ít ỏi, cứ tiếp tục thế này thì chúng ta đều phải uống gió tây bắc.

Ma Tổ cười khẩy nói:

- Than ít người? Ngươi chờ xem, đợi sự việc khuếch tán ra thì chống mắt xem còn ai đến đây không. Nói thẳng cho các ngươi vậy, chính bọn họ cũng không biết tại sao mình phải đi vực ngoại giới, thấy nhiều người đi nên hùa theo. Giờ các ngươi ở đây thu phí qua đường, ngươi nghĩ việc không có chỗ tốt thì bọn họ còn muốn đến không?

Ma Tổ suy nghĩ hồi lâu, đoán rằng là đám người kia tung tin sự việc ra ngoài, giờ còn có người đến đường hầm là vì những người này không biết tình huống.

Lâm Phàm lên tiếng:

- Đợi đã, ngươi nói sai rồi, cái gì gọi là các ngươi? Ngươi cũng tham gia vào, cùng nhau thề rồi, phải bảo là chúng ta, thu phí đường hầm có phần của ngươi, nếu không ai đến thì ngươi cũng không có thu nhập.

Cảnh giới tư tưởng của Ma Tổ không cao chút nào.

Ma Tổ không nhiều lời, nếu không sẽ bị tiểu tử này tức chết.

Năm xưa khi gã còn bị giam cầm đã bị tiểu tử này hố, biết hắn không phải kẻ tốt lành gì, nếu là người tốt thì sẽ làm ra chuyện này sao?

Ma Tổ hỏi:

- Cửu Hoang, ngươi nói xem bọn họ đến vực ngoại giới là vì cái gì? Năm xưa ngươi giao thiệp rộng biết nhiều thì chắc biết chút gì chứ?

Ma Tổ không biết nhưng có nghe vài tin tức ngầm, nhưng không chắc thật giả thế nào. Hơn nữa khi đó gã không có bằng hữu, muốn

nghe ngóng tin tức toàn dựa vào bản thân.

Nhưng Cửu Hoang thì khác, làm Cửu Hoang Thần Sư, quen biết nhiều bằng hữu, chắc chắn nghe được một chút tin tức.

Thanh Oa nháy mắt:

- Chuyện này . . . khó nói rõ, tóm lại hơi phức tạp.

Lâm Phàm túm Thanh Oa lên:

- Đừng nói nhảm, nói ra điều ngươi biết.

Mãi đến tận bây giờ Thanh Oa vẫn ít khi nói thật với Lâm Phàm, rất tiện.

Thanh Oa nói:

- Chủ nhân đã hỏi thì tất nhiên ta phải nói. Thật ra cũng không có gì, theo ta được biết thì vực ngoại giới ẩn giấu bí mật, nhưng vực ngoại giới quá lớn, nhiều giới vực dung hợp lại, ta không rõ ràng cụ thể là cái gì. Tóm lại bao nhiêu năm qua vẫn có người đang tìm kiếm.

Tuy nó là Cửu Hoang Thần Sư, biết nhiều tin tức, nhưng nói thật thì có việc là bí mật lớn bằng trời, là loại chưa ai thăm dò, cần lần mò từ từ mới biết.

Ma Tổ gật đầu, trầm tư một lát:

- Có lẽ đúng là vậy, điều ta biết cũng tương tự thế này. Nghe nói vực ngoại giới có bí mật, nhưng không biết bí mật này là cái gì.

Thanh Oa phát hiện kẻ bỏ mạng nhìn mình chằm chằm, nó lắc đầu nguầy nguậy:

- Ta cũng không biết! Người biết bí mật của vực ngoại giới rất ít ỏi, e rằng không ai biết nó là cái gì, nếu biết thì khi đường hầm mở ra sẽ không là đám tôm tép đi đầu.

Lâm Phàm gật đầu, tin tưởng Thanh Oa nói có lý.

Chắc biết có bí mật nên mới phái người đi tìm hiểu tình huống, nếu tự mình đi thì chẳng khác nào nói cho tất cả mọi người rằng trong vực ngoại giới có thứ mà họ xem trọng, vậy kết quả là cả đám như ong vỡ tổ xông vào.

Xem tình huống hiện giờ thì bọn họ không tự đi, chỉ phái nhân

vật nhỏ đến mà đã hình thành phản ứng dây chuyền, khiến các thế lực lớn nhỏ chú ý.

Lâm Phàm sờ cằm suy nghĩ:

- Bí mật?

Hắn phải tranh thủ sáng tạo giá trị lớn nhất trong thời gian giới hạn, hắn cho rằng giá trị quan của người nơi này có vấn đề.

Ma Tổ nhìn sắc mặt của Lâm Phàm nghiêm túc, mắt lóe tia sáng tiện thì linh cảm không ổn:

- Tiểu tử, ngươi có cách nào không?

Lâm Phàm cười gian:

- He he, cách thì đơn giản thôi, bảo đảm bọn họ tự mắc câu.

Cốt Vương bội phục:

- Lợi hại, tiểu huynh đệ quả nhiên rất lợi hại, có thể nghĩ ra cách hay, không thể không bội phục.

Ma Tổ không chịu đựng được Cốt Vương:

- Ngươi biết hắn nghĩ ra cách gì không mà khen là lợi hại?

Cốt Vương âm thầm nịnh cả đôi:

- Ma gia, Cốt Vương này nhìn người tuyệt đối sẽ không nhìn nhầm. Ta nhìn rất chuẩn Ma gia, tuyệt đối là bá chủ. Ta cũng nhìn chuẩn tiểu huynh đệ, chắc chắn là thiên tư hơn người, không sai được.

Công lực này khiến người bội phục.

Huyết Nha cùng một tổ với Cốt Vương, bất đắc dĩ thở dài, có chút ghen tị.

Huyết Nha cũng hy vọng được Cốt Vương nịnh một lần, tiếc rằng không được.

Xích Cửu Sát thành người qua đường, tu vi yếu xìu không có quyền nói chuyện.

Nhưng ở đây cũng không tệ, thượng giới không có chướng ngại,

có thể đột phá đến cảnh giới cao hơn.

Xích Cửu Sát đi con đường ma đạo khác với Ma Tổ, ở chung với Ma Tổ gây nhiều ảnh hưởng nhưng gã cho rằng đấy là sự rèn luyện bản thân, để gã đi càng kiên định không dao động, không bị bên ngoài quấy nhiễu.

Lâm Phàm đứng dậy, cười cười:

- Chờ lát nữa nói tiếp, đừng quấy rầy ta.

Ma Tổ lắc đầu nói:

- Không biết ngươi tính làm gì.

Ma Tổ hoang mang, gã đang chờ đợi Phật Ma đến.

Biết gã chiếm cứ đường hầm, dù là Phật Ma tuyệt đối ngồi không yên.

Dù dẫn tới bốn thế lực lớn thì Ma Tổ vẫn không sợ.

Từ khi Ma Tổ thoát khỏi thương thiên trấn áp thì luôn muốn mở màn trận chiến đầu tiên, khiến người quen biết gã hiểu rằng Ma Tổ bá đạo từng không sợ trời không sợ đất lại trở về.

Lâm Phàm đứng riêng một mình.

- Tông sư có gì dặn dò?

Từ lần trước người xét duyệt Tri Tri Điểu theo dõi Cơ Uyên thay tông sư thì hết chuyện để làm, gã đang chờ tin tức của tông sư, bọn họ hy vọng có thể phát triển Tri Tri Điểu đến thượng giới.

Lâm Phàm nói:

- Đã đến lúc, có thể tới thượng giới.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu nghe xong lời này thì mừng rỡ, rốt cuộc chờ ngày này đến.

Lâm Phàm nói:

- Ngươi cho Tri Tri Điểu lên, kiếm tin tức từ khắp các góc thượng giới, lan rộng ra ngoài, để người thượng giới biết đến Tri Tri Điểu các ngươi, và làm gì cũng đừng thu phí, hãy phát miễn phí.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu gật đầu nói:

- Đã hiểu.

Phát triển nghiệp vụ mới đương nhiên phải trả giá, không cố gắng thì sao lấy được đền đáp.

Lâm Phàm suy nghĩ phần hành động tiếp theo:

- Phải tìm người nào thích hợp mới được.

Đường hầm là sản nghiệp duy nhất của hắn ở thượng giới, phải kiếm một mớ lớn.

Ma Tổ đang chờ đợi Phật Ma đến, bây giờ còn chưa tới là vì chưa bàn bạc xong.

Bởi vậy cố gắng kiếm lời trong đoạn thời gian này, không uổng công bỏ ra thời gian lâu như vậy.

Mấy ngày sau.

Thượng giới phát sinh một sự kiện, xuất hiện một vật thần kỳ trước kia chưa từng xuất hiện.

Vật thần kỳ đó tên là Tri Tri Điểu, phát tán một số chuyện thượng giới.

Người thượng giới vốn phản cảm, nhưng rồi bọn họ thản nhiên tiếp nhận, có lẽ vì đồ vật mới lạ khiến bọn họ tò mò.

Có thể ngồi trong nhà, uống trà mà biết việc phát sinh ở thượng giới thì đúng là thú vị.

Có một bài viết rất đáng chú ý.

[Phật Ma liên lạc ba thế lực lớn tiến quân vực ngoại giới, tìm kiếm bí mật chung cực.]

Thoáng chốc hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Phật Ma là tồn tại cỡ nào? Là độ cao nhiều người suốt đời không thể với tới.

Vậy mà bị ghi trong này, rất kinh người.

Trên một hòn đảo đầy núi lửa.

Đông Dương Đế và các thê tử làm xong việc khiến người thẹn thùng, gã đột nhiên ngồi dậy, nhìn vật trong tay:

- Thứ này rất quen mắt.

Chính cung nương nương của Phượng Hoàng đảo lười biếng hỏi:

- Sao vậy phu quân?

- Thứ này hình như là Tri Tri Điểu ở vực ngoại giới, ta đã thấy nó trong Viêm Hoa tông, sao chạy tới thượng giới rồi? Còn dám đăng tin tức thế này, không lẽ . . .

Đông Dương Đế nhớ đến lão ca từ trên trời rơi xuống.

Gã nhận đối phương làm đại ca vì hy vọng lấy được chút đồ của thương thiên, nhưng đến bây giờ không thấy một cọng lông, thế là gã bỏ luôn không nghĩ nhiều nữa.

Giờ nhìn cái này, Đông Dương Đế dám bảo đảm chắc chắn là lão ca làm ra.

Hỏi ai mạnh nhất trong vực ngoại giới? Trừ tên đó ra thì còn ai nữa?

- Nương tử, nàng hãy chờ ở nhà, vi phu đi ra ngoài một chuyến.

Giờ Đông Dương Đế muốn đi vực ngoại giới, tuy chỉ là một phần Tri Tri Điểu nhưng gã ngửi được mùi tài phú.

Chắc chắn có việc, nếu không có chuyện gì thì sao làm ra những thứ này?

Khứu giác nhạy cảm với thương nghiệp khiến Đông Dương Đế phát hiện sự việc không thích hợp.

Rất nhiều Chúa Tể tán tu, thế lực cỡ vừa và nhỏ đều đang phân tích nội dung bài viết là thật hay giả.

Phật Ma liên lạc ba thế lực lớn tiến quân vực ngoại giới.

Đây là sự kiện lớn.

Theo bọn họ biết thì bốn thế lực lớn không có hành động gì, vốn tưởng là vì vực ngoại giới không có thứ gì lọt vào mắt họ, nhưng bây giờ xem ra mọi người đều đoán sai.

Không phải bốn thế lực lớn chướng mắt mà vì lập mưu.

Giờ phút này, nhiều người động lòng, cũng có nhiều người đang quan sát.

Bọn họ có chút thắc mắc với Tri Tri Điểu không biết ra từ chỗ nào.

Trong thời gian này, tin tức bay đầy trời.

Rất nhiều Chúa Tể bắt đầu liên lạc, chia sẻ tin tức với nhau, cũng chú ý quan sát động tĩnh của bốn thế lực lớn.

Dục Cửu Nguyên mừng rỡ, mắt lóe tia tham lam:

- Quả nhiên đúng y như ta nghĩ.

Dục Cửu Nguyên không sốt ruột, y theo sau lưng Phật Ma, hễ có hành động gì là y đi theo ngay.

Dù hiện tại không biết thứ đó là cái gì, nhưng y tin sẽ có ngày mình biết.

Ngay sau đó xuất hiện tin tức lớn khác.

Tri Tri Điểu nhanh chóng nắm bắt nhu cầu, cải cách trang bìa tin tức, ghi lại cảnh thật.

Tiêu đề rất bá đạo.

[Đứa trẻ vô danh của thượng giới thu hoạch được cơ duyên to lớn trong vực ngoại giới.]

Nội dung rất rõ ràng, đứa nhóc thượng giới chỉ có tu vi Đế Thiên cảnh đi trong vực ngoại giới thu hoạch được cơ duyên lớn, trong chớp mắt đột phá Thế Giới cảnh.

Còn kèm theo ghi lại hình ảnh.

Tất cả người thượng giới xem bài viết đều nóng trong người.

Bá đạo như vậy sao?

Chương 1120: Cứ theo đà này thì lỗ chết

- Mợ nó, thật là khiến người ta bất đắc dĩ.

Chuyện phát sinh trong thời gian này đều là một tay Lâm Phàm làm ra, vì hấp dẫn người thượng giới đến đường hầm.

Lâm Phàm rất muốn một người với hai nắm tay đánh gục nguyên thượng giới.

Tiếc rằng làm ăn thì phải ra dáng làm ăn, chém giết thì không hay chút nào.

Lấy đức phục người, nhất định phải khiến người ta cam tâm tình nguyện, chứ không phải dùng sức mạnh đe dọa người ta nộp tài phú.

Ma Tổ đã hiểu ý đồ của tiểu tử này, gã cũng xem bài viết của Tri Tri Điểu, đúng là lợi hại.

Vực ngoại giới vẫn rất bí ẩn với người thượng giới, giờ chuyện này lộ ra ngoài ánh sáng thì chắc chắn có nhiều người không ngồi yên.

Ma Tổ nói:

- Tiểu tử vô danh kia nhặt của hời.

Nội dung của Tri Tri Điểu là thật, tiểu tử vô danh kia đúng là người thượng giới, vào đường hầm bị vơ vét sạch, suýt không giữ được đồ lót. Lúc đầu gã ức muốn chết, nhưng vào vực ngoại giới liền thăng lên Thế Giới cảnh, vượt qua một đại cảnh giới, tâm tình tất nhiên vui sướng.

Ma Tổ liếc qua Xích Cửu Sát:

- Kêu ngươi giả mạo một chút, cho ngươi chỗ tốt tăng lên tới Thế Giới cảnh nhưng ngươi không cần, khi không cho người khác được lợi.

Xích Cửu Sát lạnh nhạt nói:

- Không cần, cảnh giới của ta thì ta sẽ tự mình tăng lên, tăng thực lực dựa vào vật ngoài thân kiểu này không đáng tin cậy.

Nói vậy nhưng Ma Tổ vẫn thấy thiệt thòi, vì gã bị lỗ.

Tất cả mọi người ở đây không có Chúa Tể nào là có tài phú, đều nghèo rớt mồng tơi.

Còn Lâm Phàm thì càng miễn bàn, từ chối dứt khoát: Ta mới đến Thế Giới cảnh, ngươi nghĩ ta có khả năng này sao?

Trong ánh mắt mong đợi của mọi người, Ma Tổ đau lòng cắt thịt, cho tiểu tử vô danh kia nhặt của hời.

Tri Tri Điểu đăng tin trong thượng giới gây ảnh hưởng khá lớn.

Người ta moi móc ra tin tức của tiểu tử vô danh.

Là đệ tử của thế lực nào đó, tu vi chỉ có Đế Thiên cảnh sơ kỳ, nhưng bởi vì cơ duyên trực tiếp đột phá đến Thế Giới cảnh, đây là vượt qua một đại cảnh giới, ai nhìn đều đỏ mắt.

Người ôm chút nghi ngờ cũng tin tưởng.

Vực ngoại giới có bảo bối, đợi bọn họ đi thu hoạch.

Còn về dân bản xứ vực ngoại giới thì không đáng lọt vào mắt của họ.

Có câu nổi tiếng là: Đám người đó rất yếu, bọn họ đến chỗ đó như về nhà.

Một sơn động nào đó.

Đám người Vạn Quật lão tổ tập hợp ở đây, bọn họ đến thượng giới hồi lâu, tu vi tăng lên rất nhanh, nhưng gặp phải nguy hiểm cũng rất lớn.

May mắn hết thảy xuôi gió xuôi nước, không gặp vấn đề lớn gì.

Minh Hoàng lão tổ kinh ngạc nói, không tin được:

- Sao Tri Tri Điểu chạy đến thượng giới?

Tri Tri Điểu phát triển tốt trong vực ngoại giới sao tự dưng chạy đến thượng giới? Đây đúng là chuyện thần kỳ.

Đằng Đế trầm tư một lát:

- Có lẽ Tri Tri Điểu liên hợp với thế lực nào đó ở thượng giới?

Các ngươi hãy xem nội dung, toàn là đẩy vực ngoại giới lên mũi dao, rõ ràng có lòng muốn gây họa.

Vạn Quật lão tổ nhíu mày:

- Có lẽ sự việc không đơn giản như đã nghĩ, hiện tại thực lực của chúng ta còn quá yếu, trước khi đụng độ bọn họ ở vực ngoại giới thì chúng ta phải tăng cao thực lực, nếu không thì kết quả vẫn giống như trước kia.

Minh Hoàng lão tổ tiếc nuối nói:

- Ài, nếu có Khôi Lỗi lão tổ ở thì tốt biết bao, ít ra chúng ta sẽ không bất đắc dĩ như vậy.

Lão nhớ đến Khôi Lỗi lão tổ, trước kia đi theo Khôi Lỗi lão tổ lăn lộn khá tốt, sống thoải mái.

Tuy cuối cùng thất bại, bị người trấn áp, nhưng ít ra không chịu khổ bao nhiêu.

Trong khoảng thời gian này, vì tăng cao tu vi khiến Minh Hoàng lão tổ bị người chặt đứt cánh tay hai lần, mỗi lần đều rất thê thảm, nhưng lão bằng vào năng lực của bản thân cứng rắn vượt qua.

Đằng Đế lão tổ cũng không khá hơn chút nào, bị người đánh suýt nổ tung.

Tóm lại là đắng lòng.

Nhưng vì chống lại thượng giới, dù khốn khổ hơn nữa thì bọn họ vẫn chịu đựng được, dù có phải bỏ mạng thì họ hy vọng dùng máu nóng vực dậy người vực ngoại giới cùng nhau chống cự thượng giới.

Vạn Quật lão tổ nói:

- Trong thời gian này hãy chú ý nhiều tin tức hơn, hy vọng sẽ kịp lúc.

Vạn Quật lão tổ hơi lo âu, không hiểu sao có hành động ở thượng giới lần này nhanh hơn trước kia, vượt tầm kiểm soát của họ.

Thiên Dụ là hy vọng mới nhất của họ, nàng ở thượng giới đột phá rất nhanh, tu vi cao nhất trong nhóm.

Quả nhiên có thân thể tốt thì thật tuyệt, tu luyện lên vù vù.

Phật Ma Tháp.

Phật Ma tức giận:

- Khốn kiếp! Tri Tri Điểu này có lai lịch gì mà dám nói những thứ này!?

Mọi thứ bày ra trên mặt bàn.

Vốn nên âm thầm tiến hành nhưng không ngờ có người dám càn rỡ như thế, dám công bố sự việc, đúng là tự tìm cái chết.

Nhìn xem Tri Tri Điểu viết cái gì?

Bí mật chung cực của vực ngoại giới.

Phật Ma chột dạ, như bị người phát hiện bí mật.

Tuy không nói rõ là bí mật gì nhưng Phật Ma đinh ninh đối phương đã biết chuyện.

Vĩnh Hằng Đại Tôn hỏi:

- Đại Tôn, bây giờ nên làm gì?

Phật Ma Tháp bọn họ phải dẫn trước một bước, khống chế hết thảy.

Bí mật chung cực của vực ngoại giới phải thuộc về Phật Ma Tháp, tuyệt đối không cho phép người khác nhúng chàm.

Phật Ma trầm tư, sắc mặt âm trầm.

Một nửa Phật, một nửa ma, lúc âm trầm thì là ma thật sự.

Tri Tri Điểu phơi bày nội dung ra ánh sáng tạo ảnh hưởng rất lớn, khiến thế lực lớn thượng giới chú ý, muốn biết bí mật chung cực của vực ngoại giới thì sẽ gặp nhiều trở ngại.

Phật Ma Tháp là thế lực lớn, không thèm để mắt thế lực nhỏ bình thường.

Nhưng có nhiều ẩn sĩ cao nhân tuy không hỏi sự đời, không dám chắc bọn họ sẽ không đột nhiên ló mặt ra.

Thượng giới rất lớn, cũng rất sâu, ai dám chắc không dẫn ra vài cao nhân tranh cướp?

Phật Ma âm trầm nói, đã động sát tâm:

- Làm theo tình huống lúc trước, mặc kệ nhân tố bên ngoài, tìm ra Tri Tri Điểu là cái gì sau đó tiêu diệt.

Vĩnh Hằng Đại Tôn nhắm mắt, không nói gì thêm nữa, biết tiếp theo nên làm cái gì.

Đường hầm Quỷ tộc.

Một bóng dáng xuất hiện.

Đông Dương Đế từ Phượng Hoàng đảo chạy lại đây, muốn đi vực ngoại giới gặp mặt lão ca để hỏi thăm tình huống.

Cốt Vương nhìn thấy có người đến, hơn nữa còn là Chúa Tể đỉnh thì kích động đến không nói nên lời:

- Hoan nghênh, hoan nghênh.

Cách của tiểu huynh đệ quả nhiên hữu dụng, mới qua bao lâu đã có người tới, hiệu suất siêu kinh người.

Đông Dương Đế nghi hoặc hỏi:

- Ngươi là . . .?

Người trước mắt thực lực rất mạnh nhưng lạ mắt, và tại sao chặn ở đường hầm?

Gã và người này không quen, sao người ta làm như quen biết lâu?

Cốt Vương cười tươi hỏi:

- Muốn đi vực ngoại giới phải không?

Đông Dương Đế không buông lời hăm dọa, chưa thăm dò đối phương rõ ràng thì gã không tùy tiện trở mặt.

- Ừ, đi vực ngoại giới, còn ngươi là . . .?

Cốt Vương cười nói:

- Ta không phải ai cả, chỉ phục vụ ở đường hầm. Làm phiền đi theo ta điền bảng là có thể tiến vào.

Đông Dương Đế thộn mặt ra, không xem hiểu ý của đối phương, nhưng vẫn đi theo sau.

Đông Dương Đế nhìn bảng biểu trong tay, đầu đầy dấu chấm hỏi, đây là chiêu trò gì?

Thật đúng là xem không hiểu.

Cốt Vương đứng chờ bên cạnh:

- Làm phiền điền bảng, xong rồi có thể đi.

Phải dỗ người ta, khiến người ta cho rằng gã không mang lại uy hiếp.

Với Cốt Vương thì công việc này không khó khăn, ngày xưa gã là người có văn hóa, tính tình hiền hòa.

Đông Dương Đế muốn hỏi đây rốt cuộc là cái gì, nhưng thời gian gấp gáp, ngoan ngoãn điền bảng. Khi điền mục đích đi vực ngoại giới thì gã chọn mục thăm người thân.

Không lâu sau.

Đông Dương Đế nói:

- Xong rồi.

Cốt Vương duỗi thẳng tay:

- Mời vào, thuận buồm xuôi gió, chơi vui vẻ.

Đông Dương Đế nhìn chằm chằm vào Cốt Vương, hồi lâu sau lắc đầu. Gã xem không hiểu, nhưng đã cảnh giác, có gì đó kỳ kỳ.

Đông Dương Đế bước vào đường hầm, tạm thời không phát sinh việc gì.

Đông Dương Đế tự an ủi bản thân:

- Có lẽ mình đã suy nghĩ nhiều.

Gã nghênh ngang bước tới trước.

Ngẫm lại cũng đúng, gã có tu vi Chúa Tể đỉnh, ai mắt mù dám chọc vào gã?

Gã đã quá cẩn thận.

Hồi lâu.

Lâm Phàm và đám Ma Tổ đang tán dóc.

Cốt Vương đắc ý đi tới:

- Tiểu huynh đệ, Ma gia, có tin tốt! Lúc trước có Chúa Tể đỉnh muốn vào đường hầm, khi cần đóng tiền thì rất cứng cổ, mới bị Tứ Dục Chi Chủ và Tam Thế Hồn Ma đánh một trận tơi bời, đã ngoan nhiều. Mà công nhận có nhiều đồ tốt thật.

Cốt Vương cầm một chiếc trữ vật giới chỉ và một cây quạt.

Lâm Phàm cười nói:

- Khá lắm, mau vậy đã có người tới cửa. Đừng để xảy ra án mạng, Chúa Tể có vô số tài phú, giết rồi là không có nữa.

Ma Tổ suy nghĩ rất nhiều, chợt phát hiện con đường phát tài làm giàu này rất tốt.

Tài phú tới quá nhanh, trong lòng gã không chút dao động.

Cốt Vương đặt đồ vật lên bàn:

- Biết rồi, tiểu huynh đệ đã nói rồi. Chúng ta làm ăn đứng đắn, sao có thể cướp của giết người được. Nhưng người kia quá càn rỡ, đành phải ngăn lại.

Lâm Phàm vừa lòng gật đầu, người có văn hóa khác hẳn, ngộ tính rất cao, nói sơ liền hiểu.

Chúa Tể khác còn cần học nhiều.

- Ủa?

Lâm Phàm phát hiện cây quạt khá quen mắt, hình như gặp ở đâu rồi.

Lâm Phàm nhíu mày nói:

- Mang ta đi gặp người này.

Chưa đến hiện trường đã nghe tiếng la căm giận.

- Hai tên khốn nạn, có giỏi thì đánh một mình! Đồ súc sinh, ta chỉ muốn qua đường hầm mà cũng đòi thu phí, các ngươi là quân ăn cướp!

Đông Dương Đế rất thảm, mặt đã sưng lên, khuôn mặt đẹp trai không còn nữa, quần áo rách rưới, dù bị hai người trấn áp vẫn mắng hăng say.

Đông Dương Đế đã hiểu tại sao cái tên đứng bên ngoài có thái độ tốt như thế, thì ra bên trong có hố chờ sẵn.

Tứ Dục Chi Chủ tức giận quát:

- Đừng la hét nữa, không nộp phí qua đường hầm mà còn cãi chày cãi cối!

Tam Thế Hồn Ma kiềm chế Đông Dương Đế, dù không nói gì nhưng ánh mắt kia như đang nói chưa từng thấy ai láo như ngươi.

Đông Dương Đế hét to:

- Các ngươi định làm gì? Muốn đưa ta đi đâu?

Đông Dương Đế không biết đám người này muốn làm gì, muốn dẫn gã đi đâu.

Tam Thế Hồn Ma nói:

- Lộ phí của ngươi đã nộp hết, hiện tại đưa ngươi qua đường hầm.

Đông Dương Đế nghe vậy giật mình kêu lên:

- Cái gì? Ý của các ngươi là lấy hết đồ của ta? Sao các ngươi không đi ăn cướp?

Lần trước gã qua đường hầm không gặp chuyện như vậy, sao bây giờ thành ra thế này?

Lúc này, Lâm Phàm lại gần:

- Dừng tay!

Quả nhiên hắn không nhận lầm người, là Đông Dương Đế.

Bất đắc dĩ thật, vì sao luôn gặp được người quen, cứ đà này thì lỗ sặc máu.

Chương 1121: Tuyệt đối không thể đi lên con đường của thần sư

Đông Dương Đế vừa bi thương vừa căm hờn.

Buồn vì gã đường đường là cường giả Chúa Tể đỉnh vậy mà không đánh thắng được hai người này.

Căm hờn vì hai người này chẳng cần biết gã là cường giả Chúa Tể, chuyên môn đánh vào mặt, còn cướp tài phú của gã.

Đây là việc con người nên làm sao?

Nếu đấu đơn thì gã sợ quái gì? Chưa biết lộc chết về tay ai.

Đông Dương Đế chợt nghe tiếng nói quen thuộc vang bên tai.

Đông Dương Đế quay đầu nhìn lại, reo lên:

- Đại ca cứu ta với!

Đông Dương Đế cầu cứu xong liền hối hận, cứu cái quái gì, thực lực của tên này yếu như thế, có nhiều người đi theo hắn, chắc cũng là người bị hại, chịu khổ như gã thôi.

Nhưng lời nói tiếp theo làm Đông Dương Đế hóa đá.

Lâm Phàm lên tiếng:

- Người một nhà, đừng ra tay.

Ánh mắt hắn nhìn Đông Dương Đế hơi kỳ, sao tên này vào đường hầm? Làm người mừng hụt.

Đông Dương Đế ngây ra, hai người kiềm kẹp gã lập tức thả gã ra.

Tứ Dục Chi Chủ nhìn về phía Đông Dương Đế:

- Nếu người một nhà sao ngươi không nói ngay? Để gây ra hiểu lầm, ài.

Thật đáng tiếc, nhưng không còn cách nào.

Cốt Vương lập tức tiến lên nâng Đông Dương Đế dậy, đau lòng

nhìn khuôn mặt của gã, sau đó quay sang rầy hai người Tứ Dục Chi Chủ:

- Các ngươi làm ăn kiểu gì mà đánh lão đệ của người ta ra nông nỗi này? Đã nói với các ngươi qua bao nhiêu lần, chúng ta làm ăn chính quy, tôn chỉ là phục vụ tri kỷ, các ngươi ham đánh quá vậy? Lão đệ đừng nóng giận, cũng đừng kích động, đều là hiểu lầm, ngươi an toàn rồi.

Tứ Dục Chi Chủ thở dài:

- Việc này trách chúng ta, không hỏi thăm rõ ràng gây hiểu lầm.

Cốt Vương mở miệng nói:

- Thôi bỏ đi, đã gỡ bỏ hiểu lầm, lần sau đừng như vậy nữa. Ta xem mặt của lão đệ không giống hạng người tính toán chi li, có lẽ đã tha thứ cho các ngươi.

Đông Dương Đế chưa nói một câu nào đã bị Cốt Vương cướp hết lời.

Gã rủa thầm.

Lão tử tha thứ các ngươi bao giờ?

Nhưng hết cách, đã nói đến mức này rồi thì gã còn biết nói sao?

Đành tự nhận không may.

- Ui!

Đông Dương Đế hút không khí, mặt rất đau, hai tên chó hoang chuyên đánh vùng mặt, quá đáng hết sức.

Khóe môi Đông Dương Đế co giật hỏi:

- Sao đại ca ở đây?

Lâm Phàm nhìn Đông Dương Đế, trông thật thảm, làm hắn không biết nên nói cái gì.

Hắn trả lời:

- Nơi này là sản nghiệp của ta, chúng ta ở đây giữ gìn đường hầm, thuận tiện thu phí, không ngờ ngươi đến gây ra hiểu lầm, may mà chưa quá trễ, ít ra chưa xảy ra chuyện gì.

Đông Dương Đế muốn kêu oan, vậy tức là gã bị người của đại ca đánh, coi như ăn đòn uổng công. Khuôn mặt đẹp trai đã bị hủy hoại, muốn trở lại như cũ sẽ cần một thời gian.

Đông Dương Đế nhớ trữ vật giới chỉ, tất cả là của gã, nếu bị mất thì gã sẽ khóc chết:

- Còn đồ của ta . . .

Cốt Vương lòng nhỏ máu, thịt tới tay lại bay:

- Yên tâm, đi lấy cho ngươi ngay.

Sao tiểu huynh đệ có nhiều bằng hữu quá vậy, làm người ta đau lòng, mất công mà chẳng được gì.

Lát sau, Lâm Phàm đã biết mục đích của Đông Dương Đế, thì ra vì gã nhìn thấy Tri Tri Điểu xuất hiện ở thượng giới nên muốn đi vực ngoại giới tìm hắn, hỏi thăm tình huống.

Khi Lâm Phàm nói ra hình thức kinh doanh ở đây thì mắt Đông Dương Đế nóng cháy như mặt trời.

Đông Dương Đế hào hứng hỏi:

- Đại ca thấy ta thế nào? Không nói thứ khác, ta làm việc rất nhanh gọn.

Gã đã tự mình thể nghiệm hình thức kinh doanh ở đây.

Rất có tiềm lực phát triển, đen còn hơn cục than, và không có đường chống cự. Nếu gã làm ở đây mấy năm thì phát tài.

Đừng nhìn gã có Phượng Hoàng đảo thì có vẻ rất xa xỉ, đó chỉ là hiện tượng mặt ngoài, không phải thật.

Có nhiều thê tử chỉ biết ăn rồi nằm, nuôi không nổi, áp lực rất lớn.

Lâm Phàm hỏi:

- Ngươi muốn đổi thê tử hả?

Đông Dương Đế kinh ngạc hỏi:

- Sao đại ca hỏi vậy?

Lâm Phàm trả lời:

- Bốn thế lực lớn chẳng mấy chốc sẽ đến trấn áp chúng ta, nếu ngươi không sợ thì ở lại, người khác nhận biết ngươi chắc chắn sẽ đi Phượng Hoàng đảo gây sự, đám thê tử của ngươi chịu được không?

Đông Dương Đế khó xử:

- Cái này . . .

Bốn thế lực lớn đến trấn áp thì không phải chuyện đùa, có lẽ sẽ mất luôn mạng nhỏ.

Cốt Vương ở một bên nói:

- Tiểu lão đệ, sợ cái gì? Cùng lắm đổi nhóm khác, nam nhân thì phải đen đến cuối đường, theo chúng ta làm một vố, tài phú đang vẫy gọi ngươi.

Đông Dương Đế liếc xéo Cốt Vương, nhìn là biết thuộc loại cô đơn chiếc bóng rồi, còn bảo đen đến cuối đường? Sao không lên trời luôn.

Đông Dương Đế chợt có quyết định:

- Hay đại ca thấy vậy được không? Ta đưa Phượng Hoàng đảo đến vực ngoại giới, rồi ta theo các ngươi làm một vố lớn?

Đông Dương Đế không cưỡng lại được sức hấp dẫn của tài phú, vừa không muốn quê hương của mình bị người diệt, nên chọn một cách hay là đưa Phượng Hoàng đảo đến vực ngoại giới.

An toàn đáng tin.

Lâm Phàm hỏi:

- Thật sự muốn làm?

Đông Dương Đế gật đầu nói:

- Ừ, chắc chắn rồi. Đại ca nói hạng mục này nghe là biết ghê gớm, rất có tiềm lực phát triển, không mạo hiểm một chút thì không được. Chỉ cần chịu đựng được là mọi việc suôn sẽ.

Lâm Phàm nghĩ rằng đông người thì sẽ chia ít đi một phần, nhưng thượng giới rất lớn, không đong đếm tài phú được, chia chác ít chút cũng không sao.

Lâm Phàm dò hỏi:

- Các ngươi đều là đối tác, thấy sao?

Đám người Cốt Vương cầu còn không được, nơi này chắc chắn sẽ bị người kéo tới đập tan, thêm một giúp đỡ thì thêm phần sức mạnh, tất nhiên nên kéo người nhập bọn.

Sau đó, tất cả mọi người đồng ý.

Ma Tổ lắc đầu, lại một kẻ bị tài phú che mắt, không nghĩ xem sắp đối mặt với ai.

Người chết vì tiền chim chết vì ăn, lời này không sai chút nào.

Lâm Phàm nói:

- Đông đệ phải suy nghĩ cho kỹ, vào rồi là không được rút ra. Chúng ta rất có thể sẽ đối mặt bốn thế lực lớn, mức độ nguy hiểm vô cùng cao.

Đông Dương Đế ngẫm nghĩ, nói:

- Vậy ta có thể chờ các ngươi đánh lui bốn thế lực lớn rồi mới tham gia vào không?

Lâm Phàm lườm gã, nghĩ khôn quá:

- Xéo đi.

- He he, nói giỡn thôi, đừng tin thật. Yên tâm, chỉ cần các ngươi không lùi bước thì ta tuyệt đối sẽ không chùn chân.

Đông Dương Đế vì phát tài mà không ngán ngại điều gì, cứ làm, sợ quái gì.

Lâm Phàm không khuyên nữa, kêu Đông Dương Đế nhanh chóng sắp xếp, xong xuôi rồi thì ngồi canh đường hầm.

Lực lượng bên đường hầm càng ngày càng mạnh, thêm một cường giả Chúa Tể đỉnh mang đến chỗ tốt lớn đến khiến người sung sướng, càng có nắm chắc đối mặt bốn thế lực lớn.

Đông Dương Đế không hỏi nhiều, chạy về dọn nhà ngay.

Hậu cung quá to lớn, hơi mất công chút.

Khi Đông Dương Đế trở về bảo chuẩn bị dọn nhà thì đoàn hậu cung ngẩn ngơ, không hiểu gã nổi điên làm gì, đang yên lành mắc gì dọn đi chỗ khác?

Đông Dương Đế không giải thích nhiều, chỉ nói là có hạng mục tốt nhưng hơi nguy hiểm, Phượng Hoàng đảo ở lại thượng giới sẽ nguy hiểm.

Hết cách, phu quân nhà mình đã nói như vậy, còn rất nhiệt tình làm việc, các nàng biết nói gì hơn? Đành đồng ý dọn nhà.

Dù sao dọn nguyên đảo thì đi đâu đều như nhau.

Ai hiểu thấu nỗi khổ trong lòng Đông Dương Đế?

Tưởng có hậu cung khổng lồ như vậy sẽ sướng lắm sao?

Sai lầm, chỉ có Đông Dương Đế mới hiểu đắng lòng cỡ nào.

Nam nhân sống không dễ dàng.

Qua hồi lâu.

Đông Dương Đế dàn xếp xong xuôi, gã vì an toàn thật sự đặt Phượng Hoàng đảo ngay kế bên Viêm Hoa tông. Gã lo xung quanh hơi nhiều hàng xóm nam giới nên đã bày ra trận pháp, vì phòng ngừa, không thể đi lên con đường của thần sư.

Đông Dương Đế đến khiến thực lực bên đường hầm tăng lên.

Ba mươi hai vị cường giả Chúa Tể đỉnh cộng thêm Lâm Phàm, tổng cộng có ba mươi ba vị cường giả.

Xích Cửu Sát thì chỉ là người qua đường.

Thanh Oa là quần chúng vây xem, chuyên môn tung bông cổ vũ cho Lâm Phàm.

Trong thời gian này Thanh Oa rất được hoan nghênh, nhiều Chúa Tể muốn liên lạc tình cảm với nó, tâng bốc nó lên mây, thỉnh thoảng trong câu chuyện sẽ nhắc đến đan dược nào đó.

Thanh Oa nói:

- Các ngươi thấy bộ dạng hiện giờ của ta còn có thể luyện chế loại đan được đó không?

Sau câu này thì Thanh Oa được thanh tịnh, các Chúa Tể rút lui hết, cho nó nhìn thấu thế giới hiện thực tàn nhẫn biết bao.

Ma Tổ nói:

- Tiểu tử, gần đây trái tim ma của ta đập rất nhanh, có lẽ đám người Phật Ma Tháp sắp đến.

Trái tim ma của gã đến trình độ rất cao, nhạy cảm với nguy hiểm chưa biết còn mạnh hơn người khác nhiều.

Lâm Phàm bình tĩnh vô cùng, không hề hoảng hốt:

- Thật không? Đến cũng tốt, cho bọn họ biết sớm sự lợi hại của chúng ta sẽ giảm bớt rất nhiều phiền phức.

Đường hầm là sản nghiệp của hắn, nếu ai muốn cướp tức là lấy mạng của hắn.

Tuy mạng của hắn không đáng giá tiền, nhưng tóm lại ai muốn phá hoại sản nghiệp của hắn thì hắn sẽ đánh chết đối phương.

Ma Tổ thấy vẻ mặt Lâm Phàm bình tĩnh thì bất đắc dĩ nói:

- Tiểu tử, ngươi không có chút ý tưởng gì khác sao? Ví dụ như sợ hãi?

Lâm Phàm tiếc nuối nói, biểu tình có chút khoa trương, dường như khinh bỉ Ma Tổ:

- Sợ làm gì? Ma Tổ, ta hơi thất vọng với ngươi, chút chuyện nhỏ đã khiến ngươi thấy sợ, ta còn tưởng rằng ngươi không sợ hãi.

Ma Tổ ngây người:

- Ngươi . . .!

Không ngờ tiểu tử này dám nói gã như vậy, Ma Tổ tức giận đến đau gan:

- Tiểu tử nhà ngươi có ý gì? Đang nói ta e ngại?

Lâm Phàm nói thẳng:

- Chứ không phải sao? Nếu không e ngại thì ngươi cần gì sợ dữ vậy? Nhìn ta đi, không hề sợ hãi, thậm chí hơi chờ mong.

Ma Tổ không thể nhịn được nữa:

- Ta đang nhắc nhở ngươi, để ngươi chú ý một chút! Ngươi nghĩ ta sợ thật sự?

Lâm Phàm gật đầu nói:

- Ừ ừ, hiểu rồi, nói đúng lắm, ta cũng tin như vậy.

Hắn làm vẻ mặt 'ngươi nói đều đúng'.

Ma Tổ nhìn nét mặt đó của Lâm Phàm thì ngứa tay muốn đánh người.

Chuyện gì đây?

Có cần đâm dao nhau vậy không?

Ma Tổ vung tay, không muốn nhiều lời:

- Thôi, tùy tiểu tử nhà ngươi nghĩ sao, chỉ hy vọng đến lúc đó đừng sợ hãi đến mức ướt quần.

Gã không có cách nào giao lưu với tiểu tử này nữa, dễ khiến người tăng huyết áp.

Lâm Phàm tràn đầy tự tin nói:

- Yên tâm, chỉ cần bọn họ dám đến thì ta sẽ đấu sống chết với họ, không đánh bọn họ đến sợ thì tưởng đâu ta dễ ăn hiếp.

Thanh Oa ngồi xổm ở một bên nhìn hai người, tim đập nhanh, lòng rủa thầm.

Hai ngươi không sợ nhưng lão tử sợ thật!

Chương 1122: Mợ nó, đúng là khó giao lưu

Giọng Cốt Vương vọng vào:

- Tiểu huynh đệ, Ma gia, các ngươi mau ra đây, bên ngoài thật sự là quá bận rộn, lưu lượng khách quá nhiều!

Gã chìm trong hưng phấn, siêu hưng phấn, không ngờ có nhiều người đến như vậy.

Đoạn thời gian trước hoàn toàn không thể so sánh với bây giờ.

Lâm Phàm cười nói:

- Xem ra hiệu ứng quảng cáo không tệ.

Ma Tổ nhíu mày hỏi:

- Quảng cáo là cái gì?

Nói cái quái gì vậy? Nghe không hiểu, Cốt Vương thì lờ mờ hiểu ra.

Rất nhiều người đến, đều muốn đi vực ngoại giới.

Vậy chẳng phải là giàu rồi?

Ma Tổ chợt nở nụ cười hiếm hoi, tuy mới tài phú này không đáng gì với gã nhưng kiếm được bằng bản lĩnh thì tâm tình cũng khác.

Bên ngoài.

Xuất hiện rất nhiều khuôn mặt xa lạ.

Cốt Vương, Huyết Nha, Xích Cửu Sát rất bận rộn.

- Các ngươi là ai? Nơi này là đường hầm, các ngươi chặn đường làm gì?

Rất nhiều người sốt ruột muốn đi vực ngoại giới.

Bọn họ đều đọc bài của Tri Tri Điểu.

Đùa, vực ngoại giới ẩn giấu bí mật chung cực?

Mọi người tự nhận bản thân là nhân vật chính, chỉ cần đi vực ngoại giới thì chắc chắn sẽ tìm kiếm được cơ duyên.

Cốt Vương giơ tay ra hiệu hiện trường yên tĩnh:

- Các vị, chúng ta không phải ai khác mà là người giữ gìn đường hầm, làm phiền các vị đăng ký bảng tại đây, xong rồi là có thể vào đường hầm. Mong các vị thông cảm cho.

Câu này vốn bị nhiều người phản đối, ngươi là ai mà kêu điền bảng thì chúng ta sẽ điền? Tưởng mình là nhân vật thế nào?

Nhưng khi Cốt Vương hơi tỏa ra hơi thở Chúa Tể đỉnh thì hiện trường yên tĩnh.

Người có ý tưởng gây sự đều nuốt xuống bụng. Đùa, vừa rồi không biết thực lực của đối phương mới dám nói nhảm, hiện tại cảm giác được đôi chút thì không còn dám hó hé nữa.

Có người trò chuyện trong đám đông, người bên cạnh vãnh tai lắng nghe.

- Ghen tị với tên kia quá, thu hoạch cơ duyên lớn như vậy ở vực ngoại giới.

- Thì đấy, trực tiếp từ Đế Thiên cảnh tăng lên tới Thế Giới cảnh, hỏi ngươi có sợ không?

- Sợ, sợ chứ, vì cái gì không phải là ta? Muốn khóc.

- Hắn là đệ tử của tông môn chúng ta, rất bình thường không ngờ được cơ duyên như vậy, hiện tại thành bảo bối trong tông môn, vì cho rằng hắn là người có cơ duyên lớn, hy vọng hắn sẽ thu hoạch càng nhiều cơ duyên trong vực ngoại giới.

- Ài, người so với người làm người ta tức chết, ta từ Đế Thiên cảnh đến Thế Giới cảnh phải tu luyện ba trăm ba mươi hai năm. Bây giờ muốn bước vào đến Chúa Tể cảnh, không biết đời này có cơ hội không, đành đi vực ngoại giới thử vận may.

Nhiều người nghe lén chép miệng cảm thán, vận may đúng là khó nói.

Đôi khi muốn ghen tị cũng không được.

Hiện trường chợt xôn xao.

- Là người của Phiêu Miểu Huyễn Phủ đến!

Ánh mắt mọi người đều hướng về phương xa, có chiếc thuyền to trong mây mù mông lung rẽ không gian lướt tới, vững vàng dừng ở hư không.

Vô số cánh hoa từ thuyền to bay xuống, trông như cảnh tiên cõi trời.

Ngay sau đó, mấy bóng dáng bay xuống trong cánh hoa.

Có nam có nữ.

Nam khí chất xuất chúng, mày kiếm mắt sáng, khiến người vây xem đều tự ti mặc cảm. Vì sao người ta bề ngoài đẹp trai như vậy còn họ thì bình thường đến thế.

Bọn họ càng bị nữ nhân hấp dẫn hơn.

Áo trắng bay bay tựa nàng tiên, khí chất lạnh lùng trong trẻo làm nhiều nam giới không rời mắt được.

Tuy tu luyện tới cảnh giới cỡ này rồi vẫn không thể cưỡng lại sức hấp dẫn của mỹ nữ.

Đây là bản năng, không thể cưỡng lại.

Các nữ nhân định vào đường hầm trông thấy đám yêu tinh dụ dỗ kia thì rất căm thù.

Xuất thân tốt thì thôi đi, nhan sắc xinh đẹp như vậy, còn để người ta sống không?

Một đám người đi tới.

Dẫn đầu là một nữ nhân.

Phiêu Miểu Huyễn Tông tuy không nằm trong bốn thế lực lớn nhưng nội tình rất mạnh, thực lực đỉnh cao trong tông mạnh mẽ, không phụ thuộc vào bốn thế lực lớn.

Giờ phút này, người vây xem đều tự động tránh sang bên, mở một con đường.

Không phải họ sợ hoặc tôn kính người của Phiêu Miểu Huyễn Tông.

Chỉ vì nữ nhân đi ở đằng trước nhất khiến nhiều người không có lá gan chủ động đi ra kết bạn, cảm xúc tự ti bao phủ trong lòng nhiều người.

Có người nhỏ giọng trao đổi, biết chút nội tình:

- Nghe đồn Tuyết Cơ của Phiêu Miểu Huyễn Tông luôn bế quan, lo trùng kích Chúa Tể cảnh, nhìn tình huống thì chắc đã thành công.

Tuyết Cơ là đệ tử mạnh nhất của Phiêu Miểu Huyễn Tông, thiên phú rất cao, tuổi còn trẻ, nghe nói từ khi sinh ra đến bây giờ mới qua hai mươi bốn năm mà đã tu luyện tới Chúa Tể cảnh.

Có thể nói là kỳ tài xưa nay chưa từng có.

Một bà lão đi theo sau lưng Tuyết Cơ, lưng còng, tay cầm cây gậy cũ kỹ, trong đôi mắt hí lóe tia sáng nguy hiểm.

Cốt Vương giơ tay ngăn đoàn người Tuyết Cơ lại:

- Đứng lại, làm gì đó? Muốn đi vực ngoại giới thì phải đăng ký, xếp hàng.

Tuyết Cơ không lộ biểu tình gì, ngược lại nam nhân đẹp trai đi bên cạnh nàng tức giận quát:

- Tránh ra!

Cốt Vương cau mày nhìn thoáng qua nam nhân này:

- A?

Ánh mắt kia khiến đối phương chấn động tinh thần, lùi bước, khuôn mặt hồng hào bỗng trắng bệch.

Nam nhân hống hách bỗng chốc tim đập nhanh, mắt lóe tia sợ hãi.

Bà lão hắng giọng:

- Khụ khụ!

Trong âm thanh ẩn chứa lực lượng Chúa Tể chấn vỡ uy thế của Cốt Vương, khiến nam nhân dễ chịu hơn một chút, nhưng trán rịn mồ hôi, cảm giác vừa rồi khiến người khủng hoảng.

Cốt Vương nở nụ cười, liếc bà lão một cái, lòng thầm đắc ý,

không ngờ có cường giả Chúa Tể đỉnh.

Cốt Vương đinh ninh người này không quen biết với tiểu huynh đệ, dù sao vừa già vừa xấu, với ánh mắt của tiểu huynh đệ tuyệt đối sẽ không nhận biết loại người này.

Cốt Vương nói:

- Muốn đi vực ngoại giới thì phải xếp hàng, đăng ký, đừng hung hăng càn quấy. Ở chỗ chúng ta thì tất cả chúng sinh bình đẳng, mặc kệ có tu vi hoặc lai lịch thế nào đều như nhau.

Người xếp hàng gật gù đồng ý.

Nói rất hay, hay lắm, nên là chúng sinh bình đẳng.

Một số nữ nhân ghét đối phương thì thầm cười lạnh, bề ngoài xinh đẹp, có thiên phú thì sao? Đến đây cũng phải yên phận xếp hàng giống bọn họ. Mơ tưởng bằng vào sắc đẹp mở cửa sau là điều không thể nào.

Nhiều nữ nhân ánh mắt nhìn Cốt Vương đã thay đổi.

Cốt Vương nhíu mày, cảm giác một số ánh mắt nhìn mình, gã nhìn qua đuôi mắt.

Thì ra là một đám cô nương.

Mặt Cốt Vương không biểu tình, nhưng trong lòng có chút dao động.

Độc thân đến bây giờ không lẽ đã tới thời của gã?

Gã đọc sách nhiều năm như vậy, làm rạng rỡ tổ tông, nối dõi tông đường là việc lớn trong đời người.

Bà lão đứng sau lưng Tuyết Cơ mở miệng nói:

- Chúng ta đi xếp hàng.

Giọng của bà lão khàn đục, mắt híp như rắn độc luôn quét qua quét lại trên người Cốt Vương.

- Tuyết Cơ cô nương, các người xếp đằng trước chúng ta đi.

Đám nam nhân xếp hàng chợt hô to, đã có cơ hội biểu hiện thì phải hành động ngay.

Các nam nhân muốn đi vực ngoại giới hét lên:

- Đúng rồi, xếp chỗ chúng ta này!

- Tuyết Cơ cô nương xếp hàng đằng trước chúng ta là vinh hạnh cho chúng ta.

Các cô nương xếp phía sau thì khinh bỉ nhìn đám nam nhân này.

Đồ vô sỉ.

Các nàng nhìn Cốt Vương, đây mới là nam nhân đích thực, sẽ không bị sắc đẹp dụ dỗ, thật là khiến người ta sùng bái.

Làm đám nam nhân tan nát trái tim là Tuyết Cơ cô nương không thèm để ý tới bọn họ, đi ra sau.

Bà lão nhỏ giọng nói với Tuyết Cơ:

- Cẩn thận một chút, người vừa rồi không kém gì ta.

Tuyết Cơ gật đầu, hỏi:

- Vực ngoại giới thật sự có bí mật?

Bà lão đáp:

- Không biết, Tri Tri Điểu gì đó không đáng tin. Nhưng theo ta được biết thì Phật Ma Tháp đã bắt đầu hành động, chứng minh vực ngoại giới thật sự có bí mật lớn.

Trong đường hầm.

Lâm Phàm nhìn tình huống bên ngoài, trong lòng có chút dao động:

- Ma Tổ, thuyền to lơ lửng giữa trời kia hơi thú vị.

Ma Tổ trầm ngâm nói:

- Phiêu Miểu Huyễn Tông không lẽ là tông môn của Tam Huyễn Thần?

Lâm Phàm hỏi:

- Tam Huyễn Thần? Đó là ai?

Ma Tổ tuy bị thương thiên trấn áp, nhưng gã biết rất nhiều

chuyện.

Còn về Thanh Oa thì miễn bàn, nó bị nhốt càng lâu, chưa chắc hiểu rõ sự việc xảy ra trong thời đại gần.

Ma Tổ nhớ lại:

- Ba người rất mạnh ngày xưa, Cửu Hoang, chắc ngươi cũng biết Tam Huyễn Thần là ai, năm xưa các ngươi từng có liên lạc mà. Thực lực của Tam Huyễn Thần rất mạnh, qua nhiều năm như vậy không biết ba người đã đến Chúa Tể nhất thế chưa.

Khí chất của Thanh Oa thay đổi, trở nên cao sâu khó đoán, toát ra phong phạm ẩn sĩ cao nhân:

- Khó, rất khó, ba người bọn họ rất khó đạt tới Chúa Tể nhất thế, theo ta thấy một người đến trình độ đó đã là rất giỏi. Dù sao ba người tu luyện công pháp khá phức tạp.

Ma Tổ gật gù đồng ý.

Tam Huyễn Thần cũng là tồn tại tung hoành một thời đại, ba người như hình với bóng, khi liên hợp thì thực lực siêu mạnh.

Lúc ấy họ tiện tay sáng lập một thế lực tên là Phiêu Miểu Huyễn Tông, chẳng qua khi ấy không có đệ tử nào, chỉ là tông môn rỗng.

Không ngờ nhiều năm sau làm ra thành tựu.

Lâm Phàm không biết cả hai đang nói gì, chuyện này không liên quan tới hắn:

- Được rồi, các ngươi nói những thứ này không biết có gì liên quan. Mặc kệ đó là mấy Huyễn Thần, đến đây rồi thì nên biết quy định. Chuẩn bị làm việc, hơi đông người, khi trấn áp sẽ mất công một chút. Không ngờ có Chúa Tể đỉnh đến đây, kiếm lời rồi.

Ma Tổ nói:

- Chút nữa đừng giết người của Phiêu Miểu Huyễn Tông, bà lão kia là thị nữ của Tam Huyễn Thần, nếu xếp bà ta theo bên cạnh đệ tử nữ kia đã nói lên rất xem trọng nàng, nếu xảy ra chuyện gì nguy hiểm mạng sống, với tính cách của Tam Huyễn Thần e rằng không dễ bỏ qua. Dù gì là người quen, đừng làm chuyện khó xử.

Lâm Phàm nhìn Ma Tổ:

- Ngươi nói gì vậy? Chúng ta là loại người đánh giết lấy mạng người sao? Đang làm ăn chính quy, ngay từ đầu ta đã không cho phép giết người mà sao các ngươi cứ luôn miệng nói đừng giết người, đừng giết người, ài.

Ma Tổ thật sự không muốn nói câu nào với Lâm Phàm.

Mợ nó!

Đúng là thứ khó giao lưu.

Chương 1123: Được thừa nhận khiến hắn rất vui mừng

Người vào đường hầm đợt đầu tiên hơi kích động.

Trong thời gian này Tri Tri Điểu gây sóng gió lớn trong thượng giới, khiến tất cả mọi người đều biết vực ngoại giới có được bí mật kinh người.

Bọn họ ôm tâm tình chúng ta đi vực ngoại giới là thành trùm, chỉ cần tu vi cao hơn Đạo cảnh, dù chỉ cỡ Đạo cảnh cũng điên cuồng tràn vào vực ngoại giới, muốn dựa vào cơ duyên đạt tới cảnh giới càng cao hơn.

- Không ngờ tiến vào đường hầm còn có người canh giữ ở bên ngoài, rất an toàn.

- Đúng rồi, nụ cười của người kia cho cảm giác rất ấm áp, đúng là một người tốt.

Đám người vui vẻ cười nói.

Bây giờ còn chưa tới vực ngoại giới, tạm thời không phải đối thủ của nhau nên họ rất thân thiện.

Mọi thứ trong đường hầm màu xanh đậm có ánh sáng lấp lánh này rất thoải mái.

Cốt Vương ở bên ngoài đường hầm bỗng cảm giác tim đập nhanh:

- Sao tim ta đập nhanh quá, ai đang khen ta?

Chắc chắn có người đang khen gã, chứ không thì đã chẳng được báo hiệu như vậy.

Khi bọn họ chuẩn bị vui sướng đi qua đường hầm thì một rào chắn ánh sáng giống như ngăn cách chân thiện mỹ đã chặn đường mọi người.

- Cái này . . .

Tất cả mọi người dừng bước lại, rất thắc mắc.

Tạm thời không xem hiểu tình huống trước mắt.

Xảy ra chuyện gì?

Vì sao ngăn đường họ đi?

Chắc những người tốt bụng lo bọn họ chưa quen thuộc vực ngoại giới nên sắp giảng giải một số tình huống của vực ngoại giới cho họ nghe chăng?

Nếu vậy thì dù họ không cần cũng sẽ nghiêm túc lắng nghe, ít ra phải bày tỏ sự tôn kính với người ta.

Một giọng nói không hài hòa phát ra từ trạm thu phí:

- Làm phiền các vị nộp ít phí qua đường. Phí tổn là một phần ba tất cả tài phú mang trên người, hy vọng các vị làm theo.

Không gian hơi ồn ào bỗng chốc yên tĩnh.

Có người đang tán dóc với người khác nhưng rồi cổ họng như bị bóp chặt, không nhả ra được nửa chữ.

Có người kinh ngạc hỏi:

- Ngươi . . . ngươi nói cái gì?

Giọng khàn khàn, dường như nghĩ mình nghe lầm.

Người trong trạm thu phí rất thân thiện, nói chuyện từ tốn:

- Làm phiền các vị đóng phí qua đường, chỉ cần một phần ba tài phú mang trên người. Mong các vị thông cảm, Ma Tổ mở ra đường hầm, giữ gìn đường hầm cũng cần sức người, xin thông cảm cho.

Chơi chiêu phục vụ.

Phục vụ tốt là tôn chỉ của bọn họ.

Nếu đối phương phản đối thì không liên quan đến họ, là do người qua đường quá càn rỡ, bọn họ bất đắc dĩ mới đánh bầm dập.

Xôn xao!

Giờ thì mọi người đều nghe rõ.

Nam nhân mới rồi còn khen đường hầm nay tự giễu bảo:

- Đùa à? Nhưng trò đùa này không buồn cười chút nào.

Không ai trả lời gã.

Nói rõ đây không phải trò đùa mà là sự thật.

Rất nhanh, có người đen mặt nói:

- Quá đáng, đây đúng là cướp bóc, không, cắt cổ còn hơn ăn cướp. Một phần ba? Đi qua đường hầm thôi mà đòi một phần ba, đen chưa từng thấy.

- Đúng vậy! Chúng ta tuyệt đối không giao ra, ta không tin không giao phí qua đường thì ngươi làm gì được chúng ta!

- Mọi người đừng sợ, chúng ta nhiều người như vậy chẳng lẽ sợ họ sao?

Người lên tiếng sấn tới trước một bước, sau đó vừa đi vừa thách thức:

- Ta không tin các ngươi làm gì được chúng ta!

Người đứng phía sau không nhúc nhích, chỉ nhìn người kia.

Giờ phút này cần người tiên phong, chứng minh cho họ biết rằng dù không nộp phí cũng có thể an toàn đi qua.

Người kia càng đi càng xa, khóe môi nhếch cao, gã biết người trong trạm thu phí chỉ hù dọa.

Nơi này đông người như thế, bên ngoài cũng đầy nhóc người, gã không tin đối phương dám làm gì bọn họ.

Nhưng đột nhiên một bóng dáng to lớn che trước mặt gã.

Khuôn mặt đại biểu 'tức giận' của Tứ Dục Chi Chủ mở miệng, giọng khàn đục chui vào tai như sấm sét nổ vang:

- Tiểu lão đệ, ngươi làm gì vậy hả?

Người kia ngẩng đầu, sợ hãi nhìn kẻ đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, gã lắp bắp hỏi:

- A? Ngươi . . . ngươi muốn làm gì?

Hình thể và biểu tình của Tứ Dục Chi Chủ rất dễ chấn nhiếp

người khác, dù sao người ta chỉ có một khuôn mặt, còn Tứ Dục Chi Chủ có bốn cái đầu.

Tứ Dục Chi Chủ giơ ngón tay lên chỉ vào trán đối phương, hơi thở mịt mờ xoay tròn trên đầu ngón tay:

- Tiểu lão đệ, ngươi muốn làm gì?

Gần sát sẽ cảm nhận được lực lượng khủng bố ẩn chứa trong đầu ngón tay.

Người kia nuốt nước bọt, trong lòng rất sợ hãi:

- Ta . . . ta . . . ta không muốn làm cái gì, ta trở về, ta không đi vực ngoại giới!

Gã quay đầu, muốn ra khỏi đường hầm. Vực ngoại giới, cơ duyên gì đó đều không cần nữa, giờ gã chỉ muốn trở về, mặc kệ chuyện khác.

Đám người đứng gần đó đều sợ hãi.

Tứ Dục Chi Chủ xuất hiện cho họ cảm giác nguy hiểm rất lớn, tựa như có ngọn núi lớn đè trong lòng, nghẹt thở.

Nổi lên bạo động.

Mọi người đều muốn rời khỏi, bọn họ muốn nói cho người đợi ở bên ngoài là đừng đi vào, nơi này làm ăn gian dối.

Chưa bao giờ nghe chuyện vào đường hầm cần nộp phí, còn đòi một phần ba.

Quá tối, đen thui.

Bọn họ bước đi dè dặt, thấy Tứ Dục Chi Chủ không đuổi theo thì đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó vang lên giọng nói đáng sợ.

Tam Thế Hồn Ma xuất hiện, linh hồn màu trắng xoay tròn xung quanh:

- Vào đường hầm chỉ có thể tiến lên, không cho phép lui lại, nếu không sẽ tạo thành chen chúc.

Điều khiển và chơi đùa hồn thể, mặt mũi thì dữ tợn làm người

kinh dị.

Khiến người sợ hãi hơn là phía sau Tam Thế Hồn Ma đứng đầy Chúa Tể, có người mắt bắn ra tia hung dữ, có người cười quỷ dị.

Giờ phút này, tất cả mọi người dừng bước lại, không về được, cũng không đi tiếp được, không biết nên làm gì bây giờ.

Có người to gan hỏi:

- Các ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Chúng ta đông người như vậy, không lẽ các ngươi muốn giết hết chúng ta sao? Hôm nay ta kiên quyết không nộp phí, thả chúng ta đi!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Nhóm Tam Thế Hồn Ma phát ra một chút khí thế.

Uy thế kinh người của Chúa Tể bộc phát ra đè ép về phía đám người.

Nếu dùng uy thế Chúa Tể nghiền ép sẽ chết người.

- Đe dọa chúng ta, ngươi nghĩ rằng chúng ta sẽ sợ sao?

Người nói chuyện cứng người lại, sau đó nhìn ra sau, hy vọng đoàn người sẽ cùng mình đối kháng đám người lòng dạ hiểm độc này. Nhưng gã thấy đám người kia chạy tới trước, hô to chúng ta nộp phí.

Lâm Phàm nhìn thấy hết, vừa lòng gật đầu:

- Đường hầm của chúng ta bỏ ra nhiều công sức, được mọi người thừa nhận làm ta rất vui mừng.

Ma Tổ mím môi, không muốn nói chuyện.

Thừa nhận cái đầu ngươi, chẳng lẽ không biết lý do thật sự là gì?

Thanh Oa nhìn kẻ bỏ mạng, chỉ có hắn mới làm ra chuyện như vậy được, những người khác không thể làm.

Rõ là uy hiếp.

Một đám Chúa Tể đỉnh đứng ở nơi đó, người ta không bị hù chết mới là lạ.

Tiễn nhóm người đầu tiên xong, thu hoạch coi như không tệ, trong đó mạnh nhất là Thế Giới cảnh, hơi tiếc nuối, nhưng tóm lại thu hoạch tràn đầy.

Lâm Phàm không thiếu mấy thứ này, nhưng tông môn thiếu thốn, hắn phải kiếm thứ tốt về cho các sư đệ, sư muội.

Làm trưởng bối Viêm Hoa tông, hắn không thể nhìn các sư đệ, sư muội thua kém người khác ở điểm khởi đầu tu luyện, không dám bảo đảm được tốt nhất nhưng ít ra phải cỡ lớp giữa.

Rất nhanh, mấy đợt người đi qua.

Họ đều không thân thiện, nhưng không sao, có mặt nhóm Tứ Dục Chi Chủ thì mọi thứ sẽ ổn thôi.

Bên ngoài.

Đến lượt nhóm Tuyết Cơ.

Bà lão vẫn theo sau lưng bà lão, có vẻ như bà chỉ cần bảo vệ Tuyết Cơ, còn những người khác đều không quan trọng.

Khi bà lão đi ngang qua Cốt Vương thì chau mày, Cốt Vương vẫn cười tươi và nhẹ gật đầu với bà.

Bà lão thầm nghĩ:

- Kỳ lạ.

Tuyết Cơ phát hiện bà bà dừng lại một lát, nhẹ giọng hỏi:

- Sao vậy?

Bà lão nói:

- Cẩn thận một chút, có lẽ sẽ có biến.

Tuyết Cơ gật đầu.

Nam nhân đẹp trai đi theo một bên thì vô tư nói:

- Có bà bà ở thì sao xảy ra chuyện được. Huống chi Phiêu Miểu Huyễn Tông chúng ta tuy không nằm trong bốn thế lực lớn nhưng không dễ ăn hiếp.

Chốc lát sau đi vào đường hầm.

Chóp mũi nhúc nhích, bà lão ngửi được uy thế của Chúa Tể còn sót lại, không chỉ có một hơi thở.

Bà lão lên tiếng:

- Chờ một chút.

Mọi người đứng lại.

Tuyết Cơ hỏi:

- Sao vậy bà bà?

Bà lão nhìn bốn phía:

- Có vấn đề, nơi này vừa rồi có cường giả Chúa Tể đỉnh đã đến, không chỉ có một hơi thở.

Bà lão trầm ngâm nói:

- Tất cả cẩn thận một chút, đừng khinh thường, đi tiếp đi.

- Vâng!

Phòng quan sát trong đường hầm.

Lâm Phàm cười nói:

- Ma Tổ, bà lão này hơi thú vị, cái mũi thính không thua gì ta.

Không ngờ bà lão này cảnh giác như thế, vừa bước vào đường hầm đã ngửi được khí thế của Chúa Tể.

Ma Tổ nhìn tình huống bên ngoài:

- Bình thường thôi, có thể trở thành thị nữ của Tam Huyễn Thần thì không đơn giản. Trước khi ta bị thương thiên trấn áp thì bà ta đã có tu vi Chúa Tể, giờ trôi qua vạn năm, tu vi đạt tới đỉnh, cũng là người có thiên phú, lợi hại hơn những thiên kiêu của tông môn khác nhiều.

- Ngươi cứ hay nhắc Tam Huyễn Thần khiến ta có chút tò mò, rất muốn gặp mặt.

Lâm Phàm cảm giác danh xưng này hơi bá đạo.

Một thị nữ đã lợi hại như thế thì chính chủ chắc rất mạnh.

Tu vi của Lâm Phàm bây giờ đã đến Thế Giới cảnh, đối mặt cường giả Chúa Tể cảnh không còn ý nghĩ tìm cách hố đối phương nữa, hắn chỉ muốn đánh một trận.

Thực lực thăng cấp thì tiếp xúc cấp bậc cũng khác.

Không lâu sau.

Phiêu Miểu Huyễn Tông bị ngăn cản, phải nộp phí thông qua.

Điều này tất nhiên chọc giận bà lão.

Khi Tứ Dục Chi Chủ xuất hiện liền bị bà nhận ra.

Bà lão bảo vệ Tuyết Cơ sau lưng mình, tức giận hỏi:

- Tứ Dục Chi Chủ, ngươi muốn làm gì?

Bà lão đi theo bên cạnh ba vị chủ nhân nên đã gặp nhiều cường giả, Tứ Dục Chi Chủ nằm trong số đó.

Tứ Dục Chi Chủ nói:

- A, ta còn tưởng là ai chứ, thì ra là thị nữ của Tam Huyễn Thần, xem như người quen. Nhưng thật đáng tiếc, đường hầm này là Ma Tổ mở ra, muốn đi qua phải nộp phí.

Ma Tổ luôn giữ im lặng chú ý tình huống nơi này nghe vậy ôm đầu, gã đã không lên tiếng rồi mà sao khai gã ra làm chi?

Bà lão ngây ra, hét hướng bốn phía:

- Ma Tổ? Ngươi có ý gì đây, ba vị chủ nhân và ngươi có quen biết, ngươi định hại truyền nhân của bọn họ sao?

Lâm Phàm đứng dậy:

- Ma Tổ, đã nói rồi, dù là người quen cũng phải thu, ngươi không tiện ra mặt thì để ta.

Ma Tổ phất tay:

- Thôi, cùng đi đi.

Gã rời khỏi đây, đi nói với thị nữ của người quen rằng nên nộp vẫn phải nộp, không được phá hỏng quy định.

Chương 1124: Tới đây, đợi lâu như vậy

Thanh Oa không muốn nói nhiều, hắn không tự xét lại mình mở cửa sau cho bao nhiêu người quen rồi?

Đương nhiên, vì an toàn của mình chắc chắn nó không dám nói ra.

Trong đường hầm.

Bà lão trừng mắt Tứ Dục Chi Chủ, dù bốn phía còn có Chúa Tể thì bà không nhường bước.

Nỗi lo lúc trước của bà quả nhiên là đúng.

Trong đường hầm có vấn đề, nhưng không ngờ sẽ là tình huống như vậy.

Có hơi thở quen thuộc truyền đến.

Bà lão đột nhiên nhìn về phía phương xa, nhìn thấy Ma Tổ đi tới:

- Ma Tổ, ngươi làm vậy là sao?

Ma Tổ cảm thán rằng:

- Thanh Hòa, mới vạn năm không gặp mà sao ngươi già đến nông nỗi này? Không còn là Thanh Hòa mà ta từng biết.

Còn nhớ trước kia gã và Tam Huyễn Thần làm quen với nhau, khi họ uống rượu, Thanh Hòa khi đó còn là thiếu nữ thon thả, nhan sắc cũng đẹp, nhìn mát mắt.

Nào ngờ khi lại gặp nhau thì thành bộ dáng như vậy.

Một tiểu cô nương biến thành thế này, khiến người tiếc hận, đậu hũ non đã thành bã đậu.

Thanh Hòa cười:

- Bây giờ Ma Tổ cũng không còn là Ma Tổ mà ta từng biết, làm hoạt động như vậy trong đường hầm.

Ma Tổ lắc đầu, không muốn nhiều lời.

Lâm Phàm thấy Ma Tổ nói chuyện với người ta đến bây giờ mà chưa vào chủ đề chính thì không kiềm nén được:

- Này cụ bà nhỏ, không cần biết quen thân cỡ nào, nơi này là đường hầm, làm ăn chính quy, qua đường phải nộp phí. Chúng ta không mở cửa sau, móc nối quan hệ cá nhân là vô dụng.

Bà lão Thanh Hòa nhìn về phía Lâm Phàm, nhíu mày, bật cười nói:

- Thú vị, không ngờ Ma Tổ ma uy tung hoành thiên địa mà bây giờ lăn lộn với người trẻ tuổi, càng sống càng trẻ.

Câu này nghe không có vấn đề gì, nhưng chẳng hiểu sao Ma Tổ cảm giác bà lão đang nói là gã càng sống càng thoái hóa.

Tuyết Cơ đứng sau lưng bà lão tò mò nhìn Lâm Phàm.

Tầm mắt của nàng rất cao, bà bà đối mặt với các cường giả Chúa Tể đỉnh, cũng là cường giả cùng thế hệ với sư phụ của nàng, là tồn tại viễn cổ ở thượng giới.

Nhưng trong đám cường giả có một người trẻ tuổi trẻ ngang bằng nàng.

Người này rốt cuộc là ai?

Ma Tổ cười phá lên rồi bình tĩnh nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Thanh Hòa, đừng nhiều lời vô ích, đi vực ngoại giới thì phải làm theo quy định, nộp phí thì cho qua.

Mặt Thanh Hòa nghiêm túc hỏi:

- Thật sự không bàn lại?

Bà không ngờ Ma Tổ chẳng để ý tới tình cảm quen biết với chủ nhân của mình, bắt buộc họ nộp phí.

Ma Tổ nói:

- Quy định là quy định.

Thanh Hòa trầm tư, ánh mắt nhìn về phía xung quanh, sau đó nói ra:

- Tốt, đã vậy thì không đi đường hầm.

Nộp phí qua đường hầm là chuyện không thể nào.

Khi bà lão Thanh Hòa chuẩn bị mang người rời đi thì bị đám cường giả Chúa Tể chặn cửa vào.

Lâm Phàm nói:

- Đường hầm chỉ cho vào, không cho nửa đường quay về.

Bà lão Thanh Hòa đang giận, người khác sợ Ma Tổ chứ bà không sợ, tiểu tử này làm sao vậy?

Bà nói chuyện với Ma Tổ mà tiểu tử này liên tiếp xen vào, nhìn kỹ thì chỉ có tu vi Thế Giới cảnh.

Thanh Hòa đã hiểu, Ma Tổ thật sự không được, càng sống càng thụt lùi, đi lăn lộn với tên nhãi ranh, thật sự là mất mặt.

Bà lão Thanh Hòa tức giận hỏi:

- Ngươi là ai?

Lâm Phàm cười nói:

- Các ngươi được miễn phí tiến vào vực ngoại giới hay không toàn bằng vào một câu của ta, ngươi nói xem ta là người như thế nào?

Ma Tổ đứng một bên rất muốn đập Lâm Phàm tan nát.

Mợ nó!

Lúc trước đã dặn là gặp người quen của ai đều phải thu phí, giờ trở quẻ bảo ngươi đồng ý mới được, còn chút tiết tháo nào không?

Bà lão Thanh Hòa ngây người, dường như không ngờ đối phương sẽ nói ra lời như vậy, thế thì chẳng phải là ngay cả Ma Tổ đều phải nghe theo hắn?

Trong lòng bà không tin, cho rằng tiểu tử này đang khoác lác.

Bà lão Thanh Hòa phớt lờ Lâm Phàm, nhìn về phía Ma Tổ:

- Dù bây giờ chúng ta muốn trở về thì vẫn bị các ngươi ngăn cản đúng không?

Ma Tổ còn chưa mở miệng đã bị Lâm Phàm ngắt lời.

Hắn nói:

- Không sai, ngươi nói rất đúng, đường hầm chỉ có thể tiến lên, không thể lui lại, nếu không sẽ tạo thành hỗn loạn, rắc rối lớn.

Bà lão Thanh Hòa biểu tình cực kỳ khó xem, tiểu tử này hơi quá đáng, hắn nói những lời đó hoàn toàn là nói nhảm.

Tuyết Cơ bị bà lão giấu sau lưng bảo vệ nhỏ giọng nói:

- Đường hầm rộng như vậy thì sao có thể tạo thành hỗn loạn.

Lâm Phàm nhìn chằm chằm vào đối phương, rất xinh đẹp, cô nương rất có linh tính, nếu là trước kia hắn sẽ xếp nàng vào pháo hoa tuyệt phẩm.

Tiếc rằng con người sẽ có lúc thay đổi, bây giờ hắn là người làm ăn, người làm chú trọng hòa khí. Tuy bà lão bên cạnh nàng không thân thiện lắm, nhưng Lâm Phàm tin tưởng mình có thể làm đối phương phục.

Lấy đức phục người, nghĩa bất dung từ.

Lâm Phàm hiền hòa nói:

- Muội tử, lời này của ngươi sai rồi, quy định là quy định, mặc kệ đường hầm rộng rãi hay không thì chỉ được vào không được ra. Trên thân thể mỗi người đều có một đường hầm, nhưng theo quy định đường hầm thì chỉ có thể một người đi qua, nếu nhiều người đi tức là không theo quy định. Sẽ tạo thành hỗn loạn, hỗn loạn thì sẽ phát sinh mâu thuẫn, có mâu thuẫn là sẽ đổ máu, đổ máu là có người chết. Nghĩ kỹ thấy đúng không?

Hắn hy vọng có thể dùng đạo lý thuyết phục đối phương, nếu không còn cách nào khác thì cuối cùng đành lấy đức phục người.

Tuyết Cơ nghe không hiểu đối phương đang nói cái gì, cho rằng đối phương nói bậy bạ.

Ma Tổ cũng không biết tiểu tử này đang nói cái gì.

Không thể nói từ nào dễ hiểu được sao?

Lâm Phàm cảm ứng nhiều người xếp hàng bên ngoài, hắn không kiên nhẫn phất tay:

- Được rồi, đều đừng lãng phí thời gian, nhanh chóng nộp phí đi

qua, nếu không sẽ xử theo điều lệ chống đối không nộp phí, không phối hợp, muốn qua đường miễn phí.

Lâm Phàm nói xong tiến lên trước một bước, nhìn thẳng đối phương.

Ý của hắn rất rõ ràng.

Hôm nay không giao tiền cũng phải giao, miễn bàn cãi.

Nam nhân đẹp trai đứng bên cạnh Tuyết Cơ không chịu đựng được Lâm Phàm càn rỡ như thế, thật ra là vì nàng ở đây nên gã muốn biểu hiện một phen.

Gã có mua chuộc bằng hữu gần bên Tuyết Cơ nên biết nàng thích cường giả thật sự, gã biết lúc này mình nên đứng ra.

- Càn rỡ! Liễu Châu Hùng này chưa từng thấy ai càn rỡ như vậy, bằng vào tu vi Thế Giới cảnh cũng dám láo với bà bà? Bà bà là người ta tôn trọng nhất, các vị tiền bối Chúa Tể cũng là người quen cũ với bà bà, ngươi phách lối như vậy sẽ làm các vị tiền bối Chúa Tể hơi bất mãn. Hôm nay hãy để ta dạy cho ngươi bài học!

Liễu Châu Hùng rất thông minh, gã biết Chúa Tể ở đây quen với Thanh Hòa bà bà nên mới nói ra lời này, ý là: Các vị tiền bối Chúa Tể, ta không chống đối các ngươi, chỉ vì tiểu tử này quá phách lối, nhục nhã bà bà của ta, nên ta phải dạy cho hắn bài học chứ không phải bất kính với các ngươi.

Tuyết Cơ cau mày.

Liễu Châu Hùng lao về phía Lâm Phàm ngay.

Lâm Phàm phất tay:

- Đừng làm rộn.

Binh!

Liễu Châu Hùng bị đánh dính vách.

Hiện trường yên tĩnh.

Quá yên tĩnh.

Khóe môi Liễu Châu Hùng chảy máu nằm yên dưới đất, mắt trống rỗng mờ mịt.

Xảy ra chuyện gì?

Đang yên lành khi không lão tử bị đánh?

Không thể nào, có vấn đề ở đâu đó!

Mắt Tuyết Cơ sáng rực, dù là nàng cũng không xem thấu cảnh này, không biết đối phương ra tay thế nào.

Bà lão Thanh Hòa ngây người, nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm.

Bà lão Thanh Hòa mở miệng nói:

- Thì ra là thế, tu vi Thế Giới cảnh mà có năng lực như vậy, hèn gì có thể lăn lộn với Ma Tổ, lão thân đã nhìn lầm.

Lâm Phàm thúc giục:

- Đừng nói nhảm, nhanh chóng nộp phí, đằng sau đã chờ đến mất kiên nhẫn.

Tuyết Cơ hỏi:

- Bà bà, bây giờ nên làm gì?

Còn về Liễu Châu Hùng bị đánh nằm co ro dưới đất thì hoàn toàn bị bỏ qua.

Bà lão Thanh Hòa hít sâu một hơi:

- Được rồi, nếu là quy định của Ma Tổ thì đương nhiên không thể phá hoại, ta trở về sẽ báo cho chủ nhân biết việc này.

Với tình huống trước mắt thì chỉ có đường nộp phí, bà lão Thanh Hòa rất rõ ràng Ma Tổ là ai.

Ma Tổ mỉm cười nói:

- Không sao, vừa lúc lâu rồi không ngồi xuống tâm sự với Tam Huyễn Thần, cũng nên gặp một lần.

Lâm Phàm vỗ tay:

- Nhìn xem, thế này tốt biết bao, tất cả đều vui vẻ, ai cũng không bị thương. Qua đường hầm nộp phí là chuyện rất bình thường, sao cứ khiến chuyện phức tạp hơn.

Bà lão Thanh Hòa lấy một phần ba tài phú ra, tuy mặt không biểu tình nhưng trong lòng rất đau.

- Tiểu tử, ngươi giỏi lắm, nhưng ta khuyên ngươi sớm rút tay về, chờ tai họa ngập đầu thì không kịp hối hận.

Lâm Phàm cầm tài phú trong tay, tâm tình sung sướng nói:

- Không sao, chờ tai họa đến rồi tính, tạm thời không cần lo lắng. Mời đi tiếp, vực ngoại giới hoan nghênh các ngươi, nhưng nhớ kỹ, chỉ được ở lại bảy ngày, đừng nấn ná lâu.

Bà lão Thanh Hòa tức giận nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm, tiểu tử láo xược, còn hạn chế thời gian?

Nhưng bà không nói gì thêm, sự việc đã phát triển đến mức độ này rồi thì nói gì được.

Đột nhiên!

Cho dù bọn họ ở trong đường hầm cũng cảm giác được không khí bên ngoài tràn ngập uy thế kinh khủng.

Động tĩnh này làm mọi người ngạc nhiên.

- Đến rồi!

Ma Tổ thoáng chốc biến mất tại chỗ, lao ra ngoài.

Lâm Phàm cười nói:

- Người của bốn vực ngoại giới đến rồi, chờ lâu vậy cuối cùng cũng đến, vui đây.

Lâm Phàm ngoắc tay:

- Đi, sắp đại chiến.

Hắn chờ đã lâu, muốn làm một vố lớn với cường giả.

Muốn đứng vững gót chân trong thượng giới thì phải cứng rắn, kiên cường đến mức đối phương không dám chọc vào, đó mới là bá đạo thật sự.

Vù vù vù vù vù!

Vô số luồng sáng lấp lóe trong đường hầm, các Chúa Tể đang

nghỉ ngơi đều lao ra ngoài.

Bọn họ cũng cảm nhận được uy thế cực kỳ khủng bố cường đại bao phủ ở thế giới bên ngoài.

Tuyết Cơ hỏi:

- Bà bà, chuyện gì xảy ra?

Bà lão Thanh Hòa suy tư, tái mặt nói:

- Hơi thở này là của Phật Ma, quả nhiên xảy ra chuyện. Đi, đi ra xem một chút!

Không cần gấp gáp đi vực ngoại giới, nhóm Ma Tổ muốn đại chiến với Phật Ma Tháp là sự kiện kinh người.

Khi khí thế kia truyền đến thì Thanh Oa sợ đến nỗi không biết làm sao.

Mợ nó!

Sắp xảy ra chuyện lớn.

Nó biết đi theo kẻ bỏ mạng sẽ rất nguy hiểm, nhưng không ngờ nguy hiểm đến nhanh như vậy, không cho người thời gian phản ứng.

Ngoài đường hầm.

Người xếp hàng chuẩn bị đi vào đường hầm đều ngẩng đầu nhìn về phía hư không, nơi đó có biến hóa kinh người.

Trong tầng mây nặng nề bắn ra ánh sáng vàng vạn trượng chiếu rọi thiên địa, từng tiếng phạn vang vọng. Có tiếng trống kinh người nổ vang như tiếng sấm rền.

- Chuyện gì xảy ra?

Lồng ngực mọi người bị đè ép nghẹt thở.

Chương 1125: Đừng nói nhảm, đánh, đánh

Từ trong đường hầm vọng ra tiếng quát:

- Đến cứ đến, giả vờ giả vịt làm gì! Đừng chơi hiệu ứng, mau lăn ra đây!

Lấy Lâm Phàm cầm đầu, rất nhiều bóng người chậm rãi đi ra.

Lâm Phàm siết chặt mười ngón tay, khớp xương kêu răng rắc, bộ dạng như kéo cả lũ lưu manh đánh hội đồng:

- Phải đánh đã tay mới được.

Cốt Vương đứng bên trái Lâm Phàm, hai chuôi cốt đao vươn lên từ bả vai, khóe miệng lộ ra vẻ điên cuồng.

Sắp đối chiến với cường giả làm máu nóng sôi sục.

Xôn xao!

Rất nhiều người xếp hàng chuẩn bị tiến vào vực ngoại giới, nhưng khiến họ bất ngờ là trong chớp mắt nhiều người đi ra khỏi đường hầm, không hiểu sao nhìn bọn họ rất nguy hiểm.

Mọi người nhìn cách nhóm người kia bước ra khỏi đường hầm trông không giống người tốt.

- Thật can đảm.

Tiếng sấm nổ vang trong hư không, tất cả tầng mây đều bị đẩy lui.

Ánh sáng vàng bắn tung tóe, một tòa tháp lớn loáng thoáng hiện ra trong hư không.

Người có kiến thức kêu lên:

- Phật Ma Tháp, đó là Phật Ma Tháp!

Một người khác hét lớn, vì thấy Thần Đình hiện ra trong hư không:

- Thần Đình tới!

Người muốn đi vào đường hầm đều ngây ra.

Chuyện gì đây? Chúng ta chỉ muốn vào vực ngoại giới thôi mà, tại sao nghênh đón nhiều cường giả như vậy.

Đây là muốn làm gì?

Bọn họ có chút sợ hãi, đoán rằng sắp xảy ra chuyện lớn.

Bà lão Thanh Hòa mang theo người Phiêu Miểu Huyễn Tông đi ra.

- Quả nhiên là Phật Ma Tháp, còn có Thần Đình, không đúng, Thanh Sơn Khâu, Thánh Địa Sơn đều tới. Ma Tổ rốt cuộc làm cái gì mà sao dẫn tới bốn thế lực lớn?

Sự việc phát triển đến mức độ này làm bà lão Thanh Hòa giật nảy mình.

Mọi người đều biết Ma Tổ và Phật Ma Tháp có mâu thuẫn, nhưng lần đầu thấy bốn thế lực lớn cùng nhau đến.

Tuyết Cơ hỏi:

- Bà bà, bọn họ đến vì Ma Tổ?

Bà lão Thanh Hòa gật đầu nói:

- Ừ, chắc đến tìm Ma Tổ. Xem ra Ma Tổ hôm nay gặp nguy hiểm rồi, không chắc có thể thoát được một kiếp không.

Ma Tổ đúng là rất mạnh, nhưng trong bốn thế lực lớn thì Phật Ma Tháp và Thánh Địa Sơn là khó chơi nhất.

Thực lực của Phật Ma và Ma Tổ ngang ngửa nhau, nếu có thêm giúp đỡ thì Ma Tổ rất nguy hiểm.

Trong khi mọi người ở đây ngơ ngác thì Lâm Phàm bước ra.

Hắn hét to:

- Đừng nói có gan hay không, muốn xuất hiện thì mau lên, lên mặt cái quái gì! Không cần khúc nhạc dạo, đi ra trực tiếp đánh, có biết lãng phí thời gian là đáng xấu hổ không?

Máu của Lâm Phàm đã sôi trào, lát nữa sẽ làm vố lớn với cường giả, hỏi sao không hưng phấn?

Tuyết Cơ kinh ngạc nhìn Lâm Phàm, không ngờ đối phương có can đảm đến vậy.

Rõ ràng chỉ có Thế Giới cảnh, nhưng đối mặt bốn thế lực lớn vẫn rất bá đạo, thật sự là kinh người.

Lúc trước nàng cho rằng đối phương dám láo với bà bà vì có Chúa Tể đứng sau lưng.

Nhưng tình huống bây giờ thì khác.

Bốn thế lực lớn đến, Chúa Tể tới đây không ít hơn Chúa Tể đứng sau lưng hắn, và họ mạnh lâu năm rồi.

Hắn có bản lãnh gì mà dám cứng cỏi như vậy?

Từng bóng người lần lượt xuất hiện trong không trung.

Phật Ma đạp trên đài sen, tám Đại Tôn theo bên cạnh, uy thế khủng bố hòa cùng nhau. Sau lưng bọn họ hình thành một phật ảnh to lớn mờ ảo, như chìm trong bóng đêm.

Bí ẩn mà quỷ dị.

Khuôn mặt Ma Tổ hờ hững, nhưng chửi thề trong bụng, có cần ác vậy không? Kéo hết tới đây.

Chín Đại Tôn của Phật Ma Tháp đều đến, công nhận Phật Ma rất xem trọng Ma Tổ.

Thần Đình thì có Phó Thần Chủ dẫn tám Đại Vương đến.

Phó Thần Chủ cho rằng bao vây tiễu trừ Ma Tổ chẳng cần huy động sức người, nhưng Thần Chủ đang bế quan dặn gã mang theo tám Đại Vương đến. Phó Thần Chủ không rõ ý đồ của Thần Chủ nhưng không dám cãi lệnh.

Thanh Sơn Nữ Đế của Thanh Sơn Khâu tự mình xuất hiện, mang theo đội hộ vệ của mình chiếm cứ một góc hư không.

Lâm Phàm cười nói:

- Xem ra trận chiến này đặc sắc hơn dự đoán.

Ma Tổ nhìn Lâm Phàm, trong lòng bất đắc dĩ, đến lúc này rồi còn cười được, tâm thái thật tốt.

Ưu thế của bọn họ vốn là có một đám Chúa Tể, nhưng giờ thì đánh mất ưu thế, phải liều thực lực thật sự.

Một vệt sáng đỏ rực từ chân trời bắn tới, chớp mắt đã đến trước mặt.

Thứ tỏa ánh sáng đỏ trông như thiên thạch, nó đột nhiên rơi xuống đập mặt đất thủng cái hố sâu hoắm. Xung lực khủng bố bộc phát ra, phá hủy mặt đất hình thành gió lốc tro bụi.

Ma Tổ nghiêm túc nói:

- Thánh Địa Sơn cũng tới, có chút khó giải quyết.

Lần này không dễ xử lý, không ngờ Phật Ma tập hợp được nhiều người như vậy.

Người chuẩn bị vào đường hầm đều co cẳng chạy.

Mợ ơi, hù chết người.

Bọn họ vào đường hầm vì muốn đi vực ngoại giới thử vận may, không trêu vào ai, vì sao để họ gặp cảnh kinh dị này?

Rất khủng bố.

- Bà bà, chúng ta có phải cũng nên đi không?

Liễu Châu Hùng chưa từng thấy trận thế như vậy, mới nãy đã bị đánh thê thảm, giờ thấy tình huống này càng khiến gã sợ đến nỗi hồn vía lên mây, chỉ muốn rút lui ngay.

Liễu Châu Hùng cũng vui sướng khi người gặp họa, tiểu tử mới nãy đánh gã rốt cuộc gặp báo ứng.

Ngẫm lại nhan sắc tuyệt trần của gã bị phá tướng, ông trời cũng thấy gai mắt nên xui khiến người đến đập bẹp cả đám, tốt quá đi.

Tuyết Cơ khinh thường nhìn thoáng qua Liễu Châu Hùng, nhát gan, sợ phiền phức.

Đối phương chưa tìm đến mình mà gã đã sợ teo tim, rất mất mặt.

Tuyết Cơ đề nghị:

- Bà bà, chúng ta tránh ra xa một chút rồi nhìn.

Bà lão Thanh Hòa gật đầu nói:

- Chuyện này đã là việc lớn trong thượng giới, chờ xem Ma Tổ có chịu đựng được không. Hãy đứng ở đằng xa, đừng nói chuyện.

Tuyết Cơ gật đầu, nàng không cam lòng bỏ đi như vậy, rất muốn xem kết cục của tên kia thế nào.

Là nhận hèn dưới uy thế của cường giả hay chiến tới cùng?

Liễu Châu Hùng có chút xấu hổ, gã nói chuyện nhưng bị lơ đẹp, xem gã như không khí.

Quá đáng, thật sự.

Lâm Phàm hỏi:

- Ma Tổ, đợi lát nữa chia kiểu gì?

Ma Tổ đang suy nghĩ nên đối mặt thế nào, nghe câu hỏi của Lâm Phàm thì biến sắc mặt nói:

- Tiểu tử, đến lúc này rồi mà ngươi còn nói những thứ vô nghĩa kia? Chút nữa sẽ có trận hỗn chiến, có thể sống sót rời đi đã là vô cùng may mắn. Nhớ kỹ, chúng ta sẽ giữ chân Phật Ma, ngươi chạy được thì cố gắng chạy, cẩn thận người của Thánh Địa Sơn, bọn họ lợi hại hơn người của Thần Đình, Thanh Sơn Khâu.

Lâm Phàm đã sớm kích động, háo hức vô cùng, nghe Ma Tổ nói như thế thì không vui liếc xéo:

- Ngươi nói cái gì đó, chạy? Với kẻ yếu thì chạy mới là sáng suốt, ngươi thấy ta giống loại người chạy trốn không?

Ma Tổ không nói gì thêm.

Gã linh cảm rồi sẽ có ngày tiểu tử này nếm nhiều trái đắng.

Chú ý đến Thanh Oa, con mắt nhỏ bằng hạt đậu nhìn trân trân bóng dáng phong thái trác tuyệt trong hư không.

Thanh Oa rít gào trong lòng:

- Thê tử, thê tử của ta, tuyệt đối không nhìn nhầm!

Thanh Oa liếc sơ là nhận ra ngay.

Dù có lụa mỏng che mặt, nhưng dáng người, cặp mông, bộ ngực kia đều vô cùng quen thuộc với nó, chỉ có thê tử của nó mới có dáng người đó.

Ví dụ thế này, Thanh Oa quen thuộc đan dược hơn tất cả mọi người, nhưng mức độ quen thuộc dáng người của thê tử thì càng bỏ xa đan dược.

Thanh Oa phấn khởi nói:

- Ta muốn đi nhận nhau với thê tử, thê tử sao có thể phản bội ta được, mọi chuyện đều là hiểu lầm!

Trong lòng Thanh Oa vô cùng vui sướng.

Đã bao nhiêu năm rồi, nó đã mơ hồ con số cụ thể, nhưng ấn tượng với thê tử chưa từng thay đổi.

Thanh Oa nôn nóng muốn ra ngoài nhận nhau thì chợt dừng bước chân.

- Không được, tạm thời còn không được, có mặt nhiều người, ta trong thân thể con ếch nhận nhau với thê tử sẽ tạo ảnh hưởng không tốt. Nói sao thì thê tử của ta hiện giờ là Thanh Sơn Nữ Đế, cần giữ mặt mũi.

Vào phút kích động lòng người này Thanh Oa nghĩ đến nguyên nhân đó.

Không vội, không vội.

Lô Cương ẩn trong giấy vàng không nhịn được:

- Thần sư, nàng thật sự phản bội ngươi.

Lô Cương rất muốn quở trách, cũng nghĩ ra lời thoại rồi.

Đầu óc làm bằng gì vậy? Luôn sống trong mơ mộng à?

Chỉ cần có chút trí thông minh thì từ lúc bị hại đã nghĩ ra ngay.

Tiếc rằng Thanh Oa không nghe vào tai lời của Lô Cương, luôn tưởng tượng tương lai tốt đẹp.

Không khí hiện trường hơi nặng nề, nhưng mọi người biết tạm thời chưa đánh nhau.

Thần Đình sẽ không chủ động ra tay, đang chờ Phật Ma Tháp.

Thánh Địa Sơn và Thanh Sơn Khâu đều như vậy.

- Ma Tổ, ngươi tụ tập kẻ cùng hung cực ác hạng chiếm lĩnh đường hầm, ngăn chặn con đường thượng giới đi vực ngoại giới là hành động thiên lý khó tha. Hôm nay bốn thế lực lớn ta đến đây là muốn trấn áp ngươi, nhưng nghĩ tình ngươi tu hành không dễ, cho ngươi một lần . . .

Phật Ma còn chưa nói xong đã bị Lâm Phàm ngắt ngang:

- Này Phật Ma, ngươi nói nhảm nhiều quá, đã đến rồi thì đừng dài dòng. Muốn trò chuyện thì chờ chiến đấu xong hẵng nói, khi đó thảo luận thoải mái.

Lâm Phàm nói xong biến mất tại chỗ.

- Cái gì?

Ma Tổ đang định múa mép khua môi với Phật Ma, nhưng không ngờ tiểu tử này không nói một lời đã xông thẳng tới trước. Hắn muốn làm gì? Nghịch thiên sao?

Dốc hết sức mạnh ra.

Bùm!

Bùm!

Âm thanh trầm đục nổ vang trong người Lâm Phàm, lực lượng tăng cao cực hạn.

Thân thể Lâm Phàm trướng to, cơ bắp cục cục như dãy núi, nhưng ngay sau đó thân thể thu nhỏ, tất cả lực lượng bắt đầu áp súc. Tóc dài bay rối sau gáy, hai mắt lóe tia điên cuồng, hoa văn trải đầy làn da, đó là đồ án đại biểu lực lượng.

- Lâu rồi không bộc phát tất cả lực lượng, hôm nay tất cả đến đây rồi thì chiến cho đã. Nhớ kỹ, lão tử là phong chủ của Vô Địch phong Viêm Hoa tông vực ngoại giới, Lâm Phàm, đừng để chết rồi không biết bị ai giết.

Bảo tố hư không xoay tròn quanh người Lâm Phàm, lực lượng kinh khủng chấn hư không tan vỡ, nước lũ vực sâu chảy xiết nứt rạn, đó là vì dòng lũ hư không bị lực lượng chấn vỡ, sắp đánh nát thứ nguyên hư vô.

Khoảnh khắc lực lượng lên đến đỉnh.

Bùm!

Lấy Lâm Phàm làm trung tâm hình thành bão tố vòng xoáy màu đen, sóng xung kích mạnh mẽ đột nhiên khuếch tán ra.

Cốt Vương giơ tay cản gió lốc như lưỡi dao, trán đổ mồ hôi:

- Trời ạ, tiểu huynh đệ làm sao vậy?

Cốt Vương biết tiểu huynh đệ rất mạnh, nhưng xem tình hình này thì quá mạnh rồi, vượt qua dự đoán.

Tuyết Cơ hé môi son:

- Mạnh quá.

Chương 1126: Nam nhân thì phải cứng rắn chịu đòn

Cảnh này phát sinh trong chớp mắt, nhanh đến nỗi khiến người không kịp phản ứng.

Mục tiêu của Lâm Phàm là Phật Ma, muốn đánh thì phải chọn mạnh nhất, vừa lúc xem thử thực lực của Phật Ma thế nào.

Phật Ma gặp nguy không loạn, vươn tay xòe năm ngón chậm rãi đè ép hướng phía Lâm Phàm:

- Vô tri.

Bàn tay bình thường lúc này tỏa ánh sáng vàng rực chói mắt, biến to như Ngũ Chỉ Sơn đè con khỉ.

Bàn tay phá không bay tới phát ra ngọn lửa nóng cháy, đầu các ngón tay rực cháy ngọn lửa yêu dị màu tím.

Đôi mắt kiên định của Lâm Phàm lóe tia điên cuồng:

- He he, hơi thú vị, nhưng quá xem thường người!

Hắn không chút nhường bước, vung cánh tay, co ngón tay thành nắm đấm đánh thẳng vào bàn tay lửa nóng bỏng.

Binh!

Chưởng tan vỡ làm Phật Ma bất ngờ, nhưng chỉ trong giây lát, không để bụng.

Người bên Thánh Địa Sơn cũng vô cùng ngạc nhiên nhìn bộ dạng của Lâm Phàm.

- Tiểu tử giỏi, trừ Thánh Địa Sơn ra còn có người có thể tu luyện ngạnh công đến trình độ này.

Một cường giả Chúa Tể của Thánh Địa Sơn hoảng sợ kêu lên, trợn to suýt lồi mắt:

- Một môn, hai môn . . . mười môn, sao có thể? Một người sao có thể tu luyện nhiều ngạnh công như vậy? Đếm không hết.

- Không đúng, hắn tu luyện công pháp có bóng dáng của Thánh Địa Sơn chúng ta.

Nếu hỏi ai có thể thưởng thức vẻ đẹp ngạnh công của Lâm Phàm thì chỉ có Thánh Địa Sơn.

Trong khi bọn họ bàn tán thì Lâm Phàm và Phật Ma va chạm kịch liệt lần đầu tiên trong đời.

Phật Ma than nhẹ, thi triển thần thông:

- Bất Động Minh Vương Thân!

Hai luồng sáng vàng và ám bắn ra từ người Phật Ma, bao phủ thân thể y.

Tâm kiên cố, không thể rung chuyển.

Thân thể không thể phá diệt.

Keng!

Vang tiếng nổ nhức óc.

Lâm Phàm đấm vào luồng sáng vàng, nhưng Phật Ma vẫn không nhúc nhích chút nào.

Hai loại sức mạnh đụng vào nhau, hình thành uy thế xé rách bầu trời.

Lâm Phàm khẽ quát:

- Lợi hại, mai rùa này thú vị đấy, nhưng đừng láo!

Hai đấm giã nhanh liên hồi, không thấy rõ bóng dáng.

Từng đợt lực lượng trùng kích ngưng tụ, không theo kịp tốc độ khuếch tán.

- A!

Uy thế mãnh liệt chợt khuếch tán.

Những người chuẩn bị vào đường hầm tuy cách khá xa nhưng bỗng hét thảm thiết.

Âm thanh đâm thủng màng nhĩ của họ, trùng kích chấn động cơ

thể họ sắp tan rã.

Hai nắm tay của Lâm Phàm đan vào nhau đánh xuống:

- Phá cho ta!

Bốp!

Ánh sáng vàng nứt rạn li ti.

Phật Ma hơi biến sắc mặt:

- A?

Y không ngờ tiểu tử này phá Bất Động Minh Vương Thân của mình.

Lâm Phàm tung cú đấm cuối cùng, ánh sáng vàng vỡ vụn thành các đốm sáng tan biến trong thiên địa.

Phật Ma mặt không biểu tình, bờ môi mấp máy. Giây sau, Phạn Âm Thiên Long bay ra khỏi môi Phật Ma, quấn quanh người Lâm Phàm.

Tiếng ù ù như con muỗi vỗ cánh.

Phật Ma đã nghiêm túc, khi Lâm Phàm đến gần thì thi triển đòn mạnh nhất của Phật Ma Tháp, âm thanh độ hóa.

Dù là ai, bao gồm Ma Tổ, ở khoảng cách gần như thế dù không bị độ hóa cũng sẽ thẫn thờ một lát, đó là khoảnh khắc tốt nhất để trấn áp.

Bốp!

Lâm Phàm phá vỡ ánh sáng vàng của Phật Ma, nắm đấm gần sát khoảnh khắc hóa thành bàn tay tát vào mặt đối phương.

- Kêu ù ù điếc tai, làm gì vậy hả? Bị ngươi làm bực mình.

Thế giới yên tĩnh.

Phật Ma ngậm miệng, đầu hơi nghiêng, khóe môi chảy máu.

- Cái gì?

Ngay sau đó, hiện trường bạo động.

Tất cả mọi người xoe tròn mắt nhìn.

- Nếu mới rồi không nhìn lầm thì hình như Phật Ma bị đối phương tát một cái?

- Hình như vậy.

- Trời ạ, tiểu tử này làm bằng cách nào?

Người của ba thế lực lớn đều sững sờ.

Sự cường đại của Phật Ma có thể nói là rất khủng bố, vậy mà bị đối phương cho ăn tát ngay trước mặt mọi người, cái này đau còn hơn bị đấm.

Ma Tổ trợn mắt hốc mồm, suýt rớt cằm.

Gặp quỷ.

Không thể nào!

Mới rồi Phật Ma dùng tiếng phạn độ hóa, vậy mà tiểu tử này không bị gì, còn đánh trả trước mắt bao người, đúng là đáng sợ.

Ma Tổ cười phá lên, cười vô tâm vô phế:

- Ha ha ha ha ha ha! Phật Ma, ngươi làm bản Ma Tổ cười chết mất, bị tiểu tử này tát trước mặt mọi người, mặt mũi Phật Ma Tháp của ngươi đã hoàn toàn tan thành mây khói. Sau này người ta nói lên Phật Ma chỉ biết nhắc đến Phật Ma bị tát trước mặt công chúng chứ không phải Phật Ma thực lực khủng bố.

Ma Tổ đâm dao quá sâu, giọng to điếc tai như sợ có ai không nghe thấy.

Tám Đại Tôn của Phật Ma Tháp giật nảy mình, biểu tình khác nhau, nhưng đều tràn ngập vẻ sợ hãi.

Đôi mắt Phật Ma đỏ ngầu:

- Khốn nạn!

Dù phật tâm cứng rắn cũng vỡ vụn vào phút này. Phật tâm cái quái gì, y chỉ cảm thấy mặt đau rát, đây là nhục nhã.

Phật Ma vụt ngẩng đầu, nhìn về phía Lâm Phàm, nghiến răng nghiến lợi nói:

- Ta muốn ngươi chết!

- Vạn Phật Chi Nộ!

Phật Ma rít gào, phát ra uy thế khuấy động phong vân.

Lâm Phàm cười, ngay sau đó thế giới quanh hắn thay đổi, hai luồng sáng vàng và ám tràn ngập thế giới, hiển nhiên bị Phật Ma chuyển đổi thiên địa.

Oong!

Tiếng phạn hùng hồn chấn động.

Bốn phương tám hướng hiển hiện từng Phật Tôn to lớn hai màu vàng ám, số lượng càng ngày càng nhiều, hoàn toàn phủ kín Lâm Phàm.

- Kẻ ác phải đền tội!

Vô số Phật Tôn đột nhiên mở hai mắt ra, hai tay to lớn đè ép Lâm Phàm.

Bên ngoài thì thấy hư không chỗ Phật Ma mông lung, loáng thoáng thấy bóng dáng của y. Bóng dáng Lâm Phàm đã bị sương mù che khuất hoàn toàn.

Cốt Vương bị thực lực của tiểu huynh đệ làm giật mình, nhưng không quên giúp tiểu huynh đệ:

- Ma Tổ, chúng ta có nên ra tay không?

Ma Tổ ngăn lại:

- Đừng nóng vội, nhìn tình huống đã. Tiểu tử này tràn đầy tự tin thì chắc chắn có sức mạnh nào đó, không ngờ ta nhìn lầm. Việc người khác không dám làm vừa không thể làm nhưng hắn làm được.

Tuyết Cơ nhìn trân trân, đã bị giật mình.

Thật mạnh.

Thật bá đạo.

Đây mới thật sự là nam nhân.

Đột nhiên vang tiếng nổ điếc tai, sương mù vỡ tan.

Cả người Lâm Phàm đẫm máu xuất hiện, cầm búa và kiếm Địa Hoàng, hét to một tiếng:

- Phật Ma, lão tử đánh chết ngươi!

Lúc nãy trong thế giới bí ẩn Lâm Phàm hắn bị một đám Phật Tôn đánh bầm dập, cuối cùng nổi giận chém hết cả đám.

Kiếm Địa Hoàng dung hợp đá quý rất mạnh.

Ma Tổ giật mình kêu lên:

- Trời ạ, tiểu tử này bá đạo như vậy sao?

Đã vượt qua tưởng tượng của gã, mạnh đến đáng sợ.

Hắn có thể đấu với Phật Ma đến tận bây giờ.

Người Phật Ma rực cháy lửa giận, trong lửa lơ lửng từng hình tròn giống thế giới.

Đầu ngón tay bắn ra, thế giới trong lửa giận bay ra, rơi xuống người Lâm Phàm.

Bùm!

Lâm Phàm dừng bước, cất búa và kiếm Địa Hoàng vào trữ vật giới chỉ, áp lực trên người bỗng biến nặng.

Ma Tổ thấy Lâm Phàm không né tránh ngược lại dùng sức mạnh thì muốn chửi thề:

- Tiểu tử, ngươi cẩn thận một chút, đây là thế giới Phật Ma ngưng tụ, một thế giới có sức nặng bằng một giới! Đừng cố chống đỡ, mau né tránh!

Có biết cách chiến đấu không vậy? Có thể né tránh một chút không?

Lâm Phàm quay đầu quát:

- Ngậm miệng, ta chiến đấu chưa bao giờ có chuyện tránh né lùi bước! Nam nhân là phải cứng rắn đỡ đòn, thế giới có đáng gì, gánh cho ngươi xem!

Mắt Phật Ma lạnh băng:

- Không biết tự lượng sức mình, trấn áp!

Vù vù vù vù vù!

Từng hạt thế giới đè lên người Lâm Phàm, với Chúa Tể khác thì có thể gánh trọng lượng của một thế giới đã rất giỏi.

Ầm!

Lâm Phàm nhíu mày, bàn chân giẫm hư không, đã mở chiến trường viễn cổ thì sẽ không lùi bước.

Răng rắc!

Hư không dưới lòng bàn chân hắn vỡ vụn, không chịu nổi trọng lượng của thế giới.

Từng thế giới chồng chất lên nhau.

Người Thánh Địa Sơn xem ngây ngốc.

- Lợi hại, quá lợi hại, cứng rắn gánh nhiều thế giới như vậy, lực lượng của hắn rốt cuộc cường đại đến mức nào?

- Các ngươi có phát hiện không? Hắn chỉ mới là Thế Giới cảnh nhưng chống lại Chúa Tể Phật Ma đến tận bây giờ, hay con đường ngạnh công mà hắn đi không phải con đường chúng ta biết?

Phương xa, Tuyết Cơ nhìn Lâm Phàm cứng rắn gánh thế giới, tay ngọc siết chặt, đầu ngón tay đâm vào thịt, máu chảy ra nhưng nàng không hay biết.

Liễu Châu Hùng thấy bàn tay Tuyết Cơ chảy máu thì kinh kêu:

- Tuyết Cơ, tay của nàng chảy máu, mau . . .

Tuyết Cơ không quay đầu lại mắng:

- Biến, đừng làm phiền ta!

Tuyết Cơ tiếp tục nhìn đăm đăm, tim đập nhanh căng thẳng theo.

Trái tim Liễu Châu Hùng tan nát, chán ghét nhìn Lâm Phàm, thầm cầu nguyện: Bị đè chết, bị đè chết.

Phật Ma rống to, vung cánh tay:

- Tiểu tử, đi chết đi!

Các thế giới còn lại đều rơi xuống.

Sức nặng mười giới đột nhiên đè lên người Lâm Phàm.

Răng rắc!

Lâm Phàm không lùi bước, nhưng xương trong người vang tiếng vỡ vụn.

- Tốt, đánh sảng khoái, trận chiến này đánh thoải mái! Ha ha ha ha ha ha!

Vèo!

Kiếm Địa Hoàng phá không bay ra đâm vào người Lâm Phàm.

- Cái quỷ gì?

Tất cả mọi người sững sờ, không hiểu tại sao Lâm Phàm làm như vậy.

Đang yên lành bỗng dưng lấy kiếm ra làm gì? Hơn nữa hướng tấn công không phải nhằm vào Phật Ma.

Phập!

Kiếm Địa Hoàng đâm xuyên thân thể Lâm Phàm, thủng một lỗ máu.

Đám người rớt cằm.

Gặp quỷ.

Sau đó đám người hai mặt nhìn nhau, thiệt tình không xem hiểu.

Giở trò gì vậy?

Máu tuôn như suối từ lỗ máu.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn về phía Phật Ma, cất tiếng cười điên cuồng, sau đó gầm nhẹ:

- Thiêu Đốt!

- Đẫm Máu Chi Ma!

Hắn từng rút trúng buff này nhưng ít khi sử dụng, giờ vận dụng nó.

Trong lỗ máu bắn ra máu đặc, máu tươi toàn thân, Lâm Phàm phát sinh biến đổi.

Đôi mắt hắn dần chuyển màu đỏ, huyết khí trong người bắt đầu sôi trào, làn da bốc hơi huyết khí, hoa văn trên người càng thêm quỷ dị.

Đám người Thánh Địa Sơn kinh ngạc nói:

- Đây là đang thiêu đốt khí huyết trong người.

- Hắn đang liều mạng.

Bọn họ là chuyên gia tu luyện ngạnh công, nhất là đến cảnh giới cỡ này thì khí huyết trong người rất hùng hậu. Nhưng thiêu đốt khí huyết trong chiến đấu là không sáng suốt.

Đặc biệt là chiến đấu đỉnh cao, tốc độ thiêu đốt khí huyết cực kỳ nhanh, sơ sẩy một cái là đốt hết khí huyết sau đó tiến vào thời kỳ suy yếu.

Bởi vậy trừ phi đến thời kỳ bất đắc dĩ, ít ai điên cuồng không hạn chế thiêu đốt khí huyết trong khi chiến đấu.

Cách tác chiến của Lâm Phàm làm họ giật nảy mình.

Lâm Phàm khẽ quát:

- Trọng lượng mười giới quá nhẹ, Phật Ma, ngươi còn có bản lĩnh gì khác không?

Lâm Phàm một tay chộp một hạt thế giới ném về phía Yên Ma Đại Tôn.

Yên Ma Đại Tôn đang xem kịch hay, còn bình luận, đột nhiên con ngươi co rút kinh kêu:

- Tiểu tử, ngươi tự tìm cái chết!

Chương 1127: Không cần liều mạng như vậy chứ

Yên Ma Đại Tôn sợ hết hồn, đang vây xem đột nhiên có một hạt thế giới lạ bay tới.

Ném cầu đập người là trái luật.

Yên Ma Đại Tôn thở phào, lườm Lâm Phàm:

- Nguy hiểm thật, tiểu tử này . . .

Răng rắc!

Yên Ma Đại Tôn bỗng có linh cảm không may.

Yên Ma Đại Tôn nhìn kỹ lại, bề mặt quả cầu thế giới nứt rạn li ti, bên trong có luồng sáng vàng chói mắt sắp bắn ra.

- Nguy rồi!

Bùm!

Một hạt thế giới nổ.

Lâm Phàm càn rỡ cười to:

- Ha ha ha ha ha ha! Phật Ma giỏi lắm, thế giới cô đọng rất tốt, lực lượng của bản phong chủ tràn ngập bên trong kích nổ thấy uy lực sao hả? Không biết thuộc hạ của ngươi sao rồi, nếu đã chết thì không may.

Không ngờ Phật Ma cô đọng thế giới mạnh mẽ như vậy.

Lâm Phàm đã nhìn ra, năng lực của Phật Ma hơi mạnh, người khác đều là ngưng tụ một hạt thế giới, y thì có mười hạt.

Phật Ma sắc mặt âm trầm đáng sợ:

- Chết tiệt!

Y không ngờ thành ra làm áo cưới thay người.

Lòng máy động, thế giới cô đọng bay nhanh về phía Phật Ma.

- Đừng hòng!

Lâm Phàm biến mất tại chỗ, đuổi theo chín hạt thế giới khác.

Nhưng những thế giới này do Phật Ma ngưng luyện ra, Lâm Phàm muốn khống chế những thế giới này trong khi chúng bị Phật Ma dẫn dắt thì là chuyện không thể nào.

Phật Ma không ngờ tiểu tử này có thực lực mạnh như vậy, đã xem thường đối phương.

Nhưng muốn bằng vào thực lực này trấn áp y thì hoàn toàn là nằm mơ.

Phật Ma bỗng biến sắc mặt.

Tiểu tử này làm gì?

Lâm Phàm rống to:

- Sôi trào đi, lực lượng của ta. Phật Ma, hãy cảm nhận ác ý đến từ Lâm Phàm này!

Lực lượng trong cơ thể của hắn sôi trào, hư không chấn động, lực lượng vô biên bộc phát ra, khuấy động cả thiên địa.

Thế giới Lâm Phàm cô đọng là thế giới lực lượng, đột nhiên bộc phát ra, tràn vào thế giới cô đọng của Phật Ma.

Oong!

Chín hạt thế giới bay về phía Phật Ma bỗng rung rung bất an.

Phật Ma có linh cảm không may:

- Ngươi làm gì?

Y cảm giác chín hạt thế giới bay về hơi khó giải quyết, rất bất an, muốn xao động.

Lâm Phàm cười lớn:

- Cho các ngươi cảm nhận sự tồn tại khủng bố của lực lượng!

Xoẹt xoẹt!

Một hạt thế giới bay trở về sắp tan rã.

Tiểu tử này rót bao nhiêu lực lượng vào trong mà sắp hoàn toàn hủy diệt thế giới cô đọng?

Phật Ma giật mình kêu lên:

- Tên điên này!

Thế giới bay về bỗng đổi hướng bay đi xa.

Nếu nổ gần trước mặt thì dù là Phật Ma cũng sẽ bị tác động.

Lâm Phàm đuổi theo, hắn điều khiển thế giới bay cưỡng ép chuyển hướng về phía Yên Ma Đại Tôn.

- Mợ nó, thật là nguy hiểm.

Khóe môi Yên Ma Đại Tôn dính ít máu nhưng không đáng lo, mới rồi gã phản ứng nhanh, kịp lúc lùi lại.

Yên Ma Đại Tôn không ngờ tiểu tử này cũng dám chơi như vậy.

Đáng ghét.

Trên trời dưới đất, không còn ai cứu được tiểu tử này.

Cảm giác nguy cơ bỗng nhiên bao trùm trái tim Yên Ma Đại Tôn.

Gã thắc mắc:

- Sao vậy?

Khi Yên Ma Đại Tôn ngước đầu lên thì thấy tiểu tử kia điều khiển thế giới sắp nổ bay tới, gã sợ đến mặt không chút máu:

- Ngươi . . .

Ầm!

Thế giới tan rã tự bạo, bao trùm Yên Ma Đại Tôn.

Khoảnh khắc bị bao phủ, trong đầu Yên Ma Đại Tôn chỉ có một ý nghĩ là gặp quỷ, bản tôn rốt cuộc chọc vào ai? Vì sao cứ tổn thương mình ta?

Ma Tổ xoe tròn mắt, gã là Ma Tổ, có chuyện gì chưa từng gặp qua? Nhưng đúng là tình hình này rất lạ mắt.

Quá điên cuồng.

Cách chiến đấu của tiểu tử này điên cuồng đến mức khiến người thần cùng giận, cần gì liều mạng đến thế?

Thế giới tự bạo, lực lượng khuếch tán ra, điểm trung tâm bị tạc ra hư vô, tất cả lực lượng nhanh chóng rút về, áp súc thành một điểm rồi nổ cái bùm, hình thành xung khí thực chất cắt thiên địa, sau đó mất dấu.

- A!

Hai bóng dáng nổi bồng bềnh giữa không trung.

Yên Ma Đại Tôn rất thê thảm, nửa thân thể bị tạc mất, máu thịt be bét, nội tạng, máu tươi bắn ra.

Lực lượng hủy diệt của thế giới vỡ vụn trùm lên miệng vết thương thịt bầy nhầy, ngăn cản vết thương phục hồi.

Tí tách!

Tí tách!

Lâm Phàm lạnh nhạt nổi lơ lửng, nửa bên mặt bị nổ mất, thấy rõ khoang miệng đỏ tươi.

Nửa bên phần eo thủng cái lỗ to, máu tuôn như suối.

Yên Ma Đại Tôn gào thét thảm thiết:

- Tên điên, ngươi là tên điên!

Gã có làm gì đâu mà ra nông nỗi này? Biết tìm ai kêu oan?

Ực ực!

Người vây xem nuốt nước miếng.

Lần đầu tiên thấy cảnh tượng thê thảm thế này.

Dù là Thánh Địa Sơn cũng bị Lâm Phàm hù sợ ngây người.

Tu luyện ngạnh công thì cách chiến đấu rất thô bạo, nhưng cách chiến đấu của tiểu tử này thô bạo dữ dội, hoàn toàn không xem trọng mạng sống của mình.

Lâm Phàm không nhìn Yên Ma Đại Tôn mà là nhìn về phía Phật Ma, ngoắc ngón tay:

- Phật Ma, trọng lượng thế giới của ngươi hơi nhẹ, lực lượng nổ có chút nhỏ, thật tiếc không nổ chết bản phong chủ.

Sắc mặt Phật Ma đen như than:

- Ngươi . . .!

Lâm Phàm cười to bảo:

- Đến đây, trạng thái của bản phong chủ đã đến đỉnh, chưa từng có cảm giác như thế này, có lẽ vì chiến đấu với cường giả khiến máu nóng sôi sục, kích động muốn khóc.

Máu vẫn tuôn ồ ạt nhưng không làm Lâm Phàm suy yếu ngược lại phấn khởi hơn.

Tiếp theo mới là đánh thật, hắn đã rất háo hức.

Một bóng người bỗng xuất hiện bên cạnh Lâm Phàm.

- Này, đây là đan dược tốt nhất của tông ta, có thể chữa lành mọi vết thương. Ngươi đổ máu quá nhiều, sẽ xảy ra chuyện.

Tuyết Cơ xuất hiện bên cạnh Lâm Phàm từ khi nào, hai tay dâng một viên đan dược, cả người đều lộ vẻ hưng phấn.

- Hưm?

Lâm Phàm cau mày, cảm giác chiến đấu sung sướng bị ngắt ngang khiến hắn hơi không vui.

- Ngươi đang nói cái gì vậy? Đổ máu trong chiến đấu là một loại vinh quang, càng là thuốc kích thích, ngươi lại nói là sẽ xảy ra chuyện? Không hiểu gì thì đừng nói chuyện, biến sang một bên!

Hưng phấn tràn ngập trong mắt Lâm Phàm, hắn chưa từng khát vọng chiến đấu như lúc này. Mỗi tế bào đều sôi trào, máu dồn lên não.

Tuyết Cơ bất ngờ, dù bị mắng nhưng nàng không giận, ngược lại chìm trong cảm giác hưng phấn dễ chịu.

Bà lão Thanh Hòa lập tức xuất hiện bên cạnh Tuyết Cơ, kéo nàng trở về.

Bà không ngờ Tuyết Cơ chạy tới trước mặt đối phương đưa đan dược, rất ngạc nhiên.

Nhưng đệ tử của chủ nhân bị tiểu tử này mắng làm bà lão Thanh Hòa tức giận liếc xéo Lâm Phàm, sau đó con ngươi của bà nở to.

Lâm Phàm vung cánh tay, không đụng tới bà lão Thanh Hòa nhưng khiến bà có cảm giác sức mạnh to lớn không thể cưỡng lại ập đến.

Bùm!

Bà lão Thanh Hòa rớt xuống đất cái bịch, há mồm phun ra búng máu, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Bà không tin nổi, một cái vung tay đơn giản, không chạm vào người mà làm bà bị thương nặng.

Sao có thể mạnh như vậy?

Tuyết Cơ lui về, đưa đan dược trong tay cho bà lão Thanh Hòa ăn vào, không ngờ cuối cùng đan dược vào bụng bà bà.

Cốt Vương lắp bắp nói:

- Ma gia, thực lực của Lâm gia khủng bố quá, sao ta cảm giác mình cũng không đánh lại nổi?

Ma Tổ nghiêm túc nói:

- Không phải cảm giác mà ngươi thật sự không đánh lại hắn.

Ma Tổ thậm chí nghĩ dù là gã nếu đánh hết sức cũng chỉ trấn áp tiểu tử này.

Mợ nó!

Ẩn giấu quá sâu.

Nhưng vô lý, chỉ vẻn vẹn là Thế Giới cảnh mà sao vượt qua cảnh giới này được?

Phật Ma sắc mặt âm trầm nói:

- Ngươi quá càn rỡ.

Lâm Phàm lắc cổ, cười nói:

- Càn rỡ? Bản phong chủ còn trẻ, người trẻ tuổi mà không càn rỡ thì chẳng lẽ để ngươi càn rỡ? Đừng nói nhảm nữa, tiếp tục đánh đi,

bản phong chủ đang rất phấn khởi.

Lâm Phàm nói xong bỗng biến mất tại chỗ, nhưng trong không khí tràn ngập hơi thở tựa kim nhọn đâm toàn thân.

Ánh mắt Phật Ma sâu thẳm:

- Các ngươi đang nhìn gì? Không mau ra tay trấn áp hắn?

Nhưng đáng tiếc, ba thế lực lớn đều bị hành động vừa rồi của Lâm Phàm làm kinh sợ.

Quá điên cuồng, hoàn toàn là đang liều mạng.

Không ai muốn làm vật hy sinh.

Giờ đối phương chỉ dây dưa với Phật Ma chứ không tìm bọn họ thì cần gì tự chuốc nhục nhã.

Phật Ma giận dữ:

- Các ngươi . . . !

Không ngờ bọn họ do dự vào phút này.

Hư không trước mặt Phật Ma chợt bị đè ép, đối phương đã áp sát.

- Phật Ma, cho ngươi cảm nhận sự khủng bố của lực lượng này! Thế giới lực lượng đi ra cho bản phong chủ!

Thế giới lực lượng mà Lâm Phàm cô đọng hiện ra giữa trời.

Tất cả mọi người ngước đầu nhìn.

Khi thấy thế giới này được ngưng tụ từ pháp tắc lực lượng thì chìm trong khiếp sợ.

Theo bọn họ biết thì cô đọng thế giới cần các loại pháp tắc, đơn nhất pháp tắc tuyệt đối không thể thành công cô đọng.

Mọi người há hốc mồm:

- Cái gì?

Chỉ thấy Lâm Phàm xé rách thế giới, nguồn lực lượng tuôn ra ồ ạt tưới lên người Lâm Phàm.

Cảnh này rất kinh dị.

Phật Ma cũng bị hù sợ.

Đây là thế giới bản mệnh, duy nhất, không giống mớ thế giới mà Phật Ma đã ném ra. Những thế giới kia đều là thế giới ngụy, không thể sánh bằng.

Tiểu tử này là tên điên sao?

Đây là liều mạng.

Lâm Phàm vươn tay, một cây búa ngưng tụ bằng lực lượng lơ lửng trong lòng bàn tay.

Hắn nhảy lên cao chém về phía Phật Ma:

- Phật Ma, lão tử đập chết ngươi!

Búa chém xuống.

Người Phật Ma tỏa ánh sáng vàng, có luồng sáng hắc ám lấp lánh trong đó.

Oong!

Chấn động.

Thân thể của Phật Ma đột nhiên run lên, nhưng vẫn cứng rắn chống cự.

Lâm Phàm hét to một tiếng:

- Banh đâu!

Thế giới lực lượng bay tới.

- Nổ đi, thế giới của ta!

Răng rắc!

Thế giới lực lượng hoàn toàn tan rã, sắp nổ.

Phật Ma không giữ bình tĩnh được nữa, chửi ầm lên:

- Ngươi hoàn toàn là tên khùng!

Bùm!

Thế giới lực lượng nổ, sức mạnh tinh khiết mang tính hủy diệt bao trùm tất cả, hình thành trùng kích siêu khủng bố.

- A!

Rất nhiều người đều bị thổi bay.

Yên Ma Đại Tôn bất chấp vết thương trên người, co cẳng bỏ chạy. Nhưng sóng xung kích vụ nổ lực lượng đánh vào lưng gã, làm ra phun máu vàng.

Ánh sáng trắng chói mắt bao trùm thiên địa.

Tất cả mọi người cảm giác mình mù, không thấy bất cứ thứ gì nữa.

Ma Tổ ú ớ không nói nên lời, đầu óc trống rỗng:

- Cái . . . này . . .

Phát triển quá nhanh, não không vận chuyển kịp.

Là đang nằm mơ sao?

Tự hủy thế giới trong người thì còn sống được không?

Có thể tâm sự trước, nếu không đồng ý rồi đánh nhau cũng không muộn, không cần liều mạng như vậy đi.

Chương 1128: Đây là lực lượng

Hư không dần yên tĩnh lại.

Thế giới nổ hình thành chấn động chậm rãi bình ổn.

Tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn tình hình phương xa.

Một bóng người lơ lửng chỗ Phật Ma phía xa, tro bụi bao phủ, không thấy rõ tình huống cụ thể.

Cơn gió thổi qua, tro bụi bay mất.

Bóng dáng Phật Ma hiện ra trong tầm mắt của mọi người.

Bây giờ Phật Ma không còn vẻ uy nghiêm không thể mạo phạm như lúc trước nữa, bề ngoài tên ăn mày, toàn thân rách rưới, máu chảy ồ ạt.

Thế giới nổ mang đến tổn thương cực lớn cho Phật Ma, nếu không nhờ thực lực cường đại thì y thật sự sẽ chết tại đây.

Mặt Phật Ma âm trầm đáng sợ, lửa giận chiếm cứ toàn bộ phật tâm:

- Thứ chết tiệt, cũng dám làm như vậy!

Xưa nay Phật Ma chưa từng bị thương nặng như thế.

Lồng ngực của Phật Ma như đồ sứ vỡ, làn da nứt nẻ, nhưng vải áo che khuất khiến người ngoài không nhìn thấy.

Trong lòng Phật Ma biết mình bị thương không nhẹ.

Phật Ma chìm trong bực tức nói:

- Đã chết rồi? Đánh cược mạng sống làm ta bị thương, tiểu tử, coi như ngươi chết có giá trị, nhưng người liên quan với ngươi sẽ phải nhận lửa giận vô biên từ ta.

Viêm Hoa tông vực ngoại giới?

Tốt lắm, y phải giết hết tông môn này.

Ma Tổ phục sát đất:

- Tiểu tử giỏi, ghê gớm.

Gã chưa từng thấy ai tàn nhẫn với bản thân như vậy, vứt bỏ mạng sống cũng quyết liều mạng cùng đối thủ. Gã là Ma Tổ cũng không dám làm như vậy.

Cốt Vương thay đổi xưng hô với Lâm Phàm:

- Lâm gia chết rồi sao?

Trước kia gọi tiểu huynh đệ là vì gã cảm thấy thực lực của mình mạnh hơn Lâm Phàm, dù gì gã có tôn nghiêm của cường giả. Nhưng hôm nay, hàng loạt hành động của Lâm Phàm làm Cốt Vương sợ suýt ướt quần, đâu dám xưng hô là tiểu huynh đệ nữa, phải gọi là Lâm gia.

Thần niệm của Ma Tổ cảm ứng hư không, càn quét một vòng nhưng không phát hiện hơi thở của tiểu tử kia.

- Có lẽ đã chết thật.

Ma Tổ thấy tận mắt, kích nổ thế giới trong người thì sao sống nổi.

Cốt Vương khẽ thở dài bi thương, sau đó loay hoay song đao:

- Ài, cuộc đời của Cốt Vương này không bội phục ai, Lâm gia xem như trong số đó. Hôm nay ta quyết không lùi bước, giết một, hai Chúa Tể để bọn họ xuống dưới với Lâm gia.

Ma Tổ ngăn lại:

- Đừng xúc động, nếu không thì tất cả đều phải thua tại đây.

Cốt Vương ngẩng cổ, lắc đầu nói:

- Ta đã nhìn lầm Ma gia, không ngờ ngươi biết sợ. Sự bá đạo của Lâm gia đã thấm trong lòng ta, đến mức này rồi mà lùi bước là hành vi hèn nhát.

Ma Tổ nghe câu này thì muốn đập chết Cốt Vương cho rồi.

Mợ nó, gã sợ bao giờ? Nhưng có việc không thể quá mù quáng.

Đám người Thánh Địa Sơn có cảm ngộ sâu sắc.

Cách chiến đấu của Lâm Phàm và thiêu đốt khí huyết cho bọn họ ích lợi lớn, dù họ là cường giả Chúa Tể.

Gặp uy thế của người thật sự thành tựu ngạnh công khiến họ thầm giật mình.

Trước kia họ vẫn cho rằng Thánh Địa Sơn là đại biểu ngạnh công mạnh nhất trần gian, nhưng nay xem ra không phải vậy.

Yên Ma Đại Tôn nén đau hỏi:

- Phật Ma vẫn khỏe chứ?

Yên Ma Đại Tôn bị thương rất nặng, gã chẳng làm gì, không đánh nhau với ai mà đã ra nông nỗi này, thật khó khiến người tin tưởng.

Yên Ma Đại Tôn cảm giác tuy đối phương đánh với Phật Ma nhưng mục đích thật sự là gã.

Phật Ma thấy Yên Ma Đại Tôn bị thương nặng như vậy thì nhíu mày nói:

- Không sao, ngươi lui xuống đi.

Chưa ra tay mà đã bị thương tới mức này, rất mất mặt.

Yên Ma Đại Tôn ngoan ngoãn lùi xuống, chuyện tiếp theo không cần gã nhúng tay vào, giao cho bọn họ giải quyết là được.

Yên Ma Đại Tôn đang lùi sang bên cạnh thì sau lưng đột nhiên truyền đến tín hiệu nguy hiểm.

Yên Ma Đại Tôn mấy lần gặp họa từ trên trời rớt xuống nên giữ cảnh giác cao độ.

Gã quay đầu lại, thấy một bóng đen to lao đến.

Bốp!

Bóng đen đập vào mặt Yên Ma Đại Tôn đem đến đau rát, mặt mũi nát bấy, máu tươi bắn tung tóe.

Yên Ma Đại Tôn hét thẳng bay cái vèo ra xa.

Lâm Phàm xuất hiện, cầm búa lực lượng đập mạnh liên hồi:

- Phật Ma, đỡ này!

Nhưng Lâm Phàm bất ngờ là Yên Ma Đại Tôn hứng búa thay Phật Ma, thật đáng tiếc.

Cốt Vương hào hứng mặt đỏ rực, tay cầm hai thanh đao run run, không phải vì sợ mà do quá hưng phấn, làm gã rất muốn tham gia chiến đấu:

- Hay! Lâm gia bá đạo!

Ma Tổ ngây người, thế này mà vẫn chưa chết, số lớn quá.

Yên Ma Đại Tôn bò dậy, trừng mắt Lâm Phàm:

- Khốn kiếp, ta đã làm gì chọc giận ngươi?

Yên Ma Đại Tôn rất muốn hỏi đây là lần thứ mấy rồi?

Đối phương không biết đếm hay sao?

Gã đã trêu vào ai? Không làm gì mà bị tổn thương đến mức này, có thiên lý, vương pháp không?

Nhưng tiếng rít gào của Yên Ma Đại Tôn rất là xấu hổ, nhạt nhòa, không ai quan tâm.

Không hiểu sao mấy Đại Tôn khác của Phật Ma Tháp lẳng lặng cách xa Yên Ma Đại Tôn. Có lẽ bọn họ nghĩ Yên Ma Đại Tôn hơi đen đủi, đừng nên đứng gần gã quá.

Lâm Phàm và Phật Ma va chạm kịch liệt, hắn đè Phật Ma ra đánh túi bụi.

Phật Ma giật nảy mình.

Tiểu tử này làm sao vậy? Rõ ràng đã hủy diệt thế giới trong người nhưng tại sao vẫn dửng dưng như không?

Lâm Phàm đập búa xuống:

- Phật Ma, đồ cặn bã, hèn nhát không dám vật lộn với bản phong chủ sao?

Phật Ma đỡ đòn, đúng là y hơn Chúa Tể đỉnh khác, nếu là Chúa Tể khác thì đã bị một búa đập nát rồi.

- Mợ nó!

Lâm Phàm xòe tay trái ngưng tụ cây búa lực lượng thứ hai, hắn khẽ quát, vung hai cây búa chém xuống Phật Ma.

Binh!

Bốp!

Tốc độ siêu nhanh, không thấy bóng dáng cây búa, nhưng khi va chạm bộc phát ra uy thế kinh thiên động địa.

Tất cả mọi người sợ hãi, nếu bị đánh trúng người chắc chết mất.

Mặt Phật Ma nghiêm túc thầm nghĩ:

- Lực lượng thật kinh khủng.

Không phải Phật Ma không muốn đánh trả mà vì đối phương tấn công quá dồn dập.

Thánh Địa Sơn có thể chiếm địa vị khá cao trong bốn thế lực lớn là vì cách chiến đấu của ngạnh công rất khó giải quyết.

Tiểu tử này gai góc hơn cả Thánh Địa Sơn.

Phật Ma rống to, chưa bao giờ thấy rắc rối như thế này:

- Tiểu tử, ta công nhận ngươi rất lợi hại, nhưng ngươi nghĩ có thể bị thương ta sao? Nói cho ngươi biết, ngươi còn kém xa!

Lâm Phàm ném búa, siết chặt nắm đấm, hai tay đấm liên hồi vào Phật Ma:

- Chết tiệt!

Ánh sáng vàng ám bao phủ quanh thân Phật Ma là thứ không gì phá nổi, cho Phật Ma đứng ở thế bất bại.

Lâm Phàm khẽ quát, cơ lưng mấp máy:

- A!

Phụt!

Cơ bắp toàn thân Lâm Phàm mở rộng gấp đôi, hắn giơ cao hai tay, mắt lóe chiến ý điên cuồng.

Hai nắm đấm như hạt mưa điên cuồng đập xuống người Phật

Ma.

Ầm!

Ầm!

Âm thanh trầm đục chui vào tai mọi người.

Trận chiến này làm mọi người giật mình, uy thế cường đại khiến họ cảm giác như sống trong mơ.

Phó Thần Chủ sắc mặt khó coi, gã đã nhìn ra thực lực của tiểu tử này mạnh hơn mình.

Hiện trường xáo động.

Không biết là ai hét to:

- Phật Ma nhúc nhích kìa!

Phật Ma lơ lửng trên cao bị Lâm Phàm đánh túi bụi đang dần rơi xuống, tuy tốc độ rất nhanh nhưng mắt thường vẫn thấy được.

Y đã hứng chịu bao nhiêu sức mạnh?

Lâm Phàm không dừng lại, hai đấm liên tục oanh kích, hư không xung quanh đã trở thành vùng đất hủy diệt, ai đến gần đều bị cắt thành mảnh vụn.

Trán Phật Ma ướt mồ hôi:

- Tiểu tử này . . .

Vòi rồng gió lốc quấn quanh người Lâm Phàm, mỗi cú đấm tạo thành uy thế khủng bố đến cực hạn.

Có sấm sét lấp lóe.

Có ngọn lửa đốt cháy.

Khí thế của Lâm Phàm lên đến đỉnh, trong đôi mắt dữ tợn lóe tia điên cuồng.

Lâm Phàm khẽ quát:

- Thiêu đốt, sôi trào!

Hoa văn trên người hắn tỏa sáng chói mắt, tay phải giơ cao, tia

chớp từ hư không giáng xuống quấn quanh trên tay Lâm Phàm.

- Nắm đấm này bao gồm tất cả hiểu biết của lão tử với lực lượng, Phật Ma, ngươi xuống dưới đi!

Mắt mọi người phản chiếu thân hình Lâm Phàm bị lửa đỏ nóng bỏng bao bọc.

Người Thánh Địa Sơn há hốc mồm.

Bọn họ chưa từng thấy có người thiêu đốt huyết khí điên cuồng như vậy, chỉ giây lát thiêu đốt khí huyết đã bằng toàn bộ huyết khí của một cường giả Chúa Tể.

Tên này rốt cuộc là ai?

Vì sao có huyết khí hùng hậu như thế?

Lâm Phàm hét to một tiếng:

- A!!!

Tay phải ngưng tụ lực lượng mạnh nhất đột nhiên đấm ra.

Phật Ma gầm nhẹ, đài sen dưới chân tan rã, hóa thành luồng lực lượng bí ẩn va chạm với cú đấm của Lâm Phàm.

Bùm!

Lâm Phàm đấm qua, người khựng lại, thời không dường như bị đóng băng.

Trong chớp mắt thời không trở lại như cũ.

Bụp!

Tiếng trầm đục như tiếng thế giới tan vỡ, ngưng tụ thành trùng kích thực chất khuếch tán nhanh.

Quả cầu ánh sáng vàng ám bao bọc Phật Ma đột nhiên rơi xuống đất, va đập mạnh làm mặt đất nứt rạn li ti, mặt đất vỡ vụn, trong phạm vi vạn dặm trời sụp đất nứt.

Vô số người xếp hàng muốn đi vào vực ngoại giới chưa kịp gào thét đã bị bốc hơi, chẳng còn dấu vết để lại.

Một số người thực lực cỡ bằng cường giả Chúa Tể cảnh cũng

không chịu nổi chấn động trùng kích, họ hộc máu, sợ xanh mặt.

Đây là kiểu chiến đấu gì? Sao có thể chỉ dựa vào uy thế đã chấn bọn họ bị thương?

Không thể nào.

Lâm Phàm mình trần đứng trên cao:

- Đây là lực lượng, Phật Ma, cảm nhận được không?

Cơ bắp cuồn cuộn trên người hắn kích thích mạnh thị giác của mọi người, mái tóc đen dài tận gót chân, sợi tóc bay lên theo gió. Đuôi mắt bay làn sương đỏ, đánh nhau thức tỉnh dục vọng chiến đấu tiềm ẩn trong máu tươi.

Lâm Phàm cảm thấy toàn thân tràn ngập lực lượng.

Có người leo ra khỏi hố sâu.

Có người chịu đựng vết thương trên thân thể.

Tất cả đều ngước nhìn bóng người trên cao.

Bọn họ đã xem thường Lâm Phàm, nhưng hiện giờ không ai dám xem thường nữa.

Quá cường đại.

Thật sự là quá mạnh.

Thanh Oa chìm trong tưởng tượng với thê tử nhưng bị hàng loạt hành vi của Lâm Phàm làm giật mình trợn mắt há hốc mồm.

Nó chưa từng nghĩ kẻ bỏ mạng sẽ cường đại đến mức độ này, nó đinh ninh kẻ bỏ mạng chọc đám người kia thì tiêu đời rồi.

Nhưng bây giờ không biết ai mới là kẻ tàn đời.

Chương 1129: Lâm gia, người một nhà, đừng đánh sai

Phật Ma là người mạnh mẽ nhất mà Lâm Phàm từng gặp.

Rất thoải mái.

Chiến đấu thì phải đánh với cường giả như vậy, mấy tôm tép khác có là gì?

Yếu xìu khiến người không đánh đã tay.

Phạm vi mấy vạn dặm đã sụp đổ, cảnh tượng thảm liệt chứng minh nơi này mới phát sinh chiến đấu khủng bố đến tột độ.

Dung nham sôi trào bắn lên từ khe nứt đất đai, nhuộm thiên địa một màu đỏ.

Ù ù!

Có tiếng trầm đục từ lòng đất truyền ra ngoài.

Tám Đại Tôn của Phật Ma Tháp nhìn chằm chằm.

Bọn họ biết Phật Ma không chết, ngược lại đã thật sự tức giận.

Tiếng gầm giận dữ vọng lên từ lòng đất:

- Tiểu tử!

Mặt đất chấn động.

Ánh sáng hai màu vàng ám từ lòng đất bắn lên cao.

Phật Ma tắm trong dung nham chậm rãi trồi lên, tựa như ác ma giáng lâm.

Góc trời này nặng nề nghẹt thở, dường như thời không cũng đông lại.

Dung nham sền sệt từ từ chảy dọc xuống người Phật Ma, y không còn vẻ trang nghiêm lúc trước. Người trần truồng, hoa văn hình rồng một vàng một đen bám trên hai vai.

Hai con rồng bám trên người Phật Ma chợt mở mắt ra, cuộn người dựng lên, hóa thành hai con Phật Long dữ tợn quay quanh người Phật Ma.

Bộp!

Phật Ma đạp mặt đất, lực lượng trùng kích ra, vụt ngẩng đầu nhìn Lâm Phàm:

- Hôm nay là giờ chết của ngươi.

Lâm Phàm bình tĩnh vô cùng, hắn giang hai tay, bùm một tiếng biến mất tại chỗ, xông hướng Phật Ma.

Một giọng nói khiến mọi người sợ hãi vang lên:

- Banh đến!

Yên Ma Đại Tôn nghe câu đó thì lùi ra sau, chạy được bao xa hay bấy nhiêu.

Yên Ma Đại Tôn bị tạc nổ ám ảnh.

Phật Ma bị đánh khùng lên thật, nhưng chợt mặt biến sắc.

Lâm Phàm triệu hồi ra thế giới trong người, hét to một tiếng:

- Phật Ma, đừng chạy, cùng nhau cảm nhận lực lượng nổ khiến người sảng khoái biết bao!

Lúc đầu Phật Ma sắc mặt rất âm trầm, không nói nhiều, muốn cho mọi người biết rằng Phật Ma đã nổi giận.

Giận thật.

Nhưng giờ phút này.

Khi thấy Lâm Phàm mang theo banh đột kích thì Phật Ma chỉ muốn nói một câu, đậu xanh rau má!

Hai con rồng quấn quanh người Phật Ma rút vào làn da, biến thành hình xăm, y lùi về, không muốn liều mạng với tiểu tử này.

Người xung quanh nhìn thấy tiểu tử này lại sắp nổ thì hóa đá.

Rốt cuộc muốn làm gì?

Có cần hung mãnh vậy không?

Ngay sau đó xảy ra việc đáng ngạc nhiên.

Lâm Phàm dừng lại, thu thế giới vào người:

- Giỡn với ngươi chút thôi, sợ dữ vậy.

Phật Ma đã bỏ chạy bỗng chốc sắc mặt khó coi, đây là nhục nhã y.

Ma Tổ cười, lần đầu tiên gã thấy Phật Ma tức giận mà bất lực như thế, thật hả dạ.

Phật Ma sắc mặt âm trầm nhìn ba thế lực lớn khác:

- Các ngươi còn muốn xem đến bao giờ? Đừng quên chúng ta đã bàn thế nào!

Tiểu tử này rất khó giải quyết.

Một mình y ra sức, người khác ở bên cạnh quan sát khiến y thấy mình chịu thiệt.

Thánh Địa Sơn không còn suy nghĩ lúc trước nữa.

Bọn họ đồng ý với Phật Ma là vì y nói giải quyết vấn đề huyết khí suy bại, nhưng bây giờ Lâm Phàm mang đến rung động lớn cho họ, như chỉ ra phương hướng giải quyết huyết khí suy bại.

Lâm Phàm cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Đúng, Phật Ma nói rất đúng, các ngươi nhìn cái gì? Đến đây rồi thì đại chiến một trận nào! Bản phong chủ rất rộng rãi, sẵn lòng cho người ta cơ hội đánh hội đồng. Cùng lên đi!

Lâm Phàm ngoắc ba thế lực lớn.

Ma Tổ thấy gai mắt, láo chưa từng có:

- Tiểu tử, chúng ta tới hỗ trợ đây!

Lâm Phàm nói:

- Không cần, ta chợt phát hiện dù một mình ta cũng có thể xử hết cả đám!

Câu này hơi bị láo, ai nghe đều thấy nhột.

Cốt Vương cảm thán rằng:

- Lâm gia không uổng là Lâm gia, nói lời này bá khí, bá đạo thật.

Phó Thần Chủ Thần Đình im lặng một lúc sau lên tiếng:

- Phật Ma, chúng ta cùng ra tay bắt giữ tên này.

Phó Thần Chủ Thần Đình vốn không muốn ra tay, nhưng chợt nghĩ tới một vấn đề.

Nếu Phật Ma bắt không được đối phương thì gã lấy cái gì đối kháng lại? Khi đó chẳng những đắc tội Phật Ma còn bị tiểu tử này ghi nhớ.

Phó Thần Chủ suy đi ngẫm lại, cảm thấy nên ra tay.

Phó Thần Chủ tỏ thái độ, Nữ Đế Thanh Sơn Khâu đương nhiên cũng đồng ý.

Còn lại Thánh Địa Sơn.

Phật Ma nhìn thẳng Thánh Địa Sơn, hỏi:

- Càn Võ, các ngươi muốn xem kịch sao?

Nét mặt Càn Võ nghiêm túc, dường như đang suy nghĩ tầm quan trọng của chuyện này.

Càn Võ có ý muốn làm quen với Lâm Phàm, cùng nhau thảo luận con đường tu luyện ngạnh công. Nhưng nếu rút lui giữa đường thì không chỉ đắc tội Phật Ma, còn đắc tội Thần Đình cùng Thanh Sơn Khâu.

Cái gì nhẹ cái gì nặng, gã phải suy nghĩ thật kỹ.

Lâm Phàm bẻ cổ kêu răng rắc:

- Thì thầm gì đấy, chán chết. Cùng nhau lên đi, lão tử bao trọn gói, vừa lúc nhìn xem cái gọi là bốn thế lực lớn rốt cuộc có năng lực gì. Đừng chớp mắt, tiếp theo là một mình lão tử đập dẹp cả đám, các ngươi đều bị lão tử bao vây rồi!

Lâm Phàm nói xong huyết khí sôi trào, bắt đầu từ Thần Đình, rồi đến Thanh Sơn Khâu, Thánh Địa Sơn, một trận hỗn chiến.

Tuyết Cơ ngưỡng mộ nhìn:

- Đây mới thật sự là nhân vật anh hùng cái thế.

Bà lão Thanh Hòa mặt hơi xanh, nghe Tuyết Cơ nói lời này thì không biết nên nói cái gì.

Giờ không phải lúc suy nghĩ nhiều, vì trận chiến chưa từng phát sinh ở thượng giới đã bắt đầu.

Một trong Bát Vương của Thần Đình tức giận quát:

- Nhãi ranh càn rỡ, không thể tha cho ngươi!

Tiểu tử này đánh mặt Thần Đình trước mắt bao người, sao có thể bỏ qua? Dù tiểu tử này không phân cao thấp với Phật Ma, thậm chí hơi chiếm ưu thế, nhưng không thể để hắn vô pháp vô thiên như vậy.

Lâm Phàm rơi vào trạng thái điên cuồng:

- Ha ha ha, đến, đến! Tất cả đừng lười biếng, đánh, cho bản phong chủ xem thực lực của các ngươi như thế nào, đừng làm bản phong chủ thất vọng!

Bùm!

Một vương của Thần Đình bị Lâm Phàm đánh xuyên qua thân thể, máu bắn tung tóe, trợn to mắt như không ngờ vừa đụng độ đã gặp kết cục như vậy.

Lâm Phàm một đấm đánh bay đối phương.

Bầu trời chấn động.

Nhiều bóng người từ trên cao rớt xuống đất, sau đó tức giận lao lên, đến gần Lâm Phàm.

- Thánh Đình Chi Mâu!

- Vạn Nhãn Phật Giới!

- Bàn Võ Bát Phương!

Hư không bây giờ không phải nơi cho người khác đứng nữa, chiêu thức thần thông Chúa Tể không cần tiền, đều ném về phía Lâm Phàm.

Dù Thánh Địa Sơn không muốn ra tay nhưng chẳng còn cách nào.

Tiểu tử này quá điên cuồng.

- Ha ha ha, tới tốt lắm!

Người Lâm Phàm đầy vết thương, hắn không né tránh chiêu nào, chỉ có một chữ, đánh.

Máu xói mòn càng khiến Lâm Phàm điên hơn.

Đấu đơn với Phật Ma rất thoải mái, đánh hội đồng càng làm hắn sung sướng vô cùng.

Lâm Phàm giơ tay chộp, bắt lấy Minh Ngọc Vương trong Bát Vương Thần Đình:

- Chạy cái gì, tới rồi thì đừng đi đâu!

Lâm Phàm xách Minh Ngọc Vương đập lung tung.

Phụt!

Thân thể Minh Ngọc Vương bị thương nặng, máu chảy ròng ròng.

Một thần thông đánh tới.

Lâm Phàm không thèm nhìn, hươ Minh Ngọc Vương đánh về phía đối phương.

Bùm!

Minh Ngọc Vương máu thịt bầy nhầy, tròng mắt lồi ra, máu tuôn như suối.

Lâm Phàm vụt quay người, thấy Phật Ma ở phía dưới, hắn ném Minh Ngọc Vương ra.

Phật Ma đang định ra tay thì chợt nghe Thần Đình rít gào: Đó là Minh Ngọc Vương của họ, ngươi muốn làm gì?

Phật Ma đành rút tay về, biến mất tại chỗ.

Minh Ngọc Vương hôn môi mặt đất, rớt cái rầm, tứ chi vỡ vụn, đau nhức thấu óc, gã không chịu nổi hét rầm lên.

Lâm Phàm quay đầu nhìn Phật Ma, phát hiện vũ khí Minh Ngọc

Vương đã mềm nhũn, không còn sức sát thương, hắn vô tình vứt bỏ gã.

- Phật Ma, đến đây, lão tử dạy ngươi làm người!

Phật Ma thầm tức giận, cũng muốn mắng người.

Tiểu tử này rốt cuộc uống lộn thứ thuốc nào mà sao luôn nhằm vào một mình y?

Nhiều người công kích, hễ tiểu tử này bắt được cơ hội là lại lao về phía y, tưởng y dễ ăn hiếp sao?

Vết thương trên người Lâm Phàm dần tăng thêm, nhưng hắn không sợ chút nào.

Người của bốn thế lực lớn trừ vài vị có thể so vài chiêu với Lâm Phàm ra còn lại rất là thê thảm, dù cả đám hợp sức cũng không đánh lại hắn.

- Cái gì?

Một cường giả Chúa Tể của Thanh Sơn Khâu cô đọng pháp tắc chi kiếm đánh lén Lâm Phàm, nhưng không ngờ sau lưng đối phương như mọc mắt, chộp pháp tắc chi kiếm vào tay rồi dùng chính nó chém gã thành hai khúc.

Cốt Vương nhìn mà máu nóng sôi sục, cầm cốt đao xông lên:

- Lâm gia, ta tới giúp ngươi!

Nhưng Cốt Vương mới đến bên cạnh Lâm Phàm, đang định nói mấy câu thì bỗng ăn một đấm rõ đau.

Binh!

Cốt Vương bị đánh rớt xuống đất, lắc lư cái đầu:

- Lâm gia, là ta, ngươi đừng đánh lầm người!

Cú đấm này rất mạnh, cho Cốt Vương cảm nhận lực lượng của Lâm gia cường đại đến mức nào.

Thật sự là không dám tưởng tượng.

Ma Tổ kéo Cốt Vương ra khỏi phạm vi chiến đấu, sau đó nhìn chằm chằm vào hư không, nghiêm túc nói:

- Đừng đi, tình huống hình như có gì là lạ.

Cốt Vương ngây người, vuốt mặt, nghi ngờ hỏi:

- Lạ? Có gì mà lạ? Chắc bọn họ còn thủ đoạn khác đối phó Lâm gia.

Ma Tổ nói:

- Ta nói là tiểu tử này không thích hợp, hình như đã rơi vào trạng thái bùng nổ.

- A?

Cốt Vương ngạc nhiên, vụt ngẩng đầu nhìn kỹ, phát hiện đúng là có gì kỳ kỳ.

Trong hư không.

- Ha ha ha ha ha ha!

Lâm Phàm hất tóc dài, mái tóc màu đen bay bay, khi sợi tóc rơi xuống thì hắn biến mất tại chỗ, khi lại xuất hiện đã đến trước mặt một Chúa Tể. Lâm Phàm vươn tay, xoẹt một tiếng xé Chúa Tể thành hai nửa.

Mưa máu rơi tầm tã, nhuộm đỏ mảnh trời này.

Chúa Tể xung quanh thấy cảnh này sợ hãi đến toàn thân run lên, có dấu hiệu lui ra phía sau.

Nhưng đã đến mức này rồi, không thể quay đầu lại, chỉ có thể tiếp tục liều mạng.

Lâm Phàm bỗng cảm giác nguy hiểm từ phía sau ập đến, nhưng hắn không lùi bước, vụt ngoái đầu.

Phập phập!

Luồng sáng vàng đâm thủng thân thể Lâm Phàm.

Phật Ma thả xuống bàn tay giơ cao, nhếch mép cười lạnh.

Ánh sáng vàng tan biến, thân thể của Lâm Phàm bị một cây phật mâu màu vàng sậm đâm thủng.

Phật Ma gầm nhẹ:

- Phong ấn!

Phạn văn trên phật mâu tỏa ánh sáng vàng rồi bay lên, bao bọc Lâm Phàm lại.

Ma Tổ giật mình kêu lên:

- Không tốt, sắp xảy ra chuyện!

Gã không ngờ tiểu tử này không hề chống cự.

Phụt!

Lâm Phàm rút phật mâu xuyên thủng người ra, trên mũi mâu còn dính một cục thịt.

Hắn ngẩng đầu, khóe môi cong lên:

- Ha ha ha!

Chương 1130: Ai là gian phu, tự bước ra

Nhóm: Thánh Thiên Tiên vực

Phật Ma trợn mắt hốc mồm, không thể tin được:

- Cái gì?

Tiểu tử này rút phật mâu ra và trông như không bị gì?

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!

Con ngươi Phật Ma bỗng co rút, phật mâu bị đối phương ném trả.

Bộp!

Phật Ma vươn tay chộp lại phật mâu, sắc mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm.

Vượt sức tưởng tượng, phong ấn cũng vô dụng.

Trong lúc Phật Ma suy nghĩ những điều này thì Lâm Phàm xông vào trong đám người, trực tiếp chơi lớn, vô song bộc phát, quét ngang hết thảy.

Ầm!

Ầm!

Cường giả Chúa Tể của bốn thế lực lớn gặp trọng kích, ọc máu điên cuồng, bọn họ vốn không đánh lại, nhất là thủ đoạn của đối phương tàn nhẫn như vậy, không đỡ đòn nổi.

Phó Thần Chủ mặt âm trầm quát khẽ:

- Phật Ma, còn đứng ngây đó làm gì, liên hợp lại!

- Được rồi!

Phật Ma lúc đầu khinh thường Phó Thần Chủ, nhưng gặp tình huống như hôm nay thì không còn cách nào.

Tổn thất nặng nề.

Thật không ngờ vẻn vẹn một người mà làm họ khốn đốn như vậy, càng làm Phật Ma thấy hóc búa.

Người thứ nhất sụp đổ là cường giả Chúa Tể Thanh Sơn Khâu:

- Không đánh, ta không đánh nữa!

Gã đứng yên tại chỗ nhìn Lâm Phàm một đường giết tới, sớm đã bị hù sợ choáng váng.

Cường giả Chúa Tể đỉnh rất mạnh, nhưng vẫn chỉ là con người, con người thì sẽ biết sợ.

Chúa Tể Thanh Sơn Khâu hét to:

- Đồ điên, ngươi là đồ điên!

Gã thấy tận mắt đối phương không tránh né bất cứ thế công nào, một vị vương của Thần Đình chém nhát đao mà đối phương không lùi bước, bị chém trúng vai. Trong ánh mắt đắc ý của đối phương, hắn vươn hai tay trực tiếp bóp nát đầu của đối phương.

Đến bây giờ, trong đầu của Chúa Tể Thanh Sơn Khâu còn đọng lại hình ảnh máu bắn tung tóe.

Đang lúc gã sợ hãi thì mắt xuất hiện một bóng dáng.

Đôi mắt bắn ra tia sáng đỏ như mắt ác ma in sâu trong tinh thần của gã.

- Không!!!

Ầm!

Lâm Phàm một đấm đánh vào cằm của đối phương.

Răng rắc!

Hàm răng vỡ vụn thành cặn phun ra.

Hai tay Chúa Tể Thanh Sơn Khâu ôm cằm, đầu gối gấp khúc quỳ xuống.

Nhưng ngay sau đó.

Lâm Phàm không thèm nhìn đập xuống đầu đối phương.

Đầu Chúa Tể Thanh Sơn Khâu lõm sâu, đập xuống đất, bị khảm dưới đất, ọc từng bụm máu.

Cường giả Chúa Tể đỉnh không dễ chết như vậy, phục hồi thân thể nhanh hơn trong tưởng tượng nhiều.

Nữ Đế Thanh Sơn Khâu cách khá xa, mắt lóe tia kinh hoàng:

- Sao hắn có thể khủng bố như vậy!?

Nữ Đế Thanh Sơn Khâu cảm giác người này có chút quen mắt, hình như gặp ở đâu rồi, nhưng một chốc không nhớ ra.

Nữ Đế Thanh Sơn Khâu vụt ngẩng đầu, phương xa bộc phát ra lực lượng kinh khủng.

Ánh sáng vàng, thần quang bắn ra bao trùm mảnh thiên địa này.

Phật Ma tức giận quát:

- Lâm Phàm!

Lâm Phàm quay đầu nhìn lại, trong mắt càng điên cuồng hơn, hắn bỏ lại Chúa Tể trước mắt, xông thẳng vào Phật Ma.

- A!

Chúa Tể đứng trước mặt Lâm Phàm hai chân run cầm cập, không biết có phải nhìn lầm không, hình như đũng quần hơi ẩm ướt.

Có lẽ nhìn lầm rồi.

Phật Ma hét lên:

- Tiểu tử, ngươi quá càn rỡ, hôm nay Phật Ma này sẽ trấn áp ngươi hoàn toàn! Bát Hoang Diệt Thế Phật Liên!

Một đóa sen phật màu vàng đất tỏa hơi thở viễn cổ bay ra từ người Phật Ma, hàng vạn tia phật quang bắn ra tràn ngập trong thiên địa.

Tất cả mọi người bị phật quang bao phủ đều cảm giác hơi thở hủy diệt phủ kín trong lòng họ.

Đây là uy khủng bố.

Hậu chiêu thật sự khi Chúa Tể nhất thế nổi giận thật.

Ma Tổ nghiêm túc nói:

- Quả nhiên Phật Ma có hậu chiêu, thứ này vốn để dành đối phó với ta.

Phó Thần Chủ khẽ quát:

- U Minh Huyền Thuật!

Giữa trán mặt nạ hiện ra một con mắt màu xám, khi mắt mở ra thì hơi thở hoang vu diệt tuyệt tràn ngập trong hư không.

Thanh Oa đi theo tiết tấu của Lâm Phàm vụt ngẩng đầu nhìn nam nhân đeo mặt nạ:

- Là hắn!

Thanh Oa không tin được lẩm bẩm, như rơi vào trạng thái thẫn thờ:

- Hắn, đúng rồi, là hắn.

Hai loại sức mạnh mang tính hủy diệt nháy mắt bắn vào người Lâm Phàm.

Lâm Phàm không sợ hãi chút nào, dù hai loại lực lượng cho hắn cảm giác rất khủng bố nhưng vẫn không khiến hắn lùi bước.

Trong khoảnh khắc, Lâm Phàm giơ tay chộp lấy một luồng lực lượng, đó là Bát Hoang Diệt Thế Phật Liên.

Khi bàn tay Lâm Phàm chạm vào Phật Liên, có tiếng xèo xèo, Phật Liên tràn ngập sức mạnh mang tính hủy diệt khiến bàn tay chớp mắt thành xương trắng.

Phật Ma nở nụ cười, nhưng giây sau nụ cười tan biến.

Lâm Phàm giơ tay khác lên đánh vào Phật Liên.

Ầm!

Chấn động bộc phát.

Phật Liên đung đưa.

Phật Ma tức giận chỉ tay:

- Tự tìm cái chết!

Phật Liên rực cháy ngọn lửa màu đen rất âm trầm lạnh lẽo, dây lửa kéo đến chỗ Lâm Phàm, chớp mắt hắn đã bị lửa đen bao vây.

U Minh Huyền Thuật của Phó Thần Chủ Thần Đình bộc phát, chùm sáng bắn vào người Lâm Phàm.

Răng rắc!

Thân thể Lâm Phàm nứt rạn, chỗ vết rách có luồng sáng hủy diệt mông lung sắp bắn ra.

Phó Thần Chủ cười to bảo:

- Ha ha ha, Phật Ma, hắn chết chắc!

Lâm Phàm vẫn bình tĩnh như không, hắn cầm Bát Hoang Diệt Thế Phật Liên của Phật Ma đập liên hồi, mỗi lần đập xuống là Bát Hoang Diệt Thế Phật Liên sẽ rung rinh.

Phật Ma có linh cảm không may, giật mình kêu lên:

- Nguy rồi!

Khi Phật Ma thấy Lâm Phàm rút cây kiếm ra thì tinh thần rung lên, đã đoán trước sẽ xảy ra chuyện cực kỳ tồi tệ.

Kiếm chém xuống, đường kiếm chồng chất chém xuống Phật Liên.

Phật Ma kinh hoàng, điên cuồng muốn thu Phật Liên về:

- Không!!!

Điên, đúng là điên rồi!

Xoẹt xoẹt!

Bát Hoang Diệt Thế Phật Liên bị một kiếm chém thành hai nửa.

- Không thể nào!

Phụt!

Phật Liên bị tổn hại, Phật Ma không kìm được phun búng máu.

Lâm Phàm ngửa đầu, thân thể rạn nứt đến cực hạn.

Bùm!

Ánh sáng hủy diệt bắn ra bao phủ toàn thế giới.

Phó Thần Chủ cười to, vô cùng sung sướng:

- Ha ha ha ha ha ha!

Rốt cuộc chơi chết tên đó.

Phó Thần Chủ nhìn Phật Ma hộc máu thì càng phấn khởi hơn.

Phó Thần Chủ nói:

- Kết thúc rồi, hết thảy đều kết thúc.

Ma Tổ biểu tình cực kỳ khó xem, chết rồi? Sao tiểu tử này chết được?

Ma Tổ không nghi ngờ uy lực U Minh Huyền Thuật của Phó Thần Chủ, kỳ bảo quỷ dị trong Nguyên Tổ Thâm Uyên có lực lượng hủy diệt.

Cốt Vương ngây người:

- Sao có thể như vậy? Ma gia, Lâm gia sẽ không chết chứ?

Ma Tổ không nói gì, bởi vì gã cũng không biết tình huống như thế nào, tiểu tử kia thật sự đã chết rồi sao?

Lúc này, Phật Ma sắc mặt âm trầm đáng sợ. Nhìn Bát Hoang Diệt Thế Phật Liên bị chém thành hai nửa mà lòng đau nhói.

Phật Ma nhìn Phó Thần Chủ, tức giận nói:

- Tại sao ngươi không ra tay sớm hơn một chút hả?

Phó Thần Chủ lạnh nhạt nói:

- Phật Ma, việc này sao có thể trách ta chứ? Ta cũng cần tích lũy mới được, cần thời gian.

Phật Ma giận run người, bậy bạ, toàn nói xạo.

Nhưng bây giờ còn có thể nói gì đây?

Sau cùng, Phật Ma đưa mắt về phía Ma Tổ, quát hỏi:

- Ma Tổ, ngươi còn chiêu gì nữa không?

Ma Tổ đang suy tư là tiểu đệ này đã chết rồi chưa, nghe Phật Ma hỏi làm gã ngạc nhiên, chiêu gì? Từ đầu tới đuôi gã đã sử dụng chiêu thức gì đâu?

Ma Tổ không nói nhiều:

- Các vị, hy vọng mọi người đừng lùi bước trong trận chiến ngày hôm nay, liều mạng với họ đi!

Gã bị phong cách của Lâm Phàm xúc động, trốn tránh không phải là cách, chiến một trận nhìn xem ai có thể sống đến cuối cùng.

Cốt Vương nắm chặt song đao:

- Lâm gia đã chết quang vinh, chết rung động, chết khiến người tâm phục khẩu phục. Cốt Vương này mà không chém chết mấy Chúa Tể chôn cùng Lâm gia thì ta chết không nhắm mắt!

Đông Dương Đế ở trong đám người là oan nhất.

Đại ca, sao vội vã ra đi? Từ khi nhận nhau đến bây giờ chưa qua bao lâu, ta chưa lấy được lợi gì đã kết thúc vậy sao?

Đông Dương Đế muốn bỏ đi, nhưng đã thề sẽ cùng tiến lùi.

Làm sao bây giờ?

Tàn đời rồi.

Bà lão Thanh Hòa nói:

- Tuyết Cơ, đừng nhìn nữa, tiểu tử kia đã chết.

Công nhận tiểu tử này lợi hại, buộc bốn thế lực lớn đến mức này.

Xưa nay chưa từng có, có lẽ về sau cũng không có ai.

Dù là Ma Tổ cũng làm không được điểm này.

Đáng tiếc hắn quá cứng rắn, nếu mềm mỏng một chút thì sẽ có tương lai tươi sáng.

Đột nhiên!

- Mợ nó, vừa rồi phát sinh chuyện gì?

Giọng nói hơi quen tai.

Nhìn theo hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy Lâm Phàm đi ra từ khe hở trong lòng đất, hắn sờ đầu suy nghĩ.

Lâm Phàm lẩm bẩm:

- Tuy không biết xảy ra chuyện gì nhưng cảm giác thoải mái vô cùng. Phật Ma, thủ đoạn không tệ, hôm nay không chết không về, đợi lát nữa tiếp tục đánh! Còn các ngươi nữa, đừng hòng đi đâu, chơi với bản phong chủ đến khi thỏa mãn mới thôi!

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh.

Cốt Vương hưng phấn hét lên:

- Lâm gia, ta biết ngay ngươi sẽ không chết!

Gã cảm thấy Lâm gia là thần tượng của mình.

Lâm Phàm cười to bảo:

- Cốt Vương nói hay lắm, có ánh mắt.

Cốt Vương nịnh nọt không biết xấu hổ là gì:

- Đương nhiên rồi, Lâm gia là ai chứ? Lần đầu tiên gặp là biết ngay Lâm gia không phải người chết sớm, chắc chắn sẽ làm ra sự nghiệp lừng lẫy ở thượng giới, sao có thể bị mấy tai nạn cỏn con này tổn thương được!

Phó Thần Chủ ngây người, không dám tin.

- Không thể nào! Tiểu tử này bị vậy mà không chết?

Phó Thần Chủ dám thề U Minh Huyền Thuật đã tiến vào người đối phương, hắn tan rã trước mắt họ rồi mà sao vẫn sống nhăn răng?

Phật Ma tức giận nhìn Lâm Phàm, hận không thể chơi chết đối phương.

Nhưng đã đến mức này, Phật Ma biết nếu tiếp tục thì bọn họ mãi mãi chịu thiệt.

Lâm Phàm cực kỳ bình tĩnh, dục vọng chiến đấu dần tan biến.

Còn về khi nào lại dấy lên dục vọng chiến đấu thì chờ lần sau sẽ biết.

- Hôm nay bản phong chủ có ba chuyện, chuyện thứ nhất đã hoàn thành, đó là đánh một trận với các ngươi. Không tệ, có chút năng lực, nhưng vẫn hơi yếu, bốn thế lực lớn chỉ có thế là cùng.

Câu này thốt ra chọc giận bốn thế lực lớn, muốn chửi Lâm Phàm thúi mặt nhưng bị câu tiếp theo hù sợ nuốt ngược lại lời muốn nói.

Lâm Phàm nói:

- Ai dám nói bản phong chủ càn rỡ thì bản phong chủ nhắm trúng kẻ đó đập chết luôn, không phục thì thử xem!

Đám người há mồm lập tức ngậm miệng.

Lâm Phàm nhìn thẳng bóng dáng phương xa:

- Được rồi, chuyện thứ hai là Thanh Sơn Khâu Nữ Đế, đứng ra cho bản phong chủ! Không bước ra thì lát nữa sẽ tập trung đánh ngươi.

Dù không thấy nhan sắc nhưng dáng người đúng là rất tuyệt, hèn gì Thanh Oa nhớ mãi không quên.

Đôi mắt của Thanh Sơn Nữ Đế tràn ngập giận dữ nhìn thẳng Lâm Phàm.

Lâm Phàm cười, nhìn thoáng qua tất cả mọi người:

- Tự giác một chút, ai là gian phu mau chạy ra đây, đừng lãng phí thời gian.

Hiện trường xôn xao.

Thanh Oa ngạc nhiên nhìn Lâm Phàm, dường như không kịp phản ứng.

Chương 1131: Gà bay trứng vỡ (1)

Gian phu?

Rất nhiều người đều đang suy nghĩ tiếp theo sẽ đối phó với tên này thế nào đây.

Phật Ma và Phó Thần Chủ liên hợp vẫn không trấn áp được, chứng minh thực lực của đối phương đã khủng bố kinh người.

Đối phương đột nhiên nhắc đến gian phu khiến nhiều người thắc mắc.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Thanh Sơn Nữ Đế.

Đối phương đang hỏi nàng, vậy chuyện này chắc chắn liên quan với nàng.

Người biết sự thật thì hơi mặt biến sắc.

Việc này là tuyệt mật, ít ai biết, nhưng sao tên này biết?

Thanh Sơn Nữ Đế cảm nhận ánh mắt mọi người đều tập trung lên người mình, mặt nàng càng lạnh băng, tức giận quát:

- Ta thừa nhận thực lực của ngươi cường đại nhưng ngươi không thể ngậm máu phun người, tát nước bẩn lên người của ta! Nếu không thì dù Thanh Sơn Khâu bị ngươi diệt vong cũng phải chiến đến cùng với ngươi!

Lâm Phàm cười khẽ, càng tràn ngập coi thường:

- Ha ha ha! Thanh Oa, ra đây.

Thanh Oa đã hóa đá giữa các Chúa Tể, nó không biết kẻ bỏ mạng muốn làm gì.

Đông Dương Đế nói:

- Lên đi.

Thanh Oa nhìn trái phải, trong lòng hơi bối rối, căng thẳng, càng nhiều là sợ hãi.

Nhưng không hiểu sao Thanh Oa vẫn nhảy lại gần Lâm Phàm.

Lâm Phàm hỏi:

- Ngươi biết hắn là ai sao?

Thanh Sơn Nữ Đế và Thanh Oa ánh mắt giao nhau, không lộ vẻ rung động gì nhưng đáy mắt lóe tia né tránh:

- Không biết.

Hai chữ 'không biết' như búa tạ gãi vào trái tim nhỏ của Thanh Oa.

Dù nó biến thành con ếch nhưng sao thê tử không nhận ra nó được chứ?

Thanh Oa bật khóc, tim đau nhói, cảm thấy tuyệt vọng:

- Vu Yên, ta là Cửu Hoang!

Xôn xao!

Khi Thanh Oa báo ra danh hiệu của mình thì mọi người giật nảy mình.

Cửu Hoang Thần Sư.

Hầu như người nào ở thượng giới đều biết danh hào này, nhất là thế hệ trước sống đến bây giờ đều quen biết Cửu Hoang Thần Sư.

- Cái gì? Hắn là Cửu Hoang Thần Sư?

- Nghe đồn chết rồi mà sao biến thành bộ dạng này?

Bên ngoài đồn Cửu Hoang Thần Sư vì luyện chế đan dược làm ra chuyện khiến người đều giận, nhưng không ai tin, đều là lời nói của một bên lừa dối người khác.

Thanh Sơn Nữ Đế hơi hoảng, không biết làm sao ứng đối chuyện này.

Thanh Oa chưa bao giờ nghĩ gặp lại nhau sẽ như vậy.

Từng trong vùng đất mạo hiểm Vạn Quật, Thanh Oa ngày nhớ đêm mong, tưởng tượng nhiều cảnh khi họ gặp lại nhau, ví dụ như ôm nhau khóc rống.

Cảnh tượng lúng túng hiện giờ khiến Thanh Oa cảm thấy mình thật dư thừa.

Sắc mặt Thanh Sơn Nữ Đế thay đổi, khó tin nói:

- Cửu Hoang, thật là ngươi sao? Ta vẫn cho rằng ngươi đã chết. Mà sao ngươi thành ra thế này? Ta đau lòng quá.

Lâm Phàm tức giận quát:

- Đau khỉ mốc! Dẹp tài diễn kịch vụng về của ngươi đi, đừng làm bẩn mắt của bản phong chủ, không thì đánh ngươi bây giờ!

Còn đau lòng, kịch ba xu, diễn kịch vụng về.

Thanh Sơn Nữ Đế bị quát nạt á khẩu không trả lời được, biểu tình cực kỳ khó xem.

- Cửu Hoang, ngươi hiểu lầm ta, ta thật sự không biết ngươi ở đâu. Dù ngươi biến thành bộ dạng như bây giờ thì ta cũng sẽ không . . .

Đáng tiếc lời còn chưa nói hết lại bị đánh gãy, nhưng lần này không phải Lâm Phàm ngắt ngang.

Lô Cương bay ra từ giấy vàng:

- Câm mồm! Đồ nữ nhân ti tiện, ngươi cấu kết với người khác, phản bội thần sư, hại thần sư ra nông nỗi này mà bây giờ còn giả vờ giả vịt, thật sự cho rằng tất cả mọi người giống như ngươi sao?

- Thần sư tu luyện công pháp có sơ hở, trăm năm một Đại Luân Hồi, ngày luân hồi đó sẽ có thời kỳ suy yếu trong một nén nhang, khi ấy thần sư chỉ có tu vi Đế Thiên cảnh.

- Cho đến nay thần sư không để ai biết sơ hở này, nhưng ngươi ngoại lệ, thần sư xem ngươi là người duy nhất kiếp này nên nói thời gian suy yếu cho ngươi biết. Ngày đó ngươi nói với thần sư là muốn đi ngắm biển hoa trên đỉnh Bắc Hải. Thần sư tìm cho ngươi, trên đường trở về vừa lúc là thời kỳ suy yếu. Nếu ngươi không tiết lộ cho người khác thì thần sư sẽ biến thành như vậy sao?

Lô Cương tức giận kể ra, càng nói càng cảm thấy không đáng thay thần sư.

Lô Cương biết đời này thần sư đã phế, thần hồn hoàn toàn dung hợp với thân thể con ếch, đừng mơ có được cuộc sống mới.

Người xung quanh nghe được bí ẩn này cũng rất giật mình.

Theo bọn họ biết thì thần sư rất mạnh, bước vào cảnh giới Chúa Tể nhất thế sớm hơn bất cứ ai, hơn nữa thuật luyện đan càng vô địch thế gian.

Cho nên được người gọi là thiên kiêu nhất thượng giới.

Không ai ngờ thần sư tu luyện công pháp sẽ có sơ hở này.

Lâm Phàm tiếc nuối, Thanh Oa thật sự không thông minh, tin tưởng người khác dễ vậy. Nên mới bảo nữ nhân rất nguy hiểm, tin tưởng nói cho đối phương biết chuyện bí ẩn như vậy chẳng khác nào tự sát.

Thanh Sơn Nữ Đế bị nói á khẩu không trả lời được, không phản bác lại được.

Nàng đã nhận ra người kia là ai, người hầu của Cửu Hoang, Lô Cương.

Lâm Phàm nói:

- Ừm, rất hoàn mỹ, tiện nhân, nhanh khai gian phu ra, nghe đồn là Phó Thần Chủ của Thần Đình, có đúng không?

Tất cả mọi người đưa mắt nhìn về phía Phó Thần Chủ, như đang nói:

Trời ạ, thì ra gian phu là ngươi.

Phó Thần Chủ dù chột dạ vẫn ra vẻ tức giận quát:

- Đừng ngậm máu phun người!

Cảm xúc Thanh Oa hụt hẫng, nó nhìn về phía Phó Thần Chủ, khổ sở nói:

- Du Vân, không ngờ người phản bội ta lại là ngươi.

- A?

Biểu tình dưới lớp mặt nạ của Phó Thần Chủ thay đổi, dường như không ngờ Cửu Hoang nhận ra mình.

Thanh Oa lắc đầu nói:

- Du Vân, tháo mặt nạ của ngươi xuống đi. Là ta đưa U Minh Huyền Thuật cho ngươi, và cả U Minh Chi Nhãn nữa. Ngươi nói với ta không muốn yếu ớt như vậy, nhưng thiên phú không cao, ta xem ngươi như bằng hữu nên tặng bảo bối lấy từ Nguyên Tổ Thâm Uyên cho ngươi, hoàn thành tâm nguyện của ngươi. Không ngờ ngươi phản bội ta.

Nhìn thấy thê tử khiến Thanh Oa rất vui vẻ, nhưng biết người phản bội mình là bằng hữu tốt ngày xưa thì lòng nó lạnh lẽo.

Cảm giác xung quanh tràn ngập ác ý.

Người xung quanh xì xào bàn tán, chỉ trỏ Phó Thần Chủ Du Vân.

Vở kịch gay cấn đây, không ngờ còn có tình tiết như vậy.

Phật Ma cũng bị bất ngờ, tuy biết chút chuyện nhưng không quá rõ ràng, chẳng ngờ bên trong còn có chuyện như vậy.

Nghe nói U Minh Chi Nhãn là Cửu Hoang lấy từ Nguyên Tổ Thâm Uyên tặng lại cho Du Vân làm Phật Ma hâm mộ.

Quá rộng rãi.

Đồ vật trong Nguyên Tổ Thâm Uyên đều là bảo bối, không cái nào bình thường. Người thường đều biết được một món đồ là sẽ bay vọt lên trời.

Cửu Hoang biết rõ là bảo bối nhưng vẫn rộng rãi tặng cho người, thật khiến người bội phục, và phải nói bị hỏng não.

Lâm Phàm kinh ngạc nói:

- Thanh Oa, không ngờ ngươi rộng rãi như vậy.

Thanh Oa ủ rũ nói:

- Tàm tạm.

Lâm Phàm vỗ Thanh Oa, nói:

- Được rồi, yên tâm, giao chuyện này cho bản phong chủ.

Lâm Phàm nhìn Du Vân và Thanh Sơn Nữ Đế, lạnh lùng nói:

- Rất tốt, gian phu cùng tiện nhân đều ở đây, chuyện tiếp theo càng đơn giản. Lúc bản phong chủ và Thanh Oa mới quen, nghe

chuyện của nó thì bản phong chủ đã nói chắc chắn sẽ báo thù cho nó. Hai ngươi cho tiểu đệ của bản phong chủ đội nón xanh tức là không thèm để bản phong chủ vào mắt, hôm nay bản phong chủ phải trừng trị các ngươi!

Du Vân biến sắc mặt nói:

- Phật Ma, hợp sức với ta!

Phật Ma lặng im, suy nghĩ mình nên làm sao đây.

Lâm Phàm mở miệng nói:

- Ai dám giúp đỡ hai tên gian phu và tiện nhân này thì đừng trách bản phong chủ không cho các ngươi cơ hội sống sót. Dù phải dây dưa lâu thì bản phong chủ quyết chơi chết các ngươi tại đây, không tin cứ lên đi, một người sống sót được thì bản phong chủ theo họ của các ngươi!

Mọi người giật nảy mình, đều bị chấn động.

Lâm Phàm đột nhiên biến mất tại chỗ.

Du Vân hết hồn, quát lớn:

- Ngươi tưởng ta dễ ăn hiếp vậy sao? U minh . . .!

Ầm!

Bốn chữ U Minh Huyền Thuật chưa thoát khỏi môi Du Vân đã cong lưng ọc bãi máu.

- Thực lực của ngươi rất yếu, không dựa vào cái thứ này thì ngươi nghĩ mình giỏi lắm sao? Tưởng bản phong chủ sẽ cho ngươi thời gian phát huy chiêu thức cũ à?

Một đấm trấn áp.

Đơn giản nhẹ nhàng.

Bộp!

Lâm Phàm túm tóc Du Vân giộng xuống đất.

Chương 1132: Gà bay trứng vỡ (2)

Bùm!

Du Vân đập mạnh xuống đất, mặt nạ vỡ vụn lộ ra khuôn mặt khiến Thanh Oa tức giận.

Du Vân giãy dụa:

- Khốn kiếp!

Nhưng Lâm Phàm từ trên cao lao xuống đạp eo Du Vân.

Răng rắc!

Xương vỡ vụn, tiếng kêu thảm thiết không ngừng.

Một mình đánh mềm xương.

Mọi người nhìn ra thực lực của Lâm Phàm lợi hại đến mức nào.

Phó Thần Chủ Thần Đình không đánh lại hắn.

Càn Võ của Thánh Địa Sơn cảm thán, dưới Chúa Tể nhất thế chỉ là con kiến với hắn.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn về phía Thanh Sơn Nữ Đế:

- Gian phu, đợi lát nữa xử ngươi sau. Tiện nhân, lên đây!

Thanh Sơn Nữ Đế sợ hết hồn, mặt không chút máu.

Các Chúa Tể đứng sau Thanh Sơn Nữ Đế vội xúm lại che chở nàng:

- Nữ Đế hãy đi trước, để chúng ta ngăn cản!

Thanh Sơn Nữ Đế không nhiều lời, trực tiếp quay người rời đi.

Những Chúa Tể đứng ra ngăn Lâm Phàm thay nàng cảm thấy lạnh lòng, nàng quá dứt khoát, bỏ rơi họ như vậy sao.

Đột nhiên một bóng người bay vụt qua trước mắt họ.

Là Nữ Đế, nàng giết trở về.

Bọn họ phấn khởi, quả nhiên không nên hoài nghi Nữ Đế, sao nàng có thể vứt bỏ họ được, họ phải kề vai chiến đấu với Nữ Đế.

- Bên trên.

Nhưng ngay sau đó.

Bùm!

Lâm Phàm tát Thanh Sơn Nữ Đế té xuống đất, sau đó đóng lại Hữu Sắc Nhãn Tình.

Muốn chạy? Nằm mơ.

Đám Chúa Tể chuẩn bị xông lên vội thắng gấp, khựng lại giữa hư không.

Không thể nào, thua nhanh quá vậy?

Sắc mặt của bọn họ cực kỳ khó coi, đây là Nữ Đế của họ, muốn cứu nàng nhưng họ không có lá gan liều mạng với đối phương.

Bọn họ nhìn bên Thần Đình, tám Đại Vương thì có sáu Vương còn giữ sức chiến đấu. Nhưng sáu Vương né tránh ánh mắt của bọn họ, vờ như không thấy.

Chẳng lẽ vô tình vứt bỏ luôn Phó Thần Chủ bên họ sao?

Thanh Oa thấy thê tử bị chủ nhân tức giận tát một bàn tay, thê tử đau thân xác nhưng nó đau nhói tim.

Lâm Phàm bước tới trước mặt Du Vân.

Du Vân phun ra một ngụm máu tươi, cười lớn:

- Cửu Hoang, lão tử nhận thua! Nhưng ngươi mãi mãi ghi nhớ cho ta, ngươi tội nghiệp hơn ta, tự tay ta chọn thân thể này cho ngươi, thế nào? Có phải là rất dễ chịu? Ha ha ha ha ha ha!

Thanh Oa không để ý Du Vân, nó nhìn thê tử:

- Vu Yên, ta đối xử với nàng không tệ, thứ tốt gì đều cho nàng, nhưng vì sao phải phản bội ta?

Thanh Sơn Nữ Đế nhịn đau, lắc đầu khóc lóc kể lể:

- Cửu Hoang, ta không hề phản bội ngươi, ta thật sự không phản bội ngươi!

Du Vân căm tức nhìn Thanh Oa:

- Cửu Hoang, ngươi thật sự cho rằng nàng thích ngươi sao? Đừng nằm mơ. Ngươi gặp gỡ nàng như thế nào chẳng lẽ không tự biết sao? Tất cả do một tay ta sắp đặt, nửa đời sau của ngươi nằm trong kiểm soát của ta!

Lâm Phàm tức giận giơ chân đạp đũng quần Du Vân:

- Mợ nó! Cắm sừng tiểu đệ của bản phong chủ còn thấy tự hào phải không? Gian phu đáng chết!

Ầm!

Gà bay trứng vỡ.

Lâm Phàm chà chân, đạp trứng nát bấy.

Du Vân hét to:

- A!

Tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Đám người xem không kìm được bụm thân dưới, có luồng khí lạnh chạy khắp người.

Thật là đáng sợ.

Một cước này làm mọi người vừa kinh ngạc vừa sợ.

Cho tới bây giờ chưa thấy qua có ai đối xử với một người tàn nhẫn như vậy, người này còn là Phó Thần Chủ Thần Đình.

Đánh chó cũng phải nhìn chủ nhân, ít ra cũng phải cho Thần Chủ Thần Đình mặt mũi.

- Kích thích!

Thanh Oa chìm đắm trong bi ai, nhưng nhìn thấy chủ nhân một cước đạp nát trứng của Du Vân thì ngây ra, bi ai tan thành mây khói, thay vào đó là kích thích, cảm xúc tức giận giảm bớt nhiều.

Lâm Phàm nhìn Du Vân gào rú không ngừng, tâm tình thoải mái

rất nhiều:

- Đây là hậu quả dám cắm sừng tiểu đệ của ta.

Nếu không làm như vậy thì cơn giận khó nguôi ngoai.

Thanh Oa ngoan biết bao, cái gì đều xanh lè, dù khi dễ người thành thật cũng không nên làm vậy.

Thanh Sơn Nữ Đế sắc mặt trắng bệch, đôi mắt sáng rơi giọt lệ như muốn Thanh Oa yêu thương nàng, bảo vệ nàng.

Lâm Phàm chú ý tới Thanh Sơn Nữ Đế lại giả vờ giả vịt muốn được Thanh Oa đồng tình, hắn cảnh cáo:

- Không cho phép ngươi rơi nước mắt cá sấu, chảy một giọt là dập nát một bên sữa!

Thanh Sơn Nữ Đế nghe lời này thì run bắn người, hút ngược giọt lệ sắp tràn ra khóe mắt.

Thanh Oa ức chế, chủ nhân nói lời này có chút thô bạo.

Một giọt nước mắt, dập một bên sữa.

Nữ Đế là thê tử của nó, tuy nàng đã phản bội nhưng dù gì vẫn là thê tử của nó, không thể chừa chút mặt mũi sao?

Lúc này, Du Vân chịu đựng đau đớn nát trứng, căm tức nhìn Thanh Oa:

- Cửu Hoang, có gan thì giết ta đi, biến ngươi ra nông nỗi này xem như ta kiếm lời, Vu Yên mãi mãi là của ta, ngươi vĩnh viễn là kẻ đáng thương nhất!

Thanh Oa bị Du Vân nói tức ngực, cũng bất đắc dĩ, to mồm với nó làm chi, nói với chủ nhân ấy, có phải nó đạp bể trứng của y đâu.

Lâm Phàm hỏi:

- Khoan đã, cho bản phong chủ hỏi chút. Nghe ngươi nói thì tiểu đệ của bản phong chủ bị ngươi gài bẫy, tiện nhân kia cũng là ngươi sắp xếp, vậy tiện nhân kia là thanh mai trúc mã với ngươi?

Du Vân tức giận nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm, trên mặt hiển hiện vẻ điên cuồng:

- Không sai, ngươi nói rất đúng, nàng là thanh mai trúc mã với ta, mọi thứ đều do ta sắp đặt, sao hả?

Lâm Phàm gật đầu, sau đó hỏi:

- Thanh Oa, nàng ăn ở với ngươi có phải là lần đầu tiên?

Thanh Oa trong lòng rất khó chịu, tuy không biết chủ nhân hỏi vậy có ý gì nhưng vẫn gật đầu nói:

- Đúng thế.

Lâm Phàm nói:

- Vậy ngươi không lỗ. Nói tới nói lui thì ngươi không phải bị đội nón xanh, là hắn bị mới đúng.

Thanh Oa nghệch mặt ra, không hiểu ý của hắn:

- Hả?

Du Vân cũng lộ vẻ mặt ngạc nhiên, hoang mang.

Lâm Phàm nói tiếp:

- Người ta chủ động tặng thanh mai trúc mã cho ngươi, lần đầu tiên cũng bị ngươi cướp mất, ngươi nói xem cho người ta chút thứ tốt thì có gì quá đáng đâu, dù sao theo ngươi lâu như vậy, nên cho chút đồ tốt.

- A?

Thanh Oa kinh ngạc, cảm giác hình như có chút đạo lý

Lâm Phàm nói:

- Bởi vậy mới nói, coi như ngươi bị hại nhưng ngươi ăn ốc, hắn đổ vỏ. Ngươi hỏi tiện nhân kia có phải mỗi lần tên này đè ả thì trong mắt ả đều xem gian phu là ngươi không?

Thanh Sơn Nữ Đế không muốn chết, cũng không đợi Thanh Oa hỏi thăm đã khóc nói:

- Cửu Hoang, ta luôn xem hắn là ngươi, ta thật lòng với ngươi!

Du Vân không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi, mắt đỏ như máu, tức giận nói:

- Ngươi đang nói cái gì? Ngươi có biết mình nói cái gì không?

Lâm Phàm xen lời:

- Nghe thấy chưa? Giờ đã rõ ràng rồi chứ, được ngươi ngày đêm chăm sóc huấn luyện, tiện nhân kia đã quen kích cỡ của ngươi, gian phu này chỉ là vật thay thế ngươi thôi. Xét cho cùng ngươi cắm sừng người ta, còn huấn luyện thanh mai trúc mã của người ta tốt như vậy, cho ngươi chơi nhiều năm như vậy, còn có cái gì không vừa lòng?

Thanh Oa lẩm bẩm:

- Mợ nó, đột nhiên cảm giác dễ chịu một chút.

Không hiểu sao nghe chủ nhân nói xong tâm hồn tổn thương của nó được chữa lành.

Ngẫm lại có chút đạo lý, đúng quá chứ, cho nó chơi miễn phí nhiều năm như vậy, cuối cùng tặng lại ít đồ không quá đáng chút nào.

Người vây xem sợ hãi thán phục.

Những lời này chui vào lỗ tai của nó thật là khó coi vô cùng.

Bọn họ đột nhiên phát hiện không phải Cửu Hoang bị cắm sừng mà là nó cắm sừng Phó Thần Chủ.

Phó Thần Chủ ác thật, đưa thanh mai trúc mã cho đối phương chơi lâu như vậy.

Theo như họ biết thì Nữ Đế hầu hạ Cửu Hoang hình như cũng cỡ ngàn năm, thời gian dài như vậy tính sơ một ngày một lần, một năm ba trăm sáu mươi lăm lần, mười năm là ba ngàn sáu trăm năm mươi lần, một trăm năm, một ngàn năm, trời ạ, là ba mươi sáu vạn năm ngàn lần.

Số lượng khổng lồ biết bao, ngẫm lại đã cảm giác khủng bố.

Mọi người cùng nhìn Du Vân, thấy tội nghiệp giùm y.

Khi có người nói ra kết quả tổng số lần, hiện trường một mảnh xôn xao.

Du Vân tức ói máu, điên cuồng rít gào:

- Giết ta, ngươi có gan thì giết ta đi, Cửu Hoang!

Thanh Oa ngẫm nghĩ, vết thương lòng đã vơi bớt nhiều.

Nghĩ thông suốt thì tốt hơn hết.

Thanh Oa đâm thêm một nhát:

- Thật ra ta một ngày làm ít nhất hai, ba lần.

Lâm Phàm định trừng trị Du Vân, nghe Thanh Oa nói câu này thì cao giọng bảo:

- Một ngày ít nhất ba lần thì phải tăng gấp ba, bị cắm sừng hơn một trăm vạn lần lên đầu gian phu, ngươi còn bất mãn gì nữa?

Du Vân mặt đỏ tới mang tai, lửa giận phực cháy lên mặt, càng nghĩ càng thấy lạ, không kìm được lại muốn phun máu.

Lần này phun hơi mạnh, ít nhất bắn cao trăm trượng, độ cao nhất của Chúa Tể đỉnh.

Đó là tập hợp tức giận và nhục nhã lại, bộc phát ra độ cao khiến người khiếp sợ.

Thanh Oa gật gù, tâm tình tốt đẹp nhiều hơn:

- Hơi có lý.

Tức giận giấu trong lòng như đã vỡ đê, không ngừng giảm bớt.

Chương 1133: Tâm tình đột nhiên tốt hơn

Nhưng ngẫm lại thê tử thật sự phản bội mình vẫn làm Thanh Oa siêu khó chịu.

Du Vân hung hăng gầm rống:

- Khốn kiếp, đám khốn kiếp các ngươi! Có gan thì giết ta ngay đi!

Du Vân vốn muốn để lại bóng ma mãi mãi không thể xóa nhòa cho Cửu Hoang, nhưng đến bây giờ thì y bỗng phát hiện bóng ma không thể xóa nhòa hình như cắm rễ trong lòng y.

Lâm Phàm lắc đầu, bác bỏ đề nghị của Du Vân:

- Giết ngươi là quá có lợi cho ngươi.

Chết là trừng phạt thoải mái nhất trên thế giới, đau đớn ngắn ngủi trong chớp mắt.

Mắt Du Vân long lên sòng sọc, nhưng đáy mắt lóe tia sợ hãi tỏ rõ trong lòng y thật ra e ngại.

Lâm Phàm nói:

- Cốt Vương, tên này tạm giao cho ngươi, chữa lành trứng cho hắn rồi các ngươi từng người đạp một cước.

Cốt Vương cắm cốt đao ra sau lưng:

- Lâm gia yên tâm, cứ giao việc này cho ta!

Người xung quanh nghe vậy thì rùng mình.

Khủng khiếp, quá tàn nhẫn, một người giẫm một cước, đây là muốn cho Du Vân cảm nhận đau đớn vỡ vụn.

Cốt Vương bước tới trước mặt Du Vân, nhếch mép nói:

- Tiểu tử, rơi vào tay ta coi như ngươi xui, lát nữa chơi từ từ, bảo đảm ngươi thoải mái lên trời.

Du Vân vùng vẫy, nhớ đến cơn đau vừa rồi khiến y sợ hãi tột cùng:

- Thả ta ra, thả ta ra!

Rất nhanh.

- A!

Tiếng kêu thảm thiết truyền đến.

Cốt Vương trợ giúp Du Vân phục hồi trứng rồi thành người đầu tiên đạp nát nó, rất là bá đạo.

Tiếng vỡ nát như ma âm chui vào lỗ tai Du Vân.

Thanh Sơn Nữ Đế run rẩy, Lâm Phàm nhìn chằm chằm vào nàng khiến nàng rất là không được tự nhiên.

Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- Vốn muốn bắn ngươi thành pháo hoa, đáng tiếc không được, phẩm chất của ngươi quá thấp. Định một cước giẫm chết, nhưng như vậy thì có lợi cho ngươi quá. Thôi được, tra tấn từ từ vậy.

Thanh Sơn Nữ Đế nghe vào tai như giọng nói của ác ma, nàng khóc ròng van xin:

- Không, không . . . Cửu Hoang, mau cứu ta! Nghĩ tình ta hầu hạ ngươi nhiều năm, hãy tha cho ta lần này được không? Trước kia ngươi cũng như vậy, mặc kệ ta làm bất cứ chuyện gì thì ngươi đều sẽ tha thứ cho ta.

Thanh Sơn Nữ Đế cầu xin Cửu Hoang tha thứ mình, tha cho nàng một lần.

Thanh Oa nhìn Nữ Đế, trong đôi mắt nhỏ như hạt đậu đọng lại hồi ức.

Nữ Đế mừng thầm trong lòng, nàng biết ngay Cửu Hoang sẽ không quên nàng.

Thanh Oa nói:

- Một ngày phu thê trăm ngày ân, ta và nàng đã trải qua thời gian vui vẻ, nếu ta là người bình thường có lẽ sẽ tha thứ cho nàng. Nhưng nói sao thì ta từng là Cửu Hoang Thần Sư tung hoành cõi đời, trong mắt không chứa hạt cát, càng không cách nào chấp nhận người thân thiết nhất phản bội. Chủ nhân đừng tra tấn nàng, cho nàng ta dứt điểm lìa cõi đời đi.

Lời nói bình tĩnh nhưng lòng nó rất đau, dù cắm sừng Du Vân cũng không khiến nó nguôi ngoai.

Lâm Phàm nhìn Thanh Oa:

- Được rồi, tùy ý ngươi.

Mặt Thanh Sơn Nữ Đế trắng bệch:

- Không, Cửu Hoang, ngươi không thể làm vậy, ta vẫn yêu ngươi!

Nàng không trốn thoát được, nơi này không có ai cứu nàng.

Thanh Oa quay lưng lại, không nhìn nàng.

Lâm Phàm bước tới gần Thanh Sơn Nữ Đế, đợi lát nữa sẽ một đấm đánh chết.

Thanh Oa đã bi thương như vậy thì sẽ không hành hạ nàng, có lẽ nghe tiếng gào la càng làm nó buồn hơn.

Lâm Phàm đang định ra tay thì Thanh Oa đột nhiên quay đầu:

- Chủ nhân, chờ đã!

Câu ngăn cản làm Thanh Sơn Nữ Đế mừng rỡ, sau đó liều mạng hô hào:

- Cửu Hoang, ta biết ngươi luyến tiếc ta mà! Ta thật sự vẫn yêu ngươi!

Lâm Phàm khó hiểu.

Thanh Oa nhảy đến trước mặt Thanh Sơn Nữ Đế, ra lệnh:

- Nằm xuống cho ta!

Thanh Sơn Nữ Đế không dám chần chừ, lập tức ngoan ngoãn nằm xuống.

Thanh Oa vươn chân tội ác ra sờ 'bánh bao' quen thuộc:

- Nỗi nhớ với nàng theo thời gian tích lũy càng dày đặc hơn, giờ nhìn thấy nàng, lại chạm vào, ta phát hiện thì ra mình lưu luyến thân thể của nàng. Hôm nay sờ soạng nàng, nàng từ nay kết thúc. Sau này trên đời không còn Cửu Hoang Thần Sư, chỉ có con ếch.

Thanh Oa nói xong chảy nước mắt.

Lâm Phàm cảm thán, thật sự là con ếch cảm tính.

Thanh Oa chìm đắm trong thương cảm đột nhiên nhảy dựng lên tát mặt Thanh Sơn Nữ Đế:

- Tổ cha nó! Ta đối xử với ngươi không tệ vậy mà phản bội ta! Bà nội nó!

Liên tục tát vào mặt Thanh Sơn Nữ Đế, sau đó Thanh Oa dứt khoát rời đi:

- Giao cho chủ nhân đây, để nàng ta lên đường mau lên.

- Không, Cửu Hoang, ngươi không thể như vậy!

Bùm!

Lâm Phàm đạp mạnh xuống, mặt không biểu tình giẫm nát đầu Thanh Sơn Nữ Đế, lực lượng truyền vào người đối phương điên cuồng phá hoại.

Bùm!

Xác chết nổ tung, máu văng đầy đất.

Giờ phút này, trên cõi đời không còn Thanh Sơn Nữ Đế.

Thanh Oa cúi đầu, thở dài một tiếng.

Đều kết thúc.

- A!

Du Vân gặp tai ương không phải con người có thể chịu đựng được.

Trứng liên tục bị đạp nát rồi được đối phương chữa lành, sau đó tiếp tục bị đập nát bấy.

Loại đau khổ này đã khó mà chịu đựng.

Du Vân nhìn thấy Thanh Sơn Nữ Đế bị đối phương giẫm nát, trong lòng y không chút dao động, nhớ lại lời đối phương đã nói càng khiến y tức giận hơn.

Không hiểu sao Du Vân cảm thấy đối phương nói rất có lý.

Trong lúc Du Vân suy nghĩ những điều này thì trứng truyền đến đau nhức khiến y hét thảm.

Bốn thế lực lớn thoáng chốc đã có hai thế lực bị đánh gục.

Thanh Sơn Khâu Nữ Đế từ đây biến mất.

Phó Thần Chủ Thần Đình đã bị đối phương bắt giữ, tám Đại Vương có hai người đã đánh mất sức chiến đấu, còn lại sáu Vương chắc chắn sẽ không nghĩ cách cứu viện Phó Thần Chủ.

Phật Ma sắc mặt âm trầm như mực nước, y không ngờ sự việc biến thành thế này.

Nếu chỉ có Ma Tổ thì không đáng ngại, dù ba thế lực khác không hỗ trợ cũng chẳng sao.

Nhưng vấn đề lớn nhất là tiểu tử này đột nhiên xuất hiện, đánh bọn họ không kịp trở tay.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn đám người lơ lửng trên cao:

- Rất tốt, hiện tại nên nói chuyện thứ ba, các ngươi tới nơi này là muốn làm gì? Bản phong chủ cần một đáp án vừa lòng.

Người phe Thanh Sơn Khâu và Thần Đình đã co cụm ở đằng sau.

Nữ Đế chết rồi.

Phó Thần Chủ thê thảm bị ngược đãi.

Bọn họ lấy gì liều mạng? Chuyện còn lại tự nhiên là giao cho Thánh Địa Sơn cùng Phật Ma Tháp.

Phật Ma giương mắt lạnh lẽo nhìn Lâm Phàm:

- Tốt lắm, đường hầm thuộc về các ngươi, Phật Ma Tháp nhận thua, chúng ta đi!

Sự việc phát triển đến mức này rồi nếu còn cứng rắn thì sẽ phát sinh một trận đại chiến.

Nếu không có Lâm Phàm thì dễ xử, Phật Ma sẽ lo phần đối phó Ma Tổ.

Nhưng bây giờ thực lực của tiểu tử này cường đại đến mức đó, không dễ giải quyết như vậy.

Nếu thật sự đại chiến, dù tiêu diệt bọn họ thì Phật Ma Tháp chắc chắn tổn thất nặng nề.

Thánh Địa Sơn không đáng tin.

Lâm Phàm nhìn thẳng Phật Ma, không chút nể tình nói:

- Đứng lại, ai cho các ngươi đi? Con lừa trọc kia, trở lại cho bản phong chủ!

Một tiếng gọi con lừa trọc chọc tức Phật Ma.

Phật Ma tức giận nói:

- Tiểu tử, ngươi thật sự muốn đối địch với Phật Ma Tháp phải không?

Yên Ma Đại Tôn chưa đánh đã bị thương, làm rối loạn tiết tấu của Phật Ma, tiểu tử này không biết một vừa hai phải ngược lại được nước lấn tới.

Lâm Phàm cười nói:

- Chống đối thì chống đối, sao? Tưởng bản phong chủ không dám hả? Giờ bản phong chủ không hứng đánh nhau, nhưng nếu ngươi có thể tiếp tục hống hách với bản phong chủ, chờ lát nữa bản phong chủ lại hăng máu lên thì ngươi chết chắc.

Phật Ma giận dữ:

- Ngươi . . .!

Phật Ma thề, y chưa từng thấy ai ngông cuồng như vậy.

Càn Võ của Thánh Địa Sơn ôm quyền nói:

- Lâm phong chủ, hiểu lầm rồi. Phật Ma tới tìm chúng ta, nói là đường hầm bị kẻ ác chiếm cứ, nhờ chúng ta ra mặt. Nhưng theo lão phu quan sát nãy giờ thì Lâm phong chủ không giống kẻ ác. Kẻ ác thì làm sao có thể tu luyện ngạnh công đến trình độ này được.

Càn Võ đã sớm không muốn đại chiến với Lâm Phàm, ngược lại muốn cùng đối phương giữ gìn mối quan hệ tốt đẹp.

Đối phương tu luyện ngạnh công đến cảnh giới cỡ này thật sự là rất kinh người.

Hơn nữa sau khi thiêu đốt khí huyết chẳng những không suy yếu ngược lại càng lúc càng cường đại hơn, rất kinh khủng.

Có lẽ đối phương có cách giải quyết khí huyết suy yếu.

Lâm Phàm dứt khoát vạch trần hành vi vuốt mông ngựa của đối phương:

- Câm mồm, bản phong chủ không nhận ngươi vuốt mông ngựa. Đã đến rồi thì phải cứng tới cùng, tu luyện ngạnh công? Bản phong chủ thì thấy các ngươi tu luyện ngạnh công không đúng chỗ!

Hắn chán ghét hành động như vậy, làm như thế chẳng những không giúp tăng cao tu vi còn khiến người khác tự cao tự đại.

Cốt Vương rống to, siêu phấn khởi và không quên nịnh hót kịp lúc:

- Lâm gia nói hay lắm, danh ngôn vàng ngọc. Làm người thì phải nam nhân giống như Lâm gia, ta phục sát đất, lấy Lâm gia làm chuẩn mực!

Chương 1134: Trẻ nhỏ dễ dạy, đập hắn một trận

Lâm Phàm phất tay:

- Đừng như vậy, Cốt Vương, để ở trong lòng là được rồi.

Cốt Vương hùa theo:

- Đúng đúng! Sao có thể dùng những tục ngữ như thế hình dung người điệu thấp như Lâm gia, đây là nhục nhã Lâm gia!

Ma Tổ nhìn hai người này, thật sự là tiện đến hết chỗ nói.

Lâm Phàm sẽ không rung động vì nghe nịnh, trong lòng hắn sáng như gương, biết hết ai nói thật, ai nói giả.

Thánh Địa Sơn nói đều là thật, nhưng hắn không chấp nhận.

Cốt Vương nói cũng đúng thật, nhưng hắn thản nhiên tiếp nhận, vì không có lời giả dối nào.

Càn Võ sắc mặt có chút khó coi, là một trong những người chấp chưởng Thánh Địa Sơn vậy mà bị phản bác ngay trước mặt mọi người thì tâm trạng kém cỏi là phải.

Lão đã buông xuống mặt mũi, khen ngợi đối phương, nhưng đối phương không thèm để bụng, không nể nang gì.

Lâm Phàm nhìn thẳng vào người của bốn thế lực lớn:

- Đừng nói nhảm với bản phong chủ nữa, ai còn nói nhảm là một đấm đánh nát. Bản phong chủ hỏi các ngươi đến đây là muốn làm cái gì?

Nữ Đế đã chết.

Một Chúa Tể Thanh Sơn Khâu vội nói:

- Lâm phong chủ, hiểu lầm rồi, chúng ta tới nơi này không phải vì chúng ta muốn như vậy mà do bị uy hiếp. Chúng ta trở về ngay đây!

Lâm Phàm xuất hiện trước mặt Chúa Tể này, trong ánh mắt sợ hãi của đối phương, hắn siết chặt năm ngón tay tung cú đấm đánh nát thân thể đối phương.

- Lão tử nói rồi, ai còn nói nhảm với lão tử sẽ đánh nát người đó. Hãy nói ra mục đích của các ngươi, để bản phong chủ xem có thể thỏa mãn các ngươi không.

Rào rào!

Giọt máu rơi ào ào, máu của Chúa Tể vàng óng, ẩn chứa lực lượng rất mạnh.

Đối với người bình thường thì những giọt máu này có tác dụng to lớn.

Giờ phút này, mọi người đều ngạc nhiên.

Từ khi nào cường giả Chúa Tể đỉnh như con kiến, nói bị đập nát liền bị người đập nát nhừ? Không có chút khe hở chống cự?

Ma Tổ hâm mộ nhìn Lâm Phàm, trong lòng có chút cảm xúc.

Gã là Ma Tổ nhưng không kiên cường được như tiểu tử này, rất kinh người.

Đông Dương Đế cười lớn:

- Đại ca lợi hại!

Trái tim của gã sắp nổ tung.

Kiếm lời, lời to.

Đông Dương Đế không ngờ thực lực của đại ca cường đại đến vậy, gã là tiểu đệ của đại ca thì về sau còn có ai dám khi dễ gã?

Dù không vì đồ vật của thương thiên thì đời này Đông Dương Đế quyết nhận đại ca này, ai cũng không thể ngăn cản gã.

Phật Ma tức giận quát:

- Lâm Phàm, ngươi quá càn rỡ!

Giết người trước mặt y, còn nói ra lời bá đạo như vậy, hoàn toàn không thèm để y vào mắt.

- Nói nhảm nhiều quá, đánh nát ngươi!

Lâm Phàm nói xong biến mất tại chỗ, lao thẳng vào Phật Ma, trông bộ dạng như muốn liều mạng.

Xôn xao!

Càn Võ không ngờ tiểu tử này nói được thì làm được.

Vốn tưởng Chúa Tể của Thanh Sơn Khâu bị đập nát là vì hắn thấy thực lực của đối phương yếu, định giết gà dọa khỉ, uy hiếp tứ phương.

Nhưng rồi Phật Ma mở miệng, hắn không chút do dự xông lên đánh.

Rất là . . .

Bùm!

Hai người phát sinh đại chiến, Lâm Phàm điên cuồng nhào vào Phật Ma.

Thực lực của hai người sàn sàn như nhau, nếu bắt buộc phải chỉ rõ khoảng cách thì Lâm Phàm kém hơn Phật Ma chút xíu, nhưng nhỏ bé đến mức có thể bỏ qua.

Phật Ma tức giận quát:

- Tiểu tử, ngươi đang khiêu chiến nguyên thượng giới!

Lâm Phàm khinh thường nói:

- Khiêu chiến thì cứ khiêu, chẳng lẽ sợ các ngươi? Có ngon thì lên hết cho bản phong chủ, một tên lên thì đánh nát một tên, nhìn xem bản phong chủ có thể đánh các ngươi quỳ xuống xin tha được không!

Lửa giận đốt cháy Phật Ma, đời này y chưa từng thấy ai láo đến thế.

Ma Tổ nhìn mọi chuyện diễn ra, kinh thán:

- Lợi hại.

Cốt Vương nói:

- Ma gia, Lâm gia chắc chắn lợi hại rồi, chỉ riêng thực lực này chỉ

cần một chốc là đánh một vạn người như ta.

Ma Tổ không muốn nói nhiều, Cốt Vương đã quen thói nịnh cường giả:

- Cốt Vương, ngươi đừng tự coi nhẹ mình như thế. Bây giờ tiểu tử này khí thế như hồng, tăng vọt đến mức nhất định, đã có hơi hướm vô địch, nếu không ai trấn áp thì sẽ thẳng tiến không lùi, không ai có thể ngăn cản được nữa.

Cốt Vương nói:

- Ma gia, dùng từ tự coi nhẹ mình lên người ta thì không đúng, ta mới cảm thấy Ma gia hơi tự coi nhẹ mình. Ma gia là Ma Tổ, dám đi Phật Ma Tháp, cũng có phong thái vô địch.

Ma Tổ lắc đầu:

- Ta kém xa, bốn thế lực lớn tụ hợp khiến ta cảm giác hơi khó giải quyết, tay chân bị gò bó. Tiểu tử này không nể mặt ai, một người chống lại bốn thế lực lớn, đây mới thật sự là phong thái vô địch.

Trong khi Lâm Phàm và Phật Ma đánh túi bụi thì hư không bỗng chấn động, một bàn tay lực lượng to lớn chộp về phía Du Vân hình như muốn đưa y đi.

Lâm Phàm đột nhiên quay đầu, hét lớn một tiếng:

- Chó chết! Muốn cướp người trước mặt bản phong chủ? Nằm mơ!

Lâm Phàm đánh lui Phật Ma, xông về phía bàn tay to.

Bùm!

Nắm đấm va chạm với bàn tay to phát ra chấn động kịch liệt, thiên địa đều bị xé rách tan tác.

Sâu trong hư không truyền đến tiếng rên khẽ:

- A?

Lâm Phàm cau mày, người bí ẩn này hơi bị mạnh, bàn tay lực lượng còn nguyên vẹn không sứt mẻ, hắn cứ nghĩ nó nên tan vỡ mới đúng.

Phật Ma quát lớn:

- Thần Chủ, đã tới rồi thì mau ra đây! Chẳng lẽ bốn thế lực lớn chúng ta bị một dân bản xứ vực ngoại giới đè đầu sao!?

Phật Ma không ngờ Thần Chủ Thần Đình đến, đây là niềm vui kinh người.

Thực lực của Thần Chủ ngang ngửa với y, đều là cảnh giới Chúa Tể nhất thế. Tuy vạn năm không gặp, nhưng chắc Thần Chủ không yếu đi bao nhiêu.

Giờ phút này.

Hư không vỡ ra khe hở, một con đường đế hoàng trải dài, một bóng người chậm rãi bước tới, thần uy vô biên tràn ngập bốn phía.

Thần Chủ bế quan không ra lúc này xuất hiện vì đến cứu Du Vân.

Dù đầu óc của Lâm Phàm xơ cứng nhưng hắn cũng cảm giác có chút vấn đề.

Thần Chủ mở miệng, giọng nói hùng hậu, không giận mà uy, người thường khó thể ngăn cản:

- Lâm phong chủ, Thần Đình không muốn đối địch với ngươi, xin hãy giao ra Phó Thần Chủ. Sau này Thần Đình sẽ nhận lỗi ngày hôm nay.

Du Vân chịu đủ tra tấn nhìn thấy người đến thì trong lòng dâng lên hy vọng.

Lâm Phàm liếc qua:

- Ngươi là ai? Ngươi đòi mang đi liền cho đi sao? Ngươi là cái thá gì?

Ma Tổ nghiêm túc hơn, lâu rồi gã không gặp Thần Chủ, lần gặp mặt trước đã qua lâu lắm rồi.

Lúc này hơi thở của Thần Chủ hơi khác với trước kia.

Thanh Oa cũng giống vậy, nó đã gặp Thần Chủ nhiều lần, khó đối phó, bây giờ gặp lại, nó đột nhiên phát hiện hơi thở trong người Thần Chủ hơi quen thuộc.

Thần Chủ nói:

- Ta là Thần Chủ Thần Đình, xin Lâm phong chủ cho chút mặt mũi.

Khuôn mặt uy nghiêm không chút dao động, hình như lời nói ra là mệnh lệnh.

Sáu Đại Vương có thể hoạt động đều đứng sau lưng Thần Chủ.

Lâm Phàm nói:

- Được chứ, quỳ xuống, dập đầu ba cái, hô một tiếng gia gia thì sẽ cho ngươi mang gian phu này rời đi.

Lời thốt ra khiến hiện trường lần nữa xôn xao.

Bá đạo.

Thần Chủ vừa kinh vừa giận, sắc mặt thay đổi ngay:

- Làm càn!

Lâm Phàm bất khuất quát:

- Làm càn! Tưởng chỉ có mình ngươi có giọng to hay sao? Hôm nay hoặc là ngươi đánh chết bản phong chủ, mang theo gian phu rời đi, nếu không thì bản phong chủ sẽ đập nát ngươi, để ngươi cùng gian phu bị giẫm trứng!

Phật Ma nhếch môi cười, trẻ nhỏ dễ dạy.

Chọc giận Thần Chủ chẳng khác nào khuyến khích gã cùng Phật Ma ra tay giết tiểu tử này.

Phật Ma đâm thọc:

- Thần Chủ, tiểu tử này rất cứng rắn, nếu không lấy ra chút thực lực sẽ khiến người cho rằng Phật Ma Tháp và Thần Đình chúng ta dễ ăn hiếp.

Có Thần Chủ ở đây, tâm tình của Phật Ma tốt hơn nhiều.

Chẳng lẽ hai người hợp sức vẫn không bắt được đối phương hay sao?

Không trông cậy vào Thánh Địa Sơn được rồi.

Thần Chủ lạnh lẽo nhìn Lâm Phàm, lửa giận trong lòng bị gợi

dậy.

Gã vốn định giải quyết chuyện này trong hòa bình, nhưng xem tình huống bây giờ thì chuyện này không thể nào.

Thanh Oa bỗng kêu lên:

- Thì ra là thế! Thần Chủ, ngươi ăn vào vật cất chứa quý giá của ta, đan dược đẳng cấp vượt qua thần đan!

Thanh Oa nhìn về phía Du Vân:

- Ngươi hại ta là vì đan dược kia?

Thanh Oa vốn thấy lạ vì sao Thần Chủ phát ra hơi thở quen thuộc như vậy, thì ra bên trong trộn lẫn đan dược mà nó luyện chế, dù qua đã lâu nhưng vẫn tiết ra hơi thở.

Du Vân cười gằn:

- Ha ha ha! Không sai, Cửu Hoang, ngươi muốn đánh vỡ cảnh giới Chúa Tể nhất thế nên mới luyện chế ra viên đan dược đó, tiếc rằng không có phúc hưởng dụng!

Người xung quanh ngây người.

Hại Cửu Hoang thảm như vậy là vì một viên đan dược do Cửu Hoang luyện chế?

E rằng viên đan dược này không đơn giản.

Thanh Oa tức giận nói:

- Thật ra đan dược kia là hàng kém, chưa hoàn thành. Chết tiệt, không ngờ mọi chuyện là vì nó!

Thanh Oa là thần sư mạnh nhất thượng giới, thủ đoạn luyện chế đan dược cực kỳ cao. Thứ đại biểu thành tựu cao nhất của nó là luyện chế ra đan dược đánh vỡ cảnh giới Chúa Tể nhất thế, nhưng chỉ riêng vật liệu đã rất quý giá.

Dù là Thanh Oa cũng phải góp nhặt vô số năm nhưng vẫn không kiếm được đầy đủ, đành liên tục luyện chế, bổ sung từ từ.

Phật Ma đổi sắc mặt.

Cửu Hoang Thần Sư luyện chế đan dược thì đơn giản được sao?

Chương 1135: Nam nhân không thể nói mình không được

Phật Ma nhìn chằm chằm Thần Chủ, xem ra gã đã lấy được viên đan dược đó.

Mọi chuyện hợp lý, Thần Chủ bế quan lâu như thế là vì luyện hóa viên đan dược kia.

Mặt Thần Chủ không biểu tình, không hề dao động, nhưng tim rớt cái bịch. Cửu Hoang nói đây là hàng kém chất lượng, nhưng sao gã không cảm nhận được gì? Gã bế quan đã lâu, luyện hóa đan dược giúp thực lực của gã tăng lên.

Thần Chủ thầm cười lạnh, Cửu Hoang Thần Sư muốn dùng lời nói dối làm tê liệt trái tim đau đớn vì đánh mất đan dược sao?

Du Vân cười to bảo:

- Ha ha ha! Cửu Hoang, đã đến lúc này rồi mà ngươi còn đang tự an ủi mình? Nói cho ngươi biết, ngươi chẳng những mất người mình yêu nhất, đan dược mà ngươi cực khổ vất vả luyện chế ra cũng thành vật của người khác, cuộc đời ngươi thật thảm.

Thanh Oa lắc đầu nói:

- Sai rồi, tuy đan dược kia là kiệt tác cao nhất của ta nhưng nó chỉ là hàng kém, chưa hoàn thành. Ta quên nói, không thể nuốt vào đan dược kia, tuy sẽ tăng lên thực lực nhưng không thể đánh phá bình chướng Chúa Tể nhất thế, ngược lại khiến tu vi ngừng lại tại chỗ, suốt đời không thể tiến bộ.

- Vì lúc luyện chế viên đan dược này lý luận của ta là phá rồi lại lập, không phá thì không xây được, ổn cố cảnh giới Chúa Tể nhất thế, không có gì phá được. Nhưng sau này thiếu tài liệu, có suy nghĩ chưa thông nên tạm dừng lại, không luyện chế tiếp. Không ngờ, thật không ngờ có người nuốt nó vào.

Thanh Oa không biết nên nói cái gì.

Du Vân kinh ngạc kêu lên:

- Không thể nào! Ngươi nói với Vu Yên là đã luyện chế thành

công đan dược kia!

Thanh Oa tội nghiệp nhìn Du Vân:

- Ngươi ngốc hả? Nam nhân đều sĩ diện, nhất là ở trước mặt nữ nhân, cố gắng dỗ dành, lừa dối, chẳng lẽ nói mình không làm được?

Lúc này đừng nói sắc mặt của Du Vân khác lạ, Thần Chủ giữ im lặng cũng mất bình tĩnh.

Gã đã ăn vào đan dược, trong thời gian bế quan đúng là tu vi của gã đã tăng lên, có cảm giác sẽ đột phá Thần Chủ nhưng mãi không vượt qua được.

Dùng đan dược rồi Thần Chủ vẫn không xuất quan, luôn dốc lòng tu luyện, có phát sinh chuyện quái dị.

Bế quan thời gian dài như vậy, trừ lúc ăn vào đan dược là đột phá tu vi ra, thời gian sau chẳng chút tiến bộ.

Nên nghe Cửu Hoang giải thích làm tim gã rớt cái bịch, không biết nói thật hay giả, xem xét tình huống đoạn thời gian bế quan thì có vẻ đúng thật.

Lâm Phàm mở miệng nói:

- Cốt Vương, kêu các ngươi tiếp tục giẫm lên mà sao ngừng rồi?

Hắn không để bụng mấy chuyện nhỏ này.

Rất nhanh, Du Vân tiếp tục kêu thảm thiết.

Thần Chủ nhìn Du Vân chịu hành hạ, còn là thủ đoạn ti tiện và tàn nhẫn nhất thì không kìm chế được nữa.

Thần Chủ gầm lên, xông vào Lâm Phàm:

- Phật Ma, cùng ta ra tay!

Thần Chủ khác với những người khác, hình như không thích chơi hiệu ứng.

Lâm Phàm cười to bảo:

- Đến hay lắm, thích cậu nhóc chơi cứng như ngươi!

Trận đánh hôm nay khiến người vô cùng sung sướng, Lâm Phàm

chỉ muốn nói rằng: Các vị ở đây đều là rác rưởi, không phục thì đánh bản phong chủ này.

Lâm Phàm hét to:

- Thần Chủ, nếm thử quả cầu thế giới của ta!

Lần đầu đánh nhau, hắn nên tặng quà gặp mặt.

Phật Ma định theo sau lưng Thần Chủ trực tiếp trấn áp Lâm Phàm, nhưng khi nghe được được bốn chữ 'quả cầu thế giới' thì sợ đến rụng trứng, quay đầu chạy về.

Thần Chủ nhìn qua đuôi mắt thấy Phật Ma rút lui thì rất khinh thường nói:

- Phế vật!

Nhưng cảnh tượng tiếp theo làm Thần Chủ ngây người, kinh kêu:

- Cái gì?

Chỉ thấy tiểu tử này triệu hồi ra thế giới trong người, sức mạnh mang tính hủy diệt sôi trào.

Phật Ma nhắc nhở:

- Thần Chủ, mau tránh ra, tiểu tử này rất khủng khiếp! Hắn muốn kích nổ thế giới trong người!

Đến tận bây giờ Phật Ma vẫn không hiểu sao đối phương làm được.

Mỗi người chỉ có một thế giới trong người, làm gì có vô cùng tận thế giới được.

Thần Chủ nghe Phật Ma nhắc nhở thì ngạc nhiên, phát hiện quả cầu thế giới đằng sau tiểu tử này đã nứt rạn, lực lượng khủng khiếp từ khe hở tuôn ra ngoài.

Định làm cái quái gì?

Bùm!

Thần Chủ mới thắc mắc thì quả cầu thế giới đã nổ.

Lực lượng kinh khủng trùng kích, bao trùm hết thảy.

Phật Ma lùi nhanh:

- Tiểu tử này có thể đánh đàng hoàng được không?

Dù vậy làn sóng mãnh liệt ập đến làm Phật Ma cảm giác thân thể chịu đựng áp lực rất lớn.

Kích nổ thế giới không phải nói đùa, nếu ở trung tâm vụ nổ thì muốn sống cũng khó khăn.

Phật Ma không giật mình như lần đầu, bình tĩnh rất nhiều, y đã gặp qua nhiều lần, thói quen rồi.

Tội cho Thần Chủ, chưa gặp cảnh này bao giờ, có lẽ không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Lòng Ma Tổ nặng trĩu, không hiểu ra sao:

- Tiểu tử này.

- Khụ khụ!

Từ dòng chảy ngược hư không vụ nổ phát ra tiếng ho sặc sụa.

Một bóng dáng xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Thần Chủ cách rất gần phạm vi quả cầu thế giới nổ, người rách như xơ mướp, khóe môi dính máu nhưng không đáng lo:

- Chết tiệt!

Bộ dạng này làm gã mất hết mặt mũi.

Vừa tới nơi này, còn chưa trấn áp tiểu tử kia đã gặp sỉ nhục như thế, không thể chịu đựng được.

Thần Chủ lạnh lùng nói:

- Khốn kiếp! Nhưng cũng tốt, tự nổ chết khỏi phải rơi vào tay ta, chịu đủ tra tấn.

Mái tóc dài xõa xuống có mùi khét, Thần Chủ luôn chú trọng hình tượng đang rất khó chịu.

Phật Ma nhắc khéo:

- Thần Chủ đừng khinh thường, hắn không chết.

Nếu là lúc trước Phật Ma sẽ nói tự nổ thế giới, chết tốt lắm, nhưng trải qua vài lần mới biết tiểu tử này có vấn đề.

Người khác tự nổ thế giới là đi bán muối luôn, nhưng tiểu tử này vẫn khỏe như vâm.

Thần Chủ không tin, cho rằng Phật Ma quá khoa trương:

- Cái gì? Phật Ma, ngươi đang nói giỡn với ta hả?

Phật Ma hỏi lại:

- Thần Chủ cho rằng ta đang đùa?

Thần Chủ nghiêm túc hơn, nhưng vẫn ôm thái độ hoài nghi.

Không lâu sau.

Lâm Phàm chui ra từ khe đất phía xa:

- Tiếc rằng không nổ chết ngươi, nhưng cũng tốt, thực lực của ngươi không tệ, lợi hại hơn Phật Ma nhiều.

Đừng thắc mắc rằng hắn thích khe hở, chỉ vì không còn cách nào, không thể trần truồng xuất hiện trước mắt công chúng, rất ảnh hưởng hình tượng.

Lâm Phàm đã nhìn ra, thực lực của Thần Chủ lợi hại hơn Phật Ma nhiều, nhưng chênh lệch không quá lớn, không mạnh hơn bao nhiêu, chứ không thì tình huống vừa rồi đã chẳng xảy ra.

Phật Ma ra vẻ 'thấy chưa, hắn thật sự không chết'.

Mặt Thần Chủ tràn đầy ngạc nhiên, dường như không ngờ tiểu tử này lành lặn xuất hiện.

Lâm Phàm cười nói:

- Đừng giật mình, hiện tại đánh một trận đã tay nào. Đừng căng thẳng, ngươi có thể yên tâm, bản phong chủ tuyệt đối sẽ không tự nổ thế giới, mới rồi hù xíu thôi, thuận tiện nhìn xem ngươi có đủ mạnh không.

Mắt Lâm Phàm bắn ra tia sáng khiến người rùng mình, hình như sắp xảy ra chuyện không tốt.

Thần Chủ biểu tình cực kỳ khó xem hỏi:

- Hù ta một chút? Nếu không đủ mạnh thì sao?

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói:

- Nếu không đủ mạnh thì . . . thôi, dù sao ngươi đã chết, không liên quan bản phong chủ.

Thần Chủ phực cháy lửa giận:

- Khốn nạn!

Phật Ma sẽ không khoanh tay ngồi đợi đối phương trưởng lớn lợi thế, nếu không hợp sức với Thần Chủ trấn áp tiểu tử này thì có lẽ về sau không có cơ hội nữa.

- Đi chết đi!

Thoáng chốc Thần Chủ ra tay, Phật Ma theo sát phía sau.

Phật Ma cảnh giác đối phương, đề phòng đối phương tiếp tục kích nổ thế giới. Đến bây giờ y vẫn không hiểu đối phương rốt cuộc dựa vào cái gì mà vẫn sống sót sau khi kích nổ thế giới.

Bùm!

Lâm Phàm và Thần Chủ va chạm, làm hắn bất ngờ là cái tên này đấu cứng với hắn, sức mạnh bùng nổ ngang không thua gì hắn.

Sắc mặt Càn Võ của Thánh Địa Sơn rất khó coi.

Thần Chủ từng giả trang làm người bình thường, che giấu tung tích đến Thánh Địa Sơn học công pháp.

Khi Thần Chủ bộc phát ra tiềm lực kinh người, Thánh Địa Sơn cho rằng gã là kỳ tài, hết sức bồi dưỡng, cung cấp công pháp tốt nhất. Không ngờ người này là Thần Chủ Thần Đình, đả kích lớn đến Thánh Địa Sơn.

Lúc ấy Thánh Địa Sơn giấu diếm chuyện này, nhưng thế hệ trước không ai không biết. Cường giả Thánh Địa Sơn chuyên dạy cho Thần Chủ khi biết mình nuôi kẻ vô ơn thì vô cùng xấu hổ, cảm thấy có lỗi với liệt tổ liệt tông, tâm ma bất ngờ bộc phát, bế tử quan, đã mấy vạn năm không bước ra cấm địa.

- Lợi hại!

Lâm Phàm phấn khởi, không ngờ tu vi ngạnh công của Thần Chủ

đến trình độ này, khiến người thoải mái vô cùng.

Nhưng đối phương rõ ràng không phải chủ tu ngạnh công, trong người ẩn chứa lực lượng cường đại hơn.

Lâm Phàm siết chặt nắm tay đấm vào mặt Thần Chủ.

Mắt Thần Chủ bắn ra tia sáng vàng, tốc độ nhanh hơn Lâm Phàm nhiều.

Bốp!

Lâm Phàm gặp trọng kích rớt xuống dưới, té cái rầm xuống đất.

Rầm!

Lâm Phàm vọt lên từ mặt đất, chiến ý hừng hực xông vào Thần Chủ:

- Ha ha ha, lợi hại, thật lợi hại! Ngươi khiến người hưng phấn hơn Phật Ma nhiều!

Chương 1136: Mợ nó, mắc gì xé áo của ta

Phật Ma sắc mặt hơi khó coi.

Nói thế là sao?

Ý là y không bằng Thần Chủ sao?

Đáng ghét, dù là ai thì không cách nào chấp nhận việc bị người coi thường.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Phật Ma mạnh mẽ xông lên.

Lâm Phàm lấy một địch hai, đánh túi bụi với hai vị Chúa Tể nhất thế.

Hư không chẳng thể hạn chế hành vi của bọn họ, thậm chí không giữ được mình, hư không bị lực lượng cuồng bạo oanh kích nổ liên tục.

Dòng chảy ngược hư không có tính hủy diệt càn quét xung quanh, chặn đường đi của mọi người.

Cốt Vương kinh thán hỏi:

- Ma gia, chuyện này quá đáng sợ, Chúa Tể nhất thế thật sự cường đại đến thế sao?

Cốt Vương bị dao động chiến đấu của ba người làm sợ ngây người.

Ma Tổ nghiêm túc bảo:

- Không ngờ Thần Chủ che giấu sâu như vậy, thực lực đã mạnh hơn ta và Phật Ma.

Cốt Vương giật nảy mình, khó tin kêu lên:

- A? Ma gia nói đùa sao? Tên này mà mạnh hơn Ma gia và Phật Ma?

Cốt Vương quan sát kỹ Thần Chủ đánh với Lâm gia, không nhìn

ra người này là cao thủ.

Phật Ma trấn áp Cốt Vương, nhốt trong nhà tù ngầm, gã cảm thấy thực lực của Phật Ma đã rất mạnh. Nhưng Ma gia nói Thần Chủ mạnh hơn mình và Phật Ma.

Cái này . . .

Ma Tổ nhìn tình hình chiến đấu trên trời:

- Cũng mạnh đấy, nhưng may mà chênh lệch không quá lớn, mạnh hơn xíu thôi. Có lẽ đan dược của Cửu Hoang thật sự có ích cho hắn.

Thanh Oa đau lòng, không hữu dụng sao được, đây là đan dược do nó luyện chế, còn là đan dược quý giá nhất.

Vào thời kỳ đỉnh cao, nó luyện chế ra thần đan số một thế gian, tuy chỉ là hàng kém chất lượng, chưa hoàn thành nhưng diệu dụng vượt sức tưởng tượng.

Lúc này tình hình chiến đấu trong hư không đã đến mức độ gay cấn.

Lâm Phàm máu me khắp người, đa số do Thần Chủ gây ra.

Thủ đoạn của Phật Ma cũng không yếu.

Lâm Phàm không hề né tránh, trong đầu chỉ có suy nghĩ là đánh người. Phật Ma ném chiêu thức hiệu ứng thỏa thích, chẳng cần động não, có chiêu thức gì cứ ném hết ra ngoài, dù sao tiểu tử này đều nhận hết.

Nếu gặp kẻ địch giống như tiểu tử này thì dễ đánh rồi.

Phụt!

Vật lộn giữa Lâm Phàm và Thần Chủ có biến đổi kinh người.

Thần Chủ một đấm đánh xuyên qua ngực Lâm Phàm, hắn bắt lấy cơ hội đấm vào đầu gã.

Âm thanh trầm đục kinh người.

Bùm!

Hai người nháy mắt tách ra.

- Lợi hại, thoải mái vô cùng!

Lâm Phàm cúi đầu nhìn lồng ngực nát, máu chảy ồ ạt. Thần Chủ siêu mạnh, thú vị hơn Phật Ma nhiều.

Phật Ma bắt lấy cơ hội rống to:

- Tiểu tử, nhận lấy cái chết!

Chữ Vạn trước ngực lơ lửng bay ra, tỏa ánh sáng kinh người hóa thành phật kiếm chém nhanh vào Lâm Phàm, tốc độ siêu nhanh đến nơi trong tích tắc.

Lâm Phàm vươn tay chộp phật kiếm:

- Hừ, nhà ngươi thật hèn, chỉ có thể ở bên cạnh đánh lén!

Phật Ma rất tức giận, nhưng giờ không phải lúc đấu võ mồm với Lâm Phàm.

Mắt Phật Ma bắn ra tia sáng lạnh, khoảnh khắc Lâm Phàm chộp phật kiếm thì y rống to, phật kiếm hóa thành vô số phạn văn dọc theo cánh tay lan tràn toàn thân Lâm Phàm.

- Khốn Thiên!

Toàn thân Lâm Phàm dày đặc phạn văn, bị bao kín.

Phật Ma cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Tiểu tử, giờ thì ngươi còn cách gì nữa? Ngươi sẽ chịu đủ tra tấn trong Khốn Thiên Phật Ấn của ta, muốn nhúc nhích một ngón tay cũng khó khăn, cuối cùng vẫn là ta trấn áp ngươi!

Phật Ma vẫn chưa học được bài học từ thất bại lần trước, luôn muốn phong ấn.

Bỗng xảy ra chuyện khiến Phật Ma không ngờ tới.

Phạn văn dày đặc trên người Lâm Phàm dường như gặp phải thứ gì đáng sợ, chúng nó không ngừng rút đi, trở lại hình dáng ban đầu, cuối cùng ngưng tụ thành một chữ Vạn.

Phật Ma trợn mắt há hốc mồm, không dám tin nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm:

- Cái gì?

Chuyện gì vậy? Sao lại thế này?

Lâm Phàm một tay chộp chữ Vạn nuốt vào bụng:

- Phật Ma, hình như thứ này của ngươi vô dụng. Tịch thu luôn, xem như cho ngươi một bài học.

Lâm Phàm nói xong lại lao vào Thần Chủ.

Khóe môi Thần Chủ dính máu nhưng không nghiêm trọng, cách chiến đấu của tiểu tử này quá hố người, hoàn toàn là liều mạng với gã.

Phật Ma tức giận quát:

- Không thể nào! Khốn kiếp, trả đồ của ta lại đây!

Phật Ma liên lạc với chữ Vạn nhưng không được đáp lại, dường như đã bị ngăn cách.

Lâm Phàm không để ý Phật Ma, hiện tại mục tiêu của hắn là Thần Chủ, mục đích rất đơn giản, đánh phục đối phương.

Lâm Phàm quát, cơ tay phình to đấm vào Thần Chủ:

- Thần Chủ, đến đây, đừng do dự, đánh bản phong chủ nào!

Thần Chủ nghiêm túc hơn:

- Cái tên chết tiệt!

Gã không hiểu vì sao từ đầu tới đuôi tiểu tử này luôn nhằm vào gã?

Phật Ma cũng ra tay nhưng tại sao đối phương chỉ chọn tấn công gã?

Hai người tiếp tục giao đấu, Phật Ma chìm trong đau đớn mất chí bảo, càng hận Lâm Phàm thấu xương, nhiều lần tung ra thủ đoạn, muốn dồn hắn vào chỗ chết.

Chốc lát sau.

Lâm Phàm đấm vào bụng Thần Chủ, tuy không có trận thế kinh người gì nhưng ai đều biết lực lượng của cú đấm này siêu khủng bố.

- Ha ha, Thần Chủ, không tệ lắm, hơi thú vị.

Lâm Phàm đang nói thì Thần Chủ đánh trả, đè hắn xuống đất.

Lâm Phàm không mở ra buff viễn cổ nên đánh không đã tay.

Đất Quỷ tộc đã tan vỡ, sau cuộc chiến của cường giả thì thành mảnh đất hoang, vạn vật không sinh.

Mặt đất vỡ vụn không thành hình, dung nham đỏ rực phun trào lấp kín khe hở.

Rầm!

Lâm Phàm vọt lên từ mặt đất, mục tiêu rõ ràng, đó là đại chiến đến cuối cùng với Thần Chủ.

Phật Ma vẫn đang rít gào:

- Tiểu tử, trả đồ lại cho ta!

Phật Ma hoàn toàn tức giận, điên hơn nữa là tiểu tử này hoàn toàn coi nhẹ y, không thèm đáp lại một câu.

Từ khi nào cường giả đỉnh cao của Phật Ma Tháp bị người coi khinh như vậy?

Để ý ta đi, nói với ta mấy câu.

Phật Ma rất muốn đè Lâm Phàm xuống đất đánh nhừ tử, nhưng y không dám gần sát hắn.

Y bị thế giới nổ tạo thành bóng ma, tiểu tử này hứa sẽ không kích nổ nữa nhưng y không tin tưởng.

Mặt Thần Chủ lạnh tanh, vừa đánh với Lâm Phàm vừa nói:

- Tiểu tử, ngươi rất mạnh, ta không muốn đấu với ngươi, chỉ cần để ta mang đi Phó Thần Chủ Thần Đình của ta là được, từ nay về sau nước giếng không phạm nước sông.

Lâm Phàm ngưng tụ lực lượng mạnh nhất, không ngừng oanh kích Thần Chủ:

- Ha ha ha! Muốn mang đi thì xem bản lĩnh của ngươi, dù ngươi không phạm bản phong chủ thì bản phong chủ vẫn muốn phạm ngươi!

Thần Chủ tức giận quát:

- Khốn nạn!

Cho tới bây giờ gã chưa từng thấy ai không nể mặt đến mức này, cũng từng có một người nhưng đã gặp kết cuộc gì? Nhìn con ếch ngu xuẩn là biết.

- Ngươi thật sự muốn cá chết lưới rách? Ép ta giết ngươi?

Lâm Phàm hét to:

- Đừng nói nhảm, người chết cuối cùng sẽ là ngươi! Đang chiến đấu thì lo tập trung đánh đi, khiến bản phong chủ vui sẽ có chỗ tốt cho ngươi!

Buff viễn cổ mở ra, Lâm Phàm không lùi lại nữa, huyết khí thiêu đốt, lực lượng mạnh mẽ hơn lúc trước.

Giữa Lâm Phàm và Thần Chủ có khoảng cách nhưng còn trong vòng chấp nhận được, nhất là chiến đấu bất chấp sống chết kiểu này cho hắn không chút kiêng kỵ bộc phát.

Thần Chủ thét dài:

- Ngươi đang ép ta! Tốt, hôm nay không giết ngươi thề không làm người!

Tóc đen bỗng dài ra, hư không chấn động như bị cự thú xé rách, lộ ra vực sâu hư không hắc ám đen nhánh.

Vô số pháp tắc bao trùm hư không, ánh sáng lấp lánh nhấp nháy, càng có vô số cột sáng trùm xuống.

Thần Chủ chủ động lùi lại, người phát ra uy thế kinh khủng liên kết với pháp tắc dày đặc hư không.

Nó không phải lực lượng của Chúa Tể, viễn cổ dài dòng, giống như từ thời đại nào đó xuyên qua bầu trời đến đây.

Ma Tổ giật mình kêu lên:

- Nguy rồi, lui! Mảnh khu vực này sắp tan biến!

Gã mang theo đám người bỏ chạy.

Cốt Vương mở miệng hỏi:

- Ma gia, còn đường hầm thì sao?

- Không sao, đường hầm không tồn tại trong mảnh thiên địa này nên không sao. Nếu các ngươi không chạy sẽ bị dính trúng, với tu vi của các ngươi không thể chống chọi được!

Trong khi Ma Tổ nói chuyện thì từng chồng uy áp đè xuống.

Chương 1137: Mợ nó, mắc gì xé áo của ta (2)

Pháp tắc đầy trời đan vào nhau ngưng tụ sức mạnh cực kỳ khủng bố trên đỉnh đầu Thần Chủ.

Lâm Phàm ngước đầu nhìn:

- Chết tiệt, quá đáng hết sức, đang đánh vui vẻ mà cuối cùng vẫn muốn thi triển hiệu ứng?

Lâm Phàm cực kỳ bất mãn với thứ này, nếu người thượng giới đều tu luyện ngạnh công thì tốt biết bao, khi đánh nhau sẽ rất thoải mái.

Thanh Oa ngồi trên đầu Cốt Vương ngoái lại nhìn, buồn bã nói:

- Không ngờ viên đan dược kia đưa hắn lên đến trình độ này, may mắn không luyện chế thành công, nếu không thì hắn thật sự sẽ đột phá, chúng ta đều phải chết.

Cốt Vương hỏi:

- Cửu Hoang gia, bao giờ sẽ luyện chế thêm một viên đan dược giống vậy?

Nghe nói Thanh Oa có thể luyện chế ra đan dược hung mãnh như vậy làm Cốt Vương rất hưng phấn.

Thanh Oa vỗ đầu to của Cốt Vương:

- Ngươi rất khá, đợi khi nào rảnh, ngươi cung cấp vật liệu, ta sẽ luyện chế viên đan dược tốt cho ngươi, để ngươi đến Chúa Tể nhất thế cảnh.

Đối phương bợ đít rất bùi tai, Thanh Oa ít khi có cảm giác này, từ khi biến thành ếch thì không ai tâng bốc nó nữa, nên nó đặc biệt quý trọng người trước mắt đã nịnh hót nó.

Cốt Vương mừng rỡ, nhưng vẫn làm bộ nói:

- Cửu Hoang gia nói gì kỳ, sao có thể để người vất vả vậy được.

Cách đó không xa, Tứ Dục Chi Chủ túm Du Vân lao nhanh đi, chạy một lúc hình như chưa hết hứng, đấm vào trứng của Du Vân.

Tiếng gào thét chưa từng ngừng lại.

Ánh sáng bao phủ Thần Chủ, thần thánh mà không thể xâm phạm, giơ tay nhấc chân đều có uy thế to lớn.

Mắt của Thần Chủ không còn màu cũ mà rực cháy lửa vàng đốt trời, bắn ra tia sáng nóng bỏng khiến người sợ hãi.

Thần Chủ miệt thị nhìn Lâm Phàm đứng bên dưới, môi mấp máy:

- Đi chết đi!

Ầm ầm!

Pháp tắc bộc phát ra ánh sáng lộng lẫy đến cực hạn.

Thần Chủ không hoạt động gì lớn, đơn giản bàn tay đè xuống, sông sao xoay tròn bao trùm thiên địa đè xuống Lâm Phàm.

Phật Ma đã lùi lại ngay khi Thần Chủ sắp thi triển chiêu lớn:

- Sao có thể mạnh đến vậy?

Phật Ma chẳng còn dáng vẻ vô địch lúc trước, luôn giữ kẻ cẩn trọng, đây là vì bị nổ thế giới ám ảnh tâm lý.

Lâm Phàm không né tránh, ngạo nghễ vô cùng, mái tóc đen bay theo gió.

Hắn lao lên vòng xoáy sông sao giáng xuống, vươn hai tay đỡ.

- Thần Chủ, ngươi làm bản phong chủ quá thất vọng, vật lộn cơ thể không tốt sao? Hay ngươi không cảm giác được vui vẻ? Ngươi như vậy thì mãi mãi không thể đại thành ngạnh công. Mợ nó, cái thứ gì, sao còn xé quần áo?

Lâm Phàm chống đỡ sông sao, lực xoắn bên trong kéo rách quần áo của hắn.

Hình ảnh cuối cùng là hắn ngoáy mông trắng bự, hai tay chống sông sao.

Ma Tổ rời chiến trường, bởi vì thực lực mạnh nhất nên gã không vội vã chạy trốn. Gã xoe tròn mắt như đã nhìn lầm, nhưng xem kỹ thì

đúng là không lầm.

- Ha ha ha! Lợi hại, tiểu tử này trần truồng, đúng là chuyện lạ nhất trần đời!

May mắn người xung quanh đều bận rộn chạy trốn, tự nhiên không chú ý tình huống bên Lâm Phàm.

- Cảm giác lạnh lẽo không được tốt lắm.

Lâm Phàm chống đỡ sông sao, cảm giác hơi miễn cưỡng, lực lượng rất mạnh, nếu không phải mở ra buff viễn cổ thì e rằng hắn bị trấn áp thật.

Thần Chủ mở miệng nói, bắn ra ánh sáng càng chói mắt:

- Ngươi đã không có đường quay đầu, sau khi chọc giận ta thì số phận của ngươi đã định sẵn.

Sông sao như dã thú viễn cổ há to mồm máu muốn nuốt trọn Lâm Phàm.

Hai tay Lâm Phàm có dấu hiệu đứt gãy, ngay lúc vừa rồi, lực lượng khủng bố hơn bộc phát từ sông sao.

Lâm Phàm quát lớn:

- Nói vớ vẩn cái gì, bản phong chủ không nghe hiểu!

Một người khổng lồ vượt ngang thiên địa hiện ra sau lưng hắn, một chưởng vỗ vào sông sao.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Sông sao chấn động, bị đôi tay to oanh kích, so đấu về lực lượng.

Lâm Phàm không lùi bước, hắn muốn dùng lực lượng chặn đứng sông sao.

Thần Chủ ngây người:

- A?

Gã không ngờ tiểu tử này khó giải quyết như thế, chỉ khi đánh nhau thật mới biết thực lực của tiểu tử này rốt cuộc cường đại đến mức nào.

Phật Ma không khó chơi bằng hắn.

Phương xa bỗng có luồng sáng kim ám bắn nhanh vào lưng Lâm Phàm.

Phập!

Máu thịt bầy nhầy, luồng sáng kim ám còn đâm xuyên người Lâm Phàm.

Phương xa tít, Phật Ma nhếch mép lộ ra nụ cười âm trầm:

- Ha ha ha!

Y chờ lúc này lâu rồi, thấy tiểu tử kia bị đâm thủng làm tâm trạng của y siêu hưng phấn.

Mái tóc dài bay rối, Lâm Phàm quyết ăn thua đủ với Thần Chủ:

- Thần Chủ, đến đây! Bản phong chủ sợ ngươi chắc?

Phật Ma ở phương xa hơi xanh mặt.

Là sao?

Xem y như vô hình phải không?

Tại sao không ngoái đầu lại nhìn y, quăng một câu: Ngươi thật hèn hạ.

Sau đó y sẽ nói:

- Chiến đấu thì không hèn hạ, chỉ có kết quả.

Khiến Phật Ma tức giận là tiểu tử này không thèm nhìn y cái nào, đã bao giờ y bị người coi khinh đến mức này?

Phật Ma cười to hỏi:

- Sao rồi tiểu tử? Đau không? Ngươi đừng quên bản tôn còn đây, sao ngươi đấu với chúng ta nổi.

Một chiêu thành công khiến tâm tình của y khác biệt.

Thần Chủ vận dụng chiêu lớn muốn tiêu diệt tiểu tử này nhưng vẫn bị hắn gắng gượng chặn lại, tuy nhiên chỉ đến thế là cùng.

Lâm Phàm cười to bảo:

- Thần Chủ, cái gọi là chiêu thức của ngươi chỉ có bấy nhiêu sao? Còn không bằng vật lộn.

Phương xa, Phật Ma sắc mặt càng đen hơn, đen đến mức tím bầm, siết chặt nắm tay, mắt tóe lửa.

Quá đáng, có thể nhìn y một chút không? Quyết tâm xem y là vô tình thật sự?

Thần Chủ tức giận nói:

- Tiểu tử, đừng càn rỡ, hiện tại mới bắt đầu thôi! Chết đi!

Sông sao nổ, lực lượng khủng bố bộc phát ra xé rách thiên địa. Mảnh thiên địa này cực kỳ không ổn định, thậm chí lan tràn nhiều tia sét màu đen.

Bùm!

Thiên địa xám xịt, mọi thứ trở về trạng thái hư vô.

Những người lúc trước rời xa chỗ này khi trông thấy uy thế đó thì ngẩn ngơ.

Bọn họ nghĩ điều này quá khủng bố.

Nếu mới rồi họ không chạy trốn sẽ bị kẹt trong phạm vi vụ nổ, có lẽ không thừa cặn bã.

Phật Ma rất đau khổ, cảm giác bị phớt lờ siêu khó chịu.

Thần Chủ hơi thở gấp, gã phải công nhận tiểu tử này rất mạnh, rất khó giải quyết, nhưng cuối cùng vẫn chết ở trong tay gã.

Phật Ma nói:

- Có lẽ hắn còn chưa chết.

Thần Chủ kinh ngạc nói:

- A? không thể nào!

Thần Chủ không ngờ Phật Ma sẽ nói có lẽ tiểu tử kia chưa chết.

Không thể nào, uy thế như vậy trút xuống thì tuyệt đối không sống nổi.

Nhưng địa vị thân phận của Phật Ma ngang ngửa gã, sẽ không bỗng dưng nói bậy bạ, chắc có nguyên nhân gì đó khiến y kiêng kỵ.

Thần niệm quét qua xung quanh khu vực, gã không cảm giác hơi thở của tiểu tử, chết hẳn rồi, không sống sót được.

Một bóng người bước ra từ cái khe:

- Thần Chủ, ngươi thú vị lắm.

Lâm Phàm mặc quần áo tử tế, lông tóc còn nguyên, dường như trận chiến vừa rồi không gây tổn thương gì cho hắn.

Phật Ma lắc đầu, nhìn chằm chằm.

Rõ ràng đã xuyên thủng người tiểu tử này nhưng sao hắn vẫn lành lặn?

Không thể nào, có vấn đề, chắc chắn có gì đó.

Đám người chạy ra xa nhìn thấy Lâm Phàm xuất hiện thì giật nảy mình.

Quá kiên cường, vẫn sống đến bây giờ.

Thần Chủ mặt biến sắc, không phải giật mình vì sự xuất hiện của Lâm Phàm mà vì cấm chế Thần Đình bị người đụng chạm.

- Nguy rồi!

Lâm Phàm chưa kịp cùng Thần Chủ giằng co tiếp thì gã đã ẩn vào thời không vô tận, biến mất tăm.

Có người đang xét nhà.

Phật Ma vốn định cùng Thần Chủ tiếp tục hợp sức đối kháng Lâm Phàm thấy vậy thì ngây ra, đờ đẫn nhìn chằm chằm vào vị trí Thần Chủ biến mất.

Chuyện gì đây?

Khi không bỏ chạy là sao?

- A?

Lâm Phàm đang định quát nạt vài câu với Thần Chủ nhưng chớp mắt không thấy người đâu.

Phật Ma phản ứng lại, Thần Chủ đã chuồn đi thì y còn ở lại làm gì?

Phật Ma hét to một tiếng, mang theo tám Đại Tôn rời đi:

- Đi!

Lâm Phàm thấy Phật Ma cũng muốn đi thì đâu chịu bỏ qua:

- Muốn đi? Đã hỏi qua bản phong chủ chưa?

Thần Chủ chuồn đi quá nhanh, hắn không kịp phản ứng. Phật Ma cũng muốn chạy mất ngay trước mặt hắn, sao được chứ? Nói gì cũng phải đánh một trận tưng bừng đã.

Giọng Ma Tổ truyền đến:

- Tiểu tử, đợi đã!

Phật Ma nhìn thoáng qua Lâm Phàm, dứt khoát rời đi không quay đầu lại.

Lâm Phàm hỏi:

- Chuyện gì vậy Ma Tổ? Sao thả hắn đi? Một mình bản phong chủ dư sức đập nát hắn.

Chương 1138: Quê nhà bị xốc

Ma Tổ cũng không biết nên nói cái gì.

Bá đạo, vẫn bá đạo như vậy.

Thực lực của tiểu tử này vượt sức tưởng tượng.

Ma Tổ nói:

- Tiểu tử, hắn ở lại thì sao? Chỉ có chiến đấu không ngừng nghỉ, giờ mục đích của chúng ta đã hoàn thành rồi, uy hiếp bốn thế lực lớn, sau này bọn họ muốn chọc chúng ta sẽ phải đắn đo kỹ.

Lâm Phàm bất mãn:

- Uy hiếp có ích lợi gì? Bản phong chủ muốn đánh tơi bời bọn họ, đánh một trận tốt hơn các cách khác.

Ma Tổ không muốn nói chuyện.

Tiểu tử này quá tự tin, xem tình huống vừa rồi rất khó trấn áp nhóm Phật Ma.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Ài, làm hỏng việc. Ma Tổ, ngươi quá nhát.

Hắn nhìn về phía Thanh Sơn Khâu, dục vọng trong lòng chưa tan biến, dứt khoát lao tới chỗ Thanh Sơn Khâu.

Rất nhanh.

- A! Cứu mạng!

- Chúng ta đầu hàng, chúng ta đầu hàng!!!

Lâm Phàm bắt lấy các Chúa Tể bên Thanh Sơn Khâu, đánh một trận như tử, tiếng la hét liên hồi vô cùng thê thảm.

Có người phun máu không ngừng, mặc cho đối phương đánh.

Không phải bọn họ không muốn đánh trả mà vì cảnh tượng vừa rồi đã hù sợ bọn họ.

Nữ Đế chết rồi.

Bọn họ mất trụ cột không biết nên làm gì.

- Thần sư cứu mạng, chúng ta không phải thật lòng phản bội ngài!

Vào lúc này bọn họ tự nhiên nhớ đến Thanh Oa.

Thanh Oa là chủ nhân cũ của Thanh Sơn Khâu, chủ nhân soán vị đã chết thì đương nhiên phải tìm kiếm chủ nhân cũ che chở.

Nhưng Thanh Oa được Cốt Vương tâng bốc đã bay lên mây, đâu quan tâm thứ khác.

Người Thánh Địa Sơn cau mày, nhìn người Thanh Sơn Khâu bị đánh thê thảm, bọn họ suy nghĩ có khi nào sẽ đến lượt mình không?

Bây giờ kinh hoàng nhất là Du Vân.

Nhìn thấy Thần Chủ vứt bỏ mình, dứt khoát rời đi, Du Vân thê lương rít gào:

- Đừng! Cứu nhi! Phụ thân cứu nhi với!!!

Thanh Oa đột nhiên nhìn chằm chằm vào Du Vân, không ngờ tên này là nhi tử của Thần Chủ, đúng là chuyện lạ.

Không đúng, nó chưa từng nghe Thần Chủ hợp thể với ai.

Lâm Phàm đánh xong tất cả người Thanh Sơn Khâu, tâm tình rất vui thích, cũng lục soát sạch người của họ, gom hết tài phú vào túi.

Phát tài làm giàu bằng cách ăn cướp là thoải mái nhất.

Đương nhiên, đây chỉ là ý nghĩ trong lòng của hắn, nói sao thì hắn là người làm ăn.

Càn Võ Thánh Địa Sơn thấy đám Chúa Tể Thanh Sơn Khâu bị đánh đến ám ảnh tâm lý, khẽ thở dài:

- Đi thôi.

Các Chúa Tể Thánh Địa Sơn nghe câu này thì thở phào nhẹ nhõm.

Rời đi là tốt nhất, đánh nhau với tên khủng bố kia thì họ có mấy cái mạng để chơi với đối phương?

Từ khi nào dân bản xứ vực ngoại giới đáng sợ đến thế?

Thật không dám tưởng tượng.

- Chờ một chút, ai bảo các ngươi đi?

Lâm Phàm mới trừng trị Thanh Sơn Khâu xong, thấy Thánh Địa Sơn muốn đi thì không cho phép. Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao?

Trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy.

Nhóm Phật Ma đi được là vì hắn bị Ma Tổ níu chân, chờ xong xuôi mọi việc, đừng nói Phật Ma chủ động tìm tới, hắn sẽ tự mình tìm tới cửa.

Thần Chủ cũng vậy, không chạy thoát được.

Hiểu thấu thực lực của đối phương rồi thì sợ gì nữa.

Chỉ có một chữ.

Đánh!

Càn Võ hỏi:

- Lâm phong chủ muốn sao?

Trong lòng phực cháy lửa giận nhưng lão không dám lộ ra ngoài mặt.

Làm một trong những người quản lý Thánh Địa Sơn, Càn Võ có quyền cao chức trọng, thực lực mạnh mẽ, nhưng lão không cho rằng mình lợi hại hơn Phật Ma, Thần Chủ.

- Đánh ngươi.

Dứt lời, Lâm Phàm xuất hiện trước mặt Càn Võ, đấm vào khuôn mặt già của đối phương.

Rầm!

Càn Võ nặng nề va chạm mặt đất, bị đánh rụng mấy cái răng.

Người Thánh Địa Sơn xoe tròn mắt. Chuyện gì vậy? Nói đánh liền đánh? Đừng quá đáng vậy được không?

- Các ngươi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy? Nếu không phải thực lực của bản phong chủ đủ mạnh, rất có thể người hôm nay bị đánh quỳ xuống đất là bản phong chủ. Tiếc rằng bản phong chủ luôn rất mạnh, ha ha ha ha ha ha!

Lâm Phàm nói hơi kiêu ngạo, cũng rất ngông cuồng.

Càn Võ nhịn đau gượng dậy:

- Ngươi đừng quá đáng!

Lâm Phàm cười nói:

- Quá đáng? Bản phong chủ quá đáng vậy đấy, ngươi làm gì được? Nói cho các ngươi biết, hôm nay không ai trong các ngươi đi được!

Càn Võ tức điên:

- Ngươi . . .!

Tiểu tử này rất đáng ghét, có thể sống đến bây giờ hoàn toàn là kỳ tích, sao không ai chơi chết hắn luôn đi.

Mới rồi giao đấu, không đúng, lão bị đánh, lão cảm giác lực lượng của đối phương rất mạnh, không đối kháng lại được.

Các Chúa Tể Thánh Địa Sơn thấy Càn Võ bị đánh thì giận mà không dám nói gì.

Không thấy được Càn Võ dù ăn đòn cũng chỉ dám mắng bằng miệng, kêu đối phương đừng quá đáng chứ không dám chửi nặng tiếng nào sao?

Tu luyện ngạnh công là phải thẳng tiến không lùi, không sợ hãi.

Người khác trấn áp thì mình vẫn cứng xương, bất khuất không sợ, đấu tới cùng với đối phương.

Hết cách, người ta cũng tu luyện ngạnh công, ai quan tâm xương cứng của ngươi, không phục thì một cước đạp nát, bảo đảm không nói nhảm câu nào.

Càn Võ nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm:

- Lâm phong chủ, theo ta thấy hình như ngươi tu luyện công pháp có cùng nguồn gốc với Thánh Địa Sơn đúng không?

Lâm Phàm đang định tiếp tục đánh đối phương no đòn, nghe câu này thì khựng lại, hình như đúng thật.

Công pháp thăng cấp của hắn đều là của Thánh Địa Sơn, trong trữ vật giới chỉ còn nhiều món chưa kịp tu luyện, đúng là có sâu xa.

Hắn còn đánh tơi bời người giữ công pháp Hán Tôn.

Thôi vậy, ai kêu hắn là người thân thiện nhất cõi đời, biết tri ân báo đáp, thôi thì nương tay, không đánh quá ác vậy.

Lâm Phàm tiếc nuối nói:

- Ngươi nói không sai, Thánh Địa Sơn có chút liên quan với bản phong chủ, các ngươi là người của Thánh Địa Sơn thì bản phong chủ tự nhiên sẽ không chém giết các ngươi. Yên tâm, bản phong chủ sẽ nhẹ tay, không đập nát các ngươi.

Trên đời này khó trả nhất là ân tình.

Càn Võ vốn cho rằng đối phương sẽ thu tay lại, nhưng nghe lời này thì ngây ra. Nói gì vậy? Tóm lại vẫn muốn đánh lão?

- Ngươi . . .

Càn Võ chưa kịp nói gì đã cảm giác mặt đau nhói.

Rầm!

Thân thể Càn Võ như vòng lửa xoay tít rồi đập mạnh xuống đất.

Người thường thấy thủ lĩnh nhà mình bị người đánh, họ là tiểu nhân vật đương nhiên không sợ cường quyền, liều mạng với đối phương, bảo vệ uy danh của Thánh Địa Sơn.

Nhưng từ khi thấy cách chiến đấu của đối phương thì bọn họ vứt bỏ ý nghĩ này.

Người ta dám khiêu khích cả Thần Chủ thì sợ gì ai, đừng đùa, ráng nhịn đi.

Cốt Vương cảm thán, rất hâm mộ:

- Ghê gớm, quá ghê gớm, Lâm gia đúng là thần tượng trong lòng của lớp chúng ta. Vốn tưởng trở thành cường giả Chúa Tể đỉnh là có thể vô pháp vô thiên, nhưng ai ngờ đó là đi vào cấp độ nguy hiểm hơn, nếu có thể bá đạo như Lâm gia thì tốt biết mấy.

Thanh Oa ngồi xổm trên đầu to của Cốt Vương, cười xấu xa nói:

- Muốn bá đạo giống vậy hả? Dễ thôi, chờ khi nào ta rảnh sẽ cho ngươi tăng lên thực lực.

Cốt Vương giật nảy mình:

- A? Cửu Hoang gia, ta biết đền đáp ơn tái tạo của ngài như thế nào đây?

Thanh Oa được tâng bốc rất dễ chịu, bình tĩnh phất tay như đang nói: Không sao, việc rất nhỏ.

Ma Tổ thở dài, mặc kệ Cốt Vương nịnh ai, gã không biết nên nói cái gì với tiểu tử Lâm Phàm.

Hắn làm như vậy là phá vỡ bốn thế lực lớn hình thành vòng kiểm soát từ lâu, rất kinh người.

Phương xa vọng lại giọng nói:

- Dừng tay!

Thần Vũ Đế vội vàng mà đến, khi thấy Càn Võ bị người đánh tơi bời thì hưng phấn sắp vỗ tay, nhưng ngẫm lại mình cũng là người của Thánh Địa Sơn nên ra tiếng ngăn cản.

Chương 1139: Thêm chút đặc sắc cho đường hầm

Khi thấy là tiểu tử kia đánh Càn Võ no đòn thì Thần Vũ Đế sợ ngây người.

Thần Vũ Đế mãi mãi không quên khuôn mặt quen thuộc kia, đã bị hắn lừa thảm.

Vì hắn mà đến bây giờ Hán Tôn còn ghi hận gã, mấy trăm năm sắp tới không có cơ hội vào cấm địa nữa.

Giờ gặp lại, Thần Vũ Đế không có suy nghĩ gì khác, đừng đùa, Càn Võ bị đè dưới đất đánh, gã lấy cái gì liều với đối phương?

Thần Vũ Đế cười tươi đến gần, nụ cười miễn cưỡng giả tạo:

- Tiểu huynh đệ, đã lâu không gặp.

Lâm Phàm liếc qua:

- Thì ra là ngươi, ngươi cười hơi giả tạo, không cần miễn cưỡng.

Thần Vũ Đế sửng sốt một chút, rối rít xua tay:

- Tiểu huynh đệ thích đùa, nụ cười này miễn cưỡng chỗ nào, cười thật lòng đấy chứ, tuyệt đối không trộn lẫn chút giả tạo nào!

Thần Vũ Đế nhìn sang Càn Võ, nhíu mày, lão đệ có chút nóng nảy.

Thần Vũ Đế nói:

- Tiểu huynh đệ, đều là người một nhà, dạy dỗ chút cho hắn nhớ lâu hơn thì tốt rồi.

Càn Võ bị đánh nghe Thần Vũ Đế nói lời này thì biểu tình cực kỳ khó xem.

Mợ nó.

Tên này rốt cuộc đang nói cái gì?

Không nhìn thấy lão bị đánh sao?

Chẳng những không quát lớn đối phương dừng tay còn bảo đối phương nhẹ tay chút?

Khá lắm, chờ đó cho ta.

Lâm Phàm đánh một trận cũng không đã tay lắm, hơn nữa con người Thần Vũ Đế tạm được.

Lâm Phàm nói:

- Thôi, ngươi đã đến thì nể mặt ngươi, không đánh hắn nữa, ta coi như bọn họ chết hết rồi. Nhưng người chết thì không cần vật ngoài thân, ngươi hiểu chứ?

Thần Vũ Đế bất đắc dĩ, đám người này chọc vào ai không được cứ phải dây vào tiểu tử này.

Kỳ lạ, lần trước nhìn thấy hắn thì thực lực chưa cao như vậy, sao chớp mắt đã thay đổi?

Đám người Càn Võ cũng yếu quá, bị Thế Giới cảnh đánh, cái này nói ra thì còn mặt mũi gì?

Ba chữ quy tắc ngầm 'ngươi hiểu chứ' nhưng gã không nghe hiểu.

Lâm Phàm mặc kệ bọn họ, hắn bước tới chỗ Du Vân.

Thần Vũ Đế thì lại gần hỏi thăm Càn Võ.

Thanh Oa thấy chủ nhân trở về thì nhào lên, về sau nó tuyệt đối sẽ không xưng hô Lâm Phàm là kẻ bỏ mạng nữa.

Chủ nhân quá tốt, không uổng công nó đi theo hắn.

Còn về lúc trước nó luôn nói xấu sau lưng Lâm Phàm là vì còn trẻ không hiểu chuyện.

Bây giờ thì khác, nó đã có hiểu biết.

Nhất là Lâm Phàm báo thù giúp làm nó cảm động sắp khóc.

Thanh Oa hỏi:

- Chủ nhân, nên làm gì với tên này?

Du Vân phản bội nó, tất nhiên nó tức giận, nhưng bây giờ đã nguôi ngoai bớt, xem y như vô hình.

Lâm Phàm suy nghĩ:

- Giết hắn thì rất có lợi cho hắn, sau này coi như quà đặc biệt trong đường hầm, đi vào đường hầm sẽ được miễn phí giẫm một cước. Có lẽ với người khác thì được đạp trứng của Phó Thần Chủ Thần Đình là việc không dám tưởng tượng.

Cốt Vương lại ló mặt ra, kinh thán nói:

- Bội phục, thật sự là bội phục, Lâm gia suy nghĩ quá siêu, làm vậy thì đường hầm của chúng ta chắc chắn sẽ rất đông khách. Có lẽ người ta vì giẫm một cước mà cam lòng đi đường hầm.

Du Vân đã đứt dây thần kinh, gã vụt ngẩng đầu, tức giận nói:

- Trái tim quá độc ác! Cửu Hoang, ngươi cũng đừng đắc ý, ta biết ngươi vẫn nghĩ cách tìm về thân thể của mình. Nhưng ta cho ngươi biết, ngươi đừng nằm mơ, thân thể của ngươi đã bị ta ném vào Nguyên Tổ Thâm Uyên, ngươi không thể lấy được gì, làm được gì trong chỗ đó!

Bộp!

Lâm Phàm đạp một cước:

- Nói nhảm nhiều quá.

Du Vân lại rú lên như heo bị thọc tiết.

Phương xa, Thần Vũ Đế nghe tiếng hét thảm thì rùng mình, giọng nói hơi quen tai.

Khi ngước đầu lên, Thần Vũ Đế sợ ngây người, không dám tin:

- Cái gì? Đây chẳng phải là Phó Thần Chủ Thần Đình sao?

Thần Vũ Đế ngạc nhiên như gặp quỷ, nhất là thấy Phó Thần Chủ Thần Vũ Đế bị đạp nát trứng thì càng giật mình không nói nên lời.

Thần Vũ Đế nhìn chằm chằm vào Càn Võ như muốn hỏi các ngươi đã trải qua chuyện gì? Vì sao ra nông nỗi này?

- Nguyên Tổ Thâm Uyên?

Lần đầu tiên Lâm Phàm nghe về nơi này, sao cảm giác giống quê hương của mình quá.

Nguyên Tổ vực.

Nguyên Tổ Thâm Uyên.

Chỉ khác hai chữ, có lẽ hắn nên đi xem thử.

Rất nhanh, nhóm Tam Thế Hồn Ma thu gom xong, bọn họ nghe theo sai khiến của Lâm Phàm lấy hết trữ vật giới chỉ từ tay nhóm người Thánh Địa Sơn.

Không cần biết có nỡ bỏ hay không, muốn sống thì phải giao tiền.

Bọn họ là người làm ăn.

Thứ gì đều có thể dùng tài phú trao đổi, bao gồm mạng sống.

Lâm Phàm nói:

- Đi, chúng ta đi Thanh Sơn Khâu.

Thanh Oa khẽ thở dài:

- Bỏ đi chủ nhân, đó là nơi đau lòng, không muốn đi chút nào.

Lâm Phàm nói:

- Ngươi còn lương tâm không? Ngươi có bạn tốt đang chịu khổ ở chỗ đó, không lẽ quên người ta rồi? Ngươi quá bạc tình. Hơn nữa tiện nhân kia đã chết, chẳng lẽ chắp tay tặng người tài phú của Thanh Sơn Khâu?

Thanh Oa đột nhiên phản ứng lại:

- Đúng rồi! Chủ nhân, đi nào, chúng ta nhanh lên!

Thanh Oa phản ứng lại, nói có lý, không thể nhường lại Thanh Sơn Khâu cho người khác.

Còn về Khương Sinh thì mợ nó, sao trước kia không nhìn ra? Lát nữa gặp mặt nên giao lưu bằng giọng điệu thế nào?

Trước kia xem gã là bằng hữu, nhưng hóa ra gã muốn đè mình?

Không thể chấp nhận được.

Lâm Phàm mang theo Thanh Oa, Ma Tổ, Cốt Vương cùng đi Thanh Sơn Khâu.

Đám người Thánh Địa Sơn thì bị phớt lờ hoàn toàn.

Thần Vũ Đế thấy tổn thương, gã đã đến đây nhưng không bàn giao lại cho gã, không nói vài câu từ biệt đã quên gã luôn, làm tổn thương trái tim quá.

Trong hư không.

Có bóng người ôm ngực, nín thở.

Cấm Thượng Thiên Đế Dục Cửu Nguyên tắc nghẽn cơ tim, dường như sắp tắt thở.

Gã vốn muốn xem Ma Tổ bị người thế lực lớn giết chết như thế nào, không ngờ bốn thế lực lớn bị đánh bờm đầu, khác xa với tưởng tượng.

Mặt Dục Cửu Nguyên đen thui.

Vì sao ra nông nỗi này?

Gã muốn theo bước chân ông trùm tìm kiếm bí mật của vực ngoại giới, giờ chưa tìm được bí mật nhưng đã bị hù sợ.

Không thể đối đầu, phải chuồn đi thôi, sau này gặp gỡ hắn thì phải hết sức cẩn thận.

Thần Đình.

Thần Chủ lao nhanh ra khỏi đường hầm, xung quanh dần tan biến theo mảnh vỡ không gian.

Thần Chủ nhìn về phía phương xa, Thần Đình rực ánh lửa, khói đặc cuồn cuộn thành rồng che phủ thiên địa.

Thần Chủ nổi giận:

- Chết tiệt!

Không ngờ có người gan to bằng trời như thế.

Thần Chủ đến cửa vào Thần Đình, nhiều xác chết nằm la liệt, tuy

đã chết nhưng có điểm kỳ lạ.

Có người tổn thương nhau, lúc sắp chết đâm đối phương.

Chốc lát sau, tám Đại Vương trở về, bọn họ thấy cảnh này cũng mặt biến sắc.

Mặt Thần Chủ âm trầm đi tới trước, xác chết không ngừng tăng nhiều, tình trạng chết rất quỷ dị.

Cung điện Thần Đình bị chém thành hai nửa lơ lửng tại chỗ.

Khi đến kho cất chứa Thần Đình thì lửa giận phực cháy trong lòng Thần Chủ.

Bị cướp sạch sẽ, không chừa mẩu vụn.

Đoạn Long Đài bị đánh nát.

Âm Dương Luân Hồi Thụ bị nhổ tận gốc, chỉ để lại một cái hố to.

Những xác chết đột nhiên nhúc nhích, dường như bị lực lượng nào đó điều khiển.

Thần Chủ đã biết hung thủ là ai:

- Khôi Lỗi lão tổ, ta phải giết ngươi!

Chỉ một mình Khôi Lỗi lão tổ có năng lực này.

Trong phút chốc lực lượng dao động, những xác chết hồi sinh nháy mắt hóa thành hư vô.

Thanh Sơn Khâu.

Mấy bóng dáng xuất hiện.

Tập đoàn chính nghĩa lấy Lâm Phàm cầm đầu, mang theo lòng nhiệt tình đến giải phóng Thanh Sơn Khâu bị thế lực ác khống chế.

Lâm Phàm hỏi:

- Lại đến nơi này, Thanh Oa, có gì muốn nói không?

Thanh Oa ngồi trên đầu Cốt Vương rất thoải mái, nó nhìn Thanh Sơn Khâu, thở dài một tiếng:

- Ài, tất cả đều là thoảng qua như mây khói, quá khứ huy hoàng

cũng chỉ là quá khứ, miễn bàn tới.

- Thanh Oa, giọng điệu của ngươi làm ta hơi không quen, có thể trở lại như bình thường không?

Lâm Phàm thầm nghĩ không lẽ Thanh Oa ngày xưa đã một đi không trở lại?

- Oa!

Thanh Oa đạp chân sau nhảy lên ôm chân Lâm Phàm, dễ dàng ứa ra nước mắt:

- Chủ nhân, Oa Oa thật sự là quá kích động, có chủ nhân bảo vệ Oa Oa như thế thì đời này đã đủ mãn nguyện. Oa Oa nguyện luôn đi theo chủ nhân, hô hào 666, hu hu!

Cảnh tượng cảm động lòng người này in trong mắt mọi người.

Cốt Vương bị hình ảnh tình cảm tràn trề làm cảm động rơi xuống nước mắt cá sấu.

Cốt Vương rất là cảm thán, siêu ghen tị:

- Cảm động, thật sự là quá cảm động, Cửu Hoang gia có tình có nghĩa, Lâm gia càng xem Cửu Hoang gia như con ruột của mình. Sao ta không gặp được tốt như vậy chứ? Nếu có kiếp sau thì ta sẵn sàng đổi thân phận với Cửu Hoang gia!

Thanh Oa nhìn Cốt Vương:

- Yên tâm, sẽ có cơ hội này.

Ma Tổ không muốn nhiều lời, ba tên này khiến người nhìn đau mắt.

Với tính cách trước kia của gã thì đã sớm một bàn tay chụp chết hết, nhưng không hiểu sao Ma Tổ nhớ thời trẻ của mình.

Ngoại hiệu Hận Thiên Tiểu Ma Quân không phải kêu chơi.

Ài.

Du Vân chanh chua lăng nhục Thanh Oa:

- Mất mặt chưa kìa, đường đường là Cửu Hoang mà chấp nhận làm nô lệ của người khác.

Thanh Oa lườm y:

- Ngươi thì biết gì!

- Đứng lại!

Một đám người đi ra từ Thanh Sơn Khâu, đều là thuộc hạ của Nữ Đế, dẫn đầu là cường giả Chúa Tể cảnh sơ kỳ.

Bốn thế lực lớn đi quét ngang đường hầm, là việc lớn.

Bọn họ trấn thủ Thanh Sơn Khâu để phòng ngừa có người đến đánh lén, nên cường giả bên trong đều đi ra tuần sát.

Chương 1140: Lạnh nhạt vậy sao

Lâm Phàm mở miệng nói, lười tốn nước miếng với đám tôm tép:

- Xéo ngay.

Cường giả Chúa Tể sơ kỳ khùng lên, không ngờ có người dám tới quậy Thanh Sơn Khâu, đúng là tự tìm cái chết.

Lâm Phàm không nhiều lời, nhìn về phía Cốt Vương.

Cốt Vương ngầm hiểu, biết nên làm cái gì.

Cốt Vương gầm lên, xòe năm ngón tay chộp trứng của Du Vân.

Bụp!

Máu bắn ra nhuộm đỏ đũng quần và mặt đất.

Du Vân rú lên, không chịu nổi tra tấn mất nhân tính này.

Cường giả Chúa Tể kia ngây người, khi thấy rõ khuôn mặt gào thét thì giật nảy mình.

Phó Thần Chủ Cốt Vương, sao mà . . .

Lâm Phàm mở miệng nói:

- Xéo.

Cường giả Chúa Tể ôm nhau lăn lông lốc sang bên cạnh, nằm sát đất, không dám nói nhảm một câu, run giọng hô hào:

- Cung nghênh, cung nghênh!

Thanh Oa lắc đầu nói:

- Làm mất mặt Cửu Hoang Sơn.

Nhát cáy, nhưng cũng đúng, người thế nào sẽ dạy ra loại người giống như thế, câu này rất đúng.

Lâm Phàm vẫy tay, hắn bước vào Thanh Sơn Khâu trước:

- Đi!

Lại gặp một số kẻ có mắt không tròng dọc đường đi.

Cốt Vương đã quen chiêu bóp nát trứng, độ mạnh và độ chính xác cực cao.

Du Vân được chữa lành sau đó lại nát, lặp đi lặp lại nhiều lần.

Đám Chúa Tể ngăn đường đi đều sững sờ, rồi nằm rạp dưới đất, không ai lao lên đánh.

Rất nhanh, đoàn người vào sâu trong Thanh Sơn Khâu.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua, gật gù:

- Không sai, có núi có nước, có cảnh đẹp, rất biết hưởng thụ. Ma Tổ, ngươi tìm xem tài phú của Cửu Hoang Sơn giấu ở đâu thì cất hết đi.

Ma Tổ nhíu mày, tiểu tử này bắt đầu chỉ huy gã?

Nhưng ngẫm lại thực lực của tiểu tử này không thua gì mình, thôi vậy, chừa chút mặt mũi, nhưng không có lần sau.

Lâm Phàm hỏi:

- Thanh Oa, nhà tù ngầm ở đâu? Phải cứu bạn tốt của ngươi ra.

Thanh Oa chỉ đằng trước, đó là một tòa cung điện, nhà tù ngầm nằm bên dưới cung điện, lấy lực lượng cung điện trấn áp nhà tù, người bình thường không có năng lực thoát ra được.

Lâm Phàm tiến lên, năm ngón tay cắm xuống đất bấu chặt, gầm nhẹ.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Nhà tù ngầm rung rinh, nguyên cung điện bị nhấc lên, sau đó hắn gồng sức ném cung điện ra xa.

Cung diện đập mạnh xuống đất bốc lên bụi mù.

Một số Chúa Tể tuần tra phía xa nghe tiếng động liền chạy tới, nhưng chưa lại gần đã bị người nằm rạp dưới đất kéo lại.

- Đừng tìm chết, trong tay bọn họ bắt Phó Thần Chủ Thần Đình,

thảm lắm, bị bóp nát đũng quần.

Mấy Chúa Tể kia nghe vậy thì sợ đến tái mặt, không dám kiêu ngạo, run sợ nằm rạp tại chỗ.

Quả nhiên, khi Lâm Phàm xốc địa cung lên, mặt đất không phải hòn đá cứng rắn mà là trận pháp phát sáng, mấy góc nối với nhau hình thành một loại lực lượng phong ấn.

Phong ấn phát ra lực lượng hơi mạnh.

Thanh Oa nhìn một lúc sau khẽ thở dài:

- Quả nhiên là vậy, tu vi của Khương Sinh không đến Chúa Tể nhất thế nhưng kém không xa, thực lực của Vu Yên không đủ, Du Vân cũng vậy. Có lẽ là người khác ra tay, Du Vân, người ra tay là phụ thân của ngươi, Thần Chủ đúng không?

Du Vân đắm chìm trong thê thảm đau đớn, không rảnh nghe Thanh Oa nói cái gì.

Bây giờ y chỉ có một ý nghĩ là còn sống, chờ tương lai có cơ hội, được phụ thân cứu ra sẽ 'báo đáp' đám chó hoang này.

Thanh Oa lạnh nhạt nói:

- Nhưng Du Vân, theo ta được biết, Thần Chủ không có bạn lữ, đừng nói là cô đơn quá nên tìm đại súc sinh nào đó rồi sinh ra ngươi nhé.

Thanh Oa không vì đối phương hại thảm mình mà tức giận thốt ra lời độc ác, nó bình tĩnh như thể đang nói chuyện rất bình thường, chuyện này có xác suất xảy ra.

Mắt Du Vân đỏ ngầu nhìn chòng chọc vào Thanh Oa:

- Cửu Hoang, ngươi đừng đắc ý, một ngày nào đó ngươi sẽ hối hận!

Du Vân không nghe phụ thân nói về mẫu thân, nhưng theo suy đoán của y thì có lẽ liên quan đến Nguyên Tổ Thâm Uyên.

Nhưng không biết tình huống cụ thể thế nào.

Du Vân cũng không có hảo cảm với phụ thân, muốn cướp quyền lợi thì tốt nhất là giết chết phụ thân, tiếc rằng gã chưa hoàn thành mục đích đã ra nông nỗi này.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Thanh Oa, ta phát hiện ngươi không quan tâm bạn tốt của mình, ài, bạc tình bạc nghĩa.

Người trọng tình trọng nghĩa như hắn sao vẫn chưa nhiễm đức tính đó cho Thanh Oa được nhỉ.

Không nói nhảm nữa, lực lượng ngưng tụ trên nắm tay rồi đấm vào phong ấn.

Xoẹt xoẹt!

Phong ấn vỡ vụn, trong chớp mắt hóa thành mảnh vỡ.

Oán hận giận dữ đến cực hạn từ sâu trong phong ấn truyền ra ngoài, cùng với tiếng xích sắt va chạm.

Âm thanh tràn đầy tức giận và oán hận quát:

- Tiện nhân, đồ tiện nhân! Có thủ đoạn gì cứ tới đi, ta không sợ ngươi!

Lâm Phàm mang theo nhóm Thanh Oa tiến vào phong ấn.

Bên trong rất âm u, mùi rất gay mũi, trên vách tường có nhiều móc câu treo lủng lẳng từng bộ xương.

Thanh Oa nhìn những bộ xương trắng, đắm chìm trong hồi ức, lẩm bẩm:

- Những hài cốt này rất quen thuộc.

Lô Cương ở nhờ trong giấy vàng lên tiếng:

- Đương nhiên thần sư thấy quen rồi, đều là người đi theo thần sư. Sau khi thần sư bị hại, tiện nhân kia muốn bọn họ thần phục, không ai đồng ý, thế là bị hung hăng trấn áp, phế bỏ tu vi rồi nhốt trong chỗ này, chịu đủ tra tấn. Trôi qua lâu như vậy bọn họ hóa thành đống xương trắng, không có cả chỗ chôn xác.

Lòng Thanh Oa thương cảm, nó không ngờ sẽ ra nông nỗi này.

Thanh Oa muốn khóc, vừa thấy tự trách:

- Cho dù họ thần phục thì ta cũng sẽ không trách bọn họ, ít ra có hy vọng chờ ta trở lại.

Trước kia nó không đối xử tốt với bọn họ, đánh chửi như cơm bữa.

Có một bộ xương nó nhận biết, rất quen thuộc.

Người này tu vi không cao, nhớ có một lần nó mắng người này là phế vật, đối phương phản bác. Nó là thần sư nên giận điên lên, đánh tơi bời mấy ngày mấy đêm.

Sau khi đánh xong, lúc nói đi thấy đối phương mắt đỏ ngầu nhìn nó chằm chằm, nói mình không phải phế vật.

Thanh Oa không vui, chỉ vào đối phương nói ngươi là phế vật.

Thật không ngờ . . .

Lô Cương biết thần sư nhìn ai:

- Thần sư, thật ra con người của Giang Ngư không xấu, hắn chỉ muốn chứng minh mình không phải phế vật. Sau khi thần sư bị hại, tiện nhân kia muốn tất cả mọi người thần phục, hắn là người thứ nhất đứng ra chống cự, đời này chỉ đi theo thần sư, cuối cùng bị giết tại chỗ.

Thanh Oa im lặng không nói gì thêm.

Có việc đã xảy ra rồi thì không quay đầu lại được.

Phương xa không ngừng vang tiếng xích sắt va chạm, giọng nói tức giận như dã thú gầm gừ, dù trong tuyệt cảnh vẫn không từ bỏ chống cự:

- Tiện nhân, đã tới rồi sao còn chưa qua đây? Thế nào? Lại nghĩ ra chiêu độc ác nào? Lão tử không sợ ngươi!

Khi đám người Lâm Phàm vào chỗ sâu nhất.

Đằng trước là một bóng người tóc tai bù xù, tứ chi bị xích sắt trói lơ lửng trong không trung.

Một sợi xích đâm từ sau lưng xuyên qua trái tim ra trước ngực, hai đầu xích rũ xuống có máu vàng chậm rãi nhỏ giọt. Lồng ngực bị đâm xuyên mọc lại thịt, những giọt tâm huyết dọc theo mũi nhọn xích sắc nhỏ tí tách.

Khương Sinh chậm rãi ngẩng đầu, một con mắt đỏ rực xuyên qua khe hở tóc đen nhìn người tới, sau đó ngây ngẩn.

Đập vào mắt Khương Sinh đầu tiên là Cửu Hoang đã biến thành ếch:

- Cửu Hoang, là ngươi . . .

Thanh Oa kinh ngạc kêu lên:

- Vậy mà ngươi cũng nhận ra được?

Thanh Oa không dám tin, mắt làm bằng gì mà chính xác quá vậy.

Khương Sinh quá hưng phấn, đung đưa mạnh xích sắt:

- Cửu Hoang, thì ra ngươi không chết! Tốt quá rồi!

Con mắt đỏi máu dần tan biến, thay vào đó là đen láy phát sáng mừng rỡ nhìn Thanh Oa.

Thanh Oa nhìn Khương Sinh thảm đến không đành lòng xem:

- Ta hỏi ngươi, làm sao nhận ra ta được hay vậy? Ta đã biến thành như vậy rồi mà ngươi nhận ra được, kỳ lạ.

Lâm Phàm lườm Thanh Oa:

- Ngươi đúng là đồ bạc bẽo, người ta đã thảm vậy rồi còn hỏi sao nhận ra ngươi được. Mau thả người xuống, thiệt tình, không thể quen thân với ngươi.

Khương Sinh thấy người xa lạ này dám đối xử vô lễ với Cửu Hoang như thế thì không nhịn được:

- Ngươi là ai? Dám nói chuyện như vậy với Cửu Hoang, ngươi muốn chết sao?

Lâm Phàm nói:

- Khoan đã, thôi bỏ, chúng ta đi thôi Thanh Oa, thái độ của tên này hơi ác liệt, nhốt hắn ở đây lâu thêm chút đi.

Láo quá, bốn thế lực lớn mới bị hắn xử đẹp cũng không phách lối như vậy.

Thanh Oa gật gù, không chút chần chừ:

- Đi thôi.

Từ khi biết tên này muốn đè nó thì nó hơi sợ, nhốt thêm một thời gian cho an toàn.

Khương Sinh ngây ra.

Chuyện gì vậy? Tuyệt tình thế sao?

Dù tim của gã đã bị rút máu nhưng lúc này cũng cảm thấy lạnh lẽo.

Chương 1141: Nguyên Tổ Thâm Uyên

Khương Sinh thấy đối phương đi thật thì không chịu bỏ qua, rống cổ cố kêu người quay về:

- Đừng, đừng như vậy, có chuyện gì từ từ nói! Đừng đi, trở về đi! Đại ca, ta giỡn thôi!

Khương Sinh không ngờ Cửu Hoang tuyệt tình với mình như vậy, gã đã bị thương nặng đến thế mà chẳng mang lại chút lòng đồng tình nào sao?

Lâm Phàm trở về.

Thái độ phải như vậy chứ.

Phách lối, càn rỡ là điều không tốt.

Bởi vì chính hắn bị hai loại cảm xúc này quấy nhiễu rất nhiều, hắn biết rõ chúng nó khiến người tự mãn. Nên Lâm Phàm hy vọng người khác sẽ từ bỏ thói hư tật xấu này.

Đương nhiên, dù đối phương không chịu bỏ tật này thì Lâm Phàm cũng sẽ không đi luôn, hắn không phải loại người bạc bẽo như Thanh Oa.

Cốt Vương gỡ Khương Sinh ra khỏi xích sắt, nhưng sợi xích xuyên qua trái tim khiến người bó tay, không biết nên làm sao bây giờ. Dù là Cốt Vương cũng không dám động vào.

Khương Sinh hơi thương cảm nói:

- Không ngờ lấy lại được tự do.

Sau đó ánh mắt bị Thanh Oa hấp dẫn, ánh mắt của Khương Sinh không bình thường, nhưng gã chỉ nhìn một thoáng rồi bị Du Vân nhăn mặt đau đớn hấp dẫn tầm mắt.

- Du Vân, không ngờ báo ứng cuối cùng vẫn tới với ngươi.

Tâm tình Khương Sinh sung sướng, hình như bực tức nhiều năm qua đều bay biến khi thấy bộ dạng thê thảm của Du Vân.

Du Vân đã lười mắng chửi, thể xác và tinh thần mệt mỏi tột độ,

đến bây giờ y đã quên mình đau đớn bao nhiêu lần.

Có lẽ đã đau đến chết lặng.

Thanh Oa không chủ động nói chuyện với Khương Sinh, hai người tốt nhất là đừng nói chuyện.

Nhưng Khương Sinh bỗng nắm Thanh Oa trong tay, hơi biến sắc mặt:

- Cửu Hoang, tại sao thần trí của ngươi dung hợp với súc sinh này? Dù bị hắn hại nhưng miễn là ngươi không chủ động thì tuyệt đối sẽ không dung hợp thành một được.

Khương Sinh không tin nổi, vốn tưởng Cửu Hoang không tìm kiếm được bản thể nên mới sống nhờ trong xác ếch, nhưng nay xem ra không phải vậy.

Thanh Oa bực bội lườm đối phương:

- Liên quan gì đến ngươi, bảo ai là súc sinh? Mau buông ta ra!

Không đợi Khương Sinh nói nhiều, Thanh Oa tung chân đá, nhưng không đạp trúng đối phương mà mượn sức vững vàng rơi xuống đất.

Lâm Phàm không muốn ở lại đây nữa, chán chết:

- Đã cứu người được rồi thì đi thôi.

Trong mắt người khác thì thực lực của Khương Sinh rất mạnh, nhưng Lâm Phàm thì thấy chỉ đến thế là cùng, chán.

Huống chi Khương Sinh bị giam giữ lâu như vậy, sợ là tất cả tài phú đều bị bóc lột, nghèo rớt mồng tơi, thua nhóm Cốt Vương.

Thanh Oa đồng ý đầu tiên:

- Đúng, đúng, đi nhanh lên, chán quá.

Khương Sinh thấy Cửu Hoang muốn đi thì hỏi nhanh:

- Cửu Hoang, ngươi đi nơi nào?

Thanh Oa liếc đối phương:

- Ta có chuyện muốn làm, ngươi thì đợi một chỗ hoặc đi đâu đều

được.

Ma Tổ lắc đầu nói:

- Ài, tính tình bạc bẽo thật, nói sao thì người ta đã chịu khổ nhiều vì ngươi, không cảm tạ thì thôi, không nên đuổi người ta đi như vậy. Huống chi người ta bị thương nặng như vậy, hay là vậy đi, nếu ngươi đồng ý thì đến làm việc trong đường hầm.

Khương Sinh không biết đường hầm là cái gì, hỏi:

- Trong đường hầm có Cửu Hoang không?

- Có.

Đối với Khương Sinh thì chỉ cần có Cửu Hoang, những chuyện khác không thành vấn đề.

Thanh Oa nghe câu này thì rùng mình.

Mợ nó, tình hình là bị theo dõi rồi. Trước kia thực lực của nó cường đại nên chẳng ngán ai, nhưng bây giờ khác rồi, nó là con ếch, thực lực không cao, nếu bị người ta dùng sức mạnh đè thì nó bất lực.

Thanh Oa không còn cách nào khác, chỉ có thể âm thầm hận Ma Tổ.

Thật sự là xen vào việc của người khác.

Làm người ta ghét!

Lối vào Thanh Sơn Khâu.

Bọn họ chuẩn bị rời đi, người Thanh Sơn Khâu cảnh giác nhìn đám người này.

Nguy hiểm, rất nguy hiểm.

Toàn Thanh Sơn Khâu, tất cả mọi người rơi vào sợ hãi, bọn họ cảm nhận nguy hiểm từ người đối phương.

Cảm giác nguy cơ sắp tụ thành thực chất, rất đáng sợ.

Cốt Vương cảm thán rằng:

- Thật là một đám người đáng thương.

Đúng là vô cùng bi ai.

Nhìn đám người này bị hù sợ đến mức đó, đôi mắt trợn to mờ mịt và vô tội.

Lâm Phàm đang định dẫn người rời đi thì bỗng khựng lại ở lối vào:

- Chờ chút.

Cốt Vương hỏi:

- Sao vậy Lâm gia?

- Các ngươi chờ bản phong chủ ở đây, nhanh thôi.

Lâm Phàm chợt nhớ ra chưa kiếm điểm.

Hắn đã tự mãn quá rồi, trước kia dù là một con yêu thú cũng sẽ không bỏ qua, bây giờ hắn suýt quên kiếm điểm từ Thanh Sơn Khâu.

Lỗi lầm, tự mãn làm người ta sa đọa, sai quá là sai.

Cốt Vương thắc mắc, không biết Lâm gia muốn làm gì, không lẽ quên chuyện quan trọng gì?

Rất nhanh, khi Thanh Sơn Khâu vang lên âm nhạc vui sướng thì mọi người đều biết xảy ra chuyện gì.

Thuyền vui lênh đênh.

Tiếng la thảm thiết liên tục vang vọng ở các góc Thanh Sơn Khâu, tiếng van xin, tiếng gào hoảng loạn.

Cốt Vương cười nói:

- Lâm gia không uổng là Lâm gia, ngoài miệng nói không thèm để ý nhưng thật ra rất để bụng. Cửu Hoang gia, chắc chắn là Lâm gia đang báo thù cho ngươi.

Suy nghĩ đầu tiên trong đầu Thanh Oa là không thể nào.

Gặp quỷ, kẻ bỏ mạng không rảnh rỗi báo thù cho nó, chắc chắn có bí mật gì hoặc hắn đơn giản ngứa tay muốn đánh người.

Hồi lâu sau.

Lâm Phàm xuất hiện ở lối vào:

- Đi nào, nhưng trước đó phải ghé qua Nguyên Tổ Thâm Uyên đã.

Thanh Oa thấy kẻ bỏ mạng tinh thần phơi phới, người lâng lâng rất sảng khoái.

Mới rồi hắn thu hoạch không tệ, đã nói mà, không thể lãng phí, thật sự, hơn hai ức điểm dễ kiếm lắm sao? Hắn suýt bỏ lỡ.

Thanh Oa nghe nhắc Nguyên Tổ Thâm Uyên thì vụt ngẩng đầu, sau đó cảm động nói:

- Chủ nhân, thật ra không cần đi, hắn đã vứt xác chết của ta vào Nguyên Tổ Thâm Uyên rồi, không có hy vọng tìm về.

Lâm Phàm không nể mặt mũi phủ nhận ngay:

- Ai nói là tìm xác chết của ngươi? Bản phong chủ chỉ muốn đi xem thử tình huống thế nào.

Vốn chuyện lúc trước khiến Thanh Oa đổi mới rất nhiều cái nhìn về Lâm Phàm, nhưng giờ thì đừng nói nữa, lại thay đổi ấn tượng nữa.

Nó biết ngay mà, kẻ bỏ mạng tuyệt đối không có ý tốt.

Khi Khương Sinh biết bản thể của Cửu Hoang bị Du Vân ném vào Nguyên Tổ Thâm Uyên thì hoàn toàn tuyệt vọng.

Trong chỗ đó dù là Chúa Tể đỉnh, Chúa Tể nhất thế cũng không thể đi vào, nơi bí ẩn mà quỷ dị nhất.

Khi Nguyên Tổ Thâm Uyên phun trào sẽ có vô số bảo bối hiện ra với đời, khiến tất cả Chúa Tể điên cuồng.

Nguyên Tổ Thâm Uyên.

Ma Tổ dẫn đường đoàn người đến đây.

Nguyên Tổ Thâm Uyên một mảnh hoang nguyên, không một ngọn cỏ, bùn cát màu vàng đất lẳng lặng nằm ở đó. Gió thổi qua cuốn lên nhiều bùn cát làm góc trời này bụi mù mịt.

Không ngờ vào sâu, bùn cát màu vàng đất dần đổi thành hòn đá đen, mặt ngoài tuy thô ráp nhưng tỏa ánh sáng âm u.

Rất nhanh, một cái hố trời to lớn xuất hiện, hình tròn, sâu không thấy đáy, bên trong đen ngòm như lỗ đen, vách tường xung quanh cắm ngược nhiều đá nhọn như ác ma nhe răng nanh.

Lâm Phàm đứng ở mép hố, hỏi:

- Nơi này là Nguyên Tổ Thâm Uyên sao?

Ma Tổ cũng đã hồi lâu không đến, gã từng đánh cướp đồ vật trong chỗ này, khá may mắn khi thật sự kiếm về ít đồ tốt.

- Không ai biết lai lịch của Nguyên Tổ Thâm Uyên, từ khi có thượng giới thì nó đã tồn tại. Dù là cường giả Chúa Tể hay Chúa Tể nhất thế thì không ai thăm dò khu vực này được.

Du Vân ở một bên trầm giọng nói:

- Cửu Hoang, bản thể của ngươi bị ta ném xuống từ nơi này, nếu ngươi muốn lấy lại bản thể thì cứ xuống dưới, nhưng ta nghĩ chắc ngươi không thể xuống đâu.

Cốt Vương nổi giận:

- Tiểu tử này!

Dám nhục nhã Cửu Hoang gia của gã, sao chịu đựng được? Cốt Vương dứt khoát vươn tay bóp bể trứng của đối phương.

Du Vân chảy mồ hôi lạnh, thê thảm rít gào.

Gã thật sự sắp sụp đổ, dù là ai khi bị người khác nhiều lần bóp nát nơi đó cũng sẽ không chịu nổi.

Ma Tổ vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Nguyên Tổ Thâm Uyên rất bí ẩn, đã từng có người ỷ vào thực lực cường đại tiến vào bên trong, qua mấy trăm năm mới ra ngoài được. Khi đi ra người đó nói mới bay vài ngày trong đó, vì mãi không thấy thấy đáy, bốn phía tối tăm không có sinh mệnh gì nên người nọ trở ra.

Lâm Phàm hỏi:

- Theo như Ma Tổ nói thì thời gian trong Nguyên Tổ Thâm Uyên khác với nơi này?

Ma Tổ đáp:

- Đúng rồi, không giống, sâu không thấy đáy, không giới hạn. Nhiều người muốn tìm kiếm Nguyên Tổ Thâm Uyên ẩn giấu bí mật gì, vì sao cách một thời gian sẽ phun ra chí bảo, nhưng đến bây giờ vẫn không ai hiểu được. Nơi này là chỗ bí ẩn nhất thượng giới.

Ma Tổ cực kỳ tò mò với Nguyên Tổ Thâm Uyên, nhưng tò mò là một nhẽ, có thứ không phải gã có thể thăm dò rõ ràng.

Lâm Phàm nói:

- Thanh Oa, xem ra rất khó lấy lại bản thể của ngươi.

Dù sao nghe Ma Tổ kể xong cũng cảm giác nơi này hơi kỳ lạ.

Tự mình phun ra bảo bối?

Chắc chắn có vấn đề, trên đời không miếng thịt từ trên trời rớt xuống.

Ngoài miệng Thanh Oa nói không để ý nhưng chắc trong lòng hơi buồn, không lấy về bản thể được thì chơi gì nữa.

Nói không hận Du Vân là điều không thể nào, nhưng Thanh Oa chẳng còn cách nào khác, nếu lộ rõ thù hận thì Du Vân sẽ đắc ý lên mây, cho rằng thành công chọc tức nó, ngược lại sẽ càng thêm đắc ý, càn rỡ.

Lâm Phàm vốn muốn nhảy xuống xem rõ tình hình bên trong, nhưng nghe Ma Tổ bảo sâu không thấy đáy, ngoài đời đã qua mấy trăm năm, như thấy quỷ, nên hắn chẳng muốn vào.

Lâm Phàm vẫn không chịu từ bỏ ý định, hắn mở ra Hữu Sắc Nhãn Tình nhìn chằm chằm Nguyên Tổ Thâm Uyên, nhưng nhìn nửa ngày không có phản ứng gì, nói lên nơi này không có sinh linh.

- Đi thôi, trở về, chán chết. Nhưng ta đề nghị mọi người trút bầu tâm sự, xem như để lại dấu ấn từng du lịch qua đây.

Lâm Phàm tuột quần móc chim ra, lăng nhục Nguyên Tổ Thâm Uyên một phen, sau đó xách quần lên bước đi luôn.

Thất vọng ghê gớm, không biết khi nào Nguyên Tổ Thâm Uyên sẽ lại phun trào bảo bối.

Chương 1142: Quả trứng này thật tươi mới

Rời khỏi Nguyên Tổ Thâm Uyên, khi trở lại đường hầm trừ những Chúa Tể ngồi bên ngoài chờ mòn mỏi ra không thấy bóng người ngoài, đều biến mất tăm.

Bọn họ cho rằng có thể đánh đuổi bốn thế lực lớn thì đường hầm làm ăn phát đạt chật ních người rồi.

Bọn họ không ngờ rằng những người muốn đi qua đường hầm đều cởi truồng chạy mất không thấy bóng dáng.

Tuyết Cơ của Phiêu Miểu Huyễn Tông muốn đợi Lâm Phàm trở về, làm quen một chút, nhưng bị bà lão Thanh Hòa kéo đi.

Lâm Phàm là tồn tại hết sức nguy hiểm trong mắt bà lão Thanh Hòa, Tuyết Cơ dính dáng với hắn không phải chuyện sáng suốt.

Thánh Địa Sơn.

Nhóm Càn Võ đã trở lại.

Trên đường về Thần Vũ Đế có cho Càn Võ biết là người lừa công pháp của Hán Tôn là tiểu tử này.

Khi biết điều đó thì biểu tình của Càn Võ rất phức tạp. Tất cả tài phú trên người bọn họ đều bị đối phương lấy hết, không chừa mẩu cặn, đúng là táng tận thiên lương, bệnh trạng đến cực hạn.

Khi Thần Vũ Đế biết một mình tiểu tử này đánh với bốn thế lực lớn thì biểu tình càng giật mình hơn, không tin được. Dù trước kia đã biết tiểu tử đó rất lợi hại nhưng không ngờ sẽ kinh khủng đến trình độ này.

Càn Võ nói:

- Mặc kệ tình huống thế nào, sự việc đã phát sinh thì không thể quay đầu, nhưng ta có một chuyện phải báo cho Vũ Tổ.

Thần Vũ Đế hỏi:

- Chuyện gì?

Càn Võ bị đối phương tịch thu tất cả tài sản nhưng không cay cú

nhiều, chuyện lão sắp báo cáo quan trọng đến mức nào mà khiến lão gác mớ tài phú bị người thu hết sang một bên?

Thần Vũ Đế đã hỏi thì Càn Võ không giấu diếm, họ cùng là cao tầng Thánh Địa Sơn, có địa vị rất cao thì tự nhiên phải biết chuyện này.

Khuôn mặt Càn Võ nghiêm túc nói:

- Tiểu tử lúc trước cũng tu luyện ngạnh công, còn đến cảnh giới cực cao, nhưng ta phát hiện hắn thiêu đốt khí huyết không có dấu hiệu suy bại, ngược lại càng ngày càng tràn đầy. Bây giờ khí huyết của Vũ Tổ không ngừng suy yếu, mãi không tìm được cách giải quyết, ta nghĩ tiểu tử kia chắc chắn có cách.

Thần Vũ Đế nghe chuyện này sắc mặt nghiêm túc hơn nhiều.

Với Thánh Địa Sơn thì nếu Vũ Tổ có thể trở lại đỉnh cao, ức chế huyết khí suy yếu sẽ là việc tốt lớn lao.

Thần Vũ Đế trầm tư một lát nói:

- Đi, ta đi chung với ngươi, ta rành về tên kia.

Thánh Địa Sơn tổn thất khá nhẹ trong đại quân thảo phạt đường hầm.

Thảm thiết nhất là Thanh Sơn Khâu, sau đó đến Thần Đình, bị bắt luôn Phó Thần Chủ.

Còn Phật Ma Tháp thì sau khi Phật Ma trở về sắc mặt vẫn âm trầm, tám Đại Tôn không dám hó hé tiếng nào.

Lần này thua lớn, mất hết mặt mũi. Nhất là Yên Ma Đại Tôn, không muốn nói tiếng nào.

Từ lúc bắt đầu đến kết thúc Yên Ma Đại Tôn không ra tay lần nào nhưng vẫn bị thương nặng.

Yên Ma Đại Tôn nói:

- Phật Ma, không thể bỏ qua, tiểu tử đó láo quá mức!

Các Đại Tôn khác giữ im lặng.

Không bỏ qua thì sao?

Đối phương là tồn tại kinh khủng còn hơn Ma Tổ.

Đối mặt Ma Tổ thì một mình Phật Ma cũng chống lại được, nếu tăng thêm bọn họ thì phần thắng lên đến bảy phần mười.

Nhưng còn bây giờ thì sao.

Phật Ma cùng Thần Chủ Thần Đình liên hợp lại vẫn không thể bắt được đối phương, bằng vào các Đại Tôn thì càng là mơ ảo.

Phật Ma tức giận quát, người tiếp tục ra hơi thở âm u dâng trào:

- Biến!

Tám Đại Tôn kinh ngạc, cúi đầu, không dám nhiều lời.

Bọn họ phát hiện Phật Ma hơi lạ, trước kia phật tính ánh sáng vàng và ma tính âm u ngang hàng với nhau, ở trạng thái cân bằng.

Bây giờ ma tính ngập trời nghiền ép phật tính ánh sáng vàng, hoàn toàn chiếm ưu thế.

Mắt phật màu vàng dần nhuộm đen.

Tám Đại Tôn có cùng một ý tưởng:

- Thất bại.

Phật Ma tu luyện công pháp đặc biệt, Phật Ma một thể là cảnh giới cao nhất.

Nhưng bây giờ cân bằng đã bị đánh vỡ, muốn dung hợp càng là điều không thể nào.

Bọn họ không dám mở miệng.

Mặc kệ là thành công hay thất bại thì đều là hướng đi tu luyện của Phật Ma, muốn đến cảnh giới cao nhất Phật Ma một thể bản là chuyện không thể nào.

Trong ánh mắt âm trầm của Phật Ma, tám Đại Tôn lui ra, không dám nói nhiều một câu.

Mấy ngày sau.

Đường hầm trong lãnh địa Quỷ tộc.

Cốt Vương nói:

- Lạ lùng, có vấn đề, sao bây giờ không có một bóng người? Lâm gia, chúng ta làm sao bây giờ, đừng nói là không có ai đến nhé?

Cốt Vương hơi nóng nảy, con đường phát tài làm giàu đang êm đẹp bỗng cắt đứt, dù là ai đều thấy khó chịu.

Lâm Phàm ngẫm nghĩ, hơi không tin điều này sẽ xảy ra.

Hắn là người làm ăn công bằng vậy mà mở cửa làm ăn nhưng không ai đến, khó chịu thật.

Ma Tổ lạnh nhạt nói:

- Ai thèm đến nữa, chắc chắn đã bị người ta biết đường hầm thu phí, miễn đầu óc còn tỉnh táo thì họ sẽ không tìm tới.

Lâm Phàm vẫn không chịu tin tưởng:

- Cái này không thể được, không người đến thì đường hầm sẽ bỏ hoang. Để bản phong chủ tìm cách, thật khó tin.

Thu phí hợp tình hợp lý như vậy mà bị người cho rằng cắt cổ.

Cốt Vương nói:

- Lâm gia, hay chúng ta giảm mức thu phí xuống?

Lâm Phàm xua tay:

- Đừng nóng vội, vẫn chưa có ai đến phàn nàn đã nói lên chúng ta thu phí là hợp tình hợp lý, hiện tại giảm mức xuống thì không tốt. Chờ xem, nhìn bản phong chủ vận dụng chiêu lớn này!

Lâm Phàm nói xong rời đi một mình.

Ma Tổ nhìn bóng lưng của Lâm Phàm, thầm nghĩ tiểu tử này có cách gì?

Hai ngày sau.

Tri Tri Điểu thượng giới túa ra, các ngóc ngách đều có bóng dáng của Tri Tri Điểu.

Miễn ngươi là người, không . . . chỉ cần ngươi là sinh linh đều sẽ thu được nội dung của Tri Tri Điểu.

Thượng giới, một tòa thành trì.

Nơi này là chợ giao dịch, tiếng người ồn ào, nhiều người đều sẽ đến đây buôn bán.

Bốn thế lực lớn không trông giữ nơi này, là thành trì không có thế lực. Nhưng bốn thế lực lớn đều cử người quản lý đến trông nom, hy vọng gặp được đồ tốt.

Trong một trà lâu.

Mỗi bàn đều ngồi đầy người, họ phong trần mệt mỏi, có lẽ đã chém giết lấy được đồ tốt ở bên ngoài rồi cầm tới đây bán phá giải, sau đó hưởng thụ thỏa thích.

Đột nhiên một giọng nói thô kệch vang lên:

- Tốt quá, tốt quá rồi!

Nam nhân vạm vỡ đứng bật dậy, mặt đỏ bừng không tin được.

- Yên tĩnh chút, ồn gì mà ồn!

Bàn khác toàn là nam nhân trẻ tuổi, trông khí chất dường như đến từ thế lực lớn, hiển nhiên họ rất bất mãn với người không có chút tố chất này.

Nam nhân vạm vỡ không bất mãn, tự nhủ:

- Phó Thần Chủ Thần Đình bị cường giả điện chủ bắt giữ, bây giờ miễn đi qua đường hầm là có thể giẫm nát trứng của Phó Thần Chủ!

Giọng của gã không lớn, nhưng cũng không nhỏ.

Đám người bất mãn với nam nhân vạm vỡ nghe xong mặt biến sắc, dường như không tin được, đứng bật dậy đi tới chỗ nam nhân vạm vỡ, mở báo ra xem.

Mấy hàng màu đen chữ lớn hấp dẫn sự chú ý của họ.

[Ngươi là kẻ yếu? Ngươi là cường giả? Những thứ này đều không quan trọng, quan trọng là ngươi có muốn giẫm Phó Thần Chủ Thần Đình ở dưới chân không?]

Đọc đến đây người xung quanh thầm gật gù, đương nhiên họ muốn rồi, nhưng không có năng lực đó.

Phó Thần Chủ Thần Đình có địa vị cao cỡ nào, là tồn tại khủng cỡ nào.

Dòng tiếp theo khiến bọn họ giật mình.

[Muốn nếm thử cảm giác Phó Thần Chủ Thần Đình bị ngươi giẫm ở dưới chân không?

Muốn nếm thử đạp nát trứng của Phó Thần Chủ Thần Đình không?

Muốn nếm thử cho Phó Thần Chủ Thần Đình chịu nhục dưới chân của ngươi không?

Nếu muốn thì may mắn của ngươi đã đến, đường hầm ổ lãnh địa Quỷ tộc mở rộng cửa, đi qua đường hầm được đạp trứng Phó Thần Chủ. Giẫm cường giả Chúa Tể đỉnh dưới chân, ngươi là cường giả! Đừng để vuột mất cơ hội, động lòng chẳng bằng hành động, qua đường hầm, giẫm Phó Thần Chủ, đi lên đỉnh cao cuộc đời . . .]

Người xung quanh ngây ra như phỗng, không tin nổi.

- Gặp quỷ, đừng nói là thật nhé? Phó Thần Chủ Thần Đình đấy!

- Ngươi không biết thật hay giả ngu vậy? Bốn thế lực lớn hợp sức diệt trừ đám người đường hầm nhưng cuối cùng ngược lại bị đánh chạy, nhiều người đều thấy việc này, tuyệt đối không giả được!

- Ta hơi không dám, đó là Phó Thần Chủ Thần Đình! Nếu bị Thần Chủ Thần Đình biết thì không sống nổi.

Nam nhân vạm vỡ kích động khóc toáng lên:

- Cơ hội tới, rốt cuộc đã đến rồi! Sư phụ, sư huynh, các sư đệ, ta rốt cuộc có thể báo thù cho các người!

Phó Thần Chủ Thần Đình dùng thủ đoạn cứng rắn trấn áp một số thế lực nhỏ là chuyện thường xảy ra. Bọn họ bị diệt thì kệ, không ảnh hưởng chút nào đến Phó Thần Chủ.

Dù sao đều là kẻ yếu, chẳng lẽ có thể tìm y báo thù?

- Đường hầm lãnh địa Quỷ tộc . . . tiểu nhị, lấy tiền!

Nam nhân vạm vỡ trả tiền trả nước rồi dứt khoát rời đi.

Ngay sau đó, những người phản cảm nam nhân vạm vỡ đều đi

theo:

- Huynh đệ, kết bạn cùng đi nào!

Giờ phút này, khắp nơi trên thượng giới.

Rất nhiều người đều thấy được nội dung này.

Sức hấp dẫn của Phó Thần Chủ Thần Đình quá lớn, giẫm ở dưới chân, một cước đạp nát trứng, đó là chuyện không dám tưởng tượng. Nhất là với kẻ yếu càng không dám tin.

Giờ phút này, thượng giới xao động, lòng người háo hức.

Lối vào đường hầm.

Bốn người Cốt Vương, Đông Dương Đế, Huyết Nha, Xích Cửu Sát ngồi chung chỗ.

Huyết Nha tiếc nuối nói:

- Ài, Cốt Vương, ngươi đã nghĩ ra đường về sau chưa? Nơi này chắc chắn không có tương lai phát triển rồi.

Thu lệ phí cắt cổ, nếu giảm bớt một chút thì đã không như bây giờ.

Cốt Vương lắc đầu nguầy nguậy:

- Đường? Đường gì? Ta thì có đường gì mà đi, đời này ta theo Lâm gia, không đi nơi nào hết!

Chỗ này có mấy cái chân cho gã ôm, đó là niềm hạnh phúc biết bao, vậy mà kêu gã rời đi, đầu óc làm bằng gì vậy?

- Ngươi . . .

Huyết Nha vừa định nói chuyện thì bị tiếng động đằng trước làm giật mình.

Một đám người sợ hãi rụt rè nhưng tràn ngập lòng tò mò đi vào cửa đường hầm, nhìn chằm chằm vào nhóm người Huyết Nha, sau đó nhỏ giọng thầm thì.

- Là chỗ này, Tri Tri Điểu nói đúng chỗ này rồi.

- Rốt cuộc là thật hay giả? Đừng nói là lừa người nhé.

Cốt Vương hăng hái bật dậy, kích động hỏi:

- Các ngươi đến đây để đi qua đường hầm?

Không ai trả lời, không một người nói chuyện.

Cốt Vương hơi thất vọng, không thể nào, nhiều người vậy mà không có một người muốn đường hầm ?

Đông Dương Đế suy nghĩ, mở miệng hỏi:

- Có phải các ngươi đến giẫm trứng không?

Câu hỏi này dẫn đến tất cả mọi người điên cuồng gật đầu.

Cốt Vương mừng rỡ, nhiệt tình giới thiệu:

- Nào nào, ở đây, trứng ở bên trong, mau vào đi. Các ngươi may mắn lắm, các ngươi là nhóm người thứ nhất, trứng của Phó Thần Chủ còn tươi mới nguyên lành, đang chờ các ngươi. Ai là người thứ nhất đạp trứng của Phó Thần Chủ sẽ để lại tên vạn cổ, mau lên, tốc độ nhanh nhất sẽ là người đầu tiên!

Cốt Vương nói xong.

- Mợ nó, đừng giành!

- Ta tới trước, ta là là người đầu tiên!

- Xéo ngay, ta mới là người thứ nhất!

Điên rồi, tất cả điên hết rồi.

Chương 1143: Thảm! Thật sự là thảm!

Trong đường hầm.

Du Vân tựa lưng vào hàng rào đường hầm, hai tay giơ cao khỏi đỉnh đầu, bị trói ở nơi đó, hai chân giang rộng, cổ chân bị đồ vật cố định không thể nhúc nhích.

Sắc mặt Du Vân nặng nề, cúi đầu, tóc dài che lại gương mặt. Nghe phương xa có tiếng động, Du Vân hơi ngước đầu liếc qua.

- Làm gì ồn ào vậy?

Du Vân bị nhốt ở đây lâu, trong lòng luôn ôm hy vọng được người cứu vớt, nhưng mấy ngày trôi qua chẳng có chút động tĩnh, làm y hơi tuyệt vọng.

Nhưng Du Vân vẫn chờ đợi, phụ thân tuyệt đối sẽ không quên y.

Du Vân nhìn qua đuôi mắt thấy Cốt Vương tới gần thì rùng mình.

Trong thời gian này đám người kia không quan tâm y, dù là Thanh Oa căm thù y nhất và Khương Sinh cũng ít khi tìm y.

Nhưng Cốt Vương dường như đã bị nghiện, mỗi ngày sẽ tới giẫm mấy lần.

Hành vi này tạo thành ảnh hưởng rất tồi tệ cho Du Vân, y bị tra tấn rên rỉ, chỉ muốn tự tử.

Cốt Vương rất nhiệt tình nói:

- Nào nào, chỗ này, các ngươi nhìn xem người này có phải là Phó Thần Chủ Thần Đình không, tuyệt đối không lừa già dối trẻ!

Làm cường giả Chúa Tể đỉnh mà gã hết sức khách khí với mấy kẻ yếu này, làm bọn họ vinh hạnh không dám nhận, cảm giác đây mới đúng là người làm ăn, rất thân thiện.

Bọn họ dần không còn sợ hãi nữa, tự nghĩ mình là khách thật sự.

Du Vân sợ hãi, linh cảm sắp xảy ra chuyện xấu:

- Chuyện gì xảy ra?

Rất nhanh.

Một đám người đến trước mặt Du Vân.

Cốt Vương ở trên cao nhìn xuống nhìn Du Vân, sắc mặt âm trầm lạnh lùng, nhưng khi nhìn về phía đám khách nhân thì cười tươi nói:

- Các vị nhìn xem có phải lừa các vị không, đây là Phó Thần Chủ Thần Đình.

Đám người nhìn không chớp mắt, ánh mắt kia như đang quan sát món đồ, nhìn trân trân đến thẫn thờ.

Đám người kêu lên:

- Đúng rồi.

- Phó Thần Chủ Thần Đình, khí thế kia tuyệt đối không sai.

- Thì ra là thật, khiến người hưng phấn quá đi!

Nếu là trước kia thì họ không có bản lĩnh đứng ở trước mặt Phó Thần Chủ.

Xem bộ dạng hiện tại của Phó Thần Chủ vô cùng thê thảm, bị trói lại như chịu ngược đãi, hai chân giang rộng hơi kỳ kỳ.

Cốt Vương cười nói:

- Nên mới bảo các ngươi rất may mắn, sao? Đi qua đường hầm có đáng giá không?

- Đáng giá, rất đáng giá!

- Không ngờ có cơ hội như vậy, cho dù chết rồi thì hậu nhân của ta cũng sẽ cảm thấy tự hào vì ta!

Bọn họ từ vạn dặm xa xôi đến đây, khi trông thấy Phó Thần Chủ thì mọi thứ đều đáng giá.

Nếu là trước kia thì không thể tưởng tượng được.

Du Vân linh cảm không may:

- Cốt Vương, ngươi muốn làm gì?

Ánh mắt của đám người kia rất lạ, dường như sắp xảy ra chuyện

đáng sợ.

Cốt Vương cười nói:

- Phó Thần Chủ Thần Đình tôn kính, ta không muốn làm gì, những khách nhân này muốn làm chút việc vui với ngươi, ví dụ như giẫm trứng của ngươi. Công nhận giá trị của ngươi cao thật, chớp mắt có nhiều người nghe tiếng tìm đến, không dám tưởng tượng.

Du Vân mặt biến sắc, sau đó tức giận gầm nhẹ:

- Các ngươi dám!

Y là Phó Thần Chủ Thần Đình, y không tin những người này dám làm gì mình.

Cốt Vương lười quan tâm Du Vân, láo quá, đã là tù nhân thì nên giết cho rồi. Nhưng Lam gia có trí tuệ, nghĩ ra cách như vậy, tận dụng phế vật hết mức, có thể bộc phát ra uy thế như vậy, rất lợi hại.

Bị Du Vân đe dọa, người chuẩn bị qua đường hầm giẫm trứng đều hơi sợ.

Du Vân dù gì là Phó Thần Chủ Thần Đình, uy danh hiển hách, bọn họ làm gì có can đảm giẫm lên dù đã bắt được cơ hội?

Cốt Vương nhíu mày nói:

- Các vị, cơ hội hiếm có, ai muốn lên đầu tiên?

Hiện trường có chút yên tĩnh.

Đám người mới rồi hơi kích động bỗng chốc yên tĩnh, hiển nhiên bị tiếng quát của Du Vân hù sợ.

Cốt Vương hỏi lại lần nữa:

- Ai trong các ngươi lên trước?

Mợ nó, tất cả đều nhát cáy vậy sao? Có gì to tát đâu, dù tên này là Phó Thần Chủ nhưng chẳng lẽ y có thể trốn thoát khỏi chỗ này sao?

Đừng nhát vậy chứ, đã đến rồi mà không thử nghiệm một chút thì có lỗi với bản thân.

Cốt Vương đang định hành động thì một giọng nói tức giận,

dường như tích trữ thật lâu vang lên:

- Để ta!

Một nam nhân vạm vỡ bước ra, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chòng chọc vào Du Vân, hình như có thù sâu như biển.

Quả nhiên, có người dám bước ra đầu tiên, người xung quanh đều lui ra.

Bọn họ đều đang nghĩ nếu đạp xuống sẽ có hậu quả thế nào?

Nếu bị Thần Đình biết thì tàn đời.

Cốt Vương reo lên:

- Tốt, gan dạ, lớn gan lắm, ngươi rất may mắn trở thành người đầu tiên được đường hầm tặng kèm quà, cho ngươi giẫm hai lần!

Có người dẫn đầu thì chuyện tiếp theo không thành vấn đề.

Nam nhân vạm vỡ cảm kích ôm quyền với Cốt Vương, sau đó bước tới trước mặt Du Vân.

Nam nhân vạm vỡ bừng bừng lửa giận:

- Chắc ngươi không biết ta là ai, cũng không biết ngươi đã làm gì với tông môn của ta, dù sao tất cả rất nhỏ bé với ngươi, thậm chí không bằng một hạt cát trong mắt của ngươi. Nhưng ta mãi mãi không quên ngươi được!

Du Vân thấy nam nhân vạm vỡ thì rất là khinh thường, một con sâu tu vi yếu đến tội mà thôi.

Du Vân gầm nhẹ:

- Ngươi muốn làm gì? Ngươi có biết ta là ai không? Phó Thần Chủ Thần Đình! Nếu ngươi dám làm gì ta thì sẽ chết không chỗ chôn.

Uy hiếp từ cường giả Chúa Tể đỉnh khiến người xung quanh đều có chút e ngại.

Nam nhân vạm vỡ cười phá lên, cười hơi điên cuồng:

- Ha ha ha! Chết không chỗ chôn có gì đáng sợ? Trước khi chết có thể lăng nhục ngươi tơi bời đã quá đủ!

Nam nhân vạm vỡ nói xong tới gần Du Vân.

Du Vân đổi sắc mặt:

- Ngươi dám . . .!

Du Vân chưa nói hết câu, nam nhân vạm vỡ gầm lên đạp trứng.

Phụt!

Tiếng vỡ vụn.

- Oa!

Đám người do dự khi thấy nam nhân vạm vỡ thật sự xuống chân thì hét lên, nhìn chằm chằm vào đũng quần của Du Vân, có máu chảy ra.

Nam nhân vạm vỡ chưa ngừng lại, tiếp tục đạp.

Mọi người cảm giác cả người ớn lạnh, đũng quần lạnh lẽo, dù chân không giẫm lên người họ nhưng nhìn thôi đã rùng rợn.

Du Vân gào thê lương, cảm giác đau đớn này còn hơn bị người cầm dao chặt thành hai khúc.

Cốt Vương cho lời bình chính xác, phân tích rõ ràng từng hành động của nam nhân vạm vỡ:

- Tốt, một cước này giẫm tốt lắm, xem ra vị tiểu huynh đệ này tràn đầy tức giận với Du Vân, độ mạnh, góc độ, đều rất hoàn mỹ. Tiểu huynh đệ thấy thoải mái không? Phó Thần Chủ Thần Đình, cường giả Chúa Tể đỉnh bị một cước đạp vỡ trứng, việc này nếu đổi lại là ta thì khoác lác cả đời cũng chê ít.

Đám người vây xem trong đường hầm thấy cảnh này thì sôi trào máu nóng.

Mợ nó!

Tuy Du Vân là Phó Thần Chủ Thần Đình, địa vị cùng thực lực đều khiến người sợ hãi. Nhưng nhìn nam nhân vạm vỡ nhỏ yếu dám đạp nát trứng của Phó Thần Chủ, bọn họ nghĩ rằng vậy thì chúng ta sợ cái gì?

Nam nhân vạm vỡ nhìn bộ dạng thê thảm của Du Vân, gã cười lớn như trút ra oán hận, lửa giận trong lòng.

Nam nhân vạm vỡ giơ chân lên, nhìn Du Vân:

- Ta muốn cho ngươi biết có thù thì rồi sẽ có ngày nhận lại.

Du Vân dữ tợn nhìn chằm chằm vào nam nhân vạm vỡ, rất muốn nuốt sống đối phương:

- Chết tiệt, đồ khốn!

Cốt Vương không quan tâm tiểu tử này và Du Vân có mối thù gì, trong lòng vô cùng vui vẻ, có người dám ra tay sẽ kéo theo cảm xúc.

Cốt Vương hỏi:

- Tiểu huynh đệ, cảm giác thế nào?

Nam nhân vạm vỡ gật đầu:

- Thoải mái, tâm tình tốt rất nhiều.

Cốt Vương nói:

- Vậy là tốt rồi, còn một lần nữa, lát nữa nhớ giẫm cho đã, nhớ nhìn kỹ Phó Thần Chủ Thần Đình, sau khi đạp rồi bảo đảm không hối hận.

Đám người xung quanh đều chờ đợi, bọn họ đã nhìn kỹ, đến đây rồi không thể trở về tay không.

Huống chi xem tình huống hiện tại thì dù là Phó Thần Chủ Thần Đình cũng chẳng đáng sợ, chưa chắc ra khỏi đây được.

Đời này có thể giẫm lên trứng của Phó Thần Chủ Thần Đình là đã mãn nguyện.

Rất nhanh.

Tiếng kêu thê thảm vang vọng trong đường hầm.

Du Vân tức giận, nói sao thì y cũng là Phó Thần Chủ Thần Đình, cường giả Chúa Tể đỉnh, bây giờ lại bị một đám con kiến nhục nhã. Trái tim y rỉ máu, thậm chí muốn tự tử.

Khi mọi người rục rịch muốn hành động, Cốt Vương mở miệng nói:

- Các vị cứ yên tâm, chuyện này tuyệt đối sẽ không bị người khác

biết. Còn về hắn, có thể sống sót là vì bản thân còn chút giá trị, muốn đi ra ngoài là chuyện không thể nào. Đừng sợ hãi, không cần căng thẳng, cứ lên đi.

- Đừng cướp, ta muốn làm người thứ hai!

- Chết tiệt, hối hận quá đi, biết trước thì mới rồi đã không nhường!

- Tại bị danh hiệu của tên này hù sợ, nếu biết trước thì ta đã bất chấp!

Cốt Vương cười vui vẻ, sau đó nhìn thoáng qua Du Vân, một kẻ đáng buồn. Gã phục sát đất trí tuệ của Lâm gia, chuyện như vậy cũng nghĩ ra được, rất kinh người.

Lâm Phàm cười nói:

- Thấy chưa? Đã có người vào đường hầm, còn nhiều như vậy. Việc làm ăn của chúng ta sẽ liên tục không ngừng, tương lai càng ngày càng nhiều người tới.

Ma Tổ bội phục đầu óc của tiểu tử này, rất nhanh nhạy, nghĩ ra được cách tàn nhẫn tột độ người thần đều giận.

Bội phục, phục đến không nói nên lời.

Chỉ có thể nói:

Quá dữ.

Phương xa, Thanh Oa bị Khương Sinh quấn quýt nổi cáu muốn đánh chết người.

- Biến!

- Biến!

- Biến!

Đây là chữ Thanh Oa nói nhiều nhất sau khi trở về từ Nguyên Tổ Thâm Uyên.

- Ma Tổ, nơi này tạm thời giao cho ngươi, ta phải trở về một chuyến, ta cũng mang đi một ít tài phú.

Đường hầm tạm thời không cần hắn, bốn thế lực lớn đã kết thúc,

nhổ tận gốc Thanh Sơn Khâu rồi.

Nếu nói có vấn đề thì còn Thần Đình và Phật Ma Tháp, Thanh Sơn Khâu thì miễn bàn, chắc sẽ không đến kiếm chuyện.

Thanh Oa hét to một tiếng:

- Chủ nhân chờ ta với!

Nhưng Thanh Oa định chạy trốn lại bị Khương Sinh tóm lấy:

- Cửu Hoang, nơi này rất tốt, đừng đi.

Lâm Phàm mặc kệ Thanh Oa, trực tiếp biến mất trong đường hầm.

Chương 1144: Âm khí trong tông môn rất nặng

- Khốn nạn!

Thần Chủ Thần Đình một bàn tay đập xuống mặt bàn, mặt bàn lập tức chia năm xẻ bảy.

Thần Chủ Thần Đình luôn tìm kiếm Khôi Lỗi lão tổ, muốn chém giết rồi cướp lại đồ vật bị mất, nhưng rồi một tờ báo xuất hiện trước mặt lão, cơn giận luôn tuôn trào.

Phó Thần Chủ Thần Đình bị ngược đãi trong đường hầm, ai đi vào đường hầm đều có thể đạp nát trứng của y.

Nội dung rõ ràng không ẩn giấu.

Du Vân là nhi tử của Thần Chủ Thần Đình, nhưng ít ai biết chuyện này, giờ lão bị tát sưng mặt.

Thần Chủ Thần Đình muốn bứng ổ đường hầm, nhưng nhớ lại tiểu tử kia khó chơi, khiến Thần Chủ cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Vực ngoại giới.

Viêm Hoa tông.

- Ủa?

Lâm Phàm không trực tiếp tiến vào tông môn mà lơ lửng trong hư không, nhìn chăm chú tông môn, hắn cảm giác có chút không thích hợp.

Lâm Phàm cau mày, hắn không nhìn lầm:

- Sao cảm giác hơi thở trong tông môn hơi bị âm trầm?

Lâm Phàm đến cửa sơn môn, hai vị đệ tử trông giữ sơn môn Từ Đại Pháo đứng nghiêm tại chỗ, khi thấy hắn thì kích động mếu máo.

Lâm Phàm giả vờ bình thường chào hỏi với họ, nhưng phát hiện có luồng khói đen bốc lên từ đỉnh đầu của họ hòa vào hư không.

Từ Đại Pháo cung kính chào:

- Sư huynh khỏe.

Lâm Phàm hỏi:

- Ừm, gần đây tông môn có phát sinh chuyện gì không?

Từ Đại Pháo lắc đầu nói:

- Không, gần đây tông môn vẫn luôn rất bình tĩnh, không xảy ra chuyện gì.

Lâm Phàm suy nghĩ, có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề.

Hắn phân tán chút thương thiên khí vận cho từng sư đệ, sư muội, dù mỏng manh nhưng khí vận đó vẫn mạnh mẽ hơn người bình thường nhiều, không đến trình độ vạn tà không xâm nhưng tuyệt đối sẽ không phát sinh chuyện gì kỳ lạ.

Lâm Phàm không trực tiếp đi tìm lão sư mà đi dạo trong tông môn, mắt hắn phản chiếu các đệ tử đi ngang qua đều toát ra khói đen âm u.

Lâm Phàm muốn tìm ngọn nguồn nhưng phát hiện chúng nó ẩn giấu rất sâu, không tìm được.

Thiên Tu sơn phong.

Lâm Phàm từ bên ngoài đi vào, nhìn lão sư không rời mắt, hắn muốn xem lão sư có bị giống như vậy không:

- Đệ tử về rồi này lão sư!

Khi Lâm Phàm thấy tình huống của lão sư thì sửng sốt, trên người lão sư cũng có loại hơi thở này, nhưng mỏng manh hơn các đệ tử rất nhiều, như có như không nhưng vẫn bị nhiễm chút ít.

Thiên Tu thắc mắc hỏi:

- Đồ nhi đứng đó làm gì? Sao vậy?

Lần này đồ nhi trở về hơi là lạ, nhưng lão nghĩ đến chuyện quan trọng, ngoắc đồ nhi lại gần:

- Đồ nhi mau lại đây, vi sư có chuyện muốn nói với đồ nhi.

Lâm Phàm phản ứng lại, không để ý quá nhiều.

Mợ nó!

Dám tới quậy Viêm Hoa tông!

Vui đây.

Lâm Phàm ngồi xuống cạnh Thiên Tu, thò đầu qua hỏi nhỏ:

- Mới rồi đồ nhi bận suy nghĩ chút chuyện, sao vậy lão sư?

Nơi này là Thiên Tu sơn phong, xung quanh cũng không có ai, nhưng hai sư đồ vẫn làm bộ dạng như đang nói bí mật nhỏ.

Thiên Tu nói:

- Đồ nhi, vi sư cảm giác tông môn gần đây không thích hợp.

Lão đang điều tra chuyện này, nhưng khoảng thời gian này không phát hiện vấn đề gì, tuy các đệ tử tông môn không xảy ra chuyện gì, lão vẫn luôn thấy kỳ kỳ.

Lâm Phàm trầm tư, sau đó hỏi:

- Lão sư, kỳ ở chỗ nào?

Biểu tình Thiên Tu nghiêm túc nói, không nói được ngọn nguồn:

- Kỳ là kỳ thôi.

Lâm Phàm hơi bất đắc dĩ, hai sư đồ cực kỳ nghiêm túc nhìn nhau.

Lâm Phàm thu về tầm mắt:

- Đồ nhi hiểu rồi lão sư.

Thiên Tu vui mừng nói:

- Đồ nhi của vi sư có khác, thông minh đúng chân truyền của vi sư.

Lâm Phàm nói:

- Còn phải nói, chắc chắn được chân truyền từ lão sư. Nhưng lão sư, đồ nhi phát hiện trên người lão sư hơi lạ, có từng đợt khói đen quấn quanh. Khi đồ nhi về thấy khói đen trên người các sư đệ, sư

muội càng đậm hơn.

- Đồ nhi, tuy vi sư không nhìn thấy nhưng cảm nhận được lực lượng quỷ dị này rót vào từng người chúng ta, tuy nhiên nhóm tông chủ sư huynh không bị gì.

Thiên Tu luôn suy nghĩ chuyện này là sao? Vì sao tất cả mọi người đều có vấn đề?

Nhưng chỉ có ba người tông chủ sư huynh không bị gì.

Thiên Tu có hỏi thăm tông chủ sư huynh gần đây có gì kỳ lạ không?

Nào ngờ tông chủ sư huynh trực tiếp trả lời:

Lòng rối loạn thì tự nhiên không được bình thường.

Thiên Tu muốn tát sư huynh dính vách, nói cũng như không, chẳng mang lại tin tức hữu dụng gì.

- Lão sư, đồ nhi đi nhìn xem, lão sư cất kỹ mớ tài phú này, đều là đồ tốt, có ích cho việc tu hành.

Lâm Phàm giao thu lợi đường hầm trong khoảng thời gian này cho Thiên Tu.

Thiên Tu nhìn thấy những tài phú này thì ngây người.

Ôi mợ, đi đâu mà kiếm tiền khủng vậy, có đồ vật lão chưa gặp bao giờ.

Lâm Phàm rời khỏi chỗ lão sư, đi tìm tông chủ, từ xa nhìn thấy trên người tông chủ, Mặc Kinh Chập, Du Long không có chút khói đen.

Mợ nó, hơi không khoa học.

Ba người này không bị ảnh hưởng chút nào, đừng nói là bọn họ cảm ngộ cái gọi là bình yên mang đến rắc rối nhé?

Nhưng không thể nào.

Hắn ngửi được mùi rất âm u, nếu phải tìm tội phạm thì hắn nhớ một người.

Nàng treo cổ, rất giống hơi thở hồi lần đầu hắn gặp nàng.

Ban đêm.

Lâm Phàm đẩy ra cửa đá mật thất, hắn đi nhanh vào trong, dùng điểm tăng lên công pháp, nháy mắt sáng tạo công pháp.

Nhưng hơi xui xẻo, luôn thất bại, khiến người hơi tuyệt vọng.

Hắn không nóng nảy, cứ từ từ.

Lữ Khải Minh ngồi chờ bên ngoài, thấy sư huynh đi ra liền bước lại gần:

- Sư huynh!

Muốn nói chuyện thần kỳ thì có một việc, Lữ Khải Minh cũng khỏe mạnh, cái này càng không khoa học.

Dù là cường giả dọn nhà vệ sinh tông môn thì trên người vẫn dính hơi thở âm u, tu vi của Lữ sư đệ không cao mà sao vẫn khỏe?

Lâm Phàm nói:

- Sư đệ đi nghỉ trước, ta đi dạo trong tông môn.

Lữ Khải Minh gật đầu nói:

- Vâng.

Gã thầm nghĩ hành vi của sư huynh hơi quái dị, hình như có tâm sự gì.

Ban đêm.

Lâm Phàm đi dạo trong tông môn, hơi thở âm u càng đậm hơn vào buổi tối.

Lúc này, phương xa có một đệ tử đi tới, khi chạm mặt với Lâm Phàm thì hưng phấn chào:

- Sư huynh!

Lâm Phàm cười cười:

- Ừm.

Lâm Phàm chợt phát hiện một khuôn mặt quỷ trên vai sư đệ, mặt trắng bệch, gân xanh bò đầy trên mặt, đôi mắt đen ngòm tỏa sáng.

Hắn nghe tiếng cười âm trầm:

- Khặc khặc!

Đệ tử này không nghe âm thanh gì cả, thậm chí không có chút cảm giác.

Lâm Phàm giơ tay vỗ vai sư đệ:

- Sư đệ định đi đâu vậy?

Đệ tử thấy sư huynh vỗ vai mình thì kích động suýt nhảy cẫng lên.

Bộp!

Bàn tay xuyên qua mặt quỷ rơi xuống vai sư đệ.

Không phải thực thể mà là ảo ảnh?

Mặt quỷ thè lưỡi đỏ thắm muốn liếm ngón tay Lâm Phàm, đầu ngón tay hắn rung nhẹ, dù là Chúa Tể cũng sẽ bị ngón tay chấn vỡ.

Làm Lâm Phàm bất ngờ là không mang lại tác dụng nào.

Đệ tử được sư huynh vỗ vai siêu kích động, thấy sư huynh vẫn không dời bàn tay thì hạnh phúc muốn đi 'trút bầu tâm sự'.

Lâm Phàm nhìn chằm chằm vào mặt quỷ, mở miệng nói:

- Thấy bên kia có gì không?

Sư đệ quay đầu nhìn lại, ngay lúc đó, Lâm Phàm mở ra Hữu Sắc Nhãn Tình nhìn thẳng mặt quỷ treo sau lưng đệ tử.

Mắt mặt quỷ bắn ra tia sáng đỏ giương nanh múa vuốt lao về phía Lâm Phàm.

- Vật nhỏ, muốn chơi với ta hả? Chơi chết ngươi!

Cảnh tiếp theo làm Lâm Phàm khó hiểu.

Mặt quỷ trực tiếp xuyên qua thân thể của hắn, không gây tổn thương cho hắn được.

Sư đệ quay đầu lại, nghi ngờ nói:

- Có thấy gì đâu sư huynh?

Lâm Phàm đóng lại Hữu Sắc Nhãn Tình, mặt quỷ bay ra từ lưng sư đệ lại bay trở về, treo đằng sau lưng.

- Không có gì, sư đệ đi làm việc đi.

Đệ tử này gật đầu, tinh thần phấn khởi:

- Vâng, biết rồi sư huynh.

Sau khi sư đệ rời đi, Lâm Phàm suy nghĩ chuyện gì đã xảy ra?

Nhìn bóng lưng sư đệ, hắn chìm trong đăm chiêu.

Lúc này, mặt quỷ quay đầu, khóe miệng tét ra nhe răng cười với Lâm Phàm, nụ cười khiến người sợ hãi, rất kinh dị, nhưng với Lâm Phàm thì siêu đáng yêu, muốn một đấm đập chết tươi.

- Xem ra những thứ này không có sức sát thương. Nàng treo cổ, rốt cuộc nàng muốn làm cái gì? Đừng để ta biết, nếu không sẽ đập nát đầu chó của nàng!

Lâm Phàm đi dạo một vòng tông môn, quan sát bốn phía.

Hắn lại gặp một số sư đệ, dùng cách cũ thí nghiệm, quả nhiên những thứ quỷ này không thể tổn thương hắn. Hễ đóng lại Hữu Sắc Nhãn Tình thì chúng nó vẫn tiếp tục bám vào sau lưng các sư đệ, sư muội, quyết không rời đi.

Một góc nào đó.

Một lão nhân cười to bảo:

- Ha ha ha! Chân huynh có tửu lượng siêu quá, nào, chúng ta uống tiếp!

Lão là Thiên Đao Lão Nhân, từ khi bị hố đến vực ngoại giới thì lão luôn tìm cơ hội trở về, nhưng rồi gặp Chân Nguyệt, người mà lão cảm giác đao đạo không thua gì mình.

Lúc này Thiên Đao Lão Nhân muốn làm thịt người này, nhưng xảy ra một số chuyện, hai người tự nhiên thành bằng hữu tốt.

Chân Nhất ôm bình rượu rót cho Thiên Đao Lão Nhân:

- Thiên Đao gia gia, có thể không chuốc say sư phụ của ta được không?

Thiên Cầm Lão Nhân, Thiên Kiếm Lão Nhân cùng cười.

Thiên Cầm Lão Nhân tiếc nuối nói:

- Ài, ta không có cây cầm, chứ không thì lúc này có thể gảy một khúc trợ hứng.

Chân Nguyệt không mang theo đao, đã bị gã vứt ở đâu đó rồi:

- Chân Nhất, rót rượu.

Chân Nhất gật đầu, rót rượu cho sư phụ:

- Dạ!

Thiên Đao Lão Nhân cười hỏi:

- Chân huynh, đợi lát nữa chúng ta luận bàn một chút?

Chân Nguyệt phất tay nói:

- Không được, hôm nay không hứng chơi đao, đợi xem ngày mai có ý tưởng này không.

Thiên Đao Lão Nhân nói:

- Ài, được rồi, vậy chờ ngày mai xem sao. Vực ngoại giới này thật tốt, sau này không về nữa, năm người chúng ta kết bạn đi. Tiểu tử Chân Nhất cũng khiến người ta thích, sau này theo ta học đao, học kiếm với Thiên Kiếm gia gia của ngươi, học đàn với Thiên Cầm gia gia.

Chân Nhất rót rượu, non nớt nói:

- Ta học đao với sư phụ của ta.

Lời này chọc giận Thiên Đao Lão Nhân, thật muốn dạy dỗ tiểu tử này.

Sư phụ của ngươi chỉ là Đạo cảnh, nếu không so đao ý thì Thiên Đao gia gia của ngươi một ngón tay nghiền chết sư phụ của ngươi!

Chương 1145: Lâm phong chủ, tình cảm của chúng ta bền vững hơn cả vàng

Trong thời gian này Lâm Phàm tọa trấn Viêm Hoa tông.

Hắn không đi chỗ nào hết, vắt óc suy nghĩ mặt quỷ bám trên lưng tất cả sư đệ, sư muội, rốt cuộc là thứ gì.

Những thứ quỷ này muốn gì?

Là muốn hại người sao?

Nhưng trong thời gian này các mặt quỷ không hành động, chỉ bám sau lưng từng đệ tử, không làm hại ai, chẳng làm hành động gì.

Lâm Phàm tức xì khói:

- Mợ nó, nàng treo cổ, ngươi chờ đó cho ta! Bị ta tìm được là chết chắc!

Dù không chắc chắn là nàng treo cổ làm nhưng Lâm Phàm cảm thấy trừ nàng ra không còn ai nữa.

Lâm Phàm ở yên trong tông môn một, hai ngày còn chịu được, thời gian lâu, mỗi ngày nhìn mặt quỷ sau lưng đám người kia ngán muốn ói.

Hơn nữa giá trị khổ tu cũng chỉ còn lại mười mấy ức.

Không đủ lăn lộn, phải kiếm giá trị khổ tu mới được.

Trước kia nhức đầu nhất là công pháp, hiện tại công pháp không thành vấn đề, điểm cũng dễ kiếm, giá trị khổ tu càng không khó khăn.

Không còn gì để nói, hắn có thể tự tin nói với bất cứ ai rằng tu luyện là chuyện quá dễ dàng.

Đan giới.

Lâm Phàm vừa đến bên ngoài Đan giới đã hét to:

- Cửu Sắc lão tổ, có ở nhà không? Bản phong chủ đến chơi này!

Các đệ tử Đan giới đều biết đến Lâm phong chủ, làm hàng xóm với họ, tính tình không tệ. Đệ tử tông môn cũng khá tốt, đệ tử hai bên Đan giới và Viêm Hoa tông liên lạc với nhau, nhiều người trở thành bằng hữu.

Càng có người kết thành bạn lữ.

Lúc đầu Cửu Sắc lão tổ không cho phép hành vi vượt qua chủng tộc như vậy, nhưng ngẫm lại nếu chia rẽ uyên ương chọc giận tiểu tử kia thì toi đời, Đan giới có thể bị hố đến phá sản.

Cho nên Cửu Sắc lão tổ đành mắt nhắm mắt mở.

Lúc này trong đại điện của Đan giới.

Cửu Sắc lão tổ nhàn nhã nằm ở nơi đó, trong tay nắn viên đan dược tỏa vầng sáng vàng.

Cửu Sắc lão tổ càng xem càng thích, miệng ngâm nga vui vẻ:

- Hưm hừm hừm.

Giọng của Lâm Phàm bỗng nhiên vọng vào làm Cửu Sắc lão tổ hết hồn suýt lăn từ ghế nằm xuống.

Cửu Sắc lão tổ hoảng hốt hô to:

- Lạc Vân, mau, mau ngăn tiểu tử kia lại! Nhất định phải kéo dài thời gian, nhanh đi!

Lão vội vàng cất đan dược xung quanh.

Kẻ đến không có ý tốt, chắc chắn có biến cố.

Lạc Vân thần nữ thấy lão tổ hoảng hốt làm nàng buồn cười, lần đầu tiên nàng thấy lão tổ hoảng loạn trước mặt người khác.

Có lẽ chỉ mình Lâm phong chủ mới làm được.

Bên ngoài.

Lâm Phàm nghênh ngang đi vào Đan giới, đan độc quấn quanh bên ngoài không thể tổn thương hắn chút nào, hắn cảm thấy chúng nó làm kiểng thôi chứ không có gì ghê gớm.

Lạc Vân xuất hiện, hơi khom người chào:

- Lâm phong chủ.

Lâm Phàm nói:

- Ồ! Thì ra là Lạc Vân thần nữ, đã lâu không gặp, mùi thơm cơ thể vẫn mê người như vậy.

Câu này khiến Lạc Vân hơi ngượng ngùng, không ngờ Lâm phong chủ sẽ nói ra lời lả lơi như thế.

Thật ra Lạc Vân đã hiểu lầm, không phải Lâm Phàm ba hoa đùa giỡn nàng. Chỉ vì mùi đan dược kia quá mê người, làm hắn suýt không kìm lòng được.

Lâm Phàm hỏi:

- Lão tổ nhà các ngươi đâu?

Hắn nhìn bốn phía:

- Kỳ lạ, nếu là trước kia thì lão tổ các ngươi đã ra nghênh tiếp, sao bây giờ không thấy một bóng quỷ?

Lạc Vân thần nữ mở miệng nói:

- Lão tổ đang ở trong đại điện chờ Lâm phong chủ.

Lâm Phàm không nói gì thêm, lao về phía đại điện.

Trong đại điện.

Cửu Sắc lão tổ ngồi nghiêm chỉnh, làm bộ rất nghiêm túc, khi thấy Lâm Phàm thì cau mày, dài giọng gọi:

- Lâm phong chủ . . .

Bộ dạng của lão như gặp bằng hữu cũ lâu không gặp đã trở về, lão cười thật tươi.

Cửu Sắc lão tổ cười nói:

- Nào, mời ngồi, biết Lâm phong chủ tới nên cố ý chuẩn bị nước trà, đều là đỉnh cấp, người bình thường không nhấm nháp.

Đúng thật, dù ở thượng giới chưa chắc có người sở hữu lá trà như vậy. Dù sao Đan giới nổi tiếng luyện đan dược, về mặt an dưỡng không ai vượt qua được.

Ngay cả thượng giới cũng không có nhiều hậu thiên linh đan, tiên thiên thần đan.

Nơi đặc biệt thì có đồ vật đặc biệt, không phải thực lực mạnh sẽ có được.

Lâm Phàm không khách khí với Cửu Sắc lão tổ, đặt mông ngồi xuống, cẩn thận liếc qua:

- Ta xem vẻ mặt của lão tổ hình như có chút căng thẳng, trán đổ mồ hôi, mới rồi đã làm gì?

Cơ mặt Cửu Sắc lão tổ ứng ngắc, cười xòa:

- Làm gì đâu, gần đây luôn nhớ lại nội dung trong Đan Giới Chi Chủ. Lâm phong chủ làm vậy là không nhân hậu, viết một hồi rồi ngừng luôn, bao giờ mới xong?

Lâm Phàm nói:

- Lão tổ nói như vậy không khác nào rủa mình chết, kết truyện thì chờ lão chết mới viết được, chứ không thì câu chuyện này viết mãi không hết.

Cửu Sắc lão tổ cố ý đổi chủ đề, không ngờ rẽ vào đường xấu.

Phi phi!

Không nên hỏi, thật đen đủi.

Truyền kỳ của lão sẽ không bao giờ có chương cuối!

Cửu Sắc lão tổ không phải kẻ lỗ mãng, tự nhiên sẽ không hỏi Lâm Phàm tới đây làm gì, có phải là có chuyện gì không?

Lão tán dóc với Lâm Phàm, vớ được chuyện gì khoác lác chuyện đó, tóm lại tuyệt đối không nhắc tới hai chữ đan dược. Lão sợ nhắc tới hai chữ này sẽ là một con đường không lối về.

Hai người khua môi múa mép đấu khẩu với nhau một lúc.

Lâm Phàm hơi nhức đầu, lão già Cửu Sắc miệng kín không kẽ hở, không lỡ lời chữ nào để hắn bắt lấy cơ hội tấn công vào, vậy thì đành giơ đao chém thẳng.

Lâm Phàm uống hớp trà rồi đặt tách xuống, biểu tình nghiêm túc nói:

- Cửu Sắc, có chuyện này cần nói.

Cửu Sắc lão tổ vốn cười vui chợt sửng sốt, cánh tay khẽ run.

Giống như tán dóc với bằng hữu, đang nói ngon trớn thì bằng hữu dừng lại, biểu tình nghiêm túc hỏi cho mượn ít tiền được không?

Tất cả đến đột ngột không kịp chuẩn bị.

Cửu Sắc lão tổ cười gượng gạo, hơi lúng túng:

- Lâm phong chủ nói đi.

Lòng lão đang rỉ máu, run rẩy, làm ơn đừng là vì chuyện kia.

Lâm Phàm mở miệng nói:

- Gần đây cần gấp một mớ đan dược, số lượng rất nhiều, có thể cho một ít được không?

Mặt Cửu Sắc lão tổ trắng bệch.

Quả nhiên không thể tránh khỏi, tiểu tử này trực tiếp mở miệng, không thể suy đoán hắn theo lẽ phải liêm sỉ bình thường được.

Cửu Sắc lão tổ tỏ vẻ tiếc nuối:

- Cái này . . . nói thật với Lâm phong chủ là Đan giới thật sự không có đan dược, không phải ta không cho Lâm phong chủ mà ta bất lực.

Lòng lão lạnh lẽo, biết ngay không có chuyện tốt. Mỗi lần tiểu tử này đến Đan giới đều là vì đan dược.

Lâm Phàm biểu hiện vẻ đau lòng nói:

- Lão tổ, thật ra bản phong chủ có việc muốn nói với lão. Dạo này bản phong chủ đi thượng giới, có chút sản nghiệp ở chỗ đó, thu hoạch rất không tệ. Bản phong chủ đến lấy đan dược của lão tổ thật ra trong lòng cũng hơi ngượng, vốn định cho lão tham gia vào sản nghiệp này kiếm chút tài phú, nhưng nhìn bộ dạng hiện giờ của lão hình như không xem bản phong chủ là bằng hữu.

Cửu Sắc lão tổ nhìn Lâm Phàm, tin ngươi mới là lạ, sản nghiệp quái gì?

- Lâm phong chủ hiểu lầm, sao ta không xem Lâm phong chủ là bằng hữu được? Nhưng mà . . .

Cửu Sắc lão tổ chưa nói hết câu đã bị Lâm Phàm ngắt lời:

- Kiếm tài phú của Chúa Tể, mà tài phú của Chúa Tể khổng lồ còn hơn tài phú của một tông môn vực ngoại giới, thật không dám tưởng tượng. Suy nghĩ kỹ đi, không đùa với lão tổ.

Cửu Sắc lão tổ ngây người, nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm, không tin nổi.

Lão muốn biết Chúa Tể là cái gì vậy?

Không hiểu.

Lâm Phàm chộp lấy Cửu Sắc lão tổ:

- Được rồi, dẫn lão đi đường hầm nhìn xem.

Hắn không đợi đối phương đồng ý hay từ chối đã trực tiếp rời khỏi Đan giới.

Qua hồi lâu.

Lâm Phàm cùng Cửu Sắc lão tổ trở về.

Sau khi trở về biểu tình của Cửu Sắc lão tổ thay đổi hẳn, há hốc mồm không khép lại, còn chìm trong trạng thái không tin nổi.

Sau khi lão tổ và Lâm phong chủ rời đi thì Lạc Vân thần nữ luôn chờ ở đây, nhìn bộ dạng của lão tổ khiến nàng thầm thắc mắc lão tổ đã trải qua chuyện gì?

Cửu Sắc lão tổ bỗng vỗ vai Lâm Phàm, nghiêm mặt nói:

- Lâm phong chủ, tình bằng hữu của chúng ta thiên trường địa cửu, vật ngoài thân không thể hình dung hết. Mới nãy lão phu giỡn chút thôi, chỗ này của lão phu là đâu? Đây là Đan giới! Thứ khác không có chứ dư dả đan dược, không nói nhiều nữa, Lạc Vân, đi lấy năm mươi viên hậu thiên linh đan lại đây!

Lâm Phàm rất vừa lòng:

- Lão tổ đừng miễn cưỡng, bản phong chủ không có ý gì khác.

Cửu Sắc lão tổ rối rít xua tay, không chút do dự:

- Ôi dào, Lâm phong chủ nói vậy là sao? Cái gì gọi là miễn cưỡng? Đời của Cửu Sắc này sẵn sàng cắm dao vì bằng hữu, nhất là vì Lâm phong chủ, lên núi đao, xuống biển lửa đều không cau mày một chút, vài viên đan dược có đáng gì, không là gì so với tình bằng hữu của chúng ta. Không miễn cưỡng, không miễn cưỡng!

Trời ạ, mới nãy đi xem đường hầm, mớ tài phú chói mù mắt lão.

Hơn nữa có nhiều người xếp hàng, ngẫm lại liền cảm giác khủng bố.

Người khác có lẽ thiếu đan dược nhưng với Đan giới thì bọn họ không thiếu thốn đan dược, chỉ thiếu tài phú.

Rất nhanh.

Lạc Vân thần nữ bưng năm mươi viên hậu thiên linh đan trở về.

Nàng rất thắc mắc, lão tổ rốt cuộc đi xem cái gì mà khi về thay đổi thái độ hoàn toàn, nỡ đưa tặng đan dược.

Theo Lạc Vân thần nữ biết thì mớ đan dược này là mạng sống của lão tổ, đâu dễ tặng cho người khác.

Lâm Phàm vui mừng gật đầu, con người của Cửu Sắc không tệ, thật sự xem hắn là bằng hữu, không phải huynh đệ bằng nhựa.

- Lão tổ . . .

Lâm Phàm vừa muốn mở miệng nhưng bị lão tổ cướp lời:

- Lâm phong chủ, đừng gọi ta lão tổ, gọi Cửu Sắc được rồi. Quan hệ của chúng ta là gì? Hình dung bằng tình vững chắc hơn vàng cũng không đủ, gọi là lão tổ thì khách khí, cứ gọi Cửu Sắc đi. Sau này Đan giới là nhà của Lâm phong chủ, muốn tới ở lại đều được.

Biểu tình của Cửu Sắc lão tổ cực kỳ nghiêm túc, như đang bảo ta không phải nói đùa, ta nghiêm túc.

Lâm Phàm nói:

- Tốt, tốt, Cửu Sắc bây giờ cũng là tu vi Đạo cảnh đỉnh rồi, ngày nào đó nếu ngươi tin tưởng có thể đột phá thì đi đường hầm báo tên của bản phong chủ ra, khiến bọn họ áp trận cho ngươi đột phá đến Đế Thiên cảnh.

Ở vực ngoại giới muốn đột phá là nằm mơ giữa ban ngày, bây

giờ đường hầm bị Lâm Phàm chiếm lĩnh, tất cả không còn là vấn đề.

Cửu Sắc lão tổ thay đổi bộ dạng keo kiệt thường ngày, trở nên rộng rãi vô cùng:

- Được, không thành vấn đề.

Lạc Vân đưa đan dược đến trước mặt Lâm Phàm, vẫn rất thắc mắc.

Lâm phong chủ rốt cuộc rót thuốc mê gì cho lão tổ? Trước và sau thay đổi quá lớn, như hai người khác nhau.

Lâm Phàm cất kỹ đan dược, hắn không ở lại mà trực tiếp rời đi.

Sau khi Lâm Phàm đi, Cửu Sắc lão tổ ngẫm nghĩ, nở nụ cười:

- Tốt, thật tốt, quá tuyệt vời.

Lạc Vân thần nữ thắc mắc hỏi:

- Lão tổ, Lâm phong chủ rốt cuộc dẫn người đi xem cái gì mà sao trở về thay đổi nhiều vậy?

Cửu Sắc lão tổ cười nói:

- Cơ duyên, cơ duyên lớn! Đan giới sắp lên như diều gặp gió trong tay lão phu, mai đây lão phu sẽ nổi tiếng vạn năm trong Đan giới. Tuyệt, quá tuyệt.

Lạc Vân thần nữ vẫn hoang mang, hoàn toàn nghe không hiểu lão đang nói gì, nhìn vẻ mặt điên khùng của lão tổ thì biết chuyện này không tầm thường.

Chương 1146: Người bí ẩn từ vực sâu hư không

- Ài, người bây giờ thực dụng quá.

Lâm Phàm trở lại Vô Địch phong, bước vào mật thất, chuẩn bị dùng đan dược.

Năm mươi viên đan dược, tính sơ đủ để đổi chục ức giá trị khổ tu.

Khoảnh khắc Lâm Phàm bế quan, Viêm Hoa tông chìm trong tĩnh lặng.

Các đệ tử tông môn không thấy thứ quỷ quái bám sau lưng mình, trải qua thời gian bình thường như mọi ngày.

Trong mật thất.

Lâm Phàm lấy đan dược ra, mùi thơm nồng quấn quanh ở chóp mũi, đây là sản phẩm đặc sắc của Đan giới, với người khác là thứ quý giá, nhưng với Lâm Phàm chỉ là công cụ tăng giá trị khổ tu.

Lâm Phàm há to mồm nuốt đan dược cái ực.

Giá trị khổ tu tăng trưởng, tăng nhanh không ngừng được.

Lâm Phàm thầm đắc ý.

Đan giới đúng là nơi tốt, Cửu Sắc lão tổ rất nghĩa khí, năm mươi viên đủ cho hắn bước vào Chúa Tể cảnh.

Tiếp theo là tăng lên công pháp, tích lũy tiềm lực.

Vật lộn, va chạm thân xác gì đó, hắn thì thích một đấm đánh người co rúm dưới đất hơn, sau đó phán một câu: Ngươi yếu quá, không chịu nổi một đấm.

Cái loại cảm giác này mới khiến người phấn khởi nhất, những thứ khác chỉ là hư ảo.

Qua một lúc lâu sau, kết thúc tăng trưởng giá trị khổ tu.

Bên ngoài tạm thời không có chuyện gì khác, chẳng bằng sáng tạo ra công pháp.

Lâm Phàm được hướng dẫn sáng tạo công pháp đã được một thời gian, tiếc rằng mãi mà không thể thành công. Hắn lấy cuốn sổ ra, từ từ suy nghĩ men theo con đường đã đi qua.

Người khác sáng tạo công pháp đều là bằng vào học thức uyên bác, trải qua thời gian dài cố gắng, từng lớp thôi diễn ra.

Lâm Phàm thì khác, hắn dựa vào nếm thử các con đường, nếu con đường này không thích hợp thì đổi đường khác, đơn giản thoải mái, không có bất cứ vấn đề gì.

Cùng lắm thì làm lại từ đầu.

Lại qua mấy ngày sau.

Trong mật thất rất yên tĩnh.

Lâm Phàm ngồi xếp bằng ở chỗ kia, sắc mặt hơi khó coi.

- Mợ nó, khó dữ vậy trời!

Mấy ngày nay hắn không ngừng nếm thử sáng tạo công pháp, nhưng mỗi lần đều kết thúc trong thất bại.

Lâm Phàm đã hiểu, công pháp càng cao cấp thì độ khó càng lớn.

Có cường giả khi sáng tạo công pháp lỡ giết luôn mình, ngẫm lại cũng có lý.

Lâm Phàm thí nghiệm lần cuối, kinh mạch đứt gãy, lực lượng quỷ dị nổi lên trong người.

Bựt bựt!

Tiếng làn da nứt rạn.

- Lại thất bại.

Ra nông nỗi này thì không còn cách nào khác, chỉ có thể một kiếm kết thúc bản thân.

Mười giây sau.

Lâm Phàm mở mắt ra, tinh khí thần đạt tới đỉnh, sảng khoái vô

cùng.

- Thôi kệ, coi như ngươi gan lắm, đấu với ngươi lâu vậy mà vẫn không thành công, coi như ngươi giỏi.

Lâm Phàm không còn lời nào để nói, tuy biết sáng tạo công pháp rất khó khăn nhưng hắn không ngờ khó dữ vậy.

Liều chết đấu mấy ngày vẫn không thành công, cái hố này quá sâu.

Lâm Phàm đẩy mở cửa đá mật thất, tia nắng từ bên ngoài chiếu vào.

Xem tình huống trước mắt thì tạm thời không có cách giải quyết thứ quỷ bám trên người các sư đệ, sư muội, nếu liên quan đến nàng treo cổ thì chắc nàng cũng hiểu nếu để chuyện gì không hay xảy ra sẽ là vấn đề nghiêm trọng cỡ nào.

Nên tóm lại vấn đề không quá lớn.

Hắn có thể sắp xếp cho một vị cường giả Chúa Tể đỉnh tọa trấn Viêm Hoa tông, để phòng ngừa bất trắc, chứ nếu xảy ra chuyện thật thì tai họa ngầm không dứt.

Lâm Phàm vẫn luôn suy nghĩ một điều, tu vi của Lữ sư đệ không mạnh vậy mà không bị thứ quỷ bám trên lưng, hơi lạ.

Nguyên Tổ Thâm Uyên.

Nơi này đen ngòm, bên dưới hố sâu không đáy chợt phát ra tiếng gầm rống kéo dài.

Xung quanh không có người, không ai nghe được tiếng gầm này, tất cả tựa như ảo giác, không có trong hiện thực.

Bộp!

Hình như có tiếng thứ gì leo lên từ Nguyên Tổ Thâm Uyên.

Qua hồi lâu.

Đột nhiên một bàn tay bấu mép Nguyên Tổ Thâm Uyên.

Bàn tay đen thui, lông rậm bao trùm làn da, mỗi cọng lông như kim nhọn hoắc, đen sáng bóng lóe tia sắc lạnh.

Vèo!

Một luồng sáng đen bắn ra từ Nguyên Tổ Thâm Uyên, luồng sáng đen từ không trung rơi xuống đất.

Luồng sáng đen biến mất, một bóng người ngồi chồm hổm rồi đứng dậy.

Trên người mặc thứ bọc thép kỳ lạ khắc hoa văn bí ẩn, hoa văn dường như có quy luật.

Bóng người nhìn chằm chằm vùng trời xa lạ này.

Đôi mắt dưới lớp bọc thép tựa vực sâu đen ngòm không thấy đáy, trong hốc mắt đen nhánh lấp lóe hai tia sáng đỏ, hoa văn trên bọc thép lóe tia sáng yêu dị rồi dần vụt tắt.

Một giọng nói máy móc âm trầm lạnh lẽo cất lên:

- Phát hiện không gian lạ.

- Năng lượng dò xét, không gian bí ẩn năng lượng siêu hạng.

- Tra xét tình hình địa lý không gian.

Phạch!

Lưng người mặc bọc thép bí ẩn mở ra vòng xoáy xoay tít bắn ra nhiều hạt tròn nhỏ bằng hạt bụi bay vào hư không.

Tựa như cái lưới to bao trùm thượng giới.

Rất nhanh lại vang lên giọng nói máy móc:

- Đến cực hạn khoảng cách, không thể không thể dò xét, vượt qua phạm vi, đến gần vô cùng lớn, tiềm lực siêu hạng.

Rất nhanh, người bí ẩn đung đưa thân thể, hai tay hươ hươ, mười ngón siết chặt rồi thả lỏng lại nắm chặt.

Tít tít!

Người bí ẩn nhìn về phía phương xa, có thứ gì đập vào mắt y.

- Sinh linh tới gần, khoảng cách một ngàn dặm, chín trăm dặm, tám trăm dặm, bảy trăm dặm . . .

- Điều tra dao động năng lượng, giá trị năng lượng mười ba ức, đẳng cấp nguy hiểm thấp.

Phương xa.

Sau khi Tịnh Thánh của Đại Thiên Vân Phật Điện quay về thượng giới thì không bao giờ muốn đi vực ngoại giới nữa.

Nơi đó quá nguy hiểm, nhất là bây giờ có tin đồn đi thượng giới là được giẫm nát trứng của Phó Thần Chủ Thần Đình.

Tịnh Thánh cho rằng tin được mới lạ, lại lừa người ta đi thượng giới, lão tử không thèm đi.

Thượng giới tốt bao nhiêu, địa phương vừa to lớn vừa an toàn, còn có thể ngắm cảnh.

Tịnh Thánh đến Nguyên Tổ Thâm Uyên xem tình hình, đây là nơi bí ẩn nhất thượng giới, cũng là chỗ phát tài của vô số cường giả.

Tuy Nguyên Tổ Thâm Uyên đã qua thời kỳ phun trào nhưng Tịnh Thánh cho rằng nếu đủ may mắn thì có lẽ vẫn sẽ thu hoạch được.

Cầu may xem sao, dù gì cũng chẳng trông mong lấy được cái gì.

Tịnh Thánh bỗng phát hiện một bóng dáng phát sáng đứng im ở chỗ Nguyên Tổ Thâm Uyên, ánh nắng chiếu xuống trông rất chói mắt.

Tịnh Thánh thầm thắc mắc:

- Sao có người ở đó?

Nhưng y vẫn lại gần xem tình huống.

Rất nhanh.

Khi Tịnh Thánh đứng trong hư không nhìn bóng dáng kia thì choáng váng, đây là thứ đồ gì?

Tịnh Thánh chắp tay trước ngực, nghiêm túc hỏi:

- Xin hỏi thí chủ là thần thánh phương nào?

Giọng nói máy móc quỷ dị vang lên:

- Phân tích dao động ngôn ngữ, hoàn thành, học tập ngôn ngữ.

- Bắt lấy đối phương, hiểu rõ không gian.

Tiếng nói biến mất.

Tịnh Thánh còn đang thắc mắc thì người bí ẩn nhúc nhích, tốc độ siêu nhanh, biến mất tại chỗ.

- Cái gì?

Tịnh Thánh ngây người, không ngờ đối phương táo bạo đến vậy, không nói không rằng lập tức ra tay, người này từ đâu đến vậy?

Tịnh Thánh quát lớn:

- Ta là đệ tử của Đại Thiên Vân Phật Điện, ngươi là ai? Sao dám tấn công ta?

Âm thanh hình thành trùng kích ập hướng người bí ẩn.

Người bí ẩn không nói chuyện, trong người phát ra âm thanh, phớt lờ sóng âm của Tịnh Thánh:

- Phát hiện dao động hạt năng lượng, mức độ nguy hiểm cực thấp, không cần ngăn cản.

- Bắt!

Phụt!

Dường như có thứ gì từ thân thể người bí ẩn lộ ra ngoài.

Hai vật thể hình tròn bắn ra rồi nổ tung hình thành lưới lớn bao trùm bốn phương tám hướng, chất liệu tấm lưới rất đặc biệt, có dòng điện chạy.

Tịnh Thánh hừ lạnh một tiếng, không thèm để đối phương vào mắt:

- Trò vặt vãnh!

Những tấm lưới lớn không có chút dao động lực lượng, hiển nhiên là thứ vô dụng, Tịnh Thánh vươn tay hình thành bàn tay năng lượng to chộp đối phương.

Trong thân thể người bí ẩn phát ra tiếng nói:

- Hạt năng lượng chấn động xung quanh hình thành tay năng

lượng, mức độ nguy hiểm cực thấp, không cần ngăn cản.

Tịnh Thánh nhếch mép cười lạnh, láo quá, dám xem thường y. Đợi lát nữa một chưởng đập dẹp đối phương thì sẽ biết đã đối mặt với tồn tại kinh khủng cỡ nào.

Lốp bốp!

Khi bàn tay năng lượng khổng lồ của Tịnh Thánh chạm vào những lưới lớn thì dòng điện chạy kịch liệt, không thể xuyên thủng lưới.

Ngay sau đó.

Lưới lớn bao trùm Tịnh Thánh, dòng điện bao bọc toàn thân, những dòng điện như có sự sống nhô ra gai nhọn bé nhỏ đâm vào lỗ chân lông của y.

Với độ cứng cơ thể của Tịnh Thánh thì vật thể bình thường không thể phá hoại được y, nhưng những gai nhọn bé nhỏ này không chút nào bị ngăn trở đâm xuyên đi vào.

- A!

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng.

Âm thanh này là của Tịnh Thánh.

Vốn cho rằng tấm lưới lớn này chỉ là thứ tầm thường, nhưng khi nó chạm vào người thì cảm giác đau khiến Tịnh Thánh hét thảm.

Tịnh Thánh thầm hết hồn, không tin nổi:

- Sao có thể như vậy?

Tịnh Thánh không có thời gian giật mình, vì đau đớn thấu xương sắp hành hạ y đến chết.

- Đây rốt cuộc là quái vật gì?

Tịnh Thánh phát hiện không hợp lý, người bí ẩn trước mặt không có chút dao động lực lượng.

Vốn tưởng chỉ là lưới lớn đơn giản bình thường nhưng giờ Tịnh Thánh mới hiểu thứ này có thể lấy mạng của mình.

Trong thân thể của người bí ẩn lại phát ra âm thanh:

- Bắt thành công, thu về phế vật.

Tịnh Thánh vùng vẫy, nhưng những lưới to rất cứng cỏi, làm y không thể nhúc nhích.

- Thứ đồ gì?

- Mợ nó!

Tịnh Thánh biết không thể do dự, nếu không sẽ chết chắc. Giữa trán nứt ra, một giọt máu màu vàng bay ra, hình như có một Đại Phật ngồi xếp bằng trong giọt máu vàng.

Khi giọt máu bay ra, sắc mặt của Tịnh Thánh trắng bệch, khẽ quát:

- Nổ cho ta!

Giọt máu vàng bắn ra tia sáng chói lòa che khuất bầu trời, vô cùng chói mắt.

Người bí ẩn nhìn chằm chằm vào Tịnh Thánh, trong hốc mắt xuất hiện một loạt số liệu:

- Dao động hạt năng lượng cực cao, giá trị năng lượng đến ba mươi ức, mức độ nguy hiểm cao.

Ầm ầm!

Vang tiếng nổ điếc tai, mặt Tịnh Thánh trắng bệch như tờ giấy.

Lưới lớn rách một đường, Tịnh Thánh bắt lấy cơ hội chạy trốn nhanh, y ẩn vào hư không.

Tên này quá khủng bố, không thể đối đầu. Tên này đến từ đâu? Quá kinh khủng.

- Hàng rào hư không cực kỳ không ổn định, giá trị hư không bằng âm, mục tiêu mở rộng trùng động nhỏ giả, bắt giữ sinh linh, phát hiện mục tiêu.

Lòng bàn tay người bí ẩn hiện ra một trường kiếm kim loại đen nhánh.

- Thành công ngưng tụ năng lượng chém thứ nguyên.

- Chém!

Một vệt kiếm quang hình nửa vầng trăng xẹt qua chém vào cái khe.

Tịnh Thánh trốn vào đường hầm hư không thở phào nhẹ nhõm, nhưng đột nhiên cảm nhận hơi thở nguy hiểm từ đằng sau, giật nảy mình.

Tịnh Thánh quay đầu lại, khẽ rên.

Phập!

Kiếm quang chém từ sau lưng Tịnh Thánh, y suýt bị chém thành hai nửa, không nhịn được phun ra búng máu, thần trí dần tan biến.

- Sinh linh trốn thoát, bắt giữ thất bại.

Người bí ẩn máy móc đứng tại chỗ, không có động tác gì.

Chương 1147: Cái thứ này hơi thú vị

Tạm thời không ai biết tình huống bên Nguyên Tổ Thâm Uyên.

Tịnh Thánh xui xẻo bị ăn đòn, y rất hoang mang, vẫn không hiểu tại sao đối phương muốn đánh mình.

Chỗ đường hầm.

Lâm Phàm rời đi Viêm Hoa tông, chuẩn bị đến thượng giới kiếm điểm một phen.

Dạo này Lâm Phàm bỗng cảm thấy Thế Giới cảnh hơi chán, cần tăng cảnh giới lên.

Cốt Vương đứng cạnh Lâm Phàm, cười tươi rói, cảm giác quá tuyệt vời:

- Lâm gia, gần đây làm ăn này đắt như tôm tươi, Du Vân đúng là có giá trị, không biết có bao nhiêu người đến đường hầm chỉ vì giẫm lên hắn.

Xem tình huống bây giờ, khách nối liền không dứt, liên tục không ngừng.

Lâm Phàm nói:

- Làm ăn được thì mới đủ no, tiếp tục cố gắng, khoảng cách trở thành con đường giàu nhất thượng giới đã không xa.

Cốt Vương mừng rỡ nói:

- Lâm gia, vậy ta có thể trở thành thứ mấy?

Lâm Phàm liếc nhìn, bình tĩnh nói:

- Chắc được thứ hai.

Cốt Vương chìm trong vui vẻ, tưởng tượng sau này thành người giàu đứng thứ hai trong thượng giới, cảm giác chắc rất sung sướng.

Thực lực mạnh thì được gì?

Nhưng nếu vừa mạnh vừa có rất nhiều tài phú, đến lúc đó xung

quanh chắc chắn sẽ có rất nhiều kẻ nịnh hót gã.

Đông Dương Đế đón khách ngoài đường hầm đột nhiên vội vàng chạy lại:

- Đại ca, xảy ra chuyện!

Lâm Phàm hỏi:

- Có chuyện gì?

Đông Dương Đế giơ tay chỉ bên ngoài:

- Có người đột nhiên rơi ra từ đường hầm hư không, đầy rẫy vết thương, lưng bị thứ sắc bén xé mở suýt đứt làm đôi, đẫm máu, trông bề ngoài như hòa thượng, không biết có phải là người của Phật Ma Tháp không.

Lâm Phàm kinh ngạc nói:

- Đi xem thử.

Không thể nào, mới đánh nhau với Phật Ma Tháp không bao lâu mà sao có người quay lại rồi?

Bị thương nặng như thế, đừng nói là định vu oan hãm hại nhé.

Nhưng không thể nào, người Phật Ma Tháp chắc không thể làm hành vi đần độn như vậy.

Bên ngoài.

Lâm Phàm từ xa thấy người nằm ở đó, bị thương đúng là rất nghiêm trọng, đẫm máu, trông như đã chết.

Những người muốn qua đường hầm giẫm Phó Thần Chủ hơi sợ hãi đứng xung quanh.

Vì đầu trơn bóng đại biểu thế lực hơi bị khủng bố, nếu người Phật Ma Tháp tưởng bọn họ làm hại thì bi kịch.

Cốt Vương kinh thán:

- Lợi hại, vết thương kiểu này là muốn biến tên này thành da bọc xương sao?

Cốt Vương nhìn thoáng qua nhận ra ngay đối phương là cường

giả Thế Giới cảnh.

Dựa theo tình huống bình thường thì cường giả Thế Giới cảnh có thể tự khép lại miệng vết thương, nhưng có lực lượng ngưng tụ trên vết thương ngăn cản máu thịt tái sinh, không cho đối phương chữa trị thương thế.

Rất kinh người.

Lâm Phàm sờ soạng mặt xác chết, xem kỹ thì hơi bị quen mắt:

- A, hơi quen.

Cốt Vương hỏi:

- Lâm gia quen biết?

Cốt Vương chuẩn bị sẵn đồ vật dùng để chữa thương, miễn Lâm gia gật đầu biểu thị nhận biết là gã sẽ chữa lành vết thương của đối phương ngay.

Lâm Phàm không nóng nảy:

- Để bản phong chủ nhìn kỹ hơn nữa, xem thử có nhìn lầm không.

Nhưng thật tiếc là hắn nhìn thật lâu vẫn không nhớ ra được đối phương là ai.

- Khụ khụ!

Tịnh Thánh ho ra máu tươi, thều thào:

- Cứu ta, cứu ta . . . ta là Tịnh Thánh Phật Tử của Đại Thiên Vân Phật Điện, ta sẽ báo đáp ngươi.

- Đại Thiên Vân Phật Điện?

Lâm Phàm ngây người, đột nhiên phản ứng lại:

- Thì ra là ngươi, từng gặp mặt một lần.

Cốt Vương hỏi:

- Cứu không Lâm gia?

Lâm Phàm không do dự:

- Cứu! Xem như từng mặt một lần, thấy chết không cứu không phải phong cách của chúng ta. Chúng ta là người làm ăn, nếu có người gặp nguy hiểm trong địa bàn của chúng ta, cần trợ giúp, chúng ta cũng nên giúp người ta, không chừng người ta sẽ vui lòng ghé thăm việc buôn bán của chúng ta. Ngươi thấy đúng không?

Cốt Vương gật đầu nói:

- Có đạo lý.

Nói quá hay.

Cốt Vương hành động rất nhanh, nắm mớ đan dược nhét vào miệng đối phương, nghiên cứu lực lượng bám trên thịt.

Cốt Vương kinh thán:

- Thủ đoạn chính xác, ngăn cản chữa trị mọc thịt.

Nhưng gã không để bụng chuyện cỏn con.

Câu nói vừa rồi của Lâm Phàm không có chỗ nào ghê gớm nhưng những người định qua đường hầm đều rất ngạc nhiên, trong lòng đồng ý hành vi này của đường hầm.

Thật tốt, tuyệt vời.

Chốc lát sau, nhờ Cốt Vương chữa trị, cộng thêm dục vọng cầu sinh của Tịnh Thánh nên vết thương lành rất nhanh, da thịt khép lại, nhưng sắc mặt vẫn trắng bệch.

Tịnh Thánh thấy rõ khuôn mặt của Lâm Phàm thì giật mình kêu lên:

- Là ngươi!

Tịnh Thánh mãi mãi không quên Lâm Phàm, luôn nhớ kỹ trong lòng bóng dáng kinh khủng kia.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói:

- Là bản phong chủ, đừng nói nhảm, chuyện này của ngươi là sao? Tại sao bị thương ra nông nỗi này? Đừng lừa bản phong chủ, sẽ không có kết cục tốt.

Tịnh Thánh nghe vào tai rất là hãi hùng, dường như nói dối nửa lời sẽ bị đối phương giết chết.

Tịnh Thánh nhớ lại tình huống lúc trước, suy yếu mở miệng nói:

- Ta đi Nguyên Tổ Thâm Uyên, gặp một người ở nơi đó, toàn thân bao trùm áo giáp màu đen kín mít, không biết là ai, không biết đối phương muốn làm gì. Ta hỏi đối phương là ai liền bị tấn công. Rất mạnh, mạnh khiến người sợ hãi. Hơn nữa không có dao động lực lượng, bị đối phương hố.

Lâm Phàm suy tư, Tịnh Thánh gặp người trong Nguyên Tổ Thâm Uyên?

Số xui thật.

Đông Dương Đế nói:

- Ngươi lừa ai hả? Rất ít người đi Nguyên Tổ Thâm Uyên, còn về không có dao động lực lượng thì càng không thể nào! Đại ca đừng để bị lừa, chắc chắn tên này đùa giỡn với chúng ta!

Tịnh Thánh sốt ruột nói:

- Ta lừa ai chứ? Nếu ta nói dối lừa người sẽ bị thiên lôi đánh xuống!

Lâm Phàm cười cười an ủi Tịnh Thánh nóng nảy:

- Đừng gấp gáp, đừng hoảng hốt, không ai không tin ngươi, đúng rồi, bản phong chủ đã cứu ngươi, có phải ngươi nên có biểu thị gì không?

Tịnh Thánh ù ù cạc cạc.

Mợ nó, nói gì vậy? Nhanh vậy đã muốn hố ta?

Nhưng Tịnh Thánh không dám chống cự, nếu không thì trời mới biết sẽ phát sinh sự việc gì, chỉ có thể gật đầu:

- Có, có, chắc chắn sẽ có biểu thị.

Lâm Phàm nói:

- Ài, biểu thị gì đó là chuyện nhỏ, thấy ngươi bị thương nặng như vậy làm bản phong chủ đau thay ngươi. Chắc trong lòng ngươi cũng rất đau đớn, hay là đi vực ngoại giới giải sầu một chút, quên hết việc không vui đi.

Tịnh Thánh ngơ ngác nhìn Lâm Phàm.

Du lịch?

Quỷ mới muốn đi!

Nhưng Tịnh Thánh không dám nói ra miệng, nếu không sẽ ăn đòn nhừ tử.

Tịnh Thánh có thể kiên cường với người khác nhưng không dám cãi lại Lâm Phàm:

- Được, không thành vấn đề, sẽ đi du lịch một chuyến.

Đám người Cốt Vương cười, không uổng công cứu sống đối phương.

Tịnh Thánh nói:

- Phải rồi, có chuyện quên nói, ta cảm giác tên kia không phải người của thượng giới.

Y có linh cảm này.

Lâm Phàm kinh ngạc hỏi:

- Vậy là người vực ngoại giới?

Không lẽ là đám người bà già Vạn Quật? Nhưng không thể nào, dù tốc độ tu luyện của họ siêu nhanh cũng không thể đánh Tịnh Thánh ra nông nỗi này.

Không hiểu sao Tịnh Thánh có cảm giác này:

- Không phải, không phải vực ngoại giới, cũng không phải thượng giới, ta cảm giác ra từ Nguyên Tổ Thâm Uyên.

Khi Tịnh Thánh thốt ra câu đó, không ai tin tưởng lời của y.

Cốt Vương nhìn Tịnh Thánh như ngắm tên ngốc.

Bảo là người ra từ Nguyên Tổ Thâm Uyên? Sao không nói là sinh ra từ Nguyên Tổ Thâm Uyên luôn đi?

Nhưng Lâm Phàm để bụng chuyện này, hắn nói:

- Cốt Vương, chiêu đãi một chút, ta cùng Ma Tổ đi xem Nguyên Tổ Thâm Uyên.

Cốt Vương nói:

- Lâm gia, tên này chắc chắn miệng đầy nói bậy.

Lâm Phàm phẩy tay, không muốn nói nhiều, đối với bất cứ chuyện gì đều phải nghiêm túc, dù nó có thật hay không.

Lỡ là thật thì sao?

Sẽ khiến người sướng đến bay lên.

Nghe nói bốn thế lực lớn thượng giới rất ghê gớm, nhưng thế thì sao? Đều bị hắn đập nát.

Còn về có nhân vật ẩn giấu trong thượng giới thì Lâm Phàm đoán là có, nhưng trời mới biết họ núp ở nơi nào.

Lâm Phàm kêu gọi:

- Ma Tổ, đi, chúng ta đi Nguyên Tổ Thâm Uyên xem tình hình thế nào!

Ma Tổ rất tò mò, những gì Tịnh Thánh nói khiến người ngạc nhiên.

Nguyên Tổ Thâm Uyên.

Hai bóng dáng xuất hiện.

Lâm Phàm và Ma Tổ đến nơi ngay.

Lâm Phàm hỏi:

- Ngươi nghĩ lời của tên kia có mấy phần đáng tin?

Ma Tổ suy tư:

- Khó nói, nhưng cho tới bây giờ chưa từng nghe có sinh linh xuất hiện ở Nguyên Tổ Thâm Uyên, có lẽ hắn nhìn lầm.

Hai người rơi xuống đất.

Ma Tổ nói:

- Nơi này từng có chấn động hư không, đúng là đã phát sinh đại chiến, còn có máu, chắc là của tên kia.

Với cường giả như Ma Tổ thì rất nhạy cảm với dao động năng

lượng trong không gian, miễn không trôi qua quá lâu thì sẽ cảm giác được khác lạ.

Hai người đứng ở mép Nguyên Tổ Thâm Uyên cẩn thận dò xét, nhưng không phát hiện tình huống khác lạ gì.

Lâm Phàm đá trúng vật cứng, hắn cúi đầu xem, là một viên kim loại vỏ màu đen, rất nhỏ, chỉ bằng móng tay.

- Đây là vật gì?

Lâm Phàm cầm trong tay xem kỹ, cau mày, không nhận ra là cái gì, chẳng lẽ là người xưa để lại?

Hắn xem hồi lâu vẫn không rõ.

Lâm Phàm vụt ngoái đầu nhìn về phía phương xa, hắn cảm giác có thứ gì luôn nhìn chòng chọc vào họ, nhưng khi cảm ứng thì không nhận được chút dao động lực lượng hay hơi thở nào.

Lâm Phàm nói:

- Ma Tổ, bên kia có người.

Ma Tổ sững sờ, dường như hơi bất ngờ, nếu có thứ gì thì gã chắc chắn cảm ứng được.

Phương xa.

Sau tảng đá, đôi mắt laser màu đỏ của người bí ẩn nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm cùng Ma Tổ.

- Điều tra dao động năng lượng, giá trị năng lượng ba trăm ức, đẳng cấp nguy hiểm, siêu hạng.

- Điều tra dao động năng lượng, giá trị năng lượng bốn trăm ức, đẳng cấp nguy hiểm, siêu hạng.

- Nguy hiểm, cực kỳ nguy hiểm, không thể địch lại, nhất định phải rời đi!

Mắt người bí ẩn hiển hiện một loạt số liệu, trong người phát ra tiếng cảnh báo dồn dập.

Lâm Phàm rống to, mở ra Hữu Sắc Nhãn Tình:

- Đi ra cho bản phong chủ!

Người bí ẩn vẫn không có biểu tình, nhưng tiếng cảnh báo trong người không ngừng vang vọng:

- Phát hiện mục tiêu, nhất định phải hủy diệt.

- Thành công ngưng tụ hạt chôn vùi.

Răng rắc!

Áo giáp trên thân thể người bí ẩn biến đổi, chỗ lồng ngực hiện ra một quả cầu năng lượng ánh sáng đen thui, hư không xung quanh vặn vẹo rồi tan vỡ.

- Bắn!

Lâm Phàm đang thắc mắc sao đối phương còn chưa đến thì một chùm sáng màu đen với tốc độ vượt qua tất cả bắn thẳng về phía hắn.

- A? Thứ này thú vị đây.

Lâm Phàm tiến lên, vươn tay nắm trọn chùm sáng này.

Chương 1148: Đừng nhục nhã ta

Lâm Phàm vung vẫy cánh tay, lòng thầm thắc mắc:

- A? Hơi khác với hiệu ứng bình thường.

Nhưng lúc này Lâm Phàm không rảnh nghĩ nhiều, chân giẫm mạnh làm mặt đất vỡ vụn, hắn hóa thành luồng sáng bắn về phía đối phương.

Lâm Phàm vươn tay, xòe năm ngón ra nhấn đối phương xuống:

- Cái thứ gì, lén la lén lút!

Rầm!

Người bí ẩn ngã xuống đất, bị một chưởng đè chặt dính đất.

Lâm Phàm kinh ngạc nói:

- Xúc cảm này . . .

Cảm giác hơi lạ, khác với sờ người thật.

Lâm Phàm chợt cười, năm ngón tay nhấn mạnh:

- Còn muốn chống cự?

Rắc!

Áo giáp trên người đối phương vỡ vụn.

Một kích này đủ để chấn vỡ nội tạng trong người, đương nhiên, cách cái chết còn xa. Lâm Phàm vì muốn biết rõ ràng đối phương rốt cuộc là ai chắc chắn sẽ không lấy mạng nhỏ của đối phương.

Người bí ẩn đột nhiên phun búng máu, màu giọt máu hơi lạ.

Màu trắng sền sệt, không phải máu mà càng như chất lỏng.

Lâm Phàm ngây người, ngay sau đó phát hiện trong thân thể người này không phải nội tạng mà là các loại ống sáng lấp lánh, ống giống thủy tinh.

- Cái này . . .

Lâm Phàm không tin được, cảm thấy những thứ này khá quen mắt, hình như thấy ở đâu đó rồi.

Phải rồi, trong phim ảnh.

Nhưng vào lúc này, người bí ẩn bị Lâm Phàm đè dưới đất bỗng bùng nổ năng lượng trong cơ thể.

- Gặp kẻ địch không thể chống trả, khởi động trang bị tự hủy.

- Đếm ngược.

- 1 . . .

- Tự bạo.

Bùm!

Lấy người bí ẩn làm trung tâm, một sức mạnh mang tính hủy diệt bộc phát ra.

Gió lốc năng lượng màu trắng hình thành vòng xoáy bao trùm vùng trời này.

Phương xa, Ma Tổ ngây người.

Xảy ra chuyện gì?

Nói thật thì gã xem không hiểu.

Chẳng phải tiểu tử này đã trấn áp đối phương rồi sao? Khi không bộc phát ra sức mạnh mang tính hủy diệt.

Rất nhanh, hiện trường yên tĩnh trở lại.

Ma Tổ nhìn bóng dáng phía xa, kêu lên:

- Tiểu tử, ngươi không sao chứ?

Uy lực vụ tự nổ quá mạnh, không biết tiểu tử kia có bị lan trúng không? Có bị nổ choáng váng không?

Ma Tổ thấy tiểu tử kia không nhúc nhích, hình như bị thương, nhưng hắn cứ đứng im như tượng làm gã thắc mắc rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Lâm Phàm bỗng thản nhiên nói:

- Ma Tổ, tên này tuyệt đối không phải người của thượng giới và vực ngoại giới, có lẽ đúng là đến từ Nguyên Tổ Thâm Uyên.

Ma Tổ giật mình kêu lên:

- Ngươi có chắc không?

Lời này thốt ra từ miệng hắn có tính chất khác với Tịnh Thánh.

- Chắc chắn, bản phong chủ nói thẳng là tên này tuyệt đối không phải người của hai giới.

Lâm Phàm thấy đối phương phun máu ra không phải máu mà càng như chất lỏng, loại chất lỏng cho đối phương hoạt động.

Lâm Phàm không cách nào giải thích với Ma Tổ, rất khó nói rõ, kiến thức khác nhau thì tiếp xúc đồ vật cũng không giống. Dù nói một ngày một đêm cũng khó nói rõ ràng.

Lâm Phàm nói:

- Đừng nhìn bản phong chủ như thế, với trí tuệ của ngươi thì bản phong chủ rất khó giải thích rõ, ngươi cứ tin tên này tuyệt đối không phải người của hai giới là được.

Ban đầu Ma Tổ không có cảm giác gì, nhưng nghe tiểu tử này nói trí thông minh của gã không thể hiểu thấu thì gã hơi bị khó chịu.

Ý gì đây?

Đang nói trí thông minh của gã thấp?

Thôi, không thèm chấp nhặt với tiểu tử này.

Ma Tổ trầm tư, sắc mặt nghiêm túc:

- Nếu đúng như ngươi nói người vừa rồi ra từ Nguyên Tổ Thâm Uyên thì tại sao trước kia không xuất hiện? Cố tình xuất hiện vào lúc này?

Lâm Phàm nói:

- Không, tên vừa rồi không phải con người.

Ma Tổ hỏi:

- Không phải con người chứ là cái gì?

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Bỏ đi, trí tuệ của ngươi khó mà hiểu dược, cứ coi nó là con người đi.

Ma Tổ nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm, hận không thể một bàn tay đập chết tiểu tử này. Không thể nói một câu tiếng người sao?

Lâm Phàm lại gần mép Nguyên Tổ Thâm Uyên, nhìn vào trong. Lần trước đã xem một lần nhưng không nhìn ra thứ gì, bây giờ lại nhìn lần nữa, hắn hy vọng sẽ thấy rõ ràng.

Đáng tiếc vẫn như cũ, không có biến đổi nào.

Ma Tổ cười hỏi:

- Nhìn ra cái gì không?

Vừa rồi liên tục bị tiểu tử này nói trí thông minh không cao, gã là Ma Tổ tung hoành thế gian hơi bị khó chịu, giờ nhìn tiểu tử này bất lực thì tự nhiên gã mừng thầm trong bụng.

Lâm Phàm nghiêm túc nói:

- Nhìn ra một chút.

Ma Tổ thôi đùa giỡn, thấy sắc mặt của tiểu tử này nghiêm túc hình như đã nhìn ra cái gì:

- Nhìn ra cái gì?

Lâm Phàm lắc đầu:

- Trí tuệ của ngươi không hiểu được đâu, thôi không nói.

Mợ nó!

Ma Tổ tức giận muốn nổi điên.

Nếu không phải không nắm chắc trấn áp tiểu tử này thì gã đã ra tay từ lâu.

Lâm Phàm đi hướng phương xa:

- Đi, chúng ta đi tìm chút chuyện chơi, đi ra một chuyến không

thể trở về tay không.

Ma Tổ hỏi:

- Đi đâu?

Lâm Phàm không quay đầu lại:

- Đi Phật Ma Tháp, không thể nào để người ta tới mà chúng ta không đến đáp lễ lại.

Ma Tổ cười, hào hứng nói:

- Nói có lý!

Nếu là trước kia thì Ma Tổ tuyệt đối sẽ không cùng tiểu tử này đi Phật Ma Tháp, giờ thì khác rồi, thực lực của hắn rất mạnh, Phật Ma nhìn thấy hắn sẽ đau đầu như búa bổ.

Hai người bọn họ đi Phật Ma Tháp, dù không đánh chết Phật Ma cũng có thể làm y đứt dây thần kinh, muốn chết.

Hai người rời khỏi Nguyên Tổ Thâm Uyên.

Dưới đáy Nguyên Tổ Thâm Uyên là vùng vũ trụ sông sao, vô cùng vô tận, không nhìn thấy bất cứ vật sống gì, hết thảy âm u, tĩnh lặng.

Nhưng trong vũ trụ sông sao nổi lơ lửng rất nhiều thứ, là thần vật khiến tất cả Chúa Tể điên cuồng.

Trong vũ trụ sông sao có một dòng lũ màu tím xoay tròn rất chói mắt, trong lũ vòng xoáy có mảnh không gian trống trải.

Mảnh không gian này giống như thế giới pha lê, không có khái niệm thời gian, mọi thứ ở đây đều giữ nguyên dạng không có thay đổi gì.

Nhiều bình đài trôi nổi trong vùng không gian này, đó là từng khối tảng đá.

Tảng đá xa xưa tồn tại lâu đời, không ai biết những bình đài tảng đá này xuất hiện từ bao giờ.

- Ha ha ha ha ha ha!

Trong thế giới yên tĩnh đột nhiên vang tiếng cười khiến người sợ hãi.

Phương xa, có người đứng trên bình đài, giơ cao hai tay điên cuồng rít gào:

- Đúng rồi, thật sự đúng, có hy vọng ra ngoài!

Trước mặt người này là thiết bị công nghệ cao cảm giác vượt thời đại.

Mấy bóng người đột nhiên hiện ra:

- Dược sư, chúng ta có thể đi ra chưa?

Dược sư đang cười lớn nghe câu hỏi thì ngừng bặt, trợn to mắt nói:

- Đừng gọi ta là dược sư, gọi ta là nhà khoa học!

Những người xuất hiện quanh dược sư không muốn nói chuyện.

Bị nhốt trong này đến ngu ra rồi à?

Nhà khoa học là thứ quỷ gì?

Nhưng bọn họ không nói ra, vì chính họ cũng quên mất mình bị giam ở đây bao lâu, có lẽ lâu lắm rồi.

Nếu không phải thời gian chỗ này vĩnh viễn đứng im thì dù bọn họ có thực lực ngập trời cũng khó thể mãi mãi bất diệt.

Trong thời gian vô tận, bọn họ đối mặt mảnh hư vô này, không thể tu luyện, không ra ngoài được.

Dược sư cầm cuốn sách dày đặt trên bàn lên:

- Trong năm tháng vô tận ta đã tìm hiểu huyền bí trong quyển sách thần tuyệt thế này.

Dược sư giơ cao cuốn sách thần, nét mặt điên cuồng.

Thật lâu trước kia, bọn họ đi vào đây, tìm kiếm bí mật chung cực của Nguyên Tổ Thâm Uyên. Không ngờ ngay khi bọn họ vào trong thì Nguyên Tổ Thâm Uyên nổ, sau đó không biết qua bao lâu, họ mở mắt ra thì đã xuất hiện ở đây.

Muốn rời đi nơi này nhưng không làm được.

Lúc dược sư tỉnh lại trong tay cầm cuốn sách thần này, nhưng

khi ấy gã không có hứng thú với quyển sách, chỉ muốn rời đi.

Tiếc rằng dùng đủ cách mà không ra được, dược sư đành nghiên cứu sách thần tuyệt thế, trong năm tháng vô tận giúp gã gỡ bỏ từng câu đố.

Thật lâu trước kia có một xác chết bay tới rồi trôi đi phương xa tít.

Dược sư đột nhiên tỉnh ngộ.

Xác chết.

Một cái xác chưa từng gặp qua từ bên trên rơi xuống, vậy chẳng phải là có thể rời khỏi đây, nhưng không thể là vật sống?

Vì chứng thực ý nghĩ, dược sư tiếp tục nghiên cứu. Mới gần đây gã gỡ bỏ tất cả câu đố trong sách thần tuyệt thế, đột nhiên phát hiện tu luyện không thú vị bằng cuốn sách này.

Dược sư điên cuồng nói:

- Các vị, cơ hội tới rồi! Vật không có sự sống mới rời khỏi đây được, mới nãy người sinh hóa thể lỏng của ta lên mặt đất, tiếc rằng bị người làm hỏng. Nhưng đây là hy vọng, chỉ cần lấy được hạch tâm hai giới là có thể hoàn toàn mở ra Nguyên Tổ Thâm Uyên, trở về một thể, thời đại của chúng ta cũng quay về!

Đầu óc của gã thông minh nhất, năm xưa bọn họ bị nhốt ở đây vì nghĩ sai lầm, chỉ lấy hạch tâm vực ngoại giới chứ không lấy hạch tâm thượng giới, dẫn đến Nguyên Tổ Thâm Uyên tạm dung hợp chốc lát, hố cả đám kẹt trong không gian vô tận này.

- Dược sư . . .

Dược sư tức giận nói:

- Gọi ta nhà khoa học, nếu không sẽ là nhục nhã với ta!

Gã hoàn toàn chìm đắm trong cuốn 'Người Sinh Hóa Max', cảm thấy xưng hô dược sư không xứng với mình, chỉ có xưng hô nhà khoa học mới thật sự phù hợp thân phận của gã.

Vì trong sách thần xuất hiện ba chữ nhà khoa học nhiều nhất.

- Tốt, tốt, nhà khoa học, là nhà khoa học.

Một bá chủ tuyệt thế viễn cổ hỏi:

- Nhưng ngươi biết hạch tâm hai giới ở chỗ nào không?

Dược sư tự tin nói

- Biết, ở thượng giới. Lúc ấy chúng ta lấy đi hạch tâm vực ngoại giới ném vào Nguyên Tổ Thâm Uyên, dù cuối cùng nổ tung thì chắc chắn nó vẫn còn ở thượng giới. Các ngươi đừng quấy rầy ta, để ta tập trung sáng tạo người sinh hóa thể lỏng max, sức mạnh của hắn có thể ứng đối tất cả. Ta thích lực lượng bí ẩn sáng thế như vậy.

Đám bá chủ tuyệt thế hoàn toàn không hiểu dược sư nói cái quái gì, nhưng tóm lại là dược sư có nắm chắc.

Miễn rời khỏi nơi này thì vùng trời này vẫn là của bọn họ.

Chí bảo chung cực của Nguyên Tổ Thâm Uyên vốn thuộc về họ.

Phật Ma Tháp.

Lâm Phàm cùng Ma Tổ tới nơi.

Lâm Phàm nghênh ngang hét:

- Phật Ma, lão tử tới rồi, rửa sạch sẽ cái mông ra nghênh tiếp đi!

Hắn không chút nào né tránh, muốn là quậy thì phải quậy bung nóc.

Ma Tổ thầm nghĩ thật kiêu ngạo.

Trong Phật Ma Tháp, tâm tình của Phật Ma siêu khó chịu, nghe tiếng la bên ngoài thì ngây ra.

Quen tai lắm.

Là giọng của tiểu tử kia, không sai được.

Đáng ghét, dám đánh tới cửa!

Chương 1149: Lại đạo một tiếng cho ta xem

- Phật Ma, người đến là ai mà láo quá vậy?

Phật Ma không ở một mình, bên người có một nam nhân trung niên, đó là Đạo Đức Chi Chủ bị Cấm Thượng Thiên Đế Dục Cửu Nguyên trơ trẽn coi khinh, sáng lập ra thế lực lớn Đạo Đức. Tuy không thể so sánh với bốn thế lực lớn nhưng tu vi của Đạo Đức Chi Chủ không tệ chút nào.

Phật Ma lạnh lùng nói, giọng nói chất chứa xúc động muốn đánh chết đối phương:

- Một kẻ cuồng vọng!

Nhưng vì thực lực của người này quá mạnh, dù là Phật Ma cũng không nắm chắc trấn áp được.

Đạo Đức Chi Chủ cười nói:

- Cũng tốt, ta tò mò hạng người nào dám lên mặt với Phật Ma.

Phật Ma liếc qua Đạo Đức Chi Chủ, mắt lóe tia sáng khác lạ:

- Tò mò?

Nếu để Đạo Đức Chi Chủ và tiểu tử kia đụng độ thì có lẽ sẽ có tác dụng khác biệt.

Phật Ma cảm kích nói:

- Đa tạ, có Đạo Đức Chi Chủ tọa trấn thì chắc tiểu tử kia không dám láo lếu.

Đạo Đức Chi Chủ nghe Phật Ma tâng bốc quên trời trăng.

Tuy thực lực của Đạo Đức Chi Chủ không yếu nhưng so với thế lực lớn khổng lồ như Phật Ma Tháp thì chẳng đáng gì, gã cũng không biết nhiều về tin tức sau màn.

Đạo Đức Chi Chủ hy vọng đi gần với Phật Ma hơn, để biết bí mật chung cực của vực ngoại giới.

Đạo Đức Chi Chủ không cho rằng mình kém may mắn, nếu không

thì trước kia đã chẳng lấy được thần thuật nghịch thiên Đạo Đức Kinh.

Nên Đạo Đức Chi Chủ luôn cho rằng mình là người có khí vận lớn, chẳng qua ra đường đời muộn hơn nhóm người Phật Ma, bỏ lỡ thời kỳ nổi dậy tốt nhất. Nếu để gã ở thời kỳ đó thì chắc chắn không thua gì đám người Phật Ma.

Đây là tự tin, là bá đạo.

Bên ngoài.

Tám Đại Tôn nổi giận đùng đùng, cái thứ trộm cướp nào dám to gan đến quậy Phật Ma Tháp? Tưởng sau trận chiến đường hầm ở Quỷ tộc thì Phật Ma Tháp bọn họ dễ ăn hiếp sao?

Các Đại Tôn không thông minh bằng Phật Ma, chỉ dựa vào âm thanh không cách nào nhận ra cái kẻ đến quậy Phật Ma Tháp là người làm họ sợ đến ướt quần.

Ma Tổ lắc đầu, tiểu tử này quá vô pháp vô thiên.

Không hiểu sao gã thầm may mắn, may mà không phát sinh mâu thuẫn kịch liệt với tiểu tử này, chứ không thì gã sẽ gặp cảnh thảm thiết trong đời.

Ma Tổ khẽ thở dài:

- Tiểu tử, ngươi đừng cao điệu như vậy được không?

Người quá huênh hoang rồi sẽ không có kết cuộc tốt, như gã từng cao điệu, làm Ma Tổ bá đạo tung hoành, không cao điệu sao được?

Nhưng kết quả thì ai đều thấy.

Thảm liệt vô cùng.

Trực tiếp bị trấn áp, không có cơ hội xoay người.

Lâm Phàm phản bác:

- Ma Tổ nói vậy là không đúng, thực lực mạnh thì càng phải cao điệu, nếu ngươi không cao điệu thì người ta không biết ngươi cường đại, cao điệu sẽ bớt nhiều rắc rối lắm biết chưa?

Ma Tổ bĩu môi, ngươi nói đều đúng, đều có lý, không nói gì nữa,

nói nhiều với tên này đều bị hắn tìm ra ngụy biện phản bác.

Người gì mà gợi đòn.

Yên Ma Đại Tôn rít gào một tiếng, từ phương xa đi tới:

- Người nào dám can đảm càn quấy trong chốn thanh tịnh Phật Ma Tháp!?

Chắc Yên Ma Đại Tôn đã quên chuyện bi thảm lần trước, không đánh với ai đã bị hành te tua, nói ra ngại mất mặt.

Khi Yên Ma Đại Tôn thấy hai bóng người cách đó không xa thì sắc mặt thay đổi. Nhất là nhìn khuôn mặt ngây thơ vô số tội của Lâm Phàm, tim Yên Ma Đại Tôn đập nhanh.

Yên Ma Đại Tôn khựng bước chân, không dám tiến lên trước, cảnh xưa như đèn chiếu phim hiện ra rõ mồn một trước mắt.

Ma Tổ cười to bảo:

- Yên Ma Đại Tôn, tới rồi còn khựng lại làm gì? Sợ sao?

Ma Tổ không ngờ lần thứ hai đến Phật Ma Tháp khiến Yên Ma Đại Tôn sợ hãi không dám tiến lên trước.

Mặt Yên Ma Đại Tôn xanh mét, bị người giễu cợt trước mặt thì ai nhịn nổi:

- Ngông cuồng!

Lâm Phàm không thèm để Yên Ma Đại Tôn vào mắt, nhưng đối phương tới nhanh nhất.

Lâm Phàm nói:

- Không biết có cuồng hay không nhưng mau lên hết đi, lát nữa trị các ngươi một trận rồi bản phong chủ còn lo việc khác nữa.

Yên Ma Đại Tôn tức xì khói:

- Bà nội nó!

Dù Yên Ma Đại Tôn không cam lòng nhưng chẳng còn cách nào, thực lực của đối phương ám ảnh tâm lý của gã, nói không ngán ngại đối phương thì thật giả tạo.

Đang lúc Yên Ma Đại Tôn khó xử, mấy người Đại Tôn đến.

Yên Ma Đại Tôn thở phào nhẹ nhõm, trợ thủ đến rồi, sợ quái gì.

Yên Ma Đại Tôn bỗng phát hiện biểu tình của đám người Đại Tôn hơi lạ.

Là sợ hãi, là căng thẳng, và cả e ngại.

Sau trận chiến đường hầm ở Quỷ tộc bọn họ đều bị uy thế của Lâm Phàm hù sợ.

Dù đối mặt Ma Tổ thì bọn họ chưa từng ngán ngại, nhưng đối mặt tên này làm họ hơi sợ.

Các đệ tử Phật Ma Tháp nhìn hai người kia, đã biết hai người này là ai.

Đoạn thời gian trước hung thủ phá hoại Phật Ma Tháp chính là hai người này.

Trong lòng họ bùng cháy lửa giận, chỉ muốn giết chết hai người này, huyết tẩy sỉ nhục cũ.

Lâm Phàm nói:

- Ma Tổ, chuẩn bị chơi, đánh xong liền đi.

Máu trong người hắn đang sôi trào, trước khi chiến đấu cần làm nóng người.

Tìm đến Phật Ma Tháp không có mục đích gì, hắn chỉ muốn kiếm điểm, thu phục Phật Ma Tháp.

Ma Tổ bất đắc dĩ, tiểu tử này thật điên cuồng, nhưng gã cũng không chịu nhận mình sợ:

- Tốt, hôm nay bản Ma Tổ sẽ đấu một trận với Phật Ma Tháp, xem như báo mối thù cũ.

Tám Đại Tôn xanh mặt, hai người này nói từng câu từng chữ không thèm để Phật Ma Tháp vào mắt.

Quá đáng, quá đáng hết sức.

Nhưng vào lúc này.

Phật Ma cùng Đạo Đức Chi Chủ đi tới.

Phật Ma tức giận quát, mặt đen như mực:

- Ma Tổ, hai người các ngươi đừng khinh người quá đáng!

Từ khi sáng lập Phật Ma Tháp đến nay chưa từng đụng phải tình huống như vậy.

Đạo Đức Chi Chủ ngạc nhiên, hai người này thật dữ dội, không thèm để Phật Ma Tháp vào mắt.

Ma Tổ muốn mắng người, lão tử khi dễ các ngươi cái gì? Hở chút lôi đầu ra nói gã khinh người quá đáng là sao?

Kẻ khinh người thật sự là tiểu tử đứng cạnh bản Ma Tổ!

Lâm Phàm cười nói:

- Phật Ma, lần trước để ngươi chuồn mất nhưng lần này khác rồi, lão tử tự mình tìm tới cửa, mục đích đúng là làm thịt ngươi. Nhưng yên tâm, sẽ không giết các ngươi, chỉ muốn đánh các ngươi nhừ tử.

Mặt Phật Ma tái xanh, lời này quá phách lối.

Đạo Đức Chi Chủ đứng cạnh Phật Ma, giọng nói bình thản nhưng mắt lóe tia ngạc nhiên:

- Ha ha ha! Thú vị, thật thú vị, tuổi còn nhỏ mà nói chuyện rất ngông cuồng.

Lâm Phàm hỏi:

- Nhà ngươi là ai? Thôi dẹp, bản phong chủ không muốn biết ngươi là ai, chơi chung với Phật Ma thì chẳng phải thứ tốt lành gì, đánh luôn một thể, không phân biệt làm gì.

Bộ dạng không để ai vào mắt của hắn chọc tức Đạo Đức Chi Chủ.

Từ khi có được thần thuật viễn cổ thì không ai dám can đảm nhục nhã gã như vậy.

Tốt lắm, rất tốt.

Đạo Đức Chi Chủ chịu đựng lửa giận trong lòng:

- Tiểu tử, ta cho ngươi biết, ta là Đạo Đức Chi Chủ.

Lâm Phàm phớt lờ đối phương:

- Phật Ma, kêu tất cả người Phật Ma Tháp cùng lên đi, chứ không thì bản phong chủ sợ các ngươi không có chút niềm tin đánh thắng được bản phong chủ.

Mặt Phật Ma lạnh băng:

- Chết tiệt!

Đạo Đức Chi Chủ đen mặt, cảm giác bị lơ đẹp không vui chút nào.

- Phật Ma, giao tiểu tử này cho ta, chưa từng thấy ai dám láo với ta như thế! Tiểu tử, để ta đụng độ với ngươi, nhìn xem ngươi có bản lĩnh gì!

Đạo Đức Chi Chủ xông về phía Lâm Phàm.

Đạo Đức Chi Chủ xúc động như vậy vì muốn bày ra chút thực lực của bản thân cho Phật Ma thấy, để y biết hợp tác với gã không phải không được ích lợi gì.

Phật Ma vốn định cản Đạo Đức Chi Chủ lại, đừng xúc động, ngươi không đánh thắng hắn được.

Nhưng Phật Ma không kịp thốt ra thì Đạo Đức Chi Chủ đã hăng hái xông lên.

Biết làm sao bây giờ?

Lâm Phàm đã sẵn sàng càn quét Phật Ma Tháp, nào ngờ người nào đó chủ động lao vào, có vẻ như không thèm để hắn vào mắt.

Thôi kệ, cần làm nóng người trước khi chiến đấu.

Đạo Đức Chi Chủ rít gào:

- Tiểu tử, ta so mấy chiêu với ngươi, để xem ngươi có năng lực gì mà dám huênh hoang như vậy!

Không trách được, Đạo Đức Chi Chủ hiểu biết đôi chút việc gần đây, biết bốn thế lực lớn như Phật Ma té ngã trong lãnh địa Quỷ tộc, nhưng không biết té ngã vì lý do gì.

Sức mạnh huyền diệu bộc phát ra từ người Đạo Đức Chi Chủ, một Thái Cực Đồ hiện ra sau lưng gã, âm dương đảo ngược tỏa ra uy

thế kinh người.

Phật Ma kinh ngạc, đây là thần thuật viễn cổ mà Đạo Đức Chi Chủ chiếm được sao?

Mọi người trong thượng giới đều hâm mộ vận may của đối phương, nhưng hâm mộ là một nhẽ, Phật Ma cũng có thần thuật viễn cổ.

Ma Tổ nhắc nhở:

- Cẩn thận một chút, tên này hơi kỳ lạ.

Ma Tổ có chút ấn tượng với Đạo Đức Chi Chủ, nhưng không quá sâu. Đối phương ra tay bùng nổ sức mạnh làm Ma Tổ nghiêm túc hơn.

Đạo Đức Chi Chủ quát lớn:

- Đạo khả đạo, phi thường đạo . . .

- Đạo cái đầu ngươi!

Lâm Phàm cảm giác đối phương thật là phiền, năm ngón tay siết chặt, lực lượng hoa mỹ ngưng tụ lại, hắn biến mất tại chỗ, đột nhiên đấm vào mặt đối phương.

Bốp!

Con ngươi Đạo Đức Chi Chủ trợn to, mặt biến hình, méo miệng phun ra vòi máu.

Rầm!

Đạo Đức Chi Chủ bị đánh rớt xuống đất thủng hố sâu, nằm ngay đơ không nhúc nhích.

- Sao có thể như vậy?

- Tại sao?

- Chuyện gì xảy ra?

Đạo Đức Chi Chủ không dám nhúc nhích, cứ nằm im một chỗ, trợn to mắt hơi sưng nhớ lại cảnh vừa rồi.

Nhưng đầu óc của gã hơi hỗn loạn, não rỗng không nghĩ ra được

gì.

Đạo Đức Chi Chủ chỉ hiểu một điều rằng vì sao người ta dám chạy tới quậy Phật Ma Tháp? Vì nắm đấm cứng có thể thích gì làm nấy.

- Mợ nó, ngươi còn yếu hơn Phật Ma mà dám chọc vào bản phong chủ, chúc mừng ngươi đã thành công hấp dẫn sự chú ý của bản phong chủ!

Dứt lời, Lâm Phàm đáp xuống trước mặt Đạo Đức Chi Chủ:

- Nhà ngươi muốn ăn đòn!

Nói xong một đấm đánh xuống.

- A!

Đạo Đức Chi Chủ đang giả chết, bần thần bị đấm trúng, gào thảm thương thê lương.

Lâm Phàm túm lấy Đạo Đức Chi Chủ đánh tơi bời:

- Cho ngươi giả chết này! Đạo này! Tiếp tục đạo một tiếng cho bản phong chủ xem!

Mặc kệ lai lịch của đối phương là gì, đánh trước nói sau.

Ma Tổ không nỡ nhìn.

Thảm quá, rơi vào tay tiểu tử này, chỉ có thể nói Đạo Đức Chi Chủ xui xẻo.

Chương 1150: Ngày tai nạn của Phật Ma Tháp

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Đạo Đức Chi Chủ kêu thảm:

- Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!

Đúng là gặp quỷ, Đạo Đức Chi Chủ không tin được mình sẽ bị người nhấn trên mặt đất đánh tơi bời.

Từ khi có được thần thuật viễn cổ thì lòng tự tin của gã tăng vọt, cho rằng mình là cường giả tuyệt thế tung hoành thiên địa, sẽ không còn bị khuất nhục như ngày xưa nữa.

Nhưng bây giờ.

Ha ha!

Khuất nhục lần nữa ập đến, khiến Đạo Đức Chi Chủ không có chút ý nghĩ chống cự.

Phật Ma thấy Đạo Đức Chi Chủ bị tiểu tử kia đè dưới đất, mặt y không lộ biểu tình gì nhưng lòng dâng trào sóng thần.

Phế vật, thật sự là phế vật.

Còn bảo là lấy được thần thuật viễn cổ trong Nguyên Tổ Thâm Uyên, tu luyện tới bây giờ mà bị hạ ngay trong một nốt nhạc, còn mặt mũi nào?

Lâm Phàm nhấn cổ Đạo Đức Chi Chủ, đấm vào trán của đối phương:

- Không đánh không được, nhà ngươi hơi láo, vừa rồi tính đạo cái gì hả?

Một đấm đánh Đạo Đức Chi Chủ sắp văng não ra khỏi óc, nổ đom đóm mắt, đã ngu người.

- Ta . . .

Binh!

Đạo Đức Chi Chủ vừa định nói chuyện lại bị đấm vào trán, lời muốn nói kẹt trong miệng không nhả ra được.

- Đừng nói nhảm, ăn đòn đi. Yên tâm, sẽ không đánh chết ngươi, nhưng sẽ cho ngươi vĩnh viễn nhớ giờ phút này, dù trăm ngàn năm về sau hễ ngươi nhớ đến Lâm Phàm này hoặc nghe được tên của bản phong chủ sẽ như chó nhà có tang, vĩnh viễn sống trong khủng hoảng.

Lâm Phàm từng đấm đánh vào đầu của Đạo Đức Chi Chủ.

Xung quanh im ắng.

Người Phật Ma Tháp không nhúc nhích, đám đệ tử sợ ướt quần.

Bọn họ bảo vệ Phật Ma Tháp, nhưng nhìn kẻ cùng hung cực ác này đè người bí ẩn ở dưới đất thì họ sợ chết khiếp.

Đây còn là con người sao?

Ma Tổ vịn trán, gã phục rồi.

Vị trí người cuồng nhất thế gian tạm thời cho tiểu tử này ngồi vậy. Có lẽ sẽ có ngày hắn sẽ phát hiện quá cuồng vọng cuối cùng không tốt, sẽ bị đủ thứ người nhằm vào, gây thù hằn khắp nơi, sẽ có cảm giác hai đấm khó địch lại bốn tay.

Lâm Phàm xách Đạo Đức Chi Chủ lên:

- Phù.

Đạo Đức Chi Chủ rướn thẳng cổ, mắt nhắm chặt không chút phản ứng.

Lâm Phàm nói:

- Giải quyết xong. Phật Ma, giờ đến lượt các ngươi, ngươi có thể cùng tám Đại Tôn ra tay, đệ tử Phật Ma Tháp cũng có thể cùng tiến lên, bản phong chủ không có ý kiến.

Phật Ma xanh mặt, bị đối phương dồn ép đến mức này đã không còn mặt mũi nào.

Nếu người khác nói lời như vậy thì đã sớm không biết chết như thế nào.

- Tiểu tử, chúng ta cùng ra tay!

Ma Tổ cười, có cảm giác đang cười trên nỗi đau của người khác:

- Phật Ma, gió đổi chiều, tuy Phật Ma Tháp mạnh nhưng trong mạnh vẫn có người khác mạnh hơn. Gặp được tiểu tử này xem như Phật Ma nhà ngươi xui.

Mặt Phật Ma lạnh băng, bộ dạng phách lối của Ma Tổ làm y rất khó chịu.

Tiếc rằng tình huống hiện tại không chiều theo ý của y.

Phật Ma nghiêm nghị nói:

- Ma Tổ, ngươi sẽ hối hận.

Đi đến trình độ như bây giờ, Phật Ma sẽ không bị những lời khiêu khích của Ma Tổ chọc tức xông lên.

Ma Tổ cười nói:

- Ha ha, đợi lát nữa ta cùng tiểu tử này liên hợp lại thì ngươi nghĩ Phật Ma Tháp các ngươi có thể ngăn cản được sao?

Cơn giận đọng trong ngực Ma Tổ đã tan biến, lát nữa gã sẽ báo thù.

Lâm Phàm cảm giác một mình hắn có thể chơi chết tất cả người Phật Ma Tháp, nếu để Ma Tổ ra tay, thừa dịp hắn không chú ý bị gã chơi chết vài người thì lỗ to.

Lâm Phàm vung tay tự quyết định:

- Ma Tổ, ngươi không cần ra tay, giao đám người này cho ta.

Mục đích đến Phật Ma Tháp vì đánh một trận với Phật Ma, nếu có thể hoàn toàn trấn áp đối phương thì càng tuyệt.

Nếu không trấn áp được cũng chẳng sao, coi như đi ra du lịch.

Ma Tổ ngây người nhìn Lâm Phàm:

- A?

Coi thường Phật Ma Tháp người ta dữ vậy?

Hành vi này hoàn toàn là không thèm để người ta vào mắt, Ma Tổ cảm thấy tiểu tử này không xem Phật Ma Tháp như con người.

Lâm Phàm nói:

- A gì mà a, tóm lại là vậy, ngươi ở bên cạnh nhìn, không cần nhúng tay.

Hai người giao lưu với nhau không thèm tránh mặt ai.

Mặt Phật Ma đen như cục than.

Láo quá, hoàn toàn không để Phật Ma Tháp bọn họ vào mắt.

Ma Tổ thở dài, còn nói gì được? Tiểu tử này đã nói đến mức đó rồi thì gã đành ngồi xem kịch vậy.

Tám Đại Tôn cũng vậy, cảm thấy nhục nhã. Bọn họ là Đại Tôn của Phật Ma Tháp, dưới một người, trên vạn người, cả giới tùy ý bọn họ tung hoành.

Nhưng bây giờ bị người ta đánh tới cửa nhà, còn dùng câu trả lời có sức sát thương cực lớn nhục nhã bọn họ.

Các ngươi nói xem ai mà chịu đựng được?

Dù bọn họ là con lừa trọc nhưng không đến cảnh giới mắt điếc tai ngơ, nói thẳng ra bọn họ đều xuất gia giữa đường, nếu không vì thần thuật viễn cổ trong Nguyên Tổ Thâm Uyên thì bọn họ không thèm làm hòa thượng.

Lâm Phàm ngoắc đám người Phật Ma:

- Được rồi, đừng chần chừ, lên mau, bản phong chủ sắp hết kiên nhẫn.

Phật Ma nhìn Đạo Đức Chi Chủ nằm ngay đơ trong hố sâu, chau mày.

Vĩnh Hằng Đại Tôn lại gần hỏi:

- Phật Ma, bây giờ nên làm gì?

Vĩnh Hằng Đại Tôn tu luyện đạo Vĩnh Hằng, ngưng tụ Vĩnh Hằng Chi Luân, thần uy khó lường, nhưng bất lực khi đối mặt với tiểu tử

này, không có cả năng lực trấn áp đối phương.

Phật Ma khẽ thở dài:

- Xem ra chỉ có thể đánh một trận.

Chuyện đến mức này thì không thể tránh được nữa, cứ lùi bước mãi thì cơ nghiệp mấy vạn năm của Phật Ma Tháp sẽ sụp đổ, hoàn toàn biến mất.

Tám Đại Tôn mặt nghiêm túc hơn.

Lâm Phàm thở dài thườn thượt:

- Thôi dẹp, các ngươi không đến thì bản phong chủ lên.

Trong khoảnh khắc khí thế tăng vùn vụt, Lâm Phàm biến mất tại chỗ, lao về phía đám người Phật Ma Tháp.

Vĩnh Hằng Đại Tôn quát khẽ:

- Bày trận!

Đệ tử Phật Ma Tháp lên tiếng:

- Rõ!

Các đệ tử biết việc của mình là gì, dạt ra bốn phương tám hướng. Bọn họ tu luyện bí pháp Phật Ma Tháp, chắp tay trước ngực, sau đầu hiển hiện vòng sáng màu vàng.

Ma Tổ nghiêm túc hơn:

- A?

Thủ đoạn của Phật Ma Tháp rất huyền diệu, dù là gã cũng không thấy rõ ràng.

Tình huống xung quanh hơi là lạ.

Ma Tổ lẩm bẩm:

- Xem ra tiểu tử này đã buộc Phật Ma Tháp đến đường cùng rồi.

Có thể làm đến bước này đã là nghịch thiên.

Lâm Phàm lơ lửng trong không trung nhìn bốn phía:

- Hơi thú vị, cũng tốt, để bản phong chủ nhìn xem năng lực của các ngươi!

Lâm Phàm không ra tay ngay, hắn để đối phương tâm phục khẩu phục, dùng hết thủ đoạn, rồi khi lên đỉnh điểm hắn mới trấn áp bọn họ, cảm giác kia rất sảng khoái.

Phật Ma một mình gánh vác một phương, tám Đại Tôn chiếm cứ bát phương, vầng sáng sau đầu chói mắt như mặt trời, phạn văn quấn quanh người.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Người tất cả đệ tử Phật Ma Tháp bắn ra cột sáng vàng rực rỡ lên tận trời, đánh vào hư không, sau đó hình thành màn sáng lan tràn bốn phía, bao trùm mọi thứ xung quanh.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Âm thanh viễn cổ truyền đến.

Nghe âm thanh hình như cách rất gần, nhưng không biết vì sao cảm giác rất xa xôi.

Cảnh sắc khác lạ hiện ra.

Vô số Kim Thân Phật Đà lơ lửng trên không trung, nhiều phật khí tỏa sáng chói mắt.

Lâm Phàm cười nói:

- Lợi hại, thật sự là lợi hại, uy thế này khiến người hưng phấn. Được rồi, chắc đủ rồi, bản phong chủ đến đây, đừng làm bản phong chủ thất vọng!

Bùm!

Hư không dưới chân Lâm Phàm nổ tung.

Chốc lát sau, có tiếng hét thảm thiết.

Lâu Vọng Đại Tôn, một trong tám Đại Tôn chợt cong lưng như con tôm, hé môi phun búng máu.

Đầu Lâm Phàm đụng vào bụng đối phương, một kích này làm Lâu Vọng Đại Tôn cảm giác xương toàn thân như đứt gãy.

Lâu Vọng Đại Tôn tức giận, hai tay đè xuống:

- Đáng ghét, trấn áp!

Phật Đà xung quanh xòe tay ra chộp lấy Lâm Phàm.

Lâm Phàm ngẩng đầu, không lùi bước mà lao vào Phật Đà.

Lâu Vọng Đại Tôn rống to:

- Tiểu tử, ngươi thật quá càn rỡ, hôm nay Phật Ma Tháp dồn hết lực lượng tháp độ sức với ngươi một phen!

Lâm Phàm tung chân đá:

- Nói nhảm nhiều quá!

Lồng ngực Lâu Vọng Đại Tôn lõm vào.

Vang tiếng nổ điếc tai.

Lâm Phàm và Phật Đà đầy trời va chạm kịch liệt, nguyên Phật Ma Tháp rung bần bật.

- Phụt!

Đệ tử Phật Ma Tháp hộc máu, tinh khí thần của họ dung hợp vào các Phật Đà, giờ Phật Đà va chạm với Lâm Phàm thì sức mạnh kia truyền vào người họ.

Phật Ma thầm giật mình:

- Lực lượng thật kinh khủng!

Y bóp đầu ngón tay, chữ Vạn màu vàng bay ra, được nguyện lực chúng sinh của Phật Ma Tháp cung cấp năng lượng tỏa ánh sáng vàng chói lòa nhất.

Phật Ma khẽ quát:

- Trấn!

Chữ Vạn ập đến, bắn ra ánh sáng bao trùm Lâm Phàm.

Lâm Phàm ngước đầu nhìn, lộ ra ý cười:

- Đến hay lắm!

Nhưng giờ không phải lúc đánh nhau với Phật Ma, Lâm Phàm muốn trấn áp toàn bộ Phật Ma Tháp, sau này từ từ xử Phật Ma sau.

- Đáng ghét, muốn chạy?

Phật Ma như phát hiện ý đồ của Lâm Phàm, đâu chịu để hắn vừa ý.

Đáng tiếc.

Lâm Phàm đã đặt quyết tâm, nháy mắt xuất hiện trước mặt Vĩnh Hằng Đại Tôn.

Vĩnh Hằng Đại Tôn hết hồn, vung hai tay, Vĩnh Hằng Chi Luân xoay tròn, bộc phát ra uy thế kinh người.

Lâm Phàm quát lớn:

- Nằm xuống cho bản phong chủ!

Đánh nhau dựa vào nắm đấm, hắn tung cú đấm.

Bùm!

Nắm đấm và Vĩnh Hằng Chi Luân va chạm.

Hai loại sức mạnh đụng vào nhau, hư không trực tiếp vỡ nát, trống rỗng ma sát ra lôi đình.

- Sao có thể như vậy?

Vĩnh Hằng Đại Tôn thấy Lâm Phàm lấy thân thể va chạm với Vĩnh Hằng Chi Luân thì mừng rỡ, nhưng ngay sau đó tái mặt.

Răng rắc!

Vĩnh Hằng Chi Luân nứt rạn.

- Không!!!

Bốp!

Lâm Phàm đấm xuyên qua Vĩnh Hằng Chi Luân trúng lồng ngực Vĩnh Hằng Đại Tôn.

- Bản phong chủ đánh Phật Ma của nhà ngươi khóc la thì ngươi là cái thá gì?

Vĩnh Hằng Đại Tôn bị đánh rớt xuống đất, ọc bãi máu, mắt lóe tia kinh hoàng.

Không thể nào, sao lực lượng của tên này kinh khủng dữ vậy? Vĩnh Hằng Chi Luân cũng bị đánh nát.

Phật Ma giận dữ:

- Tiểu tử, ngươi đứng lại đó cho ta!

Phật Ma không ngờ đám người Vĩnh Hằng không đỡ nổi một chiêu của tiểu tử này.

Lâm Phàm cười nói:

- Đừng gấp gáp, chờ bản phong chủ xử hết người ở đây rồi sẽ đánh với ngươi.

Hắn đổi hướng, tiếp tục lao về phía Đại Tôn khác.

Hôm nay nhất định phải đánh đã tay mới được.

Chương 1151: Tiểu tử, ngươi cuồng không biên giới

Vĩnh Hằng Đại Tôn tê liệt ngã xuống ở nơi đó, gã chưa chết, còn sức đánh một trận, nhưng gã không dám động đậy.

- Không được, không thể đánh, ta và tiểu tử này chênh lệch quá lớn, đánh tiếp sẽ chỉ làm mình chịu thiệt.

Vĩnh Hằng Đại Tôn định giả chết, chuyện còn lại giao cho nhóm Phật Ma.

Ngẩng đầu nhìn hư không rực rỡ ánh sáng, mỗi luồng sáng đều ẩn chứa sức mạnh mang tính hủy diệt.

Nhưng Lâm Phàm nhớ kỹ Vĩnh Hằng Đại Tôn, chưa có chuông báo tức là hắn đánh chưa đủ, gã đã giả chết thì hắn sẽ trừng trị sau.

Chỉ có Đạo Đức Chi Chủ đã bị hắn đập nát.

Lâu Vọng Đại Tôn không hèn chút nào, đứng lên nhét một viên đan dược vào miệng, dược lực đậm tràn ngập các góc thân thể.

- Tiểu tử, Phật Ma Tháp không cho phép giẫm lên!

Dứt lời, Lâu Vọng Đại Tôn lao về phía Lâm Phàm.

Vĩnh Hằng Đại Tôn nhìn lén, Lâu Vọng có cần cương cường thế không? Đại Tôn như bọn họ không thể đánh thắng trận chiến này.

Tập hợp tất cả lực lượng của tháp đều không hạ nổi tiểu tử đó.

Rất nhanh, trong khi Vĩnh Hằng Đại Tôn suy nghĩ kết cuộc của Lâu Vọng Đại Tôn thì một bóng người từ xa bay tới, rớt cái bịch xuống mặt đất cạnh gã.

Vĩnh Hằng Đại Tôn nhìn Lâu Vọng Đại Tôn lưng nện xuống đất, ngửa người phun búng máu, sắc mặt không cam lòng và tức giận.

Hình ảnh như động tác chậm trong mắt Vĩnh Hằng Đại Tôn, gã lẩm bẩm:

- Đã nói rồi mà, cần gì như vậy.

Ngay sau đó, Vĩnh Hằng Đại Tôn ngước đầu nhìn một bóng người từ trên cao rơi xuống, hai chân giẫm lên ngực Lâu Vọng Đại Tôn.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Sóng trùng kích kịch liệt khuếch tán ra.

- Ta . . .!

Vĩnh Hằng Đại Tôn chưa nói hết câu đã lăn lông lốc, cuối cùng đụng vào một tảng đá to mới ngừng lại.

Có tiếng hét thảm, là giọng của Lâu Vọng Đại Tôn.

Vĩnh Hằng Đại Tôn và Lâm Phàm ánh mắt giao nhau, tia mắt làm gã run như cầy sấy.

Hắn phát hiện.

Hắn đã phát hiện ra ta.

Khi Vĩnh Hằng Đại Tôn cho rằng sẽ bị tên đó chơi chết thì thấy đối phương nhìn chằm chằm về phía Đại Tôn khác, gã thở phào nhẹ nhõm.

Ma Tổ như quần chúng, khoanh tay trước ngực gật gù:

- Không tệ, rất giỏi. Nếu lúc trước có người nói với ta chỉ dựa vào một người liền có thể ép Phật Ma Tháp không ngóc đầu lên được thì ta không tin, nhưng bây giờ ta tin rồi.

Thực lực của Lâm Phàm khiến Ma Tổ cảm thấy giật mình.

Nếu gã không nhớ lầm thì hình như tiểu tử này là dân bản xứ vực ngoại giới?

Hắn tu luyện cái kiểu gì mà đến trình độ mau dữ vậy?

Trong lúc Ma Tổ suy nghĩ thì chiến trường thay đổi trong nháy mắt, lại có tiếng kêu thảm thiết xé trời.

Kim Phật Đại Tôn thi triển tuyệt thế thần thông hóa thành luồng sáng vàng chói lòa che giấu chân thân, định một cước đạp Lâm Phàm xuống nhưng bị hắn đấm gãy xương, máu màu vàng như con suối đổ vào Phật Ma Tháp.

Kim Phật Đại Tôn gào thét:

- Tà ma, dù Kim Phật này có bỏ mạng cũng sẽ không phục tùng! Trời ơi, đất hỡi, tà ma như vậy tai họa thế giới, sao không đánh chết hắn đi!

Kim Phật Đại Tôn không cam lòng, lửa cháy hừng hực, gã không bỏ cuộc khi đối mặt với Lâm Phàm.

Tinh thần không e ngại cường quyền lây nhiễm các đệ tử Phật Ma Tháp, bọn họ hô to:

- Thề sống chết cùng tồn tại với Phật Ma Tháp, thề sống chết đấu tranh với tà ma đến cùng!

Khí thế kinh người.

Trước nguy cơ lớn, sức ngưng tụ của Phật Ma Tháp lên đến đỉnh cao chưa từng có.

Phật Ma vui mừng, nguy cơ trước mắt được thấy các đệ tử Phật Ma Tháp có sức ngưng tụ đến mức này làm y rất vui.

Phật Ma nhìn phương xa, Yên Ma Đại Tôn rụt rè cẩn trọng, không thể so sánh với những Đại Tôn khác.

Nhưng thôi, mọi người Phật Ma Tháp có biểu hiện như vậy vào phút then chốt này đã khiến Phật Ma vô cùng vừa lòng.

Chợt có tiếng hét thảm thiết, âm thanh này rất quen thuộc.

Kim Phật Đại Tôn hai tay ôm đầu, thê thảm gào thét:

- Không cần đánh nữa, không cần đánh nữa!

Lâm Phàm giang hai chân cưỡi trên người Kim Phật Đại Tôn, trái đấm phải móc liên tục, mãi mãi không ngừng, không chậm lại.

Từng đấm đánh vào thịt, mỗi nắm đấm bắn ra vệt máu rực rỡ.

Các đệ tử Phật Ma Tháp hét to một tiếng:

- Các vị, cùng liều mạng với hắn!

Bọn họ bỏ qua mạng sống, quyết bảo vệ Phật Ma Tháp, quyết tâm đánh sống chết.

Ma Tổ nhìn ngây người.

Không ngờ tiểu tử này cứ như vậy trở thành tà ma.

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, bao năm qua hễ chống đối với Phật Ma Tháp, không tuân theo lý niệm của họ đều bị xem là tà ma.

Khi đánh người thì Lâm Phàm rất tập trung, tuyệt đối sẽ không bị nhân tố bên ngoài ảnh hưởng.

Giờ phút này.

Các đệ tử xung quanh không sợ sống chết bốn phương tám hướng đánh tới, sau đó đột nhiên nhào lên người Lâm Phàm.

Có đệ tử tức giận quát:

- Tà ma dừng tay lại, không cho phép tổn thương Kim Phật Đại Tôn!

Dù Kim Phật Đại Tôn đang gọi cứu mạng, cầu xin tha thứ, đừng đánh, nhận thua, nhưng bọn họ sẽ không cảm giác Kim Phật Đại Tôn sợ mà cho rằng gã đã hết sức.

Đại Tôn thật sự rất cố gắng rồi.

Đệ tử Phật Ma Tháp như xếp chồng người đè ép Lâm Phàm, có người ôm cánh tay của hắn, có người khóa cổ hắn.

Nhưng Lâm Phàm chẳng có cảm giác gì cả, hắn giơ cao các đệ tử ôm cánh tay mình rồi đập mạnh xuống.

- A!

Vang tiếng hét thê lương, cả đám tan tác.

Cú đấm này đánh cho Kim Phật Đại Tôn mắt nổi đom đóm, thần trí dần mơ hồ.

Kim Phật Đại Tôn vừa hộc máu vừa cầu xin:

- Đừng đánh nữa, van cầu ngươi đừng đánh nữa!

Buff bắt đầu có hiệu quả.

Bóng hình Lâm Phàm lấp đầy trong Kim Phật Đại Tôn, sợ chết khiếp.

Phật Ma quát lớn:

- Tránh ra!

Những đệ tử muốn liều mạng với Lâm Phàm đều giải tán.

Tình huống bây giờ khiến Phật Ma nhức đầu như búa bổ.

Kim Phật Đại Tôn bị đối phương đè dưới người chịu mọi tra tấn, y không thể khoanh tay ngồi nhìn. Nếu bị đối phương công phá dần thì khó đo lường hậu quả.

Uy thế bộc phát từ người Phật Ma, những màn ánh sáng vàng hình thành Phật Đà, phật khí trong hư không bắn ra ánh sáng chói lòa, dần tan rã hóa thành các luồng sáng hòa vào người Phật Ma.

Có Đại Tôn nhìn thấy tình trạng của Phật Ma thì giật nảy mình:

- Phật Ma, nếu làm như vậy thì Kim Phật cũng sẽ bị lan trúng!

Đây là đang ngưng tụ lực lượng mạnh nhất, đầy đủ nhất của Phật Ma Tháp để liều mạng với đối phương. Nhưng Kim Phật nằm dưới người đối phương, chắc chắn sẽ bị văng miểng, thậm chí nguy hiểm mạng sống.

Khuôn mặt Phật Ma nghiêm túc nói:

- Nếu không làm như vậy e rằng cơ nghiệp của Phật Ma Tháp sẽ bị người này đánh sập.

Các Đại Tôn khác im lặng, Phật Ma nói đúng lắm.

Phật Ma Tháp không biết đã trải qua bao nhiêu mưa gió cho đến ngày nay, nhưng chưa từng khiến người tuyệt vọng như hôm nay.

Vẻn vẹn một người đã làm Phật Ma Tháp mất hết mặt mũi thì sau này làm sao đối mặt với người khác đây?

Phật Ma khẽ quát, chấp tay hành lễ, sau đó từ từ tách ra.

Khoảnh khắc tách ra, giữa hai bàn tay dần hiện ra một cánh cửa lấp lánh ánh sáng vàng, bên trong vọng ra từng tiếng phạn âm.

Lâm Phàm đang đánh Kim Phật Đại Tôn tơi bời cảm ứng dao động khác lạ, vụt ngẩng đầu xem.

Hắn phát hiện phật môn giữa hai tay Phật Ma vô cùng trang nghiêm, ảo ảnh hiển hiện.

Lâm Phàm cau mày:

- Không thể nào!

Hắn thấy Tây Phương Thế Giới Cực Lạc từ trong cánh cửa, không sai được, giống hệt trên phim.

Lâm Phàm giật mình như vậy không phải vì ngạc nhiên lực lượng phát ra từ cánh cửa kinh khủng đến đâu mà vì hình ảnh quen thuộc này, khiến hắn suy nghĩ chuyện này là sao?

Lâm Phàm đi vào dị giới này đã lâu, tha hồ bung lụa.

Hắn vốn chắc chắn cho rằng sẽ không dính dáng đến Trái Đất, nhưng nay xem ra có gì đó khác lạ.

Hắn đi đến bước này xem như lên đỉnh, phát hiện gặp nhiều tình huống liên quan với Trái Đất. Nếu hắn không đoán sai thì người bí ẩn kia không phải con người mà giống như người máy.

Bây giờ Phật Ma thi triển ra chiêu thức là hiện thực hóa Tây Thiên Thế Giới Cực Lạc.

Đạo Đức Chi Chủ kia thì biết Đạo Đức Kinh.

Chuyện này là sao?

Nhức đầu, không hiểu.

Kim Phật Đại Tôn van xin:

- Đừng đánh ta, đừng đánh ta!

Lâm Phàm không để ý đối phương, hắn vung tay ném gã ra xa, ngẩng đầu nhìn về phía phật ma.

Phật Ma bị Lâm Phàm nhìn rợn tóc gáy.

Ảo ảnh trong cánh cửa rung rung, dường như không ổn định.

Lâm Phàm nói:

- Phật Ma, ngươi đừng vội, làm từ từ, bản phong chủ bảo đảm sẽ không nhúc nhích.

Ma Tổ đứng ở phía xa nghe câu này thì tức giận suýt hộc máu.

Sao có người như vậy, xúi người ta chủ động ngưng tụ sức mạnh.

Gã cho rằng đây là hành vi ngu xuẩn nhất, ngu không ai bằng.

Lòng Phật Ma dậy sóng dữ, y không hiểu mục đích của đối phương là gì khi nói ra câu đó:

- Tên này rốt cuộc muốn làm gì?

Nhưng nhìn đối phương đứng ở nơi đó, thật sự không nhúc nhích thì Phật Ma tin tưởng lời của đối phương.

- Tên khốn, dám xem thường ta như vậy, ngươi sẽ phải trả giá cực đắt!

Trong phút chốc nguyên Phật Ma Tháp rung rinh, viên xá lợi trên đỉnh tháp nhỏ hơn cái cũ một chút, có sức mạnh bí ẩn tuôn ra từ xá lợi.

- Tiểu tử, sau một kích này nếu ngươi vẫn sống được thì Phật Ma này phục ngươi, chắp tay dâng Phật Ma Tháp, từ nay về sau hễ nghe tên ngươi sẽ lùi bước, gặp được ngươi sẽ cung nghênh.

Phật Ma đã bị đánh ra lửa giận, càng bị tiểu tử này ép hết đường xoay sở.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói:

- Đừng tức giận, chậm rãi ngưng tụ sức mạnh, màu vàng trong cánh cửa của ngươi khá lắm, đừng kích động quá làm hỏng.

Lâm Phàm đang suy nghĩ chuyện này là thế nào, có vấn đề, chắc chắn là vậy.

Lâm Phàm không quan tâm mặt Phật Ma xanh mét, hắn đang bận suy tư.

Phật Ma nghe câu này cảm giác bị trào phúng, miệt thị, xem thường.

Kẻ cuồng vọng tự đại.

Đúng là cuồng không biên giới.

Phải trấn áp hắn, nếu không thì y chết cũng không nhắm mắt.

Chương 1152: Liên quan gì đến ngươi

Lâm Phàm nghe được tin tức là ai đó khốn khổ trong thượng giới đột nhiên lấy được thần thuật viễn cổ trong Nguyên Tổ Thâm Uyên, từ đó bay vọt lên trời.

Có một điều khiến người rất nghi ngờ.

Bọn họ lấy được công pháp có tên quen thuộc vô cùng, Lâm Phàm luôn cảm giác có gì đó kỳ kỳ.

- Không lẽ Nguyên Tổ Thâm Uyên thông hướng thư viện Trái Đất?

Đương nhiên đây chỉ là ý tưởng của Lâm Phàm, không rõ tình huống cụ thể thế nào.

Phật Ma hét to một tiếng, giang hai tay rồi duỗi thẳng trước ngực:

- Tiểu tử, tất cả lực lượng của Phật Ma Tháp đều ở đây, ngươi chịu chết đi!

Phật Ma hiện thực hóa phật môn bắn ra ánh sáng vàng chói lòa, phong cảnh, kiến trúc trong cánh cửa đều ngưng tụ thành thực chất, tiếng phạn âm càng vang vọng thiên địa.

Ma Tổ mặt biến sắc kêu lên:

- Nguy hiểm!

Gã không ngờ nội tình của Phật Ma Tháp mạnh đến vậy.

Nếu để gã đỡ chiêu này thì gã cảm giác mình sẽ rất nguy hiểm.

Lâm Phàm lạnh nhạt nhìn hư không, không phải không thèm để bụng mà là hoàn toàn phớt lờ, hắn bị cảnh tượng trong cánh cửa hấp dẫn.

Lâm Phàm đang tìm kiếm nhân vật ở bên trong, tìm Như Lai Phật Tổ trong thần thoại. Nhưng hắn nhìn một vòng mà không thấy, chính giữa vạn phật hiện ra một đài sen màu vàng, bên trên trống rỗng không có ai.

Vì thiếu đi một người làm Lâm Phàm cảm giác nội tình trong Phật quốc hơi kém.

Bùm!

Phật môn bắn ra luồng sáng vàng vượt qua tất cả, hình như thời gian, không gian đều tan biến vào giây phút này.

Lâm Phàm hơi ngạc nhiên, khi luồng sáng vàng bắn tới thì hắn không phản ứng lại, ngón tay không kịp nhúc nhích đã bị luồng sáng vàng bao trùm.

Ma Tổ muốn ra tay nhưng không kịp:

- Tiểu tử, chơi lớn rồi.

Đúng như Lâm Phàm suy nghĩ, thủ đoạn cuối cùng của Phật Ma rất mạnh, không cho người kịp phản ứng.

Ma Tổ là Chúa Tể nhất thế mà không phản ứng lại với luồng sáng vàng, khỏi tưởng tượng cũng biết tốc độ kia nhanh cỡ nào.

Ánh sáng vàng quá chói lòa, mọi người không mở mắt ra được.

Nhưng không phải uy thế hủy thiên diệt địa, phá hủy mọi thứ xung quanh mà như ánh mặt trời chiếu xuống đất, sẽ không phá hỏng thứ gì, nhưng khiến người không thể coi thường.

Qua hồi lâu.

Khí thế trên người Phật Ma tan biến, khóe môi chảy máu, nhưng y nở nụ cười:

- Tiểu tử, đến lúc này thì chống mắt xem ngươi còn có thể có bản lãnh gì?

Phật Ma không nghi ngờ một kích này không thể chơi chết tiểu tử kia, dù không giết được hắn cũng sẽ làm hắn bị thương nặng.

Dù là Ma Tổ nếu trúng một kích này đều sẽ chết không chỗ chôn, nhưng chiêu này hao tổn tinh lực tinh thần rất lớn, cũng cần thời gian ngưng tụ.

Ít khi nào Phật Ma có đủ thời gian ngưng tụ tất cả lực lượng để thi triển.

- Phụt!

Tất cả đệ tử Phật Ma Tháp cùng hộc máu, hơi thở uể oải ngồi dưới đất.

Mới rồi bọn họ đã hao hết lực lượng cuối cùng.

Nhưng nhìn tà ma biến mất không còn bóng dáng, bọn họ nở nụ cười.

Thành công! Không uổng phí!

Phật Ma nhìn chằm chằm vào Ma Tổ, nói:

- Ma Tổ, nhìn thấy chưa, tiểu tử này đã chết, nếu ngươi muốn ra tay thì cứ đến đây, Phật Ma Tháp còn sức đánh một trận!

Tuy hơi thở của Phật Ma uể oải rất nhiều nhưng có cơ hội đánh lui Ma Tổ khi đang trên địa bàn Phật Ma Tháp.

Ma Tổ sắc mặt nghiêm túc, không nói gì, gã cảm ứng hơi thở xung quanh.

Tiểu tử này đúng là biến mất không thấy, không cảm nhận một mẩu cặn nào.

Không lẽ chết thật rồi?

Không thể nào.

Nếu là khi mới quen thì Ma Tổ sẽ tin tưởng, nhưng quen biết hắn đã lâu, tiểu tử này quậy không biên giới, rất cuồng vọng, nếu hắn dễ chết như vậy thì đã chết từ sớm, sao có thể chờ tới bây giờ.

Nhưng đám người Phật Ma không hiểu rõ Lâm Phàm, chắc chắn đối phương đã chết rồi.

Yên Ma Đại Tôn thở phào nhẹ nhõm:

- Rốt cuộc chết.

Tiểu tử này quá khó chơi, tập hợp tất cả lực lượng của Phật Ma Tháp, khó khăn lắm mới chơi chết hắn được, rất hãi hùng.

Đột nhiên một hơi thở quen thuộc lần nữa tràn ngập trong hư không.

Các Đại Tôn đều vui mừng.

Phật Ma bỗng mặt biến sắc, trán chảy mồ hôi, con ngươi co rút, biểu tình không tin nổi.

Phật Ma lẩm bẩm:

- Không thể nào!

Một giọng nói quả nhiên vang lên:

- Phật Ma, giỏi đấy, chiêu này lực lượng rất mạnh, vượt qua Chúa Tể nhất thế. Phật Ma Tháp một trong bốn thế lực lớn quả nhiên mạnh mẽ, nội tình thâm sâu khủng khiếp.

Lâm Phàm xuất hiện cười tươi rói, quần áo sạch sẽ, trên người không có một vết trầy, như thật sự không bị gì.

Gặp quỷ.

Phật Ma chỉ vào Lâm Phàm, đã nói không ra lời, trong mắt tràn ngập kinh sợ, không tin nổi:

- Ngươi . . . ngươi . . .

Tám Đại Tôn có hai người bị Lâm Phàm đánh gục, hai Đại Tôn kia thấy khuôn mặt của hắn thì sợ hãi chạy vắt giò lên cổ.

- Cứu mạng, cứu mạng!!!

Hai người phóng lên tận trời, chật vật chạy trốn, không dám ở lại đây.

Các đệ tử Phật Ma Tháp nhìn cảnh này, tâm thần run rẩy.

Chạy.

Hai vị Đại Tôn vứt bỏ Phật Ma Tháp, chạy nhanh hơn thỏ.

Lâm Phàm mặc kệ hai người, hắn nhìn Phật Ma.

Phật Ma giãy dụa, hơi thở gắng gượng trong lòng bỗng tan biến, y như anh hùng cô đơn:

- Thua rồi, ngươi thắng, sau này Phật Ma Tháp sẽ tránh ngươi, sợ ngươi.

Khi Phật Ma nói ra lời này thì Ma Tổ sợ ngây người, ánh mắt đổi khác nhìn Phật Ma.

Gã không ngờ Phật Ma sẽ nói lời như vậy.

Lâm Phàm nói:

- Đừng quậy, mục đích bản phong chủ đến đây rất đơn giản, đánh tất cả người Phật Ma Tháp các ngươi từ trên xuống dưới một trận tơi bời. Nhưng ngươi yên tâm, hôm nay tâm tình của bản phong chủ tốt, sẽ không giết người.

Phật Ma hết hồn, mắt tóe lửa:

- Phật Ma Tháp ta đã nhận thua rồi mà ngươi còn muốn nhục nhã chúng ta hay sao?

Quá đáng, rất quá đáng.

Lâm Phàm nói:

- Phật Ma, đừng như vậy, mục tiêu của bản phong chủ là đánh khắp Phật Ma Tháp không địch thủ, đánh xong liền đi, tuyệt đối không ở lâu hơn.

Phật Ma rống to:

- Không thể nào!

Lâm Phàm liếc Phật Ma, mặc kệ đối phương, trực tiếp đánh người.

Giây lát vang tiếng hét thảm.

Một Đại Tôn thấy Lâm Phàm đi tới thì xoe tròn mắt, khi người ta đến gần sát thì gã cười tươi, nụ cười khờ như đang nói đại nhân đừng làm vậy.

Nhưng gã hứng lấy một đấm đánh bầm dập.

Phật Ma tức giận lao vào Lâm Phàm:

- Đáng ghét, không thể tha cho ngươi!

Y nhận thua đã làm Phật Ma Tháp mất hết mặt mũi, nhưng đối phương muốn đánh tơi bời tất cả người của Phật Ma Tháp, đây là muốn làm họ mất hết sĩ diện dưới thời của y sao?

Lâm Phàm xách một Đại Tôn, quay đầu nói:

- Ma Tổ, giao cho ngươi, ngăn hắn lại, đừng quấy rầy bản phong chủ làm việc!

Sau đó Lâm Phàm một đấm đánh Đại Tôn này rụng răng.

Ma Tổ cười to bảo:

- Ha ha ha, tốt! Phật Ma, mâu thuẫn giữa chúng ta đã được một thời gian, hôm nay kết thúc cũng tốt.

Ma Tổ không chút do dự ra tay ngay, công bằng gì đó chỉ dành cho đồ đần nghe.

Thừa dịp ngươi bệnh đòi mạng của ngươi mới là chính nghĩa trên đời.

Lâm Phàm kiểm soát sức mạnh hơi ổn, đánh xong một người liền thu hết trữ vật giới chỉ trên người đối phương, vô tình ném người ta đi.

Hành vi này rất mất trí phát cuồng.

Phật Ma bị Ma Tổ đè đầu đánh, ngoái đầu nhìn Phật Ma Tháp, thấy đệ tử bị đối phương túm trong tay đánh đập thì khóe mắt y chảy máu.

Ma Tổ vừa nói vừa trấn áp Phật Ma:

- Phật Ma, lo cho bản thân mình đi, tiểu tử kia muốn đánh các ngươi thì không ai ngăn được.

Ma Tổ thầm nghĩ tiểu tử kia là loại người gì mà ghê gớm vậy.

Phật Ma đánh ra chiêu kia đủ để kinh thiên động địa, dù là gã cũng không cách nào ngăn cản. Nhưng tiểu tử đó bình yên như không, không trầy trụa gì.

Nghĩ mãi mà không rõ, thật sự khó hiểu.

Phật Ma quát lớn:

- Ma Tổ, khinh người quá đáng!

Dù hơi thở uể oải nhưng Phật Ma đánh trả phát ra ánh sáng rực rỡ xé rách thiên địa.

Ma Tổ muốn mắng người, lại bảo ta khinh người quá đáng,

chẳng lẽ ngươi không rõ ràng rốt cuộc là ai khinh người quá đáng sao?

Quay đầu lại nhìn xem người nào đập tơi tả Phật Ma Tháp các ngươi đi, tên kia mới là hung thủ thật sự khinh người quá đáng.

Toàn Phật Ma Tháp chìm trong sợ hãi, người bị Lâm Phàm đánh thì lòng tràn ngập hãi hùng.

Bọn họ ngửi mùi của Lâm Phàm là run bần bật, vã mồ hôi như tắm.

Thấy người thật càng khủng hơn, sợ tới mức vừa bò vừa lăn hoặc là ôm đầu run rẩy, không dám nhìn thẳng đối phương.

- Đừng nói khinh người quá đáng, bản Ma Tổ nói rồi, gió đổi chiều, Phật Ma Tháp của ngươi có thể tung hoành vạn năm nhưng rồi sẽ xuống dốc. Hôm nay ngươi nhìn xem có ai trong Phật Ma Tháp ngăn được bước chân của hắn không? Ngươi nên cảm thấy may mắn, may mắn những kẻ bị ngươi giam giữ vạn năm trời không đến, nếu không thì ngươi nghĩ toàn Phật Ma Tháp được vài người sống sót?

Ma Tổ nói sự thật.

Bị Phật Ma Tháp trấn áp vạn năm tích lũy oán khí chắc chắn sẽ đại khai sát giới, đến lúc đó e rằng nguyên Phật Ma Tháp chỉ có một mình Phật Ma sống sót, nhưng cũng không chắc. Có lẽ vào phút suy yếu thế này y sẽ bị một đám người tiêu hao dần đến chết.

Lâm Phàm thu gặt thoải mái, tốc độ cực nhanh, hầu như đều đã dẹp xong.

Mục tiêu sau cùng của hắn là Phật Ma, đánh phục y thì sau này Phật Ma Tháp một trong bốn thế lực lớn mới không gây uy hiếp nữa.

Nghe tên của hắn sẽ sợ ướt quần, thấy người thật sẽ hì hục đào hang chôn mình.

Lâm Phàm thả tay ra, Yên Ma Đại Tôn mặt mũi bầm dập, đầu ù đặc nhũn người từ từ dán mặt đất, không nhúc nhích, dường như đã chết.

Lâm Phàm nói:

- Phật Ma, hiện tại đến lượt ngươi. Ma Tổ, dừng tay đi.

Phật Ma trừng mắt Lâm Phàm:

- Đồ khốn nạn! Phật Ma Tháp đã nhận thua, vì sao còn muốn làm như vậy?

Lâm Phàm thản nhiên phân tích:

- Ngươi đừng tức giận như vậy, chiến đấu thì hoặc là ngươi đánh ta, ta đánh ngươi, ai thực lực yếu sẽ ăn đòn. Phật Ma, ngươi không hiểu đạo lý này sao? Như những nhân viên của bản phong chủ, thực lực yếu bị các ngươi trấn áp vạn năm dài, nếu thực lực mạnh thì người bị trấn áp sẽ là Phật Ma nhà ngươi.

Lúc này có giọng nói từ xa vọng lại:

- Nói rất đúng, thực lực yếu thì nên bị đánh. Nhưng tiểu huynh đệ hùng hổ dọa người

Lâm Phàm không biết là ai, cảm giác nói lời này có chút phách lối, hắn trả lời thẳng thừng:

- Liên quan gì đến ngươi!

Chương 1153: Ngươi sẽ không chịu nổi một chỉ của ta (1)

Ma Tổ quay đầu nhìn lại, lúc này còn có người đến Phật Ma Tháp, thật khiến người ngạc nhiên.

Phương xa.

Một lão nhân nhàn nhã cưỡi trên con lừa, một thiếu niên đi theo lão.

Thiếu niên còn trẻ, khoảng mười bảy, tám tuổi, ánh nắng chiếu xuống đầu trọc phản quang, đôi mắt rất linh động, nhìn liền biết không phải người thành thật, rất khôn lanh.

Lão nhân cưỡi trên con lừa chậm rãi đi tới:

- Ha ha, tính tình của chàng trai táo bạo quá đấy.

Ma Tổ nhỏ giọng nói:

- Khó đối phó.

Lão nhân cho gã cảm giác rất quái dị.

Ma Tổ chắc chắn lão nhân này không phải người của bốn thế lực lớn.

Thượng giới ngọa hổ tàng lâu, qua lâu như vậy đương nhiên có một số lão già không hỏi sự đời nhưng tự nhận vô địch thiên hạ, gặp chuyện gì sẽ lấy thân phận tiền bối chỉ trỏ với hậu bối.

Phật Ma nhìn về phía người tới, khi thấy sa di trẻ tuổi đi bên cạnh thì mặt biến sắc, kêu lên:

- Thích Tâm!

Sa di trẻ đứng cạnh lão nhân mở miệng nói:

- Đại Tôn, đệ tử đã trở về.

Phật Ma thầm ngạc nhiên, có chút không dám tin, y không ngờ Thích Tâm sẽ trở về.

Người này rời khỏi Phật Ma Tháp nhiều năm, đã xem như đệ tử này chết rồi ai ngờ lại xuất hiện.

Phật Ma Tháp có nhiều đệ tử, Phật Ma nhớ kỹ đệ tử này đương nhiên là vì gã có thiên phú rất mạnh.

Lão nhân thản nhiên nói:

- Thích Tâm, vi sư nói không sai chứ. Tông môn của ngươi gặp nạn lớn, hôm nay trở về, vi sư giúp tông môn của ngươi vượt qua ải khó, xem như trả ân tình thay ngươi. Từ nay về sau hãy yên ổn theo bên cạnh vi sư, với thiên phú của ngươi thì bọn họ dạy không tốt, không có năng lực dạy, chỉ có vi sư mới dạy được.

Lão nói chuyện cho người ta cảm giác trên đời toàn kẻ vô năng, chỉ riêng mình lão làm được.

Thích Tâm đảo tròng mắt, thông minh nói:

- Lão sư nói đúng, trả ân tình rồi thì từ nay đệ tử và Phật Ma Tháp sẽ không còn liên quan, cũng xem như có ơn sẽ trả.

Đệ tử này khôn khéo, khiến lão nhân rất vừa lòng.

Phật Ma không biết lão nhân đi theo Thích Tâm trở về là ai, nhưng hai người bọn họ trò chuyện khiến y thầm giật mình.

Thích Tâm rời đi Phật Ma Tháp, bái người khác làm sư.

Phật Ma cảm ứng hơi thở của lão nhân, phát hiện bình tĩnh như nước, không chút dao động nào, giống như đứng trước mặt y là một lão nhân vô cùng bình thường.

Lão nhân cười lừa phát hiện Phật Ma đang thử thăm dò mình thì bật cười, thả ra chút hơi thở.

Chỉ một chút hơi thở nhưng khiến Phật Ma mặt biến sắc, người run nhẹ.

Sâu thẳm như biển, không thể đo lường.

Phật Ma ôm quyền hỏi thăm:

- Xin hỏi tiền bối là . . .?

Có lẽ chỉ mình đối phương cứu được Phật Ma Tháp.

Phật Ma Tháp đã mất hết mặt mũi trước tiểu tử này, y là Phật Ma Đại Tôn của Phật Ma Tháp, xưng hô đối phương là tiền bối, dù mất mặt thì sao? Còn mặt nữa đâu mà sợ mất?

Nói đến cũng lạ, lúc trước mất mặt khiến Phật Ma tức giận sắp nổi điên, bây giờ có thể thản nhiên chấp nhận, dường như vứt mặt đi thì không còn bị giới hạn nữa.

Lão nhân cười lừa cười khẽ:

- Ha ha ha! Chỉ là một lão già cười lừa trên đời, không đáng giá nhắc tới.

Lão nhân càng khiêm tốn càng làm Phật Ma cảm thấy đối phương sâu không thể đo lường, khí chất tự nhiên hình thành rất khó giấu đi.

Thích Tâm là đệ tử của Phật Ma Tháp, càng là đệ tử mà Phật Ma xem trọng, thiên phú, tâm tính đều là siêu nhiên.

Phật Ma nhớ kỹ lúc Thích Tâm rời khỏi Phật Ma Tháp thì tu vi chỉ là Thế Giới cảnh, nhưng hôm nay cũng đã đạt tới cảnh giới Chúa Tể đỉnh, ngang ngửa tám Đại Tôn.

Tiến bộ rất kinh người, có lẽ nhờ lão nhân này.

Lâm Phàm nhíu mày hỏi:

- Được rồi, biết mình không đáng giá nhắc tới thì còn đến đây làm gì?

Đang đánh nhau vui vẻ, hắn ghét nhất là loại người tự nhiên đến chen ngang.

- Lão già giống như ngươi là khiến người ghét nhất. Có ngựa không cưỡi đi cưỡi con lừa, muốn biểu hiện mình không giống bình thường chứ gì. Còn bảo là không đáng nhắc tới, rảnh quá thì đi mau lên, lười quan tâm lão.

Lâm Phàm nói câu này hoàn toàn không nể mặt.

Ma Tổ ôm đầu, nghệch mặt ra.

Tiểu tử, làm ơn đừng ngông quá được không? Hoàn toàn không thèm để người ta vào mắt.

Người đến bất phàm, gã là Ma Tổ nên cảm nhận được khí thế phát ra từ người đối phương.

Rất mạnh.

Không tầm thường.

Thích Tâm tuổi trẻ, đầu óc nhanh nhạy, ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm, tuy biểu tình bình thường nhưng lòng táo bạo.

Người gì láo ghê, nhỏ tuổi hơn ta mà phách lối như thế. Được rồi, chờ xem lát nữa ta hố chết ngươi thế nào.

Thích Tâm nói:

- Vị huynh đệ này, sao ngươi nói chuyện khó nghe vậy?

Lâm Phàm nhìn đối phương:

- Còn ngươi là ai?

Thích Tâm cười nói:

- Tại hạ là Thích Tâm, đã từng là đệ tử của Phật Ma Tháp, bây giờ bái vào môn hạ của sư tôn.

Lâm Phàm nói:

- À, thì ra là gia nô hai họ.

Hắn nhìn lão nhân cưỡi lừa, đồng tình bảo:

- Lão già, con mắt nhìn người của lão kém thật, vừa ý loại người như vậy. Vì mạnh lên thà vứt bỏ tông môn cũ, lao vào vòng tay cường giả, kiểu này là thấy tiền sáng mắt.

Thích Tâm biến sắc mặt nói:

- Ngươi nói bậy bạ gì đó?

Gã không ngờ đối phương bắt lấy điểm yếu này nói mình.

Lão nhân cưỡi lừa cười nói:

- Người trẻ tuổi, kẻ biết thời thế mới là tuấn kiệt. Ngươi không có thiên phú sánh bằng Thích Tâm, Phật Ma Tháp không dạy được đệ tử như vậy, để lại đây chỉ khiến ngọc đẹp phủ bụi.

Phật Ma sắc mặt khó coi.

Ý là nói Phật Ma Tháp kém sao?

Dạo này làm sao vậy? Vì sao để y gặp nhục nhã nhiều lần?

Phật Ma thầm tức giận:

- Chết tiệt!

Nhưng y không mở miệng, chú ý tình hình.

Thích Tâm không phật lòng khi nghe lão nhân cưỡi lừa nói những lời đó, thậm chí đồng ý, nói đúng lắm.

Với thiên phú và năng lực của gã mà ở lại Phật Ma Tháp là ngọc đẹp phủ bụi.

Thích Tâm vẫn giả bộ nói:

- Sư tôn, Phật Ma Tháp có ơn với đệ tử, là người dẫn đường của đệ tử, xin sư tôn đừng nói vậy, nếu không trong lòng đệ tử sẽ khó chịu.

Lão nhân cưỡi lừa gật đầu nói:

- Ừ, được rồi, đồ nhi đã nói vậy thì vi sư không nói nữa.

Phật Ma thấy dễ chịu hơn chút, nhìn Thích Tâm cũng thuận mắt rất nhiều.

Ít ra còn biết nói câu tiếng người.

Thích Tâm nói:

- Đại Tôn, lần này đệ tử trở về là xin nhờ lão sư giúp Phật Ma Tháp vượt qua cửa khó khăn, trả lại ân tình đã thiếu.

Phật Ma nhìn chằm chằm vào lão nhân, đối phương giúp Phật Ma Tháp giải quyết nguy cơ lần này, nhưng thật sự có năng lực đó chứ?

Lâm Phàm nhìn lão nhân cưỡi lừa đăm đăm, cực kỳ bất mãn nói:

- Mợ nó, lão già muốn giúp Phật Ma Tháp cản đường đi của bản phong chủ phải không?

Lão nhân cưỡi lừa vỗ nhẹ mông lừa, con lừa già hừ một tiếng chậm rãi bước lên trước.

- Tiểu huynh đệ, Phật Ma Tháp là tông môn cũ của đồ nhi của lão phu, có ơn với hắn, đương nhiên lão phu không thể khoanh tay ngồi nhìn. Ngươi lùi xuống ngay bây giờ thì lão phu sẽ bỏ qua cho.

Lâm Phàm không hụt hơi chút nào:

- Bỏ qua cái đầu ngươi! Thật là từng giây từng phút cản trở mà, muốn đánh cứ đánh, nếu Lâm Phàm này cau mày một chút thì đầu người rơi xuống đất, cho ngươi làm banh đá!

Đánh nhau chứ có gì ghê gớm, dù mạnh hơn hắn thì hắn sẽ điên cuồng liều mạng. Đối phương kêu lui xuống liền lui thì còn mặt mũi nào?

Thích Tâm nói:

- Sư tôn, người này quá càn rỡ, tự nhiên không cần sư tôn ra tay, hãy để đồ nhi giữ gìn tôn nghiêm sau cùng cho Phật Ma Tháp!

Thích Tâm không biết thực lực của Lâm Phàm mạnh bao nhiêu, ngược lại Ma Tổ đứng cạnh hắn khiến gã không nhìn thấu, cảm giác nguy hiểm mãnh liệt.

Nên Thích Tâm cho rằng có lẽ là người tràn ngập ma khí này đè ép Phật Ma Tháp không ngóc đầu lên được.

Khi Thích Tâm định hành động thì lão nhân cười lừa giơ tay ngăn gã lại:

- Đồ nhi, ngươi không đánh lại tiểu tử này, để vi sư.

Thích Tâm lộ vẻ mặt ngạc nhiên không tin được:

- Cái gì? Sư tôn, đệ tử đã là tu vi Chúa Tể đỉnh thì sao không đánh lại hắn được?

Lời này đả kích lớn đến Thích Tâm, tuổi tác của đối phương không lớn hơn gã bao nhiêu mà bây giờ bị sư tôn nói là không đánh lại đối phương, chẳng khác nào bảo gã không bằng người ta.

Lão nhân cười lừa cười nói:

- Sư tôn vốn cũng không tin tưởng, nhưng sự thật đúng là vậy.

Chương 1154: Ngươi sẽ không chịu nổi một chỉ của ta (2)

Từ đầu đến cuối Ma Tổ không lên tiếng, nhìn lão nhân cưỡi lừa không rời mắt, muốn nhìn thấu bản lĩnh của đối phương nhưng không thấy gì, càng khiến gã sợ hãi.

Thượng giới từng có hạng người như vậy sao?

Không.

Tuyệt đối không có.

Hình như chưa bao giờ có cường giả cưỡi lừa.

Ma Tổ nhỏ giọng nói:

- Tiểu tử, thôi đi đi, thực lực của người này sâu không thể đo lường.

Lão nhân cưỡi lừa nghe được câu đó:

- Vị này nói hay lắm, tốt nhất hãy rời khỏi đây, lão phu xem như chưa từng xảy ra.

Ma Tổ có chút khó chịu.

Mợ nó, lỗ tai thính dữ, nói nhỏ vậy vẫn bị nghe được, đúng là gặp quỷ.

- Sâu gì mà sâu, với bản phong chủ thì mặc kệ sâu cỡ nào lão tử cũng đánh tới cùng.

Lâm Phàm không sợ, quay đầu nhìn lại:

- Lão tử ghét nhất là bị người khác ngăn cản làm việc.

Lâm Phàm trừng mắt Thích Tâm, khí thế bùng nổ, máu sôi trào, lực lượng ngưng tụ trong người:

- Thực lực của ngươi rất mạnh, nhưng không quan trọng, đã muốn giúp Phật Ma Tháp tức là chống đối với bản phong chủ, đã đối đầu với bản phong chủ thì phải đánh tới cùng!

Ma Tổ bất đắc dĩ, không nói gì thêm, tiểu tử này quá điên cuồng.

Về sau tuyệt đối không thể đi với tiểu tử này ra ngoài làm việc.

Gặp được cường giả đều không chịu lùi, bằng vào cái gì?

Ma Tổ vắt óc suy nghĩ lão nhân cưỡi lừa rốt cuộc là ai, quá bí ẩn, thượng giới sao có thể tồn tại người như vậy?

Hay là cường giả lánh đời không ra?

Có lẽ đây là đáp án.

Lúc Ma Tổ còn tung hoành có nghe nói cường giả lánh đời trong thượng giới, nhưng chỉ nghe đồn vậy thôi, gã chưa gặp bao giờ.

Ma Tổ một trận chiến phong vân loạn, cả giới phát sinh náo động cũng không thấy những cường giả ẩn sĩ gì đó xuất hiện nên đinh ninh họ không tồn tại.

Nhưng bây giờ lão nhân này xuất hiện khiến Ma Tổ đâm ra nghi ngờ phải chăng mình đã nghĩ lầm?

Lão nhân cưỡi lừa vẫn mỉm cười nói:

- Chàng trai, ngươi còn trẻ, thế giới rất lớn, kiến thức của ngươi ít ỏi. Chỉ cần một chỉ là ngươi sẽ rõ ràng chênh lệch giữa hai ta lớn cỡ nào.

Lão nhân cưỡi lừa nói xong vươn tay, duỗi một ngón tay ra, không có chút dao động lực lượng.

Đột nhiên xoẹt một tiếng, hoa máu rơi lất phất.

Trước ngực Lâm Phàm lộ ra lỗ máu, dòng máu tuôn ra ngoài.

Lão nhân hỏi:

- Nhìn thấy không?

Ma Tổ kinh sợ, sao thế này? Gã không bắt giữ được dao động từ một chỉ này.

Khóe môi Thích Tâm cong lên, thật là tự tìm cái chết.

Lâm Phàm cúi đầu nhìn lỗ máu trước ngực, ở trong mắt lão nhân thì là người trẻ tuổi kia hoang mang, khó hiểu với lực lượng.

Lâm Phàm mở miệng nói:

- Ngươi nói một chỉ là như thế này hả?

Hắn giơ tay ấn mấy lỗ máu trên người:

- Có gì đâu, bình thường thôi. Được rồi, lão già, đừng đùa, ngươi phách lối như vậy, lại thích xen vào việc của người khác, thế thì đánh một trận đi!

Lâm Phàm bẻ cổ, ánh mắt trở nên sắc bén:

- Chơi nào!

Lão nhân cưỡi lừa kinh dị.

Tiểu tử này lại đâm mấy lỗ trên người mình, làm lão hoang mang.

Nhưng ngay sau đó, tiểu tử kia biến mất ngay trước mắt lão.

Có một lực lượng vụt qua mảnh hư không hỗn loạn.

Lâm Phàm không lơ là khi đối diện lão nhân cưỡi lừa, hắn dốc hết sức mạnh ra. Tuy hắn lỗ mãng nhưng không ngu đần, đánh với đối phương mà giữ sức là hành vi cực kỳ ngu xuẩn.

Đương nhiên, không phải ngu thì sẽ bị giết chết, sao cũng được.

Lão nhân cưỡi lừa cười phá lên, thoải mái không thèm để Lâm Phàm vào mắt:

-Tốc độ thật nhanh, nếu mau hơn chút nữa thì đúng là không nhìn thấy.

Lão vẫn giơ một ngón tay lên vạch hư không, một vòi máu phun ra, vết thương sâu hằn trên ngực Lâm Phàm.

Lâm Phàm nghiêm túc hơn, thật mạnh, thiên phú rất quỷ dị.

Vết thương xuất hiện quá đột ngột, hắn không phản ứng lại, đây là một kích vượt qua hư không và thời gian sao?

Lâm Phàm xuất hiện từ hư không, cười to bảo:

-Thú vị, rất thú vị! Lão già, thực lực của ngươi đúng là rất mạnh, nhưng cường đại thì sao? Vẫn làm thịt ngươi!

Lão nhân cười lừa nhíu mày.

Có chút quái dị.

Lão xem thấu Lâm Phàm, hắn tu luyện ngạnh công, đã đến đỉnh ngạnh công. Lão chưa gặp được vài người vượt qua tiểu tử này về mặt ngạnh công.

Không đúng, có lẽ là không.

Trước kia có, nhưng đều chết hết rồi.

Không phải bị người chém giết, mà là tu luyện ngạnh công đến chết. Mãi mãi không cách nào tưởng tượng khi tu luyện ngạnh công tới cảnh giới cao nhất thì tác dụng phụ với thân thể khủng bố đến mức nào, khi hít thở sẽ xói mòn nhiều tinh lực.

Ma Tổ nghiêm túc nói:

- Đây không phải chiến đấu cùng cấp bậc.

Áp lực quá lớn, vượt qua phạm vi hiểu biết của gã.

Ma Tổ biết cảnh giới cao nhất là Chúa Tể nhất thế.

Tu vi của Thần Chủ Thần Đình mạnh hơn mọi người nhưng vẫn trong phạm vi Chúa Tể nhất thế.

Vượt qua Chúa Tể nhất thế?

Không thể nào.

Thượng giới sẽ không xuất hiện dạng người này.

Lâm Phàm bỗng quát lớn:

- Hóa Thần Kiếm Trận!

Một luồng kiếm ý xuyên qua khung trời bộc phát từ cơ thể của Lâm Phàm, kiếm ý sắc bén cắt đứt hư không, sau đó kiếm ý lấp lóe, Tam Hoàng kiếm đột nhiên xuất hiện.

Xoẹt!

Tam Hoàng kiếm tách ra, trong hư không rậm rạp kiếm ý che khuất bầu trời, kéo dài trăm dặm.

Lâu rồi Lâm Phàm không thi triển chiêu này, bình thường hay lấy nắm đấm đánh vào mặt đối phương, hiếm khi hắn chơi kiếm.

Lâm Phàm lơ lửng:

- Cảm giác không sai, mình tựa như là kiếm tiên.

Lấy thực lực hiện giờ của hắn rất dễ khống chế thế giới kiếm ý này.

Hắn vung cánh tay lên, kiếm ý đầy trời chấn động, sau đó hóa thành một dòng lũ tràn qua, mục tiêu rõ ràng là lão nhân cưỡi lừa.

Lão nhân cưỡi lừa nói:

- Kiếm ý không tệ, cảnh giới rất cao.

Dù kiếm ý ngập trời cũng không khiến mặt lão nhân lộ chút ngạc nhiên, hình như mọi thứ đều nằm trong vòng kiểm soát.

Thích Tâm thì sợ hết hồn, kiếm ý này quá mạnh. Lúc trước gã chưa tin thực lực của đối phương mạnh hơn mình, nay xem ra sư tôn nói rất đúng.

Thực lực của đối phương đúng là mạnh hơn gã rất nhiều, nhiều lắm.

Dòng lũ kiếm ý ập đến, lão nhân cưỡi lừa vươn tay, một màn sáng hiện ra trước mặt lão.

Đinh đinh đinh đinh đinh!

Kiếm ý va chạm vào phát ra tiếng leng keng, màn sáng chỉ nhộn nhạo từng vòng sóng gợn.

Lão nhân vừa cười vừa nói:

- Chàng trai, môn kiếm pháp này của ngươi khá lắm, tiếc rằng mềm nhũn.

Lâm Phàm cười:

- Có thể chém chết ngươi là kiếm pháp tốt, mặc kệ nó mềm nhũn hay không.

Lão nhân cưỡi lừa lắc đầu:

- Đáng tiếc, không đủ.

Nhưng vào lúc này.

Kiếm Nhân Hoàng có tốc độ nhanh nhất trong ba kiếm.

- A?

Lão nhân cưỡi lừa bình tĩnh đối mặt tất cả, nhưng lão bỗng cảm giác màn sáng có dấu hiệu vỡ ra.

- Chuyện gì đây? Nguy rồi!

Lão nhân không dám khinh thường, lại có mấy màn sáng hiện ra, nhưng màn sáng lớp ngoài cùng vỡ vụn.

- Lợi hại, kiếm này mạnh vậy sao?

Lâm Phàm không ngờ kiếm Nhân hoàng trong Tam Hoàng kiếm mãnh liệt như hổ, dung hợp đá quý thì mạnh đến thế, trước kia toàn lấy nó cắt cổ thật là phí của giời.

Rất nhanh.

Hóa Thần kiếm trận biến mất, có chút tác dụng trong đợt tấn công rầm rộ.

Nhưng Lâm Phàm thích dùng nắm đấm đánh đối phương nhừ tử hơn.

Trải qua bước đầu thăm dò, Lâm Phàm ra kết luận rằng không đánh lại đối phương, đáp án trung thực không giấu diếm.

Nhưng dù không đánh lại thì sao? Chỉ có một chữ, đánh.

Đánh nổi hay không là một nhẽ, có đánh hay không lại là chuyện khác.

Lão nhân cưỡi lừa xem trọng hơn:

- Chàng trai, kiếm của ngươi là gì?

Lão đã coi thường tiểu tử này, không ngờ hắn có thủ đoạn này.

Lâm Phàm trả lời:

- Kiếm giết con lừa. Đừng nói nhảm, hôm nay ngươi chủ động

gây sự là tự tìm đường chết.

Dứt lời, Lâm Phàm lao về phía đối phương, không đập nát đối phương thề không bỏ qua.

Có lẽ lần này hắn sẽ bị đập nát, nhưng hắn không e ngại, cùng lắm lặp lại mấy lần.

Con lừa dưới chân lão nhân nghe vậy hừ mấy tiếng, rất muốn một móng vuốt đạp chết Lâm Phàm.

Kiếm giết con lừa, tội này đáng chết.

Chương 1155: Ngươi nói cái gì thế?

Lão nhân dỗ dành:

- Con lừa, con lừa, đừng hoảng hốt, lão phu báo thù cho ngươi!

Lão nhìn Lâm Phàm:

- Tiểu tử, đã cho ngươi cơ hội nhưng ngươi không biết quý trọng, vậy thì lão phu không khách khí với ngươi!

Lâm Phàm đột ngột xuất hiện trước mặt lão nhân, năm ngón co thành nắm đấm đánh vào mặt lão:

- Đừng nói ngươi không khách khí, lão tử không khách khí với ngươi!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cảnh tượng trong dự đoán không phát sinh, lão nhân vẫn ngồi trên con lừa, ngược lại Lâm Phàm bay ra ngoài, rớt cái bịch xuống đất, phun ra búng máu.

Lâm Phàm đứng dậy từ hố đất, lau vệt máu bên môi:

- Mợ nó, quên mở ra buff viễn cổ, bị người đánh bay đúng là khiến người ta khó chịu.

Lâm Phàm cười, ánh mắt càng sắc bén hơn:

- He he, lợi hại, nhưng lực lượng yếu quá.

Thứ ẩn giấu trong khí thế đang sôi trào, mặt đất xung quanh rung rinh, huyết khí sôi sục, tóc dài sau đầu bay trong gió lặng.

Lâm Phàm rống to, vung mạnh hai tay:

- Tới đây, lão tử không sợ hãi!

Bão tố càn quét thiên địa, hai chân giẫm mạnh mặt đất, hắn lao thẳng vào lão nhân.

Lâm Phàm gầm lên, hai đấm đánh tới trước:

- Vô Song!

Lão nhân ngước đầu nhìn, vỗ một chưởng. Chớp mắt phong vân biến ảo, hư không hình như phá diệt, một loại uy thế khiến mọi người đều sợ hãi bộc phát ra từ người lão.

Ầm!

Lâm Phàm gặp trọng kích, phần bụng hóp vào, vết thương rách toạc, khí quan trong bụng đều vỡ nát.

Lực lượng một kích này phi phàm, nếu là người bình thường e rằng đã chết sớm.

Lâm Phàm không lùi bước, hai đấm liên tục đánh ra, dòng lũ lực lượng chấn động:

- Lão già, sức mạnh chưa đủ, tiếp tục!

Ma Tổ đã lùi ra xa, gã phát hiện tiểu tử này điên lên thì siêu đáng sợ.

Nhưng lão già kia càng kinh người hơn.

Ma Tổ quan sát lão nhân cười lừa luôn rất bình tĩnh, hình như lão chưa thi triển thủ đoạn mạnh nhất.

Trong lúc Ma Tổ suy nghĩ những điều này thì cảnh tượng kinh người diễn ra.

Lão nhân co tay lại, hư không tan vỡ nuốt chửng Lâm Phàm.

Lão nhân cười lừa nói:

- Tiểu tử, xin tha đi, sẽ tha cho ngươi khỏi chết, nếu không thì chết.

Lâm Phàm trực tiếp phá vỡ hư không, phong ấn cấp thấp cỡ này như chơi bán đồ hàng.

Lão nhân biểu tình sững sờ, hiển nhiên không ngờ tiểu tử này thoát ra ngoài.

Lão chợt phát hiện hơi thở của tiểu tử này biến đổi, hình như trở nên cuồng bạo.

- Lão già, chơi nào!

Lâm Phàm kích nổ lực lượng thế giới trong người.

Lão nhân cưỡi lừa không bình tĩnh được nữa, tái mặt hét lên:

- Cái gì!?

Lão biến mất tại chỗ, vung tay lên, không gian chồng chất hình thành không gian đa duy.

Ầm ầm!

Lực lượng thế giới nổ.

Dòng lũ lực lượng khủng bố tuôn ra, càn quét mọi thứ trong thiên địa.

Lão nhân cưỡi lừa bày ra không gian đã vỡ thành vô số mảnh vụn.

Một lúc lâu sau vẫn còn sót lại uy lực vụ nổ.

Lão nhân cưỡi lừa mất bình tĩnh:

- Tiểu tử này rốt cuộc làm cái quỷ gì?

Thích Tâm thấp thỏm lo âu, uy thế vừa rồi siêu khủng bố, gã không tin nổi có người điên cuồng đến vậy. Nếu gã đánh nhau với tên này thì không dám tưởng tượng đến hậu quả.

Ma Tổ bất đắc dĩ, tiểu tử này lại chơi chiêu này.

Mợ nó, sự thật là thế nào? Tại sao có thể tự bạo thế giới trong người? Thế giới trong người hắn nhiều vậy sao?

Lão nhân cưỡi lừa cảm ứng xung quanh nhưng không phát hiện hơi thở của tiểu tử đó, tức là hắn đã chết:

- Chết rồi?

Phật Ma nhắc nhở:

- Đừng khinh thường, hắn còn chưa chết.

Y đã nếm thử chiêu thức của tiểu tử này rất nhiều lần, khó thể đề phòng.

Một giọng nói vang lên:

- Ài, Phật Ma, ngươi xem kịch thì yên lặng xem đi, nhiều chuyện làm gì?

Lâm Phàm leo lên từ hố sâu, hắn lại chết, chỉ có thể trốn trong hố sâu mặc quần áo vào. Nếu trần truồng trước mắt mọi người thì biết đút mặt vào đâu?

Lâm Phàm lại lao về phía lão nhân cưỡi lừa:

- Lão già, chúng ta tiếp tục, còn chưa kết thúc!

Một lúc lâu sau, trong thiên địa lại phát ra tiếng nổ, Lâm Phàm một lần nữa biến mất.

Biểu tình của lão nhân cưỡi lừa rất bình tĩnh:

- Chết rồi?

Chốc lát sau, Lâm Phàm lại xuất hiện, cười lớn đánh về phía lão nhân cưỡi lừa.

Dần dần.

Ma Tổ nhìn ngây người, không nói nên lời, thời gian dường như không đáng giá vào khoảnh khắc này.

Ầm ầm!

Tiếng nổ tung không ngừng.

Mặt trời chiếu trên đỉnh đầu nhưng dần đổi hướng.

Lão nhân cưỡi lừa từ sắc mặt bình tĩnh chuyển sang mất bình tĩnh, nét mặt cực kỳ quái dị.

Lâm Phàm lại xuất hiện lần nữa:

- Lão già, chúng ta đánh tiếp nào!

Lão nhân cưỡi lừa không thể nhịn được nữa, cao giọng quát:

- Chờ một chút!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Mới nói xong thiên địa lại rung rinh, lão nhân phong tỏa không gian, nhưng bị lực lượng thế giới bao bọc không ngừng nổ.

Lão nhân cưỡi lừa mất bình tĩnh quát lớn:

- Tiểu tử này rốt cuộc làm sao vậy?

Ma Tổ nhìn thoáng qua:

- Khi ngươi đến đây xen vào việc của người khác thì ta biết rồi ngươi sẽ nổi điên. Nếu ngươi không muốn tiếp tục thì thừa dịp bây giờ chạy nhanh, chờ lát nữa hắn xuất hiện thì ngươi không chạy thoát được.

Lão nhân cưỡi lừa nghe lời khuyên thì biểu tình quái dị.

Nói gì thế?

Ma Tổ nói lời này là có ý tốt khuyên đối phương rời đi, gã cũng không hiểu tại sao Lâm Phàm không chết được.

Cứ tiếp tục thế này sẽ chỉ là vòng lặp không ngừng nghỉ.

Lão nhân cưỡi lừa kiên cường nói:

- Không thể nào! Sao lão phu có thể không đánh mà chạy?

Ma Tổ bất đắc dĩ, đã nói đến mức này, không chịu đi là chuyện của đối phương, gã đã nói hết lời, mọi lựa chọn nằm trong tay đối phương.

Lúc này, Lâm Phàm xuất hiện, tinh khí thần đã sớm phục hồi đến trạng thái dồi dào.

Lâm Phàm cười lớn, chiến ý dạt dào:

- Lão già, khá lắm, đánh đến nỗi khiến bản phong chủ hơi hưng phấn. Chúng ta tiếp tục chơi, còn sớm lắm.

Tuy Lâm Phàm bị đánh, nhưng người bình thường không hiểu cảm giác sung sướng đó, bị người đánh chỉ có cảm giác đau, nhưng với hắn là cảm giác sướng.

Nhất là bị người ta đánh bầm dập, một cảm giác rất tuyệt vời.

Nếu không phải lo lắng hình tượng thì lão nhân cưỡi lừa đã chửi thề.

Thời gian còn sớm là sao?

Lão không biết qua bao lâu, trải qua bao nhiêu lần tự nổ kinh người, nếu không phải thực lực của lão đến trình độ nhất định thì đã bị thương.

- Lại nữa!

Lão nhân cưỡi lừa còn chưa lên tiếng thì phát hiện tiểu tử này táo bạo lên, sức mạnh mang tính hủy diệt không ngừng va đập vào hư không.

Bầu trời tan vỡ, hủy thiên diệt địa.

Với thực lực hiện giờ của Lâm Phàm khi kích nổ lực lượng thế giới trong người tạo thành sóng trùng kích siêu khủng bố.

Tro bụi mù mịt che khuất bầu trời, mọi thứ xung quanh mơ hồ.

Thích Tâm thộn mặt ra.

Kinh khủng quá, làm ơn đừng kinh người vậy được không?

Nhìn càng lâu Thích Tâm càng nhận rõ chênh lệch với người ta quá lớn.

Phật Ma vô cùng tuyệt vọng, y đã đánh nhau với tên điên cỡ nào vậy?

Nhìn những Đại Tôn, đệ tử Phật Ma Tháp xem, tất cả lo âu thấp thỏm chạy vắt giò lên cổ, có người núp sau kiến trúc nào đó, không dám thò đầu ra.

- Ài, cần gì làm vậy.

Ma Tổ đã xem thấu, lão nhân cưỡi lừa rất mạnh, thật sự, gã là Ma Tổ tung hoành thiên địa nhưng phải công nhận bội phục trước sức mạnh đó.

Nhưng cường đại thì sao? Kết quả vẫn như nhau thôi.

Lão nhân cưỡi lừa thở hồng hộc, con lừa dưới thân sợ hãi run bần bật.

Có lẽ qua nhiều năm như vậy, con lừa sống nhàn nhã thoải mái quá nên đụng phải đại chiến thế này làm nó sợ vỡ mật.

Lâm Phàm lại xuất hiện:

- Thoải mái!

Mặt lão nhân cười lừa xanh mét, rất muốn văng tục.

Chuyện quái quỷ gì đây?

Lão cố gắng muốn nhìn thấu đối phương, vì sao tự bạo mà không chết? Điều này vượt qua nhận biết của lão, bao năm qua chưa từng gặp tình huống như vậy.

Lâm Phàm bá khí đầy mình nói:

- Nào, chúng ta tiếp tục chiến! Lão già, bản phong chủ công nhận thực lực của ngươi, thật sự rất mạnh, có vốn liếng láo toét. Nhưng Lâm Phàm này không dễ nhận thua, hãy để chúng ta đại chiến một trận! Không phân thắng thua thì phân sống chết, chết thì nằm xuống, còn sống thì đứng!

Dù bị lão già kia tổn thương nhưng khí thế của hắn không giảm, vẫn bá đạo như thế.

Lâm Phàm nói xong vung nắm đấm đánh về phía lão nhân cưỡi lừa.

Mợ nó, Lâm Phàm không ngờ thượng giới có cường giả như vậy.

Nhưng cũng tốt, cứ đánh, hắn sợ gì ai?

Chương 1156: Đừng la, đi

Thời gian trôi qua.

Phật Ma Tháp thủng trăm ngàn lỗ, nếu đặt ở trước kia thì là chuyện không thể nào, không ai tin tưởng có người đến quậy phá Phật Ma Tháp.

Nhưng giờ thật sự phát sinh, không có đường chống cự.

Phật Ma suýt ngủ gục.

Trời trăng đảo điên.

Trời tối.

Thượng giới ban đêm rất đẹp, dù hư không bị đập nát nhưng ban đêm vẫn đen, đen phát sáng.

Ma Tổ từ ban ngày nghiêm túc đến ban đêm chết lặng, thậm chí đến bây giờ hờ hững, gã tìm một tảng đá ngồi lên, chờ tiểu tử kia ngừng chơi. Hoặc đối phương đứt dây thần kinh bỏ chạy, vậy thì trận chiến này chấm dứt.

Thực lực của lão nhân cưỡi lừa rất kinh người, Lâm Phàm muốn trấn áp đối phương vốn là chuyện không thể nào, dù dùng cách dây dưa tiêu hao cũng không được.

Cho đến bây giờ, Lâm Phàm phát hiện hơi thở của đối phương yếu hơn một chút, còn lại không đáng lo.

Lâm Phàm chắc chắn đối phương là cường giả vượt qua Chúa Tể nhất thế, nhưng hắn không hiểu vì sao người này chưa từng xuất hiện, đợi đến bây giờ mới xuất thế?

Lâm Phàm không cho rằng lão nhân cưỡi lừa giấu kín thân phận đi du lịch thượng giới.

Với cường giả như vậy động thần niệm là chớp mắt vượt trăm vạn dặm, có chuyện gì không biết?

Bây giờ lão đi ra tức là thượng giới đã phát sinh chuyện gì đó, mức độ ghê gớm liên quan ích lợi cá nhân của bọn họ, nên họ mới

dần nổi lên mặt nước, hòa nhập vào thượng giới.

Tuy đây chỉ là phỏng đoán nhưng rất có đạo lý, có chút xác xuất.

Phật Ma Tháp vang tiếng nổ ầm ầm không ngớt, bụi đất tung bay, vùng hư không nát bấy, không thể phục hồi lại.

Có lẽ về sau nơi này sẽ trở thành tuyệt vực.

Dòng chảy ngược hư không từ sâu trong hư không chảy xuôi ra, càn quét hết thảy, thực lực nhỏ yếu khó mà ngăn cản hư không loạn lưu táo bạo này.

Trời đã sáng.

Tia ban mai chiếu xuống.

Ma Tổ ngồi yên một đêm, cũng nhìn một đêm.

Gã cảm thấy tiểu tử này là con gián đánh hoài không chết, không sợ hãi chút nào, từ đầu hung hăng đến bây giờ, không nghỉ ngơi phút nào.

Lão nhân cưỡi lừa phi phàm, hơi thở không rối loạn, nhưng có vẻ cảm xúc đã tan vỡ.

Dù là ai đối mặt chuyện giống như vậy lâu như thế đều sẽ đứt dây thần kinh.

Lão nhân cưỡi lừa tức giận quát:

- Tiểu tử, ngươi quá đáng! Lão phu từ đầu tới đuôi không đánh ngươi một chưởng, nhưng ngươi không ngừng tự bạo!

Quá đáng hết sức, lúc trước lão tổn thương hắn mấy lần, nhưng đợt sau hầu như không có cơ hội ra tay thì hắn đã tự bạo.

Lão nhân cưỡi lừa phát hiện lực lượng thế giới trong cơ thể của tiểu tử này quá mạnh, có lẽ là thế giới ngưng tụ toàn bằng pháp tắc lực lượng, chuyện này không thể xảy ra trên đường tu luyện được.

Quái dị.

Rất quái dị.

Dù lão có kiến thức rộng lớn, cười nhìn mưa gió thượng giới nhưng chưa từng gặp tồn tại giống như tiểu tử này.

Thích Tâm rất muốn nói với sư tôn rằng đi thôi, đừng đánh nữa, chúng ta đi mau, tên này hoàn toàn là người điên.

Con lừa dưới chân lão nhân cũng sắp quỳ lạy Lâm Phàm.

Vẫn chưa xong à?

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Nổ tung.

Thế giới lại chấn động.

Ma Tổ mở miệng nói:

- Ngươi đi đi, hết cách rồi.

Mặt ngoài Ma Tổ bình tĩnh như hồ nước lặng nhưng thật ra bị hành động của Lâm Phàm làm mở rộng tầm mắt, còn lão nhân này càng khiến người bất đắc dĩ.

Đã đứt dây thần kinh rồi thì sao không chịu lùi bước, thừa dịp tiểu tử này không xuất hiện chạy ngay đi, cứ phải vừa cùng chết với tiểu tử này vừa la sắp điên rồi.

Lão nhân cưỡi lừa không giống lúc trước từ chối ngay, sắc mặt lão âm trầm khó chịu.

Lấy địa vị và thực lực của lão dù lánh đời không ra ngoài, bây giờ lại xuất hiện trên thế gian, tự nhiên là được người kính ngưỡng, vô số người theo đuổi, hô hào tiền bối mới đúng.

Đâu như hiện nay, gặp mặt không cùng ý kiến liền đánh nhau, đánh suốt một ngày một đêm.

Ma Tổ thúc giục:

- Còn do dự cái gì? Đừng chần chừ, đi nhanh lên đi, nếu không thì ngươi đừng mong đi được. Tuy hắn không trấn áp được ngươi, nhưng hắn có thể dây dưa mãi, ngươi tin không?

Gã đã thăm dò rõ tính cách của tiểu tử này, khi đã nhận định việc gì thì không ai kéo hắn quay đầu lại được.

Lão nhân cưỡi lừa nghe Ma Tổ nói lời này thì lòng rủa thầm, thật không vậy? Bá đạo thế sao? Nhưng lão không thể đi, bị đám già kia biết lão bị một hậu bối đánh chạy thì biết đút mặt vào đâu?

Lão nhân cưỡi lừa kiên cường nói:

- Hừ, đi? Không thể nào, lão phu không tin mình không bắt tiểu tử này được!

Ma Tổ không nói gì thêm:

- Tốt, vậy ngươi tiếp tục.

Phật Ma Tháp đã bị hủy diệt, tòa phật tháp bị trùng kích mạnh vỡ vụn rồi tan biến trong thiên địa.

Phật Ma bình tĩnh đối mặt tất cả, cảnh tượng này đã làm y tuyệt vọng, không muốn nói nhiều.

Không hiểu sao khóe mắt Phật Ma ẩm ướt, hình như có giọt nước sắp ứa ra. Nhưng làm cường giả thượng giới, y nhịn được, bi thương không thể ngược dòng thành sông mà là hóa đau thương thành lực lượng, ổn định bản thân. Dù đối mặt bất cứ chiến đấu gì đều phải lạnh nhạt như nước, không thể mất khí tràng cường giả.

Lão nhân cưỡi lừa nhìn chằm chằm vào phía trước, tro bụi dày đặc mờ dần, tan biến, có thể thấy rõ ràng.

Bóng dáng quen thuộc lại xuất hiện.

Lâm Phàm vung cánh tay, thư giãn gân cốt:

- Lão già, bản phong chủ đã bảo xen vào việc của người khác là chuyện không tốt, không có năng lực trấn áp bản phong chủ thì đừng chõ mũi vào. Nhưng giờ nói mấy chuyện này đã vô dụng, từ từ chơi, không gấp, bản phong chủ có nhiều thời gian đùa với ngươi.

Hắn lười liều mạng với lão già, không chơi lại đối phương thì cần gì tự chuốc nhục nhã. Rảnh rỗi thì tự bạo thế giới trong người nổ chết lão.

Lão nhân cưỡi lừa sắc mặt nghiêm túc:

- Tiểu tử, ngươi không phải đối thủ của lão phu, nhận thua đi, tha cho ngươi một cái mạng.

Tuy nói vậy nhưng lão hy vọng tiểu tử này tự biết sức mình, chấm dứt tại đây, ai làm việc nấy, lão không muốn nhúng tay vào việc của Phật Ma Tháp nữa.

Lâm Phàm không vui:

- Lão già, nói câu này khiến người không vui chút nào. Ngươi muốn tìm bậc thang leo xuống thì nói thẳng ra, cần gì vì tìm lối thoát cho mình mà đá hình tượng kẻ yếu lên người bản phong chủ? Nói cho ngươi biết, tuyệt đối không chấp nhận! Hôm nay ai đến đều vô dụng, hai chúng ta đánh, kẻ nào chạy thì là chó, bản phong chủ tuyên bố vậy đấy!

Lão nhân cưỡi lừa tức giận đến đau gan, mặt đỏ rần, đây là bị chọc tức chứ không phải xấu hổ.

Láo, chưa từng gặp ai láo như vậy!

Ma Tổ ngậm miệng không nói, gã cũng rất muốn biết nếu đánh tiếp thì ai không chịu nổi trước.

Nhưng gã đoán lão nhân này sẽ không chịu được bỏ chạy trước.

Trời trăng giao thoa, trời tối rồi lại sáng.

Mọi người ở đây đã há hốc mồm hóa đá.

Đám người Phật Ma Tháp run cầm cập lo sợ trong nỗi sợ hãi Lâm Phàm.

Lão nhân cưỡi lừa thở hồng hộc:

- Hộc hộc!

Lão xuống tay ác hơn với Lâm Phàm, không đợi đối phương tự bạo đã đánh bờm đầu trước.

Lại vang tiếng nổ điếc tai.

Thiên địa bị lực lượng cuồng bạo càn quét chấn động.

Lão nhân cưỡi lừa tức đến nín thở:

- Lão phu, lão phu . . .

Ai hiểu thấu cảm nhận không thể đánh chết đối phương của lão?

Không ai hiểu được.

Không tham dự trong đó thì không cách nào tưởng tượng nỗi đau khổ trong đó.

Thoáng chốc lão nhân cưỡi lừa không nói nhiều nữa, lão nhận

thua.

Thừa dịp tiểu tử này còn không xuất hiện, lão nhân chộp lấy Thích Tâm, cưỡi lừa chạy mất.

Ma Tổ nghệch mặt ra, nhìn hồi lâu mỏi mắt, gã đang ngủ gật thì cảm nhận được dao động, lẩm bẩm:

- Ngươi đi mau lên, đừng . . .

Khi Ma Tổ ngẩng đầu lên thì phát hiện lão nhân cưỡi lừa đã biến mất.

Ma Tổ ngây người, sau đó thở phào nhẹ nhõm:

- A? Đi rồi à?

Ma Tổ luôn suy nghĩ khi nào đối phương sẽ đi, giờ đi rồi thì tốt, muốn tiếp tục đấu với tiểu tử đó thì được ích gì.

Đã tự bạo hai ngày hai đêm, có chút đầu óc đều hiểu dây dưa không phải là cách, mau chuồn đi.

Lâm Phàm sống lại:

- Ha ha ha! Lão già, ngươi đặc biệt . . . người đâu!?

Hắn đang định trêu chọc vài câu thì phát hiện con lừa kia, không đúng, lão kia đã mất bóng.

Ma Tổ nói:

- Đừng kêu nữa, người ta đi rồi, sắp bị ngươi ép điên.

Lâm Phàm bĩu môi:

- Gì mà lợi hại, mới có bấy nhiêu đã không chịu được, chán chết, lãng phí thời gian.

Nếu Lâm Phàm không có thân bất tử thì đã đi đầu thai, tranh thủ mười tám năm sau vẫn là một hảo hán.

Chương 1157: Con người sợ nhất bị so sánh (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Lâm Phàm nói:

- Mợ nó, may mà lão chạy nhanh, chứ không thì đã khiến lão phải đền luôn quần lót!

Lâm Phàm đánh nhau với lão nhân cưỡi lừa đã tự bạo rất nhiều lần, cũng bị lão giết nhiều lần.

Có lẽ hắn luôn tự bạo khiến lão nhân cưỡi lừa cảm thấy mất mặt nên muốn chủ động đánh trả.

Nên đôi khi Lâm Phàm chưa tự bạo đã bị lão nhân cưỡi lừa đánh nát.

Lâm Phàm bất đắc dĩ lẩm bẩm:

- Loại thực lực này mạnh hơn nhóm Phật Ma nhiều, dù là Thần Chủ Thần Đình cũng không thể so sánh với đối phương được.

Thượng giới rốt cuộc có nước sâu cỡ nào? Cho gợi ý ngọn nguồn được không?

Tất cả người Phật Ma Tháp đều bị bao phủ trong uy thế khủng bố của Lâm Phàm.

Lâm Phàm cao giọng quát:

- Tất cả mọi người nghe cho kỹ, nộp hết đồ vật đáng giá trên người cho bản phong chủ!

Cần bày ra bá đạo, đánh xong hết việc, mang thắng lợi phẩm đi là chuyện rất bình thường.

Bây giờ, tu vi của hắn rất mạnh, căn bản không cần những tài phú này, hắn chỉ muốn điểm, nhưng tông môn cần tài phú.

Tông môn đã bắt đầu lớn mạnh.

Đạo cảnh đã không còn là giấc mơ với người Viêm Hoa tông mà là hiện thực. Các trưởng lão tăng tu vi tuy nhanh nhưng chỉ nhanh hơn đệ tử tông môn.

Tài nguyên đầy đủ, có đệ tử thiên phú cực mạnh trước kia không nổi bật, đó là vì tông môn quá nghèo, không có đủ đồ vật cần cho việc tu luyện.

Vương Phù là đệ tử có thiên phú tốt nhất của Vô Địch phong, Lâm Phàm rất xem trọng gã, bồi dưỡng đàng hoàng thì sau này gã sẽ kế nghiệp hắn.

Nhưng chết tiệt là phát sinh ngoài ý muốn.

Lâm Phàm ít khi về tông môn nhưng nghe ngóng biết tin từ khi Vương Phù có thê tử thì ít khi trở về, ngẫu nhiên về một lần chỉ mang đặc sản địa phương khác đưa về tông môn, rồi gói ghém hành lý cùng thê tử ra ngoài dạo chơi.

Lữ Khải Minh đã nói với Vương Phù rằng sư huynh rất xem trọng ngươi, ngươi không thể mê muội mất cả ý chí.

Vương Phù lộ vẻ áy náy nhưng vẫn nói:

- Làm phiền Lữ sư huynh nói với sư huynh giùm, ta đã phụ lòng kỳ vọng của sư huynh, ta không thể tự kiềm chế trước tình yêu, chỉ muốn mang theo thê tử đi du lịch, ngắm nhìn phồn hoa thế gian.

Lúc ấy trong đầu Lữ Khải Minh nổi đầy dấu chấm hỏi:

Nói gì thế?

Đệ tử có thiên phú nhất Vô Địch phong cứ như thế bị một phụ nữ bắt cóc, từ bỏ lý tưởng, từ bỏ mục tiêu, cam nguyện sa đọa, đi chơi khắp nơi.

Đây chưa phải là điều kinh khủng nhất.

Kinh khủng nhất là hai vợ chồng Vương Phù còn mang theo vợ chồng Đạo Thiên Vương, Vạn Trung Thiên.

Ba đôi người yêu lưu lạc chân trời, đi khắp các góc vực ngoại giới.

Hài tử của Đạo Thiên Vương bị để lại tông môn, cục nợ bị họ vứt

bỏ.

Nên mới nói nam nhân là móng heo, nữ nhân cũng vậy, đành lòng bỏ lại hài tử của mình, hai vợ chồng vui vẻ trong thế giới riêng.

Lâm Phàm thầm cảm thán:

- Ài, hồng nhan họa thủy, đây là lý do vì sao bản phong chủ luôn không muốn dính dáng với nữ nhân.

Hiện giờ thế phát triển của hắn rất tốt, lên đến đỉnh, tiến thẳng không lùi, vĩnh viễn không quay đầu.

Phật Ma mặt không biểu tình, khi Lâm Phàm nói ra câu đó thì chân mày hơi co giật.

Muốn người Phật Ma Tháp nộp hết đồ vật đáng giá ra?

Ha ha.

Có thể không?

Tuyệt đối không thể, dù đánh chết bọn họ cũng quyết không để tên này được lợi!

Nhưng làm Phật Ma bất ngờ là đệ tử Phật Ma Tháp điên cuồng lao về phía Lâm Phàm, cởi xuống tất cả thứ đáng giá trên người đưa tới trước mặt hắn.

Tốc độ rất nhanh, như sợ chậm chân sẽ xảy ra chuyện gì.

Phật Ma khẽ nạt:

- Vĩnh Hằng, ngươi làm gì vậy hả?

Y không ngờ các Đại Tôn chủ động nộp tài phú, chuyện này là sao?

Bị buff bao phủ, các đệ tử Phật Ma Tháp nhìn thấy mặt Lâm Phàm là sợ chết khiếp, treo tim rụng gan, không có chút chủ kiến. Lâm Phàm nói một câu là thành mệnh lệnh với họ, không dám làm trái, không dám chống cự.

Ma Tổ nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm, sau đó nhìn sang các Đại Tôn:

- Các ngươi sợ hơi quá mức.

Gã nói thật lòng, sợ vượt mức giới hạn rồi.

Vĩnh Hằng Đại Tôn bị đánh tơi bời, lúc này khom lưng, nhát như chuột ném hết tài phú trên người ra, co giò chạy xa, ước gì vèo một cái trốn thật xa. Bộ dạng sợ sệt đó khiến Ma Tổ không tìm được từ ngữ hình dung.

Cường giả như họ dù không đánh lại đối phương nhưng so với mạng sống thì bọn họ càng xem trọng sĩ diện hơn.

Kiên cường lên, dù chết cũng quyết không cho đối phương chiếm được chút chỗ tốt.

Ma Tổ cho rằng tiểu tử này nói năng bỗ bã, mấy vị Đại Tôn của Phật Ma Tháp chắc chắn sẽ liều mạng với hắn.

Nhưng hiện thực tát sưng mặt gã.

Sợ quái gì, cả đám sợ như cày sấy.

Phật Ma trầm lặng, trong mắt ngưng tụ tuyệt vọng.

Hành vi của các Đại Tôn làm y đánh mất lòng tin.

Những đệ tử bình thường e ngại đối phương thì Phật Ma không để bụng, nhưng chín Đại Tôn Phật Ma Tháp là biểu tượng, càng là vinh quang.

Bây giờ tám Đại Tôn cúi đầu, thậm chí làm ra hành vi xin tha, Phật Ma Tháp mất hết mặt mũi.

Lâm Phàm vô cùng vừa lòng, thu hoạch rất phong phú, tám Đại Tôn và các đệ tử Phật Ma Tháp có tài phú kinh người.

Ma Tổ ghen tị đỏ mắt:

- Tiểu tử, ngươi thu hoạch lớn rồi.

Được tài phú khổng lồ như thế thì hỏi sao người ta không ghen ghét.

Lâm Phàm bình tĩnh nói:

- Tàm tạm.

Tài phú đối với hắn chỉ là mây khói thoảng qua, nhưng Ma Tổ thì thấy hắn giả vờ giả vịt.

Tài phú như vậy mà bảo là tạm được, nếu bị người khác biết đã đấm chết hắn rồi.

Lâm Phàm bước đến trước mặt Phật Ma, mỉm cười nói:

- Phật Ma, ngươi nói đi.

- Cái gì?

Giọng Phật Ma khàn khàn, không mang phật tính mà càng như người sa sút, tuyệt vọng muốn hỏi vì sao ông trời nỡ đối xử với mình như vậy?

Lâm Phàm nhìn chằm chằm trữ vật giới chỉ của Phật Ma:

- Sao mới qua hai ngày đã quên hết rồi? Không phải nói nhận thua rồi sao? Tất cả của Phật Ma Tháp đều thuộc về bản phong chủ, giờ làm phiền ngươi xòe tay ra, bản phong chủ phải lấy trữ vật giới chỉ của ngươi đi.

Trữ vật giới chỉ của trùm cuối Phật Ma Tháp đương nhiên hơn hẳn tám Đại Tôn, thu hết thì xem như phá tan hai thế lực lớn.

Còn về Phật Ma, Lâm Phàm không muốn dùng vận rủi cuồn cuộn chém giết. Thực lực của hắn bây giờ yếu hơn Phật Ma một chút, nhưng có thể cứng rắn mài chết đối phương.

Tuy nhiên, hắn thích cho người khác cơ hội.

Phật Ma cúi đầu, nhìn trữ vật giới chỉ trên ngón tay, biểu tình không một chút dao động, nhưng trong lòng cực kỳ bi thương.

Không ngờ đi đến bước này, y từng không dám tưởng tượng điều này.

Phật Ma mở miệng nói, không giận, chỉ có buồn bã tận xương:

- Ngươi thật sự dồn ép đến đường cùng sao?

Phật Ma gặp biến cố lớn như vậy, Phật Ma không muốn điều này xảy ra nhưng không còn cách nào. Bàn cờ hay bị quấy rầy tan nát, ngẫm lại không biết từ đâu ra nông nỗi này.

Lâm Phàm nhìn Phật Ma, gật đầu nói:

- Ừm.

Phật Ma cười lớn:

- Ha ha ha, tốt, tốt, không ngờ Phật Ma này cũng có ngày như vậy, thiên lý tuần hoàn, vốn tưởng ta đã khống chế thiên địa tuần hoàn, nhân quả báo ứng sẽ không rơi xuống người mình, xem ra ta đã nghĩ sai. Nhưng ngươi không được quên, ta tu là Phật, ngộ là nhân quả, tạo ra nhân hôm nay, ngày sau sẽ nhận quả.

Lâm Phàm mặc kệ Phật Ma than thở, hắn không e ngại.

Lâm Phàm dứt khoát nói:

- Đừng lảm nhảm nữa, mau lên, nếu không sẽ đánh!

Hắn nói chuyện với người ta luôn miệng nhắc chữ đánh, rất dữ dội, rất bá.

Ma Tổ đứng ngoài quan sát, không nói một lời.

Đi cùng tiểu tử này thật là hãi hùng khiếp vía.

Trước hết là lão nhân cưỡi lừa, gã cảm thấy người ta không tệ, cũng biết phải trái, nhưng vậy thì sao? Vẫn bị tiểu tử này chọc giận, cuối cùng không còn cách nào xám xịt bỏ chạy.

Phật Ma rùng mình, không phải e ngại mà là tức giận. Y hít sâu một hơi, đè xuống lửa giận trong lòng, giao ra trữ vật giới chỉ.

Lâm Phàm ngoắc gọi Ma Tổ:

- Ma Tổ, chúng ta đi.

Ma Tổ đi theo, lắc đầu nói:

- Tiểu tử, ngươi như vậy sẽ không có bằng hữu.

Chương 1158: Con người sợ nhất bị so sánh (2)

Lâm Phàm đáp:

- Bản phong chủ có các sư đệ, sư muội đáng yêu trong tông môn rồi.

Ma Tổ híp mắt, không ngờ tiểu tử này cũng có tấm lòng, xem ra tông môn là lằn ranh cuối cùng của hắn.

Nguyên Tổ Thâm Uyên.

Thích Tâm không vượt qua được lấn cấn trong lòng mình:

- Sư tôn, tiểu tử kia quá đáng ghét!

Nhất là đối phương sống sót trong tay sư tôn, còn ép lùi sư tôn khiến Thích Tâm khó thể chấp nhận.

Lão nhân khẽ thở dài:

- Không ngờ thượng giới có người như vậy, vài vạn năm không ra, biến đổi thật lớn.

Thích Tâm biết sư tôn có lai lịch phi phàm, mấy vạn năm không đi ra, gã thầm nhớ kỹ, đây là vị tồn tại ghê gớm, tốt hơn ở lại Phật Ma Tháp gấp trăm ngàn lần.

Thích Tâm nịnh nọt:

- Uy thế của sư tôn trấn áp chín tầng trời, người này không biết tốt xấu, chẳng qua sư tôn không muốn chấp nhặt với hắn.

Lão nhân cưỡi trên con lừa, gật gù đồng ý với đồ nhi.

Lão không thèm chấp nhặt.

Lão nhân nhìn đồ nhi, càng xem càng vừa lòng, rất biết nói chuyện.

Tiểu tử kia láo quá, nếu hắn khiêm tốn một chút thì có lẽ lão sẽ thu đối phương làm đệ tử.

Con người sợ nhất là bị so sánh, nhất là so sánh về thực lực và thiên phú, không đành lòng xem.

Thích Tâm không hay biết suy nghĩ trong lòng lão nhân, nếu không chắc sẽ hộc máu.

Thích Tâm hỏi:

- Sư tôn, chúng ta tới nơi này làm gì?

Nơi này là Nguyên Tổ Thâm Uyên, lúc nó không phun trào thì chẳng ai tới đây. Nhưng giai đoạn Nguyên Tổ Thâm Uyên phun trào thì rất dữ dội, cường giả như mây, cường giả Chúa Tể đỉnh nguyên giới đổ xô đến tranh cướp chí bảo. Một số người thực lực nhỏ yếu cũng tới thử vận may.

Lão nhân cảm thán rằng:

- Nơi này là một chỗ nguy hiểm.

Lão cưỡi con lừa đi tới bờ vực, thẫn thờ nhìn bên dưới.

Thích Tâm kinh ngạc hỏi:

- Chỗ nguy hiểm?

Không thể nào, nơi này là đất báu, biết bao người thu hoạch được chí bảo tại đây, một bước lên trời, trở thành bá chủ tuyệt thế. Thích Tâm cũng muốn có cơ duyên đó, tiếc rằng gã còn kém xa.

Nhưng bây giờ thì khác, gã nhận lão nhân lợi hại như thế làm sư tôn, sau này sẽ thuận buồm xuôi gió.

Lão nhân leo xuống lưng lừa, dù lúc đánh với Lâm Phàm thì lão cũng không bước xuống, nhưng khi đến bờ vực sâu này thì lão nghiêm túc leo xuống, nắm lên một dúm bùn đất dưới đất, đặt ở đầu ngón tay ma sát.

Lão nhân thả tay ra, tro bụi bay đi:

- Không ổn.

Lão nhân đã nói là không ổn thì tự nhiên là ghê gớm.

Thích Tâm dò hỏi:

- Chuyện gì vậy sư tôn?

Bây giờ gã như đứa con nít không biết gì, có gì không hiểu liền hỏi, ham hỏi thì mới thu hoạch được kiến thức mới.

Lão nhân sắc mặt nghiêm túc:

- Vi sư đột nhiên tâm thần không yên.

Thích Tâm nói:

- Sư tôn, có lẽ đây chỉ là tình huống ngẫu nhiên, đệ tử cũng từng có cảm giác như vậy.

Lão nhân lắc đầu nói:

- Không thể nào! Tu vi hiện giờ của vi sư tuyệt đối sẽ không bỗng nhiên có cảm giác này.

Đến cảnh giới như lão nhân cưỡi lừa thì lo âu về điều gì đều biểu thị có chuyện xảy ra, hơn nữa khiến lão bất an thì tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ.

Lão nhân bỗng mở trữ vật giới chỉ ra, nhíu chặt chân mày.

Lão thắc mắc, có trực giác nhưng không chắc chắn:

- Hình như thiếu một ít?

Thích Tâm ở bên cạnh xem ngây người.

Khi lão nhân cưỡi lừa mở trữ vật giới chỉ ra liền có bảo khí kinh người ngưng tụ thành thực chất tràn ra từ trữ vật giới chỉ.

Thích Tâm rất tham lam, nếu cho gã tất cả thứ này thì tốt biết bao.

Thích Tâm nhanh chóng che giấu sự tham lam, giả bộ không thấy gì.

- Sao mà ít được chứ sư tôn, đây là trữ vật giới chỉ của sư tôn, có ai trộm đồ ngay trước mắt sư tôn được?

Thích Tâm thầm nghĩ hình như sư tôn cố ý mở trữ vật giới chỉ ra cho gã nhìn, thực lực như sư tôn thì sao mất đồ được chứ.

Nếu thật sự bị mất đồ thì đó là người ta ăn trộm ngay trước mắt sư tôn, ngẫm lại vốn là chuyện không thể xảy ra.

Lão nhân gật đầu nói:

- Ừm, có lẽ đúng là vi sư nghĩ nhiều.

Có lẽ lão lo nghĩ hơi xa, trữ vật giới chỉ đeo trên tay lão thì sao ít đi được?

Lão nhân cưỡi lừa không thèm xem kỹ trữ vật giới chỉ, tiếp tục nhìn chăm chú vào Nguyên Tổ Thâm Uyên.

Thích Tâm thắc mắc, nhìn không hiểu sư tôn muốn làm gì.

Lão nhân giơ tay lên, một giọt máu tươi bay ra từ ngón tay giữa di chuyển đến bên trên vực sâu, sau đó rơi xuống.

Thích Tâm giật nảy mình thầm nghĩ:

- Trong một giọt máu mà ẩn chứa lực lượng kinh khủng như vậy, sư tôn của mình mạnh đến mức nào?

Lúc ở Phật Ma Tháp, Thích Tâm cho rằng Phật Ma đã là cường đại đến không thể địch nổi. Từ khi gặp được sư tôn cưỡi lừa thì gã phát hiện những gì từng thấy đúng là cặn bã.

Phật Ma thì sao?

Có lẽ không lâu sau gã ở trong tay sư tôn sẽ trưởng thành đến mức sánh vai với Phật Ma, hay thậm chí vượt qua cảnh giới của Phật Ma.

Máu tươi dần rơi xuống vực sâu.

Không có dao động hay tình huống khác lạ gì phát sinh.

Thích Tâm rất tò mò hỏi:

- Sư tôn đang làm gì vậy?

Sư tôn có vẻ rất nghiêm túc, phải chăng trong Nguyên Tổ Thâm Uyên này có bí mật lớn kinh người?

Hay là không cần chờ đợi nó phun trào cũng có thể lấy được chí bảo trong đó?

Thích Tâm chưa có món chí bảo Thâm Uyên nào, nhưng biết đồ vật trong Nguyên Tổ Thâm Uyên đều không đơn giản, gã rất khát khao những thần thuật nghịch thiên.

Phật Ma lấy được thần thuật nghịch thiên mới có thành tựu như ngày nay, nếu gã cũng được thì . . . tưởng tượng đã muốn cười rồi.

Trong Nguyên Tổ Thâm Uyên phát ra tiếng vang, một luồng sáng đỏ bắn lên tận trời.

Lão nhân cưỡi lừa ánh mắt nghiêm túc nhìn kỹ luồng sáng đỏ này, muốn xem thấu nó.

Một lúc lâu sau, lão lẩm bẩm:

- Không thể nào, cường giả viễn cổ ham muốn bí mật chung cực của Nguyên Tổ Thâm Uyên nên bị giam cầm trong Thâm Uyên, qua lâu như vậy, với năng lực của những đại năng viễn cổ kia chắc chắn tìm được đường về rồi, không lý nào chẳng có chút động tĩnh.

Thích Tâm đứng một bên lòng dậy sóng thần.

Cường giả viễn cổ?

Bị giam cầm trong Thâm Uyên?

Gã chưa nghe bao giờ.

Quả nhiên, đi theo cường giả thật sự sẽ biết được nhiều bí mật, theo Phật Ma thì làm gì biết những thứ này, thậm chí có đồ tốt cũng sẽ không cho gã biết.

Từ khi ôm cây cột to này là Thích Tâm đã thỏa mãn, nhưng gã có mục tiêu lớn hơn nữa.

Sư tôn nhắc đến cường giả viễn cổ, nếu có thể ôm chân họ thì cuộc đời suôn sẻ rồi.

- Đồ nhi đang suy nghĩ điều gì?

Lão nhân dùng máu của mình dẫn dắt, đảo ngược thời không, ngược dòng tìm hiểu động tĩnh, nhưng không thu hoạch được gì, không có sinh linh ra từ Thâm Uyên.

Lão lánh đời lâu như vậy là vì chờ các cường giả viễn cổ trở về, dù thực lực không bằng đối phương nhưng trong thế đại tranh này sẽ có cơ duyên xuất thế.

Đây là chân lý vĩnh hằng không thay đổi từ trăm ngàn vạn năm qua.

Thích Tâm giả ngu muốn moi tin từ lão nhân:

- Không có gì, sư tôn, đồ nhi đang suy nghĩ trong Nguyên Tổ Thâm Uyên có thứ gì mà sao nhiều chí bảo xuất thế, dẫn tới nhiều cường giả tranh cướp như thế.

Lão nhân cưỡi lừa không cảnh giác với Thích Tâm, hình như lánh đời quá lâu, ngăn cách với trần gian thời gian dài nên lão không biết lòng người hiểm ác. Hoặc có lẽ lão không thèm để Thích Tâm trong lòng.

Dù sao nói chỗ chôn vàng cho con chó chẳng lẽ sợ nó trộm vàng đi?

Tuy ví von kiểu này hơi tổn thương người nhưng là cách giải thích ngay thẳng dễ hiểu.

Lão nhân khẽ thở dài:

- Phù. Nguyên Tổ Thâm Uyên là nơi bí ẩn nhất thượng giới, nghe đồn khi thượng giới chưa hình thành thì nó đã tồn tại, cũng có truyền thuyết Nguyên Tổ Thâm Uyên là một cái kỷ nguyên bị phá diệt, để lại thần tích, bên trong ẩn chứa bí mật và tất cả tài phú của kỷ nguyên kia. Có rất nhiều truyền thuyết về nó nhưng không ai biết chuyện gì xảy ra.

Lão nhân phất tay, cưỡi lên con lừa:

- Thôi, ngươi không cần biết quá nhiều, dù sao là việc huyền diệu.

Tạm thời không có thu hoạch trong Nguyên Tổ Thâm Uyên, tiếp tục lánh đời vậy.

Mục tiêu của lão là chờ đợi bí mật chung cực trong Nguyên Tổ Thâm Uyên.

Chắc chắn cường giả viễn cổ còn sống, chờ họ đi ra là biết hết mọi bí mật.

Chương 1159: Tiểu tử, đây là bí mật lớn

Thích Tâm gật đầu nói:

- Biết rồi sư tôn.

Gã thầm suy nghĩ những gì lão nhân nói, càng nghĩ càng kinh. Chí bảo không phải bí mật chung cực, có thứ càng quý giá hơn, không dám tưởng tượng.

Chợt có tiếng hét.

- Đồ của lão phu! Lại có người trộm đồ của lão phu!

Lão nhân cưỡi trên con lừa hoảng hốt vội mở ra trữ vật giới chỉ, nhìn kỹ, cứ cảm giác kỳ kỳ, hình như thiếu thứ gì.

Thích Tâm thấy sư tôn sắp té xuống lưng lừa, vội tiến lên đỡ:

- Sao vậy sư tôn?

Lão nhân hoảng loạn đẩy Thích Tâm ra, vùi đầu lục tìm:

- Ngươi mau tránh ra cho ta!

- Cái này còn. Cái này cũng còn, a? Không đúng, để ta tìm lại!

Lão nhân lục tìm trong trữ vật giới chỉ.

Thích Tâm bị đẩy ngã trên mặt đất, tay chân không biết nên đặt ở đâu, rất xấu hổ.

Đây là lần đầu tiên.

Làm sao bây giờ?

Sư tôn đẩy ta ra, biết làm gì để lấy lại chút sĩ diện đây?

Lão nhân hét lên:

- Cái gì!?

Lão phát hiện một việc ghê gớm, trong trữ vật giới chỉ thiếu bớt đồ, lão chắc chắn bị thiếu, nhưng không rõ thiếu thứ gì.

Đồ vật trong trữ vật giới chỉ của lão nhiều vô cùng, Phật Ma Tháp gì đó không thể so sánh. Lão lánh đời lâu như vậy, tích lũy tài phú kinh thiên động địa, đã không thể đo lường bằng số lượng.

Lão nhân túm cọng lông lừa, cảm xúc siêu kích động:

- Con lừa, lão phu bị mất đồ!

Con lừa bị túm lông hơi đau, nhe răng cửa kháng nghị.

Dù bị mất đồ cũng đừng túm lông của ta!

. . .

Lâm Phàm sóng vai đi bên Ma Tổ:

- Ma Tổ, ngươi có biết lão già kia rốt cuộc là ai không? Có thực lực như vậy không thể nào vô danh trong thượng giới.

Mới gom đồ từ Phật Ma Tháp làm tâm tình của hắn bay bổng.

Đương nhiên chỉ có Lâm Phàm vui vẻ, không liên quan gì đến Ma Tổ.

Ma Tổ không vui chút nào, vì bận rộn thành công cốc, chờ vài ngày cuối cùng không đợi chút gì.

Người bình thường có ai chịu nổi không?

Ma Tổ tức giận nói:

- Không biết!

Lâm Phàm nhìn Ma Tổ:

- Không nhìn ra nhà ngươi có chút bủn xỉn, hèn gì Thanh Oa nói ngươi có biệt danh Hận Thiên Tiểu Ma Quân, nghe nói là vì nữ nhân?

Ma Tổ nóng nảy:

- Nhảm nhí!

Đây là vu oan, đường đường Ma Tổ mà bị nói là bị đặt biệt danh vì một nữ nhân, đây là sỉ nhục, nhục nhã biết bao.

- Ủa?

Bỗng có món đồ hiện ra trong lòng bàn tay Lâm Phàm, trông như

cuốn sổ, không biết làm bằng chất liệu gì, giống cây trúc, rất cũ xưa, có cảm giác thời đại, bên trên có một số hoa văn khó hiểu.

Lâm Phàm không hoảng hốt, hắn biết nó từ đâu ra, chắc từ chỗ lão nhân cưỡi lừa.

Ma Tổ kinh ngạc hỏi:

- Đây là vật gì?

Gã cầm lấy cuốn sổ, nghiêm túc xem xét.

Lâm Phàm hỏi:

- Có thể nhìn ra là cái gì không?

Bàn về kiến thức thì Lâm Phàm không lên mặt được, e rằng còn thua cả Thế Giới cảnh.

Cuộc đời hắn một đường đi thẳng đến cuối, chỉ biết đánh, cho đến nay không màng tới chuyện khác.

Với Lâm Phàm thì mọi thứ đều như nhau, mặc kệ là người biết nhiều đến đâu, miễn không hợp ý là đánh, không biết đã bao nhiêu người chết trong tay hắn rồi.

- Để ta xem.

Ma Tổ nhìn kỹ, đây không phải công pháp, cũng không phải bí bảo gì, nhưng thứ này ẩn chứa hơi thở rất cổ xưa.

Ma Tổ rót lực lượng vào thử, dù sao nhiều thứ sẽ bị kích phát bằng cách này.

Quả nhiên, khi Ma Tổ rót năng lượng vào thì cuốn sổ bắt đầu hấp thu, sau đó bộc phát ra một luồng sáng chói mắt.

Cột sáng bắn lên cao hình thành màn sáng, hình ảnh hiện ra.

Cảnh tượng trong hình ảnh chưa từng thấy qua, bên trong xuất hiện một số người lạ lùng.

Ma Tổ nhận ra chỗ kia là Nguyên Tổ Thâm Uyên.

Ngay sau đó, cảnh tượng bên trong biến đổi.

Một đám cường giả thoạt trông rất mạnh tiến vào Nguyên Tổ

Thâm Uyên, đột nhiên thiên địa tan vỡ, trời trăng sao vỡ vụn thành thiên thạch rơi xuống mặt đất, đốt mọi thứ quanh Nguyên Tổ Thâm Uyên thành tro tàn.

Hình ảnh ngắn ngủi, lộ ra tin tức cũng cụt ngủn.

Lâm Phàm cau mày khó hiểu:

- Cái gì đây?

Đã biết hắn không thích động não còn dùng hình ảnh để hình dung, không thể cho vài con chữ sao? Nói thẳng xảy ra chuyện gì thì tốt rồi.

Ma Tổ ngây người, hóa đá vì khiếp sợ.

Lâm Phàm thấy Ma Tổ xem ngây người, hỏi;

- Hình như vẻ mặt của ngươi rất khiếp sợ, xem hiểu sao?

Ma Tổ lẩm bẩm như người điên:

- Hiểu, ta hiểu chứ, thì ra là vậy.

Lâm Phàm cảm giác Ma Tổ thật tệ, hiểu rồi thì chia sẻ đi chứ:

- Bộ dạng của ngươi làm bản phong chủ rất muốn đánh người, biết thì nói rõ ràng ra, bản phong chủ không hiểu.

Ma Tổ hít sâu một hơi:

- Luôn có người tìm kiếm bí mật của Nguyên Tổ Thâm Uyên, có người vào trong Nguyên Tổ Thâm Uyên nhưng xảy ra một chuyện khiến Nguyên Tổ Thâm Uyên biến đổi, nhiều cường giả bị kẹt lại. Người lúc nãy thực lực mạnh như vậy mà ta chưa nghe bao giờ, chứng minh người đó tồn tại ở thời đại xa xưa hơn ta nhiều, giờ xuất thế chắc vì Nguyên Tổ Thâm Uyên. Nếu không thì ta rất khó tưởng tượng thượng giới có thứ gì hấp dẫn sự chú ý của lão.

Trong óc Lâm Phàm đầy dấu chấm hỏi.

Nói cái quái gì?

Mà thôi kệ, dù sao chẳng liên quan đến mình, chờ khi dính líu sẽ giải quyết sau.

Lâm Phàm không muốn nói nhiều:

- Đi thôi, suy nghĩ nhiều nhức óc.

Ma Tổ chạy theo, vội nói:

- Này tiểu tử, đây là bí mật lớn!

Gã muốn nghiên cứu bí mật này.

Lâm Phàm cũng không quay đầu lại nói:

- Liên quan quái gì với bản phong chủ? Đến bây giờ vẫn là bí mật, ngươi muốn bản phong chủ phá giải bí mật đó sao? Chờ bí mật tự ra là được, đừng gấp gáp, của ngươi thì nó sẽ là của ngươi, không phải của ngươi thì không thuộc về ngươi, nóng nảy vô ích. Phải học được bình tĩnh.

Trên đường đi.

Phong cảnh tuy rất đẹp nhưng Ma Tổ không có tâm tình ngắm nghía, mắt nhìn Lâm Phàm đăm đăm.

Ma Tổ ngẩn ngơ hỏi:

- Ngươi lấy đâu ra nhiều đồ tốt vậy?

Không thấy tiểu tử này làm động tác gì, đột nhiên xuất hiện bảo bối trong lòng bàn tay, trừ ban đầu lộ ra chút kinh người, về sau hắn bình tĩnh cất đồ vào trữ vật giới chỉ.

Lâm Phàm chỉ lên trời:

- Được trời ban, ghen tị cũng vô dụng.

Ma Tổ chỉ muốn nói rằng ngươi thật xấu xa, tin ngươi mới là lạ.

Còn bảo là trời ban?

Nói khoác không viết bản nháp, rất quá đáng, chân tình giữa người với người đều bị tiểu tử này phá hỏng.

Nhưng Ma Tổ không thèm để ý mấy chuyện này, gã còn đang suy nghĩ hình ảnh đã thấy.

Bí mật của Nguyên Tổ Thâm Uyên quanh quẩn trong lòng Ma Tổ, không xua tan được, không thể quên.

Ma Tổ nói:

- Tiểu tử, ta luôn có dự cảm tương lai một ngày nào đó sẽ phát sinh việc lớn, ngươi chơi lung tung kiểu này gây thù hằn quá nhiều, đến ngày đó sẽ chịu thiệt thòi.

Lâm Phàm không để ở trong lòng.

Ăn thiệt thòi?

Ba chữ này chưa từng xuất hiện.

Lâm Phàm nói:

- Sợ cái gì, gây thù hằn nhiều thì nhiều, không nói những cái khác, nhìn thấy đám người Phật Ma Tháp không? Không cần biết qua bao nhiêu năm, nghe tiếng của bản phong chủ thì đều sợ hãi đến run lẩy bẩy, thấy người thật của ta càng tè ra quần.

Ma Tổ không tin:

- Khoác lác, ngươi nghĩ thanh danh của ngươi thật sự có thể hù sợ đám người kia sao? Chẳng qua họ bị ngươi làm sợ, ngươi chờ xem, qua một thời gian ngắn họ sẽ vực dậy không sợ ai.

Ma Tổ không biết Lâm Phàm có buff, cho rằng Đại Tôn Phật Ma Tháp bị trấn áp nên mới e ngại. Gã biết nỗi e ngại này sẽ không lâu dài, có lẽ bây giờ đang chửi rủa Lâm Phàm thậm tệ.

Lâm Phàm tiếc nuối nói:

- Ngươi không hiểu.

Ma Tổ thật sự không biết, nếu hiểu thì sẽ không nói như vậy.

Ma Tổ muốn chửi thề, lại một câu 'ngươi không hiểu' lấp liếm hết, không biết câu này vùi lấp bao nhiêu sự thật sao?

Nói ra thì sao chứ? Dù gì sẽ không chết.

Tuyệt vọng thật.

Ma Tổ không hỏi nữa, đã đi một lúc rồi, định đến Thần Đình sao?

Ma Tổ hỏi:

- Tiếp theo đi nơi nào?

Lâm Phàm đáp ngay không suy nghĩ:

- Trở về, thu hoạch rất lớn, không thể lòng tham không đáy, ngươi nói đúng không nào?

Ma Tổ cười, nụ cười bất đắc dĩ:

- Ha ha.

Chương 1160: Sư huynh nói lời này rất tổn thương người

Lòng tham không đáy?

Nếu người khác nói ra lời này thì gã tin, nhưng tiểu tử kia nói ra mà gã tin thật mới lạ.

Đường hầm.

Trải qua trận chiến với bốn thế lực lớn, đường hầm đã đặt gót chân vững vàng trong thượng giới, bày ra phục vụ đưa tặng đặc biệt càng dẫn đến dòng người.

Cốt Vương mặt hồng hào cười tươi rói:

- Lâm gia, Ma gia, hai người về rồi.

Đường hầm phát triển cho Cốt Vương trông thấy tương lai.

Lâm Phàm phát hiện dòng người không ngừng ra vào đường hầm, loáng thoáng nghe tiếng động phát ra từ bên trong.

- Gần đây không tệ.

Cốt Vương gật đầu:

- Lâm gia, không phải không tệ mà là rất tốt.

Lâm Phàm tìm Thanh Oa nhưng không thấy bóng dáng nó đâu.

- Thanh Oa đâu?

Thanh Oa là biệt danh hiện tại của Cửu Hoang, Cốt Vương biết, đương nhiên gã không thể gọi như vậy.

Cửu Hoang gia đã vỗ ngực hứa cho gã chỗ tốt cực lớn nên gã phải tỏ ra tôn kính.

Cốt Vương trả lời:

- Lâm gia, chắc Cửu Hoang gia về tông môn rồi.

Lâm Phàm suy nghĩ, Thanh Oa trở về phải chăng vì bị Khương

Sinh dây dưa đến không chịu nổi?

Nghiệt duyên.

Thật sự là nghiệt duyên.

Ài, thôi bỏ đi, dù sao là món nợ phải trả.

Nhớ đến tông môn làm Lâm Phàm nhớ những quỷ vật bao phủ trên người đệ tử.

Tuy không có vấn đề gì lớn nhưng vẫn là rắc rối, về xem tình huống rồi tính tiếp.

Lúc trước Ma Tổ nói những lời kia, mặt ngoài Lâm Phàm tỏ ra không để bụng nhưng thật ra ghi nhớ kỹ.

Bí mật lớn, bí mật nào đều cất chứa tài phú kinh người, nếu hiểu thấu bí mật chiếm được tài phú thì trở thành trùm dễ như chơi.

Lâm Phàm nói:

- Ma Tổ, ngươi trông chừng đường hầm, bản phong chủ phải trở về một chuyến.

Lâm Phàm dứt khoát bước đi, khi ngang qua đường hầm, hắn đứng trong đám người từ xa nhìn Du Vân không ngừng hét thảm.

Thảm quá, không nhìn cũng nghe được tiếng trứng vỡ.

Lâm Phàm tự nghiệm lại, phải chăng mình làm quá máu me?

Mà thôi, bị người hận là lỗi của gã, hắn làm như vậy xem như chuyện tốt, giúp người làm niềm vui, trợ giúp những người yếu hoàn thành điều không dám tưởng tượng.

Hắn có thể vỗ bộ ngực lớn tiếng nói:

Dù hắn nằm yên cho người khác giẫm lên thì cũng không ai giẫm, vì nhân phẩm của hắn tốt vậy mà.

- Đám khốn nạn, lão tử giết cả nhà các ngươi! Lão tử là Phó Thần Chủ Thần Đình! Phụ thân của ta là Thần Chủ, các ngươi không có kết cục tốt!

Du Vân tóc tai bù xù, hốc mắt đỏ bừng, mắt long lên sòng sọc như muốn nuốt chửng người khác, siêu đáng sợ.

Nếu là lúc trước thì ánh mắt này sẽ hù dọa nhiều người, nhưng giờ thì bọn họ đã quen thuộc. Họ nghĩ rằng ánh mắt này chỉ có vẻ ngoài hào nhoáng chứ chẳng đáng sợ chút nào, càng kích thích dục vọng muốn giẫm trứng hơn.

Trong khoảng thời gian này hay có người đi đường hầm nhiều lần, nghiên cứu ra kinh nghiệm giẫm từ các góc độ xảo quyệt.

Du Vân gào la từng cung bậc trầm bổng.

Thật là không nỡ nhìn.

Lâm Phàm chép miệng phán:

- Tội.

Hắn bước về phía xa.

Du Vân đang gào la chợt cảm giác khác lạ, vụt ngẩng đầu lên, quát lớn:

- Lâm Phàm, ngươi đứng lại đó cho ta! Những gì ta đang chịu đựng đều là ngươi ban cho, ngươi chờ đó cho ta, ta sẽ khiến ngươi hối hận!

Người chuẩn bị đi đường hầm thầm thắc mắc.

Tên này đang nói ai?

Sao cũng được, tiếp tục giẫm trứng nào.

Giẫm trứng khiến ta vui vẻ, khiến ta càng thêm hưng phấn.

Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm lơ lửng trong hư không, ngạc nhiên quét mắt qua, tình hình hơi kỳ.

Khói đen càng ngày càng dày đặc, hình như đã hòa làm một với Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm nổi giận:

- Mợ nó, quá đáng!

Đây đúng là tự tìm cái chết.

Tuy không ảnh hưởng nhiều với Viêm Hoa tông nhưng Lâm Phàm không hy vọng có thứ mất kiểm soát xuất hiện trong Viêm Hoa tông, vì xem như nguy hiểm tiềm ẩn.

Mục đích Lâm Phàm trở về rất đơn giản, ở lại tông môn tăng cao thực lực.

Chuyến đi Phật Ma Tháp đã giúp hắn tích lũy nhiều điểm, lên đến số lượng kinh khủng, được điểm gấp đôi. Thực lực tổng hợp của Phật Ma Tháp rất mạnh nên không ít điểm.

Có lẽ không khó đột phá đến Chúa Tể cảnh.

Nhưng hắn cần ưu tiên giải quyết khói đen bao phủ trên bầu trời Viêm Hoa tông đã.

Thiên Tu sơn phong.

Lâm Phàm trở về, ngồi xuống bên cạnh:

- Lão sư, tông môn hơi lạ.

Hơi thở của lão sư rất bình hòa, dù sao đã đi con đường riêng, cảnh giới tu vi khác với họ, mạnh cỡ nào thì tạm thời không được biết, dù sao không mạnh bằng hắn.

Thiên Tu nói:

- Đồ nhi, vi sư cũng đang tìm kiếm ngọn nguồn, nhưng tạm thời còn chưa phát hiện. Xem tình hình hiện giờ thì chưa xảy ra chuyện gì.

Lâm Phàm trầm ngâm nói:

- Mặc kệ có chuyện hay không thì tuyệt đối không cho phép nó tồn tại trong Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm cảm nhận khói đen trên bầu trời Viêm Hoa tông, không thể tìm kiếm, thậm chí không thể chạm đến.

Nếu thật là nàng treo cổ làm ra chuyện này thì hắn sẽ cho biết tay.

Nhưng hết cách, không biết tung tích của nàng treo cổ.

Lâm Phàm lấy đồ vật trong trữ vật giới chỉ ra:

- À phải rồi, lão sư, đây là mớ tài phú mà đồ nhi góp nhặt được ở bên ngoài, mời xem.

Trái tim của Thiên Tu rất kiên cường, đã trải qua nhiều lần giật mình, nếu không chắc đã đứng tim.

Thiên Tu nói:

- Đủ rồi, đủ rồi, đồ nhi cũng giữ lại một chút cho mình, đừng có gì cũng mang về tông môn.

Đồ nhi quá là . . .

Không biết nên nói thế nào.

Hoặc nên nói là được đệ tử như vậy là may mắn của lão, là may mắn cho Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm phất tay:

- Đồ nhi không cần mấy thứ này, lão sư cứ cầm lấy, mọi thứ tùy lão sư quyết định. Đồ nhi đi về tu luyện, còn phải nghĩ cách giải quyết chuyện trong tông môn, cứ để nó tồn tại không phải cách hay.

Thiên Tu gật gù đồng ý lời của đồ nhi:

- Ừm, đúng là vậy.

Lão tu luyện mỗi giây mỗi phút không phải vì vực dậy uy sư phụ ở trước mặt đồ nhi mà vì muốn chia sẻ một chút trách nhiệm. Lão nhìn ra được đồ nhi gánh áp lực rất lớn, nghĩ tới đây lão cảm giác mũi cay cay, có nước mắt sắp chảy xuống.

Nếu Lâm Phàm biết lão sư có ý nghĩ như vậy chắc sẽ nghệch mặt ra.

Lão sư nói gì vậy? Áp lực gì đâu, mỗi lần ta ra ngoài chơi đều rất vui.

Thiên Tu không thể nào biết suy nghĩ của đồ nhi, vì Lâm Phàm đã trở lại Vô Địch phong, hắn chuẩn bị tập trung tu luyện.

Lâm Phàm vừa rời đi thì nhóm người Hỏa Dung vội vàng chạy tới, nhìn khuôn mặt kia là biết, y như ngửi được mũi thịt.

Qua một thời gian lên men, mũi của họ thính còn hơn chó.

Nếu là trước kia Thiên Tu sẽ không chịu nổi bọn họ nài nỉ, vỗ đùi cho hết, ai kêu các ngươi là sư đệ của Thiên Tu này, sao có thể keo kiệt.

Nhưng khi thấy tu vi của đám người Hỏa Dung thì Thiên Tu mắng thúi đầu.

Mợ nó!

Lấy nhiều tài nguyên như vậy mà tu vi tiến bộ còn không bằng đệ tử khác, đúng là lãng phí tài nguyên.

Đám người Hỏa Dung chạy nhanh đến, tưởng sẽ hốt được một mớ về, nào ngờ bị sư huynh túm đầu mắng xối xả.

Họ thấy tủi thân.

Thiên Tu không nể mặt mắng chửi:

- Các ngươi còn thấy uất ức? Tủi gì mà tủi? Biến hết cho ta! Đồ nhi của ta liều mạng mang tài nguyên về không phải cho đám già các ngươi dùng, phải chừa cho đệ tử có thiên phú, có tiềm lực!

Hỏa Dung che ngực:

- Sư huynh nói lời này hơi tổn thương người.

Đau lòng quá, sắp khóc rồi, sao sư huynh có thể nói nặng với họ như vậy, quá đau đớn lòng tự trọng.

Đám trưởng lão Cát Luyện xấu hổ gục mặt xuống.

Ngẫm lại cũng đúng, cứ hay tới chỗ sư huynh xin đồ thì mất mặt thật.

Thiên Tu mắng đám sư đệ xong nguôi ngoai cơn giận, phát hiện mình nói hơi nặng lời, tổn thương người.

- Được rồi, đừng làm ra biểu tình đó, lấy đồ rồi đi mau lên. Gần đây tâm tình của sư huynh không tốt, đừng ló mặt ra nữa.

Hỏa Dung lật mặt ngay, bi thương gì đó đã bay theo gió:

- Vâng thưa sư huynh, ta rõ rồi!

Chương 1161: Sư huynh, hãy trở về đi

Vô Địch phong.

Lâm Phàm bước vào sơn phong, thấy Thanh Oa đang vuốt ve một cái đỉnh:

- Thanh Oa, sao trở về từ đường hầm rồi?

Thanh Oa vốn nhỏ xíu nhưng cái đỉnh trong lòng bàn tay nó nhỏ tới mức không thấy được.

Thanh Oa đang suy nghĩ cuộc đời.

Bị Khương Sinh quấn quýt đúng là bi kịch trần gian, đau đến khó thể miêu tả. Nếu biết trước thì đã nhốt gã lâu hơn, đỡ nhức đầu.

Thanh Oa kêu lên:

- Chủ nhân về rồi! Xảy ra chuyện lớn!

Không cần biết Lâm Phàm hỏi cái gì, kêu một tiếng trước đã.

Lâm Phàm hỏi:

- Lại có chuyện lớn gì?

Từ sau khi bốn thế lực lớn vây công đường hầm thì Lâm Phàm cảm nhận rõ rệt thái độ của Thanh Oa đối với hắn đã thay đổi, càng chân tình, thật lòng hơn, vẫn câu cũ, chân tình đến mức cảm nhận được.

Thanh Oa nhận rõ tình yêu dành cho hắn, từ nay buông trả thù và che giấu thì càng tuyệt vời.

Thanh Oa kinh ngạc hỏi:

- A! Chủ nhân không biết?

Lâm Phàm nói:

- Ngươi đang nói khói đen bao phủ trên người đệ tử?

Thanh Oa nói:

- Đúng rồi, nhưng không phải khói đen mà là ấn ký Linh tộc.

Lâm Phàm đã hiểu:

- Quả nhiên là ả ta. Thanh Oa, ngươi nói xem chuyện này là sao?

Thanh Oa cứ tưởng Lâm Phàm biết, ai ngờ hắn không biết gì:

- Thì do Linh Vương làm ra, một loại như sui gia, tóm lại chủ nhân bị chọn, Viêm Hoa tông là nơi thành thân. Chủ nhân là bên đàng trai, ở đây chờ Linh Vương đến đón cưới là được. Những khói đen quấn quanh trên người đệ tử không có hại, thậm chí còn có chỗ tốt, có thể trong giấc ngủ rèn luyện tâm cảnh của các đệ tử.

Khi Thanh Oa nói xong, Lâm Phàm sợ ngây người:

- Chờ một chút, ngươi nói cái gì? Sui gia? Ta ở đây chờ Linh Vương cưới, nói trắng ra là lão tử ở rể?

Lâm Phàm cảm giác hơi thú vị, đã thấy tự tìm chết nhưng chưa từng gặp kiểu như vậy.

Dám ngông cuồng như thế.

Nếu gặp mặt hắn sẽ một đấm đánh nát đối phương.

Thanh Oa gật đầu, muốn cười nhưng cố nén:

- Nàng treo cổ là Linh Vương, trước kia ta không chắc chắn nhưng bây giờ có thể khẳng định, hơn nữa đây là kiểu cưới của Linh Vương.

Lâm Phàm nở nụ cười, phách lối thật, không thèm để lão tử vào mắt.

- Ngươi nói xem hiện giờ nàng treo cổ ở đâu?

Lâm Phàm không muốn hỏi nhiều, hắn chỉ muốn biết nàng treo cổ ở đâu, sau đó tìm tới đối phương, hung hăng dạy đối phương cách làm người.

Láo quá, dám lấy hắn ra làm trò đùa, không dạy cho bài học thì không được.

Thanh Oa lắc đầu nói:

- Không biết.

Nếu nó biết Linh Vương ở đâu thì tốt rồi.

Linh Vương là tồn tại bí ẩn nhất thượng giới, ít ai biết. Nhưng Thanh Oa là Cửu Hoang Thần Sư, nó biết những bí mật này cũng không có gì bất ngờ.

- Được rồi.

Lâm Phàm từ bỏ tìm kiếm nàng treo cổ, đã xác định không có việc gì thì hắn không thèm để bụng.

Nếu đối phương dám đến thật thì có lẽ không biết vì sao hoa có màu đỏ.

Thanh Oa thấy Lâm Phàm đi vào mật thất, kinh ngạc hỏi:

- Chủ nhân lợi hại quá vậy, trở về liền bế quan, lại sắp đột phá rồi sao?

Chênh lệch giữa người với người hoàn toàn phô bày ra theo thời gian trôi qua.

Giờ Thanh Oa đã hiểu kẻ bỏ mạng không đơn giản.

Dân bản xứ vực ngoại giới ngẫu nhiên cũng sẽ ra một, hai quái thai.

Đương nhiên, tạm thời Thanh Oa chỉ thấy tên quái thai này.

Lâm Phàm phất tay, lười nhiều lời:

- Sang một bên chơi đi.

Thanh Oa bỗng đổi sắc mặt, nó cảm ứng có hơi thở khó chịu từ xa truyền đến.

Thanh Oa đạp chân sau nhảy ra xa:

- Nguy rồi, mợ nó, còn chưa chịu thôi sao!?

Khương Sinh lại tìm đến, ghét ghê, đã cố gắng né tránh, nếu không phải nghĩ tình tên này trung thành với nó thì đã đạp chết từ lâu.

Mật thất.

Lâm Phàm ngồi xếp bằng, bắt đầu tăng lên công pháp.

Công pháp của Thánh Địa Sơn giúp ích rất nhiều, không nhờ Thánh Địa Sơn thì hắn không biết nên đi đâu tìm công pháp.

Một đường đi tới, Lâm Phàm đã nhận ra ngạnh công rất khó tìm, ngẫu nhiên gặp được một môn đã là may.

Nhưng từ giờ trở đi, ngạnh công không còn hiếm hoi nữa.

- Thăng cấp.

[Tiêu hao một trăm ba mươi vạn điểm.

Thiên Sơn (đệ nhất tầng)]

Lâm Phàm cảm nhận nội tình không ngừng tăng trưởng, tâm tình rất tốt.

Có hy vọng lên Chúa Tể cảnh, bước vào cường giả đỉnh cao nhất.

- Thăng cấp!

- Thăng cấp!

Khi hắn đã có một đống ngạnh công thì chẳng e dè gì thăng cấp.

Phật Ma Tháp cung cấp nhiều điểm cho hắn, bọn họ rất thân thiện, sau này ít ăn hiếp họ vậy.

Lúc ấy Lâm Phàm rất muốn san bằng Phật Ma Tháp, không buông tha một người. Nhưng ngẫm lại Phật Ma Tháp đã cung cấp nhiều điểm như vậy nên hắn rủ lòng thương không xuống tay tới bến.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Ài, mình lương thiện quá đi.

Không còn lời nào để nói, đều là lương thiện gây họa.

- Tiếp tục thăng cấp, xem Phật Ma Tháp đưa điểm có thể tăng nội tình đến mức nào.

Trong mật thất lại yên tĩnh, chỉ có tiếng nổ trầm đục phát ra từ cơ thể Lâm Phàm.

Một nơi nào đó.

Vương Thánh Khang nói:

- Sư huynh, trở về đi, đừng nghĩ nhiều như vậy, có sự việc không phải cố gắng là được.

Là Vương Thánh Khang, một trong hai người ủng hộ trung thực nhất của Vân Tiêu sư huynh, dù Lâm Phàm ở trên đỉnh tông môn nhưng bọn họ chưa từng nghĩ sẽ rời bỏ Vân Tiêu sư huynh.

Đương nhiên.

Trong khoảng thời gian này, thái độ của họ đối với Lâm Phàm đã hơi thay đổi, trước kia là chán ghét, tức giận, hiện tại chỉ có thể nói, bội phục, phục sát đất.

Cuối cùng thì họ đã nhìn thấy Vân Tiêu sư huynh, lòng dâng lên sóng thần, khó thể bình tĩnh.

- Đúng rồi đấy sư huynh, về đi, đừng lang thang bên ngoài nữa.

Huyền Thanh nhìn quần áo của Vân Tiêu sư huynh là biết sư huynh sống khổ cực, đồ rách rưới dính đầy tro bụi, không biết chịu khổ cỡ nào.

Nhìn mặt Vân Tiêu sư huynh xem, tang thương.

Bọn họ không biết sư huynh ở bên ngoài rốt cuộc chịu khổ cỡ nào, ngẫm lại đã thấy đau lòng, suýt rớt nước mắt.

Vân Tiêu nhìn hai vị sư đệ, họ luôn đi theo gã, dù qua lâu như vậy vẫn không quên, gã rất cảm động, cũng rất vui mừng.

Thật ra, trong lòng Vân Tiêu cũng muốn trở về, bên ngoài thật khó sống.

Trước kia là ếch ngồi đáy giếng, tự nhận là một trong các phong chủ của Viêm Hoa tông, đi ra ngoài sẽ là thiên chi kiêu tử, luôn đụng phải may mắn.

Nhưng hiện thực như bàn tay vô tình tát vào mặt, dạy cho gã biết xã hội tàn khốc.

Vân Tiêu kiên định nói:

- Không được, ta không thể trở về, còn chưa đi qua con đường của mình, quyết chiến giữa ta và hắn chưa phân ra thắng thua! Ta nói rồi, khi ta trở về nhất định sẽ làm cho các ngươi cảm thấy tự hào!

Vân Tiêu rất bất đắc dĩ.

Lâm Phàm quá mạnh, nếu hiện tại mặt dày trở về thì sĩ diện ở đâu?

Vương Thánh Khang và Huyền Thành bất đắc dĩ liếc nhau, sư huynh thật rộng rãi, họ muốn nói rằng không làm được đâu.

Cách biệt quá lớn, không đuổi theo kịp.

Vân Tiêu hỏi:

- Như thế nào? Không tin ta?

Hai người gật đầu lia:

- Tin chứ, đương nhiên tin tưởng sư huynh.

Vân Tiêu thắc mắc hỏi:

- A, sao thực lực của các ngươi tăng lên mau vậy? Đã đến Đại Thánh cảnh rồi.

Gã liều sống liều chết mới đến đỉnh Đại Thánh cảnh, hai người này suýt vượt mặt gã.

Vương Thánh Khang nhỏ giọng nói:

- Sư huynh, hiện tại tông môn đã khác, tài nguyên rất phong phú, mỗi vị đệ tử tu luyện cần tài nguyên gì đều được cung cấp gấp mấy trăm lần, mấy ngàn lần, có thể ăn nhiều đan dược.

Viêm Hoa tông hiện nay thay đổi quá lớn, hai người cũng suýt không tin được. Nếu không thấy tận mắt Lâm sư huynh dẫn dắt Viêm Hoa tông vươn lên thì họ tưởng mình nằm mơ.

Vân Tiêu chớp chớp mắt, lòng uất nghẹn.

Gã lén lút trở về vì muốn xem Vân Tiêu phong thế nào, cũng muốn thăm hai vị sư đệ ra sao.

Vương Thánh Khang hỏi:

- Sư huynh thật sự không trở về tông môn?

Chương 1162: Sư huynh, hãy trở về đi (2)

Vương Thánh Khang hy vọng sư huynh trở về, đừng mơ mộng ảo nữa.

Lâm sư huynh siêu mạnh, không thể sánh bằng.

Vân Tiêu trịnh trọng gật đầu:

- Thực lực không đạt tới trình độ đối kháng với tên kia thì ta tuyệt đối sẽ không trở về! Ta nói rồi, khi trở về thì ta nhất định sẽ trở thành phong chủ mạnh nhất Viêm Hoa tông!

Vương Thánh Khang cùng Huyền Thanh nhìn chằm chằm vào Vân Tiêu sư huynh.

Bọn họ rất muốn nói, sư huynh đừng như vậy, nằm mơ giữa ban ngày không hay ho gì, Lâm sư huynh đã không phải phong chủ mạnh nhất. Trong suy nghĩ của các đệ tử thì Lâm sư huynh đã là tồn tại mạnh nhất Viêm Hoa tông, uy vọng của nhóm tông chủ ở trong tông môn còn không bằng Lâm sư huynh.

Vân Tiêu và Vương Thánh Khang đồng thanh kêu lên:

- Sư đệ, ta có đồ cho ngươi!

- Sư huynh, ta có đồ cho sư huynh.

Vân Tiêu mỉm cười nói:

- Tốt tốt, vậy ngươi cho trước đi, lát nữa ta cho lại các ngươi.

Vân Tiêu đã không suy nghĩ chuyện lúc trước nữa, hai vị sư đệ luôn chờ gã trở về làm gã rất vui mừng và cảm động.

Vừa lúc trong thời gian ở bên ngoài Vân Tiêu liều mạng kiếm được ít đồ tốt, tuy cũng giúp ích cho gã, nhưng gặp mặt hai vị sư đệ không thể không tặng món gì.

Vương Thánh Khang cùng Huyền Thanh liếc nhau, sau đó lục tìm trong trữ vật giới chỉ.

Vân Tiêu nhìn hai người lục tìm, mỉm cười, không biết hai vị sư đệ muốn tặng thứ gì cho gã. Không sao, không thể bình luận thẳng

thắn, sẽ làm hai vị sư đệ buồn.

Rất nhanh, nét mặt của Vân Tiêu dần thay đổi, thộn mặt ra, mắt tròn mắt dẹt.

- Sư huynh cầm bình đan dược này đi, giúp ích rất nhiều cho việc tu luyện.

- Cái này nữa, bên ngoài quá nguy hiểm, nếu bị thương sẽ rất nguy hiểm, viên đan dược này có tác dụng rất lớn, nuốt vào một viên là lành vết thương bảy, tám phần.

- Còn đây nữa.

- Cái này . . .

Vương Thánh Khang và Huyền Thanh, hai người lấy ra một đống đan dược, thậm chí một số bảo bối.

Vân Tiêu xoe tròn mắt, gã cứ nghĩ không phải thứ tốt gì, nhưng khi thấy mấy món này thì gã phát hiện nó tốt hơn nhiều so với đồ vật gã trải qua vô vàn khó khăn kiếm được.

Vân Tiêu nói:

- Sư đệ, các ngươi giữ lại đi, không cần.

Vương Thánh Khang, Huyền Thanh không chú ý biểu tình của sư huynh, tùy ý nói:

- Không sao, mỗi tháng chúng ta sẽ được nhận một lần, bình thường không cần dùng, sư huynh ở bên ngoài càng cần hơn chúng ta.

Vân Tiêu không muốn nói chuyện, bị đả kích nặng.

Vương Thánh Khang hỏi:

- Sư huynh muốn tặng cái gì cho chúng ta vậy?

Vân Tiêu muốn tự tử, tặng đồ? Thôi đừng mất mặt.

Gã vốn định lấy ra ít tài phú tặng cho hai vị sư đệ, nhưng giờ thấy họ lấy ra mớ tài phú này thì gã không cách nào tặng đồ nữa.

Lúc này.

- Đưa một cái ôm cho các ngươi.

Vân Tiêu nói xong giang cánh tay ôm hai vị sư đệ, vẻ mặt ủ rũ đưa hướng hư không.

Hố cha.

Vân Tiêu rời đi.

Đi rất dứt khoát, không nói nhiều.

Huyền Thanh khó hiểu nói:

- Ngươi nói xem vì sao sư huynh không trở lại? Tông môn tốt biết bao. Giữ sĩ diện quan trọng vậy sao?

Vương Thánh Khang thở dài một tiếng:

- Với một số người thì đôi khi sĩ diện quan trọng hơn mạng sống, chúng ta đi theo sư huynh thời gian dài như vậy, ngươi còn không biết sao?

Huyền Thanh gật đầu:

- Trước kia Quân Vô Thiên đứng đầu phong, sư huynh đâu chịu phục, vẫn luôn nghẹn một hơi muốn vượt qua, nào ngờ ra yêu nghiệt như Lâm sư huynh.

Trong khoảng thời gian này, Huyền Thanh ở trong tông môn đã thay đổi tâm tính khá lớn.

Huyền Thanh hỏi:

- Ngươi nói xem những phong chủ kia rốt cuộc sống hay chết? Bọn họ cũng đi biền biệt như sư huynh, nhưng sư huynh của chúng ta còn có thể trở về, xác định còn sống.

Vương Thánh Khang trả lời:

- Khó nói lắm, có lẽ chết rồi, vì tới bây giờ vẫn bặt vô âm tín.

Việc này thật khó xác định.

Chẳng ai biết tình huống cụ thể như thế nào.

- Thôi, chúng ta trở về.

Bọn họ gặp mặt Vân Tiêu không ở trong tông môn mà chọn góc xa vắng người.

Bọn họ không để bụng chuyện này, nhưng Vân Tiêu sư huynh không muốn bước vào tông môn, thực lực không đạt tới trình độ vừa lòng thì gã tuyệt đối không trở về.

Phương xa.

Vân Tiêu có chút ưu sầu.

Gã cảm thán rằng:

- Ài, không ngờ tông môn biến tốt như vậy.

Gã thật sự không ngờ, nhìn đan dược mà sư đệ tặng cho cũng rất lạ mắt, tất cả đan dược là Lâm Phàm mang từ thượng giới về, phẩm giai không thấp.

Với thực lực của họ hiện giờ ăn đan dược thế này hơi lãng phí. Hơn nữa sau khi ăn vào một viên đan dược thì mười ngày, nửa tháng không được ăn đan dược khác, cần chậm rãi luyện hóa dược lực này.

Vân Tiêu thì thào đặt quyết tâm:

- Không được, không thể tiếp tục vậy nữa! Phải nhanh chóng tăng lên thực lực, đi thượng giới, nhất định phải đi thượng giới!

Vân Tiêu luôn muốn biết Lâm Phàm mạnh đến mức nào, nhưng hai vị sư đệ cũng không biết rõ.

Vực ngoại giới có nhiều cơ duyên, nhưng trong thời gian Vân Tiêu tôi luyện đã biết nhiều tin tức.

Thượng giới mới là con đường biến mạnh thật sự.

Nên gã muốn đi thượng giới.

Đoạn thời gian trước, trong lòng của gã sẽ dao động, muốn ở lại tông môn, nhưng giờ trái tim không còn dao động, thay vào đó là kiên định.

Tuyệt đối không thay đổi! Mợ nó, liều mạng! Tuyệt đối không thể sợ!

Vân Tiêu tự cổ vũ mình, còn về có sợ hay không thì chỉ mình gã biết.

Mấy ngày sau.

Viêm Hoa tông vẫn bình yên, tạm thời không phát sinh việc lớn gì.

Các đệ tử đều biết Lâm sư huynh trở về, nhưng luôn ru rú trong mật thất, lo tu luyện.

Bọn họ hoàn toàn phục Lâm sư huynh, chưa từng gặp ai điên cuồng như vậy.

Thanh Oa bị Khương Sinh dây dưa sắp đứt dây thần kinh, từ khi biết mục đích thật sự của tên này thì nó thấy gai người.

Càng làm Thanh Oa khiếp sợ hơn nữa là Khương Sinh thấy bí mật đã bị mất, thế là vạch rõ ra luôn, không thèm giấu.

Không biết xấu hổ là gì.

Hôm nay.

Nguyên Tổ Thâm Uyên, một đôi tay to thò ra từ vực sâu, rầm một tiếng bấu mép vực, một người khổng lồ cao bốn, năm thước trồi lên. Trông như hình người nhưng không có dao động sinh mệnh.

- Nhiệm vụ: Tìm kiếm hạch tâm hai giới.

Người khổng lồ biến mất tại chỗ như chưa từng xuất hiện.

Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm bế quan đến bước quan trọng cuối cùng.

Lấy hắn làm trung tâm, gợn sóng lực lượng chậm rãi khuếch tán ra, sau đó xuyên thấu mật thất, dần dần bao trùm toàn bộ Vô Địch phong.

- Thăng cấp!

- Thăng cấp!

Liên tục tiêu hao điểm, lực lượng trong cơ thể không ngừng kéo lên, tế bào cắn nuốt lực lượng khổng lồ này để tăng lên nội tình.

- Không ngờ còn có thể lấp đầy nội tình, bước vào Chúa Tể cảnh thì mọi chuyện không còn là vấn đề.

Lòng Lâm Phàm phấn khởi, đi đến bước này không dễ dàng chút nào, dọc theo đường đi yêu thú quý nhân của hắn.

Nếu không nhờ yêu thú vô tư kính dâng một đống điểm thì hắn chưa chắc đi đến bước này.

- Ta nói rồi, chờ ngày ta đến đỉnh chắc chắn sẽ che chở tộc yêu thú!

Oong!

Ngay lúc này, nội tình trong người Lâm Phàm lên đến đỉnh.

Bên ngoài.

Toàn bộ tông môn cũng bắt đầu chấn động.

- Thế nào? Xảy ra chuyện gì?

Vô số đệ tử ngước đầu nhìn, đang yên lành bỗng dưng có động đất.

Đương nhiên, bọn họ biết kẻ nào gây ra chấn động này, không phải họ nhạy cảm mà vì tình huống bên Vô Địch phong khác lạ. Trong phạm vi mấy trăm dặm, thậm chí ngàn dặm đột nhiên ngưng tụ năng lượng áp súc thành vòng xoáy nổi trên trời.

Thiên Tu mở mắt, một vệt thần quang bắn ra:

- Đây là đồ nhi đột phá?

Lão nhìn về phía xa, dao động ở nơi đó lớn kinh người, khiến người thầm hoảng sợ.

Rất khủng bố.

Toàn Viêm Hoa tông bị uy thế này hấp dẫn.

Thanh Oa ngước đầu nhìn, thẫn thờ bật thốt:

- Không thể nào! Mau vậy, Chúa Tể cảnh?

Lúc trước tu vi của kẻ bỏ mạng chỉ có Thế Giới cảnh, nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà mạnh mẽ vô cùng, dù đối mặt cường giả Chúa Tể cảnh nhất thế cũng không hụt hơi.

Nhưng giờ hắn sắp đột phá đến Chúa Tể cảnh thì hơi kinh dị,

khiến người khó chấp nhận.

Từ khi rời khỏi vùng đất mạo hiểm Vạn Quật, Thanh Oa luôn đi theo kẻ bỏ mạng, bảo là hiểu đối phương thì coi như hiểu đôi chút. Trải qua nhiều chuyện như vậy, Thanh Oa đã rõ ràng đối phương không tầm thường, không thể dùng ánh mắt bình thường nhìn hắn, nhưng dù vậy cũng không nên kinh người đến thế chứ.

Chỗ nhà vệ sinh tông môn.

Ít ai biết uy thế cỡ này rốt cuộc đại biểu cho cái gì.

Chương 1163: Nồng nàn tỏ tình, ngộp thở

Nhưng Huyết Ma Đế có thể cảm nhận được.

Đó là hơi thở Chúa Tể.

Dân bản xứ vực ngoại giới sắp xuất hiện Chúa Tể, có lẽ là người số một vực ngoại giới.

Lâm Phàm khẽ quát:

- Đủ rồi!

Tuy không có cảm giác đau nhưng nội tình chồng chất trong người hắn sắp tràn ra. Cố gắng gượng, phải đến phút lên đỉnh, không lâu nữa đâu.

- Thăng cấp!

Người Lâm Phàm bộc phát ra sức mạnh huyền diệu xuyên thấu mật thất, sau đó bắn lên trời, đánh tan tầng mây.

Lực lượng này không tan biến mà luôn kéo dài.

Sắp bước vào Chúa Tể cảnh, Lâm Phàm phát hiện hết thảy đều khác biệt, sức mạnh bùng cháy trong cơ thể, không phải hơi thở hủy thiên diệt địa mà là cảm giác mờ ảo khó nắm bắt.

Lâm Phàm bỗng mở mắt ra.

Hoàn cảnh xung quanh thay đổi.

- Lại là tâm ma sao?

Lâm Phàm thắc mắc, làm bộ không nhận ra, hoang mang.

Có lẽ có thể chơi đùa một chút, hắn cảm giác qua đợt tâm ma này rồi sẽ không có lần sau.

Lâm Phàm giả vờ hỏi:

- Đây là đâu?

Một ngọn lửa đen từ phương xa bay tới:

- Đừng giả vờ, có cần như vậy không? Ngươi mà không biết ta là ai? Ta là tâm ma, lần này lại đây không phải đến chiếm hữu ngươi.

Lâm Phàm cố ý giả ngu nhưng ai dè tâm ma khiến người thất vọng.

Lâm Phàm nói:

- Ngươi biết.

Tâm ma liếc mắt nhìn Lâm Phàm:

- Rành ngươi quá mà, đã đến bao nhiêu lần, không học khôn sao được.

Lâm Phàm thấy tâm ma xem thấu mình thì không giấu diếm nữa:

- Đang yên lành tự dưng tới chỗ của ta làm gì? Có phải lại có đại kiếp tâm ma gì không?

Tâm ma không trả lời câu hỏi của Lâm Phàm, tự nhủ:

- Ta tồn tại thật lâu, quên bao lâu rồi. Khi ngươi xuất hiện thì ta là tâm ma của ngươi, mãi đến khi đoạt xá nhà ngươi mới tính là viên mãn. Nhưng nói thật ra ta trở thành tâm ma lâu như vậy, cho tới bây giờ đều chưa gặp ai giống như ngươi, mới qua bao lâu mà chúng ta đã gặp lại rồi. Phải công nhận ta ghen tị, bội phục, nếu ta thật sự có thể đoạt xá ngươi thì sẽ là vị mạnh nhất trong tâm ma.

Lâm Phàm cười nói:

- Đủ rồi, đừng nói nhảm nữa, ngươi nói thật đi, rốt cuộc có chuyện gì?

Tâm ma nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm, trầm tư chốc lát rồi bảo:

- Ta muốn bàn bạc một việc với ngươi, ta muốn mang một đám tâm ma cắm rễ ở sâu trong tim ngươi.

Lâm Phàm bật cười:

- Cái gì? Cắm rễ trong tim của ta? Vậy tức là ký túc trong người của ta rồi, ngươi nghĩ ta có đồng ý không?

Tâm ma này suy nghĩ kiểu gì vậy?

- Ta biết không thể nào, tâm ma chúng ta không được bất cứ sinh linh nào chào đón, bởi vì chúng ta có thể tiếp xúc bí mật sâu nhất trong lòng sinh linh, phát hiện điểm yếu của họ, cuối cùng đoạt xá. Nhưng ngươi trở thành Chúa Tể, đã tới lúc ta biến mất, từ nay về sau sẽ không tồn tại. Bí mật của ngươi cũng sẽ vĩnh viễn đều là bí mật, không ai biết.

Không hiểu sao Lâm Phàm nghe nói lời này có cảm giác kỳ kỳ.

Tâm ma nói hơi thú vị, như đang nói hắn sợ hãi tâm ma, sợ hãi bị tâm ma phát hiện bí mật trong tâm linh.

Lâm Phàm hơi khó chịu, giơ tay lên:

- Chờ một chút!

Cả đời Lâm Phàm này quang minh lỗi lạc, khi nào thì tồn tại cái gọi là bí mật, hoặc là điểm yếu tâm hồn?

Lâm Phàm trực tiếp tỏ ra bất mãn nói:

- Tâm ma, ngươi nói khiến người nghe hơi khó chịu. Ngươi nói tâm linh của ta có nhược điểm thì ta không đồng ý, nào, ngươi cứ thoải mái vào huyễn cảnh, nếu ta trúng chiêu thì ngươi thích làm gì tùy ngươi!

Chơi không lại mình thì đấu võ mồm, sao tên này vô sỉ thế.

Tâm ma uất nghẹn.

Mợ nó!

Nó nói một chút thôi mà, chỉ nói khuyết điểm trong lòng đa số người chứ không chỉ mặt gọi tên bảo khuyết điểm trong lòng của ngươi! Sao khó giao lưu quá vậy?

Tâm ma thừa nhận nó sợ rồi, không muốn dây dưa với tên biến thái này:

- Ta không nói ngươi, ta nói là . . .

Lâm Phàm không cho tâm ma cơ hội phản bác:

- Ngươi nói về ta!

Tâm ma cãi lại:

- Không!

Phục rồi, chưa từng thấy cường giả nào mặt dày như vậy, thật sự chưa gặp qua.

Lâm Phàm hỏi:

- Vậy chứ ngươi muốn ở trong cơ thể của ta chẳng phải là vì cho rằng ta có điểm yếu sao?

Tâm ma thật tình không biết nên nói cái gì:

- Thật sự không phải như vậy.

Lâm Phàm dồn ép:

- Không phải như vậy chứ thế nào?

Lúc này thì tâm ma sắp tan vỡ:

- Lúc nãy ta đã nói rồi, ngươi thăng cấp lên Chúa Tể cảnh thì từ nay về sau ta sẽ biến mất, nhưng ta không muốn biến mất, ta thích cường giả kín kẽ như ngươi, khiến tâm ma như ta không có chuyện gì để làm.

Nồng nàn tỏ tình, Lâm Phàm nghẹt thở, khó thể chấp nhận.

- Muốn sống, đây là điều tất cả mọi người đều muốn.

Lâm Phàm không ngờ tâm ma muốn ký túc ở trong cơ thể mình.

Hắn đặc biệt hấp dẫn đến nỗi tâm ma cũng không cưỡng lại được sao?

Ài, đã từng cảm thấy tâm ma rất lợi hại, nhưng hiện tại xem ra cũng chỉ có bấy nhiêu, chẳng có gì ghê gớm.

Lâm Phàm nhìn tâm ma:

- Nhưng tại sao ta phải để ngươi ký túc tại trong cơ thể của ta?

Hắn đang đột phá, bây giờ đụng phải đại kiếp tâm ma.

Tâm ma không hành động mà bàn bạc với Lâm Phàm, nếu bị tâm ma khác trông thấy thì sẽ thành sỉ nhục của giới tâm ma. Bàn điều kiện với sinh linh, còn muốn ký túc trong cơ thể sinh linh để kéo dài hơi tàn, nhục mặt.

Tâm ma rất mệt mỏi, nó đã tạo nghiệt gì mà trở thành tâm ma của người này? Không có chút mặt mũi.

Mới bắt đầu tâm ma tràn trề niềm tin, cảm giác có thể kéo đối phương vào huyễn cảnh tâm ma, nhưng giữa đường phát sinh một số chuyện khiến người rất là tuyệt vọng.

Lâm Phàm hỏi thăm lý do tâm ma làm như vậy khiến nó bất đắc dĩ, vì sao?

Đúng rồi, vì sao người ta phải cho nó ký túc trong người? Nói sao thì cũng nên cho người ta một lý do.

Tâm ma nổi lơ lửng, không nói gì, cũng không biết nên nói cái gì.

Lâm Phàm nghĩ đến một thứ có thể khiến hắn vui vẻ:

- Thật ra khi ta buồn mà ngươi mở ra huyễn cảnh tâm ma thì có thể thương lượng.

Chém giết là chuyện cực kỳ không tốt, tuy pháo hoa đẹp nhưng hiếm có hàng chất lượng cao.

Bây giờ không phải trước kia, tầm mắt của hắn đã nâng cao, không phải hàng gì cũng có thể lọt vào mắt của hắn. Huyễn cảnh tâm ma không tệ, tùy ý tâm ma biến ra. Muốn ở lại bên cạnh hắn thì phải thành thạo một nghề, không có năng khiếu gì thì khó lọt vào mắt hắn.

Tâm ma bất đắc dĩ nói:

- Huyễn cảnh tâm ma? Thứ này vô dụng với ngươi, lấy ra cũng chỉ là mất mặt.

Cho đến bây giờ tâm ma chưa từng nghĩ sẽ gặp phải tình huống như vậy.

Dù thành công một lần.

Không.

Không cần thành công.

Chỉ cần đối phương chống cự huyễn cảnh tâm ma tỏ vẻ khó khăn vất vả thì đã là kết quả tốt đẹp cho nó.

Đáng tiếc, nhìn lại huyễn cảnh tâm ma mấy lần xem, đừng nói

khó khăn, hắn không có chút ngạc nhiên. Hoàn toàn là bộ dáng mời tiếp tục ngươi biểu diễn, ta sớm nhìn thấu rồi.

Lâm Phàm hỏi:

- Không, cũng không phải vô dụng, huyễn cảnh tâm ma của ngươi rất thật, còn nhớ một huyễn cảnh tâm ma lúc trước không? Huyễn cảnh toàn là cô nương ấy, ta rất thích. Nếu ngươi thật sự muốn đầu vào ta thì ta sẽ cho ngươi một cơ hội, thế nào? Đồng ý không?

Hắn hơi mong đợi, tâm ma mà đầu vào thì về sau phải nghe hắn, rảnh rỗi lại vào huyễn cảnh bắn pháo hoa, tăng chút thú vui cuộc sống, khiến người vui vẻ.

Tâm ma đồng ý, sau đó dung nhập vào người Lâm Phàm:

- Được rồi.

Huyễn cảnh xung quanh như mặt gương nứt, vỡ vụn rồi tan biến.

Chương 1164: Chúa Tể

Trong người Lâm Phàm, quanh tâm ma một mảnh đục ngầu, nhưng trong phần đục có nhiều hình ảnh, tất cả là sát kiếp mà hắn đã phạm phải.

Bất cứ kẻ nào đều có sát kiếp.

Những sát kiếp này là nguồn suối lực lượng cho tâm ma, vào phút then chốt có thể thay đổi cục diện.

Nhưng bây giờ tâm ma rất xấu hổ.

- Sao có thể như vậy? Đến nỗi này mà không lộ ra chút sơ hở!?

Tâm ma có thể xem thấu thứ người khác không thấy được, nó đã nhìn thấy tâm tình tiêu cực sâu trong lòng Lâm Phàm, không chút che giấu bày ra trước mặt nó, muốn xâm nhập thì tùy, nhưng nó không xuống tay được, không có chút sơ hở.

Bên ngoài.

Đám người Lữ Khải Minh đứng ngoài mật thất.

Năng lượng dao động làm toàn Viêm Hoa tông ngạc nhiên.

Năng lượng kia quá mạnh, bọn họ ở trong dòng lũ năng lượng tựa như chiếc thuyền con trong biển rộng dập dềnh theo sóng cả mãnh liệt, tùy thời bị thủy triều lật úp.

Két két!

Mật thất bị đẩy ra.

Người đứng chờ ở bên ngoài rùng mình, lên tinh thần.

Lâm Phàm đẩy cửa đá ra, thấy đông người đứng chờ bên ngoài thì nghi hoặc hỏi:

- Các người tính làm gì vậy?

Thiên Tu cười hỏi:

- Đồ nhi làm ra động tĩnh lớn như vậy còn hỏi chúng ta làm gì?

Có phải đã đột phá tu vi?

Đồ nhi bảo bối của lão ngay từ đầu đã không ngờ cho lão niềm vui bất ngờ, tới bây giờ thì đã quá quen thuộc. Thiên Tu đang nghĩ nếu không có đồ nhi thì khó biết tông môn sẽ ra sao, có lẽ đã bị Thánh Đường tông chèn ép không ngóc đầu lên được.

Lâm Phàm cười nói:

- Có chút tiến bộ, không tính là gì.

Không phải một chút mà là bước tiến lên, sau khi vào Chúa Tể cảnh thì hắn đã ngồi vững trên ghế người số một vực ngoại giới.

Còn về thượng giới, nói khiêm tốn một chút là người số một nằm trong tầm tay.

Nhưng tính toán giá trị khổ tu đủ để lên đến Chúa Tể cảnh đã kinh dị rồi.

Một trăm ức giá trị khổ tu.

Nếu Lâm Phàm không lấy chút đan dược từ Đan giới thì mục tiêu này khiến người tuyệt vọng.

Đã hao hết sạch điểm, chỉ còn: 20015.

Ha ha.

Hai vạn điểm, không đủ nhét kẽ răng.

Phật Ma Tháp, Thanh Sơn Khâu mang lại điểm cho Lâm Phàm khoảng hơn ba trăm ức, nhìn như rất nhiều nhưng suýt bị thiếu.

May mắn thành công, rốt cuộc bước vào Chúa Tể cảnh.

Lực lượng trong cơ thể không cuồng bạo như lúc trước, nhưng nếu xem thường thì ngay cả chết cũng không biết chết như thế nào.

Thiên Tu vui vẻ vỗ vai đồ nhi:

- Không tệ, không tệ. Đồ nhi, tuy khiêm tốn là mỹ đức nhưng khiêm tốn giống như vi sư thì không hay, về sau không cần quá khiêm tốn.

Các trưởng lão cũng đến đây nghe vậy bĩu môi, sư huynh mặt dày, sư huynh mà khiêm tốn? Sao không lên trời luôn đi. Trước kia

người kiêu căng nhất là sư huynh, già rồi mới hơi ổn trọng chút.

Tâm tình Lâm Phàm vui vẻ nói:

- Lão sư, mọi người đều thấy đức tính khiêm tốn của lão sư, chắc chắn đồ nhi sẽ học theo.

Đột phá đến Chúa Tể cảnh, rất nhiều chuyện không còn là vấn đề.

Lão nhân cười lừa, có ngon thì để ta gặp lại ngươi, bảo đảm sẽ đánh thành đầu heo.

Thiên Tu cười lớn, thoải mái rất nhiều:

- Ha ha ha!

Mắt lão nhìn về phía nhóm người Hỏa Dung, tuy chỉ nhìn thoáng qua nhưng mang ý rõ rệt, như đang nói: Thấy không? Đây là đồ nhi của lão phu, các ngươi muốn ghen tị cũng không được.

Hỏa Dung không ghen tị, nhưng nói thật thì nếu biết trước lão đã mặt dày mày dạn thu tiểu tử này làm đồ nhi rồi, nếu đối phương không đồng ý lão sẽ ăn vạ. Miễn hắn chịu nhận làm lão sư, dù lão có phải táng gia bại sản cũng không cau mày chút nào.

Nhìn cuộc sống của sư huynh bây giờ xem, không nói nổi, lên trời cũng khó tả hết.

Hâm mộ ghen tị.

Cát Luyện im lặng, bị sư huynh nhìn bằng ánh mắt làm lão khó chịu, không hiểu sao khiến lão nhớ đến tiểu tử khốn Quân Vô Thiên. Thật sự bị mù mắt, đã nhìn lầm người, sỉ nhục cả đời Cát Luyện, thời gian không thể xóa nhòa tổn thương đó.

Lữ Khải Minh hưng phấn đỏ bừng cả khuôn mặt, sư huynh lại mạnh lên, mạnh đến khiến người sợ hãi.

Lữ Khải Minh muốn đi thông báo cho nhóm Hoàng Phú Quý, Trương Long, đừng bế quan tu luyện nữa, mau chạy ra xem sư huynh đã vô cùng cường đại.

Mọi người cùng nhau đi ra quản lý Vô Địch phong thì tốt rồi.

Nhưng thật đáng tiếc.

Mấy người kia bế tử quan, phong tỏa hết thảy cửa ra vào, muốn điên cuồng tu luyện.

Thiên Tu hỏi:

- Cảnh giới hiện giờ của đồ nhi là gì?

Lão không nhìn thấu sâu cạn của đồ nhi.

Lâm Phàm cười, vốn định tùy tiện đánh trống lảng, nào ngờ Thanh Oa xuất hiện.

Thanh Oa giật mình kêu lên:

- Chủ nhân thật lợi hại, đã trở thành Chúa Tể, từ nay về sau thiên địa mặc chủ nhân tung hoành, không ai là đối thủ của chủ nhân nữa!

Không hiểu sao Thanh Oa cảm giác nhận kẻ bỏ mạng làm chủ nhân là lời to, trước kia nó không nghĩ như vậy, nhưng giờ bỗng thấy may mắn.

- Chúa Tể?

Trừ số ít người ra các đệ tử khác đều nghệch mặt, hoàn toàn không biết Chúa Tể cảnh là cảnh giới gì.

Thanh Oa hóa thân thành tiến sĩ giảng giải cảnh giới:

- Nơi này được gọi là vực ngoại giới, cảnh giới đỉnh cao ở đây là Đạo cảnh, nhưng trong thượng giới thì Đạo cảnh mới chỉ là bước đầu. Mặt trên còn có Đế Thiên cảnh, Thế Giới cảnh, cuối cùng mới là Chúa Tể cảnh. Các ngươi không thể tưởng tượng sự cường đại của Chúa Tể cảnh.

Oa!

Tất cả mọi người sợ ngây người.

Bọn họ không ngờ sư huynh biến cường đại như vậy.

Thật là không dám tưởng tượng.

Lâm Phàm lạnh nhạt, bị Thanh Oa tiết lộ thì vừa vặn để các sư đệ, sư muội kinh thán một chút.

- Được rồi, không đáng giá nhắc tới, các ngươi cố gắng tu luyện, tương lai cũng có thể trở thành cường giả như vậy. Khiêm tốn là

động lực, hy vọng các sư đệ, sư muội không cần tự cao tự đại, phải bình ổn tâm thần, chăm chỉ tu luyện.

Lâm Phàm nói những lời này có đạo lý lớn, các đệ tử đều gật đầu, nuốt từng lời của sư huynh vào lòng, vĩnh viễn khắc ghi.

Hỏa Dung ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm, trời ạ, tiểu tử này thật sự khiêm tốn.

Nhưng câu tiếp theo khiến nhiều người khó chịu.

Lâm Phàm bá khí nói:

- Thật ra Chúa Tể cũng không tính là gì, sư huynh của các ngươi lúc ở Thế Giới cảnh có thể một đấm đánh nát Chúa Tể, bây giờ cái gọi là Chúa Tể cảnh ở trong mắt sư huynh không bằng con chó. Nên các ngươi không cần sợ hãi bất cứ kẻ nào, việc gì, ai dám khi dễ các ngươi cứ đi tìm sư huynh.

Các đệ tử hò reo, máu nóng sôi trào:

- Sư huynh vạn tuế!

Hỏa Dung trợn mắt hốc mồm nhìn Lâm Phàm, tiểu tử này nói câu nào đều không tin được.

Mới rồi còn nói khiêm tốn, giờ bá khí dữ dội, không để ai vào mắt.

Với hắn bây giờ thì Chúa Tể không bằng con chó.

Vậy bọn họ không phải Chúa Tể thì không bằng con gì?

Hỏa Dung không thể không mở miệng:

- Khụ khụ! Tiểu Phàm, không thể nói như vậy, sẽ chiều hư các đệ tử, về sau không coi ai ra gì thì sao được?

Lâm Phàm cười nói:

- Không coi ai ra gì thì có sao đâu? Còn ai dám khi dễ các sư đệ, sư muội của ta sao? Nếu có người đó thì ta sẽ bẻ đầu xuống làm banh đá, chỉ cần các sư đệ, sư muội đoàn kết với nhau, không tổn thương người một nhà thì dù các ngươi chọc thủng trời cũng có sư huynh gánh cho!

Các đệ tử xung quanh nghe mà sôi sục máu nóng, cảm giác tự

hào lan tràn trong lòng.

Đây là sư huynh của họ, không hiểu sao dù thực lực của họ nhỏ yếu vẫn thẳng sống lưng trước mặt cường giả, dù bị cường giả đánh thì bọn họ tuyệt đối không e ngại.

Chúng ta không sợ ngươi, chúng ta có sư huynh làm chỗ dựa, chờ đấy!

Hỏa Dung không nói nhiều nữa, không thể giao lưu với tiểu tử này.

Quá bá đạo.

Chương 1165: Thì ra sức hấp dẫn nhân cách của ta lớn đến vậy (1)

Vân Tiêu ngẩng đầu, tâm tình rất nặng nề:

- Đây là đường hầm đi thượng giới?

Vân Tiêu không muốn rời đi vực ngoại giới, nhưng hết cách, nếu không đi thượng giới, ở trong vực ngoại giới rất khó đuổi kịp bước chân của Lâm Phàm, càng đừng nói phong quang trở lại tông môn.

Lúc này, có thật nhiều người đi ra đường hầm, Vân Tiêu núp trong bóng tối né tránh đám người này, không đụng ngay mặt.

Vân Tiêu biết những người này là ai, nhưng cảm nhận hơi thở trên người đối phương rất mạnh mẽ, cẩn thận thì tốt hơn.

Vân Tiêu có thể sống đến bây giờ không phải dựa vào thực lực mà là cẩn trọng từng chút một.

Chờ những người kia rời đi, Vân Tiêu bay nhanh về phía đường hầm:

- Hy vọng ta có thể còn sống trở về!

Trong lòng của gã rất căng thẳng, sợ hãi.

Rời đi vực ngoại giới thì thật sự không có chỗ dựa.

Núi dựa của gã là tông môn, nếu gặp rắc rối gì thì gã còn có thể trốn về tông môn tìm kiếm che chở, nhưng tiến vào thượng giới là bít đường.

Cảnh tượng trong đường hầm hấp dẫn Vân Tiêu chú ý.

Hàng rào ổn định, hơi đen, lấp lánh tia sáng.

Vào đường hầm, mắt Vân Tiêu phát sáng, con đường mạnh lên trải rộng trước mặt gã, chờ gã đặt chân lên đường không có cuối này.

Lâm Phàm, ngươi chờ đấy, ta nhất định sẽ phong quang về tông, cướp lại tất cả vinh dự. Vân Tiêu này mới là phong chủ mạnh nhất tông môn!

Đang lúc Vân Tiêu mơ mộng thì một giọng nói đánh thức gã:

- Dừng lại, đi qua phải nộp phí!

Nhìn lại thì một thứ kỳ lạ lơ lửng ở cửa đường hầm, trông giống cái hộp nhưng có đầu người thò ra ngoài.

Rất mạnh.

Vân Tiêu cảm nhận khí thế của đối phương siêu mạnh, gã không chống lại được.

Vân Tiêu cười khờ, biểu hiện chân thành:

- He he, ngươi khỏe, ta muốn đi qua.

Gã nói rõ lai lịch của mình ra, chắc đối phương không phải người xấu.

Nhưng Vân Tiêu không chắc lắm, ở trong vực ngoại giới lâu như vậy, gặp được rất nhiều nguy hiểm, càng thấy nhiều người mặt ngoài một nhẽ, sau lưng một nhẽ, thường sẽ một kích trí mạng vào phút then chốt. Nếu không phải gã mạng lớn thì đã chết rồi.

Nên trong thời gian tôi luyện ở bên ngoài Vân Tiêu đã trưởng thành, không còn dễ dàng tin tưởng người khác. Gã hiểu rằng người không ra ngoài tôi luyện thì mãi mãi không biết thế giới bên ngoài hung hiểm đến đâu.

Chúa Tể thu phí nói:

- Đi qua phải nộp phí.

Vân Tiêu ngây ra:

- Nộp phí?

Gã không biết qua đường hầm phải nộp phí.

Chúa Tể thu phí tiếp tục bảo:

- Đưa một phần ba tài phú trên người của ngươi cho ta là được đi qua.

Vân Tiêu trợn tròn mắt, gã không ngờ phí đường hầm đắt vậy.

Một phần ba?

Không nỡ bỏ ra.

Mọi thứ đều là gã liều mạng đánh đổi, sao nỡ chắp tay đưa cho người.

Vân Tiêu thương lượng với đối phương:

- Nhiều lắm, có thể bớt một chút không?

Thật sự rất nhiều, một phần ba là lấy mạng của gã.

Chúa Tể thu phí vẫn máy móc nói:

- Nộp phí đi qua, một phần ba.

Vân Tiêu trầm mặc, trong lòng tranh đấu.

Một phần ba đúng là rất nhiều.

Thực lực của đối phương rất mạnh, chắc chắn không đánh lại đối phương.

Nếu không đi thượng giới thì sao mạnh lên được?

Trải qua một phen tranh đấu, Vân Tiêu cắn răng, nộp thì nộp, vì mạnh lên, không tiếc hy sinh mọi thứ!

Chỉ cần có thể đi thượng giới, Vân Tiêu tự tin lấy năng lực của mình nhất định có thể lấy lại thứ đã mất.

Cuối cùng Vân Tiêu giao ra một phần ba tài phú, lòng đau nhói như bị xẻo thịt, nhưng không có cách nào, chỉ có thể chịu đựng.

Qua hồi lâu.

Một giọng nói tức giận vang lên.

Vân Tiêu không thể nhịn được nữa hét lên:

- Quá đáng! Các ngươi quá mức! Ta chỉ đi qua đường hầm thôi, các ngươi có cần đen vậy không!?

Vốn cho rằng có thể qua đường hầm rồi, nào ngờ chờ đợi Vân Tiêu là một trạm thu phí khác, vẫn đòi một phần ba, nhưng không phải một phần ba hiện tại mà nhiều như trạm thu phí đầu tiên.

Vân Tiêu tức giận nói:

- Ta không qua đường hầm nữa!

Khinh người quá đáng, đối phương muốn hố hết tài phú của gã sao?

Bọn họ có biết những tài phú này đại biểu cho cái gì không?

Là gã dùng mạng sống đánh đổi, còn có thứ sư đệ tặng cho gã, vô cùng quý giá.

Vân Tiêu định quay về thì một thân thể khổng lồ ngăn trước mặt gã.

Tứ Dục Chi Chủ nhìn chằm chằm vào Vân Tiêu, bốn khuôn mặt, tám đôi mắt gian xảo, người toát ra khí lạnh:

- Người trẻ tuổi, ngươi muốn làm gì?

Ực ực.

Vân Tiêu nhìn thấy Tứ Dục Chi Chủ, nuốt nước miếng.

Uy thế của đối phương rất kinh người, gã hơi sợ.

Vân Tiêu lấy hết dũng khí nói:

- Ta muốn rời khỏi nơi này.

Tứ Dục Chi Chủ nói:

- Không được, đường hầm chỉ có thể tiến lên không thể quay đầu.

Vân Tiêu không ngờ đối phương không cho mình trở về, rõ là muốn hố chết gã.

Vân Tiêu hét lên:

- Ta muốn trở về, các ngươi quá đen! Tài sản của ta không phải gió thổi tới, là ta dùng mạng sống, ta muốn trở về!

Cuối cùng phát sinh chuyện thê thảm.

Vân Tiêu dù chết cũng không chịu giao tài phú ra, gã phải bảo vệ tốt những thứ này.

Cực khổ ra tông lâu như vậy, thật vất vả tích lũy một chút tài

phú, sao có thể giao ra? Dù mất mạng cũng kiên quyết không cho!

Tiếng kêu thảm thiết truyền đến.

Một góc tường.

Vân Tiêu bị đánh mặt mũi bầm dập, con mắt sưng phù, bên dưới là hai quầng mắt thâm đen đáng sợ.

- Không được, các ngươi quá ác! Ta sẽ không đưa tài phú cho các ngươi!

Vân Tiêu sắp khóc, gã không ngờ có chuyện như vậy.

Vì sao ông trời nỡ đối xử với gã như thế?

Người này quá đáng, đánh người, đương nhiên không đánh trả được, không biết nên làm sao bây giờ.

Một giọng nói từ xa vọng đến:

- Có chuyện gì?

Cốt Vương đầu trọc lóc nhìn thấy Tứ Dục Chi Chủ đang dạy dỗ người thì tò mò, bây giờ còn có kẻ thô kệch đi vào đường hầm không giao tiền?

Không biết qua đường hầm có phúc lợi sao?

Có thể một cước giẫm nát trứng của Phó Thần Chủ Thần Đình.

Tứ Dục Chi Chủ nói:

- Hắn muốn trở về.

Cốt Vương nhìn chằm chằm vào Vân Tiêu:

- Tiểu tử, quy củ của nơi này là qua đường hầm nhất định phải nộp phí, không thể quay đầu. Ngươi phá hoại quy củ là hành vi rất xấu có biết không?

Vân Tiêu rít gào, nhưng trong lòng hoảng sợ, gã rất sợ:

- Ta không biết quy củ gì hết! Tài sản của ta là ta liều mạng giành được, các ngươi không thể cướp trên tay ta, cho dù chết cũng kiên quyết không cho!

Chẳng lẽ Vân Tiêu này sẽ chết ở đây thật sự?

Nếu biết trước thì gã đã đồng ý sư đệ đi theo họ về tông rồi, không cần suy nghĩ gì hết.

Không được!

Vân Tiêu này là người có lý tưởng, có mục tiêu, không thể sa đọa.

Càng không cần dựa vào Lâm Phàm.

Gã phải dựa vào sức mình trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Người đi ngang qua nhìn Vân Tiêu, đều lắc đầu.

Người thời nay thật đáng buồn, đường hầm tốt như vậy mà không muốn đưa tiền.

Vân Tiêu ngẩng đầu, con mắt sưng chỉ có thể nheo lại, gã thấy những người đi ngang qua đang cười nhạo mình.

Vân Tiêu quát lớn:

- Các ngươi giết ta đi, dù sao sẽ có người báo thù cho ta!

- Ha ha ha!

Nhóm Cốt Vương không cười giễu, ngược lại người đi đường hầm cười phá lên.

Tên này từ đâu chui ra? Nói sẽ có người báo thù cho gã? Biết ai trấn thủ đường hầm không?

Đó là tồn tại đánh bốn thế lực lớn nằm sấp, có thế lực nào dữ dội dám vỗ ngực bảo mạnh hơn bốn thế lực lớn?

Chương 1166: Thì ra sức hấp dẫn nhân cách của ta lớn đến vậy (2)

Vân Tiêu tức giận mặt đỏ rần, gã nhớ các sư đệ nói Viêm Hoa tông chúng ta hiện giờ rất lợi hại, nếu gặp phải nguy hiểm hãy nói ra tên tông môn và tên của Lâm sư huynh, có lẽ sẽ giải quyết rất nhiều nguy hiểm.

Nhưng Vân Tiêu không muốn nói ra.

Những người qua đường kia chế giễu là xem thường gã, coi khinh tông môn của gã.

Vân Tiêu tức giận quát:

- Các ngươi cười cái gì mà cười?!

Mắt sưng sắp không mở ra được, nghiêm trọng còn hơn bị ong mật chích.

Cốt Vương lắc đầu, người trẻ tuổi kia hết thuốc chữa rồi, tin tưởng tông môn nhiều như vậy.

Cốt Vương hỏi:

- Tiểu tử, tông môn gì mà lợi hại dữ vậy? Sẽ báo thù cho ngươi?

Đương nhiên, Cốt Vương sẽ không lấy mạng của tiểu tử này, cùng lắm lấy hết tài phú rồi ném vào thượng giới.

Mở cửa làm ăn không dính mạng người, đây là câu nói của Lâm gia, gặp ai không chịu phối hợp thì dạy cho bài học là được.

- Viêm Hoa tông, tông môn của ta là Viêm Hoa tông!

Rắc!

Cốt Vương rùng mình suýt té, câu tiếp theo càng khiến gã ngây người.

Vân Tiêu che mất lương tâm, rống to:

- Sư huynh của ta tên Lâm Phàm, thực lực của hắn rất mạnh!

Hắn rất bảo vệ các sư đệ chúng ta, lỡ ta chết thì các ngươi cũng đừng nghĩ sống, hắn sẽ báo thù cho ta!

Vân Tiêu luôn muốn đè Lâm Phàm xuống, nhưng vào lúc này gã không thể không lấy tên hắn ra hù người.

Cốt Vương lẩm bẩm:

- Mợ nó, không thể nào!

Sao có thể đánh sư đệ của Lâm gia được, xem bộ dạng của đối phương không giống nói đùa.

Là thật sao?

Tứ Dục Chi Chủ có chút không bình tĩnh nhìn về phía Cốt Vương.

Cốt Vương trừng mắt, nhìn ta làm gì? Liên quan quái gì đến ta? Không phải ta đánh người, đối phương mặt như đầu heo là bị ngươi đánh.

Vân Tiêu xuyên thấu qua khe hở hẹp nhìn sắc mặt của đối phương, phát hiện mình bắt đúng bài rồi, mợ nó, lại sắp lấy danh hiệu của hắn ra làm khiên đỡ, thật xấu hổ.

Vân Tiêu rống giận:

- Ta nói cho các ngươi biết, sư huynh bảo với ta rằng nếu ai dám ra tay khi dễ ta thì sư huynh sẽ đánh chết kẻ đó. Các ngươi có gan cứ đánh chết ta đi, ta ở phía dưới chờ các ngươi!

Trời ạ.

Cốt Vương thầm nghĩ câu này đúng là phong cách của Lâm gia.

Nói chuyện bá đạo như vậy thì gã tin chắc đối phương là sư đệ của Lâm gia, người trong nhà, nhưng giờ đánh người ta ra nông nỗi này, hơi khó ăn nói.

Cốt Vương dứt khoát phủi tay:

- Tứ Dục, ngươi làm sao vậy? Ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần, chúng ta là người làm ăn, phải thân thiện, sao nói chuyện không hợp liền đánh tiểu huynh đệ ra nông nỗi này? Mau nhìn xem có bị sao không, xin lỗi tiểu huynh đệ người ta một tiếng đi.

Tứ Dục Chi Chủ bị bán đứng, nghệch mặt ra.

Mợ nó, Cốt Vương quá đáng, không chút tính người ném mũ cho gã.

Nhưng đúng là gã đánh đối phương, Lâm gia đã nói dù là người quen cũng phải thu phí.

Nhưng lời Lâm gia nói có đáng tin không?

Dù là Chúa Tể, càng là Dục Vọng Chúa Tể vẫn không thể nhìn thấu mấy thứ này.

Nếu thực lực của Lâm gia không quá mạnh thì Tứ Dục Chi Chủ chẳng sợ, nhưng nhìn xem Lâm gia ghê gớm đến mức nào, Phật Ma cũng bị đè đầu đánh.

Cho nên Tứ Dục Chi Chủ tiến lên ngay:

- Ngại quá, đánh nhầm. Thật ra trong đầu của ta có bốn loại nhân cách, sẽ có một phút giây thiếu thốn nhân cách, trở nên táo bạo. Đau chỗ nào? Để ta xem thử. Nếu ngươi đến sớm một chút hoặc muộn một chút thì đã không chịu khổ thế này, chờ chút, ta đi lấy ít đồ.

Rất nhanh, Tứ Dục Chi Chủ trở về, mang về tài phú lúc trước Vân Tiêu đã nộp, còn bồi thường chút tiền thuốc men.

Khi Vân Tiêu đứng ở lối ra đường hầm thượng giới thì mặt ngốc như gà gỗ, trong tay cầm dư nhiều tài phú không thuộc về mình.

Vân Tiêu quay đầu xem, người mới rồi đánh gã như tử đang vẫy tay đưa tiễn gã.

Vân Tiêu ngạc nhiên:

- Cái tên Lâm Phàm hữu dụng vậy sao?

Điều này đả kích mạnh với gã.

Một nam nhân lại gần, cười tươi hỏi:

- Huynh đệ mới từ vực ngoại giới đến à?

Vân Tiêu chưa phản ứng lại từ trong khiếp sợ, thấy có người nói chuyện với mình thì cảnh giác nhìn.

Vân Tiêu nghi hoặc hỏi:

- Ngươi là . . .?

Gã không biết đối phương là ai.

- A, ta là đệ tử của Phá Hoang tông, yêu thích kết bạn, mới gặp huynh đệ mà như đã thân, muốn kết làm bằng hữu với huynh đệ. Ở đây có chút thuốc chữa thương, ngươi uống đi, chữa vết thương trên mặt. Yên tâm, không sao đây, tuyệt đối không phải thuốc độc.

Đối phương đã nói đến vậy, tuy Vân Tiêu ôm cảnh giác nhưng không nghĩ nhiều, nói tiếng cảm ơn rồi nuốt đan dược vào.

Quả nhiên rất hữu hiệu, vết thương trên mặt nhanh chóng lành lại.

Đệ tử tự xưng Phá Hoang tông muốn nịnh bợ Vân Tiêu, gã đã nghe được đối phương là sư đệ của Lâm Phàm, quan hệ này rất ghê gớm. Nếu làm tốt mối quan hệ, mang đối phương về tông môn, làm sui gia là gã thành công thần của tông môn rồi, nên lát nữa phải nịnh nọt hết sức.

Vân Tiêu không cảm giác có gì lạ, vết thương trên mặt đã đỡ hơn, thái độ với đối phương cũng tốt một chút:

- Đa tạ, không ngờ đan dược này dùng tốt như vậy.

- Không sao, không sao, tự giới thiệu mình một chút, ta gọi là Trần Vũ.

- A, ta gọi là Vân Tiêu.

Trần Vũ nhiệt tình nói:

- Ha ha, Vân Tiêu? Tên rất hay, huynh đệ mới tới thượng giới, chắc không biết rõ nơi này. Hay để ta giới thiệu cho huynh đệ.

Vân Tiêu hơi vui vẻ, không ngờ sức hấp dẫn nhân cách của mình lớn như vậy, gã không nghĩ theo chiều hướng khác.

Sau đó hai người cười nói đi xa.

Vân Tiêu vẫn giữ cảnh giác với đối phương, nhưng đối phương phát hiện Vân Tiêu cảnh giác với mình thì dứt khoát thề với trời rằng không có ác ý gì.

Chiêu này quá dữ, làm Vân Tiêu hết hồn.

Lợi hại.

Vân Tiêu càng tự tin vào sức hấp dẫn của mình nhiều hơn.

Lâm Phàm trở thành Chúa Tể rồi tâm tình vô cùng bình tĩnh.

- Có lẽ đây là sự thay đổi sau khi trở thành cường giả.

Việc tiếp theo khá đơn giản.

Các đệ tử tông môn đều rất phấn chấn.

Sư huynh đột phá, lại mạnh lên, điều này nói rõ cái gì?

Rằng bọn họ ôm chân ngày càng thô.

Nhìn xem đám đệ tử tông môn làm hàng xóm hâm mộ nhìn họ cỡ nào.

Lâm Phàm ở trong tông môn một thời gian sau đó đi đường hầm.

Đường hầm.

Phó Thần Chủ Thần Đình chịu khổ bị ngược đãi, đã kiệt quệ thể xác và tinh thần, chết lặng, không muốn nói chuyện.

Dù Lâm Phàm đi ngang qua thì Du Vân chỉ nhìn thoáng qua, sau đó cúi đầu, không nói gì thêm.

Trong thời gian này Du Vân đã quên mình bị đạp bao nhiêu lần, hoàn toàn tuyệt vọng.

Cốt Vương trông thấy Lâm Phàm liền xông lên:

- Lâm gia về rồi . . . A!

Mới gần đây đánh sư đệ của Lâm gia, tuyệt đối không thể lộ ra, phải giấu nhẹm trong lòng.

Cốt Vương phát hiện chuyện lạ, giật mình kêu lên:

- Lâm gia đã đến Chúa Tể?

Không thể nào, sao nhanh dữ vậy?

Lâm Phàm vô cùng bình tĩnh:

- Tạm được.

Hắn không vì đột phá đến Chúa Tể cảnh mà cảm giác mình

không tầm thường. Hắn là người điệu thấp, cho tới bây giờ sẽ không thổi phồng mình lung tung.

Cốt Vương phấn khởi, Lâm gia rất lợi hại, cảm giác nịnh hót Lâm gia đến bây giờ không uổng phí chút nào.

Cốt Vương dứt khoát ton hót, không làm bộ làm tịch:

- Lâm gia thế này không phải tạm được mà rất kinh người, là thần tượng trong lòng của ta. Không nói những cái khác, ta có thể đi theo cường giả như Lâm gia là siêu may mắn.

Lâm Phàm gật đầu, Cốt Vương nói lời này là sự thật, không có dấu vết thổi phồng nên hắn vui vẻ nhận.

Ma Tổ đi tới, lúc đầu không để ý, nhưng nhìn kỹ thì phát hiện khí thế của Lâm Phàm đổi khác.

Ma Tổ giật mình kêu lên:

- Tiểu tử nhà ngươi tu luyện tới Chúa Tể cảnh rồi?

Ma Tổ hết hồn.

Người khác không biết chứ gã thì rất rành.

Tiểu tử này tu luyện tới Chúa Tể cảnh mới bao lâu?

Lần thứ nhất chạm mặt, Ma Tổ xem thực lực của Lâm Phàm nhỏ yếu giống hệt con kiến, nhưng giờ thì tu luyện tới Chúa Tể cảnh, hơi bị kinh dị.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói:

- Ừm, mới đột phá, cảm giác tàm tạm, Chúa Tể thôi mà, không có gì lớn lao.

Hắn tỏ vẻ không để Chúa Tể cảnh vào lòng.

Ma Tổ cười nhạt, tàm tạm?

Tiểu tử này nói Chúa Tể cảnh tàm tạm, có thể đừng quá đáng vậy không?

Đúng là quái thai.

Ma Tổ trộm nghĩ rằng tiểu tử này thật sự là dân bản xứ vực

ngoại giới sao?

Chương 1167: Có vào đường hầm không?

Có khi nào là trùm thời viễn cổ chuyển thế không?

Nếu không thì khó giải thích vì sao tốc độ tu luyện của tiểu tử này nhanh như vậy, nhanh đến nỗi gã là Ma Tổ mà cũng bị giật mình.

Bên ngoài bỗng có hơi thở truyền vào.

Ma Tổ cau mày:

- A?

Hơi thở từ xa truyền đến hơi quen thuộc, gã suy nghĩ kỹ, đã nhớ ra là ai.

Lâm Phàm hỏi:

- Ai tới?

Ma Tổ trầm ngâm nói:

- Chắc là người của Thánh Địa Sơn đến, hình như là Vũ Tổ, không ngờ hắn rời núi.

Lâm Phàm cười nói:

- Thú vị, bản phong chủ chưa đi tìm Thánh Địa Sơn mà họ đã tự động đến.

Hắn thật sự bất ngờ, không biết Thánh Địa Sơn đến có phải để gây sự không? Nếu tới kiếm chuyện thì cầu còn không được.

Bên ngoài.

Vũ Tổ Thánh Địa Sơn rời núi, có Thần Vũ Đế, Hán Tôn, Càn Võ đi cùng.

Không mang quá nhiều người, Thánh Địa Sơn còn có người trông coi.

Thần Vũ Đế nói:

- Vũ Tổ, đằng trước là đến nơi rồi.

Vũ Tổ gật đầu, gương mặt nghiêm túc, cho người cảm giác từ đầu đến chân tràn ngập lực lượng:

- Ừm!

Vũ Tổ bế quan không ra, tìm kiếm cách giải quyết khí huyết suy yếu, nhưng mãi không tìm được. Đã đến trình độ này thì lão sẽ không cam lòng chờ chết.

Càn Võ trở về kể ra điều mình trông thấy, Vũ Tổ thầm giật mình, tuy chưa gặp Lâm Phàm trong lời kể của Càn Võ nhưng lão dự cảm người này đã tu luyện ngạnh công đến cảnh giới cực cao, có lẽ không thua gì lão, chỉ thua về cảnh giới thực lực.

Vũ Tổ ngước đầu lên, đôi mắt bắn ra thần quang:

- Thấy rồi, hắn ở đó.

Trong mắt Vũ Tổ thấy khí huyết phía trước bao phủ thiên địa, sôi trào, thiêu đốt.

Nơi đó có cường giả tu luyện ngạnh công tới cực hạn.

Ngoài đường hầm.

Lâm Phàm nhìn phương xa:

- Đã đến rồi còn chậm rì vậy?

Nhưng khi thấy Hán Tôn thì hắn sửng sốt.

Sao tên này đến đây?

Lần trước chọc khóc người ta làm hắn hơi ngại ngùng.

Ánh mắt Lâm Phàm tập trung vào Vũ Tổ, nhủ thầm đây là Vũ Tổ của Thánh Địa Sơn sao?

Chưa đánh nhau nhưng Lâm Phàm cảm nhận được người này rất mạnh, là người tu luyện ngạnh công mạnh nhất mà hắn từng gặp.

Thần Vũ Đế mở miệng nói:

- Lâm phong chủ, lần này tới không có ác ý, Vũ Tổ của chúng ta muốn gặp Lâm phong chủ.

Thần Vũ Đế rất sợ tiểu tử này một lời không hợp lại đánh người.

Bọn họ đến đây thật sự không mang ác ý gì, đơn thuần là Vũ Tổ muốn giao lưu tâm đắc với Lâm Phàm, nhìn xem khí huyết của đối phương có suy bại không.

Vũ Tổ cũng muốn giải quyết vấn đề huyết khí suy yếu.

Ma Tổ nói:

- Tiểu tử, Vũ Tổ huyết khí suy yếu, xem ra muốn tìm cách giải quyết từ chỗ của ngươi.

Lâm Phàm cười nói:

- Bản phong chủ thì có cách gì, huyết khí suy yếu chắc chắn là vì huyết khí không đủ mạnh, nếu thì sao xuất hiện vấn đề này được, tìm bản phong chủ cũng vô dụng.

Lâm Phàm bất lực với tình huống này.

Ma Tổ từng nghĩ Vũ Tổ đã tu luyện tới cảnh giới cỡ này thì sao bị huyết khí suy yếu được, hơi khó giải quyết.

Nhưng tu luyện ngạnh công vốn là con đường tiêu hao huyết khí, đi đến cuối cùng, huyết khí không cách nào chèo chống, tiến vào thời kỳ suy yếu là việc bình thường.

Rất nhanh.

Đám người từ trên cao rơi xuống đất.

Người xung quanh chuẩn bị vào đường hầm khi thấy Vũ Tổ đều kinh sợ.

- Đó là Vũ Tổ của Thánh Địa Sơn!

- Chẳng phải nói Vũ Tổ bế quan không ra sao? Không ngờ xuất quan rồi.

- Đến báo thù hả?

Đám người bàn tán xôn xao nhưng nhỏ giọng, những người trước mắt đều là tồn tại không trêu vào nổi.

Lâm Phàm hỏi:

- Thần Vũ Đế, các ngươi có chuyện gì?

Hắn phớt lờ Hán Tôn, hố công pháp Thánh Địa Sơn còn chọc người ta khóc, nói ra đều biết hắn ăn hiếp người ta.

Thần Vũ Đế mở miệng nói:

- Lâm phong chủ, Vũ Tổ muốn cùng trò chuyện với Lâm phong chủ một chút.

Càn Võ không có tình cảm với Lâm Phàm, lần trước họ bị trấn lột sạch của cải, đến giờ còn ghim trong lòng.

Khi Càn Võ nhìn Lâm Phàm đăm đăm, phát hiện hơi thở của tiểu tử này hơi đổi khác.

Vũ Tổ cau mày, muốn nhìn thấu Lâm Phàm, nhưng càng xem lâu càng cực kỳ giật mình.

Một lúc lâu sau Vũ Tổ lên tiếng:

- Tuổi trẻ tài cao, cảnh giới ngạnh công không thua ta.

Vừa mở miệng đã khen Lâm Phàm.

Càn Võ kinh ngạc, Vũ Tổ nói ra lời này thật sự là kinh người, bảo rằng cảnh giới ngạnh công của tiểu tử này không thua Vũ Tổ, nếu không phải nghe tận tai thì gã không tin nổi.

Thần Vũ Đế biết Lâm Phàm rất mạnh, nhưng không ngờ hắn mạnh đến cảnh giới cỡ này.

Vũ Tổ sẽ không nói dối, càng sẽ không nâng người khác lên, lời lão nói đều là sự thật.

Lâm Phàm cười nói:

- Có lẽ lão nhìn lầm rồi, tạo nghệ ngạnh công của bản phong chủ không phải ngang ngửa với lão mà là mạnh hơn lão rất nhiều.

Câu nói thốt ra làm hiện trường giật mình.

Tiểu tử thật càn rỡ.

Ma Tổ liếc xéo Lâm Phàm, tiểu tử nhà ngươi không thể khiêm tốn chút sao? Nói chuyện quá khó nghe.

Cốt Vương bội phục, Lâm gia không uổng là Lâm gia, chân thành, cho tới bây giờ đều không thích giở trò dối trá.

Vũ Tổ ngây người, sau đó cười to:

- Đúng là như thế, về mặt ngạnh công đúng là thắng ta.

Lão huyết khí suy yếu, còn đối phương thì huyết khí như mặt trời ban trưa, tựa như mặt trời nóng bỏng chiếu rọi tứ phương.

Lâm Phàm gật gù:

- Tính tình của lão cũng chân thật.

Vốn tưởng Vũ Tổ sẽ giận dữ, không phục muốn đại chiến một trận với hắn, hắn tự nhiên cầu còn không được.

Nhưng không ngờ Vũ Tổ là người biết chuyện.

Lâm Phàm nói:

- Nói đi, tìm bản phong chủ có chuyện gì? Nếu về vấn đề huyết khí suy yếu thì lão đã tìm nhầm người, bản phong chủ bất lực.

Hắn không phải bác sĩ, sao giải quyết được nhiều như vậy.

Vũ Tổ không lộ ra vẻ mặt thất vọng, trước khi đến thì lão đã chuẩn bị tâm lý, hy vọng không lớn.

Thần Vũ Đế có chút không cam tâm:

- Lâm huynh đệ, xin giúp đỡ chút, chỉ cần có thể giải quyết vấn đề huyết khí suy yếu của Vũ Tổ thì toàn Thánh Địa Sơn tuyệt đối sẽ cảm động đến rơi nước mắt, từ nay về sau lên núi đao, xuống núi lửa, tất cả người Thánh Địa Sơn quyết không cau mày.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Không phải giúp được hay không mà là bản phong chủ làm sao biết tình huống như thế nào? Từ khi bản phong chủ tu luyện đến nay chưa từng gặp vấn đề huyết khí suy yếu, huyết khí trong người bản phong chủ sắp tràn ra ngoài, nóng hừng hực không chỗ trút ra đây.

Câu này hơi tổn thương người.

Khóe môi Vũ Tổ co giật, lão bị huyết khí suy yếu chỉ có thể bế quan, đối phương thì giỏi rồi, cầu còn không được, hy vọng huyết

khí suy yếu, thật sự là tổn thương trái tim.

Ma Tổ lắc đầu, giao lưu với tiểu tử này rất mệt mỏi, người bình thường sẽ bị chọc tức chết.

Phách lối.

Cuồng vọng.

Tự đại.

Bất cứ tính cách mặt tối xấu nào đều có thể thấy trên người tiểu tử này, nếu đặt mớ tính cách đó lên người khác thì đã chết như thế nào cũng không biết. Tiểu tử này thì giỏi, hắn sống, sống thoải mái hơn ai khác.

Càn Võ rất phản cảm với Lâm Phàm, nhưng có chút tuyệt vọng.

Thật sự không được sao?

Phải chăng tiểu tử này có cách nhưng không muốn nói cho Vũ Tổ?

Gã không doán ra.

Vũ Tổ không có phản ứng lớn:

- Có thể giúp một tay không?

Lâm Phàm thắc mắc, giúp cái gì?

Vũ Tổ cười nói:

- Muốn xem ngươi hiểu rõ ngạnh công đến mức nào.

Lâm Phàm nói:

- Ài, chuyện này không cần thiết, bản phong chủ hiểu ngạnh công sâu sắc. Ta hỏi lão, lão có ngạnh công nào không dám tu luyện không?

Vũ Tổ chẳng có gì sợ mà không dám nhận:

- Có!

Lão là Vũ Tổ nhưng cũng có ngạnh công không dám tu luyện.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Vậy không cần tìm hiểu từ bản phong chủ, vì bản phong chủ dám tu luyện bất cứ ngạnh công gì, đây là sự chênh lệch về hiểu biết ngạnh công. À phải rồi, có vào đường hầm không? Nếu vào sẽ được tặng quà miễn phí.

Ma Tổ không muốn nói chuyện.

Vũ Tổ người ta nói nghiêm túc với ngươi nhưng ngươi hỏi người ta có vào đường hầm hay không.

Hơi quá đáng.

Khí thế của Vũ Tổ bỗng thay đổi, khí thế mở mang thiên địa, đấm phá trời đột nhiên bộc phát ra từ người Vũ Tổ.

Vũ Tổ bỗng biến mất tại chỗ, nhưng khí thế kia làm mọi người kinh sợ chấn động theo.

Bùm!

Lâm Phàm giơ tay, lòng bàn tay chộp lấy nắm đấm của Vũ Tổ:

- Này, nói nhé Vũ Tổ, tấn công gì đột ngột vậy?

Từ khi đột phá đến Chúa Tể cảnh thì Lâm Phàm có thể bình tĩnh nói:

Sức mạnh nắm tay của ngươi hơi yếu.

Chương 1168: Đi ra

Vũ Tổ giật mình, không ngờ đối phương nhẹ nhàng đỡ nắm đấm của lão.

Thật bất ngờ, thậm chí khiến người không dám tin.

- Lợi hại.

Lão không ngờ đối phương đơn giản đón lấy một đấm này.

Ma Tổ lẩm bẩm:

- Tiểu tử này mạnh dữ vậy.

Tuy chỉ là một đấm nhưng Ma Tổ cũng khó giơ tay đón lấy dễ như vậy.

Đột phá đến Chúa Tể cảnh thì sẽ mạnh đến thế sao?

Ma Tổ biết Lâm Phàm là một quái thai, nhưng không ngờ quái đến mức này.

Có lẽ gã không đánh lại hắn được nữa.

Xích Cửu Sát mặt không biểu tình, nhưng trong lòng dao động cực lớn.

Tiểu tử này từng tuột hậu gã, nhưng nhìn hiện tại rất tổn thương người.

Lâm Phàm cười nói:

- Vũ Tổ, nếu ngươi thật sự muốn đánh thì bản phong chủ sẵn sàng chơi tới cùng.

Nếu có thể đè Vũ Tổ xuống đất chà chùi thì chắc sướng lắm.

Vũ Tổ thu tay lại, lắc đầu:

- Trường Giang sóng sau đè sóng trước, trên đường ngạnh công đúng là không bằng ngươi.

Thừa nhận người khác rất mạnh là điều rất khó khăn.

Nhưng tâm cảnh của Vũ Tổ rất tốt, trả lời rất thẳng thắn.

Lâm Phàm thẳng thắn nói:

- Con người của ngươi rất khá, nhưng nói thật là bản phong chủ thật sự không có cách nào giải quyết huyết khí suy yếu của ngươi. Bản phong chủ đến trình độ hiện tại chưa từng gặp việc này.

Vũ Tổ tu luyện ngạnh công huyết khí suy yếu, loại tình huống này có chút khó giải quyết.

Thật sự là hắn có thể cảm nhận được đối phương huyết khí liên tục xói mòn, nhưng hắn thiệt tình không biết cách chữa.

Những người khác thì chưa tu luyện đến cảnh giới cỡ như Vũ Tổ, nên chưa xuất hiện tình huống huyết khí suy yếu.

Vũ Tổ không buồn không vui, chỉ tiếc nuối:

- Ài, xem ra là ý trời, không thể cưỡng cầu.

Vốn định tranh với trời, nhưng nay xem ra không có tư cách tranh.

Vũ Tổ luôn không hiểu, tiểu tử trước mắt tu luyện ngạnh công trong người nhiều vô số kể, phần lớn là công pháp của Thánh Địa Sơn. Hình như đối phương lấy công pháp của Thánh Địa Sơn chưa được bao lâu, trong thời gian ngắn ngủi mà đã tu luyện ngạnh công của Thánh Địa Sơn đến cảnh giới đại viên mãn, rất kinh người.

Thiên địa bỗng chấn động kịch liệt, mọi người ngẩn ngơ.

Xảy ra chuyện gì? Sao thiên địa bỗng rung rinh?

Có người hét to một tiếng, ngón tay chỉ phía chân trời:

- Các ngươi nhìn phương xa kìa!

Nơi đó có một cột sáng phóng lên tận trời.

Tuy cách rất xa nhưng vẫn cảm nhận được cột sáng rực rỡ, ánh sáng bắn ra chói mắt.

Ma Tổ cau mày, giật mình kêu lên:

- Nơi đó hình như là Nguyên Tổ Thâm Uyên! Không đúng, Nguyên Tổ Thâm Uyên đã qua thời kỳ phun trào thì sao có động tĩnh

được? Chắc đó là . . .

Ma Tổ nhớ đến nội dung đã xem trong cuốn sổ kia, nói về Nguyên Tổ Thâm Uyên, không lẽ . . .

Ma Tổ hét lên:

- Tiểu tử, chúng ta đi, Nguyên Tổ Thâm Uyên có biến!

Mấy người Vũ Tổ cũng giật nảy mình. Nguyên Tổ Thâm Uyên có động tĩnh, không phải phun trào thần vật mà là phát sinh việc kinh người.

Chớp mắt.

Một đám người biến mất tại chỗ, bay về phía Nguyên Tổ Thâm Uyên.

Giọng Lâm Phàm vọng lại:

- Cốt Vương, trông coi đường hầm, không cần theo tới!

Cốt Vương không kiềm được muốn đi theo, nhưng Lâm gia mở miệng dặn gã ở lại thì làm sao bây giờ? Đành ở lại thôi.

Đám người lúc đầu muốn vào đường hầm líu ríu kêu lên:

- Nguyên Tổ Thâm Uyên lại có thần vật ra rồi, chúng ta mau đi xem!

- Nếu may mắn có lẽ sẽ được vài món thần vật!

Người xếp hàng qua đường hầm đều phấn khởi, không đi đường hầm nữa, chuyển sang lao về phía xa.

Đó là thần vật, nếu lấy được một món đã là lời to, đường hầm thì sau này sẽ đến.

Cốt Vương hét to:

- Này, đừng đi! Chưa qua đường hầm mà!

Nhưng với đám người thì Nguyên Tổ Thâm Uyên phun thần vật là tin tức kinh người, không ai muốn ở lại, đều mong mỏi chạy tới tìm vận may.

Lâm Phàm hỏi:

- Ma Tổ, ngươi nói xem tình huống này là sao?

Ma Tổ trầm tư, nghiêm túc:

- Không biết, nhưng tuyệt đối không phải phun trào thần vật, lần trước ta nói với ngươi rồi, trong Nguyên Tổ Thâm Uyên có bí mật, có lẽ liên quan đến chuyện này.

Lâm Phàm không quan tâm:

- Được rồi, tới đó xem liền biết.

Thần vật gì đó nếu có thì cướp vào tay, nếu là thứ khác cũng phải nhìn xem sao.

Nguyên Tổ Thâm Uyên gây động tĩnh lớn kinh động tất cả cường giả Chúa Tể thượng giới.

Nơi nào đó.

Lão nhân cưỡi lừa ngóng nhìn phương xa, lên tinh thần:

- Đi, đi mau!

Thích Tâm hoảng hốt kêu lên:

- Sư tôn, chờ đồ nhi với!

Sư tôn mang theo ta với, không chừng ta may mắn cũng lấy được ít đồ tốt.

Lão nhân cưỡi lừa biến mất trước mắt Thích Tâm:

- Ngươi chờ ở đây, vi sư sẽ trở về tìm ngươi.

Nơi đó động tĩnh rất lớn, hiển nhiên có chuyện lớn, Thích Tâm vướng víu, mang theo sẽ phiền phức.

Lão nhân cưỡi lừa thầm nghĩ:

- Bí mật chung cực của Nguyên Tổ Thâm Uyên sắp bị lộ ra, không biết đám già kia có ra khỏi núi sâu không.

Cường giả lánh đời không chỉ có mình lão.

Nguyên Tổ Thâm Uyên.

Đám người Lâm Phàm đã đến.

Họ thấy một người khổng lồ ném đồ vật trong tay vào Nguyên Tổ Thâm Uyên.

Người khổng lồ phát ra tiếng tít tít, con mắt màu đỏ quét mắt người tới.

Phân tích năng lượng dao động.

- Thứ gì vậy?

Ma Tổ kinh ngạc, không biết người khổng lồ kia là ai.

Không có chút dao động sinh mệnh, hình như không phải sinh linh.

- Lại là cái thứ này.

Lâm Phàm thắc mắc, lần trước hắn gặp thứ tương tự, là người sinh hóa à?

Không đúng.

Đã đập chết một tên thì sao có tên thứ hai được? Lẽ nào đi ra từ Nguyên Tổ Thâm Uyên?

Lâm Phàm hỏi:

- Mới rồi hắn ném thứ gì vào Nguyên Tổ Thâm Uyên?

Ma Tổ lắc đầu:

- Không biết, không thấy rõ ràng.

Nhưng vào lúc này.

Trong Nguyên Tổ Thâm Uyên bộc phát ra lực lượng kinh người.

Mép vực nứt nẻ, tia sáng từ những khe hở bắn lên thiên địa.

Lâm Phàm nhìn người sinh hóa khổng lồ, nói:

- Bắt tên đó trước, thẩm vấn xem hắn ném thứ gì vào Nguyên Tổ Thâm Uyên.

Lâm Phàm đang định ra tay thì người sinh hóa khổng lồ đột nhiên nhảy vào Nguyên Tổ Thâm Uyên, sau đó biến mất.

Lâm Phàm nghệch mặt ra:

- A?

Chuyện gì vậy? Đang yên lành sao bỗng nhảy xuống đó?

Ma Tổ lẩm bẩm, cảm giác sắp xảy ra chuyện gì kinh khủng:

- Không hiểu sao ta có linh cảm không may.

Chúa Tể thượng giới lục tục đến nơi.

Khi họ thấy Lâm Phàm và Ma Tổ thì không quá ngạc nhiên, tất cả bị tình huống của Nguyên Tổ Thâm Uyên hấp dẫn.

Bọn họ không thể xem thấu bí ẩn của Nguyên Tổ Thâm Uyên.

Cả đám lao nhao trò chuyện, vẫn không đoán ra được gì.

Cấm Thượng Thiên Đế Dục Cửu Nguyên núp sâu trong hư không, không ra mặt:

- Tiểu tử này cũng có mặt.

Dục Cửu Nguyên mưu đồ bí mật trong Nguyên Tổ Thâm Uyên, vốn định tìm hiểu sự thật từ Phật Ma, nhưng Phật Ma khiến y thất vọng, thua trong tay tiểu tử này, thậm chí Phật Ma Tháp không còn tồn tại, quá thất vọng.

Lâm Phàm ngoái đầu nhìn:

- Hơi nhiều Chúa Tể đến.

Một số Chúa Tể ẩn trong hư không, một số lơ lửng, ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chú vào Nguyên Tổ Thâm Uyên.

Ma Tổ nói:

- Nguyên Tổ Thâm Uyên phát sinh động tĩnh lớn như vậy, chắc Chúa Tể thượng giới đều đến, có lẽ chờ chút nữa còn có nhiều người cầu may cũng chạy tới.

Nguyên Tổ Thâm Uyên có sức hấp dẫn quá lớn với người khác, dù tồn tại nguy cơ không biết cũng chẳng thể ngăn cản các Chúa Tể đến.

Một góc nào đó.

Mị Bà lấy được một môn thần thuật viễn cổ trong Nguyên Tổ

Thâm Uyên, vẫn đang cố gắng nghiên cứu, tuy chưa hiểu thấu nhưng đã nắm chút bí quyết.

Dự đoán may rủi.

Đây là tác dụng của thần thuật viễn cổ mà Mị Bà lấy được, chắc không chỉ có bấy nhiêu, còn nhiều nội dung nàng tạm thời không xem hiểu.

Răng rắc!

Khóe môi Mị Bà chảy máu.

Bên Nguyên Tổ Thâm Uyên có tình huống kinh người, Mị Bà kiềm nén được muốn đi thử vận may. Nhưng nàng chìm đắm trong dự đoán may rủi đã tự tính một quẻ cho mình, cuối cùng đạt được tin tức kinh người.

Nguy hiểm.

Sẽ chết.

Sau khi biết những điều này, Mị Bà không còn mơ mộng nữa, ngoan ngoãn ở yên trong địa bàn của mình, không đi đâu cả.

Chỗ Nguyên Tổ Thâm Uyên.

Các Chúa Tể hầm hừ trừng nhau.

Bọn họ cho rằng lát nữa Nguyên Tổ Thâm Uyên phun trào thần vật, đến lúc đó sẽ phát sinh trận chiến cướp giật kịch liệt.

Ma Tổ nhìn về phía phương xa:

- A? Thần Chủ, Phật Ma đều tới.

Tuy Thần Chủ, Phật Ma cố gắng ẩn giấu hơi thở nhưng vẫn bị Ma Tổ cảm ứng được.

- Không thích hợp, có chút gì là lạ.

Lâm Phàm muốn nhìn thấu Nguyên Tổ Thâm Uyên nhưng nơi đó bị ánh sáng bao phủ, có uy thế kinh khủng chậm rãi tràn ngập, hắn cảm giác có thứ khủng bố gì sắp ra.

Vũ Tổ cau mày, lão có dự cảm với nguy cơ vô hình:

- Thần Vũ Đế, mang theo Hán Tôn về trước đi.

- Sao vậy Vũ Tổ?

Thần Vũ Đế ngây người, mang Hán Tôn trở về làm gì? Chờ lát nữa ở lại đây tranh cướp chứ.

Vũ Tổ nói:

- Nói rất đúng, đúng là không thích hợp, không phải thần vật phun trào, e rằng sẽ xảy ra việc gì đặc biệt, không thể để Hán Tôn ở lại đây.

Thần Vũ Đế không ngờ Vũ Tổ sẽ nói Nguyên Tổ Thâm Uyên không thích hợp, gã không nghĩ nhiều, nhẹ gật đầu với Lâm Phàm rồi kéo Hán Tôn rời đi.

Cột sáng bắn lên từ Nguyên Tổ Thâm Uyên bỗng vụt tắt, mấy luồng sáng vàng lóe lên khiến nhiều Chúa Tể tưởng rằng thần vật xuất thế.

- Ra tay, cướp!

Có Chúa Tể không kiềm nén được lao về phía Nguyên Tổ Thâm Uyên.

Nhóm Lâm Phàm không nhúc nhích.

Đám Chúa Tể vọt vào Nguyên Tổ Thâm Uyên muốn cướp thần vật bỗng hét thảm, bị lực lượng vô hình chém thành thịt nát, máu phun như suối.

- Đừng tới đây, gặp nguy hiểm, có . . . a!

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng.

Chúa Tể lao vào Nguyên Tổ Thâm Uyên chết ngay trong tích tắc, không có khoảng trống chống cự.

Những Chúa Tể theo ở phía sau vốn định vào Nguyên Tổ Thâm Uyên đều ngừng lại, kinh hãi nhìn chằm chằm vào Nguyên Tổ Thâm Uyên.

Xảy ra chuyện gì?

Vì sao có người chết? Còn là Chúa Tể chết?

Không có chút cơ hội phản ứng, Chúa Tể bị diệt ngay, khủng bố biết bao.

Một giọng nói cực kỳ nặng nề từ Nguyên Tổ Thâm Uyên vọng ra ngoài.

- Ha ha ha, rốt cuộc đi ra!

- Thời đại, lại buông xuống!

Mọi người hết hồn.

Có người sống muốn ra khỏi Nguyên Tổ Thâm Uyên?

- Nguy rồi, là những người kia!

Ma Tổ phản ứng đầu tiên là những người trong hình ảnh từng thấy, bọn họ không chết, bây giờ đi ra.

Chương 1169: Ta sẽ lập tức đánh nát đầu chó của bọn họ

Lâm Phàm hỏi:

- Ai chứ?

Lâm Phàm hơi nghiêm túc, Nguyên Tổ Thâm Uyên có chút thú vị.

Tuy chưa thấy người sống nhưng phát ra cơn bão năng lượng xoắn Chúa Tể thành thịt nát, hơi táo bạo.

Mợ nó, biết trước sẽ có người chết thì hắn đã giành ra tay trước hết, gặt một đợt điểm, tiếc rằng bây giờ nói gì cũng đã chậm.

Ma Tổ trầm tư:

- Là hình ảnh đã nhìn thấy lần trước, ta nói bí mật chung cực của Nguyên Tổ Thâm Uyên, cường giả viễn cổ vào Nguyên Tổ Thâm Uyên, xảy ra chuyện ngoài ý muốn, toàn bộ bị giam ở bên trong. Bây giờ bọn họ đi ra, e rằng sẽ phát sinh đại chiến.

Lâm Phàm kích động hỏi:

- Ngươi chắc không?

Cường giả, Lâm Phàm thích nhất là đấu với cường giả.

Chúa Tể thượng giới yếu xìu, Chúa Tể nhất thế cũng chẳng khá hơn bao nhiêu.

Ngay cả với lão nhân cưỡi lừa thì Lâm Phàm tự tin có thể đè dưới đất chà chùi, thực lực mạnh mẽ lên rồi vô địch thì thật tịch mịch, chỉ có tự mình cảm nhận qua mới hiểu thấu.

Hắn là chàng trai trẻ trung, nếu thân thể không sinh động sẽ bị lão hóa.

Đám cường giả gì đó đã già khú đế, dù ở trong rừng sâu núi thẳm mấy ngàn năm, mấy vạn năm sẽ không cảm giác nhàm chán.

Nhưng hắn không được, hắn không thể ru rú như họ.

Ma Tổ nhìn biểu tình của Lâm Phàm, bất đắc dĩ lắc đầu, hắn không có chút cảm giác căng thẳng, ngược lại hơi mong chờ.

Tuy không biết bộ dạng của đám cường giả viễn cổ thế nào nhưng Ma Tổ cho rằng không dễ chọc, càng khó làm quen.

Nếu họ không bị giam trong Nguyên Tổ Thâm Uyên thì còn cơ may bàn bạc, nhưng họ bị nhốt lâu như vậy chắc đã biến thái.

Sau khi ra ngoài chắc chắn họ sẽ đập phá, mạng sống ở trong mắt đám cường giả này không bằng một con kiến.

Ma Tổ nói:

- Tiểu tử, ta linh cảm chúng ta nên rời khỏi đây, nếu không sẽ phải đấu cứng với cường giả viễn cổ.

Ma Tổ hơi lo lắng.

Bị thương thiên vực ngoại giới trấn áp lâu, ngay từ đầu trong lòng Ma Tổ rất táo bạo, muốn đập phá, nhưng cuối cùng kiềm nén lại.

Giờ đám cường giả viễn cổ bị giam giữ càng lâu sắp đi ra, càng như quả bom nổ chậm.

Mắt Lâm Phàm rực cháy ngọn lửa nóng:

- Cứng, phải cứng vào!

Đợi lát nữa sẽ làm một vố lớn, cảm giác kia khiến lòng người lâng lâng khó nín nhịn được.

Ma Tổ muốn chết, tiểu tử này rốt cuộc có hiểu tình huống hiện tại là thế nào không? Hắn không thấy các Chúa Tể xung quanh đều lui về phía sau rồi sao?

Các Chúa Tể muốn tranh cướp thần vật đều vẻ mặt sợ sệt lùi ra xa, cảnh giác nhìn chằm chằm vào Nguyên Tổ Thâm Uyên.

Mợ nó!

Thần vật cái quái gì, đúng là muốn mạng người ta.

Nhưng không hiểu sao dù biết Nguyên Tổ Thâm Uyên rất nguy hiểm vẫn không có ai rời đi.

Ma Tổ không im lặng được nữa, giọng ồm ồm vang vọng hư không:

- Các vị, lần này không phải thần vật phun trào mà là cường giả viễn cổ phá phong ấn trong Nguyên Tổ Thâm Uyên đi ra, nếu không muốn chết hãy đi mau!

Khi Ma Tổ nói mấy lời này, các Chúa Tể đứng trên trời đều ngây ra.

Có người tin tưởng.

Cũng có kẻ không tin.

Dục Cửu Nguyên ngạc nhiên:

- Cường giả viễn cổ?

Dục Cửu Nguyên nửa tin lời của Ma Tổ, một nửa khác thì không tin.

Cứ đi như vậy thì trong lòng không cam tâm chút nào.

Phật Ma lên tiếng chất vấn:

- Ma Tổ, ngươi nói thật hay giả? Hoặc là ngươi muốn lừa gạt chúng ta, độc chiếm thần vật của Nguyên Tổ Thâm Uyên?

Lần trước bị đánh nhưng Phật Ma không học khôn, lắc mông bỏ quên nỗi sợ sau lưng.

Lâm Phàm không ngờ Phật Ma vẫn láo như vậy, mở miệng hỏi:

- Phật Ma, ngươi không bị đánh sợ?

Tim Phật Ma rớt cái bịch, rụt cổ, sắc mặt hơi khó coi, nhưng không dám cãi lại.

Y có thể cãi cọ với Ma Tổ nhưng không dám đối mặt với tên kia.

Ma Tổ khinh thường nói:

- Ta độc chiếm thần vật? Lời ngu ngốc như vậy mà có thể thốt ra từ miệng Phật Ma nhà ngươi, cười chết người.

Phật Ma vô cùng tức giận.

Nhưng không có cách nào.

Nếu chỉ có một mình Ma Tổ thì Phật Ma không sợ, nhưng Ma Tổ đi chung với tiểu tử kia, y không có chỗ xuống tay, sâu trong lòng phát tín hiệu sợ hãi.

Vũ Tổ trầm tư một lát:

- Ma Tổ, ngươi nói đều là thật?

Vũ Tổ bế quan hồi lâu, hơn nữa cùng thời đại với Ma Tổ, đã xem điển tịch cổ xưa của Thánh Địa Sơn, có xem tình huống liên quan thời đại viễn cổ.

Nhưng ghi chép không rõ ràng, có quyển sách thiếu rất nhiều.

Chúa Tể bình thường không biết bí mật chung cực trong Nguyên Tổ Thâm Uyên, họ chỉ biết rằng trong Nguyên Tổ Thâm Uyên sẽ có thần vật phun trào.

Ma Tổ nói:

- Không chắc nữa, nhưng khả năng rất lớn.

Vũ Tổ nghiêm túc, Ma Tổ không giống loại người thích nói đùa, e rằng gã biết đôi chút tình huống.

Đột nhiên có chấn động kinh khủng truyền lại, trời sụp đất nứt, bầu trời tan vỡ, vô số hư không ngược dòng rút xuống, có chất lỏng màu xám lăn lộn trong hư không, khi rơi xuống nện mặt đất thành hố sâu.

Lâm Phàm ngây người:

- Thứ gì đây?

Tất cả Chúa Tể đều sợ ngây người.

Bọn họ cho tới bây giờ đều chưa từng gặp qua tình huống như vậy.

Có người hét to một tiếng:

- Không đúng, đây là giới vực dung hợp, các ngươi nhìn Nguyên Tổ Thâm Uyên kìa!

Trong Nguyên Tổ Thâm Uyên có ánh sáng ngân hà bắn ra, cảnh

tượng kinh người này không phải hiệu ứng vài đồng có thể làm được.

Mắt Ma Tổ nhìn phương xa, chỗ đường hầm cũng có biến động:

- Vực ngoại giới đang dung hợp với thượng giới.

- Hơi thú vị.

Lâm Phàm bình tĩnh vô cùng, tuy không biết xảy ra chuyện gì nhưng có vẻ như khá ghê gớm.

Lúc này trong Nguyên Tổ Thâm Uyên xuất hiện hai hình tròn tỏa ánh sáng chói lòa bay ra va vào nhau, tìm cơ hội dung hợp.

- A?

Vũ Tổ nhíu mày, sau đó hoảng sợ nói:

- Đây là hạch tâm hai giới!

Ma Tổ đã hiểu ra:

- Hóa ra là vậy, đó là hạc tâm của vực ngoại giới và thượng giới. Ta luôn thắc mắc vì sao cảnh giới tu vi của vực ngoại giới bị kẹt ở Đạo cảnh, thì ra vì hạch tâm bị người khác lấy mất, không trả lại nên hạn chế nơi đó phát triển.

- Ma Tổ, đừng nói những thứ vớ vẩn này, lúc nào thì cường giả viễn cổ đi ra?

Lâm Phàm không quan tâm mấy chuyện đó, hắn đang chờ đợi cường giả viễn cổ giáng lâm.

Đánh trước đã rồi nói, nếu nói rồi không đồng ý thì đánh lần thứ hai.

Ma Tổ xúc động muốn đập chết tiểu tử này, ngươi không thấy rõ tình huống hiện tại sao?

Cường giả viễn cổ chắc chắn sẽ ra tới.

Nhưng bây giờ vực ngoại giới và thượng giới dung hợp, sắp hình thành đại thế giới, đây là cảnh tượng hiếm hoi bao nhiêu người không được thấy, bọn họ ở thời đại này được chứng kiến cảnh đó là điều may mắn biết bao.

Viêm Hoa tông.

Ba người tổ bình yên đang cảm nhận bình yên, nhưng bọn họ bỗng không thể bình yên.

Khắp nơi trong vực ngoại giới đều phát sinh biến hóa kinh người.

Núi lửa phun trào.

Hư không vỡ vụn.

Những chất lỏng màu xám từ trong hư khôn đổ ra, bao phủ đất đai.

Tông chủ ngẩng đầu, hơi kinh ngạc:

- Không bình yên được.

Mặc Kinh Chập cùng Du Long đều nhìn chằm chằm vào tông chủ, hoảng sợ nói:

- Tông chủ, không còn bình yên, nó nóng nảy!

- Bình tĩnh.

Tông chủ vẫn thanh thản, nhưng trong lòng có chút xao động, khó, thật khó.

Lúc này.

Hàng rào vực ngoại giới và thượng giới bắt đầu va chạm, dung hợp, tuy có chỗ ma sát nhưng tổng thể ổn thỏa.

- Đây là . . .?

Lâm Phàm không để ý tình huống xung quanh, nhưng hai quả cầu bên trên Nguyên Tổ Thâm Uyên dung hợp hiện ra cảnh tượng khiến hắn ngạc nhiên.

Đó là một hành tinh màu xanh lam, nhưng kỳ lạ, hành tinh màu xanh lam đang cắn nuốt, biến to.

Lâm Phàm thầm nghĩ:

- Không thể nào, ta không xuyên qua đến dị giới, đây vẫn là thế giới mà ta biết.

Nhức đầu ghê, khi suy nghĩ vấn đề thì tế bào não chết nhanh, đau đầu, được rồi, không nghĩ nữa, lo nhiều làm chi, cứ đánh thôi, không có lựa chọn khác.

Lâm Phàm chợt nghĩ đến một chuyện cực kỳ quan trọng.

Vực ngoại giới dung hợp với thượng giới thì chẳng phải là đường hầm vô dụng? Tài phú chắp cánh bay mất?

Trời ạ, toi rồi.

- Mợ nó, tình huống này khiến người muốn tự tử cho rồi.

Lâm Phàm nhức óc, vì sao xảy ra chuyện như vậy.

Mọi thứ đang yên lành, các ngươi ra khỏi Nguyên Tổ Thâm Uyên, muốn đánh thì ta chiều, nhưng không cần thiết dung hợp vực ngoại giới và thượng giới, chặn đường kiếm tiền của người ta chẳng khác nào giết phụ mẫu của người, là tội ác tày trời.

Lâm Phàm vốn không giận đám cường giả viễn cổ, nhưng giờ thì miễn bàn, là kẻ thù không đội trời chung.

Ma Tổ chìm trong kinh sợ, nhưng khi ánh mắt nhìn về phía Lâm Phàm thì tràn đầy thắc mắc.

Biểu tình của tiểu tử này hơi dữ, hình như không ai chọc hắn mà sao đổi sắc mặt rồi?

Lâm Phàm nhức đầu đau lòng:

- Ma Tổ, đường hầm của chúng ta kết thúc rồi.

Khó khăn lắm hắn mới buông giết chóc trong lòng, nghiêm túc kinh doanh.

Ma Tổ xoe tròn mắt:

- Hả?

Mới rồi gã không nghĩ đến những điều này, nhưng gã chợt hiểu vì sao mặt tiểu tử này đen thui.

Đúng là không dùng được đường hầm rồi, chết tiệt, chuyện này . . .

Trước kia Ma Tổ không ham thu nhập đường hầm, nhưng về sau

tiểu tử này nghiền ép Chúa Tể, thậm chí là Chúa Tể nhất thế, tài phú làm gã đỏ mắt.

Giờ nói mất liền mất, tài phú khổng lồ bốc hơi khiến người tan nát cõi lòng.

Chấn động dần tan biến, hơi thở thượng giới biến đổi trời long đất lở.

Chỗ Nguyên Tổ Thâm Uyên ngừng chấn động nhưng ánh sáng không giảm bớt, có chấn động cực mạnh bộc phát.

Mắt Ma Tổ sâu thẳm tập trung vào Nguyên Tổ Thâm Uyên:

- Đi ra.

Nơi đó có bóng dáng loáng thoáng hiển hiện, như có ác ma khủng bố chậm rãi xuất hiện từ phế tích.

Không khí xung quanh đột nhiên chùng xuống.

Các Chúa Tể mắt không chớp nhìn chằm chằm, bọn họ không biết rốt cuộc là ai đi ra, chỉ dựa vào uy thế này đã khiến họ cảm giác không rét mà run.

Như có đại ma viễn cổ sắp từ tế đàn vực sâu lại hiện ra ở chốn nhân gian.

Ma Tổ kinh ngạc hỏi:

- Làm gì vậy?

Gã ngơ ngác nhìn hành động của Lâm Phàm.

Tiểu tử này cầm kiếm và búa làm gì? Đổi tới đổi lui như đang chọn vũ khí.

Lâm Phàm thật sự lựa vũ khí, nghe Ma Tổ hỏi, hắn bâng quơ trả lời:

- Mợ nó, đám kia rất quá đáng, bản phong chủ đang chọn vũ khí, lát nữa họ mà đi ra là ta đánh nát đầu chó của bọn họ ngay!

Lời nói hung tợn như có thù sâu nặng với người ta.

Ma Tổ xoe tròn mắt.

Tiểu tử, ngươi đang tự tìm cái chết.

Chương 1170: Ai đi ra đều phải đánh

Ma Tổ nói:

- Bình tĩnh chút, không biết rõ ràng tình huống thì tốt nhất đừng mù quáng kết thù.

Sâu trong lòng Ma Tổ có ý nghĩ riêng.

Cường giả viễn cổ, gã chưa từng gặp qua, nếu đối phương không muốn đập phá mà có thể thân thiện trao đổi thì có lẽ gã sẽ đi xa hơn trên con đường này.

- Mù quáng kết thù? Cả đời Lâm Phàm này kết thù cơ bản đều là mù quáng. Hơn nữa đối phương phá hủy đường hầm của chúng ta, chặt đứt đường kiếm tiền của chúng ta, ép buộc người làm ăn đứng đắn như chúng ta thành kẻ thất nghiệm, không thể chịu đựng được, nhất định phải đánh!

Cuối cùng Lâm Phàm chọn hai thanh trong Tam Hoàng kiếm, hai thanh kiếm này đều dung hợp đá quý, mức độ sắc bén đúng chuẩn, chém xuống bảo đảm đứt đầu đối phương.

Lúc này, bóng người đầu tiên xuất hiện, ảo ảnh cao lớn, đầu có hai sừng gấp khúc.

Một giọng nói ồm ồm phát ra từ Nguyên Tổ Thâm Uyên:

- Trải qua vô vàn cực khổ bản tọa đã trở về!

Hư không rung rinh theo, dần vỡ vụn.

Một số Chúa Tể lòng hoảng sợ, chỉ riêng âm thanh đã làm họ kinh hoàng hãi hùng, khủng bố đến cực hạn.

- Lão tử đánh chết tên khốn nhà ngươi!

Lâm Phàm nói làm liền làm, không chút do dự, dẫn theo hai thanh kiếm chém vào ảo nảh.

Ma Tổ kêu lên:

- Tiểu tử, đừng nóng vội!

Người gì táo bạo thế, chưa rõ ràn đối phương là ai, có mục đích gì, có cần xúc động vậy không? Nói sao thì ít ra biết rõ đối phương là ai đã.

Còn chưa trò chuyện, lỡ không hợp ý rồi đánh sẽ tốt hơn. Giờ chưa gì đã ra tay, không đứng về phía đạo lý được.

Xoẹt xoẹt!

Lâm Phàm múa hai thanh kiếm vèo vèo, giống như cầm hai cây rựa, chẳng mang chút kỹ xảo, càng không nhẹ nhàng, chỉ đơn giản chém tới.

Phập!

Một tiếng giòn vang, hai cây sừng bay ra.

Hết thảy phát sinh quá nhanh, đừng nói là các Chúa Tể xung quanh không phản ứng kịp, cường giả viễn cổ bị hai thanh kiếm của Lâm Phàm chặt đứt sừng cũng ngây người.

Ngay sau đó, tiếng hú như heo bị làm thịt kinh động toàn bộ thiên địa.

Xích Diễm Hoàng tức giận gào thét:

- Kẻ nào? Đứa nào dám bị thương bổn tọa!?

Mới giành ra Nguyên Tổ Thâm Uyên trước, đầu óc Xích Diễm Hoàng còn mờ mịt, nhất là không khí bên ngoài quen thuộc như vậy, nhưng trong chớp mắt hai cái sừng trên đầu đã bị người chém đứt.

- Lợi hại!

Lâm Phàm rất yêu thích Tam Hoàng kiếm, mạnh mẽ vô cùng, độ bén miễn bàn, quá dữ.

Lâm Phàm lơ lửng trên trời, hắn bỏ Tam Hoàng kiếm vào trữ vật giới chỉ, lấy rìu ra chém tới tấp vào Xích Diễm Hoàng.

Lâm Phàm hét to một tiếng, vung rìu chém vào đối phương:

- Lão tử đánh chết ngươi, cái tên hại ta tổn thất nặng nề!

Ma Tổ trợn mắt hốc mồm, một câu cũng không muốn bình luận.

Quá táo bạo, không cho người ta một cơ hội nhỏ nhoi.

Xích Diễm Hoàng ngơ ngác, mới ra khỏi Nguyên Tổ Thâm Uyên, không biết tình huống như thế nào đã bị người bên ngoài tấn công. Gã thầm nghĩ không thể nào, đã thời gian dài như vậy, lẽ ra không có kẻ thù mới đúng. Hơi thở cũng lạ, gã không quen thuộc.

Trong phút chốc Xích Diễm Hoàng phản ứng lại, sắc mặt âm trầm:

- Tiểu bối đáng ghét, dám đánh lén ta, tự tìm cái chết!

Dứt lời, Xích Diễm Hoàng xoay người, siết chặt tay, lửa vàng nóng cháy bao bọc nắm tay đấm về phía Lâm Phàm.

Rìu và nắm đấm của đối phương va chạm phát ra tiếng nổ trầm đục.

Xích Diễm Hoàng biến sắc mặt nói:

- Ta . . .!

Lưỡi búa chém vào nắm tay, lưỡi sắc bén không cản được.

Xích Diễm Hoàng lui nhanh, trên mu bàn tay ứa máu.

Gã cho rằng chuyện này là điều không thể nào, sao có ai làm bị thương gã được?

Xích Diễm Hoàng thấy rõ khuôn mặt Lâm Phàm, trợn to mắt hỏi:

- Tiểu tử, ngươi là ai?

Xích Diễm Hoàng nhìn quanh, rất lạ lẫm, toàn kẻ yếu.

Ở trong mắt Xích Diễm Hoàng thì những Chúa Tể ẩn trong hư không chẳng có chỗ ẩn náu, gã nhìn thoáng qua làm tất cả Chúa Tể thấy nghẹt thở.

- Thật mạnh!

Các Chúa Tể trong lòng chấn động.

Đối phương vẻn vẹn một ánh mắt đã làm họ kinh sợ.

Lâm Phàm tức giận quát mắng:

- Lão tử là ai? Lão tử còn muốn hỏi ngươi là ai đây! Đi ra thì cứ đi, phá hủy đường hầm của lão tử, phá việc làm ăn đàng hoàng của

lão tử, chặt đứt đường kiếm tiền của lão tử, chém chết ngươi rồi nói tiếp!

Lâm Phàm vung rìu clao vào Xích Diễm Hoàng.

Xích Diễm Hoàng hoang mang:

- Muốn chết!

Nói cái quái gì vậy, không hiểu gì cả?

Nhưng đều không quan trọng nữa.

- Bát Hoang Hủy Diệt!

Lửa vàng cực nóng tích lũy trong người Xích Diễm Hoàng rồi bùng nổ, lan tràn bốn phương tám hướng.

Đám Chúa Tể nhìn lửa vàng nóng bỏng, sợ đến vỡ mật.

Bọn họ cảm nhận sức mạnh hủy diệt từ lửa vàng.

- Chạy!

Chúa Tể đứng gần nhất quay người bỏ chạy, nhưng vẫn dính phải lửa vàng. Một luồng lửa mãi mãi không dập tắt đốt cháy thân thể, thiêu đốt thần hồn, thậm chí hư không đều bị thiêu đốt thành biển lửa mênh mông.

Có Chúa Tể từ hư không rơi xuống, lăn lộn đầy đất, muốn dập tắt lửa vàng trên người nhưng càng cháy càng dữ hơn, không thể dập tắt được.

Ma Tổ muốn chửi thề:

- Tiểu tử, sao ngươi thích trêu người ta quá vậy?

Gã né tránh mớ lửa vàng, đã cảm nhận được uy thế ra tay của đối phương, rất khủng bố, gã không chơi lại đối phương.

Xích Diễm Hoàng hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn không để bụng sự sống chết của những con kiến xung quanh, gã nhìn Lâm Phàm bị lửa vàng bao bọc.

- Tiểu tử, tự gây nghiệt thì không thể sống, người đầu tiên bổn tọa giết khi lại thấy ánh mặt trời sẽ là ngươi! A?

Tình huống hơi kỳ, tiểu tử kia không bị lửa vàng đốt thành cặn bã như gã nghĩ.

Lâm Phàm bị lửa vàng bao bọc đốt cháy, mỗi lớp da đều bị đốt:

- Lợi hại, hơi thú vị, nhiệt độ tạm được.

Xích Diễm Hoàng giật mình kêu lên:

- Cái gì?

Chỉ có gã không ngờ tiểu tử này bình yên như không.

Không thể nào!

- Nào, lão tử đánh chết ngươi!

Lâm Phàm nói xong lao thẳng vào Xích Diễm Hoàng, tay cầm rìu vạch một vệt sáng xẻ đôi thiên địa, muốn chém đối phương thành hai khúc.

Đây là vũ khí của Bình Thiên Ma Ngưu Vương, bị Lâm Phàm lừa chiếm lấy, bình thường không sử dụng, hôm nay hắn muốn dùng nó chém mạnh đối phương.

Đầu óc Xích Diễm Hoàng mù mịt, không ngờ sẽ có kẻ khó chơi như vậy:

- Tên này . . .

Phương xa.

Minh Hoàng lão tổ thấy ngay Lâm Phàm:

- Vạn Quật, chúng ta có nên sửa đổi sách lược một chút không?

Đó là tiểu lão đệ, bây giờ mạnh mẽ biết bao. Gần đây họ sống không quá thoải mái, trốn tránh khắp nơi, còn phải mạo hiểm.

Nói theo lời của Vạn Quật lão tổ là chúng ta vì toàn bộ vực ngoại giới, chúng ta phải mạnh lên, để người thượng giới biết vực ngoại giới lợi hại, không dám giáng lâm, bảo vệ vực ngoại giới!

Nhưng hình như không cần họ nữa, Lâm Phàm tiểu lão đệ rất hung mãnh.

Đằng Đế hết hồn nói:

- Đúng vậy, chúng ta còn liều làm gì nữa? Tiểu tử kia đã bảo vệ được vực ngoại giới, chẳng cần chúng ta đi ra làm gì.

Khi bọn họ biết tiểu tử kia đại náo thượng giới trời long đất lở thì Đằng Đế sợ ngây người, không dám tin.

Nhất là bây giờ.

Nhìn thấy tiểu tử này xuất hiện trong đám Chúa Tể, vẫn là người bá đạo nhất, Đằng Đế cảm giác tình huống không giống như mình nghĩ.

Vạn Quật lão tổ hé môi son, rất giật mình, nhưng sau đó nói khẽ:

- Không, còn chưa kết thúc, Nguyên Tổ Thâm Uyên biến hóa cho ta cảm giác nguy hiểm, tuyệt vọng, con đường của chúng ta còn rất dài.

Thiên Dụ ở một bên đồng ý nói:

- Trước kia vì vực ngoại giới, bây giờ là vìo bản thân. Con đường phía trước không có cuối, tầm mắt của ta không còn là vực ngoại giới mà là thiên địa rộng lớn hơn. Đi đến cảnh giới cao hơn, nhìn thấy cảnh thì tự nhiên thấy phong cảnh khác biệt.

Minh Hoàng lão tổ suy nghĩ:

- Vậy ta có thể về Long Giới sao?

Lão muốn trở về, ở trong lòng lão mục tiêu lớn nhất là bảo vệ vực ngoại giới, không bị cường giả thượng giới chèn ép, nay xem ra mục tiêu này đã hoàn thành.

Bây giờ xuất hiện cường giả khiến Minh Hoàng lão tổ có cảm giác cao không thể với tới, lão muốn về Long Giới tiếp tục làm lão tổ.

Đằng Đế nói:

- Minh Hoàng, ngươi không có chí khí gì hết, giờ là thời đại tốt đẹp, có lẽ chúng ta sẽ bước lên cảnh giới cao hơn không thể chạm đến.

Vạn Quật lão tổ bỗng biến sắc mặt nói:

- Là nàng . . .

Đằng Đế hỏi:

- Ai?

Vạn Quật lão tổ nhìn về phía phương xa:

- Hình như Khôi Lỗi lão tổ xuất hiện.

Tuy không nhìn thấy tung tích nhưng cảm giác không sai được, Khôi Lỗi lão tổ đã xuất hiện, ở chỗ nào đó mà Vạn Quật lão tổ không thấy.

Đằng Đế thầm giật mình, gã không ngờ sẽ là Khôi Lỗi lão tổ.

Dù từng cùng nhau chiến đấu nhưng gã không một lần xem thấu Khôi Lỗi lão tổ, đây là tồn tại bí ẩn nhất trong mắt gã.

Lúc này Nguyên Tổ Thâm Uyên lại rung rinh.

- Sí Hoàng này trở về!

Trong phút chốc một loài chim sau lưng mọc bốn cặp cánh xương từ trong Nguyên Tổ Thâm Uyên bay vọt lên tận trời, bốn cánh vỗ dấy lên bão tố, tạo thành lực lượng vô tận cắt đứt tất cả.

Nhiều Chúa Tể lùi nhanh về, sắc mặt càng nghiêm túc và sợ hãi hơn.

Người mới chui ra kẻ sau khủng bố, mạnh mẽ hơn kẻ trước.

Những người này rốt cuộc là ai.

Phập!

Sí Hoàng đang hưng phấn vì lại thấy ánh mặt trời thì bỗng nhiên có lực đập mạnh vào cạnh, đánh cho gã hét thảm, bị chấn động đạậ cánh bay về phía xa.

Cánh mới giương lên một chút đã biến mất, mảnh hư không cũng hoàn toàn vỡ vụn.

Lâm Phàm cau mày:

- Hưm?

Tình huống gì kỳ, bị hắn chém một nhát mà không tức giận gì hết, ngược lại biến mất không thấy đâu.

Sí Hoàng biến mất ở phía xa lòng hoảng hốt, gã không thấy kẻ

nào chơi mình, cho rằng người có thể phá phòng ngự chắc chắn là tu vi ngang ngửa với mình.

Mợ nó, qua lâu vậy rồi vẫn ngồi đây canh gã, rõ là muốn lấy mạng của gã.

Rút trước đã, chờ biết rõ ràng tình huống lại đến báo thù.

Tình huống hiện giờ đừng nói các Chúa Tể bị mấy cường giả viễn cổ làm hoảng sợ trong lòng, với các cường giả viễn cổ cũng ôm lòng cảnh giác cao độ.

Dù sao qua lâu như vậy, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Rút lui trước cho an toàn.

Chương 1171: Thế này giống chó điên giành thức ăn không?

Xích Diễm Hoàng ngơ ngác:

- Sí Hoàng chạy làm gì?

Ở trong Nguyên Tổ Thâm Uyên lâu quá bị lú sao? Mới ra đã chạy mất bóng, có cần vậy không?

Với Xích Diễm Hoàng thì mấy chuyện này không đáng gì.

Đã có Chúa Tể lặng lẽ chạy trốn.

Cường giả viễn cổ xuất hiện từ Nguyên Tổ Thâm Uyên quá hung tàn, ở lại đây sẽ bị liên lụy, khả năng chết rất lớn.

Lâm Phàm vung rìu chém mạnh mấy chục cái nhưng không chém ra chút ưu thế:

- Hơi lợi hại.

Con chim to chạy trốn, hắn không phản ứng lại, chứ không thì ném qua Hữu Sắc Nhãn Tình là bảo đảm làm cho đối phương tới hô ba ba.

Xích Diễm Hoàng nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm, tiểu tử này khá là quái dị.

Lửa vàng đốt cháy mãi không tắt nhưng không đốt tiểu tử này ra tro bụi được, hơi kỳ.

Nguyên Tổ Thâm Uyên lại chấn động.

Một giọng nói cuồng bạo vọng lên từ Nguyên Tổ Thâm Uyên:

- Ha ha ha, ta là nhà khoa học vĩ đại, sự vĩ đại của ta sẽ chiếu rọi mọi thứ trên cõi đời, ta là minh chủ của thế gian!

Xung quanh người này là các người sinh hóa không có hơi thở.

Dược sư say mê trong khoa học đã quên luôn danh hiệu của mình, toàn chìm đắm trong khoa học.

Trong khoảng thời gian bị nhốt ở Nguyên Tổ Thâm Uyên, dược sư chìm đắm không thoát ra được, rốt cuộc có chút thành tựu.

Ngay sau đó, lại từng bóng dáng hiển hiện, hơi thở kinh người, rung động thiên địa.

Uy thế kinh khủng như đôi tay to vô hình bẻ đôi thiên địa.

Lâm Phàm bị 'Nhà khoa học' hấp dẫn, rốt cuộc là ai mà biết xưng hô hiện đại như thế?

Nhưng nhìn thoáng qua rồi hắn hết hứng.

Một nam nhân thô lỗ.

Xem ra thần vật trong Nguyên Tổ Thâm Uyên đúng là thú vị.

Lâm Phàm khẳng định nơi này có lẽ là thế giới quen thuộc với hắn, chẳng qua trôi qua đã lâu, thế giới thay đổi, nhưng có đồ vật vẫn lưu truyền.

Ma Tổ giật nảy mình, mặt hơi tái nhợt:

- Nhiều cường giả viễn cổ như vậy, nếu phát sinh đại chiến thì chỉ có một con đường chết.

Gã không thể nhìn thấu cảnh giới thực lực của đối phương, đây là cảnh giới mà Thần Chủ luôn muốn đột phá sao?

Nếu đúng vậy thì đánh làm gì nữa, tất cả chờ chết đi.

Lâm Phàm tiếc nuối hỏi:

- Ngươi còn là Ma Tổ sao?

Ma Tổ vẫn bị hù sợ, hắn thấy gã thuận mắt vì tính cách hơi giống hắn, nếu bồi dưỡng tốt có lẽ sẽ là người nối nghiệp của hắn về sau.

Nhưng xem tình huống hiện giờ thì thật tiếc nuối.

Ma Tổ đang trầm tư, nghe giọng của Lâm Phàm thì rùng mình, bước sang một bên:

- Tiểu tử, đừng đến gần quá, lửa vàng trên người của ngươi sẽ thiêu chết người. Và tại sao ta không còn là Ma Tổ?

Ma Tổ không muốn nhiều lời với tiểu tử này.

Lâm Phàm lắc đầu, có chút tiếc nuối:

- Bản phong chủ cảm giác ngươi không phải Ma Tổ mà bản phong chủ biết, nhát gan. Mấy tên già chứ có gì, bắt lấy đánh một trận là xong, trước kia ngươi đã nói ngươi đi đường ma đạo là vô pháp vô thiên.

Ma Tổ nín thở, không muốn nói chuyện, nhưng không được, không nói sẽ bị coi thường.

- Tiểu tử, đôi khi vô pháp vô thiên cũng phải xem tình huống. Những người này là cường giả viễn cổ, bọn họ tồn tại ở thời đại xa xưa còn hơn chúng ta, là tồn tại không thể tưởng tượng.

Ma Tổ nói những điều này với Lâm Phàm vì hy vọng hắn hiểu được.

Có tồn tại rất cổ xưa, mình phách lối quá sẽ vời đến nguy cơ trí mạng.

- Đừng nói những thứ vớ vẩn đó, đánh trước rồi nói. Đám khốn kiếp phá hủy đường hầm của bản phong chủ, hại vô số sư đệ, sư muội của bản phong chủ không có tài nguyên tu luyện! Không thể tha cho chúng, phải chém chết từng tên!

Lâm Phàm nói xong vung rìu chém về phía cường giả viễn cổ Nguyên Tổ Thâm Uyên tụ tập lại.

Ma Tổ hét lên:

- Tiểu tử, đừng xúc động!

Nhưng tất cả đã muộn.

Bùm!

Vang tiếng nổ điếc tai, dâng lên sóng trùng kích.

Rất nhanh có tiếng quát giận dữ:

- Khốn kiếp! Rốt cuộc là ai dám can đảm đánh lén bổn tọa!?

- Đây là lửa của Xích Diễm Hoàng! Xích Diễm Hoàng, ngươi muốn làm gì!?

Bên trên Nguyên Tổ Thâm Uyên, cường giả viễn cổ mới từ trong vực sâu lại thấy ánh mặt trời đều bị Lâm Phàm chọc giận.

Xích Diễm Hoàng không ngờ tiểu tử này dám xông vào.

- Gan hổ, nhưng kết cuộc sẽ cực kỳ thảm thương.

Xích Diễm Hoàng là người đầu tiên ra Nguyên Tổ Thâm Uyên, ổn trọng hơn Sí Hoàng nhiều. Gã cảm ứng sơ, sinh linh xung quanh hầu như đều là Chúa Tể cảnh, vài người là Chúa Tể nhất thế.

Trừ vài Chúa Tể nhất thế còn lọt vào mắt ra những người khác giống như con kiến.

Có lẽ thời đại quá xa xưa, cường giả đều đã biến mất.

Nhưng rất khó nói, còn cần tiếp tục suy nghĩ.

Ma Tổ nhắc nhở:

- Vũ Tổ, ta khuyên các ngươi hãy chạy đi!

Lúc này Vũ Tổ chỉ đứng ngó, nghe Ma Tổ khuyên thì khó chịu nói:

- Chạy cái gì? Ta chưa từng e ngại sự vật không biết!

Càn Võ đứng cạnh Vũ Tổ hơi sợ hãi, uy thế của đám cường giả viễn cổ rất kinh người. Càn Võ không ngờ Lâm Phàm một lời không hợp liền xông lên đánh với người, xem tình hình dường như đánh rất kịch liệt.

Lâm Phàm bỗng xuất hiện bên cạnh Ma Tổ, tới lui không dấu vết:

- Sao hả, Ma Tổ? Đánh một trận rất sảng khoái, đối phương rất mạnh, chưa chiếm ưu thế gì, nhưng cũng cho bọn họ biết kết cuộc phá hủy đường hầm của chúng ta là gì!

Trong trận hỗn chiến vừa rồi Lâm Phàm không biết mình đánh ai, tóm lại cứ giơ rìu chém lung tung.

Người ra từ Nguyên Tổ Thâm Uyên chắc chắn không có người quen, cứ thỏa thích làm một vố lớn.

Phải công nhận đám cường giả viễn cổ rất mạnh, kẻ địch hắn gặp hiện nay không bằng họ.

Ma Tổ nhìn vết thương trên người Lâm Phàm thì hơi giật mình, dường như cơ thể của hắn bị rách toạc, không biết mới gặp đòn tấn công kiểu gì. Lửa vàng vẫn đốt cháy trên người hắn.

- Ngươi . . .

Ma Tổ cạn lời, phục sát đất, thậm chí cảm giác ngàn vạn lời nói không thể hình dung tình huống lúc này.

Ma Tổ chỉ biết rằng tiêu đời, chắc chắn cường giả viễn cổ đã ghi hận Lâm Phàm.

Một cường giả viễn cổ tức giận quát:

- Tiểu tử, ngươi là ai?

Cánh tay của gã chảy máu, vừa rồi không biết xảy ra chuyện gì đã bị công kích, nếu không nhờ tu vi cường đại thì khốn khổ rồi.

Lâm Phàm thầm tức giận nói:

- Các ngươi còn có mặt hỏi bản phong chủ là ai? Ngẫm lại việc các ngươi đã làm đi, quá đáng hết sức!

Đám tiện nhân vô sỉ, đã làm rồi còn không biết mình làm gì sao?

Tâm cảnh của hắn tốt nhất, nhưng vẫn bị chọc tức đến mức này, đủ thấy đám người kia làm việc cùng hung cực ác cỡ nào.

Các cường giả viễn cổ ngơ ngác, họ làm gì?

Mợ nó.

Mới từ trong vực sâu đi ra, đã kịp làm gì đâu, đã bị người chụp mũ, vô sỉ!

Phương xa.

Lão nhân cưỡi lừa xuất hiện, lão không đến gần mà đứng xa xem.

Lão nhân cưỡi lừa sắc mặt nghiêm túc như đang suy nghĩ chuyện gì:

- Quả nhiên xuất hiện, cường giả viễn cổ.

Khi thấy đám Chúa Tể xung quanh, lão lắc đầu.

Ở trước mặt cường giả viễn cổ thì các Chúa Tể không là gì, chỉ mạnh hơn con kiến chút xíu.

Đối mặt mấy cường giả viễn cổ, lão không sợ nhưng không nắm chắc có thể chiến thắng bọn họ.

Chênh lệch không quá lớn, còn có hy vọng.

Khi mọi người cho rằng chỉ phải đối mặt cường giả viễn cổ thì Nguyên Tổ Thâm Uyên lại chấn động.

- Xảy ra chuyện gì?

Tất cả mọi người nghiêm túc hơn.

Chuyện đã xảy ra hôm nay ly kỳ còn hơn kỳ cảnh họ thấy trong suốt cuộc đời.

Ầm ầm!

Hình như núi lửa phun trào.

Ánh sáng sông ngân chói lòa bắn ra từ Nguyên Tổ Thâm Uyên, bên trong ánh sáng sao xen lẫn một số vật khác, chúng nó có hình dạng quái dị, tỏa hơi thở khiến người rục rịch.

Có Chúa Tể nhìn trân trân, hét to:

- Nguyên Tổ Thâm Uyên phun trào thần vật, còn là tuôn ra nhiều chưa từng có!

Bọn họ chuẩn bị chạy trốn, tuyệt đối không tham dự vào chuyện này.

Nhưng Nguyên Tổ Thâm Uyên không theo lối mòn, phun trào thần vật ngay trước mặt họ, xem trận thế thì đợt phun trào này cuồng bạo hơn trước kia nhiều.

Trước kia có mấy chục món thần vật đã khiến vô số người điên cuồng, nhưng nhìn tình huống hiện giờ thì ghê gớm, thần vật che khuất bầu trời, rậm rạp.

Mấy trăm món?

Hơn ngàn món?

Không dám tưởng tượng.

Tình huống hơi lạ, các thần vật không chờ đợi các cường giả tranh cướp mà bị trùng kích rải rác khắp thiên địa, tốc độ bay rất nhanh, Chúa Tể bình thường không theo kịp.

- Cướp!

Không biết là vị Chúa Tể nào sợ làm chim đầu đàn bị người đánh nên hô hào dụ dỗ đám người ra tay trước.

Quả nhiên.

Người chết vì tiền, chim chết vì ăn.

Giờ phút này, các Chúa Tể định rời đi đều điên cuồng đuổi theo những thần vật.

- Đó đều là thần vật, bí mật chung cực của Nguyên Tổ Thâm Uyên. Chúng ta bị giam trong thứ nguyên khác, không thể lấy được, giờ cơ hội đến, cướp trước rồi nói!

- Lũ con kiến, ai dám cướp thần vật là muốn chết!

Các cường giả viễn cổ uy hiếp, nhưng đám Chúa Tể như nghe gió thoảng bên tai, nói như thể nếu họ không cướp thì sẽ không bị cường giả viễn cổ giết.

Có Chúa Tể nhủ thầm nếu may mắn cướp được mấy món thần vật, thực lực đột nhiên tăng mạnh thì sẽ đánh các ngươi thành con cháu luôn!

Phương xa.

Lão nhân cưỡi lừa mắt sáng rực, thần vật lần này không tầm thường, không cướp lấy thì thật có lỗi với bản thân.

Vạt áo bay lên, trời xanh vạn dặm chấn động, mấy món thần vật bị lão hút về tay.

Một cường giả viễn cổ phát hiện lão nhân cưỡi lừa liền ra tay:

- Tự tìm cái chết!

Uy thế hùng hồn, bầu trời tan vỡ, một luồng sáng bao trùm thiên địa bắn về phía lão nhân cưỡi lừa.

Lão nhân cưỡi lừa hét to:

- Con lừa, đi!

Lão không muốn đánh với đám cường giả viễn cổ mà đuổi theo luồng sáng thần vật phía xa.

Vạn Quật lão tổ kìm nén không được:

- Các vị, cơ hội đang ở trước mắt, bỏ qua lần này sẽ không có lần sau!

Vạn Quật lão tổ nhìn thần vật phía xa không ai đuổi theo, lập tức lao lên.

Minh Hoàng lão tổ do dự.

Lão tổ muốn về Long giới sống hưởng thụ, cướp thần vật sẽ phải xung đột với các cường giả.

Có cướp hay không đây?

Thôi, đợi cơ hội.

Vũ Tổ không kiềm được, ánh mắt bị một thần vật bay về phía xa hấp dẫn. Món thần vật kia hình như hữu dụng với lão, Vũ Tổ dứt khoát xông lên tranh cướp.

Vốn sẽ có trận chiến đụng độ cường giả viễn cổ, nhưng bị Nguyên Tổ Thâm Uyên phun trào thần vật làm rối loạn hết.

Ma Tổ hơi rục rịch, đang định hành động thì thấy Lâm Phàm không nhúc nhích, trông hắn khá bình tĩnh:

- Tiểu tử, ngươi không đi cướp?

Lâm Phàm cười, lắc đầu nói:

- Không đi, ngươi không cảm thấy cảnh này hơi giống chó dại cướp thức ăn sao? Huống chi bản phong chủ mãi là bản phong chủ, đôi khi gửi đồ ở chỗ người khác một thời gian, không gấp.

Ma Tổ chớp chớp, mấp máy môi nhưng không nói nên lời.

Câu này hơi khó nghe.

Chó dại cướp thức ăn?

Đám Chúa Tể và cường giả viễn cổ ở trong mắt ngươi là chó dại?

Ví von hơi quá đáng, láo lếu.

Lâm Phàm hỏi:

- Sao ngươi không đi?

Ma Tổ ho nhẹ một tiếng, không muốn nhiều lời.

Bản Ma Tổ mà đi thì chẳng phải là thành chó dại như ngươi hình dung sao?

Chương 1172: Tại sao các ngươi có thể tàn nhẫn như vậy

Giữa thiên địa.

Tất cả Chúa Tể bắt đầu hành động.

Xích Diễm Hoàng thả lửa đốt người Lâm Phàm cũng lao vào tranh cướp.

Lâm Phàm khá thất vọng với cảnh này.

Vốn tưởng đám cường giả viễn cổ sẽ xem tiền tài như cặn bã, bây giờ xem ra không phải vậy, họ vẫn sẽ bị thần vật hấp dẫn.

Dù những thần vật này phi phàm, những thần vật trước kia không thể so sánh, nhưng thế thì sao? Lâm Phàm này đây vẫn rất bình tĩnh, hoàn toàn không bị mấy vật ngoài thân này mê hoặc.

Ma Tổ vẫn không cam lòng, dù sao đều là thần vật:

- Tiểu tử, ngươi xác định không đi?

Gã phát hiện những thần vật này hình như có chút không tầm thường.

Lâm Phàm nói:

- Nếu ngươi muốn đi cứ đi một mình, không ai mắng ngươi, tóm lại bản phong chủ không đi.

Đi gì mà đi, thần vật chứ có gì, hắn không thèm để vào mắt. Dù sao mặc kệ là bị ai cướp được thì sẽ có ngày cơ duyên đến, thứ thuộc về hắn vẫn sẽ là của hắn, cuống cuồng lên cũng vô dụng.

Ma Tổ lắc đầu, không nhúc nhích, e rằng không đuổi theo thần vật kịp. Ma Tổ ngước đầu nhìn hư không, hai giới dung hợp, đại đạo viên mãn, gã có cảm giác hơi lạ.

Lâm Phàm bay đi xa:

- Đi!

Hắn phải về tông môn xem tình hình thế nào.

Mợ nó!

Tổn thất nặng nề, vực ngoại giới và thượng giới dung hợp thì đường hầm vô dụng, tài phú kếch xù chưa tỏa sáng chói mắt đã hoàn toàn biến mất.

Ai hiểu thấu cho nỗi đau này?

Ma Tổ nhắc nhở:

- Tiểu tử, lửa trên người của ngươi chưa dập tắt.

Gã phục rồi, bị đốt đến tận lúc này mà hắn không có chút phản ứng nào sao?

Đã ngửi được mùi khét rồi, không biết nên nói cái gì, cạn lời.

Lâm Phàm phất tay:

- Không sao, bản phong chủ đi đây.

Hắn không nói nhiều với Ma Tổ, trực tiếp biến mất ở trong thiên địa.

Ma Tổ phục tiểu tử này.

Gã nhìn về phía phương xa, vẫn thấy lưu luyến. Thần vật, những thứ kia đều là thần vật.

Dù sao tiểu tử này đã đi rồi.

Ma Tổ suy nghĩ một lát, không kiềm được lòng xao động, gã nghĩ còn kịp, nếu may mắn sẽ đụng phải một số thần vật lẻ loi.

Nếu Lâm Phàm có mặt ở đây tuyệt đối sẽ mắng to: Hận Thiên Tiểu Ma Quân, đồ mặt dày!

Phương xa.

Lâm Phàm nhìn hoàn cảnh xung quanh, vực ngoại giới và thượng giới dung hợp hình như bản đồ cũng to hơn, sau này mọi người cùng sinh hoạt trong một giới, bình chướng Đạo cảnh không còn tồn tại.

Đường hầm.

Lâm Phàm đến đường hầm, phát hiện các Chúa Tể đều ngơ ngác đứng bên ngoài.

Đường hầm không còn.

Cốt Vương ôm đầu, rất bất đắc dĩ, rất đau lòng.

Trông thấy Lâm Phàm, Cốt Vương bi thương nói:

- Lâm gia, ngài mau nhìn xem, đường hầm của chúng ta không còn!

Lâm Phàm không lời nào để nói, trong lòng cũng là bi thương ngược dòng thành sông:

- Bản phong chủ biết rồi, vực ngoại giới và thượng giới dung hợp khiến đường hầm biến mất. Đám khốn nạn kia phá hỏng công việc đàng hoàng của chúng ta, tuyệt đối không thể tha thứ!

Cốt Vương giận dữ hỏi:

- Lâm gia, đám khốn nạn kia là ai? Ta đi đánh chết bọn họ!

Cốt Vương này bị Phật Ma Tháp phong ấn lâu như vậy, thật vất vả đi ra, muốn làm người trong sạch, có trái tim làm giàu, giờ mất hết sạch.

Không thể tha thứ cho kẻ phá hoại, nhất định phải chém chết mới được.

Khi Lâm Phàm nói cường giả viễn cổ ra Nguyên Tổ Thâm Uyên khiến đường hầm biến mất thì Cốt Vương ngậm miệng lại, vờ như mình chưa từng nói lời kia.

Hiển nhiên Cốt Vương cũng hơi sợ.

Mợ nó, đó là cường giả viễn cổ, không phải tùy tiện muốn đánh là đánh.

Cốt Vương mờ mịt hỏi:

- Lâm gia nói xem chúng ta bây giờ nên làm cái gì?

Cốt Vương đã quyết định đi theo Lâm gia lăn lộn tới cùng, không nghĩ đến đường ra khác.

Các Chúa Tể đều nhìn về Lâm Phàm, chờ đợi kết quả.

Hình thức hoạt động đường hầm rất khá, cho bọn họ nhìn thấy phát triển tương lai, không cần lang thang, ỷ vào thực lực liều mạng với người.

Chỉ cần cho đầy đủ thời gian, tất cả mọi người tin tưởng mình sẽ thành người có địa vị, thân phận.

Nhưng bây giờ tan biến hết, miễn bàn nữa, lòng họ đắng chát, rất muốn đập chết cường giả viễn cổ đã gây ra chuyện này.

Lâm Phàm suy nghĩ:

- Làm sao bây giờ? Không sao, có cách rồi, tất cả dọn dẹp đồ đạc đi theo bản phong chủ. Tuy nghiệp vụ đường hầm của chúng ta chết yểu, nhưng trái tim nóng bỏng tràn đầy ước muốn lập nghiệp vĩnh viễn không dập tắt!

Cốt Vương vỗ tay reo lên, nịnh hót không cần tiền:

- Lâm gia nói hay lắm, bá đạo lắm, nói trúng tim đen của ta!

Lâm Phàm cười cười, ra hiệu Cốt Vương đừng kích động.

Lúc này.

Tứ Dục Chi Chủ mang theo Phó Thần Chủ Thần Đình bước tới:

- Xử trí hắn thế nào đây?

Đường hầm đã mất, Du Vân cũng không còn sức hấp dẫn với họ.

Bịch!

Du Vân tê liệt ngã xuống đất, trong mắt không có sự tức giận, thay vào đó là sợ hãi.

Y biết chuyện gì xảy ra, khi không còn giá trị lợi dụng là ngày chết của y.

Du Vân luôn chờ đợi phụ thân đến cứu mình, nhưng chờ tới bây giờ không thấy bóng dáng đâu.

Cốt Vương sờ hai thanh cốt đao sau lưng, rục rịch muốn vung đao chém chết tên này:

- Lâm gia, theo ta thấy giết hắn cho rồi, mang theo chỉ càng vướng víu, không được ích gì.

Lâm Phàm chần chừ:

- Chuyện này . . .

Nên giết chết tên này hay ép giá trị lợi dụng cuối cùng?

Du Vân lập tức cầu xin tha thứ, thừa nhận mình sợ:

- Đừng giết ta! Ta là Phó Thần Chủ Thần Đình, phụ thân của ta là Thần Chủ, ta còn có giá trị lợi dụng, đừng giết ta!

Lúc mới bị bắt thì Du Vân rất kiên cường, nhưng hàng loạt tình huống sau đó khiến y không kiên cường nổi nữa. Y biết đám người này thật sự sẽ giết mình.

Lâm Phàm chợt nảy ý tưởng:

- Các ngươi chỉ biết chém giết, Phó Thần Chủ người ta mang đến nhiều chỗ tốt cho chúng ta, giờ mất đường hầm liền muốn giết người ta hay sao?

Du Vân nghe vậy thở phào, rối rít cảm tạ Lâm Phàm đã không giết mình.

Lâm Phàm nói:

- Mang theo, dù không có đường hầm thì sao? Chúng ta có thể tổ chức hoạt động chuyên dùng để giảm trứng của hắn, giảm mức thu phí xuống, ít chút là được, coi như kiếm thêm.

Cốt Vương vỗ đầu trọc:

- Có lý, đầu óc của Lâm gia thật thông minh, sao ta không nghĩ tới vậy nhỉ. Cách quá hay, tuyệt vời!

E rằng đời này Cốt Vương không sửa được tật nịnh hót. Nịnh từ lúc còn nhỏ yếu tới khi Chúa Tể đỉnh, khó thể tưởng tượng gã đã bợ đít bao nhiêu người trên đoạn đường này, gã đã nói bao nhiêu lời khiến người nghe đỏ mặt.

Với Lâm Phàm thì Cốt Vương không phải nịnh bợ, gã toàn nói lời thật.

Du Vân choáng váng trước quyết định này.

Thật là lòng dạ độc ác, vẫn muốn lợi dụng y, còn dùng cách giá rẻ giẫm lên y.

Còn mặt mũi nào?

Nhưng ý nghĩ chờ phụ thân đến cứu vẫn còn đó, y không bỏ được.

Lâm Phàm phất tay:

- Đi, đến tông môn của bản phong chủ. Yên tâm, đi theo bản phong chủ lăn lộn bảo đảm các ngươi ăn ngon uống say. Đám cường giả viễn cổ kia phá hủy đường hầm của chúng ta, không chém chết đám khốn kiếp này thề không làm người!

Hắn mang theo đám Chúa Tể như sói như cọp lao về phía xa.

Viêm Hoa tông.

Các đệ tử đều ngẩn ngơ.

Bọn họ không biết chuyện gì xảy ra.

Lúc nãy đất rung núi chuyển, trời sụp đất nứt, bầu trời xám tro, sấm chớp đì đùng, chất lỏng màu xám trút xuống từ hư không vỡ vụn.

Hù chết người.

Huyết Ma Đế làm cường giả Chúa Tể, dù bị phong ấn thời gian dài nhưng có kiến thức phi phàm.

Huyết Ma Đế lẩm bẩm:

- Đây là vực ngoại giới và thượng giới dung hợp, sao làm được?

Trong thời gian này Huyết Ma Đế đã lành vết thương, cách cảnh giới Chúa Tể đỉnh không xa, có lẽ qua tầm vài ngày là đến.

Vực ngoại giới và thượng giới dung hợp làm Thanh Oa ngẩn ngơ, sự việc vượt sức tưởng tượng của nó.

Thanh Oa thầm nghĩ:

- Tình huống này cho tới bây giờ đều chưa từng xảy ra, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Việc gì đều có nguyên nhân, chắc xảy ra chuyện lớn, nhưng Thanh Oa nghĩ tới nghĩ lui vẫn không rõ.

Bên trên Viêm Hoa tông bỗng chấn động hư không, dấu hiệu cường giả đến, không chỉ một vị cường giả.

Lâm Phàm nói:

- Đây là tông môn của bản phong chủ, các ngươi ở tạm một thời gian đi, đợi tình huống bên ngoài dần ổn định rồi chúng ta lại làm việc.

Chỉ có Lâm Phàm dám mang theo một đám Chúa Tể làm việc, những người khác không có năng lực lớn đến vậy.

Cửa sơn môn.

Từ Đại Pháo không hụt hơi chút nào, dù xuất hiện rất nhiều cường giả lạ mặt nhưng gã ngửi được mùi của sư huynh, miễn có sư huynh thì chẳng sợ gì.

Từ Đại Pháo hét to:

- Sư huynh trở về!

Các đệ tử sợ hãi tình huống chưa biết đều reo lên.

Sư huynh trở về thì an toàn rồi.

Cốt Vương hỏi:

- Lâm gia, đây là tông môn của ngài?

Thần niệm của gã tràn ra, lòng thầm nghĩ tông môn này hơi yếu, tuy bên trong có hơi thở cường giả nhưng không hợp với tông môn này.

Lâm Phàm gật đầu:

- Ừm!

Cốt Vương điên cuồng bợ đít:

- Ôi chao, lợi hại, không uổng là tông môn của Lâm gia, khí thế bàng bạc, mắt thường có thể thấy đại khí vận ngưng tụ bên trên tông môn, không tầm thường chút nào, đúng là tông môn bồi dưỡng ra cường giả như Lâm gia.

Đông Dương Đế liếc nhìn Cốt Vương, ánh mắt lấp lóe cảm xúc phức tạp.

Nịnh hơi lố, mở mắt nói dối.

Thực lực tổng hợp của Viêm Hoa tông mà mạnh khỉ gì? Nếu không có lão ca ở thì Chúa Tể giơ tay có thể đập bẹp tông môn như vậy.

Đông Dương Đế chưa biết sự khủng bố của tổ ba người bình yên.

Lâm Phàm thông báo một chút rồi lao tới chỗ lão sư:

- Sư đệ, đây đều là bằng hữu của sư huynh, hãy chiêu đãi cho tốt, sư huynh đi tìm trưởng lão.

Đây xem như thiên địa biến động, đệ tử bình thường tự nhiên có chút sợ hãi, nhưng chỗ tốt cũng nhiều.

Không có bình cảnh tu vi, Đạo cảnh không còn là đỉnh.

Cộng thêm trong thời gian này Lâm Phàm không ngừng vận chuyển tài nguyên cho tông môn, tu vi của các sư đệ, sư muội chắc chắn là một ngày ngàn dặm.

Thiên Tu sơn phong.

Lâm Phàm kể tình huống gần đây cho lão sư, cường giả viễn cổ Nguyên Tổ Thâm Uyên xuất hiện khiến lão sư hơi bất ngờ nhưng không quá kinh sợ.

Thiên Tu nhắc nhở:

- Vậy đồ nhi hãy cẩn thận, nên tránh cường giả viễn cổ thì nhớ tránh mặt họ.

Đồ nhi nhắc đến cường giả viễn cổ thì chắc chắn hắn sẽ đấu cứng với người ta, khỏi đoán cũng biết.

- Lão sư yên tâm, trong lòng đồ nhi hiểu mà.

Chương 1173: Ta quan hệ với ngươi tốt như vậy, tuyệt đối không phải là vì đan dược

Mấy ngày đi qua.

Lâm Phàm ở trong tông môn, không đi đâu.

Đám Chúa Tể theo hắn trở về được xếp vào ở tạm thời trong tông môn, chờ đợt hành động tiếp theo.

Lâm Phàm thầm nghĩ:

- Kỳ lạ, sao Ma Tổ còn chưa đến?

Không lẽ Ma Tổ đi tìm mấy thần vật kia?

Lúc này.

Cốt Vương từ phương xa đi tới:

- Lâm gia, khi nào chúng ta bắt tay vào hạng mục mới?

Cốt Vương ở trong Viêm Hoa tông sắp mọc nấm, gã muốn gầy dựng sự nghiệp lừng lẫy.

Đã qua mấy ngày rồi, cũng nên hành động.

Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ, hạng mục?

Hiện giờ đâu dễ nghĩ ra hạng mục, trước kia đường hầm tốt bao nhiêu, thoáng chốc mất tiêu, cảm giác đau lòng khiến người nghẹt thở.

- Đừng nóng vội, tạm thời chưa nghĩ ra, trước hết để Du Vân làm việc, bản phong chủ sẽ cho Tri Tri Điểu truyền bá một chút.

Lâm Phàm không có cách nào, hạng mục đâu dễ nghĩ ra, đến bây giờ vẫn không biết tình hình bên ngoài như thế nào, đám cường giả viễn cổ rốt cuộc đang làm gì.

Một nơi nào đó.

Sí Hoàng ra từ Nguyên Tổ Thâm Uyên liền bị đánh tới tấp vào đầu, làm gã sợ hãi nhanh chóng rút lui rời xa nơi thị phi.

Giờ ngẫm lại Sí Hoàng vẫn không biết bị ai đánh, vì sao lúc nãy chưa nhìn mặt hung thủ đã bỏ chạy nhanh như vậy.

Sí Hoàng biến ra hình người, ngồi xổm một chỗ mấy ngày không đi đâu:

- Nơi này đã không phải là thiên địa ngày xưa.

Sí Hoàng nhìn mảnh thiên địa này, khóe miệng lộ ra nụ cười.

- Bụng hơi đói.

Sí Hoàng bay lượn thiên địa, huyễn hóa ra chân thân.

Chân thân rất khổng lồ, che khuất bầu trời, bốn cánh vỗ đập rồi biến mất.

Một tông môn nào đó, không quá cường thịnh nhưng không yếu. Đệ tử trong tông đang làm việc của mình thì phía chân trời xa bị một bóng đen khổng lồ bao trùm.

- Đó là cái gì?

Tất cả mọi người kinh hô.

Bọn họ không biết đó là vật gì, hơn nữa xem tình hình thì đang tiến về phía họ.

Cường giả tông môn hiện ra, vẻ mặt nghiêm túc nhìn phương xa.

Lúc này.

Sí Hoàng kêu to, âm thanh chuyển hóa thành sóng âm, thiên địa liền như thủy triều dậy sóng.

Sóng trùng kích đột nhiên đánh tới, kiến trúc xung quanh nháy mắt vỡ vụn.

- Cái gì?

Tất cả mọi người sợ ngây người.

Tông môn cường giả càng là nổi giận.

Nhưng ngay sau đó xảy ra việc kinh khủng hơn nữa. Sí Hoàng há mồm hình thành vòng xoáy màu đen, tất cả mọi người còn không phản ứng lại đã bị nuốt chửng.

- Hương vị chẳng ra làm sao, dở hơn ngày xưa nhiều.

Nơi Sí Hoàng đi qua không một ngọn cỏ, không một sinh linh sống sót.

Bản thể của Sí Hoàng là yêu thú hiếm thấy trên đời, cơ duyên tình cờ bước lên đỉnh, đến cực hạn của yêu thú.

Hôm nay, Sí Hoàng tiến sâu về phương bắc mấy chục vạn dặm, nuốt sinh linh vô số kể, diệt mấy chục tông môn lớn.

Hung uy cái thế, dù là thiên địa cũng bị hù dọa.

Đây không phải một loại đồ sát, càng giống như bản năng ăn của sinh vật.

Nếu để Lâm Phàm biết Sí Hoàng làm ra việc như thế thì hắn sẽ nổi giận.

Sao có thể như vậy?

Đánh bọn họ tơi bời là được, toàn là điểm, ăn hết bọn họ đúng là tàn nhẫn.

Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm xem tin tức Tri Tri Điểu phát tan, rất là đau lòng:

- Hung ác đến vậy sao?

Lâm Phàm không ngờ Sí Hoàng bị hắn chém một nhát liền bỏ chạy vậy mà tàn nhẫn sát hại nhiều người như vậy.

Miệng lớn, hình thể lớn là có thể vô pháp vô thiên sao?

Quá đáng, quá đáng hết sức.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu liên lạc với Lâm Phàm:

- Tông sư, theo tin tức chúng ta nhận được thì mấy ngày trước đám cường giả viễn cổ đều ẩn núp, ngày gần đây họ dần sinh động.

Lâm Phàm trầm ngâm nói:

- Ừm, mấy hôm trước đám cường giả viễn cổ ẩn núp có lẽ vì đang dò xét tình huống hiện tại, có lẽ phát hiện không có cường giả nên mới sinh động. Tình hình thần vật thế nào? Đã theo dõi được ai sở hữu thần vật chưa?

Lâm Phàm sớm kêu Tri Tri Điểu hành động, hỏi thăm tình huống.

Thần vật phun trào, cường giả viễn cổ nhanh nhẹn tranh cướp, hiển nhiên là nhìn trúng thần vật. Bao nhiêu người lấy được thần vật thì không biết.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu nói:

- Vẫn chưa điều tra được tin gì đáng tin.

Lâm Phàm dặn Tri Tri Điểu chú ý chặt chẽ, mấy chuyện khác thì hắn không quan tâm.

Hắn đang suy nghĩ đám cường giả viễn cổ muốn thế nào.

Đan giới.

Khi Lâm Phàm đến nơi Cửu Sắc lão tổ liền tiến lên hỏi thăm tình huống, lão muốn biết đường hầm ra sao rồi. Mới nhập cổ đã mất đường hầm, hố chết người.

Lâm Phàm thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ:

- Ài, Cửu Sắc, chúng ta đều là bằng hữu, bản phong chủ nói thẳng vậy. Đường hầm mất rồi, tài phú hứa đưa cho lão cũng mất.

Cửu Sắc lão tổ thộn mặt ra nhìn Lâm Phàm, hố chết người.

Bỏ ra năm mươi viên đan dược tham gia đường hầm kiếm chút tài phú, mới qua vài ngày mà đã ra nông nỗi này? Thật khiến người khó chấp nhận.

Lâm Phàm thấy Cửu Sắc lão tổ mặt mũi tràn đầy thất vọng, tiến lên an ủi:

- Cửu Sắc đừng hoảng hốt, tuy đường hầm đã mất nhưng còn sản nghiệp khác. Bản phong chủ đến để nói rõ tình huống cho lão biết, cũng chuẩn bị làm việc khác. Nhưng trước đó muốn mượn ít đan dược của lão, nên . . .

Lâm Phàm chưa nói hết câu Cửu Sắc lão tổ đã lắc đầu nói:

- Lâm phong chủ, thật sự không có, đan dược của Đan giới ta cơ bản đều cho Lâm phong chủ. Lâm phong chủ cũng biết Đan giới của ta quá nhiều người, không đủ chia đan dược.

Mợ nó!

Biết ngay tên này không lòng tốt, luôn hố người.

Tình hình thu lợi bên đường hầm khiến lão đỏ mắt, nôn ra máu chấp nhận đưa năm mươi viên đan dược vì muốn kiếm ít tiền, nhưng hiện thực là đôi tay to vô hình tát méo mặt lão.

Có nỗi khổ không nói được, chỉ có thể nuốt vào bụng.

Lâm Phàm vươn tay chộp vai Cửu Sắc lão tổ:

- Nhìn vào mắt bản phong chủ này, lão nói đi, có tin bản phong chủ không?

Cửu Sắc lão tổ nhìn chằm chằm vào mắt Lâm Phàm, tuy ánh mắt này rất chân thành, nhưng lão quen biết hắn lâu năm, rất rành hắn.

Tin hắn mới lạ.

Cửu Sắc lão tổ nói:

- Tin.

- Tin bản phong chủ thì tốt rồi, lần này cho bản phong chủ mượn một trăm viên đan dược, về sau chắc chắn sẽ không để lão chịu thiệt.

Lâm Phàm nói không biết ngượng miệng, lần trước chỉ cần năm mươi viên, lần này trực tiếp đòi một trăm viên.

Cửu Sắc lão tổ hóa đá, lão rất muốn đè Lâm Phàm dưới đất đánh tơi bời.

Còn muốn mặt không?

Mợ nó.

Năm mươi viên là đã quá đáng lắm rồi, giờ lại muốn một trăm viên, tại sao không đi cướp luôn đi?

Biểu tình của Cửu Sắc lão tổ nghiêm túc, nói y như thật:

- Không có, thật sự hết rồi.

Lâm Phàm nhìn chằm chằm vào Cửu Sắc lão tổ, mợ nó, lão đã thông minh hơn, không dễ dụ. Không có ích lợi gì e rằng Cửu Sắc lão tổ sẽ không chịu lấy đan dược ra.

Cửu Sắc lão tổ gật gù nhìn Lâm Phàm không rời mắt.

Ánh mắt hai người giao nhau.

Một người muốn đan dược.

Một người lộ vẻ mặt thật sự không có đan dược.

Lâm Phàm thầm tính toán.

Tăng lên tới Chúa Tể cảnh tiêu hao một trăm ức giá trị khổ tu, muốn tăng tiến tiếp thì số lượng giá trị khổ tu rất khủng, phỏng chừng cỡ hai trăm ức.

Lâm Phàm nói:

- Được rồi, đã hết rồi thì bản phong chủ không miễn cưỡng, chờ thêm một thời gian bản phong chủ sẽ đến.

Không thể gấp gáp, phải từ từ.

Lâm Phàm nói:

- Cửu Sắc, nói một câu thật lòng, Lâm Phàm này thật sự xem lão là bằng hữu. Lão đừng nghĩ bản phong chủ vì đan dược của Đan giới mới có quan hệ tốt với lão như vậy.

Cửu Sắc lão tổ gật đầu, rất là đồng ý:

- Đương nhiên rồi.

Nhưng lão thầm nhủ tin ngươi mới lạ, không vì đan dược mới lạ.

Sau khi Lâm Phàm rời đi, Cửu Sắc lão tổ thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc đuổi tiểu tử này đi, làm người ta sợ chết khiếp.

Hắn lại muốn lấy chỗ tốt gì từ Đan giới của lão thì lão quyết không cho, lần trước đã cho rất nhiều, nếu cho tiếp thì Đan giới sẽ bị một mình tiểu tử này phá sập.

Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm hơi tiếc nuối, không thể lấy đan dược từ chỗ Cửu Sắc

lão tổ, tiếc đứt ruột.

Lâm Phàm trở lại tông môn, hắn chưa kịp nghĩ chuyện gì thì một bóng dáng từ xa lao đến.

Ma Tổ trở về, sắc mặt rất nghiêm túc, hình như gặp chuyện gì.

Lâm Phàm cười hỏi:

- Ma Tổ, ngươi đi đâu? Sao đến bây giờ mới trở về? Đừng nói là đã đuổi theo những thần vật kia nhé?

Ma Tổ có chút xấu hổ, gã thật sự đuổi theo những thần vật kia, tiếc rằng không bắt được món nào.

Ma Tổ phát hiện thần vật lần này hơi khác, tốc độ bắn ra rất nhanh, bản thân gã suýt không đuổi kịp.

Ma Tổ nói:

- Mau đi theo ta, có món thần vật phát sinh biến hóa kinh người, sợ là có chuyện lớn.

Ma Tổ vội vàng trở về vì dọc đường gặp một món thần vật có biến đổi kinh người.

Thần vật đó bị một màn ánh sáng bao phủ, không thấy tình huống bên trong, càng không cách nào chạm đến, khi vươn tay chạm vào sẽ bị một loại lực lượng vô hình ngăn lại.

Dù thực lực của gã đạt tới Chúa Tể nhất thế cảnh vẫn không thể đụng vào, nên gã xác định thần vật này tuyệt đối không tầm thường.

Lâm Phàm kinh ngạc hỏi:

- Thật không vậy?

Quả nhiên Ma Tổ đuổi theo thần vật, có lẽ gặp thần vật kia, một mình gã không nuốt được mới nhớ tới tìm hắn cùng chia sẻ.

Ma Tổ nôn nóng thúc giục Lâm Phàm:

- Chắc chắn là thật, chúng ta đi mau lên! Nhưng phải cẩn thận một chút, ta ở nơi đó chờ đợi một đoạn thời gian, phát hiện thần vật kia dần tiết ra hơi thở, e rằng lúc chúng ta đến nơi đã có nhiều người bị hấp dẫn đến. Đi!

- Được rồi, vậy đi xem.

Hai người biến mất tại chỗ, từ Ma Tổ dẫn đầu lao tới chỗ thần vật biến đổi kinh người.

Ma Tổ phát hiện món thần vật kia là một hòn đá hình vuông, mặt ngoài lồi lõm, có hoa văn phức tạp.

Khi gã phát hiện thần vật thì nó đã bị một màn ánh sáng bao vây, thần vật phát ra hơi thở như món ngon dụ dỗ nhiều cường giả chú ý.

Ma Tổ cùng Lâm Phàm xuất hiện ở phương xa.

Bọn họ không tiến lên, bởi vì nơi đó có hơi thở của người ngoài, còn có năng lượng dao động, có người phát hiện thần vật kia.

Ma Tổ nhìn về phía xa, nghiêm túc nói:

- Không ngờ đã dẫn tới người khác.

Gã kinh ngạc kêu lên:

- Sao biến to vậy rồi? Khi ta rời đi thì màn sáng còn rất nhỏ, chỉ cỡ lòng bàn tay!

Lâm Phàm nhìn kỹ, Ma Tổ nói màn sáng cỡ bàn tay bây giờ đã là quái vật khổng lồ, mơ hồ thấy thứ bên trong.

Lâm Phàm nghi hoặc hỏi:

- Thứ này rốt cuộc là cái gì?

Thần vật đều lợi hại như vậy sao?

Chương 1174: Lát nữa sẽ nổ nát mông của ngươi

Lâm Phàm lẩm bẩm:

- Xem ra chút nữa sẽ phát sinh một trận đại chiến.

Mắt hắn bắn ra tia sáng, lòng hơi dao động, đánh nhau là việc hắn thích nhất.

Ma Tổ trầm ngâm nói:

- Vẫn phải cẩn thận một chút, thần vật dao động hơi thở cực mạnh, đã dẫn tới không ít cường giả. Ngươi nhìn cường giả kia muốn đánh vỡ màn ánh sáng kia kìa, nhưng màn sáng không nhúc nhích tí nào. E rằng thần vật này không đơn giản như vậy.

Lúc này bốn phương thiên địa chấn động hư không, có uy thế cực kỳ khủng bố truyền đến.

Cường giả đang công kích màn sáng cảm nhận được uy thế này thì mặt biến sắc ẩn núp ngay.

Lâm Phàm thấy Sí Hoàng đến liền làm phong vân vần vũ, mang theo uy thế khủng bố vô biên phô thiên cái địa:

- Con chim quái này cũng tới.

Sí Hoàng đậu trên màn sáng.

- Ma Tổ, ngươi biết tu vi của đám người này đến trình độ nào không?

Ma Tổ trả lời:

- Đã đến Hỗn Nguyên cảnh. Tiểu tử, cảnh giới này rất khó nói, dù sao cũng là cường giả viễn cổ, không giao đấu thì khó mà hiểu rõ. Còn nếu đánh thì e rằng chỉ có đường chết.

Lại có người đi ra:

- Sí Hoàng, mọi người chia đều thần vật này đi.

Người đến là Xích Diễm Hoàng.

Khi Xích Diễm Hoàng đi tới bên cạnh Sí Hoàng, chợt bóp mũi nhíu mày nói:

- Sao tanh mùi máu vậy? Sí Hoàng, ngươi lại nuốt sinh linh?

Sí Hoàng huyễn hóa thành hình người, vỗ bụng:

- Đói bụng thì ăn thôi, dọc đường tới đây ăn cũng nhiều, tiếc rằng mùi vị bây giờ dở hơn hồi xưa nhiều.

Xích Diễm Hoàng lười nói chuyện với Sí Hoàng, súc sinh mãi là súc sinh, dù đến cảnh giới như họ vẫn không sửa được thói quen ăn sinh linh.

May mắn Sí Hoàng bị giam trong Nguyên Tổ Thâm Uyên, chứ với khẩu vị của nó trải qua thời gian dài như vậy e rằng sinh linh nguyên giới sẽ bị nó nuốt hết một nửa.

- Xích Diễm Hoàng, Sí Hoàng, hai người chia đều thần vật thì chúng ta chia cái gì?

Lại hai bóng dáng xuất hiện từ xa, khí thế hùng hậu.

Vừa ra sân đã bảo hai người kia chia đôi thần vật là rất quá đáng.

Xích Diễm Hoàng cùng Sí Hoàng liếc nhau, đều có chút không vui.

Giới to như vậy, một món thần vật tầm thường dù phát ra hơi thở rất khổng lồ nhưng không thể nào một chốc hấp dẫn bốn người đến được.

Những Chúa Tể nhỏ yếu như con kiến ẩn nấp ở xung quanh thì bọn họ không thèm để vào mắt.

Nhóm Xích Diễm Hoàng bị nhốt trong Nguyên Tổ Thâm Uyên, đều vô cùng quen thuộc nhau, đánh nhau vì một món thần vật thì rất không đáng giá.

Lúc họ mới ra Nguyên Tổ Thâm Uyên, gặp thần vật phun trào, bọn họ đều đuổi theo bắt chúng nó. Khiến bọn họ vô cùng ngạc nhiên là những thần vật này rất quái dị, không thể chiếm lấy.

Xích Diễm Hoàng nói:

- Thế Minh, Đế Tôn, tất cả mọi người là người quen cũ, đã cùng nhau phát hiện ra thần vật này thì chia đều thôi. Nhưng thần vật này hơi quái dị, màn sáng bao bọc nó ngăn cản ta thăm dò, xem ra vật phi phàm đang ở trước mắt.

Chia sẻ với Sí Hoàng một chút thì không sao, nào ngờ lại có hai người đến, khiến người hơi bực mình.

Nhưng biết làm sao được? Đã đến rồi thì không lẽ đánh nhau với hai người kia chỉ vì một món thần vật? Chẳng ai chiếm được chỗ tốt.

Các cường giả Chúa Tể ẩn trong hư không thầm bất đắc dĩ, bọn họ nhận ra bốn vị này là cường giả viễn cổ, không cách nào chống lại.

Lâm Phàm rất bất mãn nói:

- Ma Tổ, bốn người này có chút phách lối, nhiều người ngồi canh xung quanh đều vì thần vật này, chưa đánh đã vỗ ngực bảo bốn người chia nhau thần vật, hơi quá đáng.

Ma Tổ quái dị nhìn Lâm Phàm, tiểu tử này suy nghĩ kiểu gì? Bốn vị cường giả viễn cổ chia cắt thần vật còn cần người khác đồng ý?

Tất cả Chúa Tể núp xung quanh đều không đủ người ta nhét kẽ răng.

Ma Tổ dặn dò:

- Ngươi cũng đừng làm loạn, sẽ chết người thật.

Lâm Phàm lắc đầu, Ma Tổ quá nhát gan.

Trước kia hắn còn tưởng Ma Tổ là dạng người cả gan làm loạn, rất có phong phạm ma đạo, Xích Cửu Sát cũng không thể so sánh với Ma Tổ.

Nhưng từ khi cường giả viễn cổ xuất hiện thì tình huống chớp mắt biến đổi, ấn tượng của hắn về gã tuột dốc không phanh, quá tệ.

Ma Tổ đang định nói gì thì phát hiện tiểu tử bên cạnh mình đã biến mất.

Ma Tổ hết hồn, nhìn phía trước mới phát hiện tiểu tử này lao về phía bốn vị cường giả viễn cổ, còn nghe tiếng hắn nói chuyện.

Lâm Phàm ung dung bước chậm trên trời:

- Bốn vị hơi khoa trương, bốn người chia nhau rồi bản phong chủ lấy cái gì?

- Ai!?

Nhóm Xích Diễm Hoàng đang trò chuyện vui vẻ, nghe câu hỏi thì giật nảy mình.

Rốt cuộc là ai?

Xích Diễm Hoàng nhận ra tiểu tử này ngay:

- Thì ra là ngươi!

Là tiểu tử láo toét với gã lúc gã mới bước ra từ Nguyên Tổ Thâm Uyên, còn chặt đứt hai sừng của gã đây mà. Nếu không phải gã bận đuổi theo thần vật thì đã giết tiểu tử này rồi.

Lâm Phàm nhìn bốn người:

- Bốn ngươi hơi quá đáng, bản phong chủ đã thấy thần vật này thì phải có phần, các ngươi có ý kiến gì không?

Phương xa.

Ma Tổ suýt tắt thở.

Dữ dội ghê gớm, hắn không rõ tình huống hiện tại như thế nào sao?

Ma Tổ không biết làm sao bây giờ.

- Tiểu tử, ngươi lợi hại, đi cùng với ngươi thì không ngày nào trái tim được yên ổn.

Ma Tổ đã nhận ra điều này, tình hình bây giờ là gã có nên đứng ra không.

Xích Diễm Hoàng cười khùng khục, sau đó cười phá lên:

- Ha ha ha! Không ngờ hậu bối ngày nay càn rỡ như vậy, ngươi biết mình đang nói chuyện với ai không? Hay ngươi không biết thực lực của mình là thế nào? Ta nghĩ chút nữa ngươi sẽ hiểu được mình có năng lực nói lời đó với chúng ta không.

Sí Hoàng, Thế Minh, Đế Tôn đều cười lạnh.

Bọn họ là ai?

Đây là cường giả viễn cổ, bị Nguyên Tổ Thâm Uyên nhốt lâu như vậy, hậu bối bây giờ quên hết bọn họ, đã quên thời đại từng bị họ khống chế đáng sợ cỡ nào.

Sí Hoàng nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm, dò hỏi:

- Hơi thở của ngươi khiến ta thấy hơi quen.

Lâm Phàm liếc qua:

- Con chim nhà ngươi mới đi ra đã bị bản phong chủ chém cho một nhát búa, sợ đến ướt quần, quên rồi sao?

Lúc ấy Lâm Phàm suy nghĩ thế này mà là cường giả viễn cổ gì, chém một nhát búa mà sợ rụng cánh.

Sí Hoàng nhớ lại, tức giận the thé hét lên:

- Là ngươi!

Sí Hoàng cứ tưởng người tổn thương mình là cường giả khủng bố nào, nay xem ra không phải, là con kiến mới đúng.

- Tiểu tử giỏi lắm, dám làm tổn thương ta, nuốt ngươi luôn!

Sí Hoàng huyễn hóa ra bản thể, bốn cặp cánh xương tỏa vầng sáng âm u, đập cánh, hé miệng to nhọn hoắc định nuốt chửng Lâm Phàm.

Lâm Phàm không hụt hơi, hắn chưa nếm qua cường giả viễn cổ mạnh đến mức nào, lần này không phải lúc đọ sức.

Lực lượng khủng bố bộc phát từ người Lâm Phàm, thế giới lực lượng hiển hiện, bên trong thế giới không có nhiều sinh linh lực lượng, nhưng giây phút Lâm Phàm bước vào Chúa Tể cảnh thì thế giới trong người đã biến đổi kinh người.

Phụt phụt!

Thế giới lực lượng nứt rạn, vết rạn li ti rậm rạp, có ánh sáng sức mạnh bắn ra.

Xích Diễm Hoàng hết hồn:

- Cái này . . .

Lực lượng này quá khủng bố, Chúa Tể không thể nào có được.

Khoảnh khắc này, Sí Hoàng nuốt chửng Lâm Phàm.

Giống như thiên địa khép kín, hết thảy đều biến mất không dấu vết.

Các Chúa Tể ẩn trong hư không đều bị sợ choáng váng.

Thật sự là khủng bố.

Sí Hoàng bỗng đổi sắc mặt, cảm giác có lực lượng khủng bố tràn ra từ khoang miệng.

- Nguy!

Sí Hoàng kinh sợ, muốn phun đồ vật ra, nhưng mọi thứ đều chậm.

Bùm!

Vang tiếng nổ điếc tai, một mảnh thiên địa hóa thành hư vô.

Sóng lực lượng như thủy triều từng lớp khuếch tán bốn phương tám hướng, các Chúa Tể ẩn trong hư không rút lui nhanh.

Ma Tổ cũng thụt lùi:

- Mợ nó, tiểu tử này quá độc ác!

Tiểu tử này tự bạo thế giới trong người có uy lực thật sự đáng sợ.

Có tiếng hét thảm thiết vang lên.

Mỏ nhọn của Sí Hoàng chảy máu ròng ròng, mỏ cứng trên và dưới vỡ vụn, vô cùng thê thảm.

Nhóm Xích Diễm Hoàng nhìn sững sờ.

Mãi đến bây giờ bọn họ vẫn không hiểu được đối phương rốt cuộc là cái gì?

Tự bạo thế giới trong người, bọn họ cảm ứng thế giới kia được tạo ra từ lực lượng thuần khiết.

Lực lượng ngưng tụ thành thế giới?

Đừng nói giỡn, dù trong thời đại của họ cũng không ai làm được điều đó, không có người dám làm.

Nhưng hôm nay phát sinh ở trước mắt.

Sí Hoàng vừa nuốt chửng đối phương thì hắn đã dứt khoát tự bạo, dù tu vi không mạnh bằng họ nhưng lực lượng tự bạo này không dễ ngăn cản.

Sí Hoàng đã biến về hình người, giận dữ mắng:

- Khốn nạn!

Sí Hoàng cảm giác kỳ kỳ, bờ môi đã biến mất thì phải, không có tri giác.

Sí Hoàng phát hiện ánh mắt nhóm Xích Diễm Hoàng nhìn mình hơi lạ, dường như đang cố nén cười:

- Ánh mắt của các ngươi là sao?

Xích Diễm Hoàng lắc đầu nói, nhưng mặt hơi nhăn lại như cố kiềm nén:

- Không có gì.

Xích Diễm Hoàng rất muốn cười phá lên.

Môi Sí Hoàng sưng như hai khúc lạp xưởng treo trên mặt, bọn họ không nhìn ra Sí Hoàng đang ngậm miệng hay há mồm.

Sí Hoàng cảm giác không thích hợp, giơ tay lên sờ, sau đó thê lương gầm rú.

Đau đớn, tức giận dâng trào trong lòng, Sí Hoàng không ngờ tiểu tử này dám làm như vậy với gã.

Khốn kiếp, đúng là khốn nạn!

Mười giây.

Lâm Phàm tinh khí thần đạt tới đỉnh viên mãn bước ra từ chỗ tối:

- Muốn nuốt bản phong chủ? Sao ngươi không lên trời luôn đi. Thần vật có phần của ta, ai có ý kiến?

Khi giọng nói cất lên, bốn vị cường giả viễn cổ hết hồn.

Bọn họ thấy tận mắt đối phương đã tự bạo thế giới trong người nhưng sao sống sót được?

Sí Hoàng giận dữ, con mắt đỏ bừng, miệng sưng như khúc lạp xưởng tăng phần hài hước:

- Tiểu tử, ta liều mạng với ngươ!

Thế giới trong người lại hiện ra, Lâm Phàm ngoắc ngón tay với Sí Hoàng:

- Đến đây, lát nữa nổ nát hoa cúc của ngươi!

Câu này khá thô tục nhưng làm Sí Hoàng đứng im như tượng, mặt đen thui.

Màn sáng bao phủ ngoài thần vật đột nhiên biến mất.

Cảnh tượng lạ kinh người diễn ra.

Chương 1175: Vị trí này, ta ngồi

- Đây là cái gì?

Khi thấy rõ hình dáng thần vật được màn sáng bao bọc thì tất cả mọi người giật mình.

Sí Hoàng bị Lâm Phàm hố một phen cũng nhìn chòng chọc, hoảng sợ hỏi:

- Đây rốt cuộc là cái gì?

Mây tía lấp lánh tia sáng vàng chói lòa, khí lành phun sương tím mù mịt.

- Thiên Đình.

Lâm Phàm nhìn cảnh lạ này, nhớ Thiên Đình được miêu tả trong thần thoại thời Trái Đất. Muôn vàn ngôi sao quay quanh Thiên Đình, vô số kiến trúc cung điện vàng son lộng lẫy, uy nghiêm, thần thánh không thể xâm phạm.

Khi ngẩng đầu, Lâm Phàm trông thấy kiến trúc thường xuyên xem trên TV.

Nam Thiên Môn làm bằng lưu ly tỏa thần quang.

Ba chữ to đó đối với người khác có lẽ rất lạ lẫm nhưng Lâm Phàm nhận ra ngay.

Nếu muốn nói điểm khác biệt duy nhất nào thì đó là Thiên Đình này âm u đầy tử khí, không có chút dao động sự sống, đã thành một Thiên Đình vô chủ.

Xích Diễm Hoàng kinh hô, con mắt đỏ ngầu tràn ngập ham muốn:

- Thần vật, đây là thần vật, bí mật chung cực của Nguyên Tổ Thâm Uyên!

Nhìn thoáng qua không thể xem rõ ràng kiến trúc bí ẩn, đảo tiên san sát, mây bay thẳng lên.

Cho dù bọn họ là cường giả viễn cổ thì cũng có lòng tham lam.

Lâm Phàm thầm kinh thán:

- Quả nhiên là rất bá đạo, Thần Đình, Phật Ma Tháp gì đó so với Thiên Đình thì không bằng phân.

Tuy Lâm Phàm không ham muốn tài phú nhưng nhìn thứ này khiến hắn rục rịch.

Lâm Phàm nói:

- Các ngươi đừng nhúc nhích, đây là của bản phong chủ! Bản phong chủ muốn đưa tông môn vào đây, ai dám cướp sẽ đánh chết kẻ đó!

Giọng nói bá đạo, không thèm để ai vào mắt.

Chia gì mà chia, quyết không chia thứ này cho ai, nó phải thuộc về Viêm Hoa tông.

Xích Diễm Hoàng hừ lạnh một tiếng:

- Tiểu tử, ngươi đang nằm mơ!

Xích Diễm Hoàng đã phản ứng lại từ cơn khiếp sợ, mắt vẫn nhìn chằm chằm kiến trúc bí ẩn lơ lửng giữa không trung.

Quá mạnh.

Thật sự là quá mạnh.

Xích Diễm Hoàng cảm nhận lực lượng vĩ ngạn ẩn chứa trong đó.

Dù bên trong không có sinh linh nhưng thần vật này tuyệt đối mang theo lực lượng mạnh nhất.

Phương xa, nhóm Ma Tổ trợn mắt há hốc mồm nhìn.

Ma Tổ cũng không dám tin, một miếng đá to cỡ bàn tay mà biến ra kiến trúc rộng lớn đến vậy.

Bí mật chung cực trong Nguyên Tổ Thâm Uyên khủng bố như vậy sao?

Nếu không thấy tận mắt thì Ma Tổ không dám tin.

Thế Minh mở miệng:

- Hừ, Xích Diễm Hoàng đừng nóng vội, tiểu tử này muốn thì cứ để hắn lấy. Ngươi không cảm giác rằng kiến trúc này không hoan nghênh chúng ta sao?

Khi Thiên Đình xuất hiện, Thế Minh cẩn thận cảm nhận trong kiến trúc bí ẩn toát ra lực lượng chống cự, dù cảnh giới cao như họ vẫn sẽ bị ảnh hưởng.

Mợ nó.

Lúc ấy bị giam trong Nguyên Tổ Thâm Uyên vì sao họ không có được thần vật như vậy.

Đế Tôn không nhịn được chộp hướng Thiên Đình:

- Để ta thử xem!

Hỗn Nguyên cảnh là cảnh giới mạnh nhất, cao hơn Chúa Tể nhất thế.

Thiên địa dung hợp, Hỗn Nguyên tự mãn lớn vô cực.

Đã là cảnh giới không còn đường để đi, nếu muốn lên cao hơn nữa thì đó là thay thế thương thiên.

Ngay khi Đế Tôn ra tay, thiên địa rung động, thần quang vàng quanh người gã chiếu rọi thiên địa. Một ảo ảnh Đại Đế hiện ra trong thần quang, với uy người đời không địch nổi đánh về phía Thiên Đình.

Người Đế Tôn bắn ra đế quang chiếu vào Thiên Đình.

Theo tình huống bình thường thì đế quang này đủ sức phá vỡ phòng ngự của Thiên Đình, cướp hết mọi thứ trong đó. Nhưng khi đế quang bắn vào Thiên Đình thì như cục đá ném vào mặt nước, nhộn nhạo từng vòng gợn sóng, sau đó dần dần tan biến.

Đế Tôn giật mình không tin được:

- Không thể nào!

Thiên Đình bộc phát thần quang, từ bên trong bắn ra luồng sáng.

Khi mọi người nhìn rõ hơn thì phát hiện một ngọc tỉ lơ lửng trên cao, muôn vàn thần quang bắn ra, sương mù màu tím quấn quanh ngọc tỉ.

Đế Tôn giật mình kêu lên:

- Nguy rồi!

Đế Tôn thầm sợ hãi, vì cảm nhận được nguy cơ trí mạng từ ngọc tỉ.

Ngọc tỉ bắn ra luồng thần quang rơi xuống người Đế Tôn.

Phụt!

Có tiếng hét thảm, Đế Tôn tóc tai bù xù, pháp tắc trong người vỡ ra từng khúc, cơ thể như đường kẽ rã rời, ọc từng ngụm máu.

Hơi thở của Đế Tôn thoáng chốc ủ rũ, không còn thế vô địch như lúc trước:

- Sao có thể kinh khủng như vậy?

Lâm Phàm thầm nghĩ khủng bố như thế không lẽ trước kia có thần tiên thật sao? Ngọc tỉ đó là Thiên Đế Ấn?

Uy một kích đúng là khủng bố, Đế Tôn suýt bị đánh chết.

Không được, nhất định phải chiếm được thứ này.

Nhóm Xích Diễm Hoàng thấy bộ dạng thê thảm của Đế Tôn thì sợ nhũn chân.

Một món thần vật thôi mà sao có uy lực khủng bố như vậy?

Xích Diễm Hoàng giơ tay nhường Lâm Phàm hàng phục kiến trúc bí ẩn:

- Tiểu tử, lên đi, ngươi giỏi thì lên.

Đế Tôn suýt bị đánh chết, con kiến Chúa Tể cảnh như ngươi thì có bản lãnh gì?

Lâm Phàm không để ý tới Xích Diễm Hoàng, hắn đang suy nghĩ một việc.

Thiên Đình có thể xuất hiện thì mấy thứ tồn tại trong thần thoại xưa như Tây Phương Cực Lạc Tịnh Thổ cũng sẽ xuất hiện chứ?

Bí mật chung cực trong Nguyên Tổ Thâm Uyên là khiến đồ vật này trở thành hiện thực, lại xuất hiện thời đại thần thoại sao?

Kệ vậy, đã phát hiện thứ này thì phải lấy vào tay.

Lâm Phàm liếc qua bốn vị cường giả viễn cổ:

- Được rồi, các ngươi không làm được thì giải tán, xem bản phong chủ đây!

Đế Tôn kia tự rước khuất nhục, suýt bị giết chết, nếu ngoan cố làm thêm một đợt thì chỉ có nước ngồi yên chờ bị gặt.

Ma Tổ căng thẳng, tiểu tử, đừng đi, thứ này quá quỷ dị, sẽ chết người đấy.

Khi ngọc tỉ bí ẩn hiện ra, Ma Tổ cảm giác mình bị khắc chế, uy huy hoàng thấm sâu trái tim ma.

Xích Diễm Hoàng nhếch mép:

- Ha ha.

Đế Tôn tự mình tìm đường chết, suýt toi đời, khiến bọn họ biết thần vật trong Nguyên Tổ Thâm Uyên này không đơn giản như mặt ngoài, muốn lấy vào tay sẽ phải trả giá vô cùng đau đớn.

Cho đến bây giờ chưa thăm dò rõ tình huống thần vật, cũng khiến người không nhìn thấu thần vật này là thứ gì.

Đằng trước Nam Thiên Môn.

Lâm Phàm nhấc chân bước vào trong đó.

Có thể cảm nhận rõ ràng không gian xung quanh biến đổi, lực lượng bài xích rất kinh người, uy thế từ các phương hướng ập đến như dời núi lấp biển đè lên người.

- Không có cảm giác gì.

Người Lâm Phàm nhẹ hẫng, uy thế chỉ có thể hù dọa bạn nhỏ, chứ hắn thì miễn dịch bất cứ uy thế gì, không sợ hãi chút nào.

Khi bóng dáng Lâm Phàm biến mất sau Nam Thiên Môn, Xích Diễm Hoàng giật nảy mình, gã không ngờ hắn đi vào dễ dàng như vậy:

- Cái gì?

Xích Diễm Hoàng không ngồi yên. Tiểu tử đó đi vào mà không bị

công kích gì, không thể nào.

Xích Diễm Hoàng cũng lao vào Nam Thiên Môn.

Tiếc rằng Xích Diễm Hoàng mới đạp chân vào thì hai đầu gối gấp khúc quỳ xuống đất, trán rịn giọt mồ hôi to bằng hạt đậu.

Xích Diễm Hoàng gượng chống khó khăn đứng lên:

- Không thể nào!

Xích Diễm Hoàng chống cự một lúc thì uy áp vọt tới càng ngày càng kinh khủng, dần dần tăng mạnh.

Xích Diễm Hoàng hết hồn, như gặp quỷ:

- Ta không ngăn cản nổi?

Xích Diễm Hoàng nhanh chóng rời khỏi, rời xa phạm vi Nam Thiên Môn, thở hồng hộc.

Xích Diễm Hoàng nói:

- Tiểu tử này có vấn đề, bên trong uy áp rất mạnh, ta ngăn cản không nổi.

Thế Minh kinh sợ.

Xích Diễm Hoàng cũng không chịu nổi thì ai ngăn được?

Bọn họ đều là cường giả Hỗn Nguyên cảnh, đã đạt tới đỉnh.

Nhưng bây giờ họ bị một món thần vật ngăn cản ở bên ngoài, nói ra ngoài có ai tin?

Ma Tổ chịu phục:

- Lợi hại.

Tiểu tử đó thật sự đi vào được.

Ma Tổ không thể bước ra, gã cùng đám Chúa Tể ẩn núp, hâm mộ nhìn.

Ma Tổ chợt nhớ Lâm Phàm từng nói một câu.

Là ngươi thì mãi là của ngươi, sẽ có ngày trở lại.

Mợ nó.

Tiểu tử này tự tin vậy sao?

Không thể so sánh.

Ma Tổ không biết trong kiến trúc bí ẩn có cái gì, nhưng chắc chắn có thứ tốt, hơn nữa là đồ vật khiến người hâm mộ.

. . .

Lâm Phàm đã bị nơi này mê hoặc:

- Chỗ này rất đẹp, phải lấy vào tay, cho các sư đệ, sư muội tới đây hưởng phúc.

Đừng tưởng rằng hắn chỉ biết lực lượng, hắn cũng có mắt thẩm mỹ với cái đẹp.

Rất nhanh, Lâm Phàm ngẩng đầu lên, thấy biển hiệu tòa cung điện này.

Lăng Tiêu Điện.

Lâm Phàm lẩm bẩm:

- Chắc đúng rồi.

Xem ra thần thoại là thật.

Thần vật trong Nguyên Tổ Thâm Uyên tụ tập vô số đồ vật, có lẽ đồ trong thần thoại là quý giá nhất.

Giờ phút này, Lâm Phàm không biết khi mình đi đến đây đã chịu đựng uy thế kinh khủng đến mức nào, bản thân hắn không bị ảnh hưởng gì nhưng không gian đã bắn ra đốm lửa, vết nứt.

Uy thế chỗ này chắc tới đỉnh rồi.

Ngai báu phía trước đập vào mắt hắn.

Ngai báu rực rỡ sắc vàng như ngọn lửa bùng cháy, hai bên trái phải sau lưng ghế là hai cây cột rồng bay dựng thẳng, rồng thần màu vàng quấn quanh cây cột hệt như vật sống.

Giữa hai cây cột rồng bay lên là một tấm gương hình tròn, phần viền như lửa màu vàng rực cháy, mặt gương có màu xanh biếc, xanh

mơn mởn.

Khi Lâm Phàm đứng phía dưới nhìn ngai báu thì cảm giác mình trở nên nhỏ bé như một hạt bụi.

- A, sao cảm giác như ngai báu đang kêu gọi mình? Muốn mình ngồi lên? Đã vậy thì ngồi thử coi sao.

Lâm Phàm bước hướng ngai báu, ngai báu tỏa ra lực lượng khủng bố đến cực hạn đẩy hắn ra, muốn cho tên chết tiệt này nhanh chóng biến mất, đừng làm bẩn nơi này.

Tiếc rằng uy thế lực lượng cỡ đó vô dụng với Lâm Phàm.

Bên ngoài.

Nhóm Xích Diễm Hoàng nóng ruột nóng gan, không biết bên trong rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Ngay lúc này, một bóng dáng hiện ra trong hư không, chớp mắt lao vào Thiên Đình.

Xích Diễm Hoàng giật mình kêu lên:

- Ai vậy?

Kẻ nào đi vào? Sao con kiến khác vào được mà bọn họ là cường giả viễn cổ thì không thể vào?

Chuyện gì đây?

- Ta không tin!

Xích Diễm Hoàng lại xông về phía Nam Thiên Môn, nhưng khi áp sát thì lại bị uy thế ập đến đè lên người, không thể cưỡng lại cảm giác này.

Xích Diễm Hoàng bị đè ép hộc máu, chật vật lăn ra.

Trong Lăng Tiêu Điện.

Lâm Phàm sửa sang vạt áo, đứng trước ngai báu, hắn nhìn xuống phía dưới, ho nhẹ một tiếng:

- Ta ngồi.

Bỗng có tiếng quát giận dữ cất lên:

- Cách xa ngai báu của ta!

Chương 1176: Dừng tay, van cầu ngươi dừng tay

Lâm Phàm vốn tưởng uy áp bài xích của Thiên Đình sẽ ngăn chặn cả cường giả Hỗn Nguyên cảnh, không ngờ có một người hơi thở khá quen thuộc đi vào.

Cấm Thượng Thiên Đế Dục Cửu Nguyên.

Lúc này, Dục Cửu Nguyên sắc mặt rất khó coi, như trông thấy có người muốn cướp báu vật quý giá nhất của mình.

Lâm Phàm nghi hoặc hỏi:

- Sao ngươi vào được?

Hắn nhất định sẽ ngồi lên ngai báu, thứ đã xem trọng thì không lý nào từ bỏ được, thậm chí phải lớn tiếng nói với đối phương rằng: Ta đã chọn chỗ ngồi này, ta tuyên bố dù Thiên Đế sống lại cũng vô dụng.

Dục Cửu Nguyên nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm:

- Nó là của ta, ta là chủ nhân nơi này, ngai báu đương nhiên thuộc về ta.

Khi Nguyên Tổ Thâm Uyên phun trào thần vật, Dục Cửu Nguyên cảm giác sâu trong lòng có giọng nói kêu gọi mình.

Trở về!

Trở về!

Âm thanh kia càng ngày càng to, cuối cùng diễn biến thành tiếng vọng trong đầu y.

Dục Cửu Nguyên cảm nhận phương xa tít có lực lượng lôi kéo mình, cuối cùng y đến đây.

Khi thấy thần vật này thì lòng Dục Cửu Nguyên rạo rực.

Cơ duyên tới rồi, cơ duyên của riêng Dục Cửu Nguyên này đã tới.

Lâm Phàm thầm nghĩ trong Thiên Đình có uy áp, dù là cường giả Hỗn Nguyên cảnh cũng bị từ chối ở ngoài cửa, cưỡng ép xâm nhập sẽ chịu khổ.

Dục Cửu Nguyên có năng lực gì tiến vào Thiên Đình?

Người này thật sự có duyên với Thiên Đình?

Theo Lâm Phàm biết thì có đồ vật tuy là vật vô chủ nhưng trong vô hình tự chọn chủ nhân.

Thiên Đình xuất hiện từ trong Nguyên Tổ Thâm Uyên, nó ngăn cản người khác đi vào chắc vì tìm kiếm chủ nhân mới cho mình.

Hiện tại xem ra Dục Cửu Nguyên được Thiên Đình đặc biệt lựa chọn.

Tâm tình của Lâm Phàm rất tệ:

- Phẩm vị của Thiên Đình hơi kém, bản phong chủ hoàn mỹ như vậy đang ở đây mà không chọn bản phong chủ, đi chọn Dục Cửu Nguyên, không nể mặt gì hết.

Lâm Phàm hết ham muốn Thiên Đình, thứ chênh lệch phẩm vị thì chẳng cao cấp gì.

Dục Cửu Nguyên tức giận quát:

- Ngươi còn không mau đi xuống, đây là vị trí của ta!

Trong lòng Dục Cửu Nguyên cảm giác liên kết với Thiên Đình, thần vật này đã xem y như chủ sở hữu dự bị. Tuy y chưa biết thần vật này là cái gì, nhưng y hiểu rằng tòa cung điện này không phải bình thường, dù ở thời vạn cổ cũng thuộc loại cực kỳ quan trọng.

Lâm Phàm mặc kệ:

- Không được, là của bản phong chủ.

Không cần biết Thiên Đình chọn ai làm chủ nhân, hắn đã đến đây thì phải ngồi lên, kẻ nào ngăn cản hắn đều vô dụng.

Dục Cửu Nguyên tức giận quát:

- Làm càn, ta là chủ nhân nơi này, ngươi cút xuống cho ta! Thần vật không thừa nhận ngươi, dù ngươi ngồi lên thì sao? Cuối cùng vẫn là của ta! Ngươi xuống ngay!

Dục Cửu Nguyên hét xong bỗng rùng mình, cúi đầu, trước ngực thủng một lỗ, khóe môi chảy máu.

Dục Cửu Nguyên khó tin nhìn Lâm Phàm:

- Ngươi . . .

Lâm Phàm một đấm đánh xuyên lồng ngực Dục Cửu Nguyên:

- Bản phong chủ đánh chết ngươi rồi thì Thiên Đình không thuộc về ngươi, giải quyết sự việc rất đơn giản.

Lâm Phàm vung tay ném xác chết Dục Cửu Nguyên sang một bên.

Trước kia hắn đấu ngang tài ngang sức với y, còn bây giờ thì . . . bấm nút biến!

Hắn đã đạt tới Chúa Tể cảnh, cỡ như Dục Cửu Nguyên ở trước mặt hắn chỉ cần một đấm chết tươi.

Lâm Phàm quay về trước ngai báu, rồi chợt ngoái đầu nhìn vì không nghe tiếng chuông báo.

- A?

Lâm Phàm hoang mang, chuyện gì đây? Dục Cửu Nguyên vẫn chưa chết?

Khi hắn nhìn xác chết của Dục Cửu Nguyên, phát hiện vết thương phần ngực bị một khí thể màu tím dần chữa khỏi, y vẫn còn sống.

Dục Cửu Nguyên mở mắt ra, tức giận nhìn Lâm Phàm:

- Khốn kiếp, đồ khốn!

Dục Cửu Nguyên nhìn tình hình bản thân, cười phá lên:

- Ha ha ha! Không ngờ thần vật này mạnh như vậy, ta ở đây sẽ bất diệt!

Lâm Phàm khen ngợi Thiên Đình:

- Đúng là hơi thú vị.

Xem ra hắn suy nghĩ quá đơn giản, diệu dụng của Thiên Đình khá thú vị.

Ngai báu sau lưng vàng son lộng lẫy, như mặt trời đốt cháy, ngồi lên chắc sẽ có cảm giác rất tuyệt.

Dục Cửu Nguyên thấy Lâm Phàm muốn ngồi xuống thì quát lớn:

- Ngươi xuống cho ta!

Y thật sự tức giận, mọi thứ ở đây đều là của y vậy mà có người nhanh hơn y một bước mạnh mẽ cướp giật, quá đáng hết sức.

Trong tiếng gầm giận dữ của Dục Cửu Nguyên, uy thế càng khủng bố hơn từ bốn phương tám hướng ập đến nghiền ép Lâm Phàm.

Uy thế này ngưng tụ uy vô thượng của Thiên Đình, dù là cường giả Hỗn Nguyên cảnh cũng sẽ bị uy thế khủng bố làm bị thương nặng đến chết.

Nông dân xoay người làm bá hộ là câu hình dung dành cho Dục Cửu Nguyên.

Có lẽ không cần điên cuồng tu luyện, khi cơ duyên đến thì chớp mắt trở thành tồn tại đỉnh cao.

Dục Cửu Nguyên tự nhiên biết rõ đạo lý này, cho nên y nóng ruột nóng gan, nôn nóng muốn đánh người.

Tiểu tử này có thù với y hay sao? Vì sao mỗi lần đều làm hỏng chuyện tốt của y?

Thần vật cường đại như thế chủ động nhận y làm chủ, khiến trái tim của y suýt rớt khỏi lồng ngực.

Chỉ cần hoàn toàn khống chế thần vật này thì Dục Cửu Nguyên chắc chắn mình sẽ cường đại đến trình độ khiến bất cứ ai đều sợ hãi.

Nhưng vào lúc này.

Dục Cửu Nguyên trừng muốn rách mí mắt.

Tiểu tử này ngồi xuống.

Lâm Phàm đặt mông ngồi tại trên ngai báu, cảm giác rất huyền diệu, đầu óc minh mẫn, các góc Thiên Đình hiện rõ trong óc.

Nhưng loại cảm giác này rất ngắn ngủi, hai con rồng vàng hiện ra trong đầu hắn, chúng nó gầm rống tấn công sâu trong não, muốn

phá tan thần niệm của hắn.

Tiếc rằng Lâm Phàm miễn dịch tất cả uy áp và tổn thương tinh thần, hai con rồng vàng thoáng chốc biến mất hút.

Lâm Phàm lẩm bẩm:

- Vẫn không thể nào khống chế, nhận chủ bá đạo như vậy sao?

Ngồi trên ngai báu cho hắn cảm giác khống chế nguyên Thiên Đình, nhưng cảm giác quá ngắn ngủi.

Có lẽ Thiên Đình biết Lâm Phàm không phải chủ nhân mà nó lựa chọn nên cố gắng chống cự, muốn hủy diệt hắn.

Khi Dục Cửu Nguyên thấy Lâm Phàm ngồi xuống Thiên Đình thì y nổi điên, nhưng xem đối phương không có biến đổi nào thì thầm thở phào nhẹ nhõm.

Dục Cửu Nguyên bàn điều kiện với Lâm Phàm:

- Ha ha ha! Ta nói rồi mà, ngươi không phải chủ nhân nơi này, ngươi không được tuyển chọn, dù cưỡng ép ngồi trên ngai báu thì sao? Ngươi vẫn chỉ là người ngoài. Rời khỏi đây, chuyện giữa ngươi và ta sẽ xóa bỏ, từ đây không ai trêu vào ai, thấy sao?

Dục Cửu Nguyên nôn nóng muốn ngồi trên ngai báu, hoàn toàn khống chế Thiên Đình.

Khi đó Phật Ma Tháp, Thần Đình, đám cường giả viễn cổ gì đó đều cút hết cho bản đế, tất cả sẽ quỳ rạp dưới chân y.

Tưởng tượng tương lai tốt đẹp đó là máu trong người Dục Cửu Nguyên sôi trào.

- Ngươi câm miệng lại! Bản phong chủ không tin người được Thiên Đình chọn làm chủ nhân như ngươi còn bị bản phong chủ đập dẹp thì Thiên Đình có thể chống cự nổi không?

Lâm Phàm thật sự không tin, hắn chưa từng thấy kiến trúc nào phách lối như vậy.

Rồng vàng muốn phá tan thần thức của Lâm Phàm nhưng không được, sau đó ngọc tỉ hiện ra, đó là ngọc tỉ đè cường giả viễn cổ hộc máu. Ngọc tỉ lơ lửng giữa trời, đè ép Lâm Phàm.

Nhưng ngọc tỉ không phải vật thể công kích mà là tinh thần công

kích, chắc nó sợ làm hư ngai báu.

Tiếc rằng tinh thần công kích kiểu gì đều vô hiệu với Lâm Phàm.

Lâm Phàm không nhìn ngọc tỉ, hắn đang nghĩ cách.

Nhỏ máu nhận thân?

Không đúng.

Nhỏ máu nhận chủ.

Hắn không chần chừ, nhỏ máu xuống ghế, không chút phản ứng.

Lâm Phàm khó chịu chửi thầm:

- Thiên Đình ơi là Thiên Đình, ngươi khiến bản phong chủ thất vọng, nói sao thì chúng ta coi như cùng một mảnh thiên địa, giờ lại nhận người khác làm chủ, hoàn toàn không để ý tới tình nghĩa của chúng ta, vậy thì cần ngươi làm chi nữa?

Dục Cửu Nguyên chờ đợi, tiểu tử này dùng hết thủ đoạn vẫn không thể khiến Thiên Đình nhận chủ, y thầm thở phào.

Bí mật của Nguyên Tổ Thâm Uyên quá xa xôi khỏi tầm tay Dục Cửu Nguyên, những cường giả viễn cổ là tồn tại cao cả không thể với tới.

Thời đại của Dục Cửu Nguyên đã sớm kết thúc, hoặc nên nói thời đại của tất cả Chúa Tể đã chấm dứt, quay về thời kỳ viễn cổ đỉnh cao.

Dù Dục Cửu Nguyên mưu đồ thiên địa nhưng vì thực lực của bản thân nên luôn vấp phải chướng ngại, không thể làm theo ý muốn.

Giờ thì khác rồi, thần vật xuất hiện và chỉ dẫn cho Dục Cửu Nguyên trông thấy hy vọng, thấy hy vọng khiêu chiến, thậm chí áp chế cường giả viễn cổ.

Dục Cửu Nguyên giật mình kêu lên:

- Ngươi làm gì?

Y thấy tên kia hơi kỳ kỳ.

Mợ nó, đang cầm cái gì vậy?

Rìu?

Kiếm?

Trời ạ, tên này rốt cuộc muốn làm gì!?

Bùm!

Lâm Phàm bỗng giơ cao rìu chém xuống ngai báu.

Dục Cửu Nguyên hét lên, trợn to sắp rách mí mắt, tròng mắt đầy tơ máu:

- Đừng!

Đây là cơ duyên của y, tên kia không thể quá đáng như vậy!

Dục Cửu Nguyên lao về phía Lâm Phàm, bất chấp mình có đánh lại tiểu tử này không.

Ầm!

Đất rung núi chuyển.

Thiên Đình rung rinh. Lâm Phàm quay đầu đấm xuyên qua Dục Cửu Nguyên.

Dục Cửu Nguyên nằm dưới đất, mắt trân trân nhìn Lâm Phàm, trong ánh mắt tuyệt vọng chất chứa bi thương.

Vì sao sẽ như vậy?

Rìu chém xuống ngai báu không để lại vết tích, rất cứng rắn, nhưng vách tường xung quanh dần nứt nẻ. Về độ cứng thì ngai báu cứng hơn nhiều.

Hai thanh kiếm trong Tam Hoàng kiếm đã dung hợp đá quý, Lâm Phàm một tay cầm một thanh chém mạnh vào ngai báu.

- Quá đáng, rất quá đáng! Bản phong chủ ngồi lên nhưng ngươi không nhận chủ, đây là xem thường người, xem thường người thì phải chém chết ngươi!

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Sóng trùng kích va chạm, Thiên Đình lại rung lắc bần bật không ngừng.

Trường kiếm và ngai báu va chạm bộc phát ra uy thế cực hạn, xung lực ngược mạnh đáng sợ.

Qua hồi lâu.

Ngai báu không thay đổi, đang lúc Lâm Phàm bất đắc dĩ thì có tiếng lạch cạch trong trẻo, một góc ngai báu vỡ miếng nhỏ.

Lâm Phàm mừng rỡ, xem ra vẫn có hiệu quả:

- A?

Dục Cửu Nguyên là chủ nhân được Thiên Đình chọn lựa, tuy chưa thể khống chế Thiên Đình nhưng lực lượng trong Thiên Đình tu bổ thân thể của y, khiến y hồi sinh.

Dục Cửu Nguyên nhìn một góc ngai báu vỡ, đau lòng tuyệt vọng.

- Khốn kiếp, ngươi không thể quá đáng như vậy! Ngươi không chiếm được thì cũng không cho người khác có được sao?

Dục Cửu Nguyên trơ mắt nhìn ngai báu sắp bị chặt nát, lòng nhỏ máu.

Cấm Thượng Thiên Đế Dục Cửu Nguyên, từng tự nhận mình là không có địch thủ trên đời, nhưng sự việc phát triển về sau khiến y hiểu ra cường giả càng lúc càng nhiều ra, y chỉ là một góc hèn mọn.

Bây giờ hy vọng trở lại đỉnh ngay trước mắt nhưng sắp bị đối phương phá hỏng, nếu không còn cơ hội thì đời này đến chết cũng đừng mơ nữa.

Dục Cửu Nguyên không cam lòng, y muốn lên đến vị trí đỉnh kia.

Bùm!

Dục Cửu Nguyên quỳ trên mặt đất:

- Dừng tay, ta van cầu ngươi dừng tay, cho ta cơ hội lần này được không? Ta thề sau này sẽ thần phục ngươi, cho ta trở lại đỉnh cao đi, ta không muốn làm cá nằm trên thớt mặc người tùng xẻo!

Chương 1177: Thật ra có cách càng đơn giản hơn

Lâm Phàm rất tức giận, đánh cũng rất hăng hái, cái loại cảm giác này không thể chê.

Tiếc rằng Thiên Đình không nhận hắn làm chủ.

Đây là xem thường người.

Nam nhân cường đại và hoàn mỹ như vậy xuất hiện trước mặt nhưng Thiên Đình không biết lựa chọn.

Biết nói sao bây giờ?

Không nói nhiều, chơi tới bến.

Nếu đã không chọn ta tức là mắt của Thiên Đình có vấn đề, thế thì đập nát sẽ tốt hơn.

Dục Cửu Nguyên bỗng làm ra hành động này khiến Lâm Phàm ngạc nhiên đến ngây người, song đao chém mây bay nước chảy cũng chậm rãi dừng lại.

Lâm Phàm bình tĩnh vô cùng, quay đầu hỏi:

- Biết sợ rồi?

Dục Cửu Nguyên quỳ dứt khoát, quỳ ra một loại khí thế.

Dục Cửu Nguyên bị buộc nóng nảy nên đã quỳ xuống, bình tĩnh ngẫm lại thì thấy rất mất mặt:

- Ta . . .

Y là Cấm Thượng Thiên Đế, càng là chủ nhân được thần vật này lựa chọn.

Nhưng khi Dục Cửu Nguyên định đứng dậy thì Lâm Phàm tiếp tục vung song đao chém chặt ngai báu.

Một câu nói chui vào lỗ tai Dục Cửu Nguyên:

- Không có chút thành ý gì cả.

Dục Cửu Nguyên tức muốn bể phổi:

- Đáng ghét!

Rất quá đáng.

Nhưng khi thấy ngai báu lại mẻ một góc thì Dục Cửu Nguyên rất muốn tự tử.

Bùm!

Dục Cửu Nguyên lại quỳ.

Lâm Phàm dừng động tác tay, lắc đầu nói:

- Thật không ngờ vì một tòa Thiên Đình rách nát mà ngươi chịu quỳ xuống, ài.

Mặc kệ Lâm Phàm nói thế nào Dục Cửu Nguyên đều không trả lời.

Đây là nhục nhã.

Cũng là một loại sỉ nhục.

Lâm Phàm nói:

- Mới rồi ngươi nói ngươi muốn thề thần phục bản phong chủ đúng không?

Thiên Đình có chút tác dụng.

Không nói những cái khác, chỉ riêng cảnh sắc đã không tệ.

Dục Cửu Nguyên lộ vẻ rất khó khăn:

- Cái này . . .

Thần phục đối phương thì chắc chắn không còn tự do, từ nay về sau bị người kiểm soát, dù lấy được Thiên Đình thì sao? Những lời Dục Cửu Nguyên đã nói chỉ vì khiến đối phương dừng tay, đừng phá hoại ngai báu nữa.

Còn về hiệu trung, thần phục thì không thể nào, tuyệt đối không thể.

Lâm Phàm nói:

- Ngươi đang do dự? Hay ngươi đang suy nghĩ những cách khác hòng lấy ngai báu này? Bản phong chủ nói thẳng cho ngươi biết, bản phong chủ bỏ hết mấy việc khác, dây dưa với ngươi ở đây!

Mục đích của Lâm Phàm rất đơn giản, hắn là người đầu tiên vào đây nên phải thuộc về hắn, nếu không là của hắn thì thà phá hủy, tuyệt đối không giao cho người khác.

Dục Cửu Nguyên hỏi:

- Cho con đường sống được không? Dục Cửu Nguyên này có thể thề vĩnh viễn không đối địch với ngươi.

Lâm Phàm trả lời:

- Không đủ.

Dục Cửu Nguyên nghiến răng nghiến lợi, trên mặt hiện nét tức giận:

- Vậy ngươi rốt cuộc muốn thế nào.

Lâm Phàm cười:

- Cho ngươi ba loại lựa chọn, loại thứ nhất là chết, loại thứ hai là biến, loại thứ ba là quỳ xuống.

Khi lựa chọn thứ ba đưa ra thì Dục Cửu Nguyên biết không còn đường thương lượng.

Thề thần phục Lâm Phàm là vì mới rồi y đau lòng quá, không kìm được mới bật thốt ra. Dù thế nào thì y cũng là Cấm Thượng Thiên Đế Dục Cửu Nguyên, không phải những con tôm nhỏ, càng không phải kẻ yếu e ngại bị người đánh.

Dục Cửu Nguyên cười phá lên:

- Ha ha ha! Cuộc đời của Dục Cửu Nguyên này chưa từng thần phục người khác, thần vật lựa chọn ta là vì ta hợp với nó. Ngươi ngăn cản ta, không cảm thấy mình rất quá đáng sao?

Lâm Phàm nhìn thoáng qua Dục Cửu Nguyên, lười nói thêm cái gì, quay đầu tiếp tục chém chặt ngai báu:

- Đừng nói nhảm nữa, ngươi nói gì cũng sẽ không ngừng lại!

Thần vật trong Nguyên Tổ Thâm Uyên khiến Lâm Phàm hơi hiểu chút chuyện.

Thiên Đình lựa chọn Dục Cửu Nguyên.

Nguyên nhân là gì?

Vì danh hiệu của đối phương gọi là Cấm Thượng Thiên Đế?

Nếu đúng vậy thì hắn đã sớm dùng danh hào này.

Ngai báu dần vỡ vụn, bộ mặt của Dục Cửu Nguyên cũng càng dữ tợn hơn, tức giận lên đến đỉnh.

Mắt Dục Cửu Nguyên long lên sòng sọc lao vào Lâm Phàm:

- Đây là cơ duyên của ta, ta là Cấm Thượng Thiên Đế Dục Cửu Nguyên, ta không cho phép người khác coi thường ta! Lâm Phàm, ngươi nghe kỹ cho ta, bản đế có xương đế, sẽ không lần thứ ba khuất phục nhà ngươi!

Trong khoảnh khắc, Dục Cửu Nguyên hiện ra thế giới trong người, muốn tự bạo đồng quy vu tận với Lâm Phàm.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Vang tiếng nổ điếc tai.

Dục Cửu Nguyên lựa chọn tự bạo để đối kháng với Lâm Phàm.

Tuy ở trong Thiên Đình sẽ khiến Dục Cửu Nguyên sống lại, nhưng lúc trước là vì thân thể không bị hủy, Lâm Phàm chỉ đấm thủng người nên lực lượng bí ẩn trong Thiên Đình có thể vá lại được.

Còn tự bạo là không chừa cặn bã, sống sót hay không là cả một vấn đề.

Lâm Phàm đã bị sóng tự bạo ập đến bao phủ.

Một lúc lâu sau.

Thiên Đình phục hồi bình thường.

Lâm Phàm vẫn đứng tại chỗ, tay chân lành lặn.

- Cần gì chứ.

Lựa chọn khiến người bất đắc dĩ.

Dục Cửu Nguyên kiên cường đến bất ngờ.

Cái quỳ ban đầu khiến Lâm Phàm nhìn thấy Dục Cửu Nguyên có chút cốt khí, nhưng sau đó y không chịu quỳ, chẳng có chút cốt khí nào.

- A?

Lâm Phàm bỗng cúi đầu, thấy ngai báu tưới đầy máu, mắt thịt có thể thấy máu nhanh chóng biến mất.

- Vậy mà cũng được?

Lâm Phàm không tin nổi sẽ phát sinh xác suất như vậy.

Dục Cửu Nguyên tự bạo bắn tia máu hòa hợp với ngai báu.

Ngai báu dần phục hồi như cũ, một bóng dáng hiện ra.

Dục Cửu Nguyên xuất hiện, cười lớn:

- Lâm Phàm, ngươi không ngờ chứ gì? Ta không chết, ta thành công! Thiên Đình là của ta, ta là chủ nhân nơi này, cảm nhận lực lượng của ta đi!

Thực lực của Dục Cửu Nguyên tăng nhanh vùn vụt, tử khí Thiên Đình từ bốn phương tám hướng vọt tới bao phủ y.

Thiên âm vang vọng khắp Thiên Đình.

Trong người Dục Cửu Nguyên có lực lượng cường đại đang ngưng tụ, bình chướng Chúa Tể bị đánh vỡ, y bước vào cảnh giới Chúa Tể nhất thế.

Sơ kỳ.

Trung kỳ.

Đỉnh.

Ngừng lại.

Nhờ Thiên Đình tăng phúc, thực lực của Dục Cửu Nguyên đến cảnh giới Chúa Tể nhất thế.

Y có thể đến cảnh giới cao hơn nữa, tiếc rằng căn cơ chưa đủ vững chắc chống đỡ y lên Hỗn Nguyên cảnh.

Tăng lên một đại cảnh giới đã là việc rất khủng bố, trừ cường giả Hỗn Nguyên cảnh ra thì Chúa Tể nhất thế cảnh đã là mạnh nhất.

Trong phút chốc Dục Cửu Nguyên mở mắt ra, hai luồng sáng vàng bắn xuyên thiên địa, tầng mây chấn động.

Dục Cửu Nguyên vụt ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Lâm Phàm đứng trước mặt mình:

- Ngươi nhìn thấy không? Chúa Tể nhất thế, ta đã đạt đến cảnh giới cỡ này! Bây giờ ta là Chúa Tể Thiên Đình, Thiên Đế Thiên Đình, khống chế hết thảy! Chênh lệch giữa ngươi và ta đã không cách nào lấp đầy, không lâu sau thực lực của ta sẽ càng ngày càng mạnh, đủ sức đánh vỡ bình chướng Chúa Tể nhất thế! Ngươi lấy gì so với ta?

Dục Cửu Nguyên vênh váo, từ sau khi trở thành Thiên Đế Thiên Đình thì y hiểu rõ rất nhiều.

Bộp!

Lâm Phàm bóp sau gáy Dục Cửu Nguyên, nhấc bổng y lên:

- Ài, ngươi làm gì? Ngươi muốn làm gì?

Dục Cửu Nguyên rất tức giận, y là chủ của Thiên Đình, đứng trên muôn vàn, thực lực mạnh mẽ đến khủng bố, tiểu tử này dám láo với y hả? Hắn có năng lực gì?

Tiếc rằng Dục Cửu Nguyên vùng vẫy cỡ nào cũng không thoát ra được.

Bốp!

Hắn lật tay tát một cái, mặt của Dục Cửu Nguyên bị hắn đánh sưng lên.

Dục Cửu Nguyên không dám tin nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm, đôi mắt trợn to lộ tia giật mình:

- Ngươi dám đánh ta? Chết, ta muốn ngươi chết! Thiên Đế Ấn đâu, đập chết hắn cho ta!

Thiên Đế Ấn từng đập Đế Tôn suýt chết tươi lại hiện ra, bay thẳng về phía Lâm Phàm.

Mở ra chiến trường viễn cổ.

Lâm Phàm phớt lờ Thiên Đế Ấn, hắn đánh Dục Cửu Nguyên tơi bời.

Bùm!

Thiên Đế Ấn đập vào lưng Lâm Phàm, vòi máu phun ra, lưng nứt nẻ, nhưng hắn không nhúc nhích chút nào, bình tĩnh như không có gì.

Lâm Phàm cười nói:

- Thật ra không cần phiền phức như vậy, dù ngươi trở thành chủ của Thiên Đình thì sao? Bản phong chủ chỉ cần đánh ngươi kêu phụ gọi mẫu là xong. Sống trong nỗi sợ bản phong chủ có lẽ sẽ rất tốt cho ngươi.

Đầu óc của hắn bỗng trở nên minh mẫn, hắn nên sớm nghĩ đến, để Dục Cửu Nguyên trở thành chủ của Thiên Đình rất tốt, dù sao buff lợi hại như vậy, để y sống trong ám ảnh thì tuyệt.

Bốp!

Dục Cửu Nguyên phun máu, mắt nổi đom đóm, suýt hôn mê.

Dục Cửu Nguyên rít gào:

- Bản Thiên Đế liều mạng với ngươi!

Lâm Phàm lười nói nhảm, đánh Dục Cửu Nguyên bầm dập:

- Ngươi lấy gì liều với bản phong chủ?

Thiên Đế Ấn liên tục đập vào lưng Lâm Phàm.

Lực lượng này thật sự rất mạnh, Đế Tôn bị đập trúng một chút đã phun máu, nếu Lâm Phàm không nhờ buff và bản thân lĩnh ngộ lực lượng thì đã chẳng chống đỡ nổi. Tuy có mấy thứ này nhưng Lâm Phàm vẫn bị thương rất nặng, tuy nhiên, còn một hơi thở thì hắn sẽ không chết.

Dục Cửu Nguyên thê thảm gào thét:

- Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!

Mới trở thành chủ của Thiên Đình không lâu đã bị đánh ra nông

nỗi này, không hiểu sao sâu thẳm trong lòng y hễ nghĩ đến Lâm Phàm là sợ chết khiếp.

Lâm Phàm đứng dậy, ho ra mấy ngụm máu.

Dục Cửu Nguyên thì vừa bò vừa lăn trốn sau ngai báu, không dám đối mặt Lâm Phàm.

Lâm Phàm nói:

- Cút ra đây cho ta!

Dục Cửu Nguyên run rẩy, bó tay bó chân đi ra từ phía sau ngai báu, không dám ngẩng đầu, toàn thân run cầm cập.

Y thật sự sợ, bị bao phủ trong uy thế khủng bố của Lâm Phàm, gieo rắc hạt giống hãi hùng trong lòng y.

Chuyện tiếp theo đơn giản hơn nhiều.

Dục Cửu Nguyên bị uy hiếp, đe dọa, đâu còn dám chống cự, kêu y quỳ xuống hô Lâm Phàm là phụ thân thì y cũng sẵn sàng.

Bên ngoài.

Xích Diễm Hoàng không biết xảy ra chuyện gì, bóng dáng vừa rồi là ai?

Đây là thần vật.

Người khác có thể đi vào nhưng vì sao y không thể?

Thiên Đế Ấn bỗng hiện ra trong hư không.

Xích Diễm Hoàng thấy Thiên Đế Ấn thì sợ đến nỗi hồn vía lên mây, Đế Tôn mà còn suýt bị đập chết. Tất nhiên Xích Diễm Hoàng không thể biểu hiện ra mình sợ đến ướt quần, gã dứt khoát biến mất trong thiên địa, chạy ra xa.

Ba vị cường giả viễn cổ khác cũng hoảng hốt bỏ chạy.

Đế Tôn sợ hãi tột độ, nhưng gã bỗng quay đầu, phát hiện thứ kia lại bay tới đập mình.

- Quá đáng!

Nguy cơ bao phủ trong lòng.

Đế Tôn thi triển bí thuật viễn cổ tiêu hao tinh huyết của bản thân, chớp mắt tăng cao tốc độ. Thiên Đế Ấn đánh lén không thành công hóa thành luồng sáng bay vào Thiên Đình.

Ma Tổ luôn nhìn lén:

- Chuyện gì đây?

Tiểu tử kia vào rồi không trở ra nữa, hắn không sao chứ?

Có hai bóng người xuất hiện ở lối vào.

Chương 1178: Chúng ta đổi địa bàn

Hắn mang theo Dục Cửu Nguyên đi ra.

Vì giải quyết tên này hại hắn hơi đau não, may mà giải quyết vụ việc hoàn mỹ.

Ma Tổ lại gần hỏi thăm:

- Tiểu tử, ở bên trong lâu như vậy có phải đã xảy ra chuyện gì không?

Khi thấy Dục Cửu Nguyên thì Ma Tổ sửng sốt, sao tên này ở bên trong? Bóng dáng vừa rồi là y?

Nhưng biểu hiện của Dục Cửu Nguyên khiến người khó hiểu, y sợ hãi rụt rè đứng sau lưng Lâm Phàm, hình như rất sợ hãi.

Lâm Phàm làm biếng nói nhiều:

- Không có gì, chuyện nhỏ, đi, chúng ta trở về.

Bốn cường giả viễn cổ chạy trốn là chuyện bình thường, nếu đối phương còn tới nữa sẽ ăn đòn.

Ma Tổ không biết nên nói cái gì với Lâm Phàm.

Chuyện nhỏ?

Mợ nó.

Cái này mà bảo là chuyện nhỏ thì còn thứ gì là chuyện lớn?

Thần vật Thiên Đình đã thu nhỏ, chỉ cỡ lòng bàn tay, dung nhập vào người Dục Cửu Nguyên.

Tuy cuối cùng Dục Cửu Nguyên vẫn trở thành chủ của Thiên Đình nhưng không sao, đã bị bao phủ trong nỗi sợ Lâm Phàm, y sẽ dốc sức vì Viêm Hoa tông.

Đám Chúa Tể ẩn núp xung quanh thấy thần vật biến mất, cường giả viễn cổ cũng chạy mất dép thì họ còn ở đây làm gì? Có thể gây sóng gió được sao? Đương nhiên chạy trốn thật nhanh rồi.

Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm lơ lửng trên trời hét to:

- Các vị sư đệ, sư muội, ra nhanh nào! Chúng ta sắp đổi địa bàn!

Lúc này, ai đang tu luyện hay 'tập thể dục' đều nhanh chóng chạy ra.

Bọn họ ngẩng đầu nhìn về phía hư không, hoang mang không hiểu sư huynh nói vậy là có ý gì.

Đổi địa bàn?

Thế là thế nào?

Cốt Vương thấy Lâm gia cùng Ma gia trở về, trong lòng có linh cảm hai vị gia đi ra ngoài chắc chắn có thu hoạch lớn lao.

Cốt Vương hỏi:

- Lâm gia, lần này ra ngoài có phải được thu hoạch rất lớn?

Trong lòng gã rạo rực lên.

Lâm Phàm cười nói:

- He he, đợi lát nữa hãy nhìn kỹ.

Cốt Vương gật đầu nói:

- Biết rồi, Lâm gia yên tâm, ta chắc chắn sẽ nhìn thật kỹ!

Tâm tình Cốt Vương hơi kích động, Lâm gia kêu gã nhìn kỹ thì đương nhiên là sắp phát sinh chuyện gì ghê gớm.

Các Chúa Tể đi theo Lâm Phàm làm ăn trong khoảng thời gian này chán muốn đập ruồi. Tuy hoạt động giẫm trứng Phó Thần Chủ Thần Đình khá là viên mãn, nhưng không cách nào so sách với ích lợi từ đường hầm, cách biệt trên trời và dưới đất.

Thiên Tu xuất hiện:

- Đồ nhi, đang yên lành tại sao phải đổi chỗ?

Sau khi đồ nhi trở về từ bên ngoài liền bảo đổi nơi ở, khiến Thiên Tu hơi thắc mắc.

Đồ nhi lại làm chuyện gì ở bên ngoài?

Đừng nói là cướp địa bàn của người ta nhé?

Mặt ngoài không nói rõ nhưng đa số thần vật trong toàn tông môn đều là đồ nhi từ bên ngoài mang về, nói dễ nghe một chút là lấy, còn lấy bằng cách nào thì ai chẳng ngầm hiểu?

Lâm Phàm trả lời:

- Lão sư, lần này có thể đến chỗ hoàn cảnh tốt hơn, Viêm Hoa tông hơi xập xệ.

Tạm thời Thiên Tu không hiểu ý của đồ nhi, lão cũng thấy Dục Cửu Nguyên run cầm cập sau lưng đồ nhi.

Người xa lạ này là ai?

Hình như rất là sợ hãi đồ nhi của lão.

Thanh Oa từ phương xa nhảy đến, Khương Sinh đi theo ở phía sau. Trong thời gian này Thanh Oa không mấy dễ chịu, tinh thần hay trạng thái đều khá tệ.

Thanh Oa xưng hô Lâm Phàm từ kẻ bỏ mạng đã đổi thành chủ nhân:

- Chủ nhân lại đi nơi nào?

Chuyển biến này thật sự không dễ dàng, có lẽ vì trải qua sự kiện Nữ Đế.

Thanh Oa đang bận suy nghĩ thì Khương Sinh chủ động đến gần, bị Thanh Oa mắng xối xả:

- Khương Sinh, biến sang bên đi!

Phiền chết người!

Giờ phút này.

Lâm Phàm ho nhẹ một tiếng:

- Tất cả nhìn kỹ, đừng chớp mắt, sau này địa bàn của Viêm Hoa tông chúng ta sẽ đổi sang nơi cao cấp hơn!

Lâm Phàm liếc một cái, Dục Cửu Nguyên run rẩy gọi ra Thiên

Đình.

Trong phút chốc muôn vàn ánh sáng bao phủ thiên địa, dị tượng làm các đệ tử trợn mắt há hốc mồm như thấy thứ gì ghê gớm.

Thiên Đình không ngừng biến lớn.

Kiến trúc nguy nga giấu trong đám mây trắng, trông bí ẩn khó lường, còn có dãy núi khảm trong tầng mây tăng thêm cảm giác bí ẩn.

- Đây là cái gì?

Tất cả mọi người chỉ có suy nghĩ này.

Cho đến bây giờ bọn họ chưa từng gặp kiến trúc như vậy, nhìn thoáng qua đã khiến người sinh lòng sợ hãi.

Thiên Tu há hốc mồm, tuy lão làm lão sư của Lâm Phàm, biết đồ nhi của mình tài giỏi cỡ nào nhưng vẫn bị bất ngờ đến nỗi mắt tròn mắt dẹt.

Trời ạ, lần này đồ nhi bảo bối ra ngoài đã làm chuyện gì mà mang về đồ vật kinh người đến vậy?

Dù chưa đi vào nhưng Thiên Tu cảm giác nơi bí ẩn này có diệu dụng khiến người không dám tin.

Có đệ tử không kiềm được nỗi lòng hưng phấn hỏi:

- Sư huynh, đây là nơi chúng ta sẽ ở về sau hả?

Lâm Phàm mỉm cười nói:

- Đúng rồi, sau này chúng ta sẽ ở trong đó. Ta hỏi các ngươi, có phải cảm giác muốn lên trời không?

Thiên Đình lơ lửng giữa không trung, cảm giác rất bí ẩn, khiến người cảm thấy như mình là chúa tể cả thiên địa.

Bọn họ làm đệ tử Viêm Hoa tông, đã thói quen chịu cực khổ, giờ nhìn thấy địa bàn Thiên Đình kinh người như vậy làm trái tim muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Dục Cửu Nguyên tràn ngập sợ hãi với Lâm Phàm, nhưng khi thấy Thiên Đình thì lòng y hơi dao động.

Nó là của y, nhưng y rất rõ ràng bây giờ Thiên Đình đã không thuộc về mình.

Khi thấy ánh mắt của Lâm Phàm thì Dục Cửu Nguyên sợ đến ướt quần, gục mặt xuống, những ý tưởng không tốt đẹp đều bị bóp tắt ngay.

Hễ nhìn Lâm Phàm là lòng Dục Cửu Nguyên tràn ngập nỗi sợ, muốn xóa bỏ cảm xúc đó cũng không thể.

Các đệ tử Viêm Hoa tông nghe được sư huynh khẳng định thì cả đám rống lớn.

- Sư huynh lợi hại!

- Sư huynh vạn tuế!

Cả đám mặt mày hồng hào, sự hưng phấn, kích động không phải giả vờ.

Tràn đầy cảm giác vinh dự.

Đây là sư huynh vô địch nhất trong lòng họ.

Nhiều đệ tử thầm may mắn, lúc trước khi Viêm Hoa tông còn nghèo khó thì họ không bỏ cuộc, nếu khi ấy không kiên trì có lẽ đã không chờ đến thời gian khiến người khác muốn ghen tị cũng không ghen tị được.

Thánh Đường tông.

Đám người Thánh Chủ rất bất ngờ:

- Bên Viêm Hoa tông xảy ra chuyện gì vậy?

Ánh sáng kia chói lòa, khí thế quá kinh người.

Nhìn Thánh Đường tông như mặt trời xế chiều, Thánh Chủ rất bất đắc dĩ.

Dù khẩu hiệu kêu vang động trời nhưng chẳng được ích gì.

Thần Trật quân chủ khiến người tuyệt vọng, dẫn đầu các đệ tử đánh bạc, từ sáng sớm đến tối muộn, trong chỗ của gã chưa bao giờ ngừng nghỉ. Nhiều đệ tử đánh cược đến táng gia bại sản, bị đòi nợ suýt tự sát.

Ngẫm lại thật khiến người không dám tin.

Một vị quân chủ bị các đệ tử đòi tiền, nói ra ngoài có ai tin không?

Hơn nữa càng làm cho Thánh Chủ tuyệt vọng là tu vi của Thần Trật không còn tiến bộ nữa, đến tận bây giờ vẫn chỉ là Thần cảnh.

Chế Tài thì càng miễn bàn, không biết bắt đầu từ bao giờ quen thói mắng chửi người, nhiều đệ tử không chịu nổi nhục mã lặng lẽ rời khỏi chốn đau lòng Thánh Đường tông.

May mắn tu vi của Chế Tài hơi tiến bộ, chứ không thì Thánh Chủ muốn chết cho rồi.

Thâu Thánh Lôi Đình trộm cướp tài vật của tông môn bị người bắt ngay tại trận, dù vậy vẫn không làm gã sửa tật này, nhiều đệ tử bị trúng chiêu, tài phú mất sạch không thấy tăm hơi.

Lòng người bàng hoàng.

Thánh Đường tông xuống dốc đã là sự thật không thể sửa đổi.

Đán Ác Quân Chủ nói:

- Thánh Chủ, dị cảnh chỗ Viêm Hoa tông rất kinh người, chúng ta đi xem thử đi.

Làm tùy tùng trung thành của Thánh Chủ, Đán Ác Quân Chủ biết làm chuyện gì mình nên làm, cũng ghét cay ghét đắng đám quân chủ hại tông môn lùi bước, rất muốn cắt đứt quan hệ với bọn họ.

Thánh Chủ lặng im, ngại đi Viêm Hoa tông.

Chênh lệch quá lớn, không còn mặt mũi nào.

Đan giới.

Cửu Sắc lão tổ đứng ở biên giới Đan giới nhìn về Viêm Hoa tông ở phía xa, khi Thiên Đình vừa xuất hiện thì lão cảm nhận được ngay.

Cửu Sắc lão tổ hơi tò mò:

- Hình như là thứ ghê gớm.

Cửu Sắc lão tổ rất muốn lôi kéo quan hệ với Lâm Phàm, nhưng đoạn thời gian trước lão đã vô tình từ chối yêu cầu xin đan dược của

hắn, giờ qua đó thì hơi không hay.

Cửu Sắc lão tổ vẫn không nhịn được lòng tò mò, sai khiến Lạc Vân thần nữ đi xem tình hình:

- Lạc Vân, ngươi đi Viêm Hoa tông nhìn xem có chuyện gì.

Lạc Vân cười khẽ, nàng biết rõ ý đồ của lão tổ.

Lạc Vân nhẹ nhàng bước đi.

Chốc lát sau, Lạc Vân trở về, nói cho Cửu Sắc lão tổ biết cảnh tượng mình trông thấy, lão sợ ngây người.

Cung điện lơ lửng trên không trung?

Trời ạ, Lâm phong chủ lại phát tài làm giàu trở về.

Không được, phải đi xem thử!

Cửu Sắc lão tổ không quên mang theo ít đan dược.

Viêm Hoa tông.

Thiên Đình bay trên cao.

Lâm Phàm dẫn đầu đưa các đệ tử vào trong.

Đối với các sư đệ, sư muội thì đây là kiến trúc hút hồn người mà từ xưa đến nay họ chưa từng thấy.

Quá đẹp.

Quá nguy nga.

Nếu không phải tự thể nghiệm, có lẽ mãi mãi cũng sẽ không tin tưởng sẽ có một ngày như vậy.

Thiên Tu hỏi:

- Đồ nhi hãy nói thật với vi sư đi, thứ này lấy đâu ra?

Đẳng cấp của đồ nhi đã tăng lên, không ngờ lần này trở về mang theo đồ vật kinh người như vậy.

Lâm Phàm chỉ vào Dục Cửu Nguyên run cầm cập:

- Cái thứ này là của hắn, nhưng đồ nhi cảm giác người này

không làm được gì nên khuyên bảo, nói đạo lý lớn cho hắn nghe, hắn đã ngộ ra, quyết tâm đi theo đồ nhi lăn lộn. Lão sư cũng biết tính tình của đồ nhi lương thiện, bị người ta cầu xin là sẽ mủi lòng đồng ý, nên cho hắn đi theo.

Thiên Tu nhìn Dục Cửu Nguyên, thấy thế nào cũng không giống như y thật sự ngộ ra, cảm thấy y bị người đánh một trận tơi bời, bị đánh sợ thì đúng hơn. Không thấy khi đối phương nhìn đồ nhi của lão thì sợ chết khiếp, hồn vía lên mây à?

Thiên Tu vỗ vai Lâm Phàm:

- Đồ nhi, hai sư đồ chúng ta không nói lời xa lạ, vi sư rất hiểu đồ nhi, không hỏi nhiều nữa.

Đồ nhi bảo bối của lão chưa bao giờ nói lời thật.

Lâm Phàm cười cười, không nói nhiều, lão sư hiểu hắn thì tốt rồi.

Tấm khăn che bí ẩn bao trùm Thiên Đình dần bị vén lên.

Lâm Phàm đi ngang qua lôi trì bỗng dừng bước lại.

Thiên Đình lôi trì.

Thánh địa tu luyện.

Các sư đệ, sư muội mà tu luyện trong chỗ này thì ghê gớm.

Không tệ, không tệ.

Rất tốt.

Dục Cửu Nguyên thì khóc không ra nước mắt, dù y sợ hãi Lâm Phàm nhưng vẫn còn lý trí.

Đồ vật thuộc về y đã vuột mất.

Chương 1179: Có lẽ thần vật sẽ tự ti

Các sư đệ, sư muội bắt đầu dọn nhà.

Nam Thiên Môn.

Lâm Phàm cười hỏi:

- Lão sư nhìn xem, có phải địa bàn của chúng ta càng to hơn, hào hoa hơn không?

Thiên Tu vừa lòng cười cười:

- Đồ nhi đúng là niềm tự hào của vi sư.

Không phải lão khoác lác, đồ nhi thật sự là niềm kiêu hãnh của lão.

Nhớ ngày xưa Hỏa Dung hết sức ngăn cản lão thu Lâm Phàm làm đồ đệ, may mắn lão ổn định, không dao động, nếu không thì đâu có niềm tự hào như ngày nay.

Phương xa có hai bóng người bay tới.

Cửu Sắc lão tổ mang theo Lạc Vân, vẻ mặt tươi cười đi tới:

- Lâm phong chủ, lão phu tới thăm ngươi.

Nụ cười hơi giả tạo, nhưng Cửu Sắc lão tổ cảm thấy nụ cười này rất hoàn mỹ, đây là chân tình khi gặp huynh đệ.

Lâm Phàm nói chuyện vui vẻ với lão sư, hắn liếc qua Cửu Sắc lão tổ, phản ứng dửng dưng:

- A, thì ra là lão tổ tới.

Xưng hô có chút xa cách.

Cửu Sắc lão tổ thầm hiểu hắn còn ghi hận lần trước không đưa đan dược cho hắn.

Mợ nó.

Nếu sớm biết ngươi có thể mang về đồ tốt như vậy thì muốn bao

nhiêu đan dược cũng cho hết.

Cửu Sắc lão tổ nịnh nọt, không hề thấy xấu hổ vì Lâm Phàm xa cách, ngược lại tích cực lôi kéo quan hệ giữa hai người:

- Ài, Lâm huynh khách khí quá, trước kia còn xưng hô ta là Cửu Sắc huynh, sao bây giờ xa cách thế.

Thiên Tu ho nhẹ một tiếng:

- Đồ nhi, kết bạn thì tùy ý, nhưng phải xem rõ ràng bên trong con người như thế nào, có bằng hữu không nên tùy tiện quen.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Lão sư nói có lý, trước kia đồ nhi không hiểu, thích chân thành với người, nhưng ai đó quá thực dụng, làm tổn thương lòng của đồ nhi, sau này đồ nhi sẽ không phạm vào sai lầm như thế nữa.

Cửu Sắc lão tổ ngây người.

Trời ạ, hai sư đồ này vô sỉ đến thế nào?

Ngươi đã bao giờ chân thành? Nếu không phải xem trọng đan dược của Đan giới thì e rằng họ đã lơ đẹp lão rồi.

Thiên Tu vừa lòng nói:

- Ừm, đồ nhi có thể tỉnh ngộ lại cũng không tính quá muộn, Thiên Đình này không tệ, hoàn cảnh tốt đẹp, tu luyện ở đây sẽ nhanh hơn chỗ khác.

Lời này là nói cho Cửu Sắc lão tổ nghe.

Thiên Tu rất hiểu bụng dạ của Cửu Sắc lão tổ, Đan giới ở ngay bên cạnh, hơn nữa đồ nhi thân thiết với Đan giới chỉ vì cần đan dược của họ.

Thiên Tu thắc mắc là tông môn có nhiều đan dược, Thanh Oa giỏi luyện đan, muốn đan dược nào cũng có thể luyện chế ra, vậy thì vì sao đồ nhi còn muốn lấy đan dược của Đan giới?

Nhưng làm lão sư thì không nên suy nghĩ nhiều, đồ nhi đã muốn thì chắc cần nó, lão phải giúp đồ nhi.

Cửu Sắc lão tổ nhìn theo hướng Thiên Tu chỉ đảo mắt qua phong cảnh Thiên Đình.

Ấn tượng đầu tiên là to, to không biên giới.

Những kiến trúc vàng son lộng lẫy, tràn ngập uy thế càng miễn bàn. Những dãy núi liên miên kéo dài càng kinh khủng.

Hít sâu một hơi sẽ phát hiện không khí trong này khác với bên ngoài.

Lạc Vân thần nữ đứng một bên cố nén cười, nàng hiểu tâm lý lúng túng của lão tổ.

Lâm phong chủ luôn lừa lấy đồ của lão tổ, Lạc Vân thần nữ biết hết nhưng không phản cảm.

Thế giới này là mạnh được yếu thua, Đan giới có cái gì bị cường giả nhìn trúng, nếu là người khác thì đã sớm trấn áp, chiếm Đan giới thành vật sở hữu rồi, các nàng cũng thành nô lệ.

Nhưng Lâm phong chủ không làm như vậy mà chỉ cãi cọ với lão tổ, lừa đan dược.

Loại hành vi này như một người muốn đánh, một người chịu đòn, không quá đáng chút nào.

Lâm phong chủ là người tốt trong lòng Lạc Vân thần nữ.

Về xưng hô người tốt, nếu bị người từng bị Lâm Phàm đập nhừ tử biết được chắc sẽ hộc máu. Thế này mà bảo là người tốt? Vậy ai mới đáng được gọi là người xấu?

Cửu Sắc lão tổ suy nghĩ, tình hình này mà không lấy ra thứ gì thì rất khó hàn gắn lại quan hệ.

Giờ phút này, Cửu Sắc lão tổ đã chuẩn bị sẵn sàng.

- Lâm phong chủ, lần trước phong chủ đến Đan giới muốn lấy đan dược của ta đúng không? Nói thật thì khi đó thiệt tình là không còn đan dược, trong lòng ta cũng rất băng khoăng, sao có thể để bằng hữu tay không mà quay về. Ngay hôm nay đã có đan dược, ta lập tức đưa đến cho Lâm phong chủ, nhìn xem thử một trăm viên đúng với yêu cầu lần trước, thấy sao?

Lòng Cửu Sắc lão tổ nhỏ máu, tay cầm đan dược run bần bật.

Đây là đang xẻo thịt của lão, nhưng không lóc thịt thì không được.

Lâm Phàm nhìn Cửu Sắc lão tổ, biểu tình có chút phức tạp:

- Cửu Sắc huynh, tình cảm giữa hai chúng ta sao có thể vì không có đan dược mà bị ảnh hưởng? Nào nào, chúng ta vào trong ngắm cảnh, huynh có đề nghị gì cứ nói với ta. Nơi này có nhiều dãy núi, dù chuyển hết Đan giới vào trong cũng không có vấn đề gì.

Lâm Phàm khoác một tay lên vai Cửu Sắc lão tổ, tay kia âm thầm lấy đan dược.

Cửu Sắc lão tổ muốn chết.

Kẻ thực dụng thì tàn nhẫn vậy đấy, từ sau khi quen Lâm Phàm, Cửu Sắc lão tổ cảm giác mình không ăn bớt được hắn.

Lúc viết tự truyện đã bị trấn lột nặng, cuối cùng bỏ ngang truyện không viết xong.

Tham gia cổ phần đường hầm lại bị bắt chẹt tiếp, không lâu sau đường hầm biến mất, lão không lấy được một cọng lông.

Nhưng lần này lão thông minh, không chơi mấy thứ giả tạo kia, trực tiếp thêm cổ phần Thiên Đình.

Cửu Sắc lão tổ nói:

- Tốt, Lâm phong chủ khách khí, đợi lát nữa trở về ta sẽ sai khiến một số người dọn dẹp dời đến đây.

Lâm Phàm ngạc nhiên, bá đạo dữ? Mới rồi nói khách sáo thôi, vậy mà tin là thật?

Cửu Sắc lão tổ hỏi:

- Sao vậy Lâm phong chủ? Huynh đệ với nhau, có lời gì cứ nói, đừng giấu ở trong lòng.

Trong lòng Cửu Sắc lão tổ hơi lo lắng, sợ tiểu tử này trực tiếp đổi ý.

Cửu Sắc lão tổ đã nhìn thấu, chỉ cần có cơ hội phải bợ đít ngay, nếu không sẽ bị dụ dỗ.

Lâm Phàm nhìn Cửu Sắc, chẳng ngờ lão này trở nên thông minh, không dễ bị dắt mũi như trước kia.

Lâm Phàm phất tay:

- Không có gì.

Hắn không muốn nói nữa, nếu đổi ý thì rất mất mặt.

Chốc lát sau, Thánh Chủ và Đán Ác Quân Chủ của Thánh Đường tông đi vào Viêm Hoa tông.

Khi thấy Thiên Đình thì hai người sững sờ.

Viêm Hoa tông phát triển thật sự là quá nhanh, nhanh đến khiến người phản ứng không kịp.

Ngẫm lại trước kia Viêm Hoa tông còn không lợi hại bằng Thánh Đường tông, nhưng giờ đã biến đổi thế này, so sánh gì nổi nữa? Bợ đít kêu ba ba còn sợ người ta ghét bỏ.

Thánh Chủ trầm mặc một chút, mở miệng nói:

- Về thôi.

Đán Ác Quân Chủ trợn to mắt hỏi:

- Cứ về vậy sao?

Thánh Chủ không nhiều lời, quay phắt đi, tự ti dâng lên trong lòng.

Không cách nào so sánh được, thật sự kém hơn.

Thiên Đình xuất hiện, các đệ tử đều đang bận rộn dọn nhà.

Viêm Hoa tông cũ cũng sẽ không bị bỏ phế, Lâm Phàm nâng nó lên tìm một chỗ trong Thiên Đình đặt nó xuống.

Cửu Sắc lão tổ rất dứt khoát, trở về liền sắp xếp người chiếm cứ một góc ở dãy núi nào đó trong Vô Địch phong.

Còn về khả năng bị Viêm Hoa tông nuốt luôn thì Cửu Sắc lão tổ chưa từng nghĩ đến, nuốt cái khỉ gì? Đan dược của Đan giới cơ bản đều bị Lâm Phàm lấy đi, nên có bị nuốt hay không cũng chẳng khác biệt.

Dời vào chỗ này ngược lại tăng chỉ số an toàn.

Trong Thiên Đình có nhiều thánh địa tu luyện nên mật thất của Vô Địch phong bị vứt bỏ, nhưng Vô Địch phong vẫn được giữ lại.

Từ Đại Pháo đứng trước Nam Thiên Môn, gã không biết ý nghĩa của ba chữ to trên đầu, sau này hỏi thăm Lâm sư huynh mới biết được.

Bây giờ đứng ở chỗ này làm gã cảm giác rất khác biệt.

Cách đó không xa, hiện giờ không phải hai người trông coi cửa cổng nữa, có thêm một người nữa, người đó được sư huynh mang về.

Đả Thủ Đường của Viêm Hoa tông.

Lão tổ Thánh Tiên giáo cười tươi rói, lão đã nói mà, đi theo Lâm phong chủ tuyệt đối có chỗ tốt, nhìn xem địa bàn hiện giờ, còn ai có thể so cao thấp với Viêm Hoa tông?

Lâm Phàm bắt đầu tu luyện, trước tiên ăn đan dược tăng lên giá trị khổ tu.

Một trăm viên đan dược đủ cho hai trăm ức giá trị khổ tu.

Mấy ngày sau.

Một bóng dáng xuất hiện trong không trung bên ngoài Viêm Hoa tông.

Thanh Hồ đứng cạnh nam nhân, dò hỏi:

- Đại Đế, thật sự không đi vào sao?

Chí Minh Thánh Viêm Đế trầm mặc hồi lâu, sau đó nói:

- Không vào, nhìn là được.

Chí Minh Thánh Viêm Đế nhìn Viêm Hoa tông bây giờ, mắt lộ rõ tia giật mình, càng nhiều là vui mừng.

Chí Minh Thánh Viêm Đế đã tỉnh táo lại, Yên Ma Đại Tôn gieo ma trong lòng y khiến tâm thần của y khác lạ. Lúc Lâm Phàm đại chiến Phật Ma, Yên Ma Đại Tôn suýt bị nổ trúng, ma liền tan biến.

Tâm tình của Thanh Hồ vui vẻ hơn trước kia nhiều.

Đại Đế tỉnh táo lại là điều y hy vọng nhất.

Thanh Hồ biết Đại Đế thay đổi đều vì bị Yên Ma Đại Tôn dẫn dắt, ngày ấy y đứng cạnh Đại Đế, đột nhiên phát hiện người Đại Đế run

run, có thứ gì trong người tan vỡ, có sương mù màu đen bay ra, tan biến trong thiên địa.

Đại Đế rơi vào hôn mê, khi tỉnh lại thì trở về như cũ.

Chí Minh Thánh Viêm Đế nói:

- Đi thôi, công tích của Lâm Phàm đã vượt qua ta, Viêm Hoa tông ở trong tay hắn sẽ càng ngày càng huy hoàng.

Thanh Hồ gật đầu, cung kính nói:

- Vâng!

Chí Minh Thánh Viêm Đế cười nói:

- Thanh Hồ, trước kia ngươi không như vậy, chúng ta là huynh đệ, đừng khách khí quá.

Thanh Hồ cười nói:

- Kính cẩn lâu quá, trong một chốc không sửa đổi được.

Chí Minh Thánh Viêm Đế bật cười, trong nụ cười chất chứa hối hận, tự trách. Y nhớ đến Thái Sơn, vị huynh đệ bị y tự tay giết chết.

Còn với Yên Ma Đại Tôn thì y không hận nổi.

Tài nghệ không bằng người, tâm cảnh bất ổn, thua chịu phục.

Sau khi hai người rời đi, Lâm Phàm bước ra khỏi chỗ bế quan, ngẩng đầu nhìn về phía phương xa nơi hai người kia vừa đứng.

Tri Tri Điểu phát ra tiếng kêu gọi từ trong trữ vật giới chỉ:

- Tông sư, tông sư . . . !

Lâm Phàm liên lạc với người xét duyệt Tri Tri Điểu, nghi hoặc hỏi:

- Có chuyện gì?

Thứ này đang dần dần mở rộng nghiệp vụ, rải rác Tri Tri Điểu toàn bộ giới, sao có thời gian nói chuyện phiếm với hắn?

Người xét duyệt Tri Tri Điểu nói:

- Tông sư kêu ta theo dõi việc kia đã có tin tức, những thần vật

đều có biến hóa kinh người, giống như Thiên Đình mà tông sư mang về.

Lâm Phàm cau mày, quả nhiên là vậy, vùng đất thần thoại thật sự hiện hữu.

Lâm Phàm hỏi:

- Có Phật Quốc vàng óng ánh, có U Minh Huyết Hải máu tanh không?

- Tông sư nói Phật Quốc đúng là có thật, còn U Minh Huyết Hải máu tanh thì chưa hỏi thăm được. Lần này thần vật phun trào cho nhiều người được cơ duyên, tu vi một ngày ngàn dặm, đạt đến trình độ khiến người không tin nổi. Sau khi Tri Tri Điểu bị phát hiện thì không dò xét được nữa.

Tuy Tri Tri Điểu trong suốt nhưng cường giả vừa ra tay thì toàn là hư không tan vỡ, Tri Tri Điểu bị hút vào dòng chảy ngược hư không là bình thường.

Lâm Phàm hơi khó chịu:

- Mợ nó, kỳ cục.

Người khác đều chiếm được cơ duyên, vì sao hắn không có một cọng lông?

Ghét hắn vậy sao? Hay những thần vật này sợ tìm đến hắn sẽ tự ti, sợ không được coi trọng?

Nghĩ vậy thì thấy hợp lý hơn, thần vật nào đều vô dụng với hắn.

Chương 1180: Ta Là Cốt Vương không phải chó

Sau khi trở về, mặt Cửu Sắc lão tổ tươi như hoa, luôn lẩm bẩm:

- Không lỗ, đợt này không lỗ.

Đối với Cửu Sắc lão tổ thì đây đúng là không lỗ chút nào, đầu tư rất ổn. Tuy mất một trăm viên đan dược nhưng mọi thứ đều đáng giá.

Thiên Đình rất lớn, những dãy sơn mạch kia càng là vua trong núi, có mấy ngọn núi cho lão ngửi được mùi đại đạo đan dược mà Đan giới không có.

Nhưng lão không tham lam, chọn một ngọn núi đã rất tuyệt rồi.

Đông Dương Đế thấy cũng rất thèm.

Gã tự nhận mình là huynh đệ thân thiết với Lâm Phàm nên cũng dời Phượng Hoàng đảo đến Thiên Đình.

Đương nhiên Đông Dương Đế chọn một nơi khá xa.

Có nhiều nữ nhân quá thì làm sao chú ý cho hết, Đông Dương Đế phòng hờ ông hàng xóm bên cạnh trước khi có gì xảy ra.

Hoàn cảnh Thiên Đình rất tốt, các thê tử của Đông Dương Đế đều rất vừa lòng, cảm giác đã đến cảnh tiên cõi trần.

Với các đệ tử Viêm Hoa tông thì cấp độ sinh hoạt của họ đã nâng cao nhiều, đến trình độ người thường không thể tưởng tượng.

Vùng đất cuối phương tây.

Phật quang lan ra ức vạn dặm bao phủ thiên địa.

Tất cả tông môn xung quanh bị phật quang này bao phủ, bị bắt buộc độ hóa, phật lực hùng hồn không thể ngăn cản xuyên thấu lòng người, gieo hạt giống trong lòng mọi người.

Hạt giống này chui từ dưới đất lên, lấy tâm huyết làm chất dinh dưỡng, lấy máu thịt làm căn cơ, bài trừ vọng tưởng trong lòng họ,

mỗi ngày lạy về phía tây phương.

Thế giới Tây Phương Cực Lạc.

Trong vạn phật ủng hộ, một bóng dáng ngồi xếp bằng trên đài sen vàng, tỏa phật quang chói lòa hiện ra.

- Nam Mô Thượng Cổ Phật Ma.

Vạn phật ca tụng, phật niệm quấn quanh trên trời, ngưng tụ thành phật lực không thể xóa nhòa.

Nếu có tâm ma xâm lấn sẽ bị phật nguyện nồng đậm này độ hóa, trở thành tâm phật.

Người ngồi ngay ngắn trên đài luyện hóa là Phật Ma.

Cơ duyên của y đã đến, ngồi trên đóa hoa sen tịnh thế nở khắp nơi, dáng vẻ trang nghiêm.

Phật Ma thầm hưng phấn:

- Sướng!

Tuy khuôn mặt Phật Ma nghiêm túc nhưng trong bụng cười thầm, y không ngờ lại có cơ duyên rơi xuống đầu mình.

Trải qua chuyện kia, Phật Ma Tháp tan biến, từ nay về sau không còn Phật Ma Tháp. Phật Ma đành mang theo mấy vị Đại Tôn còn lại rời xa nguy cơ, rời xa Lâm Phàm, rời xa hết thảy tranh đấu.

Có câu nói khá hay.

Ta muốn điệu thấp, nhưng thực lực không cho phép.

Đã trốn đến nơi xa xôi như vậy mà thần vật vẫn nện vào trán y.

Tây Phương Cực Lạc Tịnh Thổ.

Hiện giờ y là chủ của Tịnh Thổ, đứng đầu vạn phật.

Một viên xá lợi dung nhập vào người, Nam Mô A Di Đà Phật, xá lợi của người sáng tạo Tây Phương Cực Lạc Tịnh Thổ này đại biểu Phật Chí Tôn của vạn phật.

Phật Ma đã hiểu một điều, công pháp y tu luyện đã từ nơi này lưu truyền ra ngoài.

Tất cả phật trên cõi đời đều là tôn phật nơi đây.

Nam Mô Thượng Cổ Phật Ma lẩm bẩm, trong mắt lóe tia sáng hưng phấn:

- Có lẽ cơ hội báo thù tới rồi!

Giờ y là chủ của Tây Phương Cực Lạc Tịnh Thổ nên sẽ không biểu hiện tức giận lên nét mặt, khuôn mặt vẫn hiền lành từ bi, lấy mặt thiện đối với sinh linh vạn vật, lấy phật pháp cao sâu độ hóa vạn vật trên cõi đời.

Còn công pháp đã tu luyện, giờ nhìn lại đúng là rác rưởi, Phật Ma gì đó vớ vẩn.

Dung hợp xá lợi của Nam Mô A Di Đà Phật, tu luyện pháp môn cao nhất của phật đạo mới là con đường đúng đắn, còn lại đều không đáng nhắc lên.

- Phật Ma . . .

Kim Phật Đại Tôn xếp bằng ở vị trí đầu tiên bên tay phải của Phật Ma:

- Phật Ma . . .

Kim Phật Đại Tôn mới thốt lời đã bị Phật Ma liếc xéo.

Nói gì thế?

Kim Phật Đại Tôn phát hiện nói sai, vội vàng sửa lời:

- Nam Mô Thượng Cổ Phật Ma.

Gọi sai danh hiệu chắc chắn chọc giận Phật Ma, ngày nay đã khác xưa, y là Tây Phương Cực Lạc Tịnh Thổ Nam Mô Thượng Cổ Phật Ma, cho rằng danh hiệu trước kia là sỉ nhục, không đáng giá nhắc tới.

Nam Mô Thượng Cổ Phật Ma mở miệng, âm thanh như chuông to, miệng phun phật hoa bao phủ toàn bộ Tây Phương Cực Lạc Tịnh Thổ:

- Thế gian bây giờ đầy tà ma làm loạn, lẽ ra chúng ta nên xả thân hàng ma, lan truyền rộng chân ý của Tây Phương Cực Lạc Tịnh Thổ, độ hóa sinh linh trên thế gian, một lòng từ thiện, chứng được chính quả.

Các đệ tử xếp bằng ở phía dưới gật đầu.

Tuy chiếm được Tây Phương Cực Lạc Tịnh Thổ, nhưng bọn họ vẫn là chính mình, có nhiều người bị Phật Ma dụ vào cho đủ số người.

Có đệ tử dò hỏi:

- Nam Mô Thượng Cổ Phật Ma, ma là ai?

Bọn họ đã đi lên quỹ đạo, nơi đây do thần vật biến ra, hít một hơi phật khí, cảm giác tu vi tăng tiến. Phật Ma khống chế Tây Phương Cực Lạc Tịnh Thổ càng có thể điểm hóa người khác, thành tựu quả vị vốn có của Tây Phương Cực Lạc Tịnh Thổ.

Phật Ma đã thói quen được địa vị như bây giờ, cao sâu khó lường nói:

- Ma ở phương xa, cũng ở trước mắt, ma có Ma Tổ, Lâm Phàm, hai người này gây . . .

Phật Ma chưa nói hết câu đã diễn ra cảnh kinh người.

- A!

Kim Phật Đại Tôn, Lâu Vọng Đại Tôn, Vĩnh Hằng Đại Tôn, Yên Ma Đại Tôn ôm đầu la hét, mới rồi bảo tướng trang nghiêm đều tan thành mây khói, người run bần bật, ánh mắt sợ hãi.

Có người còn trốn sau phật vị màu vàng, hãi hùng liếc quanh.

Lâm Phàm, cái tên này tựa như ác mộng trong lòng họ, nghe tên thôi đã run cầm cập, nhìn thấy người thật sẽ chạy trối chết, sợ hãi ướt quần.

Phật Ma sửng sốt:

- Cái này . . .

Chuyện gì đây? Đang yên lành sao bỗng ra nông nỗi này?

Mấy vị này đều là tám Đại Tôn của y, là lực lượng nòng cốt của Phật Ma Tháp.

Dù bây giờ Phật Ma có được Tây Phương Cực Lạc Tịnh Thổ thì tám Đại Tôn vẫn là trụ cột vững vàng.

Điều đáng sợ là mới nhắc tên hai người đã làm họ run như cầy sấy thì tiếp theo sẽ làm ăn được gì đây?

Phật Ma chú ý ánh mắt của những người xung quanh, có nghi ngờ, có tiếc nuối.

Phật Ma ho nhẹ một tiếng, hy vọng lấp liếm cho qua cảnh lúng túng này. Phản ứng của tám Đại Tôn khiến y thất vọng, rất muốn đè họ xuống đất hành hung một trận.

Chuyện gì đây? Mới nói tên đã sợ thế này rồi, có cần làm quá vậy không?

Các ngươi là tám Đại Tôn!

Phật Ma đâu biết rằng từ khi tám Đại Tôn bị Lâm Phàm đánh nhừ tử thì sợ hãi dồn nén trong lòng, tan vỡ thần kinh.

Một lúc lâu sau, sợ hãi tan biến trong lòng tám Đại Tôn.

Tám vị Đại Tôn ngồi xếp bằng ở chỗ kia, miệng niệm phật hiệu, bình tĩnh tâm linh.

Cái tên Lâm Phàm đã bị họ quên đi, nhưng làm ơn đừng nhắc lại nữa.

Vĩnh Hằng Đại Tôn mở miệng nói:

- Nên trừ tai họa thế gian là Ma Tổ.

Các Đại Tôn khác gật gù hùa theo:

- Ừm, lời ấy có lý.

Nhưng họ quyết không nhắc đến cái tên Lâm Phàm, đó là cấm kỵ với tám Đại Tôn.

Phật Ma nhíu mày, luôn cảm giác có gì đó kỳ kỳ.

Nhưng không quan trọng.

Hôm nay không giống ngày xưa, Phật Ma được xá lợi của Nam Mô A Di Đà Phật trợ giúp, luôn cố gắng tăng tiến tu vi, đã đến đỉnh cao cảnh giới, Hỗn Nguyên cảnh.

Tuy mới chỉ là sơ kỳ, còn hơi chênh lệch với đám cường giả viễn cổ, nhưng mượn nhờ phật nguyện của Tây Phương Cực Lạc Tịnh Thổ

cho y đủ sức mạnh đánh với họ.

Phật Ma thầm nghĩ:

- Xem ra không thể dựa vào bọn họ, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Phật Ma chưa hoàn toàn đào móc ra tất cả bí mật của Tây Phương Cực Lạc Tịnh Thổ, trong đoạn thời gian này phải nằm gai nếm mật, cố gắng tăng cao tu vi, khi thực lực lên tới đỉnh rồi sẽ là lúc báo thù rửa hận.

Nguyên Tổ Thâm Uyên phun trào thần vật lần cuối rất khác với ngày xưa, đa số đều là địa bàn.

Hơn nữa lần này không phải người khác lựa chọn thần vật, mà là thần vật lựa chọn người thừa kế.

Phật Ma là người thừa kế Tây Phương Cực Lạc Tịnh Thổ.

Y không biết những thần vật khác thế nào, nhưng đã sớm phái người đi các nơi tìm hiểu tin tức, xem coi có ai cũng nhận được thần vật không.

Phật Ma muốn tranh cướp, nhưng nếu đối phương cũng được thần vật địa bàn giống như vậy thì đành bắt tay làm quen, nếu tranh cướp sẽ rất nguy hiểm.

Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm ở trong tông môn khá lâu rồi.

Thiên Đình đã đi lên quỹ đạo, rất nhiều đệ tử tìm tòi bí mật trong Thiên Đình.

Lâm Phàm lười quan tâm mấy chuyện này, phát hiện cái gì thì tùy họ, không giúp gì được cho hắn.

Dục Cửu Nguyên là người thảm nhất trong số những người có được thần vật.

Trơ mắt nhìn thần vật bị người sử dụng, y chỉ có thể làm người gác cổng.

Lữ Khải Minh nói:

- Sư huynh, bây giờ đệ tử tông môn đã vào Thiên Đình hết rồi,

nhưng nhóm Hoàng sư đệ đang bế tử quan.

Lữ Khải Minh luôn quản lý Vô Địch phong thay mặt Lâm Phàm, giờ địa bàn Vô Địch phong lại to ra, gã càng bận rộn hơn.

Nhưng với Lữ Khải Minh thì quản lý sơn phong thay sư huynh khiến gã rất vui vẻ.

Lâm Phàm suy tư, nhóm người này dữ dội thật, khi Nguyên Tổ vực chưa dung hợp đã bế quan, hiện giờ Nguyên Tổ Thâm Uyên bùng nổ đến mức này mà họ vẫn không xuất quan.

Đừng bảo là chưa vô địch thì không chịu ra nhé?

Lâm Phàm nói:

- Mặc kệ đi, bọn họ có con đường riêng muốn đi thì cứ để mặc họ đi tới đích.

Lâm Phàm cảm giác rất có thể đúng như đã đoán, mấy vị sư đệ luôn bế quan, chẳng biết bế quan đến khi nào, sắp được một, hai năm rồi, ngẫm lại thấy hơi sợ.

Lữ Khải Minh đáp:

- Biết rồi sư huynh.

Lữ Khải Minh tôn sùng Lâm Phàm đã lên đến đỉnh điểm, nếu ai nói xấu hắn ở trước mặt gã thì gã sẽ cầm dao chém người.

Một số cường giả Chúa Tể như Cốt Vương được xếp vào ở Diệu Nham cung.

Thiên Cung có ba mươi sáu cung, hầu như bỏ trống.

Chưa đi vào, từ xa đã nghe tiếng ồn ào, còn có mùi rượu bay tới.

- Nào nào, các huynh đệ, chúng ta cạn!

Chưa thấy mặt, nghe giọng nói là biết của Cốt Vương.

Lâm Phàm đi vào thấy một đám người ngồi ở chỗ đó, trước mặt trưng bày món ngon vật lạ. Bọn họ là Chúa Tể, cũng là khách nhân, Lữ Khải Minh chiêu đãi rất tốt, không thể để sư huynh mất mặt.

Cốt Vương nhìn thấy Lâm Phàm thì siêu hưng phấn, hơn hẳn trước kia:

- Lâm gia đến rồi!

Cốt Vương chạy lại khoác vai Lâm Phàm:

- Lâm gia, ta không muốn nói nhưng đời này việc ta làm giỏi nhất là theo Lâm gia lăn lộn!

- Ngươi uống say rồi hả Cốt Vương?

- Đâu có, nếu ta uống say sẽ là chó.

- Cốt Vương, chó sủa thế nào? Biểu diễn cho các huynh đệ xem chơi.

- Gâu gâu!

- Hay quá!

Lâm Phàm bất đắc dĩ, đây mà là biểu hiện của cường giả Chúa Tể sao?

Cốt Vương rất dữ dội, gã đè Lâm Phàm ngồi xuống, sau đó nghiêm túc nói:

- Lâm gia, nói cho Lâm gia biết một việc, mới rồi chúng ta bàn bạc, muốn xin một chức vị khách khanh trong Viêm Hoa tông được không?

Lâm Phàm nói:

- Được chứ, không thành vấn đề, thề hiệu trung với Viêm Hoa tông là được.

Hắn cầu còn không được, tông môn có rất ít vũ lực cấp cao.

Đương nhiên phải thề đã, lỡ ngày nào hắn vắng mặt mà đám người kia đột nhiên phản bội thì không ai trấn áp được.

Nhóm Cốt Vương muốn ở lại Viêm Hoa tông chắc vì bị Thiên Đình hấp dẫn.

Chương 1181: Lười cùng ngươi nói nhảm

Khi Lâm Phàm nói ra câu đó, Cốt Vương dứt khoát thề ngay, nhưng gã thề xong phát hiện đoàn người không nhúc nhích.

Mặt Cốt Vương hơi đỏ, rõ là đã say:

- Sao các ngươi không thề?

Ma Tổ hỏi:

- Ngươi tính làm thật hả Cốt Vương? Ngươi thật sự định suốt đời ở lại đây, từ bỏ tự do?

Đến trình độ như họ sẽ đặt nặng tự do cá nhân, bị gò bó trong một tông môn khiến người hơi khó chịu.

Cốt Vương quái dị nhìn đám người kia:

- Gì chứ? Tại sao không có tự do? Lâm gia nói rất rõ ràng, hiệu trung với Viêm Hoa tông chứ có cấm đi ra ngoài đâu?

Sao trí thông minh của họ còn thấp hơn gã? Đi theo đúng người là việc quan trọng nhất, gã không có bản lĩnh gì nhưng vẫn có tài nhìn người, không thì đã chẳng thể một đường bợ đít đến đỉnh.

Các Chúa Tể khá gật gù:

- A, nói có chút đạo lý.

Bọn họ cảm giác Cốt Vương nói có lý.

Ma Tổ không lên tiếng, không cãi lại, gã không thích hiệu trung với thế lực nào đó, cảm giác như bị thứ gì trói buộc.

Lâm Phàm thầm nghĩ hắn muốn hố nhóm Chúa Tể này vào Viêm Hoa tông, chỉ cần thề hiệu trung thì mấy chuyện khác dễ tính.

Cốt Vương đã mê tít hẳn nên tốc độ thề rất nhanh, các Chúa Tể khác vẫn đang băn khoăn đắn đo.

Lâm Phàm lên tiếng:

- Còn ai thề nữa không? Thiên Đình rất lớn, có nhiều cung điện,

với thực lực của các ngươi dư sức một người độc chiếm một cung điện. Thề không phải chuyện to tát gì, sau này đều là người mình, có đồ tốt gì cũng sẽ được chia phần.

Lâm Phàm phất tay nói:

- Được rồi, không nói nhiều, tùy ý nguyện cá nhân, không bắt buộc. Cốt Vương, đợi lát nữa ngươi đi tìm sư đệ của ta phân phối một tòa cung điện cho ngươi.

Cốt Vương thầm đắc ý:

- Biết rồi Lâm gia!

Cốt Vương nhìn đám bạn đồng hành từng cùng nhau bị nhốt trong nhà tù ngầm ở Phật Ma Tháp, mấy người không chung chí hướng gì hết, tiếc ơi là tiếc.

Cốt Vương rất muốn hét lên rằng các ngươi có biết mình bỏ qua cơ duyên lớn thế nào không? Đi theo Lâm gia lăn lộn tuyệt đối không thiệt thòi.

Lâm Phàm hỏi:

- Ma Tổ, ngươi nghĩ sao?

Ma Tổ dứt khoát nói:

- Không, ta không thích thề, bản Ma Tổ không thích bị trói buộc.

Lâm Phàm nói:

- Khoan bàn với mấy thứ này, lần này đến đây vì bàn công việc. Chúng ta phải mở rộng nghiệp vụ, đường hầm biến mất khiến chúng ta mất mát một số lớn tài phú, sức hấp dẫn của Du Vân dần giảm bớt, rất nhanh sẽ vô dụng, nên cần ngẫm lại đường ra tốt hơn.

Cốt Vương bây giờ là người của Viêm Hoa tông, càng bợ đít Lâm Phàm mọi lúc mọi nơi:

- Lâm gia cứ nói đi, Lâm gia nói nên làm gì thì chúng ta làm như thế!

Lâm Phàm trầm mặc một lát, sau đó mở miệng nói:

- Hiện nay tình huống giới vực hơi phức tạp, chúng ta chưa biết cụ thể tình huống như thế nào, tạm thời không lo nhiều quá, điều

này cũng cho chúng ta không gian phát triển rất lớn.

- Chúng ta là người làm ăn đứng đắn, chỉ làm ăn đàng hoàng, mấy chuyện chém giết không hợp với chúng ta. Bản phong chủ đã suy nghĩ vài câu khẩu hiệu, các ngươi nghe thử.

- Chuyên nghiệp giáo dục mấy vạn năm, Lam Tường giáo dục tận sức phát triển thành cơ cấu giáo dục nghành nghề dẫn đầu toàn giới vực, bình trắc ba trăm sáu mươi độ các góc cá tính khác biệt của học sinh, đặt ra phương án riêng có hiệu quả, cũng có đoàn đội thầy dạy chuyên nghiệp phân phối riêng tùy vào từng người, cung cấp phục vụ dạy học mọi góc độ một với một, cá tính hóa cho học sinh. Kỹ thuật tu luyện của nhà ai mạnh? Hãy đến giới vực tìm Lam Tường!

- Nói xong rồi, thấy sao?

Lâm Phàm dứt lời, hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người nghệch mặt ra, ngơ ngác nai vàng.

Không hiểu câu này là sao.

Bốp bốp bốp!

Cốt Vương phản ứng lại, lập tức vỗ tay:

- Vỗ tay đi chứ, Lâm gia nói hay quá!

Chúa Tể khác hỏi:

- Cốt Vương, ngươi nghe hiểu?

Cốt Vương hết thuốc chữa rồi, nịnh nọt đến mù quáng.

Cốt Vương đáp:

- Không hiểu lắm, nhưng nghe là biết rất lợi hại.

Ma Tổ không nhịn được:

- Tiểu tử, ngươi nói thẳng ra đi, nghe không hiểu.

Đúng như tiểu tử này, bây giờ giới vực mặt ngoài nhìn như gió êm sóng lặng, nhưng không ai biết bao nhiêu nguy cơ ẩn giấu.

Vốn bằng phẳng liếc sơ là thấy, nhưng giờ khoác thêm lớp mạng che mặt, nếu không vén lên thì khó thấy rõ bộ mặt thật.

Còn bây giờ thì chờ mạng che tự vén lên, bọn họ lo kinh doanh làm ăn, kiếm lời mới được.

Lâm Phàm bất đắc dĩ với năng lực phân tích của bọn họ, đã nói kỹ càng như thế mà sao họ không hiểu?

Cốt Vương hỏi:

- Lâm gia, Lam Tường là ai?

Lâm Phàm nói:

- Thôi im hết đi, để bản phong chủ nói. Chúng ta có rất nhiều Chúa Tể, có thể giúp người khác tăng cao tu vi. Ngươi là Đế Thiên cảnh muốn tăng lên đến Thế Giới cảnh? Chúng ta có thể! Thế Giới cảnh tăng lên tới Chúa Tể cảnh? Với kinh nghiệm của các ngươi tự nhiên cũng không thành vấn đề. Huấn luyện một chọi một, thu phí, an toàn đáng tin, tuyệt đối không có vấn đề.

Cốt Vương kêu lên:

- Cách hay nè! Lâm gia, cách này hay quá, ghê gớm, nhưng cái này chẳng khác nào thu đồ đệ?

Lâm Phàm phất tay:

- Kém xa, không phải thu đồ đệ, chỉ là dùng tiền huấn luyện.

Ma Tổ trầm ngâm nói:

- Ta hơi hiểu rồi, nhưng nếu người ta muốn tăng lên đến Chúa Tể nhất thế cảnh làm thì sao bây giờ?

Lâm Phàm liếc qua Ma Tổ, cố ý phá đám phải không?

Lâm Phàm nói:

- Các ngươi nói thế nào? Mỗi cái tiểu cảnh giới công khai ghi giá, ta nghĩ sẽ có rất nhiều người nguyện ý tới học.

Cốt Vương không cần suy nghĩ nhiều, với tình huống trước mắt, mặc kệ Lâm Phàm nói cái gì gã đều khen tuyệt đối sẽ không phủ nhận.

Đám người trầm tư hồi lâu.

Ma Tổ nói:

- Được, có thể thử một lần.

Đám người cũng gật đầu.

Lâm Phàm không quá để bụng mấy chuyện huấn luyện, chủ yếu là không để đám Chúa Tể rảnh rỗi, phải kiếm tiền, chứ không thì hắn lỗ vốn.

Lâm Phàm loáng thoáng phát hiện đám Chúa Tể này bị trấn áp thời gian dài dần mờ mịt với chuyện thế gian, càng mất lòng tin với bản thân.

Hắn nhất định phải giúp những Chúa Tể này tìm về giá trị của mình, để bọn họ biết, các ngươi vẫn có chút tác dụng.

Hắn nhọc lòng vì điều này.

Việc tiếp theo tự nhiên là giao cho Tri Tri Điểu đến tuyên bố tin tức.

Lâm Phàm có việc khác cần hoàn thành, không rảnh để ý mấy chuyện nhỏ nhặt này.

Bấm đốt ngón tay, trừ cường giả viễn cổ ra bên ngoài còn vài kẻ địch nhảy nhót.

Ngay hôm đó.

Tri Tri Điểu mang theo tin tức rải rác đến các nơi.

Tin tức này rất kinh người.

Cường giả Chúa Tể nhất thế mở lớp học.

Giá cả rạch ròi.

Đế Thiên cảnh:

Sơ kỳ, trung kỳ.

Trung kỳ, đỉnh.

Thế Giới cảnh, Chúa Tể cảnh cũng vậy, mỗi cảnh giới đều đánh dấu rất rõ.

Nhiều người đều động lòng, đệ tử đã vào tông cũng rục rịch, vì bọn họ ở trong tông môn cũng không tìm thấy cường giả dạy bảo

mình.

- Lam Tường?

Cái tên này bị họ thầm ghi nhớ, động lòng.

Nhưng giá tiền hơi đáng sợ, rất khủng.

Nhất là Chúa Tể cảnh, giá cả siêu khủng bố.

Dù vậy vẫn có nhiều người động lòng.

Lúc này.

Viêm Hoa tông.

Trong thời gian Lâm Phàm ở tông môn xem như nghỉ ngơi đủ, hắn chuẩn bị ra tông làm một ít việc.

Có lẽ nên đi xem Long giới, đệ tử mà hắn thu nhận đang ở đây, với thực lực của Long giới rất khó nguyên giới vực sống sót.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn về phía phương xa.

Lấy thực lực của hắn bây giờ đủ sức cảm ứng dao động lực lượng ở nơi xa tít.

- Mợ nó, có người đập phá địa bàn Viêm Hoa tông!

Lâm Phàm không nói nhiều, ẩn vào hư không, hóa thành hư vô biến mất không dấu vết.

Thực lực của hắn đã đạt tới Chúa Tể cảnh, đến trình độ cực kỳ khủng bố rồi, hiểu biết lực lượng càng hơn hẳn người khác. Nhưng kiểm soát lực lượng, trở thành Chúa Tể Lực Lượng vẫn còn chặng đường dài phải đi.

Phương xa, một con chim giương bốn cánh xương bay lượn, há miệng to cắn trời nuốt đất, không có sinh linh nào tránh thoát được.

Từ khi Sí Hoàng đi ra Nguyên Tổ Thâm Uyên thì vẫn bay lượn không mục đích, đói thì nuốt, thường ngày suy nghĩ vẩn vơ.

Sí Hoàng cảm giác mình có chút khổ cực, có chút đáng thương.

Mới ra khỏi Nguyên Tổ Thâm Uyên đã bị người trùm đầu đánh, hù gã sợ hãi chạy trốn ngay.

Về sau biết kẻ đánh mình là kẻ yếu thì thấy nhục.

Ngay sau đó theo đuổi thần vật, nhưng bị thần vật đánh.

Sí Hoàng là cường giả viễn cổ cảm thấy đau lòng, đau đớn không thể trút ra.

- Đừng, đừng ăn chúng ta!

Một tòa thôn trang bị Sí Hoàng bao phủ, thôn dân ở bên trong sợ hãi gào thét.

Nhưng ở trong mắt Sí Hoàng thì những thôn dân này rất nhỏ bé, không để vào mắt, trực tiếp nuốt chửng, mặt đất cũng bị cắn một miếng.

Sí Hoàng trầm tư:

- Không được, không thể tiếp tục như vậy.

Phương xa bỗng bắn tới luồng sáng.

Sí Hoàng giương mắt nhìn, hơi khó hiểu tên khốn nào mắt mù dám tới gây sự với gã. Nếu là lúc trước có lẽ gã sẽ căng thẳng, không nhìn thấu thực lực của đối phương thì chỉ có thể tránh lui.

Nhưng giờ thì gã đã nhìn thấu tình hình giới vực này, toàn là kẻ yếu, không đáng để bụng.

Lâm Phàm nhìn Sí Hoàng nuốt một tòa thôn trang thì tức giận muốn chém chết gã:

- Sí Hoàng, ngươi dám đến quậy địa bàn của bản phong chủ, còn dám nuốt con dân của tông môn ta, muốn chết phải không!?

Sí Hoàng nhìn kỹ, nhận ra Lâm Phàm ngay:

- Là ngươi! Tiểu tử giỏi lắm, ta chưa tìm ngươi mà ngươi tự tới cửa!

Thù cũ chưa trả luôn đè nén trong lòng gã, bây giờ thấy tiểu tử này, vừa lúc báo thù.

Sí Hoàng quát, uy thế kinh người:

- Ngươi nói đây là con dân của ngươi? Vậy bản hoàng sẽ nuốt hết con dân của ngươi!

Lâm Phàm lười nói nhiều với Sí Hoàng, dồn hết sức lực, sức mạnh kinh khủng bắt đầu sôi trào.

- Lười nói nhảm với ngươi.

Nếu ở bên ngoài gặp được Sí Hoàng còn có thể tán gẫu vài câu, nhưng gã nuốt con dân Viêm Hoa tông thì miễn bàn, trực tiếp đánh.

Sí Hoàng tức giận quát:

- Láo toét!

Bốn cánh vỗ, bề mặt cánh xương dựng đứng từng cây gai nhọn rồi bắn về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm không né tránh, xông thẳng lên.

Sí Hoàng lạnh lùng cười:

- Tự tìm cái chết.

Gai nhọn bắn ra bỗng tách rời, dày đặc hư không, trực tiếp phong tỏa đường đi của hắn.

Với tình huống của người bình thường đương nhiên sẽ đỡ đòn chứ không húc đầu xông lên.

Phập!

Sí Hoàng khó tin giật mình kêu lên:

- Cái gì?

Lâm Phàm phớt lờ những gai xương, hắn xông thẳng lên, thân thể bị gai xương đâm xuyên chảy máu ròng ròng.

Lâm Phàm quát lớn:

- Tên khốn, lão tử chơi chết ngươi!

Hắn xuất hiện trước mặt Sí Hoàng, rút gai xương trên người ra đâm vào đầu gã.

Sí Hoàng hết hồn, không phản ứng lại, hoặc nên nói là không nghĩ tới:

- Sao có thể như vậy?

Có tiếng hét thảm.

Một cây gai xương hung hăng đâm vào trán Sí Hoàng, móng vuốt bén của gã xẹt qua, trước ngực Lâm Phàm rách vài đường, máu phun ra.

- Mợ nó, nuốt con dân của tông môn bản phong chủ, ông trời cũng không cứu ngươi được!

Chương 1182: Luôn khiêu chiến ranh giới cuối cùng của ta

Sí Hoàng không ngờ tên này tàn nhẫn như vậy.

Có kiểu chiến đấu như vậy sao?

Không hiểu vì sao có cảm giác nguy cơ bao phủ trong lòng Sí Hoàng.

Sí Hoàng lắc mạnh đầu vứt bỏ suy nghĩ vớ vẩn này, không thể nào, tên kia sao đánh lại gã được.

Chỉ là Chúa Tể cảnh thôi mà, có chỗ nào kinh khủng đâu?

Nhưng xem tình huống trước mắt thì hơi kỳ kỳ.

Trán Sí Hoàng cắm ngược một cây gai xương, máu chảy ròng ròng, gã hét chói tai, gai xương trên trán bắn ra.

Sí Hoàng nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm, tức giận rít gào:

- Tiểu tử, ngươi quá đáng rồi!

Lâm Phàm lơ lửng trên trời, rút từng gai xương ra, máu tuôn ra như suối từ lỗ thủng trên người rồi tưới đầy thiên địa.

Sí Hoàng vốn muốn nói gì, nhưng nhìn ánh mắt của Lâm Phàm làm tim gã rớt cái bịch, ánh mắt kia hình như có chút đáng sợ.

Lâm Phàm cúi người, khom lưng, hai nắm tay siết chặt:

- Sí Hoàng, đồ tạp chủng già, hôm nay ngươi nhất định phải chết!

Xoẹt đùng!

Có tia chớp màu đen xé rách hư không, cuồng bạo xé toạc ra.

Sí Hoàng nghiêm túc lên:

- Chuyện gì vậy?

Gã phát hiện tình huống hơi bất ổn.

Lâm Phàm gầm nhẹ một tiếng, mái tóc đen dài bay lên, mặt đất rung rinh:

- Sí Hoàng, lão tử sẽ dùng lực lượng mạnh nhất kết thúc mạng chó của ngươi, đừng hòng trốn được nữa, ngươi không trốn thoát!

Lấy Lâm Phàm làm trung tâm, dao động lực lượng kinh người khuếch tán, rất nhiều đá vụn, hòn đá trôi nổi.

Xoẹt đùng!

Tia chớp thô to quấn quanh thiên địa.

Sí Hoàng tức giận quát:

- Tại sao bản hoàng phải trốn!?

Nhưng biểu tình của gã bỗng thay đổi.

Hoàn cảnh xung quanh hình như kỳ kỳ.

Sức mạnh bùng nổ từ người tiểu tử này hơi khủng bố, Chúa Tể không thể có được.

Giờ phút này, Lâm Phàm ngưng tụ lực lượng trong người lên đến đỉnh, sau đó đứng thẳng người gầm nhẹ một tiếng, lấy bản thân làm trung tâm, gió lốc lực lượng càn quét nghiền ép bốn phương tám hướng.

Sí Hoàng vỗ cánh, bị bão tố lực lượng bao trùm.

Sí Hoàng không dám coi thường lực lượng mạnh mẽ này:

- Chết tiệt, cảnh giới của tên này là gì?

Sí Hoàng giật nảy mình, gã cảm nhận lực lượng mạnh mẽ xuất hiện ở bên trên.

Lâm Phàm khẽ quát, không sử dụng vũ khí gì, dùng hai nắm đấm nghiền ép đối phương.

Siết chặt nắm đấm, lực lượng ngưng tụ trên đầu ngón tay, ánh sáng rực rỡ lóe ra, tung cú đấm.

Sí Hoàng vỗ cánh va chạm với Lâm Phàm.

Bùm!

Âm thanh kinh người vang vọng đất trời.

Tràn ngập sức mạnh mang tính hủy diệt càn quét hết thảy, đá vụn xung quanh bị nghiền thành bột phấn, hư không nơi đây bị cắt thành hai nửa.

Sí Hoàng thầm giật mình:

- Hơi bị mạnh!

Va chạm một đợt, Sí Hoàng cảm nhận lực lượng của đối phương mạnh đến mức nào, không thua gì gã.

Sao có thể như vậy? Trong giới vực sao có thể tồn tại cường giả Hỗn Nguyên cảnh?

Bọn họ bị Nguyên Tổ Thâm Uyên nhốt lâu như vậy, từ thời đại viễn cổ đến thời đại xuống dốc hiện giờ đỉnh cao nhất chỉ là Chúa Tể nhất thế, hiện tại xuất hiện một quái thai khiến Sí Hoàng muốn đánh trống rút lui.

Đang lúc Sí Hoàng do dự thì Lâm Phàm lại xông lên, mắt rực cháy ngọn lửa tức giận:

- Tạp chủng già, ngươi phải chết!

Hung uy cuồng bạo làm Sí Hoàng hết hồn.

Sí Hoàng không sợ, tức giận phản bác, sao có thể để tiểu bối đạp trên đầu được:

- Tiểu tử, ngươi tự tìm cái chết!

Cách chiến đấu của Lâm Phàm khá điên cuồng, bị thương địch thủ một ngàn, tự tổn hại hai ngàn rưỡi, luôn bị thương nặng hơn người khác.

- Đi chết đi!

Lâm Phàm dây dưa Sí Hoàng, lực lượng như vỡ đê, bùng nổ không ngừng nghỉ, dù thân thể bị cánh xương của Sí Hoàng cắt nhiều vết thương nhưng hắn không e sợ.

Chớp mắt hai bên đã đánh mấy trăm hiệp.

Sí Hoàng chỉ có một suy nghĩ, tên này là kẻ điên.

Xương cánh của Sí Hoàng nứt rạn, gã rất đau lòng. Lâm Phàm bỗng chộp một bên cánh xương, gồng mạnh muốn bẻ gãy cánh.

Sí Hoàng tức giận quát:

- Chết tiệt!

Gai nhọn điên cuồng mọc lên cánh xương, tựa như mũi tên bắn về phía Lâm Phàm, nếu không né tránh sẽ thành tổ ong vò vẽ.

Nhưng làm Sí Hoàng kinh sợ là tên này không lùi bước chút nào.

Phập!

Gai nhọn đâm xuyên qua người Lâm Phàm, máu tuôn như suối, nếu là người bình thường e rằng sớm chết rồi.

Hai tay Lâm Phàm cầm một cánh xương, ngửa người ra sau, nghiến răng gầm nhẹ, gồng hết sức:

- He he, tạp chủng già, bẻ gãy cánh của ngươi trước sau đó mới bẻ đầu của ngươi!

Cảm giác đau đớn truyền đến, Sí Hoàng kêu thảm, tuy chưa gãy cánh nhưng đau đớn chạy theo thần kinh đến tim.

Sí Hoàng gầm rú, vỗ cánh phành phạch:

- Dừng tay, dừng tay cho ta!

Bựt!

Một cánh bị Lâm Phàm cứng rắn bẻ gãy, máu đổ như thác nước.

Lâm Phàm tiện tay ném cánh xương ra xa, hắn vẫn không bỏ qua Sí Hoàng, chắp tay trước ngực, mười ngón đan nhau giã mạnh.

Bùm!

Sí Hoàng bị giã trúng lưng.

Bị một đòn mãnh liệt, thân thể Sí Hoàng như đạn pháo rớt cái rầm xuống đất, mặt đất rung rinh, nứt vỡ, sụp xuống một hố sâu to lớn.

Lâm Phàm thở phào:

- Hộc!

Đòn đánh liên tục thế này nếu là người khác đã sớm chết không chỗ chôn, nhưng Sí Hoàng không uổng là cường giả viễn cổ, năng lực chịu đựng đúng là đủ mạnh.

- Đi chết đi!

Dứt lời.

Bùm!

Lâm Phàm lao thẳng xuống, bàn tay siết chặt định đánh chết Sí Hoàng.

Trong hố sâu bụi mù mịt bỗng bắn ra luồng sáng âm u lạnh lẽo chất chứa lực lượng sát phạt.

Lâm Phàm không né tránh, vọt thẳng vào, hắn chiến đấu chưa bao giờ tránh né.

Nhưng kết quả không né tránh rất nhanh hiện ra.

Luồng sáng đó là một cây gai xương, mũi nhọn sắc lạnh đâm thủng đầu Lâm Phàm, xoay tít mang sức mạnh nghiền nát xoắn não hắn vỡ vụn.

Đầu bị hủy diệt, dù mở ra buff chiến trường viễn cổ cũng kết thúc cuộc chơi. Cơ thể không đầu rơi xuống đất, nằm im.

Tiếng cười càn rỡ của Sí Hoàng truyền đến:

- Ha ha ha ha ha ha!

Sí Hoàng biến ra hình người, cánh tay trái đứt lìa, nhưng phần thịt chỗ miệng vết thương mấp máy, sắp mọc lại cánh tay khác.

Mặt Sí Hoàng dữ tợn, hưng phấn nói:

- Tiểu tử, dám láo với ta hả? Cho ngươi chết cũng không biết chết như thế nào!

Gã bị thương nhẹ nhưng không đáng ngại, còn chống chọi được.

Sí Hoàng từng bước đến gần xác chết của Lâm Phàm:

- Hừ, không tránh né, bản hoàng nhắm ngay đầu của ngươi để

xem ngươi có né không, nào ngờ ngươi ngu hết thuốc chữa.

Sí Hoàng nhấc chân giẫm lên lồng ngực Lâm Phàm, lòng bàn chân nghiền mạnh. Rắc một tiếng, xương ngực vỡ vụn, bị Sí Hoàng đạp dẹp.

Nghĩ đến cái tên đáng ghét đã chết trong tay mình khiến Sí Hoàng cười hả hê, nụ cười khiến người sợ hãi như ma đầu xuất thế.

Đang lúc Sí Hoàng vui sướng thì một luồng lực lượng từ bên cạnh lao tới, tốc độ rất nhanh, khi gã phản ứng lại thì gò má phải trúng đòn, nửa bên mặt hõm vào.

Bùm!

Vang tiếng nổ trầm đục.

Sí Hoàng nhanh chóng lùi ra xa, hai tay chụp mặt đất, mười ngón bấu chặt mặt đất kéo dài khe rãnh sâu hoắm.

- Phi!

Sí Hoàng phun ra một ngụm máu, kinh sợ nhìn bóng người đánh lén, khi thấy rõ khuôn mặt thì hét chói tai:

- Không thể nào! Ngươi chết rồi mà!?

Lâm Phàm nhìn Sí Hoàng, ánh mắt khiến tim gã rớt cái bịch.

Sí Hoàng tức giận quát:

- Khốn kiếp, ta muốn chơi chết ngươi!

Sí Hoàng giang hai tay, sức mạnh huyền diệu bộc phát từ người gã.

Có tiếng rít chói tai, một con chim xương che khuất bầu trời hiện ra sau lưng Sí Hoàng.

Chim xương ngửa đầu hét to, giương bốn cánh, vô số gai xương hiện ra trong không trung bao trùm mảnh thiên địa này.

Sí Hoàng rống to:

- Chết đi!

Gai xương vèo một tiếng bắn về phía Lâm Phàm.

Vù vù!

Lâm Phàm ngước đầu nhìn, không chút nào dao động, khinh thường nói:

- Chơi hiệu ứng à, ẩn chứa pháp tắc? Cũng chỉ được bấy nhiêu.

Gai xương đã bao trùm mảnh đất này, nhìn thoáng qua một mảnh trắng xóa giống thế giới gai xương.

Ngay sau đó, chim xương há to miệng phun ra dòng lũ màu trắng.

- Tiểu tử chết tiệt, buộc ta đến mức này! Nếu bản hoàng không giết ngươi thì còn mặt mũi nào?

Sí Hoàng đã bị Lâm Phàm chọc giận, từ lúc đầu đến bây giờ gã chưa từng gặp tên nào chảnh chó như vậy.

Có bản lĩnh gì chứ?

Giờ sắp bị gã giết chết đây.

Chất lỏng màu trắng dần chảy xuôi, không có dao động gì.

Sí Hoàng cười khẩy nói:

- Hừ! Cuối cùng vẫn chết trong tay ta, đối với ngươi thì được chết vào tay một vị cường giả thật sự đã xem như may mắn.

Khi Sí Hoàng định quay người rời đi thì có tiếng động khe khẽ.

- A?

Sí Hoàng giật nảy mình quay đầu lại, phát hiện một bóng dáng bị chất lỏng bao bọc xuất hiện trước mắt mình.

- Ngươi . . .

Chưa nói trọn câu thì Lâm Phàm đã đấm vào mặt Sí Hoàng, nửa bên mặt gã hõm vào, cảm giác đau đớn lại đâm sâu vào não.

Sí Hoàng muốn chống cự.

Nhưng Lâm Phàm không cho Sí Hoàng có cơ hội đó:

- Nhà ngươi chơi hiệu ứng sướng quá phải không? Lão tử cho ngươi sướng đã ghiền luôn!

Lâm Phàm siết chặt hai nắm tay, lực lượng hoàn toàn bộc phát đánh vào người Sí Hoàng, nhanh như tia chớp không ngừng nghỉ.

- Hãy cảm nhận lực lượng yêu ngươi đi!

Ầm!

Sí Hoàng bị Lâm Phàm nhấn xuống đất đánh tơi bời.

Sí Hoàng nổi giận, vừa đỡ đòn vừa đánh trả:

- Cái tên này!

Nhưng Lâm Phàm đối mặt quái thú khủng bố không có cảm giác đau, không lùi bước. Với người khác thì những vết thương gã gây ra rất khủng bố, nhưng với Lâm Phàm thì chỉ là vết trầy nhẹ.

Không lâu sau.

Bụp!

Sí Hoàng ngây người, thậm chí quên chống cự, cúi đầu nhìn ngực mình.

Gã không ngờ tiểu tử này đánh thủng thân thể của gã, lỗ máu tuôn trào máu đỏ.

Một cánh tay của Lâm Phàm còn đâm trong người Sí Hoàng, cười nói:

- Tạp chủng già, ngươi phải chết.

Sí Hoàng đổi sắc mặt, cảm giác nguy hiểm chết chóc bao phủ trong lòng gã:

- Đừng! Đừng xúc động, chúng ta không có thù hận gì!

Giọng Lâm Phàm lạnh lùng nói:

- Ngươi nuốt con dân của tông môn ta mà bảo là không có thù?

Với phong cách bình thường của Lâm Phàm thì chỉ đánh người đến phục, chìm đắm trong nỗi sợ uy thế của hắn, nhưng bây giờ hắn chỉ muốn đánh chết đối phương.

Sí Hoàng sợ hãi nói:

- Đấy chỉ là phàm nhân, con kiến thôi mà, chúng ta có thể nói chuyện.

Thật là gặp quỷ.

Lúc trước chiến đấu rõ ràng gã chiếm ưu thế, nhưng theo thời gian trôi qua, ưu thế đó dần mất đi.

Lâm Phàm trầm giọng nói:

- Phàm nhân? Con kiến? Đó cũng là người của bản phong chủ!

Bốp!

Hắn đấm vào đầu Sí Hoàng.

Bùm!

Đầu Sí Hoàng nổ tung.

Mợ nó!

Luôn khiêu chiến ranh giới cuối cùng của ta!

Chương 1183: Tiểu lão đệ sợ đến thế sao?

Lúc trước là Lâm Phàm trở thành xác chết không đầu, nằm ở nơi đó.

Hiện tại là Sí Hoàng trở thành xác chết không đầu nằm yên.

Thịt rơi vãi đầy đất, trong cổ tuôn ra suối máu.

Không có tiếng chuông báo.

Sí Hoàng nằm im không nhúc nhích.

Không chết.

Sí Hoàng còn chưa có chết.

Cũng đúng, cường giả Hỗn Nguyên cảnh đâu chết dễ vậy được, dù thân thể bị hủy vẫn khó chết.

Lâm Phàm đứng đó, mắt không rời khỏi xác chết của Sí Hoàng, nói:

- Đừng giả chết, bản phong chủ biết ngươi không chết.

Xác chết vẫn không nhúc nhích, có lẽ Sí Hoàng không ngờ mình bị nhìn thấu.

Người Sí Hoàng bắn ra ánh sáng, loáng thoáng thấy một con chim xương bốn cánh giương cánh bay cao, muốn rời khỏi nơi này.

Lâm Phàm mở ra Hữu Sắc Nhãn Tình:

- Trở về!

Muốn trốn ngay trước mặt hắn? Nằm mơ đi.

Một giây ngắn ngủi đủ cho Sí Hoàng trốn thật xa, tốc độ siêu nhanh, cùng là cường giả Hỗn Nguyên cảnh nhưng đừng hòng đuổi kịp tốc độ của gã.

Nếu Lâm Phàm mở ra Hữu Sắc Nhãn Tình chậm thêm chút nữa thì Sí Hoàng đã chạy trốn mất bóng dáng.

Sí Hoàng không cam lòng, hơi khó tin.

Giả chết mà vẫn bị người phát hiện, rõ ràng gã đã dập tắt dấu hiệu sinh mệnh rồi mà sao hắn biết được?

Mất đầu, không sao cả, mất thân thể, cũng chẳng sao.

Chạy! Phải chạy trốn!

Rời xa nơi này, thực lực của tiểu tử này không mạnh bao nhiêu nhưng cách chiến đấu khó giải quyết, quá liều mạng, như kẻ điên, mãi mãi đánh gần thân.

Khi chiến đấu Sí Hoàng từng toát ra uy áp bao phủ, nhưng đối phương không có chút phản ứng, khiến gã nghi ngờ phải chăng mình kém năng lực?

Sí Hoàng bỗng dừng lại, đầu mọc ra, trong lòng dâng trào tức giận.

Sí Hoàng vụt ngoái đầu, đôi mắt tràn ngập tức giận, ánh mắt nhìn chòng chọc vào Lâm Phàm.

- Bản hoàng muốn liều mạng với ngươi!

Sí Hoàng đánh mất thần trí, trong đầu bị cơn giận lấp đầy, chớp mắt đến trước mặt Lâm Phàm.

Lâm Phàm lẩm bẩm:

- Thật sự là khó giải quyết.

Cường giả Hỗn Nguyên cảnh thật khó chơi.

Nhưng đã quay lại rồi thì đừng mơ đi nữa.

Ầm!

Lâm Phàm xòe năm ngón tay bấu mặt Sí Hoàng nhấn xuống đất, mặt đất rạn nứt, bốn phương tám hướng xuất hiện rồng đất vẫy vùng làm đất sụp xuống.

Khi lực lượng khủng bố tới trình độ nhất định sẽ bộc phát ra uy thế như vậy.

Đóng lại Hữu Sắc Nhãn Tình.

Sí Hoàng phục hồi lại, có chút mờ mịt:

- Sao ta quay về rồi?

Lâm Phàm nói:

- Trở về không tốt sao? Là cường giả viễn cổ mà luôn chạy trốn, ngươi không cảm giác mất mặt sao?

Nghe giọng nói quen thuộc kia, Sí Hoàng trong lòng hoảng sợ, gã thật sự không ngờ sự việc sẽ phát triển đến mức độ này.

Sí Hoàng nhận thua:

- Huynh đệ, có chuyện gì từ từ nói. Ta chưa tiêu hóa những con dân của ngươi, vẫn nằm trong bụng ta, giờ sẽ phun bọn họ ra đây, tha mạng cho ta đi.

Sau đó không đợi Lâm Phàm mở miệng, phía sau Sí Hoàng tách ra khe hở vực sâu, một đoàn ánh sáng màu trắng bay ra, biến to, là một tòa thôn trang.

Những người bị Sí Hoàng nuốt chửng đều rất mờ mịt.

Không biết xảy ra chuyện gì.

- Xảy ra chuyện gì? Ta nhớ là chúng ta bị một con chim to nuốt chửng.

- Đúng rồi, có phải chúng ta lại sống không?

Các thôn dân đầu óc ngờ nghệch không phản ứng lại.

Nhưng khi thấy cách đó không xa đứng hai bóng dáng, bọn họ lộ vẻ cảnh giác cùng cẩn thận.

- Khụ khụ!

Một người già nua trong thôn trang bước ra.

Đám người trẻ tuổi tránh ra con đường, hiển nhiên lão nhân kia có địa vị rất cao trong thôn.

Lão nhân tinh thần rất tốt, chỉ có lúc bị Sí Hoàng nuốt vào bụng thì ngớ người ra, nhưng rất nhanh tỉnh táo lại.

Lão nhân đi lên trước.

Tất cả mọi người rất căng thẳng, thôn trưởng to gan ghê, sao dám đi lại gần hai người kia hay vậy, nhìn là biết họ đang đánh nhau.

Lão nhân cố gắng trợn tròn mắt, muốn nhìn rõ hai người này là ai.

Sí Hoàng thì lạ mặt rồi.

Khi nhìn Lâm Phàm, lão nhân rùng mình kêu lên:

- Lâm phong chủ, ngài là Lâm phong chủ!

Các thôn dân ở phía xa nghe tiếng kêu của thôn trang thì hai mặt nhìn nhau, có chút không dám tin.

Bây giờ con dân thôn trang ở các thành trì của Viêm Hoa tông có ai không biết đến Lâm phong chủ của Vô Địch phong Viêm Hoa tông?

Lữ Khải Minh đính thành cuốn tập trích lời sư huynh đã phát hành rộng rãi kèm hình vẽ Lâm Phàm.

Các con dân Viêm Hoa tông tự nhiên nhớ kỹ mặt mày anh hùng Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm không ngờ mình cách xa con dân Viêm Hoa tông mà vẫn bị người nhận ra.

Lâm Phàm nói:

- Ừm, là bản phong chủ. Các ngươi không sao đâu, tạp chủng già này nuốt các ngươi, bản phong chủ đã báo thù cho các ngươi.

Làm phong chủ tông môn thì phải bình tĩnh, không thể hoảng hốt, không quên nở nụ cười tươi.

Thôn trưởng thấy đối phương thừa nhận, lập tức hưng phấn nói:

- Các ngươi mau tới tham kiến Lâm phong chủ, chúng ta được Lâm phong chủ cứu!

Các thôn dân nhanh chóng xúm lại, nếu Lâm Phàm không ngăn cản thì họ đã quỳ trước mặt hắn.

Lâm Phàm nói:

- Được rồi, các ngươi tránh xa chút, chưa giải quyết xong tên này

vẫn sẽ làm các ngươi gặp nguy hiểm.

Các thôn dân nghe lời chạy cái vèo ra xa, trong lòng đều rất hưng phấn.

Thôn trưởng kích động nói:

- Ghi nhớ chuyện này, chép vào sử ký thôn trang, thôn chúng ta được Lâm phong chủ cứu!

Đối với thành trì, thôn trang phụ thuộc Viêm Hoa tông thì Lâm Phàm tựa như vị thần.

Sí Hoàng uất nghẹn, nếu không phải bàn tay bấu mặt gã có nhiệt độ thì gã không dám tin tưởng mình sẽ bị người trấn áp.

Sí Hoàng nói:

- Lâm phong chủ, ngươi thấy như vậy đủ chưa? Thả ta đi, Sí Hoàng xin ghi nhớ ân tình này.

Lâm Phàm cười:

- Sí Hoàng, chuyện ngươi nuốt con dân của bản phong chủ chưa chấm dứt, dù bọn họ không bị gì nhưng ngươi thật sự đã nuốt họ. Hành vi này nếu không bị bản phong chủ phát hiện thì không sao, nhưng hôm nay đã bị bản phong chủ thấy thì không thể tha cho ngươi dễ vậy được.

Sí Hoàng tức giận hỏi:

- Ngươi đừng quá dáng nhé, có nhiều người như vậy, ngươi chú ý được hết không?

Lâm Phàm nói:

- Có chú ý được hết hay không là việc của bản phong chủ, nhưng hễ bị bản phong chủ phát hiện, mặc kệ là ai đều chỉ có con đường chết. Bản phong chủ thấy ngươi là súc sinh, có lẽ làm việc theo thú tính nên cho ngươi một cơ hội, thề làm thú cưỡi cho Viêm Hoa tông là được, thấy sao?

Sí Hoàng nghe câu này thì xúc động mạnh:

- Ngươi đang nhục nhã ta?

Gã là cường giả Hỗn Nguyên cảnh, là đỉnh cao nhất trên cõi đời,

giờ bị tiểu tử này bắt làm thú cưỡi tông môn, vậy là sau này ai đều có thể cưỡi trên người gã?

Lâm Phàm lạnh nhạt nói, không sợ nói chuyện đắc tội với người:

- Đúng rồi, bản phong chủ đang nhục ngươi. Cho ngươi sự lựa chọn rồi, tùy ngươi chọn. Nếu không phải thấy thực lực của ngươi còn có chỗ dùng thì ngươi nghĩ bản phong chủ sẽ nói nhảm với ngươi nhiều vậy sao?

Trở thành thú cưỡi công cộng cho tông môn là chuyện không thể nào.

Sí Hoàng âm u nói:

- Lâm phong chủ, làm người làm việc nên chừa một đường để ngày sau dễ nói chuyện, ngươi bức ép ác như vậy sẽ gặp báo ứng.

Lâm Phàm có chút bất đắc dĩ, cường giả Hỗn Nguyên cảnh không đủ kiên cường.

- Được rồi, Sí Hoàng, ngươi đừng lảm nhảm nữa, bản phong chủ luôn không chừa đường cho kẻ địch, đây là đặc sắc, cũng là tính cách, không sửa được. Ngươi suy nghĩ thật kỹ, thề hay không là chuyện của ngươi, nếu ngươi không tin thì cứ thử xem.

Lâm Phàm rất muốn giết Sí Hoàng, nhưng hắn không sống một mình, phía sau hắn còn có một tông môn, hắn là sư huynh của vô số người, không thể lãng phí.

Thực lực của Sí Hoàng khá tốt, Hỗn Nguyên cảnh, nếu trở thành thú cưỡi tông môn, các sư đệ, sư muội cưỡi Sí Hoàng thì đi đâu cũng rất oách, khả năng gặp nguy hiểm cũng sẽ giảm mạnh.

Nên hắn mới tha mạng cho Sí Hoàng, còn về đánh phục rồi buộc gã thề thì không đúng với phong cách của hắn.

Hễ nhắc tới tên hắn sẽ sợ nhũn cánh, lỡ ngày nào các sư đệ, sư muội ngồi ở phía trên vô tình nhắc tên hắn thì sẽ bị tai nạn nguy hiểm mạng sống mất.

Giờ phút này.

Sí Hoàng trầm mặc hồi lâu, đáy mắt lóe tia sáng tối nghĩa, sau đó ngẩng đầu:

- Tốt, ta thề. Sí Hoàng này thề trở thành thú cưỡi của Viêm Hoa

tông, nếu có hai lòng sẽ bị thiên lôi đánh xuống, muôn vàn thần lôi diệt tuyệt.

Khi Lâm Phàm định khen vài câu thì cảnh tượng kinh người diễn ra.

Nhiều xương sụn màu trắng lan tràn từ người Sí Hoàng bao kín cánh tay Lâm Phàm.

Sí Hoàng tức giận nói:

- He he, tên khốn, dù chết ta cũng sẽ không bị ngươi nhục nhã! Trời phạt sắp giáng xuống, ngươi nghĩ mình có thể chạy thoát sao? Bản hoàng muốn cột chung với ngươi, nếu ngươi không muốn chết thì tự chặt tay mình, cút xéo!

Lời này tuy rất bá đạo nhưng đã tiết lộ cách trốn cho Lâm Phàm.

Sí Hoàng có một món bảo bối có thể thay thế gã tiếp nhận trời phạt, lúc lấy được thứ đó gã cảm giác là đồ vô dụng, không ngờ có thể sử dụng vào lúc này.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Bầu trời biến đổi, hình thành vòng xoáy khủng bố, tia chớp lấp lóe trong vòng xoáy.

Lâm Phàm nở nụ cười, không ngờ Sí Hoàng chơi chiêu này, cứng rắn, rất cứng rắn.

Sí Hoàng cũng đang chờ đợi cơ hội.

Chỉ cần tiểu tử này chặt tay thoát ra là gã sẽ vận dụng bảo bối, để nó nhận trời phạt thay mình rồi trốn thật nhanh.

Nhưng cảnh tiếp theo khiến Sí Hoàng ngây người.

Lâm Phàm ôm lấy Sí Hoàng, thì thầm bên tai:

- Tốt, cùng ngươi chết dưới trời phạt, lâu rồi không bị trời phạt đánh, rất nhớ nó.

Sí Hoàng ngây ra:

- Hả?

Chuyện gì vậy?

Uy thế trong hư không càng ngày càng kinh khủng, trời phạt thật sự kéo đến.

Lâm Phàm vỗ lưng Sí Hoàng:

- Đừng sợ, trời phạt thôi mà. Nói thật thì ngươi là người đầu tiên kiên cường đến thế trong những người ta đã gặp từ xưa đến nay.

- Đừng co quắp, đứng ngay ngắn, nghênh đón trời phạt cũng cần chỉnh chu!

- Đừng giãy dụa, chậm rãi chờ.

- Đừng quỳ, đứng thẳng, ngông nghênh không thể cong, không được quỳ trước ai!

Lâm Phàm kéo chặt người Sí Hoàng không để gã quỳ xuống.

Sí Hoàng run cầm cập, chân mềm nhũn cứ khuỵu xuống đất.

Mắt Sí Hoàng phản chiếu một quả cầu tia sét ngưng tụ trong vòng xoáy hư không.

Uy thế càng lúc càng lớn, sắp giáng xuống.

Sí Hoàng rống to:

- Không, ta sai rồi, ta không nên chống cự, ta thật lòng hiệu trung Viêm Hoa tông, suốt đời làm thú cưỡi cho Viêm Hoa tông! Lần này là thật lòng!

Đùng!

Vòng xoáy hư không tan biến, thiên địa trở về như cũ.

Lâm Phàm đẩy Sí Hoàng ra, vươn tay bấu đầu gã nhấc bổng lên, bất đắc dĩ nói:

- Tiểu lão đệ, sợ dữ vậy?

Nói rồi hắn thả tay ra.

Sí Hoàng quỳ trên mặt đất, cúi đầu.

Tuyệt vọng.

Đối phương không phải con người.

Chương 1184: Khôi Lỗi lão tổ bị khùng à?

Sí Hoàng quỳ dứt khoát, không do dự.

- Ài, vốn tưởng ngươi là một vị hảo hán, không ngờ cũng giống những người khác, chỉ hơi khôn lõi chút.

Lâm Phàm nói lời này khiến Sí Hoàng đã tuyệt vọng càng muốn tự tử.

Giống những người khác?

Khôn lõi?

Có ai biến thái như ngươi không?

Trời phạt , đây là trời phạt!

Vậy mà không sợ hãi chút nào, thậm chí muốn chết chung, trong não của hắn có hố, một cái hố to!

Sí Hoàng ngẩng đầu, phát hiện tên này đứng trước mặt gã đang ma sát ngón tay, động tác hơi bị oách, gã không hiểu.

Sí Hoàng nghệch mặt ra, ngửa đầu nghi hoặc hỏi:

- Làm gì vậy?

Lâm Phàm liếc Sí Hoàng, một ánh mắt làm gã sợ hãi bối rối.

Gã có làm gì đâu? Có chuyện gì không thể nói rõ ra sao? Cứ phải dùng tiếng lòng là thế nào.

Lâm Phàm rất tuyệt vọng với Sí Hoàng, động tác tay đơn giản đến vậy mà không hiểu, ngu chưa từng thấy.

Hết cách, hắn đành nói thẳng:

- Sí Hoàng, ngươi đã trở thành thú cưỡi của Viêm Hoa tông thì tài phú đã vô dụng với ngươi, lấy ra sung công đi.

Sí Hoàng nghe câu này suýt nghẹt thở.

Thật là tàn nhẫn.

Thật là khủng khiếp.

Theo tình huống bình thường, khi đối mặt chuyện như vậy tự nhiên là không khuất phục, phải lấy dũng khí lớn lao ra chống lại đối phương.

Nhưng hiện thực tàn khốc.

Sí Hoàng nộp hết gia sản ra.

Toàn bộ gia sản của một cường giả viễn cổ rất là phong phú, nếu người thường lấy được sẽ bay vọt lên trời.

Lâm Phàm không hứng thú với tài phú của cường giả viễn cổ, ném vào trữ vật giới chỉ.

- Sí Hoàng, mang theo con dân của tông ta trở lại Viêm Hoa tông.

Đây đều là con dân của Viêm Hoa tông, sắp xếp họ ở gần tông sẽ an toàn hơn nhiều. Đã có nhiều thành trì quay quanh Viêm Hoa tông, một số thôn trang còn rải rác bên ngoài, chờ lần này trở về sẽ sai đệ tử tông môn ra ngoài thông báo một tiếng.

Sí Hoàng không dám chống cự, đã thề rồi, dù muốn chống đối cũng không có bản lĩnh đó.

Sí Hoàng cúi thấp cái đầu cao ngạo:

- Vâng.

Gã là cường giả Hỗn Nguyên cảnh, càng là đỉnh cao thời kỳ viễn cổ nhưng bây giờ bị một hậu bối trấn áp, mất hết sĩ diện, mặt mũi.

Rất nhanh.

Sí Hoàng mang theo các thôn dân rời đi.

- Thoải mái, cường giả viễn cổ khỉ gì, khi gặp phải Lâm Phàm này vẫn sẽ quỳ!

Tâm tình của Lâm Phàm khá tốt, hắn thật oách, không gặp địch thủ.

Không gian xung quanh bỗng yên tĩnh, hơi đặc quánh, như có sức mạnh huyền diệu rót vào, phong tỏa ngăn chặn thiên địa.

Lâm Phàm nhìn chằm chằm giữa trời:

- Kẻ nào láo vậy, phong tỏa không gian là muốn làm cái gì? Nếu muốn chơi bản phong chủ thì mau chạy ra đây, đừng giả bộ rùa đen rút đầu!

Cảm giác này hơi vi diệu, hình như có kẻ dám sinh sự với hắn, thật là không biết chữ chết tàn nhẫn cỡ nào.

Vang tiếng trầm đục.

Hư không vỡ ra hình thành một đường hầm, một bóng người chậm rãi bước tới.

Bóng người khoác trường bào, đeo mặt nạ, toàn thân tỏa ra hơi thở quỷ dị, có dòng khí màu xám quấn quanh.

Lâm Phàm hơi bất ngờ:

- Tên này là . . .?

Sau đó hắn kêu lên:

- Thì ra là đàn bà.

Lâm Phàm thấy ngực áo đối phương nhô lên, không thể nào là cơ ngực, chỉ có phụ nữ vóc dáng đẫy đà mới làm nó phồng lên như vậy.

Khôi Lỗi lão tổ đến, khuôn mặt dưới lớp mặt nạ không chút biểu tình.

- Sát ý.

Cánh mũi Lâm Phàm hít hà, ngửi được mùi sát ý tỏa ra từ thân thể đối phương, mùi sát ý tuy nhạt nhẽo nhưng không nhầm được.

Lâm Phàm cười hỏi:

- Ngươi muốn giết ta?

Khôi Lỗi lão tổ nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm, ánh mắt giấu dưới lớp mặt nạ quan sát hắn cẩn thận, không nhìn ra có chỗ nào hấp dẫn người.

Khôi Lỗi lão tổ nhủ thầm:

- Hạng người bình thường thế này mà khiến ngươi tình si như thế, dù bị ta đồng hóa vẫn không thể quên bóng dáng này, ảnh hưởng con đường lên đỉnh của ta. Phải giết chết, từ căn nguyên chặt

đứt chấp niệm này.

Khôi Lỗi lão tổ tìm đến Lâm Phàm là muốn chém giết người ảnh hưởng tâm cảnh của nàng.

Chân linh của nàng giấu trong xác thịt xấu xí, mục đích ban đầu là muốn làm cho tất cả mọi người chán ghét chân thân, khiến bản thể sinh ra linh qua đó oán hận mọi người.

Nào ngờ linh được diễn sinh ra dành mối chân tình cho người khác, khắc sâu trong chân linh, hình thành chấp niệm, ảnh hưởng bản tôn.

Khôi Lỗi lão tổ không thể chấp nhận việc như vậy.

- Chống cự cái gì? Ngươi đang chống cự ta? Ngươi chỉ là một phần nhỏ trong chân linh của ta, đừng mơ mang theo ý nghĩ ảo tưởng ảnh hưởng bản tôn!

Trong lòng Khôi Lỗi lão tổ dâng lên dấu hiệu chống cự nhưng rất nhanh bị nàng đè xuống.

Lâm Phàm phát hiện đối phương toát ra sát ý càng ngày càng dày đặc.

Lâm Phàm nở nụ cười:

- Hơi thú vị, lâu rồi không ai dám láo với mình như vậy, kẻ mới phách lối gần đây nhất vừa bay đi Viêm Hoa tông báo danh.

Hắn đã nhớ ra người này rốt cuộc là ai.

Khôi Lỗi lão tổ.

Trước kia gặp qua một lần, ánh mắt không giống như hiện giờ. Lúc ấy hắn cảm giác người này hơi quen thuộc, nhưng không nhớ ra là ai.

Đang lúc Lâm Phàm suy nghĩ thì hư không sau lưng chấn động, một bóng dáng màu đen hiển hiện, trong tay cầm thanh đao giơ cao chém xuống.

Không có chút dao động, càng không có hơi thở sự sống.

Leng keng!

Lâm Phàm giơ tay lên, năm ngón xòe ra chộp lấy thanh đao, quay

người đấm bay đối phương.

Lâm Phàm cười hỏi:

- Khôi Lỗi lão tổ, hình như bản phong chủ và ngươi không có thù, ngươi chủ động kiếm chuyện với bản phong chủ có phải là muốn chết?

Lâm Phàm không thèm để đối phương vào mắt, khi vực ngoại giới chưa dung hợp thì hắn ngẫu nhiên nghe cái tên Khôi Lỗi lão tổ.

Nghe nói rất mạnh, để lại nhiều con rối trên cõi đời.

Khi ấy Lâm Phàm cảm giác Khôi Lỗi lão tổ đúng là tồn tại lợi hại, nay xem ra chỉ có bấy nhiêu, có khả năng rất cao đập nát đối phương.

Khôi Lỗi lão tổ không trả lời, âm trầm nhìn thẳng Lâm Phàm, nàng phải giết chết kẻ ảnh hưởng con đường tâm cảnh của nàng, nhất là hắn gây ảnh hưởng sâu như vậy.

Khôi Lỗi lão tổ xòe tay, mười ngón tay linh hoạt đến cực hạn vẽ từng đường, khoảnh khắc vẽ phác thảo một thế giới khống chế trong lòng bàn tay. Pháp tắc bị Khôi Lỗi lão tổ điều khiển ở đầu ngón tay.

Lâm Phàm cười nói:

- Hơi lợi hại.

Hắn bình tĩnh lơ lửng giữa trời, co nắm tay đấm vào hư không, lực lượng hùng hồn bộc phát ra, hư không rung rinh.

Khôi Lỗi lão tổ xông lên, hành động quỷ dị nhẹ nhàng, biến ảo khó lường, rất khó thăm dò hành động.

Khôi Lỗi lão tổ xuất hiện trước mặt Lâm Phàm rồi đột ngột biến mất.

Giây sau nàng xuất hiện mé bên cạnh Lâm Phàm, vỗ chưởng, lòng bàn tay phát ra ánh sáng quỷ dị.

Lâm Phàm khinh thường nói:

- Cái thứ gì, thực lực có bấy nhiêu cũng dám phách lối với bản phong chủ!

Hắn tung cú đấm, lực lượng bao trùm trên người Khôi Lỗi lão tổ.

Bùm!

Khôi Lỗi lão tổ nổ tung, nhưng không có máu thịt văng tung tóe mà nổ thành sương mù.

Sương mù càng ngày càng dày đặc, dần bao vây Lâm Phàm.

Lâm Phàm lẩm bẩm:

- Mợ nó, có chút năng lực, nữ nhân đều thích kiểu chiến đấu mang tính linh hoạt như vậy sao?

Hắn không thích kiểu như vậy, thích cứng đấu cứng hơn.

Bên ngoài sương mù, Khôi Lỗi lão tổ lơ lửng, ngón tay dài nhỏ vẽ phác thảo trong thiên địa, vài nét đơn giản đã xuất hiện một con rối trẻ em.

Bùm!

Con rối trẻ em vỡ ra, biến thành một sinh vật hình người to lớn.

Chốc lát sau trong không gian rậm rạp sinh vật hình người, Khôi Lỗi lão tổ điều khiển chúng nó như châu chấu điên cuồng lao vào Lâm Phàm, lấp kín sương mù đậm.

Khôi Lỗi lão tổ siết năm ngón tay.

Vang tiếng nổ điếc tai.

Những con rối nổ tung tạo thành uy thế tự bạo kinh người, hư không kia bị nổ thành hư vô.

Hàng loạt động tác của Khôi Lỗi lão tổ liền mạch không va vấp, đây là chiến đấu chú trọng về kỹ thuật.

Xem như kẻ địch đặt nặng chiến thuật nhất mà Lâm Phàm đã gặp.

Khôi Lỗi lão tổ không chủ quan, nàng biết Lâm Phàm tuyệt đối sẽ không chết dễ vậy.

Lâm Phàm vung cánh tay xua tan tro bụi trước mặt:

- Lợi hại, hơi thú vị.

Khôi Lỗi lão tổ ngây người, ánh mắt giao nhau với Lâm Phàm:

- A?

Trong mắt Khôi Lỗi lão tổ phản chiếu Lâm Phàm biến mất tại chỗ, sau đó đột ngột xuất hiện gần sát mặt nàng, cú đấm mạnh mẽ càn quét thiên địa như muốn đấm thủng trời.

Bốp!

Một đấm đánh trúng người Khôi Lỗi lão tổ.

Nhưng đây chỉ là con rối, nháy mắt hóa thành sương mù. Khôi Lỗi lão tổ xuất hiện ở phía xa, tay cầm một con rối trẻ em màu đen to cỡ lòng bàn tay, nàng bóp mạnh.

Con rối vỡ vụn.

Ngay sau đó, một luồng sức mạnh huyền diệu bắn ra, bao vây Lâm Phàm, hình như là kiểu con rối giam cầm.

- Nên kết thúc.

Khôi Lỗi lão tổ giang hai cánh tay, mười ngón ngưng tụ ánh sáng rực rỡ, pháp tắc trong mảnh thiên địa này bị nàng điều khiển tụ tập lại.

Đây là tất cả pháp tắc ẩn chứa trong mảnh thiên địa này, người bình thường không thể lôi kéo nhưng vì Khôi Lỗi lão tổ có tính chất đặc biệt, nàng có thể điều khiển tất cả pháp tắc trong mảnh thiên địa này.

Vô số loại pháp tắc ngưng tụ cùng một chỗ hình thành sức mạnh đáng sợ.

Khôi Lỗi lão tổ khẽ quát, vung tay:

- Đi chết đi, đập tan chướng ngại duy nhất trong lòng, bàn đạp!

Quả cầu phá diệt ngưng tụ vô số pháp tắc sắp bay khỏi tay nàng.

Khuôn mặt dưới lớp mặt nạ chợt thay đổi, động tác hơi cứng ngắc.

- Chết tiệt, vào lúc như vậy còn muốn chống cự vô vị!

Khôi Lỗi lão tổ trấn áp chấp niệm trong lòng, xé rách không gian, ném đi quả cầu phá diệt.

Khôi Lỗi lão tổ dưới lớp mặt nạ cười phá lên:

- Ha ha ha ha ha ha!

Lâm Phàm nhìn Khôi Lỗi lão tổ như xem trẻ thiểu năng.

Một người sống trong vô tri, tưởng có thể giam cầm thân thể của hắn? Đó chỉ là ảo tưởng của nàng.

Sắc mặt của Khôi Lỗi lão tổ hoàn toàn thay đổi:

- Không thể nào!

Khôi Lỗi lão tổ phát hiện mình không thể kiểm soát thân thể lao vào quả cầu hủy diệt.

Khôi Lỗi lão tổ thầm rít gào.

Không thể nào!

Chân linh diễn sinh ra đã bị nàng dung hợp, chỉ có chấp niệm vô nghĩa thì sao có thể khống chế thân thể của nàng.

- Khốn kiếp, ngươi dừng tay cho ta!

Ầm ầm!

Khôi Lỗi lão tổ và quả cầu hủy diệt va vào nhau, thiên địa sáng chói mắt, lực lượng ánh sáng bao phủ hết thảy.

- Đồ khùng.

Lâm Phàm nhìn ngây người, xem không hiểu hàng loạt hành động này.

Khôi Lỗi lão tổ bị khùng à?

Chương 1185: La liếm là không có hạnh phúc

Ánh sáng tan biến.

- Ọe!

Khôi Lỗi lão tổ chật vật nửa quỳ trong không trung, ói máu ra, giọt máu nhỏ giọt từ khe hở mặt nạ.

Răng rắc!

Mặt nạ nứt rạn, vị trí bên khóe miệng vỡ ra.

Khóe môi Khôi Lỗi lão tổ bị máu tươi nhuộm đỏ.

Nàng ngẩng đầu, mắt long lên sòng sọc trừng Lâm Phàm.

Vừa rồi nếu không phải nàng kịp lúc cướp về thân thể thì đã bi kịch.

Lâm Phàm bất đắc dĩ nói:

- Mụ kia, ngươi bị thiểu năng à?

Hắn nhìn không hiểu nàng ta muốn làm gì, tự tung ra hiệu ứng rồi tự lao vào, bị nổ gần chết, nhìn mà hoang mang.

Tuy hắn cũng thích cho mình một nhát kiếm, nhưng đó cũng là có mục đích, ví dụ như nhức đầu, hoặc tâm trạng không tốt, vì xóa bỏ tâm tình tiêu cực.

Nhưng loạt hành động của Khôi Lỗi lão tổ rất lạ.

Lâm Phàm phát hiện Khôi Lỗi lão tổ muốn chuồn đi:

- Muốn chạy? Trở lại cho bản phong chủ!

Hắn sẽ không để nàng chạy thoát, Hữu Sắc Nhãn Tình bắn ra, phải kéo nàng về.

Một bóng người hiện ra trong hư không phía xa.

Khôi Lỗi lão tổ thi triển con rối, người giả ở lại, người thật định

chuồn đi.

Nhưng Hữu Sắc Nhãn Tình lôi kéo nàng lao thẳng vào Lâm Phàm.

Bộp!

Lâm Phàm vươn tay bóp cổ Khôi Lỗi lão tổ:

- Mụ kia, thực lực của ngươi hơi yếu, nếu không phải chiêu thức khá là quái dị thì ngươi đã chết.

Thực lực của Khôi Lỗi lão tổ vẫn chỉ là Chúa Tể cảnh, không đạt tới Chúa Tể nhất thế, nhưng rất quỷ dị, nếu không có Hữu Sắc Nhãn Tình thì hơi khó bắt được đối phương.

- Sao có thể như vậy?

Nàng có chút không dám tin, tất cả biến đổi quá quỷ dị, rõ ràng nàng chạy trốn rồi mà sao quay ngược về?

Lâm Phàm nói:

- Sao trăng cái gì, đã đến rồi thì ở lại, đừng mơ rời đi!

Khôi Lỗi lão tổ vùng vẫy, nhưng sau đó bụng bị đấm một cú ói máu.

Rắc!

Mặt nạ vỡ vụn rơi xuống.

Khuôn mặt của Khôi Lỗi lão tổ rất đẹp, hớp hồn người, làn da trắng như thủy tinh.

- Thì ra là mỹ nữ, nếu người khác gặp được chắc chắn sẽ thương hương tiếc ngọc, tiếc rằng ngươi gặp phải bản phong chủ. Hễ là kẻ thù, càng xinh đẹp càng kích thích bản phong chủ muốn bắn pháo hoa.

Lâm Phàm ngước đầu nhìn hư không, hắn ưu thương mà bất đắc dĩ nói:

- Đã không thể quay về như xưa, đi càng xa, thực lực càng mạnh càng phát hiện ít có đồ vật có thể chọn lựa.

Lúc còn nhỏ yếu thì hắn không xét nét nhiều về phẩm chất pháo hoa, nhưng bây giờ ít có pháo hoa nào lọt vào mắt.

Ưu sầu, tịch mịch, bất đắc dĩ.

Nhưng Khôi Lỗi lão tổ thì cảm nhận sát ý cực đậm từ người đối phương, hắn muốn giết nàng.

Khôi Lỗi lão tổ mở miệng nói:

- Ngươi không thể giết ta!

Lâm Phàm đã bị pháo hoa dụ dỗ:

- Trên đời không có ai không thể giết, tuy ngươi là người vực ngoại giới, tiếc rằng ngươi là kẻ địch của bản phong chủ, đành giết ngươi vậy. Yên tâm, rất nhanh, sẽ không đau, bụp một phát là ngươi rực rỡ như pháo hoa chiếu rọi thế gian, nở rộ khoảnh khắc đẹp nhất, cũng xem như kết cuộc đẹp nhất cho ngươi.

Nếu là nam giới thì hắn sẽ tìm cách hàng phục, bắt hiệu trung với Viêm Hoa tông.

Nhưng gặp pháo hoa phẩm chất cao như vậy thì Lâm Phàm không nỡ để lại tông môn.

Cảm giác nguy hiểm dần đậm hơn, Khôi Lỗi lão tổ biết đối phương thật sự sẽ giết mình.

Khôi Lỗi lão tổ nói:

- Trong cơ thể của ta có người rất quan trọng với ngươi.

Lâm Phàm cười nhìn Khôi Lỗi lão tổ:

- Thật không?

Khôi Lỗi lão tổ khẽ quát, thả lỏng trấn áp với chấp niệm:

- Đi ra cho ta!

Một bóng dáng hiện ra đằng sau Khôi Lỗi lão tổ, khuôn mặt giống Khôi Lỗi lão tổ nhưng khí chất thì khác.

- Nói cho hắn biết ngươi là ai?

Lâm Phàm nhìn chằm chằm vào bóng dáng này, hơi thắc mắc.

Hắn không biết người này, nhưng có ấn tượng mơ hồ, có lẽ là người quen không quá thân.

Dùng ngươi không quen thân uy hiếp hắn, Khôi Lỗi lão tổ càng sống càng khờ, trí thông minh chắc chắn có vấn đề.

Bóng dáng sau lưng Khôi Lỗi lão tổ nhìn Lâm Phàm, trong mắt tràn ngập cảm xúc khó tả.

Mộ Linh mở miệng nói:

- Từ trước tới nay chưa từng gặp qua ngươi.

Khôi Lỗi lão tổ ngạc nhiên, không ngờ Mộ Linh sẽ nói vậy.

Lâm Phàm nhìn một lúc, vẫn không nhận ra là ai:

- Chưa từng gặp cũng phải, ta cũng chưa gặp nàng bao giờ.

Khôi Lỗi lão tổ quát lớn:

- Chết tiệt! Vào lúc thế này mà muốn giả vờ như không biết sao? Nghe đây, nàng là Mộ Linh, ngươi còn nhớ không?

Lâm Phàm do dự:

- Mộ Linh?

Hình như nghe ở đâu rồi nhưng không có ấn tượng.

Khôi Lỗi lão tổ thấy vẻ mặt Lâm Phàm hoang mang thì cười phá lên:

- Ha ha ha, thật đáng buồn! Mộ Linh, chấp niệm của ngươi là hắn, dù bị ta dung hợp thì vẫn nhớ rõ hắn. Nhưng đối với hắn thì ngươi chỉ là mây khói thoảng qua, quay đầu liền quên, ngươi không cảm giác đáng buồn sao?

Không hiểu sao Khôi Lỗi lão tổ thấy buồn thay cho chân linh diễn sinh ra từ bản tôn.

Chấp niệm nặng như vậy, nhưng đối phương không biết ngươi là ai.

Một việc đáng buồn biết bao.

Khôi Lỗi lão tổ muốn nói cho linh diễn sinh là đừng la liếm nữa, sẽ không có hạnh phúc.

Mộ Linh giao lưu ngắn ngủi với Khôi Lỗi lão tổ:

- Thích một người là không cần đối phương cũng thích lại, được nhìn thấy lần cuối đã đủ mãn nguyện. Ngươi là bản tôn của ta, ta là linh diễn sinh ra từ ngươi, từng trải qua tuyệt vọng bất lực, cũng nghênh đón hy vọng cùng quang minh, đã đầy đủ. Điều duy nhất ta có thể làm là không hại người mình thích. Ta sẽ không cho ngươi lợi dụng ta uy hiếp hắn, vô dụng thôi. Đúng như ngươi nói, ta chỉ là khách qua đường của hắn, quay đầu liền quên, cùng bản tôn tan biến là kết cuộc dành cho cuộc đời Mộ Linh.

Khôi Lỗi lão tổ nổi giận, nàng không ngờ tính tới tính lui nhưng không tính đến linh diễn sinh hình thành chấp niệm sâu như vậy với một nam nhân.

Đồ la liếm chết tiệt!

- Mộ Linh? Mộ Linh?

Một tay Lâm Phàm bóp cổ Khôi Lỗi lão tổ, cau mày suy tư, đầu óc vận chuyển nhanh.

Rốt cuộc là ai?

Tên nghe hơi quen, nhưng chắc chắn là người lâu lắm không gặp, chứ gặp trong thời gian ngắn thì hắn đã nhớ ra ngay.

Lâm Phàm chợt nghĩ ra một khả năng:

- Hay là đệ tử nào đó trong tông môn?

Hắn sàng lọc khuôn mặt các đệ tử, lần lượt loại bỏ từng khuôn mặt, tế bào não chết nhanh.

Mợ nó, ghét nhất dùng não, nhức óc quá.

Mộ Linh nói:

- Ta căn bản không biết ngươi, ngươi không cần suy nghĩ.

Nàng không hy vọng sư huynh nhớ ra nàng là ai, nếu không sẽ bị Khôi Lỗi lão tổ uy hiếp, nàng không muốn thấy điều đó.

Lâm Phàm nói:

- Im đi, ta chắc chắn nhớ ra!

Mộ Linh ngậm miệng, không dám phản bác, khắc ghi phong tục nam nhân nói chuyện thì phụ nữ không xen mồm vào trong tim.

Từng khuôn mặt lướt quha óc Lâm Phàm, những khuôn mặt nữ nhân.

Tông môn có nhiều sư muội, hắn hầu như đã gặp qua hết.

Hình ảnh bỗng ngừng lại, một khuôn mặt in dấu trong đầu không bị trôi đi.

Khuôn mặt hơi xấu, ấn tượng sâu sắc.

Tên gọi Mộ Linh.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào bóng dáng sau lưng Khôi Lỗi lão tổ, hai khuôn mặt chồng lên nhau, một bên là trời, một bên là đất, rất khó nói cùng là một người, nhưng đường nét gương mặt hoàn mỹ trùng hợp.

Lâm Phàm mở miệng kêu:

- Sư muội . . .

Mộ Linh trả lời:

- Ta không phải sư muội của ngươi.

Lâm Phàm nói:

- Đừng giả bộ, dù hóa thành tro thì sư huynh vẫn nhận ra. Mới rồi đừng trách sư huynh, sư muội biến mất trong tông môn lâu quá, dạo này bận rộn nên đầu óc mơ hồ.

Bậy quá, quên mất sư muội, đúng là lỗi lầm.

Lâm Phàm tức giận nói:

- Mà hình thể của sư muội sao vậy? Mụ già này hại sư muội hả?

Mợ nó, dám giết sư muội của Lâm Phàm này, đúng là tự tìm cái chết.

Bàn tay siết chặt hơn, cổ của Khôi Lỗi lão tổ hơi đỏ bầm.

Khôi Lỗi lão tổ ăn đau nhíu mày nói:

- Dừng tay! Ta chết thì sư muội của ngươi cũng không sống nổi!

Lâm Phàm từ từ thở hắt ra, đến bây giờ hắn vẫn không xem hiểu

tình hình.

Sư muội và Khôi Lỗi lão tổ làm sao vậy? Không lẽ Khôi Lỗi lão tổ bắt cóc sư muội?

Khôi Lỗi lão tổ nói:

- Ngươi không muốn sư muội của ngươi chết thì thả tay ra cho ta!

Mộ Linh phản đối:

- Sư huynh, đừng bị nàng ta uy hiếp! Ta được nhìn thấy sư huynh lần nữa đã rất thỏa mãn, ta buông xuống chấp niệm, từ từ tan biến, ta sẽ vĩnh viễn cùng . . . cùng tông môn.

Mộ Linh vốn định nói là cùng sư huynh, nhưng như vậy không ổn lắm.

Khôi Lỗi lão tổ hết hồn, không ngờ Mộ Linh định buông chấp niệm, hoàn toàn tan biến.

Lâm Phàm rống to:

- Chờ đã!

Mợ nó!

Xem không hiểu.

Lâm Phàm hỏi:

- Nói rõ ràng cho ta, rốt cuộc là chuyện gì?

Đến giờ đầu óc của hắn ù đặc, hoàn toàn không hiểu rõ quan hệ của sư muội và Khôi Lỗi lão tổ.

Khôi Lỗi lão tổ muốn dùng linh diễn sinh uy hiếp đối phương nên tất nhiên phải cho Lâm Phàm biết tầm quan trọng của sự việc, và mức độ quan trọng không thể giết nàng.

Chốc lát sau, Lâm Phàm đã hiểu:

- À, ý là sư muội của ta là linh diễn sinh ra từ ngươi, còn ngươi bây giờ là bản tôn, trấn áp sư muội của ta sâu trong cơ thể của ngươi, nếu ngươi chết thì sư muội của ta sẽ chết đúng không?

Khôi Lỗi lão tổ đáp:

- Đúng vậy! Cho nên ngươi không thể giết ta.

Lâm Phàm nói:

- Được rồi, ta không giết ngươi, để sư muội của ta khống chế thân thể này, ngươi bị trấn áp xuống là được.

Khôi Lỗi lão tổ cười nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Buồn cười, đến bây giờ ngươi vẫn không rõ chuyện gì sao?

Lâm Phàm hít sâu một hơi, sau đó nhìn về phía Mộ Linh:

- Sư muội, nghe lời, nhắm mắt lại, sư huynh không muốn cho sư muội nhìn thấy cảnh hắc ám nhất thế gian.

Mộ Linh ngoan ngoãn nhắm mắt:

- Dạ.

Lâm Phàm rất vừa lòng với sư muội, thật ngoan, sao có thể để nàng chịu khổ như vậy. Làm sư huynh trong lòng các nàng, hắn phải bảo vệ tự do cho các nàng.

Giây lát sau, Lâm Phàm mở ra Hữu Sắc Nhãn Tình, nhìn chằm chằm vào vào Khôi Lỗi lão tổ.

Mộ Linh nhắm mắt nhưng nghe rõ âm thanh bên ngoài.

- Mợ nó, khi dễ sư muội ta, lão tử đánh chết mụ!

- Biến vào hắc ám cho ta!

- Chúa Tể cảnh mà dám láo hả, lão tử cho ngươi biết lực lượng khủng bố đến mức nào!

- Nổ đi, quả đấm của ta!

- Còn dám xông lên? Nằm xuống cho ta!

Ầm!

Ầm!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Mặt đất rung rinh.

Mặt Mộ Linh hơi ửng đỏ.

Đây là cảm giác hạnh phúc.

Chương 1186: Thật muốn đánh tơi bời đối phương

Vụ nổ sinh ra quá điên cuồng, thiên địa rên rỉ, mặt đất bị thủng hố sâu, tai bay vạ gió từ đâu ập đến làm Lâm Phàm rất bất đắc dĩ, bi thương khóc thành dòng sông.

Theo khía cạnh của nam giới thì Khôi Lỗi lão tổ là nữ nhân rất đẹp, phong hoa tuyệt đại, tuyệt thế khuynh thành, không nên bị tổn thương như vậy.

Nhưng xét theo khía cạnh khách quan thì Lâm Phàm là người tốt.

Người tốt là đối với sự vật gì đều nhìn bằng ánh mắt công chính nhất, sẽ không bởi vì địa vị của ngươi cao thấp mà đồng tình hoặc là ghen ghét.

Nên hắn ra tay với nữ nhân đẹp như Khôi Lỗi lão tổ mà không có chút cảm giác khác lạ nào, mọi thứ đặt trên nền móng công bằng.

Từ xưa đến nay giới vực cũng hô hào bình đẳng nam nữ, có lẽ người khác không làm được nhưng Lâm Phàm thì có thể.

Bùm!

Một đấm oanh kích, người Khôi Lỗi lão tổ rung lên, quyền kình uy mãnh chạy khắp người, xuyên thủng thân thể đánh vào mặt đất thủng hố sâu.

Lâm Phàm túm cổ áo Khôi Lỗi lão tổ xách bổng nàng lên:

- Còn muốn chống cự sao?

Lúc này, sợ hãi bao phủ trái tim Khôi Lỗi lão tổ, môi mấp máy thì thào:

- Không . . .

Nàng đã chìm trong nỗi sợ.

Lâm Phàm rất vừa lòng, xem ra đánh một trận tơi bời đều áp dụng với bất cứ ai, dù với nữ nhân quyến rũ chúng sinh như Khôi Lỗi lão tổ cũng sẽ sa vào lực lượng oanh tạc.

Lâm Phàm xách Khôi Lỗi lão tổ, nhìn đăm đăm vào khuôn mặt xinh đẹp, hỏi:

- Khôi Lỗi lão tổ, ta hỏi ngươi có sợ không?

Khôi Lỗi lão tổ bị xách bổng lên đương nhiên là sợ muốn chết, toàn thân đều đang run rẩy, mắt lóe tia sợ hãi, né tránh không nhìn thẳng vào mắt Lâm Phàm.

- Sợ . . . sợ . . .

Lâm Phàm vừa lòng gật đầu, xem ra sợ thật rồi, không uổng công hắn đập một trận nhừ tử.

Lâm Phàm đe dọa:

- Nhớ kỹ ta, chạy về bóng tối của ngươi đi, thân thể này thuộc về sư muội của ta, ngươi còn dám cướp là lão tử đập nát bấy!

Nói vậy chứ hắn sẽ không đánh nát thân thể của Khôi Lỗi lão tổ, chứ không thì sư muội biết nương náu vào đâu?

Khôi Lỗi lão tổ sợ hãi nói, lập tức trốn vào bóng tối trong lòng:

- Vâng vâng!

Buff mạnh đến không còn gì để nói, hù Khôi Lỗi lão tổ sợ suýt ướt quần.

Lâm Phàm xòe bàn tay chộp sư muội nhét vào người Khôi Lỗi lão tổ, hắn nói:

- Sư muội, sư huynh đã cướp lại quyền khống chế thân thể của sư muội về cho sư muội rồi đây.

Hắn rất sẵn lòng trợ giúp các sư muội, chứng minh hắn làm sư huynh vẫn có chút tác dụng.

Nếu các sư đệ, sư muội đều không cần sư huynh như hắn giúp đỡ thì mới cô đơn, chán chết.

Lâm Phàm vồn vã hỏi:

- Như thế nào? Sư muội có cảm giác gì không? Đã kiểm soát thân thể được chưa?

Hắn rất quan tâm các sư đệ, sư muội trong tông môn.

Chốc lát sau, Mộ Linh mở to mắt, con mắt vẫn rất đẹp, không giống như ánh mắt của Khôi Lỗi lão tổ, đây là khác biệt về tâm hồn, mắt phát ra ánh sáng cũng khác.

Mộ Linh lắc đầu nói:

- Ta không sao rồi sư huynh.

Mộ Linh vẫn nhíu chặt mày, có chuyện nàng không nói ra.

Lâm Phàm kinh ngạc, sau đó hỏi:

- Có phải là thân thể này rất đau?

Mộ Linh lắc đầu, âm thanh nhẹ nhàng nói:

- Không bị thương, không đau chút nào.

Còn nửa câu sau nàng không nói ra:

Miễn bị sư huynh đánh thì sẽ không thấy đau.

Nếu người khác biết suy nghĩ trong lòng Mộ Linh thì sẽ hét rầm lên, chân chó thật đáng sợ.

Lúc Lâm Phàm đập nhừ tử Khôi Lỗi lão tổ đã cố ý không đánh vào mặt, sợ đánh hỏng mặt của sư muội. Còn thân thể bị thương thì không sao, lát nữa ăn một ít đan dược là khỏe lên ngay. Hơn nữa tu vi của sư muội đã đến Chúa Tể cảnh, chút vết thương nhỏ sẽ lành ngay thôi.

Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm mang theo Mộ Linh trở về, phát hiện bởi vì Sí Hoàng đến dẫn tới rất nhiều đệ tử vây xem.

Chim to ghê, họ chưa thấy bao giờ.

Tạo hình của con chim quá bá khí, rất hung hãn.

Nhưng khi biết được đây là sư huynh ở bên ngoài hàng phục thú cưỡi cho họ thì cả đám ngây người, sau đó reo lên:

- Oa, con chim này không có lông, toàn là xương, cứng ghê!

- Vuốt một cái suýt bị trầy da luôn!

Sí Hoàng nhục nhã ê chề, bị một đám con kiến sờ tới sờ lui, sao có thể chấp nhận sỉ nhục này?

Làm Sí Hoàng tuyệt vọng là gã đã thề rồi, biết làm sao được.

- Khụ khụ!

Lâm Phàm ho nhẹ vài tiếng:

- Các sư đệ, sư muội có thích con chim này không?

Các đệ tử vây xem Sí Hoàng nghe âm thanh quen thuộc thì vui vẻ quay đầu, sau đó kinh hô.

- Sư huynh trở về rồi!

Thoáng chốc bên cạnh Sí Hoàng không còn ai.

Các đệ tử xúm lại nghênh đón sư huynh trở về.

Nhưng khi thấy Mộ Linh đứng cạnh Lâm Phàm thì tập thể ngây như phỗng. Nữ nhân đẹp quá, như nàng tiên bước ra từ trong tranh.

- Oa, sư huynh mang nữ nhân trở về!

- Sư huynh có thê tử!

Các đệ tử thi nhau hét rầm lên.

Các sư muội tuyệt vọng.

Oa!

Tim lạnh lẽo, đau đớn quá.

Sư huynh đột ngột dẫn gái về, không báo trước một tiếng.

Nhiều người trong tông môn khao khát da thịt Lâm Phàm, trước kia không thấy sư huynh mang nữ nhân về, khiến các nàng nghĩ rằng sư huynh chưa ham thích việc này, ngày đêm phòng ngừa nhưng khó đề phòng kẻ trộm bên ngoài.

Khuôn mặt xinh đẹp của Mộ Linh đỏ bừng, bị nhiều đồng môn nhìn và hiểu lầm như vậy khiến nàng xấu hổ, dù nàng là cường giả Chúa Tể vẫn thấy thẹn thùng.

Lâm Phàm giải thích rằng:

- Các ngươi nói nhăng cuội cái gì? Vị này là Mộ Linh sư muội, các ngươi không nhớ rõ?

Đám sư đệ, sư muội suy tưởng tượng thật nhiều, liên tưởng xa như vậy. Sư huynh ở trong lòng bọn họ là loại người nông cạn thế sao?

- Mộ Linh?

Giờ phút này, các đệ tử đều sợ ngây người.

Trong tông môn chỉ có một người tên Mộ Linh.

Có đệ tử nhớ tới, sau đó hoảng sợ nói:

- Không thể nào! Là Mộ Linh trên mặt có bớt?

Viêm Hoa tông ngày xưa không đoàn kết như bây giờ, nhưng được Lâm Phàm chăm sóc huấn luyện xuống, các đệ tử rất đoàn kết.

Tiếng la này giúp rất nhiều sư đệ, sư muội nhớ lại.

Mộ Linh sư muội luôn không được ưa thích, thực lực nhỏ yếu, bề ngoài xấu xí, nhìn từ phía sau thì đẹp mê hồn.

Lúc ấy các đệ tử nói giỡn đều hay lôi Mộ Linh ra ghẹo, ví dụ như ai nói láo thì sau này có thê tử như nàng.

Bây giờ thì các đệ tử nam trợn to mắt suýt rớt tròng.

Có người hối hận đứt ruột.

Mợ ơi, sao lúc ấy nông cạn như vậy, nếu nhịn xuống làm tốt quan hệ với Mộ Linh thì bây giờ đã . . .

Ài, tiếc quá, giờ nói gì đều muộn màng, không thấy ánh mắt Mộ Linh sư muội nhìn sư huynh dịu dàng đến cỡ nào sao?

Bọn họ không mù mắt.

Mộ Linh thấy rõ biểu tình của tất cả đồng môn, thầm nghĩ sư huynh quả nhiên không giống bọn họ.

Lúc ấy nàng xấu ma chê quỷ hờn nhưng sư huynh vẫn chú ý tới nàng, giúp đỡ nàng, đám người này sao có thể so sánh.

Bọn họ chỉ nhìn thấy khuôn mặt, sư huynh thì tâm hồn.

Câu này là sư huynh từng nói với nàng, Mộ Linh khắc ghi trong lòng không bao giờ quên.

Lâm Phàm rất vừa lòng tình huống hiện tại.

Trong hàng đệ tử tông môn rốt cuộc có người đạt tới Chúa Tể cảnh.

Đây là tiến bộ rất lớn.

Lữ Khải Minh tiến lên trước:

- Sư huynh.

Khi gã thấy Mộ Linh cũng rất ngạc nhiên, bị bất ngờ, Mộ Linh ngày xưa đã xinh đẹp như vậy.

- Mộ sư muội, hoan nghênh trở về.

Mộ Linh mỉm cười đáp lại, nhưng cho cảm giác xa cách:

- Tạ ơn Lữ sư huynh.

Lâm Phàm nói:

- Lữ sư đệ hãy xếp chỗ ở cho sư muội. Mộ sư muội đã đạt tới Chúa Tể cảnh, xem như đệ tử thực lực mạnh nhất trong tông môn trừ sư huynh ra.

Lữ Khải Minh giật mình, không ngờ sư muội mạnh như thế.

Lâm Phàm vốn không định về tông, nhưng nửa đường gặp được Khôi Lỗi lão tổ, đã giải quyết xong thì đưa sư muội về luôn.

Đương nhiên, nếu sư muội vẫn như trước kia, xấu đau xấu đớn thì hắn đã không đưa về, để nàng tự về một mình rồi.

Quan trọng là lúc này nàng trở nên xinh đẹp, thực lực đến Chúa Tể cảnh, nàng tự xưng là Mộ Linh cũng không ai tin tưởng. Lỡ xảy ra xung đột, Sí Hoàng sẽ nuốt chửng nàng.

Dù sao Mộ Linh không phải Khôi Lỗi lão tổ, có thể lấy thực lực Chúa Tể cảnh đánh nhau với Chúa Tể nhất thế hoặc Hỗn Nguyên cảnh, thậm chí chạy thoát khỏi tay đối phương.

Mấy ngày sau.

Mộ Linh trở lại tông môn, rất giật mình với sự thay đổi của tông môn.

Thiên Đình.

Các đệ tử đều sinh hoạt trên Thiên Đình.

Trong thời gian Mộ Linh trở lại tông môn, đi đến đâu đều bị sư đệ, sư muội nhìn chăm chú, thậm chí nhiều đệ tử chạy lại chân thành tha thiết xin lỗi.

Khi Mộ Linh còn xấu xí từng bị nhiều người ăn hiếp, tuy nàng không ghi hận nhưng đám đệ tử đó nhớ lại tự thấy xấu hổ, xin lỗi một tiếng sẽ làm lòng dễ chịu hơn.

Mộ Linh biết sư huynh không có tình cảm theo kiểu nàng mong muốn, nhưng chẳng sao, được nhìn sư huynh từ xa đã tuyệt lắm rồi.

Bên ngoài tông môn, Chu Phượng Phượng cưỡi heo mập đứng ngây người, nhìn hoa cả mắt:

- Trời ạ, Dương Dương, ngươi nói xem đây thật sự là Viêm Hoa tông sao? Lão ca của chúng ta còn ở đây không?

Mới mấy tháng không đến mà thay đổi nghiêng trời lệch đất.

- Ụt ụt!

Heo mập rên vài tiếng như đang bảo đừng nhìn nữa, đúng là chỗ này, hương vị tuyệt đối không sai.

Thiên Đình lơ lửng trên không trung.

Chu Phượng Phượng tiến lên, tuy chưa thấy người nhưng kiến trúc toát ra uy thế kinh người.

Chu Phượng Phượng hồi hộp nói:

- Vậy được rồi, đi lên xem thử. Dương Dương, đợi lát nữa nếu tình huống không đúng thì chúng ta hãy rút lui ngay!

Ở bên ngoài lăn lộn thời gian dài như vậy nhưng không phát hiện bao nhiêu vùng đất mạo hiểm, Chu Phượng Phượng được chút cơ duyên đặc biệt tăng thực lực lên tới Đạo cảnh đỉnh.

Lão rất muốn hỏi người khác có thấy sợ không?

Khi đến trước Nam Thiên Môn, Chu Phượng Phượng trông thấy người quen.

Từ Đại Pháo biết lão, hỏi một tiếng:

- Ngươi lại đến tìm sư huynh của ta?

Chu Phượng Phượng thở phào nhẹ nhõm, người quen thì an toàn rồi.

Lão cười nói:

- Đúng thế, ta lại tìm sư huynh của ngươi, lão ca của ta có ở đây không?

- Có, sư huynh mới trở về vài ngày, ngươi vào đi.

Từ Đại Pháo biết người này đi theo sư huynh lăn lộn, có quan hệ khá tốt với sư huynh nên gã nói chuyện khách khí.

Nhưng người này hơi phiền, có việc luôn tìm đến sư huynh, hại sư huynh suốt ngày phiêu bạt bên ngoài.

Thật muốn đánh tơi bời đối phương.

Chương 1187: Già mồm, già mồm (1)

- Đã đến Chúa Tể cảnh, cảnh giới tiếp theo là Chúa Tể nhất thế cùng Hỗn Nguyên cảnh. Nhưng với tình huống trước mắt hình như không cần theo đuổi cảnh giới càng cao hơn.

Lâm Phàm bây giờ có thể bằng vào Chúa Tể cảnh đấu với Hỗn Nguyên cảnh, mặc dù nửa đường sẽ bị chơi chết mấy lần, nhưng bùng nổ cực hạn vẫn có thể giết chết Hỗn Nguyên cảnh.

Lâm Phàm ở trong Vô Địch phong ngẫm lại sự đời, hắn không cho rằng nguy hiểm đã biến mất, chúng nó có mặt ở khắp mọi nơi.

Thiên Đình xuất hiện càng khiến hắn tin tưởng sự việc không đơn giản như vậy.

Chợt một giọng nói quen thuộc vọng lại:

- Lão ca!

Thì ra là Chu Phượng Phượng cùng heo mập tới tìm. Một người một heo lang thang trên thế gian, thăm dò bí cảnh, nhưng giờ thì Lâm Phàm gần như không có nhu cầu với bí cảnh nữa.

Lâm Phàm cười nói:

- Không tệ, đột phá đến Đạo cảnh đỉnh, kém một bước sẽ đạt tới Đế Thiên cảnh. Xem ra trong thời gian này ngươi và heo mập gặp được nhiều cơ duyên ở bên ngoài nhỉ.

Hắn không ngờ vận may của một người một heo tốt như vậy.

Chu Phượng Phượng khiêm tốn nhưng vẫn lộ mùi đắc ý:

- Tạm được thôi lão ca, không là cơ may lớn lao gì, cỏn con.

Lời nói khiêm tốn nhưng dáng vẻ không khiêm nhường chút nào.

Lâm Phàm hỏi:

- Sao bỗng dưng trở về? Hay đã phát hiện vùng đất mạo hiểm nào rồi?

Chu Phượng Phượng bất đắc dĩ nói:

- Thế thì không.

Lão và Dương Dương lâu rồi không vào vùng đất mạo hiểm, trong khoảng thời gian dài này toàn lo tu luyện.

- Chẳng qua hơi nhớ lão ca nên tới thăm.

Lâm Phàm cười nói:

- Ngươi mà nhớ ta?

Chu Phượng Phượng vỗ ngực thề thốt:

- Thật như vàng, tuyệt đối không lừa dối! Lão ca, tình cảm giữa hai chúng ta chẳng lẽ giả dối?

Trời ạ, lão ca không chịu tin lời của lão, thật là khiến người ta tuyệt vọng, muốn khóc quá.

Lúc này, Tri Tri Điểu ở trong trữ vật giới chỉ liên lạc với hắn.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu không dài dòng, mở miệng đã la lên như có chuyện lớn xảy ra:

- Tông sư, có chút không ổn!

Lâm Phàm rất bình tĩnh, người khác nói không ổn là góc nhìn của họ, nhưng với hắn thì mức độ đó chỉ là trò vặt, chán chết.

Lâm Phàm hỏi:

- Cái gì không ổn?

Chu Phượng Phượng thấy lão ca trò chuyện với tờ giấy thì sửng sốt, Tri Tri Điểu đã rất nổi tiếng, lão nhận ra ngay lão ca đang nói chuyện với Tri Tri Điểu.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu nói:

- Theo như tin tức phát hiện thì Phật Ma đạt được thần vật, có được Tây Phương Cực Lạc Tịnh Thổ đại thế giới, ngày gần đây thường xuyên liên lạc với cường giả viễn cổ.

Lâm Phàm kinh ngạc hỏi:

- Cường giả viễn cổ và Phật Ma hợp tác với nhau?

Không phải hắn ngạc nhiên vì Phật Ma có thể xoay người, mà là những cường giả viễn cổ chịu lăn lộn với Phật Ma, bọn họ không đỏ mắt với đồ vật của y sao?

Lâm Phàm không bất ngờ khi hay tin Phật Ma đạt được Tây Phương Cực Lạc Tịnh Thổ, cảm giác đều nằm trong dự đoán của hắn.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu nói:

- Đúng thế, ít nhất liên hợp với tám vị cường giả viễn cổ.

Tri Tri Điểu đã phát triển nghiệp vụ hoạt động toàn bộ giới vực, tin tức thời sự truyền đến tận tay từng người.

Lâm Phàm nói:

- Ít nhất tám vị, Phật Ma đang muốn diệt bản phong chủ.

Không cần hỏi Phật Ma muốn làm gì.

Thậm chí đều không cần suy đoán, chắc chắn Phật Ma muốn diệt hắn.

Chu Phượng Phượng ngạc nhiên lắng nghe.

Cường giả viễn cổ muốn diệt lão ca?

Hơi bị rùng rợn.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu nghi hoặc hỏi:

- Sao tông sư chắc chắn bọn họ nhằm vào người?

Lâm Phàm tự tin nói:

- Ha ha, trên đời này có ai nhận được trận thế rầm rộ như vậy? Trừ bản phong chủ ra không có người khác.

Tri Tri Điểu chưa từng hoài nghi tông sư, thời gian đã chứng minh tất cả.

- Tông sư, không thể xem thường lực lượng này, hay là tạm tránh né? Với năng lực tình báo của Tri Tri Điểu chắc chắn có thể cung cấp tin tức cho người trước khi người bị bọn họ phát hiện.

Tri Tri Điểu không cho rằng tông sư có thể chống lại nhiều

cường giả như vậy.

Phật Ma đã có thành tựu, vì an toàn còn liên lạc với tám vị cường giả viễn cổ, tuy không biết y hứa hẹn cho ích lợi gì mà có thể lôi kéo tám vị cường giả viễn cổ, chắc chắn đã bỏ ra vốn gốc.

Lâm Phàm nở nụ cười, người bộc phát ra uy thế kinh người:

- Lâm Phàm này chưa từng e ngại ai, dù cường giả như mây thì bản phong chủ vẫn có thể giết ra một đường máu!

Chu Phượng Phượng nghệch mặt ra, nghe không hiểu.

Nhưng cảm giác rất cao cấp, rất cường đại.

Lão có biết cường giả viễn cổ, nghe đồn cực mạnh.

Chu Phượng Phượng kinh thán:

- Lão ca bá đạo, lợi hại!

Lâm Phàm đưa mắt nhìn phương xa:

- Cho bản phong chủ biết vị trí của Tây Phương Cực Lạc Tịnh Thổ, xưa nay bản phong chủ không thích người khác chủ động, đã để bản phong chủ biết thì sẽ tự mình tìm đến tận cửa!

Người xét duyệt Tri Tri Điểu hết hồn, dữ dội quá vậy?

Đã biết rõ người khác lôi kéo giúp đỡ muốn tới đối phó ngươi, có cần nóng nảy vậy không? Đàm phán một chút không được sao?

Lâm Phàm chợt nhớ có hứa một chuyện với lão sư:

- À phải rồi, tiếp tục tìm hiểu vị trí các thần vật khác giúp bản phong chủ, đã đến lúc thâu tóm từng món rồi.

Hắn đã hứa khi Viêm Hoa tông bình ổn sẽ mang theo lão sư cùng đi du lịch, thời gian cũng không còn sớm, không cần tiếp tục lề mề nữa.

Sắp tới lúc kết thúc.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu không biết nên trả lời tông sư thế nào.

Nếu người khác nói với gã những chuyện này thì gã đã phun cục

đàm, không khoác lác sẽ chết sao?

Người xét duyệt Tri Tri Điểu nói:

- Tông sư, nghĩ lại đi, xúc động là ma quỷ!

Nhưng gã biết tông sư sẽ không quay đầu, thế là báo vị trí của Tây Phương Cực Lạc Tịnh Thổ cho hắn.

Chu Phượng Phượng kích động nói:

- Lão ca, mang ta đi theo chơi với!

Theo lão ca ra ngoài đập phá sẽ rất thích, có lẽ được thu hoạch đặc biệt gì.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn:

- Ngươi quá yếu, thực lực còn chưa đủ người ta nhét kẽ răng, mang theo vướng víu tay chân. Nếu ngươi không có chuyện gì làm thì chờ ở đây, sẽ chừa vị trí cho ngươi.

Chu Phượng Phượng bất đắc dĩ, lão yếu chỗ nào?Cũng đến Đạo cảnh đỉnh rồi.

Mấy cái gọi là cường giả thì lão đá đánh vài cái là họ sẽ khóc la kêu phụ gọi mẫu ngay.

Lâm Phàm lao đến chỗ lão sư ở:

- Ngươi và heo mập đi nhìn xem, nếu ai ngăn đón thì bảo là bằng hữu của ta.

Khi di dời đến Thiên Đình thì Lâm Phàm đã chọn vị trí tốt nhất trong chỗ này dành cho lão sư.

Lâm Phàm bước vào, ngồi xuống cạnh lão sư:

- Lão sư, đã cho ngài ở trong cung điện lớn nhất rồi mà sao còn ở nơi này?

Không gian xung quanh tràn ngập năng lượng mờ nhạt, hiển nhiên lão sư vừa tu luyện xong, chắc cảm giác hắn đến nên lão sư ngừng tu luyện.

Lâm Phàm rất hiểu suy nghĩ trong lòng lão sư, đơn giản là không muốn để hắn thấy lão sư tu luyện.

Thiên Tu cười nói:

- Cung điện quá lớn, quạnh quẽ, chỗ này tốt hơn, nằm trên đỉnh núi, mở mắt ra có thể nhìn thấy tông môn ngay.

Lão càng nhìn đồ đệ này càng vừa lòng, cho ngàn vàng cũng không đổi, lấy mạng sống trao đổi lão cũng không chịu.

Lâm Phàm cười nói:

- Đúng thật, hơi vắng lặng. Lão sư cũng thấy là giới vực dung hợp rồi, địa vực càng rộng, đồ nhi nghĩ không lâu sau có thể cùng lão sư đi nhìn xem bốn phương, trải qua thời gian nhàn nhã.

Trong mắt Thiên Tu ánh lên tia mong chờ, nhưng vẫn nghiêm mặt nói:

- Đồ nhi, không phải vi sư răn dạy gì nhưng tuổi còn nhỏ không thể chểnh mãng, phải chăm chỉ tu luyện, chứ không thì sẽ tuột hậu người khác.

Lâm Phàm cười nói:

- Vì cùng lão sư ngắm hết phong cảnh, dù chậm chân hơn người khác cũng đáng giá.

Thiên Tu cười mắng:

- Ôi chao, đồ nhi nói làm vi sư nổi hết da gà. Đồ nhi biết nói lời này với nữ nhân thì vi sư đã không rảnh rỗi ngày qua ngày, ít nhất có thể chăm sóc nữ nhi của đồ nhi.

Được đồ đệ tốt như vậy thì còn cần gì khác nữa?

Lâm Phàm cười cười:

- He he.

Cô nương thì bỏ đi, ai chịu được sở thích ngắm pháo hoa đẹp của hắn.

Thiên Tu nghĩ đến Mộ Linh:

- Đồ nhi mới dẫn Mộ Linh về tông môn, vi sư thấy được đấy, xứng được với đồ nhi, thử xem sao?

Lâm Phàm nhắc nhở:

- Lão sư quá gấp gáp rồi, đều là sư muội, sao có thể nghĩ mấy chuyện đó được? Đồ nhi đến đây là muốn báo cho lão sư một tiếng, đồ nhi sắp ra ngoài một thời gian, có lẽ hơi lâu. Con chim canh giữ ở tông môn là cường giả viễn cổ, thực lực rất mạnh, nếu gặp phải nguy hiểm thì cho hắn xông lên trước nhất.

Thiên Tu hỏi:

- Sẽ nguy hiểm chứ?

Lâm Phàm lắc đầu:

- Không nguy hiểm, Phật Ma lôi kéo được một đám người, có lẽ muốn kiếm chuyện với đồ nhi. Đồ nhi cảm thấy chẳng bằng chủ động xuất kích, hạ đối phương, tiêu trừ tai họa ngầm vĩnh viễn.

Thiên Tu rũ mí mắt xuống, có vẻ buồn buồn, khẽ thở dài:

- Ài, vi sư không giúp được gì cho đồ nhi, vi sư vô dụng.

Lão đã cố gắng đuổi theo.

Đồ nhi mang đến vô số thiên tài địa bảo cho lão, nhưng mặc kệ tu luyện thế nào vẫn không đuổi kịp hắn.

Thiên Tu dung hợp Thiên Thụ, bước trên con đường người xưa chưa từng đi, tóm lại sau này sẽ rất mạnh.

Chương 1188: Già mồm, già mồm (2)

Nhưng cần thời gian.

Đồ nhi nói nhẹ nhàng nhưng Thiên Tu biết chuyến đi rất nguy hiểm.

Lâm Phàm ôm Thiên Tu, vỗ lưng lão:

- Lão sư nói gì kỳ, năm xưa đồ nhi càn rỡ, nhờ có lão sư ở phía sau chống đỡ tất cả cho đồ nhi. Nếu lão sư là vô năng thì trên đời còn ai có năng lực?

- Chúng ta đừng nói mấy chuyện này nữa, hai sư đồ chúng ta cứ khăng khít như thế này, lỡ bị người ngoài thấy sẽ cười chết mất.

Thiên Tu cười to bảo:

- Ha ha ha! Đúng, đúng, đồ nhi nói có lý, vi sư đã già mồm.

Mặt Thiên Tu bỗng sa sầm, nghiêm túc nói:

- Nhớ phải chú ý an toàn, đánh không lại liền chạy, đừng miễn cưỡng, sẽ không ai cười đồ nhi.

Lâm Phàm trịnh trọng gật đầu:

- Vâng, biết rồi lão sư.

Tây Phương Cực Lạc Tịnh Thổ.

Trong Phật Quốc.

Phật Ma đang gặp mặt tám vị cường giả viễn cổ, trong bụng y rủa thầm.

Mợ nó, khó chơi thật, mấy con gà này quá khó trao đổi.

Nhưng y đã đứng lên, từ trạng thái nửa quỳ, khi được Tây Phương Cực Lạc Tịnh Thổ thừa nhận thì y đã có thể hai chân đạp đất, nói cho tất cả mọi người.

Bản Phật Ma đứng thẳng eo rồi!

Dù tiểu tử kia tìm đến y cũng không sợ.

Phật Ma mỉm cười, trang nghiêm bảo tướng, phật quang ở sau ót xuyên thấu hư không, không biết lan ra đến thế giới nào:

- Các vị suy xét sao rồi? Các vị tĩnh tư mấy ngày, cũng nên có kết quả rồi chứ?

Nghe đồn phật quang của người sáng tạo Tây Phương Cực Lạc Tịnh Thổ bao phủ ngàn vạn giới.

Đây là tin tức trong truyền thừa, nhưng Phật Ma cho rằng đó là khoác lác.

Ngàn vạn giới?

Phật Ma là chủ của Tây Phương Cực Lạc Tịnh Thổ hiện giờ mà vẫn không thể bao phủ vạn giới, thứ này dùng làm vật trang trí, nâng cao thân phận thôi.

Đặt ở trước kia thì Phật Ma tự nhiên không có năng lực ngồi ngang hàng với cường giả viễn cổ.

Nhưng hôm nay y là chủ của Tây Phương Cực Lạc Tịnh Thổ, có thần vật thêm vào, tu vi đạt tới Hỗn Nguyên cảnh, càng nhờ vào Tịnh Thổ đạt tới Hỗn Nguyên Bất Diệt, vạn vật trong lòng có Phật, có thể trùng sinh.

Diệu, cường đại.

Phật Ma nhìn chăm chú tám vị cường giả viễn cổ, rất chờ mong bọn họ lọt hố:

- Các vị còn cần suy xét điều gì?

Nhóm người Huyền Mộc Nhất ngồi xếp bằng nghiêm chỉnh trên đài sen, miệng niệm phật hiệu, trông giống hệt đại phật đắc đạo.

Tuy hiện tại cũng có chỉnh quả nhưng bọn họ không khác gì với lúc xưa.

- Tây Phương Cực Lạc Tịnh Thổ nguyện trở thành đất lành một phương cho mọi người, tự nhiên muốn cùng các vị cai quản mảnh Tịnh Thổ này, dẫn dắt người đời đi vào đường ngay. Nhưng có một nạn cần các vị giải quyết, nếu không thì khó lấy được sự thừa nhận của Tịnh Thổ. Địa ngục chưa trống thề không thành phật, chúng sinh vượt qua hết mới chứng Bồ Đề. Đây là đại nguyện, đại chí hướng,

chỉ có như thế mới có thể siêu thoát hết thảy.

Giọng Phật Ma hùng hồn chất chứa phật tính cực nặng, phật âm quấn quanh trong lòng tám vị cường giả viễn cổ, ảnh hưởng ý chí.

- Lọt hố đi, mau lọt hố, bản Phật Ma chờ các ngươi đồng ý!

Phật Ma gọi tám vị cường giả viễn cổ đến không phải vì muốn làm chuyện gì.

Bọn họ luôn đứng bên ngoài nhìn chằm chằm Tịnh Thổ, muốn bắt lấy cơ hội tấn công y.

Dù trở thành chủ Tịnh Thổ nhưng Phật Ma vẫn hơi lo.

Nên y chủ động kéo họ vào, tâm sự đàng hoàng, cũng muốn đào hố cho họ nhảy.

Y là chủ Tịnh Thổ, được truyền thừa rất nhiều ký ức, còn có một số việc liên quan Tây Phương Cực Lạc Tịnh Thổ.

Địa ngục chưa trống, thề không thành phật.

Thật lâu trước kia một vị đại năng đã đại nguyện như thế, đáng giá tất cả mọi người kính nể.

Nhưng theo Phật Ma thì đây là cái hố.

Đại nguyện này khó giải, trừ phi thế gian không còn ai thì mới hoàn thành.

Nên Phật Ma muốn dụ dỗ tám cường giả viễn cổ, cho bọn họ cao vị, nhưng thứ này treo lơ lửng, muốn đạt tới cao vị đó không khác nào nằm mơ.

- Không ngờ trí tuệ của người xưa cao quá, nghĩ ra được cách tuyệt vời như vậy.

Tâm tình của Phật Ma khá tốt, đây là gậy ông đập lưng ông.

Thế Minh hỏi:

- Phật Ma, ngươi nói thật chứ?

Thế Minh là cường giả Hỗn Nguyên cảnh, có kiêu ngạo của riêng mình. Gã không ngờ lúc thần vật phun trào, lấy thực lực của họ mà không cướp được một món thần vật, nói ra không ai tin.

Chiếm được thần vật đều là con kiến trong mắt bọn họ.

Con kiến được thần vật như hổ thêm cánh, ngồi ngang hàng với họ, đương nhiên bọn họ không nhìn được.

Phật Ma mở miệng nói:

- Đương nhiên là thật, người xuất gia không nói quanh co.

Phật Ma mừng thầm trong bụng, xem ra cường giả viễn cổ Thế Minh đã dao động, cố thuyết phục thêm chút nữa sẽ thành công.

Xích Diễm Hoàng nói chen vào:

- Thế Minh, ngươi cũng đừng chủ quan, thế gian không có chuyện tốt miễn phí.

Thế Minh gật đầu, đúng là như thế, thế gian làm gì có quà miễn phí, không cố gắng sẽ không được đền đáp, có khi cố lắm rồi mà vẫn không được gì.

Phật Ma chiếm được thần vật thì không thể nào dễ dàng chia chỗ tốt cho người khác được, nói bên trong không có ẩn tình gì thì không ai tin.

Phật Ma cười nói:

- Các vị lo xa rồi, đến cảnh giới như ta thì mọi thứ chỉ là mây bay. Đồn rằng mảnh Tịnh Thổ đã từng có vị đại năng chí cao vô thượng cắt thịt nuôi chim ưng, quên mình vì người, dù ta không đạt tới cảnh giới đó nhưng đang cố gắng tiến lên. Nếu các vị không tin thì ta sẽ thề.

Khi Phật Ma nói ra lời này thì tám cường giả viễn cổ rất giật mình.

Không thể nào, chơi thật?

Bọn họ không mấy tin tưởng, nhưng xem bộ dạng của Phật Ma không giống đang nói đùa.

Phật Ma rất tự tin, lập đại nguyện không thể giải trừ sẽ trở thành một thành viên của Tịnh Thổ, không thành phật thì không thể làm tổ, địa vị không bằng tám Đại Tôn bên cạnh y.

Tịnh Thổ bỗng dưng được tám tay sai cường giả viễn cổ, ngại gì không nhận?

Đương nhiên, Phật Ma không thể nói rõ mục đích được, đành dùng lý thuyết phục đối phương, khiến đối phương cho rằng mình chiếm lợi lớn.

Lúc này, tám vị cường giả viễn cổ hai mặt nhìn nhau, nhìn đối phương không rời mắt. Bọn họ luôn cảnh giác Phật Ma, nghi ngờ lời nói của đối phương, nhưng đối phương dám lập lời thề đã nói lên sẽ không lừa dối.

Không lẽ đúng như đối phương nói, Tây Phương Cực Lạc Tịnh Thổ là kiểu quên mình vì người?

Kế thừa thần vật, ý chí giáng lâm đã làm thay đổi một người?

Phật Ma không vội, nước ấm nấu ếch, gấp gáp sẽ hoàn toàn ngược lại, cứ từ từ, không sợ các ngươi không mắc câu.

Phật Ma cảm thán:

- Phật Ma Tháp cũ có là gì, mảnh Tịnh Thổ này mới là nơi phát huy tài năng.

Tịnh Thổ chủ động tìm y là rất sáng suốt, trí tuệ của y đã thăng hoa. Nói theo như trong truyền thừa của Tịnh Thổ là trí tuệ của y đã thành phật.

Vô biên vô lượng, công đức vô lượng.

Loại cảm giác này đúng là sảng khoái.

Trong truyền thừa Tịnh Thổ cũng có lời khoác lác.

Phật quang sau gáy là ánh sáng trí tuệ chiếu rọi vô lượng giới, nói thẳng ra là bao phủ đại thiên thế giới, người trong lòng có phật sẽ nhìn thấy ánh sáng này.

Nhưng Phật Ma không đồng ý, phần trăm khoác lác hơi cao.

Sau đầu y đang tỏa phật quang đây, nhưng không có tác dụng gì, có thể làm nến trong bóng đêm, xua tan hắc ám, không quá thực dụng. Nhưng đúng là hiệu ứng rất oách, có thể hù người.

Phật Ma thấy tám vị cường giả viễn cổ trầm mặc không nói, y bình tĩnh nói:

- Các vị cứ từ từ suy nghĩ, hôm nay gặp mặt chứng minh các vị có duyên với Tịnh Thổ.

Sướng!

Với Phật Ma thì thật sự rất sướng.

Chương 1189: Phật Ma đang hố người

Nội dung truyền thừa của Tịnh Thổ đúng là bá đạo, Phật Ma cũng không xem hiểu được.

Duyên phận cái quái gì.

Rõ ràng là muốn hố người, chắp nối lung tung mà có thể vớ lấy cái cớ duyên phận, kinh khủng thật.

Phật Ma đang định tiếp tục lấy phật phục người thì một giọng nói quen thuộc vọng vào Tịnh Thổ:

- Phật Ma, lão tử tới đây! Lăn ra đây cho lão tử!

Phật Ma kinh ngạc, âm thanh này rất quen thuộc, dù bị điếc tai cũng có thể dùng tâm linh lắng nghe ra chủ nhân của giọng nói là ai.

Phật Ma không kiềm được văng tục:

- Mợ nó, khinh người quá đáng!

Y nhận ra ngay mình lỡ miệng, bây giờ y là chủ Tịnh Thổ, chú trọng phật tính, phật ý, không thể nói thô tục.

Phật Ma chắp tay trước ngực, miệng niệm phật hiệu, lảng tránh tai nạn lỡ miệng vừa rồi:

- Nam Mô A Di Đà Phật, lỗi, lỗi.

Y thất thố, chưa nhìn thấy người, chỉ nghe âm thanh đã mất bình tĩnh.

Binh bốp!

Có tiếng va chạm.

Phật Ma nhìn lại, mặt đen thui.

Tám Đại Tôn đang ngồi ngay ngắn khi nghe giọng nói đó thì mặt biến sắc, da mặt không chút máu, tất cả núp sau phật tòa, run cầm cập sợ sệt.

- Các ngươi . . . các ngươi!

Phật Ma muốn chửi ầm lên, bị họ làm mất hết mặt ũi! Nhưng cường giả viễn cổ đang có mặt, y không thể mắng chửi được, đành trừng mắt bọn họ, thầm nghĩ nên giải quyết chuyện này thế nào.

Bên ngoài.

Lâm Phàm đứng trước ranh giới Tịnh Thổ, hắn không đi vào mà quan sát hoàn cảnh bên này.

- Tịnh Thổ không tệ, Phật Ma may mắn thật, nếu bản phong chủ không đột nhiên vươn lên thì Phật Ma có thể hoành hành cõi đời không gặp địch thủ rồi.

Tiếc rằng thời gian không ưu đãi Phật Ma, kiếp này y gặp tồn tại như Lâm Phàm.

Lâm Phàm thầm nghĩ:

- Tại sao vẫn chưa ra? Đừng nói là nghe được mình tới nên sợ quá trốn ở bên trong luôn nhé?

Rất có thể, đừng nhìn Phật Ma có vẻ rất gan dạ nhưng thật ra nhát cáy, gặp được khủng bố thì sợ chết khiếp.

Khi đối diện nguy cơ thì sẵn sàng bỏ Phật Ma Tháp, đủ để chứng minh Phật Ma lúc đó sợ cỡ nào.

Phật Ma bước ra từ Tịnh Thổ:

- Lâm phong chủ, ngày đó từ biệt đã hơn một tháng, dạo này có khỏe không?

Phật quang trên người Phật Ma chói lòa, tạo dựng hình tượng cao nhân phật đạo.

Lâm Phàm lười nói nhiều với Phật Ma:

- Tốt cái đầu ngươi, đừng lên mặt nữa! Mục đích bản phong chủ đến đây hôm nay rất đơn giản, đó là đập ngươi tê liệt!

Phật Ma hơi kỳ kỳ, mới một thời gian ngắn không gặp mà cách nói chuyện cũng thay đổi.

Thần vật có thể thay đổi người khác lớn đến thế sao?

Chưa chắc, có lẽ muốn ra oai thật.

Lâm Phàm nhìn thấy tám vị cường giả viễn cổ, quả nhiên là Phật Ma liên hợp cường giả viễn cổ, rõ là muốn hạ gục hắn. Vừa lúc bị hắn bắt tại trận, tốt lắm, tất cả đều có mặt thì hắn tóm luôn cả rổ.

Xích Diễm Hoàng có ấn tượng sâu sắc với Lâm Phàm, mắt tóe lửa:

- Là tiểu tử nhà ngươi!

Đôi sừng trên đầu gã bị đối phương chém, tuy bây giờ đã mọc ra cái khác nhưng sỉ nhục vẫn còn đó, không thể vì mọc sừng mà bỏ quên.

Lâm Phàm nhận ra Xích Diễm Hoàng, gật gù khen:

- Lợi hại, có thể mọc sừng, không tệ, không tệ.

Bộ dạng phách lối chọc tức Xích Diễm Hoàng muốn ra tay chơi chết hắn ngay.

Thế Minh cùng Đế Tôn đều nhận ra Lâm Phàm.

Ba người bọn họ từng tiếp xúc với hắn, người thảm nhất không ai khác hơn là Đế Tôn, bị gánh tội thay. Lần trước Đế Tôn suýt bị ngọc tỉ Thiên Đình đập chết, nếu không nhờ mạng lớn thì tàn đời thật.

Xích Diễm Hoàng tức run người:

- Tên kia, có đường ngươi không đi, cứ phải tới đây tìm đường chết!

Không khí hiện trường hơi nặng nề.

Phật Ma cô đơn vô cùng.

Tám Đại Tôn trốn đi, không dám ló đầu.

Các Phật Đà khác mới tham gia Tịnh Thổ, không rõ ràng tình huống này thế nào. Bọn họ làm bộ dạng hung ác như Kim Cương giận dữ, nhưng trong lòng hơi sợ.

Dám đến nơi này gây chuyện thì không phải kẻ hiền gì, đừng để bị đối phương đánh tơi bời đã là may mắn.

Phật Ma lên tiếng:

- Các vị hãy bình tĩnh đừng nóng.

Lúc trước nghe âm thanh này là Phật Ma sẽ căng thẳng, nhưng đó là do chưa có địa vị, y đã khác xưa rồi, địa vị rất cao.

Chủ của Tịnh Thổ không đùa được.

Phật Ma nói:

- Lâm phong chủ, vô cùng hoan nghênh Lâm phong chủ đến đây, xin hãy bỏ xuống thô bạo trong lòng, bình tâm đối mặt mọi thứ trên cõi đời.

Lâm Phàm nhìn Phật Ma, tên này đầu óc bị khùng à? Khác ngày xưa quá.

Mà thôi, mọi thứ không quan trọng.

- Đánh đi, lão tử sẽ không cho các ngươi cơ hội!

Bộp!

Lâm Phàm bước ra một bước, lực lượng sôi trào, cơ bắp nhô lên cuồn cuộn, lực lượng cuồng bạo bộc phát.

Phật Ma giật nảy mình:

- Trời, chuyện gì đây?

Tên này bị khùng sao?

Lão tử đã thoái ẩn giang hồ mà ngươi còn tới kiếm chuyện, khinh người cũng đừng quá đáng đến mức này chứ!

Dấy lên bão tố lực lượng quấn quanh Lâm Phàm, hai nắm tay siết chặt, lực lượng ngưng tụ trong lòng bàn tay.

Hắn ngẩng đầu, uy thế bá đạo phóng lên tận trời, bao phủ mảnh thiên địa này.

- Đánh!

Dứt lời, Lâm Phàm biến mất tại chỗ, hư không rung rinh, không chịu nổi lực lượng trùng kích của hắn đã nổ tung.

Lâm Phàm xuất hiện trước mặt Phật Ma, tay vòng ra sau, hét to:

- Đánh chết con lừa trọc nhà ngươi!

Nắm đấm ngưng tụ lực lượng ánh sáng, cú đấm với uy thế kinh người, nắm đấm chưa trúng mục tiêu nhưng bão táp đã ập đến.

Phật Ma tránh né:

- Lâm phong chủ làm vậy là sao? Phật Ma này đã né phong chủ rồi mà phong chủ vẫn đến sinh sự với ta, hơi được nước lấn tới!

Phật Ma giận thật sự, rất quá đáng.

Ầm!

Lâm Phàm đấm hụt. Thực lực của Phật Ma tăng lên rất nhanh, đạt tới Hỗn Nguyên cảnh khiến hắn khó đánh trúng dễ dàng như lúc trước, thú vị đây.

Lâm Phàm mắng:

- Biết rõ còn cố hỏi, dối trá!

Hắn quay sang chửi tám cường giả viễn cổ:

- Còn đám cặn bã các ngươi nữa, đứng đó trố mắt ếch ra làm gì? Cùng tiến lên, xem bản phong chủ đập nát các ngươi như thế nào!

Cường giả viễn cổ vốn định xem kịch, nhưng Lâm Phàm quá càn rỡ đã chọc giận bọn họ.

- Mợ nó, lão tử tung hoành thế gian nhiều năm như vậy nhưng chưa gặp tên nào láo toét như thế!

Bọn họ bị Lâm Phàm chọc tức, phách lối đến không nói nổi.

Xích Diễm Hoàng giận dữ hỏi:

- Đánh không?

- Đánh chứ, dạy đạo lý làm người cho tiểu tử này!

Các cường giả viễn cổ khác không nhịn được, đây là bị người đạp trên đầu khi nhục, nếu nhịn được thì không còn là bọn họ.

Phật Ma không muốn đánh với Lâm Phàm, rất muốn chửi thề.

Mợ nó, y đã chọc ai? Từ sau khi đánh với tiểu tử này thì y không

còn muốn dính dáng với hắn nữa.

Đoạn thời gian trước y hơi tự mãn, cho rằng có thể dẫn dắt tám Đại Tôn đánh trả, nhưng mới nói ra tên của Lâm Phàm là cả đám sợ nhũn chân, kêu phụ gọi mẫu, suýt đào hố tự chôn mình.

Phật Ma nghĩ kỹ lại, thôi được rồi, chuyện đã xảy ra, Phật Ma Tháp tổn thất nặng nề, không cần phải tiếp tục dây dưa không bỏ, lo phát triển tốt Tây Phương Cực Lạc Tịnh Thổ vậy.

Phật Ma biết chút chuyện từ trong truyền thừa, một vị đại năng Kim Thiền Tử của Tịnh Thổ đầu thai chuyển thế, trải qua chín chín tám mươi mốt nạn lấy được chân kinh, truyền chân ý phật đến các nơi, dẫn dắt vô số người đi lên con đường kính phật, đặt nền móng cơ nghiệp không thể xóa nhòa cho Tịnh Thổ.

Cho dù qua ngàn năm, vạn năm thì cơ nghiệp vẫn còn mãi, thậm chí trở thành tín ngưỡng trong lòng mọi người.

Chùa miếu mọc đầy rẫy, mỗi ngày lễ phật niệm kinh, không để ý đến chuyện bên ngoài.

Ban đêm mở ra thùng phước điền đếm đến tay bị rút gân, sống thế mới là sống.

Nên sau khi Phật Ma được truyền thừa của Tịnh Thổ liền biết con đường của mình rất rộng, không thể bị thù hận nhỏ trước mắt ảnh hưởng.

Chuyện hôm nay quan trọng là y không sinh sự với người khác nhưng bị người ta tới quậy.

Ầm!

Tịnh Thổ chấn động, Phật tháp sụp đổ.

Phật Ma quay đầu nhìn lại, khi quay qua thì mặt mũi tràn đầy giận dữ:

- Lâm Phàm, ngươi khinh người quá đáng!

Ầm!

Lâm Phàm đấm trúng ngay mũi Phật Ma, máu mũi phun ra, toàn là máu phật, thứ quý giá với người khác.

Chương 1190: Nếu thích đến thế thì sẽ giúp ngươi luân hồi

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Ngay sau đó là lực đánh mạnh hất Phật Ma bay ra ngoài, đập vào một tòa Phật tháp, sau đó ổn định thân thể lơ lửng trên trời.

Tuy đau mặt nhưng không thể quên dáng đứng đẹp.

- Phật Ma, đừng nói nhảm, lão tử khi dễ ngươi đấy rồi sao? Ài, cả đám các ngươi dám xông lên thật? Đến hay lắm, đập các ngươi một trận luôn! Cường giả viễn cổ gì đó ở trong mắt bản phong chủ chẳng qua là sống sớm hơn bản phong chủ một chút, nếu bản phong chủ sinh ở thời đại của các ngươi thì cả đám phải dọn nhà vệ sinh cho bản phong chủ!

Lâm Phàm vốn định tán dóc vài câu với Phật Ma, nhưng tám cường giả viễn cổ không cho cơ hội.

Xích Diễm Hoàng rít gào, lửa vàng đầy trời biến thành chim lửa bay tới.

Toàn bộ thiên địa đều bị ngọn lửa màu vàng óng này nướng nóng cháy.

Lâm Phàm không né tránh, va chạm với ngọn lửa này.

Xích Diễm Hoàng mỉa mai:

- Hừ, tự tìm cái chết.

Ngọn lửa của gã là đốm lửa đầu tiên trong thiên địa, là mồi lửa bá chủ chí tôn. Đây là cơ duyên của Xích Diễm Hoàng, không thua gì trong Nguyên Tổ Thâm Uyên, cũng nhờ ngọn lửa này nên gã mới có danh hiệu Xích Diễm Hoàng.

Thế Minh mắng:

- Xích Diễm Hoàng, ngươi đừng làm lớn vậy được không? Ngươi để ngọn lửa che kín hư không thì chúng ta làm sao đánh với hắn

được?

Xích Diễm Hoàng trả lời:

- Hừ, đối phó tiểu tử này chỉ cần một mình ta, còn chưa trả mối thù bị hắn chém đứt hai sừng.

Xích Diễm Hoàng còn ghi hận việc mình bị Lâm Phàm chém đứt đôi sừng, gã sẽ không bỏ qua việc này dễ vậy, dù thế nào cũng phải bắt tiểu tử này trả giá đắt.

Lâm Phàm bị ngọn lửa bao trùm:

- Ngọn lửa của ngươi hơi thú vị.

Lửa đúng là rất mạnh, ngọn lửa của Xích Diễm Hoàng đốt cháy người hắn, nhưng lần trước hắn đã bị đốt một lần, tạm thời còn chưa chết. Hãy để lực lượng của Xích Diễm Hoàng thành phụ trợ của hắn vậy.

Có cường giả viễn cổ hỏi:

- Chuyện gì vậy? Xích Diễm Hoàng, ngươi nói ngọn lửa của ngươi có thể đốt cháy hết thảy, tất cả mọi thứ đều sẽ hóa thành tro tàn mà sao đến bây giờ hắn vẫn chưa chết?

Cảm giác khó giải quyết.

Nếu tiểu tử này tung nắm đấm thì họ không chỉ đỡ đòn sức mạnh mà còn kèm theo lực lượng của Xích Diễm Hoàng.

Xích Diễm Hoàng cũng hoang mang, rất muốn nói liên quan quái gì đến ta? Ta cũng mù mờ đây, trách ta à?

Xích Diễm Hoàng không muốn nói nhiều với người khác, gã không sợ Lâm Phàm, vọt thẳng tới.

Cường giả đánh nhau tạo ra uy thế rất lớn.

Người bình thường tới gần sẽ bị đánh chết.

Tuy chiến đấu bên ngoài Tịnh Thổ nhưng lực lượng trùng kích đã lan vào trong. Một số người đứng trong Tịnh Thổ bị nổ thành bãi máu.

Phật Ma thầm tức giận, không nhịn được hét lên:

- Các ngươi muốn đánh thì đi ra ngoài, đừng đánh ở đây!

Tịnh Thổ là của y, càng là tiền vốn sau này của y, nếu bị bọn họ điên cuồng công kích với nhau phá hỏng thì y biết tìm ai khóc đây?

Bùm!

Nửa bên mặt Xích Diễm Hoàng đen thui, thân thể hóa thành luồng sáng đập xuống đất.

Xích Diễm Hoàng không chiếm ưu thế gì trong tay Lâm Phàm, ngược lại bị đấm rơi xuống hố sâu:

- Không thể nào! Sao thực lực của tiểu tử này mạnh đến vậy được?

Trong hố sâu.

Xích Diễm Hoàng hai tay chống đất bật người lên, bụi bay mù mịt.

Thế Minh thấy Xích Diễm Hoàng không chiếm được ưu thế thì dò hỏi:

- Ngươi có được không vậy?

Mất mặt chết bỏ, xông lên để bị người ta đấm bay về sao?

Xích Diễm Hoàng phun ra một ngụm máu tươi:

- Phi! Không cần các ngươi lo!

Dứt lời, Xích Diễm Hoàng tiếp tục lao lên đánh với Lâm Phàm.

Lâm Phàm thấy Xích Diễm Hoàng còn lì lao vào thì bất đắc dĩ nói:

- Cứng đầu dữ, biết trước thế này đã tăng tu vi lên cảnh giới Chúa Tể nhất thế, đánh cho các ngươi kêu gia gia rồi.

Thực lực của hắn chưa mạnh đến nghiền ép được họ, nếu không thì đám người này còn có thể nhảy nhót tại chỗ như vậy sao? Đã bị hắn đập chết từ lâu rồi.

Cường giả viễn cổ khác không dám đến gần, ngọn lửa của Xích Diễm Hoàng có uy lực rất mạnh, dính phải sẽ hơi rắc rối.

Bọn họ không ngờ rằng tiểu tử này kinh người như thế, bị ngọn lửa quấn quanh mà không chết, chiến đấu cực kỳ kịch liệt với Xích Diễm Hoàng.

Thế Minh nhắc nhở:

- Tất cả cẩn thận một chút, tên này có gì đó quái lạ!

Đế Tôn cực kỳ cảnh giác, trải qua chuyện lúc trước rồi gã rất hèn, không làm chim đầu đàn xuất chiến, cũng không chủ động khiêu khích Lâm Phàm.

Đế Tôn đang chờ cơ hội.

Phật Ma rít gào, trong lòng chảy máu:

- Dừng tay, dừng tay cho ta!

Lâm Phàm và Xích Diễm Hoàng đánh nhau di chuyển vào mảnh đất Tịnh Thổ luôn rồi, nơi nào bị ngọn lửa đốt đều cháy hừng hực, vô số kiến trúc thành tro.

Những đệ tử được độ hóa cũng biến thành tro tàn mà không kịp hét thảm.

Lâm Phàm nói:

- Xích Diễm Hoàng, nhà ngươi hơi tàn nhẫn, bản phong chủ đi đến bước đường hiện giờ đã ôm lòng kính sợ với mạng sống. Người người đều theo đuổi tương lai, ngươi một lời không hợp hại chết nhiều người vô tội sẽ gặp báo ứng.

Nếu người khác nói lời này sẽ làm mọi người rung động, nhưng do Lâm Phàm nói ra thì cảm giác rất kỳ lạ.

Xích Diễm Hoàng không nói nhiều, tập trung tất cả sức chú ý vào Lâm Phàm, uy thế tăng vọt, chiêu lớn đánh ra tới tấp. Còn về chỗ này là đâu, bao nhiêu người bị văng miểng thì gã bất chấp.

Con kiến thôi mà, sống sót là may mắn, không sống nổi là định mệnh.

Xích Diễm Hoàng hét to một tiếng:

- Hoang Thần Giáng Lâm!

Một ngọn lửa bay ra từ ngực gã, hình như bị thứ gì kích thích nổ

tung, khuếch tán bốn phương tám hướng.

Bùm!

Tiếng gầm kinh người bộc phát ra từ trong ngọn lửa.

Một người lửa khổng lồ nối liền thiên địa, giang rộng trăm cánh tay, uy thế rất kinh người, đôi mắt như hai vầng mặt trời tỏa hơi nóng cháy cực độ.

Xích Diễm Hoàng gầm rống:

- Tiểu tử, đi chết đi!

Hoang Thần nện bước chân che kín trời xông về phía Lâm Phàm, khi đến gần hắn thì Hoang Thần tan vỡ thành biển lửa vô biên, sóng lửa lớn ngập trời, miệng vực sâu thật to muốn nuốt chửng hắn.

Phật Ma thấy cảnh này thì sợ đến bay mất hồn vía:

- Khốn nạn, đây là muốn hủy Tịnh Thổ của ta! Không nhịn được nữa!

Trong phút chốc toàn thân Phật Ma tỏa phật quang:

- Đám người kia, ta không nên tin tưởng các ngươi!

Một đại phật hiện ra, một bàn tay quét ngang, tay phật vàng dần biến to, phật ấn chữ vạn trong lòng bàn tay tỏa sáng chói lòa.

Ầm ầm!

Phật chưởng đặt lên trên biển lửa vô biên, hai loại sức mạnh đáng sợ đụng vào nhau hình thành uy thế kinh người.

Lâm Phàm vừa lòng gật đầu:

- Phật Ma, không ngờ ngươi còn có chút ngộ tính, còn tính người, biết liên hợp với người ngoài nhằm vào bản phong chủ là không sáng suốt.

Phật Ma thầm chửi thề, đồ con hoang, sẽ có ngày ta đánh ngươi quỳ gối sám hối trước ngọn đèn.

Nhưng bây giờ Phật Ma không có tinh lực nói nhảm với Lâm Phàm.

Khoan, tên này mới nói cái gì?

Liên hợp người ngoài đánh lén hắn?

Ngẫm kỹ lại, Phật Ma hết hồn. Trời, chuyện này là sao chứ? Nhằm vào hắn làm gì? Phật Ma vì phát triển Tịnh Thổ nên muốn thu nhận tám cường giả viễn cổ về dưới tay, sao ở trong mắt tiểu tử này biến thành lôi kéo cường giả đánh lén hắn.

Thế thì mục đích của trận chiến này là gì?

Không hiểu.

- Hiểu . . .

Phật Ma mới định nói hiểu lầm nhưng chữ cuối cùng chưa kịp thốt ra thì phân thân đã vỡ vụn.

Lâm Phàm xuất hiện trước mặt pháp thân Phật Ma, đấm vào mặt y.

Phật Ma ngửa người ra sau.

Lâm Phàm thừa thắng xông lên, năm ngón tay xòe ra đè Phật Ma xuống đất.

Lực lượng hung mãnh đột nhiên khuếch tán, mảnh đất Tịnh Thổ vỡ vụn, tổn thất nặng nề.

Không có Phật Ma ngăn cản, biển lửa sóng lớn sôi trào muốn cắn nuốt tất cả.

Lâm Phàm không thèm nhìn, vung tay ra sau ngăn chặn sóng lớn biển lửa dưới lòng bàn tay.

Hắn nhìn thẳng vào mắt Phật Ma:

- Thích làm phật như vậy thì bản phong chủ sẽ giúp ngươi lĩnh ngộ một chút chân lý.

- Luân hồi!

Một mảnh không gian hư vô.

Lâm Phàm lơ lửng trên cao, vô cùng bình tĩnh.

- Ài, đã tạo dựng vài thế giới luân hồi, tương lai không còn sức

đánh ngươi cũng được một môn kỹ năng, có thể giúp ngươi luân hồi, kiếm chút tiền, miễn cưỡng đủ sinh sống.

Phật Ma đạt được Tịnh Thổ, muốn trở thành Phật.

Đáng tiếc xuất gia giữa đường, không được ai hướng dẫn, không rõ ràng một chút chân lý, khiến người bất đắc dĩ.

Giơ tay lên, tạo dựng pháp tắc thế giới luân hồi.

Lâm Phàm đã quá quen thuộc, không làm tùy tiện như trước kia, mặc cho thế giới tự vận hành.

Giờ hắn hiểu biết và có năng lực, tạo dựng ra tới thế giới rất hoàn mỹ, sẽ không tồn tại chỗ thiếu hụt nào.

Hắn còn chủ động lôi kéo ai đó trong thế giới luân hồi để đạt tới mục đích thật sự.

Bệnh viện.

Bắt đầu là bệnh viện.

Quen thuộc.

Rồi các bác sĩ đỡ đẻ bận rộn.

- Nguy rồi, bà bầu đã không có hơi thở, phải sinh mổ!

- Ài, đàn ông gì độc ác quá, dù phát hiện thê tử ngoại tình cũng đừng chém trúng động mạch chứ, ít ra chờ con trai sinh ra đã.

- Có lẽ với người đàn ông kia thì đứa nhỏ này không phải con của mình.

- Đừng líu ríu nữa, mau chuẩn bị sinh mổ, nếu kéo dài quá lâu thì mạng sống của em bé sẽ nguy hiểm!

Một tiếng quát, các bác sĩ phụ sản bận rộn với việc của mình, người phụ nữ đã tắt thở nên không cần gây tê.

Một lúc lâu sau, tiếng em bé khóc từ phòng sinh len lỏi ra ngoài.

Bên ngoài bệnh viện, nhiều bệnh nhân cùng người nhà đi vào bệnh viện.

Một hòa thượng già dừng bước, đưa mắt nhìn về phía bệnh viện,

con mắt đục ngầu nhưng lấp lóe tia sáng thần:

- Kẻ này có duyên với phật.

Hòa thượng già miệng niệm phật hiệu, dần dần biến mất, không ai chú ý tới mới rồi nơi này còn đứng một hòa thượng già.

Chương 1191: Kẻ này tuệ căn biến dị

Mười năm sau.

Phật Ma lớn lên.

Lâm Phàm không biết tên thật của Phật Ma, hắn lười nghĩ tên mới nên dùng đại cái tên Phật Ma.

Vì không có người nhà, không họ hàng nên Phật Ma bị đưa đến cô nhi viện.

Trong mười năm qua, mỗi ngày Phật Ma đều cầm quyển sách.

Quyển sách này là kinh phật, ngày đó bỗng dưng xuất hiện cạnh đầu giường của Phật Ma, không biết là ai tặng, nhưng y xem nó như món đồ chơi duy nhất, đọc mỗi ngày.

Có chữ không biết ý nghĩa là gì, nhưng không ảnh hưởng Phật Ma đọc quyển kinh phật này.

Trong khoảng thời gian này.

Trong cô nhi viện xảy ra đánh nhau.

Phật Ma bởi vì hình thể gầy yếu nên toàn bị người ưu tiên ăn hiếp.

Ngay từ đầu Phật Ma không cam tâm, đánh lại người ta đổi lấy mặt mũi bầm dập.

Dần dà tâm cảnh của Phật Ma thay đổi, khi bị người ăn hiếp thì chỉ mỉm cười, không đánh lại:

- Nếu đánh ta có thể để ngươi vui vẻ, ta chịu tổn thương rất dáng giá.

Phật Ma mười tuổi nói ra lời này không khiến người bội phục, ngược lại bị đánh thảm hại hơn.

Từ đó về sau, danh hiệu đồ khùng đặt lên người Phật Ma.

Bên ngoài cô nhi viện, lão tăng mỉm cười nhìn, vui mừng nói:

- Kẻ này có tuệ căn.

Lão tăng nói xong bước đi, mặc kệ Phật Ma ở bên trong ăn đòn mềm xương.

Tám năm sau.

Phật Ma mười tám tuổi, đã trưởng thành, thành tích khá tốt, đậu vào đại học.

Bốn năm trong đại học, vì tính cách nên Phật Ma được nhiều người nhớ kỹ, một nhân vật quái lạ.

Trong túc xá.

Phật Ma cầm một quyển sách, một quyển kinh phật mới, không biết nó đến từ đâu, lúc y mở mắt ra đã thấy nó lẳng lặng nằm cạnh mình.

Tới bữa cơm trưa.

- Phật Ma, mang món cơm rưới thịt băm cho ta.

- Mang luôn lon coca nhé.

- Ta hết card network rồi, mua giùm một thẻ đi.

- Sẵn xách rác xuống dưới giùm tụi này luôn.

Phật Ma không từ chối, mang trên mặt nụ cười thản nhiên:

- Được rồi, không thành vấn đề.

Khi Phật Ma mang đồ về, có người lúng túng nói:

- Phật Ma, tháng này ta không đủ tiền, cho thiếu đỡ nhé, tháng sau sẽ trả lại cho ngươi.

Đây là lần thứ nhất mở miệng, có chút thấp thỏm, nhưng người này không ngờ Phật Ma đồng ý.

- Không sao.

Ngày qua ngày, năm qua năm.

Cuộc sống của Phật Ma rất quy luật, rất bình thường, cơ bản không có gì dao động.

Mỗi ngày mang cơm cho bạn cùng phòng, hỗ trợ cầm chuyển phát nhanh, đôi khi nợ tiền thì y cũng không đòi, người ta không trả, y không phàn nàn.

Năm thứ ba đại học, Phật Ma nổi tiếng trong trường học.

Không phải vì y đã làm chuyện gì kinh thiên động địa, mà là người sống chung ký túc xá với Phật Ma quá hạnh phúc. Trừ không thể để Phật Ma ngủ bạn gái của họ ra, những việc khác đều giao cho y làm.

Tin này cực hot trong diễn đàn trường học, mọi người kinh ngạc rớt cằm.

Bọn họ sống đến bây giờ chưa từng gặp dạng người như vậy.

Chịu mệt nhọc, người khác muốn y giúp gì đều không từ chối.

Người ở chung ký túc xá với Phật Ma sống kiểu cơm đến há miệng, áo đến vươn tay, hoàn toàn không gặp áp lực gì.

Trời mưa, không ai chịu đi mua cơm thì có Phật Ma đi.

Trời lạnh, không ai giặt quần áo, có Phật Ma giặt giũ.

Từ đó về sau, hễ Phật Ma đi học đều sẽ bị rất nhiều người vây xem.

Trong điện thoại di động của Phật Ma đầy ắp bạn bè nữ, y rất được nữ sinh hoan nghênh.

Trong nữ sinh lưu truyền một câu.

- Chờ ngày nào chơi chán sẽ gả cho người đàng hoàng như Phật Ma.

Một ngày nào đó, có một nữ thần trong trường rụt rè, ngại ngùng đến trước mặt Phật Ma.

Phật Ma nhìn nữ nhân chặn đường đi của mình, tò mò hỏi:

- Nàng có chuyện gì không?

Nữ thần cúi đầu:

- Cái đó . . . ngươi có thể giúp ta chuyện này không? Ta mang thai, muốn đi bệnh viện bỏ nó, ngươi có thể đi cùng ta không?

Phật Ma kinh ngạc hỏi:

- Tại sao phải bỏ? Ta cho rằng không nên làm vậy, đây là một sinh mệnh, nó có quyền sống tiếp, không nên bị người chi phối, tạo nên sát nghiệt, kiếp nạn quấn thân, không phải không báo mà vì chưa tới.

Nữ thần do dự:

- Nhưng mà . . .

Nàng bị bồ đá, sinh con rồi lấy gì nuôi?

Phật Ma cười từ bi:

- Ta cho rằng nên sinh ra, ta sẽ nuôi giúp nàng.

Khi nói câu này, bất cứ ai đều sẽ cảm động rơi nước mắt.

Nhưng khiến tâm cảnh của Phật Ma thay đổi là nữ nhân cao ngạo, miệt thị nhìn Phật Ma từ trên xuống dưới, rồi giễu cợt bước đi:

- Ngươi không xứng nuôi con của hắn.

Thái độ cao ngạo khác hẳn với lúc nãy.

Phật Ma đứng tại chỗ, nhìn phật kinh lâu như vậy trái tim của y đã không dễ bị lay động. Nhưng câu nói hôm nay đánh vào lòng Phật Ma, không quên được, không thể bỏ qua.

Trở lại ký túc xá.

Phật Ma ngồi thẫn thờ trên giường.

Bạn cùng phòng thấy Phật Ma thả hồn lên mây thì luống cuống, nếu y bị gì thì bọn họ không còn thời gian sống thoải mái nữa.

Phật Ma bỗng cười lớn, cười rất thoải mái.

Y niệm phật hiệu:

- Lòng rối loạn, tội nghiệt, tội nghiệt.

Tâm dần dần bình tĩnh, Phật Ma trở lại như trước kia.

Bạn bè cùng phòng thở phào nhẹ nhõm, mợ nó, thì ra là gián đoạn động kinh, hù chết người.

Ngoài trường học.

Lão tăng đứng ở bên kia đường, cười càng thêm xán lạn.

- Kẻ này tuệ căn kinh người.

Mấy năm sau.

Phật Ma tốt nghiệp, y sống cuộc đời bình thường, không tìm được công việc gì khiến người hâm mộ, chỉ làm nhân viên công chức quèn.

Trong khoảng thời gian này Phật Ma có bạn gái, nhan sắc tạm được, dáng người cũng không tệ.

Phật Ma mang theo đồ vật, móc ra chìa khoá mở cửa chống trộm.

Đây là một căn hộ chung cư độc thân, giá không đắt nhưng cũng không rẻ.

Phật Ma nhìn cửa phòng ngủ chính đóng kín, bên trong phát ra âm thanh kỳ lạ, những tiếng rên cao vút.

- Fuck me!

Kẽo kẹt!

Rầm rầm!

Nghe như tiếng ván giường.

Bạch bạch bạch!

Hình như là tiếng da thịt chạm nhau.

- Hộc hộc!

Tiếng nam nhân thở hổn hển.

- A! A! A!

Tiếng nữ nhân rên rỉ.

Không đúng, là giọng của bạn gái của ta mà?

Bộp!

Bánh ngọt rời tay Phật Ma rớt xuống đất, đọc kinh phật nhiều

năm, tâm cảnh của y đã đạt tới cảnh giới rất cao, bây giờ đối mặt chuyện này làm y hơi bối rối.

Bên phải là phòng bếp.

Phật Ma lặng lẽ đi vào phòng bếp, nhìn thấy một con dao bầu treo ở đó, y vươn tay cầm cán dao, đứng im thật lâu.

Tiếng động trong phòng như ma âm giày vò Phật Ma.

Bên ngoài chung cư.

Lão tăng ở yên một chỗ, con mắt đục ngầu nhìn chằm chằm căn hộ sáng đèn.

- Tâm ma đã đến, ngươi sẽ lựa chọn như thế nào?

Phật Ma đứng trước cửa phòng ngủ chính, tay cầm dao bầu run nhẹ.

Tâm ma quấy phá trong lòng y.

Chém chết đôi cẩu nam nữ này!

Rầm!

Phật Ma đẩy cửa ra, hình ảnh khó coi đập vào mắt y.

Hai thân thể không mảnh vải che quấn quýt lấy nhau.

Con dao trong tay run bần bật, Phật Ma hít thở dần dồn dập.

Phật Ma đóng cửa lại, lẩm bẩm nói thầm:

- Giả, đều là giả, con mắt của ta nghiệp chướng quá nặng.

Phật Ma thả dao lại chỗ cũ, mở cửa đi ra khỏi nhà.

Cửa thang máy.

Lão Vương hàng xóm xách bình rượu, thấy Phật Ma thì vội bảo:

- Mới nãy ta thấy vợ của ngươi dẫn theo đàn ông về.

Phật Ma cười hỏi:

- Có gì khác nhau?

Lão Vương ngạc nhiên khó hiểu:

- Hả?

Phật Ma bình tĩnh lấy một tờ tiền ra huơ trước mặt lão Vương:

- Tờ tiền này không phải một mình ta đã dùng, ta sẽ vứt bỏ nó sao? Miễn không quá kém, rách nát thì vẫn có thể dùng.

Bình rượu trong tay lão Vương rơi xuống đất bể nát, gã nghệch mặt ra.

Phải là đồ ngu cỡ nào mới nói ra được câu ngụy biện này?

Bên ngoài chung cư.

Lão tăng nhập định, sau đó mở mắt:

- Ngươi mà không thành phật thì ai có thể thành phật? Cảnh giới quá cao, cao kinh khủng, bần tăng không bằng, bội phục, thật sự phục. Kẻ này tuệ căn đã biến dị.

Phật Ma đi trên đường phố.

Y đang cho đối phương thời gian, không về nhà quấy rầy họ.

Phương xa loáng thoáng có tiếng khóc.

Một nam nhân trẻ tuổi ngồi xổm ở ven đường, ôm đầu khóc rống.

Phật Ma tiến lên hỏi:

- Huynh đệ có chuyện gì buồn vậy? Sao khóc thảm thương thế? Nam nhân là phải nhịn không rơi lệ, đừng quá bi thương.

Nam nhân ngẩng đầu:

- Bấm nút biến! Lão tử ghét nhất cái thứ như ngươi, rõ ràng không gặp chuyện bi thương nhưng nhiều chuyện an ủi người khác đừng buồn. Mẫu thân của ta bị bệnh tim, cần đổi trái tim, ngươi nguyện ý đưa trái tim cho mẫu thân của ta không? Không chịu thì cút xéo ngay!

Phật Ma nhìn nam nhân, mỉm cười nói:

- Lòng hiếu thảo đáng khen, ta nguyện ý, chúng ta đi bệnh viện

ngay thôi.

Nam nhân trẻ tuổi ngây người nhìn Phật Ma, dường như không dám tin.

Mấy ngày sau.

Trên bàn giải phẫu trong bệnh viện.

Người trẻ tuổi cảm kích nói:

- Ân nhân, rất đa tạ ngài, ta nguyện ý táng gia bại sản cho ân nhân tất cả tiền bạc!

Phật Ma lắc đầu:

- Tiền tài là vật ngoài thân, không cần cho ta, sau này một lòng hướng phật là được. Loạn thế Đạo giáo, thịnh thế Phật môn. Tuy ta không có thân phận Phật môn nhưng một lòng hướng phật, nguyện lấy thân thể nhỏ bé này giúp người trong loạn thế.

Trong thế giới luân hồi, người Phật Ma bắn ra ánh sáng vàng chói lòa bao phủ toàn thế giới, Lâm Phàm chưa từng gặp tình huống này bao giờ.

Thế giới luân hồi không vỡ vụn mà là ngưng tụ thành một điểm, dung nhập vào quả cầu ánh sáng dâng lên.

Lâm Phàm kinh ngạc kêu lên:

- Tình huống thay đổi!

Luân hồi nhiều lần như vậy nhưng đây là trường hợp xảy ra đầu tiên.

Thế giới luân hồi không vỡ vụn.

Chương 1192: Với chỉ số thông minh hiện giờ thì khó hiểu được (1)

Bên ngoài.

Luân hồi lâu như vậy nhưng với bên ngoài thì mới qua trong chớp mắt.

- Không ngờ Phật Ma trở thành người chết sớm nhất trong luân hồi.

Lâm Phàm có thể cho thêm chút màu sắc trong thế giới luân hồi, nhưng không thể chi phối quá nhiều.

Thế giới luân hồi cần tự do phát triển.

Tình huống hiện tại là đã phát sinh biến hóa kinh người, nếu không thì chẳng xảy ra chuyện này.

Quả cầu ánh sáng dung nhập vào người Phật Ma.

Phật Ma bị luân hồi nên tư tưởng và hành vi sẽ đổi khác nhiều.

Phật Ma mở mắt ra.

Tịnh Thổ phát sinh biến hóa kinh người, một luồng phật lực bộc phát ra từ người Phật Ma.

Lâm Phàm ngăn chặn biển lửa của Xích Diễm Hoàng, phật lực bao phủ đẩy lui biển lửa cho đến biến mất.

Lâm Phàm thầm nghĩ:

- Đệt, không lẽ luân hồi bị trục trặc?

Cứ cảm thấy Phật Ma là lạ, không giống như suy nghĩ của hắn.

Xích Diễm Hoàng giật mình kêu lên:

- Cái gì?

Hoang Thần bị đẩy lùi, tan biến, chuyện này không thể xảy ra được.

Có vấn đề, chắc chắn có ẩn khuất gì đó.

Phật Ma bay lên, phật quang sau đầu sáng như mặt trời, Tịnh Thổ chấn động, vô số phạn âm truyền ra từ hư vô.

Một ảo ảnh Phật xuất hiện, dần ngưng tụ đặc lại.

Phật Ma vái:

- Nam Mô A Di Đà Phật.

Người sáng tạo Tịnh Thổ, vị Phật đầu tiên trên cõi đời.

Nam Mô A Di Đà Phật tỏa ra uy thế kinh người, ngồi xếp bằng ở hư không niệm kinh cho Phật Ma. Thiên âm phạn văn bay ra từ miệng Nam Mô A Di Đà Phật quay quanh Phật Ma.

Tây Phương Cực Lạc Tịnh Thổ bắt đầu gia cố cho Phật Ma.

Phật Ma nhắm mắt, Kim Thân ngưng tụ, bờ môi mấp máy không phát ra tiếng nhưng toàn bộ Tịnh Thổ tràn ngập phạn âm của Phật Ma.

Phạn âm ngưng tụ thành thực chất.

Phật liên tràn ra.

Phật long bay lượn

Phật hoa nở rộ trong Tịnh Thổ, mỗi đóa phật hoa đều là phật quả, tranh nhau mở ra cung nghênh vị chân phật thứ hai của Tịnh Thổ.

Lâm Phàm giật mình:

- Trời ơi, chuyện gì thế này? Đừng nói là luân hồi biến Phật Ma thành Phật nhé?

Nếu không thấy tận mắt thì tuyệt đối sẽ không tin tưởng.

Lâm Phàm trầm tư.

Hắn đã sớm cảm giác kỹ năng luân hồi không tầm thường.

Rút thăm trúng luân hồi siêu bá đạo, nay xem ra bá đến không thiên lý.

Tám vị cường giả viễn cổ tụ tập lại, tình huống kinh người của Phật Ma khiến họ hoang mang, không dám có hành vi quá khích.

Các Phật Đà trong Tịnh Thổ thấy Phật Ma bá đạo, phát ra phật lực kinh người vô cùng đều âm thầm hưng phấn, xem ra tu vi của y tiến thêm một bước, đạt tới mức độ kinh người.

Khi đó còn ai đấu lại Phật Ma?

Tu vi của Phật Ma liên tục tăng cao đến Hỗn Nguyên cảnh đỉnh mới ngừng lại.

Lâm Phàm nhíu mày nói:

- Bật hack cũng không quá lố như vậy.

Lúc trước tu vi của Phật Ma chỉ là Hỗn Nguyên cảnh sơ kỳ, nhưng bây giờ trực tiếp tăng lên tới đỉnh, thật sự kinh người.

Hắn có chút đau đầu, có vẻ đã lật thuyền trong mương.

Phật Ma mở ra phật nhãn, gật đầu với Nam Mô A Di Đà Phật.

Nam Mô A Di Đà Phật dần tan biến như chưa từng xuất hiện.

Phật Ma vươn tay bắn ra phật lực, Tịnh Thổ bị sụp đổ trong khi chiến đấu dần được chữa trị, phục hồi như cũ.

Sau đó phật âm chấn động.

Những Phật Đà đã chết lại hiện ra với thân thể trong suốt.

Phật Ma thì thầm:

- Một thế làm việc thiện, sau khi chết lên cực lạc, đến chỉnh quả, có thể thành Kim Thân La Hán, tái tạo Kim Thân.

Phật Ma vươn tay, cổ tay rách một đường, máu màu vàng bay ra bao trùm những linh hồn trong suốt.

Ánh sáng vàng chói lòa, Phật Đà đã chết ngồi xếp bằng, tụng niệm phạn âm, Kim Thân hiển hiện.

Lâm Phàm không đại chiến một trận với Phật Ma, phát hiện Phật Ma bây giờ rất quái dị, kỳ lạ.

Phật Ma nhìn về phía Lâm Phàm.

Hắn nhủ thầm không lẽ sắp đánh trận lớn?

Muốn vậy thì cứ nhào vô.

Tuy Phật Ma nhà ngươi bị luân hồi, xảy ra chút vấn đề, nhưng đánh nhau thì ta chưa từng sợ ai.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo khiến Lâm Phàm rất ngạc nhiên.

Phật Ma rơi xuống đất, phật đài dưới thân tan biến.

- Đa tạ Lâm phong chủ giúp bần tăng lĩnh ngộ chân lý phật, đây là công đức vô lượng, vật thường không thể cảm tạ hết được. Bần tăng chỉ có Tịnh Thổ đáng giá tặng cho Lâm phong chủ.

Không đợi Lâm Phàm nói thêm cái gì, Phật Ma làm hành động kinh người.

Cúi đầu bày tỏ lòng tôn kính, Phật Ma giơ cao tay vái, vỗ tay giơ trước ngực, quỳ thẳng, tay chạm đất, cúi đầu sát đất.

Đây là nghi thức hành lễ cung kính nhất của Phật giáo.

Bình thường chỉ có phàm nhân quỳ Phật mới làm lễ lớn như vậy.

Phật Ma làm kiểu này khiến Lâm Phàm không biết nên nói cái gì.

Chờ chút, luân hồi đã làm gì?

Không lẽ biến Phật Ma thành đồ đần?

Phật Ma xòe bàn tay ra, miệng niệm kinh văn, Tịnh Thổ chấn động, sau đó từ từ thu nhỏ đến mức chỉ bằng lòng bàn tay.

Phật quốc trong lòng bàn tay, Phật quốc thật sự.

Phật Ma mở miệng nói:

- Xin Lâm phong chủ nhận lấy.

Một số Phật Đà Tịnh Thổ hét lên:

- Không thể, Nam Mô Thượng Cổ Phật Ma! Không thể tặng thứ này ra ngoài!

Bọn họ không tin nổi Phật Ma sẽ làm ra chuyện như vậy, dâng tặng Tịnh Thổ cho người khác.

Phật Ma lắc đầu:

- Tịnh Thổ tồn tại không phải để an nhàn hưởng thụ, có được một phương, mà là đất lành tâm linh một phương cho người tin phật trên thế gian. Chúng ta đều là Phật, không phân chia trên dưới, nên đi khắp thế gian lĩnh ngộ Phật chứ không phải vùi đầu xem kinh Phật, luân lý luận Phật. Thế nào là thiện? Thế nào là ác? Thiện đến tận cùng là ác, thiện ác khó phân, cần cảm ngộ. Từ hôm nay bần tăng là Hiện Thế Phật, Nam Mô Thượng Cổ Phật Ma biến mất từ đây.

Nói xong bàn tay Phật Ma nhích nhẹ, Tịnh Thổ bay tới trước mặt Lâm Phàm.

Phật Ma quay người rời đi, chân đạp xuống đất biến thành lão tăng, dần đi xa khuất trong tầm mắt mọi người.

- Phật Ma, chờ chúng ta với!

Sau khi Phật Ma đi, nhóm Phật Đà bối rối không biết nên làm sao. Họ không nghe hiểu mấy lời Phật Ma nói, mù tịt.

Gì mà Phật với không Phật, bọn họ chỉ biết rằng Tịnh Thổ là địa bàn của họ, bọn họ là Phật trong Tịnh Thổ.

Phật là cái gì?

Bọn họ cũng không hiểu, chỉ biết đó là cách gọi cấp độ.

Bây giờ thì sao thế này?

Phật Ma tặng Tịnh Thổ cho người khác thì chơi cái khỉ gì nữa?

Lâm Phàm ngây người hồi lâu, hắn lấy lại tinh thần, không biết nên bắt đầu từ đâu:

- Thú vị đây.

Hàng loạt hành động của Phật Ma quá xuất sắc, đừng nói khiến người mù tịt, bản thân Lâm Phàm cũng không hiểu gì cả.

Đợt luân hồi này không phát sinh chuyện gì đặc biệt, có thể nói Phật Ma rất thảm thương trong luân hồi, không ai thảm bằng y.

Nhưng bây giờ Phật Ma biểu hiện ra ý tưởng hơi bị cao cấp.

Người tranh một khẩu khí, Phật tranh nén nhang, dù là Phật vẫn có thứ muốn lấy.

Nhưng Phật Ma biểu hiện ra không muốn không cầu, nếu không đã chẳng tặng cho hắn Tịnh Thổ.

Đó là Tịnh Thổ!

Tám vị cường giả viễn cổ hóa đá.

Bọn họ thảo luận ồn ào:

- Chuyện gì xảy ra? Sao Phật Ma đi rồi?

- Không biết, không hiểu thấu, hoàn toàn xem không hiểu.

- Tên này rốt cuộc đã làm gì Phật Ma?

Lâm Phàm cầm Tịnh Thổ trong tay, không bị chống cự, Tịnh Thổ thật sự nhận hắn:

- Thú vị lắm.

- Này, tám người kia, các ngươi may mắn lắm, tâm trạng hôm nay bị Phật Ma làm tuột hứng nên sẽ bỏ qua cho các ngươi, lần sau bản phong chủ sẽ tìm các ngươi đánh một trận thật sự!

Lâm Phàm không muốn ra tay nữa, đã bị Phật Ma lây nhiễm.

Chương 1193: Với chỉ số thông minh hiện giờ thì khó hiểu được (2)

Tâm tính của y thay đổi khiến người không chịu nổi.

Mới rồi Lâm Phàm thấy Phật Ma trong thế giới luân hồi dung nhập vào phật quang sau đầu của Phật Ma.

Nếu Phật Ma ở đây sẽ nói cho Lâm Phàm biết cái này là một giới trong phật đạo ba ngàn đại thế giới.

Xả thân giới.

Bởi vì luân hồi khiến Phật Ma lĩnh ngộ xả thân giới trong ba ngàn đại thế giới.

Ba ngàn đại thế giới tức là Phật Quốc.

Phật Ma đi lên con đường của mình.

Giống như Nam Mô A Di Đà Phật sáng tạo Tây Phương Cực Lạc Tịnh Thổ, Phật Ma cũng đang từ từ sáng tạo Tịnh Thổ của riêng mình.

Tám vị cường giả viễn cổ ngó nhau, thấy sự bất đắc dĩ trong mắt đối phương.

Đang làm cái quái gì vậy?

Vốn đến vì Tịnh Thổ, sau đó bị Phật Ma dụ vào, suýt đồng ý rồi.

Giờ Phật Ma tặng Tịnh Thổ, còn y thì hóa thân thành lão tăng biến mất, hết thảy đều khiến người mờ mịt.

Thế Minh trầm giọng nói:

- Đi!

Thế Minh hiểu rằng tiếp tục chống lại tiểu tử này tạm thời không được chỗ tốt gì, đành lùi lại, sau đó đi liên hợp với cường giả viễn cổ khác.

Phật Ma chiếm cứ Tịnh Thổ, bọn họ thăm dò, thật lâu không ra

tay cũng vì kiêng kị Tịnh Thổ, giờ nó rơi vào tay tiểu tử này, nếu đại chiến thật thì khó đoán trước, không ai dám bảo đảm sẽ không xảy ra chuyện gì.

Chiến đấu sắp bùng nổ nhanh chóng kết thúc.

Lâm Phàm đứng thẫn thờ tại chỗ.

Hắn thầm nghĩ:

- Lão tử đi ra ngoài, tìm đến Tịnh Thổ để làm chi?

Nhưng vắt óc nửa ngày vẫn không hiểu, đau đầu ghê, với trí thông minh hiện giờ của hắn thật khó hiểu thấu.

Keng!

Kiếm Thái Hoàng ra khỏi vỏ.

Kiếm quang lóe lên.

Máu tươi bắn tung tóe.

Lâm Phàm đứng chết.

Lâm Phàm vuốt kiểu tóc đẹp trai, tinh khí thần lại phục hồi đến đỉnh:

- Phù, sảng khoái rồi. Suy nghĩ nhiều làm gì, muốn nổ đầu, cảm giác bây giờ rất tốt, dễ chịu.

- Đi thôi, tuy không kiếm được điểm nhưng ít ra còn có chút thu hoạch, Tịnh Thổ không tệ, không tệ.

Thu hoạch tràn đầy.

Vừa lòng thỏa ý.

Tuy không hiểu rõ Phật Ma làm cái quái gì nhưng hiển nhiên đã bị hắn làm tin phục.

. . .

Lâm Phàm lơ lửng trên một khu rừng, hắn đang rảnh, không ai đưa điểm nên đành tìm yêu thú đánh thử.

Đã hứa không kiếm chuyện với yêu thú, nhưng hắn không còn

cách nào.

Phật Ma chạy.

Những đệ tử kia cũng chạy mất.

Người ta đã tặng cho Tịnh Thổ, hắn không thể trở mặt vờ như không quen biết, túm người ta lại đánh đập đúng không nào?

Nên đành tìm yêu thú kiếm điểm.

Đương nhiên, hắn bảo đảm tuyệt đối không đánh chết một con yêu thú, chỉ luận bàn xíu thôi.

Lâm Phàm lơ lửng, hít sâu một hơi, từ hai lỗ mũi bộc phát ra lực hút mãnh liệt, lực hút rất mạnh, hình thành gió lốc, yêu thú trong rừng rên rỉ bị hất bổng lên trời.

Đám yêu thú rất mờ mịt, chúng có chọc gì ai đâu? Chuyện gì vậy?

Lâm Phàm vươn tay, dựng thẳng một ngón tay, cẩn thận nói:

- Ta sẽ rất cẩn thận.

Ngón tay búng một cái.

Hư không nhận chấn động.

Ầm!

Ầm!

Một mảnh hư không ầm vang.

Thân thể của đám yêu thú bị ngược đãi tàn nhẫn không phải con người nên làm.

Lâm Phàm nhanh chóng dừng tay.

Yêu thú bị buông xuống, từng con tơi tả, trợn trắng mắt, lè lưỡi nằm ở nơi đó.

Xảy ra chuyện gì?

Đau quá.

Điểm vào tay, tâm tình Lâm Phàm vui vẻ hơn.

Hắn không chém giết yêu thú mà đánh ra một kích, phân tán lực lượng, đánh đám yêu thú tơi bời, chìm đắm trong uy thế khủng bố của hắn là đã đủ.

Tâm tình của Lâm Phàm thoải mái hơn nhiều:

- Tuyệt vời, khống chế lực lượng lại tiến bộ thêm một bước.

Nếu đặt ở trước kia, hắn đấm ra cú đấm dồn hết sức, không yêu thú nào chịu nổi, có lẽ xịt phân luôn.

Thứ lỗi vì hắn nói chuyện thô tục, nhưng hắn chân thật gần giống vậy.

Lâm Phàm rời khỏi khu rừng, bỏ lại đàn yêu thú rên rỉ nằm la liệt dưới đất.

Phương xa tít.

Nhóm người Thế Minh xuất hiện ở nơi đó.

Thế Minh mặt ủ mày chau;

- Tình huống này là thế nào? Chúng ta thì miễn bàn rồi, dù gì là cường giả viễn cổ, thực lực tạo hóa mà sao năm lần bảy lượt bị hậu bối hù bỏ chạy?

Gã không nghĩ ra, khó hiểu.

Xích Diễm Hoàng bực bội nhìn đám người:

- Nếu không phải tại các ngươi khăng khăng đòi đi thì một mình ta đủ đập dẹp cái thứ thùng rỗng kêu to kia rồi!

Cường giả viễn cổ khác liếc xéo Xích Diễm Hoàng. Đừng giả bộ, đập dẹp cái thứ thùng rỗng kêu to? Sợ là bị người ta đánh đến không thấy trời trăng.

Đã tung ra chiêu lớn nhưng đổi lấy kết quả thế nào?

Không được gì cả.

Đế Tôn hít thở dồn dập, mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ:

- Chúng ta đều là nhà vô địch, bây giờ tiểu tử này trở thành ma chướng trong lòng chúng ta, không diệt trừ hắn là lòng khó chịu. Các vị, sau này mục tiêu của chúng ta e rằng sẽ là tiểu tử này!

- Đế Tôn nói có lý.

Các cường giả viễn cổ chưa đánh với Lâm Phàm thì hơi bất ngờ, hậu bối này đã làm gì bọn họ mà khiến họ tức giận như thế.

Thế Minh mở miệng nói:

- Các ngươi không đánh một lần với tiểu tử đó nên không rõ. Ba chúng ta đều từng có xung đột với tiểu tử kia, cường giả đệ nhất trong hậu bối trừ hắn ra không còn ai khác, không thể khinh thường.

Nguyên Tổ Thâm Uyên phun trào lần cuối cho bọn họ thấy bí mật chung cực bên trong nó.

Thật sự, phun ra thần vật mạnh đến đáng sợ.

Một mảnh đất thần vật đã nâng thực lực hậu bối đến Hỗn Nguyên cảnh đỉnh, ngang hàng với họ, nói ra khiến người khó tin, nhưng thấy tận mắt thì buộc phải tin.

Xảy ra chuyện xấu hổ.

Những thần vật như bị mù, không chọn cường giả tuyệt thế đoạt tạo hóa như bọn họ mà đi chọn cái đám cặn bã yếu nhớt, đây là sỉ nhục với cường giả viễn cổ.

Thiên địa phương xa biến đổi, đó là một biển máu, trong biển máu có vô số oan hồn đang kêu thảm, dù không đến hơi thì mùi máu tanh nồng vẫn xộc vào mũi.

Một giọng nói âm trầm truyền đến:

- Các vị, sao lăn lộn thảm như thế? Chắc vì không tìm được thần vật?

Tám vị cường giả viễn cổ tập trung nhìn dị cảnh phương xa.

Rất nhanh, bọn họ biết đối phương là ai, sắc mặt rất khó coi.

- Luyện Ngục Ma Hoàng!

Bọn họ đã nhận ra đối phương là ai.

Dù phong cách ra sân hơi bị kinh người nhưng giọng điệu đáng ghét kia không thay đổi, nghe xong liền biết là ai.

Rất nhanh.

Một bóng dáng xuất hiện, khi xuất hiện thì biển máu sau lưng gã rút vào trong cơ thể.

Đế Tôn có chút đỏ mắt:

- Xem ra ngươi lấy được thần vật.

Luyện Ngục Ma Hoàng cười lớn, áo khoác màu đỏ khiến người hãi hùng:

- Ha ha ha ha ha ha! May mắn thôi, một món thần vật bay qua trước mặt bản hoàng mà không ngừng lại, còn muốn rời xa bản hoàng. Bản hoàng tức giận chém nó làm đôi, một nửa chạy mất, nửa kia ở lại bị bản hoàng chiếm lấy.

Luyện Ngục Ma Hoàng vênh váo khoe khoang:

- Như thế nào? Tám người không một ai được chút gì sao? Khó tin thật, theo ta được biết thì có nhiều người được thần vật, cái này gọi là thuận theo thiên mệnh, số phận lựa chọn.

Đạt được thần vật, luyện hóa bản thân, thực lực đột nhiên tăng mạnh, đám người trước mắt không đánh lại gã. Nếu cả đám liên hợp lại thì là câu chuyện khác, nhưng gã vẫn có sức liều mạng.

Luyện Ngục Ma Hoàng được một nửa thần vật này, luyện hóa nó vào trong người thì biết đó là cái gì.

Chương 1194: Diệt tông

U Minh Huyết Hải.

Bên trong có bốn ức tám ngàn vạn Huyết Thần Tử.

Biển máu không cạn thì gã không chết.

Tiếc rằng một nửa khác chạy thoát, chẳng biết đi đâu, nhưng từ trong vô hình có liên kết, chắc chắn gã sẽ tìm được nó.

Khi ấy biển máu đại thành, có thể sử dụng bốn ức tám ngàn vạn Huyết Thần Tử chứ không phải hai ức bốn ngàn vạn như bây giờ.

Luyện Ngục Ma Hoàng luyện hóa biển máu, biết biển máu có ba món bảo bối kinh người, nhưng y không được cái nào, rất không cam lòng.

Đế Tôn không nhịn được lẩm bẩm:

- Chết tiệt, ngay cả hắn đều có thể lấy thần vật nhưng chúng ta không chiếm được món nào, ông trời không có mắt!

Đế Tôn cảm thấy thật sự không có mắt, nếu sáng mắt thì đã không như vậy.

Thế Minh đáp:

- Đúng thế, cực kỳ khó chịu!

Quá đáng hết sức.

Nếu người khác có thần vật thì Thế Minh không ý kiến gì, nhưng bị Luyện Ngục Ma Hoàng chiếm được thì lại là chuyện khác.

Bọn họ từng bị nhốt trong Nguyên Tổ Thâm Uyên, la ó lớn nhất nhưng nhát nhất là Luyện Ngục Ma Hoàng, bây giờ gã vênh váo trước mặt bọn họ khiến người rất là khó chịu.

Xích Diễm Hoàng hỏi:

- Ngươi tới tìm chúng ta là có ý gì?

Xích Diễm Hoàng bị tiểu tử kia chọc tức xì khói, chưa tìm được

chỗ trút giận, Luyện Ngục Ma Hoàng xuất hiện càng khiến gã khó chịu hơn.

Nếu Luyện Ngục Ma Hoàng tới để khiêu khích thì tám người không ngại dạy cho đối phương một bài học.

Luyện Ngục Ma Hoàng cười nói:

- Lần này đến đây là hy vọng các vị có thể giúp ta một tay.

Mục đích của Luyện Ngục Ma Hoàng rất đơn giản, rủ tám vị cường giả viễn cổ cùng gã cướp lại một nửa biển máu khác.

Sau khi lấy được biển máu Luyện Ngục Ma Hoàng mới biết thần vật này cường đại đến mức nào.

Nửa biển máu khác trốn mất mang theo nhiều đồ tốt, mạnh hơn một nửa bị gã chiếm hữu.

Đơn độc một mình thì gã không dám chắc có thể hạ gục người kia không, nên tìm thêm mấy người trợ giúp là lựa chọn đúng đắn.

Luyện Ngục Ma Hoàng biết đám người này không dễ đồng ý ngay, nhưng không sao, cứ hứa tặng đồ cho họ, nhưng sau đó xảy ra chuyện gì thì khó nói.

Xích Diễm Hoàng cười to bảo:

- Ta không hiểu ngươi nghĩ sao nữa, ngươi cho rằng chúng ta sẽ giúp ngươi?

Luyện Ngục Ma Hoàng phất tay nói:

- Đừng vội từ chối, mọi việc đều có thể thương lượng. Người kia được một nửa khác của thần vật, trong thần vật kia có ba món bảo bối, ta có thể tặng cho các ngươi. Đương nhiên, các ngươi có thể từ chối, nhưng ta nghĩ sẽ có càng nhiều người đồng ý.

Luyện Ngục Ma Hoàng không gấp gáp, gã quyết lấy bằng được nửa kia biển máu.

Chỉ một nửa biển máu đã cho gã chỗ tốt rất lớn, nếu có thể dung hợp biển máu thành khối hoàn chỉnh thì sẽ có uy thế như thế nào?

Ngẫm kỹ đã tưởng tượng được thần vật trọn vẹn sẽ siêu đáng sợ.

Đám người Xích Diễm Hoàng không nói nhiều, họ liếc nhau,

không quá tin tưởng lời nói của Luyện Ngục Ma Hoàng.

Luyện Ngục Ma Hoàng hỏi:

- Các vị, chúng ta cùng nhau sinh hoạt trong Nguyên Tổ Thâm Uyên lâu như vậy mà vẫn chưa tin ta sao?

Đám người trả lời dứt khoát không nể tình:

- Không tin!

Luyện Ngục Ma Hoàng hơi giận, nhưng không biểu hiện ra ngoài:

- Được rồi, ta thề được chưa?

Truyền thừa trí nhớ của gã hơi đứt đoạn, không hoàn chỉnh, nhưng nhớ kỹ ba món bảo bối.

Hai thanh kiếm, Nguyên Đồ, A Tỳ.

Còn có một tòa đài sen.

Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Luyện Ngục Ma Hoàng cho rằng ba món bảo bối này không quan trọng bằng biển máu, nên vì lôi kéo giúp đỡ, gã chấp nhận tặng ba món bảo bối có vẻ không sử dụng được gì nhiều.

Nếu Lâm Phàm ở đây, nghe được nói lời này thì chắc chắn sẽ đập nát đầu chó của Luyện Ngục Ma Hoàng.

Đồ thiểu năng!

Tám vị cường giả viễn cổ lần nữa trao đổi.

Cường giả như họ khi đối mặt lời thề cũng rất e ngại, Luyện Ngục Ma Hoàng nói ra câu này vì khiến bọn họ yên tâm, họ có thể thử xem sao.

. . .

Lâm Phàm một đường càn quét, gặp chỗ nào tụ tập bầy đàn yêu thú thì sẽ dừng lại, đánh tơi bời một trận, kiếm một mớ điểm rồi rời đi.

Với đám yêu thú thì rất thảm.

- Bất đắc dĩ, tuy tu vi Chúa Tể cảnh đã rất mạnh nhưng chưa đủ vô địch.

Lâm Phàm theo đuổi cực hạn lực lượng.

Hắn muốn tăng tu vi lên Chúa Tể nhất thế, khi đó sẽ lại vô địch không đối thủ trên cõi đời.

Mấy ngày sau.

Trên một đảo biển nào đó.

Huyết Luyện Tôn Giả Từ Hàn Minh rời tông đi tới khu vực biển xa xôi.

Đáy biển.

Từ Hàn Minh lấy ra ba món đồ.

Nguyên Đồ, A Tỳ, thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

- Các ngươi tìm đến ta khiến ta rất cảm kích, nhưng sát tính của các ngươi quá nặng, ta không chịu được ý chí sát lục của các ngươi, đành chôn sâu tại đây. Đời này Từ Hàn Minh chỉ muốn làm bạn bên người quan trọng của mình, thế giới rối loạn, ta đã nghĩ thoáng, nếu có đời sau quyết không phụ các ngươi.

Ba bảo bối rung rung rồi vụt tắt không ánh sáng, lẳng lặng nằm sâu ở đáy biển.

Biển máu dung nhập vào trong cơ thể Từ Hàn Minh, ý giết chóc ô uế sôi trào ảnh hưởng gã mỗi lúc.

Từ Hàn Minh ngồi xếp bằng, từ từ tách biển máu trong người ra. Cảm giác đau đớn như bị rút gân lột da, nhưng Từ Hàn Minh không cau mày chút nào.

Gã đã có được những thứ mình muốn, có đồ vật suốt đời muốn bảo vệ.

Nếu là lúc trước, khi chưa gặp người quan trọng thì Từ Hàn Minh sẽ thấy hưng phấn vì thần vật này tìm đến mình, nhưng bây giờ gã không có cảm giác đó, chỉ có lo âu.

Giết chóc dày đặc sẽ ảnh hưởng tâm trí, Từ Hàn Minh sợ mình không chịu nổi phạm phải sai lầm lớn.

Hàn Nhu tông.

Nhứ Nhu ngồi trên giường bên cửa sổ nhìn phong cảnh bên ngoài, bàn tay vuốt nhẹ bụng hơi nhô lên, khóe môi cong lên.

Mắt của nàng đã lấy lại thị lực, Từ Hàn Minh đưa đôi mắt của mình cho Nhứ Nhu, để nàng trông thấy thế giới.

Bùm!

- Phu nhân mau trốn đi, có cường địch xâm nhập tông môn chúng ta!

Người đến là Võ Vương, đã từng là một trong các pháp vương của Thiên Thần giáo.

Gã mới hét xong thì lồng ngực bị vệt sáng xuyên thủng ngã xuống đất, máu tuôn như suối, tắt thở.

Bên ngoài vọng vào giọng nói:

- Thứ kiến hôi.

Luyện Ngục Ma Hoàng đi đến, nhìn thấy Nhứ Nhu, mỉm cười hỏi:

- Xem ra ngươi là phu nhân tông chủ mà đám kiến nhắc tới, nam nhân của ngươi đi đâu rồi? Kêu hắn giao thần vật ra cho ta.

Nhứ Nhu rất sợ nhưng giả vờ bình tĩnh nói:

- Ta không biết.

Luyện Ngục Ma Hoàng lạnh lùng cười:

- Ha ha ha! Không biết? Chờ chút nữa ngươi sẽ biết.

Rìa khu vực biển vang tiếng nổ.

Từ Hàn Minh biến biển máu trong người thành cục máu đặt xuống cạnh ba món bảo bối.

- Rốt cuộc làm xong, ta đã không phải Huyết Luyện ngày xưa, sắp trở thành phụ thân, hưởng thụ niềm vui gia đình, vô âu lo, không hỏi sự đời, chỉ muốn là nam nhân tốt bên cạnh vợ con.

Từ Hàn Minh đứng lên, cười tươi rói.

Đến lúc này gã nhớ Lâm phong chủ, rất cảm tạ đối phương.

Nếu không phải Lâm phong chủ kêu gã thể ngộ nỗi nhục nhã thì gã đã không được gặp nữ nhân xinh đẹp nhất thế giới.

Trái tim của Từ Hàn Minh bỗng co rút lại, nhói đau.

- Chuyện gì vậy? Sao thấy đau? Là vì mất nhiều máu sao?

Từ Hàn Minh ngẫm nghĩ nhưng không đoán ra, có lẽ đúng là vì mất máu.

- Về nhà, về nhà, vợ con, huynh đệ đang đợi ta. Bài trừ những nhân tố không ổn định này rồi, rốt cuộc có thể yên tâm.

Mắt Từ Hàn Minh khép nhưng tâm nhãn có thể thấy rõ tất cả, gã nhìn chăm chú bảo bối lẳng lặng đặt ở nơi đó, không thấy đau lòng, chỉ có áy náy.

Chúng nó chọn gã là vinh hạnh của gã, nhưng bây giờ gã đã không cần những thứ này.

- Về nhà thôi!

Từ Hàn Minh bay lên trời, bay về phía tông môn xa xăm.

Đêm nay phải tổ chức tiệc mừng, toàn tông không say không ngủ.

Từ Hàn Minh tính hết rồi, chờ Nhu Nhi sinh con xong gã sẽ ẩn lui, nhường đại vị tông môn cho người khác, gã sẽ dẫn vợ con đi ngắm thế gian tốt đẹp, bù lại cho Nhu Nhi nhiều năm không thấy cảnh sắc.

Đi Viêm Hoa tông cảm ơn Lâm phong chủ, nếu được thì cho con nhận đối phương làm cha nuôi, một lựa chọn tốt. Sau này có cha nuôi mạnh mẽ làm chỗ dựa sẽ không bị người khác bắt nạt.

Từ Hàn Minh không biết đứa bé trong bụng Nhu Nhi là nam hay nữ, nhưng gã hy vọng là bé gái, vì bé trai rất nghịch ngợm.

Từ Hàn Minh mặc sức tưởng tượng, cười toe toét như hoa cúc nở.

Chốc lát sau, khi Từ Hàn Minh sắp đến tông môn thì mùi máu tanh nồng xông vào mũi.

Chuyện gì xảy ra?

Gã mới rời khỏi tông môn một lát, vài canh giờ thôi mà đã xảy ra chuyện gì?

Tâm nhãn quan sát, bên trên tông môn ngưng tụ huyết khí đậm đặc.

Từ Hàn Minh không suy nghĩ nhiều, lao nhanh về phía tông môn.

Bước vào tông môn.

Những xác chết không hơi thở nằm dưới đất khiến Từ Hàn Minh ngây người, đều là người quen.

Tuy là đệ tử tông môn nhưng trong khu vực xa xôi này tất cả đều là người nhà, không có nhiều quy củ rườm rà.

Phương xa, có một đệ tử nửa thân thể bị chém đứt, thịt rơi đầy đất thoi thóp nói:

- Tông chủ, nhanh đi cứu phu nhân, bọn họ tiến vào rồi!

Nói xong đệ tử này tắt thở.

Từ Hàn Minh không kịp nghĩ nhiều, chạy nhanh tới hậu viện.

Khi đến quảng trường tông môn thì Từ Hàn Minh dừng bước.

Luyện Ngục Ma Hoàng túm Nhứ Nhu, nhìn thẳng Từ Hàn Minh:

- Ngươi là tông chủ của tông môn này? Chúng ta đã đợi ngươi rất lâu.

Khi thấy tu vi của Từ Hàn Minh thì Luyện Ngục Ma Hoàng lộ ra vẻ khinh thường.

Rác rưởi.

Thật sự là rác rưởi.

Rác rưởi thậm chí không đến Đạo cảnh, Luyện Ngục Ma Hoàng nhảy mũi một cái có thể phun chết.

Từ Hàn Minh hoảng hốt, mặc kệ đôi mắt đáng sợ cỡ nào, để tâm nhãn dung nhập vào hốc mắt đã mất tròng:

- Ta muốn thấy rõ tất cả!

Từ Hàn Minh mở mắt ra, cặp mắt đỏ máu, không có tròng mắt, không có con ngươi, chỉ có màu đỏ sậm bầm đen.

Từ Hàn Minh thấy ngay Nhu Nhi bị Luyện Ngục Ma Hoàng túm chặt:

- Nhu Nhi!

Nhứ Nhu vùng vẫy, giục Từ Hàn Minh bỏ chạy:

- Phu quân chạy mau!

Từ Hàn Minh bất chấp tất cả, hai đầu gối quỳ xuống đất, không ngừng dập đầu:

- Ta van cầu các ngươi, đừng tổn thương nàng, có gì cứ nhằm vào ta này! Muốn giết ta cứ giết, xin đừng tổn thương nàng, van cầu các ngươi!

Thùng!

Thùng!

Từ Hàn Minh không còn biết gì nữa, trong đầu chỉ có dập đầu van xin, hy vọng đối phương tha cho người mà gã quan tâm nhất.

Chương 1195: Giết các ngươi rồi giết trời

Dù thực lực của gã mạnh hơn đối phương cũng không dám cá cược.

Luyện Ngục Ma Hoàng cùng tám vị cường giả viễn cổ liếc nhau, hơi bất ngờ.

Vốn tưởng người lấy được thần vật rất khó chơi, nhưng xem tình huống hiện tại thật bất ngờ.

Luyện Ngục Ma Hoàng cười lớn, đầu móng tay ngón út lóe tia sắc lạnh rạch da cổ Nhứ Nhu, để lại một vết thương nho nhỏ:

- Ha ha ha ha ha ha! Nhà ngươi như vậy khiến ta rất gai mắt, cứ tưởng ngươi là cường giả, không ngờ là rác rưởi, phế vật.

Từ Hàn Minh nhìn thấy vết thương trên cổ Nhứ Nhu thì sợ trắng mặt, phập phồng lo sợ, càng dập đầu mạnh hơn.

Da đầu rách, thịt nát thấy rõ xương sọ, máu tuôn như suối.

- Đúng, đúng, ta là rác rưởi, ta là phế vật, van cầu ngươi, đừng nhúc nhích, đừng tổn thương nàng. Ngài có gì sai khiến cứ nói ra, yêu cầu gì ta đều đồng ý hết!

Nhứ Nhu thấy phu quân như vậy, gã bị người mắng là rác rưởi, phế vật làm tim nàng như bị dao đâm.

- Phu quân mặc kệ ta đi!

Xoẹt!

Móng tay của Luyện Ngục Ma Hoàng lại rạch một đường, Nhứ Nhu chịu đựng đau đớn. Nàng không có tu vi nhưng chẳng hề sợ hãi khi ở trước mặt cường giả Hỗn Nguyên cảnh.

Nhứ Nhu biết đám người này đến hại phu quân của mình, nếu nàng sụp đổ, van xin sẽ bị đối phương nắm đằng cán.

Từ Hàn Minh thấy đối phương lại rạch vết thương mới thì giơ cao hai tay, hoảng hốt nói:

- Đừng, đừng! Đừng nghe nàng, nàng ấy không hiểu gì đâu, chỉ là

người bình thường, van cầu ngài đừng làm khó dễ nàng! Ngài có yêu cầu gì cứ nói ra, có phải là muốn ta chết không? Ta chết ngay đây, tuyệt đối sẽ không lừa các người!

Luyện Ngục Ma Hoàng đảo tròng mắt, nảy ý đùa giỡn:

- Vậy à, được rồi, sợ ngươi chạy, tự chặt hai chân đi.

Vừa dứt lời.

Từ Hàn Minh không chút do dự, vừa bò vừa lăn cầm lấy kiếm của đệ tử rơi gần đó, dứt khoát chém hai chân, máu phun như suối.

Nhứ Nhu rơi lệ như mưa, tim đau nhói:

- Không . . .!

Từ Hàn Minh không hét lên đau đớn, tiếp tục cầu xin:

- Ta làm rồi, đã chém đứt chân, có thể thả nàng được chưa?

- Nhà ngươi khiến bản hoàng rất là khó chịu, quỳ nói chuyện cho bản hoàng!

Luyện Ngục Ma Hoàng không vui, vốn tưởng gặp cường giả nên gã mới hứa hẹn chỗ tốt, lôi kéo tám vị cường giả viễn cổ, không ngờ đối phương là rác rưởi, khi không mất ba món báu vật.

Từ Hàn Minh đã chặt đứt hai chân thì quỳ kiểu gì? Nhưng vào phút thế này không có gì làm khó gã được.

Miệng vết thương chảy máu ròng ròng đè mạnh xuống đất.

Nhứ Nhu khóc thầm, lắc đầu nguầy nguậy, nàng không muốn thấy cảnh như vậy.

Thế Minh nhíu mày hỏi:

- Ngươi có chắc là hắn lấy được không?

Sự việc phát triển đến bước này, Thế Minh nghi ngờ kẻ như vậy mà lấy được thần vật sao?

Hèn, hèn chưa từng thấy, không có chút phong phạm cường giả, càng không có thực lực khiến người khiếp sợ.

Không chỉ mình Thế Minh nghi ngờ, cường giả viễn cổ khác cũng

hoài nghi.

Rất đáng ngờ.

Luyện Ngục Ma Hoàng nói:

- Tuyệt đối sẽ không sai, là hắn, ta có thể cảm ứng hơi thở kia trên người hắn, dù mỏng manh nhưng chắc chắn đúng.

Từ Hàn Minh gật đầu nói:

- Lấy được, ta được đến thần vật, ta lấy nó ra, ta sẽ lấy ra ngay, xin đừng kích động, đừng tổn thương nàng!

Đến lúc này Từ Hàn Minh mới biết đối phương cần thần vật, nhưng gã không biết đó là thần vật gì, nhưng bị đối phương nhìn trúng thì trừ thứ chủ động bay tới chỗ gã ra còn có thứ nào đáng giá hơn?

Luyện Ngục Ma Hoàng hớn hở, rốt cuộc sắp lấy được, đúng như gã nghĩ, thần vật ở chỗ đối phương.

Luyện Ngục Ma Hoàng nói:

- Tốt, giao ra rồi hai ngươi đều có thể sống.

Nhứ Nhu hét to:

- Phu quân đừng tin hắn, dù cho hắn cũng không sống nổi đâu!

Nàng yêu say đắm nhìn Từ Hàn Minh:

- Phu quân mau trốn đi, sống sót, chăm sóc tốt cho mình.

Từ Hàn Minh sợ hãi rống to:

- Đừng!

Gã muốn nhào tới ngăn cản, nhưng đã mất hai chân nên lại té ngã xuống đất.

Phập!

Không ai ngờ Nhứ Nhu chủ động tiến lên trước, để móng tay sắc bén của Luyện Ngục Ma Hoàng cắt rách cổ họng của nàng, máu chảy dọc cần cổ nhuộm đỏ áo nàng.

Luyện Ngục Ma Hoàng giang hai tay lui ra phía sau mấy bước, vẻ mặt mờ mịt như đang nói chuyện này không liên quan đến ta, là tự nàng ấy tự sát, ta không làm gì nhé.

Đế Tôn cau mày nhỏ giọng nói:

- Hơi quá đáng.

Lấy phàm nhân làm con tin áp chế kẻ yếu vốn là hành vi khiến người trơ trẽn, nhưng hết cách, đây là lựa chọn của Luyện Ngục Ma Hoàng.

- Nhu Nhi!

Từ Hàn Minh bò tới trước, để lại mặt đất đầy máu, cuối cùng bò tới gần Nhứ Nhu, ôm nàng vào ngực, huyết lệ tuôn rơi.

Nhứ Nhu đã tắt thở.

Phàm nhân chết trong tay cường giả Hỗn Nguyên cảnh thì không có cơ hội sống.

Từ Hàn Minh vuốt mặt Nhứ Nhu, nét mặt trìu mến thì thầm:

- Sinh làm ma, gặp nàng đã làm người, nàng là may mắn lớn nhất đời ta.

Từ Hàn Minh nói xong vùi đầu xuống, bàn tay vuốt bụng Nhứ Nhu, cảm nhận hơi thở sự sống nhỏ bé dần tan biến.

Gã tuyệt vọng ngửa đầu nhìn trời, bi thương gào thét:

- Vì sao? Vì sao ra nông nỗi này? Nửa đời trước Từ Hàn Minh này nghiệp chướng nặng nề, sát phạt vô số, không thể tha thứ, ta nhận, có gì cứ nhằm vào ta! Vì sao đổ hết trừng phạt lên người ta yêu quý nhất?

- Ta không cam lòng!

- Ta không cam lòng!!!

- Ông trời mù, ta muốn giết ngươi, ta muốn giết ngươi!!!

Tiếng hét bất lực.

Từ Hàn Minh ôm thân thể lạnh lẽo của Nhứ Nhu, bi thương đau khổ.

Trời đổ mưa máu.

Đáy biển sâu phương xa, biển máu chấn động.

Nguyên Đồ, A Tỳ, thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên nở rộ ánh sáng đỏ máu, rực cháy lửa đỏ thẫm.

Luyện Ngục Ma Hoàng lạnh lùng nói:

- Con kiến, đừng than thân trách phận nữa, muốn mạng sống thì mau giao thần vật ra!

Từ Hàn Minh cười phá lên, tiếng cười bi thương:

- Ha ha ha! Mạng sống? Còn sống có ý nghĩa gì? Ta đã mất đi tất cả, còn thứ gì không thể đánh mất? Có lẽ đời ta chỉ xứng làm ma, không xứng làm người, đã vậy thì tới đi, ta không quan tâm nữa.

Ánh mắt của Luyện Ngục Ma Hoàng dần âm trầm lạnh lùng nói:

- Ngươi đang tự tìm chết.

Phương xa bỗng bắn tới bốn luồng sáng, tốc độ cực nhanh, chớp mắt đến nơi.

Biển máu rơi xuống người Từ Hàn Minh, nhiều huyết khí ô uế giết chóc điên cuồng tràn vào cơ thể gã.

Luyện Ngục Ma Hoàng mừng rỡ tấn công ngay:

- Thần vật?

Bùm!

Một tia sáng đỏ ngăn chặn Luyện Ngục Ma Hoàng.

Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên nâng lên Từ Hàn Minh, hình thành Nghiệp Hỏa phòng ngự cản lại thế công của Luyện Ngục Ma Hoàng, cũng chữa lành đôi chân.

Hai bảo kiếm không dính nhân quả, nghiệp lực Nguyên Đồ, A Tỳ lơ lửng bên cạnh Từ Hàn Minh.

Kiếm sát lục.

Đôi mắt Từ Hàn Minh tỏa ra giết chóc vô tận.

Bộp!

Hai tay gã cầm Nguyên Đồ, A Tỳ.

Chấp chưởng Nguyên Đồ cùng A Tỳ tức là chủ Sát Đạo

Giết thiên, giết địa, giết chúng sinh.

Tám vị cường giả viễn cổ nghiêm túc hơn, biến sắc mặt nói:

- Hơi kỳ kỳ.

Một con kiến nhưng bỗng phát ra hơi thở tràn ngập ý giết chóc khiến người sợ hãi.

Giết chóc quá nặng.

Từ Hàn Minh gầm nhẹ, thân thể biến đỏ máu, sương đỏ dâng lên hóa thành áo bào màu đỏ, tròng mắt đỏ ngòm tràn ngập ý giết chóc điên cuồng.

- Giết các ngươi rồi giết trời, không ai chạy thoát được!

Từ Hàn Minh cũ đã hoàn toàn biến mất.

Gã bây giờ là chủ Sát Đạo.

Tâm cảnh Luyện Ngục Ma Hoàng hơi chấn động nhưng rất nhanh vứt bỏ cảm giác này.

- Rác rưởi còn chưa tới Đạo cảnh mà muốn lật trời hả? Quỳ xuống cho ta!

Luyện Ngục Ma Hoàng giang hai tay, lực lượng ngưng tụ trên tay bao phủ Từ Hàn Minh, muốn hoàn toàn trấn áp gã.

Từ Hàn Minh đứng ở nơi đó, ngẩng đầu, hai con mắt đỏ thẫm chảy huyết lệ:

- Ha ha ha!

Hai thanh kiếm sát phạt Nguyên Đồ, A Tỳ rung rung, xoẹt một tiếng biến mất không để lại dấu vết.

Một kích bình thường, nhưng một kích này khóa chặt Luyện Ngục Ma Hoàng.

Gã khó tin kêu lên:

- Không thể nào!

Chốc lát sau có tiếng hét thảm thiết, Nghiệp Hỏa sôi trào bao vây Luyện Ngục Ma Hoàng.

Không dập hay tắt lửa được.

Tất cả mọi người không biết xảy ra chuyện gì.

Xích Diễm Hoàng kinh sợ, ngọn lửa đốt người Luyện Ngục Ma Hoàng quá mạnh, kinh khủng còn hơn ngọn lửa đầu tiên trong thiên địa của gã.

- A!

Luyện Ngục Ma Hoàng kêu thảm, muốn dập tắt lửa đốt trên người, nhưng Nghiệp Hỏa thiêu đốt càng lúc càng mãnh liệt, không dập tắt được.

Biển máu tràn ra từ làn da Luyện Ngục Ma Hoàng hòng dập tắt Nghiệp Hỏa.

Luyện Ngục Ma Hoàng rít gào:

- Không thể nào, sao có thể như vậy? Ngươi chỉ là rác rưởi còn chưa tới Đạo cảnh thì sao tổn thương ta được? Các ngươi nhìn gì nữa? Mau ra tay, thứ đã hứa với các ngươi thì chắc chắn sẽ cho!

Luyện Ngục Ma Hoàng bị Nghiệp Hỏa quấn quanh, không rảnh tay.

Nhóm Thế Minh liếc nhau, trong lòng có dự cảm không tốt, nhưng sự việc đã phát triển đến mức độ này, nếu không ra tay thì kỳ cục.

- Ra tay, bắt lấy hắn!

Hô hào xong cường giả viễn cổ tấn công, trấn áp Từ Hàn Minh.

Nhưng lực lượng của bọn họ chưa ập tới trước mặt Từ Hàn Minh thì bị luồng sáng đỏ chặn ở bên ngoài.

Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên phòng thủ vô song, hoàn toàn ngăn cách lực lượng của cường giả viễn cổ.

Chương 1196: Ai động người của ta

Từ Hàn Minh không quan tâm đám cường giả viễn cổ, chỉ nhìn chằm chằm vào Luyện Ngục Ma Hoàng, miệng phát ra tiếng cười quái dị, lại chém một nhát kiếm.

Phập!

Nửa người của Luyện Ngục Ma Hoàng bị chém đứt.

Nguyên Đồ, A Tỳ không chiếm nhân quả, không chiếm nghiệp lực.

Nửa người bị lực lượng sát phạt nghiền nát vụn.

Từ Hàn Minh từng bước đến gần Luyện Ngục Ma Hoàng, biểu tình đờ đẫn nhưng tràn ngập nụ cười tà ác.

Luyện Ngục Ma Hoàng xoe tròn mắt, gã dung hợp biển máu nhưng bị áp chế.

Đây rốt cuộc là bảo bối gì? Vì sao áp chế biển máu được?

Luyện Ngục Ma Hoàng mở miệng nói:

- Hiểu lầm, đây là hiểu lầm! Nữ nhân của ngươi tự sát, ta không giết nàng ta!

Miệng vết thương bị lực lượng quỷ dị bao vây không cho chữa lành, có lực lượng tàn phá gã, nếu không nhờ biển máu hỗ trợ ngăn cản thì Luyện Ngục Ma Hoàng đã chết từ lâu.

Luyện Ngục Ma Hoàng mới la xong lộ biểu tình không dám tin, hai tay ôm cổ, cần cổ rách một đường, máu tuôn ồ ạt.

Tất cả của Luyện Ngục Ma Hoàng bị Nguyên Đồ hấp thu.

- Ngươi . . . ngươi . . .

Chớp mắt, Luyện Ngục Ma Hoàng trở thành một bộ thây khô.

- Ha ha ha . . . Ha ha ha ha!

Từ Hàn Minh trầm thấp cười lạnh, sau đó dần biến thành ngửa

mặt lên trời cười to, tiếng cười cực kỳ thê lương. Lực lượng sát phạt vô tận bộc phát từ người Từ Hàn Minh hóa thành cột sáng đỏ máu xuyên thủng thiên địa, khuếch tán hư không, thiên địa bị nhuộm màu đỏ máu.

Một con Tri Tri Điểu bay ngang qua, bị hơi thở sát lục ô uế làm sợ, nhanh chóng truyền tin về.

Xích Diễm Hoàng kinh sợ, tái xanh mặt:

- Khủng bố!

Vì sao thực lực của đối phương mạnh đến thế?

Ùng ục!

Luyện Ngục Ma Hoàng dung hợp biển máu chảy vào người Từ Hàn Minh.

Biển máu đại thành.

Bốn ức tám ngàn vạn Huyết Thần Tử trọn vẹn hoàn mỹ vào phút này.

Vèo!

Đôi mắt đỏ máu ô uế của Từ Hàn Minh nhìn về phía tám vị cường giả viễn cổ.

- Đi, đi mau, chúng ta hết đánh lại tên này rồi!

Xích Diễm Hoàng sợ hãi, nháy mắt trốn đi xa!

Lúc chưa đến dây thì Xích Diễm Hoàng chỉ cho rằng sự việc hơi phức tạp. Sau khi tới đây, phát hiện thực lực của đối phương chưa đến Đạo cảnh, không có chút độ khó.

Nhưng bây giờ xảy ra mạng người.

Luyện Ngục Ma Hoàng bị hai kiếm chém chết mà không có chút sức chống cự, phải khủng bố đến mức nào mới làm được như vậy?

Xích Diễm Hoàng chạy trốn đầu tiên, đám cường giả viễn cổ còn lại cũng tản ra bốn phương tám hướng.

Từ Hàn Minh gầm nhẹ:

- Ai cũng đừng hòng đi!

Nguyên Đồ, A Tỳ hóa thành hai luồng kiếm quang trắng đỏ chém vào hư không.

Chốc lát sau có mấy tiếng trầm đục, mưa máu đổ rào rào.

Sáu xác chết từ hư không rơi xuống.

Bùm!

Xác chết biến mất như chưa từng xuất hiện.

Hai cường giả viễn cổ trốn thoát, Xích Diễm Hoàng và Thế Minh chấn động trong lòng.

Bọn họ quên sáu vị cường giả viễn cổ, quên mất Luyện Ngục Ma Hoàng, chỉ nhớ rằng họ bị cường giả truy sát, muốn trốn khỏi đây ngay, nếu không sẽ chết không có chỗ chôn.

Nguyên Đồ, A Tỳ bay trở về bên cạnh Từ Hàn Minh, kiếm rung rung hóa thành hai luồng sáng nhập vào người gã.

Từ Hàn Minh đứng ở nơi đó, nhìn bốn phía tan hoang.

Mi mắt khép, huyết lệ rơi, tuyệt vọng tràn ngập trong lòng.

Từ Hàn Minh bước lại gần xác chết lạnh băng của Nhứ Nhu, ôm nàng vào lòng, đi ra sau núi, nơi đó vẫn là muôn hoa nở rộ, xinh đẹp vô cùng.

Từ Hàn Minh thì thào:

- Nhu Nhi.

Gã ngồi dưới đất, ôm người mình yêu thật chặt trong vòng tay.

Áo đỏ đại biểu cho giết chóc, nhưng lúc này nó yên lặng, không có dị tượng xao động.

Từ Hàn Minh chỉ muốn ôm người yêu, nhớ lại tốt đẹp ngày xưa.

Xích Diễm Hoàng và Thế Minh sống sót, hai người chạm mặt nhau, đến bây giờ lòng còn sợ hãi.

Xích Diễm Hoàng không dám tin:

- Chết rồi, bọn họ đều chết hết?

Thế Minh gật đầu nói:

- Đã chết, ta thấy xác chết rơi xuống, nếu chúng ta không chạy nhanh thì cũng chết trong tay đối phương.

Mặt Xích Diễm Hoàng trắng bệch nói:

- Đây là kẻ biến thái gì vậy? Rõ ràng không đến Đạo cảnh.

Tới bây giờ Xích Diễm Hoàng còn cảm nhận một kiếm tràn ngập ý giết chóc khủng bố cỡ nào.

Thế Minh nghiến răng nghiến lợi nói:

- Luyện Ngục Ma Hoàng chết tiệt, rõ là muốn hố chết chúng ta. Rõ ràng đối phương đã chịu giao thần vật ra, sao còn dồn ép người ta!

Nếu Luyện Ngục Ma Hoàng không chơi bậy thì đã không xảy ra tình huống như vậy, nhưng bây giờ nói gì cũng muộn màng.

Có lẽ đây là bi ai của kẻ yếu, họ chỉ là con kiến bị đùa bỡn trong mắt cường giả.

Tiếc rằng chơi quá lố, bản thân bỏ mạng, cũng kéo sáu vị cường giả viễn cổ chôn cùng.

Phương xa tít.

Lâm Phàm vừa đánh nhừ tử yêu thú trong một khúc rừng, Tri Tri Điểu bỗng điên cuồng truyền tin tức.

Lâm Phàm liên lạc với người xét duyệt Tri Tri Điểu:

- Lại có chuyện gì?

Người xét duyệt Tri Tri Điểu nói:

- Tông sư dặn ta chú ý sự việc đã có manh mối. Hàn Nhu tông bi kịch bị diệt tông, tông chủ Từ Hàn Minh dung hợp thần vật, phạm vi vạn dặm biển máu ngập trời, liên tục chém bảy tên cường giả viễn cổ.

Khi Tri Tri Điểu truyền tin về thì gã ngạc nhiên ngớ người.

Thần vật gì mà bá đạo thế, liên tục chém bảy cường giả viễn cổ, quá biến thái.

Lâm Phàm sửng sốt:

- Khoan, ngươi lặp lại lần nữa, bản phong chủ không nghe rõ.

Nói cái quái gì mà không hiểu.

Hàn Nhu tông là tông môn của tiểu lão đệ Huyết Luyện đây mà. Gã được đến thần vật không có gì lạ, quan trọng là đã được thần vật rồi liên tục chém bảy cường giả viễn cổ?

Nếu không đoán sai thì Huyết Luyện phỏng chừng chưa đến Đạo cảnh.

Ngươi nói là người không đến Đạo cảnh, sau khi được thần vật thì liên tục chém bảy cường giả viễn cổ, không phải nói đùa thì là gì?

Người xét duyệt Tri Tri Điểu lặp lại:

- Hàn Nhu tông bị diệt môn, tông chủ Từ Hàn Minh dung hợp thần vật liên tục chém bảy cường giả viễn cổ. Tông sư, chắc chắn không sai được, tuyệt đối không lừa tông sư, Tri Tri Điểu thấy tận mắt.

- Bị diệt môn . . .

Lâm Phàm trầm tư.

Huyết Luyện bị hắn dụ dỗ lôi kéo, tuy chưa đến đỉnh nhưng với gã thì đã ở trên đỉnh cuộc đời mình, từ Pháp Vương của Thiên Thần giáo thành công chuyển hình, trở thành chủ một tông, có thê tử làm bạn bên cạnh.

Lâm Phàm hỏi:

- Toàn tông chỉ có một mình hắn sống sót?

Người xét duyệt Tri Tri Điểu bất đắc dĩ nói:

- Đúng vậy, thảm lắm, toàn tông bị tàn sát, chỉ mình hắn sống. Theo như Tri Tri Điểu truyền tin về thì thê tử mang thai ba tháng cũng chết thảm ở trước mặt hắn.

Lâm Phàm nghe vậy tức giận nói:

- Mợ nó, lão tử tự tay tác hợp một đôi lại bị người chia rẽ, đứa nào to gan vậy? Bản phong chủ phải đi nhìn xem!

Lâm Phàm không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Huyết Luyện sáng lập tông môn rất nhỏ, chỉ là hạt bụi trong giới vực này, nhỏ đến mức không thể nhìn bằng mắt bình thường, rất yếu.

Hôm nay, Lâm Phàm đạp phá hư không bước ra.

Hắn từng tới chỗ này, từng ngẫu nhiên gặp Huyết Luyện, còn giải quyết tông môn mạnh mẽ giúp gã.

Bốn phía là biển cả, đại bản doanh Hàn Nhu tông nằm trên một hòn đảo biển.

Lâm Phàm bước ra từ hư không, trên trời tràn ngập hơi thở khiến người sợ hãi.

Ô uế!

Giết chóc!

Tàn bạo!

Đây là hơi thở tà ác nhất cõi đời.

Mặt biển biến mất, thay vào đó là biển máu sôi trào, tựa như máu đổ đầy biển. Sương mù quỷ dị lưu động trong biển, dị tượng chồng chất như có thần ma vùng vẫy trong biển máu.

- Biến đổi quá lớn.

Lâm Phàm nhìn hồi lâu, nếu không phải địa điểm chính xác thì hắn rất khó tin đây là Hàn Nhu tông.

- Huyết Luyện rốt cuộc được đến thần vật gì mà làm ra nơi chất chứa lực lượng ô uế mãnh liệt như vậy? Tin giết bảy cường giả viễn cổ có lẽ đúng thật.

Lâm Phàm đáp xuống Hàn Nhu tông, rất nhiều xác chết nằm ở nơi đó, đều đã chết hết.

Bởi vì thực lực đã sớm vượt qua Thần cảnh, tạm thời đến mức độ thân thể không hủy, không hư thối, không bị côn trùng gặm cắn.

Phương xa.

Nơi đó tràn ngập ý giết chóc, tuyệt vọng, chắc Huyết Luyện đang ở đó.

Tuy là Hàn Nhu tông bị diệt tông, nhưng hắn hiểu tông môn bị diệt đả kích Huyết Luyện mãnh liệt đến cỡ nào.

E rằng đau nhất là thê tử của Huyết Luyện chết thảm, rất khó chấp nhận.

Rất nhanh, Lâm Phàm thấy Huyết Luyện mặc áo đỏ đưa lưng về phía mình, ngồi một chỗ, hoa cỏ xung quanh héo tàn.

Huyết khí chậm rãi lan tràn từ người Huyết Luyện ăn mòn hoa cỏ.

Lâm Phàm kêu lên:

- Huyết Luyện, ngươi sao rồi?

Vèo!

Một luồng kiếm quang bắn ra từ người Huyết Luyện kéo theo ý giết chóc vô tận ập đến.

Lâm Phàm hơi biến sắc mặt.

Rất mạnh.

Hắn vươn tay cản lại kiếm quang.

Xoẹt!

Bàn tay bị chém đứt.

Ngọn lửa phực cháy thiêu đốt bàn tay của Lâm Phàm.

Hắn ngạc nhiên:

- Ngọn lửa này . . .

Nhiệt độ của lửa không cao, vô hại với cơ thể người, nhưng Lâm Phàm cảm giác bên trong ngọn lửa ẩn chứa lực lượng bí ẩn quỷ dị.

Nghiệp lực!

Đây là lấy nghiệp lực làm chất đốt, thiêu đốt Nghiệp Hỏa.

Bất cứ kẻ nào đều có nghiệp lực.

Mặc kệ làm bao nhiêu chuyện tốt thì nghiệp lực vẫn tồn tại. Ăn thịt, giết hại mạng sống sẽ tạo nghiệp lực.

Khẩu nghiệp, thân nghiệp, ý nghiệp, mười ác nghiệp, đây là thứ không ai né tránh được.

Lâm Phàm mặc kệ Nghiệp Hỏa đốt cháy, suy tư:

- Nghiệp Hỏa, chắc chắn là Nghiệp Hỏa rồi. Sao Huyết Luyện có thứ này? Hắn lấy được thần vật rốt cuộc là cái gì?

Khi thấy kiếm quang xẹt qua, Lâm Phàm nhìn thấy nét chữ trên thân kiếm.

A Tỳ.

Lâm Phàm trầm tư một lát, đã nhớ ra đây là cái gì.

Mợ nó.

Nguyên Tổ Thâm Uyên phun trào những thứ gì vậy?

Đồ vật trong thần thoại hồng hoang cũng xuất hiện.

Đồ cộng sinh của Minh Hà lão tổ.

Thì ra là vậy, xem ra những biển máu bên ngoài là U Minh Huyết Hải.

Dường như Huyết Luyện biết ai đến, gã đờ đẫn quay đầu, lẩm bẩm:

- Lâm phong chủ . . .

Nghiệp Hỏa trên bàn tay Lâm Phàm dập tắt, chút vết thương này không nghiêm trọng với hắn, ngón tay lại mọc ra.

Lâm Phàm tiếc nuối nói:

- Huyết Luyện, ta đến chậm.

- Không liên quan Lâm phong chủ, chỉ có thể trách ta làm nhiều việc ác, báo ứng tới rồi. Ông trời không cho ta sống yên ổn, không trách được ai.

Huyết Luyện quay đầu lại, vùi mặt vào ngực Nhứ Nhu, lặng im.

Chương 1197: Không đủ

Lâm Phàm không thích không khí như vậy, rất tù túng.

Cá tính của hắn thích xen vào việc của người khác, nhìn thuận mắt sẽ giúp đỡ.

Huyết Luyện Tôn Giả trước kia xem như ma đầu số một số hai, không ngờ bị hắn dụ dỗ, gặp được phụ nữ của lòng mình, từ đó hoàn lương.

Nên Lâm Phàm rất có hảo cảm với Huyết Luyện Tôn Giả, gã bỏ ác hoàn lương xem như công lao của hắn, sao có thể để mọi chuyện kết thúc như vậy được?

Hắn thích thế giới tràn ngập vui sướng, ví dụ như đi quẩy, 'tập thể dục'.

Ngẫm lại cuộc sống tràn đầy niềm vui, sao có thể để mấy thứ khiến người đau buồn tồn tại?

Đó là điều thiên lý khó tha.

Nhìn Huyết Luyện Tôn Giả xem, gã đang đắm chìm trong bi thương, nếu ngày nào đó bi thương hóa thành thù hận, cộng với lực lượng của biển máu thì trên đời không ai đánh lại, dư sức máu rửa bầu trời.

Lâm Phàm nói:

- Huyết Luyện, thật ra còn có một chút hy vọng sống, nếu không chừng sẽ làm được.

Lâm Phàm nhớ đến thứ duy nhất có thể cứu người chết trở về.

Nguyệt Thần tộc, chủng tộc nhỏ yếu hắn tình cờ gặp hồi xa xưa, nhưng khi đó hắn không trân trọng đồ vật người ta tặng cho, không xin cách liên lạc với đối phương.

Hiện nay dung hợp, giới vực to lớn như vậy, muốn tìm vị trí của Nguyệt Thần tộc trong biển người bao la chẳng khác nào mò kim đáy biển.

Huyết Luyện chìm trong bi thương nghe lời này thì rùng mình, quay đầu nhìn Lâm Phàm.

- Lâm phong chủ không gạt ta chứ?

Đôi mắt đỏ ngầu lại khóc mù.

Lâm Phàm không cách nào tưởng tượng trong lòng Huyết Luyện đau đớn đến mức nào, hắn chưa trải qua cảm giác đó nên không biết cách an ủi gã.

Lâm Phàm nói:

- Không lừa ngươi, trên đời có ngàn vạn chủng tộc, tuy họ nhỏ yếu nhưng có lực lượng thần kỳ. Bản phong chủ từng gặp một chủng tộc gọi là Nguyệt Thần tộc, bọn họ có một loại chí bảo có thể khiến người khởi tử hồi sinh, đương nhiên, nhất định phải cứu trong vòng ba ngày, qua ba ngày sẽ vô dụng.

Huyết Luyện lẩm bẩm:

- Nguyệt Thần tộc . . . Nguyệt Thần tộc, ta muốn tìm Nguyệt Thần tộc! Dù thế nào thì ta quyết cứu Nhu Nhi về, muốn lấy mạng sống của ta trao đổi cũng không tiếc! Miễn cứu nàng sống lại, muốn giết ta cũng không sao!

Lâm Phàm giơ tay ra hiệu Huyết Luyện tỉnh táo:

- Đúng rồi, Nguyệt Thần tộc có khả năng này, nhưng ta không biết Nguyệt Thần tộc đang ở đâu, muốn tìm kiếm Nguyệt Thần tộc trong giới vực này quá khó khăn. Nhưng ngươi muốn tìm thì ta có thể giúp ngươi, nếu ba ngày sau không tìm được thì đành nói một câu tiếc nuối.

Lâm Phàm nói xong liên lạc với Tri Tri Điểu, nhờ họ dốc sức tìm kiếm Nguyệt Thần tộc.

Hiện tại Tri Tri Điểu cột chung chỗ với Lâm Phàm, họ thấy tông sư nhiệt tình tìm người thì không hỏi nhiều, đưa hết Tri Tri Điểu đi các góc tìm kiếm.

Huyết Luyện nhìn người trong ngực, bàn tay nhẹ vỗ về khuôn mặt lạnh băng, nét mặt của gã kiên quyết.

Răng rắc!

Làn da trên lưng Huyết Luyện bỗng nổ tung, từng giọt máu tuôn

ra ồ ạt, chớp mắt bao trùm khu vực này thành thế giới màu đỏ.

Chưa xong, vẫn có nhiều hạt máu bắn tung tóe.

Lâm Phàm kinh ngạc hỏi:

- Huyết Luyện, ngươi đang làm gì?

Lâm Phàm chợt nghĩ đến một khả năng, bốn ức tám ngàn vạn Huyết Thần Tử.

Huyết Luyện không trả lời Lâm Phàm, sắc mặt trắng như tờ giấy, loáng thoáng thấy xương dưới lớp da, cổ họng gã phát ra tiếng gầm gừ.

Huyết Luyện dung hợp thần vật, có được bốn ức tám ngàn vạn Huyết Thần Tử, mỗi giọt Huyết Thần Tử bao gồm tinh khí thần của gã. Theo lẽ thường thì còn sót một Huyết Thần Tử là Huyết Luyện sẽ sống mãi, nhưng bây giờ gã đẩy hết Huyết Thần Tử ra khỏi người để tìm kiếm Nguyệt Thần tộc.

- Tìm, tìm, tìm Nguyệt Thần tộc cho ta!

Vù vù vù vù vù!

Thoáng chốc bốn ức tám ngàn vạn Huyết Thần Tử bắn tới nơi xa tít.

Huyết Luyện chịu đựng đau đớn rất lớn, người run run nhưng vẫn ôm chặt thân thể người mình yêu, vết thương rách toạc sau lưng không khép lại, vì gã không có dư thừa sức mạnh chữa lành vết thương.

Ngày này, giới chấn động.

Khi mọi người ngẩng đầu lên sẽ thấy vệt sáng đỏ vụt qua bầu trời.

Đó là cái gì?

Không ai biết.

Nhưng có người cho rằng tai nạn đến, có ma đầu khủng bố đến cực hạn sắp hủy diệt toàn bộ giới vực.

Trong khoảng thời gian này người xét duyệt Tri Tri Điểu liên tục truyền tin về.

Không tìm được, mãi mà không tìm ra Nguyệt Thần tộc.

Lâm Phàm bất đắc dĩ, Tri Tri Điểu trải rộng, nếu nó không tìm được thì hy vọng càng xa vời.

Nhưng thấy Huyết Luyện vẫn đang kiên trì, dù hơi thở yếu dần thì gã vẫn quyết không bỏ cuộc.

Lâm Phàm hứa hẹn:

- Tìm tiếp đi, xới tung trời đất lên tìm. Truyền tin ra ngoài rằng, hễ ai cung cấp chỗ ở của Nguyệt Thần tộc thì ta bảo đảm cho người đó vào Chúa Tể nhất thế cảnh.

Đây là giải thưởng hấp dẫn không ai cưỡng lại được.

Huyết Luyện rất tốt, quan trọng nhất là Lâm Phàm thật sự là người tốt, chẳng qua nhiều người hiểu lầm hắn.

Hắn đánh người không phải vì tự dưng muốn đánh ai, chắc chắn bởi vì đối phương không ham muốn hòa bình.

Hoặc là đối phương lườm nguýt hắn, ánh mắt đó khiến người khó chịu nên mới ngứa tay đập một trận.

Tin tức phát tán ra.

Người trong giới vực đều bị kinh động, nhưng họ cũng hoang mang.

Nguyệt Thần tộc?

Là cái gì?

Có tộc này sao?

Nhưng giải thưởng Chúa Tể nhất thế cảnh khiến tất cả điên cuồng, sửa sang vũ khí lên đường tìm kiếm Nguyệt Thần tộc.

Ngày thứ ba.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu truyền đến tin tức, không có, vẫn không tìm được.

Lâm Phàm thầm nghĩ:

- Không thể nào, Nguyệt Thần tộc bị người diệt rồi?

Nếu đúng vậy thì đành bó tay.

Huyết Luyện đã không thể nhúc nhích, thân thể héo rút không chút huyết khí, nếu không phải trái tim còn đập thì Lâm Phàm đã nghĩ rằng gã chết rồi.

Lâm Phàm phỏng chừng bốn ức tám ngàn vạn Huyết Thần Tử biến thực lực của Huyết Luyện đến trình độ kinh người, cộng với Nguyên Đồ, A Tỳ, thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên thì không khó giết cường giả viễn cổ.

Giờ đây bốn ức tám ngàn vạn Huyết Thần Tử đã bắn đi rất xa, không có lực lượng bổ sung, chỉ có thể tiêu hao lực lượng vốn có.

Không về được.

Huyết Thần Tử chắc chắn không về được.

Huyết Luyện chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía phương xa, yếu ớt thều thào:

- Tìm được, ở nơi đó, rất xa, tận cùng.

Lâm Phàm không ngờ Huyết Luyện thật sự tìm được.

Có lẽ với người tuyệt vọng thì chỉ cần chút hy vọng mong manh họ cũng sẽ dốc hết đi tìm.

Lâm Phàm nhận ra Huyết Luyện đã thay đổi rất nhiều.

- Được rồi, ta mang các ngươi đi!

Lâm Phàm xòe bàn tay, lực lượng dâng trào bứng nguyên hải đảo bên trên có Hàn Nhu tông. Hắn đạp nát hư không ẩn vào trong, tốc độ nhanh đến cực hạn lao đi xa.

Huyết Luyện suy yếu cảm ơn:

- Cám ơn ngươi, Lâm phong chủ.

Trèo đèo lội suối.

Một ngày này.

Rất nhiều người nghe tiếng nổ đinh tai nhức óc trong hư không, có tiếng nổ, để lại dòng lũ hư không kéo dài.

- Đúng là rất xa.

Thực lực của Lâm Phàm đã đến Chúa Tể cảnh, tốc độ rất nhanh, dù vậy vẫn chưa đến địa bàn của Nguyệt Thần tộc.

Lâm Phàm không thể tưởng tượng Huyết Luyện đã liều mạng cỡ nào mới đưa Huyết Thần Tử tới nơi xa như vậy.

Khu vực biển vô tận đập vào mắt, không thấy đất liền.

Khó thể tưởng tượng giới vực lớn cỡ nào, có lẽ là không giới hạn.

Một lúc lâu sau, sương trắng nồng đậm gợi lại ký ức trong Lâm Phàm.

Lúc trước hắn cũng đưa Nguyệt Thần tộc đến đảo biển, nơi đó bị sương trắng dày đặc bao phủ.

Lâm Phàm lẩm bẩm:

- Mợ nó, thì ra là ở đây, chỗ cũ nhưng vị trí thì khác.

Có nhiều hơi thở ẩn giấu bên ngoài đảo nhỏ bị sương mù bao trùm.

Mới rồi có luồng sáng đỏ phá tan sương mù khiến họ chú ý, tuy luồng sáng đỏ biến mất ngay nhưng họ vẫn cảnh giác.

- Gặp quỷ.

Người Nguyệt Thần tộc thấy một người cầm đảo biển trong tay thì ngạc nhiên hóa đá, cường đại đến mức nào mới làm được điều này?

Lâm Phàm hỏi:

- Đều đừng lẩn trốn nữa, mau chạy ra đây, ta hỏi các ngươi, nơi này có phải là lãnh địa của Nguyệt Thần tộc không?

Các bạn nhỏ tự cho rằng ẩn trong hư không là không ai phát hiện ra họ, nhưng Lâm Phàm đã thấy hết.

Không ai trả lời.

Có lẽ người Nguyệt Thần tộc cho rằng đối phương không biết họ ở đâu nên vẫn ẩn núp.

Lâm Phàm lười để ý đến bọn họ, tay cầm đảo biển, co chân đá tan sương mù bao phủ bên ngoài Nguyệt Thần tộc.

Người ẩn trong hư không kinh sợ nhìn cảnh tượng trước mắt:

- Cái gì?

Sương mù bao phủ bên ngoài vừa công vừa thủ, sao có thể bị người đá văng dễ dàng như vậy?

- Dừng lại!

Bọn họ không thể ẩn núp nữa, thoáng chốc hiện ra từ hư không, ngăn Lâm Phàm lại:

- Các ngươi là ai? Không được vào đây!

Bọn họ không thừa nhận nơi này là Nguyệt Thần tộc, có lẽ vì muốn bảo vệ nơi này.

Lâm Phàm suy nghĩ đám người này không nhớ hắn?

Trước kia hắn giúp Nguyệt Thần tộc rất nhiều, lẽ ra là hắn quên họ nhưng họ không nên quên ân nhân của mình.

Mà thôi kệ.

Lâm Phàm đi thẳng vào đảo của Nguyệt Thần tộc.

Những người này thấy Lâm Phàm không dừng lại, vẫn cứng rắn xông vào thì không nhịn được nữa:

- Đứng lại!

Lâm Phàm vươn tay, ngón tay xẹt qua:

- Bạn nhỏ đi chỗ khác chơi, lười ăn hiếp.

Có lực lượng không thể chống cự ập đến, đẩy lùi bọn họ.

Mặt người Nguyệt Thần tộc tràn đầy kinh sợ:

- Mạnh quá!

Một bóng dáng xuất hiện.

Một bà lão từ trong đảo bước ra:

- Thì ra là ân nhân đến, lão thân không từ xa tiếp đón.

Lâm Phàm cười nói:

- Thì ra đúng chỗ rồi, làm bản phong chủ tìm vất vả. Sao trốn xa vậy? Ngay cả Tri Tri Điểu cũng không tìm được các ngươi, thật lợi hại.

Bà lão cười nói:

- Ân nhân đừng trách, Nguyệt Thần tộc ngăn cách, không hỏi sự đời nên tự nhiên tránh đi mọi thứ.

Bà lão lấy ra một cái hộp:

- Ân nhân đến đây tất nhiên là cần bảo bối nào đó, lão thân đã chuẩn bị sẵn rồi, xin ân nhân nhận cho.

Hộp bay vào tay Lâm Phàm, hắn mở ra xem, đồ vật rất quen thuộc, lần trước được một viên hắn đã đưa cho lão sư, sau này bị sư đệ dùng.

Thứ này thật sự có thể hồi sinh người chết, nhưng số lượng không đủ.

Bà lão hỏi:

- Sao vậy ân nhân? Còn có vấn đề gì?

Lâm Phàm lắc đầu:

- Không đủ.

Bà lão mặt không biểu tình, nhưng trong lòng giật mình.

Có chút khó chơi.

Chương 1198: Tên già này thật xấu

Tình huống hiện giờ khiến người xấu hổ.

Trước kia ta không quan tâm ngươi, nhưng bây giờ cần ngươi giúp đỡ.

Bảo bối này là phế vật với hắn, không ngờ có ngày trở lại xin thêm.

Nếu bảo bối của Nguyệt Thần tộc có linh trí chắc sẽ cười nhạt.

Ai kêu ngươi xem thường ta, giờ biết ta đáng giá thế nào rồi chứ?

- Phải rồi, Thánh Nữ của Nguyệt Thần tộc các ngươi có đây không?

Lâm Phàm vắt óc nhớ tên Thánh Nữ của Nguyệt Thần tộc, lâu quá nên ấn tượng hơi mờ nhạt.

Ài, đôi khi hắn muốn cộng thêm điểm chỉ số thông minh cho đầu của mình, trí nhớ quá kém, quên luôn tên của người ta.

Bà lão lắc đầu nói:

- Không ở, Thánh Nữ nhà ta đã ra ngoài hồi lâu chưa về.

Lâm Phàm nhìn bà lão, tài năng diễn kịch dở tệ:

- Vậy à? Sao bản phong chủ cảm giác ngươi đang nói láo?

Bà lão cúi đầu:

- Lão thân nào dám lừa gạt ân nhân.

Lâm Phàm đi thẳng vào trong:

- Được rồi, không nhiều lời, vào đảo trước, có chuyện muốn nói.

Đã là ngày thứ ba rồi, nếu còn chậm chạp thì trời biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Một viên bảo bối tuyệt đối không đủ.

Hai viên cũng không đủ.

Mở to mắt nhìn xem tông môn của Huyết Luyện, đã chết hết, không thể để người ta ra đi như vậy.

Lâm Phàm dợm bước chân vào nhưng bị bà lão che trước mặt:

- Ân nhân, hiện giờ không tiện đi vào, có yêu cầu gì xin ân nhân cứ nói, chỉ cần Nguyệt Thần tộc có thể làm được chắc chắn sẽ hết sức hoàn thành.

Lâm Phàm cúi đầu nhìn bà lão eo đã còng:

- Hưm?

Hơi dữ dằn, không đứng thẳng người được mà dám chặn đường đi của hắn, hơi thú vị.

Lâm Phàm suy nghĩ.

Phải chăng vì mình quá hiền nên bọn họ cho rằng hắn dễ nói chuyện?

Trong tình huống bình thường khi gặp chuyện như vậy sẽ tát bay dính vách, sau đó đạp sập cửa nhà đối phương, xông thẳng vào trong xem tình huống thế nào.

Lâm Phàm rũ mí mắt xuống nhìn thẳng bà lão:

- Ngươi quyết ngăn cản bản phong chủ phải không?

Bà lão rùng mình, cảm nhận uy áp khiến người sợ hãi toát ra từ Lâm Phàm.

- Bản phong chủ nói cho ngươi biết, Lâm Phàm này là phong chủ của Vô Địch phong Viêm Hoa tông, tự nhận là làm người hiền lành, tốt bụng lương thiện, bình thường không muốn chủ động gây chuyện. Nhưng đôi khi có việc rất lạ, nhiều người cứ muốn chọc vào bản phong chủ. Gặp tình huống như thế thì bản phong chủ buộc phải đánh trả dạy cho họ bài học. Đôi lúc bản phong chủ thắc mắc vì sao bản phong chủ không gây sự mà người khác cứ muốn chọc vào bản phong chủ? Mặc dù bản phong chủ là người tốt, nhưng chủ động gây sự một chút chắc không quá đáng nhỉ? Ngươi nói có đúng không?

Lâm Phàm nói với giọng điệu bâng quơ hỏi thăm.

Bà lão gật đầu nói:

- Ân nhân nói có lý.

Trong lòng bà dao động mãnh liệt, có vẻ sẽ rất khó khăn giải quyết chuyện này êm thắm.

Sắc mặt Lâm Phàm trở nên nghiêm túc nói:

- Biết có lý còn không mau nhường tránh ra? Muốn ép bản phong chủ gây sự phải không?

Bà lão không nhúc nhích, vẫn ngăn trước mặt Lâm Phàm:

- Không được.

Ầm!

Vừa dứt lời.

Bà lão bị đẩy lui.

- Thiện ý quả nhiên vô dụng, trên đời này chỉ có nắm đấm lớn nhất. Đọc vạn quyển sách, đi vạn dặm đường, còn không bằng một đấm đánh nát một đường.

Lâm Phàm khống chế lực lượng, chỉ hất bà lão ra chứ không lấy mạng.

Hắn đi tới trước đảo Nguyệt Thần tộc, co chân đá.

Sương mù mới khép lại một lần nữa dạt ra, Lâm Phàm khiêng Hàn Nhu tông bước vào trong đó.

Dũng sĩ bảo vệ bên ngoài Nguyệt Thần tộc tức giận muốn liều mạng với Lâm Phàm:

- Bày trận, giết!

Nhưng bà lão ngăn đám dũng sĩ, sắc mặt âm trầm cực kỳ khó coi.

Thực lực của đối phương quá mạnh, dù đông người hơn nữa cũng vô dụng.

Lâm Phàm nhắc nhở Huyết Luyện:

- Huyết Luyện, đừng quá bi thương, có thể cứu rồi.

Con người khi bi thương đến cực hạn thì sẽ điên hoặc là chết.

Huyết Luyện đang nghiêng hướng điên và chết.

Trải qua chuyện này khiến Lâm Phàm muốn đi Long giới đón đệ tử trên trời rơi xuống của mình về. Nếu đệ tử không nỡ rời đi thì hắn bê nguyên Long giới về.

Đang lúc Lâm Phàm suy nghĩ những chuyện này thì cánh mũi hít hà.

Hắn kinh thán:

- Hơi thở sinh mệnh rất dày đặc!

Lần trước tới đây chưa có hơi thở kinh người như vậy, sao mới vắng mặt một thời gian đã thay đổi lớn như vậy?

Lâm Phàm ngước đầu nhìn, một gốc cây to chọc trời dường như làm bằng thủy tinh xuất hiện ở trước mắt hắn.

Cây thủy tinh cắm rễ chính giữa Nguyệt Thần tộc, pho tượng Nguyệt Thần được cây to bao vây. Rễ cây nhô lên từ bùn đất rất thô to, mỗi rễ cây to cỡ mấy người mới ôm hết.

Lâm Phàm phát hiện những chùm rễ cắm sâu dưới lòng đất dường như đang hấp thu lực lượng đưa vào cây.

Một cành cây nở rộ một đóa hoa, sau đó kết trái, trái héo để lại một viên tựa như hột kết tinh.

Viên kết tinh tỏa hơi thở sự sống đậm đặc, hiển nhiên là bảo bối cho người khởi tử hồi sinh.

Đôi khi Lâm Phàm phải kinh thán.

Có chủng tộc thực lực rất yếu, nhưng bọn họ có đồ vật khiến người cảm giác là kỳ tích của trời.

Chết không quá ba ngày, bảo đảm thân thể nguyên vẹn thì có thể sống lại.

Thật sự là rất bá đạo.

Lâm Phàm cười nói:

- Thì ra là có bảo bối, giấu kỹ vậy là nghĩ Lâm Phàm này sẽ cướp bảo bối hay sao? Thật sự là xem thường người.

Hắn cảm thấy Nguyệt Thần tộc quá cảnh giác.

Cây này có nhiều kết tinh, ít nhất ngàn viên, vậy mà bà lão chỉ cho hắn một viên, hắn thầm cảm thán bủn xỉn, keo chưa từng thấy, như bố thí cho ăn mày.

Bà lão từ bên ngoài đi vào, mặt không biểu tình. Bí mật của Nguyệt Thần tộc đã bị thấy, trong lòng bà động sát ý.

Nếu không phải thực lực đối phương quá mạnh thì bà lão đã ra tay.

Bà lão nói:

- Ân nhân, nên nhìn thì ngươi cũng thấy rồi, không phải lão thân không muốn tin tưởng ân nhân nhưng mọi thứ ở đây có sức hấp dẫn quá lớn với bên ngoài, lão thân phải hết sức ngăn cản, xin ân nhân đừng trách.

Lâm Phàm cười nói:

- Ha ha, không sao, ngươi thấy bản phong chủ giống người xấu không? Bản phong chủ rất tốt.

Bà lão không nói gì, nhưng trong lòng nghĩ khác.

Có phải là người xấu hay không thì tự hiểu.

Lâm Phàm hỏi:

- Cây này là cái gì? Nó đang hấp thu lực lượng của thứ gì?

Hắn xem không hiểu cây này, quá thần kỳ.

Bà lão cúi đầu không nói, cố ý giấu diếm:

- Đang hấp thu lực lượng của Nguyệt Thần tộc.

Lâm Phàm không tin lời của bà lão, người càng già càng xấu, nhất là bà lão này, nói chuyện với hắn mười câu có tám câu là giả, hai câu không nói đúng trọng tâm.

Lâm Phàm áp tay xuống đất, cảm nhận, mọi thứ trong lòng đất không thoát khỏi cảm giác của Lâm Phàm.

Rễ cây to cắm rễ ở chỗ sâu, từ xa hấp thu lực lượng mặt đất.

Bà lão nhìn chằm chằm vào Lâm Phàm, trong mắt lấp lóe tia sáng kinh người.

Chốc lát sau, Lâm Phàm bất đắc dĩ nói:

- Thì ra là thế, đang hấp thu lực lượng trung tâm của giới vực. Ngươi nói chuyện với bản phong chủ không có một câu thật sự, khiến người không vui.

Tin tưởng giữa người với người thường bị đánh vỡ vì một bên nói dối.

Ngay từ đầu tên già này đã không nói thật câu nào.

Bà lão cười lúng túng, đáy mắt đục ngầu giấu sát ý.

Lâm Phàm chắp tay đứng trước cây to, sát ý trong mắt bà lão không qua mắt hắn được.

Có rất nhiều người muốn giết hắn, đã quá quen với sát ý. Nhưng làm hắn đau lòng là bản phong chủ đến đòi ít đồ vật, tuy phát hiện bí mật nhỏ nhưng không quan trọng.

Hắn chỉ cần lo thế giới hòa bình, còn về hấp thu lực lượng của ai thì chẳng liên quan tới hắn.

Trên cây có nhiều kết tinh, vẫn không hấp dẫn Lâm Phàm bao nhiêu.

Nếu không phải tình huống đặc biệt thì hắn cũng không cần những thứ này.

Nếu cuỗm cây to về tông môn sẽ giúp ích rất lớn cho các sư đệ, sư muội.

Đúng rồi, cho mỗi người vài viên, đi ra ngoài bung lụa miễn không bị người phân thây thì vẫn sống được.

Làm gia trưởng một gia đình lớn thật vất vả, chẳng những lo tăng cao thực lực cho mình, còn phải lo cho đám nhóc tì khóc đòi ăn.

Nói ra cũng không ai tin, đường đường cường giả Chúa Tể cảnh mà sống khổ như vậy.

Nhưng hiện thực là như thế.

Không tin cũng không có cách nào.

Lâm Phàm vươn tay, bàn tay chạm thân cây, hắn nhíu mày nói:

- Bên trong cây này có vấn đề.

Bà lão vốn giữ bình tĩnh thoáng chốc mất bình tĩnh, sát ý trong đôi mắt đục càng đậm.

Bà lão cố giấu sát ý:

- Ân nhân, đây là tộc cây thần của tộc ta, sao có vấn đề được.

Lâm Phàm cười nói:

- Thật không? Bản phong chủ cảm giác hình như bên trong có sinh mệnh đang nhảy nhót, đừng nói là các ngươi nhốt người sống ở bên trong nhé? Thế thì rất phi đạo đức.

Bà lão cười lúng túng, trong lòng kinh hoàng.

Không thể nào, đối phương làm sao phát hiện ra? Chuyện này không thể nào!

Bà lão cười nói, cố gắng giấu diếm:

- Không thể nào!

Lâm Phàm không nói nhiều, hắn suy tư nên dùng cách gì bê cây về tông môn, hay là dùng cách cũ?

Ví dụ nói:

Thế gian quá hiểm ác, Nguyệt Thần tộc có được bảo bối, thực lực lại yếu như vậy, nếu tiết lộ ra ngoài chắc chắn sẽ bị diệt tộc.

Nhưng yên tâm, có Lâm Phàm này ở đây thì tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Các ngươi mau dọn đến tông môn của ta, chừa chỗ trống cho các ngươi ở, bảo đảm bình an vô sự.

Lâm Phàm lắc đầu, không được, cách này không ổn, trừ phi bị khùng mới đồng ý.

Cứng rắn cướp chắc chắn là không được, sẽ làm hỏng hình tượng của hắn.

Bà lão thấy Lâm Phàm đứng ở nơi đó không nhúc nhích, nhỏ

giọng lẩm bẩm như đang mưu đồ kế hoạch gì, hoặc suy nghĩ chuyện gì không tốt.

Bà lão sắc mặt âm trầm, xuống tay trước là hơn.

Đùng!

Bà lão ra tay, giộng gậy chống xuống đất, một vòng sóng gợn lấy gậy làm trung tâm khuếch tán ra.

Chỗ Lâm Phàm đứng, sâu trong lòng đất có ánh sáng dâng lên hình thành đại trận. Vô số rễ cây thô to vươn lên trói hắn lại.

Lâm Phàm đang suy nghĩ cách dụ dỗ Nguyệt Thần tộc, không ngờ bà lão ra tay ngay.

Hắn không giận chút nào, chỉ có suy nghĩ là . . . trời cũng giúp ta, chẳng cần tốn não tìm lý do.

Nhưng mục đích của đối phương là cái gì?

Chương 1199: Phật Ma ở khắp mọi nơi

- Này, ngươi làm vậy hơi mất đạo đức, chơi thật sự hả?

Lâm Phàm quay đầu nhìn bà lão, sốt ruột muốn ra tay vậy sao?

Lúc trước tràn ngập ra sát ý quả nhiên không phải giả.

Lâm Phàm nói lời cảnh cáo trước:

- Các ngươi thật sự là vong ân phụ nghĩa, năm đó bản phong chủ đã cứu các ngươi, bây giờ đối xử với bản phong chủ như vậy, khá lắm.

Không phải hắn chủ động trêu chọc người, là người khác chọc vào hắn trước.

Ngẫm lại khiến người tức giận, rất quá đáng.

Bà lão hai tay cầm gậy đè chặt xuống đất, khuôn mặt nhăn nheo như vỏ cây hiển hiện nụ cười âm trầm lạnh lùng nói:

- Ân nhân không nên vào đây làm gì, ở bên ngoài cầm một viên bảo bối rồi đi đi, cứ ngoan cố muốn vào, tất cả là ngươi tự tìm. Đừng giãy dụa, dù thực lực của lão thân không bằng ân nhân, nhưng nơi này là Nguyệt Thần tộc, đây là cây thần của Nguyệt Thần tộc. Lão thân mở ra phong ấn thì ân nhân chỉ có thể ở lại đây.

Bà lão nở nụ cười, nhưng mặt quá xấu, nhăn nheo chụm lại như vỏ quýt, rất xấu xí.

Lâm Phàm hỏi:

- Các ngươi muốn giết bản phong chủ?

Bà lão cười nói:

- Ân nhân nói kỳ, là vì ân nhân phát hiện thứ không nên thấy nên lão thân đành mời ân nhân dạo chơi lòng đất một lần.

Nghe nói lời này, Lâm Phàm vừa lòng gật đầu.

Không sai, hắn đang chờ cơ hội này.

Mợ nó.

Lúc trước không ra tay làm cả người hắn khó chịu, cứng rắn cướp đồ của người ta thì kỳ. Đối phương là bà già, nếu thực lực cường đại còn dễ nói, then chốt là bà ta yếu xìu, nếu hắn đánh sẽ bị người nói là không kính già yêu trẻ.

Giờ thì tốt rồi, bà già muốn làm thịt hắn, mọi chuyện hợp lý hơn. Xem ra bà già này ngày xưa cũng chẳng tốt lành gì, chẳng qua đã già rồi.

Hành vi hiện giờ của Lâm Phàm là muốn làm người xấu, nhưng dựng đền thờ ta là người tốt, mọi chuyện ta làm đều bị bắt buộc.

- Xem ra các ngươi đã nghĩ kỹ, thế thì không dây dưa với các ngươi nữa, tránh cho bị người nói chậm trễ thời gian.

Lâm Phàm khẽ quát, cơ bắp phình ra, xúc tu cây trói người hắn không ngừng bị bứt đứt, nhấc hai chân nhổ nó tận gốc.

- Quá yếu, thật sự là quá yếu, những vật này mà muốn trói người, giỡn à?

Lâm Phàm xòe bàn tay hất xúc tu cây ra một bên, thoáng chốc thanh lý mấy thứ bám trên người, bước hướng bà lão.

Con ngươi bà lão co rút như gặp quỷ, khó tin kêu lên:

- Sao có thể như vậy? Không thể nào, sao ngươi phá vỡ giam cầm được?

Lâm Phàm đến trước mặt bà lão, đấm một cú. Bà lão mặt biến sắc lùi nhanh, đụng vào tấm bia đá phía xa, khảm vào bia đá, tròng mắt lồi ra, không biết sống hay chết.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Quá yếu, yếu xìu.

Yếu nhớt, cú đấm của hắn không đập bà ta nát bấy đã xem như nương tay.

Các dũng sĩ Nguyệt Thần tộc rống to:

- Bày trận!

Tuy e ngại thực lực của đối phương, nhưng bọn họ có lý tưởng

vĩ đại, đồng thanh kêu lên:

- Bất Tử Thần Thụ, hộ chúng ta không chết!

Đám dũng sĩ như châu chấu che phủ thiên địa xông về phía Lâm Phàm.

Hắn mỉm cười, hít sâu thổi vào đám người.

Vèo!

Cuồng phong rít gào lấn át tiếng hét.

Các dũng sĩ Nguyệt Thần tộc thân thể tan rã, vỡ nát thành tro bụi biến mất trong thiên địa.

- Hiệu ứng không hay ho gì, nhưng hết cách, đối phó mấy con sâu nhỏ sẽ giúp tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Thủ đoạn của Lâm Phàm sắc bén, không cho đối phương có thời gian phản ứng.

Hắn hơi lo chơi lâu ra xảy ra trục trặc gì, nhưng nghe đám người gọi cây thần này là Bất Tử Thần Thụ, xứng với chức năng cải tử hồi sinh của nó.

Có giới hạn như chết sau ba ngày sẽ vô dụng, thân thể bị sứt mẻ gì cũng không thể cứu về. Nếu không bị mấy hạn chế này thì đã nghịch thiên rồi, mà mấy khuyết điểm đó không đáng kể.

- Không liên quan đến bản phong chủ, là các ngươi khinh người quá đáng, muốn giết bản phong chủ, nên bản phong chủ đành tiêu diệt các ngươi.

Bàn tay Lâm Phàm sờ cây thần, mỉm cười nói:

- Bất Tử Thần Thụ.

Tinh thần của hắn đã bị tổn thương, cây thần miễn cưỡng bồi thường hắn.

Tạm thời Lâm Phàm không quan tâm bên trong cây thần có cái gì, giải quyết việc của Huyết Luyện trước đã.

Lâm Phàm lấy ít trái cây phục sinh, đi vào Hàn Nhu tông.

Những đệ tử nằm la liệt dưới đất, hình dạng chết vô cùng thảm.

Tu vi của bọn họ rất yếu, đối mặt cường giả viễn cổ trấn áp rất khó giữ thân thể hoàn mỹ. Trừ một số may mắn có thân thể lành lặn ra, còn lại nát bấy.

Huyết Luyện nghe được tiếng bước chân, tâm tình của gã nặng nề khó chịu:

- Lâm phong chủ . . .

Dù thân thể rất suy yếu vẫn không thể ngăn cản ước mong cứu sống Nhu Nhi của gã.

Lâm Phàm nói:

- May mắn lắm, tìm được rồi, có thể sống lại.

Huyết Luyện ủ rũ nở nụ cười hiếm hoi.

Trông gã rất thảm, bốn ức tám ngàn vạn Huyết Thần Tử biến mất, tu vi tuột xuống đáy, có lẽ không đến Thần cảnh, không chừng chưa được Thiên Cương cảnh. Xem tình hình thì Huyết Luyện đã bị phế, không biết mất bao lâu mới phục hồi lại.

Lâm Phàm tiến lên, nhét bảo bối vào miệng Nhứ Nhu:

- Đây là bảo bối đặc biệt của Nguyệt Thần tộc, có thể khởi tử hồi sinh, yên tâm, trước kia ta cho người khác dùng rồi, hiệu quả rất tốt, rất nhanh có thể tỉnh lại.

- Ngươi xem, mí mắt nhúc nhích rồi.

Trong khi nói chuyện thì mí mắt khép của Nhứ Nhu run nhẹ.

Huyết Luyện mừng rỡ, mặt bừng sáng lên như hồi quang phản chiếu.

Huyết Luyện kêu gọi, giọng khàn khàn không dám tin:

- Nhu Nhi, Nhu Nhi . . . nghe thấy giọng của ta không?

Huyết Luyện sợ tất cả chỉ là thoáng qua.

Lâm Phàm vỗ vai gã:

- Đừng căng thẳng, chắc chắn sẽ sống lại.

Huyết Luyện nhìn Lâm Phàm, gật đầu, nhưng hai mắt vẫn nhìn

mặt Nhứ Nhu không rời.

Chốc lát sau, sắc mặt Nhứ Nhu dần hồng hào.

Huyết Luyện mừng rỡ, tâm tình dao động mạnh, không kiềm được khóe môi chảy máu.

Vết thương của Huyết Luyện đã không thể chữa bằng đan dược, khi gã thả ra bốn ức tám ngàn vạn Huyết Thần Tử là ép khô tinh khí thần toàn thân. Biển máu cũng bị hao tổn nặng, bên trong ẩn chứa lực lượng rất mỏng manh.

Với bất cứ cường giả nào thì trả giá lớn như vậy chỉ để tìm một người là không đáng giá.

Nhưng Huyết Luyện không bị lực lượng cường đại mê hoặc, dứt khoát từ bỏ nó.

Công nhận sức mạnh của tình yêu thật vĩ đại.

Với Lâm Phàm thì đây là lực lượng gì?

Sức mạnh của tình yêu?

Không hiểu nhiều lắm.

Nếu bàn về lực lượng một đấm đánh người ta kêu phụ gọi mẫu thì hắn rất rành.

- Phu quân . . .

Lúc này, Nhứ Nhu mở mắt ra, thân thể rất suy yếu, hơi thở không ổn định, sắc mặt vẫn tái nhợt.

Bảo bối cho người ta hồi sinh nhưng không thể khiến người tinh khí thần viên mãn, đây là khuyết điểm, hơi tiếc.

- Nhu Nhi, nàng tỉnh rồi!

Huyết Luyện dễ dàng rơi lệ, giọt nước mắt kích động.

Lâm Phàm phát hiện Huyết Luyện giây trước kích động giây sau mắt vụt tắt ánh sáng.

Tay Huyết Luyện vuốt bụng Nhứ Nhu, bàn tay run rẩy, không nói nên lời.

Lâm Phàm hỏi:

- Huyết Luyện, người đã sống lại rồi mà sao còn ủ rũ? Người trong tông môn của ngươi cũng có một số sống sót.

Nhứ Nhu hỏi:

- Phu quân, con của chúng ta . . .

Huyết Luyện không trả lời, cúi gầm mặt lắc đầu.

Ánh mắt tràn ngập hy vọng của Nhứ Nhu dần tan biến, bật khóc.

Lâm Phàm nghe hai người trò chuyện, không ngờ Huyết Luyện và Nhứ Nhu có con. Nhưng nàng đã chết thì đứa bé trong bụng cũng không sống nổi, dù là trái cây phục sinh cũng không cứu về được.

Huyết Luyện bỗng thả Nhứ Nhu ra, quỳ rạp trước mặt Lâm Phàm, dập đầu nói:

- Lâm phong chủ, có thể cho ta xin một việc không?

- Huyết Luyện, chúng ta cũng coi là quen biết đã lâu, ngươi có chuyện gì cứ nói ra. Ngươi và Nhứ Nhu đi đến một bước này cũng xem như có ta góp sức, tự nhiên sẽ không ngồi nhìn mặc kệ.

Lâm Phàm muốn nâng Huyết Luyện dậy nhưng gã kiên quyết quỳ, làm hắn bất đắc dĩ.

Đây xem như câu nói đáng tin cậy nhất mà Lâm Phàm nói với người ngoài tông môn, cũng là lời thật lòng.

- Lâm phong chủ, ta được đến truyền thừa thần vật, trong đó có một món bảo bối là thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, ta muốn dung nhập nó vào thân thể hài nhi chưa ra đời của ta, cho nó phục hồi sức sống.

- Nhưng ta biết ta lấy được truyền thừa có hơi thở ô uế, lòng giết chóc rất nặng. Không cần suy nghĩ cũng biết sau khi hài nhi sinh ra tương lai chắc chắn sẽ làm hại thế gian, trở thành ma đầu. Ta không muốn để cho hắn lại đi con đường cũ của ta, nhưng ta không thể mặc kệ hắn biến mất như vậy. Tương lai nếu có ngày nào không thể khống chế, ta cầu Lâm phong chủ hãy cứu hài nhi của ta, phế nó hoặc phong ấn đều được, chỉ hy vọng tha cho nó một mạng.

Huyết Luyện không nói bậy bạ, gã biết sự khủng bố của bảo bối này.

Tương lai e rằng chỉ có Lâm phong chủ mới hàng được, nên Huyết Luyện cầu xin Lâm Phàm nương tay, tha cho hài nhi của mình một con đường sống.

Lâm Phàm nhíu mày:

- Huyết Luyện, ngươi sẽ trở thành phế nhân.

Hắn không rõ ràng tình huống hiện giờ của Huyết Luyện, nhưng hắn phát hiện thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên chống đỡ thân thể của gã, nếu gã chịu nghỉ ngơi, từ từ tu luyện lại thì có thể đi đến đỉnh.

Nhưng nếu mất đi thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Huyết Luyện sẽ hoàn toàn phế.

Huyết Luyện nói:

- Không oán không hối.

Lâm Phàm không nói thêm nữa:

- Được rồi, ta hứa với ngươi. Yên tâm, ta sẽ không phế hắn, cũng sẽ không phong ấn hắn, thành ma cũng không sao, trên đời sẽ không vì có thêm một ma mà thành địa ngục trần gian, sẽ không tận thế. Sau này ta làm nghĩa phụ của hắn, yên tâm đi.

Lâm Phàm muốn nói với Huyết Luyện rằng: Huynh đệ, đừng nghĩ nhiều quá, cứ đẻ đi. Mặc kệ là ma hay không, cho vô luân hồi rồi thì nó sẽ kêu papa luôn.

Phương xa, một con lừa trọc chân lướt mặt biển chậm rãi đi tới.

- A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai, tình phụ thân vĩ đại trên đời, bần tăng nhận được bài học. Kẻ này chưa xuất thế, không nên nhiễm lực lượng ô uế bẩm sinh, bần tăng có một tòa đài sen tên là thập nhị phẩm Công Đức Kim Liên, nguyện nối thêm sức sống cho kẻ này, hy vọng sau này sẽ trở thành người lương thiện công đức.

Lâm Phàm quay đầu nhìn lại, phát hiện là Phật Ma, bật cười nói:

- Phật Ma, ngươi có mặt ở khắp nơi nhỉ.

Phật Ma cũng là Hiện Thế Phật, chắp tay trước ngực:

- A Di Đà Phật, Lâm thí chủ từ khi chia tay đến giờ vẫn khỏe chứ? Bần tăng cảm ứng lực lượng ô uế trên đời nên đuổi theo tới,

không ngờ thí chủ cũng có mặt. Huyết thí chủ tuy là chủ ô uế, chủ Sát Đạo nhưng vì hài nhi chưa ra đời mà hy sinh như vậy, bần tăng cảm ngộ rất sâu, nguyện trợ giúp một phen.

Lâm Phàm nhìn Phật Ma, nhủ thầm trong bụng.

Tên này rốt cuộc cảm ngộ cái gì? Học được cách bố cục.

Thập nhị phẩm Công Đức Kim Liên nếu dung nhập vào thân thể con của Huyết Luyện, tương lai đứa nhỏ này sẽ cắm rễ phật tính, thêm một Phật cho Phật Ma.

Vui đây, chơi chỉ số thông minh đúng là không ai bằng Phật Ma.

Lâm Phàm có ý tưởng này là vì xem Tây Du Ký nhiều lần nên hiểu được chút ít.

Phật Ma cũng chịu bỏ vốn thật, xem ra lần cảm ngộ đó khiến y biến đổi lớn, chịu bỏ vốn thập nhị phẩm Công Đức Kim Liên.

Thôi, chờ hài nhi của Huyết Luyện lớn lên cũng phải mười mấy hai mươi năm sau, có lẽ sẽ thành con cứng trong trời đất, một nhân vật chính số phận thế hệ mới.

Khi đó hắn đã vô địch từ lâu, không biết đi phiêu bạt chốn nào.

Vui đây.

Chương 1200: Ta đang bị người đánh

Lâm Phàm cười nói:

- Phật Ma, tuy ngươi đang bố cục nhưng công nhận ngươi thay đổi khá lớn, bản phong chủ đổi ấn tượng với ngươi. Thập nhị phẩm Công Đức Kim Liên là vật tiên thiên, diệu dụng vô tận, ngươi chịu bỏ nó ra thì giỏi lắm.

Nói sao bây giờ? Phật Ma đang bố cục nhưng cũng cung cấp vật thực chứ không phải nói cho có, đã tốt hơn những Phật dối trá khác nhiều.

Nếu để cho Huyết Luyện lấy ra thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên thì gã thật sự sẽ bị phế.

Nên Phật Ma cung cấp thập nhị phẩm Công Đức Kim Liên là lựa chọn không tồi.

Phật Ma chắp tay trước ngực, miệng niệm phật hiệu:

- A Di Đà Phật.

Phật Ma nghe hiểu lời của Lâm Phàm, rất muốn nói rằng: Thí chủ, ăn gì mà đầu óc thông minh thế.

Huyết Luyện cảm tạ Phật Ma:

- Đa tạ.

Huyết Luyện hiểu rõ nhất khuyết điểm của thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, giờ một vị cao tăng đắc đạo đồng ý bỏ ra bảo bối để giữ lại mạng sống cho hài nhi của gã, hỏi sao không khiến gã cảm động?

Phật Ma chắp tay trước ngực nói:

- Thí chủ không cần đa tạ, cứu một mạng người hơn xây bảy cấp phù đồ.

Phật Ma lật tay lại, miệng niệm kinh phật, một đài sen tỏa ánh sáng vàng dịu dàng lơ lửng trong lòng bàn tay y.

Lần đầu tiên Lâm Phàm trông thấy bảo bối trong thần thoại.

Vô cùng phi phàm, ẩn chứa công đức to lớn.

Phật Ma đọc kinh văn người thường khó hiểu, thập nhị phẩm Công Đức Kim Liên bộc phát ra ánh sáng vàng chói mắt.

Nơi ánh sáng vàng chiếu qua, vạn vật đến mùa xuân, được thanh tẩy, tâm cảnh trong trẻo, không dục không cầu.

Thập nhị phẩm Công Đức Kim Liên hóa thành một dòng sông công đức chậm rãi dung nhập vào bụng của Nhứ Nhu.

Trong dòng sông công đức có vô số Phật Đà niệm kinh, vô số Phật, vô số Tổ gia cố.

Bỏ vốn lớn.

Lấy thập nhị phẩm Công Đức Kim Liên làm mồi dẫn nối mạng cho thai nhi đã chết, từ xưa đến nay chưa có ai thử làm vậy.

- Kẻ này sau khi sinh sẽ có thân thể công đức bẩm sinh, vạn tà không xâm.

Dứt lời, dòng sông công đức tan biến.

Huyết Luyện kiềm nén nỗi lòng kích động, tay đặt lên bụng Nhứ Nhu, cảm nhận bên trong có hơi thở sinh mệnh dao động.

Huyết Luyện kích động bật khóc:

- Sống, thật sự sống!

- Lợi hại.

Lâm Phàm thấy tất cả, thập nhị phẩm Công Đức Kim Liên thật là lợi hại, ghê gớm hơn bảo bối của Nguyệt Thần tộc nhiều. Tiếc rằng chỉ dùng được một lần, nhưng vẫn rất kinh người.

Vừa phục sinh, vừa cho bẩm sinh có thân thể công đức, nhiều người ghen tị cũng không được.

Huyết Luyện không biết nên dùng từ ngữ nào bày tỏ lòng biết ơn:

- Tạ ơn, tạ ơn . . .

Phật Ma cười nói:

- Gia đình ba người của thí chủ đoàn tụ là trong lòng bần tăng đã

vui vẻ.

Phật Ma nhìn Lâm Phàm:

- Lâm thí chủ, có thể tặng một viên trái cây kết từ cái cây này cho bần tăng không?

Lâm Phàm phát hiện Phật Ma không biết khách khí là gì, nhưng người ta nỗ lực nhiều như vậy, có lý do chính đáng xin xỏ.

- Được rồi, không thành vấn đề. Huyết Luyện, ngươi đi xem người của tông môn ngươi cứu được ai thì cố gắng cứu, xác chết bị thiếu hụt nghiêm trọng thì không có hy vọng.

Cây thần của Nguyệt Thần tộc khá thú vị, hắn phải nghiên cứu kỹ mới được.

Trong cây có dao động sinh mệnh, không phải hơi thở sự sống mà thật sự có thứ gì ẩn bên trong.

Bây giờ Nhu Nhi sống lại, Huyết Luyện toàn thân tràn ngập nhiệt tình, mặc dù bản thân còn rất yếu nhưng gã sung sức như uống thuốc kích thích.

Đám người tông môn chết rất thảm, gã không thể bỏ mặc được.

Rất nhanh, nhờ trái cây của Bất Tử Thần Thụ trợ giúp mà một số người chết đã sống lại.

- Ta đang ở đâu vậy?

- Ta là ai?

- Ta ở đâu?

- Tông chủ . . .

Hiện trường yên tĩnh trở nên ồn ào như chợ bán thức ăn, khi bọn họ biết mình được phục sinh thì rất giật mình với bảo bối này.

Khi họ biết nhiều đồng môn không thể sống lại thì khóc rống, rên rỉ, không khí vô cùng thê lương.

Lâm Phàm đến gần cây thần, cảm thán rằng:

- Vật trái với lẽ thường thiên địa không nên tồn tại trên thế gian, nhưngnếu đã tồn tại thì tự nhiên có giá trị của nó. Vì tránh cho cõi

đời nổi lên gió tanh mưa máu, bản phong chủ không vào địa ngục thì ai vào? Hãy để bản phong chủ che giấu ngươi, để tất cả tai nạn đổ vào người của bản phong chủ.

Hắn vuốt ve Bất Tử Thần Thụ, hóa thân thành thanh niên chỉ biết lo nghĩ cho trần gian.

Lâm Phàm thầm nghĩ:

- Để lại đây thì không được, chỉ có thể nhổ tận gốc, hoặc là bê nguyên đảo đi.

Hắn lựa chọn di chuyển Nguyệt Thần tộc.

Lâm Phàm đi một vòng biên giới Nguyệt Thần tộc, chọn vị trí tốt, hai tay bấu biên giới, hét lớn khiêng đảo lên.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Đảo của Nguyệt Thần tộc bị Lâm Phàm vác lên, nhưng cành rễ của Bất Tử Thần Thụ cắm ở chỗ sâu.

Lâm Phàm đâu chịu ngừng lại, hắn ôm xúc tu của Bất Tử Thần Thụ vào ngực rồi bứng lên.

Mặt đất vỡ vụn, nước biển xung quanh chảy vào.

Có lực lượng kinh người truyền từ chỗ rễ cây thần nối liền. Cây thần hấp thu những lực lượng này, chậm rãi kết thành trái cây.

Các đệ tử Hàn Nhu tông đều sợ ngây người.

Mợ nó.

Người này cũng quá dữ dội, nếu không thấy tận mắt thì bọn họ không thể tin trên đời có kẻ hung mãnh như vậy.

Phật Ma nhìn ngây người, dù đã trở thành chân phật đắc đạo nhưng chứng kiến thủ đoạn thô bạo thế này vẫn làm chấn động phật tâm.

Dường như Bất Tử Thần Thụ có linh, biết có người cưỡng ép bứng nó lên.

Lực lượng của đối phương rất mạnh, ngoan cố chống cự sẽ đứt gãy.

Bựt!

Sợi rễ của Bất Tử Thần Thụ cắt đứt liên kết với lòng đất, giây lát đã bị bứng tận gốc.

Lâm Phàm mừng rỡ trong lòng:

- Hoàn mỹ!

Phải mang vật như vậy trở về, sau này dùng cho tông môn.

Nhưng xảy ra biến cố.

Sợi rễ của Bất Tử Thần Thụ như roi dài hủy diệt dấy lên bão tố vô tận quất vào Lâm Phàm.

Chát chát!

Từng sợi rễ đều quất trúng người Lâm Phàm.

Lâm Phàm cười nói:

- Không ngờ cây thần có sở thích như vậy.

Hắn không đau không ngứa, hơi bất ngờ khi Bất Tử Thần Thụ chống cự vào lúc như thế này.

Chẳng lẽ là vì trái cây bị hái xuống hết, trong lòng khó chịu muốn trút giận lên người khác?

Bất Tử Thần Thụ lơ lửng giữa trời, vô số sợi rễ bay múa trên không trung như vật sống, hơi thở sinh mệnh lan tỏa ngưng tụ thành sương trắng như thực chất quấn quanh.

Phật Ma nói:

- A Di Đà Phật, cây này đã có linh.

Lâm Phàm không để ý Phật Ma, nói cũng như không, nếu không có linh thì nó tự nổi giữa trời được sao?

Xem ra chưa đánh đã ghiền, chứ không thì cây này tự hiểu chống cự là không kết cục tốt.

Trong Bất Tử Thần Thụ phát ra tiếng quát không nam không nữ, như nhiều người phát ra tiếng hòa cùng nhau:

- Biến!

Lâm Phàm nở nụ cười:

- Ha ha ha!

Nụ cười rất tùy ý, mang hơi hướm hứng thú.

Quả nhiên bên trong Bất Tử Thần Thụ có cái gì, nếu không thì chẳng thể phát ra âm thanh như vậy.

Lâm Phàm bước lại gần Bất Tử Thần Thụ, toàn thân trên dưới đều là sơ hở:

- Ngươi đã không phối hợp tức là tự chuốc khổ vào mình.

Cây thần giận dữ, một cành cây thô to phá vỡ hư không quất vào Lâm Phàm.

Tốc độ siêu nhanh, mau đến không bình thường.

Cường giả Chúa Tể cảnh sẽ bị đập nát.

Bộp!

Nhưng một kích này bị Lâm Phàm chộp lấy dễ dàng.

- Xuống cho bản phong chủ!

Lâm Phàm chộp cành cây, vung cánh tay lên đập Bất Tử Thần Thụ xuống đất.

Hắn chưa từng sợ ai khi va chạm bằng sức mạnh.

Nhưng Lâm Phàm lo đánh hỏng cây thần nên còn nương tay.

Tro bụi bay mù mịt che đậy tầm mắt mọi người.

- A? Muốn chạy? Mơ đi!

Lâm Phàm phát hiện Bất Tử Thần Thụ định bỏ chạy, sao có thể để nó như ý, hắn đuổi theo ngay, một tay chộp lấy xúc tu của cây.

Bất Tử Thần Thụ giãy dụa, liều mạng muốn chạy khỏi nơi này.

Lâm Phàm nở nụ cười, hai tay siết chặt cành cây:

- He he, đừng chạy, tới đây nào, sợ gì chứ, không lẽ bản phong

chủ ăn ngươi sao?

Trước kia hắn không quan tâm bảo bối của Nguyệt Thần tộc, nhưng đó là ngày xưa, giờ thì hắn đã hiểu, thứ này có chút tác dụng.

Nếu để Bất Tử Thần Thụ trốn thoát thì hối hận cũng không kịp.

Bất Tử Thần Thụ phát ra tiếng rít chói tai, mặt ngoài vỡ ra như dã thú há to mồm máu, hai hàng răng nhọn gỗ dựng thẳng hé ra, chất lỏng màu xanh lục nhỏ tí tách, rất ghê tởm.

- Ủa?

Lâm Phàm thấy chính giữa thân cây có người, đầu tiên nổi lên khuôn mặt. Hai bên gò má kéo nhiều xúc tu hình lưới màu lục, có sức sống liên tục rót vào.

Khuôn mặt đột nhiên mở ra hai con ngươi tràn ngập sắc xanh.

Lâm Phàm hỏi:

- Ngươi là ai?

Hắn thấy hai con mắt tràn đầy lửa giận, bực tức khi nhìn mình.

- Ta phát hiện dáng vẻ của ngươi hơi quen, nhưng quên tên rồi.

Lâm Phàm suy tư, hắn biết Nguyệt Thần tộc có Thánh Nữ, mỗi tội quên tên rồi.

Lúc trước lúc gặp mặt lẽ ra nên nhớ kỹ người ta, nhưng qua lâu quá nên bị hắn lãng quên, người thực dụng thì đáng sợ vậy đấy.

Giọng nói không ra nam không ra nữ lại vang lên:

- Làm hỏng chuyện tốt của ta cả hai lần! Chết tiệt!

Lâm Phàm thấy rõ ràng người nói chuyện là cái kẻ ở trong cây.

- Nói vớ vẩn cái gì, đánh ngươi một trận rồi nói sau!

Lâm Phàm lười nói nhiều với đối phương, quá yếu thì không có tư cách trò chuyện.

Nếu không phải thấy đối phương kết trái cây có chút tác dụng thì hắn đã đập nát bấy rồi.

Lâm Phàm biến mất tại chỗ, khi lại xuất hiện đã ở gần sát cây thần, siết chặt nắm tay đấm vào trong.

Phụt!

Một đấm lún sâu vào mặt đối phương, máu mũi phun mạnh.

- Ta đánh!

Lâm Phàm gầm lên, tay đấm chân đá tới tấp.

Có tiếng hét thảm.

Nguyệt Thần ngớ người trước loạt hành động này.

Nàng là Nguyệt Thần của Nguyệt Thần tộc.

Lần đầu gặp là khi nàng chờ đợi Thánh Nữ Nguyệt Thần tộc gặp họa diệt tộc, sau đó không ngừng vươn lên, trở thành cường giả, rồi Nguyệt Thần sẽ giáng lâm, lại đến trần gian.

Nhưng bị Lâm Phàm phá bĩnh.

Lần này nàng lấy đặc tính của Bất Tử Thần Thụ hấp thu lực lượng giới vực để buông xuống, nhưng cần thời gian rất lâu, cũng dễ bị người phát hiện, không an toàn.

Nguyệt Thần không có cách nào, đã bị ép đến mức này, biết làm sao được?

Đặc biệt là bây giờ, Bất Tử Thần Thụ đã bị người nhổ tận gốc, nàng chỉ đành buông xuống sớm hơn.

Nhưng thấy rõ hậu quả thế nào rồi đấy.

Nàng bị đánh no đòn.

Chương 1201: Biến trọc, cũng biến mạnh

Qua hồi lâu.

Tiếng kêu thảm thiết biến mất.

Lâm Phàm giang hai cánh tay nghênh đón thiên địa, thở hắt ra:

- Thoải mái.

Không sai, là thoải mái.

Bất Tử Thần Thụ thực lực rất yếu, nếu không phải sợ làm hỏng nó thì hắn đã đánh nát rồi.

Cây thần khép cành ôm sát nhau, dường như bị đánh sợ.

Trong đầu Lâm Phàm nhớ lại người này là ai?

- Ta nhớ ra rồi, ngươi là công chúa Thanh Thanh của Nguyệt Thần tộc, trước kia chúng ta đã gặp một lần.

Lâm Phàm cúi xuống, vươn tay sờ khuôn mặt dính đầy chất lỏng màu xanh biếc, giọng điệu tiếc nuối nói:

- Ngại quá, nếu lúc nãy nhớ ra nàng là ai thì đã không đánh nặng như vậy, nhưng bản phong chủ đoán nàng đã bị tà ác nào đó chiếm cứ phải không?

Lâm Phàm chân thành tha thiết nhìn cây thần:

- Nói cho bản phong chủ biết nàng là ai?

Mới rồi đánh liên tục rất sướng.

Khuôn mặt sưng phù trong Bất Tử Thần Thụ sợ hãi hét rầm lên:

- Đừng đánh ta, ta là Nguyệt Thần, ta là Nguyệt Thần của Nguyệt Thần tộc!

Lâm Phàm suy nghĩ, dường như hiểu được gì:

- Nguyệt Thần?

Hắn không hỏi nhiều, Bất Tử Thần Thụ đã bị hàng phục, sự việc tiếp theo đơn giản rất nhiều.

Lâm Phàm hỏi:

- Huyết Luyện, ngươi có tính toán gì không?

Hắn muốn Huyết Luyện về tông với mình, vì gã quá yếu, dù bốn ức tám ngàn vạn Huyết Thần Tử đã khô cạn nhưng biển máu chưa khô, có thể từ từ tu luyện phục hồi.

Tuy nhiên mang trọng bảo trên người, ngươi không chọc người ta nhưng người ta sẽ chọc vào ngươi, lần sau mà chết nữa thì xấu hổ.

Tâm trạng của Huyết Luyện tốt hơn nhiều, nhưng nhiều người trong tông môn đã chết làm lòng gã nặng trĩu:

- Lâm phong chủ, tên thật của ta gọi Từ Hàn Minh, Huyết Luyện đã là quá khứ, không phải ta của hiện tại. Giờ ta cũng không biết nên mang theo bọn họ đi nơi nào, nhưng tuyệt đối sẽ không vứt bỏ bọn họ!

Lâm Phàm suy nghĩ:

- Hay là ngươi mang theo tông môn đến Viêm Hoa tông đi, đất khá rộng, cũng có thể che chở các ngươi.

Từ Hàn Minh đồng ý ngay, không do dự một giây:

- Được, Lâm phong chủ, vô cùng đa tạ.

Lâm Phàm giật mình, không lẽ đang chờ hắn nói ra câu này?

Ngẫm lại cũng rất có thể.

Phật Ma chắp tay trước ngực hỏi:

- Lâm phong chủ, bần tăng hôm nay rảnh rỗi, có thể đi thăm quý tông.

Mợ nó!

Lâm Phàm rất muốn đánh người.

Phật Ma rất nham hiểm, đã tặng Tịnh Thổ cho hắn nên thành người lang thang, giờ y đòi đi thăm Viêm Hoa tông, hắn có thể từ chối hay sao?

- Đi thì đi, tất cả cùng đi.

Chuyện đã đến mức này có đùn đẩy cũng vô dụng.

Sau đó, đám người rời đi nơi này.

Nguyệt Thần tộc hoàn toàn biến mất khỏi cõi đời, Nguyệt Thần cùng Bất Tử Thần Thụ bị mang đi.

Viêm Hoa tông.

Khi Lâm Phàm trở về làm các đệ tử giật nảy mình, sư huynh dữ dội quá, mang thật nhiều đồ vật trở về.

Nhất là cái cây kia càng siêu kinh người.

Lâm Phàm trồng xuống Bất Tử Thần Thụ, các sợi rễ điên cuồng lan ra, từ Thiên Đình rơi xuống, cắm sâu trong lòng đất.

Thiên Tu hỏi:

- Đồ nhi, đây là cây thần gì mà hơi thở sinh mệnh đậm như vậy?

Lâm Phàm dõng dạc nói:

- Đây là Bất Tử Thần Thụ, bảo bối của Nguyệt Thần tộc, bên trên kết trái là bảo bối có thể khiến người cải tử hồi sinh mà đồ nhi từng đưa cho lão sư. Đồ nhi thấy thần vật này làm trái với thiên địa luân hồi nên mạng về trồng ở đây. Về sau các sư đệ, sư muội mỗi người mang theo một chút, đi ra ngoài có thể yên tâm hơn.

Hắn toàn nói bậy bạ, không có một chữ đáng tin.

Thiên Tu gật đầu nói:

- Ừm, đồ nhi suy nghĩ chu đáo, cây thần như vậy để ở bên ngoài đúng là tai họa.

Lâm Phàm rất đồng ý với lời lão sư nói:

- Đúng đúng, lão sư hiểu rõ đồ nhi nhất.

Các đệ tử xung quanh nghe vậy đều nhỏ giọng nghiên cứu thảo luận.

Bọn họ thảo luận là Bất Tử Thần Thụ có thể khiến người khởi tử hồi sinh.

Nghe ý của sư huynh thì sau này mỗi người sẽ được phát bảo bối này, đi ra ngoài rất an toàn.

Trong lòng của bọn họ rất kích động.

Cảm giác tông môn càng ngày càng tốt.

Thanh Oa ngẩng đầu nhìn, trong đôi mắt nhỏ cỡ hạt đậu tỏa ánh sáng chói mắt:

- Bất Tử Thần Thụ, thế gian lại có bảo bối như thế? Chưa nghe bao giờ, nếu dùng trái cây này luyện chế đan dược thì sẽ luyện chế ra đan dược kinh người cỡ nào?

Thanh Oa không dám tưởng tượng, rất kinh khủng, nó hơi kích động.

- Phật Ma, ngươi còn dám tới!?

Các Chúa Tể từng bị Phật Ma giam giữ lao lên.

Nhân vật dẫn đầu là Cốt Vương, hai thanh cốt đao tỏa sát ý.

Bọn họ đang dạy bảo người khác tu luyện, nghe nói Phật Ma tới thì không nhịn được, giơ đại đao xông lên, muốn chém chết Phật Ma tại đây.

Phật Ma bình tĩnh, ổn trọng, đối đám người mặt khí thế hùng hổ ập đến vẫn bình tĩnh chắp tay trước ngực hỏi thăm:

- A Di Đà Phật, các vị thí chủ từ khi chia tay đến giờ vẫn khỏe chứ?

Cốt Vương rít gào một tiếng, tức giận đến muốn chém người:

- Giả vờ nhân từ cái quái gì!?

Ma Tổ gai mắt Phật Ma lâu rồi, nhưng gã không biểu hiện ra ngoài, trong lòng rất thắc mắc, không biết tiểu tử này vì sao lăn lộn với Phật Ma.

Lâm Phàm đang nói chuyện với lão sư thì bị nhóm người Cốt Vương ngắt ngang câu chuyện:

- Làm gì? Đều muốn tạo phản phải không? Cốt Vương, cất đại đao ngay, ngươi muốn chém ai?

Cốt Vương căm tức nhìn Phật Ma, sợ sệt nói:

- Lâm gia, tên này hại chúng ta thảm như vậy, chúng ta đều hận không thể chém chết hắn!

Lâm Phàm ngăn lại hành vi thô bạo của họ:

- Có chém hay không thì đợi chút nữa hãy nói.

Xem bộ dạng hiện giờ, thật quá đáng, nơi này là tông môn, chém giết cái gì!

Phật Ma mỉm cười nói:

- Lâm phong chủ, việc này liên quan rất lớn với bần tăng. Các vị thí chủ từng làm nhiều việc ác, bần tăng đành trấn áp bọn họ, hy vọng có thể dùng Phật pháp tẩy đi cái ác trong lòng họ, không ngờ cuối cùng vẫn không thanh tẩy được.

Lâm Phàm sợ ngây người.

Mợ nó, Phật Ma dù thành Phật làm tổ cũng đừng mở mắt nói dối vậy chứ, việc y đã làm chẳng lẽ không tự hiểu sao?

Nhốt bọn họ trong Phật Ma Tháp vì mục đích gì?

Giờ sửa miệng bảo là muốn tẩy rửa tội nghiệt trên người bọn họ.

Đáng sợ ghê, mở to mắt nói dối không phải độc quyền của hắn và lão sư mà mọi người đều làm.

Cốt Vương không nhịn được mắng:

- Vớ vẩn! Con lừa trọc nhà ngươi rất dối trá! Ngươi trấn áp chúng ta vì điều gì thì tự ngươi biết, đừng giả ngu với chúng ta!

Lâm Phàm cũng không nhịn được, Phật Ma nên bị nhóm Cốt Vương chém.

Nhưng xem tình huống hiện giờ thì cả nhóm xông lên cũng không đánh lại Phật Ma.

Phật Ma không giận, vẫn rất bình thản:

- Trong lòng các vị thí chủ đã giận như thế thì đó là lỗi của bần tăng, vì trừ bỏ cơn giận của các thí chủ, bần tăng nguyện đứng im để các vị thí chủ ra tay.

Phật Ma cất bước đến gần Cốt Vương, chắp tay trước ngực:

- Xin hãy ra tay.

- Hơi thú vị.

Lâm Phàm không ngăn cản.

Cốt Vương tức giận quát:

- Tốt, đây là ngươi tự tìm!

Rõ ràng là không thèm để gã vào mắt, quá đáng hết sức.

Đứng im mặc gã đánh, con lừa trọc rốt cuộc có bản lãnh gì mà dám khinh thường gã như thế!?

Ma Tổ thầm hiểu, gã có thấy Phật Ma biến dị ở Phật Ma Tháp.

Cốt Vương nhìn về phía Lâm Phàm, thấy Lâm gia không ngăn cản thì gã càng tự tin hơn.

Keng!

Hai thanh cốt đao tỏa ra hơi sắc bén.

Phật Ma mỉm cười nói:

- Mời thí chủ ra tay.

- Tốt!

Cốt Vương gầm nhẹ một tiếng, lực lượng sôi trào, trên cốt đao ngưng tụ lực lượng kinh người.

Khi lực lượng tụ đến mức độ nhất định thì ra tay.

Cốt Vương không nương tay, cốt đao chém tan hư không quét xuống đầu Phật Ma, đây là muốn chém gã thành hai nửa.

Các Chúa Tể khác cười nói:

- Hay . . .

Lát nữa bọn họ sẽ được thấy đầu Phật Ma nở hoa.

Bùm!

Nhưng khi hai đao của Cốt Vương chém trúng đầu Phật Ma thì không diễn ra cảnh tượng mà họ muốn trông thấy.

Không có máu tươi, không có não tuôn ra, nhưng có nhiều ánh lửa.

Cốt Vương lui ra phía sau mấy bước, hai tay khẽ run, không dám tin nhìn chằm chằm vào Phật Ma như thấy quỷ.

Cốt Vương lẩm bẩm:

- Không thể nào!

Chuyện này vô lý.

Phật Ma giữ bộ dạng như cũ, cười tươi hỏi:

- Cốt thí chủ thấy sao? Nếu vẫn chưa nguôi ngoai cơn giận thì có thể tiếp tục chém.

- Phật Ma, ngươi đừng quá càn rỡ, vừa rồi lão tử chưa dùng hết sức thôi!

Cốt Vương đâu chịu tha thứ, phun nước miếng, xoa tay lại cầm lên cốt đao chém mạnh vào Phật Ma.

Một đao kia uy thế cực mạnh, hư không quanh thân đao run rẩy.

Cốt Vương dồn hết sức mạnh vào đường đao kia ngưng tụ thành một điểm, cũng ẩn chứa tức giận bị trấn áp vạn năm của gã.

Đầu của Phật Ma như làm bằng sắt, ánh lửa văng khắp nơi, một đao kia không để lại vết trầy hay chút vết hằn nào.

Cốt Vương thụt lùi, kinh sợ như gặp quỷ:

- Cái này . . .

Các Chúa Tể khác bị rung động mạnh:

- Không thể nào! Phật Ma, sao ngươi trở nên mạnh đến thế?

Bọn họ không cho rằng Cốt Vương nương tay, hai nhát đao đều là thật sự, tuyệt đối không có thành phần giả, dù là họ cũng phải liều mạng mới mong đỡ được.

Lâm Phàm lẩm bẩm:

- Biến trọc, cũng biến mạnh.

Phật Ma bây giờ thật sự biến trọc, trước kia trên đầu còn có tóc quăn, hiện tại trơn bóng phát sáng.

Lâm Phàm ra mặt ngăn cản:

- Đủ rồi, đừng đánh nữa, các ngươi đã không đánh lại Phật Ma.

Hiện giờ bọn họ và Phật Ma cách biệt lớn vô cùng, y đứng im cho họ chém cả đời cũng không làm y đổ một giọt máu.

Cốt Vương nói:

- Lâm gia chém một đao giúp chúng ta đi!

Phật Ma hơi đổi sắc mặt, mở miệng nói:

- Cốt thí chủ, ta cùng Lâm thí chủ không thù không oán, bây giờ còn có sâu xa, không nên đụng đao làm gì.

Phật Ma có thể phớt lờ đám Chúa Tể này nhưng tuyệt đối không dám coi nhẹ Lâm Phàm, hắn mà ra tay, y đứng im cho đối phương chém thì đầu cứng đến mấy cũng không đỡ được.

Lâm Phàm vừa lòng gật đầu.

Coi như biết điều, nếu y còn cuồng vọng thì hắn không ngại chém một đao.

Lâm Phàm nói:

- Đủ rồi, đừng làm rộn, Phật Ma đã thành Phật, nếu trong lòng các ngươi còn không phục thì có thể trút giận với hắn.

Dù Cốt Vương không cam lòng nhưng Lâm gia đã lên tiếng thì biết làm sao được, đành bỏ qua.

Chương 1202: Cảm giác nghi thức rất quan trọng

Nhưng trải qua chuyện này, ánh mắt tất cả Chúa Tể nhìn về phía Phật Ma đã thay đổi.

Quá biến thái rồi.

Rốt cuộc đã trải qua cái gì mới biến mạnh như vậy?

Ông trời mù mắt, tiện nhân thế này mà có thể trở nên mạnh mẽ, thật là mù mắt.

Cốt Vương bỏ cuộc, hai đường đao ẩn chứa tất cả tinh khí thần của gã, đường đao sau mạnh hơn đường đao trước, nhất là nhát đao cuối cùng càng đột phá cực hạn, kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp.

Kết quả rõ ràng, không có ích gì.

Đầu của Phật Ma như làm bằng sắt, rất cứng rắn.

Cốt Vương không cảm giác Phật Ma thi triển bí thuật phòng ngự gì, hoàn toàn dựa vào thân thể cứng rắn chịu đựng.

Năng lực này khiến gã chịu thua, nhưng tuyệt đối sẽ không dán đầu sát đất, ngọn lửa tức giận vĩnh viễn không tắt, khắc ghi mối thù bị trấn áp trong lòng.

Cốt Vương rất muốn rống một tiếng.

Sông có khúc người có lúc, hãy đợi đấy! Có ngày sẽ xẻ sọ não của ngươi ra!

Ma Tổ trầm tư, ánh mắt nhìn chằm chằm vào vào Phật Ma.

Gã từng ngang tài ngang sức với Phật Ma, nhưng giờ thì gã biết hai bên cách biệt hơi lớn.

Dù là Ma Tổ cũng không thể đứng im hứng hai đường đao của Cốt Vương, không thi triển bí thuật, chỉ ngăn cản bằng thân thể, chuyện này vốn là không thể nào.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến Phật Ma mạnh đến mức

này?

Không lẽ là chợt ngộ ra, thành Phật tại chỗ, tu vi tự động tăng lên?

Dễ dãi quá vậy?

Lâm Phàm không để ý những thứ này, hắn đứng trước Bất Tử Thần Thụ, cảm giác chắc chắn là thứ đến từ Nguyên Tổ Thâm Uyên, chẳng qua nó ra hơi sớm, giống cây thần trong truyền thuyết thần thoại.

Lâm Phàm trầm tư, tạm thời chưa ra kết luận gì, nhưng hắn có manh mối nghi ngờ.

Trong truyền thuyết thần thoại có Bất Tử Thần Thụ ở Nguyệt cung, Ngô Cương chuyên môn chém cây, chặt cả đời không đứt, bởi vì cây kia cũng là Bất Tử Thần Thụ, bị chặt lại mọc ra, tuần hoàn sinh sôi không ngừng.

Còn về Bất Tử Thần Thụ hấp thu lực lượng giới vực bị Lâm Phàm ngầm cho phép, để mặc nó hấp thu mọc ra nhiều trái cây, để cho tất cả sư đệ, sư muội có món đồ giữ mạng.

Về phần hậu quả là cái gì?

Tạm thời hắn không tính đến.

Với năng lực của Bất Tử Thần Thụ mà muốn hút khô nguyên giới vực hoàn toàn là nằm mơ, cho nó vạn năm, mười vạn năm cũng không thể làm được.

Lâm Phàm một mình đi vào chỗ tu luyện, những người khác vây quanh cây thần. Bọn họ rất tò mò bảo bối thần kỳ này, không biết là bảo bối gì.

- Ra ngoài một chuyến được thu hoạch không nhỏ, buôn bán lời.

Xem xét điểm.

315220015.

Hơn ba ức điểm, rất tuyệt.

Không kiếm điểm nhiều, chỉ đánh một đàn yêu thú mà đã tích lũy đến mức độ này, về sau nếu cố gắng nhiều hơn chắc sẽ nghịch thiên.

Lâm Phàm đang nghĩ nên dùng số điểm này như thế nào.

Tăng lên công pháp hay vẫn rút thưởng?

Đã lâu không rút thưởng, nhưng rút thăm cấp hắc kim một lần một trăm vạn điểm. Rút liên tục một trăm bằng một ức điểm, rất ớn lạnh.

Lâm Phàm trầm tư một lát, quyết định trước tiên dùng hai ức tăng cao công pháp, còn lại một ức điểm mới liên tục rút một trăm lần, dù bị lừa cũng không sợ, tuy nói vậy nhưng nếu trắng tay thật chắc hắn sẽ tự tử.

- Thăng cấp!

[Tiêu hao một trăm ba mươi vạn điểm.

Kim Cương Bàn Lực Công (đệ nhất trọng)]

- Thăng cấp!

Thánh Địa Sơn có nhiều công pháp, toàn là ngạnh công. Đã không thiếu công pháp thì chỉ cần có đủ điểm sẽ không khó tăng cao tu luyện.

Lâm Phàm điên cuồng tăng lên.

Lực lượng trong cơ thể điên cuồng kéo lên.

Tế bào bắt đầu cắn nuốt lực lượng cuồng bạo trong người, tăng mạnh nội tình.

Hiện giờ muốn từ Chúa Tể cảnh tăng lên tới Chúa Tể nhất thế cần có nội tình rất lớn, với người khác sẽ cần khổ tu vô số năm, dù có cơ duyên cũng phải là loại to lớn.

Nhưng với Lâm Phàm thì mọi thứ đều rất đơn giản, chỉ cần có thật nhiều điểm, hết thảy đều không thành vấn đề.

Đừng nói Chúa Tể nhất thế, coi như là Hỗn Nguyên cảnh cũng lên dễ như chơi.

Một lúc lâu sau, tiêu hao hết hai ức điểm.

Lâm Phàm ngừng lại, không tiếp tục tăng lên, tiếng rút thăm trúng thưởng luôn văng vẳng trong đầu hắn.

Vật lộn đọ sức, xe đạp biến motor, rồi co rút lại thành tên lửa, âm thanh hấp dẫn như tiếng ma quỷ.

Nếu tâm ma học được một chiêu này đến hấp dẫn hắn thì trúng trăm phần trăm.

115220015.

Hiện tại có một ức một ngàn năm trăm vạn điểm, rút thăm cấp hắc kim một lần một trăm vạn.

- Cho một . . .

Lời sắp thốt khỏi môi nhưng Lâm Phàm khép miệng lại, vỗ đầu, cảm giác mình thật ngu.

- Mợ nó, suýt bị lừa, rút thưởng cần cảm giác nghi thức, không có nghi thức thì sẽ không may mắn!

Tam Hoàng kiếm ra khỏi vỏ, cắm ngược dưới đất, vái một cái.

- Xin ba vị trùm linh thiêng, Lâm Phàm này sắp cược toàn bộ gia sản, không cầu giải đặc biệt, chỉ mong đừng bị lỗ.

Làm xong nghi thức, tiếp theo là rút thăm trúng thưởng.

- Một trăm mười lăm lần liên tục rút.

[Tiêu hao một ức một ngàn năm trăm vạn điểm.]

Rút thưởng đã bắt đầu.

Lâm Phàm giả bộ như rất bình tĩnh, nhưng trong lòng sợ teo tim.

[Rút thăm cấp hắc kim: Cảm ơn ủng hộ, không ngờ cố gắng.]

Ha ha, lại chiêu cũ, lần đầu mãi mãi là phiếu trắng.

Nhưng hắn không chột dạ, đã lạy trùm Tam Thanh, có giỏi thì không nể mặt xem.

[Rút thăm cấp hắc kim: Cảm ơn ủng hộ, không ngừng cố gắng.]

Lâm Phàm ngồi xếp bằng không nhúc nhích, cùng với tiếng báo rút thăm trúng thưởng, hắn liếc qua Tam Hoàng kiếm cắm ngược.

Có lẽ nên thay đổi binh khí.

[Rút thăm cấp hắc kim: Chúc mừng rút trúng một thẻ tùy ý chọn công pháp cấp max.]

Lâm Phàm mừng rỡ:

- Tốt, không lỗ!

Ra hàng rồi, rốt cuộc ra hàng.

Một tấm thẻ này ít nhất bằng năm, sáu ngàn vạn điểm.

Rút thưởng cấp hắc kim đúng là bá đạo, không lỗ, không lỗ chút nào. Một tấm thẻ, đánh giá bước đầu đã lấy lại một nửa vốn.

- Ha ha ha! Nào, tiếp tục, có bao nhiêu tới bấy nhiêu, ta nhận hết!

Cho ta phát tài thêm một lần nào!

Sau đó có một số đan dược, phẩm cấp rất cao, có diệu dụng lớn.

Nhưng chỉ là đồ bỏ, đối với Lâm Phàm thì đan dược hiện giờ không phải linh đan sẽ là rác rưởi, hắn không dùng được.

Phiếu trắng!

Phiếu trắng!

Phiếu trắng!

Rút thăm hắc kim làm đau tim quá, có thể phát tài làm giàu nhờ vào vận may.

[Rút thăm cấp hắc kim: Chúc mừng rút trúng buff cấp vĩnh hằng, Cuồng Loạn Huyết Khu.]

- Trời! Trời trời, bà nội nó!

Lâm Phàm vốn mặt lạnh như tiền, nhưng khi thấy rút trúng buff vĩnh hằng thì há hốc mồm như gặp quỷ.

Chết tiệt, quá dữ, hắn đã quên bao lâu không ra buff vĩnh hằng.

Lâm Phàm mặc kệ rút trúng vật gì, lo xem công hiệu của buff trước. Hiện giờ hắn được sức chiến đấu dữ dội như vậy trừ chất đầy nội tình ra còn nhờ vào buff cấp vĩnh hằng.

Cuồng Loạn Huyết Khu: Dùng máu làm môi giới, đưa Huyết Khu buông xuống (phối hợp bạo huyết, Thất Thần Thiên Pháp có hiệu quả tốt nhất).

Trong óc Lâm Phàm đầy dấu chấm hỏi:

- Cái gì?

Xem xong thuyết minh, hắn dần bình tĩnh lại.

- Xem không hiểu cách làm.

Không thể nói hắn không đủ thông minh mà vì giới thiệu buff này có chút rất đơn giản.

Lần đầu tiên Lâm Phàm thấy công pháp phối hợp với nhau để sử dụng buff, hơi mới lạ.

Nhưng hắn tin tưởng buff cấp vĩnh hằng tuyệt đối không phải rác rưởi, chờ khi có cơ hội phải thử xem.

[Rút thăm cấp hắc kim: Chúc mừng rút trúng một thẻ tùy ý chọn công pháp cấp max.]

Lâm Phàm hít thở dồn dập, lời rồi, đã sớm không lỗ, đợt này kiếm bộn.

Lấy lại vốn một ức điểm, còn rút trúng một buff cấp vĩnh hằng. Nếu lúc trước cũng may mắn như vậy thì hắn đã bay lên tận trời xanh.

Cuối cùng kết thúc liên tục rút thăm, tuy không có nhiều món đồ, nhưng ba món này đã làm hắn thỏa mãn.

Lâm Phàm lại vái tạ:

- Trùm Tam Thanh, rất cảm tạ.

Ngôi sao may mắn chiếu sáng, hắn không sợ nữa.

Không thể lãng phí ba tấm thẻ cấp max, thăng cấp công pháp cuồng bạo nhất của Thánh Địa Sơn ngay.

Trong phút chốc lực lượng trong cơ thể hắn lại sôi trào, còn về chất đầy nội tình thì sẽ phải đi chặng đường rất dài, ba tấm thẻ còn kém xa lắm.

Nhưng nếu có mấy chục, trăm tấm thẻ cấp max thì có lẽ sẽ đủ chuẩn.

Khi Lâm Phàm xuất quan đã qua một ngày.

Ngọn núi.

Lâm Phàm trở lại chỗ ở, trong phòng sạch sẽ, chăn trên giường đã đổi mới.

Lâm Phàm thường xuyên quay về tông, nhưng rất ít ngủ lại, với hắn thì ngủ là biểu hiện nhàn nhã, hắn không cần nghỉ ngơi.

Trên bàn gỗ không nhiễm hạt bụi, không một hạt bụi nào.

Két két!

Cửa gỗ bị đẩy ra.

Mộ Linh bưng khay bước vào, trên khay đặt mấy món ăn.

- Sư huynh, biết sư huynh xuất quan nên ta đi nhà bếp làm ít đồ ăn cho sư huynh.

Mộ Linh trở lại tông môn rồi khá rảnh rỗi.

Lâm Phàm cười nói:

- Vất vả sư muội.

Hắn rất thân thiện với các sư đệ, sư muội trong tông môn, hôm nay sư muội cố ý chuẩn bị đồ ăn, hắn tự nhiên không từ chối.

Dù hắn không cần ăn cái gì, nhưng không thể bác bỏ tấm lòng của sư muội.

Bát đũa đã chuẩn bị sẵn, Lâm Phàm ngồi nhâm nhi.

Mộ Linh loay hoay lau bàn, sửa sang giường chiếu trong phòng.

Lâm Phàm mời:

- Sư muội, nếu chưa ăn thì cùng nhau ăn đi.

Hắn không quen được người hầu hạ, nhưng bây giờ tâm tình khá tốt, ăn cũng ngon hơn.

Mộ Linh thấy sư huynh có vẻ vui thì thầm thở phào, nói mình đã

ăn rồi.

Thức ăn do một tay Mộ Linh nấu, tuy không bằng đầu bếp chuyên nghiệp nhưng tay nghề không tệ.

Trước kia không được hoan nghênh, nàng đi nhà ăn tông môn dùng cơm sẽ bị người chỉ trỏ, ảnh hưởng khẩu vị của nhiều người, nên nàng tự nấu ăn.

Hôm nay thấy sư huynh ăn ngon lành làm trong lòng Mộ Linh rất kích động.

Mộ Linh thừa dịp sư huynh không chú ý, lén đặt túi thơm nàng tự tay may giấu dưới gối đầu.

Mấy ngày trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, Lâm Phàm ở trong tông môn rất thoải mái, không ra ngoài phiêu bạt.

Đi đến trình độ này, rất ít có chỗ nào cho hắn phiêu bạt.

Hôm nay, Lâm Phàm đẩy cửa phòng ra, vặn eo bẻ cổ:

- Cũng trễ rồi, nên đi Long giới một chuyến.

Chương 1203: Biểu cảm thật giả tạo (1)

Lâm Phàm im hơi lặng tiếng rời khỏi tông môn.

Ở phương xa.

Huyết Luyện đang hồi phục lại thực lực của bản thân.

Hàn Nhu tông đã chuyển tới, coi như ở rể Viêm Hoa tông. Trải qua sự thay đổi sống và chết lần này khiến Huyết Luyện càng coi trọng người thân nhất bên cạnh mình, cùng lúc đó cũng muốn nhanh chóng tăng thực lực lên, sợ tương lai vẫn có thể xảy ra chuyện như vậy.

Loại cảm giác bất lực này gã không muốn cảm nhận thêm lần nào nữa.

Dưới Thiên Cung, đây là nơi Huyết Luyện tu luyện.

Biển máu bao phủ, đã hình thành sông máu.

Huyết Luyện đang ngồi xếp bằng trên biển máu, nhắm mắt tu luyện, ngưng tụ ra Huyết Thần Tử.

Huyết lực ngập trời hóa thành sương mù nhè nhẹ chậm rãi dung nhập vào trong cơ thể Huyết Luyện.

Một viên Huyết Thần Tử được ngưng tụ thành công.

Uy thế trước đó tuôn ra kinh người như vậy là dựa vào biển máu kèm theo Huyết Thần Tử, đó là lực lượng người xưa cô đọng lại, không phải là sức mạnh của bản thân Huyết Luyện.

Ở rìa biển máu, Phật Ma ngồi xếp bằng ở đó, tay viết kinh Phật, miệng niệm kinh văn:

- A di đà phật.

Trong hư không Phật quang nở rộ che phủ biển máu.

Hai loại lực lượng đang chống đối nhau.

Biển máu căm ghét loại lực lượng này.

Huyết Luyện tu luyện hơi khó khăn, từ từ dừng lại:

- Phật Ma, ta đang tu luyện mà.

Phật Ma vì cứu con của Huyết Luyện nên trả giá rất lớn, ngay cả Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên cũng chắp tay đưa ra, ân tình này không phải chỉ qua vài ba câu là có thể rõ ràng được, mà cần phải dùng cả đời trả lại.

Phật Ma chắp hai tay, niệm a di đà phật:

- Không sao đâu Từ thí chủ, chỗ tu luyện của ngươi lực lượng ô uế quá mức nghiêm trọng, bần tăng nguyện lấy chút sức mọn tinh lọc lực lượng ô uế này.

Ý đồ rất rõ ràng.

Thí chủ, ta vì muốn tốt cho ngươi thôi. Ngươi cứ tiếp tục tu luyện đi, còn ta tiếp tục niệm Phật, không có gì đáng ngại đâu.

Huyết Luyện nhìn Phật Ma, nếu không có ân lớn trong người thì gã rất muốn chửi bà nội nó.

Tiện.

Thật quá xá tiện.

Đây là đang độ hóa lực lượng biển máu ô uế.

Nếu độ hóa thành công thì không còn gọi là biển máu nữa mà là biển Phật.

Huyết Luyện lấy được truyền thừa, nhưng sâu trong nội tâm vẫn có lực lượng chống cự.

Dường như đã từng có người rất mạnh sở hữu biển máu đang tức giận loại hành vi này, cho dù bây giờ đã biến mất nhưng loại ý chí đó vẫn còn sót lại trong biển máu.

Bây giờ Huyết Luyện không muốn nói nhiều.

Ân nhân.

Vui vẻ là được.

Huyết Luyện không có lời nào để nói, chậm rãi tu luyện.

Muốn ngưng tụ ra bốn ức tám ngàn vạn Huyết Thần Tử cực kỳ khó khăn, không biết phải qua bao lâu.

Mà Phật Ma tiếp tục chép kinh niệm Phật.

Nơi nào đó trong rừng rậm.

Một lão cưỡi lừa ngồi trên mình lừa, vẻ mặt hơi uể oải.

Có chút tuyệt vọng.

Không thể tin nổi một món thần vật mà lão cũng không kiếm được, nói ra ai mà tin chứ.

Thích Tâm đi theo bên cạnh.

Tuy rằng đã đạt đến Chúa Tể cảnh đỉnh, ở trong giới vực cũng coi như là cường giả tuyệt thế một phương, thế nhưng đi theo bên cạnh cường giả sâu không thấy đáy vẫn được lợi nhiều hơn.

Thích Tâm nói:

- Lão sư, giới vực hiện giờ có vẻ không quá bình tĩnh.

Lão nhân cưỡi lừa gật đầu nói:

- Ưm, thần vật rải rác khắp nơi, vô số người lấy được cơ duyên, một trận gió tanh mưa máu sắp bùng nổ, dục vọng đáng sợ nhất, khi có đủ lực lượng làm nền móng cho dục vọng thì đó sẽ là tai nạn trên cõi đời.

Thích Tâm lắng nghe không lên tiếng.

Lời lão sư nói gã đều nghe hiểu.

Hơn nữa gã cũng muốn nói rằng: Lão sư, trong lòng ngài cũng có nhiều dục vọng, chẳng qua chưa lấy được thần vật mà thôi.

Thích Tâm hỏi:

- Lão sư, bây giờ chúng ta đi đâu đây?

Đi theo bên người lão nhân cưỡi lừa là vì muốn tìm cơ duyên, nếu như đời này có thể đột phá đến Chúa Tể cảnh thì đường đời sau này sẽ thuận buồm xuôi gió.

Lão nhân cưỡi lừa không nói nhiều:

- Đi gặp vài bằng hữu.

Xuất thế thật sớm làm chi để rồi tay không quay về, ngẫm lại đã thấy sợ hãi.

Lòng Thích Tâm khẽ động, mừng thầm trong bụng. Bằng hữu của lão sư chắc cũng toàn là cường giả tuyệt thế.

Long giới.

Lúc Lâm Phàm đến đây thì cảnh tượng bên ngoài của Long giới có chút kinh người.

Rồng vàng quấn quanh, lượn vòng xung quanh Long giới.

- Hơi thú vị, là ai đột phá? Trước khi mình tới đây chắc chưa có loại tình huống này.

Lâm Phàm suy nghĩ, đi vào Long giới, phút chốc gặp vài người Long giới ngăn cản lại.

Đương nhiên với danh tiếng của Lâm Phàm ở Long giới thì không cần nhiều lời.

Ai dám cản chứ.

Huynh đệ bằng nhựa Ngao Bại Thiên mặt tươi rói đi tới.

Nhưng trong lòng lại rất kinh ngạc.

Gặp quỷ.

Đã lâu như thế không tới, sao lần này lại muốn đến đây.

Lâm Phàm thốt lên lời tổn thương người:

- Chúng ta chỉ là huynh đệ bằng nhựa, đừng coi là thật.

Ngao Bại Thiên lúng túng cười.

Sao nhớ rõ dữ vậy.

Lâm Phàm hỏi:

- Đồ nhi ta đâu?

Mục đích hắn tới Long giới là mang đồ nhi đi.

Lâm Phàm không quan tâm đồ nhi này có muốn trở thành Long Giới Chi Chủ hay không, cái này hắn không quyết định được.

Ở lại bên ngoài quá nguy hiểm.

Nhìn Hàn Nhu tông đi, nói bị diệt là bị diệt luôn.

Nếu không phải Tri Tri Điểu báo tin kịp thời thì thật đúng là hố cha mà.

Xem như Huyết Luyện may mắn, thê tử chưa bị người ta bầm thây.

Nếu để hắn ra tay thì một đấm có thể phân thây đối phương, cho dù có bảo bối của Nguyệt Thần tộc cũng vô dụng.

Ngao Bại Thiên phát hiện huynh đệ nhà mình có chút gấp gáp, liền hỏi:

- Huynh đệ, có phải ngươi muốn dẫn Nhật Thiên rời khỏi Long giới không?

Lâm Phàm trả lời:

- Hỏi vớ vẩn, nếu không thì bản phong chủ tới đây làm chi? Thế đạo bây giờ không an toàn, Long giới các ngươi cũng không có cường giả trấn giữ, nếu bị người ta chú ý thì có thể bị diệt giới.

Ngao Bại Thiên không phục nói:

- Bậy bạ, huynh đệ, chắc ngươi nhầm rồi, Long giới ta làm sao không có cường giả được, lão tổ nhà ta đã trở về.

Nếu nói cái khác thì gã chịu phục, nhưng nhắc tới cái này thì gã nhất quyết không đồng ý.

Lão tổ quay về cũng không giống như những lão tổ bây giờ, mà là lão tổ mạnh nhất Long giới: Minh Hoàng lão tổ!

Lâm Phàm nhíu mày:

- Hưm? Minh Hoàng lão tổ đã quay lại?

Lâm Phàm hơi bất ngờ.

Không phải Minh Hoàng lão tổ đã theo mụ già Vạn Quật ra ngoài lăn lộn rồi sao?

Sao trở về rồi?

Chẳng lẽ toàn quân bị diệt, cuối cùng chỉ còn Minh Hoàng lão tổ chạy trốn về?

Ngẫm lại cũng có khả năng này đó chứ.

Ngao Bại Thiên đắc ý nói:

- Đúng rồi, lão tổ của chúng ta đã trở về.

Lão tổ thật sự của Long giới đã quay lại, bọn họ đã có người dựa dẫm, nếu gặp kẻ địch mạnh cũng không cần sợ hãi.

Nhưng trong mắt Lâm Phàm thì Minh Hoàng lão tổ còn quá kém.

Đối phó với người bình thường thì còn có thể, nhưng nếu chính thức đối mặt cường giả viễn cổ thì năng lực không đủ dùng.

- Huynh đệ, ánh mắt đó của ngươi là có ý gì? Sao ta cảm thấy ánh mắt này như đang không đồng ý vậy nhỉ?

Ngao Bại Thiên nhìn huynh đệ bằng nhựa Lâm Phàm, loại ánh mắt này rõ ràng đang nói lão tổ nhà ngươi rất không đáng tin.

Cái này có chút tổn thương người.

Lâm Phàm rất muốn nói huỵch toẹt ra với huynh đệ bằng nhựa rằng ngươi nói đúng rồi đó, ta không hề tin tưởng lão tổ các ngươi chút nào.

Mà thôi đi, quá tổn thương lòng người, cứ để bọn họ ảo tưởng một chút cũng chả sao.

Lúc này Minh Hoàng lão tổ bỗng truyền âm đến:

- Lâm phong chủ, mời vào ôn chuyện.

Sau khi Lâm Phàm đến Long giới thì Minh Hoàng lão tổ liền cảm ứng được.

Đồ nhi của đùi vàng là người Long giới đúng là tuyệt vời, chỉ cần làm đúng chỗ thì Long giới sẽ vĩnh viễn lưu truyền.

Bây giờ đùi vàng tự mình tới đây, sao lão có thể không kích động chứ?

- Bản phong chủ đi tâm sự với lão tổ của các ngươi đây.

Lâm Phàm không muốn cùng Ngao Bại Thiên nói nhảm nữa, tu vi của huynh đệ bằng nhựa này yếu xìu, đã không theo kịp bước chân của hắn.

Lâm Phàm hơi thắc mắc về việc Minh Hoàng lão tổ quay về, đừng nói là bị diệt thật đấy!

Sâu trong Long giới.

Nơi đây long khí sục sôi, đã sắp ngưng tụ thành thực chất, thỉnh thoảng còn có long khí ngưng kết lại thành rồng vàng bay lượn.

Có không ít đệ tử Long giới tu luyện ở đây, hấp thu long khí dày đặc.

Phút chốc Lâm Phàm đã chạm mặt Minh Hoàng lão tổ.

Chương 1204: Biểu cảm thật giả tạo (2)

Một con rồng không biết dài bao nhiêu nằm rạp ở trong đây, lúc Lâm Phàm đi vào thì Minh Hoàng lão tổ mở ra tròng mắt màu vàng óng ánh, sau đó nhanh chóng biến thành hình người.

Minh Hoàng lão tổ hết sức khách khí nói:

- Lâm phong chủ, đã lâu không gặp.

Không thể không khách khí, cứ đi ra hỏi thăm xem người này đã làm bao nhiêu chuyện động trời rồi.

Vốn lão đi theo Vạn Quật lão tổ cùng nhau xông xáo, hy vọng xông ra tương lai tươi sáng.

Nhưng sau đó mới phát hiện ra.

Tương lai cái con khỉ, người ta đã sớm về vườn rồi.

Bởi vậy lúc trước, khi ý định rút khỏi đội về quê hưởng phúc lóe lên thì cứ thôi thúc lão, cuối cùng Minh Hoàng lão tổ dứt khoát trở về làm lão tổ của Long giới

Lâm Phàm hỏi:

- Đúng là đã lâu không gặp, không phải ngươi và mụ già Vạn Quật đi cùng nhau sao? Sao lại quay về rồi.

Minh Hoàng lão tổ cười nói:

- Sau khi oai phong một cõi thì trở lại trạng thái bình thản, quay về thăm đám tôn tử một chút.

Lâm Phàm híp mắt, Minh Hoàng lão tổ này chẳng thành thật chút nào:

- Nói thật đi.

Khụ khụ!

Minh Hoàng lão tổ ho nhẹ, sao không cho mặt mũi gì hết vậy?

Minh Hoàng lão tổ nói:

- Không lăn lộn được thì trở về làm lão tổ cũng tốt.

Lâm Phàm phát hiện thực lực của Minh Hoàng lão tổ đã đạt đến Thế Giới đỉnh.

Cảnh giới thật cao.

Minh Hoàng lão tổ theo mụ già Vạn Quật ra ngoài phiêu du, thời gian qua không lâu nhưng có thể tăng tiến tu vi đến mức độ này, sợ là đã trải qua không ít chuyện.

Mà Vạn Quật lão tổ càng không phải nói, tu vi so với Minh Hoàng lão tổ chắc phải nhỉnh hơn nhiều.

Bây giờ Minh Hoàng lão tổ nói không lăn lộn được nữa, rõ ràng là đã chịu quá nhiều khổ đau.

Nhưng hắn tới đây không phải để nói mấy cái này.

Mụ già Vạn Quật đã trải qua cái gì cũng không liên quan tới hắn.

Lâm Phàm mở miệng nói:

- Lần này bản phong chủ tới đây là định mang đồ nhi của mình về Viêm Hoa tông. Long giới của ngươi không đủ an toàn, không có cường giả đỉnh cao, nếu như gặp cường giả viễn cổ thì các ngươi ở chỗ này sẽ bị diệt giới.

Minh Hoàng lão tổ thót tim:

- Lâm phong chủ, cái này nói hơi quá rồi! Long giới của ta cũng không chọc vào ai, sao có thể bị diệt giới được chứ.

Lâm Phàm lắc đầu:

- Lão tổ, ngươi ngây thơ quá, ngươi không trêu vào ai thì người ta liền không tới diệt Long giới của ngươi được hay sao? Hiện giờ giới vực đại dung hợp, cường giả viễn cổ ra đời, dù không chọc vào ai nhưng nhìn Long giới của ngươi chướng mắt thì cứ giơ tay lên rồi diệt thôi.

Lâm Phàm nói tiếp:

- Đây là chuyện rất bình thường, ngươi cũng rõ hơn ai hết rằng phong cách làm việc của cường giả chân chính là không nói lý.

Cái này không phải là hù Minh Hoàng lão tổ mà là lời nói thật.

Nếu phải đề cử ví dụ thì hắn đành giơ tay xung phong.

Minh Hoàng lão tổ không trả lời, nhưng từ nét mặt có thể thấy được lão cũng rất lo âu, hiển nhiên Lâm Phàm nói đúng.

Minh Hoàng lão tổ có chút lúng túng hỏi:

- Lâm phong chủ, tông môn của ngươi còn chỗ không? Long giới của ta luôn ở một chỗ nên có chút chán.

- Cái này...

Lâm Phàm khó xử, lộ ra vẻ mặt cái này hơi khó khăn.

Lâm Phàm khó xử nói:

- Chỗ ở có hạn. Bây giờ Đan giới, Phượng Hoàng đảo đều ở chỗ bản phong chủ, nhưng người ta cho một ít đồ tốt nên bản phong chủ không thể đuổi họ đi để dành ra một nơi cho Long giới được.

Nếu Minh Hoàng lão tổ còn không nhìn ra ý đồ của đối phương thì có thể đập đầu vào tường chết được rồi.

Thế nhưng sự việc còn chưa tới tình huống đó, còn có thể mặc cả thêm chút nữa.

Minh Hoàng lão tổ than thở, nói y như thật:

- Ài, Lâm phong chủ có điều chưa biết, tình hình trong Long giới ngươi cũng đã nhìn thấy rồi, nghèo rớt mồng tơi, nghèo từ đầu đến đuôi, đồ nhi của ngươi là người Long giới, có thể hỗ trợ một chút được không?

Lâm Phàm sao có thể nhả ra được:

- Lão tổ có điều không biết, thật sự là có hạn. Đồ nhi của bản phong chủ đang ở Long giới các ngươi, sao bản phong chủ không quan tâm được chứ? Nhưng thật sự là có giới hạn, xin hãy hiểu cho.

Minh Hoàng lão tổ rất bắc đắc dĩ, người này đúng là không thấy thỏ thì không thả chim ưng.

Minh Hoàng lão tổ tiếp tục than thở:

- Ài, tiểu tử Nhật Thiên kia ta cũng đã gặp qua, chí hướng rộng lớn, muốn trở thành Long Giới Chi Chủ. Tuy tuổi của hắn còn nhỏ, tu vi không cao nhưng ta rất xem trọng hắn, đợi chừng nữa hắn tiếp

nhận trở thành Long Giới Chi Chủ, có ta giúp đỡ cho hắn chắc sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Đột nhiên Lâm Phàm vỗ mạnh đùi:

- Ôi chao, suýt nữa quên mất còn một chỗ khá trống, vừa lúc cho Long giới dời qua.

Minh Hoàng lão tổ nhìn Lâm Phàm.

Ánh mắt kia rất quái dị, giống như nói rằng câu này nghe rất giả.

Thế nhưng hắn nói lời thật lòng.

Người nào thích hợp kế nhiệm Long Giới Chi Chủ?

Không cần suy nghĩ thì mọi người cũng biết đó là ai rồi.

Một nơi tu luyện ở Long giới.

Bùm!

Nhật Thiên một chiêu áp địch, dùng thực lực tuyệt đối đánh bay đối phương.

Lang Nha Bổng trong tay dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng âm u.

- Ngươi quá yếu.

Nhật Thiên nhìn về phía đệ tử Long giới bị đánh bay, biểu cảm trên mặt có chút lạnh lẽo.

Đệ tử Long giới ở xung quanh đều hoảng sợ nhìn Nhật Thiên.

Trước kia bọn họ bắt nạt Nhật Thiên.

Nhưng nào ai ngờ tới phong thủy xoay chiều, bây giờ tới lượt bọn họ bị đánh.

Hơn nữa căn bản không có sức đánh trả.

Trái tim Nhật Thiên hơi lâng lâng.

Tay cầm Lang Nha Bổng mà lão sư tặng cho, cảm giác bản thân trong hàng đệ tử Long giới đã là tồn tại vô địch.

Đột nhiên!

Bịch một tiếng, âm thanh kịch liệt vang lên.

Nhật Thiên không biết xảy ra chuyện gì, nó chưa kịp phản ứng đã thấy một bóng người đứng trước mặt mình. Nắm đấm cách khuôn mặt của nó một khoảng ngắn.

Quyền phong sượt qua của nó đánh vào hai bên, trực tiếp đập nát mặt đất Long giới, suýt đánh thủng Long giới.

Lâm Phàm mở miệng nói:

- Đồ nhi, tuy kiêu ngạo không sai nhưng cần phải làm cho thực lực của bản thân cường đại mới được, bây giờ ngươi vẫn còn quá yếu.

Không nghĩ tới dưới sự giáo dục của hắn đồ nhi đã phát triển phương hướng đúng như những gì hắn muốn.

Kiêu ngạo cũng tốt.

Chỉ có kiêu ngạo mới có thể càng mạnh mẽ hơn.

Nếu không kiêu ngạo thì sẽ không có động lực để trở nên mạnh mẽ. Dù sao kẻ kiêu ngạo rất dễ khiến người thương nhớ, chỉ có thực lực cường đại mới có thể giải quyết tất cả.

- Lão sư!

Nhật Thiên thấy rõ người tới lập tức vui vẻ hô to, sau đó nhào vào lòng Lâm Phàm.

Nhật Thiên biết tên của nó không phải là như vậy, nhưng do lão sư đặt, đành phải dùng.

Dần dần Nhật Thiên cảm nhận được tên của mình chất chứa ý nghĩa đáng sợ nào đó.

Lâm Phàm xoa đầu Nhật Thiên, rất vui mừng.

Thực lực đúng là tăng lên, đã thăng cấp đến Thiên Cương cảnh, khoảng cách tới Bán Thần cảnh không còn xa.

Tuy trong giới vực thì cảnh giới này như đồ bỏ.

Nhưng không nhìn xem nó mới tu luyện bao lâu.

Đệ tử Long giới ở xung quanh nhìn thấy lão sư của Nhật Thiên

thì hâm mộ ghen tỵ.

Giờ bọn họ đã nhìn rõ, từng có cơ hội nhưng họ đã bỏ lỡ cơ duyên, còn chắp tay đưa loại cơ duyên này cho Nhật Thiên, một nửa rồng người sinh ra từ nữ nhân Long giới với người ngoài tộc.

Bọn họ từng nghĩ rằng loại tồn tại này tương lai rồi sẽ bị nhấn chìm trong chúng sinh.

Nhưng nào biết từ nay xoay người làm chủ, trở thành đệ tử của cường giả tuyệt thế một phương.

Tộc thúc sắp xếp chuyện này bây giờ cũng hối hận muốn chết.

- Ừm, tốt lắm, tiếp tục cố gắng.

Cách Lâm Phàm dạy đệ tử là hoàn toàn đem mọi thứ tốt cho đệ tử, sau đó để mặc đệ tử tự cố gắng vươn lên.

Nhật Thiên gật đầu đáp:

- Vâng, lão sư.

Nó tôn trọng hai người nhất.

Một là mẫu thân của nó, còn lại là lão sư số lần gặp mặt ít ỏi này.

Chương 1205: Ta phải tu luyện

Là hắn cho nó cuộc sống mới và cơ hội để trở nên mạnh mẽ.

Mục đích Lâm Phàm đến Long giới rất đơn giản, đó là đón đồ nhi về.

Minh Hoàng lão tổ quay về, muốn sống yên ổn an toàn nên định mang Long giới dời đến Viêm Hoa tông.

Ý đồ này không quá cao cấp.

Đồ nhi của mình trở thành Long Giới Chi Chủ, vậy tương lai cũng coi như là một phần của Viêm Hoa tông.

Thế nhưng Lâm Phàm có mục tiêu xa hơn.

Cả đời ở Viêm Hoa tông là chuyện không hiện thực.

Bây giờ điều Lâm Phàm muốn làm là dựa vào lực lượng tuyệt đối quét ngang tất cả, nghiền áp toàn bộ địch nhân chắn trên con đường phía trước, cùng lúc đó lớn mạnh Viêm Hoa tông, sáng tạo ra thịnh thế chưa từng có.

Từ đó có thể mang lão sư đi ngắm nhìn khắp đất trời.

Lúc này Minh Hoàng lão tổ xuất hiện.

Đám người Ngao Bại Thiên quỳ lạy. Lão tổ là tồn tại xa xưa, là lão tổ tông của Long giới, dù là những lão tổ bây giờ cũng phải quỳ lạy.

Lúc Minh Hoàng lão tổ nói muốn cho Nhật Thiên trở thành Long Giới Chi Chủ.

Cả Long giới chấn động.

Vô số người không dám tin.

Một vài lão tổ khác cũng bàng hoàng há to mồm, dường như không thể tin được đây là lời Minh Hoàng lão tổ nói ra.

Nhưng bọn họ biết rằng lời Minh Hoàng lão tổ đã nói ra thì không ai có thể bác bỏ được.

Đứa trẻ này thật sự sẽ trở thành Long Giới Chi Chủ.

Dù bây giờ vẫn còn rất nhỏ, thực lực cũng rất kém.

Nhưng có lão sư của nó ở đây thì có chỗ dựa vững chắc, người khác dù muốn cũng không thể dựa vào.

Ngay sau đó.

Lúc Minh Hoàng lão tổ thông báo xuống dưới rằng Long giới sẽ di chuyển đến Viêm Hoa tông, hiện trường yên lặng không một tiếng động.

Sau đó mọi người nhỏ giọng thảo luận:

- Bắt chúng ta dọn nhà, là định dựa hơi tông môn khác sao?

- Chắc không phải đâu!

- Có thể lắm chứ. Chắc ngươi cũng có xem qua Tri Tri Điểu rồi phải không, hiện giờ giới vực không an toàn, nghe đâu xuất hiện rất nhiều cường giả viễn cổ. Những kẻ này cực kỳ khủng bố, loại chủng tộc trời sinh khí vận như chúng ta, nếu bị phát hiện chắc chắn sẽ gặp nạn.

Nhưng lần này không có tiếng phản đối nào.

Người Long giới đều công nhận.

Nói chung đệ tử Long giới không hiểu rõ tình huống cụ thể.

Chỉ có những lão tổ kia hoặc tộc nhân Long giới thực lực cường đại trong lòng hiểu được ý của Minh Hoàng lão tổ là gì.

Là tìm kiếm cho Long giới một chỗ dựa cường đại.

Nhật Thiên đứng ngây ngốc một chỗ, mãi vẫn chưa hồi phục tinh thần, lúc phục hồi lại nó liền cúi đầu nói:

- Lão sư, đồ nhi thật sự sẽ trở thành Long Giới Chi Chủ sao?

Lâm Phàm hỏi:

- Ừm, thế nào? Không hài lòng vị trí Long Giới Chi Chủ này?

Nhật Thiên lắc đầu:

- Không phải, đồ nhi rất hài lòng, nhưng thực lực bây giờ của đồ nhi...

Lâm Phàm cười, xoa đầu Nhật Thiên:

- Không sao, thực lực của ngươi sẽ từ từ tăng lên, cho dù sau này trở thành phế vật nhưng không phải còn có ta sao? Chỉ cần ta còn ở thì sẽ không để xảy ra bất cứ chuyện gì. Nhớ kỹ, phải tin tưởng lão sư tuyệt đối.

Tẩy não, điên cuồng tẩy não.

Lâm Phàm rất thích tẩy não người khác.

Dù là đồ nhi cũng không ngoại lệ.

Phải khiến cho nó tin tưởng điều này mới được.

- Vâng, lão sư.

Dưới sự giúp đỡ của Lâm Phàm, Long giới bắt đầu di dời.

Hôm nay, giới vực nhìn như bình tĩnh nhưng thực ra gió nổi mây phun.

Tất cả ngọn nguồn tai họa đều do thần vật.

Thần vật trong Nguyên Tổ Thâm Uyên bay ra, lựa chọn người sở hữu không phải bằng cách xem thực lực, khiến người ta không đoán ra nó lựa chọn theo cách nào.

Một vài người lấy được thần vật có dã tâm cực lớn. Những người đó từng vì thực lực nhỏ yếu nên không cách nào giữ vững dã tâm, chỉ có thể nghĩ trong lòng.

Nhưng bây giờ thì khác.

Thần vật xuất hiện, khiến cho thực lực của họ tăng lên mảng lớn, đủ để giữ vững dã tâm, bắt đầu gây chuyện khắp nơi.

Viêm Hoa tông.

Minh Hoàng lão tổ tận mắt nhìn thấy Thiên Đình nổi giữa không trung, thèm đến nhễu nước miếng, thừa dịp không ai thấy thì lén lau khô, vẻ mặt lạnh nhạt nói:

- Lâm phong chủ, cái này đúng là rất kinh người.

Lâm Phàm liếc nhìn Minh Hoàng lão tổ, cười thầm. Sao không kinh người được chứ, bản phong chủ đi ra ngoài, gặp phải thứ tốt đều luôn mang về.

Thiên Đình này đâu phải là thứ giỡn chơi?

- Tạm được, đặt Long giới ở bên kia đi.

Lâm Phàm chọn một nơi cho Long giới gần sát Viêm Hoa tông.

Đương nhiên Lâm Phàm chưa từng nghĩ tới sẽ đưa Long giới đến Thiên Đình.

Làm sao có chuyện này được.

Long giới không có thứ gì hắn cần.

Đan giới được ở Thiên Đình là do Cửu Sắc lão tổ người ta có bản lĩnh, có linh đan, có thể tăng giá trị khổ tu.

Minh Hoàng lão tổ nhìn trân trân Thiên Đình. Lão cũng muốn ở Thiên Đình, nhưng thấy Lâm Phàm không thèm để ý đến lão là biết đây chỉ là nằm mơ thôi.

Sau khi sắp xếp xong xuôi mọi thứ thì Lâm Phàm trở về sơn phong.

Hắn chợt thấy hai bóng người ở phía xa.

- Sư muội, Lạc Vân thần nữ, hai người đang làm gì thế?

Lâm Phàm suy nghĩ, không biết hai người này đang định làm gì đây?

- Lâm phong chủ.

- Sư huynh.

Mộ Linh đang dọn dẹp gian nhà, còn Lạc Vân thần nữ thì đứng ở chỗ kia, hình như đang đợi ai đó.

Lâm Phàm gật đầu:

- Lạc Vân thần nữ, có chuyện gì sao?

Cả người Lạc Vân thần nữ của Đan giới tỏa ra mùi thơm, một ngụm nuốt trọn là có thể gia tăng giá trị khổ tu.

Nếu là lúc trước thì hắn khó nhịn được dục vọng.

Nhưng bây giờ đỡ nhiều rồi, hắn đã có ý chí miễn dịch mùi thơm này.

Lạc Vân thần nữ cười nói:

- Lúc Đan giới dời đến Thiên Đình cũng chưa đi dạo qua, bất giác đi tới nơi này, không nghĩ tới Lâm phong chủ lại quay về. Chẳng biết Lâm phong chủ có thể cùng ta đi dạo một lúc được không.

Mộ Linh đang dọn dẹp đồ đạc, nghe thấy lời đó thì cơ thể run nhẹ, vểnh lỗ tai lên định nghe lén.

- Cái này thì không được rồi, bản phong chủ còn có chuyện phải làm.

Lâm Phàm trả lời, sau đó thấy không ổn lắm, kêu to:

- Lữ sư đệ, qua đây.

Lữ Khải Minh chạy chậm tới gần.

- Sư huynh có gì dặn dò?

Lâm Phàm nói:

- Lạc Vân thần nữ vẫn chưa quen thuộc Thiên Đình, ngươi hãy đi cùng thần nữ người ta đi làm quen một chút.

- A?

Lữ Khải Minh gãi đầu, ta đi cùng người ta làm cái gì?

Sư huynh, người ta muốn sư huynh đi cùng!

Lữ Khải Minh hỏi:

- Vậy còn sư huynh?

Lâm Phàm trả lời:

- Ta phải đi tu luyện.

Gần nhất không có chuyện gì xảy ra, đã vậy thì tiếp tục sáng tạo công pháp. Vẫn luôn lề mề đến bây giờ nên chưa tạo được môn công pháp nào, thật hố người mà.

Làm tiểu vương tử tu luyện thì tuyệt đối không thể lãng phí giây nào.

Trong phút chốc, Lữ Khải Minh sợ ngây người.

Gã vốn nghĩ rằng sư huynh sẽ nói có việc lớn cần phải làm, nhưng ai ngờ bận làm việc này.

Thế nhưng gã vẫn rất cảm động, đây mới đúng là sư huynh.

Vì tông môn nên lúc nào cũng tu luyện không ngừng nghỉ.

- Thần nữ, rất xin lỗi, để cơ hội lần sau vậy.

Lâm Phàm xua tay, đi về phía mật thất tu luyện, sau đó nói:

- Sư muội, đừng dọn dẹp nữa, sư huynh rất ít ở đây.

Mộ Linh cười nói:

- Không sao đâu sư huynh.

Lâm Phàm rời khỏi chỗ này.

Lữ Khải Minh có chút đau đầu, lúng túng đi tới trước mặt Lạc Vân thần nữ:

- Thần nữ, hay ta dẫn nàng đi xem thử coi sao, sư huynh của ta áp lực rất lớn, hy vọng nàng có thể hiểu cho.

Lữ Khải Minh giải thích:

- Có lẽ trong mắt các ngươi thì tu luyện là việc nhỏ, nhưng với sư huynh của ta thì nó là việc trọng đại. Toàn bộ tông môn đều dựa vào sư huynh, nếu không trở nên mạnh mẽ, bị người ta bắt nạt tới cửa thì rất xui xẻo.

Đúng là ban đầu Lạc Vân thần nữ có chút khó hiểu, nhưng trải qua Lữ Khải Minh giải thích thì nàng chợt tỉnh ngộ.

- Quả nhiên là người có trách nhiệm.

Lữ Khải Minh cười cười, không nói gì thêm, gã phải thay sư huynh giải thích rõ ràng.

Huống chi có mắt đều thấy hiện trạng của sư huynh thế nào, vẫn luôn cô đơn chiếc bóng.

Người khác không vội nhưng Lữ Khải Minh nôn nóng giùm.

Sư muội Mộ Linh và Lạc Vân thần nữ có tình ý với sư huynh, chắc chắn sư huynh có thể nhìn ra.

Nhưng sư huynh lại không có chút ý tưởng nào với các nàng.

Lữ Khải Minh không hiểu nổi.

Trong mật thất.

Bùm!

Lâm Phàm trực tiếp nổ tung.

- Hố cha nó! Mới đến kinh mạch đã nổ, hố chết người!

Thừa dịp còn dư thời gian phải sáng tạo ra công pháp.

Tuy độ khó rất cao nhưng nếu không thử một lần thì mãi mãi sẽ không có cơ hội.

Chương 1206: Cái này đã chạm vào điểm giới hạn

Vài ngày sau.

Trong mật thất.

Lâm Phàm sắp đứt dây thần kinh.

- Không tới, mãi vẫn chưa tới, ta phục ngươi sát đất rồi.

Sáng tạo công pháp đến nỗi mặt xám mày tro, chỉ muốn chết cho xong.

Đến loại đẳng cấp công pháp này đã không phải mỗi lần thử nghiệm là có thể thành công, đòi hỏi phải có tri thức sâu như biển.

Đương nhiên, nếu có vận khí tốt thì mọi chuyện đều suôn sẻ.

Nhưng điều quan trọng bây giờ đã không phải là có vận khí hay không mà phải cố gắng làm cho được, quỷ biết khi nào mới sáng tạo ra.

Một kiếm giải quyết.

Sáng tạo công pháp đã hình thành bóng ma trong lòng, phải phục hồi lại một chút tinh khí thần mới được.

Rất nhanh.

Mười giây sau, tinh khí thần của Lâm Phàm lên đến đỉnh.

- Không tới, sáng tạo công pháp đến đây là kết thúc, chờ sau khi tâm tình tốt lên rồi sẽ trở lại sáng tạo tiếp.

Lâm Phàm không muốn thí nghiệm thêm lần nào nữa, thật hố người mà.

Hắn đẩy cửa mật thất đi ra ngoài, hít thở bầu không khí trong lành, tinh thần vô cùng sảng khoái.

- Hưm?

Đột nhiên Lâm Phàm phát hiện tình huống của tông môn hơi là lạ.

Giăng đèn kết hoa, trên mỗi kiến trúc đều dán một chữ 'hỷ'.

- Gặp quỷ, ta bế quan có mấy ngày mà đã cho ta thấy biến hóa lớn như vậy rồi?

Lâm Phàm giật mình, giống như gặp quỷ, có chút không tin nổi.

- Sư đệ, sư đệ!

Lữ Khải Minh lập tức vội vàng chạy tới, hơi nghi hoặc hỏi:

- Sư huynh, làm sao vậy?

Lâm Phàm hít thở khó khăn, đưa tay chỉ vào tình huống khó hiểu ở xung quanh:

- Ngươi hỏi ta? Ta còn muốn hỏi ngươi sao vậy, tông môn bị làm sao mà làm tưng bừng như trẩy hội, có phải ai sắp thành thân không?

Lữ Khải Minh ngây người, sau đó nhìn qua, gã giật nảy mình:

- A? Từ khi nào biến thành như thế, không có người nào thành thân.

Nghe Lữ Khải Minh nói, Lâm Phàm bỗng cảm giác sự việc không đơn giản như vậy.

Sợ là trong này sắp có chuyện gì đó xảy ra!

Lâm Phàm hỏi:

- Không có ai thành thân thì sao làm rộn ràng tưng bừng như thế?

Lữ Khải Minh gãi đầu, ánh mắt mờ mịt, gã lắc đầu nói:

- Sư huynh, ta cũng không biết nữa, hôm qua không có như vậy, nếu sư huynh không nhắc thì ta cũng không chú ý tới.

Lâm Phàm đăm chiêu, tình huống rõ ràng như thế mà sư đệ lại không phát hiện ra, cũng không chú ý tới, vậy chắc là có sức mạnh huyền diệu nào đó đã bao trùm nguyên tông môn.

Rốt cuộc là ai lớn gan như vậy?

Đột nhiên hắn nghĩ tới chuyện Thanh Oa từng nói với mình.

Nàng treo cổ.

- Mợ nó, sao ả này cứ khiến người ta phiền lòng.

Lâm Phàm không hy vọng tông môn xảy ra chuyện gì, nàng treo cổ xem như đã chạm vào điểm giới hạn của hắn.

Tuy các sư đệ sư muội trong tông môn không bị gì, nhưng tình huống bây giờ rõ ràng là đã có chút ảnh hưởng.

Cảnh tượng phô trương như vậy làm gì có ai một mình làm ra được.

Lâm Phàm đi tới gõ cửa phòng của một sư đệ, người này nhìn thấy Lâm sư huynh đến tìm mình thì cực kỳ hưng phấn, kích động đến nỗi không biết nói cái gì.

Hắn hỏi sư đệ rằng cái thứ trên cửa này làm hồi nào.

Quả nhiên sư đệ cũng kinh ngạc ngây người, không kịp phản ứng, khi thấy trên bức tường ngoài phòng có đèn màu thì im lặng suy nghĩ.

- Sư huynh, hình như ta không ấn tượng mấy về chuyện này.

Gã suy nghĩ thật lâu, hoang mang không biết cái này làm từ khi nào.

Nhưng sâu trong trí óc giống như có chút ấn tượng, thế nhưng ấn tượng này rất mơ hồ, không quá rõ ràng.

- Ừm, được rồi, nghỉ ngơi cho tốt đi.

Lâm Phàm gật đầu, dặn dò sư đệ đừng quá để tâm, sau đó đi tới chỗ Thanh Oa.

Lúc này Thanh Oa đang chỉ dạy đám Luyện Đan Đại Sư tông môn luyện đan.

Thân phận Cửu Hoang Thần Sư bị vạch trần.

Đám Luyện Đan Đại Sư cảm giác đi theo tông sư học tập thuật luyện đan là một điều rất may mắn, thế nên đều ra sức cố gắng,

không dám lười biếng.

Khương Sinh ngồi cách đó không xa, nhìn chằm chằm Thanh Oa.

Ánh mắt đó rất có tính xuyên thấu, khiến Thanh Oa đang đưa lưng về phía gã cảm thấy lông tơ dựng đứng.

Đột nhiên lòng Thanh Oa run lên, nó ngửi được mùi rất quen thuộc, dù chưa thấy người nhưng nó vẫn biết là ai tới.

Tích lũy tình cảm sau đó bùng nổ.

- Oa, chủ nhân, Oa Oa đã rất lâu không thấy ngươi rồi!

Thanh Oa nhảy lưng tưng đến gần, ôm chặt bắp đùi của Lâm Phàm.

Lâm Phàm xách Thanh Oa lên:

- Không phải mấy ngày trước đã thấy qua rồi sao?

Hắn mang Bất Tử Thần Thụ về.

Thanh Oa muốn trái cây của Bất Tử Thần Thụ để luyện chế đan dược.

Hắn không từ chối, dù sao đây cũng là chuyện tốt.

Nếu Thanh Oa thật sự có thể luyện chế ra đan dược kinh người thì cuối cùng người được hưởng chắc chắn là hắn.

Thanh Oa ngây người, có hơi bất ngờ.

- Đâu có? Sao Oa Oa không nhớ gì.

Lâm Phàm lười nói nhảm nhiều với Thanh Oa:

- Ta hỏi ngươi, tình trạng tông môn thế này là sao?

Thanh Oa ngạc nhiên nhìn Lâm Phàm:

- Chủ nhân không biết sao? Ngày thành thân của ngươi sắp tới rồi, Linh Vương đang trên đường đón dâu.

Quả nhiên là thế.

Hắn nói rồi mà, đây chắc chắn là do nàng treo cổ giở trò.

Lâm Phàm hỏi:

- Cảnh tượng này là ai bố trí?

Thanh Oa trả lời rằng:

- Đương nhiên là do các sư đê sư muội của ngươi bố trí rồi, còn ai khác ngoài đây nữa.

Lâm Phàm hoài nghi:

- Không đúng, chưa có sự đồng ý của ta thì sao sư đệ sư muội dám trang trí những món đồ này.

Còn là do các sư đệ sư muội tự tay làm nữa, đúng là gặp quỷ.

- Nói, có phải ả kia dùng bí pháp gì thôi miên sư đệ sư muội, khiến cho họ làm những việc mà bản thân mình cũng không nhớ rõ?

Nếu đúng là thế thì thật đáng giận.

Đã đụng vào điểm giới hạn của hắn.

Nếu người khác hỏi Lâm Phàm giới hạn của bản thân là gì.

Hắn có thể bá đạo trả lời rằng: Giới hạn của ta, hoặc nói đúng hơn là không có giới hạn.

Lúc còn còn nhỏ yếu từng ủi qua phân, chui qua mông.

Dù bị người khác đối xử như thế nào thì hắn cũng chỉ cười cho qua, chờ khi thực lực cường đại sẽ một đấm đánh nát đầu đối phương.

Nhưng bây giờ hành vi của nàng treo cổ đã xúc phạm điểm giới hạn tông môn trong lòng hắn.

Dám điều khiển sư đệ sư muội của hắn.

Cho dù vẫn chưa làm ra hành vi kích thích nào nhưng vẫn rất quá đáng.

Mặt Lâm Phàm lạnh lẽo:

- Không ăn đòn thì ngứa mông phải không! Ả kia, nàng có gan thì tới đây cho lão tử, chắc chắn phải đánh nàng kêu cha gọi mẹ!

Thanh Oa lẩm bẩm trong lòng: Sắc mặt của kẻ liều mạng hình như không được tốt.

Nàng treo cổ đá trúng miếng sắt rồi.

Nếu đội ngũ thành thân đến thì nguy to rồi.

Đương nhiên, dù chưa tận mắt thấy thực lực của Linh Vương nhưng theo nó biết chắc chắn là quỷ thần khó dò, không ai nói rõ được.

Lâm Phàm đứng ở chỗ kia mở miệng nói:

- Các sư đệ, sư muội, tháo xuống hết những thứ trên cửa phòng của các ngươi.

Giọng nói hùng hồn vang lên, truyền đến tai của tất cả mọi người.

Quả nhiên.

Chợt tim các đệ tử run lên, dường như đã hiểu ra gì đó.

Nháy mắt.

Trong lòng bọn họ vẫn đang một mảnh mơ hồ chợt bừng tỉnh lại, đầu óc sáng trong.

- Hả? Đây là thứ gì? Dán khi nào thế?

- Ai sắp thành thân sao?

Các đệ tử có chút mơ màng, vẫn chưa kịp phản ứng lại.

Nhưng sau khi nghe được lời nói của sư huynh thì bọn họ không suy nghĩ nhiều, đi nhanh tới chỗ dán mấy thứ kia.

Chẳng qua khi có đệ tử tay vừa chạm vào vật chúc mừng này thì óc chợt đau nhói.

- Đau quá!

- Đau kinh khủng, đầu óc sắp nổ tung rồi!

Phút chốc, trong đầu họ chợt vang lên một giọng nói đáng sợ:

- Ai gỡ, chết.

Âm thanh lạnh lùng vô tình, tràn ngập một loại bá đạo kinh người.

Các đệ tử sợ hãi thả tay xuống, không dám tiếp tục gỡ thứ này nữa.

Lâm Phàm tận mắt thấy toàn bộ, cực kỳ tức giận.

Nàng treo cổ, giỏi lắm.

Chờ xem ta trừng trị nàng thế nào.

Thanh Oa nhắc nhở:

- Chủ nhân, tạm thời đừng đụng lung tung vào đồ chơi này. Nghe đồn Linh Vương vui giận bất thường, ngày thường hòa thuận nhưng đối với vài chuyện cũng rất nghiêm túc, người không tuân theo thường có kết cục rất thảm.

Lâm Phàm híp mắt, nhìn chằm chằm Thanh Oa:

- Ý của ngươi là kết cục khi đắc tội ta thì sẽ tốt sao?

Thanh Oa chớp chớp mắt, hơi bất đắc dĩ.

Coi như nó chưa nói qua lời này đi.

Đắc tội Linh Vương có hơi thảm một chút.

Đắc tội kẻ bỏ mạng này thì càng siêu thảm hơn, thậm chí có thể nói là không chút tình người nào.

- Sao có thể chứ. Linh Vương đúng là muốn chết, dám đắc tội chủ nhân nhà ta thì nàng có bao nhiêu cái mạng chơi cho đủ đây.

Thanh Oa thay đổi theo chiều gió, sau đó nhủ thầm trong bụng: Xem ra việc này không thể giải quyết êm xuôi rồi.

Một trận chiến rồng phượng sắp diễn ra.

Nhưng cái này cũng không hẳn là xấu.

Thực lực của Linh Vương cường đại, địa vị cao quý, nếu người khác gặp phải chuyện này thì cầu còn không được.

Sợ là hận không thể quỳ rạp xuống đất, ôm chân Linh Vương, dứt khoát gặm xuống.

Lâm Phàm không nhắc lại chuyện gỡ mấy thứ kia nữa, đã như vậy thì chờ nàng treo cổ tự mình tới đây.

Các sư muội trong tông môn khi biết có người bắt buộc đòi gả cho sư huynh thì ai nấy cũng cực kỳ tức giận.

Sư huynh là của các nàng, sao có thể bị người khác cướp đi chứ.

Rất quá đáng.

Cho tới bây giờ chưa lần nào gặp loại gả cưới dữ dội như vậy.

Các nàng tin tưởng sư huynh, chắc chắn hắn không phải là loại người nông cạn, nhất định sẽ thẳng thừng từ chối đối phương.

Nơi nào đó ở hiệp cốc.

Chỗ hiệp cốc này không hề an toàn, mùi máu tươi nồng nặc.

Ngoài hiệp cốc chất đầy xác chết của nhiều yêu thú, những yêu thú này có cơ thể to lớn, lực lượng căn nguyên siêu mạnh, phổ biến là Chúa Tể cảnh, thấp nhất là Thế Giới cảnh.

- Sao rồi Đại Yêu Sư?

Nhà khoa học cường giả viễn cổ nhìn tư liệu ở xung quanh, trên mặt nở một nụ cười điên cuồng.

- Lợi hại, quá lợi hại, loại tư liệu phẩm chất cao này trước kia ta chưa từng dám tưởng tượng qua.

Đại Yêu Sư cảm thán, có chất lỏng ăn mòn cực mạnh từ trong khoang miệng tí tách rơi xuống.

Đó là biểu hiện của sự hưng phấn.

Nhà khoa học thân là cường giả viễn cổ Hỗn Nguyên cảnh đỉnh tất nhiên sẽ không để con kiến hôi vào mắt, nhất là loại Đại Yêu Sư tu vi nhỏ yếu thế này.

Thế nhưng nhà khoa học chịu đủ sức mạnh khoa học tẩy não đã không chú trọng tu vi nữa, chỉ xem trọng thành quả nghiên cứu khoa học.

Tri thức của Đại Yêu Sư sâu rộng khiến gã kính nể.

Đề xuất với đối phương cùng nhau hợp tác, sáng tạo ra quái vật

sinh hóa mạnh nhất thế gian.

Nhà khoa học nhìn khuôn mặt xấu xí của Đại Yêu Sư, mở miệng nói:

- Huyết dịch mà ngươi nói rất hay ho, đáng giá đi sâu vào nghiên cứu.

- Dung hợp máu thịt và sinh hóa lại, thể nửa sinh mạng sở hữu tính chất trưởng thành vô hạn, hơn nửa cách nghiên cứu cực kỳ rộng mở, ngươi thật sự không khiến ta thất vọng.

- Nhà khoa học ta hy vọng có thể cùng ngươi mở ra tương lai mới, mang đến cho thế giới này một đổi mới vĩ đại.

Nhà khoa học điên nói tiếp:

- Ngươi có nguyện ý cùng ta tiến tới không?

Đại Yêu Sư cuồng cười đáp:

- Cầu còn không được.

Sau đó hai kẻ điên ở trong hiệp cốc ngông cuồng cười lớn.

Chương 1207: Đập tan cấm kỵ chân chính (1)

- Khụ khụ!

Nhà khoa học ho sặc sụa, nói:

- Thôi đừng cười nữa. Lần này ta đi ra ngoài có mang thứ tốt về.

Đại Yêu Sư tò mò, không biết nhà khoa học mang về cái gì.

Đương nhiên Đại Yêu Sư đã sớm biết nhà khoa học là cường giả viễn cổ, là người giỏi nhất thời đại này. Được nhà khoa học nói là thứ tốt thì chắc chắn kinh người.

Nếu để Đại Yêu Sư đi bắt yêu thú thì với tu vi này e rằng sẽ bị yêu thú giết chết như thế nào cũng không biết.

Vào lúc này.

Nhà khoa học giang hai tay, một con yêu thú được thả ra ngoài. Con yêu thú này dưới sự áp chế của nhà khoa học không thể động đậy được.

- Đây là con U Minh Hắc Mãng, một giống loài rất thần kỳ, không nghĩ tới vẫn còn tồn tại trên thế gian này.

- Bây giờ huyết mạch đã tiến hóa, trở thành Ma Uyên Long Mãng, rất tốt cho việc nghiên cứu. Chiết xuất huyết mạch của nó có lẽ sẽ cho nó tiến hóa thành mãng xà hủy diệt, đến lúc đó chắc chắn sẽ rất lợi hại.

Nếu Lâm Phàm có ở đây, nhìn thấy con mãng xà toàn thân tràn ngập ma khí ngút trời thì chắc chắn sẽ kêu lên.

Lão Hắc, ngươi bị sao vậy.

Lão Hắc, sao ngươi ra nông nỗi này?

Bây giờ lòng Lão Hắc rất lạnh lẽo. Nó đi ra Viêm Hoa tông tìm kiếm cơ duyên, huyết mạch phản tổ, tiến hóa thành Ma Uyên Long Mãng, càng tu luyện huyết mạch trong cơ thể càng hùng hậu hơn, khi đạt tới giới hạn nhất định sẽ có thể tiến hóa thành mãng xà hủy diệt.

Đến lúc đó chính chức phản tổ, trở thành sinh vật mạnh nhất thế gian.

Cắn nuốt thiên địa dễ như chơi.

Đại Yêu Sư nhìn con yêu thú này, cánh mũi hít hà.

Mũi của Đại Yêu Sư rất nhạy bén, có thể ngửi ra được mùi vị ẩn giấu sâu bên trong.

Mùi này có chút quen thuộc.

Thế là Đại Yêu Sư tới gần Lão Hắc, cánh mũi hít hít, một chút mùi vị người thường không thể ngửi được xông vào lỗ mũi.

Lão Hắc gầm lên:

- Cút ngay đồ dơ bẩn!

Tên già này hơi biến thái, cứ kề sát cái mặt xấu xí vào thân thể của nó, quá đáng hết sức.

Nhưng mặc kệ Lão Hắc chống đối như thế nào vẫn không ngăn được Đại Yêu Sư hít hà trên người nó.

Sau đó giống như chưa ngửi đủ, Đại Yêu Sư thè đầu lưỡi đỏ máu còn dính chất lỏng buồn nôn, liếm một cái trên người Lão Hắc.

Đầu lưỡi ngọ nguậy rồi thụt vào miệng, chậm rãi nhấm nháp.

Nhà khoa học nghi ngờ hỏi:

- Đại Yêu Sư, làm sao vậy? Vật thí nghiệm này có vấn đề gì sao?

Gã là nhà khoa học, không phải biến thái, sẽ không giống như Đại Yêu Sư có thói quen dùng lưỡi liếm người ta như thế.

Đại Yêu Sư im lặng trong chốc lát, sau đó mở miệng nói:

- Máu của con mãng xà này có vấn đề, không thích hợp cải tạo nửa người sinh hóa, nhưng ta có cách tốt hơn. Đưa nó cho ta, ta sẽ cải tạo nó trở thành tồn tại mạnh còn hơn cả mãng xà hủy diệt.

- He he, hưng phấn, quá hưng phấn, không nghĩ tới vẫn có thể gặp được tư liệu phẩm chất cao như vậy.

Bộ dạng của Đại Yêu Sư có hơi điên cuồng, nhưng trong mắt nhà

khoa học thì đây mới là dáng vẻ thực sự của một nhân viên nghiên cứu khoa học.

Trong cuốn sách thần nhà khoa học lấy từ Nguyên Tổ Thâm Uyên đã viết như vậy.

Có thể gặp được người tài giỏi như Đại Yêu Sư khiến gã rất quý trọng, cùng nhau tiến lên trên con đường nghiên cứu khoa học, đi đến những miền đất chưa người nào tới, có lẽ sẽ thay đổi cả thế giới.

Lão Hắc vùng vẫy kịch liệt:

- Buông ta ra, các ngươi buông ta ra!

Trong lòng thật bi thương.

Lão Hắc không nghĩ tới sẽ biến thành như vậy.

Nếu biết sẽ có ngày hôm nay thì trước đây đã về sớm một chút, không giống như bây giờ bị người ta bắt, hành động khó khăn.

Đại Yêu Sư cười âm trầm:

- He he.

Móng tay nhọn hoắc chạm vào cơ thể Lão Hắc, va chạm với lớp vảy giáp cứng rắn sinh ra âm thanh khiến người thót tim.

Đôi mắt Đại Yêu Sư lóe tia sáng kỳ dị.

Nhưng nhà khoa học lại không phát hiện:

- Được, thế thì giao cho Đại Yêu Sư nhà ngươi, ta rất mong chờ kết quả nghiên cứu của ngươi. Bây giờ chúng ta nên cùng nhau nghiên cứu dung hợp sinh mệnh và sinh hóa, rốt cuộc làm thế nào mới có thể nghiên cứu chế tạo thành công.

Một con gió thổi qua.

Mùi máu tanh trong hiệp cốc bị thổi tán đi.

Lão Hắc bị sặc suýt nôn mửa.

Nhưng với Đại Yêu Sư và nhà khoa học thì đây mới thật sự là nơi làm nghiên cứu.

Vài ngày sau.

Viêm Hoa tông rất yên bình, không có chuyện lớn gì xảy ra.

Nhật Thiên chờ ở Long giới, tiếp tục tu luyện.

Minh Hoàng lão tổ đã sớm thông báo xuống, tất cả mọi người cũng mặc định Nhật Thiên trở thành Long Giới Chi Chủ. Không còn ai tới gây chuyện nữa, lúc gặp nhau đều nói chuyện khách khí.

Huyết Luyện vẫn như mọi khi, tu luyện bên trên trời biển máu đang sôi trào.

Còn Phật Ma thì chép kinh niệm Phật, chơi tới cùng với Huyết Luyện.

Lực lượng biển máu ẩn chứa lực lượng ô uế đủ để khuấy động thế gian, Phật Ma muốn dựa vào sức một người độ hóa biển máu thì có chút người si nói mộng.

Hơn nữa biển máu rất bài xích Phật Ma, muốn độ hóa biển máu là chuyện không thể nào.

Lần này Huyết Luyện có chút xung động muốn đập chết Phật Ma.

Nhưng không có biện pháp nào.

Đối phương là ân nhân, bỏ đi chí bảo, cứu về đứa con của gã, sao gã có thể trở mặt không nhận người đây?

Thế nên chỉ có thể nhịn.

Thoải mái tới đi.

Xem như ta sợ ngươi rồi.

Ở nơi xa xôi.

Thiên địa vui mừng, ánh sáng màu đỏ bao phủ nửa bầu trời.

Một cỗ kiệu cưới màu đỏ thẳm vui tươi nguy nga lộng lẫy do tám vị đại hán mặt âm trầm không biểu tình khiêng, mỗi lần sải bước chân trên không trung đều có tiếng nổ vang lên, giống như tiếng đốt pháo.

Bốn mặt kiệu cưới có vải đỏ rũ xuống, nửa kín nửa hở, loáng thoáng có thể nhìn thấy bóng người mặc đồ cưới ngồi bên trong.

Mà ở hai bên có sáu người đi theo, trùm đồ đen kín mít, toàn

thân tản ra khí chết chóc.

Bên trong kiệu.

Linh Vương ăn mặc xinh đẹp, hơi nôn nóng, rất muốn bây giờ xuất hiện ở Viêm Hoa tông lấy Lâm Phàm về nhà, để mỗi ngày nghe hắn kể chuyện xưa.

Nhưng nàng biết còn cần làm hình thức nữa.

Hành trình xa xôi đại biểu cho được xem trọng.

Tâm tình của Linh Vương rất tốt. Trên đường đến đây phát hiện có nhiều người đang theo dõi, nhưng nàng không quan tâm.

Ai bảo tâm tình nàng đang tốt, không muốn nhuốm máu.

Ở mặt đất.

Một lão nhân mang theo vài đệ tử đang vây giết yêu thú.

- Mau, mau che giấu hơi thở, đừng ra tay.

Mà những yêu thú họ định vây giết cũng rất hung hãn.

Nhưng vào lúc này.

Trên bầu trời có một luồng hơi thở siêu bá đạo đè ép xuống.

Bọn họ hoảng sợ không dám nhúc nhích, dù là yêu thú cũng lộ vẻ sợ hãi.

Loại khủng bố này không hề giả, mà là nỗi kinh hoàng thật sự.

Đội ngũ đón dâu của nàng treo cổ có thực lực siêu mạnh, uy thế tản ra càng kinh người.

Với những người khác thì như thể bị sóng triều không thể chống cự đổ ập lên người.

Trong lòng nhiều người nghi ngờ:

- Rốt cuộc là kẻ nào?

Nhưng thắc mắc chỉ có thể chôn sâu trong lòng, biết đi đâu để hỏi đây.

Hồi lâu.

Luồng uy áp tán đi.

Đội ngũ thành thân rời khỏi đây.

Mọi người cảm giác uy áp đè ở trên người hoàn toàn biến mất.

Yêu thú và đám người lão nhân dần phản ứng lại, liếc mắt nhìn nhau, bình tĩnh lui lại, không ai kiếm chuyện với ai, chiến đấu chấm dứt tại đây.

Cường giả vừa mới đi ngang qua.

Ai cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Cho nên cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

Chương 1208: Đập tan cấm kỵ chân chính (2)

Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm nói chuyện với người xét duyệt Tri Tri Điểu.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu nói:

- Tông sư, chắc ngươi đã xem qua tin tức gần đây, giới vực thật sự bắt đầu rối loạn rồi.

Lâm Phàm thở dài, rất bất đắc dĩ nói:

- Ài, thế gian khó khăn lắm mới hòa bình, chỉ bởi vì thần vật mà lần nữa hỗn loạn, không thể thờ ơ mặc kệ được.

Tôn chỉ của hắn là giữ gìn hòa bình thế giới.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu nói tiếp:

- Bây giờ có nhiều thế lực nổi lên. Dựa vào tin tức tìm hiểu được thì những người đó từng là tồn tại không có tiếng tăm gì, nhưng vì một nguyên nhân nào đó mà bỗng trở nên mạnh mẽ, hợp thành mấy thế lực lớn không ngừng chinh chiến tông môn, mở rộng bản đồ.

Mấy tin tức này đều xảy ra gần đây.

Lâm Phàm từng thấy qua người ẩn nhẫn rất lâu, một chốc công thành giẫm đạp thế gian.

Thế nhưng chưa thấy qua cá mặn xoay người, trong chớp mắt trở thành cường giả mạnh nhất, người bị dục vọng khống chế.

Lâm Phàm nói:

- Tiếp tục nghe ngóng, xem những thế lực kia là ai.

Những người này đáng sợ nhất.

Tự nhận là thực lực cường đại, có lẽ muốn làm một chút chuyện lớn.

Sao hắn nhịn được chứ.

Ngang ngược như vậy có còn để Lâm Phàm này vào mắt không?

Rất ngông cuồng.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu trả lời:

- Vâng tông sư, bây giờ ta đi thăm dò ngay.

Trên cơ bản Tri Tri Điểu bọn họ bị cột chung một con thuyền với tông sư.

Rất nhiều chuyện xoay quanh hành động của tông sư.

Miễn là có tin tức mới nhất đều thông báo cho tông sư biết.

Loại tình huống như vậy là trong vô tình xảy ra.

Đột nhiên.

Lâm Phàm nhìn về phía hư không vô tận

Ở phương xa có một luồng hơi thở siêu mạnh vọt tới đây.

Không chỉ một người mà là rất nhiều người.

- Bà nội nói, rốt cuộc cũng tới, bản phong chủ chờ nàng hơi lâu rồi.

Hắn biết đó là ai.

Lòng rực lửa cháy.

Tức giận không ngừng.

Thanh Oa từ xa nhảy tưng tưng tới.

- Chủ nhân, tới rồi, Linh Vương tới rồi!

Thanh Oa nói rằng:

- Oa Oa khi đó đã đoán ra nàng treo cổ là Linh Vương, nhưng vẫn chưa thức tỉnh. Bây giờ luồng hơi thở này không chỉ có một mình Linh Vương, e rằng còn có giúp đỡ khác.

Còn về việc chủ nhân có đánh Linh Vương tan tác được hay không thì thực sự khó nói

Tuy Thanh Oa và Linh Vương là người cùng thời đại, nhưng trước thời đại này có Linh Vương tồn tại hay không thì chưa biết.

Nhưng dựa vào hơi thở hiện giờ thì chắc chắn trước đây cũng có Linh Vương.

Nếu không thì sao dữ dội như vậy.

- Giúp đỡ? Tới bao nhiêu ta đập bấy nhiêu.

Lâm Phàm trừng mắt nhìn Thanh Oa:

- Như thế nào? Nhìn vẻ mặt của ngươi giống như không quá coi trọng bản phong chủ?

Con ếch này sau khi biết lão bà cho mình đội nón xanh thật to thì bắt đầu thả nổi bản thân.

Tuy không thể hiện rõ ràng.

Nhưng làm chủ nhân của nó, hắn nhìn thoáng qua là xem thấu sự thật dưới lớp nón xanh của nó.

Nhưng đáng tiếc.

Thân làm con ếch xanh không thể trả thù ai.

Nhưng Khương Sinh cũng không tệ, luôn mơ ước cái mông màu xanh của Thanh Oa.

Muốn đánh vỡ cấm kỵ chân chính thì cần phải xem Thanh Oa và Khương Sinh làm sao.

Thanh Oa phát hiện ánh mắt của kẻ liều mạng, tim nó đập nhanh.

Đây là ánh mắt không thể đối mặt với hiện thực.

Sao muốn nói thật quá.

Thanh Oa thà tin tưởng Linh Vương có thể đánh tơi bời cái kẻ liều mạng này.

Cũng không hy vọng kẻ bỏ mạng đánh bầm dập Linh Vương.

Trong phút chốc.

Thiên địa có dải lụa màu đỏ phủ xuống, những thứ này đều là dị cảnh.

Vải đó lan tràn vạn dặm, toàn bộ thiên địa đều rơi vào bầu không khí vui mừng.

Đệ tử tông môn ngẩng đầu nhìn.

- Tình huống gì đây? Địch tập sao?

- Không đúng, không phải địch tập, các ngươi có cảm nhận bầu không khí vui mừng không. Nghe sư huynh nói thì hình như chúng ta bị vật gì đó lôi kéo, trang trí tông môn thành như thế, chắc đây là người muốn tới tông môn cưới sư huynh.

- Phi! Không phải cưới sư huynh, là xin gả cho sư huynh mới đúng.

Bất thình lình.

Dải lụa màu đỏ trong thiên địa đột nhiên nổ tung, vô số bảo bối phát ra ánh sáng vàng từ trên trời rơi xuống.

Có đan dược, vũ khí, công pháp.

Ngoài ra còn có rất nhiều thiên tài địa bảo liên tục rơi xuống phủ đầy trên mặt đất Thiên Đình.

- Bỏ vốn lớn dữ.

Thanh Oa há hốc mồm thán phục.

Đây chắc chắn không phải Linh Vương ta từng thấy qua, nhất định là Linh Vương trước kia nữa.

Ngoại trừ cái này ra.

Còn ai có thể bỏ vốn lớn như thế.

Sính lễ thật kinh người.

Bảo bối phát ra bảo khí ngưng tụ thành dị cảnh.

Nếu người nào có ý chí không kiên định e rằng đã sớm nhào lên ôm thật chặt những bảo bối này vào lòng.

- Sư huynh, hình như đối phương đi thẳng tới chỗ Tiểu Phàm?

Hỏa Dung đứng bên cạnh sư huynh. Những thiên tài địa bảo rơi ào ào xuống mặt đất suýt lóe mù mắt chó của lão.

Cát Luyện trưởng lão nói rằng:

- Chắc chắn là đi tới chỗ Tiểu Phàm rồi, có lẽ muốn hỏi cưới Tiểu Phàm. Nhìn những sính lễ này đi, quá dữ dội, ta đây đã sống nửa đời người cũng chưa bao giờ thấy qua ai rộng rãi như vậy.

Mấy vị trưởng lão trò chuyện to nhỏ với nhau.

Kinh kêu.

Cảm thán.

Người so với người đúng là tức chết người mà.

Bọn họ đều là kẻ độc thân, đời này chưa từng gặp qua loại chuyện như vậy.

- Sư huynh, ngươi xem cô nương nhà người ta đã tặng phần lễ lớn như thế này rồi, nếu chúng ta không nhận thì hơi kỳ, hay là để ta tới đó nhìn xem những bảo bối này rốt cuộc là như thế nào.

Hỏa Dung hơi ngứa tay, rất muốn sờ vào những bảo bối này.

Thiên Tu hừ lạnh:

- Ngươi mà dám đụng vào là ta chặt cái móng vuốt của ngươi liền.

Hỏa Dung chép miệng nói:

- Có ai đụng đâu, ta chỉ hỏi một chút thôi, sao sư huynh không tin ta gì hết!

Ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng lại chửi bà nội nó.

Quá hố người.

Bảo bối đã đưa tới tận cửa thế mà không cầm, như vậy có xứng với lương tâm của mình không?

Đương nhiên sư huynh có đồ nhi ngoan, cho tới bây giờ không thiếu thứ tốt, nhưng họ thì thiếu hụt lắm.

Hỏa Dung ngẫm nghĩ, rất muốn khóc.

Rất nhanh, Thiên Tu cất bước rời khỏi đây, đi tới chỗ đồ nhi.

Cát Luyện vỗ vai Hỏa Dung, lắc đầu, ý bảo là đừng nghĩ nhiều nữa, có chuyện để hóng là tốt rồi, nếu dám táy máy thì có khả năng sẽ rất bi thảm.

Hỏa Dung bĩu môi, sư huynh quá đáng hết sức.

Luôn khi dễ người.

Sau đó Hỏa Dung chạy theo sư huynh.

Lão cũng muốn xem đó là ai mà rộng rãi quá xá, chịu đưa tới sính lễ dày như vậy.

Nếu cho Hỏa Dung những sính lễ này thì lão sẽ không chút do dự bán mình đi.

Ngoài đại điện Thiên Đình.

- Đồ nhi, ngươi nghĩ sao?

Thiên Tu hỏi, lão phải xem ý kiến của dồ nhi thế nào.

Nếu là người thường sợ là đã không nhịn được cám dỗ, đồng ý cái rụp.

Nhưng sao lão không hiểu đồ nhi của mình chứ?

Đây hoàn toàn là một cái tát mạnh xuống đất.

Không nể mặt chút nào.

Lâm Phàm tức giận nghiến răng:

- Lão sư, đối phương quá khinh thường người, đồ nhi nhịn không được. Nếu đối phương tới đây thì đồ nhi sẽ dạy dỗ bọn họ một trận.

Cái này là đến khi dễ người mà.

Nếu còn nhịn nữa thì hắn biết đút mặt vào đâu đây.

Chương 1209: Phải đánh tơi bời mới được

Các nữ đệ tử trong tông môn cùng chung mối thù.

Dám tới hỏi cưới sư huynh của các nàng, có từng hỏi ý kiến của các nàng chưa.

Căn bản là không cần nói nữa.

Tuyệt đối không đồng ý.

Hoàn toàn không chấp nhận.

Thiên Tu gật đầu:

- Ừm, đồ nhi có ý tưởng thì tốt rồi, đã như thế thì vi sư sẽ đứng chung chiến tuyến với đồ nhi.

Lúc này đám Hỏa Dung và Cát Luyện chạy nhanh tới.

Đặc biệt là Hỏa Dung mặt đầy ý cười, nụ cười đó khiến người ta gợn tóc gáy:

- Tiểu Phàm lợi hại quá. Ngươi lớn rồi, cũng nên suy nghĩ chuyện này một chút chứ?

Hỏa Dung mới vừa nói xong liền cảm giác một luồng sát ý bắn tới.

Đó là sát ý của Thiên Tu sư huynh.

Tim lão rớt cái bịch.

Hỏa Dung không dám gây sự với sư huynh:

- Sư huynh, ta chỉ thuận miệng nói mà thôi, mọi thứ đều do bản thân Tiểu Phàm quyết định.

Nếu dám chống đối lại sư huynh thì sau này có đồ tốt chắc chắn sẽ không có phần của lão.

Bởi vậy chân chó nịnh sư huynh là đúng rồi.

- Hừ.

Thiên Tu hừ lạnh. Những sư đệ này làm lão cảm thấy tuyệt vọng, sao trước đó lão không hề phát hiện ra.

Thanh Oa lắc đầu, cảm thấy việc này khó dàn xếp ổn thỏa.

Linh Vương đã vừa ý thứ gì thì sẽ không dễ buông tay như vậy.

Bây giờ mọi thứ tùy vào kẻ bỏ mạng nghĩ sao.

Nó không biết kẻ liều mạng sẽ dùng cách gì để giải quyết.

Tóm lại là rất nguy hiểm.

Vào lúc này, trên bầu trời.

Một cỗ kiệu cưới đỏ thẫm xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Những người mặc đồ đen đi bên kiệu cưới màu đỏ khiến tất cả mọi người cảm thấy hoảng sợ.

Trên người bọn họ tản ra hơi thở rất mạnh.

Siêu khủng bố.

Lâm Phàm nhìn thấy mục tiêu đã tới, tức giận mắng to:

- Ả kia, có phải nàng muốn bị ăn đòn không!

Trước đây tuy có hơi phiền nhưng nàng treo cổ chưa từng làm ra chuyện gì quá đáng.

Thế nhưng bây giờ chuyện quá đáng đã xảy ra, hắn không thể nhịn được.

Phải dạy dỗ lại, nếu không sẽ lầm đường lạc lối.

Đột nhiên hơi thở của người mặc đồ đen canh giữ bên kiệu hơi dao động, hình như đã bị chọc tức.

Nhưng không được Linh Vương ra lệnh nên bọn họ vẫn không nhúc nhích, cứ như một con rối.

- Sao ngươi lại xấu tính như vậy.

Bên trong truyền ra giọng nói sâu thẳm của Linh Vương, âm thanh có chút không vui:

- Ngày hôm nay là khoảnh khắc vui vẻ, sao ngươi lại nói như thế.

Lâm Phàm cau mày hỏi:

- Đừng nói nhảm nữa. Có phải nàng đã điều khiển các sư đệ sư muội của ta làm việc không?

Tĩnh lặng.

Nhưng chốc lát sau, bên trong lại truyền ra giọng nói.

Linh Vương nói rằng:

- Ta chỉ để bọn họ hỗ trợ trang trí mà thôi. Chờ khi đón ngươi về nhà thì ta sẽ đối xử tốt với ngươi.

Các đệ tử tông môn nghe thấy lời này thì sợ đứng tim.

Bị người ta khống chế mà không hay biết gì.

Cái này có hơi khủng bố quá rồi.

Bọn họ rất muốn biết người điều khiển mình rốt cuộc là ai, nhưng Linh Vương ngồi ở trong kiệu nên bọn không thể nhìn thấy gì.

Lâm Phàm mắng té tát:

- Cút đi, ảo tưởng viển vông.

- Ưm.....

Bên trong kiệu truyền ra tiếng khẽ ừ.

Linh Vương nói:

- Sao thô lỗ quá, chẳng lẽ ta làm không tốt sao? Thôi bỏ đi, mang ngươi đi là xong. Đi nào, đón chủ nhân của các ngươi về.

Nàng đã nôn nóng không thể chờ được nữa.

Sáu người áo đen trầm giọng đáp:

- Vâng thưa Vương.

Chớp mắt bọn họ hóa thành luồng sáng đen lao về phía Lâm Phàm.

Lực lượng trong cơ thể Lâm Phàm đã sớm sôi sục.

- Mợ nó, ta còn chưa ra tay mà các ngươi dám làm trước, mà thôi, để ta đánh nát đầu các ngươi rồi nói tiếp.

Bỗng nhiên.

Sáu người áo đen chưa đánh nhau với Lâm Phàm đã tách ra, vây hắn vào giữa.

- Ngục Tù Sâm La.

Gió đen nổi lên, thiên địa vốn sáng sủa chợt đen kịt.

Trong mắt Lâm Phàm là như thế.

Thế nhưng trong mắt người ngoài thì sáu người áo đen tỏa ra sương mù màu đen vọt vào hư không, cuối cùng ngưng tụ một chỗ tạo thành cái lồng màu đen, chụp xuống nhốt Lâm Phàm vào bên trong.

Sáu người áo đen dù không nói gì nhưng đều đang trao đổi:

- Đây là người của Vương.

- Bắt lại là được.

- Ừm.

Lâm Phàm nhìn tình huống xung quanh, một mảnh đen thui, nhìn không thấy bất cứ thứ gì.

Đột nhiên trong bóng tối có tiếng xé gió truyền đến, rào rào, hình như là âm thanh của xích sắt.

Khi Lâm Phàm phản ứng lại thì sáu xích sắt đã xuất hiện ở trước mặt, cứ như vật sống lập tức trói chặt Lâm Phàm.

Trên xích sắt sôi trào hơi thở màu đen thâm trầm, chạm vào cơ thể liền truyền đến cảm giác lạnh lẽo, có bông tuyết trắng bám trên làn da.

Cái này là muốn giam giữ Lâm Phàm.

- Có chút tài mèo quào đã dám tới quậy Viêm Hoa tông, các ngươi mất trí hết rồi.

Lâm Phàm chợt nắm một sợi xích ở trong đó, dùng sức kéo về, một người áo đen trực tiếp bị kéo ra từ trong bóng tối.

Người áo đen không nói gì nhưng trong lòng tràn ngập sợ hãi.

Đúng là đã coi thường đối phương.

Lâm Phàm co năm ngón tay, lực lượng huyễn lệ bộc phát ra ánh sáng rực rỡ đánh ra một đấm.

Ầm!

Âm thanh trầm đục khiến người hoảng hốt.

Nhưng khi nắm đấm đụng vào thì người áo đen lập tức biến thành màn sương dày, biến mất không không dấu vết.

Ngay sau đó.

Người áo đen xuất hiện ở phía xa, ẩn mình vào bóng tối.

Lâm Phàm lẩm bẩm trong lòng: Rốt cuộc đây là chủng tộc gì.

Nhưng hắn không thèm nghĩ nhiều nữa.

Sau đó Lâm Phàm nắm lấy năm sợi xích còn lại, dùng sức kéo những người áo đen qua đây, một đấm đánh tới, nhưng kết quả vẫn giống hệt lúc nãy.

Khi nắm đấm đụng vào những người áo đen kia thì những kẻ đó đều tan biến thành sương mù.

Trước kia hắn đã từng đánh nàng treo cổ, cũng không tổn thương được đối phương, cơ thể giống như trong suốt, nắm tay trực tiếp xuyên qua.

Những tên mặc áo đen này so sánh với nàng treo cổ thì vẫn có khác biệt hơi lớn, tạm thời vẫn chưa làm được điều này.

Ùng ục!

Giống như tiếng đun nước, có bọt nước sôi sùng sục.

Vừa cúi đầu nhìn đã thấy dưới chân chẳng biết từ khi nào biến thành ao máu sôi trào, có bong bóng lớn nhỏ nổi lên.

Tí tách!

Bỗng nhiên một bàn tay máu năm ngón cong lại thò ra từ trong ao máu, nắm lấy cổ chân của Lâm Phàm.

Ngay sau đó có nhiều bàn tay máu thò ra.

Nếu tâm tính của ai không kiên cường thì sẽ bị cảnh tượng này hù sợ ướt quần.

Lâm Phàm nhấc chân đạp xuống.

Răng rắc!

Lực lượng cuồng bạo điên cuồng bắt đầu nổi lên, hư không dường như không thể chịu được loại lực lượng này bắt đầu xuất hiện nhiều vết nứt trắng.

Răng rắc!

Ngục Tù Sâm La lập tức bị ngiền nát thành nhiều mảnh vụn.

Thiên địa lúc này dần sáng lên.

Các sư đệ sư muội nhìn thấy sư huynh ra tay bá đạo như thế thì rất hưng phấn.

Sáu người áo đen không nghĩ tới đối phương dễ dàng phá hủy Ngục Tù Sâm La như thế, không dám tin vào mắt mình.

Ngay sau đó, hơi thở của sáu người áo đen đột nhiên thay đổi.

- Hữu sắc Nhãn Tình.

Lâm Phàm không chút nương tay, cách làm duy nhất là dùng Hữu Sắc Nhãn Tình hấp dẫn bọn họ.

Một tiếng gầm nhẹ phát ra từ cổ họng của người áo đen.

Trong lòng đám người áo đen rất tức giận, hận không thể đập chết Lâm Phàm.

Sát ý nồng đậm từ người áo đen phát ra.

Mục tiêu chỉ có một, đó là Lâm Phàm.

- Một đám đáng thương, lát nữa bản phong chủ sẽ cho các ngươi nếm thử thế nào là lực lượng đáng sợ.

Nàng treo thật quá to gan.

Dám tới cửa cầu hôn.

Chắc là sau khi thức tỉnh, tự cho mình có thực lực vô địch đủ để nghiền áp mọi thứ.

Đợi lát nữa sẽ cho nàng biết rằng có những chuyện không phải muốn là có thể làm được.

Sáu người áo đen nhào vào tấn công Lâm Phàm, dưới tác dụng của Hữu Sắc Nhãn Tình, bọn họ thật sự nổi lên sát ý.

Ngay lúc Lâm Phàm định ra tay.

Tình huống đột nhiên thay đổi.

- Muốn chết.

Giọng nói âm trầm của Linh Vương từ trong kiệu truyền ra, bùm một tiếng, sáu người áo đen trong nháy mắt bị nổ tung, cơ thể hóa thành một vũng máu tí tách rơi xuống dưới.

- Dám cả gan động sát ý, đáng chết.

Lúc này, vải đỏ của kiệu cưới bị xốc lên, Linh Vương mặc áo phượng, đầu đội mũ phượng bước ra kiệu.

Tám người khiêng kiệu quỳ rạp trên mặt đất, không dám ngẩng đầu.

Bọn họ đã nhìn thấy.

Chỉ mới động sát ý đã bị Linh Vương giết chết, cái này quá khủng bố rồi.

- Lại cướp điểm của ta, đáng ghét quá!

Lâm Phàm nhìn thấy nàng treo cổ ra tay dứt khoát như vậy làm hắn tức bể phổi. Điểm sắp tới tay cứ như vậy vụt bay, thật hố chết người.

Vài người trong tông môn khi nhìn thấy nữ nhân đều kêu lên..

Bọn họ đã nhận ra người này là ai.

Khoảng thời gian trước luôn ở Vô Địch phong.

Chương 1210: Sao ngươi ngông cuồng quá vậy

- Sư huynh, đây không phải là tiểu nha đầu ở chỗ của Tiểu Phàm, thế quái nào lại là nàng?

Hỏa Dung sợ ngây người, nếu không tận mắt nhìn thấy thì lão cũng không dám tin nổi.

Hình như là một tiểu cô nương tốt, nay xem ra có rất nhiều tài phú.

Lão có mưu tính riêng.

Nếu có thể thành đôi với Tiểu Phàm thì lão cũng sẽ được hưởng ké.

Thiên Tu nhíu mày, lão biết người này là ai.

Đây là người đồ nhi mang về, rất thần bí.

Không nghĩ tới người đến đây đón dâu lại là nàng.

Hỏa Dung kêu người ta là tiểu nha đầu, nếu lão biết đây là một tồn tại xa xưa thì sẽ sợ đến hộc máu.

Không đủ tư cách thành tiểu lão đệ của người ta nữa là.

- Sư huynh, ta thấy nàng cũng được đó chứ, rất hiểu biết, hay ngươi khuyên Tiểu Phàm buông xuôi cho rồi, đồng ý người ta đi.

Hỏa Dung cảm thấy tiểu nha đầu này không tệ.

Người vừa rộng rãi lại có thực lực siêu mạnh, quan trọng nhất là rất tốt với Tiểu Phàm.

Không phải vừa rồi thuộc hạ mới động sát ý nàng liền không chút nể tình làm thịt bọn họ đó sao.

Đã đủ chứng minh đây là tình yêu đích thực.

Thiên Tu bực tức nói:

- Ngươi câm miệng cho ta.

Lão đã tuyệt vọng với Hỏa Dung rồi.

Thay đổi quá lớn.

Sư đệ Hỏa Dung từng giữ gìn công bằng cho tông môn nay đã đi nơi nào?

Biến mất, hoàn toàn biến mất.

Giờ biến thành cái dạng vô sỉ như vậy, còn thích chiếm lợi nữa.

- Sư huynh đừng giận nữa, ta chỉ nói như thế thôi, không lẽ cấm không cho ta nói.

Hỏa Dung cảm thấy buồn phiền, sư huynh rất có ý kiến với lão.

Thiên Tu nhìn Hỏa Dung:

- Bây giờ sư đệ đã hoàn toàn thay đổi, làm lòng sư huynh rất đau đớn, rốt cuộc ngươi của ngày xưa đã đi đâu rồi?

Nghe sư huynh nói làm Hỏa Dung câm nín.

Hâm mộ đã khiến ta hoàn toàn thay đổi.

Đương nhiên Hỏa Dung không thể thốt ra lời này, nếu không người ta sẽ cảm thấy lão là người rất hẹp hòi.

- Ta không hề thay đổi, vẫn luôn là sư đệ trong trí nhớ của sư huynh, chắc chắn chưa từng thay đổi.

Hỏa Dung vỗ ngực chắc nịch nói, thiếu điều muốn giơ hai tay lên thề với trời.

Thiên Tu lắc đầu, lười nhiều lời.

Có thay đổi hay không bộ trong lòng không biết rõ sao.

Lúc này, Lâm Phàm nhìn nàng treo cổ:

- Nàng bị điên sao, người một nhà lại giết nhau như thế, nàng muốn ta nói với nàng thế nào đây?

Mợ nó.

Sáu người áo đen có thực lực rất mạnh, đều là Chúa Tể cảnh

đỉnh, thậm chí một người trong số đó sắp bước vào Chúa Tể nhất thế, cứ như vậy bị giết, hơi bá đạo.

Hơn nữa thủ đoạn cực kỳ sắc bén.

Không biết ra tay như thế nào, chỉ nháy mắt hóa thành một vũng máu, rất lợi hại.

Linh Vương nói:

- Khi bọn họ dám có sát ý với ngươi thì cũng đã quyết định sống chết của mình, theo ta đi, ta sẽ đối xử tốt với ngươi.

- Không đi, dù bây giờ muốn chạy thì bản phong chủ cũng sẽ không để nàng rời đi thoải mái như vậy. Chẳng lẽ nàng không có gì để giải thích việc đã làm với các sư đệ, sư muội của bản phong chủ sao?

Lâm Phàm nhìn Linh Vương, lẩm bẩm trong lòng, thực lực đúng là sâu không lường được.

Quá quỷ dị.

Chắc chắn là Hỗn Nguyên cảnh, mà còn là Hỗn Nguyên cảnh khó giải quyết gấp mấy lần so với những Hỗn Nguyên cảnh bình thường khác.

Trong lòng nghi ngờ, trước đây khi lần đầu tiên gặp nàng treo cổ không nhìn ra được sẽ có khả năng này.

Mấy tháng không gặp vậy mà thực lực đã lên đến trình độ này, quá lợi hại.

- A?

Linh Vương ngạc nhiên, sau đó đưa mắt nhìn đám sư đệ, sư muội, dò hỏi:

- Các ngươi để ý sao?

Đám sư đệ sư muội vây xem ở đây đờ đẫn nhìn vào mắt của Linh Vương, giống như bị cái gì đó ảnh hưởng, nét mặt đột nhiên hơi thay đổi.

Tất cả sư đệ sư muội đều lắc đầu.

- Không có.

- Bà nội nó, nàng muốn chết phải không!

Lâm Phàm tức giận bộc phát ra lực lượng khủng bố, hư không chấn động, ầm một tiếng, biến mất tại chỗ, khi lại xuất hiện đã siết chặt nắm tay, bỗng chốc lao tới chỗ Linh Vương.

Quá đáng lắm rồi.

Dám ảnh hưởng các sư đệ, sư muội ngay trước mặt hắn, đây là đang tìm chết.

Cho dù có chút quen thân cũng khó thoát bị đánh tơi bời.

Ầm!

Một đấm đánh xuyên qua cơ thể của Linh Vương, giống như điều hắn dự đoán trước, nắm đấm trực tiếp xuyên qua như đánh vào không khí, không tạo thành bất cứ tổn thương thực chất nào.

Dùng thủ đoạn bình thường để đối phó với Linh Vương là hoàn toàn vô dụng.

Mà thủ đoạn này của Linh Vương quỷ dị còn hơn những tên áo đen vừa rồi.

Đột nhiên.

Linh Vương ngưng tụ thực thể, ngón tay thon dài nâng cằm Lâm Phàm, giọng điệu tràn ngập trêu ghẹo nói:

- Sao ngươi lại thô lỗ như thế, nhưng ta thích.

Hữu Sắc Nhãn Tình!

Lâm Phàm lười nói nhảm với Linh Vương, ả này đừng nói ba ngày không đánh, chỉ là một ngày không đánh đã ngứa mông rồi.

Bị Hữu Sắc Nhãn Tình nhìn chăm chú khiến Linh Vương hít thở càng lúc càng dồn dập.

Phút chốc hư không vốn đang sáng sủa bỗng tràn ngập hơi thở âm trầm, cùng lúc đó có mây đen cuồn cuộn, loáng thoáng giống như có kiến trúc được xây bằng xương trắng trong mây đen cuộn trào.

Lâm Phàm không chút do dự đánh ra một đấm, chợt đánh vào bụng Linh Vương.

Ầm!

Âm thanh trầm đục khiến người thót tim.

Thiên địa chấn động.

Linh Vương lui ra sau, một luồng hơi thở nguy hiểm ngưng tụ xung quanh nàng kéo theo toàn bộ thiên địa.

- Hưm?

Đột nhiên Lâm Phàm phát hiện tình huống không ổn, sắc mặt của sư đệ, sư muội trở nên trắng bệch.

Linh Vương dưới sự ảnh hưởng của Hữu sắc Nhãn Tình đã bùng nổ toàn bộ thực lực, loại uy áp kinh khủng này bao phủ khắp Thiên Đình, các sư đệ sư muội làm sao có thể chịu được loại uy thế này.

- Mợ nó, dồn ép ta!

Lâm Phàm rất ghét loại tình huống này.

Mở ra Hữu Sắc Nhãn Tình, dụ Linh Vương đi.

Nhưng rất khó nói, vào thời khắc điên cuồng này không biết uy thế của nàng treo cổ có bùng nổ, trực tiếp gây tổn thương khó bù đắp cho các sư đệ sư muội hay không.

Nếu đúng là vậy thì không đáng giá chút nào.

Đóng Hữu Sắc Nhãn Tình.

Linh Vương bỗng tỉnh táo lại.

- Ta đang làm gì?

Linh Vương phát hiện tình huống khác lạ, khoảng khắc vừa rồi nàng không giữ được thần trí, rơi vào tình trạng điên cuồng.

Lúc này uy thế đè ép trên người các đệ tử cũng tan biến.

- A di đà phật, Lâm thí chủ, âm khí nặng như vậy có cần bần tăng hỗ trợ không?

Phật Ma từ xa đi tới, ánh sáng vàng lấp lóe áp chế Linh Vương đang tỏa khí âm trầm.

Lâm Phàm nhìn Phật Ma.

Con lừa trọc này vẫn ăn vạ ở đây suốt, không có ý định rời đi.

Gặp quỷ.

Huyết Luyện có quan hệ với gã.

Phật Ma cứu con của Huyết Luyện, cứ như vậy nợ một cái nhân tình.

Thế gian này nợ cái gì cũng được, chỉ là không nên nợ nhân tình.

- Không cần.

Lâm Phàm thẳng thừng từ chối, hoàn toàn không cần Phật Ma giúp đỡ.

Nếu không có lợi ích thì con lừa trọc này chắc chắn sẽ không làm.

Trước đây khi hắn chưa tỉnh ngộ hoàn toàn, chỉ luôn vì chính mình.

Về sau đã hoàn toàn tỉnh ngộ, những việc hắn làm là vì tương lai.

- A di đà phật.

Phật Ma chắp tay trước ngực, mắt phật nhìn chăm chú Linh Vương, gã lẩm bẩm:

- Hư hư thật thật, thật thật giả giả, khó mà phân biệt.

Lâm Phàm trừng mắt liếc Phật Ma.

Sao nói nhảm nhiều quá.

Tiếp đó, hắn nhìn Linh Vương:

- Bản phong chủ và nàng cũng coi như quen thân, bây giờ nàng từ đâu chui ra thì về chỗ đó cho bản phong chủ, bản phong chủ sẽ không so đo với nàng.

Hắn phục rồi.

Nếu không phải phòng ngừa vạn nhất.

Không đánh nàng kêu cha gọi mẹ thì xem như đời này ta lăn lộn

quá uổng phí.

Linh Vương nói:

- Ngươi muốn ta đi đến vậy sao?

- Ừm.

Lâm Phàm trả lời, quyết đoán muốn người này mau rời đi.

Nếu không phải đang ở tông môn thì sao có thể để nàng nói nhảm nhiều như vậy, đã sớm một đấm đánh nát.

Các nữ đệ tử trong tông môn bàn tán xôn xao:

- Người này đúng là không biết xấu hổ, sư huynh của chúng ta cho nàng đi vậy mà vẫn không chịu đi.

- Đúng đúng.

Nhưng chưa nói bao lâu thì Linh Vương trừng mắt nhìn các nàng, khiến những sư muội đó bị hù sợ trắng mặt không dám nói nhiều.

Trong đầu của các nàng vừa hiện lên một hình ảnh cực kỳ khủng bố.

Kinh khủng dày đặc, âm khí nặng nề, khiến người khó chịu.

- Nàng trừng cái gì mà trừng?

Lâm Phàm bắt gặp Linh Vương trừng sư muội của mình thì lập tức khó chịu, mặc kệ những thứ khác lần nữa biến mất, một nắm đấm đánh tới Linh Vương.

Linh Vương mặc áo phượng màu đỏ lơ lửng giữa hư không, không hề né tránh thế công của Lâm Phàm.

Ầm!

Một đấm của hắn vẫn như đánh vào không khí.

- Tổ cha nó, tức quá.

Lâm Phàm tức muốn bể phổi.

- Nàng chỉ biết làm như thế thôi sao?

Linh Vương lắc đầu:

- Ta không nỡ đánh ngươi. Dù sao ngươi cũng là người của ta, nếu ngươi bị đánh đau thì lòng ta sẽ rất nhức nhói.

Lâm Phàm câm nín, cảm giác mấy lời Linh Vương nói có chút ngông cuồng.

Khiến người ta nghe xong cảm thấy không quá thoải mái.

Hỏa Dung lặng lẽ nói bên tai Thiên Tu:

- Sư huynh, tiểu nha đầu này biết nói chuyện ghê, nếu ta không già thì đã bị lời nói của nàng làm cho cảm động rồi.

Thiên Tu từ chối ngay:

- Cút.

- Được rồi.

Hỏa Dung không nói nhảm nữa, cứ coi như lão nói bậy bạ đi.

Lâm Phàm suy nghĩ.

Nhưng Linh Vương không cho hắn cơ hội:

- Rốt cuộc ngươi có nguyện ý đi theo ta hay không? Nếu ngươi không nguyện ý đi cùng thì ta chỉ còn cách cưỡng ép mang ngươi đi, một ngày nào đó ngươi sẽ hiểu.

Nói đến mức này rõ ràng là ngươi không muốn theo ta cũng phải theo.

Nếu không muốn đi thì chỉ có thể đánh, cưỡng ép mang ngươi đi.

- Ha ha...

Lâm Phàm cười đến khóe miệng rút gân.

Cái quỷ gì. Xông xáo lâu như vậy, không biết đã đập nhừ tử biết bao nhiêu người, bây giờ thì hay rồi, có người đến khi dễ.

Lâm Phàm không nhịn được nữa, hắn nói:

- Linh Vương, sao nàng có thể ngông cuồng như thế, nàng có biết mình đang lần mò ranh giới của cái chết, điên cuồng quanh quẩn không lối thoát.

Đáng tiếc Linh Vương hoàn toàn không để tâm lời nói của hắn, ngược lại cười nói:

- Thật ra ta vẫn thích cách ngươi gọi ta là nàng treo cổ, cách gọi này khiến ta nhớ lại cảnh tượng trước kia lần đầu tiên chúng ta gặp nhau.

- Nàng còn nhớ rõ sao?

Đột nhiên Linh Vương vụt ngẩng đầu, nhìn lên trời:

- Thời gian không còn sớm nữa, kéo dài thêm thì sẽ bỏ lỡ khoảng khắc tốt nhất. Theo ta nào.

Vừa dứt lời, một cỗ quan tài rỗng làm bằng thủy tinh xuất hiện, nhưng quan tài thuỷ tinh này phát ra hơi thở khiến Phật Ma cau mày.

- Hơi thở thật đáng sợ.

Đây là lần đầu tiên Phật Ma cảm nhận như thế.

Vốn tưởng rằng người này rất dễ đối phó, nhưng nay xem ra gã đã nghĩ quá nhiều, Linh Vương tồn tại cũng không thua gì gã.

Két két!

Âm thanh trong trẻo vang lên.

Quan tài thủy tinh mở ra.

Trong quan tài đen kịt dần hình thành vòng xoáy màu đen, một lực hút chợt bộc phát ra.

Sắc mặt Phật Ma trở nên nghiêm túc, miệng niệm phật hiệu.

Ngay khi quan tài mở ra gã đã cảm nhận được một loại lực lượng âm u đến từ thời kỳ viễn cổ, không thể chống lại, không thể ngăn cản.

Dù là phật cũng sẽ bị loại lực lượng âm u này ăn mòn.

Chương 1211: Điều này sao có thể

Lực hút khủng bố, người thường khó ngăn cản.

Nhưng lực hút này chỉ nhắm vào Lâm Phàm, thế nên người khác hoàn toàn không cảm nhận được lực hút bây giờ kinh khủng đến mức nào.

Đương nhiên hiện giờ Lâm Phàm hoàn toàn không hề bị ảnh hưởng gì.

Cái này là muốn bắt nhốt hắn vào quan tài thủy tinh.

Không nhìn phong ấn, đủ để giải quyết mấy thứ này.

- Hả?

Trong đôi mắt đẹp của Linh Vương lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hơi khó tin.

Lâm Phàm mở miệng nói:

- Nàng không nghĩ đồ chơi này của nàng rất chán sao?

Phật Ma kinh ngạc tán thán.

Dù lực hút không lan đến gần gã, nhưng gã nhìn ra được đây chắc chắn là lực lượng không thể ngăn cản nổi.

Nhưng bây giờ tình huống của Lâm phong chủ là cái quỷ gì đây?

Sao nhìn không có chút ảnh hưởng nào vậy.

Giống như không hề có chuyện gì xảy ra.

- Được rồi, nàng đừng làm mất thời gian nữa, muốn dựa vào những vật này mang bản phong chủ đi thì đầu óc của nàng vẫn chưa đủ thông minh đâu. Mà dù bản phong chủ có đồng ý thông gia với nàng thì các sư đệ, sư muội trong tông cũng sẽ phản đối.

Lâm Phàm đứng chắp tay, bộ dạng nàng có gan thì đến đây.

Bản phong chủ không làm gì được nàng thì nàng cũng đừng hòng

mang lão tử đi.

Linh Vương biết quan tài thuỷ tinh không thể mang Lâm Phàm đi, nàng thu nó vào cơ thể, trên mặt hiện lên nụ cười, ánh mắt quét qua các đệ tử:

- Ngươi nói dù có đồng ý thì các sư đệ, sư muội của ngươi cũng sẽ phản đối? Bây giờ ta thật muốn biết cái mà ngươi nói các sư đệ sư muội phản đối là như thế nào.

- Có sao? Nói nghe thử chơi.

Lâm Phàm nhìn thẳng Linh Vương, không để cho các sư đệ sư muội đứng ra nói.

Lúc này có rất nhiều đệ tử muốn hô to.

Nhưng đột nhiên.

Ánh mắt của bọn họ và Linh Vương giao nhau, ánh mắt kia giống như hút họ vào trong, một cảm giác lạnh lẽo bao trùm sâu trong nội tâm của tất cả mọi người.

Nếu ai dám phản đối thì đại đao bốn mươi mét sẽ chăm sóc kẻ đó.

Đám đệ tử rất muốn phản đối.

Nhất là các nữ đệ tử càng là người đầu tiên không đồng ý.

Nhưng không biết tại sao.

Loại sợ hãi tràn ngập trong lòng này vẫn luôn đè ép khiến họ hít thở khó khăn.

Giống như chỉ cần mở miệng là sẽ bị vạn châm xuyên qua cổ họng.

Ken két!

Ken két!

Có đệ tử phát ra tiếng gầm nhỏ trong cổ họng.

Nhưng cuối cùng vẫn vô dụng.

Không thể thốt lên được ba chữ kia.

- Không đồng ý.

Đúng lúc này, Thiên Đình đang yên lặng đột nhiên truyền tới một giọng nói trong trẻo.

Mộ Linh không yếu đuối, âm thanh mạnh mẽ, ngẩng đầu lặp lại:

- Ta không đồng ý.

Lâm Phàm cười:

- Nàng nghe rồi chứ?

Linh Vương không trả lời Lâm Phàm mà sâu thẳm nhìn Mộ Linh, đôi mắt sáng ngời bỗng híp lại.

Mộ Linh không sợ hãi đo mắt với Linh Vương.

- Được rồi, dù có đồng ý hay không cũng chẳng quan trọng, ta đã nhìn trúng đồ vật gì thì sẽ không để mất đi. Đợi lát nữa có lẽ sẽ rất đau, nhưng ngươi không nghe lời nên chỉ có thể làm như vậy.

Linh Vương dời ánh mắt từ trên người Mộ Linh qua Lâm Phàm.

Trong ánh mắt đó lộ ra ý nghĩa rất rõ ràng, đó là ta muốn dẫn ngươi đi thì cho dù là ai cũng không thể ngăn cản được.

Thanh Oa lẩm bẩm, quả nhiên là thế, Linh Vương bá đạo chưa từng thay đổi.

Muốn mang ai đi là mang đi luôn.

Tuyệt đối không dây dưa.

Linh Vương khiến Lâm Phàm cảm thấy bực bội, không đánh một trận thì không chịu được.

- Phật Ma, ngươi có thể bảo vệ đệ tử tông môn của ta không bị ảnh hưởng không?

Phật Ma nghe vậy chắp tay trước ngực nói:

- Lâm phong chủ yên tâm, không vấn đề gì.

- Được.

Lâm Phàm đi đến phương xa, nhìn về phía Linh Vương:

- Nàng tới đây cho bản phong chủ, đúng là muốn ăn đòn mà, trong khoảng thời gian này ta chỉ muốn nghỉ ngơi cho khỏe nhưng nàng nhất quyết phải tới quậy ta. Tới đây cho bản phong chủ.

Hắn bay về phía xa, không muốn lát nữa đại chiến lan đến gần tông môn.

Cách xa một chút vẫn tốt hơn.

Đương nhiên, bây giờ thực lực của Phật Ma sâu không lường được, bảo vệ tông môn cũng sẽ không có vấn đề gì.

Linh Vương cũng rất nôn nóng, thời gian trôi qua quá nhanh, thời điểm tốt để thành thân sẽ nhanh chóng qua đi.

- Nàng...

Lâm Phàm vừa định nói nhảm vài câu thì không nghĩ tới Linh Vương còn gấp hơn hắn, không đợi hắn nói hết đã trực tiếp ra tay, tay ngọc mở ra, năm ngón tay chộp hướng Lâm Phàm.

Hư không liên tục rạn nứt, lòng bàn tay Linh Vương ngưng tụ lực lượng khủng bố.

- Mợ nó, còn nhanh hơn cả ta.

Sao Lâm Phàm nhịn được chứ.

Lực lượng sôi trào, hắn muốn nhìn xem Linh Vương có bao nhiêu bản lĩnh.

Ầm ầm!

Lần này không giống như đánh vào không khí nữa, mà là va chạm chân thật.

Hai loại lực lượng kinh khủng xung đột nhau hình thành uy thế siêu khủng bố.

Dùng hết sức lực!

Lâm Phàm giẫm chân xuống đất, bùm một tiếng, lực lượng bộc phát ra, cơ thể cũng biến đổi kinh người.

Buff mới rút gần đây vẫn chưa có cơ hội sử dụng.

Hắn sợ nếu dùng thì nàng treo cổ sẽ bị một đấm nổ nát.

Ầm!

Lâm Phàm biến mất tại chỗ, hoàn toàn không cho đối phương có cơ hội phản ứng. Trong nháy mắt hắn xuất hiện trước mặt Linh Vương, gầm nhẹ một tiếng, hai đấm đánh tới, lực lượng cuồng bạo như dòng lũ điên cuồng trào dâng.

- Nàng treo cổ, mấy tháng không gặp mà nàng đã dám ngông với bản phong chủ như thế, hôm nay không dạy dỗ đàng hoàng thì nàng sẽ coi trời bằng vung.

Ầm ầm!

Nàng treo cổ cũng không sợ hãi, một chưởng va chạm với Lâm Phàm.

Ầm ầm!

Thiên địa chấn động.

Lực lượng trùng kích điên cuồng phun trào, mặt đất nổ tung, nhưng Thiên Đình lơ lửng giữa không trung chẳng hề bị lung lay, lực lượng kinh khủng như thế mà nó không hề bị ảnh hưởng gì.

Nhưng lực lượng này tuôn ra ngoài như lưỡi kiếm sắc nhọn muốn cắt nát các đệ tử.

Phật Ma miệng niệm phật hiệu.

Ánh sáng vàng rực rỡ tạo thành vòng bảo vệ, ngăn cách những lực lượng này ở bên ngoài.

Tám vị đại hán khiêng cỗ kiệu đều là Quỷ Thần.

Bọn họ hoang mang nhìn tình huống hiện giờ. Nên làm cái gì đây?

Lên hay không lên?

Nhưng ngẫm lại cảm thấy nên bỏ đi, chuyện này hoàn toàn không liên quan đến họ, nếu xông lên khiến Linh Vương khó chịu thì cuối cùng người xui xẻo là bọn họ.

- Hỗn Nguyên cảnh, nàng treo cổ đã tới Hỗn Nguyên cảnh.

Lâm Phàm đánh vài đấm thăm dò thực lực của nàng treo cổ.

Đến bây giờ hắn vẫn không nhìn rõ tình huống của nàng treo cổ.

Rốt cuộc là loại tồn tại gì.

Lúc trước ở trong thôn trang cũ nát gặp được nàng treo cổ, lúc đó nàng rất yếu.

Lúc này thiên địa u ám, gió tà thổi vù vù.

Nàng treo cổ biến mất trong thiên địa.

Ngay sau đó.

Tiếng gào rú quỷ dị vang vọng trong thiên địa, vô số ma quỷ hư ảo xuất hiện, có U Linh, quỷ hồn không có cơ thể tràn ngập bầu trời, sau đó xông thẳng tới Lâm Phàm.

Lạch cạch!

Những ma quỷ này chạm vào Lâm Phàm truyền tới cơn ớn lạnh.

Dù bọn chúng không phải thực thể, nhưng lúc chạm vào Lâm Phàm thì thật sự chạm được làn da.

Ngay khi Lâm Phàm nghĩ những ma quỷ này sẽ tấn công hắn thì bọn chúng bất chợt tán đi, hóa thành vật thể đen nhánh quấn quanh người Lâm Phàm.

Nặng quá.

Hai tay bị ghì xuống.

- Thú vị, rất thú vị.

Lâm Phàm cười, không nghĩ tới nàng treo cổ còn có thủ đoạn này.

Lạch cạch!

Lạch cạch!

Trong thiên địa tối đen hiện ra ma quỷ vô cùng tận. Bọn chúng điên cuồng lao hướng Lâm Phàm, sau đó gần sát cơ thể của hắn hóa thành màn sương dầy đặc, quấn quanh trên cơ thể.

- Muốn dựa vào những thứ này để thu phục bản phong chủ thì nàng xem thường bản phong chủ quá rồi.

Lâm Phàm phát ra tiếng gầm nhẹ, cơ thể nổ bùm bùm.

Một loại sức mạnh được gọi là cấm kỵ đang ngưng tụ.

Hắn tu luyện rất nhiều công pháp, nhưng ít khi sử dụng, chỉ cần hóa thành lực lượng thuần chính nhất là đủ rồi.

Dùng sức mạnh đập nát hết tất cả là mục đích của hắn.

Nhưng bây giờ hắn sử dụng sức mạnh cấm kỵ.

Linh Vương mặt không đổi sắc nhưng trong lòng nặng nề, nàng đã cảm giác được nguy cơ.

Lâm Phàm đánh ra một đấm rất bình thường, khác với tình huống đánh vỡ hư không như lúc nãy.

Nhưng chính một đấm này khiến cho Linh Vương cảm nhận được nỗi kinh hoàng.

Ầm!

Vào khoảng khắc va chạm, Linh Vương bỗng biến sắc mặt, không chút do dự biến cơ thể thành trong suốt, nhưng dù là thế nàng vẫn bị ảnh hưởng.

Lâm Phàm đã nương tay.

Chương 1212: Mợ nó, tiện nhân (1)

Ở thời điểm quan trọng này không mở ra Hữu Sắc Nhãn Tình.

Hắn sợ một đấm đánh nát cái người ngông cuồng này.

Rốt cuộc nói lâu như vậy đều là vô ích sao?

- Quả nhiên là như thế.

Lâm Phàm cảm giác được sức sống đang bị xói mòn với tốc độ chóng mắt.

Đúng là sức mạnh cấm kỵ, nhưng cũng không quan trọng.

Cái chết với hắn mà nói cũng chỉ là một loại hồi sinh.

Khóe miệng Linh Vương có dòng máu tươi chảy ra, nhưng rất nhanh dòng máu tươi này dần dần biến mất.

Nếu không phải mới nãy kịp lúc biến thành trong suốt thì sợ là đã bị thương nặng.

Linh Vương hỏi:

- Ngươi muốn giết ta sao?

Giọng nói có chút bi thương.

Dường như không nghĩ tới người nàng muốn cưới vậy mà muốn giết nàng.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn Linh Vương:

- Giết nàng? Nếu bản phong chủ muốn giết nàng thì nàng cho rằng mình còn có thể ở đây nói huyện với bản phong chủ được sao?

Nghe Lâm Phàm nói thế Linh Vương bỗng nở nụ cười sáng lạn:

- Ta biết ngay ngươi không nỡ giết ta mà, ta rất vui.

Nàng vừa dứt lời liền lao thẳng tới chỗ Lâm Phàm, muốn ôm hắn một cái.

Nhưng khi nàng vừa tới trước mặt Lâm Phàm đã bị một đấm đánh rớt xuống đất.

Ầm!

Mặt đất chấn động, tro bụi dập dờn dày đặc.

- Đánh thì đánh đi, còn giả nai nữa, không biết giả nai là đáng xấu hổ lắm sao, bị đánh là rất đáng.

Lâm Phàm đã thăm dò xong thực lực của Linh vương.

Hỗn Nguyên cảnh đỉnh.

Nếu liều mạng đánh thì hắn nắm chắc 60% đánh chết đối phương.

Thực lực của Linh Vương lợi hại hơn so với một vài cường giả viễn cổ.

Chỉ dựa vào cách né đòn quỷ dị của đối phương.

Đột nhiên.

Một cánh tay ngọc vươn tới ôm cổ của Lâm Phàm.

- Ngươi đánh ta rất đau, cơ thể sắp bị ngươi đánh nát rồi, nhưng tấm chân tình này của ta đối với ngươi vẫn mãi vẹn nguyên.

Linh Vương tựa mặt vào lưng của Lâm Phàm, dịu dàng cọ xát.

Lâm Phàm sửng sốt. Tình huống gì đây, ả này ra sau lưng hắn từ khi nào mà hắn không biết gì hết.

- Nàng...

Lâm Phàm phát cáu, dùng tay chộp đầu Linh Vương.

Bực bội.

Thật sự bực bội lắm rồi.

Nhưng tay Lâm Phàm lại không chộp được gì.

Phút chốc hắn vụt quay đầu mở ra Hữu Sắc Nhãn Tình, ép Linh Vương hiện ra bản thể.

Mà dưới sự hấp dẫn của Hữu Sắc Nhãn Tình, Linh Vương lần

thứ hai đánh mất lý trí.

Một luồng lực lượng lạnh băng vô cùng khủng bố sôi trào.

Lâm Phàm không nghĩ nhiều, gầm nhẹ một tiếng, muốn nghiền ép Linh Vương.

Ầm!

Một bóng người rớt nhanh xuống.

Nhưng bóng người rơi lần này không phải Linh Vương mà là Lâm Phàm.

- Gặp quỷ.

Lâm Phàm trợn to hai mắt, cảm thấy quá khó tin.

Lúc trước hắn đã nghĩ qua rồi.

Giữa lúc hắn phân thắng bại với Linh Vương có xác suất thắng 60:40.

Nói như thế nào thì ít nhiều cũng còn chiếm ưu thế nhất định.

Nhưng hiện giờ là cái tình huống quái quỷ gì đây.

Ầm ầm!

Cơ thể Lâm Phàm đập xuống mặt đất, đầu óc hơi choáng, giống như không kịp phản ứng.

Lúc này, Linh Vương điên cuồng vọt tới chỗ Lâm Phàm, đó là dưới sự lôi kéo của Hữu Sắc Nhãn Tình.

Tức giận trong lòng đã đạt đến cực hạn.

- Mợ nó, lão tử không thể nào thua được.

Bùm!

Lâm Phàm biến mất tại chỗ, Linh Vương một kích thất bại vẫn không ngừng lại, tiếp tục đuổi giết hướng Lâm Phàm.

- Hay lắm. Muốn chơi thì chơi, để bản phong chủ xem rốt cuộc nàng mạnh tới cỡ nào.

Lười đóng Hữu Sắc Nhãn Tình.

Vậy nếm thử một lần thực lực của nàng mạnh tới mức độ nào.

Ầm!

Ầm!

Thiên địa trực tiếp nổ tung, hư không ngược dòng như sông dài dâng lên, tiếp đó hình thành thác nước, chảy xuống không dứt.

Đôi mắt to cỡ hạt đậu của Thanh Oa nhìn không chớp mắt.

- Uy thế này quá kinh khủng, Linh Vương cũng quá khủng bố.

Dù nó biết Linh Vương rất mạnh nhưng cũng chỉ là nghe đồn.

Bây giờ tận mắt nhìn thấy đúng là ghê gớm.

Cái này là muốn nghịch thiên sao.

Phật Ma đáp ứng Lâm Phàm che chở đệ tử Viêm Hoa tông không bị liên lụy.

Gã có thể sâu sắc cảm nhận được uy thế bộc phát ra từ hai người Linh Vương và Lâm phong chủ khủng bố đến mức nào.

Các đệ tử không thấy rõ tình hình ở phía xa.

Hư không nơi đó đã bắt đầu vặn vẹo, giống như tùy thời tan vỡ.

Không đúng, nó đã tan vỡ rồi.

Cuộc chiến giữa những cường giả chân chính, người thường chỉ có thể ngóng nhìn từ phía xa, cho dù đứng từ xa mà không chuẩn bị tốt cũng có thể bị liên lụy.

Nhìn uy thế này đi.

Mợ ơi!

Đây là thứ con người có thể làm sao?

- Sư huynh cố lên!

Các đệ tử trong lòng nghẹn một hơi, hy vọng sư huynh có thể hung hăng dạy ả này một bài học.

Quá kiêu ngạo.

Bọn họ không nhìn được nữa.

Có thể làm cho họ nhìn thích mắt chỉ có sự kiêu ngạo của sư huynh.

Còn những người khác kiêu ngạo chỉ tổ khiến bọn họ nhìn gai mắt.

Một tiếng xé gió bay tới.

Linh Vương khí thế sôi trào cuồn cuộn, hơi thở âm u tụ trên trời hình thành miệng quỷ to lớn, gió tà rít gào, miệng quỷ há to như chậu máu cắn nuốt hướng Lâm Phàm.

Những nơi miệng quỷ đi qua liên tục có tiếng gầm rú.

- Thực lực của ả này không thể coi thường.

Lâm Phàm gầm nhẹ một tiếng, lực lượng điên cuồng tụ lại, cơ bắp toàn thân phồng lên, bên trong ẩn chứa lực lượng cực kỳ kinh người.

Bùm!

Hắn biến mất tại chỗ, chỗ hắn vừa đứng dần tan vỡ, lõm xuống, loại chiến đấu này đã vượt qua chiến đấu bình thường.

- Nàng quá đáng lắm rồi.

Lâm Phàm duỗi thẳng cánh tay ra phía sau, tiếp đó đánh ra một đấm, lực lượng mạnh mẽ hình thành cơn lốc đánh vào miệng quỷ ở trên.

Ầm ầm!

Rung động, hai loại lực lượng trực tiếp xé rách thiên địa, trong phạm vi ngàn dặm, vạn dặm đều bị nguồn lực lượng này trùng kích, biến đổi cực kỳ không ổn định.

Đột nhiên, Lâm Phàm cảm nhận được hư không bên cạnh bắt đầu chấn động, Linh Vương từ trong hư không bước ra, thò cánh tay ra vỗ chưởng.

Gió tà rền rĩ, trong đó có vô số Quỷ Thần tự bạo tạo thành lực lượng hủy diệt.

Lâm Phàm không lùi bước, cứng rắn đón chưởng, nhưng khi va

chạm mới biết được một kích này của Linh Vương ẩn chứa lực lượng siêu mạnh mẽ.

Nhân tài.

Có nhiều Quỷ Thần tự bạo, lực lượng tụ lại ở nơi đó, lúc Linh Vương đánh tới một kích thì thứ hắn đối mặt là vô số lực lượng của cường giả Chúa Tể tự bạo.

Rốt cuộc Linh Vương là nhân vật gì mà có nhiều thứ kỳ quái như thế.

Thiên Tu nghiêm túc nhìn, trong lòng thầm nhủ sao lại biến thành cái dạng này.

Đây là đánh thật chứ không phải đánh chơi.

Nếu để Thiên Tu biết được cái này là do đồ nhi bảo bối của lão mở ra Hữu Sắc Nhãn Tình, dẫn ra nỗi căm tức trong lòng người ta e rằng sẽ gõ u đầu hắn.

Hỏng não rồi.

Việc gì cũng có thể dễ dàng giải quyết mà, sao lại đi gây xích mích với người ta làm gì.

Lỡ không đánh lại người ta thì mất mặt lắm.

Mở ra chiến trường viễn cổ.

Lâm Phàm bị trúng một kích vào lồng ngực nhưng vẫn không hề hấn gì, hắn đánh trả lại một đấm.

Cơ thể Linh Vương run lên, khóe miệng tràn ra dòng máu tươi.

Chiến đấu là phải cứng đối cứng.

Nhưng bây giờ hắn muốn bắt lấy bàn tay đen ở phía sau màn hơn.

Rốt cuộc là tên khốn nạn nào đã tạo ra nữ nhân.

Hai sư đồ từng bị một nữ nhân đánh te tua.

Bây giờ lại gặp ả Linh Vương này.

Thực lực cường đại, không thể dựa vào buff để nghiền áp, thật

sự có chút khó khăn.

Về sau khi nhớ lại.

Có thể nói rằng ta cả đời quét ngang tất cả, thế mà gặp phải hai nữ nhân mang đến cho ta một ít phiền phức, để lại ấn tượng khó phai nhòa.

- Bản phong chủ muốn xem rốt cuộc nàng có bản lĩnh gì.

- Cuồng Loạn Huyết Khu!

Không còn cách khác, chỉ có thể dùng buff mới rút.

Ngay sau đó, trên người Lâm Phàm phun ra một cột máu cao tới mấy chục vạn trượng đâm thẳng vào mây xanh, sau đó khếch tán ra bốn phương tám hướng.

Hắn cảm giác huyết dịch trong cơ thể đang sôi trào, xuyên thấu qua từng lỗ chân lông của lớp da chảy ồ ạt ra bên ngoài.

- Hừm!

Lâm Phàm phát ra tiếng gầm nhỏ, cơ bắp bắt đầu phình to, giăng kín nhiều huyết văn. Những huyết văn này giống như vật sống vặn vẹo đang hít vào lực lượng bên ngoài.

- Bạo Huyết!

Ầm!

Bên ngoài cơ thể Lâm Phàm trực tiếp nổ ra một cái miệng máu, nhiều máu tươi ứa ra ngoài hóa thành Huyết Long dữ tợn quấn quanh bản thân.

- Thất Thần Thiên Pháp!

Môn công pháp này rất mạnh, hắn đã từng dựa vào nó càn quét kẻ địch mạnh, mạnh mẽ tăng thực lực lên.

Thần Linh sinh sống trong cơ thể.

Nhưng lúc này Thần Linh đã xảy ra biến đổi.

Lẫn vào Tâm Ma của Lâm Phàm đi ra ngoài, thần lực lượng đã dung nhập trong người cũng ra ngoài dạo chơi.

Thật sự đạt đến Thất Thần.

Chương 1213: Mợ nó, tiện nhân (2)

Xèo xèo!

Ngoài người Lâm Phàm bốc lên những ngọn lửa nóng bỏng, những ngọn lửa này đều được tạo ra khi huyết dịch bị thiêu đốt.

Làn da dần biến thành màu đỏ.

Tóc đen xõa ra, bay tán loạn sau gáy, màu tóc cũng bắt đầu đổi thành màu đỏ cực kỳ yêu dị.

Oong!

Một vòng sáng màu đỏ xuất hiện ở dưới chân, giống như vòng thần của thần linh.

Lâm Phàm mở mắt ra, tinh quang lấp lóe.

- Quả nhiên lực lượng rất mạnh, cảm giác thật sảng khoái.

Lâm Phàm cảm nhận dòng lũ lực lượng sục sôi trong cơ thể mình.

Chìm vào hưởng thụ không cưỡng lại được.

Linh Vương bị Hữu Sắc Nhãn Tình lôi kéo sao có thể để Lâm Phàm vừa ý, trực tiếp dùng chiêu lớn muốn giết chết Lâm Phàm.

Không khí bị nghiền ép.

Loại áp lực này dồn vào mặt Lâm Phàm.

Đột nhiên.

Lâm Phàm di chuyển, chợt rút chân ra.

Bùm!

Linh Vương bị đá bay, sức mạnh bộc phát ra xé rách thiên địa, giống như bị chia nhỏ ra.

Chính giữa nửa góc trời xuất hiện một vết nứt màu đen.

- Thật sảng khoái.

Một cước khi nãy thật quá sảng khoái.

- Tới đây.

Lâm Phàm thì thầm, nháy mắt biến mất tại chỗ, đuổi theo hướng Linh Vương, mỗi bước chân đi không ngừng có tiếng nổ.

Thiên Đình.

- Hơi thở này của Lâm phong chủ thật khủng khiếp.

Phật Ma sợ hãi, không nghĩ tới Lâm Phàm có lực lượng cường đại như vậy.

Thiên địa màu máu, khiến người ta có áp lực cực lớn.

Không chỉ có mình Phật Ma rơi vào hoảng sợ.

Các đệ tử trong tông môn cũng nín thở, nhìn chăm chú không chớp cái nào.

Ầm!

Như có tiếng thiên địa vỡ nát truyền tới.

Lâm Phàm chắp tay trước ngực, trực tiếp rơi xuống, chợt đánh một đòn hiểm vào bụng Linh Vương.

Ầm ầm!

Linh Vương bị đánh rơi xuống mặt đất, dấy lên sóng xung kích ngập trời, Lâm Phàm thẳng tắp rơi xuống, siết chặt nắm đấm, giơ cao bàn tay được luồng sáng đỏ dày đặc lấp lánh bao bọc.

Ầm!

Ầm!

Lâm Phàm đánh xuống từng đấm, tất cả đều rơi trên người Linh Vương.

- Khi nàng đến tông môn khiêu khích bản phong chủ thì cũng đã quyết định kết cục của nàng.

Qua hồi lâu.

Lâm Phàm cảm giác lực lượng sinh mệnh trong cơ thể đang xói mòn rất nhanh, đã nhìn thấy đáy.

Có những công pháp chỉ cần dùng là sẽ chết.

Dù bây giờ có biến mạnh như thế cũng không thay đổi cái gì.

Ầm ầm!

Lúc Lâm Phàm hạ một đấm cuối cùng xuống thì cơ năng trong người tan biến.

- Tự bạo đi, thế giới của ta.

Dù là thế, hắn vẫn muốn tự bạo thế giới trong cơ thể.

Tuy không có cách nào giết chết Linh Vương, nhưng vẫn khiến nàng bị thương nặng, chỉ cần như thế thì hắn cũng đã đạt được mục đích rồi.

Vang tiếng nổ kịch liệt.

Phật Ma ở phương xa nhìn thấy sóng xung kích hủy diệt kéo tới nhưng không dám khinh thường, ánh sáng vàng càng thêm rực rỡ, tia sáng vàng trên vòng bảo vệ lấp lóe phạn văn.

Sóng xung kích thổi mạnh qua vòng bảo vệ, trực tiếp tàn phá khiến ánh sáng vàng trên vòng bảo vệ bắt đầu vặn vẹo.

May mắn ngay sau đó đợt trùng kích này đã tan biến.

Phật Ma nói thầm:

- A di đà phật, lực lượng này của Lâm thí chủ thật quá khủng bố, bần tăng phục sát đất.

Qua hồi lâu.

Hữu Sắc Nhãn Tình tan biến.

Linh Vương khôi phục thần trí.

Nàng lẩm bẩm:

- Xảy ra chuyện gì?

Bỗng nhiên.

Lâm Phàm bay ra từ sâu trong lòng đất, định giễu cợt:

- Linh Vương, nàng.....Trời!

Lâm Phàm vốn tưởng rằng Linh Vương sẽ bị hắn đánh đến hấp hối, đến lúc đó hắn có thể tùy ý bắt chẹt nàng, nhưng khi nhìn thấy tình huống hiện giờ của Linh Vương thì hắn ngây người.

Gặp quỷ.

Cái này có chỗ nào là bị thương đâu.

Chẳng có cái khỉ mốc nào cả.

Linh Vương đứng ở nơi đó, ngoại trừ trên lớp áo phượng dính một ít tro bụi thì toàn thân không có bất cứ vết thương nào, khi nãy trên khóe miệng có máu tươi tràn ra cũng đã biến mất.

Như không có chuyện gì xảy ra.

Linh Vương chợt phản ứng lại, vội vàng khom lưng phủi bụi bặm trên người xuống:

- Sao bẩn thế này, quần áo mới tinh tại sao lại bị bẩn.

Lâm Phàm đứng tại chỗ, mím môi, có xung động muốn chém chết Linh Vương.

Thất bại rồi.

Từ trước tới nay quét ngang tất cả, chưa bao giờ thất bại lần nào.

Nhưng hôm nay.

Hắn không thể không nói mình đã thất bại, bị đối phương đùa giỡn.

Lâm Phàm hỏi:

- Rốt cuộc nàng là thứ gì?

Hoàn toàn không thể nào.

Sao lại có người chịu đựng vụ nổ vừa rồi mà vẫn giữ vẻ mặt bình yên như không.

Cái này chắc chắn là gặp quỷ.

Linh Vương cẩn thận phủi xuống tro bụi trên quần áo, nhìn Lâm Phàm, mặt nở nụ cười vui vẻ:

- Ta là nàng treo cổ của ngươi. Bây giờ ta tới cưới ngươi, về sau chúng ta có thể sống chung một chỗ, ngươi không cảm thấy việc này rất vui vẻ sao?

Bây giờ Lâm Phàm rất muốn chửi người.

Vui vẻ cái khỉ mốc.

Lâm Phàm không nói gì đi hướng Thiên Đình.

Nàng treo cổ vẫn tiếp tục hỏi tới:

- Làm sao vậy? Ngươi không vui chuyện gì thì cứ nói, dù lúc nãy ta không nhớ chuyện gì xảy ra nhưng chắc ta đã làm điều gì đó khiến ngươi không vui, ngươi có thể nói ra được không?

Lâm Phàm không muốn nói chuyện, đi đến bên cạnh lão sư.

Lâm Phàm nói:

- Lão sư, tạm thời ta không có cách nào trị được ả này, chỉ có thể nhờ lão sư ra tay trợ giúp giải quyết chuyện này.

Thiên Tu nhìn đồ nhi, vỗ vai hắn, gương mặt vừa nghiêm túc cũng vừa đồng tình:

- Đồ nhi cứ yên tâm, vi sư sẽ không để ngươi sống trong bất hạnh.

Vừa mới đánh một trận mà Hỏa Dung nhìn muốn rớt con mắt ra, sau đó nói:

- Tiểu Phàm, ta thấy cái này cũng không tệ. Đừng kén nữa, người vừa xinh đẹp, thực lực mạnh, lại giàu có, biết đi đâu tìm đây, hay là buông xuôi đi, ráng chịu đựng một chút.

Hai sư đồ không thèm nhìn, đồng thanh nói:

- Cút!

Hỏa Dung uất ức nhìn hai người, lắc đầu, vẻ mặt tiếc nuối.

Nghĩ cái gì không biết.

Linh Vương đứng ở phía xa, vẫn đang chờ đợi.

Còn về tám vị Quỷ Thần khiêng cỗ kiệu thì đã bị sóng xung kích khi nãy nghiền ép chết, không tìm được xác chết.

Nhưng với Linh Vương thì mấy cái này là việc nhỏ.

Nàng chỉ muốn lấy Lâm Phàm về nhà.

Thiên Tu ném cho đồ nhi một ánh mắt kiên định, sau đó đứng ra nói:

- Linh Vương, ngươi muốn cưới đồ nhi của ta phải không?

Linh Vương biết Thiên Tu là người nào của Lâm Phàm, nàng có chút ngượng ngùng nói:

- Đúng vậy thưa Thiên Tu lão sư, ta thật tâm với hắn.

Thiên Tu lắc đầu:

- Việc lớn như thành thân là lệnh của phụ mẫu, lời của mai mối, bây giờ nàng vội vàng như thế khiến ta không kịp chuẩn bị cái gì.

- Đồ nhi của ta phụ mẫu không rõ ràng, nhưng một ngày vi sư cả đời vi sư, ta làm cha không đồng ý cuộc cưới hỏi này.

Lâm Phàm gật đầu, lời này có lý, lão sư diễn tiếp đi.

Linh Vương cười:

- Những thứ này chỉ là khách sáo, để ý tới nó làm gì?

- Gì mà khách sáo với không để ý, ngươi làm như vậy là không để lão phu vào mắt. Đồ nhi, với loại nữ nhân không coi trọng lão sư thì ngươi nghĩ thế nào?

Lâm Phàm không nói nhảm, khoát tay nói:

- Dẹp.

Mợ nó!

Sao chuyện này phiền phức quá vậy.

Năng lực của Linh Vương vượt qua tưởng tượng.

Ngoài ra thực lực của mình cũng không đủ mạnh.

Mới nãy đánh tơi bời lâu như vậy, vốn tưởng đã đánh đối phương kêu cha gọi mẹ thế mà chẳng có cái khỉ khô gì.

Trong này có quỷ.

Có vấn đề vô cùng lớn.

Đương nhiên, nếu mở buff vận rủi cuồn cuộn ra thì dù Linh Vương cũng phải chạy về nhà đầu thai.

Nhưng Linh Vương và hắn có chút quen thân.

Linh Vương nghiêng đầu, hơi buồn bực nói:

- Vậy phải thế nào mới đồng ý?

Lâm Phàm nhìn lão sư, mong lão sư có thể nhanh chóng nghĩ ra biện pháp đuổi ả này đi, đừng để nàng ở đây gây bực tức nữa.

Mục tiêu của hắn là trở thành người mạnh nhất thế gian.

Sao có thể lãng phí thời gian với nữ nhân được chứ.

Thiên Tu ho nhẹ:

- Đồ nhi của ta có lòng thương người, giàu lòng chính nghĩa, có thể xứng với đồ nhi của ta thì cũng phải như vậy. Nhưng đáng tiếc, lão phu không nhìn thấy điểm sáng gì trên người của nàng.

Linh Vương nói:

- Ta cũng có lòng thương người, cũng giàu lòng chính nghĩa, sao lại không có chứ.

- Dù ngươi nói như vậy nhưng lão phu vẫn không nhìn thấy gì.

Thiên Tu lắc đầu nói:

- Cho nên tạm thời lão phu sẽ không đồng ý.

Các đệ tử trong tông môn rất đồng ý lời này của Thiên Tu.

Đúng rồi.

Sư huynh của chúng ta hiền lành, chính nghĩa biết bao, sao có thể tùy tiện cưới người khác được chứ.

Nhưng Thanh Oa không nghĩ như vậy.

Trong thiên hạ kẻ mở mắt nói xạo có mười phần thì hai sư đồ này chiếm hết chín phần rưỡi, còn lại nửa phần chia đều cho mọi người.

Hiền lành, chính nghĩa cái khỉ khô.

Gặp quỷ.

Nhưng nó phát hiện ra Linh Vương quả nhiên không đơn giản.

Với uy thế khi nãy mà kẻ bỏ mạng bùng nổ thì dù là cường giả viễn cổ cũng không thể chống lại, càng không nói tới việc bị đánh tơi bời mà vẫn bình yên vô sự.

Cho nên có thể nói sự tồn tại của Linh Vương đã vượt qua giới hạn trước mắt.

Hoặc vì nguyên nhân kỳ lạ nào đó có thể khiến Linh Vương bỏ qua mọi tổn thương.

Tất nhiên Linh Vương sẽ không chịu thua như vậy:

- Ta nhìn trúng người, sẽ không bỏ qua như thế. Ngươi không đồng ý cũng phải đồng ý, dù sao ta cũng là người tốt, phải không.

Thiên Tu nói ra:

- Tạm thời lão phu sẽ không đồng ý.

Linh Vương lắc đầu:

- Ngươi không đồng ý cũng phải đồng ý.

Thiên Tu hít sâu một hơi, sau đó trao đổi với đồ nhi:

- Đồ nhi, sao nữ nhân này khó đối phó quá.

Lâm Phàm câm nín, bà nội nó, từ trước tới nay có bao giờ bị nghẹn khuất như vậy.

- Linh Vương, nàng đừng có quá đáng. Được rồi, không nói nhảm nữa, ba tháng sau nàng hãy tới, ta sẽ đồng ý với nàng.

Hắn quyết định rồi.

Trong ba tháng này phải tăng tiến thực lực.

Hắn không tin mình không làm lại cái ả này.

Linh Vương từ chối nói:

- Không được, ta muốn bây giờ.

Lâm Phàm tức giận:

- Ngươi đừng quá đáng như thế.

Linh Vương mặt mày tươi tắn, cười khúc khích nói:

- Bộ dạng ngươi tức rất đáng yêu, ta thích lắm.

- Mợ nó...

Lâm Phàm không có lời nào để nói.

Tiện nhân.

Chương 1214: Chơi chó quá vậy? (1)

Tạm thời bây giờ Lâm Phàm không biết nên làm cái gì.

Cơn tức sắp bùng nổ tại chỗ.

Cho tới bây giờ chưa từng tức đến như vậy.

Hay đợi lát nữa mở vận rủi cuồn cuộn ra giết chết đối phương?

Tuy như thế có hơi tàn nhẫn, nhưng lần đầu tiên thấy kẻ đáng ghét như vậy.

Lâm Phàm hỏi:

- Lão sư, làm sao bây giờ?

Thiên Tu chớp chớp mắt, vấn đề này có hơi phức tạp:

- Đồ nhi, ngươi có cách nào không?

Lâm Phàm lắc đầu, nếu có cách thì còn ở đây nói nhảm làm gì, sau đó lắc đầu:

- Không có.

Phút chốc rơi vào trầm tư.

Thiên Tu nhỏ giọng nói:

- Hay là kệ đi, thật ra vi sư đối với chuyện lớn cả đời của ngươi cũng hơi sốt ruột.

Lâm Phàm suýt nghẹt thở, không nghĩ tới lời cuối cùng lão sư nói lại không cùng ý kiến với hắn.

Ông trời ơi.

Đây là muốn bán đồ cầu tôn.

Hỏa Dung vẫn luôn vểnh tai lắng nghe, dù sư huynh nói chuyện hơi nhỏ nhưng vẫn bị lão nghe thấy.

Đã nói rồi mà.

Người tốt như thế sao không đồng ý được chứ.

Nếu lão nhỏ tuổi hơn một chút thì chắc chắn sẽ quỳ liếm chân người ta.

Đột nhiên.

Phương xa có một giọng nói truyền đến:

- Tông chủ tới!

- Cung nghênh tông chủ!

Lâm Phàm nghe thấy thì hơi kinh ngạc, tổ đội ba người bình yên tới? Đúng là chuyện lạ, không ở trong đó tiếp tục cảm ngộ bình yên, ngược lại chạy tới đây, hơi thú vị.

Bên cạnh là Mặc Kinh Chập và Du Long luôn làm bạn với tông chủ.

Hai người bọn họ đi theo tông chủ cảm ngộ bình yên, cũng coi như có tâm đắc.

Đương nhiên, so với tông chủ thì chênh lệch rất lớn.

Khi Lâm Phàm nhìn thấy tông chủ thì cảm giác đầu tiên là hơi thở của người này đã thay đổi.

- Lão sư, hơi thở của tông chủ rất khác với trước kia.

Rất khó để thay đổi hơi thở của một người, thậm chí không thể nào làm được.

Nhưng tông chủ thật sự đã thay đổi hơi thở.

Thiên Tu nói ra:

- Có lẽ đã ngộ ra được gì đó.

Lão không rành việc sư huynh cảm ngộ bình yên, không cách nào trả lời vấn đề mà đồ nhi hỏi.

Thiên Tu bước lên hỏi:

- Sư huynh ra đây làm gì?

Tông chủ cười:

- Nơi này náo nhiệt như vậy nên đi ra nhìn một chút.

Sau đó, tông chủ nhìn Linh Vương ở phương xa.

Mà Linh Vương nhìn thấy tông chủ, khuôn mặt vốn tươi cười dần biến mất, nàng cảm giác được một hơi thở quen thuộc trên người tông chủ này.

Sâu trong trí nhớ không ngừng dao động, như đang tìm kiếm ký ức xa xưa ẩn giấu nơi sâu thẳm.

Linh Vương chỉ vào tông chủ, nhíu chân mày, đang nhớ lại.

- Ngươi...

Tông chủ mở miệng:

- Đệ tử tông ta hôn nhân tự do, không thể bị người khác ép hôn, từ đâu tới thì về lại chỗ đó đi.

Lập tức, chỉ thấy tông chủ giơ tay lên, một sức mạnh không tên bao phủ Linh Vương, di dời thời không và không gian.

Bùm!

Chấn động không lớn, chỉ dập dờn một vòng gợn sóng.

Linh Vương biến mất tại chỗ, không thấy bóng dáng.

- Trời ạ, lợi hại quá.

Lâm Phàm thán phục, sau đó nhìn tông chủ:

- Sao tông chủ làm được thế? Bình yên mạnh mẽ đến thế sao?

Hắn biết tông chủ đang cảm ngộ bình yên, nhưng cái bình yên này cũng bá quá rồi, muốn đưa người ta đi là đi thật luôn, không chút chần chừ.

Tông chủ cười:

- Tiểu Phàm, ta thấy ngươi có thiên phú cảm ngộ bình yên, có thể đi theo ta cùng nhau cảm ngộ bình yên.

Lâm Phàm xua tay:

- Thôi bỏ đi, ta không thích hợp với bình yên, ta đây bình yên

không được.

Hắn cũng mặc kệ những thứ này.

Tông chủ còn muốn lừa bịp hắn cùng đi cảm ngộ bình yên.

Cũng không phải là chưa cảm ngộ qua.

Nằm nơi nào đó không nhúc nhích, giống như mất đi tri giác.

Mặc Kinh Chập khuôn mặt tươi cười, gã nói:

- Huynh đệ, không phải ta thổi phồng, nhưng bình yên này thật sự là thứ tốt. Ta cùng tông chủ cảm ngộ nó lâu như vậy, bây giờ đã có tâm đắc.

Lâm Phàm thấy Mặc Kinh Chập tôn sùng như thế thì tò mò hỏi:

- Có tăng thực lực không?

- Không có.

Mặc Kinh Chập lắc đầu:

- Cảm ngộ bình yên không phải dùng để tăng thực lực, mà là để lòng bình yên lại, cảm ngộ đại đạo thương thiên, mượn lực lượng tự nhiên của thế gian, đối với tu vi của bản thân không có giúp ích gì.

Lâm Phàm hỏi:

- Cái này không phải là ăn nhờ ở đậu sao, nếu người ta không cho mượn thì phải làm gì đây?

Mặc Kinh Chập ngây người, không biết trả lời thế nào.

Đúng rồi.

Nếu người ta không cho mượn thì làm sao bây giờ?

Du Long nói:

- Lực lượng bình yên có ở khắp nơi, nếu không cho mượn thì trừ phi lòng không bình yên.

Mặc Kinh Chập gật đầu nói:

- Đúng đúng, Du Long nói rất đúng.

Thanh Oa nhìn tình huống xung quanh, nói thầm trong lòng, rung động.

Mợ ơi.

Tông môn của kẻ bỏ mạng này ngày càng bá đạo, tàng long ngọa hổ, không chỉ riêng kẻ bỏ mạng đã lợi hại, cái tổ đội ba người bình yên này cũng hơi kinh người.

Nhất là tên tông chủ này.

Nhìn gã trước kia ngồi ăn chờ chết.

Nhưng đâu ngờ ăn không ngồi rồi mà tự dưng vẫn mạnh.

Lâm Phàm không hỏi tới, rơi vào trầm tư.

Bình yên mạnh dữ vậy sao?

Không được, lát nữa phải trở về thử một lần.

Chuyện tông môn kết thúc.

Tất cả mọi người giải tán.

Với Lâm Phàm thì đây là một trò khôi hài, trò khôi hài khiến người ta cảm thấy bất đắc dĩ.

Thanh Oa không quá hiểu rõ Linh Vương.

Chỉ nghe qua một ít lời đồn.

Ở một nơi âm trầm.

Hư không dao động.

Linh Vương xuất hiện, nét mặt của nàng có chút phức tạp, vẫn đang nhớ lại hơi thở vừa rồi, mặc dù hơi mỏng manh nhưng rất giống với hơi thở trong trí nhớ.

- Không được, ta phải rời khỏi đây, chắc chắn phải làm rõ chuyện này.

Linh Vương sắc mặt lạnh băng, hàn khí lạnh thấu xương, ngay khi nàng muốn rời khỏi thì có một loại lực lượng vô hình ngăn cách nơi này.

- Kẻ nào cản ta.

Linh Vương đứng trên một mảnh đất âm u, đưa mắt nhìn vực sâu hư không.

Thanh âm lạnh băng truyền đi.

Nhưng không có gì đáp lại.

- Đáng giận, lão nương còn phải đi đón dâu nữa.

Linh Vương nổi giận, mảnh đất âm u dưới chân bắt đầu chấn động, lực lượng âm u vô biên tụ về đây, sau đó ngưng tụ trên không trung tạo ra một thanh trường mâu Minh Thần.

Trường mâu dài mảnh, trên thân gậy màu đen điêu khắc vô số phù văn.

Tản mát ra hơi thở hủy diệt.

- Đi!

Vù!

Trường mâu Minh Thần rạch phá hư không bay vút đi, sau đó đâm xuyên vực sâu hư không.

Ầm!

Trường mâu Minh Thần trực tiếp bị nghiền nát, hóa thành mảnh vụn rơi xuống hư không.

- Cái này...

Linh Vương nhíu mày, có chút không dám tin.

Ở mảnh đất tối tăm này, trường mâu Minh Thần có thể bộc phát ra sức mạnh cường đại nhất, thế mà cứ như vậy bị nghiền nát.

Thế gian chỉ có một loại tồn tại có năng lực như vậy.

- Ta biết ngươi là ai. Nhưng cứ yên tâm, ngươi không nhốt ta được bao lâu đâu.

Linh Vương liếc mắt nhìn vực sâu hư không, sau đó đi về phía Minh quốc phương xa.

Vô Địch phong.

Lâm Phàm thấy xung quanh không có người liền đứng ở mép đỉnh phong, hít sâu một hơi.

- Hít sâu, cảm ngộ bình yên.

Giờ phút này, lòng Lâm Phàm trong sáng.

Bên tai có thanh âm thật nhỏ truyền đến.

- Phi! Đừng đùa nữa, cái gì bình yên hay không bình yên, càng bình yên thì càng bực bội hơn.

Nhưng tâm phiền ý loạn.

Không thể nào cảm ngộ ra bình yên của tông chủ là thứ gì.

Lúc này, Lữ Khải Minh chạy chậm tới, trên mặt vẫn còn đọng vẻ hoảng hốt:

- Sư huynh, bên ngoài có con yêu thú tìm ngươi.

Yêu thú.

Đúng là chuyện lạ.

Yêu thú tìm sư huynh, thật sự là gặp quỷ.

Lâm Phàm ngây người, hơi hoang mang:

- Yêu thú?

Yêu thú tìm mình làm gì?

Chẳng lẽ bởi vì hắn đập yêu thú hơi nhiều nên có cường giả yêu thú tới cửa muốn đấu đơn?

Nếu đúng là như vậy thì cầu còn không được.

Điểm tới rồi.

- Đi, đi xem thử.

Ngoài Nam Thiên Môn.

Từ Đại Pháo trông giữ tông môn, cảnh giác nhìn chằm chằm yêu thú nho nhỏ trước mắt. Yêu thú này không to cũng không cao, kích

cỡ như con sói.

Trên cổ treo một tấm bảng.

Trên bảng hiệu có vẽ một người.

Nét bút hơi rối, có chút trừu tượng, khiến người ta cảm thấy khó hiểu.

Lúc đó, khi yêu thú này chạy đến đây thì Từ Đại Pháo hoảng loạn vô cùng, nghĩ là có yêu thú đột kích, lập tức lấy ra binh khí chuẩn bị chiến đấu với yêu thú.

Nhưng Yêu thú này không tấn công, nó dùng móng vuốt vỗ tấm bảng trước mặt, còn kêu vài tiếng.

Giống như nói là nhìn bấm bảng này đi, ta muốn tìm kiếm người trên tấm bảng này.

Từ Đại Pháo nhìn hồi lâu vẫn không nhìn ra trên tấm bảng này vẽ ai.

Vài nét bút đen vẽ ra một cục thịt, mặc dù có mắt, chân và tay, nhưng quá mức nguy hiểm rồi.

Cuối cùng Lữ sư huynh đi ngang qua, nhìn chằm chằm tấm bảng một hồi, liếc mắt nhận ra đây là ai, dặn bọn họ ở đây chờ.

Từ Đại Pháo thấy thế phục sát đất.

Lợi hại.

Cái thứ quỷ này cũng có thể nhìn ra được.

Đặc biệt khi biết đây là Lâm sư huynh thì gã suýt chút nữa đã hộc máu.

Lâm sư huynh có hình dạng này sao?

Lữ sư huynh, có phải ngươi đang đùa giỡn với trí thông minh của ta không?

Rất nhanh.

Lâm Phàm cùng Lữ Khải Minh đi tới Nam Thiên Môn.

Từ Đại Pháo tiến lên cung nghênh sư huynh.

Chương 1215: Chơi chó quá vậy? (2)

Lữ Khải Minh nói:

- Sư huynh, đây là con yêu thú đến tìm ngươi.

Lâm Phàm nhìn yêu thú, yêu thú cũng nhìn lại Lâm Phàm, sau đó nó ném tấm bảng trên cổ xuống, vừa nhìn kỹ tấm bảng, vừa cẩn thận quan sát Lâm Phàm.

Sau khi xác định đúng là người cần tìm thì nó kêu một tiếng, thể hiện sự vui sướng.

Lâm Phàm nhíu mày, có chút vui vẻ.

- Yêu thú yếu xìu, không biết bao nhiêu điểm.

Hắn tưởng rằng sẽ có thiên quân vạn mã, không nghĩ tới chỉ là đơn thương độc mã.

Lữ Khải Minh tiến lên, cầm tấm bảng trong tay:

- Sư huynh, người được vẽ trên tấm bảng này là ngươi, yêu thú này là tới tìm ngươi.

Lâm Phàm nhìn lướt qua tấm bảng, sau đó ánh mắt chợt dừng lại, nhìn trân trân tấm bảng.

- Sư đệ, ngươi xác định đây là ta?

Hắn sợ ngây người.

Cho dù Picasso còn sống cũng không vẽ ra được cái loại hình ảnh trừu tượng này.

Lữ Khải Minh không cảm thấy có cái gì không đúng, gật đầu đáp:

- Sư huynh, ta có thể chắc chắn đây chính là ngươi.

Lâm Phàm lười nhiều lời.

Được rồi.

Nếu nói đây là ta, thì là ta vậy.

Lời nói của sư đệ còn có thể không tin sao?

Lữ Khải Minh là người rất có thiên phú, bởi vì quản lý Vô Địch phong làm trễ nải gã, cho nên phải vô điều kiện tin tưởng ánh mắt của sư đệ.

Lâm Phàm hỏi:

- Chó con, ngươi đến tìm ta làm gì?

Trước mắt yêu thú này không phải chó, nhưng dáng dấp rất giống chó, cứ xem như là chó vậy.

Yêu thú giật nảy mình, liếc qua Lâm Phàm, quá đáng.

Nhưng nghĩ đến lời chủ nhân nói với nó rằng đừng chọc đối phương, nó liền không để trong lòng nữa, sau đó cắn một tờ giấy từ trong da lông ném xuống đất.

Lâm Phàm nhặt tờ giấy lên, mở ra xem.

Nháy mắt.

Đầu đầy dấu hỏi.

Trên này vẽ lại cái thứ gì đây, sao không viết chữ cho rồi.

Vẽ một đường rồi mấy cái xx, tóm lại rối tinh rối mù, không xem hiểu.

Lâm Phàm bất đắc dĩ, rất muốn vứt cái tờ giấy này.

- Vẽ cái quỷ gì, sao không tới đây nói thẳng mặt luôn.

Lữ Khải Minh ở bên cạnh thấy sư huynh lộ mặt khó xử, biết sư huynh không xem hiểu.

- Sư huynh, để ta xem thử.

Lâm Phàm giao tờ giấy cho sư đệ, để gã từ từ nghiên cứu.

- Được, ngươi coi thử đi, tranh này vẽ cái gì xem không hiểu gì cả.

Lữ Khải Minh nhận lấy tờ giấy, nhìn kỹ, cùng lúc đó liên tục gật đầu, dường như hơi hiểu ra.

Qua hồi lâu, gã buông tờ giấy xuống.

Lâm Phàm hỏi:

- Sư đệ, ngươi xem hiểu rồi?

Lữ Khải Minh nói ra:

- Vâng, đã xem hiểu. Trên này nói là có một con mãng xà bị cường giả bắt được, người này có quan hệ hợp tác với cường giả, từ trên người mãng xà cảm nhận được mùi của sư huynh, chắc chắn là người của sư huynh, tạm thời rất an toàn, không cần quan tâm.

Lâm Phàm hoàn toàn ngây thời.

Cả người choáng váng nhìn sư đệ chằm chằm.

Cái quỷ này cũng có thể nhìn hiểu sao?

Hơn nữa còn nói ra hàm nghĩa bên trong.

Lâm Phàm hỏi:

- Sư đệ, ngươi làm thế nào để nhìn hiểu vậy?

Lữ Khải Minh có chút mờ mịt:

- A? Làm thế nào để nhìn hiểu? Không có, phía trên này vẽ rất rõ ràng, không có gì khó hiểu cả.

Lâm Phàm không muốn nói chuyện nữa.

Ý sư đệ đang nói là đầu óc của sư huynh có vấn đề sao?

Phục.

Đến bây giờ hắn mới phát hiện thì ra sư đệ còn có tài năng như vậy, trước kia đã xem thường rồi.

Lữ Khải Minh nói tiếp:

- A, phải rồi, trên đây còn nói là không cần tới tìm, hắn có thể bảo đảm mãng xà an toàn, cùng lúc đó hắn phát hiện một âm mưu động trời, cần tiếp tục hợp tác với cường giả này, chờ đến thời cơ thích hợp hắn sẽ thả mãng xà ra.

Yêu thú đưa tin vẫn chưa đi, nó ngồi xổm một chỗ nhìn Lâm

Phàm chăm chú.

Giống như nói là ta làm chuyện lớn như thế vậy mà không ban thưởng một chút gì sao?

Lâm Phàm nhìn yêu thú, không thịt đã là may lắm rồi.

- Mau cút, không là bản phong chủ nấu ngươi ăn đấy.

Ô ô!

Yêu thú nghe lời này thì ỉu xìu cụp đuôi chạy đi.

Lâm Phàm đăm chiêu.

Mãng xà?

Có mùi của hắn.

Rốt cuộc là ai?

Chợt hắn nghĩ tới Đại Lão Hắc.

Nếu nói đến có mùi của hắn vậy khẳng định là Đại Lão Hắc rồi.

Rất lâu trước kia Đại Lão Hắc nói đi tìm cơ duyên của mình, đi một lần liền biến mất lâu như vậy, không nghĩ tới bị người ta bắt đi, may mắn gặp được người phe mình.

Nhưng người phe mình này là ai?

- Trời ạ, không nhớ ra.

Hắn thật sự không nhớ ra người kia là ai.

Thấy qua bao nhiêu người đều quên hết rồi.

Thôi bỏ đi, không muốn nhớ nữa.

Nếu an toàn thì đã nói rõ không có vấn đề gì.

Lâm Phàm vỗ vai Lữ Khải Minh:

- Sư đệ, tài năng của ngươi khiến sư huynh rất bội phục, nhớ chú ý nhiều tài năng của mình một chút, phải phát triển toàn diện.

Lữ Khải Minh cười nói:

- Sư huynh yên tâm.

Lúc này bỗng có một giọng nói truyền đến.

Là tiếng của lão sư.

- Đồ nhi, ngươi qua đây.

Lâm Phàm không biết lão sư tìm mình có chuyện gì, nhưng vẫn đi qua xem.

Trải qua việc của nàng treo cổ khiến hắn tức muốn bể phổi.

Nếu không thi triển vận rủi cuồn cuộn thì e rằng không thể bắt được đối phương.

Điều này nói lên cái gì?

Nói lên thực lực bản thân vẫn chưa đủ.

Dù cảnh giới chỉ là Hỗn Nguyên cảnh, nhưng về sức chiến đấu thì biến đổi to lớn bằng trời.

Nhất định phải tăng thực lực lên.

Bà nội nó.

Bị kích thích mạnh rồi.

Lâm Phàm ngồi cạnh lão sư, hắn hỏi:

- Lão sư, có chuyện gì sao?

Thiên Tu lắc đầu, không chắc chắn, nhưng trong tông môn này người lão có thể nói chuyện cũng chỉ có đồ nhi nhà mình:

- Đồ nhi, ngươi có phát hiện tông chủ có hơi khác không?

- A?

Nhưng Lâm Phàm không chú ý đến cái này:

- Lão sư, cái mà ngài nói chắc là được tạo thành do tông chủ cảm ngộ bình yên.

Thiên Tu nói:

- Không phải, cho dù cảm ngộ bình yên có thể thay đổi thì cũng

không thể thay đổi lớn như vậy được, vi sư cảm giác tông chủ sư huynh giống như đã biến thành người khác.

Trước kia lão không để trong lòng.

Nhưng qua việc hôm nay khiến lão phát hiện một vài vấn đề.

Linh Vương kia tới cưới đồ nhi, lúc nhìn thấy tông chủ sư huynh thì biểu tình thay đổi, có vẻ rất ngạc nhiên.

Lúc đó, lão liền để ý.

Cẩn thận cảm ngộ.

Cẩn thận nhớ lại.

Càng nghĩ càng sợ hãi, hình như sư huynh thay đổi hơi lớn, có chút xa lạ.

Lâm Phàm nói:

- Lão sư, đây là sư huynh của ngài, đồ nhi tiếp xúc không nhiều, tạm thời không có cảm giác gì.

Hắn thật sự không hề cảm nhận được.

Thời gian sống chung với tông chủ quá ngắn, sao biết được tông chủ trước kia là người như thế nào.

Thiên Tu cảm thán:

- Rốt cuộc sư huynh cảm ngộ bình yên là cảm ngộ vật gì, lực lượng vĩ ngạn đến mức nào, những điều này hoàn toàn không thể biết được. Đồ nhi, ngươi phải để ý một chút, bất kỳ cái gì thay đổi không rõ ràng, có lẽ trong tương lai sẽ biến thành nguy hiểm không thể lường được.

Lâm Phàm bần thần nhìn lão sư, lời này có nghĩa là kêu hắn chú ý tới tông chủ sao.

- Vâng thưa lão sư, đồ nhi đã hiểu.

Thiên Tu nói:

- Ừm, về đi, vi sư cũng phải bắt chặt thời gian tu luyện mới được.

Có áp lực không biết đè ép trong lòng,

Lâm Phàm rời đi, trên đường trở về hắn miên man suy nghĩ những lời lão sư nói.

Tông chủ thay đổi?

Hình như là thế.

Tông chủ trước kia hình như rất nhát gan.

Thế nhưng, sự thay đổi này chắc là do lĩnh ngộ lực lượng bình yên, thực lực bản thân cường đại thì sẽ tự tin hơn, cái này không có vấn đề gì.

Tự biến mạnh chắc chắn được quyền tự tin.

Không biết nguyên do gì, Lâm Phàm bất chợt đi vào chỗ tu luyện của tổ đội ba người bình yên.

Chỉ thấy Mặc Kinh Chập và Du Long nằm một chỗ nhắm mắt không nhúc nhích, hít thở nhẹ nhàng cảm nhận bình yên.

Còn tông chủ đứng ở nơi kia, ngước nhìn thiên địa.

Môi khẽ nhúc nhích.

Không có âm thanh.

Hình như đang nói chuyện với ai đó.

- Tông chủ đang nói chuyện với người nào sao?

Lâm Phàm nghênh ngang đi tới, đến bên cạnh tông chủ, cũng ngẩng đầu nhìn bầu trời:

- Có ai đâu.

Tông chủ cười:

- Tiểu Phàm, cảm ngộ bình yên mới có thể biết là đang nói chuyện với ai, vạn vật bình tĩnh lại, lòng xao động sẽ khiến thế giới trong lòng càng thêm táo bạo.

Lâm Phàm nói:

- Đúng, lời này có lý, tông chủ nói chuyện đã đến trình độ này

rồi.

Lâm Phàm cười hỏi:

- Phải rồi, hôm nay Linh Vương tới đây gây sự có thực lực không đơn giản, tông chủ, rốt cuộc tu vi bây giờ của ngươi là gì, sao có thể đưa đối phương đi được?

Tông chủ nói:

- Không có tu vi gì, giống như trước kia thôi, không thay đổi gì nhiều. Tu vi không quá quan trọng, quan trọng là tâm một mảnh bình yên, cảm nhận vạn vật, khống chế mọi thứ trên đầu ngón tay.

Lúc này, Mặc Kinh Chập và Du Long đã tỉnh lại.

- Ài, lại không cảm nhận được bình yên, khi nãy lòng hơi xao động.

Mặc Kinh Chập vò đầu, có chút bất đắc dĩ:

- Mặc Kinh Chập này thiên tư tung hoành, sao lại thất bại được chứ.

Ngược lại mặt Du Long hiện tươi cười, vừa mới bắt được bình yên, xem như thành công.

Nhưng so với tông chủ thì chênh lệch vẫn hơi lớn.

Mặc Kinh Chập nhìn thấy Lâm Phàm, hưng phấn giới thiệu:

- A, huynh đệ, sao ngươi lại tới đây, có phải đã hứng thú với bình yên rồi không? Ta cho ngươi biết, cảm ngộ bình yên rất thoải mái.

Lâm Phàm khoát tay, không chút hứng thú nói:

- Đừng nói với bản phong chủ về bình yên nữa.

Toàn là hố người.

Yên tĩnh khỉ mốc.

Hắn đã cảm ngộ mấy lần rồi, chưa cảm ngộ được gì mà tâm tình đã rối loạn.

Chương 1216: Ôi chao, lượng tin tức này có hơi đau đầu (1)

Bây giờ Mặc Kinh Chập lại muốn lừa dối hắn, đúng là nằm mơ.

Lâm Phàm không quấy rầy hai người kia nữa, hỏi tông chủ:

- Tông chủ, ngươi đưa Linh Vương tới chỗ nào thế?

Tông chủ cười:

- Đưa đến chỗ nên đến.

Vấn đề này đúng là hỏi cũng như không.

Lâm Phàm khoát tay, thôi bỏ đi, lão sư nói thay đổi, hắn thật sự không nhìn ra.

- Được rồi, vậy các ngươi cứ tiếp tục cảm ngộ bình yên đi, ta về đây.

Cảm giác ba người này cảm ngộ bình yên đều cảm ngộ ra chút vấn đề.

Mấy ngày sau.

Lâm Phàm sửa soạn, chuẩn bị ra tông kiếm điểm.

Từ không tới có, một đường chém tới Chúa Tể cảnh.

Dễ sao?

Nhất định là không dễ rồi.

Nhưng không còn cách nào.

Không trở nên mạnh mẽ sẽ bị người làm thịt, sao hắn có thể nhịn được chứ.

Lữ Khải Minh đi tới hỏi:

- Sư huynh sắp đi ra ngoài sao?

Chỉ cần sư huynh đi ra từ trong mật thất thì chắc chắn là muốn

ra ngoài tu luyện.

Lâm Phàm gật đầu.

- Ừm.

Phương xa, Nhật Thiên vội vàng chạy tới:

- Sư phụ, ta muốn ra ngoài rèn luyện.

Long Giới được đưa đến đây, tính an toàn được bảo đảm.

Nhật Thiên ở Long Giới cảm thấy không có ý nghĩa gì, thực hiện từng bước tu luyện nhưng thực lực tăng lên rất chậm.

Lâm Phàm lập tức từ chối:

- Tuổi còn nhỏ, ra ngoài làm gì?

Còn nhỏ như thế mà đi lang thang bên ngoài, bị người đánh cho khóc lóc rồi cũng phải quay về tìm hắn.

Mà gần đây hắn cũng rất bận rộn.

Phải đi ra ngoài kiếm điểm nên hắn sẽ không có thời gian quan tâm nhiều như vậy.

Nhật Thiên nói ra:

- Lão sư, ta muốn mạnh lên.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn Nhật Thiên:

- Biến mạnh làm gì? Ngươi cho rằng vi sư không đủ cường đại, không che chở được ngươi hay sao?

Nhật Thiên lắc đầu:

- Tất nhiên không phải rồi, sao lão sư không mạnh được chứ.

Lâm Phàm hài lòng nói:

- Vậy được rồi, về Long Giới tu luyện đi, chờ lớn thêm một chút thì lại đi ra.

- Nhưng được bảo vệ thì lớn lên sẽ không thể trở thành hùng ưng.

Nhật Thiên còn muốn tranh biện, nhưng vừa dứt lời đã bị Lâm Phàm nói đến cứng họng không thốt nên lời, cũng không biết nên dùng ngôn ngữ gì để đáp trả.

Lâm Phàm nói:

- Lớn lên không thành hùng ưng nhưng biết bay là được, có vi sư ở thì mọi thứ đều không thành vấn đề, đừng nghĩ ngợi nhiều nữa.

Hắn không muốn mới đi ra ngoài chưa được bao lâu đã có tin tức truyền đến.

Lão sư cứu ta, ta bị người đánh!

Chờ những tín hiệu kêu cứu này còn không bằng để nó ở đây, tính an toàn cao hơn một chút.

Đợi sau khi hắn trở thành cường giả đỉnh nhất mới có thời gian quản những việc này.

- Vâng.

Nhật Thiên cúi đầu.

Cái này không giống với những thứ mà người khác đã nói cho nó nghe.

Thông thường, làm sư phụ khi nghe thấy đồ nhi có hùng tâm tráng chí như thế nhất định sẽ rất vui mừng.

Nhưng vì sao đến lượt nó thì đổi khác?

Cứ có cảm giác bị bồi dưỡng thành một kẻ ăn chơi thế này.

Lúc Lâm Phàm định rời đi thì nói với sư đệ:

- Sư đệ, trông chừng hắn, đừng để hắn chạy loạn.

Lữ Khải Minh gật đầu, biết lời này của sư huynh có ý nghĩa gì.

Sư huynh đi ra tông môn, ra ngoài rèn luyện chắc chắn nhiều bộn bề, nhất định không có nhiều thời gian quản những chuyện nhỏ nhặt này.

Huống chi Nhật Thiên còn nhỏ.

Bây giờ ra ngoài, khẳng định nguy hiểm cực cao.

Sau đó, Lữ Khải Minh xoa đầu Nhật Thiên, gã nói:

- Sư chất, đừng gây chuyện cho sư phụ của ngươi nữa, hiện giờ sư huynh nhiều bộn bề lo toan, áp lực rất lớn, căn bản không quản được nhiều như vậy, chờ một ngày nào đó sư huynh đạt tới đỉnh thì sẽ có thời gian bồi dưỡng ngươi. Bây giờ ngươi ngoan ngoãn ở lại Long giới đi.

Gã nói như vậy là muốn Nhật Thiên hiểu được điều này.

Nhật Thiên bướng bỉnh lắc đầu:

- Sư thúc, ta vẫn muốn đi ra ngoài rèn luyện, ta muốn trở nên mạnh mẽ hơn, tương lai có thể bảo vệ tốt sư phụ.

Nó nói lời này là muốn cảm động Lữ sư thúc, khiến gã đồng ý cho nó ra ngoài.

Nhưng...

Lữ Khải Minh nhìn Nhật Thiên:

- Xem ra ngươi rất muốn đi ra ngoài. Được rồi, đợi lát nữa sư thúc sẽ kêu mấy người tới ngày đêm trông nom ngươi, đừng hòng chạy thoát.

Nhật Thiên nghe lời này xong lập tức hít thở khó khăn.

Chơi chó quá vậy.

Một vùng băng tuyết.

Bông tuyết từ trên trời rơi xuống, nhiệt độ cực thấp, nếu ai có tu vi yếu e rằng trong nháy mắt sẽ biến thành khối băng.

Dù là Đế Thiên cảnh cũng phải mở ra lực lượng hộ thể chống lại cái rét nơi này.

- Sao mình lại có thể chạy tới cái nơi đồng không mông quạnh này.

Lâm Phàm rất đau đầu.

Sau khi hắn từ tông môn đi ra ngoài chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó là tìm chỗ nào đó thật tốt để kiếm điểm.

Nhưng có ai ngờ được.

Đi một hồi rồi đến cái nơi khỉ khô này.

Từ đó tới giờ chưa từng đến đây.

Không biết nó ở trong giới vực nào, cũng không biết tên gọi là gì.

Vèo!

Vào lúc này có tiếng xé gió truyền đến.

Lâm Phàm không né, mặc kệ những ám khí này bắn trúng cơ thể.

Bùm bùm!

Ám khí hơi yếu, không thể làm rách da, giống như bắn trúng kim loại, phát ra tiếng kim loại.

Trên cơ thể Lâm Phàm dính bông tuyết, ngẩng đầu nhìn lại, tuy bông tuyết dày đặc nhưng mơ hồ nhìn thấy cách đây không xa có mấy tiểu tử đang nhảy nhót.

- Bản phong chủ lười giết bọn tiểu tử các ngươi.

Hắn hơi thất vọng.

Quá xá yếu.

Nhưng chờ chút, nếu yếu như vậy thì làm sao chống chịu được thời tiết nơi này?

Có lẽ đây là thiên phú.

Những tiểu tử này có thiên phú chống đỡ cái lạnh.

Bông tuyết hơi lớn, Lâm Phàm nhìn không rõ, chỉ biết không phải là người, ai nấy đều nhỏ con, cao nhất cũng chỉ tới phần eo của hắn.

- Đáng tiếc, vốn cho rằng nơi này sẽ có nhân vật mạnh mẽ, ai ngờ lại là những thứ này, đi cho rồi.

Lâm Phàm suy nghĩ, trước mắt hoàn cảnh chỗ này không có cách nào thoải mãn điều kiện để hắn kiếm điểm.

Bay lên cao.

Chạy phía chân trời xa.

Bỗng nhiên, phía trước có một tòa thành băng tuyết đập vô mắt

hắn.

Không nghĩ tới chỗ như thế này lại có kiến trúc.

- Đúng vậy, nói không chừng đám yêu thú đều ở bên trong trú đông.

Lâm Phàm đăm chiêu, nghĩ đến khả năng này.

Đi ra kiếm điểm thì không thể buông tha bất cứ cơ hội nào.

Đáp xuống trước pháo đài, hai cánh cửa đá chặn đường, trên cửa đá in một đường hoa văn cổ xưa, rõ ràng có chút không tầm thường.

Nhấc chân, trực tiếp đá một cước tới.

Ầm!

Cửa đá vỡ nát, hóa thành đá vụn rơi lả tả trên đất.

Lập tức.

Âm thanh ồn ào trong pháo đài thoáng chốc biến mất, mọi thứ đều tĩnh lặng đến dị thường.

Mười hai thần thú im lặng ngồi một chỗ, ánh mắt chuyển hướng cửa vào.

Bọn họ ở chỗ này rất tốt.

Cửa đá pháo đài bị người ta đập vỡ, rốt cuộc là ai to gan như thế, hoàn toàn không để bọn họ vào mắt.

Lâm Phàm bước vào trong pháo đài.

- Đúng như ta nghĩ, ai mà ngờ các ngươi thật sự trốn ở trong đây, điểm này không chạy thoát được.

Ngay lập tức.

Trong pháo đài phát sáng lên, xua tan hắc ám xung quanh.

- A!

- Dạ Ma, sao ngươi lại ở chỗ này?

Lâm Phàm ngửi được mùi cường giả ở bên trong, định đập người, nhưng vào khoảng khắc ánh sáng kia bao phủ thì hắn liền

hoang mang.

Chính giữa pháo đài, Dạ Ma ngồi một bên bàn ăn hình tròn, trông Dạ Ma thật nhỏ bé khi ngồi cạnh những bóng dáng kia.

Tay Dạ Ma bưng chén, quay đầu nhìn lại, khi thấy Lâm Phàm thì ngạc nhiên nói:

- Trời ạ, sao ngươi lại tới chỗ này, mau cút đi, nơi này không chào đón ngươi.

Dạ Ma trải qua luân hồi nên không thể nói dối.

Mặc kệ đối diện với ai gã cũng toàn nói thật.

Hô!

Có hơi nóng thổi tới.

- Sao bản ngưu cảm thấy ngươi rất quen mắt, giống như đã gặp qua ở đâu đó.

Lúc này, một cái đầu trâu to lớn trừng hai con mắt to như cái đèn lồng nhìn Lâm Phàm chằm chằm, bởi vì thời tiết hơi lạnh, từ lỗ mũi trâu phun ra hơi nóng.

Lâm Phàm nhìn đối phương, trầm tư một lát, nói thẳng:

- Quen là đúng rồi, vũ khí của trâu ngốc nhà ngươi bị bản phong chủ lụm, thế mà không nhớ rõ, sao ngươi lú lẫn quá vậy.

Rầm!

Tiếng lật bàn vang lên.

Bình Thiên Ma Ngưu Vương đứng thẳng cơ thể khổng lồ, tức giận quát:

- Thì ra là tên trộm nhà ngươi, trả vũ khí lại cho ta!

Bình thường Lâm Phàm dùng cây búa làm công cụ để chặt thịt.

Mà công nhận hiệu quả không tệ.

Tay Dạ Ma bưng chén, nhìn thấy toàn bộ thức ăn đều rơi xuống mặt đất, gã tức giận quát Bình Thiên Ma Ngưu Vương:

- Ngươi có bệnh sao, không vỗ bàn mà đi lật bàn làm gì, nếu ta có cơ hội nhất định phải nấu ngươi!

- Là ngươi.

- Kẻ năm đó là ngươi.

Lúc này, không chỉ Bình Thiên Ma Ngưu Vương căm tức, nhóm thần thú còn lại ở xung quanh cũng nhìn Lâm Phàm đăm đăm.

Lâm Phàm đối với những âm thanh đặc biệt to này vô cùng bình tĩnh.

Lâm Phàm hỏi, trong lòng hơi nghi hoặc:

- Mọi người bình tĩnh đừng nóng nảy. Các ngươi bị phong ấn ở chỗ kia mà, làm thế nào đi ra hết được vậy?

Thế gian biến hóa thật lớn.

Bình Thiên Ma Ngưu Vương tức giận nói:

- Làm thế nào đi ra? Chúng ta là thần thú, muốn ra thì ra thôi, tiểu tử ngươi tốt nhất là trả vũ khí lại cho ta, nếu không hôm nay ngươi khó bước ra khỏi đây!

Bình Thiên Ma Ngưu Vương tức giận đến nỗi muốn bóp chết Lâm Phàm.

Dạ Ma phát cáu:

- Ồn nào cái gì, con trâu nhà ngươi là lớn giọng nhất. Nếu không phải ngươi còn chút hữu ích, tương lai sẽ cho ta làm hộ pháp, ta đã sớm không chịu nỗi ngươi rồi.

Một bữa cơm ăn rất ngon.

Nói lật bàn liền lật bàn.

Quá đáng.

Lâm Phàm cảm giác Dạ Ma đúng là có khí phách.

Sau khi bị luân hồi còn có thể sống đến tận bây giờ, đây đúng là có khí vận trong người.

Nói chuyện khó nghe như thế mà tới bây giờ vẫn chưa chết,

khiến người ta câm nín.

Bình Thiên Ma Ngưu Vương tức giận trừng Dạ Ma.

Mà Dạ Ma vẫn không chút chột dạ:

- Nhìn ta làm gì, mắt to của ngươi sắp rớt tròng rồi kìa.

Lâm Phàm hỏi:

- Dạ Ma, sao ngươi lại đi cùng bọn họ?

- Ta không có đi cùng bọn họ, ta thấy bọn họ có giá trị lợi dụng nên muốn đi theo tạo mối quan hệ tốt đẹp thôi. Gần đây ta vẫn luôn đi tìm tông chủ, muốn biết rốt cuộc hắn đã chết chưa, nếu chết rồi thì ta còn phải trở về kế thừa đại vị tông chủ, nhưng nếu chưa chết thì ta phải chứng kiến hắn chết mới được.

- Còn việc tại sao lại tới đây.....nói đến thì dài lắm, rất khó nói.

Dạ Ma lắc đầu, có chút bất đắc dĩ.

Vì vị trí tông chủ, thật khó cho gã mà.

Đoạn đường này không biết đã phải chịu qua bao nhiêu cực khổ, bị bao nhiêu người bắt lại, muốn chém giết muốn róc thịt.

Mà công nhận những người kia đúng là đầu óc có bệnh.

Bị mị lực nhân cách của gã cảm hóa, đều nói rằng thế gian ít người như gã.

Sau đó còn bắt gã học công pháp ở chỗ bọn họ, điên hơn nữa là muốn truyền cho gã toàn bộ tu vi.

Đúng là quá điên cuồng.

Không cần cơ duyên, nhưng cơ duyên lại mặt dày mày dạn nhào tới, cản cũng không được.

Cũng giống như lần này.

Trong lúc vô tình đi tới đây.

Lúc nhìn thấy mười hai yêu thú cao lớn thì gã sợ đến sắp bể trứng.

Nhưng gã không hề nghĩ tới.

Ngay khi gã định nói ra mấy lời cầu xin tha thứ, vậy mà những yêu thú này không làm thịt gã.

Còn nói gã không sai, tuy có chút phách lối nhưng tính tình thật thà.

Điều này khiến Dạ Ma có chút vui vẻ, cảm giác mị lực của bản thân rất cao, đi đến đâu cũng được hoan nghênh như vậy.

Lâm Phàm không muốn tiếp tục hỏi tình huống của Dạ Ma.

Hắn thấy cái tên Dạ Ma này đúng là mạng lớn, người bình thường không cách nào so sánh với gã.

- Tiểu tử, chúng ta đang nói chuyện với ngươi, ngươi có nghe không?

Bình Thiên Ma Ngưu Vương tức giận nói, âm thanh như sấm sét, ầm ầm chấn động, có thể quát nổ màng nhĩ của người ta.

Chương 1217: Ôi chao, lượng tin tức này có hơi đau đầu (2)

Lâm Phàm xoa lỗ tai:

- Nghe chứ, mà ngươi lớn giọng chi thế? Làm bản phong chủ nghe muốn điếc lỗ tai.

Bình Thiên Ma Ngưu Vương nói:

- Trả cây búa lại cho ta.

Lâm Phàm nói ra:

- Làm gì có chuyện đó được, đồ bản phong chủ nhặt thì là của bản phong chủ, ngươi có bằng chứng gì nói cây búa này là của ngươi?

Cùng lúc đó thì thầm trong lòng.

Nếu đánh tơi bời bọn này một trận rồi lấy điểm đi thì cũng là một lựa chọn tốt.

- Càn rỡ, ăn một quyền của ta đây!

Tính tình của Bình Thiên Ma Ngưu Vương có chút táo bạo, thấy không đàm phán được liền bộc lộ tính nóng nảy, một quyền trực tiếp oanh hướng Lâm Phàm.

Nắm tay rất lớn, hoàn toàn bao trùm Lâm Phàm.

Lâm Phàm không hoảng hốt, giơ tay lên, bùm một tiếng, mũi nhọn kình lực thổi tới rồi xuyên qua Lâm Phàm, lan ra phương xa, tạo ra một khe rãnh sâu hoắm.

- Hả?

Bình Thiên Ma Ngưu Vương hãi hùng, một quyền này bị cản lại, khiến gã khiếp sợ.

- Tiểu lão đệ, ngươi làm cái gì đấy?

Lâm Phàm vụt ngẩng đầu, nghiền ngẫm nhìn Bình Thiên Ma

Ngưu Vương, sau đó cong ngón tay, nhẹ bắn ra, bùm một tiếng.

Một luồng lực lượng khiến Bình Thiên Ma Ngưu Vương không thể chống cự kéo tới.

Thân thể khổng lồ ngã nhào về phía sau.

Ầm vang một tiếng.

Thân thể đụng vào trên vách tường, đá to rơi xuống vỡ ra cửa hang lớn.

Tuyết bên ngoài bay vào.

Gió lạnh càng rít gào.

- Hơi yếu.

Lâm Phàm cảm thán, mười hai thần thú từng gặp qua rốt cuộc vẫn yếu một chút, đây là biến đổi của thời đại, không theo kịp bước chân của thời đại thì cuối cùng sẽ bị bỏ lại phía sau.

Còn lại mười một vị thần thú khuôn mặt bần thần nhìn Lão Ngưu.

Đây là tồn tại có lực lượng mạnh nhất trong bọn họ.

Cứ như vậy bị một đấm đánh bay đi.

Cái này còn chơi kiểu gì nữa.

- Khụ khụ.

Hỗn Thế Ma Hầu ho nhẹ:

- Hiểu lầm, đều là hiểu lầm, đừng kích động, Lão Ngưu cũng đừng kích động, trong đây chắc chắn có hiểu lầm.

Trí thông minh của Ma Hầu không thấp.

Nó đã nhận ra tiểu tử này là ai, năm đó lúc tiểu tử này chỉ có Chí Tiên cảnh, đi vào nơi phong ấn bọn họ, nhưng bây giờ chớp mắt tu vi của tiểu tử này đã lên đến Chúa Tể cảnh.

Tốc độ này cũng quá nhanh rồi.

Mà sức mạnh bộc phát ra sợ là Chúa Tể cũng không hàng phục

được.

- Hô!

Bình Thiên Ma Ngưu Vương đẩy đá to trên người ra, lắc cái đầu to, mắt trâu không dám tin nhìn Lâm Phàm chằm chằm.

Nó không nghĩ tới thực lực của tiểu tử này đã cường đại như thế.

Lão Ngưu giận thật:

- Ngươi rất đáng giận.

Mới rồi chỉ mất một giây đã đánh bật nó ra, khiến nó cảm thấy nhục nhã.

Rất quá đáng.

- Ta liều mạng với ngươi!

Lão Ngưu càng nghĩ càng giận, làm bộ định liều mạng với Lâm Phàm.

Ma Hầu đi lên ngăn Lão Ngưu lại:

- Ngưu ca, đừng kích động.

Nó rất muốn nói với Lão Ngưu là đừng cuồng, ngươi không phải là đối thủ của tiểu tử này, cho dù chúng ta cùng tiến lên cũng không phải là đối thủ của người ta.

Nhưng lo lắng đến mặt mũi của Ngưu ca nên nó không dám nói ra miệng.

Nhưng Dạ Ma không nhìn được.

- Hầu Tử, ngươi cản làm gì, để hắn lên đi, bi kịch vẫn đang chờ hắn, chỉ có thực lực như thế này thì có chỗ nào giống đối thủ của tiểu tử đó. Cho dù các ngươi cùng nhau lên cũng không phải là đối thủ.

Dạ Ma vô cùng bình tĩnh, nói huỵch tẹt ra.

Trong chốc lát.

Ma Hầu nhìn Dạ Ma trân trân, có loại cảm giác bất lực.

Không nói là chết hả.

- A!

Lão Ngưu nổi khùng, giãy dụa, Ma Hầu lỡ vuột tay bị Lão Ngưu đẩy ra, mà không có Ma Hầu giữ chặt khiến nó chợt lúng túng.

Trời ạ.

Giữ thì giữ cho chặt chứ, sao tay lỏng quá vậy.

Bây giờ ngươi muốn ta làm cái gì đây?

Lão Ngưu cũng không ngốc, đánh thắng hay không thì trong lòng nó biết rõ.

Hồi nãy xông xáo như thế là không muốn ném mặt mũi đi, để Ma Hầu níu kéo cũng có thể bù đắp chút mặt mũi.

Nhưng bây giờ Ma Hầu bị nó hất ra.

Không có người giữ nó.

Làm sao bây giờ?

Gấp quá.

- Tới đây.

Lâm Phàm ngoắc tay kêu Lão Ngưu đến.

- Không còn ai giữ ngươi lại nữa, đứng đó ngây người làm gì? Mau tới.

Không khí hiện trường đột nhiên trở nên lúng túng.

Lão Ngưu đứng ở nơi đó, lên cũng không được, lui cũng chẳng xong.

Rốt cuộc nên làm cái gì mới được đây.

Đột nhiên.

Phốc phốc!

Lão Ngưu phun một ngụm máu, cơ thể chao đảo, sau đó đặt mông xuống đất, thở hồng hộc.

Có lẽ chỉ như vậy mới có thể tránh tình cảnh xấu hổ.

- Hèn thế, còn giả bộ bị thương nặng nữa.

Dạ Ma lắc đầu, hơi xem thường.

Lão Ngưu tức giận trừng Dạ Ma.

Dạ Ma nói:

- Ngươi trừng ta làm gì? Có gan thì lên đi.

Ma Hầu đẩy Dạ Ma ra, mợ nó, cái tên thiểu năng này lại đi khiêu khích Lão Ngưu, đây là ép Lão Ngưu đi chết mà.

Ma Hầu mở miệng nói:

- Hòa khí sinh tài, hòa khí sinh tài, thật ra tất cả mọi người đều có hiểu lầm, nói ra hết hiểu lầm là ổn thôi. Lão Ngưu muốn vũ khí cũng có nguyên nhân của mình, đó là vì mảnh thương sinh này.

- Hầu Tử, đừng nói lung tung.

Bất Diệt Long lượn vòng ở nơi kia, muốn ngăn Ma Hầu lại không cho nó nói tiếp.

Ma Hầu thở dài một tiếng:

- Các vị, được rồi, có những thứ có thể nói và không thể nói, nhưng với tình huống hiện giờ của chúng ta thì các ngươi cho rằng có thể ngăn cản được sao, thôi thì cứ nói ra sự thật cho người khác biết, ít nhất vị trước mắt này, khi chúng ta gặp thì hắn chỉ là Chí Tiên cảnh, tới bây giờ đã là Chúa Tể cảnh, thiên phú như thế có đủ tư cách biết những điều này.

Lâm Phàm híp mắt, nhìn Ma Hầu, hình như hắn sắp được nghe chuyện gì đó rất ghê gớm.

Dạ Ma kêu lên:

- Trời ạ, các ngươi dám xem thường ta, ta ở chung với các ngươi lâu như vậy mà không thèm nói với ta, quả nhiên bắt nạt kẻ yếu, ta xem như đã nhìn thấu.

Mười hai thần thú lười để ý đến Dạ Ma.

Bất Diệt Long lắc lư đầu rồng, không biết nên nói cái gì.

- Nói thì nói thế, nhưng...

Ma Hầu ngồi xuống, giáp vàng trên người dao động:

- Nói cho ngươi biết, ngươi cướp vũ khí của Lão Ngưu...

Lâm Phàm lập tức ngắt lời:

- Bản phong chủ muốn đính chính lại một chút, không phải cướp, mà là nhặt.

- Đúng đúng, là nhặt.

Ma Hầu bất đắc dĩ, cải biên ý:

- Cây búa này rất quan trọng với Lão Ngưu, cũng rất quan trọng với chúng ta, mười hai thần thú chúng ta đều có vũ khí, nhưng không phải dùng để giết địch, mà là để tru thiên.

Lâm Phàm gật đầu:

- Có khí phách, bản phong chủ thích.

Dạ Ma liếc mắt nhìn:

- Tru thiên cái nổi gì, sao không nhìn lại thực lực của bản thân, ngay cả người còn không tru được.

Ma Hầu nhe răng trợn mắt:

- Ngươi còn nói nhảm nữa là ta nuốt ngươi luôn!

Dạ Ma không phải là đối thủ của Ma Hầu, trong lòng vốn muốn nói rằng không nói, không nói nữa, nhưng đến bên miệng lại là:

- Thẹn quá hoá giận.

Lâm Phàm biết mình cho Dạ Ma trải qua luân hồi thế nào nên cũng không thèm để ý, có thể sống đến bây giờ coi như gã có bản lĩnh, thật đáng khâm phục.

Lâm Phàm nói:

- Nói tiếp đi, hơi thú vị.

Ma Hầu thở dài:

- Thật ra mười hai thần thú chúng ta tồn tại đã lâu, cái gọi là

viễn cổ đối với các ngươi là thời đại cũ, nhưng với chúng ta là thời đại mới.

- Năm xưa mười hai thần thú chúng ta là cầm tinh mà tất cả sinh linh đều cần, ngươi hiểu cầm tinh không? Mà chắc ngươi không hiểu đâu, dù sao cũng không cùng thời đại, nhưng không sao cả, không quan trọng.

- Vào ngày kia, thương thiên có được thất tình lục dục, thoát khỏi trấn áp, tiến hành hủy diệt và thanh tẩy thế gian, mười hai thần thú chúng ta ngưng tụ toàn bộ hy vọng của sinh linh, hóa thành thực thể tranh đấu với thương thiên, muốn đánh vỡ thất tình lục dục của thương thiên...

Ma Hầu chưa nói xong đã bị Lâm Phàm cắt ngang.

Lâm Phàm nói tiếp câu chuyện:

- Điều kế tiếp không cần nói, ta biết, các ngươi đập tan thất tình lục dục của thương thiên, cùng lúc đó để cho thương thiên hủy diệt thế giới, các ngươi thì bị phong ấn.

Ma Hầu kinh hãi:

- Sao ngươi biết được?

Ánh mắt Lâm Phàm nhìn Ma Hầu như nhìn kẻ ngốc.

- Nếu không phải như vậy thì làm sao có thời đại như bây giờ.

Ma Hầu kịp phản ứng:

- Cũng đúng, ta không nghĩ tới.

Lâm Phàm suy nghĩ, cau mày nói:

- Ý ngươi muốn nói là bây giờ thương thiên đã bắt đầu có thất tình lục dục?

Ma Hầu nói:

- Chắc là vậy, vẫn chưa rõ lắm.

Lâm Phàm hỏi:

- Vậy nếu là thật thì các ngươi có cách gì?

Ma Hầu lắc đầu:

- Ngươi nhìn tu vi, bộ dạng hiện giờ của chúng ta đi, còn cách nào khác? Lúc ấy là bởi vì sinh linh tín ngưỡng chúng ta nên mới cường đại như vậy, bây giờ không còn ai tín ngưỡng nữa, nguồn lực lượng của chúng ta cũng đứt đoạn.

Lâm Phàm cảm giác Ma Hầu nói cũng như không, có cái gì khác nhau đâu?

Không có chút tác dụng nào.

Nhưng hắn không nghĩ rằng Ma Hầu gạt người.

Rất có khả năng xảy ra tình huống này.

Nhưng tình huống cụ thể hơi khó nói.

Lâm Phàm nói ra:

- Ý của ngươi là mười hai kẻ các ngươi bây giờ rất vô dụng?

Ma Hầu có chút không vui, lời này rất tổn thương người.

Cái gì mà vô dụng.

Nhưng sự thật hình như đúng là vậy.

Lão Ngưu giả bộ bị thương nặng quát to:

- Cái gì mà vô dụng chứ, chúng ta tồn tại là vì giết chết thất tình lục dục của thương thiên, dù không địch lại cũng không lùi bước!

Huyền Hoàng Thử yếu ớt nói:

- Lão Ngưu, người ta nói có lý, bây giờ chúng ta thực sự rất vô dụng, hay là tìm chỗ nào trốn cho rồi. Thời đại mới, kỷ nguyên mới, sẽ có người ra mặt đối kháng.

Lão Ngưu mắng:

- Ngươi đúng là nhát như chuột, hèn gì trước kia người người kêu đánh liền bị hù sợ chạy mất dép.

Hai cái răng cửa lớn của Huyền Hoàng Thử lấp lóe sáng tia sáng, bị Lão Ngưu nói như thế cũng rất tức giận:

- Ngươi rất quá đáng, năm đó ta cũng liều mạng mà.

Lão Ngưu vô cùng bực tức:

- Liều mạng cái khỉ khô, trốn ở sau Thôn Thiên Hổ, nhảy lên nhảy xuống, chẳng chút tích sự gì.

Huyền Hoàng Thử bị nói đến phát khóc, chân trước che mặt, khóc sướt mướt, nức nở:

- Sao lại bắt nạt loài chuột như vậy.

- Bộ ta nói cái gì sai sao?

- Năm đó Hồng Quân đạo tổ lấy thân áp thiên, áp chế ngàn vạn năm, mài mòn thực lực của thương thiên. Cuối cùng thương thiên yếu đi, cùng hủy diệt với chúng ta. Ngươi xem bộ dạng này bây giờ của chúng ta còn đánh được không, nếu thương thiên thật sự có thất tình lục dục, chỉ cần một cái trừng mắt là có thể trừng chết chúng ta.

Vốn ban đầu Lâm Phàm không để ý tới chuyện này.

Nhưng nghe đến mấy câu kế tiếp thì tim ngừng đập.

Mợ nó.

Lượng tin tức này có hơi lớn.

Thậm chí ngay cả Hồng Quân đạo tổ cũng xuất hiện, đây là đại lão thời kì Hồng Hoang.

Nhưng sao so với những thứ mình biết có chút không giống.

Không phải lấy thân hợp đạo sao, thế quái nào biến thành lấy thân áp thiên.

Nhưng nếu đúng như con chuột này nói, thương thiên bị mài mòn lâu mà vẫn còn lực lượng kinh khủng như thế thì có chút khó giải quyết.

Chương 1218: Hít một hơi có vẻ mạnh quá (1)

Đương nhiên, tuy những điều mười hai thần thú nói làm hắn hơi kinh ngạc, nhưng khiến hắn sợ hãi thì còn lâu.

Sợ quái gì.

Cùng lắm thì đánh nhau thôi chứ có gì đâu.

- Thôi được rồi, được rồi, bản phong chủ tới đây không phải để nghe các ngươi nói nhảm.

- Tuy Lâm Phàm này không có ưu điểm gì, nhưng được cái là có chính nghĩa, mỗi việc bản phong chủ làm đều là giữ gìn hòa bình thế gian, mười hai tên các ngươi có chí hướng rộng lớn như thế cũng coi như cùng ưu điểm với bản phong chủ là mưu cầu hoà bình, cho nên bản phong chủ sẽ không làm thịt các ngươi.

Lúc Lâm Phàm nói ra mấy lời này thì mặt không đỏ tim không đập, hiển nhiên hắn nói là lời thật lòng.

Dạ Ma không nhịn được, gã nói:

- Giả dối, quá giả dối, gì mà chính nghĩa chứ, nếu không phải có thực lực mạnh thì sớm đã bị người ta đánh chết rồi.

Mới nãy Dạ Ma chơi Lão Ngưu nên nó có chút khó chịu với gã.

Nhưng hiện giờ thái độ của Lão Ngưu đối với Dạ Ma có hơi thay đổi.

Từ đầu tới cuối toàn nói lời thật.

Lão Ngưu nhìn Lâm Phàm, cười lạnh.

Nói như vậy, có phải nên cảm tạ ân huệ của ngươi vì đã không đánh ta.

Ma Hầu thở dài:

- Ài, bây giờ không biết ngươi có thể trả vũ khí lại cho Lão Ngưu không, hắn rất cần, chúng ta cũng rất cần.

Nếu khi đó thật sự đến thì rất cần vũ khí này để tru thiên.

Lão Ngưu nói rất khí phách, chỉ là lời này có chút giả:

- Không cần hắn trả, cuộc đời Lão Ngưu này chưa bao giờ cầu xin ai.

Mắt trâu to như cái đèn lồng liếc nhìn Lâm Phàm.

Sao không cần vũ khí được chứ.

Trâu mà không có búa thì còn gọi là Ma Ngưu Vương sao?

Nói ra khiến người cười rụng răng.

Ma Hầu bất đắc dĩ. Lão Ngưu, ngươi đừng có cứng đầu nữa được không?

Bây giờ xin người ta trả vũ khí, càn rỡ như vậy bộ tốt lắm sao?

Lâm Phàm cười:

- Được, không cần ngươi cầu. Cây búa kia dùng rất tốt, bình thường bắt được yêu thú toàn dùng lưỡi búa chặt thịt, rất dễ dàng, đưa ngươi thì có hơi không nỡ. Bây giờ ổn rồi, ngươi không cần ta trả thì không trả vậy.

Khi nghe thấy lời này thì Lão Ngưu ngây người.

Mợ ơi!

Đó hoàn toàn không phải là suy nghĩ của nó.

Nếu là tình huống bình thường, bất kỳ kẻ nào sau khi nghe Ma Hầu nói những lời này đều sẽ cảm thán, sau đó trả binh khí lại.

Thế nhưng tiểu tử này hoàn toàn không theo kịch bản.

Thật sự rất quá đáng.

- Ngươi...

Lão Ngưu tức giận muốn đập chết Lâm Phàm. Dám lấy vũ khí của nó để chặt thịt, không thể chịu đựng được.

- Đừng kích động.

Ma Hầu rất mẫn cảm với lửa giận, đã sớm cảm giác được Lão

Ngưu kìm nén tức giận trong lòng.

Nhưng cái này có thể trách ai đây.

Bớt nói thì tốt rồi.

Phải giả bộ chứ, nói cái gì mà không cần trả, đời này chưa cầu người.

Giờ thì hay rồi, người ta thật sự không trả nữa.

Xem ngươi có cầu hay không.

Dạ Ma không nhịn được:

- Lâm phong chủ, cái này thì ngươi không đúng rồi.

Lão Ngưu kinh ngạc nhìn Dạ Ma, không nghĩ tới cái miệng tiện của tên này vậy mà lại nói chuyện giúp nó.

Trước kia không hề phát hiện ra.

Chỉ là lời kế tiếp làm Lão Ngưu suýt nữa dùng bàn tay tát chết đối phương.

- Ngươi nên trả vũ khí lại cho con trâu này đi. Nếu thương thiên thật sự có vấn đề thì bọn họ sẽ đi liều mạng với nó, cho chúng ta một con đường sống, đúng không. Bọn họ chết hay sống không liên quan gì tới chúng ta, chỉ cần chúng ta còn sống là được rồi.

Trong lòng Dạ Ma không phải nghĩ như vậy, nhưng mở miệng lại trở thành thế này.

- Nói có chút đạo lý, đã như vậy thì trả cây búa này cho ngươi.

Lâm Phàm ném cây búa qua Lão Ngưu.

Hắn ít khi sử dùng cây búa này.

Lạch cạch!

Lão Ngưu tiếp lấy cây búa, loại cảm giác vô địch kia đã trở về.

Đương nhiên, loại cảm giác này chỉ là một loại tưởng tượng hư ảo.

Thật ra tình huống bây giờ của nó là yếu đến không chịu được.

- Gặp lại sau.

Lâm Phàm ra ngoài vì muốn kiếm điểm.

Vốn tưởng rằng đến nơi này có thể gặp được một làn sóng điểm, nhưng tiếc rằng hoàn toàn không có điểm nào cả, chỉ có mười hai tên thần thú yếu nhớt ở chỗ này.

Cho dù có đánh tất cả tơi bời thì điểm cũng ít đến đáng thương.

- Lâm phong chủ chờ chút, chờ chút đã.

Dạ Ma gấp gáp mở miệng giữ lại:

- Ngươi có biết bây giờ La Sát tông rốt cuộc ở chỗ nào không?

Dạ Ma rất bất đắc dĩ.

Gã không tìm thấy vị trí của tông môn.

Đã mất dấu.

Bây giờ không chỉ mất dấu tông môn, ngay cả vị trí của tông chủ cũng không tìm thấy.

Trong lòng gã suy nghĩ.

Nếu không tìm thấy thì về sau gã nên làm gì đây.

Dạ Ma muốn trở thành tông chủ, lăn lộn thời gian dài như vậy, gã dám vỗ ngực lớn tiếng nói rằng: Vị trí tông chủ La Sát tông, trừ ta ra thì còn có thể là ai nữa.

Lâm Phàm quái dị nhìn Dạ Ma, không khỏi mỉm cười:

- Ngươi không chỉ mất dấu tông chủ, ngay cả tông môn cũng không biết ở đâu, vậy trong khoảng thời gian này ngươi đã làm gì?

Dạ Ma chép miệng.

Làm gì?

Chắc chắn là bị người ta làm thịt rồi.

Cái quỷ này còn cần phải nói sao.

Bình thường khi người ta bắt lại đều bị giam mười ngày nửa tháng mới đi ra được, ít nhất cũng phải kèo nài mấy tháng.

Lại thêm giới vực có biến đổi.

Gã đã sớm không tìm thấy tông môn nhà mình nữa rồi.

Dạ Ma nói:

- Ngươi không biết coi như xong, còn nói ta nữa.

Người thành thật Dạ Ma bị luân hồi hành khốn khổ nhất, trong tất cả người bị luân hồi chỉ đứng sau Phiêu Thánh Hỗn Loạn.

Hỗn Loạn gặp được nữ nhân là chết chắc.

Dạ Ma thì đụng phải nam nữ đều bị xử đẹp, người có tâm thái không tốt chắc chắn sẽ chém chết Dạ Ma ngay.

Lâm Phàm lười dây dưa ở đây lâu hơn.

Hắn còn rất nhiều việc.

- Được rồi, đến đây là kết thúc, cũng không còn gì để nói với các ngươi nữa.

- Dạ Ma, hi vọng lần gặp mặt tới ngươi vẫn còn sống.

Dứt lời, Lâm Phàm bay vọt lên trời, đụng bể nóc pháo đài.

Nhiều bông tuyết bay xuống, gió lạnh cũng ùa vào.

- Súc sinh, có cửa không đi mà nhất định phải bay lên trên như thế, có bị bệnh không hả?!

Dạ Ma mắng to, tức giận muốn vỡ gan, vất vả tìm được một chỗ ở, cứ như vậy bị phá hủy đi.

Kêu bọn họ phải làm thế nào đây?

Ma Hầu thấy tiểu tử này rời đi, nhẹ thở phào.

- Lão Ngưu, ngươi hơi kích động rồi.

Bất Tử Long gật nhẹ đầu rồng to lớn, nó nói:

- Đúng rồi Lão Ngưu, ngươi đừng nóng nảy như vậy nữa, tiểu tử vừa rồi rất khó đối phó, tương lai nếu đúng có ngày như vậy chắc sẽ cần hắn hỗ trợ.

Huyền Hoàng Thử yếu ớt nói:

- Có thể giúp được gì chứ, giờ chúng ta nên cầu nguyện tốt nhất đừng xảy ra loại chuyện này, nếu không sẽ bất lực.

Nó nói thật.

Nếu thật sự xảy ra.

Với năng lực của bọn họ thì hoàn toàn không có cách giải quyết được loại chuyện này.

Trừ phi loại tồn tại như Hồng Quân đạo tổ xuất hiện, lần nữa trấn áp thương thiên ngàn vạn năm, mài mòn phần lớn thực thực, sau cùng bọn họ khôi phục lại đỉnh cao, đồng quy vu tận với thương thiên.

Chỉ là, có thể sao?

Khả năng cực kỳ thấp, hoặc nên nói là hoàn toàn không thể có chuyện này.

Đột nhiên.

Dạ Ma mở miệng nói:

- Các ngươi giữ ta ở đây có phải vì thấy hy vọng ở trên người ta, các ngươi truyền lại toàn bộ thực lực cho ta, để ta có thể trở thành niềm hy vọng trong lòng của các ngươi.

Ánh mắt mười hai thần thú nhìn Dạ Ma giống như nhìn một tên thiểu năng.

Còn muốn truyền hết toàn bộ thực lực cho gã.

Đúng là nằm mơ.

Lâm Phàm sau khi rời đi, trong lòng cũng nghĩ đến chuyện mới vừa rồi.

Hắn biết thương thiên mà mười hai thần thú nói tới.

Trước kia vẫn luôn thề muốn chém hắn mấy cái.

Nhưng sau này do có Buff có món nợ phải đền, nó thề cũng vô dụng.

Chương 1219: Hít một hơi có vẻ mạnh quá (2)

- Khoan đã...

Hắn nghĩ tới một khả năng.

Sao thương thiên biết mình mất đồ?

Chẳng lẽ đúng là thật?

Không hiểu rõ lắm, bỏ đi, khỏi để ý nữa.

Mấy ngày sau.

Lâm Phàm đứng trên một mảnh sa mạc hoang vu.

Nơi này nhìn không thấy cuối.

Cát vàng vô cùng tận bay múa ngập trời.

Ở xung quanh có vô số yêu thú nằm sấp một chỗ, kêu thảm.

Bọn nó thật sự bị đánh quá thảm.

Vốn ban đầu bọn nó sống rất tốt, tụm năm tụm ba vui vẻ đi dạo trên sa mạc.

Bỗng nhiên có sinh linh xuất hiện.

Theo bọn nó thấy đây là mỹ thực đưa đến cửa, không thể không ăn.

Vì muốn ở trước mặt người khác phái lộ ra phong thái.

Yêu thú giống đực gầm rú.

Nhưng cảnh kế tiếp là tình hình hiện tại đây, bọn nó bị đập.

Bị đập đến nỗi không có sức chống trả.

Càng làm cho bọn nó oán giận và căm tức hơn đó là giống cái xinh đẹp trong lòng bọn nó bị hành hạ, cảnh tượng như thế sao bọn nó có thể nhịn được chứ.

Chỉ có thể liều mạng.

Cùng lúc đó kêu gọi đồng bạn.

Nhưng hiện thực quá tàn nhẫn.

Lâm Phàm tâm tình sảng khoái:

- Không tệ, rốt cuộc cũng gặp được yêu thú thành đàn, không lỗ, lời chắc luôn.

Trong khoảng thời gian này Lâm Phàm đã quét qua mấy nơi có đại yêu thú, không đánh nổ cái nào, toàn bộ đều là đánh một trận tơi bời, từ đó kết thúc.

Hắn từng nói rằng không cần mạng sống của yêu thú.

Hắn có thể mạnh mẽ như bây giờ không thể bỏ qua công lao của yêu thú, không thể qua sông rút cầu, trở mặt không quen biết.

Trong thời gian này, Lâm Phàm đã kiếm được sáu ức điểm.

Đây đều là hắn không ngủ nghỉ vất vả kiếm được.

Hỏi thử trên đời này có ai tu luyện khắc khổ như hắn.

Không có, chắc chắn không có.

Đây là việc không thể bác bỏ.

Đã thu hoạch nơi này xong, tất nhiên không cần tiếp tục ở lại, một đường tiến về phía trước, tiếp tục tìm kiếm yêu thú chưa bị đập.

Trên bờ cát ven biển.

Lâm Phàm chưa từng nghĩ rằng chỗ này sẽ cách một đại dương rộng như thế.

Mặt biển gió êm sóng lặng.

Thỉnh thoảng có gió biển thổi lướt qua.

Lâm Phàm chợt dừng bước, mắt nhìn về hướng mặt biển ở phía xa, ở đó có rất nhiều con thuyền lướt sóng tới, tốc độ nhanh đến nỗi mặt biển bị tách ra thành hai nửa.

Phút chốc, con thuyền ngày một gần hơn.

Hắn phát hiện những con thuyền này hơi cũ nát, giống như đã từng bị tấn công.

- Giới vực đã biến thành như thế rồi, chẳng lẽ không biết bay sao? Còn ngồi thuyền nữa, cái này hơi thú vị.

Lâm Phàm suy nghĩ, có chút không xem hiểu tình huống hiện giờ.

Thuyền cập bờ.

Rất nhiều người mặc quần áo tả tơi từ trên thuyền đi xuống.

Có già có trẻ.

Trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ mệt mỏi và sợ hãi.

- A!

Đột nhiên có người hét to, thanh âm có chút bi thương, nhiều nhất là căm phẫn.

- Có người, chỗ đó có người!

- Là ai?

- Không lẽ là bọn chúng đuổi tới đây!

Những người này ngồi thuyền đến đây, ngồi bệt trên bờ cát, khi thấy Lâm Phàm thì lộ ra vẻ sợ hãi.

Bọn họ mới từ bờ bên kia thoát ra, sao lại gặp nguy hiểm nữa rồi.

Ngay lúc những người chạy nạn này hoảng sợ không dứt, Lâm Phàm hỏi thăm:

- Này! Các ngươi từ đâu tới?

Họ không phải là người tu luyện, chỉ là người bình thường, nhìn quần áo là biết ngay.

- Đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng!

Có người nhát gan bị tiếng rống làm giật mình, lập tức quỳ xuống đất xin tha, bị hù đến nỗi sắp hồn phi phách tán.

Lâm Phàm gãi đầu, những người này có chút tưng tửng.

Bản phong chủ còn chưa làm gì mà các ngươi đã quỳ dưới đất cầu xin tha thứ.

Hành động này có hơi quá đáng.

Lâm Phàm nói:

- Ai có quyền lên tiếng ở chỗ này thì đứng ra, ta không có thù oán với các ngươi, chỉ đi ngang qua nơi này muốn hỏi một chút thôi.

Những người này thật nhát gan, hắn không biết nên nói cái gì ổn nữa.

Lúc này, một nam nhân trung niên bước tới, cơ thể rất cường tráng, so với những người xung quanh thì can đảm hơn nhiều.

Chẳng qua khi tới gần Lâm Phàm thì gã không đủ tự tin, lộ ra vẻ sợ sệt.

Nam nhan trung niên hỏi:

- Xin hỏi đại nhân là....?

Lâm Phàm hỏi:

- Bản phong chủ là ai không quan trọng, sao các ngươi lại ngồi thuyền tới đây? Nhìn bộ dạng của các ngươi giống như gặp tai nạn?

Vốn sắc mặt của nam nhân trung niên có hơi sợ hãi, sau đó dần chuyển thành sắc mặt bi thương, dường như nghĩ tới điều gì đó rất đáng sợ.

- Đại nhân, chúng ta là con dân của Sơn Tú tông, tông môn bị người khác tiêu diệt, con dân như chúng ta càng bị đối phương đuổi giết. Bởi vì thành trì của chúng ta ở ven biển, có các ân nhân giúp đỡ ngăn cản đối phương, cho chúng ta lái thuyền rời đi.

Sau khi nam nhân trung niên nói đến đây thì nội tâm rất đau đớn.

Cũng không biết nên nói cái gì.

Cảnh tượng đó vẫn còn in rõ trước mắt.

Nhiều người quen biết đều đã chết.

Loại cảm giác bất lực kia khiến người ta thật tuyệt vọng.

- Cái gì? Thế giới hòa bình như vậy mà vẫn xảy ra thứ tàn bạo như thế? Không được, không thể tha thứ được, thật sự không thể tha thứ được.

Lúc đầu Lâm Phàm không có nhiều ý tưởng.

Nhưng hắn đột nhiên nhớ tới một điều.

Lão tử ra tông là vì cái gì?

Đương nhiên là vì kiếm điểm.

Yêu thú đánh ngán rồi, cũng nên thay đổi khẩu vị.

Giờ thì tốt rồi, không ngờ tồn tại tông môn không có tình yêu và hòa bình, lấy việc tiêu diệt tông môn của người khác làm thú vui, có thể nhịn được sao?

Chắc chắn không thể nhịn.

Nhất định phải cho bọn họ cảm nhận hòa bình mới được.

Đây mới là trách nhiệm của phong chủ Vô Địch phong của Viêm Hoa tông.

Nam nhân trung niên bị giọng điệu này của Lâm Phàm dọa sợ, sắc mặt trắng bệch.

Còn tưởng rằng đối phương muốn lấy mạng nhỏ của gã.

Nhưng khi nam nhân trung niên nghe rõ lời này thì há hốc mồm, rơi vào trạng thái thẫn thờ.

Nam nhân trung niên nói:

- Bọn họ rất mạnh, ngươi không phải đối thủ đâu.

Đối với sự hoài nghi của nam nhân trung niên hắn hoàn toàn không hề tức giận, đây là bi ai của kẻ yếu, không thể nào hiểu được tồn tại của cường giả.

- Là ai hộ tống các ngươi đi ra?

Hắn rất vui lòng kết giao với loại người bảo vệ hòa bình như thế này.

Để bảo vệ hòa bình thế gian nhất định cần những người như thế.

Mục đích hắn tu luyện cũng không phải là vì đập người ta bầm dập, mà thật sự vì giữ gìn hòa bình thế giới.

Không cho phép nghi ngờ điều này.

- Ta cũng không biết nữa, nhưng bọn họ tự xưng là Hải Quân, là một đám người không sợ sống chết, vì tranh thủ cho chúng ta có thời gian chạy trốn nên đã đại chiến với đối phương, không biết tình huống như thế nào.

Nam nhân trung niên nói tiếp:

- Nếu có năng lực thì ta rất muốn trở về giúp bọn họ một tay.

Nhưng gã biết sẽ không có khả năng này.

Không có chút thực lực.

Sức lực cũng lớn hơn một chút mà thôi.

Nếu thật sự quay về sợ là sẽ bị người ta đánh đến không phân biệt được phương hướng.

- Hải Quân?

Lâm Phàm ngây người.

Trong đầu nghĩ đến cái tên Tần Phong lỗ mãng kia.

Bị hắn lừa dối, thành lập tổ chức Hải Quân, từng trải qua mấy lần diệt đoàn, cuối cùng được hắn cứng rắn kéo về.

Hơn nữa còn có Hàn sư đệ Hàn Bích Không lăn lộn với Tần Phong.

Mặc dù chỉ là đệ tử ký danh của lão sư, nhưng dù sao cũng là sư huynh đệ đồng môn, gặp phải loại tình huống này sao có thể khoanh tay đứng nhìn được chứ.

Lâm Phàm hỏi:

- Bây giờ bọn họ đang ở đâu? Có phải ở đối diện vùng biển này không?

Nam nhân trung niên vội vàng trả lời:

- Đúng vậy.

Lâm Phàm không nói nhảm nữa, ẩn vào hư không, lao về phía xa.

Hắn cảm thấy bây giờ tổ chức Hải Quân này còn có thể tồn tại thật đúng là không dễ dàng gì.

Tình huống hiện giờ của giới vực này là như thế nào?

Đâu thể tùy ý lăn lộn.

Cường giả như mây.

Nói không chừng đi trên đường có thể gặp được một tên.

Lúc này, tốc độ của Lâm Phàm rất nhanh, hư không ầm ầm rung động, lực trùng kích mạnh mẽ trực tiếp tách mặt biển ra, thậm chí có rất nhiều nước biển bốc hơi, hóa thành sương mù.

- Lợi hại quá.

Nam nhân trung niên há to mồm, trợn mắt há hốc mồm nhìn hết tất cả.

Gã không ngờ đại nhân này lại cường đại như thế.

Rất nhanh.

Không qua bao lâu, Lâm Phàm đã bay tới bờ biển đối diện.

Lơ lửng ở hư không.

Xung quanh có một tòa thành trì đổ nát, chắc là đã gặp cuộc tấn công cực kỳ thê thảm.

- Ủa, người đâu?

Lâm Phàm suy nghĩ, vốn tưởng rằng sẽ gặp được người, không nghĩ tới ngay cả một bóng quỷ cũng không có.

Chương 1220: Hít một hơi có vẻ mạnh quá (3)

Nhìn kỹ lại.

Đúng hơn là có rất nhiều xác chết nằm ở đó.

Nhưng đa số những xác chết này đều là người bình thường, cơ thể phần lớn bị hủy hoại, có lẽ đã chịu lực lượng trùng kích quá lớn nên trực tiếp nổ tung.

- Xem ra chỉ có thể dựa vào cách này.

Từ từ tìm kiếm là chuyện không thể nào, ai cũng không biết sẽ xảy ra cái gì.

Giờ phút này.

Lâm Phàm không ngừng hít sâu, với thực lực bây giờ của hắn mà thi triển chiêu này thì đúng là kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ.

Nếu thi triển hết sức, với hiệu quả này, uy thế này, chắc chắn khủng bố đến mức tận cùng.

Hít sâu một hơi, trong lỗ mũi chợt bộc phát ra lực hút khủng bố đến cực hạn.

Nếu so sánh với lực hút của quan tài thuỷ tinh của Linh Vương thì cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Hai lỗ mũi của Lâm Phàm biến lớn, nhiều loại mùi kéo tới.

Xoạt xoạt!

Tòa thành trì đổ nát ở phía dưới đứng chịu mũi sào, trực tiếp bị nhổ tận gốc, lao thẳng tới chỗ Lâm Phàm.

Lâm Phàm mở ra năm ngón tay, sau đó bóp lại.

Ầm!

Phế tích vỡ nát hóa thành tro bụi.

Mà tro bụi thì bị Lâm Phàm hút vào trong lỗ mũi, cái này là đang hút đất.

Lực hút ngày càng mạnh mẽ.

Mặt đất chấn động.

Cổ thụ cắm rễ ở sâu dưới lòng đất cũng bị lực hút làm cho đung đưa, tùy thời có thể tách khỏi mặt đất.

Phương xa.

- Cẩn thận!

Tần Phong cùng nhóm Hàn Bích Không liên thủ, đứng thành hình tròn chống lại những kẻ đang bao vây bọn họ.

Một nam nhân sắc mặt âm trầm lơ lửng ở nơi đó, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng nhóm người Tần Phong.

- Đám chuột nhắt cả gan làm loạn các ngươi dám ngăn cản việc của chúng ta?

Giữa trán nam nhân này có ấn ký ngọn lửa.

Sắc mặt nam nhân trắng bệch, nhưng đây không phải do suy yếu mà vì khí sắc vốn đã như vậy, cùng lúc đó dưới ánh nắng chiếu xuống, móng tay đen nhánh của nam nhân lóe ra ánh sáng âm u.

Trên người nhóm Tần Phong đều có vết thương, nhưng tạm thời vẫn chưa có người nào chết, đối mặt với cơn giận của đối phương cũng không thèm để ý.

- Hừ, các ngươi giết người của tông môn, ta thân là thủ lĩnh của Hải Quân tất nhiên không thể chịu đựng hạng người phá hoại chính nghĩa như các ngươi.

- Muốn chết!

Nam nhân ra tay ngay, chớp mắt biến mất, để lại nhiều tàn ảnh trong không khí.

Vũ khí của gã là móng tay, mỗi lần quơ quào sẽ để lại năm vết nứt trên hư không.

- Mợ ơi, rốt cuộc những kẻ này là thứ gì, móng tay dữ dội quá.

Tuy nhìn Tần Phong rất bình tĩnh, nhưng thật ra gã không hề bình tĩnh chút nào.

Hải Quân trải qua vô số kiếp nạn, nhưng cuối cùng vẫn mạnh mẽ vượt qua.

Tuy từ tổ chức khổng lồ biến thành cái tổ chức nhỏ như hiện tại, nhưng ngọn lửa bảo vệ chính nghĩa trong lòng tới bây giờ vẫn chưa từng thay đổi.

Hơn nữa trong khoảng thời gian này còn kết bạn với nhiều người tình nguyện bảo vệ chính nghĩa.

Mặt Hàn Bích Không nghiêm túc:

- Chờ chút nữa ta sẽ chém ra một đường để các ngươi đi trước.

Tần Phong hỏi:

- Vậy còn ngươi?

Hàn Bích Không nói:

- Ta cản phía sau.

Tần Phong chép miệng, ngươi nói nhảm cái gì thế, ý ta muốn hỏi là ngươi chạy thế nào.

Đột nhiên.

Trên người đối phương sôi trào khí đen, năm ngón tay của gã vồ tới, so lúc trước còn kinh khủng hơn.

Xoạt xoạt!

Vòng bảo vệ che chở nhóm người Tần Phong chớp mắt tan rã.

- Ta muốn bắt đám tiểu tử các ngươi rồi hút sạch máu, biến các ngươi trở thành đầy tớ của ta mãi mãi!

Nam nhân gào thét chói tai, sau lưng có máu thịt kích thích gồ lên hai cục thịt, một đôi cánh máu giương ra, nam nhân lao thẳng xuống nhóm Tần Phong.

Gã hoàn toàn không thèm để ý đến những kẻ yếu này.

- Xong đời.

Tần Phong hãi hùng. Vốn ban đầu bọn họ đối kháng rất hoàn mỹ, thành công bảo vệ chính nghĩa, cứu vớt rất nhiều người.

Nhưng nào nghĩ đến nửa đường xuất hiện một cường giả, trực tiếp ép bọn họ đến mức này.

Nếu không phải lúc trước gặp được một lão nhân, thấy bọn họ có lòng chính nghĩa liền tặng đồ cho bọn họ thì họ đã sớm chết tươi rồi.

Cảm giác đè ép tới gần.

Khí thế của Hàn Bích Không cũng tăng tới cực hạn, gã quát:

- Đi, ta mở đường cho các ngươi chạy!

Vừa dứt lời, thiên địa ở phương xa lập tức truyền tới một lực hút.

Lục hút rất cường đại, hút đến nỗi khiến bọn họ không đứng vững nổi.

Tần Phong hoảng sợ nói:

- Trời ạ, Hàn huynh, đường này ngươi mở cũng quá bá đạo rồi đó.

Gã không dám tin.

Rốt cuộc thực lực của Hàn huynh đã cường đại đến mức độ nào, mới vừa nói dứt lời liền có uy thế như vậy ập tới.

Sao trước kia gã không nhìn ra?.

- Cái gì?

Hàn Bích Không ngây người, nhưng lực hút này không cho bọn họ thời gian ngẩn người, tiếp đó họ không khống chế được cơ thể, bay đi về nơi xa.

Có tiếng la hét:

- A!

- Rốt cuộc chuyện này là sao?

- Hàn huynh, ngươi có chiêu này sao không dùng sớm một chút!

Lúc bị lực hút kéo đi thì Tần Phong hô to.

Nam nhân mặt biến sắc, vỗ cánh máu, thế nhưng không chút tác dụng nào khi chống chọi với lực hút đó.

Nam nhân hoảng sợ, như gặp quỷ:

- Đáng giận, đây rốt cuộc là tình huống gì.

Sau đó thân thể không bị khống chế lượn vòng trên không trung, bay đi về phương xa.

Lúc này, Lâm Phàm lơ lửng ở hư không, trên đầu dính vài cọng cỏ dại.

Lực hút đó bao trùm phạm vi trăm dặm, cả người lẫn vật đều sẽ bị hút tới đây, cùng lúc đó còn có mùi hương khác rất lớn với bình thường bay vào lỗ mũi.

Vào lúc này.

Phương xa có nhiều bóng người bay tới.

Lạch cạch!

Lâm Phàm giơ tay, trực tiếp bóp cổ nam nhân mọc cánh máu.

Khụ khụ!

Lâm Phàm cúi đầu ho sặc sụa, vừa nãy hút quá mạnh, không biết đã hút vào bao nhiêu cặn bã, ho một chút liền phun ra một đống tro bụi.

Mợ nó!

Tim đã đen.

Lá gan cũng đen nốt.

- Lâm huynh!

Tần Phong bay đến chóng mặt, lúc ngước đầu thì nhìn thấy Lâm Phàm lơ lửng giữa không trung.

Liếc mắt một cái là nhận ra.

- Sư huynh!

Khi Hàn Bích Không nhìn thấy Lâm Phàm thì rất vui mừng.

Không nghĩ tới có thể gặp Lâm sư huynh ở chỗ này.

Nghĩ tới đây, gã chợt hiểu rõ.

Thì ra lực hút không thể chống cự lúc nãy là do sư huynh làm ra.

Lâm Phàm giơ tay, ra hiệu bọn họ đợi lát nữa hẳn nói chuyện.

Hiện giờ cảm giác lỗ mũi này không quá dễ chịu.

Không mất bao lâu.

Lâm Phàm ho mấy cái, cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, những thứ dơ bẩn trong cơ thể cũng tiêu tan được một chút.

- Các ngươi thật biết gây chuyện, tổ chức Hải Quân này của Tần Phong nhà ngươi sao luôn bị người ta làm thịt hoài thế?

Tần Phong hơi ngượng ngùng.

Lời này quá thẳng.

Luôn bị người ta làm thịt chỗ nào chứ, lỡ sơ sẩy, ngẫu nhiên bị một lần thôi mà.

Nam nhân bị Lâm Phàm chộp trong tay cố gắng giãy giụa, cùng lúc đó tức giận mắng:

- Thả ta ra, tên khốn mau thả ta ra!

Thật sự sắp tức điên rồi.

Gã cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Tròng mắt của nam nhân biến thành màu xám, hàm răng lộ ra bốn cái răng sắc nhọn.

- Ngươi biết ta là ai không? Ngươi dám cản trở ta thì không gánh nổi hậu quả đâu.

Lâm Phàm liếc nhìn:

- Lông còn chưa mọc đủ thì đừng nói chuyện với bản phong chủ, không có ý nghĩa, ngươi có tin bản phong chủ cầm đao đi chào hỏi tông môn nhà ngươi, đến lúc đó ngươi xem tông môn nhà ngươi còn

tồn tại được không.

Nam nhân nghe nói thế thì mặt hơi biến sắc, sau đó tức giận quát:

- Càn rỡ!

Lâm Phàm lười để ý đến đối phương, hỏi:

- Tần Phong, tình huống hiện giờ của các ngươi là sao?

- Lâm huynh, nói ra rất dài dòng. Lúc chúng ta tới đây lập tức phát hiện tông môn của chúng đang tiêu diệt tông môn của người ta, còn đi bắt người bình thường, cho nên chúng ta liền ra tay. Nhưng không nghĩ tới sẽ dẫn ra cường giả, khiến chúng ta rơi vào tình huống nguy hiểm.

Tần Phong bất đắc dĩ, ăn ngay nói thẳng.

Thực lực yếu, bị người làm thịt, đó là chuyện rất bình thường.

Lâm Phàm cũng không nói gì.

Đây là bi ai của kẻ yếu.

Còn điên cuồng tìm đường chết, chưa bị người ta diệt thì đúng là mạng lớn.

Nhưng kiếm được lời.

Không hề lỗ.

Hắn vẫn đang nghĩ phải đi nơi nào kiếm điểm đây.

Hiện giờ có tông môn không yêu thích hòa bình đưa tới cửa, có thể không vui sao?

Nhất định phải diệt tông.

Không phải vì cá nhân.

Mà vì hòa bình.

Chương 1221: Thật ra đầu óc của ta không ngốc (1)

Lâm Phàm chính khí nói:

- Thì ra là thế. Tần Phong, tôn chỉ của chúng ta là giữ gìn hòa bình thế gian, gặp phải loại tình huống này thì chúng ta nên làm gì đây?

Hiện giờ hắn là hóa thân của chính nghĩa.

Khó khăn lắm mới gặp được loại tình huống như thế này.

Nếu gặp thì phải thật quý trọng mới được.

Tần Phong sở hữu một trái tim chính nghĩa, trên áo choàng in hai chữ to đùng có thể nhìn ra: Chính nghĩa.

Chói mắt cỡ nào, thần thánh cỡ nào, đó là tồn tại không thể xâm phạm.

Cho dù gặp nhiều đau khổ hơn nữa cũng không thể khiến gã lùi bước.

Cứng cổ đi đến cuối đường, nhất định không quay đầu lại.

Quyết không có lỗi với hai chữ 'chính nghĩa'.

Nghe lời Lâm Phàm nói, Tần Phong không hề do dự. Trải qua khoảng thời gian gột rửa, gã đã sớm thay đổi suy nghĩ ngây thơ, thay vào đó là chính chắn hơn.

- Tiêu diệt tất cả tà ác.

Lâm Phàm hài lòng gật đầu:

- Đúng, phải diệt sạch tất cả tà ác, biến họ thành người hòa bình. Ngươi nhìn lại mặt mũi này của mình xem, mặt do tâm sinh, bộ dạng tàn ác như vậy chắc chắn cũng là kẻ gian ác.

Nam nhân bị bóp cổ giãy giụa, gào rú, móng tay cào lung tung trên người Lâm Phàm, nhưng giống như cào trên miếng sắt.

Rẹt rẹt!

Móng tay cào lóe ra tia lửa, nhưng tất nhiên là không cào rách miếng da nào.

Lòng nó tràn ngập phẫn nộ.

Kẻ trước mắt này quá càn rỡ, lời hắn nói khiến người ta không thể chấp nhận được.

Gì mà bộ dạng tàn ác như vậy.

Mắt mù hả?

Nó đẹp trai như thế mà không nhìn ra được sao?

Lúc nam nhân còn đang ảo tưởng thì gã chợt kêu thảm thiết.

Hai tay truyền đến đau đớn khiến người khó thể chịu đựng được.

- Ngươi nhất định là có bệnh, ỷ có móng tay dài là muốn làm gì thì làm sao? Bản phong chủ cho ngươi biết, đây là việc không thể nào.

Lâm Phàm bóp nam nhân ở trong tay như bóp bọt biển.

Xương ngón tay kêu răng rắc.

Két két!

Có gì đó đã bị đứt.

Nam nhân hét to:

- Đứt, đứt rồi, buông tay ra!

Nó phát hiện móng tay mà nó luôn kiêu ngạo giờ đã bị chặt đứt.

Đây là thứ không gì phá nổi.

Lâm Phàm buông tay ra.

Tay của nam nhân đỏ bừng, như từng bị nấu trong nước nóng đang sôi trào, vào khoảnh khắc Lâm Phàm buông ra thì móng tay liền biến thành mảnh nhỏ bay đi.

Ánh mắt nam nhân từ giận dữ biến thành ngây dại, giống như chìm vào suy nghĩ không thể tin được.

Lâm Phàm lẩm bẩm, người này có chút giống cương thi.

Đây là loài hoàn toàn mới, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua.

Theo như Tri Tri Điểu đưa tin thì có rất nhiều kẻ yếu lấy được thần vật, một bước bay lên trời, từ tên ăn mày trở thành nhà giàu, nhưng tâm tính chịu áp lực quá kém nên bị nổ tung tại chỗ.

Dục vọng trong lòng hoàn toàn phá vỡ lồng giam, bay vụt vào thiên địa, chinh chiến tứ phương, giết đã tay.

Có ngờ đâu bây giờ ở đây đụng phải loại mới này.

Hơi thú vị.

Rốt cuộc có bao nhiêu kẻ chạy ra từ trong Nguyên Tổ Thâm Uyên.

Sao bây giờ lão tử cảm giác phải chống lại thời đại thần thoại thế này.

Hơn nữa có hơi bất công.

Hắn tu luyện tới cảnh giới này đều là một bước một dấu chân, chậm rãi đi tới.

Ai có mắt đều thấy lúc đó hắn chịu qua bao nhiêu đau khổ, chảy biết bao nhiêu mồ hôi.

Nhưng giờ thì hay rồi, có người lấy được thần vật trong Nguyên Tổ Thâm Uyên, một bước lên mây, trở thành cường giả đỉnh cao.

Cái này hoàn toàn là khi dễ người.

Mở auto cũng không phải mở như vậy.

- Quả nhiên là thế, thương thiên nhất định biết bản phong chủ là đối thủ cuối cùng của hắn, sợ sự cường đại của bản phong chủ nên muốn tạo ra một ít cặn bã tới ngăn bản phong chủ trở nên mạnh mẽ hơn.

Trầm tư giây lát.

Chợt lóe tia sáng, đã hiểu mọi thứ.

Lúc này, những kẻ xung quanh đều cảnh giác nhìn Lâm Phàm.

Bọn chúng có cách biệt với nam nhân đang bị Lâm Phàm chộp trong tay.

Thực lực yếu hơn rất nhiều.

Nhưng biểu hiện ra đặc tính thì chênh lệch không quá lớn.

- Làm sao bây giờ? Đại nhân bị bắt rồi!

- Không biết, chúng ta hoàn toàn không phải đối thủ của hắn.

Bọn chúng xì xầm bàn luận với nhau.

Đại nhân là cường giả mạnh mẽ như thế mà bị người ta chộp trong tay, bọn chúng lấy cái gì để chống lại người ta đây.

- Chạy!

Không biết là ai hô to, lập tức tất cả mọi người đều đồng ý làm theo.

Bùm!

Sau lưng bọn chúng mọc lên hai cục thịt, tiếp đó nứt ra, một đôi cánh giang rộng.

Chỉ là cánh của bọn chúng rất phổ thông.

Màu đen.

Giống như đôi cánh của ác ma.

Lâm Phàm nhìn thấy nhưng không đuổi theo.

Qua hồi lâu.

Những kẻ này hoảng hốt chạy đi hết.

Hàn Bích Không không hiểu vì sao sư huynh không bắt bọn chúng lại, nhưng gã nghĩ chắc sư huynh có tính toán riêng, hoặc là thực lực của những kẻ này quá yếu nên sư huynh hoàn toàn không để trong lòng.

Lâm Phàm nói:

- Đi, chúng ta đi tìm người của những kẻ không có tình yêu và hòa bình này trò chuyện một chút.

Tần Phong rất muốn hỏi, đi kiểu gì.

Ngay cả vị trí của đại bản doanh ở đâu cũng không biết, đây hoàn toàn là mò kim đáy biển.

Nam nhân căm tức nhìn Lâm Phàm, phẫn nộ gào ghét:

- Đáng giận, ngươi đừng mong biết được vị trí từ miệng của ta, dù ta có chết cũng sẽ không nói cho ngươi biết.

Biểu hiện không chút sợ hãi.

Lâm Phàm nhìn đối phương như nhìn tên ngốc.

- Ai cần ngươi nói, không phải những tiểu tử đó sẽ dẫn đường sao?

Vừa dứt lời, nam nhân liền hít thở khó khăn.

Nó không nghĩ tới đối phương âm hiểm như vậy.

- Ài, ngay cả thông minh cũng không bằng bản phong chủ, thật đáng buồn, quá đáng tiếc.

Lâm Phàm lắc đầu, hắn là người có gan thừa nhận, can đảm nói lớn với bất kỳ ai rằng chỉ số IQ của bản phong chủ không được cao, nhưng không ngờ lại gặp phải kẻ có chỉ số IQ so với mình còn thấp hơn.

Hàn Bích Không nghe thấy, thán phục:

- Sư huynh quả nhiên trí tuệ hơn người.

Lâm Phàm cười, nụ cười có hơi chói mắt.

Thế này mà trí tuệ hơn người gì, đúng là hơi dọa người, Hàn sư đệ là người đầu tiên nói hắn là tồn tại có trí tuệ hơn người.

- Ngươi...

Nam nhân tức giận, không ngờ đối phương sẽ nói vậy.

Nhìn tình hình trước mắt thì có lẽ đối phương sẽ đi theo những tên kia đi tới đại bản doanh.

Nhưng nghĩ tới thực lực của chủ nhân nhà mình thì đáy mắt của nó lóe tia vui vẻ.

Nếu thật sự đến đó, chỉ cần chủ nhân ra tay e rằng đối phương sẽ không có cơ hội trở mình.

Hàn Bích Không hỏi:

- Sư huynh, vậy tên này xử lý như thế nào đây?

Lâm Phàm liếc nhìn:

- Đã không dùng được nữa.

Lời vừa dứt, lực giữa năm ngón tay của Lâm Phàm ngày càng nặng.

Răng rắc!

Đối phương chưa kịp phản ứng đã bị bóp gãy cổ, đầu và cổ tách lìa nhau, một bãi máu đen chảy ồ ạt ra.

Điểm vào tay.

- Đi, chúng ta đi bảo vệ chính nghĩa.

Lâm Phàm nói, sau đó mang mọi người đi theo những tên kia.

Đến khi chết nam nhân vẫn không ngờ mình sẽ chết như thế này.

Gặp quỷ.

Đúng là gặp quỷ.

Tốc độ của những kẻ chạy trốn này rất mau, không dám chậm trễ một phút nào, chỉ sợ bị đối phương phát hiện thì cuối cùng sẽ chết rất thảm.

Nhưng thật ra bọn chúng không biết rằng.

Cho dù bọn chúng có miệt mài chạy như vậy thì phía sau vẫn sẽ có người đuổi theo.

Hàn Bích Không nói:

- Những người này có thể chất rất kỳ lạ. Miệng lộ hàm răng sắc nhọn, lưng có đôi cánh, có thể hút máu người, đáng lẽ không nên có chủng tộc như thế.

Lâm Phàm dửng dưng nói:

- Hàn sư đệ, có lẽ bọn chúng là Cương Thi tộc, đều là từ người biến thành như vậy.

Hàn Bích Không ngây người, gã chưa từng nghe qua bộ tộc này:

- Cương Thi tộc? Sư huynh, sao lại có chủng tộc kinh khủng như vậy. Lúc trước ta chiến đấu với bọn chúng, trong đó ta đã đánh bị thương một tên, nhưng kẻ đó chộp lấy một người, sau khi hắn hút máu xong thì khôi phục vết thương.

Lúc này, Lâm Phàm cũng không chắc chắn những tên này có phải là Cương Thi tộc không.

Nhưng trong lòng đã hiểu.

Hẳn là không có khác biệt quá lớn.

Lâm Phàm nói:

- Bây giờ cứ đuổi theo, chờ đến chỗ của bọn chúng thì sẽ biết thôi.

Mợ nó.

Nguyên Tổ Thâm Uyên phun ra cái thứ quỷ gì.

Ngẫm lại đã thấy vi diệu.

Qua hồi lâu.

Thiên địa xung quanh xảy ra biến đổi.

Bầu trời vốn quang đãng bỗng chốc trở nên xám xịt.

Bùn đất phía dưới nứt nẻ, đen kịt.

Trong không khí tràn ngập khói màu đen.

Hàn Bích Không che mũi, chân mày thít chặt:

- Khó ngửi quá, từ trong mùi này ta ngửi ra được oán khí, âm khí, còn có cả mùi máu tanh nồng đậm.

Tần Phong vẻ mặt nghiêm túc:

- Cái nơi quái quỷ gì đây, thật tà ác.

Thân làm thủ lĩnh của Hải Quân, đại biểu cho chính nghĩa nên

tất nhiên gã muốn bảo vệ chính nghĩa của thế gian.

Nhưng hôm nay gặp phải nơi cực kỳ tà ác đến như thế này, gã phát hiện mình chịu áp lực hơi lớn.

- Chắc là đúng rồi.

Bây giờ Lâm Phàm có thể khẳng định rằng những kẻ hắn đang đuổi theo đúng là cương thi.

Đã từng tồn tại trong thần thoại.

Chương 1222: Thật ra đầu óc của ta không ngốc (2)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nhưng những cương thi này so với trong thần thoại có lẽ mạnh mẽ hơn nhiều.

Dù sao những con kiến này có thể hoạt động vào ban ngày, đi lang thang dưới cái nắng gắt thì sao có thể là thứ tầm thường được?

Cùng lúc đó, hoàn cảnh ở phía dưới càng ác liệt đến mức tận cùng.

Có nhiều xác chết bị treo trên cọc gỗ, cơ thể khô quắt, miệng há to, con ngươi lòi ra, toàn thân bị hút cạn máu, da dính chặt xương.

Da bọc xương.

Tần Phong nhìn thấy rất đau lòng:

- Không ngờ những kẻ khốn nạn này lại đi giết hại người thường. Lâm huynh, đợi lát nữa chắc chắn phải tiêu diệt bọn chúng, bảo vệ chính nghĩa!

Gã thành lập tổ chức Hải Quân, trải qua nhiều gian truân chỉ giữ lại một số thành viên, nhưng mấy tên kia thì giỏi rồi, giết người nhiều còn hơn số thành viên ở lại gấp mấy lần.

- Chút nữa các ngươi đừng ra tay, cứ giao cho ta.

Kẻ yếu cũng là điểm.

Hắn chỉ sợ tên Tần Phong có tật xấu này lúc nhìn thấy hắn đánh nhau với cường giả, vì muốn chia sẻ gánh nặng với hắn nên lao ra chém giết với đám yếu xìu này.

Nếu giết chết một tên thì lòng hắn sẽ đau như cắt.

Tần Phong nói:

- Lâm huynh, cái này sao được chứ, chúng ta nào phải hạng người ham sống sợ chết.

Cùng lúc đó trong lòng gã rất cảm động.

Không ngờ Lâm sư huynh quan tâm tới bọn họ như vậy, sợ bọn họ bị tổn thương.

Nhưng thật đáng tiếc, Tần Phong nghĩ quá nhiều.

Lâm Phàm thật sự sợ những tên này làm mất điểm của hắn.

Đến lúc đó muốn khóc cũng không được.

Lâm Phàm nghiêm túc nói:

- Được rồi, lát nữa cứ nghe theo bản phong chủ, đứng tại chỗ không được nhúc nhích.

Bà nội nó, ai cần biết các ngươi có sợ chết hay không. Những thứ này đều là điểm, điểm đó hiểu không hả, nó là mấu chốt để bản phong chủ rút số tăng thực lực lên.

Nếu bị các ngươi phá rối thì biết đi chỗ nào khóc đây.

Ở nơi xa xăm.

Một tòa thành màu đen xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Trên tòa thành bao phủ rất nhiều độc oan hồn màu xanh lục.

Từ xa nhìn lại có thể thấy những độc oan hồn màu xanh lục này đang kêu la thảm thiết, tiếng gào thét mang đến sự nặng nề, nếu truyền vào tai thì nội tâm sẽ bị một loại lực lượng âm u áp chế.

Lâm Phàm nhìn đám người Hàn sư đệ, tất cả bọn họ đều cau mày, giống như đang chống cự cái gì đó, biết rằng với thực lực của bọn họ nếu thật sự đến nơi này sẽ hoàn toàn bị diệt đoàn ngay.

Một đường bay qua, hắn phát hiện có rất nhiều tông môn bị tàn phá.

Máu nhuộm kiến trúc tông môn, nhưng những vết máu này theo thời gian trôi qua đã khô cạn, thay đổi thành một màu đen đúa, như bằng chứng của một cuộc hành hạ đau đớn.

Ầm ầm!

Bất chợt, trong pháo đài có tiếng kinh ngạc của một người truyền ra ngoài.

Hiển nhiên là những kẻ đó đã trở về báo cáo tình huống, khiến lão đại tức giận.

- Sư huynh, giờ chúng ta nên làm gì đây? Có biện pháp nào không?

Hàn Bích Không cảm giác trong pháo đài có rất nhiều hơi thở đang sôi trào, đương nhiên cường giả không ít.

Cứ xông lên đánh như vậy hình như không ổn lắm.

Bên đối phương có nhiều người, bên bọn họ lại ít người.

Đánh không lại đông người, chỉ có thể nghĩ cách.

Lâm Phàm nói:

- Biện pháp? Biện pháp gì chứ. Cũng đã tới đây rồi, phải đường đường chính chính mới được, lén la lét lút lãng phí thời gian.

Đời này hắn làm việc, cho tới bây giờ chưa sợ cái gì.

Mặc kệ thực lực của đối phương mạnh cỡ nào, hoặc có bao nhiêu người, hắn mà nhíu mày một cái thì cho thiên lôi đánh!

Đương nhiên, bây giờ ông trời đã không dám đánh hắn nữa.

Dù có thề cái gì cũng chưa từng có tí phản ứng nào.

Đây hoàn toàn là sợ hãi!

- A?

Hàn Bích Không ngẩn ra, cả Tần Phong cũng ngây người.

Đường đường chính chính đi vào.

Cái này không phải nói cho người ta biết là ta tới rồi đây sao. Đến lúc đó không phải chỉ đối mặt với một hai tên mà là tất cả những kẻ ở đây.

Tần Phong nói:

- Lâm huynh đừng kích động, thực lực của ngươi rất mạnh,

nhưng theo ta thấy thì thực lực của đám tà ma ở chỗ này khẳng định không đơn giản, nếu ngươi rơi vào tình cảnh khó khăn e rằng sẽ xảy ra chuyện lớn.

Gã vừa mới nói xong thì phát hiện Lâm Phàm vỗ vai mình.

- Làm sao vậy?

Tần Phong hơi ngơ ngác. Cái này là có chuyện quan trọng muốn nói? Hay là đã nghe hiểu lời của gã, muốn bàn bạc kế sách?

Chẳng qua...

- Tần huynh, làm người đừng quá sợ hãi. Thực lực của các ngươi đúng là rất yếu, nhưng thực lực của bản phong chủ đã mạnh lắm rồi, hoàn toàn không cần bất kỳ mưu kế gì. Cho nên ta chỉ mong các ngươi đứng yên đừng nhúc nhích, xem ta phát huy là được. Lúc đầu ta không định nói ra, nhưng với tình huống bây giờ, không nói thì không được.

Lời Lâm Phàm nói có chút tổn thương người.

Tần Phong lập tức bị nghẹn.

Trái tim giống như bị người ta bóp nát.

Hít thở trở nên thật khó khăn.

Hàn Bích Không như không có cảm giác gì.

Sư huynh luôn thế, thói quen là tốt rồi.

- Lâm huynh, ngươi nói thế làm ta cảm thấy rất lúng túng.

Tần Phong cực kỳ xấu hổ, sớm biết vậy đã không hỏi rồi.

Đây hoàn toàn là tự rước nhục.

Lâm Phàm bóp vai của Tần Phong, thấy đối phương hơi nhụt chí, cảm thấy không thể tiếp tục như vậy nên khích lệ nói:

- Đừng để trong lòng, tiềm lực phát triển của ngươi rất lớn, hãy tin tưởng chính mình có thể làm được, e rằng qua tám trăm năm, ngàn năm ngươi có thể đạt được độ cao như bản phong chủ.

- Ài, thật ra cũng không thể trách ngươi. Độ cao quyết định tất cả, có độ cao chưa được cao lắm, nhìn chưa toàn diện, có câu nói

như thế nào nhỉ, quên mất rồi.

Lâm Phàm suy tư, hắn nhớ tới một câu thành ngữ.

Tần Phong bổ sung:

- Ếch ngồi đáy giếng.

Lâm Phàm khen ngợi:

- Đúng, đúng rồi, là ếch ngồi đáy giếng! Tần huynh quá thông minh.

Lúc này Tần Phong muốn chết cho rồi.

Gã rất muốn nói là Lâm huynh, ngươi đừng nói nữa, dù có là khen thì vẫn thấy đây là đang nhục nhã một cách trần trụi.

- Lâm huynh, ngươi cứ làm việc của mình đi, chúng ta sẽ đứng ở đây nhìn, chắc chắn sẽ không cản trở ngươi.

Tần Phong không dám nói nhảm nhiều, cứ để cho Lâm Phàm tự mình trổ tài, gã thề với trời, bảo đảm không nói lời nào nữa, toàn bộ quá trình chỉ nhìn ngươi trình diễn.

Lâm Phàm nói nhiều với Tần Phong như vậy cũng vì mục đích này.

Hắn hy vọng Tần Phong có thể hiểu rõ, các ngươi cứ đứng trên đây nhìn, đừng quấy rầy ta kiếm điểm.

Hiện tại xem ra rất hoàn mỹ.

Lâm Phàm không nói nhảm nữa, một bước ngay lập tức đi tới pháo đài trên không trung.

Lâm Phàm gân cổ rống to:

- Cút ra đây hết cho bản phong chủ!

Sóng âm rất mạnh, một vài kẻ yếu gặp trùng kích cỡ này thì thân thể chợt run lên, toàn thân tràn ra máu tươi, sau đó bùm một tiếng, nổ tung tại chỗ.

Máu tươi đen thui nhuộm đầy đất.

Hắn lười ra tay với đám yếu nhớt này.

Quá yếu, hoàn toàn không thể hấp dẫn ánh mắt của hắn.

Gấp đôi điểm cũng không đáng giá.

Tùy ý giết chết là được rồi.

Nhóm Tần Phong nhìn nơi xa kia, xoe tròn mắt.

Gã suy nghĩ, khi nào mình mới có thể mạnh mẽ như Lâm sư huynh đây.

Vai khiêng lá cờ chính nghĩa, đi tới những nơi tà ác, nổi giận rống to: Chính nghĩa ở đây, tà ma các ngươi mau đi ra nhận lấy cái chết!

Đương nhiên gã biết cái này cũng chỉ có thể tưởng tượng mà thôi.

Với năng lực của gã, nếu thật sự ở địa bàn của người ta nói mấy lời này sẽ bị người ta đánh ra phân.

Các thành viên của Hải Quân thán phục, bội phục nói:

- Hàn huynh, sư huynh của ngươi dữ dội quá.

Hàn Bích Không cười yếu ớt, trong lòng rất tự hào.

Mặc dù đối phương nói sư huynh gã, nhưng trong lòng gã rất tự hào.

Vào lúc này.

Một hơi thở kinh khủng, tà ác từ trong pháo đài truyền ra ngoài, thậm chí đã hóa thành thực chất xông thẳng lên tận trời, đánh tan khói đen xung quanh.

- Ra thì ra đại đi, còn làm màu cái gì, bộ chỉ mình ngươi là có khí thế cường đại hả?

Đối với loại hành vi này Lâm Phàm rất khinh thường.

Mười ngón tay siết chặt, cơ thể chấn động, huyết khí từ trong cơ thể lan tràn ra, ầm một tiếng, lực lượng lấy bản thân làm trung tâm hình thành trùng kích cuồng bạo khếch tán bốn phương tám hướng.

Sóng xung kích cực kỳ mạnh mẽ, tàn phá kiến trúc xung quanh pháo đài, kiến trúc ầm ầm sụp đổ.

- Đi ra hết cho ta!

Một tiếng rống chấn động thiên địa.

Uy thế từ trong pháo đài truyền ra bỗng yếu đi, quay về bình tĩnh.

Chợt bầu trời ở phương xa khẽ chấn động.

Một giọng nói lạnh lẽo truyền đến:

- Dám cả gan đến đây càn rỡ, muốn chết!

Một nữ nhân phá không bay tới. Hai mắt nữ nhân này có màu tím rất yêu dị, đôi cánh sau lưng có in đường hoa văn màu tím, khác biệt rất lớn với kẻ trước kia.

Lâm Phàm đứng tại chỗ, không chút chột dạ.

Hơi nghiêng đầu, đã thấy nữ nhân từ xa lao tới, tốc độ rất nhanh.

Chớp mắt nữ nhân xuất hiện trước mặt Lâm Phàm, một chiêu đánh về phía hắn.

Lâm Phàm không thèm nhìn, tiếp đó đánh ra một đấm.

Ầm!

Tiếng nổ vang vọng khắp khiên địa.

Đầu nữ nhân nháy mắt nổ tung, một đấm vừa rồi trực tiếp đánh nát cái đầu đối diện.

- Trời ạ.

Lâm Phàm giật mình, hắn không ngờ cơ thể của đối phương mỏng manh như vậy, hắn còn chưa dùng hết sức một đấm khi nãy nữa.

Không nghĩ tới đối phương trực tiếp nổ nát, máu tươi màu đen dính trên tay.

Xèo xèo!

Lâm Phàm vừa định vẫy huyết dịch này xuống, nhưng không ngờ những huyết dịch này có tính ăn mòn rất mạnh. Mặc dù tay Lâm Phàm không bị ăn mòn nhưng mu bàn tay hơi đỏ lên.

- Lợi hại.

Không thể không khen một cái.

Với thực lực của hắn, dưới tình huống bình thường thì lực ăn mòn như thế sẽ không thể để lại bất cứ dấu vết nào trên người hắn.

Ầm!

Khoảng khắc đỉnh tháp bảo nổ tung, một tên nam nhân toàn thân có khói đen quấn quanh xuất hiện, nó hé miệng lộ ra hai chiếc răng nanh sắc nhọn dài tới cằm.

- Ngươi dám cả gan giết người của ta?

Lâm Phàm nhìn đối phương:

- Tự nàng nhào tới, liên quan gì tới ta.

Sau đó, hắn cẩn thận nhìn đối phương, qua một lúc lâu mới mở miệng nói:

- Hơi thở của ngươi không ổn định, nói lên thực lực này không phải do ngươi tự tu luyện, có phải ngươi đã lấy được thần vật nào đó trong Nguyên Tổ Thâm Uyên?

Lúc Lâm Phàm nói ra nời này thì biểu tình của đối phương rõ ràng hơi biến đổi.

Có chút khiếp sợ.

Có chút hoảng loạn.

Dường như không nghĩ tới sẽ bị đối phương nhìn thấu.

Nhưng nó sẽ không thừa nhận:

- Hừ, không phải do ta tu luyện chẳng lẽ do ngươi tu luyện sao?

Lâm Phàm hỏi:

- Đầu óc ngươi có bệnh à! Ai nói ngươi đã tu luyện, bản phong chủ đang nói là ngươi đã lấy được thần vật nào đó khiến cho thực lực của mình tăng đến trình độ này. Chắc thần vật ngươi lấy được liên quan tới cương thi?

Tử U, cũng là tên của nam nhân. Khuôn mặt nó nghiêm túc nhìn

Lâm Phàm chằm chằm.

Kẻ này rốt cuộc là ai?

Sao lại biết rõ ràng như thế?

Chương 1223: Thật ra đầu óc của ta không ngốc (3)

Đúng như đối phương nói, nó từng là một phế vật.

Thực lực nhỏ yếu, thuộc loại người khó sinh tồn trong giới vực.

Nhưng một ngày kia, sấm sét trên hư không phá vỡ thiên địa, trong hư không u ám xuất hiện một giọt nước óng ánh đỏ thẳm xẹt qua hư không bay tới nó.

Dung nhập vào trán của nó.

Bỗng chốc đầu óc nó trống rỗng, sau đó rơi vào hôn mê.

Lúc tỉnh lại, nó phát hiện trong đầu mình chứa rất nhiều nội dung.

Hơn nữa thực lực cũng tăng đến Chúa Tể cảnh.

Cùng lúc đó, nó phát hiện ra con đường biến mạnh, đó là hấp thu huyết dịch của cường giả chuyển hóa thành lực lượng của bản thân. Vì thế ở thời gian đó nó điên cuồng chém giết cường giả, hấp thu huyết dịch, còn biến rất nhiều kẻ địch trở thành nô bộc.

Vào khoảnh khắc đó, nó cảm giác mình như một vị thần.

Vị thần kiểm soát mảnh thiên địa này.

Tử U cảnh giác nhìn Lâm Phàm:

- Ngươi là ai?

Rốt cuộc kẻ này là ai, sao lại biết rõ như vậy.

- Bản phong chủ là ai không quan trọng, điều quan trọng ngươi nên biết là hôm nay bản phong chủ tới đây chủ yếu là để giết ngươi, hiểu chứ?

Lâm Phàm rất bình tĩnh, dù đối phương có thần vật gia cố thì hắn không hề sợ chút nào.

Sợ sao?

Chắc chắn là không rồi.

Thiên Đình và thế giới Tây Phương Cực Lạc đều đã bị hắn thu vào tay.

Chỉ là một thần vật liên quan tới cương thi, sao phải sợ chứ.

- Càn rỡ!

Tử U tức điên, tròng mắt màu vàng nhìn Lâm Phàm chòng chọc.

Từ sau khi được thần vật thì không còn ai dám càn rỡ trước mặt nó.

Bây giờ lại có một kẻ láo xược như vậy.

Sao nhịn được chứ.

Tử U tức giận rống to:

- Giết hắn cho ta!

Ngay sau đó trong pháo đài truyền ra tiếng gào ghét chói tai.

Vô số bóng người xẹt qua hư không.

Những bóng người lơ lửng này đều là nô bộc của Tử U.

Mắt bọn chúng có màu đỏ máu, phát ra tia sáng đỏ âm u lạnh lẽo.

Chúng há mồm gào ghét.

Lâm Phàm hưng phấn:

- Lợi hại, nhiều tên như vậy cảm giác sẽ kiếm số điểm siêu khủng bố.

Mợ ơi!

Chuyến đi này không tệ, thật sự không tệ chút nào.

Bởi vì chuyện của Linh Vương khiến hắn bị đả kích nặng, nên hắn hiểu được Chúa Tể cảnh là chưa đủ, phải càng mạnh mẽ hơn nữa.

Bây giờ lại có cái gọi là thất tình lục dục của thương thiên mà mười hai thần từng đề cập tới.

Động lực càng lớn hơn.

Tuy không biết Hồng Quân đạo tổ mà bọn họ nói có phải là người mà hắn biết không, nhưng dù thế nào thì tên giống nhau sẽ không thể nào sai được.

Ngay cả Hồng Quân đạo tổ cũng chỉ có thể trấn áp, cuối cùng còn bị mài mòn đến chết, đủ để chứng minh thương thiên này khủng bố đến mức nào.

Thế nên phải mạnh mẽ hơn mới được.

Tần Phong hỏi:

- Hàn huynh, ngươi nghĩ sư huynh của ngươi thực sự có nắm chắc chứ?

Tim gã đập nhanh.

Lúc không nhìn thấy tình huống thực sự thì gã hoàn toàn không cách nào tưởng tượng rằng đối phương mạnh tới mức nào.

Nhưng khi thấy đám người kia, cảm giác được hơi thở phát ra trên người bọn chúng thì gã biết những kẻ này siêu mạnh, siêu khủng bố, tuyệt đối không phải tồn tại có thể giải quyết một cách dễ dàng.

Gã bắt đầu lo lắng không biết Lâm huynh có nắm chắc không.

Hàn Bích Không tự tin nói:

- Cứ tin tưởng sư huynh của ta, ta biết huynh ấy chắc chắn có thể làm được, cho dù đối mặt nhiều cường giả thì sư huynh của ta vẫn có thể trấn áp bọn chúng.

Đây hoàn toàn là tự tin, hoặc có thể nói là sùng bái mù quáng, không vì bất cứ lý do gì.

- Ta ngửi được mùi rất thơm, trong máu của hắn tỏa ra mùi thơm đó.

- Huyết dịch thơm ngon, thật sự là huyết dịch thơm ngon.

Nô bộc của Tử U đều là Nhị Đại Cương Thi.

Dựa theo đẳng cấp của cương thi thì là Phi Cương.

Có vô số thần thông, cơ thể không thể bị phá hỏng, bất tử bất

diệt.

Bọn chúng mẫn cảm với huyết dịch đã đến trình độ cực cao.

Tu vi của Lâm Phàm siêu mạnh, đều do tu luyện ngạnh công, hắn rèn luyện khí huyết đã đến mức độ cực kỳ mạnh mẽ, thậm chí có thể nói là khủng bố.

Một giọt máu tươi cũng có thể đập chết cường giả Thế Giới cảnh trở lên.

Vì thế huyết dịch của hắn có sức hấp dẫn cực lớn đối với những cương thi này.

Tử U ra lệnh:

- Giết hắn cho ta!

Cương thi xung quanh nháy mắt kéo tới chỗ Lâm Phàm.

Lâm Phàm chớp mắt, nhìn mọi thứ ở trước mắt.

Một cái.

Hai cái.

. . .

Ba mươi cái.

Hắn đếm cẩn thận, muốn biết tổng cộng có bao nhiêu người.

Nhiều người như thế này chắc đánh đã tay lắm.

Hơn nữa hắn không định lập tức đánh nát đối phương, nhất định phải trấn áp kiếm gấp đôi điểm.

Loại cảm giác điểm nhảy lên xuống mới thật sự là sảng khoái.

Ngay lập tức một tên Phi Cương xuất hiện trước mặt Lâm Phàm, vẻ mặt xúc động muốn há mồm hút máu.

- Mùi vị thơm ngon này sẽ thuộc về ta.

Tên Phi Cương này vui vẻ vươn tay chộp hướng Lâm Phàm, giống như lát nữa con mồi sẽ về tay mình.

- Ngu xuẩn.

Lâm Phàm cười, siết chặt nắm tay, sau đó đánh ra một quyền.

Ầm!

Đầu Phi Cương như bị trúng một đòn nghiêm trọng, cơ thể chấn động, nổ một tiếng, khuấy động sóng xung kích trên hư không.

Sau đó cơ thể rơi xuống, tạo thành một cái hố sâu trên mặt đất.

- Cuối cùng vẫn hơi yếu.

Lâm Phàm lắc đầu, đối với mấy bạn nhỏ này hắn không biết nên nói cái gì.

Ngay lúc Lâm Phàm đang cảm thán thì những Phi Cương kia nhanh chóng bao vây Lâm Phàm.

- Ha ha, bắt được rồi.

Lâm Phàm rất bình tĩnh, không chút hoảng sợ, mặc kệ những Phi Cương lao tới.

Có một tên Phi Cương ngẩng đầu lên, lộ ra răng nanh sắc nhọn, bùm một tiếng, hướng tới cổ của Lâm Phàm cắn xuống, xuyên thủng làn da, cắn động mạch chủ điên cuồng hút máu.

Máu tươi tràn ra, loại mùi thơm này khiến bọn chúng rất phấn khích.

Bọn chúng vây quanh Lâm Phàm, không chờ nổi đã bắt đầu hút máu.

- Lâm huynh. . .

Tần Phong thấy cảnh này thì lòng nặng nề, cảm giác có chút không ổn, gã không biết rốt cuộc Lâm huynh có thể chống đỡ được không.

Hàn Bích Không rất tin tưởng Lâm sư huynh, nhưng giờ phút này gã cũng hơi hoảng hốt.

Bỗng nhiên.

Những tên Phi Cương bao vây hút máu Lâm Phàm chợt gầm rú.

- A!

Tiếng kêu chấn động.

Những tên hút huyết dịch của Lâm Phàm cả người tản ra ánh sáng màu đỏ, sau lưng đột nhiên gồ lên hai cục thịt, như có thứ gì đó muốn từ trong hai cục thịt này trồi ra ngoài.

Từng luồng hơi thở mạnh mẽ bùng nổ từ trong cơ thể của những Phi Cương đó.

- Lực lượng huyết dịch mạnh quá.

Có Phi Cương dữ tợn gào thét, bọn chúng cảm giác được trong cơ thể có lực lượng đang điên cuồng chảy xuyên suốt.

Tử U vẫn luôn cười lạnh, nhưng khi thấy tình huống này thì nét mặt của nó đột nhiên thay đổi.

- Sao có thể!

Nó phát hiện huyết mạch của những tên nô bộc này đang tiến hóa.

Cái này là muốn đột phá bình chướng trước mắt, đạt tới cảnh giới càng cao hơn.

- Không ổn, huyết dịch của tên này đối với tộc ta là vật siêu bổ.

Tử U đứng ngồi không yên, tức giận quát:

- Tránh ra hết cho ta!

Nó biết huyết dịch của tên này là vật siêu bổ, nếu cứ tiếp tục để bọn chúng hút thì rất có thể sẽ xuất hiện tồn tại còn cường đại hơn cả nó.

Loại chuyện này tuyệt đối phải bóp chết từ trong trứng nước.

Nhưng giờ phút này sao những tên Phi Cương kia chịu tránh ra.

Máu tươi thơm ngon vẫn luôn dụ dỗ bọn chúng, khiến chúng không thể kiềm chế được.

Lực lượng tăng lên càng làm cho bọn chúng cảm nhận được một loại sảng khoái.

Cho dù Tử U là chủ nhân của bọn chúng thì vào giây phút này cũng không có tác dụng gì.

Khí huyết của bản thân Lâm Phàm rất mạnh, tùy ý để cho những Phi Cương này hút. Thời gian dần trôi, huyết dịch trong cơ thể hắn ngày càng ít đi.

Tử U đẩy những nô bộc xung quanh ra, tự mình đi tới cắn một miếng, máu tươi vào miệng, nó cũng cảm giác được một luồng lực lượng kinh khủng đang sôi trào.

Ùng ục!

Ùng ục!

Cơ thể của Lâm Phàm bắt đầu khô héo, làn da không ngừng dán chặt vào xương.

- Để cho các ngươi hút, đợi lát nữa sẽ giết chết các ngươi.

Hắn cảm giác lực lượng sinh mệnh của bản thân đang bị xói mòn rất nhanh.

Dần dần không còn hơi thở.

Đám Phi Cương vẫn không buông tay, tiếp tục nghiền ép máu tươi trong cơ thể Lâm Phàm, dù đối phương đã chết vẫn không dừng lại.

Rất nhiều Phi Cương đang tiến hóa, cục thịt sau lưng bọn chúng nổ ra sinh trưởng thành vô số đôi cánh, thực lực càng mạnh mẽ tới trình độ nhất định.

Mười giây sau.

Đột nhiên!

Có Phi Cương kêu thảm.

Cơ thể không ngừng yếu đi.

- Sao lại như vậy, lực lượng của ta đang bị xói mòn!

- A!

Nhiều Phi Cương giãy dụa, mặt lộ vẻ sợ hãi.

Lực lượng khi nãy tràn ngập trong cơ thể đang bị xói mòn, muốn giữ lại cũng không được.

Lập tức bọn chúng cảm giác được ở trên không có uy thế đè ép xuống.

Lúc ngẩng đầu nhìn thì phát hiện người đã bị bọn chúng hút hết máu đang lơ lửng ở bên trên.

- Ài, đành vậy, tất cả rơi xuống hết cho ta!

Mười ngón tay Lâm Phàm giao nhau, nắm tay thành đấm không ngừng ngưng tụ lực lượng, gầm nhẹ một tiếng, hai tay từ trên trời giáng xuống.

Ầm!

Một luồng sức mạnh mang tính hủy diệt từ trên nắm tay bộc phát ra, hình thành sóng xung kích khủng bố đến cực hạn, trong nháy mắt bao trùm những tên Phi Cương đang tụ một chỗ ở phía dưới.

Ầm ầm!

Không ai thấy rõ bên trong sóng xung kích xảy ra chuyện gì.

Nhưng sức mạnh bùng nổ thật sự quá kinh khủng.

- Tất cả mọi người đều nghĩ trí thông minh của lão tử có vấn đề, thật ra bản phong chủ không hề ngốc. Cách tập hợp các ngươi một chỗ rồi đánh nát thật quá hay, người bình thường sao có thể nghĩ ra được chứ.

Lâm Phàm lẩm bẩm.

Hắn không thấy trí tuệ của mình có vấn đề gì.

Nhìn bây giờ đi.

Chỉ cần đưa ra một ít máu là có thể dụ bọn chúng tới, tiết kiệm thời gian xử lý từng đứa một.

Dù tên nào đó có thể chống đỡ nhưng tới đợt thứ hai tuyệt đối không thể chịu đựng được.

Nhưng hắn thấy rất ít người có thể chống đỡ, thậm chí không có ai cả.

Bộc phát ra ánh sáng chói mắt.

Đám người Tần Phong đứng ở phương xa đều đưa tay che mắt,

không chỉ có uy thế kinh người, ngay cả ánh sáng bùng nổ cũng khiến họ không mở mắt nổi.

- Khủng bố, thật sự quá khủng bố.

Trong lòng Tần Phong chỉ có suy nghĩ này.

Lúc tro bụi tiêu tán.

Phía dưới xuất hiện một cái hố to không biết sâu bao nhiêu hoàn toàn khiến bọn họ hoảng sợ.

Một kích này có thể đánh xuyên qua giới vực.

Chương 1224: Ngươi nói có chút dọa người (1)

- Thoải mái.

Tinh thần của Lâm Phàm vô cùng tốt.

Chiêu vừa rồi đã vận dụng lực lượng cực mạnh, nhiều hơn là đầu óc.

Không ngờ máu tươi của mình có sức hấp dẫn đối với bọn chúng như vậy, từng tên như chó dại nhào tới.

Cuối cùng vây quanh xác chết của hắn, điên cuồng cắn xé, dù hắn đã chết vẫn không buông tha.

Đối với việc này, hắn chắc chắn sẽ không nương tay, đánh ra một chiêu, trực tiếp bao trùm toàn bộ bọn chúng.

Lâm Phàm hỏi:

- Tần huynh, thấy chiêu này của bản phong chủ thế nào?

Chiến đấu tất nhiên không thể phân tâm, nhưng có người ở bên vây xem thì chắc chắn phải hỏi thăm một chút.

Lồng ngực Tần Phong nghẹn lại, gã chợt nhận ra bản thân lại coi thường Lâm huynh.

Lực lượng nổ tung vừa rồi thật sự quá kinh khủng.

Dọa chết người.

Nhìn hố sâu trên mặt đất kia đi.

Không thấy đáy, giống như một cái lỗ đen vực sâu vô tận.

Khi nãy nếu đổi thành là gã đứng ở đó, có lẽ ngay cả mẩu xương cũng không còn, dù là miếng thịt cũng không sót lại chút cặn nào.

Tần Phong nói:

- Lợi hại.

Lâm Phàm hài lòng gật đầu.

Không tệ.

Hắn muốn là hiệu quả này.

Hắn không thích giả bộ, nhưng có người ở bên cạnh nhìn thì hắn cũng không ngại giả bộ một chút.

Các thành viên của Hải Quân trợn mắt há hốc mồm, hai mặt nhìn nhau.

- Quá kinh khủng, không tận mắt nhìn thấy thì thật sự không thể tin được.

- Đúng vậy, sư huynh của Hàn huynh thật ghê gớm, đời này ta chưa từng gặp qua ai khủng bố như vậy.

- Các ngươi nhìn bọn chúng đi, chết hết luôn rồi.

Thực lực của bọn họ không mạnh, Lâm Phàm bộc phát ra một chút uy thế đã hù bọn họ run như cầy sấy, đây là hành động rất bình thường.

Bịch bịch!

Bịch bịch!

Lập tức có rất nhiều xác chết từ trong vết nứt hư không rớt xuống cái bịch, nặng nề rơi xuống đất, bọn chúng không chết, vẫn có thể kêu rên, nhưng hơi thở rất yếu.

Mặc dù đặc tính cơ thể là nguyên nhân khiến chúng có thể chống đỡ vết thương rất mạnh, nhưng ở trong mắt Lâm Phàm, cái gọi là cương thi bất tử bất diệt chỉ là cặn bã.

Gặp phải lực lượng trùng kích kinh khủng thì cũng tan rã thôi.

Điểm tích lũy tăng lên.

Cảm giác kia, nếu ngươi không tự mình cảm nhận một chút sẽ không biết nó thoải mái như thế nào.

Nhưng đáng tiếc.

Có Phi Cương yếu khủng khiếp, vậy mà bị giết chết.

Không may là phần lớn còn giữ lại một hơi, không bị đánh nát.

Kêu rên không ngừng.

Không ít Phi Cương bị đứt chân gãy chân, còn có cơ thể trực tiếp bị đánh nát, khí quan trong người đều lộ ra ngoài, phần lớn máu đen, máu tím trộn lẫn với nhau.

Nhuộm mảnh đất này đủ loại màu sắc.

- Chỉ cần bản phong chủ ra tay thì các ngươi sẽ không có hy vọng. Đây là lực lượng, đối với việc cảm ngộ lực lượng thì không ai có thể so với bản phong chủ.

Lâm Phàm vung cánh tay, ngang ngược vênh váo, nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt.

Trong mắt hắn, cái gọi là chủng tộc mạnh mẽ cũng chỉ là điểm tích lũy.

Sát tính của hắn đã giảm bớt rất nhiều.

Vì gấp đôi điểm tích lũy, hắn có thể từ bỏ khuyết điểm của bản thân.

Đột nhiên.

- Ồ! Không ngờ lại thú vị như thế, tốt, tốt.

Hắn cúi đầu nhìn, thấy rõ bí mật thật sự trong hố sâu.

Tử U còn sống.

Hoặc nên nói là đã bị buộc đến ranh giới bùng nổ.

Lửa giận đang thiêu đốt, oán hận cũng ngưng tụ thành lực lượng.

- Đáng ghét!

Tử U đẩy đá lớn trên người xuống, phịch một tiếng, từ trong vực sâu bay ra, trên người gã có vết thương, huyết dịch chảy xuôi, mái tóc bạc bay rối.

Đặc biệt đôi mắt màu vàng của gã đang cháy lên ngọn lửa.

Lâm Phàm lắc đầu:

- Đáng tiếc, thực lực của ngươi quá yếu, tưởng ngươi lấy được thần vật mạnh lắm chứ, nhưng khoảng cách trở thành cường giả thật sự thì còn xa lắm.

Tới bây giờ hắn vẫn đang nghĩ một việc.

Chưa nghĩ thông.

Thần vật trong Nguyên Tổ Thâm Uyên luôn xem thường người khác như thế sao?

Ai mạnh nhất giới vực?

Không nói khoác, nếu hắn nhận thứ hai thì không ai dám nhận thứ nhất.

Nhưng chuyện tổn thương người đã tới, thần vật như bị điên, cái nào cũng gai mắt hắn.

Thiên Đình cho Dục Cửu Nguyên, Tây Phương Cực Nhạc Tịnh Thổ cho Phật Ma.

Nhưng bây giờ thì sao?

Đều là của hắn.

Ai cũng không chạy được.

Cho nên nói, hậu quả xem thường người khác sẽ vô cùng đáng sợ.

Hắn không hề có ấn tượng tốt với thần vật trong Nguyên Tổ Thâm Uyên.

Bây giờ coi như bọn chúng xui xẻo, hắn cần điểm tích lũy để tăng thực lực lên nên chỉ có thể bắt tay từ bọn chúng.

Ngay lúc Lâm Phàm đang suy tư, dị biến kinh người đã xảy ra.

Trên người Tử U bộc phát ánh sáng màu đỏ, mặt đất chấn động, những Phi Cương bị Lâm Phàm đánh ngã toàn thân run rẩy, máu tươi trong cơ thể chúng như có linh tính tụ thành dòng sông chảy vào cơ thể Tử U.

- Khốn nạn, đây là do ngươi ép ta. Ta muốn ngươi tại chỗ này biến mất mãi mãi!

Một luồng lực lượng khiến người hoảng sợ bộc phát từ trên người Tử U.

Lúc này, oán khí trong thiên địa từ bốn phương tám hướng vọt tới, hóa thành từng con Oán Long bám vào trên người Tử U.

- Có chút thú vị.

Lâm Phàm nhìn, gật đầu, xem ra tên này có chút thủ đoạn, không giống với mấy tên yêu tinh khác.

- Đáng tiếc, ngươi rất xui xẻo.

Lâm Phàm vừa dứt lời liền biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lần nữa đã giơ nắm đấm đánh vào mặt Tử U.

Hắn sẽ không cho người ta cơ hội bày ra chiêu thức mạnh nhất.

Không phải sợ, mà do bản năng chiến đấu nói cho hắn biết rằng nhất định phải thừa dịp ngươi bệnh đòi mạng của ngươi.

Ầm!

Một đấm đánh tới.

Cơ thể Tử U gặp trọng kích, phun ra ngụm máu tươi, cơ thể như sao băng bay về phương xa.

Hai chân rơi xuống đạp đất, tiếng nổ kéo dài, để lại hai dấu ấn sâu dưới đất.

Ầm ầm!

Hai tay Tử U chạm đất, ổn định thân hình, gã ngẩng đầu, trong đôi mắt tức giận lóe lên vẻ dữ tợn.

Bùm!

Hai bắp đùi của gã phồng lên, phát ra âm thanh kinh người.

Ngay sau đó hai tay gã cũng phồng lên.

Cơ bắp toàn thân teo tóp lại, phần mỡ bị rút sạch.

Ngón chân và ngón tay đều đang biến đổi kinh người, ban đầu còn giống người nhưng hiện tại càng giống loài thú móng vuốt hơn.

Hàn Bích Không trầm ngâm:

- Tất cả mọi người cẩn thận một chút, ta cảm giác được từ trên người hắn được có một loại hơi thở cuồng bạo đến cực hạn.

Kiến thức của Tần Phong và Hàn Bích Không gần giống nhau, cũng nghĩ như thế.

Gã cảm giác đây là đang đột biến.

Đối phương đang tiến hóa.

Lâm Phàm nhíu mày:

- Hình dạng này. . .

Biến hóa của đối phương có chút không đơn giản, ghê gớm, thật sự rất ghê gớm, đây là đang đánh vỡ cấp bậc gen, từ người biến thành súc sinh.

Hắn trông thấy.

Nắm đấm vừa rồi rõ ràng đã đánh xuyên qua cơ thể của đối phương, để lại một lỗ máu, nhưng đối phương không có bất kỳ khác lạ gì.

Thể chất của gã mạnh hơn những con Phi Cương kia rất nhiều lần.

- Grào!

Lập tức.

Tử U có hình dạng như ngựa, há miệng đầy răng nhọn nhễu nhão nước miếng, phát ra tiếng rống của loài thú.

Đôi mắt màu vàng cũng thay đổi thành màu trắng, chỗ vành tai mọc ra hai cái sừng xương cong màu trắng, sừng cong ngang tầm mắt, chỗ trán mọc ra một cái sừng nhọn màu xanh, da toàn thân biến thành đỏ tía, người khoác vảy giáp hình lục giác màu xanh, ba cái đuôi giống như xúc tu, bốc cháy ngọn lửa.

Mái tóc màu bạc ở phía sau bay rối.

Lâm Phàm hơi mất bình tĩnh:

- Trời hỡi, đây là sói, hình dạng cuối cùng của cương thi.

Nhìn thấy thứ chỉ xuất hiện trong thần thoại, tâm tình Lâm Phàm chắc chắn không thể giống như lúc trước được.

Phi Cương là Cương Thi Vương cùng Nữ Bạt thực lực ngang nhau, thuộc về trạng thái sau khi yêu hóa.

Nếu tiếp tục tu luyện là có thể trở thành hình dạng cuối cùng.

Rốt cuộc tên đó đã lấy được thần vật gì, thoáng chốc đã tăng thực lực tới trình độ này.

Ngay lúc hắn đang suy nghĩ.

Bốn vó của Tử U dao động, trong nháy mắt biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện đột nhiên đánh vào người Lâm Phàm, ầm một tiếng, vang tiếng động rung trời.

Trùng kích mạnh mẽ nháy mắt khuếch tán.

Đám người Tần Phong lui về sau, bọn họ không thể ngăn cản uy thế như vậy.

Đây rốt cuộc là con quái vật gì.

So với lúc trước thật sự là khác nhau một trời một vực.

Lâm Phàm khom người, khuôn mặt vô cùng kinh ngạc.

Hình dạng lúc này của Tử U như ngựa, còn mặt là mặt người nhưng lại màu xanh, hàm răng sắc nhọn nhễu nhão nước miếng hơi chĩa lên trên như đang cười nhạo.

Nhưng đột nhiên.

Hai chân Lâm Phàm đáp xuống đất, hai tay nắm chỗ vành tai mọc ra sừng xương cong màu trắng của Tử U, trực tiếp đối kháng, lực lượng kinh khủng bộc phát ra, ổn định nó lại.

- Lợi hại, thật lợi hại, hình dạng này của ngươi hơi thú vị đấy huynh đệ.

Hắn cười lớn.

Lúc này mới thú vị.

Nhìn hình dạng mới vừa rồi hắn còn tưởng thần vật này hoàn toàn là phế vật, vậy mà làm ra thứ yếu nhớt như vậy.

Nhưng hiện tại xem ra là do mình nghĩ nhiều quá rồi.

Thế mà người ta có hình dạng cuối cùng.

- Tên khốn, ta muốn ăn ngươi!

Ý chí của Tử U hỗn loạn, khát máu, thích giết chóc, gã giơ hai chân đạp về phía Lâm Phàm.

Lâm Phàm siết chặt năm ngón tay, hắn vung nắm đấm, đối kháng với hai chân của Tử U.

Ầm!

Nắm đấm va chạm hai chân, hai loại lực lượng khuếch tán ra, lấy hai người làm trung tâm hóa thành mũi nhọn sóng xung kích, những nơi đi qua không gì có thể sinh, toàn bộ đều bị hủy diệt.

Bùm!

Mặt đất dưới chân Lâm Phàm bị nghiền nát, lõm xuống tạo thành hố sâu không thấy đáy.

Chương 1225: Ngươi nói có chút dọa người (2)

- Không tệ.

Lâm Phàm khen ngợi.

Tử U từ người sau đó biến thành cầm thú, lực lượng tăng một mảng lớn, thực lực càng tăng lên rất nhiều.

- Đáng ghét!

Grào!

Nhưng vào lúc này Tử U nổi điên, rống hướng Lâm Phàm.

Lực lượng sóng xung kích khuếch tán.

Lâm Phàm đột nhiên lùi lại, luồng lực lượng kinh khủng đánh tới trực tiếp đẩy lui hắn.

- Đúng là lợi hại.

Lâm Phàm bị đẩy lui rất xa, sau đó ổn định cơ thể, nhìn Tử U, thực lực của tên này rất mạnh.

Nhưng nhìn xấu quá.

Tác dụng phụ của thần vật hơi lớn.

Rõ ràng là kẻ yếu, vì đạt được thần vật liền biến mạnh, vậy người ta đau khổ tu luyện lâu như thế là vì cái gì.

Nhưng ngẫm lại cũng đúng.

Thế này còn gì là công bình.

Không hề có.

Toàn bộ đều là hư ảo, hoàn toàn không có công bình.

- Ha ha ha ha.

Tử U thấy Lâm Phàm rơi vào thế yếu thì tâm tình rất vui vẻ, phát

ra tiếng rống kinh người, gã muốn cho đối phương biết rằng kết cục của việc đắc tội gã là thê thảm, đáng sợ đến cỡ nào.

Lâm Phàm xoa bóp cổ, thả lỏng xương cốt.

- Ha ha, bị coi thường.

Hắn không ngờ lại bị đối phương coi thường, hơi khiến người ta khó chịu đựng.

Thôi được rồi, không chơi đùa nữa.

Bắt sớm kết thúc sớm, lát nữa còn phải tiếp tục kiếm điểm tích lũy.

Bùm!

Bùm!

Trong cơ thể Lâm Phàm phát ra tiếng nổ, giống như có thứ gì đó nổ tung.

- Cuồng Loạn Huyết Khu!

Dồn hết sức lực.

Trong chốc lát, lực lượng kinh khủng từ trong cơ thể Lâm Phàm bộc phát ra, thường có dị tượng thiên địa, so với lúc trước còn kinh khủng hơn rất nhiều.

Đám người Hàn Bích Không đã lùi lại rất xa, nhưng dù có làm thế thì loại uy áp lực lượng đó vẫn bao trùm bọn họ.

- Quá kinh khủng.

Lòng họ sợ hãi, loại chiến đấu này đã sớm vượt qua tưởng tượng của bọn họ, thậm chí không biết nên đối mặt như thế nào.

Lâm Phàm giẫm chân xuống đất, lực lượng không cân đối, mặt đất sụp xuống, dòng lũ lực lượng theo đó bùng nổ.

- Ngươi mới nếm một chút ngon ngọt đã bắt đầu kiêu ngạo, thật khiến người ta bất đắc dĩ, nếu không dạy dỗ ngươi thì sợ là không biết cái gì mới là khủng bố thật sự.

Bây giờ lực lượng trong cơ thể hắn đã bắt đầu sôi trào.

Còn về tên Tử U ở đằng kia, ngay từ ban đầu hắn đã không thèm để ý.

Tử U tăng vọt tự tin:

- Đến đây, nhìn ta nuốt ngươi như thế nào. Ta muốn chém ngươi thành vạn mảnh, cắn từng máu thịt của ngươi!

Rất lâu trước kia, gã nhận được truyền thừa, thực lực bản thân đạt đến trình độ khủng bố.

Kể từ khi dung hợp đến nay chưa có bất kỳ đối thủ nào ép gã làm đến mức độ này.

Bởi vì bọn chúng không xứng, không có loại thực lực đó.

Gã cảm giác lực lượng bây giờ của bản thân cực kỳ khủng bố.

Lực lượng này mạnh mẽ biết bao, đến nỗi bản thân gã cũng hơi khó khống chế.

Bộc phát ra thì kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ.

Cho nên Tử U rất tự tin, gã không nghĩ mình sẽ thua ai.

Tử U rống giận:

- Đến đây. Đừng nói nhảm nữa, chỉ có kẻ yếu mới nói nhảm nhiều như vậy!

Khí thế cường đại hóa thành thực chất bao phủ Lâm Phàm, muốn hoàn toàn nghiền ép đối phương.

- Thật thú vị.

Lâm Phàm cười.

Lời này thường thì là do hắn nói với người khác, chưa có người nào nói như vậy với hắn.

- Được rồi, là ta sai, vậy không nói nhảm nữa.

Vừa dứt lời, Lâm Phàm biến mất tại chỗ.

Tử U tìm kiếm tung tích của đối phương, nhưng phát hiện đối phương đã biến mất.

Hoàn toàn không tìm được chút dấu vết nào.

- Sao lại thế?!

Tử U sợ hãi, chuyện này không thể nào xảy ra.

Sao đối phương có thể biến mất dưới mí mắt của gã.

Lập tức, gã cảm giác một luồng lực lượng mạnh mẽ quét tới.

Lúc phản ứng lại, gã cảm giác cả người gặp trọng kích, ầm một tiếng cơ thể bay về phương xa, liên tục đụng vào phế tích.

Tử U rú lên, bùng nổ lửa giận.

- Tên khốn nhà ngươi!

Tử U tức điên, nhưng sau đó con ngươi co rút, trong tầm mắt xuất hiện một bóng người trước mặt gã.

Bóng dáng cuồng bạo in vào tầm mắt của gã.

Lâm Phàm gầm nhẹ, vung nắm đấm liên tục đập mạnh xuống.

Ầm!

Không có chút sức chống cự.

Loại lực lượng đó thật sự quá mạnh, người bình thường không thể ngăn cản.

Tử U lăn nhiều vòng, máu trên người rơi đầy đất.

Gã gầm thét:

- Sao tự nhiên ngươi mạnh dữ vậy, không thể nào, tuyệt đối không có khả năng này!

Gã không tin tất cả điều này.

Toàn là giả tạo.

Tất cả đều là hư ảo.

- Chiến đấu thì lo chiến đấu đi, nói nhảm làm gì, chỉ có kẻ yếu mới liên tục lải nhải.

Không nhìn thấy bóng dáng của Lâm Phàm, nhưng Tử U vẫn

nghe thấy lời nhục nhã truyền đến.

Lời này gã vừa mới nói xong, không nghĩ rằng đối phương lại dùng câu y xì đáp trả lại gã.

Lúc này, Lâm Phàm xuất hiện trước mặt Tử U, nhấc chân lên, chợt đạp một cước, đá vào giữa bụng đối phương.

Chiến đấu là thoải mái như vậy đấy, muốn đánh như thế nào thì đánh như thế đó.

Mà công nhận cái tên Tử U này giỏi chịu đòn ghê.

Nếu là người bình thường e rằng đã sớm nổ tung, không biết mình chết như thế nào.

Ọe!

Tử U mở hàm răng nhọn nhễu nhão nước miếng, phun ra một ngụm máu, khí quan trong cơ thể như bị nổ tung.

- Đáng ghét, không thể tha thứ được, ngươi xem ta là thứ gì!

Gã rất tức giận. Đối phương dùng nắm đấm, dùng chân đập gã, đây hoàn toàn là không coi gã ra gì.

Dựa vào cơ thể đánh gã, đây là nhục nhã gã.

Gã có được truyền thừa, thuộc về cương thi nhất mạch.

Cơ thể vô địch, bất tử bất diệt.

Lúc này Tử U gầm lên, cơ thể lần nữa xảy ra biến đổi, vô số gai xương hiện ra, bám vào trên cơ thể như một con nhím.

Những gai xương sắc nhọn phản chiếu tia sáng âm u.

Tử U rít gào:

- Đánh đi, ngươi đánh tiếp đi!

Gã không tin đối phương dám đánh nữa.

Vừa dứt lời Lâm Phàm đã xuất hiện trước mặt gã, năm ngón mở ra, chộp cổ Tử U.

Tử U cười lạnh:

- Thật nực cười.

Xương sói trải khắp cơ thể là gã vô địch, ai dám đụng sẽ chết ngay.

Nhưng ngay sau đó, xảy ra chuyện khiến gã không dám tin.

Đối phương hoàn toàn không tránh đi, ngược lại trực tiếp chộp tới.

Bùm!

Xương sói đâm xuyên bàn tay của đối phương, nhưng uy thế của đối phương không giảm, vẫn tiếp tục chộp tới, trực tiếp bóp cổ gã, lực lượng ập đến, ầm một tiếng, nửa người gã bị áp chế trên mặt đất.

- Cười này!

Lâm Phàm giơ cao cánh tay, năm ngón siết chặt, gầm nhẹ một tiếng đánh xuống một đấm.

Ầm ầm!

Xương sói đâm xuyên nắm đấm, tiếp đó đâm thủng cánh tay.

Chỗ cơ thể Tử U bị trọng kích cũng lõm xuống.

- Ngươi. . .!

Gã gào thét, thậm chí hơi khó tin.

Điên rồi.

Đây là tên điên.

Khuôn mặt Lâm Phàm hờ hững, thậm chí có chút điên cuồng, bùm một tiếng rút nắm đấm ra từ xương sói, máu tươi ồ ạt chảy xuống đất, sau đó lại đấm ra một quyền.

Ầm!

Đầu Tử U liên tục đập xuống đất, nửa bên đầu lõm vào.

Gã gầm rú:

- Ngươi không giết được ta đâu!

Hình dạng cuối cùng của cương thi, sức chịu đựng của cơ thể cực kỳ đáng sợ, dù bây giờ bị Lâm Phàm đánh bầm dập vẫn đang không ngừng hồi phục.

Nhưng giờ phút này gã không thể dựa vào loại khôi phục kinh khủng này.

Mà phải là giãy dụa.

Gã chỉ có thể vùng vẫy thoát khỏi tay Lâm Phàm.

Nhưng cánh tay không hề nhúc nhích, mặc kệ gã giãy giụa ra sao vẫn không cách nào thoát ra.

- Giết được hay không thì phải thử mới biết.

- A đúng rồi, hình dáng này của ngươi không tệ, đúng lúc tông môn ta đang thiếu chó giữ nhà, ngươi rất có tiềm năng.

Thật ra Lâm Phàm muốn chơi chết đối phương.

Nhưng đột nhiên phát hiện rằng còn sống thì sẽ có tác dụng lớn hơn.

Tông môn lớn như vậy, xa hoa như vậy thì không thể thiếu chó giữ nhà.

- Ngươi dám cả gan nhục nhã ta!

Tử U tức điên lên, quá đáng, thật sự rất quá đáng.

Đối phương vậy mà muốn biến gã thành chó giữ nhà, dù có chết gã cũng không làm.

Lâm Phàm lười nói nhảm với Tử U, giơ nắm đấm liên tục đánh xuống.

Dù cánh tay hắn đã máu thịt nhầy nhụa nhưng động tác vẫn không chút nào chần chừ, cho dù đánh cũng phải đánh đối phương kêu phụ mẫu, như vậy mới được.

Tử U bị đánh toàn thân đau nhức.

Truyền thừa gã lấy được là truyền thừa cương thi, bất tử bất diệt, cơ thể cường đại.

Nhưng bây giờ gã cảm nhận được đau đớn.

Một loại cảm giác bất lực toát ra từ sâu trong đáy lòng của gã.

Tử U quát:

- Nói đi, ngươi nói cho ta!

Nhưng Lâm Phàm hoàn toàn phớt lờ gã, tiếp tục đấm xuống từng quyền.

Tử U nhớ lại chuyện xảy ra trước đó.

Đầu óc mơ hồ, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Lúc trước rõ ràng đã giết chết.

Sao giờ lại khỏe mạnh như vâm thế này.

Lúc gã vẫn đang suy nghĩ về những điều này thì cảm giác đau đớn từ trên người lần nữa truyền đến.

Một nơi ở trên cơ thể của gã trực tiếp bị một đấm tạc nổ.

Mặc dù không phải chỗ quan trọng, nhưng loại cảm giác đau đớn đó tra tấn Tử U khiến gã gào thét.

Tử U hét lên:

- Dừng tay, cho ta nói một câu được không!?

Lâm Phàm vẫn không ngừng tay, hắn nói:

- Chiến đấu thì đừng nói chuyện, toàn là lời nói nhảm.

Nhưng trong lòng hắn cũng nói thầm.

Truyền thừa cương thi đúng là lợi hại, tuy sức mạnh này đối với hắn cũng không quá mạnh gì, nhưng cơ thể rất cứng rắn.

Hoặc nên nói đây là cơ thể có sức chống chịu mạnh nhất mà hắn từng gặp qua.

Nhưng đáng tiếc, cũng chỉ là bao cát mà thôi.

Lòng Tử U nhỏ máu, loại nhục nhã đó bao trùm gã, khốn kiếp.

Nhưng không biết vì sao, lúc ánh mắt của gã nhìn nam nhân này thì trong lòng lại có cảm giác sợ hãi.

Cánh tay máu thịt be bét của đối phương không hề run rẩy, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Từng đấm đánh xuống người gã.

Loại lực lượng mạnh mẽ đó trực tiếp nổ tung, gã cũng cảm giác cơ thể của mình sắp tan rã, sức khôi phục cũng không đuổi kịp tốc độ oanh kích của đối phương.

Răng rắc!

Ngay lúc gã đang suy nghĩ, một âm thanh trong trẻo truyền đến.

Giật mình nhìn lại thì phát hiện xương sói trên người gã đã vỡ nát.

Chương 1226: Ngươi nói có chút dọa người (3)

- Sao có thể như vậy?!

Tử U không dám tin.

Xương sói trên người gã là thứ cứng rắn nhất trên đời.

Sao có chuyện sẽ bị đánh nát được?

- Nghĩ gì đó, một kích cuối cùng cho ngươi khóc luôn.

Giờ phút này, mười ngón tay của Lâm Phàm đan vào nhau, lực lượng ngưng tụ ở giữa, sau đó gầm nhẹ một tiếng, hai nắm đấm như búa tạ rơi xuống.

- Không!!!

Tử U sợ hãi, gã cảm giác được một loại lực lượng cực kỳ khủng bố ập xuống.

Nếu không tránh đi chắc chắn sẽ chết.

Ầm ầm!

Đánh ra một đấm nhưng không cảm giác đụng vào thịt, chắc đã đánh lệch.

Lâm Phàm nói:

- Mụ nội nó, có như thế mà ngươi đã sợ rồi.

Vốn tưởng đối phương sẽ liều chết tới cùng với hắn, ai ngờ mới đánh đã chạy, né tránh một đấm này.

Phương xa.

Trên người Tử U đều là máu tươi, nửa cái đầu biến mất, máu thịt đều đang nhấp nháy.

Lúc vừa mới chạy trốn thì trúng nắm đấm của đối phương, nửa bên đầu bị mất.

Nếu chậm chút nữa e rằng gã đã chết chắc rồi.

Tử U nghe được đối phương nói gã sợ, lửa giận trong lòng chút nữa đã đốt chết Lâm Phàm.

Nhưng không còn cách nào.

Hiện tại gã xem như đã nhìn thấu rốt cuộc thực lực của bản thân chênh lệch với đối phương là bao nhiêu.

Tử U hỏi:

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Đối phương không có khả năng không có tiếng tăm gì, lúc trước chưa có truyền thừa thì gã là phế vật, hoàn toàn không có khả năng biết cường giả khủng bố như thế.

Lâm Phàm cười:

- Ta là người đến diệt ngươi.

Lòng Tử U tràn đầy hoảng sợ:

- Ta không oán không thù với ngươi, cũng chưa bao giờ nhìn thấy ngươi, cần gì làm khó ta như vậy. Thực lực của ngươi rất mạnh, mà thực lực của ta cũng mạnh không kém, biết đâu chúng ta có thể trở thành bằng hữu thì sao.

Lâm Phàm cắt ngang:

- Chờ chút, ngươi nói thế là sai rồi, thực lực của bản phong chủ đúng là rất mạnh, nhưng thực lực của ngươi lại rất yếu, đừng đánh đồng với bản phong chủ, ngươi không có tư cách này.

Mợ nó!

Tử U cảm thấy đối phương nói chuyện quá cuồng vọng.

Nhưng không có cách nào.

Hoàn toàn không chơi hơn đối phương được.

Lâm Phàm nói:

- Về phần tại sao đến diệt ngươi, lý do rất đơn giản, ngươi không yêu thích hòa bình thế giới.

Tử U nghe không hiểu.

Rất muốn hỏi rốt cuộc ngươi đang nói cái quỷ gì.

Nhưng tình huống hiện giờ đã như thế thì không thể suy nghĩ nhiều được.

Đầu của gã dần hồi phục lại, cảnh giác Lâm Phàm, đồng thời tìm kiếm cơ hội chạy trốn.

Thực lực đối phương rất mạnh.

Có chút điên cuồng nữa.

Lâm Phàm không muốn nói nhảm nhiều với đối phương:

- Muốn chạy? Nhà ngươi có chút không thành thật, ngươi cho rằng mình có thể chạy?

Trước kia, lúc đối phương muốn chạy, hắn dùng Hữu Sắc Nhãn Tình là kéo về liền.

Nhưng bây giờ đã khác.

Lãng phí thời gian là lãng phí mạng sống.

Nháy mắt Lâm Phàm biến mất tại chỗ, sau đó xuất hiện trước mặt Tử U, thấy mình bị đập tơi bời phản chiếu trong mắt đối phương

Ầm ầm!

Tiếng nổ nổi lên không ngừng.

Thiên địa nổ vang.

Tần Phong hoàn toàn phục sát đất:

- Hàn huynh, sư huynh của ngươi dữ dội quá!

Quá lợi hại.

Ép tiểu đệ của tên kia không có chỗ để trốn.

Hiện tại ngay cả lão đại cũng bị Lâm huynh đập cho nổ nát, ngẫm lại cảm thấy rất kinh khủng.

Qua hồi lâu.

Âm thanh kêu rên, cầu xin truyền đến.

- Đừng đánh nữa.

- Đừng đánh ta.

Lúc này, tiếng cầu xin của Tử U truyền tới.

Lâm Phàm ngừng tay, đánh hơi quá trớn, dù sao bắt được là sẽ bị đánh một trận tơi bời.

Từ điểm này hắn phát hiện một điều.

Lực lượng của thần vật dù sao cũng là của chính nó, mãi mãi không thể là của mình.

Tử U dung hợp thần vật, nâng thực lực của gã lên tới cảnh giới rất cao, nhưng bản thân ra tay thì hoàn toàn không có bất kỳ sức đánh trả nào.

Nếu là tự mình tu luyện thì chắc chắn không có khả năng thua thảm như vậy, ít nhất cũng sẽ khiến hắn tốn khá nhiều sức lực.

Khi lấy được thần vật, Phật Ma xem đó là nền tảng đi lên con đường chỉ có bản thân y đi được

Hàn Bích Không hỏi:

- Sư huynh không giết hắn sao?

Thực lực của sư huynh khiến gã hoảng sợ, cảm giác quá khủng bố.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói:

- Giết hắn làm gì, lâu rồi ngươi chưa về tông môn nên không biết tông môn thay đổi, bây giờ cửa tông môn thiếu một con chó, ngươi nhìn hình dạng này của hắn đi, hợp quá phải không, thực lực cũng tạm được nữa.

Vốn ban đầu hắn không có suy nghĩ này.

Nhưng về sau, hắn cảm giác thực sự cần một con.

Nếu có người dám tới tông môn quậy phá, trực tiếp thả chó cắn người, bá đạo biết bao.

Hàn Bích Không hoàn toàn ngây người.

Gã thực sự không nghĩ rằng sư huynh lại có ý tưởng này.

Lợi hại.

Quá lợi hại.

Hàn Bích Không lo lắng nói:

- Sư huynh, thủ đoạn của hắn rất tàn nhẫn, ngươi ở trong tông môn thì không có việc gì, nhưng nếu ra ngoài thì phải làm sao đây?

Lâm Phàm cười:

- Sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Sống trong BUFF sợ hãi mà gã còn muốn xoay người sao?

Đúng là nằm mơ.

Lần này kiếm điểm tích lũy không tệ.

Kiếm một vố lớn.

Nhưng khoảng cách đột phá đến Chúa Tể Nhất Thế cảnh còn cần rất nhiều.

Có lẽ nên thông báo với Tri Tri Điểu một chút.

Báo cho hắn biết vị trí những người có được thần vật mà hoạt động 'sôi nổi'.

Tuy không có thù hằn gì, nhưng đâu có ai quy định rằng không có thù liền không thể chọc giận ngươi.

Huống chi, giữ gìn hòa bình thế giới là lý tưởng và mục tiêu vĩ đại biết bao.

Nhất định phải bảo vệ đến cùng.

Nghĩ nhiều như vậy cũng chỉ muốn kiếm điểm tích lũy, tìm đại một lý do, làm việc phải có bằng chứng mới được.

Lâm Phàm hỏi:

- Sư đệ muốn cùng ta về tông môn không?

Nhưng hắn biết hỏi cái này cũng như không.

Hàn Bích Không có suy nghĩ của riêng mình.

Hàn Bích Không nói:

- Không được sư huynh, ta vẫn ở lại bên trong Hải Quân, tôn chỉ nơi này rất hợp với niềm tin của ta, cho dù ngày nào đó chết đi, ta tuyệt đối sẽ không hối hận.

Tần Phong nhẹ nhàng thở ra.

Lúc nghe Lâm huynh hỏi Hàn Bích Không muốn trở về không, gã đã bị dọa.

Nếu Hàn huynh trở về thì tổ chức Hải Quân sẽ tổn thất nặng nề, mất đi một cường giả.

Quan trọng hơn là đầu óc Hàn huynh nhạy bén, có thể nghĩ ra rất nhiều biện pháp.

Lâm Phàm ném vài cái chí bảo Nguyệt Thần tộc qua:

- Giữ lại đi, lúc có người chết thì dùng, có thể cứu về.

- Đa tạ sư huynh.

Hàn Bích Không gật đầu, trong lòng kinh ngạc, không nghĩ tới sẽ có bảo bối như vậy.

Sau đó Lâm Phàm mang Tử U rời đi.

Truyền thừa cương thi chẳng qua cũng chỉ đến thế.

Không phải lực lượng do bản thân tu luyện thì cuối cùng sẽ yếu đi rất nhiều.

Tần Phong nhìn bóng dáng Lâm Phàm rời đi, chìm vào suy tư, lẩm bẩm:

- Lợi hại, tới khi nào ta mới có thể lợi hại giống Lâm huynh đây.

Hàn Bích Không không trả lời, nhìn thoáng qua Tần Phong.

Sợ là đời này đều không có hi vọng.

Ở khu rừng nào đó.

Lâm Phàm đáp xuống, lấy Thiên Hà Vương Đỉnh ra, trên người có chút bẩn, cánh tay thì máu thịt be bét.

Hắn vừa mới ở chỗ kia tự giải quyết chính mình, dù sao có chút không tốt lắm.

Lấy ra trường kiếm, trực tiếp đâm mình một nhát.

Mười giây sau.

Lâm Phàm trần như nhộng, tinh khí thần rất tốt xuất hiện, nhảy thẳng vào trong Thiên Hà Vương Đỉnh, thư giãn ngâm mình.

Tử U vẫn giữ hình dạng sói, đang ngồi xổm ở bên cạnh run cầm cập.

Gã không dám biến về hình dạng ban đầu, không phải không muốn, do đối phương không cho.

- Phù!

Lâm Phàm thở phào, lỗ chân lông toàn thân đều mở ra, hít vào không khí mới mẻ.

Cho tới bây giờ, chiến đấu luôn khiến hắn vui sướng, bây giờ tình huống giới vực càng làm cho hắn cảm thấy cực kỳ vui vẻ.

Thần vật tìm kiếm ký chủ, tăng cường thực lực của đối phương, tạo ra không ít cường giả đỉnh cao.

Nhưng những cái này không đáng kể.

Dù gì cũng chỉ là điểm tích lũy.

Đột nhiên, Lâm Phàm mở to mắt.

- Đã đến rồi thì ra đi, còn cần ta xin ngươi?

Xung quanh có hơi thở mịt mờ truyền tới.

Nếu không phải đang ngâm mình, thả lỏng tâm tính thì không chắc có thể cảm nhận được.

- Là ngươi?

Lúc bóng người kia từ trong bóng tối bước ra, Lâm Phàm có chút kinh ngạc.

- Xích Diễm Hoàng, ngươi còn dám tới tìm bản phong chủ?

Lâm Phàm rất khâm phục sự can đảm của Xích Diễm Hoàng.

Xích Diễm Hoàng nói:

- Có gì mà không dám. Ta theo dõi ngươi đã lâu, lần này ra mặt nói chuyện không phải muốn đánh nhau với ngươi mà vì muốn nói cho ngươi biết một chuyện.

Trong lòng của gã không chịu nổi.

Tiểu tử này chặt đứt hai sừng của gã, mối thù vẫn còn khắc sâu trong lòng.

Lâm Phàm không nể mặt nói:

- Có gì hay để nói, thực lực ngươi yếu như vậy, nói chuyện phiếm với bản phong chủ, bàn bạc công việc với ngươi thì bản phong chủ có thể chiếm được chỗ tốt gì, làm vậy có khác nào kiếm lời cho ngươi đâu.

Lời này có chút tổn thương người.

Đặc biệt Xích Diễm Hoàng là cường giả Viễn Cổ, thực lực đã tới Hỗn Nguyên cảnh đỉnh.

Yếu?

Nói đùa.

Nếu như vậy vẫn nói là yếu thì ngươi đi tìm cường giả thật sự đến cho ta xem đi.

Xích Diễm Hoàng nghiến răng nói:

- Ngươi quá kiêu ngạo.

Tuy Xích Diễm Hoàng tìm tiểu tử này, nhưng phải luôn áp chế lửa giận trong lòng mới ra mặt được.

Nhưng đâu ngờ tiểu tử này nói chuyện gay gắt, không biết ăn nói gì cả.

Chương 1227: Xác ướp cổ

Lâm Phàm gật đầu, khuôn mặt lạnh nhạt nói:

- Ừm, bản phong chủ kiêu ngạo thế đó, ngươi có thể làm gì.

Xích Diễm Hoàng siết chặt hai tay, rất muốn đánh người.

Xích Diễm Hoàng nói:

- Được, ngươi kiêu ngạo, ta nhịn. Ta tới tìm ngươi không phải vì muốn cãi nhau với ngươi, mà là muốn nói cho ngươi biết một việc.

Rào rào!

Lâm Phàm từ trong Thiên Hà Vương Đỉnh đứng dậy, trên người chảy xuống giọt nước.

- Bản phong chủ không muốn nói nhưng phát hiện đầu óc của ngươi không được tốt .

Hắn lấy ra một bộ đồ từ trong trữ vật giới chỉ khoác lên người, đồng thời đi từng bước tới gần Xích Diễm Hoàng.

- Ý ngươi là sao?

Ngược lại Xích Diễm Hoàng không phát hiện có gì không ổn, vẫn mờ mịt nhìn Lâm Phàm.

Đầu óc không được tốt?

Gã sống lâu như vậy, có chuyện gì mà chưa từng trải qua, kinh nghiệm của bản thân không phải người thường có thể tưởng tượng được.

Lâm Phàm hỏi:

- Bản phong chủ có thù oán với ngươi không?

Xích Diễm Hoàng vẫn không hiểu ý của đối phương, nhưng nghe lời này thì gã nói ra:

- Có thù.

Giữa hai người đúng là có thù.

Nhưng nếu không phải vì có ý tưởng thì gã tuyệt đối sẽ không tìm tiểu tử này.

Chỉ là còn chưa suy nghĩ được bao lâu thì biến động đã xảy ra.

Lâm Phàm thừa dịp Xích Diễm Hoàng ngây người trực tiếp tiến lên vung nắm đấm, lực lượng cuồng bạo nặng nề đánh vào phần bụng của Xích Diễm Hoàng.

Lực lượng đó khiến phần bụng của Xích Diễm Hoàng bị khuấy động như sắp nổ tung.

- Đầu óc của ngươi đúng là có vấn đề. Bản phong chủ có thù oán với ngươi, nhưng không đi tìm ngươi, thế mà ngươi dám tự đưa mình tới cửa, ngươi nói xem thần kinh của ngươi có tỉnh táo không?

- Mà cũng chẳng sao, ngươi tự đưa tới cửa tiết kiệm thời gian khi bản phong chủ đi tìm ngươi.

Lâm Phàm cười, hắn đột nhiên phát hiện ra đầu óc của cường giả Viễn Cổ hầu như đều có chút vấn đề.

Rắc!

Sắc mặt Xích Diễm Hoàng đỏ bừng, lộ ra vẻ thống khổ.

Đầu óc của gã có chút mờ mịt.

Hình như không hiểu chuyện này là sao.

Gã ngẩng đầu nhìn Lâm Phàm:

- Ngươi. . .

Lâm Phàm chộp cổ Xích Diễm Hoàng, lại đánh ra một đấm, lực lượng cuồng bạo khiến nửa bên mặt gã lõm xuống, nhiều máu tươi từ trong miệng gã chảy ra.

Lâm Phàm nói:

- Gì mà ngươi ta, đừng nói với bản phong chủ bất cứ chuyện gì. Bản phong chủ biết giữa hai ta có thù oán, ngươi tự đưa mình tới cửa, bản phong chủ sao có thể từ chối được.

Xích Diễm Hoàng rống giận:

- Ngươi bị khùng hả!

Gã cảm giác đối phương có vấn đề về thần kinh.

Nếu không có thì sao xảy ra chuyện như vậy được?

Sôi trào.

Từ trên người Xích Diễm Hoàng sôi trào nhiều ngọn lửa, sau đó nháy mắt bao trùm Lâm Phàm.

- Ta tới tìm ngươi nói chuyện, ngươi đừng khinh người quá. . .

Bùm bùm!

Lâm Phàm đấm ra một quyền, Xích Diễm Hoàng đột nhiên hé miệng, hàm răng dính máu văng ra ngoài.

- Có chuyện gì đâu mà nói, cũng chỉ lòng vòng mấy thứ, lão tử không cần. Đã tới thì đừng nghĩ đi, coi như ngươi tự tìm chết.

Hắn tùy ý để những ngọn lửa này thiêu đốt trên người mình, không hề sợ hãi.

Không đau không ngứa.

Da hơi khét tí thôi chứ có gì.

- Đáng giận, ta tới tìm ngươi. . .

Ầm!

Lâm Phàm lại đánh ra một đấm:

- Đừng nói nữa, bản phong chủ không muốn biết.

Thực lực của Xích Diễm Hoàng không yếu.

Nhưng bất kể là ai, chỉ cần bị Lâm Phàm bắt được trong tay thì giãy dụa chỉ phí công.

- Mợ nó!

Xích Diễm Hoàng tức giận, hai tay không ngừng lại. Gã tìm Lâm Phàm để nói chuyện, nhưng đối phương trực tiếp ra tay, ngay cả nói chuyện với nhau cũng chưa nói câu nào.

Có thù thì sao.

Lúc có lợi ích thì dù là thù giết phụ thân cũng có thể tạm thời quên đi.

Một luồng lực lượng kinh khủng ngưng tụ trên hai tay Xích Diễm Hoàng, sau đó trực tiếp đánh vào lồng ngực Lâm Phàm.

Khóe miệng Lâm Phàm chảy máu, nhưng mặt vẫn không hiện lên cảm xúc gì, lại tung ra một đấm đánh vào người Xích Diễm Hoàng.

Mỗi người đánh một đấm.

Hắn chưa từng sợ bất cứ ai, dù chiêu vừa rồi rất dễ tránh nhưng hắn không thèm tránh né.

Cường giả không sợ hãi.

Cứ thoải mái đánh, xem ai té xuống đất trước.

Một lúc sau.

Mặt Xích Diễm Hoàng bê bết vết máu.

Vô cùng thê thảm.

Có chút không dám nhìn thẳng.

Lâm Phàm tốt hơn nhiều, không bị vết thương gì, chỉ chảy chút máu cùng với ngọn lửa nồng đậm bao trùm toàn thân mà thôi.

- Tốt, kết thúc được rồi.

Lâm Phàm giơ Xích Diễm Hoàng lên, bản thân cũng trở thành người lửa, giơ tay lên đưa ra phía sau, chuẩn bị đánh một đấm hạ gục Xích Diễm Hoàng.

Xích Diễm Hoàng yếu ớt.

- Ngươi sẽ hối hận.

- Trên thế gian này chỉ mình ta biết một con đường sống, vốn muốn tìm ngươi hợp tác nhưng ngươi lại không biết quý trọng, ta sẽ ở dưới chờ ngươi.

- Ha ha ha. . .

Lâm Phàm vốn định ra quyền, nhưng nghe Xích Diễm Hoàng nói lời này thì đánh chậm lại, hiếu kỳ hỏi:

- Ngươi nói có chút dọa người, nói thử xem rốt cuộc là chuyện gì.

Thật là thơm!

Một con mắt của Xích Diễm Hoàng đã sưng vù, cố gắng mở to mắt nhìn chằm chằm Lâm Phàm, nhếch mép cười khẩy nói:

- Ha ha ha! Muộn rồi, tất cả đã muộn, ngươi đã đập nát kiêu ngạo của ta, giẫm đạp tự tin của ta dưới chân rồi. Ta cho ngươi biết, cường giả không cho phép nhục nhã, ngươi đối với ta như vậy, dù bây giờ có quỳ gối trước mặt ta thì ta cũng sẽ không nói, ngươi tiếp tục càn rỡ đi, nhưng sẽ không lâu đâu, rồi sẽ có ngày ngươi phải hối hận! Từng có cơ hội sống bày ra ở trước mắt nhưng không biết quý trọng, chờ tới lúc mất đi thì đã muộn màng!

Xích Diễm Hoàng nói xong cười phá lên, vừa ọc bãi máu.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Lời ngươi nói khiến ta nhớ một người. Thôi, ngươi đã không hiểu thì đánh vậy, ăn đòn nhiều sẽ tự động ngoan.

Con ngươi Xích Diễm Hoàng co rút, dường như không ngờ tới.

Mợ nó, gã đã nói đến mức này rồi mà vẫn muốn đánh gã?

Theo tình huống bình thường thì khi biết có bí mật quan trọng, chắc chắn đối phương sẽ không ra tay, sẽ tìm mọi cách hỏi thăm bí mật đó là gì.

Có lẽ gã đã không nói rõ ràng nên đối phương không nghe hiểu chăng?

Thế là Xích Diễm Hoàng tổ chức ngôn ngữ, chuẩn bị lần thứ hai giao lưu.

- Ngươi hãy nghe cho kỹ. . .

Ầm!

Lời còn chưa nói hết đã bị Lâm Phàm đấm trúng vào mặt, máu phun ra ồ ạt.

Mợ nó, làm ơn nghe cho hết rồi đánh được không? Có cần như vậy không?

Xích Diễm Hoàng rống giận, hận không thể giết chết Lâm Phàm:

- Đồ khốn nạn, ta sẽ không bỏ qua ngươi!

Khinh người quá đáng, cực kỳ quá đáng.

Bây giờ thì Xích Diễm Hoàng hối hận, vì sao mình đến tìm tiểu tử này.

Tìm người khác không tốt hơn sao? Cứ phải tìm tiểu tử này, nhìn xem bây giờ gã bị chộp trong tay, bị tiểu tử này đánh tơi bời một trận.

Gã có thực lực đầy mình nhưng không thể phát triển ra.

Lâm Phàm không nói nhảm nhiều với Xích Diễm Hoàng, máy móc đấm liên tục.

- Nói nhảm quá nhiều, đánh phục ngươi là tốt nhất.

Lâm Phàm rất tò mò Xích Diễm Hoàng được tin tức kinh người gì.

Lúc trước hắn cho Xích Diễm Hoàng con đường sống, hỏi thăm tình huống cụ thể, nhưng đối phương không nói, vậy đành chịu, thuần phục trước rồi hỏi lại.

Qua hồi lâu.

Xích Diễm Hoàng kêu rên:

- Đừng đánh nữa, cầu ngươi đừng đánh nữa!

Đánh qua đánh lại, không hiểu sao sâu trong lòng Xích Diễm Hoàng dâng lên nỗi sợ vô hạn với Lâm Phàm, dường như nghĩ đến cái tên thôi đã làm gã sợ run cầm cập.

Bộp!

Lâm Phàm thả tay ra.

Xích Diễm Hoàng tê liệt ngã xuống đất, hai tay ôm người, run lẩy bẩy, thật sự bị đánh sợ.

Lâm Phàm nhìn Xích Diễm Hoàng ngồi bệch dưới đất, hỏi:

- Nói, ngươi rốt cuộc phát hiện cái gì?

Thật sự là rất tò mò.

Xích Diễm Hoàng nghe giọng của Lâm Phàm thì run bắn người, mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu từ trên đầu rơi xuống, sau đó mở miệng nói:

- Ta . . . ta phát hiện một xác ướp cổ.

Lâm Phàm suy nghĩ nhưng vẫn không hiểu:

- Ngươi phát hiện xác ướp cổ thì kệ nó chứ, có năng lực gì? Đã chết rồi còn gì, hay là xác chết của kẻ yếu qua miệng ngươi thì trở nên ghê gớm hơn?

Xích Diễm Hoàng sợ sệt, giọng run run:

- Không phải, ta còn biết xác ướp cổ này dường như có quan hệ với thương thiên, ta phát hiện nó trong một món cổ vật ở Nguyên Tổ Thâm Uyên.

Xích Diễm Hoàng bị Lâm Phàm đánh sợ, nghe giọng thôi đã sợ nhũn chân, càng đừng nói là thấy mặt người.

Lâm Phàm nổi hứng lên, Xích Diễm Hoàng nói thông tin này khiến hắn rất tò mò.

Rốt cuộc là thứ gì mà kinh người như thế?

- Đừng nói nhảm, mang ta đi nhìn xem.

Hắn không muốn nghe Xích Diễm Hoàng nói nhiều, muốn tự mình xác nhận.

Nếu thật sự là đồ tốt thì có là xác chết hắn cũng khiêng về, còn nếu là phế vật thì sẽ vứt bỏ.

Lâm Phàm nói với Tử U bằng giọng gay gắt chất chứa uy hiếp:

- Cẩu Tử, trở về nơi ngươi nên ở, ngồi chờ ở tông môn, nếu bị ta phát hiện ngươi chạy trốn sẽ đập nát đầu chó của ngươi.

Nhưng dùng chiêu uy hiếp rất có hiệu quả với Tử U.

Tử U run rẩy, rõ rành rành là sợ hãi.

Tử U đạt được cương thi truyền thừa, càng tiến hóa đến xác chết chung cực là sói.

Nhưng bây giờ bị người xem như chó, tổn thương biết bao.

Tử U nháy mắt biến mất trong thiên địa, địa điểm rất rõ ràng, nó ngoan ngoãn đi làm chó giữ nhà, nếu có ý đồ khác mà bị bắt về thì càng thảm hơn.

Lâm Phàm nói:

- Dẫn đường.

Xích Diễm Hoàng không dám không nghe, ở phía trước dẫn đường.

Thân hình của Lâm Phàm như ngọn núi cao đè nặng trong lòng Xích Diễm Hoàng, gã không sinh ra chút ý nghĩ chống cự.

Chương 1228: Xác ướp cổ (2)

Bên kia thiên địa.

Đại Yêu Sư và nhà khoa học đều là tên điên, sinh mệnh chỉ là cỏ rác trong mắt hai người, chỉ cần có thể hoàn thành thí nghiệm, dù hy sinh nhiều hơn nữa cũng không tiếc.

Dù Đại Yêu Sư nghe theo Lâm Phàm nhưng với người xa lạ thì gã vẫn sẽ lộ ra vẻ hung ác, mặc kệ ngươi là nam nữ già trẻ, tất cả phải xả thân cho sự nghiệp vĩ đại.

Đại Yêu Sư hưng phấn quát, hai tay run run:

- Thành công!

Nhà khoa học ở bên cạnh cười tươi nhìn thành phẩm hoàn mỹ trước mắt, cảm giác mọi sự cố gắng đều đáng giá.

Trước mắt hai người là người sinh hóa có được sự sống, bề ngoài dữ tợn khủng bố, không còn là loại máy móc hóa như lúc trước nữa. Hoặc nên nói là thú sinh hóa có lực lượng tuyệt đối.

Hình thể cao lớn khoảng chừng mấy chục trượng, trên người có nhiều vết sẹo, đều là thịt của vô số yêu thú khâu lại với nhau. Có thể thấy trái tim đập ở phần ngực.

Hơi thở mang tính chất huỷ diệt toát ra từ thú sinh hóa.

Hai người thí nghiệm vô số vật liệu, không biết chơi chết bao nhiêu yêu thú, cuối cùng tìm ra cách tốt nhất.

Nhà khoa học cười, nụ cười rất âm trầm, như ác ma rít gào trong địa ngục:

- Đại Yêu Sư, ngươi quả nhiên giống như ta, đều là kỳ tài trên cõi đời, hai chúng ta liên hợp thì còn cái gì không thể giải quyết được?

Đại Yêu Sư vươn tay vuốt ve tác phẩm nghệ thuật trước mắt, mắt lộ tia hưng phấn:

- Đúng vậy, nghệ thuật rất hoàn mỹ, đây là tâm huyết của chúng ta.

Lúc Đại Yêu Sư chỉ có một mình vẫn luôn nghiên cứu, nhưng rất khó đánh vỡ cực hạn.

Sau khi gặp nhà khoa học, Đại Yêu Sư phát hiện mọi thứ đều suôn sẻ, tìm được con đường chân chính.

Nhà khoa học nhìn chằm chằm kiệt tác trước mắt:

- Nên đặt tên cho nó, Đại Yêu Sư thấy tên nào hay?

Đại Yêu Sư trầm tư hồi lâu, sau đó lộ ra nụ cười dữ tợn:

- Chúng ta tạo thần, vậy chẳng bằng gọi là Tạo Thần Số Một đi.

Nhà khoa học giang hai cánh tay, bày ra điên cuồng:

- Ừ, tên hay đấy, đúng rồi, chúng ta đang tạo thần. Ta tin tưởng khi hai chúng ta hợp tác sẽ là thần vĩ đại nhất thế giới này, bất cứ ai dám can đảm cản đường đi của hai ta đều đáng chết!

Nhà khoa học vung tay lên:

- Đi, đồ sát đi, bổ sung lực lượng của ngươi!

Tạo Thần Số Một không có tình cảm biến mất tại chỗ, lao về phía xa xăm có dấu hiệu sự sống.

Bộp!

Nhà khoa học vỗ vai Đại Yêu Sư:

- Đại Yêu Sư, không, huynh đệ của ta, kiến thức của ngươi thắng được sự tôn trọng của ta. Về sau hai huynh đệ cùng nhau hợp sức, trên đời này không có ai ngăn bước chân của chúng ta được, ta nguyện ý cùng ngươi chia sẻ thành quả chung.

Đại Yêu Sư cười, nụ cười vẫn khiến người sợ hãi:

- Đúng vậy, ngươi cũng là huynh đệ của ta.

Hai người điên nhìn nhau, dù mới ở chung không lâu nhưng nhờ kỹ thuật dẫn dắt, quan hệ giữa hai người bỗng ấm lên đến mức độ bạn chí cốt.

Hai người bắt đầu thảo luận thành quả nghiên cứu khoa học.

Nhà khoa học đề nghị lấy xác chết của cường giả viễn cổ làm cơ

sở nghiên cứu có lẽ sẽ sáng tạo ra tồn tại cường đại hơn nữa.

Tạo Thần Số Một rất cường đại, dựa theo đặc tính sinh mệnh nội tại không ngừng tăng lên thực lực của mình, dù không thể tiến hóa vô hạn nhưng tiềm lực phát triển vẫn rất mạnh.

Đại Yêu Sư có mục tiêu giống nhà khoa học, đó là nghiên cứu ra tồn tại có thể tiến hóa vô hạn.

Dù con đường này không dễ đi thì hai người sẽ không bỏ cuộc, bọn họ tin tưởng chắc chắn làm được.

. . .

Lâm Phàm lơ lửng trên cao, hỏi:

- Xích Diễm Hoàng, nơi này có xác ướp cổ mà ngươi nói đến?

Phía dưới là một hiệp cốc, nhưng trông hơi kỳ lạ.

Nhiều vật chất bí ẩn bắn ra từ hiệp cốc, sau đó bay lên trời, dần tan biến không dấu vết.

Hiệp cốc này bị vật chất màu xám bao phủ, không thấy rõ tình hình bên trong.

Xích Diễm Hoàng ngồi xổm một bên, không dám nhìn thẳng Lâm Phàm:

- Đúng đúng.

Gã thật sự bị đánh sợ.

Lâm Phàm nhìn hồi lâu, cẩn thận cảm ngộ hơi thở phát hiện từ bên trong.

Đúng là không tầm thường.

Xích Diễm Hoàng không nói sai.

Không.

Dù có người muốn gã nói dối nhưng bị buff bao trùm, gã tuyệt đối không dám nói láo một chữ nào.

Đây là sự lợi hại của buff.

- Đi, xuống dưới với ta.

Mặc kệ là cái gì, ít nhất phải đến bên trong nhìn xem, chứ không thì trời biết bên trong rốt cuộc có cái gì.

Xích Diễm Hoàng run cầm cập, không biết là vì sợ Lâm Phàm hay tràn ngập sợ hãi với nơi này.

Gần đây từ thương thiên liên tục xuất hiện, rõ là sắp có chuyện lớn.

Tiếc rằng Lâm Phàm này có thể sợ ai chứ không sợ phiền phức.

Bên ngoài hiệp cốc.

Khi đáp xuống, Lâm Phàm phát hiện mình thật nhỏ bé trước hiệp cốc này.

Lối vào hiệp cốc tựa như cánh cửa địa ngục, bên trong một mảnh xám xịt, không nhìn thấy bất cứ vật gì. Nơi hắn đứng thì an toàn, giống như ngăn cách hai nơi khác nhau.

Lâm Phàm xòe bàn tay chạm mặt đất.

Cảm giác!

Hắn tu luyện công pháp rất tạp, nhưng có công pháp đặc tính rất bá đạo.

Hắn vận dụng cảm giác nhiều lần đến quen tay rồi.

Lực lượng xuyên thấu qua năm ngón tay lan tràn đến hiệp cốc.

- A?

Lâm Phàm phát hiện trong hiệp cốc có lực lượng bí ẩn chống cự không cho dò xét.

Nhưng còn rất yếu, không thể ngăn cách hắn hoàn toàn.

Càng vào sâu Lâm Phàm cảm giác lực lượng này càng ngày càng cường đại.

Hiếm có lực lượng nào ngăn cản hắn dò xét, từ điểm này đã nói lên bí mật giấu trong hiệp cốc này hơi thú vị.

Một lúc sau, lực lượng kia càng ngày càng cường đại, hoàn toàn

ngăn cách hết thảy, nhưng hắn cũng cảm nhận được chỗ sâu có một xác chết khổng lồ.

Lâm Phàm nói:

- Xích Diễm Hoàng, đưa món đồ ngươi lấy được cho ta xem thử.

Về thương thiên thì mười hai thần thú biết là được rồi, không ngờ Xích Diễm Hoàng cũng biết, vui đây.

Xích Diễm Hoàng giao thứ mình có được ra, đó là một cuộn tranh cổ xưa. Lâm Phàm nhìn thoáng qua thì hết muốn xem, việc này phải hỏi Lữ sư đệ mới được.

Lại là tranh, còn là bức tranh kỳ lạ, rõ ràng ăn hiếp người ngu mà, quá đáng.

Xích Diễm Hoàng sợ hãi hỏi:

- Xem không hiểu hả?

Lâm Phàm nghe vậy rất là không vui, có ý gì?

Hắn muốn gặn hỏi câu đó là có ý gì?

Xem không hiểu?

Nói đùa.

Ha ha!

Lâm Phàm chỉ có thể dùng nụ cười thừa nhận mang tính nhục nhã đáp lại Xích Diễm Hoàng.

- Đi, theo ta vào, cứ nói vớ va vớ vẩn, muốn bị đánh đúng không?

Xích Diễm Hoàng bị hù run bắn người, không dám nói nhiều.

Bước vào hiệp cốc, người Xích Diễm Hoàng dựng lên vòng bảo vệ ánh sáng ngăn chặn những vật chất bí ẩn.

- Ủa?

Lâm Phàm phát hiện những vật chất bí ẩn xuyên thấu lỗ chân lông thấm vào người hắn.

- Đây rốt cuộc là cái gì?

Hắn suy đoán nhưng không có kết quả, cảm giác rất thần kỳ.

Mà thôi, không rõ thì kệ vậy, rồi sẽ biết nó.

Tu luyện đến cấp bậc này đã tiếp xúc bí mật lớn nhất giới vực, dù ẩn giấu bí mật gì đều sẽ bị hắn vén màn che lên.

Lâm Phàm mang theo Xích Diễm Hoàng đi sâu vào trong, nhưng hắn bỗng cảm giác hơi khó chịu.

Mới rồi vận dụng cảm giác, hắn không phát hiện con đường xa xôi như vậy.

Thiên Đình.

Huyết Luyện lơ lửng trên trời, huyết khí trào dâng dung nhập vào người. Trong thời gian này Huyết Luyện đã ngưng tụ một ngàn viên Huyết Thần Tử, nhưng còn một chặng đường dài đến bốn ức tám ngàn vạn Huyết Thần Tử.

Cách đó không xa.

Phật Ma chép kinh niệm phật, không thay đổi tư thế, phật âm bao phủ ở chung quanh, lực lượng độ hóa khuếch tán bốn phía.

Nếu người khác làm hành vi này thì đó là có thù sâu, nhưng hết cách, không thể không đáp trả ơn cứu mạng, Huyết Luyện đành nhắm mắt làm ngơ.

Phật Ma bỗng ngừng lại, kinh văn trong tay đứt đoạn.

Phật Ma hỏi:

- Từ thí chủ có cảm giác có gì đó không ổn không?

Từ Hàn Minh mở mắt ra, thầm nhủ: Không ổn? Đương nhiên không ổn rồi, ta tu luyện, ngươi ngồi một bên chép kinh niệm phật, tâm tính đã sớm nổ tung, giờ còn hỏi ta có gì không ổn? Có liêm sỉ không vậy?

- Không có.

Phật Ma nhíu mày:

- Không đúng, bần tăng trong vô hình cảm giác có gì đó không ổn, nhưng tu vi có hạn, càng không thể lần tìm nguồn gốc.

Từ Hàn Minh cũng không biết Phật Ma đang nói cái gì, không hiểu thấu, rất khó nắm bắt.

Chợt một giọng nói vang lên:

- Ta biết vấn đề ở đâu!

Từ Hàn Minh và Phật Ma quay đầu nhìn lại, có một người đứng ở phía xa.

Đó là Huyết Ma Đế.

Hai người đã sớm phát hiện Huyết Ma Đế.

Từ khi Từ Hàn Minh tu luyện trên biển máu thì đối phương đã xuất hiện, luôn đứng đó.

Với Huyết Ma Đế thì khi Từ Hàn Minh đặt biển máu trong Thiên Đình là trái tim của gã nổ tung.

Bảo bối cỡ nào mà có uy thế như vậy?

Khi thấy biển máu thì gã đi không đặng, thầm nghĩ từ khi thấy ao máu thì ta chấp nhận ngươi làm huynh đệ.

Phật Ma hỏi:

- Vị thí chủ này biết nguyên nhân?

Huyết Ma Đế trầm tư một lát, băn khoăn nói:

- Có chút nghi ngờ nhưng không chắc chắn.

Đúng là vậy.

Phật Ma khó hiểu, tu vi của Huyết Ma Đế không quá mạnh, chỉ có cảnh giới Chúa Tể, nhưng đối phương có thể phát hiện vấn đề này thì chắc có cách gì đặc biệt.

Phật Ma hỏi:

- Đó là gì?

Huyết Ma Đế quan sát bốn phía, xác định không có ai mới mở miệng nói:

- Tông chủ.

Phật Ma:

- . . .

Từ Hàn Minh:

- . . .

Phật Ma không nói nhiều, tiếp tục chép kinh niệm phật:

- Tu luyện, tu luyện, bần tăng không có cảm giác có gì không ổn.

Huyết Ma Đế sửng sốt.

Chuyện gì vậy? Ta đã bảo là không ổn mà sao không tin?

Trong hiệp cốc.

Lâm Phàm phát hiện những vật chất bí ẩn thấm vào người đã bám vào nội tạng, đóng cục lại, cực kỳ cứng rắn, cố gắng không cho khí quan của hắn nhảy lên.

Có vấn đề, nhưng hắn không để bụng, đồ vật có vấn đề gì đều không làm hắn sợ hãi được.

Trước mắt dần rõ ràng hơn, hắn đã thấy rồi.

Xác ướp cổ mà Xích Diễm Hoàng nói tới đang ở ngay phía trước.

Chương 1229: Ngươi có gan cứ đánh ta (1)

- A?

Khi Lâm Phàm nhìn rõ thì phát hiện nơi này không chỉ có một bộ xác ướp cổ mà có đến bốn bộ.

Bốn bộ xác ướp cổ thân thể cao lớn giống như núi to ngồi trên ghế đá.

Lâm Phàm bỗng ngửi được mùi nguy hiểm tràn ngập xung quanh.

Lâm Phàm hỏi:

- Xích Diễm Hoàng, ngươi nói những cái này là thứ đồ gì?

Ngay sau đó hắn hơi ngạc nhiên, vì Xích Diễm Hoàng không đáp lại. Hắn quay đầu xem, thấy gã đứng ở phía xa, cúi đầu không nhúc nhích.

- Nói chuyện đi chứ!

Lâm Phàm không cảm giác Xích Diễm Hoàng có gì lạ, nhưng sau đó diễn ra cảnh tượng kinh người.

Thân thể Xích Diễm Hoàng dần vỡ ra thành từng mảnh lơ lửng giữa không trung.

- Ta không muốn chết!

Xích Diễm Hoàng nói xong cũng hoàn toàn biến mất.

Lâm Phàm gãi đầu:

- ???

Trò gì vậy? Nhìn không hiểu, ít ra nên cho thời gian nói rõ chứ, giờ không có thuyết minh gì cả.

Thùng!

Thùng!

Thùng!

Có âm thanh trầm đục vang lên, như tiếng nhịp tim đập.

Lâm Phàm quay đầu xem, âm thanh nhịp đập đinh tai nhức óc phát ra từ bốn bộ xác ướp cổ.

- Phù.

- Phù.

Hít vào thở ra.

Bốn xác ướp cổ bắt đầu hô hấp, những vật chất bí ẩn xung quanh điên cuồng ùa vào bốn bộ xác ướp cổ.

- Khoan đã, để ta suy nghĩ.

Lâm Phàm thầm nghĩ sự việc hơi khó chơi.

- Trời ơi, ta lại bị Xích Diễm Hoàng hố!

Giờ Lâm Phàm mới hiểu ra vì sao Xích Diễm Hoàng tìm hắn, tuy hai bên có mâu thuẫn không lớn nhưng cũng không nhỏ.

Có chuyện tốt mà muốn tìm đến hắn chia sẻ để được bình an, chắc chắn có vấn đề.

Hóa ra muốn dẫn hắn đến đây.

Nhưng khoan, có vấn đề mới.

Xích Diễm Hoàng dẫn hắn đến đây là muốn chơi chết hắn, nhưng vừa rồi gã đã chết thật, bỗng dưng chết ở trước mặt hắn.

Suy ra trong này hơi quỷ dị, khiến người khó hiểu rõ.

Lâm Phàm suy tư:

- Rốt cuộc là ai?

Tế bào não chết cực nhanh, vắt óc nghĩ nhức đầu nhưng Lâm Phàm vẫn không nghĩ ra là ai.

Đang lúc hắn suy nghĩ lung tung một luồng lực lượng kinh khủng ập tới.

Lâm Phàm ngước đầu lên, thấy một bộ xác ướp cổ sống lại đấm

về phía hắn. Lực lượng của cú đấm quá khủng bố, nghiền nát tất cả, vật chất bí ẩn trong hiệp cốc chấn động dạt ra một con đường.

Lâm Phàm giơ tay đỡ.

Bùm!

Sóng xung kích khủng bố khuếch tán ra, Lâm Phàm nhíu mày, lực lượng của đối phương quá mạnh, đây là việc khó giải quyết nhất mà hắn đã gặp từ xưa đến nay.

Cộp cộp!

Lâm Phàm trượt ra sau, giẫm mạnh xuống đất làm mặt đất vỡ ra, lõm xuống, sau đó ổn định thân hình.

- Mợ nó, người vừa đã to thì đương nhiên mạnh mẽ, ăn gian!

Bộ xác ướp cổ này nắm đấm to hơn nguyên người Lâm Phàm, cú đấm giáng xuống như ngọn núi to rơi xuống.

Lâm Phàm ngẩng đầu hỏi:

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Xác ướp cổ khổng lồ cao đâm trời, cho người uy áp cực kỳ khủng bố.

Miệng xác ướp cổ phát ra tiếng hít thở nặng nề.

Ba xác ướp cổ khác cũng sống lại, khoảnh khắc mở mắt ra, uy thế hung mãnh phát ra từ người chúng.

Lâm Phàm đứng im tại chỗ:

- Dữ vậy sao?

Hắn đã bị đối phương bao vây, từ người bốn xác ướp cổ ngưng tụ khí thế rất khủng bố.

Rõ là muốn đánh chết hắn.

Lâm Phàm đang suy nghĩ thì bốn xác ướp cổ vươn tay chộp về phía hắn, bàn tay khổng lồ che khuất bầu trời bao trùm lên hắn, không cho hắn có cơ hội chạy trốn.

- Chơi thật à? Vậy thì nhào vô!

Lâm Phàm không sợ chút nào, đã vậy thì chơi tới bến, hắn muốn nhìn xem đối phương có năng lực bao lớn.

Lâm Phàm khẽ quát, dốc hết sức ra.

Cơ bắp toàn thân phình to, lực lượng mang tính hủy diệt uấn nhưỡng.

- A!

Ầm!

Lực lượng cuồng bạo hoàn toàn bộc phát.

Người Lâm Phàm rực lửa hừng hực, hai đầu gối gấp khúc, cánh tay duỗi thẳng, năm ngón co lại, hắn bay lên cao đấm ra.

Muốn ăn thua đủ với đối phương.

Bùm!

Âm thanh trầm đục, cú đấm không phá vỡ phòng ngự của bốn xác ướp cổ nhưng sóng xung kích đủ để hủy diệt mọi thứ xung quanh.

- Lợi hại, xác chết bỗng dưng sống lại, còn mạnh mẽ như thế. Là ai ác như vậy, muốn dồn mình vào chỗ chết?

Dù đang chiến đấu nhưng đầu óc của Lâm Phàm vẫn vận chuyển nhanh.

Hắn đột nhiên phát hiện dạo này mình thông minh hẳn ra, dù mức độ chưa cao nhưng vẫn xem như có tiến bộ.

- Chết đi!

Một bộ xác ướp cổ giơ cao hai tay, vật chất bí ẩn ngưng tụ trong hư không thành một thanh chiến đao. Đao chém ra uy thế kinh người, đao quang tản ra xé rách hư không.

Lâm Phàm không e dè quát lớn:

- Tới thì tới, sợ ngươi chắc!?

Chiến đấu thì nên cứng đối cứng, dù uy thế chiêu này của đối phương hơi kinh người nhưng hắn không sợ chút nào.

Lâm Phàm giang hai tay, khi đao quang chém tới thì kéo tay lại, hai bàn tay vỗ vào chiến đao.

Phập!

Mặc dù bắt lấy chiến đao, nhưng đao quang sắc bén rạch một đường thật sâu trên ngực Lâm Phàm.

Máu tuôn như thác đổ nhuộm đỏ mặt đất.

Lâm Phàm cười lớn, mắt tràn ngập chiến ý vô tận:

- He he, nào, chút xíu uy lực mà muốn giết ta thì đúng là đồ ngu!

Bùm!

Một xác ướp cổ khác từ phía sau vung nắm đấm đánh vào lưng Lâm Phàm, lực lượng bộc phát xâm nhập vào người hắn, phá hỏng nội tạng.

- Mợ nó!

Lâm Phàm nằm trong hố sâu, cảm giác vừa đau vừa sướng.

Hắn đã quên bao nhiêu lâu không bị tấn công dồn dập như vậy.

Từ khi thực lực cường đại đến mức độ này thì Lâm Phàm ít khi bị người đánh thảm như vậy.

Bốn xác ướp cổ thực lực rất mạnh, không thể nhìn thấu cảnh giới của chúng.

Hoặc nên nói không có cảnh giới, chúng nó bẩm sinh đã có lực lượng hủy diệt tất cả.

Bộp!

Lâm Phàm đẩy tảng đá to đè người mình ra, lắc cổ, nhìn kỹ, nhếch mép biến mất tại chỗ.

Lâm Phàm xuất hiện gần sát một bộ xác ướp cổ, đối phương có đầu rất to, dữ tợn khủng bố, mặt không biểu tình.

Năm ngón tay siết chặt ngưng tụ lực lượng.

- Nổ Tung!

Lâm Phàm hét xong vung nắm đấm.

Bốp!

Cú đấm đánh trúng đầu xác ướp cổ, độ cứng vượt sức tưởng tượng, Lâm Phàm đã dồn hết lực lượng vào nắm đấm, dù là ai khi đỡ cú đấm này đều sẽ nổ tung.

Nhưng bộ xác ướp cổ này đã chống chọi thành công. Dù trên đầu lõm một cái hố to bằng quả đấm nhưng vẫn chứng minh được xác ướp cổ cứng cỡ nào.

Trong khoảnh khắc Lâm Phàm sững sờ thì xác ướp cổ giơ tay, hai bàn tay khép lại, đập Lâm Phàm vào giữa.

Răng rắc!

Hai tay Lâm Phàm chống đỡ, miễn cưỡng giữ khe hở giữa hai tay xác ướp cổ.

Lâm Phàm nhíu mày nói:

- Mợ nó, lực lượng thật mạnh!

Những xác ướp cổ hơi khó giải quyết, khinh người quá đáng.

Một luồng đao quang chém tới, xác ướp cổ bên cạnh cầm chiến đao thuận thế chém, đường đao xuyên qua kẽ hở hai bàn tay chém vào Lâm Phàm.

Mức độ phối hợp rất cao.

Lâm Phàm không né tránh.

Phập xoẹt!

Đao quang chém Lâm Phàm thành hai khúc, mưa máu đổ rào rào nhuộm đỏ mặt đất.

Xác ướp cổ rút hai tay về, xoa xoa, ép xác chết Lâm Phàm thành thịt nát rồi thịt nát rơi đầy đất.

Bốn xác ướp cổ không nhúc nhích.

Mười giây sau.

- Thật mạnh.

Lâm Phàm phục sinh, lập tức tìm quần áo trong trữ vật giới chỉ.

Hắn không kịp nghĩ nhiều, một nắm tay từ trên trời giáng xuống, hắn né qua ngay.

Rầm!

Mặt đất rung rinh, đất đai vỡ nát, xung kích cực mạnh ập đến, toàn bộ hiệp cốc như sắp sụp đổ.

Hai tay Lâm Phàm chống đất ổn định thân hình, sau đó ngẩng đầu nhìn lại.

- Lợi hại, không ngờ bốn xác ướp cổ mạnh mẽ như thế, các ngươi đã buộc ta đến mức này!

Dứt lời, các xác ướp cổ lại tấn công.

Rất mạnh, rất dày đặc, không cho Lâm Phàm có cơ hội thở dốc.

Lâm Phàm khẽ quát, khí thế dâng trào:

- Lão tử sợ các ngươi chắc? Mấy cái xác chết thối nát!

Bùm!

Lâm Phàm lao vào một xác ướp cổ, hai tay đan vào nhau đập xuống.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một quyền đánh mạnh vào người xác ướp cổ, lực lượng mạnh mẽ hóa thành xung kích, ép xác ướp cổ di chuyển mấy bước, nhưng không có tác dụng quá lớn.

Lâm Phàm cảm giác không phải đang chiến đấu với xác chết của cường giả nào đó, có tồn tại kinh khủng hơn dùng những xác ướp cổ trấn áp hắn.

Lâm Phàm phát hiện những xác ướp cổ không phục sinh, thần trí đều rất mờ mịt, nhưng thủ đoạn chiến đấu cực kỳ hung ác.

Chiến trường viễn cổ!

Cuồng Loạn Huyết Khu!

Khoảnh khắc này, Lâm Phàm giải phóng hết lực lượng, mở ra tất

cả cấm chế.

Lực lượng rung động thiên địa dâng trào trên người Lâm Phàm.

Hừng hực!

Sóng nhiệt màu trắng bốc lên từ người Lâm Phàm.

- Mặc dù không biết các ngươi là cái gì, nhưng sức mạnh của các ngươi khiến ta cảm thấy hưng phấn, máu sôi sục. Yên tâm, ta luôn khinh thường dùng thủ đoạn âm hiểm với cường giả.

Bốn xác ướp cổ rất mạnh, đương nhiên nếu dùng vận rủi cuồn cuộn thì mạnh hơn nữa cũng thua, sẽ bị hố chết, chẳng cần nghĩ nhiều.

Nhưng Lâm Phàm thích hưởng thụ cảm giác thoải mái trong chiến đấu, cảm giác đó khiến người siêu phấn khởi.

Một xác ướp cổ vung nắm đấm, không có hiệu ứng hoa lệ gì, chỉ bằng vào lực lượng muốn đánh chết Lâm Phàm.

Lâm Phàm không nhân nhượng, vung nắm đấm đánh lại.

Hai quyền cứng rắn va chạm.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lấy cả hai làm trung tâm dấy lên bão tố hủy diệt không thể xóa nhòa.

Ba xác ướp cổ khác sẽ không tuân theo quy tắc chơi đẹp, thừa dịp Lâm Phàm đối kháng với một xác ướp cổ, chúng nó sấn tới gần, không có hiệu ứng hoa mỹ, chỉ có mỗi quyền đều ẩn chứa lực lượng kinh khủng.

- Lão tử không sợ các ngươi!

Lâm Phàm không sợ hãi chút nào, dũng cảm va chạm với bốn xác ướp cổ.

Vật chất bí ẩn trong hiệp cốc bị tiêu hao nhiều, vốn nồng đậm nhưng dần trở nên mỏng manh.

Chương 1230: Ngươi có gan cứ đánh ta (2)

Nếu Lâm Phàm là người có chút đầu óc, có lẽ sẽ phát hiện bốn xác ướp cổ mỗi lần công kích đều sẽ hấp thu nhiều vật chất bí ẩn trong này.

Tiếc rằng Lâm Phàm say mê trong chiến đấu, không phát hiện có gì không ổn.

Bùm!

Vang tiếng nổ điếc tai.

Lâm Phàm thụt lùi, người chảy máu, khóe miệng cũng tràn ra rất nhiều máu tươi.

- Thật sự là thoải mái vô cùng, he he!

Hắn bị đánh không nhẹ, dù đã dốc hết sức mạnh nhưng vẫn chịu thiệt lớn khi đối mặt với bốn xác ướp cổ.

Nhưng không quan trọng, hưởng thụ cảm giác thoải mái khi chiến đấu là được.

Bốn xác ướp cổ cũng không khá hơn chút nào, thân thể khổng lồ có nhiều chỗ lõm vào, nhưng khiến Lâm Phàm bất ngờ là trong cơ thể của bọn họ không có máu chảy ra, chỉ có vật chất bí ẩn chảy ra.

Vật chất bí ẩn chấn động hình thành vòng xoáy.

Bốn xác ướp cổ đang điên cuồng hấp thu những vật chất bí ẩn, vết thương trên người được vật chất bí ẩn chữa trị dần phục hồi.

Lâm Phàm quát lớn, tóc dài bay rối:

- Đến đây, không phân rõ sống chết tuyệt đối không dừng tay!

Hắn lại xông lên, muốn đánh tới cùng với bốn xác ướp cổ.

Dù có chết hắn cũng không sợ.

Chết trong chiến đấu là vinh quang, người có thể sống sót là người thắng cuối cùng.

- Nổ tung đi, quả đấm của ta!

Lâm Phàm mặc kệ những kỹ xảo chiến đấu, dùng lực lượng đơn thuần nhất oanh tạc đối phương, nắm đấm dày đặc, căn bản không thấy rõ tung tích.

Ầm!

Ầm!

Hư không nổ tung, mỗi cú đấm ẩn chứa sức mạnh khủng bố nhất.

Lâm Phàm thấy oanh kích xác ướp cổ mà nó không nhúc nhích chút nào, dù bị thương nặng hơn nữa nhưng hắn không chột dạ.

Thoáng chốc trong mảnh thiên địa này tràn ngập đao quang hủy diệt tất cả, còn có lực lượng hủy diệt xé rách bầu trời.

Một lúc lâu sau, Lâm Phàm thở hồng hộc, cánh tay trái bị chặt đứt, máu chảy ròng ròng. Máu chảy ra bị thân thể hấp thu, sau đó thân thể bộc phát ra hơi thở cuồng bạo, càng ngày càng cường đại.

- He he, khá lắm, các ngươi là tồn tại mạnh nhất mà ta gặp được. Đừng nóng vội, chúng ta tiếp tục!

Lâm Phàm lại xông lên, lấy Không Gian Thần Trụ ra đập tới tấp vào một xác ướp cổ.

- Đập chết nhà ngươi!

Trong hiệp cốc này không có khái niệm thời gian, không biết nơi này đã qua bao lâu.

Bên ngoài hiệp cốc, lực lượng chiến đấu phát tán ra, mặt đất nứt nẻ rạn vỡ lan tràn ra xa.

Giới vực dung hợp, địa vực vô hạn rộng.

Nếu là giới vực cũ thì đã bị lực lượng này xung kích tan rã.

Thiên Đình.

Phía sau núi.

Tông chủ đứng ở nơi đó, mắt thâm thúy nhìn chăm chú hư không.

Mặc Kinh Chập cùng Du Long đứng ở một bên.

Hai người không mở miệng, tông chủ đã đứng đó hồi lâu, không biết đang làm gì.

Tông chủ lười biếng, trước kia mỗi giây mỗi phút cảm ngộ bình yên, bây giờ thì không cảm ngộ nữa, khiến Mặc Kinh Chập và Du Long ngạc nhiên.

Phương xa.

Huyết Ma Đế len lén nhìn xem.

- Có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề!

Huyết Ma Đế ngồi canh lâu rồi, từ khi muốn tìm tòi bên trong bình yên thì gã quan sát tông chủ Viêm Hoa tông.

Trước kia không phát hiện có gì khác, chỉ cảm thấy tông chủ cảm ngộ bình yên thì hơi quái, bây giờ Huyết Ma Đế phát hiện có chỗ không ổn.

Đáng tiếc tông chủ có địa vị quá cao thượng, những người khác không dám chọc vào, những đệ tử tông môn càng sẽ không tin tưởng Huyết Ma Đế.

Địa vị quyết định tất cả, rất khó khiến người tin phục.

Tri Tri Điểu bay lướt qua bầu trời Thiên Đình, thả báo xuống.

Huyết Ma Đế lui ra, xem tin tức Tri Tri Điểu.

Hôm nay giới vực không bình yên, Tri Tri Điểu công bố các chuyện lớn trong giới vực.

Nhiều kẻ từng không có tiếng tăm gì đột nhiên nổi lên, thực lực trở nên mạnh mẽ, còn làm rất nhiều chuyện, quét ngang tất cả người ngăn cản mình, không ai cản đường của họ được.

Huyết Ma Đế trầm ngâm nói:

- Loạn, loạn quá, Lâm phong chủ đã đi đâu mà nửa tháng chưa về, không có chút tin tức nào?

Huyết ma Đế dù gì là cường giả một phương, tuy gặp rủi ro, biến rất yếu nhưng đầu óc thông minh còn đó.

Cẩn thận phân tích sẽ rõ ràng giới vực ngày nay hỗn loạn cỡ nào.

Viêm Hoa tông không bị lan đến gần, nhưng đó chỉ là vấn đề thời gian. Tất nhiên với năng lực hiện giờ thì Viêm Hoa tông không cần sợ ai.

Đoạn thời gian trước có con chó giữ nhà tìm tới, thực lực rất mạnh, một ánh mắt liếc qua đã làm Huyết Ma Đế teo tim.

Không biết Lâm phong chủ làm gì ở bên ngoài mà khiến cường giả như vậy cam tâm tình nguyện đến làm chó giữ nhà.

Khủng bố đến cực hạn.

Trong hiệp cốc.

Ầm!

Lâm Phàm đứng nơi đó, người đẫm máu, nửa bên đầu bị đánh nát, nhưng hắn chưa chết.

Lâm Phàm đánh giá bốn xác ướp cổ:

- Thật là kẻ địch đáng sợ.

Thật sự đáng sợ, Lâm Phàm đã quên chiến đấu bao lâu, trong lòng cảm giác đã qua rất lâu rồi. Cho đến nay hắn chưa đánh trận nào lâu như vậy.

Một xác ướp cổ vung nắm đấm.

Bùm!

Lâm Phàm giơ tay đỡ, chặn lại cú đấm này.

- Nói thật chứ hình như các ngươi yếu đi rồi.

Theo thời gian chiến đấu dài ra, Lâm Phàm phát hiện bốn xác ướp cổ thật sự trở nên yếu đi, nắm đấm không có sức mạnh như trước nữa.

Những vật chất bí ẩn xung quanh đã rất mỏng manh, không đậm đặc như lúc trước.

Bốn xác ướp cổ hít thở, hút nhiều vật chất bí ẩn.

Lâm Phàm đánh trả, nắm đấm đánh ra, lực lượng sôi trào bộc

phát.

Xác ướp cổ trực tiếp bị đẩy lui, thân thể cao lớn như ngọn núi to liên tục thụt lùi, lui rất xa khó khăn ổn định thân thể.

Lâm Phàm nói:

- Tiếc ơi là tiếc, hiện giờ ta đang phấn khởi mà các ngươi thì yếu xìu thì chơi kiểu gì?

Trong khoảng thời gian chiến đấu, vì buff càng đánh càng mạnh nên nội tình của hắn tăng lên rất nhiều.

Đã hiếm có cường giả nào nghiền ép được hắn.

Lúc trước bốn xác ướp cổ luôn đè nặng hắn, cho hắn cảm nhận thoải mái khi chiến đấu, nên nội tình tăng lên vùn vụt.

Nhưng bây giờ không được.

Xác ướp cổ rõ ràng biến yếu đi, chắc vì vật chất bí ẩn tiêu hao, đã không cách nào cung cấp lực lượng cho chúng.

Nếu như xác ướp cổ có thể nói chuyện chắc chắn sẽ chửi Lâm Phàm, ngươi cũng không phải là người.

Nửa tháng!

Thật sự đánh nửa tháng, liên tục không ngừng nghỉ, cứ đánh nhau.

Dù có nhiều vật chất bí ẩn cũng không đủ chống chọi lâu như vậy.

Trong đoạn thời gian này Lâm Phàm đã chết rất nhiều lần, thân xác tan biến ít nhất hàng trăm lần.

May mắn hắn không e ngại cái chết, cường giả thật sự chưa bao giờ mang lòng sợ hãi chết chóc.

Khi hắn còn là tôm tép thì đã hiểu rõ đạo lý chỉ có cường giả mới có thể lĩnh ngộ.

Lâm Phàm lạnh nhạt đứng ở nơi đó, xòe tay ra, lực lượng sôi trào ngưng tụ trên từng đầu ngón tay:

- Cảm tạ các ngươi cho ta thể nghiệm sảng khoái khi chiến đấu

vào lúc như thế này, ta sẽ một đấm đánh chết các ngươi thay lời cảm ơn.

Bộp!

Năm ngón tay siết chặt, vầng sáng bao trùm nắm đấm.

Lực lượng này rất mạnh, hư không xung quanh đã bóp méo.

Nắm đấm đánh ra, quyền quang bao trùm tất cả.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Xác ướp cổ khổng lồ bị vầng sáng bao trùm thật lâu.

- A?

Khi ánh sáng tan biến thì thân thể của xác ướp cổ vỡ vụn thành đống thịt rơi đầy đất.

Lâm Phàm siết chặt nắm tay:

- Bà nội nó!

Hắn vừa nói cái gì?

Hứa chừa toàn thây cho người ta, nhưng lỡ tay đánh người ta không còn hài cốt, khiến người vô cùng tiếc nuối.

Lâm Phàm câm nín:

- Chán chết, không ngờ yếu như vậy, cứ tưởng vẫn mạnh như cũ.

Vật chất bí ẩn gia cố cho xác ướp cổ rất lợi hại, khi không được nhiều vật chất rót vào thì trở nên yếu xìu, một đấm đánh nát ngay.

Ba xác ướp cổ khác không có biểu hiện gì, vẫn luôn đờ đẫn.

Lâm Phàm không biết những xác ướp cổ khi còn sống sẽ là ai, mà chắc chắn hắn không biết họ.

Hắn cảm nhận những vật chất bí ẩn xung quanh tổn hại thân thể của hắn, vật chất thấm vào người, phá hoại khí quan.

Vì bản thân hắn khác lạ nên bị vật chất bám vào khí quan vẫn không ảnh hưởng gì.

Lâm Phàm tiếc nuối nói:

- Yếu, quá yếu, dụ ta đến vì muốn giết ta, chưa hiểu rõ tình huống đã ra tay với ta, sẽ phải trả giá rất đắt.

Hắn không muốn nói nhiều, sự việc đã phát sinh đến mức độ này, nói gì cũng vô dụng.

Còn lại ba xác ướp cổ thì không thể làm như với xác ướp cổ đầu tiên, phải trấn áp.

Lâm Phàm đang định hành động thì một vòng xoáy hiện ra trên đỉnh đầu.

Lâm Phàm ngước nhìn, lòng thầm khó hiểu:

- A?

Lại có chuyện gì?

Cứ tới đây, đánh đi, hắn chưa bao giờ ngán ai.

Bùm bùm bùm!

Ba xác ướp cổ đứng im đột nhiên quỳ xuống đất, khom người, hai tay to lớn chống mặt đất.

Có vật chất kỳ dị tuôn ra từ sau lưng bọn họ, bị vòng xoáy trên cao hấp thu.

Ngay sau đó, xác ướp cổ bị Lâm Phàm đập nát bấy cũng có vật chất bay lên từ đống thịt nhão, những vật chất kỳ lạ tan biến, thân thể xác ướp cổ dần mục rữa.

Bỗng có vệt sáng xanh bắn ra từ vòng xoáy, đó là vật chất ngưng tụ từ bốn xác ướp cổ.

Lâm Phàm xông lên, vươn tay muốn chộp lấy thứ đó:

- Mợ nó, đánh lâu như vậy không thể tay trắng trở về, lại đây cho ta!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một thần lôi bắn ra từ vòng xoáy nhắm ngay Lâm Phàm.

- Không thấy sét nhỏ . . .

Ầm!

Lâm Phàm hóa thành tro tàn.

Đây là trời phạt.

Vèo!

Luồng sáng bay về vòng xoáy, tan biến, vòng xoáy dần biến mất, thiên địa trở lại yên tĩnh.

Hiệp cốc bí ẩn không còn bí ẩn nữa, những vật chất kia hoàn toàn tan biến, nơi này chỉ là hiệp cốc bình thường.

Mười giây sau.

Lâm Phàm phục sinh.

- Trời phạt, đây là thương thiên ra tay!

Lâm Phàm không ngờ tia chớp vừa rồi là trời phạt.

Lâm Phàm suy nghĩ, phát hiện vấn đề:

- Quả nhiên có vấn đề, là thương thiên muốn giết ta?

Hắn đưa mắt nhìn về phía ba bộ xác ướp cổ.

Luồng gió thổi qua, ba xác ướp cổ hóa thành tro bụi tán đi trong thiên địa.

Lâm Phàm ngẩng đầu lên:

- Thương thiên, tổ cha nhà ngươi! Có ngon thì nhào vô, ta đã xem thấu rồi, nhà ngươi không thành thật!

Ầm ầm!

Trong hư không vang tiếng nổ trầm đục.

Lâm Phàm quát mắng:

- Tới đây, có giỏi thì đánh ta này, không đánh ta thì ngươi là nhi tử của ta!

Nhưng vô dụng, âm thanh trầm đục tan biến.

Chương 1231: Lấy thân báo đáp . . . biến (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn lại.

Thương thiên không giáng sét xuống, hèn dữ vậy.

Lâm Phàm tự nhủ:

- Đáng tiếc, mặc dù không đụng vào ngươi được nhưng đã cảm nhận linh hồn run rẩy sâu trong tim của ngươi, thôi được, tha cho đấy.

Thương thiên?

Không tính là gì.

Có ngon thì đánh hắn, đây mới gọi là giỏi.

Lâm Phàm đang định rời đi thì luồng sáng xanh bị thương thiên mang đi bỗng xuất hiện trong lòng bàn tay.

Ánh sáng xanh tan biến, hiện ra một cái đĩa, mặt đĩa in trận đồ, trận đồ vẽ ba ngàn thế giới.

Ngón tay Lâm Phàm chạm vào, trong đầu nháy mắt có cảm giác.

- Tạo Hóa Ngọc Điệp, ha ha, thú vị đây.

Lâm Phàm sửng sốt giây lát rồi nở nụ cười.

Hắn không ngờ thương thiên cuốn trôi đi chỉ vì thứ này, nghe đồn Tạo Hóa Ngọc Điệp chia ra làm bốn, dung nhập vào thì . . .

- Trời ạ!

Lâm Phàm ngây ra, đừng bảo là mới rồi hắn giết chết trùm Hồng Quân, trùm Tam Thanh nhé?

Tuy không chắc chắn nhưng hình như đúng thật.

- Đây là con người làm sao? Khi rút thưởng luôn tế bái trùm Tam Thanh xin vận may, giờ làm thịt trùm mang đến vận may cho mình, vậy thì về sau . . .

Nghĩ đến sự thật đáng sợ này làm tim Lâm Phàm rớt cái bịch.

Không đúng, trùm Tam Thanh vẫn sẽ phù hộ mình, đâu phải ta làm, là thương thiên làm, không liên quan gì tới ta.

Quyết đoán đổ tội, kéo mình lên khỏi vực sâu trong tích tắc.

- Xem ra mười hai thần thú không khoác lác với mình, chuyện từng xảy ra có lẽ là thật. Hồng Quân Đạo Tổ trấn áp thương thiên, cuối cùng không diệt được thương thiên, mài chết bản thân, để lại thân xác ở đây. Ba người khác chắc là trùm Tam Thanh, dù sao lão sư bị thương thiên mài chết, chắc chắn bọn họ không thể khoanh tay ngồi nhìn, nên cũng bị giữ lại.

Lâm Phàm suy nghĩ kỹ, sau khi hiểu được điều này thì trong lòng sáng tỏ rất nhiều, đầu óc minh mẫn hẳn ra.

Hắn cúi đầu nhìn đĩa ngọc trong tay, thứ này có tác dụng rất lớn với người khác, nhưng vô dụng với hắn.

Nhức đầu, vận may hơi chênh lệch.

Bị trời phạt đánh chết một lần, rớt xuống thứ này. Có lẽ vì số phận của hắn bọt bèo, không đáng giá nhắc tới nên được đền bù bằng thứ này?

Hư không lần nữa chấn động, mây đen dày đặc bao trùm thiên địa, cảm giác đè nặng mặt đất ngột ngạt.

Vô số lôi đình như là lôi xà tràn ngập trong vòng xoáy, trời phạt vừa đi lại quay về.

Lâm Phàm ngẩng đầu, giơ tay lên, ngoắc ngón tay:

- Tới.

Đơn giản trào phúng, không dùng nhiều từ ngữ.

Hèn quá mà, nên hắn nói nhiều chỉ tốn nước miếng. Muốn chém cứ chém, không cần nói nhảm.

Lúc này, hư không thanh thế to lớn, nhưng hạt mưa rất nhỏ, không có bất cứ động tĩnh gì.

Lâm Phàm lạnh nhạt nói:

- Nếu ngươi không đánh thì biến ngay, lão tử không rảnh dây dưa với ngươi!

Hắn nói xong quay đầu đi xa.

Ầm ầm!

Có tiếng sấm rền vang vọng trong hư không.

Đây là đang tức giận, nhưng vẫn không dám đánh, vì nó đã thí nghiệm nhiều lần, mất mát nặng nề, mới rồi càng bị thương nặng.

Lâm Phàm biết đây là thương thiên đang quấy phá, có chút đầu óc, từ khi trời phạt không còn đánh hắn thì hắn cảm giác thương thiên thông minh hẳn ra.

Chuyện này trước kia không xảy ra.

Lâm Phàm cảm giác thương thiên có gì đó là lạ, hoặc nên nói là trí tuệ còn không bao nhiêu, chỉ có ý thức ban đầu. Chứ không thì với năng lực của thương thiên trực tiếp ngưng tụ thành thực thể dư sức chơi chết hắn.

Tiếc rằng cho đến bây giờ thương thiên vẫn không có động tĩnh gì, nên dù thương thiên có trí tuệ nhưng chưa phát dục tốt.

- Tạm biệt, khi nào ngươi có năng lực, dám can đảm chiến với ta một trận thì hãy xuất hiện ở trước mặt ta. Ngươi bây giờ còn rất nhỏ yếu, ta không khi dễ ngươi.

Lâm Phàm cũng không quay đầu lại, đi cực kỳ tiêu sái.

Dám nói với thương thiên như vậy, Lâm Phàm xem như người đầu tiên trên cõi đời, không ai sánh bằng.

Thương thiên rất muốn nói chuyện, nhưng nó không thể nói.

Rất muốn đánh chết ngươi, đừng ăn trộm đồ của ta mãi!

Bên ngoài.

Lâm Phàm chìm trong suy tư.

Sự tình phát triển kỳ cục, nằm ngoài dự đoán rất nhiều.

Kẻ địch cũng càng ngày càng mơ hồ.

Lâm Phàm luôn cho rằng kẻ địch là những người chiếm được thần vật thì bùng nổ tự tin.

Nhưng trải qua chuyện này làm hắn phát hiện không phải vậy.

Những người kia dễ giải quyết, thương thiên thì khó chơi.

Sống trong thiên địa này tự nhiên sẽ nhận áp chế.

Lâm Phàm liên lạc với Tri Tri Điểu, khi biết hắn ở trong hiệp cốc đã qua nửa tháng thì thay đổi sắc mặt.

Khủng bố, kinh khủng quá vậy?

Ở trong này nửa tháng?

Sao lâu vậy được?

Lâm Phàm đại chiến với bốn xác ướp cổ trong hiệp cốc, mặc dù dây dưa rất lâu nhưng phỏng chừng nhiều nhất là vài ngày, nhưng bây giờ bảo là đã qua nửa tháng.

Quá lâu, đúng là nơi thần kỳ, không cảm giác thời gian trôi qua.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu nói:

- Tông sư, trong thời gian ngài ở hiệp cốc thì giới vực rất loạn, quần hùng cùng nổi lên, giới vực thay đổi cách cục trời long đất lở, cường giả ngày xưa không còn là người mạnh nhất, liền cũng không giữ được tông môn.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu rất kinh thán, thời đại thay đổi quá mau.

Lâm Phàm không để bụng, bâng quơ cảm thán rằng:

- Dữ dội thế sao?

Người trẻ tuổi bây giờ hơi nóng nảy, dù lấy được thần vật cũng không thể bỏ mặc pháp luật đúng không nào?

Không nói những cái khác, lấy hắn làm ví dụ đi.

Hắn được hai thần vật kinh người là Thiên Đình, Tịnh Thổ, nhưng hắn có nói gì không?

Có phách lối, càn rỡ sao?

Không.

Cho tới bây giờ đều chưa từng có, hắn vẫn luôn giữ tâm tính bình tĩnh, giao lưu thân thiện với người, không tổn thương nhau, cũng chưa từng chủ động khiêu khích người khác.

Chỉ có người khác làm chuyện rất quá đáng, hoặc khi lý niệm không hợp thì hắn mới nói vài câu, vẫn trong khuôn phép giao lưu thân thiện.

Lâm Phàm nói:

- Ngươi chỉnh lý tuyến đường giúp bản phong chủ, giờ bản phong chủ muốn về tông môn, nói cho bản phong chủ biết trên con đường này có ai láo lếu, không ham muốn hòa bình không? Bản phong chủ tự mình đi bái phỏng một chút.

Rời tông nửa tháng, hắn phải trở về một chuyến.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu đáp:

- Tông sư chờ chút, ta lên lịch ngay đây.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu hiểu rõ ý nghĩ thật sự của tông sư, muốn đánh người ta nhưng cần cái cớ.

Nói gì mà láo lếu, không ham muốn hòa bình, toàn là lấy cớ.

Thật ra người xét duyệt Tri Tri Điểu luôn suy nghĩ một vấn đề, đó là vì sao tông sư cứ thích đánh người? Gã đoán rất nhiều nhưng không hiểu được đạo lý trong đó.

Có lẽ cường giả đều có đam mê

Rất nhanh.

Tri Tri Điểu sửa sang tài liệu xong xuôi.

- Thần Vương giáo.

Lâm Phàm nhìn xem tư liệu, suy nghĩ, cho tới bây giờ đều chưa từng nghe qua tổ chức này.

- Tốt, tiếp tục điều tra đi, bên trong giới vực nếu xảy ra chuyện gì phải báo cho bản phong chủ biết ngay. Gần đây không bình yên,

phải chú ý chặt chẽ.

Tri Tri Điểu phát triển nghiệp vụ đến các góc hẻo lánh trong giới vực, giao cho bọn họ trông coi thì sẽ không bỏ lỡ cái gì.

Lâm Phàm nói xong lao đi xa, tốc độ cực nhanh, nháy mắt biến mất trong thiên địa.

Thần Vương giáo.

Giáo này một đường quét ngang vô số tông môn, những tông môn từng cao cao tại thượng đều bị sụp đổ trong tay gã, nhiều người bái phục dưới chân gã.

Dưới lực lượng vô địch này, kẻ nào dám can đảm chống cự đều đã chết.

Trong một đại điện vô cùng xa hoa.

Giáo chủ Thần Vương giáo là một nam nhân rất trẻ tuổi, chỉ mới ba mươi mấy tuổi.

Đoạn thời gian trước gã còn là kẻ hèn hạ uốn gối dưới ánh mắt của người khác, van xin tha cho.

Nhưng bây giờ thì gã đã vùng lên, dùng lực lượng vô địch nhất của mình trấn áp tất cả người không phục, ai dám ngăn trở gã thì nên giết.

- Giáo chủ vạn tuế!

- Giáo chủ vạn tuế!

Một đám người rậm rạp quỳ trước mặt giáo chủ Thần Vương giáo, bọn họ dán sát mặt xuống đất, người run cầm cập vì e ngại, sa vào nỗi sợ lực lượng kinh khiếp kia.

Nói về mức độ trung thành thì những người này không có.

Giáo chủ Thần Vương giáo nắm một sợi xích sắt, đầu dây bên kia khóa một nữ nhân:

- Nhìn thấy không? Đây là ta bây giờ, trên vạn vạn người, lúc trước ngươi không tuyển chọn ta là mất mát của ngươi, ha ha ha ha ha ha!

Nữ nhân tức giận quát:

- Chu Nhạc, ngươi phát rồ!

Chu Nhạc nghiêm nghị nói, trong mắt lóe tia điên cuồng:

- Câm mồm, hãy gọi ta là giáo chủ Thần Vương giáo! Cho các ngươi xem thường ta, luôn nhằm vào ta, giờ ngươi sáng mặt ra chưa? Thực lực của ta đã mạnh mẽ đến mức không ai ngăn cản được! Ngươi là nô bộc của ta, ta muốn cho ngươi nhìn thấy ta từng bước lên đỉnh cao như thế nào!

Giọng của Chu Nhạc bỗng bình tĩnh lại nhưng tràn đầy âm hiểm:

- Đại sư tỷ thấy có đúng không? Nhưng tiếc quá, bọn họ không thấy được, vì nhìn bọn họ là ta muốn hành đến chết! Còn đại sư tỷ thì dù gì là người ta từng muốn lấy về nhà. Tiếc rằng ngươi đã không xứng với ta, chỉ có thể làm con chó của ta, ha ha ha ha ha ha!

Chu Nhạc cười như điên.

Ngày đó gã đang mơ mộng thì có niềm vui từ trên trời rơi xuống, thần vật giáng lâm, tăng thực lực của gã lên đến cảnh giới Chúa Tể nhất thế.

Mặc dù không thể khống chế lực lượng này nhưng tóm lại vẫn là sức mạnh của gã, thế là hôm đó gã làm chuyện mình trước kia không dám làm.

Giết hết tông môn, tông chủ bị gã đấm mấy cái chết tươi trong tông chủ.

Đại sư tỷ mà gã từng muốn chiếm được thì sợ hãi chết đứng.

Cảm giác này vô cùng sảng khoái.

Chương 1232: Lấy thân báo đáp... biến (2)

Đúng lúc này, Chu Nhạc cảm nhận hơi thở từ hư không, quát hỏi:

- Ai đó?

Gã bây giờ bá khí vậy đấy.

Thực lực đã biến cường đại như thế nên tất nhiên tự tin hơn, dù ai đến gã cũng sẽ không để vào mắt.

Cảm giác khống chế lực lượng quá sung sướng.

Hư không dao động, Lâm Phàm nhấc chân bước ra, hỏi một câu khiến người hoang mang:

- Ngươi yêu thích hòa bình không?

Chu Nhạc tức giận quát:

- Biến! Ngươi là ai mà dám đến nơi đây làm càn? Ngươi có biết ta là ai không?

Giọng nói vô cùng nghiêm khắc, không coi Lâm Phàm ra gì.

Lâm Phàm trên đường về tông môn, định tiện tay thu hoạch một vố.

Lúc đến đây thì tâm tình của hắn khá tốt.

Nhìn xem, đông nghìn nghịt người quỳ lạy, nếu gặt hết thì kiếm mẻ lớn.

Lâm Phàm hỏi lại:

- Trả lời vấn đề của ta, ngươi yêu thích hòa bình sao?

Vấn đề này nhất định phải hỏi rõ ràng, hắn không thể làm chuyện một lời không hợp liền đánh người ta.

Nếu như đối phương trả lời yêu thích hòa bình, Lâm Phàm sẽ hỏi thêm mấy câu kiểm tra, phòng ngừa đối phương lừa gạt.

Chu Nhạc hét to:

- Hòa bình? Bản giáo chủ là người sở hữu Hủy Diệt, đã đến đây rồi thì đừng hòng đi!

Gã hoàn toàn nổi giận, thậm chí không định cho Lâm Phàm rời khỏi đây.

Nữ nhân bị xích sắt trói nghi hoặc nhìn Lâm Phàm.

Nàng không biết người kia là ai.

Người quỳ lạy ở phía dưới đều tò mò, càng nhiều là mỉa mai.

Đúng là muốn chết, không biết tu vi của ma đầu kia mạnh khủng bố đến mức nào sao?

Người quỳ gối ở đây có ai đơn giản không?

Đế Thiên cảnh, Thế Giới cảnh, có cả Chúa Tể.

Nhưng bọn họ khom lưng uốn gối vì không muốn chết.

Chu Nhạc xông về phía Lâm Phàm, người bộc phát ra hơi thở khủng bố.

Gã muốn dùng thủ đoạn ghê gớm nhất hung hăng trấn áp đối phương, cho mọi người biết ai dám can đảm ngỗ nghịch gã đều sẽ chết.

Nữ nhân bị xích sắt trói lên tiếng nhắc nhở:

- Cẩn thận!

Bùm!

Gạch xanh trong đại điện vỡ ra, vô số vết rạn hiển hiện, lan tràn bốn phương tám hướng.

Những người quỳ dưới đất ngẩng đầu lên, muốn nhìn xem kẻ không biết sống chết kia rốt cuộc chết như thế nào.

Nhưng nhìn một cái làm họ ngây người.

Đối phương đứng yên như cũ, người quỳ dưới đất là Chu Nhạc.

- Yếu.

Lâm Phàm không nhúc nhích, khi Chu Nhạc lao vào thì hắn giơ

tay lên, một bàn tay đập xuống đầu đối phương, sau đó lực lượng bộc phát, Chu Nhạc không chịu nổi đã quỳ xuống, đầu gối lún xuống đất.

Chu Nhạc đổi sắc mặt, con ngươi co rút lóe tia khó tin:

- Không thể nào!

Chu Nhạc vùng vẫy muốn đứng dậy giết đối phương, đây là khuất nhục đối với gã:

- Chết tiệt!

Chu Nhạc mới dợm đứng dậy đã bị Lâm Phàm vỗ mạnh, để lại năm dấu tay đỏ máu trên trán gã.

Bùm!

Chu Nhạc lại quỳ dưới đất, lực lượng không thể cưỡng lại làm gãy xương cổ của đối phương.

Lòng Chu Nhạc tràn ngập nhục nhã, gã ngửa đầu rống to:

- Chết tiệt!!!

Tròng mắt gã phản chiếu năm ngón tay ngày càng gần, ấn vào mặt gã, rầm một tiếng ngã xuống đất.

- Ọe!

Chu Nhạc há mồm phun ra búng máu.

- Sao có thể như vậy?

Chu Nhạc không thể tin những chuyện này, gã được đến thần vật, thực lực đột nhiên tăng mạnh, vô địch thế gian, chưa từng đụng phải đối thủ mạnh mẽ nào. Giờ gặp cảnh này, gã không cam lòng.

Chu Nhạc muốn ngước đầu nhưng bàn tay bấu mặt gã không nhúc nhích, còn có lực lượng kinh khủng truyền đến đè đầu gã sát đất.

Đầu sẽ nổ.

Răng rắc!

Không biết là tiếng mặt đất tan vỡ hay tiếng xương sọ vỡ.

Mắt Chu Nhạc mất cự ly, tất cả một màu xám trắng, hoàn toàn mất đi thần trí.

Điểm gấp đôi vào tay.

Lâm Phàm lẩm bẩm:

- Không ham muốn hòa bình, giữ lại cũng vô dụng.

Hắn siết bàn tay lại như bóp dưa hấu, đầu nát bấy, máu tươi đầy đất.

Tí tách!

Tí tách!

Lâm Phàm giơ tay lên, giữa năm ngón tay nhuộm máu, hắn huơ tay hất máu đi.

Nữ nhân bị xích sắt trói quỳ dưới đất, dập đầu cảm tạ:

- Đa tạ ân nhân ân cứu mạng.

Nàng ngước đầu lên, đôi mắt đẫm lệ:

- Tiểu nữ nhân không biết lấy gì đền đáp, chỉ có lấy thân báo đáp, làm trâu làm ngựa hầu hạ ân nhân.

Lâm Phàm liếc mắt nhìn:

- Cút!

Không khí trở nên ngột ngạt.

Nữ nhân không dám tin nhìn xem Lâm Phàm, nàng không ngờ sẽ nhận được câu trả lời như vậy.

Nàng tự hỏi lòng phải chăng mình không đủ xinh đẹp?

Trong người Chu Nhạc bỗng bay ra một thứ được ánh sáng vàng bao bọc, nó muốn bay đi xa.

Bộp!

Lâm Phàm tay mắt lanh lẹ chộp lấy thần vật, thầm cười trong bụng.

Còn muốn chạy?

Nằm mơ.

Lâm Phàm bây giờ không nặng sát tính, bình thường sẽ đánh phục đối phương, nhận điểm gấp đôi là thỏa mãn rồi.

Nhưng người này được đến thần vật khiến Lâm Phàm tò mò, muốn giết chết gã để xem có thể chiếm lấy thần vật không.

Nay xem ra đúng như hắn đoán, thần vật sẽ tự bay ra ngoài.

Người quỳ lạy dưới đất thấy giáo chủ Thần Vương giáo bị giết dễ như chơi thì hóa đá.

Thật mạnh.

Thật là khủng khiếp.

Tu vi cỡ nào mới có uy thế như vậy?

Bọn họ mừng như điên, tự do, đây là tự do.

- Đa tạ ân nhân cứu mạng!

- Chúng ta đều là bị hắn buộc, giờ thì được tự do rồi!

Bên dưới ồn ào, sôi trào, không nói nên lời.

Lâm Phàm đứng trên cao nhìn đám người phía dưới, cũng cười tươi, ở trong mắt hắn đều là điểm, sáng lấp lánh sắp mù mắt.

Lâm Phàm nhe răng cười:

- He he.

Nụ cười này hơi kỳ lạ trong mắt đám người bên dưới.

Cảm giác sẽ có chuyện gì đó không hay xảy ra.

Lực lượng khủng bố phát ra từ người Lâm Phàm, hư không xung quanh bị lực lượng áp chế bắt đầu vặn vẹo.

Mọi người đứng dậy, nhìn chằm chằm Lâm Phàm:

- Hắn định làm gì?

Hữu Sắc Nhãn Tình mở ra.

Đám người thoáng chốc liều mạng lao vào Lâm Phàm.

Cảnh tượng rung động, che khuất bầu trời, chiến thuật biển người bùng nổ.

Lâm Phàm cười nói:

- Tha mạng cho các ngươi, bản phong chủ lấy điểm.

Hắn không muốn nói nhiều với mấy người này, chắc cũng chẳng phải người tốt lành gì, nếu cống hiến điểm cho hắn thì xem như có công.

Giờ phút này, thiên địa rung chuyển, bi thương ngược dòng thành sông, vô số bóng người như hạt mưa rớt bịch bịch xuống đất, rên rỉ um sùm, đắng lòng thanh niên.

Rất nhanh.

Lâm Phàm biến mất.

Để lại người run rẩy ôm chính mình nằm la liệt dưới đất, và nữ nhân run cầm cập ngồi liệt trong đại điện.

Viêm Hoa tông.

Từ Đại Pháo là người trấn thủ Nam Thiên Môn, tinh khí thần đã đổi khác.

Người khoác khôi giáp vàng óng ánh, nói theo lời của gã là phải trang bị như vậy mới xứng với nơi này.

Sói như con chó ngoan gục ở chỗ này, không dám động đậy.

Từ Đại Pháo ngước đầu lên, đã thấy sư huynh trở về:

- Sư huynh. . .

Đã nửa tháng từ khi sư huynh ra tông, gã rất nhớ.

Sói vốn nghỉ ngơi, khi ngửi được mùi đó thì rùng mình, không dám đối mặt Lâm Phàm.

Tâm trạng của Lâm Phàm khá tốt vì trên đường về hốt một mớ điểm:

- Sư đệ khá lắm, trông tinh thần phấn chấn, cố gắng lên.

Được khen khiến Từ Đại Pháo siêu kích động:

- Vâng thưa sư huynh!

Từ Đại Pháo thầm thề, đừng hòng có ai cướp vị trí trông coi cửa cổng với gã, sau này nếu có con, chờ đứa bé lớn lên sẽ để nó nhận lại vị trí của gã.

Huyết Ma Đế không biết từ góc xó xỉnh nào chạy chậm ra:

- Lâm phong chủ!

Huyết Ma Đế vẫn đang phục hồi tu vi, nhưng cũng đã đến Chúa Tể cảnh. Tuy nhiên thời thế bây giờ là Chúa Tể cảnh chẳng là cái đinh gì.

Lâm Phàm hỏi:

- Làm gì đấy?

Huyết Ma Đế muốn làm gì? Trông lén la lén lút.

Huyết Ma Đế nhìn xung quanh, xác định không ai mới nhỏ giọng nói:

- Lâm phong chủ, ta chờ ngươi lâu rồi. Gần đây tâm thần của ta bất an, ta có lời muốn nói với ngươi.

Việc này tốt nhất đừng tuyên truyền ra ngoài, nếu bị người ta biết là gã đâm chọt, tưởng gã có bất mãn với tông chủ thì các đệ tử tông môn sẽ không tha cho gã, sẽ ngáng chân khắp nơi.

Cái số ăn nhờ ở đậu thì khốn khổ vậy đấy.

Lâm Phàm nổi hứng thú hỏi:

- Có chuyện gì?

Huyết Ma Đế nhỏ giọng kể ra suy đoán của mình.

Lâm Phàm không lộ vẻ gì, nhưng lòng thầm ngạc nhiên.

Huyết Ma Đế nói tông chủ cảm ngộ bình yên có vấn đề, hắn không ngờ tới.

Huyết Ma Đế nghiêm túc nói:

- Chuyện là vậy đấy, Lâm phong chủ, ta sẽ không nói giỡn việc như vậy.

Gã đã sớm nói rồi, muốn tìm hiểu rõ về bình yên, dù chưa mò ra nội tình của bình yên sâu bao nhiêu nhưng đã phát hiện có điều gì là lạ.

Lâm Phàm vỗ vai Huyết Ma Đế:

- Biết rồi, bản phong chủ sẽ đi hỏi xem sao.

Huyết Ma Đế kinh ngạc hỏi:

- Khoan đã, Lâm phong chủ đi hỏi thì sao hỏi ra thứ gì được?

Lâm Phàm nói:

- Vậy thì không hỏi, bản phong chủ cũng không biết gì.

Lâm Phàm cảm thấy đi hỏi thăm một tiếng cũng không có gì kỳ, có chuyện thì nên hỏi.

Lâm Phàm phất tay, bước đi:

- Được rồi, đừng nghĩ lung tung, bản phong chủ còn không nóng nảy thì ngươi gấp làm gì.

Huyết Ma Đế trợn mắt hốc mồm nhìn xem Lâm Phàm, tùy ý quá vậy?

Ta nói thật lòng mà, ít ra cũng nên lộ vẻ khiếp sợ để phù hợp với tin tức của ta chứ?

. . .

Phía sau núi.

Lâm Phàm hét to:

- Tông chủ!

Hắn thấy ba người nằm yên một chỗ không nhúc nhích, hiển nhiên đang cảm ngộ bình yên.

Mặc Kinh Chập nói:

- Ôi chao, huynh đệ đến rồi, ta đang cảm ngộ bình yên, ngươi ồn ào đã đánh thức ta. Có chuyện gì không?

Lâm Phàm liếc Mặc Kinh Chập:

- Không liên quan đến ngươi, cảm ngộ bình yên tiếp đi.

Tông chủ mở mắt ra, trên mặt lộ nụ cười:

- Tiểu Phàm, có chuyện gì không?

Lâm Phàm lại gần tông chủ:

- Tông chủ, ta nghe người ta nói gần đây ngươi hơi kỳ.

Tông chủ kinh ngạc hỏi:

- Kỳ? Ta có gì mà kỳ?

Lâm Phàm hỏi:

- Cũng đúng, tông chủ không có gì kỳ, nhưng người ta nói tông chủ hơi lạ, phải chăng cảm ngộ bình yên xảy ra vấn đề?

Tông chủ trầm ngâm rồi lắc đầu:

- Lòng rối loạn.

Lâm Phàm gặn hỏi:

- Đừng nói lòng rối loạn, ta đang hỏi việc ngươi khó khăn gần đây.

Tông chủ phất tay:

- Ta không có gì khó khăn, không tranh giành, bình tâm tĩnh khí.

Lâm Phàm không thấy tông chủ có chỗ nào lạ:

- Tông chủ, ta hỏi ngươi, ngươi cảm nhận bình yên bằng cách nào?

Trước kia không muốn hỏi, hiện tại hắn muốn biết rõ.

Tông chủ cau mày suy tư:

- Lâu rồi, ta cũng không rõ ràng, đang nằm đây nghỉ ngơi thì bỗng có cảm giác này, rồi cảm nhận sâu hơn, mới phát hiện bình yên ở khắp nơi, nhưng rất ít người cảm ngộ được nó. Tiểu Phàm, ta bây giờ thật sự có chỗ nào khác lạ sao?

Chương 1233: Chúa Tể nhất thế (1)

Lâm Phàm nhìn tông chủ, đang giả nai với hắn sao? Làm vẻ mặt như rất bất đắc dĩ vậy.

Sao hắn biết có gì sai hay không, dù sao hắn không nhìn ra tông chủ có điểm nào kỳ lạ.

Tông chủ chớp chớp mắt, nhìn Lâm Phàm đăm đăm, hai người nhìn nhau, đều im lặng.

Lúc này, Thiên Tu đi tới:

- Đồ nhi, hai người đang làm gì vậy?

Lão từ xa thấy đồ nhi trao đổi với tông chủ sư huynh, không phải đang giao lưu cái gì.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Không có gì, có người nói tông chủ kỳ lạ nên đồ nhi đến xem, quan sát một phen, từ chỗ tối mò mẫm nội tình của tông chủ xem có đúng là kỳ lạ không.

Tông chủ bất đắc dĩ.

Cái này mà bảo là dò xét trong tối? Bày rõ ra ngoài sáng luôn rồi, vừa đụng mặt đã hỏi thẳng, không dùng kỹ xảo gì.

Thiên Tu rất tin tưởng đồ nhi, nếu đồ nhi cho rằng tông chủ kỳ lạ thì chắc chắn có chỗ nào đó khác lạ.

Quan hệ giữa Lâm Phàm và tông chủ không tốt lắm, hai người tiếp xúc không đủ sâu, hắn không nhìn ra tông chủ có chỗ nào kỳ lạ.

Lâm Phàm nói:

- Lão sư hãy kiểm tra tông chủ xem có gì khác lạ không.

Thiên Tu gật đầu, nhìn thẳng vào sư huynh:

- Sư huynh, để sư đệ hỏi một câu, có chuyện gì mà huynh từng khó chấp nhận nhất không? Sư huynh có nhớ không?

Lâm Phàm lên tinh thần, sắp lộ tẩy rồi sao?

Tông chủ nhíu mày nói:

- Sư đệ, hình như không có chuyện gì không thể chấp nhận được.

Lâm Phàm hỏi:

- Lão sư, nếu như tông chủ không nói ra thì phải chăng tông chủ có gì khác lạ?

Thiên Tu gật đầu nói:

- Không sai, nếu như tông chủ sư huynh bị người đoạt xá thì đương nhiên sẽ không nhớ. Đồ nhi hãy sẵn sàng, hễ tông chủ sư huynh không trả lời được thì bắt giữ ngay, thẩm vấn kỹ tình huống cụ thể.

Vẻ mặt Lâm Phàm nghiêm túc, nói y như thật:

- Có lý, lão sư nói đúng! Nếu tông chủ không trả lời được, vì sự yên ổn của tông môn, đành bắt giữ! Người khác nói tông chủ rất khác lạ, đồ nhi không phải loại người mù quáng tin tưởng người khác, đã có khói nổi lên tức là có nguyên nhân.

Ánh mắt hai người nhìn về phía tông chủ, ra vẻ nếu ngươi không khai ra tức là có vấn đề.

Mặc Kinh Chập, Du Long sững sờ.

Tình huống như thế nào?

Hai người đang cảm ngộ bình yên thì tự dưng xảy ra chuyện như vậy.

Tông chủ có vấn đề?

Không thể nào, bình thường tông chủ cùng họ cảm ngộ bình yên ở chỗ này chứ có đi làm chuyện khác đâu.

Tông chủ nói:

- Sư đệ, Tiểu Phàm, đừng làm rộn.

Hai người kinh ngạc kêu lên:

- Chúng ta không giỡn, nghiêm túc đấy!

Lâm Phàm trầm tư một lát:

- Tông chủ, ngươi kéo dài thời gian với chúng ta thì chẳng lẽ thật sự không biết cách trả lời? Cảm ngộ bình yên, ta nghi ngờ tông chủ phải chăng đã bị đoạt xá?

Ban đầu Thiên Tu không tin, đây là sư huynh của lão, người cùng nhau sinh hoạt mấy chục năm gần trăm năm, lão quá rành tính cách của sư huynh.

Nhưng bây giờ tông chủ sư huynh kéo dài, tình nghi tránh né, khiến Thiên Tu nghi ngờ tông chủ có phải là người thật không.

Không lẽ thật sự có vấn đề?

Tông chủ cảm ngộ bình yên đã đến trình độ gặp chuyện không sợ hãi, nhưng ánh mắt của hai người khiến tông chủ hơi sợ.

Lâm Phàm nhỏ giọng nói:

- Lão sư, xem ra đúng thật rồi, lát nữa đành bắt giữ tông chủ.

Thiên Tu yên lặng gật đầu:

- Ừm!

Tuy bắt giữ tông chủ thì hơi kỳ, nhưng với tình huống hiện giờ thì phải cẩn trọng, không thể khinh thường, nếu thật sự có vấn đề thì sẽ là tai nạn đối với toàn tông môn.

Tông chủ hỏi:

- Sư đệ, Tiểu Phàm, các ngươi không tin ta?

- Ra tay!

Lâm Phàm không muốn nhiều lời, bắt tông chủ trước rồi tính.

Chơi thật.

Tông chủ ngây người, lập tức mở miệng nói nhanh:

- Thời trẻ từng gặp một nữ nhân, có lòng mến mộ, nhưng cuối cùng phát hiện là nam nhân, khiến ta khó chấp nhận chuyện này.

Lâm Phàm mới xòe tay ra, chưa kịp chộp người tông chủ thì bàn ray run run rút về ngay.

Lâm Phàm quay đầu hỏi:

- Lão sư nghĩ sao?

Việc này hơi phức tạp, khó thốt khỏi miệng.

Thiên Tu cảm thán rằng:

- Ài, quả nhiên là vậy, năm xưa khi biết hắn là nam thì sư huynh ủ rũ một thời gian dài, thì ra là thế.

Hóa ra là vậy, ban đầu Thiên Tu cũng không biết sự thật.

Thiên Tu nói:

- Đồ nhi, tông chủ vẫn là tông chủ ban đầu, không thay đổi, đừng phỏng đoán nữa.

Lâm Phàm cười nói:

- Được rồi!

Thì ra tông chủ còn có câu chuyện như vậy, hắn đã được tăng kiến thức.

Lâm Phàm không quan tâm tông chủ có gì khác lạ không, vì nghi ngờ là hành vi đáng sợ nhất, chờ khi nào xảy ra chuyện thì giải quyết thôi.

Mới rồi chỉ muốn hù tông chủ, nếu lão sư không đến thì hắn đã định rời đi, không ngờ lão sư hố tông chủ một vố quá đẹp.

Lâm Phàm phất tay, lao về phía Vô Địch phong:

- Lão sư hãy trò chuyện với tông chủ đi, đồ nhi đi trước.

Thiên Tu nhìn theo đồ nhi rời đi, cười ngắm tông chủ sư huynh:

- Sư huynh thay đổi rất nhiều.

Tông chủ đáp lại:

- Sư đệ thấy vậy hả?

Thiên Tu lắc đầu nói:

- Mặc kệ có hay không thì hy vọng ngày đó đừng đến. Tuy không biết bình yên là vật gì nhưng tâm tính của sư huynh thay đổi, nó rất

bí ẩn.

Thiên Tu nói xong cũng rời khỏi đây.

Bây giờ nói cái gì đều là vô dụng, nếu thật sự có biến cố thì sẽ có ngày phơi bày ra trước mặt mọi người.

Trong mật thất.

Lâm Phàm trở về liền tu luyện.

Điểm: 14,645,220,015.

Một trăm bốn mươi sáu ức điểm là thu hoạch lúc hắn đi ra ngoài.

Rất phong phú.

Rất khổng lồ.

Dư sức tăng lên công pháp. Tính toán bước đầu một môn công pháp cần năm ngàn vạn điểm, với số điểm hiện giờ có thể thăng cấp hơn hai trăm môn công pháp, và đều là công pháp phẩm cấp cao.

Công pháp của Thánh Địa Sơn đều ở trong tay hắn, siêu nhiều, đủ để bung lụa.

- Thăng cấp!

- Thăng cấp!

Lâm Phàm học từng môn công pháp, mỗi môn đều là tuyệt học của Thánh Địa Sơn.

Nội tình không ngừng tăng vọt.

Lực lượng cũng đang tăng phúc.

Mặc dù Chúa Tể cảnh đã đầy đủ, nhưng có tình huống, nếu có thể tăng tu vi lên cảnh giới cao hơn thì càng tuyệt vời.

Trong mật thất yên tĩnh.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Bên ngoài.

Tri Tri Điểu phát tán tin Thần Vương giáo bị diệt giáo.

Tri Tri Điểu nghe theo tông sư, có tin gì đều phát tán ra, để đám người kia biết sự lợi hại của hắn, nếu gặp ai không phục thì tuyệt, kêu bọn họ tìm đến.

Trong sơn cốc nào đó.

Vạn Quật lão tổ xem nội dung trong Tri Tri Điểu, khuôn mặt đẹp tuyệt trần hiện nét kinh sợ:

- Hắn hiện tại đã mạnh như vậy sao?

Tốc độ thăng cấp của đối phương quá nhanh, từng không đánh lại một mình nàng, giờ thì đã dẫn trước tất cả mọi người.

Đằng Đế không nói nên lời, nhìn trân trân, không phải xem Lâm Phàm đại phát thần uy như thế nào mà một góc tin viết Long giới thuộc về Viêm Hoa tông.

Minh Hoàng lão tổ may mắn vậy sao?

Tu vi của Thiên Dụ tăng lên nhanh nhất trong nhóm, vì thể chất nên nàng ở trong giới vực như cá gặp nước, tu luyện mau hơn người khác rất nhiều.

Thiên Dụ hỏi:

- Hiện tại chúng ta nên làm cái gì?

Nàng cảm giác thực lực của bản thân rất trọng yếu.

Thực lực không cường đại thì nhiều chuyện bó tay bó chân, không thực hiện được.

Nhưng ở giới vực, bọn họ như giẫm trên băng mỏng, từng bước khó đi, muốn thu hoạch được cơ duyên thì phải liều mạng.

Hậu quả liều mạng rất nguy hiểm, từng giây từng phút đều nguy hiểm mạng sống.

Huống chi hiện tại giới vực không yên tĩnh, cường giả như mây, không cẩn thận sẽ đụng phải người mạnh hơn bọn họ.

Đôi khi Thiên Dụ sẽ suy nghĩ tất cả điều này là vì đâu? Họ đạt được cái gì?

Đằng Đế nói:

- Vạn Quật, hay là chúng ta bỏ đi, mỗi người đi một ngả, ai làm việc nấy. Mục đích chúng ta đến thượng giới là tăng cao thực lực, không cho cường giả buông xuống. Nhưng chúng ta không thể kiểm soát tình huống bây giờ được nữa rồi.

Giọng điệu của Đằng Đế hơi e dè, dù sợ hãi nhưng gã nói thật lòng.

Đúng là không liều lĩnh được nữa, việc mà bọn họ liều sống liều chết muốn làm đều bị tiểu tử kia làm hết, giờ đây cả nhóm thành người qua đường.

Muốn cố gắng thì ít ra phải có mục tiêu, cố gắng không có mục tiêu thì đều là uổng công.

Vạn Quật lão tổ không mở miệng, dường như đang suy nghĩ chuyện gì.

Một lúc lâu sau, Vạn Quật mở miệng:

- Đằng Đế, nếu ngươi muốn đi thì cứ đi đi, giờ ta cũng rất hoang mang không biết nên làm sao.

Vạn Quật lão tổ bày mưu nghĩ kỹ nhưng lúc này cũng rơi vào trạng thái mờ mịt.

Biến đổi quá lớn, nàng không biết nên làm gì tiếp theo.

Mọi người giống như con ruồi không đầu bay loạn trong giới vực, gặp thứ tốt sẽ tìm cách liều một phen.

Lúc Minh Hoàng lão tổ rời đi, Vạn Quật lão tổ không giữ lại, sự lựa chọn của đối phương là đúng đắn. Khi không còn mục tiêu thì rời đi là chuyện bình thường, không trách ai được.

Đằng Đế nhìn chằm chằm Vạn Quật, cúi đầu, thở dài một tiếng:

- Tốt, xin từ biệt, nếu có tình huống gì hãy đến Long Giới cho ta biết.

Vạn Quật lão tổ hỏi:

- Ngươi đi Long Giới?

Đằng Đế trả lời:

- Ừm, đi đầu vào Minh Hoàng lão tổ.

Thực lực của Đằng Đế không quá mạnh trong giới vực, tùy tiện bung lụa lỡ gặp cường giả thì chỉ có đường chết. Chẳng bằng đi tìm Minh Hoàng lão tổ, sống ở đó sẽ an toàn hơn.

Đằng Đế ôm quyền hướng Vạn Quật lão tổ và Thiên Dụ:

- Cáo từ.

Gã ẩn vào hư không, rời khỏi đây.

Vạn Quật lão tổ hỏi:

- Còn ngươi thì sao, Thiên Dụ?

Đội ngũ ban đầu đã giải tán, là nàng lôi kéo Thiên Dụ vào, vì biết thiên phú của đối phương kinh người, sẽ có tác dụng lớn.

Nhưng kế hoạch ban đầu của họ đã kết thúc, vậy không cần làm nhiều việc nữa.

Thiên Dụ trầm tư hồi lâu:

- Nếu đã không có việc gì thì giải tán đi, có duyên sẽ lại gặp nhau.

Chương 1234: Chúa tể nhất thể (2)

Vạn Quật lão tổ gật đầu, không nói thêm gì.

Đã vậy thì giải tán, một người phiêu bạt.

Vạn Quật lão tổ nói:

- Tốt, hãy bảo trọng.

Thiên Dụ gật đầu, thân thể từ từ nhỏ thành một điểm rồi biến mất.

Vạn Quật lão tổ trầm tư.

Bên cạnh nàng đều là đồng bạn, nhưng giờ đi hết khiến nàng hơi thương cảm.

- Vì sao thực lực của người này tăng lên nhanh như vậy?

Vạn Quật lão tổ không biết nên nói sao, ưu thương nhàn nhạt bao phủ trong lòng.

Nàng dù gì là đầu thai tu lại, khởi bước cao hơn ai khác, nhưng giờ tuột hậu, không còn lời nào để nói.

Mấy ngày sau.

Bên trên Vô Địch phong, trời xanh mây trắng.

Thật lâu trước đó có khí thế mạnh mẽ đâm thẳng lên trời xanh, đánh tan đám mây xung quanh.

Phật Ma ngước đầu lên:

- Lực lượng thật mạnh.

Khí thế từ xa kia rất kinh người.

- Tu vi của Lâm phong chủ tiến bộ thật nhanh.

Phật Ma cảm nhận hơi thở kia phát ra từ người Lâm phong chủ.

Một câu nói cực kỳ càn rỡ phát ra từ trong mật thất:

- Ta đã vô địch!

Đệ tử tông môn ngước đầu lên:

- Bá đạo!

- Ngầu ghê!

Dù không nhìn thấy người nói chuyện nhưng họ biết chỉ có sư huynh mới có tư cách nói ra.

Nếu ai khác nói câu này sẽ bị khịt mũi coi thường.

Vô địch khỉ mốc, nói khoác không ghi nháp.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cột sáng lực lượng mạnh mẽ bao phủ thiên địa rồi dần lắng xuống, trong khoảnh khắc, các đệ tử cảm giác trái tim bị thứ gì đè ép.

Nguyên Thiên Đình rung rinh.

Uy áp kinh khủng bao phủ trong lòng mọi người, cảm giác đó khó tả, quá khủng bố.

Két két!

Lâm Phàm bước ra từ mật thất, bề ngoài không thay đổi, khí chất vẫn như cũ, nhưng thực lực thì thay đổi trời long đất lở.

Tiêu hao hết một trăm năm mươi ức giá trị khổ tu.

Lần trước lấy được một trăm viên đan dược từ chỗ Cửu Sắc lão tổ đã tích lũy được hai trăm ức giá trị khổ tu, giờ chỉ còn khoảng năm mươi ức.

- Quả nhiên không thể lãng phí tất cả, điểm mới là quan trọng. Nếu không phải ở bên ngoài dạo chơi lâu như vậy, thấy yêu thú liền đánh, gặp kẻ không ham muốn hòa bình là đánh ngay, không thì đã chẳng thể tích lũy đủ số điểm.

Thần Vương giáo mang đến nhiều điểm nhất cho Lâm Phàm, nếu không phải tên kia san bằng vô số tông môn, hàng phục đám người đó và tụ tập lại một chỗ thì hắn muốn ra tay sẽ cần tìm lý do.

Lữ Khải Minh cười tươi nói:

- Chúc mừng sư huynh, chúc mừng sư huynh, tu vi tiến thêm một bước!

Gã thật lòng mừng thay sư huynh.

Lâm Phàm ngẩng đầu:

- Bình tĩnh, không cần quá kích động, đều là chuyện bình thường.

Hắn bước vào Chúa Tể nhất thế cảnh, không có biến đổi gì lớn, nhưng khống chế pháp tắc lực lượng đã đến trình độ khủng bố, siết chặt bàn tay có thể cảm nhận lực lượng sôi trào trong người.

Người khác đột phá đến Chúa Tể nhất thế cảnh sẽ cảm ngộ các loại thần thông kỳ diệu huyền bí, nhưng với Lâm Phàm thì toàn là thứ vô dụng.

Chỉ có lực lượng bộc phát ra từ thân thể mới là thật sự, còn lại đều là giả dối.

Lữ Khải Minh nói:

- Sao có thể không kích động hả sư huynh?

Đúng như gã nói, sao bọn họ không kích động cho được?

Lâm Phàm bình tĩnh vô cùng, về theo đuổi lực lượng thì hắn đã chạy lên dẫn đầu, đột phá nhiều lần dưỡng thành trái tim bình thản, còn về cảm giác tự mãn thì chưa từng biến mất.

Lâm Phàm ngước đầu nhìn trời:

- Thời tiết hôm nay thật tốt, kêu nhà bếp nấu đồ ăn, làm không khí náo nhiệt chút.

Lữ Khải Minh nghe vậy gật đầu ngay:

- Ta đi dặn bọn họ ngay đây sư huynh!

Lâm Phàm phất tay:

- Đi thôi.

Hắn hiện tại tâm cảnh rất bình tĩnh, có thể nói là không chút rung động, vững vàng.

Tri Tri Điểu truyền đến tin tức.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu báo cáo:

- Tông sư, khoảng thời gian này xảy ra chuyện lớn!

Lâm Phàm hỏi:

- Chuyện lớn gì?

Hắn không để bụng, rất muốn hỏi một câu rằng có chuyện gì khiến hắn cho là việc lớn?

Không có, cho tới bây giờ không có chuyện đó.

Mặc kệ ngươi tin hay không.

Dù sao không tin cũng phải tin.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu nghĩ đến những chuyện đó, cảm thấy rắc rối khó giải quyết:

- Tông sư, theo như điều tra thì những người giới vực lấy được thần vật bắt đầu khuếch trương bản đồ, hình thành một vòng vây, mục tiêu là tông môn của tông sư.

Lâm Phàm kinh ngạc hỏi:

- A, cái gì? Bọn họ bị điên à? Lão tử không đi tìm họ thì thôi, ngược lại tìm lão tử?

Ý nghĩ đầu tiên là không thể nào, láo thế sao?

Người xét duyệt Tri Tri Điểu nói:

- Chính xác vô cùng, không sai được. Ngay từ đầu ta cũng không tin tưởng, nhưng quan sát kỹ thì đúng là mục tiêu của họ là tông sư.

Ban đầu gã biết chuyện cũng sửng sốt, cảm giác quá khoa trương.

Tông sư mặc dù hung mãnh, nhưng đắc tội kẻ địch đều xóa sổ ngay, ít để ai sống sót.

Những người lấy được thần vật dường như biết trước sự tồn tại của tông sư, hơn nữa có thù sâu đậm. Họ mặc kệ những chuyện khác, mục tiêu rất rõ ràng, tìm đến làm thịt tông sư.

Lâm Phàm cười to bảo:

- Thú vị, lâu rồi không có kinh nghiệm như vậy. Ngẫm lại thật lâu trước kia, khi chỉ cỡ Thiên Cương cảnh thường hay đi chơi, nhiều tông môn tới cửa tính sổ. Giờ nhớ lại ngày tháng xa xưa thật vui. Tiếc rằng đến cảnh giới này ít ai dám chọc vào bản phong chủ, toàn là bản phong chủ chủ động đi ra ngoài bảo vệ hòa bình. Giờ có người tới kiếm chuyện với bản phong chủ, vui, rất vui!

Cuộc sống như vậy mới đáng giá chứ.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu sửng sốt.

Người bình thường không thể đoán được đầu óc của tông sư nghĩ thế nào.

Nếu là người khác chắc đã mất bình tĩnh, lo âu, sẵn sàng nghênh địch.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu nhắc nhở:

- Tông sư, việc này tốt nhất là đừng nên khinh thường.

Phải thật thận trọng, nếu sơ suất gì, để xảy ra chuyện gì thật thì hối hận không kịp.

- Không sao.

Lâm Phàm nói:

- Được rồi, đêm nay tông môn mở tiệc lớn chúc mừng, còn về bọn họ muốn tới kiếm chuyện với bản phong chủ, đến thì càng tốt, bản phong chủ ở tông môn chờ họ, nếu họ không đến thì bản phong chủ khinh thường họ.

Tu vi của Lâm Phàm đã đến Chúa Tể nhất thế cảnh, lực lượng tích lũy trong người không có chỗ giải phóng.

Nếu bọn họ dám đến thì hắn sẽ kiếm một đợt điểm.

Đã nói đến mức này rồi thì người xét duyệt Tri Tri Điểu câm nín.

Tông sư không uổng là tông sư, người bình thường không dám có ý nghĩ như vậy.

Năng lực kia, khí phách kia, người bình thường dám có không?

Người xét duyệt Tri Tri Điểu nói:

- Tông sư, vậy ta xin đi trước, có tin tức gì sẽ nói cho tông sư.

Lâm Phàm nói:

- Được rồi, đi đi. Khoan đã, công bố ra ngoài, bảo là bản phong chủ nói nếu bọn họ không đến sẽ bị ta coi khinh, đều là rác rưởi. Hãy thuật lại nguyên câu như vậy. Nếu ngươi biết tên của bọn họ thì thuận tiện viết tên vào luôn.

Người xét duyệt Tri Tri Điểu ngậm miệng, răm rắp nghe theo ý của tông sư.

Tông môn.

Lữ Khải Minh sai khiến, các đệ tử sôi trào.

Tông môn lại tổ chức hoạt động, đây là để chúc mừng sư huynh đột phá tu vi.

Mộ Linh biết tin liền làm việc.

Các đệ tử biết trái tim của Mộ Linh thuộc về ai, mục tiêu là sư huynh của họ.

Bọn họ cảm thấy hai người rất xứng.

Lâm Phàm đi dạo trong tông môn.

Cửu Sắc lão tổ mang theo Lạc Vân thần nữ bước tới:

- Lâm phong chủ, gần đây có việc lớn gì mà tông môn náo nhiệt thế?

Ngày thường Cửu Sắc lão tổ hay giục nha đầu Lạc Vân tích cực một chút, chủ động thường xuyên đến đây đi dạo. Nhưng hết cách, tiểu nha đầu da mặt mỏng, lần thứ nhất thất bại rồi không muốn làm lần thứ hai.

Vừa lúc Lâm phong chủ trở về.

Cửu Sắc lão tổ liền mang theo Lạc Vân tới đây, cho hắn nhớ mặt.

Lâm Phàm mỉm cười nói:

- Thì ra là Cửu Sắc lão tổ và Lạc Vân thần nữ. Không có gì, tu vi hơi tiến bộ thôi. Qua một thời gian nữa sẽ có một nhóm lớn kẻ địch đến, rảnh rỗi nên tổ chức ăn mừng.

Cửu Sắc lão tổ từ cười tươi biến thành mặt không biểu tình.

Lớn tuổi, cũng cáo già hơn.

Lão nghe ra ẩn ý trong lời nói của Lâm Phàm, cảm giác lồng ngực nghẹn lại.

Cửu Sắc lão tổ nói:

- Lạc Vân, lão tổ chợt nhớ bận chút chuyện, cần trở về ngay, ngươi hãy trò chuyện với Lâm phong chủ.

Cửu Sắc lão tổ định rút lui thì bị Lâm Phàm ngăn cản.

Lâm Phàm nói:

- Cửu Sắc, vừa tới liền đi là thế nào? Đừng gấp gáp, đêm nay ở lại cùng ăn một bữa cơm, có chút chuyện cần mọi người cùng bàn bạc.

Biểu tình của Cửu Sắc lão tổ hơi lúng túng, có cảm giác sắp bị hố.

Bộp!

Lâm Phàm khoác lên vai Cửu Sắc lão tổ:

- Đi nào, tới chỗ của ta ngồi chơi, vừa lúc có việc muốn nói với các ngươi.

Cửu Sắc lão tổ bị Lâm Phàm ôm rùng mình, cười gượng gạo.

- Được được, vậy thì tâm sự.

Cửu Sắc lão tổ rất muốn nói với Lâm Phàm rằng: Huynh đệ, chúng ta không có gì để tâm sự, ta biết rõ ngươi định ị ra cái gì, ngửi thoáng qua là biết có màu gì luôn.

Lâm Phàm nhờ Lạc Vân thần nữ kêu nhóm Ma Tổ đến.

Mở cuộc họp lớn.

Trong khoảng thời gian này, nhóm Ma Tổ tự cấp tự túc rất là vui vẻ. Lớp huấn luyện ngắn ngủi được đến thu hoạch khá tốt.

Nhiều người từ xa xôi ngàn vạn dặm đến đây vì muốn đột phá cảnh giới hiện có.

Thầy dạy của học viện huấn luyện đều là Chúa Tể cảnh, Ma Tổ là Chúa Tể nhất thế thì càng được yêu thích hơn.

Vô Địch phong.

Đám người ngồi vây quanh một vòng.

Lâm Phàm cười tươi bảo:

- Các vị, có hai sự kiện muốn nói. Đầu tiên là nhất ta đột phá, đã đạt tới Chúa Tể nhất thế cảnh.

Đám người nghe xong đều hét lên.

Nhất là Ma Tổ, trợn to mắt ốc bươu.

Ma Tổ đang định nói gì thì câu tiếp theo của Lâm Phàm chặn họng gã.

- Đương nhiên, chuyện này là việc nhỏ, không đáng giá nhắc tới.

Ma Tổ liếc xéo Lâm Phàm.

Giả tạo, ngươi tiếp tục giả vờ giả vịt đi, lên mặt dữ.

- Chuyện thứ hai là không lâu sau sẽ có một đám cường giả sở hữu thần vật tìm tới, mục đích rất đơn giản, đó là muốn diệt ta.

Cốt Vương giận dữ:

- Cái gì? Có kẻ láo vậy sao? Lâm gia, không nói nhiều, Tiểu Cốt này sẽ là người đầu tiên chém chết đám khốn kiếp kia!

Lâm Phàm giơ tay lên:

- Cốt Vương, bình tĩnh đi, đừng xúc động. Bọn họ được thần vật, tu vi thấp nhất cũng cỡ Chúa Tể nhất thế, cao chút chắc là Hỗn Nguyên cảnh.

Cốt Vương cúi đầu, không dám hó hé tiếng nào, thầm nhủ coi như ta chưa từng nói gì.

Chương 1235: Các ngươi chơi thật hả? (1)

Không khí hiện trường hơi ngột ngạt, nặng nề.

Mới rồi Cốt Vương hơi cuồng, nhưng nghe Lâm Phàm nói xong thì gã không cuồng nổi nữa.

Mợ nó, yếu nhất là Chúa Tể nhất thế, cường đại thì có Hỗn Nguyên cảnh, kiểu này sao mà đánh? Đi lên sẽ bị người ta mài chết, chết không có chỗ chôn.

Ma Tổ lặng im, gã đang suy nghĩ một việc.

Thời đại biến nhanh vậy sao?

Nói sao thì gã từng là người mạnh nhất giới vực, đánh toàn giới vực chạy vắt giò lên cổ, nghe tin đã sợ mất mật.

Giờ nghe câu này khiến Ma Tổ nghi ngờ bản thân đã không thể làm được gì sao?

Ma Tổ hỏi:

- Lâm phong chủ có chắc không?

Các Chúa Tể đều nhìn Lâm Phàm, muốn biết tình huống chân thật.

Đả kích hơi lớn, không chịu nổi.

Bọn họ đã là cường giả đỉnh cao nhất, chúa tể thế gian.

Giờ ngươi nói đám Chúa Tể cảnh chúng ta là rác rưởi, cảnh giới tầm thường thì thật là đả kích nặng.

Lâm Phàm không trả lời, hắn có thể hiểu nỗi bất đắc dĩ trong lòng đám người này.

Giống như mấy chục năm trước ngươi có ngàn vạn sẽ là tỷ phú vào thời ấy, sau đó bỏ tiền vào ngân hàng, mấy chục năm sau, phát hiện mình không lọt nổi vào tốp một trăm người giàu nhất, đả kích lớn đến đáng sợ.

Lâm Phàm hy vọng bọn họ biết chấp nhận hiện thực:

- Đương nhiên là thật, chẳng lẽ các ngươi nghĩ rằng ta sẽ lừa các ngươi?

Hiện nay tình huống rất phức tạp.

Thần vật xuất hiện làm rối loạn tiết tấu thế giới vốn có, cấp bậc cường giả cách biệt quá lớn.

Lâm Phàm cực kỳ bất mãn với tình huống này, quá đáng.

Nhìn đám cường giả bên cạnh hắn xem, có ai không cực khổ vất vả, trải qua vô vàn khó khăn mới tu luyện đến cảnh giới kinh người như vậy?

Giờ thì tốt rồi, thần vật dễ dàng sáng tạo ra cường giả đỉnh cao nhất, hơn nữa mạnh hơn nhóm người này, đúng là gặp quỷ.

Lâm Phàm cảm giác hắn chẳng những phải giữ gìn hòa bình trên cõi đời, còn phải để thế giới quay về quỹ tích ban đầu, hung hăng chèn ép loại người không cố gắng tu luyện mà đạt được lực lượng vô địch. Cho họ hiểu rằng những thực lực đó không phải của các ngươi, muốn mạnh thì phải chăm chỉ cố gắng.

Dù bản thân hắn có hệ thống thì cũng đi từng bước vững chắc, bắt đầu từ chém kẻ yếu đến bây giờ có thể chém chết cường giả này.

Trên con đường này hắn gặp cô đơn, còn có tịch mịch, và niềm tin như dòng nước xiết dâng lên.

Đám người Ma Tổ cúi đầu không tin sẽ có nhiều cường giả như vậy:

- Không thể nào!

Lâm Phàm thấy tâm tình của mọi người hơi nặng nề thì mở miệng nói:

- Đừng buồn quá, đám người kia mạnh lên chỉ vì được thần vật, không có gì ghê gớm, không phải của họ thì mãi mãi không thuộc về họ. Ví dụ như Ma Tổ, hắn đã là Chúa Tể nhất thế, dù gặp đám người kia nhờ có thần vật mà thực lực đạt tới Hỗn Nguyên cảnh nhưng họ chưa chắc giết Ma Tổ được. Dù sao một bên là tự mình tu luyện, bên kia thì không.

Tuy đây chỉ là câu an ủi nhưng có chút hiệu quả.

Bọn họ vẫn không thể chấp nhận được.

Ma Tổ thở dài một tiếng, không còn lời nào để nói:

- Ài.

Hận Thiên Tiểu Ma Quân cũng có lúc cam chịu.

Cốt Vương hỏi:

- Lâm gia, những người kia lúc nào sẽ đến? Dù thực lực của chúng ta không bằng đối phương cũng không sợ, phải cho đám nhóc con này biết gừng càng già càng cay!

Tính tình của Cốt Vương hơi táo bạo, dù không chơi lại đối phương thì miệng pháo vẫn vô địch, người bình thường không khoác lác thắng gã được.

Lâm Phàm nói:

- Khó nói, không chắc khi nào sẽ đến, nhưng theo ta suy đoán thì chắc sẽ trong đoạn thời gian này.

- Cái gì?

- Nhanh dữ vậy?

Các chúa tể kinh ngạc.

Bọn họ thật không ngờ kẻ địch tìm đến mau như thế, cứ ngỡ sẽ qua thêm một lúc nữa.

Dù không biết sẽ có bao nhiêu người tới, nhưng xem tình huống trước mắt thì cực kỳ không ổn. Nhiều cường giả được thần vật đến đây là có chuyện lớn rồi.

Bên mình tuy có nhiều cường giả nhưng so sánh với đám người được thần vật thì cách biệt rất lớn.

Cửu Sắc lão tổ biểu lộ rất buồn khổ.

Cảm giác bi kịch ập đến.

Mới dời Đan giới vào đây chưa bao lâu liền có nhiều cường giả tới kiếm chuyện, nếu không chống cự nổi thì tiêu tùng.

Cửu Sắc lão tổ hỏi:

- Vậy Lâm phong chủ có gánh nổi không?

Giọng lão run run, nếu hắn không gánh nổi thì khó đoán trước hậu quả.

Lâm Phàm nghiêm túc nói y như thật:

- Không chắc nữa, bằng vào tu vi hiện giờ của ta thì không để Chúa Tể nhất thế vào mắt, nhưng nếu có quá nhiều Hỗn Nguyên cảnh sẽ rất khó chơi. Các vị đang ngồi ở đây thì không có ai đánh lại Hỗn Nguyên cảnh.

Khi Lâm Phàm nói ra lời này thì không khí hiện trường ngột ngạt.

Cách đó không xa.

Thanh Oa trợn to con mắt to cỡ hạt đậu, cười thầm trong bụng. Hố, hố tiếp đi, mời ngươi tiếp tục biểu diễn.

Nó không tin lời của kẻ bỏ mạng, nếu không chơi lại được thì đã không ngồi đây tán dóc, sớm dọn nhà đi. Cái khác nó không biết nhưng nó biết kẻ bỏ mạng rất xem trọng tông môn, nếu phát sinh tình huống không kiểm soát được thì hắn tuyệt đối sẽ không mạo hiểm.

Thanh Oa đi theo bên cạnh kẻ bỏ mạng lâu như vậy, có việc người khác không xem thấu nhưng nó sớm nhận ra.

Còn giả vờ giả vịt, có gì hay ho? Thật vô nghĩa.

Lâm Phàm định nói tiếp nhưng một ánh mắt khiến hắn chú ý, là ánh mắt của Thanh Oa.

Một người một con ếch nhìn nhau.

Thanh Oa đã xem thấu.

Lâm Phàm nhẹ gật đầu với Thanh Oa, ra hiệu nó hãy ngoan, đừng tìm đường chết, nếu không thì ông trời cũng không bảo vệ nó được.

Thanh Oa rùng mình.

Có sát khí, ánh mắt hờ hững như mặt nước lặng của kẻ bỏ mạng tràn đầy sát ý mãnh liệt, như đang nói nó mà phá hỏng chuyện tốt của hắn là tiêu đời.

Ôi chao, trời ạ, không xen vào thì thôi, có cần dùng ánh mắt mang theo sát ý nhìn đăm đăm không, làm người ta hết hồn.

Đám người lặng im.

Lâm Phàm nói có đạo lý.

Nếu đối mặt Hỗn Nguyên cảnh, với thực lực của họ đúng là khó đánh lại đối phương.

Cửu Sắc lão tổ đang suy nghĩ đột nhiên cảm nhận có ánh mắt khóa chặt mình, ngước đầu lên thì thấy Lâm Phàm đang nhìn.

Tim lão đập nhanh.

Nguy rồi, sắp xảy ra chuyện gì đó ghê gớm, đừng nói là lại muốn hố ta nhé? Đã bị hố thảm lắm rồi.

Lâm Phàm thấy tình huống đã lên đỉnh, tới lúc tiết lộ một ít tin hữu dụng:

- Thật ra không phải đã hết cách.

Mục tiêu của hắn rất đơn giản, đó là kiếm nhiều giá trị khổ tu.

Mặc dù đã là Chúa Tể nhất thế, nhưng cấp trên còn có Hỗn Nguyên cảnh, phỏng chừng giá trị khổ tu là hai trăm ức trở lên. Số điểm còn sót lại trong túi không đáng gì.

Cửu Sắc lão tổ che ngực, sắc mặt tái nhượt:

- Tim đau quá.

Mợ nó!

Rốt cục muốn vươn móng vuốt ma tới gần lão rồi.

Lạc Vân thần nữ hỏi:

- Lão tổ thấy khó chịu ở đâu hả?

Cửu Sắc lão tổ phất tay, bình tĩnh, phải bình tĩnh. Lão không muốn nói nhiều, cảm giác nguy hiểm bao phủ trong lòng.

Cốt Vương là người đầu tiên kêu lên:

- Lâm gia, có cách gì? Có phải là cần hỗ trợ không? Đừng khách khí, cứ nói ra!

Gã đảo mắt một vòng:

- Ta nghĩ các vị đang ngồi ở đây sẽ hết lòng giúp đỡ. Tìm được một chỗ tốt không dễ dàng, nếu như bị người tiêu diệt thì biết đi đâu tìm cái thứ hai? Các ngươi thấy đúng không?

Cốt Vương không muốn rời khỏi Thiên đình, nơi này rất tốt, dạo này kiếm lời không tệ.

Rất nhiều kẻ yếu dùng tiền báo danh tu luyện chỗ gã, cảm giác rất sung sướng. Nên dù phải bỏ qua vài thứ thì gã tuyệt đối không cau mày.

- Đúng vậy!

- Cốt Vương nói rất đúng!

- Vào phút then chốt thế này, thực lực của Lâm phong chủ cao nhất trong chúng ta, miễn trợ giúp cho Lâm phong chủ đánh bại đám người kia thì dù phải bỏ qua ít đồ vật cũng chẳng sao!

Cửu Sắc lão tổ nghe những lời nói này thì suýt hộc máu.

Có phải các ngươi đã ăn nhịp với nhau không? Nói êm tai hơn hát, các ngươi thì cung cấp được thứ gì?

Dù chưa nói rõ cần cái gì nhưng Cửu Sắc lão tổ linh cảm không may, mục tiêu cuối cùng nhất chắc chắn nằm trên người lão.

Lâm Phàm ôm quyền, không ngờ đám người này nhiệt tình như vậy:

- Ài, đa tạ các vị ủng hộ, ta xin tạ ơn trước.

Hắn quay sang nhìn Cửu Sắc lão tổ:

- Lão tổ thấy có đúng không?

Cửu Sắc lão tổ nhìn Lâm Phàm, chớp chớp mắt, cái này . . .

Cửu Sắc lão tổ im lặng, bảo lão nói thế nào đây?

Xoẹt xoẹt!

Ánh mắt mọi người nhìn chằm chằm Cửu Sắc lão tổ, như hỏi thăm, như chờ đợi trả lời.

Cửu Sắc lão tổ không nói ‘đúng’ mà thẳng thắn bảo:

- Lâm phong chủ, ta thật sự không có đan dược.

Mợ nó, đừng khinh người quá đáng vậy chứ. Vốn tưởng rằng lần trước đưa ra ngoài một trăm viên đan dược là đã bình an, nào ngờ lòng tham không đáy, đã theo dõi lão gắt gao.

Lâm Phàm hỏi:

- Cửu Sắc, mấy chuyện này tạm thời không nhắc tới, đợi lát nữa bàn tiếp. Ta chỉ muốn hỏi ngươi là có thấy bọn họ nói đúng không?

Tim Cửu Sắc lão tổ run rẩy:

- Đúng, nói đều đúng.

Gặp quỷ, thật sự là không hố không chịu bỏ qua.

Đan giới tiêu hao đan dược quá nhanh, trong thời gian này tiêu hao nhiều còn hơn mấy trăm năm cộng lại.

Lâm Phàm suy tư, cảm giác độ khó khá cao.

Muốn tiếp tục lấy đan dược từ tay Cửu Sắc lão tổ thì hơi khó khăn, tuy hắn không bắt buộc muốn lấy nhưng đây là vì tương lai đến Hỗn Nguyên cảnh.

Hắn chỉ muốn hỏi rằng hiện giờ có giá trị khổ tu trên hai trăm ức, hắn đi đâu kiếm số lượng này?

Chương 1236: Các ngươi chơi thật hả? (2)

Dựa vào bản thân tu luyện?

Đừng nói giỡn.

Trời sụp đất nứt chưa chắc dựa vào tu luyện tích lũy giá trị khổ tu bằng số điểm này được.

Cốt Vương mở miệng nói:

- Lâm gia còn chưa nói có cách gì, miễn không liên quan mạng sống của ta, những chuyện khác không thành vấn đề.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Khó, quá khó, đan dược của Cửu Sắc lão tổ Đan giới trợ giúp ta rất lớn, tiếc rằng Cửu Sắc lão tổ mới nói xong, đã hết đan dược, xem ra hy vọng duy nhất cũng mất.

Cửu Sắc lão tổ há hốc mồm.

Xem đi, không cần nói ra lão cũng biết tiểu tử này muốn gì.

Cốt Vương hỏi:

- Vị lão tổ này có chắc là đã hết thật rồi không?

Cửu Sắc lão tổ lắc đầu nói:

- Hết, hết thật rồi.

Bây giờ dù đánh chết lão cũng kiên quyết không thừa nhận là còn đan dược, rõ ràng muốn vét sạch nội tình của lão.

Cốt Vương nói:

- Ta không tin, ta thấy dối trá từ trong ánh mắt của ngươi.

Tứ Dục Chi Chủ mở miệng nói:

- Dục vọng của ngươi nói cho ta biết rằng ngươi đang nói láo.

Cửu Sắc lão tổ nghệch mặt ra, quá đáng, rất quá đáng.

Cửu Sắc lão tổ kiên quyết không sửa lời:

- Hết thật rồi, làm gì còn đan dược. Đan giới của ta sắp bị dọn trống, không thì ngươi nuốt luôn ta đi, xong hết mọi chuyện.

Mặc kệ ngươi hố ta thế nào, đã nói hết là hết.

Lâm Phàm biết Cửu Sắc lão tổ đã biến thông minh, trải qua mấy lần bị hố to thì rất khó lấy đồ từ tay lão.

Lâm Phàm thầm nghĩ hay là bỏ đi, ổn định lão đã, chờ sau này thật sự rất cần thì tìm cách lừa dối một phen.

Cách này ổn, tạm thời vậy đi, ép bức quá thì không hay, con người của Cửu Sắc lão tổ không tệ.

Nhưng tình huống tiếp theo khiến người khó hiểu.

Cốt Vương đi tới trước mặt Cửu Sắc lão tổ, quan sát tỉ mỉ một phen, lão bị nhìn nổi gai người, cảm giác ánh mắt của tên này kỳ kỳ.

Cốt Vương gật gù nói:

- Ừm, nói có đạo lý, trên người của ngươi toả mùi đan cổ xưa mà nồng đậm, hiển nhiên là thân thể đan dược. Không ngờ vào lúc khó khăn thế này mà ngươi đại nghĩa như vậy, bỏ được hy sinh bản thân, cứu vớt hàng ức sinh mệnh, rất bội phục.

Cốt Vương quay đầu nhìn về phía Lâm Phàm:

- Lâm gia, theo ta thấy thì hãy nuốt lão đi.

Cửu Sắc lão tổ xoe tròn mắt, ngờ nghệch nhìn Cốt Vương.

Có cần ác vậy không? Thuận miệng nói thôi mà ngươi tin là thật? Ăn hiếp người quá vậy?

Ma Tổ trầm tư một lát:

- Chuyện cho tới bây giờ đành chấp nhận như vậy, hy sinh một người vì mọi người, tinh thần của Cửu Sắc lão tổ làm chúng ta bội phục, cảm thấy không bằng.

Thanh Oa nhảy nhảy tới:

- Đúng rồi, tu vi của Cửu Sắc lão tổ không cao nhưng tâm cảnh thì cao đến mức chúng ta không sánh bằng. Không biết các ngươi có

từng đọc một quyển sách không, tên là Đan Giới Chi Chủ, kể về Cửu Sắc lão tổ. Thời trẻ Cửu Sắc lão tổ vì nghĩa lớn hy sinh bản thân, cứu vớt toàn bộ Đan Giới, từ giây pthú đó ta liền biết Cửu Sắc lão tổ không phải người bình thường.

Xung quanh rộ lên tiếng kính nể.

Cửu Sắc lão tổ muốn trở mặt, nhưng nghe mấy câu đó thì không nói nên lời.

Đây là đẩy lão đến vách đá, hoặc là nhảy xuống, hoặc về nhà lấy đan dược.

Phật Ma chắp tay trước ngực, miệng niệm phật hiệu:

- A Di Đà Phật, bần tăng được truyền thừa Tịnh Thổ. Một vị đại năng của Tịnh Thổ lấy thân nuôi ưng, bây giờ Cửu Sắc thí chủ lấy thân cứu vớt hàng ức sinh linh, công đức vô hạn như biển, nếu vào Phật môn của ta có lẽ sẽ làm Phật làm tổ.

Cửu Sắc lão tổ thụt lùi mấy bước, đần mặt ra.

Lão chỉ vào đám người này, tức ngực nghẹt thở:

- Các . . . các ngươi . . .

Chơi thật sao?

Cốt Vương cầm tay Cửu Sắc lão tổ, biểu tình nghiêm túc mà tràn đầy tình cảm:

- Huynh đệ, ta vĩnh viễn ghi nhớ ngươi, dù tu vi của ngươi không cao hơn ta, nhưng hành vi của ngươi khuất phục ta. Trong đời Cốt Vương này ít phục ai, Lâm gia là một, Cửu Hoang gia là hai, Ma gia là ba, ngươi là người thứ bốn.

Cốt Vương lặng lẽ bợ đít vài người.

Cửu Sắc lão tổ không nói nên lời:

- Ngươi . . .

Lão nhìn về phía đám người, phát hiện ánh mắt đoàn người là lạ, đó là sự kính nể, hy vọng, tôn kính lão.

Cửu Sắc lão tổ rất muốn nói rằng các ngươi đừng quá mức, lão tổ quyết không tự hy sinh chịu chết!

Nhưng không hiểu sao lời nói kẹt trong cổ họng, lão còn muốn sỉ diện.

Lạc Vân thần nữ đứng một bên, nàng cảm giác lão tổ bị gài bẫy, nàng muốn cười nhưng không dám.

Nàng biết rõ Đan giới còn đan dược hay không, chắc chắn vẫn còn, còn nhiều.

Đan Giới là tồn tại đặc biệt, rất dễ có hậu thiên linh đan, từ khi Đan giới tồn tại đến nay vẫn luôn ngưng tụ hậu thiên linh đan. Tiên thiên linh đan là con dân của Đan giới, mở linh trí rồi.

Cửu Sắc lão tổ đưa mắt nhìn Lâm Phàm:

- Lâm phong chủ, cái này. . .

Đã đến mức này rồi còn không lên tiếng cứu lão?

Lâm Phàm giữ im lặng, không phải hắn không biết nên nói cái gì mà đang chờ xem sự việc phát triển đến mức nào.

Tới bây giờ thì hắn thấy rõ, ánh mắt của Cửu Sắc lão tổ làm hắn muốn cười nhưng cố nén.

- Cửu Sắc huynh thật sự nghĩ như vậy?

Lâm Phàm biểu hiện ra tình cảm đầy đủ, dường như tin phục nghĩa lớn của Cửu Sắc lão tổ.

Lão thầm luống cuống.

Mợ nó, ngươi cũng chơi thật sao? Cũng thay đổi xưng hô, từ Cửu Sắc lão tổ biến thành Cửu Sắc huynh, thay đổi quá lớn.

Cửu Sắc lão tổ biết, hôm nay nếu không nộp lên thì khó thoát nạn.

Nếu da mặt của lão dày giống Lâm Phàm thì sẽ nói không có đan dược, ta cũng không hy sinh bản thân, chuyện này sẽ tự động sang trang mới.

Nhưng lão không thể, lão là lão tổ của Đan giới.

Nhiều người đều đọc Đan Giới Chi Chủ, lão là nhân vật chính.

Cuối cùng Cửu Sắc lão tổ không còn cách nào khác, chịu đựng

trái tim đau đớn:

- Mới rồi ta bỗng nhớ ra còn chút ít đan dược.

Cửu Sắc lão tổ nói xong cảm giác sâu trong đáy lòng bỗng trống rỗng.

Lâm Phàm cười hỏi:

- Vẫn còn? Có chắc không?

Cửu Sắc ơi là Cửu Sắc, đừng trách ta, là tự ngươi vứt sĩ diện, không thể trách ta.

Cửu Sắc lão tổ gật đầu nói:

- Chắc chắn.

Cốt Vương mừng rỡ reo lên:

- Vậy thì tốt quá, lần này Cửu Sắc huynh không cần chết nữa!

Cửu Sắc lão tổ cười gượng, tiếng cười tràn đầy ức chế:

- Ha ha ha!

Tâm tình Lâm Phàm vui vẻ nói:

- Tốt lắm, tiếp theo hết chuyện rồi, mặc kệ bao nhiêu người đến ta đều sẽ ngăn ở bên ngoài. Các vị cứ yên tâm làm việc của mình, không cần lo.

Đám người yên lòng, thoải mái.

Ma Tổ nhìn Lâm Phàm, gã xem thấu chiêu trò của tiểu tử này, mới bắt đầu đã hố Cửu Sắc lão tổ rồi.

Làm Ma Tổ bất ngờ là Cốt Vương hiểu suy nghĩ của tiểu tử kia, hoàn mỹ kéo Cửu Sắc lão tổ vào bẫy.

Bội phục, phục sát đất.

Mục đích Lâm Phàm gọi bọn họ tập hợp lại đã hoàn thành, nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng:

- Giải tán!

Các Chúa Tể khác phất tay, giống như chỉ góp mặt cho vui:

- Giải tán, đi thôi.

Phương xa.

Cửu Sắc lão tổ đi chân thấp chân cao như người đã mất trí.

Lạc Vân thần nữ theo bên cạnh lão khẽ thở dài.

Từ khi lão tổ quen với Lâm phong chủ thì tinh thần không còn tốt đẹp nữa.

Cửu Sắc lão tổ thì thào:

- Ài, hối hận, rất hối hận, vì sao trước kia không phát hiện khẩu vị của tên này lớn như vậy?

Nói rồi Cửu Sắc lão tổ nghẹn ngào, khóe mắt ướt nước, cảm giác vô cùng bi thương.

Lạc Vân thần nữ nói:

- Lão tổ, thật ra Lâm phong chủ cường đại cũng tốt cho chúng ta, ít nhất bảo đảm Đan Giới an toàn, không nhận xâm hại.

Cửu Sắc lão tổ cứng người lại như sắp tắt thở:

- Khác nhau ở chỗ nào? Khác nhau lớn nhất là bị một đám người xâm hại, hoặc một người xâm hại, tóm lại vẫn là bị xâm hại. Nhưng không hận được, nếu bị người khác diệt giới, các đời sau còn có thể liều mạng một phen, kích phát đấu chí, nhưng nhìn hiện tại xem, đó là bị xâm hại tâm phục khẩu phục, không chút tìm ra khuyết điểm, không có lỗ hổng.

Cửu Sắc lão tổ lảo đảo trở về, lão cần nghỉ ngơi, trong khoảng thời gian này sắp gặp đả kích lớn.

Lạc Vân thần nữ á khẩu không trả lời được, nàng không biết nên an ủi lão tổ thế nào.

Lạc Vân thần nữ rất muốn nói rằng nhìn thoáng chút đi lão tổ, đừng như vậy.

Nhưng ngẫm lại lời lão tổ nói hơi có lý.

Lâm Phàm chỉ vào Cốt Vương cười nói:

- Cốt Vương, khá lắm, biến thông minh.

Biết phối hợp với hắn, trước kia không nhìn ra ưu điểm của gã.

Cốt Vương kinh ngạc hỏi:

- Lâm gia, cái gì biến thông minh?

Gã không hiểu Lâm gia khen mình thông minh về điều gì.

Lâm Phàm nhìn Cốt Vương, thở dài, có vẻ như hắn suy nghĩ quá nhiều.

Không phải Cốt Vương biến thông minh, lúc trước gã làm thật, không hiểu Cửu Sắc lão tổ ám chỉ ý khác.

Lâm Phàm nói:

- Không có gì, đang khen ngươi rất giỏi.

Cốt Vương cười nói:

- Lâm gia nói gì kỳ, được Lâm gia dẫn dắt thì không đi sai đường được. Đời này Cốt Vương phục Lâm gia nhất, người khác đều phải đứng sang bên cạnh

Bợ đít quá lộ liễu.

Thanh Oa cười, hỏi ai phối hợp tốt nhất với kẻ bỏ mạng thì chắc chắn là nó, Cốt Vương mà phối hợp gì, mèo mù vớ cá rán, ăn may thôi.

Phật Ma hỏi:

- Lâm thí chủ có cần bần tăng giúp gì không?

Lâm Phàm không để Phật Ma hỗ trợ:

- Phật Ma, ngươi còn không đi? Ngươi nói muốn đi ra ngoài tu hành mà? Suốt ngày ở chỗ ta thì tu hành được gì?

Giúp đỡ khỉ mốc, hắn đang ngại ít điểm đây.

Phật Ma đã ở lâu rồi, nên nhắc khéo y.

Phật Ma chắp tay trước ngực:

- A Di Đà Phật, Lâm thí chủ, bần tăng ở đây chính là tu hành, tu trái tim kim cương bất động. Từ thí chủ tu hành trong U Minh Huyết

Hải, lực lượng ô uế quá nặng, bần tăng ở trong ô uế để tôi luyện tâm cảnh.

Cách đó không xa, Từ Hàn Minh nghe lời Phật Ma nói thì trợn trắng mắt.

Bậy bạ, tôi luyện tâm cảnh khỉ gì, rõ ràng là độ hóa biển máu.

Nếu không phải nể ơn cứu mạng hài nhi của gã, khó trả lại ân tình thì đã xông lên đập Phật Ma tơi tả rồi.

Điều này cũng khiến Từ Hàn Minh hiểu rằng nợ cái gì chứ đừng nợ ân tình, ân tình lớn bằng trời không trả nổi, đành chịu đựng.

Lâm Phàm nhìn về phía Từ Hàn Minh, bọn họ lấy được thần vật rất kinh người. Nhưng giãy thoát trói buộc của thần vật, không kế thừa lực lượng mà tu luyện lại.

Nguyên Đồ, A Tỳ.

Từ Hàn Minh được đến thần vật rất khá, Lâm Phàm còn phải ghen tị. Nếu hai thanh thần binh này ở trong tay hắn chắc chắn sẽ rất thoải mái, rút kiếm chém chặt thì ai chịu nổi?

Thời đại này sẽ không có chuyện của họ, chờ khi hắn tu luyện đến đỉnh cao thì bọn họ mới chỉ khởi bước.

Chương 1237: Chờ người đã đông đủ thì đánh luôn (1)

Sau đó.

Lâm Phàm đi Đan Giới, không nói một lời bước tới trước mặt Cửu Sắc lão tổ, không nhiều lời vô ích, chỉ dùng đôi mắt không mang tình cảm nhìn thẳng đối phương.

Ẩn ý rất rõ ràng, ta không nói thì ngươi cũng hiểu ý.

Lạc Vân thần nữ bưng trà lên, không xen lời, chỉ nhìn xem.

Ban đầu Cửu Sắc lão tổ còn giả ngây giả dại, tán dóc với Lâm Phàm, trò chuyện này kia, không nói đến vụ đan dược.

Nhưng cuối cùng, trước ánh mắt chân thành nhìn chăm chú vào mình, Cửu Sắc lão tổ chịu đựng đau đổ máu.

Mười viên?

Lâm Phàm không nhúc nhích.

Năm mươi viên?

Vẫn im lặng, không lộ vẻ gì, như đang nói ngươi giỡn với ta à?

Cửu Sắc lão tổ muốn nín thở.

Tham lam quá, năm mươi viên mà chê ít, chẳng thèm nói tiếng nào, sự bình tĩnh đến đáng sợ.

Trong chốc lát.

Không khí hiện trường an tĩnh lại, rất yên tĩnh, cũng rất ngột ngạt.

Cửu Sắc lão tổ quay đầu qua, không đối diện với Lâm Phàm.

Lâm Phàm thấy tình huống này hơi lạ, cứ tiếp tục như vậy thì chẳng đi đến đâu, đành chủ động xuất kích.

- Cửu Sắc huynh, một trăm viên, chỉ một trăm viên. Huynh đệ thề

từ nay về sau tuyệt đối không lấy một viên đan dược của Đan giới, nếu trái lời sẽ bị thiên lôi đánh xuống hóa thành tro tàn.

Lâm Phàm dõng dạc thề, phải ổn định Cửu Sắc lão tổ mới được, một trăm viên đan dược, hậu thiên linh đan đã đủ.

Một viên bằng hai ức giá trị khổ tu, một trăm viên là hai trăm ức giá trị khổ tu, đã đủ, nội tình đầy thì dư sức vào Hỗn Nguyên cảnh.

Cửu Sắc lão tổ trầm tư, mặt lạnh như tiền, trong lòng suy nghĩ việc này có đáng tin hay không.

Năm mươi năm.

Một trăm viên hậu thiên linh đan cần năm mươi năm mới có thể dựng dục ra, cộng thêm số đan dược trước đó là hơn một trăm năm.

Chỉ cần chịu đựng qua khoảng thời gian này thì có thể bù đắp lại đan dược thiếu hụt.

Hiện tại tiểu tử này thề với trời về sau sẽ không lấy một viên đan dược nào của Đan giới, giao dịch được đây.

Nghĩ thông rồi Cửu Sắc lão tổ mỉm cười nói:

- Lâm huynh nói gì vậy, quan hệ giữa chúng ta còn cần nhiều lời sao? Mới rồi ta đang suy nghĩ nên lấy bao nhiêu cho đủ, một trăm viên thì một trăm, bằng vào quan hệ của chúng ta muốn lấy bao nhiêu đều không thành vấn đề.

Cửu Sắc lão tổ nói xong vun tay áo, đan dược bay ra, lão sợ nói mạnh miệng bị tiểu tử này thuận cột trèo lên, vứt bỏ liêm sỉ tiếp tục trấn lột, đưa hắn một trăm viên đuổi đi cho rồi.

Lâm Phàm cười cất đan dược, lòng thầm đắc ý.

Thời gian này hắn xuôi chèo mát mái, không cảm nhận tai họa lớn gì, muốn gì được nấy.

Lâm Phàm cảm giác ánh mắt của mình trước kia thật tốt, nhìn liền biết Đan giới có tiềm lực, dứt khoát hố vào Viêm Hoa tông.

Nhìn hiện giờ xem, tốt biết bao, từ nay không còn lo về giá trị khổ tu.

- Cửu Sắc huynh rộng rãi, vậy huynh đệ xin đi trước, có cơ hội sẽ tâm sự dài lâu.

Lâm Phàm nhấc chân bước đi, lúc tới cửa thì quay đầu lại nói:

- Yên tâm, có ta ở đây, ai đến cũng sẽ có đi không về.

Thực lực mạnh nên nói chuyện cứng rắn.

Cửu Sắc lão tổ cười, biểu hiện tin tưởng Lâm Phàm trăm phần trăm.

Lâm Phàm quay về tông môn.

Có nhiều công pháp của Thánh Địa Sơn, nhưng muốn dựa vào bấy nhiêu để đột phá đến Hỗn Nguyên cảnh thì hơi khó. Tuy công pháp của Thánh Địa Sơn có phẩm giai rất cao, nhưng vẫn chưa đủ lên Hỗn Nguyên cảnh.

Hôm nay, Tri Tri Điểu phát tán tin tức.

Làm theo ý của tông sư, nhưng người xét duyệt Tri Tri Điểu cho rằng ngôn luận này cực kỳ không tốt, hơi phách lối, táo bạo.

Mọi người cùng là cường giả trong giới vực, có thể buông lời đe dọa nhưng không thể vũ nhục người ta.

Hết cách, tông sư thích giọng điệu như vậy.

Bốn phương tám hướng xa xăm.

Các cường giả nhà giàu mới nổi chiếm được thần vật mang theo thế lực của mình lao về phía Viêm Hoa tông.

Trong đội ngũ có sáu người là cường giả Hỗn Nguyên cảnh đỉnh, đa số người khác đều tới Hỗn Nguyên cảnh nhưng chưa đến đỉnh.

Bọn họ lấy được thần vật, hòa làm một với thần vật, từ nhỏ yếu chớp mắt lên đến Hỗn Nguyên đỉnh.

Những thần vật khiến người chớp mắt lên Hỗn Nguyên đỉnh đều là thần vật đứng đầu, khác hẳn thần vật khác.

Từ Hàn Minh lấy được thần vật thuộc cấp bậc hàng đầu, Phật Ma có Tịnh Thổ cũng vậy.

Sáu người lấy được thần vật thì trái tim đã bay lên mây, bị lực lượng kinh khủng điều khiển.

Tri Tri Điểu phát tán tin tức rơi vào tay tất cả mọi người.

Cường giả lấy được thần vật quê quá hóa giận, muốn giết chết đối phương:

- Cái gì? Tên khốn này dám can đảm nhục nhã ta!

Không chỉ một mình cường giả này tức giận, nhiều người cũng ở bờ vực tức tối.

Lúc trước khi thực lực còn nhỏ yếu thì họ nhận vô số nhục nhã.

Về sau lấy được thần vật, thực lực cường đại lên, họ dùng thủ đoạn đẫm máu giết hết những kẻ từng nhục nhã bọn họ.

Lửa giận trong tim mới hơi bình ổn thì có người nghênh ngang khiêu khích, làm sao nhịn được?

Đan Giới.

Cửu Sắc lão tổ cũng xem nội dung trong Tri Tri Điểu, bực bội nói:

- Lạc Vân, nhìn xem, ta đã nói mà, hắn đang lừa ta! Gì mà không đánh lại người ta, cần đan dược, toàn là dối trá. Nếu không đánh lại người ta thì hắn làm sao dám ngông nghênh khiêu khích như vậy? Viết địa chỉ, tên lên luôn, xem này!

Nội dung của Tri Tri Điểu không chọc giận Cửu Sắc lão tổ bằng việc bị Lâm Phàm hố.

Rõ ràng đánh được nhưng lại than khổ bảo không đánh nổi, hố nhiều đan dược trong tay lão, tim đau quá, đau vật vã muốn chết, muốn tự tử cho rồi.

Lạc Vân thần nữ nhận tờ báo, xem thật kỹ, khuôn mặt xinh đẹp lộ nét bất đắc dĩ.

Nội dung trên này chính xác đến kinh người, mắng chỉ vào mặt, gọi thẳng tên. Trang bìa tràn ngập Lâm phong chủ nhục mạ đối phương.

Ví dụ như: XX, bà nội nó, không phục thì đến đánh ta này!

Ký tên: Lâm Phàm, Vô Địch phong của Viêm Hoa tông.

Phách lối, càn rỡ như vậy thì người bình thường đâu nhịn nổi.

Vân Tiêu xem tin tức, vẻ mặt nặng nề:

- Tên khốn này vời rắc rối lớn như vậy cho tông môn, còn công bố địa chỉ. Không được, ta phải trở về!

Việc này có chút nghiêm trọng.

Sau khi đến giới vực, Vân Tiêu được người mời vào tông môn, sống khá thoải mái, có ăn có uống, quen biết nhiều người.

Nhưng an nhàn là chất độc ăn mòn chậm, sẽ có ngày chết dần chết mòn.

Nên Vân Tiêu kiên quyết rời đi, tiếp tục ra ngoài xông xáo, tu luyện để có ngày mạnh lên.

Nhưng bây giờ nhìn thấy tin tức này, Vân Tiêu quyết định trở về, dù thực lực nhỏ yếu cũng phải sống còn với tông môn.

Nếu mất tông môn thì gã cố gắng trong thời gian này là vì ai?

Vân Tiêu đứng lên, dập tắt đống lửa, ăn sạch miếng thịt nướng cuối cùng, bay lên cao lao về phía tông môn.

Sự kiện này đã thành chuyện lớn, toàn bộ sinh linh trong giới vực đều biết.

Một góc nào đó.

Chiến Hồng Đế đọc báo, biểu tình lạnh nhạt, mơ hồ toát ra bá khí:

- Đã đến lúc trở về.

Chiến Hồng Đế lấy được thần vật, gã không nói với ai.

Trong thời gian này Chiến Hồng Đế rèn luyện lực lượng đến từ thần vật, lực lượng kia xung kích ý chí rất mạnh, sơ sẩy một cái là ý chí bị tách ra, biến thành cái xác không hồn, từ đây không biết mình đang làm gì.

Chiến Hồng Đế cảm thấy thời gian này chịu khổ đều đáng giá.

Chiến Hồng Đế cười nói:

- Lâm Phàm, mặc dù ngươi lợi hại nhưng Chiến Hồng Đế này không thua ngươi. Lần này trở về xóa bỏ kiếp nạn, cũng nên cho ngươi biết chênh lệch giữa hai chúng ta đã càng lúc càng lớn.

Tay không xé mở hư không, Chiến Hồng Đế bay đi xa.

Trong lúc phiêu bạt bên ngoài, Chiến Hồng Đế không gặp phong chủ khác, có lẽ chết rồi, không phải mọi người đều có vận may tốt như gã.

Một chỗ tu luyện cổ xưa.

Lão nhân cưỡi lừa tới gặp mấy bằng hữu cũ, đều là người cùng thời đại, xa xưa còn hơn thời của nhóm Ma Tổ.

Thích Tâm đứng ở một bên, không dám động đậy.

Bằng hữu của của lão sư toàn là cường giả đỉnh cao.

Lão nhân cưỡi lừa nói:

- Các vị, thiên địa thay đổi, đây là kiếp nạn ập đến.

Bọn họ đều là cường giả Hỗn Nguyên cảnh đỉnh, từ từ khổ tu lên chứ không có thần vật thêm vào, nên về mặt lĩnh ngộ thì họ mạnh mẽ hơn những người dựa vào thần vật nhiều.

Trong vô hình, lão nhân cưỡi lừa đã cảm ứng được thương thiên vận chuyển có trục trặc nào đó.

Nhiều cường giả lấy được thần vật cùng đi, mục đích thống nhất, nếu không có lực lượng cường đại nào đó thúc đẩy thì chuyện này tuyệt đối không xảy ra.

Nam nhân ngồi cạnh lão nhân cưỡi lừa mở miệng nói:

- Là thương thiên.

Bề ngoài nam nhân tuấn tú nhưng đã sống lâu rồi, cụ thể bao nhiêu năm thì không tính hết được. Xem bộ dạng bình tĩnh của y là biết không phải người bình thường, có lẽ là một người rất oách.

Lão nhân cưỡi lừa hỏi:

- Đế Thương, ngươi có chắc không?

Đế Thương nhíu mày, trầm tư:

- Các ngươi không cảm ngộ được thiên địa tuần hoàn sao? Trong vô hình thương thiên tuần hoàn theo trình tự nào đó đã xảy ra biến đổi, nhưng không hiểu vì sao thương thiên xuống tay với một tông

môn yên lặng vô danh? Chẳng lẽ có nguyên nhân gì mà chúng ta không biết?

Bỗng có một nam nhân đi tới:

- Đồ nhi rất quen với Viêm Hoa tông mà lão sư nhắc đến.

Đế Thương nhìn người tới, mỉm cười nói:

- Sư phụ quên mất.

Nếu như Dạ Ma ở đây, nhìn thấy người nói chuyện thì sẽ hét lên rằng:

Mợ ơi, quả nhiên tông chủ chưa chết!

Phổ Đế Sa đứng một bên nói:

- Viêm Hoa tông không có gì khiến người chú ý hoặc giật mình, nhưng tông môn này có một phong chủ cực kỳ mạnh mẽ, lúc rảnh rỗi đệ tử tĩnh tâm nhớ lại, phát hiện người này có thể gọi là truyền kỳ.

Đế Thương dò hỏi:

- A? Xứng là truyền kỳ như thế nào?

Phổ Đế Sa kể những gì mình biết ra.

Đám cường giả đỉnh cao đều lộ tia mắt ngạc nhiên, chỉ có lão nhân cười lừa còn giữ bình tĩnh, vì lão đã gặp mặt Lâm Phàm, nhưng nghe kể những điều mình chưa biết thì cũng rất giật mình.

Thích gây chuyện như vậy mà chưa chết, còn càng ngày càng mạnh.

Chương 1238: Chờ người đã đông đủ thì đánh luôn (2)

Đế Thương giật mình kêu lên:

- Đồ nhi nói là hắn trong vài năm đã tu luyện tới mức độ này?

Phổ Đế Sa đáp:

- Đúng rồi, nói chính xác hơn là hai năm lẻ ba tháng.

Mọi người im lặng.

Hai năm lẻ ba tháng.

Đang đùa với họ à?

Lão nhân cưỡi lừa cười, nụ cười gượng gạo khó tin:

- Chúa Tể cảnh, hai năm lẻ ba tháng, ha ha ha. . .

Lão chưa biết Lâm Phàm đã đột phá tu vi đến Chúa Tể nhất thế, chứ không thì cũng chẳng biết sẽ phát sinh cái gì.

Đế Thương cảm thán nói:

- Chúa Tể cảnh, cảnh giới cỡ này nếu là chúng ta tu luyện, dù có thiên tư ngút trời, không mượn vật ngoài thân sẽ cần trăm năm, thiên tư kém chút thì suốt đời cũng không thể.

Phổ Đế Sa cũng là rất hâm mộ, gã không biết tên này làm bằng cách nào, tốc độ tu luyện siêu mau, mau đến khiến người nghi ngờ tiểu tử này không phải con người.

Đám người lấy được thần vật, nháy mắt biến thành cường giả là nhờ vật ngoài thân, những lực lượng đó không thuộc về bọn họ.

Đế Thương suy tư, đang nghĩ ngợi điều gì, sau đó mở miệng nói:

- Đúng là xưa nay chưa từng có, nhưng liên quan gì với thương thiên?

Bọn họ không biết tình huống cụ thể, nhưng lấy tu vi của họ có

thể cảm ngộ được thương thiên thay đổi một chút. Bọn họ đã đứng ở vị trí cao nhất thế giới này.

Cách đó không xa có giọng nữ truyền đến:

- Các ngươi không biết thì để chúng ta nói cho biết.

Một bóng người xuất hiện, có mười hai thần thú đi theo.

Nếu Hỏa Dung và Vân Tiêu nhìn thấy nữ nhân này sẽ nhận ra ngay.

Là ma quỷ, ma quỷ tra tấn bọn họ đã lâu.

Nhưng Hỏa Dung lấy được nhiều chỗ tốt từ đối phương, trong đó có bản nguyên thời gian.

Lão nhân cưỡi lừa vốn híp mắt khi thấy người tới thì trợn to, đôi mắt đục lóe tia sáng, kinh ngạc hỏi:

- Sư Thần, ngươi chưa chết?

Nữ nhân được gọi là Sư Thần cười nói:

- Hy vọng ta chết vậy sao? Lão già ranh.

Thích Tâm sợ ngây người, gã không ngờ có người dữ dội như thế, to gan gọi lão sư của gã là lão già ranh, lợi hại.

Đế Thương lộ vẻ bất ngờ, hai lão nhân khác ở bên cạnh cũng ngạc nhiên.

Lão nhân cưỡi lừa không tiếp lời Sư Thần mà nhìn mười hai thần thú sau lưng nàng:

- Mấy vị này là?

Sư Thần cười:

- Mấy vị này là tiền bối kỷ nguyên trước, từng tiếp xúc gần gũi với thương thiên mà các ngươi đang bàn tới. Ta nghĩ mười hai vị tiền bối có thể giải thích cho các ngươi những điều muốn biết nhất.

Đám người nhìn về phía mười hai thần thú, nhủ thầm:

Tiền bối? Nhưng xem tu vi không có gì đặc biệt.

Bình Thiên Ma Ngưu Vương bước ra, kể lại chuyện thương thiên cho họ nghe.

Đây là bí mật, bí mật mà họ không biết, cảm giác như nghe kể chuyện thần thoại.

Nếu không phải Sư Thần dẫn người tới thì bọn họ sẽ nghĩ rằng đối phương nói bậy bạ.

Lão nhân cười lừa kinh thán:

- Thì ra thương thiên sẽ có thất tình lục dục, sắp diệt thế sao?

Đế Thương trầm ngâm nói:

- Nếu vậy thì chúng ta cũng không cách nào ngăn cản, nhưng tại sao nhằm vào một tông môn hoặc một ai đó như vậy?

Cường giả lấy được thần vật trong giới vực như bị xúi giục đổ về Viêm Hoa tông, nếu ở bình thường thì không thể xảy ra.

Bình Thiên Ma Ngưu Vương nói ra:

- Thương thiên sẽ không làm việc dư thừa, chỉ có một nguyên nhân là sinh ra nhân tố không xác định, không thể coi thường.

Thích Tâm nhủ thầm, mấy người này nói hơi bị hố, theo tin tức vừa lộ ra chẳng khác nào bảo dù đám người này rất mạnh nhưng đấu với thương thiên thì họ là hổ giấy, rác rưởi.

Viêm Hoa tông.

Lâm Phàm trò chuyện với lão sư.

- Lão sư, tặng cho người thứ này, chắc sẽ giúp ích đôi chút.

Lâm Phàm lấy ra Tạo Hóa Ngọc Điệp, hắn mang theo chỉ lãng phí. Thần vật khác thì hắn đặt trong trữ vật giới chỉ, không được ích gì, vì hắn không cần chúng nó.

Thiên Tu nhìn chằm chằm thứ Lâm Phàm lấy ra, biểu tình nghiêm túc, lão cảm nhận sức mạnh rất huyền diệu từ thứ này.

- Đồ nhi, đây là cái gì?

Lâm Phàm ném Tạo Hóa Ngọc Điệp qua:

- Đây là Tạo Hóa Ngọc Điệp, có ích lợi gì thì đồ nhi không biết, lười tìm hiểu. Nếu lão sư có rảnh cứ nghiên cứu xem, chắc là đồ tốt, không kém được.

Thiên Tu cảm động nói:

- Đồ nhi, nếu là đồ tốt thì đồ nhi nên giữ lại, cho sư phụ làm gì.

Đồ nhi quá tốt với lão, có thứ tốt gì đều mang về cho lão, trên đời có bao nhiêu người làm được điểm này?

Phụ tử đấu đá nhau vì bảo bối chứ nói gì sư đồ không có quan hệ máu mủ?

Lâm Phàm tùy ý nói:

- Đồ nhi không cần, đã mạnh sẵn rồi, nó không giúp được gì, dệt hoa trên gấm không bằng đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Thiên Tu vốn muốn nói vài câu, nhưng đột nhiên cảm giác là lạ, lời này sao giống như đồ nhi đang nói lão rất yếu?

Lâm Phàm kịp phản ứng, vội vàng nói:

- Lão sư đừng để bụng, đồ nhi nói đại vậy thôi.

Thiên Tu nhìn đồ nhi nhà mình, tin ngươi mới lạ.

Nói đại hả? Chắc chắn trong lòng cũng nghĩ như vậy.

Mấy ngày sau.

Có một hôm.

Lâm Phàm xách cái ghế đi lên bên trên Thiên Đình.

- Các vị sư đệ sư muội, ra xem kịch!

Rất nhanh.

Vô số đệ tử buông việc đang làm, tất cả chạy ra, ngước đầu lên nhìn.

Bọn họ ngẩng đầu nhìn, thấy sư huynh ngồi trên ghế bắt giữa hư không, dường như đang đợi ai.

Ma Tổ nói:

- Xem ra những người kia sắp tới.

Cốt Vương kinh ngạc hỏi:

- Nhanh vậy?

Phía chân trời rúng động, sau đó hư không vỡ tan, vô số lực lượng kinh khủng đánh tới.

Lâm Phàm lạnh nhạt ngồi ở đó, không thèm nhìn.

- Không đến thì thôi, dùng thần thức nghiền ép, đang hù dọa ai?

Lâm Phàm không nhúc nhích, tùy ý những thần thức giáng lâm, nghiền ép thân xác của hắn.

Đến cảnh giới cỡ này thì khoảng cách không là vấn đề, chỉ cần biết mục đích, thần thức phá vỡ hư không, nháy mắt giáng lâm, dùng lực lượng tuyệt đối nghiền ép có thể lấy mạng già của đối phương.

Tiếc rằng không nói thứ khác, Lâm Phàm miễn dịch bất cứ uy áp tinh thần nào, mặc kệ thần thức mạnh tới đâu đều vô dụng với hắn.

Mọi người giật nảy mình:

- Uy thế khủng khiếp quá!

Mới rồi vô số uy thế thần thức ập đến, bọn họ thấy rõ hư không vỡ vụn, thậm chí vặn vẹo.

Lâm Phàm không nhúc nhích, không có gì khác lạ.

Phải công nhận người bình thường không có được sự bình tĩnh này.

Lâm Phàm cảm giác vô số hơi thở từ bốn phương tám hướng ập đến:

- Sắp tới rồi!

Không chỉ có cường giả đến, đám thuộc hạ cũng đi theo cường giả, xem ra đây là cuộc chiến một người đánh một đám.

Lâm Phàm hơi kích động, điểm nhiều như biển đã không kịp chờ đợi theo bốn phương tám hướng tràn đến, ngẫm lại khiến người phấn khởi.

Trong Thiên Đình.

Mộ Linh ngẩng đầu lên, nàng muốn đi lên cùng sư huynh kề vai chiến đấu.

Nhưng nàng biết sư huynh có niềm tin tuyệt đối, không hy vọng bất cứ ai tham dự vào.

Cốt Vương nói:

- Ma gia, đợi lát nữa chúng ta cùng lên đi!

Ma Tổ nhìn Cốt Vương, cười bảo:

- Ngươi nghĩ hắn cần chúng ta sao?

Cốt Vương ngẫm nghĩ thấy cũng đúng:

- Phải rồi, Lâm gia không cần ai hỗ trợ.

Từ khi quen nhau đến bây giờ hễ gặp chiến đấu, chỉ cần Lâm gia ra sân là không ai chen chân vào được.

Bốn phương tám hướng bắn tới vô số luồng sáng, hư không nổ tung thành những mảnh vụn rải rác trong thiên địa.

Đây là vô tình xé nát hư không.

Lâm Phàm hét hướng đám cường giả lao đến:

- Đến rồi khoan nhúc nhích, chờ đông đủ người cùng nhau lên!

Hắn không muốn lãng phí thời gian, đông đủ người rồi đánh mới sướng.

Các cường giả đến trước nghe vậy nổi khùng lên:

- Láo quá vậy!

Càn rỡ.

Phách lối.

Sắp chết đến nơi còn huênh hoang.

Nhưng họ thật sự không nhúc nhích, ngoan ngoãn chờ.

Lâm Phàm nhìn thoáng qua, người tới hơi ít, tạm thời không gấp

gáp:

- Láo rồi sao? Liên quan quái gì với các ngươi? Kêu đừng nhúc nhích thì đứng im cho bản phong chủ, đừng lảm nhảm!

Các đệ tử trong tông sôi trào, cảm giác cuộc đời đã lên đến đỉnh điểm.

Dù mấy câu đó là sư huynh nói nhưng bọn họ cảm giác như mình đang nói.

Có bóng người từ xa lao đến.

- Kẻ nào dám càn quấy trong tông của ta!

Phía chân trời ầm ầm tiếng trống trận như có gót sắt vó ngựa giẫm đạp hư không giáng lâm, chiến ý vô biên tựa thủy triều xô bờ.

Chiến Hồng Đế trở về, gã cảm nhận những hơi thở kia rất mạnh, nhưng gã không sợ chút nào. Chiến Hồng Đế thầm mong đợi, gã lâu rồi chưa về, có lẽ các đệ tử tông môn đang chờ gã.

Lâm Phàm ngạc nhiên:

- Hơi thở này hơi quen thuộc.

Hắn nhìn kỹ phương xa có bóng người mặc chiến giáp đạp không khí đi tới, rất là chảnh.

- Chiến Hồng Đế.

- Lâm Phàm!

Gã thấy ngay Lâm Phàm ở trong hư không, nhíu mày nói:

- Trong thời gian ta vắgn mặt sao ngươi làm loạn tông môn như vậy? Còn rước nhiều kẻ địch vào tông môn, ngươi muốn khiến tông môn diệt tông sao? Ngươi xem mạng sống của các sư đệ, sư muội trong tông môn là gì?

Khi nói ra lời này tâm tình của Chiến Hồng Đế rất thoải mái.

Ra tông lâu như vậy là vì sao?

Vì ngày kia bá khí về tông, nói ra lời như vậy, khiến mọi người rung động.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo khiến Chiến Hồng Đế lúng túng, không có tiếng hoan hô như đã tưởng tượng.

Lẽ ra các đệ tử sẽ hò reo:

Oa! Chiến sư huynh trở về, tông môn của chúng ta được cứu rồi!

Cảm giác như vậy đấy!

Nhưng xem tình huống này rất tổn thương người.

Lâm Phàm mở miệng nói:

- Chiến sư đệ, trở về thì trở về, đừng làm rộn, ngoan ngoãn xuống dưới, nơi này không phải chỗ cho ngươi ở.

Chiến Hồng Đế ngây người, sau đó cười lớn:

- Ha ha ha! Lâm Phàm, ai là sư đệ của ngươi? Đến bây giờ ngươi vẫn tự đại thế sao?

Chỗ tông môn có một giọng nói vang lên.

Vạn Trung Thiên đứng trong đám người hét to:

- Chiến sư huynh!

Chiến Hồng Đế vui vẻ:

- Vạn sư đệ, ta trở về rồi!

Lúc trước quan hệ của gã với Vạn Trung Thiên không quá thân nhưng cũng không xấu, lúc trước Vạn Trung Thiên hò reo vì gã, vậy sau này gã sẽ chăm sóc cho đối phương nhiều hơn.

Vạn Trung Thiên hét lên:

- Này, Chiến sư huynh về rồi thì mau xuống đây, nguy hiểm lắm, xuống nhanh lên!

Chiến Hồng Đế đang cười bỗng sầm mặt xuống.

Huynh đệ. . .

Ngươi nói gì thế?

Chương 1239: Các ngươi đã quá yếu (1)

Vạn Trung Thiên không còn tranh cường háo thắng như ngày xưa, có vợ, có con rồi, cuộc sống phát triển theo hướng tốt đẹp.

Vạn Trung Thiên biết lý do vì sao phong chủ khác trong tông môn không trở về, giống như gã ngày xưa, chỉ vì muốn chà chùi Lâm sư huynh dưới đất.

Lý tưởng tốt đẹp nhưng hiện thực rất khắc nghiệt, không phải ngươi muốn là được. Tóm lại trong thời gian này Vạn Trung Thiên đã thói quen cuộc sống bây giờ.

An nhàn.

Hài hòa.

Các nơi tràn đầy tình người.

Bây giờ, Chiến sư huynh trở về khiến Vạn Trung Thiên rất vui, người một nhà nên sum vầy bên nhau.

Vạn Trung Thiên biết suy nghĩ trong lòng Chiến sư huynh, thậm chí rất quen thuộc, vì gã cũng từng như vậy. Nhưng tình huống bây giờ không phải ai cũng có thể đứng ra gánh vác.

Vạn Trung Thiên sốt ruột nói:

- Chiến sư huynh mau xuống đây, đừng làm rộn, việc này giao cho Lâm sư huynh là tốt rồi, Chiến sư huynh không gánh nổi đâu!

Dù trong lòng Chiến sư huynh không phục cũng vô ích, sự thật là thế, sớm nhận rõ sẽ sống vui vẻ hơn ai khác.

- Hừ!

Chiến Hồng Đế bất mãn, cứ tưởng Vạn sư đệ theo phe mình nhưng nào ngờ coi thường gã như vậy.

Chiến Hồng Đế không thèm đáp lời, nhìn về phía Lâm Phàm, trong mắt tràn ngập chiến ý đậm đặc hơn.

Chiến Hồng Đế nói:

- Lâm Phàm, ta trở về cũng không phải vì được cái gì mà chỉ muốn chứng minh rằng Chiến Hồng Đế này không thua gì ngươi, thậm chí mạnh hơn ngươi!

Sự tự tin mạnh mẽ bao phủ trong lòng, Chiến Hồng Đế không cho rằng mình sẽ thua. Dù lực lượng không thuộc về gã nhưng trải qua khoảng thời gian này tôi luyện, gã đã áp chế lực lượng sôi trào, hoàn toàn dung nhập vào người, từ nay không còn tách biệt.

Lâm Phàm ung dung ngồi trên ghế, tay chống cằm, không quan tâm.

Lâm Phàm cười với gã:

- Chiến sư đệ trở về là tốt rồi, sư huynh không muốn tổn thương ngươi, đi xuống trốn đi, có chuyện gì đợi sau này tính tiếp.

Tầm mắt của Lâm Phàm đã nâng cao, đều là người trong nhà thì tranh giành làm gì, thích thì nhường cho ngươi đấy, không có ý nghĩa, bây giờ mục tiêu của hắn là bầu trời này, mấy thứ khác là việc nhỏ.

Chiến Hồng Đế cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Lâm Phàm, ngươi đúng là càn rỡ, qua lâu như vậy vẫn không thay đổi. Ngươi đang khinh thường ai? Hay là ngay từ đầu đã không để ta vào mắt?

Lâm Phàm nhìn Chiến Hồng Đế như xem đứa nhóc đang giận dỗi.

Hắn hiền từ an ủi:

- Sư đệ, đừng làm rộn, nghe lời, ngoan, đi xuống trước, chờ sư huynh làm xong việc sẽ trò chuyện với ngươi được không?

Dù sao là sư đệ nhà mình, không phải người ngoài, dữ quá thì không tốt, càng không nên ra tay đánh đòn, sư đệ lớn rồi, cần mặt mũi.

Chiến Hồng Đế tức xì khói:

- Ngươi. . .

Nói thế là sao? Cảm giác cái tên khốn này xem gã như đệ đệ còn nhỏ.

Vạn Trung Thiên hô lớn:

- Chiến sư huynh, nghe lời Lâm sư huynh đi xuống đi!

Đạo Thiên Vương ôm con lớn tiếng nói:

- Đúng rồi, mau xuống đây đi!

Chiến Hồng Đế cắn chặt hàm răng kêu ken két:

- Im, tất cả im hết cho ta!

Trong lòng của Chiến Hồng Đế không phục.

Tất cả mọi người không coi trọng gã sao? Họ cho rằng gã không bằng tên này?

Đáng ghét.

Thực sự là đáng ghét.

Trong thời gian gã vắng mặt, các đệ tử tông môn đều bị tên này mua chuộc, dù là phong chủ cũ cũng đứng về phe hắn, hoàn toàn coi thường gã.

Lâm Phàm gãi đầu, sư đệ này hơi không ngoan, xem ra ở bên ngoài học theo kẻ xấu, làm hư sư đệ, muốn dẫn về đường ngay sẽ cần chút thời gian.

Chiến Hồng Đế nhìn đám người vây quanh tông môn, nét mặt kiên nghị nói:

- Được rồi, lười nói thêm cái gì, hãy để ta dùng thực lực chứng minh tất cả! Dám can đảm đến tông môn gây chuyện đều phải chết!

Chiến Hồng Đế nói xong lao về phía đám người kia, một thanh chiến kích hiện ra trong tay gã, với thế càn quét ngàn quân quét đối phương.

Lâm Phàm lắc đầu, thôi được, trong lòng có lửa thì để gã trút ra vậy, vơi bớt điểm cũng không sao.

Lâm Phàm không cho rằng Chiến Hồng Đế có thể giết đám người này, gã lấy được thần vật, tự nhận là vô địch, khinh thường người khác.

Hỏa Dung nói:

- Sư huynh, tiểu tử Hồng Đế hơi nóng vội.

Hỏa Dung vừa mừng vừa bất đắc dĩ, đám hậu bối đều mạnh mẽ, còn cho đám già như họ có không gian sống không vậy?

Thiên Tu nói:

- Tiểu tử Hồng Đế rời tông lâu không về, có việc không biết cũng nên thông cảm.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Thiên địa chấn động.

Chiến Hồng Đế khao khát biểu hiện ra bản thân, vừa ra tay đã tung chiêu lớn.

Lực lượng rất mạnh, chiến ý đậm đặc chấn hư không vỡ vụn.

Đám cường giả đến sớm cũng không kém.

Nếu không có Lâm Phàm thì ánh mắt của đệ tử Viêm Hoa tông không nâng cấp, chắc chắn họ sẽ hò reo. Bất đắc dĩ là bây giờ khẩu vị của đệ tử đã bị Lâm Phàm nâng cao, bọn họ nhìn chiến đấu trình độ này không biết bao nhiêu lần, đã nhàm chán, không có cảm giác gì.

Chiến Hồng Đế luôn chú ý động tĩnh bên tông môn, thầm thắc mắc:

- A? Không lẽ ta không đủ mạnh? Sao không có tiếng động gì?

Chiến Hồng Đế không cam lòng, gặp quỷ, không thể nào!

Lửa giận càng đốt cháy trong lòng Chiến Hồng Đế, ra tay hung ác hơn.

Chiến Hồng Đế phát hiện thực lực của đám người này rất mạnh, trong thời gian ngắn gã không chiếm được ưu thế.

Chết tiệt, ta đã lấy được thần vật, thực lực tăng lên tới cảnh giới cực cao, sao không giải quyết được đám người này chứ?

Nếu để Chiến Hồng Đế biết đám người đánh với gã đều có thần vật thì gã sẽ không suy nghĩ như vậy.

Lâm Phàm vẫn bình tĩnh, không ra tay, không lộ vẻ sốt ruột.

Người chưa đến đủ thì đánh làm quái gì, nếu xuống tay nặng

quá, đánh sợ người ta, bị người đến sau biết rồi không dám tới nữa thì tiêu.

Nên tốt nhất là chờ người đến đông đủ rồi đánh nhau.

Nơi xa.

- Đã đánh nhau?

Nhóm lão nhân cưỡi lừa đến nơi, không lộ mặt mà ẩn sâu trong hư không, quan sát tình huống phương xa.

Đế Thương nhìn chăm chú, phát hiện có một người đánh túi bụi với một đám người:

- Người đánh nhau là Lâm Phàm mà các ngươi nói đến?

Phổ Đế Sa lắc đầu:

- Không phải, người đó không phải Lâm Phàm, người ngồi chỗ kia mới là hắn.

Lâu rồi không thấy Lâm phong chủ, Phổ Đế Sa hơi nhớ nhung, nói sao thì họ từng hợp tác với nhau.

Đế Thương hỏi:

- Vậy người này là ai? Thực lực rất mạnh.

Phát hiện thực lực của Chiến Hồng Đế không tệ, tuổi còn trẻ, mặc dù lấy được thần vật nhưng bộc phát ra lực lượng biến sức mạnh của thần vật thành của mình, chứ không ỷ lại lực lượng này.

Lão nhân cưỡi lừa không biết.

Người khác cũng không biết.

Phổ Đế Sa trầm tư một lát, nhớ lại:

- Người đó chắc là phong chủ của Hồng Đế phong của Viêm Hoa tông.

Khi các tông môn còn mâu thuẫn với nhau thì điều tra rất kỹ về đối phương, giờ gặp lại, không ngờ thực lực của Chiến Hồng Đế tăng lên tới cảnh giới cỡ này.

Thực sự là rất kinh người.

Khi Thích Tâm nhìn Lâm Phàm thì thầm không phục, gã nhớ kỹ chuyện lần trước.

Lúc ấy thấy đối phương yếu hơn mình nhiều, Thích Tâm định ra tay dạy cho bài học, nhưng lão sư nói gã không đánh lại người ta.

Với người trẻ tuổi thì câu này tổn thương sĩ diện.

Lão nhân cưỡi lừa mở miệng nói:

- Lão phu cảm nhận nhiều hơi thở mạnh mẽ từ bốn phương tám hướng lao đến, nhóm người ở đây mới chỉ là số ít, đợi lát nữa sẽ xảy ra đại chiến. Đối kháng với nhiều người lấy được thần vật, dù là lão phu cũng tự nhận không địch lại. Hắn mạnh đến mức nào mà có lòng tin đến thế?

Câu này là sự thật, thực lực của lão nhân cưỡi lừa không kém, rất mạnh, lão tu luyện đến trình độ hiện giờ vốn cực kỳ khó có được.

Dù vậy vẫn không chịu nổi đám người cầm thần vật, thực lực tăng nhanh chóng mặt, chớp mắt trở thành cường giả đỉnh cao, cùng nhau tiến lên thì lão nhân cưỡi lừa cũng chỉ có nước chịu đòn.

Đám người cùng nhìn Lâm Phàm, đây là đối tượng mà họ thảo luận, người khiến thương thiên muốn đối phó.

Mười hai thần thú sắc mặt nghiêm túc.

Tham Lam Cẩu nghiêm túc nói:

- Ta ngửi được mùi vị quen thuộc.

Bất Diệt Long hỏi:

- Sao hả Cẩu Tử?

Trong mười hai thần thú thì Tham Lam Cẩu có mũi nhạy nhất, lúc ở đỉnh cao thì nó hít một hơi là mùi toàn bộ giới vực không thoát khỏi mùi của nó, muốn tìm ai đều dễ dàng.

Biểu tình của Tham Lam Cẩu hoàn toàn thay đổi, kinh sợ nói:

- Ta ngửi được mùi thương thiên, thương thiên ở trong tông môn này!

Gặp quỷ.

Thật là gặp quỷ.

Bình Thiên Ma Ngưu Vương nghiêm túc nói:

- Không thể nào!

Nhưng chúng chưa bao giờ nghi ngờ khứu giác của Tham Lam Cẩu, nó đã nói có thì chắc chắn là có.

Đối với bọn họ thì chuyện gì trên cõi đời đều không đáng sợ, đáng sợ nhất là thương thiên có được thất tình lục dục.

Đó sẽ là lúc diệt thế.

Một kỷ nguyên hủy diệt, sẽ có kỷ nguyên mới xuất hiện.

Thương thiên có thất tình lục dục là đáng sợ nhất, là chứng cứ hủy diệt mọi thứ trên đời, từ nay về sau thương thiên không tuân theo trật tự, sẽ khống chế bầu trời này.

Thuận ta thì sống nghịch ta thì chết.

Sư Thần nhìn về phía phương xa, ánh mắt khóa chặt Hỏa Dung, nở nụ cười.

Sư Thần nhận ra Hỏa Dung ngay:

- Không ngờ già nhanh như vậy.

Tu vi của Hỏa Dung không mạnh nên không cảm giác được Sư Thần.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Hư không vỡ ra, gió cuốn mây tán, vô số lôi đình dày đặc giăng trong hư không.

Có lực lượng kinh khủng từ bốn phương tám hướng đè ép, toàn bộ thiên địa bị ảnh hưởng.

Bọn họ đã đến.

Chương 1240: Các ngươi đã quá yếu (2)

Với tu vi của đám người này không cần mất thời gian lâu như vậy để đến đây, nhưng mang theo một mớ điểm nhỏ cùng đến nơi thì hơi chậm chân.

Lâm Phàm nhìn hư không, Chiến Hồng Đế còn đang đánh với đám người kia, hai bên đều bị thương.

Chiến Hồng Đế rất tức giận:

- Sao thực lực của đám người chết tiệt này mạnh như thế?

Chiến Hồng Đế muốn sử dụng thực lực mạnh nhất bắt giữ đám người này, nhưng đánh tới bây giờ vẫn không ra kết quả.

Nhiều đệ tử tông môn đang nhìn xem, gã biết đút mặt vào đâu?

- Tên khốn kiếp nào là Lâm Phàm, dám can đảm nhục nhã lão tử, cút ra đây cho ta, chịu chết đi!

Người còn chưa tới đã nghe tiếng mắng.

Thanh thế rất mạnh, hình thành sóng xung kích khuếch tán ra, có vẻ như muốn bùng nổ thực lực hù kẻ khác sợ hãi.

Lâm Phàm không ngẩng đầu lên, nhẹ hẫng bảo:

- Kêu la cái gì, chờ đi, người còn chưa đến đông đủ.

Đám người này đều là điểm, họ chủ động tìm tới thì hắn sẽ không từ chối.

Nếu là lúc trước có lẽ hắn rất hứng thú với đám người này, còn bây giờ thì thường thôi. Nếu không phải điểm mang đến động lực thì hắn không thèm để ý tới họ.

Cường giả kia nghe vậy tức xì khói:

- Chết tiệt!

Chưa từng gặp tên nào láo lếu như vậy, gã lấy được thần vật đã tự mãn vô cùng nhưng cũng không ngông đến mức đó.

Gã bỗng thấy Chiến Hồng Đế đánh nhau với đám người kia:

- Giỏi lắm, thì ra có trợ thủ!

Chiến Hồng Đế vung chiến kích đẩy lui đám người xung quanh, dù không cam lòng nhưng chiến ý dạt dào mãnh liệt.

Chiến Hồng Đế bỗng cảm nhận nguy cơ, nhấc lên chiến kích đâm sang bên cạnh.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Hai loại sức mạnh va chạm, lực lượng khổng lồ ập đến, Chiến Hồng Đế bị chấn liên tục thụt lùi, rách mu bàn tay.

- Mạnh quá!

Chiến Hồng Đế thầm giật mình, khi trông thấy mục tiêu thì sững sờ, sao có nhiều người như vậy?

- Lâm Phàm, ngươi cho rằng có trợ thủ là có thể vô pháp vô thiên sao? Đã vậy thì ta sẽ chém trợ thủ của ngươi trước, để xem ngươi còn phách lối được không!

Lâm Phàm mặc kệ xung quanh la ó, hắn vẫn đang chờ.

Chậm quá, tốc độ như ốc sên, nhưng chỉ có thể chờ dài cổ.

Cường giả kia giận dữ vì bị người ngó lơ, quát lớn:

- Chết tiệt, giết hắn cho ta!

Mục tiêu của gã là Chiến Hồng Đế.

Hai tay Chiến Hồng Đế siết chặt chiến kích, muốn chửi thề.

Chuyện gì vậy? Sao đông người thế?

Chiến Hồng Đế tự phụ thực lực cường đại, nhưng không mạnh đến mức một mình đánh một đám, bên trong còn có mấy người thực lực rất mạnh, không thua gì gã, có người mạnh hơn gã.

Trong hư không.

Đế Thương hỏi:

- Hắn rốt cuộc muốn làm gì?

Y không xem hiểu ý đồ của Lâm Phàm, ngồi yên chờ đợi? Hắn đang đợi ai? Hay sẽ có giúp đỡ đến?

Nhưng phải bao nhiêu giúp đỡ mới đủ? Dù bọn họ gia nhập chiến đấu thì sức chiến đấu đỉnh cao cũng chỉ ngang hàng.

Có nhiều Hỗn Nguyên cảnh sơ, trung kỳ không đùa được, hỗn hợp lại với nhau sẽ thành lực lượng kinh người.

Lão nhân cưỡi lừa cũng nhìn không hiểu.

Đã đến lúc này rồi còn bình tĩnh được như vậy, rốt cuộc có sức mạnh đến mức nào?

Phổ Đế Sa mở miệng nói:

- Ta đoán hắn đang chờ đợi tất cả mọi người đến, sau đó một mẻ hốt gọn.

Lão nhân cưỡi lừa mặt biến sắc, khó tin nhìn Phổ Đế Sa không chớp mắt:

- Ngươi nói cái gì?

Đế Thương cũng không tin được:

- Đồ nhi có chắc không?

Phổ Đế Sa trầm ngâm nói:

- Bằng vào sự hiểu biết của đồ nhi đối với hắn thì tính tình của hắn là như vậy.

Dù lâu rồi không giao tiếp với Lâm phong chủ nhưng chuyện cũ còn rõ ràng trước mắt Phổ Đế Sa, hắn thật sự hổ báo, người bình thường không đắc tội nổi.

Nhóm Đế Thương lặng im, nếu sự thật đúng là vậy thì bọn họ không dám tưởng tượng lát nữa sự việc sẽ phát triển đến đâu.

Một mẻ hốt gọn?

Một người?

Bọn họ cảm thấy quá ảo.

Vạn Quật lão tổ cũng đến rồi.

Nàng xem tình huống nơi này, tập trung ánh mắt vào Lâm Phàm.

Đã không thể nhìn thấu thực lực của đối phương.

Chênh lệch thật sự biến lớn như vậy sao?

Không hiểu sao Vạn Quật lão tổ thấy mệt tâm.

Chợt có tiếng quát giận dữ.

Mặt Chiến Hồng Đế đỏ rực vung chiến kích chém một cường giả khác thành hai khúc, gã cũng bị thương.

Bị đám người xúm lại đánh mà gã còn đánh trả được thì khá giỏi.

Chiến Hồng Đế lơ lửng trên trời, trường kích trong tay nhỏ giọt máu tươi.

Chiến ý sôi trào, Chiến Hồng Đế cười to bảo:

- Đến đây đi! Bằng vào các ngươi mà muốn giết ta? Còn kém lắm!

Bá khí dữ dội.

Bốp bốp!

Có tiếng vỗ tay truyền đến.

Chiến Hồng Đế mừng thầm trong bụng, xem ra các đệ tử đã bị gã cảm nhiễm rồi.

Nhưng khi Chiến Hồng Đế quay đầu lại thì thấy Lâm Phàm đang vỗ tay, gã thầm đắc ý, hắn đã bị gã khuất phục.

Lâm Phàm nói:

- Không tệ, không tệ, ra tông lâu như vậy, thực lực tăng lên tới cảnh giới cỡ này đã rất giỏi. Được rồi sư đệ, xuống đi, chuyện kế tiếp không nên xen vào.

Chiến Hồng Đế như bị nghễnh ngãng:

- Ngươi nói cái gì? Ta xuống dưới? Ta không nên xen vào? Ta cho ngươi biết, ta còn có thể tiếp tục đánh! Mấy người này mà mơ thắng ta? Ngươi muốn thừa dịp hốt thành quả phải không? Nói cho ngươi biết, nằm mơ đi!

Gã tuyệt đối sẽ không cho Lâm Phàm cơ hội biểu hiện.

Chiến Hồng Đế giơ tay lên, bá đạo chỉ vào đám người đến sớm nhất:

- Ta không tha cho một . . .

Lời nói kẹt trong cuống họng.

Mới rồi trong thiên địa đầy bóng người, có sáu người khí thế ngập trời, tu vi Hỗn Nguyên cảnh đỉnh hoàn toàn bộc phát ra.

Chiến Hồng Đế mặt biến sắc như gặp quỷ, gã rít gào:

- Lâm Phàm, ngươi điên rồi, tại sao dẫn nhiều kẻ địch như vậy đến tông môn? Ngươi muốn tông môn bị diệt sao?

Dù gã tự nhận mình đã trở nên siêu mạnh cũng không đánh lại đông người như vậy, có lẽ mới đụng chạm đã bị đối phương nuốt sống.

Lâm Phàm đứng dậy, đi tới trước mặt Chiến Hồng Đế:

- Nghe lời, đừng làm rộn, mới rồi ngươi đã chứng minh bản thân, giỏi lắm, sư huynh rất vui mừng, nhưng chuyện kế tiếp thì sức ngươi không ngăn được.

Chiến Hồng Đế đứng chết lặng, lời này vô cùng tổn thương người.

Chiến Hồng Đế nghiến răng nghiến lợi, gằn từng chữ nói:

- Ngươi xem nhẹ ta!

Lâm Phàm lắc đầu, hơi mạnh tay.

Bùm!

Chiến Hồng Đế đột nhiên lui lại, trực tiếp rơi xuống Thiên Đình.

- Phật Ma, trông chừng giùm, đừng để sư đệ của ta vướng víu.

Chiến Hồng Đế rơi xuống dưới, gã không phục muốn lao lên nhưng một bàn tay đặt trên vai gã, bên tai nghe giọng nói:

- A Di Đà Phật, thí chủ đừng nóng vội, thí chủ không gánh nổi đâu.

Phật Ma miệng niệm phật hiệu.

Chiến Hồng Đế kinh sợ nhìn Phật Ma đăm đăm:

- Ngươi . . .

Gã cảm nhận hơi thở khủng bố từ người tên này, bàn tay đặt trên vai như ngọn núi to đè chặt làm gã không thể nhúc nhích.

Lâm Phàm lắc cổ nhìn các cường giả bao vây Thiên Đình, mỉm cười nói:

- Tốt lắm, đến hết rồi, có thể bắt đầu đánh.

Một cường giả Hỗn Nguyên cảnh đỉnh tức giận nói:

- Ngươi là Lâm Phàm đã nhục mã ta trên Tri Tri Điểu? Ngươi đã biết ta là ai? Ngươi dám can đảm. . .

Lâm Phàm giơ tay ngắt lời đối phương:

- Đừng nói cho bản phong chủ ngươi là ai, trí nhớ của bản phong chủ không tốt. Huống chi lát nữa các ngươi sẽ yên nghỉ, nhớ cũng vô ích.

Lâm Phàm cảm thấy câu này bình thường, nhưng người khác nghe thì thấy hơi khoa trương.

Đế Thương cảm thán:

- Người này quả nhiên là đủ càn rỡ.

Phổ Đế Sa cười cười, thế này chưa là gì, hắn còn nhiều chỗ ngông lắm.

Lâm Phàm hít sâu một hơi, lực lượng không ngừng tăng lên, lát nữa sẽ đánh nhau, cảm giác hơi kích động.

Bình Thiên Ma Ngưu Vương bỗng lao ra:

- Các vị đừng đánh, hãy nghe ta nói vài câu!

Thương Hoảng Thử Tí nhe hai răng cửa to, sợ ngây người:

- Trời, Lão Ngưu định làm gì vậy?

Hỗn Thế Ma Hầu nghiêm túc nói:

- Lão ngưu không muốn chiến đấu phát sinh, dùng hết sức của mình đối kháng với thương thiên.

Lâm Phàm nhìn Lão Ngưu:

- Con trâu kia, muốn vây xem với họ thì đứng im ở ngoài, bản phong chủ không phản đối, nhưng ngươi chạy vào đây là muốn gì? Nếu muốn giúp bản phong chủ thì không cần.

Lão Ngưu nói:

- Lâm phong chủ, để ta nói vài câu đã!

Bình Thiên Ma Ngưu Vương nhìn người đông nghẹt che kín hư không, dẫn đầu đều là cường giả lấy được thần vật:

- Các vị, không thể đánh, kẻ địch của các ngươi không phải Lâm phong chủ mà là bầu trời này, các ngươi đều bị lợi dụng! Lực lượng của thần vật đang ăn mòn bản tâm của các ngươi, các ngươi bị thương thiên khống chế đi đến đây!

Bình Thiên Ma Ngưu Vương cố gắng ngăn cản, nhưng nó biết khả năng thành công rất thấp, dù vậy vẫn muốn thử một lần.

Có cường giả tức giận nói:

- Vớ vẩn, chúng ta nắm giữ số phận của mình, bị khống chế chỗ nào? Xem ra ngươi chung bọn với tên này!

Bình Thiên Ma Ngưu Vương định khuyên tiếp nhưng thấy một bàn tay chộp cánh tay mình, lực lượng truyền đến.

Lâm Phàm ném Lão Ngưu xuống:

- Ngươi tránh ra, đừng vướng víu!

Lão Ngưu làm cái trò gì vậy, cản trở, nếu không đánh thì hắn đi đâu kiếm điểm?

Rầm!

Bình Thiên Ma Ngưu Vương rơi xuống đất nhưng không bị thương, đứng bật dậy:

- Lâm phong chủ, xin đừng . . .

Bình Thiên Ma Ngưu Vương muốn khuyên Lâm Phàm đừng làm

như vậy, nhưng không thốt thành lời.

Vì Lâm Phàm đã ra tay.

- Ha ha ha ha ha ha! Đến đây hết rồi thì bắt đầu thôi, hôm nay đừng ai muốn đi!

Lâm Phàm giơ cao hai tay rồi co thành nắm đấm, đột nhiên bộc phát ra khí thế kinh người.

- Trước tiên một đám nằm xuống cho bản phong chủ!

Dứt lời, nắm đấm giáng xuống.

Phụt!

Hư không bị đè ép vỡ vụn.

- Cái gì?

Đám cường giả kéo tới đây đều đổi sắc mặt, bọn họ cảm nhận lực lượng không thể ngăn cản bùng nổ từ người đối phương.

Thực lực của Lâm Phàm đột phá đến Chúa Tể nhất thế, lực lượng đã vượt qua Hỗn Nguyên cảnh, cú đấm hơi nghiêm túc đã có sức mạnh kinh khủng khiến người không thể ngăn cản.

Răng rắc!

Trong tầm mắt đều là vết rạn, không ngừng lan tràn.

Ầm!

Trong chớp mắt, lực lượng bao trùm đám người, diệt hết một phần tư, không có cơ hội phản ứng lại.

Lâm Phàm lắc đầu nói:

- Yếu quá.

Chiến Hồng Đế vốn vùng vẫy thấy thế thì trợn mắt há hốc mồm, choáng váng khó tin nhìn cảnh tượng trước mắt.

Không thể nào.

Phương hướng Lâm Phàm công kích có hai vị cường giả là Hỗn Nguyên cảnh đỉnh, bọn họ lơ lửng trong hư không, quần áo xộc xệch,

người đầy vết thương.

Một kích vừa rồi mang theo lực lượng khủng bố xuyên qua, hai người không kịp phản ứng đã bị bao phủ.

Xoẹt xoẹt!

Thân thể của hai cường giả dần vỡ ra, nhiều máu phun ra.

Lâm Phàm bình tĩnh mở miệng nói:

- Bằng vào thực lực hiện giờ của bản phong chủ đã vô địch trên thế gian, có lẽ chỉ có thương thiên mới đánh một trận với bản phong chủ nổi, các ngươi đã trở nên quá yếu.

Chương 1241: Việc này liên quan đến toàn bộ giới vực (1)

- Oa!!!

Rộ lên tiếng hò reo rung trời, siêu phấn khởi.

Các đệ tử há to mồm, sau đó vung tay hô to:

- Sư huynh lợi hại!

Đúng là lợi hại, hai tay sư huynh giộng một phát, bóng người che kín hư không thoáng chốc biến mất, siêu khủng bố.

Chiến Hồng Đế xoe tròn mắt.

Gã trở về vốn để cứu vớt tông môn trong nước lửa, cho Lâm Phàm hiểu rằng tại hắn mà gây rắc rối lớn cho tông môn, nhưng có gã ra tay giải quyết giùm, hắn nên tự hiểu khoảng cách giữa hai người lớn cỡ nào.

Nhưng cảnh tượng xảy ra trước mắt làm Chiến Hồng Đế hiểu rằng không phải Lâm Phàm kém hơn gã bao lớn, mà là gã cách biệt với hắn to đến khủng bố.

Hai tay Chiến Hồng Đế rũ xuống, ủ rũ gục mặt xuống, dù không cam lòng thì sao? Cuối cùng không cách nào vượt qua.

Bộp!

Vạn Trung Thiên vươn tay vỗ vai Chiến Hồng Đế.

Giọng Chiến Hồng Đế ủ rũ nói:

- Vạn sư đệ, ngươi không cần an ủi, ta đã hiểu rồi.

Đây là việc mà gã không thể chịu đựng được.

Vạn Trung Thiên nói:

- Sư huynh hiểu được thì tốt rồi, trở lại tông môn là về nhà, đừng nghĩ mấy chuyện không thiết thực nữa. Con người của Lâm sư huynh khá tốt, sau này sư huynh sẽ hiểu rõ.

Vạn Trung Thiên an ủi nhưng nghe vào tai Chiến Hồng Đế thì thấy là lạ, đây là lời an ủi người khác sao?

Chuyện không thiết thực?

Nghe thật chói tai.

- Vì sao khủng bố như vậy?

Các cường giả đứng trong hư không đều hết hồn, suýt rớt tròng mắt.

Quá khủng bố, lực lượng nắm đấm kia rất kinh người, nếu đánh trúng người bọn họ thì họ không đỡ nổi.

Thích Tâm hóa đá:

- Hắn đã trở nên khủng bố như vậy sao?

Thích Tâm cảm giác chênh lệch với đối phương như lạch trời, mãi mãi không thể vượt qua.

Nhóm Đế Thương lặng im, cảm giác bị mù mắt.

Đối phương bộc phát ra sức mạnh vượt qua tưởng tượng, dù là bọn họ cũng không đỡ nổi đòn đánh của đối phương.

Đế Thương nói với Phổ Đế Sa:

- Đồ nhi, bây giờ sư phụ mới hiểu ý nghĩa trong câu nói của đồ nhi.

Phổ Đế Sa không đáp lại, lòng gã dậy sóng thần, bị giật mình.

Biết Lâm phong chủ rất mạnh, nhưng Phổ Đế Sa không ngờ hắn trở nên mạnh mẽ đến mức này.

- Đừng nóng vội, đợi lát nữa sẽ đến lượt các ngươi.

Lâm Phàm lấy Không Gian Thần Trụ ra, binh khí này khá tốt, cảm giác đánh đã tay.

Một đấm vừa rồi không biết làm bao nhiêu cường giả chết tươi, điểm tăng vọt.

Điều đáng tiếc duy nhất là ra tay hơi mãnh liệt, không ai có thể chịu được, chết ngay lập tức nên không kiếm được điểm gấp đôi. Dù

là hai cường giả Hỗn Nguyên cảnh đỉnh cũng không qua nổi một chiêu của hắn.

Lâm Phàm cầm Không Gian Thần Trụ, mắt sáng như mặt trời, cười tươi nói:

- Bản phong chủ đến đây!

Dứt lời, Lâm Phàm biến mất tại chỗ.

- Đi đâu rồi?

- Mạnh quá, thật là khủng khiếp, chúng ta không đánh lại!

Hư không bỗng nổ tung, một cây cột thần phá tan hư không, quét ngang đánh ngã một đám cường giả.

Phụt!

Khi Không Gian Thần Trụ đụng vào, lực lượng khủng bố đến cực hạn tuôn ra.

Bọn họ không cách nào ngăn cản, chỉ cảm thấy toàn thân như sắp nổ tung.

Lâm Phàm nhìn mưa máu rơi trên trời, chép miệng cảm thán:

- Hình ảnh thật đẹp.

Những bóng dáng nhỏ bé như mưa đá rơi lộp bộp xuống đất.

Có người đã chết, có người còn sống, điểm gấp đôi vào tay.

Xôn xao!

- Mau trốn, mau trốn!

- Đối phương quá mạnh, chúng ta không đánh lại được!

- Sao thực lực của hắn khủng bố đến trình độ này!

Đám cường giả hùng hổ kéo đến, giờ thấy hai đợt tấn công thì sợ đến choáng váng.

Không có sức đánh trả, bọn họ là con kiến mặc cho đối phương tùy ý đập bẹp.

Rất nhiều người đều lấy được thần vật, thực lực tăng lên tới cực

cao, siêu tự tin với thực lực của mình.

Họ tin tưởng mình là người mạnh mẽ nhất thế gian này, không ai đánh lại.

Nhưng giờ thì họ đã hiểu.

Lâm Phàm không nhúc nhích, đám người bỏ chạy không khiến hắn sốt ruột, vì hắn mở ra Hữu Sắc Nhãn Tình:

- Đến rồi thì đừng đi.

Có một cường giả Hỗn Nguyên cảnh đỉnh co cẳng bỏ chạy, tốc độ siêu mau, không phải bay nữa mà là vượt qua giới hạn không gian và thời gian.

Cường giả Hỗn Nguyên cảnh đỉnh đột nhiên rùng mình, trái tim táo bạo càng cuồng bạo hơn.

Cường giả quay đầu, mắt long lên sòng sọc trừng Lâm Phàm:

- Ta muốn chém chết ngươi!

Mọi người đều có cùng cảm giác tức giận đó.

Lão nhân cười lừa kinh sợ nói:

- Kỳ quái, những người này rõ ràng muốn chạy mà sao đột nhiên quay đầu?

Đế Thương trầm tư một lát, nói ra lời khiến mọi người không tin nổi:

- Hắn có thể điều khiển cơn giận trong lòng người khác, những người quay đầu trở lại đều tức giận đến tột đỉnh. Lạ thật, có năng lực như vậy sao?

Người xung quanh rất ngạc nhên, không tin được.

Nhưng không tin cũng vô dụng, sự thật bày ra trước mắt.

Lâm Phàm cầm Không Gian Thần Trụ, cười tươi rói.

Đây có lẽ là giây phút sảng khoái nhất trong đời hắn, màn hình tràn ngập điểm.

Thu gặt hết, Hỗn Nguyên cảnh không là vấn đề.

- Táo bạo lên nào!

Lâm Phàm vung Không Gian Thần Trụ xông về phía đám người.

Thực lực của hắn bây giờ đã mạnh mẽ đến trình độ nhất định.

Đừng nói Chúa Tể nhất thế, dù là Hỗn Nguyên cảnh cũng chẳng là cái đinh gì, vào tay hắn chỉ có đường chết.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiếng nổ không dứt.

Mỗi lần vung cột là có mảng lớn xác chết từ trên cao rớt xuống đất, bụi bốc lên mù mịt.

Có cường giả Hỗn Nguyên cảnh đỉnh đến gần Lâm Phàm.

Hắn vươn tay chộp đầu đối phương, gồng sức.

Bùm!

- Tiểu lão đệ, quá nhiều người, thôi không lấy điểm gấp đôi từ ngươi.

Đầu như trái dưa hấu nát bấy, sắc đỏ bắn tung tóe, rải đầy không trung.

Đây là máu thịt của cường giả Hỗn Nguyên cảnh đỉnh, ẩn chứa năng lượng kinh người, là bảo bối vô cùng quý giá trong mắt người khác. Nếu ai được một miếng thịt, trực tiếp luyện hóa sẽ rất có ích cho bản thân.

Nhưng vào giây phút hiện tại thì mớ thịt này như đồ rẻ tiền rơi vãi đầy đất.

- Khủng bố!

- Quá kinh khủng!

Đám người vây xem xoe tròn mắt.

Nhóm lão nhân cười lừa là cường giả Hỗn Nguyên cảnh đỉnh, đã thấy nhiều cảnh tượng hoành tráng, nhưng xem cảnh này vẫn làm họ giật mình á khẩu, không biết nên nói cái gì.

Chiến Hồng Đế siết chặt nắm tay, cực kỳ không cam lòng:

- Ha ha, giờ ta đã hiểu tại sao ta phải xuống dưới, ngay từ đầu ta đã như tên hề trong mắt hắn.

Nhìn khuôn mặt các sư đệ, sư muội phấn khởi, đó là biểu cảm mà gã chưa từng thấy, có lẽ gã muốn xem nét mặt như vậy nhất.

Nhưng vẻ phấn khởi này chỉ có Lâm Phàm được hưởng thụ.

Vèo!

Cường giả Hỗn Nguyên cảnh đỉnh bị đánh chết, có thần vật bay vụt ra, tốc độ rất nhanh, nó muốn chạy thoát nhưng Lâm Phàm sẽ không cho cơ hội đó.

Năm ngón tay chộp, trông bình thường nhưng thần vật không có đường thoát, bị hắn bắt lấy.

Nhiều thần vật bay ra từ xác chết, Lâm Phàm không cho chúng nó cơ hội trốn thoát, đều bị bắt về sung công.

Lão nhân cười lừa xoe tròn mắt:

- Thần vật, tất cả đều là thần vật!

Thần vật mà lão không lấy được nhưng những tên nhỏ yếu này đã chiếm lấy, một bước lên trời, tức ghê.

Thích Tâm cũng lộ ra vẻ tham lam.

Nếu gã lấy được thần vật thì lên Chúa Tể nhất thế dễ dàng, có thể thành Hỗn Nguyên cảnh.

Nhưng Thích Tâm không dám động đậy.

Không thấy người cầm thần vật khủng bố đến mức nào sao?

Một kích vung ra là trời sụp đất nứt, bầu trời bị xé nứt, lực lượng hỗn loạn mà cuồng bạo không ai ngăn cản được.

Một lúc lâu sau, nơi ánh mắt hắn quét qua không còn ai đứng thẳng nữa, hắn thu về Không Gian Thần Trụ.

Lâm Phàm lơ lửng trên cao, chắp tay sau lưng, lắc đầu cảm thán:

- Ài, quá đơn giản, chưa đánh đã tay đã chết hết rồi.

Lâm Phàm không quá hứng thú với cuộc chiến này, nhưng điểm

đang ở trước mắt, bỏ lỡ thì tiếc. Nếu không có điểm làm động lực chống đỡ thì hắn lười để ý tới họ.

Người vây xem có chung một suy nghĩ:

- Thế là xong rồi?

Nhanh quá vậy?

Khiến người không kịp phản ứng.

Mười hai thần thú hóa đá, không hiểu sao chúng nó chợt hiểu ra tại sao thương thiên chủ động ra tay với Lâm Phàm.

Có lẽ vì biết hắn là nhân tố không ổn định, có thể uy hiếp đến thương thiên.

Các đệ tử Viêm Hoa tông hò reo:

- Sư huynh vạn tuế!

- Sư huynh vô địch!

Bọn họ đều là đóa hoa trong nhà ấm, nếu là lúc trước có lẽ bọn họ sẽ cảm giác như vậy là không tốt, dễ khiến người sa đọa, bị lạc bản thân trong êm ấm thì không thể đạt tới thành tựu cực cao.

Còn bây giờ thì bọn họ vô sỉ lớn tiếng la lên rằng:

Chúng ta là chồi non bé bỏng được sư huynh che chở, các ngươi có ghen tị cũng không chiếm được, có giỏi thì tìm sư huynh giống như vậy đi!

Sau thời gian dài nuôi dưỡng, các đệ tử tông môn vô cùng ỷ lại Lâm Phàm.

Hắn không để bụng, muốn ỷ lại thì cứ ỷ lại, nếu các sư đệ, sư muội không dựa vào sư huynh thì làm sư huynh còn ý nghĩa gì.

Lâm Phàm giơ tay lên ra hiệu đệ tử bình tĩnh lại:

- Nào, các sư đệ, sư muội hãy bình tĩnh, đừng reo hò, chuyện thường ngày, không có gì khó khăn.

Có gì hay ho đâu mà hò reo.

Ở trong mắt người khác thì đây là tai nạn cho Viêm Hoa tông,

nhưng với Lâm Phàm là phúc lợi.

Phúc lợi đột nhiên ập đến, muốn từ chối cũng không được.

Chợt có bóng người lao nhanh đến, từ xa đã rống to:

- Ta muốn cùng sống chết với tông môn!

Lớn tiếng như sợ người khác không nghe được.

Vân Tiêu cách xa thấy dưới đất đông đúc người thì nghẹt thở thầm nghĩ:

- Sao có thể như vậy? Ta đến chậm rồi!

Vân Tiêu tưởng mọi người trong tông môn đều bị diệt, lửa giận đốt cháy trong gã.

Nhưng khi đến hiện trường, thấy rõ ràng tình huống thì Vân Tiêu ngây người.

Lâm Phàm hơi ngạc nhiên khi thấy Vân Tiêu:

- Ồ, hôm nay là ngày gì vậy, đều là trở về.

Vân Tiêu là nhóm người đi sớm nhất, lâu rồi không gặp.

Chương 1242: Việc này liên quan đến toàn giới vực (2)

Vân Tiêu thấy Lâm Phàm cũng nghệch mặt ra, gã nhìn đám người rậm rạp ở dưới đất đang rên rỉ, gã biết sự việc đã giải quyết, không cần gã giúp đỡ.

Vân Tiêu quay đầu đi ngay, gã muốn rời khỏi nơi này, hiện tại chưa phải lúc trở về.

Vương Thánh Khang cùng Huyền Thanh từ trong đám người bay ra, hét lớn ngăn Vân Tiêu lại:

- Vân sư huynh, đứng lại đã!

Vương Thánh Khang cao giọng quát:

- Sư huynh còn muốn đi ra ngoài bao lâu, trở về đi sư huynh, mọi người ở Vân Tiêu phong đều nhớ sư huynh!

Đã đến lúc này rồi còn ra ngoài làm gì.

Trước kia bọn họ tin tưởng sư huynh có thể bằng vào cố gắng của mình vượt qua Lâm Phàm.

Nhưng nhiều chuyện xảy ra, suy nghĩ trong lòng họ đã thay đổi, cảm giác sư huynh rất khó vượt qua.

Trải qua chuyện hôm nay, bọn họ có thể vỗ bộ ngực bảo đảm, Vân Tiêu sư huynh không có một cơ hội nào, đây là sự khác biệt về chất, không phải cố gắng là vượt qua được.

Vân Tiêu đứng trong hư không, cúi đầu, mười ngón nắm chặt, giọng khàn khàn nói:

- Các sư đệ, ta chưa thể trở về. Chuyện ta đã hứa với các ngươi thì nhất định sẽ làm được, nếu như không làm được ta sẽ không trở về, yên tâm, chờ ta trở lại!

Vân Tiêu nói thật lòng, gã là người có chí khí.

Hỏa Dung nói:

- Sư huynh, Tiểu Phàm tạo áp lực không nhỏ cho phong chủ của tông môn chúng ta.

Thiên Tu biết nói gì bây giờ? Không thể trách đồ nhi nhà lão, có trách thì trách bọn họ quá cứng đầu, cứ đòi so sánh. Lão là lão sư mà còn yếu hơn đồ nhi nhiều, thế nhưng lão có nói gì đâu?

Huyền Thanh mở miệng nói:

- Sư huynh định suốt đời không trở về sao?

Vân Tiêu lắc đầu nói:

- Không thể nào, miễn thực hiện được chuyện đã hứa với các ngươi là ta quay về ngay.

- Không thể nào! Nếu vậy thì sư huynh không về được, sư huynh đã hứa với chúng ta sẽ vượt qua Lâm sư huynh, nhưng sao làm nổi chứ? Suốt đời không có hy vọng, sư huynh đừng mơ ảo nữa, về đi sư huynh.

Huyền Thanh nói rất tổn thương người, hình ảnh mùi mẫn bị câu này làm thay đổi không khí.

Vân Tiêu ôm ngực, cảm thấy tức ngực.

Sư đệ, sao có thể nói ra lời như thế? Làm người ta đau đớn.

Lâm Phàm hắng giọng:

- Khụ khụ!

Tuy Huyền Thanh nói thật nhưng đôi khi lời thật lòng tổn thương người nhất.

Vương Thánh Khang kéo Huyền Thanh, lườm gã. Nói gì vậy hả, muốn Vân sư huynh nhục mặt hay sao?

Vân Tiêu cúi gầm mặt, trầm giọng nói:

- Ta sẽ trở lại.

Vân Tiêu nói xong muốn rời đi.

Lâm Phàm không thể để gã đi được, mới về đã bỏ đi, mơ hay sao?

Huyền Thanh nói thật, nếu giờ để Vân Tiêu đi thì đời này khó trở về.

Bộp!

Lâm Phàm đặt tay lên vai Vân Tiêu:

- Sư đệ đừng dỗi nữa, về đi.

Vân Tiêu giận lẫy vùng vẫy:

- Ta không quay về!

Nếu người khác làm mình làm mẩy với Lâm Phàm như vậy đã bị đập dẹp lép, nếu không phải là sư đệ nhà mình thì hắn không rảnh nói nhảm.

Lâm Phàm nói:

- Giận dỗi cái gì, hư lắm. Ngươi nhìn Hồng Đế sư đệ kìa, đã ngoan ngoãn trở về, ngươi còn lý do gì không chịu về?

Vân Tiêu nhìn phía xa, thấy Chiến Hồng Đế đứng ở nơi đó, lòng gã phân vân.

Nói thật lòng thì gã lăn lộn ở bên ngoài rất thảm, nếu không có ý chí mạnh mẽ chống đỡ thì đã sớm gục ngã. Giờ nhìn hoàn cảnh tông môn rất tốt, kiến trúc lơ lửng trong không trung rất hoa lệ, chói mù mắt, Vân Tiêu hơi ghen tị các đệ tử ở lại tông môn.

Nhưng gã không thể biểu hiện ra ngoài, không thì biết đút mặt vào đâu?

Thiên Tu mở miệng nói:

- Về đi Vân Tiêu, đừng giận lẫy nữa.

Vân Tiêu ôm quyền:

- Tham kiến Thiên Tu trưởng lão.

- Ừm, sư huynh của ngươi kêu ngươi về thì còn lý do gì không chịu về? Ở bên ngoài chơi rất vui sao? Nghe lời ta, về rồi đừng đi nữa.

Thiên Tu nhìn thấu suy nghĩ của tiểu tử này, đơn giản muốn tìm bậc thang, thế thì lão phu cho ngươi cơ hội này.

Vân Tiêu thở dài một tiếng:

- Đệ tử không dám làm trái lệnh của trưởng lão, xin nghe theo.

Nói xong, Vân Tiêu thầm thở phào, không cảm thấy mất mặt. Là trưởng lão giữ gã lại chứ không phải gã muốn về.

Lâm Phàm sờ sau đầu Vân Tiêu, vui mừng nói:

- Không tệ, không tệ, sư đệ rất nghe lời, đi thôi, đi trò chuyện với họ. Vương sư đệ cùng Huyền Sư đệ luôn chờ ngươi.

Vân Tiêu thấy hơi khó chịu với động tác sờ sau đầu, khiến người khó chấp nhận, cảm giác như thú cưng bị vuốt ve.

Vân Tiêu muốn nói Lâm Phàm vài câu nhưng rồi không biết nên nói cái gì.

Cảm giác đó . . . Ài, thôi bỏ.

Vân Tiêu gục đầu xuống, không nói tiếng nào về tông môn rồi thì gã không còn gì để nói nữa.

Vương Thánh Khang cùng Huyền Thanh thấy sư huynh trở về thì rất hưng phấn.

Bọn họ ngày nhớ đêm mong, hy vọng sư huynh quay về. Lần trước sư huynh về, hai người giữ sư huynh lại đừng đi nữa, nhưng sư huynh một lòng muốn đi ra ngoài, bọn họ không ngăn được, đành đem đan dược tốt mang trên người tặng cho sư huynh, hy vọng sư huynh ở bên ngoài có thể sống tiêu sái một chút, đừng khổ như vậy.

Giờ thì sư huynh không đi nữa, Vân Tiêu phong có trụ cột tinh thần rồi.

Lâm Phàm nhìn hư không:

- Đều đi ra đi, đừng giả thần giả quỷ, biết các ngươi đã tới rồi, định giả vờ giả vịt đến lúc nào?

Bên dưới ồn ào tiếng rên rỉ, đám cường giả còn sống bị thương nặng, trong lòng khủng hoảng khó thể thoát ra, bọn họ e ngại Lâm Phàm, càng sợ hãi hơi thở của hắn.

Lâm Phàm quát với đám cặn bã:

- Tất cả im miệng cho bản phong chủ!

Bên dưới im phăng phắc, mọi người ôm thân thể, chịu đựng không rên rỉ, nhưng vì sợ nên người run rẩy.

Lâm Phàm nói:

- Các sư đệ, sư muội, làm việc nào! Lột sạch đồ trên người họ, đừng sợ, bọn họ không dám đánh lại.

- Biết rồi sư huynh!

Các đệ tử hào hứng lao vào đám người bị sư huynh đánh tơi bời.

Hỏa Dung không ngồi yên:

- Tiểu Phàm làm quá đẹp, ta cũng phải hỗ trợ một chút mới được, không thể trơ mắt nhìn các đệ tử bị liên lụy.

Thiên Tu nhìn Hỏa Dung.

Sư đệ này đã hết thuốc chữa.

Không thể trơ mắt nhìn các đệ tử bị liên lụy?

Vô liêm sỉ.

Nhưng thôi, đã như vậy rồi thì mặc kệ vậy.

Nhóm Đế Thương xuất hiện.

Trong mười hai thần thú trừ Bình Thiên Ma Ngưu Vương ra, tất cả đều xuất hiện trong hư không.

Khi Sư Thần lộ mặt ra, Hỏa Dung và Vân Tiêu rùng mình ngước đầu nhìn.

- Ngươi . . .

Hỏa Dung đã quên thu hoạch tài phú, giơ tay chỉ vào bóng người ở trên trời.

Qua mấy chục năm, lão có thể quên chuyện khác nhưng mãi mãi không bao giờ quên nữ nhân này.

Lão bị tra tấn rất thảm, ba năm nói dài cũng dài, nói không dài cũng không dài lắm, người bình thường không chịu nổi đau khổ đó.

Sư Thần cười hỏi:

- Hỏa Dung, không ngờ ngươi còn nhớ rõ ta.

Nụ cười kia ở trong mắt Hỏa Dung, Vân Tiêu tựa như nụ cười của ác ma.

Bề ngoài như tiểu cô nương nhưng khủng bố hơn nhiều.

Hỏa Dung lắc đầu, cảm thán:

- Sao quên được.

Thiên Tu liếc qua, mở miệng hỏi:

- Hỏa Dung, đây là nữ nhân mà ngươi ngày nhớ đêm mong?

Hỏa Dung lắc đầu phủ nhận ngay, như đã làm chuyện gì chột dạ:

- Sư huynh nói bậy bạ cái gì, không thể nào!

Thiên Tu cười cười với câu trả lời của Hỏa Dung, còn giả vờ giả vịt, bình thường Hỏa Dung ị kiểu gì lão đều biết hết.

Thiên Tu khá tò mò với nữ nhân này, bản nguyên thời gian rất kinh người, phản lão hoàn đồng, khiến các tố chất thân thể lên đến thời kỳ đỉnh cao. Khi đó Thiên Tu suy nghĩ Nguyên Tổ vực sao có tồn tại đáng sợ đến thế, có cả bản nguyên thời gian. Nay xem ra nữ nhân này không phải người của Nguyên Tổ vực, nhưng không hiểu vì sao lúc ấy nàng xuất hiện trong Nguyên Tổ vực.

Vân Tiêu nhìn nữ nhân kia cũng sợ chết khiếp, dù sao gã đã chịu nhiều tra tấn trong tay nàng ta.

Lâm Phàm nói với hư không:

- Vạn Quật, đến giờ mụ còn trốn hả? Mau chạy ra đây, yên tâm, bản phong chủ không đánh ngươi!

Oong!

Hư không chấn động.

Vạn Quật lão tổ xuất hiện, biểu cảm vô cùng phức tạp, có lẽ vì không ngờ tên này sẽ trưởng thành đến mức độ như vậy.

Ngẫm lại ngày xưa đúng là vô cùng cảm thán.

Lâm Phàm cười nói:

- Vạn Quật, có phải cảm thấy bản phong chủ bây giờ rất mạnh? Hối hận lúc trước không theo bản phong chủ lăn lộn?

Vạn Quật lão tổ không nói gì.

Tên này nói chuyện rất đáng ghét, thích vạch vết sẹo của người ta.

Lúc trước nàng thấy Lâm Phàm lớn lối như thế nên nói nhiều câu ác như ngươi suy nghĩ nhiều, hối hận không kịp, giờ tất cả như bàn tay vô tình tát vào mặt Vạn Quật lão tổ.

Lâm Phàm tiếc nuối nói:

- Được rồi, không nói những chuyện này, không cần hỏi cũng biết, nhìn mắt mụ tràn ngập các cảm xúc hối hận, nhưng hối hận cũng vô dụng.

Vạn Quật lão tổ nín thở, nếu như không phải thực lực bây giờ chênh lệch quá lớn thì nàng muốn một bàn tay bóp chết tên này.

Láo toét!

Hỗn Thế Ma Hầu đứng ra nói:

- Lâm phong chủ, ta có lời muốn nói với ngươi. Mùi của thương thiên ở trong quý tông.

Lâm Phàm đang đùa giỡn Vạn Quật lão tổ, nghe Hỗn Thế Ma Hầu nói vậy thì nhíu mày hỏi:

- Ý của ngươi là sao? Nói tông của bản phong chủ có người là thương thiên?

Hỗn Thế Ma Hầu nói:

- Không phải, không bắt buộc là thương thiên nhưng chắc chắn liên quan đến thương thiên.

Lâm Phàm phất tay ra hiệu đối phương đừng xen vào:

- Được rồi, việc này các ngươi mặc kệ đi.

Lâm Phàm thầm nghĩ đối phương trong tông môn có hơi thở của thương thiên, đó sẽ là ai?

Hiềm nghi lớn nhất là tông chủ cảm ngộ bình yên.

Hỗn Thế Ma Hầu nghiêm túc nói:

- Lâm phong chủ, không thể mặc kệ được, Tham Lam Cẩu ngửi được mùi thì phải tìm ra, giải quyết kẻ đó, nếu không thì tai họa ngầm vô tận.

Lâm Phàm híp mắt:

- Giải quyết? Ý của ngươi là muốn bản phong chủ tự tay giết người trong tông môn? Ngươi nằm mơ à? Được rồi, đừng nói nhảm với bản phong chủ, mặc kệ ai có mùi của thương thiên thì cũng là người trong tông môn, giải quyết? Bản phong chủ đập chết ngươi trước! Biến sang một bên, đừng lảm nhảm với bản phong chủ!

Ma Hầu ngây ra, sao vô lý như thế?

Đây là việc lớn liên quan toàn bộ giới vực.

Chương 1243: Điểm nhiều kinh người (1)

Chuyện xảy ra khác với suy nghĩ của Ma Hầu, người thường nếu biết chuyện này sẽ đặt ưu tiên lên hàng đầu, nhưng nhìn kẻ ở trước mắt xem, vẻ mặt hờ hững, còn bao che, đây là điều con người nên làm sao?

Hỗn Thế Ma Hầu nói:

- Lâm phong chủ, việc này nên quan tâm, không thể bỏ qua được. Lâm phong chủ có người mà ngươi quan tâm, nhưng nếu như thương thiên thật sự có thất tình lục dục thì mọi thứ sẽ thành mây khói.

Tham Lam Cẩu nghiêm túc nói:

- Khứu giác của ta không có vấn đề, thật sự ở trong này, nếu như sớm phát hiện thì sẽ giảm bớt nhiều rắc rối.

Mười hai thần thú đều trải qua sự khủng bố của thương thiên, hoặc nên nói lúc trước là thương thiên diệt bọn chúng.

Nhưng khi đó thương thiên đã bị Hồng Quân Đạo Tổ trấn áp rất nhỏ yếu, dù vậy vẫn khủng bố trong mắt mười hai thần thú.

Giờ tu vi của mười hai thần thú yếu ớt, đối mặt thương thiên ở thời kỳ đỉnh cao thì có lẽ chỉ là lấy trứng chọi đá, không biết tự lượng sức mình.

Thiên Tu bước ra:

- Đồ nhi.

Lâm Phàm hỏi:

- Sao vậy lão sư?

Hắn không nghi ngờ lời của mười hai thần thú, nhưng vậy thì sao?

Muốn hắn giết người trong tông môn hay sao?

Nếu muốn giết người trong tông môn của hắn thì hắn sẽ là người đầu tiên đập nát mười hai thần thú, nói cái quái gì, nói chuyện không dùng đầu óc à?

Hắn cố gắng tu luyện là vì cái gì?

Dĩ nhiên không phải vì dục vọng riêng của mình mà vì muốn bảo vệ mỗi người trong tông. Lý tưởng vĩ đại này thần thánh mà không thể xâm phạm, dù là ai cũng không được vấy bẩn.

Thiên Tu trầm ngâm giây lát:

- Cho bọn họ tìm ra người kia đi.

Lâm Phàm kinh ngạc nhìn lão sư:

- Không cần đâu lão sư, tìm được thì sao? Đã là người của tông mình thì chẳng lẽ giết chết người đó? Thương thiên thì sao chứ? Không đáng sợ như vậy, nó dám ra đây là đồ nhi một đấm đập bể đầu chó của nó!

Có lẽ câu này hơi ngông nên hư không chấn động, có tiếng sấm trầm đục vang vọng, dường như rất tức giận.

Đám người cảm nhận lực lượng này, lộ ra sợ hãi.

Lâm Phàm ngẩng đầu, châm chọc nói:

- Ôi chao, láo hả? Ngon thì xuống đây, lão tử đập bể đầu chó của ngươi! Dám can đảm hù dọa người, một ngày nào đó sẽ lấy mạng chó của ngươi!

Dám mắng thương thiên mà không bị trời phạt đánh chết thì chỉ có một mình Lâm Phàm.

Mười hai thần thú giơ tay, mắt lóe tia khủng hoảng:

- Quả nhiên đã bắt đầu thành hình, thất tình lục dục đã ngưng tụ bước đầu.

Bọn họ phát hiện thương thiên biết tức giận, đây không phải chuyện tốt cho giới vực.

Đã từng có Hồng Quân Đạo Tổ lấy uy vô biên của mình áp chế thương thiên, hy vọng hy sinh bản thân xóa bỏ thất tình lục dục của thương thiên, nhưng đã thất bại, chỉ làm thương thiên trở nên nhỏ yếu.

Nhưng dù thương thiên nhỏ yếu cũng khiến thế giới tiên đạo thịnh vượng trở thành thời đại mạt pháp, không người có thể tu luyện.

Nhưng thế gian vạn vật đều có một chút hy vọng sống, dù là thương thiên cũng không thể kiểm soát được, nên mới tới thời đại khoa học kỹ thuật. Tiếc rằng khoa học kỹ thuật xuống dốc, nhưng giới vực tái sinh trong lửa, dần phục hồi linh khí, người người đều có thể tu luyện.

Tuy nhiên không có đủ thời gian, giới vực bây giờ có người nào chống lại được thương thiên đã có thất tình lục dục?

Có lẽ không có ai.

Thiên Tu giơ tay lên, mắt lộ tia nghiêm túc nói:

- Đồ nhi, nghe lời vi sư, cho bọn họ tìm ra người kia đi.

Thiên Tu biết rõ tính nết của đồ nhi, quá tự tin vào bản thân, cũng không muốn người bên cạnh nhận bất cứ thương tổn gì.

Nếu thật sự xảy ra vấn đề, Thiên Tu biết đồ nhi sẽ đứng ra, bất chấp an nguy của mình che chở tất cả người tông môn ở sau lưng hắn.

Thiên Tu luôn cho rằng đồ nhi có sát tính rất nặng, nhưng không rầy một câu.

Con đường tu luyện nếu không mang chút sát tính thì sao có thể bình yên đi tiếp?

Nhất là Thiên Tu nhìn thấy đồ nhi liều mạng tu luyện vì bảo vệ tông môn, lão nhìn thấy sư huynh tốt nhất trong mắt các đệ tử, đồ nhi ngoan trong mắt lão sư.

Còn về từ bi thương người, thứ đó không thực dụng.

Thế giới quá lớn, chỉ có người muốn làm nhân vật chính mới cho rằng thế giới này cần dựa vào chính mình đi cứu vớt.

Thiên Tu muốn cho người ta tìm ra nghi phạm không phải vì sợ hoặc muốn cứu vớt giới vực này, lão chỉ không hy vọng tương lai đồ nhi đối mặt kẻ địch không thể đánh thắng, dẫn đến gục ngã.

Thiên Tu rất tin tưởng thực lực của đồ nhi, hắn rất mạnh.

Lão hiểu lời mười hai thần thú nói, người bình thường tuyệt đối không thể chống lại thương thiên, dù là đồ nhi của lão có lẽ cũng không thể.

Người chắc chắn thắng trời, đây chỉ là câu ngoài miệng, người không bao giờ thắng trời nổi.

Lâm Phàm trầm tư một lát.

Ý nghĩ của lão sư hơi không tin tưởng vào hắn, nhưng hết cách, vì khiến lão sư yên lòng, hắn cũng tò mò người mang hơi thở của thương thiên có phải là tông chủ không.

Lâm Phàm nói:

- Được rồi, nghe lời lão sư.

Hắn nhìn mười hai thần thú:

- Lão sư của bản phong chủ đã đồng ý thì bản phong chủ không nói nhiều nữa, các ngươi nói người mang theo hơi thở thương thiên là ai? Lôi ra cho bản phong chủ nhìn xem.

Hỗn Thế Ma Hầu nói:

- Tham Lam Cẩu, nhờ vào ngươi.

Tham Lam Cẩu nói:

- Yên tâm, không có mùi nào thoát khỏi khứu giác của ta, nhất là mùi của thương thiên đã khắc sâu trong linh hồn của ta.

Tham Lam Cẩu hít hà chóp mũi, mùi vô hình bao phủ trong tông môn như sợi tơ vùng vẫy bay về phía Tham Lam Cẩu, đương nhiên người khác không thấy mấy thứ đó.

Những dấu vết này khó thoát khỏi mắt Lâm Phàm.

- Thủ đoạn có chút cao siêu.

Tu vi của Tham Lam Cẩu không cao nhưng thủ đoạn rất thần kỳ, mùi từ các góc bay về phía nó, chủ động loại bỏ mùi vô ích.

Lâm Phàm không thể làm được điều này, mũi của hắn cũng rất nhạy, hít sâu một hơi thì mùi gì đều xộc vào mũi, hương vị rất sảng khoái.

Tham Lam Cẩu ngẩng đầu, mắt chó nhìn về phía phương xa:

- Tìm được rồi, ở đó!

Lâm Phàm nhìn qua.

Phương hướng Tham Lam Cẩu chỉ quả nhiên ở chỗ tông chủ.

Lâm Phàm nhủ thầm:

- Thật sự là tông chủ sao?

Cảm ngộ bình yên thần kỳ cho tông chủ có năng lực đặc biệt, bất chấp tu vi của đối phương cao thấp đều bị dịch chuyển không gian.

Năng lực này rất khủng bố, không phải tu luyện là có được.

Thiên Tu nhìn theo phương hướng kia, mặt biến sắc.

Hướng kia là chỗ ở của tông chủ, lão biết sư huynh mang theo hai người cảm ngộ bình yên, rất thần kỳ, cũng rất quỷ dị.

Giờ đối phương nói hơi thở của thương thiên ở chỗ đó, trừ tông chủ ra còn ai nữa?

Thiên Tu suy tư, không biết nên nói cái gì:

- Sao có thể như vậy? Ta và sư huynh cùng nhau lớn lên, ta hiểu rõ sư huynh hơn ai hết.

Thiên Tu không hiểu, có lẽ đến đó mới biết.

Các đệ tử tông môn thấy Lâm sư huynh cùng các trưởng lão đi về phương xa, không biết xảy ra chuyện gì, nhưng bọn họ rất tin tưởng sư huynh nên không nghĩ theo chiều hướng xấu.

Đạo Thiên Vương nghiêm túc nói:

- Xem ra đã xảy ra chuyện rồi.

Vạn Trung Thiên không nhìn ra, tò mò nhìn Đạo Thiên Vương, sẽ xảy ra chuyện gì chứ? Có lẽ Đạo Thiên Vương đã suy nghĩ nhiều.

Vạn Trung Thiên nói:

- Không thể nào, có chuyện gì đâu.

Đạo Thiên Vương không nói thêm gì, gã phát hiện sắc mặt của đám người Thiên Tu trưởng lão dần thay đổi, khác với lúc trước, hiển nhiên có chuyện gì.

Rất nhanh, mọi người đến chỗ tông chủ.

Tham Lam Cẩu cảnh giác nói:

- Mùi càng ngày càng dày đặc, tuyệt đối không nhầm được.

Lâm Phàm cau mày, nói y như thật.

Ba người tông chủ nằm đó, vẫn đang cảm ngộ bình yên.

Từ sau khi bình yên xuất hiện thì ba người không có hoạt động gì khác, thường hay ở đây.

Đến lúc này rồi còn cảm ngộ bình yên làm gì nữa, mau giải quyết vụ việc.

Lâm Phàm tiến lên vỗ tông chủ, đánh thức y từ ghế nằm:

- Tông chủ, tìm tới cửa, tỉnh đi!

- A?

Tông chủ mở mắt ra, nhìn thấy có nhiều người xúm lại thì ngây ra, không phản ứng lại.

- Như thế nào?

Tham Lam Cẩu gầm gừ, cực kỳ cảnh giác nhìn chằm chằm tông chủ:

- Cẩn thận, là hắn! Hơi thở phát ra từ người hắn!

Mười hai thần thú giữ tư thế chiến đấu, phòng ngừa đối phương ra tay mà mình không kịp phản ứng.

Tông chủ mờ mịt hỏi:

- Cái gì?

Lâm Phàm hỏi:

- Tông chủ có phải là thương thiên hoặc đang làm gì giúp thương thiên không? Đều là người một nhà, nói thật đi, đừng che giấu.

Hỏi thăm vấn đề phải dứt khoát vào, hắn không thích lòng vòng, có gì nói thẳng ra.

Tông chủ nghi hoặc hỏi:

- Thương thiên?

Tông chủ hoang mang không biết bọn họ có ý gì, nghe không hiểu.

Bình Thiên Ma Ngưu Vương nóng tính quát:

- Nói nhiều như vậy làm gì, Tham Lam Cẩu sẽ không sai, tuyệt đối là hắn! Giết chết hắn là giải quyết mọi chuyện!

Lâm Phàm cau mày liếc xéo:

- Ngươi dám ra tay thử xem?

Nếu người khác nói ra lời này thì Lão Ngưu dứt khoát giơ búa chém ngay, nhưng với cái tên này thì nó không có can đảm.

Lão Ngưu gầm nhẹ:

- Lâm phong chủ, biết rõ nguy hiểm đang ở trước mắt nhưng tại sao không bóp chết từ trong trứng nước? Chờ khi thương thiên hiện thế thì hối hận cũng không kịp.

Lâm Phàm khinh thường nói:

- Ha ha, đừng nói vớ vẩn, bản phong chủ nghe không hiểu ngươi đang nói cái gì.

Lâm Phàm quay sang nhìn tông chủ:

- Tông chủ cũng nghe rồi, bọn họ nghi ngờ tông chủ là tai mắt của thương thiên, ta rất tin vào điều đó, nếu tông chủ thật sự là tai mắt thì nói ra, để ta còn biết nên làm cái gì. Nếu tông chủ gặp bất đắc dĩ thì ta sẽ tìm cách che chở cho tông chủ, nếu tông chủ muốn diệt tông môn nhà mình thì ta đành giam cầm tông chủ.

Lâm Phàm nói thẳng thắn, hoàn toàn không quanh co với tông chủ.

Chương 1244: Điểm nhiều kinh người (2)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Tông chủ bị Lâm Phàm hỏi choáng váng:

- Ta cảm ngộ bình yên cũng có lỗi sao?

Tông chủ không cảm giác có vấn đề gì, bình thường cảm ngộ bình yên thôi mà.

Lâm Phàm hỏi:

- Chuyện này thì không sai, ta chỉ muốn hỏi rằng tông chủ yêu tông môn không?

Tông chủ đáp:

- Đương nhiên yêu rồi.

Lâm Phàm gật đầu, rất vừa lòng câu trả lời này:

- Tốt lắm, tông chủ yêu là được.

Lâm Phàm nhìn đám người xung quanh:

- Tất cả giải tán đi, chuyện này không liên quan mấy người.

Mười hai thần thú nghe vậy đều lộ biểu tình phức tạp, khẽ quát:

- Ngươi không thể bỏ mặc chuyện này, sẽ xảy ra việc lớn!

Chưa từng thấy ai giống như vậy, biết là tai họa vì sao còn muốn giữ lại?

Mắt Bình Thiên Ma Ngưu Vương lóe tia hung ác, bỗng vung cây búa chém về phía tông chủ.

- Đi chết đi!

Ầm!

Lâm Phàm vung nắm đấm va chạm với cây búa, hắn không nhúc nhích, Lão Ngưu thì lùi lại mấy bước, khó khăn đứng vững.

Răng rắc!

Lão Ngưu giật mình nhìn cây búa, đã có vết nứt.

Lâm Phàm nhìn Lão Ngưu:

- Ngươi muốn chết hả?

Đột nhiên hành hung, đây là không thèm để hắn vào mắt.

Bình Thiên Ma Ngưu Vương không cam lòng nói:

- Lâm phong chủ, ngươi không thể dung túng như vậy, nếu không cuối cùng sẽ có ngày ngươi hối hận.

Lâm Phàm nói:

- Hối hận là chuyện của bản phong chủ, nhưng người này là tông chủ của tông ta, bản phong chủ không thể để bất cứ kẻ nào tổn thương người trong tông môn.

Lâm Phàm thông cảm cho mười hai thần thú, dù sao bọn họ nghĩ rằng thương thiên là kẻ địch không thể chống lại.

E ngại, khiếp đảm là chuyện rất bình thường.

Lão Ngưu còn muốn nói điều gì, lại bị Hỗn Thế Ma Hầu kéo lại.

Hỗn Thế Ma Hầu nhỏ giọng nói:

- Lão Ngưu, ngươi đừng xúc động, sự việc còn chưa đến lúc xấu nhất. Chưa biết tên kia có quan hệ gì với thương thiên, xem tình huống trước mắt thì hắn liên quan với thương thiên nhưng không phải bản thể của thương thiên. Chúng ta đã tìm được mục tiêu rồi, hãy tạm dừng đi, canh giữ trong tông môn chờ đợi ngày đó đến.

Hỗn Thế Ma Hầu không hy vọng Lão Ngưu cùng đối phương dẫn phát xung đột, với thực lực của Lão Ngưu sẽ không đánh lại đối phương.

Lão Ngưu gật đầu nói:

- Hiểu rồi. Đi, chúng ta chờ bên ngoài tông môn.

Lão Ngưu nhìn Lâm Phàm:

- Rồi sẽ có ngày ngươi hiểu rằng hành động của mình hôm nay là nuôi dưỡng tồn tại khủng bố cỡ nào.

Lâm Phàm tùy ý nói:

- Rửa mắt chờ, nhưng tuyệt đối sẽ không hối hận.

Mười hai thần thú lắc đầu, đàn gảy tai trâu, không nói nữa, đành làm việc tùy biến.

Bọn họ biết cố ở lại đây cũng không bị thương ai được.

Lâm Phàm nói:

- Tông chủ tiếp tục cảm ngộ bình yên đi.

Hắn mang theo đám người rời khỏi nơi này.

Thiên Tu sơn phong.

Thiên Tu nói:

- Trong lòng đồ nhi sáng tỏ hơn ai hết, chắc bọn họ không nói xạo đâu.

Lâm Phàm ngồi ở chỗ đó, trầm tư:

- Đồ nhi hiểu mà lão sư, mười hai thần thú trải qua rồi. Nhưng đó là tông chủ của Viêm Hoa tông, mặc dù không có tác dụng gì, không cống hiến lớn cho tông môn nhưng vẫn là người của Viêm Hoa tông, chỉ riêng điểm này đã quá đủ. Mục đích của đồ nhi là bảo vệ mỗi người trong tông môn, dù kẻ đó là ma vương hỗn thế thì đồ nhi quyết bảo vệ.

Thiên Tu nói:

- Vi sư hiểu tấm lòng của đồ nhi.

Lão hiểu chứ, hiểu rõ hơn ai hết.

Thiên Tu trầm ngâm một lúc lâu rồi bảo:

- Đồ nhi, hãy hứa với vi sư, nếu có ngày tông chủ sư huynh thật sự làm chuyện tai họa tông môn thì đừng nương tay, nên làm cái gì hãy làm cái đó, vi sư sẽ không trách đồ nhi.

Lâm Phàm tự tin nói:

- Không có chuyện đó, dù ngày ấy đến thật thì cũng sẽ không có người chết.

Bên ngoài Viêm Hoa tông.

Mười hai thần thú chuẩn bị chờ bên ngoài tông môn, không đi đâu cả.

Hỗn Thế Ma Hầu hỏi:

- Tham Lam Cẩu, ngươi có chắc là không sai?

Tham Lam Cẩu kiên định bảo:

- Tuyệt đối không có lỗi lầm, ta sẽ không quên hơi thở kia.

Hỗn Thế Ma Hầu rũ mí mắt xuống:

- Xem ra không thể né tránh, mặc kệ ở chỗ nào, hễ thương thiên xuất hiện thì sẽ không bỏ qua sinh linh nào.

Lão Hầu bỗng ngẩng đầu nhìn một vòng, không thấy Sư Thần đâu:

- Ủa? Sư Thần đi đâu rồi?

Thích Tâm trả lời:

- Các vị tiền bối, Sư Thần còn ở trong Viêm Hoa tông, hình như gặp người quen.

Lão nhân cưỡi lừa nói:

- Sự việc đến đây là kết thúc, ta nghĩ chúng ta cũng nên rời đi.

Bình Thiên Ma Ngưu Vương nói:

- Ta khuyên các ngươi tốt nhất đừng đi, thương thiên thật sự tồn tại, trong giới vực không có chỗ ẩn núp. Chỉ có thể liều mạng một phen mới mong được chút hy vọng sống.

Lão nhân cưỡi lừa ngạc nhiên:

- Chuyện này . . .

Lão nhân cưỡi lừa chưa nếm mùi thương thiên kinh khủng cỡ

nào, nhưng nghe thần thú nói vậy khiến tim lão đập nhanh, thật khó tin.

Lão nhân cười lừa hỏi:

- Vậy phải ở đây đến bao giờ?

Bình Thiên Ma Ngưu Vương trả lời:

- Chờ thương thiên xâm nhập, không vượt qua được thì chết, nếu vượt qua thì thế gian trở lại bình yên.

Mọi người giữ im lặng.

Bọn họ đều là cường giả Hỗn Nguyên cảnh, sống rất lâu, nhưng lâu đến đâu cũng không ngờ có ngày sẽ đối mặt với thương thiên.

Đế Thương lặng im, đột nhiên hai mắt tỏa sáng:

- Các ngươi có nghĩ đến một vấn đề không? Tông chủ của Viêm Hoa tông chỉ là một quân cờ của thương thiên, trong giới vực không chừng có nhiều quân cờ như vậy. Ta nghĩ lâu rồi, thương thiên không có thất tình lục dục, nhưng ta mới nghe tông chủ kia bảo là cảm ngộ bình yên gì đó, giống như bản thân hòa vào thiên địa, phải chăng đây là thương thiên cố ý muốn hòa vào thất tình lục dục trong thế gian?

Khi Đế Thương nói vậy thì Bất Diệt Long đột nhiên kêu lên:

- Nguy rồi, ta quên mất việc lớn!

Hỗn Thế Ma Hầu vội hỏi:

- Thế nào?

- Ta quên đi một việc, cũng đúng, chuyện kia rất xa xưa với ta, nhưng ta là Bất Diệt Long, là hậu duệ của Long tộc, có ký ức truyền thừa.

- Vào thời đại Hồng Quân Đạo Tổ, rất nhiều người gửi nguyên thần vào thương thiên, bất tử bất diệt, cũng vì vậy mà khiến thương thiên bị lây nhiễm, có được thất tình lục dục.

- Giờ thương thiên không phải bị người lây nhiễm mà là chủ động xuất kích, khiến người ta cảm ngộ được nó, giao lưu với nó, không ngừng hấp thu thất tình lục dục, nên Tham Lam Cẩu mới cảm giác tông chủ kia có hơi thở của thương thiên.

Bất Diệt Long hoàn toàn tỉnh ngộ, nháy mắt hiểu được nhiều việc.

Lão Ngưu trầm giọng nói:

- Ý của ngươi là tông chủ kia không phải thương thiên mà là môi giới để thương thiên lớn mạnh bản thân, dù chém chết thì sao? Thương thiên còn có thể tìm kiếm môi giới phù hợp điều kiện bản thân.

Bất Diệt Long nói:

- Đúng rồi, ý của ta là vậy.

Hỗn Thế Ma Hầu kịp phản ứng, mặt lộ vẻ bất đắc dĩ:

- Xong đời, thế thì không thể tìm kiếm, chúng ta chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi thương thiên hấp thu toàn bộ thất tình lục dục giáng lâm đến thế gian. Mặc kệ chúng ta chủ động chống cự cỡ nào cũng sẽ không thành công, đúng chứ?

Mười hai thần thú cúi đầu ngồi một chỗ, hoàn toàn từ bỏ chống cự.

Nhóm lão nhân cưỡi lừa lặng im, bọn họ nghe hiểu, cũng vì nghe rõ nên mới im lặng.

Không có hy vọng gì, chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi?

Lão nhân cưỡi lừa cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Thì ra là vậy, thế thì ngồi canh ở đây làm chi? Cuối cùng sẽ có ngày diệt vong thì chẳng bằng làm chuyện mình muốn, như vậy không đẹp hơn sao?

Đế Thương lắc đầu cười khổ:

- Cứ tưởng rằng Hỗn Nguyên cảnh đã có thể khống chế bản thân, nhưng dưới bầu trời này mình vẫn nhỏ bé. Nói rất đúng, chúng ta chấp nhất những thứ này làm gì.

Đám người đứng dậy.

- Các vị thần thú, cáo từ.

Tu vi càng cao càng biết trời khủng bố, những tiểu tử mới ra đời, không biết trời cao đất rộng mới hô to ta tự do, không theo trời, ta

muốn nghịch thiên mà đi.

Nếu có bản lĩnh như vậy thì sao không thề đi?

Không dám thề mà la lên đòi nghịch thiên, buồn cười không?

Dù bọn họ đến Hỗn Nguyên cảnh cũng không dám thề thốt.

Bất Diệt Long nói:

- Lão Ngưu, thôi đừng ngăn cản nữa, không có hy vọng

Bình Thiên Ma Ngưu Vương không cam lòng:

- Sao bảo là không có hy vọng? Vậy trước kia làm sao vượt qua được?

Bất Diệt Long lắc đầu:

- Ngươi còn không thấy rõ sao? Dù chúng ta biết thì sao? Thương thiên không ngốc, nó đã áp chế hết thảy, bây giờ cảnh giới mạnh nhất giới vực chỉ cỡ Hỗn Nguyên cảnh, đặt ở thời đại Hồng Hoang cũ thì chỉ là Chuẩn Thánh, không cách nào quấy nhiễu được thương thiên.

- Cái này. . .

Mười hai thần thú tan vỡ hy vọng.

Hỗn Nguyên cảnh chỉ là Chuẩn Thánh, không sờ được một góc trời nữa là, sao có thể bắt chước Hồng Quân Đạo Tổ lấy thân áp chế thương thiên?

Không chút hy vọng.

Vô Địch phong.

Lữ Khải Minh thấy sư huynh biểu lộ hơi lạ, dường như đang buồn rầu chuyện gì:

- Sao vậy sư huynh?

- Không có gì, sư đệ, ta đi bế quan, không có chuyện thì đừng quấy rầy ta.

Lâm Phàm đi vào mật thất, đóng cửa đá lại, không hỏi bất cứ chuyện gì.

Trong mật thất.

Lâm Phàm trầm tư.

- Mợ nó, thật là thích gây sự lung tung, thôi, lo tu luyện vậy, tu luyện cho ta vui vẻ.

Xem xét điểm.

Điểm: 1,654,181,220,015.

Lâm Phàm ôm ngực, tim đập loạn. Hắn không giỏi toán học, nhìn hơi hoa mắt, không đếm hết được.

Lâm Phàm nhớ là có nhiều người, nhưng không đếm cụ thể có bao nhiêu người, tóm lại che khuất bầu trời, một mảnh đen kịt không thấy cuối.

Đập một gậy, cảm giác sướng lên mây.

Lâm Phàm thầm nghĩ:

- Không đúng, hơi lạ, có vấn đề khó khăn là không đủ giá trị khổ tu.

Không có giá trị khổ tu thì chơi cái gì được?

Giá trị khổ tu hiện nay nhiều nhất chỉ tăng lên một cảnh giới.

- Được rồi, đi Đan Giới xem sao.

Mới qua vài ngày lại đi Đan giới, không biết xấu hổ là gì, dù da mặt của Lâm Phàm hơi dày cũng thấy ngượng.

Nhưng không sao, ngượng cũng kệ, dù sao mặt hắn dày hơn cái mo.

Bên ngoài Đan giới.

Lâm Phàm đứng đó suy tư, rốt cuộc nên dùng cách gì lấy đan dược từ tay Cửu Sắc lão tổ?

Đang lúc Lâm Phàm suy nghĩ thì một bóng người lại gần.

Lạc Vân thần nữ từ xa đã thấy Lâm Phàm:

- Lâm phong chủ, có chuyện gì sao?

Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám.

Lạc Vân thần nữ thích Lâm Phàm, nên ngại ngùng không dám nói. Lần trước lấy hết can đảm ra kêu Lâm Phàm dắt nàng đi dạo Thiên Đình nhưng bị hắn đuổi đi, từ đó nàng không dám chủ động nữa.

Chương 1245: Đại kết cục (1)

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Lâm Phàm cười tươi chào:

- Thì ra là Lạc Vân thần nữ, ta tới tìm lão tổ nhà thần nữ, có chuyện muốn nói.

Hắn nói hơi chột dạ.

Nếu Cửu Sắc lão tổ biết thì sẽ quỷ khóc sói gào:

- Nói cái quái gì, ta không có lời gì nói với ngươi cả, mau biến, đừng xuất hiện trước mặt ta nữa, đồ xấu xa!

Lạc Vân thần nữ kinh ngạc, Lâm phong chủ đã bị Cửu Sắc lão tổ ngầm phân loại vào nhân vật nguy hiểm, hắn mà đến là không có chuyện tốt xảy ra.

Lạc Vân thần nữ im lặng giây lát, nghi hoặc hỏi:

- Lâm phong chủ muốn tìm lão tổ lấy đan dược phải không?

Bị nhìn thấu rồi.

Lâm Phàm lộ vẻ ngượng ngùng:

- Cái đó . . . đúng vậy, đúng là cần chút đan dược.

Người khác mà thấy vẻ mặt của hắn thì sẽ trố mắt ra.

Lạc Vân thần nữ nhìn Lâm phong chủ như vậy, cho rằng hắn có nguyên nhân bất đắc dĩ.

Xem tình huống trước mắt thì hơi khó, lão tổ sẽ không đưa đan dược, có đến cũng như không.

Lạc Vân thần nữ nói:

- Lâm phong chủ, lão tổ sẽ không đưa một viên đan dược nào, gần đây trạng thái của lão tổ nhà ta không quá tốt, không thể bị kích

thích.

Ý của Lạc Vân thần nữ không phải là Lâm phong chủ không thể lấy được mà là lão tổ không thể bị kích thích.

Lâm Phàm thở dài một tiếng:

- Ài, không còn cách nào, thần nữ có điều không biết, bây giờ có một kẻ địch trắng trợn theo dõi chúng ta, tùy thời sẽ hủy diệt giới vực. Đừng nghi ngờ, ta đang nói đến bầu trời này. Ta cần đan dược để tăng lên thực lực, tương lai còn phải chốngl ại bầu trời.

Lạc Vân thần nữ ngạc nhiên, nàng như nghe kể một chuyện sẽ không bao giờ xảy ra, nhưng Lâm phong chủ đã nói vậy thì nàng tin tưởng.

Lạc Vân thần nữ hỏi:

- Lâm phong chủ, ta có thể hỏi ngươi một vấn đề không?

Lâm Phàm cười nói:

- Hỏi đi, có chuyện gì?

Lạc Vân thần nữ lặng im hồi lâu, phồng lên can đảm hỏi:

- Ta nghe rất nhiều người nói rằng Lâm phong chủ không có cảm giác với nữ nhân, có thật không vậy?

Lâm Phàm vốn tưởng sẽ nghe câu hỏi lắt léo gì, nhưng nghe câu hỏi này thì thấy tức ngực.

Nghe ai nói?

Lâm Phàm này là loại người đó sao?

Khoan, lời này có gì đó ẩn ý, phải suy nghĩ thật kỹ.

Không lâu sau, Lâm Phàm cười nói:

- Không thể nào, chẳng qua chưa đi lên đỉnh cao con đường nên không muốn suy nghĩ những chuyện kia, bây giờ ta sắp chạm đến đỉnh rồi, nhưng còn kém bước cuối cùng.

Lạc Vân thần nữ âm thầm thở phào.

Ban đầu nàng không tin, sau này nghe ngóng nhiều, chưa từng

nghe Lâm phong chủ tiếp xúc gần gũi với nữ nhân nào nên tưởng hắn không có hứng thú với nữ nhân, nay xem ra là vì theo đuổi con đường đỉnh cao.

Nếu đặt ở trước kia thì Lạc Vân thần nữ sẽ thấy tiếc nuối, đường lên đỉnh cao khó đi, mấy ai leo lên đỉnh được?

Giờ nghe hắn nói sắp đến đỉnh rồi, còn thiếu chút xíu, trái tim thiếu nữ lắng xuống lại đập nhanh.

Có hy vọng là tốt rồi, sợ nhất là không có chút hy vọng.

Lâm Phàm nói:

- Hôm nay thần nữ nói chuyện hơi lạ, thôi, ta tìm lão tổ nhà nàng có việc, sau này gặp mặt sẽ nói tiếp.

Mùi hương của Lạc Vân thần nữ rất dễ chịu, liếm một miếng là giá trị khổ tu tăng vọt, nhưng hắn sẽ không la liếm, ngửi là được rồi, sẽ không suy nghĩ gì khác.

Lạc Vân thần nữ hỏi:

- Lâm phong chủ, ngươi thật sự không thể đi tìm lão tổ. Thật ra ta có thể tự mình quyết định, Lâm phong chủ cần bao nhiêu đan dược?

Lạc Vân thần nữ có địa vị khá đặc biệt trong Đan giới, trừ lão tổ ra chỉ có nàng là được điều động tài nguyên Đan giới.

- Chuyện này . . .

Lâm Phàm không ngờ Lạc Vân thần nữ hỏi hắn cần bao nhiêu đan dược.

Suy nghĩ một lát đã.

Đi tìm Cửu Sắc lão tổ chắc chắn tốn nước miếng, và chưa chắc lấy được.

Lạc Vân thần nữ chịu hỗ trợ khiến Lâm Phàm trông thấy hy vọng.

Lâm Phàm nói:

- Càng nhiều càng tốt.

Đúng thế, giờ có điểm nhiều vượt sức tưởng tượng của hắn, từ đầu đến giờ tích lũy điểm cũng không nhiều bằng hiện nay.

Có thể tăng nội tình lên tới trình độ gì?

Tính toán cũng khó tính ra.

Lạc Vân thần nữ trầm mặc hồi lâu:

- Chờ ta trở lại.

Nàng nói xong đi vào Đan giới.

Không biết qua bao lâu.

Lâm Phàm cảm giác hy vọng xa vời, Lạc Vân thần nữ từ phương xa đi tới.

Nàng đưa ra một cái bình nhỏ, trong bình có không gian khác, chứa rất nhiều đan dược:

- Trong này có số đan dược mà ta có thể lấy được.

Lâm Phàm nhận lấy, gật đầu nói:

- Đa tạ thần nữ, ngày sau sẽ hậu tạ.

Lạc Vân thần nữ lắc đầu:

- Lâm phong chủ cần đan dược đương nhiên có chỗ dùng, Đan giới nhận Lâm phong chủ che chở, chỉ có thể làm được bấy nhiêu, không cần đa tạ.

- Đây là giúp ơn lớn.

Lâm Phàm nói xong rời đi.

Trong Đan giới.

Cửu Sắc lão tổ ôm ngực, mặt đỏ rực suýt tắt thở:

- Lạc Vân, ngươi . . . ta . . .

Lạc Vân quỳ dưới đất, cúi gầm mặt không nói một câu.

Lấy hậu thiên linh đan của Đan giới tất nhiên không thể giấu diếm.

Cửu Sắc lão tổ không ngờ nha đầu Lạc Vân sẽ qua mắt lão làm ra chuyện như vậy, thật sự không ngờ.

Cửu Sắc lão tổ hít sâu một hơi, tỉnh táo, phải tỉnh táo, không thể chết bất đắc kỳ tử.

Nhìn Lạc Vân không nói một câu, lòng Cửu Sắc lão tổ rực cháy lửa giận, ai gặp chuyện này cũng không dễ chịu được:

- Lạc Vân, ngươi không có lời nào nói với lão tổ sao?

Lạc Vân nhỏ giọng nói:

- Lão tổ bớt giận, Lạc Vân biết lấy tộm linh đan của Đan giới là phạm tội lớn, không có lời nào để nói.

Cửu Sắc lão tổ hỏi:

- Có phải hắn đã dụ dỗ ngươi không?

Lạc Vân đáp:

- Không, là Lạc Vân cam tâm tình nguyện.

Cửu Sắc lão tổ điên tiết lên:

- Lạc Vân, lão tổ muốn tác hợp hai người nhưng ngươi không thể bênh người ngoài, lén trộm đồ vật Đan giới đưa ra ngoài, ngươi có biết mình đang cắt đứt vận số của Đan giới không?

Lạc Vân không nói nhiều:

- Lạc Vân có tội, xin lão tổ phạt nặng.

Nàng tin tưởng đan dược của Cửu Sắc lão tổ rất quan trọng với Lâm phong chủ, cũng rất quan trọng với Đan giới. Nhưng sự việc chưa xảy ra, nàng có nói cũng không ai tin.

Tuy Cửu Sắc lão tổ tức giận nhưng cố ý bao che cho Lạc Vân. Tuy nhiên Đan giới không phải của một mình lão, số lượng hậu thiên linh đan nhiều khổng lồ, liên quan đến mọi người, dù lão muốn bao che khuyết điểm cũng không được.

Nhiều người trong Đan giới đang theo dõi.

Việc này đã thuộc về sự kiện nghiêm trọng, lẽ ra sẽ xử tử, nhưng Lạc Vân thần nữ rất được Cửu Sắc lão tổ yêu thích, nàng sẽ không

chết.

Cửu Sắc lão tổ lắc đầu, vẫy tay giọ ngươi kéo Lạc Vân xuống:

- Cắt bỏ vị trí thần nữ, nhốt vào Đan tháp.

Lạc Vân dập đầu bái tạ:

- Tạ ơn lão tổ không chết.

Trong đại điện trống rỗng không có ai, những thần thức chú ý tình huống cũng tan biến.

Cửu Sắc lão tổ tức giận mắt đỏ ngầu:

- Lâm Phàm, đồ hại người! Hài tử tốt Lạc Vân cũng bị ngươi hại!

Cửu Sắc lão tổ biết Lâm Phàm luôn ham muốn đan dược của Đan giới, nhưng không ngờ hắn sẽ móc nối với Lạc Vân, xúi nàng lấy đan dược. Nếu chỉ lấy mấy chục hoặc trăm viên đan dược thì không sao, lão làm lão tổ Đan giới, có thể che lấp.

Nhưng lần này quá đáng.

Mấy ngàn viên linh đan cơ hồ là toàn bộ đan dược của Đan giới, đây là đào rỗng nội tình Đan giới.

Trong mật thất.

Lâm Phàm đóng kín cửa đá.

Địch không động, ta không động.

Hiện tại đã xác định kẻ địch cuối cùng là thương thiên.

Tông chủ và thương thiên có mối quan hệ, hắn tin điều này.

Nhưng cho đến bây giờ hắn cũng không phát hiện tông chủ có gì khác lạ, mỗi này đều cảm ngộ bình yên, không thay đổi.

Lâm Phàm đếm kỹ, Lạc Vân thần nữ cung cấp bốn ngàn ba trăm viên hậu thiên linh đan, chuyển hóa hết sẽ được tám ngàn sáu trăm ức giá trị khổ tu.

- Tốt, giờ thì bế quan, thương thiên, lão tử chờ ngươi đi ra!

Lâm Phàm có tự tin sẽ đẩy tu vi lên cảnh giới xưa nay chưa từng

có.

Hắn nắm mớ đan dược nhét vào miệng.

Giá trị khổ tu + 200000000.

Giá trị khổ tu không ngừng tăng lên.

Trong mật thất yên tĩnh không có tạp âm, chỉ có tiếng Lâm Phàm nuốt đan dược.

Rôm rốp!

Rôm rốp!

Không biết qua bao lâu.

Viên đan dược cuối cùng bị nuốt vào trong bụng, chuyển hóa thành giá trị khổ tu.

Lâm Phàm lấy hết công pháp của Thánh Địa Sơn ra, mật thất phát sáng, vô số chữ công pháp bay lơ lửng xung quanh, tỏa ánh sáng nhạt.

- Thăng cấp!

[Tiêu hao một trăm năm mươi vạn điểm.]

. . .

Vô Địch phong.

Lữ Khải Minh đứng trước cửa mật thất, nhìn cửa đá đóng kín, sư huynh tiến vào mật thất đã mấy ngày chưa ra.

Tông môn không xảy ra chuyện gì, mọi thứ trở lại bình tĩnh.

Những người ngồi canh ngoài tông môn đều rời đi.

Lữ Khải Minh suy tư:

- Sư huynh đang đấu tranh với cái gì?

Lữ Khải Minh rất muốn biết sư huynh đang đấu tranh với cái gì, có lần tình cờ gã nghe Cốt Vương nói về thương thiên.

Sư huynh bế quan là vì chống lại thương thiên.

Khi biết điều này thì Lữ Khải Minh rất khiếp sợ.

Thương Thiên là kẻ địch?

Có thể đối kháng được không?

Có chấn động từ mật thất truyền ra ngoài, sóng gợn lực lượng như thủy triều khuếch tán bao trùm bàn chân Lữ Khải Minh, lan ra xa hơn, bao phủ toàn bộ tông môn.

Dù không có sức sát thương nhưng Lữ Khải Minh cảm nhận trong thủy triều ẩn chứa lực lượng kinh khủng.

- Sư huynh đột phá, đạt tới cảnh giới cao hơn! Xem ra sư huynh sắp xuất quan.

Theo tình huống trước kia thì mỗi khi đột phá sư huynh sẽ xuất quan.

Một lúc lâu sau.

Lữ Khải Minh đứng chờ ngoài cửa rất lâu, không thấy cửa đá nhúc nhích, không người từ bên trong đi ra.

Lữ Khải Minh thầm thắc mắc:

- Chuyện gì xảy ra? Vì sao sư huynh chưa ra?

Đừng nói là xảy ra chuyện gì nhé.

Thiên Tu phong.

Thiên Tu ngẩng đầu, mắt sâu thẳm nhìn phương xa:

- Đồ nhi lại mạnh lên.

Lão cảm nhận trong hơi thở của đồ nhi khuếch tán ra có lực lượng kinh người.

- Lão phu cũng phải cố gắng mới được.

Thiên Tu lấy ra Tạo Hóa Ngọc Điệp mà đồ nhi tặng cho, bên trong có năng lượng hùng hồn đang sôi trào, có mối liên kết chặt chẽ với Thiên Thụ của lão, có lẽ hai thứ có sâu xa gì.

Chương 1246: Đại kết cục (2)

Một cây cổ vươn ra từ người Thiên Tu, Thiên Thụ hiện giờ không phải chồi non mà là cổ thụ bao la che khuất bầu trời.

Lá cây xanh biếc đung đưa rắc vô số ánh sáng xanh lục xuống.

Các đệ tử tông môn cảm thấy toàn thân thoải mái, nhưng không biết chuyện gì xảy ra.

Một tháng lặng lẽ trôi.

Vô Địch phong không có động tĩnh gì.

Lần trước Lữ Khải Minh rời đi, gã không yên lòng đã quay lại, đứng trước cửa đá nửa tháng.

Lữ Khải Minh mặt ủ mày chau, rất lo âu.

Sư huynh đã bế quan một tháng, chuyện này chưa từng xảy ra.

Lúc này, Thanh Oa từ phương xa nhảy tới.

Lữ Khải Minh vội vàng dò hỏi:

- Oa Sư, sư huynh của ta không sao chứ?

Thanh Oa biết kẻ liều mạng bế quan hơn một tháng, cũng rất giật mình.

Từ khi kẻ bỏ mạng đến nay chưa từng bế quan lâu như vậy.

Thanh Oa nói:

- Không sao, mạng sống của ta và hắn gắn liền nhau, nếu hắn chết thì ta cũng không sống nổi, ngày nào đó ngươi thấy ta biến thành một xác chết thì chắc chắn có việc.

Một thời gian sau.

Thanh Oa trợn to mắt nói:

- Ngươi bị khùng hả? Mỗi ngày nhìn ta làm gì?

Lữ Khải Minh nói:

- Ta nhất định phải xác nhận sư huynh an toàn mới được.

Lữ Khải Minh không đứng chờ ở cửa đá nữa, chuyển sang mỗi ngày nhìn chằm chằm Thanh Oa.

Lữ Khải Minh chửi thầm:

- Khùng, bệnh hoạn.

Khương Sinh theo dõi nó, giờ có thêm tên mập, còn cho người ta sống không?

Mỗi ngày Phật Ma đi biển máu của Từ Hàn Minh chép kinh niệm phật.

Vô Địch phong truyền đến chấn động lần đầu, Phật Ma biết Lâm phong chủ đã đột phá đến Hỗn Nguyên cảnh.

Phật Ma thì thào:

- Lâm phong chủ thật là kỳ tài ngút trời, phàm nhân không thể đo lường. Sau Hỗn Nguyên cảnh còn có một cảnh giới, nhưng cái kia đã là truyền thuyết, thậm chí đã bị thương thiên vứt bỏ, không người nào đạt được, dù có cơ duyên to lớn cũng khó chạm đến góc nhỏ.

Truyền thừa Tịnh Thổ cho Phật Ma biết mọi thứ.

Giới vực bây giờ thì Hỗn Nguyên cảnh là cảnh giới mạnh nhất, sau đó không có đường đi.

Một năm qua đi.

Chỗ cửa đá Vô Địch phong đứng đầy người.

- Không được, không thể phá vỡ cửa đá! Trước khi sư huynh bế quan đã dặn ta dù là ai, dù xảy ra chuyện gì, trừ phi thương thiên giáng lâm, nếu không thì không ai được quấy nhiễu sư huynh!

Đạo Thiên Vương nói:

- Lữ sư đệ, sư huynh đã bế quan hơn một năm, khiến người nóng ruột nóng gan.

Gã là phong chủ Thiên Vương phong, sống thảnh thai trong tông môn, chăm con, có vợ ở bên.

Nhưng Lâm sư huynh bế quan hơn một năm còn chưa ra, trong lòng Đạo Thiên Vương có linh cảm không may.

Lẽ nào đang bế quan đã xảy ra lối rẽ gì?

Không chỉ riêng bọn họ lo, các đệ tử toàn tông môn đều lo âu.

Lâm sư huynh là trụ cột tinh thần, là vị thần trong lòng họ.

Thời gian dài không nhìn thấy Lâm sư huynh khiến họ hoảng hốt, vô cùng lo lắng đi vào Vô Địch phong, hy vọng Lâm sư huynh đi ra gặp mặt họ ột lần, đừng để bọn họ lo lắng.

Hỏa Dung nói:

- Sao ngươi biết chắc sư huynh của ngươi khỏe?

Thanh Oa nhảy ra ngoài:

- Bản thần sư có thể xác định, nếu hắn bị gì thì ta cảm ứng được ngay. Nếu hắn chết thì bây giờ ta đã ưỡn bụng trắng với các ngươi rồi.

Lữ Khải Minh giơ tay lên nói:

- Đúng vậy! Chúng ta nên nghe theo lệnh của sư huynh, sư huynh bảo chúng ta không nên quấy rầy thì đừng quấy nhiễu. Ta tin tưởng sư huynh khỏe mạnh, các vị trưởng lão, các sư huynh đệ, tất cả giải tán đi!

Mặc dù Lữ Khải Minh rất lo lắng, nhưng nếu gã cũng hoảng hốt thì ai trông giữ nơi này.

Cách đó không xa.

Mộ Linh lo lắng nhìn cánh cửa đá đóng kín, nhưng nàng tin tưởng Lâm sư huynh tuyệt đối sẽ không sao.

Cốt Vương hỏi:

- Ma gia nói xem Lâm gia rốt cuộc đang làm gì? Dù bế quan cũng không cần lâu vậy chứ.

Bọn họ ở trong Viêm Hoa tông lâu, đã thói quen hoàn cảnh nơi này, sống rất thoải mái, dù có người đuổi họ thì họ cũng sẽ mặt dày mày dạn ở lại.

Ma Tổ lắc đầu, như đồ ngốc hỏi, có hỏi cũng như không, sao gã biết tiểu tử này bế quan thời gian dài như vậy để làm gì?

Nhưng Ma Tổ biết chắc có chuyện lớn, gã hiểu rõ Lâm Phàm, trừ phi bị hỏng não chứ không thì hắn sẽ không tự dưng bế quan lâu như vậy.

Cốt Vương nhìn Ma Tổ:

- Ma gia cũng có thứ không biết à?

Ma Tổ lườm Cốt Vương, nói vớ vẩn.

Hỏa Dung lắc đầu, tông môn thiếu Tiểu Phàm là thiếu nhiều sức mạnh, lâu rồi lão không ăn bớt được gì.

Thiên Tu sư huynh cũng đang bế quan, bình thường Hỏa Dung không có chỗ nào ghé chơi.

Hỏa Dung nói với các đệ tử:

- Tất cả giải tán đi.

Khi Thiên Tu sư huynh bế quan có dặn lão là chú ý tông chủ nhiều chút, xem có gì khác lạ không.

Một năm qua Hỏa Dung không phát hiện tông chủ có vấn đề gì, mỗi ngày làm việc có quy luật, đó là nằm im, nói theo lời của tông chủ là cảm ngộ bình yên.

Trong đoạn thời gian này.

Giới vực không có truyền thuyết về Lâm Phàm.

Vạn Quật lão tổ vẫn đang cố gắng tăng lên thực lực.

Thiên Dụ trở lại Bà Sa Thánh Địa, rồi về tông môn cũ. Khi thấy tông môn biến thành bộ dạng này thì nàng không nỡ bỏ đi.

Tông môn đang yên lành bị mấy vị sư đệ làm ra nông nỗi này, nàng cũng không biết nên nói cái gì.

Lại qua một năm nữa.

Lữ Khải Minh đã thói quen sư huynh bế quan lâu.

Thanh Oa vẫn khỏe mạnh nhảy nhót, nên gã biết sư huynh không

bị gì.

Trong năm nay, giới vực xảy ra một việc.

Khoa Học Thần Giáo xuất hiện, dần lớn mạnh. Tuy họ khá cao điệu nhưng không ảnh hưởng đến Viêm Hoa tông.

Lữ Khải Minh đoán nếu như sư huynh biết những chuyện này chắc chắn sẽ vội vã ra tông.

Sư huynh thích nhất là bảo vệ hòa bình, sao cho phép những chuyện này xảy ra.

Một ngày nọ, bầu trời khác với thường ngày.

Mây trắng trên trời đổi màu đen nặng nề, cuồn cuộn, bầu trời từ trong xanh biến xám xịt.

Ầm ầm!

Có tiếng sấm rền.

Tiếng sấm rung trời, một lôi long thô kệch vạch phá thiên địa như muốn tách lìa trời và đất.

Nơi nào đó.

Mười hai thần thú ngẩng đầu nhìn mảnh thiên địa này.

Bình Thiên Ma Ngưu Vương thì thào:

- Đến rồi, hắn đã đến.

Hỗn Thế Ma Hầu không nhúc nhích, dù là một ngay:

- Đến thì sao? Chúng ta đã không có cách nào chống cự nó.

Dứt lời, thiên địa hoàn toàn thay đổi.

Vô số mảnh lôi từ hư không rơi xuống, rậm rạp như diệt thế.

Các góc giới vực chấn động.

Đàn yêu thú chạy loạn, né tránh sấm sét. Sét trên trời giáng xuống, hủy diệt hết thảy, không biết bao nhiêu yêu thú bị lôi đình bao trùm, nháy mắt hóa thành tro tàn, không chừa cặn bã.

Trên bầu trời là mây đen nặng nề quay cuồng, sau đó hình thành

vòng xoáy đen kịt.

Vòng xoáy xoay tròn, không ngừng biến dạng.

Khi mọi người ngước đầu lên, vòng xoáy trong hư không như biến thành một con mắt.

Một con mắt ẩn chứa các loại dục vọng.

Vạn Quật lão tổ đi ra từ hang núi, ngước đầu lên, đôi mắt đẹp chất chứa sợ hãi.

Nàng cảm nhận ý chí của trời, cảm giác bản thân nhỏ bé như con kiến, không có chút ý định chống cự.

Phương xa, khi thương thiên có thất tình lục dục thì nó không đi Viêm Hoa tông mà xuất hiện trước mặt mười hai thần thú.

Con mắt kia đảo nhẹ bên trên mười hai thần thú, nhìn chằm chằm vào chúng nó.

Một giọng nói ngột ngạt không giống tiếng người vang vọng thiên địa:

- Lâu lắm rồi không gặp, lại thấy nhau, có ý tưởng gì không?

Lão Ngưu nắm chặt búa:

- Thương thiên, chúng ta từng có thể diệt ngươi, hôm nay cũng có thể diệt ngươi!

Giọng thương thiên âm trầm:

- Ha ha ha! Sống trong thiên địa của ta mà dám nói ra lời đại nghịch bất đạo như vậy, thế gian khiến người thất vọng, phải hủy diệt.

Ầm ầm!

Thiên địa chấn động.

Mười hai thần thú nhìn nhau:

- Các vị, sứ mạng của chúng ta đến, dù không đánh lại cũng không lùi bước!

Dứtl ời, vàng sáng bao bọc mười hai thần thú, mười hai loại sức

mạnh ngưng tụ cùng một chỗ, ảo ảnh các loài thú bay lượn trong lực lượng này.

Một tia chớp từ trên trời giáng xuống.

Các thần thú hóa thành luồng sáng bắn lên trời, va chạm với sấm sét.

Khi va chạm với nhau không phát ra dao động gì, không có chút dấu vết, mọi thứ biến mất.

Mười hai thần thú tan biến.

Thực lực của chúng quá nhỏ bé trước thương thiên, không bằng một ngón tay.

Tiếng cười âm trầm vang vọng thiên địa.

Vô số sinh linh nghe tiếng cười lạnh đều run rẩy, đó là nỗi sợ từ sâu trong linh hồn.

Viêm Hoa tông.

- Tông chủ đã xỉu!

Khi Diệt Thế Chi Nhãn của thương thiên xuất hiện, tông chủ đang cảm ngộ bình yên bỗng xỉu.

Mặc Kinh Chập, Du Long đều trợn tròn mắt.

Gặp quỷ, đang yên lành sao thành ra thế này?

Nhất là dị tượng thiên địa rất khủng bố, bình thường họ cảm ngộ bình yên nhưng giờ nó không tồn tại, như hoàn toàn biến mất.

Lôi đình nhỏ chạy trong hư không.

Ánh sáng từ Thiên Đình che đậy, ngăn chặn những lôi đình nhỏ này, nhưng mỗi lần va chạm sẽ phát ra tiếng nổ.

Phật Ma chắp tay trước ngực, thì thào:

- A Di Đà Phật, kiếp nạn đã đến, bần tăng nguyện hóa thành khung quang, ngăn cản mọi kiếp nạn cho sinh linh thế gian.

Người Phật Ma lấp lóe phật quang, tọa hóa cạnh biển máu.

Trong khoảnh khắc thiên địa tràn ngập phật âm.

Một khung quang màu vàng từ người Phật Ma bắn lên trời, như vải vóc giăng trên trời.

Một bóng phật vàng xuất hiện, bảo tướng trang nghiêm, từ bi.

Giọng Phật Ma vang lên:

- Thương Thiên thí chủ có lửa giận gì thì bần tặng nguyện gánh chịu cho sinh linh.

Thương thiên tức giận, phá diệt bắn tới.

Khung quang vàng tan vỡ, không địch lại uy của thương thiên.

Bóng phật vàng tan biến, mặt hiện nụ cười:

- Bần tăng nguyện sinh linh sau này, dù là ai đều có trái tim phật hướng thiện.

Phật Ma hy sinh bản thân, để lại nhânquả, người đời sau đều có thiện tâm sâu trong lòng.

Y đã tìm ra con đường của mình.

Chương 1247: Đại kết cục (3)

Chứng Phật cảnh.

Thương thiên đếna Viêm Hoa tông không vì cái gì khác, chỉ vì Lâm Phàm.

Lúc này, Linh Vương xuất hiện:

- Thương thiên, ngươi muốn chết!

Linh Vương bị thương thiên vây khốn, mãi khi thương thiên tái hiện thì nàng mới phá tan giam cầm được.

Giọng thương thiên lạnh băng vang lên:

- Linh Vương luân hồi chuyển thế vô số thời đại, ngươi lại lần nữa xuất hiện ở trước mặt ta, hoặc nên gọi ngươi là U Minh Nương Nương. Nhưng ngươi quá yếu, tiễn ngươi lên đường.

Uy áp từ hư không ập đến.

Linh Vương lộ vẻ mặt tức giận nói:

- Dám gây sự trong nhà phu quân cúa ta, đáng chết!

Nói thì hung dữ nhưng Linh Vương không đánh lại thương thiên, nghênh đón nàng chỉ có một con đường chết.

Một mảnh lá cây màu xanh lục xuất hiện ngay trước mặt Linh Vương, cản lại uy thế thay cho nàng.

Thiên Tu ngồi xếp bằng ở đó, dưới thân có vô số sợi rễ lan tràn.

Một Thiên Thụ khổng lồ hiển hiện thế gian.

Giọng thương thiên lại vang lên:

- Tạo Hóa Ngọc Điệp, tên già ranh Hồng Quân, dù chết rồi vẫn muốn chống đối với ta, chết tiệt!

Hư không gió nổi mây phun, hỗn loạn lôi đình dâng trào.

Chỉ cần diệt Viêm Hoa tông, sau đó là diệt thế.

Két!

Bỗng có âm thanh trong trẻo vang lên, dù rất nhỏ nhưng không hiểu sao đinh tai nhức óc vang dội trong lòng mọi người.

Lữ Khải Minh rất quen thuộc âm thanh này, mặt lộ vẻ phấn khởi quay đầu lại.

Lữ Khải Minh rướn cổ rống to:

- Sư huynh!!!

Mọi người hò reo, các đệ tử tông môn nhìn phương xa.

Một bóng người xuất hiện trong tầm mắt mọi người, mặc dù hai năm không gặp nhưng rất quen thuộc trong lòng họ, mãi mãi không quên.

Đứa bé được Đạo Thiên Vương dắt trong tay mắt sáng ánh sao hỏi:

- Phụ thân, đó là Lâm sư thúc mà phụ thân luôn kể ạ?

Đạo Thiên Vương cười nói:

- Đúng rồi.

Lâm Phàm đi ra mật thất, giơ tay lên che mắt, trong hư không lấp lóe lôi đình, ánh sáng quá chói mắt, hắn bế quan thời gian dài nên hơi không thích ứng.

Lâm Phàm lạnh nhạt như đang nói chuyện rất bình thường:

- Ngủ một năm, bị đánh thức.

Lâm Phàm nhìn cổ thụ che thiên địa ở phía xa, cười nói:

- Lão sư, đừng lo lắng, đồ nhi nói rồi, có đồ nhi ở đây sẽ không để Viêm Hoa tông xảy ra chuyện gì. Ngày xưa đồ nhi nói như vậy, bây giờ vẫn vậy, mĩ mãi không thay đổi.

Thiên Tu cười nói:

- Đồ nhi, hai năm rồi vi sư không gặp đồ nhi, rất nhớ.

Lâm Phàm nói:

- Đồ nhi cũng nhớ lão sư, ngài từng nói muốn ra ngoài ngắm cảnh, sau lần này đồ nhi sẽ cùng lão sư đi khắp nơi.

Ầm ầm!

Thương Thiên càng thêm tức giận.

Láo quá!

Nó bị tên này hố nhiều lần, hắn không chút kiêng kỵ nhục mạ nó, làm nó không thể chịu đựng được.

- Dù ngươi bất tử nhưng ngươi mãi mãi nhỏ yếu trong mắt ta, không giết ngươi được thì xóa sổ từng người bên cạnh ngươi ngay trước mắt ngươi.

Chỉ có thương thiên biết Lâm Phàm là người bất tử, nó cho rằng không thể xóa sổ Lâm Phàm nhưng làm hắn mãi mãi chìm trong đau đớn thì còn tuyệt hơn là giết chết hắn.

Lâm Phàm ngẩng đầu nhìn thương thiên, trên mặt hiện nụ cười, cười rất tươi.

Thương Thiên có loại cảm giác không ổn, nó phát hiện ảo ảnh từ người tên này hiện ra sau lưng hắn, không ngừng lan tràn, không ngừng sinh trưởng, cảm giác bất lực đè ép thương thiên.

Lâm Phàm đơn giản đứng đó, không có động tác gì, nhưng bóng người hiện ra từ thân thể hắn xuyên thấu tầng mây, xuyên thấu lôi đình, xuyên thấu thương thiên. . .

Không ngừng lại, sinh trưởng vô hạn.

Chỗ ảo ảnh vươn tới đã vượt qua cực hạn giới vực.

Lâm Phàm nhìn xem xung quanh, một mảnh đen kịt, giống như hỗn độn.

Trong tầm mắt của hắn là giới vực đã biến thành một quả cầu.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Thì ra thế giới bên ngoài giới vực đẹp như vậy, ta thấy được cảnh sắc xa hơn.

Với người khác thì bên ngoài giới vực hỗn loạn, màu đen, nhưng ở trong mắt Lâm Phàm thì phương xa tít bên ngoài hỗn loạn có nhiều

chỗ như giới vực.

Lâm Phàm vươn tay, nâng giới vực trong lòng bàn tay, trong mắt hắn thì giới vực như viên thủy tinh, sương mù xám bao phủ mặt ngoài.

Một tay khác ở chỗ sâu trong thận trọng vươn hai ngón tay bóp nát sương mù xám bám vào mặt ngoài giới vực, di chuyển sương mù đến trước mắt.

Sương mù như ngọn lửa nhấp nháy.

Lâm Phàm hỏi:

- Ngươi là thương thiên?

Thương thiên ngẩn ngơ thì thào:

- Không thể nào! Sao . . . ngươi có thể . . .

Thương thiên không nói nên lời, hoặc bởi vì thương thiên không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Lâm Phàm biết thương thiên đang hỏi hắn vì sao mạnh như thế.

Hắn tạm thời không thể trả lời câu hỏi, dựa vào giá trị khổ tu hiện có, hắn tăng cảnh giới lên tám cảnh giới, nhưng điểm quá nhiều, hắn rảnh rỗi lại bắt đầu rút thưởng.

Lâm Phàm khá may mắn, rút được thẻ công pháp, hậu thiên linh đan, rồi đến tiên thiên linh đan.

Thế là tiếp tục tăng lên, tăng lên sáu cái cảnh giới.

Những cảnh giới này không có tên, hoặc nên nói sau Hỗn Nguyên cảnh còn có một cảnh giới, đó chính là Hỗn Nguyên Vô Cực cảnh.

Nhưng sau Hỗn Nguyên Vô Cực cảnh thì không có tên.

Trọn vẹn mười hai cảnh giới không có tên khiến Lâm Phàm mất cân bằng với lực lượng trong người, ngủ một năm tĩnh dưỡng thân thể.

Lâm Phàm cảm thán rằng:

- Thương thiên, thật ra ta chưa từng e ngại ngươi, ngươi bây giờ như ngọn nến tùy thời có thể thổi tắt. Thôi, không chơi với ngươi.

Trước khi chết, ta chỉ muốn nói cho ngươi ràng Lâm Phàm này quét ngang một đời, từ nhỏ yếu đập đến bây giờ, dọc đường đi trái tim không chút dao động, hơi tịch mịch, quãng đời về sau nên làm chút chuyện có ý nghĩa. Trong một năm ngủ say ta mới thấy rất nhiều ta khác, cuộc sống của bọn họ rất đặc sắc, không giống như ta chỉ biết tu luyện, ta nên học hỏi họ hưởng thụ cuộc đời.

Thương thiên sợ hãi rống to:

- Không!!!

Ầm!

Ngón tay bóp, thương thiên như ánh nến bị dập tắt, tan thành mây khói.

- Lực lượng đại biểu cho hết thảy, luân hồi là lực lượng, vĩnh hằng là lực lượng, sinh mệnh là lực lượng, hết thảy gặt đều bao gồm lực lượng, lý tưởng trước kia của ta là đúng.

Dứt lời, trên đầu ngón tay của Lâm Phàm xuất hiện thương thiên mới, là hắn sáng tạo ra thương thiên.

Ngón tay búng, thương thiên bao trùm trên giới vực.

Mấy ngày sau.

Phật Ma nhìn Lâm Phàm, mặt xám xịt:

- Lâm thí chủ, quá đáng thật, bần tăng tìm kiếm được con đường của mình rồi, sao ngươi còn lôi ta ra làm gì?

Người gì quá đáng thật.

Lâm Phàm cười nói:

- Phật Ma, ta đã hiểu rồi, ngươi không phải thành Phật, làm Tổ, từ đầu tới đuôi bày ván cờ lớn. Nhưng thôi, ta cứu ngươi trở về rồi còn phàn nàn cái gì? Nếu không chịu thì ngươi trực tiếp tọa hóa đi.

Phật Ma nhìn Lâm Phàm, không muốn nói chuyện.

Người gì ghét ghê.

Trực tiếp tọa hóa?

Sẽ chết thật, còn chơ ị nữa.

Thanh Oa ở một bên cười khờ.

Lâm Phàm nói:

- Thanh Oa, ngươi theo ta lâu lâu như vậy, cũng nên cho ngươi tự do, đây là thân thể của ngươi, ta tìm về giúp ngươi.

Hắn vươn tay, một xác chết xuất hiện.

Đây là bản thể của Thanh Oa.

Thanh Oa sững sờ nhìn thân thể vừa quen vừa lạ.

- Không, chủ nhân, đừng đuổi Oa Oa đi, chủ nhân đi đâu thì Oa Oa đi đó, vĩnh viễn ở cùng chủ nhân. Tương lai Oa Oa còn muốn đưa tang cho chủ nhân, không . . . không đúng . . .

Thanh Oa cũng không biết mình đang nói cái gì, tóm lại ôm chân Lâm Phàm, chết sống không cần thân thể lúc đầu.

Nó không ngốc, kẻ bỏ mạng có thể đập nát cả thương thiên, nếu rời xa hắn thì lỗ chết, đồ ngốc mới muốn thân thể ban đầu.

Thân thể con ếch cũng rất tốt.

Thiên Tu sơn phong.

Lâm Phàm thúc giục:

- Gói ghém xong chưa lão sư? Chúng ta sắp đi rồi.

- Đến đây đến đây!

Thiên Tu thay quần áo thời trẻ, cười tươi rói.

Lâu rồi lão không đi ra ngoài dạo chơi, từ khi thực lực của lão có thể tọa trấn tông môn thì không còn cơ hội ngắm cảnh nữa.

Thiên Tu lại gần thấy tình hình sau lưng Lâm Phàm thì kinh ngạc hỏi:

- Đồ nhi, lẽ nào đồ nhi đã mở mang đầu óc? Ước mơ của vi sư thành hiện thực?

Lâm Phàm kéo lão sư sang một bên, nhỏ giọng nói:

- Lão sư, chúng ta ra ngoài sẽ chơi rất lâu, cần có người bưng trà

đưa nước, giặt quần áo nấu cơm, bóp chân.

Thiên Tu rất kích động, dù sao sắp ra tông môn:

- Ừm, đồ nhi nói có lý.

Cách đó không xa.

Mộ Linh, Lạc Vân, Linh Vương đều đứng ở nơi đó, ba người cười tươi như hoa, dường như rất mong chờ.

Thiên Dụ, Vạn Quật lão tổ cũng miễn cưỡng đứng chung một chỗ.

Thiên Dụ đặc biệt miễn cưỡng.

Liên quan quái gì đến lão nương? Đang ở yên trong tông môn thì bị tên chó này phát hiện, bắt làm con tin, quá đáng.

Còn Vạn Quật lão tổ là bị tính sổ về sau.

Nói theo lời của Lâm Phàm là:

Đánh ta cùng lão sư, muốn xóa bỏ nợ hả? Mơ đi.

- Lão sư, chúng ta xuất phát!

Lâm Phàm kêu lên:

- Phía trước, mở đường!

Mộ Linh cười tươi:

- Vâng thưa sư huynh.

Phương xa.

Thanh Oa vác bao đồ la lên:

- Chủ nhân mang ta đi với, ta cũng muốn đi!

Lâm Phàm quay đầu, mỉm cười, mang theo đám người nháy mắt biến mất tại chỗ.

Thanh Oa đứng ngây ra tại chỗ, sau đó hét to:

- Kẻ bỏ mạng, ngươi giỏi lắm!

Bộp!

Hư không phá vỡ, một cánh tay thò ra chộp Thanh Oa, loáng thoáng nghe tiếng nói:

- Lão sư, ưbã ăn tối nay là ếch nấu canh.

Thiên Tu cười to bảo:

- Được được, vi sư nghe theo đồ nhi, đời này lão phu tự hào nhất làm ình có ánh mắt tốt!

. . .

Đại điện tông môn.

Ba người tổ bình yên.

Mặc Kinh Chập nói:

- Tông chủ, ta không cảm giác được bình yên.

Du Long ở một bên gật gù.

Tông chủ nằm một chỗ, nói:

- Đừng nôn nóng, có lẽ lòng của chúng ta không yên tĩnh, hít một hơi thật sâu, đừng hoảng hốt, làm lại, chắc chắn bình yên tồn tại, chẳng qua lòng chúng ta rối loạn.

- Vâng!

Một hiệp cốc.

Nhà khoa học nói:

- Yêu sư, chúng ta phải tiếp tục mới được!

Nhà khoa học nói:

- Yên tâm đi nhà khoa học, hai chúng ta liên hợp thì không có vấn đề gì khó.

Lão Hắc tự nguyện làm vật thí nghiệm, trợn to mắt nói:

- Này, hai ngươi cải tạo sao rồi? Vì sao ta cảm giác miệng tê tê?

Nhà khoa học cùng Đại Yêu Sư liếc nhau, có chút xấu hổ.

- Sai lầm, bị lỗi một chút, đừng gấp, chờ chút nữa là được.

Một thế ngoại đào nguyên nào đó.

Một nam nhân bó tay bó chân đứng ở nơi đó, thân thể run run.

Hai đứa nhóc đứng bên cạnh chớp mắt to.

Một nữ nhân hỏi:

- Nói, phụ thân của các ngươi làm gì?

Hỗn Loạn nháy mắt liên tục với hai đứa nhóc, đừng nói lung tung, tuyệt đối đừng nói bậy!

Một cô bé cười toe nói:

- Phụ thân nhìn chằm chằm tiểu tỷ tỷ!

Bộp!

Hỗn Loạn hét thảm thương:

- A! Cứu mạng!

Dù qua ngàn vạn năm thì Viêm Hoa tông vẫn tồn tại, vẫn là tông môn mạnh nhất thế gian.

Một hôm nọ.

Mấy chỗ mật thất mở ra.

Toàn tông phấn khởi.

Các đệ tử hét to:

- Chúc mừng các vị tổ sư xuất quan!

Nhóm Trương Long, Hoàng Phú Quý đã xuất quan.

Người Trương Long toát ra hơi thở cường đại, thì thào:

- Sư huynh, ta tu luyện xong rồi, sau này có thể giúp sư huynh.

Hết.

Cám ơn tất cả các bạn độc giả đã ủng hộ team Thánh Thiên Tiên Vực suốt thời gian qua, hy vọng các bạn sẽ tiếp tục ủng hộ khác bộ

khác của team TTTV.

Chương 1248: Giới thiệu truyện

Chương 1249: Chương PR